

$$* \sim K u o$$

* Q M i 2 M i b

* ~ K u o

k k

kX *?QÆM; k, æk ð EX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
jX *?QÆM; j, BæX ð "X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9X *?QÆM; 9, h?XMX?æ BX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
8X *?QÆM; 8, æXMX "XQ *?X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
eX *?QÆM; e, JX+X*XMX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
dX *?QÆM; dX aQ h d X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
3X *?QÆM; 3, h? M X >X Q X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
NX *?QÆM; N, :B½Xh Xm® * X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
RyX *?QÆM; Ry,Xs Ø × Q X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
RRX *?QÆM; RR, X M æ →mX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
RkX *?QÆM; Rk, .mv M S?"XM E X-M ;X* XM X X X X X X X X X X X X X
RjX *?QÆM; Rj, E?Ø MK LX ÊBX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
R9X *?QÆM; R9,XæX,+XhXB X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
R8X *?QÆM; R8, >,K "X +? X?B X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
ReX *?QÆM; Re, h X c X ?X "Xi X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
RdX *?QÆM; Rd, >Q "M ;XGB XM h'X X X X X X X X X X X X X X X X X X
R3X *?QÆM; R3, X- m X -M X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
RNX *?QÆM; RN, *@ i x € +? Xi X MX?EIX X X X X X X X X X X X X X X
kyX *?QÆM; ky, lv GB M ?XhB MX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
kRX *?QÆM; kR, •M Jc M XLXQXhZ -MX X X X X X X X X X X X X X X X X
kkX *?QÆM; kk, S?a M RM; GØ +X*A NK a® M ;X X X X X X X X X X X X X
kjX *?QÆM; kj, æc Q *k M ;X ;æ X Q X X X X X X X X X X X X X X X X X
k9X *?QÆM; k9, æB m h'X JK MX?XJ Ø BX X X X X X X X X X X X X X X X
k8X *?QÆM; k8, *?•M h Q ÈMX _ä X "M ;X X X X X X X X X X X X X X X
keX *?QÆM; ke, "a Q EB K hf t M ;XMX? X NM X X X X X X X X X X X X X
kdX *?QÆM; kd, "S+ >-M Mi Z QÈ M ;V X X X X X X X X X X X X X X X
k3X *?QÆM; k3, h`2 Q GJXh KM X Ø X X X X X X X X X X X X X X X X X
knX *?QÆM; kn, æQ M Lx¼UX?Q ÈMX VX X X X X X X X X X X X X X X X X
jyX *?QÆM; jy, J,,L?•M ôM?Q XQX öUX?ø ÈMX VX X X X X X X X X X X X
jRX *?QÆM; jR, XÊX EX?ø X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
jkX *?QÆM; jk, :B i Zm NK hc Q SX?XMX X X X X X X X X X X X X X X X
jjX *?QÆM; jj, L;?`X-XhXTX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
j9X *?QÆM; j9, u Xn æ X QX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
j8X *?QÆM; j8, æ€ M X *Xn %+ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
jeX *?QÆM; je, hBM? h9 :B EM XS?WK X X X X X X X X X X X X X X X
jdX *?QÆM; jd, G M ;",K :BXi X ;Q XB V X X X X X X X X X X X X X X X
j3X *?QÆM; j3, h`€ +? L?B KXGw H?X-NK U X X X X X X X X X X X X X X
jnX *?QÆM; jN, h?OvXhB MX?h X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9yX *?QÆM; 9y, :BªB S?Y n X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9RX *?QÆM; 9R, L;m v M L X•M lXYoQM X X X X X X X X X X X X X X X

9kX *?QÆM; 9k, > B " M N`XM? X?XTX X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9jX *?QÆM; 9j, " Q Æ+XL XQ XiX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
99X *?QÆM; 99, hB M *[X XQ KMX Ø X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
98X *?QÆM; 98, " B M S ?ÉT X?B MK?Xh XmX X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9eX *?QÆM; 9e, L?B K oKXh X/X M XuXmX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9dX *?QÆM; 9d, P€M LB K *OX X?Ø >m X aSX X X X X X X X X X X X X X X X X X X
93X *?QÆM; 93, h?B " M Æ€XZ m ØB X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9NX *?QÆM; 9N, •M `XiX ;X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
8yX *?QÆM; 8y, >Q a2M XÆBX_KMK; X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
8RX *?QÆM; 8R, >QÆM; *?O XÇX-XGB XMx BXØ X X X X X X X X X X X X X X X X X
8kX *?QÆM; 8k, GÌB JÌB XØ K?X hYX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
8jX *?QÆM; 8j, :B€T `i " Q MX? æ B MK? X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
89X *?QÆM; 89, h?X MK?XG KmX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
88X *?QÆM; 88, *€+? E?-M XæQX MK oXiX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
8eX *?QÆM; 8e, hB M h?m"i> vXGX Ø m SX?XTX X X X X X X X X X X X X X X X X X
8dX *?QÆM; 8d, .B K S?9*`X MK; X`KBX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
83X *?QÆM; 83, h Jm®MK EB XK X BK M X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
8NX *?QÆM; 8N, æB JmX XY X>XM; X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
eyX *?QÆM; ey, æ-m X®B æÆ >B XMx X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
eRX *?QÆM; eR, æQ _XEXiXG m`M X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
ekX *?QÆM; ek, S?•M hQ+X`X MX; X?S MK; X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
ejX *?QÆM; ej, E X H?æ+X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
e9X *?QÆM; e9, *|*?mv NK JXm Ø MK LX?IX X X X X X X X X X X X X X X X X X X
e8X *?QÆM; e8, h?,M; Z mX MK SX?Øi M`B X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
eeX *?QÆM; ee, E€•M S?X MK h?•X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
edX *?QÆM; ed, h`mv h`KKh?BXh? X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
e3X *?QÆM; e3, s^Q E hbKX hXn M; Xh Ø +? X X X X X X X X X X X X X X X X X X
eNX *?QÆM; eN, •K J QmX' ØB XG X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
dyX *?QÆM; dy, æøB a€i E?QX*Ø Xh-XXGXKKX X X X X X X X X X X X X X X X X X
dRX *?QÆM; dR, GÌB *aM? *€QX*Ø Xh-XXMGXKKX X X X X X X X X X X X X X X X X
dkX *?QÆM; dk, æ¬M; >a BXJB MK?X* X•M X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
djX *?QÆM; dj, "9i o) GXMK; X`X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
d9X *?QÆM; d9, * Q h?O * Q h?OX*XQ* XQ Xh?O X X X X X X X X X X X X X X X X
d8X *?QÆM; d8, "XvX_XTX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
dex *?QÆM; de, æBM? Xh?X KK X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
ddX *?QÆM; dd, LK X-AM XæX nK X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X

258. Chương 258:	Lựa Chọn Của Trương Cư Chính	954
259. Chương 259:	Lựa Chọn Của Tần Lâm	958
260. Chương 260:	Không Kịp Đợi Nữa	962
261. Chương 261:	Sát Cơ Ẩn Hiện	964
262. Chương 262:	Suy Nghĩ Nông Cạn	966
263. Chương 263:	Thân Tử Danh Liệt	970
264. Chương 264:	Nỗi Lòng Của Trương Tử Huyền	974
265. Chương 265:	Nỗi Lòng Của Từ Văn Trường	977
266. Chương 266:	Ba Loại Kế Sách	981
267. Chương 267:	Đẹp Chướng Ngại Vật	985
268. Chương 268:	Cơn Giận Của Thủ Phụ	989
269. Chương 269:	Chúc Mừng Chúc Mừng	991
270. Chương 270:	Làm Quan Có Vui Không?	995
271. Chương 271:	Suy Đoán Của Từ Tân Di	998
272. Chương 272:	Thi Bản	1002
273. Chương 273:	Toàn Doanh Kinh Động	1004
274. Chương 274:	Lời Hứa	1008
275. Chương 275:	Thi Thể Kỳ Di	1011
276. Chương 276:	Nghi Vấn	1013
277. Chương 277:	Ly Kỳ Cổ Quái	1017
278. Chương 278:	Thấy Ra Chẳng Tốn Chút Công Phu	1019
279. Chương 279:	Quý Kế	1024
280. Chương 280:	Hồng Linh Cân	1028
281. Chương 281:	Bó Tay Chịu Trói	1030
282. Chương 282:	Phơi Bày Ra Ánh Sáng	1035
283. Chương 283:	Hiếu Sai Lâm Rồi	1039
284. Chương 284:	Cải Tạo Điều Thương	1041
285. Chương 285:	Chó Cậy Thế Người	1045
286. Chương 286:	Chết Thật Thê Thảm	1047
287. Chương 287:	Trừ Hại Vì Dân	1049
288. Chương 288:	Chấp Pháp Có Lựa Chọn	1053
289. Chương 289:	Cứu Tinh Tới Rồi	1055
290. Chương 290:	Trưởng Quan Hung Mạnh	1059
291. Chương 291:	Tần Trưởng Quan Bị Trêu Đùa	1061
292. Chương 292:	So Đấu Lôi Đài	1065
293. Chương 293:	Gia Tăng Cạnh Tranh	1069
294. Chương 294:	Chính Là Kẻ Bất Tài	1073
295. Chương 295:	Sứ Giả Lưu Cầu	1075
296. Chương 296:	Đế Quốc Thương Nghiệp	1079
297. Chương 297:	Gài Tang Vật Hãm Hại	1083
298. Chương 298:	Tần Lâm Quá Giảo Hoạt	1088
299. Chương 299:	Đại Cù Sơn Đảo	1090
300. Chương 300:	Xấu Chuối Vụ Án	1094
301. Chương 301:	‘trôi đi’	1096
302. Chương 302:	Từ Quan Mà Đi	1100
303. Chương 303:	Giở Lá Bài Tẩy	1102
304. Chương 304:	Cao Thủ Biến Sắc	1107
305. Chương 305:	Tin Tức Tử Vong	1108
306. Chương 306:	Sợ Tội Lẽ Trốn	1113
307. Chương 307:	Rút Củi Đáy Nồi	1117
308. Chương 308:	Thanh Thiên Đại Lão Gia	1119
309. Chương 309:	Mặt Lắng Quan	1124
310. Chương 310:	Xế Điện Thương	1126
311. Chương 311:	Súng Của Tần Lâm	1131

312. Chương 312:	Sóng Giã Đánh Tới	1133
313. Chương 313:	Quan Mới Tới	1139
314. Chương 314:	Nỗi Lo Của Lý Thời Trân	1143
315. Chương 315:	Cháy Thành Vạn Lâu	1145
316. Chương 316:	Chủ Ý Xấu	1150
317. Chương 317:	Bưng Cả Nồi Cho	1155
318. Chương 318:	Thiên Hạ Của Ai?	1158
319. Chương 319:	Thật Thà Chất Phác	1161
320. Chương 320:	Ám Khí Của Tiểu Hầu Gia	1166
321. Chương 321:	Lý Thời Trân Hiểu Lầm	1168
322. Chương 322:	Nghĩa Bạc Ván Thiên	1172
323. Chương 323:	Huệ Dân Được Cúc	1174
324. Chương 324:	Mấy Phen Trắc Trở	1179
325. Chương 325:	Biện Tài Vô Ngại	1181
326. Chương 326:	Cắt Thịt	1185
327. Chương 327:	Đại Tiểu Thư Ra Tay	1190
328. Chương 328:	Cùng Nhau Xuất Giá	1194
329. Chương 329:	Gần Đến Ngày Cưới	1196
330. Chương 330:	Cướp Hôn	1201
331. Chương 331:	Trời Xui Đất Khiến	1203
332. Chương 332:	Lên Nhầm Kiệu Hoa Gả Đúng Người	1208
333. Chương 333:	Duyên Định Hai Người Đẹp	1211
334. Chương 334:	Bóng Nền Chập Chờn	1213
335. Chương 335:	Bóng Nền Chập Chờn (2)	1216
336. Chương 336:	Ngư Tiếp Lân	1221
337. Chương 337:	Về Nhà	1223
338. Chương 338:	Nguyên Cung Kỳ Trân	1228
339. Chương 339:	Y Quán Dây Chuyền	1230
340. Chương 340:	Hàn Tín Lòn Tròn	1234
341. Chương 341:	Nam Kinh, Tái Kiến	1236
342. Chương 342:	Không Còn Tri Âm	1240
343. Chương 343:	Tiến Vào Đế Đô	1242
344. Chương 344:	Đường Thượng Quan Đến	1247
345. Chương 345:	Gặp Mặt Lưu Thủ Hữu	1249
346. Chương 346:	Nam Trần Phủ Ty	1251
347. Chương 347:	Cổ Đầu Tường	1257
348. Chương 348:	Tính Khí Đại Tiểu Thư	1261
349. Chương 349:	Khí Thế Tướng Gia	1263
350. Chương 350:	Ngồi Mả Luận Đạo	1268
351. Chương 351:	Lời Lê Kinh Người	1272
352. Chương 352:	Tu Sửa Nha Môn	1276
353. Chương 353:	Kiệu Mã Chi Tranh	1280
354. Chương 354:	Chiết Bổng Phong Ba	1282
355. Chương 355:	Thu Mua Chiết Bổng	1286
356. Chương 356:	Miền Linh	1289
357. Chương 357:	Nhắm Vào Lão Chu Gia	1291
358. Chương 358:	Trưởng Công Chúa Đáng Thương	1295
359. Chương 359:	Vượt Ngoài Ý Tưởng	1297
360. Chương 360:	Lần Đầu Gặp Tiểu Di Tử	1301
361. Chương 361:	Bắt Đầu Đào Hồ	1303
362. Chương 362:	Án Trộm Quốc Bảo	1307
363. Chương 363:	Sợ Người Không Xui Xẻo	1309
364. Chương 364:	Thành Quốc Công Nhất Gan	1313
365. Chương 365:	Đi Thăm Viếng Khắp Nơi	1315

9kyX *?QÆM; 9ky, >Ä kx?wXoX hX X X X X X X X X X X X X X X X X X
9kRX *?QÆM; 9kR, h?mv i S?K-#hXMX; kdxM x LX -X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9kkX *?QÆM; 9kk, hBM hS-X hXY Xo QMX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9kjX *?QÆM; 9kj, "Q — M hWXæX XL JK X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9k9X *?QÆM; 9k9, L; ?B æ' M * n æ @X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9k8X *?QÆM; 9k8, J° i G Ì B oX +? N` X MX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9keX *?QÆM; 9ke, *? ! * M M ; * „ M X ` M X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9kdX *?QÆM; 9kd, æ c B *- M ; X € Q h X` M ? X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9k3X *?QÆM; 9k3, : B Æ * Ø æ Ø M Ø Ø ? Y X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9kNX *?QÆM; 9kN, æ *Y X BX NK h` BX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9jyX *?QÆM; 9jy, XE XLX QX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9jRX *?QÆM; 9jR, h• K E * O h` Q Æ M ; K Q È M ; X B X X X X X X X X X X X X X X X X
9jkX *?QÆM; 9jk, h` a G c B X J Ø M ? X ? X m X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9jjX *?QÆM; 9jj, *! æ B X ! X Ø B X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9j9X *?QÆM; 9j9, s9 B : B K - X h ? J K X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9j8X *?QÆM; 9j8, u m *- m * O * ? n X L X ? B X m X M ? X X X X X X X X X X X X X X X
9jeX *?QÆM; 9je, hm - M X h Q È M ; æ Î X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9jdX *?QÆM; 9jd, " c + ? h Q È M ; * € X K Q X M ; X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9j3X *?QÆM; 9j3, h - M G * K X c v Ø Q B X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9jNX *?QÆM; 9jN, o' M æ Í X ? X I X ` Ø V X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
99yX *?QÆM; 99y, « X J X M X h X ` X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
99RX *?QÆM; 99R, æ € M ? L ; Q Ì B æ W M X æ € M ? X J X i X X X X X X X X X X X X X X
99kX *?QÆM; 99k, a Ê l X L X ? È æ S X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
99jX *?QÆM; 99j, æ - æ Ø * X J X i X æ Å X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
999X *?QÆM; 999, " ® B S ? X M X G X M X * X Q X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
998X *?QÆM; 998, Z m ® + X W X m X B X X " M X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
99eX *?QÆM; 99e, * M J ° + E X ? X + X h X h X ` X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
99dX *?QÆM; 99d, E ? € + ? E ? - M ; X J Ø B X ` X æ X M X X X X X X X X X X X X X X X X
993X *?QÆM; 993, E B K J ° X E X ? Ø a M X G È M X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
99NX *?QÆM; 99N, G Ì B X * Ø X [P X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
98yX *?QÆM; 98y, E € > c M K h X B X n X E B X M X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
98RX *?QÆM; 98R, æ B K K G ` M ? X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
98kX *?QÆM; 98k, " B M > X X ; Ø K B X M X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
98jX *?QÆM; 98j, : M J ¼ + X æ - v J b M ? X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
989X *?QÆM; 989, * ! h ? Q Ì M X * Y S ? X i X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
988X *?QÆM; 988, h B M ? X h Ø > c X S ` K X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
98eX *?QÆM; 98e, P € M L B K * O X X a K H K X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
98dX *?QÆM; 98d, ", + h ` X M X S X ? Ø h v X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
983X *?QÆM; 983, æ - æ Q Ì M ; X o X Q X E B M ? X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
98NX *?QÆM; 98N, h ` Q Î M ; Z m M h ? B • M E ? - X M X * X n " X Q U X ? Q È M ; V X X X X X
9eyX *?QÆM; 9ey, L ? Q o W X h d M ? X J X M X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9eRX *?QÆM; 9eR, J t i X ² M ; X P X n X B X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9ekX *?QÆM; 9ek, G ° G B m X ; Ø X B X X m X ® M X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9ejX *?QÆM; 9ej, B * k M ; X M X æ m X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9e9X *?QÆM; 9e9, h ` c M ; L X m X M X G ` X B \ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9e8X *?QÆM; 9e8, " Q L ? B X m X h X K X L X ½ M X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9eeX *?QÆM; 9ee, G o " i * Ø X h - X M X G X K X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9edX *?QÆM; 9ed, * ? Q X ! X B M X o M B X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9e3X *?QÆM; 9e3, * Y > ` M ; X h ` X B X * X v X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9eNX *?QÆM; 9eN, o ä h ` X M ; X ; X n V M X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9dyX *?QÆM; 9dy, > ¶ M L ; m v M S X Q X ? X G X + X ? X ? X X X X X X X X X X X X X X

636. Chương 636: Bệnh Sa Dạ Dày	2322
637. Chương 637: Người Muốn Mặc Cầu	2326
638. Chương 638: Quân Chỉ Rẻ Như Bèo	2330
639. Chương 639: Khâm Sai Chiêu An	2334
640. Chương 640: Sắc Lặc Xuyên	2339
641. Chương 641: Tiên Thanh Đoạt Nhân	2343
642. Chương 642: Nghênh Đón Khâm Sai	2345
643. Chương 643: Cầu Kết Dụ Đỗ	2349
644. Chương 644: Nợ Tình Khó Trả	2353
645. Chương 645: Đi Gặp Tình Dịch	2357
646. Chương 646: Di Truyền Ẩn Tính	2359
647. Chương 647: Nghi Điểm	2364
648. Chương 648: Phân Biệt Nhóm Máu	2368
649. Chương 649: Lý Quỷ Gặp Lý Quỷ	2373
650. Chương 650: Đãi Ngộ Khác Biệt	2379
651. Chương 651: Sớm Có Phục Binh	2385
652. Chương 652: Âm Mưu Quỷ Kế	2391
653. Chương 653: Khắp Nơi Gió Lửa	2397
654. Chương 654: Độc Kế Của Hán Gian	2403
655. Chương 655: Xem Người Có Sợ Hay Không?	2410
656. Chương 656: Một Minh Ra Quan	2412
657. Chương 657: Tàn Nhất Thương	2416
658. Chương 658: Ma Gia Tướng	2420
659. Chương 659: Bốn Lộ Ra Quan	2425
660. Chương 660: Dắt Ngựa Cho Tướng Quân	2429
661. Chương 661: Trăng Đêm Chờ Sáng	2433
662. Chương 662: Ánh Dao Ánh Nến Chập Chờn	2435
663. Chương 663: Vết Thương Còn Thiếu	2439
664. Chương 664: Phản Ứng Sau Kích Thích	2443
665. Chương 665: Ván Tay Hai Người	2448
666. Chương 666: Giết Người Diệt Khẩu	2450
667. Chương 667: Ngựa Mất Vó Trước	2454
668. Chương 668: Thoát Hiểm Nơi Miệng Sói	2459
669. Chương 669: Mặc Cầu	2461
670. Chương 670: Rối Gỗ Giật Dây	2466
671. Chương 671: Chân Tướng	2470
672. Chương 672: Ảnh Đế Kiên Đạo Diễn	2472
673. Chương 673: La Sinh Môn	2477
674. Chương 674: Tự Minh Tác Nghiệt	2481
675. Chương 675: Cắt Thịt Nuôi Lang	2485
676. Chương 676: Chúc Nguyên Chân Thành	2489
677. Chương 677: Phi Ngựa Hồi Kinh	2492
678. Chương 678: Công Cao Bị Người Đồ Kỵ (thượng)	2496
679. Chương 679: Có Vinh Dự Lây	2500
680. Chương 680: Hai Loại Đả Pháp	2503
681. Chương 681: Tàn Thiếu Bảo	2506
682. Chương 682: Dạ Yến Tướng Phủ	2510
683. Chương 683: Chỉ Điểm Giang Sơn	2514
684. Chương 684: Bạc Từ Đâu Ra?	2518
685. Chương 685: Nỗi Khổ Của Thái Sư	2520
686. Chương 686: Tính Toán Của Từ Văn Trường	2524
687. Chương 687: Uy Vũ Quân Dư	2529
688. Chương 688: Chinh Phục Khảo Quan	2533
689. Chương 689: Tham Đồng Khế Thần Công	2536

690.	Chương 690:	Trịnh Thục Tần	2540
691.	Chương 691:	Có Điều Không Làm	2544
692.	Chương 692:	Phản Thi Và Phản Tặc	2547
693.	Chương 693:	Phu Nhân Phá Án	2551
694.	Chương 694:	Hộp Vàng	2555
695.	Chương 695:	Nghi Vấn Trùng Trùng	2557
696.	Chương 696:	Thảm Án Diệt Môn	2561
697.	Chương 697:	Lòng Tin	2565
698.	Chương 698:	Bạch Thân Sư Gia	2572
699.	Chương 699:	Phân Biệt Thi Thể	2576
700.	Chương 700:	Trí Bất Tuân Trường Phong	2580
701.	Chương 701:	Thông Lệ Bất Thành Văn	2586
702.	Chương 702:	Hồ Tiên Sinh	2589
703.	Chương 703:	Vẽ Đồ Hình	2595
704.	Chương 704:	Phụng Thánh Tả Sứ	2600
705.	Chương 705:	Ngày Đưa Tang	2604
706.	Chương 706:	Vết Thương Đập Và Cửa	2608
707.	Chương 707:	Kẻ Thù Của Pháp Y	2614
708.	Chương 708:	Thieu Hỏa Côn Biến Mất	2617
709.	Chương 709:	Bà Lão Điếc	2621
710.	Chương 710:	Chân Tướng Vụ Án	2626
711.	Chương 711:	Manh Mối Quý Giá	2630
712.	Chương 712:	Trang Viện Thần Bí	2634
713.	Chương 713:	Hỗn Chiến	2639
714.	Chương 714:	Xử Theo Chính Pháp	2645
715.	Chương 715:	Thu Hoạch Phong Phú	2649
716.	Chương 716:	Nam Kinh	2653
717.	Chương 717:	Sắp Sửa Xuất Giá	2657
718.	Chương 718:	Dung Ma Ma	2662
719.	Chương 719:	Nhân Tuyển Phò Mã	2666
720.	Chương 720:	Phò Mã Là Ai?	2672
721.	Chương 721:	Đề Ta Lo Hết	2675
722.	Chương 722:	Diệu Kế Kéo Dài Hôn Kỳ	2679
723.	Chương 723:	Sĩ Khả Sát Bất Khả Nhục	2683
724.	Chương 724:	Tôn Thừa Tông	2687
725.	Chương 725:	Tra Tìm Chứng Cớ	2690
726.	Chương 726:	Đầu Mối Mối	2694
727.	Chương 727:	Tìm Xuân Đào	2698
728.	Chương 728:	Mạng Nữ Nhi Như Cỏ Rác	2700
729.	Chương 729:	Xem Ai Cười Đến Cuối Cùng	2704
730.	Chương 730:	Trời Bất Dung Gian	2709
731.	Chương 731:	Chứng Cứ Rành Rành	2711
732.	Chương 732:	Tin Tức Động Trời	2715
733.	Chương 733:	Giả Khâm Sai Phiên Phức	2719
734.	Chương 734:	Nỗi Khổ Của Chiết Binh	2723
735.	Chương 735:	Tuần Phủ Ngô Thiện Ngôn	2725
736.	Chương 736:	Khí Thể Vạn Người	2729
737.	Chương 737:	Một Lời Đã Định	2734
738.	Chương 738:	Thưởng Công Phạt Tội	2738
739.	Chương 739:	Lầy Oán Báo Ân	2740
740.	Chương 740:	Thân Giá Tần Lâm	2744
741.	Chương 741:	Quân Tâm Khả Dụng	2748
742.	Chương 742:	Nghi Hoặc Tiền Đồng	2753
743.	Chương 743:	Động Cơ	2755

744. Chương 744:	Cửa Sổ Đóng	2759
745. Chương 745:	Ruột Heo Cuốn Bột Gạo	2764
746. Chương 746:	Lục Mao Thi	2766
747. Chương 747:	Trí Giả Sơ Xuất	2770
748. Chương 748:	Vết Dơ Trên Đầu Gối	2774
749. Chương 749:	Tự Tìm Đường Chết	2776
750. Chương 750:	Một Lời Đánh Thức Người Trong Mộng	2780
751. Chương 751:	Đêm Mưa Kinh Mộng	2784
752. Chương 752:	Tự Minh Gây Nghiệt	2787
753. Chương 753:	Đầu Mối Mới	2791
754. Chương 754:	Truy Tìm Nguồn Gốc	2795
755. Chương 755:	Nhân Lực Siêu Phàm	2797
756. Chương 756:	Hoa Cỏ Muôn Màu	2801
757. Chương 757:	Bừng Tỉnh Ngộ	2805
758. Chương 758:	Trộm Kiếp Phù Sinh	2807
759. Chương 759:	Hoa Nở Đón Khách	2811
760. Chương 760:	Bí Mật Long Du	2813
761. Chương 761:	Địa Lý Phong Thủy	2815
762. Chương 762:	Bắt Rùa Trong Rọ	2820
763. Chương 763:	Thất Thủ Bị Bắt	2824
764. Chương 764:	Kinh Biển Trong Lòng Đất	2826
765. Chương 765:	Đoạn Long Thạch	2830
766. Chương 766:	Cám Dỗ Chết Người	2834
767. Chương 767:	Phối Hợp Ấn Ý	2836
768. Chương 768:	Thu Nhận Môn Sinh	2840
769. Chương 769:	Thánh Chỉ Tới	2844
770. Chương 770:	Lặn Lội Kinh Sư	2848
771. Chương 771:	Thủ Đoạn Cao Cấp	2850
772. Chương 772:	Bệnh Tình Trương Cư Chính	2852
773. Chương 773:	Biến Thiên	2859
774. Chương 774:	Phùng Đốc Công	2865
775. Chương 775:	Nỗi Sợ	2867
776. Chương 776:	Ném Mùi Đau Khổ	2873
777. Chương 777:	Lựa Chọn	2875
778. Chương 778:	Phong Ba	2879
779. Chương 779:	Quyền Yêm	2884
780. Chương 780:	Biến Cố Trong Cung	2890
781. Chương 781:	Tần Lâm Khuyển Cáo	2894
782. Chương 782:	Phụng Chỉ Tham Ô	2898
783. Chương 783:	Mẹ Con	2905
784. Chương 784:	Tranh Chấp Ty Lễ Giám	2909
785. Chương 785:	Xông Thắng Vào Cung	2913
786. Chương 786:	Tần Đốc Công	2917
787. Chương 787:	Chậm Một Bước	2922
788. Chương 788:	Đằng Tương Tứ Vệ	2926
789. Chương 789:	Đạn Hắc	2930
790. Chương 790:	Long Trời Lở Đất	2935
791. Chương 791:	Trường Đình Đưa Tiễn	2941
792. Chương 792:	Vận Nước	2945
793. Chương 793:	Thiên Tượng Dị Biến	2952
794. Chương 794:	Chuẩn Bị Bị Đánh	2954
795. Chương 795:	Lừa Gạt Đình Trượng	2958
796. Chương 796:	Không Can Thiệp Triều Chính	2965
797. Chương 797:	Lòng Dân	2969

798. Chương 798:	Rất Nhiều Trò Vui	2973
799. Chương 799:	Lòng Quân Lòng Dân	2980
800. Chương 800:	Giang Lăng	2984
801. Chương 801:	Đắc Chí Ngông Cuồng	2988
802. Chương 802:	Thu Hồi Thánh Chỉ	2992
803. Chương 803:	Bốn Phương Hưởng Ứng	2994
804. Chương 804:	Tần Tả Sứ	2999
805. Chương 805:	Tiếng Pháo Nguyệt Căng	3003
806. Chương 806:	Người Quen Nơi Bến Căng	3007
807. Chương 807:	Ba Mảnh Thi Thể	3012
808. Chương 808:	Thấy Mầm Biết Cây	3014
809. Chương 809:	Nghi Điểm Dân Lộ	3018
810. Chương 810:	Quân Chính Quy	3022
811. Chương 811:	Cảm Ngộ Cửa Tần Lâm	3027
812. Chương 812:	Giặc Cướp	3031
813. Chương 813:	Đường Tắt Khác	3033
814. Chương 814:	Tìm Nguồn Gốc Thi Thể	3037
815. Chương 815:	Vĩnh Viễn Không Về	3039
816. Chương 816:	Dưới Gốc Hương Thung	3044
817. Chương 817:	Hết Sức Ngẫu Nhiên	3048
818. Chương 818:	Động Cơ Giết Người	3050
819. Chương 819:	Cứu Vớt Gia Lạp Hạ	3055
820. Chương 820:	Lập Hoa Gia	3059
821. Chương 821:	Tìm Chết	3063
822. Chương 822:	Báo Ân Báo Cừu	3067
823. Chương 823:	Ba Tắc Đông Hiệu	3071
824. Chương 824:	Địch Nhân Đến Có Súng	3075
825. Chương 825:	Thanh Quan Hải Thụy	3079
826. Chương 826:	Chớ Có Hoa Tâm	3083
827. Chương 827:	Trung Thành Cảnh Cảnh	3087
828. Chương 828:	Hải Công Xử Án	3093
829. Chương 829:	Vụ Án Gian Ô	3097
830. Chương 830:	Chuẩn Mục	3103
831. Chương 831:	Phù Sa	3110
832. Chương 832:	Đánh Cuộc	3114
833. Chương 833:	Con Tư Sinh	3120
834. Chương 834:	Vết Thương Trên Đầu	3123
835. Chương 835:	Vết Thương Sau Gáy	3125
836. Chương 836:	Hữu Cung Kiều	3129
837. Chương 837:	Phải Mà Không Phải	3131
838. Chương 838:	Ngũ Lý Cầu	3135
839. Chương 839:	Chứng Cứ Thật Sự	3138
840. Chương 840:	Thế Giới Nước	3142
841. Chương 841:	Hưởng Phúc Thanh Nhân	3146
842. Chương 842:	Nỗi Nhục Sĩ Lâm	3148
843. Chương 843:	Thảm Tuyệt Nhân Luân	3152
844. Chương 844:	Vò Dầm Sơn Tây	3156
845. Chương 845:	Dư Nghiệt Thái Sinh	3161
846. Chương 846:	Thật Thật Giả Giả	3163
847. Chương 847:	Thịt Thiên Nga	3167
848. Chương 848:	Giáo Chủ Uy Vũ	3171
849. Chương 849:	Bà Nương Hung Hãn	3175
850. Chương 850:	Khắc Thơ Trên Đá	3179
851. Chương 851:	Kim Kê Nạp	3184

852. Chương 852:	Kẻ Được Lòng Dân	3188
853. Chương 853:	Thiếu Sư Phủ	3192
854. Chương 854:	Phong Lăng Độ	3194
855. Chương 855:	Giảo Tràng Sa	3198
856. Chương 856:	Nhân Giả Vô Địch	3200
857. Chương 857:	Đi Thuyền Qua Sông	3205
858. Chương 858:	Tổng Kỳ Bò Châu	3209
859. Chương 859:	Trương Lão Thái Gia	3213
860. Chương 860:	Mồ Chôn Anh Hùng	3217
861. Chương 861:	Nhắc Nhở	3223
862. Chương 862:	Che Trời Qua Biển	3225
863. Chương 863:	Gian Thương Bán Nước	3230
864. Chương 864:	Từ Không Sinh Có	3234
865. Chương 865:	Ái Tình Đồng Giới	3238
866. Chương 866:	Hàn Mai Ngạo Sương	3240
867. Chương 867:	Âu Dương Tướng Quân	3242
868. Chương 868:	Giáng Châu Vệ	3245
869. Chương 869:	Phụng Chỉ Sai Phái	3247
870. Chương 870:	Phát Hiện Nghi Điểm	3251
871. Chương 871:	Người Nào Đã Hạ Thủ?	3253
872. Chương 872:	Khả Năng Duy Nhất	3258
873. Chương 873:	Gãy Giáo Quay Về	3260
874. Chương 874:	Thỉnh Cầu Quá Đáng	3265
875. Chương 875:	Dấn Thân Vào Nguy Hiểm	3269
876. Chương 876:	Cung Kính Chờ Đợi Đã Lâu	3271
877. Chương 877:	Bỏ Chạy	3275
878. Chương 878:	Trái Tim Nhi Nữ	3279
879. Chương 879:	Thiên Đạo Vẫn Còn	3282
880. Chương 880:	Long Hồ Giao Hội	3286
881. Chương 881:	Lục Đạo Luân Hồi	3288
882. Chương 882:	Lực Chiến Bị Thương	3292
883. Chương 883:	Công Lực Tiến Nhanh	3296
884. Chương 884:	Tử Thần Màu Bạc	3300
885. Chương 885:	Âm Thầm Bố Trí	3304
886. Chương 886:	Thân Các Lão	3308
887. Chương 887:	Rút Củi Đáy Nồi	3310
888. Chương 888:	Ai Mưu Tính Này	3314
889. Chương 889:	Chim Ưng Chó Vàng	3317
890. Chương 890:	Hoàng Quý Phi	3319
891. Chương 891:	Âm Thầm Phát Động	3325
892. Chương 892:	Tấu Chương Chết Người	3328
893. Chương 893:	Dục Vọng Quyền Lực	3332
894. Chương 894:	Ngửa Bài	3338
895. Chương 895:	Tìm Chứng Có	3345
896. Chương 896:	Phạm Nhất Thiếp	3347
897. Chương 897:	Kê Công Lĩnh	3350
898. Chương 898:	Trước Khi Giấy Chết	3357
899. Chương 899:	Đại Lão Gia Giá Lâm	3360
900. Chương 900:	Dẫn Xà Xuất Động	3364
901. Chương 901:	Dụ Địch Từng Bước	3368
902. Chương 902:	Dụ Địch Xâm Nhập	3370
903. Chương 903:	Đồng Thi Nhấn Mày	3374
904. Chương 904:	Thích Người Thông Minh	3376
905. Chương 905:	Thị Uy	3380

NyeX *?QÆM; Nye, æ K h X MK; XB X JXi X X X X X X X X X X X X X X X X X X
NydX *?QÆM; Nyd, E?X LX?K+XE X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
Ny3X *?QÆM; Ny3, L¶B E?XhXQM X GÁ M;X X X X X X X X X X X X X X X X X X
NyNX *?QÆM; NyN, h?Q X 2X: B[X QÉ M;X X X X X X X X X X X X X X X X X X
NRyX *?QÆM; NRy, h?B M æ X QXhXQM XhXv X X X X X X X X X X X X X X X X X
NRRX *?QÆM; NRR, J°iX*XB>Ø Ø ÉMX X X X X X X X X X X X X X X X X X X
NRkX *?QÆM; NRk, h€B >BXMK>Xn V >Q XM X X X X X X X X X X X X X X X X
NRjX *?QÆM; NRj, *'K E?-M;X" XM X JI X X X X X X X X X X X X X X X X X
NR9X *?QÆM; NR9, L;QİB JÊ BXh X X LX; Qi B *K X X X X X X X X X X X X X X
NR8X *?QÆM; NR8, aS+ JX MK?*X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
NReX *?QÆM; NRe, L;QİB J'i *?Q M X aX X? X ÁMX X X X X X X X X X X X X
NRdX *?QÆM; NRd, o¢M G X X X X BX EX Ø KX X X X X X X X X X X X X X X
NR3X *?QÆM; NR3, M X` B *X SX+Xo X X X X X X X X X X X X X X X X X X
NRNX *?QÆM; NRN, *?S+ Zm M JÊ B XOX hX-M Ø•K X X X X X X X X X X X X
NkyX *?QÆM; Nky, :B i:X.X4 XE X dX X X X X X X X X X X X X X X X X X
NkRX *?QÆM; NkR, *X mX G° iX. X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
NkkX *?QÆM; Nkk, G`KL;XQB Xh Xi X X X X X X X X X X X X X X X X X X
NkjX *?QÆM; Nkj, h?m h?" X αB XM XJ X MK X X X X X X X X X X X X X X
Nk9X *?QÆM; Nk9, h?İB h? İK Q M X X MM X X X X X X X X X X X X X X
Nk8X *?QÆM; Nk8, L¶B E?' XOX X B X QX* XOX X X X X X X X X X X X X X X
NkeX *?QÆM; Nke, h`İ Ø cB X BM X QX X X X X X X X X X X X X X X X X
NkdX *?QÆM; Nkd, Zm•M ZnX M İK? X MXh X -MX X X X X X X X X X X X X
Nk3X *?QÆM; Nk3, hB T *?Qİ MK; æ X MX SX X MX X X X X X X X X X X X X
NknX *?QÆM; NknX-XMX:B'İ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
NjyX *?QÆM; Njy, >¢M; h` MK; X9X EB XK X X X X X X X X X X X X X X
NjRX *?QÆM; NjR, v h¢BXS X €B X-X M X X X X X X X X X X X X X X X X
NjkX *?QÆM; Njk,XG XG İB X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
NjjX *?QÆM; Njj, JBM? hXn X QMXæc Q X X X X X X X X X X X X X X X X
Nj9X *?QÆM; Nj9, •K æ° h`X MK hX QÆMX X X X X X X X X X X X X X X
Nj8X *?QÆM; Nj8, *?Q M æ X X QX a2 M X X X X X X X X X X X X X X X X
NjeX *?QÆM; Nje, :B¼ai a QÆMX hX QMX æ K X X X X X X X X X X X X X X
NjdX *?QÆM; Njd, J°i GİBXh X` M X aX KX X X X X X X X X X X X X X X
Nj3X *?QÆM; Nj3, L;X İE M İ[X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
NjnX *?QÆM; Njn, E€ >¢MXD X İX; X X X X X X X X X X X X X X X X X X
N9yX *?QÆM; N9y, Zİn X İ? B İn X X X X X X X X X X X X X X X X X X
N9RX *?QÆM; N9RX æ XB İıU * X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
N9kX *?QÆM; N9k, E?`M X İXQ E +æª İ X X X X X X X X X X X X X X X X
N9jX *?QÆM; N9j, " ZmªXhXS M;X: X X X X X X X X X X X X X X X X X
N99X *?QÆM; N99, E?€+? X` M;Xh X-X M X QX X X X X X X X X X X X X
N98X *?QÆM; N98, İv S? QMX æ R+ X?O X X X X X X X X X X X X X X X
N9eX *?QÆM; N9e, h` m æ M X*-XM X X9X X X X X X X X X X X X X X X
N9dX *?QÆM; N9d, h? h` X X? Ø K XæXi X X X X X X X X X X X X X X X
N93X *?QÆM; N93, "İ h V>Xi X €X` X X X X X X X X X X X X X X X X
N9NX *?QÆM; N9N, h? v J` İ æ` B æ`Q X X X X X X X X X X X X X X X X
N8yX *?QÆM; N8y, J¢Q X BX KX X X X X X X X X X X X X X X X X X X
N8RX *?QÆM; N8R, E *Ø İ-X MG KX X X X X X X X X X X X X X X X X X
N8kX *?QÆM; N8k, æ-M; sQİ M X İ` M X SX?Q M;X X X X X X X X X X X X
N8jX *?QÆM; N8j, S?•M *•M İK? İ+X*Øi İıO X X X X X X X X X X X X
N89X *?QÆM; N89, X?İ MK? æ İ MK X X X X X X X X X X X X X X X X X
N88X *?QÆM; N88, *-M; "EQ İı XM X_ B M;X X X X X X X X X X X X X X
N8eX *?QÆM; N8e, æ XM X X_ K X X X X X X X X X X X X X X X X X X
N8dX *?QÆM; N8d, >°+ JEmX" Xh X, M;X X X X X X X X X X X X X X X
N83X *?QÆM; N83, X Qm X a X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
N8NX *?QÆM; N8N, h?"i G` X ?B Xm X c+ X X X X X X X X X X X X X X

1122. Chương 1122: Ba Kế Sách	4220
1123. Chương 1123: Đốc Sư Kiếm Chác	4222
1124. Chương 1124: Phong Vân Hội Tụ	4226
1125. Chương 1125: Giả Yếu Lừa Địch	4230
1126. Chương 1126: Bắt Chúc Lạn Tương Như	4234
1127. Chương 1127: Cuộc Chiến Mẫu Đơn Phong	4236
1128. Chương 1128: Thích Hồ Soái	4240
1129. Chương 1129: Dừng Binh Dưới Thành	4244
1130. Chương 1130: Nỗ Nhĩ Cáp Xích	4248
1131. Chương 1131: Vũ Hĩ Đa Tú Gia	4250
1132. Chương 1132: Đồ Bộ Nhân Xuyên	4254
1133. Chương 1133: Cắt Đường Lui Địch	4258
1134. Chương 1134: Liệu Sự Như Thần	4260
1135. Chương 1135: Bình Nhưỡng Đại Hội Chiến	4264
1136. Chương 1136: Tân Kinh Lược	4268
1137. Chương 1137: Chỉ Huy Mù Quáng	4272
1138. Chương 1138: Bước Đường Cùng	4274
1139. Chương 1139: Lấy Máu Nghiệm Thân	4278
1140. Chương 1140: Biển Cỏ Bất Ngờ	4283
1141. Chương 1141: Mở Ra Khóa Sắt Rỗng Bay Mất	4287
1142. Chương 1142: Chính Thị Trung Thần	4292
1143. Chương 1143: Tứ Di Thần Phục	4294
1144. Chương 1144: Vào Kinh Chịu Tang	4298
1145. Chương 1145: Khắc Thừa Đại Thống	4302

CẨM Y VỆ

Giới thiệu

Những cuộc phiêu lưu, những tình tiết truyện hấp dẫn, những thứ đan xen giữa thế giới hiện đại, cổ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-y-ve>

1. Chương 1: Kỳ Châu Thành

- Đề Kỳ tới!

Một tiếng thét kinh hãi thật sự giống như tiếng nổ giữa không trung, chợ Nam Kỳ Châu thành phồn hoa tấp nập nhất thời trở nên hỗn loạn không chịu nổi.

Người già phụ nữ và trẻ con e sợ bị ngựa chạy nhanh đụng vào, cho nên í ới gọi nhau cẩn thận tránh đi. Phải biết Đề Kỳ chạy nhanh như bay, cho dù là đụng vào người bình thường cũng bất kể. Mấy ngày trước

có người bán hàng không chú ý đã bị đụng gãy ba chiếc xương sườn, nếu không nhờ y quán Lý gia hảo tâm chữa trị miễn phí, chỉ sợ đã sớm đi gặp Diêm Vương gia.

Đám lưu manh vô lại bình thường nghênh ngang phách lối, hiện tại rúc vào trong xó xỉnh nào đó như chuột. Loại người hôm nay tới quây đầu hủ dôi ba đồng, mai móc túi kẻ say rượu lấy hai đồng không xứng đáng có liên hệ cùng Cẩm Y Hiệu Ủy.

Các quầy hàng bày hai bên đường vội vàng dọn dẹp đồ vật cản đường, quang gánh, chén bát nồi chảo, lò nấu, nồi hấp... náo loạn cả lên.

Ngay cả những cửa hàng tai to mặt lớn ở chợ Nam cũng không ngoại lệ, mới vừa rồi bọn họ còn cấm chiết phiên phía sau cổ áo, tản bộ không nhanh không chậm dọc phố, không thèm nhìn tiểu thương đầy đường cười nhỉnh hót với mình lấy một lần.

Thế nhưng giờ phút này cũng vội vàng tìm một cửa hàng đứng vào trong cửa, khẽ khom người, nặn ra bộ mặt tươi cười nhìn về phía tiếng vó ngựa vang lên. Nếu như ngẫu nhiên gặp một vị Cẩm Y Hiệu Ủy nào đã từng có duyên gặp mặt một lần, ngồi trên lưng ngựa nhìn về phía mình khẽ gật đầu một cái, coi như thể diện bay bổng lên chín tầng mây.

Vào lúc này chỉ có những chưởng quỹ cửa hàng lớn, chủ thanh lâu, quản sự đồ trường, hoặc đám ác bá cường hào có muôn vàn liên hệ với Cẩm Y Vệ bản thành mới tỏ vẻ như không có chuyện gì, thậm chí trong thần sắc mơ hồ toát ra vẻ đắc ý. Bọn họ hoặc là có quan hệ không cận với Bá Hộ Sở bản thành, hoặc là người của Kinh Vương phủ đứng sau lưng, mượn chuyện dân chúng sợ hãi Cẩm Y Vệ càng thêm lộ rõ nét cao sang của họ.

Trong lúc hỗn loạn không ai chịu nổi như hiện tại, dĩ nhiên không có ai chú ý tới một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, thân khoác áo vải màu xám. Vốn hắn đang vội vàng đi ra cửa Nam, nhưng vừa nghe hai chữ Đề Kỳ lập tức dừng bước, vội vàng dùng đầu lạp che kín mặt, trốn vào con hẻm nhỏ tối tăm bên cạnh hàng thịt. Dưới đầu lạp, gương mặt non trẻ của hắn lộ vẻ đỏ khóc đỏ cười, thâm nhủ trong lòng:

“Không thể nào, là một người xuyên việt đường đường chính chính đỉnh thiên lập địa, đầu đội hào quang nhân vật chính, chân đạp tiền đồ tươi sáng, vì sao Tần Lâm ta lại xui xẻo như vậy?”

Tần Lâm đến từ thế kỷ hai mươi mốt, là một cao thủ trinh sát hình sự nhiều lần phá đại án, kỹ thuật pháp y tinh xảo, bốn năm học đại học Công An Nhân Dân Hoa Hạ hệ chính quy khoa điều tra kỹ thuật hình sự. Sau công tác tại học viện cảnh sát hình sự Hoa Hạ tiếp tục học lấy được bằng Thạc sĩ pháp y, trong lúc nhậm chức nhiều lần phá được án lớn, quan trọng do bộ Công An đốc thúc, chỉ mấy năm liền trở thành Cảnh Đốc cấp hai.

Không ngờ trong một lần thi hành nhiệm vụ phát sinh tai nạn xe cộ, cả người lẫn xe rơi xuống vực sâu trăm trượng. Đến khi tỉnh lại phát hiện ra toàn thân mình lỏa thể nằm ngoài vùng hoang dã, thân thể đã hóa thành bộ dáng chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi.

Càng làm cho Tần Lâm kinh hãi không hiểu chính là, tiêu phu, hương dân mà hắn thấy xa xa đều mặc y phục cổ đại!

Thừa dịp giữa trưa các nhà các hộ đều đi ra ngoài làm nông, Tần Lâm lén lút tới một hộ nhìn qua tương đối giàu có, trộm của người ta một bộ áo vải mặc vào, lấy chút bạc vụn. Lúc ấy hắn còn phát hiện trong từ đường trên một chiếc bàn bát tiên có một quyển lịch, trên đó viết Vạn Lịch năm thứ sáu. (Vạn Lịch: niên hiệu của vua Thần Tông thời Minh, Trung Quốc, 1573-1620)

Lúc này Tần Lâm mới nhớ tới lúc mình rơi xuống vực dường như đang xảy ra hiện tượng nhật thực và kim tinh lăng nhật (sao Kim nằm giữa mặt trời và trái đất). Phải chăng là thiên tượng như vậy đã làm mở ra Thời Không loạn lưu, khiến ình trở lại triều Minh, thân thể cũng bị đường hầm Thời Không nào đó làm ảnh hưởng cho nên nhỏ đi hơn trước mười tuổi? Không thể nào biết được đáp án.

Biết được trở lại đời Minh, Tần Lâm cũng không nổi giận, trước khi chuyển kiếp cha mẹ hắn đều đã qua đời, lại một lòng lo công tác không có thời gian nói chuyện yêu đương, lớn như vậy ngay cả bạn gái cũng không có, có thể nói hoàn toàn không có chuyện gì ràng buộc.

Chưng cất rượu, nấu thủy tinh, chế súng kíp, xưng vương xưng bá... Tựa hồ cuộc sống hạnh phúc của người chuyển kiếp sắp đập vào mặt. Nhưng rất nhanh Tần Lâm phát hiện làm người chuyển kiếp, đột ngột đi tới thời đại này căn bản là nửa bước khó đi.

Tìm địa phương khổ tâm kinh doanh, thế nhưng trong sổ bộ các châu huyện xung quanh không có tên của hắn, đi đến chỗ nào cũng không có biện pháp đăng ký hộ khẩu.

Hắn chạy khắp nơi, từ hoang dã đi tới Kỳ Châu thành này đã gặp năm chỗ tuần tra khám xét Lộ Dẫn. Mặc dù bằng vào kinh nghiệm trinh sát của đời trước thoát được tới đây, nhưng có hai lần suýt chút nữa đã bị lộ tẩy.

Lộ Dẫn là quy định do Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương định ra, dân chúng phạm là rời nhà trăm dặm phải lên quan phủ xin Lộ Dẫn để phòng dọc đường tra xét, Lộ Dẫn này tương đương với giấy thông hành và thẻ căn cước của đời sau.

Sau triều Vĩnh Lạc, quy định Lộ Dẫn càng ngày càng bỏ phế, bất quá một khi tình thế xã hội hỗn loạn sẽ tăng cường cai quản nghiêm ngặt. Vào năm thứ sáu Vạn Lịch, Bạch Liên giáo gây xôn xao ở địa khu Kinh Hồ, từ binh vệ sở các nơi, Cẩm Y Vệ, tuần kiểm ty cho tới dân thường cũng gia tăng đề phòng, khách qua đường nhất định phải tra xét Lộ Dẫn mới có thể thông hành.

Nếu như người bình thường không có mang theo Lộ Dẫn, chẳng qua là tạm thời nhốt lại chờ xác minh nguyên quán là sẽ được thả ra. Nhưng Tần Lâm ở thời đại này cũng không có nguyên quán, chỉ cần bị bắt, bất kể hắn nói mình là người địa phương nào, quan phủ tra qua lập tức phát hiện không thấy có người này, như vậy nhất định sẽ cho hắn là đệ tử nghịch phỉ Bạch Liên giáo, khai đao trăm thủ.

Cho nên sau khi vào đến trong Kỳ Châu thành, thấy trạm canh tra xét Lộ Dẫn khắp nơi bên ngoài thành, Tần Lâm đã không biết kế tiếp nên đi về hướng nào. Vương triều Đại Minh vì lòng bất nghịch phỉ Bạch Liên giáo ở Kinh Hồ cho nên bày ra thiên la địa võng, trong lúc vô tình vây hắn ở trong thành chấp cánh khó bay.

Nơi này lại gặp được Cẩm Y Vệ nổi tiếng là máu lạnh, tàn khốc, chẳng phải là nhà dột gặp đêm mưa?

Tiếng vó ngựa từ Kinh Vương phủ hướng Bắc thành như sấm động càng ngày càng tới gần chợ Nam. Các Cẩm Y Hiệu Ủy ai nấy khoác áo phi ngư, lưng đeo loan đao, Tú Xuân đao. Ngựa mà bọn họ cỡi thân cao chân dài, thật sự là người như hổ, ngựa như rồng, chỉ bất quá hơn ba mươi kỵ sĩ chạy tới lại toát ra khí thế như một cánh đại quân tụ tập.

Đại hán râu rồng cầm đầu mặc sắc phục Bá Hộ thống lĩnh, thấy tình cảnh hỗn loạn người người nhón nháo ở chợ Nam, lập tức cau mày, từ xa đã quát lớn:

- Cẩm Y thân quân ra khỏi thành tập nã nghịch phỉ Bạch Liên, dân chúng chớ có kinh hoảng, mau mau tránh đường cho chúng ta!

Vốn Cẩm Y Vệ có mười bốn Thiên Hộ Sở vào triều Vĩnh Lạc, đến triều Vạn Lịch này đã tăng lên đến mười bảy. Ngoại trừ bảo vệ kinh sư, còn có Thiên Hộ Sở chia ra đóng tại các Thừa Tuyên Bố Chính Sứ Ty, Bá Hộ Sở đóng ở các nẻo đường giao thông chính yếu tại các phủ châu.

Kỳ Châu thành ở bên bờ Trường Giang, không chỉ có bên trái giáp Khuông Lư, bên phải giáp Động Đình, là đất mà binh gia đời đời phải tranh, mà còn là chỗ Kinh Vương tông thất Đại Minh lập phủ. Từ năm Chính Thống (1436-1449) Kinh Hiến Vương Chu Chiêm Cương đến Kinh Vương Chu Thường Quán năm Vạn Lịch bây giờ, bảy đời sinh sôi con đàn cháu đống. Trong thành Quận vương, Quận chúa, Trấn Quốc tướng quân, Phụ Quốc tướng quân... nhiều vô số kể. Phủ đệ lầu đài mọc lên từ đất bằng, nguy nga không kém gì Hoàng cung, triều đình thiết lập Bá Hộ Sở Cẩm Y Vệ ở nơi này, ngoài sáng là vì bảo vệ tông thất, trong tối cũng là có ý giám thị.

(Biên chế quân đội thời Minh cứ mỗi quận được lập ra một sở, liên quận lập một vệ. Một vệ có sáu bảy ngàn người, một Thiên Hộ Sở có khoảng một ngàn hai trăm người. Bá Hộ Sở có trên dưới trăm người, chia ra hai Tổng Kỳ dẫn dắt năm mươi người, mười Tiểu Kỳ dẫn dắt mười người.)

Cẩm Y Vệ trú trong Kỳ Châu thành, quân lương từ trên ty phát đến Thiên Hộ Sở rồi đến Bá Hộ Sở, tầng tầng lớp lớp qua mỗi nơi hao hụt mất một phần, tới tay còn dư lại không có mấy, cộng thêm các Cẩm Y

Từ Kinh Hồ xuôi dòng mà xuống chính là Giang Nam, từ thời Đường Tống đã được xưng là đô thị phồn hoa, thương nhân lui tới như dật cử, chế độ Lộ Dẫn ở đó e rằng đã trở thành một mảnh giấy lộn mà thôi.

Tần Lâm chuẩn bị đi đường núi tránh khỏi trạm canh, từ từ tìm một bến thuyền nhỏ bên bờ Trường Giang, đắp thuyền xuôi gió đi về phía hạ nguồn Trường Giang. Như vậy một mặt né tránh được địa khu Kinh Hồ tra xét Lộ Dẫn nghiêm ngặt, mặt khác đến Giang Nam ven biển thương phẩm kinh tế phát đạt, thân là người hiện đại kiến thức phong phú còn sợ không có đất dụng võ sao?

Sơn đạo ít có người đi, con đường hơn phân nửa bị cỏ hoang che lấp, chông gai mọc đầy. Một thân áo vải của Tần Lâm bị gai góc trên đường xé cho rách bươm.

Sau khi qua một ngã ba, chợt hần dừng bước, cảnh giác nhìn về phía trước: nơi đó có mấy nhánh gai bị gãy.

Chuyện này đối với người bình thường cũng không có gì kỳ quái, mặc dù đường núi vắng vẻ nhưng thỉnh thoảng cũng có thợ săn, tiểu phu lui tới, cũng có thể là dấu vết của dã thú cỡ lớn đi qua để lại.

Nhưng đối với Tần Lâm thân là cao thủ trình sát hình sự, bất cứ dấu vết nào cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Hắn lập tức nằm xuống đất kiểm tra dấu chân, sau khi phát hiện mấy dấu chân đầu tiên là ngấn ra, sau đó sắc mặt ngưng trọng dùng chân của mình ước thử, lại đo đạc khoảng cách giữa hai dấu chân trước sau, rốt cục mới thở phào nhẹ nhõm.

Kế tiếp Tần Lâm lại tìm kiếm tỉ mỉ trong bụi gai gãy kia, cho đến khi tìm được một mảnh vải chỉ to bằng đầu ngón tay út mắc trên nhánh gai, hắn mới nở một nụ cười thoải mái.

Hắn vừa đi tiếp vừa quan sát cẩn thận, sau khi tiến về phía trước chừng hai ba dặm, Tần Lâm lại ngừng lại một lần nữa, nhìn nhìn một bụi gai cũng bị gãy giống như trước, sau đó thành linh quay về phía một bụi cây rậm rạp cách đó chừng bảy tám trượng kêu to:

- Vị bằng hữu này, ra đây đi! Đường lớn mệnh mỏng manh ai nấy đi, chúng ta không quen biết, gặp nhau ở chỗ này cũng coi là duyên phận, cần gì phải giấu đầu lòi đuôi như vậy?

Nơi bụi cây kia không có chút động tĩnh nào cả, giữa núi rừng hết sức yên tĩnh, chỉ có nơi xa có tiếng chim hót riu rít.

Tần Lâm lòng tin mười phần nói:

- Lão huynh không cần ẩn núp nữa, người một thân một mình đi tới đây, mặc trường sam màu nguyệt bạch, chân mang giày nhẹ để bằng, thân cao chừng năm thước hai tấc, tuổi chừng hai mươi lăm, thân thể cường tráng. Điểm quan trọng nhất là trên chân trái người có thương tích, bằng hữu, ta nói không sai chứ?

Trong bụi cây chợt vang lên tiếng ào ào, chợt một thanh niên thân thể cường tráng từ trong đó chui ra, lưng đeo một cái bao nhỏ, tay nắm một thanh đơn đao, quả nhiên chân trái có vết máu loang lổ, đáng đi khắp khiêng. Sau khi nhìn thấy Tần Lâm chỉ là một tên tiểu tử mười lăm mười sáu tuổi, trên mặt của thanh niên vốn là hung ác nham hiểm lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tần Lâm thấy xác nhận phán đoán của mình, không khỏi có mấy phần tự đắc.

Lúc ban đầu hắn phát hiện dấu chân là giày da trâu, có hơi thối thắm trong lòng. Bởi vì trước đây hắn đã quan sát dân chúng ở thời này không phải là mang giày cỏ chính là giày vải, kẻ mang giày da trâu như vậy rất có thể là người trong công môn. Mình một thân một mình đi nơi vùng hoang dã như vậy, rất có thể bị cản lại kiểm tra, sẽ bị ngộ nhận là nghịch phỉ Bạch Liên giáo.

Rất nhanh nhận ra dấu chân trên đường mới đây đều thuộc về cùng một người, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó phán đoán chân trái người này rõ ràng có hơi tập tễnh, hình dáng dấu chân cũng không phải là trước sau như một giống như người bị thọt chân bình thường. Từ đó mới biết người này chỉ mới bị thương chân gần đây, bởi vì bị đau mà dùng sức không đều mới có dấu chân không ổn định như vậy, Tần Lâm càng thêm xác định suy đoán của mình.

Mặc dù biến thành thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, khí lực yếu bớt không ít, nhưng công phu cầm nã đánh nhau vẫn còn, đối phó một đối thủ chân bị thương không nhẹ vẫn rất ổn.

Sau khi tìm được mảnh vải trong bụi gai chính là bằng chứng xác nhận suy đoán cụ thể hơn. Màu sắc miếng phải này không phải là loại “Thanh chiến bào, hồng khóa đồ” (chiến bào màu xanh có miếng yếm bụng màu đỏ) của nha dịch, lại không phải là chiến y màu đỏ uyên ương của vệ sở binh, càng không phải là Phi Ngự phục màu vàng kim của Cẩm Y Vệ, chẳng qua là loại y phục của bá tánh bình dân hay mặc.

Thanh niên hung ác nham hiểm kinh ngạc vì chỉ mấy câu Tần Lâm đã vạch trần gốc rễ của y, lại không biết căn cứ dấu chân phác họa ra hình dáng kẻ hiểm nghi là kỹ thuật trình sát hình sự đơn giản nhất.

Dấu chân người lớn tuổi là mũi nhẹ gót nặng, người trẻ tuổi thì gót nhẹ mũi nặng, từ hình dáng dấu chân là có thể suy đoán tuổi tác đối phương. Từ dấu giày lớn nhỏ là có thể suy đoán chiều dài bàn chân, sau đó nhân với bảy lần sẽ là chiều cao của kẻ tình nghi. Từ khoảng cách bước chân dài ngắn vừa có thể tính toán chiều cao, còn có thể phán đoán trạng thái thân thể kẻ tình nghi...

Cho nên Tần Lâm căn bản không gặp mặt nhưng đã suy đoán tình huống căn bản của thanh niên hung ác nham hiểm kia khá rõ ràng.

Thanh niên hung ác nham hiểm lại không thể đoán ra thân phận Tần Lâm. Tên này nhìn qua mười lăm mười sáu tuổi, nói chuyện lại hết sức già dặn, da trắng nõn giống như người đọc sách, y phục lại rách rưới hơn cả kẻ lao động tay chân, quả thật không có manh mối để mà suy đoán.

Y bèn thử thăm dò nói:

- Ta tên là Dư Tài Cao, từ Kỳ Châu buôn một số vải bông tới Cửu Giang phủ, nửa ngày trước gặp phải cường đạo, bị cướp đi tài vật, trên đùi cũng bị chém một đao, thật vất vả mới đoạt một thanh đao trốn ra được, bởi vì sợ cường đạo đuổi theo không thể làm gì khác hơn là chạy trốn. Xin hỏi tiểu ca tôn tính đại danh?

Tần Lâm liền nói cho y biết tên họ thật, dù sao trên đời này cũng không ai biết mình, nói mình muốn đi Cửu Giang phủ tìm văn hữu nghèo, bởi vì phụ thân là thợ săn lão luyện, cho nên mới biết cách nhìn dấu chân suy đoán ra người.

Dư Tài Cao nghe vậy đảo mắt vài vòng, sau đó cười nói:

- Trong rừng núi này xà trùng hổ báo thường hay xuất hiện, nhất là kỳ xà Ngũ Bộ Đảo rất nhiều. dọc truyền tai. Nếu chúng ta đã cùng đến Cửu Giang phủ, không bằng kết bạn mà đi, trên đường còn có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Tần Lâm không chút nghĩ ngợi gật đầu một cái, lúc này Dư Tài Cao mừng rỡ, hai người bèn kết bạn lên đường.

Dọc theo đường đi Dư Tài Cao thường xuyên dùng lời thử dò xét Tần Lâm, nhưng Tần Lâm là loại người thế nào. Trong phòng thẩm vấn thường thường mấy câu nói là có thể kích phá phòng tuyến tâm lý của nghi phạm, cả đêm liên tục tra hỏi không ngáp một cái, lúc làm nhân chứng chuyên môn ra tòa đối mặt luật sư biện hộ nghi phạm đặt câu hỏi, từ đầu tới đuôi đều là giọt nước không lọt, chẳng lẽ có thể bị Dư Tài Cao dò xét hay sao?

Đi được hơn nửa canh giờ, kể cả hành trình trước đó tính ra rời khỏi Kỳ Châu thành đã có hơn hai mươi dặm, hai người đều có hơi đói bụng, bèn ngồi xuống nghỉ ngơi bên cạnh một dòng suối.

Dư Tài Cao lấy trong bao ra hai chiếc bánh rán, nhìn Tần Lâm cười cười:

- Bánh rán nhà làm, Tần huynh đệ nếm thử một chút xem có ngon không.

- Đa tạ.

Tần Lâm đáp ứng một tiếng đón lấy, há miệng ra chuẩn bị ăn.

Trong mắt Dư Tài Cao lóe lên một tia hung quang.

- Ủa, là người nào vậy?!

Thình lình Tần Lâm kinh hô thất thanh, ném ra một viên đá.

Dư Tài Cao lấy làm kinh hãi, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, nhìn theo phương hướng viên đá ném đi, chỉ thấy có một con gà rừng đang vỗ cánh bay lên, thần sắc y trong nháy mắt khôi phục bình thường.

Tần Lâm tỏ ra hết sức tiếc nuối nói:

- Đáng tiếc, nếu có cha ta ở chỗ này, nhất định con gà rừng này không chạy được!

Dư Tài Cao yên dạ, cầm bánh của mình lên cắn một cái, cố ý tặc lưỡi khen bánh thơm ngon, âm thầm quan sát động tĩnh Tần Lâm.

Tần Lâm uống một ngụm nước suối, sau đó bắt đầu ăn bánh.

Trong lòng Dư Tài Cao bất quá chỉ cười lạnh, lúc này đi nửa ngày đường cũng đã có cảm giác đói bụng, thấy Tần Lâm ăn bánh có vẻ ngon lành, y cũng ăn bánh của mình.

Chỉ trong khoảnh khắc, Tần Lâm chợt khom người ôm bụng, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu từ trên trán lăn dài, từ dưới đất cố gắng nhô người dậy:

- Ôi chao, nước suối này thật sự là không uống được, hồng bết, đau bụng quá...

Dư Tài Cao gấp đến mức giậm chân, tiến tới xoa bụng cho Tần Lâm, lại khuyên hần nên nằm xuống nghỉ ngơi.

Không ngờ Tần Lâm lại đứng thẳng người dậy, hai mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Dư Tài Cao:

- Không đứng, chỉ sợ là trúng độc, có người muốn giết người diệt khẩu... Đúng rồi, người chính là Đại sư huynh Bạch Liên giáo, người không phải là Dư Tài Cao, người là Cao Sài Vũ đang bị Cẩm Y Vệ truy nã!

Cao Sài Vũ bị vạch trần thân phận không khỏi hết sức giật mình, lui hai bước, giơ tay lên hỏi: tại

- Người... Làm sao người biết?

Tần Lâm trầm giọng nói:

- Ta đi ở phía sau người mấy dặm đường, người đã phát hiện ta thật sớm, núp ở ven đường muốn ám toán. Từ đó có thể thấy rằng người cứ đi được một đoạn đường, đến chỗ tầm mắt trống trải bèn quay đầu lại phía sau lăm lét quan sát, chỉ sợ có người đuổi theo, mới có thể phát hiện người đi đường đi ở phía sau mấy dặm.

- Người nói bị cường đạo đánh cướp, nếu là cường đạo tầm thường chỉ cần tiền không cần mạng, cho dù là muốn giết người diệt khẩu cũng không có lý nào truy sát tới mấy chục dặm đường. Huống chi Cẩm Y Vệ, quan binh cùng nha dịch hiện tại đang ồ ạt lùng bắt Bạch Liên giáo, cường đạo nào lại dám ra ngoài gây án ở vùng này?

- Hắc hắc, cho nên bắt đầu từ khi ta phát hiện người núp trong bụi cỏ, cũng biết người cũng không phải là cường đạo, mà là yêu phi Bạch Liên giáo đang bị Cẩm Y Vệ lùng bắt!

Sau Tần Lâm vạch trần hành tung Cao Sài Vũ buộc y hiện thân, liền hoàn toàn xác định phán đoán, bởi vì trước đó hần đã nhìn thấy ảnh Cao Sài Vũ trong bức vẽ của Bá Hộ Cẩm Y Vệ Thạch Vi.

Vốn vào thời này bức vẽ bằng bút lông cũng không chính xác lắm, người bình thường thấy cũng chưa chắc đã nhận ra. Nhưng Tần Lâm đã quen nhìn bức họa mô phỏng ở đời trước, hết sức quen thuộc tỷ lệ ngũ quan, vị trí tương đối, phân bố cơ mặt con người, cho nên vừa nhìn thấy “Dư Tài Cao” đã lập tức đối chiếu gương mặt y và mặt người trong bức vẽ.

Cao Sài Vũ ngẩn ra, chợt bật cười khàn khàn:

- Không nghĩ tới người chỉ là một thiếu niên lại có tâm tư sâu kín như vậy, ta thấy người cũng không giống như con nhà thợ săn, ngược lại giống như tay sai của Lục Phiến môn (nha môn thời xưa có sáu cánh cửa, chỉ chung công môn sai nha)! Hừ hừ, nói gì cũng bằng vô dụng, hôm nay Vô Sinh Lão Mẫu khai Thiên Nhân, sẽ phải thu mạng nhỏ của người!

- Có thật không?

Tần Lâm cười đứng thẳng người, thần sắc khôi phục lại bình tĩnh, không hề có dấu hiệu gì là sắp sửa độc phát bỏ mình.

Cao Sài Vũ cả kinh hai mắt tròn tròn:

- Người... Người!

Tần Lâm phủi phủi chiếc áo đã rách xơ xác của mình, lại sửa đầu lạp, chậm rãi lên tiếng nói:

- Nếu ngay từ đầu ta đã nhìn ra lai lịch của người, làm sao có thể trúng gian kế của người được? Ha ha, để cho người chết được rõ ràng minh bạch, vừa rồi ta đã đổi bánh với người, đây gọi là lấy gậy ông đập lưng ông, người ăn bánh của mình, có xảy ra chuyện gì cũng không thể trách ta được...

Chợt cảm thấy trong bụng đau ngấm ngấm, toàn thân Cao Sài Vũ run lên lẩy bẩy. Đương nhiên bản thân y biết độc được trong chiếc bánh kia mạnh tới mức nào, lúc này tức gần nổ phổi cầm lấy đơn đao của mình lên, vọt nhanh về phía Tần Lâm.

3. Chương 3: Kỳ Xà

Cương đao Cao Sài Vũ chém xuống phát ra tiếng gió vù vù, khí thế cũng vô cùng hung hãn.

Cao Sài Vũ thân cao thể tráng, võ công cũng không phải là kém cỏi, nếu không cũng không thể một thân một mình chạy ra khỏi vòng vây của Cẩm Y Vệ, nhưng trạng thái của y lúc này quả thật là không ổn.

Đối phó một người trên đời bị thương, thân trúng kịch độc, Tần Lâm hết sức dễ dàng tránh né công kích của đối phương, sau khi lách người sang bên bèn đập mạnh vào chân trái vốn đã bị thương của Cao Sài Vũ, lập tức khiến cho y ngã sấp mặt xuống đất.

Sau khi Cao Sài Vũ ngã nhào còn muốn bò dậy tái chiến, không ngờ sau khi vận động quá mạnh huyết khí sôi trào, độc tính phát tác nhanh hơn, miễn cưỡng giãy giụa mới dùng hai tay chống lên nửa người trên. Trong bụng nổi lên trận trện đau nhức, nhất thời toàn thân bủn rủn vô lực, chúi đầu xuống đất, sau khi co giật vài cái rốt cục nằm im như chết.

- Ha ha, già chết ư? Đại gia cũng không mắc bẫy đâu!

Tần Lâm lăm lăm, chờ một lúc sau mới đưa tay thăm dò động mạch cảnh ở sau tai Cao Sài Vũ, phát hiện động mạch cảnh không có nhịp đập. Nhịp đập của động mạch cảnh là không có cách nào giả được, tên này đã chết tới mức không thể chết thêm lần nữa.

Tần Lâm lật thi thể Cao Sài Vũ lên, trên mặt tử thi xanh đen một mảnh, lộ vẻ độc phát bỏ mình.

Tần Lâm đã sớm thấy nhiều thi thể, bất quá tự tay mình giết chết đây vẫn là lần đầu tiên. Đương nhiên nếu nói nghiêm chỉnh cũng là đối phương tự chuốc lấy.

Ngồi bên dòng suối trên tảng đá lớn bình phục tâm trạng có chút kích động, Tần Lâm muốn rút ra điều thuốc châm lửa hút, theo bản năng sờ vào túi áo mới thấy hiện tại áo mình rách nát chỉ có thể chạm vào da thịt, làm sao có thuốc lá, không nhìn được nở một nụ cười khổ.

Nếu như có thân phận hợp pháp, hoàn toàn có thể báo quan phủ chuyện này, công lao bắt giết Cao Sài Vũ rất lớn, trên bức vẽ mà Thạch Vi đưa ra có ghi thưởng tám trăm lượng bạc. Những ngày qua Tần Lâm cũng tiêu bạc vụn mua chút thức ăn, biết được số tiền kia đã có thể làm một phú ông nho nhỏ.

Nhưng Tần Lâm không có thân phận hợp pháp, rất có khả năng sẽ bị quan phủ cho là phỉ đồ Bạch Liên giáo, quy kết nguyên nhân cái chết của Cao Sài Vũ là do nội loạn. doc truyện tại . Nếu như đối phương cần nhắc tám trăm lượng bạc thưởng kia cùng yếu tố sẽ được thăng quan tước thưởng, thậm chí sẽ giết chết hần diệt khẩu trước, sau đó cướp lấy công lao chiếm đoạt phần thưởng. Từ đời Đông Hán về sau, Cẩm Y Vệ có “uy danh hiển hách” ở hậu thế, Tần Lâm không nghi ngờ chút nào bọn họ thừa khả năng làm như vậy. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chăm](#)

Ít nhất không thể lỡ mạng giao tánh mạng vào trong tay người khác, từ trước tới nay Tần Lâm đều cho rằng gởi tính mạng vào tay người khác, trông mong vào đạo đức hoàn toàn là hành động của một kẻ ngu ngốc.

Số bạc vụn mà hần thuận tay lấy được trong lúc trộm y phục lúc này đã dùng gần hết. Hiện tại Tần Lâm nghèo xơ nghèo xác, mắt thấy Đại sư huynh Bạch Liên giáo treo giải thưởng tám trăm lượng bạc nằm dưới đất lại không có biện pháp đi lãnh thưởng, thật đúng là buồn bực!

Nghỉ ngơi một chút, tâm trạng bình tĩnh lại, Tần Lâm bắt đầu kiểm tra thi thể Cao Sài Vũ.

Đầu tiên bóp mấy cái vào ống tay áo y, phát hiện trong túi ở ống tay áo bên trái một vật gì đó cứng rắn. Lấy ra nhìn kỹ thì ra là một chiếc ngọc bội hình dáng hoa sen, dùng Dương Chỉ Bạch Ngọc thượng đẳng chế thành, chất ngọc mát rượi, điêu khắc tinh xảo, cảnh lá hoa sen sống động, quả thật là một món trân phẩm hiếm thấy.

Đáng tiếc, đồ chơi này dùng óc heo cũng có thể đoán được nhất định có quan hệ cùng Bạch Liên giáo không cạn, cho dù là giá trị liên thành cũng không thể nào mang đi bán, Tần Lâm bèn tiện tay để sang bên.

Hần lại gơ tay sờ vào ngực thi thể, chạm vào một vật gì cứng rắn, phát hiện là vài cuốn điển tịch của Bạch Liên giáo như Kim Tỏa Hồng Dương Đại thư, Ứng Kiếp kinh, trong đó toàn là những lời hết sức hoang đường. Tần Lâm lật xem trong kẽ sách không thấy có chữ nhỏ viết Cửu Dương chân kinh gì đó, lại đưa lên ánh mắt trời nhìn cũng không thấy bên trong có giấu tàng bảo đồ gì.

Hần thất vọng, vứt bỏ mấy cuốn sách bại hoại này, nhìn lên trời than vãn:

- Muốn đùa ta sao, giấu trong ngực áo như bảo bối, ta còn tưởng là ngân phiếu, không ngờ rằng tất cả đều là tà thuyết của tà giáo, quả thật đánh rắm không thông, không đáng một đồng.

Không tìm được trên thi thể Cao Sài Vũ bất cứ vật gì có giá trị, Tần Lâm hơi thất vọng trong lòng. Hiện tại cũng chỉ còn lại cái bao mà Cao Sài Vũ đeo trên lưng, mới vừa rồi lúc nghỉ ngơi y tiện tay ném ở bên cạnh, đáng về thờ ơ không thèm để ý, thật ra Tần Lâm cũng không ôm hy vọng gì quá lớn đối với nó.

Có thể tìm được mấy lượng bạc vụn là đã đủ để tạ ơn trời đất, ít nhất trên đường đi Giang Nam không tới nỗi đói bụng là đủ, Tần Lâm nghĩ như vậy.

Hần mở bao ra xem, trên cùng có mấy chiếc bánh rán dùng giấy dầu gói kỹ, Tần Lâm cũng không biết cái nào có độc cái nào không, bèn vứt bỏ.

Một chiếc bình sứ nhỏ, bên trong đựng một thứ bột không màu không mùi, rất có thể là loại độc mà vừa rồi Cao Sài Vũ đã cho vào trong bánh rán. Tần Lâm cho xuống nuốt một lượng độc chừng hai ba tiền, chỉ trong thoáng chốc quả nhiên có cá phờ bụng trắng nổi lên, quả thật độc tính cực mạnh, chính là thuốc tốt mà đám ác nhân giết người phóng hỏa ắt phải có, bèn cất lại.

Kế đó là một chiếc túi vải có vẻ hơi nặng, sờ nắn hình dáng bên trong, nhất thời Tần Lâm cảm thấy hưng phấn. Sau khi tháo dây vải cột miệng túi ra quả nhiên bên trong chứa đầy bạc trắng, ước tính sơ sơ có chừng hai trăm lượng.

Phía dưới cùng lại là một xấp sách vở văn kiện, Tần Lâm lấy được hai trăm lượng bạc đã thầm kêu may mắn, nghĩ thầm này hơn phân nửa lại là kinh văn gì đó của Bạch Liên giáo, cũng không để ý lật ra xem.

Cầm thử một quyển sách vào tay cảm thấy hết sức nặng nề, Tần Lâm kinh ngạc suýt chút nữa rời tay. Hần mở bìa da ra, trang sách bên trong toát ra kim quang sáng chói, thì ra trong sách không phải là trang giấy, tất cả đều là những lá vàng, nặng ít nhất năm mươi lượng.

Phát tài rồi! Tần Lâm cực kỳ mừng rỡ.

Tiếp theo nhìn những vật còn lại, nhưng cũng không có vàng lá nữa, mà có hơn mười tấm Lộ Dẫn, năm sáu phong thư.

Lộ Dẫn có của Trương Tam ở Giám Lợi huyện, cũng có của Lý Tứ ở Kinh Môn châu, còn có Vương Ma Tử ở Cốc Thành huyện... Thư thì có một người họ Chu ở Giám Lợi huyện gởi ột vị nha dịch Ban Đầu Nam Xương phủ, nhờ y chiếu cố Trương Tam mở quán cơm. Cũng có thư Trần Điển Sứ Cốc Thành huyện viết cho em vợ y ở Tùng Giang huyện, chú thích do Vương Ma Tử mang đi, cũng nhờ em vợ mình giúp Vương Ma Tử mở tiệm tơ lụa kinh doanh.

Trên Lộ Dẫn đóng đầy dấu ấn đỏ chói của các châu huyện, bút tích trên đó cũng không giống nhau, là hàng thật không thể nghi ngờ. Về phần chủ nhân trước đó của chúng, với Bạch Liên giáo quỷ bí, Cao Sài Vũ âm độc, nhất định đã sớm đi gặp Diêm Vương, giờ phút này đã hài cốt không còn.

Tần Lâm suy nghĩ một chút lập tức hiểu ra dụng ý của Cao Sài Vũ mang theo những văn kiện này, hiển nhiên là chuẩn bị mượn chúng chạy trốn khỏi thiên la địa võng do Cẩm Y Vệ truy sát. Sở dĩ chuẩn bị nhiều như vậy, có lẽ là bởi vì đường chạy trốn không xác định, trong lúc vội vàng chuẩn bị không chu toàn, mang nhiều một chút để phòng tùy cơ ứng biến.

Chỉ tiếc Cẩm Y Vệ đã truy nã hình y khắp trên hai đường thủy bộ, cho dù là có Lộ Dẫn cũng không có cách nào đi trên đại lộ. Cao Sài Vũ vất vả lắm mới men theo đường nhỏ trốn được tới chỗ này, rốt cục quỷ thần xui khiến chết ở dưới tay Tần Lâm.

Nghĩ thông suốt khúc mắc trong đó, Tần Lâm vui mừng hết sức, bèn lật tìm lại trong sổ Lộ Dẫn và thư tín, rốt cục tìm ra Lộ Dẫn giới thiệu Hán Dương huyện: “Tần Mộc Cận, sinh năm Gia Tĩnh bốn mươi ba, thân hình trung bình, mặt trắng, không râu, nhiều đời sống ở Hán Dương, phụ thân là Tần Quy, mẫu thân Đàm thị, đã mất.”

Lộ Dẫn này thật tốt, tuổi tác vừa khớp và lại phụ mẫu đã mất, giả mạo vô cùng thuận tiện, là cùng họ, họ Tần tên Lâm, tên chữ Mộc Cận, quả thật là quá hợp.

Lại thấy có một phong thơ, mở ra xem chỉ thấy: “Đông Bích huynh thấy tin như thấy mặt, từ khi từ biệt ở

Nhưng tinh thần mới vừa buông lỏng, trong lúc bất chợt lại mơ mơ hồ hồ nghe một câu “Không có thuốc nào cứu được”, nhất thời trong lòng căng thẳng, không có cách nào nhẹ nhõm như trước. Lúc này hắn chỉ cảm thấy tim mình như co lại, đầu như bị ai đó dùng búa nện thật mạnh, nhất thời bên tai ù ù, trước mắt nhìn thấy vô số vì sao, bất ngờ hôn mê bất tỉnh. Bạn đang xem tại TruyệnFULL - .TruyệnFULL

Lão nhân áo đen chỉ lo tra xét vết thương, cũng không biết Tần Lâm hôn mê, lấy trong ngực ra một chiếc bình nhỏ bằng sứ, miệng vẫn thao thao bất tuyệt:

- Nhưng gia gia đã sớm có thuốc cứu trị kỳ xà cắn bị thương, nếu không sao dám leo lên núi hoang Kỳ Châu hái thuốc vào thời điểm giao hai mùa Xuân Hạ như vậy. Gặp được lão phu, coi như hắn đã nhặt lại được mạng nhỏ của mình trở về.

- Thanh Đại, con xem thuốc trị rắn cắn độc môn của ta đây, chính là hai mươi tám vị thuốc tốt như Thất Diệp Liên, Thanh Long Đâm, Cấp Giải Tắc, Quỷ Châm Thảo, Phụng Hoàng Hoa... điều chế mà thành, phù chính khư tà, giải phong ngừng đau, trị rắn độc cắn bị thương hiệu nghiệm như thần...

Nghe gia gia nói như thế, thiếu nữ tên là Thanh Đại tất nhiên không nghi ngờ chút nào, lập tức yên lòng, nhìn Tần Lâm hôn mê bất tỉnh che miệng bật cười:

- Gia gia nói một hồi trăng giang đại hải, đã hù dọa cho tên này hôn mê bất tỉnh. Nếu rắn độc cắn hắn không chết lại bị người hù dọa mà chết, vậy thì quá nực cười...

Lão nhân áo đen đã lấy ra kim châm cắm xung quanh vết thương rắn cắn rút độc ra, trị liệu xử lý bước đầu, nghe cháu gái đùa giỡn không khỏi đỏ mặt lên, hơi có vẻ lúng túng.

Vết thương Tần Lâm hiện màu tím đen sưng phù, trên mặt hiện lên khí xanh, mặc dù Thanh Đại tin tưởng y thuật của gia gia, nhưng cũng không nhịn được lo lắng nói:

- Xem ra rắn độc này cắn thật là lợi hại, bị thương không nhẹ.

Lão nhân áo đen đã dùng kim châm rút ra độc rắn còn sót lại nơi vết thương, sau đó tỉ mỉ lau khô kim châm cất vào trong túi. Sau đó lấy ra một cái hộp gấm nhỏ, lấy thuốc ra thoa lên chỗ vết thương rắn cắn, cuối cùng dùng vải băng lại.

Thuốc trị nọc có tác dụng rất nhanh, Tần Lâm là bị kỳ xà cắn, trúng phải độc tố huyết dịch tuần hoàn, nơi dấu răng chảy máu không ngừng. đọc truyện tại . Tuy rằng miệng vết thương nhỏ nhưng đến bây giờ mất máu cũng không ít, nhưng lão nhân áo đen mới vừa thoa thuốc lên nhất thời cầm máu, chỉ còn chút nước vàng chảy ra, nhưng chốc lát sau ngay cả nước vàng cũng đã ngừng chảy.

Bởi vì cơn đau do nọc rắn gây ra, cho dù là Tần Lâm đang hôn mê vẫn cau chặt đôi mày, sau khi được thoa thuốc chân mày giãn ra, hiển nhiên có điều chuyển biến tốt.

Quả nhiên “phù chính khư tà, giải phong ngừng đau, trị rắn độc cắn bị thương hiệu nghiệm như thần...”, lão nhân áo đen không hề khoa trương chút nào.

Giờ phút này lão nhân áo đen như vừa hoàn thành một kiệt tác vô cùng đắc ý, hài lòng phỉ tay đứng dậy, râu tóc tung bay nói với cháu gái của mình:

- Thấy thủ đoạn của gia gia thế nào?

Bệnh nhân vừa được cứu trị, thần sắc Thanh Đại nhất thời nhẹ nhõm, quay vòng quanh Tần Lâm một vòng, rất là khinh thường nói:

- Người này da dễ trắng trẻo, không giống như người quen đi đường núi. Hừ hừ, thật là một con quỷ nhát gan, nghe thấy bốn chữ ‘Không có thuốc cứu’ liền bị dọa sợ đến chết ngất, quả thật nhát gan! Hừ... Quỷ nhát gan!

Thật ra thì Tần Lâm không hề nhát gan, Đại sư huynh Bạch Liên giáo bị quan phủ treo ngân tám trăm lượng lưng bắt còn chôn trong hố. Chỉ bất quá sau khi bị rắn độc cắn bị thương thân thể suy yếu, không gắng gượng được cho nên mới ngất xỉu.

- Thái lão gia, tiểu thư, chờ chúng ta một chút, hoang sơn dã lãnh này...

Từ trên đường tới, có mấy người kêu lên dần dần tới gần.

Thanh Đại khẽ chu cái miệng nhỏ nhắn, ngồi chồm hổm xuống uể oải cầm cuốc hái thuốc trên tay bỏ bỏ xuống đất, lại đưa mắt nhìn qua gia gia mình và Tần Lâm.

Sau khi Tần Lâm bị rắn cắn thương đi lão đảo, y phục vải thô đã bị gai xé rách xơ xác. Từ góc độ của thiếu nữ có thể nhìn thấy ngực bụng hằn bày ra từng mảng da ngực bụng, không khỏi sững sờ.

Thanh Đại cuống quýt xoay người đi, trên mặt hiện lên một vàng mây đỏ.

- Ta không chết ư?

Sau khi Tần Lâm tỉnh lại, phát hiện dưới người mình là một cái giường trải chiếu cẩn thận, trên người đắp một chiếc chăn mỏng vô cùng thoải mái. Căn phòng mà hắn đang ở dù không trang trí xa hoa, điều khắc rường cột tinh xảo, nhưng có ánh mặt trời sáng rực từ cửa sổ mở rộng chiếu vào, lại có mùi thuốc nồng đậm bay tới.

Nhìn lại góc tường một chút, chiếc bao đựng Lộ Dẫn vàng bạc của hắn bị tùy tiện ném vào góc, miệng bao không cột chặt lộ ra y phục dơ dáy hôi hám bên trong, đáng vẻ quỷ thần chán ghét. Có lẽ đây là nguyên nhân khiến cho không ai để ý tới nó, mới tiện tay ném vào góc phòng như vậy.

Tần Lâm bệnh nặng mới khỏi, thân thể bủn rủn vô lực, lại không thấy người nào để gọi, không khỏi nằm trên giường suy nghĩ lung tung. Theo như vậy hắn là lão nhân gia tiên phong đạo cốt cùng thiếu nữ xinh đẹp khuê danh Thanh Đại đã cứu mình, bất quá làm thế nào từ vùng hoang dã đi tới gian phòng này? Mặc dù lão nhân gia kia thân thể trắng kiện, nhưng cũng không giống như người có thể công nổi một thiếu niên, hắc hắc, chẳng lẽ là Thanh Đại công mình xuống núi?

Trước khi Tần Lâm xuyên việt một lòng mê say công tác, lại thêm không có mấy nữ nhân bằng lòng lui tới với quái nhân cả ngày chơi với thi thể như hắn, cho nên từ nhỏ tới lớn hắn chưa từng trải qua tình trường bao giờ. Giờ phút này nghĩ đến thiếu nữ tên là Thanh Đại giọng nói ngọt ngào ngây thơ thuần khiết, dung mạo hết sức đáng yêu, không khỏi ngẩn ngơ cười, nước dãi chảy xuống hai bên mép.

Dựa theo người xuyên việt thông thường có được hào quang nhân vật chính gia trì, nơi này hơn phân nửa chính là khuê phòng Thanh Đại, như vậy kịch bản kế tiếp hắn là mỹ nữ cứu anh hùng, sau đó khóc kêu phải lấy thân báo đáp ư?

Không bao lâu sau, cửa phòng kêu két một tiếng mở ra, có một thiếu niên mập mạp trắng trẻo tiến vào, tay bê một chiếc chậu đồng có dây khăn lông.

Thấy Tần Lâm hôn mê nhiều ngày mở to mắt, thiếu niên mập mạp sững sốt chốc lát.

Tần Lâm thâm than một tiếng, xem ra mình vẫn chưa được hào quang của nhân vật chính gia trì, ở trên giường ngủ mê man mấy ngày nay đều là thiếu niên mập mạp này chiếu cố.

5. Chương 5: Đông Bích

Ôi... Nếu như người tới là vị Thanh Đại cô nương kia...

Tần Lâm tự giễu cười cười, nhắc nhở mình bây giờ đang là triều Minh năm Vạn Lịch, lễ giáo coi trọng nam nữ hữu biệt. Ngoại trừ nữ tử con nhà bần hàn nhất định phải đi ra ngoài lao động, chỉ cần nữ tử có cuộc sống tạm được cũng không chịu xuất đầu lộ diện, thậm chí không ít đôi phu thê trước khi cưới nhau chưa từng gặp mặt nhau. Loại chuyện mỹ nữ cứu công tử gặp nạn, lại lấy thân báo đáp như vậy e rằng chỉ có thể thấy trong tiểu thuyết.

Hắn mỉm cười gật đầu nhìn thiếu niên mập, lên tiếng hỏi:

- Đây là đâu? Ta mê man đã bao lâu? Mấy ngày gần đây đều nhờ vị huynh đệ này chiếu cố, đa tạ người!

Lúc này thiếu niên mập mới nhớ đặt chậu đồng xuống, miệng lẩm bẩm:

- Nơi này ư... đương nhiên là phòng của ta, người đang nằm giường ta. Thái lão gia cùng tiểu thư cứu người ở Kinh Cức lĩnh, bọn Lưu quân gia khiêng người từ trên linh xuống mang vào phòng ta. Báo hại ta ba ngày nay không thể làm gì khác hơn là ở chung một chỗ với đám người làm...

Thật là xấu hổ... Tần Lâm sờ sờ đầu, quan sát thiếu niên mập qua một lượt, thấy y mập mập trắng trắng như vậy hiển nhiên gia cảnh không tệ, nhưng một thân áo xanh giầy vải lại không coi là đắt tiền, liền cười nói:

- Như vậy đi, hôm nào ta mời người ăn xá xiu, bánh bao thịt cùng bánh mè nướng.

Đúng như Tần Lâm đoán, thiếu niên mập sinh ra phàm ăn cho nên mới có dáng dấp mập mạp như vậy, nhưng gia cảnh cũng chỉ xưng là khá khá mà thôi, bình thời cũng không thể thường ăn điểm tâm. Cho nên nghe Tần Lâm nói mời ăn xá xiu bánh bao, y lập tức vui vẻ ra mặt, tươi cười giơ tay lên tính từng tiem bán thức ăn ngon:

- Vậy thì hay quá, dưới chân Kỳ lân sơn có tửu lâu Triệu gia bán xá xiu rất ngon. Bánh bao của Vương bà ở Thập Tự nhai da mỏng nhân nhiều, bánh mè nướng của hiệu Bạch gia ở thành Nam chính là nhất tuyệt của Kỳ Châu chúng ta...

Tần Lâm nghe vậy âm thầm buồn cười, xem ra thiếu niên mập này thật đúng là quỷ phàm ăn, hơn nữa tính tình thẳng thắn nghĩ gì nói vậy, ba ngày nay cũng vất vả cho y chiếu cố mình, đáng để kết giao bằng hữu.

Đến cuối cùng nghe thiếu niên mập nói bánh mè nướng của hiệu Bạch gia chính là nhất tuyệt của Kỳ Châu, Tần Lâm không khỏi mỉm cười:

- Người nói nơi này là Kỳ Châu ư?

Thiếu niên mập đi lên trước sờ sờ trán Tần Lâm, nghi hoặc nói:

- Người không có nóng, y quán Lý thị chúng ta không ở Kỳ Châu thành thì còn ở đâu nữa?

Tần Lâm không biết nên nói gì cho phải, thật vất vả mới ra khỏi thành, bây giờ lại bị mang trở lại... Bất quá bây giờ có Lộ Dẫn, vạn dặm giang sơn triều Đại Minh, bất kỳ địa phương nào trong thiên hạ cũng có thể đặt chân.

Trước đây đi qua Kỳ Châu, dọc theo đường đi vô số lần Tần Lâm nghe người ta nói trong thành có y quán Lý thị, hành y tế thế, diệu thủ nhân tâm, dân chúng khen không dứt miệng, xưng chủ nhân y quán là Lý thần y, trong truyền thuyết quả thật đến trình độ người sắp chết xương trắng sinh thịt. đọc truyện tại . Hơn nữa Lý thần y kia tâm địa nhân hậu, mấy chục năm qua mỗi lần gặp địa phương phát nạn ôn dịch đều hết lòng cứu giúp, rất được lòng dân.

Lúc ấy Tần Lâm cũng không quá quan tâm tới thần y gì đó, dù sao không có ý định thường trú ở Kỳ Châu, không nghĩ tới bị rắn độc cắn bị thương lại là do vị thần y này cứu, quả thật là may mắn.

Thử xem thân thể một chút, chẳng qua là nằm giường mấy hôm có hơi bủn rủn vô lực, về phần triệu chứng vầng đầu hoa mắt, nhịp tim kịch liệt, vết thương ra máu vân vân đã hoàn toàn biến mất, Tần Lâm không khỏi âm thầm bội phục thủ đoạn của Lý thần y.

Y học hiện đại gặp phải trường hợp rắn cắn như vậy, ngoại trừ xử lý sơ sài như khử trùng vết thương, loại trừ dư độc ra, chủ yếu còn phải dựa vào huyết thanh chống nọc độc. Đương nhiên là Lý thần y triều Đại Minh không có thứ đồ chơi này, như vậy thủ pháp trị liệu của lão nhất định có chỗ độc đáo.

- Vị huynh đệ này, ta là người Hán Dương huyện, Tần Lâm Tần Mộc Cận, còn chưa thỉnh giáo tên họ của người. Ngoài ra y quán này là của Lý thần y sao, lão nhân gia có ân cứu mạng với ta, chẳng hay danh húy ân nhân xưng hô thế nào?

Thiếu niên mập tự hào nói:

- Ta tên là Lục Viễn Chí, nhà ở chợ Nam Kỳ Châu, bây giờ đi theo...

Tần Lâm còn tưởng rằng y là đồ đệ Lý thần y, lúc này Lục Viễn Chí mới nói tiếp:

-... đồ đệ Lý thần y Bằng Hiến Bằng đại phu học tập y thuật, về phần thần y Thái sư phụ nhà ta, người là người Hán Dương huyện ngay cả lão nhân gia cũng không biết, thật đúng là kiến thức nông cạn! Trước kia Thái sư phụ đã làm Phụng Từ Chính ở Sở Vương phủ Vũ Xương, Vũ Xương phủ chỉ cách Hán Dương huyện các người một dòng Trường Giang...

Lục Viễn Chí nói tràng giang đại hải một hồi vẫn không có nhắc tới thần y Thái sư phụ rốt cuộc là người nào, Tần Lâm không nhịn được nhắc nhở y:

- Rốt cục Thái sư phụ người là ai vậy?

- Thái sư phụ nhà ta tục danh thượng Thời hạ Trân, Lý Thời Trân! Nguồn tại TruyệnFULL

Lục Viễn Chí dứt lời vỗ gáy một cái, xoay người đi ra ngoài:

- À, người khỏi bệnh rồi, ta đi nói cho Thái sư phụ biết, nói nửa ngày lúc này ta mới nhớ ra...

Tần Lâm nhìn Lục Viễn Chí rời đi, ngây người sững sốt hồi lâu, ngàn vạn lần không nghĩ tới vị thần y này lại là Đại Minh Y Thánh nổi danh đời sau, tác giả Bản Thảo Cương Mục Lý Thời Trân! Chẳng trách nào lão không cần huyết thanh nọc rắn vẫn có thể trị được vết thương do rắn cắn, chuyện này đối với vị Y Thánh này dễ như trở bàn tay. Tính chất trạng thái cùng công dụng kỳ xà, trong Bản Thảo Cương Mục đã viết rất rất rõ ràng.

Bất quá trong ấn tượng của hắn, dường như Lý Thời Trân là một thầy thuốc gia cảnh bần hàn, vì sao lại có một y quán với quy mô lớn như vậy, còn có cách xưng hô thái lão gia, tiểu thư, tựa hồ rất có thân phận địa vị.

Thật ra Lý Thời Trân cũng không bần hàn giống như hậu nhân tưởng tượng, phụ thân Lý Thời Trân quả thật là một thầy thuốc bần hàn, nhưng bản thân lão năm xưa đã từng nhậm chức quan bát phẩm Phụng Từ Chính. Sau vào kinh sư Thái Y viện nhậm chức, trở về quê quán Kỳ Châu cũng thường chẩn bệnh cho dòng dõi cao quý Kinh Vương phủ, thu vào tiền xem bệnh không ít, nếu không lão lấy đâu ra tiền cấp thuốc cho người nghèo.

Nếu như nói Lý Thời Trân nhậm chức ở Sở Vương phủ cùng Thái Y viện còn thuộc về chức quan tạp phẩm, như vậy con trưởng của lão là Lý Kiến Trung vào năm Gia Tĩnh Nhâm Tý lấy thân phận Cử Nhân nhận chức Huyện lệnh Tứ Xuyên Bồng Khê, con kế Lý Kiến Nguyên, con thứ tư Lý Kiến Mộc cũng thi nhau thi đậu Tú Tài, Lý gia được coi như tiến thân quan trường, chen chân hàng ngũ nho gia.

Cũng không lâu sau Lục Viễn Chí liền dẫn Lý Thời Trân tới, làm cho Tần Lâm cao hứng là, Lý Thanh Đại xinh đẹp khả ái cũng núp ở sau lưng gia gia, mắt to sáng rỡ chớp nháy không ngừng, tò mò quan sát Tần Lâm. Mà Lý Thời Trân lộ vẻ hết sức thương yêu đứa cháu gái này, thậm chí còn có vẻ nuông chiều.

Tần Lâm vô cùng cảm kích ân nhân cứu mạng, nếu đổi lại là xã hội hiện sa lại thái 3 lăukh lại hù

Thiếu niên mập Lục Viễn Chí đã học tập ở y quán Lý thị ba năm, chiều cổ bệnh nhân rất thuần thực, phòng bếp lại thỉnh thoảng đưa cháo gà, canh sâm tơi, không đầy mấy ngày thân thể Tần Lâm đã khôi phục như thường, không để lại bất kỳ di chứng gì.

Thư Tần Lâm mang tới yêu cầu Lý Thời Trân tìm cho hắn một nghề nghiệp mưu sinh, Lý Thời Trân để cho hắn ở lại y quán học tập y thuật, quyết định này nhất thời khiến cho học đồ cùng bọn người làm y quán không ngừng hăm mộ Tần Lâm. Nguồn tại TruyệnFULL

Lục Viễn Chí nói cho hắn biết, y quán Lý thị này cũng không phải là dễ dàng tiến vào như vậy, đầu tiên phải có gia thế ba đời trong sạch, tiếp theo bản thân phải hiếu học cầu tiến, cuối cùng còn phải có thiên tư đỉnh ngộ.

Điều kiện nghiêm khắc như vậy, người muốn vào y quán làm việc bên trong bên ngoài Kỳ Châu thành lại chen chúc tranh nhau kéo tới.

Thì ra học sinh y quán Lý thị chia làm tam đẳng, nhất đẳng thấp nhất là người làm tiệm thuốc, được hưởng quỹ cùng những người có kinh nghiệm hướng dẫn phân biệt các loại dược vật, quen thuộc dược tính. Chỉ cần ở y quán Lý thị làm năm năm trở lên, trở thành có kinh nghiệm, tự có tiệm thuốc lớn khác dùng rất nhiều vàng bạc làm sinh lễ mời về làm Nhị chương quỹ, Tam chương quỹ. Nếu là tiệm thuốc cỡ trung cỡ nhỏ thậm chí sẽ được làm chương quỹ cũng không chừng.

Nhị đẳng là học đồ, có tư cách vào y quán học hỏi, bất quá vẫn phải gánh vác tạp vụ và công tác trong y quán. Học đồ của y quán Lý thị được coi như là đệ tử ngoại môn của thần y Lý Thời Trân, sau khi học chừng năm bảy năm xuất sư, hành y khắp các nơi trong địa khu Kinh Hồ sẽ không lo cơm áo.

Làm người ta hăm mộ nhất là học sinh chính thức của y quán, là đệ tử chính thức của Đại Minh thần y Lý Thời Trân. Chỉ cần học y có thành tựu, các nơi vương phủ Kinh Vương Sở Vương đều để sẵn vị trí chờ đợi. Nếu y thuật ỉnh nói không chừng còn được đề cử đến Thái Y viện, đó chính là mệnh quan triều đình, quang tông diệu tổ.

Chỉ bất quá trước mắt điều kiện y quán Lý gia chiêu thu học sinh chính thức cực kỳ nghiêm khắc, bao gồm Lục Viễn Chí cùng Lý Thanh Đại chỉ có sáu người, Tần Lâm là người thứ bảy.

Tần Lâm lấy được không ít vàng bạc từ Đại sư huynh Bạch Liên giáo Cao Sài Vũ bị Cẩm Y Vệ đuổi bắt kia, tạm thời không thiếu tiền, cũng không có hứng thú gì đối với loại chức vị y quan cùng ngự y không có quyền lực gì, thuần túy phục vụ vương phủ, thỉnh thoảng còn bị chọc giận, cho nên mặc dù Lục Viễn Chí nói đến nổi trào bọt mép, Tần Lâm lại không động tâm chút nào.

Bất quá hắn còn chưa nghĩ ra bước kế tiếp làm những gì, học kỹ thuật trình sát hình sự cùng pháp y ở triều Đại Minh dường như không có tác dụng gì, những công tác rất có tiền đồ như nấu thủy tinh luyện thép, hắn lại không biết.

Đời trước học pháp y, giao thiệp với nhiều người chết, giao thiệp ít người sống, đối với trị liệu lâm sàng chỉ hiểu bề ngoài da lông, nói đến Trung y càng là một chữ cũng không biết. Sau khi thấy bản lãnh Lý Thời Trân không cần huyết thanh kháng nọc rắn cũng có thể trị lạnh độc xà cắn bị thương, Tần Lâm không khỏi sinh ra hứng thú nồng đậm đối với y thuật vị Đại Minh Y Thánh này, dù sao còn chưa nghĩ ra nên đi đâu, ở lại y quán cũng không sao.

Lý Thời Trân có sáu tên đệ tử nhập thất được truyền y thuật, Bàng Hiến, Cù Cửu Tư, cùng với bốn con trai của lão.

Vạn Lịch nguyên niên Cù Cửu Tư đậu Cử Nhân rồi rời đi y quán, con trai lớn Lý Kiến Trung làm quan ở Bồng Khê huyện Tứ Xuyên, con thứ hai Lý Kiến Nguyên cùng con thứ tư Lý Kiến Mộc đều đã thi đậu Tú Tài, đi học ở Hoàng Châu phủ cùng Kỳ Châu nho học, trước mắt chủ trì y quán chỉ còn lại Bàng Hiến cùng con trai thứ ba Lý Kiến Phương.

Tần Lâm ở y quán học tập chừng mấy ngày, Lý Kiến Phương cùng Bàng Hiến làm lão sư thay phiên tới dạy.

Lý Kiến Phương là người có vẻ nghiêm túc khó khăn, sau khi lên lớp cũng không nói chuyện gì khác cùng học sinh, cầm sách lên lập tức giảng dạy. Lục Viễn Chí nói vị lão sư này muốn bắt chước Lý Thời Trân tiến

vào Thái Y viện nhậm chức, cho nên bận rộn điều nghiên y học điển tịch, cũng không quá mức chú trọng đối với công việc y quán trường học cùng chấn trị thường ngày.

Bàng Hiến tự Lộc Môn, là một trung niên có hơi phát tướng, bất kể gặp ai cũng cười hi hi hết sức hòa nhã, công việc chủ yếu y quán trước mắt là do y gánh vác.

Sau khi Tần Lâm đi tới y quán nửa tháng, chợt ba ngày liên tục Lý Kiến Phương không có lộ diện, ngày thứ tư lại là Bàng Hiến giảng bài. Nghe giảng trừ bảy tên học sinh chính thức, cũng có không ít học đồ dự thính.

Lão sư ở trên đài giảng quân thần tá sứ, hàn nhiệt hư thực, Tần Lâm nhìn chữ viết trên bảng cau mày. Từ nhỏ hắn đã học chữ giản thể, phân biệt chữ phồn thể đang sử dụng ở thời kỳ này cũng không khó khăn lắm, nhưng vẫn ít tập viết. Ngoài ra hắn cũng chưa đặc biệt luyện tập bút lông qua, hiện tại cầm bút lông trong tay viết chữ ra ngả nghiêng xiêu vẹo, thật sự chẳng khác nào gà bới.

Bây giờ Tần Lâm mới biết chuyện những kẻ xuyên việt khác bằng vào mấy câu thơ từ văn chương kiệt xuất đời sau đi thi khoa cử ở thời cổ đại, không chỉ đậu Tiến Sĩ mà còn đậu cả Tam Nguyên quả thật là chuyện nực cười tới dường nào. Chỉ riêng thư pháp bút lông của cổ nhân, có thức ngựa cũng không theo kịp...

- Mộc Cận!

Trong lúc bất chợt Tần Lâm nghe trên bục giảng thét lên tên tự của mình, trong thoáng chốc ngẩn đầu đáp một tiếng.

Học sinh cả sảnh đường đồng thời ném tới ánh mắt kinh ngạc, có mấy người đã nở nụ cười.

Bàng Hiến cầm sách đập xuống bàn một cái, quát lớn:

- Cười cái gì!?

Tiếp theo y ở trên bục giảng nghiêm trang đọc một hơi:

- Mộc Cận (cây dâm bột), ngọt, bình, hoạt, không độc, chủ trị bệnh vẩy nến, bệnh trĩ sưng đau, ruột già thoát vị, bệnh biếng ăn, bệnh ghẻ lở...

Bàng Hiến đọc một câu, đám người phía dưới liền cười nghiêng cười ngã, không có cách nào, chức năng chủ trị của Mộc Cận này thật sự là vừa hấp dẫn vừa bạo lực.

Tần Lâm cười khở xoa xoa lỗ mũi, hắn cũng không hiểu được Trung y Trung được, căn bản không biết Mộc Cận còn là vị Trung được, chỉ vì muốn tương xứng với Lộ Dẫn, nghe qua cũng vẫn với tính danh mình, mới lấy Mộc Cận làm tên tự. Hiện tại hắn mới hiểu ra vì sao lúc trước mình tỉnh lại vừa nói ra tên họ, Thanh Đại lập tức cười ngặt nghẽo.

Hiện tại cũng vậy, Thanh Đại ngồi trước hắn lập tức nằm phục xuống bàn, bả vai rung lên từng hồi, hiển nhiên đang cười một cách vô cùng khoái chí. Một lúc sau nàng mới xoay người lại, thừa dịp không ai chú ý làm mặt quỷ với Tần Lâm thật nhanh. Nàng là người đầu tiên phát hiện ra cái tên này buồn cười, cho nên hiện tại có vẻ đắc ý.

Vốn Tần Lâm có chút hơi buồn bực, nhưng sau khi thấy nụ cười tươi tắn như hoa nở này, nhất thời tâm trạng trở nên vui vẻ vô cùng, cười gật đầu với nàng một cái.

Đời Minh lễ tiết sâm nghiêm, Thanh Đại có thể đi học ở đây thứ nhất bởi vì Lý Thời Trân tuổi già, lúc biên soạn Bản Thảo Cương Mục có những phương diện cần có cháu gái giúp đỡ. Thứ hai thế gia y học Lý gia lại không phải là quan hoạn thế gia, gia quy cũng không phải là quá nghiêm, ba là Lý Thời Trân rất cưng chiều cháu gái của mình.

Nhưng Thanh Đại cũng rất ít nói chuyện cùng các sư huynh đệ, chớ nói chi là cười với người khác như vậy. Tần Lâm chỉ gật đầu một cái, nàng đã xấu hổ không chịu được, mặt đỏ tới mang tai quay đầu lại, cũng không nhìn về bên này nữa.

Tiểu cô nương vỗ nhẹ nhẹ vào ngực, chỉ cảm thấy tim đập như nai nhảy.

Đa số người cũng không nhìn thấy cảnh tượng phát sinh trong chớp nhoáng này, nhưng Tần Lâm không biết phía sau mình đang có một ánh mắt âm độc quét tới.

Trên đài Bàng Hiến bị hắn chọc cười, cũng không nhin được khê nhếch môi, cười hỏi:

- Tần Lâm, ngươi lấy Mộc Cận làm tên chữ, có biết tác dụng Mộc Cận trong y học thể nào không?

Lục Viễn Chí những ngày qua đã nhận không ít bánh bao, xá xiu Tần Lâm mời, thấy hắn bị lão sư gọi lên, thấy hắn trả lời không được, hơn phân nửa sẽ bị lão sư trách phạt.

Thiếu niên mập vội vàng dùng quyển sách che kín mặt, dùng thanh âm chỉ Tần Lâm mới có thể nghe được nhắc hắn câu trả lời:

- Ruột già thoát vị dùng Mộc Cận nấu nước...

Nhưng lúc này Tần Lâm đã đứng lên, thành thật đáp:

- Đệ tử không biết, xin tiên sinh chỉ giáo.

Ồi... Lục Viễn Chí áo não vỗ đùi, lòng nhủ rõ ràng là Tần Lâm muốn ăn thuốc. Tuy rằng bình thời Lý Kiến Phương lão sư ra vẻ nghiêm khắc, thật ra không mấy chú trọng tới việc học của học sinh, thích học thì học, không học cũng không sao. Nhưng Bàng tiên sinh này nhìn qua cười hì hì, lúc kiểm tra học nghiệp lại nghiêm khắc nhất, hơi có sai lầm sẽ phải chịu trừng phạt.

Ai ngờ Bàng Hiến cười lạnh nhìn Lục Viễn Chí giương thuốc lên, thiếu niên mập bị dọa sợ đến nỗi chui thẳng xuống dưới gầm bàn trốn tránh. Nhưng Bàng Hiến cũng không có làm khó Tần Lâm, tự mình giải đáp cho hắn:

- Ruột già thoát vị, dùng rễ dâm bụt nấu nước, trước xông sau tắm, lấy phèn, ngũ bội tử đắp lên. Bệnh trĩ sưng đau, dùng da hoặc lá dâm bụt trước xông sau tắm. Lở loét chảy nước vàng... Tần Lâm, ngươi ngồi xuống đi.

7. Chương 7: Sư Tử

- Vi sư cũng biết tư chất ngươi không tốt, nhưng người học y nhất định phải biết được tính, ngươi ngàn vạn lần không thể xao nhãng, phải chăm học gấp bội mới được.

- Đa tạ lão sư dạy bảo!

Tần Lâm chấp tay một cái ngồi xuống.

Bên đại đường y quán có học đồ tới đây báo, nói là có người bệnh nặng tới. Bàng Hiến bèn an bài bọn học sinh tự học, để cho Đại sư huynh Trương Kiến Lan trông coi một chút, liền vội vã rời đi học đường.

Tần Lâm còn chưa ngồi yên chỗ đã nghe thấy bên cạnh có người thấp giọng nói, ra vẻ chua cay khắc nghiệt:

- Hừ, bất học vô thuật, thứ người như thế cũng có thể xâm nhập vào y quán chúng ta. Cho dù là Thái lão gia niệm tình cũ, nhưng tên này cũng không chịu soi gương xem thử mình là cái thá gì, có mặt mũi ngồi trong lớp học này sao?!

Học đồ tên là Bạch Liễm dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Tần Lâm.

Bên cạnh y có mấy tên học đồ cũng tràn đầy địch ý, thi nhau luôn miệng nói:

- Cái thá gì chứ, da mặt quả thật dày, cũng sắp sửa thành tường thành rồi.

Tần Lâm hoang mang ngơ ngác, tự cảm thấy sau khi mình tới Kỳ Châu cũng chưa từng đắc tội với ai, nếu nói cừu nhân chỉ có một người, chính là Cao Sài Vũ hiện tại đang nằm dưới đất thần không biết quỷ không hay... Mấy tên này ăn gan hùm mật gấu muốn tìm chết hay sao?

Tiểu mập mập Lục Viễn Chí ngồi bên cạnh quay đầu lại nói:

- Bạch Nhị ca, Tần Lâm cũng không đắc tội với huynh, vào đầu năm Thái sư phụ đã nói rằng năm nay vừa khéo có kỳ thi Hương Kỷ Mão, hai vị tiên sinh Kiến Nguyên, Kiến Mộc phải chuyên tâm đi học thi Cử Nhân, chỉ có hai vị tiên sinh Kiến Phương, Bàng Hiến chủ trì y quán, cho nên năm nay dừng chiêu thu thêm học sinh. Bạch nhị ca không thể xếp vào sư môn, không trách Tần Lâm được.

Đại sư huynh Trương Kiến Lan vốn là vùi đầu đọc sách, nghe vậy chậm rãi ngẩng đầu lên, không nhanh không chậm nói:

- Lục sư đệ nói như vậy rất có lý, Bạch lão đệ vận may kém cỏi, không thể trách người khác. Thái sư phụ từng nói chúng ta làm thầy thuốc, đầu tiên phải chú trọng một chữ Đức, phải rèn luyện tâm tính kiên nhẫn, không kiêu không nóng nảy, khoan chính bình hòa.

Tần Lâm nhận ra người này tên là Trương Kiến Lan, lớn tuổi nhất trong nhóm học sinh hiện tại, nhập môn sớm nhất, thiên tư đỉnh ngộ, học nghiệp có thành, tất cả mọi người nói y đã được năm sáu thành chân truyền của Lý Thời Trân, là thủ lĩnh trong cả đám học sinh, học đồ, còn được Bàng Hiến cùng Lý Kiến Phương hết sức coi trọng. Thêm một năm nữa y sẽ xuất sư, nghe nói rất có thể sẽ được Kinh Vương phủ đưa trọng lễ mời về làm tòng bát phẩm Lương Y Phó. Đến lúc đó y chính là mệnh quan triều đình, cách biệt như trời với vực với bá tánh bình dân.

Tần Lâm còn chưa kịp nói gì, ngược lại Lục Viễn Chí được Đại sư huynh lên tiếng ủng hộ, hết sức cao hứng nói:

- Vẫn là Đại sư huynh dạy dỗ rất đúng...

Không nghĩ tới Trương Kiến Lan chợt đổi giọng, nhìn Tần Lâm miệng cười mà cơ mặt không cười:

- Bất quá y thuật cũng rất quan trọng, nếu không tương lai lúc chữa bệnh cho người cho thuốc không đúng chứng, phạm tội lang băm giết người là phải ngồi tù! Tần sư đệ là đệ tử đích thân Thái sư phụ chiêu vào y quán, nếu tương lai y thuật thấp kém, hắc hắc, chẳng phải là làm nhục danh tiếng Thái sư phụ chúng ta sao?

Lục Viễn Chí đã há hốc mồm cứng lưỡi, đối phương mở miệng đã đưa Thái sư phụ ra, y không biết nên phản bác như thế nào, gương mặt tròn trĩnh mập mập lúc này đã trở nên đỏ ửng căng phồng.

Trước đó Tần Lâm đã nghe Lục Viễn Chí nhắc qua Bạch Liễm, hiện tại nghe Trương Kiến Lan nói như thế, lập tức hiểu rõ dụng ý đối phương.

Thì ra chỉ cần đệ tử nhập môn y quán Lý thị học thành xuất sư, tương lai cũng rất có thể được vương phủ nào đó mời đảm nhiệm chức Lương Y Chính, Phụng Từ Chính, nếu như may mắn còn có thể được mời tới Thái Y viện nhậm chức, cho nên ai ai cũng chen chúc muốn vào.

Nhưng nguyên tắc Lý Thời Trân thu đệ tử, truyền dạy đệ tử từ trước tới nay đều là thà ít mà tinh. Hàng năm y quán chỉ chiêu thu một tên học sinh, còn phải tiến hành khảo sát nhiều phương diện như gia thế, tâm tính, tài học... Nếu năm nào không tìm được kẻ hợp cách, vậy năm đó dứt khoát không thu.

Người làm y quán Lý thị muốn trở thành học đồ, học đồ muốn trở thành đệ tử nhập môn, Bạch Liễm chính là kẻ nhiệt tình nhất trong số đó. Y và Trương Kiến Lan có quan hệ thân thích, đi theo con đường này muốn bái sư nhập môn. Tư chất y không kém, bình thời công tác ở y quán cũng hết lòng ra sức, lại thêm được Trương Kiến Lan vỗ ngực bảo đảm, chúng học đồ đều cảm thấy mười phần chắc chắn.

Không ngờ rằng sang năm sẽ là kỳ thi Hương khoa Kỷ Mão, bởi vì hai vị tiên sinh Kiến Nguyên, Kiến Mộc muốn ứng thí, Lý Thời Trân lại bận rộn biên soạn Bản Thảo Cương Mục không rảnh dạy học, bèn quyết định dừng chiêu thu học sinh, cho nên Bạch Liễm không thể được như nguyện.

Vốn là chuyện này đã xong rồi, Bạch Liễm chỉ có thể trách vận may mình không tốt, tương lai chờ đợi cơ hội khác.

Nhưng Tần Lâm đột nhiên xuất hiện tiến vào, còn là đệ tử nhập môn mà Lý Thời Trân đích thân thu nhận, khiến cho Bạch Liễm sinh lòng đố kỵ. Chuyện này không thành, Trương Kiến Lan cảm thấy mất mặt, cho nên trút giận sang Tần Lâm.

Mấy ngày đầu chưa biết rõ lai lịch Tần Lâm, bọn họ còn không dám công khai làm khó dễ. Đến khi hỏi thăm từ chỗ quản gia Lưu Toàn biết được Tần gia phụ mẫu cùng mất, gia đạo suy vong, bất quá trước đây trưởng bối Tần Lâm từng có giao hảo với Lý Thời Trân, nhưng trên thực tế hơn hai mươi năm qua không có lui tới. Đường như Lý Thời Trân cũng không mấy đặc biệt chiều cố Tần Lâm, cho nên dần dần có hơi xem thường hẳn.

Sau lại thấy Tần Lâm viết chữ ngả nghiêng xiêu vẹo như gà bới, một chữ không biết về tác dụng dược tính, Trương Kiến Lan cùng Bạch Liễm cũng không cố kỵ gì nữa, Bàng Hiến vừa đi, hai người bọn họ lập tức khởi mào sinh sự.

Không ngờ Trương Kiến Lan nói ra những lời này, bất quá Tần Lâm chỉ cười cợt nhả nhìn y, trong ánh mắt mang theo vẻ hài hước, dường như đối phương chỉ là con khỉ làm trò ngoài phố.

Vốn Trương Kiến Lan là người cũng biết đối nhân xử thế, nếu không cũng không qua được khảo sát phẩm hạnh của y quán Lý thị đối với đệ tử. doc truyện tại . Nhưng hiện tại y sắp xuất sư đi ra ngoài làm y quan, cũng không cần thận từng chút giống như trước nữa. Ở trước mặt sư phụ, Thái sư phụ tự nhiên y ngoan ngoãn thu liễm một chút, nhưng sau lưng bọn họ dần dần hành sự trở nên ngông cuồng.

Bị một tên sư đệ mới nhập môn như Tần Lâm coi thường, nhất thời lửa giận nổi lên bùng bùng trong lòng Trương Kiến Lan, giọng điệu y lộ vẻ châm chọc:

- Người ta quý ở chỗ tự biết, thay vì lãng phí thời gian mấy năm học y vô ích, không bằng sớm biết khó mà lui. Ta thấy thiên tư Tần sư đệ ngược lại cũng không tồi, đi tới cửa hàng hoặc là tiền trang làm học đồ, nói không chừng còn có tiền đồ hơn cả học y ở y quán chúng ta.

Tần Lâm hừ lạnh một tiếng từ chối cho ý kiến, hẳn thấy Trương Kiến Lan khiêu khích căn bản cũng không đáng để đáp lại, chỉ là một học sinh y quán mà thôi, ít nhất cũng là nghịch tử Bạch Liên giáo như Cao Sài Vũ mới xứng đáng để hắn cư xử nghiêm túc.

Nhưng hành vi này của hắn trong mắt những người khác đã trở thành học sinh mới bị học sinh cũ khi dễ. Vốn là một kẻ vừa mới đào hầm chôn khâm mệnh yếu phạm chết đi trước đây không lâu, hiện tại trở thành chỗ cho người ta trút giận đáng thương, ánh mắt mọi người nhìn về phía hắn vừa có vẻ khinh bỉ lại thêm mấy phần thương hại.

- Trương sư huynh, như vậy thật là quá đáng...

Sau lưng Tần Lâm chợt vang lên một giọng nữ trong trẻo.

Hàm răng Lý Thanh Đại cắn cắn đôi môi, hai tay bởi vì khấn trương mà nắm chặt lấy nhau, lại lấy hết can đảm nói:

- Tần, Tần sư đệ chỉ là vừa mới học y thuật, trước kia hẳn chưa từng học qua, bây giờ tự nhiên còn kém cỏi. Chúng ta đều là từ từ học được từ không hiểu đến hiểu, chỉ cần học năm ba năm nữa, nhất định Tần sư đệ sẽ giỏi hơn bây giờ nhiều.

Bọn Trương Kiến Lan cùng Bạch Liễm hết sức kinh ngạc, vị tiểu sư muội rất được Thái sư phụ sủng ái này trước kia rất ít nói chuyện cùng các sư huynh đệ, không ngờ nàng lại lên tiếng ủng hộ Tần Lâm.

Lý Thanh Đại dung mạo thanh lệ xinh đẹp, bọn học sinh thanh niên thiếu niên y quán đều có mấy phần ái mộ đối với nàng, Chỉ bất quá nàng được Lý Thời Trân sủng ái, phụ thân Lý Kiến Trung lại là Tri huyện hiện nhiệm Tứ Xuyên Bồng Khê, mọi người tự biết thân phận địa vị chênh lệch quá lớn, cho nên không dám mơ tưởng viễn vông.

Chỉ có Trương Kiến Lan được Kinh Vương phủ cho tin chính xác, sau khi xuất sư liền có thể nhận chức tổng bát phẩm Lương Y Phó. Mặc dù chỉ là tiểu quan tạp chức bất nhập lưu, còn kém xa quan hoạn nho lâm, nhưng y đã có mấy phần tự đắc, tự nhận là tương lai có thân phận mệnh quan triều đình, lúc ấy tất nhiên tiểu sư muội khả ái sẽ khuynh tâm đối với mình.

Không nghĩ tới này Tần Lâm mới tới mấy ngày, tiểu sư muội vốn nói không nhiều lắm lại nói chuyện thay hắn, trong lúc nhất thời Trương Kiến Lan vừa đỏ mặt vừa hận, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm, trong mũi hừ lạnh một tiếng.

Nhưng y còn chưa nghĩ ra lời lẽ tiếp tục làm nhục Tần Lâm, thỉnh linh tên học đồ mới vừa tới gọi Bàng Hiến đi chạy trở lại nói:

- Người tới là bệnh nhân sốt rét, Bàng tiên sinh bảo chờ vị tới đó xem một chút.

Lĩnh Nam cùng Hồ Nam vào thời Trung Quốc cổ đại là nơi rất thường phát ra sốt rét, y quán Lý thị ở Hồ Bắc Kỳ Châu nằm ở bờ Bắc Trường Giang thật ra cũng ít khi thấy sốt rét. Nhưng cách đó không xa Hồ Nam Trường Sa, Giang Tây Nam Xương thậm chí địa khu Lương Quảng vốn có khí hậu ẩm áp, hơi nước giăng đầy, sau khi bọn học sinh xuất sư hành y ở những chỗ này rất có khả năng gặp phải nhiều ca bệnh sốt rét, vì vậy gặp phải người mắc bệnh sốt rét Bàng Hiến sẽ cho bọn học sinh tập sự một phen.

Trương Kiến Lan không có lý tới Thanh Đại, dẫn dắt các sư huynh đệ rời đi.

Phù... Lý Thanh Đại thở phào một hơi dài, như trút được gánh nặng lấy tay vỗ vỗ ngực.

Chư vị sư huynh lần lượt rời đi, chỉ còn lại Tần Lâm cùng Lục Viễn Chí tuổi tác không sai biệt lắm, về mặt Thanh Đại lập tức trở nên nghịch ngợm, mắt to linh lợi nhìn qua Tần Lâm một lượt, cố ý ra vẻ coi thường, bĩu môi nói:

- Quý nhất gan, nếu không phải là ta... nếu không phải là sư tỷ ta nói chuyện thay người, người còn không bị Trương sư huynh dọa sợ hay sao? Hừ hừ, bọn họ cũng thật là quá đáng.

Sư tỷ? Lục Viễn Chí nghi hoặc nhìn Thanh Đại, lại bị nàng hung hăng trợn mắt nhìn một cái, không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng không nói lời nào.

Tần Lâm dở khóc dở cười, thầm nhủ trong lòng ta đây còn lâu mới bị Trương Kiến Lan dọa sợ, bất quá Lý Thanh Đại lên tiếng tương trợ thật sự là chân thành, hắn cũng chấp tay một cái, đằng hoàng nói:

- Như vậy, đa tạ sư tỷ.

Hắn vừa gọi sư tỷ, Lý Thanh Đại nhất thời vui không thể tả, ra vẻ già dặn như ông cụ non vung tay lên, phóng khoáng nói: xem tại

- Ủm, sư đệ, sau này không cần sợ, nếu như bọn họ còn dám khi hiếp đệ, sư tỷ ta sẽ mách gia gia!

Giọng nói nàng ra vẻ chững chạc, chỉ nhìn một cách đơn thuần thần thái động tác nàng đã học được từ vị gia gia thân y của mình trợn vện, nhưng nội dung lại ra vẻ non nớt của một tiểu cô nương. Cái gọi là mách gia gia cũng chẳng khác nào một đứa bé gái phát hiện nam sinh làm chuyện xấu bèn mách lại với lão sư.

Tần Lâm không thể làm gì khác hơn là gãi gãi đầu, đối với hảo ý của Thanh Đại, quả thật hắn không thể nói lời nào.

- Tốt lắm, cứ như vậy đi, Tần sư đệ, sau này nhớ phải nghe lời của sư tỷ đó...

Lý Thanh Đại cười trộm rời đi, mắt to xinh đẹp híp lại thành vầng trăng khuyết.

Lúc này gương mặt mập mạp của Lục Viễn Chí mới lộ vẻ khổ sở, nói với Tần Lâm:

- Ôi, Tần ca mắc bẫy rồi. Y quán chúng ta xếp hạng sư huynh đệ là theo tuổi tác, không phải là xếp theo nhập môn trước sau. Tiểu sư muội rõ ràng nhỏ hơn huynh, lại bắt huynh gọi nàng là sư tỷ, thật là...

Tần Lâm thấy buồn cười, đây chính là dụng ý tiểu sư muội trượng nghĩa động thân ra nói giúp hắn sao? Bị tiểu cô nương như vậy chiếm tiện nghi, thật là có hơi mất thể diện.

Tần Lâm đi cùng Lục Viễn Chí ở cuối đám học sinh, từ từ tiến tới đại đường y quán, như có điều suy nghĩ hỏi:

- Vị Trương sư huynh kia từ trước tới nay đều là như vậy hay sao?

- Không, trước kia Trương sư huynh không như vậy, đối xử chúng ta thật sự không tệ. Nhưng kể từ y được Kinh Vương phủ mời đi làm Lương Y Phó, bèn...

Thiếu niên mập khó hiểu chớp chớp mắt, thở dài thật dài.

Tần Lâm cười lạnh một tiếng:

- Nói như vậy, ngay cả tư cách làm đối thủ của ta cũng không có.

Cái gì? Thiếu niên mập kỳ quái trợn to hai mắt, hoàn toàn không hiểu ý Tần Lâm: trong y quán trừ Thái sư phụ cùng hai vị tiên sinh ra là Trương Kiến Lan lớn nhất, tương lai nếu y xuất nhậm Lương Y Phó Kinh Vương phủ, càng là mệnh quan triều đình tòng bát phẩm, thầy thuốc bên trong bên ngoài Kỳ Châu thành cũng phải cung cung kính kính đối với y, nhưng nghe giọng của Tần Lâm, dường như hoàn toàn không coi y ra gì...

- Như đã nói qua...

Tần Lâm liếc mắt nhìn thiếu niên mập, nở một nụ cười xấu xa đầy ẩn ý:

- Không phải nói y quán Lý thị chọn học sinh phải khảo sát thiên tư thông tuệ sao, Lục huynh đệ làm thế nào thông qua?

Lục Viễn Chí hết sức đắc ý, ngoác miệng cười đến tận mang tai:

- Vốn là ta không được, nhưng Thái sư phụ nói người học y chú trọng tâm tính, vụng về thảng tinh xảo, thành thật thảng cơ biến, cho nên mới giữ ta lại.

Tần Lâm sờ đầu Lục Viễn Chí một cái, cảm thấy gương mặt mập tròn trước mắt này càng ngày càng giống

Kỳ Châu có người không biết Đại Minh Hoàng đế, nhưng không ai không biết Kinh Vương phủ. Hiện tại nghe nói Bàng Hiến chữa khỏi bệnh cho thể tử Kinh Vương, thiên tuế gia còn cố ý thiết yến đãi, trong ngoài đại đường nhất thời vang lên tiếng tặc lưỡi khen ngợi.

Học sinh, người làm y quán không tiện tự khen, bệnh nhân cùng thân nhân đã sớm dựng ngón tay cái lên:

- Y quán Lý gia, diệu thủ hồi xuân!

Thần sắc Bàng Hiến cũng hết sức bình thản, không lộ vẻ gì.

Thanh Hao già lấy nước trị sốt rét, bởi vì không nấu lấy nước uống cho nên chỉ là nước lạnh. Lúc này Ngưu thị đắp mấy chiếc mền còn lạnh run lấy bảy, nước thuốc lạnh như vậy không thể nào nuốt xuống. Bàng Hiến bèn quyết định chờ bà nóng lên mới cho uống thuốc, vì vậy không nhanh không chậm viết bệnh án.

Viết được mấy dòng, Lý Kiến Phương theo Lý Thời Trân đi tới. Lý Thời Trân vẫn mặc áo dài đen, đeo thắt lưng lụa giống như khi lên núi hái thuốc, Lý Kiến Phương thay một thân trường sam màu xanh, trên dưới toàn thân hết sức gọn gàng tề chỉnh.

Thấy Bàng Hiến vẫn còn đang viết bệnh án, Lý Kiến Phương khẽ nhíu mày:

- Bàng sư huynh, Kinh Vương điện hạ thiết yến đãi, không nên để cho thiên tuế gia chờ lâu.

Lý Thời Trân khoát khoát tay, cười tủm tỉm nói:

- Bệnh nhân quan trọng hơn, không vội.

Dứt lời bèn chặn mạch cho Ngưu thị trên cánh, sau đó chậm rãi đi tới bên cạnh Bàng Hiến nhìn y viết bệnh án, vừa nhìn vừa khẽ gật đầu, dĩ nhiên là tán thành với phương thuốc trị bệnh của đồ đệ đưa ra, ắt có thể trị được bệnh này.

9. Chương 9: Già Thuốc

Mặc dù Lý Thời Trân nói không vội, nhưng Bàng Hiến cũng không thể để cho sư phụ chờ lâu, gia tăng tốc độ viết bệnh án và phương thuốc, sau đó đưa cho Đại đồ đệ Trương Kiến Lan:

- Đi tiệm thuốc lấy hai bó Thanh Hao, già lấy nước, đợi bệnh nhân từ lạnh chuyển sang nóng hãy cho uống. Xem chừng không có gì đáng ngại, một hai canh giờ sẽ có chuyển biến tốt.

Bàng Hiến cùng sư phụ Lý Thời Trân, sư đệ Lý Kiến Nguyên theo lời mời của Kinh Vương thiên tuế rời đi y quán, trước khi đi y đi sát ngang qua Tàn Lâm, chợt thấp giọng nói:

- Mặc dù Ngưu Đại Lực thô lỗ nhưng cũng không phải là người xấu, thân là dân tráng bản châu bình thời làm việc rất là công chính, lại có hiếu với mẹ... Nếu như có ân oán gì với y, người hãy sớm cố gắng hóa giải đi thôi.

Tàn Lâm nhìn Bàng Hiến gật đầu một cái, cảm nhận được thiện ý chân thành của đối phương. Đồng thời hắn cũng chú ý tới Trương Kiến Lan nhìn thấy Bàng Hiến thì thắm với mình, vẻ mặt càng thêm hung ác nham hiểm.

Y quán Lý thị là Tam Tiến viện, chính giữa trước mặt tiền đường là đại đường y quán, phía Tây là học đường, phía Đông lại là tiệm thuốc, quy mô không nhỏ. Trương Kiến Lan cầm phương thuốc vội vã đi, chỉ chốc lát sau từ tiệm thuốc lấy Thanh Hao trở về.

Không ít học đồ nhao nhao muốn thử, chuẩn bị gánh vác nhiệm vụ già thuốc, dù sao cũng ít khi thấy bệnh sốt rét ở Kỳ Châu, tự tay già Thanh Hao làm nước thuốc cũng coi là kinh nghiệm hành y đáng quý.

Không ngờ Trương Kiến Lan quét mắt một vòng nhìn học đồ trong y quán, cuối cùng gian giáo nhìn Tàn Lâm:

- Tàn sư đệ, người không quen được tính, hãy bắt đầu từ già thuốc, luyện tay một chút trước đi!

A? Lý Thanh Đại giật mình há to cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt hồ nghi nhìn qua nhìn lại Trương Kiến Lan và Tàn Lâm mấy lần.

Bất cứ là ai cũng có thể thấy rõ ràng, mới vừa rồi Tàn Lâm đỡ đòn nghiêm trọng của Ngưu Đại Lực, cánh tay chấn thương không nhẹ. Thanh Đại chỉ mới khê kéo tay hắn đã suýt soa kêu đau, dưới tình huống này còn bảo hắn già thuốc, không phải là cố ý làm khó hay sao?

Trương Kiến Lan là Đại đồ đệ hơi có chút uy tín, Thanh Đại vốn không dám lên tiếng cãi lại vị Đại sư huynh cả ngày nghiêm nghị này. Nhưng mới vừa rồi ở học đường bị Trương Kiến Lan chọc giận còn chưa tan, mình lại mới vừa hứa hẹn che chở tiểu sư đệ duy nhất Tàn Lâm này, thầm nghĩ: nếu ngay cả điểm này cũng không che được, sau này còn có người chịu gọi sư tỷ sao?

Bất chấp nhiều như vậy, nàng khê hừ hừ đi về phía cối đá, miệng khê lẩm bẩm:

- Trương sư huynh quá khi hiếp người, cánh tay Tàn sư đệ vô cùng đau đớn, làm sao có thể cầm chày lên nổi, cứ để ta thay đệ ấy già thuốc...

- Để ta để ta...

Lục Viễn Chí lập tức nhảy ra chắn trước mặt nàng, cười ngây ngô nói.

Lúc này chúng học đồ mới phản ứng kịp, vội vàng nặn ra gương mặt tươi cười tiến lên tranh nhau giúp một tay.

Cho dù là uy phong Trương Kiến Lan lớn hơn nữa, cũng không thể nào lớn hơn hạt minh châu của thần y Thái sư phụ. Y không dám hy vọng xa vời có thể lọt vào mắt xanh vị sư muội đẹp như thiên tiên này, chỉ cần nàng nở một nụ cười ngọt ngào đã cảm thấy vui mừng không bút nào tả xiết.

Huống chi đã có tên Lục Viễn Chí mập này chắn trước mặt, cho dù là Đại sư huynh nổi giận cũng không thể trút sang tất cả mọi người.

Trong lúc nhất thời mọi người cuống quýt tay chân, có người đi khiêng cối đá tới, có người mang chày già thuốc ra, không những Thanh Đại không được động thủ, ngay cả Lục Viễn Chí cũng bị ép ra xa ngoài vòng. Chỉ có mấy tên học đồ bọn Bạch Liễm ở lại bên cạnh Trương Kiến Lan, mà có hai ba tên trong đó cũng có vẻ muốn xông ra. Chuyện này khiến cho vị Đại sư huynh kia giận đến nổi lỗ tai phun khói, gương mặt sạm đen giống như đáy nồi đã nấu mười năm.

Các học đồ đang ồn ào huyền não, chợt Tàn Lâm lớn tiếng nói:

- Nếu Trương sư huynh muốn cho tiểu đệ làm quen được tính, vậy sao có thể cô phụ hảo ý của huynh ấy? Huống chi Bằng tiên sinh cũng nói tiểu đệ kém cỏi, phải làm nhiều học nhiều, như vậy các vị chậm đã, để cho tiểu đệ tự mình động thủ đi!

Mọi người nghe ngẩn ra, vội vàng lấy lòng Thanh Đại lại quên mất nhân vật chính này, cũng không nhận được mặt ửng hồng lên.

Vừa nghe Tàn Lâm tự mình nói muốn già thuốc, người xung quanh cũng không tiện tranh giành nữa, chày già thuốc, cối đá cùng hai bó Thanh Hao đều được đưa đến trước mặt hắn.

Hắn cầm chày già thuốc lên nện xuống một cái, nhất đầu tiên khiến cho Tàn Lâm phải nghiêng rằng thật chặt, quai hàm nổi vòng lên. Mới vừa rồi ngăn cản đòn của Ngưu Đại Lực, hai cánh tay hắn như muốn rời ra từng mảnh, ê ẩm khó chịu. Vào lúc này lại phát lực già thuốc, lúc nhấc chày già thuốc lên cơ bắp hai tay đau nhức vô cùng, nện xuống chấn động càng thêm tê dại, hết sức khó chịu.

Thanh Hao phải già sáu mươi bốn nhất mới được, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu trên trán Tàn Lâm rơi xuống, Lục Viễn Chí mấy lần muốn tiến lên thay thế cho Tàn Lâm, nhưng bị hắn dùng ánh mắt ra hiệu ngăn lại.

Ngưu Đại Lực ở bên cạnh càng chăm sóc ấu thân hôn mê, vốn y cũng định thay Tàn Lâm già thuốc, nhưng mới vừa bị Bằng Hiến khiển trách, không biết y quán Lý thị này già thuốc còn có đường lối gì không, không thể làm gì khác hơn là nhìn Tàn Lâm chịu đựng đau đớn già thuốc, trong lòng vừa xấu hổ vừa cảm kích.

Đến khi Tần Lâm già Thanh Hao xong, lọc ra nước thuốc màu lục sẫm mang đến bên cạnh cang, Ngưu Đại Lực cảm kích rơi nước mắt nói:

- Tiểu huynh đệ, vất vả cho người quá, tuy rằng ta là tên trâu nước lỗ mãng nhưng cũng không phải là người không biết tốt xấu, tương lai nếu có chỗ nào dùng được...

Có tên học đồ miệng lưỡi cay nghiệt ngắt lời y:

- Chỉ cần vị Ngưu Đại ca này không xem y quán chúng ta là vô quán, động một chút là đòi tỷ võ so tài, vậy chúng ta đã cảm tạ trời đất.

Ngưu Đại Lực nghe vậy xấu hổ vô cùng, hận đất không nứt ra một cái hố để mình chui xuống.

Tần Lâm cười khoát khoát tay:

- Không cần như vậy, Ngưu Đại ca là hán tử lòng dạ ngay thẳng, một là một hai là hai, không giống như tiểu nhân gian hoạt, khẩu Phật tâm xà, nếu trước đây có chuyện gì đáng trách, nhất định là lỗi của Tần mỗ.

Trương Kiến Lan nghe tám chữ tiểu nhân gian hoạt, khẩu Phật tâm xà, gương mặt đỏ như gấc chín, trong lòng biết rõ ràng Tần Lâm mắng xéo mình. Y muốn phát tác lại sợ Ngưu Đại Lực lỗ mãng, chỉ đành phải nén giận, nghiêng răng kêu kèn kẹt liên hồi.

Ngưu Đại Lực cười ngây ngô đáp lại:

- Thật ra thì cũng không có gì, ngày đó Tần huynh đệ...

Y còn chưa dứt lời, Ngưu thị trên cang đột nhiên rên rỉ:

- Nóng, nóng quá, mặt trời thật là lớn...

Ngưu Đại Lực ngẩn người, cho rằng mẫu thân đang hôn mê nói sảng, rõ ràng là đang ở trong đại đường y quán, không có chút ánh mặt trời nào chiếu vào kia mà...

Tần Lâm ở tương đối gần, thấy rõ ràng gò má xanh lợt của Ngưu thị dần dần chuyển sang màu đỏ, đôi môi khô nẻ giống như lửa thiêu, cánh mũi phồng to, mồ hôi một hiện đầy trên trán, rõ ràng là sốt rét đang chuyển từ lạnh sang nóng.

Mới vừa rồi Bàng Hiến đã căn dặn chờ lúc Ngưu thị nóng lên sẽ cho bà uống thuốc, cộng thêm sớm biết Thanh Hao là thuốc đặc hiệu trị liệu sốt rét, Tần Lâm không chút do dự, bưng lên nước thuốc chậm rãi rót vào trong miệng Ngưu thị.

Nước thuốc mát mẻ vừa vào miệng, cơn sốt của Ngưu thị dường như có chuyển biến tốt, bà rên lên một tiếng thật dài, môi hơi mấp máy dần dần rơi vào giấc ngủ say.

Ngưu Đại Lực thấy vậy mừng rỡ, kêu mấy đồng bạn cùng nhau khiêng mẫu thân tới dãy sương phòng phía sau dành cho bệnh nhân sử dụng, xoay người lay lay vai Tần Lâm một trận thật mạnh:

- Tần huynh đệ, đa tạ! Là Ngưu mỗ có lỗi, đã trách lầm người!

Cánh tay Tần Lâm vốn đã ê ẩm không chịu nổi, bị đại hán to như con gấu này lắc cho đau nhức nhe răng trợn mắt. doc truyện tại . Vất vả lắm mới chờ được y thôi không kích động, lúc này mới chậm rãi hỏi:

- Rốt cuộc vì chuyện gì, Ngưu Đại ca lại giận dữ tiểu đệ như vậy, vừa gặp mặt đã luôn miệng đòi đánh giết?

- Đúng vậy, rốt cuộc tại sao như vậy?

Thanh Đại cũng xúm lại.

Vốn sau khi Tần Lâm già thuốc chữa bệnh thần sắc Trương Kiến Lan rất là khó coi, dưới uy phong của Đại đồ đệ các học đồ từ từ tản đi, chỉ có Lý Thanh Đại cùng Lục Viễn Chí lưu lại chiếu cố Ngưu thị.

Lúc mới bắt đầu, trong lòng tiểu cô nương đã cảm thấy ảm ức buồn bực. Tần sư đệ là một con quỷ nhất gan, rốt cuộc là đắc tội với một đại hán như Kim Cương như Ngưu Đại Lực ở chỗ nào?

Ngư Đại Lực rất có hiếu với mẫu thân, hiện tại thấy bệnh tình mẫu thân mình đã có chuyển biến tốt, lại thêm Tần Lâm giả thuốc chữa bệnh cho bà, lúc này thái độ khác hẳn với lúc trước, ôm quyền thi lễ liên tục với ba người Tần Lâm, miệng nói xin lỗi, kể rõ đầu đuôi gốc ngọn.

Thì ra Ngư gia vốn là một ngư gia nghèo nàn sống bên bờ Kỳ Hà (một con sông bắt nguồn từ Đại Biệt

Tần Lâm vốn đang một mực cúi đầu trầm tư, lúc này chợt cảm chén từng giọt qua nước thuốc ngửi một cái, chợt ngẩng đầu lên, ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chăm Trương Kiến Lan:

- Người nói nước thuốc này mùi thơm ngát xông vào mũi ư? Vậy thuốc này không đúng.

Trương Kiến Lan then quá hóa giận:

- Chẳng lẽ người còn hoài nghi y quán chúng ta dùng thuốc giả sao? Thanh Hao thượng đẳng này sau khi già ra lấy nước có mùi thơm ngát, nếu như có giả chút nào, vậy ta chính là con cháu của người!

Dứt lời y bèn nhìn đám đệ tử học đồ nói:

- Thái sư phụ mở y quán đã mấy chục năm, Kỳ Châu thành ai ai cũng biết, hôm nay lại bị đệ tử mình hoài nghi bán thuốc giả, chẳng phải là trò cười cho thiên hạ, chuyện này không thể nào nhịn được!

Cho dù là có đệ tử khinh thường nhân cách của Trương Kiến Lan, lúc này cũng có cùng chung kẻ thù với y, thần sắc bất thiện nhìn Tần Lâm. Thân làm đệ tử lại hoài nghi sư phụ mình bán thuốc giả, đây quả thực là khi sư diệt tổ, không bằng cảm thú.

Tần Lâm lắc đầu một cái, kiên trì ý kiến của mình:

- Không nên có mùi thơm loại này, có phải đã lấy nhầm thuốc rồi không?

Đời sau điều kiện vệ sinh Trung Quốc cải thiện, xác suất phát bệnh sốt rét giảm xuống, nhưng sốt rét vẫn hoành hành ở Đông Nam Á cùng châu Phi. Tổ chức y tế thế giới phổ biến trồng trọt Thanh Hao rộng rãi ở Trung Quốc để luyện chế thuốc đặc trị sốt rét. Tần Lâm từng thấy ở vùng ngoại ô loại cây này trồng thành từng cánh đồng.

Tuy rằng hắn không quen y học lâm sàng, cũng không có ấn tượng đặc biệt sâu sắc gì với Thanh Hao, nhưng hắn nhớ rất rõ ràng, lúc ấy Thanh Hao được trồng trên quy mô lớn cũng không toát ra mùi thơm gì, ngược lại vỏ nát lá còn có chút mùi thối.

Nhưng Trương Kiến Lan cũng không cho là như vậy, y bắt quá chỉ cười hắc hắc, không ít học đồ mồm năm miệng mười bàn tán:

- Đây rõ ràng là Thanh Hao thượng hạng, ai ai cũng biết, làm sao sai được?

- Tần sư đệ chưa quen thuộc dược liệu, cũng có thể nhận lầm, Trương sư huynh lại không thể nào lấy nhầm. Chúng ta bao nhiêu con mắt cũng có thể thấy rõ ràng, đây chính là Thanh Hao thượng hạng.

Ngay cả Lục Viễn Chí quan hệ rất tốt cùng Tần Lâm, lúc này cũng không có biện pháp nói chuyện thay hắn.

Giữa ánh nến chập chờn, chợt Thanh Đại ngẩng gương mặt nhỏ nhắn mê hồn lên, thanh âm trong trẻo vang lên, giọng điệu như chém đinh chặt sắt:

- Tần sư đệ nói đúng, thuốc này, đúng là lấy nhầm.

Trương Kiến Lan vừa tức vừa giận, còn chưa kịp lên tiếng cãi lại, Thanh Đại đã nói tiếp:

- Trương sư huynh, Thanh Hao mà chúng ta thường nói chính là Hương Hao, nhưng chẳng lẽ huynh đã quên còn có một loại Xú Hao?!

Trương Kiến Lan chợt nghẹn ngang cổ họng, cắn môi không nói, y đã phát hiện sai lầm của mình, một sai lầm vô cùng nghiêm trọng, đủ để hủy diệt danh dự tốt đẹp bấy lâu nay, đủ để hủy diệt tiền đồ y quan vương phủ của y.

Mà sự sai lầm này, là bởi vì Tần Lâm mới bị vạch trần!

- Thanh Hao, người Giang Đông gọi là Y Hao, vì mùi thối của nó giống như con Y (một loại khỉ thượng cổ). Người Bắc gọi là Thanh Hao...

Thanh Đại cất tiếng đọc lên nội dung trong Bản Thảo Cương Mục, giọng trong trẻo dễ nghe, trong đêm khuya vắng người đầu mùa hè này nghe như tiếng trời vang vọng.

Chúng đệ tử, học đồ nín thở lắng lắng nghe, cũng không biết là vì muốn nhớ kiến thức y học, hay là vì muốn nghe thanh âm trong trẻo như tiếng trời kia không sót chữ nào.

Mặc dù Bản Thảo Cương Mục còn chưa xuất bản, nhưng đệ tử y quán Lý thị đã sớm tiếp xúc qua bản gốc chép tay của Lý Thời Trân, lúc đi học cũng được giảng dạy nội dung này, thật ra thì đoạn văn này cũng không xa lạ gì.

Cũng tức là nói, Thanh Hao bình thường trong sách thuốc là chỉ Hương Hao, nhưng cũng có loại Xú Hao (Hoàng Hoa Hao) xưng là Thanh Hao, trị liệu sốt rét sử dụng Thanh Hao phải là Xú Hao mới đúng.

Hiểu đạo lý này, các học đồ vội vã tới kho thuốc mang Xú Hao tới, từ từ giã lấy nước cho Ngưu thị dùng. Quả nhiên được vật đối chứng, bệnh lui nhất thời ba khắc, sắc mặt đỏ ửng của Ngưu thị đã dần dần biến mất.

Lục Viễn Chí chợt hiểu ra, bội phục Thanh Đại mười hai phần:

- Rốt cuộc vẫn là tiểu sư muội nhớ rõ, Thanh Hao bình thời chúng ta vẫn nói chính là Hương Hao, lúc chưng cất rượu thêm một chút rất thơm. Xú Hao có mùi cổ quái, cho không cũng không ai lấy, nhưng ai biết Thanh Hao trị sốt rét sử dụng trên thực tế lại là Xú Hao!

Thanh Đại đắc ý vô cùng, chiếc mũi nhỏ nhún gằn như hất ngược lên trời, nói đùa với thiếu niên mập:

- Tài học không phân sau trước, kẻ nào thành đạt là trên, Lục Viễn Chí ngươi phải gọi ta là sư tỷ mới đúng. Tàn sư đệ, có đúng không?

11. Chương 11: Ban Đầu

Những lời này đã phạm vào kiêng kỵ của Trương Kiến Lan, sắc mặt y âm trầm như nước, trở nên đen sạm. Tài học không phân sau trước, kẻ nào thành đạt là trên, Đại đồ đệ y quán như y nhằm Xú Hao là Hương Hao, chẳng phải là phải nhận tiểu nha đầu Thanh Đại này làm sư tỷ sao?

Đời Minh nho học rất coi trọng tôn ti nam nữ, cho dù Lý Thanh Đại là cháu gái mà Lý Thời Trân yêu thương nhất, hỏi tới câu này chúng học đồ cũng không tiện trả lời, trong lúc nhất thời trên mặt đều có vẻ lúng túng.

Thanh Đại vốn là chỉ là nói câu đùa giỡn, tuổi nàng còn nhỏ, ngây thơ thuần khiết không hiểu thế thái nhân tình, lúc này thấy các sư huynh bày ra dáng vẻ không thêm để ý, lập tức chu cái miệng nhỏ nhắn:

- Hừ, ta cũng biết các ngươi xem ta như trẻ con, sư tỷ mà thôi, có gì là kỳ quái. Có Tàn sư đệ nhận ta làm sư tỷ là đủ rồi, đổi lại là người khác ta cũng không chịu.

Tần Lâm cười thầm những sư huynh đầu gối của mình, đùa giỡn một chút cho tiểu cô nương vui vẻ không được hay sao. Hắn dứt khoát ôm quyền, dùng lời lẽ vô cùng nghiêm chỉnh nói:

- Y thuật dùng để chữa bệnh cứu người công đức vô lượng, đây gọi là cứu một mạng người còn hơn xây bảy cấp phù đồ, Thanh Đại cô nương kịp thời phát hiện vấn đề, cứu được tính mạng bệnh nhân, công đức này chính là tấm gương cho lớp thầy thuốc chúng ta, ta gọi một tiếng Đại sư tỷ có gì không được?

Thần sắc mấy tên đệ tử từ Trương Kiến Lan trở xuống lập tức trở nên cổ quái, thời này nam nữ chưa thành gia thất không thể tùy tiện khen ngợi đối phương, cho dù là giữa phu thê với nhau cũng phải nói câu phu xướng phụ tùy, trưởng phu cũng không thể nói thê tử hay giỏi hơn mình, nếu không tất bị ngoại nhân xem thường. đọc truyện tại . Cho dù là trong lòng bọn họ rất thích vị tiểu sư muội xinh đẹp khả ái này, nhưng thần sắc bề ngoài vẫn là nói năng thận trọng, càng không thể nào khen nàng lấy nửa lời.

Bất quá bọn họ cũng không nghĩ đến chuyện gì khác, chỉ cảm thấy quá nửa là Tần Lâm muốn lấy lòng Thanh Đại, mưu đồ đứng vững gót chân ở y quán. Dù sao hôn nhân thời này coi trọng lệnh phụ mẫu, lời bà mai, bản thân nữ tử không có được lựa chọn gì. Bọn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

Thanh Đại nghe vậy cười tít mắt, chỉ vì thuở nhỏ nàng theo tổ phụ học y, lại không thể xuất thủ chẩn bệnh thay người, thân mang tuyệt học mà không thể thi triển, thật là khó chịu vô cùng. Chư vị sư huynh từ Trương Kiến Lan trở xuống vốn rất ít khi nói chuyện với nàng, hơn nữa mở miệng ra toàn là lời nghiêm chỉnh dạy dỗ, chưa từng nghe qua lời tán dương khen ngợi nào.

Hôm nay được Tần Lâm lên tiếng tán thưởng ngay trước mặt mọi người, lại có tỷ dụ thực tế cứu được Ngưu thị, không còn ai không thừa nhận y thuật của nàng, như vậy quả thật là vui hơn bất cứ chuyện gì.

Thanh Đại vỗ tay nhỏ bé, ánh mắt long lanh cười híp lại như vàng trắng khuyết:

- Hì hì, ta cũng có sư đệ, từ nay về sau Tần Lâm sẽ là tiểu sư đệ, các người không được kêu ta tiểu sư muội nữa, hì hì, cũng có người gọi ta là sư tỷ...

Các đệ tử đang nói chuyện, Ngưu Đại Lực đột nhiên quỳ sụp xuống dập đầu với Tần Lâm, Thanh Đại:

- Hai vị cứu mạng lão nương ta, chính là phụ mẫu tái sinh ta, cho dù là sư phụ sư mẫu ta đây cũng nhận! Hai vị ở trên cao, hãy nhận của Ngưu mỗ một lạy!

Trải qua lần chữa trị này, bệnh tình Ngưu thị rõ ràng chuyển biến tốt, không những sắc mặt trở lại bình thường rất nhiều, không còn sắc ửng đỏ bệnh hoạn như trước, hơn nữa sốt cũng đã giảm, hô hấp từ phì phò như kéo bể cũng đã trở nên nhẹ nhàng vững vàng hữu lực.

Tần Lâm không quen thấy người khác quỳ trước mặt mình, kinh hoảng vội vàng giơ tay ra đỡ. Nhưng Ngưu Đại Lực mạnh như Kim Cương, làm sao hấn có thể đỡ lên, không thể làm gì khác hơn là nhận một lạy của Ngưu Đại Lực.

Mới đầu Thanh Đại vẫn còn cười, nhưng dần dần nụ cười liền ngưng đọng trên khuôn mặt: gọi sư huynh sư muội không có gì, sư phụ cùng sư mẫu hình như là..?

Các đệ tử y quán Lục Viễn Chí lúm lét cười với nhau, tên lỗ mãng Ngưu Đại Lực này thật là, ẩn ý trong lời nói của y đáng để tra cứu một phen.

Thanh Đại dậm chân một cái, Đại sư tỷ mới vừa rồi còn uy phong lẫm lẫm chột hừ một tiếng, hai tay bùm mặt như một làn khói chạy về hậu đường.

- Hừ, nam nam nữ nữ, còn thể thống gì?!

Trương Kiến Lan mặt sạm đen lại, thở hồng hộc vung tay áo, rời khỏi sương phòng.

Trước khi trước khi đi, ánh mắt oán hận của y lướt qua Tần Lâm một cái, thâm nhủ trong lòng: “Tiểu tử, người chờ đó, cho là lấy lòng tiểu sư muội là có thể ôm được mỹ nhân vào lòng mình sao? Hừ hừ, chờ lão tử làm y quan vương phủ, lúc ấy chúng ta xem ai hơn ai, hãy đợi đấy!”

Bệnh nhân vừa bình an vô sự, chúng đệ tử, học đồ cũng lục tục tản đi, Lục Viễn Chí cũng ngáp dài, trở về phòng đi ngủ, phòng bệnh chỉ để lại hai tên học đồ, để phòng bảy tám bệnh nhân ban đêm trong sương phòng có nhu cầu gì không.

Sau khi Ngưu thị uống Xú Hao bệnh tình chuyển biến tốt rõ rệt, ngủ rất say, Ngưu Đại Lực cũng đại định trong lòng. Vốn căng thẳng hơn nửa đêm, tâm trạng lại từ khẩn trương cao độ đến buông lỏng, cơn buồn ngủ dần dần ập tới, hai mí mắt như muốn dán chặt vào nhau.

Chợt cảm giác bả vai bị người vỗ vỗ, thân thể Ngưu Đại Lực rung lên mở mắt, chỉ thấy Tần Lâm tươi cười đáng mến đang đứng trước mặt mình.

Trước hết Tần Lâm chỉ ra thuốc không đúng chứng, tiếp theo Thanh Đại nói rõ đạo lý sốt rét phải dùng Xú Hao, hai vị này đều là ân nhân cứu Ngưu thị. Nhìn thấy là Tần Lâm, gương mặt ngái ngủ của Ngưu Đại Lực lập tức nở một nụ cười chân thành, toét miệng ra đến tận mang tai:

- Tần huynh đệ, có chuyện gì không?

Tần Lâm gật đầu một cái, ra hiệu cho y cùng đi ra sân với mình.

Ngưu Đại Lực cân nhắc gói nhỏ trong ngực áo mình một chút, nụ cười của y có vẻ bất đắc dĩ.

Trong sân y quán có một ngọn núi giả nho nhỏ và hồ nước, hai người ngồi xuống bên hồ nước, không đợi Tần Lâm mở miệng Ngưu Đại Lực đã cười bồi, tranh trước lấy ra vài đồng bạc vụn:

- Tần huynh đệ, ngài là ân nhân cứu mạng mẫu thân ta, tuy rằng ta đây là người thô lỗ nhưng cũng hiểu được đạo lý ân báo ân. Nhưng trong nhà bây giờ nghèo nàn, lão nương vẫn còn đang bệnh... Chút bạc vụn này ngài cầm lấy đi uống trà trước, đợi ta đây kiếm được bạc sẽ trở lại tạ ân ngài sau.

Tần Lâm đầu tiên là ngẩn ra, kế đó nở nụ cười xấu xa, nhận lấy vài đồng bạc vụn của Ngưu Đại Lực ước lượng trong lòng bàn tay một chút, giọng hững hờ nói:

- Vậy người chuẩn bị tìm công việc gì làm ra tiền đây?

Ngưu Đại Lực bị châu nha đuổi việc sau đó là mẹ già bị bệnh, còn chưa nghĩ kỹ sau này sẽ làm gì, bị Tần Lâm hỏi tới mặt đỏ lên:

- Trước kia ta chưa nghĩ ra, bất quá ta đây có chút sức lực, sẽ ra bờ sông gánh cát. Tóm lại ta nhất định sẽ báo đáp ân tình ân công, có thành hoàng ở trên cao, nếu như Ngưu mỗ nói láo, cho đầu lưỡi ta mọc mụn mủ mười năm không trị hết!

Tần Lâm nhìn Ngưu Đại Lực với vẻ thú vị, hồi lâu mới không nhanh không chậm nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc ột thân sức mạnh như vậy, rõ ràng là nhân tài kiến lập sự nghiệp, đi gánh cát rõ ràng là mai một nhân tài...

- Không cần nói nữa!

Ngưu Đại Lực đứng bật dậy, hai mắt to như chuông đồng nhìn chăm chăm Tần Lâm:

- Ân công muốn làm đại sự nghiệp, xin hỏi là vị sư huynh của đàn nào Bạch Liên giáo? Cho dù là Ngưu mỗ gánh cát vất vả cũng không muốn trở thành giáo đồ Ma giáo làm quỷ gạt người, giở âm mưu kỹ xảo, đối nghịch với triều Đại Minh. Người có ân với lão nương ta, tối nay ta coi như chưa từng nghe qua những lời này, sau này Ngưu mỗ tự lo ình, không thể nghe theo người làm giặc!

Tần Lâm ngạc nhiên, tiếp theo lắc đầu một cái, thầm nghĩ: “Ngưu Đại Lực này ngu ở chỗ nào, rõ ràng rất tinh minh, nhưng cố chấp nguyên tắc quá mức cho nên bị kẻ tầm thường ganh ghét.”

Thế lực Bạch Liên giáo ở địa khu Kinh Hồ hết sức hùng mạnh, dùng đủ các đường lối thâm thấu vào trong hệ thống quan phủ. Trước đây Ngưu Đại Lực được tiên nhiệm Tri phủ thưởng thức, cũng bị Bạch Liên giáo để mắt tới, đã từng năm lần bảy lượt dụ y nhập giáo.

Bất quá từ nhỏ Ngưu thị đã dạy con trai trung hiếu nhân nghĩa, trên đường nghe tiên sinh kể chuyện cổ tích cũng nghe chuyện Nhạc mẫu tự vẫn đền nợ nước, Ngưu Đại Lực há nghe theo tà giáo gian đồ đầu độc?

Hành y là thủ đoạn Bạch Liên giáo câu dẫn dân chúng vào giáo, dân chúng nghèo khổ cầu y không cửa, Bạch Liên giáo đồ liền lấy chút thảo dược giả trang thành lang trung hành tẩu khắp hang cùng ngõ hẻm trị liệu miễn phí. Bất kể là có trị đúng chứng hay không, thỉnh thoảng cũng có khi đúng được một lần, hoặc là bệnh nhân tự mình khỏi hẳn, lập tức mượn chuyện này tuyên truyền giáo lý, cảm dỗ dân chúng nhập giáo.

Người của Kinh Hồ vạn phần quen thuộc thủ đoạn này, trước Tần Lâm chữa bệnh cho Ngưu thị, sau đó lại nói muốn làm nên đại sự nghiệp, Ngưu Đại Lực lập tức liền nghĩ đến Bạch Liên giáo, vạn phần cảnh giác.

Tần Lâm thấy buồn cười, không những hẳn không phải là Bạch Liên giáo, mà còn từng giết Đại sư huynh Bạch Liên giáo, bèn nói với Ngưu Đại Lực:

- Ngưu huynh nghĩ lầm rồi, tiểu đệ cũng không phải Bạch Liên giáo đồ, Vô Sinh Lão Mẫu không có duyên phận với ta. Hơn nữa không những tiểu đệ không lấy bạc của Ngưu huynh, còn muốn đưa bạc cho Ngưu huynh sử dụng!

Bạch Liên giáo đồ tuyệt không thể phủ nhận tín ngưỡng, càng không thể lấy Vô Sinh Lão Mẫu ra đùa giỡn, nếu không lúc còn sống bị hình phạt phản giáo ba đao sáu lỗ, sau khi chết đánh vào địa ngục vĩnh viễn không thể siêu sinh, vì vậy Tần Lâm vừa dứt lời, Ngưu Đại Lực liền thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Tần Lâm còn nói không lấy bạc, ngược lại muốn đưa bạc cho y, Ngưu Đại Lực cũng không tin, y quan sát Tần Lâm: mười lăm mười sáu tuổi, mặc y phục vải thô, thân phận chẳng qua là một đệ tử y quán. Hơn nữa mới vừa rồi trong lúc vô tình cũng nghe người trong y quán nói phụ mẫu hắn đã mất, nhà không còn của cải, căn bản không phải dòng dõi cao quý, vương tôn công tử gì, có thể có bao nhiêu bạc đưa cho người khác?

Tần Lâm cũng tỏ vẻ ung dung điềm tĩnh hỏi:

- Người muốn phục chức, hơn nữa lấy được chức vị Ban Đầu, tổng cộng cần bao nhiêu bạc?

Thật ra thì Ngưu Đại Lực rất muốn trở về châu nha phục chức, chẳng những có thể kiếm chút lương bổng mà mẹ già trong nhà cũng yên lòng, nhưng lấy đâu ra bạc mà lo liệu.

Vốn y rất muốn, thấy thần sắc Tần Lâm không giống đùa giỡn, thoáng động trong lòng bắt đầu tính toán:

- Nếu như chẳng qua là phục chức, cho Hình Danh lão phu tử kia mười lượng bạc là đủ rồi, muốn lấy chức Thập Trưởng thì phải tiêu hai mươi lượng bạc... Ta đây được tiền nhiệm Đại lão gia thưởng thức, làm Thập Trưởng không cần cho bạc. Nếu như muốn lấy chức Ban Đầu tráng ban, Hình Danh sư gia cần năm mươi lượng, sáu phòng Thư Lại mỗi phòng hiếu kính năm lượng, Lại Mục đóng dấu giấy vàng văn kiện còn phải mười lượng, còn có chi phí linh tinh các thứ cộng lại, tối thiểu cũng phải có một trăm lượng bạc!

Nói xong Ngưu Đại Lực liền nhìn Tần Lâm không chớp mắt, tựa hồ hy vọng đang ở trước mắt, bất quá ánh trăng trong trẻo lạnh lùng chiếu trên mặt Tần Lâm, chẳng qua là một thiếu niên tuổi còn rất nhỏ. Ngưu Đại Lực cười thầm mình đầu óc mê muội, lại gởi gắm hy vọng vào trên người vị tiểu huynh đệ này.

Tần Lâm chẳng qua chỉ nhàn nhạt nói:

- Một đại đội trưởng dân binh chỉ cần trăm lượng bạc, ha ha, không phải là đắt.

Tiếp theo, một chiếc túi vải có hơi nặng nề nhét vào trong tay Ngưu Đại Lực:

- Ở đây có một trăm năm mươi lượng bạc, như vậy ta có thể gọi người là Ngưu Ban Đầu được chăng!?

Sáng sớm hôm sau Lý Thời Trân, Lý Kiến Phương cùng Bàng Hiến mới trở lại y quán, bọn họ bị Kinh Vương thiên tuế vô cùng nhiệt tình cưỡng ép ở lại ăn uống xem ca vũ cả đêm, trắng đêm không ngủ tinh thần đã mệt mỏi vô cùng, Lý Thời Trân tuổi đã hơn hoa giáp bước chân cũng có hơi lão đảo.

Trên mặt của Lý Thời Trân cùng Bàng Hiến còn toát ra vẻ giận tái đi, bởi vì bọn họ biết Kinh Vương điện hạ thịnh tình khoản đãi cũng không phải là vì tôn trọng kiến thức y học, thậm chí không hoàn toàn vì cảm tạ ân chữa khỏi cho thế tử... Trên tiệc rượu Kinh Vương hỏi Lý Thời Trân có biết luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan hay không, sau khi bị khéo léo từ chối bèn quay sang Bàng Hiến hỏi thuốc có thể làm cho nam nhân trở nên mạnh như rồng cạp trên giường.

Thuật kỳ hoàng cứu nhân độ thế trong mắt đám quyền quý chỉ có hai tác dụng là trường sinh bất lão và kim thương không ngã (cường dương), tệ hại tới mức sánh ngang với đám Vu bà thầy cúng lừa gạt lấy tiền. Lý Thời Trân vô cùng tức giận, nhớ tới năm xưa nhậm chức ở Sở Vương phủ cùng Thái Y viện từng bị phương sĩ yêu đạo chèn ép, lại cảm thấy buồn bã khó chịu.

Chỉ có Lý Kiến Phương hơn hớn vui mừng, bởi vì Kinh Vương điện hạ đã chính miệng hứa hẹn, lần sau Thái Y viện cho đòi danh y thiên hạ vào kinh sư phụng chức, sẽ đề cử tên y lên trên.

Vì thực hiện hoài bão bình sinh, vì truyền y thuật ra khắp dân gian, kết giao cùng quyền quý mưu cầu ích lợi có gì là không tốt. Lý Kiến Phương cảm giác nhất định mình có thể làm tốt hơn phụ thân ở Thái Y viện, phụ thân chỉ làm ngự y hai năm đã từ chức hồi hương, có lẽ mình có thể làm đến Viện Phán, thậm chí chính ngũ phẩm Viện Sứ.

Lý Kiến Phương bước chân nhẹ mau, tay áo vung vẩy, thần sắc cao hứng, cũng không chú ý tới ánh mắt phụ thân Lý Thời Trân nhìn mình toát ra mấy phần rầu rĩ.

Thế nhưng tâm trạng tốt của Lý Kiến Phương cũng chỉ đến đó thì ngưng, mới vừa bước vào y quán, y đã biết được chuyện Đại đồ đệ Trương Kiến Lan mang nhâm Hương Hào ra trị sốt rét từ miện học đồ trực nhật.

Trương Kiến Lan là đệ tử đặc ý nhất mà Lý Kiến Phương coi trọng, hiện tại xảy ra chuyện sai lầm này, y chỉ cảm thấy sau lưng lạnh như băng một mảnh: sốt rét tục xưng đả bãi tử, bệnh nhân lúc chột lạnh rùng mình không ngớt lúc chột sốt cao không lùi, bệnh thể cực kỳ hiểm ác, nếu như không kịp thời trị liệu sẽ rất dễ dẫn tới tử vong.

12. Chương 12: Duyên Phận Không Cạn

Trương Kiến Lan còn lấy nhầm dược vật, những đệ tử, các học đồ còn lại trong y quán y thuật còn không bằng Đại sư huynh, bệnh nhân kia chẳng phải dữ nhiều lành ít?

Lý Kiến Phương lòng như lửa đốt hỏi:

- Bệnh nhân thế nào, sống hay chết? Mau mau dẫn ta đi xem thử...

Thấy con trai đầu tiên hỏi bệnh nhân sống chết, sắc mặt căng thẳng của Lý Thời Trân của hơi hòa hoãn một chút, tiếp theo khẽ lắc đầu: y học cổ rất chú trọng tâm cảnh định lực, cần có cảnh giới Thái Sơn sụp đổ mặt không đổi sắc mới có thể làm Biển Thước, Hoa Đà, lão Tam Kiến Phương còn kém xa...

Bàng Hiến tỏ ra trấn định hơn nhiều, kéo kéo tay áo sư đệ, ung dung điềm tĩnh nói:

- Nếu biết dùng lầm Hương Hao, vậy nhất định đã biết nên dùng Xú Hao. Buổi chiều lúc ta chẩn đoán bệnh đã xem qua tình huống bệnh nhân, chỉ cần dùng thuốc trước giờ Mẹo hôm nay cũng sẽ không có vấn đề, bây giờ bệnh nhân hẳn không có gì đáng ngại.

Lý Kiến Phương này trong bụng mới yên một chút, bất quá càng thêm nghi ngờ, Thanh Hao phân ra hai loại Hương Xú, Xú Hao mới có thể trị liệu sốt rét, nếu Đại đồ đệ Trương Kiến Lan đã lấy nhầm, là ai chỉ ra sai lầm, cứu vãn bệnh nhân? Chẳng lẽ là một vị tri giao hảo hữu phụ thân, đại hành gia y học ngẫu nhiên tới chơi, phát hiện vấn đề?

Học đồ trực đêm vừa vén màn sương phòng lên vừa thành thật khen ngợi:

- Thái sư phụ, hai vị sư phụ, đêm qua thật đúng là nguy cấp, nếu không phải là Tàn sư đệ vạch trần, tiểu sư muội còn nói rõ nguồn gốc, đến bây giờ chúng ta vẫn chưa hay biết gì, chỉ có thể chờ chờ vị sư tôn trở lại mới có thể hiểu rõ.

- Cái gì, Tàn sư đệ, chẳng lẽ là mới Tàn Lâm vừa xếp vào sư môn?

Lý Kiến Phương cùng Bàng Hiến liếc mắt nhìn nhau, tất cả đều không tin, ngay cả Lý Thời Trân cũng vuốt râu nói:

- Có lầm lẫn không vậy?

- Con vôi vàng tới Kinh Vương phủ dự tiệc, dưới tình huống có bệnh nhân lâm trọng bệnh đã phạm sai lầm, quả thật là lòng giao kết quyền quý, ham mê danh lợi đã che phủ lòng từ bi cứu nhân độ thế, chính là đại kỵ của lớp người thầy thuốc chúng ta.

Sắc mặt Lý Kiến Phương thoát xanh thoát trắng, vốn Bằng Hiến không bằng lòng đi Kinh Vương phủ dự tiệc, thật ra là do y thức giục. doc truyện tại . Câu mắng “lòng ham danh lợi che phủ từ bi” của Lý Thời Trân thật ra cũng không phải là mắng Bằng Hiến, mà là Lý Kiến Phương. tại

Suy nghĩ một chút, Lý Kiến Phương nhìn Lý Thời Trân chấp tay một cái:

- Phụ thân Đại nhân, chuyện này nhi tử cũng có trách nhiệm, bất quá Trung được tình huống một vật nhiều tên, nhiều vị thuốc cùng tên quả thật rất nhiều, Trừu Hậu Phương nói Thanh Hao giả lấy nước trị sốt rét, Bằng sư huynh khai phương viết Thanh Hao không sai, mà chúng ta thông thường nói Thanh Hao chính là chỉ Hương Hao, Trương Kiến Lan lấy Hương Hao tới cũng không thể coi là sai, nhưng trời xui đất khiến dùng sai.

- Chỉ có trong Bản Thảo Cương Mục của phụ thân phân rõ ràng tình huống, nhưng Bản Thảo Cương Mục chậm chạp không thể xuất bản, khiến cho người đời không biết. Bằng không ai ai cũng biết khác biệt giữa Hương Hao cùng Xú Hao, há có thể xuất hiện sai lầm ngày hôm qua?

Trung được tình huống một vật nhiều tên, một tên nhiều thuốc quả thật không đếm xuể, tỷ như Bản Lam Căn thường thấy nhất lại có các tên khác như Điện Thanh Căn, Lam Điện Căn, Điện Căn, Tùng Lam, Đại Diệp Đông Lam, Thanh Lam, Sơn Lam, Đại Lam Căn, Mã Lam Căn; mà Bối Mẫu lại chia ra ba loại Xuyên Bối, Chiết Bối, Thổ Bối, công hiệu mỗi loại không giống nhau, hơi không chú ý sẽ dùng sai lập tức.

Phải nói từ cổ chí kim phân biệt được vật một cách rõ ràng chỉ có Bản Thảo Cương Mục của Lý Thời Trân, có quyển sách này cũng không xuất hiện tình huống lẫn lộn, dùng sai được vật.

Nhưng bản thân Lý Thời Trân biết rõ ràng, Bản Thảo Cương Mục số chữ gần hai trăm vạn, hình ảnh chú thích hơn một ngàn bức, cộng năm mươi hai cuốn, là một bộ được học rộng sâu như biển, phải tốn hao tâm huyết hai mươi năm mới có thể hoàn thành, muốn xuất bản tiêu thụ không phải là chuyện dễ. Tính toán chi phí khắc ấn, xếp trang, đóng cuốn... là một con số hết sức kinh người, bất kể thế nào y quán Lý thị cũng không đào đâu ra cho đủ.

(Lời tác giả: vô cùng tiếc nuối là bởi vì vấn đề kinh phí, trong lịch sử Bản Thảo Cương Mục không thể xuất bản khi Lý Thời Trân còn sống)

Nghĩ tới đây, thần sắc Lý Thời Trân liền trở nên ảm đạm rất nhiều, cất tiếng thở dài, sau khi miễn cưỡng nói vài câu với đám đồ đệ, đồ tôn liền chậm rãi đi trở về hậu đường. Vốn lưng lão thẳng tắp, hiện tại dường như khòm xuống rất nhiều.

Lý Kiến Phương âm thầm hối hận không nên nhắc tới tâm bệnh của phụ thân, sau khi vôi vàng dặn dò các đồ tử mấy câu cũng đi theo phụ thân.

Bằng Hiến giảng dạy một canh giờ, sau đó đi tới đại đường y quán chẩn trị bệnh tình cho người, để cho các học sinh tự học.

Mới vừa rồi trong giọng nói Lý Thời Trân đối với Tần Lâm rất là kỳ vọng, thấy sư tôn vừa đi, các vị sư huynh đều chúc mừng Tần Lâm, Tần Lâm đáp lại không cao không thấp. Ngược lại Lục Viễn Chí còn vui vẻ hơn cả bản thân mình được khen ngợi, xúi giục Tần Lâm mời mọi người uống rượu.

Trong lúc mọi người cười nói vui vẻ, chỉ có hai người không thể nào vui vẻ.

Thứ nhất là Lý Thanh Đại, ánh mắt đen nhánh của tiểu cô nương xoay tròn không ngớt, chu miệng nhìn mọi người vây quanh Tần Lâm, âm thầm nghĩ ngợi: hừ hừ, có gì đặc biệt hơn người, gia gia còn bảo ta... Hi hi, làm như vậy không phải là vượt qua người sao?

Thứ hai đương nhiên là Trương Kiến Lan Trương Đại sư huynh, y nhìn quanh quất thấy không ai chú ý, bèn đứng dậy ra ngoài rất sớm, bất quá cũng không trở về gian phòng của mình, mà là như một làn khói chạy nhanh vào tiểu viện phía Đông nơi ở của Lý Kiến Phương.

14. Chương 14: Đắc Tội

Qua thời gian hai nén nhang, Trương Kiến Lan đi ra khỏi cửa tiểu viện, trên mặt của y mang theo nụ cười có vài phần đắc ý âm hiểm: hắc hắc, họ Tần kia, người cứ chờ xui xẻo đi!

Trương Kiến Lan nhắc với Lý Kiến Phương Tần Lâm có ý mơ ước đối với Thanh Đại, ngay cả chính y cũng không ngờ tới chính là, Lý Kiến Phương ngay cả chuyện thiết giả cũng không hỏi rõ ràng đã nổi giận quát lên như sấm, dường như cực kỳ bất mãn đối với Tần Lâm. Lại trải qua một phen khích bác của y, Tần Lâm còn không gặp xui xẻo được sao?

Trương Kiến Lan núp ở trên hành lang xem náo nhiệt, chỉ chờ giây lát đã có tiểu học đồ phụng mệnh Lý Kiến Phương đến học đường gọi Tần Lâm:

- Tần sư huynh, Kiến Phương tiên sinh bảo người lập tức tới một chuyện.

Qua khoảng thời gian uống cạn chén trà, Tần Lâm mặt mũi nghi hoặc đi ra khỏi tiểu viện Lý Kiến Phương, hần không ngừng gãi đầu, không biết rõ rốt cục mình đã đắc tội đối phương ở chỗ nào, lại rước lấy một cơn thịnh nộ như vậy.

Lý Kiến Phương điều khiển y thuật, tính tình lãnh đạm, rất ít gọi đệ tử vào ngôi tiểu viện của mình. doc truyện tại . Hôm nay đặc biệt gọi Tần Lâm vào, các sư huynh đệ Trương Kiến Lan, Lục Viễn Chí giống tại lên chờ ở bên ngoài, khiến cho Tần Lâm hơi cảm khái: quả nhiên toàn là quần chúng có chút lòng hiếu kỳ mạnh mẽ vậy xem...

Lục Viễn Chí chào đón nắm lấy cánh tay Tần Lâm:

- Tần ca, sao hả? Chuyện tốt hay là chuyện xấu?

Tần Lâm xoa xoa lỗ mũi:

- Không rõ ràng lắm, không hiểu vì sao thóa mạ ta một trận.

Thấy Tần Lâm biểu lộ buồn bực, Trương Kiến Lan đắc ý vô cùng, cười âm trầm tiến lên chào hỏi:

- Ha ha, vị Kiến Phương sư phụ này của chúng ta yêu cầu đệ tử vô cùng nghiêm khắc, Tần sư đệ được Thái sư phụ kỳ vọng như vậy, Kiến Phương sư phụ đặc biệt nghiêm khắc với đệ hơn cũng là vì có hảo ý, sư đệ chớ nên ôm mối bất bình.

Muốn chơi trò này với ta sao... Tần Lâm không thềm để ý, nở một nụ cười khả ái:

- - Trong lòng tốt hay xấu không phải là biểu hiện bằng lời, mà là ở hành động. Trương sư huynh thân là Đại đồ đệ vốn được mấy phần chân truyền của thần y Thái sư phụ, lại dùng làm được vật thiếu chút nữa tổn thương nhân mạng, rốt cục là học y không tinh, hay là cố ý làm như vậy?

- Người, người...!

Trương Kiến Lan kìm nén nửa câu sau cũng không nói ra, lời lẽ Tần Lâm sắc bén, ép y hoặc là thừa nhận y thuật thô sơ, hoặc dứt khoát nhận là cố ý làm chuyện xấu tổn hại danh dự y quán. Nếu là thừa nhận y thuật kém, truyền dương đi ra ngoài y đâu còn mặt mũi đi làm y quan vương phủ, nếu thừa nhận cố ý làm chuyện xấu, vậy thì càng thêm vạn kiếp bất phục.

Trong số đệ tử, học đồ y quán có kẻ không hợp với Trương Kiến Lan nghe vậy đã nở nụ cười. Kẻ lão thành trì trọng thì xoay người đi, người trẻ tuổi khí thịnh dứt khoát ngay mặt mà cười ha hả, rốt cuộc tại sao Lý Kiến Phương trách mắng Tần Lâm, ngược lại không ai quan tâm.

Trên thực tế Tần Lâm cũng không rõ ràng lắm, khẩu khí Lý Kiến Phương cũng không giống như sư tôn nghiêm trách đối với đệ tử, lại tựa như cảnh cáo hăn. Lý Kiến Phương dặn dò Tần Lâm phải nhớ kỹ thân phận địa vị đệ tử y quán, không nên “tuổi trẻ sinh cường, được voi đòi tiên, mơ mộng viễn vông”. Cuối cùng thần sắc hòa hoãn trở lại, nói rằng nếu Tần Lâm tuân theo quy củ biết giữ phận, tương lai có thể đề cử hăn đi Vũ Xương, Nam Xương mở tiệm thuốc hành y, cơm áo không lo.

Tần Lâm bị làm cho đầu óc mơ hồ, mơ mộng viễn vông ư? Chẳng lẽ bởi vì mấy câu khích lệ của Lý Thời Trân kia, Lý Kiến Phương cho là mình gấp nghề y bát thần y Lý thị? Nhưng Lý Thời Trân có hai đồ đệ, bốn đứa con, cháu bà chữ vàng này bất kể thế nào cũng không truyền tới một tên tiểu đồ tôn như mình.

Con bà nó, quả thật không giải thích được...

Đang khi nói chuyện, Lý Thanh Đại chấp hai tay sau lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười, nhẹ nhàng chậm rãi đi tới, trong con người sáng ngời mang theo ba phần giả hoạt, không có hảo ý nhìn nhìn Tần Lâm.

Trương Kiến Lan mừng rỡ, vốn y đã đâm thọc trước mặt Lý Kiến Phương, bây giờ thừa dịp nhiều người chêm thêm vài câu nữa, chẳng phải là sẽ chứng thật Tần Lâm có ý “không an phận” với Thanh Đại sao?

Y bèn tranh trước các sư đệ nói:

- Lý sư muội tới thật đúng lúc, mới vừa rồi Tần sư đệ bị Kiến Phương sư phụ gọi vào trách mắng một trận, chúng ta hỏi hấn cũng không chịu nói, hay là muội hỏi thử một chút đi!

Trương Kiến Lan tính toán thật hay, Thanh Đại có mấy phần thân cận với Tần Lâm, nghe nói hấn bị Lý Kiến Phương trách mắng tự nhiên sẽ vội vàng hỏi thăm đầu đuôi gốc ngọn. Chỉ cần hai người tùy tiện trao đổi với nhau vài câu, có nhiều người ở đây nghe thấy, đến lúc đó dăm măm thêm muối ở trước mặt hai vị lão sư thậm chí Thái sư phụ Lý Thời Trân một phen, còn sợ Tần Lâm không xui xẻo hay sao?

Thái sư phụ Lý Thời Trân xem vị cháu gái thông tuệ tuyệt luân, lệ chất thiên thành này như chướng thượng minh châu, ha ha, nếu có lời gì nói bóng nói gió truyền vào tai lão, nhất định Tần Lâm phải bị trục xuất khỏi y quán!

Nụ cười Trương Kiến Lan càng ngày càng trở nên tươi tắn.

Không ngờ rằng Thanh Đại không gấp gáp chút nào, ngược lại bày ra dáng vẻ sư tỷ, bắt chước theo khẩu khí Lý Thời Trân, hết sức già dặn nói với Tần Lâm:

- Tần sư đệ căn bản kém lại không chịu cố gắng, tự nhiên sẽ bị Tam thúc nghiêm trách. Ha ha, học y chú trọng tích lũy, ít nhất mười năm khổ cực trở lên mới có thể có chút thành tựu, dựa vào khôn vặt sẽ không có kết quả gì tốt. Tần sư đệ, sư tỷ nói có đúng hay không?

Thanh Đại bắt quá mười bốn tuổi, trong dung mạo xinh đẹp tuyệt luân lẫn vẻ non nớt, mê người giống như trái táo còn xanh. Lời này nằng bắt chước theo giọng điệu của gia gia, không thấy nghiêm nghị cùng trang trọng, chỉ thấy hết sức đáng yêu, khiến cho Tần Lâm phải rung động trong lòng.

Mặc dù thân thể Tần Lâm là thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, nhưng tư tưởng hai đời người đã sớm thành thục, dĩ nhiên hấn sẽ không so đo nghiêm túc cùng bé gái, liền cười ha hả nói:

- Không sai, không sai, Thanh Đại sư tỷ dạy dỗ chí phải, nhất định sư đệ sẽ nhớ lời dạy bảo.

Thanh Đại thật vất vả mới từ tiểu sư muội vạn năm thăng cấp làm sư tỷ, chỉ tiếc Tần Lâm là sư đệ duy nhất, vốn là chuẩn bị phát lạc Tần Lâm mấy câu để ra vẻ sư tỷ uy phong, nhưng hiện tại thấy hấn thức thời như vậy, nằng lập tức vui vẻ ra mặt:

- Hi hi, Tần sư đệ khách sáo, cho tới bây giờ đệ chưa học qua y thuật, căn bản quá kém, ở học đường đi theo bọn họ cũng không học được gì, cho nên gia gia bảo ta bổ sung kiến thức nhập môn cho đệ. Đây, đệ phải học chăm chỉ mới được, nếu không gia gia sẽ nói Thanh Đại dạy dỗ không tốt.

Trời ơi, dạy kèm, còn là do một thiếu nữ xinh đẹp dạy, trời ơi... Trong lúc nhất thời Tần Lâm không kịp có phản ứng gì, hồn vía bay đi không biết nơi nào, á khẩu nghẹn lời.

Các sư huynh đệ bọn Lục Viễn Chí hoàn toàn khác hấn, nghe giọng điệu Thanh Đại hấn là Thái sư phụ bảo nằng dạy kèm cho Tần Lâm, chuyện này... quả thật là... Bọn họ há hốc mồm cứng lưỡi, không biết nên nói cái gì cho phải.

Gương mặt Trương Kiến Lan càng sưng to như đầu heo, hiện tại rốt cuộc y đã hiểu ra tại sao lúc nói Tần Lâm có ý mơ ước với Thanh Đại, Lý Kiến Phương lại có phản ứng lớn như vậy, bất quá dường như từ đầu tới đuôi đều là mình tự tác thông minh...

Phụ mẫu Thanh Đại đảm nhiệm Tri huyện Bồng Khê ở Tứ Xuyên, nàng là do gia gia nãi nãi nuôi lớn, bởi vì từ nhỏ thông tuệ phi phạm, Lý Thời Trân dốc túi y thuật truyền cho, lại không hiểu biết thế thái nhân tình, vì vậy nàng không biết rằng dạy kèm như vậy có gì là khác thường. Thấy vẻ mặt các sư huynh quái dị, chỉ cho rằng bọn họ bội phục mình có tư cách thay mặt sư thụ giáo đồ đệ, lại càng dương dương đắc ý.

- Lưu huỳnh, còn có tên Hoàng Nao Sa, Hoàng Nha, Dương Hầu, Tướng Quân... Than chì, trong Ngũ Thái Thạch Chi thanh hoàng hắc bạch xích, than chì tức Hắc Thạch Chi, còn có tên Họa Mi Thạch, nói văn vẻ là Đại...

Tần Lâm chợt hiểu ra, thì ra than chì lại xưng Hắc Thạch Chi, Họa Mi Thạch, chữ Đại trong tên Thanh Đại chính là Họa Mi Thạch (than chì dành cho nữ tử vẽ lông mày), không trách nằng lại cho rằng mình đùa giỡn.

Tần Lâm ranh mãnh nhìn Thanh Đại cười cười, tiểu cô nương cúi đầu, vành tai lại ửng đỏ lên.

Lưu huỳnh cùng than chì đều là Trung dược, tiệm thuốc Lý thị cũng có, đất sét lại càng thường gặp, rất nhanh đã chuẩn bị đầy đủ.

Bên trong tiệm thuốc nhiều nhất chính là cối đá, bát nghiền, trục nghiền... Đại tiểu thư có lệnh, đám người làm nhất tề động thủ, chỉ trong khoảnh khắc nghiền những thứ này thành bụi phấn, trộn lại với nhau.

Chu chương quý ở bên cạnh thấy vậy không giải thích được, khẽ lẩm bẩm nói:

- Lưu huỳnh chua, ôn, có độc, trị thương chứng hàn âm, khí hư bạo tiết. Hắc Thạch Chi không thể đơn độc dùng làm thuốc, dùng chung Ngũ Thái Thạch Chi cầm tiêu chảy, cầm máu, chẳng lẽ có người bị bệnh tả? Nhưng cũng không có đạo lý thêm đất sét!

Dĩ nhiên không phải dùng cầm tiêu chảy, Tần Lâm căn dặn:

- Các huynh đệ, dùng nước trong hòa tan số bột này.

Chu chương quý chợt hiểu ra, thầm nghĩ: đây là làm thuốc tễ, phàm là thuốc tễ có dạng nước, dạng viên, dạng mật, dạng hồ... dạng nước là thường gặp nhất.

Bất quá kế tiếp Tần Lâm lại bảo bọn người làm dùng gỗ khắc rãnh, vẽ than chì đã pha trộn thành từng sợi nhỏ dài. Chu chương quý lại không hiểu, âm thầm nghĩ ngợi: thường nghe nói Tây Vực có một loại Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao có thể sinh cơ hoạt huyết, có màu đen, chẳng lẽ Tần tiểu ca làm thứ thuốc cao này? Bất quá lưu huỳnh, Hắc Thạch Chi cũng không có được hiệu sinh cơ hoạt huyết!

Sau khi bột than chì đã thành, Tần Lâm lại bảo đám người làm mang ra sấy khô trên lò lửa.

Lúc này Chu chương quý mới ra vẻ thông minh tự nhủ: đúng rồi, lưu huỳnh, than chì, Ngũ Thái Thạch Chi vân vân không phải là đồ chơi của các đạo sĩ sao, Tần tiểu ca này là muốn luyện đan.

Trời ơi không tốt, nếu như bị thái lão gia biết được...

Thần sắc Chu chương quý trở nên hết sức khó coi.

Chu chương quý có thể nghĩ đến, tự nhiên có những người khác nghĩ đến, lưu huỳnh, thủy ngân, Ngũ Thái Thạch Chi này đều là những thứ phương sĩ mở lò luyện đan hay sử dụng. Đất Kinh Sở từ thời Chiến Quốc tới nay Vu cổ, đạo thuật thịnh hành, Tây Kỳ Châu có Võ Đang sơn, Đông có Long Hồ sơn, Đạo giáo ảnh hưởng cực lớn, Gia Tĩnh Hoàng đế nhiệt tình với luyện đan cõi rồng châu trời cũng mới chừng mười năm, ký ức mọi người vẫn còn như mới.

Bạch Liễm là học đồ đang trong ca trực, thấy vậy lập tức xoay người, thừa dịp không ai chú ý len lén chạy đi.

Chỉ chốc lát sau, Trương Kiến Lan len lén chạy vào tới tiểu viện Lý Kiến Phương.

Lại qua một thời gian uống cạn chung trà, Lý Thời Trân, phụ tử Lý Kiến Phương đi tới tiệm thuốc.

Sắc mặt của Đại Minh thần y căng phồng đỏ bừng, râu bạc dựng đứng lên từng sợi một, không ngừng dùng quai trượng nện xuống đất, hận không dạy được Tần Lâm lên tiếng trách mắng:

- Người... các người đang làm cái gì vậy?!

Lý Thời Trân rất chú trọng tu thân dưỡng tính, bình thời rất ít tức giận, nhưng tức giận cũng rất nặng nề. Lúc này tất cả người của y quán đã chạy tới, không ai nói chuyện, toàn trường yên lặng như tờ. Bất kể là

đệ tử nhập thất, học đồ hay người làm đều dừng công việc trong tay, mấy chục ánh mắt nhìn chăm chú vào Tần Lâm.

Hồng бет! Lục Viễn Chí vội vàng chạy tới, không ngừng dùng tay áo lau mồ hôi trên trán, có lòng giúp Tần Lâm cũng không biết lên tiếng nói thế nào, chỉ có thể đứng bên cạnh nôn nóng, than vãn với vị sư huynh có quan hệ tốt bên cạnh:

- Tần ca không biết được Thái sư phụ hận nhất luyện đan tu tiên để gạt người sao? Ôi, cũng tại ta không nói rõ ràng với hắn, bây giờ biết phải làm sao?

Trương Kiến Lan núp ở sau lưng Lý Kiến Phương, gương mặt coi như đoan chính hiện tại bởi vì vui mừng trước tai họa của kẻ khác mà trở nên méo mó khó coi, Bạch Liễm dùng ánh mắt trao đổi với y, hai người đắc ý hết sức.

Năm Gia Tĩnh đang lúc đan đạo thịnh hành, bọn đạo sĩ Thiệu Nguyên Tiết, Đào Trọng Văn lấy phương thuật làm quan tới Lễ Bộ Thượng Thư, Đào Trọng Văn còn một thân kiêm cả Tam Công Thiếu Sư, Thiếu Phó, Thiếu Bảo, nói rằng có bệnh không cần chữa trị, luyện đan tu tiên là có thể trường sinh bất tử.

Thái lão sư Lý Thời Trân lấy phát dương y học làm nhiệm vụ của cả đời mình, hận nhất Vu cổ cùng luyện đan tu tiên mê tín. Trong lúc đảm nhiệm Phụng Từ Chính ở Sở Vương phủ Vũ Xương cùng với lúc ở kinh sư Thái Y viện từng tranh đấu với yêu đạo.

Nhưng vì triều đình quá mức tin tưởng yêu đạo, y học chính tông của Lý Thời Trân ngược lại không được hoan nghênh, chỉ có thể trở lại quê quán Kỳ Châu hành y tế thế. Ngay cả Bản Thảo Cương Mục ngưng tụ tâm huyết trọn đời cũng chậm chạp không cách nào xuất bản, bảo lão làm sao không hận thấu xương đan đạo phương thuật đầu độc thể nhân?

Y quán Lý thị nghiêm cấm luyện đan phương thuật, nếu như phát hiện nhất định nghiêm trị không tha, nhẹ thì nghiêm khắc trách mắng, nặng thì đuổi ra khỏi y quán.

Tần Lâm lại dám giật dây chấu gái yêu mến nhất của Lý Thời Trân mở lò luyện đan, há có thể có kết quả tốt?

Trước đây không lâu Trương Kiến Lan bởi vì chuyện lấy lầm Thanh Hao mà sút giảm danh dự, biết phạm vào chúng giận. Vốn tính y cũng linh lợi, lần này cũng không đứng ra chỉ trích mà là trước tiên đi thông báo cho Lý Kiến Phương.

Lý Kiến Phương thấy Tần Lâm chọc giận phụ thân Lý Thời Trân, âm thầm vui vẻ trong lòng, ngoài mặt lại lộ vẻ đau lòng ôm đầu, cất tiếng trách mắng:

- Tần hiền đệ, thuật kỳ hoàng mới là chính đạo tế thế cứu người, tà đạo phương thuật là không thể được, nhẹ thì hại người hại mình, nặng thì lâm vào Bạch Liên tà giáo, vạn kiếp bất phục!

Trong lòng Tần Lâm dần dần nảy sinh cảm giác tức giận. Ngoài mặt hình như là Lý Kiến Phương đang giáo dục đệ tử, thực tế quả quyết đây là tà đạo phương thuật. Hơn nữa trong lời nói còn làm như vô tình dẫn dắt tới Bạch Liên giáo mà triều đình nghiêm khắc cấm đoán, rõ ràng là cố ý đưa hắn vào chỗ chết.

Cộng thêm ngày đó Lý Kiến Phương nói cái gì “cẩn thận an phận”, “không nên mơ tưởng viễn vông”, “chớ có được voi đòi tiên”... Tần Lâm liên lạc trước sau cũng biết Lý Kiến Phương rất không bằng lòng mình và Thanh Đại quan hệ quá mật thiết, bất quá ngẫm nghĩ chẳng qua Lý Kiến Phương chỉ là Tam thúc của Thanh Đại, vì sao y lại có thành kiến trong chuyện này như vậy?

Bàng Hiến cũng chạy tới, nhìn lưu huỳnh cùng Hắc Thạch Chi còn sót lại trong bát nghiền, nghe tim mình như chìm xuống, vội vàng quay sang thi lễ với Lý Thời Trân:

- Khái bẩm sư phụ, Tần Lâm trẻ tuổi kiến thức nông cạn, không biết nặng nhẹ, có lẽ chỉ là chơi đùa. Đây là chuyện con trẻ đùa giỡn mà thôi, tựa hồ không cần tra xét.

16. Chương 16: Thạch Bút

Sắc mặt Lý Kiến Phương trầm xuống, nhàn nhạt nói:

- Rắn trước giữa sau mới có thể có hiệu quả cảnh cáo.

Tần Lâm chợt cười ha hả, làm như bên cạnh không có người, chọc ọi người rồi rít tập trung nhìn hẩn.

Lý Kiến Phương giọng cầm hận nói:

- Tiểu tử này, lại còn có thể cười được!

Trương Kiến Lan nghe vậy đảo mắt vài vòng, biết sự phụ tức giận, nhất thời vui vẻ ra mặt, nhảy ra chỉ Tần Lâm nói:

- Họ Tần, người mới tới y quán không bao lâu đã dám mục vô tôn trưởng! Triều đình mới vừa nghiêm tra Bạch Liên tà giáo, người lại mở lò luyện đan ở y quán, ta thấy người cố ý gây tai họa cho y quán chúng ta!

Tần Lâm không thêm liếc y một cái, ung dung điềm tĩnh hỏi:

- Ai nói ta đang luyện đan?

- Lưu huỳnh cùng Hắc Thạch Chi đang trui luyện trong lò, không phải là luyện đan chẳng lẽ là nung gốm?

Trương Kiến Lan dứt lời tự cho là đắc ý, cười lạnh liên tục.

Tần Lâm lạnh lùng thốt:

- Thật là ngu không thể nói, nếu như đặt lưu huỳnh cùng Hắc Thạch Chi vào lò đốt chính là luyện đan, vậy bỏ người vào lò sẽ thành dê nướng hay sao?

Mới đầu Lý Thanh Đại bị Lý Thời Trân đột nhiên hung hăng mắng cho như vậy, gia gia vốn hiền hòa thương yêu mình từ trước tới nay chợt nổi giận nghiêm trách, oan ức tới mắt to đầy lệ. Đến lúc này nghe Tần Lâm mắng xéo Trương Kiến Lan có vẻ tức cười, nhất thời phì cười:

- Tần sư đệ nào có luyện đan, hẩn nói muốn dùng Hắc Thạch Chi làm bút, bây giờ đốt chính là ruột bút.

- A, không phải là luyện đan ư?

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Tần Lâm nhìn Lý Thời Trân cung kính chấp tay làm lễ:

- Khải bẩm Thái sư phụ, đây là đồ tôn dùng than chì làm bút, không cần dùng mực nước, đường nét sẽ trở nên cực nhỏ, là dùng cho Thanh Đại vẽ hình vẽ tỉ mỉ tinh tế.

Đan hoàn thường là có hình cầu, Tần Lâm dùng lưu huỳnh cùng Hắc Thạch Chi làm thành hình thỏi dài, ngược lại rất giống ruột bút. Nghe Thanh Đại, Tần Lâm đều nói như vậy, Lý Thời Trân lập tức tin hết bảy thành, thần sắc trở nên hòa hoãn, gật gật đầu nói:

- Nếu là làm bút tự nhiên không sao, bất quá từ trước tới nay chế bút thường là lấy ống trúc làm quản bút, lấy lông tơ làm ngòi, chưa từng thấy lấy Hắc Thạch Chi làm bút.

Lý Kiến Phương cũng cảm giác mình có hơi vô đoán, nhưng vì thể diện cho nên vẫn cố gắng cãi chày cãi cối:

- Tần Lâm, người nói là đang làm bút, nếu có thể viết ra chữ coi như người nói là lời thật, nếu như không thể, chính là hoa ngôn xảo biện.

- Chuyện này có khó khăn gì?

Tần Lâm lấy ruột bút đang sấy trong lò ra, chờ nó dần dần nguội lại.

Lục Viễn Chí cũng có ánh mắt, đã lấy giấy trắng tới đây.

Tần Lâm cũng không nói nhảm, trực tiếp nắm ruột bút viết ra trên giấy tám chữ “huyền hồ tế thế, diệu thủ hồi xuân”, nét chì màu đen viết ở trên giấy trắng như tuyết hết sức bắt mắt.

Đến đây mọi người không còn nghi ngờ gì nữa, Lý Kiến Phương xấu hổ vô cùng, hung hăng trợn mắt nhìn Trương Kiến Lan một cái, ngại vì phụ thân ở chỗ này lại bất tiện phát tác, kềm nén trong lòng vô cùng khó chịu.

Trương Kiến Lan cùng Bạch Liễm ủ rũ cúi đầu, hận tìm không được một cái lỗ để chui xuống. Lời châm biếm của các sư huynh đệ truyền vào tai, khiến cho bọn họ xấu hổ mặt đỏ tới mang tai.

Thanh Đại là người cao hứng nhất, kinh nghiệm họa đồ của nàng phong phú, vừa nhìn vật này cũng biết dùng để viết vẽ vừa thuận tiện vừa nhanh chóng, nhặt đoạn ruột bút lên viết vẽ vẽ trên giấy. Tuy rằng bàn tay trắng nõn của nàng dính đầy bột than chì màu đen nhưng cũng không để ý, gương mặt xinh đẹp cười tươi như hoa nở hết sức động lòng người.

Lý Thời Trân biết cháu gái họa đồ cực khổ tới mức nào, chỉ vì tuổi già rồi không có cách nào cầm bút vẽ tỉ mỉ, các con lại mỗi người có chuyện không giúp được gì, không thể làm gì khác hơn là để cho cháu gái giúp mình. Có lúc Thanh Đại chong đèn vẽ cả đêm, lão cũng đau lòng không ít.

Bây giờ có công cụ họa đồ tốt hơn, Lý Thời Trân nhìn Tần Lâm gật đầu liên tục:

- Quả nhiên người không làm lão phu thất vọng, ừm, không tệ, không tệ...

Tần Lâm cười nói:

- Để như vậy viết vẫn không phải là thuận tiện, còn có thể tiến thêm một bước.

Hắn bảo người làm lấy tiểu đao dùng bào chế được liệu bề cong, làm công cụ để khắc rãnh hình lòng máng. Sau đó lấy một khúc gỗ nhỏ chẻ đôi, dùng công cụ kia khắc một cái rãnh ở giữa, sau đó đặt ruột bút vào rãnh, hai mảnh gỗ khép lại dán chặt, rốt cục được một cây bút chì hoàn chỉnh.

- Đó, như vậy cũng không sẽ làm bẩn tay, còn có thể dùng tiểu đao cùng giấy nhám cắt gọt đầu ngọn bút bất cứ lúc nào, nét bút lớn nhỏ muốn sao được vậy.

Tần Lâm dạy Thanh Đại sử dụng, mọi người thấy thích thú ai nấy lấy một cây vẽ loạn trên giấy. đọc truyện tại . Bọn họ đều cảm thấy mặc dù vật này không có được nét bút hùng mạnh hữu lực như bút lông, nhưng không chê nét bút dễ dàng hơn nhiều, vẽ phác thảo quả thật vô cùng thuận tiện.

Bản Thảo Cương Mục ngưng tụ tâm huyết trọn đời có thể có hình vẽ chú thích càng thêm tinh xảo tỉ mỉ, tâm trạng Lý Thời Trân cực tốt, vuốt chòm râu bạc liên hồi, ánh mắt nhìn Tần Lâm càng ngày càng nhu hòa.

Thanh Đại hăng hái bưng bưng dùng bút chì vẽ Bản Lam Căn, nàng không biết dùng bút chì, vẫn giống như cầm bút lông đưa cổ tay lơ lửng trên không, lần đầu sử dụng phát lực không đúng, không cẩn thận làm cho nét bút lệch đi, lập tức chu cái miệng nhỏ nhắn, buồn bã nói:

- Ôi chao, vì sao ta vụng về như vậy, vẽ gân lá lệch ra ngoài...

Tần Lâm cười cười, hỏi mọi người:

- Có bánh mì, Ặc... Chắc chắn không có, lấy cho ta bánh bao.

Lục Viễn Chí chạy nhanh nhất, vui vẻ mang tới hai cái bánh bao, ngoài ra còn bưng thêm một chén sữa đậu nành:

- Tần ca chắc là đói bụng, đáng tiếc bánh bao buổi sáng đã ăn hết, bất quá bánh bao này vẫn còn mềm.

Tần Lâm không ăn bánh bao, mà là đặt nó hơ ở cửa lò lửa, rất nhanh đã trở nên khô lại, sau đó bẻ ra nửa cái nhẹ nhàng xoa xoa lên chỗ Thanh Đại vừa vẽ sai. Truyện được tại TruyệnFULL

Dưới mắt mọi người, vệt bút chì vẽ sai kia lập tức biến mất không thấy.

Nói cách khác, địa phương dùng thạch bút này vẽ sai, viết sai, là có thể sửa đổi!

Thanh Đại vô cùng vui vẻ, nắm lấy thạch bút như bảo bối, mừng rỡ nói:

- Vật này thật tốt quá, có nó, muốn viết vẽ thứ gì cũng hết sức dễ dàng.

Lý Thời Trân sờ đầu cháu gái một cái, cười nói:

- Chỉ có một điểm không tốt, chính là không thể dùng để viết giấy vay mượn nợ, nếu không người khác xóa chữ đi, đổi của con mười lượng bạc thành một trăm lượng, vậy sẽ xảy ra tranh chấp kiện tụng.

Các đệ tử cười ầm lên một trận, vị Thái sư phụ này không hay đùa giỡn, hôm nay hiển nhiên tâm trạng thật tốt.

Lý Kiến Phương cũng ở bên cạnh bất đắc dĩ nở một nụ cười bồi, bất quá Lý Thời Trân không chuẩn bị bỏ qua cho y như vậy, nét mặt già nua nghiêm lại, nổi giận dùm dùm nói:

- Sau này có chuyện gì tìm hiểu rõ ràng trước rồi hãy nói, ăn nói lung tung, bảo sao hay vậy, có còn một chút tâm tính định lực hay không? Ta thấy con muốn đi Thái Y viện quá mức, thật ra không đi là hơn, tránh cho làm mất mặt lão phu!

17. Chương 17: Hoàng Liên Tổ

Lý Kiến Phương cúi đầu thật thấp, lúc này đã dần dần cảm thấy sợ hãi. Lần đầu dùng lầm Hương Hao, lần thứ hai oan uổng Tần Lâm, hai lần đều có liên quan tới y, hiện tại thấy phụ thân đã vô cùng bất mãn.

Người ngoài lại không thấy được gì, giữa phụ tử dù trách mắng thế nào cũng không mất mặt. Cho dù là bọn học sinh nhìn thấy cũng chỉ có thể nói Lý Kiến Phương hiếu kính phụ thân, Lý Thời Trân ân cần dạy bảo, phụ tử tử hiếu mà thôi.

Nhưng ý tứ trong lời nói Lý Thời Trân hẳn là không muốn đưa con trai này đi Thái Y viện nhận chức, Lý Kiến Phương hiểu điểm này liền toát ra mồ hôi lạnh cuộn cuộn tuôn xuống, làm ướt sau lưng áo... Hết thấy cố gắng của y trong những năm qua đều là vì tiến vào Thái Y viện, nếu phụ thân thật sự thay đổi chủ ý, như vậy cái gì cũng xong đời.

Cũng may Lý Thời Trân biết thật ra y thuật đưa con trai này cực cao, chỉ là tâm tính tu vi còn kém một chút, thấy y xấu hổ không nói cũng không trách phạt nữa, hừ lạnh một tiếng:

- Hãy tự suy nghĩ thật kỹ, thầy thuốc chúng ta phải có tâm cảnh thế nào.

Dứt lời lại đổi giọng ôn hòa nói với Tần Lâm:

- Lão phu thấy con cầm bút khác với mọi người, hẳn là thạch bút này phải dùng như vậy mới đúng, con học được cách làm vật này từ đâu?

- Là đệ tử thấy một tên hồng mao quỷ (cách gọi khinh miệt người phương Tây) dùng ở Vũ Xương, tính toán đạo lý bất chước chế ra, cũng gần giống.

Lý Thời Trân gật đầu một cái, ven biển phía Nam có không ít người phương Tây, những năm gần đây dọc theo Trường Giang đi vào đất liền cũng có một số, mang theo rất nhiều thứ kỳ kỳ quái quái, nào là đồng hồ báo thức, hồng di đại pháo... thạch bút nho nhỏ này quả thật không đáng kể gì, bèn nói:

- Con mau mau dạy Thanh Đại cách sử dụng, con dạy nàng họa đồ, nàng dạy con y học căn bản, hai người các con phải dạy lẫn nhau.

Tần Lâm mừng rỡ trong lòng: lão tiên sinh thật là đáng yêu...

- Cách cầm thạch bút này khác với bút lông, phần trước cầm ở giữa ngón trỏ và ngón giữa, phần sau tựa vào hõm cổ tay... Không đúng, không đúng, bút lông dùng sức cổ tay, thạch bút phải dùng sức ngón tay nhiều hơn...

Tần Lâm nghiêm trang dạy Thanh Đại sử dụng bút chì như thế nào, ruột bút này thật ra không có chì, là dùng Hắc Thạch Chi thêm đất sét, lưu huỳnh trộn vào mà thành, vì vậy đặt tên là thạch bút.

Gương mặt mịn màng của Thanh Đại thoáng ửng hồng, tim nàng nhảy loạn thành thịch giống như con thỏ nhỏ, khê cắn răng, đôi mày thanh tú cau lại... Tần Lâm cầm lấy bàn tay mềm mại trắng nõn của nàng, đang tay trong tay dạy nàng cách viết. Chỉ bất quá người này có dụng ý khác hay không, vậy thì chỉ có trời mới biết.

Lần trước tham khảo mạch tượng, hai người vẫn là đối mặt mà ngồi, mấy đầu ngón tay nhẹ nhàng gác lên cổ tay, Thanh Đại đã cảm thấy có chút kỳ lạ. Lần này bị Tần Lâm áp sát người, đưa ra bàn tay sói của hắn cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nàng chỉ cảm thấy nhiệt lượng từ trong lòng bàn tay Tần Lâm truyền tới, nhất thời bên tai nóng rần lên, trong lòng phát hoảng, không biết làm thế nào cho phải.

Thế nhưng kẻ đầu sỏ gây họa là Tần Lâm dường như hoàn toàn không có cảm giác giống như nàng, vẻ mặt như không có chuyện gì xảy ra, còn tỏ vẻ ngạc nhiên nói:

- Là thật, vốn là mới vừa rồi đã gần như nắm được phương pháp vận dụng, vì sao lúc này lại kém hơn trước? Thanh Đại sư tỷ, tỷ phải chăm chỉ, không nên suy nghĩ bậy bạ.

- Người mới suy nghĩ bậy bạ!

Thanh Đại sắc mặt ửng đỏ, liếc Tần Lâm một cái, thấy người này thần sắc trang nghiêm, trên mặt tựa hồ viết bốn chữ to “Đạo mạo trang nghiêm”, lại tỏ vẻ hoài nghi: chẳng lẽ là ta suy nghĩ quá nhiều? Bất quá, tay của Tần sư đệ nóng quá... Ôi chao, vì sao mình lại nghĩ vẩn vơ như vậy...

Trong lòng Tần Lâm vui như mở hội, trêu chọc Thanh Đại không rành thế sự một chút, cuộc sống thật là tràn đầy niềm vui thú...

Lại qua một khắc đồng hồ, Thái Dương Thanh Đại đã có rất nhiều mồ hôi rịn ra, khí trời vốn là nóng, dường như Tần Lâm lại ngồi quá gần, tim Thanh Đại cũng như đập nhanh hơn một chút.

Rốt cục nàng không nhịn được, tay nhỏ bé thoát ra khỏi ma trảo Tần Lâm, trong lòng thấp thỏm nói:

- Tần sư đệ, này giờ chúng ta cũng không học được gì cả, đệ học tập trước đi, để cho Thanh Đại tự tính toán một lúc.

Trên gương mặt xinh đẹp của nàng, rèm mi hạ thấp che khuất gần nửa đôi mắt to xinh đẹp, lông mi thật dài thỉnh thoảng chớp chớp, khiến cho Tần Lâm nghe như dấy sóng trong lòng.

Hắn nở một nụ cười xấu xa, tạm thời bỏ qua cho tiểu Thanh Đại, thầm nhủ trong lòng: nha đầu này da mặt mỏng, nếu như ép quá ngược lại không tốt.

Thanh Đại cúi thấp đầu viết viết vẽ vẽ lung tung, không dám nhìn Tần Lâm bên cạnh, thỉnh thoảng nàng đưa đuôi bút vào trong miệng khê cắn, thật lâu sau trái tim nhảy loạn thành thịch mới khôi phục lại bình tĩnh.

Nhắc tới cũng kỳ quái, Tần Lâm thích nhất dùng lời trêu chọc nàng, nhưng lúc này rất lâu cũng không nói nửa lời, xung quanh chỉ có tiếng bút vẽ trên giấy nghe sột soạt. Thanh Đại hơi cảm thấy kỳ lạ bèn dùng dư quang khê mắt nhìn lại, chỉ thấy Tần Lâm thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn nàng, thỉnh thoảng ngưng thần suy tư, thỉnh thoảng vẽ trên giấy vài nét.

“Hắn đang làm gì vậy, chẳng lẽ là đang vẽ mình sao?”

Thanh Đại càng cắn bút mạnh hơn trước, muốn nhìn lại xấu hổ ngược ngùng, không nhìn lại sợ Tần Lâm vẽ nàng thành xấu xí.

Chợt Tần Lâm vươn người, miệng lẩm bẩm:

- Chắc chắc, vẽ xong rồi, đáng tiếc vẽ không được khá, vẽ Thanh Đại sư tỷ xấu...

Thanh Đại nghe đến đó làm sao có thể nhịn được nữa, vội vàng cướp bức vẽ của Tần Lâm vào tay quan sát. Chỉ thấy trên đó vẽ một mỹ nhân tóc đen như mây, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, đầu mày cuối mắt linh động rực rỡ, khoe miệng hơi nhếch lên lộ ra nụ cười mỉm, giống dung mạo Thanh Đại như đúc.

- Vẽ thật đẹp...

Thanh Đại khen nức nở:

- Như vậy còn không được đẹp sao? Ta đã coi qua tranh Đường Bá Hổ, danh tiếng tuy lớn, nhưng dường như còn không vẽ đẹp bằng người...

Phác thảo chú trọng tính chân thật, chú trọng vào kỹ thuật sáng tối và cảm giác không gian, nói cách khác theo đuổi hiệu quả giống y như thật. Vẽ màu lại chú trọng vào thần vận, hai thứ này là nghệ thuật khác nhau không có cách nào so sánh. Chỉ bất quá Thanh Đại chưa từng thấy qua bức vẽ có thể vẽ lại chân dung người trông sống động như thật như vậy bao giờ, cho nên kinh ngạc tán thưởng.

Tần Lâm lắc đầu một cái, quan sát Thanh Đại một lúc lâu, cho đến khi tiểu nha đầu bởi vì ngượng ngùng quay đầu đi, mới tiếc nuối nói:

- Nếu so với bản thân sư tỷ, bức họa này còn kém xa.

Thanh Đại càng cảm thấy xấu hổ hơn nữa, tay nàng cũng gấp ngay ngắn bức vẽ này thật nhanh, sau đó trân trọng bỏ vào túi thơm đeo bên mình.

Tần Lâm cố ý ngạc nhiên nói:

- Ủa, sư đệ vẽ bức chân dung này, sư tỷ cầm đi như vậy hay sao, đây chính là tranh mà đệ chuẩn bị bán giá cao...

Thanh Đại cắn cắn đôi môi, không vui hỏi:

- Bán bao nhiêu?

- Để đệ tính thử xem, vật hiếm có như vậy thế nào cũng phải đổi được bốn món bảo vật...

Tần Lâm bấm đầu ngón tay, bắt đầu đếm từng thứ:

- Rắc quạ bay trên trời, nước tiểu cá chép dưới nước, vải bọc chân của Vương Mẫu nương nương, khăn bịt

Lý Thời Trân tức tối y không đủ thành ý, lại nghe nói vị Hoàng Liên Tổ này tiếng xấu khắp nơi, người không tới thúc giục mời ta dứt khoát không ra, bắt Hoàng Liên Tổ đợi thật lâu mới nghe lời Lý Kiến Phương khuyên giải, chậm rãi đi ra đại môn.

Hoàng Liên Tổ đã chờ đến nỗi không kiên nhẫn, nếu không phải lưu ý Thanh Đại đã sớm phát tay áo đi mất, thấy Lý Thời Trân đi ra lập tức nghiêng ngang tiến lên chấp tay một cái, không hề khom lưng chút nào:

- Lý thần y mời. Thế tử bệnh nặng mới khỏi, thân thể suy yếu, không rảnh tự mình đến chỗ này, vì vậy thiên tuế lệnh cho Hoàng mỗ tới đây tặng biển, treo lụa đỏ, tạ ân thầy trò Tạ thần y.

Lý Thời Trân thấy này Hoàng Liên Tổ hết sức ngông cuồng, trong lời nói xem Lý gia chẳng khác nào gia nô vương phủ, lập tức lộ vẻ không vui.

Mặc dù y gia chú trọng tâm tính bình hòa, nhưng cho dù là người đất cũng có ba phần hỏa khí, lão nhân bèn đáp lại không cao không thấp:

- Lão hủ cho rằng thế tử bệnh nặng mới khỏi, ở lại trong phủ tỉnh dưỡng, hẳn là không đến.

- Không ngờ rằng Vương gia quá khách sáo, lại phái Hoàng Đại nhân tới đây. Nhớ tới thế tử khiêm tốn bình hòa, cực kỳ chiêu hiền đãi sĩ, lại là một người phong nhã vô cùng. Vốn lão hủ định sau khi khỏi hẳn lại mời đến y quán tới uống trà đàm đạo, ngồi dưới cây hạnh đánh vài ván cờ, vui thú Sở hà Hán giới (con sông nằm giữa bàn cờ tướng, chỉ thú đánh cờ), đáng tiếc, thật là đáng tiếc...

Ngôn ngữ Lý Thời Trân cực kỳ hòa hoãn, hơn nữa không có chỉ trích Hoàng Liên Tổ nửa câu, thế nhưng những lời này chẳng khác nào tát vào mặt y.

Trước tiên là nói về thế tử khiêm tốn bình hòa, cực kỳ chiêu hiền đãi sĩ, lại là một người phong nhã vô cùng, mong đợi đánh vài ván cờ với thế tử, cuối cùng nói thẳng đáng tiếc đáng tiếc, ý nói chính là Hoàng Liên Tổ chó cậy thế người kiêu căng ngạo mạn, còn bắt học vô thuật, thật là một người thô lậu không chịu nổi.

Lý Thời Trân thật là một người tuyệt diệu! Tần Lâm vỗ tay mà cười, Lục Viễn Chí ngoác miệng đến tận mang tai, Thanh Đại cũng cúi đầu cười khanh khách.

Người ta rõ ràng tán dương thế tử, dĩ nhiên Hoàng Liên Tổ không cách nào phản bác, chỉ đành phải nén giận, đưa tay chỉ tấm biển sơn đen thếp vàng:

- Đây là thiên tuế đích thân viết.

Y khoát tay một cái ra hiệu cho người hầu đốt pháo. Giữa tiếng pháo đi đoàn, mấy tên người hầu lấy lụa đỏ bày trên mâm xuống, chia ra treo trên cây hạnh trước cửa y quán. Sau đó đưa tấm biển “Việt Nhân tái thế” tới, mọi người y quán vội vàng vàng mang vào treo trong trung đường.

Cuối cùng Hoàng Liên Tổ lại chỉ chỉ hai mâm bạc trắng:

- Một mâm là thiên tuế thưởng, mâm kia là tâm ý của thế tử, kính xin lão tiên sinh vui vẻ nhận.

Phiên Vương triều Minh có địa vị cực cao, chỉ dưới thiên tử một bậc mà thôi, công hầu trở xuống trăm quan “Phục mà báii yết, không dám quên lễ”, cho nên Hoàng Liên Tổ nói ban thưởng cũng không sai.

Nhưng đây là bệnh nhân tặng biển treo lụa cho y gia, há có thể cao ngạo như vậy được? Mấy ngày trước đây Kinh Vương mời bọn Lý Thời Trân dự tiệc suốt đêm, sắc mặt cũng tỏ ra vô cùng thân thiết, không giống như Hoàng Liên Tổ không tỏ ra khách sáo chút nào.

Người y quán đều tỏ ra giận dữ bất bình, chỉ có Hoàng Liên Tổ còn dương dương tự đắc.

Lý Thời Trân cười cười, cũng không so đo cùng tên con nhà giàu bắt học vô thuật này, nói với Tần Lâm, Lục Viễn Chí đứng ở bên cạnh:

- Nào, nhận lấy hai mâm bạc này, trùng hợp năm nay khí trời nóng bức hơn xa năm trước, phải chuẩn bị trữ thuốc dự phòng ôn dịch, các người thay ta đem bạc đưa tới Huệ Dân được cực đi!

Dân chúng xung quanh nhìn thấy cảnh tượng này không khỏi giơ ngón tay cái lên, luôn miệng khen ngợi:

- Giải cho Lý thần y không ham tiền tài!

- Chữa bệnh cứu người, huyền hồ tế thế, không thể chê được!

Tần Lâm, Lục Viễn Chí mang bạc đi liền, Thanh Đại cũng vô cùng hưng phấn đi theo.

Đôi mắt Hoàng Liên Tổ một mực dán vào người Thanh Đại, quan sát từ trên xuống dưới không hề che giấu chút nào.

Lý Thời Trân nện mạnh trúc trượng xuống đất, hừ mạnh một tiếng, Hoàng Liên Tổ mới chịu thu hồi ánh mắt lưu luyến.

Huệ Dân được cục là y chính nha môn thời Tống bắt đầu thiết lập, đời Minh thiết lập khắp nơi, quản lý sự vụ y được cùng đề phòng ôn dịch, giúp nạn thiên tai. Kinh phí trừ quan phương phát xuống, chủ yếu dựa vào thân sĩ địa phương, tiệm thuốc cùng danh y quán quyền góp.

Tần Lâm ước lượng qua một cái, hai mâm bạc này cộng lại cũng có trăm lượng, Lý Thời Trân không chút do dự quyên cho Huệ Dân được cục, thật đúng là Đại Minh Được Vương coi tiền tài như phấn thổ.

Thiếu niên mập Lục Viễn Chí lại không ngừng lầu bầu:

- Ôi... Thật vất vả mới có người đưa tiền xem bệnh phong phú như vậy, Thái sư phụ lại quyên góp ra ngoài, cứ tiếp tục làm như vậy, ta thấy Bản Thảo Cương Mục của lão sư đời sau cũng không cách nào xuất bản.

Tần Lâm cười nói:

- Một thế tử chỉ đáng giá hai trăm lượng, chúng ta trị cho vài Vương gia, Vương phi, tựa hồ kiếm vài ngàn lượng cũng không khó khăn, có năm ba ngàn lượng bạc, khắc bản, in cũng đã đủ rồi.

- Hừ...

Lục Viễn Chí lập tức bĩu môi:

- Người cho rằng nhà nào cũng có nhiều tiền như vậy, nhà giàu nào cũng tỏ ra hào phóng như vậy hay sao? Đại tài chủ hết sức giàu có ười lượng tiền xem bệnh đã là hết sức hậu hĩnh, huống chi còn có thật nhiều người nghèo không có tiền xem bệnh, y quán chúng ta lại là không từ chối bất cứ ai. Có lúc một năm trời thu không đủ chi, làm sao còn có tiền dư. In sách ư, in không được hơn năm mươi cuốn Bản Thảo Cương Mục, không thể làm gì khác hơn là in Bách Gia Tính thôi!

Bách Gia Tính chỉ có mấy trăm chữ, mấy tờ giấy thật mỏng, tất nhiên Lục Viễn Chí đang nói lấy.

Đưa bạc cho Huệ Dân được cục xong, trở về y quán, Tần Lâm phát giác không khí có vẻ khác thường. Đám đệ tử, học đồ đang bàn tán sôi nổi ồn ào, nhìn thấy mấy người bọn họ trở lại lập tức im miệng không nói, lúc nhìn Thanh Đại càng có vẻ hết sức lúng túng.

Trong lòng biết có chuyện gì phát sinh, Tần Lâm kiếm cơ rời xa Thanh Đại, mấy tên sư huynh đệ quen biết mới ra vẻ cảm phần bất bình nói cho hắn biết:

- Con bà nó, thật sự quá khi dễ người, họ Hoàng kia lại nói với Thái lão gia muốn sư muội làm tiểu thiếp phòng thứ ba của y!

Ban đêm xuống một trận mưa lớn, không khí hết sức mát mẻ, sáng sớm mặt trời cũng ảm áp, thừa dịp ánh mặt trời còn chưa trở nên gay gắt khó chịu, người chợ Nam Kỳ Châu bắt đầu công việc, ồn ào huyền náo, vô cùng vui vẻ.

Hán tử ngư gia để trần, lộ ra cơ bắp ướt đầm bóng loáng như thoa dầu, tai cầm râu cá tươi buộc bằng dây thừng cổ bện, miệng rao không ngớt:

- Cá tươi vừa mới đánh dưới sông lên đây, còn nhảy soi soi! Cá trắm cỏ mập, cá chép béo, cá rô hấp thần tiên cũng không đứng vững!

Lão bản hàng thịt Lục gia bề ngoài ngăm đen mập mạp, áo ngắn rộng mở lộ ra trên ngực nhiều chòm lông rậm màu đen, hai tay múa may dao lóc thịt nhanh như bánh xe gió, nhìn qua hung thần ác sát. Nhưng moi

người đều biết thật ra Lục lão bản rất dễ nói chuyện, tới chỗ y mua thịt, cân đủ mười phần, còn tặng cho khách quen chút xương nấu nước dùng.

Trương Đại Lang ở vườn rau Tây thành đặt gánh lên vai, trong gánh có dưa vàng tươi mơn mớn, cải thìa non tươi rói, rau hẹ xanh biếc, tất cả còn đọng sương sớm lấm lấm.

Phía Bắc Kỳ Châu chân Kỳ Lân sơn có một mảng vương phủ kim bích huy hoàng, Đông thành có Hoa Liễu Hạng cùng Quân Huyền Lâu ca vũ thanh bình, Tây thành có u thâm trạch viện phú thương cự cổ, cần phải nói khí tức khói lửa tràn tặc toàn bộ Kỳ Châu tập trung hết ở chợ Nam vô cùng nhộn nhịp này.

Năm Vạn Lịch đầu, tuy không phải là thiên hạ đại trị nhưng cũng xưng là cả nước thanh bình, cuộc sống mọi người cũng rất tốt.

Duy nhất làm ọi người kỳ quái là, con trai của Lục lão bản hàng thịt, vẫn được lão Lục lấy làm tự hào, cả ngày luôn miệng khoe y là đệ tử thần y, không hiểu vì sao trên gương mặt mập mạp tròn trịa lại cau mày nhăn nhó buồn rầu như vậy.

19. Chương 19: Cốt Cách Thanh Kì

20. Chương 20: Uy Linh Tiên

21. Chương 21: Ân Mạng Ngư Thôn

Không Thanh Tử nhất thời cả người phát run, kéo Uy Linh Tiên một cái:

- Sư phụ, chúng ta chạy mau đi, nhất định là người nhà sáng sớm bị chúng ta lừa bữa cơm kia đuổi tới.

Vân Hoa Tử vẻ mặt đưa đám, đáng thương lấp bắp nói:

- Hồngбет, đệ ăn no như vậy, muốn chạy cũng không chạy nổi!

Uy Linh Tiên nóng nảy, dứt khoát đặt mông ngồi phịch xuống đất:

- Năm cái bánh bao, ba chén cháo loãng, nửa miếng dưa muối, đáng để đại động can qua như vậy sao? Thôi thôi thôi, Đạo gia không đi, cứ mặc cho bọn họ đánh chết!

Không có tiền đồ... Lục Viễn Chí lộ vẻ khinh bỉ, xem ra thầy trò ba người này cũng đã quen ăn vạ.

Tần Lâm cười nói:

- Làm người làm đến cùng, đưa Phật đưa đến Tây, nếu chúng ta gặp nhau chính là duyên phận, dù sao số lượng không lớn, ta thay ba vị trả cho bọn họ mấy văn tiền, cũng coi như xong.

Uy Linh Tiên nghe vậy trong lòng đại định, lần này lão làm bộ cũng chỉ chờ những lời này của Tần Lâm, liền cười hì hì từ dưới đất bò dậy.

Người đuổi tới càng ngày càng gần, đã có thể nghe rõ bọn họ kêu cái gì:

- Không nên để cường đạo giết người chạy thoát!

- Mũi trâu giết người cướp của, chạy đi đâu!

Má ơi! Không Thanh Tử cùng Vân Hoa Tử bị dọa sợ đến sắc mặt tái nhợt, đây cũng không phải là bánh bao cơm cháo, mà là chuyện liên quan tới mạng người phải lên quan.

Uy Linh Tiên cũng không hoảng không vội vàng, trong lòng càng thêm đại định:

- Xem ra các người không có tiền đồ chút nào, chúng ta làm không ít chuyện lừa gạt, nhưng đã bao giờ làm qua chuyện giết người hại mạng như vậy? Không cần lo lắng, nhất định là đám nhà què này lắm rồi.

- Đại án nhân mạng ư?

Tần Lâm hứng thú lắm lắm, trong mắt lóe ra vẻ hưng phấn.

Lục Viễn Chí vô cùng cẩn thận kéo kéo vạt áo của hắn, hạ thấp thanh âm nói:

- Chúng ta có cần né tránh hay không? Mấy đạo sĩ này có thể là hung thủ giết người đó...

Tần Lâm lắc đầu một cái:

- Nhìn dáng dấp bọn họ... Không giống.

Đám người trên quan đạo từ phía Đông Nam đuổi theo kia hô to gọi nhỏ, nhìn dáng dấp hận không được bổ vài cuộc giết chết thầy trò Uy Linh Tiên. May là lão đạo sĩ lưu lạc giang hồ đã từng trải không ít, chân cũng có chút nhũn ra, về phần hai tên đồ đệ ngốc của lão đã bị dọa sợ tới nỗi ngay cả rắm cũng không đánh được.

Tần Lâm nhảy ra một bước, đưa ra hai tay cản hờ lại:

- Chậm đã, cho dù là hung thủ giết người cũng phải thẩm tra rõ ràng hãy nói, có câu nói chết không đối chứng, nếu thật sự đánh chết bọn họ, hung án các người nói ngược lại trở thành món nợ hồ đồ.

Cảm thấy Tần Lâm nói rất có đạo lý, đám người kia liền chần chờ, hồ nghi không chừng nhìn bọn họ, hai tên người tuổi trẻ ăn mặc tục gia cùng ba tên đạo sĩ ở chung một chỗ, không biết là lai lịch thế nào.

Trong đó có một thanh niên lỗ mãng cầm xoa lắc cổ một cái, kêu gào rất lớn:

- Người này cùng một phe với tặc đạo sĩ, không nên bị hắn lừa gạt, đánh chết người thì đã sao? Mau đèn mạng cho thím Ba ta!

Dứt lời thanh niên lỗ mãng này giơ xoa lên, cũng không biết nặng nhẹ tốt xấu bổ vào đầu Tần Lâm.

- Người tìm chết!

Đúng lúc này giữa không trung vang lên một tiếng quát như sấm nổ, thanh niên lỗ mãng cả người rung lên, hai tay cầm xoa không vững, keng một tiếng rơi xuống đất.

Ngưu Đại Lực sải bước chạy tới như bay, sắc mặt có chút khó coi, mới vừa rồi y cất tiếng rống to, chấn động ai nấy lung bùng lỗ tai.

Thanh niên lỗ mãng không hiểu vì sao, âm ức nói:

- Ngưu thúc, tiểu tử này ngồi một bàn cùng tặc đạo sĩ, nói không chừng không phải là người tốt lành gì.

- Đúng vậy đúng vậy...

Mọi người mồm năm miệng mười phân giải. Bởi vì định kiến, bọn họ nhận định thầy trò Uy Linh Tiên là hung thủ, ghét lây cho rằng cả bọn Tần Lâm, Lục Viễn Chí cũng là người xấu.

Ngưu Đại Lực hừ mũi thật mạnh một tiếng, không để ý tới một đám hương thân, đi tới trước người Tần Lâm thình lình quỳ sụp xuống dập đầu, Tần Lâm muốn ngăn cũng không được.

Chúng hương dân cả kinh ai nấy trợn trừng mắt, ai cũng biết Ngưu Đại Lực mới vừa lên làm Ban Đầu trắng ban châu nha.

Tuy rằng trên danh nghĩa ba ban nha dịch là tiện dân, thật ra thì chỉ là con cháu không cho phép đi ứng khoa thi cử mà thôi, quyền lực trong tay quả thật không nhỏ. Ngưu Đại Lực thân là Ban Đầu, ngay cả hương thân bình thường đều phải kính y ba phần, vì sao lại quỳ xuống dập đầu trước mặt một người trẻ tuổi ăn mặc tầm thường như vậy?

Thanh niên lỗ mãng mới vừa nhặt xoa dưới đất lên, đột ngột buông tay ra làm cho xoa rơi xuống lần nữa. Lần này không may mắn như trước, rơi trúng vào mu bàn chân, đau tới nỗi nhe răng toét miệng ôm chân nhảy nhồm.

- Vị Tần huynh đệ này chính là tiểu thần y chữa khỏi ấu thân ta!

Ngưu Đại Lực từ dưới đất đứng lên, nhìn về phía các hương dân hô to:

- Hắn là đệ tử tái truyền của Lý thần y, các ngươi nói hắn là đồng đảng giết người cướp của sao?

Lý Thời Trân hành y ở Kỳ Châu mấy chục năm, mỗi khi gặp ôn dịch tất đem hết toàn lực cấp thuốc chẩn tế, thật có thể nói là ban ân khắp cả một phương. Các hương dân nghe Ngưu Đại Lực nói như vậy, nhất thời địch ý giảm nhiều, nhưng vẫn tỏ ra vô cùng cẩn thận bao vây thầy trò Uy Linh Tiên, e sợ bọn họ nhân cơ hội chạy mất.

Thanh niên lỗ mãng kia không dám tranh luận với Ngưu Đại Lực, chỉ có thể cúi đầu lẩm bẩm:

- Vậy cũng không thể để cho thím Ba chết vô ích, ta thấy mấy người này lén lén lút lút...

Ngưu Đại Lực hung hăng trợn mắt nhìn y một cái, thanh niên lỗ mãng cuống quýt rút cổ lại lui về phía sau.

Tần Lâm lắc đầu một cái, hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có báo quan chưa?

Uy Linh Tiên cũng xúm lại, bày ra dáng vẻ cao thâm khó lường:

Thi ban xuất hiện thông thường là vào khoảng hai đến bốn canh giờ sau khi chết, nếu tạm thời chưa phát hiện thi ban, nói rõ thời gian tử vong chính xác là vào lúc thầy trò Uy Linh Tiên ăn điểm tâm ở Mã gia đến khi Ngưu Bỉnh Mao, Trần Bì Tượng phát hiện thi thể. Vào thời điểm này, thầy trò Uy Linh Tiên có thời gian gây án, không thể thoát khỏi hiềm nghi như vậy được.

Thầy Tần Lâm mở y phục người chết ra, mấy người đứng ở cửa viện thấy vậy đều lộ vẻ giận dữ, thanh niên lỗ mãng cầm xoa kia lớn tiếng kêu lên:

- Nay, vì sao người mở y phục thím Ba ra như vậy?

Tần Lâm cười cười đáp:

- Ta xem vết thương một chút, để tìm manh mối.

- Người cũng không phải là Ngộ Tác (một chức nha lại chuyên môn khám nghiệm tử thi thời xưa) kia mà?!

Thanh niên lỗ mãng bĩu môi, bất quá Ngưu Đại Lực thân là Ban Đầu dân tráng ở trong thôn uy vọng rất cao, có y ủng hộ Tần Lâm, người bên cạnh không thể làm gì khác hơn là cố nén cơn giận trong lòng, không dám nói gì nữa.

Tần Lâm quan sát vết thương cẩn thận, đột nhiên ánh mắt sáng lên, thần sắc ra vẻ hết sức khác thường, đưa tay vẩy vẩy thiếu niên mập.

Lục Viễn Chí nhìn thấy tất cả vết thương lớn nhỏ trên ngực bụng thi thể, máu tươi trào ra đã từ màu đỏ tươi biến chuyển thành màu đỏ sẫm. Đương nhiên y không biết đây là vì máu lộ ra trong không khí, ion Fe^{2+} trong protein của máu đã bị oxy hóa thành ion Fe^{3+} , cho nên màu máu mới thay đổi.

Về phần bản thân vết thương tựa hồ cũng không có gì dị thường, Lục Viễn Chí nghi hoặc lắc đầu một cái.

Tần Lâm cười lạnh vài tiếng, đưa tay chỉ vào một vết thương trong đó dài chừng một tấc:

- Mập, người nhìn kỹ một chút xem vết thương này có điểm nào kỳ quái?

Lục Viễn Chí trợn to hai mắt cẩn thận nhìn lại, lập tức ngạc nhiên kêu lên:

- Ủa, không đúng, đây là dấu vết sau khi chết mới cầm kiếm đâm!

Lần này đến phiên Tần Lâm giật mình, lập tức ra dấu tay để cho thiếu niên mập nhỏ giọng lại một chút, không nên để người khác nghe thấy.

Pháp y học có thuật ngữ gọi là ‘phản ứng lúc còn sống’. Là chỉ khi cơ thể còn sống, phản ứng phát sinh ra khi bị kích thích lúc hệ tuần hoàn, hô hấp của cơ thể vẫn còn tồn tại, lúc phá vụ án giết người thông thường sẽ trở thành manh mối mấu chốt để phá án.

Tỷ dụ như người sống sờ sờ bị đốt chết, bởi vì hít vào không khí nóng đầy khói, phổi sẽ có vết thương hình thành sưng phù, hơn nữa sẽ có bụi bặm đọng lại. Nếu như là sau khi chết rồi mới bị tội phạm phóng hỏa cố gắng hủy diệt tội chứng, như vậy mặc dù bên ngoài thi thể bị đốt trụi, trong phổi sẽ không có phản ứng lúc còn sống như vậy.

Bây giờ nếu người bị hại Mã Đường thị này chết bởi Thát Tinh Kiếm, như vậy vết thương bị đâm hẳn phải có phản ứng lúc còn sống, ít nhất bao gồm dấu hiệu chảy máu thật nhiều cùng miệng vết thương mở rộng.

Người sống bị đâm giết hoặc là cắt thương trừ chảy máu ra, các tổ chức sống như da, bắp thịt, gân cơ, mạch máu, thần kinh... đều có cơ giãn nhất định. Lúc tạo thành vết thương, hai bên những tổ chức sống này phải phát sinh co rút lại, kéo vết thương ra hai bên, khiến cho vết thương mở rộng.

Vết thương mà Tần Lâm chỉ không chỉ có lượng máu chảy ra cực ít, bản thân cơ nhục xung quanh vết thương cũng không co giãn như những vết thương khác, hiển nhiên là hình thành sau khi chết.

Bất quá Lục Viễn Chí không có học qua nghiệm thi, làm sao biết được điểm này?

Thiếu niên mập cười lúng túng:

- Nhà ta mở hàng thịt thường hay giết heo, một đao cắt xuống, vết đao cũng gần giống như những vết thương khác trên thi thể này, da thịt cuốn sang hai bên, vết máu cũng nhiều. Đến khi giết chết heo, cuối

cùng mổ bụng, lúc này vết dao cắt giống như vết thương mà Tần ca vừa chỉ, vết thương bằng phẳng, da thịt không lật cuốn, cũng không có máu chảy ra nữa..

Tần Lâm chợt hiểu ra, Lục Viễn Chí là thu thập kinh nghiệm từ trong cuộc sống, quả thật phản ứng sinh lý của heo hết sức gần gũi với người. Đời sau vì cấy ghép cơ quan còn làm ra một loại robot heo đặc biệt, chuẩn bị dùng cơ quan heo thay thế cho cơ quan của bệnh nhân, cũng là vì cấu tạo sinh lý của heo không khác người là mấy.

Bất quá có thể từ giết heo suy ra đến giết người cũng quá mức hùng mạnh, ai nói tên mập này dần, người ta chỉ là ‘chất phác’ mà thôi...

Được Tần Lâm xác nhận, Lục Viễn Chí càng thêm quyết đoán:

- Hừ hừ, chính là Ngưu Biển Mao kia giết người.

Nếu trên thi thể có một chỗ kiếm thương là gây ra sau khi chết, như vậy theo suy luận tựa hồ có thể nhận định là Ngưu Biển Mao sát hại Mã Đường thị, sau đó trong quá trình thoát đi phát hiện Trần Bì Tượng đi tới hiện trường. Sợ án mạng lập tức lộ ra ánh sáng, Ngưu Biển Mao lại làm bộ cùng Trần Bì Tượng phát hiện thi thể, lấy thân phận người báo án che giấu tội ác của mình, loại chuyện như vậy rất thường xảy ra.

Đến khi nghe thôn dân bàn tán sáng sớm có đạo sĩ ăn cơm ở Mã gia, Ngưu Biển Mao lại thoảng động linh cơ muốn đẩy tội lỗi sang trên người thầy trò Uy Linh Tiên, lặng lẽ cầm bảo kiếm tới, đâm một kiếm vào thi thể Mã Đường thị khiến cho lưỡi kiếm dính máu, sau đó làm bộ như tìm được hung khí, đến đây là giá họa cho người khác thành công.

Sau khi nói ra suy luận như vậy, Lục Viễn Chí nhìn chằm chằm Tần Lâm không chớp mắt lần nào.

- Người suy luận như vậy cũng coi như gần đúng, nhưng vẫn có một chỗ sơ hở không cách nào giải thích...

Tần Lâm vỗ vỗ vai của tên mập:

- Bây giờ không nói cho người biết, để chính người từ từ suy nghĩ.

Lục Viễn Chí vẻ mặt đau khổ, miệng lẩm bẩm oán trách:

- Tần ca lại giở trò úp úp mở mở...

Bên ngoài truyền tới thanh âm thanh la mở đường, thật xa đã nghe thấy một thanh âm khàn khàn như ngỗng đục đang lớn tiếng oán trách:

- Người lo an ninh địa phương thế nào vậy? Mới vừa dẹp yên Bạch Liên giáo, lại xảy ra đại án nhân mạng, Đại lão gia ta ở Kỳ Châu không muốn ở lâu ngày nào, may nhờ còn có Thạch Đại nhân giúp một tay... Thạch Đại nhân, hôm nay bất kể thế nào ngài cũng phải giúp bản quan một tay. Ta thì Cử Nhân Tiến Sĩ Hoàng thượng gia, chú trọng cái học thánh nhân, tu chính là chính tâm thành ý, chuyện giết người như vậy từ trước tới nay chưa từng thấy qua.

Thấy là Tri Châu Đại lão gia tới, Lục Viễn Chí kéo kéo vạt áo Tần Lâm ý bảo hẩn lui ra ngoài, Tần Lâm giở chân lên đi được vài bước, suy nghĩ một chút lại dừng lại, dựa vào bên tường viện đứng đó.

Tri Châu Trương Công Ngư là xuất thân Tam Giáp Vạn Lịch nguyên niên khoa Quý Dậu, quan chính Hộ Bộ sau ra ngoài làm Tri Huyện, trong sáu năm thăng Thông Phán, thăng Tri Châu, sĩ đồ tuy không phải là một bước lên mây, nhưng cũng xem là thuận buồm xuôi gió.

Không ngờ vừa đến Kỳ Châu nhậm chức, đầu tiên là Bạch Liên giáo gây loạn, thật vất vả mới bình định được, lại xảy ra vụ án nhân mạng. Trương Công Ngư nhất thời lửa gấp công tâm, ngồi lên kiệu chạy như điên tới hiện trường.

Có câu nói nhân mạng quan trọng tày trời, quan địa phương triều Đại Minh sợ nhất hai chuyện, thứ nhất là không thu đủ thuế phú nộp lên, thứ hai chính là không phá được vụ án nhân mạng, hơn nữa so với điều thứ nhất, án mạng càng đáng sợ hơn.

Bởi vì mặc dù chinh thu thuế phú không đủ sẽ ảnh hưởng đến thành tích, nhưng còn có thể được thanh danh ‘thương tiếc sức dân’, lúc tiếp xúc với nhân sĩ địa phương nhỏ thêm mấy giọt nước mắt, sẽ được vạn dân khen ngợi, diễn trò ‘cởi giày vẫn giữ lại’.

Mà nếu không tra ra được vụ án nhân mạng, không những mỗi ba năm một lần ‘ngoại sát’ (như thanh tra thời nay) sẽ bị phê là ‘tra án không rõ’, ảnh hưởng đến quan lộ sĩ đồ không ít, mà sau này đến khi từ chức, thân sĩ địa phương sẽ mắng sau lưng là một tên quan hồ đồ, khiến cho tất cả mọi người đều không ghét bỏ.

Cho nên khi Trương Công Ngư Trương Đại lão gia chạy tới hiện trường, lập tức toát ra mồ hôi đầy đầu.

Tần Lâm chỉ nhìn qua một cái, lực chú ý liền bị người Đại lão gia bắt không chịu thả hấp dẫn... Người nọ vóc người hùng vĩ, râu quai nón, mặc Phi Ngư phục màu vàng sáng, chính là Cẩm Y Vệ Bá Hộ Thạch Vi Thạch Đại nhân bản thành.

Thạch Vi kỳ quái không hiểu Tần Lâm tại sao lại ở chỗ này, bất quá Tần Lâm đúng lúc đang nhìn y gật đầu một cái, Thạch Vi cũng cười chấp tay đáp lại.

Trương Công Ngư đang đoán Tần Lâm là lai lịch thế nào, ngay cả thủ hạ mình dân tráng Ban Đầu cũng khiêm nhường lễ độ đối với hắn, lần này nhìn thấy Thạch Vi chào hỏi cùng y, chỉ coi là nhân vật bên trong hệ thống Cẩm Y Vệ.

“Hừ, chuyện yêu ma quỷ quái trong Cẩm Y Vệ quá nhiều, người này không biết lai lịch thế nào, Thạch Vi lại không dẫn kiến, bản quan cũng lười hỏi thăm.”

Trương Công Ngư liền nhìn Tần Lâm gật đầu một cái, coi như là chào hỏi.

Thạch Vi lại hiểu sai ý, nếu Tri Châu nhận ra người trẻ tuổi này, thái độ còn tự nhiên tùy ý như vậy, vậy phán đoán của mình là không sai, hơn phân nửa là vương tôn công tử nhà nào. Hiện tại là hiện trường án mạng không rảnh đi hỏi Trương Công Ngư, lại thêm thân là Cẩm Y Vệ, y cũng không cần quá mức để ý vị ‘quý công tử’ này.

23. Chương 23: Đạo Cũng Có Đạo

Trương Công Ngư vốn là lòng như lửa đốt, đến nơi này nhìn qua, may quá đã bắt được hung thủ giết người, hung khí cũng có, nhân chứng vật chứng đều có, phá án thật không phí nhiều sức, lập tức chuyển buồn làm vui, nói với Thạch Vi:

- Thạch Đại nhân, hôm nay làm phiền người đi một chuyến tay không, ngày khác bản quan sẽ mời người uống rượu xem kịch để báo đáp.

Thạch Vi gật đầu một cái không nói gì, vốn là y đang uống rượu ở châu nha, đột nhiên gặp gỡ chuyện này bị Trương Công Ngư dùng sức mạnh kéo tới. Vốn là Cẩm Y Vệ chỉ phụ trách chuyện mưu phản mưu nghịch đại gian ác, án kiện bình thường địa phương không thuộc quyền cai quản của y.

Trương Công Ngư sử dụng uy phong, cặp mắt trợn tròn, thần uy lẫm lẫm, giống như Bao Long Đồ, Dịch Nhân Kiệt trên sân khấu, vung tay quan bào rộng lớn, dùng hết sức lực quát lên:

- Bây đầu, bắt ba tặc đạo sĩ hành hung giết người lại cho bản quan!

Uy Linh Tiên bị dọa sợ đến nỗi sắp vãi ra quần, không biết từ đâu xuất hiện sức mạnh kêu oan, kéo dài thanh âm thê lương kêu lên:

- Thanh thiên Đại lão gia ở trên cao, bản đạo vô cùng oan uổng...

Tần Lâm ở một bên thờ ơ quan sát hết thấy, hắn đã biết được từ trong miệng Lục Viễn Chí, Tri Châu Trương Công Ngư Trương Đại lão gia hết sức kém cỏi bất tài, đã quen tác phong gặp chuyện tỏ ra ba phải, có đôi lúc thà rằng chính mình móc tiền túi ra cũng muốn dàn xếp ổn thỏa. Là một vị quan bất tài không hơn không kém, nhưng tính tình rộng rãi nhân hậu, cũng coi như là một người tốt.

Tỷ như lúc thẩm án gặp phải hai người tranh một thỏi bạc dây dưa không rõ, y sẽ xử chia thỏi bạc làm hai, mỗi người lấy một nửa để cho vụ án được êm xuôi một cách hồ đồ. Nếu là hai người này vẫn không phục,

thậm chí y sẽ lấy ra trong quan bông của mình một thỏi bạc nữa tặng cho, khiến cho hai người này thôi không kiện nữa.

May nhờ Tri Châu thu nhập ngoài luồng không ít, trong nhà Trương Đại lão gia lại là thương nhân buôn muối vùng Lương Hoài, nghe nói Dương Châu có nửa tòa thành là sản nghiệp nhà y, cho nên mới tỏ ra rộng rãi như vậy. Hơn nữa cấp trên thấy y cai trị nơi này tổ tụng yên ổn, mấy năm không có một dân chúng đến tỉnh thành thượng tố, ba năm thị sát một lần còn khen y ‘Chính thanh hình giản, đoạn sự minh bạch’, cho nên liên tiếp thăng quan.

(Chính thanh: chấp chính thanh liêm công chính. Hình giản: tỉnh giản các loại chế độ quy định, phù hợp với lợi ích của bá tánh.)

Nhưng y làm cần như vậy, làm được Tri Châu đã có vào cảm giác thu không bù chi, vạn nhất bất hạnh quan vận hanh thông làm được chức cao như Bồ Chính Sứ, Án Sát, nếu còn xử lý công sự cũng như bây giờ, cho dù là gia sản có nhiều hơn nữa cũng sẽ mất hết sạch sẽ.

Lúc này Trương Công Ngư cùng Uy Linh Tiên dây dưa không nghỉ, một bên nói bằng chứng như núi, một bên luôn miệng kêu oan, Trương Công Ngư giận đến nổi tay run run, gật gù chỉ Uy Linh Tiên trách cứ:

- Đời người ta có tam cương ngũ thường, ngũ thường chính là nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, người không có uy tín thì không thể đứng được. Sau khi người giết người còn không chịu thừa nhận, còn có tín nghĩa gì nữa? Huống chi trong cổ thư từng nói ‘Đạo cũng có đạo’, lão huynh là làm đạo tặc, lại là đạo sĩ, xem ra chính là nói người. Ôi, cổ nhân lại lừa ta sao...

‘Đạo cũng có đạo’ là câu của Trang Tử, Trương Công Ngư thi Tiên Sĩ học bên trong Tứ Thư Ngũ Kinh không có cái này, cho nên y xuyên tạc giải nghĩa sai lầm.

Trang Tử còn có tên Nam Hoa kinh, là điển tịch Đạo giáo, Uy Linh Tiên ngược lại đọc thuộc, nghe vậy gấp đến độ mặt đỏ tới mang tai:

- Đại lão gia, không phải là giải thích như ngài vậy, những lời này là nói cường đạo cũng có phẩm đức trí, thánh, dũng, nghĩa, nhân... Đạo đây là đạo đức, không phải là cường đạo, cũng không nói tới đạo sĩ...

Trương Công Ngư há hốc mồm cứng lưỡi, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải, thế nhưng Hình Danh sư gia bình thường làm cánh tay phải trợ giúp hiện tại lại không ở bên người, chỉ đành phải lẩm bẩm nói thầm:

- Không ngờ rằng giải thích như vậy... Bản quan cũng phải đi về lật xem lại chú giải của Trang Tử, bất quá Trang Tử cũng không phải là đạo học danh giáo của Nho gia chúng ta, nếu như lão huynh người muốn cầu lấy công danh, vậy phải đặt hết tâm tư vào học vấn Chính đạo Tứ Thư Ngũ Kinh, chậm rãi học bát cổ. Đây gọi là Thiên tử bản triều trọng văn chương, túc hạ cần chi giảng Hán Đường...

Trương Đại lão gia mang tới một bọn nha dịch, bảo an địa phương, nghe thấy lời ngây ngô như vậy suýt chút nữa cười đến tẹo quai hàm. Cũng biết y là Tiên Sĩ bảo bối trong nhà thương gia buôn muối mấy đời cầu thần bái Phật mới sinh ra, từ nhỏ đi học đầu óc không được mở mang. Nhưng không ai dám cười y, người ta là thượng ty trên cao, chỉ có thể cố nén, kìm nén đến hết sức khó chịu.

Thạch Vi lại không kiên nhẫn nghe hai người kia nói nhảm, bị bọn họ làm cho đau đầu nhức óc, thầm nghĩ: ‘Trương Đại lão gia người không giữ quan uy, Cẩm Y Vệ ta còn phải giữ mặt mũi!’ Lập tức lên tiếng rống to:

- Bây đầu, giải phạm nhân về châu nha, dùng đại hình tử mi tra hỏi. Tưởng đám giang dương đại đạo này toàn là hạng xương cứng lý lợm, nếu không dùng đại hình phục vụ, miệng hồng răng trắng chắc chúng sẽ không ngoan ngoãn chiêu khai!

Chỉ nhìn một cách đơn thuần bề ngoài, cũng biết Thạch Vi mặt đen râu quai nón tuyệt đối không có ngây ngô như Trương Công Ngư, không phải là dễ nói chuyện. Nghe được bốn chữ ‘đại hình phục vụ’, nhất thời hai mắt Uy Linh Tiên trắng bệch muốn ngất đi, mà hai tên đồ đệ gốc của lão ôm nhau khóc lóc, miệng niệm Vô Lượng Thọ Phật, Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngay cả Như Lai Phật tổ cùng Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn của nhà Phật cũng có đề cập tới, trong lúc nhất thời đã cầu xin thần Phật đầy trời năm châu bốn biển một lần.

Tần Lâm cười thâm, thầy trò Uy Linh Tiên chuyên môn lừa đảo ăn tiền vốn cũng nên chịu chút trừng phạt, theo dáng vẻ cũng đã bị dọa sợ hồn vía lên mây, bèn nhìn Thạch Vi thì lễ nói:

- Thạch Đại nhân, xin thứ cho tại hạ cả gan nói thẳng, sợ rằng vụ án này thật sự là có nội tình khác!

Thạch Vi khẽ cau đôi mày rậm, ánh mắt lấp lánh nhìn Tần Lâm, đến bây giờ y còn không biết rốt cục ‘Quý công tử’ này cùng ba lão đạo sĩ kia có quan hệ như thế nào.

Tần Lâm dùng mũi chân điểm Thất Tinh Kiếm trên đất một cái, chậm rãi phân tích:

- Thanh kiếm này trị giá ít nhất trăm lượng bạc, ai lại dùng nó giết người cướp tiền? Cho dù là nông hộ này gia cảnh khá khá, nhưng trong nhà chỉ có tối đa mười mấy hai mươi lượng bạc là cùng, vì cướp chút tiền này ngược lại vứt bỏ thanh bảo kiếm có giá trị rất cao, điểm này không hợp với lẽ thường tình. Còn nữa, ba thầy trò Uy Linh Tiên này hết sức nghèo túng, đạo bào cũ rách không chịu nổi, trên người không có một đồng, vì sao lại có một thanh bảo kiếm đắt giá như vậy?

Thạch Vi gật đầu một cái, tỏ vẻ trầm ngâm không quyết.

Trương Công Ngư hy vọng kết án khẩn cấp, thấy Tần Lâm đi ra làm ‘phát sinh thêm chi tiết’, y bèn miễn cưỡng biện giải:

- Sau khi đạo sĩ kia giết người trong lòng phát hoảng, kinh hoảng thất thổ ném hung khí ở chỗ này, cũng là hợp tình hợp lý. Về phần đạo sĩ nghèo làm sao có bảo kiếm giá trị cao... nói không chừng là tổ truyền của lão, cho dù là khổ rách áo ôm cũng không nỡ bán đi, vẫn giữ lại cho tới bây giờ...

Nói tới chỗ này, Trương Công Ngư chợt ngậm miệng không nói gì được nữa, hai điều này chẳng phải là trước sau mâu thuẫn với nhau sao. Vừa coi như bảo kiếm trên bảo tổ truyền, trải qua gian nan vất vả cũng không nỡ bán đi, làm sao có thể tùy tiện dùng để giết người, sau khi giết người còn tùy tiện vứt bỏ?

Lập tức y cảm thấy u sầu không dứt, nếu là án kiện khác, y dễ dàng móc tiền túi mình ra bồi bổ, đổi lấy thanh tịnh mừng rơi nước mắt. Nhưng đây là án mạng giết người, chẳng lẽ lấy mạng mình ra bù? Mặc dù Trương Đại lão gia kém cỏi bất tài lại được coi là người tốt, nhưng cũng còn cách xa mới đạt tới cảnh giới ta không vào địa ngục ai vào địa ngục như vậy.

Nếu không thể bắt được hung thủ tại chỗ, vậy để cho Ngộ Tác của châu nha bắt đầu khám nghiệm thi thể tìm kiếm đầu mối. Lão Ngộ Tác này tuổi ngoài năm mươi, để một chòm râu dê ngả vàng, động tác cũng là mười phần lão luyện.

Trước hết lão lấy thước mềm ước lượng chiều dài thi thể, sau đó nói với thư lại phụ trách ghi chép của hình phòng:

- Người chết thân trung bình, dài bốn thước bảy tấc (mỗi thước đời Minh dài khoảng 34 cm), da trắng, dung mạo trung thượng...

Tiếp theo đưa tay dùng hai đầu ngón tay bóp trên mặt thi thể một cái, lúc này chưa xuất hiện thi cương, miệng người chết theo tay lão mở ra. Ngộ Tác dùng tay kia cầm một mũi ngân châm đâm thật nhanh vào cổ họng, chỉ chốc lát sau rút ra màu sắc ánh sáng như lúc đầu lại nói:

- Cổ họng không độc.

Cuối cùng mới cởi y phục ra tra xét thương thế, lão dùng một thanh đồng có khắc vạch đo lường nhỏ li ti cắm vào vết thương đo lường độ sâu, thuận miệng báo ra:

- Vai trái thương một chỗ, dài hai tấc sáu năm phân, ba sườn thương một chỗ, dài hai tấc sáu hai tấc năm phân, bụng dưới thương một chỗ, dài hai tấc sáu ba tấc, cánh tay trái thương một chỗ... Tất cả đều do lợi khí gây thương tích, trong đó vết thương ba sườn đâm thẳng vào tâm phế, là nơi chí mạng.

Nói tới chỗ này, lão Ngộ Tác ngậm miệng không nói, nhìn Tri Châu Trương Công Ngư.

Trương Công Ngư không nhịn được phát tay một cái:

- Giở trò gì vậy, có cái gì lão cứ việc nói thẳng!

Lúc này lão Ngộ Tác mới bấm báo:

- Các nơi vết thương đều da thịt cuốn mép máu tươi chảy ra, chỉ có một vết thương nơi bụng dưới da thịt không cuốn, vết máu ảm đạm, suy ra là vết thương gây ra sau khi chết.

A... Trương Công Ngự cũng hít sâu một hơi khí lạnh, biết lần này phiền phức lớn.

Lão Ngộ Tác kia nói xong nhìn Tần Lâm sâu vô cùng kính nể, vết thương nơi bụng dưới này rất là kỳ quặc, rõ ràng chính là sau khi hung thủ giết người lại cầm Thất Tinh Kiếm tới thi thể đâm một kiếm, để giả họa cho mấy đạo sĩ. Vị tiểu ca này tuổi không lớn lắm, nhân lực còn độc hơn lần lộn công môn mấy chục năm, chẳng lẽ là thiếu niên cao thủ của Xưởng Vệ?

(Xin xem chú thích về Xưởng Vệ bên topic bình luận)

Ngự Đại Lực nhỏ giọng nói với Tần Lâm:

- Lão Ngộ Tác này họ Tiêu, làm ở châu nha chừng ba mươi năm, thủ pháp cực kỳ lão luyện.

Tần Lâm nhìn Tiêu Ngộ Tác gật đầu cười cười, Ngộ Tác có bản lãnh như vậy cũng không kỳ, từ khi Đại Tổng Đề Điển Hình Dục Ty Tổng Từ viết Tẩy Oan Tập Lục tới nay, công việc pháp y ngày càng phát triển, mỗi lần có án mạng Ngộ Tác nhất định phải làm kiểm tra tương đối nghiêm cẩn, cũng điền viết thi cách (báo cáo kiểm nghiệm thi thể) quy phạm hóa.

Thư lại hình phòng theo như Tiêu Ngộ Tác bấm báo điền xong thi cách, cũng đưa cho lão lần tay đồng ý, lúc này mới trình lên cho Tri Châu Trương Công Ngự.

Đáng thương Trương Đại lão gia học sách thánh hiền cả đời, cầm lên tờ thi cách nhẹ như lông hồng lại cảm thấy như nặng ngàn cân, im lặng hồi lâu.

Tần Lâm rèn sắt thừa lúc còn nóng, lập tức nói:

- Thầy trò Uy Linh Tiên chỉ mang theo một bọc nhỏ, không chứa nổi thanh Thất Tinh Kiếm này. Nếu như còn có nghi vấn, Đại lão gia hoàn toàn có thể phái người đi tra hỏi dọc đường trên quan đạo bọn họ tới, xem có phải là bọn họ mang thanh kiếm này hay không.

Trương Công Ngự hết sức buồn bực, lòng tự tin hoàn toàn biến mất:

- Người nói không phải vậy thì không phải thôi, ôi, coi như là bản quan xui xẻo...

Thầy trò Uy Linh Tiên thiên ân vạn tạ đối với Tần Lâm, nếu hung khí không phải là của họ, vậy coi như đã thoát khỏi phạm vi tình nghi hơn phân nửa.

- Lần sau bản đạo mở lò luyện được Cửu Chuyển Kim Đan, nhất định phải tặng mấy viên cho Tần tiên sinh. Tuy rằng uống vào không thể phi thăng giữa ban ngày, ít nhất cũng có thể sống lâu trăm tuổi.

Uy Linh Tiên nói ra vẻ hết sức chắc chắn.

- Thôi đi...

Tần Lâm vội vàng khoát tay từ chối:

- Ta cũng không dám uống kim đan của lão, uống vào nói không chừng không thể sống lâu trăm tuổi, ngược lại một mạng ô hô.

Uy Linh Tiên cười khan hai tiếng, tuy bị Tần Lâm chế nhạo, nhưng sau khi được giải thoát hiềm nghi tâm trạng cực tốt.

Mấy nhà vui mừng mấy nhà buồn, thầy trò Uy Linh Tiên cười vui vẻ, Trương Công Ngự Trương Đại lão gia buồn bực cực độ: nếu vụ án này không phải là bắt được hung thủ tại trường, lấy bản lãnh của y nếu muốn phá án, chỉ sợ khó như lên trời.

Cũng may Trương Đại lão gia ngây ngô mà không dần, thế nào cũng là xuất thân Tam Giáp Tiến Sĩ đã làm quan địa phương sáu năm, rất nhanh đã thể hiện quan uy, hỏi bộ khoái Ban Đầu đi theo:

- Chuyện phá án coi như là trách nhiệm của người, án mạng này có liên quan với nhận xét tiền đồ của bản Đại lão gia, cũng có chút liên hệ với người. Nói không chừng kéo dài năm ba ngày đáo hạn vẫn chưa phá án, đến lúc đó không bắt được hung thủ, lão gia ta cũng chỉ có thể thiết diện vô

e f c h

Tần Lâm cũng không nói gì, cầm cây quạt đứng ở trước người Ngưu Biển Mao:

- Đứng lên, nam tử hán đại trượng phu, chút chuyện nhỏ đã bị dọa sợ đến mức này sao, đứng lên cho ta!

Ngưu Biển Mao vẻ mặt như đưa đám, lòng thầm nhủ: nói không chừng sẽ bị chém đầu, coi như chút chuyện nhỏ sao? Bất quá nghe trong lời nói Tần Lâm có ý tứ gì khác, y cũng không dám cãi, ngoan ngoãn đứng dậy.

Tần Lâm quay đầu hỏi:

- Tiêu Ngộ Tác, thân lão cao bao nhiêu?

Mặc dù trong đầu không hiểu, Tiêu Ngộ Tác vẫn thành thật đáp:

- Bốn thước bảy tấc (một thước sáu).

Tần Lâm lại hỏi Ngưu Biển Mao:

- Ngươi thân cao bao nhiêu?

- Năm... năm thước ba tấc (một thước tám).

- Tốt lắm...

Tần Lâm xếp chiết phiến lại đưa cho Ngưu Biển Mao:

- Ngươi cầm thanh chiết phiến này, xem nó như hung khí, từ từ đâm Tiêu Ngộ Tác, đâm vào sườn lão.

Mặt Ngưu Biển Mao cũng đã méo xệch đi:

- Thật sự không phải là ta giết người...

Ngưu Đại Lực nhìn ra mấy phần đầu mối, hùng hổ quát to:

- Tần thiếu gia bảo ngươi làm gì, ngươi cứ ngoan ngoãn làm theo là được, chắc chắn sẽ không hại ngươi!

Ngưu Biển Mao nghe vậy từ từ đâm chiết phiến về phía ba sườn Tiêu Ngộ Tác, vóc người y cực cao, Tiêu Ngộ Tác cũng là vóc người ngũ đoản, lần này chính là đâm nghiêng từ trên đi xuống, góc độ chéo xuống không nhỏ.

25. Chương 25: Chân Tướng Rõ Ràng

- Được rồi...

Tần Lâm cười thu chiết phiến về, hỏi:

- Tiêu Ngộ Tác, vết thương trên thi thể, nhất là vết thương chí mạng chỗ ba sườn kia, phải chăng là góc độ từ trên xuống dưới như vậy?

- Khác xa...

Tiêu Ngộ Tác e sợ miệng nói không có bằng chứng, lại dùng thước đồng đo độ sâu khi nãy cắm vào vết thương chí mạng ở ba sườn kia. Chỉ thấy nó gần như vuông góc với thi thể, cũng có nghĩa là nếu Mã Đường thị còn đứng, một đao kia là đâm ngang tới.

Trương Công Ngư thân mang chức trách quan địa phương, là người thứ nhất bối rối, lập tức trợn mắt há mồm:

- Chẳng lẽ... chẳng lẽ Ngưu Biển Mao này cũng không phải hung thủ?

- Quả thật Ngưu Biển Mao không phải là hung thủ...

Tần Lâm nhìn Trương Công Ngư gật đầu một cái, soạt một tiếng mở chiết phiến ra quạt mấy cái:

- Mã Đường thị thân cao bốn thước bảy tấc, cũng tương đương với Tiêu Ngộ Tác, Ngư Biển Mao thân cao năm thước ba tấc, nếu như muốn tạo thành vết thương đâm ngang như vậy ở sườn, trừ phi là ngồi chồm hổm xuống đâm. Như vậy không khỏi quá kỳ quái.

Trương Công Ngự gạt đầu lia lia như gà mổ thóc, y đã sớm rối loạn phương tấc, cũng không có chủ kiến của mình.

Bá Hộ Cẩm Y Vệ Thạch Vi hơi híp mắt như có điều suy nghĩ, chỉ chốc lát sau y lấy dư quang khóe mắt quét nhìn bốn phía, đã đưa Trần Bì Tượng vào trong tầm mắt.

Tần Lâm vừa cười vừa hỏi Lục Viễn Chí:

- Mập, ngươi từng suy đoán thanh Thất Tinh Kiếm này là Ngư Biển Mao mang tới, lúc ấy ta nói trong đó cũng có một chỗ không có cách nào nói cho xuôi được, lúc này ngươi đã nghĩ ra nguyên nhân chưa?

Trên gương mặt Lục Viễn Chí lộ ra vẻ nghi hoặc, suy tư hồi lâu chợt hiểu ra:

- Lúc trước nói thầy trò Uy Linh Tiên nghèo khổ vất vả, hẳn không thể có Thất Tinh Kiếm đắt giá như vậy, như vậy Ngư Biển Mao chỉ là một ngư phụ, trong nhà lại càng không có bảo kiếm này. Bất quá... Rốt cục là người nào mang tới đây?

Tần Lâm ngồi xổm xuống cầm cả vỏ kiếm cùng thân kiếm lên, dẫn dắt từng bước:

- Ngươi quan sát tỉ mỉ một chút, xem thử có cái gì kỳ quái.

Thân kiếm xanh lộ ra một cổ hàn khí, sắc bén tới mức thổi sợi tóc sẽ đứt, hình dáng lộ ra vẻ cổ kính u nhã. Khe hở giữa chỗ tiếp giáp thân kiếm và chuôi kiếm có chút vết nước, đến gần chuôi kiếm có khảm bảy viên bảo thạch thành hình Thất Tinh Bắc Đẩu. Hộ thủ mạ vàng, vỏ kiếm là da cá rất mới.

- Không đúng, có vấn đề!

Đôi mắt nhỏ trên mặt tròn Lục Viễn Chí chợt sáng lên:

- Tần ca, bảo kiếm này hình dáng hết sức cổ kính, không mang theo một tia khí chất trần tục nào, mặc dù thân kiếm mài sáng ngời nhưng trong khe hở có vết rỉ, xem màu sắc lưỡi kiếm cũng đã khá lâu năm, cho nên không thể hộ thủ xinh đẹp như mới như vậy mới phải, càng không thể nào có vỏ kiếm bằng da cá mới tinh.

Tần Lâm khê vỗ tay:

- Như vậy, vỏ kiếm bằng da cá này là được làm sau...

Lời vừa nói ra tất cả xôn xao, ánh mắt tất cả đều nhìn về phía Trần Bì Tượng thủy chung không ai chú ý từ đầu tới giờ. Người Xóa Loạn thôn đều biết, Trần Bì Tượng có tay nghề luyện chế da cá tằm Trung Quốc, chế tạo túi da, thắt lưng da, vỏ da... càng làm người ta chú ý là, vóc người ngũ đoản của y cũng chỉ cao chừng bốn thước bảy tấc.

- Không nghĩ tới lại là người này giá họa cho bản đạo...

Uy Linh Tiên thở dài nói:

- Thân của Thất Tinh Kiếm Đạo gia ta khắc Thất Tinh Bắc Đẩu ứng với thiên văn, vỏ kiếm lấy ô mộc hoặc là đàn mộc chế thành, tượng trưng đạo cao đức trọng ứng với địa lý, đâu có lý nào lấy da cá làm vỏ? Thanh kiếm này bản đạo nhìn lần đầu tiên đã cảm thấy không đúng, thì ra là người làm vỏ kiếm...

Trần Bì Tượng thối lui vào sát góc tường, bởi vì y phát hiện ánh mắt của mọi người đan vào thành một tấm lưới đáng sợ, mà bản thân y giống như một con thiêu thân rơi vào trong lưới.

- Không phải là ta, không phải là ta làm, thanh Thất Tinh Kiếm này không phải là ta mang tới!

Thanh âm y khàn khàn biện giải.

Tần Lâm lộ vẻ kinh ngạc:

- Ta còn chưa nói là do người mang tới kia mà?

Trần Bì Tượng ấp úng một chút, không thể nói gì.

- Có tật giết mình!

Thạch Vi hừ lạnh trong mũi một tiếng.

Tần Lâm không để ý tới Trần Bì Tượng, mà là cười hỏi Ngưu Biển Mao:

- Các người phát hiện thi thể, ở trong thôn nghe được bàn tán sáng sớm có đạo sĩ ăn điểm tâm ở Mã gia, là ai đề nghị đến Mã gia lục soát trước khi quan phủ tới?

Đến đây Ngưu Biển Mao cũng hiểu bảy tám phần, trừng mắt hung hăng nhìn Trần Bì Tượng, lúc này mới nhìn Tần Lâm vái thật sâu một vái:

- Là Trần Bì Tượng đề nghị, có tới mấy chục người nghe!

Tần Lâm lại hỏi:

- Người đi nhà xí trở lại, nghe người ta lớn tiếng nói 'Đông sương phòng không tìm được cái gì, ngay cả dưới giường cũng không có', vì vậy lại đi Tây sương phòng tìm dưới giường, vừa tìm lập tức thấy Thất Tinh Kiếm dính máu, lời ấy là ai nói?

- Cũng là Trần Bì Tượng!

- Nhà Trần Bì Tượng cách Mã gia có xa lắm không?

Ngưu Biển Mao nhìn Trần Bì Tượng, đôi mắt như muốn phun ra lửa:

- Nằm ở dưới rừng trúc bên tay trái, rất gần. Hơn nữa cửa sổ Đông sương phòng của Mã gia rất lớn, y từ cửa sổ nhảy ra ngoài, vượt qua mấy bước đường chính là cửa sau nhà y.

Bọn Thạch Vi, Thôi Bộ Đầu, Tiêu Ngộ Tác đều cười hắc hắc lạnh lùng, Thôi Bộ Đầu nhìn Trần Bì Tượng giơ ngón tay cái lên, âm dương quái khí nói:

- Nhìn không ra lão huynh người thật giỏi giả họa cho người, còn là mưu kế song bảo hiểm... Trước hết đổ tội danh cho đạo sĩ qua đường, cho dù là bị đoán được cũng làm cho sự nghi ngờ của chúng ta chuyển tới trên người thanh niên lỗ mãng Ngưu Biển Mao này. Chắc chắn, Thôi mỗ cả ngày bắn napan, không ngờ rằng hôm nay suýt chút nữa bị napan mỗ mù mắt, lão huynh người thật sự là hảo bản lĩnh, hảo tâm kế!

Trần Bì Tượng bị buộc đến góc tường, chợt ưỡn thẳng thân thể, dứt khoát đi ra ngoài, lớn tiếng tranh cãi:

- Chậm đã, các người không thể đổ oan cho người tốt như ta được, nói là ta để bảo kiếm gài tang vật hãm hại, làm sao ta biết Ngưu hiền đệ sẽ đi nhà xí? Còn nữa, nếu như lần đầu tiên Ngưu hiền đệ đã xem qua gầm giường, không có phát hiện Thất Tinh Kiếm, ta thừa dịp y đi nhà xí mang tới đặt dưới gầm giường, người bên cạnh sẽ không sinh ra nghi ngờ sao?

Tần Lâm lắc đầu một cái, giơ ngón tay lên dứ dứ Trần Bì Tượng:

- Hai vấn đề này rất dễ trả lời, Ngưu Biển Mao là thanh niên lỗ mãng toàn thôn nổi danh, quỷ lỗ mãng, hành sự lỗ mãng vô cùng. Cho dù là y không đi nhà xí, người muốn qua mặt y đâm thi thể một kiếm, sau đó rút bảo kiếm xuống gầm giường cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

- Kế đó, cho dù là y xem qua gầm giường lần đầu tiên, sau khi người nói câu ấy y không hề kiểm tra nữa, người cũng có thể nhắc nhở người bên cạnh đi xem. Sau khi phát hiện bảo kiếm người khác cũng sẽ chỉ nói tình hình Ngưu Biển Mao thô kệch sơ suất, để sót hung khí không phát hiện.

Trên gương mặt xảo trá gian hoạt của Trần Bì Tượng đầy vẻ kinh hoàng, ánh mắt đảo tròn liên tục suy nghĩ có cái lại:

- Người nói vậy, những thứ này đều là người đoán mò, từ trước tới nay ta chưa từng thấy qua thanh kiếm này, ta cũng không có giết Mã Đường thị!

Thôi Bộ Đầu cười hắc hắc, ánh mắt nhìn Trần Bì Tượng giống như dã thú theo dõi dê non:

- Muốn người nhận tội, trong nhà môn đủ các thủ đoạn kèm kẹp, rút móng tay... cho dù là đại đạo lâu năm cũng phải ngoan ngoãn mở miệng, kẻ như người có thể chịu được mấy cây đinh? Có thể chịu đựng qua mười tám thủ đoạn của Thôi mỗ, ta tình nguyện viết ngược chữ Thôi!

Thạch Vi cười khẩy lắc đầu một cái, nói với Trương Công Ngư:

- Loại người sâu dân một nước này chưa tới Hoàng Hà chưa hết hy vọng, nhưng vừa dụng hình đã ngoan ngoãn khai ra, hừ, bản quan thấy cũng đã nhiều.

Trương Công Ngư trong lòng đại định, liền chuẩn bị kêu người giải Trần Bì Tượng về đại hình phục vụ.

Tần Lâm ngạc nhiên, hẳn còn có mấy câu nói chưa nói, lúc này mới nhớ tới vào thời cổ đại thẩm án không cần đầy đủ chứng cứ quá mức nghiêm khắc. Chỉ cần phạm nhân hiềm nghi cũng khá lớn, quan phủ đã có thể thi hành nhục hình tra khảo lấy khẩu cung, đến lúc đó dùng các loại hình pháp một chút, không sợ Trần Bì Tượng không ngoan ngoãn nhận tội.

Bất quá Tần Lâm cũng không thích phương thức này, hẳn họ khan hai tiếng, ra hiệu cho Thôi Bộ Đầu ngừng run xích sắt chuẩn bị tiến lên lưng bắt phạm nhân, cầm Thất Tinh Kiếm hỏi Trần Bì Tượng:

- Lấy thu nhập của người cũng không thể có thanh bảo kiếm giá trị không nhỏ này, ta thấy trong khe hở giữa lưỡi và chuôi có gợn nước, hẳn là trong lúc vô tình người mò được dưới sông phải không? Người thấy bảo kiếm này rét lạnh có thể bán không ít tiền, đáng tiếc vỏ kiếm mục nát, hộ thủ hoen rỉ, cho nên sau khi mài cho sáng lưỡi kiếm còn làm lại hộ thủ và vỏ kiếm mới.

- Vốn là người chuẩn bị bán ra giá cao, nhưng vì giết người muốn giá họa đạo sĩ mới ném ở chỗ này. Chính người là thợ da, vỏ kiếm nhất định là tự mình động thủ làm, nhưng vàng ròng trên hộ thủ nhất định là không làm được, nhất định là đi cửa hàng vàng bạc tìm người gia công.

- Ta nghĩ chỉ cần cầm thanh kiếm này đến từng cửa hàng vàng bạc trong Kỳ Châu thành hỏi qua một lượt, nhất định sẽ có một nhà nhận ra được thanh kiếm này, nhận ra được hộ thủ bằng vàng này, cũng nhận ra được người cầm kiếm!

Trần Bì Tượng hoảng sợ muốn chết nhìn Tần Lâm, giống như nhìn thấy quỷ sống, cổ họng kêu ồ ọc nhưng không thể nói được nửa lời, lòng đề phòng của y đã hoàn toàn bị đánh tan.

Thật lâu Trần Bì Tượng chậm rãi ngã ngồi xuống đất, buông tiếng than dài thừa nhận tội lỗi.

Là người góa vợ y vẫn một mực để ý Mã Đường thị nhà bên cạnh, trong lòng biết chồng của nàng hàng năm ra bên ngoài mua dầu đồng du làm ăn, thiếu phụ này hơn phân nửa tịch mịch khó nhịn, cho nên sáng sớm ở cửa thôn nhìn thấy hai vị lão nhân Mã gia đi thăm thân thích, bèn chạy tới Mã gia chọc ghẹo Mã Đường thị.

Không ngờ Mã Đường thị hết sức trình liệt, hai bên vài câu không hợp liền lớn tiếng quát mắng to lên. Trần Bì Tượng phát hoảng trong bụng, nhất thời nảy sinh ác niệm, lấy ra chủy thủ tùy thân mang theo đâm loạn Mã Đường thị, sau đó vội vàng chạy ra khỏi Mã gia.

Đúng lúc Ngưu Biển Mao cũng từ bên ngoài đi qua, Trần Bì Tượng biết nếu như vì vậy phát hiện án mạng nhất định mình sẽ bị nghi ngờ, bèn tranh trước kêu lên, làm bộ như cùng Ngưu Biển Mao đồng thời phát hiện vụ án.

Sau nghe người trong thôn bàn tán sáng sớm có đạo sĩ ăn cơm ở Mã gia, y lại nghĩ đến ít ngày trước mò được dưới sông một thanh Thất Tinh Kiếm, đã làm mới vỏ kiếm bằng da cá, làm mới hộ thủ chuẩn bị bán giá cao, chẳng phải là đạo cụ tuyệt diệu giá họa cho đạo sĩ sao?

Mặc dù giá trị bảo kiếm không rẻ, nhưng hiện tại vì cầu thoát tội cũng không thể lo được quá nhiều. Trần Bì Tượng lặng lẽ về nhà lấy thanh bảo kiếm ra, thừa dịp người không chú ý đâm một kiếm vào thi thể Mã Đường thị, sau đó ném dưới giường ở Tây sương phòng, cố ý gọi Ngưu Biển Mao phát hiện.

- Đáng tiếc, không có gì gạt được người, con bà nó giống như người đã đứng ở bên cạnh nhìn lão tử giết người, ném kiếm vậy!

Trần Bì Tượng vạn phần ảo não nhìn Tần Lâm, vị Diêm La đòi mạng đã vạch tội của y, đưa y vào địa ngục.

Xoảng một tiếng vang lên, Thôi Bộ Đầu dẫn mấy bộ khoái hung thần ác sát tròng xích sắt vào cổ Trần Bì Tượng, thúc giục:

- Không cần nhiều lời nữa, có cái gì giữ lại lên công đường hãy nói. Hắc hắc, thúc thời hãy ngoan ngoãn nhận tội, sau đó bắt quá một đao rơi đầu hết sức nhẹ nhàng. Nếu không thúc thời, chúng ta cũng sẽ có biện pháp chiêu đãi người.

Thí dụ như vụ án giết người này, nếu như theo đúng sự thực báo lên, trải qua Đề Hình Án Sát Sứ Ty, một đám quan môn thích vô sự sinh phi rồi rảnh biết chuyện chắc chắn sẽ châm câu chước chữ soi mói từng chút, bắt báo cáo tỉ mỉ từng chút, chỉ riêng công văn lui tới cũng có thể khiến cho người ta phiền chết.

Vì vậy phá vụ án nghi nan tới mức nào đi nữa, trình công văn lên trên cũng chỉ ngán ngủ mấy câu: ‘Kể nào ở đâu vào lúc nào, vì chuyện gì giết chết người nào đó, đã nhận cung không chối cãi, có hung khí trình đường, có chứng nhân đầy đủ’, sau đó ký tên đồng ý vào bản cung, giao lên trên, coi như mọi sự đại cát.

Thôi Bộ Đầu lau Thất Tinh Kiếm đến khi sạch sẽ, tra vào vỏ sau đó hai tay dâng lên cho Tần Lâm.

Sớm biết thanh kiếm này sắc bén phi phạm, thân thể Tần Lâm hiện tại vẫn chưa trưởng thành, không có chiêu thức mà lực lượng không được, lại từng đắc tội Bạch Liên giáo, quả thật cần bảo kiếm phòng thân, liền mỉm cười nhận lấy.

Trong góc sân có một gốc cây, Tần Lâm múa bảo kiếm chém ngang một cái định thử xem sắc bén tới mức nào. Không ngờ rằng chém đứt một cành cây to bằng cánh tay giống như cắt đậu hủ hết sức nhẹ nhàng, thân kiếm xanh biếc kêu lên một tiếng dài, chấn động truyền tới bàn tay cũng nhẹ vô cùng.

- Chúc mừng Tần tiên sinh...

Thôi Bộ Đầu kinh ngạc kêu lên:

- Đây chính là bảo kiếm thổi tóc liền đứt, chém sắt như chém bùn!

Bữa rượu chúc mừng Ngưu gia phi thường náo nhiệt, chỉ là tiệc mời của dân tráng Ban Đầu, lại có tông ngũ phẩm Tri Châu Đại lão gia cùng Bá Hộ Cẩm Y Vệ Đại nhân tới dự chúc mừng, tuy là sau khi phá án thuận đường mới tới, nhưng cũng đã vô cùng nể mặt Ngưu Đại Lực.

Chúng thư lại, nha dịch, bộ khoái cũng biết từ nay về sau Ngưu Đại Lực không thể so với ngày xưa, trước kia làm Thập Trưởng cho dù là một Thư Bạ không phải trải qua biên chế cũng có thể coi thường y, hiện tại đừng nói là Hình Phòng Ty Lại, cho dù là Hình Danh Sư Gia cũng chưa chắc dám động tới y.

27. Chương 27: Bức Hôn (thượng)

Người ta làm chức dân tráng Ban Đầu này, coi như là hết sức vững vàng.

Dĩ nhiên tất cả mọi người đều hiểu, đây hết thấy đều là nhờ Tần Lâm.

Ngưu Đại Lực trời sinh tính đần độn, tranh thủ thời gian kéo Tần Lâm qua một bên, đổ mặt áp úng hỏi lâu cũng không nói ra được một câu nguyên vẹn, lòng cảm kích đã biểu lộ rõ ràng.

Mẫu thân y đã biết được tiền nhân hậu quả, mạng của mình và tiền đồ của con trai toàn là dựa vào vị tiểu huynh đệ trước mặt này. Ngay trước mặt một đám thôn phụ, bà nắm lấy tay Tần Lâm hết lời cảm tạ, may là Tần Lâm mặt thiện lòng ác, đối mặt ánh mắt nóng rực của đông đảo nữ tử như vậy cũng như ngồi bàn chông, hận không được vắt giò lên cổ bỏ chạy.

Trương Công Ngư cùng Thạch Vi ăn tiệc xong, một ngời kiệu một ngời ngựa trở về Kỳ Châu thành, Tần Lâm cùng Lục Viễn Chí bởi vì Ngưu Đại Lực đặc biệt yêu mến, giữ lại ăn thêm tiệc tối, ngủ lại ở Ngưu gia một đêm. Sáng sớm ngày thứ hai lại bừng tới hai tô rượu nếp than còn có trứng gà chần nước sôi, Ngưu thị cười híp mắt nhìn bọn họ ăn xong mới cho bọn họ rời đi.

Ngưu thị nấu rượu nếp than hết sức tinh thuần, cả chén rượu nếp than nóng hổi thơm ngát cùng trứng gà xuống bụng, lại đi trên đường gặp thời tiết mùa hè toát cả mồ hôi. Tần Lâm cùng Lục Viễn Chí quyết định cởi áo ra, đón làn gió sông mát mẻ sáng sớm thổi qua, chỉ cảm thấy bốn vạn tám ngàn lỗ chân lông không chỗ nào là không thư thái, thần thanh khí爽.

Hai người cũng không biết, lúc này y quán Lý thị bên trong Kỳ Châu thành đã sớm huyền náo long trời lở đất...

Kỳ Châu thành, trước cửa y quán Lý thị.

Tiền môi bà (bà mai) mặc y phục xanh đỏ lòe loẹt, trán dán thuốc dán đi ở mặt trước, bảy tám nhạc công thổi kèn theo sau, quai hàm nổi vòng lên, lấy hết sức bình sinh mà thổi, Bách Điều Triều Phượng, Tổng Tân Nương, Bạ Trang Đài... hết khúc này tới khúc khác, vô cùng vui vẻ thổi không ngừng. Kèm theo đó là tiếng chiêng trống rung trời, cho dù là đại hội cũng không náo nhiệt tới như vậy.

Lễ vật đủ các màu sắc nhiều vô số bày đầy đất, gấm lụa xa hoa, vàng bạc quả tử, rương hòm gỗ đỏ, tất cả đều phủ lụa đỏ, lộ rõ chính là hỷ sự.

Rất nhiều cẩm y quân dư mặc Phi Ngự phục cầm đèn lồng quan hàm, phía trên viết thiên tử thân quân, cẩm y Tổng Kỳ, vương phủ Nghi Vệ, công trện thất phẩm... một đồng lớn. Người không biết sẽ tưởng rằng thanh lâu của vị quan nào treo đèn lồng đón khách ở chỗ này.

Hoàng Liên Tổ đứng ở dưới bậc thang đại môn y quán, nhẹ nhàng phe phẩy chiết phiến dát vàng, dáng vẻ đắc ý tới cực điểm.

Có mấy tên hồ bằng cầu hữu ở bên cạnh góp vui, cùng nhau nở nụ cười nịnh nọt:

- Hoàng Đại ca thật là anh hùng xuất sắc, lão nhi Lý Thời Trân kia không biết tốt xấu, chúng ta sẽ làm cho danh tiếng cháu gái lão không còn. Hừ, thần y cái rắm, tưởng mình hay giỏi lắm sao?

- Đúng vậy đúng vậy, lần này toàn Kỳ Châu đều biết Hoàng Đại ca muốn đón tiểu nương tử Lý gia kia về làm thị thiếp, để xem nàng còn có thể gả được cho ai. Quay đầu lại còn không phải là ngoan ngoãn bò lên giường Đại ca sao?

Trong nhóm người này, Kim Mao Thất Kim Trấn Phủ thân mặc sắc phục võ quan, thêu Phi Bưu lộ vẽ bi ổi nhất, nói chuyện lời lẽ hết sức hạ lưu, Hoàng Liên Tổ cũng rất thích y nịnh hót.

Y thấy Hoàng Liên Tổ dần dần lộ vẻ không kiên nhẫn, lập tức linh cơ thoáng động, tỏ ra nghiêm mặt trách cứ những đồng bạn:

- Các người nói như vậy chẳng phải, chẳng phải là quá xúc phạm rồi sao? Hoàng... Hoàng Đại ca của chúng ta là người có địa vị thân phận ...

Có người không hiểu, ngạc nhiên nói:

- Kim Mao Thất, người nói bậy cái gì đó?

Kim Mao Thất cười vô cùng bi ổi:

- Cô nương Lý... Lý gia làm thị thiếp Hoàng Đại ca, chúng ta phải tôn... tôn một tiếng chị dâu mới phải, các người nói hươu nói vượn, chẳng phải là ô nhục danh tiết đại... đại tẩu?

Hoàng Liên Tổ nghe vậy không nhịn được cười to vui vẻ, luôn miệng khen Kim Mao Thất hiểu chuyện thức thời, đám hồ bằng cầu đẳng cũng cười như điên theo, tựa như bảy chó sủa bóng.

Đám dân chúng vậy xem tỏ ra vô cùng cẩn thận rồi đi thật xa làm thành vòng, chen chúc trong ngoài, bắt kể già trẻ lớn bé đều lộ vẻ vô cùng cảm phần. Nhưng vì uy phong của Hoàng Liên Tổ, nhất là thân y khoác Phi Ngự phục màu vàng sáng, mọi người chỉ có thể giậm mà không dám nói gì.

Rốt cục lão thái già nua đậu hủ Tây Thi không nhịn được nữa, lớn tiếng kêu Kim Mao Thất bên cạnh Hoàng Liên Tổ:

- Kim Đại nhân, người cũng không thể vong ân phụ nghĩa như vậy, trước kia nhà của người vốn là quân hộ Kỳ Châu Vệ, khi còn bé nghèo đến không có cơm ăn, năm lên bảy tuổi trúng nắng không tiền chữa trị suýt chút nữa đã chết. Nhờ mẫu thân người ôm đi cầu Lý thần y cứu chữa mới có thể còn sống cho tới bây giờ...

Kim Mao Thất nghe vậy sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, không nói ra lời, nhưng chỉ chốc lát sau y liền cắn răng một cái, hung thần ác sát nhìn đậu hủ Tây Thi quát lớn:

- Mắc.. mắc mớ gì tới cụ, con bà nó lão, lão... lão thái bà này còn nói hươu nói vượn nữa, lão tử đập quày đậu hủ của cụ!

Nhất thời dân chúng nổi lên tiếng xì xầm bốn phía, thầm mắng người này lòng lang dạ sói, miệng chó không thể mọc được ngà voi, chẳng trách nào chúng cả lăm càng ngày càng nghiêm trọng.

Nhưng đậu hủ Tây Thi lui về phía sau co rụt lại, cũng không dám nói gì nữa... Quầy đậu hủ kia là kế sinh nhai duy nhất của bà, nếu như thật sự bị đập chắt chắn sẽ phải uống gió Tây Bắc.

Hoàng Liên Tổ cười lớn dùng chiết phiến vỗ vỗ vai Kim Mao Thất:

- Không sai, rất có nghĩa khí!

Kim Mao Thất bị cái vỗ này nhất thời cảm thấy toàn thân nhẹ bỗng muốn bay lên mây. Đường như bên trong bát hoang tứ hải, nói về bản lãnh chó săn tay sai, từ nay về sau Kim Mao Thất y sẽ là duy ngã độc tôn.

Bọn người này ỷ vào tỷ tỷ Hoàng Liên Tổ là trác phi Kinh Vương, hành sự không hề kiêng kỵ chút nào. Tiền môi bà đứng trước đại môn y quán chỉ huy một đám nhạc công kèn trống, dù sao thiên lương chưa mất, nghe tiếng than thở của dân chúng nổi lên bốn phía, cũng có chút chột dạ.

Tiền môi bà nhìn những rương gô đỏ, lụa đỏ mà cảm thấy thèm thuồng, sau đó lui xuống, cười nịnh nói với Hoàng Liên Tổ:

- Hoàng Đại nhân, Lý gia này không thức thời, đã lâu cũng không có cửa mở đón khách, theo lão thân thấy trong Kỳ Châu thành chúng ta cô nương xinh đẹp cũng không ít, Đại nhân cần gì phải cười tiểu thư Lý gia này? Huống chi có rất nhiều sinh lễ như vậy, mua hai hồng quan nhân (kỹ nữ) Sơn Tây Đại Đồng phủ, hoặc là ngựa gầy Dương Châu thượng đẳng cũng đã đủ rồi. Lão thân quen biết một số người môi giới, bọn họ có mấy cô nương rất xinh đẹp...

Mặc dù lời của Tiền môi bà thô tục thật, nhưng rốt cục là đang khuyên Hoàng Liên Tổ dừng tay.

Kim Trần Phủ tranh trước giáng cho Tiền môi bà một cái bạt tai:

- Cô... cô nương mà Hoàng... Hoàng Đại ca chúng ta coi trọng, còn có thể không lấy được vào tay sao? Đại ca chúng ta đứng trước cửa bọn chúng nửa ngày cứ như vậy trở về tay không, không phải là mặt mũi của Hoàng Đại ca mất hết hay sao?

Dứt lời Kim Trần Phủ lại nặn ra một nụ cười, nhìn Hoàng Liên Tổ nói:

- Huống chi khẩu vị Hoàng Đại ca chúng ta cực cao, vị tiểu thư Lý gia này há là nữ tử yên hoa có thể sánh được?

Hoàng Liên Tổ gật đầu một cái, chỉ cảm thấy mỗi câu của Kim Mao Thất đều chuẩn xác, bèn nhìn về phía Tiền môi bà trợn mắt:

- Còn không đi gọi cửa? Nói cho lão biết nếu không mở cửa, ta sẽ chặn ở nơi này ba ngày ba đêm, gọi toàn Kỳ Châu thành đến xem!

Tiền môi bà cười khổ, lần trước Hoàng Liên Tổ chính là coi trọng tiểu thư nhà giàu, cũng dùng thủ đoạn này bức hôn, náo loạn cả ngày hủy hết danh tiết người ta. Tiểu thư kia nhất thời quần trí cho nên treo cổ lên xà nhà tự vận, hôm nay lại tới đây giở trò cũ, không phải là táng tận thiên lương sao?

Không thể làm gì được, Tiền môi bà chỉ đành phải đi lên bậc cấp, cầm vòng cửa lên gõ vào đại môn ầm ầm:

- Lý thần y, Bàng tiên sinh, các người nên mở cửa đi thôi, nếu như không mở cửa, Hoàng Đại nhân nói sẽ chặn lại ba ngày ba đêm, để cho cả Kỳ Châu đều biết...

So sánh với bên ngoài ồn ào huyên náo, tình cảnh bên trong y quán Lý thị lại khác hẳn.

Nghe thấy tiếng kêu ngoài cửa truyền tới, các đệ tử trong đại đường y quán giận không kềm được, có người xắn tay áo lên, nhặt lên gậy gộc muốn đi ra ngoài liều mạng, có người nghiêng răng thóa mạ, cũng có người cúi đầu yên lặng không nói, không biết tính toán cái gì.

Lý Thời Trân ngồi ở chính giữa trên ghế Thái Sư, mặt giận đến đỏ bừng, từng sợi râu của lão dựng đứng lên, vỗ tay vịn ghế cả giận nói:

- Há lại có lý như vậy, Kỳ Châu có còn vương pháp hay không? Cầm danh thiếp của ta đi tìm Trần Phán Quan, Trương Lại Mục, hỏi xem bọn họ nói thế nào!

- Hỏi qua rồi...

Bàng Hiến nhìn sắc mặt sư phụ, châm chước câu chữ nói:

- Trần Phán Quan nói Đại lão gia bản châu ra cửa tạ khách, y không có chủ ý gì trong chuyện này. Sáng sớm Trương Lại Mục cáo bệnh không có đi nha môn, người của Bộ Sảnh nói họ Hoàng này một không có đánh người, hai không có cướp đồ, chẳng qua là tặng lễ cho chúng ta, luật Đại Minh cũng không có điều luật không cho phép người tặng lễ, có thu lễ vật hay không là tùy chúng ta, Bộ Sảnh bọn họ cũng không có quyền bắt người.

Cho dù là Lý Thời Trân kiến thức rộng rãi, đến lúc này cũng giận đến một câu cũng không nói được.

Ai mà không biết Hoàng Liên Tổ giở trò này, danh tiết Thanh Đại coi như phá hủy, tương lai còn có thể gả cho ai?

Thế nhưng người ta có lý, một không có đả thương nhân mạng hai không có cướp bóc tài vật, chỉ mang lễ vật tới tặng, điều luật nào của Đại Minh nói ai mang lễ vật tới cửa người khác tặng sẽ bị bắt?

Dĩ nhiên Lý Thời Trân cũng biết đạo lý này méo mó, chỉ là đám quan lại châu nha không muốn trêu chọc Hoàng Liên Tổ mà thôi, đổi lại là những lưu manh côn đồ làm khác như vậy, chỉ sợ đã sớm bị bắt đánh chết.

Người này là gió chiều nào theo chiều nấy, con trưởng của Lý Thời Trân Lý Kiến Trung chẳng qua là Cử Nhân, không có quan hệ gì với quan viên xuất thân Tiến Sĩ, lại làm Huyện Lệnh ở Tứ Xuyên Bồng Khê, so với Tổng Kỳ Cấm Y Vệ Hoàng Liên Tổ cùng trách phi Kinh Vương phía sau y, rõ ràng hết sức dễ dàng lựa chọn.

Lý Thời Trân thở dài một tiếng, im lặng hồi lâu.

- Phụ thân, hay là chúng ta đi cầu xin Kinh Vương thiên tuế?

Lý Kiến Phương châm chước nói, bất quá rất nhanh tự mình hủy bỏ:

- Không được, gần đây Vương gia chuyên tâm tu đạo, mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ đều là do trách phi Hoàng thị kia chủ trì. Sơ không bằng thân, chắc chắn nàng ta sẽ giúp đệ đệ mình, e rằng chúng ta còn chưa gặp được Kinh Vương đã bị nàng cản lại.

Dứt lời Lý Kiến Phương xoa xoa tay, do dự nói:

- Nếu là Hoàng gia cưới Thanh Đại làm chính thê cũng được, thế nhưng bất quá chỉ là thị thiếp...

- Chính thê cũng không được!

Lý Thời Trân hung hăng trợn mắt nhìn con trai một cái, cả giận nói:

- Loại con nhà giàu ác bá hiếp đáp người lương thiện, chó săn vô sỉ gian trá của Xưởng Vệ đó, lão phu quyết không đáp ứng!

Bên trong phòng, mấy vị thẩm nương (thím) và bảo mẫu giữ chặt Thanh Đại chực xông ra:

- Không thể đi ra ngoài, cho dù là con ra ngoài cũng không giải quyết được chuyện gì...

Trên gương mặt nhỏ nhắn hồng hào của Thanh Đại bởi vì tức giận hiện ra một vầng mây đỏ, cái miệng nhỏ nhắn chu cao đủ để treo một cái áo lên đó. Tuy rằng tuổi nàng còn nhỏ không rành thế sự, còn không biết Hoàng Liên Tổ làm như vậy sẽ mang tới tổn hại lớn tới mức nào cho danh tiết của một nữ tử, bất quá chỉ tức giận theo bản năng, sau đó lại muốn xông ra ngoài:

- Quá khinh người, đầu óc tên này có bệnh, gia gia không đáp ứng, con cũng không đáp ứng, y tới cửa đưa sính lễ như vậy, rõ ràng là khi dễ chúng ta...

Trong tay Tiểu Thanh Đại nắm chiếc cuốc nhỏ đào thuốc tinh xảo của nàng, đã hạ quyết tâm nếu tên họ Hoàng kia không chịu nói lý sẽ dùng cuốc bổ vào đầu y, nhất định là rất đau.

- Mẹ kiếp, tên khốn Hoàng Liên Tổ này hiếp người quá đáng, y làm như vậy, tương lai tiểu sư muội làm thế nào có thể gả cho người khác được nữa? Chúng ta xông lên đánh gãy răng y!

Lục Viễn Chí nổi giận đùng đùng bắt đầu xắn tay áo, làm như chuẩn bị rút vũ khí xông lên.

Hai người mới vào thành liền nghe thấy chợ Nam bàn tán xôn xao, nói Hoàng Liên Tổ quấy rối ở y quán Lý thị, dùng sính lễ nạp thiệp ngăn chặn trước cửa. Tần Lâm cùng Lục Viễn Chí nghe nói như thế liền cả giận, chạy như bay một mạch trở lại trước cửa y quán, thấy quả nhiên tên Hoàng Liên Tổ này đang làm chuyện xấu, lập tức làm cho Lục Viễn Chí tức tối phỉ phỉ liên tục.

Chiêu chặn cửa tặng lễ này của Hoàng Liên Tổ vừa bỉ ổi vừa vô lại, bất cứ nữ tử nhà nào xảy ra chuyện như vậy, còn có ai dám cưới nàng sao? Hoặc là tự vận bảo toàn danh tiết, hoặc chỉ có thể nhịn nhục gả cho y, quả thật không còn con đường nào khác.

Lục Viễn Chí chịu ân sư môn dạy bảo, mắt thấy tiểu sư muội bị tai ương vô vọng, nhất thời lửa giận bốc cao vạn trượng. Cho dù là biết mình không phải đối thủ của đám lưu manh vô lại đông đảo kia, dù phải liều mạng hai huynh đệ bị lưu manh thủ hạ Hoàng Liên Tổ đánh chết, y cũng muốn thay y quán Lý thị, thay tiểu sư muội trút cơn giận dữ này.

Y nhìn nhìn Tần Lâm bên cạnh, chỉ cần Tần ca kêu lên một tiếng, y sẽ là người xông lên đầu tiên, tát một cái vào gương mặt đang nở một nụ cười dâm dăng của tên Hoàng Liên Tổ kia. Còn chuyện sau đó, y không muốn nghĩ nhiều.

Nhưng chuyện làm cho Lục Viễn Chí vô cùng khó hiểu chính là, sắc mặt Tần Lâm thay đổi mấy lần, từ bắt đầu tức giận dần dần biến thành cười lạnh, tiếp theo bất ngờ nở một nụ cười nịnh nọt, đi về phía Hoàng Liên Tổ.

Tần ca không phải là thứ người như thế kia mà... Bầu nhiệt huyết của Lục Viễn Chí như vừa bị gội một gáo nước lạnh, gương mặt mập mạp bởi vì nghi hoặc mà trở nên méo mó.

28. Chương 28: Treo Lụa Tặng Lễ

- Đây không phải là Hoàng Đại nhân sao?

Tần Lâm đi lên phía trước, tỏ ra hết sức nhiệt tình thì lễ với Hoàng Liên Tổ:

- Ôi chào, quả thật là Hoàng Đại nhân giá đáo nơi này, làm cho y quán chúng ta trở nên rực rỡ huy hoàng. Người nào đóng đại môn lại như vậy, quả thật là không chút thức thời.

Ấn tượng của Hoàng Liên Tổ với Tần Lâm không sâu, lần trước thay Kinh Vương, thế tử tới đưa biển treo lụa biết hẳn là đệ tử y quán, cũng cách đã mấy ngày, phải một lúc sau mới nhớ ra.

Chờ đợi ngoài cửa hết nửa ngày, Hoàng Liên Tổ đã trở nên không kiên nhẫn. Thấy Tần Lâm tỏ vẻ tươi cười, y còn tưởng rằng rốt cục Lý Thời Trân đã chịu khuất phục, cho hẳn ra nói chuyện, cho nên không ngừng tỏ ra vui mừng cầm quạt vỗ vỗ đầu:

- Theo như trí nhớ của đại gia, dường như đã từng gặp qua người, người tên gì vậy?

Tần Lâm giả bộ giật mình, hơi lộ vẻ bất mãn nói:

- Ta là Tần Lâm, Hoàng Đại ca đã quên rồi sao?

Hoàng Liên Tổ dùng quạt gõ đầu một cái:

- Thì ra là Tần huynh đệ, trí nhớ của ta hơi kém, chớ trách chớ trách. Thế nào, bên trong là có ý gì...

Kim Mao Thát còn nhớ Tần Lâm, thầm nghĩ: quả nhiên người nọ là quý công tử vương phủ nhà nào, nếu không Hoàng Liên Tổ cũng sẽ không nhận biết hẳn. Về phần thái độ ngạo mạn vô lễ của Hoàng Liên Tổ cũng là bình thường, từ trước tới nay y luôn tỏ ra tự cao tự đại, giọng điệu không thèm quan tâm cả thế tử điện hạ của Kinh Vương.

Bất quá cũng khó trách, nghe nói Kinh Vương thiên tuế hết sức yêu thích tiểu vương tử do trắc phi Hoàng thị sinh, trước mặt Đại vương tử do trắc phi sinh, dường như vị trí của thế tử không ổn. Nếu tương lai con của trắc phi kế thừa vương vị, chẳng phải là Hoàng Đại nhân này sẽ là cữu phụ của Kinh Vương thiên tuế hay sao?

Nghĩ tới đây, Kim Mao Thất hết sức khiêm nhường ôm quyền thi lễ Tần Lâm.

Tần Lâm chỉ nói vài câu vô vị với Hoàng Liên Tổ, trong lòng hai người đều có suy nghĩ của riêng mình, nhưng nhìn bề ngoài giống như lão hữu quen biết đã nhiều năm.

Phía sau cửa, Thanh Đại đã siết cuốc thuốc của mình gần ra nước, nàng từ trong cửa nhìn thấy Tần Lâm cười nịnh liên tiếp với Hoàng Liên Tổ, đột nhiên cảm thấy trong lòng như mất mát một thứ gì, vô cùng khó chịu, không biết vì sao lại cảm thấy hết sức oán hận Tần Lâm.

So với Hoàng Liên Tổ, hiện tại nàng càng muốn dùng cuốc thuốc gõ đầu Tần Lâm hơn.

- Vì sao còn không mở cửa?

Tần Lâm đi tới trước cửa y quán, lớn tiếng kêu lên:

- Mở cửa nhanh lên, người ta tới tặng biển treo lụa, Thái Sư phụ thật lâu không mở đại môn, không khỏi khiêm tốn quá mức.

Thanh Đại từ trong cửa nghiêng răng dứ dứ cuốc thuốc về phía hắn.

- Tùy tiện chuẩn bị một bọc thuốc!

Tần Lâm thấp giọng nói với nàng, nói xong xoay người đi trở về.

Chuẩn bị thuốc? Ừa, không đúng, Hoàng Liên Tổ là tới chặn cửa cưỡng ép đưa sính lễ, vì sao Tần Lâm nói họ Hoàng tới tặng biển treo lụa? Lần trước y là thật sự tặng biển treo lụa, nhưng lần này...

Thanh Đại dùng hai chiếc răng cửa trắng nõn cắn môi dưới, nghiêng đầu không hiểu.

Hoàng Liên Tổ cũng có chút hoang mang ngơ ngác, y không nghe rõ Tần Lâm nói câu gì với bên trong cửa, nhưng câu trước 'Tặng biển treo lụa' kêu cực lớn, thật xa cũng có thể nghe.

Chẳng lẽ là người này quá hồ đồ, đến bây giờ còn chưa hiểu tình huống?

Hoàng Liên Tổ cầm cây quạt gõ đầu vai Tần Lâm một cái:

- Đây, người làm gì vậy? Ta đây là tới...

Lời còn chưa dứt liền bị chặn ngang, bởi vì Tần Lâm tay nắm đại môn, trọn tròn cặp mắt giờ tay chỉ những thứ lễ vật phong phú kia, dùng thanh âm nửa Kỳ Châu thành cũng có thể nghe thấy kêu lên:

- Trời đất quỷ thần ơi, Hoàng Đại ca người quá khách sáo, nhiều lễ vật như vậy, mặc dù Thái Sư phụ ta đây là thần y diệu thủ hồi xuân, nhưng cũng không tránh khỏi hơi xấu hổ áy náy.

Hoàng Liên Tổ cho rằng người trong y quán đã bị rất nhiều lễ vật của mình mang tới làm cho động lòng, trong lúc nhất thời cũng không có nghĩ quá nhiều, soạt một tiếng mở chiết phiến ra phe phẩy vài cái, dương dương đắc ý nói:

- Không phải là bản đại gia tự khen, muốn làm đại sự, chút ít lễ vật như vậy vẫn có thể lấy ra...

Lại một lần nữa bị Tần Lâm cắt lời, vẫn là giọng oang oang chấn cho lỗ tai người kêu lên lùng bùng:

- Đúng vậy đúng vậy, nói như vậy, chuyện quan hệ đến lão ca người có thể đại triển hùng phong ở trên giường hay không, nhiều lễ vật hơn nữa cũng là phải đạo!

Tần Lâm nói cực kỳ bỉ ổi không chịu được, bọn lưu manh Kim Mao Thất lập tức cất tiếng cười dâm dăng, Hoàng Liên Tổ càng thêm đắc ý, quạt trong tay cũng phe phẩy mạnh hơn.

Ái ngờ Tần Lâm nói tiếp:

Có người ngoài ở chỗ này, trong lòng nàng hết sức vui mừng nhưng cũng không dám để lộ ra ngoài mặt, bấu môi chế nhạo nói:

- Nhìn trên tay đệ cầm cây quạt, giống như phong lưu tài tử học thơ sách; nhìn bên hông đệ đeo bảo kiếm, lại giống như thiếu niên lang quân lập chí giết địch bảo vệ quốc gia.

Da mặt Tần Lâm rất dày, cười nói:

- Cái này gọi là văn võ song toàn.

- Văn võ song toàn ư, ta thấy đệ còn là văn thành võ đức nữa...

Thanh Đại liếc hẩn một cái.

- Văn thành võ đức tựa hồ không tốt lắm đâu?

Tần Lâm gãi gãi đầu, dường như đây là danh hiệu của một vị cao thủ bên dưới không có...

- Ủa, đệ lấy cây quạt này ở đâu vậy, người trong tranh giống như một vị hảo tử muội của ta...

Thanh Đại chú ý tới quạt của Tần Lâm, đoạt lấy trong tay hẩn quan sát.

Đây là cây quạt có bút tích của Đường Bá Hổ do Trương Công Ngư tặng, lúc này Đường Bá Hổ đã qua đời năm sáu chục năm, đơn thuần trùng hợp mà thôi.

Thanh Đại nhìn thấy lạc khoản trên mặt quạt là Đào Hoa Am Chủ, đây là tên hiệu của Đường Bá Hổ, hiện tại Sĩ Nữ đồ của Đường Bá Hổ ngàn vàng khó mua, đương nhiên nàng không tin đây là bút tích thật.

Vì trước đây Tần Lâm từng vẽ qua chân dung nàng, Thanh Đại hiểu lầm, quan sát trên dưới Tần Lâm với vẻ nghi hoặc, tò mò hỏi:

- Không phải sao, là đệ vẽ chứ gì, nói mau, đệ gặp nàng ở đâu?

Tần Lâm ngạc nhiên nói:

- Tỷ nói tới ai vậy?

- Hừ, không nói cho đệ!

Thanh Đại dúm chiết phiến trở lại tay Tần Lâm, cúi đầu nghịch nghịch vạt áo, không biết đang suy nghĩ những gì.

Trương Kiến Lan thấy Thanh Đại cùng Tần Lâm chuyện trò vui vẻ, chỉ cảm thấy lửa ghen như đốt trong lồng ngực, liếc mắt bảo kiếm treo bên hông Tần Lâm, trong lòng thầm mắng: người là một đệ tử y quán, cầm thanh chiết phiến Sĩ Nữ đồ giả mạo Đường Bá Hổ, đeo trường kiếm hữu danh vô thực, rốt cục chỉ là một tên chỉ có mê ngoài.

Chương 30: Mỹ nhân 'Như Hoa' (Hạ)

Đám sư huynh đệ Lục Viễn Chí cũng đã chuẩn bị xong kéo tới, Trương Kiến Lan trấn định tâm tư, gọi mọi người cùng ra sông chơi.

Kỳ Châu thành ở bờ Bắc Trường Giang, mọi người ra cửa Nam đi về phía Tây Nam không lâu, đã đến con đê trên sông.

Đoan Ngọ diễn ra Long Chu tái, bờ sông đầu người nhón nháo đông như kiến, quả nhiên có người bán kẹo đường, nặn tò he, búp bê đất sét Vô Tích, đủ các loại đồ chơi. Lại có nghệ nhân xiếc khỉ dùng roi chỉ huy khỉ nhảy qua vòng lửa, có nghệ nhân mặc y phục xanh biếc chân trần leo cột, cảnh tượng hết sức nhộn nhịp phồn hoa.

Trên đê dưới đê người đông tấp nập, Tần Lâm cẩn thận che chở Thanh Đại, tiểu sư tỷ ngoan ngoãn đi theo sau lưng Đại sư đệ, ngoan ngoãn giống như nàng dâu mới, làm cho Tần Lâm được sủng ái mà lo sợ.

Trên mặt sông có bảy chiếc thuyền rồng đang đua tài, mỗi chiếc thuyền đều chở năm mươi tên tráng sĩ đầu bịt vải xanh hết sức cường tráng. Đầu thuyền có một đại hán cỡi trần đánh vang trống trận, đám tráng sĩ

bền thống nhất dựa theo tiết tấu tiếng trống huy động mái chèo, mờ hôi tuôn như mưa. Bảy chiếc thuyền rồng có bảy màu đỏ cam vàng lục lam chàm tím, đầu thuyền hình đầu rồng, thân thuyền có vẩy rồng.

Lúc này cuộc đua đã tiến vào cao trào, trên mặt sông giao giữa Kỳ Hà và Trường Giang, bảy chiếc thuyền rồng tranh nhau, bảy chiếc trống trận đánh vang dồn dập, giữa sương khói mịt mờ tựa như bảy rồng tranh châu.

Đê rất cao, Tần Lâm che chở Thanh Đại thật vững và mới chen được lên mặt đê, có thể thấy được cảnh tượng thuyền rồng đang đua.

Đám đông chen chúc chật chội vô cùng, chợt một cỗ lực mạnh từ mặt bên ép tới, vì bảo vệ Thanh Đại, Tần Lâm không thể làm gì khác hơn là hai chân dùng sức bám chặt xuống đất, dốc hết toàn lực mới không bị ép rơi xuống đê.

Cũng không biết là những tên lưu manh vô lại mượn cơ hội trêu đùa nữ tử, hay là đám móc túi thừa dịp đông người chen lấn ra tay. Tóm lại có người cố ý lấn tới lấn lui, đám người giống như ruộng lúa bị gió thổi qua, phập phồng không dứt.

Tần Lâm cảm thấy rung mình, nhất thời cảnh giác hơn, chú ý quan sát tình thế chung quanh.

Đúng vào lúc này, bên cạnh có một vị lão bà bà xách giỏ bán đồ không biết bị người nào chen lấn một cái, lão đảo ngã xuống.

Mặt đê này cao hơn mặt đất rất nhiều, mắt thấy té xuống ít nhất cũng phải gãy xương đứt gân, nói không chừng sẽ nguy đến tính mạng.

Lập tức có người kêu lên thất thanh.

Nhưng lúc này lực chú ý đại đa số người đang tập trung vào cuộc đua thuyền rồng trên mặt sông, không phát hiện cảnh tượng này. Mấy nữ tử ở gần nhất lại có phản ứng chậm chạp, mắt thấy lão bà bà sẽ rơi từ trên mặt đê xuống.

Tần Lâm vốn đang quan sát tình thế, thấy khác thường vội vàng tiến lên. Hắn sớm có chuẩn bị, phản ứng lại nhanh, vừa kịp lúc chộp được tay áo lão bà bà lại, sau đó dùng sức kéo mạnh, kéo lão bà bà trở lại mặt đê.

Lão bà bà kia dạo chơi quý môn quan một vòng trở lại, nhất thời sợ hãi sắc mặt tái xanh, hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, thấy là Tần Lâm cùng Thanh Đại, nhất thời gương mặt già nua đầy nếp nhăn cười vui vẻ:

- Thì ra là Tần tiểu ca, đúng là người tốt. Đúng rồi, họ Hoàng kia không biết tốt xấu, chắc chắn, hai người các người mới là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi, y đã là cái thá gì?

Thì ra lão bà bà này chính là đậu hủ Tây Thi, trong giỏ đựng các loại thức ăn vặt như đậu hủ phơi khô, đậu hủ sấy... hôm Hoàng Liên Tổ tới gây chuyện trước cửa y quán, bà cũng ở trong đám đông vây xem.

Thanh Đại nghe vậy quýnh lên, tức giận trợn mắt nhìn Tần Lâm một cái, giải thích:

- Bà bà, ta là sư tỷ hần, không phải là trai tài gái sắc gì cả...

- Ủm, sư tỷ sư đệ mới dễ làm thân, bà bà là người từng trải, còn có cái gì không biết?

Đậu hủ Tây Thi ra vẻ 'Ta biết tất cả', lấy ít đậu hủ phơi khô, đậu hủ sấy... trong giỏ ra cứng rắn nhét vào tay hai người:

- Bất quá họ Hoàng kia chính là loại người đầu có ghê chân có nhọt, các người phải cẩn thận một chút, mới vừa rồi lão thân đã nhìn thấy mấy tên hậu sinh lưu manh vô lại thủ hạ của y.

Xung quanh có mấy đại cô nương tiểu tức phụ cũng nhận ra Tần Lâm, mồm năm miệng mười nói:

- A, đây chính là Tần tiểu ca ngày đó đùa cợt tên Hoàng Liên Tổ...

- Thật là anh tuấn, đáng tiếc ta không có con gái... Bên cạnh hần chính là cháu gái của Lý thần y phải không?

- Hừ, bà có con gái cũng bằng vô dụng, không thấy hần và Thanh Đại cô nương xứng đôi thế nào sao?

Nghe được những lời này, Tần Lâm chỉ cảm thấy lòng tự tin bạo phát, trong nháy mắt đột phá lĩnh vực tuyệt đối, lĩnh ngộ lực lượng chung cực, Tả Luân Nhân mở ra đầy ắp tiểu vũ trụ, bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát tiến vào cảnh giới lực đạo thần thức.

Nhưng hắn không thể không cáo từ mấy người ái mộ trung thành này, bởi vì Thanh Đại cô nương nghe thấy những lời này đã đỏ bừng mặt mũi, đưa tay véo mạnh vào hông hắn.

Rất đau, chỉ sợ trở về phải dùng cao hổ cốt dán mới có thể lành lại.

- Chúng ta vĩnh viễn ủng hộ người!

Người ái mộ ở phía sau hắn vùng tay hô to.

Tần Lâm vẻ mặt đau khổ không biết là cười hay khóc, Thanh Đại thở hơi thơm như lan nhỏ giọng nói bên tai hắn:

- Các nàng nói như vậy, người rất vui vẻ phải không?

Tần Lâm gật đầu một cái, trước khi Thanh Đại hạ độc thủ đã kịp tách ra tiến nhanh về phía trước.

Tựa hồ có người đột nhiên từ mặt bên chen lấn tới, Tần Lâm không đề phòng, hai người va thật mạnh vào nhau, hắn chỉ cảm thấy như mình vừa va vào một núi thịt khổng lồ, lập tức kinh hãi trong lòng.

- Ôi chào, người là tên tiểu lưu manh, dám ăn đậu hủ lão nương!

Một thanh âm chói tai sắc bén vang lên, quả thật như mũi dùi chọc thủng màng tai người ta, khiến cho tất cả dân chúng xung quanh đều quay đầu nhìn lại phía này.

Như Hoa? Tần Lâm giật mình, chỉ thấy vị đại thẩm này thân cao tám thước, vòng ngực tám thước, vòng eo tám thước, vòng hông cũng tám thước, toàn thân giống như một núi thịt. Một tay nàng đang ngoáy mũi, tay kia cầm một mảnh vải dơ bẩn không chịu nổi, nhìn kỹ mới có thể nhận ra là một chiếc khăn thêu hoa. Hình ảnh này giống như Như Hoa cô nương trong ác mộng của vô số thiếu nam tới chín phần mười.

Tần Lâm giật mình kinh hãi.

Như Hoa cầm khăn trong tay vẩy vẩy bốn phía, thanh âm sắc bén kêu lên:

- Tên tiểu lưu manh này dám ăn đậu hủ của lão nương, bọn nhỏ đâu, cho hắn biết tay cho ta!

Bảy tám lưu manh vô lại không có hảo ý xông tới.

Đê trên Trường Giang quanh co uốn lượn, Duyệt Giang lâu nằm trên một ngọn đồi nhỏ đối diện con đê, vị trí cao hơn, tầm nhìn rất tốt. Cảnh tượng xảy ra trên đê, trên Duyệt Giang lâu có thể nhìn qua không sót chút nào.

Trong một phòng trên lầu hai ngó ra Trường Giang, Hoàng Liên Tổ cùng Kim Mao Thất ngồi đối diện uống rượu, xa xa nhìn thấy vị mỹ nhân 'Như Hoa' kia đã theo kế hoạch làm khó dễ Tần Lâm, lập tức cả hai cùng cười tít mắt.

31. Chương 31: Sát Khí

Kim Mao Thất đứng lên, khom người rót rượu thay Hoàng Liên Tổ, nở một nụ cười vô cùng bí ẩn:

- Đụng vào con cọp cái Tôn Nhị nương này, lần này họ Tần chính là há miệng mắc quai không thể nào cãi được. Trước hết để cho hắn bêu xấu một phen, khiến cho thân bại danh liệt, sau đó mới cho các huynh đệ âm thầm lấy mạng của hắn, chẳng phải là hả giận hơn so với giết chết hắn ngay tức khắc?

Lúc này y đã biết Tần Lâm cũng không phải là quý công tử gì, vốn đây chỉ là chuyện nhỏ, nhưng không biết vì sao Kim Mao Thất Kim Trần Phủ Đại nhân tỏ vẻ như vừa chịu nhục lớn lao, oán hận Tần Lâm tới tận xương tủy.

Hoàng Liên Tổ chậm rãi bưng chén rượu lên:

- Giết người thì không cần, rốt cục hai ta cũng là quan, nếu bị con lừa cứng đầu Thạch Vi kia để mắt tới cũng là phiền phức lớn. Huống chi bản quan còn phải chuẩn bị một chuyện liên quan cực lớn, sau khi thành công đời này có đủ vinh hoa phú quý...

Y uống một hớp rượu nhỏ, không đợi Kim Mao Thất đặt câu hỏi, lại mặt không đổi sắc nói:

- Cắt đứt tay chân, đuổi ra khỏi Kỳ Châu mặc hần tự sinh tự diệt, cũng đủ rồi.

Tuy rằng Kim Mao Thất rất muốn hỏi đại sự kia là gì, nhưng thấy dáng vẻ Hoàng Liên Tổ dường như không muốn nói cặn kẽ, cũng nhịn không hỏi, chuyển lực chú ý tới Tần Lâm trên đê.

Nhà Tôn Nhị nương ở phía Nam Kỳ Châu thành, trước đây cũng là quyền quý, sau này sa cơ thất thế. Bởi vì có hơi giống như vị mẫu Dạ Xoa trong Thủy Hử, vừa khéo họ Tôn lại thứ hai, cho nên mới có tên Tôn Nhị nương.

Nàng vừa gây chuyện trên đê nhất thời khiến cho vô số ánh mắt tập trung quan sát, có người biết rõ ngọn nguồn nói là con cộp cái này mượn cơ hội sinh sự lường gạt. Nhưng cũng có lưu manh còn đồ Hoàng Liên Tổ phái tới nằm vùng trước ở trong đám người, cứ khẳng khẳng nói là Tần Lâm thừa dịp đông người sờ loạn nữ nhân.

Một vị đầu đội khăn tú tài nghi hoặc hỏi:

- Nhìn vị tiểu ca này mày thanh mắt sáng, không giống như loại người bắn thiu hạ lưu...

- Người thối lắm, người này tốt ở chỗ nào?

Tên lưu manh bên cạnh tú tài liếc mắt nhìn nhìn y:

- Ta thấy người cũng là đồng bạn với tên nọ, thừa dịp người đông sờ loạn mông nữ nhân!

Tú tài lấy làm kinh hãi, biết những người này không giảng đạo lý, vội vàng rút đầu trở về, miệng lẩm bẩm nói:

- Không thể tự dưng ô uế thanh bạch của người...

- Con bà người...

Tên lưu manh nhỏ toẹt xuống đất.

Thanh Đại được Tần Lâm bảo vệ phía sau, thấy chúng lưu manh còn đồ xúm lại Tần Lâm Lâm kêu đánh kêu giết, còn nói hần sờ mông nữ nhân, vừa xấu hổ vừa tức tối liên tiếp tự trách, nước mắt lập tức chảy xuống:

- Cũng tại Thanh Đại không tốt, nếu không véo đê, đê cũng sẽ không chạy loạn ra phía trước, gặp phải tai họa như vậy.

Tần Lâm thấp giọng nói ở bên tai nàng:

- Không liên quan gì đến nàng, hơn phân nửa là họ Hoàng giở trò.

Tuy Thanh Đại không thông thể thái nhân tình, nhưng tâm tư cũng hết sức bén nhạy, lập tức hiểu đầu đuôi gốc ngọn, vô cùng tức giận cũng không sợ nữa, đứng ở trước người Tần Lâm chỉ đám lưu manh nói:

- Tần sư đệ là người đàn ông hoàng, tuyệt sẽ không thừa dịp loạn làm bậy, các người cũng không nên oan uổng cho người tốt!

Lục Viễn Chí cùng các vị sư huynh đệ cũng chen lấn tới đây, đều phụ họa nói:

- Hiểu lắm, nhất định là hiểu lắm.

Mẫu đại trùng vẫn không chịu buông tha:

- Thối lắm, mông lão nương thiếu chút nữa bị tên mặt trắng này bóp sưng, hiểu lắm cái rắm! Bọn nhỏ đâu, còn đứng đó làm gì?

Bảy tám tên lưu manh ép lên phía trước, nhìn Thanh Đại cười bỉ ổi:

- Chuyện gấp phải tông quyền, sư tử, thương xót sư đệ một lần đi. Nếu tử không giúp một tay thừa nhận, ta nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch nỗi oan này.

Trong mắt Thanh Đại lóe lên vẻ do dự, sau khi ngập ngừng chốc lát chợt siết chặt nắm tay, ra một quyết định vô cùng chặt vật khó khăn.

Nàng mỉm cười tiến lên một bước, dưới con mắt mọi người cầm cánh tay Tần Lâm lên, mặc dù hết sức ngưỡng ngừng, rốt cuộc vẫn lấy hết can đảm nhìn mọi người mỉm cười nói:

- Ta tin tưởng Tần ca ca sẽ không làm như vậy.

Cặp mắt trong veo, đôi mày như liễu, quần lụa màu lục trước gió bay lấp phát tựa như sóng biếc rạo rực, dung mạo Thanh Đại vốn là xinh đẹp, khí chất thanh tao, lúc này càng như lừng ba vì bộ. Nếu không phải nàng vẫn nắm tay Tần Lâm, mọi người khó tránh khỏi nghi ngờ sau khoảnh khắc nàng có cớ gió bay đi hay không.

Ngay cả cộp cái Tôn Nhị nương cũng tự ti mặc cảm cúi thấp đầu xuống, không tiện lên tiếng rêu rao bêu xấu Tần Lâm như trước nữa.

Chân tướng đã sớm không cần nói cũng biết.

Nhưng bọn Kim Mao Thất cũng không chịu bỏ qua dễ dàng như vậy, chủ nhân bọn chúng vẫn còn trên Duyệt Giang lâu, xem chúng biểu diễn.

Nếu không nói ngang ngược được, vậy dứt khoát cũng không giảng đạo lý. Kim Mao Thất then quá hóa giận đưa mắt ra hiệu cho Trương Kiến Lan, Bạch Liễm, lớn tiếng kêu lên:

- Đâu hủ lão bà tử nói hươu nói vượn họ Tần liền muốn thoát thân, nào có dễ dàng như vậy? Đi theo chúng ta một chuyến!

Tần Lâm vung cả kiếm lẫn vỏ lên, lớn tiếng trách mắng:

- Cẩm Y Vệ chỉ quản chuyện điều tra đại gian đại ác mưu soán mưu nghịch, không có quyền quản chuyện tranh chấp ngoài đường.

- Nay, Tần sư đệ có lời gì cứ nói, không nên đánh nhau, y quán chúng ta không đắc tội nổi với Cẩm Y Vệ...

Trương Kiến Lan cùng Bạch Liễm đột nhiên từ giữa đám sư huynh đệ xông tới, thừa dịp Tần Lâm không phòng bị một tả một hữu ôm lấy hắn.

Kim Mao Thất cười lạnh, đâm một quyền vào bụng Tần Lâm.

Tần Lâm giật mình kinh hãi, từ khi Tôn Nhị nương bắt đầu ra sân, hắn đã nhìn thấu Trương Kiến Lan, Bạch Liễm phối hợp với Hoàng Liên Tổ diễn vở kịch này, nhưng không ngờ rằng hai người bọn họ lại dè tiện như vậy, hoàn toàn trở mặt với mình.

Đám đệ tử y quán Thanh Đại, Lục Viễn Chí cùng nhau kêu lên:

- Trương Kiến Lan, Bạch Liễm, các ngươi đang làm gì?!

Chỉ trong khoảnh khắc, Tần Lâm không né không tránh, liều mạng dùng bụng hứng chịu một quyền của Kim Mao Thất, nhặt cả kiếm lẫn vỏ lên gạt ngang, sử dụng hết sức lực toàn thân nện vào xương ống quyển của Trương Kiến Lan và Bạch Liễm. Chỉ nghe hai tiếng vang rắc rắc, cũng không biết là vỏ kiếm nứt ra hay là xương hai người này vỡ nát.

Lúc này quyền của Kim Mao Thất cũng đã trúng vào bụng Tần Lâm, chẳng qua là thân thể thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi tự nhiên không chịu nổi, nhưng hắn sớm có chuẩn bị, trước khi thân kinh truyền cơn đau đến não đã mượn thế lui về phía sau, giãy mạnh một cái. Hai tên Trương, Bạch chân đang bị thương khá nặng tự nhiên không đứng vững, bị hắn giãy ra khỏi.

Vốn Kim Mao Thất định thừa thế đánh Tần Lâm ngã xuống đất, nhưng quyền thứ hai của y giờ trên không, chậm chạp mãi cũng không thể giáng xuống.

Bởi vì Thất Tinh Kiếm đã ra khỏi vỏ, kiếm quang trong trẻo lạnh lùng, cho dù là hiện tại tiết trời tháng Năm cũng làm người ta khắp cả người phát rét, bị mũi kiếm chỉ vào ngực, da thịt giống như bị điện giật trở nên tê dại.

Mồ hôi to bằng hạt đậu lăn xuống từ trên trán Tần Lâm, cố gắng nhịn đau bị trúng một quyền vào bụng, hắn vẫn cười được:

- Kim Trấn Phủ Kim Đại nhân, thanh bảo kiếm này rất sắc bén, tại hạ chưa từng học qua kiếm thuật, nếu không cẩn thận chém rụng một cánh tay hay một chân của người, vậy thì không ổn.

Kim Mao Thất hồ nghi bất định, cũng không biết là đối phương nói dối đe dọa, hay sẽ thật sự động thủ.

Quả thật không ai nghĩ tới Tần Lâm lại dám rút kiếm đối địch với Cẩm Y Vệ, dân chúng xung quanh cũng hít sâu một hơi khí lạnh.

Thanh Đại cũng giật mình không nhỏ, dầu gì cũng là tiểu thư Tri Huyện thất phẩm, đôi mắt lưu manh còn đồ nạng còn có chút phấn khích, nhưng đối phương là Cẩm Y Vệ mặc Phi Ngự phục!

Tiểu cô nương không nhịn được giật giật vạt áo Tần Lâm, tỏ vẻ khiếp sợ nhìn hắn.

- Người nào dám gây chuyện trên đe như vậy?

Nha dịch, bộ khoái phụ trách duy trì an ninh lúc này mới thông thả tới.

Lập tức Kim Mao Thất trở nên không sợ hãi, liếc mắt nhìn nhìn Tần Lâm:

- A, người... con bà người dám giết quan tạo phản?

33. Chương 33: Nghịch Tập

Bốp!

Tay trái Tần Lâm tát mạnh một cái vào mặt Kim Mao Thất, để lại dấu năm ngón tay đỏ tươi.

- Người...!

Kim Mao Thất trợn to hai mắt, muốn dùng dùng nổi giận, nhưng bị mũi kiếm chỉ vào trước ngực lại không dám động.

Người bên cạnh còn đỡ bất quá chỉ âm thầm bội phục Tần Lâm lớn gan, nhưng dám dè tử học sinh trong y quán bị dọa sợ hãi không ít. Tuy rằng Kim Trấn Phủ là quan quân vệ sở chó má không bằng, nhưng rất cục cũng là mệnh quan tòng lục phẩm của triều đình, Tần Lâm nói đánh là đánh. Thấy nha dịch cùng bộ khoái chạy tới, không khỏi lo lắng thay hắn, có một ít sư huynh lớn tuổi liền khuyên nhủ:

- Tần sư đệ, bỏ đi, có câu dân không đấu với quan, dây vào sẽ chuốc lấy phiền phức khó lòng giải quyết.

Kim Mao Thất nghe vậy lại hất mặt lên, chuẩn bị nói vài câu gỡ gạc thể diện. Không ai ngờ Tần Lâm bất thần đưa tay ra, tát xuôi tát ngược vào mặt y không biết bao nhiêu cái, khiến cho y cảm thấy choáng váng đầu óc.

Nhìn thấy Tần Lâm tàn nhẫn như vậy, trên tay lại có bảo kiếm sắc bén vô cùng, mấy cảm y quân dư vốn là có chút lùi bước, thấy đông đảo bộ khoái nha dịch chạy tới cũng lấy lại can đảm, ai nấy rút Tú Xuân đao ra, bắt đầu bao vây xung quanh hắn.

Hồng hét! Thanh Đại gấp đến độ nước mắt cũng sắp rơi xuống.

- Mau trở về nói cho sư phụ, Thái Sư phụ, để bọn họ nghĩ biện pháp!

Các sư huynh đệ phân ra một người chạy về y quán báo tin.

Kim Mao Thất dẫn dắt cảm y quân dư, nhìn về phía bọn bộ khoái nha dịch, thở hồng hộc chạy tới quát tháo rất lớn:

- Các người làm sao vậy, nửa ngày mới đến? Mắt chó các người mù hay sao mà không thấy có kẻ muốn giết quan tạo phản ở đây?

Bọn bộ khoái, nha dịch đứng lại bất động.

Hồng rồi, nhất định hồng rồi! Đâu hử Tây Thi cùng tất cả dân chúng tại chỗ đều cảm thấy Tần Lâm chắc chắn sẽ gặp xui xẻo, có kẻ biết nha dịch liền mở miệng khuyên nhủ:

- Thôi thủ lĩnh, không phải là vị Tần tiểu ca này gây chuyện, các người cũng không nên oan uổng người tốt!

- Người công môn phải tu tâm dưỡng tính, nên tha được thì tha cho người, tích cốc âm đức...

Khó trách dân chúng kinh hoàng, ai cũng biết Cẩm Y Vệ là trừ Kinh Vương phủ ra không sợ ai cả, ngay cả Kỳ Châu nha môn cùng Kỳ Châu Vệ Chỉ Huy Sứ Ty cũng phải nhường bọn họ ba phần, chỉ là bộ khoái làm sao dám đắc tội Cẩm Y Vệ? Đương nhiên bọn họ sẽ giúp đám người Kim Trấn Phủ, ức hiếp Tần Lâm 'đáng thương'.

Kim Mao Thất cười ha hả, mặc dù mặt bị đánh sưng phù như đầu heo, nhưng y vẫn tỏ ra phách lối:

- Sao hả, sợ rồi sao? Các huynh đệ nha môn Kỳ Châu, bắt tên nghịch tặc này cho ta, lão gia sẽ có trọng thưởng! Ngưu Đại Lực, người lấy công chuộc tội, lão gia cũng không so đo cùng người nữa, thưởng người được tiếp tục ăn cơm châu nha!

- Bắt!

Đám bộ khoái, dân tráng phát ra một tiếng kêu.

Sau đó dưới vô số ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm, bọn họ ồa lên tước hết Tú Xuân đao của đám cẩm y quân dư đã ra khỏi vỏ, ngay cả đường đường Kim Trấn Phủ Đại nhân cũng bị vặn hai tay ra sau lưng bắt lại.

Hơn nữa chính là Ngưu Đại Lực đích thân ra tay, vặn tay Kim Mao Thất đau tới nổi nhe răng trợn mắt, đồng thời gương mặt thô to của Ngưu Ban Đầu còn nhìn Tần Lâm cười ha hả.

Thôi Bộ Đầu tỏ ra kinh hoàng không yên nhìn Tần Lâm chấp tay thi lễ:

- Tới chậm một bước, thứ lỗi, thứ lỗi.

Không ngờ rằng cục diện xảy ra như vậy, chẳng lẽ đây là giấc mộng? Đám đệ tử y quán Lục Viễn Chí cùng với tất cả dân chúng vây xem đều trợn to hai mắt, thiếu chút nữa rơi cảm xuống đất, ánh mắt nhìn Tần Lâm lại thêm mấy phần kính sợ.

Bất quá còn có người không hiểu rõ ràng tình thế, mấy tên cẩm y quân dư bị nha dịch bắt không ngừng giãy giụa chửi mắng:

- Đám chó không có mắt các người dám bắt gia gia sao? Gia gia là cẩm y thân quân, các người mù rồi sao?

Ngược lại Kim Mao Thất nhìn ra có điểm gì đó khác thường. Nếu như chỉ mình Ngưu Đại Lực lỗ mãng cũng không nói, nhưng Thôi Bộ Đầu đã lăn lộn trong công môn hơn hai mươi năm, vô cùng lão luyện, ngay cả y cũng nhúng tay vào, có thể thấy chuyện này có vẻ khác thường.

Đột nhiên tình thế đại biến, Kim Mao Thất cả lăm vốn là lúc nhẹ lúc nặng, lần này bị dọa sợ hãi không ít, ngay cả lời nói cũng không có trước sau, thân thể mềm nhũn cung kính lấy lễ nói:

- Hiểu lầm, hiểu lầm rồi, quả thật là nước dâng ngập miếu Long Vương. Thôi... Thôi lão ca không nhận ra người khác, chẳng lẽ cũng không nhận ra huynh đệ ta? Mấy vị bằng hữu này quả thật là cẩm y thân quân...

Thôi Bộ Đầu không đáp lời, trước hết nhìn trộm xem thử thái độ Tần Lâm. Y cũng không muốn đắc tội Hoàng Liên Tổ, nếu như có thể chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, vậy thì quá tốt.

Tần Lâm còn đau bụng khó tiêu, làm sao chịu dễ dàng bỏ qua cho bọn Kim Mao Thất? Hắn không nói gì, chỉ khề hừ mũi một tiếng, mở chiết phiến ra soạt một cái phe phẩy như không có chuyện gì xảy ra.

Thôi Bộ Đầu khề giật mình, chiết phiến Sĩ Nữ Đồ Đường Bá Hổ là Tri Châu Trương Công Ngự tặng cho Tần Lâm, xem thường Tần Lâm đó chính là xem thường Trương Đại lão gia. Lãnh đạo cao cấp không bằng lãnh đạo trực tiếp, hiện tại chức Bộ Đầu của mình đang nằm trong lòng bàn tay Trương Đại lão gia.

Huống chi mấy người này chẳng qua là cầm y quân dư, ngay cả thân phận chính thức cũng không có...

Thôi Bộ Đầu không hổ là cáo già lặn lội trong công môn mấy chục năm, chỉ trong thoáng chốc xoay chuyển tâm niệm mấy lần, sau khi hiểu rõ hết lớn một tiếng:

- Lên, mấy tên này ngay cả quân tịch cũng không có, chỉ là quân dư lại dám mặc Phi Ngự phục nghênh ngang gây sự như vậy. Các huynh đệ bắt bọn họ trở về châu nha, để cho Đại lão gia phát lạc!

Mấy tên quân dư đi theo Hoàng Liên Tổ bấy lâu nay chưa từng nếm mùi thiệt thòi như vậy, có tên lập tức nhảy dựng lên, dùng lời ô uế thóa mạ không ngừng:

- Họ Thôi kia, người không muốn sống nữa sao? Chỉ cần Hoàng Đại nhân chúng ta động ngón tay, muốn bóp chết người bất quá như bóp chết con kiến mà thôi.

Thôi Bộ Đầu tiến lên tát vào mặt tên quân dư này một cái thật mạnh, trong lòng cười lạnh liên tục: tưởng rằng lão tử không biết hay sao, họ Hoàng kia làm sao đối phó được với Thạch Vi Thạch Đại nhân, mà Thạch Vi này lại rất thân cận gần gũi với vị Tần công tử này. Hoàng Liên Tổ có tỷ tỷ trác phi Kinh Vương làm chỗ dựa, nhưng làm sao dám vượt qua thượng ty Cẩm Y Vệ ngay trên đầu y là Thạch Vi, cùng Trương Công Ngự xuất thân Tam Giáp Tiến Sĩ, vô cùng cứng rắn?

- Các ngươi là cái thá gì dám phát ngôn bừa bãi ô uế như vậy, chỉ là mấy tên lưu manh vô lại cũng muốn giáo huấn lão tử sao, chờ người vào vệ tịch làm Hiệu Ủy Lực Sĩ rồi hãy nói!

Thôi Bộ Đầu nhìn thủ hạ của mình ra lệnh một tiếng:

- Mấy tên này không biết trộm Phi Ngự phục từ đâu mặc vào, đã quên mất quy củ, các huynh đệ lên đi, dạy cho bọn chúng biết quy củ một phen!

Bọn nha dịch đáp ứng một tiếng lập tức động thủ, trên đề lập tức xuất hiện màn hay còn hơn cả đua thuyền rồng: từng đám nha dịch dân tráng vây quanh đám người mặc Phi Ngự phục của Cẩm Y Vệ đánh đập tới bời, quyền bay vun vút, gây vung lên xuống liên hồi, hết sức tưng bừng náo nhiệt.

Một Bá Hộ Cẩm Y Vệ có một trăm tên Hiệu Ủy, Lực Sĩ trong biên chế dưới quyền, mỗi tên Tổng Kỳ dưới Bá Hộ cai quản năm mươi người, mỗi tên Tiểu Kỳ quản mười người. Thạch Vi tự mình cai quản năm mươi người, một vị Tổng Kỳ thân tín của y dẫn dắt năm mươi người còn lại. Hoàng Liên Tổ dựa vào quan hệ gấu quần của tỷ tỷ căn cơ bất ổn, tạm thời không có quân lính gì có thể dẫn dắt, không thể làm gì khác hơn là chiêu mộ một ít lưu manh vô lại làm quân dư, đi theo y làm thành cho hổ.

Những người này vốn chỉ là một ít lưu manh côn đồ, tuy là chó cạy thể người khoác Phi Ngự phục, thật ra thì cũng không có quân tịch Cẩm Y Vệ, nghiêm chỉnh mà nói tự tiện mặc Phi Ngự phục này chính là vượt quyền, phạm luật, có thể hỏi tội chém đầu.

Thôi Bộ Đầu đoán chắc như vậy cho nên không cố kỵ chút nào, đám bộ khoái, dân tráng hạ thủ không chút dung tình. Mà kẻ bị đánh cũng để lộ ra bản sắc lưu manh rất nhanh, lặn lội bò trườn dưới đất, không ngừng xin tha, kêu cha gọi mẹ không ngừng, trong lúc nhất thời làm trò cười cho thiên hạ.

Hai bàn tay sắt của Ngưu Đại Lực giữ chặt lấy Kim Mao Thất khiến cho y không thể động đậy.

Vốn là đám cầm y quân dư không có quân tịch lại dám tự tiện mặc Phi Ngự phục, có thể coi là giả danh lừa bịp, bọn nha dịch đánh đám thẳng tay. Mà Kim Mao Thất là tông lục phẩm Trấn Phủ hàng thật rành rành, cũng không phải là quan quân giả mạo.

Nhưng Ngưu Đại Lực tức tối chuyện y dám đánh Tần Lâm, lại thêm trước kia bị y làm chuyện xấu đuổi ra châu nha, thù mới hận cũ cùng nhau xông lên, thừa dịp các huynh đệ đánh hỗn loạn, y cũng lập tức vật Kim Mao Thất lăn ra đất, vung quả đấm to bằng miệng chén của mình giáng tới tấp.

Đáng thương Kim Mao Thất làm sao chịu được quyền của Ngưu Đại Lực, quyền đầu tiên đánh vào mặt, máu tươi tuôn trào, lỗ mũi lệch qua nửa bên, giống như mở cửa hàng dầu muối, mặn chua cay tuôn hết ra

một lượt. Quyền thứ hai đánh vào bụng, òa một tiếng giống như mở cửa hàng gấm lụa, mặt xanh biếc, dịch dạ dày vàng, máu đỏ... từ trong miệng phun ra.

Mắt thấy Ngưu Đại Lực đánh xuống quyền thứ ba Kim Mao Thất sẽ phải táng mạng đương trường, Tần Lâm thấy tình thế không ổn vội vàng tiến lên ngăn lại. Coi như mình cũng đã trút giận lần này, cũng không nên liên lụy Ngưu Đại Lực gây án mạng.

- Nếu không phải ân công ngăn lại, ta đây liều mạng cũng phải đánh chết người này!

Ngưu Đại Lực lửa giận ngút trời, oán hận phun một bãi nước bọt vào người Kim Mao Thất.

Kim Mao Thất nằm vật trên đất nửa chết nửa sống, cho dù là tánh mạng có thể bảo toàn, ít nhất cũng phải nằm trên giường cả tháng.

Tần Lâm cười lớn vỗ vỗ Ngưu vai Đại Lực:

- Vì tiểu nhân như vậy liên lụy bằng hữu ta, không đáng. Hơn nữa...

Hắn thấp giọng, không che giấu giá rét trong giọng điệu chút nào:

- Muốn thu thập mạng nhỏ của y, đâu cần phải làm ban ngày ban mặt dưới mắt mọi người như vậy?

Ngưu Đại Lực kinh hãi trong lòng, thầm nói ân công tuổi không lớn lắm nhưng lòng dạ hết sức thâm sâu. Ha ha, chẳng trách nào thường nghe người ta nói đi học dùng ngòi bút giết người, còn hung hiểm hơn cả võ phu động đao động thương

Cùng lúc đó, trên Duyệt Giang lâu Hoàng Liên Tổ giận như bốc lửa, mắt thấy thủ hạ quân dư bị đánh đến kêu cha gọi mẹ, đây không phải là đang đánh vào mặt của y sao?

Hoàng Liên Tổ lửa giận công tâm bèn xuống lầu, chuẩn bị đi dạy dỗ đám nha dịch có mắt như mù kia.

Chợt nghe thấy một cửa sổ nào đó bên phải, có người vỗ mạnh lan can một cái, nổi giận dùng dùi nói:

- Loài chó mèo gì cũng nhét vào Cẩm Y Vệ, ngay cả lưu manh côn đồ cũng mặc Phi Ngư phục, bị người đánh lẫn qua lẫn lại ngoài đường phố, mặt mũi của cẩm y thân quân chúng ta còn đâu?!

Thạch Vi cũng ở đây sao? Hoàng Liên Tổ đảo mắt mấy vòng, vốn đã đứng lên lại ngồi trở xuống.

Sau tấm bình phong truyền tới tiếng bước chân dùng dùi dùng dùi, có lẽ chính là Thạch Vi dẫn mấy tên Tổng Kỳ, Tiểu Kỳ đi xuống lầu. Trên mặt Hoàng Liên Tổ nở một nụ cười vô cùng gian xảo, không nhanh không chậm rót đầy chén rượu, bưng lên từ từ thưởng thức: Tuy rằng tên Thạch Vi này không hợp với lão tử, nhưng tính nóng như lửa, lại rất trọng thể diện... Hắc hắc, họ Tần chờ xui xẻo đi!

Duyệt Giang lâu cách đề xa không xa, Thạch Vi dẫn bọn Cẩm Y Vệ đi tới đề rất nhanh, chỉ thấy vị Đại nhân này nổi giận dùng dùi dùng dùi, trợn tròn mắt hổ như muốn phun ra lửa, hiển nhiên đã nổi giận xung thiên.

Bọn nha dịch dân tráng dùng tay lại, thấy Thạch Vi nổi giận, trong bụng ai nấy áy náy không yên, các đệ tử y quán thăm nói trong lòng không tốt.

Ai ngờ Thạch Vi lại nhìn Tần Lâm cười cười, tựa hồ quan hệ rất quen thuộc.

Tần Lâm chấp tay một cái, cười nói:

- Văn sinh ra mắt Thạch Đại nhân, không biết gần đây Đại nhân có khỏe không?

- Không khỏe...

Thạch Vi hừ mũi một tiếng:

- Có người làm mất thể diện cẩm y thân quân chúng ta, bản quan không khỏe chút nào...

Đám bộ khoái, dân tráng vừa nghe nhất thời chợt dạ, ai ai cũng biết Thạch Vi này rất bao che, thích giữ thể diện, hiện tại mình đánh người dưới trướng y, quá nửa sẽ phải chịu xui xẻo.

Đám cẩm y quân dư nghe vậy mừng rỡ, sớm biết Thạch Vi cùng Hoàng Đại nhân không hòa thuận, nhưng dù sao cũng mặc một thân Phi Ngư phục này, dù không nể mặt tăng cũng phải nể mặt Phật.

Keng... Thạch Vi đã rút Tú Xuân đao ra khỏi vỏ.

Người khác không sao, nhưng Lý Thanh Đại đang đứng bên cạnh Tần Lâm, thấy cử động Thạch Vi như vậy lập tức tim đập thình thịch, kéo Tần Lâm một cái muốn chắn trước người hắn.

Không ai ngờ rằng Tú Xuân đao của Thạch Vi không chém về phía Tần Lâm, mà là nhắm về phía đám quân dư dưới đất. Chỉ thấy ánh đao lóe lên như có hoa tuyết tung bay, soạt soạt chém về phía bọn chúng liên miên bất tuyệt.

Mấy tên quân dư bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, ngã người như tượng gỗ không nhúc nhích, chỉ chốc lát sau Thạch Vi thu đao vào vỏ, lại thấy Phi Ngự phục trên người bọn chúng rơi xuống từng mảnh, thì ra Thạch Vi đã dùng Tú Xuân đao chém tan tành tất cả Phi Ngự phục của chúng.

- Đòn này quá đẹp...

Tần Lâm không nhận được khen hay.

Thạch Vi trợn trừng hai mắt, nhìn về phía đám quân dư thất hồn lạc phách quát lên:

- Cẩm Y Hiệu Úy mới cho phép mặc Phi Ngự phục, đám quân dư các ngươi cũng dám mặc sao? Mặc Phi Ngự phục để cho người ta đánh, làm thể diện của đám cẩm y thân quân chính quy lão tử mất sạch. Lần sau nhìn thấy các ngươi mặc Phi Ngự phục nữa, không cần người khác đánh, lão tử sẽ chặt đầu chó các ngươi xuống trước.

Dứt lời, Thạch Vi tức tối tới nỗi không nói lời từ biệt với Tần Lâm, nhổ toẹt xuống đất một bãi, sau đó cũng không quay đầu lại, lập tức đi thẳng.

34. Chương 34: Yêu Đao

Cùng lúc đó, trên Duyệt Giang lâu sắc mặt Hoàng Liên Tổ sạm đen tới mức đáng sợ, chỉ cảm thấy trên đời này cho tới bây giờ chưa từng mất thể diện như hôm nay.

Tần Lâm chẳng qua là một đệ tử y quán nho nhỏ, thân Hoàng Liên Tổ lại là Tổng Kỳ Cẩm Y Vệ, sau lưng còn có trác phi Kinh Vương, vốn là bóp chết hắn cũng dễ dàng như con kiến. Nhưng vì sao châu nha bộ khoái dân tráng, thậm chí Bá Hộ Cẩm Y Vệ Thạch Vi cũng đứng về phía hắn?

Đường đường Tổng Kỳ Cẩm Y Vệ chẳng những không thể thu thập một tên đệ tử y quán không có quyền không có thế, ngược lại ba lần bảy lượt bị mất hết thể diện trước mặt mọi người, Hoàng Liên Tổ tức giận nổ phổi.

Y đột nhiên đứng dậy, ào một tiếng lật đổ cái bàn, chỉ theo bóng lưng Thạch Vi xa xa nghiêng rằng thóa mạ:

- Họ Thạch ngươi ép ta quá đáng, chờ ta xong đại sự kia... Ngươi và tiểu tặc họ Tần dọn mình chờ chết đi thôi!

Nói xong vội vã xuống lầu rồi đi, chỉ cảm thấy sau lưng tựa hồ có người chỉ chỉ chỗ chỗ, thật sự trong lòng tức giận không chịu được.

Trên đề lại là một cảnh tượng khác hẳn, bất kể là dân chúng Kỳ Châu hay là đệ tử y quán, làm sao cũng không nghĩ tới ngay cả Bá Hộ Cẩm Y Vệ Thạch Đại nhân cũng giúp Tần Lâm.

Trời ơi, hắn thật chỉ là đệ tử y quán sao?

Ngay cả cẩm y quân dư cũng bị bắt, cộp cái Tôn Nhị nương cùng thủ hạ của nàng tự nhiên thúc thủ chịu trời. Cũng may bọn họ là nhân vật thường hay vào tù ra khám, giờ phút này bị trói tay gông cổ, cũng không cảm thấy khó chịu.

Trương Kiến Lan cùng Bạch Liễm bị thương chân, tập tễnh muốn lẩn vào trong đám đông bỏ trốn.

Bất quá cổ hai người bọn họ bị nắm lại rất nhanh, quay đầu nhìn lại, gương mặt mập Lục Viễn Chí đang cười như bánh bao mới nở:

- Hai vị sư huynh, không lên tiếng chào hỏi lại đi như vậy sao?

Hai người lộ vẻ đau khổ, biết Lục Viễn Chí là ôm bất bình thay Tần Lâm, liền vội vàng nhìn Tần Lâm cung kính thi lễ:

- Tần sư đệ đại nhân đại lượng, giờ cao đánh khẽ...

- Hai người kia làm sao bây giờ?

Thôi Bộ Đầu giờ tay chỉ một cái, nhìn sắc mặt của Tần Lâm.

- Ôi, thầy thuốc chúng ta huyền hồ tế thế, lấy từ bi làm trọng, đây gọi là lương y như từ mẫu...

Tần Lâm tỏ ra cảm khái than dài.

Chẳng lẽ dễ dàng bỏ qua cho hai tên bại hoại ăn cây táo rào cây sấu đâu, phản bội sư môn như vậy? Lục Viễn Chí, Thanh Đại cùng chúng đệ tử đều có vẻ bất bình.

Không nghĩ tới Tần Lâm cười hắc hắc hết sức xấu xa, phe phẩy chiết phiến thành linh đũa giọng:

- Bất quá Bạch Liên giáo mới vừa náo loạn Kỳ Châu chúng ta, bọn họ đã cấu kết tặc phỉ, thừa dịp lễ Đoan Ngọ ai nấy ra khỏi thành dự Long Chu tái, tụ tập mưu đồ bất chính, gây sự hại người. Đúng rồi, còn có

- Chờ ta ra đi hỏi một chút, trong số bệnh nhân hẳn có người biết vị Đại tiên này.

Tần Lâm đi ra ngoài một chuyến, chờ lúc hắn trở lại, sắc mặt liền trở nên vô cùng cổ quái.

Chuyện liên quan đến danh vọng gia gia, Thanh Đại gấp gấp hỏi:

- Có chuyện gì vậy, để cười cái gì?

Tần Lâm đã sớm ôm bụng cười như điên không ngừng, thật lâu mới ngẩng đầu lên:

- Tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không có vấn đề, Thái Sư phụ đi chinh phạt mấy tên yêu đạo này, nhất định mã đáo thành công!

Lý Thời Trân từ Huệ Dân được cục trở lại, ước hẹn chủ nhân Hạp Thành y quán, lão bản tiệm thuốc ba ngày sau đi Huyền Diệu quán, tìm đạo sĩ yêu ngôn hoặc chúng kia đòi câu trả lời.

Tin tức truyền ra bên trong bên ngoài Kỳ Châu thành lập tức náo loạn sôi trào, dân chúng trong lúc trà dư tửu hậu đều đàm luận chuyện này: Lý thần y hơn hai mươi năm qua diệu thủ hồi xuân cứu sống vô số người, rất được dân gian kính ngưỡng. Vị đạo sĩ đắc đạo kia dạo chơi đến chỗ này cũng có không ít người thấy tận mắt thủ đoạn thần thông quảng đại của lão. Hai vị này đấu với nhau, rốt cuộc ai thắng ai thua?

Thậm chí có kẻ nhiều chuyện mở ra đánh cược, định tỷ lệ cược giữa hai bên, khiến cho những kẻ mê đánh cược rối rít đặt cược. Nếu Lý Thời Trân biết mình nằm ở bên kém thế hơn, e rằng cũng chỉ có thể dở khóc dở cười.

Bên trong y quán càng vô cùng náo nhiệt, chúng đệ tử vừa hy vọng Thái Sư phụ đại triển uy danh áp chế yêu đạo, lại lo lắng yêu đạo pháp lực cao cường, vạn nhất Lý Thời Trân thất thủ chẳng phải sẽ làm hỏng danh tiếng y quán, khiến cho người ngoài chê cười?

Hôm ấy đến giờ lên học đường tự học, Bàng Hiến đi tới đại đường y quán, bọn học sinh bèn bàn tán xôn xao. Có người nói muốn lặng lẽ đi Huyền Diệu quán điều tra, tìm hiểu lai lịch của yêu đạo, để chuẩn bị trước sẵn sàng. Cũng có người nói đến lúc đó lặng lẽ mang chút máu chó mực, nếu thấy có cái gì không đúng sẽ lập tức hắt vào người yêu đạo, phá đi yêu thuật của lão.

Kẻ duy nhất có lòng tin chắc thắng chính là Tần Lâm, hắn cường điệu với vẻ không cho phép cãi lại, rằng nhất định lần này Lý Thời Trân sẽ áp chế được yêu đạo.

Tần Lâm kiên trì phán đoán của mình, liền có người không phục, có sư huynh lên tiếng phản bác:

- Tần sư đệ không nên coi thường người ta, mặc dù ngu huynh cũng chưa từng thấy tận mắt, nhưng gia phụ từng đi xem náo nhiệt, sau khi trở về nói vị chân nhân kia đạo pháp vô cùng lợi hại, tu đắc Tam Muội Chân Hỏa, có thể hàng yêu phục ma, lại có Ngũ Lôi Thiên Tâm chính pháp...

Đây chính là nghe sai đồn bậy mà thôi, Tần Lâm chẳng qua là lắc đầu mà cười, vị 'Chân nhân' kia là chỗ quen biết cũ với hắn, cái gọi là cao sĩ đắc đạo này đã bị hắn nhìn thấu từ sớm.

- Như vậy đi...

Tần Lâm suy nghĩ một chút, lấy trong ngăn kéo tủ ra chừng năm mươi lượng bạc đưa cho Lục Viễn Chí:

- Mập này, người thay ta đi đánh cược, mua Thái Sư phụ thắng. Xin khuyên chư vị một câu, Thái Sư phụ là thắng chắc, muốn đặt tiền cược thì hãy nhanh lên, thắng coi như của các người, thua cứ việc tính cho ta, như vậy có đáng tin chưa?

Từ khi Tần Lâm tới y quán tới nay vẫn xuất thủ hào phóng, thường thường mời các sư huynh đệ tới tửu lâu ăn cơm, tất cả mọi người biết hắn có tiền, nếu hắn bảo đảm như vậy còn ai không tin.

Mặc dù không có một số bạc lớn như hắn, nhưng mọi người cũng có chút tiền để dành, nhiều thì năm ba lượng bạc, ít thì một vài xu tiền, gom góp lại cũng được chừng năm mươi lượng bạc.

Ngay cả Thanh Đại cũng lấy ra năm lượng bạc phòng thân tham gia.

- Ta tin tưởng gia gia nhất định có thể áp đảo yêu đạo...

Thanh Đại nghĩa chính từ nghiêm nói, sau đó tỏ ra xấu hổ, cúi đầu nhìn Tần Lâm, nhỏ giọng nói:

- Dĩ nhiên cũng tin tưởng Tần sư đệ.

Chỉ chốc lát sau, Lục Viễn Chí đầu đầy mồ hôi chạy về, trong tay còn nắm một xấp phiếu đánh cuộc, phát cho các sư huynh đệ

So với yêu đạo đột nhiên xuất hiện, vẫn là Lý Thời Trân đáng để tin nhiệm hơn, tất cả mọi người cho rằng chuyện này chỉ có lời mà không có lỗ, cầm phiếu đánh cuộc vui vẻ ra mặt.

Tần Lâm lại nói:

- Bất quá cũng không nên để Bàng tiên sinh biết chuyện này, chúng ta mang Thái Sư phụ ra đặt cược thắng bại, cũng có hơi bất kính.

- Hiểu rồi!

Các sư huynh đệ cười ầm, cùng kêu lên đáp ứng.

Quản gia Lưu Toàn thành linh xuất hiện ở cửa sổ, sắc mặt vui vẻ khiến cho những nếp nhăn trên gương mặt già nua xếp lại thành hoa cúc, nhìn Thanh Đại gật đầu một cái:

- Tiểu thư, Tam lão gia bảo người tới một chuyến.

- Được, tới liền!

Thanh Đại nhìn Tần Lâm nói lời từ biệt, sau đó xếp phiếu đánh cuộc ngay ngắn cất vào trong tay áo, theo Lưu Toàn rời đi.

Lý Kiến Phương? Tần Lâm không có ấn tượng tốt lành gì đối với vị này, chú ý nghe đối thoại giữa Lưu Toàn cùng Thanh Đại, loáng thoáng nghe thấy ba chữ Kinh Vương phủ.

Chẳng lẽ Hoàng Liên Tổ tặc tâm chưa chết? Tần Lâm cảm thấy giận dữ, từ trước tới nay hấn phá nhiều án mạng như vậy, đây là lần đầu tiên giận dữ kích động muốn gây án.

Đang chuẩn bị trốn ra ngoài khách sảnh nghe lén xem thử là chuyện gì, Lưu Toàn đã trở lại cửa học đường, bất quá lần này ánh mắt của y rất là kỳ quái, nhìn Tần Lâm với vẻ sâu sắc:

- Tần thiếu gia, Thái Sư phụ bảo người cũng đi một chuyến.

Bảo ta cùng đi ư... Tần Lâm đầu óc mơ hồ, đi theo Lưu Toàn đến khách sảnh.

Trừ Thanh Đại đang cười khanh khách chờ Tần Lâm, chỉ có hai cha con Lý Thời Trân, Lý Kiến Phương.

Lý Thời Trân rất là từ ái nhìn Tần Lâm, thần sắc Lý Kiến Phương rất là không vui, nhìn về phía hấn lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó cau mày nói với Lý Thời Trân:

- Phụ thân Đại nhân! Thế tử chỉ nói có lẽ vật Quốc Công phủ chuyển giao Thanh Đại, cần gì để cho Tần Lâm đi cùng, như vậy không phải là khách không mời mà đến hay sao?

Lý Thời Trân chẳng qua là mỉm cười vuốt vuốt chòm râu bạc dưới cằm, ung dung chậm rãi nói:

- Thế tử lẽ hiển đãi sĩ, lại là một người cầm kỳ thư họa không một môn nào là không tinh diệu, rất thích kết giao thanh niên tài tuấn, Tần thế đệ tử đi nhất định sẽ rất hợp. Huống chi Kinh Vương phủ chân Kỳ lân sơn đình đài lầu các thủy tạ hoa trì, cảnh trí cực kỳ xinh đẹp, nhân cơ hội này, để cho hấn đi cho biết mùi đời một chút cũng tốt.

Đi Kinh Vương phủ ngắm phong cảnh cho biết mùi đời? Lý Kiến Phương dờ khóc dờ cười, biết rõ trong lời nói phụ thân có mâu thuẫn rất lớn, nhưng cũng không có biện pháp cứng rắn bác bỏ, không thể làm gì khác hơn là trừng mắt nhìn Tần Lâm, tất cả lửa giận đều trút hết lên đầu hấn.

Tần Lâm vô cùng vô tội nháy mắt một cái, hoàn toàn là một kẻ ngoan ngoãn, trong lòng đang không ngừng tính toán xem rốt cục bên thế tử đã xảy ra chuyện gì.

Lý Thời Trân vung tay lên:

- Được rồi, các người đi đi, thế tử đối đãi người cực kỳ thân thiết, không cần câu thúc.

Đến Kinh Vương phủ gặp thế tử, tuy nói thế tử lễ hiền đãi sĩ, nhưng lễ nghi phức tạp vẫn là không tránh khỏi, Tần Lâm cùng Thanh Đại đều thay y phục, mỗi người ngồi một cỗ kiệu đi vương phủ.

Đây là lần đầu Tần Lâm ngồi kiệu, chỉ cảm thấy cỗ kiệu phập phồng lay động theo bước chân kiệu phu, ngược lại cũng thú vị.

Đến cửa vương phủ, đưa danh thiếp cho hoạn quan Thừa Phụng Ty trực nhật vào thông báo, nhân lúc rảnh rồi Tần Lâm mới hỏi Thanh Đại đầu đuôi gốc ngọn chuyện này.

Thì ra tiểu thư Từ Tân Di Ngụy Quốc Công phủ Nam Kinh là cô biểu huynh muội cùng thế tử, nửa năm trước từng theo mẫu thân đến Kỳ Châu tới thăm biểu huynh, tham gia ‘Hội khăn tay’ của các khuê nữ đại gia Kỳ Châu quen biết Thanh Đại, vừa gặp cảm thấy thân thiết như đã quen từ lâu, thường mời nàng tới Kinh Vương phủ chơi đùa.

Từ Tân Di trở lại Nam Kinh, mua một ít lễ vật Giang Nam mới có tặng cho Thanh Đại, nhờ biểu huynh chuyển giao cho nàng.

Tính Thanh Đại vốn ngây thơ, cũng không cảm thấy có gì khác thường, Tần Lâm tâm cơ sâu sắc khẽ sờ cằm, trong đầu hiện lên ba chữ: có mờ ám.

Vì sao Từ Tân Di tặng lễ vật không trực tiếp giao cho y quán, lại muốn thế tử chuyển giao? Chẳng lẽ đường đường Kinh Vương thế tử đổi lại thành công ty chuyển phát?

Suy nghĩ lại một chút vì sao từ trước tới nay thái độ của Lý Kiến Phương luôn có thành kiến với mình, vì sao yêu cầu mình phải biết giữ phận, không được mơ mộng viễn vông,

Ngược lại thái độ Lý Thời Trân rất vi diệu... Tần Lâm cười khẽ, thầm nhủ trong lòng, lão thần y này thật là một diệu nhân.

Cũng không lâu lắm, tiểu hoạn quan Thừa Phụng Ty đi ra, thái độ cực kỳ khiêm nhường:

- Thế tử nói vốn nên ra cửa chào đón, nhưng bệnh tình chưa khỏi hẳn, không thể làm gì khác hơn là đắc tội. Mời hai vị đi sang bên này.

Kinh Vương phủ tọa lạc dưới chân núi Kỳ Lân Bắc Kỳ Châu thành, diện tích cực kỳ rộng lớn, chỉ riêng đại môn đã hết sức hoành tráng, so ra không kém gì đại môn những cung điện mà Tần Lâm đã từng thấy.

Bọn họ đi là cửa nhỏ bên phải, trung môn vương phủ ngoại trừ nghênh đón khâm sai, nhận thánh chỉ mới mở, cho dù là nhất phẩm đương triều tới viếng cũng chỉ có thể đi cửa hông.

Sau khi vào cửa, chỉ thấy thế núi cao thấp phập phồng, đình đài lầu các tọa lạc trong đó, rường cột chạm khắc, phú lệ đường hoàng không bút nào tả xiết. Khắp nơi phồn hoa như gấm, núi giả, ao nước vô cùng tinh tế, có thể thấy bỏ ra biết bao công phu. Dọc theo đường đi Thanh Đại hết sức cao hứng giải thích cho Tần Lâm, nơi này đề ‘Phụ bật bang quốc’ có điển cố gì, con rùa đá vác bia đá nơi đó là của người nào.

Bố trí của vương phủ tương tự Tử Cấm thành nhưng nhỏ hơn, phía trước điện đường phía sau tẩm cung, hai bên và phía sau là vườn hoa cực lớn, nuôi chim quý thú lạ tiên hạc, khổng tước, hươu sao... tất cả đều tự do đi tới đi lui. Thanh Đại rất ham chơi, dường như cũng không vội vàng đi gặp thế tử, thỉnh thoảng trên chốc hươu nai, thỉnh thoảng đuổi khổng tước, còn kéo Tần Lâm bắt cùng đuổi theo tiên hạc với nàng, chọc cho tiểu hoạn quan dẫn đường kia che miệng mà cười.

Thấy Thanh Đại vui vẻ vô cùng, Tần Lâm có chút không yên lòng, thúc giục:

- Chúng ta mau đi đi, để cho thế tử chờ lâu không tốt lắm.

Thanh Đại đang cao hứng cho hươu sao ăn cỏ, nghe vậy vô cùng mất hứng khoát tay một cái:

- Cứ để cho y chờ đi, thế tử rất hiền, ta không sợ y.

Tiểu hoạn quan cười nói:

- Nếu cô nương thích hươu này, vậy thường xuyên tới phủ chúng ta chơi là được, hoặc cứ hỏi xin thể tử đi, thể tử chúng ta quyết sẽ không từ chối.

- Y quán không lớn lắm so với vương phủ, ta không có chỗ nuôi hươu sao...

Thanh Đại khẽ cau mày liếc, vỗ vỗ đầu con hươu sao, tỏ vẻ lưu luyến không nỡ rời xa.

Lại đi qua mấy ngôi đình đài lầu các, rốt cục gặp được thể tử Chu Do Phiên, y là một thanh niên vô cùng anh tuấn, mặc trường sam bằng lụa trắng như tuyết, tay cầm chén rượu bằng sứ trắng, ngồi dưới một gốc đỗ quyên cực kỳ cao lớn. Trên cây hoa đang nở rộ, cánh hoa theo gió mà rơi, càng làm nổi bật phong thái anh tuấn xuất trần của y.

Tần Lâm thấy vậy rất là kinh ngạc, nhìn kỹ một chút thấy thể tử có trái khế ở cổ họng, mới bỏ đi ý nghĩ sai lệch của mình.

Thể tử Chu Do Phiên cực kỳ khiêm nhường, xa xa nhìn thấy Thanh Đại cùng Tần Lâm tới, được thị nữ nâng đỡ từ từ đứng lên:

- Vị này là Tần huynh sao, quả nhiên phong tư khác hẳn với người thường. Lý gia muội muội, Tân Di rời đi Kỳ Châu muội cũng không tới lui vương phủ, đã lâu không gặp!

Thanh Đại bĩu môi, hết sức tùy ý le lưỡi một cái:

- Muội không đến đâu, chỗ của huynh quá nhiều quy củ rườm rà phiền phức, lúc Tân Di tỷ tỷ có ở đây ngược lại...

Tựa hồ nghĩ tới điều gì, Thanh Đại dừng lại không nói tiếp.

- Không thể so được với muội muội tiêu dao tự tại, cũng phải nói tuy rằng ngu huynh là dòng dõi cao quý, cũng bắt quá chỉ là chim trong lồng mà thôi.

Chu Do Phiên thở dài một tiếng, vẻ mặt hết sức tịch mịch, chỉ chốc lát sau lại cẩn thận quan sát Tần Lâm, nói với giọng khen ngợi:

- Nghe nói Tần huynh chút hiểu lầm nhỏ với huynh đệ của mẹ kế ta, khi đó tiểu khả vẫn còn đang bệnh, cũng không biết chuyện này, nếu không sẽ không để cho Lý gia muội muội bị thiệt thòi như vậy.

Hoàng phi không phải là chính phi của Kinh Vương thiên tuế, cũng không phải là mẹ đẻ Chu Do Phiên, dựa theo pháp chế y cũng không gọi Hoàng Liên Tổ là cữu cữu.

Nghe khẩu khí thể tử cùng Hoàng Liên Tổ cũng không hợp nhau, tưởng trong vương phủ rộng lớn như vậy, cũng không tránh khỏi những chuyện đấu đá lẫn nhau.

Tần Lâm nói thẳng không giấu, nói sơ qua mọi chuyện xảy ra một lượt, đương nhiên những uẩn khúc bên trong chỉ lướt qua không đề cập tới.

- Tiểu khả đã khuyên qua tên họ Hoàng...

Chu Do Phiên nhíu mày một cái, tựa hồ rất không thích nhắc tới:

- Y đáp ứng sẽ không quấy rầy Lý gia muội muội nữa.

Tần Lâm gật đầu một cái, xem ra vị thể tử này cũng không có đáng về tự cao của con nhà quyền quý, không trách Lý Thời Trân nói y là một người phong nhã vô cùng.

36. Chương 36: Tinh Tú Giáng Phàm

Chỉ bất quá, tại sao trừ một mối vì bệnh nặng mới khỏi ra, vẻ mặt Chu Do Phiên còn rất là âm trầm u uất?

Giao kết không sâu, Tần Lâm không hỏi vì sao tâm trạng Chu Do Phiên trầm uất, nói không chừng người ta là Mông Lung phái, thích ra vẻ u buồn thâm trầm như vậy...

Cũng may Chu Do Phiên ôn văn nhã nhĩ rất có phong độ quân tử, nói năng lại cực kỳ thú vị, không hề có chút đáng về gì của một Kinh Vương thiên tuế tương lai.

Y lệnh cho thị nữ mở ra vò Quế Hoa tửu cất hai mươi năm, lại lấy mật anh đào, sư tử đường, vân phiến cao, hỏa thối tô... nhắm rượu. Y tự tay rót rượu cho Thanh Đại, Tần Lâm, nâng chén cười nói:

- Tất cả đều là điểm tâm Giang Nam do Tân Di muội muội đưa tới, bàn về chuyện này, ngu huynh còn nhờ phúc của Lý gia muội muội mới có thể hưởng thụ. Nha đầu Từ Tân Di này quá cầu thả, nếu không phải là tưởng nhớ tặng đồ uội, làm sao còn nhớ tới vị biểu ca ta ở Kỳ Châu mỗi mắt trông chờ?

Thanh Đại giơ ngón tay cái lên quệt mũi một cái:

- Giải thật, không biết xấu hổ dám nói xấu sau lưng Tân Di tỷ tỷ, lần sau gặp lại muội sẽ nói cho tỷ ấy biết, xem Tân Di tỷ tỷ phá hủy sào huyệt của huynh!

Chu Do Phiên vội vàng khoát tay liên tục bảo dừng, ba người cười một tiếng mà qua.

Chu Do Phiên nhìn Tần Lâm nói:

- Tính tiểu khả là như vậy, lại quên kính Tần huynh một chén, Ôi... Hoàng lão huynh bên mẹ kế hiện tại đã không còn thể thống, nói cho cùng cũng là thân thích của Kinh Vương phủ chúng ta, tiểu khả không tránh khỏi phải thay y bồi tội với Tần huynh.

Nói xong, y ngửa cổ một cái, uống cạn rượu trong chén.

Tần Lâm cũng uống rượu, cảm thấy vị thể tử này không có vẻ gì của con nhà quyền quý, cũng không khó giao tiếp.

- Bản tinh quân là Khuê Mộc Lang hạ giới, có nhân gian tình kiếp cùng ngọc nữ Phi Hương điện, chẳng lẽ tiểu thư đã quên bao nhiêu chuyện cũ trước đây rồi sao?

Thanh Đại đỏ mặt, vốn định mắng Tần Lâm đôi câu, không nhịn được bật cười:

- Ta thấy đệ không phải là Khuê Mộc Lang, mà giống như Trư Bát Giới.

Tần Lâm đang muốn giễu cợt nàng là Cao tiểu thư, chợt trong lòng thoáng động, hỏi:

- Nàng có thích công và hươu sao do Kinh Vương phủ nuôi không?

- Vậy thì không thích, ta chỉ thấy chúng rất đáng thương, tự dưng bị giam ở chỗ này...

Thanh Đại suy nghĩ một chút, lại bĩu môi:

- Hơn nữa trong vương phủ này buồn bức đến chết được, chỉ có lúc ở cùng Tân Di tỷ tỷ còn được ung dung tự tại một chút, cho nên sau khi tỷ ấy đi ta không thích tới. Nói đến hoa cỏ cây cối, chim muông dã thú, lúc lên núi hái thuốc cùng gia gia thấy thiên nhiên, còn linh hoạt sinh động hơn nhiều so với giả sơn nhân tạo, điều thú người nuôi nơi này nhiều.

Tần Lâm nghe vậy mừng rỡ, trong lòng như có mật ngọt.

Lý Kiến Phương chờ ở cửa y quán, nôn nóng đi qua đi lại.

Hiện tại y rất muốn biết kết quả hai chuyện, thứ nhất là Lý Thời Trân có áp đảo được đạo sĩ Huyền Diệu quán hay không, thứ hai rốt cục thể tử Kinh Vương nói gì với Thanh Đại.

Nếu so ra, ngược lại y quan tâm chuyện thứ hai hơn.

Thật xa nhìn thấy hai cỗ kiệu trở lại, Lý Kiến Phương vội vàng ra ngoài nghênh đón. Vốn trên đời này không có đạo lý thúc phụ nghênh đón diệt nữ, nhưng vì quá quan tâm cho nên bất chấp.

Thanh Đại cùng Tần Lâm không có ngồi kiệu, hai người đi bộ mà quay về, thần thái rất là thân mật.

Lý Kiến Phương hưng tợn nhìn chăm chăm Tần Lâm, hận không được nuốt chửng hấn vào bụng, lập tức nặn ra khuôn mặt tươi cười hỏi Thanh Đại:

- Diệt nữ gặp thể tử rồi sao, thể tử nói gì vậy?

Mặc dù Thanh Đại không rành thể sự, nhưng đối với chuyện Lý Kiến Phương quan tâm nàng cùng thể tử lui tới quá đáng cũng có chút không nhịn được:

- Thật ra thì cũng không nói gì, chỉ là chuyển giao một ít đồ Tân Di tỷ tỷ đưa tới... Tam thúc, nếu người muốn gặp thể tử như vậy, lần sau hãy thay diệt nữ đi đi, diệt nữ thấy y cũng không phải là ba đầu sáu tay gì, có gì kỳ kỳ hiếm thấy?

Lý Kiến Phương cười khan hai tiếng, lòng nói thể tử không có ba đầu sáu tay, nhưng liên lụy tới quan hệ với y có thể một bước lên mây.

Y quay mặt qua nhìn Tần Lâm hừ một tiếng, tức giận nói:

- Tần Lâm, ngươi có trêu chọc thể tử tức giận hay không? Vương phủ có rất nhiều quy củ, chớ có lỗ mãng gây ra tai họa...

Bị Lý Kiến Phương mượn đề phát huy một phen, Tần Lâm chỉ cười không đáp, thật ra thì tâm tư vị tam thúc này của Thanh Đại cũng dễ hiểu, chẳng qua là quá mức ham lợi.

Lý Kiến Phương thấy Tần Lâm không có phản bác, trong lòng hơi buông lỏng, lại dùng lời lẽ nghiêm khắc nhắc nhở Tần Lâm:

- Vì sư không thể không nhắc nhở một câu, thiếu niên đặc ý bắt quá là tiểu đạo, sống trên đời cần phải biết giữ phận, không nên chỗ nào cũng muốn chiếm được phần hơn. Nếu cho rằng trên đời này đâu đâu cũng có thể mặc tình ỉn như ý, vậy sẽ chuốc họa vào thân. Tưởng Kinh Vương phủ đời đời vinh hoa phú quý, nếu là chọc giận thể tử, người ta chỉ cần khẽ động đầu ngón tay người đã không chịu nổi.

- Tam thúc nói gì vậy...

Thanh Đại có chút không vui:

- Thế tử cùng Tần Lâm vừa gặp đã thân, bọn họ chuyện trò vô cùng vui vẻ.

Lý Kiến Phương thầm nhủ trong lòng nha đầu này biết cái gì. Tình địch gặp nhau, nếu là lưu manh vô lại đương nhiên đôi ba câu không hợp liền động thủ đánh nhau, nhưng thế tử là nhân vật bậc nào, tự nhiên ngoài mặt tỏ ra thân thiết, nhưng lại ngầm ngầm khiến cho người phải cảm thấy xấu hổ.

Lại nhìn thấy Kinh Vương phủ đưa tới rất nhiều lễ vật, là văn phòng tứ bảo, điểm tâm thức ăn vặt Giang Nam, cùng phần bột nước các loại là Từ Tân Di tặng cho, còn những thứ quý trọng đựng trong quả vàng quả bạc kia nhất định là quà tặng của thế tử.

Lý Kiến Phương hận những vật này không phải là sinh lễ, chỉ có thể cười khanh khách nói:

- Thế tử cùng diệt nữ giao tình cũng không phải cạn, cho nhiều đồ như vậy...

Một tên hoạn quan Thừa Phụng Ty, bốn tên võ quan Nghi Vệ Ty Kinh Vương phủ áp tải lễ vật tới y quán, cầm đầu chính là vị tiểu hoạn quan dẫn Tần Lâm đi gặp thế tử, trên đường đã hỏi y tên là Trương Tiểu Dương. Cũng phải nói Tần Lâm trong bụng cười thầm, lão huynh người đã làm hoạn quan, chắc chắn là 'tiểu dương' đã bị cắt mất, bây giờ không thể làm gì khác hơn là gọi là Vô Dương thôi.

Trương Tiểu Dương đã sớm thấy qua Vương gia cùng thế tử lấy lễ đối đãi Tần Lâm thế nào, cho dù là Chỉ Huy Sứ Kỳ Châu Vệ hoặc là Tri Châu Trương Công Ngư cũng không được hưởng đãi ngộ như vậy, vì vậy dọc trên đường đi y càng cố ý lấy lòng Tần Lâm.

Không ngờ đến cửa y quán, Tần Lâm lại bị Lý Kiến Phương trách cứ một trận, Trương Tiểu Dương không tiện chen miệng, lúc này Lý Kiến Phương nhắc tới chuyện lễ vật, y bèn khéo léo phản bác:

- Lý Tam tiên sinh hiểu lầm rồi, không những Tần công tử cùng thế tử nhà ta vừa gặp đã thân, cho dù là thiên tuế gia cũng nghiêng lòng kết giao, ngồi chung một chỗ uống rượu cười nói chừng nửa canh giờ. Nếu không phải Tần công tử khước từ, Vương gia đã mở trung môn đưa tiễn, những lễ vật này cũng có hơn phân nửa là thiên tuế nhà ta tặng cho Tần công tử.

Lập tức Lý Kiến Phương ngậy người ra như phỗng, bình thường trung môn vương phủ không mở, cho dù là quan nhất phẩm đương triều tới bái kiến cũng phải đi hai cửa hông hai bên. Không ngờ rằng Kinh Vương lại muốn mở trung môn tiễn đưa Tần Lâm, hẳn là Quốc Công gia hay là khâm sai đại thần?

Nói ra quá mức không thể tưởng tượng, nhưng đối phương là hoạn quan Thừa Phụng Ty Kinh Vương phủ, sau lưng còn đi theo võ quan Nghi Vệ Ty, tự nhiên không phải là nói hươu nói vượn...

Lý Kiến Phương kinh nghi bất định nhìn Tần Lâm, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, nhớ tới mới vừa rồi dạy dỗ hần một trận, hiện tại giống như là tự châm chọc mình, càng có vẻ tay chân luống cuống.

Lúc này Thanh Đại trở thành vị cứu tinh, nhìn thấy người trong y quán từ xa trở về bèn tươi cười vỗ tay:

- Gia gia đã về rồi! Nhất định đã áp đảo đám mũi trâu Huyền Diệu quán không còn đất dung thân.

Học đồ, người làm trong y quán đều đổ xô ra nghênh đón, giống như văn võ quần thần nghênh đón Đại tướng quân đắc thắng hồi triều.

Lý Thời Trân đi ở trước nhất, Bàng Hiến đỡ lão, chòm râu bạc trắng của lão thần y đặc biệt nổi bật trong đám đông. Ừa, không đúng, vì sao sắc mặt Lý Thời Trân lại đỏ bừng, dường như đang vô cùng cảm phần bất bình, mà các đệ tử đi theo ừ ừ cúi đầu, giống như gà chọi vừa thua trận như vậy?

Thấy không ổn, Tần Lâm nghe lòng như chìm xuống, theo Lý Kiến Phương, Thanh Đại tiến ra nghênh đón.

Trên thực tế từ vẻ mặt của mọi người cũng biết kết quả như thế nào, người bên cạnh không tiện đặt câu hỏi, là Lý Thời Trân thở ra một hơi trọc khí, phần uất nói:

- Tuyền Cơ đạo trưởng kia quá ghê tởm! Lão phu nói y lý với lão, lão nói âm dương với ta. Lão phu nói âm dương, lão lại nói sang kim đan... Còn có hai yêu đạo Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử, nhìn qua bề ngoài đần độn ngu xuẩn, nhưng không biết từ đâu mà học được một thân tà thuật, quả thật vô cùng đáng ghét.

Dáng vẻ Lý Thời Trân như vậy, Tần Lâm cũng không tiện hỏi, tự có Lý Kiến Phương, Thanh Đại từ từ an ủi lão.

Lục Viễn Chí đang vô cùng áy náy, thua thiệt năm lượng bạc tiền đặt cược, Tần Lâm gọi y qua một bên, thấy dáng vẻ y buồn bã như vậy bèn nói:

- Mập, chớ tỏ ra nhụt chí như vậy có được chăng, tiền đánh cược ta sẽ lo hết, ở đây có mâm bạc, mang đi chia cho các sư huynh đệ đi.

Lục Viễn Chí cười khúc khích mấy tiếng, có vẻ ngượng ngùng.

Tần Lâm vỗ vai y một cái:

- Sớm nói nếu thua ta lo hết, không thể không giữ uy tín. Hôm nay đi Kinh Vương phủ, những thứ này đều là thiên tuế gia tặng cho.

Lúc này thiếu niên mập mới chú ý tới một đồng lớn lẻ vật, nhất thời đôi mắt nhỏ trên mặt tròn đảo lia lịa:

- Oa, Tần ca phát tài rồi! Ha ha, như vậy ta sẽ không khách sáo nữa...

Lục Viễn Chí lập tức chia bạc theo tiền đánh cược nhất nhất trả lại cho các đệ tử. Vốn là Tần Lâm đã nói trước sẽ bồi thường nếu thua, nhưng trong lòng bọn họ vẫn còn nghi hoặc. Lúc này ai nấy buồn bã cúi đầu, lần này thật sự được bù lại, tỏ ra xấu hổ nhận lại phần bạc đã thua của mình.

Lúc này Tần Lâm mới hỏi kỹ chuyện đã xảy ra, các sư huynh đệ mồm năm miệng mười kể lại.

Thì ra Huyền Diệu quán là đạo quán lớn nhất Kỳ Châu, từ trước tới nay hương khói thịnh vượng, đạo trưởng trụ trì tên là Tuyền Cơ Tử, tuy không có đạo thuật thông thiên triệt địa gì, lại có khả năng làm ọi chuyện suôn sẻ, giỏi giao thiệp với nhà quyền quý, quen thuộc cả Kỳ Châu Kinh Vương phủ, vương phủ các quận cùng với Chỉ Huy Sứ châu nha, vệ trong phủ.

Trước đó vài ngày có ba vị thể ngoại cao nhân Uy Linh chân nhân, Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử đến Huyền Diệu quán nghỉ ngơi, Tuyền Cơ Tử liền dẫn kiến đến các nơi phủ đệ, Uy Linh chân nhân kia quả nhiên đạo pháp tinh thâm, lập tức được Kinh Vương Chu Thường Quán thành tâm kính phụng.

Lần này Lý Thời Trân đi giảng đạo lý cùng yêu đạo, Uy Linh chân nhân không có ở Huyền Diệu quán, là Tuyền Cơ Tử tiếp đãi. Đạo sĩ này có miệng lưỡi vô cùng lợi hại, bắt Đông nói Tây, lúc hư lúc thực, mặc dù Lý Thời Trân tinh thông y lý nhưng bị lão ta nói vòng vo cho qua, cũng không thể chiếm được thượng phong.

Hai bên nói đến lúc căng thẳng, phải xem bản lĩnh chân thật, Lý Thời Trân bèn chế nhạo tiên thuật của đạo sĩ.

Ai ngờ Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử lại có đạo thuật phi phàm, tuy không thể thông thiên triệt địa nhưng cũng có thể sai thần khiến quỷ, tất cả mọi người đều nhìn thấy tận mắt, cho nên Lý Thời Trân không thể không bại lui mà về.

Trên mặt thiếu niên mập lộ vẻ bối phục, kéo Tần Lâm sang bên cạnh thấp giọng nói:

- Tiên duyên, ôi, chúng ta thật sự đã bỏ lỡ tiên duyên rồi... Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử chính là hai đệ đệ gặp ở Xóa Loạn thôn, người ta đã luyện được Tam Muội Chân Hỏa, còn có thể phá toái hư không, tróc ma bắt quỷ, chắc chắn, thật sự là quá giỏi...

Tần Lâm nghe vậy thâm nhủ trong lòng, con bà nó, phá toái hư không ư, ta đây còn có thể làm mưa làm gió nữa kia. Nếu như lão đầu bỉ ổi Uy Linh Tiên kia cũng có thể luyện ra Tam Muội Chân Hỏa, lão tử đã sớm thành kim đan Đại Đạo, chứng Hồn Nguyên đạo quả rồi!

Có cần giúp Lý Thời Trân lật tẩy Uy Linh Tiên hay không? Nghĩ đến những thứ cái gọi là đạo thuật kia cũng bất quá là một ít trò quỷ lừa gạt người đời, Tần Lâm tự tin tuyệt đối có thể ngay mặt vạch trần,

nhưng nhắc tới Uy Linh Tiên cùng hần cũng không có oán thù, ngược lại chuyện này còn giúp hần được Kinh Vương tặng rất nhiều lễ vật, tựa hồ lại không tiện đi đối phó người ta.

Tần Lâm quyết định chờ thêm đã. Tính ra sau khi từ Kinh Vương phủ trở lại, với trực giác bén nhạy đối với âm mưu tội phạm của hần, đã nhận ra được Kỳ Châu thành có dòng nước ngầm đang chuyển động, Kinh Vương, thế tử, Hoàng Liên Tổ, thầy trò Uy Linh Tiên, có lẽ còn có Huyền Diệu quán, đều liên lụy trong đó...

Bất quá, cho dù là ai cũng không ngờ tới rất nhanh y quán Lý thị đã gặp cửa ải khó.

Sáng sớm hôm sau, tiếng huyền não ồn ào đánh thức Tần Lâm, ra cửa chỉ thấy trước y quán có rất đông người nhốn nháo, chính giữa có đặt một cái cang trên có một người chết được phủ mền, bên cạnh có một hán tử gầy gò đầu đội khăn tang, đang không ngừng khóc lóc.

- Các vị phụ lão hương thân, các vị đại mục đại phẩm, cầu xin các người làm chứng, phụ thân ta ngã bị thương chân, mấy hôm trước đến y quán Lý gia này chữa bệnh. Y quán cho thuốc, bó nẹp chân, bảo phụ thân về nhà từ từ điều dưỡng. Không ngờ tới hôm qua lấy thuốc uống vào, phụ thân ta lại không thở được, rốt cục chết ở trên giường...

Hiếu tử vắn khăn tang khóc lớn, nhìn trộm xem thử phản ứng người chung quanh, lại cầm tay áo lau nước mắt, rung giọng nói:

- Đây không phải là trong thuốc có vấn đề, uống vào chết người sao? Rõ ràng là lang băm giết người mà...

Lý Thời Trân ở Kỳ Châu danh vọng cực cao, trong dân chúng có người không tin bèn phản bác:

- Lý thần y hành y mấy thập niên, hần sẽ không xảy ra sai lầm gì mới phải...

Bất quá hiếu tử kia khóc tới nổi trời sầu đất thảm, quả thật hết sức thê lương. Ở đây toàn là dân chúng thông thường, có mấy phụ nhân cũng rơi nước mắt theo, cũng có người tỏ vẻ đồng tình:

- Khó nói, khó nói. Người ta chỉ ngã bị thương chân mà thôi, cũng không đến nỗi chí mạng, huống chi nếu là ngã thương mà chết, đã sớm mất mạng, tại sao thảng trước không có chuyện gì, ngày hôm qua uống thuốc ngược lại chết?

- Đúng vậy, nghe nói ngày hôm qua Lý thần y đi Huyền Diệu quán mắng đạo sĩ, ôi... Quả thật là bất kính với thần tiên, trong u minh tự có báo ứng!

Hiếu tử kia thấy được người ủng hộ, càng khóc lớn tiếng hơn.

Bên cạnh hần có không ít hán tử thô lỗ ăn mặc như hương dân, giọng cao cuộc xéng, đinh ba... miệng kêu lớn:

- Lang băm hại người của Hà gia thôn bọn ta, không có dễ dàng như vậy! Không có câu trả lời công bằng, bọn ta sẽ phá hủy y quán này!

Quần tình căm phẫn, số người hiếu sự tụ tập trước y quán càng ngày càng nhiều.

Chớ cần người không phải là tin tức, người cần chớ mới là tin tức, y quán Lý thị chữa khỏi cho bệnh nhân, bọn họ tới tặng lễ treo lụa tỏ lòng cảm tạ không có chi là kỳ quái. Hiện tại Lý thần y bị mắng là lang băm giết người, đây chính là chuyện động trời, nhất thời làm kinh động dân chúng toàn thành đến xem.

38. Chương 38: Trách Nhiệm Lý Thần Y

Trong một tòa tiểu viện cách y quán không xa, Hoàng Liên Tổ nhìn cảnh tượng này, cao hứng toét miệng vui vẻ cười to:

- Lý lão nhi không biết tốt xấu, dám chọc giận Hoàng gia ta, tạm thời không đếm xỉa tới lão thì thôi, ai ngờ lão bắt tới lại dám tới Huyền Diệu quán gây chuyện, đặc tội Tuyên Cơ đạo trưởng cùng Uy Linh chân nhân. Hừ hừ, thiếu chút nữa làm hư đại sự của Hoàng gia, đây không phải là chính lão muốn chết sao?

Kim Mao Thất nửa nằm trên cang, Trương Kiến Lan, Bạch Liễm, Tôn Nhị nương cùng một đám cấm y quân dư cũng còn ở trong đại lao châu nha chịu khổ. Còn y là quan quân chính quy sở vệ, Trương Công

Ngư nể mặt Chỉ Huy Sứ Kỳ Châu Vệ thả y ra trước, nhưng bị Ngư Đại Lực đâm mấy quyền thật không nhẹ, đến bây giờ còn chưa dậy được.

Chó không đối được thói quen ăn phân, Hoàng Liên Tổ nói đến chỗ cao hứng, Kim Mao Thất cũng lập tức thối y lên:

- Hoàng... Hoàng Đại nhân diệp kê! Lần này Lý lão nhi là Trư Bát Giới soi gương, trong ngoài không phải là người (mất lòng cả hai bên). Lần này bị như vậy, chẳng những làm cho y quán của lão phải đóng cửa, còn phải trị tội lang băm giết người. Để xem lão còn có thể đối nghịch với Hoàng Đại nhân nữa hay không.

Mấy tên thủ hạ xung quanh cũng cười theo:

- Đúng vậy, đến lúc đó lão bắt tử còn không ngoan ngoãn đưa tiểu nương tử, à không, là tẩu phu nhân đến trong phủ Hoàng Đại nhân?

Hoàng Liên Tổ cất tiếng cười dâm dăng đắc ý, chỉ bất quá khí thế tiếng cười đã không còn được như trước kia. Nhìn lại xung quanh, một đám cấm y quân dư cùng Trương Kiến Lan, Bạch Liễm đều bị nhốt trong đại lao, bên người chỉ còn lại hai ba con mèo con chó, so sánh với trước kia tiền hô hậu ủng, quả thật hiện tại có hơi cô đơn chiếc bóng.

Mà hết thấy chuyện này là do họ Tần ban tặng, Hoàng Liên Tổ lại càng hận Tần Lâm sâu tận xương tủy.

Kim Mao Thất lại nhân cơ hội bồi thêm:

- Bộ Đầu họ Thôi châu nha, tráng ban Ngư Đại Lực, Thạch Vi, còn có tiểu tử họ Tần, mấy tên này chẳng ra gì. Hoàng Đại nhân chờ có cơ hội, cần phải trút giận giùm huynh đệ chúng ta trước mặt Kinh Vương Thiên Tuế.

Hoàng Liên Tổ đang cao hứng trên đầu, nghe Kim Mao Thất nhắc tới Tần Lâm sắc mặt cũng tối sầm, thầm nghĩ: ‘Thạch Vi cũng không nói, họ Tần ở trước mặt Vương gia chỉ sợ còn oai phong hơn ta. Chỉ không biết Uy Linh chân nhân đạo pháp thông huyền, thế ngoại cao nhân, tại sao nói chuyện giúp họ Tần kia?’

Trong lòng đã quyết, y nghiêng răng một cái:

- Không quan hệ, bây giờ để cho họ Thạch đắc ý thêm mấy ngày, còn bọn Ngư Ban Đầu, Thôi Bộ Đầu nữa, chờ sau khi chuyện của ta thành công, sẽ cho từng người bọn chúng biết tay.

Kim Mao Thất gật đầu một cái, mặc dù gần đây chịu không ít đau khổ, cảm thấy chỗ dựa Hoàng Liên Tổ này cũng chưa chắc đã có thể lực lớn như vậy, nhưng hiện tại nghe y cả quyết, cũng hết sức tin tưởng không nghi ngờ.

Hoàng Liên Tổ lại hồ nghi nói:

- Người chết kia trùng hợp như vậy, chẳng lẽ là do các người giết chết? Nếu Ngộ Tác tra ra được sẽ không dễ gì qua mặt...

- Quả thật là tự lão chết.

Kim Mao Thất cười bồi:

- Là Tuyên Cơ đạo trưởng dùng Nha Bài Thần Số tính ra, chúng ta vừa tìm quả nhiên gặp được nhà này có người chết. Cho dù là ngài không tin được những huynh đệ thủ hạ ta đây, chẳng lẽ còn không tin được Tuyên Cơ đạo trưởng sao?

Hoàng Liên Tổ nghe vậy gật đầu liên tục, cười đến tận mang tai, gõ quạt vào lòng bàn tay một cái:

- Ha ha, Lý lão nhi chết chắc, họ Tần cũng xong đời theo! Đến lúc đó, tiểu mỹ nhân còn chạy thoát được bàn tay của Hoàng gia ta sao?

Lý Thời Trân được Bằng Hiến cùng Lý Kiến Phương đi cùng lo lắng trùng trùng ra khỏi y quán.

Mới vừa rồi đã điều tra qua, bệnh nhân này đúng là vào tháng trước từng tới chẩn bệnh qua, là lúc lên núi đốn củi ngã gãy chân, mặc dù đã lớn tuổi nhưng cũng không lo tới tính mạng, sau khi uống thuốc nằm nghỉ ngơi sẽ không có gì đáng ngại.

Lúc ấy là Bàng Hiến khai toa thuốc, tự tay nắn xương, bó nẹp chân cho lão. Lý Thời Trân xem qua toa thuốc kia, coi như là trung chính bình hòa, quân thần tá sứ hỗ trợ lẫn nhau, tuyệt đối sẽ không có sai lầm gì.

Thế nhưng bệnh nhân chết một cách không giải thích được như vậy, người nhà một mực khẳng khái cho là lang băm giết người, cũng không oan uổng sao?

Lý Thời Trân hành y mấy chục năm cứu mạng vô số người, thấy lão nhân gia đi ra, dân chúng tự động nhường ra một con đường, để cho bọn họ đi tới giữa đám đông, bên cạnh cánh người chết.

Suy nghĩ một chút, về mặt Lý Thời Trân ôn hòa hỏi hiệu tử kia:

- Không biết vị bằng hữu này xưng hô như thế nào? Lúc lệnh tôn trở về có theo đúng phương phục dược, đúng giờ xoa bóp, giải khai ứ huyết cho lão không?

- Hừ!

Hiệu tử ngẩng đầu lên, gương mặt sưng húp, hai mắt đục ngầu phát vàng, hung tợn nhìn chằm chằm Lý Thời Trân, nổi giận mắng:

- Lang băm, chính là uống phải độc dược của lão mới hại chết phụ thân ta như vậy.

Lý Thời Trân bị đại nhục này cũng không so đo, thần sắc vẫn bình thản, vén mền che nửa thân dưới của thi thể ra, trước hết sờ sờ xương ống chân thăm dò, sau đó nhìn Lý Kiến Phương, Bàng Hiến gật đầu một cái:

- Không sai, đã nắn xương rất tốt, nếu như người còn sống, chỉ cần hai tháng là có thể xuống đất đi lại.

- Đi cái rắm!

Hiệu tử từ dưới đất bò dậy, nước bọt li ti văng đầy mặt Lý Thời Trân:

- Phụ thân ta đã chết, lão còn nói ra những lời diên khùng này làm gì?!

Có vị tiểu lão đầu bảy mươi ra ngoài gầy gò thấp bé, chính là tộc trưởng họ Hà ở Hà gia thôn, rốt cuộc còn có mấy phần kiến thức, đưa tay kéo hiệu tử lui về phía sau:

- Hà Nhị Lang, ngươi gấp cái gì? Là thuốc có vấn đề hay là bị bệnh khác, cứ để Lý tiên sinh xem kỹ rồi hãy nói.

Tần Lâm ở bên cạnh nghe âm thầm cau mày, Hà lão đầu này thật là lợi hại, chỉ một câu nói đã đổ hơn phân nửa trách nhiệm về phía y quán.

Lý Thời Trân cũng không cãi lại, lại nhẹ nhàng vén mền che nửa thân trên thi thể, lộ ra gương mặt người chết bởi vì mất đi sinh mạng mà trở nên tái nhợt, cũng mang theo sắc tím bầm, hơn nữa cơ mặt rúm ró vằn vẹo trông hết sức ghê người.

Nhất thời xung quanh dân chúng xôn xao một trận, kẻ nhát gan đã vội vàng lui về phía sau mấy bước.

Định thần nhìn kỹ, chỉ thấy khóe miệng người chết kia còn mang theo dấu vết màu nâu sẫm mờ mờ, rõ ràng là nước thuốc Trung dược lưu lại.

Lý Thời Trân kê mũi ngửi một cái, xoay người hỏi Hà tộc trưởng cùng Hà Nhị Lang:

- Cạn thuốc mang tới chưa?

Nếu tới y quán đòi công đạo, dĩ nhiên phải mang tới cạn thuốc, Hà tộc trưởng lấy ra một cái bao vải nhỏ, nhưng cầm trong tay không đưa cho Lý Thời Trân, về mặt tỏ ra đề phòng, phòng lão táy máy tay chân tráo đổi được vật.

Lý Thời Trân cười khỏ, đến chỗ này cũng chỉ có thể ình cây ngay không sợ chết đứng để tự an ủi, đưa ra hai đầu ngón tay lục trong cạn thuốc một hồi, đã phân biệt được rõ ràng.

- Đúng là mấy vị thuốc trong toa thuốc của con...

Thanh âm Lý Thời Trân trầm thấp nói với Bàn Hiến:

- Hơn nữa vì sư cũng ngửi qua mùi ở khoe miệng người chết, bên trong nước thuốc cũng không giống như đã bị động tay chân.

Lý Thời Trân được xưng là Dược Vương, kinh nghiệm phong phú bậc nào. Chỉ cần trong nước thuốc hơi có chút không đúng, chắc chắn sẽ không qua được mắt lão.

Nếu lão nói như vậy, trách nhiệm y quán rất lớn.

Bàn Hiến vội vàng bẩm:

- Chung quy là đệ tử hoang đường, chuyện này hãy để cho đệ tử cùng y tới công đường một lần đi.

- Không đúng, không phải là lỗi của con...

Lý Thời Trân lắc đầu một cái:

- Con ra toa thuốc hết sức trung chính bình hòa, thuốc do tiệm thuốc thuộc y quán chúng ta bốc cũng không thể nào có lầm lẫn trong đó, nói không chừng có nguyên nhân khác khiến cho bệnh nhân tử vong.

Bàn Hiến cùng Lý Kiến Phương liếc mắt nhìn nhau, như có sở ngộ.

Lý Thời Trân quan sát Hà Nhị Lang một phen, thấy người này một thân mùi rượu, tinh thần cũng cực kỳ suy sụp, trong bụng âm thầm thở dài, lấy lại bình tĩnh hỏi:

- Sau khi lệnh tôn trở về tỉnh dưỡng, có uống thuốc đúng giờ hay không? Mỗi ngày cách hai canh giờ người có trở mình cho lão, xoa bóp để đánh tan huyết ứ hay không?

Nghe đến đó, tim Tần Lâm chợt đập mạnh một cái, cũng hiểu ra được vài phần.

Hà Nhị Lang gân cổ định cãi lại, nhưng Hà tộc trưởng khuyên nhủ y, trong giọng điệu tỏ ra châm chích Lý Thời Trân:

- Mặc dù Hà Nhị Lang là một tên tửu quỷ, con bạc, nhưng cha ruột y bệnh nằm một chỗ, còn có thể không chăm sóc tốt hay sao? Lý thần y, ta thấy ngài nên suy nghĩ tìm nguyên nhân khác đi!

Lần này Lý Thời Trân hết sức khó khăn, thuật kỳ hoàng từ cổ truyền xuống có Tứ Chấn Pháp, là vọng vẫn thiết, nhưng cổ thi thể này lạnh như băng, trên mặt tím bầm một mảnh, không có cách nào vọng khí sắc. Người chết không thể mở miệng nói chuyện, cũng không nghe được tiếng thở. Hồn đã về cõi âm, không thể hỏi ra được triệu chứng gì, tim đã ngừng đập, làm sao bắt mạch?

Tứ Chấn Pháp đều là nhằm vào người sống, đối mặt một cỗ thi thể cứng rắn lạnh như băng, cho dù Lý Thời

- Đúng... đúng là đã từng bóp miệng lão nhân gia, nhưng đó là vì phụ thân ta uống độc dược lang băm, đến chết vẫn còn há miệng. Lúc ấy ta đây làm con trai cảm thấy không đành lòng, nghĩ thầm không thể nhập quan với bộ dáng như vậy, cho nên dùng sức khép miệng lại cho người. Đúng, đúng vậy, không phải là mở ra, mà là khép lại!

Người này quả thật có mấy phần nhanh trí! Tần Lâm âm thầm thở dài, Hà Nhị Lang không tới Hoàng Hà tâm không chết, nhưng nếu ta đã nhúng tay, chân tướng tuyệt đối không thể nào bị che giấu!

Tần Lâm vẫy vẫy tay, kêu Tiêu Ngộ Tác đến trước người:

- Mời xem con người người chết này, rõ ràng là đã trở nên vắn đục không còn hình dạng, có thể thấy đã chết được từ mười canh giờ trở lên. Hà Nhị Lang nói giờ Sửu qua đời, không phải là đặt điều nói láo sao?

Nhưng lần này đây Tiêu Ngộ Tác không tán thành Tần Lâm hai tay giống như những lần trước, mà là do dự rề rà, mắt nhìn thẳng vào Trương Công Ngư.

Trương Công Ngư không chịu nổi, lên tiếng oán trách:

- Không trách tiền nhân nói cho dù là thanh quan công chính tới mức nào, cũng khó mà chịu được hạ quan thuộc cấp xảo quyệt lừa gạt qua mắt. Dáng vẻ của Tiêu lão ca người quả thật xảo quyệt vô cùng, có lời gì cứ nói, có rắm cứ việc đánh đi!

Tiêu Ngộ Tác bất đắc dĩ cười cười, nịnh nọt thượng quan chính là đạo lý an thân lập mệnh trong nhà môn vạ năm không dời đổi, suy nghĩ một chút Trương Công Ngư vẫn muốn tìm ra chân tướng, mình chỉ là một Ngộ Tác nho nhỏ cũng không đủ sức gánh nổi trách nhiệm, vì vậy nói thật:

- Tiểu lão nhi khám nghiệm thi thể cũng có mấy chục năm, biết sau khi người chết con người sẽ trở nên vắn đục, nhưng chết bao lâu sẽ vắn đục thành hình dáng gì, tiểu lão nhi thật sự không biết chính xác, trong Tẩy Oan Tập Lục cũng không có đề cập tới.

Tiêu Ngộ Tác vừa sợ đắc tội Tần Lâm, nhìn nhìn sắc mặt hắn cũng không có gì thay đổi, lại lấy lòng nói:

- Nói không chừng cao thủ Hình bộ Lục Phiên môn kinh sư có thể nhìn ra được.

Trương Công Ngư cũng không nhịn được nữa, một chân đá Tiêu Ngộ Tác, tức giận nói:

- Bậy bạ! Chờ Hình bộ từ kinh sư tới đây, thi thể này đã thối rữa chỉ còn xương trắng.

Lần này khó giải quyết, Trương Đại lão gia đưa ánh mắt nhìn về phía Tần Lâm.

Tần Lâm cũng chỉ có cười khổ, những nội dung thương tích khác nhau khi còn sống và sau khi chết, thi ban, thi cương... này, trên Tẩy Oan Tập Lục có ghi lại, lại là thường gặp bên ngoài thi thể, tự nhiên Ngộ Tác có điều hiểu biết. Mà chi tiết con người thủy tinh thể sau khi chết trở nên vắn đục này quá kín đáo tỉ mỉ, Tẩy Oan Tập Lục không có ghi lại, Ngộ Tác cũng sẽ không chú ý, đây cũng là chuyện không có cách nào.

Cũng có nghĩa là bản thân Tần Lâm có thể dùng các loại hiện tượng như thủy tinh thể vắn đục để phán đoán thời gian tử vong, cùng với suy đoán chân tướng vụ án, nhưng không thể dùng làm chứng cứ trình đường, không cách nào tạo thành đòn tuyệt sát đối với nghi phạm.

Thanh âm ủng hộ Hà Nhị Lang càng ngày càng lớn, sắc mặt hương dân Hà gia thôn đắc ý trở lại. Làm sao người của Hà gia thôn làm loại chuyện mượn thi thể lừa gạt như vậy được, rõ ràng là thuốc của lang băm có vấn đề, Hà Nhị Lang đã nói rõ ràng, lúc phụ thân y chết không ngậm miệng lại được.

Hà Nhị Lang cảm thấy mình vừa tìm được cọng rơm cứu mạng, dương dương đắc ý đối với kỹ xảo thông minh của mình. Thanh âm sau lưng ủng hộ càng lớn, y càng thêm tự đắc, khiêu khích nhìn chằm chằm Tần Lâm, càng tỏ ra phách lối.

Tần Lâm chẳng qua là dùng ánh mắt thương hại nhìn y, người này chết đến trước mắt còn không biết, chân chính vừa đáng buồn lại đáng hận.

Chỉ cần giải phẫu thi thể, tất cả vấn đề cũng có thể phơi bày ra ánh sáng, đến lúc đó người còn có thể trốn được tội danh mượn thi thể lừa gạt không?

Tần Lâm nhìn Trương Công Ngư chấp tay:

- Đại nhân minh giám, rõ ràng là sau khi người chết bị cạy miệng ra đổ vào nước thuốc, mượn chuyện này vu hãm y quán Lý gia. Bây giờ thị phi đã rõ, Hà Nhị Lang muốn cưỡng từ đoạt lý nói dối, xin Đại nhân cho phép văn sinh giải phẫu thi thể, tra rõ chân tướng!

- A?!

Ánh mắt của Trương Công Ngự trong nháy mắt trợn thật lớn, nhìn Tần Lâm như chưa hề quen biết, thậm chí bị dọa sợ đến lui về sau một bước.

- Tần thể diệt tôn không thể lỗ măng!

Lý Thời Trân không để ý tuổi cao ra sức xông tới, chộp lấy tay Tần Lâm kéo về phía sau, thần sắc để lộ trên mặt vô cùng kinh hoảng.

Tần Lâm thấy vậy gãi gãi đầu, không hiểu vì sao phản ứng của bọn họ lại mạnh mẽ tới mức như vậy.

40. Chương 40: Giải Phẫu

Nghe nói Tần Lâm muốn giải phẫu thi thể kiểm nghiệm, tất cả dân chúng vây xem đều kích động, hiện trường nhốn nháo một mảnh.

Thì ra vào thời này thân thể phát phu do cha mẹ sinh ra không thể tùy tiện phá hủy. Cho dù là Ngộ Tác kiểm nghiệm thi thể cũng lấy kiểm nghiệm bên ngoài thân làm chuẩn, không thể tiến thêm một bước phá hư thi thể, chỉ có tình huống cực kỳ đặc thù mới cho phép giải phẫu.

Giống như bây giờ, Tần Lâm nói lên giải phẫu thi thể là mạo hiểm cực lớn, bởi vì hình luật Đại Minh quy định: ‘Nếu tàn hủy tử thi người khác, phạt một trăm trượng, lưu đầy ba ngàn dặm’. Nếu như Tần Lâm giải phẫu thi thể không phát hiện được vấn đề, dựa theo điều luật này hẳn sẽ phải chịu một trăm trượng, lưu đầy bên ngoài ba ngàn dặm!

Lý Thời Trân nắm cánh tay Tần Lâm, giọng nói hết sức thành khẩn:

- Tần thể diệt tôn, lão phu đã sống đến cuối đời, cho dù là mắc tội lang băm giết người, bất quá chỉ là chút phù danh trôi theo dòng nước. Mà con tuổi còn trẻ phong hoa đang thịnh, nếu có cái gì sơ suất, sau này sẽ trở thành thân có tội, là nỗi nhục cả đời. Con không nên giải phẫu, để cho lão phu nhận tội danh đi.

Lý Kiến Phương nghe phụ thân muốn nhận tội lang băm giết người, nhất thời cơ mặt co giật liên hồi, muốn nói lời ngăn cản, lại biết rõ không thể thay đổi tâm ý của phụ thân, chỉ có thể giậm chân phát ra tiếng thở dài nào nộ.

Tần Lâm đột nhiên quay đầu lại nhìn Thanh Đại cười cười:

- Sư tỷ, theo tỷ là nên giải phẫu hay không?

Thanh Đại đã rơi vào tình thế khó xử, nếu không giải phẫu, để cho gia gia đầu tóc bạc phơ nhận tội, danh dự hành y cả đời không còn giữ được. Nếu như giải phẫu, hơi có sai lầm Tần Lâm sẽ phải mắc phải tội danh tàn hủy thi thể, chịu một trăm hèo, lưu đầy bên ngoài ba ngàn dặm.

Hai tay thiếu nữ nắm lấy nhau thật chặt, mười đầu ngón tay bóp tới bóp lui, tim nhảy thình thịch như trống trận, nước mắt trong suốt như từng hạt trân châu lăn xuống.

- Vậy nàng có tin thủ đoạn của ta hay không?

Thiếu nữ nghe vậy ngẩng đầu lên, đôi mắt đắm lệ mông lung nhìn Tần Lâm, chỉ thấy tên này đang cười xấu xa, hồn nhiên không thêm để ý, vẫn đậm phong khinh lại lộ vẻ tự tin, cho người ta có cảm giác tuyệt đối có thể tin được.

Nàng không tự chủ được gật đầu một cái.

- Tốt lắm...

Tần Lâm lại dùng thanh âm chỉ có Thanh Đại có thể nghe được nói:

- Sau khi chân tướng rõ ràng, nàng không thể gọi ta là sư đệ nữa... Phải gọi là Tần ca ca.

Lời của Tần Lâm tựa hồ mang theo ma lực nào đó không thể kháng cự, trong lúc nhất thời Thanh Đại ngơ ngác, không kịp hăm được gặt đầu một cái.

Cười ha hả, Tần Lâm đi tới trước người Trương Công Ngư:

- Xin hỏi Trương phụ mẫu, nếu văn sinh giải phẫu từ thi thể phát hiện chứng có Hà Nhị Lang mượn thi lường gặt, như vậy văn sinh có tội hay không?

Trương Công Ngư lắc đầu như trống bỏi, ô sa trên đầu lay động một trận:

- Tự nhiên vô tội, luật Đại Minh kẻ vu cáo sẽ bị phản tọa (lấy tội danh và hình phạt của người bị vu cáo ghép cho kẻ vu cáo), tội danh tàn hủy thi thể cũng phản tọa cho Hà Nhị Lang... Bất quá người thật sự nắm chắc sao?

Thần thái Tần Lâm vẫn ung dung như trước:

- Xin cho văn sinh thử một lần.

Trương Công Ngư thầm than trong bụng, một khi mổ thi thể ra, chuyện này sẽ trở nên lớn tới mức khó có thể thu thập được. Nhất định một trong hai người Tần Lâm và Hà Nhị Lang phải bị phạt trăm trượng, dày ba ngàn dặm.

Thật sự không muốn Tần Lâm mạo hiểm lớn như vậy, tính tình hảo lão nhân của Trương Đại lão gia lại phát tác, về mặt tỏ ra ôn hòa hỏi Hà Nhị Lang:

- Người cũng đã nghe thấy, nếu như Tần tiểu ca thật sự mổ thi thể ra, trong hai người các người chắc chắn sẽ có một người xui xẻo, không bằng lão gia ta đứng giảng hòa thay các người. Lão gia ra hai mươi thỏi bạc an táng phụ thân người, các người mạnh ai nấy chấm dứt kiện tụng. Như vậy thứ nhất các người sẽ không cần mạo hiểm bị dày ba ngàn dặm, thứ hai lệnh tôn cũng có thể toàn thi thể nhập thổ vi an, người thấy thế nào?

Nếu như Hà Nhị Lang chỉ có một mình cũng sẽ bằng lòng đáp ứng, thế nhưng tộc trưởng Hà lão đầu cùng chúng hương dân một mực cho rằng thi thể tuyệt đối sẽ không có vấn đề, làm cho y rơi vào thế cõn hổ không thể xuống được, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt nói:

- Phụ thân ta chính là bị y quán lang băm này hại chết, bất kể thế nào ta cũng kiện, mặc cho các người giải phẫu, cuối cùng phải cho ta một câu trả lời công bằng.

- Cần gì như vậy, lệnh tôn đã chết, thi thể còn bị hủy...

Trương Công Ngư bắt đầu dĩ thử dài, y làm Tri Châu cũng không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là hạ lệnh đưa thi thể tới phòng xác châu nha giải phẫu.

Ai ngờ tộc trưởng Hà lão đầu chặn lại không cho thi thể đi:

- Trương phụ mẫu, chúng ta tin được ngài, nhưng ai biết những người khác có thể giở trò quỷ hay không? Muốn giải phẫu phải tiến hành ở nơi này, mọi người cùng quan sát mới không có sơ suất.

Dứt lời lão còn nhìn thẳng Tần Lâm, quả thật nói rõ nghi ngờ Tần Lâm sẽ giở trò trong khi giải phẫu.

Trương Công Ngư không biết làm sao, không thể làm gì khác hơn là lệnh cho bọn nha dịch đi chợ Nam mua một ít tre, chiếu cỏ, mấy cây cọc, dựng lên bên đường một túp lều, chuyển thi thể vào trong lều này giải phẫu.

Ánh mắt tất cả mọi người tại đây hoặc kính nể hoặc sợ hãi, tập trung vào người Tần Lâm. Chỉ thấy hán vèn vạt trường sam giắt lên ngang hông, hùng dũng nghênh ngang sải bước đi vào lều. Thật sự là vì nghĩa chẳng quay đầu, sắc mặt hán ngang nhiên như thường, tràn đầy chính khí không chút nào tỏ xiết.

Trương Công Ngư thấy vậy kích động lớn tiếng ngợi khen:

- Hay ột Tần Mộc Cận vì báo ân sư thân chẳng từ nan! Khổng viết thành nhân, Mạnh viết thủ nghĩa, Tần Mộc Cận hôm nay sát thân thành nhân, xả sinh thủ nghĩa. Năm xưa Dương Trung Mẫn công đàn hặc gian tướng Nghiêm Tung, trói ngoài chợ Tây kinh sư, so ra tình cảnh hôm nay cũng không kém bao nhiêu.

Tần Lâm nghe vậy sững sốt, suýt chút nữa cầm rơi xuống đất, thầm nhủ trong lòng mình biểu diễn quá mức rồi, quay đầu lại ném cho Trương Công Ngư một ánh mắt u oán: Đại ca, ta còn chưa có chết kia mà...

Dân chúng cũng sinh lòng hiếu kỳ, nhất là bọn lưu manh còn đồ trong thành bội phục nhất hảo hán gan lớn dám làm dám chịu, Tần Lâm không sợ lưu đầy ba ngàn dặm, dám giải phẫu người chết, bọn họ lập tức sinh lòng bội phục, cũng hết sức tôn kính hẳn.

Ngay cả các hương thân Hà gia thôn cũng kính nể Tần Lâm vì giải oan cho sư môn, dám mạo hiểm lớn như vậy, cả đám hậu sinh mới đầu không ngừng dùng lời lẽ thô tục thóa mạ, lúc này đã ngậm miệng lại.

Thanh Đại lại càng nôn nóng hơn, đôi mắt trong veo hiện tại đã khóc sưng húp như hai quả đào. Có lẽ mấy câu nói cuối cùng kia của Tần Lâm khiến cho nàng cảm thấy tên sư đệ ngốc này là vì mình mới làm chuyện ngốc này. Trái tim thiếu nữ thổn thức, sầu lo vương vấn:

- Ngốc tử, chỉ vì kêu người một tiếng Tần ca ca, đáng giá sao?

Không ngờ Tần Lâm mới vừa vào lều lại đi ra, Thanh Đại cho rằng hẳn có phát hiện gì mới, tim như nhảy ra ngoài lồng ngực.

- Ai... ai có khoái đao cho ta mượn một thanh?

Tần Lâm lúng túng gãi gãi đầu hỏi.

Phụt... Toàn trường suýt chút nữa hộc máu.

Yêu đao của bọn nha dịch là đồng nát sắt vụn, cũng xấu hổ không dám lấy ra. Ngược lại Tú Xuân đao của Cẩm Y Vệ không tệ, có mấy tên Hiệu Úy nhao nhao nói:

- Dừng của ta đi, hôm qua ta mới vừa mài xong!

- Dừng của ta đi, là đao bằng thép ròng rất tốt!

- Làm gì vậy, lão tử còn chưa nói gì kia mà, các người còn ra thể thống gì nữa!?

Thạch Vi gầm lên một tiếng, mấy tên Hiệu Úy chấn động toàn thân, không thể làm gì khác hơn là lú lú rú rú lui trở về.

Thạch Vi dương dương đắc ý trợn mắt nhìn đám thủ hạ của mình mấy lần, hàm râu rậm rạp cũng đã dựng đứng lên trời. Thịnh tình y khom lưng trước mặt Tần Lâm, hai tay dâng bội đao lên:

- Tần huynh đệ, dừng của ta đi, chắc chắn tốt hơn của đám chết bầm kia!

Trời ơi... các Cẩm Y Hiệu Úy suýt chút nữa hộc máu ngất tại chỗ.

Tần Lâm lại khoát tay áo một cái, cười khổ nói:

- Đao này quá dài quá lớn, có loại nhỏ hơn hay không?

Thời này ngoại trừ thái đao ra chỉ có chiến đao, muốn loại đao sắc bén lại nhỏ quả thật khó tìm, dù sao trong châu huyện trong vòng mấy chục năm cũng chưa chắc đã xảy ra vụ án cần phải giải phẫu thi thể.

Lục Viễn Chí thoáng động trong lòng bèn hỏi:

- Tần ca, nhà ta có đao nhọn dừng mổ heo lóc xương, lấy số nhỏ nhất cho huynh được không?

Đao giết heo? Lần này đến phiên Tần Lâm suýt chút nữa hôn mê, nhưng không có cách nào cũng đành huynh àn F

Tần Lâm dùng vải sạch lau tay, nửa cười nửa không nhìn chăm chăm Hà Nhị Lang. Hà Nhị Lang đang mềm nhũn thân hình ngồi dưới đất, trong lúc vô tình chạm vào ánh mắt của hắn, lập tức run lên, chỉ cảm thấy ánh mắt Tần Lâm tựa hồ dao bén đâm thẳng vào tim mình.

- Khuyên người vẫn nên nói chuyện thành thật ngoan ngoãn đi, nếu như là tử tội, hà cớ gì tiện nghi cho người khác tiêu dao ngoài vòng pháp luật? Nếu như còn có một đường sinh cơ, vì sao không thành thật khai báo để cầu sống?

Từng lời của Tần Lâm như búa nện thẳng vào tim Hà Nhị Lang, y thở ra một hơi thật dài, ngoan ngoãn nói ra chân tướng.

Hà Nhị Lang là một tên tửu quỷ, ham mê đồ bạc, cùng cha già sống nương tựa lẫn nhau, ít ngày trước phụ thân y lên núi đồn củi té gãy chân, tới y quán Lý thị xem bệnh hốt thuốc. Y cũng không hết lòng chiếu cố, mà là cả ngày đi ra ngoài đánh bạc, bằng không cũng uống rượu say.

Khuya ngày hôm trước y lại uống say mềm, lão đảo chui vào trong bụi cỏ ngủ một giấc, buổi trưa lúc trở về nhà lại phát hiện cha già đã ngã xuống giường chết đi.

Nhà y ở bên ngoài thôn dưới chân núi, cũng không có hàng xóm có thể giúp một tay khẩn liêm, nghĩ đến phụ thân đời này sống không được tốt cũng có lòng sám hối. Bèn đi lên trên trần tìm đạo sĩ nhờ cầu nguyện cho phụ thân đã mất, cho âm hồn người chết sớm được siêu sinh.

Tới chỗ của đạo sĩ, bọn họ lấy rượu mời y, Hà Nhị Lang nhìn thấy rượu liền không đi nổi nữa. Qua một hai canh giờ về đến nhà, thấy có Kim Mao Thất dẫn người chờ ở đó, nói cho y biết nấu thuốc rót cho phụ thân mình uống, sau đó đồ tội danh lang băm giết người cho y quán Lý thị, là có thể gạt được một khoản tiền không nhỏ.

Hà Nhị Lang vừa mê đánh bạc lại thích rượu ngon, lúc này không có đồng xu dính túi, nghe thấy chủ ý này bất chấp tất cả, lập tức làm theo.

Phụ thân y chết đã một lúc lâu, thi cương khiến iệng tử thi khép lại thật chặt, Hà Nhị Lang mất không ít công sức mới có thể cạy ra đổ một ít thuốc vào. Sau đó y la to lên, ước hẹn hương thân toàn thôn kéo tới y quán Lý thị trong thành đòi công đạo.

Không ngờ chính là vì cạy miệng thi thể rót thuốc làm cho thi cương bị phá hư, Tần Lâm chỉ cần nhẹ nhàng dùng sức đã mở được miệng thi thể ra, rốt cục làm bại lộ gian mưu mượn thi thể lừa gạt của Hà Nhị Lang.

- Ôi, nếu sớm biết như vậy, dù... dù đánh chết ta cũng không dám làm...

Hà Nhị Lang cực kỳ hối hận.

Trương Công Ngư nghiêm mặt nói:

- Cái này gọi là lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt!

Sau đó phát tay một cái chuẩn bị lệnh cho nha dịch áp giải y đi.

Tần Lâm suy nghĩ một chút, lại hỏi:

- Người có biết bọn Kim Mao Thất hiện tại ở đâu không? Nếu người gây chuyện ở đây, y vì chỉ huy thủ hạ kích động dân loạn, nhất định sẽ ở cách đây không quá xa!

Hà Nhị Lang không chút do dự chỉ chỉ một tòa tiểu trạch viện cách đó không xa.

Không cần bất cứ mệnh lệnh nào, Thạch Vi tựa như một trận gió xông ra ngoài.

Hà lão đầu theo ở phía sau, nhảy lên kêu la:

- Con bà nó, họ Kim dám xúi giục người của Hà gia thôn ta, cho rằng già trẻ lớn bé chúng ta đều ngu ngốc cả sao?

Vì vậy đám người Hoàng Liên Tổ, Kim Mao Thất đợi ở tiểu viện nhìn thấy thật nhiều Cẩm Y Vệ chen chúc kéo tới, lập tức đến nổi tan gan vỡ mật, lại thấy phía sau còn có không ít hương dân giơ cao cuộc xềng, bô cào đình ba...

Hoàng Liên Tổ vội vàng nhảy lên tường:

- Huynh đệ đi trước một bước, Kim lão ca khá bảo trọng.

Dứt lời nhảy xuống đầu tường, đâm đầu chạy như chó nhà có tang.

Mấy tên lưu manh thấy tình thế không ổn cũng thoa dầu vào lòng bàn chân, theo cửa sau bỏ chạy.

Chỉ còn lại Kim Mao Thất nằm trên cang, cổ nhin đau đớn bò dậy muốn bỏ chạy, nhưng chưa chạy được mấy bước cửa viện đã bị đập tung.

Sau đó trong sân truyền đến tiếng Kim Mao Thất gào thét thê lương:

- Các vị có... có lời gì cứ nói, đừng... đừng đánh... Ôi chao, cứu mạng...

Kim Mao Thất bị hương dân Hà gia thôn đánh gần chết, Thạch Vi mang theo một đám Cẩm Y Hiệu Úy thủ hạ khoanh tay đứng bên cạnh vừa xem vừa cười, đến cuối cùng thấy sắp không được mới kéo y như chó chết tới trước mặt Trương Công Ngư.

Người này cũng hiểu được lợi hại, khẳng khẳng một mực nói không có xúi giục Hà Nhị Lang, mà vì Hà Nhị Lang cầu sống cho nên khai loạn.

Không có bằng chứng, y là quan quân hiện nhiệm vệ sở, Trương Công Ngư cũng không thể động hình đánh khảo, không thể làm gì khác hơn là nể mặt Chỉ Huy Sứ Kỳ Châu Vệ, để ấy tên quan quân Tả Sở đem Kim Mao Thất nửa chết nửa sống đi.

Sau đó, Trương Công Ngư bảo người châu nha áp giải Hà Nhị Lang trở về nha môn, lại khen ngợi Tần Lâm một phen, cũng xem trọng Lý Thời Trân hơn trước mấy phần, khen lão 'Đào lý bất ngôn, hạ tự thành hê' (Người ngay thẳng không cần nói nhiều, tính chính trực đã nói giùm họ.) 'Diệu thủ rừng y, tạo phúc quê nhà'.

Thừa dịp Lý Thời Trân khách sáo cùng Trương Công Ngư, Tần Lâm tìm Thanh Đại, cười hề hề vô cùng bại hoại:

- À... dường như... dường như có người đã từng hứa...

Thanh Đại đỏ mặt cúi thấp đầu, hai tay nhỏ bé mân mê vạt áo không ngừng, dùng dư quang khóe mắt then thùng liếc nhìn Tần Lâm.

Đang lúc có kẻ tự cho là mình sắp sửa thăng cấp thành Tần ca ca, Thanh Đại chột nhướn mày, mũi nhỏ hít mấy cái, tiến tới bên người Tần Lâm ngửi một cái, vội vàng dùng tay nhỏ bé liên tục phe phẩy.

- Thật là thối, thật là thối!

Thanh Đại như một làn khói chạy trở về hậu viện.

Tần Lâm ngơ ngẩn, buồn bã mất mát.

Tính hẩn cũng không phải là ít lời cục mịch hướng nội, ngược lại kiếp trước còn thường ba hoa miệng lưỡi với các nữ cảnh sát của đội cảnh sát giao thông, cơ quan cục... chộc cho các mỹ nữ thét lên mắng lưu manh. Chỉ tiếc đến lúc xác định quan hệ, các nữ cảnh sát thi nhau rời xa hẩn. Ai mà muốn nói lời yêu thương với một kẻ suốt ngày giao thiệp cùng thi thố, không sợ tối ngủ thấy ác mộng hay sao?

Giơ lên tay áo ngửi một cái, quả thật tanh hôi không chịu nổi, không trách Thanh Đại xoay người chạy trốn, Tần Lâm không thể làm gì khác hơn là lắc đầu cười khổ không ngừng.

Không ngờ Thanh Đại đi rồi trở lại, trong tay còn cầm một cái bao vải nho nhỏ, đi tới trước người Tần Lâm tùy tiện nói:

- Thối chết đi được, mau lấy xà phòng đi tắm một cái đi, tránh cho người khác chê cười nói ta có tên sư đệ thối.

Thì ra là như vậy! Tần Lâm cực kỳ sung sướng trong lòng, trên mặt vẫn cười hì hì như trước:

- Hắc hắc, Thanh Đại muội muội gọi ta là gì đây?

Thiếu nữ liếc hắt một cái, nhét xà phòng vào trong tay hắt:

- Được rồi, Tần Đại ca!

Tần Lâm cười khanh khách, lập tức cầm xà phòng đi tắm.

42. Chương 42: Hai Bên Tranh Chấp

Mở ra túi giấy dầu ra Tần Lâm mới phát hiện ra một chuyện, xà phòng này đã dùng qua. Thời này xà phòng rất đắt, có lẽ cũ chưa dùng hết Thanh Đại cũng sẽ không đi mua mới, trong lúc cấp bách không thể làm gì khác hơn là đem xà phòng mình đã dùng qua cho Tần Lâm.

Trong đầu Tần Lâm không tự chủ được hiện ra tình cảnh thiếu nữ tắm rửa... Tà ác tà ác! Hắt vừa tắm vừa cười, chảy nước dãi ròng ròng.

Cùng lúc đó, Trương Công Ngư cùng Thạch Vi đều không trở về nha môn mỗi người, mà là đợi ở đại đường y quán, tán gẫu chuyện trên trời dưới đất với Lý Thời Trân không chịu cáo từ. Mỗi người một chén trà xanh đã châm nước sôi vào mấy lần, ngay cả vị trà cũng đã mất, hai vị Đại nhân vẫn không chịu đi.

- Hôm nay khí trời thật tốt, ha ha ha...

Trương Công Ngư liếc nhìn Thạch Vi, cố làm ra vẻ nhàn nhã phe phẩy quạt vài cái.

- Đúng vậy đúng vậy, nhớ năm đó theo đại quân bình loạn người Bắc, lúc công vào Cửu Ty thành tiết trời cũng tốt như vậy, ôi chao, thấp thoáng mà đã trôi qua mấy năm...

Thạch Vi cũng nói mấy lời vô bổ, thỉnh thoảng còn quan sát Trương Công Ngư.

Ánh mắt của hai người vừa gặp nhau đã lập tức tách ra, hiển nhiên trong lòng ai nấy đều có âm mưu quỷ kế.

- Khó được hai vị Đại nhân quang lâm...

Lý Kiến Phương cười bồi:

- Vì rửa sạch oan khuất thay tể y quán, hai vị Đại nhân không từ lao khổ, quả thật đáng kính đáng phục. Gia phụ có tổ chức một bữa tiệc mọn, mời hai vị Đại nhân tối nay tới dự.

Hai người cư tâm bất lương liếc mắt nhìn nhau, đều cười lên ha hả:

- Ôi chao không được, trong châu nha còn có chuyện chờ ta làm, hôm nào, hôm nào lại quấy rầy đi.

- Bản quan còn có công văn khẩn yếu Bắc Trấn Phủ Ty gửi tới chưa có trả lời, không thể làm gì khác hơn là lần sau sẽ lãnh thịnh tình vậy.

Lý Kiến Phương thấy bộ dáng này, không khỏi thảm nhủ trong lòng: nói tới thì hai người các người đều bận rộn, thế nhưng hiện tại lại ở mãi chỗ này không chịu đi, chẳng lẽ là muốn ít bạc?

Y mang nghi vấn lên nói cho Lý Thời Trân, lão đầu tử chẳng qua là cười không đáp, liên tục hỏi tới mấy lần, lão mới vuốt chòm râu bạc, không nhanh không chậm nói:

- Chỉ sợ là vì Tần thế diệt tôn.

Quả nhiên Tần Lâm tắm rửa xong đi tới đại đường, ánh mắt hai vị Đại nhân sáng lên, đồng thời đứng dậy, có vẻ nghi ngờ địch ý liếc mắt nhìn nhau, bước chân vốn định đi ra cửa lập tức quay trở lại.

- Tần tiểu hữu, tối nay bản quan thi hứng đại phát, muốn cùng người chuốc rượu ngâm thơ, không biết người có rảnh không?

Trương Công Ngư nói xong, mười phần mong đợi nhìn Tần Lâm.

Hai tay Thạch Vi quyền ôm một cái:

- Tần huynh đệ, các huynh đệ cảm y ta đều kính người là một hảo hán tử, bày rượu trên Xuân Phong lâu, uống rượu bát lớn ăn thịt miếng lớn. Không giống hủ nho đàm luận thơ văn, đến cuối cùng còn đối bụng đến run rẩy!

Cầm Y Vệ cùng quan địa phương không liên quan lệ thuộc với nhau, tuy rằng Thạch Vi có giao tình không tệ với Trương Công Ngư, lúc này tranh nhau mời khách cũng không nhịn được châm chọc mấy câu.

Lý Kiến Phương ở bên cạnh thấy vậy kinh ngạc, thầm nhủ trong lòng, tên họ Tần này hóa thành cái bánh thơm phức lúc nào vậy? Bất quá chỉ bằng vào điểm này, vẫn còn cách Kinh Vương thể tử có mười vạn tám ngàn dặm!

Tần Lâm chẳng qua là mỉm cười, chấp tay một cái nói:

- Nếu hai vị Đại nhân đều cùng mời văn sinh, sao hai bên không làm cùng nhau, chúng ta vừa ăn thịt vừa uống rượu, lại đàm luận thơ văn, chẳng phải là hay hơn sao?

Trương Công Ngư cùng Thạch Vi gật đầu một cái, hai người một tả một hữu kẹp lấy Tần Lâm, dường như e sợ hấn chạy mất.

Thấy cảnh tượng này, Lý Kiến Phương há to miệng không khép lại được, gấp gáp chỉ theo bóng lưng Tần Lâm, lên tiếng oán trách với Lý Thời Trân:

- Hấn... hấn làm gì vậy? Vì sao không giúp giữ Trương phụ mẫu, Thạch Đại nhân lại, phòng bếp chúng ta đã chuẩn bị xong yến tiệc... Trong mắt hấn còn có sự phụ, sự tổ sao?

Lý Thời Trân hơi mỉm cười nói:

- Chỉ sợ là hai vị Đại nhân muốn chiêu mộ tên đồ tôn của ta đây.

Lý Kiến Phương suy nghĩ một chút, lúc này mới chợt hiểu ra:

- A, là muốn vờ đi làm Ngô Tác sao? Hừ hừ, mặc dù Ngô Tác làm việc ở nha môn, rốt cuộc cũng chỉ là công việc hạ tiện, còn không có tiền đồ bằng đệ tử y quán chúng ta...

Lý Thời Trân thổi râu phì một cái, liếc con thứ ba của mình, tức giận nói:

- Có mắt không trông!

Lão bản Xuân Phong lâu cảm thấy rất kỳ quái, hôm nay làn gió nào thổi cả Tri Châu Đại lão gia cùng Bá Hộ Cầm Y Vệ tới đây một lượt? Hơn nữa khiến người ta không hiểu là hai vị Đại nhân lại giống như người hầu đi hai bên tả hữu, để ột thanh niên áo vải đi chính giữa.

Chẳng lẽ vị này là Đại nhân vật từ kinh sư tới?

Lão bản cũng không dám nói cả lời khách sáo ngày, cup mắt xuống đưa đoàn người lên nhả gian rộng rãi nhất trên lầu hai, cuối cùng còn cố ý dặn dò tiểu nhị đặc biệt cẩn thận, ngàn vạn lần chớ chọc giận tới vị tiểu gia kia.

Bên châu nha trừ Trương Công Ngư ra, Ngưu Đại Lực, Trương Lại Mục, Thôi Bộ Đầu, Hình Phòng Hồ Ty Lại ngồi bên dưới bồi tiếp. Bên Cầm Y Vệ có tên Tổng Kỳ cao gầy thủ hạ của Thạch Vi, tên là Trần Tứ Hải.

Người bên cạnh không nói, nhưng Hồ Ty Lại cực kỳ nhiệt tình, lần trước Tần Lâm phá án mạng Xóa Loạn thôn đã cự tuyệt chức vị Hình Phòng Ty Lại, chẳng phải là đại ân nhân giữ được chén cơm giúp Hồ Ty Lại sao? Trong tiệc y tỏ ra cảm kích rơi nước mắt, xem Tần Lâm giống như phụ mẫu tái sinh

Trương Công Ngư không phải là tìm Tần Lâm nói thơ luận văn, Thạch Vi cũng không phải chỉ muốn mời hấn uống rượu ăn thịt, rượu quá ba tuần liền dần dần tiến vào chính đề.

Thạch Vi tính tình thô hào sảng khoái, đến bây giờ cũng không muốn vòng vo, lập tức thẳng thắn đưa ra lời mời:

- Tàn huynh đệ, Cẩm Y Vệ chúng ta hoặc là thế tập quân hộ, hoặc là tiền tuyến một đao một thương mà ra, được đại quan đề cử vào vệ tịch, đa phần toàn là người thô kệch, hiếm có người văn võ toàn tài như người.

- Nếu như Tàn huynh đệ có thể tới Cẩm Y Vệ ta nhậm chức, lão ca theo lệ Đầu Sung, sẵn sàng hạ mình đến Kinh Lịch Ty cầu xin xuất thân Hiệu Ủy cho người cũng không có vấn đề. Nếu là Tàn huynh đệ muốn ứng thí khoa cử cũng không sao cả, có thể đi học ở học phủ Kỳ Châu Vệ, tương lai cũng có thể thi Trạng Nguyên.

(Chú thích tác giả: có cách nói nhân viên quân tịch không thể tham gia thi cử, nhưng tác giả tra được luận văn phân bố Tiến Sĩ song tịch đời Minh, cùng sử di dân đời Minh nguyên nhân hình thành, đặc điểm phân bố địa lý Tiến Sĩ quân tịch đời Minh, đều nói quân tịch có thể tham gia khoa cử.)

Thạch Vi bỏ tiền vốn không thể nói là không lớn, tiến vào Cẩm Y Vệ Hệ Thống nhậm chức có ba loại phương thức chủ yếu là Thế Bổ, Thiêm Sung, Đầu Sung. Thế Bổ là thế tập cẩm y quân hộ thừa kế nghiệp cha, Thiêm Sung chỉ quan phủ tuyển chọn trong số dân hộ đẳng hoàng mà trúng tuyển, nhưng từ giữa đời Minh trở về sau đã đổi thành đại thần bảo đảm đề cử người có công.

43. Chương 43: Bước Ngoặt

Phương thức duy nhất thích hợp với Tàn Lâm chỉ còn lại Đầu Sung, tức ở dân gian tự nguyện trở thành thành viên của Cẩm Y Vệ tuyển chọn.

Thành viên Cẩm Y Vệ phân ra chính quân cùng quân dư, trong đó chính quân tư cách nông cạn xưng Lực Sĩ, lâu năm xưng Hiệu Ủy. Mà người thông qua Đầu Sung tiến vào hệ thống Cẩm Y Vệ thông thường là từ quân dư mà vào, lập công là có thể trở thành chính quân, bất quá chẳng qua là Lực Sĩ, phải tiếp tục phục vụ mười năm mới có thể thăng làm Hiệu Ủy.

Tàn Lâm vừa vào Cẩm Y Vệ đã bắt đầu từ Hiệu Ủy làm lên, đây đã là đãi ngộ vô cùng ưu ái.

Thạch Vi vừa là yêu tài, lại vì tình thế bức bách: từ khi Bạch Liên giáo gây xôn xao vùng Kinh Tương tới nay, y bèn nhảy đánh hơi được khí tức không giống tầm thường, nếu không thừa dịp còn sớm chuẩn bị sẵn sàng, có lẽ sẽ có biến cố cực lớn phát sinh. Nhân tài giống như Tàn Lâm vậy, hệ thống Cẩm Y Vệ hết sức khát cầu.

Trương Công Ngư trợn mắt nhìn Thạch Vi một cái: khá lắm Thạch Đại nhân, người dám bỏ vốn gốc, Trương Đại lão gia ta không chịu sao? Không bỏ con tép làm sao bắt được con tôm!

- Tàn tiểu hữu, kính xin suy nghĩ kỹ một chút...

Trương Công Ngư hớp một hớp rượu, chậm rãi nói:

- Hình Danh Sư Gia của bản quan tuổi tác đã cao chuẩn bị trở về quê, chức vị Hình Danh Sư Gia để trống chờ đợi Tàn tiểu hữu!

Mọi người nghe vậy hít sâu một hơi khí lạnh, mặc dù chức Cẩm Y Hiệu Ủy thơm thật, nhưng Hình Danh Sư Gia còn ngon hơn, một năm thu nhập có hơn ngàn lượng bạc.

Trương Công Ngư dương dương đắc ý ném ra quả tạc đạn nặng ký thứ hai:

- Hơn nữa tọa sư (cách tôn xưng quan chủ khảo) của bản quan Thời Hành Thân Công, hiện đảm nhiệm Lại Bộ Thị Lang, Đông Các Đại học sĩ. Tương lai nếu Tàn tiểu hữu thi Hương trúng cử, vào kinh thi hội, cũng có thể lãnh giáo Thân Công một chút bút pháp hành văn bát cổ.

Vừa dứt lời, mọi người đang ngồi lập tức hâm mộ Tàn Lâm không bút nào tả xiết. Trương Công Ngư nói như vậy rõ ràng là muốn giúp Tàn Lâm một tay trên con đường khoa cử. Có Tri Châu Đại lão gia này sau lưng, học lấy Tú Tài chỉ là chuyện nhỏ. Chỉ cần bằng bản lãnh mình thi đậu Cử Nhân, vào kinh thành thi hội còn có chỗ dựa lớn lao là Thân Thời Hành, chỉ cần công phu học hành khá một chút, lấy Tiến Sĩ còn không dễ dàng sao?

Bọn họ không hề biết Tàn Lâm vì vậy mà tiến thoái lưỡng nan.

Trước hết hần chấp tay nói với Trương Công Ngư:

- Ý tốt của Trương phụ mẫu, vãn sinh xin tâm lãnh.

Tiếp theo đứng lên ôm quyền nhìn Thạch Vi nói:

- Thạch Đại nhân, sau này còn phải nhờ ngài chỉ giáo nhiều thêm.

Thạch Vi vốn là đã nản chí ử rữ, nghe thấy câu này không khỏi vui cười hơn hở, chìa ngón tay cái kêu lớn:

- Tàn huynh đệ, hay lắm!

Quan viên triều Đại Minh lấy khoa cử xuất thân làm con đường chính, mặc dù quyền thế Cẩm Y Vệ cực trọng, nhưng muốn thăng tiến ngai lên vẫn kém hơn một bậc. Tàn Lâm lựa chọn gia nhập Cẩm Y Vệ đồng thời cự tuyệt vị trí Hình Danh Sư Gia, tương đương với gián tiếp cự tuyệt con đường khoa cử, Trương Công Ngư xuất thân Tam Giáp Tiến Sĩ nhất thời cũng có chút xem thường.

Bất quá kế tiếp Tàn Lâm lập tức đáp ứng chỉ cần địa phương phát sinh án kiện trọng đại, nhất định sẽ dốc hết toàn lực giúp đỡ.

Lúc này Trương Công Ngư vui vẻ ra mặt, thành thật mà nói mặc dù vị Thiệu Hưng lão phu tử hiện đảm nhiệm Hình Danh Sư Gia kia không có bản lãnh phá án gì, nhưng công văn lui tới cực kỳ lão thành thuần thực, muốn cho lão cáo lão hồi hương vẫn có chút không nỡ. Nếu Tàn Lâm không nhậm chức ở châu nha nhưng cũng chịu tới giúp một tay phá án, ngược lại là chuyện lưỡng toàn kỳ mỹ.

Tuy Trương Đại lão gia ngu ngơ nhưng vẫn giữ tính trung hậu, đã giải quyết được tâm sự của mình lại bắt đầu thấy tiếc nuối thay Tàn Lâm. Cảm thấy thanh niên tài tuấn như vậy không đi trên con đường sáng lạn khoa cử, quả thật vô cùng đáng tiếc.

Thạch Vi hoàn toàn ngược lại, vô cùng hưng phấn liên tục cạ chén với Tàn Lâm, Trần Tứ Hải, trong lời nói cũng không ra dáng vẻ thượng ty trực thuộc. Nói chơi sao, Tàn huynh đệ là cự tuyệt một phen ý tốt Trương Công Ngư, không chịu dựa vào một ngọn núi lớn như Thân Thời Hành, thành tâm thực ý gia nhập Cẩm Y Vệ, nếu như ta còn lên mặt thượng quan, chẳng phải là lòng lang dạ sói hay sao?

Tàn Lâm lại giữ đúng thân phận, không vượt qua giới hạn cấp trên cùng thuộc hạ chút nào, lời nói tuy thân thiết lại không mất cung kính, thủy chung giữ lễ thuộc hạ với Thạch Vi và Trần Tứ Hải.

Bọn Thôi Bộ Đầu, Hồ Ty Lại đã lẫn lộn trong nha môn mấy chục năm vô cùng lão luyện, thấy vậy trao đổi ánh mắt với nhau, gật đầu liên tục. Thiếu niên đặc chí thường hay đặc ý vong hình, sẽ gây trở ngại không nhỏ cho tiền đồ. Tàn Lâm tuổi còn trẻ đã được Tri Châu Đại lão gia cùng Bá Hộ Cẩm Y Vệ nâng đỡ, lại có thể không kiêu ngạo không nóng nảy, giữ lễ nghiêm cẩn, phần tâm tính này không phải là nhân vật tầm thường, tương lai ắt hẳn tiền đồ bất khả hạn lượng. Chúng ta ở Kỳ Châu thành nhỏ nhoi này, có chuyện gì cũng phải gánh vác cho hần nhiều một chút...

Bữa tiệc còn chưa kết thúc, Thạch Vi đã lệnh cho thủ hạ lấy quan phục Cẩm Y Vệ, tự mình đưa cho Tàn Lâm:

- Theo lý bây giờ còn chưa báo lên Kinh Lich Ty, bất quá cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn, hôm nay giao bộ y phục này cho Tàn huynh đệ mang về, ngày mai hãy mặc tới nha môn Bá Hộ Sở.

Thủ tục còn chưa xong đã được lên quan trước, Tàn Lâm do dự chốc lát mới ngập ngừng nói:

- Thạch Đại nhân, chuyện này...

Trương Công Ngư ở bên cạnh trêu ghẹo nói:

- Thạch Đại nhân là sợ Tàn tiểu hữu đổi ý, cho nên đưa trước. Nếu người không chịu nhận, e rằng tối nay y sẽ ngủ không yên giấc.

Thạch Vi đồ bưng mặt mũi, quả thật y cũng có suy nghĩ như vậy, sợ sau khi Tàn Lâm trở về lại đổi ý, dù sao tuyệt đại đa số người đều sẽ cho rằng Trương Công Ngư đưa ra điều kiện ưu đãi hơn.

Tần Lâm không do dự nữa, nhìn Thạch Vi ôm quyền nói:

- Đa tạ Bá Hộ ưu ái, thuộc hạ cung kính không bằng tuân mệnh.

Tần Lâm ôm Phi Ngự phục trở lại y quán, lập tức khiến cho cả y quán kinh động, tất cả các sư huynh đệ đều chạy tới xem, cho dù là ngủ sớm cũng bị bạn tốt đồng song đánh thức.

Bắt mắt nhất chính là Phi Ngự phục, màu vàng sáng vô cùng tươi đẹp, trước ngực thêu phi ngự màu đỏ, là dị thú hình rồng có cánh, vạt dưới xếp nếp thêu hình sóng biển, chất liệu hoa lệ vô cùng. Mặc dù triều Đại Minh từ trước tới nay vẫn trọng văn khinh võ, nhưng Phi Ngự phục này cũng là thứ mà Cẩm Y Vệ có thể ngạo nghễ trăm quan. Quan văn phải làm đến vị trí Lục Bộ Thượng Thư hoặc là Tổng Đốc biên quân mới có thể được ban cho, chỉ một Cẩm Y Hiệu Úy nhỏ nhỏ như Tần Lâm lại có thể mặc như sắc phục thường ngày.

Lại thêm mào ô sa, loan đai, Tú Xuân đao, giày trắng, yêu bài gỗ hoàng dương, đây chính là toàn bộ trang phục của một tên Cẩm Y Hiệu Úy.

Chương 43: Bước ngoặt (Hạ)

Tần Lâm đặt những thứ này lên bàn, Lục Viễn Chí hâm mộ sờ tới sờ lui, xem xét tỉ mỉ mỗi một món rất lâu.

- Tần ca, huynh cũng thật là lợi hại, Cẩm Y Hiệu Úy, thiên tử thân quân! A, nói ra Lục Viễn Chí ta cũng có bằng hữu ở làm việc Cẩm Y Vệ!

Lục Viễn Chí tặc lưỡi khen ngợi than thở không ngừng.

Suy nghĩ một chút, thiếu niên mập lại lộ vẻ vô cùng bí ố nhìn Tần Lâm, có vẻ như Tần Lâm chính là một chiếc bánh bao nhân thịt thơm ngát nóng hổi.

Tần Lâm tát vào cái mặt mập của y một cái:

- Thật là lợi hại, ngày đó ở trên dê... chắc chắc... đẹp trai anh tuấn quá... Không biết hắn đã định hôn sự chưa...

Dứt lời dùng gấp gấp mấy cái bánh mì nóng hổi, tràn đầy nhu tình mật ý đi tới.

Tần Lâm ngửa mặt lên trời thở dài: quả nhiên nam nhân khổ, nam nhân mệt mỏi, nam nhân cũng cần an ủi! Ta đưa trước!

Sau đó lấy tốc độ nhanh vượt qua cực hạn của con người ôm đầu trốn chui như chuột, sau lưng lưu lại một chuỗi tàn ảnh.

Cô nương bán bánh bị dọa cho giật mình, đánh rơi bánh xuống đất. Từ đó về sau, giữa những người buôn bán nhỏ ở chợ Nam lưu truyền một đoạn truyền thuyết kỳ quái: bị kịch ba cái bánh, chuyện về cô nương bán bánh mặt tàn nhang không thể nói chuyện với Cẩm Y Hiệu Ủy.

Trạch viện Thạch Vi nằm ở phía sau nha môn Bá Hộ Sở, phía trước viện có một diễn võ trường nho nhỏ, hai bên là sương phòng, chính giữa là công sở, phía sau là viện chỉ mình Thạch Vi cư trú.

So với vệ sở binh địa phương kỷ luật lỏng lẻo, quân bị rách nát, Cẩm Y Vệ trực thuộc trung ương triều đình tốt hơn nhiều, bất quá thời gian điểm danh cũng bị kéo từ giữa giờ Mẹo (6h sáng) cho tới cuối giờ Thìn (9h).

Người tới đông đủ, ngoại trừ Tổng Kỳ Hoàng Liên Tổ không tới, Tổng Kỳ Trần Tứ Hải cùng mười tên Tiểu Kỳ, một trăm tên chính quân đều tới, tùm ba tùm năm tán chuyện sôi nổi, thấy Tần Lâm tới, ai nấy đều hết sức nhiệt tình chào hỏi cùng hắn.

Thời này trọng văn khinh võ, mặc dù Cẩm Y Vệ không giống như quan võ tầm thường, nhưng địa vị xã hội của những Hiệu Ủy phổ thông này cũng chỉ cao hơn bá tánh bình dân một chút, vẫn còn kém nho sĩ một bậc.

Tần Lâm cự tuyệt lời mời Hình Danh Sư Gia, lại tự nguyện Đầu Sung Cẩm Y Vệ, làm gia tăng thể diện cho các Hiệu Ủy không ít. Bọn họ cho rằng từ nay về sau có thể khóa lác với người khác rằng:

- Người xem thường Cẩm Y Hiệu Ủy ư? Tần Hiệu Ủy thà rằng làm một Hiệu Ủy, cũng không làm Hình Danh Sư Gia cho Tri Châu Đại lão gia kia!

Như vậy chẳng phải là hết sức oai phong?

Hôm nay gặp mặt, các Hiệu Ủy càng cao hứng, trên người Tần Lâm không có chút mùi chua nào của các nho sĩ, trò chuyện vui vẻ với mọi người. Nói đến chuyện uống rượu đánh bạc cũng rõ ràng mạch lạc, nhất thời được chúng Hiệu Ủy coi là người trong đồng đạo.

- Thạch Đại nhân tới!

Không biết là người nào kêu một tiếng, bọn Cẩm Y Vệ đẩy, cười, không nhanh không chậm theo vị trí đứng ngay ngắn. Mặc dù chậm một chút, dù sao cuối cùng cũng xếp hàng chỉnh tề. Đây đã có thể coi là tinh binh, đổi lại là đám tàn binh già yếu của vệ sở, hơn nữa canh giờ cũng chưa thể đứng cho ngay ngắn.

Thạch Vi thông thả bước từ nội đường đi ra, ánh mắt quét qua đám huynh đệ dưới quyền, rồi cục dừng lại trên mặt Tần Lâm:

- A, khá lắm Tần huynh đệ! Trời sinh người chính là để mặc Phi Ngự phục này, các vị huynh đệ nhìn xem, không phải là khí thế phi phàm hơn áo vải xanh lúc trước hay sao?

- Đa tạ Thạch Đại nhân nâng đỡ!

Tần Lâm ôm quyền nói.

Biên chế Cẩm Y Vệ Kỳ Châu Bá Hộ Sở có hai Tổng Kỳ, mười Tiểu Kỳ, mỗi tên Tổng Kỳ quản năm Tiểu Kỳ, mỗi Tiểu Kỳ quản mười tên chính quân.

Hoàng Liên Tổ dựa vào gấu quần tỷ tỷ căn cơ quá cạn, bản thân lại kém cỏi bất tài, cho nên chỉ cấp cho y mấy tên quân dư, Thạch Vi lãnh năm Tiểu Kỳ, năm Tiểu Kỳ khác là Trần Tứ Hải thống lãnh.

Tự nhiên Thạch Vi muốn giữ năng thủ phá án như Tần Lâm dưới quyền mình, sau khi thương nghị với Trần Tứ Hải một chút, Thạch Vi liền tuyên bố cho Tần Lâm vào Tiểu Kỳ của một người tên là Hàn Phi Liêm.

Hôm nay cũng không có chuyện gì khác, Thạch Vi khích lệ Tần Lâm mấy câu, sau đó liền tuyên bố giải tán.

Thượng ty trực thuộc của Tần Lâm Hàn Phi Liêm là một hán tử cao gầy, Tần Lâm nghe Hiệu Ủy khác nói đôi chân y vô cùng nhanh nhẹn, mặc dù không theo kịp Thần Hành Thái Bảo Đái Tông trong Thủy Hử, nhưng chênh lệch cũng không xa.

Thái độ Hàn Phi Liêm cực kỳ nhiệt tình, kéo tay Tần Lâm:

- Mặc dù Tần huynh đệ được Thạch Đại nhân phân vào trong Tiểu Kỳ ta, nhưng thật ra là Thạch Đại nhân muốn chúng ta nâng đỡ lẫn nhau, chẳng lẽ ta đây không rõ đạo lý này, tự cao tự đại xưng là thượng ty trực thuộc? Bất quá Tần huynh đệ đã vào Tiểu Kỳ ta, tiền lễ theo lệ là không thể thiếu, ha ha, tới nhà ta lấy đi... Ta đây là người thẳng thắn, có sao nói vậy, Tần huynh đệ không nên lấy làm phiền lòng!

Mặc dù người ta nhiệt tình, nhưng dù sao cũng là cấp trên, cũng phải giữ bổn phận, Tần Lâm ra vẻ sợ hãi:

- Hàn Đại nhân nói gì vậy, thuộc hạ đã ở dưới quyền ngài, vậy phải giữ đúng danh phận thượng quan thuộc hạ.

Quả nhiên nụ cười Hàn Phi Liêm càng thêm rạng rỡ, miệng lại nói y và các Hiệu Ủy từ trước tới nay đều gọi nhau là huynh đệ, nhất định bắt Tần Lâm đổi cách xưng hô, không cho phép xưng là Đại nhân ty chức.

Tần Lâm cười thầm, quả nhiên ai ai cũng coi trọng thể diện, mình nể mặt người khác, người ta mới nể mặt mình.

Hàn Phi Liêm nói mời cơm tẩy trần cho Tần Lâm, mười tên chính quân bản Tiểu Kỳ đều đi theo tới nhà y.

Cũng là trạch viện, không lớn hơn so với viện của Thạch Vi. Nhưng chỉ có Bá Hộ Sở của Thạch Vi là có công sở, Tiểu Kỳ Tổng Kỳ không có tràng sở đặc biệt làm việc, nếu có chuyện gì chỉ triệu tập thủ hạ đến nhà mà nói.

Trong sân Hàn Phi Liêm đã có chừng hai mươi tên quân dư đang chờ, không giống thủ hạ Hoàng Liên Tổ dám vượt quyền mặc Phi Ngự phục, những người này đều mặc quân phục màu đỏ bình thường theo như quy định, uyên ương chiến bào triều Đại Minh thường thấy nhất.

Thấy Hàn Phi Liêm trở lại, tên cầm đầu đám quân dư bèn mang ra một bao vải nhỏ căng phồng, đồng thời lấy danh sách ra đọc, tháng này tổng cộng nhận được bao nhiêu tiền cũ thường lệ, một tử lâu là mấy lượng bạc, một đồ trường là mấy xâu tiền.

45. Chương 45: Biện Pháp Chinh Thu

Tính ra tổng cộng có một trăm lượng bạc, trong đó hai mươi lượng nộp cho Bá Hộ Thạch Vi, sau đó Hàn Phi Liêm lấy mười lượng, mười tên chính quân mỗi người ba lượng, quân dư mỗi tên hai lượng.

Tiền cũ thường lệ dù sao cũng là thu nhập bên ngoài, Hàn Phi Liêm sợ Tần Lâm hiểu lầm, bèn giải thích cho hắn:

- Hộ bộ phát xuống tiền lương vốn là có chiết khấu, đến Cẩm Y Vệ chúng ta trải qua Ty Lại đã bị trừ hai phần mười, trải qua Thiên Hộ Sở còn phải bôi dầu mỡ, phát đến trong tay các huynh đệ cũng chỉ còn lại chưa tới hai lượng bạc. Nếu không dựa vào những quân dư này tìm thương nhân thu chút tiền cũ thường lệ, lão bà hài tử chúng ta không thể làm gì khác hơn là uống gió Tây Bắc.

Tần Lâm gật đầu một cái, mới tới tự nhiên phải hòa nhập với mọi người, bèn nhận lấy bạc trong tay Hàn Phi Liêm. Hắn thầm nhủ trong lòng mới lên làm Cẩm Y Vệ đã có thu nhập bên ngoài, mặc dù số lượng không nhiều lắm nhưng dù sao cũng đã dính vào lợi ích giai cấp của triều Đại Minh.

- Bây giờ không so được với lúc trước, không ít thương nhân lập quan hệ cùng các nhà vương phủ, Trần Quốc tướng quân phủ, không hề đóng tiền cũ thường lệ cho chúng ta nữa, thu nhập giảm bớt chừng hai mươi lượng so với năm ngoái, nếu không mọi người còn có thể được chia nhiều hơn một chút.

Hàn Phi Liêm nhắc tới có vẻ buồn bực, sau đó chợt hỏi Tần Lâm:

- Đúng rồi, Tần huynh đệ tức trí đa mưu, có biện pháp gì chẳng?

- Ta thấy chuyện này phải đánh, những người đó đã quen bắt nạt kẻ yếu, chịu cứng chẳng chịu mềm, nhưng đánh cũng phải có phương pháp...

Tần Lâm suy nghĩ một chút, có lòng đùa một chút cùng Hàn Phi Liêm:

- Như vậy đi, bảo các huynh đệ quân dư nhớ kỹ, lúc đánh người nhất định phải làm cho đối phương trên mặt không thấy máu, trên người không thấy thương, xung quanh không thấy người, hơn phân nửa cũng sẽ không xảy ra sai lầm.

- Trên mặt không thấy máu, trên người không thấy thương, xung quanh không thấy người?

Hàn Phi Liêm nghĩ ngợi chốc lát, chợt vỗ đùi:

- Hay, cứ làm như thế! Rốt cuộc Tần huynh đệ là người đọc sách, đưa ra biện pháp rất tốt!

Tần Lâm há to miệng đủ để nuốt chửng một quả trứng gà, trời ơi, như vậy cũng được sao?

Liên quan tới các biện pháp cụ thể chinh thu tiền cũ thường lệ, Tần Lâm cũng có chút ý kiến:

- Hiện tại đều là quân dư đi thu tiền cũ thường lệ sao?

Hàn Phi Liêm không thể làm gì lắc đầu một cái:

- Bây giờ không được, quân dư không hù dọa được người ta, những tiểu thương tiểu phiên kia còn có thể chịu nạt, thương gia có thể lực thấy là quân dư, lập tức không cho vào cửa, đừng nói là thu tiền.

Tần Lâm ngạc nhiên nói:

- Tại sao chính quân không đi?

Hàn Phi Liêm một tiếng thở dài:

- Không cần thận chọc tới kẻ có thể lực, sẽ tố cáo người đến Thiên Hộ Sở thậm chí Nam Trấn Phủ Ty, cho dù là không lột da thân này cũng phải chịu liên lụy không ít, các huynh đệ còn muốn mặc thân Phi Ngự phục này thêm vài năm.

Quân dư hành sự can đảm không có kỵ, bản thân địa vị thấp hù dọa không được người. Hiệu Úy có thân phận chính thức lực uy hiếp tương đối lớn một chút, nhưng lại sợ trong lúc vô tình xúc phạm quyền quý, hủy mất tiền trình.

Chỉ do quân dư đi thu tiền cũ thường lệ, lực độ liên yếu đi không ít.

Có thể nhận được bao nhiêu tiền cũ thường lệ từ trong tay thương nhân, có liên quan mật thiết tới thu nhập của Cẩm Y Vệ. Nghe thấy Hàn Phi Liêm cùng Tần Lâm thảo luận chuyện chinh thu tiền cũ thường lệ, các Hiệu Úy đều vây quanh, người một câu ta một câu oán trách không nghỉ.

Trước đó Tần Lâm từ tình huống hàng thịt của Lục Viễn Chí đã hiểu được một ít kiến thức về chế độ thuế của triều Đại Minh, bây giờ thông qua chúng Hiệu Úy, coi như có được nhận thức tương đối toàn diện.

Thì ra triều Đại Minh chinh thu thuế phú cực thấp, lấy thương thuế mà nói, lại là thấp đến khó có thể tưởng tượng, một phần ba mươi. Nếu như các thương nhân Âu Châu đóng thuế giáo hội mười phần trăm, ngoài ra còn phải đóng thuế lãnh chúa biết thuế Đại Minh thấp như vậy, sợ rằng sẽ xếp hàng xin thẻ xanh... à không, là ngư lân sách huyết (như hộ chiếu bây giờ) của Đại Minh,

Vậy thương nhân triều Đại Minh hạnh phúc lắm sao?

Câu trả lời là phủ định, bởi vì ngoài chính thuế ra gánh nặng tiền cũ thường lệ rất nặng, thậm chí vượt qua xa chính thuế.

So với đời sau loạn thu lệ phí, thật ra thì tiền cũ thường lệ triều Đại Minh có tính hợp lý hơn, hoặc là nói đã được chế độ hóa, trở thành một trong những trụ cột kinh tế duy trì chính quyền.

Đây là bởi vì lúc Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương xây dựng biên chế quyết định biên chế quan lại cực ít, tỷ như sáu phòng nha môn Kỳ Châu cũng chỉ có mười hai tên Ty Lại, Điển Lại là ăn lương chính thức trong biên chế.

Mà sau đó hai trăm năm dân số sinh sôi nảy nở, thị tỉnh buôn bán phồn thịnh, chuyện quan phủ phải làm càng ngày càng phức tạp, dựa vào mười hai tên Chế Lại này đang căn bản không cách nào hoàn thành, chỉ có thể từ từ gia tăng biên chế Thư Bạ bên ngoài xử lý chính vụ, đến hiện tại châu nha đã có trên trăm tên Chế Lại không phải chính thức.

Bộ khoái, nha dịch cũng có tình huống tương tự, dựa theo chế độ bản châu chỉ nên có mười tên cung thủ, năm tên mã khoái, nhưng những người này ngay cả cường đạo hơi lớn một chút cũng không đối phó được, càng đừng nhắc tới trấn áp Bạch Liên giáo làm loạn, vì vậy không thể làm gì khác hơn là chiêu thu Bang Dịch ở bên ngoài chính dịch. (chính là hiệp cảnh (tương tự dân quân, dân phòng) đời sau, ha ha).

Triều đình chắc chắn sẽ không trả lương cho những Chế Lại cùng Bang Dịch không có trong biên chế này, cho nên châu nha từ trên xuống dưới đều phải thông qua danh nghĩa các loại phí hao tổn trong quá trình công tác để thu lấy tiền cũ thường lệ, dùng để cung dưỡng những nhân viên ngoài biên chế này.

Mặt khác, lương bổng quan lại triều Minh là thấp nhất trong các triều đại, theo vật giá tăng lên lương bổng càng ngày càng không đủ dùng. Đồng thời tiền lương vệ sở binh bao gồm Cẩm Y Vệ lại phải bị khấu trừ tầng tầng, số còn lại tới tay thật là ít ỏi, nếu như không kiếm chút tiền cũ thường lệ bổ sung, sợ rằng ngay cả bụng cũng không được no.

Thương nhân Đại Minh nộp chính thuế cho triều đình tương đối thấp, đồng thời lại phải gánh chịu khá nhiều tiền cũ thường lệ. Đây cũng là hợp tình hợp lý tạo thành ăn ý, trên thực tế theo Tần Lâm thấy có chút tương tự thuế ngân sách mà đời sau áp dụng.

Nhưng tiền cũ thường lệ ngoài luồng vẫn có bất đồng rất lớn với chính thuế quy định giấy tờ rõ ràng, vấn đề lớn nhất chính là chinh thu tồn tại độ co giãn rất lớn, chính thuế triều đình mọi người đều nộp lên theo quy định, nhưng sĩ thân và quyền quý thường là có thể dựa vào quyền thế của mình để tránh né tiền cũ thường lệ.

Một địa phương sẽ có một số tiền cũ thường lệ bổ sung cung dưỡng Thư Bạ, Bang Dịch thậm chí Cẩm Y Hiệu Úy cũng có con số cụ thể, nha môn tuyệt sẽ không nói sĩ thân không nộp ta sẽ rút lui Thư Bạ, mà sẽ chuyển phần tiền cũ thường lệ này sang bá tánh bình dân, từ đó tăng thêm gánh nặng cho dân chúng

. Thời gian trước hàng thị nhà Lục Viễn Chí cũng là vì không có chỗ dựa trong chốn quan trường, bị tiền cũ thường lệ ép tới nỗi có hơi không chịu nổi gánh nặng.

- Đáng tiếc không có bắt được Đại sư huynh khai đàn truyền giáo Cao Sài Vũ.

Thạch Vi có vẻ tiếc nuối.

Tần Lâm cười thầm, người người muốn bắt đang nằm ở Kinh Cức lĩnh, quá nửa chỉ còn xương trắng.

- Tóm lại...

Thạch Vi lại nói:

- Các vị huynh đệ nhất định phải lên tinh thần, nếu như không bắt được giáo đồ Bạch Liên, chúng ta sẽ nghiêm phòng tử thủ, bảo đảm mười ngày sau Đặng tướng quân quá cảnh vạn vô nhất thất.

Chúng cảm y vệ sĩ nhất tề ôm quyền, dạ ran một tiếng.

Trước cửa nha môn Kỳ Châu, một nhà ba miệng Liễu Hoa dìu đỡ lẫn nhau khóc ròng, Thôi Bộ Đầu ở bên cạnh khuyên nhủ không ngừng, tiết trời nóng bức, trên đầu y toát mồ hôi.

Nhìn vẻ mặt mẫu thân đau đớn và lão phụ khóc không ra nước mắt, quả đấm Liễu Hoa siết chặt sắp sửa ra nước, thanh âm bởi vì đau buồn và phẫn hận mà trở nên khàn khàn trầm thấp:

- Thôi Bộ Đầu, chẳng lẽ muối muối ta phải chết không minh bạch như vậy? Thiên hạ triều Đại Minh còn có vương pháp hay không?

Thôi Bộ Đầu vẻ mặt như đưa đám, kêu khổ luôn miệng:

- Trương Đại lão gia cùng Vương Chỉ Huy Sứ Kỳ Châu Vệ chúng ta bởi vì văn võ không phụ thuộc lẫn nhau, địa phương không quản được vệ sở, huống chi muối muối người ngay cả thi thể cũng không có, cho dù là muốn tố cáo cũng không có cách nào. Hiện nay Trương Đại lão gia thương xót dân chúng, bằng lòng tự móc tiền túi bù cho các người ba mươi thối bạc tiền chôn cất, ta thấy cũng đã đủ thành ý...

- Nói một câu không phải, cho dù là thật sự điều tra ra muối muối người bị đánh chết, án tôn trưởng ngộ sát nô tỳ cũng chỉ là phạt một trăm trượng, đầy ba năm. Huống chi chỗ dựa người bao lớn, dám cáo giác chính tam phẩm Chỉ Huy Sứ Đại nhân?

Trong lồng ngực Liễu Hoa có như liệt hỏa đốt cháy, tả lực lượng xung hữu đột lại không nơi phát tiết, đôi mắt căng phồng đỏ bừng. Phụ thân hẩn Liễu Mộc Tượng cùng mẫu thân Liễu Phùng thị đều là người thật thà nhút nhát, giờ phút này bàng hoàng vô kể, chẳng qua là không ngừng dùng tay lau nước mắt, khóc nước nỏ không dứt.

Mặc dù mấy tên bộ khoái trước cửa nha môn cũng là hạng người cứng rắn tàn nhẫn, nhưng thấy tình cảnh bi thảm của gia đình này cũng không khỏi nảy sinh vài phần thương hại, ở bên cạnh xì xào bàn tán:

- Khuê nữ như nọ hoa vào Vương gia làm hầu gái, đến sau chợt thấy mang ra một cỗ quan tài, nắp đóng đinh sắt không cho thấy thi thể, còn lệnh cho thân binh áp giải lập tức nhập thổ an táng, quả thật cũng là ngang ngược bá đạo.

- Còn không phải là con trai bảo bối của y tạo nghiệt? Chẳng qua là không nghĩ tới lần này gây ra án mạng...

- Người Liễu gia cũng rất cứng rắn, quân sự Vương gia nói bằng lòng ra một trăm lượng tiền mai táng, hai vị lão nhân gia này kiên quyết từ chối, muốn đi cáo quan.

Thương hại thì thương hại, Thôi Bộ Đầu cùng các bộ khoái huynh đệ thương mà không giúp được gì. Đừng nói chỉ là bộ khoái, Trương Công Ngư núp ở nội đường cũng muốn làm thanh thiên Đại lão gia vì dân làm chủ. Nhưng vì một người hầu gái mà trở mặt cùng chính tam phẩm Chỉ Huy Sứ, loại châu quan này cho dù trên đời này có một hai người, cũng tuyệt đối không có ở Kỳ Châu.

Trương Công Ngư thiên lương chưa dứt, ở hậu đường nghe một hồi sinh lòng bất nhẫn, cuối cùng tự mình đi ra nói với ba người Liễu gia:

- Người chết không thể nào sống lại được, nếu ván đã đóng thuyền, rồi cuộc vẫn phải chiều cổ người sống. Theo bản quan thấy, bắt nhà y bồi thường tiền mai táng, bản quan sẽ giúp thêm một khoản, kết một hôn sự tốt cho con trai người, chẳng phải là tốt hơn so với kiện tụng dây dưa sao?

- Thanh thiên Đại lão gia!

Liễu Hoa quỳ dập đầu, trong đôi mắt toát ra lửa nóng hừng hực:

- Theo như ngài nói, dân chúng nhỏ nhoi chúng ta không có địa phương nào nói lý hay sao? Trên công đường của ngài treo bốn chữ ‘Gương sáng treo cao’ rất rõ ràng kia mà?

Da mặt Trương Công Ngự nóng lên, từ nhỏ đọc sách thánh hiền chú trọng trung hiếu nhân nghĩa, chuyện tới trước mắt rồi lại sợ sệt co vùi không dám tiến lên, lần này quả thật là vô cùng xấu hổ.

Liễu Hoa thấy biểu lộ của Trương Đại lão gia biết không thể trông cậy gì được nữa, nhất thời tâm như tro tàn: thanh thiên Đại lão gia cũng không có cách nào minh oan thay muội muội, dân chúng thấp cổ bé họng như mình còn có thể tìm ai đây?

Chợt sau lưng có người lên tiếng nói:

- Vãn sinh ra mắt Trương phụ mẫu, ủa, nơi này đã xảy ra chuyện gì?

Liễu Hoa quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai tên Cẩm Y Vệ đang thi lễ với Trương Công Ngự.

Người tới chính là Tần Lâm cùng Hàn Phi Liêm, bọn họ từ Bá Hộ Sở đi ra qua cửa châu nha, thấy tình hình như vậy Tần Lâm không nhịn được tới hỏi.

Khác với thái độ thông thường, Trương Công Ngự không đàm luận với Tần Lâm, mà là hơi vội vàng nói:

- Tần tiểu hữu, chuyện này xảy ra ở trong phủ Chỉ Huy Sứ, không thuộc châu nha ta quản.

Tần Lâm từng đáp ứng châu nha có án kiện nghi nan hấn sẽ tới hiệp trợ phá án, ý Trương Công Ngự nói là chuyện này châu nha chúng ta không quản được, người cũng đừng mua chuyện vào người, tránh cho gây họa.

Hàn Phi Liêm vội vàng muốn kéo Tần Lâm đi, muốn giỡn sao, Bá Hộ Cẩm Y Vệ Thạch Vi mới là chính lục phẩm, Tri Châu Trương Công Ngự là tông ngũ phẩm, nhưng Kỳ Châu Vệ Chỉ Huy Sứ là chính tam phẩm! Tuy nói quan võ vệ sở không đáng bao nhiêu, nhưng đại quan tam phẩm cũng không phải Hiệu Ủy nhỏ nhỏ có thể tùy tiện trêu chọc.

Liễu Hoa cũng không biết Tần Lâm là một Tổng Kỳ hay là Tiểu Kỳ, dù sao thấy hấn mặc Phi Ngự phục lại tới hỏi chuyện này, lập tức coi hấn là cộng rơm cứu mạng.

47. Chương 47: Oán Niệm Của Chỉ Huy Sứ

Lúc này Liễu Hoa bèn quỳ dưới đất kéo lấy vạt áo bào Tần Lâm, lòng như lửa đốt nhất nhất kể lại chuyện muội muội đi tới phủ Vương gia làm hầu gái như thế nào, hai tháng trước muội muội về nhà nói thiếu gia Vương gia hiếu sắc vô sỉ như thế nào, hôm nay Vương gia chợt mang quan tài tới, thân binh áp giải muốn lập tức hạ táng ra sao...

- Ngay cả thi thể cũng không cho chúng ta nhìn, đến bây giờ chúng ta cũng không biết người sống hay chết, thậm chí trong quan tài rốt cục là có muội muội ta hay không!

Liễu Hoa nói xong, tràn đầy mong đợi nhìn Tần Lâm.

Hàn Phi Liêm thở dài lắc đầu một cái, thấp giọng nói:

- Liễu gia các người thật đáng thương. Nhưng Cẩm Y Vệ chúng ta tróc nã đại gian đại ác, tập bộ khâm phạm của triều đình, cũng không quản hết thấy chuyện của quan nha như đánh giết mưu sát, ẩu đả cường đạo...

Tần Lâm suy nghĩ một chút, chợt nở nụ cười:

- Hàn Đại ca nói gì vậy, Thạch Đại nhân vừa bảo chúng ta chú ý các loại dị động, tướng Đặng tướng quân suất binh tới đây, Vương Chỉ Huy Sứ tất nhiên phụ trách hiệp trợ hết thấy sự vụ liên quan. Nếu như trong phủ y xảy ra chuyện gì, ai mà biết được có liên quan với đại quân dẹp loạn hay không?

Ánh mắt Hàn Phi Liêm sáng lên:

- Người muốn nói là...?

Tần Lâm nháy mắt một cái.

Hàn Phi Liêm cười lớn đâm vào ngực hân:

- Tần huynh đệ, quả thật người cái gì cũng tốt...

Nghĩ tới một hầu gái tử vong cũng không thể nào liên hệ cùng đại sự quốc gia tiêu diệt phỉ loại Bạch Liên giáo như vậy được, Tần huynh đệ nói như vậy rõ ràng chỉ là mượn cớ, để tiện bề đòi lại công đạo cho Liễu gia.

Tần Lâm lại nhìn Trương Công Ngư chấp tay:

- Trương phụ mẫu có thể cùng đi làm chứng được chăng?

Trương Công Ngư không nhận vụ án này, cảm thấy thật xấu hổ với dân chúng dưới quyền cai trị của mình, vốn đã áy náy trong lòng. Nếu Tần Lâm chịu lấy danh nghĩa Cẩm Y Vệ nhận vụ án này, y đi làm chứng cũng không có gì băn khoăn.

- Cẩm y thanh thiên!

Liễu Hoa dập đầu lia lịa với Tần Lâm, nơi trán máu tươi đầm đìa, bò dậy kéo tay cha mẹ:

- Lần này có thể báo được tử thù muội muội rồi!

Hai lão nhân Liễu gia lão quan sát Tần Lâm mấy lượt, một tên tiểu tử chưa ráo máu đầu có thể đấu lại Chỉ Huy Sứ Vương Đại nhân hay không... trong lòng bọn họ vô cùng nghi hoặc.

Hàn Phi Liêm đem theo mười chính quân, chừng hai mươi cấm y quân dư, Tần Lâm hỏi rõ quan tài đang để ở Liễu gia, bèn bảo Liễu Hoa dẫn đường, đoàn người đi về nhà y.

Mới vừa đi tới cửa đã nhìn thấy bảy tám thân binh hung thần ác sát hộ vệ một lão nhân mặc y phục quân gia, đang quát tháo với họ hàng thân thích Liễu gia mời tới giúp đỡ ở nhà. Lão nhân kia ngửa mặt nhìn trời, lỗ mũi nhìn người, đáng vẻ vô cùng hống hách:

- Ta thấy Liễu gia các người không biết điều, chỉ là một hầu gái chết cũng đáng để làm lớn chuyện như vậy sao? Đại nhân chúng ta quan cư tam phẩm, chỉ cần một câu nói cũng đủ khiến cho các người chết đi sống lại...

- Không... không tốt rồi!

Lúc này thân binh chỉ ra ngoài cửa viện:

- Liễu gia cáo quan, dẫn người đến!

Lão quân sự hừ mũi một tiếng:

- Dẫn người tới ư, ai tới cũng là vô dụng, Liễu gia chỉ toàn bọn chó mà thôi...

Lời còn chưa nói hết, đã nhìn thấy một bàn tay to tướng mang theo tiếng gió vù vù đánh tới, ngoài ý liệu là những thân binh gia đình kia không những không có ngăn trở người đến, ngược lại khiếp sợ lui ra hai bên.

Bốp... một cái tát thật mạnh đánh cho lão quân sự choáng váng đầu óc, thần trí không rõ.

Nhưng lão vẫn nhìn thấy Tần Lâm cười lạnh, cùng với người mặc Phi Ngư phục, còn có ngoài cửa viện đây Cẩm Y Hiệu Úy nhân số đếm trong vòng nhất thời nửa khắc không hết, sắc mặt ai nấy đằng đằng sát khí.

Trận thế như vậy, lão quân sự lập tức bị dọa sợ đến vãi ra quần:

- Má ơi không được, chỉ sợ lão gia gặp chuyện rồi, đây là muốn bắt chúng ta hạ ngục!

Chờ lão quần sự hiểu ra đám Cẩm Y Vệ này không phải là tới bắt bọn họ hạ ngục, Tần Lâm đã chỉ huy chúng quân dư động thủ, cạy ra nắp quan tài đã bị đóng đinh.

Liễu Như khi còn sống là cô nương một thanh tú, da dẻ trắng nõn, dung mạo rất khá. Đáng tiếc nàng hiện đang lẳng lẳng nằm trong quan tài, y phục xốc xếch không chịu nổi, bộ mặt sưng vù, ngũ quan bởi vì méo mó cho nên lộ vẻ dữ tợn, miệng còn mở ra dường như tố cáo nỗi oan khuất cùng phần hận của người chết. Cổ áo có một phần không che kín, hiện ra vết siết sâu hoắm rõ ràng, kéo dài ra đến sau tai, trên vết siết lại không có bao nhiêu máu ứ.

Đây rõ ràng là chết oan chết uổng!

Liễu Mộc Tượng ôm đầu đặt mông ngồi trên đất, Liễu Phùng thị khóc lớn xông về phía quan tài, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt lạnh như băng của nữ nhi, nhưng lần này, nữ nhi hoạt bát đáng yêu cũng không cười nũng nịu cùng mẫu thân được nữa.

Tiếng khóc của bà thê thảm tới cực điểm:

- Con của ta, không biết kẻ nào giết hại con...

Liễu Hoa kéo mẫu thân từ quan tài ra, không nói một lời nhìn Tần Lâm, ý khẩn cầu không cần nói cũng biết.

Tần Lâm gật đầu một cái, từ khoảnh khắc khai quan thấy thi, hắn đã quyết lòng nhất định phải tìm được hung thủ.

Lão quần sự được mấy tên thân binh dìu đứng lên, từ từ đi tới trước người Tần Lâm, quan sát hắn từ trên xuống dưới, hừ mũi một tiếng:

- Tên hầu gái này cùng bọn nha hoàn câu dẫn gã sai vặt trong nhà, cả bọn tranh chấp ghen tuông với nhau, tự mình nghĩ không ra treo cổ tự sát, là bản tổng quản đại phát thiện tâm, không tuyên dương chuyện xấu này của nàng, còn đáp ứng giúp Liễu gia tiền mai táng. Hừ, ngay cả Thạch Đại nhân các người cũng không dám vô lễ với lão gia nhà ta, người bắt quả là một Hiệu Ủy, bản tổng quản khuyên người thức thời một chút, không nên dẫn hỏa thiêu thân!

Tần Lâm liếc mắt nhìn, thờ ơ hỏi:

- Lão là ai?

Lão quần sự ưỡn ngực ra lớn tiếng:

- Ta là tổng quản trong phủ Chỉ Huy Sứ, chính là Vương Tài.

Vương Tài? Tần Lâm tức giận phát tay một cái:

- Vương Tài người mạnh khỏe, Vương Tài tái kiến!

Vương Tài tức tới nín lấy cổ áo Tần Lâm:

- Người rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!

Tần Lâm cười lạnh một tiếng, cực nhanh tát cho Vương Tài hai bạt tai, sau đó nắm mái tóc bạc của lão ra sức lôi lão tới bên cạnh quan tài, đẩy mặt lão gần như úp sát vào thi thể, rống giận nói:

- Con bà lão mở mắt cho rõ ràng, đây là treo cổ tự sát sao?! Lão treo cổ tự sát làm sao có thể siết sợi dây tới phía sau cổ như vậy?! Con bà lão vết siết trên cổ sâu như vậy lại không có máu ứ, lão tử treo cổ lão lên thử một chút, để xem thế nào!

Mọi người đầu óc mơ hồ, không hiểu vì sao Tần Lâm đột nhiên phát điên.

Tiêu Ngộ Tác theo tới giải thích với Trương Đại lão gia:

- Bẩm Đại lão gia, phàm là người chết vì tự tử, trên cổ đều lưu lại vết siết chữ Bát () rõ ràng. Đây là bởi vì người tự tử thân thể lơ lửng giữa không trung, sức nặng bản thân kéo xuống dưới khiến cho dây thừng siết thật sâu vào cổ, lực siết hai bên lớn.

- So ra mà nói dây thừng siết vào thịt cũng sâu một chút, đến phía sau cổ không còn chỗ chịu lực, cơ hồ không có dấu vết dây thừng nữa, cho nên người tự ải dấu vết trên cổ lưu lại giống như một chữ Bát.

- Phàm người bị kẻ khác siết cổ chết, dây thừng sẽ siết chặt toàn bộ cổ, sau cổ cũng có vết siết, hai nét chữ Bát sẽ giao nhau. Cho nên trong Tẩy Oan Tập Lục viết rõ, phàm người siết cổ chết nét chữ Bát giao nhau là người khác giết, chữ Bát không giao là tự sát.

- Thì ra là như vậy!

Không chỉ riêng Trương Công Ngư gật đầu khen phải, mọi người cũng đều hiểu vì sao thái độ Tần Lâm như thế.

Tổng quản Vương Tài bị Tần Lâm đề vào trong quan tài, thi thể trước mắt lão lúc ẩn lúc hiện, bị dọa sợ đến hai chân như nhũn ra, ngay cả gào thét cũng không được, run như cầy sấy.

Tần Lâm không buông tha ác nô này, kêu Triệu Ích Minh:

- Tới đây, người này còn dám nói đây là treo cổ tự sát, các huynh đệ tìm cành cây treo cổ lão lên, xem thử có vết siết như vậy hay không. Nếu như có, lão tử đền mạng cho lão ta, nếu không có, coi như lão ta đền mạng cho Liễu cô nương.

Triệu Ích Minh đáp ứng một tiếng, mấy tên quân dư đi lấy dây thừng quăng lên cành cây, Hàn Phi Liêm chỉ huy những người khác ép mấy tên thân binh kia lại, không thể động đậy.

Vương Tài Vương Đại tổng quản nghe thấy Tần Lâm nói như vậy, lại nhìn thấy đám quân dư ném dây lên cành cây, bị dọa sợ đến nổi vãi cả ra quần.

Rốt cục lão đã phục, đời này trừ nịnh nọt Chỉ Huy Sứ Vương Tiến Hiền ra, đều là được người khác nịnh nọt, chưa từng thấy qua đám Cẩm Y Vệ toàn là thanh niên liều mạng như ngày hôm nay.

- Tiểu nhân cũng không biết gì cả, không liên quan tới tiểu nhân, tới hôm qua là trong viện thiếu gia giằng co một đêm, hôm nay đã thấy mang quan tài ra ngoài.

Vương Tài nói xong những này, đột nhiên cảm thấy tóc trên đầu mình được buông ra, lúc này tim lão vốn đã nhảy lên tới cổ mới trở về vị trí cũ, hai tay chống vào quan tài thở hổn hển.

Chỉ chốc lát sau, Vương Đại tổng quản đã quen cao ngạo quỳ trên mặt đất liên tiếp dập đầu với Tần Lâm:

- Trưởng quan minh giám, từ trước tới nay tiểu nhân chưa từng làm chuyện xấu, Liễu cô nương chết cũng không liên quan gì với tiểu nhân! Là tự sát hay bị người làm hại tiểu nhân cũng không rõ ràng lắm, cứ như vậy mang quan tài ra giao cho tiểu nhân, muốn đền mạng, cầu xin trưởng quan đi tìm hung thủ, ngàn vạn lần chớ oan uổng tiểu nhân!

Thấy Vương Tài này như vậy, tất cả mọi người thầm nói hả giận, nhất là Trương Công Ngư, vuốt mấy sợi râu đen nhánh mỉm cười. Vương Tài mắt chó coi thường người, có lúc ngay cả châu nha cũng không sợ, đây gọi là ác nhân tự có ác nhân trị, cũng chỉ có gặp hung thần ác sát như Tần Lâm lão mới biết sợ, mới có thể nói thật.

Bất quá thủ đoạn như sét đánh không kịp bưng tai của Tần Lâm, mặc dù Trương Đại lão gia hâm mộ nhưng cũng không học được, người đọc sách chú trọng chậm rãi ung dung đại độ, há có thể hung hăng bạo ngược như vậy?

Trương Đại lão gia lại lắc đầu, tự lẩm bẩm mấy câu chi hồ giả dã, nói cái gì người bên cạnh cũng không nghe rõ, chỉ có Ngưu Đại Lực ở gần sát bên loáng thoáng nghe được bốn chữ 'lấy lý phục người'.

- Đi, chúng ta lên Chỉ Huy Sứ Ty đi!

Tần Lâm kêu chúng huynh đệ Cẩm Y Vệ.

Dù sao Triệu Ích Minh cũng chỉ là một quân dư, không dám chắc chắn bèn hỏi:

- Tần Đại ca, không mời Thạch Đại nhân sao?

Tần Lâm cười lên, Hàn Phi Liêm cũng cười lên.

t
:
Chỉ chốc lát sau Triệu Ích Minh mới vỗ đầu mình một cái: trời ơi, đi gây chuyện dĩ nhiên phải làm cho Thạch Đại nhân giả vờ như không biết. Nếu còn xin phép Thạch Đại nhân, hắc hắc, y sẽ đi chung với mình hay sẽ ngăn lại không ỉnh đi? Đây không phải là làm khó cho Thạch Đại nhân sao?

Mới vừa rồi chưa khai quan, Trương Công Ngư không thể làm gì khác hơn là khoanh tay đứng nhìn. Bây giờ đã xác định là bị giết không thể nghi ngờ, cũng đã nắm chắc, bèn kêu bọn nha dịch, dân tráng, cùng nhau đi Chỉ Huy Sứ Ty.

Phương Tây thuộc Kim, dấu hiệu binh đao, Chỉ Huy Sứ Ty ở Tây Kỳ Châu thành.

Mấy thân binh đứng gác ở cửa nha môn từ xa xa nhìn thấy Cẩm Y Vệ cùng Đại lão gia bản châu cùng nhau đàng đàng sát khí tới đây, tất cả đều giật nảy mình. Chẳng lẽ là trưởng quan Chỉ Huy Sứ làm hư chuyện, thượng quan phải Tri Châu cùng Cẩm Y Vệ tới đây thu án? Từ trước đến giờ thu án là Đô Chỉ Huy Sứ Ty ủy phái Đô Chỉ Huy Thiêm Sự hoặc là Đô Chỉ Huy Đồng Tri tới, lần này xảy ra chuyện động trời, lại là quan địa phương cùng Cẩm Y Vệ cùng tới, chẳng lẽ là phạm vào khâm án?

Nghĩ tới đây, lập tức liền có kẻ nhanh chân chạy vào kêu gọi:

- Lão gia không tốt, xảy ra họa lớn rồi!

Chính tam phẩm Chỉ Huy Sứ Kỳ Châu Vệ Vương Tiến Hiền đang ngồi trong nha môn cùng một đám Thiêm Sự, Trấn Phủ, Kinh Lịch, Tri Sự thương nghị chuyện nghênh đón đại quân Đặng tướng quân, cần an bài bao nhiêu thợ thuyền tu bổ thuyền, cần bao nhiêu cỏ khô đậu đen cho ngựa, bao nhiêu gạo trắng bánh bao cho người ăn. Lại tính xem sau khi xong chuyện này có thể ăn bớt được bao nhiêu, đưa cho Binh bộ cùng Đô Chỉ Huy Sứ Ty bao nhiêu, mình bỏ túi riêng được bao nhiêu... Đang thương nghị cao hứng chợt nghe thân binh kêu la như vậy, chẳng khác nào sét đánh giữa trời quang, lập tức cả người lạnh như băng.

Phục hồi tinh thần lại, vội vàng ra nha môn xem chuyện gì xảy ra, lại nhìn thấy trong đám người có mấy thân binh sáng sớm mình phái ra miệng thở hổn hển khiêng quan tài, nhất thời lòng của Vương Tiến Hiền yên tâm không ít, xoay người đá cho tên thân binh chạy loạn kia một Oa Tâm cước:

- Kêu cái rầm! Hơn phân nửa là chuyện tên hầu gái kia, đám dân chúng vừa gọi kêu,

Trương Công Ngư nhất gan sợ chuyện sợ gây ra dân biến, bèn dẫn người chạy đến chỗ ta.

Đến khi nhìn thấy Trương Công Ngư từ bên trong kiệu đi ra, Vương Tiến Hiền sải bước tiến tới nói:

- Trương phụ mẫu thật là có hứng, tiết trời nóng bức mang quan tài đi dạo phố, ngược lại cũng thú vị.

Trương Công Ngư đem Tần Lâm cùng Hàn Phi Liêm chỉ một cái:

- Sinh tử của dân chúng dưới quyền, bản quan không thoát khỏi trách nhiệm. Bất quá lần này lại là chuyện của Cẩm Y Vệ, bản quan chẳng qua là ngẫu nhiên đúng dịp, thuận tiện đòi công đạo vì con dân dưới quyền.

Wương Tiến Hiền quan sát Tần Lâm cùng Hàn Phi Liêm một lượt, thâm nhủ trong lòng: gặp quỷ rồi, một Hiệu Ủy trẻ tuổi, một Tiểu Kỳ cũng dám tìm tới chính tam phẩm Chỉ Huy Sứ ta, chẳng lẽ là tên Thạch Vi kia giở trò?

Cẩm Y Vệ quyền thế cực lớn, vệ sở kém xa không bằng, Thạch Vi là Bá Hộ cũng có thể ngang vai ngang vế với Chỉ Huy Sứ, nhưng Tiểu Kỳ cùng Hiệu Ủy thật sự là kém quá xa.

Y hừ mũi một tiếng, ánh mắt nhìn bên cạnh, ý tứ dĩ nhiên là cấp bậc hai người các người quá thấp, không có tư cách đối thoại cùng ta.

Tần Lâm cười cười, móc ra trong ngực một phần văn kiện đưa cho Vương Tiến Hiền.

48. Chương 48: Thi Ban Kỳ Quái

Wương Tiến Hiền giận đến cả người phát run-

Y xà l c

ghét cùng ta.Y y ló hVượt r đi

nhìnq

Thanh âm của Tần Lâm cực kỳ lạnh như băng, tay cầm đao lại vô cùng ổn định, không có ai nghi ngờ hẳn có thể nói được là làm được, một đao cắt xuống như chơi.

Lưu phu nhân lấy lại bình tĩnh, vẫn không phục nói:

- Tội phạm gì chứ, con ta không có phạm tội!
- Mời tới nhìn cổ tử thi này...

Tần Lâm ung dung nhàn nhã thu Tú Xuân đao vào vỏ, dẫn Lưu phu nhân kinh nghi bất định đi tới bên cạnh quan tài, sau đó cởi cổ áo thi thể ra, để cho nàng nhìn thấy dấu siết sâu hoắm trên cổ.

- Mời phu nhân xem, tuy rằng trên cổ thi thể có vết siết, nhưng dấu chữ Bát sau cổ giao nhau. Trong Tẩy Oan Tập Lục viết rất rõ ràng chữ Bát không giao là tự vận, chữ Bát giao nhau là bị người siết chết, rõ ràng là Liễu Như bị người hại chết. Huống chi vết siết này hết sức kỳ quái, sâu như thế, da người chết lại rất mềm mại, nhưng hai bên lại không có bao nhiêu máu tươi rỉ ra...

Ừa, có cái gì không đúng? Tần Lâm nhìn thi thể, ngừng hồi lâu cuối cùng đưa ra kết luận:

- Trước hết nàng bị người dùng tay bóp chết, sau khi chết vì nguy trang thành treo cổ tự vận, mới cầm sợi dây siết thành dấu vết trên cổ, để che giấu nguyên nhân chân chính của cái chết. Xem đi, mặc dù dây thừng to thô đã phá hỏng phần lớn dấu vết, nhưng vẫn còn sót lại một ít vết móng tay, nếu như treo cổ tự vận sẽ không hình thành.

Lưu phu nhân nghe đến đó đã là âm thầm kinh hãi, nhìn chằm chằm con trai, thanh âm đã có hơi run run:

- Hoán nhi, có phải con giết chết tiểu cô nương này hay không?

Vương Hoán cúi thấp đầu, không dám nhìn ánh mắt của mẫu thân.

Lưu thị nhất thời chột hiểu, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng một trận, thân hình lảo đảo, các phụ nhân xung quanh vội vàng đỡ lấy nàng.

Tần Lâm lắc đầu một cái, từ mẫu hại con, Lưu thị chỉ có một đứa con trai duy nhất, không hư hỏng mới là chuyện lạ.

Mới vừa rồi vì nhìn vết siết cho nên nói cổ áo ra một chút, Tần Lâm tôn trọng người chết giơ tay ra muốn kéo cổ áo lên. Trước đó hẳn đã cảm thấy không cân xứng, lúc này định thần nhìn kỹ, không khỏi kỳ quái kêu lên:

- Ừa, vì sao thi thể này có vẻ khác thường?

49. Chương 49: Án Bất Ngờ

Cổ áo thi thể được mở ra, để lộ xương quai xanh, trên đó có không ít vết màu đỏ tím loang lổ. Đây là thi thể mà Tần Lâm vô cùng quen thuộc, cơ hồ tất cả tử thi đều sẽ xuất hiện.

Chỉ bất quá vị trí của nó... Tần Lâm dần nghi ngờ xuống, nghiêm mặt quay sang hỏi Vương Hoán:

- Nói thật được khoan hồng, kháng cự sẽ bị xử nghiêm, thành thật khai báo sẽ tránh được nỗi đau đại hình phục vụ!

Vương Hoán là oắt con vô dụng được cha mẹ che chở lớn lên, hoang dã háo sắc uống xuân dược bừa bãi hại thân thể. Vừa rồi toát mồ hôi lạnh toàn thân vì bị Tần Lâm kề đao vào cổ hăm dọa còn chưa ráo, hiện tại nghe Tần Lâm hỏi như vậy, lập tức ngoan ngoãn khai ra tất tật.

Vương Hoán hoang đường háo sắc, cả ngày uống xuân dược cực mạnh, lê la khắp ngõ liễu tường hoa, thanh lâu sổ quán. Nếu hầu gái trong nhà có dung mạo khá, y cũng nhất định phải uy hiếp dụ dỗ thu vào tay.

Liễu Như tới nhà y làm hầu gái, sớm bị Vương Hoán nhìn trúng, nhưng mặc dù Liễu cô nương bởi vì nhà nghèo mẹ bệnh không thể không đi ra làm hầu gái kiếm tiền phụ giúp, vẫn luôn giữ mình trong sạch. Dù Vương Hoán đã dỗ đủ trò nhưng thủy chung không thể đắc thủ.

Hôm qua Vương Hoán lại phục xuân được, chỉ cảm thấy trong đầu như có lửa thiêu, mượn có gọi Liễu Như vào phòng, cố gắng cưỡng gian. Không ngờ Liễu Như tính tình cương liệt, vừa ra sức chống cự vừa lớn tiếng kêu cứu, sau khi Vương Hoán phục được đầu óc mê muội, đưa tay siết cổ nàng, quá tay gây thành thảm kịch.

Vương Hoán hoang dã hạo sắc, lá gan cũng không lớn, mắt thấy Liễu Như nằm im thín thít không tiếng động, bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, lao đảo chạy đến phòng bên cạnh nằm, trong đầu suy nghĩ lung tung, nhịp tim thỉnh thoảng nhảy loạn, mơ mơ màng màng ngủ mất cho đến trời sáng.

Thấy không gặt được, y mới tìm tòi tứ tới, lấy sợi dây siết vào cổ tử thi, giả như nàng treo cổ tự sát, sau đó mới nói cho phụ thân.

Nhà giàu sang chết tên hầu gái không coi là đại sự, Vương Tiến Hiền cũng không để ý, liền phái mấy thân binh khiêng quan tài đến Liễu gia, phát chút tiền mai táng để cho Liễu gia làm tang sự... đến bây giờ Vương Tiến Hiền còn không biết là con trai giết người.

Không nghĩ tới tuy người Liễu gia nghèo lại cực kỳ cứng rắn, khuấy động lên quan, còn gặp phải Cẩm Y Hiệu Úy Tần Lâm không sợ chuyện, khiến cho án kiện chân tướng rõ ràng, Vương Hoán tự chuốc quả báo.

Nói xong những này, Vương Hoán khóc cầu xin mẫu thân:

- Mẹ, cứu con với, con không muốn chết...

- Đồ phế vật!

Lưu phu nhân nổi giận dưng dưng tát con trai một cái, rốt cục vẫn là tình mẫu tử chiếm thượng phong, thần sắc cũng trở thành hòa hoãn:

- Mẹ ở nhà cũng từng học qua luật Đại Minh, gia trưởng đánh chết công nhân, bắt quá phạt trọng một trăm, đầy ba năm. Bất kể sung quân đi chỗ nào, cầu xin ông ngoại con một phong thư, còn sợ quan quản doanh không chiếu cố con sao?

Vương Hoán nghe lời nói này, lập tức không khóc không gây sự nữa, chỉ là nghĩ đến bị đầy đến phương xa sung quân, mặc dù có quan quản doanh chiếu cố, cuộc sống suốt ba năm không được thư thái như trong nhà, không có đám kỹ nữ xinh đẹp thanh lâu Kỳ Châu, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy buồn bã mất mát.

Trương Công Ngự hận Lưu phu nhân không ít, y đường đường Tri Châu Đại lão gia bị một đám phụ nhân đánh ấy chối, hiện tại trên đầu còn treo mạng nhện, trong bụng sinh căm tức, liền hỏi Hình Phòng Hồ Ty Lại:

- Sát thương nhân mạng chỉ lưu đầy ba năm sao?

Hồ Ty Lại nhìn mặt đoán ý đã sớm biết được tâm tư thượng quan, vừa đúng luật Đại Minh lại có điều khoản, vội vàng lắc đầu nói:

- Khỏi bẩm Đại lão gia, đúng là tôn trưởng ngộ sát nô tỳ, công nhân chỉ phạt trọng một trăm, đầy ba năm, nhưng luật Đại Minh sau điều này còn có một điều nữa, chính là cố ý giết người, phạt treo cổ! Vương Hoán cưỡng gian bắt thành giết chết Liễu Như, cũng không phải là ngộ sát thông thường, mà là cố ý cố giết, nên xử giáo giam hậu, báo lên cho Hình bộ, triều đình phê chuẩn xong sẽ xử hình.

Trương Công Ngự cười hăng hắc đứng lên, ánh mắt khê liếc nhìn Lưu phu nhân cùng Vương Hoán, hết sức hả giận nhặt ô sa bị chối đánh rớt lên, phửi phửi bụi bặm trên đó.

Lưu phu nhân cùng con trai ngơ ngác nhìn nhau, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, thấy một khi xử giáo giam hậu mạng nhỏ này coi như treo lơ lửng giữa không trung. Muốn mở miệng cầu xin Trương Công Ngự, nhưng nhìn sắc mặt đối phương là tuyệt đối giữ nghiêm công chính. Ai bảo vừa gặp không chịu giao tình, còn cầm chối đánh người ta rớt cả ô sa xuống đất.

Đám phụ nhân xung quanh tròn tròn mắt, có vài người đã khóc, nhìn Lưu phu nhân nói:

- Vậy phải làm sao bây giờ, hay là mau báo cho cậu lão gia...

Trương Công Ngự lệnh cho bộ khoái trói Vương Hoán lại, sau đó nghiêm mặt nói với Tần Lâm:

- Bản quan cảm tạ Tần tiểu hữu, dường như vụ án này không có quan hệ gì cùng Bạch Liên giáo, như vậy hãy để cho châu nha tiếp lấy.

Bọn Cẩm Y Hiệu Úy Hàn Phi Liêm đồng loạt nhỏ toẹt xuống đất, thềm thóa mạ Trương Công Ngự hồ đồ này thật là vô sỉ, uống Kỳ Châu còn có người nói y là thanh thiên Đại lão gia. Lúc vụ án còn chưa rõ thì tránh sang bên, Cẩm Y Vệ ta mới vừa tra rõ vụ án, người muốn tới cướp công lao, con bà nó!

Tần Lâm nhìn thì thể suy tư không trả lời, chẳng qua chỉ khoát khoát tay.

Trương Công Ngự rất là bất mãn trong lòng, cho rằng Tần Lâm không muốn chia công với mình.

Tần Lâm cũng không giải thích, mà nhìn chằm chằm Vương Hoán bị trói, rào đón hỏi:

- Lúc người bóp chết Liễu Như, là mặt đối mặt mà bóp sao?

Vương Hoán ử rũ cúi đầu, hẳn là không có nghe được.

Ngự Đại Lực hét lớn một tiếng, giống như tiếng sét thành linh nổ giữa không trung:

- Tiểu tử, Tần trưởng quan hỏi người đó!

Vương Hoán nghi hoặc ngẩng đầu lên, trên mặt lem nhem nước mắt nước mũi.

Tần Lâm lại hỏi một lần nữa.

Vương Hoán tức giận đưa hai tay ra giá giá:

- Đương nhiên là mặt đối mặt bóp chết, ôi... ta không dùng sức nhưng không hiểu vì sao nàng lại chết đi, thật không ngờ rằng nàng không chịu nổi, ta không phải cố ý giết nàng!

Tần Lâm nhìn tay Vương Hoán đưa ra ngoài, gầy trơ cả xương giống như chân gà, trong lòng lại càng nghi ngờ hơn nữa, bèn hỏi tiếp:

- Như vậy sau khi người bóp chết nàng, mới đưa nàng lên giường hay sao?

- Đúng vậy, ta bóp một hồi liền buông tay ra, chính nàng ngã xuống giường, qua một lúc sau ta đưa tay thăm dò hơi thở, phát hiện nàng không một tiếng động, bị dọa sợ đến nỗi vội vàng chạy sang phòng bên cạnh.

Tần Lâm gật đầu một cái:

- Như vậy, người bóp chết nàng thế nào, dò hơi thở mũi thế nào, làm lại cho ta xem một lần.

Vương Hoán nghi hoặc đi tới bên quan tài, đưa hai tay ra bóp vào cổ thi thể, sờ tới thi thể lạnh như băng lại vội vàng rút tay về, sau đó lại đưa ngón tay ra thăm dò hơi thở dưới mũi thi thể.

Thần sắc Tần Lâm càng ngày càng trở nên nghiêm túc:

- Người tin chắc nàng nằm ngửa mặt hướng lên trời giống như bây giờ sao?

Vương Hoán ngần ra, nghi hoặc nói:

- Dĩ nhiên, ngay cả tội giết người ta cũng đã thừa nhận, cần gì phải lừa người.

Sắc mặt Tần Lâm trầm xuống, ra hiệu cho bọn Trương Công Ngự, Hàn Phi Liêm cùng hắn đi tới bên kia viện.

Mọi người đầu óc mơ hồ, không biết trong hồ lô hắn bán thuốc gì, nhưng Tần Lâm tra án có như quỷ thần tương trợ, thật xứng với bốn chữ mắt thần như điện, nếu yêu cầu như vậy hẳn là có nguyên nhân của hắn, mọi người cũng không cưỡng lại, chờ nghe hắn nói thể nào.

- Có lẽ, người này không phải là Vương Hoán giết.

Tần Lâm vừa nói ra, Trương Công Ngự cơ hồ nhảy lên, nước bọt bắn tung ra trên mặt người khác:

- Làm sao có thể như vậy được? Nhân chứng vật chứng đều có, ngay cả phạm nhân cũng thừa nhận, há có thể là giả?

Thôi Bộ Đầu cũng nói:

- Tàn trưởng quan, chuyện này không thể nào, bản thân nghi phạm cũng đã nhận tội, chúng ta cũng không có đánh đập ép cung. Tại hạ tra án đã mấy chục năm, theo tình huống như thế nhất định có thể làm thành thiết án.

Hàn Phi Liêm cũng vỗ vỗ vai Tàn Lâm, theo ý thấy Tàn Lâm tra án đến đây coi như đã nước cạn lời đá, hết sức hoàn mỹ.

Tàn Lâm chẳng qua là nhẹ nhàng nói một câu:

- Thi ban trước ngực người chết rất nặng.

Người bên cạnh không hiểu không cần nói, Thôi Bộ Đầu cùng Tiêu Ngộ Tác suy nghĩ một hồi, nhất tề hít sâu một hơi khí lạnh, bước nhanh đi tới bên cạnh quan tài, cẩn thận nghiệm thi một phen.

- Sao hả?

Trương Công Ngư vội vàng hỏi thăm.

Hai vị này đều lắc đầu một cái:

- Vụ án này có vấn đề!

Có uẩn khúc!

Tàn Lâm gãi đầu, ánh mắt nhìn quan tài xuất thần.

Thi ban là người sau khi chết huyết dịch tuần hoàn dừng lại, huyết dịch bên trong huyết quản mất đi động lực bơm mà theo lưới mạch máu chìm xuống những bộ vị thấp hơn trong cơ thể. Mạch máu ở vị trí cao thì thể trống không, mạch máu ở vị trí thấp ứ đầy máu, bên trong tĩnh mạch và mạch máu nhỏ vị trí thấp sẽ tràn đầy huyết dịch, xuyên thấu qua da hiện ra vết màu đỏ tím loang lổ, gọi là thi ban.

Thi ban xuất hiện sau khi người chết chừng ba canh giờ, mười hai canh giờ đạt tới cao độ, sau một ngày đến một ngày rưỡi cố định lại.

Nếu quả thật giống như lời Vương Hoán khai là mặt đối mặt bóp chết Liễu Như, hơn nữa thi thể là ngửa mặt lên trời nằm ở trên giường, như vậy sau lưng của thi thể, các bộ vị như hông, bắp đùi sau mới là vị trí thấp, hẳn phải xuất hiện thi ban nghiêm trọng. Mà vị trí ngực bụng khá cao, cho dù có thi ban xuất hiện cũng sẽ tương đối mờ nhạt, phân tán.

Vậy mà sự thật lại ngược hẳn với điều này, chính diện ngực bụng thi ban cực kỳ rõ ràng, xuất hiện từng mảng, nhưng thi ban ở sau lưng lại thưa thớt mờ nhạt hơn rất nhiều.

Hiện tại tình huống như thế, hoặc là Vương Hoán nói láo, hoặc là còn có ẩn tình khác.

Vương Hoán ngay cả giết người cũng đã thừa nhận, cần thiết nói láo ở chi tiết sao? Như vậy tình huống thứ hai trở nên có khả năng cực lớn.

Tàn Lâm suy nghĩ một chút, đi tới hỏi:

- Vương Hoán, sáng sớm siết dây trên cổ thi thể là người tự mình động thủ, hay là người khác làm?

Về mặt Vương Hoán như đưa đám:

- Ta không dám vào phòng, là Vương Tài Vương tổng quản mang theo gã sai vặt đi vào tiến hành.

Tàn Lâm vội vàng lệnh tìm Vương Tài cùng mấy gã sai vặt kia, gã sai vặt tìm tới rất nhanh, nhưng Vương Tài mới vừa rồi còn nem nép giống như con chó chết, lúc này thừa dịp loạn không biết chạy đi đâu.

Cảm thấy có điều không ổn, Tàn Lâm kinh hãi trong lòng, vội vàng khẩn cấp hỏi gã sai vặt kia lúc đi vào phòng sắp đặt thi thể, có nhìn thấy tư thế của thi thể thế nào không.

Ban đầu bọn sai vặt không chịu nói lời nói thật, ngược lại Lưu phu nhân nhìn ra mấy phần đầu mối, lệnh cho bọn họ nói thật.

Mấy gã sai vặt đều trả lời:

- Bọn ta vừa vào phòng đã nhìn thấy, thi thể là nằm úp trên giường, mặt hướng xuống dưới, sau khi lật lại chỉ thấy đáng sợ vô cùng, sắc mặt xanh đen, hết sức kinh người. Vương tổng quản ra tay cùng chúng ta...

Lưu phu nhân nhíu mày, nếu nói là những tật xấu ỷ thế hiếp người, mắt chó coi thường người này, trên người Vương Tài có không ít, nhưng từ trước tới nay chưa từng thấy qua lão to gan như vậy, dám giở trò trên thi thể người chết.

Tần Lâm đã sớm phát giác không ổn, vội vàng quay sang hỏi Vương Hoán:

- Người uống xuân dược cực mạnh, là ai đưa cho người?

- Vương tổng quản, ta bảo lão tìm thay ta.

Trương Công Ngự thở hổn hển đi tới, nhìn thấy di thư trước mắt sáng lên, vội vàng ra lệnh đóng án, lại kêu địa bảo (bảo an địa phương) tới kéo thi thể đi chôn.

Mọi người kỳ quái là, vì sao Tần Lâm đứng ở thi thể bên cạnh kiểm tra tỉ mỉ không ngừng. Đây không phải là rõ ràng rồi sao, chính là Vương Tài giết chết Liễu Như, biết bị Tần Lâm truy xét được mình, lão liền sợ tội tự sát.

Cho đến khi Thạch Vi dẫn theo một đám cầm y vệ sĩ chạy tới, Tần Lâm mới đứng lên, thi lễ với y:

- Thạch Đại nhân, thuộc hạ cả gan xin ngài hạ lệnh để cho trừ Trương Đại lão gia, Vương Chỉ Huy Sứ cộng thêm huynh đệ Cầm Y Vệ chúng ta ra, những người còn lại đều thôi lui ra ngoài sân miếu.

Thạch Vi hơi há miệng một chút, đột nhiên trong mắt bắn ra tinh quang bốn phía.

Tất cả những người không phận sự thôi lui ra bên ngoài cửa miếu, lúc này Tần Lâm mới mở lòng bàn tay người chết đang nắm chặt ra, trong lòng bàn tay rõ ràng có một vết bầm xanh, loáng thoáng có thể phân biệt là hình dáng hoa sen.

- Đây là cái gì?

Trương Công Ngự hoàn toàn không hiểu.

Vương Tiến Hiền đưa tay ra nắm hồ trên không trung, giải thích:

- Huấn luyện sĩ tốt lúc cầm đao dùng sức múa may, một lúc sau sẽ lưu lại dấu vết chuôi đao ở lòng bàn tay, Chẳng lẽ là trên chuôi đao lão có điêu khắc hình dáng này, lão dùng sức cầm đao chiến đấu với người ta mới lưu lại dấu vết như vậy... Nhưng cũng không đến nỗi sâu như vậy mới phải...!

Thạch Vi chậm chạp không có trả lời, ngồi xổm người xuống cẩn thận tra xét lòng bàn tay người chết, sau đó vui mừng ra mặt, đứng bật dậy đâm một quyền vào vai Tần Lâm:

- Ha ha ha, Tần huynh đệ, ngươi lập được công lớn rồi!

Độc được Tần Lâm phát hiện ở bên Vương Tài cùng độc được lấy được từ trong tay Cao Sài Vũ, mùi và màu sắc đều hoàn toàn giống nhau. Lúc kiểm tra lại thấy trong lòng bàn tay người chết nắm chặt có dấu vết hoa sen giống như hoa sen dương chỉ bạch ngọc của Cao Sài Vũ, vì vậy có thể nhận định Vương Tài là tà đồ Bạch Liên giáo.

Thấy Thạch Vi có phản ứng như thế, trong lòng Tần Lâm càng thêm nắm chắc, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ không hiểu:

- Dấu vết này, chẳng lẽ là...?

- Tần huynh đệ có chỗ không biết, chỉ có đám chết bầm Bạch Liên giáo mới có vật này, trong giáo bọn chúng chính là ấn tín như ấn quan. Trong đó tả hữu sứ giả, Đường chủ tam đường dùng kim liên hoa, mười trưởng lão dùng ngân liên hoa, Hương chủ trấn thủ một phương dùng hoa sen đồng, tiểu đầu mục cùng lâu la còn lại cũng không có vật này.

Thạch Vi dứt lời lại không nhịn được bật cười lên, hàm râu rồng run rẩy che kín cả mắt mũi:

- Nói cách khác Vương Tài mà ngươi đuổi bắt, thấp nhất cũng là một Hương chủ! Công lao bắt giết Hương chủ Bạch Liên giáo, ít nhất cũng phải bảo cử Tiểu Kỳ!

Tần Lâm cao hứng vô cùng, nhưng lại không khỏi nghi ngờ mình từng lấy được một đóa hoa sen dương chỉ bạch ngọc từ trên người Cao Sài Vũ, như vậy y có thân phận gì? Suy nghĩ một chút chuyện này không thể đùa giỡn, một khi tiết lộ ra ngoài sẽ đưa đến Bạch Liên giáo ám sát khó lòng phòng bị, bên Cầm Y Vệ cũng không thể hoàn toàn che giấu, cho nên vì bảo đảm vạn vô nhất thất trước, vẫn nên thủ khẩu như bình.

Nhớ tới Thạch Vi mới vừa nói chuyện bắt giết Hương chủ Bạch Liên giáo có thể thăng lên Tiểu Kỳ, Tần Lâm lại hỏi:

- Đại nhân minh giám, chúng ta cũng không có lấy được tín vật hoa sen của lão, hơn nữa còn là chính lão uống thuốc độc mà chết, bàn về công lao...

Thạch Vi cười to lần nữa, xem ra tâm trạng cực tốt, võ vai Tần Lâm nói:

- Tần huynh đệ, người không biết đám ma quỷ chết bầm Bạch Liên giáo này khó đối phó tới mức nào. Từ năm Ma Dương Kim Đạo Lữ tạo phản, Bạch Liên giáo khởi sự lớn nhỏ hơn hai mươi chỗ các nơi Kinh Tương, toàn bộ Thiên Hộ Sở chúng ta cũng chưa từng bắt giết được một tên Hương chủ trở lên nào!

- Tuy là lão tự sát, nhưng bởi vì người theo sát không nghĩ khiến cho lão không thể không phục độc tự vận, sự thật cũng không khác gì giết chết ngay tại chỗ. Thân phận của lão cũng không là vấn đề gì lớn, một thời gian trước có một tên Cao Đại sư huynh đến chỗ này khai đàn truyền giáo, chúng ta bắt được không ít giáo đồ cấp thấp, để cho bọn họ nhận thi thể, cũng có thể tìm được chút đầu mối.

Thạch Vi nói xong lập tức cầm giấy mực in lại dấu vết trong lòng bàn tay Vương Tài, y không sợ Tần Lâm lập công lao lớn. Thân là Bá Hộ, trình lên thượng quan không bằng khoe công ỉnh. Đề cử công lao cho Tần Lâm cũng đồng nghĩa nói rằng Thạch Vi y điều độ đúng mực, có được thủ hạ đắc lực, có trí có dũng.

Đạo lý mình tôn trọng người, người cũng trọng mình trong quan trường này, Thạch Vi đã làm đến chức Bá Hộ Cẩm Y Vệ, đã thông hiểu từ sớm.

Mấy nhà vui mừng mấy nhà buồn, Thạch Vi cùng Tần Lâm vì công lao mà vui vẻ, Chỉ Huy Sứ Vương Tiến Hiền lộ vẻ đau khổ, đau buồn ủ rũ, có vẻ đáng thương nhìn hai người này.

Trong nhà có một tên tỳ nữ chết, con trai khuấy động nghiêng trời lệch đất, thậm chí khấu trừ tiền lương bỏ vào riêng, những tội này không thành vấn đề. Làm thế tập Chỉ Huy Sứ cho dù là không quen tới Binh bộ Thượng Thư, nhưng cũng có giao tình tốt với vài vị Ty Quan Lang Trung Binh bộ, cho dù là bị các lão gia Ngự Sử tố lên trên vài quyển cũng chỉ như gió thổi mây bay.

Nhưng quân sự trong nhà lại là Hương chủ Bạch Liên giáo, chuyện này nghiêm trọng, nói sâu xa một chút y là vô tướng cầm quân một phương, trong nhà lại có yêu phi Bạch Liên giáo, lại đúng vào lúc Ma Dương còn đang xảy chuyện...

Vương Tiến Hiền bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, thân thể khô ngo cường tráng run lên lẩy bẩy, không nhận được lên tiếng nói:

- Các huynh đệ Cẩm Y Vệ thương cho tại hạ bị chẳng hay biết gì, nửa phần cũng không biết được, thật sự là oan uổng vô cùng. Yêu phi Bạch Liên giáo không đâu là không vào được, hạ quan căn bản cũng không biết gian đồ xâm nhập vào nhà, Thạch Đại nhân cần phải minh giám. Đúng rồi, Trương Đại nhân cũng ở đây, Trương Đại nhân làm chứng thay ta, từ trước tới nay tại hạ chưa từng kết giao yêu phi...

Dứt lời y bèn kéo tay áo Trương Công Ngư, đau khổ cầu khẩn.

Trương Công Ngư tránh né y giống như tránh ôn dịch, bất quá Vương Tiến Hiền thân là vô tướng khí lực lớn hơn xa so với quan văn trời gà không chặt như y, thế nào cũng không tránh được.

Vương Tiến Hiền thấy Trương Công Ngư không chịu thay y gánh vác trách nhiệm, lại chuyển sang cầu xin Thạch Vi cùng Tần Lâm. Giọng điệu đáng về hạ mình hiện tại so sánh với đáng về kiêu căng của Chỉ Huy Sứ lúc trước, quả thật là trước kiêu ngạo sau cung kính.

Trong lòng Thạch Vi rõ ràng chuyện này không liên quan Vương Tiến Hiền, vốn là tuy lớn mà nhỏ, Tần Lâm kiếm được phần công lao này tính ra toàn bộ Bá Hộ Sở đều có lợi, có lòng muốn cho y một món nợ nhân tình, bèn hỏi Tần Lâm:

- Tần huynh đệ thấy thế nào?

Vương Tiến Hiền mặt đỏ như đất khỉ, cúi người thật thấp ôm quyền thi lễ Tần Lâm. Đường đường chính tam phẩm Chỉ Huy Sứ cung kính khuất tất với một Hiệu Úy như vậy, chỉ sợ triều Đại Minh lập quốc hai trăm năm qua chưa bao giờ có.

Tần Lâm suy nghĩ một chút, lúc trước từng tự tiện xông vào Chỉ Huy Sứ Ty, tranh cãi cùng Vương Tiến Hiền là mọi người đều biết, vạn nhất Vương Tiến Hiền cù không sợ lở trình công văn đến Đô Chỉ Huy Sứ Ty cùng Binh bộ kiện thưa, với cơ cấu khổng lồ hết sức quan liêu kéo dài của triều Đại Minh, không biết đến lúc nào mới có thể ngã ngũ, công lao của mình cũng chỉ có thể treo lơ lửng giữa không trung. Ai tới để ý tới một Hiệu Úy không có căn cơ như mình chứ, không bằng tha cho y một lần.

- Thạch Đại nhân, ty chúc cho là Vương Đại nhân không có tội mà còn có công.

Tần Lâm vừa nói ra, Vương Tiến Hiền liền ngậy người, y đã có ý chuẩn bị lên kinh đi kiện thưa Cẩm Y Vệ với Binh bộ, có lão nhạc phụ giúp nghĩ đến kết quả xấu nhất cùng lắm thì cách chức điều tra. Nhưng không ngờ rằng Tần Lâm lại nói y không có tội mà còn có công, đây chính là ngàn vạn lần không ngờ tới.

- Vương Chỉ Huy Sứ biết được yêu phi Bạch Liên giáo xuất hiện, điểm binh giúp Cẩm Y Vệ ta bắt, dồn cho can phạm vào tuyệt lộ, chỉ đành phải phục được tự vận...

Nghe đến đó, Vương Tiến Hiền đã mừng rỡ, từ cách chức điều tra đến lập công nhận thưởng, quả thật là từ tầng địa ngục mười tám bay thẳng lên tới Tây phương thế giới Cực Lạc. Y cảm kích Tần Lâm tới mức suýt chút nữa rơi nước mắt, nếu bảo y quý xuống dập đầu có lẽ cũng cam tâm tình nguyện.

Tần Lâm đang nói vui vẻ, lại thấy Trương Công Ngư đang chu miệng giống như một cô dâu mới bị bỏ rơi, cười thầm trong lòng, lại nói:

- Dĩ nhiên, Trương Đại lão gia phái châu nha bộ khoái, dân tráng hiệp trợ, tra rõ đường chạy trốn yêu phi, chúng ta mới có thể kịp thời bày ra lưới khiến cho yêu phi không cách nào chạy trốn, cũng có công lao thật to.

Trương Công Ngư nhất thời vui vẻ ra mặt, chỉ cảm thấy càng nhìn Tần Lâm càng thuận mắt: Ôi chao, hai nữ nhi của bản quan, một nhỏ mới bảy tuổi, một lớn cũng đã xuất giá từ năm ngoái, nếu không lập tức chiêu tiểu tử này làm con rể, thật có thể nói là Đông sàng khoái tể!

Nhớ tới tin đồn từng nghe nói, Trương Công Ngư không khỏi có chút hâm mộ Lý Thời Trân.

Thạch Vi chìa ngón tay cái trong tay áo với Tần Lâm, nhạc phụ Vương Tiến Hiền là tướng môn thế gia, tọa sư Trương Công Ngư Thân Thời Hành hiện đảm nhiệm Lại Bộ Thị Lang, Đông Các Đại Học Sĩ, kéo hai người bọn họ vào như vậy, không những không đến nỗi không có công lao, ngược lại càng làm gia tăng thêm phần công lao này.

Việc này không nên chậm trễ, ba bên quyết định trở về, mạnh ai nấy làm công văn trình lên cho thượng cấp, cũng cùng một nội dung, Trương Công Ngư trình lên Hoàng Châu phủ, Thừa Tuyên Bố Chính Sứ Ty Hồ Quảng, Vương Tiến Hiền bẩm đến Đô Chỉ Huy Sứ Ty Hồ Quảng cùng Binh bộ, bên Thạch Vi báo lên cho Thiên Hộ Sở cùng Bắc Trấn Phủ Ty.

Phân phái đã định, Thạch Vi không nhịn được lại một lần nữa vỗ vai Tần Lâm, cười to ha ha:

- Tần huynh đệ tuổi còn trẻ đã lập được công lớn, không nói công lao, một mình tên Hiệu Ủy người lại kinh động hai vị tướng soái một phương Hồ Quảng Bố Chính Sứ, Đô Chỉ Huy Sứ, thậm chí còn trình lên kinh sư Binh bộ cùng Bắc Trấn Phủ Ty Cẩm Y Vệ chúng ta! Chắc chắn, bản quan ở vào tuổi người quả thật còn kém rất xa.

Tần Lâm mỉm cười cúi đầu, chấp tay nói:

- Toàn là do Thạch Đại nhân tài bồi.

- Người quả thật chỉ là hư tình giả ý!

Thạch Vi làm bộ mất hứng, thế nhưng cười còn lớn hơn trước.

Thương nghị đã định, đoàn người đi ra cửa miếu.

Phen này khác với lúc tới, Tri Châu Trương Công Ngư Trương Đại lão gia cùng Chỉ Huy Sứ Vương Tiến Hiền một tả một hữu kẹp Tần Lâm ở giữa, vẻ mặt há chỉ là thưởng thức, quả thật có thể nói là lấy lòng, nịnh hót. Thạch Vi ở bên cạnh ngoác miệng cười đến mang tai, râu ria lông mày cũng không phân rõ.

Người bên cạnh cũng không nói, nhưng Lưu phu nhân thật sự không hiểu vì sao trượng phu trước kiêu ngạo sau cung kính, đợi y đi tới mới nhỏ giọng hỏi.

- Ta đây chó cắn Lữ Đồng Tân, không biết lòng người tốt!

Trong lòng Vương Tiến Hiền đã cảm tạ Tần Lâm trăm lần ngàn lần, vào lúc này bèn kể lại đầu đuôi mọi chuyện, khen ngợi Tần Lâm nhân nghĩa vô song. Cho dù là Sơn Đông Cập Thời Vũ Hô Bảo Nghĩa Tổng Công Minh trong miệng tiên sinh kể chuyện cũng không nghĩa bạc vắn thiên bằng hắn.

May là Lưu phu nhân là tướng môn hổ nữ, nhưng lúc nghe Vương Tài là Hương chủ Bạch Liên giáo cũng bị dọa sợ hết hồn, vỗ ngực nói:

- Thật may là Tần huynh đệ giúp một tay, nếu không chúng ta còn không biết xui xẻo đây thế nào, sau này phải cảm tạ người ta thật tốt... Ủa, không tốt!

Wương Tiến Hiền vội hỏi cái gì không tốt, Lưu phu nhân lập tức véo lỗ tai y:

- Tướng công vừa đưa công văn hỏa tốc tám trăm dặm, đến Binh bộ tố cáo. Nếu như công văn kia tới Binh bộ trước, nơi này lại làm tờ trình giúp bắt yêu phỉ Bạch Liên giáo, chẳng phải là hai công văn mâu thuẫn với nhau sao?

52. Chương 52: Lời Mời Của Thế Tử

Wương Đại Chỉ Huy Sứ vỗ đùi:

- Con bà nó, thật sự là cầm đá đập vào chân của mình!

Dứt lời cũng không trì hoãn, cùng mấy tên thân binh giục ngựa chạy như điên, bán mạng đuổi theo công văn kia.

Wương Hoán nằm trên cang có vẻ bệnh hoạn, thấy phụ thân bị mẫu thân néo lỗ tai, phì cười một tiếng.

Sắc mặt Lưu phu nhân chợt lạnh, tát mạnh một cái vào mặt con trai mình, để lại năm dấu tay đỏ hồng:

- Nhài con, lão nương sẽ không cho phép người gây sự nữa! Nhớ, nếu không phải là Tần trưởng quan giúp một tay, cái mạng nhỏ này của người, còn mũ quan cha người nữa, cũng đã rơi xuống đất mất rồi.

Bên này diễn tuồng mẹ dạy con, bên kia là khẩu tạ thanh thiên.

Ba người Liễu gia đã biết hung thủ là Vương Tài, sau khi bị Tần Lâm tra ra sợ tội tự sát, oan thù Liễu Như có thể nói đã được báo.

Cả nhà quỳ trước mặt Tần Lâm, Liễu Hoa đập đầu kêu lên bình bịch:

- Ân nhân, ngài chính là thanh thiên! Ta đây Liễu Hoa làm trâu làm ngựa cũng phải báo đáp đại ân đại đức ngài, núi đao biển lửa cũng quyết không cau mày!

Mấy tên cấm vệ sĩ cười nói:

- Tần huynh đệ là Cẩm Y Vệ, chỉ sợ đi núi đao biển lửa không ít, người chỉ là thợ mộc cũng muốn đi theo sao?

Tần Lâm ngược lại thoáng động trong lòng, đỡ lấy ba người Liễu gia:

- Cha con các người đều là thợ mộc sao?

Liễu gia phụ tử không chỉ có là thợ mộc, hơn nữa còn là thợ mộc tay nghề đứng đầu Kỳ Châu.

Tần Lâm biết được điểm này không khỏi trong lòng mừng rỡ, đi rách gót giày tìm không thấy, thấy ra chẳng mất chút công phu. Hắn đang chuẩn bị lên tiếng mời, lại bị mẹ con Lưu phu nhân, Vương Hoán cắt ngang.

- Tiểu tử chết bầm, còn không thay cha người đa tạ Tần trưởng quan?

Lưu phu nhân tức giận nhấn đầu con trai xuống một cái, sau đó nhìn về phía Tần Lâm nở một nụ cười bồi.

Tần Lâm né người sang một bên, nửa đùa giỡn nửa nghiêm túc nói:

- Chỉ cần phu nhân không mang theo nương tử quân cầm chổi đi đánh Tần mỗ, đã cảm tạ trời đất, chữ 'Tạ' của Chỉ Huy Sứ Đại nhân, Tần mỗ không gánh nổi.

May Lưu phu nhân là tướng môn hổ nữ, giờ phút này cũng xấu hổ khó tả, không thể làm gì khác hơn là trừng hai mắt mắng con trai. Vương Hoán bị mẫu thân nhéo lỗ tai vái dài sát đất với Tần Lâm, tên thiếu gia con nhà quyền quý này chưa từng nếm mùi đau khổ như vậy bao giờ, bị nhéo đau đến nhe răng toét miệng, nhìn qua cũng hết sức buồn cười.

Ba người Liễu gia nép ở bên cạnh, vẻ mặt tức giận. Mặc dù Vương Hoán cũng không phải là hung thủ giết chết Liễu Như, nhưng chuyện cũng bắt nguồn từ y mà ra, tự nhiên Liễu gia cũng rất oán hận y. Nếu không phải sợ quyền thế Chỉ Huy Sứ Vương Tiên Hiền, đã sớm xông tới nện cho y một trận.

Tần Lâm thoáng động trong lòng, sừng sộ lên nói với Lưu phu nhân:

- Thường ngôn có câu từ mẫu hại con, sau này phu nhân phải quản giáo con trai nhiều hơn mới được. Tuy lần này Liễu cô nương chết không phải Vương Hoán tự tay sát hại, nhưng ‘Ta không giết bá nhân, bá nhân bởi vì ta mà chết’, trong lòng các người há có thể không có mấy phần áy náy hay sao?

Lưu phu nhân ngó ngẩn, thời này trên dưới tôn ti phân chia hết sức rõ ràng, luật Đại Minh quy định tôn trưởng ngộ sát nô tỳ, công nhân phạt một trăm trượng, lưu đầy ba năm, huống chi Liễu Như cũng không phải là Vương Hoán giết chết. Bất quá Tần Lâm đã nói như vậy, nàng liền trừng mắt lệnh cho con trai nói xin lỗi với người Liễu gia.

Vốn là lá gan Vương Hoán cũng không lớn, hôm nay lại bị Tần Lâm năm lần bảy lượt hù dọa gần chết, lần này cũng không dám cãi lại chút nào, nằm phục xuống đất liên tiếp dập đầu mấy cái với ba người Liễu gia.

Liễu Mộc Tượng bị dọa nhảy lên, luôn miệng kêu lên không thể, chuẩn bị tiến lên đỡ y dậy. Liễu Hoa kéo tay áo phụ thân lại, chờ Vương Hoán dập đầu thật mạnh vài cái, lúc này mới thở ra một ngụm trọc khí thật dài từ trong lồng ngực.

Lưu phu nhân nhìn ra Tần Lâm tựa hồ đặc biệt coi trọng người Liễu gia, nghĩ thầm dứt khoát làm người tốt làm cho đến cùng, lại lệnh cho thân binh lấy hai đỉnh bạc bồi thường cho Liễu gia.

Ba người Liễu gia đều nhìn Tần Lâm, hiện tại bọn họ đã xem vị Cẩm Y Hiệu Úy tuổi còn trẻ này như người tâm phúc.

- Cái này nên nhận, Liễu cô nương cũng là bị làm hại trong lúc làm việc ở Vương gia.

Tần Lâm thấy Liễu Hoa còn có chút không được tự nhiên, cười cười nhận lấy ngân lượng từ trong tay thân binh, tự tay đưa cho Liễu Mộc Tượng.

Người chết không thể sống lại, làm tang sự, mua quan tài đất chôn, mời ban nhạc cũng phải tốn tiền. Huống chi tương lai con trai còn phải xây nhà cưới vợ, Liễu Mộc Tượng cảm kích rơi nước mắt nhận lấy bạc, dĩ nhiên đối tượng mà lão cảm kích không phải là mẹ con Vương gia, mà là Tần Lâm.

Chỉ cần không mù mắt là có thể hiểu chuyện này nếu không phải Tần Lâm từ đầu đến cuối chủ trì công đạo, không biết hàm oan của Liễu Như đến bao lâu mới có thể giải khai. Còn có công tử Chỉ Huy Sứ lại dập đầu bồi lễ với một hộ thợ mộc, nếu không nhờ Tần trưởng quan cũng không thể có.

Mẹ con Vương gia thiên ân vạn tạ rồi đi, Lưu phu nhân vô cùng rõ ràng đầu con trai cùng mũ quan của trưởng phu đều nhờ Tần Lâm mới có thể giữ được, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, sau này từ từ báo đáp, mọi người đều ở Kỳ Châu, ngày sau còn dài.

Ba người Liễu gia lại quỳ xuống trước mặt Tần Lâm, vị Cẩm Y Vệ trẻ tuổi này không chỉ có tìm được hung thủ báo thù tuyệt hận thay nữ nhi, còn lấy lại danh dự cho cả nhà bọn họ.

Đúng vậy, cho dù thợ mộc nhỏ, sau khi nữ nhi chết còn phải đối mặt Chỉ Huy Sứ Đại nhân kiêu ngạo quen ở trên cao, cảm thấy uất ức khôn tả. Mà Tần Lâm khiến cho công tử Chỉ Huy Sứ dập đầu nói xin lỗi với bọn họ, với Liễu Như, theo bọn họ thấy ân này thậm chí không kém gì tra rõ vụ án tìm được hung thủ.

Tần Lâm an ủi bọn họ vài câu, sau đó lại nói:

- Các người đi về trước tổ chức tang sự cho Liễu cô nương, năm ngày sau chúng ta gặp ở Duyệt Giang lâu, ta có việc thương lượng cùng các người.

Liễu Hoa gật đầu một cái, bây giờ tang sự muội muội quan trọng hơn, về phần chuyện Tần trưởng quan muốn nói, vậy còn cần thương lượng sao, hết thấy làm theo là được, cho dù là dầu sôi lửa bỏng, con rùa đen nào dám nói một chữ không?

Hậu viện y quán Lý thị, Thanh Đại cùng ba vị thẩm nương, vợ quản gia Lưu Toàn Phùng mụ đang cùng nhau may vá thêu thùa. Hai đường đệ còn tám bé Lý Thụ Huân và Lý Thụ Bản chạy tới chạy lui, đuổi bướm bắt chuồn chuồn.

- Thật là hiếm có, Thanh Đại diệt nữ trước kia cũng chưa từng làm qua nữ công.

Nhị thẩm Trưởng thị đang may một chiếc trường sam bằng vải trắng, cổ tròn tay lớn, vạt dưới có xếp nếp, hông có dây xanh, chính là trường sam Tú Tài dành cho Lý Kiến Nguyên.

Thanh Đại cúi đầu, mím môi cười:

- Đúng vậy, nhờ có Nhị thẩm giúp một tay mới có thể may được y sam, diệt nữ bất quá chỉ giúp đỡ một chút, nếu không còn không biết là nên may vạt áo dài hay là tay áo ngắn.

Tưởng thị vui đầu may nhanh như gió:

- Con may áo trúc bầu vạt thẳng, dễ hơn trường sam có xếp nếp nhiều, thím đây cũng không phí bao nhiêu công phu.

Bên cạnh Tam thẩm Trầm thị nghe vậy cũng có chút mất hứng, Tưởng thị bên trái, Dương thị bên phải đều may trường sam Tú Tài, trong ba chị em dâu chỉ có mình nàng may áo trúc bầu vạt thẳng. Nguyên nhân là Nhị bá Lý Kiến Nguyên, tiểu thúc Lý Kiến Mộc đều thi đậu Tú Tài, mà trượng phu của nàng, lão Tam Lý Kiến Phương đến nay còn là một thầy thuốc tầm thường, theo như pháp độ quốc gia chỉ có thể mặc áo trúc bầu vạt thẳng.

Tính tình Trầm thị vốn có chút chua ngoa, không tiện trực tiếp nhằm vào hai vị chị em dâu, bèn mượn Thanh Đại để nói, cố ý hỏi:

- Diệt nữ, món y phục này là may cho ai? Từ trước tới nay thím chưa từng thấy qua con may y phục.

Thanh Đại cười hì hì, vốn trong lòng nàng không nghĩ ngợi sâu xa, cho nên nói chuyện cũng không tị hiềm gì:

- Con may cho Tần Đại ca, ngoại trừ Phi Ngự phục Cẩm Y Vệ ra, huynh ấy không có món y phục bình thường nào để mặc, nên con may cho huynh ấy một chiếc.

Trầm thị sa sầm nét mặt:

- Thụ Bản là đường đệ của con, ngày ngày mặc rách, con làm tỷ tỷ cũng không may một món nào cho nó, hiện tại lại may cho người ngoài.

Gương mặt Thanh Đại đỏ lên:

- Có thím may y phục cho Thụ Bản đệ đệ là đủ rồi, đệ đệ mặc từ Đông đến Hạ cũng không thiếu. Hơn nữa... hơn nữa gia nói Tần Đại ca cũng không phải là người ngoài.

Trầm thị cười lạnh một tiếng, đang muốn nói gì, lại bị con trai la lên cắt đứt.

- A... bắt được con cóc!

Lý Thụ Bản chạy ở phía trước, Lý Thụ Huân đuổi ở phía sau, hai đứa bé chạy tới.

Mắt thấy bị ca ca đuổi theo, Lý Thụ Bản lập tức ném con cóc trong tay về phía này, trời xui đất khiến thế nào vút trúng đầu Trầm thị. Nàng sợ hãi tới nỗi kêu lên oa oa, đôi tay cao loạn trên đầu, cơ hồ nổi điên.

Thanh Đại cũng không sợ tiểu sinh linh xấu xí này, nhẹ nhàng bắt được con cóc, sau đó gọi hai đường đệ tới nói:

- Thụ Bản, Thụ Huân tới đây xem thử, các đệ bắt được con cóc này đừng khinh thường nó xấu xí. Những u trên lưng nó có chứa độc bên trong, lấy ra luyện chế chính là thiềm tô. Vị thuốc này ngọt mát có độc, có thể trị được bệnh cam, bệnh lý, trẻ con sưng miệng...

Nghe tỷ tỷ nói rõ ràng đầu ra đây, hai đường đệ cũng nghe rất nghiêm túc.

Lúc này Trần thị mới khôi phục tinh thần, thấy con trai trước mặt lập tức lửa giận bùng lên, cũng không chờ Thanh Đại nói xong đã tiến lại, nắm lấy Lý Thụ Bản đặt nằm ngang trên đầu gối mình, đánh vào mông nó mấy cái lớp bốp:

- Nhãi con không chịu học, suốt ngày chỉ lo quậy phá, không chịu học sẽ không nên người!

Hai chị em dâu Tưởng thị, Dương thị vội vàng khuyên giải, một người giạt lấy đứa nhỏ, người kia khuyên giải:

- Thụ Bản không thích đi học cũng không có gì, Tam thúc làm thầy thuốc cũng không phải tốt sao? Giống như Tần tiểu ca ở viện trước mặt, làm Cẩm Y Vệ cũng hết sức oai phong, nghe nói vừa phá được đại án, ngay cả Vương Chỉ Huy Sứ cũng phải xá dài ba cái với hắn.

Trần thị nghe tới Tần Lâm cũng là bực tức đầy bụng.

Thì ra Lý gia Tứ huynh đệ, lão Đại Kiến Trung đã từ Cử Nhân ra sĩ, đầu gì cũng là Tri huyện Tứ Xuyên Bồng Khê, lão Nhị Kiến Nguyên cùng lão Tứ Kiến Mộc cũng đều thi đậu Tú Tài, chỉ có chồng của nàng đến nay vẫn còn tay trắng, nhắc tới càng thêm ỉn ừ.

Lý Kiến Phương không giỏi tài học, y thuật lại coi là cực kỳ ỉn, vì vậy muốn đi theo con đường của Lý Thời Trân, từ vương phủ y quan đến Thái Y viện nhậm chức.

Nếu như thành công, thế nào cũng là mệnh quan triều đình, mặc dù là chức quan tạp lưu nhưng cũng có phẩm cấp, nhắc tới còn dễ nghe hơn hai huynh đệ toan tú tài kia một chút.

Không nghĩ tới khoảng thời gian gần đây Kinh Vương suốt ngày ở với Uy Linh chân nhân kia, Lý Kiến Phương năm lần bảy lượt đi cầu kiến đều bị từ chối. Trần thị không khỏi toát mồ hôi lạnh thay tiền trình

- Ất!

Nữ tử da hơi ngăm đen, dung mạo xinh đẹp giống như binh lính ôm quyền đáp:

- Bính!

Nữ tử cuối cùng nhỏ tuổi nhất, thanh âm thoảng mang theo vẻ mềm mại:

- Đinh!

Thấy bốn tên nữ binh không thích hồng trang thích võ trang, thậm chí tinh nhuệ hơn cả vệ sở binh phổ thông rất nhiều, Tần Lâm vô cùng chấn động, âm thầm nghĩ ngợi chủ nhân các nàng Từ Tân Di Từ tiểu thư hẳn có nội tâm hùng mạnh giống như Thuần Gia môn.

Phảng phất trong nháy mắt này, Xuân ca sáng chói hào quang giữa thiên địa đã trở nên ảm đạm thất sắc, Cứu Thế Chủ Messiah vừa giáng xuống vị diện này. Tần Lâm rất muốn hô to một tiếng đầy vẻ hào hùng với các nàng:

- Chiến đấu giống như nam nhân đi, bánh xe vận mệnh đã bắt đầu chuyển động!

Chu Do Phiên giải thích với Tần Lâm lúc này còn đang trợn mắt lú lười. Từ đại tiểu thư từ nhỏ đã thích múa đao dùng thương, Ngụy Quốc Công cùng phu nhân đều không thể làm gì được nàng, nàng cũng không giữ quy củ khuê các của tiểu thư, ngày ngày mang theo nha hoàn cỡi ngựa chạy loạn ở Nam Kinh thành, huấn luyện những nha hoàn này thành nữ binh có thể cỡi ngựa bắn tên.

Tần Lâm hồi lâu không nói một lời, kêu lên Từ đại tiểu thư bất khả chiến thắng... Phải biết đây là triều Đại Minh lễ giáo thịnh hành, lại có mẫu nữ nhân kỳ quái như Từ Tân Di.

- Khụ...

Tần Lâm bị sắc nước bọt của mình, thuận theo giọng điệu Chu Do Phiên hỏi:

- Nói vậy vị Từ tiểu thư kia nhất định là một nam nhân bà dung mạo thô tục, thân thể cường tráng, không kém bao nhiêu so với cạp cái Tôn Nhị nương Kỳ Châu thành chúng ta có phải không?

- Người thật là quá đáng!

Bốn vị nữ binh Giáp Ất Bính Đinh thấy hẳn tỏ ra bất kính đối với Từ tiểu thư, nhất tề nổi giận quát.

Chu Do Phiên ngăn người, ngay sau đó không nhịn được cười:

- Đúng, đúng, người nói rất đúng, Từ đại tiểu thư không khác lời người nói chút nào... ha ha ha...

Lúc vị vương tử này cười, ưu nhã nâng tay trái lên dùng tay áo che kín miệng, động tác uyển chuyển đến cực điểm, hợp với vóc người gầy gò và dung mạo thanh tú của y, nếu như ở đời sau có thể làm cho rất nhiều nữ tử cất tiếng thét chói tai.

Nhưng ở trong mắt Tần Lâm lại chẳng ra gì, nhất là Chu Do Phiên còn cong ngón tay út lên, Tần Lâm không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài: người còn có thể yếu điệu hơn nữ nhân chút nữa không, Chu Đại tỷ?

54. Chương 54: Thanh Lâu

Bốn vị nữ binh nghe Chu Do Phiên nói như vậy, lửa cừ hận lập tức giảm xuống. Nữ binh Giáp vén tóc trên trán, nhìn y tròng mắt thật to, cái mũi nhỏ có mấy vệt tàn nhang của nữ binh Ất nhú lại, gương mặt hơi đen của nữ binh Bính không có vẻ tươi cười, nữ binh Đinh nhỏ nhất chu miệng lẩm bẩm:

- Thế tử quá... quá xấu, rõ ràng ngài biết tiểu thư nhà ta, còn cố ý nói xấu sau lưng nàng!

Chu Do Phiên ung dung nhàn nhã thưởng thức trà, khẽ lắc đầu:

- Nói Tân Di muội muội sao? Sau này tiểu thư các người là muội muội Lý gia kia mà.

- Thanh Đại tiểu thư chúng ta cũng đã gặp, ôn nhu nhàn tĩnh, y thuật cực kỳ ỳnh, chúng ta bội phục vô cùng, vốn là không bằng lòng rời đi Quốc Công phủ, bởi vì là hầu hạ Thanh Đại tiểu thư mới đáp ứng tới nơi này...

Giáp Ất Bính Đình vừa dứt lời, vừa mang theo địch ý nhìn Tần Lâm, giọng nói bất mãn hết sức:

- Nhưng tên này cười đùa cợt nhả, còn nói xấu tiểu thư nhà ta là ai vậy?

Bị bốn tên nữ chiến sĩ đằng đằng sát khí nhìn chăm chăm, Tần Lâm cảm giác áp lực rất lớn.

- Các vị tỷ muội, vị Tần Mộc Cận Tần huynh này là sư... sư đệ Thanh Đại cô nương...

Nói tới chỗ này Chu Do Phiền lại dùng tay áo che kín miệng cười mấy tiếng, nhìn Tần Lâm chớp chớp mắt:

- Hơn nữa Thanh Đại ghé mắt xanh Tần huynh, cho nên tính ra, e rằng hắn cũng coi như nửa chủ nhân của các người. Tương lai có bỏ đi được chữ ‘nửa’ hay không, tiểu khả cũng không dám đoán mò.

Nữ binh Giáp Ất Bính nghe vậy cả kinh, miệng nhỏ hé ra không khép lại được. Không phải là tiểu thư đã nói muốn tác hợp thể tử và Thanh Đại hay sao, vì sao lại hóa thành cục diện như bây giờ?

Chỉ có nữ binh Đình còn bé nhất mắt mở to không hiểu chuyện gì xảy ra, hỏi ba vị tỷ tỷ:

- Tại sao nói người này là nửa chủ nhân như vậy? Chẳng lẽ Thanh Đại tiểu thư muốn bán tỷ muội chúng ta cho hắn?

Nữ binh Giáp ghé đến bên tai nàng nói thật nhỏ mấy câu, vẻ mặt nữ binh Đình lập tức lại bất đồng, quan sát tới quan sát lui Tần Lâm tỉ mỉ, cuối cùng rất là tiếc nuối thở dài một tiếng, nhú lỗ mũi vịn lông mày biểu lộ rõ ràng chính là những lời này: ôi... một đóa hoa tươi cắm trên bãi gì đó...

Theo Tần Lâm thấy Chu Do Phiền quá mức nữ tính, nhưng phù hợp thẩm mỹ quan văn nhân nhã sĩ vào thời đại này, có vẻ tài tử bệnh hữu khí vô lực nhờ thị nữ đỡ vai, uống rượu thưởng hoa mai trong tiết trời bão tuyết bay tán loạn. Hương thầm ập tới, tài tử thảnh thơi ho nhẹ mấy tiếng, thị nữ dùng khăn lụa trắng muốt lau khước miệng cho y, mang theo vết máu mờ mờ...

Bốn nàng lại nhìn sang dáng vẻ Tần Lâm, khả năng ho ra máu là không nhiều, ánh mắt gian tặc đảo tròn nhìn loạn xung quanh, suy đoán hắn nhìn nữ nhân hứng thú hơn ngắm hoa mai, khả năng này là hoàn toàn có thể khẳng định.

Bốn nàng Giáp Ất Bính Đình nghĩ đến sau này rất có khả năng hầu hạ một vị chủ nhân ‘không hiểu phong tình’ như vậy, không khỏi đồng loạt lắc đầu: ôi...

Đột nhiên nữ binh Giáp nắm chặt quả đấm, thấp giọng nói:

- Các tỷ muội, nhất định là người này dùng thủ đoạn hèn hạ gì, mới ép Thanh Đại tiểu thư không thể không tỏ ra lá mặt lá trái như vậy.

Ba nàng thấy dáng vẻ Tần Lâm bại hoại như vậy, càng nhìn càng cảm thấy hắn không giống người tốt, nữ binh Ất nhất thời sinh lòng chính nghĩa dẹp bất bình:

- Chúng ta tuyệt đối không thể bàng quan bất kể!

- Đúng vậy, cho dù là vì tiểu thư phó thác cũng phải đấu với người này.

Nữ binh Bính như bị linh hồn nhân viên KGB phụ thể:

- Thừa dịp hầu hạ Thanh Đại tiểu thư, âm thầm tìm cơ hội, tìm được chứng cứ quyết định, nhất cử vạch trần mặt thật của tên bại hoại này!

Nữ binh Đình nhỏ tuổi nhất bị mục tiêu cao quý này làm cho cảm động đến nổi kích động trong lòng, không nhận được hô lên khẩu hiệu lúc theo Từ Tân Di cười ngựa bắn tên ở bên ngoài Kim Lăng thành:

- Đại tiểu thư uy vũ, Đại tiểu thư tất thắng!

Ba nữ binh Giáp Ất Bính vội vàng che miệng nàng lại:

- Ngu ngốc, muối hô loạn gì vậy?

Nữ binh Đinh ngưng ngưng le lưỡi một cái, hết sức cẩn thận nhìn Tần Lâm, phát hiện hắn tựa hồ không có chú ý, lúc này mới vỗ vỗ ngực, che miệng cười trộm.

- Thiên tuế gia, chờ bản đạo với!

Tiếng kêu vang của Uy Linh Tiên từ thủy tạ đối diện truyền tới.

Kinh Vương Chu Thường Quán bước đi như bay trên hành lang, thở hổn hển, mặt hơi đỏ lên, bỏ xa hoạn quan cùng thị nữ hầu hạ ở phía sau.

Vị Vương gia này trở nên vội vàng nôn nóng từ lúc nào vậy? Cho dù là thánh chỉ từ kinh sư tới, hoặc là khâm sai đại thần, nhất phẩm đương triều tới bái kiến, y cũng chỉ chậm rãi bước đi ung dung không vội vã, vậy mà nghe nói Tần công tử tới gặp con trai Chu Do Phiền, y lại chạy còn nhanh hơn thỏ.

Không ai biết trong lòng Chu Thường Quán, thành Tiên đạo hưởng tiên phúc vô cùng được xếp hạng thứ nhất, ngay cả ghế thân vương triều Đại Minh đều phải lui đến thứ hai. Gần đây một ít tin đồn y ngưỡng mộ càng sâu hơn đối với ‘Tần tinh quân’, vì có thể gặp được cao nhân trong truyền thuyết nhanh lên một chút, cho dù là bảo y đích thân chạy mười dặm đường, cũng không sao cả.

Mẹ con Hoàng phi được đám nữ quan hầu hạ xung quanh, đi ở phía sau cùng.

Nhìn bóng lưng Kinh Vương, sắc mặt cay nghiệt của Hoàng phi có hơi đặc ý. Thời gian gần đây Chu Thường Quán cùng Uy Linh chân nhân ngày ngày nhốt mình trong đan phòng, nếu không phải tuổi Uy Linh chân nhân quá lớn, người khác sẽ thật sự cho rằng hai người bọn họ có quan hệ đồng tính, ngay cả cưng chiều Hoàng phi cũng trở nên lãnh đạm không ít.

Nhưng lần này nàng chạy tới đan phòng, mới vừa tố cáo nói có tên họ Tần không biết trên dưới phải trái, được Trương Tiểu Dương mang theo đi tìm Chu Do Phiền, lời còn chưa nói hết Chu Thường Quán đã dùng đòn nổi giận xông ra ngoài, khí thế hùng mạnh tới nỗi tám ngựa kéo ngược trở lại không được. Không phải là cực kỳ nể mặt vị trắc phi như nàng hay sao?

Hoàng phi cúi người xuống, xoa đầu con trai Chu Do Tra, thấp giọng nói:

- Thấy chưa, mặc dù phụ thân con không có bản lãnh gì lớn, nhưng lúc đối phó người khác vẫn sấm sét lôi đình như vậy. Còn nhớ hai tên cung nữ nhiều chuyện nói xấu sau lưng, mẹ đã sửa trị bọn chúng thế nào không?

- Mẹ đánh các nàng ba trăm roi, sau đó xát muối lên vết thương, làm cho các nàng đau ước chừng hai ngày, cuối cùng bán đi, ừm, hình như là thanh lâu gì đó. Mẹ, thanh lâu là địa phương thế nào vậy?

Giọng Chu Do Tra ngây thơ nói chuyện hết sức kinh người như vậy, trên gương mặt non nớt của nó không có chút gợn sóng nào, không chỉ có không cảm thấy mẫu thân làm như vậy có gì không ổn, thậm chí còn mơ hồ khoái chí.

Hoàng phi cười phá lên:

- Con còn không biết... Tóm lại đó không phải là địa phương tốt gì, đi vào đó sẽ rất là xấu số, muốn sống không được, muốn chết cũng không thể.

Chu Do Tra vùng vẫy nhỡ bé, giọng tàn nhẫn:

- Vậy đợi lát nữa hài nhi sẽ cầu xin phụ vương cũng đánh họ Tần kia ba trăm roi, sau đó bán vào thanh lâu!

55. Chương 55: Cách Không Đoán Vật

Tần Lâm liên tiếp nhảy mũi mấy cái, âm thầm nghĩ ngợi người nào đang nói xấu hắn, không hề biết đã gặp phải ‘vận mệnh bi thảm’ bị bán vào thanh lâu.

Chỉ bất quá, thời này thanh lâu sở quán có khách hàng phái nữ đề cao trai bao phục vụ sao? Nếu Chu Do Tra có thể thật sự thực hiện lời hứa, Tần Lâm cũng rất có khả năng sống một đời phong lưu vô kể, xếp

ngang hàng với Tây Môn đại quan nhân và Vị Ương Sinh (nhân vật chính trong tiểu thuyết Nhục Bồ Đoàn), lấy thân phận kỳ nam tử đắm chìm trong bể dục danh lưu sử xanh.

Nhưng biểu hiện của Kinh Vương Chu Thường Quán đã định Tần Lâm sẽ không trở thành kẻ ngang hàng với Vị Ương Sinh, vào năm Vạn Lịch đầy dẫy mỹ nữ trở thành một đời trai bao. Bởi vì lúc này thiên tuế gia đã cung kính ôm quyền thi lễ với Tần Lâm, sau đó vẻ mặt gian xảo nở nụ cười bồi hồi:

- Tiểu vương đã nghe nói chuyện Tần công tử trí phá kỳ án, người khác nói vụ án ly kỳ cổ quái như vậy, lại có ma đồ Bạch Liên giáo biết làm yêu pháp ở bên trong, há có thể dễ dàng phá được?

- Chỉ có một mình tiểu Vương biết công tử là tinh quân hạ phạm, ngày đoán dương, đêm xét âm, bắt kẻ yêu nhân, gian tà gì đều không chạy khỏi, cho nên mới có thể phá được án này. Nếu không những ma đồ quen sử dụng yêu pháp Bạch Liên giáo kia nửa đêm câu hồn phách người, phi kiếm lấy thủ cấp người, không phải là Tiên gia vô thượng diệu pháp, há có thể phá được tà thuật bàng môn tả đạo của chúng?

Phiên Vương Triều Minh được phong vương mà không cấp đất, phong tước mà không cho quân dân, ăn lộc mà không cho cai trị, cả ngày không có chuyện gì làm. Có người phong nhã đánh đàn đánh cờ, cũng có người cũng có người chương đài cười ngựa thanh lâu lưu danh, kẻ bất học vô thuật cũng đếm không ít, vị Kinh Vương Chu Thường Quán này là một người trong số đó.

Chu Thường Quán từ lúc còn nhỏ chính là vừa cầm Tứ Thư Ngũ Kinh lên liền ngủ gà ngủ gật, lật Tây Du ký, Tam Quốc Diễn Nghĩa lập tức trước mắt sáng lên, Bao Công kỳ án gì đó càng là quen tai thuộc lòng.

Bao Long Đồ, Định Nhân Kiệt không phải cũng là ngày đoán dương, đêm xét âm sao? Trước đó y đã bị Uy Linh Tiên lừa gạt, cho nên mới nghe lời tin tưởng Tần Lâm là tinh quân hạ phạm, căn cơ thâm hậu. Lần này lại nghe nói Tần Lâm phá đại án Bạch Liên giáo, ngay cả Hương chủ yêu pháp lợi hại như vậy cũng bị bức tử, vậy nhất định là Tần Lâm dùng tiên thuật khắc địch chế thắng rồi còn gì.

Kim đan chậm chạp mãi không thể luyện thành, Chu Thường Quán biết kim đan Đại Đạo bình thường không dễ dàng thành công, tưởng Long Hồ Kim Đan của Trương thiên sư phải luyện bảy bảy bốn mươi chín năm (thực tế không có lâu như vậy, y bị Uy Linh Tiên gạt), Cửu Chuyển Kim Đan của Thái Thượng Lão Quân nhất định phải chín chín tám mươi một năm, lúc này Uy Linh chân nhân mới hai ba tháng chưa thành công, cũng có thể thông cảm được.

Như vậy, rốt cục hẳn có đáp ứng lời khẩn cầu của Kinh Vương hay không?

Kể quan tâm chuyện này nhất cũng không phải là Uy Linh Tiên địa vị ở vương phủ vô hình trung bị thách thức, mà là trắc phi Hoàng thị, nàng vội vàng nháy mắt ra dấu với Chu Thường Quán:

- Vương gia, vương phủ chúng ta có Uy Linh chân nhân giáng hạ, đã là phúc phận lớn lao, Tàn công tử phụng sắc hạ giới, nhất định có chuyện trọng yếu hơn...

Nhưng Chu Do Phiên thủy chung nép trong góc lúc này thoáng động trong lòng, thỉnh linh lên tiếng nói với Tàn Lâm:

- Phụ vương thành tâm thành ý kính hiền yêu đạo, Tàn huynh đệ người cân nhắc thử xem?

Tàn Lâm chậm chạp mà kiên quyết lắc đầu một cái:

- Thứ cho tại hạ khó có thể tuân mệnh.

Phụ tử Kinh Vương đồng thời thất vọng, chỉ bất quá nguyên nhân thất vọng mỗi người không giống nhau, Hoàng phi cùng Uy Linh Tiên cùng thở phào một cái.

Chu Thường Quán nhìn biểu lộ Tàn Lâm, giống như một đại mỹ nữ tuyệt thế sáng ngời rực rỡ đứng trước mặt lại không có biện pháp đẩy ngã, cất tiếng than thở:

- Đại sư không chịu giáng lâm tề phủ, tưởng tiểu vương căn cơ nông cạn, tiên duyên chưa tới, đây cũng là chuyện không thể làm gì.

Tàn Lâm cười nói:

- Mặc dù không có Long Hồ kim đan uống vào là có thể lập tức phi thăng, nhưng vẫn còn có một ít đan hoàn kéo dài tuổi thọ, mấy ngày nữa sẽ đưa tới cho Vương gia. Như vậy, tại hạ xin cáo từ.

Chu Thường Quán vui mừng quá đỗi, kêu Trương Tiểu Dương:

- Người đâu, truyền lệnh xuống, bản vương muốn mở trung môn, tự mình đưa tiễn Tàn Đại sư đi ra ngoài!

Kinh Vương phủ tọa lạc ở phía Bắc Kỳ Châu thành, xây dựa theo thể núi Kỳ lân sơn, lầu canh trên cửa chính vương phủ tượng trưng cho quyền thế thân vương Đại Minh, cửa đồng dày cộp nặng nề sơn đỏ đồng kín, hai bên trên cột đề chữ to thép vàng: Vũ dực Đại Minh, Thế trấn Kinh Hồ.

Mặt tiền vương phủ chính là dáng vẻ trời sinh, khí tượng vạn thiên, sư tử bằng đá hai bên đại môn cao hơn châu nha chừng hơn hai lần, bậc đá bảy tầng thật cao chỉ thấp hơn Tử Cấm thành ở kinh sư hai tầng, chỉ kém thiên tử Đại Minh một bậc mà thôi.

Đám kiêu bợ nhiều không đếm xuể cầm trong tay trường tiên, đứng trên ghế hình ngựa, vung vẩy dụng cụ đứng ở cửa. Bọn họ nhất loạt mặc áo xanh bằng lụa, đội ô sa không cánh, ánh mắt luôn nhìn từ trên cao xuống, mũi cũng hất ngược lên trời. Còn có võ quan Nghi Vệ Ty đội khôi mặc giáp, cầm đao thương sáng loáng, ôm cờ phấp phới, tiền hô hậu ủng.

Khí thế như vậy, trận thế như vậy khiến cho khách qua đường nhìn thấy vô cùng hâm mộ, không dám ngoảnh thẳng vương phủ thâm nghiêm này dù chỉ một lần.

Chợt nghe một tiếng hét lớn vang lên, cánh cửa trung môn vương phủ dày nặng đỏ chói kêu lên ken két chậm rãi mở ra.

Chỉ thấy võ tướng binh dinh Nghi Vệ Ty tay cầm đao thương kiếm kích ủa ra, Nghi Vệ chính, Nghi Vệ phó chia ra hai bên tả hữu, Điện Trưởng đứng thành từng cặp hai người đối diện nhau, các Kỳ Bài, Hiệu Ủy đứng hình cánh nhọn, ai cũng đứng nghiêm.

Những người đi đường lập tức dừng bước lại, từ xa đứng nhìn, nhìn trận thế này, người ra phủ chỉ sợ không phải là Quốc Công cũng là khâm sai đại thần!

Cho dù là ai cũng không đoán được, Kinh Vương phủ bày ra trận thế loại này, người cùng thiên tuế gia cầm tay tiến ra vừa không phải là thiên hoàng quý trụ, cũng không phải khâm sai đại thần, mà là một đại tiểu tử tuổi còn quá trẻ.

Có dân chúng tinh mắt nhận ra Tần Lâm:

- Trời ơi, không ngờ lại là tiểu học đồ y quán Lý thị từng hai lần bĩ mặt Hoàng bá vương!

- Chuyện người nói xưa rồi.

Lập tức có người phản bác:

- Người ta bây giờ là Cẩm Y Hiệu Úy, thân quân thiên tử Đại Minh, mới vừa rồi còn phá án mạng trong Chỉ Huy Sứ phủ, Vương Đại nhân cúi mình ba lần với hãn ngoài đường phố!

Dân chúng tắc lưỡi than thở, thêm dầu thêm mỡ vào chuyện của Tần Lâm, khiến cho câu chuyện trở nên hết sức thần kỳ.

Chu Thường Quán cung kính dị thường, không những mở trung môn đích thân đưa Tần Lâm ra, còn đưa tới bậc thềm cuối cùng mới chấp tay cáo biệt.

Trời ơi, đây là đãi ngộ gì vậy?

Trên đường con người rớt đầy đất, cho dù là dân chúng Kỳ Châu thành không hiểu nghi thức của triều Đại Minh, nhưng tình cảnh Chỉ Huy Sứ Đại nhân, Tri Châu Đại lão gia tới lạy Kinh Vương mọi người từng thấy, tất cả đều là cúi đầu ra vào bằng cửa hông. Trung môn ư, chỗ hòng mơ tưởng! Càng không cần phải nói thiên tuế gia tự mình đưa ra, còn đưa tới bậc thềm cuối cùng.

Ừa, vì sao phía sau hãn còn có bốn tên nữ binh như hoa như ngọc đi theo? Chuyện này càng làm cho người ta thêm khó hiểu.

Rất nhanh nữ binh Giáp Ất Bính Đinh trở thành lực hấp dẫn chú ý mới, thời này nữ tử ra cửa xuất đầu lộ diện cực ít, nữ tử dung mạo nổi trội, vóc người cao ráo chưa thành thân lại càng khó gặp. Mà nữ binh giống như hôm nay thân vận trang phục quan võ, cao thấp mập ốm chênh lệch không có mấy, y giáp bảo kiếm nhất tề, càng là chưa từng nghe qua.

Nếu như là ở Nam Trục Lệ, quan dân dân chúng đều biết đây là thân binh Đại tiểu thư trong phủ Ngụy Quốc Công, bề đẳng lưu manh trốn đi xa được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Nhưng người Kỳ Châu không biết uy phong Từ đại tiểu thư, chỉ trở các nàng bàn tán xôn xao.

- Ta, ta muốn trở về bên người Đại tiểu thư...

Nữ binh Đinh khiếp sợ nhìn nhiều người như vậy, có vẻ muốn rút lui.

Nữ binh Giáp vung tay lên, chém đinh chặt sắt nói:

- Chẳng lẽ còn chưa nhìn ra sao? Tên họ Tần bại hoại này biết chút yêu pháp, nhất định là hãn dùng yêu pháp mê hoặc Thanh Đại tiểu thư, chúng ta tuyệt không thể cô phụ Đại tiểu thư nhờ cậy, nhất định phải nghĩ hết biện pháp cứu Thanh Đại tiểu thư từ trong tay hãn!

Nữ binh Ất cùng Bính nhất tề gật đầu, ngọn lửa chính nghĩa bùng bùng cháy trong lồng ngực. Cứu vớt công chúa bị đại ma vương bắt được, một thiên sử thi sắp sửa mở màn.

- Nhưng yêu pháp hãn thật là lợi hại, không chỉ có thể cách không đoán vật, còn, còn...

Nữ binh Đinh va hai hàm răng trên dưới vào nhau nghe lách cách:

- Còn có vừa rồi dường như nghe dân chúng nói, hãn mổ bụng tử thi ra, móc tim phổi của người chết ra ngoài...

Cái lạnh như ngưng tụ thành thực chất trong nháy mắt ập tới, hàm răng ba vị nữ binh Giáp, Ất, Bính cũng bắt đầu kêu lên lách cách, khiếp hãi nhìn theo bóng lưng Tần Lâm trước mặt, phảng phất sau khoảnh khắc hãn sẽ xoay người lại, mở ra miệng to như chậu máu...

- Đại tiểu thư mau tới cứu mạng!

Nữ binh Đinh nhìn bầu trời nhỏ giọng cầu xin.

Nữ binh Giáp hung hăng cắn răng một cái, nghiêm nghị nói:

- Đại tiểu thư đã nói qua, trên chiến trường chỉ có tiến mà không có lui, chúng ta há có thể sợ người này? Tiểu Đinh, nếu như muội thật sự cảm thấy sợ hãi, hãy đọc câu khẩu hiệu mà chúng ta hay đọc lúc hàng binh bày trận, vậy sẵn đã thú đi. Mỗi lần hô lên như vậy, đều cảm giác can đảm gia tăng gấp trăm lần.

- Vậy muội đọc...?

Nữ binh Đinh khiếp hãi nhìn ba vị tỷ tỷ một chút, tựa hồ chỉ cần đọc lên sẽ không còn sợ nữa:

- Đại tiểu thư uy vũ, Đại tiểu thư tất thắng!

Nhưng rất nhanh ba vị Giáp Ất Bính cũng đã đọc theo, thanh âm ai nấy đều run rẩy.

Bên trong y quán Lý thị bận rộn hỗn loạn trước đó chưa từng có, từ tiên sinh, đệ tử đến học đồ, người làm, tất cả đều tùm năm tùm ba bàn tán xôn xao ầm ĩ. Bàng Hiến ngồi ở đại đường chẩn bệnh thay người chỉ cảm thấy tâm huyết dâng trào, thế nào cũng không tĩnh tâm được bắt mạch, Lý Kiến Phương càng không ngừng ra ra vào vào, sắc mặt có vẻ vui mừng trước tai họa của kẻ khác, dường như đang mong đợi chuyện gì.

- Còn ra thể thống gì nữa?! Người học y chỉ gặp chút tục sự đã rối loạn tâm khiêu, tâm không tĩnh, nghệ không thuần, hại người hại mình!

Lý Thời Trân vuốt râu lớn tiếng nói, cũng không biết rốt cục là lão trách cứ Bàng Hiến hay Lý Kiến Phương.

Dù sao sau khi Lý Kiến Phương nghe vậy có chút xấu hổ, bèn lên trở lại đại đường ngồi xuống, nhưng người tĩnh mà tâm chưa tĩnh, không ngừng nâng chung lên uống trà.

Tất cả mọi người trong y quán đều biết thế tử mời Tần Lâm đi, hơn nữa khác với lần trước thay Từ Tân Di chuyển giao lễ vật cho Thanh Đại, lần này chỉ mời một mình Tần Lâm.

Trước kia có lời đồn đãi nói dường như thế tử thích Thanh Đại, lần trước Tần Lâm và Thanh Đại cùng đi, Chu Do Phiên vì giữ thể diện cho nên không tiện phát tác ngay tại chỗ, như vậy lần này y có bất lợi với Tần Lâm hay không?

Còn có Hoàng phi, đệ đệ của nàng Hoàng Liên Tổ năm lần bảy lượt bị Tần Lâm sửa trị, nàng có muốn trút giận thay đệ đệ của mình không?

Về phần lần trước Kinh Vương tặng quà cho Tần Lâm, còn có tiểu thái giám kia nói cái gì cung kính đãi ngộ, vừa gặp đã thân, tuyệt đại đa số người không mấy tin tưởng. Một bạch đình có thể giao hảo cùng Kinh Vương thiên tuế, nói ra chỉ sợ người khác cười đến tẹo quai hàm.

Sợ rằng chẳng qua là phụ tử Kinh Vương làm bộ làm tịch mà thôi, kế tiếp sẽ hạ độc thủ áp chế Tần Lâm!

Lý Kiến Phương cho rằng Tần Lâm đi chuyến này cũng sẽ không về được nữa.

Ngược lại với y, các đệ tử đều toát mồ hôi lạnh lo thay cho Tần Lâm. Ngoại trừ Trương Kiến Lan, Bạch Liễm đến nay vẫn còn bị nhốt trong đại lao, tất cả các đệ tử y quán đều nóng lòng lo lắng cho Tần Lâm. Từ Lục Viễn Chí trở đi, ai mà chưa từng uống qua rượu mời của hắn.

Ít ngày trước nếu không phải là Tần Lâm động thân ra, mạo hiểm lưu đầy ba ngàn dặm giải phẫu thi thể bệnh nhân tìm được chân tướng tử vong, sợ rằng toàn bộ y quán đều phải lưng đeo tội danh lang băm giết người.

Không ngừng có đệ tử từ bên ngoài thở hổn hển chạy về, báo cáo diễn biến mới, lần nào cũng không có kết quả xác thực, đưa tới một trận xôn xao trong phạm vi nhỏ.

Trong hậu viện, ba chị em dâu Trầm thị cùng tức phụ Phùng mục của quản gia Lưu Toàn, bốn bà nhiều chuyện bàn tán với nhau không ngớt miệng.

57. Chương 57: Diễm Phúc Bằng Trời

Trầm thị, Phùng mục kiên trì nói Tần Lâm hơn phân nửa sẽ xui xẻo, Tưởng thị cùng Dương thị trong lòng hy vọng Tần Lâm bình an trở về, lời lẽ lại không chiếm được thượng phong, bị Trầm thị miệng lưỡi lạnh lợi nói cho thấp thỏm bất an.

Trong y quán náo loạn, chỉ có Thanh Đại vẫn bình tĩnh như trước, âm thầm ngồi dưới gốc bồ đào, không nhanh không chậm ngồi may áo dài cho Tần Lâm mặc.

Làm sao có thể chứ? Giao tình giữa Tần Đại ca cùng thể tử căn bản cũng không giống như bọn họ nói, so với thể tử có vẻ bệnh hoạn, Tần Đại ca lại nghịch ngợm hay trêu cợt người, hi hi... Hắn cũng không nên trêu cợt thể tử mới được, nếu thật như vậy, nhất định Tân Di tỷ tỷ phải bất bình thay biểu ca nàng...

Thiếu nữ ngoeo đầu suy nghĩ một chút, cảm thấy Từ Tân Di cùng Tần Lâm mới coi là đối thủ ngang hàng, về phần Chu Do Phiên đáng thương hoàn toàn bị xem như khách qua đường.

Coi lời bàn tán của mọi người như gió thoảng bên tai, bàn tay mềm mại của Thanh Đại nắm chắc kim may, mãi mê may áo dài. Tưởng tượng sau khi Tần Lâm mặc áo mà nàng may vào sẽ có bộ dáng gì, lập tức nàng nở một nụ cười điềm tĩnh.

Chợt tiền viện truyền tới một trận xôn xao.

- Trung môn Kinh Vương phủ mở ra, trung môn mở ra!

Một tên học đồ khăn giọng kêu to, lòng như lửa đốt chạy về, mặt đến nỗi thở không ra hơi.

Mấy tên đệ tử lớn tuổi một chút lấy nước cho y, oán giận nói:

- Mở trung môn nếu không nhận thánh chỉ, cũng là ngênh đón vị thiên hoàng quý trụ nào đó, có quan hệ gì với Tần Đại ca mà người nóng lòng như lửa đốt chạy về như vậy?

Vừa dứt lời, lại một tên người làm vừa về không kịp chờ đợi tuyên bố tin tức mới nhất:

- Võ quan Nghi Vệ Ty bày ra trận thế, ai nấy lăm lăm đao thương sáng loáng, hic, vô cùng đáng sợ.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau: chẳng lẽ là Kinh Vương xuất tuần? Bất quá cũng không liên quan chuyện của Tần Lâm.

Người thứ ba đầu đầy mồ hôi chạy vào:

- Tần Đại ca, Tần Đại ca...

- Người nói gì vậy?

Lý Kiến Phương là người đầu tiên không nhịn được hỏi.

Người nọ giống như cố ý úp úp mở mở, thở một lúc sau mới cực kỳ hưng phấn nói:

- Tần Đại ca cùng Kinh Vương thiên tuế cầm tay ra!

Tất cả mọi người đều ngây dại, lúc trước nghe nói mở trung môn, bày ra nghi thức long trọng như vậy chính là vì Tần Lâm ư? Quả thật khiến cho người ta không thể nào tưởng tượng...

Lý Thời Trân ngồi vững trên đài bát phong thối bất động, cũng bị tin tức kinh người này làm cho đứng bật dậy:

- Cái gì, người không có nhìn lầm chứ?

Rất nhanh đã có vú già lăm lăm truyền tin tức đến hậu viện, Trầm thị đang nhìn có vẻ vui mừng trước tai họa của kẻ khác đặt móng ngồi phịch trên băng đá, mà Tưởng thị cùng Dương thị đang lo lắng cho Tần Lâm cũng cả kinh không khép miệng lại được. Tới đa các nàng chỉ trông cậy Tần Lâm có thể bình yên trở lại y quán, không hề dám hy vọng xa vời Kinh Vương sẽ bày ra toàn bộ nghi thức, tự mình đưa ra trung môn.

- Xem ra họ Tần này cũng có vài phần bản lãnh, tương lai nói không chừng sẽ lên làm cấm y Bá Hộ...

Trầm thị chua ngoa lắm lắm, ánh mắt nhìn về phía Thanh Đại mơ hồ mang theo vẻ hăm dọa khó tả.

Cầm Y Vệ quyền thế cực lớn, trưởng quan phân trí các nơi cơ hồ có thể sánh ngang cùng quan phụ mẫu địa phương. Cho dù là ngũ phẩm cầm y Thiên Hộ quyền thế cũng không kém tòng nhị phẩm Bồ Chính Sứ bao nhiêu, Bá Hộ có thể sánh vai cùng Tri Châu, Tri Phủ.

Trầm thị nói Tần Lâm lên làm Bá Hộ đã là lời khen lớn nhất, mặc dù so với thế tử bây giờ, Vương gia tương lai Chu Do Phiên còn kém xa, nhưng cũng là địa vị mà bá tánh bình dân chỉ có thể ngược mắt trông theo.

Trầm thị đang âm thầm suy tính, nên tiếp tục xúi giục Thanh Đại kết giao cùng thế tử, hay là ngược lại tác hợp nàng cùng Tần Lâm?

- Trời ơi không tốt...

Trầm thị thầm kêu một tiếng, mới vừa nói xấu Tần Lâm rất nhiều, Thanh Đại nói lại với hần thì...

Nàng tới bên cạnh Thanh Đại ngồi xuống, nở một nụ cười bồi nói:

- Điệt nữ à, vừa rồi thím nói như vậy, con đừng để trong lòng...

Thanh Đại không yên lòng đáp:

- Nói cái gì vậy, con cũng không có chú ý...

Trầm thị mừng rỡ, cười tới nỗi nhăn nhúm mặt mày:

- Thật là hay quá, tới đây, thím sẽ may giúp con.

- Không cần, điệt nữ tự mình may được.

Thanh Đại cười từ chối, đây là áo mà nàng may cho Tần Đại ca, muốn mỗi một mũi kim cũng phải do chính tay mình may.

Dáng vẻ trước kiêu ngạo sau cung kính của Trầm thị lọt vào trong mắt hai chị em dâu còn lại, bọn họ đã cười đến đau cả bụng. Bất quá bọn họ lấy làm kỳ không biết vì sao Thanh Đại nghe được tin vui như vậy, vẫn dùng răng cửa nhẹ nhẹ cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nhăn nhó.

Đáng thương thiếu nữ thất hồn lạc phách, đang âm thầm hối hận: không xong, Tam thẩm nói hần sẽ làm cầm y Bá Hộ, lúc ấy mình phải giữ lời hứa hần làm được Bá Hộ sẽ để cho hần hôn. Nếu như hần hôn thật, vậy thì vô cùng xấu hổ...

Hơn nữa với tính tình Tần Đại ca bại hoại lại thích trêu chọc người khác, e rằng sẽ không chịu tự nguyện buông tha cho quyền lợi này.

Thanh Đại sờ sờ mặt, cảm thấy tay mình cũng nóng ran.

Đang lúc thiếu nữ trù trừ có nên đổi ý hay không, tiền viện lại có tình huống mới.

Lục Viễn Chí chạy đến nỗi gương mặt mập mạp phát hồng quang, lông mày lăm lăm tằm mồ hôi hột, mặt tới nỗi thân thể rã rời, ánh mắt lại vô cùng gian xảo:

- Các vị sư huynh, Tần Đại ca của chúng ta giỏi thật, Kinh Vương tặng hần bốn đại cô nương xinh đẹp, đang trở lại y quán chúng ta!

- Có chuyện tốt bậc này sao...

Các huynh đệ nhất thời vừa hăm dọa vừa ghen tỵ, thậm chí Tần Lâm này quả thật vô cùng may mắn, bốn vị, bốn vị mỹ nữ, trời ơi.

Có người hỏi Lục Viễn Chí có thấy rõ hình dạng mỹ nữ thế nào không, tên mập mạp này lau mồ hôi, ngượng ngùng nói:

- Nghe người đi trước mặt nói, ta liền vội vàng chạy về nói cho các người biết, ngay cả mặt Tần ca cũng không thấy.

Nói xong y giội một gáo nước lạnh lên đầu, lại vội vàng muốn chạy ra ngoài. Nhưng thân thể y mập mạp, quả thật chạy hết nổi, chỉ đành ngồi xuống ghế thở hổn hển.

Các sư huynh đệ ngưỡng mộ Tần Lâm giống như nước sông cuộn cuộn liên miên không dứt, nhưng cũng không khỏi bất bình thay Thanh Đại:

- Tần ca đúng là diễm phúc không cạn, nhưng tiểu sư muội làm sao bây giờ?

- Đúng vậy, bốn vị, con bà nó một lần bốn vị, cũng quá cầm thú... Nhất định tiểu sư muội sẽ hết sức đau lòng...

Chợt tất cả mọi người đều im lặng không nói thêm gì nữa, bởi vì Thanh Đại đã đi tới đại đường.

Các sư huynh đệ thứ nhất muốn che giấu thay Tần Lâm, thứ hai không muốn Thanh Đại thương tâm, bèn ra dấu, đưa mắt với nhau, định khoan hãy nói chuyện này cho nàng biết.

Chỉ thấy Thanh Đại đi tới ghế lặng yên ngồi xuống, tựa hồ đang chờ Tần Lâm.

Lục Viễn Chí thầm kêu một tiếng khổ, vốn là muốn Tần Lâm gần tới y quán sẽ chặn hãm lại, bảo hãm an trí bốn mỹ nữ đi nơi khác, tạm thời che giấu Thanh Đại.

58. Chương 58: Ta Muốn Kiểm Tiền

Nhưng như bây giờ, chỉ sợ sẽ lập tức lộ tẩy.

Lục Viễn Chí hết sức trung thành với Tần Lâm, mặc dù trong lòng ôm bất bình thay tiểu sư muội nhưng vẫn lấy nghĩa khí làm trọng, chuẩn bị ra ngoài lần nữa,

Thế nhưng mới vừa chạy ra cửa đã va phải một người, giọng Tần Lâm vang lên:

- Mập, vì sao đệ chạy loạn như vậy?

Hồng hét! Lục Viễn Chí nhìn lướt qua phía sau vai Tần Lâm xem thử, quả nhiên có bốn thiếu nữ nhưng trang xinh đẹp, không thể làm gì khác hơn là ủ rũ chỉ chỉ Thanh Đại đang ngồi cách đó không xa, thấp giọng nói:

- Tần ca, huynh hùng mạnh quá, bắt quá cửa này của tiểu sư muội, huynh đệ không có cách nào giúp huynh được.

Tần Lâm không giải thích được khế cau mày, trước hết làm lễ ra mắt cùng Lý Thời Trân, Lý Kiến Phương, Bàng Hiến.

Cùng lúc đó, bốn tên thiếu nữ nhưng trang xinh đẹp trong mắt như không có người, coi người bên trong y quán như vô vật, đi thẳng tới chỗ Thanh Đại.

Lục Viễn Chí lại xuất mồ hôi đầy đầu: mẹ của ta ôi, không ngờ rằng ngã bài nhanh như vậy, quả là kỳ phùng địch thủ, tình thế nguy hiểm đến cực độ.

Ngàn vạn lần không nghĩ tới bốn tên nữ binh anh tư bưng bưng đi tới trước người Thanh Đại năm bước, lập tức nghiêng người hành quân lễ:

- Thuộc hạ Giáp Ất Bính Đinh, phụng mệnh Đại tiểu thư, tới đây hầu hạ Thanh Đại tiểu thư!

Thanh Đại đỡ các nàng dậy, nở một nụ cười chân thành:

- Tân Di tỷ tỷ khỏe không? Bọn tỷ muội cũng khỏe chứ? Các người chơi ở Nam Kinh có vui không, a, ta có thể tưởng tượng được chắc chắn là cùng cỡi ngựa bắn tên với Tân Di tỷ tỷ.

Phù... Lục Viễn Chí thở ra một hơi dài, thì ra các nàng đã sớm quen biết nhau, thì ra bốn vị này là Từ đại tiểu thư phái tới hầu hạ tiểu sư muội, thì ra Tần Lâm này cũng không diễm phúc như tưởng tượng vậy, thì ra mọi người hâm mộ ghen tỵ đã tìm lầm mục tiêu...

Tần Lâm nhạy cảm phát giác tình thế phát sinh dị biến nào đó không biết được, hần bèn tỏ ra hết sức vô tội:

- Các người làm gì vậy?

Một đám sói đói cười khan liên tiếp, nước dãi chảy xuống ròng ròng:

- Hắc hắc, Tần ca có thể dẫn kiến cho chúng ta bốn vị muội tử kia có được chăng?

- Tự các người đi thử một chút đi...

Tần Lâm không thể làm gì dang rộng hai tay.

Thử một chút thì thử một chút, Lục Viễn Chí đi tới, gương mặt mập nở một nụ cười bỉ ổi:

Ngưu Đại Lực cười ha hả, vỗ vai Thôi Bộ Đầu:

- Chuyện khác không nói, ân công muốn tìm nhà, hỏi y là hỏi đúng người. Bộ khoái đều là địa đầu xà, Bộ Đầu càng tựa thành hoàng gia, chuyện trên đường phố khắp Kỳ Châu cũng không có chuyện nào mà y không biết.

Thôi Bộ Đầu quả nhiên tin tức linh thông, trên Thập Tự nhai đối diện châu nha có một cửa hàng điểm tâm hoàn toàn phù hợp yêu cầu Tần Lâm. Nhà kia lão bản mới vừa chết, lão bản nương phải về quê ở Giang Tây, cửa hàng trị giá một trăm lượng bạc chỉ cần tám mươi lượng cũng chịu bán, đồ đạc đã thu thập xong, chỉ cần có bạc lập tức có thể sang nhượng.

Buổi trưa Tần Lâm mời mọi người ăn no một bữa ở Duyệt Giang lâu, sau đó phụ tử Liễu gia trở về mây mù luyện chế công cụ chuyên dụng làm bút chì, chiêu mộ đồ đệ thợ mộc, Hàn Phi Liêm, Triệu Ích Minh ai nấy về nhà, Thôi Bộ Đầu cùng Ngưu Đại Lực phụng bồi Tần Lâm, đi mua cửa hàng ở Thập Tự nhai.

Trên đường Thôi Bộ Đầu giới thiệu lão bản cửa hàng điểm tâm này gọi là Ngụy A Tứ, là người Giang Tây, làm tuyết hoa cao, lục đậu cao hết sức thơm ngon, vừa khéo lão bà của lão da trắng như tuyết, người Kỳ Châu liền thuận miệng gọi là Tuyết Hoa tẩu. Hai năm qua Ngụy A Tứ bị bệnh suyễn, đau tim, mệt mỏi nằm suốt trên giường, trở thành bình thuốc, nhờ có Tuyết Hoa tẩu đứng ra gánh vác chuyện làm ăn.

Rốt cuộc thiên ý trêu người, Ngụy A Tứ nằm triền miên trên giường bệnh sau hai năm, rốt cục vào tối hôm qua một mạng ô hô, Tuyết Hoa tẩu vì muốn cho trượng phu lá rụng về cội, cho nên muốn bán cửa hàng để có thể đưa chồng về quê.

Cửa cửa hàng đang đóng, Thôi Bộ Đầu đứng cảm tiến lên, gõ cửa ầm ầm.

- Thôi đại thúc, phải chăng là chuyện của tiểu quả phụ kia có biến?

Một nam nhân dưới cằm nốt ruồi đen đi tới hỏi.

- Là Giải lão Đại, người nói chuyện gì?

Thôi Bộ Đầu không tỏ vẻ không hiểu:

- Chúng ta là tới mua cửa hàng.

Giải lão Đại ngăn người, xấu hổ tránh ra:

- À, hiểu lầm, ta tưởng là...

Rốt cục cửa mở, Tuyết Hoa tẩu mặc một thân áo tang trắng, cộng thêm da trắng như tuyết, chân chính từ đầu đến chân trắng thành một mảnh, chỉ tiếc ngũ quan hết sức bình thường, dung mạo thuộc loại trung bình mà thôi.

Tuyết Hoa tẩu mặt không lộ vẻ gì hỏi lại:

- Phải chăng vị này là Thôi Bộ Đầu ở châu nha, tìm tiểu quả phụ nhân có chuyện gì sao?

Thôi Bộ Đầu giới thiệu Tần Lâm một phen, nói rõ ý tới.

Nghe nói muốn mua nhà, Tuyết Hoa tẩu hơi nhiệt tình một chút, dẫn mọi người đi xem một vòng.

Tần Lâm nhìn thấy sảnh chính trong nhà đặt một cỗ quan tài đen như mực, hẳn người chết trong nhà này là nam nhân. Một lão bà bà ở trước linh cữu vừa cho giấy vàng vào chậu đốt vừa khóc, còn có hai đứa bé phụng bồi, nam năm sáu tuổi nữ chỉ có ba bốn tuổi, thoạt nhìn cũng không tỏ ra buồn khổ, có lẽ bọn chúng còn nhỏ không hiểu được nỗi đau sinh ly tử biệt.

Đây là một Tứ Hợp viện điển hình, trước mặt một hàng ba gian phòng chính là quay ra Thập Tự nhai đối diện nha môn, Đông Tây mỗi bên có một gian sương phòng, lại thêm ba gian phòng chính, vây quanh sân giữa dài rộng chừng ba bốn trượng.

- Bố cục rất khá...

Tần Lâm gật đầu một cái:

- Đáng tiếc hơi nhỏ một chút, nếu lập xưởng ở chỗ này, tương lai muốn khuếch trương lớn hơn sẽ không đủ chỗ.

Thôi Bộ Đầu cười nói:

- Ha ha, Tần công tử tâm chí cực cao, nếu có thể mua lại nhà của Giải lão Đại, chắc chắn sẽ đủ dùng... Bất quá có lẽ y sẽ không bán.

Tần Lâm vội vàng thỉnh giáo xem đã xảy ra chuyện gì.

Thì ra nhà Tuyết Hoa tẩu ở cạnh nhà Giải lão Đại, nhà Tuyết Hoa tẩu có hình vuông, nhà của Giải lão Đại hình chữ L, lớn hơn gấp ba lần, bao quanh hai mặt nhà Tuyết Hoa tẩu. Hình dáng hai nhà trên bản đồ gần như có hình chữ Điền (), cạnh dưới chữ Điền là đường cái trước mặt châu nha, hiện tại bọn họ đang ở ngôi nhà này chính là ô vuông góc dưới bên trái chữ Điền, mà nhà của Giải lão Đại chiếm ba ô còn lại.

Nhưng nhà ở mặt tiền đắt hơn nhiều so với nhà không mặt tiền, mặc dù nhà Giải lão Đại có diện tích rộng gấp ba lần nhà Tuyết Hoa tẩu, nhưng cửa hàng mặt tiền cũng chỉ có ba gian. Nhà nhỏ của Tuyết Hoa tẩu trị giá thật là trăm lượng bạc, nhà Giải lão Đại rộng gấp ba cũng chỉ đáng giá đến một trăm năm mươi lượng bạc, nếu như Tần Lâm mua lại muốn khuếch trương xưởng bút chỉ quy mô lớn cũng rất dễ dàng, giá cả cũng lợi ích thiết thực.

Nhưng Giải lão Đại sẽ không bán, y ở chỗ này đã mấy chục năm, làm sao lại bán đi?

Thôi Bộ Đầu cười cười, nhìn thấy Tuyết Hoa tẩu không ở bên cạnh, bèn nói khẽ với Tần Lâm:

- Tuy rằng nhà chúng ta đang đứng cũng nhỏ, nhưng nếu không phải là Ngụy A Tứ bắt chột chết đi, Tuyết Hoa tẩu theo quan tài hồi hương, cũng sẽ không dễ dàng mua được!

Thôi Bộ Đầu có ý khoe công, dĩ nhiên Tần Lâm cũng biết y nói là thật tình, triều Đại Minh lập quốc hai trăm năm, Kinh Hồ thái bình đã lâu, thủy đạo Trường Giang Tây giáp Ba Thục Đông hạ Giang Nam, thương mại ngày càng phồn thịnh, giá nhà cũng dần dần tăng lên. Cửa hàng trên đường phố chính trong thành như vậy, nếu không phải là có chuyện cần tiền gấp dân chúng tuyệt đối sẽ không dễ dàng bán ra.

Vì vậy Tần Lâm chuẩn bị trước hết mua lại cửa hàng chỗ này, tương lai muốn khuếch trương đại quy mô chỉ có thể chờ tương lai rồi hãy tính, dù sao hắn đã mang theo bạc trên người.

Nhìn Tuyết Hoa tẩu chấp tay, Tần Lâm đại khái cũng biết một chút quy củ nói chuyện cùng quả phụ vào thời này, đứng xa xa hỏi:

- Xin hỏi tẩu tẩu, chuẩn bị bán ngôi Tứ Hợp viện này bao nhiêu bạc?

Nếu như là cục diện buôn bán chính quy, mặc cả với nhau phải 'kéo tay', chính là hai người dùng tay âm thầm sờ đầu ngón tay đối phương trong tay áo để mặc cả, không thể nói bằng miệng. Ngoài ra còn có người môi giới đứng trung gian thu lấy phí giao dịch và thủ tục, sau đó mang bản gốc và bản chính giấy tờ nhà đến nha môn lưu trữ.

Đương nhiên hiện tại đã bỏ đi thủ tục này, tiểu quả phụ quyết sẽ không kéo tay với người khác, có hai nhân vật trong nha môn Thôi Bộ Đầu, Ngưu Đại Lực làm người trung gian, còn cần gì trung gian môi giới nào khác?

Tuyết Hoa tẩu nhìn Tần Lâm một chút:

- Giá thật tám mươi lượng, phải lấy bạc mặt, tiểu phụ nhân mang quan tài trượng phu hồi hương an táng, cũng không có thời gian chờ quá lâu.

- Mười phần vàng thật, nếu giả bao đổi.

Tần Lâm cất tiếng cười ha hả, mở bọc y phục lấy ra mười thỏi vàng, hắn không biết lúc này giá phòng cao thấp rốt cuộc như thế nào, thuận miệng mặc cả:

- Bất quá tẩu tẩu, giá này có thể bớt thêm chút nữa được chăng?

Tuyết Hoa tẩu lắc đầu một cái, thở dài nói:

- Tiểu phụ nhân vội vã hỏi hươu an táng, giá này đã là đặc biệt giảm thấp.

Lời còn chưa nói hết, chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng ồn ào huyên náo, Tuyết Hoa tẩu nổi giận dưng dưng đi ra ngoài, vừa đi vừa nói:

- Lại tới gây chuyện, không chọc tới ta không được hay sao? Ta còn phải mang quan tài về quê, lại còn tới đây đưa không nghỉ...

Tần Lâm cũng theo ở phía sau, xem thử xảy ra chuyện gì.

Không nghĩ tới bên ngoài người đứng đầy đất, trước là Hình Phòng Hồ Ty Lại, sau là Tiêu Ngộ Tác cùng mấy bộ khoái nha dịch, phía sau cùng là một cỗ kiệu, có người vén màn kiệu lên, Trương Công Ngư từ bên trong chui ra ngoài.

Tần Lâm cười thầm Tri Châu hồ đồ này làm dáng không ít, nha môn chỉ cách nơi này vài bước y cũng ngồi kiệu, chỉ sợ đi bộ còn nhanh hơn cả thời gian lên kiệu xuống kiệu.

Trương Công Ngư nhìn thấy ba người Tần Lâm cùng Ngưu Đại Lực, Thôi Bộ Đầu, đầu tiên là ngẩn người, tiếp theo vui mừng nói:

- Thì ra các người tới cũng nhanh hơn cả bản quan, hai vị Ngưu, Thôi làm việc thật chuyên cần.

Thấy Trương Công Ngư hiểu lầm, Tần Lâm cũng không nói toạc ra, Ngưu Đại Lực ngược lại muốn nói cái gì, bị Thôi Bộ Đầu ở phía sau kéo kéo, tỉnh ngộ lại liền im miệng không nói.

- Người đâu, bắt phạm phạm lại!

Trương Công Ngư ra lệnh một tiếng, mấy tên nữ dịch xông lên bắt Tuyết Hoa tẩu lại, không cho phép nàng chạy trốn.

Tuyết Hoa tẩu bị dọa sợ đến ngây người, sợ run chốc lát mới khóc lớn nói:

- Không biết dân phạm vào luật gì mà Đại lão gia muốn bắt dân phạm lại...

Trương Công Ngư hừ lạnh một tiếng trong mũi, tay áo vung lên:

- Chuyện người làm ắt phải biết rõ ràng.

Dứt lời liền dẫn người đi vào trong viện.

Thôi Bộ Đầu vội hỏi bộ khoái thủ hạ của mình xem xảy ra chuyện gì, rất nhanh đã hiểu rõ tình huống.

Thì ra đang một nén nhang trước, người chủ trì liệm xác Chu Lư Nhi đến châu nha tố cáo, nói ngày hôm qua Ngụy A Tử đột nhiên chết, y được Tuyết Hoa tẩu gọi đi tắm liệm cho trượng phu. Không nghĩ tới sắc mặt tử thi xanh đen, vẻ mặt dữ tợn, trong miệng lại có mùi thạch tín (arsenic), cho nên không dám giấu giếm, đến nha môn tố cáo Tuyết Hoa tẩu tội mưu sát chồng.

Tần Lâm nghe xong không thể làm gì: vậy sao, mới vừa rồi còn nói Tứ Hợp viện này hơi nhỏ một chút, bây giờ bất chợt xuất hiện tội mưu sát chồng, ngay cả tiểu viện cũng không được mua.

Thôi Bộ Đầu vội vàng tiến lên đón thượng ty Trương Công Ngư, tráng ban Ngưu Đại Lực chủ yếu là tuần tra đường phố duy trì trật tự, quan hệ cùng vụ án giết người không lớn, cho nên y vẫn đứng ở bên người Tần Lâm, thấy Tần Lâm buồn buồn không vui, xoa xoa tay cười hắc hắc:

- Ân công sợ không mua được nhà này ư?

Tần Lâm gật đầu một cái, đang muốn mua cửa hàng lại xảy ra chuyện như vậy, thật là xui xẻo.

- Thật ra cho dù là Tuyết Hoa tẩu thật sự phạm tội mưu sát chồng, ân công mua viện cũng không trì hoãn, còn có thể giảm được ít bạc... Chờ Trương Đại lão gia tịch biên tất cả gia sản của tội phạm, viện này chính là quan gia phát mãi, ngài đi tìm Hồ Ty Lại, tùy tiện cho y mấy lượng bạc sẽ mua được ngay tức khắc. Bởi vì lúc trước ngài không có cướp đi chức vị Ty Lại của y, Hồ Ty Lại vẫn thường nói với ta sẽ tìm cơ hội báo đáp ngài.

Ngưu Đại Lực nói xong, trên mặt thật thà vẫn mang theo nụ cười càng thêm thật thà, nhưng Tần Lâm đã không có lời gì để nói: nha môn thật là một thùng thuốc nhuộm đen, Ngưu Đại Lực coi như đã bị hư.

Trương Công Ngư sai người mở nắp quan tài ra, mọi người vừa thấy thi thể nhất thời phát ra tiếng hô khẽ, quả nhiên thi thể kia sắc mặt xanh đen, bắp thịt trên mặt vằn vẹo, nhìn qua rất giống dáng vẻ giấy giụa lúc độc phát bỏ mình.

Trương Công Ngư quát ngăn một tiếng, chỉ Tuyết Hoa tẩu nói:

- Chồng người có bộ dáng như vậy, còn dám nói không phải là độc chết?

Tuyết Hoa tẩu bị dọa sợ đến dập đầu liên tiếp:

- Đại lão gia minh giám, chồng dân phụ có bệnh đau tim, bệnh suyễn, ngày thường chỉ cần bệnh thể tăng thêm sẽ có dáng vẻ như vậy, dân phụ cũng không cảm thấy có gì là kỳ quái.

Lão bà bà lúc trước Tần Lâm thấy trước quan tài là mẫu thân của Ngụy A Tứ, bà lại đứng về phía con dâu, kéo hai cháu trai ở bên cạnh nói:

- Đại lão gia minh xét, con ta bình thời phát bị bệnh chính là dáng vẻ này, cũng không phải là sau khi chết mới như vậy.

Trương Công Ngư hơi có vẻ á khẩu nghẹn lời, lại bắt đầu cảm thấy không nắm chắc.

Lúc này ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào Tần Lâm.

Nhìn ta làm gì? Đừng nhìn, ta không có ở đây! Tần Lâm cố gắng tránh thoát đi, thế nhưng vốn hấn vô cùng nổi bật, cũng giống như đom đóm trong đêm đen, sáng chói thu hút, cực kỳ xuất chúng. Ánh mắt u buồn, hàm râu lún phún, đao pháp thần kỳ của hấn, tất cả những chuyện này cũng làm cho hấn trở thành tiêu điểm ở hiện trường án mạng.

Được rồi, Trương Đại lão gia, ta phục người quá xá! Sâu trong nội tâm Tần Lâm hung hăng khinh bỉ nhìn Trương Công Ngư một cái, lúc này mới đi lên phía trước quan sát kỹ một chút.

Người chết Ngụy A Tứ sắc mặt tái xanh, đôi môi, móng tay, móng chân cũng có hơi tím bầm, ngoài ra đầu mặt của thi thể có hơi sưng lên. Nếu như khi Ngụy A Tứ còn sống là một người khỏe mạnh, Tần Lâm cơ hồ có thể lập tức kết luận y chết đi vì cơ thể thiếu dưỡng khí, hoặc bị một loại kịch độc nào đó giết dần giết mòn.

Nhưng y không phải, người nhà bao gồm Tuyết Hoa tẩu, hàng xóm cũng có thể chứng minh người chết mắc bệnh suyễn và bệnh tim kinh niên, theo Tần Lâm biết bệnh tim này cũng vô cùng nghiêm trọng.

Loại bệnh nhân này bởi vì huyết dịch tuần hoàn không đủ, dưỡng khí không thể kịp thời cung ứng cho nhu cầu thân thể, lúc tử vong có thể hiện ra tình trạng thân thể thiếu dưỡng khí nghiêm trọng, khiến cho đôi môi, móng tay tím bầm. Đồng thời bởi vì hệ thống tuần hoàn huyết quản ngưng ngại, tĩnh mạch ở bộ vị đầu mặt bị nghẹt, huyết dịch ứ trên đầu mặt cũng sẽ sinh ra trạng thái sưng lên.

Nói cách khác, mặc dù người chết hiện ra trạng thái tương tự trúng độc, nhưng hoàn toàn có thể là người bị bệnh tim nghiêm trọng tử vong tự nhiên.

Bởi vì người chết có bệnh tim mạch nghiêm trọng, Tần Lâm chỉ dựa vào quan sát bên ngoài thi thể cũng không thể đưa ra kết luận khẳng định.

60. Chương 60: Đầu Mối Sơ Hiện

Trương Công Ngư thất vọng, trong mắt y cái gọi là đoạn án như thần phải là 'Mất thần như điện', tùy tiện hỏi mấy câu bèn cầm kinh đường mộc võ bàn một cái, hét lớn 'Phạm phụ người có biết tội của người không', sau đó tội phạm liền cả người phát run dập đầu nhận tội, hơn nữa trong mắt y Tần Lâm hấn có bản lĩnh này.

Tần Lâm không coi ra gì, loại người hồ đồ như Trương Đại lão gia này có nói thế nào với y cũng bằng vô dụng, bèn cười chấp tay một cái:

- Nếu như muốn tra rõ chính xác nguyên nhân cái chết, làm được vạn vô nhất thất, vẫn phải dựa vào giải phẫu mới được.

Trương Công Ngự thở dài:

- Lần nào cũng phải giải phẫu, Tần lão đệ... Hãy để cho Ngộ Tác xem trước một chút đi.

Thấy Trương Đại lão gia không đồng ý giải phẫu, Tần Lâm cũng không nài ép. Dù sao luật Đại Minh là không cho phép tùy tiện phá hư thi thể, nếu như giải phẫu lại không tra ra vấn đề, còn phải bị phản tọa tội tàn hủy thi thể. Cho nên quan phương trừ phi vạn bất đắc dĩ, thông thường không bằng lòng tiến hành kiểm nghiệm mang tính phá hoại như giải phẫu, chưng cất, khai quan nghiệm thi.

Quả nhiên Tiêu Ngộ Tác hết sức xảo quyết, trước khi nghiệm thi còn nhìn Tần Lâm cười cười xin lỗi, sau đó mới dùng công cụ như thước da, không ngừng báo ra kết quả kiểm nghiệm, do Hình Phòng Hồ Ty Lại điền viết thi cách.

- Người chết Ngụy A Tứ, nam, năm nay ba mươi tuổi, người Giang Tây Thụy Xương, thân cao năm thước, gầy gò... Thi thể đôi môi tím bầm, móng tay, móng chân có màu xanh, trên mặt sưng phù.

Người chết bộ mặt sưng vù, đầu tiên hoài nghi chính là bị bóp cổ giết, Tiêu Ngộ Tác cởi cổ áo thi thể ra, sau khi quan sát kỹ bèn báo:

- Trên cổ không có vết siết, da thịt hoàn hảo, không phải là bị bóp cổ mà chết.

- Ngụy A Tứ tám chín phần mười không phải là bị độc chết, mà là bị người bóp chết.

Tần Lâm đưa ra kết luận.

Lập tức khiến cho đất bằng dậy sóng, trên mặt ai nấy hiện ra vẻ không tin, ngay cả Tiêu Ngộ Tác trước nay vẫn bội phục Tần Lâm cũng không nhận được nói:

- Chẳng lẽ là Tần trưởng quan nhìn lầm rồi? Bộ xương già này làm Ngộ Tác hơn ba mươi năm, đôi mắt này sẽ không nhìn lầm, ngân châm trở nên đen kịt như vậy rõ ràng là đã uống thạch tín, trên cổ lại không có chút dấu vết nào cả, vì sao lại là bị bóp cổ chết?

Trên cổ thi thể không có vết siết, chuyện này là hết sức rõ ràng, dân chúng nhìn thấy cũng xì xào bàn tán, đều nói lần này sợ là Tần Lâm nhìn lầm.

Đầu Giải lão Đại toát ra đầy mồ hôi, quạt không ngừng, sắc mặt vô cùng hưng phấn, ngay cả nốt ruồi đen dưới cằm cũng run lên:

- Đây không phải là ăn ốc nói mò sao, có phải siết cổ chết hay không, liếc qua cũng thấy, thạch tín là do ngân châm nghiệm ra, có bằng cứ cụ thể. Đây là hấn gây thêm chuyện...

Chu Lư Nhi cũng nhỏ toẹt một bãi nước bọt xuống đất, nghênh gương mặt lừ lên mắng:

- Tên ôn dịch nào cũng làm như mình biết nghề, chẳng lẽ là nhìn trúng tiểu quả phụ?

Đúng lúc bị Ngưu Đại Lực nghe được, bàn tay to như quạt lá bồ tát vào mặt y đánh bốp, lập tức ngã lộn nhào.

Ngưu Đại Lực trừng hai mắt, giống như Vi Đà trong miếu:

- Người tìm chết, dám mắng ân công ta đây! Có tin lão tử đập vỡ trứng người hay không?!

Đáng thương Chu Lư Nhi bị đánh trời đất quay cuồng, không dám nói một chữ không, vội vàng bụm mặt cười bời.

Trương Công Ngư có hơi lúng túng không biết làm sao, y vốn là kẻ ba phải không có chủ ý, một hồi cảm thấy mắt thấy là thật, Tiêu Ngộ Tác nói không có vết siết là có đạo lý, một hồi lại cảm thấy Tần Lâm nhiều lần đoạn án như thần như vậy, lần này tưởng cũng sẽ không xảy ra sai lầm.

- Ôi, nếu muốn giải phẫu thì nói với thân nhân đi, bản quan bất kể.

Trương Công Ngư dứt khoát thoái thác trách nhiệm.

Không ngờ lão bà bà Ngụy gia vừa nghe muốn giải phẫu, lập tức nằm phục trên quan tài khóc lóc kêu trời:

- Con ta chết không toàn thây, bị bệnh suốt hai năm, hiện tại lại phải chôn với chân cụt tay gãy, thi thể không còn nguyên vẹn, đời sau không tàn phế cũng sẽ lao bệnh...

Tần Lâm hết sức đau đầu nhức óc, không có biện pháp, nhìn dáng dấp lão bà bà này hẳn là vô cùng ngoan cố.

Trương Công Ngư không chịu gánh trách nhiệm, nếu như thân nhân lại không đồng ý, Tần Lâm sẽ không có bất kỳ lý do gì tiến hành giải phẫu.

Không biết làm sao, không thể làm gì khác hơn là đánh vào tình cảm, Tần Lâm bèn chỉ vào hai tiểu hài tử đang vô cùng khiếp sợ:

- Lão bà bà, con trai bà đã chết không thể sống lại, bây giờ phải lấy hai tôn nhi làm trọng, luôn luôn chiều cố người sống mới phải. Không giải phẫu, dẫu của bà sẽ bị bắt, nói không chừng còn phải ra pháp trường vô cùng oan uổng. Bà có thể bất kể nằng, nhưng thể nhân tâm để cho hài tử nhỏ như vậy đã không có cha không có mẹ hay sao?

Lão bà bà nghe vậy lau nước mắt, một hồi nhìn con trai trong quan tài, một hồi nhìn dẫu và hai đứa cháu, hồi lâu sau lắp bắp hỏi:

- Chỉ cần giải phẫu là có thể rửa sạch oan khuất thay con dẫu ta sao?

Tần Lâm gật đầu một cái:

- Có phải Tuyết Hoa tẩu phạm án hay không, trước giải phẫu ta không thể bảo đảm. Nhưng ta có thể bảo đảm rằng sau khi giải phẫu, có thể tìm được nguyên nhân tử vong thực sự của con trai bà.

Lão bà bà vuốt ve hai đứa cháu, cắn răng một cái, hàm chứa nước mắt xoay đầu qua chỗ khác, không đành lòng nhìn lại con trai trong quan tài:

- Vậy được rồi, trưởng quan ngài cứ giải phẫu đi!

Tần Lâm bèn bảo Ngưu Đại Lực thay hắn đi một chuyến, nhấc Lục Viễn Chí mang dụng cụ giải phẫu của mình đặt dưới gầm giường tới đây. Lần trước lúc giải phẫu không có công cụ vừa tay, sau khi gia nhập Cẩm Y Vệ Tần Lâm cảm thấy sau này có lẽ sẽ thường xuyên gặp phải tình huống cần giải phẫu thi thể, bèn tìm thợ rèn chế tạo một bộ công cụ chuyên dụng.

Không bao lâu Ngưu Đại Lực liền sai bước trở lại, Lục Viễn Chí đầu đầy mồ hôi chạy theo sau, trong ngực ôm một chiếc bao da trâu.

Lục Viễn Chí nghe nói Tần Lâm lại muốn giải phẫu, kích động hơn so với bất cứ ai khác, Ngưu Đại Lực muốn thay y cầm bao da trâu kia, y khẳng khẳng không chịu.

Tần Lâm mở bao ra, mọi người nhất tề kêu lên hay quá. Thì ra trong bao da này có tiểu đao hàn quang sáng chói, đao mũi cong như lưỡi câu vô cùng sắc bén, còn có búa đầu nhỏ, cưa thép nhỏ, cùng những công cụ khác không biết tên và công dụng, nhiều vô số, nhìn qua đã cảm thấy vô cùng chuyên nghiệp.

Một đao nơi tay, trong mắt Tần Lâm thần quang trong sáng, vẻ mặt tỉnh táo toát ra khí thế nào đó khó có thể hình dung, toàn thân giống như một thanh kiếm bén vừa ra khỏi vỏ.

Soạt một đao thoáng qua, dứt khoát gọn gàng xẻ da bụng thi thể ra, Tần Lâm vẫy tay với Tiêu Ngộ Tác:

- Lấy một cây ngân châm sạch.

Tiêu Ngộ Tác đang nghiên ngẫm thủ pháp một đao vừa rồi, ngẩn ra một hồi mới có phản ứng:

- À, được, có ngay lập tức.

Tần Lâm đưa ngân châm thăm dò vào dạ dày người chết, chỉ chốc lát sau gờ lên thật cao, chỉ thấy ngân châm kia vẫn sáng như mới, dưới ánh mặt trời chói ngời để người nhìn thấy hết sức rõ ràng.

Nhất thời xôn xao một trận kinh hô, hơn gấp mười lần so với ngân châm đầu tiên thăm dò trong miệng.

Trương Công Ngư kinh ngạc bội phục sát đất:

- Cổ họng có độc, trong dạ dày không độc, chẳng phải là sau khi chết mới rút độc được?

Không đợi thượng quan phát lệnh, Thôi Bộ Đầu đã đưa mắt ra hiệu cho thủ hạ, mấy tên bộ khoái trước sau trái phải vây Chu Lư Nhi tổ cáo lại, vị đầu lĩnh liêm xác này lập tức tái mặt không nói.

- Chúng ta hãy xem nguyên nhân tử vong chân chính của người chết.

Tần Lâm lại rạch một dao vào da cổ thi thể, sau đó dùng thủ pháp tinh diệu vén da sang bên, lộ ra tổ chức dưới da.

Chỉ thấy tổ chức bên dưới lớp da vàng cũng đã có đốm máu nhỏ li ti rải rác, là bị lực mạnh đè ép tạo thành.

Mũi đao sắc bén tiếp tục xâm nhập vào sâu, từng bước cắt qua từng lớp cơ nhục. Tần Lâm ung dung không vội vã, trầm tĩnh như nước, phảng phất bẩm sinh chính là vị thần báo thù chuyên môn tìm kiếm chân tướng tử vong, tay cầm lưỡi trời tuy thừa nhưng khiến cho tội ác không có cách nào lẩn trốn.

Bị cảnh tượng này chấn nhiếp, mọi người tất cả đều nín thở, trong sân yên tĩnh, ngay cả tiếng kim rơi trên đất cũng có thể nghe thấy.

62. Chương 62: Phân Tích Bằng Chứng

Chương 62: Phân tích bằng chứng (Thượng)

Sau khi hoàn toàn mổ xẻ bắp thịt, lộ ra xương gốc lưỡi ẩn sâu trong cổ họng, lúc này chân tướng tội phạm cũng không có cách nào lẫn trốn được nữa.

Chỉ thấy cơ bắp nổi liền xương gốc lưỡi ra máu từng mảng lớn, rõ ràng là bị bóp chết tạo thành, hơn nữa bởi vì tác dụng bạo lực, thậm chí một phần xương gốc lưỡi đã gãy.

Tiêu Ngộ Tác cũng hít sâu một hơi khí lạnh, nhìn Tần Lâm giống như kính sợ quỷ thần, âm thầm nghĩ ngợi: ‘Lời đồn Tần công tử có bản lãnh đương thần xuất khiếu, câu hồn tra án, quả nhiên không giả, nếu không làm sao hắn biết địa phương ẩn sâu như vậy lại có xương gãy?’

Trương Công Ngự vẫn chưa hiểu rõ, hồ đồ hỏi:

- Ủa, xương nơi này đã gãy, vì sao vậy?

Tần Lâm cười cười, đưa tay làm động tác bấm vào cổ họng, Trương Công Ngự lập tức hiểu ra, tiếp theo lại hỏi:

- Tại sao không có vết bấm?

- Chỉ cần lúc tội phạm bóp cổ người chết lót một vật gì đó như gối lên cổ nạn nhân, cũng sẽ không để lại dấu vết rõ ràng bên ngoài thi thể...

Tần Lâm vừa rửa tay, vừa giải thích:

- Dĩ nhiên làm như vậy sẽ gia tăng độ khó, cần thời gian vất lộn dài hơn, nếu như người bị hại là một người khỏe mạnh, tội phạm sẽ đối mặt phản kháng càng thêm mãnh liệt không thể nghi ngờ. Đáng tiếc Ngụy A Tứ bị bệnh kinh niên, không có bao nhiêu khí lực, cho nên bị tội phạm dùng biện pháp như thế dễ dàng giết chết, hơn nữa tim của y đau bệnh đưa đến gương mặt sưng vù, cũng che giấu được vết sưng phù do bị bóp chết tạo thành.

Dùng vải sạch lau tay, thanh âm Tần Lâm như có hàn băng:

- Đáng tiếc lưỡi trời tuy thừa nhưng khó lọt, xương gốc lưỡi bị bẻ gãy cùng bắp thịt tằm sâu ra máu, cuối cùng đã làm bại lộ kế hoạch phạm tội tử tử này ra ánh sáng.

Như vậy, đến tột cùng tội phạm là người nào vậy? Y phí hết tâm tư che giấu chân tướng Ngụy A Tứ bị bóp chết, tại sao lại dùng thạch tín rót vào miệng người chết, tạo ra giả tượng bị độc chết? Nếu như không rót thạch tín, Ngụy A Tứ tử vong sẽ không bị Chu Lư Nhi dễ dàng phát hiện, theo Tuyết Hoa tẩu về quê, không phải là tội ác này sẽ vĩnh viễn bị chôn vùi, tội phạm vì vậy tiêu dao ngoài vòng pháp luật sao?

Trừ Tần Lâm đã nắm chắc trong lòng, Trương Công Ngự, Thôi Bộ Đầu, Tiêu Ngộ Tác đều gãi đầu, không hiểu chuyện gì.

- Ai tới tố cáo Ngụy A Tứ bị thạch tín độc chết, người đó chính là hung thủ!

Lục Viễn Chí chợt hưng phấn kêu lên, từng bước một ép về phía Chu Lư Nhi.

Hình dáng rất có lực áp bức của Lục Viễn Chí chậm rãi tiến tới gần, hưng phấn tới nổi thịt béo trên mặt không ngừng lay động. Trong mắt Chu Lư Nhi chỉ thấy vô cùng đáng sợ, y run lên cập cập rằng va vào nhau run giọng nói:

- Oan uống... Ta không có giết người... Người... người... người là ai?

Lúc này tên mập ngẩn người, mới chợt nhớ ra mình chỉ là một đệ tử y quán, Tri Châu Trương Đại lão gia, Hình Phòng Hồ Ty Lại, Thôi Bộ Đầu đều ở đây, khi nào mới tới phiên mình lên tiếng nói. Hưng phấn bởi vì ‘Phá giải được vụ án’ mà sinh ra lập tức biến mất, đầu mập rút về phía sau, cười khan hai tiếng:

- À, ta chợt nghĩ ra nên tùy tiện nói bậy, ha ha, các người cứ tiếp tục, cứ coi như ta đánh rắm là được.

Dân chúng cùng nha dịch trong sân lúc ban đầu thấy y lòng tin mười phần, còn tưởng rằng đã nắm rõ manh mối khám phá hung thủ, đang hăng hái bưng bưng chờ câu trả lời. Chợt lúc này thấy y trở nên ỉu xìu như vậy, nhất thời ai nấy đều tỏ ra thất vọng. Nếu như ánh mắt khinh bỉ có thể có sức nặng, thiếu niên mập sớm đã bị chôn sâu xuống đất.

Trương Công Ngư biết tên mập là sư đệ Tần Lâm, cho là y cũng có mấy phần bản lĩnh hơn người, bèn dùng lời lẽ ôn tồn khích lệ:

- Bản quan rộng đường dư luận, không ngại chất vấn, nếu như ngươi có hiểu biết gì, không ngại cứ nói ra thử.

Lục Viễn Chí lúng túng nhìn sang Tần Lâm hỏi ý, Tần Lâm gật đầu một cái.

Lập tức lòng tin Lục Viễn Chí đầy tràn, vốn là mập, vừa đề khí càng giống như quả bóng căng phồng, văng nước miếng nói:

- Thừa mông Đại lão gia ân chuẩn, ta đây sẽ nói. Mới vừa rồi Tần ca đã điều tra rõ người chết là bị bóp chết trước, sau đó mới bị rút độc được vào, điều này khẳng định vụ án không phải là bốn người Ngụy gia làm. Lại không nói bốn họ không có lý do gì sát hại Ngụy A Tứ, đầu tiên hai đứa trẻ cùng Ngụy lão bà bà cần bản không có khí lực bóp chết một nam nhân, mà nếu là Tuyết Hoa tẩu mưu hại chồng, bóp chết cũng đã đủ, rút thạch tín thêm chẳng phải là vẽ rắn thêm chân, ngược lại bại lộ tội ác?

Lục Viễn Chí vừa nói vừa đưa ánh mắt nhìn về phía Tần Lâm, Tần Lâm mỉm cười gật đầu tỏ vẻ khích lệ, tên mập càng tỏ ra dương dương đắc ý:

- Như vậy sau khi loại bỏ bốn người Ngụy gia, ai là hung thủ đây? Ai có thể lấy được ích lợi từ trong chuyện này?

Tần Lâm ở bên cạnh cười thầm không ngừng, thầm nhủ trong lòng: tên mập này những phương diện khác cũng tầm thường, nhưng bản lĩnh kể chuyện cổ tích cũng rất tốt, như vậy đã làm ọi người càng thêm hồi hộp tò mò tới cực điểm.

Quả nhiên Trương Công Ngư không kịp chờ đợi hỏi tới hung phạm là ai.

Tên mập kích động đến nỗi thịt béo run lên:

- Tất cả mọi người đều biết, quan phủ Kỳ Châu chúng ta từ trước tới nay có lệ lấy một nửa tài sản của tội phạm tưởng thưởng cho người tố giác...

- Đúng rồi!

Trương Công Ngư vỗ tay một cái:

- Chính là Chu Lư Nhi!

Lục Viễn Chí vỗ tay thi lễ một cái:

- Đại lão gia nói phải, Chu Lư Nhi sát hại Ngụy A Tứ, sau đó đến châu nha vu cáo hãm hại Tuyết Hoa tẩu, sau khi kết án y có thể lấy được một nửa gia sản Ngụy gia quan phủ tưởng thưởng. Tại sao lại dùng phương pháp phức tạp giết người như vậy? Bởi vì trực tiếp bóp chết sẽ lưu lại dấu tay của nam nhân ở trên cổ người chết, không vu hãm được Tuyết Hoa tẩu, cho nên lúc y gây án đã lót gối lên, không để lại dấu vết rõ ràng.

- Làm như vậy mặt ngoài thì thể cũng không có vết thương rõ ràng, nhìn qua giống như bị bệnh chết, quan phủ chắc chắn sẽ đồng ý giải phẫu kiểm nghiệm, cho nên y nhất định phải rút thạch tín vào trong miệng tử thi, để Ngộ Tác dùng ngân châm tìm tòi là có thể phát hiện.

- À... Thì ra là như vậy!

Mọi người rồi rít bưng tỉnh ngộ.

Chu Lư Nhi tức gần nổ phổi, y không dám phản bác Trương Công Ngư, nhưng đối với Lục Viễn Chí cũng không khách sáo như vậy, cao giọng mắng:

- Người ngậm máu phun người! Nếu như ta có thể bóp chết y, tại sao không trực tiếp hạ độc? Lặng lẽ chạy đến Ngụy gia hạ độc cũng không thể vu hãm Tuyết Hoa tẩu sao?

Lục Viễn Chí ấp úng nửa ngày không nói ra được Át Giáp gì, ánh mắt mong đợi của Trương Công Ngư dần dần trở nên có vẻ không kiên nhẫn.

Tần Lâm hảo ý nhắc nhở y:

- Thạch tín có mùi vị.

Vốn là thành phần thạch tín có oxide arsenic As_2O_3 vô sắc vô vị, nhưng cổ đại tinh luyện không thuần, còn lẫn trong đó rất nhiều tạp chất sulfide, khiến cho hiện ra mùi thối của trứng ung, dùng để hạ độc vẫn tương đối dễ dàng bị người đoán được.

Chương 62: Phân tích bằng chứng (Hạ)

Cho nên muốn dùng thạch tín giết người, cũng không phải phương tiện gọn gàng nhanh chóng mà già trẻ lớn bé, đầu đường cuối phố đều có sẵn hay dùng như vậy.

Được Tần Lâm cứu cấp, tên mập cảm kích rơi nước mắt, lại nghiêm sắc mặt nói:

- Thạch tín có mùi thối của trứng ung, dễ dàng bị phát hiện bên trong thức ăn, chỉ cần bị phát hiện một lần Chu Lư Nhi cũng sẽ không thể tiến hành tội ác thêm lần nữa. Cho nên y mới sử dụng phương pháp bóp chết trước, sau mới rót thạch tín.

Nghe Lục Viễn Chí phân tích, Trương Công Ngư, Thôi Bộ Đầu đều cảm thấy có đạo lý, bọn nha dịch run xích sắt lên loảng xoảng, chuẩn bị trói Chu Lư Nhi lại. Mà Chu Lư Nhi mới vừa rồi còn chuẩn bị lãnh tiền thưởng tố giác, hiện tại đã nằm co quắp trên mặt đất, miệng không ngừng kêu lên oan uổng.

Lục Viễn Chí hồng quang đầy mặt, tiến tới bên người Tần Lâm, vui vẻ hỏi:

- Sao hả, không làm mất thể diện Tần Đại ca chứ? Khi nào chiêu mộ đệ làm Cẩm Y Vệ đi, làm quân dư thủ hạ của Tần Đại ca cũng được.

Tần Lâm đẩy tên mập một cái, cười nói:

- Phân tích cũng không tệ, đáng tiếc còn kém một bước cuối cùng.

- Ủa?

Mặt của Lục Viễn Chí cười cơ hồ tí mắt lập tức trở nên ủ rũ.

Bọn Trương Công Ngư đang chuẩn bị bắt người trở về châu nha dừng tay lại, dân chúng cũng trợn trừng đôi mắt, tất cả mọi người đều cảm thấy Lục Viễn Chí phân tích đã rất tinh diệu, vì sao vẫn chưa phải là chân tướng của vụ án như vậy?

Tần Lâm cười cười, vỗ vỗ vai của tên mập:

- Nếu như dựa theo cách nói của người, tên tội phạm thiết kế ra vụ án này thật sự là vô cùng xảo hoạt, âm hiểm, dùng hai loại thủ đoạn giết người thật giả để che giấu tội mình, đồng thời giả họa ột nữ tử yếu đuối như Tuyết Hoa tẩu, mà mình thủy chung tránh ở sau lưng, có thể không bị quan phủ nghi ngờ, có đúng hay không?

Lục Viễn Chí gật đầu một cái, cảm thấy tội phạm vụ án này quả thật hết sức xảo hoạt âm độc.

Tần Lâm nói tới chỗ này chỉ lắc đầu:

- Như vậy Chu Lư Nhi nghĩ hết biện pháp tránh hiểm nghi ình, giả họa cho Tuyết Hoa tẩu, rồi lại tự mình ra mặt đến châu nha tố cáo, bộc lộ ra ý đồ tham lam tiền thưởng. Cách làm giống như cưỡi trần ra trận như vậy, chẳng phải là vô cùng mâu thuẫn với tính cách âm hiểm xảo trá mà chúng ta phân tích trước đó, chẳng phải là trước sau tương như hai người?

Tên mập sờ mũi một cái, trầm tư một hồi đã cảm thấy thật sự có chút không ổn: trước đó tiến hành một loạt thủ đoạn phạm tội, giả họa như vậy, Chu Lư Nhi thật sự được xưng bốn chữ lão gian cự hoạt. Rồi sau

đó lại tự thân xuất mã đi châu nha tổ cáo, quá mức kích động vội vàng, rất giống một thanh niên lỗ mãng, hành động trước sau hoàn toàn không khớp.

- Hung thủ thật sự một mực núp ở sau lưng đám người, tự cho là mình phạm tội kín đáo nước chảy không lọt, không hề biết đã sớm lộ ra sơ hở...

Tần Lâm giễu cợt mỉm cười, ánh mắt quét qua đám người, giống như một mũi dùi sắc nhọn dán vào mặt của Giải lão Đại.

Dưới ánh mặt trời sáng chói, Giải lão Đại bị ánh mắt như hàn băng này nhìn tới, không nhìn được cả người phát lạnh, bất chấp ánh mắt kinh ngạc của dân chúng cao giọng hỏi:

- Người nói không phải là Chu Lư Nhi giết người, có chứng cứ gì?

Tần Lâm ung dung điềm tĩnh, ngón tay dứ dứ giữa không trung:

- Nếu như là bị độc giết, bởi vì có thể hạ thạch tín trước vào lu nước hay phòng bếp, không thể xác định cụ thể thời gian gây án, nhưng xác định là bóp chết, thời gian gây án có thể xác định rõ ràng. Tuyết Hoa tẩu, ngày hôm qua nam nhân của nàng chết đi lúc nào?

Tuyết Hoa tẩu không chậm trễ chút nào trả lời là giữa giờ Dậu ngày hôm qua (khoảng 18h), bởi vì buổi chiều lão bà bà dẫn hai cháu đi tán dóc hóng mát ngoài phố, nàng đi chợ Nam mua đường, gạo để làm tuyết hoa cao. Cuối giờ Thân ra khỏi cửa, giờ Dậu ba khắc về đến nhà chỉ thấy trượng phu chết ở trên giường. Bởi vì trên con đường này có hòa thượng tới Long Nham tự hóa duyên gõ mõ báo canh giờ, cho nên nhớ hết sức rõ ràng.

Không cần Tần Lâm hỏi, Chu Lư Nhi đã lộ vẻ vui mừng. Ngày hôm qua từ buổi trưa đến giờ Tuất y bận rộn ở một nhà khác tần liệm người chết, mấy chục con mắt thân thích, hàng xóm nhà kia đều nhìn thấy, tuyệt đối không có thời gian gây án.

Ngoài Chu Lư Nhi ra, hung thủ còn là ai nữa?

- Thật ra thì Ngụy A Tứ chết, trừ Chu Lư Nhi có thể có được lợi nhờ tổ cáo ra, còn có người có thể lấy được ích lợi...

Tần Lâm chậm rãi đi thong thả bước, bắt đầu phân tích:

- Mọi người đều biết, Ngụy gia trừ hai người chỉ còn lại lão bà bà cùng hai đứa bé, nếu như trượng phu qua đời, Tuyết Hoa tẩu lại bởi vì phạm tội bị chính pháp, như vậy sẽ không có năng lực tự lo liệu. Già trẻ ba người là người ngoại địa ở Kỳ Châu vừa không có thân thích có thể nương nhờ, cũng sẽ bị quan phủ đưa vào Dưỡng Tế viện nuôi dưỡng. Mà tòa tiểu viện mặt tiền đường này sẽ bị tịch thu sung công, tiếp theo bị quan phủ phát mãi...

Tuyết Hoa tẩu nghe đến đó đã hiểu ai là cừu nhân giết chồng, trong đôi mắt lóe lên ngọn lửa nhìn chằm chằm Giải lão Đại, nghiêng răng một cái nói:

- Thì ra là người!

Mặc dù nhà Giải lão Đại lớn gấp ba nhà Ngụy gia, nhưng diện tích mặt tiền lại bằng nhau. Hơn nữa bởi vì nhà y có hình chữ L, cho nên muốn cho thuê hoặc bán đi cũng không thuận tiện.

Cho nên Giải lão Đại vẫn muốn mua tiểu viện Ngụy gia, như vậy nhà của y sẽ hóa thành một ngôi đại viện vuông vức to lớn ở mặt tiền đường, giá trị sẽ tăng lên gấp nhiều lần.

Nhưng lúc này triều Đại Minh thái bình đã lâu, Kỳ Châu nằm trên con đường thủy đạo hoàng kim Trường Giang chảy qua, lại có rất nhiều vương phủ, Quận Chúa phủ, Trấn Quốc tướng quân phủ, Phụ Quốc tướng quân phủ thuộc hệ Kinh Vương, buôn bán cực kỳ phát đạt, dân chúng có cửa hàng trong tay cũng không chịu bán ra dễ dàng, điểm tâm Ngụy gia làm ăn vô cùng phát đạt, làm sao chịu bán nhà mình. Giải lão Đại ra giá đến một trăm hai mươi lượng, Ngụy gia cũng không đáp ứng.

Giải lão Đại năm lần bảy lượt quấy rầy đã sớm làm phiền Tuyết Hoa tẩu, bây giờ Tần Lâm lên tiếng phân tích, Tuyết Hoa tẩu nhất thời sáng tỏ đầu đuôi, khóc nhào qua muốn liều mạng cùng cừu nhân.

Tần Lâm ra dấu, Thôi Bộ Đầu lập tức quát mấy nữ dịch ngăn Tuyết Hoa tẩu lại.

Dân chúng nghe được Tần Lâm phân tích, lập tức né tránh Giải lão Đại giống như tránh né như ôn dịch, tạo thành một khoảng đất trống ở xung quanh y. Mới vừa rồi y còn núp ở trong đám người tự mình đắc ý, chợt bại lộ ra giữa ban ngày ban mặt, không có chỗ nào lẩn trốn.

- Thật ra thì người đã sớm lộ ra sơ hở rồi...

Tần Lâm cười ý vị sâu xa, lúc đầu hắn tới nơi này để mua nhà, Giải lão Đại nhìn thấy là nha dịch đã tiến tới hỏi, thật ra thì khi đó vụ án còn chưa có truyền ra, vì sao y lại biết được?

- Người không có chứng cứ!

Giải lão Đại lè lưỡi liếm liếm môi đột nhiên trở nên khô khốc, cố gắng cái chày cái cối:

- Chiều hôm qua ta một mực ngủ ở nhà!

63. Chương 63: Kết Thúc

Chương 63: Kết thúc (Thượng)

Trước đó Tần Lâm đã phát hiện trong móng tay người chết chứng cứ mang tính quyết định, cho nên giờ phút này nụ cười của hắn lộ vẻ chế nhạo:

- Như vậy người có dám cời y phục ra, để chúng ta nhìn cánh tay của người không?

Mùa hè nắng nóng không chịu nổi, người giàu đều mặc tơ lụa cực mỏng có thể nhìn thấu nốt ruồi trên da thịt, người nghèo mặc áo ngắn, xắn tay áo lên thật cao. Chỉ có Giải lão Đại mặc một bộ trường sam bằng vải xám, tay áo rộng thùng thình buông xuống, trong thời tiết nóng bức này lộ ra vẻ khác thường.

Mới vừa rồi mọi người đều không chú ý tới, trải qua Tần Lâm nói rõ, lập tức nhìn ra mấy phần đầu mối.

Mồ hôi trên mặt Giải lão Đại chảy xuống ròng ròng như giòng suối nhỏ.

Ngưu Đại Lực đi lên, đưa ra bàn tay to như quạt lá bồ, không nói lời gì liền giữ Giải lão Đại lại, xé toạc tay áo của y ra.

Chỉ thấy trên hai cánh tay y có rất nhiều vết trầy xước màu đỏ sẫm, hiện rõ rành rành trước mặt mọi người.

- Giải lão Đại, người có thể giải thích ta nghe thử, vết cào trên cánh tay người là từ đâu mà có hay không?

Nữ binh Bính ủng hộ hết mình.

- Bóp cổ đá vào thân dưới!

Nữ binh Đinh nhỏ nhất hưng phấn vô cùng.

- Muội nói thật là...

Giáp Ất Bính nhìn tiểu muội muội này, hoàn toàn á khẩu nghẹn lời.

Nhưng lúc Thanh Đại chuẩn bị vứt áo trúc bầu vào người Tần Lâm, sau đó ôm mặt khóc chạy đi, đột nhiên hắt cười lớn xấu xa:

- Là một chiếc áo trúc bầu Thanh Đại muội muội tự tay may, mỗi đường kim mũi chỉ đều là tâm ý của muội muội. Mùa hè mặc vừa thoải mái vừa mát mẻ, tay nghề còn cao hơn Hằng Nga cung Quảng, người cá Đông Hải ba phần.

- Đáng... đáng ghét...

Thanh Đại phá lên cười, vứt áo trúc bầu vào lòng Tần Lâm, quả đấm nhỏ đấm vào ngực hấn mấy cái, nhẹ nhàng, không đau.

- Đây là trường sam muội may cho ai vậy, hiện tại ta đã đoán trúng lấy được, chẳng phải là muội phải may thêm cái nữa sao?

Tần Lâm lẩm bẩm, ướm thử áo trúc bầu vào người, tỏ ra kinh ngạc nói:

- Ủa, lạ thật, cái áo trúc bầu này vừa khéo hết sức vừa người, dường như may đúng theo vóc người của ta...

Thiếu nữ xấu hổ cúi đầu, tay nhỏ bé xoa xoa vạt áo, gương mặt hồng hồng, thấp giọng nói:

- Tần Đại ca cũng biết trêu chọc người ta, huynh thật là xấu.

Trên người Thanh Đại mang theo một cỗ mùi thuốc như có như không, lúc này cúi thấp đầu lộ mái tóc đen xõa dài như thác nước, cổ áo lộ ra trắng như tuyết, hương thơm lan tỏa, người đẹp hơn hoa. Tần Lâm hơi ngẩn ra, thắm thở dài nói mấy câu thơ hay bị lạm dụng, hôm nay hấn là sử dụng đúng lúc đúng chỗ, nhất là đáng vẻ cúi đầu dịu dàng, thẹn thùng giống như một đóa hoa sen trong gió.

Đưa cánh tay ra, Thanh Đại tự nhiên nhích tới gần khuỷu tay của hấn, thiếu nữ nhẹ cắn môi, khẽ mỉm cười...

Giáp Ất Bính Đinh núp ở phía sau bụi hoa rình coi, lúc này đã sớm trợn mắt há mồm, hồi lâu sau nữ binh Giáp mới kinh hãi run sợ vỗ ngực:

- Quá, quá giảo hoạt! Từ trước tới nay ta chưa từng thấy qua nam nhân giảo hoạt như thế!

Ất Bính Đinh đồng thời phản bác:

- Chúng ta đồng thời đi theo Đại tiểu thư, tỷ cũng thấy qua được mấy nam nhân?

- Xem ra không có Đại tiểu thư ra tay, chúng ta rất khó đối phó người này...

Nữ binh Giáp lại ra sức cổ vũ cho đám tỷ muội:

- Chúng ta quyết định, không sợ hy sinh, loại bỏ muôn vàn khó khăn, tranh thủ thắng lợi! Nhất định phải giằng co với hấn tới cùng, tranh thủ thời gian, không nôn nóng mà kiên nhẫn, kéo dài thời gian chờ biến cố, chờ đợi Đại tiểu thư tới đây tăng viện!

Nghĩ đến Đại tiểu thư chiến vô bất thắng, bốn vị nữ binh lập tức trở nên tự tin gấp trăm lần, nữ binh Giáp lại nhìn tỷ muội nhỏ nhất:

- Tiểu Đinh, muội nhỏ tuổi nhất, không hiểu biết gì, phải nói nguy hiểm nhất chính là muội, trong khoảng thời gian này ngàn vạn lần đừng để bị tên bại hoại đó lừa!

Tiểu Đinh gật đầu thật mạnh một cái, bày tỏ lập trường kiên định ý chí chiến đấu mạnh mẽ của mình.

Hai vị Ất, Bính vẫn không yên lòng, hỏi tới:

- Như vậy nếu như tên kia lấy lòng muối, muối sẽ làm sao?

Tiểu Đinh nhe răng ra, hung hăng nói:

- Cẩn hẩn!

- Muối cho rằng mình là chó sao?

Ba nàng Giáp Ất Bính cảm thấy một trận suy yếu vô lực.

Lúc này chợt nghe thấy Thanh Đại kêu gọi:

- Ủa, bốn vị tỷ muội Giáp Ất Bính Đinh chạy đi đâu? Đường như mới vừa rồi vẫn còn ở nơi này.

Bốn nàng vội vàng từ phía sau bụi hoa chạy về hành lang, sau đó nối đuôi nhau tiến ra:

- Tiểu thư, chúng ta ở chỗ này.

Thanh Đại cười hì hì, nắm lấy tay Giáp, Ất:

- Các tỷ muội, Tần Đại ca có chuyện tìm các người giúp một tay, dù sao các người cũng không có chuyện gì làm, đi giúp hắn một chút đi.

Bốn nàng trao đổi ánh mắt: không tốt, đối phương chủ động tìm tới cửa, có âm mưu!

Nhưng muốn cự tuyệt cũng không dễ dàng, Thanh Đại là tiểu thư các nàng hầu hạ, nàng đã mở miệng, thân làm nha hoàn cũng không thể không đi.

Còn nữa, bốn nàng là nữ binh thân tín theo chân Từ đại tiểu thư, những chuyện vặt như giặt màn trải chiếu, hầu hạ tắm rửa có nha hoàn khác làm. Các nàng đến chỗ Thanh Đại nói là hầu hạ tiểu thư, nhưng những chuyện này làm không quen không thuận tay, vẫn do vú già trước đây làm. Ngày ngày các nàng ngồi trong phòng không làm chuyện gì, cũng không tìm được có gì để không đi giúp Tần Lâm.

Suy nghĩ một chút không thể làm gì khác hơn là đáp ứng, nữ binh Giáp nghi ngờ hỏi:

- Tiểu thư muốn chúng ta làm gì? Chúng ta có thể giúp được Tần công tử chuyện gì?

- Chúng ta cùng nhau ra ngoài đi dạo, vừa đi vừa nói.

Thanh Đại thân thiết khoát tay các vị tỷ muội cùng đi, bỏ mặc Tần Lâm một bên.

Mặc dù Thanh Đại không phải là tiểu thư nhà quan cả năm trời không bước ra khỏi cửa, nhưng số lần ra khỏi cửa trong năm của nàng cũng không nhiều. Đây là có bốn vị nữ binh làm bạn mấy vị thím thím mới yên tâm để cho nàng đi ra ngoài, mà bốn vị nữ binh này từ lúc đến Kỳ Châu đây là lần đầu ra cửa đi dạo phố. Những ngày qua không thể phục dịch Từ đại tiểu thư ngày ngày đi ra ngoài cưỡi ngựa đi săn giống như ở Nam Kinh, ai nấy có vẻ đứng ngồi không yên, hiện tại thấy được ra ngoài dạo phố lại trở nên vô cùng hưng phấn như chim sổ lồng.

Không, phải nói là một bầy vịt ồn ào sút chuồng... Tần Lâm cảm thấy bất bình thầm nghĩ.

Chủ tớ năm người nhìn Đông ngó Tây, thấy cái gì cũng ly kỳ thú vị, không ngừng hỏi cái này hỏi cái kia.

- Ôi chao, nơi này bán anh vũ thật là đẹp, còn biết nói nữa!

- Ha ha, tượng nặn bằng bột này thật là thú vị, các người nhìn xem Tôn Hầu tử này có giống Tần Đại ca hay không?

- Không nghĩ tới Kỳ Châu tốt như vậy, chơi vui như vậy...

-

Tần Lâm chỉ cảm thấy bên tai như có một ngàn chiêng trống đồng thời gõ vang, may là hắn có thể tra hỏi phạm nhân giết người hai mươi giờ không gián đoạn cho đến khi đột phá phòng tuyến trong lòng đối

phương. May là hần đối diện với luật sư biện hộ miệng lưỡi lanh lợi trên tòa án mặt không đổi sắc, lúc này cũng không khỏi tâm phiền ý loạn, vầng đầu hoa mắt, thân thụ nội thương.

Sâu trong lòng hần không khỏi suy nghĩ lúc cần nghiêm hình ép cung có cần để cho các nàng ra tay hay không. Chỉ cần nói vào tai phạm nhân như bây giờ chừng nửa giờ, sợ rằng kẻ kiên cường nhất cũng phải hoàn toàn sụp đổ.

65. Chương 65: Thăng Quan Phát Tài

Chương 65: Thăng quan phát tài (Thượng)

Ngược lại trên đường người qua lại nhìn thấy Tần Lâm có năm nữ tử xinh đẹp như hoa làm bạn, Thanh Đại kiêu diễm không thể tả, thanh u tựa như tiên tử trong cốc vắng, bốn vị nữ binh nhưng trang cũng anh khí cân quắc, ai nấy đều xì xào bàn tán, hâm mộ hần diễm phúc vô biên.

Trong lòng Tần Lâm đã thầm gíu ngón giữa mấy trăm lần: các người là người ngoài không biết cái khổ của ta, ở trong chốn mới biết chán có rận.

Ngược lại mấy tên côn đồ cắc kè không quen biết Tần Lâm lại có vẻ nhao nhao muốn thử, nhưng lúc nhìn thấy bốn nàng thân khoác cương giáp sáng loáng cùng trường kiếm đeo bên hông liền vội vàng tránh lui: bất kể bản lĩnh chân thật có mấy phần, chỉ riêng một thân trang bị có thể sánh ngang với thân binh Chỉ Huy Sứ Ty này, ắt chủ nhân không phải là dễ trêu.

Đi dạo một lúc trên đường, Tần Lâm đưa các nàng vào một hiệu may, không ngờ lúc này các gia đình đều thỉnh thợ may tới nhà may y phục, trong cửa hàng bày toàn là y phục cũ, Tần Lâm xem thử thấy không hợp ý đi liền bỏ đi.

Đi tới một cửa hàng may mặc kiêm bán gấm lụa lớn nhất Kỳ Châu, thấy trên quầy trưng bày rất nhiều tơ lụa vải vóc, lại thấy có không ít người làm, thợ may đang bận rộn, lúc này Tần Lâm mới hài lòng gặt đầu một cái.

Cho dù là các nữ binh từng bị nam nhân bà Từ đại tiểu thư dạy dỗ qua, cũng không mất đi thiên tính yêu thích cái đẹp của thiếu nữ. Các nàng vừa vào cửa hàng y phục này lập tức hoan hô nhảy cẫng, chạy đến trước quầy sầm soi quan sát tới lui các loại tơ lụa, ríu rít tranh nhau nói:

- Ôi, loại gấm Tứ Xuyên màu mận chín này chúng ta chưa từng thấy qua ở Nam Kinh, nếu như mua về may một chiếc chiến bào, mặc vào vừa oai phong vừa thoải mái!
- Các tỷ muội tới đây xem, loại vóc hoa văn xanh đen này may một chiếc áo dài cho tiểu Đinh chúng ta mặc, không phải là một công tử xuất trần anh tuấn hay sao? Chắc chắn sẽ khiến cho rất nhiều tiểu thư si tâm...
- Tiểu thư mau nhìn xem, khúc lụa màu xanh kết này may thành áo trăm bướm trăm hoa, người mặc vào chắc chắn sẽ bị nhận lầm là tiên tử lạc xuống phàm trần.

Tần Lâm lộ vẻ tươi cười đi lên trước, ‘không có hảo ý’ nói:

- Mấy vị tỷ tỷ, thích y phục nơi này hay không?

Giáp Ất Bính Đinh đồng thanh nói:

- Hừ... Đừng tưởng rằng mấy món y phục là có thể mua chuộc chúng ta! Muốn nhận chúng ta làm nha đầu thông phòng sao? Nằm mơ đi!

Tần Lâm nuốt chút nữa hộc máu, các nàng xem ta là người thế nào vậy, mua y phục cũng không phải là vì mua chuộc các nàng, ta còn chính sự phải dùng tới.

Không ngờ chỉ một lúc sau, tiểu Đinh lại yếu ớt nói:

- Nếu như chịu mua, cùng lắm thì sau này ta không cần người...

Giáp Ất Bính đồng thời cảm giác đầu óc choáng váng một trận.

Phụ tử Liễu Mộc Tượng đứng trong một cửa hàng bút chì trang trí mới tinh, chỉ cảm thấy giống như nằm mơ: hai thợ mộc cuộc sống bần hàn sắp trở thành chủ cửa hàng cùng đầu lĩnh thợ mộc một cửa hàng lớn như vậy, dù là vào nửa tháng trước cũng không dám mơ tưởng tới.

Máy móc chế ra thân bút thật ra rất đơn giản, lấy bào thợ mộc làm trụ cột, một công cụ có thể chế ra thân bút hình trụ, một công cụ nữa có thể khoét rãnh bên trong, là có thể thực hiện gia công trên quy mô lớn.

Mà phí dụng chi ực đen và đất sét làm ruột bút cũng hết sức rẻ tiền, bởi vì những thứ này có giá cũng không cao.

Tối hôm qua phụ tử Liễu gia dẫn dắt các học đồ bận rộn ba canh giờ, đã làm ra một ngàn cây bút chì, bây giờ toàn bộ lắng lắng nằm ở trên quầy, chờ khách nhân tới mua.

Phần đuôi những bút chì này còn được khắc chữ Vệ lên theo yêu cầu của Tần Lâm, phụ tử Liễu gia cũng không hiểu đây là có ý gì. Khắc chữ lên hàng hóa là chuyện rất thường thấy, tỷ như Trương gia lão tửu hay Giang Nam nguyệt thủy phần, cũng chưa từng thấy vền vẹn chỉ có một chữ Vệ như vậy, chẳng lẽ bút chì này chuyên bán cho Cẩm Y Vệ, chuyện này là vô lý.

Hỏi Tần trưởng quan, hần cười không đáp, phụ tử Liễu gia cũng không hỏi tới nữa.

Nhưng liên quan tới chuyện kinh doanh cửa hàng, hai người bọn họ vô cùng lo lắng.

Bút chì này không thể so sánh với bút lông, bất kể văn thư quan phủ, thơ từ văn nhân, tư thực dạy chữ hay là trong kỳ thi cử, chắc chắn sẽ không cho phép sử dụng bút chì. Như vậy bút chì cũng chỉ có thể dùng được trong những trường hợp như thợ thuyền vẽ phác thảo hình dáng đồ vật, thợ may vẽ hình dáng y phục, chủ cửa hàng ghi chú trong sổ thu chi... không có tao nhân mặc khách và quan lại quyền quý ủng hộ, số lượng tiêu thụ của nó có thể có được bao nhiêu?

Liễu Hoa đã tính sơ qua, bán bút chì ở Kỳ Châu cộng thêm đường thủy dọc theo Trường Giang đi lên thượng nguồn đi xuống hạ nguồn, một năm có thể tiêu thụ được chừng mười vạn cây. Mỗi cây kiếm được tám đồng, tổng cộng một năm cũng không vượt qua tám trăm lượng bạc. Ở một cửa hàng bình thường, số thu nhập này đã là rất khá.

Nhưng Tần Lâm lại mua một tòa viện lớn như vậy, sáu cửa hàng mặt tiền dùng làm cửa hàng bút chì, hơn ba mươi gian phòng phía sau dùng làm công xưởng, một hơi bảo bọn họ chiêu mộ hơn hai mươi tên học đồ, làm ra quy mô lớn như vậy.

Liễu Hoa bấm ngón tay tính toán chi tiêu: hơn hai mươi tên học đồ, tính cả ăn cơm, tiền lương trong đó mỗi người mỗi tháng ít nhất hai lượng bạc, một tháng chính là gần năm mươi lượng, một năm chính là sáu trăm lượng, đây là còn chưa tính hai cha con mình trong đó. Tính hết một năm, Tần Lâm còn dư lại được bao nhiêu?

- Giữa giờ Thìn đốt pháo khai trương, thành hay bại phải xem lần này.

Liễu Mộc Tượng lẩm bẩm, có hơi không tự tin đối với tương lai, ngược lại không phải là sợ kiếm không được tiền, mà là lo lắng toàn bộ tiền kiếm được chỉ vào tiền nhân công, ông chủ Tần Lâm không có đồng nào, như vậy thật sự là có lỗi với hần.

Lục Viễn Chí ở trong sân phía sau đại đường y quán, đang dương dương đắc ý khoác lác cùng các sư huynh đệ:

- Các người nghe xem có buồn cười hay không, hôm nay tên Ngô Tam đầu ghê để lẫn lộn thịt người vào trong thịt heo bán ra, buồn cười Lý Đại Lang không nhận ra được. Nếu không phải lúc ta đi ngang qua khám phá chuyện này, y mua về chẳng phải là nấu thịt người ăn luôn rồi sao?

Mọi người cả kinh thất sắc:

- Ngô Tam kia là một tên lưu manh, lại dám giết người bán thịt hay sao? Lục sư đệ người có gọi bộ khoái bắt Ngô Tam lại hay không?

- Y đâu dám giết người.

Lục Viễn Chí cười ha hả:

- Là chó hoang moi từ bãi tha ma ngoài thành ra một cái chân người, bị y nhìn thấy nhặt lấy mang ra đùa giỡn, thật hết sức ghê tởm.

Thì ra là như vậy, tâm trạng căng thẳng mọi người đều buông lỏng, cười mắng Ngô Tam kia quả thật quá bại hoại.

Lục Viễn Chí đang nói văng nước miếng, trên vai bị người vỗ một cái, quay đầu nhìn lại chính là Tần Lâm, đang cau mày như có điều suy nghĩ:

- Mập, đệ nói ta nghe chuyện miếng thịt kia là thế nào vậy?

- Tần ca, huynh chớ quá lo lắng, là của người chết trong bãi tha ma bị chó hoang moi ra, không có gì là kỳ quái.

Tên mập thờ ơ nói, không để ý lắm chuyện này, lại đùa giỡn với các sư huynh đệ một chút.

Bãi tha ma ngoài cửa Nam Kỳ Châu thành chôn rất nhiều người nghèo không có tiền mua đất trong nghĩa địa, người chết do ôn dịch phát tác, xác người chết trôi vô thừa nhận trên Trường Giang, phạm nhân bị quan phủ xử tử... Không ít thi thể cho vào quan tài bằng gỗ mỏng, thậm chí chỉ tùy tiện phủ lên một chiếc chiếu cỏ, thường bị chó hoang moi ra ngoài.

- Không đúng...

Tần Lâm suy nghĩ một chút, biểu lộ trở nên rất nghiêm túc:

- Mập, đệ đã nói thiếu chút nữa Lý Đại Lang đã bị Ngô Tam lừa gạt, như vậy đây rất có thể là một vụ án hung sát.

Lục Viễn Chí chớp đôi mắt nhỏ, không hiểu giữa hai chuyện này có quan hệ gì.

- Mập, đệ thử ngẫm lại mà xem, nếu như là người chết mấy ngày trước, tất nhiên thịt sẽ thối rữa biến chất, dĩ nhiên không lừa được Lý Đại Lang...

Lục Viễn Chí cúi đầu nghĩ ngợi, có sư huynh đệ khác hỏi:

- Nếu như là người mới vừa bệnh chết thì sao?

Tần Lâm lắc đầu một cái:

- Bệnh chết cũng không nhiều khả năng, bắp thịt người bị bệnh mà chết màu đỏ sẫm ngả đen, lớp mỡ ngả màu vàng sẫm, dễ phân biệt với thịt heo bệnh chết, người khác nhìn qua là có thể nhận ra. Cho nên có thể lừa gạt được Lý Đại Lang, chủ nhân miếng thịt hơn phân nửa chết oan chết uổng, hơn nữa hung án chính là phát sinh hai ngày gần đây! Mập, mau dẫn ta đi tìm Ngô Tam!

Chẳng lẽ là Ngô Tam giết? Lục Viễn Chí nghĩ đến mình mới vừa rồi ở chung với một tên tội phạm giết người rã xác chừng nửa khắc đồng hồ, bị dọa sợ đến sau lưng toát ra mồ hôi lạnh đầm đìa.

Hai người đi nhanh ra khỏi y quán tìm Ngô Tam, phía sau các sư huynh đệ bội phục Tần Lâm sát đất:

- Chỉ tùy tiện câu nói đầu tiên đã có thể nghĩ đến vụ án, không trách người ta có thể làm Tổng Kỳ Cẩm Y Vệ! Ôi... Chúng ta muốn có bản lãnh này...

Lương y Vương phủ chỉ mới chính bát phẩm mà thôi, Tổng Kỳ Cẩm Y Vệ đã là chính thất phẩm, quyền thế càng không thể theo kịp, vì vậy các vị sư huynh đệ cũng tỏ ra hâm mộ Tần Lâm không hề che giấu.

Khứu giác bén nhạy đối với tội phạm của Tần Lâm làm cho hắn phát hiện tội ác có thể tồn tại từ một câu nói tùy tiện của Lục Viễn Chí, một linh cảm xấu nổi lên trong lòng, mang theo lo âu, hắn và tên mập đi tới châu nha.

Trương Công Ngư đi ra bến tàu nghênh đón đại quân, đám người Ngư Đại Lực cũng đi theo đi duy trì trật tự, thật may là Thôi Bộ Đầu vẫn còn ở trong nha môn.

Tần Lâm không chút khách sáo ra lệnh:

- Triệu tập tất cả bộ khoái lại, mau sớm bắt cho được Ngô Tam đầu ghê!

Thôi Bộ Đầu vẫn không rõ đã xảy ra chuyện gì, cười bồi:

- Tần Tổng Kỳ, đây là...?

Tần Lâm vỗ một món đồ lên trên bàn bộp một tiếng, Thôi Bộ Đầu chỉ liếc mắt nhìn liền lập tức đứng lên:

- Tiểu nhân lập tức bắt tiểu tử kia về đây, xin Tần trưởng quan chờ chốc lát.

Lúc này Tần Lâm mới thu lệnh bài Tổng Kỳ trên bàn về, đeo trở lại bên hông.

Tên mập ở bên cạnh thấy vậy mắt như phun lửa, Thôi Bộ Đầu đã là Đại nhân vật dân chúng bên trong Kỳ Châu thành phải ngược mắt nhìn lên. Khi Lục Viễn Chí nhìn thấy y đi tới hàng thịt thu tiền cứ thường lệ, phụ thân mình hết sức lấy lòng y thế nào. Nhưng bây giờ, đường đường Bộ Đầu Đại nhân lại bị một miếng lệnh bài dọa sợ đến vãi ra quần... Tần ca uy vũ!

- Chắc chắc, đây là yêu bài Tổng Kỳ Cẩm Y Vệ sao?

Tên mập đưa tay sờ soạng vào hông Tần Lâm, vẻ mặt bỉ ổi khiến cho Tần Lâm cũng cảm thấy nổi da gà.

Trong lòng Tần Lâm hừ lạnh một trận:

- Muốn giở uy phong với lão tử sao, muốn bắt đám lưu manh côn đồ địa phương, đám bộ khoái này còn lạnh lẽo hơn Cẩm Y Vệ rất nhiều.

Quả nhiên, Cẩm Y Vệ muốn bắt Ngô Tam đầu ghê có lẽ phải tốn trên nửa ngày, nhưng Thôi Đại Bộ Đầu tự thân xuất mã, còn chưa tới thời gian một nén nhang đã tóm cổ tên này trở về.

Danh hiệu đầu ghê chẳng sai chút nào, trên đỉnh đầu Ngô Tam giống như bị chuột gặm, chỗ này lác một miếng chỗ kia lở một mảng, mắt la mảy lét hết sức bỉ ổi vô lại, liền tiếp xin tha với Thôi Bộ Đầu:

- Thôi gia gia, mấy ngày nay tiểu nhân cũng không làm chuyện gì xấu, xin lão nhân gia giơ cao đánh khẽ, coi tiểu nhân chỉ như cái rắm...

Thôi Bộ Đầu nhìn thấy Tần Lâm, lập tức tát vào mặt Ngô Tam đầu ghê, đánh cho y choáng váng mặt mày:

- Lão tử còn muốn sống thêm mấy năm, cũng không dám thả cái rắm như ngươi chạy thoát. Tiểu tạp chủng, dám đắc tội Tần trưởng quan, ngươi thật sự chán sống rồi!

Ngô Tam đầu ghê nhìn thấy một Tổng Kỳ Cẩm Y Vệ ngồi trên Bộ Sảnh, nhất thời bị dọa sợ đến cặp chân như nhũn ra, co quắp trên mặt đất mềm như cọng bún.

Thôi Bộ Đầu ném y xuống dưới chân Tần Lâm:

- Tần trưởng quan, ta đã bắt tiểu tử này về cho ngài, muốn đánh hèo hay kẹp ngón tay, ngài chỉ cần nói một câu, ta đây sẽ tự mình động thủ hầu hạ tiểu tử này. À đúng rồi, mấy trò 'rồng qua sông', 'cọ rửa', 'đốt giấy để tang' này, mặc dù không được gọn gàng lưu loát như Cẩm Y Vệ, nhưng đám huynh đệ chúng ta vẫn thừa sức buộc y khai thật.

Trong lời Thôi Bộ Đầu đã có chút vẻ bất mãn, châu nha cùng Cẩm Y Vệ Bá Hộ Sở không thuộc lẫn nhau, mọi người châu nha nể mặt Trương Công Ngự cho nên khách sáo với Tần Lâm, nhưng hắn cũng không thể lên mặt quá đáng như vậy, động một chút đã cảm lệnh bài Tổng Kỳ Cẩm Y Vệ vỗ lên bàn.

Tần Lâm cũng cảm thấy mình hơi gấp gáp, bèn nhìn Thôi Bộ Đầu chấp tay một cái:

- Sự tình quan trọng, vì tình thế cấp bách cho nên đắc tội, Tần mạo xin lỗi Thôi Bộ Đầu vậy.

Thôi Bộ Đầu ngẩn ra, cũng có mấy phần áy náy.

Ngô Tam đầu ghé đang nằm mềm nhũn dưới đất, đã cảm thấy lạnh toát trong lòng. Đánh hèo không cần phải nói, kẹp ngón tay không dễ chịu chút nào, 'ròng qua sông', 'cọ rửa', 'đốt giấy để tang'... chỉ nghe tên thôi cũng đã cảm thấy run lên bần bật.

Y bèn quỳ lên dập đầu bình bịch với Tần Lâm:

- Trưởng quan tha mạng, trưởng quan tha mạng!

Tần Lâm chẳng qua chỉ liên tục cười lạnh, không nói một lời, hồi lâu sau thấy mồ hôi hột trên đầu đối phương chảy xuống ròng ròng, những vết ghê đã hóa thành màu đỏ mới ung dung điềm tĩnh hỏi:

- Ngô Tam, ngươi có biết tội của ngươi không?

67. Chương 67: Truy Tìm Thi Thể

Chương 67: Truy tìm thi thể (Thượng)

Tựa hồ cảm thấy khí thế Tần Lâm còn kém Bao Long Đồ (Long Đồ là chức quan của Bao Công), Lục Viễn Chí bổ túc thay hắn một câu, thịt béo trên mặt rung lên, gần giọng quát:

- Cha chả! Ngô Tam ngươi giết người hại mạng, còn dám phân thân, nên... chịu... tội... gì...

Ngô Tam đầu ghé mới vừa rồi còn run như cây sậy, lần này không run nữa, trợn trừng hai mắt mê hoặc không hiểu hỏi:

- Lục mập kia ngươi nói gì vậy? Giết người, phân thân, ngươi chưa tỉnh ngủ hay sao?

Mập mập bị hỏi ngược tức lộn ruột, vỗ bàn một cái, kéo dài thanh âm kêu:

- Bằng chứng như núi, há cho chống chế! Công... Tôn... tiên... sinh... Triển... hộ... vệ...

Tên này diễn quá nhập vai, tới nỗi tưởng mình là Bao Long Đồ thật.

Thôi Bộ Đầu trợn mắt một cái, lòng nhủ người còn thiếu chưa gọi Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hổ, chỗ này của ta là nha môn Kỳ Châu nho nhỏ, cũng không phải là Khai Phong phủ của Bao Công lão nhân gia.

Thấy thiếu niên mập giở uy phong, đám bộ khoái chỉ trợn trừng đôi mắt nhưng cũng không lý gì tới y, chỉ có một kẻ nghịch ngợm tiến tới gần chấp tay hỏi:

- Xin hỏi ngài là ai vậy?

Lúc này Lục Viễn Chí mới nhớ ra mình chẳng qua là một đệ tử y quán, cũng còn cách Tri Châu Đại lão gia mười vạn tám ngàn dặm, còn chưa đủ tư cách giở uy phong của Bao Đại nhân ra.

Cũng may nhờ thịt béo trên mặt rất nhiều, da mặt cũng dày, Lục Viễn Chí cười khan hai tiếng lui sang bên cạnh, coi mọi người như vô vật, cũng hết sức vô lại.

Tần Lâm tức giận liếc y một cái:

- Không hỏi nữa sao?

- Mời... mời Tần Đại ca!

Tên mập cười nịnh hót, ánh mắt híp lại chỉ còn một khe nhỏ, giống như đang mời người uống rượu.

- Động não một chút có được không?!

Tần Lâm chột quát:

- Trên đời này có tên nào dần đến mức sau khi giết người phân thây còn lấy thịt ra bán để trêu chọc người khác hay không? Hoặc y là người điên, hoặc y là một kẻ ngu, các người nhìn tên này xem có điên hay không, có ngu hay không?

Lục Viễn Chí cùng chúng bộ khoái nhất tề lắc đầu, Ngô Tam đầu ghề cũng không điên lại không nhu ngốc, ngược lại tinh quái chẳng khác nào Tôn Hầu tử. Lần này trò đùa ác ý của y nếu không nhờ Lục Viễn Chí xuất thân hàng thịt đoán được, y đã lừa được tiền mua thịt của Lý Đại Lang, tới đồ trường tiêu dao khoái hoạt.

Ngô Tam mới vừa rồi còn mặt không còn chút máu nghe Tần Lâm nói lời này, lập tức vênh lỗ mũi lên nói:

- Tần trưởng quan minh giám, Ngô Tam ta đây từ trước tới nay vẫn an phận thủ thường, làm sao dám giết người chứ? Bất quá chỉ nhặt được một cái chân người chết ngoài bãi tha ma, cắt ra một miếng mang đi trêu chọc Lý Đại Lang, cũng không có lòng hại người.

Tần Lâm đập vào mông y một cước:

- Người cút đi, nếu người an phận thủ thường vậy trên đời này ai ai cũng là người đảng hoàng, dám cắt thịt người chết gặt người, người cũng không phải tốt lành gì. Nếu không tra được hung thủ, lão tử sẽ bắt người chịu tội!

Ngô Tam đầu ghề lập tức nhăn mặt như trái khổ qua.

Tần Lâm dẫn bọn bộ khoái áp giải Ngô Tam, rất nhanh đã tìm được miếng thịt người mà y lường gặt không thành cho nên vất đi, sau đó trở về bãi tha ma bên ngoài thành.

Bãi tha ma hoang vu, trên cây vài con quạ đen kêu quàng quạc, mấy con chó hoang bản thủ không chịu nổi lang thang qua lại, trong đôi mắt hiện ra màu đỏ đáng sợ như màu máu, dùng ánh mắt quái dị quan sát mọi người.

- Con bà nó, đây là chó nhà ăn thịt người chết, cũng sắp sửa hóa thành sói rồi!

Thôi Bộ Đầu nhỏ toẹt một cái, dẫn bọn bộ khoái đuổi chó hoang đi.

Dưới sự chỉ dẫn của Ngô Tam đầu ghề, mọi người phát hiện một khúc đùi chôn một nửa dưới đất:

- Sáng sớm nay ta đi ngang qua đây, nhìn thấy có chó hoang đang gặm cái chân này, thịt còn tươi mới, nhất thời cao hứng cắt một miếng mang đi đùa giỡn người khác, cũng không phải là ta giết.

Tần Lâm lắc đầu một cái, đùa giỡn như vậy thật là quá đáng.

Ngồi xổm xuống cẩn thận kiểm tra khúc chân gãy, phát hiện là chân trái của nam nhân, gãy tận gốc của bắp đùi, bề mặt có dấu răng chó hoang gặm phủ đầy.

- Chẳng lẽ là sau khi chết chôn ở chỗ này, bị chó hoang cắn đứt?

Thôi Bộ Đầu xem thử, suy đoán mập mờ không chắc chắn.

Tần Lâm lắc đầu một cái:

- Không đúng, là bị làm hại lúc còn sống. Nếu như bệnh chết, huyết dịch vẫn ở lại trong mạch máu, sau khi ứ đọng sẽ tạo thành thi ban. Nhưng màu sắc chiếc chân gãy này tái nhợt, từ bề mặt có thể thấy được mạch máu đã khô héo co rút, chứng tỏ là sau khi bị giết chết huyết dịch chảy hết, sau đó mới phân chia thi thể.

Thôi Bộ Đầu cũng hít sâu một hơi khí lạnh, chỉ cảm thấy tiếng kêu quạ đen từ trước tới nay chưa từng khiến cho người ta phải sợ hãi giống như hôm nay. Sau khi giết người còn phân thây, thủ đoạn gây án hung tàn như vậy chưa từng thấy qua ở Kỳ Châu trong mấy chục năm qua.

Người khác đều cảm thấy rét lạnh trong lòng, ngay cả bộ khoái cũng không dám nhìn chân gãy kia, chỉ có Tần Lâm không thêm quan tâm, cầm trong tay tỉ mỉ quan sát phần mặt bắp đùi bị gãy kia.

Lục Viễn Chí cũng ngồi chồm hổm xuống, tò mò nhìn chân gãy.

- Mập, đệ không sợ sao?

Tần Lâm ngẩng đầu lên, cười hì hì.

Mặt mập Lục Viễn Chí run lên:

- Sợ cái gì, nó có thể cắn được thân thịt béo của đệ đây sao?

Tần Lâm cất tiếng cười ha hả, chỉ cho y thấy dấu vết trên bề mặt:

- Không đề cập tới phần thịt đùi đã bị tên khốn Ngô Tam đầu ghẻ cắt đi, đệ nhìn xem mặc dù phần trên đã bị chó hoang gặm một ít thịt, nhưng trên xương vẫn còn dấu vết bị cắt. Lưỡi dao cắt qua xương, còn có hoa văn mũi dao, trên cơ bản có thể kết luận hung thủ dùng một hung khí hình dáng chủ tử hoàn thành phân thây.

Cho dù là đao pháp thần diệu của Bào Đình Giải Ngưu trong truyền thuyết cũng không cách nào tránh khỏi lưu lại dấu vết ở cơ bắp và xương cốt bị cắt đứt, kể có kinh nghiệm pháp y phong phú căn cứ những dấu vết này đoán được hình dáng độ lớn của hung khí rất nhanh.

Lục Viễn Chí lại quan sát từ một góc độ khác, nhìn một hồi tỏ vẻ hết sức khinh thường nói:

- Đao pháp này so ra còn kém xa phụ thân ta...

Cảm giác được ánh mắt kinh ngạc của đám bộ khoái, tên mập ngượng ngùng gãi gãi đầu, cười xấu hổ:

- Dĩ nhiên phụ thân ta là giết heo, ha ha, giết heo.

Nếu không phải bọn Thôi Bộ Đầu thấy tên mập này thủy chung vẫn đi theo Tần Lâm, đã sớm nện cho y một trận.

Tần Lâm nghe như có điều khác lạ, sờ cằm suy nghĩ một hồi, chợt hỏi:

- Mập, đệ nói thủ pháp người này rất kém cỏi hay sao?

Nước miếng Lục Viễn Chí văng khắp nơi nói:

- Đúng vậy, từ nhỏ đệ xem phụ thân giết heo đã vô cùng quen thuộc, chú trọng lực đao vừa đủ, không giống như trước mắt, rõ ràng là y vào sức mạnh chém xuống. Bất quá khí lực hung thủ rất lớn, Tần Đại ca xem khối thịt trên đùi dày như vậy, nhưng một đao chém xuống thẳng tắp đứt phăng, không dừng lại chút nào, nếu như suy đoán hung thủ dùng Đại Khảm Đao có lẽ đúng hơn.

Chương 67: Truy tìm thi thể (Hạ)

Thấy Tần Lâm khê cau mày, Lục Viễn Chí vội vàng cải chính:

- Nhưng Tần Đại ca đã nói là chủ tử, vậy có lẽ khí lực của hung thủ có thể so với Ngưu Đại Lực Ngưu ca.

Mấy tên bộ khoái hùng hùng hổ hổ kêu lên:

- Con thỏ nhỏ chết bầm này, ngay cả Ngưu Đại ca cũng hồ đồ kéo vào chuyện này...

Tần Lâm khoát khoát tay:

- Dĩ nhiên không phải nói Ngưu Đại Lực, đúng rồi, bộ khoái các ngươi hàng ngày lăn lộn ngoài đường, mấy ngày nay có thấy người khỏe mạnh cường tráng như Ngưu Đại Lực hay không?

Bọn bộ khoái cười bồi:

- Tần trưởng quan, ngài nói đùa hay sao vậy? Bằng vào tướng tá cao to, sức lực mạnh mẽ của Ngưu Đại ca, Kỳ Châu chúng ta sao thể tìm ra người thứ hai.

Như vậy nói cách khác vóc người hung thủ cũng không quá nổi trội, ít nhất không sẽ dẫn tới bộ khoái chú ý, lực tay của y có thể ví như thần lực trời sinh, bề ngoài có thể không khác mấy Ngưu Đại Lực vốn giống như Đại Lực Kim Cương.

Nghĩ tới đây, sắc mặt của Tần Lâm nhất thời thay đổi:

- Tội phạm gây ra án mạng này có thể là một cao thủ nội công, nói cách khác...

Thôi Bộ Đầu, Lục Viễn Chí đồng thời kêu lên thất thanh:

- Bạch Liên giáo!

Tim mọi người có mặt tại trường đều nhảy lên thành thịch, gần như ngạt thở, không thở ra cũng không hít vào được.

Tần Lâm lập tức lấy giọng điệu không cho phép nghi ngờ hạ lệnh:

- Thôi Bộ Đầu người an bài một huynh đệ, cầm lệnh bài của ta đi Bá Hộ Sở điều Tiểu Kỳ Hàn Phi Liêm, những người còn lại tìm kiếm ở chung quanh đây, tìm ra những phần thi thể còn lại.

Án giết người phân thân có một quy luật, chính là lấy địa điểm lần đầu phát hiện mảnh thi thể đầu tiên làm trung tâm, triển khai tìm tòi hình quạt ra bốn phía xung quanh, lấy một khoảng cách nhất định làm bán kính, thường là có thể phát hiện ra những mảnh thi thể khác.

Trong đó khoảng cách bán kính được quyết định bởi công cụ giao thông mà kẻ gây án sử dụng, ở thời hiện đại những phần tử phạm tội có xe hơi có thể kéo khoảng cách ra rất xa, xe gắn máy thứ hai, xe đạp kém hơn, đi bộ là gần nhất.

Đây là bởi vì khoảng cách ném thi thể càng xa, thời gian trì hoãn cùng yếu tố không xác định dọc đường sẽ càng nhiều. Kẻ gây án thường sẽ lấy công cụ giao thông làm điều kiện, cố gắng làm hết sức để cân bằng giữa ‘ném thi thể cho thật kín đáo’ và ‘nguy cơ bị phát hiện khi ném thi thể dọc đường’.

Mặt khác, xét từ góc độ tâm lý học tội phạm, nếu tội phạm lựa chọn bãi tha ma bên ngoài thành này làm địa điểm ném thi thể, trong lòng y sẽ có một suy nghĩ thường thấy chính là ‘thi thể ở bãi tha ma rất nhiều’, mượn đó che giấu hành vi phạm tội, từ đó suy ra y cũng sẽ không cố ý ném những phần thi thể còn lại quá xa.

Đúng vậy, gian kế tội phạm thiếu chút nữa đã có thể đạt được. Cách đó không xa trên đường nhỏ thỉnh thoảng có người đi đường đi qua, đều nhìn thấy đoạn chân người này bị chó hoang moi ra gặm, thậm chí Ngô Tam đầu ghê gan lớn tày trời còn tới đây dùng dao cắt một miếng thịt đi đùa giỡn, nhưng không có người nào nghi ngờ đây là một vụ án giết người phân thân.

Đáng tiếc gian mưu kẻ kia đã gặp khắc tinh, cặp mắt Tần Lâm phảng phất có thể nhìn thấu u minh địa ngục đã khám phá ra tội ác.

Hàn Phi Liêm dẫn theo toàn ban nhân mã Tiểu Kỳ của mình, ngồi trên lưng ngựa nhanh như điện chớp chạy tới. Đã từng là cấp trên hiện tại biến thành thuộc hạ Tần Lâm, y cũng không có ra vẻ mâu thuẫn gì, dù sao Tần Lâm thật sự lập được công lao, không phải là loại con nhà giàu như Hoàng Liên Tổ chỉ dựa vào giàu quần nữ tử leo lên có thể so sánh được.

Thậm chí Hàn Phi Liêm mơ hồ mong đợi, hy vọng dựa vào Tần Lâm tiếp tục cùng nhau lập công lớn, để cho công lao của y cũng có thể nương theo mà gia tăng một quãng.

Nhảy xuống ngựa, đầu tiên là Hàn Phi Liêm lớn tiếng báo cáo:

- Toàn thể huynh đệ Tiểu Kỳ chữ Ất Cẩm Y Vệ Bá Hộ Sở Kỳ Châu đều có mặt!

Tiếp theo y nhanh chóng hạ thấp giọng nói:

- Thạch Đại nhân nói, bảo vệ đại quân phòng bị Bạch Liên giáo phá hoại quan trọng hơn, chúng ta có nên nhúng tay vào án mạng thuộc phạm vi của quan địa phương hay không?

Tần Lâm ghé vào lỗ tai hần nói thật nhỏ vài câu, ánh mắt Hàn Phi Liêm lập tức trở nên sáng rực, ba phần lo lắng, bảy phần hưng phấn nói:

- Thuộc hạ hiểu rồi!

Hàn Phi Liêm lập tức chỉ huy các huynh đệ cùng bộ khoái cùng nhau tìm kiếm dấu vết mới chôn. Nhiều người lực mạnh, một lúc sau đã có người kêu lên:

- Ở đây có một cánh tay, là tay phải.

Bên kia lại có người lớn tiếng bấm báo:

- Tìm được thi thể rồi, không có đầu, không có tứ chi, chôn ở phía dưới bụi cỏ.

Tay, chân, thân thể... dần dần từng phần một nhất nhất được phát hiện, giống như trò chơi ghép hình, dần dần hiện ra hình người.

Chỉ còn thiếu cái đầu, chỉ cần tìm được đầu là có thể nhận ra người chết là ai, tìm hiểu được manh mối phạm tội.

Rốt cục Hàn Phi Liêm cầm đầu tìm kiếm phát hiện đầu thi thể trong một chuồng chó, gáy hướng ra ngoài. Y cũng không kịp để ý quá nhiều, nóng lòng đưa tay chụp lấy xoay qua chính diện muốn xem thử dung mạo, chợt kêu to một tiếng ôi chao, ngã ngồi trên đất.

Chỉ thấy chính diện đầu người nọ máu chảy đầm đề, lại không thấy bóng dáng da cả khuôn mặt, miệng nửa mở nửa khép không có đôi môi, lộ ra hai hàng hàm răng trên dưới, nửa cười nửa không, giống như đầu lâu, hết sức ghê người.

Bị đầu người không mặt dọa cho giật nảy mình, Hàn Phi Liêm vội vàng đưa sang ột tên Hiệu Úy khác, tiếp theo không nhận được nôn mửa liên tục, mà sau khi tên Hiệu Úy kia đưa đầu người cho Tần Lâm, cũng lập tức cúi xuống nôn mửa theo.

Tần Lâm nhận lấy đầu người như không có chuyện gì xảy ra, gắn vào vị trí đầu của thi thể đang bày trên bãi cỏ. Trên thực tế hẳn thấy đã nhiều, thi thể bị phân chia trước mắt có thể nói chỉ như trò trẻ. Thi thể

Cho tới bây giờ vận may của Tần Lâm cũng rất tốt, mặc dù tim, phổi, dạ dày người chết đều khỏe mạnh không có bệnh hoạn gì, nhưng trong túi mật lại phát hiện sỏi. Mật có sỏi phát tác sẽ rất đau, người chết này có khả năng rất lớn đã từng tới y quán chẩn bệnh trước đây, điều tra từ manh mối này cũng sẽ có hy vọng tương đối lớn tra rõ chân tướng.

Bất quá cuối cùng kết quả như thế nào vẫn phải trông vào vận may, trong quá trình phá án hình sự quả thật có rất nhiều yếu tố không xác định. Có thể hấn hao hết tâm huyết tìm được kẻ mục kích án mạng, nhưng kẻ đó lại bị cận thị nặng, lúc xảy ra án mạng không nhìn rõ được gì.

Cũng có thể người mục kích án mạng có thị lực rất tốt, nhưng bởi vì tinh thần kích thích quá lớn khiến cho đoạn ký ức lúc chuyện xảy ra biến mất. Thậm chí có người thị lực rất tốt, thần kinh cũng kiên cường, nhưng trước khi cảnh sát tìm tới y lấy chứng cứ lại bị xảy ra tai nạn xe cộ chết...

Như án phân thân này, nếu như người chết là một người ngoại địa, không có chẩn bệnh ghi chép ở Kỳ Châu, hoặc là người địa phương, nhưng thầy thuốc chẩn bệnh cho y hôm nay vừa khéo đi ra ngoài... Các khả năng ngoài dự liệu này cũng có thể làm cho tất cả nỗ lực trước đó mất đi giá trị.

Phá án hình sự vĩnh viễn là chín mươi chín phần trăm mồ hôi, cộng thêm một phần trăm vận may.

Bất quá lời mà Tần Lâm thường hay răn mình là ‘Chỉ cần có một phần trăm cơ hội, sẽ phải bỏ ra trăm phần trăm cố gắng!’

Lần này hấn cố gắng như vậy, kết quả sẽ như thế nào?

Tần Lâm tựa người vào một gò đất, đếm nhịp tim để cho suy nghĩ dần dần bình tĩnh.

Lục Viễn Chí nằm ở bên cạnh, trong miệng cắn cọng cỏ:

- Tần ca, đệ thật phục huynh sát đất, biện pháp như thế cũng nghĩ ra được... Này, cho đệ làm Lục Sĩ thủ hạ của huynh có được chăng?

Vốn tên mập cảm thấy quân dư đã là không tệ, ít nhất không ai khi dễ, lục soát thu tiền hàng thịt nhà y nữa, nhưng bây giờ Tần Lâm đã là Tổng Kỳ, mập mập đã cảm thấy lấy chức Lục Sĩ hẳn không thành vấn đề.

Ánh mắt Tần Lâm đang nhìn bầu trời, nhàn nhạt nói:

- Một Lục Sĩ đã thỏa mãn đệ rồi sao?

Đôi mắt nhỏ của Lục Viễn Chí sáng ngời.

Tần Lâm lật người lại, nhìn tên mập bằng ánh mắt nghiêm nghị:

- Huynh đệ của ta, ít nhất cũng phải từ Hiệu Ủy leo lên.

Một thân thịt béo Lục Viễn Chí vui sướng rung lên, mắt vốn không lớn đã cười tít tới nỗi không nhìn thấy nữa.

- Bất quá còn phải trông vào chuyện lần này, nếu như hỏng chuyện, ngay cả chức Tổng Kỳ còn nóng hổi của ta đây cũng tiêu tùng, chức Hiệu Ủy của đệ chờ đời sau đi.

Tần Lâm cũng ngậm một cọng cỏ, chậm rãi nói:

Nếu là như vậy, ta mở tiệm thuốc làm chương quỹ, mời đệ làm thầy thuốc tọa trấn.

Tên mập lập tức giống như quả bóng xì hơi:

- Vậy còn không bằng về nhà giúp cha đệ giết heo.

69. Chương 69: Âm Mưu Bại Lộ

Trong bụng Tần Lâm cười thầm không ngừng, động cơ học y của tên mập không thuần, để cho tên có thần kinh thép như vậy vào Cẩm Y Vệ, làm trợ thủ ỉn lúc giải phẫu cũng rất tốt.

Hàn Phi Liêm từ bên trong thành chạy như điên ra, tốc độ có thể so với ngựa chạy:

- Tìm được chính chủ rồi, người này chính là Thiên Hộ Mã Dũng Trung Tả Sở Kỳ Châu Vệ! Nửa tháng trước Bảng tiên sinh y quán Lý thị còn xem bệnh cho y, nói là gan mật tích nhiệt, trên cổ tay có mụn thịt...

Tần Lâm lập tức nhảy dựng lên, như vậy xem ra thân phận thi thể này không sai, thân là Thiên Hộ điều kiện kinh tế dĩ nhiên không tệ, thậm chí có thể coi là sống trong nhung lụa. Mà trên bàn tay y có vết chai giống như thường cầm vật hình tròn, tưởng có lẽ là cầm thương hay bồng tạo thành.

Tại sao một vị Thiên Hộ Đại nhân vô cớ bị hại như vậy, thi thể còn bị xẻ ra làm tám mảnh? Làm võ tướng cho dù là cuộc sống nhung lụa lâu dài nhưng vẫn có chút võ nghệ, bên người cũng có mấy thân binh bảo vệ kia mà?!

Bị chết thê thảm như thế, còn lột da mặt ra... Chậm đã!

Tần Lâm đột nhiên sắc mặt đại biến, gấp không thể đợi vội hỏi:

- Lão Hàn, bây giờ là giờ gì?

- Lúc thuộc hạ chạy tới đây nghe được tiếng mõ báo canh, đang là chính Ngọ.

Tần Lâm chỉ cảm thấy tim mình như chìm xuống, tất cả máu trong người đều dồn lên trên đầu: chính Ngọ vừa khéo là thời gian văn võ quan viên Kỳ Châu thành cử hành tiệc rượu tẩy trần cho Đặng Tử Long.

- Đi, nhanh đi Chỉ Huy Sứ Ty!

Tần Lâm ra lệnh một tiếng, đồng thời âm thầm cầu nguyện: hy vọng trình tự phòng thủ trước đó đã thiết lập có thể phát huy hiệu quả, nếu không hậu quả cũng dễ dàng nghĩ được!

- Chạy sao?

Lục Viễn Chí lơ đãng nhìn Tần Lâm dẫn dắt đám Cẩm Y Hiệu Úy nhảy lên lưng ngựa chạy nhanh đi, không ai để ý tới y, bỏ rơi y lại ở bãi tha ma.

Vì vậy, nửa canh giờ kế tiếp, một quả cầu thịt tròn xoe chậm rãi lăn về phía cửa Nam Kỳ Châu thành, lăn, lăn, lăn...

Đã lâu Chỉ Huy Sứ Ty Kỳ Châu Vệ không có náo nhiệt như thế, khắp nơi giăng đèn kết hoa, trong sân bày mấy chục bàn tiệc, văn võ quan viên đang ngồi đều là quan phục ô sa, lễ phục thêu hình chim thú phân chia phẩm cấp thứ tự rõ ràng. Văn có Bạch Nhân (gà lôi, ngũ phẩm), Lộ Tư (cò trắng, lục phẩm), Hoàng Ly (Hoàng Oanh, bát phẩm), Am Thuần (chim cút, cửu phẩm), võ chính là Hồ Báo (tứ phẩm), Hùng Bi (ngũ phẩm), quả thật ứng với câu 'y quan cầm thú'.

Sảnh đường bày tiệc vô cùng hoành tráng, mặt bàn ở giữa thêu sư tử cầm cờ, ngụ ý 'Kỳ khai đắc thắng'. Thị nữ giống như hồ điệp xuyên hoa tới lui rót rượu thay tân khách, đám người hầu mang thức ngon mỹ tửu lên nườm nượp.

Chính tịch do Chỉ Huy Sứ Vương Tiến Hiền ngồi chủ vị, Đặng Tử Long ngồi đầu khách vị. Tri Châu Trương Công Ngư, cẩm y Bá Hộ Thạch Vi ngồi phía dưới bồi tiếp, ngoài ra còn có mấy tên hương thân nổi danh bản địa làm bồi khách.

Vương Tiến Hiền nài ép Đặng Tử Long kể lại sự tích anh hùng năm đó chống lại giặc Oa, lão tướng quân kể một hơi liên tục, mọi người nghe đến chỗ đặc sắc cùng kêu lên ủng hộ, rượu quá ba tuần thức ăn năm món, nhất thời tân chủ đều vui vẻ.

- Được Vương Chỉ Huy, Trương phụ mẫu ưu ái, bản tướng cảm thịnh tình, không biết lấy gì báo đáp...

Đặng Tử Long gơ ly rượu lên, cười nói:

- Tốt xấu gì cũng phải cùng uống qua một lượt với văn võ Kỳ Châu, để tạ ân quý địa thịnh tình đối đãi.

Lúc này trọng văn khinh võ, cho dù Đặng Tử Long thân là tướng quân cũng trước tiên mời quan văn, mời từng bàn từng bàn.

Quả nhiên viên lão tướng này không giảm hào sảng thời niên thiếu, rượu đến chén cạn, mỗi lần kính một bàn đều uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, sau khi thân bình rót đầy lại sang mời bàn kế tiếp.

Quan quân cấp thấp, Tri Châu Kỳ Châu Vệ ngồi ở cuối cùng, mặc dù Bá Hộ nhỏ nhỏ đã là chính lục phẩm, Thiên Hộ lại là đường đường chính ngũ phẩm, nhưng châu nha từ Lại Mục cử phẩm đều xếp hạng trước mặt bọn họ, quy củ quan trường từ trước đến giờ như vậy, cũng không có cảm thấy có gì không ổn.

Duy nhất làm cho bọn họ kỳ quái là, không hiểu vì sao Mã Dũng Mã Thiên Hộ Trung Tả Sở xoa tóc xuống che kín gần nửa gương mặt, hơn nữa sắc mặt cũng lộ vẻ có hơi tái nhợt? Hơn nữa mấy vị quan quân bên cạnh y, trừ Kim Trần Phủ ra đều là từ trước tới nay chưa từng thấy qua.

Mã Thiên Hộ, Kim Trần Phủ cùng mấy tên quan quân khác ngồi một bàn, người của bàn bên cạnh không tiện hỏi bọn họ, cho dù có người tiến tới mời rượu, cũng là Kim Trần Phủ ra mặt lấp liếm cho qua.

Các võ quan vốn là tính tình thô sơ, mặc dù cảm thấy Mã Dũng có vẻ hơi khác với ngày thường, nhưng cũng không có suy nghĩ sâu xa gì.

Cách hai bàn có một Phó Thiên Hộ gơ chén rượu lên không, nhìn về phía này cười nói:

- Vì sao Mã Đại ca lại núp ở góc tường, không đến uống rượu cùng các huynh đệ?

Mã Thiên Hộ giọng mũi rất nặng, hàm hàm hồ hồ nói:

- Ta cảm lạnh, không uống được.

Tên quan quân kia gơ chén rượu cười to:

- Không phải là cảm lạnh, chỉ sợ là Mã Đại ca đi Thúy Vân lâu quá chuyên cần, quá mức hiếu thuận Thúy Hoa cô nương, cho nên thận đã bị thương! Nếu không tại sao liên tục đi nhà cầu như vậy?

Mới vừa Mã Dũng ba lần bảy lượt rời chỗ đi nhà cầu, suýt chút nữa đi tới nhà bếp phía sau, chỉ bất quá bị mấy Cẩm Y Hiệu Ủy ngăn lại, mọi người nhìn thấy đều cười thầm trong lòng, biết y hư thận.

Về mặt Mã Dũng cũng ngắc cười cười, không để ý đến Phó Thiên Hộ này.

Phó Thiên Hộ hơi có chút đắc ý ngồi xuống, y cũng không biết cũng ngay lúc đó, cặp tay nổi gân xanh của 'Mã Dũng' khẽ giật giật, bốp một tiếng vang nhỏ, đã bốp chén rượu trong lòng bàn tay thành phần nát bấy... Nếu như y nhìn thấy cảnh tượng này, không biết có còn cười được hay không?

- Ngụy trưởng lão bớt giận!

Một vị quan quân bên cạnh 'Mã Dũng' đưa lên chén rượu mới.

Mã Dũng, hoặc là phải gọi lão là Ngụy trưởng lão, bất động thanh sắc nhận chén rượu vào tay, sau đó đôi tay thần kỳ kia hơi thấp thoáng một cái, trong rượu đã có thêm một ít độc đủ để độc chết cả một con voi.

Đặng Tử Long đang sang sảng cười to nhất nhất cộng ly cùng văn võ quan viên đang ngồi, ly va chạm trên không trung, rượu vẩy ra ngoài, trong chén người có lẫn rượu của ta, trong chén ta có lẫn rượu của người...

- Đáng tiếc...

Sắc mặt Ngụy trưởng lão thẫn thờ, tựa hồ đang nói chuyện cùng quan quân bên cạnh, lại giống như đang lẩm bẩm một mình:

- Thuốc làm mặt nạ da người không dễ lấy, phí công phu lớn như vậy chỉ có thể độc chết một mình Đặng tặc... Ta muốn cho tất cả ứng khuyến triều đình nơi này phải nạp mạng mới hả dạ.

Mấy tên thuộc hạ liếc mắt nhìn nhau, đều có vẻ không thể làm gì: trước kia thông qua Vương Tài biết được nội tình Chỉ Huy Sứ Ty, từ trước tới nay phòng bếp sẽ không phòng thủ quá nghiêm mật. Không nghĩ tới bữa tiệc lần này lại phái Cẩm Y Vệ canh giữ ở phòng bếp, ngay cả Quỷ Thủ Sư Hồn của Ngụy trưởng lão cũng không có biện pháp hạ thủ.

70. Chương 70: Đại Sát Khí Của Tần Lâm

Gương mặt Kim Mao Thất đã sớm trở nên vàng khè, chẳng qua y là loại người xu viêm phụ thể, hành sự đều chỉ vì thăng quan phát tài, nhưng cho tới bây giờ vẫn không muốn đứng về phía Bạch Liên giáo, đây chính là tội tịch biên gia sản diệt tộc.

Nhưng y không có cách nào khác, bởi vì đôi tay nổi đầy gân xanh của Ngụy trưởng lão dùng mặt nạ da người nguy trang thành Mã Dũng quả thật vô cùng đáng sợ. Kim Mao Thất không chút nghi ngờ chỉ cần mình có cử động hơi khác thường, đôi tay kia sẽ xuyên thủng lồng ngực của mình, bóp vỡ tim mình.

Huống chi thủy chung có một thanh đao nhọn đặt sau lưng y, chỉ cần hơi dùng sức là có thể đâm xuyên tim y.

Lúc này Đặng Tử Long cũng theo như thứ tự mời rượu từng bàn mà tới. Bởi vì uống nhiều rượu, mặt lão tướng quân càng ngày càng đỏ sẫm, hợp với râu bạc cùng vóc người cao lớn càng lộ vẻ uy phong lẫm lẫm.

Chỉ Huy Sứ Vương Tiến Hiền theo bồi ở bên cạnh, lúc nhìn thấy Mã Dũng lập tức ngẩn người, tựa hồ có chút kỳ quái, nhưng lúc Đặng Tử Long hỏi tới tên họ quan quân bàn này, y vẫn cười nói:

- Mã Dũng Mã Thiên Hộ chính là một viên nho tướng Kỳ Châu Vệ ta, thành thạo cả văn lẫn võ, năm đó đã thi qua vệ học Tú Tài...

- Thất kính, thất kính!

Đặng Tử Long giờ ly rượu lên cụng.

- Thuộc hạ Mã Dũng, Kim Mao Thất...

‘Mã Dũng’ là quan quân cầm đầu bàn này báo họ tên lý lịch cả bàn, đồng thời nâng ly cụng với Đặng Tử Long.

Ly rượu va chạm vào nhau phát ra tiếng vang trong trẻo, rượu vẩy ra ngoài, dính ướt tay mọi người.

- Chư vị quả nhiên hào khí!

Đặng Tử Long cười lớn, chuẩn bị uống một hơi cạn sạch rượu trong chén.

Nhưng vào lúc này, chợt nghe được có người lớn tiếng thóa mạ:

- Lão tặc râu bạc, thất phu tóc trắng, ăn uống chờ chết ở Chiết Giang là đủ rồi, cũng dám tới Kỳ Châu chúng ta phung phí. Cho rằng Đô Chỉ Huy Sứ Tỵ Hồ Quảng chúng ta không có người sao?

Vừa dứt lời chợt có một người toàn thân đầy mùi rượu nồng nặc, cúi đầu lão đảo vọt tới, loạng choạng va phải Đặng Tử Long, nhìn bước chân hần lão đảo liền biết là một tên quý say.

Thân binh bên cạnh Đặng Tử Long đều là hạng người thân trải trăm trận, phản ứng cực nhanh, lập tức hộ vệ lão tướng quân ở phía sau.

Vương Tiến Hiền giận dữ quát tháo:

- Tên hồn nào mới uống vài giọt rượu vào đã muốn giương oai... Ủa, người là...

Tên tửu quỷ kia không phải Tần Lâm thì còn ai nữa. Hần ngẩng đầu lên, nháy mắt một cái với Vương Tiến Hiền, sau đó thành linh xông tới đẩy Chỉ Huy Sứ Đại nhân ngã lăn ra đất.

- Điên rồi, người này điên rồi!

Tất cả văn quan võ viên xung quanh đều kêu lên.

Ai ngờ đứng vào lúc này, một đạo chớp ảnh bách biến ảo diệu quét qua, trên đầu vai Vương Tiến Hiền vang lên tiếng lùa rách toạc, nhất thời lưu lại năm đạo dấu tay, vết thương máu chảy đầm đìa.

Nếu không phải Tần Lâm đẩy ngã Vương Tiến Hiền, lần này chớp kia có thể đánh rơi nửa phần vai của y.

Ngụy trưởng lão cũng là hạng người lão mưu thâm toán, lúc ban đầu Tần Lâm giả bộ say xông lại đúng là đã lừa gạt được lão, nhưng sau khi phát hiện Tần Lâm mặc trên người Phi Ngự phục Cẩm Y Vệ mà không phải quan phục vệ sở quan quân, lão lập tức biết mình mắc bẫy.

Mà lúc này mấy tên thân binh Đặng Tử Long đã triển khai bảo vệ lão tướng quân, Ngụy trưởng lão muốn hạ thủ giết chết Vương Tiến Hiền trước, sau sẽ đối phó Đặng Tử Long, không ngờ Tần Lâm lại nhanh nhẹn như vậy, tranh trước một bước đẩy ngã Vương Tiến Hiền, tránh được một đòn chí mạng.

Mới vừa ngã xuống đất, Tần Lâm liền ôm Vương Tiến Hiền lăn liên tiếp mấy vòng, cho đến bên cạnh chân một bàn quan võ, vội vàng rút ra Tú Xuân đao hoành ở trước người.

Trong mũi hừ lạnh, Ngụy trưởng lão trừng mắt Tần Lâm, ánh mắt kia chỉ xem Tần Lâm như loài trùng kiến.

Dù sao Đặng Tử Long mới là chính chủ, Ngụy trưởng lão không lãng phí thời gian truy kích Vương Tiến Hiền, mà là hai tay nổi gân xanh chấp lại, khớp xương nổ vang lốp bốp, sải bước đi nhanh về phía Đặng Tử Long.

Phù... Tần Lâm thở dài một cái, hẳn không có nắm chắc đánh thắng đối phương.

Mấy tên thân binh Đặng Tử Long liếc mắt nhìn nhau, mặc dù không biết rõ tiền nhân hậu quả cũng biết Ngụy trưởng lão bất lợi đối với tướng quân mình, nhất tề hô to một tiếng, giơ yêu đao lên bổ vào đầu Ngụy trưởng lão.

- Chúc Phó Thiên Hộ chính thức của lão ca ta không chạy đi đâu được.

Thạch Vi cười nói với Tần Lâm:

- Người lấy chức Bá Hộ là mười phần nắm chắc, bảo vệ Đặng tướng quân cùng văn võ Kỳ Châu thành, đánh gục trưởng lão Ma giáo tại chỗ, theo ta thấy dù là Bá Hộ cũng không quá đáng.

Nếu như Thạch Vi nhậm chức Phó Thiên Hộ chính thức vậy sẽ phải đi tới Thiên Hộ Sở Vũ Xương nhậm chức, y vẫn muốn để Bá Hộ Sở Kỳ Châu cho người của mình cai quản, chừng tỏ nhất định y sẽ gửi tờ trình lên Thiên Hộ Sở, đề cử Tần Lâm kế nhiệm.

Tần Lâm nghe lòng phờ phới:

- Hạ quan tạ Thạch Đại nhân chức lành, vô cùng cảm kích ân đức cử của Đại nhân.

Bọn Cẩm Y Vệ Bá Hộ Sở Kỳ Châu ai nấy lộ vẻ vui mừng, mặc dù công lao chủ yếu là của Thạch Vi cùng Tần Lâm, nhưng toàn bộ Bá Hộ Sở cũng sẽ được thưởng, mỗi người một khoản tiền thưởng không lớn không nhỏ đó là không chạy thoát.

Lúc ban đầu còn có Cẩm Y Hiệu Úy cảm thấy Tần Lâm chuyện bé xé ra to, ngay cả nhà vệ sinh, nhà bếp cũng bắt canh phòng nghiêm ngặt, tựa hồ cẩn thận quá mức. Nhưng sau khi sự kiện ám sát xảy ra, bọn họ mới âm thầm sợ hãi, bội phục Tần Lâm có khả năng nhìn trước sự việc.

Thử nghĩ mà xem, nếu như nhà bếp không gia tăng đề phòng, thích khách Bạch Liên giáo chỉ cần hạ độc vào thức ăn, văn quan võ viên trong thành cùng Đặng Tử Long chắc chắn chỉ có nước nạp mạng.

Có Hiệu Úy tâm tư lanh lợi lập tức suy đoán lần này lập được công lao, hiện tại Thạch Vi đã có hàm Phó Thiên Hộ tạm thời, quá nửa sẽ hóa thành chính thức. Y thăng quan đi Vũ Xương nhậm chức, như vậy Bá Hộ Sở Kỳ Châu do ai kế nhiệm đây? Mặc dù một vị Tổng Kỳ khác là Trần Tứ Hải có thâm niên hơn xa Tần Lâm, nhưng y làm quan vô cùng ổn trọng, không có chiến công gì đặc biệt hơn người, chỉ sợ bản thân y cũng không dám mơ tưởng tới chức Bá Hộ xa vời.

Có Cẩm Y Hiệu Úy nhiệt tình với công danh đã lặng lẽ tìm cách kết nối quan hệ với Tần Lâm. Hàn Phi Liêm bởi vì tiếp xúc cùng Tần Lâm tương đối nhiều, cũng được xem như thân tín của hắn, trong lúc nhất thời càng trở nên nóng phỏng tay.

Ngụy trưởng lão khinh công cực kỳ ỉnh, vượt tường chạy trốn cũng đừng mong đuổi kịp. Thạch Vi, Tần Lâm không có phải người truy kích, ngược lại thậm chí thích khách bị bắt, có lẽ có khả năng phát hiện đầu mối mới.

Thạch Vi lấy mắt ra hiệu, bảy tám tên Cẩm Y Hiệu Úy dẫn ba tên thích khách bị bắt sống tới, Bá Hộ Đại nhân cười khàn khàn:

- Nếu các vị đối nghịch cùng triều đình Đại Minh, chắc là rõ ràng hình phạt của Cẩm Y Vệ chúng ta, nếu không thành thật cung khai, mười tám bộ hình cũng như tăng mười tám địa ngục, cho dù là người bằng sắt thép cũng phải mở miệng.

Ba tên thích khách này đều đã bị thương nặng, nhất là trên mặt bị nổi những vết phỏng rộp, trong suốt óng ánh.

Người cầm đầu hung tợn nhìn chằm chằm Thạch Vi, lại oán hận nhìn Tần Lâm:

- Cầu quan, dùng biện pháp gian trá này bắt được chúng ta, sợ người không phải là hảo hán! Đại kiếp gặp phải thiên địa ám, nhật nguyệt vô quang Di Lặc sinh, bọn ta tôn thờ Vô Sinh Lão Mẫu, trở về quê quán chân không, cầu quan như người vậy hãy chờ hồn phi phách tán!

Trong mắt Thạch Vi chột lóe hung quang, cũng không chờ y hạ lệnh, thích khách kia đã cười dài nói:

- Các huynh đệ, còn chờ gì nữa?

Tần Lâm thầm nói một tiếng không tốt, đang muốn đưa tay ra bóp hàm thích khách. Nhưng chỉ thấy y nghiêng rỗng một cái, độc được giấu trong răng bị cắn vỡ, nhất thời sắc mặt xám như tro tàn, ánh sáng trong mắt mờ đi rất nhanh, chỉ giật giật vài cái đã chết ngay tại chỗ.

Hai tên thích khách còn lại cũng đi theo y, nháy mắt chỉ còn lại ba cỗ thi thể không có cách nào mở miệng được nữa.

Tần Lâm ứng phó không kịp, trơ mắt nhìn ba người uống thuốc độc tự vận, âm thầm bội phục Bạch Liên giáo quỷ bí, tàn nhẫn ác độc, nhắc nhở mình sau này giao thiệp với Bạch Liên giáo phải hết sức cẩn thận.

Thạch Vi sao cũng được, thích khách đã chết đi toàn bộ, không tra được khẩu cung, y mang đám nhân vật nhỏ này làm trưởng lão Bạch Liên giáo thỉnh công cũng sẽ dễ dàng hơn.

Cầm Y Vệ bên này hân hoan khích lệ, Đặng Tử Long lại đứng mặc niệm ở trước người hai tên thân binh hy sinh: hai tên thân binh này nhiều năm qua theo lão vào sinh ra tử trên chiến trường, giết chết rất nhiều giặc Oa, không có đường đường chính chính chết trên chiến trường, lại bỏ mạng trong tay thích khách, làm trong lòng chủ tướng Đặng Tử Long cực kỳ đau xót.

Trương Công Ngư, Vương Tiến Hiền thủy chung phụng bồi khuyên giải Đặng Tử Long, mặc dù Đặng tướng quân không có tổn thương, nhưng tiệc rượu tẩy trần Kỳ Châu tổ chức xảy ra chuyện khiến cho hai tên thân binh của lão tướng quân mất mạng, hai người cầm đầu văn võ Kỳ Châu này bất kể thế nào cũng cảm thấy hơi áy náy.

Mồ hôi lạnh ướt đầm sau lưng Vương Tiến Hiền, thầm than không biết vì sao mình xui xẻo như vậy. Trước đó một Hương chủ Bạch Liên giáo ẩn trong gia đình y làm quản gia, đã là chuyện hết sức kinh người, lần này lại xuất hiện một nhóm người cải trang thành quan quân Trung Tả Sở dưới quyền y hành thích Đặng Tử Long, địa điểm vẫn là ở nha môn Chỉ Huy Sứ Ty, quả thật là oan uổng.

Duy nhất trông cậy vào chính là Đặng Tử Long khoan hồng đại độ, ngàn vạn lần không nên tố cáo chuyện này lên Binh bộ. Cho dù là bồi bổ tiền mai táng cùng phí an gia hai tên thân binh, Vương Đại Chỉ Huy Sứ cũng tâm cam tình nguyện. Dù sao lương thảo đại quân cùng phí dụng sửa chữa binh thuyền cực kỳ lớn, tiền chảy vào túi lão cũng không ít.

Wương Tiến Hiền không biết Đặng Tử Long đau lòng hai tên thân binh, chỉ nhìn thấy gương mặt sạm đen của lão, cho rằng lão đã quyết tâm tố cáo Chỉ Huy Sứ là mình, vì vậy trong lòng như đè nặng tảng đá ngàn cân. Phải biết bây giờ chính là lúc tiền tuyến cần dùng người, chỉ cần Đặng Tử Long tố cáo, Binh bộ nề mặt lão quá nửa là sẽ phê chuẩn.

Thạch Vi cùng Tần Lâm đi tới thi lễ với Đặng Tử Long:

- Hạ quan hộ vệ không chu toàn, làm cho Đặng tướng quân bị sợ hãi, xấu hổ xấu hổ.

Đặng Tử Long đối với Thạch Vi chẳng qua chỉ duy trì khách sáo ngoài mặt, đối với Tần Lâm là cực kỳ nhiệt tình, luôn miệng khen ngợi:

- Không nghĩ tới trong Xưởng Vệ cũng có như thiếu niên anh hùng như vậy! Nếu không nhờ vừa rồi người tới phá rồi, lão phu đã chết dưới chưởng thủ lĩnh Bạch Liên giáo kia... Không nghĩ tới võ công của người thấp như vậy, lại có can đảm không ít, trong lúc nguy cấp động thân ra...

Tần Lâm nghe vậy suýt chút nữa thè lưỡi, lão nhân gia ngài đây là khen người hay là chê bai người vậy? Cái gì mà không nghĩ tới trong Xưởng Vệ cũng có thiếu niên anh hùng, cái gì võ công thấp kém, có cần nói thẳng ra như vậy hay không?

Hắn không biết Đặng Tử Long chính vì miệng lưỡi kém bẽ linh hoạt cho nên lúc nào cũng đắc tội với người. Cho nên chinh chiến sa trường mấy chục năm, lập được vô số công lao, cho tới bây giờ mới thăng làm Tham Tướng nho nhỏ, cũng giống như năm xưa Lý Quảng khó phong.

Thạch Vi nghe vậy cũng không để ý, dù sao Cầm Y Vệ cùng Chiết binh, một bên là hệ thống tình báo đặc vụ, một bên là quân chính quy, vốn là dùng đại bác bắn cũng không tới.

Bất quá Tần Lâm bội phục Đặng Tử Long là anh hùng dân tộc, hỏi thăm chuyện lão chống giặc Oa năm xưa, hơn nữa luôn hỏi đúng vào chỗ ngứa, khiến cho Đặng Tử Long kích động kể lại không ngừng, hai người như đã quen thân từ lâu.

Wương Tiến Hiền bèn nhờ Tần Lâm nói tốt ỉnh, vốn Đặng Tử Long có hơi không thích Kỳ Châu Vệ nhưng nề mặt Tần Lâm, hơn nữa chuyện sửa chữa thuyền bè, bổ sung lương thảo cũng cần Kỳ Châu Vệ phối hợp,

cho nên cũng không làm quá mức.

Vương Tiễn Hiền nảy sinh cảm kích Tần Lâm, thừa dịp người không chú ý đưa cho hắn một cái hộp nhỏ:

- Chút ý tứ nho nhỏ xin Tần Tổng Kỳ vui vẻ nhận, ngàn vạn lần chớ chê bạc mông.

Biết hành sự chuyển này Vương Đại Chỉ Huy Sứ có được thu nhập không ít, tự nhiên Tần Lâm cung kính không bằng tuân mệnh.

Bữa tiệc được tổ chức trở lại, tiếp tục ăn uống ca múa, văn quan võ viên nịnh hót tăng bốc như nước thủy triều, phần lớn thổi phồng thương pháp Đặng Tử Long thần diệu, cũng có không ít người thổi phồng Tần Lâm cơ trí dũng cảm.

Lúc chia tay, Tần Lâm không nịn được nói với Đặng Tử Long hai đề nghị: một là tương lai bắt được Kiến Nô nhất định phải giết chết, không thể dung túng khoan thứ; hai, sau này ra biển đánh giặc, ngàn vạn không nên đứng trên boong thuyền không có phòng thủ.

Đặng Tử Long nghe đầu óc mơ hồ, nhưng vẫn trịnh trọng đáp ứng hai chuyện này.

Tần Lâm vừa đi vừa cười thầm không ngừng: ngày sau Thái tổ lên làm Hoàng đế, lão nhân gia ngài sẽ không có cơ hội nữa...

Trên gác bên ngoài phòng Thanh Đại, một đôi phu thê trên dưới tứ tuần đang thay nhau oanh tạc thiếu nữ đối diện.

Phụ nhân trung niên mặc y phục xanh đỏ nổi bật, trên mặt giăng đầy nếp nhăn giống như hào sâu trên cao nguyên, trên đó còn lấp đầy phấn, mở miệng thánh thót nói:

- Cháu gái à, không phải là mợ đây nhiều chuyện, Vương công tử này gia thế rất tốt, tướng mạo anh tuấn. Bao nhiêu khuê tú đại gia Kỳ Châu rất muốn được gả cho y, bà mai tới cầu hôn gần như đập sập ngưỡng cửa nhà môn Chỉ Huy Sứ.

Trung niên có gương mặt trung hậu dàng hoàng, trong đôi mắt lại lóe ra vẻ gian hoạt của tiểu địa chủ nông thôn, miệng uống ừng ực trà thơm, tỏ vẻ huênh hoang nói:

- Cữu cữu vẫn là vì muốn tốt cho con, phụ mẫu con làm Tri Huyện Bồng Khê, dù sao có một số việc ở đây cũng không quản được. Cữu cữu thấy con cũng đã lớn, nhà chúng ta cũng rất nổi danh bên ngoài, để con lớn như vậy không tìm được chỗ dàng hoàng tử tế thành thân, ta đây là cậu lại không làm chủ cho con, nói ra người ngoài sẽ chê cười.

Đáng thương tiểu Thanh Đại chỉ có thể cúi thấp đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm đôi giày thêu hoa dưới chân, nhưng suy nghĩ của nàng bay tạt đâu đâu, không nghe lọt tai bất cứ lời nào của hai vị trưởng bối này.

Hôm nay tiểu huyện chủ Quận vương phủ Phần Sơn (con gái Quận vương làm huyện chủ) sinh bệnh, Thanh Đại cùng vốn có lui tới khuê các nàng, tiểu huyện chủ không muốn thầy thuốc khác, chỉ cần Lý gia tỷ tỷ xem bệnh thay nàng, vì vậy Thanh Đại bèn đi Quận vương phủ một chuyến, xem bệnh bốc thuốc.

Ngẫu nhiên trên đường trở về, thành linh gặp cậu của mình là Triệu Hỷ Tài cùng mợ là Hồ thị.

72. Chương 72: Đông Hải Minh Châu

Phải nói bao nhiêu năm trước lúc Lý Kiến Trung mới vừa thi đậu Cử Nhân, Triệu Hỷ Tài cùng Hồ thị còn thường xuyên đi tới Lý gia một chút, nịnh nọt người muội phu này, phu thê Lý Kiến Trung thỉnh thoảng cũng tiếp tế cho bọn họ.

Nhưng kể từ Lý Kiến Trung bị điều đến Tứ Xuyên Bồng Khê xa xôi làm Tri huyện, hai người Triệu gia biết không trông cậy nổi vào muội phu này nữa, từ đó tuyệt không qua lại, không bước vào ngưỡng cửa Lý gia nữa. Ngược lại tính tình Lý Thời Trân trung hậu, đến ngày lễ tết vẫn mang qua tặng thịt cá, gạo bánh, cũng không thấy bọn họ trả lễ bao giờ.

Vương Tiến Hiền là thế tập Chỉ Huy Sứ, trong nhà có điền sản rộng lớn, Triệu Hỷ Tài đang coi sóc điền trang cho y, hàng năm thu nhập cũng không ít. Người trong trang vốn như ếch ngồi đáy giếng, nín nhịn nọt tâng bốc khiến cho Triệu Hỷ Tài không tự biết được mình có bao nhiêu cân lượng.

Sáng sớm hai vợ chồng bọn họ chạy mấy chục dặm đường, áp tải cá khô, thịt rừng, nấm... tới giao cho Chỉ Huy Sứ Ty, trên đường trở lại liền gặp được Thanh Đại. Vốn là bọn họ không nhìn thấy, là Thanh Đại vội vàng xuống kiệu chúc câu vạn phúc cùng bọn họ.

Mấy năm không thấy mặt, đột nhiên nhìn thấy cháu gái lớn như vậy, hai người Triệu Hỷ Tài lập tức động tâm: mấy ngày nay trong nhà môn Chỉ Huy Sứ đều đang nói Lưu phu nhân bởi vì con trai lớn không chịu học, muốn tìm vợ đẹp cho y để y có thể tu tâm dưỡng tính. Cô cháu gái này xinh đẹp như vậy, nếu như gả nàng cho công tử Chỉ Huy Sứ Đại nhân, chẳng phải là hai người mình sẽ một bước lên mây sao?

Kỳ Châu gần Giang Tây, phong tục nói là ngoài mẫu thân ra thì tới cậu, anh của mẹ nói chuyện phải có tác dụng hơn cả thúc bá. Vì vậy hai người Triệu Hỷ Tài tràn đầy tự tin cùng đến Lý gia, cũng không thương lượng cùng Lý Thời Trân, Lý Kiến Phương, trước hết nói với Thanh Đại.

Không ngờ rằng nói đến khô cổ, Thanh Đại thủy chung cúi đầu không nói một lời, nói nàng đang nghe nhưng không biết đang suy nghĩ gì, nói nàng không nghe người ta lại ngồi ngoan ngoãn, giữ đúng lễ nghĩa cháu gái gặp cậu mợ.

Rốt cục Hồ thị không nhịn được bèn hỏi:

- Rốt cục cháu có ý gì, hãy nói thẳng ra một lời.

Thanh Đại ngẩng đầu lên, trong đôi mắt trong veo lộ vẻ mê hoặc, ngây thơ nói:

- Không có ý gì cả, nếu nói Vương công tử tốt như vậy, hay là các vị tùy tiện tìm người nào đó gả cho y đi.

Hai người Triệu gia giận đỏ mặt tía tai, hồi lâu sau, Triệu Hỷ Tài đặt mạnh chén trà xuống khay trà:

- Mẫu thân không ở đây thì còn cậu, con dám không nghe lời cậu sao?

Thanh Đại cắn môi, lại không nói.

Chợt bình một tiếng vang lên, hai người Triệu Hỷ Tài bị dọa cho giật nảy mình.

Thì ra là nữ binh Giáp mang bình nước sôi tới, đặt mạnh xuống cạnh bàn, suýt chút nữa đã đập vỡ bàn.

Triệu Hỷ Tài giờ oai phong cửu lão gia ra, chỉ tay mắng lớn:

- Tên nha đầu này tay chân vụng về, làm gì vậy?

Nữ binh Ất nhắc bình trà lên rót vào chén cho hai người Triệu Hỷ Tài, hai vị này nói nửa ngày đã sớm miệng khô lưỡi khô, lập tức đổi giận làm vui:

- Vẫn là nha đầu này hiểu chuyện...

Lời còn chưa dứt, hai người đã đứng phắt dậy như ngồi phải đinh. Nữ binh Ất đầu phải là đang châm trà, nàng đang rót loạn ra khắp khay trà, nước sôi bắn tung tóe khắp xung quanh, suýt chút nữa làm bỏng cả hai người Triệu Hỷ Tài.

- Nha đầu này đuôi mù rồi sao, chẳng lẽ là do loài ruồi nặng đầu thai?

Hồ thị đau lòng bộ y phục vừa mới mua lúc vào thành, bất chấp thân phận lên tiếng thóa mạ loạn xạ, lộ rõ bản sắc của nữ tử chưa ngoa đánh đá.

Vừa dứt lời, hai vị nữ binh Bính, Đinh cũng đi vào, cầm chổi và đồ hốt rác quơ múa loạn xạ, quét mười lần cũng có bảy tám lần quét lên người hai người Triệu gia.

- Trời ơi ở đâu ra nhiều đồ bẩn như vậy? Nếu không quét dọn sạch sẽ, sẽ có lỗi với khách nhân...

Nữ binh Bính làm bộ cúi đầu quét dọn.

Tiểu Đinh cũng gật đầu giống như gà con mổ thóc:

- Đúng vậy, trước kia không có bản như vậy, hôm nay quá kỳ quái.

Hồ thị giận đến run lên lấy bẫy, giậm chân thóa mạ:

- Gia giáo Lý gia các người là như vậy hay sao, làm chủ tử ngay cả nha hoàn cũng không chế phục được, còn ra thể thống gì nữa?

Hành lang bên ngoài gác, ba chị em dâu Tưởng thị, Trầm thị, Dương thị lộ vẻ vô cùng hưng phấn. Không cần phải nói, bọn họ đã sớm căn dặn vú già mang bàn ghế xếp ra, mang trà ra tiến hành vây xem, ánh sáng bát quái (nhiều chuyện) rực rỡ bộc phát trong mắt các nàng.

Nghe thấy hai người Triệu Hỷ Tài kinh ngạc, ba chị em dâu này tỏ vẻ vui mừng trước tai họa của kẻ khác, suýt chút nữa vỗ tay hoan hô thành tiếng. Mặc dù giữa chị em dâu cũng có lúc tranh cãi luận ngẫn, nhưng gặp phải hai người Triệu gia này, các nàng lập tức kết thành chung một chiến tuyến nhất trí đối ngoại.

- Ai xem bốn nàng Giáp Ất Bính Đinh như nha đầu?

Trầm thị nhỏ toẹt xuống đất một cái:

- Các nàng là nữ ma đầu, hỏ cái từ chiến trường xuống, ai chế phục được bọn họ, lão nương theo họ người đó.

Tưởng thị, Dương thị gật đầu không ngừng, trong lòng khoái chí.

Trầm thị lại giận dữ bất bình nói:

- Hơn nữa, cháu gái Lý gia chúng ta, làm thúc bá thím không thể làm chủ thay nàng được sao, cần phải đám cưới các người nhúng tay?

Ba chị em dâu cùng chung cừ địch, Trầm thị đang suy nghĩ có nên đi vào giúp đỡ Thanh Đại đuổi đi hai ác khách kia hay không, chợt nghe thấy thanh âm của mấy đệ tử y quán phía trước đại đường gọi Tần sư huynh.

Có trò hay để xem! Ngọn lửa bát quái hùng hực thiêu đốt trong mắt ba chị em dâu.

Tần Lâm đang sải bước đi tới, nếu như Thạch Vi nói không sai, hẳn rất có khả năng thắng làm Bá Hộ Cẩm Y Vệ Kỳ Châu, dựa theo ước định lúc trước, Thanh Đại phải thực hiện lời hứa hôn mình. Ha ha ha... nụ cười của hắn hiện tại giống như một con sói đang khi hiếp dê con.

Trầm thị đột nhiên từ hành lang xuất hiện, biểu lộ hết sức quý dị, khuôn mặt bởi vì hưng phấn mà hơi méo mó:

- Nay thế diệt, Thanh Đại không ở trong phòng, ở trên gác bên kia.

Tần Lâm gật đầu cảm tạ, không giải thích được sờ sờ mặt, chỉ thấy không có dính thứ gì. Vì sao vị đại thẩm này vừa rồi biểu lộ có vẻ bỉ ổi, giống như 'người tốt ta cũng tốt'?

Trên gác, Thanh Đại đã dùng gia gia làm bia đỡ đạn.

Triệu Hỷ Tài quyết tâm muốn lợi dụng cháu gái này lôi kéo Vương Chỉ Huy Sứ, cực kỳ khinh thường nói:

- Đúng ra y thuật gia gia con cũng rất giỏi, chỉ có điều tự cho là thanh cao, không chịu lui tới cùng đại quan đại phủ, nếu không tại sao lúc trước nghe nói suýt chút nữa phạm tội lang băm giết người bị châu nha bắt đi như vậy. Con à, cậu mợ sẽ không hại con, Chỉ Huy Sứ là chính tam phẩm, Vương gia thế tập Kỳ Châu Vệ, con gả vào Vương gia tương lai sẽ là Chỉ Huy Sứ phu nhân, tam phẩm cáo mệnh, chắc chắn...

Trước đó nói bao nhiêu Thanh Đại đều không lên tiếng phản bác, lần này nhắc tới gia gia nàng kính ngưỡng, thiếu nữ không chịu, đôi mắt rưng rưng lệ, lập tức cãi lại:

- Gia gia không có lang băm giết người, Tần Đại ca đã chứng minh gia gia là bị vu hãm, có rất nhiều người đã nhìn thấy.

- Nha đầu ngốc này...

Hồ thị ra vẻ người có kinh nghiệm từng trải, dường như cái gì cũng biết:

- Nếu như thành thông gia với đại quan đại phủ, còn ai dám tố cáo tội lang băm giết người? Căn bản cũng không thể có chuyện như vậy.

- Khụ khụ...

Tần Lâm đứng ngoài cửa ho khan hai tiếng, cười cợt nhả nói:

- Hai vị này là ai?

Thanh Đại vừa thấy Tần Lâm lập tức mừng rỡ, thiếu nữ nghe hắn hỏi tới bèn gân cổ tức giận nói:

- Là cữu cữu cùng cữu mụ ta.

- Hai tên quý đáng ghét!

Nữ binh Giáp nói với Tần Lâm.

- Muốn đem cháu gái mình ra lấy lòng chủ nhà, thật là vô sỉ!

Nữ binh Ất bày tỏ khinh bỉ.

- Mặc dù người đáng ghét, nhưng bọn chúng còn đáng ghét hơn!

Nữ binh Bính vùng quyền.

- Cho nên chúng ta ủng hộ người!

Tiểu Đình ngọt ngào cười một tiếng.

Vậy sao... Tần Lâm sờ sờ cằm, ngoài dự liệu của tất cả mọi người, bất ngờ hắn lại chấp tay thi lễ với hai người Triệu gia, một mực cung kính nói:

- Cữu cữu, cữu mụ.

- Ủa, có chuyện gì vậy...

Giáp Ất Bính Đình tạm thời không có phản ứng kịp.

Tiểu Thanh Đại nghe hiểu, gương mặt xinh đẹp lập tức đỏ bừng như gấc.

Hai người Triệu Hỷ Tài rõ ràng cảm thấy Tần Lâm tạo thành uy hiếp nghiêm trọng đối với kế hoạch một bước lên mây của họ, lập tức Triệu Hỷ Tài trừng mắt gằn giọng:

- Người là ai? Tại sao gọi ta là cữu cữu?

Tần Lâm cười nói:

- Tiểu diệt cùng Lý thái thế thúc là thông gia, nếu Thanh Đại muội muội gọi hai vị là cữu cữu cữu mụ, tiểu diệt cũng nên gọi như vậy.

Dù chưa nói rõ, nhưng ý ở ngoài lời cũng đã đề cập tới, Hồ thị lập tức nhảy dựng lên:

- Tiểu tử này chỉ là cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga, bất quá là một tên quan quân vệ sở, Vương Chỉ Huy Sứ đưa đầu ngón tay đã đủ bóp chết người!

Lúc trước Tần Lâm ném chén ném bàn, dùng chày chuối Sơn Đông làm ám khí, Phi Ngư phục bị vấy bẩn ướt át, Vương Tiến Hiền bèn cỡi y phục mình ra đưa cho hắn. Y phục quan quân vệ sở đều như nhau, vì vậy Hồ thị nhận lầm hắn là quan quân vệ sở.

Quan từ Thiên Hộ trở lên, phu thê bọn họ đều nhận biết, Tần Lâm lạ như vậy, tối đa cũng chỉ là quan nhỏ nhỏ như Bá Hộ, Trấn Phủ.

Ngược lại Triệu Hỷ Tài cẩn thận một chút, bèn hỏi:

- Người là quan gì vậy?

- Tổng Kỳ.

Nụ cười Tần Lâm vô cùng hòa ái.

Hai người Triệu Hỷ Tài suýt chút nữa cười trạo quai hàm, Tổng Kỳ ở vệ sở quả thật là chức quan to bằng hạt đậu, trên đầu có nhiều cấp như Thí (thứ) Bá Hộ, Bá Hộ, Trấn Phủ, Phó Thiên Hộ, Thiên Hộ, Chỉ Huy Thiêm Sự, Chỉ Huy Đồng Tri, cuối cùng mới đến Chỉ Huy Sứ, có thể thấy được chức Tổng Kỳ này nhỏ tới mức nào.

- Con bà nó, một tên Tổng Kỳ nhỏ xíu cũng tới trước mặt lão tử làm như lớn lắm, có tin rằng ta chỉ cần nói một câu cho Vương Chỉ Huy Sứ cũng đủ cắt chân người hay không?

Triệu Hỷ Tài ngửa mặt lên trời cười như điên dại, tỏ vẻ chế nhạo giấu cợt hết sức rõ ràng.

Chợt tiếng cười của y dừng lại, kinh nghi bất định nhìn trong tay Tần Lâm cầm một cái hộp nhỏ, run giọng nói:

- Vật này là người trộm được nơi nào? Đây không phải là Đông Hải minh châu bảo bối nhà Vương Đại nhân, lão Thái Sơn Lưu gia của y lúc bình Oa có được hay sao?

Đông Hải minh châu? Tần Lâm còn chưa mở ra xem, Triệu Hỷ Tài nói như vậy hắn mới mở nắp hộp ra, chỉ thấy quả nhiên là một viên trân châu lớn chừng nắm tay đứa trẻ, sáng óng ánh trong suốt, nhìn qua cũng biết giá trị cực cao.

Tần Lâm không tỏ vẻ gì lấy ra nhìn một chút, tùy tiện co chỉ búng ra, búng hạt trân châu lăn lóc trên khay trà.

Triệu Hỷ Tài bị dọa sợ đến nỗi tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng. Đông Hải minh châu này là trân bảo của lão Đại nhân Lưu gia lấy được lúc bình Oa, Lưu phu nhân mang theo tới Vương gia làm của hồi môn. Năm năm trước vào mùa Xuân, Vương Chỉ Huy Sứ tâm trạ ti ê *

Nhớ lại người này tên Quỷ Thủ Sư Hồn gì đó, cặp vuốt chó của lão quả thật có vẻ tà môn...

Suy nghĩ nếu lại đeo Tú Xuân đao, gặp phải cao thủ bậc này cũng không có tác dụng gì, Tần Lâm bèn đeo Thất Tinh Kiếm vào hông. Lần trước đánh nhau trên đê võ kiếm đã bị hỏng, hẳn tìm thợ tay nghề cao làm lại võ kiếm ô mộc, nhìn qua chất phác không có gì nổi bật, không ai ngờ rằng bên trong lại cất giấu một thanh bảo kiếm có thể cắt vàng đoạn ngọc.

Hừ hừ, nếu như lần sau họ Ngụy còn dám chơi Không Thủ Nhập Bạch Nhận, hãy xem Tần gia ta cắt đứt cặp vuốt chó của lão!

Trên đường đi tới Bá Hộ Sở, tên mập kích động tới nỗi thịt béo toàn thân run run, Tần Lâm vẫn ung dung điềm tĩnh. Lần này lập được công lớn, nói với Thạch Vi một tiếng cho Lục Viễn Chí một danh ngạch Hiệu Úy có sẵn, theo hẳn thấy cần bản không phí bao nhiêu công phu.

Lục Viễn Chí lại bất đồng, cha mẹ gia đình y thật sự cảm ân ái đức Tần Lâm, loại người như bọn họ cho dù là vết sạch gia tài cũng không thể lấy được vị trí cấm y quân dư. Lần này lướt qua Lục Sĩ trực tiếp thành Hiệu Úy, thật sự có cảm giác như một bước lên trời. Nếu không phải Lục Viễn Chí kiên trì nói Tần Lâm không phải là người câu nệ tục lễ, phụ mẫu y còn muốn mời hẳn tới nhà bày tiệc rượu cảm tạ.

Đi tới Bá Hộ Sở đã có không ít huynh đệ chờ sẵn, bọn họ đều biết tên mập hàng thịt Lục gia, lại biết y là bạn tốt của Tần Lâm, vì vậy thái độ ai nấy cực kỳ nhiệt tình, đùa giỡn loạn cả lên, chọc cho tên mập xấu hổ mặt đỏ tới mang tai.

Vẫn là tính tình Hàn Phi Liêm trung hậu, quát giải tán các huynh đệ nhiệt tình quá mức, sau đó dẫn Lục Viễn Chí tới kho nhận đủ bộ Cẩm Y Vệ nên có như Phi Ngự phục, Tú Xuân đao...

Tần Lâm ăn mặc như vậy lại đưa tới một trận cười, thủ lĩnh quân dư Triệu Ích Minh cười nhìn hẳn vòng tay thi lễ:

- Chúc mừng Tần trưởng quan thăng quan tấn tước, không tới nửa tháng từ Tổng Kỳ thăng lên Chỉ Huy Sứ, đây là chuyện mà Bá Hộ Sở Kỳ Châu chúng ta lần đầu tiên gặp được, thật sự đáng mừng.

Một đám Cẩm Y Hiệu Úy đều biết Tần Lâm sắp lên chức, nhất định tâm trạng cực tốt, cho nên bắt cháp lễ tiết giữa thượng ty và thuộc hạ, vây quanh hẳn nịnh nọt chúc mừng.

Tần Lâm bị làm cho đỏ khòe đỏ cười, nửa ngày mới hiểu được Tú Xuân đao Cẩm Y Vệ trừ huynh đệ phụng chức kinh sư vào triều nhất định phải đeo, những người còn lại cũng không cần tuân theo quy định cứng nhắc. Khác với Phi Ngự phục, lệnh bài hoàng dương mộc tổ rõ thân phận Cẩm Y Vệ, Tú Xuân đao chẳng qua là một loại trang bị phát cho thống nhất, nếu như có kẻ nào dùng không thuận tay cũng có thể đổi vũ khí khác.

Thiên Hộ Sở, Bá Hộ Sở biên cương cùng với Tây Nam ở gần man di, còn nhiều Cẩm Y Vệ cầm trường thương đại kích cùng cung nỏ. Mà một ít Cẩm Y Vệ thi hành nhiệm vụ đặc thù, còn sử dụng cả tự tiễn, độc tiêu, thiết phiến, chủy thủ...

Nhưng Tú Xuân đao đã là mười lượng bạc tiền công rèn ra, tuy không phải là thần binh lợi khí gì nhưng cũng coi như tương đối sắc bén, Hiệu Úy phổ thông thậm chí cả Tiểu Kỳ Tổng Kỳ quân lương có hạn, cảm thấy đao này đã rất tốt, có người nào tự mình tiêu tiền mua vũ khí tốt hơn tới thay thế?

Chỉ có các loại cao quan như Chỉ Huy Đồng Tri, Chỉ Huy Thiêm Sự, hoặc là Cẩm Y vệ sĩ trong nhà giàu có, mới có thể bỏ qua Tú Xuân đao thay bảo kiếm. Dù sao kiếm cũng có vẻ phong nhã hơn đao, tỷ như Lưu Thủ Hữu Lưu Đại nhân hiện đảm nhiệm Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, danh thân chi hậu, đời đời chịu ân quốc gia đeo ngang hông là một thanh bảo kiếm.

Vì vậy chúng Hiệu Úy nhìn thấy Tần Lâm đeo kiếm đều mang hẳn ra đùa giỡn, dù sao hẳn sẽ sắp sửa được thăng chức, sẽ không so đo.

Tần Lâm cũng cười theo một trận, nhưng bất kể cười thế nào thanh Thất Tinh Kiếm này cũng phải đeo trên người, dù sao công phu Ngụy trưởng lão quá đáng sợ. Thử nghĩ lão chỉ là một trong mười trưởng lão, bên trên còn có Tam Đường chủ Bạch Liên giáo, hai sứ giả cùng bản thân giáo chủ, võ công còn lợi hại tới

mức nào nữa? Dao kiếm bình thường người ta dùng tay không đã có thể đánh gãy, nếu như không có bảo kiếm, ngay cả sức tự vệ cũng không có.

Thạch Vi đi ra, vội vã điểm danh, sau đó ra lệnh những người còn lại mạnh ai nấy đi làm chuyện của mình, chỉ bảo Tần Lâm ở lại.

Tất cả mọi người đoán là phía trên có tin tức, Tần Lâm sắp thăng quan, từng người một chấp tay chúc mừng hắn.

Chỉ có bản thân Tần Lâm cảm thấy kỳ quái, nếu như là tin tức thăng quan hoàn toàn có thể công bố trước mặt mọi người, sao phải dùng tới phương thức thần thần bí bí như vậy?

Theo Thạch Vi đi tới hậu đường Bá Hộ Sở âm u, trong đó đã có một người ngồi chờ sẵn trên ghế bành gỗ hoa lê.

Người này mặc áo ngắn màu nâu sẫm, chân đi giày da trắng, đầu đội mũ đỉnh nhọn, gương mặt cũng đầy râu ria giống như Thạch Vi. Chỉ bất quá râu Thạch Vi xồm xoàm rối rùi, còn y là tua tủa từng sợi giống như kim châm tứ phía.

Thạch Vi khom lưng thi lễ với y, vẻ mặt tỏ ra hết sức nhún nhường:

- Hoắc Đường Đầu, đã đưa Tần Tổng Kỳ tới cho ngài.

Dứt lời lại nói với Tần Lâm:

- Vị này chính là đại cao thủ Đông Xưởng Hoắc Trọng Lâu Hoắc Đường Đầu, một thân Ứng Trảo công hai mươi năm thiên hạ vô đối thủ, một thân khổ luyện Thiết Bổ Sam công lực thâm hậu, người ta gọi là Ứng Trảo Thiết Bổ Sam, chính là tiền bối thành danh đã lâu trong Xưởng Vệ. Nếu Tần Tổng Kỳ người học được của lão nhân gia một chiêu nửa thức, cả đời này chắc chắn không dùng hết.

Tần Lâm gương mặt nhìn, chỉ thấy chính giữa hậu đường âm u, Hoắc Trọng Lâu đang đứng hoàng ngồi trên ghế, toàn thân ẩn vào trong bóng tối nhìn không rõ ràng lắm. Chỉ cảm thấy đôi mắt y tinh quang sáng ngời tràn đầy lệ khí, sắc bén giống như mắt ưng. Mà thân hình y ngồi trên ghế hết sức vững vàng, giống như mãnh hổ phục trên bàn thạch, thương ưng ngồi nghỉ ngọn cây, khí thế bức người đập vào mặt.

Chẳng lẽ đây chính là cao thủ cao thủ cao cao thủ trong truyền thuyết?

Tần Lâm không dám chậm trễ, vội vàng tiến lên làm lễ ra mắt, đồng thời thấp giọng hỏi Thạch Vi:

- Có làm hay không? Y là thái giám lại để được bộ râu quai nón rậm rạp như vậy, cũng thật sự có tính cách...

Sắc mặt Thạch Vi sững sờ, buồn cười lại không dám cười, nhịn hết sức khổ cực.

Hai người không biết Hoắc Trọng Lâu nội công tinh xảo, nhĩ lực khác với phàm tục, đã nghe lọt được lời của Tần Lâm vừa nói, đột nhiên cất tiếng cười khàn khàn quái dị, nhìn chằm chằm Tần Lâm gần từng chữ nói:

- Cũng không phải là tất cả Đông Xưởng đều là thái giám.

Dứt lời năm ngón tay phải xòe rộng ra, cắm xuống mặt bàn trước mặt. Chỉ nghe phập một tiếng vang lên, gỗ vụn tung bay bốn phía, bàn gỗ hoa lê rất tốt bị một trảo này của y cắm xuống tạo thành năm cái lỗ nhỏ sâu chừng một tấc.

Thạch Vi không ngừng xin tội với Hoắc Trọng Lâu, lại kéo Tần Lâm tới bên cạnh, thấp giọng nói cho hắn biết Đông Xưởng ngoại trừ Đốc Chủ, cũng chính là Xưởng Công trong truyền thuyết ra, phần lớn những người khác vẫn có lão Nhị như người thường.

Tỷ như Chuồng Hình Thiên Hộ cùng Lý Hình Bá Hộ kể dưới Xưởng Công chính là trúng tuyển từ Cẩm Y Vệ, xưng là Thiếp Hình Quan, phía dưới Chuồng Ban, Linh Ban, Ty Phòng, Quản Sự cũng đa phần rút ra từ Cẩm Y Vệ, cho nên giữa Đông Xưởng cùng Cẩm Y Vệ quan hệ mật thiết, thường thường được hợp xưng là Xưởng Vệ.

Tầng dưới chót nhất Đông Xưởng chính là Phiên Tử, ước chừng tương đương với Hiệu Ủy Cẩm Y Vệ, kế đó là Dịch Trưởng lại xưng Đương Đầu, quản từ vài tới mười tên Phiên Tử, ước chừng tương đương với Tiểu Kỳ. Nhưng quyền thế Đông Xưởng lại cao hơn Cẩm Y Vệ, cho nên Phiên Tử bình thường còn cao hơn Tiểu Kỳ Cẩm Y Vệ một chút, Đương Đầu sẽ cao hơn Bá Hộ Cẩm Y Vệ.

Hoắc Trọng Lâu là Đương Đầu Đông Xưởng, Thạch Vi chỉ là Bá Hộ Cẩm Y Vệ cho nên phải khách sáo vài phần với y.

Tần Lâm biết mình bé cái nhảm, cũng không trách hẳn được, bị ảnh hưởng quá sâu của điện ảnh đời trước, còn tưởng rằng trong Đông Xưởng toàn là thái giám.

Nhìn Ứng Trảo công Hoắc Trọng Lâu, ngược lại Tần Lâm cũng không sợ hãi, dù sao quyền vị Tổng Kỳ Cẩm Y Vệ cùng Đông Xưởng Đương Đầu chênh lệch cũng không xa lắm, tướng vị cao thủ cao thủ cao cao thủ này cũng không tới nỗi làm khó dễ tại chỗ.

Vì vậy hẳn không cao không thấp chấp tay một cái:

- Hoắc Đương Đầu, không biết Đương Đầu đến Kỳ Châu chúng ta để làm gì, có chuyện gì muốn tìm hạ quan?

Hoắc Trọng Lâu cười lạnh nói:

- Mỗ gia theo một vị Đại nhân Tông Nhân phủ đến Kỳ Châu này có việc, nghe nói nơi này có vị thiếu niên cao thủ liều mình chiến đấu ba trăm chiêu cùng Quỷ Thủ Sư Hồn Ngụy Thiên Nhai Bạch Liên Ma giáo, thân bị hơn hai mươi chỗ vết thương lớn nhỏ, còn đánh gục tại chỗ một tên trưởng lão, một tên Hương chủ. Mỗ gia giao thủ cùng đám ma đầu Bạch Liên giáo cũng có hai mươi năm, cho tới bây giờ chưa từng có chiến tích loại này, cho nên muốn tới kiến thức một chút vị thiếu niên cao thủ kia...

Tần Lâm nghe đến đó không nhịn được nhìn Thạch Vi một chút, Thạch Đại nhân nhìn hẳn cười cười, cũng lộ vẻ lúng túng, nguyên nhân không có gì khác, chỉ vì khoác lác tới trời.

Hoắc Trọng Lâu chợt vỗ bàn một cái, cái bàn gỗ hoa lê hết sức dày nặng bị y vỗ một cái kêu lên răng rắc, cơ hồ muốn rời ra từng mảnh:

- Ba năm trước đây Mỗ gia giao thủ cùng Huyết Hải Phiêu Bình Đoạn Hải Bình đứng đầu mười trưởng lão, tới chiều thứ hai trăm bị lão đắc thủ, may mắn chạy thoát một mạng, Không nghĩ tới Cẩm Y Vệ Bá Hộ Sở Kỳ Châu lại có thiếu niên cao thủ có thể giết chết Ngụy Thiên Nhai đứng hàng thứ tư trong mười trưởng lão, các người nói xem, mỗ gia có thể không tới xem thử sao?

75. Chương 75: Bẫy Rập

Hai mắt Hoắc Trọng Lâu đỏ ngầu, thanh âm khô khốc khó nghe, càng ngày càng tràn ngập ý vị uy hiếp.

Thạch Vi gặp khó khăn, nở một nụ cười bồi nói:

- Hoắc Đương Đầu, có một số việc lừa trên không dối dưới, mọi người đều ăn chén cơm Xưởng Vệ này, lui một bước biển rộng trời cao có được chăng?

Ai ngờ tính khí Hoắc Trọng Lâu cực kỳ cố chấp, nếu không lấy võ công của y cũng không đến nỗi đến bây giờ vẫn còn là một Dịch Trưởng. Ba năm trước đây y thua trong tay Đoạn Hải Bình, lại nghe nói một tên Tổng Kỳ trẻ tuổi vô danh tiểu tốt của Bá Hộ Sở Kỳ Châu giết chết một vị trưởng lão Bạch Liên giáo khác, trong chuyện này y cảm thấy hết sức mất mặt, không chịu dễ dàng bỏ qua cho.

Cho nên y cười khàn khạch lạnh lẽo:

- Nếu có vị thiếu niên cao thủ này, mỗ gia sẽ bái ông ta làm thầy tại chỗ, chung thân chấp lễ đệ tử không dám cãi. Nếu như các người mạo công, mỗ gia cũng không biết làm sao, không thể làm gì khác hơn là báo thật lên trên, tố cáo các người tội báo giả lãnh công!

Thạch Vi gặp khó khăn, không những Hoắc Trọng Lâu tự mình cực cao, còn là nỗi danh mềm cứng không ăn trong Đông Xưởng. Nếu đổi lại là người khác, bên Bá Hộ Sở Kỳ Châu hạ mình nói vài câu dễ nghe, sau đó

đưa một khoản bạc ắt sẽ gió êm sóng lặng, nhưng rõ ràng Hoắc Trọng Lâu muốn trút giận lên Bá Hộ Sở Kỳ Châu, cho nên cũng không thể giở ra những biện pháp này.

Nghĩ đến chức Phó Thiên Hộ chính thức sắp sửa tới tay, rất có khả năng vì Hoắc Trọng Lâu mà trôi theo dòng nước, lập tức Thạch Vi cảm thấy phát sầu trong lòng.

Không thể làm gì, y nằm lần bảy lượt nháy mắt với Tần Lâm, ra dấu tay, muốn Tần Lâm vượt Hoắc Trọng Lâu cẩn thận, có câu không ai nở đưa tay đánh mặt người cười, y cũng không thể lén hiếp người quá đáng.

Nào ngờ Tần Lâm làm như không thấy, ngược lại khiêu khích liếc nhìn Hoắc Trọng Lâu, miệng cười thệt không cười nói:

- Hoắc Đường Đầu là cao thủ thành danh trong Xưởng Vệ, hạ quan sao là đối thủ của ngài được? Bất quá nếu Hoắc Đường Đầu cố ý tứ giáo, xin cứ vạch đường lối.

Hoắc Trọng Lâu không giận mà cười, từ bộ pháp cùng hô hấp Tần Lâm y đã sớm biết được tiểu tử này hoàn toàn không có nội công, ngay cả một chiêu của y không tiếp nổi, sợ rằng lúc này bắt quá chỉ cố gắng trấn định mà thôi.

Ý thân phận mình là cao thủ tiền bối, Hoắc Trọng Lâu cười lạnh liên tục:

- Cũng không so gì khác, chỉ cần trong vòng ba chiêu ngươi có thể ép mỡ gia rời khỏi ghế này, coi như ngươi thắng.

Tần Lâm nghĩ ngợi chốc lát, lắc đầu một cái:

- Ngươi ngồi ở trên ghế, vạn nhất lợi kiếm đâm thủng ngực cũng không chịu rời đi, chẳng lẽ ta giết ngươi

- Thí Bá Hộ cũng là tăng thêm một cấp, Ngụy Thiên Nhai hao tâm tổn trí tới ám sát Đặng tướng quân, chúng ta có thể không để xảy ra chuyện đã là rất tốt, công lao vốn chính là may mắn, cũng không cần so đo thắng thua làm gì.

- Tàn huynh đệ có thể nghĩ như vậy là rất tốt...

Thạch Vi than thở vỗ vỗ vai Tàn Lâm, suy nghĩ một chút cảm kích Tàn Lâm mấy lần giúp y lập công thăng quan, lại đóng cửa phòng, hạ thấp giọng thổ lộ chân tình:

- Cũng không phải là cấp trên có thành kiến gì đối với Tàn huynh đệ, thật ra bởi vì Vu Thiên Hộ muốn cài người của mình ở nơi này, nghe nói Loan Bá Hộ lần này điều tới là thân tín của y. Ôi... sau này ta ở Thiên Hộ Sở phải nghĩ biện pháp báo đáp lão đệ mới được.

Vu Thiên Hộ? Tàn Lâm biết nhạc phụ Hoàng Liên Tổ họ Vu, là thế tập cầm y Thiên Hộ, hiện đảm nhiệm Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ đóng ở Thiên Hộ Sở Vũ Xương. Cẩm Y Vệ chức quyền cực lớn, hàm cao chức thấp là chuyện bình thường. Tỷ như Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ theo như chế độ là chính tam phẩm, nhưng lúc Chỉ Huy Sứ Lưu Thủ Hữu đảm nhiệm cai quản Cẩm Y Vệ, quan hàm thêm đến Trung Quân Đô Đốc phủ Tả Đô Đốc, Thái Tử Thái Phó, Vũ Chức chính nhất phẩm, cho nên thế tập Thiên Hộ thường thường đảm nhiệm thật chức Phó Thiên Hộ thậm chí Bá Hộ.

Hỏi Thạch Vi một chút, quả nhiên chính là Vu Thiên Hộ này ra sức điều Loan Tuấn Kiệt nguyên Trấn Phủ Thiên Hộ Sở đến Kỳ Châu đảm nhiệm Bá Hộ, đè ép Tàn Lâm một cấp. Vu Thiên Hộ rất có thâm niên, Dương Thiên Hộ chính chức cũng phải nể mặt y, cho nên chuyện này cũng chỉ có thể như thế.

Thạch Vi mới vừa thăng Phó Thiên Hộ tự nhiên hy vọng tại địa phương có người của mình, Vu Thiên Hộ an bài như vậy y cũng không vui. Nhưng trong quan trường chú trọng thâm niên, mà y chưa đảm nhiệm tới Phó Thiên Hộ, dĩ nhiên không thể nào tranh cùng Vu Thiên Hộ.

Ngược lại Tàn Lâm suy đoán Loan Bá Hộ kia đến đây có thể có liên quan nào đó cùng Hoàng Liên Tổ, cùng chuyện bí mật trong Kinh Vương phủ hay không?

Người tới bất thiện.

- Chúng huynh đệ Kỳ Châu đều là Thạch Đại nhân một tay dẫn dắt, Vu Thiên Hộ đó cũng không hiềm vươn tay quá dài sao?

Tàn Lâm không than trách ỉn, mà ôm mối bất bình cảm phần thay cho Thạch Vi:

- Thạch Đại nhân, ngài yên tâm, ngài trấn giữ Vũ Xương, Bá Hộ Sở Kỳ Châu chúng ta chỉ xem ngài là đầu lĩnh.

Thạch Vi gật đầu một cái, bất kể nói thế nào sau khi y được điều tới Vũ Xương, trong mắt người khác Bá Hộ Sở Kỳ Châu là hệ chính của y. Hiện tại Vu Thiên Hộ nhúng tay vào như vậy, y không khỏi cảm thấy tức giận, thậm chí coi là nổi nhục.

Mặc dù Tàn Lâm vào Cẩm Y Vệ nhậm chức thời gian không lâu, nhưng đã sớm cùng Thạch Vi một bên vinh cả hai cùng vinh.

Cẩn cẩn đôi môi, Thạch Vi trừ trừ chốc lát, cuối cùng vẫn nói ra chuyện nhẩn nhện từ nãy giờ:

- Chuyện này cũng không hợp tâm ý Dương Thiên Hộ, bất quá điều lệnh đã xuống, các người vẫn phải phục tùng, tốt hơn nên 'phối hợp' Loan Bá Hộ, ngàn vạn lần 'không nên' để xảy ra chuyện, không nên có thái độ 'bằng mặt không bằng lòng'... Người cứ yên tâm, hết thấy có ta ở Thiên Hộ Sở Vũ Xương làm chủ cho các người!

Tàn Lâm cười, hẳn muốn chính là lời nói này của Thạch Vi, chuyện này nhất định Thạch Vi sẽ không cam lòng, sợ rằng trước đó y cũng đã dặn dò Tổng Kỳ Trần Tứ Hải vốn theo y đã mười mấy năm qua những lời này.

Lúc điểm danh Thạch Vi tuyên bố bổ nhiệm mới, các huynh đệ cầm y toàn trường ồn ào, nhờ vào chiến công Tàn Lâm, toàn bộ Kỳ Châu Bá Hộ cũng được ích lợi không nhỏ, sổ công lao cũng ghi rõ ràng mỗi người bao nhiêu công tích, thưởng được bao nhiêu lượng bạc, quân dư chính thu tiền cũ thường lệ cũng phong phú hơn

trước. Mặc dù thâm niên Tần Lâm còn ít, nhưng nếu để hắn làm Bá Hộ, sợ rằng Trần Tứ Hải thâm niên cao nhất cũng chỉ có thể tâm phục khẩu phục.

Còn Loan Tuấn Kiệt kia thì sao? Từ Thương Sứ, Lại Mục đến Trần Phủ vẫn nhậm chức ở Thiên Hộ Sở, từ trước tới nay chưa từng xuống dưới nhậm chức. Đám Hiệu Úy Bá Hộ Sở Kỳ Châu cũng không biết Loan Tuấn Kiệt mập hay ốm, cao hay thấp, có những chiến công gì, làm sao y có thể khiến cho những lão binh sành sỏi này tâm phục khẩu phục?

Điểm danh vừa kết thúc, Hàn Phi Liêm, Triệu Ích Minh liền kéo Tần Lâm đi Duyệt Giang lâu, Tần Lâm thử gọi Trần Tứ Hải. Vốn hắn không có giao tình sâu lắng với lão Tổng Kỳ này, cũng không trông cậy y sẽ cùng đi, không ngờ rằng Trần Tứ Hải không chỉ đi Duyệt Giang lâu, còn gọi theo năm tên Tiểu Kỳ thủ hạ của mình.

Ngày hôm sau Loan Tuấn Kiệt đã tới rồi, có thể thấy được tâm trạng vị này thật sự là rất vội vàng tiếp án, nhất định là Thiên Hộ Sở vừa phát công văn ra, y đã lập tức khởi hành từ Vũ Xương chạy tới.

Trần Phủ Thiên Hộ Sở là tổng lục phẩm, Bá Hộ lại là chính lục phẩm, hơn nữa không chỉ có quan cấp tăng lên một cấp, thực quyền cũng lớn hơn không ít, Chính Phó Thiên Hộ, Thiêm Sách, Trần Phủ bên trong Thiên Hộ Sở cộng lại có hơn mười vị, nhưng tới Kỳ Châu, y sẽ độc chiếm đại quyền một phương.

Nha môn quy củ từ trước đến giờ hiếm có chuyện vừa tới nơi đã lập tức tiếp án, Loan Tuấn Kiệt lại bất chấp quy củ bất thành văn này, hào hứng tới Bá Hộ Sở tiến hành chuyển giao công tác với Thạch Vi.

Thạch Vi dẫn y đi nhận lệnh bài Bá Hộ, tra sổ sách, kiểm tra kho vũ khí, đâu ra đó rõ ràng. Lại điểm danh đủ chính quân, quân dư toàn số, nghiêm nghị dặn dò mấy câu, lúc này mới dẫn gia nhân tự đi Vũ Xương nhậm chức.

Loan Tuấn Kiệt tuổi chừng hơn ba mươi, dáng ngoài được coi là nghi biểu đường đường, mặc Phi Ngự phục, đeo lệnh bài Bá Hộ ngang hông, phần chân vô cùng.

Y đứng trên đài cao công sở Bá Hộ Sở, quan sát nhân sự toàn sở xếp hàng trên diễn võ trường, lúc ánh mắt quét qua Tần Lâm đứng đầu, khóe miệng cười lạnh liên tục, hết sức khinh thường.

- Thạch Đại nhân công trung với nước, đã lên chức, sau này Loan mỡ sẽ cai quản Bá Hộ Sở Kỳ Châu này. Thạch Đại nhân có lòng nhân hậu, có chút chuyện nhỏ không tính toán với các người, bản quan không để cát lốt vào mắt, nếu có sai lầm, bản quan nhất định phải nghiêm phạt không tha!

Loan Tuấn Kiệt nói xong, tự cho là uy phong lẫm lẫm, lại không biết Bá Hộ Sở Kỳ Châu còn nhiều lão binh năm đó bình loạn người Oa, người Bắc, bình phiên loạn Tương Tây, vượt qua biết bao núi thây biển máu, hết sức chú trọng tình nghĩa đồng bào vào sinh ra tử.

Chương 76: Đình tham (Hạ)

Loan Tuấn Kiệt chỉ là tiểu lại đao bút lại hà khắc với mọi người như vậy, khiến cho ai nấy đều coi thường y vài phần.

Quan mới nhậm chức, thuộc hạ theo lệ phải đình tham, một tên Hiệu Úy thân tín do Loan Tuấn Kiệt dẫn tới bèn đứng ra quát lớn:

- Liệt vị đồng liêu, tham kiến thượng ty!

Đình tham tức thuộc hạ theo lệ yết kiến trưởng quan, nếu là quan văn quỳ lạy ở phía Bắc, trưởng quan đứng nhận; quan võ quỳ lạy ở phía Bắc, tự báo quan hàm lý lịch, trưởng quan ngồi nhận.

Đã có thân tín Loan Tuấn Kiệt mang tới từ Vũ Xương mang ghế của y trong công sở ra, Loan Tuấn Kiệt ngồi xuống, ung dung nhàn nhã chờ chúng Hiệu Úy tới khấu đầu.

Tần Lâm, Trần Tứ Hải cầm đầu không nhúc nhích, mặc dù các Hiệu Úy khác cũng hành lễ, nhưng từng người một rề rà chậm chạp, thanh âm hữu khí vô lực, giống như là chưa tỉnh ngủ hay đang hấp hối.

Trong quan trường cực kỳ kiêng kỵ lúc đình tham thanh âm thuộc hạ không vang dội, đó là điềm bất tường, tương lai vị quan này sẽ không làm được lâu, vì vậy lửa giận trong lòng Loan Tuấn Kiệt bùng lên dữ dội.

Quan mới nhậm chức không tiện phạm chúng giặc, y bèn trút giận lên đầu Tần Lâm, liếc mắt nhìn hấn âm dương quái khí nói:

- Sao Tần Tổng Kỳ không hành lễ, hấn là trên đầu gối có thương tật gì chẳng? Nếu là như vậy, bản quan sẽ sớm ngày bấm tàu lên trên, để Tần Tổng Kỳ ra khỏi quân tịch, về nhà nghỉ ngơi cho khỏe.

Tần Lâm cười chấp tay:

- Mong Loan Đại nhân hiểu cho, hạ quan đã gia hàm Thí Bá Hộ, từ trước tới nay không có đạo lý Thí Bá Hộ quỳ trước Bá Hộ, cho nên hạ quan cũng không thể buộc hai đầu gối này quỳ không đúng chỗ.

Tần Lâm nói rất hay, chúng Cẩm Y Hiệu Úy cười ầm một trận, nhìn Loan Tuấn Kiệt giống như xem trò khi, trong đó tiếng cười Lục Viễn Chí đặc biệt nổi bật, cả gương mặt mặt mập vui sướng rạo rực.

Loan Tuấn Kiệt nếm mùi đau khổ, tay chỉ Tần Lâm nhưng lại không thể nói lời gì. Mặc dù không thể thẳng lên Bá Hộ, nhưng ai có thể nói Tần Lâm không phải là Thí Bá Hộ? Bá Hộ muốn cho Thí Bá Hộ đình tham, vậy chẳng lẽ Đông Các Đại học sĩ có thể bắt Lục Bộ Thượng Thư dập đầu?!

Chịu đựng cơn tức càn hông thề quyết sau này sẽ từ từ tìm cách áp chế Tần Lâm, Loan Tuấn Kiệt lại gỡ giọng âm dương quái khí hỏi Trần Tứ Hải:

- Còn người tại sao không quỳ?

Nét mặt đầy nếp nhăn của Trần Tứ Hải chợt giãn ra, cười vui vẻ, thỉnh thoảng nhìn Loan Tuấn Kiệt, tức giận nói:

- Loan Đại nhân muốn bắt tiểu nhân quỳ xuống, vậy phải đi hỏi Lưu gia gia một chuyện.

Loan Tuấn Kiệt giận đến mức không chịu được, há miệng mắng loạn:

- Ta không cần biết Ngưu gia gia Trư gia gia gì của người, dám nói nhảm như vậy, ắt phải bị thi hành trừng phạt theo quân pháp!

Trần Tứ Hải lập tức xụ mặt xuống, tiến lên tát cho Loan Tuấn Kiệt một cái bạt tai:

- Lưu gia gia là người cũng có thể mắng sao?

- Phản rồi, người dám đánh thượng quan!

Loan Tuấn Kiệt bụm mặt giậm chân.

Tần Lâm cười hắc hắc hấn kéo y ra:

- Loan Đại nhân, Trần Tổng Kỳ không phải là đánh người, là ngăn cản tai họa thay người, không nhờ có y, e rằng mạng của lão huynh người phải mất một nửa.

Loan Tuấn Kiệt trợn tròn mắt, tránh thoát Tần Lâm ngăn trở, cũng không dám mắng loạn nữa, kinh nghi bất định nhìn Trần Tứ Hải.

Trần Tứ Hải cười híp mắt móc ra từ trong lòng ngực một món đồ:

- Vật này là ta theo Trung Quân Đô Đốc phủ Đô Đốc Tổng Binh Thái Tử Thái Bảo Lưu Hiến Lưu gia gia bình Oa lập công được thưởng, đầu gối ta đây là bị thương trên chiến trường, Lưu gia gia cho phép không cần quỳ, người dám bảo ta quỳ sao? Lưu gia gia là người thế nào, Đại Minh thiên tử còn phải lạy ngài làm Thái Tử Thái Bảo, người dám kêu loạn heo bò sao?

Loan Tuấn Kiệt nghe như có tiếng sét đánh ngang tai, nếu như nói Thái Tử Thái Bảo to như ngọn núi, vậy tên Bá Hộ như y chỉ to cỡ hạt mè, lại thuận miệng mắng người ta, nếu như truyền đi thì sẽ ra sao?

- Đánh thật hay, Trần Tổng Kỳ đánh thật hay!

Loan Tuấn Kiệt vừa nói vừa tự tát tai mình bôm bốp:

- Cũng tại ta điên khùng nói hươu nói vượn, các vị huynh đệ ngàn vạn lần chớ để trong lòng...

Trần Tứ Hải cùng Tần Lâm cười đau cả bụng, quan viên tới ngày nhậm chức lại tự sát tai mình, triều Đại Minh hai trăm năm qua thật đúng là chưa từng nghe nói.

Mặc dù Tần Lâm liên thủ Trần Tứ Hải cho Loan Tuấn Kiệt một đòn phủ đầu, ép y vào ngày nhậm chức phải tự bạt tai, nhưng dù sao chỉ làm bị thương thể diện mà không bị thương thân thể. Ngoại trừ mấy ngày đầu làm cho y xấu hổ không nổi quan uy lên được, cũng không có ưu thế thực chất gì khác.

Loan Tuấn Kiệt cũng không phải kẻ ngu dốt, chỉ vì ở nha môn Thiên Hộ Sở quá lâu không hiểu được thực tình của các Bá Hộ Sở phía dưới mới bị thua thiệt. Những ngày kế tiếp ngoài mặt y tỏ vẻ hòa khí, trong tối lại sử dụng hết bản lãnh lôi kéo khắp nơi, thổi âm phong đốt quỷ hỏa.

Bàn về chức vụ Loan Tuấn Kiệt là chính quản Bá Hộ, thượng ty trực tiếp, bàn về chỗ dựa sau lưng của y là Vu Thiên Hộ, thâm niên danh vọng đều hơn xa Thạch Vi. Tần Lâm không có khí bá vương, các Hiệu Ủy Bá Hộ Sở Kỳ Châu cũng không phải đoàn kết một lòng, dần dần có Hiệu Ủy tâm tư dao động đầu nhập về phe Loan Tuấn Kiệt.

Tuy rằng bọn Hàn Phi Liêm, Lục Viễn Chí hết mực trung thành với Tần Lâm, cũng không khỏi lo lắng thế cục Bá Hộ Sở Kỳ Châu, nếu như cục diện trước mắt cứ tiếp tục kéo dài như vậy, ắt ưu thế sẽ dần dần nghiêng sang phe Loan Tuấn Kiệt.

Tần Lâm được bọn họ coi là thủ lĩnh, nổi danh mưu trí đa đoan, nhưng phản ứng của hắn lại làm các phái Bá Hộ Sở như rơi vào trong mây mù. Không chỉ có ngoài mặt không làm cho Loan Tuấn Kiệt thêm khó chịu, trong tối cũng không hề triệu tập các huynh đệ lại cổ vũ, mỗi ngày sau khi điểm danh trở về y quán nghỉ ngơi, nếu không đi thăm cửa hàng bút chì.

Ngày ngày hắn ngồi vững vàng như ngư ông câu cá giữa Bá Hộ Sở mưa gió giăng đầy, thậm chí Loan Tuấn Kiệt nói muốn đích thân trông coi quân dư chinh thu tiền cữ thường lệ, Tần Lâm cũng không phản đối.

Hắn đang suy tính những gì trong lòng?

Trần Tứ Hải, Hàn Phi Liêm, Triệu Ích Minh gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng.

Trần Tứ Hải là một trong hai vị Tổng Kỳ Bá Hộ Sở, bảo y ra chiến trường chiến đấu còn được, bảo giữ âm mưu quỷ kế như vậy quả thật là lấy mạng già của y, chủ ý làm hạ uy phong Loan Tuấn Kiệt lần trước là Tần Lâm nghĩ ra thay y.

Mà Hàn Phi Liêm, Triệu Ích Minh bởi vì chức quan thấp nhỏ, càng không thể làm gì được, chỉ đành đi hỏi Lục Viễn Chí xem có biết sắp tới Tần Lâm có tính toán gì không.

Tên mập ập a ập ứng, Tần Lâm cũng không nói Ất Giáp gì với y.

Mấy ngày nay Thanh Đại cũng cảm thấy kỳ quái, nếu như Bá Hộ đã bổ nhiệm xuống, tên bại hoại Tần Lâm này nhất định sẽ la hét đòi nàng thực hiện cam kết hôn hắn lúc trước, vì sao hiện tại hắn lại im hơi lặng tiếng như vậy?

77. Chương 77: Nụ Hôn Đầu

Lo lắng Tần Lâm, Thanh Đại bèn bắt Lục Viễn Chí ra thăm vấn, miệng tên mập chỉ lớn hơn cái rổ chùng ba tấc, cả đời không giấu được bí mật gì, lập tức nói ra đầu đuôi gốc ngọn.

Chẳng lẽ Tần Đại ca cảm thấy sĩ đồ chật vật, cho nên dốc hết tinh lực vào cửa hàng bút chì sao? Thanh Đại cũng không có cách nào đối với chuyện này, cảm thấy chỉ cần Tần Lâm làm việc hắn thích làm là tốt rồi, cái gì công danh lợi lộc, vinh hoa phú quý, làm sao so được với cả đời bình an vui vẻ?

Hôm ấy sau khi Tần Lâm điểm danh xong bèn đi thẳng về y quán, thay áo trúc bầu Thanh Đại may ỉn, ngồi dưới cây hoa quế trước sân rót trà thơm chậm rãi nhâm nhi, trong tay đang cầm bản Đại Minh hình luật lật xem từng trang một.

Nữ binh Giáp cố ý nện bước nặng nề, hùng hổ đi tới trước mặt hắn, ngênh ngang nói:

- Tiểu thư có lời muốn hỏi người!

Tần Lâm ngẩng đầu nhìn lên, Thanh Đại đang vịn lan can trên gác nhìn xuống phía này, hần bèn gấp sách lại theo nữ binh Giáp đi lên gác.

- Tần Đại ca, nghe Lục sư huynh nói huynh được gia hàm Thí Bá Hộ phải không?

Gương mặt quyền rũ của Thanh Đại lộ vẻ ân cần, dịu dàng nói:

- Thật ra thì muội không hiểu lắm chuyện trong quan trường, bất quá phụ thân hàn song khổ độc mười năm, thi đậu Cử Nhân làm tới Bồng Khê Tri huyện cũng bất quá là chính thất phẩm mà thôi, chức Thí Bá Hộ của huynh đã là tòng lục phẩm, cũng đã là rất khá!

Tần Lâm làm sao không biết đây là an ủi, tính ra phẩm cấp quan võ thấp hơn quan văn chừng ba cấp, tuy quyền thế Cẩm Y Vệ không nhỏ, trên thực tế một Thí Bá Hộ vẫn phải kém hơn một Tri Huyện không ít.

Tầm trong ánh mắt dịu dàng của Thanh Đại, vốn Tần Lâm không hề khúc mắc về vấn đề quan chức, lúc này cảm thấy lâng lâng trong dạ. Mùa hè tiếng ve kêu, gió mát hiu hiu, có một thiếu nữ xinh đẹp ôn nhu như vậy lo lắng inh, tâm sự với mình, si ngốc chờ đợi trên gác, có vợ như vậy, chồng còn cầu gì?

Chuyện của Bá Hộ Sở Tần Lâm tự có tính toán, không muốn Thanh Đại lo lắng, hần cất tiếng cười ha hả, hết sức bại hoại nói:

- Như vậy, tiểu Thanh Đại nên thực hiện phần thưởng hôn lúc trước đi thôi.

Vốn là Thanh Đại lo lắng Tần Lâm u uất trong lòng, thấy dáng vẻ bại hoại của hần tự nhiên không còn lo nữa, bĩu môi oán trách:

- Tần Đại ca thật xấu! Người ta lo lắng cho huynh, ngược lại huynh một lòng muốn làm chuyện xấu, người ta còn chưa có, chưa có... Gả cho huynh, làm sao có thể hôn đây?

Nói để ba chữ ‘gả cho huynh’, Thanh Đại cúi đầu đỏ mặt, đôi tay nhỏ bé như bạch ngọc mân mê vạt áo, thanh âm nhỏ cơ hồ không thể nghe được.

Tần Lâm rung động trong lòng, ghé vào bên tai thiếu nữ:

- Thí Bá Hộ cũng có hai chữ Bá Hộ, chỉ thêm một chữ thử, hay là chúng ta thử hôn đi.

Thanh Đại bị nhiệt khí trong miệng Tần Lâm thổi vào tai, cảm thấy nhột nhạt, cười khanh khách đẩy hần ra.

Ôi... Tần Lâm cố ý thở dài một tiếng, buồn buồn nói:

- Quan trường thất ý, còn phải làm bộ như người không có chuyện gì, Thanh Đại muội muội cũng không an ủi một chút, khiến cho ta cảm thấy trống trải trong lòng, cuộc đời này quả thật toàn là màu xám...

Thanh Đại ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm hần, không biết người này là làm bộ hay là thật sự trong lòng không vui.

Tần Lâm lòng dạ đen tối tiếp tục lừa dối, hạ thấp thanh âm cố ý lầm bầm:

- Không làm được Bá Hộ, ngay cả Thanh Đại muội muội cũng không để ý tới ta, thất bại...

Chợt trên má hần truyền tới cảm giác ướt át mềm mại, Thanh Đại khẽ hôn lên mặt Tần Lâm một cái, môi mềm của thiếu nữ mang theo hơi thở thơm như lan chạm vào, khiến cho hần cảm thấy như muốn bay bổng lên mây.

Giờ khắc này, bầu trời vô cùng trong xanh, cây cối trong vườn hoa tươi mơn mớn, tiếng ve kêu mùa hè cũng không cảm thấy ồn ào, ngược lại giống như tiếng nhạc du dương.

Dường như là thiếu nữ muốn chứng minh cái gì, không hề xấu hổ mà là tức giận nắm quả đấm nhỏ:

- Bất kể Bá Hộ hay Thí Bá Hộ, cho dù là chỉ làm một tiểu quân dư, đều là Tần Đại ca của muội, không ai dám xem thường huynh, trừ bản thân huynh ra!

Như vậy là đã lấy được nụ hôn đầu của nàng rồi sao? Tần Lâm sờ gò má, hồi tưởng lại cảm giác động lòng người mới vừa rồi kia, vừa thăm mắng mình giả bộ đáng thương lừa gạt tiểu muội muội, không khỏi quá bại hoại, lại thăm hạ quyết tâm mấy ngày kế tiếp cũng sẽ không rửa mặt.

Bỉ ổi bỉ ổi, vô sỉ vô sỉ...

- Quá vô sỉ, xú nam nhân giả bộ đáng thương lừa gạt tình cảm không xứng đáng sống trên đời!

Trên hành lang bên ngoài gác, nữ binh Giáp kích động sinh lòng chính nghĩa muốn trừ hại vì dân.

- Người này quá giảo hoạt!

Nữ binh Ất tỏ vẻ tán thành.

- Tiểu Đinh không nên nhìn.

Nữ binh Bính che ánh mắt của tiểu muội muội.

- Muội không nhìn đâu.

Tuy nữ binh Đinh nói vậy, nhưng hơi kéo ngón tay nữ binh Bính ra, tò mò nhìn theo kẻ tay ra ngoài.

Từ trên gác chọt vọng xuống thanh âm uể oải của Tần Lâm:

- Đây, người bên ngoài đang rình trộm kia, không sợ mù mắt hay sao? Nếu như thật sự hâm mộ ganh tỵ, ta cũng không ngại hôn mỗi người vài cái.

Bốn nàng Giáp Ất Bính Đinh mới vừa rồi còn tỏ ra căm phẫn bất bình, hiện tại giống như ngồi trên than đỏ, vì một cái phóng đi mất dạng không thấy bóng dáng.

Ha ha ha... tiếng cười vô sỉ của Tần Lâm vang vọng trên gác.

Lục Viễn Chí đang đi tới, nghe thấy Tần Lâm cười quái dị không khỏi cả kinh: trời, vì sao tiếng cười Tần ca thâm tiện như vậy?

- Tần ca, Trương công công tới cầu kiến, đang chờ ở bên ngoài đại đường.

Tên mập khản cổ gọi to.

Tần Lâm mừng rỡ: lão tử chờ người đã mấy ngày rồi...

Trong lúc Kinh Vương phủ biến đổi liên tục, Vu Thiên Hộ nhạc phụ Hoàng Liên Tổ lại đưa tay qua đây, chỉ sợ chuyện của Bá Hộ Sở cuối cùng sẽ rơi vào người Hoàng Liên Tổ, như vậy Tần gia sẽ giải quyết tận gốc người một thể.

Ở phòng khách y quán, Bàng Hiến cùng Lý Kiến Phương ngồi phía dưới hai bên, phụng bồi Trương Tiểu Dương ngồi trên cao ở giữa.

Kinh sư nội giám quyền trọng, Ty Lễ Giám, Đông Xưởng quyền nghiêng thiên hạ, hoạn quan vương phủ Thừa Phụng Ty địa phương cũng nước lên thuyền lên, Trương Tiểu Dương là hoạn quan được Kinh Vương phủ cưng chiều, cho dù là Thạch Vi, Vương Tiễn Hiến đối đãi với y cũng hết sức khách sáo, đến y quán này tự nhiên hai vị chủ nhân đều phải ra bồi tiếp.

Lý Kiến Phương một lòng trông đợi Kinh Vương, thế tử đề cử y đi Thái Y viện nhậm chức, trong lời nói lại càng khiêm cung nhún mình, gần như nịnh hót.

Bất quá hôm nay thái độ Trương Tiểu Dương có vẻ kỳ quái, dĩ vãng những hoạn quan này đều là mắt mọc trên trán, động một chút là làm bộ làm tịch. Nhưng từ sau khi Trương Tiểu Dương vào y quán lại tỏ ra hết sức khách sáo, mời ba bốn lần vẫn không chịu ngồi lên đầu khách vị, là Lý Kiến Phương dùng sức mạnh kéo y mới miễn cưỡng ngồi xuống.

Đội một hồi Tần Lâm mới chậm rãi đi ra.

Mặc dù Tần Lâm đã là Thí Bá Hộ Cẩm Y Vệ, nhưng Cẩm Y Vệ không quản được y quán, Lý Kiến Phương muốn lấy lòng Trương Tiểu Dương, bèn lấy dáng vẻ thế thúc dạy dỗ Tần Lâm:

- Vì sao thể diệt tới chậm như vậy, làm gì ở hậu viện, để Trương công công đợi nửa ngày, thật là thất lễ.

Bàng Hiến là lão nhân tốt lập tức cứu viện cho hắn:

- Cũng không lâu, vừa mới châm trà...

Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy Trương Tiểu Dương làm như dưới mộng có gấn lò xo, bật dậy khỏi ghế, lập tức quỳ sụp xuống trước mặt Tần Lâm, động tác thuần thục vô cùng:

- Thay thế tử nhà ta vấn an Tần công tử, Tần công tử gia quan tấn tước, thêm phúc thêm thọ!

Lý Kiến Phương cùng Bàng Hiến cả kinh đứng lên, trợn to hai mắt không dám tin tưởng: phải biết hoạn quan vương phủ Thừa Phụng Ty là nổi danh tự cao tự đại, cho dù là Chỉ Huy Sứ, Tri Châu, cấm y Bá Hộ, chỉ cần một lời không hợp sẽ lập tức phản bác, nói cho tức tối một hơi, sau đó trừng mắt bỏ đi, càng đừng nói tới quỳ xuống.

78. Chương 78: Quách Mi Mi

Ngoại trừ Kinh Vương thiên tuế, thể tử cùng trắc phi Hoàng nương nương ra, bọn họ chưa từng thấy qua những hoạn quan này quỳ trước mặt ai bao giờ.

Nhớ lại lần trước Kinh Vương tự mình mở trung môn, tự mình đi tới bậc thang cuối cùng đưa tiễn Tần Lâm, Lý Kiến Phương cùng Bàng Hiến lại càng thêm không hiểu.

Tần Lâm ngược lại sớm có dự liệu, từ trong miệng hai người Triệu Hỷ Tài cừu cừu Thanh Đại biết được trước đây không lâu Kinh Vương phủ chết một thị nữ, cao thủ Đông Xưởng Hoắc Trọng Lâu nói là bởi một vị Tông Nhân phủ Đại nhân tới Kỳ Châu có việc. Quan hệ dây dưa giữa đám người Hoàng phi, Hoàng Liên Tổ, Kinh Vương Chu Thường Quán, Uy Linh Tiên, thể tử Chu Do Phiên... theo bản năng hắn cảm giác được vây quanh vấn đề thừa kế vương vị, thể lực khắp nơi bày bao nhiêu bố trận, tranh đoạt giành giật, bày ra bấy rập, hiện tại đã đến giai đoạn tất cả phơi bày ra ánh sáng.

Ra hiệu cho Trương Tiểu Dương đứng lên, Tần Lâm hỏi có huyện gì, Trương Tiểu Dương cũng không chịu nói, chỉ nói thể tử muốn gặp hắn.

Theo Trương Tiểu Dương đi tới Kinh Vương phủ, thể tử ở trong cung điện.

Chu Do Phiên quát lui tả hữu, lại lệnh Trương Tiểu Dương đóng cửa lớn cửa sổ lại, sau khi tra xét bốn phía không ai giám thị, chột vị điện hạ, Kinh Vương thiên tuế tương lai này lay phục xuống trước mặt Tần Lâm, nôn nóng nói:

- Xin Tần huynh cứu tiểu đệ một mạng!

Tần Lâm vội vàng đỡ Chu Do Phiên đứng dậy, sau đó nghe y kể đầu đuôi gốc ngọn:

Thì ra hơn ba tháng trước Chu Do Phiên đột nhiên mắc cơn bệnh nặng, tuy nhờ Lý Thời Trân, Bàng Hiến cứu trị, thân thể phục hồi vẫn tương đối chậm chạp. Kinh Vương cũng lo âu cho thể tử, bởi vì bên người có một thị thiếp kêu là Mi Mi hơi thông y đạo, liền cố ý cho tới hầu hạ Chu Do Phiên thuốc thang phục dược.

Không ngờ vào tháng trước, Mi Mi đột nhiên nhảy vào hồ nước vương tử à nhả tá Phánnn

Phu thê Triệu Hỷ Tài vội vàng đáp ứng luôn miệng:

- Đánh chết chúng ta cũng không dám nói lung tung, chuyện của Kinh Vương phủ, lúc trước đã có người Tông Nhân phủ tới đây, bây giờ lại là trưởng quan Cẩm Y Vệ tới điều tra, đương nhiên bọn ta hiểu.

Tần Lâm gật đầu một cái, Triệu Hỷ Tài có thể làm được thủ lĩnh điền trang, được Vương Chỉ Huy Sứ tín nhiệm, dĩ nhiên là người biết chuyện.

- Chuyện của Quách gia, Đại lão gia ta đây còn không biết được nhiều bằng lão bà tử, các nàng là một đám nữ tử hay chơi với nhau, nhà nào có chuyện gì không hề bỏ sót.

Triệu Hỷ Tài ra hiệu cho lão bà mình nói.

Hồ thị có vẻ như muốn lập công, biểu hiện hăng hái:

- Trong mắt phu thê Quách gia kia không có gì ngoài tiền, nuôi được một nữ tử dung mạo cũng rất khá, có đôi mắt đào hoa hút hồn người. Năm trước Mã đại hộ Đông thôn tới cầu hôn cho con trai, Xuân năm ngoái Trương viên ngoại muốn kết hôn điền phòng, Quách gia cũng không đáp ứng. Rốt cục mùa hè năm ngoái đưa đến Kinh Vương phủ làm nha hoàn, nói đạo sĩ Huyền Diệu quán coi số mạng cho nàng, tương lai là phải làm Vương phi... Tần trưởng quan, người nói buồn cười hay không chứ?

Trước hết Tần Lâm nghe đến mắt hoa đào, bèn nhớ lại lần đầu tiên đi gặp Chu Do Phiền, bên cạnh y đứng là có một thị nữ mắt hoa đào, tuy không thiên tư quốc sắc ngược lại đáng dấp cũng có mấy phần quyến rũ, cũng không chênh lệch mấy cùng Hồ thị đánh giá tướng mạo rất khá. Nữ nhi dung mạo xinh đẹp, cũng khó trách phu thê Quách gia đã tâm bành trưởng, coi thường Mã đại hộ, Trương viên ngoại kia.

Sau đó hắn nghe thấy ba chữ Huyền Diệu quán, đột nhiên nghe lòng trầm xuống, Uy Linh Tiên phát tích bắt đầu từ Tuyền Cơ đạo trưởng Huyền Diệu quán dẫn kiến Kinh Vương, mà Uy Linh Tiên tựa hồ lại trợ giúp cho hành động của Kinh Vương phế trưởng lập ấu.

Lần trước Hà Nhị Lang mượn thi lựa gặt y quán cũng từng nói đã đi mời đạo sĩ Huyền Diệu quán tới cầu phúc cho phụ thân, kết quả lại là Kim Mao Thất dẫn người tới trước xúi giục... Sau lưng một loạt những vụ án này dường như có một bàn tay vô hình thúc đẩy.

Hơn nữa Kim Mao Thất cùng Ngụy trưởng lão đồng thời xuất hiện ở tiệc rượu tẩy trần của Đặng Tử Long, mặc dù Kim Mao Thất đã bị giết, phải chăng là đã bị diệt khẩu?

Ánh mắt của Tần Lâm híp lại, những vụ án, những đầu mối dây dưa rối rắm không ít, nhưng hắn tin tưởng chỉ cần tìm được manh mối, có thể nhẹ nhàng gỡ ra dần dần, giải khai tất cả nghi hoặc.

Chuyện sau khi Quách Mi Mi tới Kinh Vương phủ thế nào, đương nhiên Hồ thị không biết được. Chỉ biết là hai tháng trước Quách Mi Mi từng về thăm nhà ngắn ngủi, sau đó phu thê Quách gia lại càng dương dương đắc ý, gặp ai cũng nói con mình được sủng ái thế nào ở Kinh Vương phủ.

Lục Viễn Chí đã biết vụ án từ miệng Tần Lâm từ trước, nghe đến đó ánh mắt sáng lên:

- Như vậy không rõ ràng sao? Quách gia trước tiên là nói nữ nhi sẽ làm Vương phi, sau đó còn nói hết sức được sủng ái cưng chiều. Trong Kinh Vương phủ kẻ có cơ hội đến gần nàng chỉ có thể tử cùng Vương gia, nếu như không phải là thế tử chính là bản thân Vương gia làm...

Nói tới đây tên mập thỉnh linh vỗ đùi, như bưng tỉnh ngộ nói:

- Đúng rồi, Quách Mi Mi hoài thai chính là hài tử của Kinh Vương, cho nên nhà nàng mới nói nàng sẽ được làm Vương phi. Nếu như nàng có thai với thiên tuế gia, hắc hắc, không phải là được sủng ái sao? Chuyện sau đó nhất định là Kinh Vương vì phế trưởng lập ấu, cố ý gài chuyện này cho Chu Do Phiền. Quách Mi Mi vừa tức vừa hận, cộng thêm bụng không giấu được, cũng chỉ có thể nhảy xuống hồ tự vẫn.

Tần Lâm cười ha hả hai tiếng, nhìn mập mập giờ ngón tay cái lên:

- Giải cho Kinh Vương vì phế trưởng lập ấu, trước hại chết hài tử trong bụng Quách Mi Mi còn chưa ra đời, sau lại gài tang vật cho con trưởng Chu Do Phiền, thật là sát phạt quả quyết!

Tất cả các nàng Thanh Đại, Giáp Ất Bính Đinh đều mím môi cười, Kinh Vương vì để cho tiểu nhi tử Chu Do Tra thừa kế vương vị, có thể trước hại chết một đứa con còn chưa ra đời, sau lại gài tang vật giá họa hãm hại con lớn nhất Chu Do Phiên nuôi hơn mười năm, trên đời này có kẻ tuyệt tình táng tận thiên lương như vậy sao?

Lục Viễn Chí cũng cảm thấy nói không thông, vuốt mặt mập suy nghĩ một trận, lại vui vẻ nói:

- Hoàng phi, tuyệt đối là Hoàng phi làm! Quách Mi Mi có hài tử với Kinh Vương, nàng lo lắng tương lai hài tử ra đời sẽ tranh đoạt vương vị cùng Chu Do Tra do nàng sinh ra, cho nên hạ thủ hại chết Quách Mi Mi, sau đó giá họa cho Chu Do Phiên, Vừa thay con trai ruột trừ đi một đối thủ cạnh tranh tiềm tàng, lại tước đoạt ngôi vị thế tử của Chu Do Phiên... Chắc chắn, giỏi cho kẻ một đá hạ hai chim! Nọc độc thanh trúc xà, kim châm đuôi ong vàng, hai thứ đều kém cỏi, tối độc phụ nhân tâm!

Lần này Thanh Đại cùng Giáp Ất Bính Đinh không phát biểu ý kiến, cảm thấy Lục Viễn Chí phân tích có mấy phần đạo lý, nhưng tựa hồ cũng không có đầy đủ chứng cứ ủng hộ kết luận này.

Nhưng câu cuối cùng của tên mập đã chọc giận đám nương tử quân, Giáp Ất Bính Đinh chống nạnh trừng mắt nhìn y, nói một hơi:

- Cái gì tối độc phụ nhân tâm, người nói ai vậy? Thật là quá đáng! Chúng ta cho là tên mập người mới là lòng dạ độc ác, trong nhà giết heo tạo nghiệp, tương lai sẽ Diêm Vương bắt thân thịt béo người trả nghiệp báo!

Tên mập co đầu rút cổ, không thấy cổ đâu:

- Được rồi, ta rút lại câu cuối cùng là được chứ gì. Nhưng ta phân tích không sai chứ, Tàn ca huynh thấy thế nào.

Tàn Lâm vỗ vỗ vai của tên mập:

- Giả thiết lớn mật, nếu chứng thực cẩn thận, giả thiết của người cũng coi như là một phương hướng để phá án. Chúng ta có thể bám theo suy đoán này mà tìm kiếm chứng cứ, bất kể là chứng thực hay phủ định, đều có ích cho phá án.

Lục Viễn Chí cười tít mắt, thịt béo toàn thân run run, lòng nói đã nhiều lần phân tích vụ án, cho dù là ngu dốt cũng phải đúng được một lần. Thấy chưa, Tàn Đại ca cũng nói đây là phương hướng để phá án còn gì...

80. Chương 80: Hiện Tượng Kỳ Bí

Chương 80: Hiện tượng kỳ bí (Thượng)

Quách gia ở bên ngoài Hồng gia trang dưới Thập Tự pha, vị trí trong góc vắng. Triệu Hỷ Tài dẫn bọn Tàn Lâm tới đó tìm hiểu, trên đường gặp phải hương thân hỏi bèn nói là thân thích trong thành, tới Nam Sơn bên ngoài trang du ngoạn.

Hai tháng trước Mi Mi về thăm nhà, tiểu viện Quách gia rất là náo nhiệt, giống như quý phi về quê. Nhưng bây giờ tòa tiểu viện này lộ ra vẻ nguội lạnh tiêu điều không còn sinh khí, một chon chó ghẻ lười biếng ngủ ở cửa, ba bốn con gà thờ ơ đi tìm ổ, phân gà phân chó vương vãi khắp nơi không ai quét dọn, trên đầu tường treo đầy mạng nhện, khắp nơi toàn là mùi ẩm mốc.

Tàn Lâm không chút phô trương, mọi người né tránh phân gà chó dưới đất, hết sức cẩn thận đi vào trong viện.

Triệu Hỷ Tài thẳng tiến lên đẩy cửa nhà ra, đưa cha mẹ của Quách Mi Mi ra ngoài, lại dõm mấy cái băng ghế mời bọn Tàn Lâm ngồi xuống.

Quách phụ có vẻ ngoài trung thực chất phác, Quách mẫu là hoàn toàn ngược lại, gương mặt gầy gò, cằm nhọn, ánh mắt lưu chuyển liên hồi, nhìn từ người này sang người khác không chút dừng lại.

Tần Lâm lấy ra yêu bài Thí Bá Hộ Cẩm Y Vệ, mới vừa nói vài câu tỏ ý tới, Quách mẫu chợt lặn từ trên băng ghế xuống đất, lặn lộn kêu gào:

- Trời ơi, chỉ có một nữ nhi đã bị các người mưu hại, còn tới đây hỏi han gì nữa?! Chúng ta đã tạo ra tội nghiệt gì chứ, là khổ chủ bị hại chứ không phải là hung phạm, các người không đi bắt hung phạm lại tới ép khổ chủ...

Tần Lâm cau mày, hần kém cỏi trong việc giao tiếp với loại phụ nhân chanh chua lắm lời như vậy.

Ngược lại Giáp Ất Bính Đinh ở Nam Kinh đi theo Từ đại tiểu thư đập qua thanh lâu, đánh nhau ở kỹ viện, đã có kinh nghiệm đối phó phụ nhân như vậy. Vì vậy tiểu Đinh ngăn Quách phụ lại, hai vị Ất, Bính nhắc bà từ dưới đất lên, nữ binh Giáp không cho giải thích, vung tay lên tát bôm bốp liên hồi vào mặt.

Quả nhiên ngang ngược sợ lỗ mãng, tuy rằng Quách phụ giỏi trò kêu khóc ăn vạ, nhưng không chịu nổi hành động dứt khoát của Giáp Ất Bính Đinh. Sau khi đánh cho bà choáng váng mặt mày, lúc buông ra cũng không kêu khóc nữa, chỉ sờ mặt ngây người.

Tần Lâm đưa mắt ra hiệu cho Triệu Hỷ Tài khuyên nhủ phu thê Quách gia.

Sau khi khuyên nhủ một hồi, Triệu Hỷ Tài xoay người lộ vẻ bất đắc dĩ:

- Quách gia nói Tông Nhân phủ tới đây tra hỏi, sau đó cho hai mươi lượng bạc tiền tử tuất, dặn bọn họ không được nói với người khác về cái chết của nữ nhi...

Tần Lâm thật muốn bạt tai phu thê Quách gia này, quả thật nhìn đâu cũng thấy tiền, lão tử tới mình oan cho con các người, các người lại còn đòi tiền, đâu phải lão tử bức tử nàng?! Thật là có kỳ mẫu phải có kỳ nữ, cứu mẫu Thanh Đại nói Quách gia yêu tài như mạng, tính tình bạc bẽo quả thật không sai.

Suy nghĩ một chút không biết làm sao được, thấy Quách gia là người bị hại cũng thật đáng thương, Tần Lâm cầm năm lượng bạc bảo Triệu Hỷ Tài giao cho Quách mẫu, nói cho bà biết:

- Năm lượng bạc này coi như là giúp hai vị dưỡng già, nếu như các người cung cấp đầu mối hữu dụng, có thể cho thêm mười lăm lượng nữa.

Quách mẫu nhận lấy bạc từ trong tay Triệu Hỷ Tài, trong mắt toát ra tinh quang sáng chói, cho vào trong miệng cắn cắn, lại đưa ra ánh sáng quan sát một hồi, lúc này mới thu vào trong ngực, bỗng nhiên lại thở dài:

- Ôi, nếu như con gái ngoan của ta còn sống, không thèm năm lượng bạc của người làm gì. Bao nhiêu viên ngoại, phú hộ muốn kết thân cùng nhà ta, con ta đều coi thường, đạo sĩ bảo là số nó sẽ làm Vương phi...

Tần Lâm cố gắng kiên nhẫn chờ bà kể lể xong, mới hỏi xem rốt cục lần trước Mi Mi về thăm nhà đã nói những gì.

Nói đến thăm nhà, Quách mẫu lập tức trở nên tươi tỉnh mặt mày, đắm chìm trong ký ức phong quang vô hạn:

- Đó quả thật là chuyện vui mừng, là ngôi quan thuyền vương phủ trở về, hai vị công công đi trước dẫn đường, bốn tên trưởng quan Hiệu Úy hộ trì phía sau, lúc về đến nhà người đến trang xem đều đứng bên ngoài viện, người đông tấp nập...

Vốn Tần Lâm vẫn lo không biết Quách Mi Mi có tư thông với người nào bên ngoài vương phủ hay không, nếu là như vậy phạm vi điều tra sẽ rất rộng. Lúc này nghe nói về quê cũng có an bài hoạn quan, Hiệu Úy đi theo, khả năng này coi như không đáng kể.

Lại phải nghe Quách mẫu kể lể dài dòng một lúc, Mi Mi từng nói Kinh Vương phủ có một vị quý nhân thưởng thức nàng, không lâu sau sẽ được leo lên cao... Nghe tới đây Tần Lâm vội vàng hỏi:

- Mi Mi có đề cập tới thân phận cụ thể của quý nhân kia không?

Quách mẫu vỗ tay một cái, ủ rũ nói:

- Hỡi nó thế nào nó cũng không chịu nói.

Sau đó bà nhìn hai bên một chút, thấp giọng thần thần bí bí nói:

- Ta đoán là thế tử, Vương gia tương lai, nếu không tại sao đạo sĩ nói con ta là Vương phi? Mặc dù trên dương thế không có danh phận, nhưng đã hoài thai con của y, đến âm phủ cũng là kết nghĩa phu thê!

Mọi người tại đây nghe lời này đều rung mình một lượt, nữ nhi đã chết vẫn còn mê muội trong giấc mộng ôm chân quyền quý, Quách Mi Mi chết như vậy sợ rằng Quách mẫu phải chịu trách nhiệm không nhỏ.

Tần Lâm cũng không trông cậy có thể lấy được câu trả lời trực tiếp từ trong miệng Quách mẫu, dù sao thời này cũng là đời Minh, loại chuyện vi phạm lễ giáo thậm chí có thể coi là thương phong bại tục như vậy, khả năng Quách Mi Mi nói tử tử với cha mẹ không lớn lắm.

- Như vậy, Mi Mi có mang về từ vương phủ thứ gì hay không?

- À, vị lão gia Tông Nhân phủ kia cũng hỏi qua, sợ con gái ta lấy trộm đồ vương phủ sao?

Quách mẫu lấy trong nhà ra một ít thứ linh tinh:

- Chỉ có bấy nhiêu thôi, toàn là do chủ nhân ban thưởng, cũng không phải là tự mình mang về.

Tần Lâm kiểm tra một phen, bất quá là mấy thỏi vàng thỏi bạc, một ít đàn hương, tô mộc, băng phiến, hai khúc gấm vóc, giá trị cũng không nhỏ, nhưng toàn là đồ hết sức tầm thường trong vương phủ, cũng không có vật đỉnh ước như quạt lụa, lược chải đầu, hộp đựng girdle... thuận tiện tra tìm manh mối.

Nguồn gốc của số vàng thỏi bạc thỏi này cực kỳ rộng lớn, thời gian lâu dài tất nhiên bị không ít người sờ qua, cũng không cách nào tra ra vân tay. Có lẽ manh mối có ích duy nhất giúp cho phá án, chính là xác nhận Quách Mi Mi ở Kinh Vương phủ quả thật rất được cưng chiều, được ban thưởng không ít.

Dưới tình huống không còn manh mối bên ngoài, nghiệm thi là lựa chọn tất nhiên.

Không ngoài dự liệu của Tần Lâm, mới vừa nhắc tới yêu cầu khai quan nghiệm thi, Quách mẫu lại bày ra dáng vẻ lẩn lộn khóc kể, nhưng nhìn thấy Giáp Ất Bính Đinh đang nhìn mình chăm chăm, rốt cục bà cũng không dám.

- Quan gia ôi, chỉ mới vừa nhập thổ không tới mười ngày, đáng thương con ta chết không nhắm mắt...

Quách mẫu mắt ráo hoảnh nhìn chăm chăm Tần Lâm.

Mọi người đồng loạt thở dài, phu thê nhà này quả thật là hết thuốc chữa.

Tần Lâm lại lấy hai mươi lượng bạc cho bà, thầm nhủ trong lòng Quách Mi Mi có mẫu thân như vậy, quả thật chết không oan uổng.

Chương 80: Hiện tượng kỳ bí (Hạ)

Quách mẫu lập tức thay đổi sắc mặt:

- Quan gia, ta dẫn các người đi... Thật ra thì ta cũng muốn các người tìm được hung thủ, không biết tên trời đánh nào làm hại Mi Mi thế thảm như vậy...

- Mi Mi đã nhập thổ, khai quan như vậy e không tiện...

Quách phụ chợt kéo lão bà mình lại.

Đang lúc mọi người cho là y muốn phản đối, suy nghĩ xem nên tìm

- Qua Qu Qua ta(H tìm đượ% nàO k C đ hết thuốn8 không h c khôngkhônơng- ! C ết ế

Quách mẫu vẫn đứng ở bên kia, cũng không biết chuyện bên này, Tần Lâm dặn bà phải giữ bí mật không được nói ra chuyện này. Quách mẫu trước sau được Tần Lâm cho hai mươi lăm lượng bạc, lại thêm cũng nề mặt hân, luôn miệng hứa hẹn quyết sẽ không nói với bất kỳ ai khác.

82. Chương 82: Lục Vị Địa Hoàng Hoàn

Ngay đêm đó ngủ lại một đêm ở nhà cữu cữu Thanh Đại, sáng sớm ngày thứ hai lại là Giáp Ất Bính Đinh chèo thuyền, thuyền nhanh như bay thuận dòng mà xuống, nháy mắt đã tới bến thuyền nhỏ bên ngoài Kỳ Châu thành.

Tần Lâm đuổi những người còn lại về y quán trước, hân đơn độc một mình đi tới cửa nhỏ phía Tây Kinh Vương phủ. Quả nhiên như ước định từ trước, có một tiểu hoạn quan vàng vọt gầy gò đang ngồi bên trong, vốn tỏ ra vô cùng uể oải, nhưng vừa nhìn thấy Tần Lâm lập tức hai mắt sáng ngời.

Tần Lâm giơ tay trái ra, tiểu hoạn quan kia liền gật đầu một cái, bước nhanh đi vào trong Vương phủ, Tần Lâm đi vào quán trà đối diện bên đường, lên lầu tìm một phòng riêng vào đó.

Không đợi bao lâu, Trương Tiểu Dương mặc một thân y phục người hầu đi tới, sắc mặt thắc thỏm không yên, trong lòng lại tràn trề hy vọng. Y vừa đóng cửa phòng đã lập tức dập đầu với Tần Lâm, sau khi đứng lên liền hỏi:

- Thay chủ nhân nhà ta vẫn an Tần công tử, chuyện kia đã có manh mối gì chưa?

Nếu chỉ giúp cho Chu Do Phiên thoát khỏi tội danh, thoát ra khỏi khổ cảnh bị giáng xuống làm con thứ, với chứng cứ hiện tại đã có thể làm được. Số tháng của thai nhi không phù hợp với thời gian mà Quách Mi Mi được điều tới chỗ Chu Do Phiên.

Chu Do Phiên chỉ cần kết quả này đã đủ, nhưng Tần Lâm cũng không thỏa mãn. Hân muốn mượn bản án này tìm hiểu tỉ mỉ quá trình xảy ra vụ án, nhờ đó thực hiện mục tiêu của mình.

Cho nên hân lúc đầu nói với Trương Tiểu Dương:

- Đã có chút manh mối, nhưng muốn hoàn toàn tra rõ vụ án giải oan cho chủ nhân người, còn thiếu một ít chứng cứ.

Trương Tiểu Dương không hề thất vọng mà tỏ ra vui mừng, dù chưa phá án nhưng đã có manh mối, cuối cùng có thể an ủi Chu Do Phiên.

Tần Lâm lại nói:

- Mi Mi đã từng về nhà thăm người thân, là ai an bài? Một thị nữ về nhà phải có hoạn quan, Hiệu Ủy đi theo hay sao?

- Bẩm công tử, bình thường thị nữ về nhà thăm người thân chắc là sẽ không có hoạn quan, Hiệu Ủy hộ tống...

Trương Tiểu Dương nhớ lại một hồi, sau đó khẳng định nói:

- Tiểu nhân nhớ là Hoàng phi phân phó hai người Thừa Phụng Ty, bốn người Nghi Vệ Ty, lúc ấy mấy vị công công Thừa Phụng Ty còn nói Quách Mi Mi này quả thật không hề để lộ ra ngoài, nhân quang chúng ta vô cùng lão luyện lại không nhìn ra nàng nịnh hót Hoàng nương nương thế nào.

Tần Lâm đuổi Trương Tiểu Dương đi, từ từ uống nước trà, khoe miệng lộ ra nụ cười mang ý vị sâu xa, hân đã có được câu trả lời mình muốn.

Trở lại y quán, Tần Lâm chạy tới tiệm thuốc Thanh Đại, hân xoa xoa tay, toét miệng cười hăng hắc, nói muốn lấy một ít đan hoàn đi lừa gạt Kinh Vương.

Thanh Đại vừa nghe liền bủi môi không đáp ứng:

- Tần Đại ca lại muốn trêu chọc người, ngay cả lão thiên tuế cũng muốn trêu chọc, huynh thật là nghịch ngợm. Vốn ra trong lòng thiếu nữ là một lão nhân hiền hòa đáng mến, chẳng qua là bản năng cảm thấy Tần Lâm không nên lừa gạt trêu chọc người ta.

Nhưng Chu chương quỹ bên cạnh vênh tai nghe bị dọa sợ không nhẹ, đi tới khuyên nhủ:

- Lừa gạt thiên tuế gia là tội danh chém đầu! Tần ca nhi cũng không nên dính vào, cho dù người là Tổng Kỳ Cẩm Y Vệ, tra ra cũng sẽ xui xẻo.

Tần Lâm bật cười ha hả, thầm nhủ có tin ta bắt chước Tế Công lấy nê hoàn (bùn đất) trên người xuống, Kinh Vương cũng hết sức tin không nghi ngờ nuốt xuống chẳng?

Hắn liền giải thích cùng Thanh Đại, Chu chương quỹ, cũng không phải là muốn lừa gạt Kinh Vương, chẳng qua là lấy chút đan dược già trẻ đều thích hợp, uống vào sẽ không chết người. Hắn không mang đồ chết người ra đùa cợt, giống như Đại Lực hoàn bán ngoài đường phố, mang tới cho Kinh Vương là được.

Nghe vậy, Chu chương quỹ trầm ngâm hồi lâu, hết sức cẩn thận nói:

- Lục Vị Địa Hoàng hoàn có được chẳng?

Thanh Đại biết Tần Lâm không hiểu, giải thích cho hắn:

- Tần Đại ca, thứ thuốc này dùng sáu loại dược liệu Thực Địa Hoàng, Sơn Thù Du, Mẫu Đơn Bì, Sơn Dược, Phục Linh, Trạch Tả phối hợp mà thành, có thể trị thận âm hao tổn, váng đầu ù tai, lưng gối run rẩy, nhức mình nóng lạnh... Cho dù là không có bệnh gì cũng có hiệu quả cường kiện thân thể, chỉ là không thể uống quá nhiều, hơn nữa người sợ lạnh, đờm nhiều ảm thấp không thể uống.

Tần Lâm gật đầu một cái, dặn dò Chu chương quỹ giảm bớt một nửa các loại dược vật Lục Vị Địa Hoàng hoàn, tránh cho Kinh Vương uống quá nhiều. Ngoài ra tới giai đoạn nghiền thuốc trước khi làm thành hoàn hãy cho người tới gọi hắn, hắn còn muốn cho thêm vào một loại bí dược độc môn.

Thì ra là như vậy, Chu chương quỹ nhất thời yên tâm, thầm nói nhất định vị bí dược độc môn kia của Tần Lâm có công hiệu hết sức thần kỳ, chỉ cần thêm vào công thức điều chế Lục Vị Địa Hoàng hoàn bình thường có thể sinh ra kỳ hiệu, cho nên hắn mới dám mang đi hiến tặng cho Kinh Vương thiên tuế.

Tần Lâm cùng Thanh Đại trở về hậu viện chờ một hồi, người làm dược phòng tới báo cáo thuốc đã nghiền xong, chỉ chờ hắn thêm bí dược độc môn vào sẽ điều hòa thành hoàn.

Hai người đi tới tiệm thuốc, lại thấy Lý Thời Trân đã chờ ở nơi đó, Chu chương quỹ khom người đứng ở bên cạnh, nhất định là y đã ngấm ngấm báo cáo.

- Gia gia, người tới tiệm thuốc làm gì vậy?

Thanh Đại cười hì hì đi tới, vuốt chòm râu bạc của gia gia làm nũng.

Lý Thời Trân vốn là nghiêm mặt, bị nàng đùa nghịch cũng nở nụ cười:

- Tần thế đệ tử tôn thật không biết trời cao đất rộng, ngay cả Vương gia cũng dám đùa giỡn. Các người chưa nắm vững vọng văn vấn thiết, biết mạch tượng thiên tuế như thế nào, âm dương có tương tế hay không, Ngũ Hành có điều hòa hay không...

Thanh Đại cúi đầu, nũng nịu nói:

- Gia gia, chúng con giảm bớt một nửa phân lượng Lục Vị Địa Hoàng hoàn, hữu ích vô hại, người cũng đừng trách Tần Đại ca nữa.

- Tên tiểu nha đầu này, chỉ biết giúp đỡ Tần Đại ca người!

Lý Thời Trân không thể làm gì lắc đầu một cái, trừng mắt toét miệng với Tần Lâm, sau đó cầm bút lên sửa phương thuốc lại:

- Thiên tuế gia âm hư hỏa vượng, cần nhuận âm giảm hỏa, lão phu sẽ chỉnh sửa lại phương thuốc cho các con một chút. Thêm hai vị thuốc Tri Mẫu, Hoàng Bách, gia giảm cân lượng của sáu vị thuốc cũ... Được rồi, cứ bốc theo phương thuốc này, chắc chắn vạn vô nhất thất.

Thanh Đại cười khanh khách chuẩn bị lấy phương thuốc, Lý Thời Trân chợt giật lại:

- Chậm đã, không phải là Tàn thể diệt tôn nói muốn thêm một vị bí dược sao, còn không mau lấy ra cho lão phu xem một chút?

Thì ra Chu chương quỹ đem chuyện này nói cho Lý Thời Trân biết, vị lão thần y này lập tức ngứa ngáy trong lòng. Cả đời lão thâm nhuần y học, nhưng phạm có vị thuốc gì nhất định phải biết rõ, nghe nói có loại thuốc nào mà bên trong Bản Thảo Cương Mục không có ghi lại, càng nghĩ hết biện pháp phải biết rõ được tính, cho vào trong sách.

Lần này biết được Tàn Lâm có vị bí dược có thể cho thêm vào Lục Vị Địa Hoàng hoàn, Lý Thời Trân đứng ngồi không yên, nếu không tìm hiểu rõ ràng e rằng tối nay sẽ không ngủ được.

Tàn Lâm trầm ngâm một lúc, vẻ mặt hơi có chút cổ quái.

Chu chương quỹ hiểu sai ý, vội vàng lệnh cho các người làm, học đồ đều đi ra ngoài, bản thân mình cũng đi ra ngoài đóng cửa lại.

Tàn Lâm dở khóc dở cười, còn do dự nữa chắc chắn sẽ bị hiểu lầm cố ý giấu giếm, vội vàng lấy trong ngực ra một vật nho nhỏ đưa cho Tàn Lâm.

Lão thần y nhận lấy vật này, chỉ thấy không vàng không trắng giống như tảng đá, lão ngửi ngửi một hồi, lại liếm một cái, suy nghĩ hồi lâu mới xác định, đây chính là một cục đá vôi.

- Đá vôi, cay, nóng, có độc, bên ngoài dùng trị phong nha sưng thũng, nổi ban, rôm sảy, trùng cắn...

Lý Thời Trân đầu óc mơ hồ:

- Vậy Tàn thể diệt tôn cho nó vào trong hoàn thuốc sẽ có tác dụng gì?

Thanh Đại bĩu môi, đôi mắt trong veo trợn to nhìn Tàn Lâm một cái, cảm thấy hần lấy đá vôi cho Kinh Vương uống quả thật là quá đáng.

Tàn Lâm cười vui vẻ, thành phần đá vôi là Carbonate Calci, cho nó vào trong thuốc thứ nhất có thể giúp cho lão Kinh Vương bổ sung Calci, người lớn tuổi hay thiếu thứ này. Thứ hai cũng tiện cho người khác không phát hiện ra trong thuốc của mình có bao nhiêu vị thuốc, tránh bị lộ tẩy.

Hắn nhìn Lý Thời Trân chấp tay:

- Bẩm thái thế thúc, đá vôi có tác dụng bồi bổ xương cốt, Kinh Vương tuổi tác đã cao, cho thêm đá vôi vào thuốc rất có ích cho y.

Lý Thời Trân trầm ngâm nói:

- Đá vôi có tác dụng bồi bổ xương cốt ư, con nghe ai nói vậy?

Tàn Lâm gãi đầu chốc lát, nghiêm trang nói:

- Lúc thể diệt tôn ở Hán Dương, cách vách có một lão đầu tử, vốn là đi vài bước liền than mỗi chân đau lưng, không biết từ đâu lấy được phương thuốc uống loại đá vôi thực phẩm ăn được, bèn làm theo. Kể từ đó lưng không còn đau chân không còn mỏi, đi một hơi lên tới lầu năm...

Dứt lời Tàn Lâm vội vàng dừng lại, suýt chút nữa thuận miệng nói câu 'lừa một hơi được tới năm lần' ra.

- Năm tầng lầu? Hoàng Hạc lầu ư?

Lý Thời Trân cảm thán nói:

- Vậy chân lão quả thật hết sức cường tráng.

Thời này nhà ở phổ biến chỉ có trệt, chỉ có nhà mặt tiền đường mới có hai tầng, ba tầng đã là hiếm thấy, nếu không phải Vũ Xương có Hoàng Hạc lầu, Tàn Lâm đã lộ tẩy lập tức.

Lý Thời Trân rất tin không nghi ngờ Tàn Lâm, trong Bản Thảo Cương Mục có không ít thảo dược cùng cách dùng là lão tìm cầu được từ trong dân gian, cũng không cảm thấy quá kỳ quái. Lão đã quyết định sau khi thử nghiệm sẽ thêm vào trong sách quan điểm 'đá vôi giúp tráng kiện xương cốt'.

- Đúng rồi...

Tần Lâm nói với Lý Thời Trân đang hào hứng:

- Mỗi ngày dùng không được vượt qua hai phân, nếu không có nguy cơ mắc thạch lâm chứng (sỏi thận).

Lý Thời Trân mừng rỡ:

- Khổng Phu tử nói ‘nếu như lễ tiêu vong, ra dân gian tìm cầu’, y dược cũng phải tìm cầu ở dân gian. Thời cổ có Thần Nông Thường Bách Thảo, hôm nay phương thuốc dân gian cũng rất nhiều, có lẽ trong lúc vô tình phát hiện phương thuốc nhỏ nhỏ là có thể tạo phúc thương sinh!

Sau khi Lý Thời Trân đi rồi, Tần Lâm bèn nghiền nát đá vôi, trộn vào trong thuốc. Sau đó gọi bọn Chu chưởng quỹ và người làm đi vào, điều hòa thuốc bột thành được hoàn, dùng giấy sếp gói lại.

Tần Lâm lại bỏ năm mươi lượng bạc mua một chiếc hộp ngọc xanh cổ kính ở cửa hàng châu báu, bỏ được hoàn vào trong, cảm thấy bố trí rất chu đáo, lúc này mới cầm trên tay đi thẳng tới Kinh Vương phủ.

Cửa chính Kinh Vương phủ đã có rất nhiều người đứng đợi từ sớm, có quan viên châu huyện tới bái phỏng, có nho lâm sĩ tử muốn tới kiếm tiền, trên tay ai nấy không phải là bái thiếp cầu kiến cũng là thơ văn. Nhưng đám kiêu bợc đứng trên thềm đá vương phủ thật cao đều ngược mặt nhìn trời, không thèm liếc qua bọn họ lần nào.

Tần Lâm cầm hộp ngọc từ trong ngõ hẻm đi ra, đi về phía cửa vương phủ.

- Này này, tiểu tử kia, ta kêu ngươi đó!

Mấy tên sĩ tử đội khăn giậm chân gọi Tần Lâm:

- Chuyện gì cũng có trước có sau, ngươi muốn làm thơ hát xướng với thế tử hay cầu kiến Vương gia, xếp hàng đi!

Tần Lâm cười cười, cũng không đáp lời.

Bọn họ không biết hoạn quan Thừa Phụng Ty, Nghi Vệ Ty Hiệu Úy trực nhật nơi đại môn từ rất xa đã nhận ra là Tần công tử lần trước thiên tuế gia mở trung môn tiền đưa lại tới. Lập tức ai nấy nhanh nhẹn chạy xuống thềm, có người khom lưng cúi đầu chào hỏi, có kẻ chạy như bay vào thông báo, có người vội vàng mang ghế, bưng trà rót nước cho Tần Lâm, bận rộn không ngừng.

Mấy sĩ tử mới vừa rời gào thét kia nhất thời náo loạn không có tác dụng, đổ mặt nép vào trong bụi rậm.

Sau đó liền nghe đại môn vương phủ ken két mở ra, Uy Linh chân nhân đạo bào phát trần đi trước, Kinh Vương thiên tuế mặt mũi tươi cười ra đón:

- Tần Đại sư tiên ban giáng lâm, khiến cho tệt phủ nhà cỏ huy hoàng!

Lúc này mọi người mới biết thì ra vị Tần công tử này cũng là người trong Đạo môn.

- Hừ, không hỏi thương sinh hỏi quỷ thần...

Ngoài cửa một vị thư sinh phất tay áo bỏ đi:

- Cao Phàn Long ta không thèm đứng chung hàng ngũ với loại người như thế!

Dĩ nhiên Tần Lâm không biết cảnh tượng phát sinh sau lưng, người tự xưng Cao Phàn Long hiện tại căn bản không cách nào đưa tới sự chú ý của hắn.

Đi vào phòng khách vương phủ phân chủ khách ngồi xuống, hàn huyên mấy câu Tần Lâm liền đưa hộp ngọc cho Kinh Vương:

- Đan dược lần trước hứa với Vương gia chính là cái này, tuy không thể thành tiên đạo, nhưng cũng có thể cường thân kiện thể.

Kinh Vương vui mừng:

- Tốt lắm, mỗi ngày tiểu vương sẽ uống mười viên.

Tần Lâm toát mồ hôi, lòng nói như vậy chắc chắn người sẽ kết sỏi thận, vội vàng nói cho y biết mỗi ngày chỉ uống một hoàn.

Dường như Hoàng phi đang lo lắng cái gì, Tần Lâm chỉ ngồi trong sảnh thời gian một nén nhang, nàng cũng mang theo hương phong vào trong sảnh.

Tần Lâm chú ý giữa Hoàng phi cùng Uy Linh Tiên trao đổi vài ánh mắt, thần sắc Hoàng phi có vẻ rất không vui, mà Uy Linh Tiên là tỏ vẻ không thể làm gì. Mặc dù vẻ mặt biến hóa hai người cực kỳ kín đáo, nhưng không giấu giếm được Tần Lâm nhiều năm chuyên điều tra án mạng, giỏi về quan sát sắc diện đoán ý.

- Ôi chao, Vương gia cho thiếp xem thử đan dược thể nào!

Hoàng phi làm nũng nói, lấy một viên trong tay Kinh Vương, mang ra nhìn kỹ một chút, chợt bật cười khanh khách:

- Đây không phải là Tần Đại sư muốn đùa giỡn hay sao, rõ ràng chính là Lục Vị Địa Hoàng hoàn. Vương gia, Tần Đại sư đùa giỡn với ngài...

Kinh Vương hơi biến sắc mặt, cầm viên thuốc nhìn một chút, gửi một cái, lại đưa cho Uy Linh Tiên:

- Uy Linh chân nhân, Tần Đại sư thật sự đùa giỡn với cô gia hay sao?

Không khí trong đại sảnh lập tức trở nên ngưng trọng.

Uy Linh Tiên nhìn Tần Lâm một chút, lại nhìn Kinh Vương một chút, do dự không nói lời nào.

Hoàng phi lặng lẽ ra dấu tay.

Uy Linh Tiên cắn răng, nghiêm nghị nói:

- Quả thật rất giống Lục Vị Địa Hoàng hoàn, bất quá...

Sắc mặt của Kinh Vương lập tức thay đổi trở nên khó coi.

Hoàng phi vui mừng ra mặt, những ngày qua bởi vì chuyện Chu Do Phiên ngủ với thiếp của cha, bại hoại luân thường, thiên tuế gia cũng đã tức giận không ít, hiện tại tên họ Tần kia còn dám tới lừa gạt y, có thể có kết quả tốt sao?

Hoàng phi liên tục cười lạnh, nhìn chăm chăm Tần Lâm như mèo vờn chuột.

83. Chương 83: Vọng Khí Thuật

Cho dù rơi vào cục diện bất lợi, Tần Lâm vẫn vân đạm phong khinh, bày ra tư thái thể ngoại cao nhân, ung dung nhàn nhã nói:

- Uy Linh đạo hữu, lão hãy nhìn cho kỹ, đây thật sự là Lục Vị Địa Hoàng hoàn sao?

Uy Linh Tiên ập a ập ứng nói:

- Đường như là có thêm hai vị thuốc, ngoài ra còn có một vị thứ ba không nhìn ra...

Hoàng phi giơ đan dược lên hung hăng trừng mắt phượng, Uy Linh Tiên lắc đầu tỏ vẻ bất đắc dĩ: cho dù là nhắm mắt nói mò, Vương gia sẽ không gọi y quan tới phân biệt sao? Cũng không bằng thành thật nói ra.

Quả nhiên, Kinh Vương nhíu mày một cái, ra lệnh gọi lương y chính vương phủ tới phân biệt.

Không tới thời gian uống cạn tuần trà, lương y chính đã vội vội vàng vàng chạy tới.

Tuy danh tiếng lão y quan này không lớn lắm, nhưng thâm nhuần y học mấy chục năm, thuật kỳ hoàng cũng chênh lệch không xa Lý Thời Trân nổi danh thần y. Năm xưa sau khi Lý Thời Trân khéo léo từ chối

lời mời, Kinh Vương bèn lui lại một bước, dùng lễ vật ngàn vàng mời vị lão tiên sinh này đến vương phủ nhậm chức.

Lương y chính bẻ đan dược ra, tiến tới cửa sổ chỗ ánh sáng quan sát cẩn thận, ngửi ngửi mùi, lại bẻ một miếng nhỏ từ từ nhai.

Có câu nói gần vua như gần cọp, tuy Kinh Vương thiên tuế không phải là thiên tử, nhưng phục vụ hầu hạ cũng không dễ dàng. Lão tiên sinh này làm lương y chính mười mấy năm, tính tình càng ngày càng cẩn thận, lời nói hết sức khiêm nhường:

- Bẩm thiên tuế, học sinh cho là đan hoàn này dùng Lục Vị Địa Hoàng hoàn làm trụ cột, châm chước tăng giảm lượng thuốc, cũng tăng thêm hai vị thuốc Hoàng Bách, Tri Mẫu, thể chất thiên tuế chính là âm hư hỏa vượng, dùng thuốc này có ích lợi cực lớn. Người ra phương thuốc này vô cùng ưu tú, y thuật trên xa học sinh.

Mặc dù lão y quan nói được tính đan hoàn rất khá, nhưng Kinh Vương cũng mất hứng, trong lòng y muốn là tiên đan, cũng không phải là đan dược bình thường.

Bất ngờ lão y quan đổi giọng, chợt nói:

- Nhưng bên trong đan dược lại có một vị thuốc kỳ lạ, không phải vàng không phải sắt, cũng không phải là loại cỏ cây chim muông, học sinh xấu hổ không thể nhận ra, tưởng có lẽ là kỳ dược từ dị vực phiên bang truyền tới.

Đá vôi vốn không phải dược vật dùng để uống, lại nghiền thành bột cực mịn trộn lẫn với các loại dược vật khác, cho nên khó có thể nhận ra. Dù lão y quan này học y thêm hai mươi năm nữa, cho dù là đập vỡ đầu lão cũng không thể nhận ra là đá vôi.

Kinh Vương đầu tiên là cả kinh, tiếp theo mừng rỡ: Kinh Vương phủ đời đời trấn Kinh Hồ, giàu khắp thiên hạ, trong kho thuốc Thiên Sơn Tuyết Liên, Trường Bạch Linh Chi, Đông Hải Long Tiên Hương, Tây Vực Tàng Hồng Hoa... bao la bất kể cần gì có nấy, hôm nay lão y quan lại nói không nhận ra vị thuốc này, hoặc giả nó vốn không phải là vật phàm trần?

Tần Lâm vẫn ngồi vững bất động, bày ra dáng vẻ cao thâm khó lường, Kinh Vương thấy vậy âm thầm hỏi hận mới vừa rồi không nên nghi ngờ Tần Đại sư, nếu là Đại sư phát giác sẽ cực kỳ không tốt.

Uy Linh Tiên cùng Hoàng phi trao đổi ánh mắt, Uy Linh Tiên khẽ lắc đầu, Hoàng phi lại khẽ cắn môi, nói với Kinh Vương:

- Thần thiếp cho là đan hoàn này vốn là tầm thường, chỉ có thêm một vị dược vật không rõ lai lịch, thiên tuế gia mạo muội uống vào, không khỏi...

Tần Lâm như cười như không, thần sắc rất xem thường.

Kinh Vương sững sốt, trong bụng rất là không thích, sợ đắc tội Tần Lâm để cho chạy mất tiên duyên, lập tức nhìn chằm chằm Hoàng phi quát tháo:

- Thật là kiến giải của đàn bà! Tôn Hành Giả chữa bệnh cho quốc vương ở Chu Tử quốc, tại sao tám trăm tám mươi vị thuốc mỗi thứ đều cần ba cân, là vì không muốn tiết lộ huyền diệu của Tiên gia. Đan hoàn này của Tần Đại sư dùng dược vật tầm thường Tri Mẫu, Hoàng Bách, Đan Bì... chính là muốn che giấu vị tiên dược thể gian tuyệt không, trên trời mới có kia!

Vốn là Kinh Vương đã có tám chín phần tin tưởng, lần này tự mình nói ra, cảm thấy nói vừa đúng ám hợp cùng Tây Du ký, càng phát ra lòng tin mười phần, trần trọng thu cất 'tiên dược' mà Tần Lâm ỉn.

Đan hoàn Tần Đại sư chỉ có thể cường thân kiện thể, Cửu Chuyển Kim Đan của Uy Linh chân nhân cũng có thể thành tiên đạo lại chậm chạp không thể luyện thành, cộng thêm gần đây con trai Chu Do Phiên lại xảy ra chuyện, Kinh Vương không khỏi lo lắng trong lòng. Lúc này chợt nhớ lúc Tần Lâm cách không đoán vật đã nói qua mình biết Vọng Khí thuật, bèn không nhịn được hỏi:

- Tần Đại sư biết Vọng Khí thuật, kính xin xem một chút giùm tiểu vương, trừ long khí ra trên đầu có được mấy phần tiên khí? Nếu có, mức độ nồng đậm thế nào, rốt cuộc lúc nào mới có thể thành tiên?

Uy Linh Tiên nghe Kinh Vương hỏi Tần Lâm như vậy, vẻ mặt cũng có chút không được tự nhiên, chuyển phát trần từ tay trái sang cho tay phải, ho khan hai tiếng.

Tần Lâm cũng là cười thầm: lão tử chờ câu này của người thật lâu! Bèn nhìn Kinh Vương gật đầu một cái, giả bộ như đang tự tinh hội thần, ánh mắt không chớp một cái nhìn đỉnh đầu đối phương.

Chỉ trong thoáng chốc thành linh Tần Lâm kêu lên một tiếng lui về phía sau, làm rơi chén trà xuống đất, cặp mắt tròn tròn sắc mặt trắng bệch, mặt lộ vẻ kinh hãi, tựa hồ nhìn thấy tình cảnh gì đáng sợ. Thần thái hốt hoảng so sánh cùng thể ngoại cao nhân bất động thanh sắc trước đó, hoàn toàn tưởng như hai người.

Kinh Vương giật mình kinh hãi, vội vàng rời chỗ tự tay đỡ Tần Lâm dậy:

- Đại sư làm gì vậy, chẳng lẽ tiểu vương...

Tần Lâm bỏ dậy không nói một lời, sau khi vái chào thật dài lại không cáo từ, xanh mặt xoay người đi ra ngoài.

Càng là như vậy, Kinh Vương càng gấp đến độ mồ hôi đầy người, hai tay nắm Tần Lâm không buông:

- Phải chăng là tiểu vương gặp họa gì sao, Tần Đại sư cứ nói đừng ngại! Vì sao không nói một lời lại muốn rời bỏ tiểu vương mà đi? Đáng thương tiểu vương thành tâm tu đạo, cũng không có chỗ nào thất đức...

Uy Linh Tiên, Hoàng phi thấy Kinh Vương như vậy cũng ngồi không yên, không thể làm gì khác hơn là cùng tiến lên làm bộ giúp đỡ năn nỉ Tần Lâm.

Lúc này Tần Lâm mới thở dài một tiếng, chậm rãi nói:

- Vốn là thiên cơ bất khả lậu, nhưng Vương gia thân mang huyết mạch Hoàng gia Đại Minh, thể trấn Kinh Hồ, vũ dực Đại Minh, cũng không phải là họa phúc một thân một mình mà liên quan thiên hạ sinh linh, tại hạ cũng chỉ đành liều mạng hao tổn mười năm tu vi, vạch trần thiên cơ này.

Trong ngực Kinh Vương như có trống đánh, bị dọa sợ đến mặt không còn chút máu, vội vàng đem mời Tần Lâm ngồi trở lại, không ngừng bận rộn thỉnh giáo đầu đuôi gốc ngọn.

- Ngày hôm trước tại hạ xem khí trên đầu Vương gia, long khí màu vàng rực rỡ chói ngời, khí phú quý màu tím quanh quần lượn vòng, chính là phúc thọ song toàn, thêm hoa trên gấm...

Tần Lâm dứt lời chỉ lắc đầu thở dài nói:

- Mà bây giờ trên long khí hiện ra trận trận huyết quang, tức có chuyện hung hiểm khó lường, khí tím lại

- Người tới bất thiện, kẻ thiện không tới, không cần nhiều lời vô ích, chúng ta chính là tới đấu pháp, nếu thắng muốn lão cút ra khỏi Huyền Diệu quán, thua ra năm trăm lượng bạc tu sửa Tam Thanh đại điện cho lão!

Tựa hồ biết Tần Lâm mới là vai chính, Tuyền Cơ đạo trưởng cười híp mắt nhìn thẳng vào Tần Lâm. Lúc ánh mắt hai người gặp nhau, thỉnh thoảng vẻ hung tàn lộ lên trong mắt lão, sau đó lại che giấu rất nhanh.

Trong lòng Tần Lâm cũng đang cười lạnh, xúi giục Hà Nhị Lang dùng hài cốt phụ thân tới lương gạt y quán, giới thiệu Uy Linh Tiên vào Kinh Vương phủ, thậm chí Quách Mi Mi chết gần đây, tất cả những chuyện này liên quan không ít với lão đạo trưởng này, sau lưng rất nhiều chuyện đều loáng thoáng có bóng dáng của lão. Chẳng lẽ Tuyền Cơ đạo trưởng thật sự giống như bề ngoài, chẳng qua là một người xuất gia từ mi thiện mục sao?

Hai bên đều biết chuyện này không có cách nào thiện được, chỉ có mạnh ai nấy bằng vào công phu trên tay nói chuyện.

Tuyền Cơ đạo trưởng cũng không nói nhảm, bèn ra lệnh bày hương án, chuẩn bị lệnh tiễn, bảo kiếm, linh phù... để cho hai bên đại hiển thân thủ.

Mỗi ngày hương khách đến Huyền Diệu quán dâng hương nối liền không dứt, lập tức có người đem chuyện đấu pháp truyền ra ngoài, không bao lâu sau đã truyền khắp Kỳ Châu thành, dân chúng đến xem đấu pháp đông tấp nập.

Có người gạt gù đặc ý nói:

- Tuyền Cơ đạo trưởng cũng không có bản lĩnh gì lớn lắm, nhưng hai vị cao nhân kia không được, đã tu luyện Tam Muội Chân Hỏa tới cảnh giới cực cao, có thể khiến thần đuổi quỷ, hàng yêu phục ma. Cũng không nghe nói Tần trưởng quan luyện qua tiên thuật, làm sao có thể đấu pháp cùng hai vị Đại sư Không Thanh, Vân Hoa đây?

85. Chương 85: Tam Muội Chân Hỏa

Cũng có người quỷ quyết nói:

- Các người cũng không biết, vì sao mấy ngày trước đây Kinh Vương phủ phải mở trung môn nghênh đón Tần Đại sư. Có một vị nha đầu làm trong Kinh Vương phủ là con gái của một vị hàng xóm của biểu đệ đệ của đầu thứ tư của bà cô Ba ta, nàng nói vị Tần Đại sư này đã sớm luyện một thân Ngũ Lôi Thiên Tâm chính pháp, uy lực vô cùng. Không chỉ có thể cách không đoán vật, vọng khí xem số mệnh, còn có thể linh hồn xuất khiếu mộng chém ác quỷ, ngày xét dương, đêm đoán âm...

Một phần dân chúng coi trọng Tần Lâm, lại có hàng xóm láng giềng tin tưởng hai vị Đại sư Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử, hai bên đánh cuộc với nhau. Lại có một nhóm chuyên đánh cuộc nhân cơ hội bày đánh cuộc, hai bên đặt lớn đặt nhỏ.

Rốt cục Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử là người đang hoàng, vẫn nhớ tình cũ, trước khi bắt đầu đấu pháp cũng không được tự nhiên đi tới bên người Tần Lâm, thật lòng thật ý khuyên can:

- Tần công tử, bọn ta cảm tạ ân cứu mạng của người, lần này không nên đấu pháp là hơn... Sư phụ chúng ta truyền xuống đạo pháp lợi hại vô cùng, trước kia là tìm đồ chưa đủ, bây giờ chúng ta đã khác xa ngày trước, nếu như đấu thật người không phải là đối thủ nữa.

Tần Lâm cau mày lại:

- Tìm thứ gì không đủ?

Không Thanh Tử co cổ lại, Vân Hoa Tử nghiêng răng một cái, cả hai đều lộ vẻ kinh hoàng bối rối, oán trách lẫn nhau:

- Trời ơi vì sao lại lỗ miệng, không phải là sư phụ không cho chúng ta nói những chuyện này, chỉ nói cho người khác biết đây là tiên thuật sao?

- Tần công tử muốn hỏi, là người nói trước đi.

- Rõ ràng là người nói lỗ miệng.

Hai người cãi nhau một hồi, chợt Không Thanh Tử cười lên:

- Sư phụ không cho chúng ta nói, nói sư phụ sẽ đánh, không nói ắt Tần công tử sẽ không đánh, cho nên tình nguyện đắc tội Tần công tử thôi.

Hai tên đồ hơi này nói chuyện diên diên hùng hùng, Tần Lâm đã tính trước trong lòng, không thèm tra hỏi chuyện này từ miệng bọn họ nữa.

Hương án đã bày xong, Tuyền Cơ đạo trưởng vùng phát trần lên, miệng kêu lớn:

- Thành tâm kính đạo, chào dầu rửa tay!

Chỉ thấy bên cạnh hương án có một chảo dầu, bên dưới lửa cháy hừng hực, bên trong dầu sôi ào ào, toát ra hơi nóng khi ngút.

Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử không hề tỏ ra sợ hãi chút nào, giữa tiếng kinh hô của mọi người từ từ đi tới, cho tay vào rửa trong chảo dầu sôi.

Trời ơi! Tất cả dân chúng vây xem ngơ ngác nhìn nhau, cho dù là có kẻ đã từng xem cảnh tượng này cũng lấy làm kinh hãi: như vậy còn không nổ da thổi thịt hay sao?

Không ngờ rằng sau khi hai người bọn họ lấy tay ra vẫn nguyên vẹn như trước, không có chút vết đỏ nào cả.

- Nay, Tần ca huynh có được hay không?

Lục mập có hơi chột dạ, vội vàng hỏi Tần Lâm.

Tần Lâm cười mà không đáp, vẻ mặt hết sức nhẹ nhàng thoải mái.

Tuyền Cơ đạo trưởng lại vùng phát trần lên, kêu lớn:

- Thái Thượng Lão Tổ, linh phù giáng hạ!

Không Thanh Tử cầm lên một tờ giấy vàng múa may trên không, Vân Hoa Tử cầm bảo kiếm trong tay chỉ lên không, miệng niệm lẩm bẩm, chợt hét lớn một tiếng gõ vang lệnh bài. Không Thanh Tử liền bỏ giấy vàng vào trong chậu đầy nước trong, đến lúc lấy ra cả tờ giấy đều đã ướt đầm biến thành đen, mà ở giữa lại có một phần vẫn khô ráo, lập tức hiện ra nét bùa quỷ quái quanh co khúc khuỷu.

Giấy vàng rất dễ hút nước nhúng xuống nước không ướt, ngược lại hiện ra chữ viết, đây không phải là linh phù Thái Thượng Lão Quân giáng xuống sao?

Lập tức liền có rất nhiều kẻ hiểu sự lớn tiếng khen hay.

Tuyền Cơ đạo trưởng lộ vẻ đắc ý, nhìn quanh đám đông một vòng dò xét, lại hỏi:

- Có vị thí chủ nào gần đây gặp ác mộng không ngừng, nửa đêm thức giấc, nằm mơ thấy ác quỷ đè lên người hay không, hai vị Đại sư này sẽ bắt quỷ trừ yêu cho!

- Ta, ta!

Một lão đầu thần sắc ngái ngủ, nhìn qua giống như chưa tỉnh ngủ đứng dậy:

- Đạo trưởng, không dối gạt ngài, hơn nửa tháng qua ta ngủ không ngon giấc.

Tuyền Cơ đạo trưởng liền cho tiểu lão đầu một tờ giấy vàng, bảo lão dính vào trước ngực, sau đó quát to một tiếng như sét đánh:

- Khiến thần đuổi quỷ, yêu tà hiện hình!

Vân Hoa Tử dính linh phù lên bảo kiếm, dưới chân không ngừng, đi nhanh vòng quanh lão đầu. Không Thanh Tử bưng bát sứ trên hương án lên, hớp một hớp nước, tay bấm kiếm quyết chỉ vào ngực lão đầu một cái, sau đó phun nước trong miệng ra thật mạnh.

Lại thấy trên giấy vàng trước ngực tiểu lão đầu lập tức hiện ra hình dáng tiểu quỷ đỏ sẫm, tiểu quỷ kia giương nanh múa vuốt thoát nhìn hết sức phách lối, màu sắc tươi như máu, như là máu người ngừng kết mà thành, tuy là ban ngày ban mặt, đột nhiên hiện hình như vậy cũng cực kỳ quỷ dị đáng sợ.

Dân chúng đồng loạt hít sâu một hơi khí lạnh, mọi người từng nghe nói qua ma quỷ, nhưng ai có thể nhìn thấy giữa ban ngày, hai vị Đại sư quả nhiên không phải là tầm thường.

Lão đầu kia vẫn không biết xảy ra chuyện gì, cười ngây ngô nhìn dân chúng bên ngoài, cho đến khi tất cả mọi người nhắc nhở lão nhìn trước ngực, lão mới phát hiện huyết quỷ trên giấy vàng.

Chỉ nghe một tiếng kêu trời, tiểu lão đầu lập tức ngồi phịch xuống đất, run run cầu xin:

- Thì ra, thì ra lại có loại ác quỷ này gây hại, đạo trưởng, Đại sư, cầu xin các vị cứu tiểu lão nhi một mạng!

Tuyền Cơ đạo trưởng rất có phong phạm cao nhân, mỉm cười đỡ lão đầu lên, giơ giấy vàng hiện quỷ trong tay, sau đó múa may phát trần, miệng kêu to:

- Tam Muội Chân Hỏa, luyện yêu phục ma!

Lần này Không Thanh Tử cùng Vân Hoa Tử không có sáng khoái như vậy nữa, hai người đùn đẩy nhau:

- Sư huynh làm đi!

- Sư đệ, mời, mời!

Người bên cạnh không biết hai vị Đại sư này thế nào, Tần Lâm cũng hơi kinh ngạc, tâm niệm xoay chuyển liền đoán được nguyên nhân, nhất thời lại vừa bực mình vừa buồn cười.

Mặc dù ngoài mặt Tuyền Cơ Tử hết sức tôn kính hai vị Đại sư, thực tế lại hoàn toàn ngược lại, lão xoay người hung hăng trợn mắt, Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử không dám đùn đẩy nhau nữa.

Không Thanh Tử vẫn dùng bảo kiếm múa giữa không trung, dường như hao hết sức lực đấu với vật yêu tà vô hình, mệt mỏi đầu đầy mồ hôi, cuối cùng vào một kiếm đâm lấy giấy vàng của lão đầu giơ lên.

Vân Hoa Tử cầm lên tịnh bình từ trên hương án, hóp một hóp nước phun về phía giấy vàng bị đâm trên bảo kiếm.

Lần này dị tượng xảy ra, trong miệng y lại phun ra hừng hực lửa cháy!

- Tam Muội Chân Hỏa!

Dân chúng nhất tề lớn tiếng kêu lên.

Mọi người y quán thấy vậy càng toát mồ hôi lạnh toàn thân thay cho Tần Lâm, đối phương đã luyện ra Tam Muội Chân Hỏa, Tần Lâm làm sao đấu hơn được?

Giữa lửa cháy bùng bùng, giấy vàng còn chưa cháy hết, tiểu quỷ máu chảy đầm đìa bên trong ngọn lửa càng lộ vẻ dữ tợn, dường như muốn bay ra khỏi giấy, moi tìm người, ăn gan người.

Vân Hoa Tử phát áo mà gọi:

- Yêu tà như vậy đã có năm trăm năm tu vi, chỉ dùng Tam Muội Chân Hỏa khó có thể luyện hóa, sư huynh mau mau lấy nước bùa thiên sư ra, chúng ta phối hợp thủy hỏa tương tế!

Không Thanh Tử gạt đầu một cái, thật nhanh cầm bình đồng từ trên hương án lên, ngâm nước phun ra về phía huyết quỷ, hơi nước Tam Muội Chân Hỏa cùng Vân Hoa Tử phun ra giao nhau trên không trung.

- Tiêu mất, tiêu mất!

Có kẻ tinh mắt phát hiện màu sắc huyết quỷ trên giấy vàng dần dần mờ đi, tựa hồ giấy dựa không cam lòng thất bại, nhưng bị Tam Muội Chân Hỏa cùng nước bùa thiên sư giáp công, rốt cục hồn phi phách tán.

Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử mệt mỏi không ít, vội vàng lau mồ hôi trên trán, nhưng cũng không có đắc ý bao nhiêu, ngược lại hơi lo lắng nhìn Tần Lâm.

Coi như hai người các người có lương tâm... Tần Lâm cười cười, vai vác Thất Tinh Kiếm, tay cầm đèn lưu ly đi lên đài, lạnh giọng nói:

- Tam Muội Chân Hỏa, chút tài mọn mà thôi!

Tuyền Cơ đạo trưởng phát giác ánh mắt Tần Lâm rơi vào tịnh bình bèn nghiêng người che đi, trong đôi mắt híp chợt lóe hàn quang:

- Chớ có lợi hại chỉ bằng miệng lưỡi, hai vị Đại sư Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử đạo thuật thông huyền, Uy Linh chân nhân đã tu đắc kim đan Đại Đạo, chỉ riêng Tam Muội Chân Hỏa này làm sao người có thể luyện ra?

Tần Lâm cười ha hả, thành linh lách người đi vòng qua, cầm tịnh bình lên:

- Tam Muội Chân Hỏa có gì là khó? Xem ta!

Tần Lâm cũng ngửa cổ một cái hớp một hớp nước trong bình, quả nhiên không ngoài dự liệu, là rượu mạnh mà không phải là nước trong, hơn nữa ngoài mùi rượu ra còn có mùi gì khác kỳ quái.

Hắn cũng bắt chước Vân Hoa Tử phun ra như vậy, cũng thật kỳ quái, không trung lửa cháy bùng bùng. Tần Lâm đầu đội Tiêu Dao cân, thân mặc áo dài màu nguyệt bạch, lưng buộc dây tơ, chân đi ma hài, lưng đeo Thất Tinh Kiếm, tay cầm đèn lưu ly đồng xanh, miệng phun ra ngọn lửa xanh lam, chỉ xét về phong thái đã thừa sức giẫm bẹp Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử dưới chân.

- Thật là đẹp trai!

Giáp Ất Bính Đinh cùng nhau vỗ tay kêu to, nhất thời kích động không khí toàn trường, tất cả dân chúng đều lên tiếng khen hay, tiếng hoan hô như sấm động, khiến cho uy phong của Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử lập tức giảm xuống.

Tần Lâm phun Tam Muội Chân Hỏa xong vội vàng lấy nước trong súc miệng, sau đó như cười như không nhìn sư huynh đệ Không Thanh Tử, bởi vì hắn đã sớm khám phá chút kỹ xảo nhỏ nhỏ của bọn họ.

Cái gọi là rửa tay trong chảo dầu sôi bất quá là trước đó đã cho phèn chua vào, có thêm chút nhiệt bèn sinh ra phản ứng hóa học, bột sôi lên trong chảo, thoát nhìn giống như dầu sôi bùng bùng, thật ra thì không nóng chút nào cả.

Linh phù lộ chữ, cũng là dùng phèn chua viết chữ trước lên giấy vàng, sau khi nhúng xuống nước, nơi nào không có viết chữ sẽ bị thấm ướt rất nhanh, nơi viết chữ không dễ dàng thấm nước, cho nên mới hiện ra chữ viết.

Yêu tà hiện hình, là trước dùng nước nghệ vẽ hình tiểu quỷ trên giấy, sau đó ngâm nước kiềm phun lên lập tức biến thành đỏ như màu máu, giống như tiểu quỷ.

Giấy vàng bị ướt trong lửa nhất thời không thể cháy ngay là chuyện tầm thường, mà cuối cùng Không Thanh Tử phun lại là nước phèn. Bởi vì nước kiềm, nước nghệ nhuộm thành hình tiểu quỷ màu đỏ máu, vừa gặp phải nước phèn lập tức bạc màu, giống như tiểu quỷ đã bị luyện hóa, hồn phi phách tán.

Về phần phun ra Tam Muội Chân Hỏa, chính là lấy bột phosphor pha vào trong rượu mạnh, chỉ cần phospho gặp nhiệt trên bốn mươi độ sẽ tự cháy, sau đó phun ra từ trong miệng với tốc độ a sát kịch liệt với không khí, nhìn giống như Tam Muội Chân Hỏa. Hơn nữa nhiệt độ cũng không cao, không đến nỗi làm cho bản thân bị phỏng.

Có điều chất phosphor là nhà hóa học Âu Châu tinh luyện ra được vào nửa cuối thế kỷ Mười Bảy, hiện tại là năm đầu Vạn Lịch, làm sao Uy Linh Tiên có được?

Tần Lâm cũng làm chuyện giống như vậy ở y quán, đương nhiên rất rõ ràng, cát, than củi, đá vôi trộn với nước tiểu, dùng nhiệt chưng lên là có thể lấy được phosphor. Hắn đoán trong lúc Uy Linh Tiên dùng nước tiểu luyện thu thạch vô tình luyện ra phosphor, cũng cùng đạo lý với phương sĩ cổ đại muốn luyện đan được trường sinh bất lão, kết quả vô tình phát hiện ra hỏa dược.

Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử ngăn cản nhiều lần cũng đã chứng thực phán đoán này của Tần Lâm. Sở dĩ bọn họ không bằng lòng ngậm hỗn hợp này vào miệng, có lẽ là biết được luyện ra từ nước tiểu, trong lòng khó có thể chấp nhận.

Nghĩ đến Uy Linh Tiên là người phát hiện một loại nguyên tố, lại dùng nó giả thần giả quỷ, Tần Lâm lại vừa bức mình vừa buồn cười, bất quá Tam Muội Chân Hỏa lão chơi như vậy, không xảy ra vấn đề sao? Phosphor...

- Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử...

Tần Lâm đe dọa nhìn hai người bọn họ đang tỏ vẻ do dự:

- Các người chơi Tam Muội Chân Hỏa từ lúc nào? Không cảm thấy ngực đau, có lúc hô hấp có hơi khó chịu hay sao?

Không Thanh Tử sợ hết hồn, Vân Hoa Tử cũng lộ vẻ nghi ngờ:

- Làm sao người biết?

Vốn phosphor có kịch độc, thật may là nó rất khó tan trong nước, mức độ tan trong rượu còn cũng không lớn lắm, lại là ngậm vào trong miệng lập tức phun ra ngoài, cho nên mới không bị độc phát. Mà số lượng rất ít còn lại trong miệng đã đủ để tạo thành tổn thương với thân thể con người, hai người này ngu dần chơi Tam Muội Chân Hỏa nhiều lần, ắt khó tránh khỏi bị hại.

May là bọn họ biết phosphor luyện được từ nước tiểu, không chịu ngậm nhiều, bằng không hai tên gốc này ngày ngày phun chơi, e rằng đã sớm độc phát bỏ mình.

Tần Lâm thấp giọng cười nói:

- Phải chăng là sư phụ các người luyện từ nước tiểu ra một thứ óng ánh phát quang, sau đó nghiền nát thành bột pha vào trong rượu, phun ra ngoài chính là Tam Muội Chân Hỏa? Vật này có độc, các người đã trúng độc rồi!

Nghe Tần Lâm nói rõ ràng đầu ra đó, hai tên gốc Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử bị dọa sợ đến nổi sắc mặt thoát xanh thoát trắng, không ngừng năn nỉ Tần Lâm cứu mạng.

Tần Lâm liền chỉ điểm hai người bọn họ:

Kinh Vương Chu Thường Quán hạ lệnh muốn phục tra vụ án thị nữ Mi Mi bởi vì gian dâm hoài thai, nhảy xuống nước tự vận, Lễ bộ Lang Trung Tông Nhân phủ Kinh Lịch Mao Đạc Mao Đại nhân là người thứ nhất không vui, nhờ tiểu hoạn quan dẫn tới Ngân An điện, chân thành khuyên giải:

- Đúng lý ra đây là chuyện nhà của thiên tuế gia, ty quan vốn không nên lăm miệng, nhưng Phu tử thường nói hình luật chẳng thể phạm đến những kẻ bề trên, lễ không xuống đến dân chúng. Giáng Đại vương tử làm dân thường đã đủ để răn ngừa hậu bối, tựa hồ không cần đuổi đến tận cùng không buông, dù sao chuyện này truyền dương ra ngoài, chắc chắn sẽ bất tiện cho thể diện của Thiên gia...

Vào năm Hồng Vũ, công khanh trở xuống thấy thân vương đều phải ‘Phục xuống bái yết, không dám quên lễ’, đến năm Vạn Lịch ngang lưng quan văn đều được buộc cứng, trước mặt Hoàng thượng thường là được miễn lễ, gặp Vương gia lại càng không cần quá câu nệ. Nhưng Kinh Vương lấy thân phận cận chi thân vương nhận chức hàm Tông Nhân phủ Hữu Tông Nhân, cho nên Mao Đạc mở miệng ra là tự xưng ty quan, giữ đúng lễ thuộc hạ.

Trong lòng Mao Đại nhân là quan văn Đại Minh xuất thân Nho môn, so với phe Hoàng phi hết sức cay nghiệt khắc bạc, y vẫn nghiêng về phía Chu Do Phiền phù hợp tông pháp chế hơn. Hơn nữa vị Đại vương tử kia còn văn thái phong lưu, bác học đa tài, thường họa xướng với người trong Nho lâm.

Đáng tiếc Kinh Vương một lòng phế trưởng lập ấu, muốn gài tội danh cho Chu Do Phiền, Mao Đạc vô kế khả thi, cũng chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh.

Nhưng đã chuẩn bị thượng tấu phế Chu Do Phiền làm dân thường, Kinh Vương còn tiếp tục tra cứu, Mao Đạc có chút không vui cho nên mới lên tiếng khuyên nhủ.

87. Chương 87: Bó Cục Của Từng Người

Đã biết đại khái, Mao Đạc khinh thường nhìn Uy Linh Tiên, lại nói:

- Thiên tuế gia, tả đạo phương thuật là không tin được, Tử không nói quái lực loạn thần (Khổng Tử không nói những chuyện ma quái, bạo lực, phản loạn, thần thánh)...

Thử hỏi Kinh Vương Chu Thường Quán tín nhiệm nhất chính là người nào? Không phải là Hoàng phi, không phải là con ruột Chu Do Phiền, mà là hai vị ‘cao nhân đắc đạo’ Uy Linh Tiên cùng Tần Lâm. Lúc trước đã đoán định hướng Đông Bắc có khí hung lệ ập tới, bảo y không đi tra rõ đó là tuyệt không thể nào, Mao Đạc đắc tội hai vị Đại sư càng làm cho trong lòng y không thích.

Kinh Vương vỗ mạnh bàn một cái, khiến cho Mao Đạc không thể hạ đài, sau đó đối với Tần Lâm hoàn toàn bất đồng, lão Vương gia lộ vẻ vui mừng, một mực cung kính nói:

- Tần Đại sư, xin hãy nói qua với Mao Đại nhân, loại người phạm tục như y ngu ngốc không chịu nổi, xin phiền Đại sư tự mình xuất thủ, điểm hóa cho y một phen.

Tần Lâm xem sắc mặt đoán ý, biết Mao Đạc hơn phân nửa hiểu sai ý, cho là bọn họ muốn thêm tiến một bước bức hại Chu Do Phiền, cho nên khuyên giải:

- Mao Đại nhân hiểu lầm rồi, tại hạ cùng với Đại vương tử chính là tri giao hảo hữu...

Hắn không biết hai mươi năm trước Gia Tĩnh Hoàng đế gia hàm Lễ bộ Thượng Thư cho hai vị đạo sĩ Thiệu Nguyên Tiết, Đào Trọng Văn, sau đó các đời quan văn đảm nhiệm Lễ bộ đều lấy đó cho là nhục. Lúc này công việc thực tế Tông Nhân phủ do Lễ bộ chủ trì, Mao Đạc cũng gia hàm Lễ bộ Lang Trung, tự nhiên ghét lây.

Y cho Tần Lâm là người cùng đường với Uy Linh Tiên, đương nhiên không có thiện cảm gì với hắn:

- Người đã là bằng hữu của Đại vương tử, làm như vậy chẳng phải là bán bạn cầu vinh? Thân là mệnh quan triều đình lại lấy tả đạo phương thuật đầu độc Phiền Vương, bản quan thân là Lễ bộ Lang Trung, sau khi hỏi kinh sẽ thượng tấu triều đình, vạch tội người dùng yêu ngôn hoặc chúng!

Tần Lâm cười khở gãi đầu một cái, tính tình Mao Đạc này quả thật là ngang bướng.

Bất quá hẳn còn chưa lên tiếng cãi lại, Kinh Vương đã nổi giận xung thiên, nhìn chăm chăm Mao Đạc nói:

- Không biết điều, người dám vạch tội Tần Đại sư, bản vương vạch tội người trước!

Quan văn chú trọng khí tiết, nhưng cũng phải thủ lễ trên dưới, Mao Đạc không tiện cãi lại cùng thượng ty Hữu Tông Nhân, bèn quay đầu hỏi Hoắc Trọng Lâu:

- Hoắc Đường Đầu, Đông Xưởng các người kinh nghiệm tra án phong phú, theo người giống như loại án này còn có cần thiết tra nữa sao? Thi thể đã hạ táng nhiều ngày, sợ rằng đã sớm thối rữa, quật ra thì có ích lợi gì?

Mao Đạc là một quan văn thanh lưu, nửa phần bản lãnh phá án cũng không có, cho nên Ty Lễ Giám mới tấu phái Đông Xưởng Đường Đầu đi theo y, cho làm trợ thủ tra án.

Rất nhiều chuyện Mao Đạc còn phải trông cậy vào Hoắc Trọng Lâu, hơn nữa y nghĩ đến Đông Xưởng có chức quyền giám sát Cẩm Y Vệ. Trong hệ thống Xưởng Vệ, Đông Xưởng còn ở trên Cẩm Y Vệ, vì vậy muốn mượn Đông Xưởng Hoắc Trọng Lâu Hoắc Đường Đầu để đề Tàn Lâm Tàn Tổng Kỳ Cẩm Y Vệ một cái.

Tàn Lâm nghe vậy, như cười như không nhìn Hoắc Trọng Lâu, vốn từ khi vào Ngân An điện y đã nép sang bên, sắc mặt rất là lúng túng.

Hoắc Đường Đầu vừa vào Ngân An điện thấy Tàn Lâm đã muốn lập tức xoay người chạy trốn, vạn bất đắc dĩ ở lại cũng vô cùng sợ hãi trong lòng, chỉ sợ Tàn Lâm kêu loạn y là đồ đệ trước mặt mọi người, đó mới thật là một đời anh danh trôi theo dòng nước chảy.

Lúc này bị Mao Đạc đẩy ra, vốn trong lòng y muốn làm khó Tàn Lâm, nhưng nhìn thấy vẻ mặt bại hoại của hắn, biết da mặt dày như vậy có thể làm ra bất cứ chuyện gì, chỉ có thể cúi đầu nói:

- Mao Đại nhân, Tần Tổng Kỳ nói có lý, chúng ta không có khai quan tra nghiệm, vụ án này cũng quả thật có chút hồ đồ. Nếu Vương gia một thân thiên thừa chi tôn* cũng không ngại vất vả, thuộc hạ thấy đi xem một chuyến cũng không có gì. Đúng không, Tần Tổng Kỳ?

(*Thừa là binh xa do bốn ngựa kéo, thời xưa tôn thiên tử là vạn thừa, chư hầu là thiên thừa).

Tàn Lâm biết Hoắc Trọng Lâu lo lắng cái gì, liền gật đầu một cái:

- Chính là đạo lý này, Hoắc Đường Đầu quả nhiên là lão thủ phá án.

Nghe thấy Tàn Lâm kêu lên ba chữ Hoắc Đường Đầu, Hoắc Trọng Lâu lập tức nhẹ nhõm trong lòng, âm thầm cảm thấy may mắn rất cực tên này không bêu xấu mình ngay tại trường, bằng không trở về kinh sư không có mặt mũi nào nhìn người khác.

Mao Đạc nhìn nhìn Hoắc Trọng Lâu giống như chưa hề quen biết. Tên Đường Đầu Đông Xưởng này nổi danh tự cao tự đại, nhưng nghe giọng điệu dường như y hết sức sùng bái Tàn Lâm, thậm chí có điều úy kỵ, làm sao có thể như vậy được?

Mắt của nhân vật Đông Xưởng toàn là mọc trên trán, trở nên dễ nói chuyện như vậy từ lúc nào? Mao Đạc nhìn Hoắc Trọng Lâu, lại cẩn thận quan sát Tàn Lâm, không thể làm gì lắc đầu một cái, không hiểu đầu của tai nheo ra sao cả.

Ngay cả trợ thủ Đông Xưởng phái ra cũng đồng ý, tự nhiên Mao Đạc không còn lời gì có thể nói, không thể làm gì khác hơn là đồng ý phục tra án này.

Kinh Vương lập tức hạ lệnh bãi giá xuất cung, tự mình đi Hồng gia trang khám nghiệm.

Hoàng phi cười lạnh liên tục, lúc này cách đã nhiều ngày, khí trời nóng bức, thi thể cũng đã thối rữa, huống chi cũng không lưu lại dấu vết gì. Bất quá sợ Tàn Lâm giở trò gì trên đường, sau khi Kinh Vương hạ lệnh, nàng cố ý nhắc nhở Nghi Vệ Ty điểm đủ Hiệu Ủy hộ giá, Hoàng Liên Tổ đã bổ nhiệm làm Nghi Vệ Phó sẽ có thể theo giá mà đi, dọc theo đường đi tùy cơ ứng biến.

Tàn Lâm nghe vậy nụ cười càng trở nên rạng rỡ: đang muốn họ Hoàng đi theo, lão tử mới thi triển thủ đoạn xử lý y. Không nghĩ tới chính nàng nói ra, cũng tiết kiệm cho ta một phen miệng lưỡi!

Sau nửa canh giờ, trung môn Nghi Vệ Ty, Thừa Phụng Ty, Kinh Vương phủ mở rộng ra, đoàn người rầm rộ rộ bãi giá xuất cung, đi thẳng tới bến thuyền dành cho quan thuyền.

Cùng lúc đó, cũng có một bóng người màu xám chạy nhanh trong hẻm nhỏ bên ngoài Kinh Vương phủ, chạy về phía Huyền Diệu quán.

Trên Thái Ất các Huyền Diệu quán, mấy vị đạo sĩ thanh niên đeo kiếm thủ ở bên ngoài, nếu như có hương khách lữ thường đi đến nơi này sẽ bị bọn họ ngăn lại, giọng nói uyển chuyển mà không cho cự tuyệt:

- Nơi này là địa phương quán chủ thanh tu, từ trước tới nay không hề mở ra cho bên ngoài. Hành lang bên trái dẫn ra ngoài có tượng vàng cực lớn của Tam Thanh gia gia, vườn hoa phía sau trăm hoa đua nở, mời thí chủ dời giá sang bên kia đi.

Thái Ất các được đề phòng nghiêm ngặt như vậy, nhưng thực tế Tuyền Cơ đạo trưởng cũng không có thanh tu giống như đệ tử nói, mà là bồi tiếp một vị khách nhân uống trà.

Cửa sổ không lớn, ánh mặt trời chiếu nghiêng vào lại làm cho phần không gian còn lại càng thêm tăm tối. Phần lớn thân thể người đối diện Tuyền Cơ Tử ẩn vào trong bóng tối, chỉ có tay nâng chén trà vừa khéo bị ánh mặt trời chiếu đến, đốt ngón tay nổi lên, gân xanh vòng lên, bắp thịt cùng gân cốt vạm vỡ trông dữ tợn đáng sợ, giống như tay của ác quỷ đến từ địa ngục.

Chương 87: Bố cục của từng người (Hạ)

Tuyền Cơ đạo trưởng kính sợ nhìn đôi tay này một chút, vội vàng dời ánh mắt đi nơi khác, tựa hồ sợ chọc giận tới chủ nhân của nó.

- Thật ra thì ngày hôm qua chúng ta có thể lặng lẽ giết hắn...

Tuyền Cơ đạo trưởng không cam lòng nói:

- Tòa Huyền Diệu quán này đã tổ chức không ít năm, là cơ nghiệp Thánh giáo ở Kỳ Châu, nếu bỏ đi một cách dễ dàng như vậy, e rằng...

Ngày hôm qua đấu pháp thất bại, theo như ước định Tuyền Cơ đạo trưởng phải giao ra Huyền Diệu quán. Vốn lão định âm thầm hạ thủ sát hại Tần Lâm lại bị Ngự trưởng lão ngăn cản, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng từ từ dọn dẹp, mười ngày sau sẽ nhường lại tòa đạo quán này.

Mấy chục năm cơ nghiệp vì vậy chấp tay dâng cho người ta, Tuyền Cơ đạo trưởng không khỏi tiếc nuối.

- Vô Sinh Lão Mẫu ở trên cao, chúng ta vì nghiệp lớn Thánh giáo, chỉ là một tòa Huyền Diệu quán đã đáng là gì, cho dù là hàng ngàn hàng vạn đầu người cũng không tiếc. Kỳ Huyền, tầm nhìn của lão không khỏi hơi nhỏ hẹp...

Thanh âm khô khốc khó nghe của Ngự trưởng lão Ngự Thiên Nhai vang vọng bên trong các, Tuyền Cơ đạo trưởng không khỏi rung mình, âm thầm giới bị.

Bất quá rất nhanh Ngự Thiên Nhai đã đổi giọng, thanh âm trở nên băng lãnh thấu xương:

- Tiểu tử này dám phá hỏng chuyện của lão phu, dám ngăn cản lão phu ám sát Đặng Tử Long, lão còn cho hắn sống được đến mười hôm sau sao?

Tuyền Cơ đạo trưởng nghe vậy vui mừng, sau đó thần sắc lại trở nên buồn buồn không vui:

- Nói như vậy, cục diện Thánh giáo ở Tương Tây...

Ngự Thiên Nhai từ từ gật đầu một cái.

Đại quân Đặng Tử Long từ thủy đạo Trường Giang vào Động Đình hồ, dọc theo Nguyên Thủy vào Thần Châu, Đặng Tử Long đại triển thần uy, dẫn quân đi gấp rút cả ngày lẫn đêm. Chiết binh được Thích Kế Quang huấn luyện qua vô cùng lợi hại, trường thương đại kích, thương pháo bày ra không thiếu thứ gì, lại sử xuất Uyên Ương trận do Thích Thiếu Bảo truyền xuống, chiến tất thắng, công tất khắc.

Kim Đạo Lữ cùng Miêu Dao ba mươi sáu động chủ khó có thể ngăn cản, lập tức giải vây cho Thần Châu, binh thế quân Minh Tương Tây phục chấn. Vốn là các Thổ Ty Vĩnh Thuận Tuyên Uy Ty cùng Cửu Khê Man do dự không chừng vội vàng tuyên thệ thần phục triều đình. Kim Đạo Lữ bại lui về phía Ma Dương, Đặng Tử Long thừa thế đuổi giết, Bạch Liên giáo Tương Tây bị diệt chẳng qua là vấn đề thời gian.

Tuyền Cơ đạo trưởng cùng Ngụy Thiên Nhai ngồi đối diện không nói, đã hận Tần Lâm đến tận xương tủy, tính toán làm thế nào bắt hãm, rút gân lột da, đốt xương rải tro mới có thể giải được mối hận trong lòng.

Lúc này ngoài cửa truyền tới ba tiếng gõ, Tuyền Cơ đạo trưởng đi tới cửa sổ nhìn xuống, nhìn thấy một bóng người màu xám.

Lão đi xuống gác, chỉ chốc lát sau trở lại, vẻ mặt có chút nóng nảy:

- Ngụy trưởng lão, Kinh Vương di giá đi Hồng gia trang rồi! Tỷ đệ Hoàng phi cùng họ Tần đều đi theo, ứng trả Đông Xưởng họ Hoắc cũng cùng đi, xem bộ dáng là muốn phục tra vụ án Quách Mi Mi.

Ngụy Thiên Nhai trước sợ run một hồi, tiếp theo cười khàn khạch quái dị:

- Lão phu cho rằng họ Tần kia có bản lĩnh gì ghê gớm lắm, thì ra bất quá chỉ như vậy. Ha ha ha, lão phu tự tay đẩy nha đầu kia chết chìm dưới nước, thì thể đã sớm thối rửa, cho dù là khai quan có thể tra được cái gì?

Tuyền Cơ đạo trưởng nghe vậy cũng nở nụ cười bồi, tiểu thị nữ kia quả thật là chết chìm, chính là Ngụy trưởng lão đích thân hạ thủ, thì thể cũng không có những vết thương khác, cho hãn khai quan cũng không tra ra được vấn đề gì.

Ngụy trưởng lão lại cười lên, giọng âm trầm nanh ác phảng phất tới từ địa ngục:

- Người này cam tâm làm ứng khuyến triều đình, nhiều lần đối địch cùng Thánh giáo ta, đợi chuyện của Kinh Vương phủ xong xuôi, lão phu sẽ tìm cơ hội đích thân xuất thủ, tốt xấu gì cũng phải lấy mạng hãn!

Kinh Vương phủ vốn có mấy chiếc quan thuyền rất lớn, lão Vương gia Chu Thường Quán vì tra rõ chân tướng vụ án cho nên tự thân xuất mã, mọi người đi thuyền nhắm Hồng gia trang xuất phát.

Tỷ đệ Hoàng phi không hề tỏ ra sợ hãi, căn bản cũng không lo lắng khai quan nghiêm thi có thể tra ra cái gì, Hoàng Liên Tổ ừa thấy Tần Lâm, cừu nhân gặp mặt lập tức đỏ mắt.

Lúc này Hoàng Liên Tổ đã là tông nữ phẩm Nghi Vệ Phó Nghi Vệ Ty vương phủ, ô sa trên đầu thếp vàng, nạm san hô, thân khoác áo choàng đại hồng mới tinh thêu hình sao Ngưu, sao Đẩu màu vàng, lưng đeo thắt lưng ngân hoa rựa rõ chói mắt, cũng không cần biết có phạm quy chế hay không, ăn mặc giống như công trống xoe đuôi.

Nhìn chằm chằm Tần Lâm mới vừa tăng hàm tông lục phẩm Thí Bá Hộ, cảm giác ưu việt của Hoàng Liên Tổ bùng lên rất mạnh. Chỉ tiếc bốn vị nữ binh trẻ tuổi xinh đẹp bên người Tần Lâm chỉ vây quanh tíu tít hãn nói chuyện, cũng không thèm nhìn tới bên này một cái, trong lòng Hoàng Đại nhân cảm thấy hết sức khó chịu.

Hoàng Liên Tổ suy nghĩ một chút, đi tới chào hỏi, âm dương quái khí nói:

- Tần huynh đệ vẫn còn làm Tổng Kỳ sao? Thượng ty mới của người Loan Tuấn Kiệt là môn sinh lão Thái Sơn ta Vu Thiên Hộ, lúc nào ước hẹn gặp mặt, ta sẽ bảo y dìu dắt người!

Lúc tên này nói chuyện, ánh mắt nhìn thẳng vào người bốn vị nữ binh, đặc biệt là bộ ngực cao vút của nữ binh Giáp cùng gò má ngầy thơ của tiểu Đình, khiến cho y nhìn thấy phải chảy nước miếng.

Lục mập lập tức đứng dậy nói:

- Tần ca mới vừa thăng Thí Bá Hộ, bằng vào bản lĩnh của mình mà thăng quan, ai cần người dìu dắt, hừ!

Hoàng Liên Tổ cười ha hả thật to, lấy ánh mắt nhìn từ trên xuống nhìn mọi người, nói văng cả nước bọt li ti vào mặt Lục Viễn Chí:

- Mới Thí Bá Hộ thôi sao? Thì ra hần chỉ là một chức quan võ nhỏ tòng lục phẩm... Tầm mắt tên mập người quả thật là hạn hẹp, một người như vậy cũng đi theo vuốt đuôi nịnh nọt. Hừ hừ, chỉ bằng đi theo nịnh nọt Hoàng gia ta, nói không chừng ta cao húng sẽ thắng người từ Hiệu Úy thành Tiểu Kỳ!

Lục Viễn Chí siết chặt nắm tay to tướng, giận dữ vô cùng.

Tần Lâm nhìn y lắc đầu một cái, lại ngăn lại nữ binh Giáp muốn động thủ đánh nhau, khước miệng nhếch một nụ cười vui vẻ:

- Hoàng Đại nhân có lòng tốt muốn dìu dắt chúng ta, vì sao phải từ chối? Hoàng Đại nhân, nếu như ‘còn có cơ hội’, ta cũng không ngại mời ngài cùng Loan Đại nhân uống một chén.

Hoàng Liên Tổ không nghe thấy trong lời nói Tần Lâm cất giấu thâm ý, tự cho là chiếm thượng phong, phách lối cười to đi ra ngoài, trước khi đi còn không nhin được liếc nhìn bộ ngực căng tròn của nữ binh Giáp một cái.

Nữ binh Giáp giận đến ngực sắp nổ tung, trách Tần Lâm không ỉnh phát tác, lẩm bẩm nói:

- Hừ, chỉ là một tên tòng ngũ phẩm đã lên mặt như vậy, y đã là cái thá gì! Nhớ lại lúc ở Nam Kinh, cho dù là Đô Chỉ Huy Sứ chính nhị phẩm, chỉ cần Đại tiểu thư ra lệnh một tiếng, chúng ta lập tức đánh không lầm...

Tần Lâm chỉ cười không đáp lời, nhìn quanh một vòng thấy Hoắc Trọng Lâu đang đứng hóng gió trên boong thuyền, bèn lặng lẽ không tiếng động đi ra đó.

88. Chương 88: Thế Công Tâm Lý

Tuy rằng mới nhìn thấy Hoàng Liên Tổ chiếm thượng phong trước Tần Lâm, Hoắc Trọng Lâu cũng không lấy làm cao húng, ngược lại trong lòng có chút tức tối chưa xốt: ngay cả tên con nhà giàu phế vật như vậy cũng có thể cho họ Tần nếm mùi đau khổ, lão tử lại bị thua thiệt trên tay hần, không khỏi cũng quá xui xẻo.

Cho nên lúc Tần Lâm tới gần, y nghiêng đầu nhìn lên trên bờ, chỉ hừ mũi một tiếng coi như chào hỏi.

Tần Lâm vẫy vẫy tay, Hoắc Trọng Lâu vốn không muốn nghe lệnh hần, nhưng lại không nhin được lòng hiếu kỳ bèn nghiêng người sang bên, đưa tai ra lắng nghe.

Tần Lâm nói thật thấp mấy câu, lại nhét thứ gì vào tay Hoắc Trọng Lâu, chợt Đông Xưởng Hoắc Đường Đầu cười híp mắt, gật đầu lia lịa.

Tay chèo quan thuyền vương phủ đông đảo, thuyền đi như bay, chỉ một canh giờ đã đi qua ba mươi dặm đường thủy, đến bến thuyền nhỏ bên ngoài Hồng gia trang. Đám thuyền phụ lập tức lấy ra một số mảnh ván, khúc gỗ, mỗi chiếc thuyền đều ráp mấy mảnh ván cầu, để cho quý quan môn thuận tiện xuống thuyền.

Trên chiếc quan thuyền lớn nhất, Kinh Vương cùng Hoàng phi theo như lễ chế đi trước nhất, chuẩn bị theo tám ván cầu lớn nhất được trải thảm lông xuống thuyền.

Hoàng Liên Tổ cũng xông tới, chuẩn bị đi theo sau lưng tỷ tỷ cùng xuống.

Không ngờ rằng hai người Tần Lâm cùng Uy Linh Tiên trước sau đi tới, Kinh Vương vừa thấy lập tức bỏ lại Hoàng phi bất kể, kéo hai vị này một tả một hữu, muốn chấp lễ đệ tử để cho hai người bọn họ xuống thuyền trước.

Hoàng Liên Tổ giận nhưng không làm gì được, không thể làm gì khác hơn là đi trở về bên cạnh một tám ván cầu khác, đồng hành cùng chúng quan võ Nghi Vệ Ty. Chợt thấy Lục Viễn Chí, bốn nữ binh cũng đứng ở chỗ này, y dương dương đắc ý chen ra phía trước, đắc ý bỏ rơi những người này ở phía sau.

Nhưng khi tới sau lưng một người mặc áo màu nâu sẫm, đầu đội mũ đỉnh nhọn cũng không dám chen lên nữa, bởi vì người này là Đông Xưởng Hoắc Trọng Lâu Hoắc Đường Đầu. Chỉ có kẻ trong đầu có bệnh mới cạnh tranh với người của Đông Xưởng, mặc dù Hoàng Liên Tổ ỷ quyền ỷ thế kiêu căng phách lối, nhưng chưa tới mức điên rồ.

Bên kia Kinh Vương cùng Tần Lâm, Uy Linh Tiên cặp tay xuống thuyền, Hoàng phi cùng đội nghi thức theo sát phía sau, bên này quan võ cũng lục tục xuống thuyền, vương phủ Nghi Vệ đang cùng Hoắc Trọng Lâu nhường nhau. Dù sao khách mạnh không ép chủ, Nghi Vệ đi trước một người, Hoắc Trọng Lâu cũng chậm rãi theo sau.

Hoàng Liên Tổ là vị quan võ thứ ba xuống thuyền, y dương dương đắc ý quay đầu lại, cất tiếng huýt gió với tiểu Đinh còn rất ngây thơ, lúc này mới ung dung nhàn nhã cất bước lên ván cầu.

Không ngờ mới vừa đi mấy bước, ván cầu đột nhiên lay động, chỉ nghe một thanh âm rắc vang lên, bất ngờ gãy đôi.

Hoàng Liên Tổ không kịp đề phòng, bị dọa sợ đến nỗi kêu la ồm ồm, không giữ được thăng bằng, tay chân múa may loạn xạ ngã ùm xuống sông.

- Cứu mạng, cứu mạng!

Hoàng Liên Tổ lập tức lớn tiếng kêu cứu, y không biết bơi.

Mọi người trên thuyền trên bờ đều cả kinh ngây người, chỉ chốc lát sau đám thuyền phu vội vàng nhảy xuống nước cứu.

May là nước nơi này cạn, những thuyền phu này lại là hành gia trên Trường Giang, ai nấy đều là Lãng Lý Bạch Điều (biệt danh của Trương Thuận trong Thủy Hử), một lúc sau đã vớt được Hoàng Liên Tổ lên, mang lên trên bờ cho y ới nước ra.

Chỉ thấy tòng ngũ phẩm Nghi Vệ Phó Hoàng Liên Tổ Hoàng Đại nhân mũ miện đường hoàng uống một bụng nước, nằm trên bờ giống như con cóc ghé, bị người dè một cái phun ra một ngụm nước, nôn đến trời sập đất thẳm, toàn thân ướt sũng, chật vật tới cực điểm.

Thấy dáng vẻ của y như vậy, mọi người không khỏi âm thầm buồn cười, ngay cả Kinh Vương cũng vuốt râu, khước miệng khẽ nhếch lên, nhưng ngại thể diện của Hoàng phi, cuối cùng không cười ra tiếng.

Một lúc lâu sau Hoàng Liên Tổ mới từ từ tỉnh lại, chỉ trách mình xui xẻo, ván cầu kia sớm không gãy muộn không gãy, lại gãy đúng vào lúc y đi lên.

Y không hề biết Tần Lâm cho Hoắc Trọng Lâu năm lượng vàng, mời vị cao thủ này âm thầm hạ thủ.

Quan nhỏ trong kinh triều Đại Minh rất khó sống, Nội Giám, Đông Xưởng cũng cùng một đạo lý. Cho ra bên ngoài làm giám thuế, giám quặng sẽ có thu nhập không ít, dù cầm quyền trong kinh sư cũng có thu nhập ba tiết hai kính. Chỉ có những tiểu quan kinh sư không cầm quyền, không gặp may, chỉ dựa vào chút bổng lộc ít ỏi, nghèo tới nỗi có khi phải mang khổ đi cầm.

Hoắc Trọng Lâu ở trong nhóm này, y ý mình võ công cao cường, tính khí không tốt, không hiểu nịnh nọt lấy lòng cấp trên, lẫn lộn nhiều năm ở Đông Xưởng vô cùng vất vả. Lần này cực khổ lắm mới được ra ngoài một chuyến, lại là đến Kinh Vương phủ tra án, chẳng lẽ còn trông cậy vào Kinh Vương thiên tuế sẽ hối lộ ột Đương Đầu nho nhỏ như y? Tưởng làm xong chuyện này, bên vương phủ cũng chỉ theo như quy củ tặng mười, hai mươi lượng bạc làm lộ phí, trở về kinh sư trong nhà có thể dùng được bao lâu.

Vì vậy Tần Lâm chợt đưa cho y năm lượng vàng, tính ra là bốn mươi lượng bạc trắng, Hoắc Trọng Lâu hết

Tỷ đệ Hoàng phi, Hoàng Liên Tổ nghe vậy, thân thể run lên lẩy bẩy, ánh mắt ngầy dại không khác gì người chết.

Uy Linh Tiên bảo ngày mai là ngày hoàng đạo, có thể lập đàn làm phép giải oan khuất, ít nhất để cho oan quỷ tự đi tìm người hại nàng, không nên tới đây đưa Kinh Vương nữa.

Vì vậy ngay đêm đó đám người Kinh Vương bèn ở lại Hồng gia trang.

Nửa đêm canh ba, một bóng người lặng lẽ chạy ra khỏi trang, lén lén lút lút lên đi ra phía sau núi.

Bầu trời đêm đen kịt, người này lại không dám đốt đuốc, đi trên sơn đạo mọc đầy cỏ dại vấp ngã không biết bao nhiêu lần, rốt cục cũng tới được mộ phần của Quách Mi Mi.

Đánh đá lửa lên, ánh lửa chiếu trên sắc mặt tái nhợt của Hoàng Liên Tổ.

Y bày ra nhang đèn, quả phẩm cúng tế, sau đó không ngừng dập đầu trước mộ phần, miệng kể lể kêu khóc:

- Mi Mi ôi Mi Mi, oan có đầu nợ có chủ, cũng không phải là tự tay ta làm hại nàng, chúng ta nhất dạ phu thê bách dạ ân, cần gì phải lấy tính mạng của ta?

Lúc này bên kia mộ phần chợt truyền tới một tiếng thở dài sâu kín, Hoàng Liên Tổ bị dọa đến lông tóc toàn thân dựng đứng.

Một thân hình yếu điệu chân không chấm đất bay ra, trong tay còn ôm một đứa trẻ khóc oa oa, tóc nữ quỷ kia xoa xuống che khuất khuôn mặt. Nhìn thân hình cùng y phục kia, không phải là Quách Mi Mi còn có thể là ai?

- Mẹ ôi...

Đáy quần Hoàng Liên Tổ chợt nóng lên, sợ tới mức vãi cả ra quần, cũng không quản được nhiều nữa lập tức chui vào trong một bụi cỏ dại, chạy tháo thân tìm đường xuống núi.

90. Chương 90: Không Đánh Đã Khai

Chỗ ở của Uy Linh Tiên nơi Hồng gia trang, cửa phòng bị người gõ vang, thanh âm cũng không lớn lắm nhưng dồn dập như trống trận, vừa nghe liền biết người ngoài cửa hết sức hoảng sợ.

Uy Linh Tiên vui mừng trong lòng, vội vàng ngồi dậy xuống giường: trước đó Tần Lâm đã ước định cùng lão mượn chuyện quỷ mấu âm thai dọa Kinh Vương cùng người thông gian với Quách Mi Mi một chuyện. Vừa làm cho Kinh Vương vì quá sợ hãi mà càng ngày càng tin tưởng của hai người hơn, lại muốn dụ gian phu trong bóng tối lộ mặt, kiếm chắc lợi ích trong chuyện này.

Cho nên Uy Linh Tiên vô cùng ngoan ngoãn phối hợp với Tần Lâm, nhiều lần ra sức biểu diễn, quả nhiên Kinh Vương rất tin không nghi ngờ. Mà bây giờ người này gõ cửa nửa đêm, không phải là dê non đưa tới cửa sao? Nếu không bắt chẹt y một phen, Uy Linh Tiên sẽ cảm thấy vô cùng có lỗi với bản thân mình.

Mở cửa ra chỉ thấy Hoàng Liên Tổ đứng ở ngoài cửa, quan phục mới tinh rách tơi tả, ô sa trên đầu không biết đã rơi mất ở nơi nào, đầy mặt và đầu cổ toàn là bùn đất cùng cỏ dại. Mũi y nứt toác chảy máu, trán bầm dập, ngay cả giày mang dưới chân cũng chỉ còn lại một chiếc, thật sự là chặt vật không chịu nổi.

Mà sắc mặt y còn trắng hơn cả mặt người chết, hai mắt trợn trừng cơ hồ lòi ra khỏi hốc mắt, họng thở gừ gừ giống như dã thú bị thương, hai tay chống trên đầu gối, không thể đứng thẳng người lên được.

Phát hiện là Hoàng Liên Tổ, Uy Linh Tiên hơi ngẩn ra nhưng cũng không quá giật mình, mời y vào trong phòng ngồi xuống, biết rõ còn hỏi:

- Hoàng Đại nhân có gì sai khiến, cứ việc căn dặn là được, cần gì nửa đêm tới chỗ bản đạo như vậy?

Hoàng Liên Tổ sớm bị hù dọa mất ba hồn bảy vía, thấy vị ‘thế ngoại cao nhân’ Uy Linh Tiên này mới hơi định thần, ngồi đó sững sờ ngầy dại, một lúc lâu sau thành linh quỷ sụp xuống đất, giật giật đạo bào Uy Linh Tiên khản cổ kêu:

- Chân nhân nể tình Hoàng mỗ dẫn kiến ngài với Vương gia, thối phòng trước mặt Vương gia giùm ngài, xin hãy cứu ta một mạng.

Thì ra ban đầu thầy trò Uy Linh Tiên lạc phách giang hồ đến Huyền Diệu quán ngủ nhờ, Tuyền Cơ đạo trưởng thấy Tam Muội Chân Hỏa, Thỉnh Thần Giáng phù của lão có vẻ hữu dụng, nói về kim đan Đại Đạo cũng hết sức rành mạch rõ ràng, bèn tiến cử lão cho Kinh Vương, do Hoàng Liên Tổ làm cầu nối.

Mới đầu Hoàng phi, Hoàng Liên Tổ sẽ khoác lác trước mặt Kinh Vương thay Uy Linh Tiên, chờ sau khi Uy Linh Tiên được Kinh Vương tín nhiệm lại dùng thủ đoạn lên đồng bói quẻ hại Đại vương tử Chu Do Phiền, trợ giúp Chu Do Tra do Hoàng phi sinh ra đoạt lấy ngôi vị thế tử.

Chính vì vậy, Hoàng Liên Tổ bị oan hồn Quách Mi Mi hù dọa, lúc lâm vào tuyệt lộ liền chạy tới cầu xin Uy Linh Tiên, xem vị chân nhân pháp lực cao cường này là cộng rơm cứu mạng.

Thế nhưng Uy Linh Tiên được Tần Lâm chỉ bảo, sớm mang ý niệm bắt chẹt, lúc này nghe Hoàng Liên Tổ nhắc tới giao tình lập tức tỏ vẻ không vui, vuốt chòm râu dê cười lạnh:

- Bần đạo thối phòng cho tỷ đệ người ở trước mặt thiên tuế gia cũng không ít, chuyện của Quách Mi Mi người nói là Chu Do Phiền làm ra, bần đạo cũng tin là thật, nhưng không ngờ người lại là kẻ táng tâm bệnh cuồng!

- Ông trời tác nghiệt còn có thể tránh được, tự mình gieo nghiệt không thể sống. Mi Mi mang thai hàm oan mà chết, lệ khí ngất trời, lại có Đông Nhạc Thiên Tề hạ pháp chỉ, cho phép nàng có cữu báo cữu, có oan báo oan. Người làm ra ác nghiệp như vậy, muốn bần đạo tiêu giải cho người, quả thật không phải là chuyện dễ...

Hoàng Liên Tổ lo cho tính mạng, cũng không kịp lo quá nhiều, bèn kể rõ hết đầu đuôi gốc ngọn:

- Cầu xin chân nhân thương xót! Cũng không phải là ta đẩy Quách Mi Mi xuống nước, là Tuyền Cơ đạo trưởng mời giang hồ hiệp khách ra tay, oan có đầu nợ có chủ...

Hoàng Liên Tổ chảy nước mắt nước mũi, kể lại mọi chuyện một hơi. Thì ra là y dâm đảng thành tánh, thấy thị nữ Mi Mi bên người Kinh Vương dung mạo xinh đẹp bèn nổi lòng dâm dục, đưa tới mối họa sau đó.

Tính tình Quách Mi Mi cũng vô cùng hám lợi, một lòng muốn nương tựa quyền quý. Mà lòng tu đạo của Kinh Vương nặng hơn ham mê nữ sắc, lại thêm Hoàng phi nghiêm phòng tử thủ, Mi Mi cũng không có cơ hội câu dẫn Kinh Vương. Nàng mất thấy bên này vô vọng, lại bị mấy câu nói Hoàng Liên Tổ dụ dỗ, si tâm vọng tưởng muốn gả cho y làm cáo mệnh phu nhân, rốt cục đôi nam nữ này thông gian với nhau.

Hoàng phi biết chuyện không những không ngăn cản, còn mượn quyền thế trác phi bảo vệ đệ đệ, chỉ gạt một mình lão Vương gia mà thôi.

Sau đó Chu Do Phiền ngã bệnh, Mi Mi được điều tới hầu hạ thang thuốc, nhưng vẫn lén lút tìm cơ hội qua lại với Hoàng Liên Tổ.

Chợt có một ngày Mi Mi nói mình đã có thai, dần dần bụng sẽ lớn, không gạt được người, bèn buộc Hoàng Liên Tổ mau sớm cưới nàng.

Hoàng Liên Tổ đã định tình với nữ nhi duy nhất của Vu Thiên Hộ Cẩm Y Vệ, đợi Vu tiểu thư tròn mười sáu tuổi sẽ thành hôn. Mặc dù Vu tiểu thư xấu xí lại hay ghen, nhưng có phụ thân là Cẩm y Thiên Hộ, dĩ nhiên Hoàng Liên Tổ không thể nào bỏ thân gia có quyền thế này mà thành thân cùng Quách Mi Mi xuất thân nông hộ quê mùa như vậy.

Thế nhưng Quách Mi Mi ý mình đã hoài thai, cứ buộc Hoàng Liên Tổ không những phải thành thân với nàng, hơn nữa phải làm chính thê, nếu không sẽ tố cáo chuyện hai bên thông gian tới tai Kinh Vương. Ngoài ra còn những chuyện xấu mà nàng biết Hoàng Liên Tổ đã làm, tỷ như khích bác quan hệ Kinh Vương giữa cùng Đại vương tử Chu Do Phiền, sẽ nói ra hết thấy.

Hoàng Liên Tổ luống cuống tay chân liền thương nghị cùng tỷ tỷ, Hoàng phi vừa giúp y trấn an Quách Mi Mi, vừa bảo y đi tìm Tuyền Cơ đạo trưởng nghĩ cách. Quan hệ giữa bọn họ với Tuyền Cơ Tử rất tốt, ngay cả chuyện này cũng thương lượng với lão, có thể thấy lão đạo này quen biết không ít dị nhân giang hồ.

Tuyền Cơ đạo trưởng không từ chối chút nào, tìm một vị giang hồ hiệp khách cho bọn họ, dưới sự an bài của hai tỷ đệ trà trộn vào vương phủ, thần không biết quỷ không hay sát hại Quách Mi Mi.

Chuyện đã như vậy, Tuyền Cơ đạo trưởng lại đề nghị tỷ đệ Hoàng phi gài tội danh này sang cho Chu Do Phiền, vu cáo y con ngừ với thiếp của cha, bại hoại luân thường. Từ đó giáng y xuống làm dân thường, hoàn toàn tẩy thanh chương ngại cho con trai ruột Hoàng phi Chu Do Tra thừa kế vương vị.

Hoàng phi mừng rỡ, theo kế mà làm, quả nhiên Chu Do Phiền trăm miệng cũng không thể bào chữa, Kinh Vương dưới cơn nóng giận thượng tấu triều đình, muốn giáng y làm dân thường.

Chuyện duy nhất khiến cho hai tỷ đệ Hoàng phi không ngờ tới, chính là sau khi Quách Mi Mi chết oán khí ngất trời, lại nuôi thành quỷ mẫu âm thai, muốn báo thù tuyết hận bọn họ.

Mà Hoàng Liên Tổ hại chết Quách Mi Mi tuy không có danh phận phu thê nhưng lại là phu thê thật, đồng thời hại chết con của mình do nàng mang trong bụng. Cho dù là người cùng hung cực ác cũng khó tránh khỏi chột dạ, sau khi nhiều lần kinh sợ càng tin oan hồn đã bị mình câu hồn lấy mạng hiện tại quần lấy mình.

Chương 90: Không đánh đã khai (Hạ)

Trong mắt y, Uy Linh Tiên, Tuyền Cơ Tử và mình là cùng một phe, lúc tính mạng nguy cấp đương nhiên phải cầu xin Uy Linh Tiên hỗ trợ.

- Chân nhân yên tâm, chỉ cần ngài làm phép trấn áp ác quỷ hồn phi phách tán, không dây dưa với ta nữa...

Trên mặt Hoàng Liên Tổ lộ ra vẻ nanh ác, nghĩ đến có Mi Mi cùng hài tử quan hệ xác thịt sau khi chết oan còn phải hồn phi phách tán, kẻ vô sỉ kia cũng có chút do dự. Nhưng đối mặt nỗi sợ hãi tử vong làm cho y bất chấp hết thảy, cắn răng nói:

- Đúng rồi, phải làm cho các nàng hồn phi phách tán, vĩnh viễn tuyệt hậu hoạn! Sau khi chuyện thành công ta đưa chân nhân năm trăm lượng hoàng kim cảm tạ, gia tỷ còn có hậu lễ khác tương tặng!

Năm trăm lượng hoàng kim chính là bốn ngàn lượng bạc trắng, vào thời này là một khoản của cải khổng lồ, trong tửu điểm phổ thông chỉ cần một lượng bạc là có thể tùy tiện kêu rượu ngon thức ăn ngon, thân giá danh kỹ kinh thành bất quá ngàn lượng bạc mà thôi, Nhà bên sông Tần Hoài đắt tiền nhất trong toàn bộ triều Đại Minh, mỗi căn giá cũng bất quá mấy trăm lượng bạc.

Uy Linh Tiên vừa nghe xong như mở cờ trong bụng, lập tức đáp ứng đuổi quỷ cho Hoàng Liên Tổ. Dù sao trong lòng lão cũng rất rõ ràng căn bản không có quỷ ma gì cả, tất cả những điều cổ quái đều là lão với Tần Lâm liên thủ tạo ra.

Lão đạo này còn suy nghĩ có nên chia chút đỉnh cho Tần Lâm hay không. Mặc dù Tần Lâm nói chỉ cần thắng quan, nhưng nuốt hết một mình không khỏi quá kém nghĩa khí giang hồ... Lão đạo sĩ nghĩ đến số tiền lớn kia, liền không nhận được nước bọt chảy ròng ròng.

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa sổ đột nhiên truyền tới thanh âm của Tần Lâm, mang theo vài phần chế nhạo:

- Lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu. Hoàng Đại nhân sát hại Mi Mi, ngay cả hài nhi ruột thịt trong bụng của nàng cũng bất chấp, hơn nữa sau khi chết còn muốn làm cho bọn họ hồn phi phách tán. Chậc chậc, thật là quá đáng, Hoàng Đại nhân quả thật là đại trượng phu lòng dạ độc ác!

Uy Linh Tiên còn đang kỳ quái, lòng nói nếu Tần Lâm biết năm trăm lượng vàng kia, vậy không thể làm gì khác hơn là chia một chút cho hắn, rốt cục là chia bảy ba hay là bốn sáu, vậy cần phải thương lượng.

Hoàng Liên Tổ tự biết là tử địch với Tần Lâm, lần này đại sự không ổn, liền đẩy cửa ra nhanh chân bỏ chạy.

Bốn đạo kiếm quang tựa như cánh hoa rơi rụng, lại giống như tuyết trắng phiêu phiêu, giăng khắp nơi tạo thành một tấm lưới kiếm ngân quang sáng chói. Hoàng Liên Tổ thấy hoa mắt, lập tức trở thành con thú mắc lưới. Trong phút chốc hai thanh trường kiếm bắt chéo gác ở cổ, trước ngực sau lưng có một thanh trường kiếm chĩa thẳng, làm cho y không thể động đậy.

Hoàng Liên Tổ chưa tỉnh hồn giương mắt nhìn lại, bốn vị nữ binh Giáp Ất Bính Đinh cười nhìn về phía y, lúm đồng tiền như hoa. Chỉ bất quá bây giờ hắn không còn tâm trạng trêu đùa mỹ nữ, tự biết đã rơi xuống bùn, nghe tim mình như chìm xuống.

Giáp Ất Bính Đinh phối hợp ăn ý, một chiêu liền chế trụ Hoàng Liên Tổ.

Tần Lâm cười dài vỗ tay một cái, lập tức đèn đuốc xung quanh đồng loạt sáng lên, chiếu sáng khung cảnh như ban ngày.

Dưới ánh sáng hiện ra vô số người chen chúc, Kinh Vương Chu Thường Quán, Mao Đạc Mao Đại nhân, Đông Xưởng Hoắc Trọng Lâu, toàn bộ chúng hoạn quan Thừa Phụng Ty, chúng quan võ Nghi Vệ Ty ở chỗ này, tất cả đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn chằm chằm Hoàng Liên Tổ.

Uy Linh Tiên là tay lão luyện trên giang hồ, thấy tình hình như vậy cũng biết mắc bẫy Tần Lâm, ném cho Tần Lâm ánh mắt u oán, sau đó nặn ra một nụ cười, đi lên trước lớn tiếng cười nói:

- Kế sách Tần công tử quả nhiên tuyệt diệu, bần đạo theo kế mà làm, quả nhiên Hoàng Liên Tổ này không đánh đã khai.

Tần Lâm thầm nói lão đạo này thật sự ngoan ngoãn, bất quá lão cũng chưa từng làm hại mình còn phối hợp hành sự nhiều lần, cho nên có lòng giải vây thay lão, bèn nói một câu:

- Chân nhân vất vả!

- Ta nói, người có thể nói với địa phủ...

Tần Lâm trịnh trọng gật đầu một cái.

Hoàng Liên Tổ chỉ sợ Tần Lâm hủy ước, vội vàng kể lại đầu đuôi một lượt những chuyện lui tới với Tuyền Cơ đạo trưởng, chuyện kỳ quái ở Huyền Diệu quán, hơn nữa lần tay vào trong tờ cung trạng do Tần Lâm đưa cho y.

Tần Lâm cười xấu xa thu cung trạng vào trong ngực, sau đó ghé sát vào tai Hoàng Liên Tổ, nhỏ giọng nói:

- Thật ra thì ta chỉ lừa gạt người mà thôi, nếu như loại người như người không vào mười tám tầng địa ngục, địa ngục lập ra cho ai đây?

Hoàng Liên Tổ nghe vậy trợn to hai mắt, ánh mắt bởi vì đầy máu mà trở nên đỏ ngầu, thở hồng hộc. Nghĩ đến đủ loại khổ hình âm phủ đáng sợ dưới mười tám tầng địa ngục, y phát ra tiếng kêu gào tuyệt vọng.

Trước kia Tần Lâm đã nghi ngờ Huyền Diệu quán có liên lạc với Bạch Liên giáo, sau khi lấy cung trạng Hoàng Liên Tổ đã hoàn toàn có thể kết luận Huyền Diệu quán là một phân đàn của Bạch Liên giáo ở Kỳ Châu.

Mặc dù bất kể thế nào Hoàng Liên Tổ cũng không chịu thừa nhận kết giao với Bạch Liên giáo, kiên quyết nói chỉ là lui tới với Tuyền Cơ đạo trưởng cùng mấy cao thủ giang hồ, nhưng từ đủ loại dấu hiệu Huyền Diệu quán chủ động tham gia tranh đoạt trong Kinh Vương phủ, có thể rút ra được kết luận rõ ràng.

Về phần Hoàng Liên Tổ có khả năng thủy chung bị lừa gạt che giấu, không rõ ràng lắm thân phận chân thật của người hợp tác. Cũng có khả năng y vì hoàn thành đại sự thay cháu mình cướp lấy vương vị, sau này lấy thân phận cậu ruột Vương gia vĩnh viễn hưởng vinh hoa phú quý, cho nên lý trí bị che mờ hợp tác cùng Bạch Liên giáo.

Tần Lâm cũng không có hứng thú đi thăm dò rõ ràng rốt cuộc là tình huống nào, bởi vì bắt đầu từ khi tội mưu hại Quách Mi Mi, giá họa Chu Do Phiền ra ánh sáng, kết cục của Hoàng Liên Tổ đã định, địa ngục là chốn nương thân duy nhất cho y.

Bọn Kinh Vương Chu Thường Quán, Tông Nhân phủ Mao Đặc nghe Tần Lâm phân tích, cũng hoảng sợ biến sắc.

Bọn họ mới vừa nghe Hoàng Liên Tổ cung khai, đã kinh ngạc không hiểu Tuyền Cơ đạo trưởng thân là người xuất gia, làm sao quen biết được giang hồ hào khách động chút là giết người, vì sao lại chủ động, xâm nhập tham gia tranh đoạt trong vương phủ?

Nếu như chỉ vì kiếm thêm chút hương hỏa cung phụng đó là tuyệt không thể nào, Huyền Diệu quán hương hỏa thịnh vượng, bao nhiêu năm qua các vương phủ, Tướng Quân phủ, Quận chúa phủ trong thành cung phụng cho dù xài đến mấy đời cũng không hết, hà tất phải mạo hiểm nguy cơ mất đầu cầu kết với Hoàng Liên Tổ làm ra chuyện như vậy?

Bạch Liên giáo trở thành cách giải thích xuôi tai duy nhất.

Năm Hồng Vũ phong cho các vương phủ có thể tiết chế quan viên địa phương, có được thực lực binh mã vài vệ muốn khởi binh tạo phản khiêu chiến triều đình, Yên Vương Chu Lệ chính là đi con đường này lắc mình một cái thành Minh Thành Tổ.

Chu Lệ lo lắng các huynh đệ cũng giở thủ đoạn này, trong khi tại vị đã bắt tay tước phiên. Đến năm Chính Đức Ninh vương phản loạn, triều đình lần nữa tước giảm quyền lực Phiên Vương, trải qua hai lần biến cố này, bây giờ các vương gia đã sớm không có thực lực khởi binh tạo phản.

Nhưng một vương phủ nào đó trải qua bảy tám đời Vương gia, tích lũy một hai trăm năm, tụ tập của cải phong phú. Nếu như dùng số của cải này làm lương bổng lương thảo cho quân đội, hoàn toàn có thể nuôi sống một cánh đại quân, khống chế một tòa thân vương phủ làm bình đài, lại có thể làm quen, lôi kéo, đầu độc bao nhiêu thế gia quý tộc cùng văn quan võ viên.

Tiến thêm một bước, nếu như không chế một vị thân vương trên người chảy dòng máu tiên hoàng Đại Minh, mượn danh nghĩa y phát động phản loạn, sinh ra lực hiệu triệu chính trị, giáng cho triều đình một đòn đả kích nặng nề, há là Kim Đạo Lữ có thể sánh kịp.

Nghĩ đến những chuyện này, tất cả mọi người từ Kinh Vương trở xuống đều không rét mà run.

Chu Thường Quán coi Tần Lâm như là phụ mẫu tái sinh:

- Không trách Tần Đại sư nhìn ra long khí của tiểu vương có điềm đoạn tuyệt! Nếu không phải Tần Đại sư khám phá âm mưu, đợi sau khi tiểu vương chết truyền ngôi cho Tra nhi, yêu phỉ Bạch Liên tất mượn chuyện tương trợ tranh đoạt, dùng thủ pháp âm độc thâm thiết không chế nó, đến lúc đó làm ra chuyện phản loạn bội nghịch, chẳng phải là hại mình hại nước hay sao?

92. Chương 92: Đại Tướng Quân

Mao Đạt ở bên cạnh nhắc nhở:

- Thứ cho ty quan lăm miệng, sau khi yêu phỉ Bạch Liên không chế thành công ty đệ Hoàng thị cùng tiểu vương tử, chỉ sợ sẽ không chịu chờ đợi thiên tuế gia thọ chung chính tẩm... Đây là lời phỉ phủ chân thành, thiên tuế chớ trách ty quan thối phồng quá đáng.

Kinh Vương nghe y chỉ điểm lập tức hiểu ra điểm yếu hại trong đó, lập tức toát mồ hôi lạnh toàn thân, khiến cho áo khoác ngoài cũng thấm ướt.

Uy Linh Tiên nghe những lời này, thần sắc thay đổi mấy lần, chợt lay động phát trần, thần sắc chính khí bừng bừng:

- Hạng người lang tâm cầu phỉ như vậy, kính xin Tần công tử chủ trì bắt giết toàn bộ. Bản đạo đã phái hai tên đồ nhi Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử nằm vùng ở Huyền Diệu quán, đến lúc đó nội ứng ngoại hợp, tất có thể một lưới bắt hết yêu phỉ!

Tần Lâm cười thầm lão đạo này đánh rắn theo côn, quả thật vô cùng giáo hoạt.

- Thật tốt, làm phiền hai vị Đại sư!

Kinh Vương hận thấu xương Huyền Diệu quán, lập tức căn dặn Nghi Vệ Chính điểm chúng Điện Trượng, Kỳ Bài, Trung Quân, Hiệu Ủy theo Tần Lâm đi lùng giết yêu phỉ Bạch Liên.

Mặc dù quan binh Nghi Vệ Ty Kinh Vương phủ chưa từng trải qua chiến trường đao thật thương thật, nhưng từ vương phủ lên đường, chọn lựa tất cả đều là đại hán thân cao thể tráng, hết sức khôi ngô, hơn nữa khôi giáp tề chỉnh, vũ khí sắc bén, hoàn toàn có thể dùng tiểu trừ yêu phỉ Huyền Diệu quán.

Nhưng làm như vậy, một chỗ bố trí của Tần Lâm trước đó sẽ uống phí thời gian, hấn hơi suy tư, sau đó cười nói:

- Thiên tuế chịu xuất binh tương trợ, tại hạ rất cảm thịnh tình. Nhưng đám yêu phỉ Bạch Liên giáo này mưu phản, lại liên lụy chuyện trong phủ Vương gia, nếu để vương phủ Nghi Vệ Ty xuất binh, khó tránh khỏi hiềm nghi cởi dè vườn dưa.

Tỷ đệ trác phỉ Kinh Vương phủ cầu kết Bạch Liên giáo, nếu như Chu Thường Quán phái binh giúp diệt Huyền Diệu quán, cũng giống như nhân cơ hội giết người diệt khẩu, hủy diệt tội chứng. Vả lại từ sau loạn Ninh vương, các Phiền Vương càng bị triều đình cảnh giác, quan binh Nghi Vệ Ty gần như chỉ dùng hỗ trợ nghi thức, nếu như tùy tiện điều động đi tiểu trừ yêu phỉ, cũng dễ dàng đưa tới triều đình hiểu lầm.

Kinh Vương nghe vậy lập tức liền suy nghĩ minh bạch, lấy tay vỗ trán luôn miệng nói mình hồ đồ, mời Tần Lâm chủ trì đại cục.

Tần Lâm không chút khách sáo, xin Kinh Vương phái một chiếc quan thuyền đưa hấn, Lục Viễn Chí cùng bốn nữ binh Giáp Ất Bính Đinh đi suốt đêm trở về Kỳ Châu thành, điều chúng Hiệu Ủy Bá Hộ Cẩm Y Vệ Sở tiểu trừ Huyền Diệu quán. Sau đó lại mời Hoắc Trọng Lâu đồng hành, làm đại biểu bên Đông Xưởng tham dự chuyện này.

Hoắc Trọng Lâu vui mừng quá đổi.

Lần này phá án tất cả đều là Tần Lâm lập công, nghĩ đến bên Cẩm Y Vệ nhất định thăng thưởng Tần Lâm, Kinh Vương cũng sẽ đền đáp trọng hậu. Y ở bên cạnh vừa hâm mộ vừa ghen tỵ, thầm mắng mình xui xẻo, tuy có một thân võ công giỏi, công lao lớn như vậy nhưng lại không chấm mút được chút nào.

Thế nhưng Tần Lâm nói muốn y tham dự, lúc này án kiện đã gần đến hồi cuối, chỉ còn đường đường chính chính tấn công Huyền Diệu quán, cho dù là giáo đồ Bạch Liên lợi hại tới mức nào cũng không đánh thắng được quân đội chính quy trường thương đại kích. Tần Lâm làm như vậy rõ ràng chính là nhường cho y một phần công lao, nếu Hoắc Trọng Lâu không đáp ứng, đó mới là ngu dại.

Vị Đường Đầu Đông Xưởng này lập tức luôn miệng đáp ứng, tay vuốt râu ngẩng đầu ưỡn ngực, dáng vẻ xả thân đền nợ nước không tiếc. Trong lòng đang tính toán phần công lao này đáng được thưởng bao nhiêu bạc, chức quan của mình có thể từ Dịch Trưởng thăng thành Ty Phòng hay không.

Ban đêm đi thuyền rất là nguy hiểm, nhưng dưới trọng thưởng ắt có dũng phu, rất nhanh Chu Thường Quán đã chuẩn bị xong một chiếc quan thuyền lớn nhất.

Bọn Tần Lâm lục tục lên thuyền, trên bờ từ Kinh Vương trở xuống tất cả đều đứng nghiêm, cùng kêu lên:

- Chúc Tần Đại nhân kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công!

Nữ binh Giáp trên mũi thuyền chột phì cười một tiếng:

- Lần này Tần công tử còn uy phong hơn Đại tiểu thư chúng ta.

Tiểu thư trong miệng bốn vị nữ binh nhắc tới chính là chỉ Thanh Đại, mà Đại tiểu thư lại là cự chủ Từ Tân Di Ngụy Quốc Công phủ Nam Kinh.

Nữ binh Ất cũng cảm khái nói:

- Đúng vậy, Đại tiểu thư đi săn bắt quá chỉ có mấy Chỉ Huy Sứ hộ giá, bây giờ chúng ta xuất binh cũng có Vương gia đưa tiền, há không được đăng đàn bá tướng Đại tướng quân?

Đại tướng quân... Tiểu Đinh nhìn nhìn Tần Lâm, trong đôi mắt toát ra ánh sáng lấp lánh.

Nữ binh Bính gõ đầu muội muội:

- Ngu dân, chúng ta chỉ đùa giỡn, hấn mới là một Thí Bá Hộ, cách Đại tướng quân còn tới mười vạn tám ngàn dặm!

Lục Viễn Chí cười hắc hắc:

- Cẩm Y Vệ chúng ta quan lớn nhất là Lưu Thủ Hữu Lưu Đại nhân, lão nhân gia đã nhận quan hàm Tả Đô Đốc Trung Quân Đô Đốc phủ, tương lai nếu Tần ca làm được như Lưu Đại nhân, chẳng lẽ không phải là Đại tướng quân?

- Ủm...

Tiểu Đinh ngây thơ gật đầu một cái, cảm thấy rất có đạo lý.

Ba nàng Giáp Ất Bính lại gõ đầu vị muội muội ngây ngô này:

- Ủm cái đầu muội, có biết Thí Bá Hộ kém Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ bao nhiêu cấp hay không?

Hoắc Trọng Lâu ở bên cạnh nghe cảm thấy thú vị, trong lòng âm thầm cười mấy tiếng nha đầu này u mê ngu ngốc, bắt quá ý y mình thân phận đại cao thủ Đông Xưởng, cũng không nói chuyện với các nàng.

Thuyền đi ban đêm, thủy thủ đốt đuốc sáng rõ, soi sáng mặt sông như ban ngày, kinh nghiệm thuyền phu cực kỳ phong phú, hết sức cẩn thận điều khiển thuyền, mặc dù chậm hơn bình thường một chút, thuận dòng xuôi xuống cũng là cực nhanh.

Tần Lâm không lo lắng tiết lộ tin tức chút nào, Hồng gia trang đến Kỳ Châu đi theo đường thủy ba mươi dặm, bọn họ ngồi quan thuyền thuận dòng mà xuống, dân thuyền Hồng gia trang đã bị quan binh Nghi Vệ

Ty vương phủ khổng chế lại. Cho dù trong số người đi theo Kinh Vương có Bạch Liên giáo nằm vùng, cũng không cách nào đi thuyền đến Kỳ Châu báo tin.

Đi đường bộ lại càng không thể, đường bộ từ Hồng gia trang đến Kỳ Châu vượt núi băng đèo, vòng một vòng lớn, cho dù là khoái mã ra roi chạy hết tốc lực, chờ đến lúc chạy tới Kỳ Châu, Tần Lâm đã sớm điểm binh vây quanh Huyền Diệu quán.

Vì vậy nhân thời gian trên thuyền, Tần Lâm tranh thủ chớp mắt một chút, thức dậy đúng lúc trời sáng, cũng vừa đến bến thuyền Kỳ Châu.

Nghi Vệ Ty vương phủ hộ giá đến bến thuyền, có không ít quân mã buộc ở trên bờ, Tần Lâm liền qua đó mượn ngựa.

Binh đình trông coi quân mã nhận ra được vị Tần Đại sư này, không chút do dự đưa quân mã cho hắn mượn.

Bảy người phi thân lên ngựa, khoái mã ra roi chạy nhanh về phía Bá Hộ Sở. Thuật cỡi ngựa Hoắc Trọng Lâu cùng Giáp Ất Binh Đình cũng không tệ, Tần Lâm từ khi gia nhập Cẩm Y Vệ cũng cỡi nhiều lần, chỉ có Lục Viễn Chí ngồi không yên. Thân thể tên mập lắc lư liên hồi trên lưng ngựa, một mỗi đầu đầy mồ hôi, con ngựa cũng mệt mỗi thở phì phì liên hồi.

Vừa đúng giờ điểm danh chạy tới Bá Hộ Sở, Tần Lâm để cho bốn nữ binh cùng Hoắc Trọng Lâu chờ ở cửa, dẫn theo Lục Viễn Chí đi vào.

93. Chương 93: Một Đòn Lập Công

Tân nhậm Bá Hộ Loan Tuấn Kiệt đối diện chúng Hiệu Ủy đang vắng nước miếng huấn thoại, mấy ngày nay y vừa nắn vừa xoa, dù sao cũng là chính chức Bá Hộ quan, cũng lung lạc được không ít người, cho nên dần dần đã lấy lại được uy phong.

Thấy Tần Lâm đến chỗ này, y bèn nghiêm mặt nói:

- Vì sao tới trễ như vậy, điểm danh vốn là vào giờ Mão, hiện tại đã khoan hạn đến cuối giờ Thìn vẫn còn tới trễ, quả thật hết sức lười biếng. Chúng ta ăn lương hưởng Hoàng thượng gia, lại lười biếng như vậy, còn có chút lòng tận trung với nước nào không?

Liền có mấy tên Hiệu Ủy ngã theo chiều gió lên tiếng phụ họa, nhưng phần lớn người lạnh lùng bàng quan, hiển nhiên không đứng về phía Loan Tuấn Kiệt.

Tần Lâm bất động thanh sắc, ôm quyền nói:

- Tỷ đệ Hoàng phi, Hoàng Liên Tổ Kinh Vương phủ hiềm nghi cấu kết yêu phỉ Bạch Liên giáo Huyền Diệu quán, mưu hại thị nữ Quách Mi Mi, giá họa Đại vương tử Chu Do Phiền, Hoàng Liên Tổ đã bị bắt giữ. Bây giờ xin Loan Đại nhân hạ lệnh dẫn dắt các huynh đệ binh phát Huyền Diệu quán, lùng bắt yêu phỉ Bạch Liên giáo!

Loan Tuấn Kiệt nghe thấy liên lụy Hoàng Liên Tổ, lập tức cân nhắc một hồi. Y là do Vu Thiên Hộ cất nhắc, Hoàng Liên Tổ lại là con rể Vu Thiên Hộ...

- Người, người nói nhăng gì đó?

Loan Tuấn Kiệt tức nổ đom đóm mắt quát lớn:

- Chẳng lẽ là lừa gạt ta? Nói dối quân tình chính là tội lớn..

Tần Lâm bước lên mấy bước, đưa lưng về phía chúng Hiệu Ủy trên diễn võ trường, mặt quay về phía Loan Tuấn Kiệt, nháy mắt hỏi:

- Sao hả, Loan Đại nhân nghi ngờ ta lừa gạt người sao? Người là đứa trẻ ba tuổi sao? Chuyện này mười phần là thật, không giả chút nào!

Mặc dù thanh âm của Tần Lâm rất quang minh chính đại, nhưng nụ cười châm chọc trên mặt hắn rõ ràng là đang nói: Loan Tuấn Kiệt, lão tử trêu cợt người thì đã sao?

Từ ngày Loan Tuấn Kiệt nhậm chức bị trêu cợt, vô cớ bị Trần Tứ Hải tát tai, vì vậy hết sức đề phòng bọn Tần Lâm, hiện tại thấy dáng vẻ Tần Lâm như vậy lại càng không tin, cười lạnh nói:

- Nói xằng nói bậy, bản quan không tin, ngươi làm gì được?

Đúng như mong muốn!

Tần Lâm quay mặt sang làm ra vẻ căm phẫn nói với các Hiệu Ủy huynh đệ:

- Loan Đại nhân thật không hiểu chuyện, há có thể vì tư phé công? Các huynh đệ, y không hạ lệnh, chúng ta tự đi, đi theo ta!

Bọn Trần Tứ Hải, Hàn Phi Liêm đã sớm chuẩn bị, lập tức kêu các Hiệu Ủy quan hệ tốt đi theo Tần Lâm. Nháy mắt công phu, diễn võ trường đã trống hơn phân nửa, số còn lại hoặc là quyết lòng đi theo tân Bá Hộ, hoặc là còn do dự chưa quyết. Đương nhiên rất nhanh bọn họ sẽ hối hận không kịp vì quyết định của mình hôm nay.

Loan Tuấn Kiệt tức giận nổi phẫn, nhìn theo bóng lưng Tần Lâm quát to:

- Bản quan sẽ tố cáo ngươi tội không coi trọng quan ra gì, không tuân theo quân kỷ, hãy chờ cách chức điều tra đi!

Hoắc Trọng Lâu đứng ở cửa nhìn thấy cảnh tượng này, đã bội phục Tần Lâm sát đất. Trên đời này lại có loại người mưu lược như vậy, có lẽ hắn sẽ thật sự trở thành...

Hoắc Đương Đầu liếc nhìn Loan Tuấn Kiệt đáng thương mà khinh bỉ, nhỏ toẹt xuống đất một cái, thấp giọng mắng:

- Kẻ sẽ bị cách chức điều tra chính là tên ngu ngốc ngươi!

Phi Ngự phục, Tú Xuân đao, Tần Lâm dẫn dắt hơn sáu mươi tên Cẩm Y Hiệu Ủy giục ngựa chạy nhanh về phía Huyền Diệu quán. Vó ngựa sắt gỗ cồm cộp trên mặt đường đá xanh Kỳ Châu thành, mã đội chạy vùn vụt nhanh như cơn lốc.

Tần Lâm chỉ nghe bên tai tiếng gió vù vù, thân thể pháp phỏng theo lưng ngựa. May là hắn tâm tư kín đáo, lúc này cũng không tránh khỏi nhiệt huyết sôi trào: dẫn dắt kiểu kỵ tiêu diệt địch, chính là chuyện nam nhi nên làm!

Chợt nghe bên đường có người gọi to như sấm động:

- Ân công đi đâu vậy?

Định thần nhìn lại chính là Ngưu Đại Lực, Tần Lâm mừng rỡ: tuy có vị Đương Đầu Đông Xưởng Hoắc Trọng Lâu này ở bên người, nhưng cũng không phải mười phần nắm chắc đối phó cao thủ Bạch Liên giáo, có thêm Ngưu Đại Lực trời sinh thần lực là thêm mấy phần bảo hiểm. Đúng rồi, còn có thể kéo thêm châu nha cùng Chỉ Huy Sứ Ty.

Tần Lâm mỉm cười một tiếng, thềm nói Trương Công Ngự may mắn, bèn ghì cương cho ngựa đi chậm lại vài bước, lớn tiếng kêu lên:

- Ngưu Đại Lực, đi theo ta! Hàn Phi Liêm chân người mau hãy đi Chỉ Huy Sứ Ty một chuyến, gọi Vương Đại nhân điểm tinh binh tới trợ trận!

Trước đây vì sợ tiết lộ phong thanh nên Tần Lâm cũng không thông báo cho hai nơi này biết, bây giờ thông báo cho bọn họ trợ chiến cũng là hợp lý. Mọi người thuộc bốn hệ thống khác nhau: Cẩm Y Vệ, Binh bộ, Đông Xưởng cùng Thừa Tuyên Bố Chính Ty, cũng không cần tranh công lẫn nhau, hơn nữa ai có chỗ dựa này, như vậy hợp công lại càng lớn hơn nữa, chẳng phải là tuyệt diệu hay sao?!

Ngưu Đại Lực nghe vậy cũng không hỏi đi đâu làm gì, xách theo côn gỗ to bằng miệng chén nhanh nhẹn sải bước chạy theo, phát lực phi nước đại không thua gì ngựa chạy.

Hoắc Trọng Lâu ở phía sau thấy vậy, mới đầu kinh ngạc không hiểu tại sao Tần Lâm lên tiếng điều động người của châu nha cùng Chỉ Huy Sứ Ty. Nếu như hắn là một cầm y Bá Hộ cũng không nói, một Tổng Kỳ nho nhỏ cũng có thể điều động quan địa phương cùng vệ sở binh từ lúc nào vậy?

Đến khi phát giác chúng Cầm Y Hiệu Ủy không hề tỏ ra kinh ngạc chút nào, giống như đây vốn là chuyện đương nhiên, y mới biết Tần Lâm ở trong Kỳ Châu thành này có thể quát to một tiếng, Kinh Vương phủ, Vệ Chỉ Huy Sứ Ty cùng châu nha sẽ đồng loạt hưởng ứng, nghiêm nhiên là thân phận Thái Sơn Bắc Đẩu.

Mặc dù Hoắc Trọng Lâu ở Đông Xưởng bắt đắc chí, nhưng chung quy là lẩn lộn trong kinh sư mười mấy năm, ngồi trên lưng ngựa mặc cho ngựa chạy, cẩn thận suy nghĩ một hồi, không khỏi vỗ tay khen hay: Tần Lâm gọi như vậy không phải là gọi viện binh, rõ ràng là chia công cho người ta. Hắn biến một phần công lao trở nên to hơn gấp bốn, gọi châu nha thuộc Hồ Quảng Bố Chính Ty, Kỳ Châu Vệ thuộc Hồ Quảng Đô Chỉ Huy Sứ Ty, mình thuộc Đông Xưởng, ba hệ thống khác nhau của triều Đại Minh đều nhận ân tình của hắn.

“Chắc chắn, không trách tuổi còn trẻ đã làm tới Tổng Kỳ... Hoắc Trọng Lâu ôi Hoắc Trọng Lâu, họ Tần kia mà không thăng quan, chẳng lẽ còn đến phiên tên ngu ngốc người sao?”

Sau khi Hoắc Trọng Lâu nghĩ thông suốt lập tức vỗ trán một cái, cảm thấy mình đã sống uổng mấy chục năm qua.

Thiết kỵ bay nhanh, Huyền Diệu quán thoáng qua liền đến.

Tần Lâm việc nghĩa không thể nhường ai lập tức ra lệnh:

- Trần Tổng Kỳ mang theo mười người phối hợp Hoắc Đường Đầu chặn lại cửa sau, Ngưu Đại Lực giúp ta bảo vệ cửa trước, lưu lại mười huynh đệ ở chỗ này. Những người còn lại tản ra bốn phía, không được để thoát một tên yêu phỉ Bạch Liên giáo nào!

Chúng Hiệu Ủy nhất tề kêu lên một tiếng tuân lệnh. Bọn họ hoặc là lão binh từ trên chiến trường chống Oa đi ra, hoặc là thế tập cầm y quân hộ từ nhỏ đã quen múa đao cầm kiếm, tất cả đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, nghe lệnh giục ngựa đi vòng, bao vây tứ bề Huyền Diệu quán vô cùng chặt chẽ. Chương 93: Một đồn lập công (Hạ)

Tần Lâm cũng không vội hạ lệnh tấn công, gần bảy mươi tên Cầm Y Hiệu Ủy huấn luyện nghiêm chỉnh, cộng thêm cao thủ Đông Xưởng Hoắc Trọng Lâu, Ngưu Đại Lực trời sinh thần lực, cùng bốn tên nữ binh phối hợp ăn ý, công hạ Huyền Diệu quán hẳn không phải là việc khó, nhưng muốn một lưới bắt hết không để sót tên nào lại không dễ dàng. Đợi Vương Tiến Hiền điểm tinh binh tới, trường thương đại kích, cung mạnh nổ cứng, cho dù là bên trong Huyền Diệu quán có cao thủ Bạch Liên giáo cũng phải chết trong chiến trận.

Tần Lâm chọn lựa phương thức cảnh sát vây bắt tội phạm đời sau, dùng ở chỗ này đối phó người bình thường trong giang hồ cũng còn được. Hắn không biết Bạch Liên giáo chuyên môn tạo phản khởi sự không ngừng, không hề sợ bị quan binh vây bắt, lại càng không dễ dàng bó tay chịu trời.

Tư thế chỉ huy lần này của hắn rơi vào trong mắt người của Huyền Diệu quán, lập tức được đối phương chọn là mục tiêu công kích đầu tiên.

Chỉ thấy một bóng người màu đen từ đầu tường Huyền Diệu quán nhảy lên một gốc tùng cao lớn, hai chân dùng sức giậm mạnh, mượn lực đàn hồi trở lại của nhánh cây, vô cùng mau lẹ xông về phía Tần Lâm.

Ngụy Thiên Nhai cười khàn khàn quái dị, thân hình giống như chim ưng lượn vòng lặng lẽ không tiếng động trong bầu trời đêm, hai tay gân xanh nổi lên, da dẻ dưới ánh mặt trời nổi lên màu xanh kỳ quái, vẽ ra đường cong vô cùng quỷ dị. Tay trái lão nhắm vào đỉnh đầu Tần Lâm, tay phải nhắm cổ họng hắn, lòng tràn đầy tính toán muốn một đòn lập công.

Tần Lâm vội vàng ghìm ngựa lui về phía sau, bên cạnh bốn vị nữ binh quát to một tiếng, bốn thanh trường kiếm đồng thời ra khỏi vỏ, trường kiếm nữ binh Giáp nhắm vào cổ họng Ngụy Thiên Nhai, nữ binh Ất, Bính chia nhau đâm vào huyệt Kiên Tĩnh hai bên tả hữu, tiểu Đĩnh thoát nhìn giống như thiếu nữ yếu điệu lúc này nghiêng rằng nghiêng lợi, mũi kiếm đâm chênh chếch vào bụng dưới đối phương. Bốn người phối hợp ăn ý, đã bao vây địch nhân vào trong lưới kiếm.

Giải cho Ngụy Thiên Nhai, giữa tiếng cười dài song chưởng dang ra trước ngực. Hai nàng Át Bính chỉ cảm thấy kiếm rung mạnh, trường kiếm bị đánh bật ra hai bên, suýt chút nữa rời tay bay đi.

Lúc này mũi kiếm nữ binh Giáp chỉ còn ba tấc là có thể đâm xuyên qua yết hầu đối phương mà qua, nàng đang mừng rỡ, lại thấy một bàn tay nổi đầy gân xanh không biết từ địa phương nào xuất hiện. Ngón giữa co lại búng vào sống kiếm của nàng, bàn tay nàng đang nắm chặt chuôi kiếm lập tức giật nảy lên, lòng bàn tay đau đớn khó chịu. Một kiếm này đâm lệch nửa thước, ngay cả da ngoài đối phương cũng không thể làm thương tổn được.

Nữ binh Giáp thu thế không kịp, thân thể xông vào lòng Ngụy Thiên Nhai.

Ngụy Thiên Nhai cười gằn đưa tay ra, chuẩn bị đâm vào ngực nữ binh Giáp. Nhưng lúc này hạ thân chợt

- Đa tạ Tần Tổng Kỳ phé hai ngón tay của Ngụy ma đầu kia trước, mới vừa rồi Hoắc mỗ mới không lường bại câu thương với lão ta. Bây giờ Hoắc mỗ đã không còn đáng ngại, ngực lão thương thế lại rất nặng, sợ rằng ngay cả phổi cũng bị thủng vài lỗ...

- Hay lắm!

Tần Lâm lập tức tán thành:

- Quỷ Thủ Sư Hồn gì chứ, hôm nay chúng ta sẽ đưa lão tới hoàng tuyền.

Tần Lâm dẫn dắt Hoắc Trọng Lâu, Ngưu Đại Lực cùng bốn nữ binh chạy tới cửa sau Huyền Diệu quán, đã nhìn thấy trên đất nằm ngổn ngang mười mấy cỗ thi thể, đều mặc đạo bào, hiển nhiên là giáo đồ Bạch Liên giáo ngụy trang thành đạo sĩ.

Một tên Tiểu Kỳ dẫn theo bảy tám Hiệu Ủy thủ ở chỗ này, thấy Tần Lâm tới vội vàng báo cáo tình huống.

Thời gian nửa nén nhang trước Ngụy Thiên Nhai chợt lao ra chớp lấy Tần Lâm, Hoắc Trọng Lâu nghe tin chạy đi cứu viện. Chân trước lão vừa ra khỏi Huyền Diệu quán, cửa sau Huyền Diệu quán đột nhiên mở ra, mấy chục tên giáo đồ Bạch Liên ngụy trang thành đạo sĩ cầm đao thương đánh ra.

Trần Tứ Hải cùng các thuộc hạ dần dần không chịu nổi, thật may là Tần Lâm lại phái tới hơn mười tên Hiệu Ủy từ cửa trước, đám sinh lực quân này phóng ngựa xung phong, vung đao cắt lấy đầu người, rất nhanh đánh cho tan tác giáo đồ Bạch Liên giáo, chém giết tung hoành như thái rau xắt chuối.

Nhưng không bao lâu Ngụy Thiên Nhai vội vàng chạy tới, mặc dù thân bị trọng thương vẫn hung hãn vô cùng, lấy Thiên La Địa Vọng Sư Hồn Thủ giết liên tiếp bốn tên Cẩm Y Hiệu Ủy, cứu chúng giáo đồ Bạch Liên giáo chạy ra rừng cây ngoài thành, Trần Tứ Hải cũng dẫn dắt các Hiệu Ủy đuổi theo.

- Để lại vài huynh đệ trông chừng, chờ đại đội nhân mã Vương Chỉ Huy Sứ tới hãy vào Huyền Diệu quán tìm cá lọt lưới!

Tần Lâm vừa nói vừa cười lạnh, trông về phương hướng Ngụy Thiên Nhai chạy trốn phía xa.

Tuyệt không thể dễ dàng bỏ qua cho loại cường cừu đại địch như Ngụy Thiên Nhai, nếu không hậu hoạn vô cùng, hiện tại lão đã bị thương, phải nhân cơ hội này lấy mạng của lão.

Tuy rằng đã biết nguyên nhân cái chết của Quách Mi Mi, nhưng Tần Lâm đã hai lần khai quan, nếu vẫn để cho hung thủ Ngụy Thiên Nhai chạy trốn, chính hắn cũng cảm thấy mất thể diện.

- Địch nhân không ngựa, lại bị thương, khinh công khá hơn nữa cũng không thể kiên trì lâu, chúng ta đuổi theo một mạch nhất định có thể đuổi kịp!

Tần Lâm ra lệnh một tiếng, kêu mọi người quay đầu ngựa, đuổi theo phương hướng địch nhân bỏ chạy.

Chiến mã chạy như bay, tiếng vó ầm ầm, rất nhanh đã tới rừng cây ngoài thành. Đuổi vào rừng không xa đã thấy Trần Tứ Hải cùng chúng Hiệu Ủy ngồi trên lưng ngựa không biết làm sao, dưới đất nằm năm cỗ thi thể Bạch Liên giáo đồ.

Thì ra đại lộ đến nơi này, không tới nửa dặm lại có tới bốn ngã rẽ, kể cả quan đạo đi thông phương xa, bọn Ngụy Thiên Nhai có năm con đường có thể lựa chọn.

Tần Lâm phi ngựa tới, Trần Tứ Hải hơi có chút ngưng ngùng, đỏ mặt nói:

- Tần huynh đệ, bọn họ lưu lại năm tử sĩ cản chân chúng ta một hồi, đến khi chúng ta giết chết năm người này, đám khốn Bạch Liên giáo kia đã chia đường chạy trốn. Ừm, ta và các huynh đệ không phải là người nhất gan, nhưng không biết Ngụy Thiên Nhai đi con đường nào, nếu như tùy tiện phân binh đuổi tiếp...

Tần Lâm gật đầu một cái tỏ vẻ đã hiểu.

Võ công Ngụy Thiên Nhai quá lợi hại, những Cẩm Y Hiệu Ủy bình thường này khó có thể đối phó, nếu là chia đều binh lực đuổi theo năm con đường, cho dù là đuổi kịp, đánh không lại Ngụy Thiên Nhai cũng chỉ là chết vô ích.

Nếu như tập trung binh lực đuổi tiếp theo một con đường, nếu như gặp được cũng có thể ỷ vào đa số cầu thắng, nhưng ai mà biết được Ngụy Thiên Nhai chạy theo đường nào. Có lẽ hào hứng đuổi theo, chỉ đuổi kịp mấy tên giáo đồ tầm thường, lại để cho đám cá lớn như Ngụy Thiên Nhai, Tuyền Cơ đạo trưởng chạy thoát.

Nếu như Tần Lâm bắt quá chỉ là một Hiệu Ủy bình thường, tùy tiện bắt được một Bạch Liên giáo đồ đã có thể yêu công thỉnh thưởng, nhưng hắn đã là Tổng Kỳ thêm hàm Thí Bá Hộ, nếu muốn vừng vàng thăng quan, nếu muốn đấu tranh cùng Loan Tuấn Kiệt thậm chí Vu Thiên Hộ chiếm thế chủ động, tốt nhất phải bắt được đại nhân vật Bạch Liên giáo.

Cúi đầu nghĩ ngợi một chút, Tần Lâm hỏi:

- Có thấy bọn họ đi theo đường nào hay không?

Các Hiệu Ủy xấu hổ lắc đầu, mới vừa rồi năm tên tử sĩ kia hung hãn không sợ chết, giống như điên cuồng xông lên một loạt, các Hiệu Ủy đến bây giờ lòng vẫn còn sợ hãi, lúc chiến đấu càng thêm không rảnh phân tâm. Huống chi tầm mắt bọn họ bị rừng cây ngăn cách, càng không biết rõ Ngụy Thiên Nhai chạy theo con đường nào.

Tần Lâm nghe vậy do dự: quả thật võ lâm cao thủ hùng mạnh tới mức nào cũng không đánh lại đại quân trường thương đại kích, cung mạnh nổ cứng. Nhưng mặc dù Ngụy Thiên Nhai đã bị thương, khinh công vẫn rất cao cường, bên mình trừ Hoắc Trọng Lâu nắm chắc bắt được lão, giống như chúng Hiệu Ủy, bốn nữ binh, Ngưu Đại Lực, cho dù là đuổi kịp Ngụy Thiên Nhai, người ta vùng cánh tay lên đã đánh bay đi xa, căn bản cũng không có tác dụng gì.

Hoắc Trọng Lâu chỉ có một, đường Ngụy Thiên Nhai có thể chạy trốn lại có năm con, đây chẳng phải là đề mục năm chọn một?

Hoắc Trọng Lâu nóng nảy nói:

- Không thể làm gì khác hơn là tùy tiện chọn một con đường, hiện tại cũng chỉ có thể cầu may, nếu còn chậm trễ, Ngụy Thiên Nhai càng chạy xa hơn nữa.

Tần Lâm cau mày, chẳng lẽ thật sự phải chọn một trong năm cầu may sao?

95. Chương 95: Phương Pháp Truy Tung

Truy tung địch nhân, biện pháp thường dùng nhất là phân biệt dấu chân, Ngụy Thiên Nhai đánh giết sinh tử cùng Hoắc Trọng Lâu ở cửa trước Huyền Diệu quán, lưu lại dấu chân không ít. Sau khi trở về quan sát rồi đến các ngã rẽ so sánh, thật ra cũng không khó tìm ra con đường mà lão chạy trốn.

Nhưng làm như vậy, vừa đi vừa về lãng phí thời gian không ít, chờ tìm ra con đường mà lão đã chạy, Ngụy Thiên Nhai đã chạy xa hơn, khả năng đuổi kịp sẽ rất có thể giảm xuống một bước.

Làm sao bây giờ? Suy nghĩ Tần Lâm nhanh chóng xoay chuyển, ra sức suy tư phương pháp phá giải.

Hoắc Trọng Lâu hết sức nóng nảy, hùng hùng hổ hổ nói:

- Xui xẻo! Thật vất vả mới dả thương được Ngụy lão ma, phổi cũng đã thủng mấy lỗ, chỉ cần đuổi kịp nhất định sẽ bắt được. Thế nhưng lại có quá nhiều ngã rẽ như vậy, con bà nó, lão tử thật là xui xẻo...

Phổi thủng mấy lỗ ư... Tần Lâm nghe đến đó trong đầu linh quang chợt lóe, chân mày cau chặt lập tức giãn ra, ra lệnh cho các Hiệu Ủy:

- Mau mau giục ngựa chạy tới các ngã rẽ, sau khi phát hiện dấu chân cùng vết máu lập tức trở về báo cáo, nhất là phải nhìn cẩn thận hình dáng màu sắc vết máu, còn phải đưa tay sờ thử một cái, không được sai lầm!

Chúng Hiệu Ủy hô một tiếng tuân lệnh, giục ngựa thi nhau chạy tới các ngã rẽ.

Bốn ngã rẽ đều trong vòng nửa dặm, sau khi các Hiệu Úy trở về nhanh chóng báo cáo, nhưng thần sắc bọn họ đều có vẻ nghi hoặc. Bởi vì bốn ngã rẽ cộng thêm quan đạo dẫn ra phương xa, trên năm ngã đường mà yêu phi Bạch Liên giáo có thể chạy trốn, tất cả đều có dấu chân cùng vết máu.

Sau khi Hoắc Trọng Lâu nghe nói chỉ cảm thấy trong lòng phát sầu, mới vừa rồi Tần Lâm muốn tìm vết máu, y còn dâng lên một chút hy vọng, nhưng bây giờ hy vọng lại rơi vào khoảng không.

Suy nghĩ một chút cũng phải, Ngụy Thiên Nhai cố nhiên bị thương chảy máu, bất quá trải qua chiến đấu vừa rồi, giáo đồ Bạch Liên giáo ai nấy đều mang thương tích, đương nhiên địa phương bọn chúng đi qua sẽ có vết máu, làm sao phân biệt Ngụy Thiên Nhai đi con đường nào.

Chỉ có mình Tần Lâm không hề tỏ ra chán nản, ngược lại có mấy phần hưng phấn, bảo chúng Hiệu Úy mô tả hình dáng, màu sắc vết máu phát hiện ở các ngã rẽ.

Hoắc Trọng Lâu nóng nảy không nhịn được, thổi phèo một cái, hàm râu quai nón dựng đứng lên từng sợi:

- Không phải là máu toàn là màu đỏ sao, chẳng lẽ máu Ngụy lão ma là màu xanh? Theo ta bây giờ đuổi tiếp còn có thể cầu may một chuyến, càng kéo dài càng không có chút cơ hội nào cả.

Tần Lâm cười khoát khoát tay:

- Chớ quá nóng nảy, ta tự có lý của mình.

Nếu là trước đây, Hoắc Trọng Lâu ngang ngược kiêu ngạo quyết không sẽ nghe người khác chỉ nói một câu đã ngoan ngoãn vâng lời. Nhưng mấy ngày nay y đã kiến thức chỗ bất phạm của Tần Lâm, biết vị Tổng Kỳ Cẩm Y Vệ trẻ tuổi này mưu trí cơ biến rất là thần kỳ, trong bụng âm thầm sinh ra bội phục, hâm mộ, lúc này liền theo lời nhần nại, không nói một lời chờ ở bên cạnh.

Người bên cạnh cũng không nói gì, Trần Tứ Hải hết sức kinh ngạc, thầm nói Cẩm Y Vệ Tổng Kỳ có thể ra lệnh cho Đường Đầu Đông Xưởng lúc nào vậy? Hơn nữa Hoắc Đường Đầu này võ công cao cường uy danh hiển hách, tính tình cũng nổi danh cố chấp, không ngờ rằng chỉ nghe một câu của Tần Lâm đã ngoan ngoãn chờ đợi, quả thật khiến cho người ta khó lòng tin được. Cũng không trách sau khi Thạch Vi vinh thăng muốn thăng Tần Lâm kế nhiệm Bá Hộ, quả nhiên mình kém hẵn quá xa.

Tần Lâm chuyên tâm nghe các Hiệu Úy hồi báo.

Tổ Hiệu Úy thứ nhất bẩm báo:

- Chúng ta dọc theo quan đạo đuổi theo, phát hiện mấy chỗ vết máu, màu sắc tươi mới, sờ vào đặc dính.

- Đây là dấu bị thương...

Tần Lâm hỏi:

- Có chú ý thấy Tuyên Cơ đạo trưởng bị thương ở vị trí nào không?

Mấy tên Hiệu Úy trả lời đầu Tuyên Cơ đạo trưởng bị Tú Xuân đao chém xéo một nhát, Tần Lâm lập tức cho Trần Tứ Hải dẫn dắt năm tên huynh đệ dọc theo quan đạo đuổi tiếp, tập nã Tuyên Cơ đạo trưởng, hắn sẽ đuổi theo chính phạm Ngụy Thiên Nhai.

Đến đây các Hiệu Úy đã chợt hiểu ra, kính nể không thôi nhìn Tần Lâm: thì ra Tần Tổng Kỳ có thể từ vết máu phân biệt ra bộ vị nào bị thương. Có được bản lãnh thần kỳ như thế, muốn tìm ra Ngụy Thiên Nhai còn không dễ dàng sao?

Tim Hoắc Trọng Lâu lúc này đập thành thịch như trống trận, nghĩ đến chiến công bắt được trưởng lão Bạch Liên giáo mong đợi không dứt, bội phục Tần Lâm, đồng thời lại lo lắng hãn vạn nhất xảy ra sai lầm...

Tổ Hiệu Úy thứ hai bẩm:

- Chúng ta là ngã ba thứ nhất bên phải, trên lá cây cách mặt đất cao chừng bốn thước có một vết máu phun ra đây vào, màu sắc tươi mới.

- Đây là vết máu do động mạch bị thương hình thành văng tung tóe, không phải là Ngụy Thiên Nhai!

Tần Lâm lắc đầu một cái, lệnh tổ thứ ba tiếp tục.

- Chúng ta đi con đường thứ hai bên phải, vết máu rơi thành từng giọt trên mặt đất, mang theo nước vàng...

Hiệu Ủy gơ tay một cái:

- Giống như loại nước vàng rỉ ra sau khi vết thương đã cầm máu.

- Đây là bụng bị thương, chảy xuống nước dơ.

- Chúng ta là ngã ba thứ nhất bên trái, trên đất có vết máu đứt quãng, lấm tẩm, màu sắc bình thường.

- Đây là bộ vị bình thường như tứ chi bị thương, vẫn không phải là Ngụy Thiên Nhai.

Tần Lâm liên tiếp bác bỏ ba chỗ, bây giờ chỉ còn lại con đường cuối cùng, tất cả mọi người kể cả Hoắc Trọng Lâu đều như ngừng thở.

Tổ Hiệu Ủy thứ năm bấm báo:

- Chúng ta thấy màu sắc vết máu có hơi nhạt, gần như màu hồng, còn mang theo chút bọt khí...

Ánh mắt Tần Lâm lập tức sáng lên, vỗ tay cười nói:

- Đây chính là máu phổi bị thương chảy xuống, chính là Ngụy Thiên Nhai trước ngực lãnh một chiêu Ứng Trảo công của Hoắc Đường Đầu!

Các Hiệu Ủy mừng rỡ, rối rít đánh ngựa chạy như điên, mà Hoắc Trọng Lâu đã sớm một mình cỡi ngựa xông ra ngoài, Tần Lâm cùng bốn nữ binh ngược lại chạy ở sau cùng.

Đúng là Ngụy Thiên Nhai chọn con đường thứ hai bên trái, phổi lão bị thương rất nặng, miễn cưỡng duy trì đến bây giờ đã gần đến cực hạn. Rốt cục phổi truyền tới cảm giác nóng rực làm cho trước mắt lão biến thành màu đen, không thể làm gì khác hơn là chui vào trong rừng cây vài bước, tựa vào một gốc cây nghỉ ngơi.

Thở dốc mấy cái, lấy kim sang được Bạch Liên giáo đặc chế ra thoa lên vết thương trước ngực, giải khai mấy huyết đạo đã phong ấn trước đó, Ngụy Thiên Nhai từ từ vận công điều tức.

Trong lúc vận công điều tức, mặc dù vết thương truyền tới cảm giác nóng rát đau đớn, khóe miệng vị trường lão Ma giáo này vẫn khẽ nhếch lên, mặt lộ ra một nụ cười chậm chạp.

Từ khi ngón út, áp út tay phải bị thanh bảo kiếm hết sức sắc bén của Tần Lâm cắt đứt, Ngụy Thiên Nhai biết không có cơ hội chiến thắng Hoắc Trọng Lâu, con đường duy nhất lão có thể chọn chính là chạy trốn. Mà chuyện này cũng không phải có thể dễ dàng làm được, cho dù là đánh lui Hoắc Trọng Lâu, Ngũ Đại Lực và bốn nữ binh cũng có thể ngăn chặn lão vài chiêu, Hoắc Trọng Lâu hoàn toàn có thể nhân cơ hội đó quần lấy, như vậy vĩnh viễn lão cũng không thể nào chạy thoát.

Chương 95: Phương pháp truy tung (Hạ)

Cho nên lão liều mạng hứng trảo trước ngực, lấy quyết tâm tráng sĩ đoạn cổ tay chịu đựng một chiêu Ứng Trảo công của Hoắc Trọng Lâu. Đồng thời sử dụng nội lực Thiên La Địa Võng Sư Hồn Thủ quỷ dị đẩy vào yếu huyết trước ngực Hoắc Trọng Lâu, khiến cho cường địch này tạm thời không thể nhúc nhích, sau đó sẽ phi thân chạy trốn.

Nếu cứ chạy trốn như vậy, Ngụy Thiên Nhai thân bị trọng thương không thể trốn xa, tất nhiên bị Hoắc Trọng Lâu đuổi kịp. Cho nên lão chạy tới cửa sau Huyền Diệu quán, cứu chúng Bạch Liên giáo đồ cùng nhau chạy trốn, đi tới địa phương có bốn ngã rẽ, cộng thêm quan đạo đi thông nơi xa tổng cộng năm con đường có thể lựa chọn, mà Hoắc Trọng Lâu chỉ có một người.

Đây chính là kẻ chia cánh hoa mai, chỉ cần địch nhân mạnh nhất Hoắc Trọng Lâu không đuổi kịp, Ngụy Thiên Nhai cũng không coi đám người còn lại ra gì, cho dù là đuổi kịp lão cũng có thể dễ dàng đối phó, ung dung trốn xa.

Quỷ Thủ Sư Hồn Ngụy Thiên Nhai vốn là người âm độc, giáo hoạt nhất trong số mười trưởng lão Bạch Liên Ma giáo, cho nên tới Kỳ Châu chủ trì nhiệm vụ trọng yếu ám sát Đặng Tử Long, để có thể khống chế

Kinh Vương phủ. Mặc dù bởi vì Tần Lâm mà thất bại trong gang tấc, nhưng đủ loại âm mưu quỷ kế, cộng thêm một thân võ công tà môn quỷ dị khó dò chính là nhân vật hết sức khó chịu.

Mà ở trong lòng Ngụy Thiên Nhai, Tần Lâm nhiều lần phá hư đại kế của lão đã thành đối thủ cấp thiết nhất Bạch Liên giáo phải trừ đi, thậm chí tầm quan trọng còn xếp trên cả Đặng Tử Long.

- Không phải nói hai người này nội ứng ngoại hợp sao, lúc Bạch Liên giáo phá vòng vây hai người bọn họ không có lao ra, đệ còn tưởng rằng bọn họ bị giết mất. Chờ đến khi họ Ngụy cứu đám khốn kia chạy đi, đệ bèn vào trong quán tìm bọn họ, lòng nói dầu gì cũng là giết giặc đền nợ nước, mong cho toàn thân chớ bị lửa thiêu. Kết quả Tần Đại ca cũng thấy rồi, hai người bọn họ một đứng ở phía dưới hương án, một chui vào bên trong lư hương, không bị thương sợi lông cọng tóc nào.

Tần Lâm cười to, hai tên đồ đệ của Uy Linh Tiên hay bị sư phụ chê là ngu ngốc, thật ra bản lãnh chạy trốn của bọn họ rất khá.

Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử cũng cười theo một hồi, không biết hai người bọn họ cười chuyện gì.

Kinh Vương Chu Thường Quán đã tới, Uy Linh Tiên tay áo phát phơ đi trước nhất, cầm trong tay phát trần sắc mặt nghiêm nghị, miệng không ngừng nói:

- Bạch Liên Ma giáo dám giả trang đạo sĩ, chiếm đạo quán ta, cho là môn hạ Tam Thanh ta không có người sao? Lần này bản đạo ra tay, thi triển đại pháp lực hàng ma phục yêu, nhất định phải nhất cử quét sạch bọn tà ma ngoại đạo các người...

Hai tên Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử mới vừa rồi còn được Lục Viễn Chí dạy dỗ một phen, tư thế đã rất tốt. Nhưng vào lúc này từ xa nhìn thấy sư phụ lại quên hết mọi chuyện, vút thái đao, cây gài cửa xuống đất, chạy tới níu tay sư phụ òa khóc lớn lên:

- Sư phụ, đồ nhi suýt chút nữa mất mạng, vì sao người không đến cứu đồ nhi?

- Sư phụ, đồ nhi rất nhớ người...

Uy Linh Tiên đang khoác lác tới lúc cao hứng, nước bọt văng tung tóe, hù dọa cho tất cả mọi người từ Kinh Vương trở xuống phải giật mình sững sốt. Lão không đề phòng hai tên đồ đệ bất ngờ chạy tới phá vào thời khắc mấu chốt, không biết nói cái gì cho phải, ngậy người ra chốc lát, sau đó đá một cước vào mông Không Thanh Tử:

- Đồ không ra gì, vì sao không bắt được Tuyền Cơ yêu đạo? Ôi, bản đạo tính sai rồi, hai tên đồ đệ pháp lực thấp kém này vẫn thiếu một chút hỏa hầu, sau này không thể làm gì khác hơn là bản đạo tự thân xuất mã!

Tần Lâm ở bên cạnh nghe vậy phì cười, hiện tại hắn đã hiểu ra vì sao lúc trước Uy Linh Tiên nghèo khổ vất vả, sau lại có thể mê hoặc Kinh Vương. Cũng nhờ vào Tuyền Cơ Tử giữ hai tên đồ đệ ngốc nghếch của lão ở Huyền Diệu quán, lão đạo mới có thể đại triển thân thủ ở Kinh Vương phủ. Nếu không cho dù là lão khoác lác tới nổi lưỡi nở hoa sen, hai tên đồ đệ ngốc này mở miệng chắc chắn sẽ lộ tẩy.

Kinh Vương Chu Thường Quán thấy phía ngoài Huyền Diệu quán đầy máu tươi, thi thể, đã chứng thực nơi này là phân chi bí mật của Bạch Liên giáo, cảm kích Tần Lâm không bút nào tả xiết. Y đi tới nắm lấy tay áo Tần Lâm, luôn miệng nói:

- Nếu không phải Tần Đại sư đoán được gian mưu, tánh mạng tiểu vương cùng khuyển tử cũng khó được bảo toàn, tiểu vương thật sự vô cùng cảm kích. Hiện tại không thuận tiện, mấy ngày nữa tiểu vương nhất định hết sức báo đáp... Không không không, Tần Đại sư không nên khước từ, tiểu vương hiểu được người phương ngoại không thêm mấy vị đại huynh lỗ vuông (tiền đồng), chẳng qua là xin Đại sư cầm lấy thưởng cho người khác mà thôi.

Tần Lâm không thể từ chối, cười nói một tiếng cung kính không bằng tuân mệnh.

Tông Nhân phủ Kinh Lịch Mao Đặc cũng tiến lên chấp tay, hết lời khen Tần Lâm thiếu niên anh hùng, hữu dũng hữu mưu, diệt địch lập công, sẽ đặc tấu lên triều đình chuyện này. Sau khi nói xong thỉnh lĩnh hạ giọng nói:

- Tần Đại nhân, ngài có tiên được kéo dài tuổi thọ hay không? Hạ quan công tác phục án ở Lễ bộ, Tông Nhân phủ hàng năm, tới tuổi này rồi cảm thấy lưng đau gối mỏi. Nghe... nghe nói ngài cho thiên tuế gia một ít đan dược...

Mao Đặc là quan kinh sư, lại là hệ thống quan văn nha môn, Lễ bộ, Tông Nhân phủ, cho dù là y thượng tấu rõ ràng mọi chuyện xảy ra, cũng không có ảnh hưởng bao nhiêu đối với Tần Lâm vốn thuộc hệ thống

Cầm Y Vệ. Cho nên y lên tiếng xin đan dược trên quý cũng cảm thấy hơi xấu hổ, áy náy không yên lo lắng Tần Lâm cự tuyệt.

Y không biết Lục Vị Địa Hoàng hoàn bổ Calci Tần Lâm muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, cho Mao Đặc mấy chục cân cũng không sao. Nhưng hẳn suy nghĩ một chút bèn cố ý ra vẻ khó khăn:

- Loại đan dược đó còn lại không nhiều lắm, bất quá nếu Mao Đại nhân cần, hạ quan sẽ trở về tìm thêm, sẽ có trên dưới trăm viên.

Mao Đặc nghe vậy như mở cờ trong bụng, vốn y cảm thấy chỉ cần mấy viên là đủ, trước hết nghe thấy Tần Lâm nói còn lại không nhiều lắm, còn tưởng rằng sẽ bị cự tuyệt. Đang thất vọng lại nghe Tần Lâm đổi giọng, nói có thể cho trên dưới trăm viên, nỗi vui này quả thật là khó lòng kèm chế.

Y âm thầm tính toán lần này dâng tấu chương nhất định phải vẽ rồng vẽ rắn, thêm hoa trên gấm thối phồng chiến công của Tần Lâm lên một phen. Mặc dù không thấy có được hiệu quả gì thực tế, đến lúc đó cho hẳn xem bản sao tấu chương nộp lên trên, cũng có thể biểu hiện Mao Đại nhân ta đã bỏ công phu vì hắn.

Tần Lâm cùng Chu Thường Quán, Mao Đặc hàn huyền, xa xa liếc thấy một đám người mặc Phi Ngự phục Cầm Y Hiệu Ủy từ phương hướng Bá Hộ Sở chạy tới, nụ cười của hắn lại càng trở nên rạng rỡ: các người tới chậm rồi!

Mọi chuyện xong xuôi Loan Tuấn Kiệt mới dẫn dắt thân tín vội vàng chạy tới, cả người lẫn ngựa toàn là mồ hôi, thở hồng hộc.

Thì ra Loan Tuấn Kiệt ở Bá Hộ Sở nghe nói Huyền Diệu quán bốc cháy, vẫn giận dữ không chịu đi, vẫn còn nghi ngờ Tần Lâm giảng bày chờ y chui vào. Y phái ra hai tên thân tín đi trước thăm dò, chờ đến lúc hai người này tìm hiểu rõ ràng chạy về báo cáo, y lập tức điểm nhân mã chạy tới, chỉ thấy ba ban nha dịch thủ hạ Trương Công Ngự đang cầm chổi quét dọn tro tàn.

Loan Tuấn Kiệt lẫn lộn ở Thiên Hộ Sở mười mấy năm, mặc dù không quen xử lý sự tình cơ sở, nhưng kinh nghiệm trên quan trường vẫn tinh thông, chạy tới nửa đường đã biết mình mắc bẫy của Tần Lâm. Cho nên mới vừa xuống ngựa ở cửa Huyền Diệu quán, bất chấp hàn huyền cùng bọn Kinh Vương Chu Thường Quán, Tri Châu Trương Công Ngự, Chỉ Huy Sứ Vương Tiến Hiền, lập tức ra về chỉ huy, gào to ra lệnh cho thủ hạ:

- Lão Phùng, mau dẫn người ra cửa sau tra xét, ngăn chặn yêu phi muốn trốn. Cát Hoàn, người mang mấy huynh đệ đi vào lục soát, nhất định phải tìm ra kinh thư, văn điệp của yêu phi Bạch Liên giáo. Chương Tứ Bảo, tra hỏi người sống...

Thân tín do Loan Tuấn Kiệt mang tới cũng không nói, người của Bá Hộ Sở Kỳ Châu mới đầu dựa vào y đều hối hận không thôi, nhưng chuyện tới nước này cũng không có biện pháp gì, không thể làm gì khác hơn là làm bộ chạy tới chạy lui làm việc, giống như bầy ruồi bay nhặng cả lên.

Thật ra thì lúc này chuyện gì cũng đã xong xuôi, Bạch Liên giáo đồ chạy trốn đều bị Tần Lâm bắt giết, Vương Tiến Hiền mang theo hơn một trăm tên thân binh gia tướng dập tắt lửa bên trong Huyền Diệu quán rất nhanh, ngay cả thi thể, vết máu trên đất cũng được Trương Công Ngự chỉ huy đám Lý trưởng, địa bảo dọn dẹp gần như sạch sẽ. Chương 97: Xong xuôi mọi chuyện (Hạ)

Cầm Y Hiệu Ủy thủ hạ Tần Lâm, ba ban nha dịch, tinh binh Chỉ Huy Sứ Ty, thậm chí cả quan binh vương phủ Nghi Vệ Ty, tất cả đều khoanh tay cười hì hì nhìn Loan Tuấn Kiệt cuống quýt. Nếu như ánh mắt khinh bỉ có thể có sức nặng, Loan Tuấn Kiệt cùng đám thân tín của y đã bị chôn sống từ sớm.

Loan Tuấn Kiệt thấy không có chuyện gì làm, trò hề của đám thủ hạ lại rơi vào trong mắt Kinh Vương Chu Thường Quán, Khâm Sai Mao Đặc, vừa tức tối vừa xấu hổ, biết lúc này xin Tần Lâm tha cho cũng đã muộn, dứt khoát nói với Chương Tứ Bảo:

- Vì sao còn không mau đi? Có cá lọt lưới hay không, rốt cuộc âm mưu yêu phi Bạch Liên giáo như thế nào, người hãy bắt đầu mục yêu phi ra tra hỏi cho cẩn thận!

Chương Tứ Bảo hiểu ý của Bá Hộ Đại nhân, hiện nay cũng chỉ có tranh thủ thời gian moi chút gì hữu dụng từ trong miệng đầu mục Bạch Liên giáo, hoặc là có thể ngụy tạo lý do, nói 'Để tránh đả thảo kinh xà, cố ý

mưu định rồi sau đó động, từ đó một lưới bắt hết, để điều tra sâu hơn'... vân vân, lừa gạt cấp trên, để xem có thể tránh thoát kiếp nạn này không.

Nhưng, phạm nhân đều do thủ hạ của Tần Lâm canh chừng.

Bị ánh mắt Loạn Tuấn Kiệt ép buộc, Chương Tứ Bảo không thể làm gì, đi tới trước người Trần Tứ Hải chấp tay một cái, chỉ Tuyên Cơ đạo trưởng:

- Trần Đại ca, Loạn Bá Hộ muốn ta đây tra hỏi người này, người thấy thế nào?

Trần Tứ Hải hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn trời.

Lục Viễn Chí nhìn Tần Lâm một chút, được Tần Lâm lấy mắt ra hiệu, tên mập bèn lớn tiếng kêu lên:

- Người đừng mơ tưởng! Chúng ta chảy máu chảy mồ hôi, liều mạng diệt yêu phi, người ngồi ở Bá Hộ Sở uống trà, chờ đánh xong lại tới cướp công lao, tưởng rằng chúng ta bắt được phạm nhân sẽ không thăm vấn, chờ người tới thăm vấn hay sao? Chẳng lẽ người là con vịt, miệng cứng rắn quá mức? Hoặc là con rùa đen, cần vào không chịu nhả?

Nhà tên mập ở chợ Nam mở hàng thịt, từ nhỏ nghe các bà bán hàng gây gổ, hiện tại thóa mạ vừa dễ nghe lại buồn cười, lập tức chọc ọi người bật cười.

Mà chúng Hiệu Úy đi theo Tần Lâm tới trước tiêu diệt yêu phi Bạch Liên giáo nghe vậy càng không cam lòng. Bọn họ trước sau chết bảy người, hơn mười người mang thương mới lập được công lao này, Loạn Tuấn Kiệt muốn tới đoạt đi, trong lòng ai nấy đều tức giận vô cùng, mọi người cùng chung cừu địch nhìn chăm chăm Loạn Tuấn Kiệt.

Chu Thường Quán cùng Mao Đặc vốn đang nói chuyện cùng Tần Lâm, bị chuyện bên này xảy ra hấp dẫn chú ý.

Chương Tứ Bảo là lão Hiệu Úy Thạch Vi diu dất lên, mặc dù gần đây đầu phục Loạn Tuấn Kiệt nhưng dù sao trong lòng vẫn thẹn, bị Lục Viễn Chí mắng té tát như vậy, không thể làm gì khác hơn là ngượng ngùng nói:

- Lục huynh đệ hãy phương tiện cho, cũng không phải là Chương muốn cướp công, thật ra là Loạn Bá Hộ hạ lệnh, công lao... tưởng ai ai cũng có...

Tần Lâm lặng lẽ ra dấu cho tên mập.

Mặc dù Lục mập chất phác, nhưng đó là đối với huynh đệ bằng hữu, y và Loạn Tuấn Kiệt nhưng không có giao tình gì, được Tần Lâm ra hiệu lập tức kêu la ồm tỏi:

- Trên đời này có người như vậy sao, Tần Đại ca cùng chúng ta đánh nhau sinh tử tiêu diệt yêu phi, họ Loạn kia trước đó không chịu xuất binh, sau khi xong chuyện lại tới cướp công, có biết xấu hổ hay không vậy?

Tên mập nói một hơi vạch trần chuyện Loạn Tuấn Kiệt không chịu xuất binh, Loạn Tuấn Kiệt lập tức bị dọa sợ đến cả người run run một cái, đảo mắt xem phản ứng bọn Kinh Vương, âm thầm cầu nguyện ngàn vạn lần không bị nghe thấy.

Nhưng thanh âm Lục mập gần như rống lên, cho dù là người điếc cũng có thể nghe mấy phần, làm sao Chu Thường Quán, Mao Đặc lại không có nghe được?

Sắc mặt hai vị này lập tức sa sầm, vội hỏi Tần Lâm đã xảy ra chuyện gì.

- Loạn Bá Hộ... dù sao cũng là từ nhà môn Thiên Hộ Sở đi ra, cả ngày chỉ quen với công văn, chưa từng động qua đao thật thương thật, có thể là tham sống sợ chết...

Tần Lâm làm bộ giải vây thay Loạn Bá Hộ, thật ra thì thêm mắm thêm muối khiến cho chuyện này càng nghiêm trọng hơn.

Sắc mặt Kinh Vương tái xanh, tay áo vương bào vung lên gào thét:

- Biết rõ có yêu phi Bạch Liên giáo ý muốn mưu hại bản vương, người này thân là Cẩm Y Vệ Bá Hộ lại không chịu xuất binh tạt nã, quả thật là đáng hận đáng giết!

Mao Đạc cũng thở dài nói:

- Dù sao Tần thế huynh có lòng nhân hậu, chỉ nói y tham sống sợ chết, theo như bản quan thấy, rõ ràng chính là thông phỉ mưu phản, đại nghịch bất đạo!

Loan Tuấn Kiệt nghe nói như vậy, đã sớm mềm nhũn ra trên mặt đất, vãi cả ra quần ướt sũng.

- Hoắc Đường Đầu, thỉnh xuất vương mệnh kỳ bài!

Mao Đạc vung tay áo lên, khinh bỉ nhìn Loan Tuấn Kiệt:

- Áp giải tên giặc này đi!

Đông Xưởng vốn có chức trách giám sát Cẩm Y Vệ, Mao Đạc lấy thân phận quan viên Tông Nhân phủ xuất kinh điều tra án kiện vương vị thừa kế, cũng thỉnh vương mệnh kỳ bài. Lúc này vương mệnh kỳ bài xuất ra, Hoắc Trọng Lâu không chậm trễ chút nào, mở ra năm ngón tay như ưng trào, giống như lão ưng bắt con gà con nhấc bổng Loan Tuấn Kiệt lên.

Đáng thương Loan Tuấn Kiệt lúc này hồn phi phách tán, như cái xác biết đi.

Tra xét Huyền Diệu quán cũng không có được đầu mối gì hữu dụng, Bạch Liên giáo hành sự quỷ bí, ngay từ trước lúc phá vòng vây đã đốt cháy sạch sẽ không còn.

Ý chí của Tuyền Cơ đạo trưởng có lẽ là bị cuộc sống yên tĩnh hưởng lạc ở Huyền Diệu quán tiêu ma, dưới nghiêm hình khốc pháp của Cẩm Y Vệ, rất nhanh lão đã khuất phục, thừa nhận mình tên thật Kỳ Huyền, chính là một tên Hương chủ Bạch Liên giáo.

Tần Lâm lấy được không ít tin tức hữu dụng từ trong miệng lão, tỷ như Ngụy Thiên Nhai làm thế nào sát hại Thiên Hộ Mã Dũng, sau khi phân thân bèn lột da mặt xuống làm mặt nạ da người, giả mạo Mã Dũng đi ám sát Đặng Tử Long. Cùng với Kỳ Huyền làm thế nào đến gần Hoàng Liên Tổ, chủ động xâm nhập tham gia tranh đoạt trong Kinh Vương phủ, mưu đồ sát hại Kinh Vương Chu Thường Quán, đợi sau khi Chu Do Tra kế vị lần lần khống chế vương phủ...

Nhưng ý tưởng muốn nhân chuyện này mở rộng chiến quả, một lưới bắt hết toàn bộ Bạch Liên giáo ở địa khu Kinh Hồ là chuyện đương nhiên rất cục đã thất bại. Bạch Liên giáo tổ chức tương đối nghiêm mật, liên lạc giữa Kỳ Huyền cùng tổng giáo là tiến hành đơn tuyến. Lão chỉ nhận biết hai người là thượng cấp Ngụy trưởng lão và Hương chủ cùng cấp Vương Tài, nhiều nhất thêm được Đại sư huynh Cao Sài Vũ thời gian trước tới đây truyền giáo. Bây giờ Ngụy trưởng lão cùng Vương Tài đã chết, Cao Sài Vũ không biết tung tích, mối liên hệ từ Kỳ Huyền tới tổng giáo đã bị cắt đứt.

Người khác không biết, dĩ nhiên Tần Lâm biết tung tích Cao Sài Vũ, trong mật thất Bá Hộ Sở chuyên dành cho tra hỏi lấy cung, hẳn suy tính một hồi mới hỏi:

- Tín vật thủ lĩnh các cấp trong giáo lão có ấn ký hoa sen như vậy phải không?

Trong tay Tần Lâm cầm hoa sen đồng lục soát từ trên người Kỳ Huyền, trên vách tường phòng thẩm vấn ánh sáng ngọn đèn dầu mờ tối phản chiếu hắt vào mặt lão, lúc sáng lúc tối.

98. Chương 98: Luận Công Ban Thưởng

Trên người Kỳ Huyền mang theo không ít vết thương, sợ hãi khóc hình mà không dám giấu giếm, nói thật:

- Tả hữu nhị sứ, Đường chủ nội tam đường dùng kim liên hoa, đàn chủ ngoại ngũ đàn cùng mười trưởng lão dùng ngân liên hoa, Hương chủ như tiểu nhân dùng đồng liên hoa.

Suy tư một hồi, Tần Lâm lại hỏi:

- Như vậy, bạch ngọc liên hoa là ai dùng?

Sắc mặt Kỳ Huyền trở nên nghiêm nghị, mặc dù thân là tù binh, hơn nữa đã bán đứng không ít cơ mật Bạch Liên giáo, lúc này trên mặt vẫn lộ ra vẻ kính sợ, nghiêm nghị đáp:

- Đó là giáo chủ lão nhân gia sử dụng, là thánh vật Vô Sinh Lão Mẫu từ quê quán chân không ban thưởng, đời đời giáo chủ rất quý, huynh đệ trong giáo nếu không phải là người có phúc khí, bình thường không thể thấy.

Tần Lâm cẩn thận quan sát thần thái Kỳ Huyền, hồi lâu mới thất vọng thở dài, kết luận người này cũng không biết tại sao bạch ngọc liên hoa lại ở trong tay Cao Sài Vũ. Dù sao địa vị Kỳ Huyền ở Bạch Liên giáo quá thấp, mà Ngụy Thiên Nhai có thể biết được nguyên nhân đã tự sát chết.

Nếu như bạch ngọc liên hoa là tín vật Bạch Liên giáo chủ, vì sao lại rơi vào trong tay Cao Sài Vũ? Trên dưới Bạch Liên giáo còn không biết giáo chủ mất đi tín vật sao? Tại sao vị Bạch Liên giáo chủ thần bí khó lường, nắm giữ thế lực ngầm lớn nhất mạnh nhất triều Đại Minh kia không chịu nghĩ cách tìm về tín vật của mình?

Đủ mối nghi hoặc ngổn ngang trong lòng Tần Lâm, theo bản năng hần cảm thấy nguy hiểm: Một trưởng lão Bạch Liên giáo cũng có thể sách động hành động ám sát Tham Tướng Đặng Tử Long, nếu như vị giáo chủ thần bí khó lường kia biết bạch ngọc liên hoa của y ở trong tay ta, kế tiếp sẽ phát sinh cái gì thật sự thiết tưởng không chịu nổi...

Tần Lâm quyết định trước khi hoàn toàn nắm giữ bạch bí mật ngọc liên hoa, tuyệt không để lộ nó đang nằm trong tay mình.

Loan Tuấn Kiệt đã bị bắt, Cẩm Y Vệ Bá Hộ Sở Kỳ Châu chỉ có Tần Lâm quan hàm lớn nhất, bèn lấy danh nghĩa hần báo cáo lên Thiên Hộ Sở Vũ Xương, mấy ngày sau Thiên Hộ Sở phái một vị Trần Phủ, hai tên Thí Bá Hộ đến Kỳ Châu áp tải đám phạm nhân đi, hơn nữa lệnh cho Tần Lâm tạm thời đảm nhiệm chức Bá Hộ, đợi sau khi bẩm báo sự tình lên Bắc Trần Phủ Ty sẽ thăng thưởng.

Cùng lúc đó, Kinh Lịch Mao Đặc thuộc kinh quan Tông Nhân phủ, Chỉ Huy Sứ Vương Tiến Hiền hệ thống vệ sở, quan phủ địa phương Trương Công Ngư, Đông Xưởng Hoắc Trọng Lâu cũng phát bẩm thiếp lên cho cấp trên của mình, khoa trương công lao của mình lên tận mây xanh, đồng thời ai cũng hết lời khen ngợi Tần Lâm.

Kỳ Châu đến kinh sư đường bộ ba ngàn dặm, dùng năm trăm dặm khoái báo, cả đi lẫn về cũng phải gần nửa tháng, Tần Lâm lẳng lặng chờ đợi tin tức. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, thăng chức Bá Hộ chính thức Cẩm Y Vệ Bá Hộ Sở Kỳ Châu cũng không có vấn đề.

Hôm ấy Tần Lâm ngồi trong phòng y quán tính sổ, cửa hàng bút chì hần mở ra làm ăn cực tốt, không chỉ có được nha môn các nơi ra sức sử dụng, còn cơ hồ không cần đóng thuế. Thương thuế triều Đại Minh chính là một phần ba mươi, thấp đến mức không thể thấp hơn được nữa, tiền cũ thường lệ còn lại Tần Lâm cũng không cần phải nộp, còn không thể kiếm được một khoản khá sao?

Trên thực tế tiền cũ thường lệ thay vì nói là hối lộ, không bằng xem như thuế địa phương nằm bên ngoài chính thuế của triều đình. Thời đại này quan hoạn buôn bán đều chỉ đóng quốc thuế cực thấp mà không đóng 'thuế địa phương', kiếm tiền hết sức dễ dàng.

Hiện tại cửa hàng bút chì dùng quan thuyền từ Kỳ Châu Vệ vận chuyển đến thượng nguồn Vũ Xương, hạ nguồn Nam Kinh tiêu thụ, mỗi tháng lượng tiêu thụ đạt tới năm vạn cây, mỗi chi bút chì thu lãi tám đồng, mỗi tháng thu lãi có bốn trăm sáu mươi. Sau khi trừ ra tiền công thợ, ăn uống chi tiêu, thực lãi vượt qua hai trăm sáu mươi, tương đương một trăm năm mươi lượng bạc, đây đã là một khoản thu nhập tương đối phong phú.

Phụ thân của Thanh Đại Lý Kiến Trung thân là Tri Huyện thất phẩm, hàng năm trên danh nghĩa chính bổng chỉ có bốn mươi lăm lượng, mỗi tháng không tới bốn lượng (dĩ nhiên đây chỉ là tiền lương căn bản, còn có thu nhập bên ngoài chưa tính vào).

Lục Viễn Chí gõ lên cửa mấy cái:

- Tần ca, vị tiểu Trương công công Kinh Vương phủ kia tới bái kiến.

Tần Lâm để bút xuống, đi tới đại đường, quả nhiên giống như lần trước, Bàng Hiến, Lý Kiến Phương đang phụng bồi Trương Tiểu Dương uống trà, vị công công này xách theo hộp đựng thức ăn, Tần Lâm âm thầm suy đoán chẳng lẽ là Kinh Vương ón ăn gì. Truyền thuyết Chu Nguyên Chương cho Lưu Bá Ôn ăn ngỗng, Lưu Bá Ôn ăn xong bèn đánh rắm... Hừ hừ, không may mắn chút nào...

Trương Tiểu Dương quỳ dập đầu liên tiếp, thay thiên tuế hỏi thăm Tần Lâm, thay Chu Do Phiên hỏi thăm Tần Lâm:

- Thiên tuế gia nhớ ơn Tần công tử, bởi vì lần trước lúc dự yến Tần công tử khen vịt quay ăn ngon, cố ý bảo tiểu nhân mang mấy con tới, lễ nhẹ tình ý nặng, công tử chớ nên chê cười!

Mọi người nghe là mấy con vịt quay đều cảm thấy có chút thất vọng, mặc dù Vương gia ban thức ăn cũng vô cùng vinh dự, chỉ kém Hoàng đế ban yến, nhưng so sánh cùng chiến công Tần Lâm, tựa hồ không có 'lợi ích thiết thực' gì.

Chỉ có Lục mập chảy nước miếng:

- Vịt quay Kinh Vương phủ...

Trương Tiểu Dương đem hộp đựng thức ăn vào trong phòng cho Tần Lâm, sau đó dập đầu cáo từ.

Lục Viễn Chí lúng túng chạy vào, nước dãi thêm thường chảy dài xuống đất.

Tần Lâm bèn mở hộp ra mời y.

Tầng thứ nhất trong hộp quả nhiên là một con vịt quay vàng ươm, Lục Viễn Chí không kịp chờ đợi xé một bắp đùi bắt đầu gặm.

Tần Lâm chú ý tới phía dưới lớp giấy dầu lót đáy lộ ra ánh sáng vàng, bèn vạch giấy dầu ra.

Lục mập đang gặm đùi vịt lập tức sặc một cái, suýt chút nữa nghẹt thở. Chỉ thấy dưới lớp giấy dầu chất dày đặc những thỏi vàng, vàng chói một mảnh, hấp dẫn vô cùng.

Không trách hộp đựng thức ăn nặng như vậy, mới vừa rồi Trương Tiểu Dương xách hộp rất cực nhọc, theo như cân lượng có chừng ba trăm lượng hoàng kim.

Lục Viễn Chí há to miệng, đùi vịt trong tay rơi xuống đất, thịt béo trên mặt kích động run rẩy:

- Tần Đại ca, huynh phát tài rồi!

Ba trăm lượng hoàng kim, hai ngàn bốn trăm lượng bạc, tương đương với hơn năm mươi năm bổng lộc một tên thất phẩm Huyện thái gia!

Lục Viễn Chí giờ ngón tay ra tính:

- Một cái bánh nướng chỉ cần năm phân bạc, một lượng bạc mua được hai mươi cái, mỗi bữa ăn một cái... Trời ơi, phải ăn tới không biết năm nào tháng nào mới hết được số vàng này.

Trong lúc Lục mập chuẩn bị đổi bánh nướng thành giò heo kho cao cấp hơn tính thêm lần nữa, Tần Lâm lập tức ngắt lời:

- Đồ tham ăn, kiến thức đệ hạn hẹp như vậy sao, lấy cái này mua bánh nướng ăn đi, ăn cho tới chết cũng không hết!

Dứt lời Tần Lâm liền ném một thỏi vàng nặng chừng mười lượng cho Lục Viễn Chí.

Tên mập cười híp mắt như sợi chỉ, vừa nhét vàng vào ngực vừa nói:

- Mang về không mua bánh nướng, trước hết cho cha mẹ xem, bọn họ mở hàng thịt mấy chục năm, chưa từng thấy qua thỏi vàng lớn như vậy.

99. Chương 99: Quyền Thần – Gian Thần

Tần Lâm cười cười, từ từ thu thập vàng, cũng đoán được dụng ý của Kinh Vương. Trước kia hắn chỉ là một tên Tiểu Kỳ, Tổng Kỳ, kém Vương gia quá xa, cho dù là tặng quà cũng sẽ không ai để ý tới chuyện

- Tên Tần Lâm này làm tốt lắm, nên được chú trọng cất nhắc.

Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân vỗ xuống bàn, trên khuôn mặt thiếu niên già dặn thoáng hiện ra một chút kích động, thế nhưng rất nhanh về kích động này dưới ánh mắt chăm chú của Trương Cư Chính biến thành bình tĩnh. Thanh âm của Chu Dực Quân đã nhỏ đi rất nhiều, lại tăng thêm giọng điệu thử dò xét:

- Trương tiên sinh, ngài thấy thế nào?

Tổ phụ của Vạn Lịch là Gia Tĩnh Hoàng đế, lão nhân gia đối với phụ thân của Vạn Lịch Long Khánh đế, lúc ấy còn là Hoàng thái tử Chu Tái Hậu cực kỳ xa lạ. Cho tới sau khi cháu trai ruột Vạn Lịch ra đời đều không hỏi không nghe, tiểu vương tử chậm chạp mãi mới nhận được tên, đến khi năm tuổi mới có cái tên Chu Dực Quân này, không chút nghi ngờ đối với Vạn Lịch mà nói đây là đoạn ký ức tuổi thơ vô cùng không vui.

Tần Lâm rửa sạch oan khuất cho Chu Do Phiên, bù đắp lại sự rạn nứt giữa phụ tử Kinh Vương, điều này không thể không khiến cho Vạn Lịch nghĩ tới những việc phụ thân trải qua năm đó và oan ức của mình khi nhỏ, từ đó rất có cảm tình với Tần Lâm.

Huống chi Từ Thánh Lý Thái hậu từng bởi vì Vạn Lịch mắc lỗi lầm nhỏ liền chuẩn bị yết cáo Thái Miếu phế bỏ hoàng vị của y, để cho Lộ Vương thân đệ đệ cùng một mẹ với y kế vị. Mặc dù sau khi Vạn Lịch quỳ gối tạ tội, Lý Thái hậu cũng không chân chính thực thi, nhưng đã trở thành khúc mắc từ đó.

Cho nên chuyện Hoàng Trắc Phi ý đồ phế truất lập ấu, huynh đệ Chu Do Phiên, Chu Do Tra tranh vị, theo Vạn Lịch thấy hẳn là quen thuộc, mà Tần Lâm làm thất bại mưu đồ này lại càng được vị Hoàng đế trẻ tuổi xem là bề tôi phù nguy định nan cho xã tắc.

Trương Cư Chính mỉm cười lắc đầu một cái, đương nhiên y hiểu được tâm ý của Hoàng đế, nhưng chuyện này y đã sớm có tính toán khác:

- Bệ hạ, xin xem kỹ những tấu chương này, có chỗ nào kỳ quái hay không?

Vạn Lịch xem hồi lâu đột nhiên cười nói:

- Tên Tần Lâm này cư xử bên ngoài vô cùng chu đáo, Đông Xưởng, Cẩm Y Vệ, quan viên địa phương, vệ sở binh, Lễ bộ, những nha môn này từ trước đến nay đều không thuận với nhau, không ngờ hiện tại lại hai miệng một lời khen một mình hắn. Có thể thấy được người này nhất định mười phần khôn khéo, chỉ sợ là một tay lỗi đời trong quan trường.

Trương Cư Chính cũng không đặt quá nhiều tâm tư trên người một tên Tổng Kỳ Cẩm Y Vệ, trong lòng cũng coi hắn là một tên lão luyện lăn lộn quan trường mấy chục năm rồi, mà đệ tử của y thân là đế vương trả lời cũng khiến y cơ bản hài lòng.

- Đúng vậy, dùng hai từ “khôn khéo” để nhận xét người này cũng không hết. Thế nhưng xét về chức vị của hắn hiện tại, cũng có chút không thỏa đáng.

Trương Cư Chính vốn không hao phí tâm tư vì tên Tổng Kỳ Cẩm Y Vệ nho nhỏ này, nhưng nếu như Hoàng đế có hứng thú, y bèn nhân cơ hội này quán thuộc để vương một chút.

Quả nhiên vị học trò Vạn Lịch này vừa điểm đã thấu, cười nói:

- Ôi chao, nếu không phải tiên sinh nhắc nhở trăm đã quên rồi... Cẩm Y Vệ có chức trách giám thị quan phủ địa phương, vệ sở binh và Phiên Vương, nếu như người này là người lão luyện, chỉ sợ đã lăn lộn ở Kỳ Châu mấy chục năm, cho nên mới có quan hệ tốt với mọi phương diện. Nếu như để hắn tiếp nhận Bá Hộ Cẩm Y Vệ Kỳ Châu e rằng không thỏa đáng lắm...

Cục diện triều đình Đại Minh chủ yếu có ba trụ cột lớn: võ công huân quý (chỉ quan võ), nội đình thái giám, quan văn thanh lưu, vừa hợp tác lại vừa đấu đá lẫn nhau, vì vậy Hoàng đế phải đứng giữa khống chế mới có thể bảo đảm hoàng quyền không bị giảm.

Từ trung ương đến địa phương, đạo lý vẫn giống nhau, thiết chế ở tỉnh cấp một vẫn là Thừa Tuyên Bố Chính Sứ Ty, Đô Chỉ Huy Sứ Ty cùng Đề Hình Án Sát Sứ Ty không phụ thuộc lẫn nhau, vẫn tuân theo dụng ý này.

Phiên Vương, quan địa phương, Chỉ Huy Sứ vệ sở, Đông Xưởng, Lễ bộ, những nha môn này phụ thuộc bất đồng lai lịch bất đồng, từ trước đến nay không có quan hệ với nhau, vậy mà Tần Lâm lại có thể làm cho bọn họ đồng lòng nói tốt ỉn. Người như vậy nhậm chức Bá Hộ Cẩm Y Vệ Kỳ Châu có thể tạo thành chức trách chế hành, giám sát không?

- Như vậy, lấy hư báo công tích làm lý do, tăng thêm khiến trách với họ Tần này sao?

Vạn Lịch chần chờ hỏi Trương Cư Chính, từ góc độ tình cảm y cũng không muốn làm ra quyết định như vậy.

Trương Cư Chính lắc đầu một cái:

- Từ mấy phần tấu chương có thể nhìn ra người này không thích hợp với chức Bá Hộ Cẩm Y Vệ Kỳ Châu, đây là “thuật”, Mà có công tất thưởng có sai tất phạt, thủ tín khắp thiên hạ, đây chính là “đạo”, không thể bởi vì thuật mà hủy bỏ đạo.

Vạn Lịch chớp chớp mắt, cần phải học hỏi đạo nhiếp chính của Trương Cư Chính tiên sinh nhiều hơn, y biết chỉ có học được toàn bộ bản lãnh của lão sư mới có thể không bị người chế trụ.

Trương Cư Chính cười cười, cầm chu bút trên bàn sách phê chuẩn ở trên tấu chương, hạ bút cực nhanh, viết một hàng chữ, Vạn Lịch liền đọc hàng chữ này.

- Làm như vậy cũng không phé đạo, lại thực hành thuật.

Trương Cư Chính đặt bút xuống.

Mấy người Thân Thời Hành, Vương Quốc Quang gật đầu liên tục, Trương Tứ Duy khen ngợi không dứt. Bất kể chính kiến có khác biệt hay không đều thầm nói “đạo”, “thuật” của Nguyên Phụ Trương tiên sinh song hành không đối lập, quả nhiên là cái tài của Tể Tướng.

Sau khi Thân Thời Hành nhận được tin tức của môn sinh Trương Công Ngư, nghe được xử trí của Trương Cư Chính cũng cảm thấy rất tốt, nhỏ giọng lẩm bẩm:

- Được phong ở nơi béo bở như vậy, họ Tần kia cũng phải cảm niệm thiên ân cao dày...

Tần Lâm cũng không biết bởi vì một tiểu Tổng Kỳ nhỏ như hạt đậu là hấn, trong Tử Cẩm thành xa ngoài ba ngàn dặm bởi vì sự bổ nhiệm của hấn, mà giữa Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân và Nguyên Phụ thiếu sư Trương Cư Chính có một cuộc đối đáp quân thần kinh điển.

Hấn đang bận rộn thu dọn Huyền Diệu quán, trước khi Trương Công Ngư tới đã làm xong thủ tục, lấy danh nghĩa “Khen thưởng” thưởng cả tòa đạo quán cho hấn.

Chương 100: Thiên ân cao dày (Hạ)

Tòa đạo quán này phong cảnh ưu nhã, cây hoa tươi tốt, hoàn cảnh thanh u, dùng để mở công trường nhà xưởng gì cũng lãng phí, hơn nữa còn không thuận tiện.

Vì vậy Tần Lâm đã xin Lý Thời Trân mở khu nội trú trong phòng xá của đạo quán trước đây. Y quán Lý thị vốn có mấy gian phòng cho bệnh nhân từ xa đến ở tạm, nhưng theo danh tiếng thần y Kỳ Châu của Lý Thời Trân lớn dần, bệnh nhân bên ngoài đến từ Trường Sa, Vũ Xương, Nam Xương càng ngày càng nhiều, phòng ở đã không đủ dùng, khách điểm hai bên đường phố bên ngoài đều chen đầy bệnh nhân từ nơi khác đến.

Vượt ngoài dự liệu của rất nhiều người, Lý Thời Trân cũng không từ chối mà lập tức đáp ứng, cười với vẻ thỏa mãn, lập tức thu nhận phòng ốc của Huyền Diệu quán.

Chỉ có Tần Lâm phát giác trong ánh mắt của lão thần y có rất nhiều thứ khác, ặc... giống như ánh mắt của cha mẹ vợ nhìn con rể.

Hơn nữa liên tục mấy ngày, biểu hiện của Thanh Đại tỏ ra là lạ, không gọi thân thiết Tần Đại ca Tần Đại ca nữa, mà từ xa nhìn thấy hấn đã né tránh, trên gương mặt xinh đẹp hồng hồng, giống như con thỏ nhỏ tránh né con sói.

- Ôi, vì sao tiểu Thanh Đại đột nhiên lại thẹn thùng rồi?

Tần Lâm không hiểu đầu cua tai nheo ra sao cả.

Càng thêm làm cho Tần Lâm không giải thích được chính là, thái độ của hai người Lý Kiến Phương đối với hắn đã chuyển biến tốt hơn rất nhiều, hoặc là nói trước kiêu ngạo sau cung kính mới đúng, Trầm thị còn bưng bát trứng chần nước sôi, rượu nếp than cười híp mắt đặt ở trên bàn của hắn.

Có âm mưu... Đến khi Nhị thẩm Tương thị, Tứ thẩm Dương thị đều bưng trứng chần nước sôi tới, cuối cùng Tần Lâm đã đoán được mấy phần nguyên nhân. May là da mặt hắn dày, ở trong y quán cũng có chút ngồi không yên, ngoại trừ điểm danh ở Bá Hộ Sở đều chạy tới công trường Huyện Diệu quán.

Dựa theo suy nghĩ của Tần Lâm, sau này y quán trên đường cái trong thành chính là phòng khám bệnh, mà Huyện Diệu quán sẽ cải kiến thành khu nội trú, cung cấp cho bệnh nhân bên ngoài và bệnh nhân cần điều trị lâu dài ở.

Biết được Lý thần y muốn cải kiến Huyện Diệu quán thành y quán, dân chúng trong thành ngoài thành chịu ân huệ của lão đều tới giúp một tay, Vương Tiến Hiền lại phái Vệ Sở binh tới làm công, mọi người chung tay chung sức rất nhanh đã hình thành bộ dáng ban đầu.

Một ngày này trên công trường của y quán mới, Tần Lâm đang cùng Lục Viễn Chí một trước một sau khiêng một cây gỗ, vừa đi vừa đếm nhịp đầu đầy mồ hôi, Tông Nhân phủ Mao Đạc Mao Đại nhân mang theo mấy tên hoạn quan lục tục chạy đến.

- Tần Đại nhân thật có nhã hứng, tự mình khiêng gỗ, muốn làm theo hiền nhân ngày xưa sao?

Mao Đạc mặt lộ vẻ vui mừng nói.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, chuyến này làm xong chuyện trở về kinh, Mao Đại nhân sẽ có thể nhảy ra khỏi nha môn nước trong (chỉ lương không lậu) Tông Nhân phủ này, hoặc là chuyển đến Lục bộ làm Lang Trung, hoặc là ra ngoài làm quan phụ mẫu một phương, cuối cùng đã có thể xuất đầu. Mà chuyện này có thể làm thuận lợi như vậy, không có Tần Lâm có thể được sao?

Tần Lâm đặt cây gỗ xuống, chấp tay nói:

- Mao Đại nhân có gì chỉ giáo?

Mao Đạc đột nhiên khom lưng, cười lớn nói:

- Chúc mừng Tần Đại nhân, chúc mừng Tần Đại nhân. Thánh chỉ đã hạ, Đại nhân còn không mau mau về Bá Hộ Sở tiếp chỉ?

Hai tiểu hoạn quan cũng bĩu môi nói:

- Hoàng công công của chúng ta đã chờ ở Bá Hộ Sở nửa ngày, người cũng quá tự cao...

Hai người bọn họ không nói tiếp, bởi vì Tần Lâm đã nhét hai lượng bạc vào lòng bàn tay bọn họ, sau đó nhìn về phía Mao Đạc chấp tay nói một tiếng đặc tội, lên ngựa liền chạy về phía Bá Hộ Sở.

Lục Viễn Chí vẫn ngây ngốc khiêng gỗ, nước dãi cũng nhỏ giọt xuống:

- Thánh chỉ, má ơi, Tần ca cũng tiếp được thánh chỉ rồi.

Trên đại đường Bá Hộ Sở, Hoàng công công không nhận được đi đi lại lại, mắng té tát các Hiệu Úy của Bá Hộ Sở:

- Tên Tần Lâm này làm quan kiểu gì vậy? Tổ ra tự cao như vậy, còn xem chúng ta ra gì sao? Nếu như quan của Đại Minh triều đều lười biếng như vậy, vậy có được không?

Cho đến khi Tần Lâm đi vào, Hoàng công công vẫn còn đang bày ra khuôn mặt giống như hai tiểu thái giám y mang tới, trong nháy mắt đã biến thành gió xuân đầy mặt. Trong lòng bàn tay của Tần Lâm đưa về phía y lấp lánh một thỏi vàng mười lượng.

Thái giám phái tới tuyên chỉ cũng không phải là loại người giàu có gì, nếu không cũng sẽ không phải vượt qua ngàn dặm phong trần tới làm chuyện này. Hoàng công công ước lượng trọng lượng của đỉnh vàng xong lập tức khom lưng xuống, nụ cười trên mặt vô cùng nịnh nọt:

- Ô chao, khó trách Tần Đại nhân còn trẻ như vậy đã lập được công lớn, hiện tại được Hoàng đế sắc phong, tương lai xuân phong đặc ý lên như điều gặp gió, còn phải nói sao? Chúng ta trở về kinh sư nhất định phải nói với những công công kia, triều Đại Minh đã xuất hiện một thiếu niên anh hùng tuổi trẻ tài cao...

Hoàng công công trước kiêu ngạo sau cung kính, làm cho các Hiệu Úy của Bá Hộ Sở nhìn thấy mà buồn cười, âm thầm bội phục Tần Lâm ra tay hào phóng.

Mọi người không dám chậm trễ, nếu chính chủ đã đến, rất nhanh bày ra hương án tiếp nhận thánh chỉ.

Hoàng công công tuyên đọc thánh chỉ, đầu tiên toàn là những lời khách sáo công trung thể quốc, anh dũng giết địch, phía sau mới nói đến nội dung mang tính thực chất: sắc phong cho Tần Lâm chức vị Cẩm Y Vệ chính thức ở Thiên Hộ Sở Nam Kinh là chính lục phẩm Bá Hộ, Tán Giai (không cố định) Chiêu Tín Hiệu Úy, bởi vì quân công nên được phong thêm tòng ngũ phẩm huân quan Phi Kỳ Úy.

Phát giác ra Tần Lâm không hiểu đầu cua tai nheo gì, Hoàng công công liền giải thích tỉ mỉ cho hắn: Chiêu Tín Hiệu Úy là Tán quan không cố định, phạm quan võ chính lục phẩm đầu tiên đều nhận chức Chiêu Tín Hiệu Úy, sau sẽ thăng lên Thừa Tín Hiệu Úy, đây là theo lệ mà thôi, chẳng có gì lạ. Phi Kỳ Úy là gia huân,

- Đi xa nhà mà thôi, cần gì phải khóc lên như vậy. Đừng khóc, để cho người ta nhìn thấy sẽ rất xấu hổ, cùng lắm... cùng lắm thì muối sẽ đi Nam Kinh thăm huynh.

Tần Lâm giụi giụi đôi mắt đỏ ngầu, vẻ mặt như đũa đám:

- Ta không có khóc, là vừa rồi tròng mắt quá lớn, khói hương bay vào...

Bỗng nhiên Thanh Đại lại rất muốn gõ đầu Tần Lâm.

Tần Lâm bật cười ha hả, ít nhất nỗi buồn ly biệt của tiểu nha đầu đã vơi đi phân nửa.

Sau đó trở về y quán, Lý Thời Trân ời Tần Lâm vào nội đường.

Lão thần y vuốt râu, cười híp mắt:

- Thế diệt tôn, có biết vì sao lão phu cho phép con cùng Thanh Đại cùng nhau học y, lui tới không tị hiềm như vậy chăng?

Không đợi Tần Lâm trả lời, Lý Thời Trân đã nói trước:

- Năm đó lệnh tổ đã cùng lão phu đính ước hôn nhân, nếu lão có trưởng tôn sẽ cưới trưởng tôn nữ của ta, nếu lão có tôn nữ sẽ gả cho tôn nhi ta. Sau đó con cầm thơ lệnh tổ đích thân viết tới, trong thơ không đề cập tới ước hẹn hôn nhân, chỉ nói con tính tình không tốt không chịu được, không xứng cưới Thanh Đại, chỉ cầu lão phu an bài ở Kỳ Châu tìm kẻ sinh nhai.

- Lúc ấy lão phu liền suy nghĩ không biết con thật sự là bất hảo không chịu nổi, hay lệnh tổ bắn khoản hai nhà giàu nghèo khác biệt mà không muốn nhắc chuyện này làm khó lão phu. Cho nên lão phu mới giữ con lại ở đây, từ từ quan sát... Ha ha, lệnh tổ quả thật quá khiêm nhường, nhân phẩm như Tần thế diệt tôn còn không thể làm rể nhà ta sao? Ta chỉ lo lắng Thanh Đại không xứng với con...

Tần Lâm trong lòng hồi hộp, toét miệng cười.

Lý Thời Trân thấy dáng vẻ của hắn càng vui mừng hơn nữa:

- Như vậy lão phu cũng không cần lời rào đón trước sau gì nữa, hiện tại hỏi thế diệt tôn một câu, có bằng lòng cưới Thanh Đại chăng?

Tần Lâm vái chào tới đất:

- Chính là mong muốn của tiểu tôn nhi, không dám cầu xin!

- Được lắm!

Lý Thời Trân cười to:

- Lão phu sẽ chuyển tin vui này cho phụ thân Thanh Đại, hiền tôn tế cứ đi Nam Kinh nhậm chức, vì chuyện Bản Thảo Cương Mục xuất bản, mấy tháng sau lão phu phải tới Nam Kinh một chuyến, đến lúc đó sẽ dẫn theo Thanh Đại đến Nam Kinh!

Hoàng công công tới Kỳ Châu tuyên chỉ phải về kinh sư, Mao Đạc, Hoắc Trọng Lâu cũng đi theo hồi kinh phục mệnh, Tần Lâm liền mở tiệc ở Duyệt Giang lâu mời bọn họ.

Bên người Hoàng công công trừ hai tiểu thái giám từ trong kinh mang ra ngoài, còn có thêm Trương Tiểu Dương.

102. Chương 102: Được Nợ Mất Kia (thượng)

Vừa gặp mặt, vị tiểu công công này liền đập đầu với Tần Lâm:

- Tần gia rửa oan thay chủ nhân nhà ta, đại ân đại đức suốt đời khó quên, đáng tiếc nhỏ muốn rời khỏi Kỳ Châu, sợ rằng đây là lần cuối cùng đập đầu với Tần gia.

Tần Lâm vội hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Trương Tiểu Dương hàm chứa nước mắt kể lại thân thế của y. Thì ra quê y ở Trương gia trang ở Bảo Định phủ Hà Bắc, vào năm Long Khánh thứ sáu Hà Bắc đại hạn, một dãy Bảo Định đất trắng ngàn dặm, Trương Tiểu Dương chỉ có mười tuổi, đói bụng đến nỗi khóc oa oa. Mặc dù quan phủ có chẩn tế, thế nhưng nạn dân quá nhiều, lương thực cứu nạn thiên tai cũng giống như gạo nước đổ trên sa mạc.

Phụ mẫu Trương gia lâm vào tuyệt lộ không thể làm gì khác hơn là tự tay hoạn con trai, chuẩn bị đưa vào trong cung làm thái giám, không cầu vinh hoa phú quý, ít nhất có thể có được cơm no.

Vừa đúng lúc Long Khánh đế băng hà, Vạn Lịch đế lên ngôi, lão Kinh Vương dời trước Chu Dực Cự vào kinh triều bái đi ngang qua Trương gia trang, thấy thảm cảnh tai dân động lòng từ bi, mua lương thực phát ra lúc này mới cứu được tính mạng một làng. Nghe nói cha mẹ tự tay hoạn con trai chỉ cầu ăn được cơm no, lão thiên tuế cũng lộ vẻ sầu thảm, liền mang Trương Tiểu Dương theo bên người, sau khi vào triều trở về Kỳ Châu, điều cho cháu trai Chu Do Phiên sử dụng.

Lần này Tần Lâm rửa oan cho Chu Do Phiên, Trương Tiểu Dương cũng lập được công lớn, Kinh Vương phụ tử hỏi y muốn ban thưởng cái gì, y nói chỉ muốn về quê thăm cha mẹ.

Một hoạn quan về quê rồi chẳng khác nào phế nhân, đương nhiên phụ tử Kinh Vương sẽ không để y ra đi như vậy, vậy cũng quá bạc đãi người ta.

Vừa đúng dịp Hoàng công công ra kinh, phụ tử Kinh Vương liền có chủ ý: Phiên Vương có thông lệ tiến cử y quan, đạo sĩ, hoạn quan đến cung đình phụng chức, cũng giống như tiến cống. Ý là chúng ta có thứ gì tốt, dâng lên cho thiên tử dùng trước. Quê quán Bảo Định phủ của Trương Tiểu Dương ở rất gần kinh sư, tiến y vào cung làm việc, chính y cũng có nơi nương tựa, phụng dưỡng phụ mẫu cũng thuận tiện.

Tần Lâm nghe tào ngộ của Trương Tiểu Dương cũng thở dài không dứt, thuận miệng hỏi:

- Bao nhiêu năm qua, Trương công công có nhận được tin tức trong nhà không? Trừ cha mẹ ra có còn thân thích nào khác hay không?

Về mặt Trương Tiểu Dương đau khổ lắc đầu một cái:

- Kỳ Châu cách Bảo Định phủ ba ngàn dặm, tin tức gì cũng không có, chỉ nghe nói mãi cho đến năm thứ hai lúa chín mới không còn nạn đói, nhưng phụ mẫu ta có thể chịu đựng được đến khi lúa chín hay không, cũng chỉ có trời mới biết. Trong nhà trừ cha mẹ ra, họ hàng cũng nhiều, bất quá thân thuộc chỉ có một vị thúc thúc, từ lúc ta còn nhỏ thúc đã đi kinh sư, sinh tử không biết.

Tần Lâm nghe vậy, im lặng không nói.

Hoàng công công cho là Tần Lâm mất hứng, nghiêm mặt hổn hển nhìn Trương Tiểu Dương, âm dương quái khí nói:

- Tên nô tài này làm gì vậy, vì sao lại nói lời buồn bã như vậy? Tương lai vào cung chỉ có thể nói thánh thiên tử tại vị thiên hạ thái bình, nếu còn nói những lời khó nghe này, coi chừng bị vả miệng!

Trương Tiểu Dương liên tiếp dập đầu trên đất, luôn miệng nói Hoàng công công dạy dỗ chí phải.

Ngược lại Tần Lâm động lòng trắc ẩn mấy phần vì thân thế bi thảm của Trương Tiểu Dương, lại cảm thấy thái giám này một mực trung thành với Chu Do Phiên, tính tình không tệ, trong án tranh đoạt Kinh Vương phủ cũng có một thời gian coi như sóng vai tác chiến với nhau, bèn động thủ đỡ hấn, lại giúi năm lạng vàng cho Hoàng công công, cười nói:

- Tiểu Trương công công là cố giao của tại hạ, lần này đi kinh sư ba ngàn dặm, phải nhờ Hoàng công công chiếu cố y nhiều hơn một chút.

Hoàng công công giả vờ đẩy ra vài cái, thái giám thấy vàng bạc như ruồi thấy máu, nào có chuyện không muốn. Rốt cục y vừa nhét vàng vào ngực vừa chìa ngón tay cái lên:

- Tần Đại nhân trượng nghĩa khinh tài, chân chính là cặp thời vũ. Tương lai nếu như có cơ hội điều vào kinh phụng chức, chúng ta cần phải thân cận hơn một chút mới được.

Tần Lâm thầm nhủ trong lòng: chúng ta kết giao tình không có gì, thân cận ư... lão tử không có hứng thú gì với thái giám.

Trương Tiểu Dương cảm kích Tần Lâm rơi nước mắt, rời đi Kinh Vương phủ vào cung trong kinh sư làm tiểu thái giám, có lẽ cả đời sẽ không gặp nữa, người ta còn cầm vàng lót đường thay người, đây mới gọi là nghĩa bạc vân thiên.

Mao Đặc, Hoắc Trọng Lâu cũng cực kỳ sùng bái Tần Lâm, bắt buộc hắn ngồi lên chủ tiệc. Sau khi hai người này về kinh chắc chắn sẽ thăng quan, không phải là nhờ phúc của hắn sao?

Đặc biệt Hoắc Trọng Lâu chậm rãi uống Nữ Nhi hồng hết chén này tới chén khác, dường như tựa hồ mười mấy năm yên lặng, mười mấy năm oan ức đều phát tiết ra vào giờ khắc này, cuối cùng cảm ly đặt phịch xuống bàn, khảm sâu vào trong mặt bàn gỗ, có vẻ lâng lâng nói:

- Nếu... nếu như thượng ty của lão Hoắc ta hào sảng, nghĩa khí như Tần huynh đệ, lão Hoắc ta đâu chỉ làm một Đường Đầu nhỏ nhỏ như vậy?

Tần Lâm không có uống bao nhiêu, nghe vậy chẳng qua là cười cười, cuối cùng cũng không nói gì: dĩ nhiên hy vọng bên người có một vị cao thủ như Hoắc Trọng Lâu vậy, nhưng chức vị Cẩm Bá Hộ Y Vệ của mình còn quá nhỏ, mặc dù Hoắc Trọng Lâu cảm kích, lại không thể nào phục vụ ỳnh. Bất quá đã kết giao tình, tương lai cũng sẽ có một ngày...

Cơm rượu xong xuôi, đưa đoàn người Hoàng công công xuống lầu rồi đi, trong thoáng chốc Tần Lâm chợt thấy trắng sáng rơi xuống mặt đất một hình người dựa theo bóng cây.

Hắn cho là Bạch Liên giáo phái người tới báo phục, lập tức tỉnh rượu hơn phân nửa, định thần nhìn lại thì ra là Ngưu Đại Lực đứng ở nơi đó.

Ngưu Đại Lực thấy Tần Lâm đã phát hiện bèn đi tới ôm quyền một cái, toét miệng rộng cười nói:

- Ân công uống say rồi sao, có cần uống chén canh giải rượu hay không? Nào, để ta đỡ ngài tới quán Vương bà bán Toan Mai thang, giải rượu rất hay...

- Ta không có say!

Tần Lâm như cười như không nhìn Ngưu Đại Lực:

- Có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi, lão tử nhìn dáng vẻ người muốn nổi gai ốc toàn thân...

Ngưu Đại Lực lúng túng xoa xoa tay, nhăn nhăn nhí nhí nói:

- Mẫu thân ta bảo ta tới nói với ân công... Cái này...

- Nếu như không nói, vậy ta đi đây!

Tần Lâm làm bộ muốn đi.

Lúc này Ngưu Đại Lực mới nóng nảy, vội vàng nói rõ ý tới: thì ra Trương Công Ngư thăng quan đi Vũ Xương phủ, tân nhậm Tri Châu Kỳ Châu đã đến nhậm chức. Đây gọi là tôi nào chúa nấy, tân Tri Châu dứt khoát cắt giảm ban bè do người tiền nhiệm lưu lại, chỉ dùng tâm phúc của mình.

Mặc dù khoảng thời gian này Ngưu Đại Lực cũng thu được chút ít tiền cũ thường lệ, có thể mang tới hiếu kính tân Đại lão gia, giữ được vị trí dân trắng Ban Đầu, nhưng y càng nghĩ càng cảm thấy không có ý nghĩa. Làm nha dịch vô cùng thấp kém, mặc dù có uy phong trước mặt dân chúng, nhưng Tri Châu, Sư Gia thậm chí còn sáu phòng Ty Lại, ai ai cũng có thể coi thường.

Chương 102: Được nợ mất kia (Hạ)

Mấy ngày này là Tần Lâm còn ở Kỳ Châu, chờ Tần Lâm đi Nam Kinh nhậm chức, Ngưu Đại Lực làm Ban Đầu cũng không còn được thoải mái như trước nữa.

Huống chi lần này những người tham dự tiểu trừ Huyền Diệu quán như quan giáo Cẩm Y Vệ, binh đình Chỉ Huy Sứ Ty cùng với Đường Đầu Đông Xướng vẫn đều có thăng thưởng, ngay cả Trương Công Ngư tới chậm cũng được thăng quan. Duy chỉ có Ngưu Đại Lực xuất lực rất nhiều, trừ Trương Công Ngư xuất bạc túi riêng của mình thưởng ột ít, không có được bất kỳ tướng thưởng nào. Quan lại, quan ở trên cao lại ở dưới, mà nha dịch còn không bằng lại, chỉ như người hầu hèn kém, luận công ban thưởng đâu tới phiên y được.

Ngưu Đại Lực càng nghĩ càng cảm thấy làm nha dịch không có ý nghĩa, thương lượng cùng lão nương một phen, sau đó tới tìm Tần Lâm:

- Ân công, mẫu thân ta nói nếu như ngài không chê, vậy hãy cho ta đi theo làm một tên quân dư. Tên Ngưu gốc ta giỏi một quyền một cước kiếm cơm, bên cạnh ngài cũng có rất nhiều kẻ liều mạng, bất kể đao thương, thân hình ta vẫn có thể ngăn cản thay ngài vài cái. Chỉ cần Ngưu gốc ta còn một hơi thở, cũng sẽ không để ân công rụng một sợi lông cọng tóc nào.

Ngưu Đại Lực nói xong lập tức nhìn chăm chăm Tần Lâm.

Đầu tiên Tần Lâm cười to:

- Quân dư sao? Khăng định không được!

Ngưu Đại Lực cúi đầu, cảm thấy ân công coi thường mình, có vẻ rất xấu hổ.

Không ngờ rằng Tần Lâm đâm một quyền vào bộ ngực dày rộng của y:

- Lão tử đã làm tới Bá Hộ, muốn lấy chức Hiệu Úy cho người không phải là hết sức dễ dàng sao? Quyết định... uống cho người còn nói ra được, không phải là vả vào mặt lão tử sao?

Ngưu Đại Lực mừng rỡ, thỉnh linh ôm chầm lấy Tần Lâm:

- Trời ơi Tần đại gia của ta, ngài chính là đại gia của ta!

Tần Lâm chỉ cảm thấy bị một con gấu chó ôm lấy, luôn miệng gọi:

- Được rồi được rồi, người muốn ôm ta đến gãy xương sườn sao, đây rõ ràng là ân đền oán trả...

Ngưu Đại Lực vội vàng buông tay ra, trước hết dập đầu với Tần Lâm:

- Ta đi ầu thân biết, để cho bà vui mừng.

Y vừa nói vừa hươ tay múa chân chạy xa.

Lần này là Tần Lâm được nợ mất kia.

Mặc dù bởi vì chức vị trước mắt quá thấp, không có tư cách được Hoắc Trọng Lâu thân phục, nhưng rốt cục lại thu được Ngưu Đại Lực. Ngưu Đại Lực không có luyện qua võ công mà có thần lực trời sinh, trừ khinh công hơi kém ra, đối chiến chính diện không kém gì cao thủ nhất lưu, cho dù là chống lại cao thủ như Ngụy Thiên Nhai cũng không tổn thương gì. Nếu như trong chiến trận hai bên đối chiến trường thương đại kích, nhân vật giống như mãnh tướng như y còn có tác dụng hơn cả Ngụy Thiên Nhai.

Dựa theo lệ thường, Bá Hộ mới được điều đi nhậm chức có thể mang theo năm ba tên thân tín, Tần Lâm chuẩn bị dẫn theo ba người Ngưu Đại Lực, Hàn Phi Liêm, Lục Viễn Chí.

Vì phòng bị Bạch Liên giáo trả thù, bốn nàng Giáp Ất Bính Đinh phải ở lại Kỳ Châu bảo vệ Thanh Đại, Tần Lâm lại nói với Vương Tiến Hiền, Trần Tứ Hải, dặn dò bọn họ hết sức bảo vệ y quán.

Nha môn Chỉ Huy Sứ Ty cùng Bá Hộ Sở Cẩm Y Vệ ở cách y quán rất gần, Bá Hộ Sở có trên trăm tên quan giáo, vệ sở mặc dù kém cỏi, dưới quyền Chỉ Huy Sứ Ty cũng có năm sáu ngàn người, trong đó có mấy trăm tinh binh, còn lại là quân đội trường thương đại kích, cung mạnh nỗ cứng đã trải qua huấn luyện. Có bọn họ bảo vệ, trừ phi Bạch Liên giáo công khai tạo phản tấn công Kỳ Châu, nếu không nhất định có thể bảo vệ y quán bình an.

Hai vị này chịu ân huệ của hần không biết bao nhiêu, dĩ nhiên lập tức đáp ứng. Vương Tiến Hiền còn chủ động nói sẽ phái năm mươi tên binh đinh thay phiên đến y quán làm nhiệm vụ, thứ nhất phòng bị Bạch Liên giáo tập kích, thứ hai duy trì trật tự đàn áp những kẻ gây rối.

Sau khi nói chuyện này với Lý Thời Trân, không ngờ rằng lão thần y tỏ vẻ xem thường:

- Bạch Liên giáo cũng không phải là bang hội giang hồ gì, bọn họ là muốn tạo phản, không có chuyện gì còn phải hành y, vẽ bùa mua chuộc lòng dân, Nếu giết lão phu, hủy y quán ta, chẳng phải mất hết lòng dân Kinh Hồ, đối với bọn họ là được không bằng mất sao?

Tần Lâm gật đầu một cái, quả thật Lý Thời Trân có tư cách tự tin như vậy, từ khi biến Huyền Diệu quán thành y quán, danh tiếng Lý Thời Trân lớn hơn. Dân chúng đất Kinh Hồ, thượng nguồn hạ nguồn Trường Giang thân có nghi nan tạp chứng đều tới Kỳ Châu chẩn bệnh, y quán tiếp vô số người, rất được lòng dân chúng Kinh Hồ. Nếu như Bạch Liên giáo muốn hạ thủ với lão, vậy quả thật sẽ phải đối địch với hàng ngàn hàng vạn dân chúng Kinh Hồ, không những không thể tạo phản khởi sự, ngược lại sẽ tự làm tiêu hủy căn cơ.

Nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, cuối cùng Tần Lâm thuyết phục Lý Thời Trân để cho y quán tiếp nhận binh dinh bảo vệ.

Trước khi chia tay, hắn nói lên yêu cầu cuối cùng: khoảng thời gian này để cho Thanh Đại tới y quán chẩn bệnh cho nữ tử, bốn nàng Giáp Ất Bính Đinh làm trợ thủ.

Tần Lâm đã là vị hôn phu tương lai của Thanh Đại, hắn đã nói ra, dĩ nhiên Lý Thời Trân sẽ không phản đối.

Mà Thanh Đại biết được tin tức này từ trong miệng Tần Lâm, vui vẻ vô cùng hôn hắn một cái:

- Tần Đại ca thật là tốt quá, hôm nay là ngày vui nhất trong đời Thanh Đại.

Chợt tiểu nha đầu lại chu miệng, thanh âm càng ngày càng thấp:

- Dĩ nhiên, nếu Tần Đại ca không đi thì tốt hơn...

Hạ đi Thu tới, tiết Hàn Lộ tháng Chín, gió sông lạnh lẽo. Lào xào lá rụng nghe se sắt, cuộn cuộn sông dài nước chảy xuôi, tỏ rõ ý Thu tiêu điều.

Kỳ Châu người đông tấp nập: Trần Tứ Hải cầm đầu, tất cả quan giáo Cẩm Y Vệ Bá Hộ Sở Kỳ Châu thân mặc Phi Ngư phục, lưng đeo Tú Xuân đao, xếp hàng chỉnh tề trên bờ sông.

Chỉ Huy Sứ Kỳ Châu Vệ Vương Tiến Hiến dẫn theo thê tử Lưu thị, con trai Vương Hoán xuôi tay đứng nghiêm, sau lưng là mấy trăm tên thân binh, gia tướng Chỉ Huy Sứ Ty vung tay ra sức đánh trống thùng thùng, tiếng trống như trống trận vang vọng không ngừng.

Kinh Vương Chu Thường Quán cũng tới, trước kia cho dù là khâm sai đại thần đến chỗ này thiên tuế gia cũng bắt quá mở trung môn đưa ra khỏi vương phủ, sau đó lập tức xoay người quay trở vào. Nhưng hiện tại y bày ra toàn bộ nghi thức, che lọng, kim qua, phủ việt (búa rìu)... chìa lên trời rậm rạp khiến cho người ta hoa cả mắt. Nghi Vệ Chính, Nghi Vệ Phó, Điện Trưởng, Kỳ Bài, Trung Quân, Hiệu Úy đứng thành từng cặp theo đội hình cánh nhận.

Bọn họ đều tới đưa tiễn Tần Lâm, một chiếc thuyền hai tầng đang đậu sát bờ sông, Tần Lâm vẫy tay chào tất cả mọi người trên bến.

- Thuộc hạ ở Kỳ Châu đã ba mươi năm, nhưng được Kinh Vương thiên tuế đưa đến bến thuyền giống như Tần Đại nhân hôm nay, thật đúng là độc nhất vô nhị.

Hàn Phi Liêm tắc lưỡi than thở, đồng thời cũng cảm thấy may mắn mình đã tìm được chủ nhân tốt.

Lần này Tần Lâm điều Hàn Phi Liêm theo cùng đi Nam Kinh nhậm chức, các huynh đệ Bá Hộ Sở hâm mộ y nước dãi chảy ròng ròng, bắt y dãi rượu liên tục ba buổi tối ở Xuân Phong lâu mới chịu thôi.

103. Chương 103: Đừng Nên Gặp Lại (thượng)

Ngưu Đại Lực cất giọng oang oang nói:

- Chỉ cần là quan lớn, Kinh Vương cũng từng có đưa tiễn, nhưng giống như Đại nhân chúng ta, trước khi đi có thể làm cho dân chúng ra hết khỏi thành, chân chính vô cùng hiếm thấy.

Cũng không biết bao nhiêu dân chúng đi lên bến thuyền, ai nấy cầm hương thi lễ. Thương nhân có con gái bị Hoàng Liên Tổ bức tử, hai tay giơ lên cao ba nén thanh hương, không ngừng ngược lên không cầu khẩn:

- Tiểu dân chúc thanh thiên Tần lão gia bách tướng phong hầu, cao hầu vạn đại, phụ tá Đại Minh thánh thiên tử ngàn vạn năm.

Lục Viễn Chí đi tập tễnh vẩy tay từ biệt với các sư huynh đệ y quán.

Tần Lâm đổi Huyền Diệu quán thành y quán, sau khi chúng đệ tử xuất sư không cần đi ra ngoài, có thể tiếp tục ở lại y quán phụng chức, vì vậy ai nấy đều vô cùng cảm kích đối với Tần Lâm, tự hào nói cho hàng xóm láng giềng bên cạnh, vị Tần Đại nhân nhận thức gian tà, thiết diện vô tư trên thuyền kia, từng là sư huynh đệ đồng song học y cùng bọn họ.

Nhưng hết thảy đối với Tần Lâm cũng không quan trọng bằng một người.

Thân ảnh như không cốt u lan của Lý Thanh Đại đứng thẳng trên một tảng đá bên bờ sông, nàng mặc quần vải xanh, đi giày thêu hoa, gương mặt không tô son điểm phấn tự nhiên xinh đẹp tuyệt luân, trên gò má trắng như ngọc còn đọng mấy giọt nước mắt, vẩy tay với Tần Lâm liên hồi.

Ổng tay áo nàng lộ ra một đoạn cổ tay trắng muốt, mái tóc dài đen nhánh bị gió thổi tán loạn, quần vải xanh dán chặt vào người, hiện ra đường cong lả lướt thân hình thiếu nữ. Mắt nàng mờ lệ, dưới chân sóng vỗ dập dềnh, nhìn qua giống như lãng ba tiên tử.

Bến thuyền hết sức ồn ào huyên náo, vinh dự được thân vương Đại Minh tiễn hành, danh tiếng thanh cao dân chúng dâng hương thi lễ, so ra không đáng kể gì trước trái tim thuần khiết không tỳ vết của thiếu nữ kia.

Thanh Đại chỉ biết là Tần Đại ca nàng sắp đi, sắp đi Nam Kinh ngoài ngàn dặm, mặc dù chỉ xa nhau có mấy tháng, nhưng trong tim nàng vẫn cảm thấy lưu luyến băng khuâng. Ngay cả chính nàng cũng không rõ ràng lắm, rốt cục là nam nhân lúc nào cũng nở nụ cười xấu xa kia đã lặng lẽ trộm đi mảnh tình đầu tiên trong lòng thiếu nữ như nàng từ khi nào.

“Không thể khóc, Tần Đại ca nhìn thấy sẽ đau lòng...”

Thiếu nữ nắm thật chặt quả đấm nhỏ, khẽ dùng răng như ngọc cắn lấy đôi môi đỏ mọng, làm in hằn dấu răng khiến cho người ta nhìn thấy phải đau lòng. Nhưng cuối cùng, dòng nước mắt trong suốt cũng không nhịn được tuôn ra.

- Họ Tần bại hoại đi rồi, tên mập bỉ ổi hạ lưu vô sỉ kia cũng đi rồi...

Nữ binh Giáp cố gắng nặn ra nụ cười, nói với ba vị muội muội:

- Yên tâm đi, Đại tiểu thư sẽ thu thập bọn họ!

- Ha ha ha...

Nữ binh Ất gật đầu phụ họa:

- Mặc dù Tần công tử lợi hại, nhưng tuyệt không thể nào chạy ra khỏi ma chưởng Đại tiểu thư!

- Đại tiểu thư sẽ thay chúng ta báo thù tuyết hận!

Nữ binh Bính cũng tràn đầy lòng tin đối với Từ đại tiểu thư hùng hân.

- Nhưng...

Tiểu Đinh mân mê vạt áo, buồn bã mắt mắt lấm lấm:

- Người này đi rồi, dường như Kỳ Châu cũng trở nên nhàm chán...

Ba nàng Giáp Ất Bính cũng đồng thời thở dài, thiếu họ Tần kia dường như là hơi nhàm chán thật.

Tần Lâm trên thuyền nhìn Thanh Đại với ánh mắt chất chứa thâm tình, mơ màng nhớ lại tảo ngộ ở Kinh Cốc lĩnh lúc bị kỳ xà cắn, liên tưởng tới nét thú vị của cái tên Mộc Cận, Thanh Hao, bút chì. Nhớ tới hương nang nàng may cho hắn vào tiết Đoan Ngọ, thêu tiên hạc thành con vịt. Nhớ tới chiều chiều mùa hè, thiếu nữ diễm tinh ngồi dưới gốc bồ đào, từng đường kim mũi chỉ may áo trúc bầu cho hắn... Từng kỷ niệm giống như dòng suối mát rót tận trong lòng, kiếp trước vô số lần thú tội, vô số lần làm người tốt, rốt cục Tần Lâm đã có thể hô to đã bách hợp cũng có mùa Xuân.

Lục Viễn Chí nói chuyện với Ngưu Đại Lực, Hàn Phi Liêm ở bên cạnh, chợt tên mập cười phá lên:

- Quả thật là hòn vọng phu!

Tần Lâm gật đầu một cái, quay mặt sang cười nói:

- Sao hả, ghen tị với ta ư? Nàng đã là vị hôn thê của ta, có lẽ chưa tới mấy tháng các người sẽ phải kêu nàng là chị dâu! Ha ha ha...

Lục Viễn Chí, Hàn Phi Liêm cùng Ngưu Đại Lực đồng thời dùng ánh mắt vô cùng kinh hãi nhìn Tần Lâm, giống như hắn mới vừa nói lời gì cực kỳ đại nghịch bất đạo. Không, cho dù là Tần Lâm nói hắn muốn tạo phản, muốn làm Hoàng đế, có thể ánh mắt của ba vị này cũng không quái dị như vậy.

- Thế nào? Nam lớn cưới vợ, nữ lớn gả chồng, lại còn đã có hôn ước từ sớm...

Tần Lâm không giải thích được gãi gãi đầu, mặc dù tuổi Thanh Đại quả thật còn rất nhỏ, nếu là đời sau là chưa tới vị thành niên, nhưng triều Đại Minh mười bốn tuổi kết hôn cũng không ít, Thanh Đại đã mười lăm tuổi giả rồi. Hơn nữa bây giờ chẳng qua là đính hôn, muốn cưới về cũng phải chờ thêm tối thiểu vài tháng nữa.

Lục Viễn Chí nuốt nước bọt đánh ực, có vẻ chật vật vô cùng, một lúc lâu sau mới do dự nói:

- Tần Đại ca huynh xác định không lầm chứ, chúng ta... chúng ta đang nói tới thế tử Chu Do Phiên kia mà?

Ba người Ngưu Đại Lực, Hàn Phi Liêm, Lục Viễn Chí đồng thời giơ hai tay chỉ, sáu ngón trở chỉ vào địa phương chếch sang bên trái Thanh Đại chừng hơn hai mươi trượng.

Thế tử Kinh Vương Chu Do Phiên cũng đứng trên một tảng đá, thân như cây ngọc trước gió phong độ bất phàm, thân khoác áo bào trắng thêu Ngũ Trảo Kim Long màu vàng vô cùng sang trọng. Gió sông thổi vạt

Tần Lâm suy nghĩ một chút, lại nói:

- Giống như các người đi thủy đạo Trường Giang, có nhớ hai mươi năm trước giặc Oa hoành hành ngang ngược hay không? Khi đó các người làm ăn thế nào?

Nói đến giặc Oa, Cổ Phú Quý lập tức dùng dùng nổi giận, mắng to giặc Oa không phải là người, năm đó gieo họa địa phương Giang Nam, quây phá dân chúng không được yên bình, khiến cho toàn bộ một dãy Giang Nam làm ăn không được.

105. Chương 105: Luận Thiên Hạ

Y theo phụ thân buôn bán tơ sống, rốt cục thua lỗ một khoản bạc không nhỏ, mà sau khi Thích Kế Quang bình Oa làm ăn chuyển biến tốt hơn rất nhiều.

- Thấy chưa!

Tần Lâm vỗ tay cười nói:

- Thích gia gia luyện binh bình Oa không phải là dùng bạc của triều đình sao, tiền của triều đình không phải là tiền thu thuế sao?

Cổ Phú Quý nghe vậy im lặng hồi lâu, khẽ gật đầu một cái:

- Tần Đại nhân nói không sai, nhưng nếu là người khác cũng sẽ nghĩ cách để trốn thuế. Bảo một mình ta làm nghĩa dân, bỏ ra từng mớ bạc lớn, kẻ hèn này cũng chỉ có thể kính tạ mà không làm được.

Tần Lâm cười ha hả, hần cũng chỉ là cảm khái nhất thời mà nói như vậy, cũng không trông cậy vào mấy câu nói đã biến Cổ Phú Quý thành một kẻ tự giác nộp thuế được.

Hai người không biết trên mặt sông vô cùng rộng lớn, gió sông đưa đối thoại của hai người đi xa, có một chiếc quan thuyền hoa lệ ngoài xa, người trên thuyền đã nghe hết rõ ràng.

Thuyền này chính là phúc thuyền, nhưng đây thuyền bằng phẳng hơn phúc thuyền bình thường, tiện cho đi lại trên sông. Lâu thuyền chạm trở điều khắc, không ít địa phương khắc kim long, thái phượng. Hai đèn lồng treo cao hai bên mũi thuyền lớn hơn đèn lồng thông thường rất nhiều, nhưng không ghi danh hiệu quan hàm trên đó, mà đèn bên trái viết ‘Nhĩ vi diêm mai’, bên phải viết ‘Nhữ tác chu tiếp’.

(Lấy câu ‘Nhược tác hòa canh, nhĩ vi diêm mai’ trong Kinh Thi. Nếu nấu canh ăn, chỉ nên dùng muối và mơ. Muối mặn, mơ chua làm gia vị cho canh ngon, ý nói việc lương tướng hiền thần giúp vua trị nước. Nay gọi quan Tể Tướng là ‘điều mai’ hay ‘hòa mai’ là bởi ý đó.)

Người trên đầu thuyền nghe Tần Lâm cùng Cổ Phú Quý đối đáp, chợt vỗ tay mà cười:

- Ở miếu đường trên cao tất lo cho dân, ở sông nước ngoài xa tất lo cho vua, trên sông lớn này rồng rắn hỗn tạp, chẳng lẽ người này lại là quốc sĩ chỉ tài sao?

Người trên quan thuyền này ăn mặc theo lối quý công tử, đầu đội một chiếc Bát Bảo Thúc Phát quán đính tứ kim, thân mặc cẩm bào thêu mây vàng, trông như một vàng mây rực rỡ, lưng đeo một chiếc thắt lưng dương chỉ bạch ngọc, chân mang giày da đỏ đế dày, rõ ràng là một vị công tử xuất trần.

Nhưng sau gáy người này tóc mây xõa xuống óng ánh, gần như có thể soi mặt trên đó. Trên đôi gò má phúng phính hiện lên hai rặng mây hồng, hai mắt đen nhánh sáng ngời sâu thẳm như trời đêm mùa Thu, thân hình yểu điệu, rõ ràng là một trang quốc sắc thiên hương.

Tiếng gió đưa đối thoại từ Giao Bạch thuyền ngoài xa truyền tới nơi này, lúc nghe thấy Cổ Phú Quý khen Thiệu Kinh Bang là thanh quan, thần sắc mỹ nữ này tỏ vẻ khinh thường. Tiếp theo Cổ Phú Quý mắng to Trương Cư Chính, đôi mày thanh tú của nàng khẽ cau lại, mặt phấn hơi lộ vẻ tức giận.

Cho đến cuối cùng Tần Lâm lớn tiếng phản bác Cổ Phú Quý, cũng chỉ ra lợi ích do triều đình giảm thuế không thể để cho đám phú thương độc hưởng, mỹ nữ cải nam trang này mới đổi giận làm vui, khen Tần Lâm một câu.

Lúc này có hai thanh niên cũng vận trang phục công tử sang quý từ trong khoang thuyền đi ra.

Thanh niên hơi lớn tuổi mặc cẩm bào đen thêu mây chìm mỉm cười hỏi:

- Ha ha, mới vừa rồi tiểu muội khen vị thanh niên tài tuấn nào vậy?

Thanh niên kia mặc cẩm bào màu xanh rêu vạt thêu hoa, giữa đôi mày lộ vẻ nhanh nhẹn, tỏ ra kinh hãi nói:

- Đại ca, đệ không nghe lắm chứ, vị tiểu muội của chúng ta mắt mọc trên trán, vị vương tôn công tử nhà nào có thể lọt được vào mắt xanh của nó?

Bị ca ca trêu ghẹo, thế nhưng mỹ nhân không hề xấu hổ, mà là nghiêm mặt nói:

- Mới vừa nghe trên thuyền bên kia nghị luận, về quốc sự quả thật có mấy phần kiến giải. Phụ thân nắm triều chính vẫn hay khuyến khích triều đình, tuy vét hết hào kiệt trong thiên hạ, vẫn e lọt lưới minh châu ngoài biển khơi. Tiểu muội chỉ muốn chia sẻ nỗi lo với phụ thân, khám phá nhân tài lương đồng. Hai vị huynh trưởng thừa biết tâm tính tiểu muội, sao còn mang ái tình nam nữ ra trêu cợt như vậy?

Hai vị huynh trưởng liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy tiểu muội nói lời nào lời ấy hết sức đường hoàng, khó lòng bắt bẻ.

Vị tiểu muội này của bọn họ sinh ra đã ham học, lại được phụ thân hết lòng dạy bảo, trong đầu toàn là đạo trị quốc an bang, đặt bút xuống viết một hơi ngàn chữ. Nếu thân là nam nhi, mười tám Trạng Nguyên cũng thi đậu, không phải là các loại tài nữ Lý Dịch An, Trác Văn Quân có thể sánh bằng, có thể xưng là nữ trung Gia Cát.

Hơn nữa nàng tâm như trăng sáng không dính bụi trần, không có chút hứng thú nào với ái tình nam nữ. Một dãy Giang Lăng không biết bao nhiêu thanh niên tài giỏi đẹp trai hao hết khí lực muốn lấy được trái tim của nàng, nhưng kết quả đều là gãy giáo quay về.

Nữ tử rốt cục cũng phải thành thân, chẳng lẽ giai nhân mười sáu vĩnh viễn không bước chân ra khỏi cửa, sống tới già trong khuê phòng? Hai vị huynh trưởng phụng phụ mệnh đi Giang Nam du học chuẩn bị ứng thí khoa thi Tiến Sĩ Canh Thìn năm sau, được cha mẹ cho phép liền đem tiểu muội theo, xem thử có vị Giang Nam tài tuấn nào có thể lọt vào pháp nhãn của nàng chăng.

Không nghĩ tới còn ở trên sông, tiểu muội từ trước tới nay vốn không phục người lại lên tiếng khen người khác, hai vị huynh trưởng kinh ngạc bèn đi ra cửa khoang hỏi thăm tình huống.

Tiểu muội liền kể lại một lần đối thoại mới vừa rồi giữa Tần Lâm cùng Cổ Phú Quý, sau đó nói:

- Đại ca, Tam ca, ánh mắt tiểu muội như thế nào, người này nói cũng khá phải không?

Tam ca nhìn thấy bên kia treo đèn lồng quan hàm Bá Hộ Cẩm Y Vệ, lập tức có mấy phần không phục:

- Một tên vũ phu mà thôi, nói càn vài câu may mà trúng được, cũng chẳng có gì lạ.

Đại ca khoát tay cười nói:

- Không thể nói như vậy, nếu hắn có thể nói ra lời này cũng đáng được kết giao, sao chúng ta không qua đó hàn huyên một chút, cũng giải khuây tịch mịch trong lúc đi thuyền?

Ra lệnh một tiếng, đám thuyền phu miệng đếm nhịp chèo thuyền đi như bay, đại quan thuyền chạy thẳng về phía Tần Lâm ngồi trên Giao Bạch thuyền.

Đại ca tâm tư kín đáo, lệnh cho người hầu thu hai chiếc đèn lồng 'Nhữ tác chu tiếp' và 'Nhĩ duy diêm mai' vào trong khoang thuyền.

Tiểu muội nhìn thấy chẳng qua chỉ mỉm cười, nhìn dáng dấp cũng không mấy tán thành cử động Đại ca.

Rất nhanh thuyền đã tới gần, Tam ca gấp gáp, không đợi người hầu thông truyền, tự mình lớn tiếng nói:

- Trưởng quan trên thuyền bên kia, chúng ta đi thuyền trên cùng một dòng sông chính là duyên phận. Mới vừa rồi nghe các người đối thoại rất hay, chúng ta có thể lên thuyền đàm đạo được chăng?

Món ngon vật lạ trên Giao Bạch thuyền không tốn tiền, hai tên tham ăn Lục Viễn Chí và Ngưu Đại Lực đã ăn một trận cật lực, lúc này đang ôm bụng tròn căng nằm trên giường. Hàn Phi Liêm ôm một thị nữ vào khoang phong lưu khoái lạc, Tần Lâm ngồi một mình ở mũi thuyền quả thật rất nhàm chán.

Nghe thấy đại quan trên thuyền kêu gọi, Tần Lâm nhất thời mừng rỡ, vội vàng bảo dừng thuyền, nghênh đón đối phương đi lên.

Hai chiếc thuyền lớn thả neo giữa dòng sông, thả ván giữa hai mạn thuyền làm cầu bước qua, ba vị công tử sang Giao Bạch thuyền, cùng Tần Lâm phân chủ khách ngồi xuống.

Chương 105: Luận thiên hạ (Hạ)

Bọn họ hỏi thăm tên tuổi lẫn nhau, thân phận cảm y Bá Hộ của Tần Lâm không có gì để giấu giếm, dĩ nhiên nói thật.

Đại ca trong ba vị công tử ngẫm nghĩ một chút, sau đó mới nói:

- Tại hạ người Vũ Xương phủ, họ Giang, tiện danh một chữ Kính.

Tam ca liền nói mình tên là Giang Mậu.

- Rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi...

Tiểu muội thấp giọng oán giận Đại ca một câu, cũng chỉ có thể nói tên họ theo, là Giang Tử.

Tần Lâm thấy hai vị Giang Kính cùng Giang Mậu đều là quý công tử nghi biểu đường đường, bèn nhìn hai người bọn họ cười gật đầu một cái. Nhìn lại Giang Tử, chỉ thấy nàng phong tư nhàn nhã, quả thật có dáng vẻ chim sa cá lặn, bẽ nguyệt tu hoa, Tần Lâm lại cảm thấy rung mình, lạnh toát trong lòng, vội vàng dời ánh mắt mình sang chỗ khác.

Giang Tử không hiểu vì sao, mặc dù nàng không hiểu ái tình nam nữ, dù sao cũng là nữ nhi mười sáu, cực kỳ chú trọng dung mạo của mình. Những vương tôn công tử khác bất kể người nào nhìn thấy nàng cũng phải hoa mắt loạn thần, ngây ngẩn cả người, đương nhiên nàng không thích nhưng cũng biết dung mạo của mình rất đẹp.

Mà Tần Lâm vừa gặp không những không có chút lòng ái mộ nào, ngược lại vội vàng đưa mắt nhìn sang nơi khác, thần sắc lộ vẻ hơi chán ghét, chuyện này khiến cho nàng có hơi không hiểu lắm.

Nàng không biết Tần Lâm đã bị Chu Do Phiên làm một lần bị rấn cắn mười năm còn sợ dây thừng, thấy nam nhân xinh đẹp bèn cho người ta là đồng tính.

Giang Tử vốn là quốc sắc, lại không cố ý che giấu, chỉ cần mắt không mù cũng có thể nhìn ra.

Vốn là ánh mắt của pháp y cực kỳ tinh minh sắc bén, nhưng vì Tần Lâm đã gặp qua cực phẩm nam tử như Chu Do Phiên, dù là dung mạo Giang Tử càng hơn y gấp trăm lần, nhưng vì Tần Lâm đã có thành kiến từ trước, cho nên không thêm nhìn tới 'Long Dương Quân' này lần nào, lại càng không biết nàng là nữ giả nam trang.

Trong lòng Giang Tử càng thêm nghi hoặc, lại hơi tức giận, chỉ là nàng hàm dưỡng cực tốt cho nên cũng không để lộ ra.

Giang Kính chấp tay cười nói:

- Mới vừa nghe Tần huynh bình luận trong triều ngoài triều, ngôn ngữ rất có kiến giải. Nhưng không hiểu vì sao Thiệu Kinh Bang được người đời công nhận thanh quan, Tần huynh lại buông lời xúc phạm như vậy?

Tần Lâm không chậm trễ chút nào đáp:

- Người này cũng không phải là thanh quan, lừa dối mạo danh mà thôi. Thanh quan nên nghiêm khắc thi hành pháp độ quốc gia, không nên tham tang uống pháp, Thiệu Kinh Bang dung túng trôn thuế, mặc dù

chính y không nhận hối lộ không tham tang, nhưng lại khiến cho thuế phú quốc gia thất thoát, kết quả cũng chẳng khác nào tham tang uống pháp.

Giang Mậu cũng hứng thú, suy nghĩ một chút nói:

- Bản thân Thiệu Kinh Bang không nhận hối lộ, tuy nhiên cũng làm cho thuế phú thất thoát, dường như còn tốt hơn tham quan một chút.

- Hoàn toàn sai lầm!

Tần Lâm nói thẳng không kiêng kỵ, phản bác lại:

- Nếu là tham tang tư túi, người người đều nói là tham quan, sẽ có pháp độ quốc gia ước thúc, không dám hành sự ban ngày ban mặt. Nếu không phải tham mà uống pháp, người đời lại bị y mê hoặc chỉ nói y là thanh quan, Thiệu Kinh Bang công khai mở ra thuế quan không thu một phần thuế khoản, rõ ràng là đường hoàng mà uống pháp. Nếu so với người trước cũng giống như ăn trộm ban đêm với cướp cạn ban ngày, còn ác liệt hơn.

Giang Kính âm thầm gật đầu, cảm thấy Tần Lâm nói điểm này cực kỳ tương tự với ý nghĩ 'dùng tuần lại (quan lại thuần lương, thật lòng làm việc nhưng phẩm cấp không cao) mà giảm bớt thanh quan' của phụ thân, nếu như phụ thân biết được kiến giải này chắc chắn sẽ cực kỳ tán thưởng.

Giang Mậu nổi hứng lên, lại nói:

- Những gì Tần huynh nói dường như không thể nói như vậy được, tỷ dụ như chuyện trộm đạo cướp bóc, sát thương nhân mạng hại người không ít. Mà họ Thiệu kia khai quan không thu thuế, cũng không có hại chết người nào...

Tần Lâm nghiêm mặt, dáng vẻ nghiêm nghị nói:

- Triều đình thu thuế có nhiều tác dụng khác nhau, dĩ nhiên có thể tiết kiệm chi tiêu thông qua các thủ

Những thuyền phu kia nghe vậy đều nói lời Tần Lâm là đúng, phàm là thi thể chết trôi đúng như lời hán, nam nằm úp mặt xuống dưới, nữ nằm ngửa mặt lên trên. Có người còn hỏi Tần Lâm phải chăng là bậc hành gia chuyên đi lại lớn lên trên vùng sông nước hay không, nếu không tuổi còn trẻ như vậy sao cũng biết những chuyện này.

Giang Mậu lại càng không phục, bất ngờ nói:

- Ta vẫn không tin, hãy vớt thi thể kia lên xem thử, nếu như là nữ các người chỉ cần xin lỗi ta, nếu là nam, ta thua các người một trăm lượng bạc!

Mặc dù đám thuyền phu cũng thích bạc, nhưng lại ngại thi thể chết trôi xui xẻo, thuyền chủ Cổ Phú Quý cùng huynh muội Giang Kính, Giang Tử đều khuyên Giang Mậu thu tay lại.

Không ngờ tính cứng đầu của Giang Mậu phát tác, lại là cậu ấm đã quen, không ai khuyên được. Người trên Giao Bạch thuyền không chịu vớt thi thể, y bèn lệnh cho gia đình, thuyền phu trên quan thuyền của mình xuống vớt.

Người trên quan thuyền không dám cãi lại, dù sao là thuyền của gia đình y, nếu có xui cũng là y xui, thủy thủ bèn điều khiển thuyền tới đó, từ từ vớt thi thể lên đặt trên boong thuyền.

Giang Mậu khiêu khích nhìn Tần Lâm một cái, sai bước lên ván cầu trở về quan thuyền đi xem thi thể kia, hai huynh muội Giang Kính, Giang Tử bắt đầu cười, nhìn Tần Lâm áy náy cười cười, cũng đi theo qua.

Tần Lâm cũng không sợ thi thể xui, nếu như thi thể thật có cái gì xui, hán đã sớm chết một trăm lần, từ nhay cảm bản năng nghề nghiệp, hán cũng qua thuyền đi xem thi thể chết trôi kia.

Giang Mậu chỉ liếc mắt nhìn, mặt lập tức sa sầm, thi lễ với Tần Lâm:

- Coi như người đoán đúng, quả thật là nam.

Giang Tử không cần nhìn thi thể, chỉ nhìn thấy biểu lộ Giang Mậu cũng biết kết quả, nài che miệng cười nói:

- Tam ca thật là, đúng chính là đúng, cái gì coi như là đã đoán đúng?

- Quả thật không phải là đoán.

Tần Lâm giải thích cho bọn họ biết, thi thể chết trôi, nam nhân có cơ bắp trên ngực phát triển, mông nhỏ, xương chậu cũng khá hẹp, cho nên nửa phần trước của thân thể sẽ nặng hơn, sẽ tạo ra tư thế nằm sấp mặt xuống. Mà nữ nhân xương chậu rộng, mông to, nửa phần sau thân thể nặng hơn, cho nên trôi trên mặt nước sẽ ngửa mặt hướng lên trời.

Ba huynh muội Giang gia nghe vậy đều cảm thấy mới lạ, đôi mắt đen nhánh Giang Tử sáng ngời thoáng qua chút vẻ kinh dị, tựa hồ phái nữ trời sinh vừa cảm thấy sợ hãi, lại tò mò không dứt đối với những chuyện này.

Cho dù là những thuyền phu kia cũng nói bọn họ ở trên sông nước lâu như vậy, chỉ biết là thi thể nam nữ chết trôi có khác biệt nằm sấp nằm ngửa, cho đến hôm nay mới biết được từ trong miệng Tần Lâm tại sao như vậy.

Từ bản năng nghề nghiệp, Tần Lâm vừa nói chuyện cùng mọi người, vừa quan sát thi thể chết trôi kia.

Tỷ trọng thân thể con người hơi lớn hơn nước một chút, cho nên lúc ban đầu thi thể sẽ chìm xuống nước. Sau đó trong quá trình thối rửa sinh ra thật nhiều khí dơ tràn ngập trong thi thể, lúc ấy nó mới từ từ nổi lên mặt nước bị người phát hiện.

Lúc ban đầu khí thối rửa đều tập trung ở ngực, bụng, vì vậy nửa phần trước của thi thể sẽ lộ trên mặt nước. Đến khi quá trình thối rửa phát triển thêm, tứ chi đều tràn đầy khí thối rửa, lúc này cả thi thể mới nổi lên mặt nước, thể hiện rõ tư thế nằm sấp hay nằm ngửa.

Cổ thi thể này cũng đã thối rửa cao độ, có dáng vẻ như người khổng lồ, da dễ tái nhợt bành trướng giống như khí cầu được thổi căng, mặt mũi sưng phù không chịu nổi. Đôi mắt lồi ra, đôi môi dày lên lạt ra ngoài,

đầu lưỡi thò ra ngoài miệng, ngực bụng nhô lên thật cao, tứ chi to mập, ngay cả tinh hoàn cũng bành trướng thành hình cầu...

Ủa, không đúng, đó là cái gì?

Lực chú ý của Tần Lâm lập tức tập trung lại.

Thi thể giống như người khổng lồ để trên boong thuyền, thuyền phu, người hầu đều sợ hãi trong lòng, mồm nấp miệng mười khuyển chủ nhân mau ném nó xuống sông trở lại.

Giang Mậu mới vừa mới liếc mắt nhìn, đã ghé tởm mơ hồ muốn nôn mửa, trong miệng đã sớm sinh ra nước chua, nhưng vì thể diện cố gắng nín nhịn không để nôn ra tại chỗ. Hiện tại nghe thuyền phu nói như vậy, bèn chuẩn bị ra lệnh cho bọn họ đẩy thi thể xuống sông.

Bởi vì là thi thể nam tử lứa tuổi, Giang Tử quay mặt đi không nhìn tới, nhưng lại động lòng trắc ẩn:

- Tam ca, người này đã chết còn thân không mảnh vải, táng thân trong bụng cá, quả thật hết sức đáng thương. Chúng ta đã vớt y lên, hay là làm người tốt đến nơi đến chốn, mua cỗ quan tài chôn y đi.

Giang Mậu do dự một chút.

Có một lão thủy thủ cung kính khuyên nhủ Giang Tử:

- Tiểu thư, không phải là nói như vậy, thi thể chết trôi trên Trường Giang hoặc sẩy chân chết chìm, cùng quẫn tự vận, hoặc bị tặc mưu hại... tổng cộng một năm không có một ngàn cũng có tám trăm, trời không thu đất không nhận, tất cả đều đưa cho Long vương gia làm mồi cho binh tôm tướng cá, cho nên người ngoài cũng không dám tấn liệm.

Giang Mậu thoáng động trong lòng, Giang Tử lại tỏ vẻ nghiêm nghị:

- Chớ thấy điều ác nhỏ mà làm, chớ thấy điều thiện nhỏ mà không làm, chẳng lẽ Tam ca quên rồi sao?

Giang Mậu bị muội muội nói á khẩu không trả lời được, sắc mặt ửng đỏ.

Giang Kính tính tình trung hậu, cười ha hả nói:

- Tam đệ, nếu đệ đã vớt nó lên chính là thiện duyên, cho dù là nhỏ cũng cứ làm, coi như tích chút âm đức ỉnh.

Vốn là Giang Mậu sao cũng được, bèn căn dặn đám thủy thủ dời thi thể ra phía sau, chờ đến Cửu Giang phủ sẽ mua quan tài hạ táng.

107. Chương 107: Thứ Còn Thiếu

Mặc dù đám thủy thủ, người làm không tình nguyện cũng không có cách nào, chuẩn bị dời thi thể đi.

- Chậm đã!

Tần Lâm ngăn cản bọn họ, sau đó nói như chém đinh chặt sắt:

- Cỗ thi thể này có điều cổ quái!

Ba huynh muội Giang gia lấy làm kinh hãi, hai vị huynh trưởng còn đang hồ nghi, Giang Tử đã hỏi trước:

- Tần huynh ở Cẩm Y Vệ đã lâu, hẳn đã phát hiện thi thể là chết oan chết uổng. Bất quá mới vừa rồi người từng nói theo như mức độ thối rữa của thi thể, đã chìm dưới sông ít nhất nửa tháng, như vậy tính ra rơi xuống nước tối thiểu cũng ở trên thượng nguồn cách đây ngàn dặm. Chúng ta ở chỗ này tựa hồ ngoài tầm tay với, cũng chỉ có thể gởi công văn cho các nha môn châu huyện trên thượng nguồn, để cho bọn họ tường tận tra án này đi.

Tần Lâm vốn định quay đầu lại khen Giang Tử suy nghĩ tinh tế, nhưng nghĩ tới đối phương là một kẻ đồng tính, bị Chu Do Phiên làm cho sợ hãi cũng đủ lắm rồi. Cho nên hắn cũng không quay đầu lại, đứng cạnh thi thể đáp:

- Quả thật như vậy, cho là tốc độ dòng chảy của sông mỗi canh giờ được mười dặm, một ngày chính là một trăm hai mươi dặm. Nếu như có thể tự do nổi lên như vậy, từ lúc cổ thi thể này từ đáy sông nổi lên đến hoàn toàn lộ ra mặt nước ít nhất trải qua tám ngày, như vậy địa điểm nó rơi xuống nước ở ngoài ngàn dặm.

Lần đầu tiên Giang Tử tiếp xúc điều tra án mạng, lại được một lão thủ vị Cẩm Y Vệ như Tần Lâm công nhận, trong lòng hết sức vui mừng. Nhưng từ đầu tới giờ Tần Lâm không nhìn thẳng nàng lần nào, lần này cũng không quay đầu lại đứng yên ở đó, quả thật xem nàng giống như dạ xoa ác quỷ. Tuy Giang Tử không quan tâm nam tử thường thức, nhưng cũng âm thầm buồn bực.

Không ngờ Tần Lâm chợt đổi giọng:

- Thi thể này thật sự là từ ngoài ngàn dặm rơi xuống nước, sau khi thổi rửa trướng khí lại trôi đến chỗ này sao? Hắc hắc...

Lúc này Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực đã tiêu bớt thức ăn một chút, đang ôm bụng đi sang quan thuyền để xem Tần Lâm làm gì.

Trong lúc lơ đãng thấy Giang Tử đưa ra ngọc thủ trắng muốt vén mớ tóc mây bị gió thổi bay loạn, trắng như mỡ đông, đẹp như tiên tử, phong thái mê người khiến cho người ta phải hoa mắt. Không những tên mập ngẩn ngơ, ngay cả Ngưu Đại Lực không hiểu phong tình cũng trợn trừng mắt một hồi, sau khi phát giác nhìn chằm chằm cô nương người ta như vậy là phi lễ, mới miễn cưỡng dời ánh mắt sang nơi khác.

- Tên mập, qua đây kiểm tra cổ thi thể này một chút!

Tần Lâm gọi Lục Viễn Chí, thấy y ngẩn người bèn tiến tới bên tai thấp giọng nói:

- Ngụy nương mà thôi, nhìn cái rắm, chẳng lẽ để nhìn Chu Do Phiền chưa đủ sao?

Lục Viễn Chí xoa xoa mặt mập, nhất thời không suy nghĩ ra ngụy nương là có ý gì, chỉ biết là Tần Lâm không thích người bên cạnh nhìn vị Giang Tử cô nương kia...

- Má ơi, đã thông đồng cấu kết nhanh như vậy sao, có gian tình!

Lục Viễn Chí không khỏi cảm phẫn thay Thanh Đại, lại âm thầm bội phục Tần ca quả nhiên sắc bén.

Đi tới bên cạnh thi thể, thấy cổ thi thể này sưng phù bành trướng như người khổng lồ, may là tên mập tính tình chất phác cũng bị hù dọa một chút, sau khi ngáy người một hồi mới gọi đám thủy thủ lấy vải thô ra bao bọc tay, bắt đầu kiểm tra thi thể.

Chỉ chốc lát sau y báo cáo:

- Người chết phái nam, ước chừng ba mươi lăm tuổi đến bốn mươi tuổi, cao năm thước một tấc, tương sinh vô cùng, không nhận rõ được dung mạo ngũ quan, chỉ có thể biết dưới cằm có râu. Quanh thân cũng không vết thương rõ ràng, duy eo ếch có vết, nghĩ là sau khi tương sinh bị đại lưng siết. Giữa kẽ chân có kẹp một đoạn dây cỏ ngắn, có thể là dây cỏ trôi trên sông tình cờ vướng vào.

Tần Lâm gật đầu một cái, tên mập trải qua huấn luyện đã có được năng lực pháp y cơ bản, chỉ bất quá y suy đoán hiển nhiên có sai lầm.

Hắn dùng một chiếc đũa móc dây cỏ giữa đầu ngón chân thi thể ra ngoài, lật ọi người thấy:

- Các ngươi cảm thấy thứ này giống như thứ gì, dưới chân không ít bằng hữu đều có...

Ai nấy đều cúi đầu nhìn xuống chân mình.

Ba huynh muội Giang gia đi giày da đỏ, người hầu gia đình Giang phủ đi giày da vải, mà các thuyền phu đều đi giày cỏ.

Mọi người chợt hiểu ra: Thì ra là giày cỏ bị nước làm cho rã ra, chỉ còn lại sợi dây cỏ kẹp giữa ngón chân cái và ngón chân trỏ.

Nhưng chuyện này có ý nghĩa gì, dường như chỉ có thể chứng tỏ thi thể này quả thật rơi xuống nước đã lâu, ngay cả giày cỏ cũng đã bị rã.

Ánh mắt Giang Tử sáng như sao, bởi vì không hiểu mà trở nên mơ hồ.

- Thi thể rất sạch sẽ, sạch sẽ quá đáng...

Tần Lâm nói một câu mang ý nghĩa sâu xa.

Mọi người không hiểu, đều cho là hắn nói trên người thi thể không có y phục, mấy tên lão thủy thủ đều bầm:

- Trưởng quan, thi thể chết trôi trên sông như vậy, mười người hết chín là không có y phục. Bởi vì thi thể bị sinh trưởng, y phục cũng bị rách ra, đã trôi theo dòng nước từ sớm.

Mới vừa rồi những người này còn xem hắn như lão thủ đi thuyền, vậy mà hắn đột nhiên biến thành kẻ ngoại đạo, không khỏi rất là thất vọng.

Tần Lâm vẫn cười với vẻ cao thâm khó lường:

- Bị ném xuống sông lâu như vậy mà vẫn sạch trơn, miệng mũi, hậu môn....

Đám thuyền phu đều sững sờ không hiểu, chỉ có một vị lão thuyền phu lớn tuổi nhất, râu ria đã bạc siết chặt chòm râu cổ găng suy tư.

- A, đúng rồi!

Lão thuyền phu đột nhiên vỗ đùi, sợ hãi kêu lên:

- Không có râu xanh, đúng! Phàm thi thể chết trôi, mũi miệng ắt sinh ra râu xanh, cổ thi thể này lại không có... Trời ơi, không phải là lão hành gia mấy chục năm làm sao biết được chuyện này?

Thuyền phu trên sông vốn sợ xui xẻo, thông thường không chịu vớt thi thể chết trôi. Cho nên ngoại trừ là lão hành gia có thâm niên mấy chục năm, người khác quyết sẽ không biết thi thể chết trôi ắt sẽ sinh ra râu xanh nơi thất khiếu.

Đám thuyền phu kinh sợ nhìn Tần Lâm, chỉ cảm thấy Bao Công trên sân khấu cũng không lợi hại như vị cầm y Bá Hộ này. Phải biết ngay cả rất nhiều lão hành gia đi thuyền trên sông mười năm, hai mươi năm cũng không biết điểm này.

- Trên thực tế không phải là không có râu, mà là có nhưng rất ít rất nhạt...

Trước hết Tần Lâm giải thích sau đó nêu lên nghi vấn:

- Thi thể thối rửa đến mức như thế, chứng tỏ ở dưới sông đã lâu ngày. Nhưng mùa Thu chỉ cần hai ba ngày sẽ mọc ra rất nhiều râu xanh, thi thể lại chỉ có một lớp rất mỏng, đây là vì sao?

Trong lúc mọi người vắt óc suy nghĩ, Tần Lâm lại dùng chiếc đũa nghịch nghịch đoạn dây cỏ kéo ra giữa ngón chân thi thể.

Giang Tử suy nghĩ bèn nhảy nhất, nàng thân là nữ tử chưa xuất giá, xấu hổ không nhìn thi thể, bèn nhìn mặt sông xuất thần. Trong lúc vô tình thấy trên sông trôi qua một mảnh lục bình, trong đầu linh quang chợt lóe, chợt hiểu ra, nhìn về phía Tần Lâm nói:

- Phải chăng là chỉ trên mặt sông mới sinh ra râu xanh?

Tần Lâm âm thầm bội phục ngụy nương này cực kỳ thông minh, nhưng hắn vẫn không quay đầu nhìn nàng, chẳng qua chỉ gật đầu nói:

- Không sai.

108. Chương 108: Nha Môn Quỷ Dị

Giống như nữ sinh đời sau thích xem phim kinh dị, nữ nhân trời sinh cảm thấy hứng thú đối với những chuyện này, tuy rằng Tần Lâm không lý tới Giang Tử, nhưng Giang Tử lại cực kỳ hưng phấn, tự mình phân tích:

- Như vậy sau khi người này rơi xuống sông đã chìm rất lâu, nhưng thủy chung chìm dưới đáy sông, cho đến hai ngày trước thậm chí gần hơn mới nổi lên, cho nên miệng mũi mới không mọc râu xanh. Nhưng mới vừa

rồi Tần huynh lại nói, cổ thi thể này chết trôi trôi rữa tới mức độ như vậy, ít nhất bảy tám ngày trước đã phải nổi lên mặt nước mới đúng.

- Ta biết rồi, vết siết ngang hông thi thể không phải là do thắt lưng siết, mà là cột vật nặng gì đó khiến cho nó chìm dưới đáy sông. Cho đến khi thi thể càng ngày càng trương sinh, lực kéo gia tăng cộng thêm nước sông ăn mòn, sợi dây bị đứt, thi thể mới nổi lên mặt nước, bị chúng ta phát hiện!

- Đúng vậy, vì sao ta không nghĩ tới?

Lục Viễn Chí khổ sở xoa xoa mặt mặt, theo bản năng nhìn Giang Tử một chút, chỉ thấy mắt nàng toát ra tinh quang óng ánh, đôi môi đỏ thắm hơi hé mở ra tạo thành đường cong thành cực kỳ mê người, ánh mặt trời chiếu xéo vào gương mặt trắng như tuyết, lộ ra vẻ đoan trang xinh đẹp động lòng người.

- Không thể nhìn, không thể nhìn, sẽ bị Tần ca đánh!

Lục Viễn Chí lẩm bẩm, vội vàng dời ánh mắt sang nơi khác, thỉnh thoảng nhớ lại nữ binh Giáp có thể đùa giỡn tùy tiện với nàng, mặc dù thái độ của nàng luôn rất hung hăng.

Tần Lâm hoàn toàn đồng ý với phân tích của Giang Tử, quả thật thi thể ngấm nước vào thời gian nửa tháng trở lên mới bị trương sinh lên như vậy. Nhưng bởi vì ngang hông bị buộc vật nặng nào đó chìm dưới đáy sông sâu mười mấy hai mươi thước, lại lạnh như băng mặt trời chiếu không tới, rong tảo không thể nào hoàn thành quá trình quang hợp, cho nên không sinh ra bao nhiêu rêu.

Cho đến mấy ngày gần đây, thi thể trương sinh càng ngày càng lớn, dây cột vật nặng lại bị nước sông ăn mòn, rốt cục thi thể thoát khỏi vật nặng nổi lên mặt sông, mang theo oan khuất của nó lộ ra giữa ban ngày ban mặt.

Giang Tử suy nghĩ một chút, lại phân tích tiếp:

- Nếu cột dây thừng, vậy chắc chắn là hung án giết người, mà không phải là tình cờ rơi xuống nước hoặc là tự vận. Thi thể chết trôi thoát khỏi dây thừng gần hai ngày, vậy địa điểm rơi xuống nước của nó nằm trong khoảng hai trăm bốn mươi dặm, cũng chính là đoạn sông từ Vũ Xương đến nơi này.

Cho dù là Giang Tử tâm như gương sáng nói tới chỗ này cũng không nói được nữa, hai bờ khoảng sông hai trăm bốn mươi dặm không ít châu huyện, biết phải tra xét từ đâu...

Tần Lâm cười đưa sợi dây cổ bện giày kia lên ọi người thấy:

- Đây là giày bện bằng loại cỏ gì vậy, ta ở Kỳ Châu nhưng chưa từng thấy qua, chứ vị có nhận được hay không?

Các vị thủy thủ đều đến xem, cũng không ai biết, cuối cùng là vị quản sự kêu lên:

- Ủa, đây là loại cỏ Thủy Xương Bồ sinh trưởng ở bên bờ Phú Thủy hà, ở thượng nguồn cách đây năm mươi dặm, quê ta Hưng Quốc châu có bán!

Phú Thủy hà là chi lưu bờ Nam Trường Giang, Hưng Quốc châu ở bờ Phú Thủy hà, cách Trường Giang hơn ba mươi dặm.

Bọn Tần Lâm đi thuyền từ Trường Giang rẽ vào Phú Thủy hà, thật may là lúc này thủy triều chưa xuống, hai chiếc thuyền lớn có thể chạy thẳng đến bến thuyền Hưng Quốc châu.

Châu nha cách bến thuyền không xa, mọi người đồng loạt đi tới nha môn, Tần Lâm lấy ra giá thiếp Cẩm Y Vệ, để cho Hàn Phi Liêm cầm đi vào. Đám nha dịch đứng ở cửa thấy là mấy tên Cẩm Y Vệ đều có vẻ kinh ngạc, cực kỳ ân cần bưng trà rót nước, mời bọn họ vào nghỉ ngơi.

Chỉ chốc lát sau, một tên trung niên nam tử đầu đội phương cân đi ra, để hai hàng ria mép ngả vàng, hai mắt đảo tròn liên hồi, mời mọi người vào bên trong đường phân chủ khách ngồi xuống, sau đó mới hỏi:

- Kể hèn Phương Đường Tiến, vốn là Tiền Lương lão phu tử của bản châu, bởi vì Tri Châu lão nhân gia ngã bệnh liệt giường, lệnh cho kẻ hèn tới hỏi chứ vị từ nha môn nào tới, đến chỗ này có gì chỉ giáo?

Mặc dù bên trong một châu còn có nhiều tạp quan như Đồng Tri, Phán Quan, Lại Mục, nhưng Tiền Lương Sư Gia mới là nhân vật số hai sau Tri Châu. Bá Hộ Cẩm Y Vệ tới, Tri Châu lệnh Tiền Lương Sư Gia đi ra tiếp đãi cũng không coi là thất lễ.

Tần Lâm không rảnh khách sáo, nói thẳng vào chính đề:

- Chúng ta đi thuyền trên sông, vớt lên một cỗ thi thể chết trôi trần trụi. Bởi vì phát hiện trên thi thể còn sót lại giày cỏ được bện bằng loại cỏ Thủy Xương Bồ, loại giày cỏ này chỉ ở Hưng Quốc châu có bán, cho nên chúng ta mới chở thi thể tới đây, cũng muốn hỏi xem quý nha môn gần đây có người báo án thất tung nhân khẩu hay không.

- Không có không có...

Tiền Lương Sư Gia xua tay lia lịa:

- Tệ Đông gia cai trị hết sức nền nếp kỷ cương, rất lâu không có án mạng tử xảy ra, thi thể các người vớt được chỉ sợ là từ nơi khác. Trên sông bát ngát bao la như vậy, ai có thể nói là từ Hưng Quốc châu chúng ta trôi xuống?

Tần Lâm thành khẩn nói:

- Không dối gạt Phương tiên sinh, Tần mỗ ở Cẩm Y Vệ cũng đã phá không ít vụ án, tử thi này tám chín phần mười chính là người của Hưng Quốc châu các người, hơn nữa rất có thể chết bởi mưu sát! Xin các người cẩn thận điều tra một chút, không nên để y phải mang oan khuất trầm luân.

Đôi mắt Phương Đường Tiến đảo tròn liên hồi, thà chết cũng không chịu thừa nhận người chết là người của Hưng Quốc châu.

Giang Mậu nổi nóng, lớn tiếng nói:

- Người quả thật là không biết tốt xấu. Đại gia đây không sợ trễ nãi thời gian, quay thuyền chở thi thể lại cho người, người còn từ chối không nhận. Có tin đại gia kéo thi thể chết trôi tới bày trước cửa chính Hồ Quảng Bố Chính Ty Vũ Xương phủ hay không, đến lúc đó xem người còn nói thế nào?

Giang Kính khuyên đệ đệ, cũng mang theo vài phần bất mãn nói Sư Gia kia:

- Có câu nói trong công môn hãy tu hành, người cũng nên có chút lòng trắc ẩn, thi thể chết trôi trần trụi như vậy, chúng ta là người qua đường còn không từ lao khổ chở về thay các người. Người cũng không nói sẽ xem xét, cũng không nói tìm y phục, tìm quan tài thu liệm cho y, chỉ lo đẩy ra ngoài như vậy...

Giang Tử theo ở phía sau thêm một câu:

- Hơn nữa người cũng không tra rõ vụ án... Đại ca, Tam ca, chúng ta không dây dưa với y làm gì nữa, thuyền đã quay đầu đến nơi này, dứt khoát trở về Vũ Xương phủ, gọi Vương thế thúc tới hỏi bọn chúng, không sợ ôn quan Hưng Quốc châu không chịu ra sức!

Ba huynh muội Giang gia mặc y phục đất tiền, ngay cả người hầu đi theo cũng là áo xanh đội mũ, giày quan, toát ra khí tức quý phái không phải là hương thân tầm thường có thể sánh được, Phương Đường Tiến đã sớm lưu ý.

Lại nghe Giang Tử nói muốn gọi cái gì Vũ Xương Vương thế thúc tới đốc thúc Hưng Quốc châu phá án, Phương Đường Tiến lập tức giật nảy mình: có quyền lực đốc thúc châu nha phá án, không ngoài mấy vị Vũ Xương phủ, Phân Tuần Đạo Vũ Xương, Đề Hình Án Sát Sứ Hồ Quảng, Tuần Phủ Hồ Quảng.

Chương 108: Nha môn quỷ dị (Hạ)

Tân nhiệm Tri Phủ Vũ Xương phủ là Trương Công Ngự, hiện nhiệm Phân Tuần Đạo họ Hoàng, Án Sát Sứ họ Vệ, mà họ Vương chỉ có một vị: Tuần Phủ Hồ Quảng kiêm Tấn Lý Quân Vụ hàm chính nhị phẩm Hữu Đô Ngự Sử, Vương Chi Viên!

Nghĩ tới đây, nhìn lại khí độ của ba huynh muội, Phương Đường Tiến chợt giật nảy mình, đã đoán được thân phận của bọn họ.

Y cổ trấn tĩnh nhịp tim đang đập thình thịch, vội vàng nói:

- Các vị chậm đã! Học sinh đúng là hồ đồ, nếu giày cỏ của thi thể chính là đặc sản của Hưng Quốc châu, nói vậy chính là người của nơi này. Xin chớ vị để thi thể lại, đợi học sinh nắm rõ với Tri Châu Đại lão gia, sau đó sẽ điều tra căn cứ.

Giang Mậu hồ nghi nháy mắt một cái:

- Người sẽ không gạt chúng ta đi, lại ném thi thể ra bãi tha ma, coi như mọi sự đại cát chứ?

- Sẽ không, tuyệt đối sẽ không!

Phương Đường Tiến lắc lắc đầu như trống bỏi, sau đó đưa mắt ột tên nha dịch vác người mập mạp:

- Triệu Bộ Đầu, đi cùng mấy vị công tử một chuyến, mang thi thể tới nha môn...

Sợ ba huynh muội Giang gia không tin, vẫn muốn đi cáo đến Vương Chi Viên, Phương Đường Tiến tỏ vẻ lấy lòng dặn dò Triệu Bộ Đầu:

- Lấy một bộ y phục cũ của người mặc vào thi thể cho kín đáo một chút. Lại lấy mười lượng bạc mua một cỗ quan tài mỏng tạm thời liệm vào trong. Đợi khi tìm được nguồn gốc, tra rõ vụ án sẽ mai táng.

- Thi thể kia đã sớm...

Giang Tử đang muốn nói thi thể đã bành trướng trở nên lớn, y phục bình thường căn bản không thể mặc vừa, thỉnh thoảng bị Tần Lâm bên cạnh giật cánh tay một cái, cho nên im bặt giữa chừng không nói hết câu.

Giang Tử vừa được mười sáu tuổi, từ khi biết chuyện chưa từng có nam nhân nào chạm qua nàng. Hiện tại bị Tần Lâm động tay động chân kéo một cái, nàng vừa xấu hổ vừa tức, đang muốn phát tác lại ngượng ngùng, cố nén giận trợn mắt nhìn hắn một cái.

Chỉ cần Tần Lâm nhìn thẳng Giang Tử một cái là có thể nhận ra người ta thật sự là mỹ nhân thiên tư quốc sắc, nhưng hắn mới vừa đưa ánh mắt tới gần đã va chạm với ánh mắt thẹn thùng muốn nói của Giang Tử. Nhất thời sau lưng hắn nổi da gà, vội vàng nhìn lên xà nhà, trong lòng mặc niệm: không có, không có, không có xảy ra chuyện gì cả... Tất cả đều là ảo giác!

Triệu Bộ Đầu lấy y phục cũ ra, cung cung kính kính chờ đợi.

Đến nước này rồi, ba huynh muội Giang gia cũng không còn lời gì để nói, bọn họ chẳng qua là tình cờ gặp thi thể chết trôi, thứ nhất không có trách nhiệm như quan địa phương, thứ hai cũng không phải điên cuồng say mê phá án tới mức phải tìm hiểu rõ nguồn cơn. Lúc này có quan địa phương tiếp nhận, bọn họ đã có thể xong chuyện rút lui.

Chỉ có Tần Lâm lá mặt lá trái cười nói một phen với Phương Đường Tiến, sau khi ra khỏi nha môn, sắc mặt hắn lập tức trở nên tái xanh.

Lục Viễn Chí chú ý tới trước tiên, vội vàng hỏi hắn chuyện gì xảy ra.

Chú ý tới Triệu Bộ Đầu đang trò chuyện làm quen với người Giang gia, Tần Lâm bèn kéo Lục Viễn Chí sang bên thấp giọng nói:

- Tên Sư Gia kia có vấn đề!

Đôi mắt vốn không lớn của tên mập lập tức trợn trừng, còn lớn hơn trái nhãn:

- Làm sao có thể? Y là Tiền Lương Sư Gia... A, Tần ca huynh nói là...

- Ta cũng cảm thấy Sư Gia có cái gì không đúng!

Thanh âm của Giang Tử từ phía sau vang lên.

Lục Viễn Chí quay đầu nhìn một chút, Tần Lâm ngẩng đầu nhìn trời cười ha hả:

- Hôm nay khí trời thật ể? h Kín5 L a

cũng giống như Lý Tố Tuyết tập kích ban đêm Thái Châu, tương lai ghi chép lại cũng sẽ là câu chuyện đặc sắc.

Giang Kính cùng Giang Tử liếc mắt nhìn nhau, cùng mỉm cười.

Lúc này ánh trăng sáng tỏ, chiếu khắp mặt sông sáng sủa một mảnh, thuyền nhỏ xuôi dòng tiến nhanh như mũi tên rời cung.

Phú Trì trấn nằm ở chỗ giao nhau giữa Phú Thủy hà cùng Trường Giang, ban ngày mọi người ngồi thuyền lớn từ Trường Giang vào Phú Thủy hà đi Hưng Quốc châu đã từng đi ngang qua. Nhưng lúc ấy chỉ ở trên sông nhìn xa xa, cũng không quan sát cẩn thận.

Bây giờ mới phát giác thị trấn này có quy mô không nhỏ, nhà cửa nối tiếp san sát, tất cả đều là tường hồng ngói xanh thường gặp ở Kinh Hồ. Lúc này đèn lửa lốm đốm nhìn qua hết sức ấm áp, mà trung tâm thị trấn có một địa phương ánh đèn sáng hơn các nơi khác, dưới ánh đèn thấp thoáng không ít bóng người, không biết là hội hè gì đó hay là trò chơi dân gian.

Sau khi thuyền phu chống thuyền cặp bờ, mọi người nổi đuôi xuống, vừa đi hỏi người đi đường, chạy thẳng tới nha môn Tuần Kiểm Ty.

Đến Tuần Kiểm Ty mới phát hiện mới vừa rồi trên sông nhìn thấy đèn đuốc sáng choang chính là nơi này, rất nhiều hương nông đang đốt đuốc chen chúc trên mảnh đất trống trước mặt nha môn Tuần Kiểm Ty, trên gương mặt bởi vì canh tác cực khổ mà xuất hiện đầy nếp nhăn của bọn họ đều tỏ ra tức giận vô cùng.

Một vị lão nông vô cùng căm phẫn quát lên:

- Thật là quá đáng, tính cả nghĩa địa, núi hoang Ly Hà thôn chúng ta thành ruộng đất để thu thuế, trên đời này có đạo lý như vậy sao?

Đám đông lập tức nhao nhao đáp lại:

- Đúng vậy, cho tới bây giờ chưa từng chống lại hoàng lương quốc thuế, chúng ta đều là dân chúng tốt của triều Đại Minh, hiện nay quan phủ làm như vậy rõ ràng là muốn ép chúng ta tới chết!

Mấy tên hậu sinh mặt đỏ lên:

- Dựa vào cái gì ruộng đất nhà cửa của đại hộ được đo đạc ít như vậy, rõ ràng một mẫu chỉ coi là tám phần, ruộng đất chúng ta một mẫu lại đo thành một mẫu hai?

Trưởng quan Tuần Kiểm Ty gọi là Tuần Kiểm, chẳng qua là một tiểu quan tòng cửu phẩm, nhưng tướng tá mập mạp ra dáng quan lại mười phần, lên mặt nói:

- Đám điều dân này... Nha môn Tuần Kiểm Ty ta chỉ chú trọng tróc nã đạo tặc, bắt bớ phản loạn. Ruộng đất là do người trong nha môn Trì Châu Đại lão gia đo đạc, các người kêu la với ta có tác dụng cái rắm!

Lão hương nông cầm đầu nói:

- Thư Bạ châu nha tới đo đạc không phải là người trong nha môn các người sao, người và bọn họ chính là một phe, ức hiếp đám nông dân quê mùa chúng ta...

Tuần Kiểm trợn trừng mắt, hốt nhiên biến sắc:

- Đúng vậy thì đã sao, chẳng lẽ lão dám xung kích nha môn, công khai tạo phản sao?

Dứt lời liền đưa tay tát một cái đánh vào mặt của lão nông:

- Điều dân, không cho lão một bài học, không biết cái gì gọi là quốc pháp vô tình! Bây đầu, bắt đám điều dân này lại!

Binh lính Tuần Kiểm Ty cầm đao thương kiếm kích vây lại, muốn bắt giữ lão nông cầm đầu này. Đám hương dân thấy vậy cùng kêu lên hết sức ồn ào hỗn loạn, có vẻ sắp sửa xảy ra dân biến.

Lão nông ôm mặt, không dám tin nhìn Tuần Kiểm lão gia. Cả đời này của lão là con dân Đại Minh, chuyên cần canh tác làm ruộng rẫy, dùng mồ hôi và công sức đổi lấy thu hoạch, sau đó ngoan ngoãn nộp thuế nước

đầy đủ, cho tới bây giờ không dám thiếu. Trong mắt lão, quan phủ phải thương xót dân chúng tốt như mình vài phần mới đúng.

Nhưng bây giờ chỉ là muốn lấy lại công đạo, Tuần Kiểm lão gia lại dùng một cái bạt tai cắt đứt toàn bộ ảo tưởng của lão đối với quan phủ, oan ức, tức giận, không cam lòng, nước mắt vẫn đục chảy dài trên gương mặt đầy nếp nhăn của lão.

Mấy người tuổi trẻ lập tức chen lên phía trước:

- Tam thúc công hơn bảy mươi tuổi, còn bị cẩu quan làm nhục, chúng ta liều mạng với y!

Tuần Kiểm lão gia bị dọa sợ đến lui về phía sau mấy bước:

- Phản rồi phản rồi, các người muốn đánh quan tạo phản sao?

Đám binh lính cũng bị dọa sợ đến ngơ ngác nhìn nhau. Nếu nông dân gây loạn nhiều như vậy, cũng không phải là mấy tên thổ binh Tuần Kiểm Ty bọn họ có thể chế trụ được!

110. Chương 110: Thanh Thiên Đại Lão Gia

Ngược lại lão nông hiểu được đại thế, ngăn lại bọn người trẻ tuổi rục rịch muốn động:

- Bọn nhỏ này, không thể làm loạn. Tuần Kiểm lão gia vẫn là quan của Hoàng thượng gia, đánh quan chính là tạo phản...

Nghe thấy hai chữ tạo phản, các hương dân kích động ngơ ngác nhìn nhau, dần dần rút lui: bọn họ đều là nông phu thuần phác, tạo phản, làm loạn là mấy từ làm cho bọn họ cực kỳ sợ hãi.

Tuần Kiểm lão gia thấy vậy lại khởi quan uy, quát thét đám binh lính tiến lên lòng bắt phạm nhân. Chúng hương dân mắt thấy lão thúc công bị ức hiếp mà không thể làm gì, ai nấy lòng như lửa đốt.

Nhưng vào lúc này, chợt trong đám đông có một người tiến ra, không nói lời gì liền nắm lấy cổ áo của Tuần Kiểm lão gia, ngậm miệng không nói nửa lời, bàn tay tát liên tục qua lại vào mặt Tuần Kiểm nghe lộp bộp.

Đám binh lính thấy vậy ngây người, có mấy người phản ứng kịp muốn tới cứu viện cấp trên, lại bị lão binh kéo một cái:

- Tiểu tử ngốc, người không xem thử người ta là ai!

Đám binh lính định thần nhìn lại, chỉ thấy người kia đội ô sa không cánh, chân đi giày da đen, lưng đeo loan đao, hông đeo đao hẹp dài và lệnh bài gỗ hoàng dương, mặc y phục màu vàng sáng, trước ngực thêu đồ án hình rồng có cánh.

- Người này ăn mặc như vậy... dường như đã từng thấy qua trong tường hát...

Lão binh tát cho đám binh lính trẻ tuổi kia một cái, sau đó nhìn lại người tới thân mặc cẩm y, tỏ vẻ sợ hãi co rút thân thể, lúc này mới nhỏ giọng nói cho bọn họ biết:

- Ngu dân, hần mặc Phi Ngự phục, đây là Cẩm Y Vệ!

Vì sao Đề Kỵ trong truyền thuyết lại tới Phú Trì trấn nhỏ này? Mấy tên binh lính kinh ngạc suy đoán, nhưng cũng không có ý định đi cứu viện cấp trên nữa. Nói giỡn sao, Tuần Kiểm tông cử phẩm ở trong tay Đề Kỵ cũng không bằng con sâu cái kiến.

Bàn tay Tần Lâm đánh vừa nhanh vừa mạnh, không nói tiếng nào chuyên tâm dồn chí tát Tuần Kiểm kia, đánh qua đánh lại như vậy hết ba bốn mươi cái, lúc này mới ném y xuống đất.

Tuần Kiểm lão gia choáng váng đầu óc không hiểu vừa có chuyện gì xảy ra, mặt sưng giống như đầu heo, nhắm mắt lại hai tay quơ loạn:

- Người nào, người nào dám đánh ta? Đánh mệnh quan triều đình, các người là đám điều dân tạo phản, tạo phản!

Thì ra cả khuôn mặt y sưng tới nỗi ngay cả mắt không mở ra được, cho nên cũng không thấy rõ Tần Lâm.

- Mở mắt chó của người ra, xem thử đây là cái gì?

Tần Lâm cười lạnh lấy một vật đưa tới trước mắt Tuần Kiềm.

Tuần Kiềm lão gia dùng đầu ngón tay vạch mí mắt sưng húp của mình ra, chỉ nhìn một chút liền từ dưới đất đứng lên, sau đó lại mau lẹ tuyệt luân quỳ xuống, liền tiếp dập đầu:

- Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân hồ đồ, mạo phạm hổ uy trường quan, tiểu nhân có mắt không trông...

Vật Tần Lâm cho y nhìn chính là lệnh bài gỗ hoàng dương bên hông, phía trên có khắc bảy chữ: Bá Hộ Cẩm Y Vệ Tần Lâm. Bảy chữ này giống như một loại ma chú nào đó, trong khoảnh khắc rút hết toàn bộ tinh khí thần của Tuần Kiềm, khiến ới vừa rồi còn hung hăng phách lối lập tức biến thành chó ghẻ mới vừa bị đánh gãy xương sống.

Bá Hộ là chính lục phẩm, Tuần Kiềm là tòng cửu phẩm, phẩm cấp còn kém thật xa, huống chi một là thiên tử thân quân Cẩm Y Vệ, một là Tuần Kiềm Ty bất nhập lưu. Chớ nói đánh mấy bạt tai, cho dù là giết chết y cũng không hao phí công phu hơn giết chết một con kiến.

Những hương dân xung quanh chưa từng thấy qua tình cảnh như vậy, ngay cả Tri Châu, Tri Huyện bọn họ cũng chưa từng thấy qua, thấy bộ khoái nha dịch làng thôn đã cảm thấy nơm nớp lo sợ, trong lòng bọn họ Tuần Kiềm lão gia coi như đại quan. Cho nên mới vừa rồi Tuần Kiềm kêu lên hai chữ 'Tạo phản', dù là đang dùng dùng nổi giận cũng không dám có cử động quá mức.

Nhưng bây giờ vị quan viên trẻ tuổi này giơ tay liền đánh cho Tuần Kiềm lão gia không còn hình người, Tuần Kiềm còn phải dập đầu với hắn, người ta là quan lớn gì vậy?

- Đây, đây chẳng lẽ là Bát Phủ Tuần Án vẫn thấy trên sân khấu? Trời cao có mắt...

Lão nông run run sụp lạy Tần Lâm, nước mắt nước mũi cùng hòa quyện:

- Thanh thiên Đại lão gia, rốt cục chúng ta cũng đợi được ngài tới rồi!

Các hương dân quỳ theo đầy đất, đồng loạt dập đầu với Tần Lâm.

- Lão nhân gia, chớ làm như vậy!

Tần Lâm vừa đỡ lão nông gọi là Tam thúc công kia, vừa cảm thán dân chúng thuần phác hiền lành, chỉ cần làm quan hơi khá với bọn họ một chút, dù là bị oan ức lớn hơn nữa cũng ngậm miệng không đề cập tới, chỉ nhớ tới lòng tốt của quan viên.

Ba huynh muội Giang gia ở bên cạnh quan sát, Đại ca Giang Kính có chút xem thường, cảm thấy Tần Lâm hành động quá thô lỗ, tự mình động thủ đánh người không khỏi có mất đi thể diện quan viên. Tam ca Giang Mậu lại là nhao nhao muốn thử, hận người ở trên đài cao được chúng hương dân gọi là thanh thiên Đại lão gia không phải là mình.

Đôi môi đỏ mọng của Giang Tử mím lại thật chặt, đôi mày xéo vào tận tóc mai khê cau, đồng tử sâu thẳm như trời đêm lộ vẻ mê ly dưới ánh lửa chiếu sáng, không biết trong lòng nàng suy nghĩ những gì.

Tần Lâm nghe các hương dân thi nhau kể lể oan ức, hai tay hắn giơ ra đề hờ xuống:

- Các vị, mọi người cùng nói một lượt như vậy, bản quan cũng không nghe rõ. Để vị Tam thúc công này đại biểu các người nói với bản quan, có được hay không?

Chúng hương nông cùng kêu lên hay quá, Tam thúc công bèn kể lại đầu đuôi chuyện này. Gần đây mấy chỗ châu phủ Hồ Quảng đều đang thực hành Nhất Điều Tiên Pháp, quan phủ nói ruộng đất khai khẩn trong những năm qua bị nước xói mòn núi lở khiến cho biến đổi rất lớn, muốn đo đạc lại diện tích ruộng đất trên quy mô lớn, làm lại giấy tờ mới, sau này sẽ áp mức thuế mới.

Nhưng lúc Thư Lại bản châu đo đạc ruộng đất cũng không công chính, giống như đại địa chủ điền địa được đo ít đi, ba ngàn mẫu chỉ đo thành hai ngàn rưỡi, ruộng nước thượng hạng được kê là đất xấu bỏ hoang. Mà đất của nông dân bình thường lại bị kê nhiều hơn thực tế, rõ ràng chỉ có tám chín phần lại bị kê thành một mẫu, vừa đúng một mẫu đo thành một mẫu hai, thậm chí nghĩa địa, núi hoang đều bị kê thành ruộng đất.

Tương lai thu thuế sẽ căn cứ theo con số đo đạc này, nông dân thành lĩnh bị kê lên diện tích ruộng đất nhiều như vậy, tương lai phải đóng bao nhiêu thuế ruộng? Vì vậy trong lòng ai nấy không phục, ước hẹn tới nhà môn Tuần Kiểm Ty tìm Thư Lại kia nói lý, không ngờ rằng Tuần Kiểm lão gia ra sức bao che, ngược lại vu hãm bọn họ tạo phản.

Tần Lâm nghe những lời này nhất thời nổi giận trong lòng, nhưng ngoài mặt cũng không lộ ra sắc giận, nói với dân chúng xung quanh:

- Bản quan là đi ngang qua, nhưng Cẩm Y Vệ có chức quyền điều tra gian tà, bản quan là mặc nghịch chỉ giao cùng Trương Công Ngư Trương Phủ Tôn Vũ Xương phủ các người, sẽ thay mặt y tạm thời xử lý án này!

Dứt lời Tần Lâm cũng cảm thấy buồn cười, Trương Công Ngư là kẻ hồ đồ như vậy, lần nào cũng được mình xử lý án kiện khó khăn cho y, cũng không biết vì sao người này may mắn đến như vậy.

Chương 110: Thanh thiên Đại lão gia (Hạ)

Tần Lâm ra lệnh một tiếng, Ngưu Đại Lực cùng Hàn Phi Liêm hung thần ác sát đi tới, không nói lời gì liền trói Tuần Kiểm lão gia lại. Sau đó hắn mới giờ lên cao lệnh bài gỗ hoàng dương ra lệnh cho đám binh lính:

- Bản quan là thực thụ Cẩm Y Vệ chính lục phẩm Bá Hộ Nam Kinh Thiên Hộ Sở, tán cấp Chiêu Tín Hiệu Ủy, đặc chỉ thường thụ Phi Kỵ Ủy Tần Lâm! Tuần Kiểm bản ty đã bị bắt lại, các người hãy nghe bản quan điều khiển!

Đám binh lính nghe cũng không hiểu một chuỗi quan hàm của Tần Lâm, chỉ biết là hắn lớn hơn Tuần Kiểm lão gia nhiều lắm là được, nhất tề quỳ một gối xuống hành quân lễ, tỏ vẻ hoàn toàn phục tùng chỉ huy.

Tần Lâm liền ra lệnh cho binh lính bắt lại mấy tên Thư Bạ lấy hư làm giả, sai lầm phạm pháp.

Hai tên hộ phòng Thư Lại Hưng Quốc châu núp ở trong nhà môn Tuần Kiểm, thấy tình thế không xong liền muốn leo tường hậu viện chạy đi, còn chưa kịp chạy đã bị binh lính quen thuộc địa hình bắt được, dẫn tới trước người Tần Lâm.

Hai tên Thư Bạ đều là không phải là chế lại trong biên chế, mặc đồng phục của lại viên mới có. Áo dài màu đen, lưng đeo đao nỏ thao, chân mang quan ngoại, đầu đội mũ trước cao sau thấp, hai bên mũ còn có đôi cánh, nhưng nhỏ hơn cánh chuồn trên mũ ô sa quan viên rất nhiều.

Ở trong công môn đã lâu, hai người đều biết đám giở trò trước mặt Cẩm Y Vệ là tự tìm đường chết, cho nên thấy Tần Lâm liền quỳ xuống dập đầu bình bình không ngớt:

- Tiểu nhân mắt chó đui mù, không nên nhận tiền của cầu đại hộ đo đạc ruộng đất của bọn chúng ít đi, cầu xin Đại nhân giờ cao đánh khẽ, đặc biệt thi ân!

Tần Lâm nghiêm mặt hỏi:

- Đo đạc ruộng đất của cầu đại hộ ít đi cũng được, vì sao phải đo ruộng đất của nông dân nhiều lên?

Hai tên Thư Lại liếc mắt nhìn nhau, sau đó tiếp tục dập đầu lia lịa, không đáp nửa lời.

Tần Lâm bèn ra hiệu cho Hàn Phi Liêm.

Hàn Phi Liêm xắn tay áo lên đi về phía trước, miệng cười lạnh nói:

- Buồn cười! Hồi đảng hoàng không chịu nói, chẳng lẽ là phải đánh mới nói? Bắc Trấn Phủ Ty truyền xuống

- Sau này nếu vị lão gia này bức hiếp dân chúng nữa, mọi người cứ báo tên của Tần mỗ ta, Tri Phủ Vũ Xương Trương Công Ngự cùng Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ Thạch Vi đều sẽ thay các người làm chủ. Hoặc là đến Kinh Vương phủ Kỳ Châu trên thượng nguồn bốn mươi dặm, tìm Vương gia hoặc là thế tử mang tin miệng cho bản quan, cũng là như nhau.

Tuần Kiểm lão gia bị dọa sợ đến mồ hôi lạnh trên trán nhỏ xuống ròng ròng. Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ, Tri Phủ Vũ Xương, còn có Kinh Vương thiên tuế, bất cứ người nào nhổ một sợi lông ra cũng còn to hơn tông cửu phẩm Tuần Kiểm y.

Tần Lâm thấy các hương dân vẫn có chút nửa tin nửa ngờ, bèn quay sang hỏi Tuần Kiểm:

- Sau này người còn dám ức hiếp dân chúng hay không, còn dám tác uy tác phúc không? Có tin bản quan tố người một đạo lên Bắc Trấn Phủ Ty, sẽ cho tên khốn người sung quân ba ngàn dặm hay không?

Tuần Kiểm lão gia gật đầu giống như gà con mổ thóc, luôn miệng nói không dám, không dám. Nhưng hai câu trước Tần Lâm hỏi y còn dám tác uy tác phúc hay không, đáp như vậy cũng không sai, câu hỏi sau cùng đáp như vậy hình như là nói Tần Lâm không dám tố y.

- Hừm!?

Tần Lâm hừ lạnh một tiếng trong mũi.

Vất vả lắm mới phản ứng kịp, mặt Tuần Kiểm lão gia trở nên đỏ bừng, luống cuống tay chân giải thích:

- Không phải hạ quan nói trưởng quan không dám tố cáo, nói là hạ quan không dám hoành hành bá đạo nữa... Ôi, cũng tại cái miệng thối này lại mạo phạm hổ uy trưởng quan, đáng đánh, đáng đánh!

Dứt lời Tuần Kiểm lão gia liền tát mấy cái lên gương mặt đã sẫm to như đầu heo, mặc dù không dùng sức mạnh lắm, nhưng chạm vào chỗ sưng cũng khiến cho y đau tới nỗi nhe răng toét miệng.

Dân chúng thấy vậy không khỏi bật cười ầm, chỉ cảm thấy Tần Lâm thật sự là vị quan tốt đệ nhất trên đời này, mà vị Tuần Kiểm lão gia này sau này bất kể thế nào cũng không dám làm ác nữa.

Tần Lâm liền giải Uông thị, Đỗ Trọng cùng hai tên hộ phòng Thư Bạ về bến tàu, thêm bốn người con thuyền nhỏ hơn có vẻ chật chội, cũng may ngăn nước không sâu, thuyền lão Đại ra sức chèo trở về thượng nguồn.

Trắng đêm chưa ngủ, ba huynh muội Giang gia cũng không một ngủ, tụ ở phía sau nhỏ giọng lắm bầm bàn tán. Giang Mậu nói phạm nhân nhất định là đôi cầu nam nữ Uông thị, Đỗ Trọng này, Giang Kính lại cảm thấy không thể loại bỏ hiềm nghi hai tên nha dịch kia, Phương Sư Gia châu nha cũng rất khả nghi.

Giang Tử lật qua lật lại tờ cung trạng của hai tên Thư Bạ kia, nửa ngày không tham dự hai vị ca ca thảo luận.

- Đây, tiểu muội nói thử xem, ai là hung thủ?

Giang Mậu có vẻ hơi trẻ con nhìn muội muội, y là kẻ thông minh nhất trong huynh đệ Giang gia, nhưng từ nhỏ tỷ thí thơ sách luôn bại bởi tiểu muội, cho nên lúc này lại nổi lên lòng háo thắng, muốn so một lần đoán thử hung thủ của vụ án này.

Giang Tử ngẩng đầu lên, ánh trăng sáng tỏ chiếu lên mặt nàng trông càng thêm tuyệt mỹ:

- Mặc dù nhân mạng tày trời nhưng sẽ có nha môn phán đoán, cũng không phải là vấn đề tài năng như bậc Tể Phụ nên quan tâm, nếu Tam ca tự phụ có tài Trạng Nguyên, vì sao quan tâm chuyện này?

Giang Mậu lúng túng cười cười, tỏ vẻ không quan tâm lắm:

- Chẳng lẽ tiểu muội nghi ngờ chính sách triều chính mới của phụ thân hay sao, chuyện của Hưng Quốc châu này hẳn chỉ là ngẫu nhiên trùng hợp. Chỉ cần dùng Khảo Thành pháp...

Vốn y muốn nói chỉ cần lấy Khảo Thành pháp tăng cường lại trị, tự nhiên quan viên không dám dối trên gạt dưới, chợt lúc này thoáng động trong lòng, nghĩ đến tên Thư Bạ kia vừa cung khai. Chính là bởi vì Khảo Thành pháp tiến hành khảo hạch chỉ tiêu thu thuế đối với quan viên địa phương, Phương Sư Gia mới

nghĩ ra chủ ý xấu xa giảm bớt thuế thu đo đạc diện tích ruộng đất của đại hộ địa chủ ít lại, chuyển sang trên đầu nông dân nghèo khổ.

Chẳng lẽ thật sự như lời của tên họ Tần kia, Nhất Điều Tiên Pháp tự vừa ra đời đã đi theo phương hướng sai lầm, cho dù là thi hành tốt hơn nữa vẫn là sai lầm hay sao?

Không thể nào, không thể nào! Giang Mậu rất muốn ngửa mặt lên trời kêu to một trận, bởi vì thứ mà sâu trong lòng y đã từng cho là không thể dao động, hiện tại đã xuất hiện vết nứt.

Giang Tử chỉ thở dài một tiếng, hai tay chống hàm, cổ tay bóng loáng như ngọc, đôi mắt toát ra tia sáng óng ánh dường như càn thâm thúy hơn cả trời đêm.

Cho dù là hai vị ca ca cũng không biết vị tiểu muội trí khôn hơn người này rốt cục đang suy nghĩ gì.

Thuyền đi lên thượng nguồn là đi ngược dòng nước, tốc độ chậm hơn rất nhiều so với thuận dòng mà xuống. Cho đến khi phía Đông lộ ra ánh sáng trắng, thuyền lão Đại và các huynh đệ của y mệt mỏi kiệt sức, cuối cùng cũng đưa thuyền tới bên ngoài Hưng Quốc châu, cặp vào mạn quan thuyền thủy chung vẫn đang thả neo ở giữa sông.

Mấy tên người hầu cải trang thành công tử đã sớm uống đến say khướt, đám thị nữ đã trở về đi ngủ, bọn họ vẫn còn đang chạm chén với nhau.

Giang Kính cười sai người đỡ mấy tên giả mạo này xuống dưới khoang nghỉ ngơi, mặc dù uống rượu xem ca vũ không có lao lực gì, nhưng duy trì cả đêm cũng không dễ chịu.

Tần Lâm dẫn Ưông thị đi nhận thi thể.

Mới vừa thấy thi thể, Ưông thị liền bị dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch, lão đảo lui về phía sau, vừa đứng ngả vào lòng Đỗ Trọng, quay mặt đi không dám nhìn thi thể trượng phu.

- Còn nói không phải là gian phu dâm phụ?!

Sắc mặt Lục Viễn Chí nháy mắt bừng đỏ, chính nghĩa nhanh chóng dâng trào, suýt chút nữa đã quát lên câu 'mang Cầu Đầu trăm ra' như trong tuồng hát.

- Sợ rằng chuyện này có ẩn tình khác!

Tần Lâm lắc đầu một cái.

Chương 112: Đối chất ngay mặt (Hạ)

Chỉ lấy chủ quan phán đoán tìm kiếm hung thủ, không khác nào lên cây bắt cá, cuối cùng sẽ gây ra không biết bao nhiêu án oan.

Đơn cử như chuyện lần này, Ưông thị thấy thi thể trượng phu vừa không có ôm thi thể khóc rống, cũng không kêu oan khuất, chẳng qua là thái độ phản bình thường tránh sang bên ngả vào lòng biểu đệ, từ đó có thể nói rằng nàng rõ ràng là hung thủ giết chồng hay không?

Không biết được.

Nếu là người mới chết cũng không nói, Tề Tào đã chết hơn nửa tháng, sau khi chết thân thể con người nhiễm thật nhiều vi khuẩn vi sinh vật, khiến cho thi thể nhanh chóng thối rữa, còn bị nước ngâm bành trướng thành một vật khổng lồ. Các khoang trống, các cơ quan khắp toàn thân tràn đầy khí ô trọc, mặt sưng phù chẳng khác nào trái bóng, đôi môi lật ra ngoài giống như đại tinh tinh châu Phi, ánh mắt lồi hẳn ra ngoài như quả bóng bàn, chất lỏng sệt hôi thối dơ bẩn chảy ra theo thất khiếu...

Dáng vẻ đáng sợ như vậy so với người còn sống hoàn toàn là hai người khác nhau, cho dù là phu thê mặn nồng ân ái cũng không thể nào làm được chuyện 'ôm lấy thi thể khóc rống'.

Ngược lại đối mặt một cô thi thể đáng sợ, toát ra mùi hôi thối khiến cho người ta muốn nôn mửa như vậy, cho dù là vị Ảnh Đế nào dám diễn trò ôm xác khóc rống trước mặt mọi người, Tần Lâm cũng sẽ nhận định người này có vấn đề trăm phần trăm, không chút do dự bắt lại.

Suy nghĩ một chút, Tần Lâm cân nhắc nói:

- Nếu quả thật là Ôn thị cùng Đỗ Trọng sát hại Tề Tào, làm sao nàng dám đi tới châu nha đòi người mấy lần, gây ra lớn chuyện, nếu nói như vậy là vừa ăn cướp vừa la làng, cũng không xuôi cho lắm.

Lục Viễn Chí xoa xoa tay vắt óc suy nghĩ, hồi lâu sau mới do dự nói:

- Phương Sư Gia biết vóc người, giới tính cỡ thi thể chết trôi chúng ta vớt được này, hiện tại cũng có thể giải thích, bởi vì Ôn thị từng đi nha môn đòi người. Nhưng Phương Sư Gia không có người giao ra, chúng ta vớt thi thể lên giao cho y, y lại không muốn, chuyện này lại càng kỳ quái. Vì sao y không mượn cơ hội lấy thi thể giao lại cho Ôn thị, bịt miệng của nàng?

Xem ra, chỉ có con đường đối chất ngay mặt có thể đi.

Ôn thị từng nói trương phu là bị hai bộ khoái Trương Lỗi, Vương Thắng gọi đi, sau đó bắt vô âm tín, Tần Lâm liền dẫn mọi người lại đi châu nha một lần nữa.

Đi tới cửa nha môn, mặt trời mới vừa dâng lên, chiếu vào bốn chữ Công Chính Liêm Minh trên vách lấp lánh rực rỡ, Tần Lâm nhìn thấy chỉ phì cười một tiếng.

Cũng không gọi hai bên nha dịch thông truyền, Tần Lâm dẫn người đi thẳng vào trong.

Tri Châu Hưng Quốc châu họ Hồ, Hồ Đại lão gia bệ vệ ngồi trên cao đầu đội ô sa, thân mặc thanh bào, lưng đeo thắt lưng ngân hoa, trước ngực áo thêu gà lôi trắng (Bạch Nhàn, tượng trưng chức quan ngũ phẩm), dáng người mập mạp trắng trẻo, đang ngáp dài nhìn lên xà nhà.

Còn chưa ngáp xong, chợt nhìn thấy một đám Cẩm Y Vệ cùng mấy quý công tử không trải qua thông báo đã xông đến công đường, Tri Châu này cả kinh ngậm miệng, sau đó trợn to mắt hỏi:

- Các... các người là ai?

- Bá Hộ Cẩm Y Vệ, vì án sát hại nhân mạng, ý đồ phá hư triều chính mới của triều đình, đặc biệt tới nha môn Đại nhân mời hai người Trương Lỗi, Vương Thắng đối chứng đương trường với vợ của người chết.

Tần Lâm nói xong Lục Viễn Chí liền vỗ đùi, âm thầm khen hay, vốn là Cẩm Y Vệ không thể nhúng tay vào án mạng bình thường ở địa phương, Tần ca nói chuyện liên quan với triều chính mới Vạn Lịch, Cẩm Y Vệ sẽ có quyền tra xử.

Hồ Tri Châu trợn tròn hai mắt, ấp úng không biết trả lời thế nào.

Phương Đường Tiến Phương Sư Gia từ hậu đường đi ra, ghé vào tai Hồ Tri Châu nói mấy câu, ánh mắt âm hiểm liếc về phía Tần Lâm một cái.

- Giải cho tên giả danh lừa bịp!

Hồ Tri Châu gằn giọng quát:

- Người được Thiên Hộ Sở Hồ Quảng điều đi Nam Kinh nhậm chức, Hưng Quốc châu tới phiên người quản từ lúc nào vậy, lúc nào quan qua đường cũng có thể nhúng tay vào chuyện bản địa, luật Đại Minh có điều này sao? Còn không mau đi, bản quan sẽ tố cáo người có hành vi tự cao tự đại, trong mắt không có quan nha địa phương, tự tiện xen vào công vụ của châu huyện.

Phương Đường Tiến cười âm hiểm, hai hàng ria chuột run lên, mặc dù Cẩm Y Vệ bên ngoài quyền thế cực lớn, cũng bắt quá ngang ngửa với quan văn địa phương, thực quyền lại hơi kém một chút. Thật ra là cục diện cân bằng với nhau, nhưng bằng vào quan qua đường Cẩm Y Vệ mà muốn áp đảo tông ngũ phẩm Tri Châu bản địa, chuyện này quả thật không thể.

Giang Kính, Giang Mậu liếc mắt nhìn nhau, chuẩn bị ra mặt thay Tần Lâm.

Thấy ba huynh muội Giang gia nhìn sang bên này cười lạnh liên tục, trong lòng Phương Đường Tiến đột nhiên cả kinh, biết đã mắc bẫy bọn họ, dứt khoát trong lòng tranh nói trước khi bọn họ kịp mở miệng:

- Tiểu Kỳ Cẩm Y Vệ bản châu sẽ lập tức dẫn người đến, đến lúc đó mắc phải tội danh giả danh lừa bịp, hừ hừ, đồn đãi ra ngoài coi như khó mà nói... Ba ngàn lượng ba ngàn lượng, hắc hắc!

Ba huynh muội Giang gia nghe vậy giận không chỗ phát tiết, Giang Mậu muốn mắng Sư Gia này giáo hoạt, lại bị Đại ca Giang Kính kéo lại, thần sắc trịnh trọng nhìn y lắc đầu một cái.

Giang Tử thấp giọng:

- Chuyện của công tử Tổng Đốc Hồ Tông Hiến bị thanh quan Hải Thụy làm nhục, Tam ca đã quên sao? Phụ thân vì chuyện ‘đại tang đoạt tình’ đã bị thanh lưu trong thiên hạ chỉ trích, nếu như chúng ta gây chuyện vào thời khắc mấu chốt này...

Giang Mậu chợt hiểu ra, đã có vết xe đổ của công tử Hồ Tông Hiến bị Hải Thụy sửa trị trước đó. Quả thật lần này bọn họ lấy ba ngàn lượng bạc nói chuyện, vốn là vì tạm thời lừa gạt châu nha để đi Phú Tri trấn tra xét, nếu như Phương Đường Tiên thật sự lấy chuyện này ra vu hãm bọn họ cũng khó mà cãi lại. Thành linh mắc phải ô danh, ngược lại đối phương giành được danh dự chính trực, người khác còn nói y là Hải Thụy thứ hai!

Chẳng lẽ không làm gì được Tiền Lương Sư Gia âm hiểm xảo trá này sao?

Chờ trên đại đường một hồi, Tiểu Kỳ Cẩm Y Vệ đóng ở bản châu liền mang theo mười tên Hiệu Úy dưới quyền ba chân bốn cẳng chạy tới châu nha.

Triều Minh châu chia làm Trực Lệ châu và tán châu, Trực Lệ châu do tỉnh quản hạt, về mặt hành chính tương đương với phủ, tán châu do phủ quản hạt, về mặt hành chính tương đương với huyện, nhưng Tri Châu đều là tông ngũ phẩm. Hưng Quốc châu cùng Kỳ Châu đều là tán châu, Kỳ Châu bởi vì là đất Kinh Vương khai phủ, cho nên phải trú một Bá Hộ Cẩm Y Vệ Sở, mà Hưng Quốc châu cũng chỉ thiết lập Tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ này họ Phùng, Phương Đường Tiên Phương Sư Gia nhìn thấy y dẫn người vội vã chạy tới, nhất thời nhìn Tần Lâm cười âm hiểm liên tiếp. Bất kể là quan nha gì, hận nhất là nhúng tay vào địa bàn không phải của mình cai quản, thân là quan qua đường lại nhúng tay vào chuyện bản địa, Phùng Tiểu Kỳ không nóng nảy bốc lửa mới là chuyện lạ.

Quả nhiên, Phùng Tiểu Kỳ rõ ràng nhìn thấy Tần Lâm mặc Phi Ngư phục, bên hông đeo lệnh bài Bá Hộ cũng bắt chập, nhìn về phía hắn nói:

- Theo lý ngài là Bá Hộ Cẩm Y Vệ, tại hạ cũng phải gọi hai chữ Thượng quan, nhưng ngài có hiểu quy củ hay không, quan qua đường làm sao quản được chuyện bản châu?

113. Chương 113: Công Đường Xử Án

Phương Đường Tiên ở bên cạnh cười hết sức vui vẻ, Hồ Tri Châu kia cũng vuốt râu bày ra dáng vẻ xem kịch vui. Mặc dù ba huynh muội rất muốn giúp một tay lại bị Phương Đường Tiên dùng lời ép buộc, lo lắng phụ thân vốn đã vì chuyện ‘đại tang đoạt tình’ mà bị sĩ lâm thiên hạ chỉ trích, lại phải ô danh vì chuyện này, chỉ có thể nóng nảy mà không biết làm sao.

Tần Lâm cười lạnh một tiếng, chuẩn bị lấy Thạch Vi ra đề đối phương một cái:

- Bản quan nguyên đảm nhiệm Tổng Kỳ Bá Hộ Sở Kỳ Châu, Thạch Thiên Hộ ở Thiên Hộ Sở Hồ Quảng...

Lời còn chưa nói hết, Phùng Tiểu Kỳ liền trợn mắt tròn xoe, run giọng nói:

- Chẳng lẽ, chẳng lẽ trưởng quan ngài là Tần Lâm Tàn Đại nhân Bá Hộ Sở Kỳ Châu?

Làm gì mà biểu lộ mắt bắn ra tinh quang sáng chói, há to miệng đủ lọt quả trứng gà như vậy? Tần Lâm không giải thích được gãi đầu một cái, nói thật cho y biết.

Phùng Tiểu Kỳ lập tức sụp lạy xuống, miệng cao giọng báo quan hàm lý lịch:

- Cẩm Y Vệ Thiên Hộ Sở Hồ Quảng, Bá Hộ Sở Vũ Xương đóng ở Hưng Quốc châu, tông thất phẩm Tiểu Kỳ Phùng Trung Hiếu, ra mắt Tần trưởng quan!

Dập đầu ba cái, Phùng Tiểu Kỳ mới từ dưới đất bò dậy, vui vẻ nói:

- Đại nhân chính là thiếu niên anh hùng của Cẩm Y Vệ chúng ta, hộ vệ Đặng Tử Long Đặng lão tướng quân, phá đại án Kinh Vương phủ. Chắc chắc, tiểu nhân nghĩ mãi không biết Đại nhân chính là anh hùng bậc nào, hôm nay gặp được quả nhiên khí vũ hiên ngang, nghi biểu bất phàm, chân chính là nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt còn hơn cả nghe danh!

Tần Lâm không biết nói cái gì cho phải, thì ra Phùng Tiểu Kỳ này hẳn là người ái mộ trung thành của hắn. Chuyện hắn phá đại án kỳ án nhiều lần ở Kỳ Châu, được đặc chỉ ban thưởng không cánh mà bay, đã truyền khắp ở các Bá Hộ Sở dưới quyền Thiên Hộ Sở Hồ Quảng, hơn nữa càng truyền càng kỳ, càng truyền càng lợi hại, càng truyền càng khoa trương. Có người khịt mũi tỏ vẻ không tin, nhưng người tin tưởng lại xem hắn như Gia Cát Lượng tái thế, Bao Công sống lại.

Giống như vị Phùng Tiểu Kỳ này bội phục hắn sát đất, xoay người lại nhìn Phương Đường Tiến nói:

- Phương Sư Gia, có chuyện gì cứ kêu hai bộ khoái kia ra đây đối chất đi, Tần trưởng quan chúng ta chính là tinh tú trên trời giáng phàm, ngày đoán dương, đêm xét âm, đã từng dùng Huyền Đô Đâu Suất Hỏa bắt quỷ mẫu âm thai, cũng từng đấu pháp cùng lão chân nhân Kinh Vương phủ, có được mắt thần như điện, thần thông quảng đại...

Phương Đường Tiến tròn to hai mắt như cóc ghẻ, giận đến nhất Phật xuất thế nhị Phật thăng thiên, kêu Phùng Tiểu Kỳ tới vốn là muốn cho y ngăn cản Tần Lâm can thiệp, không nghĩ tới ngược lại y giúp đỡ Tần Lâm nói chuyện, còn thổi phồng Tần Lâm như vậy, rõ ràng là tát vào mặt mình.

Ba huynh muội Giang gia bất kể thế nào cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra cục diện này, chợt Giang Mậu vỗ trán một cái:

- Ôi chao, ít ngày trước có tên họ Tần được lên công báo nói liên tục phá âm mưu yêu phỉ Bạch Liên giáo, được đặc chỉ thưởng thụ, không phải là hắn sao?

Giang gia huynh muội bình thời xem công báo chỉ quan tâm tin tức triều chính, đối với chuyện tập nã yêu phỉ Bạch Liên giáo vân vân không cảm thấy hứng thú lắm. Hơn nữa án Kinh Vương phủ liên quan tới nội bộ vương phủ, nói mập mờ không rõ, bọn họ không có ấn tượng sâu, cho đến khi Phùng Tiểu Kỳ vạch trần mới nhớ tới Tần Lâm chính là vị Tổng Kỳ Cẩm Y Vệ lập được công lớn kia.

- Người này thật sự có vẻ hay hay...

Trên gương mặt phủ một làn sương lạnh của Giang Tử rốt cục nở một nụ cười, giống như băng tan tuyết rã, mùa Xuân trở lại.

Tần Lâm không cho Phương Đường Tiến chống chế, nhìn Ngưu Đại Lực ra hiệu cho y. Đại hán vạm vỡ này lập tức sải bước tiến lên, chộp lấy cổ áo Phương Đường Tiến, găm thét:

- Còn không giao hai bộ khoái ra đây? Lão tử làm thịt tên khốn người!

- Lớn, lớn mặt!

Hồ Tri Châu vỗ kinh đường mộc một cái:

- Găm thét giữa công đường, bắt lại cho ta!

Bọn nha dịch còn đang do dự không quyết, Phùng Tiểu Kỳ đã rút Tú Xuân đao ra, tung người ngăn ở trước người Tần Lâm:

- Ai dám can rõ?

Bọn nha dịch không thể làm gì, cũng không có can đảm đánh một trận đao thật thương thật cùng thiên tử thân quân, đối với bản châu Đại lão gia ra lệnh cũng không thể không có biểu hiện gì. Không thể làm gì khác hơn là gõ liên tục Thủy Hỏa côn hai màu đen đỏ xuống đất, miệng kêu lên:

- Uy... Vũ...

- Các... các người!

Hồ Tri Châu thấy bọn nha dịch lùi bước không tiến lên, giận đến sắc mặt đỏ bừng.

Dù sao Tần Lâm còn có Trương Công Ngự, Thạch Vi làm chỗ dựa, hơn nữa Trương Công Ngự là Tri Phủ Vũ Xương, Hưng Quốc châu là do Vũ Xương phủ quản, Tần Lâm không có gì, trực tiếp đi lên chỗ ngồi kéo Hồ Tri Châu:

- Còn không giao người, có tin Tần gia đánh cả lão hay không?

Hồ Tri Châu kinh hoàng kêu lên:

- Cứu mạng!

Bọn nha dịch vẫn đứng nghiêm giống như tượng gỗ tượng đất, miệng vẫn nói:

- Uy... Vũ...

Hai huynh đệ Giang Kính, Giang Mậu thấy tình cảnh này, ôm bụng cười nghiêng ngửa. Giang Tử phì cười một tiếng, cầm tay áo che kín mặt, chỉ thấy vai nàng giật giật liên hồi, hiển nhiên đang cười không kềm được.

Tri Châu cùng Sư Gia đều bị khống chế, Tần Lâm liền lệnh cho Phùng Tiểu Kỳ dẫn Cẩm Y Hiệu Úy đi vào trong nha môn tìm hai tên bộ khoái liên quan tới án mạng.

Bất kể thế nào Trương Lỗi, Vương Thắng cũng không nghĩ tới Hồ Tri Châu cùng Phương Sư Gia lại không chịu nổi, Tần Lâm lại tới lật nhào cả nha môn Tri Châu như vậy. Cho nên hai người bọn họ vẫn ở chung với mấy tử tù, núp trong nhà giam châu nha ăn uống nhậu nhẹt.

Rất nhanh Phùng Tiểu Kỳ đã bắt bọn họ ra, ném ra đại đường.

Đã làm thì phải làm tới nơi tới chốn, Tần Lâm dứt khoát đẩy Hồ Tri Châu ra, mình ngồi lên giữa công đường, lệnh đem phạm phạm Uông thị ra đối chất cùng hai người bọn họ.

Trương Lỗi cùng Vương Thắng đều là hán tử thô lỗ không có tâm cơ, nghe thấy Uông thị tới đối chất ngơ ngác nhìn nhau, đều có mấy phần sợ hãi.

- Nói thật đi, không có chuyện gì không nên nói lung tung!

Phương Đường Tiến nhìn hai người bọn họ nhắc nhở.

Ánh mắt như điện của Tần Lâm đảo qua trên mặt Phương Đường Tiến, vị Sư Gia tự cho là bất phạm này chợt cả người phát rét, tóc gáy dựng thẳng, không tự chủ được rung mình.

Uông thị vừa lên đã khóc lóc kêu ca, nói hai bộ khoái này hại chết chồng của nàng Lý Trưởng Tề Tào. Ngày đó là hai người gọi chồng của nàng ra khỏi nhà, từ đó về sau không thấy trở về, còn nghe người ta nói thấy bọn họ uống rượu cùng Tề Tào ở Ngọc Thực hiên.

Hai tên bộ khoái chế giễu ngược lại:

- Bà nương này nói hươu nói vượn gì vậy? Ngày đó chúng ta đến châu, vừa xuống thuyền chồng nàng đã tự đi tìm kỹ nữ, chúng ta đi Ngọc Thực hiên ăn cơm, cho nên chia tay. Ai mà biết được y tranh giành ghen tuông với kẻ nào đó cho nên chết uống, làm sao trách được chúng ta?

- Có nhân chứng nhìn thấy hay không?

Tần Lâm lạnh giọng hỏi.

- Trong châu không ít người nhìn thấy, chỉ có hai ta vào Ngọc Thực hiên!

Tần Lâm liền hạ lệnh truyền lão bản Ngọc Thực hiên.

114. Chương 114: Nịch Tử Thủ Sáo

Từ lâu ở cách châu nha không xa, rất nhanh lão bản Ngọc Thực hiên đã được mời tới. Lão và hai tên bộ khoái liếc mắt trao đổi với nhau vô cùng ngắn ngủi, sau đó giọng như chém đinh chặt sắt nói:

- Ngày đó chỉ có hai vị bộ gia này đến tiểu điểm dùng cơm, quả thật không nhìn thấy Tề Lý Trưởng.

Phương Đường Tiến cười hăng hắc, lộ vẻ đắc ý: Hưng Quốc châu này đã sớm bị y dùng kim tiền cùng quyền thế dệt ra một cái lưới lớn, cho dù Tần Lâm là mãnh long quá giang cũng không phá được tấm lưới lớn này.

Hai tên bộ khoái cũng kêu oan thấu trời, chỉ chớ mắng mào cho Tần Lâm là tên hồ đồ.

Phe Tần Lâm đều cảm thấy khó khăn, thi thể trần trụi không lưu lại gì cả, có thể nói hoàn toàn không có vật chứng. Ngay cả thi thể cũng đã chìm dưới sông hơn nửa tháng, thối rữa đến độ vô cùng nghiêm trọng, cho dù là khi còn sống có vết thương gì cũng không thể tra ra.

Nghĩ đến quá trình phá án Quách Mi Mi, Lục Viễn Chí tiến tới ghé tai Tần Lâm nói nhỏ:

- Tần ca, bằng không chúng ta lại làm thủy quỷ gạt thi?

danh nơi này, uống rượu dùng bữa ước chừng một canh giờ, bọn họ lại đỡ Tề Tào nhìn qua rất say rồi khỏi cửa sau.

115. Chương 115: Đánh Cuộc

Trương Lỗi, Vương Thắng thấy tình thế không ổn muốn chuồn êm, Ngưu Đại Lực cười lạnh một tiếng, đưa tay to như quạt lá bồ ra nắm lấy hai người vắt xuống đất, nhất thời cả hai ngã sóng soài.

Phương Đường Tiến vội vàng nhắc nhở:

- Các người là lập tức chia tay, còn đã xảy ra chuyện gì không? Tề Tào vẫn ở chung với các người từ đầu chí cuối hay sao, say như vậy cũng không đi giải rượu sao?

Trương Lỗi chợt hiểu ra, vội vàng nói:

- Chúng ta cùng Tề Tào ngồi nửa canh giờ ở cửa hàng trà ven đường uống một chút trà, chờ y hơi tỉnh rượu mới chia tay, nhìn thấy y lảo đảo bỏ đi, có lẽ say chân ngã xuống nước chết chìm cũng không chừng.

Dứt lời Trương Lỗi liền khôi phục chút tự tin, không còn sợ như mới ban đầu.

Phương Đường Tiến khiêu khích nhìn Tần Lâm:

- Tần trưởng quan, tra án phải có chứng cứ, Tề Tào tỉnh rượu mới rời đi, sau đó ngã xuống nước chết chìm, trách được ai chứ?

- Tỉnh, tỉnh cái đầu người!

Tần Lâm đáp một cước khiến cho Phương Đường Tiến ngã lăn ra, sau đó đưa tay nắm đầu tóc của y kéo lên, kéo lê y tới bên cạnh thi thể.

Mặt Phương Sư Gia cũng sắp chạm thi thể, bị dọa sợ đến nổi kêu lên oai oái.

Tần Lâm không buông lỏng chút nào, cười lạnh nói:

- Ăn cơm một canh giờ, giải rượu nửa canh giờ, nhưng qua một canh giờ rưỡi thức ăn của Tề Tào còn chưa tới ruột non, vẫn còn ở trong dạ dày là vì cố gì? Người mở to mắt cho của mình, xem ruột của y cho cẩn thận!

Dịch tiêu hóa của con người tiết ra sẽ tiêu hóa thứ ăn trong dạ dày, sau đó dạ dày và ruột co bóp vận chuyển thức ăn xuống phía dưới. Mà hai chức năng tiêu hóa này cũng sẽ lập tức dừng lại sau khi tử vong, vì vậy từ mức độ tiêu hóa của nội dung thức ăn bên trong dạ dày và tình huống thức ăn tiến vào ruột, là có thể phán đoán thời gian tử vong của người chết cách bữa ăn cuối cùng của y là bao lâu.

Trung niên cường tráng thân thể khỏe mạnh như Tề Tào, khi còn sống chức năng tiêu hóa là tương đối tốt. Nếu như phát hiện cơm, rau nhai nát, thịt nhai nát trong dạ dày tương đối đầy đủ, có một ít thức ăn tiến vào hành tá tràng, vậy có thể xác định sau khi ăn chừng một canh giờ ngộ hại. Nếu như thức ăn đã tiêu hóa thành trạng thái dịch nhũ, đã tiến vào ruột già, thậm chí dạ dày căn bản trống rỗng, cũng có thể nhận định thời gian tử vong là từ sau bữa ăn từ bốn đến sáu canh giờ.

Mà thi thể Lục Viễn Chí mở ra, thức ăn trong dạ dày còn hết sức hoàn chỉnh, vẫn chưa hóa thành trạng thái dịch nhũ, có thể nhận định sau khi y ăn xong lập tức ngộ hại. Ngoài chuyện này ra còn có chứng cứ xác thật không thể nghi ngờ: hành tá tràng y trống không không có gì cả, không thấy thức ăn tiến vào.

Sau khi ăn hai canh giờ, thức ăn sẽ theo dạ dày co bóp tiến vào hành tá tràng. Dựa theo lời Trương Lỗi cùng Vương Thắng, bọn họ ăn cơm cùng Tề Tào ở Ngọc Thực hiện mất một canh giờ, sau đi ra giải rượu lại là nửa canh giờ, cộng lại là một canh giờ rưỡi, tức ba giờ hiện tại, hành tá tràng người chết vẫn trống không, chuyện này có thể được sao?

Tần Lâm bắt Phương Đường Tiến đẩy tới bên cạnh thi thể, cơ hồ giúi mặt y vào sát ổ bụng thi thể bị mở ra. Phương Đường Tiến bị dọa sợ kêu lên oai oái, sau đó mới buông y ra, giải thích đạo lý căn cứ vào mức độ tiêu hóa của thức ăn mà phán đoán thời gian tử vong.

Phương Đường Tiến cực kỳ gian trá狡 hoạt, cho dù đến tình cảnh như vậy vẫn cường từ đoạt lý:

- Quân tử động khẩu không động thủ, Tần trưởng quan người đẩy học sinh như vậy làm gì? Tẩy Oan Tập Lục cũng không nói đến chuyện thức ăn bên trong dạ dày ruột của người chết, ai biết có phải người nói vậy hay không? Chỉ bằng vào cửa miệng muốn làm ô danh người thanh bạch ư, không có dễ dàng như vậy!

- Người!

Lục Viễn Chí trợn to hai mắt, không biết nói cái gì cho phải, chân mày ba huynh muội Giang gia cũng nhú lại, mà Hàn Phi Liêm cùng Ngưu Đại Lực cũng có vẻ bất đắc dĩ.

Tần Lâm nói rất có lý, mọi người đều tin tưởng lời của hắn từ đáy lòng, nhưng sau khi chết bao lâu thức ăn tiêu hóa thành hình dáng gì, ở trong dạ dày hay là ruột, những vấn đề này Tẩy Oan Tập Lục chưa nói qua, mà hình luật Đại Minh cũng không nói. Chỉ bằng vào lời của Tần Lâm, ba người Phương Đường Tiến, Trương Lỗi, Vương Thắng há chịu nhận tội chịu phục?

Hồ Tri Châu cũng cười lên, chấp tay một cái về phía Bắc:

- Bản quan chính là mệnh quan triều đình tông ngũ phẩm, họ Tần người thẳng vào công đường khi dễ quan phủ địa phương, bản quan nhất định phải tố người tội tự tiện chuyên quyền, ý thế hiếp người!

Không ngờ rằng Tần Lâm không giận mà cười, chợt hỏi Hồ Tri Châu:

- Hồ Đại lão gia, lão ăn điểm tâm vào giờ nào?

Hồ Tri Châu vung tay áo, quay mặt đi.

- Như vậy, còn Phương Sư Gia người?

Mặc dù Tần Lâm tỏ ra ôn hòa hỏi, Phương Đường Tiến cũng cảm thấy run rẩy trong lòng, vội vàng lui về phía sau hai bước, chỉ sợ thanh niên lỗ mãng không tuân theo quy củ quan trường này nổi giận làm khó dễ.

- Được, không chịu nói phải không...

Tần Lâm cười hăng hắc, chợt sắc mặt nghiêm nghị, rút Thất Tinh Kiếm ra, vẽ ra một đạo hàn quang kinh tâm động phách kẻ vào cổ Trương Lỗi.

Trương Lỗi bị Ngưu Đại Lực nắm chặt giãy giụa không được, chỉ cảm thấy cổ họng lạnh ngắt, còn tưởng rằng bảo kiếm đã xuyên qua yết hầu mà qua, nhất thời bị dọa sợ đến đáy quần nóng lên.

Tần Lâm quát to một tiếng:

- Nói, người ăn điểm tâm lúc nào?

Lúc này Trương Lỗi mới phát giác bảo kiếm chẳng qua là chỉ vào cổ họng, tạm thời còn giữ được mạng, không thể làm gì khác hơn là trả lời ăn điểm tâm vào khắc đầu giờ Thìn.

Tần Lâm khê nhếch môi, cười quái dị:

- Đến bây giờ cũng đã có một canh giờ rồi, mổ bụng ra xem thức ăn có xuống đến ruột non chưa.

Ngưu Đại Lực hơi ngẩn ra, tiếp theo cũng cười, không nói lời gì liền lột y phục Trương Lỗi ra, để lộ cái bụng trần trụi.

Trương Lỗi bị dọa sợ đến cả người nhũn ra, vẻ mặt áo nào nói:

- Mổ bụng ra không phải là tiểu nhân sẽ chết hay sao?

- Vậy có biện pháp gì khác? Ta nói sau khi ăn xong một canh giờ rồi thức ăn sẽ xuống tới ruột non, các người vẫn không tin!

Tần Lâm dừng một chút, nhìn chằm chằm Trương Lỗi cười bại hoại:

- Cho nên bản quan không thể làm gì khác hơn là đánh cuộc cùng các người một phen. Người ăn điểm tâm cũng có một canh giờ rồi, hiện tại mổ bụng người ra xem thử. Nếu như trong ruột non không có thức ăn

giống như Tề Tào, bản quan không thể làm gì khác hơn là đền mạng cho người. Nhưng nếu trong ruột non người có thức ăn, hắc hắc, vậy thì khó nói...

Mồ hôi lạnh to bằng hạt đậu trên trán Trương Lỗi rơi xuống giọt giọt, nhìn Phương Sư Gia cầu cứu. Phương Đường Tiên cùng Hồ Tri Châu ngơ ngác nhìn nhau, kẻ hành sự ra ngoài lễ thường giống như Tần Lâm, quả thật bọn họ chưa từng thấy qua. Đường đường cấm y Bá Hộ lại muốn mổ bụng người sống ra để đánh cuộc.

Hai huynh đệ Giang gia thấy vậy có vẻ vui mừng trước tai họa của kẻ khác, bọn họ hoàn toàn tin tưởng Tần Lâm có thể cười đến cuối cùng.

Đương nhiên mổ bụng người sống có hơi tàn nhẫn, nhưng dùng thủ đoạn này để đối phó bọn nha dịch xảo quyệt, rõ ràng là gây ông đập lưng ông.

“Hừ, cấm y Bá Hộ như vậy sao, thật là vô lại!” Giang Tử tỏ vẻ khinh thường thủ đoạn của Tần Lâm, nhưng sương lạnh trên gương mặt kiều mỵ tuyệt luân của nàng đã tan đi, không nhịn được lộ ra chút vui vẻ.

Ngưu Đại Lực cùng Hàn Phi Liêm giữ chặt Trương Lỗi, hai người đều toét miệng cười, Lục Viễn Chí cười đến nổi thịt béo run lên.

Nhưng Trương Lỗi bị Ngưu Đại Lực bắt được không thể động đậy, không có thoải mái như vậy, lớn tiếng kêu la cứu mạng.

Tần Lâm dùng mũi kiếm sắc bén rê qua rê lại trên da bụng y, cau mày nói:

- Kêu la gì chứ, nếu như người thật sự oan uổng, có cấm y Bá Hộ đền mạng cho người cũng đã đủ vốn. Nếu người không oan uổng, vốn là đáng chết, chết mổ bụng hay chết chém đầu cũng không khác nhau nhiều lắm.

Ánh mắt Tần Lâm lạnh như băng, giọng điệu hờ hững không quan tâm của hắn làm cho Trương Lỗi không chút nghi ngờ, chỉ sau khoảnh khắc người này sẽ mổ bụng mình ra.

Trương Lỗi mất thấy hai cứu tinh Phương Sư Gia cùng Hồ Tri Châu đều bó tay hết cách, mũi kiếm lạnh như băng đang di chuyển trên bụng mình, cảm giác hơi đau truyền tới, dường như chỉ sau khoảnh khắc sẽ bị mổ bụng moi ruột. Rốt cục cũng không nhịn được nữa, tinh thần sụp đổ hoàn toàn, kêu lên thảm thiết:

- Tha mạng, trưởng quan tha mạng, ta nói, ta nói tất cả... hết thấy đều là Phương Sư Gia chỉ điểm, tiểu nhân chẳng qua chỉ là tòng phạm!

Thế nhưng bất kể Phương Sư Gia nháy mắt, ra dấu tay thế nào, Trương Lỗi cũng không thèm nhìn y một cái, dốc hết tất cả sự tình ra nói rõ từ đầu chí cuối.

Thì ra Trương Cư Chính thử thi hành Nhất Điều Tiên Pháp ở Phúc Kiến cùng quê nhà Hồ Quảng của mình, đo đạc quy mô lớn hết thấy diện tích đất chủ đại hương thân giấu giếm, tóe thâu ruộng đất, để gia tăng thu nhập thuế quốc gia, ức chế chuyện thôn tính đất đai.

Trên có chính sách dưới có đối sách, đừng nói triều Minh chỉ dựa vào nhân lực cùng thốt ngựa truyền lại công văn, cho dù là đời sau truyền tin phát triển, chính lệnh trung ương đến địa phương chẳng lẽ không có biến dạng hoặc nhiều hoặc ít!?

Nơi khác có lẽ trình độ sẽ nhẹ hơn một ít, thi hành sẽ đặc lực hơn một ít, nhưng ở Hưng Quốc châu lại hoàn toàn khác.

Hồ Tri Châu cả ngày đùa gió trời trăng, bỏ rơi chính sự chủ yếu cho Tiền Lương Sư Gia Phương Đường Tiên làm. Phương Đường Tiên cấu kết cùng địa chủ hương thân bản địa, hoành hành ngang ngược, lấn áp hương dân, lợi dụng các loại quan hệ ở Hưng Quốc châu dệt thành một mạng lưới liên lạc kết dính với nhau, tạo thành một cây dù bảo vệ khó lòng đột phá.

Lần này đo đạc ruộng đất, Phương Sư Gia lại tìm được con đường kiếm tiền. Y thông đồng với các quan lại lớn nhỏ như Lại Mục và hộ phòng Thư Bận thu tiền hối lộ của các địa chủ hương thân, đo đạc ruộng đất của bọn chúng ít đi.

Hưng Quốc châu là phú châu nổi danh Hồ Quảng, ruộng đất phì nhiêu tưới tắm thuận lợi, sản lượng nông nghiệp cực kỳ phong phú. Một khi kê khai ruộng đất mới xong, rất nhiều năm sau này đều dựa theo số lượng ruộng đất ghi danh mới mà chính thu thuế phú, đối với đám hương thân chính là chuyện tốt đầu tư

một lần mà hưởng lợi cả đời. Tự nhiên bọn chúng vui vẻ đầu tư, thi nhau đưa ra những khoản hối lộ khổng lồ, vì vậy bọn Phương Đường Tiến thu được khoản hối lộ lên tới một vạn tám ngàn lượng bạc trắng.

Đồng thời Khảo Thành pháp hạn định thuế ngạch châu huyện không thể thu thấp xuống, nếu không châu quan sẽ phải xuống chức, Phương Sư Gia cũng phải có câu trả lời cho Hồ Tri Châu. Y cũng chỉ có thể chuyển lượng ruộng đất đo đạc giảm đi của đám hương thân sang cho các nông dân nghèo khổ. Tình cảnh suýt chút nữa xảy ra dân biến mà bọn Tần Lâm thấy ở Phú Trì trấn, cốt lõi là ở chỗ này.

Tề Tào thân là Lý Trưởng, đi cùng hộ phòng Thư Bạt tham dự đo đạc ruộng đất, nhìn thấu đầu mối chuyện này. Y bèn động lòng, tích cực giúp đỡ Thư Bạt hoàn thành công việc đo đạc, được Thư Bạt tín nhiệm tiến dẫn y đo đạc những địa phương khác trong khắp Hưng Quốc châu.

Thế nhưng Tề Tào có tính toán khác, y ghi chép các đại hộ được đo ít đi bao nhiêu ruộng đất, Thư Bạt làm thế nào đưa khoản chênh lệch này sang cho nông dân nghèo để thu thuế, những đất hoang, phần mộ nào được coi là ruộng đất để thu thuế... vào trong một quyển sách, sau đó dùng sách này đi tổng tiền Phương Sư Gia.

Phương Đường Tiến cũng là một người lòng dạ độc ác, biết thứ người như Tề Tào lòng tham không đáy, nếu thỏa mãn y một lần khó tránh khỏi sẽ còn có lần thứ hai, lần thứ ba. Vì vậy phải làm đến nơi đến chốn, dứt khoát mua chuộc hai bộ khoái Trương Lỗi, Vương Thắng, phái bọn họ gọi Tề Tào tới Ngọc Thực hiện tới, giả vờ nói muốn đàm phán cùng y.

Bởi vì chuyện này không thể để lộ ra ngoài, Tề Tào từ Phú Trì trấn đến châu thành, từ bến tàu lên bờ bèn tách ra khỏi hai tên bộ khoái, còn đội mũ che tai mắt người khác. Tới Ngọc Thực hiện cũng là đi vào từ cửa sau, cho nên không có ai phát hiện hành tung y.

Phương Sư Gia cũng không tới Ngọc Thực hiện, chính là Trương Lỗi, Vương Thắng lừa gạt Tề Tào ăn cơm uống rượu, lặn lẽ ề được vào bên trong rượu. Chờ được lực phát tác liền đỡ Tề Tào giả vờ như đã say rượu rồi đi Ngọc Thực hiện, ngồi lên thuyền nhỏ đã chuẩn bị từ trước ra giữa sông, cột một khối đá lớn vào người Tề Tào, đẩy y xuống sông.

Chuyện này làm thần không biết quỷ không hay, mặc dù Ưông thị từng đến nha môn gây chuyện, nhưng nàng cũng không có bằng cứ cụ thể. Hơn nửa tháng trôi qua, Phương Đường Tiến, Trương Lỗi, Vương Thắng đều cảm thấy chuyện này làm hết sức kín đáo, sẽ không bị phát giác.

Không ngờ rằng thi thể của Tề Tào trương sinh, dây thừng bị nước sông làm mềm khiến cho thoát ra nổi lên mặt sông, lại bị Tần Lâm phát hiện. Hắn lại truy cứu đến cùng, thậm chí dám đánh cuộc mổ bụng với Trương Lỗi, cuối cùng khám phá gian mưu, công bố tội danh bọn Phương Đường Tiến rõ ràng khắp thiên hạ.

Trương Lỗi bị buộc nói thật hết thảy, Phương Đường Tiến lập tức run rẩy đôi chân, lão đảo muốn chạy ra ngoài, còn chưa chạy được mấy bước không biết lúc nào Hàn Phi Liêm đã đứng ở trước mặt y, nở nụ cười khả ái:

- Phương Sư Gia, người chạy đi đâu vậy?

Hồ Tri Châu co quắp ngồi dưới đất, chỉ Phương Đường Tiến mắng to:

- Họ Phương kia, người lừa gạt ta thật là khổ! Người hại bản quan thật thảm!

- Còn đứng ngây người ra đó làm gì?

Tần Lâm ra dấu cho chúng Cẩm Y Hiệu Úy, Phòng Tiểu Kỳ lập tức dẫn dắt các Hiệu Úy ủa lên một lượt, lột mũ quan của Hồ Tri Châu, phương cân của Phương Đường Tiến xuống, dùng dây thừng trói lại thật chặt.

Bọn nha dịch ở công môn mấy chục năm chưa từng thấy qua cảnh tượng này, ai nấy ngơ ngác nhìn nhau không biết nên làm cái gì, rốt cục có một ít tên lão thành khởi đầu kêu lên:

- Uy... Vũ...

Lúc này lọt vào tai Hồ Tri Châu, Phương Đường Tiến, tiếng đường uy quen thuộc với chúng đã trở nên hết sức mỉa mai.

116. Chương 116: Trương Thái Nhạ

Một Cẩm Y Vệ Bá Hộ qua đường chính lực phẩm, trói tòng ngũ phẩm Tri Châu chính đường, từ lúc Đại Minh khai quốc tới nay thật sự không có tiền lệ. Nhưng Tần Lâm không chỉ trói Hồ Tri Châu, còn trói hết

117. Chương 117: Từ Biệt

Hai huynh đệ Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu nghe vậy im lặng hồi lâu, so với chuyện trong triều đình, đương nhiên là chuyện này chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không mới có lợi cho Trương Cư Chính thúc đẩy triều chính mới, nhưng...

Vương Chi Viên thấy huynh đệ Trương gia khó xử, bèn cảm khái nói:

- Trương Thái Nhạc tiên sinh có ân tiền cử, lại có công đề bạt với Vương mẫu, hôm nay Vương mẫu thân mang trách nhiệm thống trị một phương, tất sẽ lấy máu đèn đáp Trương tiên sinh. Hai vị công tử chớ lo, hãy nhìn lão thể thúc thi triển thủ đoạn, cho dù là sóng lớn ngập trời cũng sẽ làm cho gió êm sóng lặng.

Hai vị công tử cũng không phải có ý này, thấy lão thể thúc trượng nghĩa như vậy, cũng do dự không biết nên lựa chọn thể nào.

- Thể thúc có hảo ý, bắt quá chuyện này... Có lẽ gia phụ sẽ có tính toán khác.

Hàm rằng Trương Tử Huyền khê cần đồ thẩm đôi môi, chậm chạp mà kiên quyết lắc đầu một cái, cự tuyệt đề nghị của Vương Chi Viên.

Vương Chi Viên biết vị chưởng thượng minh châu này của Trương Cư Chính thật là nữ trung Gia Cát, được chân truyền của phụ thân còn nhiều hơn ba thành so với mấy vị huynh trưởng. Nếu là chuyện khác lão sẽ nghe theo Trương Tử Huyền, nhưng chuyện này quả thật liên quan trọng đại, không thể không khuyên nhủ:

- Vương mẫu cũng không phải là chỉ vì báo ân đức lệnh tôn, chỉ vì lệnh tôn thi hành triều chính mới, trong ngoài triều có nhiều hạng người cứng đầu ngoan cố nhiều lời chỉ trích. Một khi án này truyền ra, sợ rằng cự đảng sẽ sinh sự không nhỏ, trở ngại cho triều chính mới, trở ngại cho trật tự trị an lâu dài của xã tắc Đại Minh. Mà Vương mẫu tiêu trừ án này chính là nửa vì tư, nửa vì công, vì triều chính mới là công, còn hơn cả tư là báo ân đức lệnh tôn.

Trương Tử Huyền mỉm cười khê lắc đầu:

- Ở đây cũng không có người ngoài, diệt nữ xin hỏi một câu: với quyền bính của gia phụ, muốn thi hành triều chính mới có thể triển khai trên cả nước, cần gì phải tiến hành thử nghiệm chỉ vài nơi như Phúc Kiến, Hồ Quảng?

Chẳng lẽ? Vương Chi Viên thoáng động trong lòng.

- Năm xưa Vương An Thạch người mất triều vong, triều Bắc Tống thi hành triều chính mới có chỗ bất tiện. Gia phụ không muốn là Vương Kinh Công thứ hai, lúc đầu thử nghiệm triều chính mới ở vài nơi, xem xét ưu khuyết điểm, sau đó mới mở rộng thi hành trên cả nước, đây gọi là không mưu nhất thời mà mưu cho đời sau.

Trương Tử Huyền giải thích một phen, Vương Chi Viên nhất thời chợt hiểu ra, gật đầu nói:

- Giang Lăng tướng công thật là Đại Minh đệ nhất hiền tướng. Thế nhưng chuyện này vừa tiến hành đã gặp trắc trở, bắt đầu từ lúc có chuyện ‘đoạt tình’, lớp người cổ hủ mĩa mai châm chọc Trương tướng công không ít.

Năm ngoái phụ thân Trương Cư Chính, cũng chính là tổ phụ huynh muội Trương gia bệnh qua đời, dựa theo chế độ triều Minh, Trương Cư Chính nên hồi hương thủ chế ba năm, tức là để tang. Mà Ty Lễ Giám chương án thái giám Phùng Bảo, chư đại thần triều đình tấu thỉnh ‘Đoạt tình’, khiến cho Trương Cư Chính không để tang mà vẫn tiếp tục đảm nhiệm Thủ Phụ. Chuyện này đã khiến cho đám sĩ tử nho lâm thủ cự mĩa mai không ít, cho nên Vương Chi Viên rất bận tâm đối với án Hưng Quốc châu bộc phát, sợ đưa tới trong ngoài triều phản đối.

- Vương thể thúc quá lo xa...

Trương Tử Huyền khê cau đôi mày chéch lên vào tận tóc mai, đôi mắt sáng như sao lóe lên, thanh âm êm ái mang theo lực lượng nào đó khó lòng nắm bắt:

- Gia phụ được tiên hoàng ủy thác, đứng hàng Tể Phụ, chấp chương triều cương, chương quyết khiếu càn khôn, lấy thiên hạ làm ý chí, há lại sợ hãi mấy câu thư sinh mả mai châm chọc.

Trong khoảnh khắc này, thần trí Vương Chi Viên có hơi mơ hồ, dường như thấy được cái bóng của Trương Tử Huyền trên người phụ thân nàng, vừa thán phục vừa trầm suy nghĩ: đáng tiếc, cuối cùng nàng là thân nữ nhi... Cũng không biết công tử nhà ai mới có thể cưới được vị nữ trung Gia Cát này?

Lúc này một tên quản gia khom người, ở ngoài cửa khoang nhấc nhở nói:

- Công tử, tiểu thư, đã đến Ngõ rồi.

Wương Chi Viên biết huynh muội Trương gia còn có chuyện khác, liền đứng dậy cáo từ, chợt nghe được Trương Mậu Tu nói với Trương Kính Tu:

- Tàn Lâm đi Nam Kinh nhậm chức gấp như vậy sao? Đáng tiếc tiểu muội phải đi Tô Hàng, nếu không chúng ta có thể ở Nam Kinh thêm mấy ngày...

Tàn Lâm? Vương Chi Viên cả kinh, chợt thân thể lão đảo: nghe khẩu khí huynh muội Trương gia hẳn là đúng Ngõ đi tiền hân. Tên Bá Hộ Cẩm Y Vệ này có lai lịch thế nào, có thể làm cho công tử, tiểu thư Nguyên Phụ Thiếu sư Trương Cư Chính tranh thủ thời gian đưa tiễn?

Chẳng lẽ... nhìn lại sắc mặt Trương Tử Huyền lộ vẻ chờ mong, Vương Chi Viên cảm thấy mình đã đoán được nguyên nhân, nhất thời vì mới đầu vô lễ đối với Tàn Lâm mà cảm thấy hối tiếc.

Các cấp quan viên Hồ Quảng chạy tới Hưng Quốc châu, vụ án liền có người tiếp nhận, bọn Hồ Tri Châu, Phương Sư Gia, còn có những hào cường sĩ thân cấu kết quan phủ lần áp dân chúng đều sẽ bị trừng trị theo như luật. Mà Tàn Lâm chỉ là quan qua đường, không cần ở lại chỗ này, cho nên tranh thủ chuẩn bị lên thuyền rời đi.

Một chính lục phẩm cẩm y Bá Hộ qua đường lên đường, những đại quan như Phân Thủ Đạo Thành Thủ Lễ, Phân Tuần Đạo Lý Kỳ Ngọc, Án Sát Ty Vệ Thể Nhân chắc là sẽ không tới đưa, Chính Thiên Hộ lĩnh hàm Chỉ Huy Thiêm Sự Dương Kế Ân hôm qua mới chạy tới Cẩm Y Vệ Hồ Quảng Thiên Hộ Sở lại càng không tới đưa tiễn một tên thuộc hạ tới nhậm chức.

Tới bến thuyền đưa Tàn Lâm chỉ có Tri Phủ Vũ Xương Trương Công Ngư cùng Cẩm Y Vệ Phó Thiên Hộ Thạch Vi.

- Lão đệ rất có tình nghĩa, chân chính nghĩa bạc vân thiên, ca ca thật không biết nói gì!

Thạch Vi cười cầm tay Tàn Lâm mà đi, cao giọng nói:

- Lần này ngươi lại chia công lao cho Phùng Tiểu Kỳ, ngay cả ca ca cũng được hưởng lây...

Nhưng so với Trương Công Ngư, nét mặt Thạch Vi vẫn có vài phần không vui, bị Tàn Lâm giới về xem sắc mặt đoán ý phát hiện cũng không phải là chuyện lạ.

- Khụ khụ, chuyện này...

Thạch Vi do dự một chút, rốt cục nói thật:

- Vu Thiên Hộ phụng lệnh đóng cửa sấm hối, vốn là ngu huynh hẳn phải được tiếp chương một gian hàng mà y cai quản, nhưng Dương Thiên Hộ cố ý độc chiếm quyền to... Ôi... Ta nói những thứ này làm gì? Đúng rồi, Nam Kinh Lục Triều kim phần, Tàn Hoài hà nổi danh thiên hạ, là địa phương giàu nhất triều Đại Minh, Tàn lão đệ ở bên đó cố gắng sống tốt, ngu huynh sẽ chạy qua đầu lão đệ.

Tàn Lâm lập tức phải đi Nam Kinh nhậm chức, suy nghĩ một chút cũng không có gì có thể giúp được Thạch Vi.

Ba huynh muội Trương gia đã sớm chờ ở bến tàu, thấy Tàn Lâm tới bèn hàn huyên sôi nổi với hân.

Tàn Lâm vẫn cảm thấy chợt dạ, mặc dù còn không biết thân phận ba vị này, nhưng cũng biết bọn họ nhất định là con cháu nhà quan quyền phú quý. Hừ, ngực nữ nhi người ta há có thể tùy tiện sở như vậy sao...

Ánh mắt hần đảo tròn liên tục, nói chuyện cùng hai huynh đệ Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu thì không sao, lại nghĩ cách tránh né Trương Tử Huyền. Mỗi lần nàng lên tiếng nói bèn cười ha hả nhìn trời, nói ra toàn những lời vô bổ.

Trương Tử Huyền rất có hàm dưỡng, cũng không so đo chuyện Tần Lâm vô tâm, có lòng muốn thỉnh giáo vấn đề. Nhưng mãi tới bây giờ Tần Lâm vẫn giữ dáng vẻ bại hoại như vậy, rốt cục Trương Tử Huyền không còn kiên nhẫn nữa, kéo hắn qua một bên, mắt hạnh tròn tròn, mày liễu liếc xéo:

- Tần huynh, không biết tiểu khả có chỗ nào chọc người tức giận, lại đối xử với ta lạnh nhạt như vậy? Tiểu khả cũng không phải là người không biết tiến thoái, chỉ có mấy câu chính đề muốn hỏi, vì sao người cứ mãi tránh né như vậy?

Hai huynh đệ Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu hiểu sai ý, nhất thời ngơ ngác nhìn nhau: tiểu muội cũng quá mạnh... Lúc này chỉ mới mấy ngày đã giữa bài hết với người ta như vậy... Tên họ Tần này cũng vậy, có thể lấy được tiểu muội nhà ta phải vui mừng mới đúng, người còn cố ý né tránh nhiều lần.

Vương Chi Viên cũng tắc lưỡi than thầm, quả nhiên hủ phụ không sinh khuyến nữ, Trương Tử Huyền thật sự có phong thái của phụ thân.

Bọn họ không biết Trương Tử Huyền hỏi cũng không phải là vì tình nhi nữ, nàng bắt chắp nam nữ hữu biệt, tiến tới Tần Lâm bên người thấp giọng hỏi:

- Tần huynh, cỡi chuông phải do người buộc chuông, nếu người hiểu được phải thêm thương thuế, giảm nông thuế vậy hãy nói tỉ mỉ ra, đừng hàm hồ từ chối nữa.

Tần Lâm gãi gãi đầu, cười nói:

- Bất tại kỳ vị, bất mưu kỳ chính (không ở vị trí nào thì đừng bàn về việc ấy).

Trương Tử Huyền ngạc nhiên, khẽ nhếch môi,

Huynh đệ Trương gia không có nghe thấy muội muội nói cái gì, chỉ biết là Tần Lâm cự tuyệt, Trương Mậu Tu thiếu chút nữa nhảy dựng lên:

- Trời ơi, Đại ca thấy không? Tiểu muội lại bị cự tuyệt, đây là nữ truy cầu nam!

Vương Chi Viên càng kinh hãi, có câu nói nam truy nữ cách núi non, nữ truy nam cách tầng giấy mỏng. Như vậy vị họ Tần này chẳng phải là rất có khả năng trở thành thừa long khoái tế của Nguyên Phụ Thiếu sư Trương Cư Chính sao?

Đợi Trương Tử Huyền đi ra, lão vội vàng tiến lên thi lễ, mở miệng ra là gọi Tần lão đệ, hết sức nhiệt tình.

Trương Tử Huyền lo cho quốc sự, suy nghĩ các loại vấn đề triều chính mới của phụ thân, mặt phần ngậm sương, mơ hồ có vẻ rầu rĩ, nhưng theo người khác thấy lại giống như buồn bực cùng bất đắc dĩ sau khi bị Tần Lâm cự tuyệt.

Vì sao Tuần Phủ Đại nhân trước kiêu ngạo sau cung kính?

Trương Công Ngự ở phía sau giậm chân, thầm nói: “Tần lão đệ ời Tần lão đệ, không trách Thân lão sư gửi thư nói Trương Cư Chính đè ép chuyện cất nhắc người, người bạc tình bạc nghĩa với nữ nhi người ta, lão Thái Sơn có thể không sửa trị người sao?”

Tuần Phủ Hồ Quảng tới đưa Tần Lâm, những kẻ như Phân Thủ Đạo, Phân Tuần Đạo, Án Sát Sứ, cảm y Thiên Hộ cũng đều tới.

Người ngoài không nói, Dương Kế Ân thấy cảnh tượng này chợt giật nảy mình: không trách Thạch Vi, họ Tần được cất nhắc nhanh như vậy, lại lập công không ít, thì ra cốt lõi ở chỗ này... Người ta có đường dây với Trương Cư Chính!

- Thạch Đại nhân, lão Vu gây ra loạn, bị phạt đóng cửa sám hối, ta thấy người nên lo chuyện cửa hàng của lão đi.

Dương Kế Ân mặt mũi tươi tắn nói với Thạch Vi.

Thạch Vi vui mừng quá đỗi, nhìn Tần Lâm một chút, trong lòng thầm nói: “Tần huynh đệ, lần này lại nhờ phúc của người.”

Tần Lâm từ giả mọi người, Giao Bạch thuyền rời bờ đi xa, dần dần biến mất ở chỗ giao tiếp giữa trời và nước.

- Hai vị ca ca, qua vài ngày nữa chúng ta cũng đi Nam Kinh đi!

Trương Tử Huyền nhìn thuyền Tần Lâm đi xa, như có điều suy nghĩ.

Trương Mậu Tu lấy làm kỳ bèn hỏi:

- Không phải là muội ghét tên Lưu Kham Chi kia, nói thuyền không ngừng ở Nam Kinh, chạy thẳng tới Tô Hàng sao?

Trương Kính Tu kéo đệ đệ một cái, cười mà không nói.

Trương Tử Huyền thản nhiên cười một tiếng, uể oải vuốt ve đuôi tóc, dáng vẻ phong tình vạn chủng:

- Đường như tiểu muội lại có hứng thú với Nam Kinh.

Tần Lâm ngồi Giao Bạch thuyền thuận dòng mà xuống nhanh hơn ngựa chạy, qua Cửu Giang, An Khánh, Vu Hồ, thẳng tới Nam Kinh.

Sáng sớm hôm ấy nghe ngoài khoang thuyền có tiếng ồn ào, Tần Lâm đi lên trên boong thuyền xem thử, đã có thể trông thấy tường thành Nam Kinh xa xa, đáng tiếc trên sông có sương mù mờ mờ, từ xa nhìn không rõ.

Giao Bạch thuyền quá lớn, không tiện đi vào bên trong Tần Hoài hà, nhưng Cổ Phú Quý sớm có sắp xếp, phái người đi thuê một chiếc thuyền hoa mời Tần Lâm đổi sang.

Mượn chiêu bài chữ vàng Bá Hộ Cẩm Y Vệ, đoạn đường này không ai dám tới quấy nhiễu, chính thuế lậu quy đều thoát, Cổ Phú Quý kiếm được không ít, vui vẻ từ biệt Tần Lâm, Giao Bạch thuyền đi tới bến thuyền dỡ hàng.

Thuyền hoa mà bọn Tần Lâm ngồi mới không mới, cũ không cũ, là chuyên môn dừng ở cửa Tần Hoài hà đổ vào Trường Giang đón quan viên, phú thương. Chủ thuyền là một người mặt rỗ đội khăn màu lục, họ Tưởng thứ ba, nói chuyện rất khéo, hỏi phải Tần Lâm là lần đầu tiên đến Nam Kinh hay không, dọc trên đường đi giới thiệu cho hắn.

Từ Trường Giang chuyển vào cửa Tần Hoài hà có thể thấy rõ tường thành Nam Kinh, quả nhiên nguy nga tráng lệ, hơn xa châu huyện nơi khác. Theo Tưởng Tam giải thích, cửa nội thành Nam Kinh này có mười ba, cửa ngoại thành mười tám, chu vi tường thành hơn một trăm hai mươi dặm, chính là đệ nhất thắng cảnh Đông Nam.

Thuyền đến Tam sơn môn, cũng chính là Thủy Tây Môn dân chúng hay gọi, qua đập nước vào thành, Tần Hoài hà xuyên thành mà qua Nam Kinh, thuyền hoa có thể chạy thẳng vào trong thành.

Quả nhiên Tưởng Tam không hề khoa trương, bên trong Nam Kinh thành này người người lui tới tấp nập đông đúc, khắp nơi kim phần lầu đài, trên Tần Hoài hà thuyền hoa qua lại như con thoi. Bên bờ sông nhà cửa ngói xanh tường hồng, các vương phủ, chùa miếu ngoài xa tường đỏ ngói vàng, hết sức đồ sộ hoành tráng.

Người qua lại trên đường y phục tề chỉnh, vẻ mặt ung dung không vội vã, ngay cả phụ nhân bán hoa, phu khuân vác cũng tươi cười, không hề lộ vẻ sầu khổ.

Dọc theo đường đi nhìn thấy rất nhiều trà xã ngoài treo cờ phiên đèn lồng, cắm hoa tươi, bên trong toàn là dân chúng tầm thường uống trà nghe kể chuyện, ngồi đầy kín chỗ, ai nấy vui vẻ ra mặt.

Nhà cửa hai bên bờ Tần Hoài hà đều treo rèm châu, lụa mỏng, bóng người thấp thoáng bên trong cửa sổ không nhìn rõ. Nhưng cũng thấy được mấy bóng người yếu điệu yêu kiều ở bên trong đùa giỡn, thêu hoa,

chơi nhạc... Tiếng cười trong trẻo dễ nghe như chuông bạc xa xa truyền tới, cho dù là người có tâm địa sắt đá cũng không khỏi cảm thấy rung động trong lòng.

Quả thật là cảnh tượng phồn hoa thời thịnh.

Tần Lâm gật đầu khen ngợi Đại Minh phồn hoa, Kim Lăng thắng cảnh, so sánh với Nam Kinh thành này, Paris ở cùng thời đó hai bờ sông Seine rác chất đồng, mà London bất quá là một bến thuyền nhỏ phát ra mùi hôi thối nực mũi.

Dần dần thuyền đến cửa Nam đường cái, Tưởng Tam lại chỉ phía Nam cho Tần Lâm thấy:

- Trưởng quan, bên kia chính là Tụ Bảo Môn, truyền thuyết là địa phương Thảm Vạn Tam đào được Tụ Bảo Bồn. Tụ Bảo Môn này là nơi phồn hoa tấp nập nhất Nam Kinh, các loại lương thực cung cấp cho dân chúng trong thành như heo dê rau cải đều đi qua nơi này.

118. Chương 118: Nhiệm Vụ Mới

- Năm xưa nghe nói mỗi ngày nhập vào trăm bò ngàn heo vạn gánh lương, hôm nay càng không biết có bao nhiêu... Có thánh thiên tử tại vị, hiền tướng Trương Giang Lăng phụ tá, Thích Đại soái bình định giặc Oa, Giang Nam an ninh, dân chúng chúng ta thật sự được hưởng phúc vài năm.

Tần Lâm gật đầu khen ngợi không dứt, nếu nói được dân chúng yêu thương, hai người Trương Cư Chính, Thích Kế Quang có thể danh lưu thiên cổ.

Thuyền dừng ở đường cái cửa Nam, Tần Lâm cho bạc, Tưởng Tam không lấy:

- Cổ Lục ca đã cho, không thể lấy bạc của ngài nữa, sẽ phá hư quy củ.

Thì ra Cổ Phú Quý chu đáo, ngay cả tiền thuê thuyền hoa cũng đã thanh toán trước.

Tưởng Tam gọi giúp Tần Lâm mấy cỗ xe, chất hành lý lên đó, cho xa phu biết chỗ, bảo bọn họ đưa Tần Lâm đi tới nha môn Cẩm Y Vệ.

Nam Kinh thành thiết lập Ứng Thiên phủ, Bắc thành là Thượng Nguyên huyện, Nam thành là Giang Ninh huyện, nha môn Cẩm Y Vệ ở Đông Nam phía Bắc thành, Tần Lâm dọc theo đường cái hoa lệ, đi một mạch tới nha môn Cẩm Y Vệ.

Dọc theo đường đi cũng nhìn thấy mấy phủ đệ lớn như Đông Âu vương phủ, Trung Sơn vương phủ, quy mô và bố cục của nha môn Cẩm Y Vệ kém rất xa so với những phủ đệ này. Cửa nẻo tường vách không xê xích bao nhiêu so với huyện nha Giang Ninh, nhưng Cẩm Y Hiệu Ủy ở cửa đứng như lang như hổ, người đi đường đến chỗ này đều vội vã mà qua không dám dừng lại lâu, một cỗ sát khí tự dưng nổi lên.

Tần Lâm đã đổi Phi Ngự phục, ô sa không cánh, quan ngoa, loan đai, Tú Xuân đao, phái Lục Viễn Chí cầm điều lệnh Kinh Lịch Ty Cẩm Y Vệ phát xuống đi vào.

Hiệu Ủy canh cửa thấy là vị Bá Hộ mới đến nhậm chức, không dám chậm trễ, lập tức cầm điều lệnh đi vào, một hồi trở ra tươi cười nói:

- Lôi chỉ huy mời ngài đi vào, chúc mừng lão gia nhậm chức, chúc mừng lão gia đến nhậm chức!

Tần Lâm cười cười, tiện tay thưởng bạc ấy Hiệu Ủy này.

Những Cẩm Y Hiệu Ủy Nam Kinh này đều là thế tập cẩm y quân hộ, mấy đời ở trong thành, ai nấy đều là lão làng trong thành. Hiệu Ủy cầm đầu có gương mặt như trái bí đao, cân nhắc khối bạc, sau khi thấy là chừng trên dưới năm lượng, lập tức gặp người cong lưng cười toe toét, nói giọng quan thoại Nam Kinh kéo dài:

- Mao Đông Qua (bí đao) đập đầu trước ngài, tạ trưởng quan ban thưởng...

Dĩ nhiên là không có đập đầu thật, Mao Đông Qua vừa gọi như vậy, toàn bộ Trần Phủ, Kinh Bạ, Thương Đại Sứ, treo hàm Bá Hộ, tất cả nhân viên làm việc Thiên Hộ Sở đều hiểu được vị hôm nay tới là vị trưởng

quan xuất thủ hào phóng, sau này có chuyện gì cũng dễ cầm tiền nói chuyện, mọi người cũng không cần phải che che giấu giấu, đi thẳng vào vấn đề là được.

Mấy Hiệu Úy giữ cửa xun xoe đón đoàn người Tần Lâm vào.

Đại đường Cẩm Y Vệ Thiên Hộ Sở là khi nào xử lý chiếu ngục (tội phạm là quan viên cao cấp), thẩm lý đại nghịch mới mở, cho nên hàm Quải (còn treo) Chỉ Huy Thiêm Sự, chính bài Thiên Hộ Lô Công Đẳng ngồi ở nhị đường chờ Tần Lâm.

Hoàn toàn tương phản với tướng mạo thô kệch của Thạch Vi, mặt Lô Công Đẳng vàng vồ gầy gò, râu ba chòm thưa thưa. Nếu không phải mặc trên người Phi Ngự phục, sợ rằng đi ngoài đường sẽ bị nhận lầm là vị tiên sinh trông coi tiền nong sổ sách của một cửa hàng nào đó.

Nhìn thấy Tần Lâm đi vào, Lô Thiên Hộ mới từ trên ghế đứng lên, thái độ lại cực kỳ hòa ái, Tần Lâm mới vừa chuẩn bị đình tham, y liền vội vàng ngăn lại:

- Không nên, không nên, Tần lão đệ phá khâm án tranh đoạt Kinh Vương phủ, đã sớm tới tai thiên tử, chính là thiếu niên anh hùng triều Đại Minh ta, lão ca ta bội phục còn không còn kịp, làm sao dám nhận đại lễ này?

Không tới cửa nghênh đón là muốn thể hiện quy củ của thượng ty, miễn đình tham là coi trọng thể diện của thuộc hạ mới điều tới, Lô Thiên Hộ này xử sự hết sức đúng mực.

Tự nhiên Tần Lâm hiểu được uẩn khúc trong đó, sau khi hàn huyên vài câu bèn nói:

- Thạch Vi Thạch Đại nhân có thư ở chỗ này, còn có chút tâm ý nhờ thuộc hạ mang tới.

Lôi Thiên Hộ ngăn ra, y và Thạch Vi bắt quá nhiều năm trước có duyên gặp mặt một lần, vì sao lại nhờ Tần Lâm mang đồ tới?

Nghi hoặc nhận lấy thư, Lô Thiên Hộ mở ra xem thử, đúng là bút tích thô kệch của Thạch Vi, toàn là những lời nhảm nhí rối rắm, nhưng không nhắc gì đến chuyện lễ vật. Kế tiếp mở ra hộp lễ vật, ánh mắt Lô Công Đẳng lập tức hoa lên, mười đỉnh vàng xếp ngay ngắn chính tề, mỗi đỉnh mười lượng, chính là một trăm lượng hoàng kim.

Xoay chuyển tâm niệm lập tức biết thật ra đây là hậu lễ của Tần Lâm, Lô Công Đẳng lại nói:

- Thạch Đại nhân quá khách sáo, năm đó cùng y tắm máu sa trường, hôm nay lại ngàn dặm tặng lễ, quả thật là tri giao hảo hữu chân chính của bản quan.

Tần Lâm cười thầm, sợ rằng hoàng kim mới là tri giao hảo hữu của Đại nhân ngài.

Lôi Công Đẳng nhận được một phần lễ vật trọng hậu, lập tức phê duyệt không trì hoãn chút nào, lệnh Tần Lâm lập tức nhậm chức, cai quản một dãy Tần Hoài hà khu Nam thành.

Lại hàn huyên mấy câu, Lô Công Đẳng bưng trà tiễn khách, Tần Lâm liền cáo từ rời đi.

Lục Viễn Chí, Hàn Phi Liêm, Ngưu Đại Lực cùng Mao Đông Qua canh cửa đã nôn nóng không chịu được, thấy Tần Lâm đi ra, cả bọn lập tức xúm lại hỏi hẩn được giao nhiệm vụ gì.

- Tuần quản một dãy Tần Hoài hà.

Tần Lâm thờ ơ nói.

- Trời ơi...

Mao Đông Qua lập tức nhảy lên:

- Chúc mừng Tần trưởng quan, chúc mừng Tần trưởng quan! Tần Hoài hà là vị trí còn trống chữ Thiên số một khắp cả Nam Kinh thành này. Bao nhiêu trưởng quan có chỗ dựa sau lưng không lấy được, Tần trưởng quan mới tới nhậm chức đã nhận được vị trí này, chân chính là quan vận hành thông!

Thì ra Cẩm Y Vệ các nơi triều Đại Minh đều không quản tuần tra ngoài đường, chỉ có Nam Bắc hai kinh phải ra đường tuần thủ duy trì trị an bất bố gian tà. Mà tuần thủ nơi này sẽ có không ít tiền cỡ thường lệ có thể bỏ vào túi riêng, mà được phân khu vực giàu hay nghèo sẽ quyết định thu nhập nhiều hay ít.

Nam Kinh thành lợi hại nhất thiếu, chính là tuần thủ một dãy Tần Hoài hà, Tần Hoài hà là An Lạc Oa, Tiêu Kim Quật (chỉ chốn ăn chơi xa xỉ, tiêu tiền như nước như thanh lâu, đổ trường), mỗi ngày đều ăn chơi hết sức xa hoa, không biết bao nhiêu người tiêu tiền ở chỗ này. Làm phân quản Bá Hộ, trừ theo thông lệ nộp cho Thiên Hộ Sở ra, hàng năm có thể thu vào số lượng cực kỳ phong phú, từ một ngàn năm trăm lượng đến hai vạn lượng bạc không chừng.

- Mười sáu, mười bảy? Ngài là thế tập Bá Hộ ở tỉnh khác ư?

Trong lòng bọn họ, còn trẻ như vậy đã có thể làm được Bá Hộ, trừ thế tập ra không còn khả năng nào khác.

- Bản quan mười bảy tuổi, vào nửa năm trước còn là học đồ y quán Lý thị Kỳ Châu! Nhưng bây giờ bản quan không những là cấm y Bá Hộ thực thụ, còn thừa mông Thánh thượng đặc chỉ thưởng thụ Phi Kỵ Ủy.

Tần Lâm cười sâu xa, thanh âm tràn đầy cảm dỗ:

- Các người nói thử ta nghe, bản quan thường được các người hay không?

Nửa năm từ dân chúng lên tới Bá Hộ Cẩm Y Vệ, đây là tốc độ thế nào, tương lai Tần Lâm còn sẽ lên tới vị trí nào? Hiện tại hần mới mười bảy tuổi!

Sống lâu ở Nam Kinh thành, cho dù là Hiệu Ủy phổ thông cũng trở thành lão hồ ly trong quan trường, nghe vậy lập tức biết được cân lượng lai lịch của Tần Lâm.

- Thường được, gia gia nhỏ ra sợi lông còn to hơn eo chúng ta...

Các Hiệu Ủy rồi rít quỳ xuống đình tham, cho dù là đầu gối bị gõ rất đau, cũng cố gắng chịu đau mà quỳ:

- Thuộc hạ cầu xin Tần gia gia cất nhắc!

Thấy chúng Hiệu Ủy phục xuống đình tham, Tần Lâm cười thầm trong bụng không ngừng. Lúc hần ở Kỳ Châu đã từng thông đồng với Trần Tứ Hải, phủ đầu Loan Tuấn Kiệt mới đến nhậm chức làm giảm uy phong của y, không ngờ rằng đám lão binh giáo hoạt sở chữ Canh Nam Kinh cũng biết chiêu này. Không biết Tần gia đã từng chơi qua chiêu này sao, quả thật là múa búa trước cửa Lỗ Ban.

120. Chương 120: Manh Tâm Bất Lương

Bất kể là trong lòng nghĩ như thế nào, ít nhất ngoài mặt đám Cẩm Y Hiệu Ủy này đã tỏ ra phục Tần Lâm, ủa nhau đưa hần vào trong Bá Hộ Sở.

Có người đi bưng trà rót nước, có người bận rộn dọn dẹp dụng cụ đánh bạc, uống rượu vương vãi khắp nơi. Trong đó có một lão Hiệu Ủy hơi thọt chân tỏ ra ân cần nhất, vung tay áo quét bụi ghế ngồi của Tần Lâm bay loạn đầy trời, khiến cho Tần Lâm nhảy mũi liên mấy cái.

Bá Hộ Sở hết sức chật hẹp, coi như đứng ba mươi người sẽ phải chen chúc. Đại đường chỉ to bằng chính phòng của nhà dân phổ thông, tiểu viện phía sau dành cho Bá Hộ Đại nhân ở lại chỉ có ba gian phòng, một nhà chứa củi.

Cũng rất xứng với cánh cửa đã tróc hết sơn kia, trong nhà cũng là cảnh tượng rường cột xiêu vẹo, nóc nhà xà nhà kết đầy mạng nhện, cổ đại đầu tường cao chừng một thước, rêu xanh bám trên tường rất dày.

Mặc dù đám Hiệu Ủy luống cuống tay chân dọn dẹp vật đánh bạc, vò rượu, lại quên mất đầu hồi công đường còn một cái lò thịt chó. Chân một con chó từ trong nồi thò ra, mùi thơm hồi hương, bát giắc, quế bì phối cùng mùi chó thơm phức, khiến cho Lục mập phải nuốt ực nước bọt vài lần, mắt nhìn lom lom.

Tần Lâm hung hăng trợn mắt nhìn một cái, tên mập mới quynn luyến không thôi thu hồi ánh mắt.

Có lẽ là bị cả rương vàng bạc cùng lý lịch tốc độ thăng quan kinh người của Tần Lâm chấn nhiếp, sau khi Tần Lâm vào chỗ ngồi, Lộc Nhĩ Linh tỏ ra cực kỳ thuần phục, ngoan ngoãn lấy danh sách binh lính, sổ sách ghi chép tiền bạc vân vân đều giao ra, cũng hai tay dâng lên Bá Hộ đại ấn sau khi tiền nhiệm Bá Hộ rời đi do y thay mặt giữ lấy.

Tần Lâm nghịch nghịch Bá Hộ quan ấn, đây là lần đầu tiên hần nắm giữ ấn quan này.

Quan ấn Bá Hộ là đúc bằng đồng, dương văn điệp triện thư thể ấn văn ‘Cẩm Y Vệ Nam Kinh Thiên Hộ Sở chữ Canh Bá Hộ ấn’, phía sau có khắc đề khoản ‘Lễ bộ tạo, năm ba mươi tháng Sáu Hồng Vũ, chữ Cẩm số năm mươi bảy’. Mặt ấn hình vuông mỗi cạnh dài hai tấc hai phân, ấn cao hai tấc tám phân, có lẽ thường bị các đời chủ nhân của nó nghịch chơi trên tay, tuy trải qua hơn trăm năm biến thiên vẫn còn chói sáng vàng rực.

Tần Lâm thu ẩn vào trong hộp, bắt đầu hỏi tình huống cụ thể Bá Hộ Sở, tại sao phòng xá chật hẹp như vậy, mới vừa rồi vì sao gây chuyện, chẳng lẽ là đã phát sinh xung đột cùng huynh đệ sở chữ Bính?

Lộc Nhĩ Linh hỏi gì đáp nấy, kể lại hết sức tường tận.

Thì ra trong Nam Kinh thành này tác đất tác vàng, bên bờ Tần Hoài hà là khu vực giá đất cao nhất cả triều Đại Minh, Bá Hộ Sở này từ năm Hồng Vũ truyền xuống chỉ có địa phương lớn hơn bàn tay một chút, muốn xây rộng hơn cũng không mua nổi chỗ nào khác.

Đổi thành nơi khác, Cẩm Y Hiệu Ủy tự có thủ đoạn đuổi người đi, nhưng trong Nam Kinh thành này tùy tiện ném cục gạch cũng có thể trúng một Vương gia, hai Công gia, ba bốn vị Thượng Thư, bảy tám tướng quân, bên trái bên phải Bá Hộ Sở không phú cũng quý, ai dám làm loạn?

Cho nên gần đây mấy vị Bá Hộ nhậm chức đều làm việc ở nhà mình, tỷ như Bá Hộ mới vừa rời chức vị kia, chính là ở ngoài Tụ Bảo Môn, đối diện Đại Báo Ân tự. Nơi đó giá đất rẻ hơn, chỗ ở cũng lớn, chúng Hiệu Ủy cứ năm mười ngày tới đó điểm danh, còn nha môn Bá Hộ Sở chân chính ngược lại thành ‘Câu lạc bộ’ dành cho các Hiệu Ủy đánh bạc uống rượu.

Về phần hiểu lầm mới vừa rồi, Lộc Nhĩ Linh giả bộ sắc mặt kinh hoảng, kể lại tường tận:

Sở chữ Canh cai quản một dãy Tần Hoài hà, mà sở chữ Bính quản khu vực Cống Viện, Phu Tử miếu, Trung Sơn vương phủ, Giang Ninh huyện nha, khu vực cai quản của hai bên rất có nhiều chỗ chồng chéo lên nhau. Người của sở chữ Bính thấy bên sở chữ Canh thu nhập phong phú, vươn tay quá dài, hai bên thường vì một thanh lâu nào đó do ai thu tiền cũ thường lệ mà phát sinh tranh chấp, thậm chí đánh nhau không nhỏ.

Lần trước quần đấu, sở chữ Bính thu hoạch toàn thắng, bên sở chữ Canh có lão Hiệu Ủy họ Chu bị trọng thương, bây giờ còn nằm ở trên giường không dậy nổi. Vì vậy bọn Tần Lâm đột nhiên đập cửa, chúng Hiệu Ủy cho là sở chữ Bính đánh tới cửa, rồi rút kiếm vũ khí lên chuẩn bị đánh nhau.

- Chuyện này... cũng tại chúng tiểu nhân có mắt không biết Thái Sơn...

Lộc Nhĩ Linh tát tai mình thật mạnh, hiện ra từng vết bàn tay đỏ ửng:

- Nếu chúng tiểu nhân biết là Đại nhân ngài đã tới, nào dám vô lễ?

Trong lòng Tần Lâm rất rõ ràng, những người khác có thể hiểu lầm, Lộc Nhĩ Linh này tuyệt đối là manh tâm bất lương, bất quá bây giờ chính ý đang tát tai mình lớp lớp. Dù sao cũng là lão huynh đệ, thấy cử động ý như thế chúng Hiệu Ủy dưới đường đều có vẻ thông cảm thương hại, bản thân mình cũng không tiện lấy chuyện này trừng trị ý nữa, nếu không ắt sẽ khiến cho đám Hiệu Ủy sinh lòng bất mãn.

Vì vậy hắn giả cười chộp lấy tay Lộc Nhĩ Linh, nghiêm nghị nói:

- Lộc huynh đây là ý gì? Thâm niên người lâu như vậy, bản quan còn có rất nhiều chuyện muốn thỉnh giáo, vì sao tự khinh tự tiện như vậy? Lộc huynh đừng lo lắng, chúng ta không đánh nhau thì không quen biết!

Quả nhiên, Tần Lâm vừa dứt lời, chúng Hiệu Ủy dưới đường lập tức thở phào nhẹ nhõm, nếu như Tần Lâm không chịu buông tha không xử trí Lộc Nhĩ Linh, tuy bọn họ không dám đánh nhau nữa, ít nhất cũng sẽ bảo nhau giải tán.

Sắc mặt Tần Lâm lại tỏ ra nghiêm nghị:

- Các vị huynh đệ thông báo một tiếng, ngày mai giữa giờ Thìn, Hiệu Ủy, Lực Sĩ, quân dư bản sở, hết thầy đến chỗ này điểm danh, bản quan có lời muốn nói. Đến lúc đó không tới, cũng đừng trách bản quan không khách sáo!

Lộc Nhĩ Linh cố ý nhú mày một cái, chấp tay nói:

- Tần trưởng quan ngài nhìn xem, địa phương nhỏ của chúng ta nếu tính cả quân dư, tất cả có tới gần hai trăm huynh đệ.

- Tạm thời đứng ngoài đường, tương lai bản quan tự sẽ nghĩ biện pháp tìm một địa phương lớn hơn ở gần đây.

Lộc Nhĩ Linh không nói gì nữa, trong lòng cũng cười lạnh liên tục: bảo các huynh đệ đứng trên đường cái điểm danh, không sợ tên Bá Hộ người mất thể diện sao? Tìm địa phương khác ư, hừ hừ, cách vách chúng ta là Ô Y Hạng Lai Yến Danh Đường, mặt Đông là vườn hoa phía Đông Ngụy Quốc Công phủ, Tây Bắc là Tần Hoài hà tắc đất tắc vàng, bờ đối diện là Cống Viện, Phu Tử miếu, ta xem người đi đâu tìm chỗ.

Y dẫn dắt đám Hiệu Ủy chào một tiếng, sau đó rời rít cáo từ rời đi.

Lúc này Tần Lâm mới dẫn bọn Lục Viễn Chí dời hành lý đến phía sau đại đường, chỉ có ba gian phòng nhỏ, Tần Lâm ở chính phòng, Lục Viễn Chí cùng Hàn Phi Liêm cùng ở Tây sương phòng, Ngưu Đại Lực buổi tối ngáy quá lớn, một mình ở tại Đông sương phòng.

Trong phòng khắp nơi đều là bụi bặm, khắp nơi đều kết đầy mạng nhện, quét dọn một buổi chiều đầu óc choáng váng, mới coi là miễn cưỡng có thể ở được. Nhưng xà nhà mục nát, mái ngói thủng lỗ, nhắc nhở mọi người nơi này cũng không phải là nơi ở bình yên an lạc.

Cho đến khi sắc trời sẫm tối, chợt có người nhảy xuống từ bức tường thấp bên kia phòng chứa củi.

- Có thích khách!

Ngưu Đại Lực cầm lên cây to bằng miệng chén lên định đánh.

- Đừng đánh, là tiểu đệ!

Bóng đen kia đứng lên, có hơi khập khễnh.

Tần Lâm nhận ra đây là lão Hiệu Ủy ban ngày dùng tay áo lau chỗ ngồi cho hắn, dường như tên Du Quả Tử, liền gọi bọn Ngưu Đại Lực lại.

Trước hết Du Quả Tử bám trên đầu tường xem thử bên ngoài có người nào khác hay không, sau đó mới khập khiễng đi tới trước người Tần Lâm, cười nịnh hót:

- Tiểu nhân và Mao Đông Qua là huynh đệ, mới vừa rồi vô tình phạm vào hổ uy trưởng quan, trên đường trở về gặp Mao lão đệ chỉ điểm, mới hiểu được Tần trưởng quan chính là vị thiếu niên anh hùng nghĩa bạc vân thiên. Cho nên tiểu nhân có mấy câu không nói ra là không được, mới lấy hết can đảm tới đây.

Tần Lâm gần như đoán được nguyên nhân, bèn cười nói:

- Nơi này không phải là chỗ nói chuyện, cũng đã đến giờ cơm, chúng ta tìm một chỗ vừa uống vừa trò chuyện.

Du Quả Tử gật đầu một cái, có vẻ lúng túng nói:

- Tiểu nhân đáng chết, sợ rằng cửa chính có người đang theo dõi, kính xin trưởng quan đi ra ngoài từ trên đầu tường nơi này.

- Cẩn rồi!

Ngưu Đại Lực trừng mắt to như chuông đồng.

- Không quan trọng, cứ đi từ nơi này, tránh cho bị người khác nhìn thấy, Du huynh đệ nhà ở Nam Kinh, tự nhiên phải cố kỵ một chút.

Tần Lâm không chậm trễ chút nào từ đầu tường bò ra ngoài.

Du Quả Tử tới đúng là do Mao Đông Qua chỉ điểm, lão từ chỗ Mao Đông Qua biết được Tần Lâm xuất thủ hào phóng, dường như cũng có quan hệ thật tốt cùng Thiên Hộ Lôi Công Đẳng Đại nhân, cộng thêm chính mắt thấy thủ đoạn Tần Lâm trấn áp chúng Hiệu Ủy, mới bằng lòng tới đánh cuộc một lần.

Tần Lâm biết rõ ràng mình cũng không có khí bá vương, có thể trợn mắt một cái đã khiến cho người ta quỳ xuống vái lạy. Du Quả Tử chỉ là đầu cơ kiếm lợi mà thôi, còn lâu mới đạt tới chân tình thật ý. Nhưng mới tới đây muốn đứng vững gót chân nhanh một chút, có thể tìm được người giống như Mao Đông Qua, Du Quả Tử ba lòng hai ý sợ đầu sợ đuôi trong thời gian ngắn, cũng rất có ích đối với mình.

Để lại Hàn Phi Liêm ở Bá Hộ Sở trông chừng, mọi người thi nhau trèo qua tường ra ngoài. Chỉ có Lục mập phải tốn sức một chút, nhờ Ngưu Đại Lực đẩy móng y mới ra ngoài được.

Du Quải Tử rất quen thuộc đường cái hẻm nhỏ Nam Kinh, dẫn mọi người quanh qua quẹo lại trong hẻm nhỏ, chỉ chốc lát sau đã đưa mọi người tới một tửu lâu khách nhân không nhiều lắm, lên lầu hai tìm một nhà gian yên tĩnh vào đó.

Tiểu nhị nhận ra Du Quải Tử, cười hỏi lão:

- Du trưởng quan, là xú mại, cháo, cá, hay là tiện điệp trước?

Tiện điệp là thức ăn làm sẵn đã nguội, như chân gà, móng heo, thịt bò nướng, thuộc về món ăn rẻ tiền.

Trên mặt Du Quải Tử lập tức đỏ bừng.

Tần Lâm liền biết tình trạng kinh tế người này không được tốt, có lẽ đây cũng là một trong những nguyên nhân lão quyết định đánh cuộc một lần. Dù sao vàng bạc Tần Lâm lấy ra biểu diễn đã vượt ra một Bá Hộ Cẩm Y Vệ phổ thông có thể có được, xuất thủ lại cực kỳ hào phóng.

- Không nên mang tiện điệp ra, có rượu ngon thức ăn ngon gì cứ việc mang lên.

Tần Lâm tỏ ra hào phóng một phen.

Tiểu nhị sững sờ một chút, do dự không chịu đi, ánh mắt đảo qua lại trên người Tần Lâm cùng Du Quải Tử.

Ngưu Đại Lực sắp nổi giận, Tần Lâm lại từ vẻ quẫn bách trên mặt Du Quải Tử đoán được mấy phần, lấy trong ngực ra một thỏi bạc mười lượng đặt lên bàn:

- Sao hả, sợ bản quan không có tiền sao?

Điểm tiểu nhị lập tức gạt đầu cúi người quay đi, một lát sau bưng lên liên tiếp những món ngon như chân giò nướng, vịt chưng, túy bạch ngư, sư tử đầu... có cả Quế Hoa tửu thượng hạng.

Thức ăn năm món, rượu quá ba tuần, thấy cũng đã đến lúc, Du Quải Tử bèn đóng cửa nhà gian, tỏ ra thần thần bí bí nói với Tần Lâm:

- Lộc Nhĩ Linh này quả thật vô cùng tệ hại, Tần trưởng quan đến y cũng không nói cho ngài biết quy củ quan mới đến nhậm chức, rõ ràng là manh tâm bất lương, cố ý muốn cho ngài bêu xấu.

Ngưu Đại Lực cùng Lục Viễn Chí nghe vậy biến sắc, chỉ có Tần Lâm vẫn ung dung điềm tĩnh bưng chén rượu hớp một ngụm nhỏ, khẽ cau mày kiểm:

- Đúng rồi, Lộc Tổng Kỳ, bản quan còn phải đi bái phỏng các nơi phủ nha, cho nên chuyện ủy lạo Chu lão ca xin người ra sức giúp giùm...

Tần Lâm cười híp mắt giao hai mươi lượng bạc cho Lộc Nhĩ Linh:

- Ở đây có ít bạc, đưa cho trong nhà Chu lão ca, bảo lão nghỉ ngơi dưỡng sức.

Trong lòng Lộc Nhĩ Linh giật thót: vì sao Tần Lâm biết quy củ phải đi các phủ nha bái yết? Chẳng lẽ là...

Bất quá Tần Lâm bảo y thay mặt đi ủy lạo Chu Hiệu Ủy, Lộc Nhĩ Linh không thể không đi. Lão Chu bị thương vì tranh địa bàn toàn sở, nếu muốn giữ trò gì dưới mắt mọi người, còn không bị toàn thể quan giáo đâm nát xương sống?

Ban đầu lão Chu nằm xuống, Lộc Nhĩ Linh chỉ đưa năm lượng uống thuốc, vốn là sau khi Tần Lâm nhậm chức có thể hoàn toàn bất kể, không ngờ hần lại đưa ra hai mươi lượng bạc ủy lạo. So ra Lộc Nhĩ Linh quả thật vô cùng mất mặt, các Hiệu Ủy đều bàn tán xôn xao.

Lộc Nhĩ Linh nắm bạc, giận đến nổi sắc mặt thoát xanh thoát trắng: không nghi ngờ chút nào, đưa bạc này đi, lão Chu cùng chúng Hiệu Ủy đều sẽ nói Tần trưởng quan thương yêu thuộc hạ, nghĩa bạc vân thiên, không có nửa chữ tốt rơi vào đầu y. Rõ ràng là Tần Lâm mua chuộc lòng người, Lộc Nhĩ Linh mất hết thể diện, vừa cảm thấy chán ghét vừa tức tối, còn không thể nhắm mắt chạy đi đưa bạc cho Tần Lâm, quả thật là đáng giận.

Tần Lâm đi bái yết từng nhà trong khu vực đạt quan quyền quý, Anh Quốc Công, Lâm Hoài Hầu, An Viễn Hầu... cũng không có nhà nào là chân chính tiếp kiến. Toàn là đưa thiệp vào cửa, lát sau có quản gia đi ra, chấp tay một cái nói 'Chủ nhân không ở nhà, không dám nhận, không dám phiền', coi như là đã bái yết qua.

Những công hầu Đại Minh này không ai muốn rồi rảnh qua lại với một Bá Hộ Cẩm Y Vệ nho nhỏ. Nhưng nếu Tần Lâm không tới, bọn họ sẽ cho rằng hần coi thường mình, sẽ mang lại vô số phiền phức.

Tần Lâm mừng rỡ vô cùng, nếu không đến mỗi một chỗ cũng phải quỳ xuống, đầu gối sẽ đau không chịu nổi. Chỉ cần đưa thiệp vào coi như bái yết xong, cũng thuận lợi bớt chuyện không ít.

Lo lắng nhất là Ngụy Quốc Công phủ, Tần Lâm phái Lục mập cầm hai lượng bạc qua hỏi thăm trước, quả nhiên tên mập có ngoại hình tròn ú rất được lòng người khác. Một vị lão nô bọc mặt mũi hiền hòa cho y biết, Từ Đại tiểu thư đã đi săn, không có ở nhà.

Tần Lâm thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới tự mình tới cửa, đưa thiệp trình lên.

Đám nô bọc canh cửa toàn là mắt mọc trên trán, không xem một tên Bá Hộ Cẩm Y Vệ nho nhỏ như hần ra gì. Trà không có, cũng không mang cho hần cái ghế nào ngồi, cứ để cho Tần Lâm đứng chờ ngoài cửa.

Vị lão nô bọc vừa rồi lắc đầu một cái, thở dài, không ưa dáng vẻ kiêu ngạo của đám nô bọc kia, nhưng cũng không thể làm gì.

Lục Viễn Chí chép chép miệng:

- Các người tốt xấu gì cũng lấy cho trưởng quan nhà ta một chiếc ghế ngồi, chạy tới trưa chân cũng phải run rẩy.

- Trưởng quan?

Mấy tên nô bọc giữ cửa hừ mũi một tiếng, cười méo miệng:

- Quốc Công nhà ta đảm nhiệm Thủ Bì Nam Kinh, chưởng quản Nam Kinh Trung Quân Đô Đốc Phủ Thiêm Thư Phủ Sự, cai quản bốn mươi chín vệ, một trăm mười tám Thiên Hộ Sở, Vệ Chỉ Huy Sứ không thể làm gì khác hơn là dặt ngựa cho lão nhân gia, Thiên Hộ đến canh đại môn cũng không cần, người chỉ là một Bá Hộ cũng dám xưng trưởng quan, không sợ người cười đến rụng răng!

Thì ra đầu triều Minh, Ngụy Quốc Công Từ Đạt là khai quốc võ tướng huân thần đệ nhất, truy phong Trung Sơn Vương, con cháu thế tập Ngụy Quốc Công, vinh sủng vô cùng. Ở loạn Tĩnh Nạn, Chu Lệ giết

hết thần tử Kiến Văn Đế, nhưng Ngụy Quốc Công Từ Huy Tổ đến giây phút sau cùng vẫn còn dẫn binh chống cự lại bình yên vô sự. Hoàng hậu của Chu Lệ Từ thị chính là tỷ tỷ Từ Huy Tổ.

Vào năm Vũ Tông, Đại thái giám Lưu Cẩn người ta gọi là Lập Hoàng đế, quyền thế ngấp trời, vẫn không dám động đến một cọng lông Từ gia, từ đó có thể thấy được phe Ngụy Quốc Công có căn cơ sâu, ảnh hưởng to lớn ở triều Đại Minh.

Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy đời này là tập tước năm Long Khánh thứ sáu, Thủ Bì Nam Kinh nắm Trung Quân Đô Đốc Phủ, hiển hách vô cùng, những nô tài hạ nhân Quốc Công phủ này ỷ vào quyền thế chủ nhà mắt chó coi thường người, ngay cả Bá Hộ Cẩm Y Vệ cũng không coi ra gì, lên tiếng mỉa mai.

Lục Viễn Chí đang muốn cãi nhau với đám nô bộc đáng ghét này, Tần Lâm lắc đầu một cái ngăn y lại, nhìn bọn họ chấp tay, vẫn đứng dưới chân tường.

Đám nô bộc thấy vậy cười nghiêng ngả, những lời chế giễu phát ra không ngớt.

Tần Lâm không thêm so đo với đám nô bộc này, chuẩn bị chờ người ra báo ‘không dám phiền’ sẽ lập tức xoay người rời đi. Hắn tới đây bái yết chỉ vì quy củ quan trường, không có ý định cầu xin Ngụy Quốc Công làm chuyện gì, cần gì quan tâm thái độ của bọn họ.

Không ngờ rằng lát sau có một lão quản sự tóc bạc tiến ra, khom lưng hỏi:

- Vị nào là Tần trưởng quan? Tiểu công gia ời!

Tần Lâm ứng tiếng, trong lòng buồn bực, dường như mình không quen biết tiểu công gia gì cả, cho dù là Từ Đại tiểu thư cũng chỉ là nghe thấy, chưa từng gặp mặt. Nhưng lúc này hắn cũng không quản được rất nhiều, bèn tiến lên một bước chấp tay một cái:

- Lão quản gia, chính là hạ quan.

Lão quản sự nhìn thấy Tần Lâm trà cũng không có uống, ghế cũng không có ngồi, cũng đã biết chuyện gì xảy ra, trợn mắt nhìn mấy tên giữ cửa một cái, thấp giọng mắng:

- Mắt chó coi thường người! Đợi lát nữa ta sẽ thu thập các người!

Thái độ của lão đối với Tần Lâm lại cực kỳ cung kính, trước quỳ xuống lạy khách nhân của tiểu công gia, sau đó mới khom người đi trước dẫn đường.

Mấy tên canh cửa trợn trừng mắt, vẻ mặt ủ rũ: thủ đoạn quản giáo của lão vô cùng lợi hại, vì sao vị Bá Hộ Cẩm Y Vệ kia lại quen biết tiểu công gia?

- Ai bảo người mắt chó coi thường người!

Đám giữ cửa hối hận muốn tự tát tai mình.

Nam Kinh Ngụy Quốc Công phủ có quy mô không kém hơn Kinh Vương phủ Kỳ Châu, nhưng kém hơn mấy phần kim bích huy hoàng, lại nhiều hơn một phần khí tức chinh chiến sát phạt. Trong phủ thị vệ tới tới lui lui tuần tra, cũng đội khôi mặc giáp vẻ mặt nghiêm túc, rõ ràng cho thấy là quân tinh nhuệ trải qua huấn luyện nghiêm khắc.

Tần Lâm thấy những thị vệ này, không khỏi nghĩ đến bốn nàng Giáp Ất Bính Đinh cùng chủ nhân các nàng Lý Thanh Đại, trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

Tiểu công gia Từ Duy Chí đã chờ ở ngoài thư phòng, y có chừng ba mươi tuổi, đầu đội Trung Tĩnh quán, mặc áo lụa xanh, tuy rằng nhìn qua dung mạo không xuất chúng lắm, nhưng toát ra anh khí bừng bừng.

Thấy lão quản sự dẫn Tần Lâm tới, y đi xuống ba bậc thềm thư phòng, cười khanh khách nói:

- Tần huynh giải oan cho biểu đệ ta, giúp cho phụ tử y hòa hảo, tiểu khả ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay gặp mặt quả nhiên là thiếu niên anh hùng!

À, Tần Lâm chợt hiểu ra, Từ Tân Di là biểu muội Chu Do Phiền, như vậy Từ Duy Chí dĩ nhiên cũng là biểu ca Chu Do Phiền.

Có thể tưởng tượng được Chu Do Phiên chịu đại ân của Tần Lâm, sau khi biết hẳn được điều đi Nam Kinh nhậm chức nhất định đã viết thư cho Từ Duy Chí, nhờ y dìu dắt Tần Lâm.

Có được mối quan hệ như vậy, đương nhiên thái độ của Từ Duy Chí rất tốt. Tần Lâm vừa mới định quỳ bái, y đã vội vàng ngăn lại:

- Không được, không được, Tần huynh giải oan cho biểu đệ, tái hợp phụ tử bọn họ, anh linh cô mẫu tiểu khả chắc chắn sẽ được yên lòng, nói ra tiểu khả phải bái tạ Tần huynh mới đúng. Nếu không phải gia phụ bận việc ở Thủ Bị phủ, còn muốn đích thân tới cảm tạ Tần huynh!

Từ Duy Chí dứt lời, liền cười hì hì làm bộ muốn quỳ xuống.

Tần Lâm vội nói xấu hổ không dám nhận, vội vàng đưa tay ngăn lại, giỡn sao, làm sao có thể để Quốc Công gia tương lai quỳ trước mặt mình được?

Hai người sống vai đi vào thư phòng, Từ Duy Chí lệnh thị nữ rót trà thơm thượng hạng dâng lên.

Từ Duy Chí hoàn toàn ngược lại với biểu đệ Chu Do Phiên, không có loại khí tức âm trầm uất kết kia, mà là nói năng hào sảng, anh khí bừng bừng, thỉnh thoảng còn nói vài chuyện tiểu lâm, hết sức phong thú.

- Tần huynh tới Nam Kinh chúng ta thật sự là chọn đúng địa phương. Mười dặm Tần Hoài, giai lệ vô số, ôn nhu hương, tiêu kim quạt, chỉ không biết tài sản Tần huynh có đủ hay không...

Từ Duy Chí cười lớn, mập mờ nháy mắt một cái:

- Nếu như Tần huynh muốn chuộc thân thay vị hồng quan nhân (kỹ nữ vừa bán nghề vừa bán thân) nào, trong tay thiếu bạc chỉ cần tới chỗ ta lấy.

Lúc này Tần Lâm chỉ cho là Từ Duy Chí nói đùa, cũng không cho là thật, lại không biết Từ Duy Chí là Đại ca số một của đám con nhà giàu ăn chơi Nam Kinh này. Lúc còn trẻ chơi gà đua ngựa, bao thanh quan nhân (kỹ nữ bán nghệ không bán thân), tranh chấp thanh lâu ném vàng ra như rác, trò gì cũng đã từng chơi qua.

Hiện tại y đã có vợ con, dần dần thu liễm lại, nhưng tính khí Đại ca ngày xưa thủy chung không đổi, thích nhất mai mối lung tung cho bằng hữu. Chỉ cần có người nói coi trọng một vị hồng quan nhân nhưng thiếu tiền chuộc thân cho nàng, Từ Duy Chí lập tức vung tay bỏ ra hơn ngàn lượng bạc, không hề chớp mắt lần nào.

Tần Lâm là lần đầu tiên gặp mặt, không biết được y nói lời thật hay là đùa giỡn, không thể làm gì khác hơn là nói:

- Cảm ơn ý tốt của tiểu công gia, bất quá hạ quan không có hứng thú gì đối với nữ tử chốn phong lưu.

Từ Duy Chí ngớ ngẩn, cảm thấy vị thiếu niên anh hùng như Tần Lâm lại không hiểu phong tình, thật là đáng tiếc.

Hai người cười nói nửa ngày, Từ Duy Chí cố ý giữ Tần Lâm lại ăn cơm, Tần Lâm từ chối nói thuộc hạ còn chờ ngoài cửa, y liền gọi lão quản sự an bài Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực, cuối cùng giữ Tần Lâm lại ăn một bữa tiệc thịnh soạn.

Trong tiệc Tần Lâm nhắc tới Bá Hộ Sở không có diện tích rộng rãi, Từ Duy Chí vung tay lên:

- Không thành vấn đề, vườn hoa phía Đông trong phủ chúng ta hơi cách xa phủ đệ một chút, nằm dựa tường thành phía Đông, bình thường không ai lui tới, đất hoang còn nhiều, tiểu muội thường tới đó cỡi ngựa. Tiểu khả sẽ cho Tần huynh mượn một mảnh đất, chớ nói Bá Hộ Sở chỉ có bấy nhiêu người, cho dù là Thiên Hộ Sở cũng thừa sức chứa.

Tần Lâm luôn miệng cảm tạ, Bá Hộ Sở quá chật hẹp cũ kỹ, hẳn chuẩn bị mua một khu nhà lớn để ở kiêm làm nha môn, nhưng không tìm được điền vô trường có thể chứa được hai trăm người huấn luyện, lần này mượn được vườn hoa phía Đông Quốc Công phủ quả thật là quá tốt.

- Tiểu khả có một muội tử không ai thèm lấy, trời sinh tính bất hảo vô cùng, lại bị gia mẫu nuông chiều sinh hư...

Cơm nước no nê xong, Từ Duy Chí chợt làm ra vẻ vô tình nói đến muối muối của y:

- Chỉ sợ Tần huynh cũng có nghe thấy, cho nên, cái đó, vạ nhất nếu là... Ha ha, kính xin Tần huynh bao dung, bao dung!

Tần Lâm cảm thấy trong lòng thắc thỏm không yên, không biết vị Từ Đại tiểu thư xấu xí tới nỗi 'Không ai thêm lấy' đến tột cùng là người thế nào, Từ Duy Chí lại nói trước ình chuẩn bị sẵn sàng như vậy.

Cơm nước no nê, Từ Duy Chí lại đưa một phần lễ vật, cuối cùng tự mình đưa Tần Lâm đến tầng cửa thứ hai, sau đó mới cáo từ trở vào.

Lão quản sự đưa Tần Lâm ra cửa, lần này thái độ đám canh cửa đã hoàn toàn thay đổi, người gặp lại như ê ke.

Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực mặt mũi đầy hồng quang chờ ở cửa, hiển nhiên đã được ăn ngon lành no nê một bữa. Lúc theo Tần Lâm ra khỏi Quốc Công phủ, giữa đường tên mập bèn cười hắc hắc:

- Tần ca, huynh không nhìn thấy dấu đỏ trên mặt mấy tên canh cửa kia sao? Mới vừa rồi chúng bị ăn bạt tai, khiến cho đệ cười gần chết...

- Cười đi, cười nhiều một hồi chân sẽ hết đau.

Tần Lâm cười híp mắt nói.

- Ôi chao, chúng ta nên mua mấy thớt ngựa đi, nếu chạy tới trưa, chân đệ sẽ gãy mất.

Sắc mặt Lục Viễn Chí tỏ ra khỗ sở.

Nam Kinh thành quá lớn, chu vi một trăm hai mươi dặm, nếu dựa vào chân không quả thật khó lòng đi hết.

123. Chương 123: Từ Đại Tiểu Thư

Diện tích Bá Hộ Sở chật hẹp, bởi vì là phân quản tuần tra bên trong thành, cũng không có nuôi ngựa, vốn là Tần Lâm muốn mua ngựa nhưng lo lắng không có chỗ nuôi. Nếu Từ Duy Chí đáp ứng ượn một phần vườn hoa phía Đông, vậy thì không thành vấn đề.

Biết được sẽ đi mua ngựa ngay bây giờ, Lục mập cùng Ngưu Đại Lực đều cao hứng xoa tay.

- Hai người...

Tần Lâm chợt ôm bụng cười như điên:

- Chớ, chớ cỡi ngựa, nên mua voi mà cỡi! Với thân thể các người, cũng chỉ có voi mới chở nổi!

Tên mập cùng Ngưu Đại Lực nhất tề đảo cặp mắt trắng dã: Tần Lâm đây là kỳ thị hết sức trần trụi.

Chợ ngựa Nam Kinh ở An Bí phường bên trong Tự Bảo Môn, chỉ cần có bạc, loại ngựa tốt tới mức nào cũng có thể mua được.

Tần Lâm vừa đến chợ ngựa, nhìn thấy hẳn là một Bá Hộ Cẩm Y Vệ tuổi còn trẻ, đều cho là thể tập công tử gia nhà nào tới, rất nhiều người môi giới xông ra tranh nhau mời gọi. Cuối cùng một người phương Bắc vừa ốm vừa cao thẳng, bởi vì y chỉ nói câu:

- Không cần biết ngựa các người là loại nào, làm sao hơn được Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử của ta?

Quả nhiên hảo mã!

Chỉ thấy ngựa này thân cao chân dài, khắp cả người trắng như tuyết, từ đầu tới chân không có sợi lông tạp nào. Dưới cổ có bờm nhìn qua giống như sư tử, vừa thấy người đến lập tức khịt mũi hí vang, không an phận dùng chân đá đá, khiến cho bụi đất tung bay.

Tần Lâm đang muốn mặc cả với người môi giới, chợt sau lưng vang lên giọng quan thoại Nam Kinh giòn giã:

- Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử, thật là hảo mã, bao nhiêu tiền, bản tiểu thư muốn mua!

Vị tiểu thư vừa hỏi cỡi một con Ô Vân Cái Tuyết, đầu đội Tử Kim Quan phượng sí xung thiên, ngang mày buộc dải lụa nhĩ long hí châu, tóc đen bóng như tơ xõa xuống vai. Thân nàng mặc một chiếc áo gấm thêu chỉ vàng bách điều triều phượng, thắt lưng dương chỉ bạch ngọc buộc chặt quanh eo thon nhỏ, càng làm cho bộ ngực căng phồng, vóc người yếu điệu.

Nàng ngồi chỉnh tề trên lưng ngựa, hai chân đặt trên bàn đạp, bắp đùi thon dài tròn trĩnh căng lên dưới quần hồng hoa bạc đủ để nhịp tim bất kỳ nam nhân nào gia tăng kịch liệt.

Bên người nàng là một nữ tử trẻ tuổi mày thanh mắt sáng ăn mặc như nữ binh, ngân khôi ngân giáp, mang thay tiểu thư mình tước họa cung, điêu linh tiễn, cỡi một thớt ngựa àu xanh.

Tần Lâm thấy trang phục nữ binh kia giống nhau như đúc với Giáp Ất Bính Đình, cũng biết nữ tử vừa hỏi nhất định là Từ Tân Di Từ Đại tiểu thư Ngụy Quốc Công phủ.

Từ Tân Di một thân trang phục vàng đỏ, nhìn qua giống như một ngọn lửa đang cháy bùng bùng. Đình thần nhìn kỹ mới thấy gương mặt trắng ngỗng của nàng vô cùng xinh đẹp, mắt to hơi sâu, sống mũi cao ngất, ngũ quan cực kỳ rõ ràng, giàu vẻ đẹp mang tính xâm lược. Đôi môi đỏ mọng thật căng cực kỳ cảm dỗ, nước da bánh mật tràn đầy sức sống vận động, đôi chân trên bàn đạp dài miên man... Nào phải là xấu xí không ai thèm lấy như lời Từ Duy Chí, rõ ràng mà một mỹ nhân xinh đẹp vóc dáng thể thao.

Cẩn thận suy nghĩ lại cũng đoán được nguyên nhân: các nam nhân thời này chỉ thích cô nương chân nhỏ Sơn Tây Đại Đồng phủ, hoặc là gầy ốm yếu điệu giống như Tây Thi ở Dương Châu. Mỹ nữ mạnh mẽ như Từ Tân Di tự nhiên bị coi là ngựa chứng khó có thể thuần phục, dĩ nhiên sẽ bị kính nhi viễn chi.

- Tiểu thư thật là tinh mắt, thớt đại bạch mã này rõ ràng rất xứng với một thân áo đỏ của người, tốt hơn cả con ngựa đen này.

Nữ binh đeo cung híp mắt cười nói với Từ Tân Di.

Đùng một cái, Từ Tân Di từ trên lưng ngựa nhảy xuống, đi lên sờ đầu Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử, cười khẩy nói:

- Cái gì đại bạch mã? Đây là Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử Tây Vực, truyền thuyết năm Hồng Vũ Lam Đại tướng quân đã từng đoạt một thớt từ trong tay Hoàng đế Thát Tử. Ha ha, không nghĩ tới Nam Kinh chúng ta cũng có thể thấy được! Môi giới, con ngựa này bao nhiêu tiền, bản tiểu thư mua!

Lục Viễn Chí nóng nảy:

- Này này, hình như là chúng ta tới trước...

Tên môi giới cao gầy họ Đậu, vốn là lúc Tần Lâm tới đã nói giá một ngàn năm trăm lượng, lúc này nghe Từ Tân Di muốn mua, lập tức hai mắt đảo tròn liên hồi, vội vàng đứng ngăn trước mặt Lục Viễn Chí, cười bồi nói:

- Tiểu thư, giá thật hai ngàn lượng bạc, không thể thấp hơn nữa.

Lục Viễn Chí giận đến nổi mặt mập méo xệch, người này không phải là ra 'tọa địa khởi giới' (giá cố định ban đầu) sao, hơn nữa mới vừa rồi còn nói thật hay... Ủa vì sao Tần Đại ca không lên tiếng nói?

Thì ra từ khi Từ Tân Di nhảy xuống ngựa, Tần Lâm lại lấy làm kinh hãi: thân hấn trong phái nam đã không phải là thấp, mà Từ Tân Di lại có chiều cao ngang ngựa với hấn, cao hơn đại đa số nữ tử đương thời chừng nửa cái đầu. Nhìn lại vóc người, đai sư tử buộc ngang eo nhỏ, ngực căng phồng, mông tròn trịa cũng căng không kém, chân thẳng tắp thon dài, quả thật là số đo lý tưởng.

Lòng thích cái đẹp ai ai cũng có, Tần Lâm lảm bảm:

- Chân thật dài, mông thật căng, ngực cao ngất...

Không ngờ Từ Tân Di nghe được, thốt nhiên biến sắc, mặt hạnh tròn tròn, chuẩn bị quát tháo Tần Lâm.

Tên mập lại hiểu sai ý của Tần Lâm, kéo hấn một cái, tức giận nói:

- Chân dài mông căng, ngày đi ngàn dặm còn có thể nhảy, ngựa này đương nhiên tốt, nhưng sắp bị người khác mua mất. Tên môi giới này nâng giá như vậy thật là đáng ghét.

Thì ra là nói ngựa! Từ Tân Di cũng có vẻ ngượng ngùng, nữ binh phụng bồi nàng cũng nhìn ra mấy phần, ở bên cạnh cười khanh khách, chọc cho Từ Tân Di tát nàng một cái:

- Đáng ghét! Thị Kiềm người dám giễu cợt bản tiểu thư, hừ hừ, bắt người gả ột tên dã tiểu tử.

Thị Kiềm ghé đến bên tai Từ Tân Di, thấp giọng nói:

- Khi nào Đại tiểu thư gả cho người ta mới là quan trọng, Thị Kiềm không quan trọng.

Dứt lời cười hì hì, vội vàng né tránh.

Nói đùa xong, Từ Tân Di lại quay sang nói với tên môi giới họ Đậu:

- Hai ngàn lượng phải không? Ừm, Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử là thiên lý câu nổi danh, giá này không mắc.

Không mắc? Hồng thanh quan nhân số một Tần Hoài chỉ cần có một ngàn lượng bạc là có thể chuộc thân, hai trăm lượng bạc có thể mua một tiểu thiếp tương đối xinh đẹp. Giá một con ngựa bằng hai hồng thanh quan nhân, hoặc là mười tiểu thiếp bình thường, cũng chỉ có Từ Tân Di mới cảm thấy không mắc.

Tên môi giới họ Đậu hối hận muốn tát ỉnh mấy cái, nếu biết Từ Đại tiểu thư muốn mua, y đã kêu giá năm ngàn lượng.

Lục Viễn Chí tỏ vẻ không phục, bĩu môi nói:

- Rõ ràng là chúng ta tới trước, người cũng đã nói giá, đây không phải là giá cố định ban đầu sao? Ta sẽ đến hội giao dịch buôn bán tố cáo người!

Triều Minh giao dịch thương phẩm với số lượng lớn, bao gồm tơ lụa, ngựa, đồ sứ, nhà cửa vân vân, đều có hội giao dịch buôn bán làm cơ cấu trung gian kiêm trọng tài phân xử tranh chấp. Người môi giới buôn bán đều phải nghiêm thủ chữ tín cùng quy tắc buôn bán thông hành, nếu có kẻ không tuân theo quy củ, hội giao dịch buôn bán có thể thi hành biện pháp trừng phạt nặng nề.

Giống như tình cảnh hôm nay, rõ ràng là Tần Lâm tới trước, tên môi giới họ Đậu cũng nói giá cả, vậy nhất định phải chờ sau khi Tần Lâm trả giá xong y mới có thể mặc cả với khách hàng khác, nếu không chính là làm rối loạn quy củ hội giao dịch buôn bán, ắt sẽ bị phạt nặng.

Mặc dù tên môi giới họ Đậu muốn kiếm một khoản lớn, nhưng cũng sợ hội giao dịch buôn bán trừng phạt, trợn trừng đôi mắt nghĩ biện pháp ứng đối.

Từ Tân Di liền mất hứng, mặc dù Ô Vân Cái Tuyết của nàng cũng là thiên lý mã, nhưng một thân áo đỏ của nàng phối với hắc mã sẽ không đẹp mắt bằng Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử toàn thân trắng như tuyết, cho nên hết sức muốn mua Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử.

Nàng bèn đưa mắt ra hiệu, Thị Kiềm liền đứng ra, miệng như họng súng liên thanh nhắm vào Lục Viễn Chí khai hỏa:

- Cái gì hội giao dịch buôn bán, các người ý thế hiếp người ư? Một tay giao tiền một tay giao hàng, các người còn chưa mua, tại sao chúng ta không thể mua? Vị đại thúc bán ngựa này, chớ sợ bọn họ, tiểu thư nhà ta phát một tờ danh thiếp, Phủ Doãn Thuận Thiên cũng phải chạy tới, người sợ hội giao dịch buôn bán cái gì!

Tên môi giới họ Đậu cao hứng tới nỗi không ngậm miệng lại được, đã nâng giá ban đầu, đối phương còn làm chỗ dựa cho y, trên đời này không còn chuyện tốt như vậy nữa. Đúng như Thị Kiềm nói, nếu là Quốc Công phủ Từ Đại tiểu thư giúp y nói chuyện, đừng nói là một hội giao dịch buôn bán nho nhỏ, cho dù là lật cả Thuận Thiên phủ lên cũng không sao.

Tần Lâm thủy chung ở bên cạnh quan sát, trên căn bản xác định vị Từ Đại tiểu thư Quốc Công phủ này hoàn toàn là bán mình cho người khác còn giúp người ta đếm tiền, thoáng động trong lòng, khê nhếch môi.

Lục mập bị Thị Kiềm mắng không thể mở miệng, đang chuẩn bị cầu viện với Tần Lâm, đã nhìn thấy sắc mặt lão nhân gia lại trở nên ‘Âm trầm đáng sợ’, nhất thời vui mừng, tiến lại gần thấp giọng hỏi:

- Tần Đại ca, lại có chủ ý xấu xa gì vậy?

Tần Lâm sờ cằm cười cười:

- Tòa nhà lớn bên sông cạnh Văn Đức kiều của Thi Ngự Sử kia, lão đòi bao nhiêu bạc mới bán?

Chê địa phương Bá Hộ Sở cũ nát, chật hẹp, Tần Lâm chuẩn bị mua một ngôi nhà để làm nơi ở kiêm nha môn, hỏi thăm được bên cạnh Văn Đức kiều ở đối diện Bá Hộ Sở có vị Ngự Sử họ Thi muốn cáo lão về quê, rao bán toàn bộ tòa nhà lớn bên sông, bắt quá đòi giá rất cao.

Tên mập nháy nháy mắt:

- Nhà kia là trên bờ Tần Hoài hà, ba ngôi đại viện bên bờ sông, đình đài lầu các, thực giá phải năm ngàn lượng bạc! Tần ca xài tiền hào phóng, tiện tay dùng loạn, chúng ta còn phải phát trước tiền cử thưởng lệ cho Bá Hộ Sở, còn phải giữ lại một khoản bạc kinh doanh bút chì ở chỗ này...

- Bảo Từ Đại tiểu thư xuất ra khoản này thay ta đi!

Tần Lâm cười bại hoại.

Tên mập bĩu môi:

- Hừ, huynh cho rằng mình là con rể Quốc Công phủ, nàng là lão bà của huynh sao?

Tần Lâm chợt cao giọng gọi:

- Ngựa này là do ta nhìn thấy trước, ta nhất định phải mua được, hai ngàn lượng bạc đã đáng gì? Ta ra giá ba ngàn!

Tên môi giới họ Đậu mừng rỡ thiếu chút nữa ngất đi, trời ơi, hai vị con nhà giàu phá của cùng nhau đấu giá tranh mua, là một kẻ môi giới, thử hỏi trên đời này còn có chuyện nào hạnh phúc hơn chuyện này không?

Thị Kiếm quan sát Tần Lâm, nhếch môi nhỏ nhắn phì cười một tiếng: người này bắt quá là cầm y Bá Hộ, nhiều nhất chỉ là một tên con cháu thế tập Cẩm Y Vệ, mặc dù cũng là võ công huân thần, có thể so sánh cùng đệ nhất khai quốc huân thần Trung Sơn Vương sao? Cho dù là gia đình hắn có chút tiền, có thể vượt qua Ngụy Quốc Công phủ giàu số một cả Nam Kinh thành sao?

Quả nhiên, Từ Tân Di không thèm liếc nhìn Tần Lâm lần nào, hé mở đôi môi lạnh lùng nói:

- Bốn ngàn lượng.

- Nàng...!

Tần Lâm cắn răng, làm ra quyết định hết sức chặt vật:

- Được, ta ra bốn ngàn năm trăm lượng!

- Năm ngàn lượng!

Một ngàn lượng cùng một vạn lượng đối với Từ Tân Di tựa hồ không có khác nhau bao lớn, nàng căn bản không chút nghĩ ngợi.

Nếu như các Ngự Sử Khoa Đạo tố cáo tới Thủ Phụ Trương Cư Chính, Ty Lễ Giám chương ấn thái giám Phùng Bảo đương triều, cho dù là không bị phạt trọng cũng mất hết thanh danh. Nhưng nếu đấu với một tiểu nha đầu gây náo loạn như Từ Đại tiểu thư, thắng cũng không có gì hay ho, thua lại mất hết thể diện. Nam Kinh cũng không phải là ở dưới chân thiên tử, lại nói rốt cục Từ Tân Di cũng phải xuất giá, nàng có thể gây náo loạn được mấy năm?

Không ai quản, Từ Đại tiểu thư lại càng vui vẻ đi sẵn, đua ngựa, không cố kỵ gì.

Tần Lâm gật đầu một cái, lòng nói thì ra là như vậy, ở triều Đại Minh lễ giáo thịnh hành, quả thật Từ Tân Di phải coi là khác loài, nhưng vì sao phụ thân nàng Ngụy Quốc Công lại dung túng nàng như vậy?

Hắn chưa kịp suy nghĩ ra, chợt có người bên cạnh lão đảo ngả xuống.

Tần Lâm phản ứng cực nhanh, phát giác người nọ bước chân lão đảo, tư thái có vẻ gì không đúng, liền nhảy xéo sang bên một bước mới tránh được.

Lục Viễn Chí tâm địa tốt, nhìn thấy người nọ ngã nhào ra đất vội vàng đưa tay ra đỡ. Không ngờ rằng thân thể người nọ mềm nhũn không trụ vững được, tay tên mập hơi trơn, kẻ kia lập tức ngã lăn ra đất.

Cho dù là Lục Viễn Chí chậm chạp, lúc này cũng đã phát hiện ra có chuyện khác thường. Y phát giác tay mình chạm phải chất lỏng ấm lại hơi dính, bèn giơ tay lên nhìn.

Má ơi! Lục Viễn Chí bị dọa sợ đến thịt béo cả người run lên một cái: đầy tay toàn là máu tươi nóng hổi, chảy xuống giọt giọt. Nhìn lại người nọ đã nằm sấp trên mặt đất, khoảng đất nơi ngực y không ngừng loang ra máu tươi ứ đọng.

Lúc ban đầu chỉ có mấy người ở gần nhìn thấy, nhất thời hét rầm lên lui về phía sau, càng ngày càng nhiều người phát hiện dị trạng, mắt thấy đám người sắp sửa lâm vào hỗn loạn.

Một khi trở nên hỗn loạn, hung thủ lẫn trong đám người sẽ nhân cơ hội chạy đi.

Giữa đám đông có một đôi mắt âm hiểm xảo trá hơi nheo lại, nở một nụ cười nanh ác thấy âm mưu được như ý.

Tần Lâm chợt quát ngắn một tiếng như sét đánh:

- Không cho phép tất cả mọi người cử động! Bản quan Bá Hộ Cẩm Y Vệ sở chữ Canh, phụng chỉ phá án, ai dám đi người đó chính là khâm phạm, lập tức chém không tha! Quân dân phạm là người bắt được khâm phạm, thưởng vạn lượng bạc!

Chỉ thấy tay trái giơ hẳn lên cao yêu bài Bá Hộ Cẩm Y Vệ, tay phải giơ một thỏi vàng sáng chói, dưới ánh mặt trời lóng lánh ánh vàng hết sức mê người. Ngưu Đại Lực rút ra Tú Xuân đao, cảnh giác hộ vệ trước người hắn.

Vốn đám người đang kinh hoảng muốn tránh xa khu vực có xác chết, lập tức hai chân giống như bị đóng đinh, không động được chút nào, ai nấy ngơ ngác nhìn nhau, đều cảm thấy đối phương hết sức khả nghi.

Ai muốn đi người đó chính là khâm phạm, bắt lại khâm phạm được thưởng vạn lượng bạc.

Vì vậy tất cả mọi người giám thị lẫn nhau, sợ lộn xộn một cái liền bị xem như khâm phạm giết chết tại chỗ, lại mở to hai mắt nhìn chăm chăm người khác, cố gắng phân biệt ra được người nào là khâm phạm chân chính. Tìm được chính là thưởng một vạn lượng bạc, mấy đời không cũng xài hết.

125. Chương 125: Giết Người Ngoài Đường Phố

Người người đều biến thành tượng gỗ đứng thẳng, mấy trăm con mắt giám thị lẫn nhau, dưới tình huống này đừng nói một người sống, cho dù là con chuột cũng không có biện pháp chạy đi.

Cặp mắt tội ác ẩn nấp trong đám người đột nhiên hiện ra mấy phần kinh hoảng, nhưng rất nhanh liền trấn định lại, cũng giống như dân chúng bình thường hết nhìn Đông tới nhìn Tây, giả bộ tìm kiếm khâm phạm.

Từ Tân Di cỡi ngựa đi về phía này, xa xa nhìn thấy Tần Lâm xử trí, cất tiếng khen ngợi:

- Tên cầm y Bá Hộ này rất cơ trí, trở về phải nói một tiếng cùng phụ thân, điều hẩn làm tùy tùng cho bản tiểu thư... Lý chỉ huy, Lưu chỉ huy, các người mang binh sang bên kia bao vây đi!

Từ Tân Di sai sử chính tam phẩm Chỉ Huy Sứ giống như gia nô, hai Chỉ Huy Sứ nhất tề ôm quyền nói tiếng tuân lệnh, lập tức dẫn dắt năm sáu trăm binh lính tinh nhuệ Long Tương Vệ, Báo Thao Vệ giục ngựa chạy qua, đao ra khỏi vỏ, cung kéo căng dây, vây quanh đám đông tầng tầng nước chảy không lọt.

- Giết người ngoài đường phố, gan lớn tày trời.

Từ Tân Di hừ một tiếng, nói với Thị Kiếm:

- Đi, hãy xem bản tiểu thư phá vụ án này thế nào!

- Đại tiểu thư ra tay, chắc chắn hung thủ không thể nào chạy thoát!

Thị Kiếm cầm đầu các nữ binh duyên dáng kêu to, rồi rít giục ngựa đuổi theo, các nàng đều biết chuyện Từ Đại tiểu thư nhất thích có bốn thứ: diễn binh, săn bắn, đua ngựa, phá án, thế nhưng ba thứ trước thường gặp, vụ án lại không phải là thường có, hôm nay vừa đúng gặp gỡ, nhất định Đại tiểu thư sẽ đại hiển thân thủ.

Cỡi Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử đi tới bên cạnh, Từ Tân Di đột nhiên sững sờ, mới vừa rồi nàng còn khen Tần Lâm xử trí đặc lực, đến khi thấy rõ là tên cầm y Bá Hộ tranh mua ngựa với mình, mặt cười híp mắt liền lạnh lại. Nàng còn nhớ người này mắng mình là cô nương xấu xí.

Thị Kiếm theo tới, phát hiện là ba người Tần Lâm cũng sững sờ, cười kéo kéo Từ Tân Di:

- Hì hì, Đại tiểu thư, đây thật là thiên nhai hà xứ bất tương phùng!

Từ Tân Di gật đầu một cái, hỏi Tần Lâm:

- Người này đã chết sao?

Lúc này trên mặt đất đã đọng lại một vũng máu, nhìn lượng máu chảy ra, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Quan binh vây quanh đám người, Tần Lâm bảo dân chúng hơi lui về phía sau một chút, lấy chỗ người nạn ngã xuống làm trung tâm tạo ra một khoảng trống. Sau đó hắn đưa tay ra sau tai người nạn thăm dò mạch đập, phát hiện động mạch cảnh đã sớm không còn nhịp, liền lắc đầu một cái.

Lật thi thể lại xem thử, chỉ thấy vị trí tim rõ ràng cắm một thanh ngư nhĩ tiêm đao sắc bén, ngập thẳng tới chuôi.

Nhất thời trong đám người kêu lên một trận: một đao đâm vào tim, mất mạng tại chỗ, hoàn toàn không thể nào cấp cứu, hung thủ tàn nhẫn như vậy, rõ ràng là muốn dứt khoát giết chết nạn nhân ngay tức khắc.

Từ Tân Di từ lưng ngựa phi thân xuống, tư thế đẹp hết sức, đôi chân dài thẳng tắp, mã ngao màu đỏ sẫm đạp trên đường đá xanh kêu vang. Đám người tự động tránh ra một con đường cho nàng, nhanh chóng đi tới bên trong.

Nàng xem thử thi thể, ngón tay thon dài điểm huyết Thái Dương nghỉ ngơi chốc lát, mắt hạnh tròn xoe quét qua trên mặt mọi người. Người Nam Kinh đều biết uy danh Từ Đại tiểu thư, bị nàng nhìn tới không ai là không run lên trong lòng, cho dù không phải là hung thủ cũng cảm thấy chột dạ một trận, chuyển ánh mắt sang nơi khác, không dám nhìn thẳng.

Dân chúng thấp giọng, xì xào bàn tán:

- Mặc dù Đại tiểu thư Từ gia bề ngoài xấu xí, nhưng công phu rất inh, nghe nói ngay cả cao tăng Thiếu Lâm, sư thái Nga Mi gì đó cũng không phải là đối thủ nàng. Đúng rồi, Lục Hợp Thần Thương Mã Tứ Bình đứng đầu đại diện võ Ngũ Quân Đô Đốc Phủ Nam Kinh năm ngoái, cũng không phải là đối thủ nàng...

- Bất quá, võ công cao là có thể phá án sao?

- Người không nghe nói Khai Phong Phủ Vương Triều Mã Hán, Ngự Miêu Triền Chiêu Tổng triều sao? Dĩ nhiên võ công lợi hại, phá án cũng lợi hại!

Ngưu Đại Lực cùng Lục Viễn Chí nghe vậy cũng cảm thấy lợi hại, Nam Kinh bốn mươi chín vệ, một trăm mười tám sở, đệ nhất cao thủ bên trong hơn mười vạn đại quân cũng không đánh lại Từ Tân Di, công phu nàng có thật lợi hại? Nữ hiệp trong truyền thuyết, thông thường võ công càng cao phá án cũng càng lợi hại!

Tên mập còn toét miệng nhìn Tần Lâm cười:

- Tần ca, sợ rằng lần này huynh coi như gặp phải đối thủ...

Bất quá sau khoảnh khắc y đã không còn cười được, bởi vì ánh mắt Từ Tân Di đang nhìn chăm chăm vào người tên mập, quan sát hai tay cùng vạt áo dính đầy máu tươi của y...

- Ha ha ha, muốn lừa gạt được ánh mắt bản tiểu thư, tuyệt đối là không thể nào!

Thiếu nữ xinh đẹp đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to không có chút phong độ nào, tay trái chống eo thon nhỏ, ngón trở phải đưa ra vẽ một vòng trên không, khí thế bức người chỉ vào chóp mũi tên mập:

- Chân tướng chỉ có một, hung thủ, chính là ngươi!

Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực trực tiếp ngã xuống đất, Lục mập buồn bực hơn nữa, dường như trước đây mỗi lần phán đoán án kiện sai lầm đều là chính y, vì sao vừa tới Nam Kinh liền bị Từ Đại tiểu thư đoạt mất lời thoại?

“Ôi... Trước kia luôn là ta làm oan uổng người khác, không nghĩ tới thiên đạo tuần hoàn báo ứng chẳng sai, hôm nay cũng đến phiên ta!” Lục mập tự oán tự trách.

Tần Lâm cũng bị dọa đến nhũn người, thế nào cũng không nghĩ tới Từ Đại tiểu thư còn phải ‘Cường hân’ hơn cả Lục mập, vội vàng hỏi:

- Xin hỏi Từ tiểu thư, làm sao thấy được là Lục Viễn Chí giết người?

- Muốn khảo hạch bản tiểu thư?

Từ Tân Di bĩu môi, không chậm trễ chút nào nói:

- Hai tay y dính đầy máu tươi, trên y phục dính máu cũng nhiều nhất, không phải là bằng chứng sao? Ngươi là cấm y Bá Hộ, ngay cả điều này cũng không biết, dứt khoát lấy bản tiểu thư làm sư là được, hắc hắc hắc...

Từ Đại tiểu thư hai tay chống nạnh cười như điên cuồng một trận, trước ngực nhất thời ba đào mãnh liệt, trong lúc vô tình Tần Lâm nhìn thấy, chỉ cảm thấy đôi môi có hơi phát khô, vội vàng mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm thu liễm tinh thần, giọng điệu có vẻ trào phúng:

- Nếu như dính máu nhiều chính là hung thủ, vậy Lục Viễn Chí cũng có thể tránh khỏi hiềm nghi.

- Hừ, bản tiểu thư đã xem rồi, trong tất cả mọi người chỉ có y dính máu nhiều nhất!

Từ Tân Di hết sức nắm chắc.

Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực ngơ ngác nhìn nhau, hoàn toàn tiêu mất can đảm. Mới vừa rồi thấy ánh mắt nàng lấp lánh quét nhìn mọi người, còn tưởng rằng nàng giỏi xem sắc mặt đoán ý, có thể nhận rõ gian tà, không ngờ rằng nàng đang nhìn xem trong số mọi người ai dính nhiều máu... Phương pháp vị tiểu thư này tra án quả thật vô cùng đơn giản.

Thị Kiếm nói giúp tiểu thư nhà mình:

- Tiểu thư nhà ta nói, chỉ có trên người tên mập chết bầm này máu nhiều nhất!

Các vị nữ binh lập tức phụ họa ang rân:

- Không sai, hung thủ chính là y!

- Nếu như ta có thể chỉ ra kẻ dính máu nhiều hơn y thì sao?

Tần Lâm cười bại hoại, người quen biết hắn cũng biết người này lại muốn làm chuyện xấu.

Ngưu nhĩ tiêm đao:

126. Chương 126: Phủ Doãn Thuận Thiên

- Tuyệt đối không thể nào!

Từ Tân Di vô cùng nắm chắc:

- Nếu như có, coi như ta thua!

- Vậy cũng tốt...

Tần Lâm cười hì hì chỉ mặt đất bên dưới người chết:

- Nhìn đi, mặt đất dính máu nhiều hơn Lục Viễn Chí, như vậy nhất định là thổ địa lão nhi giết người rồi.

Lời vừa nói ra, tất cả dân chúng đều phình bụng cười to, ngay cả nữ binh đi theo Từ Tân Di cũng có mấy nàng phì cười một tiếng, Thị Kiếm hung hăng trợn mắt nhìn lại, các nữ binh mới che miệng cố nén.

Da mặt màu mặt chín của Từ Tân Di chuyển sang màu đỏ, giậm chân tức tối nói:

- Người cường từ đoạt lý, trên đất là sau đó chảy ra.

Tần Lâm cười hắc hắc quái dị:

- Máu trên mặt đất là do người chết sau khi ngã xuống chảy ra, máu trên người Lục Viễn Chí không thể là vô tình dính phải sau khi người chết bị giết ư? Đại tiểu thư của ta, ít nhất nàng hãy hỏi dân chúng đã mục kích án mạng đi.

Từ Tân Di bị giận đến gần ngạt thở, nhưng sau khi hỏi dân chúng liền không nói ra lời, bởi vì rất nhiều người đều thấy người nọ lão đảo ngã xuống, Lục Viễn Chí tới dìu, lúc này mới dính vào rất nhiều máu tươi.

- Coi là ta thua...

Từ Tân Di ngược lại hết sức thẳng thắn hào sảng, không chậm trễ chút nào thừa nhận sai lầm, nhưng nàng lại siết chặt quả đấm một cái, tức giận nói:

- Bất quá, tên mập chết bầm bỉ ổi này, còn người nữa, tiểu hoạt đầu ánh mắt vô cùng gian xảo. Đúng rồi, cộng thêm tên to xác ngu dốt giả vờ ngoan ngoãn kia, ba người các người người hiem nghi lớn nhất, yên tâm đi, chờ bản tiểu thư tìm được chứng cứ, các người nhất định phải chết!

Ta giả bộ ngoan ngoãn? Ngươi Đại Lực buồn bực muốn khóc, tên mập là thật bỉ ổi, ánh mắt của Tần Lâm cũng sáng lên khác thường, nhưng hắn là đảng hoàng thật sự...

Thị Kiếm cũng nói:

- Các cô nương nhìn cho thật kỹ, chớ để ấy người bọn hắn thừa dịp loạn chạy đi!

- Tuân lệnh!

Các vị nữ binh nhất tề ôm quyền, ánh mắt không nháy một cái nhìn chăm chăm Tần Lâm, Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực.

Bị trên trăm nữ lang thanh xuân nhìn chăm chăm là cảm giác gì? Ba người Tần Lâm nhất thời cảm thấy áp lực cực lớn, vốn là hoàn toàn không liên quan, giờ phút này cũng không khỏi chột dạ, giống như mình thật sự làm chuyện gì xấu.

Đại Minh phó đô Nam Kinh thành xảy ra vụ án giết người ngoài đường phố, Thuận Thiên Phủ Doãn Vương Thế Trinh ngồi đại kiệu tám người khiêng vội vàng chạy tới, nha dịch gõ thanh la mở đường chạy đầu đầy mồ hôi, kiệu phu càng là mặt mũi đỏ hồng hớn hớn như trâu.

Vương Thế Trinh là lãnh tụ văn đàn, quan vị bắt đầu từ năm Gia Tĩnh trôi lên sục xuống, năm Vạn Lịch thứ hai từng đảm nhiệm Hữu Phó Đô Ngự Sử, Tuần Phủ Văn Dương, bởi vì chọc giận Trương Cư Chính mà bãi quan, lại bởi vì nịnh nọt Trương Cư Chính trôi lên nhận chức Phủ Doãn Thuận Thiên.

Bạch Hạo đã mang theo nha dịch vây lại chừng mười người chung quanh địa điểm Hạ Khố Tào bị ám sát, rồi lại do dự không có động thủ:

- Xin hỏi Tàn trưởng quan, sau khi Hạ Khố Tào bị giết, vị trí những người này có động hay không?

Sau khi Tàn Lâm quát một tiếng, đúng là không người nào dám động, nhưng sau khi hung thủ ám sát Hạ Khố Tào, người bị hại còn lảo đảo nghiêng ngã đi mấy bước, đến khi Tàn Lâm quát lên có ít nhất năm giây, trong khoảng thời gian này hung thủ có thể tự do di động.

Mặc dù hung thủ vì tránh cho đưa tới nghi ngờ không dám nhanh chân chạy đi, nhưng lấy tốc độ đi bộ bình thường trong đám người, năm giây cũng có thể chen lẫn tương đối xa, có lẽ cũng không ở trong số mười mấy người này.

Làm sao có thể xác định ai là hung thủ đây?

Sau khi Tàn Lâm nói rõ như vậy, ngay cả danh bộ Thuận Thiên phủ Kim Nhân Điều Bạch Hạo cũng lâm vào tình thế khó khăn.

- Nhất luật tìm ra tất cả những người có dính vết máu trên người, bất kể lớn nhỏ!

Tàn Lâm ra lệnh, có vẻ đã có tính toán trước.

Bạch Hạo có chút chần chờ:

- Sau khi Hạ Khố Tào bị đâm đẩy ra đám người chạy trốn chết, người bị dính máu cũng không chỉ một hai...

Tàn Lâm còn chưa kịp trả lời, Từ Tân Di còn nôn nóng tìm câu trả lời hơn, nóng lòng nhìn về phía Bạch Hạo nói:

- Vì sao người còn rề rề như vậy, bảo người tìm thì cứ tìm đi... Chúng tướng sĩ nghe lệnh, lựa ra tất cả người có dính vết máu cho ta!

Nha dịch chỉ có chừng mười người, muốn lựa ra kẻ dính máu trong số hai ba trăm người thật sự không dễ dàng, Ngược lại Từ Tân Di ra lệnh một tiếng, nàng mang đến hai vị Chỉ Huy Sứ, cả ngàn tinh binh canh giữ ở bên ngoài, năm sáu chục nữ binh xuống ngựa lục soát, rất nhanh đã lục soát được chừng hai mươi người trên y phục dính vết máu từ trong đám đông.

Tất cả những người này đều kêu oan ỏm tỏi:

- Oan uổng, ta đây là ngày hôm trước giết gà dính máu!

- Thanh thiên Đại lão gia, vạt áo trước ta là ngày hôm qua chảy máu mũi!

- Tiểu nhân bị tử quỷ kia đẩy từ sau lưng, cho nên dính máu trên tay y...

Từ Tân Di trừng mắt, mày liễu dựng ngược:

- Ôn ào gì thế? Người nào còn ôn ào nữa, người đó chính là hung thủ!

Người Nam Kinh đều biết tiểu thư xấu xí Quốc Công phủ là cọp cái, bị nàng quát như vậy ai nấy đều im bặt, ngoan ngoãn không kêu la nữa.

- Hừ, cũng có chút bản lãnh, bắt quá bản tiểu thư sẽ tìm ra hung thủ trước cả người ngay trước mặt người.

Từ Tân Di đi tới, từng bước từng bước quan sát những người trên y phục dính máu này.

- Ủm, vạt áo người này dính máu đã ngả đen, y nói là mấy ngày trước giết gà dính vào, quả thật không có nói láo.

Từ Tân Di phát tay để cho y đi qua một bên.

- Ủa, đây là cái gì? Máu còn có nước vàng...

Đại hán to cao dần dần vừa hít hít mũi vừa lẩm bẩm:

- Đó là nước mũi, ta nói rồi ta chảy máu mũi.

- Ghê tởm!

Từ Tân Di cau mày:

- Đi đi đi, không có chuyện của người!

Còn có kẻ trên lưng dính một bàn tay máu, nhất định là bị Hạ Khố Tào chạy trốn chết đuối tới. Có kẻ vạt áo có lỗm đốm hai ba giọt, có lẽ là bị tay người bị hại vung loạn làm rơi vãi...

Những người vô tội này được Từ Tân Di nhất nhất chọn ra, cuối cùng còn dư lại bốn người đều có vết máu tương đối lớn.

Một thợ may hơn bốn mươi tuổi, vết máu ở vạt áo trước chính diện, một người tuổi trẻ gầy gò vàng vọt, vết máu ở hông bên trái, một lão đầu tử thấp nhỏ, vị trí vết máu ở bả vai bên phải, còn có vị thư sinh khả nghi nhất, tay áo phải của y dính đầy máu.

Mắt hạnh đen nhánh của Từ Tân Di vòng tới vòng lui, không ngừng quét nhìn bốn tên nghi phạm, cuối cùng ánh mắt của nàng dừng ở trên người thư sinh.

- Hừ hừ hừ hừ, trốn không thoát đâu, hung thủ chính là người!

Từ Tân Di gia tăng khí thế, ánh mắt hết sức sắc bén đâm thẳng vào lòng đối phương, đầu ngón tay thon dài vẽ nửa vòng cung giữa không trung, chỉ thẳng vào thư sinh.

Thư sinh lập tức trợn trắng mắt té xỉu.

- Hừ, còn tưởng rằng lá gan lớn tới mức nào dám giết người ngoài đường phố, không ngờ rằng sau khi bị bản tiểu thư vạch trần lại không giãy giụa liên tếp xỉu... Không có gan!

Từ Tân Di tỏ vẻ hết sức khinh bỉ, lòng nàng tràn đầy chờ mong hung phạm giết người này vùng lên làm khó dễ, sau đó mình đại triển thần uy ra tay bắt hung phạm, thế nhưng kết quả khác xa dự liệu.

Bọn nha dịch bẩm Nhân Trung, rót nước lạnh cho thư sinh kia, thật vất vả mới chậm rãi tỉnh dậy.

Ra ngoài dự liệu, thư sinh bò dậy liền kêu oan:

- Thanh thiên Đại lão, à, thanh thiên Đại tiểu thư, tiểu nhân oan uổng, đây là người chết kia chạy tới, vừa đúng chạm vào người tiểu nhân. Vì sợ bút chì thượng hạng mới mua bị đụng gãy, ta đưa tay đẩy hẳn mới dính vào...

Thư sinh lấy trong ngực áo ra mấy cây bút chì, sau đó giá giá động tác đẩy người, quả thật với độ cao của vết thương trên ngực Hạ Khố Tào, y đẩy như vậy, vết máu vừa đúng dính vào tay áo.

Tần Lâm thấy vậy cười không ngừng, đã sớm đem một số bút chì đến Nam Kinh bán, không nghĩ tới thư sinh này là khách hàng của mình.

Từ Tân Di liền ngậy người tại chỗ, suy nghĩ một chút không có biện pháp, tức tối nhìn sang Tần Lâm giậm chân một cái:

- Này, tên họ Tần kia, chớ đứng ngoài cười như vậy nữa, người hãy nói xem ai là hung thủ.

Tần Lâm gật đầu một cái, lòng nhủ dĩ nhiên ta chỉ cần nhìn sẽ biết, không phải là nàng một mực ngăn chặn phía trước, không để cho ta lục soát những nghi phạm kia sao?

Hắn đi lên trước, cẩn thận quan sát bốn nghi phạm.

Lúc này cũng không thể dựa theo hình thái văng tung tóe, nhỏ xuống, chảy xuôi... phân biệt vết máu dính vào thể nào, bởi vì y phục bằng vải vóc có tính chất hút ẩm, giọt máu rơi vào lập tức tạo thành vết máu thấm thấu, chỉ là một mảnh mơ mơ hồ hồ, không có hình dáng sao chổi hay hoa thị nữa.

Chỉ có vị trí vết máu là có thể trợ giúp Tần Lâm, hắn quan sát từng người một:

Vết máu ở vạt áo trước của thợ may có thể là do va chạm hình thành. Lão đầu tử thấp nhỏ với chiều cao như vậy, bả vai tương đương với ngực người chết, như vậy cũng giải thích được vết máu trên vai áo lão. Thư

sinh tự xưng là vì bảo vệ bút chì trong ngực áo, đưa tay đẩy người chết mới đưa đến tay áo dính đầy máu tươi. Cuối cùng là thanh niên vàng võ gãy nhom, vết máu nằm ở hông bên trái y.... Chậm đã!

Ánh mắt Tần Lâm sáng lên, tiếp theo nhìn thanh niên gãy nhom kia cười hăng hắc.

Bạch Hạo hỏi qua địa bảo, liền nói cho Tần Lâm:

- Người này họ Ngô, là một đầu bếp tam lưu.
- Tay cầm dao cắt thức ăn đã quen, dùng nguời nhĩ tiêm đao cũng rất thành thạo.

Tần Lâm cười đầy ẩn ý, ánh mắt hơi nheo lại, sắc mặt có vẻ nhẹ nhàng, có vẻ chế nhạo, giống như mèo vừa bắt được chuột.

Ngô đầu bếp có mấy phần hốt hoảng, run giọng nói:

- Máu này là... là lúc người chết va phải dây vào...

Tần Lâm sờ cằm, nụ cười khả ái:

- Như vậy, lúc ấy tư thế nguời như thế nào, huyết dịch của y có thể dính vào sườn trái nguời, thậm chí gần nách cũng có vết máu?

Ngô đầu bếp á khẩu nghẹn lời, hồi lâu mới nói:

- Là, là như vậy...

Y vừa nói vừa giơ tay trái lên làm động tác gãi đầu.

- Nói như vậy, nguời giơ cánh tay lên cao, vậy làm sao ống tay áo có thể dính vết máu vào?

Tần Lâm than thở, lắc đầu nắm cánh tay y dùng sức kéo thẳng:

- Phải chăng là tư thế này?

Cánh tay trái Ngô đầu bếp thẳng tắp trước nguời, chính là tư thế cầm đao dùng sức đâm vào tim nguời bị hại. Y cố hết sức muốn rút tay về, nhưng hai tay Tần Lâm giống như kềm sắt bắt thật chặt cổ tay y, muốn rút ra cũng không được. Trong lòng hốt hoảng, cả nguời mềm nhũn, nhất thời tất cả sức lực trong thân thể đều mất sạch, không còn sức giãy dụa nữa.

Mọi nguời kinh ngạc phát hiện, với tư thế này, với độ cao ngực nguời bị hại, máu bắn ra ngoài hoàn toàn khớp với vết máu trên nguời Ngô đầu bếp.

- Không, không phải là ta, đây đều là dính vào, bị y đụng cho nên dính vào!

Ngô đầu bếp kiệt lực co rút thân thể, cố gắng ấy tư thế này tạo thành tư thế phòng ngự nào đó trên thực tế cũng không tồn tại.

Bạch Hạo nhỏ toẹt một cái, chuẩn bị bắt nguời trở về Thuận Thiên phủ tra hỏi:

- Nếu không mang về nha môn tra khảo, nguời không chịu nói thật ư?

Tần Lâm đưa tay cản lại:

- Cứ để cho y chết tâm phục khẩu phục đi!

Nơi này cách Bá Hộ Sở rất gần, Lục Viễn Chí chạy một chuyến lấy trong rương công cụ ra cọ quét vân tay và bột bạc.

Tần Lâm đi tới trước mặt thi thể, ngồi xổm xuống, dùng cọ quét vân tay chấm bột bạc, sau đó quét qua quét lại trên cán đao.

Tất cả mọi nguời đều nhìn chằm chằm cử động của Tần Lâm, ngay cả Từ Tân Di cũng hoàn toàn hiếu kỳ, không nói gì nhiều, chăm chú theo dõi xem hắn đang giở trò gì.

Chỉ thấy cọ quét vân tay quét qua quét lại, trên cán đao dần dần hiện ra hình dáng, vô cùng ngoan ngoãn, thỉnh thoảng một vết vân tay xuất hiện trên cán đao hết sức rõ ràng.

- Đây... đây là trò chơi gì vậy?

Từ Tân Di ngứa ngáy khó chịu, nhích lại gần muốn nhìn kỹ.

Tần Lâm đang tập trung tinh thần quét cọ cho vân tay hiện ra, ngẩng đầu lên muốn nói chuyện, vì vậy hai cái đầu lại tiếp xúc thân mật với nhau lần nữa.

Rầm...

Nhất định phải trốn nữ nhân này, nếu không nhất định mình sẽ bị chấn thương não... Tần Lâm nghĩ như vậy.

Đau đầu đau đầu đau đầu... Từ Tân Di sắp sửa muốn điên.

Tần Lâm lấy lại bình tĩnh, mới chỉ dấu tay kia hỏi Ngô đầu bếp:

- Có cần so vân tay trên hung khí với vân tay người không?

Chỉ là thủ đoạn thần kỳ làm hiện ra dấu vân tay này cũng đã đánh tan phòng tuyến tâm lý của Ngô đầu bếp. Trên cán dao không có gì cả lại hiện ra dấu tay, trừ quỷ thần tương trợ ra, y không nghĩ ra lý do gì khác.

Phịch một tiếng, Ngô đầu bếp quỳ xuống, nghiêng rằng một cái lăm bắm:

- Tất cả đều do Hạ Khố Tào, ta chỉ mượn năm mươi lượng bạc, y tính lãi mẹ lãi con lại trở thành hai trăm lượng...

- Thủ đoạn thần kỳ của Tần trưởng quan quả nhiên thiên hạ vô song!

Bạch Hạo khom người vái chào thật sâu, vung tay lên, xích sắt run lên trở nên thẳng tắp giống như trường thương, vèo một cái lướt ngang qua bên cạnh cổ Ngô đầu bếp, cổ tay nhẹ nhàng run lên, xích sắt đã lượn vòng trở lại, quấn lấy cổ phạm nhân.

Không trách có thể làm Bộ Đầu Thuận Thiên phủ, võ nghệ Bạch Hạo cũng tương đối lợi hại.

Chính tam phẩm Phủ Doãn Thuận Thiên Vương Thế Trinh cũng chấp tay nhìn Tần Lâm, cười dẫn dắt bộ khoái, nha dịch áp giải phạm nhân rời đi.

- Ngân phiếu là ta đưa cho người, cho ta mượn bảo bối này chơi!

Từ Tân Di thừa dịp Tần Lâm không chú ý, đoạt lấy cọ quét vân tay và bột bạc trong tay hắn, nhảy lên Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử, cười nhìn Tần Lâm làm mặt quỷ, như một làn khói chạy xa.

Đại quân rút đi, hai tên chính tam phẩm Kinh Vệ Chỉ Huy Sứ đốc suất binh mã, tinh binh chúng Long Tương Vệ, Báo Thao Vệ giương cờ, gươm bài, đánh trống từ từ rút đi.

Tần Lâm cũng cảm thấy không có vấn đề gì, cọ quét vân tay dùng bút lông làm thành, bột bạc là dùng thời bạc mài ra, có gì là kỳ hiếm lạ.

- Tám ngàn năm trăm lượng ngân phiếu, nàng chỉ đổi lấy cây cọ ư?

Lục mập giậm chân kêu lên.

Ngươi Đại Lực thành thật nói:

- Bất kể người có tin hay không, dù sao ta cũng tin.

Tên mập chạy như điên về phía Bá Hộ Sở:

- Tần ca, đệ thấy cọ quét vân tay và bột bạc trong rương huynh không ít, chúng ta dứt khoát lấy hết ra bán cho Từ Đại tiểu thư!

Từ Tân Di cười bảo mã Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử, vừa đi vừa nghịch cọ quét vân tay và bột bạc, Thị Kiếm cùng các nữ binh cũng tíu tít chuyện trò, ai nấy đều nói hôm nay xem phá án quả thật được mở rộng tầm mắt.

Thị Kiềm chợt giục ngựa đuổi theo Từ Tân Di mấy bước, thấp giọng nói:

- Đại tiểu thư, ban đầu chúng ta bố trí ở Thiên Hộ Sở Cẩm Y Vệ cũng là vì đối phó họ Tần, bây giờ xem ra tựa hồ hẳn cũng không phải người xấu gì...

Nghĩ đến những trò đùa bố trí của Đại tiểu thư, mặt Thị Kiềm đỏ lên, không nhịn được phì cười.

Đôi mắt linh lợi của Từ Tân Di chớp chớp, hai chiếc răng cửa cắn lấy môi dưới căng mọng kiêu diễm, do dự chốc lát mới nói:

- Như vậy... tạm thời khoan hãy phát động đi.

Thấy tiểu thư vẫn chưa hoàn toàn buông tha cho kế hoạch đáng sợ kia, Thị Kiềm nhú mày một cái, tiếp tục khuyên nhủ:

- Ngay cả thể tử diện hạ cũng nói, hẳn đã giúp đại ân trong vụ án tranh đoạt Kinh Vương phủ, bảo chúng ta đừng dính vào nữa!

128. Chương 128: Kim Lăng Thi Hội

- Đại ân gì chứ, tiểu tử Chu Do Phiền này kém cỏi quá, có vụ án sao không gọi ta, tiện nghỉ cho tên họ Tần này tạo ra danh tiếng?

Từ Tân Di dứt lời tỏ ra hết sức không cam lòng, giục ngựa chạy gấp.

Thị Kiềm bắt đắc dĩ, chỉ đành phải đi theo.

Xa xa trông thấy đại môn Ngụy Quốc Công phủ, chợt Từ Tân Di co rút cổ lại, eo thon nhỏ trở nên thẳng tắp, ngoái nhìn tả hữu ho khan hai tiếng.

Các nữ binh lập tức không cười nói bữa bãi nữa, ai nấy ngồi ngay ngắn trở lại trên lưng ngựa. Mà những Chỉ Huy Sứ, Thiên Hộ, Bá Hộ kia đều lên tinh thần mười hai phần, đốc suất thủ hạ tinh binh, gõ trống thổi tù và rung trời.

‘Phá Lỗ bình Man, công quán cổ kim nhân đệ nhất. Xuất tướng nhập tướng, hựu kiềm văn võ thể vô song’. Đây là đôi liễn màu đen ngực bút của Thái tổ Hoàng đế trước cửa Quốc Công phủ, đương đại Ngụy Quốc Công, Thủ Bì Nam Kinh, chưởng Nam Kinh Trung Quân Đô Đốc Phủ Thiêm Thư Phủ Sự Từ Bang Thụy đang thổi râu trợn trừng mắt, vô cùng tức tối nhìn nữ nhi.

Vị Quốc Công gia này mặt vuông tai to, mày rậm mắt to, bộ râu đẹp vừa đen vừa sáng, trên đầu đội khăn đen hai góc hai bên đưa ra dài tới một thước hai tấc, đang run rẩy. Thân mặc công phục bằng lụa đào đầy hoa, đeo thắt lưng dương chỉ bạch ngọc, hông đeo Bân Long bảo kiếm kim quang sáng chói, thật là uy phong lẫm lẫm.

Từ Tân Di xa xa xuống ngựa, cúi đầu chạy chậm tới trước mặt phụ thân dập đầu, lúc đứng lên lại cười cợt nhả:

- Sao phụ thân không vào phủ, có lẽ là sợ đám cầu nô tài này thu phí hối lộ vào cửa quá ác, cho nên tự mình đến coi sóc bọn họ?

Từ Bang Thụy nhếch môi định cười, nhưng cố nhịn được, nghiêm mặt nói:

- Con nha đầu này không ở trong nhà thù nhà may vá, vì sao ngày ngày đi ra ngoài xuất đầu lộ diện như vậy? Ra đường đi một chút cũng không sao, còn giương cờ hiệu của phụ thân, dẫn binh mã ra bên ngoài chạy loạn, đi sẵn, đua ngựa, đều không phải là chuyện nữ tử nên làm! Hôm nay càng lớn mặt hơn nữa, còn chạy đến hiện trường án mạng quơ tay múa chân, con là Bộ Đầu Thuận Thiên phủ sao?

- Thì ra phụ thân đã biết chuyện ngày hôm nay!

Từ Tân Di cũng không sợ, cười hì hì lấy cọ quét vân tay cùng bột bạc cho phụ thân xem:

- Phụ thân, nữ nhi lấy được đồ tốt, người cứ sờ một cái ở bất cứ chỗ nào, thứ này có thể làm cho vân tay hiện ra.

- Thật sao?

Từ Bang Thụy tựa hồ quên mất mình đang dạy dỗ nữ nhi, tỏ vẻ hứng thú sờ lên đại môn một cái.

Từ Tân Di liền dựa theo biện pháp của Tần Lâm, rốt cục làm cho dấu tay hiện ra mờ mờ.

- Ủa, quả thật cũng hay... Khụ khụ...

Từ Bang Thụy chợt nhớ tới tại sao mình đứng ở chỗ này, vội vàng ho khan hai tiếng, lại sừng sộ lên nói:

- Con xem mình kìa, một nữ tử ngày ngày đao đao thương thương, hiện tại còn dính vào vụ án nhân mạng, còn có chút đáng về nào không?

- Phụ thân!

Từ Tân Di lay lay cánh tay của phụ thân, làm nũng nói:

- Người muốn nữ nhi phải thế nào?

- Như vậy còn tạm được, ừm, nữ tử không thể lúc nào cũng cầm đao múa kiếm...

Từ Bang Thụy vuốt râu, không nhanh không chậm nói:

- Nửa tháng sau ngày Lập Đông theo lệ sẽ khai Kim Lăng thi hội (hội thơ), con cũng đi một chuyến cho ta, làm quen với mấy vị đại gia khuê tú, nói chuyện thơ, làm nữ công một chút, cũng tốt hơn ngày ngày cưỡi ngựa chạy loạn.

- Được rồi, con đi được chưa?

Từ Tân Di đáp ứng, nhảy nhót rời đi.

Từ Bang Thụy thấy nữ nhi đi rồi, giơ tay áo lên lau mồ hôi trán, sau đó đi vào trong sương phòng bên cạnh.

Một vị quý phụ trung niên vẻ ngoài phúc hậu chờ ở đó, nàng chính là Ngô thị mẹ đẻ của huynh muội Từ Duy Chí, Từ Tân Di, nhìn thấy trưởng phu đi vào, nàng vội vàng hỏi:

- Thế nào rồi?

- Ta là cha nó, chẳng lẽ nó không nghe lời ta sao? Ha ha, rốt cục nó cũng đã đáp ứng đi thi hội rồi.

Từ Bang Thụy lộ vẻ đắc ý.

Ngô thị thở dài:

- Ôi... Thi hội nhiều thanh niên tài俊 như vậy, hy vọng nó có thể nhìn trúng một người.

Có lẽ đáng về trước mặt nữ nhi khi này còn chưa hết, Từ Bang Thụy hừ mũi một tiếng:

- Còn không phải là nàng bao che cho nó sao? Bề ngoài nó như vậy, người nào muốn cưới cũng lo lắng không thể chần chừ gia cường, nàng còn sợ nó chịu khổ, không chịu cho nó buộc chân, để đôi chân to như vậy. Lại còn cưỡi ngựa dẫn quân chạy loạn khắp nơi, hừ hừ, ta chờ xem làm sao gả được nó đây.

Ngô thị mắt phượng tròn tròn, mày liễu cũng dựng đứng:

- Hừ, chàng còn mặt mũi nói chuyện này sao? Không phải là lúc thiếp mang thai nó chàng đi tìm hồ ly tinh kia, làm hại thiếp động thai khí, làm sao sinh ra nha đầu xấu xí như vậy? Nó lớn lên có bộ dáng như vậy, thiếp làm mẹ không thương yêu, chẳng lẽ trông cậy vào kẻ không tim không phổi như chàng?

Mắt thấy phu nhân nổi giận, Từ Bang Thụy lập tức trở nên mềm đi ba phần, vuốt bộ râu đen nhánh, ngoài miệng trong yếu nói:

- Nàng muốn sao? Nhà ta đời đời chịu ân nước, ta phụng chiếu lệnh thiên tử trấn thủ Nam Kinh, ra lệnh một tiếng hơn mười vạn tướng sĩ phải nghe tiết chế, chẳng lẽ còn sợ một phụ nhân như nàng?

Ngô thị cười lạnh xuất thủ nhanh như tia chớp, một chiêu nắm lấy lỗ tai Từ Bang Thụy, lập tức kéo mạnh.

Đáng thương Quốc Công gia mới vừa rồi còn uy phong lẫm lẫm lập tức mềm nhũn, nghiêng đầu, kiễng chân khiến cho khăn trên đầu cũng rơi xuống đất:

- Là do vì phu không đúng, xin phu nhân bớt giận, xin phu nhân bớt giận... Ai da, nàng còn kéo tai...

Tần Lâm cầm chi phiếu đi ngay tìm Thi Ngự Sử, bỏ năm ngàn lượng mua nhà của lão.

Ngôi phủ trạch này ba tòa đại viện, ngói xanh tường hồng, sau vườn hoa còn có hồ nước, núi giả cùng lương đình, viện cuối cùng hướng về phía Bắc là nằm bên bờ Tần Hoài hà.

Thi Ngự Sử cáo lão về quê, trừ gia nhân nô tài ra, trong số kẻ sai vặt, thợ làm vườn, vú già, đầu bếp có không ít là người Nam Kinh, dĩ nhiên sẽ không theo lão về quê, Thi Ngự Sử lại đề cử cho Tần Lâm.

Tần Lâm chỉ có một thân một mình không có gia đình nào cả, bèn thu nhận hết những người này, căn dặn bọn họ hết thảy như cũ, chờ ba ngày sau Thi Ngự Sử dọn nhà về quê, quét dọn một phen hẳn sẽ vào ở, ngay hôm ấy trở về Bá Hộ Sở ngủ.

Ngày thứ hai chúng Hiệu Ủy Bá Hộ Sở điểm danh, gần hai trăm người, lại là đứng tràn đầy đầu đường cuối hẻm.

Tần Lâm tuyên bố đã mua tòa nhà Thi Ngự Sử đối diện, sau này mình sẽ ở bên đó làm việc, mà nha môn Bá Hộ Sở bên này sửa chữa lại một chút, Tổng Kỳ Hàn Phi Liêm sẽ ở lại nha quan này, xử lý công việc hàng ngày.

Những thế tập cầm y quân hộ ở Nam Kinh thành này quen thuộc đường phố như lòng bàn tay, đều biết tòa nhà Thi Ngự Sử có vị trí đẹp lại rộng rãi, chẳng qua là kêu giá quá cao, không ngờ rằng mới qua một ngày Tần Lâm đã mua được. Quả nhiên vị Bá Hộ này ra tay vô cùng rộng rãi, đi theo hẳn ắt sẽ có cơ hội kiểm soát không ít.

129. Chương 129: Vườn Hoa Phía Đông (thượng)

Chương 129: Vườn hoa phía Đông (Thượng)

Bọn họ không biết cũng không phải là Tần Lâm ra tay rộng rãi, khí phách này là nhờ bán cọ quét vôi tay giá tám ngàn năm trăm lượng bạc cho Từ Tân Di mà có được.

Kể duy nhất không vui chính là Lộc Nhĩ Linh cùng mấy tên thân tín.

Các cấp chủ quan Cẩm Y Vệ, Đông Xưởng không giống châu quan huyện là ngày ngày ngồi trong nha môn, mà thường đi ra ngoài phá án hoặc là đến nha môn cấp trên làm việc, vì vậy sẽ phải chỉ định một tòa nha quan trông chừng bản nha môn, để xử lý công việc hàng ngày.

Tòa nha quan này tương đương với phó của trưởng quan chính, lấy thâm niên mà nói, Lộc Nhĩ Linh là lão nhân trong sở chữ Canh, Hàn Phi Liêm là bên ngoài điều tới. Nếu xét về quan cấp, y có hàm Thái Bá Hộ, Hàn Phi Liêm bất quá chỉ có hàm Tổng Kỳ, thế nào cũng phải đến phiên y trước.

Cho nên nghe Tần Lâm giao tòa nha quan lại cho Hàn Phi Liêm, Lộc Nhĩ Linh vô cùng tức giận, chỉ cảm thấy xung quanh các huynh đệ bàn tán xôn xao, dường như là đang cười nhạo mình.

Đang chuẩn bị liều mạng trở mặt, dứt khoát tranh chấp một phen với Tần Lâm, chợt lúc này Tần Lâm lại nói:

- Vườn hoa phía Đông Ngụy Quốc Công phủ bỏ không, bản quan đã mượn được một khu vực trong đó, từ hôm nay trở đi các vị huynh đệ hãy qua bên kia huấn luyện.

Lộc Nhĩ Linh nghe tim mình như chìm xuống, lời đã lên đến miệng lập tức nuốt xuống, kinh nghi bất định nhìn Tần Lâm... Chẳng lẽ hắn và Ngụy Quốc Công phủ có quan hệ gì?

Ngụy Quốc Công phủ quyền thế khuynh thiên, trên căn bản có thể đi ngang ở Nam Kinh, cho dù là Lộc Nhĩ Linh có ba lá gan, y cũng không dám chọc Quốc Công phủ.

Lộc Nhĩ Linh đảo mắt mấy vòng, gọi mấy tên thân tín tâm phúc lặng lẽ hỏi thăm, rất nhanh đã biết được chuyện xảy ra hôm qua từ miệng mấy tên Hiệu Ủy.

Thì ra ngày hôm qua ngoài đường phố xảy ra vụ án giết người, Tần Lâm may mắn gặp Từ Tân Di, sợ rằng vườn hoa phía Đông cũng là nhân cơ hội này mà mượn được.

Cũng có người nói với Lộc Nhĩ Linh, tựa hồ ngày hôm qua Từ Đại tiểu thư đối với Tần Lâm cũng không thân thiện, trước khi đi còn đoạt lấy món bảo bối có thể làm cho vân tay hiện hình của hắn.

Lộc Nhĩ Linh không hiểu thấu lai lịch Tần Lâm, cũng không dám tùy tiện làm khó dễ, không thể làm gì khác hơn là tạm thời kềm chế lửa giận trong lòng.

Điểm danh xong, Tần Lâm dẫn chúng quan giáo Bá Hộ Sở tới vườn hoa phía Đông Ngụy Quốc Công phủ.

Vườn hoa này cũng không ở sát cạnh Quốc Công phủ, mà là cách Phu Tử miếu, Đông Bài lâu, Tần Hoài hà,

Tần Lâm lại đập mấy chỗ thanh lâu, đồ trường nhỏ nữa, toàn là những chỗ đóng tiền cũ thường lệ mỗi tháng năm lượng tám lượng. Chỉ nhìn vào số lượng tiền cũ thường lệ cũng biết những chỗ này không có chỗ dựa sau lưng, đám quân dư đập phá không chút kiêng kỵ, đập đến hứng chí.

Sắc mặt của Lộc Nhĩ Linh càng ngày càng xanh, sợ dĩ những thanh lâu đồ trường nhỏ không có chỗ dựa này dám không đóng tiền cũ thường lệ, toàn là bị y xúi giục. Nhưng hiện tại Tần Lâm thì triển thủ đoạn này, những lão bản xấu số kia sẽ lời mười tám đời tổ tông của Lộc Nhĩ Linh y ra mắng xối xả.

Muốn đi, lại bị Ngưu Đại Lực, Hàn Phi Liêm làm như vô ý kẹp hai bên, rõ ràng là áp giải y đi xung quanh hạ nhục.

Đến khi sắc mặt Lộc Nhĩ Linh cơ hồ đen sạm lại, rốt cục không nhịn được kêu lên:

- Tần trưởng quan, người khi hiếp mấy thanh lâu đồ trường nhỏ có gì hay, gom lại tất cả được bao nhiêu? Người dám đi Thiên Hương các, Túy Phượng lâu không?

Thiên Hương các, Túy Phượng lâu đã có mười năm không có đóng tiền cũ thường lệ, bởi vì lão bản Thiên Hương các Lỗ Thúy Hoa tỷ tỷ, là tiểu thiếp thứ năm của trí sĩ (từ quan) Nam Kinh Lễ bộ Thượng Thư Tần Minh Lôi, Mà Túy Phượng lâu lại là của một vị quan gia trong phủ của Nam Kinh Đô Sát Viện Phó Đô Ngự Sử Cảnh Định Hưởng.

Mặc dù Tần Minh Lôi đã từ quan, nhưng môn sinh cố lại trải rộng các nha môn. Thủ hạ Cảnh Định Hưởng là một đám Giám Sát Ngự Sử toàn là chó điên, gặp người bèn cắn loạn. Vì làm ra vẻ chính trực để nổi danh, ngay cả Trương Cư Chính, Phùng Bảo cũng dám đạn hặc, Nam Kinh tuần thành Ngự Sử cũng là lão quan, cho nên người khác không dám chọc tới.

Các đời Bá Hộ sở chữ Canh trước đây cũng không dám vượt râu hùm. Không thu được tiền cũ thường lệ ở hai nơi này, những thanh lâu, đồ trường, tửu lâu quy mô trung bình, chỉ cần có hậu đãi ra hình ra dáng một chút, từ trước tới nay giảm hẳn tiền cũ thường lệ, sở chữ Canh rơi vào cục diện cầm chén vàng đi xin cơm.

Lộc Nhĩ Linh bị áp giải đi đập các thanh lâu đồ trường nhỏ nghe lời y xúi giục không chịu đóng tiền cũ thường lệ, mặt như bị Tần Lâm tát bốp bốp, rốt cục cùi không sợ lỗ, dứt khoát nói ra hai nơi này. Họ Tần người không phải là tài giỏi sao, nếu có bản lĩnh hãy đập sản nghiệp của Nam Kinh Lễ bộ Thượng Thư cùng Phó Đô Ngự Sử thử xem!

Đám quân dư đang đập tới lúc hứng chí dâng trào, nghe vậy cũng có chút nhao nhao muốn thử. Bất quá bọn họ toàn là lão binh xảo quyệt, hiểu được lợi hại trong đó, bình tĩnh lại rất nhanh, nhìn chằm chằm Tần Lâm chờ quyết định của hắn.

Hàn Phi Liêm cùng Lục Viễn Chí đều toát mồ hôi, phải biết Lễ bộ Thượng Thư là chính nhị phẩm, Phó Đô Ngự Sử là chính tam phẩm, cũng không phải là dễ chọc. Nhưng lúc này lại không tiện mở miệng khuyên nhủ, làm như vậy chẳng phải là tỏ ra yếu thế trước mặt đám quân dư sao?

Lộc Nhĩ Linh cười ha hả, lần này nói ra như vậy chính là hoàn toàn trở mặt, Tần Lâm không dám lấy cứng đối cứng, coi như mình thoải mái hả giận. Nếu Tần Lâm thật sự dám đi tìm hai nhà kia gây phiền phức, không phải là lấy trứng chọi đá sao?

Không nghĩ tới Tần Lâm lại đáp ứng một tiếng:

- Bản quan đã sớm muốn đi hai nhà kia, vừa đúng Lộc Tổng Kỳ cũng ở đây, xin mời đi cùng bản quan một chuyến!

Lộc Nhĩ Linh cười hăng hắc, lòng nói người đây mới gọi là ông Thọ uống thuốc độc, chỉ sợ mạng quá dài.

Túy Phượng lâu nằm ở hẻm Đại Du phường bờ phía Nam Tần Hoài hà, kim bích huy hoàng, trên cửa chính treo đèn lồng màu đỏ thật lớn, phía dưới có hơn mười người tay to quyền lớn, tất cả đều mặc áo đen khổ đen, nhìn qua biết không phải là loại người hiền lành. Nhưng đối với đạt quan quyền quý ra ra vào vào, bọn họ lại gật đầu cúi người ra sức nịnh hót.

Thấy Tần Lâm mang theo một đám Cẩm Y Vệ khí thế hung hăng đi tới, lập tức liền có một tên xoay người chạy vào đi thông báo, mấy người khác tiến lên đón.

Đi đầu là một tên mặt nung núc thịt, giọng điệu chế giễu đến cực điểm:

- Ha ha, ta còn tưởng là ai, thì ra là đám ‘anh hùng’ sở chữ Canh. Sao hử, hiện tại kéo tới đây muốn tiêu khiển hay sao, khuyên các người tới mấy thanh lâu đồ nát ở phía Nam thành đi, Túy Phượng lâu chúng ta tiêu xài rất lớn, e rằng các vị có cầm quần cũng không đủ.

Mấy tên đả thủ đi theo đều ôm bụng cười ha hả, hoàn toàn không xem đám Cẩm Y Vệ này ra gì.

Tần Lâm không thèm nhìn đám đả thủ này lần nào, rút qua kẽ răng:

- Bắt!

Đám đả thủ không ngờ rằng Tần Lâm nói động thủ liền động thủ, bọn họ chưa kịp lấy thước sắt đoan côn trong người ra, chúng quân dư đã ủa lên một lượt lấy hai đánh một. Đánh côn, quét chân, đập gạch... chỉ trong thoáng chốc tất cả đã nằm chống kên trên mặt đất.

Để lại vài huynh đệ trông chừng cửa, Tần Lâm dẫn người xông thẳng vào trong, mấy tên quy nô (nam tạp vụ trong kỹ viện thời xưa) ở phía trước lập tức sợ vãi ra quần, vội vàng kêu lên:

- Không nên, không nên như vậy, Đông gia chúng ta là lão quản gia trong phủ Cảnh Đại lão gia...

Trả lời bọn họ chỉ có quyền cước cùng bạt tai.

Lão quản gia lo liệu mọi chuyện ở phía sau Túy Phượng lâu uống say nhất thời không lên nổi, Tần Lâm kéo quân thẳng tới trung đường, chính chủ nhân còn chưa hiện thân.

Trong lúc nhất thời cấm y quân dư thi triển uy phong, đám quy nô bó gối xuôi tay, kỹ nữ mặt mày thất sắc, phiêu khách (khách làng chơi) nơm nớp lo sợ, cũng hết sức oai phong.

Nhưng có bốn vị công tử ngồi nhả tọa trên lầu hai đã động lòng thương hương tiếc ngọc, lạnh giọng nói:

- Chó dữ từ đâu tới, quấy rối nhả hứng công tử gia?

Chúng quy nô nghe vậy nhẹ nhõm một chút, tràn đầy mong đợi chờ xem kịch vui. Mà Lộc Nhĩ Linh theo sát Tần Lâm cũng vui vẻ ra mặt.

Bốn vị thanh niên công tử này chính là Kim Lăng Tứ Công Tử nổi danh không nhỏ ở Nam Kinh thành, Cố Hiến Thành cầm đầu là Giải Nguyên kỳ thi Hương năm Vạn Lịch thứ tư ở Nam Kinh. Vương Sĩ Kỳ đứng hàng thứ hai, cha y chính là Phủ Doãn Thuận Thiên Vương Thế Trinh, thứ ba Lưu Kham Chi, là con trai Hình bộ Thị Lang Lưu Nhất Nho, chót nhất Cao Phần Long là đại gia cự phú Vô Tích, bản thân cũng rất có tài danh.

Cao Phần Long mới du học từ Nhạc Lộc thư viện Hồ Quảng trở lại, đi ngang Kỳ Châu báii kiến Chu Do Phiên có danh trong làng văn, không ngờ rằng bị từ chối ngoài cửa chính Kinh Vương phủ, hết sức bất mãn.

Nhìn thấy Tần Lâm chỉ là một tên vũ phu lại được Kinh Vương phủ mở trung môn đưa tiễn, Cao Phần Long còn trẻ khí thịnh đã ghi hận trong lòng. Hiện tại gặp lại lần nữa, y bèn nói với bằng hữu:

- Tên Tần Lâm này vốn là một cấm y tiểu tốt ở Kỳ Châu, bởi vì giả thần giả quỷ mê hoặc Kinh Vương thiên tuế mới được chức Bá Hộ. Cũng phải nói vào năm Gia Tĩnh là đương thời của các loại nhân vật Thiệu Nguyên Tiết, Đào Trọng Văn, không nghĩ tới hần luôn cúi thể nào, lại được điều tới thể giới hoa hoa Nam Kinh này.

Lưu Kham Chi môi hồng răng trắng, dung mạo rất là tuấn nhã, nghe vậy cố làm ra vẻ tiêu sái lắc lắc quạt khảm vàng:

- Thật là lễ tiết hư hỏng, thể cực suy đồi. Hôm trước đọc trong báo cáo của phụ thân gởi lên trên, thấy tên họ Tần này phá được đại án ám sát Đặng Tử Long cùng tranh đoạt Kinh Vương phủ, ngu huynh còn kỳ quái không hiểu, hần chỉ là một vũ phu làm sao có thể phá trọng án như vậy? Thì ra là lấy bằng môn tả đạo mê hoặc Kinh Vương, tưởng những công lao kia cũng là dựa vào quyền thế của thiên tuế gia, báo giả lãnh công mà thôi.

Cố Hiến Thành lớn tuổi nhất, lại là Giải Nguyên khoa thi Hương Nam Kinh kỳ trước, tỏ vẻ lão thành già dặn lo cho quốc gia:

- Đây gọi là nước suy mất sẽ có yêu nghiệt, những tên vũ phu loạn chính, tuyên dương vu cổ này thì nhau xuất thế, thật sự không phải là phúc của Đại Minh ta.

- Chúng ta đọc sách thánh hiền, nên trọng nghĩa chấp ngôn, há có thể cho gian tà tiểu nhân càn rỡ?

Vương Sĩ Kỳ ham công nhất, vén vạt trường bào đi xuống lầu dưới.

Cổ Hiến Thành, Lưu Kham Chi, Cao Phàn Long đều cười đuổi theo. Theo bọn chúng thấy, đường đường công tử Phủ Doãn Thuận Thiên đối phó một cầm y Bá Hộ nho nhỏ, đây không phải là dễ như trở bàn tay sao?

Vì vậy Tần Lâm còn chưa đợi được chính chủ nhân Túy Phượng lâu, đã thấy bốn vị quý công tử tay cầm chiết phiến trẻ tuổi tới trước. Đầu tiên hấn lấy làm kinh hãi: trời ơi, chưa đầy mấy ngày nữa đã tới Lập Đông, mấy vị này còn phe phẩy chiết phiến, giả bộ Giang Nam Tứ Đại Tài Tử sao?

Ho khan hai tiếng, Tần Lâm cười nói:

- Chẳng lẽ mấy vị chính là Giang Nam Tứ Đại Tài Tử trong truyền thuyết?

Bọn Cổ Hiến Thành nghe vậy lấy làm đẹp dạ, thầm nhủ cầm y Bá Hộ này mới từ Kỳ Châu điều tới cũng biết danh tiếng Tứ công tử chúng ta, thì ra chúng ta nổi danh như vậy... Mặc dù hấn nói chưa hoàn toàn đúng, chỉ sợ cũng là vì vũ phu kiến thức thấp kém.

Không thèm với nói chuyện cùng một tên vũ phu, Vương Sĩ Kỳ đưa mắt ra hiệu, người hầu đi theo y bèn giải thích:

- Vị này là Cổ Hiến Thành Cổ Giải Nguyên, vị này là Lưu Kham Chi Lưu công tử, còn có Cao Phàn Long Cao công tử cùng Vương Sĩ Kỳ Vương công tử nhà ta, người ta gọi là Kim Lăng Tứ Công Tử, không phải là Giang Nam Tứ Đại Tài Tử mà người nói.

- À... Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu...

Tần Lâm mặt mũi tươi cười, liên tiếp chấp tay.

Tứ công tử dương dương đắc ý, chờ hấn hàn huyên mấy câu sau đó sẽ phát lạc một phen, hấn sẽ bị dọa sợ tới mức không dám hoành hành bá đạo nữa, như vậy ngày mai trong Nam Kinh thành nhất định sẽ đồn đãi chuyện Kim Lăng Tứ Công Tử trọng nghĩa chấp ngôn, ra tay viện thủ hộ hoa phong lưu.

Bọn chúng không biết Tần Lâm mới vừa nói ngưỡng mộ đã lâu liền nghiêm mặt:

- Công tử mạnh khỏe, công tử tái kiến!

Nói xong bèn đi vòng qua đi thẳng vào trong.

Đủ lời chưa kịp nói ra của Tứ công tử bị chặn ngang cổ họng, nếu như tuổi bọn chúng chừng năm mươi, rất có thể ngạt thở vì vậy cỡi hạc về Tây cũng không chừng.

- Người... người làm gì vậy?

Lưu Kham Chi, Cao Phàn Long lui về phía sau một bước, ngăn ở trước người Tần Lâm.

Tần Lâm chớp mắt, tỏ vẻ không hiểu hỏi:

- Các người tới chơi (gái), ta là tới thu tiền cũ thường lệ, người chơi, ta thu, ngăn ta lại làm gì?

Tao nhân mặc khách đến thanh lâu, mặc dù cuối cùng cũng phải vào phòng lên giường, nhưng đều mượn phong nhã nói chuyện, ngâm thơ từ, nghe đàn sáo, uống trà... vân vân. Nói thẳng là tới 'chơi' giống như Tần Lâm, rõ ràng chính là tát thẳng vào mặt.

Người bên cạnh cũng không nói, Lưu Kham Chi tự xưng là trẻ tuổi đẹp trai thích nhất học đòi văn vẻ, tự cho là thanh cao, nghe vậy đỏ mặt bên mặt, giận nói:

- Người... vì sao người tục tằn như vậy? Chúng ta đến chỗ này đàm luận thơ văn, bất quá là chuyện tài tử giai nhân. Người là tên vũ phu thô bỉ, cho rằng ai ai cũng giống như mình, trong lòng chỉ có một chữ 'chơi' sao?

Tần Lâm cất tiếng cười ha hả, quan sát Lưu Kham Chi từ đầu đến chân khiến cho y thấy trong lòng sợ hãi, mới chậm rãi nói:

- Thì ra Lưu huynh đến Túy Phượng lâu này không phải là vì chơi! Nếu muốn bàn về thơ văn, Cống Viện bên cạnh phủ học có nhiều người là Cử Nhân Tú Tài. Quốc Tử Giám, Hàn Lâm Viện cũng không xa, nhưng Lưu huynh lại muốn tới kỹ viện, nghĩ đến rất nhiều Cử Nhân, Tú Tài, giám sinh, còn có học sĩ, Biên Tu Hàn Lâm viện Nam Kinh, Ty Nghiệp, Bác Sĩ Quốc Tử Giám, cũng không có học vấn bằng cô nương Túy Phượng lâu.

Cả sảnh đường lập tức bật cười ầm, đám khách làng chơi đã sớm không ưa Tứ công tử phô trương phong nhã, cô nương thanh lâu khắp nơi lại bám riết lấy bọn họ. Tần Lâm vừa nói ra như vậy nhất thời người người hả giận, có kẻ nhiều chuyện còn vỗ tay lớn tiếng khen hay.

Từ trước tới nay Lưu Kham Chi chưa từng rơi vào tình cảnh quẫn bách như vậy, gương mặt tuấn tú hết trắng lại đỏ, nhưng không tìm ra lời nào phản bác được Tần Lâm, chỉ đành phải giậm chân, cầm quạt chỉ mắng:

- Giỏi, người nói những nói càn, bản công tử ghi nhớ.

Dứt lời trong tiếng cười ầm khắp sảnh đường, cố gắng chịu nhục sai bước rời đi.

Vốn là Vương Sĩ Kỳ chuẩn bị lấy chức quan của phụ thân Vương Thế Trinh ra dè Tần Lâm một phen, Cố Hiến Thành cùng Cao Phàn Long cũng chứa sẵn một bụng đạo lý muốn bác xích Tần Lâm. Nhưng không nghĩ tới Lưu Kham Chi chỉ nói mấy câu đã bị chọc tức bỏ chạy, trong lời Tần Lâm còn mơ hồ có ý nói bọn họ xem nhẹ Quốc Tử Giám cùng Hàn Lâm Viện. Bị chụp cái mũ này vào đầu cũng không nhẹ chút nào, bọn họ cũng chỉ có thể đi theo Lưu Kham Chi ôm đầu trốn chui như chuột. Lòng muốn dẹp bất bình, làm nhục Tần Lâm đã vút ra ngoài chín tầng mây.

Sau lưng bọn họ, tiếng cười ầm vẫn chấn động khắp cả Túy Phượng lâu.

Nhìn thấy quy mô bị đánh đầu nổi u, lão quản gia muốn nổi giận, nhưng đám tú bà ghé tai nói nhỏ mấy câu, nhất thời tử ý của lão mất hết chín phần, lưng toát mồ hôi lạnh. Bá Hộ họ Tần này hạ thủ tàn nhẫn, hơn mười đả thủ không phải là đối thủ cầm y quân dư của hắn đã đành, ngay cả Kim Lăng Tứ Công Tử đại danh鼎鼎 cũng phải ném mùi đau khổ, đạo hạnh của tên họ Tần này cũng không phải là thanh niên lỗ mãng có thể so sánh được.

131. Chương 131: Ca Nữ Tần Hoài

Văn võ đều không phải là đối thủ của người ta, nghĩ đến dù sao sau lưng mình còn có đại thần Cảnh Định Hương, lão quản gia quyết định không chịu thiệt thòi trước mắt, bèn tươi cười đi tới:

- Vị thiếu niên tài tuấn này có lẽ chính là Tần trưởng quan, quả nhiên anh hùng hết sức! Những ngày qua Tần trưởng quan nhậm chức, nhà tiểu thiếu gia Cảnh phủ chủ nhân ta mừng sinh nhật, lão hủ bận rộn hoa cả mắt, chưa kịp đi tới bái yết, thất kính, thất kính!

Lão nhắc khéo tới chỗ dựa Cảnh phủ sau lưng mình, đương nhiên là hy vọng Tần Lâm biết khó mà lui.

Kẻ thiện không tới, người tới bất thiện, Tần Lâm đã sớm có tính toán, cười ha hả nói:

- Thì ra là lão quản gia nhất thời bận rộn mới quên đóng tiền cữ thường lệ, bản quan nể mặt Cảnh phủ không so đo tính toán với lão. Nhưng bây giờ bản quan tự mình đến thu, lão nên nộp tiền cữ thường lệ đi, bằng không bản quan sẽ mất thể diện.

Nói xong, mắt Tần Lâm hơi nheo lại, trong con ngươi hàn quang chợt lóe, cười lạnh liên tục.

Lão quản gia nghe tim mình như chìm xuống. Lão làm quản gia mấy chục năm, lại được chủ nhà phái tới chủ trì Túy Phượng lâu, sĩ, nông, công, thương, văn võ quan viên, tam giáo cửu lưu đã gặp cũng nhiều. Biết người đối diện này tâm địa xấu xa thủ đoạn tàn độc, không dám chống đỡ chính diện, chỉ đành khéo léo nói rằng hiện tại trong ngân kéo không có đủ bạc, mấy ngày nữa sẽ giao tới Bá Hộ Sở.

Tần Lâm cười hắc hắc, hôm nay vốn chỉ là rung cây nhất khí, kết quả cuối cùng còn phải làm cho Cảnh Định Hướng sau lưng Túy Phượng lâu tâm phục khẩu phục mới được. Hiện tại cũng không thể làm quá

Thời này thắm mỹ quan nghiêng về phía mỹ nữ mặt nhỏ mắt nhỏ ôn nhu, yếu điệu thướt tha, giống như Sĩ Nữ đồ của Đường Bá Hổ. Ai nấy dịu dàng nhu mì, hết sức đáng thương. Mà Từ Tân Di sống mũi cao thẳng, hốc mắt hơi sâu, nhìn có vẻ như nữ tử lai, thân cao chân dài, nước da bánh mật tràn đầy sức sống, nếu vào đời sau chắc chắn là đại mỹ nhân đáng thể thao, nhưng vào thời này lại bị coi là nữ nhân xấu xí.

Vì vậy mấy người giều cột Tần Lâm một phen, Tần Lâm ngược lại không có vấn đề, chờ bọn họ cười xong mới chỉ chỉ sang bàn Kim Lăng Tứ Công Tử

Vốn Cố Hiến Thành đang tìm lý do gì đó tới làm nhục Tần Lâm một phen, nhưng có thư sinh quen biết tới chào hỏi bọn họ, mới trì hoãn lại.

Thư sinh này mặc áo vàng, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác dài, mang quan ngoa, tướng mạo bình thường không có gì lạ, lẫn trong đám đông không có gì là nổi bật.

Vương Sĩ Kỳ giới thiệu y:

- Vị này là Cổ Tử Hư Vệ Huy phủ ở Hà Nam, viết thể chữ Nhan đẹp như cảnh liễu, cho nên năm nay mới vừa được tuyển vào nội các Trung Thư, cực kỳ phong nhã...

Minh Thái tổ Chu Nguyên Chương đẹp Thùra Tướng, Trung Thư tỉnh, quyền bính nội các Trung Thư khác xa so với đời trước. Bất quá chỉ phụ trách công việc sao chép trong triều đình, đã là tiểu quan tòng thất phẩm, hơn nữa đảm nhiệm chức quan này không cần trải qua khoa cử, Tú Tài, giám sinh, dân chúng, phạm thư pháp đẹp là có thể được chọn đảm nhiệm, đồng thời lại mở ra quyền lệ, có ngàn lượng bạc là có thể quyền một hàm Trung Thư.

Cổ Tử Hư nhận chức Trung Thư nhưng không ở lại kinh sư nhậm chức, rõ ràng chính là quan do quyền bạc mà được, Vương Sĩ Kỳ nói thư pháp y đẹp, thật ra chỉ là thuận miệng nói bừa.

Ba tên Cố Hiến Thành cũng không coi Cổ Tử Hư này ra gì, bởi vì là Vương Sĩ Kỳ giới thiệu, cho nên cũng thuận miệng đối đáp qua loa với y mấy câu.

Không nghĩ tới kiến thức Cổ Trung Thư cực kỳ uyên bác, trời Nam đất Bắc không có gì là không biết. Y chỉ thuận miệng nói vài câu đã trò chuyện vô cùng sôi nổi với bọn Cố Hiến Thành, Kim Lăng Tứ Công Tử gác chuyện trả thù Tần Lâm qua một bên.

Lỗ Thúy Hoa đứng ở bên cạnh mỹ nữ Cao Ly, mặt mũi tươi cười nói với mọi người:

- Vị tiên tử này đến từ Cao Ly, phương danh là Kim Anh Cơ, hôm nay lần đầu tiên tới Tần Hoài hiến nghệ. Tưởng các vị công tử, lão gia nghe bài hát khác đều đã chán, nàng sẽ dùng Già Da cầm Cao Ly dâng lên một khúc.

Lúc này triều đình Triều Tiên đã sớm thành lập, nhưng Trung Nguyên vẫn quen gọi là Cao Ly, để vương triều Minh như Chu Nguyên Chương, Chu Lệ đều lệnh cho Cao Ly tiến cống mỹ nữ sung làm phi tử, cung nữ, cho nên khách nhân Thiên Hương các nghe nói nàng đến từ Cao Ly, đều cực kỳ mong đợi nàng trình diễn Già Da cầm.

Ánh đèn chuyển tối, Kim Anh Cơ lấy ra một cây Già Da cầm mười hai dây, ngón tay ngọc khẽ gảy, tiếng đàn liên như hạt châu rơi trên mâm ngọc, du dương uyển chuyển hết sức.

Tiếng đàn thỉnh thoảng xuống thật thấp, tựa hồ gió mát từ trên biển tới, thỉnh thoảng trong lúc ngắt quãng lại dồn dập một đợt, giống như sóng Tiền Đường dâng trào không thể nào ngăn nổi.

Ngọc thủ Kim Anh Cơ khảy đàn, trong mắt mê ly một mảnh. Nhìn trên sóng gợn lăn tăn trên Tần Hoài hà, suy nghĩ đã sớm theo con sông đổ vào Trường Giang, chảy về Đông Hải...

Trắng sáng nhô lên cao, trên Tần Hoài hà khói sương mù mịt, Già Da cầm chính là cổ âm Cao Ly, thanh điệu du dương cổ xưa, lại thêm người khảy đàn là mỹ nhân như ngọc, mọi người nín thở yên lặng nghe, chỉ cảm thấy nơi này không còn là nhân gian nữa, mà như lên tới chín tầng mây.

Một khúc Già Da cầm tấu xong, ánh đèn sáng lên trở lại, Kim Anh Cơ đứng dậy yêu kiều xá mọi người một xá, nhất thời cả sảnh đường hoan nghênh nhiệt liệt.

Lưu Kham Chi nghiêng đầu ngâm mấy câu thơ trong bài Tỳ Bà Hành nổi danh:

- Tiếng cao thấp lựa chen lẫn gảy, mâm ngọc đầu bông nảy hạt châu, trong hoa oanh ríu rít nhau, suối tuôn róc rách chảy mau xuống ghềnh. Tiếng suối lạnh, dây mảnh ngừng tắt, ngừng tắt nên phút bật tiếng tơ...

Kim Anh Cơ nhìn y khẽ mỉm cười, nhất thời Lưu đại tài tử cảm thấy lâng lâng như chấp cánh bay, bọn Cố Hiến Thành, Cổ Tử Hư càng khen y tài tử phong lưu, hơn phân nửa không lâu là có thể rút được thăm đầu, là khách trong màn của mỹ nữ Cao Ly này.

Giữa tiếng ủng hộ của mọi người, chỉ có Tần Lâm thở dài thật dài:

- Không hay, không hay, tiếng đàn này không hay chút nào!

Lập tức có thật nhiều người trợn mắt nhìn hắn, Kim Lăng Tứ Công Tử thốt nhiên biến sắc, đang muốn chế giễu một trận.

Kim Anh Cơ nghe hiểu được tiếng Hán, kinh ngạc nhìn Tần Lâm, đi lên trước yêu kiều xá một xá:

- Quan nhân nói tiếng đàn thiếp thân không hay, rốt cục là thế nào, kính xin quan nhân chỉ giáo.

Nàng nói chuyện còn mang theo khẩu âm dị quốc, nhả chữ rất chính xác, nhưng thanh điệu du dương trầm bổng giống như tiếng hát, lọt vào tai nghe vô cùng thoải mái.

Tần Lâm sững sờ, mới vừa rồi hắn đắm chìm trong âm nhạc, cho nên cảm khái bật thốt lên một cách vô tình, cũng không phải là muốn làm chuyện khiến cho người ta chú ý. Hiện tại bị người ta tới cửa hỏi thẳng, đành phải thú thật:

- Mặc dù ta không hiểu âm luật, nhưng từ tiếng đàn cô nương không chỉ có nghe thấy nổi sầu ly biệt, mơ hồ... mơ hồ còn có khúc bi ca bên bờ sông Dịch.

Ngày xưa Kinh Kha hành thịch Tần vương, từ biệt Thái Tử Đan bên bờ sông Dịch, Cao Tiệp Ly gảy đàn trúc, Kinh Kha ca ‘Gió dịu hiu sông Dịch lạnh ghê, tráng sĩ một đi không trở về’, coi như thiên cổ tuyệt xướng.

Ca kỹ đàn ca trên Tần Hoài hà lộ nổi sầu ly biệt, nhi nữ tình hoài mọi người thấy đã nhiều, vì sao lại có nổi buồn sông Dịch?

Nhất thời đám khách nhân cười ầm cả lên, ai nấy đều nói Tần Lâm không thông âm luật.

Vương Sĩ Kỳ trong Tứ công tử tinh thông cầm luật, nghe vậy ngược lại thoáng động trong lòng, tiếp theo mỉm cười một tiếng: ý cảnh ‘trường hồng quán bạch nhật, thu phong dịch thủy hàn’, chỉ là một nữ tử yếu ớt làm sao tấu được? Chỉ sợ là bản thân Già Da cầm Trung Nguyên hiếm thấy kia mang theo âm thanh nức nở mà thôi.

133. Chương 133: Bồi Thường Trọng Lễ

Kim Anh Cơ cực kỳ nghiêm túc nhìn Tần Lâm, cặp mắt mê ly thoáng qua một tia quang hoa khó lòng nắm bắt, chợt quang hoa biến mất, nàng xoay người rời đi:

- Là công tử nghe lầm.

Thật sự là ta nghe lầm sao? Mọi người cười vang, Tần Lâm sờ sờ cằm, như có điều suy nghĩ.

Trong Cố Hiến Thành, Vương Sĩ Kỳ tuổi lớn hơn, đã có thể thất tương đối thu liễm, Cao Phần Long tuổi còn nhỏ quá. Chỉ có Lưu Kham Chi là phong lưu thưởng thức nhất, thấy Tần Lâm kinh ngạc, y vô cùng cao hứng, nói liên tục Kim Anh Cơ là phong trần hiệp nữ, tuệ nhãn thức anh hùng, là giai nhân xuất trần như hồng ngọc.

Tất cả mọi người hiểu được ý tứ của y, gọi là tuệ nhãn thức anh hùng, chính là nhận biết tên họ Lưu này là anh hùng. Cố Hiến Thành liền cười nói:

- Lưu hiền đệ là một mỹ nam tử, Kim Anh Cơ cũng là một mỹ nhân tuyệt sắc, tự nhiên vừa thấy đã sinh lòng yêu mến, tất sẽ có ngày se tơ kết tóc.

Cổ Tử Hư tỏ ra khảng khái hào sảng:

- Tài tử giai nhân trời sinh một đôi, đêm nay chính là đêm tuyệt đẹp, cần gì đợi sang ngày khác? Cổ mẫu có chút bạc mông, có thể xúc tiến thành công mỹ sự này.

Dứt lời, y liền gọi tú bà Lỗ Thúy Hoa ra, móc ra một xấp chi phiếu đặt xuống bàn nói rõ muốn chuộc thân thay Kim Anh Cơ, tặng cho Lưu Kham Chi giúp thành chuyện tốt.

Bọn Cổ Hiến Thành, Cao Phàn Long bèn nhìn nhau cười, rốt cuộc bọn họ đã minh bạch tại sao Vương Sĩ Kỳ tỏ ra nhiệt tình với Cổ Tử Hư như vậy.

- Ôi chao, Kim tiểu thư là bán nghệ không bán thân...

Lỗ Thúy Hoa khó khăn nói, thấy đối phương tỏ vẻ không thể tin được, nàng vội vàng giải thích:

- Nàng là thân tự do, Thiên Hương các ta cũng không có khế ước bán thân của nàng, muốn thế nào cũng phải được người ta bằng lòng, Thúy Hoa tỷ ta không làm chủ được.

Kim Lăng có không ít danh kỹ bên ngoài tới đều là thân tự do, Tứ công tử cũng biết nên không làm khó dễ Lỗ Thúy Hoa, nhờ nàng đi nói với Kim Anh Cơ.

Lưu Kham Chi đứng lên như cây ngọc trước gió, khẽ phe phẩy chiết phiến, làm ra vẻ công tử phong lưu.

- Lưu hiền đệ tài mạo như vậy, Kim Anh Cơ nhất định ngàn chịu vạn chịu!

Cổ Tử Hư cố ý chèo kéo lấy lòng.

Lỗ Thúy Hoa nói mấy câu thật thấp bên tai Kim Anh Cơ, chỉ thấy thu ba nàng quay lại, nhẹ nhàng đảo qua trên mặt Lưu Kham Chi, tiếp theo liền cúi đầu, che miệng cười khẽ.

- Thành rồi!

Cổ Hiến Thành dùng quạt vỗ tay một cái:

- Chúc mừng Lưu hiền đệ...

Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy Lỗ Thúy Hoa lộ vẻ khổ sở nhìn sang bên này lắc đầu một cái, Lưu Kham Chi nhất thời thất vọng.

- Không quan hệ, cho dù là vừa thấy đã yêu cũng không thể nhanh như vậy, dù sao nữ tử luôn luôn căng thẳng một chút...

Cổ Tử Hư khuyên Lưu Kham Chi, nói đúng vào tâm khảm y, khiến cho Lưu Kham Chi sinh lòng cảm kích.

Kim Anh Cơ nói đã buồn ngủ, bèn trở về tú phòng nghỉ ngơi.

Nàng vừa đi khỏi, tất cả mọi người đều cảm thấy kỹ nữ khác có xinh đẹp cách mấy hiện tại nhìn ngắm cũng vô vị, bèn lục tục ủ rũ rời đi.

Tần Lâm cũng muốn rời đi, không nghĩ tới Lỗ Thúy Hoa lộ vẻ nịnh hót cười nói:

- Kim tiểu thư mời Tần công tử lưu lại dâng trà, nguyện thấp nền đàm đạo suốt đêm.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, trợn trừng mắt, không ai ngờ rằng Kim Anh Cơ lại làm như vậy.

Sắc mặt Lưu Kham Chi lúc đỏ lúc trắng, giận đến đôi môi run run:

- Làm sao có thể như vậy được? Chỉ là một tên vũ phu...

Nhưng càng làm ọi người thêm mở rộng tầm mắt là, Tần Lâm hơi nghĩ ngợi liền cự tuyệt không khách sáo chút nào:

- Ta còn có chuyện khác, ngày khác sẽ trở lại gặp Kim tiểu thư!

Lần này ánh mắt bọn Cổ Hiến Thành nhìn Lưu Kham Chi đều mơ hồ mang theo vẻ thương hại. Thật là thâm, Lưu Kham Chi cầu cũng không được, họ Tần lại không xem ra gì, đây quả thật là hai cái tát thật mạnh vào mặt.

Ba người Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực, Hàn Phi Liêm bội phục Tần Lâm sát đất, đều cảm thấy định lực tâm tính vị lão Đại này quả thật không phải là người bình thường có thể so sánh.

Bọn họ không biết Tần Lâm thật sự không có cảm giác với loại nữ tử như Kim Anh Cơ, hơn nữa phía sau bề ngoài yếu ớt của nữ tử kia ẩn chứa rất nhiều chuyện đáng để cảnh giác, ít nhất trước mắt Tần Lâm không có ý dây vào.

Ngày hôm sau Bá Hộ Sở điểm danh, Lộc Nhĩ Linh cáo bệnh không đến, đám quan giáo đều nghe nói chuyện ngày hôm qua, ai nấy cười thầm không dứt. Đám quân dư được ăn tiệc ở Thiên Hương các lại khoa trương sơn hào hải vị ở đó, khiến cho người khác nghe thấy phải thêm nhỏ dãi.

Du Quải Tử trợn mắt một cái, tức giận nói:

- Các người quả thật là ngu ngốc, có gì đáng để làm lớn chuyện? Dù sao Tần trưởng quan cũng đã đáp ứng với chúng ta phát gấp đôi tiền thường lệ, có thu được tiền cũ thường lệ hay không hẳn cũng phải phát đủ. Hừ, ta thấy các người là Hoàng đế không gấp thái giám gấp.

Du Quải Tử không nói thì thôi, vừa nói ra khiến cho ai nấy đều xem thường. Đúng là Tần Lâm đã hứa phát gấp đôi tiền thường lệ hàng tháng, nhưng nếu như không thu được tiền cũ thường lệ, một hai tháng cũng không sao, nửa năm, một năm thì sao, có thể trông cậy hẳn bỏ tiền túi bù vào lâu ngày dài tháng như vậy hay không? Chẳng lẽ người ta vượt ngàn dặm xa xôi tới nơi này không phải là để thăng quan phát tài, mà là tới để đặc biệt nuôi đám binh lính chúng ta?

Có Hiệu Ủy tâm tư bèn nhảy đã thầm mắng: tiền cũ thường lệ là nguồn gốc tiền chia mỗi tháng cho quan giáo toàn sở, tên họ Lộc kia khuấy động chuyện này trở nên như vậy, chẳng phải là làm khó túi tiền của gần hai trăm huynh đệ toàn sở hay sao? Hừ, y là cái thá gì chứ?

Bọn Lục Viễn Chí hiểu được nội tình cũng cười đến đau cả bụng. Tần Lâm ngấm ngấm chìa ngón tay cái trong tay áo về phía Du Quải Tử, đây mới là kim bài nằm vùng chân chính.

Hàn Phi Liêm dẫn chúng quan giáo đi vườn hoa phía Đông huấn luyện.

Tần Lâm lưu lại, Từ Duy Chí cho Bá Hộ Sở mượn địa bàn lớn như thế, hẳn quyết định đi Ngụy Quốc Công phủ một chuyến, cảm tạ vị tiểu công gia này trượng nghĩa khảng khái.

Kiểm lại vàng bạc châu báu, Chỉ Huy Sứ Kỳ Châu Vệ Vương Tiến Hiền tặng viên Đông Hải minh châu, bên trong lễ vật Chu Do Phiên tặng vừa đúng có ba viên trân châu không xê xích bao nhiêu, tất cả là bốn viên. Lại có Tổ Mẫu Lục, Miêu Nhi Nhân, Cấp Huyết Hồng, mỗi thứ chọn bốn khối lớn, cộng thêm trân châu là bốn loại lễ vật, dùng hộp gấm đựng mang đi.

Đi tới cửa thông truyền, lần này thái độ các đại gia cửa chính bất đồng, ai nấy gật đầu cúi người vô cùng khiêm tốn, mang ghế ra, châm trà mời hẳn ngồi đợi, có một người khác chạy nhanh vào trong thông báo.

Lần trước Từ Duy Chí chờ ở thư phòng, lần này y tự mình ra tới tầng cửa thứ hai nghênh đón, nhìn Tần Lâm chấp tay nói:

- Tần huynh phá đại án nhân mạng ngoài đường phố, tiểu khả đã có nghe thấy, Tần huynh quả thật là thiếu niên ưu tú, ngày sau ắt là rường cột của Đại Minh ta.

Tần Lâm luôn miệng nói quá khen, vừa hàn huyên vừa đi vào thư phòng Từ Duy Chí.

Nói lời cảm tạ, nói rõ ý tới, Tần Lâm đưa hộp gấm đựng bốn loại trân bảo cho Từ Duy Chí.

Ngụy Quốc Công phủ ở Nam Kinh hai trăm năm, loại bảo bối gì cũng không thiếu, mặc dù giá trị bốn loại trân bảo này không thấp, Từ Duy Chí cũng không coi ra gì. Sau khi nhìn qua bèn tiện tay để sang bên, suy nghĩ một chút cười nói:

- Nghe nói xá muội đoạt một món bảo bối có thể làm cho vân tay hiện hình của Tần huynh? Ha ha, xá muội từ nhỏ đã xấu tính không chịu nổi, làm cho Tần huynh chê cười.

- Không quan hệ...

Tần Lâm thành thật nói:

- Vật kia không đáng giá gì, Từ tiểu thư khoáng đạt thoải mái, chính là nữ trung hào kiệt, nếu nàng muốn nữa, ta đưa cho nàng thêm vài món cũng được.

Từ Duy Chí nghe lại không thể nào tin được.

Bởi vì chính miệng phụ thân y Từ Bang Thụy nói đồ chơi kia rất thần kỳ, Từ Duy Chí rất muốn xem thử. Thế nhưng Từ Tân Di xem như bảo bối cất giấu không cho y xem, y lại càng cảm thấy trân quý. Cho nên Tần Lâm càng nói vật kia không bao nhiêu tiền, Từ Duy Chí càng cho là hẩn tự khiêm.

Nghĩ đến muội muội mình đoạt 'bảo bối' của Tần Lâm, hôm nay hẩn lại đưa một phần trọng lễ, Từ Duy Chí suy nghĩ xem nên lấy cái gì bồi thường cho hẩn.

Có rồi! Từ Duy Chí cười nói:

- Tần huynh ban tặng tiểu khả xin nhận, bất quá tiểu khả cũng có một chút tâm ý muốn tặng cho Tần huynh, mong rằng Tần huynh chớ từ chối.

Dứt lời Từ Duy Chí liền đứng lên, dẫn Tần Lâm đi về phía sau viện.

Càng đi càng sâu, Tần Lâm không khỏi tò mò là bảo bối gì, vì sao không đặt ở phòng ngủ hoặc là thư phòng Từ Duy Chí, lại để ở phía sau như vậy?

Đi tới chuồng ngựa, Từ Duy Chí mới dừng lại, cười híp mắt chỉ một con trong đó:

- Con Đạp Tuyết Ô Chuy này lại có tên Ô Vân Cái Tuyết, quả thật là một thốt lương câu ngàn dặm. Có câu danh mã tặng anh hùng, Tần huynh là thiếu niên anh tài bậc này, phải cỡi danh câu bất địch cầm tù, lập công vì nước mới đúng.

Lông da toàn thân Đạp Tuyết Ô Chuy đen bóng, giống như hắc trân châu, thế nhưng bốn vó của nó lại màu trắng, cho nên lại gọi Ô Vân Cái Tuyết, chính là ngựa trước đây Từ Tân Di sử dụng.

Trước hai năm Từ Duy Chí từng nhiều lần đòi muội muội con ngựa này, nhưng đều húc phải vách sắt. Lần này Từ Tân Di được Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử, nghĩ đến lúc trước ca ca đòi mấy lần cũng không cho, bèn nhịn đau nhường lại.

Nàng không biết Từ Duy Chí đã lớn tuổi, dần dần không còn tính khí nóng nảy của thiếu niên như trước, hứng thú với chơi gà cỡi ngựa đã phai đi, cho nên mặc dù rốt cục cũng đã lấy được Đạp Tuyết Ô Chuy vào tay, nhưng thủy chung vẫn chưa cỡi nó.

Tần Lâm là một võ quan cầm y, hết thảy võ quan đều thích thần binh lợi khí cùng bảo mã danh câu, dù sao Từ Duy Chí cũng không cỡi, nên quyết định tặng Đạp Tuyết Ô Chuy lại cho Tần Lâm.

- Hảo mã, hảo mã!

Tần Lâm sờ đầu Đạp Tuyết Ô Chuy, con ngựa thoải mái cất tiếng hí.

Thật ra thì Đạp Tuyết Ô Chuy cùng Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử đều là thiên lý mã nhất lưu, Từ Tân Di có mới nói cũ bất quá chỉ vì bạch mã hợp với một thân áo đỏ của nàng hơn. Tần Lâm chỉ cần ngựa chạy nhanh mà không cần để ý màu sắc của nó thế nào, bất kể bạch mã hay hắc mã, chỉ cần có thể ngày đi ngàn dặm chính là hảo mã.

Từ Duy Chí cũng vỗ vỗ tai con ngựa, nhìn Tần Lâm cười to:

- Đổi lại là hai ba năm trước, cho dù là đánh chết ta cũng sẽ không tặng nó cho người khác. Tần huynh vô cùng may mắn, hai năm qua tiểu khả tu tâm dưỡng khí, không còn cỡi ngựa chơi gà như trước, người mới có được chuyện tốt bậc này, ha ha...

Tần Lâm thành tâm thành ý cảm ơn Từ Duy Chí, còn nói cười mấy câu, tiểu công gia bèn dắt Đạp Tuyết Ô Chuy từ trong chuồng ngựa ra ngoài.

Có lẽ là từng thấy Tần Lâm ở chung một chỗ với chủ nhân Từ Tân Di, Đạp Tuyết Ô Chuy này hết sức vâng lời Tần Lâm.

Cỡi trên thiên lý danh câu quả nhiên có cảm giác khác hẳn, Tần Lâm buông lỏng dây cương để mặc nó tự chạy, vừa nhanh lại ổn.

Cảm giác cỡi ngựa khác với lái xe, ngựa thông minh sẽ tự biết tìm đường, chỉ cần buông lỏng dây cương, ngựa sẽ đi về phía trước không nhanh không chậm, gặp phải chướng ngại cũng không cần lo, tự nó sẽ biết đi vòng qua.

Ngựa là động vật thông minh, nó sẽ biết bảo vệ chủ nhân, chỉ cần không bị nổi điên nó sẽ không nhảy loạn, cũng sẽ không va vào người qua đường. Thậm chí gặp phải đám đông người làm tắc đường, nó còn biết chờ chủ nhân kiên nhẫn len lỏi chen qua trong đám đông.

Tần Lâm cỡi bảo mã vô cùng vui sướng, chậm rãi chạy thẳng tới vườn hoa phía Đông.

Xa xa trông thấy vườn hoa phía Đông cờ xí phấp phới, chiêng trống ồn ào, mà các quan giáo Bá Hộ Sở đứng xem náo nhiệt. Tần Lâm không biết xảy ra chuyện gì, giục ngựa tới xem, thì ra là Từ Tân Di dẫn theo nữ binh bày binh bố trận ở chỗ này.

Từ Tân Di thường tới vườn hoa phía Đông cưỡi ngựa, diễn binh, ít ngày trước cũng đã gặp qua hai lần, hôm nay thấy Tần Lâm lần nữa cũng không để ý. Nàng cũng không chú ý tới Đạp Tuyết Ô Chuy thấy chủ nhân cũ lập tức hí vang lên, rõ ràng trở nên hưng phấn.

Hôm nay Từ Tân Di đầu đội mũ trùm đầu lông đuôi trĩ, thân mặc chiến bào bằng gấm Tây Xuyên, tay cầm Lượng Ngân thương sáng chói, ngù thương đỏ hồng như máu. Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử dưới người toàn thân trắng như tuyết, giống như Hoa Mộc Lan sống lại, Bình Dương công chúa tái thế.

Người đang đối chiến với nàng thân mặc hỗn thiết giáp, đầu đội ô kim khôi, ngồi một thót ngựa lông vàng đốm trắng, mặt đen như trôn chảo, thân thể cường tráng như tháp sắt. Cán cây đại thương trong tay to bằng miệng chén, quả thật là một viên kiêu tướng sa trường vô cùng uy mãnh.

Tần Lâm nghe mọi người nói hắc giáp Kim Cương này chính là Lục Hợp Thần Thương Mã Tứ Bình năm ngoái đứng đầu trong hội diễn võ của ngũ quân Đô Đốc Phủ Nam Kinh năm ngoái, vô địch của mười vạn quân, không khỏi mơ hồ lo lắng thay Từ Tân Di. Mặc dù chắc chắn là Mã Tứ Bình này không dám dấn thân đả thương Đại tiểu thư Ngụy Quốc Công phủ, nhưng đao thương không có mắt, lỡ như té ngã u đầu, không phải là Từ Tân Di sẽ khóc nhè sao?

Tinh kỳ phấp phới, trống trận rền vang, Mã Tứ Bình hơi lay động đại thương, giữa không trung kinh phong gào thét. Y rạch mũi thương xuống đất một cái, mặt đất diễn võ trường sớm bị giẫm đạp tới mức nước chảy không thấm đao chém không vào, lập tức bị rạch một rãnh sâu. Y lại xoay thương một cái, đâm vào một gốc thụ dương to như chậu rửa mặt bên cạnh diễn võ trường, đại thụ lập tức rung động mạnh, gỗ vụn bay tung tóe, trên thân cây xuất hiện một lỗ sâu.

Thấy uy thế y như vậy, đám tinh binh Đô Đốc Phủ Nam Kinh, quan giáo Cẩm Y Vệ sở chữ Canh cùng nhau lớn tiếng khen hay, thanh âm chấn động chín tầng mây.

Từ Tân Di ngược lại không nhanh không chậm nhìn chằm chằm ngù thương, dường như không xem Mã Tứ Bình ra gì.

134. Chương 134: Đào Hoa Kiếp

A... Mã Tứ Bình cất tiếng thét như sấm động, uy mãnh như Trương Phi ở Đương Dương, giục ngựa chạy như bay, vũ động đại thương phóng tới Từ Tân Di.

Tim Tần Lâm như trời lên cổ, đám Hiệu Úy và quan binh cũng không quá lo lắng, vẫn hất cờ hoan hô như trước. Mà những nữ binh của Từ Tân Di dưới sự hướng dẫn của Thị Kiếm cũng cất tiếng hô yêu kiều trợ uy cho Đại tiểu thư.

Hai ngựa lướt qua nhau, đại thương trong tay Mã Tứ Bình không dung tình chút nào, trung bình thương thẳng tiến trung cung. Chỉ thấy eo thon nhỏ Từ Tân Di gấp lại, thân thể trở nên mềm nhũn như không có xương ngửa về phía sau, đòn này liền rơi vào khoảng không.

Từ Tân Di xoay người trên lưng ngựa, lúc này hai ngựa đã lướt qua nhau, Lượng Ngân thương đâm ra soạt một cái, giống như độc xà hổ tín đâm về phía sau lưng của Mã Tứ Bình.

- Tới hay lắm!

Mã Tứ Bình vặn eo xoay người lại, Lượng Ngân thương to bằng miệng chén từ trên đè xuống.

135. Chương 135: Yến Tử Cơ

Từ Thần Sách môn phía Bắc Nam Kinh thành đi ra ngoài chừng hai mươi dặm đường, sẽ đến Trường Giang đệ nhất cơ, Kim Lăng Yến Tử Cơ nổi tiếng vạn dặm gần xa.

Đây là một ngọn đồi cao hơn mười trượng, từ trong bờ đưa ra mặt sông, đỉnh đồi dựng giữa sông, ba mặt là không trung, thế như chim én giương cánh muốn bay, vì vậy được đặt tên Yến Tử Cơ. Mặt Nam của nó nổi liền bờ sông, ba mặt còn lại bị nước sông vây quanh, địa thế hết sức hiểm yếu, núi đá gập ghềnh như phi yến giương cánh, sông lớn cuộn cuộn như trường xà uốn quanh, cảnh sắc cực kỳ hùng vĩ.

Yến Tử Cơ nguyên là một bến thuyền câu thông Đại Giang Nam Bắc, lúc Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương xuôi Nam Kim Lăng, chính là lên thuyền từ nơi này. Đến nay còn có xích sắt treo trên vách đá, tương truyền là chỗ quân sư Lưu Bá Ôn buộc thuyền.

Hai trăm năm qua bể cả ruộng dâu, bến thuyền này đã sớm dời tới cửa Tần Hoài hà cách đó mười mấy dặm người ở đông đúc tấp nập. Đây là nơi Trường Giang Thủy sư phải qua khi lên Vu Hồ, Giang Âm, Qua Bộ trên thượng nguồn. Huyện Vũ hồ gần Nam Kinh chỉ giữ lại thủy quân mang tính tượng trưng, bảo vệ Hoàng Sách khổ cát hộ khẩu cả nước ở trung tâm hồ.

Cho nên bây giờ Yến Tử Cơ một mảnh hoang vu, đường đá ít có người đi lại, đình đài mọc cỏ hoang, trên cỏ thụ có vài con quạ đen cất tiếng kêu quang quác chói tai, khiến cho nơi này càng thêm thê lương tịch mịch.

Tần Lâm ngồi Đạp Tuyết Ô Chạy cực nhanh, bỏ rơi Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực ở sau lưng, lúc đến mục tiêu mới phát hiện Yến Tử Cơ đại danh鼎鼎 lại là cảnh tượng đồ nát hoang vu như vậy.

Lúc này Kim Lăng Tứ Công Tử đã đến, người hầu các nhà đang bày bàn xếp ghế, dọn mâm bát chén đĩa, Cổ Tử Hư đốc thúc mấy gã sai vặt giăng lên một bức màn trướng mỏng.

Nhìn thấy Tần Lâm tới, bọn họ cười khẩy chỉ chỉ chỗ chỗ, không biết nói những gì.

Tần Lâm không có chút hứng thú nào đối với những người này, một mình đi loạn dọc theo đường nhỏ mọc đầy cỏ hoang, bất tri bất giác đi tới địa phương vô cùng hoang vu. Chợt thấy một mảnh đất chu vi mấy trượng cũng mọc đầy cỏ hoang, trong lòng không khỏi buồn bực, lấy thói quen nghề nghiệp của hắn, theo bản năng quan sát dấu chân dưới đất.

Vừa nhìn qua hắn đã cảm thấy kinh ngạc, nếu nói là khách thương, không có dấu bánh xe và vó ngựa, nếu nói là một đám lũ khách tới đây, tất cả dấu chân lại toàn là nam giới. Dấu chân lớn mà khoảng cách bước rộng, hiển nhiên là phái nam, lực phần trước bàn chân sâu, lực phần gót chân cạn, thuộc về thanh tráng niên lưu lại. Xung quanh rìa phần trước dấu chân bắn ra những mảnh bùn đất nho nhỏ, chứng tỏ chủ nhân bước chân nhanh nhẹ hữu lực, thậm chí còn được huấn luyện đặc biệt.

Chẳng lẽ là một nhóm lưu dân, hoặc là cường đạo?

Tần Lâm ôm nghi hoặc trong lòng, dọc theo đường cũ đi trở về, Kim Lăng Tứ Công Tử cùng Cổ Tử Hư đang từ Yến Tử Cơ đi xuống, giữa đường bắt gặp, mấy người trao đổi ánh mắt một cái, Vương Sĩ Kỳ liền rung đùi đắc ý lớn tiếng nói:

- Mất cá lẫn hạt châu, cây giả chẳng cỏ bồng. Hôm nay Yến Tử Cơ Kim Lăng thi hội, Tần trưởng quan không đi diễn võ trường, Bá Hộ Sở, lại tới thi hội này, chẳng phải có hiềm nghi mất cá lẫn lộn hạt châu?

Kim Lăng Tứ Công Tử trong lòng Tần Lâm cũng chỉ là mấy tên học trò nghèo, căn bản cũng không xem bọn họ ra gì, nghe vậy cũng chỉ là cười cười:

- Nói thật ra tại hạ cũng không hiểu gì về thơ từ, vốn là muốn tới Kim Lăng thi hội này. Chỉ vì chí hữu quá yêu, thịnh tình không thể chối từ, cho nên mới đi chuyến này.

Chí hữu? Vương Sĩ Kỳ chớp mắt một cái, như cười như không nói:

- Hắn là vị tiểu thư chưa ngoa của Ngụy Quốc Công phủ phải không, chắc chắn, Ngụy Quốc Công đòi đòi huân quý, thăng trầm với nước non, cả Nam Kinh bao nhiêu Chỉ Huy Sứ, Chỉ Huy Đồng Tri muốn kết giao mà không được. Tần huynh có thể bám được leo lên, cũng có thể một bước lên mây, tương lai làm tới Thiên Hộ cũng không phải là không thể.

Cổ Hiến Thành, Cao Phàn Long, Cổ Tử Hư đều mỉm cười, sắc mặt lộ vẻ khinh bỉ.

Lưu Kham Chi ở Túy Phượng lâu, Thiên Hương các trước sau hai lần mất thể diện, oán hận Tần Lâm nhất, cảm thấy Vương Sĩ Kỳ nói một phen chiếm thượng phong bèn hòa theo:

- Tần huynh nói không hiểu biết thơ từ, nói vậy chắc là vậy tinh nghiên cử nghiệp, có chút tâm đắc với Bát Cổ. Chậc chậc, ‘Đại Minh thiên tử trọng văn chương, túc hạ cần gì bàn Hán Đường’, về phương diện học vấn chúng ta cũng kém cỏi không bằng Tần huynh.

Mọi người cùng vì cười, biết rõ Tần Lâm chỉ là một quan võ làm sao biết Bát Cổ. Còn nữa, bàn về Bát Cổ nơi này ai có thể vượt qua Cổ Hiến Thành thi Hương đậu Giải Nguyên Nam Kinh?

Cái gọi là tài tử thật ra chỉ là hạng người ếch ngồi đáy giếng, Tần Lâm cũng không có hứng thú tranh cãi với bọn họ, chỉ bất quá đột nhiên sinh lòng cảm khái:

- Bát Cổ, thơ từ làm công cụ rèn giũa đạo đức tình cảm cũng không phải là xấu, nhưng từ triều đình cho tới sĩ lâm tất cả lấy Bát Cổ làm trọng, tựa hồ cũng không mấy thỏa đáng. Thí dụ như châu quan huyện viên, lúc xử lý tiền thuế phú, toán học sẽ hữu dụng hơn Bát Cổ, lúc điều tra hình án, học thuật Hình Danh cũng hữu dụng hơn Bát Cổ. Ta đã gặp một ít quan viên ở Hồ Quảng, Tứ Thư Ngũ Kinh, Chu Tử Tập Chú... thuộc lòng như cháo, nhưng thiết lập quan ty tới lại trở nên hồ đồ...

Tần Lâm nói nhảm thẳng vào nòng cốt chuyện Bát Cổ chọn sĩ, Tứ công tử nhất thời trợn mắt há mồm, chỉ cảm thấy lời nói của hắn rời xa sách vở, nhưng muốn phản bác cũng không dễ dàng.

Cổ Hiến Thành, Cao Phàn Long còn đang trầm tư, Lưu Kham Chi không nhận được bèn dùng lời lẽ giáo biện:

- Bát Cổ văn chương rất tốt, thông hiểu cái học thánh nhân, đạo đức luôn là siêu nhân nhất đẳng. Về phần những chuyện nhỏ nhặt như Hình Danh, thuế phú này, tự có Hình Danh Sư Gia, Tiền Cốc Sư Gia cùng sáu phòng Thư Bạ xử lý, châu huyện chủ quan chỉ cần tự giữ thanh liêm, cần gì lo tới.

Cổ Hiến Thành nhú mày một cái, Cao Phàn Long cũng không lên tiếng nói, bọn họ đều cảm thấy Lưu Kham Chi nói lời này có chút gần với vô lại.

Chỉ có Vương Sĩ Kỳ gật đầu đồng ý, lớn tiếng nói giúp Lưu Kham Chi:

- Gia phụ làm đến Phủ Doãn Thuận Thiên, vẫn tuân theo bốn chữ ‘chính thanh hình giản’. Làm quan chỉ cần chính tâm thành ý, nếu người ta muốn giữ thiên lý, rời xa nhân dục thì phải biết giữ lấy điều nhân, làm cho nó càng ngày càng tăng trưởng. Khi trong tâm của người ta chỉ còn có thiên lý, không một mảy may nhân dục, thì lúc tĩnh ắt hợp với điều trung, lúc động ắt hợp với điều hòa.

- Quan lại không sợ ta nghiêm mà sợ ta liêm khiết. Dân không phục ta vì có năng lực mà phục ta công tâm. Công tâm dân sẽ không dám chậm chạp lừa dối, liêm khiết thì quan lại không dám ức hiếp dân. Công tâm sẽ sinh ra sáng suốt, liêm chính sẽ sinh ra uy nghiêm.

Tần Lâm lắc đầu cười khổ:

- Với cách nói của các vị, vậy quan triều đình nên nhường hết cho các tiên sinh đạo học làm, Hình bộ, Đại Lý tự, Đô Sát viện thậm chí còn Ấn Sát Ty có thể hủy bỏ.

Chương 135: Yến Tử Cơ (Hạ)

- Bởi vì theo như cách nói của các vị lão huynh, chủ quan châu huyện đều là quân tử đạo đức chính tâm thành ý, xử án tự nhiên sẽ không xảy ra vấn đề gì, nếu không có án oan, cần gì thiết lập rất nhiều nha môn để phục tra?

- Thái Nhạc tướng công cũng không cần ban ra Khảo Thành pháp, càng không cần làm kinh sát, ngoại kê (như thanh tra) gì nữa, nhất luật đổi thành khảo thí đạo đức văn chương của quan lại là được, đo đạc ruộng đất cũng có thể tạm hoãn. Mọi người đều là quân tử chính tâm thành ý, tại sao lại có chuyện giấu giếm?

Vương Sĩ Kỳ vốn đang muốn bài bác, chợt thoáng động trong lòng: Thủ Phụ Trương Cư Chính không cần thanh quan mà dùng năng lực, thiên hạ đều biết, lời nói này của Tần Lâm cũng có hơi tương tự ý này.

Phụ thân y Vương Thế Trinh là vì chộc giận tới Trương Cư Chính mà bị thôi quan, sau đó nhờ viết du từ nịnh nọt Trương Cư Chính mà phục chức Phủ Doãn Thuận Thiên. Vương Sĩ Kỳ sợ nói loạn sẽ bị người khác thêm dầu thêm mỡ truyền loạn, biến thành mình phản đối phương pháp dùng người của Trương Cư Chính, vậy coi như không ỗn.

Cho nên y vội vàng im lặng, không nói một lời.

Lưu Kham Chi lại thốt nhiên giận dữ, bất chấp thể diện tài tử luôn miệng mắng loạn. Tần Lâm nói đến hủy bỏ Đô Sát viện, Án Sát Ty, y nói thúì lảm, Tần Lâm nói Trương Cư Chính cần gì ban ra Khảo Thành pháp, tiến hành đo đạc ruộng đất, y cũng nói thúì lảm, cũng giống như mắng Trương Cư Chính thúì lảm.

- Vì sao Lưu huynh xuất khẩu toàn lời ô uế như vậy? Tự xưng là tài tử, phong độ còn không bằng Tần huynh... Lời người nói rõ ràng là một tên vũ phu, hừ hừ, tài tử như vậy...

Mọi người cả kinh xoay người nhìn lại, chỉ thấy người vừa nói chuyện là Trương Mậu Tu, mà Trương Kính Tu đang lôi kéo ống tay áo đệ đệ, nụ cười có chút lúng túng.

Thì ra Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu hai huynh đệ cũng cỡi khoái mã tới. Không giống quan viên Mãn Thanh đời sau thích ngồi kiệu, đời Minh cho là cổ kiệu là dùng kiệu phu thay thế sức trâu ngựa, 'lấy người làm gia súc' vi phạm Thiên Đạo. Vào năm Vĩnh Lạc chỉ có lão thần được đặc tứ công huân mới có thể dùng, mặc dù sau này quan văn hay dùng kiệu, nhưng võ công huân quý, công tử trẻ tuổi vẫn ngồi ngựa.

Hai người bọn họ đi tới liền nghe thấy Lưu Kham Chi mắng loạn Tần Lâm, lại giống như chỉ chó mắng mèo mắng Trương Cư Chính. Mà phụ thân của Lưu Kham Chi Lưu Nhất Nho chính kiến không hợp với Trương Cư Chính, Trương Cư Chính nói ra chuyện kết thân gia của con gái mơ hồ, Lưu gia cũng cố ý giả bộ thanh cao, không có đáp lại tích cực.

Nghĩ đến những chuyện này, Trương Mậu Tu nghi ngờ lời Lưu Kham Chi có điều ám chỉ, đứng ra giận dữ lên tiếng chỉ trích, mà Trương Kính Tu hơi chững chạc muốn ngăn cũng không ngăn lại.

Vương Sĩ Kỳ sợ hết hồn, cha y Vương Thế Trinh là một buổi sáng bị răn cấm mười năm còn sợ dây thừng, lúc còn trẻ còn ý khí sôi sục, đến già càng trở nên cẩn thận một chút, Vương Sĩ Kỳ cũng chịu ảnh hưởng rất sâu. Lúc này sợ hai vị công tử tướng phủ hiểu lầm, vội vàng tự thanh minh ình:

- Lưu huynh đúng là quá đáng, tướng quốc Giang Lăng khảo thí, Tần huynh nói là Năng, chúng ta nói cái học thánh nhân là Đức, phạm người làm quan phải có tài đức kiêm toàn mới phải.

Cổ Hiến Thành thi Hương đậu Giải Nguyên, còn muốn thi Tiến Sĩ, không dám đắc tội hai vị Trương công tử. Cao Phàn Long từ trước đến giờ xem Đại ca Cổ Hiến Thành như đầu lãnh, hai người này cũng vội vàng giúp đỡ Vương Sĩ Kỳ, nói Lưu Kham Chi không đúng.

Tần Lâm ở một bên cười gằn méo miệng, thật là hướng gió xoay chuyển quá nhanh.

Hắn không biết Lưu Kham Chi là một mỹ nam tử, lại rất có tài danh, còn có phụ thân làm Hình bộ Thị Lang cha, vì vậy bình thường bề ngoài ôn văn nhĩ nhã, trong xương là cực kỳ kiêu ngạo tự đại. Lúc này thỉnh linh bị Trương Mậu Tu chinh đồn một trận, các bằng hữu cũng giúp đỡ người khác nói chuyện, nhất thời hỏa khí xông lên bèn bất chấp tất cả, trợn tròn mắt nói:

- Trương huynh, gia phụ không tán thành cách làm của lệnh tôn, đây gọi là đạo bất đồng bất tương vi mưu. Bất quá ta vẫn muốn khuyên người một câu, vẫn nên tránh xa một ít tiểu nhân gian nịnh bất học vô thuật một chút là hơn!

Trương Mậu Tu cũng không phải hiền lành, đứng ở bên người Tần Lâm:

- Tần huynh là ta mời tới, nếu người không vui, chúng ta đi là được!

Trương Kính Tu vội vàng khuyên đệ đệ không nên hành sự theo cảm tính, Cổ Tử Hư cũng gật đầu khom người giúp khuyên giải. Ba vị công tử Cổ, Vương, Cao rất là kinh ngạc nhìn Tần Lâm, không hiểu cảm y Bá Hộ nho nhỏ này làm sao có thể kết giao cùng công tử tướng phủ. Thậm chí Vương Sĩ Kỳ lấy lòng nhìn Tần Lâm chấp tay một cái, hy vọng hắn không so đo hiềm khích trước đây.

Tam công tử đẩy Lưu Kham Chi ra, vẫn lớn tiếng nói:

- Ta không thèm cười thiên kim tướng phủ gì đó, cũng không biết có phải giống như tiểu thư điều ngoa Ngụy Quốc Công phủ hay không. Lưu gia ta trước nay thanh bạch, không chịu được người khác nói là dựa hơi quyền quý.

Trương Mậu Tu giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không phải ca ca Trương Kính Tu giữ y lại, sợ rằng đã xông lên đánh nhau.

Tần Lâm lại nở nụ cười xấu xa, nụ cười vô cùng quỷ dị. Bởi vì lúc này ở dưới chân đồi, Từ Tân Di cỡi Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử đang hung tợn nhìn chăm chăm Lưu Kham Chi. Mà một vị giai nhân quốc sắc thiên hương khác cũng đồng thời từ trong loan kiệu đi ra, đôi mày thanh tú khẽ cau nhìn sang bên này.

Từ Tân Di chậm rãi giục ngựa tiến tới, mày liễu dựng đứng, mắt hạnh trợn tròn, bộ ngực căng tròn phập phồng không ngớt, hiển nhiên đã vô cùng tức giận.

Tất cả mọi người biết nàng là nữ ma đầu vô pháp vô thiên, Cố Hiến Thành, Vương Sĩ Kỳ, Cao Phàn Long đều là quân tử không đứng dưới tường sắp đổ, nếu bị đình trượng đánh chết còn có thể mua danh, bị nữ bá vương đánh còn ra thể thống gì nữa. Bọn họ vội vàng lui lại mấy bước, để Lưu Kham Chi ở lại trước mặt.

Lưu Kham Chi không sợ giảng đạo lý, chỉ sợ nàng không chịu nói lý, trong lòng đã khiếp sợ trước ba phần, hoảng hốt không biết lựa lời, lắp bắp nói:

- Ta, ta cũng không nói nàng, ta nói là Trương tiểu thư tướng phủ Giang Lăng...

Trương Mậu Tu lại giãy dụa muốn xông lên đánh, Trương Kính Tu giữ chặt không buông.

Sắc mặt Từ Tân Di đen sạm, tay cầm roi ngựa quất vào không trung vun vút, cười lạnh hắc hắc.

Bề ngoài Lưu Kham Chi anh tuấn, chỉ sợ nàng đánh một roi xuống làm hỏng dung mạo mình, nhìn chăm chăm roi ngựa, không dám sơ ý chút nào.

Chợt Từ Tân Di hung thần ác sát giương roi lên, Lưu Kham Chi nhất thời hai tay ôm đầu trốn chui như chuột.

Từ Tân Di không có đánh thật, cười hì hì thu hồi roi lại, tức giận bĩu môi:

- Làm gì vậy, chỉ là một tên tiểu quỷ nhát gan, còn không bằng một ít người...

Dứt lời làm như vô tình nhìn Tần Lâm một cái.

Tần Lâm sờ sờ mũi, không biết nói thế nào mới phải. Ngày hôm trước bị Từ Tân Di cầm cán thương đánh không biết bao nhiêu lượt ở giáo trường vườn hoa phía Đông, hắn còn cứng rắn hơn Lưu Kham Chi nhiều lắm.

136. Chương 136: Cơn Ác Mộng Của Lưu Kham Chi

Từ Tân Di nhảy xuống ngựa, đi tới bên người Tần Lâm, thắ ậ - ng D n vỰ mắ cán 8 ỷ ; D cán

Bên kia Vương Sĩ Kỳ hiểu rõ Thường Dân Tự là một kẻ ngốc, cũng không so đo lời nói mạo phạm của y, cất tiếng giải thích:

- Năm trước thi hội nhiều lần tổ chức ở Vũ Hoa đài, Tử Kim sơn, cố nhiên phong cảnh mỹ lệ, nhưng Yến Tử Cơ này cũng là danh thắng Kim Lăng chúng ta, một ngọn đồi cắm thẳng vào giữa lòng sông. Trường Giang cuộn cuộn nước chảy về Đông, bóng Yến Tử Cơ soi dòng sông chảy mãi cũng không kém gì Vũ Hoa đài và Tử Kim sơn mây mù che phủ. Hơn nữa năm nay khác với năm trước, nên tới đất dụng võ của Thái tổ Cao Hoàng để hồi tưởng một phen.

Thường Dân Tự mở to mắt, không hiểu vì sao:

- Làm thơ thì làm thơ, vì sao lại nói tới Hồng Vũ gia gia? Hồng Vũ gia từ Thái Thạch Cơ đổ bộ tấn công Nam Kinh, sợ rằng đã có hai trăm năm.

Thấy vị ngốc bá vương này không thông tin tức, Vương Sĩ Kỳ cười nói:

- Vài ngày trước yêu phi Bạch Liên giáo Tương Tây cùng Cửu Khê động dấy loạn, Kim Đạo Lữ nhất thời hoành hành ngang ngược, Kinh Tương xôn xao, trong ngoài triều chấn động. Sau đó triều đình điều tập đại quân bình định phản nghịch, Đặng Tử Long tướng quân dẫn quân dẹp loạn, thiên binh Đại Minh ta vừa đến, yêu phi trong khoảnh khắc hóa thành phần vụn.

- Võ công hiển hách như vậy, quả thật là nhờ Thái tổ Cao Hoàng để ứng dương phần vũ Bắc đuổi Nguyên Mông che chở. Chúng ta là con dân Đại Minh, nên đến đất hưng võ của Thái tổ Hoàng đế này luận cổ suy kim, chúc tụng cho giang sơn Đại Minh vĩnh viễn thái bình.

Vương Sĩ Kỳ không hổ là con trai Phủ Doãn Thuận Thiên Vương Thế Trinh, nói ra một hơi hết sức đường hoàng. Chúng công tử tiểu thư rồi rít nâng chén, chúc nguyện Đại Minh vũ vận xương long, quốc thể nhật thịnh, đám yêu phi Bạch Liên giáo sớm ngày tan rã.

- Trước khi làm thơ, chúng ta theo lệ tìm vị thi nhân nổi danh làm trước một bài, gọi lên hứng thơ ọi người.

Ánh mắt Vương Sĩ Kỳ lướt qua mọi người một lượt, rốt cục dừng lại ở chỗ Lưu Kham Chi:

- Lưu huynh là đệ nhất tài tử Kinh Tương, lần này quan quân đại thắng cũng ở Kinh Tương, vậy Lưu huynh làm một bài đi.

Lưu Kham Chi mới vừa rồi mất thể diện, Vương Sĩ Kỳ tìm cơ hội để cho y thể hiện, ngô hầu cứu vãn mặt mũi.

Quả nhiên Lưu Kham Chi tinh thần phấn chấn, nhìn cảnh Thu nước Trường Giang cuộn cuộn chảy về Đông dưới Yến Tử Cơ, cá nhảy mặt sông, sương trắng vẩn vù, không chút nghĩ ngợi ngâm lên:

- Muốn giữ Thu mà Thu vẫn trôi, núi nghiêng soi bóng giữa trùng khơi. Muốn nhờ u hứng tìm u địa, chế ngự lạnh lùng hóa ung dung. Linh tượng theo bước chân cư sĩ, buồm gấm treo cao Hiếu Liêm thuyền. Khói xanh sóng đục cá bơi lội, bờ cát êm dềm muốn ngủ thôi.

Người này văn tài cực tốt, một bài ngâm lập tức khiến ọi người cùng cất tiếng khen hay. Vương Sĩ Kỳ vỗ tay cười to:

- Hay cho câu ‘Muốn nhờ u hứng tìm u địa, chế ngự lạnh lùng hóa ung dung.’ Quả thật là phong phạm tài tử triều ta, có vị cao hiền nào ứng đối một bài chẳng?

Tuy rằng mọi người đều có tài làm thơ, nhưng không thể xuất khẩu thành thơ như Lưu Kham Chi, tự thấy không có bản lĩnh cũng không dám phô trương, nhất thời không ai trả lời.

Lưu Kham Chi chợt cười lạnh, nghiêng đầu hỏi Tần Lâm:

- Tần huynh mới vừa nói thơ từ vốn là tiểu đạo, như vậy hẳn Tần huynh nhất định là đại hành gì, mời Tần huynh cũng làm một bài có được chăng?

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Tần Lâm, Trương Tử Huyền lòng đã thầm nghiêng về hắn, hai vị công tử tướng phủ cũng ngồi bên cạnh hắn, ai nấy đều suy đoán chẳng lẽ hắn mới là vị cao sĩ tài cao tám đầu?

- Ta không biết làm thơ.

Tần Lâm thành thật trả lời.

Càng nói như vậy, mọi người càng không tin, chỉ nói là hấn tự khiêm.

Lưu Kham Chi híhíp mắt lại, liên tục cười lạnh.

Vương Sĩ Kỳ vội vàng cứu viện, y nghe Trương Tử Huyền nói chính kiến Tần Lâm cùng Trương Cư Chính tương hợp, nghĩ đến người này tuyệt không chỉ là cảm y Bá Hộ đơn giản như vậy. Nếu đã thông hiểu quốc kế triều chính, cho dù là thơ từ tiểu đạo hơi kém một chút có lẽ cũng không đến nỗi nào, vì vậy bèn nói:

- Tần huynh cũng không cần khiêm tốn sáo rỗng làm gì, cứ lấy cảnh vật xung quanh Yến Tử Cơ tùy tiện làm một bài là được. Không phải là thi hội chúng ta vốn là chú trọng phóng khoáng không câu chấp hay sao?

Tần Lâm nhìn quanh một vòng, chợt thấy có một ngôi bảo tháp cách bờ sông không xa, bèn nói:

- Thịnh tình không thể chối từ, ta sẽ lấy bảo tháp làm đề mục.

Ho nhẹ hai tiếng, Tần Lâm ngâm nga:

- Nhất tọa bảo tháp bình địa xuất. (Một tòa bảo tháp mọc trên đất bằng)

Ánh mắt mọi người lập tức sáng lên, mặc dù câu khởi đầu không được văn nhã lắm, nhưng khí thế rất lớn, chính là khẩu khí con nhà võ, cũng ngấm ngấm hợp với chính đề vũ vận xương long (vận võ hưng vương).

Tần Lâm hít một hơi, lại nói:

- Thượng diện tiểu lai hạ diện thô. (bên trên nhỏ dưới dần dần to).

Đây là có ý gì? Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, bắt quá hai câu đầu bình thường không có gì lạ, phía sau đột ngột xuất sắc cũng có, bèn yên lặng chờ hai câu cuối của hấn.

Tần Lâm vung tay áo lên, làm liền một mạch:

- Hữu triêu nhất nhật đảo quá lai, hạ diện tiểu lai thượng diện thô. (sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày đảo ngược, trở nên dưới nhỏ trên lớn.)

Tất cả mọi người đều ngây người tại chỗ, bài thơ này không phải là quá hay, mà là phá hoại. Không ai có sức lực để cười, chỉ có thể trợn mắt há mồm.

Tần Lâm ngâm xong ngồi xuống, phải nói danh cú đời sau hấn cũng nhớ mấy câu, nhưng hấn cố ý ngâm mấy câu về này chỉ vì hấn vô cùng không thích đám tài tử Đại Minh này. Thi từ ca phú hát khúc vẽ tranh thứ nào cũng tinh thông, nhưng cai trị địa phương hành quân đánh giặc lại không dùng được.

138. Chương 138: Thơ Hay Tuyệt Diệu

Bình thời tĩnh tọa đàm thế sự, lâm nguy sắp chết báo quân vương, còn dám nói Tần Lâm là một phế vật, tài tử Hán gian giống như Hồng Thừa Trù, Hầu Phương Vực, Tiền Khiêm Ích, chân chính là chết chưa hết tội.

Đại Minh bây giờ toàn dựa vào lớp người Trương Cư Chính, Thích Kế Quang chống đỡ, vậy mà chư thổ ty Tây Nam rục rịch muốn động, dã tâm võ sĩ Tam Đảo Đông Doanh Nhật Bản cũng đang từ từ ngai lên, Bồ Đào Nha, Tây Ban Nha vươn tay đến Viễn Đông, Trịnh Hòa Hạ Tây Dương thành lập Nam Dương triều cống trước khi sụp đổ, Kiến Châu Nữ Chân sau khi khốn nhiễu Đại Minh, mấy chục năm nô dịch cũng đầy hai mươi tuổi...

Đáng sợ hơn là, chính sách thuế phú của triều đình đưa đến tình cảnh 'Giàu Đông Nam mà nghèo Tây Bắc'. Diêm thương Tấn Thương, Hoài Dương giàu nứt đổ vỡ vách, mà một dãy Sơn Thiểm làng thôn nghèo nàn. Nếu như bạo phát thiên tai, triều đình không còn chút sức lực nào chấn tế, ắt sẽ xảy ra cục diện nạn dân nổi lên bốn phía, thiên hạ đại loạn.

Đại Minh thiên hạ đang ở vào thời khắc mấu chốt từ trị sang loạn, các tài tử này vẫn u mê không biết, ngây ngô dại dột chìm đắm trong giấc mộng xưa thượng quốc y quan, hoàn toàn không để ý tới nội忧 ngoại hoạn. Tần Lâm kính trọng chính là những người tài chân chính vì dân vì nước như Trương Cư Chính, Thích Kế Quang, mà không phải đám người Kim Lăng thi hội chỉ biết ngâm thơ đối nghịch viết văn chương Bát Cổ, lại còn tự cho là bất phàm này.

Cười đi, các người cứ việc cười đi. Nếu như thơ từ cùng văn chương Bát Cổ có thể ngăn cản thiết kỵ Kiến Nô, Oa đao Phù Tang Lãng Nhân cùng súng pháo binh lính Tây Dương, các người có thể tận tình cười. Nếu như phong hoa tuyết nguyệt có thể tiêu giải oan khuất thiên hạ, làm dân chúng không oan uổng nữa, tất cả tội đều tẩy sạch, các người có thể tận tình cười! Nếu như đạo đức có thể lấp đầy bụng nạn dân, để cho dân chúng an cư lạc nghiệp trở lại, các người cũng có thể tận tình cười!

Tần Lâm mặt lạnh ngồi xuống, chuẩn bị nghênh đón đám tài tử cười ầm lên, dù sao hắn không quan tâm, làm cảm y quan quân, hắn cũng không cần thi danh gì cả. Chẳng lẽ làm thơ không được hay, cấp trên sẽ cách chức Bá Hộ của ta sao, nực cười...

Không có ai cười, các tài tử đã rơi vào trạng thái dở cười dở khóc.

Chợt Thường Dân Tự vỗ tay lớn tiếng khen ngợi:

- Hay, thơ hay, so với bài thơ đánh rắm không thông vừa rồi, quả thật là hay hơn rất nhiều!
- Hay, thơ hay tuyệt!

Huynh đệ Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu nhất tề đưa ra ngón tay cái.

Từ Tân Di bên đám nữ quyến cũng chìa ngón tay cái:

- Quả thật tuyệt diệu!
- Hay...

Bàn tay trắng nõn của Trương Tử Huyền vỗ nhẹ:

- Nghe bài thơ này của Tần huynh, tiểu muội chỉ cảm thấy như thể hồ quán đỉnh, thông suốt sáng sủa.

Mắt đám tài tử tròn trĩnh không nói, thiên vị một cách to gan trắng trợn như vậy, quả thật không muốn nhẫn nhịn cũng phải nhẫn nhịn.

Tôi tệ nhất chính là Thường Dân Tự, lại còn nói thơ Tần Lâm còn hay hơn thơ Lưu Kham Chi nhiều, đáng thương cho Lưu đại tài tử thiếu chút nữa phun một búng máu ra ngoài!

Chủ trì thi hội Vương Sĩ Kỳ nửa ngày sau vẫn chưa định thần lại, vất vả lắm mới rặn ra một câu hỏi:

- Thường... Thường tiểu Hầu gia, người nói thơ Tần huynh hay hơn Lưu hiền đệ, nguyên nhân ở chỗ nào?
- Còn không rõ ràng sao?

Đầu ngón tay to như chùy của Thường Dân Tự chỉ thẳng vào mặt Lưu Kham Chi:

- Tên khốn này làm thơ cái rắm gì đó, lão tử nghe không hiểu câu nào cả, chẳng phải là muốn trêu cợt Thường gia hay sao?

Lại nhìn sang Tần Lâm giờ ngón tay cái lên:

- Còn sau đó vị Tần huynh đệ này làm thơ hay lắm, mỗi một câu đều hiểu rõ ràng. Người xem bảo tháp kia, quả nhiên phía dưới to phía trên nhỏ, đảo ngược lại chính là phía dưới nhỏ phía trên to.

Y vừa nói vừa đưa tay mô tả hình dáng bảo tháp, còn mở to mắt hỏi Vương Sĩ Kỳ:

- Người thử bình phẩm xem ta nói có đúng hay không?

Chúng danh sĩ, tài tử đều á khẩu nghẹn lời, thì ra vị Thường tiểu Hầu gia này bình phẩm thơ văn theo mình có nghe hiểu hay không, dường như tiêu chuẩn này cũng hơi đặc biệt.

- Đúng, tiểu Hầu gia nói rất đúng.

Vương Sĩ Kỳ chấp tay liên tiếp, trong lòng hơi khổ sở.

Thường Dân Tự dương dương đắc ý ngồi xuống, còn thúc giục người hầu mình dẫn theo mau sao chép lại bài thơ này của Tần Lâm, sau khi trở về sẽ treo lên. E rằng đây sẽ là bài thơ đầu tiên trong đời Thường tiểu Hầu gia treo lên, cũng có thể là một bài duy nhất.

Ánh mắt thăm dò của Vương Sĩ Kỳ chuyển tới, Trương Kính Tu đứng lên, chấp tay cười nói:

- Thường tiểu Hầu gia nói cũng có đạo lý, ngôn từ là tiếng lòng, thơ từ nên lấy bình chính chất phác là trên, nếu tìm cầu hoa lệ sẽ rơi xuống hạ thừa.

Vương Sĩ Kỳ nghe cũng rất là đồng ý, phụ thân hần Vương Thế Trinh là thủ lĩnh Hậu Thất Tử, đề xướng văn học phục cổ, ‘Văn tất Tần Hán, thơ tất Thịnh Đường’, theo đuổi cổ xưa chất phác, Trương Kính Tu nói như vậy cũng hết sức tương đồng.

Trương Mậu Tu cười hì hì bổ sung:

- Nhất đại thi tông Bạch Cư Dị mỗi lần làm thơ đều đọc cho lão ẩu cạnh nhà nghe, phàm là câu chữ nào lão ẩu không thể hiểu lập tức mang ra sửa đổi. Tuy rằng thơ từ Lưu huynh hay thật, nhưng e rằng lão ẩu kia không thể hiểu nổi. Mà thơ của Tần huynh, ha ha, chớ nói lão ẩu kia, thậm chí ngay cả Thường tiểu Hầu gia cũng có thể nghe hiểu, chẳng phải còn hơn một bậc so với Bạch Lạc Thiên sao?

Dứt lời, y cười hì hì nhìn Tần Lâm chớp chớp mắt.

Thường Dân Tự không nghe ra ý chế nhạo trong lời nói Trương Mậu Tu, còn cảm thấy là đang khen mình rất giỏi, ngẩng đầu uốn ngực hết sức đắc ý.

Nhìn lại dáng vẻ đắc ý của Thường Dân Tự, tương phản hết sức với gương mặt dài hơn mặt ngựa của Lưu Kham Chi, lại thêm Trương Mậu Tu ranh mãnh quấy rối, Tần Lâm nhin cười đau bụng.

Mọi người biết rõ Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu cường từ đoạt lý, nhưng hai vị này rất có phong thái của phụ thân, hùng biện cuộn cuộn không ai có thể thắng được. Cho dù là các danh sĩ, tài tử không phục cũng chỉ có thể giấu trong lòng, chỉ sợ sơ ý thốt ra ngoài miệng sẽ bị huynh đệ Trương gia phản bác không còn thể diện.

Vương Sĩ Kỳ lại nhìn sang bên nữ quyền hỏi:

- Như vậy mới vừa rồi Trương tiểu thư vỗ tay khen ngợi, phải chăng là có ý kiến giống như hai vị tôn huynh?

Trương Tử Huyền mái tóc khê bay, phong thái như ngọc, vỗ tay cười nói:

- Mới vừa nghe Tần huynh nói chợt có cảm khái, người đời làm thơ hàng ngàn hàng vạn, đều hiểu được bảo tháp là dưới to trên nhỏ, thơ từ không phải là tuyệt cú danh ngôn gì. Nhưng không có một ai nghĩ tới chuyện đảo ngược bảo tháp lại, biến thành dưới nhỏ trên to. Nếu suy nghĩ cẩn thận một chút, Tần huynh xuất khẩu kinh người không bắt chước cổ nhân, điểm này thật là đáng quý.

Cải cách chính trị của Trương Cư Chính cũng lấy ‘không câu nệ cổ nhân’ làm tín điều, Trương Tử Huyền nói như vậy một lời hai nghĩa, người khác không dám cãi lại.

Vương Sĩ Kỳ bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là lại hỏi Từ Tân Di.

Từ Đại tiểu thư đứng lên, cười hì hì:

- Nhà ta có Thái tổ Cao Hoàng đế viết một bài thơ: ‘Gà gáy một tiếng ngẩng đầu một lần, gà gáy hai tiếng ngẩng đầu hai lần, ba tiếng bốn tiếng trời dần sáng, nuốt chửng sao tàn lẫn trăng sớm’. Tần Lâm làm thơ ‘Một tòa bảo tháp mọc trên đất bằng, bên trên nhỏ xuống dưới lớn dần’, cũng có hơi giống như bài thơ kia. Thơ Thái tổ Cao Hoàng đế tất nhiên hay, tưởng thơ Tần huynh cũng cực hay.

Toàn trường trợn mắt há mồm, Từ Tân Di không cảm thấy thật ra nàng nói Tần Lâm làm thơ giống như thơ Chu Nguyên Chương, đây chính là quá phận.

Vương Sĩ Kỳ đến gần nhỏ giọng nói:

- Từ tiểu thư đòi đòi chịu ân nước, lời này tự mình nói ra thì không sao, nhưng e rằng truyền đi người khác sẽ hiểu lầm Tần huynh quá phận.

- Từ tiểu thư nói không lựa lời, coi như hại Tần huynh.

Cổ Tử Hư nôn nóng vỗ tay:

- Vốn là tiểu đệ có hảo ý mời các vị làm thơ, nhưng nếu lời này truyền dương ra ngoài, chẳng phải là khiến cho người ta hiểu lầm Tần huynh không có lòng thần phục sao?

Lưu Kham Chi buồn bực nửa ngày, rốt cục chờ được cơ hội, hừ lạnh một tiếng trong mũi:

- Hừ, loại nữ nhân đàn này, ai cưới phải nàng ắt sẽ xui xẻo cả đời.

- Người, các người...

Từ Tân Di run rẩy đôi môi đẹp, nếu đổi là khi khác, nàng đã sớm đánh nhau với những người này, nhưng ai ai cũng nói nàng hại Tần Lâm, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy sợ hãi, lại oan ức, vừa đau lòng.

Trương Tử Huyền ở bên cạnh cau mày một cái, những người này nói thật lợi hại, thật ra cũng không nghiêm trọng như vậy, cũng không phải là tự mình Tần Lâm nói. Về phần Từ Tân Di, Ngụy Quốc Công đòi đòi chịu ân nước, thế hệ này lại có hoàng thân, lại nói bây giờ là năm Vạn Lịch, cũng không phải là năm Hồng Vũ, ngoài đường cũng có dân chúng mặc y phục màu vàng, ai đâu so đo quá phận gì chứ?

Nàng đứng lên muốn trấn an Từ Tân Di, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng Từ Tân Di đã giậm chân một cái, đi xuống chân đôi:

- Được, dù sao ta nói gì cũng không đúng, ta không tham gia thi hội này nữa, tránh cho liên lụy các người!

Nam tân cùng nữ quyến cách nhau chiếc màn lụa mỏng, Tần Lâm vòng qua muốn khuyên Từ Tân Di, nhưng nàng đã nghiêng đầu đi thật nhanh, bèn níu lấy đầu bông nàng.

Từ Tân Di đang tức tối vô cùng, bèn dùng sức giãy ra khỏi đầu bông, hỏn hển nói:

- Không cần người thương hại, ta đi sẵn đây, còn thú vị hơn thi hội này.

Dứt lời nàng nhảy lên Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử, chạy nhanh như một làn khói, chỉ chốc lát sau, bốn Chỉ Huy Sứ dưới chân núi vũ lộng lệnh kỳ. Tinh binh các kinh vệ lục tục chuyển quân, tiếng tù và ư ư nổi lên, chạy đi xa sẵn sẵn, Từ Tân Di chạy đầu tiên, áo đỏ ngựa trắng vô cùng nổi bật.

Trong tay Tần Lâm chỉ còn một chiếc đầu bông, buồn bã mất mát.

Hàm răng Trương Tử Huyền khê cắn môi dưới, cúi đầu nghĩ ngợi một chút, sau đó đi tới bên cạnh Tần Lâm khuyên giải:

- Tần huynh, theo tiểu muội thấy, Từ tiểu thư bụng dạ quang minh lỗi lạc, ắt sẽ không để chuyện hôm nay trong lòng.

Tần Lâm cười cười, cái gì mà quang minh lỗi lạc, căn bản là đầu óc đơn giản, tối đa hai canh giờ nàng sẽ quên bằng chuyện này.

Không tới hai canh giờ, chính là hiện tại, Từ Tân Di được đám nữ binh tiền hô hậu ủng, đang vui vẻ cười to không có chút phong độ nào của thực nữ:

- Hắc hắc hắc... Vì sao trước kia bản tiểu thư không nhìn ra tiểu tử Thường Dân Tự kia buồn cười như vậy... Ôi chao, thơ bảo tháp đảo ngược, thật là tuyệt.

Thị Kiềm góp lời nói:

- Để cho đám tú tài chưa lết kia ngâm thơ, chờ cho bọn chúng ngâm một đồng về chưa chết người, chúng ta đã sẵn được không biết bao nhiêu thịt rừng. Lúc ấy mang tới dưới chân Yến Tử Cơ nướng ăn, mùi thơm bay lên nhất định sẽ làm cho bọn họ phải chảy nước dãi thèm thuồng.

- Ý kiến hay!

Ánh mắt Từ Tân Di sáng lên, chờ sẵn được thịt rừng nhất định phải mời Tần Lâm tới nếm thử một chút, Thường Dân Tự cũng có thể mời, hai huynh đệ Trương gia cùng Trương Tử Huyền... cũng có thể mời. Về phần đám Cổ Hiến Thành, Lưu Kham Chi, hừ hừ, cho bọn họ thêm chết đi thôi!

- Ha ha ha...

Từ Tân Di cười lớn giơ roi giục ngựa, chúng binh mã theo sát phía sau, bày vòng vây bắt đầu săn.

Từ Yến Tử Cơ đến Huyền Vũ hồ, Tử Kim sơn đều là đất hoang, không ai khai khẩn, sơn dương, thỏ hoang rất nhiều, bị đuổi ra ngoài chạy loạn, đại đội nhân mã chen chúc ủa tới đông như kiến, đuổi theo con mồi càng chạy càng xa.

Đúng như Từ Tân Di đoán, sau khi nàng rời đi, Yến Tử Cơ dần dần trở nên chua lét, Vương Sĩ Kỳ sắp xếp phân công vắn điệu cho các vị tài tử giai nhân làm thơ. Ba huynh muội Trương gia và Lưu Kham Chi làm thơ vừa nhanh lại hay, những người còn lại kém hơn phải suy nghĩ vắt vò vò đầu bứt tai, hoặc là ngậy người ra nhìn bóng đôi ngả xuống sông, miệng lẩm bầm.

Vì vậy một cỗ khí chưa lét liền xông lên, từ Yến Tử Cơ xông thẳng lên trời.

Chỉ có hai người không có việc gì làm: Tần Lâm và Thường Dân Tự.

Vương Sĩ Kỳ hiểu được hai vị này đều là không phải đại thi nhân, tùy tiện ngâm một câu thơ cũng đủ dọa cho ngậy người một mảng lớn, cho nên cũng không phân công cho bọn họ, mặc cho hai người tiêu dao.

Hai kẻ không có việc gì làm nhìn nhau.

Tần Lâm chớp chớp mắt, Thường Dân Tự cũng chớp chớp mắt.

Tần Lâm sờ lỗ mũi một cái, Thường Dân Tự cũng sờ lỗ mũi một cái.

- Lão huynh thích Cao cô nương bên kia ư?

Tần Lâm hỏi.

- Lão huynh thích, ặc...

Vốn Thường Dân Tự còn muốn nhái theo Tần Lâm chơi, nhưng bị câu này hỏi đúng vào tâm khảm, bèn gật đầu nói:

- Đúng vậy, nhưng người cũng nhìn thấy, dường như nàng...

Thanh âm Thường tiểu Hầu gia hạ thấp hơn một chút, ử rử cúi đầu, chợt ình một bạt tai bốp một cái, lẩm bầm nói:

- Có sẵn lão sư không thỉnh giáo, Thường Dân Tự ôi Thường Dân Tự, không trách người khác nói người là một kẻ ngốc.

Dứt lời y liền nhìn Tần Lâm mặt mũi tươi cười, chìa ngón tay cái:

- Tần huynh đệ, người thật là giỏi, Trương tiểu thư đẹp như tiên thiên, đối với người khác đều lạnh như băng, chỉ chịu nhìn người cười, còn có bà nương hung hãn Từ Tân Di cũng nghe lời người. Chắc chắc, bản lãnh của người quả thật vô cùng lợi hại.

So với chuyện được Trương Tử Huyền ghé mắt xanh, Thường Dân Tự bội phục Tần Lâm hơn về điểm có thể làm cho Từ Tân Di nghe lời. Phải biết vị ngốc bá vương này từ trước tới nay ở Nam Kinh thành toàn là chiếm thượng phong người khác, nhưng gặp phải Từ Tân Di luôn bị đánh cho vỡ đầu sứt trán.

Tần Lâm bình khí ngưng thần, hết sức trịnh trọng quan sát Thường Dân Tự một phen:

- Hình ảnh bề ngoài, cách ăn mặc của lão huynh như vậy, không có tư cách theo đuổi Cao tiểu thư, nếu đổi lại làm sơn tặc sẽ rất có tiền đồ.

Thường Dân Tự nghe vậy cũng không giận, đỏ mặt thỉnh giáo nên làm cái gì bây giờ.

Thường Dân Tự nghĩ vậy cũng không giận, đỏ mặt thỉnh giáo nên làm cái gì bây giờ.

Thường Dân Tự nghĩ vậy cũng không giận, đỏ mặt thỉnh giáo nên làm cái gì bây giờ.

Tần Lâm đang muốn đánh tắt tay thứ hai, Thường Dân Tự gác Cửu Hoàn Hậu Bối Khảm Sơn đao trên cổ Lưu Kham Chi, trợn trừng mắt mắng to:

- Ngậm cái mỏ chim của ngươi lại, bằng không lão tử một đao cắt đầu chó của ngươi xuống đá cầu!
- Ngươi, các ngươi...

Lưu Kham Chi vừa sợ hãi lại vừa uất ức, cả đời này của y đã quen làm công tử dựa vào phụ thân che chở, viết thơ từ văn chương người khác liền khen y tài tử, đi tới chỗ nào cũng có người nịnh nọt, chưa từng bị đe dọa như vậy bao giờ.

Không biết vì sao đầu gối trở nên mềm nhũn, Lưu Kham Chi chợt ngồi phệt xuống đất khóc nức nở.

- Quả thật là bực mủ!

Thường Dân Tự tức giận gắt một cái, sau khi nhìn Tần Lâm cười cười mới bỏ đi, dẫn gia tướng đi tuần tra.

140. Chương 140: Đơn Kỵ

Hết thấy các công tử tiểu thư đều trợn to hai mắt kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, theo đám sơn tặc kia xuất hiện, hết thấy hiểu biết trong quá khứ đều bị điên đảo, tài tử là bực mủ trứng mềm, mà gốc bá vương Thường Dân Tự này lại thành thân bảo hộ.

- Đường như tên gốc bá vương này cũng khá lắm.

Mấy vị khuê các tri giao hạ giọng nói nhỏ bên tai Cao tiểu thư.

Tần Lâm lo lắng trong lòng, đi qua đi lại trên đỉnh đồi tìm kiếm kế sách thoát khốn.

Yến Tử Cơ từ trên đất liền kéo dài ra giữa sông, ba mặt toàn là nước, chỉ có một mặt giáp đất liền. Hiện tại bị đám người áo đen vây khốn, muốn đi tựa hồ chỉ có thể nhắm vào dòng sông.

Vỗ vỗ trán Đạp Tuyết Ô Chuy, Tần Lâm hỏi nó:

- Tiểu Hắc tiểu Hắc, ngươi có biết bơi lội hay không?

Con ngựa hí dài, gật đầu một cái.

Trời ơi, như vậy cũng được sao? Tần Lâm cũng không biết ngựa có thật sự nghe hiểu được hay không, bất quá loài ngựa biết bơi, Đạp Tuyết Ô Chuy thần tuấn như vậy, mình ôm lấy cổ nó theo đường thủy chạy đi xin cứu binh, tựa hồ cũng là biện pháp tốt.

Tần Lâm dắt tiểu Hắc đến cuối Yến Tử Cơ, chỉ chỉ mặt sông.

Đạp Tuyết Ô Chuy chỉ nhìn xuống dưới, lập tức bốn vó nằm lui về phía sau, đầu lắc như điên cuồng, miệng sùi bọt trắng dường như muốn nói:

- Má ơi, làm ta sợ muốn chết, ngươi cho rằng đây là nhảy cầu hay sao?

Thì ra mặt giáp sông của Yến Tử Cơ vô cùng hiểm trở, từ trên xuống dưới hơn mười trượng mới tới mặt sông. Cao như vậy nhảy xuống có biết bơi cũng bằng vô dụng, sẽ bị va đập mà chết trước.

Tần Lâm cười khan vỗ vỗ đầu ngựa, suy nghĩ hay là lấy mấy chiếc áo khoác của các vị công tử tiểu thư xé ra làm dây, thả người và ngựa từ từ xuống dưới.

Đang suy nghĩ, trên thượng nguồn đột nhiên xuất hiện một chiếc thuyền lớn, trên thuyền đứng đầy người áo đen, ai nấy gương cung lấp tên nhắm về phía Yến Tử Cơ.

Lần này thật sự là chấp cánh khó bay, cho dù là nhảy xuống nước không chết, trên thuyền kia bắn tên cũng sẽ bắn ỉnh thành con nhím.

Hơn nữa, cử động của đối phương có vẻ kỳ quái.

Tần Lâm chống cằm, suy tư xem nguyên nhân cử động địch nhân như thế là vì sao.

Thường Dân Tự dẫn người đi tới bên này, vỗ đùi kêu khổ:

- Xui xẻo! Bây giờ đang là gió Tây Bắc, Yến Tử Cơ ở bờ phía Nam cũng không sợ đám người trên bộ dùng hỏa công, nhưng người áo đen trên thuyền này chỉ cần bắn hỏa tiễn, chúng ta sẽ trở thành thịt nướng!

Tần Lâm nghe vậy trong lòng đột ngột giật mình, ngay cả Thường Dân Tự cũng biết, đám người áo đen hao tổn tâm huyết bao vây bọn họ đương nhiên không thể nào không biết, như vậy dụng ý bọn họ chính là...

Hắn chợt nhướn mày, nụ cười xấu xa chiếu bài lại hiện lên trên mặt, khoe miệng khê nhếch lộ vẻ âm hiểm xảo trá.

Thường Dân Tự nhìn thấy, không hiểu vì sao hoa cúc căng thẳng.

Bên đám nữ quyến đã có thanh âm khóc lóc sụt sùi, hiện tại hai đường thủy bộ đều bị bao vây, chẳng phải là chấp cánh khó bay, ngay cả xin cứu binh cũng không làm được, chỉ có thể thúc thủ chịu trời hay sao? Có mấy vị tiểu cô nương tuổi chừng mười hai mười ba khóc lóc như bão táp mưa sa.

Trương Tử Huyền ôn tồn khuyên giải bọn tỷ muội, thật vất vả mới bảo các nàng ngừng tiếng khóc, lúc này mới ngẩng đầu lên áy náy nhìn Tần Lâm cười cười.

Các vị công tử thiếu gia cũng hốt hoảng không chịu nổi, Cố Hiến Thành quăng dây cương lên trên xà nhà, miệng nói lời thành nhân thủ nghĩa gì đó. Cao Phàn Long đi tới bờ Yến Tử Cơ nhìn xuống Trường Giang, chuẩn bị nhảy xuống. Lưu Kham Chi ngã ngồi dưới đất yên lặng không nói, Vương Sĩ Kỳ giống như con kiến trên chảo nóng đi tới đi lui.

Cổ Tử Hư một mực ủ rũ ngồi một chỗ, lúc này đột nhiên ngẩng đầu lên:

- Không bằng chúng ta đầu hàng đi, tưởng bọn sơn tặc này bắt quá chỉ cầu tài mà thôi...

Cố Hiến Thành cũng không đưa đầu vào sợi dây treo, Cao Phàn Long cũng không nhảy xuống sông nữa. Có thể bỏ tiền mua mạng, tiêu tai giải nạn tại sao không làm?

- Ngàn vạn lần không thể!

Trương Tử Huyền đứng dậy, chỉ các vị tỷ muội, vẻ mặt nghiêm nghị nói:

- Rơi vào tay giặc, bọn tỷ muội há có thể sống tạm? Nếu nói đầu hàng, người muốn các nàng đi tìm chết sao?

Các nữ quyến nghe nói như thế lại càng cất tiếng khóc lóc âm ỉ, chuyện mà các nàng lo lắng nhất là chuyện này.

Về kinh dị chợt lóe trong mắt Cổ Tử Hư rồi biến mất, suy nghĩ một chút lại nói:

- Các vị đều là thế huân quý trụ, tổ phụ nắm quyền thiên hạ, tặc nhân lá gan lớn hơn nữa cũng bắt quá chỉ dám đòi tiền tài, ngàn vạn lần không dám xúc phạm.

Nghe lời này bọn tỷ muội hơi ngừng tiếng khóc, nhưng thần sắc mấy tỷ muội hơi lớn tuổi lại càng ảm đạm.

Trương Tử Huyền thần sắc kiên định, dung nhan tuyệt thế kia mơ hồ có vẻ thánh khiết:

- Tuyệt không thể, nữ tử trọng nhất là danh tiết, bất kể là có bị xúc phạm hay không, chỉ cần rơi vào tay giặc, các nàng cũng chỉ có một con đường có thể đi!

Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu cầm trong tay bảo kiếm đứng ở sau lưng muội muội, nở một nụ cười lạnh.

Cố Hiến Thành cũng cúi kính nói:

- Bọn ta há có thể bởi vì tham sống sợ chết, đưa nữ quyến vào miệng cọp? Cố mẫu tình nguyện tự vận cũng không làm ra chuyện bực này!

Cao Phàn Long, Vương Sĩ Kỳ cũng đứng chung một chỗ với y, ngay cả Lưu Kham Chi cũng hơi do dự, cuối cùng vẫn lựa chọn đứng sóng vai cùng mấy vị bằng hữu.

Có lẽ các tài tử nhất gan, kém cỏi một chút, nhưng bọn họ cũng không làm được loại chuyện để cho nữ tử đồng hành vứt bỏ danh tiết bảo toàn tánh mạng mình.

Đột nhiên Tần Lâm nhảy lên, mặt đen lại quát lớn với Trương Tử Huyền:

- Danh tiết danh tiết, danh tiết cái rắm! Sắp không còn mạng còn ở đó nhiều lời, đám nữ tử các nàng thật là cổ hủ!

Trương Tử Huyền sợ hết hồn, không hiểu gì cả nhìn Tần Lâm.

- Nhìn cái gì vậy, cho là có phụ thân là Thủ Phụ thì ngon sao?

Tần Lâm lộ vẻ điên cuồng phun một bãi nước bọt:

- Hừ, bảo ta chịu chết với nàng, ta không có hứng thú. Trên đời này còn nhiều mỹ nữ, bảo ta lấy mạng ra đổi, lão tử không ngốc như vậy.

Tất cả mọi người sợ ngây người, ngàn vạn lần không nghĩ tới họ Tần này lại là thứ người như thế.

Kim Lăng Tứ Công Tử hást mặt lên cao, cảm thấy cuối cùng cũng đã bỏ xa Tần Lâm mấy con đường.

Lưu Kham Chi khinh bỉ cười lạnh:

- Một tên vũ phu chỉ là một tên vũ phu, không biết lễ nghĩa liêm sỉ, đến thời khắc mấu chốt cũng chỉ biết cầu sống trộm...

Vốn là đang nói cao hứng, sắc mặt y ngược lại ảm đạm, thâm nhủ trong lòng: rốt cục trước khi chết mình cũng áp đảo được họ Tần này, đáng tiếc đợi lát nữa bị cường đạo giết chết, không thể truyền dương ra ngoài hành động hùng tráng lần này, vô cùng đáng tiếc. Bỗng nhiên y lại muốn tìm giấy bút làm một bài thơ tuyệt mệnh cực hay, lưu truyền chuyện hôm nay cho đời sau, danh lưu bất hủ.

Bên đám nữ quyến, ai nấy đều nghiêng rằng thống hận Tần Lâm, lại cảm thấy bất nhẫn thay Trương Tử Huyền. Nàng là thiên kim tướng phủ, dung mạo xinh đẹp như tiên, cộng thêm tài học bao la rộng lớn, vì sao lại gặp một tên phụ lòng như vậy, e rằng nàng đã đứt từng đoạn ruột, đau tới nỗi không muốn sống.

Trương Tử Huyền chớp chớp mắt nhìn Tần Lâm, quả nhiên như chúng nữ quyến hy vọng, khuôn mặt quốc sắc thiên hương của nàng trở nên xám xịt, con ngươi thâm thúy như bầu trời đêm Thu cũng trở nên ảm đạm trong nháy mắt, đôi môi run rẩy một câu cũng không nói nên lời. Hiển nhiên trong lòng nàng đau khổ vô cùng nhưng đang cố nén, tình cảnh thê lương thương tâm như vậy, cho dù là người bằng sắt đá nhìn thấy cũng phải rơi lệ.

Không ít tiểu tử muội mềm lòng đã khóc thay Trương Tử Huyền, vì nàng gặp người không hợp, vì tao ngộ đau khổ của nàng.

- Họ Tần kia, lão tử cùng người ân đoạn nghĩa tuyệt, kể từ bây giờ coi như cắt bào đoạn nghĩa!

Tiểu Hầu gia Thường Dân Tự vùng Cửu Hoàn Hậu Bối Khảm Sơn đao lên, soạt một tiếng cắt xuống một mảnh áo bào màu lục, giận dữ cầm phần ném vào mặt Tần Lâm.

Tần Lâm tránh ra, xấu hổ hóa giận nói:

- Ta là vì muốn tốt cho các người, nếu các người không cảm kích, hừ, có quỳ xuống cầu xin lão tử cũng không ở lại nơi này. Lão tử là quan quân Cẩm Y Vệ, không giống các người chẳng qua là công tử tiểu thư, nếu như thật sự đánh nhau chẳng lẽ lão tử là người thứ nhất nộp mạng?

Dứt lời Tần Lâm liền xé Phi Ngư phục ra vút xuống đất:

- Không bồi đám ngu đần các người nữa, Ngưu Đại Lực, tên mập, chúng ta đi!

Ngưu Đại Lực mắt hồ rưng rưng, mặt mũi lộ vẻ không dám tin:

- Ân công!

- Tần ca!

Lục mập cũng khẩn cầu nhìn Tần Lâm, mặt mập lần đầu tiên lộ vẻ nghiêm túc vô cùng.

- Giải, các người giỏi lắm!

Tần Lâm giậm chân tức giận nổ phổi:

- Nếu các người cũng muốn dâng mạng, vậy tự ta sẽ đi đầu hàng, các người chờ xui xẻo đi.

Dứt lời Tần Lâm liền thở hổn hển nhảy lên Đạp Tuyết Ô Chuy, giục ngựa đi xuống chân đồi, vừa đi vừa kêu lớn:

- Các huynh đệ mặc áo đen, ta tới đầu hàng, không nên bắn tên loạn.

Bọn gia tướng, hộ vệ bảo vệ đường lên không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, kể đó ngăn hãm lại, lộ vẻ khinh bỉ.

- Vừa rồi nếu không nhờ ta, các người đã sớm dâng mạng, bây giờ ta muốn đầu hàng chạy trốn chết, các người cũng có mặt mũi ngăn cản sao?

Tần Lâm lớn tiếng khiển trách bọn họ.

- Để cho hã đi đi!

Thường Dân Tự giận dữ xung thiên quát lớn, gân xanh trên trán nổi lên:

- Để cho thứ người như thế ở chung một chỗ với chúng ta, quả thật là nổi nhục.

Tần Lâm cười lạnh một tiếng, không để ý tới bọn gia tướng, vỗ ngựa từ từ đi xuống đồi, lớn tiếng kêu lên với đám người áo đen:

- Đầu hàng, đầu hàng! Các huynh đệ không nên bắn tên...

Đám người áo đen đều nhìn thấy hãn tranh chấp với đám người trấn thủ đường lên và Thường Dân Tự, ba tên thủ lĩnh người áo đen nhìn nhau, có vẻ khó có thể quyết định.

Chợt người áo đen ở giữa tay cầm trường thương gạt đầu một cái, cất giọng ồm ồm nói:

- Nếu đầu hàng, chúng ta sẽ không bắn tên, bất quá người cũng không nên giở trò.

Tần Lâm một tay nắm cương ngựa, một tay giơ lên thật cao ý nói không có mang bất kỳ vũ khí nào.

Nhắc tới cũng kỳ quái, đám người áo đen kế hoạch chu đáo, an bài nghiêm mật lại hết sức tin tưởng không nghi ngờ chuyện Tần Lâm đầu hàng, cũng không đề phòng nghiêm mật, có lẽ bởi vì chỉ có một mình hãn xuống đồi.

Khoảng cách rút ngắn còn mấy trượng, người áo đen sử trường tiên nói với hai vị thủ lĩnh hai bên tả hữu:

- Lần này cũng thú vị, vốn là muốn bắt một ổ gà con, lại vớ được một tên Bá Hộ Cẩm Y Vệ. Ha ha, tuy rằng bản giáo thua thiệt ở Tương Tây, nhưng chúng ta lại thắng một ván ở Kim Lăng...

Vừa nói chuyện, người nọ cười gằn run cổ tay lên, nhuyển tiên giống như linh xà xuất động quét về phía mắt cá chân Tần Lâm. Trong lúc miệng nói cười mà trên tay phát động, vốn là xuất kỳ bất ý, tiên pháp lại mau lẹ tuyệt luân, cho rằng lần này sẽ kéo Tần Lâm rơi xuống lưng ngựa.

Y không biết Tần Lâm sớm có chuẩn bị, nhuyển tiên gần quét tới hãn đã dùng sức kẹp hai chân vào bụng ngựa, Đạp Tuyết Ô Chuy thành linh xông nhanh về phía trước, một roi mắt thấy nhất định trúng đích lập tức rơi vào khoảng không.

Người áo đen mở miệng thóa mạ, thế nhưng Đạp Tuyết Ô Chuy là thiên lý mã nổi danh, phát động quá nhanh, hành động gì cũng không kịp nữa.

- Con cháu ưng trâu xem đây!

Thủ lĩnh áo đen bên trái sử tú tiên nhanh tay hơn người, vừa quát vừa giơ tay lên, một đạo ngân quang bay về phía sườn trái Tần Lâm, đâm phập vào đó.

Tần Lâm hét thảm một tiếng, gục xuống trên lưng ngựa không biết sinh tử. Đạp Tuyết Ô Chuy tung cao bốn vó chạy như bay, bỏ rơi lại sau lưng nó hết thấy mưa tên bắn tới.

Bọn người áo đen đuổi không kịp, tên thủ lĩnh sử nhuyển tiên hỏi:

- Dương hiền đệ, tên con cháu ưng trảo kia còn có thể sống được hay không?
- Tụ tiên của ta đã bắn trúng vào tim hần.

Dương hiền đệ kia chỉ nói câu này, sau đó cũng ngậm miệng không nói nữa.

Tên sử nhuyển tiên gật đầu một cái, y biết tụ tiên của vị Dương hiền đệ này bách phát bách trúng, nếu y nói bắn trúng tim, vậy tên con cháu ưng trảo vừa rồi nhất định mất mạng.

Trên đỉnh đồi, Trương Tử Huyền khẩn trương mà mong đợi nhìn Tần Lâm giục ngựa chạy vào trận địch, bên tai bởi vì kích động mà lộ sắc đỏ bừng xinh đẹp. Chợt xa xa trông thấy Tần Lâm trúng tên, cúi người bầm rập trên lưng ngựa sinh tử không biết, sắc mặt nàng lập tức trở nên trắng bệch.

- Ha ha, họ Tần muốn bỏ chúng ta chạy trốn một mình, không nghĩ tới đầu hàng lại bị giết.

Lưu Kham Chi cười lạnh, âm dương quái khí nói:

- Đây mới gọi là cơ quan tính hết quá thông minh, sai lầm lọt bẫy mất tánh mạng!
- Không phải là như vậy!

Lục mập phản bác:

- Tần ca không phải loại người như vậy, nhất định là hần muốn lừa gạt người áo đen đi xin cứu binh. Tên

- Thánh giáo mai phục tử mĩ, bao vây cả đường thủy lẫn đường bộ, những công tử tiểu thư này chấp cánh khó bay. Cho dù là tên họ Tần kia chạy về Nam Kinh thành cầu viện, chờ kinh vệ binh tới đây đám lửa này đã tắt từ sớm, chúng ta đã bắt được đám con tin này.

Quả thật thế lửa rất lớn, nhưng chỉ là một đám cỏ khô, có thể cháy đến khi nào?

- Có cái gì không đúng...

Vị Dương hiền đệ kia là cao thủ ám khí có thể nghe tiếng gió định vị, vênh tai lên nghe chột phát hiện ra một ít thanh âm có vẻ khác thường.

Lúc đầu thanh âm còn ở xa, lúc này càng ngày càng gần, thanh âm cũng càng lúc càng lớn, dần dần, mặt đất rung động đã trở nên vô cùng rõ ràng.

Đại đội binh mã đang chạy nhanh về phía này!

- Quan binh rất nhiều, chúng ta không phải là đối thủ, gió lớn, chia ra chạy!

Dương hiền đệ sắc mặt đại biến, lên tiếng ra lệnh cho đám người áo đen phân tán chạy trốn.

Muốn chạy trốn? Không còn kịp nữa!

Đám người áo đen muốn đi bên trái, cờ Chỉ Huy Sứ Thần Sách Vệ cao tám thước đón gió tung bay, đại đội quân Minh mặc chiến giáp uyên ương, nghiêm trận mà đợi. Chuyển hướng sang bên phải, cờ Chỉ Huy Sứ Quảng Thiên Vệ cũng cao tám thước đã giơ lên thật cao, đông đảo tinh binh đao ra khỏi vỏ, cung kéo căng dây, lạnh lùng nhìn bọn họ.

Khê cẩn rằng đang muốn cướp trung lộ, đi chưa được mấy bước lại nhìn thấy cờ Chỉ Huy Sứ Ứng Dương Vệ chỉ xéo sang bên này, một đám kỵ binh trường thương đại kích, xếp thành đội ngũ chỉnh tề như mây đen chậm rãi đè xuống.

Thấy đã lâm vào thiên la địa võng quân Minh bày ra, đám người áo đen nghe tim mình như chìm xuống.

Mấy chục nữ binh mặc ngân trang xông ra, tạo thành đội hình cánh nhận, Từ Tân Di ngồi Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử, Tần Lâm cỡi Đạp Tuyết Ô Chuy cũng giục ngựa chạy ra.

Đám người áo đen lập tức trợn mắt há mồm, tên sử trường tiên kia thấp giọng kêu lên:

- Không phải là Điện trưởng lão đã chọc cho bà nương này tức tối bỏ đi rồi sao, vì sao còn trở lại, chẳng lẽ ngay từ đầu chúng ta đã rơi vào bẫy rập?

Người bị vây trên đỉnh đồi lập tức đồng thanh khen hay, cũng đã hiểu được hành động trước đó của Tần Lâm.

Đám công tử hặn người ngồi trên Đạp Tuyết Ô Chuy không phải là mình, các nữ quyền mồm năm miệng mười nói với Trương Tử Huyền:

- Thì ra Tần thiếu gia đi gọi cứu binh, chúng ta đã hiểu lầm hấn.

- Tiểu Thiên ngươi còn nói nữa, mới vừa rồi không phải là ngươi mắng hấn nhiều nhất hay sao?

- Ai bảo hấn giả bộ giống thật như vậy, ngay cả Tử Huyền tỷ tỷ cũng bị gạt kia mà.

Trên gương mặt ôn nhu như ngọc của Trương Tử Huyền lộ vẻ vui mừng, hé miệng cười nói:

- Đúng vậy, ngay cả ta cũng bị người này lừa...

Có thật không? Hai huynh đệ Trương Kính Tu cùng Trương Mậu Tu liếc mắt nhìn nhau, bọn họ không tin vị tiểu muội tinh quái này không biết một chút đầu mối nào.

- Ôi chao, thậm chí ngay cả ca ca cũng không cho biết, quả thật là nữ sinh hướng ngoại.

Trương Mậu Tu tự lẩm bẩm.

Trương Kính Tu nhìn lại tiểu muội, lại nhìn sang Từ Tân Di dưới chân đồi đang cỡi ngựa song song với Tần Lâm, như có điều suy nghĩ.

Dưới chân đồi, đám người áo đen đối mặt đại quân hợp vây chèn ép, không tự chủ được lui về phía sau.

- Ha ha ha...

Tần Lâm ngửa mặt lên trời cười to, một tay cầm dây cương, ở trên lưng ngựa từ trên cao chỉ xuống:

- Tên khốn bắn tên ta lúc này, người nhất định phải chết!

- Vì sao không bắn chết người luôn?

Từ Tân Di trợn mắt trắng dã, sau đó quay đầu lại nhìn đám người áo đen kia, nụ cười rực rỡ như hoa, để lộ hai chiếc răng hổ:

- Bản tiểu thư chỉ nói một lần, mau đầu hàng, nếu không giết chết không tha.

Đương nhiên đám người áo đen sẽ không đầu hàng, vì vậy Từ Tân Di vô cùng hứng chí vẫy vẫy tay, ba lộ quân trái phải giữa, ba lá cờ hiệu Chỉ Huy Sứ cao tám thước đồng thời hạ xuống chỉ địch nhân theo góc bốn mươi lăm độ. Đại đội kỵ binh quân Minh bắt đầu giục ngựa gờ roi, chiến mã từ từ gia tốc.

Dưới Yển Tử Cơ vang lên tiếng vó ngựa như sấm động, chấn động lòng người.

Những tiếng bật dây cung băng băng vang lên, đợt mưa tên thứ nhất đã bắn ngã gần nửa đám người áo đen, sau đó duy trì nghiêm chỉnh trận hình thiết kỵ xung phong và chạm kịch liệt với địch nhân.

Thủ lĩnh đám người áo đen vũ lộng trường tiên, ngọn roi như độc xà thổ tín quát về phía một tên kỵ binh quân Minh. Nhưng roi vừa quất vào người đối phương, chưa kịp phát lực, đã có năm sáu mũi trường thương đâm tới, một chiêu tất sát này của y cũng chỉ có thể cam lòng thất bại.

Hơn nữa y không có cơ hội phát chiêu thứ hai, khoảng cách gần như thế, thiết kỵ ép tới vững vàng như tường đồng vách sắt, cho dù là cao thủ sử tiên này sau một chiêu thất bại đã lập tức bị chiến mã va vào thật mạnh. Thân thể y lập tức bay ra xa như điều đứt dây, giữa không trung còn bị ba bốn thanh trường thương đâm trúng, sau khi rơi xuống đất lại bị vô số vó ngựa đạp qua, nhất thời tan xương nát thịt.

Tên cao thủ sử tự tiện bắn rơi một tên quân Minh thành công, nhưng sau khoảnh khắc liền có ba bốn thanh chiến đao bổ về phía y. Mượn tốc độ chiến mã xung phong, ánh đao mau lẹ tuyệt luân lướt qua trên người y, kỵ binh quân Minh cũng không quay đầu lại vẫn tiếp tục vọt tới.

Máu tươi bắn ra thành một chùm mưa máu, trên thân thể người áo đen đứng thẳng bất động nứt toác nhiều vết thương, trong nháy mắt liền mất đi sinh mạng.

Cũng có người hoảng hốt chạy bừa lên trên đồi, nhưng căn bản không cách nào vượt qua lửa cháy hừng hực, biến thành người lửa kêu lên thảm thiết giãy dụa.

Tần Lâm cảm khái dâng trào, trước mặt đại quân huấn luyện nghiêm chỉnh, bất cứ cao thủ võ lâm nào cũng bị chém giết thành mảnh vụn.

Thần sắc Từ Tân Di hết sức thản nhiên cười nói với các nữ binh, không khỏi khiến cho Tần Lâm một lần nữa sợ hãi than thẳm. Hắn không biết Từ Đại tiểu thư cũng chỉ săn qua heo rừng, sơn dương, chưa từng gặp qua chiến trận chém giết. Nàng cũng mượn cơ hội nói chuyện cùng nữ binh để quay mặt đi, không dám nhìn tình cảnh đầm máu trước mắt.

Quân Minh cung mạnh nỗ cứng, trường thương đại kích tấn công, cơ hồ chỉ mới vừa giáp mặt, đám người áo đen mới vừa rồi còn diều võ giương oai đã nhuộm máu cát vàng, phần lớn trở thành thi thể không trọn vẹn không hoàn toàn, chỉ có chừng mười tên bị bắt, tên nào cũng mang thương tích.

Lúc này mặt Yển Tử Cơ hướng về mặt sông chột dấy lên ánh lửa, rõ ràng thuyền địch phát hiện tình huống trên bờ khác thường, chớ cùng căn cứ vào vàng phóng hỏa đốt đồi.

Gió Tây Bắc từ dưới sông thổi lên, lửa từ phía Bắc dấy lên, không phải là mọi người trên đỉnh đồi không còn chỗ để trốn sao?

Thường Dân Tự kêu mọi người:

- Đi, đứng ở địa phương lửa vừa mới cháy xong!

Mới vừa rồi y phóng hỏa, cở ở phía Nam rãnh bùn cháy làm lộ ra một khoảng đất trống, trên mặt đất toàn là tro bụi xám đen.

Mọi người có vẻ chần chờ, Trương Tử Huyền là người thứ nhất đi tới, khích lệ nhìn Thường Dân Tự cười cười:

- Không nhìn ra tiểu Hầu gia còn có mưu kế bậc này, thật là không thể đánh giá con người qua dung mạo bên ngoài được. Cao tỷ tỷ, tiểu muội thấy Thường tiểu Hầu gia rất tốt, tỷ thấy thế nào?

Cao tiểu thư liếc mắt nhìn trộm Thường Dân Tự, khẽ cúi đầu, lòng vui như mở hội.

Thường Dân Tự cao hứng ngay cả mình họ gì cũng quên mất, toét miệng cười khúc khích, chợt vỗ trán một cái:

- A, bây giờ có thể nói, thật ra thì những chuyện đào rãnh, phóng hỏa là do Tần huynh đệ bảo ta làm, trước khi hấn xuống đồi đã nói với ta.

Quả nhiên là như vậy! Trương Tử Huyền cười híp mắt, nhưng lại âm thầm nghiêng rằng: giỏi cho tên Tần Lâm này, ngay cả ta cũng muốn gặt sao? Hừ hừ, ta đã đoán ra hết, bất quá tên gian tế trà trộn trong đám đông...

143. Chương 143: Đại Ấn Thủ Bị (thượng)

Trong lúc cười nói tất cả mọi người đã đi sang mảnh đất đã bị đốt trụi hết cỏ. Mặc dù mặt đất nóng bỏng chân, không khí cũng có mùi khét nhưng ít ra có thể giữ được mạng.

Quả nhiên thế lửa từ phía Bắc đốt lan tới vừa đến rãnh bùn do Thường Dân Tự đào cũng không còn thứ gì có thể cháy được nữa, chỉ có tro bụi đầy đất, cho dù là thế lửa mạnh hơn nữa cũng không có vật dẫn. Bất quá sóng nhiệt theo gió Tây Bắc ào tới, cộng thêm mặt đất vốn đã bị trện lửa lúc trước nung nóng, mọi người nóng tới nổi mồ hôi chảy ướt lưng.

Thật may là đám cháy phía Nam bị binh mã Từ Tân Di dập tắt, mọi người vội vàng chạy trốn tới địa phương chưa bị cháy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Không ít công tử tiểu thư bất chấp hình ảnh, tham lam hô hấp không khí trong lành, hoặc nằm lăn ra đất thở dốc, bằng không thúc giục người hầu lấy nước lạnh tới rửa mặt.

Nhìn lại trên Yển Tử Cơ ánh lửa ngất trời, một nơi danh thắng hóa thành biển lửa, trong lòng ai nấy sợ hãi không thôi.

Tần Lâm cùng Từ Tân Di tươi cười đi tới, đám công tử tiểu thư đang muốn cảm tạ bọn họ, lời còn chưa ra khỏi miệng, người nhảy cảm đã phát hiện trên dưới trăm tên tinh binh theo sau bọn họ tản ra bốn phía bố trí thành vòng vây, mơ hồ bao vây mọi người vào trong.

Trương Tử Huyền tỏ ra như không hề phát hiện bất kỳ điểm khác thường nào, thướt tha đi tới trước người Tần Lâm, sóng mắt thâm thúy mê người hết sức yêu kiều, 'nhu tình vạn đạo' nhìn hấn, môi xinh đẹp khẽ run lên, tỏ vẻ oan ức nói:

- Tần huynh, huynh lừa gạt tiểu muội thật khổ! Nếu không phải trong lòng muội vẫn còn tồn tại một tia chấp niệm, nhất định phải xác định sinh tử Tần huynh xong mới định đoạt, tiểu muội đã sớm, đã sớm...

Dứt lời, mắt Trương Tử Huyền đỏ lên, nước mắt trong suốt lặng lẽ không tiếng động lăn xuống gò má trắng như bạch ngọc. Dung mạo nàng vốn xinh đẹp tuyệt mỹ, mới vừa rồi bị lửa hun nóng càng làm da thịt hiện sắc đỏ au, càng thêm hết sức diễm lệ, lúc này không tiếng động mà khóc lại giống như hoa đào bị dập vùi trong cơn mưa gió.

Tần Lâm theo bản năng cảm thấy được mấy đạo sát khí, trong lòng thầm kêu không ổn.

- Mặc dù Tần Lâm đã cứu chúng ta, nhưng ngay cả Tử Huyền tỷ tỷ cũng bị hấn lừa gạt chẳng hay biết gì, thật là quá đáng!

Tình cảm của đám thiên kim tiểu thư đối với Tần Lâm xoay chiều thật nhanh.

- Người này quả thật trí kế khôn lường, nhưng ngay cả người yêu cũng không tin nổi, xem ra cũng là một kẻ bạc tình bạc nghĩa... Ôi, rất dễ cầu bảo bối, khó được hữu tình lang, hôm nay ta mới tin câu này...

Người nói lời này là một nữ tử 'ế' hơi lớn tuổi, liên tưởng tới thân phận của mình không khỏi cảm khái vạn phần.

Mấy thiếu nữ còn nhỏ tuổi được Trương Tử Huyền chiếu cố càng bất bình thay cho nàng, Tần Lâm lập tức trở thành mục tiêu của mọi người.

Này này... các người không nên bị Trương Tử Huyền lừa... Tần Lâm đã sớm biết trên thực tế trong nhiều người như vậy, Trương Tử Huyền tinh quái thông minh sợ rằng là người thứ nhất đoán được nguyên nhân. Nếu không lúc mình xuống đồi trả hàng, tại sao nàng lại phối hợp hoàn mỹ như vậy? Lúc ấy nhan sắc nàng ảm đạm không ánh sáng, đôi môi run rẩy cùng kiên cường cố nén khóc thút thít, đều thể hiện rõ đáng về thất vọng của một thiên kim tiểu thư đột nhiên phát hiện người yêu là đồ vô sỉ, diễn kịch vô cùng xuất sắc.

Nhưng bây giờ Tần Lâm vẫn là trăm miệng cũng không thể bào chữa, bởi vì thần sắc Trương Tử Huyền rõ ràng không chịu bỏ qua, tỏ ra đáng về bị người yêu không tin tưởng lừa gạt. Đặc biệt là chiêu ghen lời không nói, nước mắt lăn dài, đã hoàn toàn diễn xuất tình cảm mãnh liệt sâu trong nội tâm đối với sự không tin tưởng của Tần Lâm.

Tài diễn của Trương Tử Huyền nếu là vào mấy trăm năm sau, chắc chắn sẽ đoạt giải Oscar nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Tần Lâm cảm giác được có vô số ánh mắt sắc bén có thể giết chết mình đang tập trung vào người.

Nữ nhân quá thông minh thật không phải là chuyện tốt, nhất là nữ nhân xinh đẹp... Nhìn Trương Tử Huyền che miệng cười trộm, Tần Lâm chợt cảm thấy Từ Tân Di hồ đồ bên người thật là khả ái, càng thêm cảm nhận sâu sắc đối với câu của Khổng Phu Tử 'Duy chỉ có nữ tử cùng tiểu nhân là khó nuôi'.

Từ Tân Di mở to mắt hạnh nhìn Trương Tử Huyền, lại nhìn Tần Lâm, không biết vì sao mơ hồ có chút vui vẻ.

- Tần huynh, bây giờ có thể nói cho tiểu muội biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì không?

Giọng Trương Tử Huyền lộ vẻ cầu khẩn, lại được mọi người đồng tình.

Bất quá đây cũng là vấn đề mọi người quan tâm nhất, vì vậy ai nấy đều đồng tai lên nghe.

- Bất cóc tổng tiền, chính là mục đích đơn thuần nhất, vì tiền!

Tần Lâm mỉm cười giải thích.

Từ Tân Di đưa tay ra, trong lòng bàn tay rõ ràng là ba đóa hoa sen đồng vàng chói:

- Đây là tìm được trên người ba tên thủ lãnh áo đen, bọn chúng chính là Bạch Liên giáo.

- Làm sao biết chứ?

Trương Tử Huyền không còn yêu kiều muốn khóc nữa, quang hoa chợt lóe trong con ngươi thâm thúy:

- Bạch Liên giáo cùng Đại Minh ta bất cộng đái thiên, nhưng cũng không phải là sơn tặc thổ phỉ, bọn chúng bất cóc tổng tiền để làm gì?

Tất cả mọi người cũng lên tiếng phụ họa, cảm thấy Tần Lâm giải thích quá mức đơn giản thô sơ.

Tần Lâm nhìn biểu lộ Trương Tử Huyền cũng biết nàng còn đang diễn trò, bất quá những người khác cũng thật sự không hiểu, bèn giải thích:

- Chưa vị đều biết Trung Sơn Vương Từ hứ Đạt phải không? Dẫn dắt đại quân tung hoành thiên hạ, Bắc đuổi Mông Nguyên, đánh đâu thắng đó.

Từ Tân Di nghe Tần Lâm nói đến uy phong tở thượng của mình, không khỏi dương dương đắc ý, hất mặt lên cao, đôi mắt cong thành hình lưỡi liềm.

Tần Lâm chợt đổi giọng:

- Nhưng tại sao danh liệt đệ nhất công thần không phải là Trung Sơn Vương, mà là Lý Thiện Trường?
- Còn phải hỏi sao?

Lưu Kham Chi đọc sách nhiều, thấy Trương Tử Huyền tựa hồ rất có oán niệm đối với Tần Lâm, cảm thấy lại có cơ hội, vội vàng tranh đáp:

- Lý Thiện Trường điều binh chuyển hướng không lầm lỗi, khôi phục tiền đồn, đánh thuế muối, lập trà pháp, mở lò rèn, định ngư thuế, quốc gia thu lợi rất nhiều mà dân không nghèo khó, cho nên Thái tổ Cao Hoàng đế cho là công lao của ngài vẫn còn ở trên Trung Sơn Vương.
- Trả lời chính xác mười phần...

Tần Lâm vỗ tay, không biết lấy được từ đâu một con thỏ hoang nhét vào trong ngực Lưu Kham Chi:

- Thưởng cho người!

Lưu Kham Chi ôm con thỏ hoang, dở khóc dở cười.

Đám con cháu các công thần huân quý không ít, đều biết được khá rõ ràng chuyện quốc triều thời kỳ đầu. Ai cũng nói bởi vì Lý Thiện Trường dùng đủ loại biện pháp lo liệu lương thảo cung ứng quân nhu, vợ vét tiền tài cung ứng cho quốc gia sử dụng. Đây gọi là binh mã chưa động lương thảo đã đi trước, cho nên công lao Lý Thiện Trường vẫn còn ở trên Từ Đạt thống soái đại quân Bắc đuổi Mông Nguyên.

- Đúng!

Tần Lâm bàn tay vỗ một cái:

- Đánh giặc chính là tiền, binh khí khôi giáp, lương thảo lương tháng, chiến mã doanh trướng, thứ nào không cần tiền? Bạch Liên giáo cũng giống như vậy, tính tới chuyện tạo phản, vậy nhất định phải đối mặt quân đội Đại Minh đánh dẹp.

Mới vừa rồi các vị cũng nhìn thấy, võ công cao hơn nữa cũng đánh không lại hàng ngàn hàng vạn đại quân, bọn họ muốn thành lập quân đội, khôi giáp, binh khí, lương thảo, chiến mã, chiến thuyền... những thứ này tiêu tiền như nước chảy. Thậm chí còn thu mua nội ứng, huấn luyện tử sĩ, không có thứ nào là có thể không tốn tiền!

Từ khi Tần Lâm phát hiện địch nhân dưới sông không bắn hỏa tiễn, cũng biết ý đồ của đối phương là muốn bắt bắt sống bọn họ.

Đúng vậy, các công tử tiểu thư đều là Thiếu chủ nhân trong phủ các nhà quyền quý, Bạch Liên giáo tuyệt sẽ không hy vọng xa vời dùng bọn họ là có thể uy hiếp những đại quan quyền quý này quy thuận, hoặc là giúp bọn chúng tạo phản.

Tổng tộc chế độ thời này, thế tập quyền quý đều có chi phái phòng nhất, phòng nhì, phòng ba... Mỗi chi phái đều có không ít người, lại nói phòng nhất cũng không chỉ có một vị thiếu gia duy nhất, căn bản cũng không lo không có người thừa kế. Tuyệt sẽ không vì tánh mạng một đứa con mà đối nghịch cùng triều đình Đại Minh, cuối cùng rơi vào kết quả cả nhà bị tru diệt.

Nhưng muốn tiền thì dễ dàng hơn nhiều, vì con mình bỏ ra năm ngàn, một vạn, đám Quốc Công, Hầu gia vẫn bằng lòng.

Đừng tưởng rằng nghĩa quân có chữ 'nghĩa' trong đó là không xài tiền, Lý Tự Thành đời sau cũng là đánh phá Khai Phong, được một món của cải rất lớn của Phúc Vương phủ cho nên mới thanh thế đại chấn, vừa phát động đã không thể thu thập.

Năm Vạn Lịch bên trong triều đình có một đời danh tướng Trương Cư Chính, bên ngoài có một lớp hổ tướng Thích Kế Quang, Đặng Tử Long, trước mắt Bạch Liên giáo còn chưa có thực lực mạnh đủ công vào

kho phủ phong phú ở các thành thị lớn, muốn công khai khởi sự chỉ có thể chọn Miêu Cương, Tương Tây ở xa kinh đô lại nghèo nàn.

Cho dù là đánh chiếm được vài huyện thành cũng không lấy được mấy lượng bạc, không cách nào phát triển tựa như quả cầu tuyết lăn trên núi tuyết xuống, binh khí lương hướng cũng là vấn đề, gặp phải triều đình điều động đại quân trấn áp thường là nhanh chóng thất bại.

Cho nên Bạch Liên giáo mới nghĩ đến chủ ý bắt cóc tổng tiền.

Nếu là sơn tặc thổ phỉ bình thường bắt cóc được một vị công tử hầu gia, lấy được một hai vạn bạc, đời này cũng không cần lo ăn uống. Nhưng Bạch Liên giáo muốn khởi sự tạo phản, mua quân khí lương thảo, thu mua quan phủ làm nội ứng, kết giao động chủ trại chủ man di đều phải tốn rất nhiều ngân lượng, bắt một hai con tin, lấy năm ba vạn lượng bạc cũng không làm được gì.

Nếu như từng bước từng bước đi bắt cóc tổng tiền, chỉ được mấy lần các công phủ hầu phủ nhất định tăng cường đề phòng, sau đó sẽ khó hạ thủ nữa. Chỉ có mượn cơ hội Kim Lăng thi hội, bố trí kín đáo, nhất cử đắc thủ, bắt hàng chục hàng trăm công tử tiểu thư lại, như vậy mới có thể tổng được một khoản ngân lượng đủ để tạo phản.

Tần Lâm phân tích như vậy, lúc này mọi người mới bình tĩnh ngộ, các hành động trước đây của đám người áo đen đã có giải thích hợp lý, chiếc thuyền trên mặt sông kia hơn phân nửa chính là chuẩn bị chở đám con tin này đi.

Nghĩ tới đây, ai nấy đều nghiêng răng oán hận.

Thường Dân Tự vùng Cửu Hoàn đao lên:

- Đáng tiếc chiếc thuyền kia đã chạy trốn, nếu không tiểu gia bắt được đám giặc khốn kiếp kia, sẽ băm thây bọn chúng làm mồi cho cá.

Tần Lâm cười hắc hắc hết sức bại hoại.

Từ Tân Di chu miệng, tỏ vẻ hớn hờ đắc ý:

- Nếu để một tên ngốc như người chỉ huy nhất định là chạy thoát, có bản tiểu thư ở chỗ này, bọn chúng còn muốn chạy sao? Đã sớm phái phi kỵ chạy tới nha môn Thủ Bị Nam Kinh báo cho cha ta rồi!

Trong Kim Lăng thành, Thủ Bị Nam Kinh phủ, Bạch Hồ Tiết đường.

Đông đảo Đô Đốc, Đô Đốc Đồng Tri, Đô Đốc Thiêm Sự, Đô Chỉ Huy Sứ, Chỉ Huy Sứ chia nhóm hai bên, đám giáo đao thủ (quân sĩ cận chiến, dùng trường đao) ai nấy trang bị chỉnh tề thần sắc nghiêm nghị. Tất cả đều nhìn vào chính giữa đại đường, có một tên phi kỵ binh mồ hôi chảy ướt lưng đang quỳ dâng lên quân báo.

Hiện đảm nhiệm Thủ Bị Nam Kinh, chưởng Nam Kinh Trung Quân Đô Đốc Phủ, Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy nhận lấy tờ quân báo thật mỏng này, chỉ liếc mắt nhìn qua đột ngột thần sắc đại biến, không chậm trễ chút nào hạ lệnh:

- Thỉnh đại ấn Thủ Bị ra đây!

Bạch Hồ Tiết đường lớn như thế quanh quần thanh âm của Từ Bang Thụy, chấn điếc màng tai.

Chúng quan nghe vậy kinh hãi: chúc Thủ Bị Nam Kinh này quyền lực cực lớn, lên ngựa quản quân xuống ngựa quản dân, gặp phải chiến sự sẽ là trung tâm quyền lực của cả Nam Trục Lệ, mặc tình điều binh khiển tướng, nắm quyền sinh sát, tiết chế văn võ quan viên, còn vượt qua ba phần so với khâm sai đại thần.

Các đời Thủ Bị để tỏ lòng khiêm tốn, cũng tránh cho triều đình nghi kỵ, không phải là chuyện lớn tày trời ~~sẽ không~~ * ilO K t E t n h tiể

145. Chương 145: Khẩu Âm Kỳ Quái

Hai tên binh sĩ bất ngờ không kịp đề phòng, bị phán quan bút từ huyết Thái Dương xuyên đầu mà vào, trong khoảnh khắc ngã xuống đất khí tuyệt. Tên binh sĩ ở giữa vung cương đao muốn chém xuống, Điền Hoàn Giang phi thân đến gần, cánh tay vươn ra chộp vào cổ họng đối phương, phán quan bút điểm vào hai bên cổ họng. Tên binh sĩ này nhất thời toàn thân rung lên, cũng không sử ra được nửa phần lực đao.

Binh sĩ khác muốn bắn tên, Điền Hoàn Giang đã dùng tên binh sĩ bắt được che ở hai bên, hai chân điểm xuống mặt đất vòng sang bên chạy trốn.

- Tặc tử chó chạy!

Cửu Hoàn Hậu Bối Khảm Sơn đao của Thường Dận Tự chém thẳng xuống đầu, chín vòng va chạm vào thân đao, mơ hồ có tiếng hổ gầm.

- Ở lại!

Ngưu Đại Lực quét ngang côn gỗ, cuốn lên cương phong sắc bén.

Điền Hoàn Giang không dám chậm trễ, không thể làm gì khác hơn là ném tên binh sĩ bị bắt đi, tay trái dùng phán quan bút ngăn chặn Cửu Hoàn đao, tay phải dùng phán quan bút điểm vào đầu côn Ngưu Đại Lực, mượn lực bay ra ngoài, nháy mắt đã ở bên ngoài mấy trượng.

- Ha ha, gia gia không phụng bồi...

Điền Hoàn Giang cười hết sức ngông cuồng.

Nhưng rất nhanh y không cười được nữa.

Từ Tân Di nhìn hai tên binh sĩ chết dưới đất, giận đến ánh mắt đỏ lên, môi đỏ mọng phun ra một chữ giết.

- Dự bị...

Chỉ Huy Sứ Thần Sách Vệ Chu Tiến Trung gào to khẩu lệnh, tất cả binh sĩ đều giương cung lắp tên.

Tần Lâm vội vàng gọi to:

- Chờ người sống!

Nhưng không còn kịp nữa.

- Bắn!

Chu Tiến Trung quát rất to, nhất thời tiếng bật dây cung bằng bằng vang lên liên tiếp, hàng trăm hàng ngàn mũi tên cùng bắn ra, giống như mưa bắc bay về phía Điền Hoàn Giang.

Tần Lâm tiếc nuối kêu lên một tiếng, biết không cần đi kiểm tra thi thể, bởi vì lần này Điền trưởng lão đã trúng hàng trăm mũi tên, chết kỹ tới mức không thể chết thêm lần nữa.

Trừ giáo chúng phổ thông cấp thấp ra, không có Hương chủ hoặc là trưởng lão nào còn sống.

Điền trưởng lão là người phụ trách hiện trường Yến Tử Cơ, có thể còn có người khác núp ở phía sau màn hay không? Y thà chết không hàng, có vì ẩn giấu một thứ gì đó sau lưng hay không?

Thời gian gần đây Tần Lâm luôn cảm thấy không khí Nam Kinh thành quỷ dị, hần bèn nhảy đánh hơi được mùi vị âm mưu.

Có lẽ sẽ còn có sự kiện ngoài dự đoán của mọi người phát sinh... Tần Lâm xoa xoa huyết Thái Dương, chợt nhìn thấy cảnh tượng làm cho hắn thấy buồn cười.

Thường Dận Tự đang cầm tay Cao tiểu thư, Cao tiểu thư kia mặt mũi đỏ ửng, mới đầu còn vùng vằng mấy cái, sau đó cũng để mặc cho y cầm tay mình.

Chỉ mong bọn họ hạnh phúc! Tần Lâm nở nụ cười.

Tần Lâm phá được đại án Yến Tử Cơ, bắt được mười mấy người sống, mặc dù những người này đều không phải là lãnh đạo cao tầng Bạch Liên giáo, biết không nhiều lắm, nhưng tra hỏi bọn họ cũng biết được không ít tin tức hữu dụng.

Ban ngày ban mặt, giữa Đại Minh phó đô, Bạch Liên giáo lại dám công khai làm loạn, Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy tức giận, lấy đại án Thủ Bị phát hạ quân lệnh khẩn cấp, Đề Kỳ xuất động.

Dựa theo khẩu cung Tần Lâm lấy được từ miệng tù binh, quân đội xuất động khinh kỵ phối hợp Cẩm Y Vệ lấy khí thế san bằng mọi thứ càn quét Thái Hưng, Trần Giang, Thường Châu, Dương Châu, lật đổ mười ba phân đà hoành giáo, hai mươi tám phân đàn truyền pháp của Bạch Liên giáo, tổ chức cơ sở của Bạch Liên giáo ở Nam Trục Lệ cơ hồ bị nhổ sạch tận gốc.

Hôm ấy Từ Bang Thụy đang ở trong thư phòng đốc thúc ba vị đồng liêu viết tấu chương, thuật sơ lược án này thượng tấu triều đình.

Ba vị đồng liêu này một là lão Thiệu Hưng Sư Gia râu ria lông mày đều bạc, một là công tử trẻ tuổi, vị cuối cùng lại là trung niên. Sư Gia Quốc Công phủ bắt đồng so với nơi khác, đều là thân phận Cử Nhân, Giám Sinh, bọn họ cung cung kính kính nghe Từ Bang Thụy thuật lại bằng miệng, sau đó viết ra những nội dung này với văn tự cao nhã hết mức, cuối cùng lại giao cho Từ Bang Thụy thẩm định.

- Phụ thân!

Một tiếng kêu trong trẻo vang lên, một ngọn lửa đỏ ập vào thư phòng. Từ Tân Di hấp tấp đi tới, nhìn mấy vị Sư Gia gật đầu một cái, cầm tấu chương lên xem qua.

Đôi mày anh khí bừng bừng của nàng cau lại thật chặt, chu miệng thật cao ôm cánh tay của phụ thân làm nũng:

- Vì sao không nhắc tới công lao của nữ nhi, rõ ràng là nữ nhi mang binh đại phá Bạch Liên giáo ở Yến Tử Cơ kia mà?

Từ Bang Thụy vuốt râu ngẫm đen, trong miệng ừ ừ.

Mấy vị đồng liêu nhìn nhau mà cười, Thiệu Hưng Sư Gia lớn tuổi nhất đứng lên chấp tay một cái:

- Xin tiểu thư hiểu cho, truyền thống của nữ tử xưa nay chỉ có tam tòng tứ đức, cho dù là bẩm tấu công lao của tiểu thư lên, triều đình cũng sẽ làm như không nghe.

Trung niên Cử Nhân cũng khuyên giải:

- Nếu thật sự báo lên công lao tiểu thư, không những không làm nên chuyện gì, đám Đài Giám quan giống như chó điên ắt sẽ đạn hặc Quốc Công gia dung túng nữ nhi mang binh đi săn. Mặc dù Ngụy Quốc Công phủ đời đời chịu ân nước, cũng không sợ mấy con chó điên càn loạn, nhưng rốt cục thể diện của tiểu thư sẽ trở nên khó coi.

Văn sĩ trẻ tuổi len lén quan sát Từ Tân Di, mới đầu cũng cảm thấy vị Đại tiểu thư này đáng đáp quá cao, lại là chân dài, đầu mày cuối mắt cũng không phải là ôn nhu yếu đuối, nhìn thể nào cũng không cảm thấy đẹp. Nhưng thời gian lâu dài chợt phát hiện trên người nàng mang theo một cỗ khí tức sinh cơ bừng bừng, đầu mày cuối mắt có nét phong tình khác hẳn với tiểu thư lá ngọc cành vàng bình thường.

Y không khỏi suy nghĩ tương lai người nào sẽ là thừa long khoái tể Quốc Công phủ? Thường nghe Quốc Công gia nói nữ nhi này không ai thềm lấy, hừ, nếu ai cưới nàng ắt sẽ lấy được vinh hoa phú quý vào tay.

Bất kể Từ Tân Di làm nũng thế nào, Từ Bang Thụy tuyệt sẽ không đồng ý bẩm tấu công lao nữ nhi lên trên, làm như vậy quả thật hết sức nực cười. Trong tấu chương chỉ nói rằng bốn vệ thuộc Trung Quân Đô Đốc Phủ Nam Kinh đang luyện binh ở Yến Tử Cơ, Bá Hộ Cẩm Y Vệ Tần Lâm trinh sát khám phá được âm mưu Bạch Liên giáo, mời bốn vệ này trợ chiến. Các tướng sĩ kinh vệ ra sức chiến đấu cả ngày, cơ hồ ai nấy đều mang thương tích, lúc này mới một lưới bắt hết địch nhân, giết chết một tên trưởng lão, ba tên hương chủ Bạch Liên giáo.

Trong tấu chương có nhắc tới Tần Lâm, nhưng thôi phòng tướng sĩ bốn vệ nhiều hơn. Tuy rằng trong đó không hề có chữ nào nhắc tới Từ Bang Thụy, nhưng y cai quản Trung Quân Đô Đốc Phủ Nam Kinh, tướng

sĩ bốn vệ dưới quyền lập công không khác nào dát vàng lên mặt y. Tuy rằng đã là Quốc Công không thể nào được phong thưởng gì nữa, nhưng dù sao cũng nở mày nở mặt.

Từ Tân Di thấy vậy lại không hài lòng:

- Không nói tới nữ nhi cũng được, vì sao lại không nói giúp Tần Lâm? Người ta liều chết trá hàng, đơn kỵ xông trận cầu viện binh, những công lao này cũng không viết ra, phụ thân quá mức thiên vị!

Từ Bang Thụy mới vừa muốn lên mặt phụ thân Đại nhân, Từ Tân Di đã kéo lấy bộ râu đen của y, lắc qua lắc lại:

- Phụ thân, phụ thân ôi, Tần Lâm này ở Kỳ Châu đã giúp Chu Do Phiên ca ca ân rất lớn, theo nữ nhi thấy hẳn nên làm Thiên Hộ, không, Chỉ Huy Thiêm Sự cũng đáng.

- Hiện tại hẳn chỉ là Bá Hộ, không phải là quá hiệp người sao? Lần này người ta lại lập công lớn, phụ thân lại viết tấu chương hơi hợt như vậy, quả thật coi không được chút nào.

- Được được...

Từ Bang Thụy luôn miệng đáp ứng, cười híp mắt nói:

- Vì phụ sẽ xin công cho hẳn, sẽ đề bạt cho hẳn lên một cấp.

Một cấp ư, Từ Tân Di vẫn có vẻ bất mãn, lại lay chòm râu phụ thân:

- Phụ thân, Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ không nói, người nghĩ biện pháp lấy Chỉ Huy Đồng Tri, hoặc là Chỉ Huy Thiêm Sự cũng được!

Mấy vị đồng liêu nghe vậy thiếu chút nữa phun một búng máu ra ngoài, Từ Đại tiểu thư cũng thật ác, từ Bá Hộ Cẩm Y Vệ trực tiếp cất nhắc thành Chỉ Huy Thiêm Sự, tưởng rằng Cẩm Y Vệ là kinh vệ bình thường, Ngụy Quốc Công chỉ cần nói một câu là có thể cất nhắc sao?

Từ Bang Thụy bị nàng cuốn lấy không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là nháy mắt với mấy vị đồng liêu:

- Nữ nhi ngoan, phụ thân sẽ xin công cho hẳn, xin công thật to, các vị tiên sinh sẽ tung hô công lao của hẳn lên tận mây xanh, như vậy có được chưa?

- Phụ thân thật tốt!

Từ Tân Di cười ngọt ngào, bước chân nhẹ mau rời đi thư phòng, dọc đường cất tiếng cười trong trẻo như chuông bạc.

Từ Bang Thụy nhìn bóng lưng nữ nhi, vuốt râu mà cười:

- Con gái lớn không giữ được...

Vấn sĩ trẻ tuổi nhất trong ba vị đồng liêu nghe câu này đột nhiên cảm thấy hơi mất mát, âm thầm nghĩ không hiểu vì sao lúc trước không phát hiện ra Từ Đại tiểu thư đáng yêu như vậy.

Từ Yến Tử Cơ trở lại Nam Kinh thành, mấy ngày nay Tần Lâm sống tương đối tiêu dao sung sướng, các nhà đại quan quyền quý đều tới mời dự tiệc, bảo là muốn tạ ân tình hẳn cứu giúp tánh mạng con em ở Yến Tử Cơ.

Chỉ bất quá lần nào bọn họ cũng mời Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu, bởi vì có Tần Lâm, hai vị công tử Trương gia sẽ không từ chối. Rốt cục những đại quan quyền quý này có tâm tư thế nào, Tần Lâm cũng đã hiểu thấu. Thay vì nói cảm tạ mình, không bằng nói muốn nhân cơ hội kết giao với hai vị công tử của Thủ Phụ Trương Cư Chính.

Mà một nhân vật chính khác, Từ Tân Di chân chính dẫn binh cứu mọi người, ngược lại không có nhà nào dám mời. Thứ nhất cảm thấy nàng là nữ tử, không tiện dự yến tiệc, thứ hai chỉ sợ Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy ‘manh tâm khó dò’, mượn cơ hội cầu hôn cho nữ nhi không ai thêm lấy này của y.

Trong tất cả các nhà mời Tần Lâm dự tiệc, nhà duy nhất mời Từ Tân Di nhưng không mời hai vị công tử mời Trương gia, chính là Hoài Viễn Hầu phủ Thường Văn Tế.

Tuy rằng tuổi tác vị lão Hầu gia này đã cao nhưng không câu nệ tiểu tiết, kêu con trai Thường Dận Tự tới bồi tiếp, cùng ăn cơm trong một sảnh, cười ha hả nói:

- Nữ diệt nhi, lão thúc biết con là nha đầu quen chạy loạn bên ngoài, cho nên cũng không bảo con ngồi bên nữ quyến, chúng ta nhiều đời giao tình không chấp điểm này. Ha ha ha, nếu không phải là Tự nhi nhìn trúng nữ nhi nhà Cao lão Phu Tử, ta còn chuẩn bị cầu thân với phụ thân con cho nó.

- Lão thúc chỉ đùa, diệt nữ không xứng với Thường Đại ca...

Nụ cười Từ Tân Di vẫn rực rỡ như cũ, lại nhìn sắc mặt của Tần Lâm một chút, sau đó lại hung hăng trừng mắt Thường Dận Tự một cái, thấp giọng âm trầm nói:

- Đợi lát nữa thu thập người!

Thường Dận Tự kêu má ơi một tiếng, lòng nhủ phụ thân thật là nói chuyện không nên không phải chút nào, Từ Đại tiểu thư là đại ma đầu, cho dù là nhi tử ăn gan hùm mật gấu cũng không dám cười nàng.

Rượu quá ba tuần, Thường Văn Tế liền nói thân thể khó chịu, để con trai ở chỗ này bồi tiếp hai vị khách quý, lão vào hậu đường trước.

- Hắc hắc hắc hắc...

Từ Tân Di nhìn chằm chằm Thường Dận Tự, ngón tay thon bẻ răng rắc vang dậy, sắc mặt bất thiện.

- Tần ca cứu mạng!

Thường Dận Tự vội vàng nhìn Tần Lâm cầu viện.

Tần Lâm bưng chén rượu từ từ uống:

- Cứu cái gì?

- Bà La Sát kia cũng chỉ có huynh có thể hàng phục!

Thường Dận Tự tỏ vẻ khổ sở.

- Ai là bà La Sát?

Từ Tân Di mặt hạnh tròn tròn, mày liễu dựng đứng, đưa gấp nhanh một viên thịt tôm nhét vào miệng Thường Dận Tự.

Món ăn vừa dọn lên, hơi nóng bốc nghi ngút, lần này Thường Dận Tự nóng tới nỗi kêu lên oai oái, vội vàng phun viên thịt ra, thè lưỡi thở hào hển.

Tần Lâm cười đau cả bụng, ngốc bá vương nhìn qua hung thần ác sát lại sợ Từ Tân Di như vậy, quả nhiên là núi này cao còn có núi khác cao hơn.

Hắn không biết hai người này là nhân vật đỉnh cấp ‘ác thiếu’ trong Nam Kinh thành, trước kia vì tức tối tranh chấp đánh nhau cũng không phải một lần hai lần. Tuy Thường Dận Tự có thật nhiều gia tướng, nhưng cũng không ngăn được quân chính quy và đám nữ binh giống như cọp cái của Từ Tân Di, lần nào cũng bị đánh tới bởi hoa lá. Đến bây giờ y sợ Từ Đại tiểu thư còn hơn cả sợ lão tử của mình là Thường Văn Tế.

Tần Lâm vội vàng khuyên giải, nói ra cũng kỳ quái, nếu như là người khác Từ Tân Di đã nhảy dựng lên, nhưng Tần Lâm chỉ nói mấy câu nhẹ nhàng nàng đã ngoan ngoãn ngồi xuống, sắc mặt còn nhăn nhó giống như trẻ con.

Miệng Thường Dận Tự nóng không chịu nổi, nhưng vẫn gờ ngón tay cái lên với Tần Lâm.

Đang ăn uống vui vẻ có tên sai vặt tới thông truyền, nói có vị họ Mao cầu kiến Tần Lâm.

Không biết là người nào, có việc gì gấp tới nỗi tìm tới Hoài Viễn Hầu phủ?

Người nọ đi vào, Tần Lâm thấy thì ra là Hiệu Úy Mao Đông Qua Thiên Hộ Sở Cẩm Y Vệ.

Mao Đông Qua nhìn thấy Tần Lâm liền hết sức mừng rỡ:

- Tần trưởng quan, Lôi Thiên Hộ đã vỡ đầu sứt trán, không thể làm gì khác hơn là bảo tiểu nhân đi tìm ngài hỗ trợ. Tiểu nhân hỏi thăm từ sở chữ Canh tới đây, rốt cục cũng tìm được ngài.

Lôi Công Đẳng kêu gọi, Tần Lâm liền cáo từ đi ra ngoài.

Từ Tân Di cũng cáo từ trở về Ngụy Quốc Công phủ, trước khi đi còn không quên vung quả đấm từ xa với Thường Dận Tự. Ngốc bá vương tiểu Hầu gia bị dọa sợ đến le lưỡi, sau khi đưa hai vị khách quý ra liền vội vàng như một làn khói rút về Hầu phủ.

Trên đường Mao Đông Qua giới thiệu sơ qua một chút tình huống với Tần Lâm.

Chiếc thuyền địch trên sông hôm trước bị Trường Giang Thủy sư cùng quân đội đóng khắp Nam Trực Lệ liên thủ phong tỏa hai đường thủy bộ không thể trốn đi đâu được, rốt cục bị bắt cả thuyền lẫn người.

Đám giáo đồ Bạch Liên giáo toàn là cấp thấp, không biết nhiều lắm, sau khi thẩm vấn không có được đầu mối gì có giá trị.

Nhưng thuyền mà bọn chúng ngồi lại rất đáng chú ý, chiếc thuyền này tương đối chắc chắn, tính năng ưu việt, không ngờ rằng Bạch Liên giáo có được lực lượng đường thủy tốt như vậy, chẳng phải là bọn họ có thể phá khởi công kích từ đường thủy vô cùng nhanh chóng, đi thuyền lui tới mau lẹ tuyệt luân, có thể tùy ý lui tới dọc Trường Giang hay sao?

Nguyệt Cảng, chỉ cho phép thương dân Phúc Kiến Chương Châu, Tuyên Châu triển khai mua bán đối ngoại. Dân chúng Nam Trục Lệ ngoài ngàn dặm chưa hề thấy qua người Nhật Bản, nghe qua tiếng Nhật Bản, cho dù là nghĩ đến vỡ đầu cũng không nghĩ ra, cho nên dưới tình huống bị Cẩm Y Vệ tra khảo mới đưa ra các lời khai mâu thuẫn với nhau.

Tần Lâm nói ra hết những phân tích của mình.

Lôi Công Đằng vừa nghe vừa gật đầu:

- Tuy Tần huynh đệ còn trẻ tuổi nhưng kinh nghiệm đã hết sức lão luyện, lão ca ta bội phục vô cùng, lần này lão đệ lại lập công. Bất quá lúc lão đệ phá án Kinh Vương phủ ở Kỳ Châu đã tới tai thiên tử, sau lại báo thêm vụ án Yến Tử Cơ, nhất định được ‘giải tại đế tâm’, tương lai một bước lên mây là không cần nói, công lao lần này là chưa đủ nhét kẽ răng, ha ha ha...

Tần Lâm nghe thấy lập tức hiểu ra ẩn ý của Lôi Công Đằng. Công lao phá được đại án Yến Tử Cơ mới là hàng đầu, mặc dù lần này tra ra có giặc Oa tham dự, sau này phá án cũng không phải bên Nam Kinh có thể phụ trách, chút công lao nhỏ nhất này nhường lại cho Lôi Công Đằng, coi như đền đáp y an bài sở chữ Canh béo bở ỉnh đi.

- Công lao gì?

Tần Lâm chớp mắt một cái, làm ra vẻ không hiểu:

- Tra hỏi không phải là do Lôi Thiên Hộ chủ trì sao? Hạ quan chẳng qua là ngẫu nhiên gặp dịp mà thôi.

Lôi Công Đằng cười to, vai vỗ Tần Lâm luôn miệng nói tốt:

- Lần này lão ca nhận ân tình của lão đệ, sau này sở chữ Canh, không, coi như toàn bộ hệ thống Cẩm Y Vệ Nam Kinh lão đệ có cái gì phiền phức, chỉ cần nói với ta một tiếng.

Lời vừa ra khỏi miệng, Lôi Công Đằng lại cảm thấy hơi mạo muội, hiện tại Tần Lâm còn là thuộc hạ của y, sau khi đại án Yến Tử Cơ báo lên cho triều đình, chưa biết thánh chỉ xuống sẽ như thế nào, người ta lập công lao cũng không nhỏ.

Hơn nữa vị thiên kim tướng phủ Giang Lăng kia, còn có Đại tiểu thư Ngụy Quốc Công phủ đều có quan hệ không cạn cùng hần, nếu thật sự hần trở thành thừa long khoái tế của nhà nào đó, lão Thái Sơn rút ra cọng tóc gáy xuống cũng to hơn hông của tên cẩm y Thiên Hộ như y. Kể đứng đầu Cẩm Y Vệ triều Đại Minh Lưu Thủ Hữu hết dạ vâng lời Trương Cư Chính, mà giữ cửa Ngụy Quốc Công phủ đã có hai người mang hàm Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ

Cảm thấy áy náy trong lòng, Lôi Công Đằng nhìn thử sắc mặt Tần Lâm cũng không có vẻ khác thường gì, lúc này mới cao hứng trở lại.

Vụ án này cũng sẽ không do Cẩm Y Vệ Nam Trục Lệ điều tra, bởi vì bây giờ trong ngoài Nam Kinh thành đã không tìm được mấy người Nhật Bản, căn bản là không thể nào tra được.

Đầu triều Minh đối ngoại thực hành mật dịch khám hợp, không cho các nước Nhật Bản, Cao Ly tự động tới làm ăn cùng người Trung Quốc, mà lấy ‘Khám hợp’ (giấy chứng nhận xuất nhập khẩu) triều đình phát cho, lấy danh nghĩa triều cống buôn bán, sẽ do Thị Bạc Ty xử lý.

Năm thứ hai Gia Tĩnh, Tế Xuyên thị cùng Đại Nội thị Nhật Bản chia ra hai loại khám hợp cũ mới đi tới Ninh Ba nhập cống, nhưng quan viên Thị Bạc Ty triều Minh chỉ chịu tiếp đãi một nhà trong đó, Do vậy hai nhà vì tranh đoạt quyền lợi triều cống ra tay đánh nhau rất lớn ở Ninh Ba, chọc cho triều đình tức giận ngừng mua bán khám hợp, từ đó về sau Giang Nam cũng chỉ có giặc Oa, không có thương nhân Nhật Bản hợp pháp nữa.

Mười năm trước Thích Kế Quang lại bình định giặc Oa, bây giờ đừng nói Nam Kinh thành, toàn bộ Giang Nam cũng không thấy được người Nhật Bản, muốn tra án tự nhiên không thể làm được.

Bình định xong giặc Oa, vào năm Long Khánh lại bỏ đi hải cấm, nhưng giới hạn ở Phúc Kiến Nguyệt Cảng, chỉ cho phép thương dân hai nơi Tuyên Châu, Chương Châu tham dự mua bán. Muốn điều tra vụ án hiểu rõ tình huống người Nhật Bản từ đường dây chính quy, vậy phải giao lại cho bên kia. Ngoài ra buôn lậu

giữa Trung Nhật vẫn tập trung vào một đường Chiết Giang Ninh Ba, bên Nam Kinh cũng phải gởi công văn cho cơ cấu Cẩm Y Vệ bên kia, để cho bọn họ minh xét ngầm hỏi.

Đây cũng không phải là chuyện Tần Lâm trước mắt có thể để ý tới, phải chờ hai nơi Nguyệt Cảng, Ninh Ba tra ra đầu mối.

Lôi Công Đẳng hào hứng muốn đi phục mệnh thượng cấp, trước khi chia tay y do dự một chút, lại kéo Tần Lâm đến bên cạnh, nhỏ giọng nói:

- Lão đệ đã là ‘giản tại để tâm’, không bao lâu sau sẽ một bước tới trời, hai vị Trương, Từ lại... khụ khụ, không nói chuyện này, tóm lại tiền trình lão đệ quá lớn quá xa, có chút chuyện trước mắt tựa hồ không cần quá so đo. Cảnh Định Hướng cùng Vương Bản Cố là một đảng, đám Ngự Sử chó điên dưới tay hai người này chỉ chức cản người. Nếu như lão đệ thu chi khó khăn, tiền cữ thường lệ nộp lên Thiên Hộ Sở cũng có thể giảm, lão ca ta vẫn có thể làm chủ điểm này.

Hữu Phó Đô Ngự Sử Đô Sát Viện Nam Kinh Cảnh Định Hướng là Đông gia phía sau đài của Túy Phụng lâu, y và Tả Đô Ngự Sử Đô Sát Viện Nam Kinh Vương Bản Cố kết làm một đảng, lại có đệ đệ Cảnh Định Lực làm Hữu Thiêm Đô Ngự Sử Bắc Kinh, cơ hồ là quan viên đại biểu thanh lưu, cho dù là Lục bộ Thượng Thư cũng phải nể mặt ba phần, mà huân thần quý thích lại không hợp với bọn họ chút nào.

Lôi Công Đẳng khuyên Tần Lâm dừng tay thật sự là hảo ý, tránh cho hấn chọc tới đám quan thanh lưu, Ngự Sử chó điên kia, chúc họa vào thân.

Tần Lâm cười chấp tay một cái:

- Tạ trưởng quan chỉ giáo, hạ quan tự có phân tặc.

Ồi... Rốt cuộc là tuổi trẻ khí thịnh, Lôi Công Đẳng thở dài một tiếng, thầm nhủ trong lòng: nếu như người thật sự lấy ra một trong hai pho tượng Phật Trương Cư Chính, Từ Bang Thụy, cũng có thể ép tới cửa đám họ Vương này, bắt quá...

Lôi Công Đẳng chấp tay cáo từ, mang theo quan giáo lên ngựa đi xa.

Ánh mắt của Tần Lâm hí lại, Cảnh Định Hướng ư? Thì ra cái gọi là ‘thanh lưu’ triều Đại Minh chính là đám ‘nhân sĩ chính nghĩa’ ngoài mặt tôn thiên lý, diệt nhân dục, sau lưng lại mượn quân gia ra mặt mở thanh lâu vợ vét tiền tài. Suy nghĩ một chút cũng phải, ‘Thanh lưu’ cùng ‘Thanh lâu’ tựa hồ cũng không khác nhau nhiều lắm.

Lôi Công Đẳng không đề cập tới, Tần Lâm còn chưa chắc nhất quyết phải được, hiện tại hấn đã nhớ ra: cho Túy Phụng lâu mười ngày đem tiền cữ thường lệ tới, bấm đốt ngón tay tính toán tới nay đã mười một ngày, còn chưa có động tĩnh gì.

Chẳng lẽ không coi Bá Hộ Cẩm Y Vệ ra gì sao?

Ánh mắt của Tần Lâm hí lại, cười hai tiếng, thân hình rung lên, nhất thời cuộn cuộn sát ý ngập trời, vương khí khắp Kim Lăng thu lại, ba sao Tham Lang, Phá Quân, Thất Sát hào quang chói lọi, Đế Tinh Tử Vi cung phiêu diêu...

- Ủa, mẫu thân, vì sao người này run lên bần bật như vậy?

Một vị tiểu bằng hữu ngây thơ đáng yêu hỏi mẫu thân.

- Có thể là lên cơn sốt rét, cách xa hấn một chút.

Mẫu thân lôi kéo con trai nhanh chóng rời đi.

Tần Lâm mềm nhũn người suýt chút nữa rơi xuống sông, vội vàng làm ra vẻ mặt ngơ ngác.

Tối hôm đó màn đêm phủ xuống, tất cả tửu lâu trà xã lớn nhỏ Nam Kinh thành treo đèn lồng lên góc mái, trên Tần Hoài hà thuyền hoa lui tới ánh sáng rực rỡ, tiếng đàn sáo du dương vang lên như tiếng trời.

Đèn lồng màu đỏ trên Túy Phụng lâu vẫn sáng choang, tao nhân mặc khách cùng phú thương cự cổ lui tới không nghĩ, mấy tên quy nô tươi cười rạng rỡ.

- Hồ công tử, mời vào trong, có gánh hát phía Nam mới tới, miệng nhỏ chân nhỏ, tiểu nhân biết ngài thích loại này.

- Ủa, không phải là có tên Bá Hộ lỗ mãng nào đó muốn tới phá phách sao? Lần này hần vừa mới gặp may, các người chớ đưa mình ra trước hòng sủng.

- Hần chỉ là một cầm y Bá Hộ, cho dù là gặp may lập được chút công lao, có thể địch lại Cảnh Đô Đường chúng ta hay sao? Ngài yên tâm, cho dù là hần ăn gan hùm mật gấu cũng sẽ không dám tới.

Mấy tên quy nô miệng cười ha hả, Tần Bá Hộ kia huênh hoang khoác lác ngoài miệng, sao dám tới thật, chỉ cần một câu của Cảnh Đô Đường cũng đủ dọa chết hần.

Nói chưa dứt lời, tên quy nô đang cúi đầu cười chợt phát giác ra không khí thay đổi, Hồ công tử mới vừa rồi còn hào hứng đi vào bên trong chợt sắc mặt đại biến, sải bước nhanh trở ra:

- Để lần sau trở lại đi, ta buồn đi nhà xí.

Hồ công tử không phải là buồn đi nhà xí, mà là sợ cháy thành vạ lây.

Nơi xa, một đám cầm y quân dư mặc uyên ương chiến y, xách theo côn gỗ thước sắt, được Lục mậ, Ngưu Đại Lực dẫn dắt khí thế hùng hăng xông lại. Tần Lâm cùng Hàn Phi Liêm đứng ở phía sau, dĩ nhiên không thiếu được Lộc Nhĩ Linh lại bị kéo đi theo mọi người một lần nữa.

- Đứng... đứng lại...

148. Chương 148: Mưu Đồ Của Kim Anh Cơ

Quy nô đang hai tay ra ngăn lại:

- Đô Đường lão gia nhà ta...

Đô cái đầu người! Tần Lâm vùng dậy lên đập vào đầu y:

- Người chỉ là con rùa đen mở thanh lâu, dám lấy Đô Đường Cảnh lão tiên sinh ra nói lung tung, đáng chết!

Dứt lời sắc mặt hần trở nên lạnh lùng, vùng tay lên với các vị huynh đệ:

- Đập cho ta!

Ba bốn mươi quân dư như lang như hổ ồ lên một lượt, thấy quy nô, hộ vệ liền đánh, thấy kỹ nữ, khách làng chơi liền gạt qua một bên, bàn hoa lê mộc, bình hoa Cảnh Đức trấn, cổ họa, khung ảnh... nhất loạt đập cho tan tác.

Mà quan giáo có thân phận chính thức như Tần Lâm, Lục Viễn Chí chấp tay sau lưng ung dung tản bộ, giống như là kẻ bàng quan, rất có hứng thú xem đánh đập.

Lão quản gia Cảnh phủ ra mặt xử lý Túy Phượng lâu vừa kéo quần lên vừa vội vã chạy ra, trên mặt còn dính vết son môi đỏ chói:

- Đây là sản nghiệp Cảnh Đô Đường, các người cũng không thể...

- Thối lắm!

Tần Lâm tát một tát tai vào mặt lão nhân mất tư cách này:

- Nực cười, Cảnh Đô Đường là thanh lưu nổi danh, làm sao lại mở thanh lâu, đó không phải là trọc lưu rồi sao, rõ ràng là lão đảo điên lừa lọc!

Lục mậ, Ngưu Đại Lực cùng chúng quân dư đều cười ha hả, cách nói ‘trọc lưu’ vô cùng mới mẻ.

Tần Lâm đưa mắt ra hiệu, đám quân dư lập tức xô lão nhân ngã lăn ra đất, quyền cước cùng xuất, nhất thời đập cho cả sảnh đường tan tác.

Đám quân dư đập nát Túy Phượng lâu, Tần Lâm vẫn không có ý rời đi, cau mày tựa hồ đang tìm kiếm cái gì.

Lục mập vỗ vỗ trán, bới móc tìm trong đồng đồ nát như đồng rác hồi lâu, rốt cục tìm được một chiếc ghế gỗ hồng mộc tơi tả, sau đó nhanh chóng chạy tới giữa khách sảnh đặt xuống.

Tần Lâm ngửa mặt lên trời cười to, ngồi ngay ngắn lên ghế.

- Còn không mau bưng trà rót nước cho trưởng quan nhà ta?

Lục mập trừng mắt quát.

Các cô nương bên trong thanh lâu đã bị dọa phập phồng lo sợ, cũng may đã thấy không ít tình cảnh như vậy, tú bà dẫn theo vài vị cô nương đi ra dâng trà.

Cho dù là hồng cô nương đầu bảng cười một tiếng đáng giá ngàn vàng, ngày thường gặp tài tử, phú thương còn vênh mặt làm cao, nói cái gì bán nghệ không bán thân, lúc này cũng phải run rẩy bưng trà. Nấp chén trà trên tay bọn họ vì run rẩy mà kêu lách cách liên hồi, nụ cười trên mặt còn nịnh hót hơn khi tiếp khách thân thiết nhất vài phần.

- Vị Tần trưởng quan này quả thật quá ‘trâu’, lần trước Tứ công tử cái rắm gì đó tới đây, Hoa Bảo Bảo chỉ ở lâu hai gảy khúc tỳ bà, bây giờ lại tươi cười rạng rỡ ra dâng trà, chắc chắc...

Đám khách làng chơi khen ngợi xuýt xoa không dứt, hâm mộ Tần Lâm tới cực điểm.

Đương nhiên Tần Lâm không phải là tới đây để nghe những lời nhảm chán này, thậm chí Hoa Bảo Bảo đầu bảng thời gian trước nổi danh khắp Tần Hoài hà tới gần thân thiết hẳn cũng không nhúc nhích, gương mặt lạnh như sắt thép.

Người bên cạnh không nói, Ngưu Đại Lục, Lục Viễn Chí đã quen thấy hắn cười hì hì không nghiêm chỉnh, hiện tại ra dáng như vậy đều cảm thấy buồn cười.

Rốt cục người mà Tần Lâm chờ đợi đã tới.

Tuần Thành Ngự Sử Chu Ngô Chính xanh mặt, dẫn dắt quan binh Binh Mã ty năm thành vọt vào Túy Phượng lâu.

Trên người Chu Ngô Chính chỉ mặc bào phục màu xanh của quan văn cấp thấp, trước ngực là tử uyên ương của quan văn thất phẩm, nhưng bất đồng cùng quan viên khác là trên đầu y không phải đội ô sa, mà là giải trĩ quan. Giải trĩ là chấp pháp Thần Thú, phân biệt trung gian, xét rõ uẩn khúc, công chính không nghiêng, Giám Sát Ngự Sử đời Minh đội giải trĩ quan, tỏ vẻ phá án công bằng ngay thẳng.

Mặc dù Ngự Sử chỉ là quan viên thất phẩm, thế nhưng quyền lực lại rất lớn, có thể căn cứ vào lời đồn đãi mà tố cáo đại quan triều đình, thường thường lấy nhỏ thắng lớn. Nếu ra ngoài chính là Thập Tam Đạo Tuần Án, cũng là Bát Phủ Tuần Án theo cách gọi dân gian. Tuần Thành Ngự Sử giống như Chu Ngô Chính này được bố trí ở Nam Bắc hai kinh, dẫn Binh Mã ty năm thành tuần tra kinh thành, tố cáo quan lại phạm pháp.

Ngự Sử thuộc Đô Sát Viện, Chu Ngô Chính là môn sinh Hữu Phó Đô Ngự Sử Cảnh Định Hưởng của Đô Sát Viện Nam Kinh, đây cũng là nguyên nhân y chạy tới Túy Phượng lâu nhanh chóng như vậy.

Thấy Tần Lâm thân mặc Phi Ngự phục, đường hoàng ngồi trên ghế chính giữa khách sảnh, Chu Ngô Chính nhất thời giận không chỗ phát tiết. Y vẫn chưa từng thấy qua cấm y Bá Hộ coi thường Tuần Thành Ngự Sử như vậy.

Chu Ngô Chính giận đùng đùng đi lên, chỉ vào mũi Tần Lâm chuẩn bị thóa mạ.

Không ngờ rằng Tần Lâm lại đứng lên trước, tỏ vẻ tức tối nói:

- Vị Ngự Sử này tới rất đúng lúc, ngài xem những thanh lâu như vậy quả thật tệ hại không thể nào tưởng tượng, dám nói Túy Phượng lâu là do Cảnh Đô Đường mở. Trên đời có đạo lý này sao? Cảnh Đô Đường là lãnh tụ thanh lưu, bêu xấu ông ấy như vậy, không phải là coi Cảnh lão tiên sinh như con rùa đen hay sao, làm sao có thể như vậy được?

Phụt... Lục Viễn Chí đang uống trà, nghe lời này lập tức phun ra ngoài. Tần Lâm chỉ chó máng mèo, máng đường đường Phó Đô Ngự Sử Cảnh Định Hưởng là con rùa đen, thật là hả giận.

Lúc này đám khách làng chơi cũng biết họ Tần kia không phải là vì mình mà tới, tâm trạng thoải mái hơn rất nhiều, nghe vậy có mấy kẻ không sợ chuyện lập tức bàn tán xôn xao.

Lục mập lau khô nước trà trên miệng, vác gương mặt mập đi tới cười híp mắt nói:

- Tần trưởng quan nói như vậy không đúng, Cảnh lão tiên sinh sao lại là con rùa đen? Lão nhân gia đội ô sa, cũng không phải là đội đầu cân màu xanh kia mà?

Chu Ngô Chính tức giận xung thiên, từ trước tới nay y chưa từng gặp qua người to gan như vậy, chuyện của các Đại nhân tiên sinh đều là phía dưới tùy tiện làm, bề ngoài ai nấy mũ miện đường hoàng, không hề có chuyện mắng cả gốc gác người ta như vậy. Họ Tần này quả thật là thanh niên lỗ mãng, hoàn toàn không để ý quy củ quan trường.

Run rẩy đưa tay chỉ Tần Lâm, Lục Viễn Chí, Chu Ngô Chính giận nói:

- Các người, các người dám bêu xấu đại thần triều đình! Chu mỗ nhất định phải tố cáo các người!

Tần Lâm cười hì hì gạt tay y ra, giọng chế nhạo:

- À, Chu Ngự Sử, chúng ta cũng không mắng Cảnh lão tiên sinh, là lão khốn kia nói bậy, chúng ta chỉ phản bác lời lão. Người phải nghe cho rõ ràng, ngàn vạn lần chớ suy nghĩ lung tung.

Lão khốn! Một lời hai nghĩa, vừa có thể chỉ lão quần gia nằm hừ hừ trên mặt đất, cũng có thể chỉ bản thân Cảnh Định Hướng.

Lần này, ngay cả đám cấm y quân dư đều nở nụ cười.

Vốn là Chu Ngô Chính giận đến có chút đầu óc mê muội, nhưng dù sao y cũng là hảo thủ quan trường xuất thân Lương Bạng, giữa tiếng cười ngược lại tỉnh táo lại, nghe lòng mình như chìm xuống.

Cái gọi là thanh lưu trung gian triều Đại Minh, thật ra thì có thật nhiều sự tình có thể nói không thể làm, cũng có thật nhiều chuyện có thể làm không thể nói. Giống như phương diện tiền bạc người người đều phải giả vờ không biết, ngoài miệng nói coi tiền tài như phấn thổ, nhưng trong túi người người đều nghĩ hết biện pháp lấy tiền.

Dùng người nhà ra mặt mở kỹ viện đồ trường như vậy cũng không phải là hiếm thấy, cũng có rất nhiều người làm như vậy. Bất quá nếu như chuyện này truyền dương ra ngoài, danh tiếng thanh lưu mấy chục năm của Cảnh Định Hướng coi như tan tác, kẻ ngu ngốc sẽ chỉ trích Cảnh Định Hướng đạo đức giả, mà người thông minh sẽ cười nhạo.

Thân là Phó Đô Ngự Sử, ngay cả chuyện mở kỹ viện cũng nhúng tay vào, còn có ý nói mình là thanh lưu sao?

- Chu Ngự Sử, rốt cục Túy Phượng lâu này có phải là Cảnh lão tiên sinh mở hay không?

Tần Lâm miệng cười mà thịt không cười hồi.

Chu Ngô Chính vội vàng cưỡng bách mình tỉnh táo lại, chém đinh chặt sắt nói:

- Không phải.

- Như vậy, phải chăng là lão khốn này chính là kẻ bêu xấu đại thần triều đình?

Tần Lâm cười chỉ chỉ lão quần gia co quắp trên đất đang rên hừ hừ.

- Dĩ nhiên...

Trong mắt Chu Ngô Chính lóe lên vẻ tàn khốc, biết chỉ có dùng biện pháp như thế mới có thể giúp lão sư Cảnh Định Hướng:

- Bậy đâu, lão già này dám bêu xấu đại thần triều đình, vả miệng cho ta!

Lão quần gia bị dọa sợ đến cả người run run một cái, đám binh sĩ Bình Mã ty năm thành thủ hạ Chu Ngô Chính không quần được quá nhiều, nhắc lão già này lên lập tức tát tai. Những tiếng lớp lớp bốp vang lên liên tiếp, chỉ chốc lát sau đã đánh cho lão miệng mũi chảy máu hôn mê.

- Bêu xấu triều đình đại thần bản quan sẽ theo luật trị tội...

Thanh âm của Chu Ngô Chính lạnh xuống, híp mắt quan sát Tần Lâm:

- Bất quá, thân là thân quân thiên tử, nửa đêm chạy đến thanh lâu sở quán cần rõ, hành hung đánh người, đập bể đồ, phải bị tội gì?

Tần Lâm sớm có chuẩn bị, móc tờ giá thiếp ra:

- Cẩm Y Vệ phụng chỉ làm việc, đến chỗ này lòng bắt dư nghiệt Bạch Liên giáo. Làm hỏng bàn ư, chất lượng quá kém không cẩn thận dụng hư mà thôi, về phần đả thương người ư, mới vừa rồi bọn họ không cho chúng ta đi vào tập nã khâm phạm, những huynh đệ quân dư này của ta cũng không được huấn luyện chính quy, vì nôn nóng hành sự nên xảy ra xô đẩy, cũng khó tránh khỏi bị thương.

- Quân dư, Bá Hộ Sở nhỏ nhỏ cần nhiều quân dư như vậy làm gì?

Chu Ngô Chính cũng biết hôm nay không tìm được lỗi lầm gì của Tần Lâm, không thể làm gì khác hơn là nhận mình xui xẻo, tức giận nói:

- Bất kể thế nào, tội đánh người đập đồ nhất định phải trừng trị, nếu hôm nay ngươi không trừng trị những kẻ gây ra họa này, bản quan sẽ phải bắt bọn họ trở về Tuần Thành tra khảo!

Tần Lâm giả dạng làm ra vẻ khổ sở:

- Phải trừng trị thế nào?

- Cách trừ chức phạt quân dư!

Chu Ngô Chính hung hăng nói.

Đám quân dư Cẩm Y Vệ toàn là dựa vào da hổ Cẩm Y Vệ mới có thể thu chút tiền cữ thường lệ của các đạt quan quyền quý tụ tập trong Nam Kinh thành. Nếu khai trừ bọn họ cũng tương đương như cắt đứt nguồn sống, chắc chắn sẽ hết sức nghèo khổ vất vả. Đối với quân dư, như vậy còn đáng sợ hơn so với đánh bọn họ một trăm quân côn.

Tần Lâm gãi gãi đầu, giao hoát cười một tiếng:

- Được, cứ theo như lời Chu Ngự Sử nói, khai trừ tất cả những quân dư này.

Chu Ngô Chính cảm thấy hả giận được phần nào, bất quá chuyện khiến cho y cảm thấy kỳ quái chính là, năm trước thấy quân dư bị cách trừ chức phạt ai nấy đều khóc lóc tới nỗi trời sầu đất thảm, hôm nay thật là kỳ quái, đám quân dư này lại tỏ vẻ như không có chuyện gì.

- Các huynh đệ, chúng ta đi!

Tần Lâm kêu một tiếng.

Hắn vung ống tay áo phúi phúi Phi Ngự phục, vô cùng phách lối cười đi ra khỏi Túy Phượng lâu, phía sau hắn mấy chục tên quân dư tiền hô hậu ủng, thật là uy phong lẫm lẫm.

- Đúng rồi...

Tần Lâm quay đầu lại nói với Chu Ngự Sử:

- Bản quan nghi ngờ thanh lâu này là địa phương yêu phi Bạch Liên giáo liên lạc với nhau, ngày mai, ngày mốt cũng phải tới lục soát...

Còn muốn tới nữa? Chu Ngô Chính tức tối suýt chút nữa phát điên, mà lão quản gia co quắp trên mặt đất vốn là mới vừa tỉnh dậy, nghe thấy câu này gần ngạt thở, tiếp tục hôn mê.

Tần Lâm cười ha hả, chọc cho người đi đường thi nhau quan sát.

Đám quân dư châu đầu ghé tai, không ngừng chế giễu:

- Nếu như Ngự Sử họ Chu kia biết chúng ta bị khai trừ thế nào, nhất định sẽ tức tối vẹo mũi.

- Hôm nay mọi người đều cực khổ, để Tần trưởng quan mời chúng ta đi Thiên Hương các một chuyến, có được chăng?

Lục mậ cười kích động mọi người.

Quả thật là lòng lang dạ sói... Tần Lâm thầm mắng một tiếng, bất quá vẫn dẫn bọn họ đi Thiên Hương các. Khác với lần trước chính là Lục mậ, Ngưu Đại Lực, Hàn Phi Liêm cùng các huynh đệ ở sương phòng bên

Nhịp tim Tần Lâm đã như đánh trống, thần trí cũng dần dần mơ hồ, cũng không kịp nhớ rất nhiều, đưa tay kéo áo Cao Ly của Kim Anh Cơ xuống, không hề khách sáo nắm lấy bầu ngực căng tròn mềm mại của nàng.

Bị Tần Lâm nắm đau, Kim Anh Cơ kêu khẽ một tiếng, nhưng không né tránh, ngược lại ưỡn ngực ra, mặc tình cho Tần Lâm xoa nắn.

Sau khi tú bà Thiên Hương các Lỗ Thúy Hoa đem rượu và thức ăn vào phòng liền hào hứng rời đi, nàng tìm một tên quy nô chạy nhanh nhất tới ra lệnh:

- Mau, chạy đi nói cho Từ Đại tiểu thư biết, họ Tần đã mắc câu, kế tiếp phải làm sao chúng ta sẽ nghe theo nàng căn dặn!

Ở Ngụy Quốc Công phủ, Từ Tân Di giục mắt nhập nhèm ngái ngủ bò dậy, càu nhàu:

- Vì sao vậy, không để cho người ta ngủ hay sao, ta đang nằm mộng được làm Đại tướng quân...

Thị Kiểm cúi đầu siết chặt tay, thanh âm nhỏ như muỗi kêu:

- Bên Thiên Hương các nói, tên Tần Lâm kia đã mắc câu.

Cơn buồn ngủ của Từ Tân Di hoàn toàn bay biến, đôi mắt trợn trừng, cái miệng nhỏ nhắn há to đủ nuốt lọt một quả trứng gà.

Mới đầu nàng một bên tình nguyện muốn kết hợp Lý Thanh Đại cùng Chu Do Phiền, không nghĩ tới Tần Lâm chen vào giữa ‘cướp đi’ Thanh Đại, Chu Do Phiền lại cảm thấy không có gì. Từ Tân Di lại thể phải báo thù cho ‘Chu Do Phiền đáng thương’, nhất định phải sửa trị Tần Lâm một phen.

Người này nhất định là dùng hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt Thanh Đại, ta phải vạch trần mặt thật của hắn! Từ Đại tiểu thư nói như thế.

Biết được Tần Lâm điều đến Nam Kinh nhậm chức, Từ Đại tiểu thư của chúng ta bèn thương lượng chủ ý cùng quân sư đầu chó Thị Kiểm:

Trước nàng căn dặn Lôi Công Đẳng Thiên Hộ Sở, bảo y an bài cho Tần Lâm cai quản sở chữ Canh. Sở chữ Canh này không phải là vừa đúng quân hạt Tần Hoài hà sao? Cứ như vậy, bất kể thu tiền cỡ thường lệ hay là những chuyện khác, Tần Lâm sẽ không tránh được giao thiệp với các thanh lâu.

Chuyện này còn có hiệu quả kèm theo: Lôi Công Đẳng không biết được Từ Đại tiểu thư muốn sửa trị Tần Lâm thế nào, vì để tránh cho cháy thành vạ lây, y âm thầm nghiêm lệnh cho bọn Hiệu Ủy sở chữ Bính không được đi tranh đoạt địa bàn với sở chữ Canh nữa. Cho nên trong thời gian qua, hai oan gia truyền kiếp sở chữ Canh và sở chữ Bính không đánh nhau nữa.

Từ Tân Di chỉ nghĩ Tần Hoài hà là thế giới phồn hoa, sẽ dễ dàng khiến cho người ta chìm đắm, người tuổi trẻ đến nơi này còn có ai mà không hoa mắt loạn thần. Chờ Tần Lâm si mê cô nương đầu bảng thanh lâu nào đó, truyền đi khắp cả Nam Kinh thành, nàng sẽ nói chuyện này cho Thanh Đại biết, để nàng nhận ra mặt thật tên khốn Tần Lâm này, không phải là cứu muối muối ra khỏi miệng cọp sao? Nói không chừng đến lúc đó Tần Lâm bị nữ tử thanh lâu mê hoặc, còn không chịu Thanh Đại nữa là khác.

Ha ha ha... Từ Tân Di hết sức đắc ý với mưu kế của mình.

Nếu như tên họ Tần này quá mức giáo hoạt, kiên quyết không mắc bẫy, vậy phải làm sao? Từ Đại tiểu thư còn có hậu chiêu, đó chính là... Bỏ thuốc!

Khắp cả Nam Kinh không ai là không sợ vị tiểu thư điều ngoa này, nàng phái người đi nói với Thiên Hương các, Lỗ Thúy Hoa hiểu được vị Đại tiểu thư này không giảng đạo lý, cũng chỉ có thể đáp ứng nàng chờ Tần Lâm tới sẽ tỏ thái độ cực tốt chiêu đãi, lại phái ra hồng cô nương đầu bảng, không chứa thủ đoạn nào nhất định phải mê hoặc cho bằng được họ Tần.

150. Chương 150: Mua Kén Tự Trói

Thậm chí Lỗ Thúy Hoa đề nghị Từ Tân Di có thể mang nữ binh tới ‘Bắt gian’, bắt được nhược điểm Tần Lâm, cho nên lần này mới vội vàng phái người chạy tới báo cáo, là muốn lấy lòng Từ Đại tiểu thư, báo công xin thưởng.

Nhưng bây giờ Từ Tân Di đã không muốn sửa trị Tần Lâm nữa, rốt cục nên xử trí thế nào, bản thân nàng cũng không biết rõ ràng.

Tóm lại khẳng định không nên để cho những hồ ly tinh thanh lâu kia mê hoặc hẳn, nếu không... Nếu không cũng thật sự có lỗi với Thanh Đại muội muội! Không biết vì sao Từ Tân Di khẩn trương tìm kiếm lý do, không khỏi có chút dối gạt mình lẫn hiếp người.

Nàng gấp gấp hỏi Thị Kiếm:

- Chuyện gì vậy, không phải là ta đã bảo người an bài người nói cho Thiên Hương các, không làm chuyện này nữa sao?

Thị Kiếm chu miệng, gấp đến độ nước mắt chảy ròng ròng:

- Tiểu, tiểu tỳ quên mất...

Khoảng thời gian trước đại án Yến Tử Cơ bộc phát, bọn tỷ muội nữ binh bàn tán xôn xao chuyện này, Thị Kiếm quên bằng chuyện phải thông báo với Thiên Hương các.

Từ Tân Di giậm chân, vút áo khoác trên người sang bên:

- Gọi người, mau gọi người, chúng ta đi cứu Tần Lâm!

Cửa Tây Ngụy Quốc Công phủ mở ra trong đêm, Từ Tân Di giục ngựa chạy trước, các nữ binh theo sau, vó ngựa rầm rập kéo tới Thiên Hương các.

Thiên Hương các đang vào lúc vui say, tiếng nữ tử trẻ tuổi ca hát vui vẻ pha lẫn tiếng cười to càn rỡ của khách nhân. Đèn lồng xanh lụa mỏng toát ra ánh sáng hết sức mờ mờ, khắp nơi đều tràn ngập khí tức mập mờ.

Tiếng vó ngựa thật nhanh từ xa đến gần, quý nô ngoài cửa đón khách thấy vậy lập tức kêu lên:

- Đây, đây, các người đây là...

Sau đó tất cả khách nhân, cô nương đều trợn mắt há mồm nhìn mấy chục người ngựa vọt thẳng từ đại môn vào, cả đám nữ binh yêu kiều ai nấy trợn trừng mắt, cỡi ngựa to cao xông ngang đánh thẳng, va chạm bồn hoa, bình phong, bình hoa... bố trí tinh xảo tỉ mỉ ngã lăn ra hỗn loạn, một nơi đẹp đẽ sang trọng như vậy nhất thời hóa thành trường đua ngựa.

- Cô nãi nãi của ta ôi, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lỗ Thúy Hoa đầm ngực giậm chân nghênh đón.

Từ Tân Di gấp đến độ bất chấp tất cả, lập tức hỏi như pháo liên thanh:

- Tần Lâm ở nơi nào? Mau dẫn ta đi, nếu như muộn một khắc, ta phá hủy Thiên Hương các này của người!

Lỗ Thúy Hoa là người thức thời, không nói hai lời lập tức chỉ về phía nhà nhỏ kiểu Triều Tiên phía sau bụi trúc tương phi.

Từ Tân Di không đáp lời, giơ roi quất vào cổ ngựa một cái thật mạnh, Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử chạy chậm vài bước lấy đà, đột ngột nhảy vọt về phía trước một cái, tới bụi trúc tương phi kia, sau đó vọt tới trước mặt ngôi nhà nhỏ, chúng nữ binh cũng giục ngựa đi theo.

Các cô nương cùng khách nhân Thiên Hương đều thấy ngây người, trên đời này trừ Từ Đại tiểu thư ra còn có vị khuê tú nào mang theo một đoàn nữ binh, cỡi ngựa cầm đao thương vọt tới kỹ viện tìm người như vậy?

- Thật là đại lão bà dữ tợn, chạy đến kỹ viện bắt lão công, chắc chắn...

Một khách làng chơi khẩu âm bên ngoài luôn miệng than thở, tỏ vẻ đồng tình thương hại với vị trượng phu cười phải bà La Sát kia. Làm trượng phu thỉnh thoảng đi chơi bởi, đại lão bà lại mang theo binh mã tới bắt, như vậy cũng quá đáng thương.

Mấy vị bằng hữu Nam Kinh bên cạnh nghe lời này, lại bị dọa sợ đến sắc mặt thoát xanh thoát trắng, vội vàng bịt miệng y lại, kéo ra bên ngoài thật xa mới thấp giọng nói cho y biết:

- Bậy... Không nên nói bậy! Đó là Đại tiểu thư Ngụy Quốc Công phủ, nữ ma đầu số một Nam Kinh thành, người không muốn sống nữa sao?

Đám khách làng chơi lòng vẫn còn sợ hãi vội vàng giải tán, đều cảm thấy Từ Đại tiểu thư không khỏi quần lão công quá mức.

Thiên Hương các trở nên trống trải, mấy vị hồng cô nương toàn là tướng mạo gầy gò, vóc người thon thả vừa cắn hạt dưa vừa bàn luận:

- Từ Đại tiểu thư bề ngoài hung thần ác sát, nhưng đáng người cũng không tệ, ngực to chân dài hông nảy, công phu trên giường nhất định cực kỳ lợi hại, không trách lại quần lão công chặt chẽ như vậy.

- Cuối cùng là đôi chân to như vậy, đáng người lại cao lớn, nam nhân cưới nàng nhất định phu cương không vướng.

Một vị cô nương mày nhỏ mắt nhỏ tiếp lời, bàn chân nàng chính là tiêu chuẩn kim liên ba tấc.

Lỗ Thúy Hoa tức gần nổ phổi kêu to:

- Tất cả ai về phòng này, ai dám nói lung tung chuyện ngày hôm nay nữa chữ, lão nương xé miệng kẻ đó.

Các hồng cô nương tức tối đáp ứng, uể oải ai về phòng này.

Bên ngoài nhà nhỏ Triều Tiên, bước chân của Từ Tân Di ngừng lại, nàng sợ thấy cảnh tượng mình không muốn xuất hiện nhất, phát tay một cái lệnh cho các nữ binh bố thành vòng tròn bên ngoài phòng nhỏ năm trượng, không cho bất luận kẻ nào đi vào.

Rầm một tiếng, Từ Tân Di lấy can đảm đá tung cửa phòng.

Tần Lâm đang ôm Kim Anh Cơ hôn loạn, sắc mặt hấn đỏ ngầu, trán nổi gân xanh, trong đôi mắt hiện đầy tia máu, nghe thấy cửa bị đá ra cũng không quay đầu lại, hiển nhiên thần trí đã sớm mê loạn.

Áo của Kim Anh Cơ bị xé ra từ cổ, để lộ nửa thân thể mềm mại trắng muốt. Nàng bị tiếng phá cửa làm cho kinh động, quay đầu lại kinh ngạc nhìn Từ Tân Di, thần sắc nổi giận vô cùng.

Bất kể là người nào, bất kể trước khi hành sự đã hạ quyết tâm lớn đến mức nào, làm loại chuyện như vậy vẫn có hơi xấu hổ. Kim Anh Cơ cũng là thiếu nữ, bị Tần Lâm ôm hôn loạn cũng có hơi động tình, đang thời khắc mấu chốt lại bị một nữ tử trẻ tuổi khác xông vào, nàng như bị khiêu khích, theo bản năng sinh ra địch ý với Từ Tân Di.

- Người, các người làm gì vậy? Ra, đi ra ngoài!

Sắc mặt bánh mật của Từ Tân Di trở nên đỏ ửng, xoay mặt sang bên, thanh âm có hơi run rẩy.

Không biết vì sao, trong lòng nàng mơ hồ lại có chút cao hứng, ít nhất Tần Lâm cùng nữ nhân Cao Ly này vẫn chưa vượt qua giới hạn sau cùng.

Tôm... bên ngoài chợt vang lên tiếng đá ném xuống nước, thần sắc Kim Anh Cơ lập tức trở nên khiêm nhường, cặp mắt xuống ngoan ngoan đáp ứng, thể nhưng nàng bị Tần Lâm ôm rất chắc, không thể thoát thân.

Từ Tân Di bĩu môi, tiến lên giúp một tay gỡ tay Tần Lâm ra.

Không ngờ Tần Lâm đột nhiên chuyển sang ôm lấy Từ Tân Di, đôi ma thủ sờ soạng khắp trên thân thể tràn đầy nhựa sống của nàng. Sau khi thần trí hấn mê loạn đột nhiên trở nên mạnh mẽ vô cùng, Từ Tân Di lại không có cách nào tránh thoát.

- Đây này, người tới đây giúp một tay!

Từ Tân Di bị Tần Lâm cuốn lấy bể đầu sứt trán, vội vàng kêu Kim Anh Cơ tương trợ.

Mỹ nữ Cao Ly lấy tay lau trán, thở hổn hển, chợt cười xấu xa một tiếng, cũng không quay đầu lại bỏ đi. Trước khi rời đi, nàng còn cố ý khép cửa phòng lại.

Nữ binh bên ngoài làm thành vòng tròn cách năm trượng thấy Từ Tân Di đi ra, Từ Đại tiểu thư ở lại trong phòng, ai nấy đều trợn tròn mắt không hiểu vì sao. Nhưng trước khi tiểu thư vào đã ra lệnh cho các nàng không được vào, quân lệnh như sơn, cũng chỉ có thể ở lại bên ngoài tiếp tục trấn thủ.

Kim Anh Cơ cúi đầu cười khanh khách, vòng qua hành lang đi tới một chỗ bên hồ nước, Quy Bản Vũ Phu toàn thân áo đen chỉ lộ ra hai con mắt đã chờ ở nơi đó.

- Chủ nhân, ngài không cần làm như vậy...

Thần sắc Quy Bản Vũ Phu rất là âm trầm uất ức:

- Để cho chủ nhân chịu nhục là sỉ nhục của võ sĩ Đại Hòa! Chuyện báo thù hoàn toàn có thể dùng 'Cúc gian nhất' của thuộc hạ để giải quyết, thuộc hạ là đệ tử Liễu Sinh Tông Nghiêm (Yagyū Muneyoshi)...

- Nói thì dễ lắm...

Kim Anh Cơ cúi đầu không nói.

- Ta thề vĩnh viễn trung thành với lão chủ nhân, Thiếu chủ nhân vừa thành niên, Mao Quân cùng thuộc hạ đã hoàn thành sứ mạng Trình Anh, Xử Cửu, cho nên bây giờ thuộc hạ có thể làm Dự Nhượng, chuyện nhiếp chính...

Quy Bản Vũ Phu dần dần đi xa, nhỏ giọng lầm bầm ca:

- Sinh mạng võ sĩ như hoa anh đào héo tàn, chỉ tỏa hương thơm trong một sát na...

Bên trong gian nhà Triều Tiên kia, sau khi Kim Anh Cơ đi rồi, Từ Tân Di cũng cảm thấy hết sức đau đầu.

Thần trí Tần Lâm đã mê loạn, trở nên mạnh mẽ vô cùng. Nói ra cũng kỳ quái, ngay cả thần thương Mã Tứ Bình vô địch thủ trong mười vạn quân Nam Trục Lệ cũng không phải đối thủ của Từ Tân Di, nhưng nàng lúc kháng cự Tần Lâm xâm phạm lại có vẻ quá mức mềm yếu vô lực. Từ Tân Di kinh ngạc phát hiện, trước kia chỉ cần một quyền là có thể đánh bay một vị võ lâm cao thủ ra xa mấy trượng, bây giờ đâm vào ngực Tần Lâm, hấn lại như vô sự.

Thì ra bọn họ toàn là nhường cho ta... Trong nháy mắt Từ Tân Di đã hoàn toàn hiểu ra, nhưng trước đó nàng tự tin có thể chế phục Tần Lâm cho nên không để cho nữ binh khác đi theo vào, giờ phút này cục diện đã trở nên nguy hiểm.

Đầu tiên là bị Tần Lâm xô ngã xuống giường không ngừng hôn túi bụi, sau đó ngực áo cũng bị xé ra.

Đáng thương Từ Đại tiểu thư vốn bị đánh thức từ trong giấc mộng, chỉ mặc áo lót sát người và áo khoác bên ngoài. Tần Lâm vừa xé ra, đôi ngọc phong rắn chắc cao ngất lập tức hoàn toàn lộ ra trong không khí lạnh lạnh.

Tần Lâm thần trí mê loạn, không còn biết gì lập tức đưa tay nắm lấy đôi ngọc phong, ra sức xoa bóp không ngừng.

Bản năng cảm thấy nguy hiểm, Từ Tân Di cũng không kịp lo xấu hổ nữa, há miệng ra định kêu lên cứu mạng.

Nhưng nàng đã chậm một bước, bởi vì Tần Lâm đã ngậm lấy đôi môi ngọt ngào của nàng vào miệng, ra sức hút mạnh. Từ Tân Di cũng chỉ có thể phát ra thanh âm ư ử, trong đôi mắt hạnh tràn đầy vẻ kinh hoàng.

Áo lót sát người, váy ngủ, nịt ngực... từng món một bị Tần Lâm xé tan cuồn cuộn. Với tư thế hùng mạnh của Tần Lâm, Từ Đại tiểu thư anh khí hiên ngang đã trở thành dê non chờ bị làm thịt.

Nàng vùng vẫy kịch liệt, nước da bánh mật trở nên ửng hồng mê người, hai cái chân dài không ngừng giãy đạp, trong lúc vô tình càng để lộ xuân quang nhiều hơn. Hô hấp kịch liệt khiến cho cặp ngọc phong ma sát

liên hồi với ngực Tần Lâm, nàng thân là xử nữ, chỉ cảm thấy như có dòng điện chạy khắp toàn thân, dần dần trở nên bủn rủn vô lực.

Hai đùi rắn chắc tròn trịa của nàng bị Tần Lâm dùng đầu gối tách ra. Lúc này bị được lực của Bách Hoa

Bất quá Từ Đại tiểu thư vô cùng hào sảng, tuyệt không phải tiểu nữ tử tầm thường có thể so sánh, rất nhanh nàng liền thoát khỏi tự oán tự ngã, mím môi ra sức vung tay lên:

- Hừ, cho là xảy ra sự kiện kia bản tiểu thư bắt buộc phải gả cho người sao? Cùng lắm thì, cùng lắm thì cả đời không lấy chồng là được!

Từ Đại tiểu thư cũng không phải là loại nữ nhân sau khi thất thân sẽ khóc lóc nhất quyết đòi gả. Hơn nữa chuyện này cuối cùng cũng là vì nàng lệnh cho Thiên Hương các dùng Bách Hoa Mê Xuân Tửu đối phó Tần Lâm, cuối cùng trời xui đất khiến gây ra hiểu lầm tai hại, còn có thể trách ai được?

Quả thật không thể nói ra được! Thậm chí Từ Tân Di cảm thấy hết sức có lỗi với Thanh Đại muội muội, cho nên nàng mới xuất hết bản lĩnh toàn thân giấu diếm chuyện này.

Mặc dù sau lưng nhớ tới bị Tần Lâm dùng sức mạnh ức hiếp như vậy vừa xấu hổ vừa tức tối muốn khóc, nhưng ngoài mặt nàng vẫn tỏ ra hết sức đường hoàng như không có chuyện gì xảy ra, hơn nữa còn hẹn đi săn với Tần Lâm một chuyến.

Tần Lâm uống rượu vốn là thần trí mê loạn, thấy Từ Tân Di tỏ ra bộ dáng như vậy cũng không nghi ngờ gì, so với chuyện Kim Anh Cơ đột nhiên hiện thân lại đột nhiên biến mất, lại thêm Cảnh Định Hương sau lưng Túy Phượng lâu sắp làm ra phản ứng, càng thêm thực tế mà khẩn cấp hơn.

Mặt ngoài bình tĩnh che giấu không được dòng nước ngầm mãnh liệt, Tần Lâm giận đập Túy Phượng lâu cũng không gây nên sóng gió trong quan trường Nam Kinh. Đó là bởi vì trung tâm bàn tán của các đại quan quyền quý vẫn là trận phục kích Yến Tử Cơ kinh tâm động phách kia. Nhưng chuyện liên quan đến ích lợi thiết thân của bọn Cảnh Định Hương, tuyệt đối sẽ không tới nỗi không có bất kỳ phản ứng nào.

Tần Lâm đoán không lầm, trong lúc hắn đang ước hẹn đi săn với Từ Tân Di, Tuần Thành Ngự Sử Chu Ngô Chính đi vào một tòa đại trạch bố trí tinh xảo thanh nhã, có khí tức sách vở ở phía Bắc thành, rất nhanh trong nhà liền vang lên tiếng đồ sứ vỡ loảng xoảng.

- Một tên vũ phu cũng dám tác oai tác quái trên đầu sĩ lâm thanh lưu chúng ta, sao lại có chuyện như vậy được?!

Cảnh Định Hương đập nát một chén trà, thổi râu trợn mắt, há miệng mắng Tần Lâm thật to.

Lúc Cảnh Định Hương đảm nhiệm Hữu Phó Đô Ngự Sử Đô Sát Viện Nam Kinh, là đại quan chính tam phẩm triều đình Đại Minh, lương quyền nhô cao, mây treo cao, nhìn qua có mấy phần quan uy, trên người là yếm phục màu xanh đậm quan viên thường mặc khi ở nhà, đầu đội Trung Tỉnh quan viên vàng.

Một người ngồi đối diện Cảnh Định Hương cũng hết sức bất phàm, cũng mặc yếm phục, đội Trung Tỉnh quan, mặt mũi xanh gầy quắc thước, ánh mắt lăm lăm uy nghiêm lăm lăm, giống như đức thanh thiên Đại lão gia trên sân khấu. Lão chính là đồng đẳng của Cảnh Định Hương, đại quan chính nhị phẩm, Tả Đô Ngự Sử Đô Sát Viện Nam Kinh Vương Bản Cố, cách hệ thống quan viên trên đỉnh kim tự tháp triều Đại Minh chỉ có một bước.

- Cảnh hiền đệ bớt giận, tâm cảnh quân tử không nên bị tiểu nhân làm cho lay động.

Vương Bản Cố ung dung chậm rãi uống trà, làm ra vẻ không có chuyện gì lớn.

- Vương huynh, Cảnh mỗ tức giận cũng không vì mình tổn thất một chút tài sản, mà là vì nghĩ cho danh vọng sĩ lâm, nghĩ cho thể diện của tư văn nhất mạch.

Giọng điệu của Cảnh Định Hương rõ ràng là lo cho nước cho dân, rung đùi than thở:

- Quốc triều nuôi sĩ hơn hai trăm năm, lấy khí tiết làm hòn đá mài giữa trau giồi là muốn chúng ta làm chúng thần can gián ăn ngay nói thẳng, mà không phải là hạ a dua nịnh nọt. Bây giờ chỉ một tên cầm y Bá Hộ là có thể làm nhục sĩ đại phu, lớp người học sách Khổng Mạnh chúng ta còn không bằng một tên vũ phu, quả thật đã đến lúc chiều tàn, lòng người không như xưa nữa.

Lão nói lời này nghĩa chính từ nghiêm, quả thật cũng giống như lời của Phạm Trọng Yêm: lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau nỗi vui của thiên hạ. Chỉ bất quá thân là lãnh tụ thanh lưu lại mượn danh nghĩa gia

nô mở thanh lâu, chuyện này Khổng Mạnh có dạy hay không? Nếu như Khổng Phu Tử biết được đám đồ tử đồ tôn làm những chuyện này, chỉ sợ cũng bị chọc giận phải nổi trận lôi đình.

Hai vị lão sư thân mang chức cao nói chuyện, Chu Ngô Chính thân là môn sinh cũng chỉ có thể cung cung kính kính đứng nghe. Y suy nghĩ một chút bèn nói giúp cho Cảnh Định Hướng:

- Hai vị lão sư không biết, tên họ Tần kia vô cùng ngông cuồng kiêu ngạo, thiếu chút nữa ngay cả môn sinh cũng bị chúng đánh. Thật là một đám cầm y quân dư hung thần ác sát, quyền cước lại vô cùng lợi hại, ngay cả Hoa Bảo Bảo cũng bị hai bạt tai, người yếu ớt như hoa bọ chúng cũng hạ thủ.

Vốn Vương Bản Cố đang bày ra vẻ giả vờ không biết, nhưng nghe câu cuối cùng của Chu Ngô Chính, sắc mặt lão lập tức sa sầm, vội vàng hỏi tới:

- Thật ư, đám vũ phu này không biết liêm sỉ như vậy, ngay cả Hoa cô nương cũng đánh sao?

Chu Ngô Chính cười thầm trong lòng, mặc dù ngoài mặt vị lão sư này nói cái gì thiên lý nhân dục, sau lưng thật ra là người có tật, hơn nữa xem các Hoa cô nương trong Túy Phượng lâu như máu thịt của mình. Chỉ vì lão thê trong nhà quá mức ghen tuông, không thể cười về, thật ra đã sớm coi như độc chiếm cô nương đầu bảng Túy Phượng lâu.

Trong quan trường Nam Kinh đều hiểu được chuyện này, cái gọi là sĩ lâm thanh lưu đều là ngoài miệng nói rất hay, sau lưng toàn là hạng người nam là cường đạo, nữ là kỹ nữ, mọi người cũng không lấy làm kỳ, ngược lại còn nói Vương Bản Cố lão tiên sinh tóc bạc phong lưu, ai ai cũng đem lòng hâm mộ.

- Thật, thật, không có nửa phần giả dối, trên mặt Hoa Bảo Bảo còn có năm dấu ngón tay!

Chu Ngô Chính nói dối không chớp mắt, Cảnh Định Hướng đắc ý mỉm cười gật đầu với tên môn sinh này, khen ngợi y ứng đối hợp lý.

Quả nhiên Vương Bản Cố dùng dùng nổi giận, thở hổn hển nói:

- Năm xưa lão phu liều chết can gián, bao nhiêu quyền quý không dám không vâng lời lão phu, hần chỉ là cầm y Bá Hộ lại lấn hiếp người như vậy, quả thật là muốn nhịn cũng không nhịn được.

Cảnh Định Hướng mừng rỡ, lão mượn danh nghĩa quản gia mở Túy Phượng lâu kiếm tiền, rốt cục cũng không thể cổ động tuyên dương, nếu như mình ra mặt tranh đấu cùng Tần Lâm sẽ đưa tới miệng thế cười chê.

Mà Vương Bản Cố lại khác, lão là ‘Thanh quan’ nổi danh Nam Kinh, năm Gia Tĩnh có danh hiệu Trực Giám Trách Thần nổi danh khắp thiên hạ. Có lão ra mặt đánh trận đầu, mình và đệ đệ hiện đảm nhiệm Thiêm Đô Ngự Sử Đô Sát Viện ở bên cạnh đánh trống trợ oai, còn sợ không đánh ngã được tên họ Tần kia sao?

Bất quá Vương Bản Cố cũng không phải hạng người tầm thường, rất nhanh bình tĩnh lại từ trong tức giận, cau mày nói:

- Tên họ Tần kia, ngu huynh nghe nói hần và thiên kim Trương Giang Lăng quan hệ không cạn, ở Yến Tử Cơ bị rất nhiều người nhìn thấy... Hừ, Trương Giang Lăng không giữ đạo hiếu, tham quyền vị không chịu về nhà chịu tang, cho nên sinh ra nữ nhân cũng có thói trăng hoa như vậy.

Hai thầy trò Cảnh Định Hướng cùng Chu Ngô Chính nghe thấy câu này, trong bụng cũng cười thầm không dứt. Lão nói nữ nhi Trương Cư Chính có thói trăng hoa, chẳng lẽ lão thích Hoa cô nương ở Túy Phượng lâu lại là tam trình cửu liệt?

Chu Ngô Chính biết vị lão sư này lo lắng cái gì, cười hì hì nói:

- Họ Tần kia thiếu niên đắc chí, gây loạn không biết sợ, sau khi đập Túy Phượng lâu chúng ta lại đi Thiên Hương các mua vui, kết quả không biết sao bị vị tiểu thư điều ngoa Ngụy Quốc Công phủ kia nhéo lỗ tai kéo ra ngoài, hai người này cũng là không minh bạch. Nếu Từ Đại tiểu thư cũng có phần, vậy bất kể thế nào Trương Giang Lăng cũng không để cho nữ nhi mình đi tham gia vở kịch hai nữ tử tranh một chồng.

- Theo ngu kiến của môn sinh, Nguyên Phụ Thiếu Sư Trương tiên sinh chúng ta không sửa trị tên họ Tần coi như đã hết sức khoan hồng độ lượng, nào có chuyện sẽ giúp hần? Quá nửa Từ Bang Thụy cũng oán hận hần tới tận xương tủy.

- Được, được...

Vương Bản Cố cười gật đầu liên tục:

- Đã như vậy...

Chu Ngô Chính nở nụ cười, đám Ngự Sử đều là loại người ‘Thành sự chưa đủ, bại sự có thừa’, muốn cất nhắc người nào bọn họ không nói nên lời, nhưng muốn bôi xấu người nào, quả thật đây chính là sở trường của họ.

Từ Bang Thụy cùng Trương Cư Chính thật sự giống như Chu Ngô Chính, Vương Bản Cố phân tích, chuẩn bị đối phó Tần Lâm sao?

Ngụy Quốc Công lão nhân gia ngồi trong thư phòng, cầm một phần lý lịch vừa lệnh cho thủ hạ tìm tới, miệng lẩm bẩm nói:

- Tần Lâm này cũng có thể được xưng là thiếu niên anh hùng, xứng với Tân Di nhà ta dư sức có thừa, chỉ không biết trong lòng nữ nhi rốt cuộc nghĩ như thế nào? Cẩm y Bá Hộ cũng không nhỏ, chỉ hiềm địa vị thân phận hơi thấp, nếu là lần này Hoàng thượng gia ân...

Quốc Công phu nhân bĩu môi, động tác thần thái cơ hồ một khuôn đúc ra với Từ Tân Di:

- Đừng lo nhiều như vậy có được chăng? Nam Kinh thành rất nhiều công tử ca nhi nhưng kẻ bằng lòng cưới Tân Di cũng không nên thân, bất quá chỉ là tham lam vinh hoa phú quý của nhạc phụ, ai chịu cưới nhà đầu tiên khùng nhà ta? Chàng còn chê người ta chức quan thấp ư, nghe nói vị thiên kim tướng phủ Giang Lăng kia cũng coi trọng hân, nếu như để Trương Cư Chính cướp trước, thiếp xem chàng sẽ nói thế nào.

- Trương Cư Chính có thể cướp trước sao? Y ở kinh sư, ta ở Nam Kinh, bất kể thế nào cũng là chúng ta ở gần hơn. Nếu phu nhân còn lo lắng không tranh lại Trương Cư Chính, chỉ bằng chúng ta áp đặt chuyện này, điều động binh mã đi bắt thừa long khoái tế của nàng trối lại.

Từ Bang Thụy cười hì hì nói, mặc dù y lớn tuổi, nhưng tập quán nhà giàu khi còn trẻ đến nay chưa hết, mang nữ nhi của mình ra nói đùa.

Ách xì...

Ở Càn Thanh môn nơi Tử Cẩm thành kinh sư xa xôi, Trương Cư Chính lấy thân phận Thủ Phụ tham gia ngự triều không biết vì sao hắt hơi một cái.

- Mùa Đông gió lớn, xin Trương tiên sinh bảo trọng thân thể, trẫm còn có thật nhiều chuyện muốn thỉnh giáo Trương tiên sinh!

Vạn Lịch Hoàng đế biểu hiện vô cùng quan tâm, quả thật là một đệ tử tư thực ân cần lo lắng cho lão sư. Nhưng không thấy y ở trong đình một mình, trong lúc vô tình lộ ra oán khí với Trương Cư Chính.

Trương Cư Chính có hơi cảm động, sau khi cúi người tạ ơn tiếp tục đề tài:

- Đại án Yến Tử Cơ Nam Kinh, triều đình nhất định phải phái trọng thần đặc lực đi tới đó điều tra, nếu không trên không đủ giữ nghiêm pháp kỷ, dưới không đủ để định lòng người.

- Như vậy, Trương tiên sinh có nhân tuyển hay chưa?

Vạn Lịch vẫn như thường lệ giao quyền quyết định cho lão sư của y.

Trương Cư Chính thần sắc lạnh nhạt:

- Hình bộ Thị Lang Lưu Nhất Nho có thể kham đại nhiệm này.

Lời vừa nói ra, bọn Đại Học Sĩ Thân Thời Hành, Trương Tứ Dục đồng thời lấy làm kinh hãi.

Nam Bắc hai kinh, kinh sư là thực, Nam Kinh là hư, nếu như nói quan viên trẻ tuổi điều đi nhậm chức Nam Kinh còn có ý để cho lẫn lộn học hỏi kinh nghiệm, nhưng điều đại quan triều đình đi coi như thoát khỏi trung tâm, tương đương với bị đối xử lạnh nhạt.

Tuy Lưu Nhất Nho cùng Trương Cư Chính chính kiến không hợp, nhưng nghe nói Trương Cư Chính rất thường thức con lão Lưu Kham Chi có danh tài tử, lại là mỹ nam tử, ngấm ngấm từng lộ ra ý muốn chiêu y làm con rể, lần này vì sao y lại đề nghị cho Lưu Nhất Nho nhậm chức Nam Kinh, bị ghẻ lạnh như vậy?

Rất nhiều ánh mắt nhìn về phía Hình bộ Thị Lang Lưu Nhất Nho, sau một lời của Trương Cư Chính liền xảy ra biến chuyển hoàn toàn, chế giễu, vui mừng trước tai họa của kẻ khác, thương hại... Mà mặc dù Lưu Nhất Nho hết sức làm ra thần sắc bình thường không sợ hãi, nhưng sắc mặt trắng bệch coi như không đánh mà khai.

Vạn Lịch không chút do dự đồng ý Trương Cư Chính tiến cử, vì vậy, Lưu Nhất Nho không thể không tạ ơn, y lấy thân phận khâm sai đại thần đi Nam Kinh điều tra cùng xử lý án Yên Tử Cơ, về phần sau khi y làm xong còn có thể hồi kinh sư hay không, sợ rằng chỉ có trời mới biết.

153. Chương 153: Khách Tới Nam Kinh

Trương Cư Chính mỉm cười, tất cả hảo cảm với Lưu Kham Chi trước kia hiện tại đã hóa thành chán ghét. Bởi vì sáng sớm hôm nay y mới vừa nhận được tin nhà Trương Tử Huyền gửi tới, bên trong mô tả Lưu Kham Chi đủ các khuyết điểm.

Cho nên Trương Quốc Giang Lãng không chút do dự đưa ra quyết định, vĩnh viễn, hoàn toàn đoạn tuyệt ý niệm kết thân cùng Lưu gia.

Sau thư này lại nhắc tới Tần Lâm, có lẽ chẳng qua là Trương Tử Huyền đơn thuần muốn tiến cử nhân tài với phụ thân. Nhưng theo Trương Cư Chính thấy, phần trước mới vừa chê bai Lưu Kham Chi đủ điều, phần sau lại khen ngợi Tần Lâm hết lời, ý tứ trong đó đã rất rõ ràng.

- Tên Tần Lâm này, lão phu cũng muốn cất nhắc hân đây.

Trương Cư Chính vuốt bộ râu đen nhánh, đưa ra quyết định.

Tần Lâm chuẩn bị dời công trường bút chì đến Nam Kinh, nơi này thông qua thủy đạo Trường Giang hoàng kim, thượng nguồn thông Kinh Tương, Ba Thục, hạ nguồn thông một dãy Tô, Tùng, Thường, từ Dương Châu vào Kinh Hàng Đại Vận Hà, lại có thể nhanh chóng vận chuyển tới địa khu Hoa Bắc, sau đó đưa tới Ninh Ba, Nguyệt Cảng, còn có thể xuất khẩu sang Triều Tiên, Nhật Bản cùng Nam Dương.

Hắn căn dặn đám thủ hạ Cẩm Y Hiệu Úy đi hỏi thăm địa phương thuận tiện làm công trường và cửa hàng, bản thân mình cũng mặc thường phục, chuẩn bị đi ra ngoài dạo chơi một vòng. Lấy góc độ một con dân Đại Minh bình thường đi dạo phong cảnh Nam Kinh thành một chút, Phu Tử miếu, Mạc Sâu hồ, Hoa Bài lâu, phố Chu Tước cùng cầu Lưu Bá Ôn, đều là những danh thắng nổi tiếng đã lâu.

Vừa muốn ra cửa, chợt thấy Lục Viễn Chí một thân thịt béo núc ních chạy vào, cười đến nổi mắt mũi đều gần liền với nhau thành một khối:

- Tần ca, huynh đoán thử một chút xem là ai tới bên ngoài?

Tần Lâm đảo cặp mắt trắng dã, tức giận nói:

- Trừ Từ Tân Di kia còn có thể là ai?

Tên mập cười xấu xa, vừa kéo vừa đẩy Tần Lâm đi nhanh ra cửa.

Trước đại môn có một cỗ kiệu ngừng lại, thân kiệu bằng kim ti nam mộc, màn kiệu là nhung Ba Tư màu thiên thanh, không giống phú thương Giang Nam động một chút là ngồi kiệu dát vàng thép bạc, lộ ra vẻ nhà giàu mới nổi, mà là lộ ra vẻ khiêm tốn trong ẩn xa hoa.

Bốn tên kiệu phu thân mặc quần bông áo bông vô cùng sạch sẽ, bốn tên tiểu tỳ áo xanh mây thanh mát sáng hết sức nhẹ nhàng khoan khoái, còn có vị đại tẩu phúc hậu ăn mặc cũng phúc hậu đi theo vịn tay kiệu.

Vừa nhìn khí thế này, Tần Lâm liền biết không phải là Từ Tân Di, hắn chưa từng thấy qua Từ Đại tiểu thư ngồi kiệu như vậy.

Thấy Tần Lâm đi tới tiền viện, đại tẩu kia bèn khom người nói nhỏ mấy câu bên cửa sổ kiệu.

Một bàn tay trắng như bạch ngọc thò ra ngồi nhẹ nhàng vén màn kiệu lên, Trương Tử Huyền thốt tha bước xuống kiệu.

Vị thiên kim tướng phủ này vẫn mặc nam trang, nhưng áo choàng bông màu đen cũng không thể che giấu dáng người thướt tha kiều diễm, càng làm nổi bật làn da trắng hơn tuyết, dung nhan xinh đẹp như hoa, sóng mắt yêu kiều quét một vòng trên mặt Tần Lâm, lông mày chéch lên, khóe miệng mỉm cười, dung mạo giống như ánh bình minh chiếu rọi.

Chúng quan giáo từ Lục Viễn Chí trở xuống đều kinh ngạc khen ngợi Trương Tử Huyền xinh đẹp như thiên tiên, không dám ngược mắt nhìn, rồi rút cúi đầu tránh lui.

Trương Tử Huyền ra vẻ vân đạm phong khinh hỏi:

- Tần huynh nhiều ngày không gặp, chẳng hay có khỏe không?

Tần Lâm cũng ngẩn ngơ, thuận miệng trêu chọc:

- Một ngày không thấy, như cách ba thu.

Trương Tử Huyền che miệng cười khẽ, gương mặt mịn màng đã phủ thêm một vầng mây đỏ:

- Sợ rằng giai nhân mà Tần huynh thời thời khắc khắc nhớ mãi không quên không phải là phận bồ liễu tiểu muội đây, mà là vị Đại tiểu thư anh khí hiên ngang kia.

Những lời này có thể coi là đùa giỡn giữa bằng hữu với nhau, nhưng đã có mùi vị giấm chua ghen tuông, Trương Tử Huyền lời vừa ra khỏi miệng đã cảm thấy có mấy phần khinh bạc, tự mình cảm thấy xấu hổ áy náy.

Biết là thiên kim tướng phủ, chúng Hiệu Úy cũng không dám ngẩng đầu lên, Lục mập chỉ nghe bên cạnh có người âm thầm than thở:

- Trời ơi, vị Trương tiểu thư này còn nói là thân bồ liễu, ta thấy hoa khôi Tần Hoài hà gì đó xách giày cho nàng cũng không xứng.

Lục Viễn Chí cười hắc hắc, tựa hồ Tần Lâm có thể được thiên kim tiểu thư tướng phủ ghé mắt xanh, ngay cả y thân làm tiểu đệ cũng có vinh dự lây.

Chợt tên mập lại trở nên sầu khổ, bấm ngón tay tính toán thay cho Tần Lâm: đại trưởng phu tam thê tứ thiếp, nếu Tần Lâm có thể lấy Trương Tử Huyền, Từ Tân Di cùng Lý Thanh Đại về nhà, cũng là vừa đủ. Nhưng nếu xuất hiện thêm một ai nữa, vậy phải làm sao, chẳng lẽ tiểu sư muội sẽ mất đi vị trí của nàng?

Về phần Trương Tử Huyền cùng Từ Tân Di có bằng lòng ba nàng thờ chung một chồng hay không, Nguyên Phụ Thiếu Sư Trương Cư Chính cùng Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy đều là đại nhân vật đứng ở đỉnh kim tự tháp quyền lực triều Đại Minh, như vậy nữ nhi của ai làm chính thê nữ nhi của ai làm bình thê, những vấn đề phức tạp rắc rối này khiến cho đầu óc chất phác của Lục mập nghĩ không ra.

- Xin hỏi Trương tiểu thư tới đây có gì chỉ giáo?

Tần Lâm hỏi dò.

Hắn luôn cảm thấy vị chương thượng minh châu của Đại Minh Thủ Phụ Trương Cư Chính này tựa hồ được di truyền quyền mưu cùng tâm kế của cha nàng, không giống Lý Thanh Đại tâm địa trong suốt như pha lê cùng Từ Tân Di không tim không phổi, rốt cục là trong lòng Trương Tử Huyền là nghĩ như thế nào, không ai có thể đoán được.

- Thì ra ở trong lòng Tần huynh, tiểu muội chính là người không có chuyện không lên diện tam bảo!

Trương Tử Huyền nửa đùa giỡn nửa nghiêm túc nói:

- Chẳng lẽ không có chuyện gì thì không thể tới bái phỏng Tần huynh sao? Ôi, vốn còn muốn thỉnh Tần huynh dẫn tiểu muội đi dạo thính cảnh Kim Lăng một chút.

Thì ra hai huynh đệ Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu bị những quan viên a dua nịnh nọt ở Nam Kinh làm cho nhúc cả đầu, vội vàng cải trang chạy đến Dương Châu thăm bằng hữu, Trương Tử Huyền một thân một mình quả thật rất nhàm chán.

Thế nhưng Lưu Kham Chi nghe nói chuyện Từ Tân Di đại náo Thiên Hương các, cả đêm lòng bắt Tàn Lâm, cảm thấy Trương Tử Huyền nhất định là bị Tàn Lâm có mắt không trông từ bỏ. Nhất thời Lưu công tử cảm thấy cơ hội lại tới, cả ngày chạy đến chỗ Trương Tử Huyền dây dưa, làm cho nàng cảm thấy phiền não vô cùng.

Từ sau khi cuộc chiến Yến Tử Cơ kết thúc, Trương Tử Huyền cùng Tàn Lâm đã có một thời gian không gặp mặt. Nghĩ đến lấy tin nhà tiên cử Tàn Lâm với phụ thân, tâm huyết dâng trào tới đây bá phủng, muốn nói cùng Tàn Lâm nhiều chuyện, nghe một chút kiến giải của hắn đối với triều chính mới, cho nên nàng mới đề xuất đi dạo ở bên ngoài.

Tàn Lâm lấy làm kinh hãi, khổ sở gãi gãi đầu:

- Tiểu thư cũng biết nam nữ thụ thụ bất thân, ta cũng không có gì, chỉ sợ chúng ta vừa ra đường lập tức gây nên sóng gió toàn thành, chộc cho vị Thủ Phụ Đại nhân phụ thân nàng tức giận, thân ta chắc chắn không chịu nổi.

Trương Tử Huyền nghe vậy cười hì hì một tiếng.

Lúc này lễ giáo thịnh hành, chú trọng nam nữ cách biệt, giống như nàng không có phụ huynh làm bạn một mình bá phủng Tàn Lâm, đã là cử động khác thường.

Bất quá Trương Cư Chính từ trước đến giờ coi lễ giáo như cỏ rác, từ năm ngoái sau chuyện tranh cãi 'đoạt tình' đã xem đám sĩ lâm thanh lưu như rắm thối. Trương Tử Huyền cũng có phong thái của phụ thân, thường mặc nam trang cùng mấy vị ca ca ra ngoài đi lại, du ngoạn Đại Giang Nam Bắc, gặp gỡ thiên hạ anh kiệt, cũng không phải là tiểu thư yếu điệu không hề bước chân ra khỏi đại môn.

Cho nên Tàn Lâm hỏi tới, nàng ngược lại đến gần hai bước, thổ khí như lan, tươi cười hỏi:

- Sao hả, Tàn huynh có thể cùng nữ tướng quân điểm binh đi săn, lại không thể sóng vai đi dạo cùng tiểu muội hay sao?

Miệng lưỡi thật là lợi hại, Tàn Lâm bị hỏi á khẩu không trả lời được, chỉ có thể gãi đầu cười khan hắc hắc, tự nhủ: Mặc dù Trương Tử Huyền tâm như Đông Hải sâu không lường được, nhưng nàng còn có thể ăn thịt được ta sao? Liên gật đầu đáp ứng.

Trương Tử Huyền cũng không phải không tim không phổi như Từ Tân Di vậy, hoàn toàn bất chấp lễ giáo dư luận, nàng đã sớm có chuẩn bị, lệnh ột tên tiểu tỳ lấy đồ mang theo ra, là nghề, bút vẽ mày, phấn... sau đó bảo Tàn Lâm dẫn đi ra hậu đường.

Chỉ thấy nàng mài nghề pha nước lau lên mặt, lại dùng bút, phấn tỉ mỉ vẽ, chỉ chớp lát sau đã có hiệu quả: thiên kim tướng phủ thiên tư quốc sắc biến thành nha đầu da vàng khè, lông mày thô đen, bộ dáng hết sức tầm thường, đi ngoài đường tuyệt sẽ không có người nào chú ý.

Tàn Lâm nhìn lại, mặc dù không hề lo lắng bị người đi đường vây xem vòng trong vòng ngoài nữa, với dung mạo sẵn có của Trương Tử Huyền nhất định sẽ là như vậy, nhưng hiện tại dung nhan kiều diễm đã bị che đi, trong lòng không khỏi có chút thất vọng nho nhỏ.

Hai người sóng vai đi ra ngoài, chúng quan giáo thấy Trương Tử Huyền dung nhan xinh đẹp chợt biến thành một nha đầu vừa đen vừa vàng, ai nấy đều cảm thấy buồn cười.

- Tiểu thư...!

Đại tẩu và mấy tên tiểu tỳ Trương phủ muốn đi theo.

Trương Tử Huyền nắm lấy ống tay áo Tàn Lâm, cười hì hì nói:

- Có vị cấm y Bá Hộ trí dũng song toàn này đi cùng ta, các người còn lo lắng cái gì?

Đám người hầu kia không dám cãi lệnh, đành phải mặc cho Trương Tử Huyền và Tàn Lâm rời đi.

Nhưng bây giờ thuyền ở người đi, Kim Anh Cơ biến mất không giải thích được, nguyên nhân là vì...

Không tìm được Kim Anh Cơ thần bí, hết thấy chẳng qua chỉ là suy đoán, Tần Lâm cũng bó tay, không thể làm gì khác hơn là chờ đợi tin tức mới, xem thử Cẩm Y Vệ bên Ninh Ba, Nguyệt Cảng có tra được đầu mối hay không.

Đang nghĩ ngợi những chuyện này, chợt truyền tới một tiếng kêu khê, đánh tan dòng suy nghĩ của Tần Lâm.

Nhiều người chật chội, không biết vì sao phía trước có vị lão thái thái trượt chân ngã lăn ra đất. Vốn là Tần Lâm cách bà gần hơn, nhưng trong lòng suy nghĩ miên man cho nên chậm một bước, để cho Trương Tử Huyền tranh trước tiến tới đỡ lấy.

Lão thái thái kia hơi híp mắt, mặt mũi lộ vẻ đau đớn, nhe răng toét miệng lộ ra miệng đầy răng vàng khè, nằm trên mặt đất luôn miệng kêu đau:

- Trời ơi không xong, lão thân ngã gãy chân rồi.

Tần Lâm nghe vậy vội vàng ngăn Trương Tử Huyền lại.

Trương Tử Huyền chớp chớp mắt không hiểu, thầm nhủ trong lòng những ngày qua tiếp xúc cảm thấy Tần Lâm không giống như là người tâm địa hẹp hòi, chẳng lẽ là hắn có dụng ý khác?

Tần Lâm lắc đầu một cái:

- Người lớn tuổi xương cốt yếu ớt, nói không chừng thật sự ngã gãy xương, không thể tùy ý đỡ được. Ta đã từng làm học đồ y quán, dù ngã tổn thương cũng có thể xem thử, hay là để ta đi.

Trong mắt Trương Tử Huyền chợt lóe tia sáng, Tần Lâm không kiêng kỵ nói thẳng ra đã từng làm học đồ y quán, cũng không ngại xuất thân thấp hèn. Chuyện này so sánh với những tài tử tự biên tự diễn giống như công xòe đuôi trước mặt nàng, quả thật là khác nhau một trời một vực.

Tần Lâm ngồi chồm hổ xuống chuẩn bị kiểm tra thương thế lão thái thái một chút, không nghĩ tới kia lão thái lui về phía sau, phun một bãi nước bọt vào mặt hắn:

- Chớ giả tử tử bị mèo khóc chuột, đụng lão thân bị thương lại không gọi thầy thuốc tới xem, ngươi muốn giết người diệt khẩu ư?

Trương Tử Huyền hết sức thông minh, rất có kiến giải về việc triều chính. Nhưng nàng sinh ở tướng phủ Giang Lăng, cho tới bây giờ không biết được những tiểu xảo trá ngoài đường phố, bị lão thái này bêu xấu còn tưởng rằng bà lớn tuổi mê sảng, vội vàng giải thích:

- Lão thái thái, bà lầm rồi, mới vừa rồi là chính bà ngã xuống, chúng ta có lòng tốt mới đỡ bà dậy. À, ở đây có năm lượng bạc, vị hàng xóm láng giềng nào giúp một tay gọi thầy thuốc chữa trật đả tới xem cho bà.

- Hừ, năm lượng bạc, ngươi bố thí cho ăn mày sao?

Lão thái thái dựng đứng lông mày, cất cao giọng thóa mạ:

- Nữ nhân dân dã này dám nói vậy đó? Lão thân rõ ràng chính là bị ngươi đụng ngã, ôi chao đau chết ta rồi, cánh tay đã gãy. Hai tên gian phu dâm phụ đi không nhìn đường, dám đụng lão thân...

Lão thái mắng như mình hữu lý, trung khí mười phần. Chỉ bằng vào cổ khí thể chiến thiên địa này cũng biết không phải là một mình bà đang chiến đấu, mà là Dung ma ma ven hồ Đại Minh đã phụ thể linh hồn.

Từ trước tới nay Trương Tử Huyền chưa từng bị ai mắng ác độc như vậy, nhất thời ngây người, quá oan ức không biết nói cái gì cho phải, hơn nữa thiếu kinh nghiệm đối phó loại phụ nhân điêu ngoa lắm miệng này, không thể làm gì khác hơn là nhìn chằm chằm Tần Lâm.

Tần Lâm cẩn thận quan sát, phát hiện lão thái này nằm nghiêng trên đất, một cánh tay mềm nhũn xụi lơ, quả thật có vẻ bệnh tật. Nhưng mới đầu bà ta kêu là ngã gãy chân, hiện tại nhìn lại chân không có vẻ khác thường gì.

- Ban đầu không phải là bà nói gãy chân sao, vì sao hiện tại lại hóa thành tay?

Tần Lâm đỡ khóc đỡ cười.

Con người mờ đục của lão thái chuyển vài vòng, cất lời xảo biện:

- Mới... mới vừa rồi lão thân bị đụng ngã cho nên hồ đồ, dù sao cũng là người đụng ngã.

155. Chương 155: Trương Tử Huyền Tức Giận

- Hừ, muốn giở trò gì vậy, một hồi chân một hồi tay, chẳng lẽ lát nữa cái đuôi của bà bị đập cũng đổ là do ta làm sao?

Tần Lâm phun một bãi nước bọt xuống đất, kéo Trương Tử Huyền định bỏ đi.

Trương Tử Huyền vốn là buồn bực vô cùng, nghe Tần Lâm mắng đối phương cay nghiệt lại cảm thấy thú vị, không nhịn được cười khanh khách.

Người bên cạnh nghe cảm thấy kinh ngạc, có mấy người liên quan sát kỹ Trương Tử Huyền. Ai nấy thâm nhủ cô nương này dung mạo xấu xí, da vàng mặt vàng, không ngờ rằng thanh âm dễ nghe động lòng người như vậy.

Lão thái thấy Tần Lâm muốn đi lập tức kêu lên oai oái như giết heo, cánh tay lạnh lặn nhanh chóng chụp lấy ống quần hắn:

- Muốn chạy ư, bỏ người ta, đôi cậu nam nữ này đụng ngã lão thân còn muốn bỏ chạy, có còn vương pháp hay không, có còn thiên lý hay không?

Vào lúc này, người tham gia miếu hội nơi Phu Tử miếu đều vây lại xem náo nhiệt, có người hỏi chuyện gì xảy ra, thật ra thì mấy người trước mặt vây xem cũng không biết cận kề, chỉ nói lão thái bị đụng ngã.

Mà lão thái nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, bắt đầu dậm mồm thêm muối kể lể lại tào ngạo bị thâm của mình: một lão nhân cô khổ long đong bị hai người tuổi trẻ không có đạo đức đụng ngã trong miếu hội. Cũng theo lời bà nói, đôi cậu nam nữ kia chẳng những không chịu trách nhiệm mà còn muốn đánh bà, quả thật là táng tận thiên lương.

Quần chúng vây xem vừa nghe lời này, lập tức chính nghĩa bất bình gia tăng mạnh mẽ, đặc biệt là thấy Tần Lâm cũng không phải là đạt quan quyền quý, đáng đáp cũng không phải là hạ người vai u thịt bắp hung thần ác sát lại càng không có kỹ, có mấy người tuổi trẻ hùng hùng hổ hổ muốn đánh hắn.

Tần Lâm cau mày, cũng không thể động thủ đánh nhau cùng những dân chúng bị lừa gạt bị xúi giục này. Còn nữa, Trương Tử Huyền còn ở bên người, không cẩn thận sẽ làm nàng bị thương.

Trương Tử Huyền bắt đầu có chút bối rối, vào lúc này cũng trấn định lại, hiểu rõ ràng là lão thái đang lừa gạt, nàng ghé vào bên tai Tần Lâm thấp giọng nói:

- Tần huynh có mang yêu bài cấm y Bá Hộ theo hay không?

- Có.

- Tần huynh ở chỗ này giảng co với bọn họ chốc lát, nếu như không được hãy tỏ rõ thân phận, tiểu muội đi tìm Thuận Thiên phủ... Ủa, Tuần Thành Ngự Sử tới kìa.

Trương Tử Huyền lời còn chưa dứt, Tuần Thành Ngự Sử Chu Ngô Chính đã mang theo binh sĩ Binh Mã ty năm thành tới.

Tốc độ thật mau! Tần Lâm cười lạnh, Chu Ngô Chính tới ‘đúng lúc’ như vậy, không thể không khiến người ta nghi ngờ.

Trương Tử Huyền cũng mừng rỡ dị thường, thấy lực lượng bên trong thể chế xuất hiện theo bản năng nàng thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Chu Ngô Chính nói:

- Vị Ngự Sử này mau tới đây, có người ngoài đường phỉ lừa gạt chúng ta!

Khẩu khí thật là lớn, Chu Ngô Chính chỉ cảm thấy nữ tử này gọi mình có khí thế như kẻ bề trên, trong lòng cười lạnh liên tục: nha đầu quê mùa này cho rằng đi theo tên họ Tần chỉ là một cảm y Bá Hộ, là có thể đi ngang cả Nam Kinh thành hay sao? Nực cười, hôm nay gia gia tới đây là để đặc biệt sửa trị hẳn.

Thấy dung mạo nữ tử này xấu xí mà Tần Lâm lại dẫn theo nàng dạo chơi ngoài đường, Chu Ngô Chính tin chắc phán đoán của mình hơn: Từ Tân Di cùng Trương Tử Huyền đều đã xích mích cùng Tần Lâm.

Cho nên y hừ mũi một tiếng, mắt ngược nhìn trời, miệng cười mà thịt không cười nói:

- Khẩu khí tiểu nương tử này thật lớn, ngươi là tiểu thư Quốc Công phủ hay là thiên kim của Thượng Thư? Bản quan thân là Tuần Thành Ngự Sử, tự nhiên sẽ phá án công bình, cần một nữ tử như ngươi chỉ điểm sao? Nếu không phải thấy ngươi trẻ tuổi kiến thức nông cạn, bản quan đã xử phạt và miệng!

Trương Tử Huyền sững sốt, lúc này mới nhớ ra mình hóa trang, hiện tại không ai nhận ra. Nhưng Ngự Sử này không nói lý như vậy, cũng quá bá đạo, nhìn bộ dáng của y nào giống như là phá án công bình?

Tần Lâm nhìn Chu Ngô Chính giống như nhìn kẻ ngốc, lòng nói ngươi muốn sửa trị ta không nói, muốn động một sợi tóc Trương Tử Huyền, sợ rằng Nguyên Phụ Thiếu Sư Trương Thái Nhạc có thể chém cả nhà ngươi, cho nên hừ mũi một tiếng, cũng không trả lời Chu Ngô Chính.

Chu Ngô Chính cũng tỏ ra dương dương tự đắc, đi tới bên người lão thái hỡi:

- Lão thái, bà là ai, hai nam nữ này đứng ngã, còn đòi đánh bà thế nào vậy?

Trời ơi, Tần Lâm á khẩu nghẹn lời, đây quả thật là mớm cung hết sức trắng trợn.

Quả nhiên lão thái được ám hiệu càng lộ vẻ đắc ý, cho dù là nằm dưới đất khí thế cũng hùng mạnh vô cùng:

- Lão thân là quản gia của phụ thân của cháu của Bát di của Thất thúc của Nhị biểu ca thiếu gia Ngụy Quốc Công phủ, cũng lấy họ Từ theo chủ nhân, cũng không phải là kẻ nghèo cùng khổ rách áo ôm. Mới vừa rồi đôi cậu nam nữ này chỉ lo liếc mắt đưa tình, cho nên bất cẩn va phải khiến cho lão thân ngã lăn ra đất.

- Ngài xem đây, cánh tay lão thân đã gãy, lão thân muốn công bằng, nam nhân kia lại vùng quyền đánh loạn, nếu không phải hàng xóm láng giềng khuyên ngăn, cái mạng già của lão thân ắt đã không giữ được.

Biểu diễn thường là quá đà, thật sự lần này Từ lão thái có hơi quá bốc, trăm họ Nam Kinh chuyện gì mà chưa từng thấy qua? Lập tức có mấy người mắt sáng lạng lẽ nói:

- Cánh tay gãy mà còn có thể kêu lên trung khí mười phần như vậy, chắc chắn, e rằng thân thể vị Từ lão thái này bằng sắt thép.

Chu Ngô Chính cũng không nghi ngờ chút nào, lập tức một mực cả quyết cho là Tần Lâm đứng bị thương Từ lão thái, nghiêm mặt nói:

- Tần trưởng quan, ngài thân là Bá Hộ Cẩm Y Vệ cũng dám hoành hành bá đạo ngoài đường phố, đứng bị thương người còn tỏ ra hung hãn, quả thật trong mắt không có vương pháp chút nào. Bản quan là mệnh quan triều đình, Tuần Thành Ngự Sử, tuyệt không thể tuần tư uống pháp, tuy quyền quý phạm pháp cũng phải xử lý công bình, đây gọi là vương tử phạm pháp đồng tội với thứ dân. Có ba thước thanh phong ở trên cao, nếu bản quan để mặc người tiêu dao ngoài vòng pháp luật, trên sẽ có lỗi với thiên tử Đại Minh, dưới có lỗi với lê dân bá tánh.

Y nói lời này nói được kêu là nghĩa chính từ nghiêm, được kêu là chính khí bừng bừng, còn muốn vượt qua câu ‘phải lưu thanh bạch lại nhân gian’ của Vu Khiêm, ‘Một tấm lòng son chiếu sử xanh’ của Văn Thiên Tường.

Có một ít dân chúng bị y che mắt luôn miệng khen hay, nói vị này nhất định là thanh thiên Đại lão gia. Nhưng cũng có người lòng ngay mắt sáng âm thầm kinh ngạc: nào có chuyện nguyên cáo mới vừa nói xong, cũng không hỏi bị cáo đã lập tức định án như vậy? Cho dù là tra án ở công đường cũng không có đạo lý này.

Chu Ngô Chính ngược lại tự tin hết sức, cảm thấy rõ ràng mình là thiết diện vô tư Bao Thanh Thiên, phát tay, binh sĩ Binh Mã ty năm thành liền xông tới muốn bắt Tần Lâm.

- Chậm đã!

Trương Tử Huyền sa sầm nét mặt, từ từ đến gần Chu Ngô Chính, lòng bàn tay nắm một vật giơ ra:

- Người xem thử đây là cái gì?

- Muốn hỏi lộ bản quan sao? Thông đồng không được, có Diêm La Bao lão, bản quan thấy... Ấc...

Dường như Chu Ngô Chính vừa bị người bóp cổ, toàn thân run bắn lên.

Dĩ nhiên Trương Tử Huyền không phải hỏi lộ Chu Ngô Chính, vật nàng nắm trong lòng bàn tay chính là một chiếc ngọc bội nhỏ, là dùng dương chỉ bạch ngọc cực phẩm điêu khắc mà thành, điêu khắc cực kỳ tinh xảo. Mà đồ án được khắc trên đó lại càng đặc biệt: một con rồng giương nanh múa vuốt.

Từ trước tới nay rồng cũng không chỉ tượng trưng cho hoàng quyền, dân gian cưới gả, bên trong miếu thờ cũng thường dùng hình rồng. Duy chỉ có Ngũ Trảo Kim Long mới đại biểu hoàng quyền, chỉ có hoàng thất cùng đại thần được đặc biệt ban ới có thể sử dụng, mà dân gian chỉ dùng rồng tam trảo hoặc tứ trảo mà thôi.

Chu Ngô Chính định thần nhìn kỹ, ngọc bội kia điêu khắc cực kỳ tinh xảo, hình rồng trên đó hết sức rõ ràng, chính là Ngũ Trảo Kim Long khiến cho y phải giật mình kinh hãi.

Thì ra Lý Thái hậu cùng Vạn Lịch đối với Trương Cư Chính ba ngày một tiểu thưởng, năm ngày một đại thưởng, ban cho y vật phẩm ngự dụng cũng không biết bao nhiêu.

Đổi lại là người khác cũng không dám chân chính sử dụng những ngự dụng phẩm này, cho dù là Hoàng đế ban ột cái bồn cầu cũng sẽ trân trọng thờ cúng. Nhưng Trương Cư Chính là ai... Y căn bản cũng không quan tâm, mang những thứ này chia cho thiếp thân, con cái.

- Thì ra, thì ra cánh tay Từ lão thái này có thể tùy tiện tháo (cho trật khớp), tháo xong có thể tùy tiện gắn lại, bà ta dùng thủ đoạn này để gạt người.

Thử hỏi cánh tay một người làm sao có thể tùy tiện tháo ra gắn vào như vậy?

Tần Lâm phát hiện đầu mối từ điểm đen trên vai áo Từ lão thái. Trải qua quan sát cẩn thận, hắn phát hiện điểm đen chỉ to bằng móng tay kia chính là dấu vết lúc sử dụng thuốc dán không cẩn thận dính vào.

Mùa Đông mặc áo bông rất dày, nhìn từ bên ngoài không thấy rõ hình dạng cánh tay Từ lão thái, mới đầu còn tưởng bà ta thật sự gãy tay. Nhưng đối với một người tinh thông pháp y muốn rút ra kết luận chính xác cũng không mấy khó khăn, Tần Lâm thông qua tư thế cánh tay Từ lão thái rũ xuống đoán được bất quá là xương vai bà trật khớp mà thôi.

Dĩ nhiên cho dù là trật khớp, bà vẫn có thể một mực giả biện rằng do Tần Lâm va chạm tạo thành, lúc ngã xuống lấy tay chống đất, hoặc là bà vai va chạm cùng mặt đất cũng có thể đưa đến xương vai trật khớp.

Chuyện làm cho Tần Lâm hoài nghi chính là biểu hiện của Từ lão thái, mặc dù bà giả bộ hết sức đau đớn, không thể nhúc nhích, nhưng nếu quả thật là ngoại thương đưa đến vai xương trật khớp, người mắc bệnh sẽ đau đớn khó nhin đến nổi đổ mồ hôi lạnh, co quắp trên đất không thể động đậy, tuyệt không thể nào gào thét đối chất với Tần Lâm như lúc này.

Hoàn toàn không có biểu hiện đau đớn chân thật, liên lạc với chuyện vai áo bà dính dấu vết thuốc dán, Tần Lâm không thể không cho ra kết luận: trật khớp theo thói quen!

Khác với trật khớp do ngoại thương, một số người mắc bệnh trật khớp theo thói quen khớp xương vai thường thường cũng không bị thương, không hiểu vì sao xảy ra trật khớp. Khớp xương nơi khác của bọn họ cũng có thể có hiện tượng mở rộng quá độ, tỷ như ngón tay cái có thể dễ dàng bẻ cong ra phía sau chạm vào cẳng tay. Đây là do tổ chức cơ quan con người trời sinh lỏng lẻo, tạo thành khớp xương không ổn định.

Trật khớp theo thói quen cũng sẽ không đau lắm, bởi vì khớp xương lỏng dễ dàng gỡ ra gắn vào, một số ít người mắc bệnh thậm chí có thể tự gỡ ra, biểu diễn trò tháo khớp xương vai ra, sau đó gắn trở về vị trí cũ.

Hiển nhiên Từ lão thái chính là một người mắc bệnh xương vai trật khớp theo thói quen, bà dựa vào tình huống thân thể đặc thù của mình tiến hành lừa gạt, cũng có không ít tiền lệ thành công. Chỉ tiếc lần này bà gặp phải Tần Lâm mất thần như điện, cuộc đời lừa gạt nhất định phải kết thúc, có lẽ vĩnh viễn không có cơ hội diễn lại trò cũ nữa.

Mặc dù khớp xương lỏng lẻo, bị Tần Lâm tháo ráp liên tục ác như vậy, Từ lão thái cũng đau đến đầu đổ đầy mồ hôi lạnh, thanh âm ban đầu còn giống như giết heo, sau đó cũng chỉ có thể rên hừ hừ trong cổ:

- Trưởng quan tha mạng, lão thân sai lầm rồi, lão thân có mắt không biết Thái Sơn...

Chu Ngô Chính vô cùng nôn nóng, nếu Từ lão thái nhận tội chẳng phải cũng liên lụy tới mình sao. Y vội vàng lên tiếng nói:

- Tần Lâm người quá ác độc, chẳng lẽ vai lão thái xảy ra vấn đề là do người gỡ trò?

Từ lão thái vốn đã đứng bên bờ vực sụp đổ, nghe vậy lại mạnh miệng lên:

- Cầu xin thanh thiên Đại lão gia làm chủ thay lão thân, vì sao có chuyện như vậy, nhất định là vị trưởng quan này gỡ trò, ôi chao, đau quá, cứu mạng...

Dân chúng cùng tất cả Cẩm Y Hiệu Úy sở chữ Canh đều buông tiếng thở dài, cách làm của Chu Ngô Chính cùng Từ lão thái cũng quá to gan lớn mật, rõ ràng sắp sửa cung khai giữa chừng lại đổi giọng, muốn làm nhục nhân cách hay làm nhục trí tuệ của bọn họ đây?

Vương Bản Cố ủng hộ Chu Ngô Chính, rèm mắt rũ xuống, ung dung chậm rãi nói:

- Chúng ta là tiểu dân có học sách thánh hiền thay mặt mệnh quan triều đình lập ngôn, ở chỗ này cổ võ cái gì? Thánh nhân có câu 'Có thể làm cho dân theo con đường của ta, không thể cho họ biết đó là cái gì!' Từ lão thái nói bất kể các người có tin hay không, dù sao ta cũng tin!

Trời ơi... Tần Lâm á khẩu nghẹn lời, tên khốn này dám gỡ trò trước mặt đồng người giữa ban ngày.

Nhưng Vương Bản Cố là đại quan chính nhị phẩm, Tả Đô Ngự Sử, lão ra vẻ đại thần triều đình, dân chúng ai dám tranh chấp cùng lão?

Vương Bản Cố không thèm nhìn Tần Lâm lần nào, ngoài miệng không nói gì nhưng thái độ đã phách lối tới cực điểm. Lão phu là thanh quan nổi danh triều Đại Minh, lại là trực gián chi thần, chưởng quan Ngự Sử, thao túng dư luận sĩ lâm. Cho dù là công khai gài tang vật cho người, người trong thiên hạ cũng chỉ nói ta lầm lẫn.

Về phần những dân chúng hiện trường chứng kiến, lời bọn họ không phải là đánh rắm hay sao? Từ trước tới nay thanh lưu đều coi dân chúng là tiện dân, lúc dùng được lập tức lôi kéo lòng người, lúc không cần tới lại nói ‘Có thể làm cho dân theo con đường của ta, không thể cho họ biết đó là cái gì’. Quả thật là chữ quan () có hai cái miệng (khẩu:), bên trái có lý bên phải cũng có lý.

Chu Ngô Chính và Lưu Kham Chi liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nở nụ cười. Vương Đô Đường đã thật sự nổi giận, với thân phận Thái Sơn Bắc Đẩu của lão nhân gia trong thanh lưu, chỉ cần cầm mũ cũng đủ để đè chết Tần Lâm. Cho dù là dứt khoát trở mặt dùng sức mạnh, đám ngu dân này có thể làm gì được. Cả bọn chân lấm tay bùn, cho dù là truyền ra lời đồn thể nào, cũng không có cách nào lay động được danh dự của Vương Đô Đường trong hàng ngũ sĩ lâm.

Binh Mã ty năm thành lại điều không ít binh sĩ tới đây, vây quanh tầng tầng đám cấm y quan giáo sở chữ Canh.

Chu Ngô Chính dương dương đắc ý nói:

- Tần Lâm, Đô Sát Viện phụ trách giữ nghiêm pháp kỷ, đạ hặc trăm quan, người dám kháng cự lệnh bắt ư?

Trương Tử Huyền không nhin được, tiến lên một bước định tỏ rõ thân phận, tưởng Vương Bản Cố, Chu Ngô Chính còn không dám chống lại vị phụ thân thân là Thủ Phụ đề sư của nàng.

Tần Lâm lại kéo cánh tay nàng lại, rất là nghiêm túc lắc đầu một cái.

Trương Tử Huyền nhìn theo ánh mắt Tần Lâm, vừa đúng nhìn thấy gương mặt méo mó vì đắc ý của Lưu Kham Chi, vốn dung mạo y cũng khá anh tuấn, giờ phút này thoạt nhìn cũng là xấu xí không chịu nổi.

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, Trương Tử Huyền hiểu dụng ý Tần Lâm, may là tâm cảnh nàng cực kỳ thoáng đảng, lúc này cũng không nhin được cảm thấy ngọt ngào.

Vương Bản Cố quyết định dùng sức mạnh, thấy binh sĩ Binh Mã ty năm thành chiếm thượng phong liền rung ống tay áo lên, uy phong lẫm lẫm quát lớn:

- Lão phu quan bái Tả Đô Ngự Sử, đại thiên tuần thú, đạ hặc bất pháp, phải bắt loại người hà hiếp dân chúng như tên họ Tần này về quy án. Bấy đầu, bắt hết đám Xưởng Vệ hại người này cho ta!

Nhiều người khi dễ ít người ư? Tần Lâm cũng đã nổi giận, từ trước tới nay hắn cũng không có tính dễ dàng khuất phục, thấy vậy bèn ra lệnh một tiếng, đám Cẩm Y Hiệu Ủy lập tức lập ra quân trận đã từng diễn luyện bấy lâu nay trên giáo trường ở vườn hoa phía Đông.

Chỉ thấy quân trận này người thành hàng, đội thành nhóm, xếp hàng ngay ngắn chỉnh tề, trong tay ai nấy lăm lăm Tú Xuân đao đã ra khỏi vỏ, đều nhịp để ngang trước ngực.

A! Hàn Phi Liêm kêu to một tiếng.

A! Chúng Hiệu Ủy nhất tề chém gió Tú Xuân đao, động tác đều tăm tắp, thân đao phản chiếu ánh nắng trong phút chốc như hơn trăm đạo thiểm điện, khiến cho người ta chói mắt.

Đây là chiến trận lão binh Hàn Phi Liêm dựa theo biện pháp quân đội tinh nhuệ luyện ra, mặc dù thời gian còn ít, mới vừa thành hình, nhưng đã dọa binh sĩ Binh Mã ty năm thành sợ hết hồn. Bọn họ chỉ phụ trách tuần tra ngoài đường, duy trì trị an, võ lực trong quân chiến cũng chỉ tầm thường, chưa từng thấy qua đao thật thương thật như vậy.

- Giỏi, giỏi, các người dám mưu phản hay sao?

Vương Bản Cố lại chụp một cái mũ rất lớn lên đầu Tần Lâm, trong thanh âm lại mơ hồ có chút hưng phấn. Chỉ là Bá Hộ Cẩm Y Vệ lại dám công khai đối kháng Tả Đô Ngự Sử, ngày mai sẽ có tấu chương như bướm bướm bay đi kinh sư, đến lúc đó Tần Lâm tất bị cách chức điều tra.

Quan giáo Sở chữ Canh biết nha đầu mặt vàng sau lưng Tần trưởng quan kia là thiên kim tướng phủ, cho nên không ai cảm thấy sợ hãi. Binh sĩ Binh Mã ty năm thành cảm thấy có Tả Đô Ngự Sử là chỗ dựa, cũng nhất quyết không tha. Hai bên tuốt kiếm giương cung, tình thế căng thẳng sắp sửa bùng nổ.

Đột nhiên một người bên từ sở chữ Canh cỡi ngựa chạy như bay tới, còn từ rất xa tên Hiệu Úy này đã khản cổ kêu:

- Tần trưởng quan, có thánh chỉ đến, mau trở về tiếp chỉ!

Thánh chỉ? Tần Lâm ngẩn ra.

Trương Tử Huyền cười hì hì kéo hần một cái:

- Tiểu muội đoán lần này nhất định là tin tức tốt.

Nhưng nàng không nói chuyện mình viết thư tiến cử Tần Lâm với Trương Cư Chính.

Vương Bản Cố, Chu Ngô Chính cùng Lưu Kham Chi cũng sờ ngáy dại, đang thời khắc mấu chốt sao lại có thánh chỉ tới?

Sứ giả ban chỉ tới tuyên chỉ, chắc chắn Tần Lâm phải đi nghênh đón, bây giờ dù là ai cũng không thể ngăn lại Tần Lâm không cho hần đi. Bất quá khiến cho người ta kỳ quái là có một vài người đang kéo nhau đi qua Văn Đức kiều tiến tới, nhìn dáng dấp chính là sứ giả ban chỉ. Kỳ quái ở chỗ là những thái giám từ kinh sư tới ban chỉ này toàn là mắt mọc trên trán, bọn họ chịu hạ mình như vậy từ lúc nào? Cho dù có thánh chỉ cũng nên để cho Tần Lâm trở về nhận, vì sao sứ giả ban chỉ ngược lại chạy ra đường tìm hần?

Tần Lâm lại nhận ra được sứ giả ban chỉ là người quen cũ, Hoàng công công lần trước tới Kỳ Châu ban chỉ, y ăn mặc vẫn giống như lần trước, bào phục thái giám trung cấp thấp màu lục.

Vị lão huynh mắt hổ đầu báo, râu ria tua tủa như cương châm bên cạnh, không phải cao thủ đại nội Hoắc Trọng Lâu còn có thể là ai. Lần này y cũng đã thay da đổi thịt, từ mũ đỉnh nhọn, giày da trắng, y phục nâu trước kia hóa thành mũ tròn, giày mềm và trực thân màu đen (trực thân là một loại đồng phục của quan viên đại nội đời Minh), đây chính là từ Dịch Trưởng thăng lên Ty Phòng.

Hoắc Trọng Lâu võ công rất cao, nhân lực cực tốt, từ xa thấy Tần Lâm liền lộ vẻ vui mừng.

Lần trước y theo Tông Nhân phủ Mao Đặc Mao Đại nhân đến Kỳ Châu phá án, nhờ có Tần Lâm mới có thể tra rõ án tranh đoạt Kinh Vương phủ, lập được công lao.

Sau khi hồi kinh Hoắc Trọng Lâu từ Dịch Trưởng thăng quan thành Ty Phòng, Ty Phòng này thật ra cũng chỉ là chức quan to như hạt mè trong Đông Xưởng, phía trên còn có các chức quan như Linh Ban, Chưởng Ban, Quản Sự, Lý Hình Bá Hộ, Chưởng Hình Thiên Hộ, Đề Đốc Đông Xưởng. Nhưng Hoắc Trọng Lâu đã cảm thấy vui không thể tả, vì vậy cực kỳ cảm kích Tần Lâm.

Bất quá bây giờ còn chưa tuyên chỉ, Hoắc Trọng Lâu cũng không tiện hàn huyên cùng Tần Lâm, chỉ có thể cười híp mắt đứng ở bên người Hoàng công công.

Tần Lâm thấy Hoàng công công cùng Hoắc Trọng Lâu đều tươi cười rạng rỡ, cũng biết thánh chỉ lần này tuyệt không phải là chuyện xấu, liền chấp tay nói:

- Theo như quy chế hạ quan phải trở về tiếp chỉ, nhưng Hoàng công công ngài xem...

Vương Bản Cố đưa mắt ra hiệu, Chu Ngô Chính bèn tiến lên nói:

- Xin sứ giả ban chỉ hiểu cho, tên họ Tần này hoành hành bất pháp, bị hạ quan bắt tại chỗ...

- Hồ đồ...

Ánh mắt Hoàng công công khép hờ, hắt mũi về phía Chu Ngô Chính, âm dương quái khí nói:

- Tàn trưởng quan là nhân vật ‘giản tại để tâm’, lúc chúng ta ra kinh còn nghe vạn tuế gia cùng Trương tiên sinh nói hấn công trung với nước, có thể gánh vác đại nhiệm, người chỉ là một tên Ngự Sử lại muốn đưa ra quan điểm trái ngược. Hì hì, cũng thật là kỳ... chẳng lẽ vạn tuế gia cùng Trương tiên sinh cũng không bằng người?

- Không dám, hạ quan không dám, hạ quan lỗ lòi!

Chu Ngô Chính vừa nói vừa lui, sau lưng toát ra rất nhiều mồ hôi lạnh.

- Tàn trưởng quan, bày hương án tiếp chỉ đi!

Thái độ Hoàng công công đối với Tàn Lâm hoàn toàn ngược lại, thần sắc cực kỳ hòa hoãn, để cho hấn tiếp chỉ ngoài đường phố.

Tàn Lâm lấy làm kinh hãi, bất quá Phu Tử miếu này bán nhang đèn cũng nhiều, mượn một cái bàn lập tức đã bày xong hương án, dâng hương đánh lễ.

- Bá Hộ Cẩm Y Vệ Nam Kinh Tàn Lâm tiếp chỉ...

Hoàng công công cầm thánh chỉ mở ra đọc:

- Bá Hộ Cẩm Y Vệ Nam Kinh Tàn Lâm phá án đặc lực, mưu kế giỏi giang, tiêu trừ đại họa trong vô hình, có thể gánh vác trọng nhiệm, thăng lên chức thực thụ Phó Thiên Hộ bản Thiên Hộ Sở, tán cấp Vũ Lược tướng quân. Ngoài ra trong án Yến Tử Cơ công lao rất lớn, đặc thăng thêm ba cấp thưởng thụ Thượng Kỳ Đô Úy!

Lời còn chưa dứt, Trương Tử Huyền đã lộ vẻ vui mừng.

Sắc mặt bọn Vương Bản Cố lập tức trở nên trắng bệch.

158. Chương 158: Được Lý Không Tha

Tàn Lâm làm đến cẩm y Bá Hộ, dần dần cũng có hiểu biết đối với chế độ quan viên triều Đại Minh, nghe thánh chỉ cũng không cảm thấy có cái gì bất ngờ. Nhưng thấy ánh mắt của mọi người thay đổi, mới mơ hồ ý thức được có thể đạo thánh chỉ này có chỗ không giống tầm thường.

Thăng lên thực thụ Phó Thiên Hộ, sau khi quan viên lập công thăng thưởng vừa có thể gia hàm cũng có thể thực thụ, đương nhiên là thực thụ có lợi ích thiết thực hơn. Lần này công lao của hấn ở Yến Tử Cơ cực lớn, từ Bá Hộ cất nhắc thành thực thụ Phó Thiên Hộ thuộc về cất nhắc trung quy trung củ, cũng không đáng để kinh ngạc.

Tán quan triều Minh không độc lập tồn tại mà là đối ứng với chức quan hiện nhiệm, Phó Thiên Hộ là tòng ngũ phẩm, chức quan võ tòng ngũ phẩm chắc chắn sẽ được Vũ Lược tướng quân, nói cách khác chỉ cần thăng Phó Thiên Hộ đã cho tán quan Vũ Lược tướng quân, không có gì là lạ. Chẳng lẽ là do chức Thượng Kỳ Đô Úy được nhắc tới sau cùng?

Thượng Kỳ Đô Úy là huân quan, huân quan triều Đại Minh không có chỗ dùng gì, mỗi lần có chiến sự lớn, các tướng sĩ ngoài tiền tuyến lập công giết địch ai nấy tiến cử đến đỉnh, Kỳ Đô Úy, Văn Kỳ Úy, Kiêu Kỳ Úy... đầy trời, thậm chí tiêu tiền cũng có thể mua được.

Huân quan có ích lợi gì? Nói là ba năm chuyển một lần, có thể được thăng lên thực thụ, nhưng chỉ cần có thể chuyển thành gia hàm đã coi như tổ tông tích đức.

Muốn chuyển lên thực thụ ư? Huân quan ‘đại án bảo cử’, đánh một trận xong có tới hàng trăm hàng ngàn vị trí, có được bao nhiêu vị trí có thể an bài? Bề ngoài ba năm chuyển một lần, nhưng nếu không cầm bạc chui lỗ chó vào Binh bộ, cho dù là chờ ba mươi năm cũng không được chuyển sang thực thụ, đợi đến lúc râu tóc bạc trắng cũng chỉ là dã tràng xe cát.

Cho nên đạo thánh chỉ này chỉ có Phó Thiên Hộ đầu tiên là chân chính hữu hiệu, từ Bá Hộ thăng làm Phó Thiên Hộ chỉ mới một cấp, những người này làm gì trọn tròn mắt như vậy? Tàn Lâm không hiểu vì sao gãi đầu.

- Tần Lâm còn không tiếp chỉ?

Hoàng công công thúc giục.

Lúc này Tần Lâm mới vội vàng tiến lên, tung hô vạn tuế, nhận thánh chỉ, lui về mấy bước nhỏ giọng hỏi Trương Tử Huyền:

- Đạo thánh chỉ này cất nhắc chức quan ta lên rất lớn hay sao, vì sao Vương lão nhi, Chu Ngự Sử làm ra vẻ như vừa gặp quý?

Trương Tử Huyền khẽ ặc một tiếng, cảm thấy buồn cười, thầm nhủ hành động lần này của phụ thân có thể là làm cho người mù xem, bèn giải thích cho hắn hiểu:

- Tần huynh, đây là quân công thăng ba cấp, vốn là Phó Thiên Hộ tòng ngũ phẩm, gia huân đạt tới chính tứ phẩm đã là tăng ba cấp. Lại là đặc chỉ chuyên thụ, không giống với huân quan ‘đại án bảo cử’, không chịu hạn chế ba năm chuyển một lần, có chức liền nhận, gặp thiếu lập tức bổ sung.

Tần Lâm nghe tới đây đã hiểu rõ, hắn vốn là cảm y Bá Hộ lục phẩm, thăng thành Phó Thiên Hộ cũng chỉ là tòng ngũ phẩm, nhưng đặc chỉ quân công này thêm ba cấp huân quan, cho hắn có tư cách đảm nhiệm thật chức chính tứ phẩm.

- Chúc mừng Tần huynh, Tần huynh công trung với nước, trí dũng song toàn, cho nên mới có thể được triều đình cất nhắc trọng dụng!

Trương Tử Huyền không hề đề cập tới tác dụng phong thư tiến cử của nàng, cười khanh khách nói:

- Nếu như huynh lại lập công nữa, chỉ cần huân quan chuyển thực thụ một lần, chính là Đường Thượng quan Cẩm Y Vệ rồi còn gì.

Cẩm Y Vệ từ chính tam phẩm Chỉ Huy Sứ đến Lực Sĩ, quân dư bắt nhập lưu, quan chức có hơn mười cấp, mấy chục loại, trong đó ba cấp Chỉ Huy Sứ, Chỉ Huy Đồng Tri, Chỉ Huy Thiêm Sự được gọi là Đường Thượng quan, thuộc về quan viên cao cấp nhất trong hệ thống Cẩm Y Vệ, có đại quyền chủ trì một mặt, thậm chí còn có tư cách phụng chỉ cai quản Cẩm Y Vệ.

Trong đó Chỉ Huy Thiêm Sự chính là chính tứ phẩm.

Cũng tức là Tần Lâm chỉ cần huân quan chuyển sang thực thụ, là có thể đường đường chính chính trở thành Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ, đại quyền chúa tể một phương, thậm chí phụng chỉ cai quản Bắc Trấn Phủ Ty.

Có lẽ bắt đầu từ giờ khắc này, Tần Lâm đã bước nửa bước vào hệ thống chỉ huy trung tâm Cẩm Y Vệ, mới thật sự bước lên khởi điểm quyền khuynh thiên hạ.

Bất quá hành động này của Trương Cư Chính này cũng có ý thử dò xét, có chức liền nhận, gặp thiếu lập tức bổ sung. Thế nhưng có chức hay không, có thiếu hay không, không phải là một câu của Tả Đồ Đốc Thái Tử Thái Phó Lưu Thủ Hữu cai quản Cẩm Y Vệ là có thể định đoạt, mà Lưu Thủ Hữu nói thế nào cũng phải nhìn sắc mặt của Nguyên Phụ để sư Trương Thái Nhạc.

Từ trước tới nay Trương Thủ Phụ hành sự giọt nước không lọt, đặt Tần Lâm vào vị trí Phó Thiên Hộ để khảo sát, nếu thật sự gách vác được trọng nhiệm sẽ để cho hắn chuyển thực thụ huân quan, nhẩy một cái trở thành cảm y Đường Thượng quan, tiến vào trung tâm hệ thống chỉ huy Cẩm Y Vệ.

Nếu là hữu danh vô thực, như vậy lợi ích thiết thực của chức Phó Thiên Hộ cùng vinh dự đặc chỉ gia huân cũng đã đủ để đền đáp công lao, nếu muốn huân quan chuyển thực thụ, chờ đời sau đi.

Biết lòng cha không ai bằng con, Trương Tử Huyền hiểu ý phụ thân hết sức rõ ràng, khẽ chu cái miệng nhỏ nhắn, trong lòng âm thầm oán trách: phụ thân ôi phụ thân, chẳng lẽ người cho là nữ nhi nói quá sự thật hay sao? Nếu để cho Tần huynh biết dụng ý lần này của người, vậy cũng thật khó coi...

Tần Lâm chẳng qua chỉ cười cười, hắn đã nhìn thấu phương thức tiến cử có thể công lui có thể thủ này, trừ quyền mưu Đại sư Trương Cư Chính ra còn có thể là kiệt tác của người khác sao?

Hắn cười hì hì nói ở bên tai Trương Tử Huyền:

- Thay ta lạy tạ lệnh tôn, đa tạ ông ấy cất nhắc, ngoài ra, hắc hắc, tương lai kính xin tiểu thư nói tốt nhiều hơn vài câu ở trước mặt lệnh tôn.

Trương Tử Huyền nhẹ nhõm trong lòng, biết Tần Lâm cũng không ngại, cười liếc hắt một cái:

- Đa mặt huynh cũng dày thật, muốn bản tiểu thư nói tốt sao? Hừ, huynh đi cầu xin Từ Đại tiểu thư chỉ sợ còn nhanh hơn nữa.

Tuy rằng hoa dung nguyệt mạo của nàng bị hóa trang thành sắc mặt vàng khè, nhưng hai tròng mắt vẫn thâm thúy mê ly tựa như bầu trời đêm, lúc này sóng mắt lưu chuyển, cười một cách tự nhiên, Tần Lâm không khỏi trong lòng rung động.

- Đáng ghét!

Trương Tử Huyền cúi đầu nhìn mũi chân.

Nàng cúi thấp đầu, với góc độ Tần Lâm vừa đứng từ cổ áo nhìn thấy một đoạn cổ trắng muốt, giống như trứng gà mới vừa lột vỏ.

Tựa hồ phát giác Tần Lâm dòm ngó, Trương Tử Huyền càng cảm thấy xấu hổ không yên, cổ trắng chuyển sang ửng đỏ mê người.

Vương Bản Cố, Chu Ngô Chính, Lưu Kham Chi đều giật mình không nhỏ, quân công thêm ba cấp đã là cao nhất, nhưng thêm huân quan, đặc chỉ thưởng thụ lại là phương thức không thể nào tưởng tượng được, chẳng lẽ triều đình thật sự muốn trọng dụng Tần Lâm?

Không, không thể nào, chuyện này nhất định chỉ là hiểu lầm.

Vương Bản Cố đưa mắt ra hiệu cho Chu Ngô Chính, để ôn sinh đánh trận đầu lại đi thử dò xét, Chu Ngô Chính đi về phía Hoàng công công vài bước, chấp tay một cái chuẩn bị mở miệng.

Không ngờ rằng sau khi Hoàng công công ban chỉ liền đứng trước hương án, không thềm để ý tới người nào khác. Lúc này một tiểu hoạn quan chạy thở hồng hộc tới, nhét một vật vào tay Hoàng công công.

Chu Ngô Chính mới vừa đăng hắng định hỏi, Hoàng công công cũng không lý tới y, cười híp mắt cầm lấy vật kia đi tới trước mặt Tần Lâm, quỳ xuống lớn tiếng nói:

- Chúc mừng Tần tướng quân, chúc mừng Tần tướng quân hôm nay ‘giãn tại để tâm’, sang năm phong hầu bá tướng!

Con người rút ra đây đấy, sứ giả ban chỉ, đường đường sứ giả ban chỉ lại quỳ xuống dập đầu với một Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ sao?

Theo như chế độ, sứ giả ban chỉ cũng không phải là khâm sai đại thần, lúc tuyên chỉ vương công đại thần phải dâng hương đánh lễ với sứ giả, bởi vì vào lúc này y đại biểu Hoàng đế. Nhưng sau khi tuyên chỉ kết

Trong hai tròng mắt thông minh hiện ra ánh sáng chói ngời, Trương Tử Huyền hì hì cười một tiếng, chợt thân thiết khoác cánh tay Tần Lâm, nhu tình hết sức:

- Tần huynh, hai duyên phận không cạn, lần đầu tiên gặp giữa sông, ngắm trăng trong đêm, tay trong tay mà đi, tiểu ngạo gió trăng, hôm nay lại cùng bị tiểu nhân vu hãm, không phải là hoạn nạn chi giao sao?

Tần Lâm không hiểu chuyện gì, chỉ cảm thấy thân thể Trương Tử Huyền mềm mại, thanh âm ôn nhu dễ nghe, được nàng gần gũi như vậy quả thật cảm thấy hết sức dễ chịu.

Một chân Lưu Kham Chi đã đạp lên bàn đạp nghe thấy câu này chợt nhũn người rơi xuống. May là có tôi tớ vội vàng đỡ lấy, mới không bị ngã vỡ đầu sứt trán.

Nguyên nhân không gì khác, mấy câu ‘lần đầu tiên gặp giữa sông, ngắm trăng trong đêm’, chính là lời Trương Tử Huyền đã nói lúc vừa gặp mặt Tần Lâm trên Yến Tử Cơ. Lưu Kham Chi ghi nhớ từng câu từng chữ khắc cốt铭 tâm, mỗi lần nhớ tới cũng làm cho lửa ghen hờn y bùng bùng thiêu cháy. Hiện tại Trương Tử Huyền nhắc lại lần nữa, làm sao tâm thần y không đại loạn cho được.

Kinh nghi bất định quan sát Trương Tử Huyền, đúng là lông mày vẽ loạn không còn hình dáng, sắc mặt cũng vàng khè, nhưng cẩn thận quan sát không khó từ đường nét bóng dáng nhìn ra vị thiên kim tướng phủ kia. Còn có vóc dáng kiều diễm của nàng, không phải chỉ là một chiếc áo bông mỏng manh là có thể che giấu được.

Lưu Kham Chi lập tức hiểu ra, thì ra những hành động ti tiện vô sỉ mà y tự cho là đắc ý bêu xấu Tần Lâm, đã hoàn toàn lọt vào trong mắt Trương Tử Huyền. Chẳng những không thể hãm hại Tần Lâm, ngược lại làm cho chính y trở thành tên hề vô lại trong lòng giai nhân. Nàng nói ‘Hôm nay lại cùng bị tiểu nhân vu hãm’, cái gọi là tiểu nhân không phải bao gồm cả Lưu Kham Chi Lưu công tử sao?

Lưu Kham Chi chỉ cảm thấy cổ họng đắng nghét, từ trước tới nay chưa từng xấu hổ như vậy, khó chịu như vậy, không đất dung thân như vậy. Y không thể làm gì khác hơn là xanh mặt không nói một lời lên ngựa rồi đi, cơ hồ ngồi không yên trên lưng ngựa, thân thể dung đưa thiếu chút nữa ngã xuống.

- Lần này Tần huynh đã hết giận chưa?

Trương Tử Huyền cười khanh khách nhìn Tần Lâm.

Ặc... Tần Lâm dùng tay trái gãi gãi đầu, dĩ nhiên hắn đã sớm biết dụng ý giai nhân bên người, khó khăn nhất là tiêu thụ ân mỹ nhân, hắn cười luôn miệng nói:

- Đa tạ, đa tạ!

Mặt tươi cười của Trương Tử Huyền chợt nghiêm lại:

- Như vậy, tay phải Tần huynh có thể lấy ra khỏi hông tiểu muội hay không?

Mới vừa rồi Trương Tử Huyền khoác lấy cánh tay Tần Lâm, người này liền thừa dịp choàng ma chưởng ngang hông hoành hoa khuê nữ người ta, còn hết sức thuận tay!

Bọn Vương Bản Cố, Cảnh Định Hương lập kế vu hãm Tần Lâm, kết quả cầm đá đập vào chân mình, không chỉ có mình mất hết thể diện, môn sinh đắc lực nhất Tuần Thành Ngự Sử Chu Ngô Chính còn bị bắt ngoài đường phố, chúng Cẩm Y Hiệu Ủy áp giải thị chúng hồ hết đưa y tới Thuận Thiên phủ trông coi, chờ cách chức điều tra.

Từ lão thái vu hãm mệnh quan triều đình, vốn phải lưu đầy ba năm tới nơi khổ ho cò gầy, nhưng niệm tình tuổi tác đã cao, chỉ phạt một trăm hèo, giao Giang Ninh huyện trông coi. Tuy rằng một trăm hèo này chưa đánh chết lão thái kia, nhưng cũng ước chừng đánh mất nửa cái mạng, để xem tương lai bà ta còn dám lừa gạt người tốt nữa không.

Sang hôm sau, chuyện Từ lão thái Nam Kinh lập tức trở thành vở diễn của gánh hát phía Nam. Vương Bản Cố, Chu Ngô Chính là gian thần mặt trắng, Từ lão thái, Lưu Kham Chi là vai ác, Tần Lâm lại là thiếu niên anh hùng nhân nghĩa vô song, trừng ác dương thiện khiến cho lòng người sáng khoái.

Tiên sinh kể chuyện cổ tích cũng biến thành câu chuyện kể trong quán trà. Vốn là chuyện Vương Bản Cố cùng Hoa Bảo Bảo Túy Phượng lâu bị mọi người giấu cọt, nhưng ba người nói cọt ở chợ, nghe sai đồn bậy, không biết vì sao rốt cục lại biến thành Vương Bản Cố cùng Từ lão thái có chút không minh bạch. Cả thành ai ai cũng nghe đồn như vậy, đều sợ hãi than khẩu vị Vương lão tiên sinh thật là mạnh mẽ, ngay cả Từ lão thái cũng... Càng có nhiều người nhận rõ bộ mặt thật của cảnh giới thanh lưu cao ngạo lại vô sỉ như vậy.

Mặt mũi phe thanh lưu bị tát rất kêu, trong một thời gian rất dài, những tên Ngự Sử rảnh rỗi không có chuyện làm mắng người này không ngóc đầu lên được. Liên đới đến chuyện tấu chương phản bác triều chính mới dâng lên cũng giảm đi rất nhiều, vụ án Hưng Quốc châu đo đạc đất đai một thời gian trước khiến cho phe thanh lưu nghi ngờ phe cải cách, cũng bị chuyện này mà dời đi lực chú ý. Tiêu điểm từ vấn đề triều chính mới mang tính thực chất dời đến đề tài đạo đức tiết tháo sĩ đại phu.

Trương Cư Chính xa ở kinh sư cũng không nghĩ tới, chuyện tranh chấp và chạm nhau ngoài đường nhìn qua dường như bình thường, lại sinh ra trợ lực hoặc nhiều hoặc ít đối với cải cách triều chính mới của y. Sau khi nhận được tin nhà nữ nhi gửi tới, hiểu rõ chuyện đã xảy ra, vị Nguyên Phụ đế sư này không khỏi thấy buồn cười, hảo cảm đối với Tần Lâm lại tăng lên ba phần.

Không nghi ngờ chút nào, những gánh hát diễn tuồng và tiên sinh kể chuyện kia đều là thủ đoạn của Tần Lâm Tần trưởng quan. Bên trong Nam Kinh thành có rất nhiều văn nhân lạc phách (sa sút), chỉ cần mang bạc vung ra ngoài, còn sợ không ai viết tuồng ỉnh sao?

Chuyện dính đến yếu tố thanh lưu, Cẩm Y Vệ, ân oán trả lương gạt người hảo tâm, thanh lâu phong lưu... dường như mọc cánh bay lưu truyền ra nhanh chóng rộng rãi, nghe nói ngay cả trong nhà Phủ Doãn Thuận Thiên Vương Thế Trinh cũng mới vừa diễn xong. Không thể loại bỏ khả năng đây là Vương Thế Trinh lấy lòng Trương Cư Chính, bởi vì có lời đồn đãi lúc ấy có một nữ tử mặt vàng theo bên người Tần Lâm, thật ra là thiên kim tướng phủ Giang Lăng.

Tần Lâm vinh thăng lên Phó Thiên Hộ, dời đến Thiên Hộ Sở làm việc cùng Lôi Công Đẳng.

Lôi Công Đẳng cực kỳ khách sáo, hiểu rõ Tần Lâm đã lọt vào pháp nhãn Trương Cư Chính, một lần thăng ba cấp đặc chỉ gia huân chính là minh chứng, hôm nay còn là đồng liêu, có lẽ chừng hai năm nữa là người ta trở thành cấp trên, vì vậy y đối với Tần Lâm cung kính có thừa.

160. Chương 160: Tình Huống Đột Phá

Toàn bộ Thiên Hộ Sở trên dưới cũng nhìn ra phân lượng, cho nên Tần Lâm cũng không bị xa cách và chèn ép giống như những quan tân nhậm khác, hết sức thoải mái.

Một người đắc đạo gà chó thăng thiên, ban bộ Tần Lâm cũng được thăng thưởng.

Vụ án Yến Tử Cơ Hàn Phi Liêm cũng không có ở hiện trường, nhưng Tần Lâm nói là y đã trình sát được tin tình báo trước đó, ai có thể nói không phải?

Hàn Phi Liêm đã là Tổng Kỳ, sau khi lập công được vinh thăng lên Bá Hộ, nối gót Tần Lâm tiếp quản sở chữ Canh. Trong lòng y hết sức rõ ràng, biết rằng mình vô công thụ lộc, cảm kích Tần Lâm sát đất, thu dư tiền cũ thường lệ vẫn không giữ lại chút nào, nộp lên hết cho Tần Lâm.

Ngay cả Hàn Phi Liêm không có ở Yến Tử Cơ còn được thăng thưởng, Ngưu Đại Lực cùng Lục Viễn Chí chân chính xuất lực ở hiện trường lại càng không cần nói. Tần Lâm kể công cho hai người bọn họ, nói cái gì ‘xung phong giữa làn tên mũi đạn, tử chiến không lùi’, ‘Thân bị thương lớn nhỏ hơn hai mươi chỗ vẫn hô to quyết chiến’, thổi phồng lên tận mây xanh.

Ngưu Đại Lực tính thành thật còn có chút ngượng ngùng, da mặt Lục mập dày hơn nhiều, chỉ cái miệng trúng tên nói đây không phải là chúng có xung phong giữa làn tên mũi đạn bị trúng tên sao? Chọc cho chúng Hiệu Úy thiếu chút nữa phun cơm, nhiều năm như vậy chưa từng thấy qua kẻ nào xung phong lên phía trước lại trúng tên vào miệng, chẳng lẽ là tên mập xung phong giết lùi, đưa miệng về phía địch?

Hai vị này đều được gia hàm Tổng Kỳ, vẫn giữ ở bên người Tần Lâm nghe dùng. Theo như quy định Phó Thiên Hộ có thể có thân binh Tiểu Kỳ, Tần Lâm chọn trong sở chữ Canh ra mười người đắc lực, giao cho

hai người bọn họ cai quản.

Tần Lâm có công tât thường, ngay cả Du Quải Tử là địa đầu xà, lúc đầu chỉ là vì tham chút bạc vụn mà tới đầu nhập, cũng thăng cho y làm Tiểu Kỳ. Lúc này lão đệ huynh sở chữ Canh mới biết thì ra Du Quải Tử đã sớm đầu phục Tần Lâm.

Ngay cả Du Quải Tử què chân như vậy, từ lúc Tần Lâm mới bắt đầu tới sở chữ Canh nhậm chức đã tới đầu nhập, tính ra cũng chỉ mới mấy ngày. Y là Hiệu Ủy mấy chục năm cho tới bây giờ chưa từng được đề bạt, lần này cũng được thăng Tiểu Kỳ.

Lập tức sinh ra hiệu quả bỏ ngàn vàng mua xương ngựa, toàn bộ Thiên Hộ Sở trên dưới, thậm chí toàn thể Cẩm Y Vệ Nam Trục Lệ đều biết Tần Lâm tính tình phúc hậu, nhân nghĩa vô song, đi theo hẳn rất dễ dàng được ích lợi, cất nhắc mau đến kinh người. Vì vậy ai nấy đều dâng lên một cỗ nhiệt huyết trong lòng, Tần Lâm ra lệnh một tiếng lập tức có thể điều động như ý.

Hình bộ Thị Lang Lưu Nhất Nho phụng chỉ đảm nhiệm Hình bộ Tả Thị Lang Nam Kinh, điều tra vụ án Yên Tử Cơ, tập nã dư đảng Bạch Liên giáo. Tần Lâm từng bị y triệu kiến qua mấy lần, đều là hỏi tình huống vụ án, lần nào sắc mặt vị Lưu Đại nhân này cũng đen như trôn chảo. Đại Minh Nam Bắc hai kinh, kinh sư là thực, Nam Kinh là hư, từ kinh sư bị đẩy đi đến Nam Kinh nhậm chức, đây rõ ràng là bị biếm, mà nguyên nhân Lưu Thị Lang bị biếm tự nhiên có liên quan không ít với Tần Lâm.

Hơn nữa theo Lưu Nhất Nho thấy, là Tần Lâm cướp đi Trương Tử Huyền của con trai y. Con trai y là bác học đa tài, thơ văn phong lưu rất giỏi, hiện tại trở nên than dài thở ngắn cả ngày, y không oán hận Tần Lâm mới là chuyện lạ.

Tần Lâm cũng không quan tâm, Lưu Nhất Nho là Hình bộ, cũng không quản được hệ thống Cẩm Y Vệ, hẳn không thêm để ý tới kẻ giả thanh cao này. Gặp mặt nói công chuyện, nói xong lập tức rời đi, người không bưng trà tiễn khách, ta cũng không chấp tay cáo từ, xoay người nghênh ngang đi ngay, ai sợ ai?

Trương Tử Huyền, Từ Tân Di thay phiên tới cửa.

Thiên kim tướng phủ là ước hẹn hẳn ra ngoài du ngoạn sơn thủy, trong lúc nói chuyện phiếm ngoại trừ nhắc tới không ít chuyện cũ Kim Lăng còn bàn tán về triều cục, đánh giá được mất của chính sách mới. Từ trước tới nay Tần Lâm tiếp xúc toàn là Cẩm Y Hiệu Ủy chiếm đa số, tuy Trương Công Ngự là quan văn lại hết sức hồ đồ mê muội. Cho nên từ miệng Trương Tử Huyền, hẳn hiểu biết được rất nhiều về thế cục chính trị triều Đại Minh, những chuyện đảng tranh bên trong triều đình.

Từ Đại tiểu thư lại là cùng hẳn ra khỏi thành đi săn, săn được mỗi lập tức nổi lửa nướng. Thật ra vô công Từ Tân Di không lợi hại như biểu hiện bề ngoài, đa phần là người khác nhường cho nàng. Nhưng nàng là hậu duệ của Trung Sơn Vương Từ Đạt, binh pháp thao lược gia truyền không phải là tầm thường, kiến thức quy củ trong quân mười bảy cấm luật, năm mươi bốn trăm, nơi nào đóng trại cắm trại, nơi nào có thể kiên thủ vân vân còn phong phú hơn cả tướng lĩnh phổ thông. Nói ra đâu đó rõ ràng, mấy tên Chỉ Huy Sứ đi theo nàng đều thật lòng bội phục.

Cũng không biết tại sao những ngày Từ Tân Di tới, Trương Tử Huyền cũng không tới cửa. Trương Tử Huyền muốn Tần Lâm theo nàng đi xem Vũ Hoa đài, Báo Ân tự, Từ Tân Di cũng không thấy bóng dáng, giống như là hai người có ước hẹn từ trước, Tần Lâm cũng âm thầm kinh ngạc.

Hắn không biết hai vị này thật đúng là phái lính trinh sát theo dõi sát sao lẫn nhau, chỉ cần có một bên đến tìm Tần Lâm, bên kia bên không ra khỏi cửa.

Tần Lâm mua được một tòa viện ở ngoài Tự Bảo môn, viết thư gọi phụ tử Liễu gia dời công trường bút chì tới. Từ Kỳ Châu đến Nam Kinh đi theo thủy lộ Trường Giang, dời Minh vận chuyển hàng hóa trên Trường Giang cực kỳ phát đạt, tất cả giang thuyền lớn nhỏ có rất nhiều, công trường thợ thuyền thiết bị ở Kỳ Châu cũng có thể dùng thuyền vận chuyển tới rất thuận tiện.

Ngoài ra lại mua không ít đặc sản Giang Nam gửi về cho Thanh Đại, mực Huy Châu, bút lông Hồ Châu, giấy Tuyên Thành, nghiên mực Đoan Khê, nê oa oa Vô Tích, quế hoa đường Hàng Châu, tơ Nam Kinh... Bởi vì Thanh Đại từng lo lắng Từ Tân Di sẽ sửa trị Tần Lâm, trong thư hẳn còn cố ý nhắc tới Từ Đại tiểu

thư ngày thường rất hữu hảo, đánh bại Bạch Liên giáo mai phục Yến Tử Cơ cũng nhờ nàng mang theo quân đội tinh nhuệ giúp đỡ rất nhiều.

Dĩ nhiên Tần Lâm cũng không phải kẻ ngốc, hẳn không có nói chuyện một đêm phong lưu cùng Kim Anh Cơ, hẳn cũng không chuẩn bị phát sinh chuyện gì nữa với nữ tử thần bí có liên lạc không rõ cùng Uông Trục, Bạch Liên giáo kia.

Từ Tân Di vẫn tùy tiện cầu thả như thường lệ, Tần Lâm hỏi nàng Kim Lăng có đặc sản gì thích hợp tặng

Tần Lâm cười lạnh một tiếng, Ngưu Đại Lực liền mở ra bàn tay to như quạt lá bồ, xách cổ Vương Bản Cố sang bên.

Lúc này Vương Bản Cố mới phát hiện Tần Lâm cũng không phải là bị trói, mà là đội ô sa không cánh, mặc Phi Ngư phục, loan đai, đi quan ngoa tề chỉnh, lão vô cùng kinh ngạc không khỏi nhìn Lưu Nhất Nho:

- Lưu huynh, đây là thế nào vậy?

Lưu Nhất Nho hết sức lúng túng, không thể làm gì khác hơn là nói bây giờ chưa đủ chứng cứ, Tần Lâm lấy thân phận Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ hiệp trợ phá án, cũng không phải là tội phạm.

- Rõ ràng chính là tên hung đồ này!

Vương Bản Cố một mực khẳng định là Tần Lâm giết người, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm hắn, hận không được ăn tươi nuốt sống hắn ngay tức khắc.

Tần Lâm tức giận nói:

- Lão nói là lão tử giết người, ta lại nói là lão giết người gài tang vật. Tìm được chứng cứ, lão nhất định phải chết! Sao hả, không dám để cho ta xem hiện trường hung án, sợ ta phát hiện tội chứng của lão ư?

Vương Bản Cố giận đến nổi tay run run:

- Được, được, lão phu sẽ để cho người xem kỹ một lượt, nếu không tìm được tội chứng chính là người giết người!

- Không tìm được cũng không thể chứng minh là ta!

Tần Lâm giọt nước không lọt, một chữ cũng không chịu nhường nhịn.

Hiện trường hung án là nhà ngang phía Đông trong tam tiến viện của Vương gia, Tần Lâm chú ý tới tường viện cao có hơn một trượng, đầu tường còn có một hàng mảnh sứ lờm chờm sắc bén, cũng không có cửa nhỏ có thể trực tiếp thông đi ra ngoài, nhất định phải đi tới chủ viện thứ ba mới có thể đi sang nơi khác.

Vợ cả Vương Bản Cố rất ghen, lão chỉ có hai phòng tiểu thiếp thân, người chết là phòng tiểu thiếp thân thứ hai.

Đi vào nhà ngang, Tần Lâm liền ngửi thấy mùi máu tanh nồng đậm, mà mùi máu chính là từ viện đường bên trong nhà truyền tới.

Đám quần gia, hộ viện, vú em... của Vương gia đang chen chúc trong nhà ngang. Tần Lâm thấy vậy cau mày một cái, không nhịn được trầm giọng nói:

- Những người không liên quan rút hết ra ngoài cho ta.

Cơ mặt Vương Bản Cố giật giật:

- Giải thật, chúng ta không theo dõi sát sao, lỡ người tấy máu tay chân thì sao?

Vương Thế Trinh vội vàng hạ giọng khuyên nhủ. Là Phủ Doãn Thuận Thiên, vụ án giết người lần trước ngoài đường phố rất cực khiến cho y và Tần Lâm có chút giao tình. Mà thân phận Minh chủ văn đàn khiến cho Vương Bản Cố cũng phải nể mặt y vài phần. Rốt cục ngoại trừ Tần Lâm và người h dẫn theo ra, chỉ cho phép bốn người Lưu Nhất Nho, Vương Bản Cố, Vương Thế Trinh cùng Bạch Hạo đi vào, hơn nữa báo cho bọn họ không nên đụng vào bất kỳ vật gì trong sân.

162. Chương 162: Khám Nghiệm Thi Thế

Tần Lâm cẩn thận kiểm tra mặt tường viện, ngồi xổm xuống tìm tòi từng tắc một dưới chân tường, động tác cực kỳ linh xảo, tinh tế, cho dù là tú nương (thợ thêu) Tô Châu dùng kim thêu nhỏ như lông trâu cũng không chăm chú được như hắn.

Từ Tân Di giống như đứa trẻ tò mò đi theo sau lưng Tần Lâm, Tần Lâm nhìn cái gì nàng cũng nhìn cái đó, tròn to đôi mắt hạnh tròn vo nhìn ngửa nhìn ngang, trên mặt cũng lộ vẻ ngơ ngác.

Tóc nàng rũ xuống vương vào cổ Tần Lâm, thậm chí nghe thấy hơi thở ngọt ngào của nàng, dần dần Tần Lâm có chút tâm phiền ý loạn, nhưng lại không nỡ quát bảo nàng tránh ra. Bất quá ánh mắt hắn vẫn vô cùng chăm chú, hết sức sắc bén, cẩn thận tìm kiếm...

Hai người Vương Bản Cố, Lưu Nhất Nho trừng mắt nhìn chằm chằm không chớp, chỉ sợ Tần Lâm nhân cơ hội động tay chân. Vương Thế Trinh cười thầm hai người này lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, chỉ bằng vào vẻ mặt cử chỉ Tần Lâm cũng không giống như người có tật trong lòng.

Tổng Bộ Đầu Bạch Hạo Thuận Thiên phủ chú ý tới động tác cùng vẻ mặt Tần Lâm càng bội phục không thôi, chỉ cảm thấy hảo thủ Lục Phiến môn, Đông Xưởng đều không có chăm chú toàn bộ tinh thần, vật ngã lưỡng vong được như hắn.

Rốt cục Tần Lâm đứng lên, dùng khăn tay lụa lau bụi đất dính vào ngón tay, như có điều suy nghĩ.

Từ Tân Di nhìn chung quanh một chút, thần thần bí bí tới gần, thấp giọng hỏi:

- Tìm được đầu mối gì không?

Khoảng cách gần như thế, đôi môi mọng đỏ óng ánh mê người, trong thoáng chốc Tần Lâm cảm thấy tựa hồ mình đã thưởng thức qua mật ngọt của nàng, lắc đầu một cái gạt đi suy nghĩ vẩn vơ, trầm giọng nói ra hai chữ:

- Không có.

Không có? Từ Đại tiểu thư giống như quả bóng da xì hơi, lấm bầm gì đó một mình.

- Có lúc bản thân 'Không có gì cả' chính là đầu mối.

Tần Lâm cũng không nói rõ, để lại nghi hoặc cho Từ Tân Di suy đoán, sau đó hỏi Vương Bản Cố:

- Ai có thể kể lại cận kề một lần tình huống phát hiện án?

Wang Bản Cố hừ một tiếng, cuối cùng không nịn được Vương Thế Trinh khuyên giải, kêu vị quản gia tới.

Theo lời quản gia, tối hôm qua vào khất đầu giờ Tý, có dạ hành nhân cầm trong tay lưỡi dao sắc bén xông vào viện Vương Bản Cố ở, kinh động hộ viện trong phủ, phát sinh đánh nhau.

Dạ hành nhân kia tương đối lợi hại, ngay cả hai tên đầu mục hộ viện võ công cao cường nhất đều bị thương, nhưng càng ngày càng nhiều gia đình đốt đèn đuốc lên bao vây lại. Bị mọi người vây công, đầu vai dạ hành nhân cũng bị chém trúng một đao, y chỉ đành phải hết sức bức lui chúng hộ viện, leo lên một gốc mộc phù dung cao lớn, nhảy ra đầu tường.

Trên dưới toàn phủ náo loạn một trận, kiểm điểm trong sân phát hiện không có đánh mất thứ gì, Vương Bản Cố cũng không bị thương sợi tóc nào, cho rằng chuyện này đã qua, chuẩn bị sáng mai đến Thuận Thiên phủ báo án đạo tặc độc hành.

Nhưng trời sáng đến giờ Thìn, đến lúc phòng bếp đưa điểm tâm cho Triệu di nương đột nhiên phát hiện nàng đầu một nơi mình một nẻo chết trên giường, khắp phòng toàn là vết máu, bên cạnh còn ném lại một thanh Tú Xuân đao.

Chuyện về sau Tần Lâm đã biết, nhìn thấy Tú Xuân đao, Vương Bản Cố không chút nghĩ ngợi nhận định là Tần Lâm đã hạ thủ, trực tiếp tìm Hình bộ Thị Lang Lưu Nhất Nho báo án. Lưu Nhất Nho liền hào hứng điểm binh tới bắt người, kết quả đụng vào vách sắt.

Tần Lâm xoay chuyển tâm niệm thật nhanh, lập tức hỏi:

- Vào giờ Tý dạ hành nhân kia xuất hiện, các người có nhìn thấy Triệu di nương hay không? Trong phủ di nương các người không có tỷ nữ hầu hạ, chết đến trời sáng mới phát hiện sao?

Quản gia vội vàng giải thích Triệu di nương vốn có hai nha hoàn thiếp thân, nhưng nha hoàn lớn mới vừa gả ột tên người hầu trong nhà, còn chưa kịp bổ sung. Nha hoàn nhỏ mẫu thân trong nhà lại vừa đúng lúc ngã bệnh, được Triệu di nương cho phép, cầu xin quản gia để nàng trở về hầu hạ mẫu thân, cho nên đêm qua Triệu di nương ở một mình tại nhà ngang

Về phần trước sau giờ Tý, trong phủ từ trên xuống dưới náo loạn, không có ai chú ý tới Triệu di nương.

Ai nấy đều cho là kế tiếp Tần Lâm sẽ hỏi cử chỉ dung mạo tuổi tác dạ hành nhân kia, nhưng hần cúi đầu suy nghĩ một hồi lại hỏi:

- Lão gia nhà người có mấy phòng thê thiếp, quan hệ giữa bọn họ với nhau như thế nào?

Vương Bản Cố lập tức dùng dằng dặc, nhảy lên cao ba thước:

- Rõ ràng là vụ án do phi tặc làm, vì sao người hỏi chuyện trong nhà lão phu? Chư vị Đại nhân, rõ ràng phi tặc kia chính là đồng đảng hần...

Ngư ngốc! Tần Lâm tức giận bĩu môi, không thèm để ý tới lão.

Lục mập cười hì hì nói:

- Vương lão tiên sinh, ngài nên bình tĩnh một chút. Vào giờ Tý dạ hành nhân xuất hiện, hai nha hoàn Triệu di nương đều không ở bên người, một thân một mình ở nhà ngang, nàng không sợ hay sao, không đi tới chỗ đông người sao, vì sao không có ai chú ý tới nàng?

Ánh mắt Từ Tân Di sáng lên, hiểu rõ nguồn cơn.

Bất quá là Tổng Bộ Đầu Thuận Thiên phủ Bạch Hạo tranh trả lời:

- Nói rõ Triệu di nương rất có thể đã ngộ hại trước đó rồi!

Từ đó suy đoán, dạ hành nhân là sát hại Triệu di nương trước, sau đó mới sang chủ viện gây náo loạn, cố ý để bọn thị vệ phát hiện sau đó đánh một trận, thật ra là vì dời đi lực chú ý của mọi người, che giấu động cơ sát hại Triệu di nương.

Trong lúc mọi người ấn chứng cái nhìn lẫn nhau, Tần Lâm cười gật đầu một cái, bổ sung thêm:

- Hơn nữa mới vừa rồi ta không có phát hiện bất kỳ dấu vết leo nhảy ở mặt tường, góc tường, cho dù là khinh công một người cao tới mức nào cũng không có biện pháp bay lên không trung, vẫn phải có dấu chân. Ta lại không tìm được gì cả, cũng có nghĩa là hung thủ sát hại Triệu di nương là từ cửa thông giữa nhà ngang và chủ viện thứ ba nghênh ngang đi vào hiện trường!

Vương Bản Cố há hốc mồm cứng lưỡi, thủy chung nửa tin nửa ngờ:

- Làm, làm sao có thể?

Quản gia thấy chủ nhân không ngăn trở nữa, bị Tần Lâm ép hỏi rốt cục cũng ấp a ấp úng nói:

- Thái thái nhà ta họ Sử, hai phòng di nương một họ Chu, một chính là Triệu di nương đã chết. Trưởng quan hỏi gia phong lão gia ư, cái này, Đại thái thái trị gia nghiêm cẩn, Chu di nương là nha đầu bồi gả thái thái, Triệu di nương là lão gia mới cưới ba năm trước đây. Ngoài ra tiểu nhân không dám nói lung tung.

Tần Lâm cười cười, cũng biết thái thái Sử thị nhất định là vị sư tử Hà Đông, thân phận địa vị như Vương Bản Cố vậy lại càng già càng háo sắc, thế nhưng chỉ cưới hai phòng tiểu thiếp thân, một phòng trong đó còn là đại nha đầu thông phòng thái thái mang tới, nói vậy chính là công lao Sử thị ‘Quản giáo phải phép’.

Trong hai vị di nương, Chu di nương là nha đầu bồi gả Sử thị, thông thường mà nói quan hệ giữa các nàng tương đối tốt. Mà Triệu di nương là Vương Bản Cố cưới sau đó, trẻ đẹp hơn hai vị kia rất nhiều, mâu thuẫn giữa hai bên hẳn là không nhỏ.

Chẳng lẽ là các nàng đã hạ thủ sao?

Tần Lâm cau mày, xoa xoa cằm:

- Nha hoàn còn lại của Triệu di nương kia, thật sự là mẫu thân trong nhà bị bệnh sao? Là vị quản gia nào phê chuẩn nàng về nhà chiếu cố mẫu thân?

Lần này ánh mắt quản gia sáng lên, đáp vô cùng dứt khoát:

- Là Phùng Nãi công do Đại thái thái mang tới từ nhà mẹ, tôi tớ người ở muốn xin nghỉ về nhà, cũng phải được y chấp thuận.

- Ta biết rồi!

Lục Viễn Chí cực kỳ cao hứng kêu lên, thấp giọng chỉ để ấy người mình như Tần Lâm, Từ Tân Di, Ngưu Đại Lực nghe:

- Kể có thể an bài nha hoàn về nhà, để cho Triệu di nương một thân một mình ở lại nhà ngang chỉ có Phùng Nãi công, mà Phùng Nãi công lại là tâm phúc của thái thái Sử thị, Sử thị hận thấu xương Triệu di nương trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp này, hắc hắc, cho nên hạ sát thủ!

Như vậy, nha hoàn điều đi rất cực chỉ là trùng hợp, hay là có dự mưu từ trước?

Tần Lâm lệnh cho Ngưu Đại Lực mang theo Hiệu Úy, cho người của Vương gia dẫn đường đi tìm tiểu nha hoàn kia, để xem mẫu thân nàng có thật sự bệnh nặng hay không.

Ngưu Đại Lực đi ra ngoài không bao lâu đã trở lại, mang theo ba tên người ở Vương gia. Thì ra y mới vừa đi hỏi nguồn cơn chuyện này, Vương gia có mấy tên tôi tớ là người cùng thôn tiểu nha hoàn kia đều chỉ trời thề thốt, mẫu thân nàng quả thật bệnh rất nặng.

Ánh mắt của Tần Lâm hí lại, vù án hết sức ly kỳ, càng ngày hấn càng có hứng thú.

Mẫu thân tiểu nha hoàn bệnh nặng là thật, như vậy an bài để nàng về nhà, để cho Triệu di nương một mình sau đó ám sát, có vẻ có chút gượng gạo. Hoặc là sau khi biết được nàng xin nghỉ, mới vội vàng bố trí sát hại Triệu di nương? Như vậy thời gian sát thủ định ra kế hoạch lại quá mức cấp bách.

- Đi, chúng ta vào phòng xem thử!

Tần Lâm kêu gọi thủ hạ, bước vào phòng tràn đầy mùi máu tanh.

Làm pháp y, dưới tình huống khẩu cung cùng kẻ mục kích không cách nào cung cấp đủ đầu mối, cuối cùng phải làm cho thi thể mở miệng nói chuyện.

Phòng này là được bố trí theo thế trước sau, trước mặt là phòng sưởi, phía sau là phòng ngủ, hung án phát sinh bên trong phòng ngủ.

Thi thể không đầu của Triệu di nương nằm trên giường lớn điêu khắc tinh xảo, đầu lăn sang bên cạnh, trên đệm, trên tường dính rất nhiều vết máu dạng văng tung tóe, mùi máu tanh nồng nực xông vào mũi.

Không có dấu hiệu dời thi, Tần Lâm không chậm trễ chút nào kết luận đây là hiện trường đầu tiên.

- Một đao liền chém đứt đầu, phần kinh lực này quả thật không tầm thường!

Bạch Hạo tặc lưỡi than thở.

Đầu người cũng không phải là dễ chém đứt như vậy, đốt sống cổ tương đối cứng rắn, nếu như không tìm đúng vị trí, dùng sức lực rất lớn cũng chưa chắc có thể chém rơi đầu. Có lúc đao phủ thủ chuyên nghiệp cũng phạm sai lầm, đao thứ nhất không thể chém lia đầu khỏi cổ phạm nhân, phải chém liên tục mấy đao mới hoàn thành nhiệm vụ.

Bất quá đối với người điều tra phá án, đây là một hiện trường may mắn, bởi vì kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra bộ dáng này của Triệu di nương là chết chắc, sẽ không có ai xông tới cấp cứu dẫn đến hiện trường bị phá hư.

Tần Lâm bảo những người khác đứng ở cửa, mình vô cùng cẩn thận đi vào, né tránh không đạp lên vết máu trên mặt đất.

Thi thể chỉ mặc áo lót và quần lót bó sát người, nhìn ra được người chết khi còn sống vóc người tuyệt đẹp, da trắng nõn nà, ngũ quan đoan chính, đang thời xuân sắc nhất trong đời hơn hai mươi tuổi. Đáng tiếc lúc này nàng đã đầu lìa khỏi cổ, gương mặt trên đầu lâu lộ ra vẻ méo mó dữ tợn.

Đây là mùa Đông, thi thể đã sớm lạnh như băng, thi thân là huyết dịch chìm xuống bộ vị thấp của thân thể hình thành. Bởi vì lúc Triệu di nương tử vong có thật nhiều huyết dịch từ vết thương chảy ra, cho nên thi thể cũng không có tạo thành thi thân rõ ràng. Thi cương đã đạt đến đỉnh cao, toàn thân cứng ngắc, Tần Lâm biết vết thương ra thật nhiều mất máu sẽ khiến cho tiến trình thi cương tăng nhanh, điều này cũng phù hợp phương thức người chết tử vong.

Cuối cùng, Tần Lâm làm một động tác khiến ọi người ê răng... Hắn nắm tóc, xách đầu người chết lên.

Tần Lâm mở ra mí mắt đầu người, quan sát mức độ vẫn đục của giác mạc. Chợt sắc mặt của hắn lập tức trở nên nghiêm túc, chân mày cau thành chữ Xuyên:

Giác mạc chỉ mới khô ráo, độ trong suốt con ngươi có điều giảm xuống, nhưng vẫn đục hoàn toàn chưa xuất hiện!

Làm công tác pháp y, Tần Lâm quen thuộc tất cả phương pháp đoán định thời gian tử vong, bao gồm nhiệt độ thi thể, mức độ thối rữa, nội dung còn lại trong dạ dày, thi ban, thi cương vân vân, mà mức độ vẫn đục của giác mạc cũng là một trong số đó.

Tối hôm qua thời gian Vương gia phát hiện dạ hành nhân là giờ Tý (23 giờ), suy luận trước đây cho là Triệu di nương đã bị ngộ hại trước đó. Bây giờ là giữa giờ Tỵ (10 giờ sáng), như vậy án phát đã vượt qua mười tiếng (một giờ = hai tiếng đồng hồ hiện tại).

Nhưng kiểm tra tình huống giác mạc người chết lại sinh ra xung đột với suy luận này: sau khi người chết nếu nhắm mắt lại, ba đến bốn tiếng sau mắt vẫn ướt át, nhưng con ngươi bắt đầu từ sắc trong suốt từ từ chuyển thành xám trắng. Qua năm đến tám tiếng, mắt ngoài con mắt trở nên khô ráo, màu trắng con ngươi càng sẫm hơn, độ trong suốt tiến thêm một bước giảm xuống. Từ chín tiếng trở lên, giác mạc xuất hiện vẫn đục, cũng càng ngày càng tăng.

Cho đến sau khi chết hai ngày giác mạc trở nên hoàn toàn vẫn đục, pháp y sẽ không nhìn thấy được rõ ràng con ngươi trong mắt người chết. Lúc này giác mạc người chết mới kết thúc quá trình biến hóa, sau đó chính là cơ quan hoại tử, thi thể thối rữa.

Tần Lâm quan sát con ngươi thi thể, phát hiện giác mạc mới bắt đầu khô ráo, từ trong suốt hơi chuyển thành màu trắng nhạt, độ trong suốt con ngươi có điều giảm xuống, nhưng trạng thái vẫn đục vẫn hoàn toàn chưa xuất hiện. Căn cứ kinh nghiệm công tác pháp y của hắn nhiều năm qua, có thể phán định thời gian tử vong là vào khoảng sáu, bảy tiếng trước, nhiều lắm sẽ không vượt qua tám tiếng.

Chuyện này có mâu thuẫn với suy luận trước đó, nếu như người chết tử vong khoảng sáu bảy tiếng trước, thời gian tử vong của nàng sẽ là cuối giờ Sửu (rạng sáng 3 giờ), vào thời điểm người áo đen xuất hiện vẫn còn sống phây phây.

Kỳ quái thật! Tần Lâm bỏ đầu người chết người trở lại ngoài xa, khẽ nheo mắt quan sát bố trí bên trong phòng, đầu óc nhanh chóng vận chuyển. Nếu như thời gian tử vong thật sự là cuối giờ Sửu, như vậy lúc dạ hành nhân xuất hiện, trong phủ náo loạn cả lên, Triệu di nương ở một mình tại sao không sợ không chạy đến hội hợp cùng mọi người? Nếu nàng bị trói lại, vì sao không la lên cầu cứu? Nàng là không thể cầu cứu, hay là không muốn cầu cứu, hoặc là tự cho rằng không cần cầu cứu?

Tần Lâm chú ý tới cửa gian phòng có mảnh chén vỡ và đĩa rơi vãi, là một bát cháo loãng, trứng gà, điểm tâm, nghĩ đến hắn là nha hoàn sáng sớm đưa điểm tâm đến cho Triệu di nương đột nhiên phát hiện vết máu, giật mình làm rơi vỡ, tựa hồ không có liên hệ quá lớn cùng vụ án.

163. Chương 163: Mâu Thuẫn Thời Gian

Bên cạnh có mấy dấu chân dính máu, thon nhỏ gầy yếu, hiển nhiên là nữ tử lưu lại. Sau khi Tần Lâm kiểm tra phát hiện là đạp lên lúc vết máu sắp khô, như vậy chính là chuyện xảy ra sau khi án mạng phát sinh mấy tiếng, trong đầu hắn hiện ra cảnh tượng như vậy:

Tiểu thị nữ kia bụng mâm điểm tâm đi vào, nhìn thấy đầy phòng máu tanh, giật mình làm rơi mâm xuống đất. Sau đó dựa vào ánh sáng mờ mờ của sáng sớm mùa Đông tiến lên xem thử. Lúc này nàng đạp lên vết máu sắp khô, cũng phát hiện người chết đầu lìa khỏi cổ, vì vậy lập tức thét lên xoay người chạy ra ngoài, vụ án được phơi bày ra ánh sáng...

Một tiểu thị nữ là không thể nào có sức lực huy động trường đao, chém đầu người lìa khỏi cổ, Tần Lâm tạm thời loại thị nữ ra khỏi phạm vi nghi phạm.

Hung thủ là ai? Rốt cục thời gian tử vong cùng suy đoán bên nào gần với chân tướng hơn?

Tần Lâm lắc đầu một cái, chỉ bằng vào trình độ văn đức của giác mạc người chết, hẳn vẫn không thể biết chắc chín phần mười thời gian tử vong.

Trên thực tế phản ứng sinh lý thân thể con người phức tạp biến hóa vô cùng, tình huống tử vong bất đồng hoàn toàn có thể sinh ra trạng thái chênh lệch cực lớn sau khi chết. Phán đoán thời gian tử vong nhất định phải căn cứ vào nhiều phương diện tiến hành tổng hợp phân tích, ẩn chứng lẫn nhau mới có thể đưa ra kết luận cuối cùng.

Bất quá tình huống cổ thi thể này tương đối đặc thù, cổ bị chặt đứt thật nhiều mất máu, khiến cho thi ban không xuất hiện nữa. Phương thức tử vong mang tính tiêu hao này lại khiến cho tiến trình thi cương tăng nhanh rõ rệt. Mùa Đông giá rét, nhiệt độ thi thể giảm xuống quá nhanh, Tần Lâm lại không có nhiệt kế có thể tiến hành đo lường chính xác.

Ba phương pháp dùng xác định thời gian tử vong thông thường nhất đều mất đi hiệu quả, trừ mức độ văn đức giác mạc ra, tựa hồ chỉ có kiểm tra nội dung dạ dày.

Tần Lâm gọi Ngưu Đại Lực vào, dặn dò ý chú ý không nên đạp lên vết máu trên đất, vận chuyển thi thể ra ngoài.

Đối với người khác mà nói rất khó làm được, Ngưu Đại Lực lại rất dễ dàng. Y đưa ra cánh tay còn to hơn bắp chân người bình thường, nắm lấy hai bên giường nhấc bổng cả thi thể lên, dễ dàng mang ra sân trống lộ thiên đặt xuống. Trong suốt quá trình không hề va chạm vào những đồ vật khác trong phòng.

Tần Lâm dùng lời mà mọi người có thể nghe hiểu được để giải thích, suy luận trước đó và kết quả khám nghiệm giác mạc đoán định thời gian tử vong có mâu thuẫn với nhau, chỉ có thể giải phẫu kiểm tra nội dung dạ dày để ẩn chứng thời gian tử vong.

Vương Bản Cố cười hăng hắc:

- Được, cứ để cho người giải phẫu, nếu không tìm được tội chứng xem người nói thể nào!

Đứt lời, Vương Bản Cố thương tâm khóc một trận, lại làm một thiên văn tế biên tứ lệ lục (thể loại văn tế biên ngẫu, đa phần sử dụng câu bốn chữ và sáu chữ) cho Triệu di nương, ở tại chỗ đọc hết sức trầm bổng du dương.

Tần Lâm không muốn dây dưa cùng kẻ trong nào có nước này, cũng mặc cho lão làm gì thì làm, nhìn Lục Viễn Chí búng tay một cái:

- Tên mập, lên!

Nụ cười vui sướng của Lục Viễn Chí lập tức đọng lại, chỉ lỗ mũi mình:

- Lại là đệ sao? Tần ca, ngài thật đúng là biết chiều cổ mối làm ăn của huynh đệ.

Nói tới nói lui, tên mập cũng ngoan ngoãn lấy ra công cụ pháp y, bắt đầu giải phẫu thi thể.

Giải phẫu thông thường là mở ra vết mổ hình chữ T trên thi thể, hoặc ột dao chạy suốt từ cổ họng tới Hội Âm, như vậy sẽ thuận tiện moi hết tâm can tỳ phế thận ra tra xét.

Nhưng lần này nguyên nhân cái chết không nghi ngờ chút nào, chẳng qua là muốn xác định thời gian tử vong, như vậy chỉ cần xem nội dung trong dạ dày là được, không cần cắt vết dao lớn như vậy.

Vì vậy tên mập quả quyết mổ phần bụng thi thể không đầu ra, tìm được dạ dày cùng ruột, cắt ra quan sát.

Đám người Vương Thế Trinh, Lưu Nhất Nho đều xoay người, thân thể run lẩy bẩy, căn bản không dám nhìn tình cảnh mổ bụng thi thể này, chỉ tưởng tượng một chút cũng đã cảm thấy không xa mấy Diêm La địa ngục.

Từ Tân Di vốn đang tròn đôi mắt quan sát chăm chú, đến lúc này cũng không nhịn được khê kêu trong cổ họng một tiếng, thỉnh linh nắm lấy cánh tay Tần Lâm, bộ ngực cao vút vừa đúng áp vào sau lưng hắn.

Có lẽ là vốn là không hề để ý đến nam nữ hữu biệt, có lẽ là từng có phát sinh gần gũi xác thịt, trong tiềm thức đã không hề đề phòng đối với Tần Lâm, Từ Tân Di hoàn toàn không phát giác khác thường.

Tần Lâm hoàn toàn bất đồng, cảm thấy sau lưng dán hai khối thịt mềm mại rắn chắc, cho dù là cách lớp áo bông cũng cảm giác được độ đàn hồi kinh tâm động phách, cảm nhận được sức sống cường tráng của thiếu nữ xinh đẹp, lập tức hấn trở nên miệng khô lưỡi khô.

Thật may là Lục Viễn Chí đã hoàn thành giải phẫu, kêu a một tiếng, Từ Tân Di mới buông Tần Lâm ra, lấy tay che mắt, nhìn thi thể qua kẽ tay. Như vậy đã coi như là khá lắm, dù sao nàng cũng là hậu duệ Từ Đạt, tướng môn hổ nữ, bọn Vương Thế Trinh, Lưu Nhất Nho còn không dám nhìn lần nào.

- Báo cáo kết quả kiểm nghiệm...

Lục mập trở nên nghiêm túc cực kỳ hiếm có, nghiêm gương mặt mập hồi báo:

- Dạ dày người chết trên căn bản không có gì, bên trong chỉ có cực ít rau cải cùng mứt, thức ăn đã tiến vào ruột già!

Tần Lâm cười cười, khích lệ Lục Viễn Chí nói ra phán đoán của y.

Lục Viễn Chí lớn tiếng nói:

- Mứt thông thường không phải là món chính trong bữa ăn, đoán chừng là sau khi ăn xong bữa chính một thời gian mới ăn, cho nên còn ở lại trong dạ dày. Bữa ăn tối chân chính cũng chỉ còn lại có một chút rau cải không dễ tiêu hóa, dựa theo Tần trưởng quan dạy, hạ quan phán định người chết là tử vong sau bữa ăn tối sáu tiếng.

Không giống người đời sau thời gian ba bữa ăn căn bản cố định, thời này dân chúng nghèo khổ là một ngày hai bữa ăn, mà gia đình trung đẳng trở lên mới một ngày ba bữa, quan hoạn quyền quý lại càng không nói chính xác được.

Cho nên Tần Lâm liền hỏi quần gia trong phủ:

- Vị Triệu di nương này, ngày hôm qua ăn bữa tối lúc nào vậy?

Quần gia kia không chút nghĩ ngợi nói:

165. Chương 165: Cúi Đầu Xin Cứu Mạng

Tần Lâm chỉ dấu chân nói với Lục Viễn Chí:

- Tên mập người xem thử có chỗ đặc thù gì.

Lục mập ngồi xổm người xuống cẩn thận tra xét, lại ướm dấu chân mình vào so sánh, phát hiện dấu chân này hơi nhỏ hơn so với mình, nhưng chiều rộng phía trước bàn chân dường như không xứng tỷ lệ cho lắm, vị trí ngón chân cái đặc biệt sâu, chứng tỏ dùng sức nhiều.

Dạ hành nhân lưu lại dấu chân đúng là bất đồng cùng người khác, nhưng Tần Lâm nói chỉ dựa vào dấu chân là có thể phán đoán thân phận của người đến, tựa hồ quá tự tin.

Bạch Hạo chấp tay một cái:

- Tầy Oan Tập Lục nhắc tới dấu chân, phân biệt chân trần cùng với cao thấp mập ốm là có đạo lý, nhưng làm thế nào từ dấu chân phán đoán thân phận nghi phạm, tại hạ thật sự là chưa từng nghe qua.

- Nếu không phải dấu chân này quả thật quá hiếm thấy, bản quan cũng không thể nhận định được!

Tần Lâm cười ha hả, chỉ dấu chân nói:

- Ngoại trừ quái thai trong vạn người không có một, hình dáng chân người trên đời này không chênh lệch nhau bao nhiêu. Chân của người Mông Cổ Mặc Bắc cùng chân của người Lĩnh Nam, lúc vừa sinh ra thật ra không khác biệt nhiều lắm. Sau đó một người hàng năm ngồi trên lưng ngựa, người kia chạy chân không khắp trên núi, lâu ngày dài tháng mới dần dần sinh ra khác nhau.

- Chư vị hãy nhìn dấu chân này, phía trước bàn chân đặc biệt rộng, mà vị trí ngón chân lại đặc biệt dùng sức, chứng tỏ ngón chân cái của y dang ra xa hơn so với bốn ngón còn lại...

Ngón chân cái dang rộng? Mọi người không nhận được nhúc nhích ngón chân mình.

Rốt cuộc Từ Tân Di kiến thức rộng rãi, vui mừng kêu lên:

- Là giặc Oa! Ta nghe lão binh năm xưa chống Oa kể lại chuyện cũ, giặc Oa rất thích mang guốc gỗ, dây thừng kẹp giữa kẽ ngón cái và ngón trỏ, lâu ngày dài tháng ngón cái sẽ dang rộng ra so với bốn ngón còn lại.

Thật ra thì guốc gỗ bắt nguồn từ Trung Quốc, là vì người Trung Quốc cổ đại rất thích mang, từ Tùy Đường trở về trước kia lưu hành rộng rãi, nó là loại dép lê dưới đáy có răng cưa, thích hợp đi lại nơi bùn đất nhão.

Từ sau đời Tống, guốc gỗ đã từ từ thối lui ra khỏi đời sống thường ngày của người Trung Quốc, mà trở thành vật sử dụng đi mưa giống như dấu lạp, áo tơi. Dân chúng thường là vào lúc trời mưa xuống đi ra ngoài mới mang nó, ở một ít địa phương phía Nam ẩm ướt nhiều mưa, guốc gỗ vẫn còn được sử dụng tới gần hiện đại.

Nhưng guốc gỗ Trung Quốc cũng không dùng dây thừng làm quai kẹp giữa ngón chân, cũng không phải là mang quanh năm suốt tháng.

Chỉ có Nhật Bản sau khi bắt chước từ Trung Quốc mới dùng guốc gỗ để mang thường xuyên như giày. Các võ sĩ thường thường quanh năm mang nó, mà giặc Oa càng là không mang không được.

Thuyền bè đi lại trên biển, khí hậu ẩm áp ẩm ướt, cộng thêm thức ăn tiếp liệu không thuận tiện như trên bộ, thủy thủ thiếu vitamin, cho nên bệnh chân nấm, phù chân phát triển không ít. Nếu như giặc Oa mang giày da giày vải kém thoáng khí, Thích Kế Quang có thể không cần luyện binh Uyên Ương trận làm gì, bởi vì như vậy chân của giặc Oa đã sớm hư thối tới mức không đi được.

Chỉ có guốc gỗ thoáng khí mát mẻ mới thích hợp viễn hành trên biển, cho nên tất cả giặc Oa đều phải mang thứ này.

Ngày hôm qua mặc dù dạ hành nhân kia thay đổi y phục, đổi lại mang giày nhẹ đế mỏng, nhưng đầu ngón chân y không có cách nào thay đổi, chỉ là một dấu chân đã làm bại lộ thân phận y rất rõ ràng.

Tổng Bộ Đầu Thuận Thiên phủ Bạch Hạo vái chào sát đất, thật là bội phục Tần Lâm không có lời nào diễn tả:

- Từ một dấu chân phán định thân phận giặc Oa của đối phương, Tần trưởng quan thần cơ diệu toán! Cao thủ phá án Lục Phiến môn chúng ta cũng không có được bản lãnh lợi hại như vậy.

Vương Thế Trinh cũng rất có hứng thú nhìn cảnh tượng này, thân là một đời văn tông, sĩ lâm danh túc, trong mắt của y phá án kỹ xảo rốt cục chỉ là 'kỳ kỹ dân xảo'. Nhưng sự thần kỳ của Tần Lâm cũng làm cho y không thể không có điều xúc động, âm thầm nghĩ ngợi nếu quan địa phương có được bản lãnh này, không những sẽ không gây ra oan án hủy diệt mũ quan, mà gặp phải kiểm tra Hình Danh ba năm một lần nhất định có thể lấy được lời phê 'Đoạn án minh bạch', 'Xử án đặc lực'.

- Cổ lão, xem ra kẻ vào trong nhà ngài thật sự không phải là người của Tần Lâm, mà là giặc Oa, năm đó Cổ lão kiên trì giết chết đầu não giặc Oa Ưông Trực... Ặc?

Vương Thế Trinh không nói được nữa, bởi vì y nhìn thấy sắc mặt Vương Bản Cổ xanh tới mức đáng sợ, đôi môi thật sự biến thành màu tím, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hoảng, bộ dáng kia giống như sắp sửa phải ra pháp trường.

Vì sao lão già này càng già càng sợ chết? Vương Thế Trinh không khỏi cảm thấy kỳ quái, Vương Bản Cổ lúc còn trẻ động một chút là bày ra tư thế Thi Giám (chức quan can gián), lấy được danh cảnh giới cao ngạo. Nhưng biểu hiện của lão hiện tại quả thật giống như bị sợ vỡ mật, thật sự gọi là nghe danh không bằng gặp mặt, hữu danh vô thực.

Tần Lâm cũng không nghĩ nhiều, dù sao con người sẽ thay đổi, thời gian đủ để làm lạnh lòng nhiệt huyết một người, phá hủy can đảm một người.

- Các vị, các vị cứu lão phu!

Thanh âm Vương Bản Cổ ra vẻ tức giận, trong mắt già nua lộ vẻ đầy kinh hãi, rõ ràng là chột vật trước đó chưa từng có.

Trong lòng Tần Lâm đã có đầu mối, thấy bộ dáng này của Vương Bản Cổ ngược lại sinh lòng nghi ngờ, cố ý hỏi thử lão một câu:

- Vương lão tiên sinh, chưa chắc là Ưông Trực trả thù, có lẽ chỉ là giặc Oa bình thường vì cướp tiền mà tới đây thì sao?

- Nhất định là dư đảng Ưông Trực, nhất định!

Vương Bản Cổ the thé kêu lên, không còn chút phong phạm nào của danh sĩ thanh lưu.

- Lão già này cũng thật là nhất gan.

Từ Tân Di bữu môi, thờ ơ nói:

- Nam Kinh là Đại Minh phó đô, có hơn mười vạn đại quân kinh vệ trú đóng, lại có năm doanh Chiết binh tinh nhuệ Thích đại soái năm đó luyện hiệp trợ phòng thủ. Cho dù có giặc Oa chỉ có thể một vài tên xâm nhập vào được, chỉ cần mời nhiều cao thủ hộ viện là có thể ngăn cản, lão sợ cái gì?

Tần Lâm cũng cảm thấy kỳ quái, Vương Bản Cổ sợ hãi cũng quá khoa trương, thật sự là sợ vỡ mật, hơn nữa tại sao lão lại một mực khẳng định là dư đảng Ưông Trực hành động trả thù?

Lập tức Tần Lâm nhớ lại bức họa 'Ngũ Phong tiên sinh đập ba đạo hải đồ' trong phòng Kim Anh Cơ, cùng với Trương Tử Huyền kể lại tin tức năm đó Ưông Trực bị giết. Lại thêm chiếc thuyền Bạch Liên giáo đến từ hải ngoại, lúc này mới xâu chuỗi các tình tiết vụ án lại với nhau, quy kết cho dư đảng Ưông Trực mưu đồ trả thù đối với Vương Bản Cổ.

Nhưng lão nhi này không hề nghĩ ngợi, nghe được dạ hành nhân là giặc Oa liền nói thẳng ra chân tướng, chẳng lẽ vào giờ khắc này lão được linh hồn Định Nhân Kiệt, Bao Long Đồ phụ thể?

Tần Lâm nở nụ cười thích thú.

Dáng vẻ Vương Bản Cổ như vậy, ngay cả Lưu Nhất Nho vốn cùng trận tuyến với lão cũng không nhìn nổi, cau mày nói:

- Lốp người chúng ta chấp pháp công bằng, ngay thẳng, đường đường chính chính, quang minh chính đại, Cổ lão sợ cái gì?

166. Chương 166: Không Có Cũng Là Đầu Mỗi

- Nếu như tất cả tội phạm đều muốn tìm Đề Hình quan báo thù, Đề Hình Án Sát trên đời này đã sớm bị giết sạch rồi. Há lại có lý như vậy?!

Lưu Nhất Nho nói lời này có đạo lý, tất cả mọi người gật đầu khen phải. Làm quan địa phương một năm không biết xử bao nhiêu án tử hình, có mấy lần nghe nói người thân tội phạm báo thù giết chết ty quan?

- Đúng vậy, lão phu chính... chính trực... đường đường chính chính...

Vương Bản Cổ lẩm bẩm mấy câu này vài lần, dường như đang tự thôi miên mình, khiến cho người bên cạnh nhìn thấy vừa bực mình vừa buồn cười.

Chợt lão khom lưng cầu khẩn Vương Thế Trinh:

- Nguyên Mỹ huynh, Thuận Thiên phủ các người sai dịch đông đảo, lại có thật nhiều Bộ Đầu, hôm nay ngu đệ mạng nguy trong sớm tối, kính xin người phát hạ hỏa thiêm (một loại thẻ bài kỳ hạn trong một thời gian nào đó phải bắt được tội phạm) ra kỳ hạn cho người truy nã đám giặc Oa này, bằng không mạng nhỏ của ngu đệ ắt phải mất vào tay giặc Oa.

Vương Thế Trinh đối với Vương Bản Cổ cũng không có gì, nhưng trước đó Lưu Nhất Nho đã đắc tội y. Thân là đường đường Phủ Doãn Thuận Thiên, lúc trước y khuyên nhủ hai bên gần như là van xin năn nỉ, vào lúc này đối phương cầu xin, y cũng phải làm bộ làm tịch một chút, cười ha hả nói:

- Thuận Thiên phủ của bản quan cũng không lo được chuyện tập nã giặc Oa, không giấu gì các vị, những bộ khoái thủ hạ bản quan cũng chỉ có thể đàn áp ngoài đường, truy nã đạo tặc. Nếu là đánh nhau bằng đao thật thương thật với giặc Oa, chắc chắn, e rằng chuyện này Vương mô không làm được, lão huynh nên tìm người khác đi.

Vương Thế Trinh là lãnh tụ văn đàn, nhưng không phải là một nhóm cùng Đài Giám thanh lưu, y từng bị Trương Cư Chính cách chức sửa trị, sau đó nhờ viết thi từ nịnh nọt Trương Cư Chính mới được phục chức trở lại. Cho nên ở trước mặt Tần Lâm rất có thể trở thành con rể Nguyên Phụ để sư Trương Thái Nhạc, y cố ý giữ một khoảng cách cùng Lưu Nhất Nho, Vương Bản Cổ.

Bất quá y nói cũng thật tình, từ trước tới nay giặc Oa đều là quân đội phụ trách tiêu diệt, cho nên năm xưa một đám danh tướng Thích Kế Quang, Du Đại Du, Lưu Hiến dẫn quân chính quy tiêu diệt, cho tới bây giờ không có nha môn bộ khoái phủ, châu, huyện nào có thể đi diệt giặc Oa.

Vương Bản Cổ lại nhìn sang Lưu Nhất Nho, đáng vẻ hết sức đáng thương.

Lưu Nhất Nho thiếu chút nữa mắc nghẹn, sai dịch Thuận Thiên phủ không đánh được giặc Oa, chẳng lẽ những binh sĩ Hình bộ chuyên bắt đạo tặc, trấn áp pháp trường, trông coi đại lao là có thể chiến đấu với giặc Oa sao? Người ta có thuyền chỉ việc chạy dưới nước, chẳng lẽ đám Hình bộ chúng ta bơi đuổi theo?

Sững sờ chốc lát, Lưu Nhất Nho mới ấp a ấp úng nói:

- Cổ lão, chút binh tốt này của tiểu đệ cũng chỉ có thể xét hỏi, lúc ra pháp trường trấn áp cục diện, cũng không thể đánh tay đôi với giặc Oa. Cổ lão nghĩ mà xem, mười vạn kinh vệ Nam Trực Lệ, năm doanh Chiết binh, đại quân trải qua huấn luyện như vậy mới có thể đánh giặc Oa.

Vương Bản Cổ suy nghĩ một chút quả thật là như vậy, muốn cho đại quân trải qua huấn luyện diệt giặc Oa bảo vệ lão, còn phải được Thủ Bị Nam Kinh cùng Trung Quân Đô Đốc phủ gật đầu, mà hai nơi này không phải là nằm trong tay Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy hay sao? Mà Từ Bang Thụy hết sức nuông chiều nữ nhi, hôm nay lão đắc tội cả với nàng cùng Tần Lâm, nếu nàng nói với phụ thân mình vài tiếng, Từ Bang Thụy chỉ cần tùy tiện mượn cớ qua loa cho xong chuyện, Vương lão tiên sinh coi như xong đời.

Chuyện quan hệ đến tính mạng, không thể không cúi đầu, Vương Bản Cổ bèn chuẩn bị nói mấy câu dễ nghe để cứu vãn tình thế.

- Hừ...

Từ Tân Di hất mặt lên, kéo cánh tay Tần Lâm đi ra ngoài:

- Dù sao đã chứng minh không phải là người giết người, chúng ta đi thôi. Không phải là miệng lưỡi của đám thanh lưu này vô cùng lợi hại sao, cứ để cho bọn họ dùng miệng lưỡi đi đánh giấc Oa là được!

Gương mặt già nua của Vương Bản Cố đỏ bừng, đuổi theo mấy bước, thấp giọng xuống nước cầu xin:

- Từ tiểu thư, hạ quan già hồ đồ, có một số việc làm oan uổng Tần trưởng quan, xin hai vị... hai vị Đại nhân bao dung độ lượng, chớ nên so đo, tương lai hạ quan nhất định báo đáp.

Từ Tân Di cười hăng hắc, lúc nàng vừa mới gặp Vương Bản Cố chỉ nghe lão một mực khẳng định là Tần Lâm giết người, trong lòng nổi lên lửa giận, hết sức không vui, vào lúc này lập tức phát tiết toàn bộ:

- Hừ, nói thật hay, báo đáp có nghĩa là Đô Sát Viện các người dâng tấu chương đạ hặc phải không? Đừng cho là ta không biết, đám Ngự Sử chó điên các người tức giận đã lâu rồi, muốn tìm lầm lỗi dâng tấu chương tố cáo Tần Lâm, báo thù cho Chu Ngô Chính chứ gì?

Vương Bản Cố khẽ cắn răng, chỉ trời chỉ đất thề thốt:

- Chỉ cần hạ quan ở Đô Sát Viện Nam Kinh một ngày, tất cả ngôn quan Ngự Sử sẽ không dám làm khó Tần

Vì vậy, khi Tần Lâm hỏi tại sao không có đi tra xét nhà ngang Triệu di nương, nếu như y nói rõ không đi như vậy rõ ràng là thất chức, đưa tới mọi người nghi ngờ. Vì vậy theo bản năng y cố gắng dùng lời nói dối mới che giấu mình, không ngờ ngược lại trước sau mâu thuẫn, bị Tần Lâm bén nhạy bắt được sơ hở, cuối cùng khiến cho tội ác phơi bày khắp thiên hạ.

- Một lời nói dối luôn luôn phải dựa vào một lời nói dối khác mới có thể duy trì, lời nói dối càng nhiều, sơ hở cũng càng nhiều!

Tần Lâm thấp giọng với cho Vương Toàn An, thanh âm của hắn phảng phất chính là tiếng gọi tới từ địa ngục.

- Ta, nhận tội...

Vương Toàn An giống như quả bóng da xì hơi, ngã ngồi dưới đất:

- Lúc phi tặc xuất hiện gây loạn, quả thật ta đang ở trong phòng với Triệu di nương. Những ngày qua nàng đều buộc ta cao bay xa chạy, nếu không sẽ... Nhưng ta còn có lão bà hài tử... Ôi, vốn tưởng rằng lấy Tú Xuân đao ném ở nơi đó có thể làm cho phi tặc gánh lấy tội danh thay ta, không ngờ rằng đưa tới tên sát tinh là người.

- Dao pháp không tệ!

Tần Lâm khen một câu.

Ánh mắt Vương Toàn An phức tạp nhìn Tần Lâm một chút, giờ phút này cũng không có gì giấu giếm nữa:

- Ta đã từng đi lính.

Nụ cười trên mặt Tần Lâm khó lòng nắm bắt, nhưng trong mắt Vương Toàn An đã hóa thành nụ cười của ác ma.

Chân tướng cái chết Triệu di nương đã rõ ràng, nàng cùng Vương Toàn An đã sớm có gian tình, đêm qua hai người chính là thừa dịp nhả hoàn về nhà gặp nhau cầu hợp. Lúc dạ hành nhân xuất hiện Vương Toàn An còn thân không mảnh vải núp ở trong chạn Triệu di nương, làm sao có thể đi ra ngoài chỉ huy gia đình?

Chờ Vương Toàn An mặc xong y phục đi ra, dạ hành nhân đã sớm bị đuổi chạy, y bèn hô hoán một phen, giả vờ như đang kiểm tra các nơi để lại ấn tượng mình đã từng chỉ huy vây bắt cho người khác. Dù sao lúc ấy vô cùng hỗn loạn, không có ai chú ý tới cụ thể người nào ở chỗ nào. Quả nhiên, ngay cả bốn tên hộ vệ Phùng Đạt cũng cho là Vương Toàn An chỉ huy phòng thủ ở nơi khác.

Sau khi hỗn loạn một trận Vương Toàn An lại trở về nhà ngang, Triệu di nương lần nữa nói lên ý muốn cùng y cao bay xa chạy, người khác nhất định sẽ liên hệ sự mất tích của bọn họ với sự xuất hiện của dạ hành nhân. Như vậy có thể thừa dịp hỗn loạn che dấu tai mắt người, khiến cho chủ nhà không thể nào truy xét.

Phải biết dạ hành nhân hiện thân tạo thành hỗn loạn, vừa có thể ngụy trang cho chuyện hai người bỏ trốn, cũng có thể che giấu chuyện tư tình.

Vương Toàn An có vợ con già trẻ, cũng không muốn bỏ trốn, càng ngày càng chỉ muốn thoát khỏi Triệu di nương dây dưa, mà Triệu di nương lại dùng mọi cách uy hiếp, vì vậy hai người dần dần lớn tiếng. Vương Toàn An đột nhiên thoáng động trong lòng: dạ hành nhân gây ra náo loạn trong phủ, nếu như nhân cơ hội này giết chết Triệu di nương, vừa hay có thể đẩy tội danh sang cho dạ hành nhân thần bí đã biến mất kia.

Dạ hành nhân dùng Tú Xuân đao, vật này có rất nhiều, Vương Toàn An vừa đứng cất giấu một thanh, y giả vờ đáp ứng bỏ trốn lấy cơ đi ra ngoài, lấy đao tới.

Lúc này Triệu di nương đã ngủ thật say, bởi vì nàng dây dưa không nghỉ dùng mọi cách uy hiếp, nồng tình mật ý, hoặc là nói hư tình giả ý ngày xưa trong lòng Vương Toàn An, vào thời khắc này tất cả đã biến thành phần hận. Y giơ lưỡi đao sắc bén lên nhắm vào chiếc cổ mềm mại, nơi y đã vô số lần âu yếm vuốt ve của Triệu di nương, bổ xuống thật mạnh.

Mới vừa xử lý xong vụ án, tất cả mọi người còn đang bồi hồi cảm khái, Từ Tân Di chợt nổi cơn giận dữ xông lên, xuất ra một cước đá Vương Toàn An ngã lăn, tức tối thóa mạ:

- Tuy rằng các người là gian tình, dù sao cũng có nghĩa phụ thê, người lại đành lòng ra tay tàn nhẫn như vậy, quả thật là lòng lang dạ sói. A a, tức chết bản tiểu thư.

Cũng...? Tần Lâm nghe có chút không hiểu vì sao, Từ đại tiểu thư giận dữ tựa hồ có chút đột ngột...

Vương Thế Trinh ra lệnh một tiếng, Bạch Hạo liền cùng mấy vị bộ khoái xông tới tóm lấy Vương Toàn An, dùng khóa sắt mười bảy cân trói gô lại, giải về Thuận Thiên phủ.

Cái chết của Triệu di nương đã sáng tỏ, còn chưa bắt được giặc Oa. Vốn Từ Tân Di còn có chút bất mãn đối với Vương Bản Cố, thế nhưng Tần Lâm còn bảo nàng điều động một tên Chỉ Huy Đồng Tri dẫn dắt một trăm tên tinh binh Long Tương Vệ trú đóng ở Vương gia, bảo vệ Vương Bản Cố.

- Người có uống lộn thuốc hay không vậy?

Từ Tân Di quan sát Tần Lâm giống như không quen biết, từ trước tới nay hẳn không phải là người tốt thích lấy đức báo oán, mà là vĩnh viễn không chịu thiệt thòi, chiếm tiện nghi không chê nhiều mới là tính cách chân thật của Tần trưởng quan lão nhân gia.

Tần Lâm kéo nàng qua một bên, cười gian nói:

- Chúng ta phái binh đóng ở nhà lão, danh nghĩa là vì bảo vệ, thật ra là giám thị. Bắt lại Vương lão nhi Tả Đô Ngự Sử này, đám Ngự Sử chó điên Đô Sát Viện Nam Kinh còn dám sửa nhặng lên nữa sao?

Từ Tân Di chớp chớp mắt to, cười ha hả vỗ vỗ vai Tần Lâm:

- Tiểu tử người thật là xấu xa, bắt quá bản tiểu thư thích!

Trước kia từng có Ngự Sử tham tấu Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy gia phong không nghiêm cẩn, dung túng nữ nhi làm ác. Mặc dù bị Từ Tân Di dùng trò đùa ác làm ất ỉu thể diện, nhưng nàng cũng không hy vọng người của Đô Sát Viện ngày nào cũng sửa gâu gâu. Bây giờ thật tốt, nín lấy lãnh tụ thanh lưu, thủ lĩnh Đài Giám Vương Bản Cố này, người nào nói nhảm nữa sẽ cho y một câu: đóng cửa lại, thả Vương Bản Cố ra!

Bắt quá ý đồ Tần Lâm cũng không chỉ có điểm này, trực giác bén nhạy nói cho hắn biết, ân oán dây dưa giữa Vương Bản Cố cùng giặc Oa có lẽ cũng không đơn giản như bề ngoài, Kim Anh Cơ lại cầu kết cùng Bạch Liên giáo, có lẽ tương lai không lâu sẽ phát sinh một số chuyện ra ngoài dự liệu.

Triều Đại Minh khổng chế quân đội cực nghiêm, nhưng Thủ Bị Nam Kinh, Trung Quân Đô Đốc phủ đều là Từ Bang Thụy làm chủ. Từ Tân Di lấy danh nghĩa diễn luyện phái binh tới bảo vệ Vương gia ngược lại dễ như trở bàn tay, lập tức bảo Thị Kiếm truyền lệnh xuống.

Lần trước đại chiến Bạch Liên giáo trên Yến Tử Cơ, dĩ nhiên Từ Tân Di không thể nào thỉnh công, cho nên Thần Sách Vệ Chu Tiên Trung, Quảng Thiên Vệ Ngô Quảng Hiếu, Ứng Dương Vệ Trịnh Tư Nhân, Phủ Quân Vệ Vương Thủ Nghĩa 'lăn xả giữa làn tên mũi đạn' thỉnh công, bốn tên Chỉ Huy Sứ đều được ghi công, thăng thụ hàm Chỉ Huy Đồng Tri.

Lần này Chỉ Huy Đồng Tri Long Tương Vệ được Từ Tân Di phân phái nhiệm vụ, thật đúng là vui vô cùng: đừng nói giết địch lập công, cho dù là không làm gì cả, chỉ cần Đại tiểu thư vui mừng, đầu bút Ngụy Quốc Công hơi nghiêng đi một chút, quan lộ của y sẽ khác với những người khác.

Long Tương Vệ lập tức điểm tinh binh tới bảo vệ Vương gia.

Vương Bản Cố chân chính cảm kích rơi nước mắt, quả thật nếu lão gọi công văn đến Thủ Bị Nam Kinh phủ cũng có thể được bảo vệ. Nhưng gọi công văn tăng tăng như vậy, từ Thủ Bị phủ hội đồng Binh bộ Nam Kinh đến Trung Quân Đô Đốc phủ, Đô Đốc phủ hạ điệp đến kinh vệ Chỉ Huy Sứ Ty, lại chờ Long Tương Vệ điều binh tới, phải đợi bao lâu? Lúc ấy hết thấy đều đã muộn, làm sao nhanh chóng như hiện tại được.

- Tần tướng quân, Từ tiểu thư thật là độ lượng, những chuyện hiểu lầm trước đây toàn là do lão phu bị tiểu nhân che mắt...

Vương Bản Cố nắm tay của Tần Lâm, lệ già chảy xuôi.

- Nói hay lắm, nói hay lắm...

Tần Lâm đáp cho qua chuyện.

Vương Bản Cổ này vô sỉ, bĩ ổi lại làm bộ thanh cao, với nước với dân cực kỳ vô dụng, còn mong lão chết nhanh một chút là hơn, tưởng là Tần gia thật sự muốn bảo vệ tính mạng cho lão sao? Gia gia chỉ muốn dùng lão làm mồi câu, như con cá to kia mà thôi.

Lưu Nhất Nho ở bên cạnh hết sức lúng túng. Thân là Hình bộ Thị Lang Nam Kinh, y hào hứng muốn bắt Tần Lâm có ý đồ ‘giết quan báo phục’, để thường không có ý mượn chuyện công báo thù riêng, cho con trai mình Lưu Kham Chi hả giận.

Không nghĩ tới cuối cùng lại đi tới kết quả này, một Hình bộ Thị Lang đọc sách thánh hiền như y không có chút tác dụng nào trong phá án, hoàn toàn là Tần Lâm chủ đạo phá được án Triệu di nương bị giết. Mà Vương Bản Cổ vốn là một đảng cùng y, lấy cảnh giới cao ngạo xưng danh, sau khi nghe thấy tin tức dư đảng Ưng Trực trả thù giống như con chó bị rút mất xương sống, quả thật hết xấu xa ra ngoài.

- Ôi... khí tiết sĩ đại phu thối nát, cúi đầu trước một tên vũ phu cùng nữ tử kiêu ngạo, quả thật là thời thế suy đồi...

Lưu Nhất Nho lắc đầu thở dài, y tự cho là thanh cao, mấy câu này lại nói hết tất cả mọi người có mặt tại trường một lần.

Vương Bản Cổ không cần nói, Phủ Doãn Thuận Thiên Vương Thế Trinh cũng hết sức không được tự nhiên, thậm chí nói lão nhai này quả thật thối tha, cho rằng tất cả người trong thiên hạ chỉ có mình người là xương cứng, chúng ta là trứng mềm sao?

- Cái gì gọi là nữ tử kiêu ngạo?

Từ Tân Di cười hăng hắc, xoa xoa tay tiến tới gần.

Lưu Nhất Nho bị dọa sợ nhảy dựng, lúc này mới nhớ tới Từ đại tiểu thư là thanh niên lỗ mãng, sẽ đánh người thật. Y không kịp ung dung từ già, chỉ có thể vội vàng nói:

- Cổ lão, Vương Phủ Doãn, Lưu mỗ đi trước một bước.

Dứt lời y vội vàng ôm đầu trốn chui như chuột, thật xa còn có thể nghe trong miệng y lẩm bẩm cái gì ‘Đại trượng phu phải biết xem thời thế’, cái gì ‘Quân tử không đứng dưới tường sắp đổ’. Tóm lại cho dù là bỏ chạy trốn chết cũng phải tìm ra rất nhiều lý do chính đáng đường hoàng, quả nhiên không hổ là bản sắc thanh lưu.

Muốn bắt được dư đảng Ưng Trực giặc Oa phải dựa vào quân chính quy, nhưng cũng nhất định phải phòng bị bọn họ cải trang xâm nhập vào Nam Kinh hoặc là các châu phủ huyện thăm dò tình báo. Dù sao Tần Lâm đã phát hiện chứng cứ Kim Anh Cơ cấu kết cùng Bạch Liên giáo, nếu là hai phe này hợp lực, e rằng nửa dãy Đông Nam sẽ dậy lên gió tanh mưa máu.

Đêm qua dạ hành nhân kia là che mặt, chúng họ viện cũng không biết tướng mạo của y như thế nào.

Vương Thế Trinh chỉ sợ giặc Oa lên vào Nam Kinh hành hung, vậy vị trí Phủ Doãn Thuận Thiên này của y ắt sẽ lung lay sụp đổ, vì vậy hết sức khách sáo thỉnh giáo Tần Lâm, lộ vẻ thân thiết quả thật không cách nào hình dung.

Tần Lâm lấy giấy ra, dùng bút chì vẽ soạt soạt, rất nhanh vẽ ra một bức phác thảo:

- Cho Thư Lại khéo tay vẽ tỉ mỉ lại dựa theo cái này một trăm bản, phát cho các nơi yếu đạo trên cả hai đường thủy đạo truy nã. Mặc dù chưa chắc có thể bắt được, nhưng cũng sẽ khiến cho bọn chúng đề phòng, không dám khinh suất lên vào Nam Kinh hành hung.

Tần Lâm phác họa trong mắt mọi người hết sức thần kỳ, thời gian rất ngắn, chỉ lướt thưa vài bút, tướng mạo người kia đã hiện ra trên giấy, hơn nữa hết sức truyền thần, trông rất sống động.

Chỉ bắt quá hần vẽ cũng không phải là dạ hành nhân kia, mà là mỹ nữ Cao Ly Kim Anh Cơ!

168. Chương 168: Chính Sứ Phó Sứ

- Cha chả...

Từ Tân Di chợt tóm lấy Tần Lâm:

- Tên khốn này thật là vô sỉ, còn tưởng nhớ nữ nhân Cao Ly thối tha này, coi chừng ta nói với Thanh Đại muội muội!

Rõ ràng là nàng dùng hết bản lĩnh toàn thân che giấu Tần Lâm, làm cho hắn lầm tưởng một độ xuân phong khi trước là với Kim Anh Cơ. Nhưng hiện tại Tần Lâm thật sự nghĩ như vậy, Từ Tân Di lại cảm thấy trong lòng chua xót khó chịu, hiện tại thấy hắn vẽ ra hình nàng lại càng nổi giận trong lòng, uất ức không thể nào tả nổi.

Rõ ràng là bản tiểu thư bị người khi phụ, dựa vào cái gì người lại nhớ người khác? Hừ, nữ nhân Cao Ly này đẹp lắm sao... Thật là quá đáng!

Tần Lâm không hiểu tại sao Từ Tân Di kích động như vậy, trước đây nàng biết rất rõ ràng chuyện của Kim Anh Cơ, cũng không thấy nàng quan tâm bao nhiêu, còn võ vai hắn giống như huynh đệ, tùy tiện cầu thả nói sẽ giúp hắn lừa gạt Lý Thanh Đại.

Vì vậy hắn vội vàng giải thích:

- Ta chưa từng thấy qua dạ hành nhân, nhưng cũng khẳng định nữ tử này là đại nhân vật trong dư đảng Ưông Trục, thậm chí có thể là đầu não của bọn họ!

Tần Lâm vừa nói vừa đưa bức vẽ cho Vương Thế Trinh.

Wang Thế Trinh hai tay đón lấy, nếu như vẽ hình đầu não đối phương truy nã trên cả hai đường thủy đạo, cho dù là không bắt được cũng làm cho bọn họ sợ sệt không dám tới quấy nhiễu, Nam Kinh thành này yên tĩnh, vị trí Phủ Doãn Thuận Thiên của y cũng sẽ vững vàng.

- Tài vẽ của Tần tướng quân quả thật cực cao, nhân vật sống động, nét vẽ phiêu dật hoặc giả hơi kém Đường Bá Hổ Đường Giải Nguyên đời trước, nhưng nếu bàn về độ giống còn cao hơn ba phần. Thật không nhìn ra Tần tướng quân giỏi cả văn lẫn võ, quả thật là rường cột nước nhà 'Lên ngựa kích cuồng tặc, xuống ngựa viết quân thư'...

Wang Thế Trinh lời còn chưa dứt, chợt trên tay trống rỗng, bức họa kia đã bị Từ Tân Di cướp vào tay.

Từ đại tiểu thư nhìn bức họa Kim Anh Cơ, đáng vẽ nghiêng răng nghiêng lợi, sắc mặt dữ tợn đáng sợ, rõ ràng là muốn cào người trong tranh ra cắn chết ngay tại chỗ. Hồi lâu sau nàng mới hỏi Vương Thế Trinh:

- Người chuẩn bị cho Thư Lại vẽ bao nhiêu bức họa này truy nã trên hai đường thủy bộ?

- Một trăm bức...

Wang Thế Trinh vội vàng trả lời, tính tình y lạnh lợi, thấy dáng vẽ của Từ Đại tiểu thư lại cảm thấy con số này còn ít một chút, liền lập tức đổi lời nói:

- Năm trăm, không, một ngàn bức!

Mắt to Từ Tân Di khép hờ, hàn quang bắn ra bốn phía, thân thể mềm mại rung lên, sát khí phóng lên cao:

- Ta muốn dùng bản này vẽ ra một vạn bức, bắt lại nữ nhân này, đánh ả ba trăm hèo thật nặng!

Tần Lâm phá thành công án Triệu di nương bị hại, không những thoát khỏi lời Vương Bản Cố vu oan, còn làm cho bọn Lưu Nhất Nho, Vương Bản Cố mất hết mặt mũi.

Đầu đường cuối ngõ đều nói Khâm Sai phá án đại thần, Hình bộ Thị Lang Nam Kinh Lưu Nhất Nho chịu thiệt thòi trước Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ nho nhỏ, binh sĩ Hình bộ dẫn theo bị binh mã dưới quyền Từ Đại tiểu thư dọa cho ném vũ khí cởi khỏi giáp, Lưu lão nhi không thể làm gì khác hơn là ôm đầu trốn chui như chuột. Có người thậm chí thêm dầu thêm mỡ, nói lão sợ tới nỗi vãi cả ra quần ngay tại chỗ.

Đường đường Tả Đô Ngự Sử Vương Bản Cố trong nhà bị giặc Oa gây náo loạn đã đành, loại chuyện xấu hổ thiếp thất cùng quần gia tư thông bị giết cũng bị truyền đi sôi nổi khắp cả thành, mặt mũi thanh lưu bị giáng cho những cái tát vang dội. Đám Ngự Sử trước đây còn nhao nhao đòi bồi lờng tìm vết vạch tội Tần Lâm, sau lần này tất cả đều trở thành gà bệnh, đi ra ngoài đường đều co đầu rút cổ, không dám đánh rầm bừa bãi nữa.

Tần Lâm thoải mái trong lòng, Từ Tân Di đặc ý, đám võ tướng, huân quý, quan giáo Cẩm Y Vệ không ưa những thanh lưu ngôn quan kia đều hả dạ vô cùng. Đã rất nhiều năm bị đám người cầm bút trong tay kia đè đầu cưỡi cổ, rốt cục lần này cũng đã được trút giận.

Tiểu Hầu gia Thường Dân Tự vui vẻ nhảy loạn hưng phấn dị thường, ước hẹn không ít con nhà giàu mời Tần Lâm dự tiệc. Có một lần vị Cao tiểu thư con gái duy nhất của lão Hàn Lâm kia cũng ngồi ở đây, nghe nói Cao Hàn Lâm đã chính miệng cho phép hôn sự:

- Bây giờ xem ra cái gọi là thanh lưu bất quá cũng chỉ như vậy, lão phu luôn muốn gả nữ nhi cho tài tử, hắc hắc, sống cả đời còn không nhìn thấu bằng đám tiểu bối các ngươi. Tìm một chàng rể tâm tính thuần chất, phản phác quy chân, chỉ sợ còn tốt hơn nhiều so với loại nằm gối thêu hoa như Lưu Kham Chi, hoặc kém cõi bất tài như Vương Bản Cố.

Dĩ nhiên loại yến hội này là không thiếu được đại tỷ Từ Tân Di, lúc này nàng rất hay ôm vai Tần Lâm lắc mạnh, chống nạnh nhìn mọi người cười to:

- Bằng hữu của bản tiểu thư đó, ha ha ha, có lợi hại không?

Mỗi khi đến lúc này chúng tiểu Hầu gia, tiểu bá gia đều quỳ sụp xuống đất lạy trăm lạy. Tần Đại ca thật sự là thần nhân... không phải là bội phục bản lãnh phá án của hắn, là bội phục hắn không bị Từ đại tiểu thư giày xéo mà chết.

Bốn tên Chỉ Huy Sứ Thần Sách Vệ Chu Tiến Trung, Quảng Thiên Vệ Ngô Quảng Hiếu, Ứng Dương Vệ Trịnh Tư Nhân, Phủ Quân Vệ Vương Thủ Nghĩa đã thăng thụ quan, cũng từng mời Tần Lâm uống qua. Bọn họ đều hiểu nếu không phải Tần Lâm đoán được gian mưu trên Yên Tử Cơ, làm sao mình có được công lao như vậy.

Còn nữa, nghĩ đến Tần Lâm giao hảo cùng Từ đại tiểu thư, nếu được hắn nói tốt vài câu, chắc chắn sĩ đồ của mình sẽ được lợi rất nhiều.

Hệ thống nội bộ Cẩm Y Vệ càng không cần nói, Chỉ Huy Sứ, Chỉ Huy Đồng Tri, Chỉ Huy Thiêm Sự hệ thống Cẩm Y Vệ Nam Kinh, dù là quen biết hay không cũng đến Thiên Hộ Sở dò xét, thuận tiện bái phỏng Tần Lâm, gặp mặt hắn đều tỏ ra hết sức nhiệt tình, khen hắn đã làm cho Cẩm Y Vệ hết sức tự hào.

Lúc Lưu lão nhi ở Hình bộ kinh sư còn dăng sớ nói cái gì ‘Pháp tự có ty xuất, Xưởng Vệ làm sao có thể xâm lăng’. Kết quả là trong nhà thanh lưu Vương Bản Cố xảy ra chuyện, lão nhân gia lại bó tay hết cách, còn dựa vào Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ Tần Lâm mới có thể phá án, để xem tương lai còn có mặt mũi nào nhắc lại những lời này.

Nghe nói chưởng quản Cẩm Y Vệ Tả Đô Đốc Thái Tử Thái Phó Lưu Thủ Hữu xem xong mật trình của Nam Kinh cũng vỗ án liên liền, khen Tần Lâm công trung với nước, làm việc đặc lực.

Bất quá cao hứng nhất cảm kích Tần Lâm nhất là hai vị Hoàng công công, Hoắc Trọng Lâu.

- Lưu lão nhi kia tự cho là thanh cao, không xem chúng ta ra gì. Hừ lần này làm cho lão biết được trong Xưởng Vệ cũng có nhân tài, để xem tương lai lão còn dám bày ra dáng vẻ thối tha như trước hay không.

Trên Thiên Hương các, trong tiệc mời Tần Lâm Hoàng công công âm dương quái khí thóa mạ, thanh âm the thé.

Triều Minh quân đội xuất binh có thái giám giám quân, Khâm Sai phá án cũng có Trung Quan Phó Sứ. Chuyện này Hoàng công công không chỉ là sứ giả tuyên chỉ, còn đi cùng Lưu Nhất Nho xử lý án Yên Tử Cơ, làm Phó Sứ cùng hợp tác giải quyết án này.

Lưu Nhất Nho bị biếm ra khỏi kinh sư, được phái Phó Sứ đi theo còn là một thái giám phẩm cấp không cao, trong lòng tức tối không nơi phát tiết. Dọc trên đường đi từ kinh sư đến Nam Kinh y chề giễu Hoàng

công công không biết bao nhiêu lần, cho nên nghe nói Tần Lâm làm mất uy phong Lưu Nhất Nho, trong lòng Hoàng công công vui vẻ không lời nào tả xiết.

Hoắc Trọng Lâu cũng bưng chén rượu lên:

- Tần trưởng quan, trong Xưởng Vệ chúng ta, ngài là đệ nhất thiếu niên anh hùng! Lão Hoắc ta đây không phục ai khác, chỉ bội phục ngài!

Thì ra Hoắc Trọng Lâu là Đông Xưởng phái ra ngoài, Đông Xưởng cùng Hình bộ từ trước đến giờ không hợp nhau, Lưu Nhất Nho cũng chỉ chớ mắng mềo mềo y nhiều lần.

Tần Lâm luôn miệng nói quá khen, bưng chén lên uống một hơi cạn sạch, thử thăm dò hỏi:

- Nguyệt Cảng quá xa, không nói, công văn đi hướng Ninh Ba điều tra nội tình giặc Oa có hồi đáp gì chưa?

Đại án Yển Tử Cơ từ lúc chiếc thuyền Bạch Liên giáo bị bắt, Tần Lâm phát hiện ra nó đến từ ngoài biển khơi có quan hệ không nhỏ với Kim Anh Cơ ở Nam Kinh, Cẩm Y Vệ Nam Kinh đã gửi công văn đến Ninh Ba, Nguyệt Cảng điều tra tin tức. Phúc Kiến Nguyệt Cảng xa mà Chiết Giang Ninh Ba gần, nếu tính thời gian, hiện tại hẳn phía Ninh Ba đã có hồi đáp.

Hoàng công công mở mắt lèm nhèm vì hơi men đáp:

- Sáng nay có rượu sáng nay say, chớ quản thị phi của người khác, chúng ta cứ việc tiêu dao tự tại, để cho Lưu Nhất Nho nhức đầu đi... Nào, Tần ca nhi hãy uống cạn chén này.

- Y là Khâm Sai Chính Sứ, đại quan chính tam phẩm triều đình, chúng ta là cái thá gì, cũng xứng lo tới chuyện của y sao?

Hoắc Trọng Lâu giận dữ bất bình nói, sau đó uống hết chén này tới chén khác, dường như có thù oán với rượu.

Tần Lâm cười cười, Trương Tử Huyền từng nói qua thể chế triều đình Đại Minh, giống như các loại Trung Quan Phó Sứ, thái giám giám quân, chủ yếu là thể hiện giám sát của triều đình đối với đại quan được phái ra ngoài hành sự, nhưng chuyện chủ yếu vẫn là văn võ quan viên đi làm.

Giống như bây giờ Lưu Nhất Nho phụng chỉ căn cứ vào án Yển Tử Cơ truy xét Bạch Liên giáo Giang Nam, hẳn phải do y phụ trách xử lý, nếu như không thành là do y làm việc bất lực. Mà Trung Quan Phó Sứ Hoàng công công cùng Hoắc Trọng Lâu Đông Xưởng phái tới hiệp tra cũng không có trách nhiệm gì. Dĩ nhiên cũng không có công lao, coi như là một chuyến tay không.

Mặc dù Lưu Nhất Nho không phải là mê muội hồ đồ như Trương Công Ngư, nhưng càng quá đáng chính là, y cũng đầu cổ chấp không để ý tới ý kiến của người khác, chỉ biết mang giáo đồ Bạch Liên giáo bị bắt ra đánh một ngày ba lần.

Thật ra thì những tù binh này cũng chỉ là giáo đồ tầng dưới chót, căn bản cũng không biết nguồn cơn gốc ngọn chuyện này. Bọn họ bị cực hình không chịu nổi bèn lên tiếng khai bày, nói trên trời dưới đất bịa đặt một phen. Thế nhưng Lưu Nhất Nho lại cho là thật, phát hỏa thêm phù bài như bướm bướm đi khắp các châu huyện kỳ hạn bắt người, làm cho dân gian xôn xao bất an, kết quả ngay cả một sợi tóc của Bạch Liên giáo cũng không nhặt được.

Hoàng công công cùng Hoắc Trọng Lâu thấy vậy, đoán chừng mộng phá án lập công là làm không nổi nữa, dứt khoát cùi không sợ lỗ, không đếm xỉa đến việc làm của Lưu Nhất Nho, hai người ngày ngày đi ra ngoài uống rượu, rồi rảnh đi dạo. Dù sao cũng có chiêu bài Khâm Sai Phó Sứ, đến chỗ thái giám trấn thủ Nam Kinh tổng tiền một ít, tìm quan viên trung cấp cấp thấp hù dọa chuẩn bị lấy ít bạc, chờ chỉ ý xuống sẽ thu xếp hồi kinh.

Lúc này Hoắc Trọng Lâu nắc một cái, liú lười nói với Tần Lâm:

- Tần trưởng quan, Nam Kinh này có phú thương nào muốn vận chuyển hàng hóa đường sông lên kinh sư, xin ngài hỏi giùm một chút. Ta lên thuyền hồi kinh, cho kẻ đó mượn đèn lồng quan hàm Khâm Sai Phó Sứ, giúp y tránh khỏi thuế má, tiền cữ thường lệ. Lấy bạc mà y hiểu kính, huynh đệ chúng ta chia nhau bốn sáu bảy ba, sao cũng được.

Tần Lâm cười thầm, võ lâm cao thủ trong truyền thuyết không ăn thức ăn nhân gian căn bản cũng không tồn tại trên thế giới này, võ công cao hơn nữa cũng phải mặc quần áo ăn cơm, nuôi sống vợ con già trẻ. Đúng là như vậy, Ung Trảo Thiết Bố Sam Hoắc Ty Phòng cũng đã nói chiết khấu rõ ràng, bốn sáu hoặc bảy ba.

Nhưng vào sáu ngày trước, thuyền đội vận chuyển bạc lên phía Bắc bị cướp trên Đại Vận Hà, năm mươi vạn lượng bạc ngân khố không cánh mà bay, hiện trường còn để lại một đóa hoa sen trắng xếp bằng giấy.

Sĩ lâm xôn xao, triều đình chấn động.

Kinh sư, trong phủ đệ của Nguyên Phụ Thiếu Sư Trương Cư Chính.

Bốp! Trương Cư Chính vỗ vỗ lên bàn không nhẹ không nặng, vuốt chòm râu đen, không nhanh không chậm nói:

- Bạch Liên giáo này cũng không chút kiêng kỵ.

Thân là mỹ nam tử, y vẫn giữ phong độ ung dung, không biết là bởi vì công hiệu của Hải Cẩu Thận hay là vì nhu tình mật ý của hai vị mỹ nữ Ba Tư A Cổ Lệ cùng Bồ Lệ Nhã, khiến cho khuôn mặt bảo dưỡng rất tốt của y hiện ra vẻ hồng hào đỏ thắm.

Mà thần thái của y vẫn ung dung nhàn nhã như trước, như đang rảnh rỗi dạo chơi.

Nhưng đối diện Trương Cư Chính, Tả Đô Đốc Thái Tử Thái Phó Lưu Thủ Hữu cai quản Cẩm Y Vệ chỉ ngồi có nửa móng trên ghế cũng không tỏ ra ung dung thoải mái như vậy.

Trương Cư Chính vỗ nhẹ lên bàn một cái vừa rồi giống như tiếng sét giữa trời quang, Lưu Thủ Hữu bị dọa sợ đến sau lưng toát ra mồ hôi lạnh. Nhiều năm đi theo, y biết rõ tính khí vị Nguyên Phụ Thiếu Sư Trương tiên sinh này, thường là tỏ ra đáng vẻ thánh nhân buồn giận không để lộ ra ngoài mặt. Hôm nay bộc lộ ra như vậy, e rằng trong lòng Thái Nhạc tiên sinh đã có sấm sét đùng đùng.

Lưu Thủ Hữu suy nghĩ một chút, y quen thuộc tính khí vị Thủ Phụ này, cho nên không nhắc tới chuyện khác, mà trước hết tỏ vẻ cảm tạ:

- Hạ quan ngu dốt, không thể sớm tra ra gian mưu của yêu phỉ Bạch Liên giáo, quả thật là xấu hổ. Bất quá còn phải đa tạ Tướng gia trượng nghĩa chấp ngôn, hôm nay lâm triều quần tình hung hãn, nếu không phải Tướng gia bảo hộ, hạ quan thật sự không còn mặt mũi nào đứng trong triều.

Đời Minh không lập ra Thừa Tướng, nhưng Trương Cư Chính tự xưng nhiếp chính, môn sinh cổ lại đều gọi y là Tướng gia.

Trương Cư Chính hừ mũi một tiếng, đôi mắt nhỏ dài nheo lại:

- Hạng Trang múa kiếm, ý ở Phái Công, ngoài mặt bọn họ đứng là hợp nhau tấn công người, thật ra thì đầu mâu vẫn chỉ về phía ta.

- Rõ ràng là châu chấu đá xe, chuồn chuồn lay cột đá.

Lưu Thủ Hữu hừ một tiếng, nói ra lời chân thành tận đáy lòng:

- Tướng gia là trụ cột nước nhà, bên trong lấy cố mệnh nguyên thần phụ tá ấu chủ, bên ngoài là bình định giặc Oa, sắc phong Yêm Đáp Hãn, bình định người Bạc. Những năm gần đây thực hành Nhất Điều Tiên Pháp, kho Thái Thương từ trước trống rỗng đầy chuột, đến bây giờ ngân lượng chất đống như núi. Chiến công này không phải là nhờ Tướng gia tốn biết bao tâm huyết mới có thể lập ra sao?

Trương Cư Chính cười cười tỏ vẻ không sao cả:

- Làm vẫn không bằng nói, cho dù là người làm thành ngàn chuyện, chỉ cần sai một chuyện vẫn có người chỉ trích.

Lần này ngân khố thất thoát bạc, Trương Cư Chính cũng có chút bất đắc dĩ, dù sao tổn thất một số lượng rất lớn, y chủ trì tài chính không biết phải hao bao nhiêu khí lực mới có thể bổ sung lấp đầy. Tướng sĩ ở chín trọng trấn cần tiền tài lương thực, Thích Kế Quang luyện lính mới ở Kế Trấn, hỏa thương hỏa pháo cũng phải tiêu tiền, hiện tại tình hình mất đi năm mươi vạn lượng bạc như vậy, tài chính triều đình nhất thời trở nên nghèo rớt mồng tơi.

Mà đám đại thần cổ hủ kia chỉ trích không ngớt lời càng làm cho tâm trạng y không tốt.

Quá khứ triều đình chinh thu thuế phú, ngoại trừ một số ít ngân lượng, vẫn lấy chinh thu vật thật là chính. Tỷ dụ như tơ lụa Giang Nam, lương thực, bông vải Giang Tây, đồng đỏ Vân Nam, là sau khi Trương Cư Chính thực hành Nhất Điều Tiên Pháp mới đổi toàn bộ thành chinh thu bạc trắng thay thế vật thật.

Lần này ngân khố trên đường Đông giải bị cướp, lại có một số người cổ hủ chỉ trích, nói nếu không phải thực hành Nhất Điều Tiên Pháp, mà chinh thu lương thực, vải vóc giống như những năm qua, hớ ra là lấy bao nhiêu vạn cân tính toán, chắc chắn sẽ không dễ dàng bị cướp như vậy.

Trong ngoài triều bắt đầu công kích từ bản thân nha môn và quan viên chịu trách nhiệm chuyện này, dần dần chuyển hướng sang công kích Nhất Điều Tiên Pháp, nghi ngờ triều chính mới, đây là chuyện Trương Cư Chính không cách nào nhịn được. Vì bình yên lâu dài cho triều Đại Minh, y dùng hết toàn lực đẩy mạnh triều chính mới, ở trong mắt y những chuyện cất nhắc Thích Kế Quang bình Oa ngự khẩu, chiêu an Yên Đáp Hân cũng chỉ là trị phần ngọn mà thôi. Chỉ có cải cách chế độ thuế, làm cho dân giàu nước mạnh mới là đạo trị quốc cả gốc lẫn ngọn.

- Những kẻ chỉ biết nói hươu nói vượn kia rõ ràng là cổ đại mọc ngang đường, không thể không cuốc bỏ, bản tướng há có thể dung cho chúng!

Trương Cư Chính từ từ uống một ngụm nước trà, lại gật đầu một cái:

- Bất quá chuyện cấp bách trước mắt cũng không phải là đảng tranh, mà là phá án, tìm bạc thất thoát trở về. Thích Đại soái phải luyện lính mới, xòe tay đòi bạc bản tướng, biên quan khẩn yếu.

Lưu Thủ Hữu lại tỏ vẻ sầu khổ:

- Bên kia Khâm Sai phá án đại thần điều tra Bạch Liên giáo là Lưu Nhất Nho, lão nhi này không có lời gì tốt đối với triều chính mới, nếu là nổi lên đảng tranh, y há chịu xuất lực tra án, làm việc thay Tướng gia?

- Không phải là làm việc thay ta, là làm việc thay quốc gia!

Trương Cư Chính vô cùng nghiêm túc chỉ ra điểm này, bất quá rất nhanh y liền cười khổ lắc đầu một cái.

Chỉ cần có người thì có đảng tranh, Trương Cư Chính cũng lợi dụng các loại thủ đoạn đả kích phe phản đối, nhưng y thủy chung đặt quốc gia xã tắc lên trên vinh nhục được mất cá nhân. Nhưng bọn người gọi là thanh lưu như Lưu Nhất Nho, Vương Bản Cố, bọn họ vì đảng tranh chiến thắng, vì cầu lấy thanh danh, hoàn toàn có thể không để ý xã tắc an nguy cùng hạnh phúc của dân chúng.

Bất quá Trương Cư Chính là ai, rất nhanh y liền nở nụ cười:

- Khâm Sai Chính Sử không chịu xuất lực, chúng ta có Trung Quan Phó Sử cùng Đông Xưởng hiệp trợ, ngoài ra ở Nam Kinh chúng ta còn có một vị nhân tài cực kỳ ưu tú, là người của mình.

Lưu Thủ Hữu chợt trở nên vui vẻ:

- Ngài nói là...

Nam Kinh, Tần Lâm ở trong nhà mình bên bờ Tần Hoài hà, Trương Tử Huyền chợt tới tìm hắn.

- Tần huynh...

Trương Tử Huyền tỏ ra đặc biệt khách sáo, thử thăm dò hỏi:

- Chúng ta, hắn nên coi là bằng hữu phải không?

Tần Lâm đưa ra ma chướng sờ sờ trên trán bóng bẩy như ngọc của tướng phủ thiên kim:

- Không có nóng sao, vì sao lại nói lời như sắp sinh ly tử biệt? A, hiểu rồi, nàng đang chuẩn bị nói câu đã đề nén từ lâu tận đáy lòng... Muội yêu huynh...

Trương Tử Huyền cười hất tay hắn ra, gương mặt tuyệt mỹ hiện lên ráng đỏ ửng như có như không:

- Tần huynh không thể nghiêm túc một chút được sao, tiểu muội thật sự có chuyện muốn cầu huynh.

- Không phải là cầu xin ta ở rể chứ?

Tần Lâm quan sát Trương Tử Huyền không chớp mắt:

- Ta là nam tử hán đại trượng phu giàu sang không làm động lòng, uy vũ không khuất phục, bất quá sức đề kháng đối với mỹ nhân kể cho tới bây giờ vẫn không cao, cho nên nếu nàng dùng sắc đẹp dụ dỗ... ha ha ha, nói không chừng ta sẽ đáp ứng.

Trương Tử Huyền bĩu môi, trợn trừng mắt nhìn Tần Lâm, thấy dáng vẻ bại hoại của hắn lại không nhin được phì cười:

- Được rồi, là gia phụ có chuyện muốn huynh đi làm, bằng lòng hay không tùy huynh, được chưa?

Trương Cư Chính? Nụ cười cợt nhả trên mặt Tần Lâm lập tức biến mất, trở nên nghiêm túc trước đó chưa từng có, hỏi lại nàng phải chăng là vì vụ án thất thoát ngân khố ở Dương Châu.

Trương Tử Huyền vô cùng nghiêm túc gật đầu một cái:

- Tần huynh quả nhiên tâm hữu linh tê nhất điểm thông.

Bỗng nhiên lại nghĩ đến 'tâm hữu linh tê' còn có ý khác, nàng lại xấu hổ, len lén nhìn Tần Lâm thấy hắn không có vẻ gì khác thường, lúc này mới yên lòng.

Vốn là Tần Lâm rất muốn tham gia án này.

Lưu Nhất Nho giống như con chó ghẻ, tựa như âm hồn không tiêu tan, thù oán giữa Vương Bản Cố cùng dư đảng Uông Trục Kim Anh Cơ, Kim Anh Cơ cấu kết cùng Bạch Liên giáo, kể từ sau khi Tần Lâm cuốn vào vụ án đã trở thành một thành viên trong đó, tuyệt không thể nào chỉ lo thân mình trước khi tìm ra câu trả lời cho những chuyện này.

Án Dương Châu chính là cơ hội quan trọng để giải khai loạn cục trước mắt. Đương nhiên Tần Lâm muốn tham gia án này, tìm Kim Anh Cơ hỏi cho rõ chuyện ngày đó, để biết rõ rốt cục nàng có ý gì.

Có Trương Cư Chính làm chỗ dựa, danh chính ngôn thuận điều tra án này, đó là không còn gì bằng. Lại nói hai ngày trước cùng Hoàng công công, Hoắc Trọng Lâu chủ động xin đi Dương Châu phá án, còn bị Lưu Nhất Nho chỉ chó máng mèo giấu cọt một phen.

Trương Tử Huyền đi về nhà lấy thư Trương Cư Chính viết cho Tần Lâm, Tần Lâm đi tới hành dinh Khâm Sai tìm Hoàng công công cùng Hoắc Trọng Lâu, ước hẹn bọn họ cùng đi Dương Châu.

Vừa đến hành dinh đã nhìn thấy Lưu Nhất Nho ung dung nhàn nhã ngồi ở phòng khách uống trà, hai vị Hoàng công công, Hoắc Trọng Lâu ngồi ở đầu dưới, mặt lộ vẻ bất bình.

Thấy Tần Lâm tới, hai vị đều đứng lên ra sảnh chào đón.

Hoắc Trọng Lâu buồn bực tới cực điểm nói:

- Nói thế nào Lưu lão nhi cũng không đồng ý cho chúng ta đi Dương Châu, nói cái gì Nam Kinh là đất trung tâm, ở chỗ này nghiêm phòng tử thủ tránh khỏi Bạch Liên giáo phá hoại, còn hơn là đi Dương Châu điều tra. Tần trưởng quan, ngài xem bộ dáng của lão...

Hoàng công công cũng rất tức giận, cất giọng the thé nói:

- Qua loa chậm trễ như vậy làm sao có thể chuyên cần làm việc cho thiên tử Đại Minh. Ta thấy lão này bụng dạ hẹp hòi, ngay cả tiểu hoạn quan trong cung cũng không bằng.

Tần Lâm cười khuyên hai vị này mấy câu, đi tới đầu sảnh, quả nhiên Lưu Nhất Nho ngay cả mông cũng không thèm nhắc, vẫn ung dung ngồi uống trà.

- Ngụ ngốc, chờ lão tử lấy được Bạch Liên giáo, xem lão thất vọng tới mức nào.

Tần Lâm bĩu môi khinh thường, nhăn nhin chịu đựng chấp tay một cái, nói muốn cùng Hoàng công công, Hoắc Trọng Lâu mà đi Dương Châu điều tra vụ án ngân khố mất bạc.

Quả nhiên Lưu Nhất Nho lập tức cự tuyệt, giọng điệu cương từ đoạt lý:

- Chuyện lần này huyền não quá lớn, chắc chắn triều đình sẽ phái Khâm Sai đặc biệt khác đi Dương Châu tra án, chúng ta chỉ xử lý Bạch Liên giáo Nam Kinh, không quản được chuyện của Dương Châu.

- Lão tiên sinh ngài vẫn ở lại Nam Kinh xử lý, ba người chúng ta sẽ đi Dương Châu.

Tần Lâm giải thích.

Hoàng công công miệng lẩm bẩm nói:

- Dù sao chúng ta ở chỗ này, lão cũng xem chúng ta như vật trang trí, cho tới bây giờ chưa hề hỏi ý kiến chúng ta, thích gì làm nấy, cứng đầu cố chấp.

- Bản quan là Khâm Sai Chính Sứ, hết thầy hầy phải do bản quan làm chủ.

Lưu Nhất Nho ngạo mạn trả lời.

171. Chương 171: Cải Trang Điều Tra

- Chờ xem, lão tử không đi Dương Châu tra án là không được!

Tần Lâm giận vô cùng, hầy chưa từng thấy qua loại người đặt chuyện tranh chấp cá nhân lên trên quốc gia xã tắc như Lưu Nhất Nho.

Chợt thanh âm của Trương Tử Huyền từ ngoài cửa vang lên:

- Hừ hừ, Lưu lão tiên sinh, diệt nữ đời này là lần đầu tiên nghe nói Dương Châu không có ở Nam Trục Lệ! Diệt nữ học hành không tốt, kính xin thể thức chỉ giáo.

Sắc mặt Lưu Nhất Nho lập tức trở nên hết sức khó coi, thấy mới vừa rồi tình cảnh mượn cố thoái thác bọn Tần Lâm đã bị Trương Tử Huyền nhìn thấy, nếu nàng trở về nói với Trương Cư Chính, chắc chắn cả đời mình phải làm Hình bộ Thị Lang ở Nam Kinh, vĩnh viễn không có cơ hội được điều trở về kinh sư nữa.

Trương Tử Huyền lại lấy ra mấy phong thư công văn đặt lên bàn Lưu Nhất Nho:

- Đây là thư gia phụ viết cho Tần thế huynh, đây là quân lệnh của Chương Ấn Ty Lễ Giám, Đề Đốc Đông Xưởng Phòng Xưởng Công cùng Lưu Thủ Hữu Lưu Đại nhân cai quản Cẩm Y Vệ, điều Hoàng Kiện, Tần Lâm, Hoắc Trọng Lâu tới Dương Châu điều tra vụ án. Lưu Đại nhân, ngài có muốn kiểm nghiệm một chút giấy viết thư cùng bút tích hay không?

Lưu Nhất Nho trợn mắt há mồm, Chương Ấn Ty Lễ Giám Phòng Bảo cùng Nguyên Phụ Thiếu Sư Trương tiên sinh, hai vị này trong triều Đại Minh trừ Hoàng đế ra chính là nhân vật có quyền thế nhất, lại trực tiếp phát hạ quân lệnh ột Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ như Tần Lâm sao?

- Hắc, hắc, hắc!

Tần Lâm cười cợt nhả:

- Lưu Đại nhân, bây giờ chúng ta có thể rời đi được chưa?

Lưu Nhất Nho mặt đỏ tới mang tai, râu ria run rẩy, không nói được lời nào.

Ấn ngân khổ mất bạc, Tần Lâm quyết định sách lược mình xét ngầm hỏi, an bài chia làm hai đường:

Bề ngoài cho Khâm Sai Phó Sứ Hoàng công công cùng Đông Xưởng Ty Phòng Hoắc Trọng Lâu ngồi quan thuyền, bày ra đầy đủ các nghi thức khua cờ gióng trống đi Dương Châu, tiến hành tiếp xúc cùng Tổng Đốc Tào Vận, quan Tổng Binh Tào Vận, Tri Phủ Dương Châu, tìm hiểu căn cứ tình hình quan địa phương nắm giữ.

Đường ngầm ngầm là Tần Lâm dẫn theo Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực, Du Quải Tử ngồi dân thuyền cải trang đi trước, thừa dịp hai vị Hoàng, Hoắc hấp dẫn phần lớn lực chú ý, bí mật điều tra ở đầu đường cuối hẻm, bến thuyền, thuyền công, căn cứ tình huống quan địa phương nắm giữ lại thêm tiếp xúc tìm hiểu tam giáo cửu lưu, tìm kiếm đầu mối phá án. Hàn Phi Liêm là người liên lạc hai đạo nhân mã, chạy qua chạy lại truyền tin tức.

An bài đã định, tất cả mọi người đều bội phục Tần Lâm suy nghĩ chu đáo, chỉ huy phải phép, ai nấy đều tuân lệnh hành sự.

Trong lúc Tần Lâm còn đang chuẩn bị, Trương Tử Huyền chợt nói muốn cùng hắn đi Dương Châu. Ngân

- Cát trưởng quan, tiểu khả xin có lễ.

Cát trưởng quan thấy hắn mặc áo bông màu lam, đội một chiếc tứ phương cân không mới không cũ, cũng biết là thương khách từ bên ngoài tới, bèn nghiêng mặt, không mặn không lạt nói:

- Chuyện gì, bản quan còn có quân vụ trong người...

Đám Lục mập ở bên cạnh nhìn thấy cười thầm, Cát trưởng quan, Tần trưởng quan đều là trưởng quan, nhưng tên họ Cát này chỉ có chức quan to như hạt mè, cũng dám làm bộ làm tịch với đường đường Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ, thật là có mắt không trông.

Cổ Phú Quý vội vàng giới thiệu, nói Tần Lâm là hảo bằng hữu của mình, họ Lâm, là phú thương từ Kỳ Châu tới, có làm ăn lui tới cùng Kinh Vương phủ Kỳ Châu, Ngụy Quốc Công phủ Nam Kinh, làm ăn rất khá.

Triều Đại Minh vốn là trọng nông ức thương, nhưng đến năm Vạn Lịch đang lúc buôn bán cực kỳ phát đạt, địa vị thương nhân cũng nước dâng thuyền lên, thường hay ra vào phủ đệ vương hầu, thậm chí có thể sinh ra lực ảnh hưởng về phía quan phủ, triều đình.

Nghe nói Lâm tiên sinh có làm ăn lui tới cùng Kinh Vương phủ, Ngụy Quốc Công phủ, Cát sáo quan nhất thời trở nên nghiêm nghị, lui một bước tránh ra ngay mặt giống như tham kiến cấp trên, sau đó mới nghiêng người ôm quyền thi lễ:

- Quả thật nhìn người không thể nhìn bề ngoài, không thể dò biển nông sâu, tiểu nhân không nhìn ra Lâm tiên sinh là một vị đại lão bản cao minh như vậy.

- Nào lại đây...

Tần Lâm lại nhét một thỏi bạc vào trong tay Cát sáo quan:

- Ta có mấy lời muốn hỏi Cát trưởng quan một chút, nếu như không ngại chuyện, chúng ta vào bên trong khoang nói.

Cát sáo quan ước lượng thấy thỏi bạc này có chừng năm lượng, hơn cả một tháng lương, vội vàng luôn miệng đáp ứng.

Y theo Tần Lâm đi vào trong khoang thuyền, nhìn thấy Ngưu Đại Lực giống như cự linh thần hộ vệ, sư gia Du Quả Tử hình ảnh bĩ ối, bồi bút Lục Viễn Chí trắng bạch mập mập cùng Trương Tử Huyền mặt mũi vàng vọt, mày như bàn chải, càng rất tin không nghi ngờ thân phận phú thương của Tần Lâm.

Y thầm nhủ trong lòng: đám hộ vệ, sư gia, bồi bút này đúng là tiêu chuẩn trang bị bên cạnh phú thương, bất quá đại nha đầu thông phòng này vóc người cũng không tệ, vì sao dung mạo lại xấu xí khó coi như thế?

Tần Lâm cố ý giả bộ đáng vẻ lo âu sầu khổ, hạ thấp giọng hỏi:

- Trên sông canh phòng nghiêm mật như vậy, là vì vụ án ngân khố mất bạc sao? Tại hạ muốn nhận vận chuyển tơ lụa lên phía Bắc, đường này có đi được hay chăng?

Cát sáo quan cau mày một cái:

- Không giấu gì Lâm viên ngoại, ngân khố mất bạc là vụ án tày trời, cấp trên truy rất sát, không thả lỏng cho chúng ta một chút nào. Hai phủ Dương Châu, Trấn Giang, nhập cảnh cũng bình thường, nhưng xuất cảnh nhất định phải trải qua lục soát tỉ mỉ, cầm mũi khoan sắt đâm từng tắc một, hận không thể đâm xuyên cả ván thuyền người. Mỗi một chiếc thuyền đều phí công như vậy, thật lâu mới tra xong một chiếc, thuyền phía sau chờ muốn chết!

- Mặt sông rộng rãi còn không trở ngại gì, thuyền ở Đại Vận Hà toàn chen chúc ở đoạn Dương Châu này xếp hàng chờ kiểm tra, giống như Lâm viên ngoại bây giờ muốn đi về phía Bắc, e rằng nửa tháng sau còn chưa qua được cửa ải kiểm tra.

Tần Lâm thở phào một cái, lòng thầm nhủ: quan phủ phản ứng cũng rất nhanh, sau khi ngân khố mất bạc lập tức động viên các lộ đại quân thực hành phong tỏa toàn cảnh. Số bạc kia là từng đĩnh lớn mỗi đĩnh

năm mươi lượng, năm mươi vạn lượng bạc chính là một vạn đĩnh, đời Minh mười sáu lượng một cân, chính là hơn ba vạn cân.

Số bạc nhiều như vậy cũng không phải giấu trong ngực áo là có thể mang đi, xem ra số bạc này vẫn còn trong phạm vi Dương Châu, Trấn Giang chưa bị mang đi, như vậy hy vọng đoạt trở lại thành công lớn hơn không ít.

Trương Tử Huyền cắn cắn đôi môi, mặt có vẻ buồn rầu, hỏi:

- Cát trưởng quan, nói như vậy, Đại Vận Hà trên căn bản tương đương với bế tắc ư?

Một đứa nha hoàn đột nhiên đặt câu hỏi như vậy, Cát sáo quan không khỏi có chút kỳ quái, nhưng nhìn thấy Tần Lâm cũng không tỏ vẻ phản đối bèn đáp:

- Quả thật như vậy, Tào Đốc Lý Đô Đường phái đốc tiêu (quân đội dưới quyền) phong bế cả Đại Vận Hà, tất cả đường lớn ngõ nhỏ, phàm là xe thuyền xuất cảnh nhất định phải kiểm tra tỉ mỉ. Đường bộ cũng không nói, trên Đại Vận Hà mỗi ngày chỉ tra xong cho đi mười chiếc thuyền, còn lại bị ngăn toàn bộ ở cảnh nội Dương Châu. Trời giá rét muốn đóng băng, những thuyền phu kia phải ở trên thuyền uống gió Tây Bắc, quả thật hết sức đáng thương.

Bọn Tần Lâm ngẩn ra, ai nấy đều cảm thấy câu hỏi của Trương Tử Huyền đặt ra đúng vào điểm mấu chốt, âm thầm bội phục quả nhiên nữ tử này tâm trí rất cao, có thể nghĩ đến chuyện mà người khác không nghĩ tới, biết chuyện mà người khác không biết tới.

Đại Vận Hà chính là động mạch chủ của thông Nam Bắc, đường huyết mạch duy trì triều đình Đại Minh, vậy tầm quan trọng của nó sẽ đạt tới mức nào? Chỉ cần Đại Vận Hà xảy ra chút sai lầm gì, dân chúng kinh sư sợ hãi bất an, thương nhân nhân cơ hội đầu cơ tích trữ, giá cả lương thực sẽ ngày một leo thang. Nếu như Đại Vận Hà bị ngăn cách, lương thực cho kinh sư, lương thực bên chín trọng trấn lập tức cấp báo, giống như động mạch một người ứ tắc, đầu lập tức không có đủ máu.

Phương thức dùng sức mạnh chặn đường không cho bạc ngân khổ thất thoát ra ngoài như hiện tại, thật sự là biện pháp ngu ngốc nhất.

Bởi vì mỗi ngày lượng chênh lệch giữa thuyền bè kiểm tra xong cho đi cùng thuyền bè thực tế dồn ứ là cực lớn, cơ hồ chính là ngăn chặn cả Đại Vận Hà. Giá lương phía Bắc gia tăng, quân dân nhất định sẽ hồ nghi xôn xao, đây chính là chuyện Tào Đốc thậm chí là triều đình Đại Minh không thể chịu được.

Như vậy đến thời gian nhất định, trạng thái kiểm tra nghiêm ngặt hiện tại này cũng sẽ bị giải trừ khẩn cấp, để khôi phục trạng thái vận chuyển bình thường của Đại Vận Hà.

- Từ đây tới lúc giải trừ phong tỏa còn bao lâu?

Đối mặt ánh mắt nghi ngờ của Tần Lâm, hai ngón trỏ Trương Tử Huyền bắt chéo lại thành hình chữ thập: tối đa là mười ngày. Trước đó xảy ra án cướp đã có tám ngày, đại thương nhân kinh sư đều có liên lạc cùng quan viên triều đình, biết chuyện đã xảy ra nơi này, sợ rằng bây giờ giá lương kinh sư đã thừa cơ tăng lên, nhiều nhất triều đình có thể nhẫn nhịn kéo dài thêm nửa tháng, như vậy kéo dài thời gian phong tỏa cũng chỉ nhiều nhất đến mười hôm sau.

Chỉ có mười ngày sao? Tần Lâm gãi gãi đầu, đối với điều tra phá án, đây quả thật không phải là tin tức tốt. Mười hôm sau giải trừ phong tỏa, Bạch Liên giáo sẽ chở năm mươi vạn lượng bạc cướp được ra bên ngoài, coi như khó có thể đoạt trở về được nữa.

- Như vậy, thuyền đội Đông giải lần này rốt cục tạo thành thế nào, xảy ra chuyện ở chỗ nào?

- Lạnh, con bà nó lạnh cực kỳ, mười mấy năm qua Dương Châu chưa từng lạnh như vậy!

Cát sáo quan nhớ lại ngày đó thuyền đội vận chuyển bạc từ cảnh nội Trấn Giang chạy tới, từ Giang Nam Đại Vận Hà tiến vào Trường Giang, lại từ Trường Giang tiến vào Kinh Đại Vận Hà, ký ức đầu tiên chính là ngày đó lạnh cực kỳ.

(Giang Nam Đại Vận Hà, Kinh Đại Vận Hà đều là bộ phận tạo thành Kinh Hàng Đại Vận Hà.)

Trời lạnh cực kỳ khiến ọi người rét cóng, đám thuyền phu đổ lỗ mũi, nước mũi chảy ròng ròng, miệng kêu to đếm nhịp chèo thuyền, khiến cho thuyền vận chuyển đầy bằng từ từ tiến tới.

Lần này thuyền đội Đông giải là do mười tám chiếc thuyền đáy bằng tạo thành, trong đó chỉ có một chiếc ở giữa chuyên chở bạc trong kho Thái Thương bao gồm sáu phủ Giang Nam Tô Tùng Thường, Hàng Gia Hồ, Đông giải đi kinh sư. Những chiếc thuyền còn lại chở ‘quà quê’ dầm thơm, vải vóc, hồ tiêu... cùng với lương thực cung ứng cho đại nội.

Đông giải hàng năm là công việc mà vận chuyển đường thủy coi trọng nhất, phái binh sĩ tới phòng thủ tầng tầng dày đặc, hai bên bờ Đại Vận Hà toàn là binh sĩ tinh nhuệ. Chỉ một đoạn ngắn trên Trường Giang từ Trấn Giang đến Qua Châu này, Thao Giang Đê Độc phủ cũng phái Thủy sư Trường Giang phòng thủ nghiêm mật, thật là thiên la địa võng, chim bay không lọt.

Thuyền qua Trường Giang, từ Qua Châu vào Kinh Đại Vận Hà chính là Tam Loan ở cảnh nội Dương Châu, nổi danh quanh co khúc khuỷu, ngay đêm đó thuyền đội dừng ở bên trong Tam Loan qua đêm.

Không ngờ sáng sớm hôm sau, lúc quan viên áp tải theo như lệ tra xét bạc, mới phát hiện năm mươi vạn lượng bạc không cánh mà bay!

Lúc này vụ án mới ra ánh sáng, thuyền đội dừng ở Tam Loan lục soát tỉ mỉ, thế nhưng năm mươi vạn lượng bạc, hơn ba vạn cân, cho dù là dùng tráng hán chuyên chở cũng phải một hai trăm người mới có thể dời đi, không hiểu vì sao biến mất trong không khí, từ nay vô tung tích...

Tần Lâm hiểu rõ những tình huống này, lại hỏi tới một câu:

- Nói như vậy, trước khi tiến vào Tam Loan bạc vẫn còn ư?
- Đó là khẳng định, mất sau đêm nghỉ ở Tam Loan.

Cát sáo quan vô cùng trả lời khẳng định.

Bạc là sáng sớm mỗi ngày đều phải kiểm tra, được dán niêm phong trên nắp rương, chỉ có quan viên áp tải có quyền mở ra tra xét. Ngày đầu vẫn còn đó, ngày thứ hai liền biến mất, đương nhiên là đánh mất đêm hôm đó rồi.

- Ta nghi ngờ...

Cát sáo quan thần thần bí bí thấp giọng:

- Chính là yêu phỉ Bạch Liên giáo lợi dụng khúc sông Tam Loan quanh co, động tay chân lấy đi.

Tần Lâm gật đầu một cái, quả thật có khả năng này.

Hàn huyên mấy câu, đưa Cát sáo quan rời đi, Tần Lâm xoa xoa huyệt Thái Dương như có điều suy nghĩ.

- Tần huynh, sao hả?

Trương Tử Huyền không kịp chờ đợi hỏi.

Tần Lâm nheo mắt lại:

- Lần này, đối thủ của chúng ta rất giảo hoạt.

Tần Lâm ngồi Giao Bạch thuyền từ Nam Kinh thuận dòng mà xuống, đi trên Trường Giang mệnh mông bát ngát đến Trấn Giang chỉ có ba con đường có thể chọn:

Tiếp tục dọc theo dòng chính Trường Giang đi theo hướng hạ nguồn là Giang Âm, Nam Thông, cho đến cửa Bạch Thủy Dương từ Trường Giang ra biển, đi lên trước nữa chính là Đông Dương đại hải vô biên vô tận.

Đi về phía Nam từ Trấn Giang vào Giang Nam Đại Vận Hà, Thường Châu, Tô Châu có thể đến vịnh Hàng Châu. Dòng Đại Vận Hà này lui tới cơ hồ tất cả toàn là đồ sứ, tơ lụa cùng tiền đồng Trung Quốc xuất khẩu sang Nhật Bản, Cao Ly, trong đó vốn là đồ sứ Cảnh Đức trấn sản xuất, sau khi vượt trùng dương được người Nhật Bản gọi là ‘Nam Kinh thiêu’, có thể bán ra với giá rất cao. Đồng thời đồ sứ Cao Ly, Bắc

châu, chiết phiên cùng Oa đảo Nhật Bản đẹp đẽ hoa lệ cũng từ vịnh Hàng Châu cuộn cuộn không ngừng vận chuyển tới, tiến vào thị trường Trung Quốc.

Không nghi ngờ chút nào, bất kể thương phẩm đi Trung Quốc hay là hàng hóa tới Nhật Bản Triều Tiên đều là đối tượng giao dịch của buôn lậu trên biển. Bởi vì triều đình Long Khánh mở ra cảng biển cho phép mua bán là Nguyệt Cảng ở Phúc Kiến, Chiết Giang Hàng Châu cùng Ninh Ba cũng không phải là cảng khẩu buôn bán hợp pháp.

Tất cả thuyền buôn lậu thương phẩm trên Đại Vận Hà đều treo đèn lồng quan hàm, lấy quan thuyền, thuyền gia quyền che chở, phía sau bọn họ không phải là một vị Thị Lang, Cấp Sự nào đó đã về hưu, cũng là một vị Thượng Thư, Ngự Sử hiện nhiệm.

Cổ Phú Quý tham lam nhìn những thương thuyền này, thấy thèm mà không được. Y còn chưa có tư cách chia một chén canh trên phương diện mua bán trên biển. Nhưng nếu thông qua quan hệ Trương Cư Chính lấy được giấy phép đặc biệt cho phép buôn bán trên biển, lại là chuyện khác.

Tần Lâm chỉ thuyền bè chở đầy thương phẩm trên sông, hỏi Trương Tử Huyền:

- Nàng nhìn xem, buôn lậu làm ăn hưng thịnh như vậy, triều đình lại không thể thu lấy thuế phú trong đó, để cho phú thương cự cò trộm thuế lậu thuế, lại muốn vợ vét từ người dân chân lấm tay bùn, chẳng phải là chuyện hoang đường ư?

- Nói thì dễ lắm!

Trương Tử Huyền cười khổ lắc đầu một cái, triều cục trước mắt, cho dù là nhân vật bàn tay sắt như Trương Cư Chính cũng có cảm giác khó khăn đối với chuyện gia tăng thương thuế:

- Có lẽ Tần huynh không biết, tiên hoàng Gia Tĩnh để từng nhiều lần phái thái giám đi chinh thu thuế mỏ, thương thuế. Kết quả quan văn thanh lưu cả triều đều kêu cha gọi mẹ thượng thư, nói không thể ‘tranh lợi cùng dân’, muốn khoan dung độ lượng, muốn gần quân tử xa tiểu nhân, muốn thi hành tổ tông pháp độ ‘Trọng nông ức thương’, vì vậy thuế giám rốt cục là không giải quyết được gì, cuối cùng cũng không có thu được bao nhiêu tiền.

- Tranh lợi cùng dân?

Tần Lâm nghi hoặc chớp mắt một cái:

- Chẳng lẽ trong miệng thanh lưu chỉ có phú thương là dân, còn nông phu mồ hôi hột rơi vãi không phải là dân ư?

173. Chương 173: Tam Loan

Trương Tử Huyền vận bất đắc dĩ cười khổ:

- Tần huynh nói không sai, thanh lưu nói không thể ‘tranh lợi cùng dân’, bởi vì ‘dân’ kia là chỉ chính bọn họ, thông qua đủ loại thủ đoạn vợ vét tài sản, lại muốn chuyển thuế sang cho dân chúng không có quyền không có thế. Về phần tổ tông pháp độ ‘Trọng nông ức thương’, trong mắt bọn họ chính là thu nặng thuế nông dân, thu ít hoặc là dứt khoát không thu thuế phú thương.

Tần Lâm suy tư chút nữa ngã nhào xuống sông, thì ra ‘tranh lợi cùng dân’ và ‘trọng nông ức thương’ trong miệng đám thanh lưu cũng có thể hiểu theo nghĩa ngược lại, quả nhiên chữ Quan có hai cái miệng, nói sao cũng được.

Bất quá trước mắt làm Cẩm Y Vệ Bá Hộ nho nhỏ, những chuyện này vẫn chưa phải là hắn có thể quản, chẳng qua là bóp chặt tay thở dài nói:

- Rốt cuộc ta minh bạch tại sao Ưông Trực bị buộc thành giặc Oa rồi...

Quan viên các cấp bằng vào thân phận địa vị vượt qua luật pháp kiếm lợi không ít trong buôn lậu đường biển. Ưông Trực là tập đoàn hải thương bình dân trở thành đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ của bọn họ, dĩ nhiên sẽ bị hận thấu xương. Mà Ưông Trực yêu cầu mở ra hải cấm, nói cách khác dân chúng khắp thiên hạ cũng có thể tự do tiến vào nghề này, các quan viên sẽ mất đi ưu thế lũng đoạn, không phải là chuyện này làm động tới gốc rễ của bọn họ sao?

Trương Tử Huyền vốn đang nhìn thuyền bè chở đầy hàng hóa buôn lậu phía xa như có điều suy nghĩ, nghe vậy quay đầu lại, ánh mắt sáng như sao nhìn chằm chằm Tần Lâm, hé miệng cười nói:

- Lần này Tần huynh thật thông minh.

Khen ta hay là mắng ta? Tần Lâm không nói gì.

Trừ phương hướng dòng chính Trường Giang đi hạ nguồn cùng Giang Nam Đại Vận Hà, thủy lộ thứ ba là Kinh Đại Vận Hà từ Giang Bắc tới Qua Châu.

Phát hiện vụ án ở Tam Loan, Tổng Đốc Tào Vận cùng quan Tổng Binh Tào Vận đều đã tới Giang Bắc Dương Châu, dĩ nhiên Tần Lâm muốn đi Kinh Đại Vận Hà.

Trên Trường Giang có thể chèo thuyền, có thể mượn sức nước thuận dòng mà xuống, cũng có thể giương buồm mượn sức gió, mà di chuyển trên Đại Vận Hà lại lệ thuộc vào sức người kéo thuyền trên bờ.

Giao Bạch thuyền rẽ vào cặp bờ phía Bắc, có thật nhiều phu kéo thuyền chờ sẵn bên bờ, Cổ Phú Quý giao thiệp một phen cùng một người có bộ dáng thủ lĩnh, quyết định giá tiền, những phu kéo thuyền này sẽ dùng dây thừng cột vào thuyền, dùng sức người kéo nó từ Qua Châu chậm rãi tiến vào Kinh Đại Vận Hà.

Đoạn Đại Vận Hà này có tên Tam Loan, đoạn này bởi vì bởi vì tạo ra dòng chảy uốn khúc, tiêu trừ giảm bớt độ cao từ sườn núi rơi xuống, giảm bớt lực dòng chảy mà chọn lựa sử dụng các biện pháp công trình.

Tần Lâm đứng ở đầu thuyền quan sát địa hình, Cổ Phú Quý không ngừng giải thích cho hắn.

Dương Châu Tam Loan là một đoạn Đại Vận Hà chảy qua phụ cận Dương Châu, bắt đầu từ Loan Đầu trấn Đông Bắc Dương Châu, quanh co theo hướng Tây Nam chảy vào Trường Giang ở Qua Châu.

Mặc dù khoảng cách đường chim bay bất quá hơn bốn mươi dặm, nhưng đoạn sông này lại quanh co uốn khúc thành hình chữ chi, khiến cho chiều dài đoạn sông kéo ra đến hơn sáu mươi dặm. Đường sông quanh co như vậy chẳng những gia tăng độ khó di chuyển, hơn nữa kéo dài quãng đường đi tới. Như vậy vì sao người xưa lại làm ra chuyện vừa phí sức vừa không được cảm tạ này?

Đại Vận Hà chảy qua địa khu Tam Loan Dương Châu, sau khi từ Nam Tống Hoàng Hà đổi đường Nam xâm nhập Tứ, Hoài, Qua, Toánh, hòa vào hạ nguồn Hoài Hà vào biển. Hoàng Hà nhiều lần vỡ đê tạo thành bùn cát ứ đọng, thay đổi địa thế Nam cao Bắc thấp trước đây của nơi này, tạo thành thế ba bậc thang Bắc cao Nam thấp. Như vậy khiến cho chỉ trong một đoạn sông ngắn ngủi chỉ hai mươi dặm, độ chênh lệch cao thấp đạt tới năm trượng. Với độ chênh lệch quá cao như vậy, nếu như mở thành đường thẳng, rất khó bảo đảm mặt nước Đại Vận Hà sẽ chảy thông thả.

Người kiến thiết Đại Vận Hà vì giải quyết vấn đề khó khăn này, trải qua không ngừng thăm dò và nỗ lực, rốt cuộc tìm được biện pháp 'sửa thẳng thành cong', tức thuận theo địa hình địa thế cố ý mở ra một dòng sông quanh co, thông qua gia tăng chiều dài dòng sông, từ đó đạt tới mục đích giảm thấp sườn núi lòng sông để điều chỉnh lực chảy của nước. Đây cũng cùng đạo lý với làm đường vòng quanh lên núi để giảm bớt độ dốc của thế núi.

Tần Lâm nhìn địa hình cảm thấy quả thật có chút khả nghi, đoạn này dòng sông đi tới rất chậm, hơn nữa uốn lượn quanh co. Nếu như Bạch Liên giáo lợi dụng điểm này, quả thật có thể giở trò gì đó...

Bất quá, bọn họ làm thế nào dời đi số bạc? Ban đêm thuyền đội cũng có rất nhiều binh tốt phòng thủ, hơn ba vạn cân ngân lượng không phải là có thể chuyển chở dễ dàng.

Đoạn sông Tam Loan Đại Vận Hà là phương hướng Dương Châu cao, phương hướng Qua Châu thấp, đám phu kéo thuyền lôi kéo thuyền đi lên ngược dòng, hao tổn sức lực cũng không nhỏ, Tần Lâm đứng ở trên thuyền đã nhìn thấy bọn họ đầu đầy mồ hôi.

Chuyển qua một khúc quanh thấy đội ngũ thuyền bị cướp đang dừng ở trước mặt, toàn là thuyền đáy bằng, bề ngoài giống nhau như đúc, rất nhiều binh sĩ võ trang đầy đủ phòng thủ nghiêm mật, cho dù là con ruồi bay qua cũng không lọt.

- Con bà nó, nhất định có nội gian!

Lục mập kêu lên:

- Tần ca huynh xem, phòng thủ nghiêm mật như vậy, nếu không phải là nội gian mới là có quỷ!

Tần Lâm gật đầu một cái, lại lắc đầu:

- Kết luận không tệ, suy đoán sai lầm. Phòng thủ nghiêm mật cũng không phải là không có chút sơ hở nào, nhưng mặt ngoài tất cả những thuyền này đều giống nhau như đúc, nếu như không phải có nội gian, làm sao Bạch Liên giáo biết chiếc thuyền nào chở lương thực, chiếc thuyền nào chở ngân lượng?

Tên mập da mặt thật dày, còn toét miệng cười, mặc dù ta suy đoán sai lầm, nhưng kết luận cuối cùng vẫn đúng kia mà...

Tần Lâm cẩn thận quan sát vị trí thuyền dừng đỗ cùng tình huống binh丁 canh giữ, rất nhanh liền chú ý tới chiếc thuyền thứ bảy từ phía trước đếm tới đề phòng nghiêm mật nhất, nhất định là chiếc thuyền đã từng chuyên chở số bạc bị mất.

Đại Vận Hà hẹp hơn Trường Giang nhiều lắm, những thuyền này dừng ở bên bờ, Giao Bạch thuyền cơ hồ là lướt ngang qua mạn. Tần Lâm mượn cơ hội quan sát sơ qua tình huống trên thuyền đối phương một lần.

Tên mập cũng nhìn chằm chằm một lúc, hồi lâu sau thất vọng thở dài, hỏi:

- Tần ca, có nhìn ra cái gì không? Đệ không có phát hiện gì cả.

Trương Tử Huyền cúi đầu, cười khanh khách.

Lúc này tên mập mới phản ứng được, hồi tưởng lại trước đây không lâu phá vụ án Triệu di nương nhà Vương Bản Cố, Tần Lâm từng nói qua không có gì cả cũng là một đầu mối.

- Vậy ta sẽ khảo sát đệ một chút...

Tần Lâm cười vỗ vỗ vai tên mập:

- Không có phát hiện gì trên thuyền vận chuyển bạc bị mất, từ đó chúng ta có thể đưa ra kết luận thế nào?

Tên mập giơ đầu ngón tay ra tính:

- Không có dấu vết lửa khói, đao tên, va chạm... nói rõ chiếc thuyền này không gặp phải bất kỳ bạo lực nào tập kích, những ngân lượng bị mất kia hoàn toàn là bị cướp đi trong yên tĩnh, thần không biết quỷ không hay.

174. Chương 174: Cá Nhảy Long Môn

Tần Lâm gật đầu một cái, tên mập trả lời hoàn toàn nhất trí cùng suy nghĩ của hắn, chỉ nhìn một cách đơn thuần bề ngoài thuyền bè hoàn toàn không bị bất kỳ hình thức tổn thương nào, nói rõ thủ đoạn của Bạch Liên giáo là khéo léo lấy mà không phải cường đoạt.

Chợt trên bờ có tiếng thanh la mở đường, nơi xa một mảnh người hô ngựa hí.

Thì ra là Khâm Sai Phó Sứ tới tra nghiệm, Hoắc Trọng Lâu và Hoàng công công tới, quan Tổng Binh Tào Vận Trần Vương Mô đi theo, nhưng Tổng Đốc Tào Vận Lý Quảng không có tới.

Tần Lâm liền bảo đám phu kéo thuyền lôi kéo thuyền đi mau, Hoàng, Hoắc tìm hiểu tình huống trên phương diện quan phủ, chờ đến tối Hàn Phi Liêm sẽ tới hồi báo.

Thuyền đến bến thuyền Dương Châu dừng lại, Cổ Phú Quý dẫn đường, mọi người tìm một khách sạn rộng rãi sạch sẽ vào ở.

Dùng qua cơm tối, mới vừa vào đêm Hàn Phi Liêm đã mò tới.

- Tên Lý Quảng kia quả thật chẳng ra gì...

Hàn Phi Liêm giận dữ nhổ toẹt xuống đất, lại nói:

- Thật may là Trần Vương Mô vẫn còn nể mặt.

Bọn Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực nhìn nhau hoảng sợ: Trương Tử Huyền đã sớm dự liệu phản ứng của hai vị văn võ đại thần này, lời nàng nói buổi sáng hoàn toàn giống hệt như tình huống bây giờ.

Trương Tử Huyền khẽ mỉm cười:

- Đây là chuyện thường, chẳng có gì lạ.

Lý Quảng lấy hàm Hữu Phó Đô Ngự Sử nhận chức Tổng Đốc Tào Vận kiêm Đề Đốc quân vụ Tuần Phủ Phượng Dương, là văn thần chính tam phẩm triều đình, mà Trần Vương Mô là Bình Giang Bá, quan Tổng Binh Tào Vận, là huân quý võ thần. Phân công là văn thần phụ trách cùng lương đạo các tỉnh thu thập lương thực theo như quy định, sau đó sẽ cho võ thần phụ trách áp tải vào kinh, đây gọi là ‘Văn đốc thúc

Đáng thương cho Trương Tử Huyền, thủy chung không biết tại sao trên mặt Tần Lâm lại lộ ra nụ cười bí ối dâm tiện như vậy, chỉ mong nàng vĩnh viễn không biết...

Tần Lâm cố nín cười, nghiêm trang đi qua Nhị Thập Tứ Kiều, đối diện cách đó không xa chính là Tào Bang.

Tào Bang cũng không phải là bang hội giang hồ, mà là nhân viên hành nghề vận chuyển đường thủy được quan phủ chính thức thừa nhận tạo thành nghiệp đoàn, cùng một ý với Huệ Dân Được Cục bên y được, Tài Phùng Loa Tổ Đường bên nghề may, Mộc Tượng Lỗ Ban Hội bên nghề mộc.

Vốn là đầu triều Minh ở dưới quan Tổng Binh Tào Vận bố trí mười ba Bả Tổng, do các vệ Chỉ Huy Sứ cùng Thiên Hộ dọc theo tuyến Đại Vận Hà sung nhiệm, thống soái hơn mười ba vạn tào quân chuyên lo vận chuyển đường thủy. Nhưng theo chế độ vệ sở sụp đổ, tào quân thiếu ngạch càng ngày càng nhiều, mà dân gian buôn bán chuyển vận càng ngày càng phát đạt, lực lượng dân gian từ từ thay thế binh thuyền vệ sở gánh vác vận chuyển đường thủy.

Theo hành nghề hưng thịnh, Tào Bang liền ứng vận mà sinh, thủ lĩnh thượng tầng là đại thương nhân, chức sắc địa phương quen thuộc vận chuyển đường thủy, trung hạ tầng lại là các loại nhân vật chưởng quỹ, phòng thu chi, ty khách, tầng dưới chót nhất là do phu khuân vác bến thuyền, phu kéo thuyền Đại Vận Hà cùng thuyền công tào vận tạo thành.

Tào Bang một mặt giao thiệp cùng quan phủ, một mặt cũng điều giải tranh chấp có liên quan tới tào vận như cướp địa bàn, tranh bến thuyền, những chuyện liên quan tới thủ đoạn giang hồ, thậm chí cũng có liên lạc với các lộ lục lâm. Muốn nghe ngóng các sự tình trên Kinh Hàng Đại Vận Hà, tìm tới Tào Bang là thích hợp nhất.

Ba người Tần Lâm chính là có ý định này, không ngờ còn cách tổng đà Tào Bang thật xa, đã nghe thấy bên kia tiếng người ồn ào huyền ảo.

Ở cửa chính của tổng đà Tào Bang vây quanh một đám người đông như kiến không đếm xuể, không biết có bao nhiêu dân chúng, già mặt đầy nếp nhăn, nhỏ còn được mẫu thân ôm trong ngực.

Lúc này đang là thời thái bình, dân chúng Đại Minh còn rất khá, tuy là dân chúng nghèo khổ cũng mặc áo bông ấm áp, chỉ bất quá mười cái đã có chín cái phải vá.

Ngoại trừ trẻ con không hiểu chuyện đời, người lớn ai nấy đều lộ vẻ sợ hãi đau buồn. Các lão nhân đều cau mày, nữ nhân tóc tai bù xù, kêu gào khóc lóc vang trời:

- Điền Thất gia, làm chủ thay chúng ta đi, nam nhân ta sắp bị quan lão gia đánh chết rồi...
- Trời ơi, ai cũng biết bên trong khoang thuyền không cho phép tiến vào một bước, con trai lão thân chẳng qua là thuyền trưởng, ngay cả đầu ngón tay cũng chưa chạm tới bạc lằn nào.
- Trương thẩm, dù sao con trai bà cũng ở trên thuyền, đệ đệ ta chẳng qua là phu kéo thuyền, một mực ở trên bờ, ngay cả thuyền cũng không đụng tới một cái...

Tần Lâm ở bên cạnh nghe một hồi, rốt cục hiểu là Tổng Đốc Tào Vận Lý Quảng, quan Tổng Binh Trần Vương Mô bắt hết tất cả tào công lẫn Đông giải này, bất kể là thuyền công hay là phu kéo thuyền, phu khuân vác, phàm là kẻ có liên quan đưa vào trong quân doanh thẩm vấn, nhốt một lần mấy trăm người, ngày ngày thay phiên thẳng đường đánh khảo tra án. Cho nên những thân nhân tào công này gấp gáp, đến Tào Bang đi cầu Điền Thất gia Điền Tổng Giáp (Tổng Giáp: thủ lĩnh nghiệp đoàn đời Minh) nghĩ biện pháp cứu người ra.

Bên trong tổng đà Tào Bang không có bất kỳ lời nào đáp lại, chẳng qua có hai hán tử mặc áo bông dày đen đứng ở đại môn. Tuy rằng những thân nhân thuyền công này ồn ào náo loạn, nhưng không có bất kỳ cử động quá khích nào, lại càng không hề cố gắng xông vào cửa, có thể thấy được Tào Bang rất có uy tín ở trong lòng dân chúng.

Xem ra Điền Tổng Giáp này muốn rời đi cũng khó... Tần Lâm sờ sờ cằm.

Qua nhiều người ngăn chặn đại môn, làm sao đi vào đây?

Dĩ nhiên chuyện này không làm khó được Cổ Phú Quý, y vô cùng quen thuộc Tào Bang, lập tức dẫn mọi người đi theo hẻm nhỏ rẽ vài lần, rốt cục đi tới trước một cánh cửa nhỏ, cũng có hai hán tử áo đen đứng canh bên ngoài.

- Điền Thất gia bị bệnh, không tiếp khách.

Hai tên hán tử mỗi tên đưa ra một cánh tay, ngăn cản Cổ Phú Quý.

- Ta là bạn cũ Điền Thất gia, Kim Lăng lão Cổ, các người nhận rõ có được hay không?

Cổ Phú Quý có hơi mất mặt, chỉ chỉ vào gương mặt trắng mập của mình cho hán tử nhìn kỹ.

Hán tử vẫn không nói nửa lời, sợ y làm lớn chuyện định đóng cửa lại.

Tần Lâm tranh trước một bước, thò chân vào cửa trước khi hai tên hán tử đóng lại. Hai tên hán tử kia đang định nổi giận, hán cười hì hì móc từ trong ngực ra một phong thư:

- Ta thật sự có một cuộc làm ăn cực lớn muốn bàn với Điền Thất gia, các người đem phong thư này vào đi, nói là Lâm tiên sinh tới chơi, ắt Điền Thất gia sẽ đích thân ra đón tiếp.

Thấy Tần Lâm nói quả quyết như vậy, hán tử áo đen bèn nhận thư, một tên đi vào đưa thư, tên còn lại vẫn lưu lại canh cửa, vẻ mặt nửa tin nửa ngờ. Điền Thất gia không chỉ là Tổng Giáp của hơn mười vạn tào công, còn bỏ tiền mua tư cách Giám Sinh, lại thêm mua chức hàm Trung Thư nội các, nếu như Tri Phủ Dương Châu tới chơi nói không chừng lão nhân gia sẽ ra nghênh tiếp, nếu là Huyện Thái gia Giang Đô huyện (Dương Châu phủ thành) tới chơi, vậy chưa chắc đã tiếp đón.

Người này tuổi còn trẻ, có thể bao nhiêu đạo hạnh gọi Điền Thất gia tự mình ra đón?

Huống chi những ngày qua vì chuyện ngân khố mất bạc, Điền Thất gia đã sắp vỡ đầu sút trán, căn bản không có lòng dạ nào tiếp khách.

Không nghĩ tới tiếng cười to lớn hào sảng của Điền Thất gia chợt vang lên từ bên trong:

- Cuộc làm ăn lớn này của Lâm tiên sinh, nhất định phải chiều cổ Điền mỗ, nếu không Điền mỗ sẽ ăn không ngon ngủ không yên, ha ha ha...

Điền Thất gia vóc người khôi ngô, mặt vuông chữ quốc, mặc áo bông tơ màu lục thêu chữ Phúc, đầu đội Hạo Nhiên Cân, nhìn qua có mấy phần uy phong.

- Ta còn tưởng là ai, thì ra là lão Cổ chiều cổ Điền mỗ, mời tới pho đại Phật Lâm tiên sinh này...

Điền Thất gia nhìn Cổ Phú Quý cười ha hả, lại kéo cánh tay Tần Lâm, tỏ ra vô cùng thân thiết:

- Đi thôi, mời Lâm tiên sinh vào bên trong bàn bạc, tơ sống và tơ lụa toàn là mồi làm ăn lớn, chúng ta nên kết hợp một phen...

Hán tử giữ cửa nghe vậy há hốc mồm, thè lưỡi ra thật dài, thầm nói Lâm tiên sinh này làm ăn bao lớn, có thể khiến cho Điền Thất gia đói dãi như vậy? Chẳng lẽ hán tử là Thẩm Vạn Tam, trong nhà có Tụ Bảo Bồn?

Tần Lâm tiến vào tổng đà Tào Bang, mới phát hiện nơi này được phòng giữ bên ngoài lỏng bên trong chặt.

Bên ngoài nhìn qua chỉ có hai tên hán tử giữ cửa, thật ra bên trong có tráng hán tùm tùm ba qua lại tuần tra, bên dưới y phục ai nấy cộm lên, chắc chắn là giấu chủy thủ, thước sắt gì đó. Nơi núi giả lương đình còn có hán tử lưng đeo cung tên, là vũ khí mà dân gian không thể phá được.

Dọc trên đường đi Điền Thất gia lớn tiếng nói về việc làm ăn tơ sống, đồ sứ, Tần Lâm không hiểu gì, trên căn bản là Cổ Phú Quý đỡ lời cho hán tử. Tất cả tráng đinh, giúp việc bên trong tổng đà đều có chút kinh nghiệm nhìn bọn Tần Lâm, không biết rốt cục là mồi làm ăn lớn tới mức nào, Điền Thất gia mới có thể ba chân bốn cẳng lập tức tự mình tiếp đãi.

Điền Thất gia không dẫn bọn họ tới đại sảnh, mà là đi vào thư phòng, lớn tiếng căn dặn nha hoàn nói có chuyện làm ăn lớn cần bàn, sau đó cẩn thận khép cửa phòng lại.

- Tội nhân ra mắt Tần trưởng quan!

Điền Thất thỉnh linh quỳ sụp xuống dập đầu, hai tay giơ một tờ giấy cao quá đỉnh đầu.

Tần Lâm cười thu hồi tờ giấy kia. Đây là trát do Tả Đô Đốc Thái Tử Thái Phó Lưu Thủ Hữu cai quản Cẩm Y Vệ đích thân ký tên, ủy thác hẳn điều tra vụ án ngân khố mất bạc. Mới vừa rồi Tần Lâm đặt nó vào trong phong thư, để cho hán tử giữ cửa mang vào cho Điền Thất gia.

Hành động Điền Thất gia phối hợp bí mật điều tra lần này đã chứng minh y là một người thông minh, Tần Lâm rất thích giao thiệp với thứ người như thế, bởi vì bọn họ luôn luôn hết sức biết điều.

Cổ Phú Quý ở bên cạnh thấy thèm nhỏ dãi, đại nhân vật giống như Điền Thất gia trên thương trường đã là vô cùng ưu tú, vốn liếng, ảnh hưởng đều là y chỉ có thể hít bụi nhìn theo. Nhưng thấy Tần Lâm phải lập tức khuất tất quỳ xuống, uy phong trên quan trường này quả thật còn mạnh mẽ hơn.

Tần Lâm ung dung chậm rãi đỡ Điền Thất gia dậy, trấn an y mấy câu rằng chỉ cần phá án nhanh một chút, những tào công bị bắt kia có thể được sớm thả ra, cho nên xin y phối hợp điều tra, tận lực cung cấp đầu mối hữu dụng.

- Đầu mối? Tiểu nhân cũng không biết...

Điền Thất gia chớp chớp mắt, hết sức bất đắc dĩ dang rộng hai tay:

- Bạch Liên giáo trước nay vẫn cùng Tào Bang chúng ta nước giếng không phạm nước sông, ai mà ngờ được lần này bọn chúng nổi cơn điên, lại ra tay trên Đại Vận Hà... Ôi... tưởng bên trong Tào Bang tốt xấu lẫn lộn, có lẽ thật sự có vài người bị mê hoặc dụ dỗ, tiểu nhân cũng không thể biết rõ. Nhưng quan phủ bắt lại cả phu kéo thuyền như vậy, không khỏi có chút quá đáng.

Tần Lâm cười cười, biết Điền Thất gia giải thích có chỗ không thật, bèn chỉ chỉ Cổ Phú Quý cùng Trương Tử Huyền:

- Hai vị này đều là tâm phúc của bản quan, người hoàn toàn có thể nói ra thoải mái. Bản quan đã bí mật điều tra, ắt sẽ tuyệt đối không tiết lộ lời người ra ngoài một câu nửa chữ. Còn nữa, sớm ngày phá án, không phải có thể sớm ngày tẩy sạch hiềm nghi cho Tào Bang, làm vận chuyển đường thủy trên Đại Vận Hà khôi phục bình thường sao?

- Bản quan suy đoán Điền Tổng Giáp cũng chưa chắc đã thật sự quan tâm đến những tào công bị bắt kia, nhưng Đại Vận Hà tắc nghẽn, một Tào Bang lớn như thế, tổn thất mỗi ngày sợ rằng phải lấy số ngàn lượng bạc để tính.

Tất cả chuyện vận chuyển đường thủy dân gian trên Kinh Hàng Đại Vận Hà đều do Tào Bang nắm giữ, có mười lăm vạn tào công bang chúng, Đại Vận Hà tắc nghẽn một ngày, sinh kế những người này sẽ thất thoát một ngày, đối với Tào Bang đây chính là áp lực như lửa cháy ngang mày.

Quả nhiên, Điền Thất gia nghe vậy sắc mặt thay đổi mấy lần, rốt cục bất đắc dĩ nở nụ cười khổ:

- Vị trí Tổng Giáp này của Điền mỗ thật sự là trên đe dưới búa, bị mọi phương diện thúc ép. Nếu không phải là đám bang chúng cố gắng ép giữ lại, ta cũng không muốn tiếp tục làm dù chỉ một ngày.

Sau đó Điền Thất gia cung cấp mấy tình huống hữu dụng, bất quá bởi vì bang chúng tham dự Đông giải hơi dính vào thuyền chở bạc đã bị bắt, y cũng chỉ là biết được tin từ bang chúng bên ngoài Đông giải, bởi vì có nhiều tính toán khác, cho nên trước đây cũng không nói những tin này cho quan phủ.

Thứ nhất, là vào đêm hôm thuyền chở bạc cập bến Tam Loan, có một đà công mất ngủ tình cờ nghe tiếng ho khan trong khoang mật chứa bạc. Y bèn nói chuyện này với một vị bằng hữu là phu kéo thuyền, sau đó phát hiện ngân khố mất bạc, liền bị bắt lại. Mà tên bằng hữu phu kéo thuyền của y nhờ kéo một chiếc thuyền khác nên không bị bắt, lúc Tào Bang điều tra nội bộ mới khai ra chuyện này.

Bởi vì không biết hướng gió quan trường như thế nào, hai tên đại thần Tào Vận văn võ gánh vác trách nhiệm thế nào, chỉ là một Tổng Giáp Tào Bang cuốn vào sợ rằng ngay cả mảnh vụn thi thể cũng không còn sót lại. Lại nói dường như ho khan không liên quan gì tới mất bạc, cho nên Điền Thất gia bèn giấu giếm việc này.

Thứ hai, là ở Trấn Giang phủ lúc chất bạc trong kho phủ lên thuyền, có thuyền công phụ trách thuyền chở bạc cảm thấy tựa hồ khổ đĩnh (tạp vụ, khuôn vác trong kho phủ) tốn thời gian hơi nhiều một chút, bèn nói chuyện này với đồng bạn của mình.

Bởi vì Bả Tổng tào quân bố trí là Giang Bắc hai người, Giang Nam hai người, đang đùn đẩy lẫn nhau trong vụ án mất bạc. Quan phủ địa phương cũng dính đến hai nơi Dương Châu cùng Trấn Giang, dù sao bạc cũng mất ở Dương Châu Tam Loan, Điền Thất gia sợ cuốn vào tranh chấp chính trường, cho nên không dám báo cáo chuyện trong Trấn Giang phủ.

Trước khi chia tay, Tần Lâm hứa hẹn sẽ khuyên nhủ Trần Vương Mô, Lý Quảng mau sớm buông thả tào công vô tội, Điền Thất gia nhất thời thở phào nhẹ nhõm, thiên ân vạn tạ hẳn.

Điền Thất gia tự mình đưa đoàn người Tần Lâm đi ra ngoài, trong miệng hai bên vẫn lớn tiếng bàn bạc chuyện mua bán tơ lụa, đồ sứ chuyển lên phía Bắc, tránh cho tiết lộ phong thanh.

Từ già Điền Thất gia, ba người từ ngõ hẻm quanh co trở về cửa chính Tào Bang. Trương Tử Huyền kéo kéo Tần Lâm, dừng bước lại đứng ở bên đường, nàng thấy những thân nhân tào công kia đang kêu khóc, sắc mặt có vẻ buồn rầu.

Cổ Phú Quý vẫn muốn lấy lòng vị tướng phủ thiên kim này, thủy chung không tìm được lời nói, hiện tại thấy vậy liền gật đầu khom người nói:

- Trương tiểu thư quả nhiên huệ chất lan tâm, có lòng dạ Bồ Tát, bất quá Tần trưởng quan đã hứa hẹn thay bọn họ cầu tình. Lại thêm Tần trưởng quan đoạn án như thần, trong vòng mấy ngày nhất định chân tướng rõ ràng, những tào công xui xẻo kia sẽ được thả ra hợp gia đoàn tụ, Trương tiểu thư tựa hồ không cần lo lắng quá mức.

Vừa dứt lời, có một người ăn mặc như ty khách từ đại môn Tào Bang đi ra, ưỡn ngực phưỡn bụng về phía đám thân nhân tào công nói một hơi. Đại ý là Điền Thất gia sẽ cầu xin thả các vị huynh đệ trước mặt hai

Tần Lâm cố ý nói lời lớn lối hù dọa Trần Vương Mô, chính là muốn lấy được quyền chủ thẩm của y, hoặc là chọc cho y tức giận mang vụ án ra đánh cuộc, cũng sẽ đi tới kết quả lấy được quyền chủ thẩm như nhau.

Vì vậy Tần Lâm liền nói muốn lên thuyền chở bạc bị mất tra xét.

Đây là thuyền vận chuyển hạng nhất, khoang chứa bạc được bố trí ở đoạn giữa thân thuyền, ánh sáng mờ tối.

Tần Lâm cẩn thận kiểm tra, phát hiện vách khoang chỉ mở ra hai cửa sổ nhỏ, trên đó quả nhiên bụi bặm, mạng nhện đều có, song sắt rất dày, không có dấu vết gì cả.

Lại nhìn sang lỗ bài tiết được bố trí ở đáy khoang, dùng ống tre to làm đường ống, địa phương tiếp giáp với đáy khoang có đai sắt nẹp lại.

Hai đầu khoang, bốn vách trước sau trái phải, tất cả đều là gỗ trá vô cùng cứng rắn. Tần Lâm gọi Lục Viễn Chí, Ngư Đại Lực đốt nến chiếu sáng, mình nằm sát xuống cẩn thận kiểm tra khe gỗ, cũng không thấy dấu vết đã từng bị động tới.

Trần Vương Mô thấy vậy rất là bội phục, quan quân thủ hạ của y, còn có người của Cẩm Y Vệ Dương Châu vào đây kiểm tra không chỉ một lần, nhưng không có người nào cẩn thận như Tần Lâm, quả thật tỉ mỉ giống như đại cô nương thêu hoa.

Thấy Tần Lâm thu tay lại, nhìn lỗ bài tiết như có điều suy nghĩ, Trần Vương Mô liền nói cho hắn biết, đai sắt miệng lỗ này và song sắt trên cửa sổ đều làm bằng sắt nguyên khối. Bên ngoài nhìn thấy chỉ có một chút đai sắt, song sắt, thật ra dính liền với cả tấm sắt chôn trong vách khoang, là thiết kế đặc biệt để áp tải bạc, có thể nói vững như tường đồng vách sắt.

- Nói như vậy, con đường mà số bạc kia có thể rời khỏi khoang này chỉ còn lại duy nhất cửa chính mà thôi?

Tần Lâm hỏi.

Trần Vương Mô không chút do dự gật đầu một cái.

- Như vậy, tào công căn bản không thể đi vào bên trong khoang, hẳn là bọn họ vô tội?

Tần Lâm thử khuyên Trần Vương Mô buông thả những tào công vô tội kia.

Nhưng lần này Bình Giang Bá tỏ ra không vui, ấp a ấp úng, ý là phải đợi vụ án phá xong hãy nói.

Tần Lâm cười cười không nói gì nữa, theo hắn thấy phá vụ án này cũng không khó khăn, đám tào công cũng không phải chờ quá lâu.

Lập tức hắn trở về đại doanh thăm vấn bốn vị Bả Tổng.

Hai Bả Tổng trẻ tuổi một chút là ở Trục Lệ Giang Nam, một họ Hà, một họ Lữ, đều là Chỉ Huy Sứ. Hai Giang Bắc Bả Tổng, họ Thi chính là Thiên Hộ, họ Trương cũng là Chỉ Huy Sứ.

Mới vừa tới đại đường, bốn Bả Tổng liền đồng loạt quỳ xuống kêu oan:

- Cầu xin Bá gia minh xét, tiểu nhân oan uổng cực kỳ, chân chính là tai bay họa gió...

Trần Vương Mô ngồi phía sau ghé Tần Lâm chỉ hắn một cái:

- Hôm nay chủ thẩm là vị Tần tướng quân này, không khoan dung độ lượng như bản quan ngày thường, nếu các người thức thời hãy ngoan ngoãn khai ra!

Lúc này bốn người mới chú ý tới vị trí ghế giữa, một vị Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ thân mặc Phi Ngự phục ngồi trên cao, nhìn hắn tuổi còn trẻ có vẻ không có tài cán gì, nhưng cặp mắt kia quả thật vô cùng sắc bén, ánh mắt sắc bén giống như đao, đâm vào thân người mơ hồ cảm thấy đau nhói.

Thấy trong Cẩm Y Vệ quan lại tàn ác chiếm đa số, người này tuổi còn trẻ có thể làm được Phó Thiên Hộ, sợ rằng là kẻ tàn ác số một, bốn Bả Tổng đều bị dọa sợ đến không nhẹ, về mặt ủ rũ khổ sở nhìn nhau.

- Tần tướng quân minh giám! Hai ta là Giang Nam Bả Tổng, sáng sớm ngày đầu Trương mỗ đã xem qua rương, bạc vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, hai ta đã giao lại, làm sao có thể truy cứu chúng ta?

Giang Nam Hà Bả Tổng cùng Lữ Bả Tổng luôn miệng kêu oan.

Trương Bả Tổng cũng giậm chân kêu oan:

- Ông trời chứng giám, phạm quan khóa cửa trở về đi ngủ, chìa khóa vẫn đeo ở thắt lưng, bên trong khoang còn có tên họ Thi ngủ, tại sao truy cứu phạm quan?

Thi Bả Tổng kia tỏ ra không phục:

- Cửa chính đóng chặt, với độ lớn của đỉnh bạc lại không thể lọt qua chấn song cửa sổ ra ngoài, đương nhiên là người nào đó trong số các người lạng lẽ mở cửa chính ra trộm bạc.

Nghe đến đó Tần Lâm khẽ mỉm cười, tựa hồ đã có tính toán trong lòng.

Lục mập đứng ở bên cạnh hai mắt sáng lên, thấp giọng hỏi:

- Tần ca, có biết bọn họ trộm bạc thế nào chẳng?

- Không biết.

Thần sắc Tần Lâm bình tĩnh không dao động.

Lục mập bị ghen một cái:

- Trời, đệ còn tưởng rằng...

- Bất quá, nhất định phải biết thủ pháp gây án mới có thể xác định tội phạm sao?

Tần Lâm nở nụ cười.

Thật ra vào thời nay nhiều người suy diễn cái gọi là ‘vụ án giết người trong mật thất’, phần lớn là vô vị hư ảo, trên thực tế rất ít xảy ra.

Bởi vì chân chính phá án là từ có động cơ hay không, thời gian gây án, chứng cứ hiện trường... xác nhận, thủ đoạn tội phạm bố trí mật thất kín đáo gây án căn bản không có chút ý nghĩa nào. Căn cứ động cơ cùng thời gian gây án thu hẹp số nghi phạm, chỉ cần lấy được ở hiện trường dấu chân, vân tay, lông tóc... Hoặc tìm được vết máu dính trên y phục, giày dép của tội phạm. Nếu như là án độc sát, vậy tìm con đường tội phạm lấy được độc dược, bấy nhiêu cũng đủ để định án, ta biết tới mật thất của người làm cái rắm gì?

Điều tra phá án cũng không phải là trò chơi đấu trí lực giữa nhân viên phá án với tội phạm. Mật thất tinh xảo thế nào đi nữa, ngay cả Sherlock Holmes cũng phải bó tay, kết quả nhân viên phá án tìm được vết máu người bị hại trong kẻ áo khoác ngoài của tội phạm, vậy hết thảy trước đó đều không có chút ý nghĩa nào.

Trên thực tế, những vụ án giống như không có động cơ giết người, từ địa phương khác tới gây án... mang lại khó khăn cho điều tra phá án vượt xa giết người trong mật thất kín đáo. Bởi vì điều tra viên không cách nào phong tỏa phạm vi nghi phạm, mò kim đáy biển ở trong biển người mệnh mông không dễ dàng gì.

Mà vụ án này Tần Lâm đã có phạm vi đại khái, như vậy bất kể tội phạm bố trí hỏa mù như thế nào, cứ việc đánh thẳng vào trung tâm, trực tiếp bắt được tội phạm chính là biện pháp khả quan nhất.

- Tên mập, đệ cảm thấy trong bọn họ khẩu cung người nào là khả nghi nhất?

Tần Lâm cười hỏi.

Lục Viễn Chí sờ đầu suy nghĩ một hồi, chợt bừng tỉnh ngộ:

- Thi Bả Tổng!

Tần Lâm gật đầu một cái, người khác đều lấy đủ loại lý do nói mình không có gây án, nhưng chỉ có y lại lấy vấn đề kỹ thuật ‘Bạc không cách nào thông qua từ trong khoang đi ra ngoài’, để khiến cho quan viên tra án đi vào con đường sai lầm.

Tỷ như vụ án giết người, ta thông qua chứng cứ vết máu dạng văng tung tóe biết tội phạm giết người lập tức biết chân tướng rõ ràng, ta xong rồi không cần biết tội phạm dùng đao gì, rút cuộc chém mấy đao, là chém từ bên trái hay là chém từ bên phải. Những thứ này chỉ là lấy lời khai trong quá trình thẩm tra tội phạm.

Trở lại vụ án này, đêm hôm đó bạc không cánh mà bay, bất kể nó mất đi như thế nào, bởi vì người khác không vào được, cho dù là Trương Bả Tổng cầm chìa khóa mở cửa cũng không có cách nào không làm thức giấc người bên trong, cho nên Thi Bả Tổng bên trong khoang chính là người duy nhất có thể gây án.

Tần Lâm minh xét ngầm hỏi, loại bỏ tất cả khả năng có thể, còn lại duy nhất một khả năng rơi vào trên người Thi Bả Tổng.

- Bây đầu, họ Thi nói lời không thật, dùng đại hình phục dịch cho ta!

Tần Lâm quăng hỏa thiêm xuống đất ra lệnh.

Thi Bả Tổng thất kinh, gào lên kêu oan.

Trần Vương Mô cũng do dự, theo ý thấy Tần Lâm không khỏi quá mức khắc nghiệt, nào có chuyện ngay cả vụ án cũng chưa hỏi rõ đã trực tiếp dụng hình như vậy. Chẳng lẽ người này chỉ có hư danh, chẳng qua chỉ là một tên quan thủ đoạn tàn ác?

Một vị văn sĩ đầu chít khăn vuông thân mặc nho phục từ hậu đường đi ra, ghé vào nói nhỏ mấy câu bên tai Trần Vương Mô, vị Bình Giang Bá này liền cười nhìn Tần Lâm nói:

- Tần tướng quân, hiện tại vụ án không rõ, tùy tiện động đại hình sợ rằng sẽ bức khai cung giả.

Tần Lâm cười cười, nói phân tích của mình cho Trần Vương Mô nghe. Nếu đúng là buổi tối đó ở Tam Loan thân thuyền nhẹ đi không ít, tất cả rương đựng bạc đều trở nên trống rỗng, dưới tình huống người khác không thể không kinh động Thi Bả Tổng, lại có thể đem năm mươi vạn lượng bạc trắng đi, như vậy nhất định y có liên quan tới vụ án này.

Về phần cái gì cá nhảy long môn, cùng với rốt cuộc bạc làm sao mất đi, đánh hỏi là được, nếu tội phạm cung khai nội dung, ta cần gì phải tìm hiểu rõ trước?

Không ngờ Trần Vương Mô lại rỉ tai mấy câu cùng văn sĩ trung niên kia, sau đó lắc đầu liên tục nói:

- Chuyện thần quái tuy không thể tin hết, cũng không thể không tin, cho dù là Thi Bả Tổng có bản lãnh tày trời cũng không thể nào hô biến tất cả bạc trong khoang được. Nếu dùng trọng hình bức cung, khai lời khai giả, ngược lại...

Tần Lâm nghe vậy chau mày, dở cười dở khóc, hẳn ở giả thần giả quỷ Kỳ Châu, không ngờ rằng đến Dương Châu lại gặp cái gọi là thần quái.

Người của đời sau cũng không tin chuyện này, bạc mất tích chỉ có thể rơi vào trên người Thi Bả Tổng, nhưng vào thời này còn có cách nói thần quái, hoàn toàn có thể là thứ quái lực loạn thần nào đó lấy bạc đi, trước khi tra rõ thủ đoạn gây án, vậy không thể một mực tra hỏi Thi Bả Tổng.

Xem ra vẫn phải biết rõ y dùng thủ pháp gì, Tần Lâm nhìn Thi Bả Tổng khoe miệng mang theo nụ cười xảo trá dưới đường, đầu ngón tay điểm điểm: người chết chắc rồi!

178. Chương 178: Giết Người Diệt Khẩu

Thi Bả Tổng đã chết thật rồi.

Trần Vương Mô giữ Hoàng công công, Tần Lâm, Hoắc Trọng Lâu lại ăn bữa cơm trưa, mới ăn no được năm sáu phần, Tần Lâm còn tính toán đợi lát nữa làm thế nào tìm kiếm sơ hở của Thi Bả Tổng, chợt có Trung Quân quan kinh hoảng nháo nhào chạy tới báo:

- Bá gia, đại sự không tốt rồi, Thi Bả Tổng hàm oan tự vận!

Cái gì! Trần Vương Mô lập tức đứng bật dậy, ánh mắt trợn trừng thật to, không dám tin: án phát cũng có chừng mấy ngày rồi, Thi Bả Tổng kia vẫn sống thật tốt, vì sao trong lúc bắt chợt lại tự vận?

Tần Lâm cũng nghe tim mình như chìm xuống, sở dĩ hắn bí mật tra xét chính là đề phòng Bạch Liên giáo giết người biết chuyện diệt khẩu. Bởi vì bên trong hành dinh Tổng Đốc Tào Vận Trần Vương Mô không có

cách nào ngằm hỏi, hơn nữa hẳn cho là quân đội phòng giữ nghiêm mật, sẽ không xảy ra chuyện gì lớn mới lấy thân phận thật sự minh xét.

Lại không nghĩ rằng buổi sáng mới vừa thăm vấn, buổi trưa Thi Bả Tổng kia liền tự sát.

Cho dù là bị Trần Vương Mô coi là mình vượt quyền cũng bất chấp, Tần Lâm liền vội vàng hỏi:

- Mấy tên thân binh thủ hạ Thi Bả Tổng ngay đêm đó cũng ở trong khoang thuyền, là người quan trọng biết chuyện, các người có trông chừng cẩn thận hay không?

Trung Quân quan kia rất là bị phần nhìn Tần Lâm, giọng nói mang theo dịch ý rõ ràng:

- Tần tướng quân tự đi xem đi, sau này tùy tiện người dùng đại hình phục dịch thế nào, bọn họ cũng sẽ không kêu một tiếng oan uổng!

- Không được vô lễ!

Trần Vương Mô khiển trách Trung Quân quan, nhưng sắc mặt đối với Tần Lâm đã không dễ coi như trước, phát tay áo bỏ đi, sải bước chạy tới phòng giam.

Trong phòng giam, mùi máu tanh nồng nặc khiến cho người ta muốn nôn mửa, khắp trên mặt đất toàn là vết máu dạng văng tung tóe, Thi Bả Tổng và bốn tên thân binh của y đã phơi khô tại chỗ.

Tần Lâm ngồi xổm xuống kiểm tra, phát hiện trên cổ mỗi người đều có vết thương miệng rộng. Cộng thêm mặt đất cùng vách tường đầy vết máu dạng văng tung tóe từng mảng lớn, cảnh tượng lúc bọn họ tử vong, huyết dịch trong động mạch cảnh dưới áp lực bơm của tim phun ra thành vòi, đã hiện ra rõ ràng trước mắt.

Trong tay mỗi người đều nắm một thanh Giải Thủ đao nho nhỏ, vốn là công cụ dùng sửa chữa buồm, cắt dây thừng, hiện tại trở thành hung khí tự sát.

Từ dấu vết vết máu văng tung tóe, phương hướng vết đao, góc độ vận lực phân tích, Tần Lâm không chậm trễ chút nào phán định năm người này đều chết bởi tự sát, cũng không tồn tại khả năng có người khác hành hung.

Năm cổ thi thể, năm vết đao cơ hồ sâu đến tận xương cổ, không có vết ‘cắt thử’ thường thấy của người tự sát thử cắt vào thân thể trước khi cắt thật. Hoàn toàn có thể tưởng tượng được lúc mấy người này tử vong vô cùng quyết tuyệt, nhất thời làm cho Tần Lâm nhớ lại lúc ở Kỳ Châu, những tử sĩ Bạch Liên giáo kia tàn nhẫn quả quyết, bất kể đối với người khác hay là đối với mình, bọn họ đều hạ thủ rất quyết đoán.

Mặt của Thi Bả Tổng bởi vì tử vong mà trở nên cứng đờ, khóe miệng khê nhếch lên quỷ dị, khiến cho Tần Lâm nhớ lại nụ cười làm cho người ta khó hiểu lúc thăm vấn y, không biết là giải thoát hay là đùa cợt.

Tóm lại quả thật y đã gây ra chướng ngại cho công việc điều tra phá án của Tần Lâm, chỉ bắt quá trả giá đắt vô cùng, bằng sinh mạng chính y và bốn tên thân tín.

- Ủa, đây là cái gì?

Vị văn sĩ trung niên bên người Trần Vương Mô, mới vừa rời trong bữa cơm Tần Lâm biết là họ Bạch, là bạn đồng liêu của Trần Vương Mô, chợt chỉ một góc lưa nhỏ lộ ra trên ngực Thi Bả Tổng kêu lên.

Trung Quân quan muốn kéo ra, Tần Lâm ngăn lại, bảo Lục Viễn Chí lấy vài cái bao tay da ra mang vào, sau đó mới lấy mảnh lụa ra khỏi ngực Thi Bả Tổng.

Đây là một chiếc khăn tay lụa, trên viết mười sáu chữ máu nổi bật kinh khủng: ‘Khóc lại bức ép, trăm oan khó giải, lâm vào tuyệt lộ, chết để tỏ chí’.

Người chết là chuyện lớn, nếu Thi Bả Tổng đã lấy cái chết minh oan, bọn Trần Vương Mô không khỏi tin mấy phần. Những Trung Quân quan, kỳ bài quan kia đều trợn mắt nhìn Tần Lâm, cảm thấy hẳn trên công đường dùng lời thăm vấn và nhục hình ép cung, tựa như có ý đồ bức tử Thi Bả Tổng.

Những Bạch Liên giáo đồ này thật đúng là âm hiểm, trước khi chết còn đổ vấy cho người, Tần Lâm không giận mà cười, thăm hạ quyết tâm nhất định phải phá hết toàn án, để cho các người thấy thủ đoạn của lão tử.

Hắn nhìn Trần Vương Mô chấp tay một cái:

- Bá gia, kính xin gọi ba vị Bả Tổng còn lại tới, hạ quan có lời muốn hỏi bọn họ một chút.

Bạch Sư Gia lại tranh trước một bước hỏi:

- Đã bức tử Thi Bả Tổng, chẳng lẽ còn muốn giết chết ba vị Hà, Lữ, Trương mới chịu sao?

Chúng kỳ bài, Hiệu Ủy đều là tào quân, thấy Thi Bả Tổng và bốn tên thân binh bị chết thảm thiết đều có lòng thương hại. Nghe vậy tuy sợ hãi quân pháp nhưng cũng không tránh được nhỏ giọng lên tiếng chế giễu, nói Tần Lâm phá án hoàn toàn không công tâm, chỉ một mực đe dọa ép cung.

Trần Vương Mô hồ nghi không quyết.

Bạch Sư Gia lại nói:

- Đông ông minh giám, những tào quân huynh đệ dưới quyền này đều là quân đội triều đình trải qua biên chế, tận trung chức thủ đối với Hoàng thượng, há có thể làm ra chuyện bội nghịch bực này? Ngược lại trong Tào Bang kia tam giáo cửu lưu rỗng rần hỗn tạp, nói không chừng sớm bị Bạch Liên giáo gài bẫy rập. Theo ngu kiến của học sinh, Đông ông muốn đoạt bạc về, vậy phải nhắm vào Tào Bang.

Những lời này coi như nói trúng vào tâm khảm của Trần Vương Mô, đối với vị quan Tổng Binh Tào Vận này, chuyện cấp bách trước mắt cũng không phải là trừng phạt tội phạm, mà là tìm về năm mươi vạn lượng bạc bị mất.

Chưa bắt được tội phạm không sao, từ triều Đại Minh bắt đầu lập quốc Bạch Liên giáo vẫn một mực quấy phá, có bị quan phủ bắt hết bao giờ. Nhưng nếu không tìm được năm mươi vạn lượng bạc, kinh sư quốc khổ trống không, tướng sĩ chín trọng trấn thiếu thốn quân lương, triều đình tất nhiên tức giận, quan Tổng Binh Tào Vận là y nhất định xui xẻo, mất chức không nói, nói không chừng còn bị đoạt tước, hạ ngục.

Cho dù là Thi Bả Tổng thật sự trộm bạc, hiện tại y đã chết, không lấy bạc được trở lại cũng là uổng công. Chỉ có cứng rắn ép bên Tào Bang lấy lại cho đủ bạc bổ sung, mới có thể đền bù một khoản lớn như vậy.

Trần Vương Mô luôn miệng khen phải, một mặt tiếp tục đánh khảo tào công, một mặt cho người đi gọi Tổng Giáp Tào Bang Điền Thất gia, đối với Tần Lâm có vẻ như không thêm để ý tới nữa.

Tần Lâm lấy mắt ra hiệu, Hoàng công công một mực buồn bực không nơi phát tiết cuối cùng mở miệng:

- Trung Quan là Khâm Sai Phó Sứ, cũng có thể thẩm vấn võ quan liên quan tới vụ án chứ? Trần Bá gia, ngay cả Trung Quan ngài cũng không tin được sao?

Tuy phẩm cấp Hoàng công công thấp, nhưng trong cung có lời đồn đãi gần đây y qua lại thân cận với thái giám Trương Thành Bình Bút Ty Lễ Giám, nội đình quan giám, Trần Vương Mô làm quan tới bậc này vẫn có nguồn tin bên ngoài, cho nên do dự một hồi rốt cục cũng đáp ứng.

Giải Thủ đao

179. Chương 179: Manh Mối Hé Lộ

Ba vị Bả Tổng Hà, Lữ, Trương đã biết được chuyện Thi Bả Tổng ‘Bị buộc tự vận’, cho nên vừa đi vào liền dập đầu như gà mổ thóc, không ngừng kêu oan uổng.

- Bản quan chỉ hỏi hai chuyện, nếu nói thật, coi như các ngươi vô tội...

Tần Lâm trấn an trước, tâm trạng ba người hơi bình tĩnh lại, lúc này hắn mới hỏi:

- Thứ nhất, lúc chất bạc ở kho Trấn Giang phủ lên thuyền, là vị nào canh giữ trong khoang chứa bạc? Thứ hai, từ lúc rời khỏi Trấn Giang phủ tới lúc Thi Bả Tổng tiếp nhận, người nào đã kiểm tra rương đựng bạc, tình hình như thế nào?

Ba người ngơ ngác nhìn nhau, Hà Bả Tổng cầm đầu chấp tay một cái:

- Hồi bẩm tướng quân, chúng ta thay phiên trực, lúc đến Trấn Giang phủ lấy bạc trong kho, chính là vị Thi Bả Tổng này canh giữ ở trong khoang chứa bạc. Hành trình sau đó, hai vị Lữ Trương từng tiếp nhận, đến Tam Loan lại đến phiên Thi Bả Tổng mới gặp chuyện không may. Mỗi lần chúng ta giao ca đều đếm số lượng rương, lại chọn bất kỳ một rương trong đó mở ra xem bạc bên trong, sau đó mới niêm phong trở lại.

Nghe đến đó, tên mập lập tức liền kêu lên:

- Bên Trấn Giang rõ ràng là có quý... Cũng không đúng, sau khi rời khỏi Trấn Giang ba vị Bả Tổng cũng đã giám định bạc qua, con bà nó, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Tần Lâm cau mày, đột nhiên hỏi:

- Các người giám định thế nào?

Hà Bả Tổng cười cười:

- Bạc nhiều như vậy, nhìn qua một cái liền biết, chỉ cần mở nắp rương ra quét mắt nhìn qua, chẳng lẽ còn phải đi cần từng thỏi một?

Thời này dùng răng cắn là phương pháp đơn giản nhất để giám định bạc thật hay giả, hần nói như vậy đương nhiên là đùa giỡn, một vụn thỏi bạc, phải cắn tới khi nào?

Chúng tào quân Hiệu Úy đều cười lên, cảm thấy Tần Lâm thật sự ngu ngốc.

Ai ngờ Tần Lâm đột nhiên đứng bật dậy:

- Lục mập, Hàn Phi Liêm, Ngưu Đại Lực, chúng ta đi mau Trấn Giang, nếu như ta đoán không sai...

Tần Lâm mượn Trần Vương Mô vài con khoái mã, cùng bọn Lục mập giục ngựa chạy như điên tới bến Qua Châu. Đến bến thuyền, đang có một chiếc ngô công khoái thuyền Thủy sư Trường Giang dừng ở đó, mọi người vọt tới nhanh như cơn lốc, cả người lẫn ngựa nhảy xuống boong thuyền.

Chỉ huy thuyền chính là tuần giang Cát sáo quan, nhìn đoàn người giạt mình không nhỏ.

Mấy tên thủy binh lớn tiếng kêu lên:

- Họa lớn, có phản tặc đánh cướp quân thuyền!

Ngưu Đại Lực không khách sáo cùng bọn họ, tát ột tên thủy binh một tát tai thật mạnh, đầu óc choáng váng:

- Mở mắt chó ra nhìn cho rõ, vị này là Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ Tần Lâm Tồn tướng quân!

Tần Lâm lấy yêu bài Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ ra quơ quơ, trầm giọng nói:

- Lập tức điều khiển thuyền đi Trấn Giang, nếu dám chậm trễ, bắt người tống vào thiên lao Bắc Trấn Phủ Ty!

- Khai thuyền, mau mau khai thuyền!

Cát sáo quan khản cổ kêu lên, nhìn nhìn Tần Lâm cầm lệnh bài Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Thời gian cấp bách, Tần Lâm lệnh cho Lục Viễn Chí lấy ra một xấp ngân phiếu, nếu có thể chạy tới nơi kịp lúc quan binh trên thuyền ai nấy cũng sẽ có thưởng. Lại lấy mắt ra hiệu cho Ngưu Đại Lực, tên này vùng tay đánh gãy một thanh lan can thuyền to bằng bắp chân, nếu ai lười biếng, y cũng sẽ tiếp đãi như vậy.

Đám thủy binh lập tức giương buồm, bắt đầu chèo, nhưng thân thuyền lại không nhúc nhích.

- Có chuyện gì vậy?

Ngưu Đại Lực trợn trừng đôi mắt, nhắc bóng Cát sáo quan lên.

- Neo... còn chưa nhổ neo...

Cát sáo quan bị dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch, vội vàng lệnh cho hai tên thủy binh tháo dây thừng buộc neo.

Tần Lâm rút Thất Tinh Kiếm ra, một đạo kiếm quang xanh biếc lạnh lùng lóe lên, dây neo to như cánh tay đứt lìa, nhàn nhạt nói:

- Bây giờ không cần nữa.

- Neo của ta, neo của ta...

Cát sáo quan khóc không ra nước mắt.

Biết hôm nay đụng phải tay cứng rắn, Cát sáo quan cũng không dám hỏi Tần Lâm vì sao từ thương nhân đột nhiên biến thành Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ, lại không dám hỏi đám người hung thần ác sát này muốn đi Trấn Giang để làm gì, chỉ có thể thúc giục đám thủy binh không ngừng, giương buồm lên thừa dịp gió Tây Bắc đang nổi lên mạnh mẽ, muốn đưa thuyền đi thật nhanh.

Ngô công khoải thuyền có rất nhiều mái chèo thật dài đưa ra từ hai bên hông thuyền, nhìn qua giống như một con rết khổng lồ, đám thủy binh ra sức chèo nhanh, tốc độ thuyền chạy tới nhanh như tên rời cung, rẽ sóng lướt băng băng trên mặt sông.

Trên mặt sông vốn có mấy chiếc giang thuyền, ngô công khoải thuyền lướt nhanh qua giữa bọn họ vèo một cái đã mất tăm. Lão thuyền công trên giang thuyền chớp mắt ngẩn ngơ nhìn theo, gãi gãi đầu nhìn trời:

- Hiện tại còn nửa năm nữa mới tới tiết Đoan Ngọ, người của Thủy sư Trường Giang đã bắt đầu tập luyện đua thuyền sớm như vậy sao?

Tốc độ ngô công khoải thuyền chỉ sợ còn nhanh hơn xung phong đánh giặc mấy phần, Trấn Giang cùng bến Qua Châu cũng cách nhau không xa, rất nhanh đã chạy tới bến thuyền Trấn Giang.

- Cho các người!

Tần Lâm ném vãi ra mấy tấm ngân phiếu trên boong thuyền, sau đó cùng bọn Ngưu Đại Lực giục ngựa nhanh chóng vọt lên bờ.

Đám thủy binh mệt mỏi sắp thoát lực, ngã lăn ra sàn thuyền thở hồng hộc, kẻ duy nhất còn đứng chính là Cát sáo quan, trong tay y đang cầm mấy tấm ngân phiếu, ánh mắt có vẻ dờ dẫn.

Đám thủy binh tiến tới xem thử, chợt tất cả đều la hoảng lên. Cát sáo quan cầm trong tay tất cả chi phiếu toàn là trăm lượng bạc mặt, có ít nhất bảy tám tấm!

- Tạ Tần tướng quân khen thưởng! Tần tướng quân từng bước lên chức, bái tướng phong hầu!

Chúng thủy binh cùng kêu to lên.

Tần Lâm đã chạy mất tăm nhanh như làn khói.

Dọc trên đường đi hần giờ lệnh bài Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ ra, giục ngựa thẳng vào trong thành, mấy tên vệ sở binh giữ cửa còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, rồi rít tránh lui sang hai bên.

Ngưu Đại Lực quát to như sét đánh:

- Cẩm Y Vệ phụng quân lệnh Lưu Đô Đốc phá án, Thương Đại Sứ (quan viên cai quản lương thực tiền bạc dự trữ trong phủ) Trấn Giang phủ ở đâu, mau dẫn chúng ta đi...

Mấy tên quân giữ thành còn chưa có phản ứng kịp, Tần Lâm đã nhìn Ngưu Đại Lực khoát khoát tay, cười khố nói:

- Không cần, có người đã tới trước chúng ta một bước.

Trên bầu trời phía Tây thành, có khói xanh lượn lờ sau cơn hỏa hoạn.

Lúc Tần Lâm chạy tới, hàng xóm láng giềng vẫn còn sợ hãi, không ít người bưng chậu nước rửa mặt, xách theo thùng nước đứng ở trên đường, xôn xao bàn tán về trận hỏa hoạn mới vừa rồi.

Thương Đại Sứ Trấn Giang phủ họ Thôi, trên mặt đất ngôi tứ hợp viện của y ướt sũng nước cứu hỏa, trên mặt nước nổi lên thật nhiều tro tàn và đồ cháy dở, bắn thiu nhếch nhác không chịu nổi.

- Thuộc hạ Bá Hộ hàm Tuần Giang sáo quan Cát Nhuận Thủy sư Trường Giang, năm thứ hai Long Khánh lập chút công lao thêm Bả Tổng ghi nhớ bổ sung, dẫn dắt quan giáo khoái thuyền chữ Ất, tham kiến Tần tướng quân!

Tần Lâm cười thầm chúc quan người này chỉ lớn bằng hạt mè, cho nên ghi nhớ rõ ràng, bèn nhảy xuống ngựa, giao dây cương cho Ngưu Đại Lực dắt, từ ván cầu đi lên thuyền.

Lục Viễn Chí ở phía sau che miệng cười nói:

- Vì sao lại trước kiêu ngạo sau cung kính như vậy, uy lực ngân phiếu của Tần ca quả nhiên hùng mạnh!

Cát sáo quan nửa quỳ, tiến hành đình tham theo lễ thuộc hạ:

- Thuộc hạ chờ đưa tướng quân trở về, quan giáo toàn thuyền cũng ra sức cố gắng. Tần tướng quân bận rộn nhiều việc, công trung với nước, trong lòng chúng ta chân chính kính ngưỡng vạn phần, bội phục hết sức.

181. Chương 181: Bí Mật Dưới Đáy Sông

Đám quan binh Thủy sư này cũng hay, lấy tiền rồi vẫn chưa đi, còn chờ đưa Tần Lâm trở về.

Mặc dù lúc chạy tới đây cũng đã mệt ngất ngư, nhưng lúc trở về bọn họ cũng cố gắng hết sức, vung mái chèo chèo thật nhanh.

Vì vậy, thuyền phu, ngư dân trên sông cùng hai bờ sông lại một lần nữa thấy ngô công thuyền giang phòng Thủy sư giống như đang đua thuyền rồng chạy như bay trên sông.

- Đám thủy binh đại gia này bình thường rất lười biếng, vì thắng bại trong cuộc đua thuyền rồng Doan Ngộ mới chịu ra sức như vậy.

Lão ngư phu gạt đầu than thở, quyết định trở về nói với con trai một tiếng, nếu mấy chi dân thuyền đội Dương Châu không cố gắng, xem ra sang năm giải nhất đua thuyền rồng tiết Doan Ngộ sẽ bị doanh giang phòng cướp mất.

Tần Lâm ngồi ngô công thuyền, rất nhanh trở về bến Qua Châu bờ bên kia, hẩn phái Hàn Phi Liêm đi thông báo cho bọn Trần Vương Mô đến Tam Loan, nói muốn giải vụ án mất bạc ngoài hiện trường ọi người.

Cái gì? Lục mập, Ngưu Đại Lực giật mình há hốc miệng ra, hoàn toàn không hiểu tại sao Tần Lâm tìm ra lời giải vụ án nhanh như vậy.

Trên bờ Kinh Hàng Đại Vận Hà đoạn Tam Loan Dương Châu, nơi bạc bị mất.

Bình Giang Bá quan Tổng Binh Tào Vận Trần Vương Mô tới, Hữu Phó Đô Ngự Sử Tổng Đốc Tào Vận kiêm Đề Đốc Quân Vụ Tuần Phủ Phụng Dương Lý Quảng tới, Khâm Sai Phó Sứ Hoàng công công cùng Ty Phòng Đông Xưởng Hoắc Trọng Lâu cũng tới, còn có các quan Tri Phủ Dương Châu, Huyện Lệnh Giang Đô, trong lúc nhất thời tinh kỳ pháp phối, lộng quan như mây.

Tổng Giáp Tào Bang Điền Thất gia cũng bị dẫn đến, không còn uy phong như khi Tần Lâm gặp lần đầu tiên. Hiện tại y tóc tai rối bời, trên mặt bầm đen, y phục bị rách, rõ ràng đã từng bị tra khảo.

Vừa thấy Tần Lâm, Điền Thất gia liền quỳ xuống khóc kể:

- Xin Tần tướng quân giải oan cho tại hạ, tại hạ thật sự bị oan, năm mươi vạn lượng bạc trắng, làm sao Tào Bang đền nổi...

Tần Lâm cau mày lại.

Dù sao Trần Vương Mô cũng cảm thấy xấu hổ, tránh ánh mắt thăm dò của Tần Lâm, mà vị Bạch Sư Gia bên cạnh y thủy chung mặt không lộ vẻ gì, cho dù đối mặt ánh mắt sắc bén như đao của Tần Lâm cũng không để ý chút nào.

Điền Thất gia rõ ràng chính là oan uổng, hành động như Trần Vương Mô chỉ vì tư lợi mà cố ý dùng nhục hình tra khảo ép cung gài tang vật hãm hại, là Tần Lâm ghét nhất, cho nên hấn đi tới bên người Điền Thất gia, tự tay đỡ y lên:

- Bản quan biết không phải là người trộm bạc, hãy chờ bản quan sẽ rửa sạch oan khuất thay người.

Điền Thất gia cảm kích rơi nước mắt, lại dập đầu với Tần Lâm mới đứng lên.

Bạch Sư Gia nói mấy câu thật thấp bên tai Trần Vương Mô, vị Bình Giang Bá này liền tỏ vẻ không vui, nhìn Tần Lâm vung tay áo:

- Tần tướng quân, người không đến tham kiến, ngược lại gọi Lý Đô Đường cùng bản quan từ thật xa tới, nề tình người là quan cấm y do Lưu Đô Đốc ủy thác phá án, bản quan cũng không chấp nhất chút lễ tiết này. Nhưng nếu người một mực ngăn trở bản quan truy cứu Tào Bang khoản bạc bị mất, vì tư tình mà bảo vệ họ Điền kia, vậy chớ trách bản quan trở mặt vô tình, sẽ dâng tấu chương tố cáo người!

- Cần gì như vậy... cùng là ra sức vì triều đình, không nên phân biệt như vậy...

Hoàng công công vội vàng dùng lời lẽ mềm mỏng khuyên nhủ.

Vụ án chậm chạp mãi không thể phá được, thái độ Trần Vương Mô cơ hồ là quay ngoắt một trăm tám mươi độ, đối với y nhiệm vụ chủ yếu chính là thu hồi số bạc bị mất, những thứ khác cũng có thể gác sang bên. Lúc trước thái độ đối với Tần Lâm cực tốt chỉ vì trông cậy vào hấn có thể phá án tìm bạc trở về, bây giờ thái độ hoàn toàn thay đổi, chính là mất đi lòng tin với việc tìm bạc, ngược lại muốn ép buộc Tào Bang đền bù cho khoản bạc bị mất này.

- Tần thế huynh!

Thanh âm của Trương Mậu Tu chợt vang lên, y nhiệt tình nhìn Tần Lâm vẫy tay, bỏ rơi Đại ca cùng muội muội ở phía sau, vội vàng đi tới.

- Tần huynh đã lâu không gặp, lần này lại sắp ra tay phá giải nghi án sao?

Trương Mậu Tu vừa đi vừa nói, vui vẻ ra mặt:

- Tiểu đệ lại có thể xem sướng mắt, những vụ án ly kỳ khúc chiết này, chờ ta trở về Kim Lăng sẽ kể lại cho Vương Thế Trinh Vương lão tiên sinh, thay người biên thành vở tuồng lưu truyền ra ngoài.

Trần Vương Mô thấy cảnh tượng này, trong lòng giật mình, hơi biến sắc mặt. Thân là võ huân quý tộc, y cũng không mấy sợ hãi quyền thế Trương Cư Chính, nhưng bây giờ không giống. Y bị mất bạc, suy đoán trong kinh đã có vô số Ngự Sử ngôn quan thượng tấu dạn hặc, nghe nói bởi vì cách làm dính đến Nhất Điều Tiên Pháp lấy bạc để thu thuế thay cho vật phẩm, Trương Cư Chính đã vô cùng bất mãn, nếu lại đắc tội với thân tín của y, vậy thật sự là trở thành cá nằm trên thớt.

Đường đường Bình Giang Bá, quan Tổng Binh Tào Vận trong lòng trở nên thấp thỏm, hối hận mới vừa rồi không nên đắc tội Tần Lâm, thậm chí suy nghĩ tìm cách đền bù cho hấn về phương diện nào đó.

Huynh muội Trương Kính Tu cùng Trương Tử Huyền cũng đi tới, ba người giống như chúng tinh phủng nguyệt vây Tần Lâm vào giữa, trò chuyện tíu tít với nhau.

- Từ biệt đã nhiều ngày, nghe thấy Tần thế huynh ở Kim Lăng hết sức uy phong, ngu huynh đệ vô cùng hâm mộ.

Tính tình Trương Kính Tu không thích nói nhiều, nói bấy nhiêu đã là tỏ vẻ vô cùng thân thiết.

Trương Tử Huyền cười khanh khách nhìn Tần Lâm, khoảng cách giữa hai người thật gần, thậm chí hấn có thể ngửi được mùi thơm nữ nhi trên người nàng:

- Tần huynh, bí mật số bạc bị mất, tiểu muội suy nghĩ mãi mà không ra, hôm nay Tần huynh nhất định phải hiển lộ thân thủ, giúp cho tiểu muội mở rộng tầm mắt.

Tần Lâm mỉm cười, nói một cách tự nhiên:

- Chuyện khác tại hạ không dám cam đoan, thủ đoạn mà Bạch Liên giáo sử dụng, tuyệt đối là các người chưa bao giờ nghe qua.

Bọn Trần Vương Mô, Lý Quảng kinh ngạc vô cùng, Tần Lâm nói chuyện cũng không có chút vẻ nịnh hót lấy lòng nào, nhìn dáng dấp hắn cũng không phải là địa vị thuộc hạ tâm phúc của Trương Cư Chính, mà là luận giao ngang hàng cùng công tử tiểu thư tướng phủ. Thậm chí, ba vị Trương gia đối với hắn còn có mấy phần kính mộ.

Nói không chừng Tần Phó Thiên Hộ này thật sự có chút bản lĩnh... Mọi người đều nghĩ như vậy.

Thấy mọi người đã đến đông đủ, Tần Lâm bèn vỗ tay một cái:

- Ngươi Đại Lực, xuống đáy sông hạ nguồn chỗ chiếc thuyền chở bạc bị mất mò một chuyến.

Trời... tất cả các quan đều trợn mắt há mồm kinh ngạc.

Kể từ khi bạc bị mất, mọi người hoài nghi nhất chính là Bạch Liên giáo dùng phương pháp gì không ai biết lấy bạc đi từ dưới đáy sông, cho nên đã dùng móc câu thiết trao mò vớt đáy sông không biết bao nhiêu lần. Có thể nói đáy sông đoạn này đã bị cày xới tung lên, Trần Vương Mô có trách nhiệm lớn nhất thậm chí từng bỏ ra ngàn vàng mời thợ lặn ven biển tới lặn xuống đáy sông, cũng không thu hoạch được gì.

Bây giờ Tần Lâm lại muốn mò đáy sông lần nữa, chẳng phải là thật quá ngu xuẩn?

Bạch Sư Gia bĩu môi, dùng thanh âm tất cả mọi người có thể nghe thấy nói với Trần Vương Mô:

- Đông ông thứ cho học sinh ngu muội, đáy sông này đã cào vớt vô số lần, lần này Tần tướng quân lại có thể mò ra cái gì? Theo ngu kiến học sinh, vẫn nên trở về thăm vấn Điền Tổng Giáp Tào Bang, sớm ngày thu lại số bạc cũng tiện ăn nói với triều đình.

- Đúng vậy, Bạch phu tử nói có đạo lý...

Tổng Đốc Tào Vận Lý Quảng cũng gật đầu đồng ý, trách nhiệm của y nhỏ hơn Trần Vương Mô, nhưng nếu có thể ép Tào Bang bỏ bạc ra, trường đại họa này coi như êm xuôi, trong quan trường bình an vô sự là tốt rồi.

Gương mặt Điền Thất gia ủ rũ như đưa đám, mặc dù Tào Bang có tiền, nhưng năm mươi vạn lượng bạc đã là số dư hơn nửa năm của quốc khố triều Đại Minh. E rằng phải vét sạch của cải tất cả thương nhân Tào Bang, hoặc là thu của các tào công mới đủ. Hơn nữa đền bạc thì dễ, còn tội ai nhận, tịch biên gia sản chém đầu!

Tần Lâm vẫn bình tĩnh như trước, nhìn mọi người cười cười:

- Chớ nên nóng nảy, một hồi sẽ có kết quả.

Ngươi Đại Lực đưa tiểu đinh đi tới vị trí hạ nguồn phía dưới vị trí thuyền chở bạc một chút, cột thiết trao vào cây sào tre thật dài thả xuống sông, ra sức cào, cào một hồi kéo lên, ắc, một nắm bùn...

Bạch Sư Gia phì cười, nhìn Trần Vương Mô chấp tay một cái:

- Theo học sinh thấy, bây giờ Đông ông có thể trở về Dương Châu thành.

- Thật là thối, thật là thối!

Trương Mậu Tu lấy tay phe phẩy ngay trước mũi liên tục.

Trương Tử Huyền mở to đôi mắt mê người, lông mi thật dài chớp chớp, cố làm ra vẻ không hiểu hỏi:

- Tam ca, huynh quạt cái gì vậy?

Trương Mậu Tu trợn mắt nhả mây làm ra vẻ ghê tởm, chỉ chỉ Bạch Sư Gia:

- Mới vừa rồi có người đánh rắm thối quá, chẳng phải là thối lắm sao?

Trương Tử Huyền che cái miệng nhỏ nhắn, cười khanh khách.

Bạch Sư Gia nhất thời xấu hổ mặt đỏ tới mang tai, Trần Vương Mô cũng không nói muốn đi, những người khác vốn là muốn cười chế giễu Tần Lâm, vội vàng nuốt lời sắp nói ra trở vào trong bụng.

Ngưu Đại Lực mang nắm bùn vào bờ, Tần Lâm bảo Lục mập mang ra cuốc, xuống nhỏ, than đá... đã chuẩn bị từ trước, đào một cái bếp lò trên mặt đất, cho nắm bùn vào nồi đốt lửa lên nấu.

Thần sắc Bạch Sư Gia thay đổi mấy lần, đôi môi khê mấp máy, muốn nói gì nhưng rốt cục im bật.

Những người khác kính sợ quyền thế Trương gia, Tổng Đốc Tào Vận Lý Quảng cũng là người phản đối triều chính mới Vạn Lịch, cũng không ngại thái độ công tử tiểu thư Trương gia, cười lạnh nói:

- Chẳng lẽ Tần trưởng quan muốn nung ra bạc từ trong nước bùn sao? Không phải là bản quan tự khen, cũng từng đọc nhiều sách vở, nhưng chưa từng thấy qua phương pháp hóa bạc thành bùn. Trừ phi Bạch Liên giáo thật sự có thể khiến thần đuối quỷ, nếu không từ trong bùn không thể nào luyện hóa ra bạc được!

Lý Quảng nói thật sự có đạo lý, chỉ tiếc không ai dám mạo hiểm đắc tội Trương Cư Chính phụ họa y, nói xong một hơi mọi người yên lặng như tờ, khiến cho y cũng cảm thấy không có hứng thú.

Nước trong bùn rất nhiều, bên dưới nồi sắt bùng lên ngọn lửa, Lục mập thêm củi, Ngưu Đại Lực quạt gió. Lúc này đang mùa Đông, nấu một lúc trong nồi hơi nước bay lên, dần dần nấu thành một nắm bùn khô.

Tần Lâm nhặt xuống nhỏ lên đảo qua đảo lại, làm một hồi nóng tới nổi mặt mũi đỏ bừng mồ hôi hột toát ra. Hắn dứt khoát cởi Phi Ngư phục ra, thấy Trương Tử Huyền đang nhìn chăm chăm vào nồi tới mức xuất thần, bèn mặt dày cất tiếng hát:

- Đảo một cái, đảo tới nổi bùn dưới sông toát ra mùi thơm, đảo hai cái, đảo uội tử nhìn xuất thần. Đảo ba cái, thì ra muội tử đang thêm nhỏ dãi, nhìn chăm chăm chè hoa quế hạt dẻ của ta...

Trương Tử Huyền mặt phấn đỏ lên, chu cái miệng nhỏ nhắn, hung hăng trợn mắt trừng Tần Lâm, không nhìn tới hắn.

Trương Mậu Tu đưa tay ra làm hiệu 'khinh người', đang muốn giúp muội tử mắng Tần Lâm mấy câu, chợt liền kinh ngạc giụi giụi mắt, lớn tiếng kêu lên:

- Trời ơi, không nhìn lầm chứ, nung ra bạc trong bùn thật rồi!

Các vị quan viên cũng không còn nhớ tới uy nghiêm của mệnh quan triều đình, bị lòng tò mò thúc đẩy như ong vỡ tổ ùa lên, nghiêng cổ dài ra nhìn vào nồi của Tần Lâm.

Chỉ thấy trong nắm bùn mất đi Oxy trở nên xám trắng, có một ít viên kim loại nhỏ sáng óng ánh lặn qua lẫn lại. Mới đầu chỉ có lác đác mấy viên, Tần Lâm càng nung càng nhiều, chỉ chốc lát sau kim loại chảy ra kết thành viên viên to như đầu ngón tay.

Chẳng lẽ đây chính là số bạc đã mất?

Tần Lâm tắt lửa, dùng kèm gấp viên kim loại kia lên.

Trần Vương Mô vui mừng hết sức, xông lên muốn cướp viên kim loại xem, Tần Lâm lại dời kèm sang nơi khác, không để cho y lấy được.

- Người...!

Trần Vương Mô gấp đến độ ánh mắt đỏ ngầu.

- Bá gia không sợ phỏng tay sao?

Tần Lâm nói đùa một lời hai nghĩa, vứt viên kim loại vào đồng tuyết bên cạnh, xèo một tiếng hơi nước bốc lên, lúc này mới đưa cho Trần Vương Mô.

Bất chấp tất cả, Trần Vương Mô đưa viên kim loại sáng óng ánh lên miệng khê cắn một cái, sau đó nụ cười của y liền động lại, ngạc nhiên, sợ hãi, không hiểu vì sao.

- Đây không phải là bạc...

Tần Lâm dễ dàng thu hồi viên kim loại từ trong tay Trần Vương Mô đang thần thờ:

Tần Lâm cười hăng hắc bại hoại vô cùng, sở dĩ hấn che chở Điền Thất gia như vậy là nhìn trúng năng lực vận chuyển và thực lực kinh tế của Tào Bang, cho nên có ý lung lạc, tương lai sẽ có vài việc lớn giao cho y làm.

Trần Vương Mô nào dám không đáp ứng, chuẩn bị thả Điền Thất gia ra.

Không ngờ Bạch Sư Gia kia tiến tới bên tai chủ nhân, thấp giọng nói:

- Đông ông hãy để lại đường lui! Tên họ Tần kia khoa trương có thể tìm bạc trở về, nhưng nếu hấn không thành công, vậy Đông ông làm thế nào ăn nói với triều đình?

Trần Vương Mô kinh hãi trong lòng, đúng là Tần Lâm phá án, tra rõ bí mật số bạc biến mất, lời của hấn khiến cho người ta không thể nghi ngờ.

Nhưng bây giờ vấn đề mấu chốt nhất là vẫn chưa tìm được bạc bị mất trở về, hiện tại bạc đã ở Đông Dương đại hải, tìm trở về không dễ dàng gì, chuyện này cũng không phải có trí khôn phá án là có thể làm được.

Nếu như Tần Lâm không thể tìm bạc trở về, bên này lại dễ dàng bỏ qua cho Tào Bang Điền Thất gia, chẳng phải là hai đầu thất bại?

Trần Vương Mô lập tức sửa lại lời mình, cười nói:

- Trước khi toàn bộ vụ án nước cạn lời đá, Tào Bang cũng không thể rửa sạch hiềm nghi. Xin Tần tướng quân cứ yên tâm, bản quan lưu Điền Thất gia lại thêm mấy ngày, tuyệt đối không tới nỗi ép uống y. Về phần mấy trăm tào công nhốt trong quân doanh của bản quan, sẽ thả bọn họ về nhà ngay tức khắc.

Tần Lâm gật đầu một cái, biết Trần Vương Mô chưa thấy cháo thì chưa chịu trả tiền, bất quá năm mươi vạn lượng bạc này liên quan đến tài sản tánh mạng của y, khuyên nỡ cũng là vô dụng, liền nhìn Điền Thất gia cười cười.

Điền Thất gia đã sớm cảm kích vô cùng, tuy y là Tổng Giáp Tào Bang, lại mua được chức quan, nhưng lão gia chân chính có thực quyền ai mà không thấy mặt y mềm cho nên tùy tiện xoa nắn. Kẻ chỉ có duyên gặp một lần lại dốc hết toàn lực che chở như Tần Lâm chưa từng có một, ân đức này không phải tầm thường.

Tần Lâm suy nghĩ một chút, lưu lại Hoắc Trọng Lâu, lại dặn dò Hoàng công công, bảo y nhất định phải khuyên Trần Vương Mô không nên bức ép Tào Bang. Bên này hoặc năm bảy ngày, hoặc chừng mười ngày, hấn sẽ tìm được tung tích bạc.

Trương Tử Huyền nghe vậy hết sức cao hứng, ánh mắt nhìn Tần Lâm tràn đầy khen ngợi:

- Tần huynh trạch tâm nhân hậu, bi thiên miễn nhân, tiểu muội thật là bội phục. Mấy trăm tên tào công được thả về nhà đoàn tụ cùng vợ con cha mẹ, hơn mười vạn tào công bản hàn Tào Bang kia cũng không cần lo lắng bị Trần Vương Mô bức ép bồi thường bạc, toàn là nhờ một tay Tần huynh ra sức giúp đỡ.

Nghe tiểu muội nói như vậy, Trương Kính Tu vốn ít lời lúc này cũng động dung, sau khi sửa y phục lại ngay ngắn bèn vái chào Tần Lâm thật sâu:

- Gia phụ thường nói cuộc sống trên đời có tiểu thiện, có đại thiện. Sửa cầu lót đường, trai tăng tế bản bất quá chỉ là tiểu thiện mà thôi, tu thân tề gia, trị quốc bình thiên hạ, làm cho bá tánh yên vui mới là đại thiện, Tần thể huynh làm như vậy chính là điều sau.

Cho dù là da mặt Tần Lâm thật dày, lúc này cũng không khỏi đỏ bừng lên. Hấn cũng không nghĩ tới nhiều như vậy, chẳng qua là ôm lòng lôi kéo Tào Bang, không ngờ lại được Trương gia huynh muội hết lời khen ngợi như vậy.

- Khụ khụ, hai vị Trương huynh, người nào cùng tiểu đệ đi một chuyến, hoặc là có tín vật gì của tướng phủ cho ta mượn dùng một chút được chăng?

Tần Lâm hỏi.

Ba huynh muội Trương gia đều ngơ ngác không hiểu.

Có một số việc vốn là nằm trong kế hoạch, Tần Lâm cũng không chuẩn bị gạt bọn họ, bèn kể lại một lượt những đầu mối chiếc hải thuyền Bạch Liên giáo thần bí bắt được trong cuộc chiến Yến Tử Cơ, trong phòng

Kim Anh Cơ treo tranh Ngũ Phong tiên sinh Uông Trực, trong nhà Vương Bản Cổ xuất hiện dấu chân dạ hành nhân có ngón chân cái tách ra xa bốn ngón còn lại... cuối cùng nhỏ giọng nói suy đoán của mình cho bọn họ:

Lần này bởi vì Dương Châu phủ đặc biệt giá rét, đối với kế hoạch của Bạch Liên giáo, Thi Bả Tổng trên thực tế là bị buộc phát động sớm. Nếu tiếp tục kéo dài, phân rã thiếp phát sinh, thời thiếp biến sắc, cũng sẽ bị ba tên Bả Tổng còn lại mỗi ngày theo thông lệ kiểm tra nhìn thấu, cho nên y không thể động thủ ở Tam Loan vốn chỉ cách Trấn Giang phủ không xa.

Vừa phát hiện ngân khố mất bạc, quan phủ lập tức dùng phi kỵ bảy trăm dặm điều binh khiễn tướng phong tỏa hai phủ Dương Châu, Trấn Giang, năm mươi vạn lượng bạc không phải là số nhỏ, nặng đến hơn ba vạn cân, tuyệt không thể nào nhét vào trong ngực là có thể mang đi. Đồng thời bạc quan áp tải về nộp kho Thái Thương kinh sư lại có hình thù đặc biệt, không thể tùy ý trao đổi bên ngoài, phải dung luyện lại một lần nữa mới được, hiển nhiên bọn họ cũng chưa dung luyện đỉnh bạc đã phải phân tán.

Như vậy Bạch Liên giáo cũng chỉ còn lại có một biện pháp: cấu kết với hải tặc do Kim Anh Cơ cầm đầu, sau khi dùng thời thiếp thay thế đỉnh bạc ở Trấn Giang phủ, lập tức vận chuyển đỉnh bạc ra biển.

Chỉ cần ra đến Đông Dương đại hải vô biên mịt mờ, chính là nơi đế quốc Đại Minh vươn tay không tới, năm mươi vạn lượng bạc này coi như vừng vàng ỏn thỏa bỏ vào túi. Lúc ấy có thể ung dung không vội vã dung luyện từng thời bạc quan năm mươi lượng thành nguyên bảo miếng nhỏ, hoặc là những thời bạc vụn, lúc ấy coi như hoàn thành công việc rửa tiền. Có thể thoải mái mang trở lại sử dụng dưới triều Đại Minh, thu mua quan lại, tích trữ lương thảo, mua binh khí khôi giáp, hết sức thuận tiện.

Như vậy xem ra, tám chín phần mười số bạc bị cướp vẫn còn ở trong tay bọn Kim Anh Cơ, bây giờ phải làm thế nào nghĩ biện pháp cho nàng nhả ra.

Trương Tử Huyền xoay chuyển tâm niệm thật nhanh, nói ra một lời đúng vào chỗ mấu chốt:

- Năm đó Uông Trực bởi vì xin triều đình mở ra hải cấm mà bị dụ bắt tru diệt, Tần huynh đoán chừng đối phương cũng có tâm tư giống như vậy, cho nên muốn lấy danh nghĩa gia phụ thủ tín với người, có đúng không?

Tần Lâm gật đầu phen phải, thầm nhủ trong lòng nữ tử này quả thật vô cùng thông minh lanh lợi, không có chuyện gì có thể che giấu được nàng.

- Phải chăng là dung mạo Kim Anh Cơ kia hết sức yêu mị động lòng người?

Trương Tử Huyền nửa cười nửa không nhìn Tần Lâm, nở một nụ cười xinh đẹp, đôi mắt đẹp lạ lùng.

Tần Lâm vẫn không biết đêm đó là Từ đại tiểu thư đáng thương chịu thay Kim Anh Cơ, vẫn còn chột dạ trong lòng, ấp úng nói:

-Ặc, cái này, nói như thế nào đây? Ha ha...

- Như vậy, tiểu muội sẽ theo Tần huynh đi một chuyến!

Trương Tử Huyền mím môi nhẹ nhàng cười một tiếng, dưới gió Bắc thổi loạn mái tóc xanh đã tỏ ra phong tình vạn chủng.

- Không thể được!

Trương Kính Tu nghiêm giọng kêu lên.

- Ngàn vạn lần không thể!

Trương Mậu Tu dứt khoát nắm lấy vai muội muội:

- Để ta đi là được.

- Giỏi thật, hai vị ca ca, nghe nói là danh cơ trên Tần Hoài hà, các vị lập tức động tâm rồi sao? Coi chừng trở về hai vị chị dâu của muội không tha cho các huynh!

Trương Tử Huyền ranh mãnh nháy mắt một cái, lại kéo kéo cánh tay Tần Lâm:

- Năm mươi vạn lượng bạc kia liên quan đến hạnh phúc và lợi ích của hơn mười vạn tào công, cũng là số bạc mà gia phụ cùng quan viên cả triều, dân chúng Đại Minh khổ cực suốt hơn nửa năm mới có được, còn trở thành cái bia cho hạng người cổ hủ công kích Nhất Điều Tiên Pháp.

- Tần huynh, huynh nói năm đó Uông Trực chỉ là một giới hải thương, lại dám chịu dẫn dắt thủ hạ dưới quyền quy thuận triều đình, vì chuyện mở ra hải cấm mà liều chết đến Ninh Ba thương lượng, chẳng lẽ tiểu muội không thể đi Trấn Giang, gặp gỡ một lần vị Kim tiểu thư yêu mị mê người kia sao?

Sắc trời đã tối, Tần Lâm cùng bọn Trương Tử Huyền, Hoắc Trọng Lâu nghỉ ngơi ở Qua Châu trấn một đêm, đến lúc vượt qua Trường Giang đi tới Trấn Giang phủ lần nữa đã là sáng hôm sau.

Tri Phủ Trấn Giang đã sớm mỗi mắt chờ mong ở đại đường, không thèm hỏi tới vụ án, cũng không nhận cáo trạng gì khác, đứng ngồi không yên. Đến khi nha dịch chạy vào báo bọn Tần Lâm tới, mừng y như có gáo xo lập tức bật dậy, vù một cái chạy nhanh như làn khói tới cửa nha môn chào đón, mặt mũi tươi cười nói:

- Tần trưởng quan, ty chức làm theo như căn dặn của ngài, quả nhiên có vị khách nhân bên ngoài không rõ lai lịch tay không tới hỏi, ty chức đã chiêu đãi thật tốt, để cho Tiền Cốc Sư Gia phụng bồi bên trong nhị đường.

Tần Lâm cười cười, bảo Tri Phủ đi trước dẫn đường.

Triều Đại Minh đến năm Vạn Lịch đã sớm là thế cục văn quý võ tiện, tuy rằng thực quyền Cẩm Y Vệ lớn, nhưng cũng không có đạo lý nào để chính ngũ phẩm Tri Phủ dẫn đường cho tòng ngũ phẩm Phó Thiên Hộ. Thế nhưng Tần Lâm nói một cách tự nhiên, Tri Phủ Trấn Giang này cũng cảm thấy đây là chuyện phải làm, lập tức khom người giống như thủ hạ đi trước dẫn đường.

184. Chương 184: Cái Gọi Là Giặc Oa

Hoắc Trọng Lâu ở phía sau thấy vậy vô cùng hâm mộ, tuy Ty Phòng Đông Xưởng có thể hù dọa không ít thương dân dân chúng cùng quan viên cấp thấp, nhưng cách cảnh giới Tần Lâm tùy ý ra lệnh cho Tri Phủ còn kém quá xa. Trong lòng không khỏi suy nghĩ: nếu là Tần trưởng quan làm Đốc Chủ Đông Xưởng, khi ấy làm việc dưới tay hẳn thật là sáng khoái biết bao...

Nhìn sang Trương Tử Huyền cười lúm đồng tiền như hoa, Hoắc Ty Phòng lại thở dài: đáng tiếc đời đời đảm nhiệm chức Đốc Công Đông Xưởng toàn là công công trong đại nội Hoàng cung, ặc... Cho dù là triều đình cố ý trọng dụng, e rằng Tần tướng quân cũng không bỏ được giai nhân bên cạnh.

Trong lúc Hoắc Trọng Lâu còn đang suy nghĩ lung tung, Tần Lâm đã đi theo Tri Phủ đi tới nhị đường, đại đường nha môn dành cho thẩm án, tiến ra nhị đường phía sau mới là nơi tiếp khách. Quả nhiên có một vị lão huynh mặt ngựa, lưỡng quyền nhô cao, hai mắt ti hí đang chờ ở đó, nói chuyện nhát gừng với Tiền Cốc lão phu tử phụng bồi bên cạnh.

Thấy Đông ông đi vào, Tiền Cốc lão phu tử liền đứng lên chấp tay thi lễ.

Tri Phủ Trấn Giang giới thiệu cho Tần Lâm:

- Vị này là Quyền Chính Ngân Quyền tiên sinh, tự xưng là đại dược thương trên hải lộ, tướng phủ Giang Lăng cần mấy vị thuốc kia y đều có. Quyền tiên sinh, Tần tướng quân là thiếu niên anh hùng Cẩm Y Vệ, lần này chính là lão nhân gia mua thuốc thay tướng phủ, hai vị hãy thân cận nhiều hơn.

Quyền Chính Ngân hí mắt quan sát Tần Lâm, đôi mắt vốn ti hí càng khép lại nhỏ hơn. Tần Lâm cũng quan sát y, mặc dù ngũ quan tướng mạo không chênh lệch mấy cùng người Trung Quốc, nhưng nhìn kỹ vẫn có chút bất đồng, trong lòng lập tức hiện lên bốn chữ ‘cây gậy Cao Ly’.

- Tần trưởng quan muốn hốt thuốc thay tướng phủ, không biết cần lượng lớn hay không?

Quyền Chính Ngân hỏi dò.

Tần Lâm cười cười:

- Bên bán trả trước năm mươi vạn lượng bạc, có bao nhiêu mua bấy nhiêu.

Quyền Chính Ngân nghe vậy ngẩn ra, mắt hạt đậu mở to hết cỡ, lại nhìn sang Tri Phủ Trần Giang cùng Tiền Cốc Sư Gia, mấp máy môi nhưng không nói nửa lời.

Tần Lâm ra dấu, Tri Phủ lập tức xấu hổ dẫn Sư Gia đi:

- Hai vị từ từ nói chuyện, ty chức còn có chút công vụ phải làm, thứ cho không thể phụng bồi.

Hai vị này vừa đi, Quyền Chính Ngân quắc mắt một cái đứng lên, nhìn chằm chằm Tần Lâm, khí thế hung hăng hỏi:

- Người dân bản mua thuốc kia có từng nói ý Trương Thái Nhạc cố ý giải trừ oan khuất cho Ngũ Phong tiên sinh hay không? Người chẳng qua là Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ mà thôi, có quan hệ gì cùng tướng phủ Giang Lăng?

- Không nên kích động...

Tần Lâm ung dung nhàn nhã ngồi xuống Thái Sư ỷ, ra dấu bảo Quyền Chính Ngân ngồi xuống từ từ nói chuyện:

- Quan hệ giữa bản quan cùng tướng phủ Giang Lăng không cần phải nói, người chỉ cần biết vị Trương tiểu thư này chính là chủ thượng minh châu của Thái Nhạc tiên sinh, bấy nhiêu là đủ.

Trương Tử Huyền thản nhiên cười một tiếng, nàng vẫn mặc nam trang, nhưng chỉ cần không phải người mù có thể nhìn ra là giai nhân thiên tư quốc sắc, chỉ thấy nàng tháo xuống một vật đeo bên hông, nhẹ nhàng vứt cho Quyền Chính Ngân.

Đó là một chiếc ấn ngà voi nhỏ nhỏ điêu khắc vô cùng tinh xảo, trên có bốn chữ 'Phong vân tế hội', mặt bên có khắc mấy chữ 'Thượng bảo giám phụng sắc ngự chế, Khâm tứ Nguyên Phụ Thiếu Sư Trương tiên sinh'.

Toàn thân Quyền Chính Ngân run lên một cái, đứng lên cung cung kính kính hành lễ, hai tay dâng ấn trả lại cho Trương Tử Huyền:

- Quả nhiên là thiên kim của đương kim chấp chính Thủ Phụ Trương tiên sinh, người tiểu quốc không biết chân diện, thất kính, thất kính!

Tần Lâm cười cười:

- Như vậy Quyền tiên sinh cũng nên nói thật, nếu xem hiểu phương thuốc của ta, hẳn thân phận của người cũng không phải là bí mật gì.

Quyền Chính Ngân nghiêm nghị nói:

- Không dối gạt Tần tướng quân, Trương tiểu thư, Quyền mỗ chính là thủ hạ của Ngũ Phong thuyền chủ Uông tiên sinh!

Nghe đến đó, Lục mập chợt vỗ trán một cái: thì ra là như vậy.

Tên bốn vị thuốc Thiết Tể Trửu, Sa Uyển Tật Lê, Đà Phong Du, Ngũ Vị Tử trong toa thuốc của Tần Lâm, mỗi vị lấy ra một chữ Tể, Uyển, Phong, Ngũ, đảo vị trí chính là Ngũ Phong tể uyển, cũng tức là giải oan cho Ngũ Phong.

Còn nói là tướng phủ Giang Lăng cầu mua dược liệu, ai ai cũng biết năm xưa Đại Soái chống Oa, danh tướng Hồ Tông Hiến bởi vì chuyện chiêu an Uông Trục bị trong ngoài triều công kích một mảnh. Sau đó lại bị vu oan là đồng đảng Nghiêm Tung hạ ngục, rốt cục chết oan uổng trong ngục. Đến năm Long Khánh Trương Cư Chính ra sức chủ trì đổi đen thành trắng, khôi phục danh dự cho y.

Liên hệ hai chuyện này lại, có ý nghĩa là Trương Cư Chính cố ý sửa sai cho Uông Trục, có lẽ những người khác không cách nào hiểu hàm nghĩa trong đó, nhưng Kim Anh Cơ thuộc dư đảng Uông Trục, chỉ cần nhìn thấy cáo thị nhất định sẽ hiểu được.

Tần Lâm đoán không sai, sau khi bọn Kim Anh Cơ lấy bạc đi vẫn để lại nội tuyến ở Trấn Giang, Dương Châu dò xét tin tức, Tri Phủ Trấn Giang vừa dán toa thuốc cáo thị ở bến thuyền, trên đê, lập tức bị bọn họ phát hiện, Kim Anh Cơ mới phái Quyền Chính Ngân tới trước dò xét tin tức.

- Quyền mỗ chẳng qua là con chốt dò đường, nếu Trương Tướng gia thật cố ý minh oan khôi phục danh dự cho lão chủ nhân chúng ta, nếu Tần tướng quân muốn đòi lại năm mươi vạn lượng bạc, chủ nhân nhà ta còn đang ở trên sông cung kính chờ đợi thương lượng, không nên mạo muội, mời các vị ra sông một chuyến...

Quyền Chính Ngân thi lễ thật sâu, lại cười nói:

- Chủ nhân nhà ta nói là cố giao với Tần tướng quân ở Thiên Hương các Kim Lăng, hai bên thân thiết, mong rằng Tần tướng quân không phụ ước hẹn giai nhân.

Tần Lâm ho khan một tiếng, Lục mập, Hàn Phi Liêm che miệng cười thâm.

Mà Trương Tử Huyền trừng mắt nhìn hẩn một cái, cười nói:

- Không nghĩ tới Tần huynh giao du rộng rãi như vậy.

Thanh âm nàng trong trẻo động lòng người, dung mạo quyến rũ tuyệt luân, nhưng mọi người nghe lại cảm thấy trong đó có mùi giấm chua nồng nặc.

- Khụ khụ...

Đường như cơn ho của Tần Lâm càng nghiêm trọng hơn.

Dưới hạ nguồn bến thuyền Trấn Giang chừng ba dặm, trong một vùng nước cạn có một chiếc thuyền nhỏ đang đậu. Có ba tên thuyền phu đã chờ sẵn trên thuyền, sau khi lên thuyền lập tức thuyền vọt ra sông nhanh như bay, chạy nhanh giữa sông như ngựa chạy, không bao lâu sau đã vượt qua hai mươi dặm đường thủy.

Trên sông cũng gặp phải rất nhiều chiến thuyền Thủy sư tuần tiễu, nhưng không chiếc nào để ý tới thuyền nhỏ này, hoàn toàn coi như không thấy. Thỉnh thoảng có chiến thuyền tới hỏi han, bên thuyền nhỏ giờ ra một lá cờ vẫy vẫy vài cái, chiến thuyền kia lập tức làm như không thấy, tiếp tục chạy đi.

Hoắc Trọng Lâu thấy vậy há hốc mồm cứng lưỡi, nghi hoặc chẳng lẽ pháp kỹ triều đình hoang phế đến trình độ như vậy?

Trương Tử Huyền cũng không cho là kỳ quái, nhỏ giọng khen ngợi:

- Thường nghe quan lại nói năm đó uy vọng Uông Trục rất lớn, truyền xa khắp nơi, quan phủ ven biển vinh dự được kết giao với Ngũ Phong tiên sinh, thậm chí đến nay đã là hai mươi năm sau vẫn còn dư uy.

Người khác nghe cảm thấy kỳ quái, Trương Tử Huyền là thiên kim tướng phủ cũng không tỏ ra oán hận Uông Trục, trong lời nói tựa hồ còn có vẻ tán thưởng.

Bọn họ không biết lúc Trương Cư Chính chiêu an Yêm Đáp Hãn, cũng giống như đức Hồ Tông Hiến chiêu an Uông Trục, cũng ra sức bài xích thanh lưu để thực hành chiêu an.

Chỉ bất quá Trương Cư Chính quyền mưu rất cao, chịu đựng được trước áp lực chiêu an thành công, mở ra Trà Mã Hồ Thị, vì vậy Bắc phương mấy chục năm bình an vô sự, Yêm Đáp Hãn hàng năm xưng thần nạp cống. Mà Hồ Tông Hiến bị một đám thanh lưu Vương Bản Cố lật đổ, chiêu an bất thành ngược lại chuốc lửa thiêu thân, Uông Trục ngàn dặm xa xôi chạy tới Ninh Ba đâm phẫn mở ra hải cấm bị giết. Sau khi tập đoàn hải thương dưới quyền Uông Trục phân hóa tan rã, một phần phát khởi công kích trả thù đối với quân Minh, một phần lưu lạc làm hải tặc, một phần suy sụp bị những thế lực khác thôn tóm.

Chủ nhân Đông Hải, Uông Trục từng làm cho hải tặc trên biển nếu không bị áp chế cũng không thể tồn tại vừa chết đi, giặc Oa cùng hải tặc Bồ Đào Nha, hải tặc Cao Ly chân chính giết người cướp của mất đi áp chế, trở nên càng ngày càng hoành hành ngang ngược. Địa khu Đông Nam phì nhiêu màu mỡ của triều Đại Minh lâm vào thời gian mười năm loạn Oa, các danh tướng Thích Kế Quang, Du Đại Du hao tổn sức lực rất lớn, hy sinh mười vạn quân dân mới có thể bình định yên ổn.

Trong lòng Trương Tử Huyền, Hồ Tông Hiến chiêu an Uông Trực thật ra chính là bản thất bại của Trương Cư Chính chiêu an Yêm Đáp Hãn, trông người lại ngấm đến ta, tự nhiên có mấy phần thông cảm.

Lục mập nghe kể chuyện, chỉ nói Thích gia gia là đại anh hùng đại hào kiệt, giặc Oa chính là hạng người hung tàn ác độc, nghe vậy lại càng không hiểu, bèn hỏi:

- Trương tiểu thư, ta nghe nói Uông Trực kia là giặc Oa, vì sao nàng lại...

Trương Tử Huyền lắc đầu một cái:

- Mặc dù họa giặc Oa là do Uông Trực đưa tới, nhưng bản thân Uông Trực là hải thương không phải là giặc Oa, dân chúng chỉ thống hận giặc Oa giết người, lại vô cùng hoan nghênh hải thương.

Đời Minh thực hành cái gọi là hải cấm, hải cấm này cũng không phải là thi hành nghiêm khắc, một mặt là tồn tại mua bán triều cống bị hạn chế nghiêm khắc, một mặt có quyền quý có quan phủ làm chỗ dựa có thể tùy ý tiến hành buôn lậu. Tỷ như bây giờ chỉ có Phúc Kiến Nguyệt Cảng có thể khai hải thông thương, nhưng một dãy Ninh Ba, Hàng Châu tràn ngập chiết phiên Nhật Bản, sâm Cao Ly, cùng với rất nhiều thuyền xuất khẩu lá trà, đồ sứ cùng tơ lụa trên Giang Nam Đại Vận Hà chính là chứng cứ rõ ràng nhất. Thanh lưu quan văn Giang Nam có rất nhiều kẻ thu lợi từ loại làm ăn buôn lậu này, bao gồm Đông Lâm đảng sau này.

Nhưng mua bán triều cống là mua bán chính trị triều đình, chủ yếu cầu xin danh phận thiên triều thượng quốc. Mà ích lợi của đám quyền quý buôn lậu chỉ là quan viên các cấp chia nhau, dân gian không có được ích lợi gì.

Chỉ có tập đoàn hải thương Uông Trực cầm đầu mới được bá tánh bình dân chân chính ủng hộ bảo vệ, bởi vì bọn họ có thể thông qua tập đoàn hải thương công bình hợp lý tham dự mua bán trên biển, mà không bị tập đoàn buôn lậu của đám quyền quý bóc lột.

Uy vọng Uông Trực rất lớn, từ nhỏ bơ vơ, tính hào hiệp, lại khỏe mạnh và nhiều mưu kế, thích giúp đỡ, nên được mọi người tin cậy. Đề Đốc Chiết, Mân Hải Phòng Quân Vụ, Tuần Phủ Chiết Giang Chu Hoàn vốn tính cổ hủ cũng chỉ có thể than thở: Đồng tử thân cao ba thước cũng coi hải tặc như cha mẹ áo cơm, coi quân môn như kẻ thù truyền kiếp.

Trong dân chúng ven biển, ngay cả đồng tử ba thước cũng ngưỡng mộ Uông Trực, thống hận quan binh bảo vệ tập đoàn buôn lậu quyền quý đả kích buôn bán trên biển của bá tánh bình dân, nếu như Uông Trực thật sự là hải tặc giết người cướp của, làm sao có được uy vọng như vậy trong dân?

Bắc Cốc sơn ở phía Đông Trấn Giang phủ là một thắng cảnh trên Trường Giang vạn dặm, núi này trông về phía xa Bắc cốc, nằm sát sông lớn, vách đá cheo leo, thế núi hiểm trở. Nếu du khách đứng ở Cam Lộ tự trên đU, HàngU

Trương Tử Huyền nghe thấy chuyện Lâm Phượng, nhất thời á khẩu không trả lời được, nàng có thể nói cho Kim Anh Cơ biết Ân Chính Mậu là đồng đảng của tiền nhiệm Thủ Phụ Cao Cửng, cũng không nghe theo Trương Cư Chính sao? Nàng có thể giải thích Ân Chính Mậu cấu kết cùng quan thân buôn lậu Quảng Đông, cố ý muốn đẩy hải thương dân gian Lâm Phượng vào chỗ chết sao? Theo Kim Anh Cơ, Lâm Phượng thấy, bất kể Ân Chính Mậu, Trương Cư Chính hay là Vương Bản Cố đều là quan viên triều đình Đại Minh!

Nàng không thể làm gì khác hơn là đưa ánh mắt cầu viện nhìn về phía Tần Lâm.

Tần Lâm nhẹ nhàng để chén trà xuống bàn, hai tay dè xuống một cái:

- Hai vị, hãy nghe ta một lời.
- Nếu như không lấy được năm mươi vạn lượng bạc trở về...

Tần Lâm cười mấy tiếng, nhìn Trương Tử Huyền:

- Tuy rằng lệnh tôn không đến nỗi mất đi chức Thủ Phụ, e rằng cũng phải đau đầu nhức óc một phen, có phải không?

Trương Tử Huyền khẽ mấp má môi, do dự gật đầu một cái.

Quả thật Trương Cư Chính bên trong cấu kết Từ Thánh Lý Thái hậu cùng Chương Ân Ty Lễ Giám Phòng Bảo, bên ngoài lấy nội các khổng Khoa Đạo, Khoa Đạo chế Lục bộ, Lục bộ đỡ nội các, lại thêm quyền lực trong tay, cho dù là bản thân Vạn Lịch Hoàng đế cũng không cách nào làm rung chuyển địa vị của y. Thế nhưng một số người thuộc phái ngoan cố bảo thủ nhất định sẽ mượn chuyện này công kích Nhất Điều Tiên Pháp đổi thu thuế lương thực thành thu bạc mặt, tạo ra phiền phức cho việc thi hành triều chính mới.

Đồng thời đột nhiên mất đi năm mươi vạn ngân lượng, chặn tai Sơn Tây, lương hướng tướng sĩ chín trọng trấn, Thích Kế Quang luyện binh Kế Trấn tổn hao sẽ gặp thiếu hụt, cũng đủ cho Trương Cư Chính nhức đầu một trận.

Kim Anh Cơ nghe vậy khẽ bĩu môi, hơi nghiêng đầu cười lạnh, đám người Quy Bản Vũ Phu, Quyền Chính Ngân cũng rất có vẻ đắc ý.

Không ngờ kế tiếp Tần Lâm đột nhiên hỏi:

- Kim tiểu thư ở Bắc Cố sơn chờ bản quan tới bàn luận, không phải là vì chuyện rửa oan cho lệnh tôn sao? Theo ta được biết, hôm nay trên biển đại tiểu Bồ Đào Nha thế tới hung hăng, bên Nhật Bản cũng không yên ổn, thiếu đi mẫu quốc ủng hộ, phải chăng là cuộc sống các ngươi không được tốt?

Quy Bản Vũ Phu lui về sau một bước giống như thấy quỷ sống, ngơ ngác nhìn nhau với Quyền Chính Ngân:

- Làm... làm sao hẳn biết?

Thực dân người Tây Ban Nha thế tới hung hăng, năm trước, Tổng Đốc Sandy đảo Luzon đã tâm bưng bưng trong một phần báo cáo dâng cho quốc vương Phỉ Lợi Phổ (Philip) đời thứ Hai đưa ra kế hoạch chinh phục Trung Quốc, trong báo cáo nói rằng 'Chỉ cần bốn ngàn tới sáu ngàn người, trang bị trường mâu cùng hỏa thương, thuyền hạm, pháo cùng với đạn dược cần thiết', 'Có hai ngàn hoặc ba ngàn người, đã đủ để chiếm lĩnh bất cứ tỉnh nào muốn chiếm... Sau khi chinh phục một tỉnh, sẽ đủ để chinh phục cả nước'.

Mặc dù Philip cự tuyệt kế hoạch cuồng vọng tới cực điểm này, nhưng đồng ý cho Sandy chọn lựa tư thế tiến thủ tích cực ở Viễn Đông. Theo tập đoàn Lâm Phượng tại Quảng Đông bị triều đình cùng người Tây Ban Nha liên thủ nghiền nát tiêu diệt, thực dân người Tây Ban Nha lấy đảo Luzon làm căn cứ, thế lực càng ngày càng thâm nhập sâu vào Đông Hải.

Đồng thời sau khi thực dân người Bồ Đào Nha lấy thủ đoạn lừa gạt thuê mượn Ma Cao, giáo chủ Cổ Ni Lộ cùng quan chỉ huy Phí Nhĩ Nam Đa (Fernando) cấu kết cùng tập đoàn quan thân địa phương Quảng Đông, cũng tạo thành áp lực cực lớn đối với hải thương bản thổ.

Cùng lúc đó, thế cục Nhật Bản cũng phát sinh biến hóa, năm đó Ōgōkō trực lấy Tùng Phổ cảng (Matsuura) Tát Ma Phiên (Satsuma) làm căn cứ, hiệu lệnh ba mươi sáu đảo, đại danh Đảo Tân Gia (Shimazu) của Tát Ma Phiên còn tương đối nhỏ yếu, Ōgōkō là khách mạnh lấn chủ. Nhưng bây giờ thực lực dư đảng tập

đoàn hải thương Ưông Trực không lớn bằng lúc trước, Đảo Tân Gia triển khai dã tâm bưng bưng áp chế Cửu châu, ngược lại thành thế cục chủ lấn khách, ý đồ tóm thâu tập đoàn hải thương.

Mặc dù Tần Lâm không biết nội tình cặn kẽ như vậy, nhưng hẳn hiểu được nửa cuối thế kỷ Mười Sáu thực dân phương Tây chen chúc đổ xô tới, cùng với Nhật Bản chiến quốc đến gần hồi cuối, các phe chiến thắng bắt đầu đưa mắt nhìn về xu thế hải ngoại.

Bởi vì triều đình Đại Minh dưới sự yêu cầu của tập đoàn buôn lậu quyền quý không chỉ có không ủng hộ, ngược lại còn đả kích tập đoàn hải thương bản quốc. Ưông Trực, Lâm Phượng, Kim Anh Cơ xuất cảnh tương đối lúng túng, vất vả giãy giụa dưới thế lực khắp nơi chèn ép, vì vậy hải thương Trung Quốc tương đối suy sụp. Kéo dài mãi tới mấy chục năm sau mới có phụ tử Trịnh Chi Long, Trịnh Thành Công trùng chấn uy danh, thành lập bá quyền mua bán trên Đông Hải đạt tới mức như Ưông Trực năm xưa.

Quả nhiên, nói đến cục diện trước mắt Kim Anh Cơ lập tức lộ ra thần sắc buồn bã, đầy cõi lòng bi phần nói:

- Triều đình thà rằng kết minh cùng đại tiểu Bồ Đào Nha Tây di, cũng muốn chém tận giết tuyệt đối với hải thương bản quốc, ngay cả gia phụ tung hoành trên biển, áp chế ba mươi sáu đảo cũng gặp tai ương, tiểu nữ tử có biện pháp gì?

Tần Lâm khoát khoát tay, ưỡn thẳng người lên, thần sắc nghiêm nghị nói:

- Tiền triều năm Gia Tĩnh đang lúc hạ người ngoan cố không thay đổi làm tắc nghẽn ngôn lộ, che mắt dư luận, cho nên lệnh tôn mới bị dụ giết. Hôm nay thánh thiên tử tại vị, lại có một đời hiền tướng Trương Thái Nhạc phụ tá, điều kiện thuận lợi vô cùng, quyết sẽ không giẫm lên vết xe đổ năm xưa.

Nghe mấy câu này, nụ cười Trương Tử Huyền hết sức rạng rỡ mê người, trong lời nói Tần Lâm rõ ràng thổi phồng cha nàng Trương Cư Chính lên rất cao.

Dĩ nhiên ý Tần Lâm không chỉ có bấy nhiêu, Trương Tử Huyền nghe hiểu, Kim Anh Cơ cũng vui vẻ trong lòng: Hồ Tông Hiến chiêu an Ưông Trực thất bại, mà Trương Cư Chính chiêu an Yêm Đáp Hãn thành công, cũng không phải là không nên chiêu an Ưông Trực, hoặc là Hồ Tông Hiến không có thành ý, mà là đại soái chống Oa Hồ Tông Hiến không nắm đại quyền như Giang Lăng Tướng Quốc Trương Cư Chính, bị các lộ thanh lưu công kích, cho nên thất bại.

Hôm nay Trương Cư Chính ở trong triều nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt sẽ không giẫm lên vết xe đổ Hồ Tông Hiến, chiêu an đối với phe Kim Anh Cơ tất nhiên sẽ thành công giống như Yêm Đáp Hãn vậy.

Chân mày Kim Anh Cơ hơi giãn ra, có vẻ hơi động lòng.

Tần Lâm rèn sắt thừa lúc còn nóng, ném ra mỗi câu mà hẳn đã chuẩn bị từ lâu:

- Lần này chiêu an, không chỉ có phải giải oan cho Ngũ Phong tiên sinh, bản quan cùng Trương tiểu thư còn muốn khuyên Trương Thủ Phụ hoàn toàn mở ra hải cấm, chấp thuận dân gian tự do mua bán!

Kim Anh Cơ há cái miệng nhỏ nhắn ra tới mức tối đa, Quyền Chính Ngân trừng mắt to bằng hạt đậu tròn xoe, Quy Bản Vũ Phụ sưng sờ hồi lâu, mới thở ra một hơi thật dài:

- Yêu tây...

Mở ra hải cấm, tự do mua bán, đó là chuyện Ưông Trực cả đời canh cánh bên lòng, thậm chí là nguyên nhân căn bản khiến cho y bị dụ giết. Tất cả tập đoàn hải thương lớn nhỏ Ưông Trực, Lâm Phượng vân vân, rõ ràng là thương nhân, bị bức bắt đắc dĩ mới trở thành đạo tặc. Cũng chỉ vì lệnh hải cấm này chỉ cho phép châu quan phóng hỏa không cho dân chúng đốt đèn, quyền quý tùy ý buôn lậu, dân gian không thể nhúng tay vào, không thể làm gì khác hơn là từ thương nhân trở thành đạo tặc.

Trương Tử Huyền lại nóng nảy, bất chấp tất cả, chớp lấy cánh tay Tần Lâm lắc đầu liên tục:

- Tần huynh! Ngũ Phong tiên sinh là bị làm hại vào năm Gia Tĩnh, ở giữa còn cách Long Khánh đế, bây giờ đã là năm Vạn Lịch, giải oan cũng không có trở ngại gì. Nhưng Nguyệt Cảng khai hải hết sức không dễ, nếu như mở ra hải cấm toàn diện, chỉ sợ gia phụ...

- Trước hết mở hai ba chỗ cũng được...

Tần Lâm lui một bước, lại hỏi:

- Tư gia càng ngày càng giàu, công sở càng ngày càng nghèo, nước yếu dân nghèo, đây chính là chuyện lệnh tôn một mực lo lắng phải không?

Trương Tử Huyền gật đầu một cái, không hiểu tại sao Tần Lâm phải hỏi như thế.

Tần Lâm cười cười, trong miệng thốt ra hai câu:

- Quan dân tự do mua bán, quan thân nạp thuế như nhau.

Trương Tử Huyền cũng hít sâu một hơi khí lạnh, đôi mắt sâu thẳm mê người cũng toát ra ánh sáng rực rỡ, ánh mắt nhìn Tần Lâm tựa như chưa từng quen biết.

Quan dân tự do mua bán chính là bình dân cùng quyền quý cũng có thể tham dự buôn bán trên biển, quan thân nạp thuế như nhau chính là nói bất kể thân sĩ quyền quý cũng phải nộp thuế buôn bán trên biển giống như thương nhân dân gian.

Một khi thương nhân dân gian có quyền tham dự buôn bán trên biển, mọi người đóng một mức thuế giống nhau, thử hỏi những tập đoàn buôn lậu quyền quý ỷ vào địa vị lũng đoạn để đại phát tài có thể cạnh tranh hơn được hải thương dân gian đã quen lam lũ, linh hoạt đa biến hay không? Mất đi đặc quyền, bọn họ chỉ là rác rưởi!

Những tập đoàn buôn lậu quyền quý trộm thuế lậu thuế này chính là ung nhọt ký sinh trên nửa dây Đông Nam triều Đại Minh, đánh sập bọn họ chính là có thể thu thuế buôn bán trên biển. Lúc ấy hàng trăm hàng ngàn xe chở bạc trắng cuộn cuộn không ngừng vận chuyển vào kho Thái Thương, Trương Cư Chính còn sợ tài chính không đủ sao?

Ý nghĩ này hết sức rõ ràng, được mắt cũng rất rõ ràng, Trương Tử Huyền không chút do dự hứa hẹn:

- Sau khi tiểu muội trở về sẽ bẩm báo với gia phụ chuyện hôm nay, xử lý thế nào sẽ do lão nhân gia làm chủ. Nhưng theo tiểu muội suy đoán, mở vài cảng biển cho phép các người tự do mua bán, hẳn là tám chín phần mười.

Kim Anh Cơ che miệng cười duyên che giấu nội tâm kích động, nếu như triều đình giải oan thay Ưng Trực, hứa hẹn mở ra hải cấm tự do mua bán, như vậy tập đoàn hải thương năng có thể thừa thế xông lên, tái hiện huy hoàng của năm xưa.

- Tần công tử, Trương tiểu thư an bài mỗi câu thật thơm, ta không nhận được có chút động lòng!

Kim Anh Cơ cười híp mắt, đôi mắt mờ đi như sương khói lướt qua trên người Tần Lâm một lượt.

Tần Lâm cười cười, thấy đây là điều kiện đối phương không cách nào cự tuyệt, bèn lên tiếng đùa giỡn:

- Chính là muốn an bài mỗi thơm câu kim ngao (rùa vàng trong thần thoại).

Tiếng cười Kim Anh Cơ càng ngày càng mê hoặc, môi đỏ mọng khê nhếch, giả bộ khổ sở đáng thương:

- Cho dù là biết rõ mỗi thơm của công tử, ta cũng không nhận được phải nuốt xuống.

Ừm, ừm... Trương Tử Huyền háng giọng một cái, nghiêm mặt nói:

- Như vậy, hai bên đều đồng ý kết quả là Kim tiểu thư trả năm mươi vạn lượng bạc cho chúng ta, từ nay về sau một đao lưỡng đoạn cùng Bạch Liên giáo. Tiểu muội trở về bẩm báo gia phụ, cầu xin giải oan cho Ngũ Phong tiên sinh, cũng mở ra hải cảng, cho phép tự do mua bán. Kim tiểu thư, là như vậy phải không?

- Không đúng...

Sắc mặt Kim Anh Cơ trầm xuống:

- Còn phải cộng thêm một điểm... Đem Vương Bản Cổ ra xử phạt mức cao nhất theo pháp luật!

Sắc mặt Trương Tử Huyền nhất thời ửng đỏ, đám người Lục Viễn Chí cũng lên tiếng trách cứ: Vương Bản Cổ chính là quan viên triều Đại Minh, cho dù có lỗi cũng nên do triều đình xử trí. Nếu lấy xử trí lão làm

điều kiện đàm phán cùng Kim Anh Cơ, quốc uy ở chỗ nào? Tương lai bị thanh lưu nói là vì cầu hòa cùng giặc Oa mà sát hại trực gián chi thần, tội danh này ngay cả Trương Cư Chính cũng không gánh nổi.

Kim Anh Cơ cười cười, vỗ tay một cái, Quy Bản Vũ Phu liền lấy ra một ít văn kiện thư tín đưa cho Tần Lâm, Trương Tử Huyền.

Màu sắc những thư tín này đều ngả vàng, nhìn qua có lai lịch chừng một hai mươi năm, Tần Lâm cẩn thận mở ra xem, nhất thời chân mày liền nhíu lại.

Phong thư thứ nhất là Hồ Tông Hiến viết cho Tuần Án Ngự Sử lúc đó là Vương Bản Cố, khuyên lão hiệp trợ chiêu an Ônng Trực, lợi dụng Ônng Trực đi bình định hải tặc giặc Oa và đại tiểu Bồ Đào Nha.

Phong thư thứ hai là thư hồi âm Vương Bản Cố cho Hồ Tông Hiến, nói là đồng ý với ý kiến của Bộ Đường Đại nhân, nhất định sẽ dốc hết toàn lực.

Mấy phong thư khác là một vị Thị Lang họ Hoàng trí sĩ hồi hương Huy Châu, một vị Cấp Sự Trung Hàng Châu, một vị Thiêm Đô Ngự Sử Thái Thương viết cho Vương Bản Cố, đều khuyên lão nghĩ biện pháp giết chết Ônng Trực. Trương Tử Huyền thấy những cái tên này lập tức che miệng khê hô: tất cả bọn họ đều là đại đồng gia lợi dụng thân phận quan viên tham dự mua bán buôn lậu!

Phong thư cuối cùng Trương Tử Huyền không biết, nét chữ có hơi cứng, lạc khoản là Kim Trung Lương, cũng là xin Vương Bản Cố giết chết Ônng Trực, bằng lòng lấy ngàn lượng hoàng kim cảm tạ.

187. Chương 187: Châu Về Hợp Phố

- Kim Trung Lương này là người phương nào?

Trương Tử Huyền suy nghĩ hồi lâu, không nhớ ra người này.

Kim Anh Cơ lạnh lùng nói:

- Tát Ma Phiên Đảo Tân Gia Nhật Bản là Chân Oa nhiều đời, Đảo Tân Nghĩa Cửu (Shimazu Yoshihisa) nguyên danh Trung Lương, phụ thân ta ủng hộ Phi Tiền Phiên Tùng Phổ Gia cùng Điền thị hôm nay sa sút ở Nhật Bản, kết oán không nhỏ cùng Đảo Tân Gia.

Trương Tử Huyền, Tần Lâm chỉ cảm thấy một bầu nước lạnh vừa gội xuống đầu mình, toàn thân lạnh như vừa rơi vào hố băng: vốn bọn họ cho rằng Vương Bản Cố chẳng qua là cổ hủ ngoan cố, không nghĩ tới lão lại âm thầm thu nhận hối lộ của quan thân buôn lậu duyên hải cùng hải thương Nhật Bản, phá hư đại kế chiêu an chống Oa của đại soái Hồ Tông Hiến, sát hại Ônng Trực, làm cho thế cục Đông Nam tan tác, hy sinh sinh mạng mười vạn quân dân vô ích, chỉ vì ích lợi của một mình lão.

- Tâm này đáng giết!

Thần sắc Trương Tử Huyền nghiêm nghị, lời nói toát ra sát ý.

Thì ra là như vậy! Rốt cuộc Tần Lâm cũng minh bạch vì sao sau khi Vương Bản Cố biết dạ hành nhân đến từ Nhật Bản lại tỏ ra sợ hãi như vậy. Mật thư của lão bị trộm, không chỉ có là dư đảng Ônng Trực báo thù tuyệt hận mang tới họa sát thân, còn có nguy cơ thân bại danh liệt.

Vốn Tần Lâm đã không ưa Vương Bản Cố giả nhân giả nghĩa, lần này biết lão mặt người dạ thú càng không để cho lão thoát. Bất quá trong tay đã nắm được chứng cứ rõ ràng cũng không vội nhất thời, chờ sau khi trở về Kim Lăng tự nhiên có lúc làm cho lão khóc.

Vừa đính ước cùng Kim Anh Cơ, hai bên dâng hương vái lạy kết minh ngay trong Cam Lộ tự.

Trương Tử Huyền cam kết mời Trương Cư Chính làm chỗ dựa cho tập đoàn hải thương ở trong triều, giải oan cho Ônng Trực, mau sớm mở ra hải cấm, sắc phong chiêu an đảm Kim Anh Cơ. Kim Anh Cơ thề sau này đảm Ngũ Phong hải thương sẽ vĩnh viễn nộp thuế đầy đủ, làm nghĩa dân Đại Minh, thay Trương Cư Chính đánh sập những tập đoàn buôn lậu quyền quý không nạp thuế phú, chèn ép dân chúng, tiêu diệt các thế lực đối kháng triều đình như Chân Oa và đại tiểu Bồ Đào Nha.

Tần Lâm đứng giữa làm chứng, chính hắn cũng không biết được lấy lập trường gì có thể thay Đại Minh Thủ

Tần Lâm ăn ngấu nghiến, quét sạch hết thức ăn ngon trên bàn như gió cuốn mây bay, chọc cho Trương Tử Huyền mím môi cười.

- Lần này đàm phán rất thuận lợi...

Tần Lâm xoa xoa bụng ợ một cái:

- Lấy năm mươi vạn lượng bạc trở về, lại tố giác Vương Bản Cố táng tận thiên lương, theo nàng ta nên được thăng lên chức quan gì?

Nghe thấy ba chữ Vương Bản Cố, Trương Tử Huyền cắn cắn đôi môi, chột cau mày:

- Tần huynh, muội luôn cảm thấy lần này tìm bạc về quá mức thuận lợi, chẳng lẽ...

Ánh mắt Tần Lâm của lập tức híp lại, tinh quang sáng lên, sắc mặt cũng biến thành trịnh trọng ít có.

Giống như lời Trương Tử Huyền vừa nói, mấy ngày nay hắn cũng đang suy nghĩ lại từ đầu chí cuối vụ án ngân khố mất bạc, không nghĩ ngờ chút nào Bạch Liên giáo bày một kế hoạch vô cùng đặc sắc. Nếu như không phải là mình biết phân rã thiếc, sao luyện ra thiếc từ bùn dưới đáy sông, chuyện này vĩnh viễn cũng không nghĩ ngờ tới Thôi Ty Thương Trần Giang phủ. Bất cứ kẻ nào cũng sẽ cho rằng bạc mất ở Tam Loan, như vậy vụ án sẽ vĩnh viễn không thể nước cạn lời dấy.

Nhưng vấn đề lại xuất hiện, trước kia cho là Bạch Liên giáo quan hệ mật thiết cùng Ngũ Phong hải thương thủ hạ Kim Anh Cơ, như vậy bọn họ nhờ Kim Anh Cơ vận chuyển số bạc trộm được ra ngoài biển, sau khi dung luyện sẽ chế ra thỏi bạc nhỏ để rửa tiền, như vậy cũng cũng hợp tình hợp lý.

Nhưng bây giờ chứng thật quan hệ giữa Ngũ Phong hải thương cùng Bạch Liên giáo cũng không quá mức thân cận, một xưng hùng trên Đông Dương đại hải, một bên lập hội bí mật sâu trong đất liền. Một bên có mục đích là kiếm tiền, thậm chí cầu xin triều đình chiêu an, mở hải cấm, cho phép tự do mua bán, bên kia là tạo phản chuyên nghiệp mấy trăm năm qua, từ khi triều Minh bắt đầu thành lập đã dốc hết toàn lực đối phó, giữa hai bên không chết không thôi.

Như vậy Bạch Liên giáo hao phí bao nhiêu tâm huyết trộm được bạc, lại không có đề phòng chút nào giao cho Ngũ Phong hải thương, bọn họ không sợ bọn Kim Anh Cơ kẻ xấu ăn chặn kẻ xấu nuốt chửng số bạc này sao? Phải biết mặc dù Bạch Liên giáo lợi hại, nhưng cũng vươn tay không tới Đông Dương đại hải, cũng không có nắm chắc tuyệt đối có thể bức bách Kim Anh Cơ nghe theo bọn chúng.

Giống như bây giờ dưới sự hòa giải của Tần Lâm, Kim Anh Cơ ký hiệp ước cùng Trương Tử Huyền đại biểu tướng phủ Giang Lăng trả lại năm mươi vạn lượng bạc, không phải là Bạch Liên giáo phí công đã tràng lần này sao?

Quả thật Bạch Liên giáo không nghĩ tới cục diện Ngũ Phong hải thương cùng triều đình sẽ đạt thành hòa giải như bây giờ, nhưng ít ra cũng phải cân nhắc tới khả năng kẻ xấu ăn chặn kẻ xấu nuốt chửng số bạc này mới phải. Uy tín phe Kim Anh Cơ e rằng chưa đạt tới trình độ đối mặt năm mươi vạn lượng bạc mà không động lòng, Ngũ Phong hải thương cũng không phải là ngân hàng Thụy Sĩ.

Có thể thấy Bạch Liên giáo giao thiệp với triều đình, trong quá trình tạo phản cướp bạc thật sự là âm mưu quỷ kế bay đầy trời, đủ thủ đoạn ám sát, đầu độc, hãm hại, phá nội gián nằm vùng vân vân ra trận. Vì sao đến lúc hợp tác với Ngũ Phong hải thương đột nhiên IQ rơi xuống bằng không, trí thông minh tối gần với Phạm Đức Bưu Phạm Đại thúc như vậy?

Quả thật Tần Lâm từng cân nhắc qua những vấn đề này, lúc trước trong quân doanh quan Tổng Binh Tào Vận Bình Giang Bá Trần Vương Mô đang chuẩn bị nghiêm hình đánh khảo Thi Bả Tổng, Thi Bả Tổng và mấy tên thân binh dưới tay y lại tự sát toàn bộ.

Lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới Trần Giang phủ tra án, Thôi Ty Thương lại bị diệt khẩu, tất cả chuyện này nói rõ Bạch Liên giáo đã cài nội gián ở khắp nơi, cơ hồ đạt tới mức không đâu là không vào được.

Nhưng bạc cùng nội gián bên nào trọng bên nào khinh? Bất kể Tần Lâm hay là Trương Tử Huyền đều cho rằng năm mươi vạn lượng bạc là số dư của quốc khố hơn nửa năm, liên quan tới quân lương của tướng sĩ chín trọng trấn, Thích Đại soái tiêu xài luyện binh, cùng phí chẵn tể thiên tai Sơn Tây, cũng trở thành cái bia cho phải bảo thủ công kích cải cách triều chính mới, cho nên đương nhiên là quan trọng nhất.

Về phần nội gián Bạch Liên giáo, nếu bạc đã đánh cắp, vậy giá trị của bọn họ lập tức giảm xuống thật nhiều, nhiều nhất chỉ có thể ngăn trở Tần Lâm điều tra vụ án đôi chút.

Mà bây giờ Tần Lâm không chế bạc ở trong tay mình, phái nhóm cao thủ Hoắc Trọng Lâu, Ngưu Đại Lực trông chừng nghiêm ngặt, chờ sau khi đến Dương Châu Trần Vương Mô càng sẽ tăng thêm đại quân hộ tống, còn sợ nội gián có thể giở trò sao?

Năm mươi vạn lượng bạc, hơn ba vạn cân, không phải cho vào túi là có thể chở đi. Không còn Ngũ Phong hải thương giúp đỡ, cho dù là ném xuống đất, Bạch Liên giáo trong nhất thời nửa khắc cũng không có biện pháp chuyển đi.

Bây giờ nhìn lại, hai người lại mơ hồ cảm thấy không đơn giản như vậy, Bạch Liên giáo tuyệt đối sẽ không làm ăn lỗ vốn.

Bọn họ đánh cắp được bạc lại dễ dàng chuyển cho Ngũ Phong hải thương, rốt cuộc bên trong có dụng ý gì? Trong lòng Tần Lâm mơ hồ sinh ra một ý tưởng kỳ quái.

189. Chương 189: Chuyện Hồng Cân Quân

Bạch Liên giáo tựa hồ chỉ thỏa mãn với việc tạo ra cục diện bạc bị trộm, mà rốt cuộc bạc có thể chui vào trong túi bọn họ hay không, thật ra cũng không quan trọng lắm. Ngũ Phong hải thương giữ đạo nghĩa giang hồ, hai bên chia ba bảy, bốn sáu là tốt nhất, nếu như bọn họ muốn nuốt chửng không giao ra, dường như Bạch Liên giáo cũng không quá quan tâm, ít nhất sẽ không vì thế đại động can qua cùng Ngũ Phong hải thương. Nếu như Kim Anh Cơ thật sự nuốt chửng bạc, Bạch Liên giáo muốn đánh, trên biển cũng không có đầy đủ lực lượng.

Con bà nó, Tần Lâm thóa mạ một câu, chẳng lẽ Bạch Liên giáo chỉ thỏa mãn với chuyện gây ra phiền phức cho triều đình, khiến cho triều đình tổn thất năm mươi vạn lượng bạc trắng, bọn họ đã đủ vui rồi sao?

Loại chuyện hại người mà không hại mình này cũng không hợp mấy với thường tình...

Trương Tử Huyền chớp chớp mắt, lông mi cũng chớp liên hồi, đột nhiên kéo Tần Lâm một cái:

- Tần huynh, mau nghe mấy tên thương khách bên kia nói!

Mấy tên khách thương là khẩu âm Tô Châu, nói chuyện trầm bổng du dương, cho dù là mắng chửi người cũng dễ nghe đến lạ:

- Sách na Trần Vương Mô cá xích lão, nhất điểm điểm bất giảng cứu, hạt cảo cảo tào bang đình vật liễu tai gia chủ bà đẳng ngã hồi khứ quá niên, tiền giá thần quang, ngã hồi khứ yêu hảo oai!

Tần Lâm nghe nửa hiểu nửa không, đoán chừng người này mắng quan Tổng Binh Tào Bang đình Trần Vương Mô làm cho Tào Bang dừng vận chuyển, hại y không thể trở về đoàn tụ cùng lão bà ăn Tết.

Trương Tử Huyền cười hì hì, thấy Tần Lâm không hiểu lắm bèn ngồi gần lại giải thích cho hắn.

Thì ra mấy tên thương khách Tô Châu này mỗi người một câu, đều đang oán trách Trần Vương Mô làm Tào Bang dừng vận chuyển, Đại Vận Hà từ Thanh Giang Phổ đến Hàng Châu phủ cơ hồ tê liệt.

Bọn họ từ Nam Kinh thu mua một thuyền gấm Vân Nam muốn chở về Tô Châu, dọc theo Trường Giang đi tới Trấn Giang phủ vốn là nên rẽ vào Giang Nam Đại Vận Hà, không ngờ Tào Bang dừng vận chuyển, Giang Nam Đại Vận Hà đoạn Trấn Giang rơi vào trạng thái tê liệt. Bọn người Tô Châu vội vã về nhà đón Tết, cứ tiếp tục xuôi theo Trường Giang xuống dưới, muốn từ Giang Âm đi Tích Trừng Đại Vận Hà (chi nhánh tiểu Đại Vận Hà) đến Vô Tích sẽ rẽ vào Đại Vận Hà, như vậy sẽ tránh được đoạn Trấn Giang tê liệt.

Không nghĩ tới ngay cả Tích Trừng Đại Vận Hà cũng ngăn chặn, bọn họ bị vây ở Giang Âm, lòng như lửa đốt ngồi ở trên tầu lâu, nghiêng răng máng Trần Vương Mô khôn kiếp.

Tần Lâm nghe tim mình như chìm xuống, lập tức đi lên trước thì lễ:

- Các vị khách quan, tiểu đệ mới từ Bạch Thủy Dương chở ít hàng biển vào, đang chuẩn bị vận đi kinh sư buôn bán, mới vừa nghe chư vị nói Đại Vận Hà bị chặn, không biết đã xảy ra chuyện gì? Dương Châu đến Thanh Giang Phổ còn có thể đi thông được chăng?

- Cách tranh nãi tẩu thông yêu hảo oai!

Thương khách Tô Châu kia dứt lời mới phát hiện Tần Lâm trừng mắt nghe không hiểu, lại đổi dùng quan thoại nói lại một lần:

- Chuyến này người đi thông mới là lạ! Tên hôn quan Trần Vương Mô này không lấy bạc trở về được, bắt buộc Tào Bang bồi thường, bắt Tổng Giáp, Phó Giáp, lão Đại Hội Đầu, Mã Đầu Tào Bang ... hết, hiện tại Tào Bang như rắn không đầu, loạn thành một nồi cháo đặc...

Tần Lâm cố làm ra vẻ không hiểu:

- Tổng thương Tào Bang bị bắt, nhưng phu kéo thuyền, thuyền công, phu khuân vác bến thuyền phía dưới cũng không bị bắt, làm sao Đại Vận Hà dừng vận chuyển?

Thương khách Tô Châu bĩu môi:

- Tiểu ca, bây giờ có lời đồn năm mươi vạn lượng bạc bị mất phải chia đều cho Tào Bang, mỗi người gánh năm lượng bạc, tào công vốn đã nghèo, lấy đâu ra số tiền lớn như vậy? Hiện tại những người lao động tay chân kia đang bị hù dọa sợ hết hồn, còn ai có lòng dạ nào chất hàng, kéo thuyền... cho người?

- Không phải là Tào Bang phải bồi thường sao?

Một thương khách khẩu âm Hồ Châu ở bàn bên cạnh nghe bên này nói chuyện, lên tiếng phản bác:

- Hai ngày trước ta mới từ Thường Thục tới đây, bên kia đều nói sẽ thu thuế năm nay lần thứ hai để bù vào khoản bạc đã mất. Cho nên rất nhiều người lao động đều luống cuống, hương thân cũng đang thương lượng muốn chống lại thu thuế thêm.

- Hừ, nào giống như người nói chứ, bạc không hề bị trộm...

Lại có một tên mập dáng vẻ lén lút nhìn chung quanh một chút, thấp giọng hơn hử nói:

- Ta nghe người ta nói bởi vì cải cách triều chính mới của Trương Tướng gia, gọi là Nhất Điều Tiên Pháp gì đó làm giảm tiền lương quốc khố, Ngự Sử ngôn quan thượng bản tố cáo, y bị kim thượng cùng Lý Thái hậu trách cứ. Cho nên Tướng gia lệnh cho quan phủ cố ý giấu bạc đi, vừa ăn cướp vừa la làng, để có thể thu thêm thuế phú một lần nữa, bảo toàn thể diện của y trước triều đình. Các người có hiểu không, vụ án xảy ra ở Dương Châu Tam Loan, trong bùn dưới Đại Vận Hà toàn là thiếc, chính là quan phủ đã dùng thiếc đổi bạc trước, để có thể che giấu tai mắt người khác.

Tần Lâm nghe đến đó, toàn thân lạnh toát như vừa rơi vào hố băng, đã gần như đoán được âm mưu của Bạch Liên giáo.

Thân thể mềm mại của Trương Tử Huyền run lên lẩy bẩy, nàng nắm chặt cánh tay Tần Lâm, đôi môi cũng không ngừng run rẩy, gương mặt trái xoan xinh đẹp hoàn toàn mất đi huyết sắc, cộng thêm lúc trước bôi nước nghệ, trở nên tái nhợt trong nét vàng vố.

Tần Lâm cơ hồ là nửa dìu nửa ôm nàng ngồi lại chỗ, mấy thương khách kia vẫn tranh chấp không thôi, truyền bá các loại tin đồn.

Trương Tử Huyền đột nhiên cầm một chén lớn Hắc Đỗ tửu trên bàn lên, uống một hơi cạn sạch, sau đó thở dài một cái, cường bách mình khôi phục trấn định, vút một đỉnh tiểu nguyên bảo cho tửu bảo, lôi kéo Tần Lâm đi xuống lầu dưới.

- Chuyện cũ Hồng Cân quân khởi nghĩa cuối triều Nguyên, Đại Minh long hưng, hẳn là Tần huynh còn nhớ?

Trương Tử Huyền vừa đi nhanh vừa nói.

Tần Lâm cau mày đọc:

- Tượng đá một mắt dừng chệch, đào sông thiên hạ tứ bề nổi lên.

Năm cuối triều Nguyên Bạch Liên giáo chủ Hàn Sơn Đồng thấp hương thi chú vãi nước bùa, truyền bá Bạch Liên giáo, ý muốn phát động nông dân lật đổ nền thống trị của triều Nguyên.

Tháng Tư năm Nguyên Chí Chính thứ nhất, triều đình cưỡng ép dân phu sửa chữa chỗ vỡ trên Hoàng Hà, lúc dân công đào sông, đào ra tượng đá độc nhãn mà Hàn Sơn Đồng, Lưu Phúc Thông đã chôn dưới đáy sông trước đó.

Lúc ấy trong dân gian truyền đồng dao rằng: ‘Tượng đá một mắt dừng chệch, đào sông thiên hạ tứ bề nổi lên’ đã được ứng nghiệm. Hàn Sơn Đồng, Lưu Phúc Thông tụ tập đám dân phu đào sông, giết ngựa trắng, trâu đen lập minh khởi nghĩa, đầu buộc khăn đỏ xưng Hồng Cân quân, vì vậy thiên hạ thi nhau hưởng ứng. Thái tổ Cao Hoàng đế Chu Nguyên Chương cũng đầu ở dưới quyền tướng lĩnh Quách Tử Hưng Hồng Cân quân, công cuộc diệt Nguyên hưng Minh đã bắt đầu như vậy.

Nhớ lại Mông Nguyên xưng nhất đại thiên kiêu, thiết kỵ hoành hành Âu Á xưng vô địch, diệt quốc vô số, thống trị Trung Nguyên cũng cực kỳ khốc liệt hung tàn, vì sao Hàn, Lưu khởi sự chỉ vừa phát đã không thể nào trấn áp?

Trừ yếu tố bên ngoài như triều Nguyên thống trị tàn bạo, trời giận người oán vùn vùn ra, Hàn Sơn Đồng, Lưu Phúc Thông lựa chọn thành phần nòng cốt khởi nghĩa vô cùng quan trọng.

Tất cả dân phu bỏ xứ mà đi toàn là nam tử hán cường tráng, bình thời vì công việc mà đã sẵn có tính kỷ luật, chỉ cần phát cho vũ khí sẽ trở thành một cánh quân có sức chiến đấu tương đối.

Hiện tại Bạch Liên giáo giữ lại trò cũ, nhắm vào mười vạn bang chúng Tào Bang, bọn họ cũng là hán tử cường tráng, cũng bởi vì công việc tào vận phức tạp mà có được tính tổ chức kỷ luật tương đối. Nếu như đánh cướp số bạc khiến cho quan phủ bắt ép bồi thường, bức bách tào công, sau đó dùng đủ các lời đồn kích động...

Tào công tạo phản, Đại Vận Hà dừng vận chuyển, ắt giá lương kinh sư sẽ lên tới trên mây, toàn bộ Bắc phương lòng người bàng hoàng, thậm chí tướng sĩ chín trọng trấn cũng sẽ dao động lòng quân. Đại Vận Hà tắc nghẽn lại mang đến khốn quẫn cực lớn cho triều đình điều binh khiển tướng, biên quân tinh nhuệ cùng tướng sĩ dưới quyền Thích Kế Quang sẽ khó có thể nhanh chóng xuôi Nam.

Đối với Bạch Liên giáo mà nói, đây càng tăng thêm một bậc so với cục diện Hàn, Lưu vào cuối đời Nguyên.

Lúc này Tần Lâm cũng đã hiểu được tất cả tình huống trước đó:

Đồng thời Bạch Liên giáo kích động Tào Bang, cũng lan truyền lời đồn triều đình muốn chinh thu thuế bạc mặt lần thứ hai ở khắp nơi, dẫn dụ hương thân cùng nông dân bất mãn đối với triều đình, tạo ra cục diện có lợi cho khởi sự.

Mặt khác, sở dĩ Bạch Liên giáo yên tâm giao năm mươi vạn lượng bạc cho Ngũ Phong hải thương, chính là tự tin rất nhanh sẽ nhét đất Giang Nam phỉ nhiều phần hoa vào túi. Chỉ cần Kim Anh Cơ muốn tiếp tục làm ăn, vậy không thể không ngoan ngoãn trả bạc lại theo tỷ lệ bảy ba hoặc sáu bốn.

Tần Lâm lời kéo Trương Tử Huyền chạy như bay: con bà nó, Bạch Liên giáo quá giảo hoạt, chỉ mong bây giờ đoán được gian mưu vẫn chưa phải là quá muộn.

Thường Châu phủ Nghi Hưng huyện lấy Tử Sa hồ nổi tiếng hậu thế, bắt quá người Nghi Hưng cũng không chỉ dựa vào Tử Sa hồ mưu kế sinh nhai. Nghi Hưng là huyện lớn về nông nghiệp ở Giang Nam, bên bờ Thái Hồ ruộng, cá phỉ nhiều.

Nó còn cách Giang Nam Đại Vận Hà một đoạn, so sánh dọc theo sông với những địa phương Vô Tích Giang Âm dọc theo Đại Vận Hà, Nghi Hưng huyện giàu có phần hoa này lại tương đối bế tắc tin tức. Mọi người mùa hè ở bên Thái Hồ phe phẩy quạt hóng gió, mùa Đông nổi lò lửa lên nấu nước uống trà, đã quen với cuộc sống nhàn nhã tự đắc này.

Nhưng bây giờ, cuộc sống nhàn nhã của mọi người lại bị tin tức xấu truyền tới phá vỡ.

Ở thôn nhỏ dưới chân Kinh Nam sơn, bên ngoài từ đường một đám nông phụ ôm hài tử đứng, một đám hán tử chen ở bên trong, mồm năm miệng mười nói với tộc trưởng đang ngồi chính giữa:

- Thái thúc gia, chinh thu thuế phú một lần nữa có được không? Sau khi nộp xong hoàng lương quốc thuế, mỗi nhà chúng ta còn dư lại ăn được tới sang năm vụ thu hoạch mới, nhiều nhất còn có thể mua chút muối, vài thước vải. Nhưng nếu thu thêm lần nữa, ắt sẽ không có nhà nào có gạo đủ ăn tới đầu mùa Xuân.

- Lão nhân gia ngài nói gì đi chứ...

Các hương dân trong ngoài từ đường nếu không lộ vẻ buồn rầu cũng là vô cùng cảm phần bất bình. Bọn họ vừa uất ức vừa tức tối: đã nộp thuế rồi, quan phủ lấy mất, bằng vào cái gì bắt bọn họ nộp thêm lần nữa? Chẳng lẽ muốn giết người sao?

Bên trên Thái Hồ lại là một quang cảnh khác.

Nước hồ rạo rực, thuyền nhẹ nhàng trôi, trong hồ đầy củ ấu ngó sen, cá tôm rùa ba ba nuôi sống hàng trăm hàng ngàn hộ ngư gia. Lúc này có mấy chục thuyền đánh cá đang neo lại ở địa phương cách bờ chừng hai ba mươi trượng, người già, nữ tử và trẻ con ngồi trong khoang thuyền, các ngư phụ da ngăm đen đứng trước mũi thuyền mình cùng nhau đàm luận.

Một vị ngư phụ vóc người tráng kiện vỗ vào mũi thuyền đánh bốp, lớn tiếng nói:

- Sống không nổi nữa! Trương lão nhi làm cái gì Nhất Điều Tiên Pháp, thế nhưng giá cá năm nay thấp, gia gia bán bao nhiêu cá mới nộp đủ số thuế bạc mặt đáng ghét kia, lại còn muốn thu lần thứ hai. Con bà nó, lóc thịt thân gia gia xuống bán đi thôi.

- Đây không phải là quan ép dân phản sao?

Có người nhỏ giọng nghị luận.

- Phản thì phản!

Ngư phụ tráng kiện kia cầm thanh ngư xoa sáng loáng trong tay vung lên, gần giọng quát to:

- Hôm nay gặp phải đại kiếp, thiên địa u tối, nhật nguyệt không ánh sáng, Phật mẫu giáng thế, triều Minh sắp mất, tại sao chúng ta phải sợ?

Ở Kim Đan huyện Trấn Giang phủ, trong một thôn nhỏ hẻo lánh đột nhiên trở nên náo nhiệt.

Không biết bắt đầu từ khi nào, Bạch Liên giáo truyền bá nhanh chóng ở chỗ này, làm phép nước bùa, chữa bệnh thay người, niệm kinh trừ tà, dần dần càng ngày càng nhiều thôn nhân bí mật quy theo Vô Sinh Lão Mẫu, cho đến ngày nay người cả thôn đều trở thành tín đồ thành kính.

Mà hôm nay có rất nhiều người xa lạ xuất hiện trong thôn, các thôn chiêu đãi khách nhân giống như thân huynh đệ, bởi vì những người này đều là huynh đệ cùng giáo, bằng hữu từ quê hương chân không tới. Sau khi chết, mọi người cũng sẽ giống như huynh đệ trở về quê hương chân không, tới chỗ tới, đi chỗ đi, bụi thuộc về bụi, đất thuộc về đất, duy chỉ có quang minh mãi hiện trên thế gian này.

Đám Bạch Liên giáo đồ mặc y phục xốc xếch, từ áo bông thương khách đến áo ngắn nông phu, giày tơ lụa đến giày cỏ, nhưng ngực ai nấy đều cài một đóa hoa sen trắng bằng giấy.

Đám người tụ tập trên mảnh đất trống ở cửa thôn, đưa cổ dài ra nhìn lên sân khấu, sắc mặt ai nấy hiện ra màu đỏ bệnh hoạn, hưng phấn, kích động đang mong đợi cái gì.

Bốn tên thanh niên giáo đồ cầm trong tay bảo kiếm, tịnh bình, phát trần, Hàng Ma Xử, vây quanh một vị hán tử thân hình cao lớn, mặt vuông miệng rộng đi lên sân khấu.

- Quang minh phổ biến tất cả thanh tịnh, thường lạc tịch diệt không nguyên rửa, hưởng thụ sung sướng không phiền não, đây gọi là khổ vô thị xứ. Thường ở trong khoái lạc quang minh, gọi là bệnh vô thị xứ. Nếu như có kẻ tới được nước của ta, rốt cục sẽ không còn u sầu.

Hán tử kia niệm kệ ngữ, lấy tay chấm vào nước trong bình vẩy ra, đám giáo đồ dấn vào thần thủy cam lồ, nhất thời như mê như say hoa tay múa chân.

Chợt hán tử kia lấy từ trong ngực ra một đóa hoa sen đồng, gần giọng kêu to:

- Vô Sinh Lão Mẫu, quê hương chân không, hồng dương đã chết, bạch dương hiện thế, các vị theo ta khởi sự, Vô Sinh Lão Mẫu phù hộ, đại công đức ngay trước mặt, sau khi chết quy vị!

Phía dưới tiếng hô phụ họa vang lên như sấm động, trong tay nông phu không cầm cuốc mà cầm các loại binh khí.

Giang Nam Giang Bắc dòng nước ngầm khuấy động, nổi lên một trận cuồng phong gió lốc, kế tiếp là lấy thể san bằng tất cả quét ngang nửa dãy Đông Nam, sẽ có không biết bao nhiêu đầu rơi máu chảy, phải chăng là một trường loạn thế khác sắp sửa bắt đầu? Không có ai biết câu trả lời, có lẽ ngay cả người chủ sử sách động âm mưu cũng không nắm chắc.

Dương Châu nằm giữa tâm bão, bầu trời mây đen giăng đầy, dưới đất cuồng phong thổi mạnh. Bến thuyền Đại Vận Hà ngày xưa phồn hoa náo nhiệt nay trở nên không có một bóng người, không còn cảnh tượng thương khách lui tới như dật cửi, hàng thuyền qua lại không dứt như trước.

190. Chương 190: Bên Trong Thành Dương Châu

Trong một ngôi trạch viện ở phía Tây thành, trong phòng ánh sáng hết sức u tối, trên Thái Sư ỷ có một vị lão nhân cao gầy đã hơn năm mươi đang ngồi.

Lão mặc áo dài màu tím, đầu đội Tiêu Dao cân màu đen, lưng mang thắt lưng tơ. Lối ăn mặc như vậy không có khác nhau chút nào với phú thương, hương thân thường gặp trong ngoài Dương Châu thành.

Nhưng bất luận kẻ nào cũng sẽ không coi lão là hương thân bình thường, bởi vì mũi ưng nhọn hoắt, môi mỏng như dao, sắc mặt hung ác của lão toàn là do sự hung tàn trong lòng phản ánh ra. Đôi mắt như mắt ưng khép hờ, thỉnh thoảng mở ra chính là hung quang bắn ra bốn phía, tựa như lời oanh điện thiểm.

Nếu như Ty Phòng Đông Xưởng Hoắc Trọng Lâu thường giao thiệp với Bạch Liên giáo đột nhiên thấy người này, nhất định sẽ kinh ngạc nhảy tung lên. Bởi vì lão chính là kẻ xếp hàng thứ nhất trong mười trưởng lão Bạch Liên Ma giáo, tung hoành giang hồ hai mươi năm thích giết chóc thành tánh, triều đình treo giải

Có người nói là thân gia cùng Chu Đô lão gia trong kinh thành, ngày hôm trước đã phái người nhà đưa tin tới, lập tức sẽ thượng bản tố Trần Vương Mô. Có người nói con trai thứ hai là đồ cùng khoa thi với Lỗ Cấp Sự, đã nhờ Lỗ lão gia chuyển nội các Đại Học Sĩ Thân Thời Hành, cầu xin lão thay mặt nói tốt giùm.

Điền Thất gia ngồi trên ghế thờ hồng học, tựa hồ đã bối vì tiếng rống to mới vừa rồi đã tiêu hao hết tinh lực, chỉ có mình y tự biết trong đầu đang cười lạnh hắc hắc:

Kinh sư cách Dương Châu bao xa? Trong ngày thường lợi dụng quan hệ Chu Đô lão gia, Lỗ Cấp Sự này hù dọa đám châu quan huyện, kéo da hồ làm đại kỳ cũng không nói. Hiện tại vào thời khắc mấu chốt này nếu phái người đi kinh sư cầu viện, thời gian chạy đến đó cộng thêm thủ tục Cửu Khanh đình nghị, Lục bộ tranh cãi, nội các bỏ phiếu, Ty Lễ Giám khảo lựa hồng vân vân, tất cả bọn ngu xuẩn các người đã đông cứng thành băng còn từ lâu!

Nếu muốn gặp dữ hóa lành, gặp hung thành cát, sợ rằng còn phải trông cậy vào vị Tàn trưởng quan kia...

Tổng thương Tào Bang bị Trần Vương Mô nhốt bức ép bồi thường bạc mất, bất quá bản thân vị Bá gia này cũng không tốt lành gì. Hiện tại y đang nôn nóng đi qua đi lại ở sảnh thứ hai cách khách sảnh này một vườn hoa, trạng thái tinh thần không khá hơn bao nhiêu so với Điền Thất gia.

Phía dưới Cẩm Y Vệ Dương Châu Khâu Bá Hộ lộ vẻ buồn rầu, bầm báo:

-... Không những Thường Châu, Trần Giang truyền báo có dấu hiệu Bạch Liên giáo rục rịch muốn động, cho dù là bản địa Dương Châu cũng có phong thanh khác thường. Sự tình nghiêm trọng, kính xin Bá gia sớm hạ quyết định!

Bá Hộ Sở, Tổng Kỳ, Tiểu Kỳ Cẩm Y Vệ phái trú các nơi tuyệt không phải hạ người ngồi không ăn bám, bọn họ cũng nắm giữ không ít đầu mối của oan gia đối đầu Bạch Liên giáo, các dấu hiệu khác thường đã dẫn tới chú ý. Nhưng bởi vì bị cử động Trần Vương Mô khuấy nhiễu phương hướng điều tra, cùng với Bạch Liên giáo cố ý nói gạt, bọn họ cũng không thể nắm được tình huống thật sự trên toàn cục.

May là như vậy, Hữu Phó Đô Ngự Sử, Tổng Đốc Tào Vận kiêm Đề Đốc Quân Vụ Tuần Phủ Phụng Dương Lý Quảng cùng Trung Quan Khâm Sai Phó Sứ Hoàng công công đã hết sức kinh ngạc, Bạch Sư Gia cũng há hốc mồm cứng lưỡi, lộ ra vẻ giật mình không nhỏ.

Hoàng công công cũng không nói, y chẳng qua là một thái giám phái tới đốc thúc vụ án mất bạc, nhưng Lý Quảng hoàn toàn bất đồng, gương mặt thoát trắng thoát xanh. Vấn lo đốc thúc, vô lo vận chuyển, ngân khố mất bạc chủ yếu là trách nhiệm Trần Vương Mô, cho nên y vẫn cố ý đứng ngoài chuyện này. Nhưng bây giờ đã có dấu hiệu Bạch Liên giáo muốn động, trên người y kiêm Tuần Phủ Phụng Dương, nếu như địa phương thuộc quyền cai quản xảy ra sai lầm gì, chắc chắn triều đình sẽ nắm đầu y hỏi.

- Trần Bá gia, hạ quan cho là cần trấn áp Bạch Liên giáo cho sớm, nếu không đi hại vô cùng!

Lý Quảng rầu rĩ nắm râu:

- Bá gia dẫn dắt tào quân tinh nhuệ, cùng với binh sĩ của hạ quan cũng phải chuẩn bị sẵn sàng.

Không thể đoạt bạc trở về, Bạch Liên giáo lại rục rịch muốn động, Trần Vương Mô trong lúc nhất thời rối như tơ vò, phát phát tay:

- Chớ nên hoảng sợ, bản quan đã phái tinh binh đi đóng ở Thường Châu, Trần Giang dọc theo tuyến Đại Vận Hà, vạn vô nhất thất.

Nhưng vào lúc này, trung quân quan từ bên ngoài như một làn khói chạy vào, vừa đi vừa lộ vẻ tức giận nói:

- Còn có vương pháp sao? Ngay cả viên môn (cửa quan) cũng dám xông vào, trong mắt có còn Bá gia nhà ta hay không?

Đi tới sảnh thứ hai, y quỳ một chân xuống bầm báo:

- Khỏi bầm Bá gia, bên ngoài có một đám tào công nói là muốn thỉnh nguyện trần tình, thiếu chút nữa xông vào viên môn, quả thật gan lớn vô cùng!

Trần Vương Mô trừng mắt:

- Viên môn bản soái cũng dám xông vào sao, bọn chúng cho bản soái là quan phụ mẫu châu huyện ư?

Khác với quan văn bình thường, quan châu huyện cho phép dân chúng tới đánh trống kêu oan, đại đường thẩm án cũng có thể đứng xem, nhưng quân pháp có nói hành dinh quan Tổng Binh Đề Đốc, viên môn là không được bước vào, vi phạm sẽ bị hỏi tội chém đầu.

Bạch Sư Gia cũng trợn to hai mắt:

- Đông ông, không tốt, chẳng lẽ những tào công này là do Bạch Liên giáo xúi giục?

Trần Vương Mô là võ tướng, nghe nói như thế chẳng qua là sắc mặt thay đổi mấy lần, Lý Quảng bị dọa thê thảm hơn, hai chân bên dưới áo choàng bông run như cây sậy. Hoàng công công càng bị dọa sợ đến cả người tê dại, thiếu chút nữa đã vãi ra quần.

Trung quân quan kia vội vàng bấm báo:

- Không phải là Bạch Liên giáo, chẳng qua là tào công bình thường, sau khi bọn thuộc hạ quát dừng lại bèn quỳ trước viên môn kêu oan, còn dâng huyết thư lên.

Nghe thấy đám người kia xông tới viên môn chẳng qua là quỳ trên mặt đất kêu oan, các vị đại viên mới thở phào nhẹ nhõm.

Trần Vương Mô vung tay áo:

- Bản quan còn tưởng là ai dám mạo hiểm phạm hủ uy Bá gia, thì ra là bấy ngu phụ ngu ngốc vô học. Chỉ bất quá chúng ta cũng không có làm khó tào công, vì sao những người này lại xông tới kêu oan kêu ức, đây là đạo lý gì?

Trung quân quan trở ra tìm hiểu, rất nhanh đã trở lại, y cầm trong tay một bản huyết thư trần tình, đưa cho Trần Vương Mô xem.

- Hồ đồ, bản quan muốn ép đám lao công cực khổ này đền bạc hồi nào, rõ ràng là ép đám tổng thương kia mà?!

Trần Vương Mô tức giận vút huyết thư trên mặt đất.

- Chỉ sợ là minh oan cho đông gia của bọn họ!

Hoàng công công nghe nói không phải là Bạch Liên giáo liền phục hồi tinh thần lại, nhớ lời Tần Lâm dặn dò lại khuyến cáo một lần nữa:

- Bá gia không nên siết ép Tào Bang bởi thường bạc, không phải là Tần tướng quân đã đi tra xét rồi sao? Theo chúng ta thấy, từ trước tới nay Tần tướng quân chưa từng gạt người, lúc này hơn phân nửa đã tìm được bạc, Bá gia cần gì phải không ngừng ép buộc Tào Bang?

Bạch Sư Gia lập tức chấp tay một cái, nói với Trần Vương Mô:

- Hoàng công công nói có lý, nhưng Đông Hải mịt mờ vô tận, làm sao có thể có căn cứ chuẩn xác? Cho dù là Tần tướng quân lợi hại thế nào, chỉ sợ cũng khó mà triển khai tay chân. Đông ông, học sinh biết Tào Bang rất giàu, năm mươi vạn lượng bạc đối với bọn chúng cũng không đáng kể gì. Chỉ cần ép thêm chút nữa, nhất định sẽ có người không chịu đựng được.

Trần Vương Mô gật đầu một cái, cảm thấy lời nói này có đạo lý, bất kể Tần Lâm có thể làm gì cuối cùng chỉ là hư ảo, chỉ có bạc trong tay Tào Bang mới là thật.

Bây giờ bắt được các vị tổng thương, coi như Tào Bang bị nắm trong tay, muốn tùy ý vo tròn bóp méo sao cũng được. Đây gọi là nhắm vào thật thì không chạy được, nếu không nắm Tào Bang ngược lại nắm Tần Lâm, chẳng phải là bỏ gần cầu xa sao?

Trên thực tế Hoàng công công một mực khuyên y không nên gấp gáp, nhưng các loại văn kiện thúc giục ở kinh sư vẫn bay tới như bướm bướm không ngừng. Dưới sự khuyên giải nhiều lần của Bạch Sư Gia, Trần

Vương Mô lại một lần nữa đưa tay về phía Tào Bang, hy vọng có thể lấy bạc bù vào chỗ bị mất, lấy công chuộc tội.

Tần Lâm ngờ tới hết thấy, duy nhất không ngờ tới chính là tính tình Trần Vương Mô, chết đạo hữu không chết bản đạo. Nếu y đã có tính như vậy, làm ra hành động như bây giờ cũng chẳng có gì lạ.

Tiếng ồn ào bên ngoài viên môn càng ngày càng lớn, chân mày Trần Vương Mô cũng càng ngày càng cau chặt.

- Đồng ông, những người này chỉ sợ là bị tổng thương Tào Bang xúi giục tới...

Bạch Sư Gia chấp tay một cái:

- Phu khuôn vác bình thường sợ quan phủ còn không kịp nữa, làm sao dám tự tiện xông vào viên môn? Theo ngu kiến của học sinh, những người này chính là bị tổng thương Tào Bang kích động, đi tới nơi này chính là muốn tạo thanh thế, đối chọi với Bá gia ngài.

- Viên môn bản quan muốn xông vào là xông sao?

Trần Vương Mô bộc phát cơn tức giận, bây giờ dám tổng thương chậm chạp không chịu bồi thường bạc mất, còn dám kích động tào công tới ngoài viên môn đại náo, rõ ràng là không coi Bình Giang Bá, quan Tổng Binh Tào Vận như y ra gì.

Bồ Tát đất cũng có mấy phần lửa giận, huống chi Trần Vương Mô là Tổng Binh thống soái quân đội?

- Truyền quân lệnh của ta...

Trần Vương Mô ra lệnh một tiếng:

- Dùng loạn côn đánh những người dám mạo phạm quân uy, tự tiện xông vào viên môn ra ngoài hết cho ta!

Lý Quảng gật đầu một cái, tỏ vẻ tán thưởng:

- Đối với những loạn dân vô quân vô phụ này, quả thật không cần khách sáo chút nào.

- Nhưng...

Hoàng công công muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng lại thôi.

- Ngàn vạn lần không được!

Thanh âm chấn động màng nhĩ mọi người kêu lùng bùng, định thần nhìn kỹ thì ra là hai huynh đệ Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu.

Mới vừa rồi lên tiếng ngăn cản chính là Trương Mậu Tu, y xông lên trước mấy bước hỏi Trần Vương Mô:

- Cẩm Y Vệ Tần tướng quân phụ trách tra án đã nói qua, chỉ trong mấy ngày nữa sẽ đưa bạc về Dương Châu phủ, vì sao Trần Bá gia gấp gáp như vậy?

- Không được vô lễ...

Trương Kính Tu quát bảo đệ đệ ngưng lại, lại ôn tồn nói:

- Bá gia bắt ép Tào Bang bồi thường ngân lượng, còn muốn đánh người, truyền dương ra ngoài chỉ sợ không phải chuyện tốt lành gì. Hơn nữa mới vừa rồi tiểu khả quan sát qua, đám tào công này thỉnh nguyện trần tình có khả năng rất lớn là bị người kích động. Một khi có chuyện gì xảy ra, vậy thì không có cách nào cứu vãn.

- Cái gì, bị kích động, bị Bạch Liên giáo kích động sao?

Lý Quảng thất kinh trợn to hai mắt, lấy lại bình tĩnh, tiếp theo thông tay xuôi xuống:

- Đối với loạn dân bực này chính là phải đả kích thật mạnh, đè ép khí thế hung hăng phách lối của bọn chúng xuống. Nếu không quốc pháp phế bỏ, cương thường không còn, nhất định thiên hạ đại loạn!

Bạch Sư Gia cũng tiến tới bên tai Trần Vương Mô, nói thật thấp mấy câu, chỉ thấy ánh mắt vị Bá gia này thỉnh thoảng nheo lại, thỉnh thoảng lấy tay vuốt râu, thỉnh thoảng nhẹ nhàng gật đầu.

Trần Vương Mô quả thật sợ hãi quyền thế Trương gia, nhưng từ công văn ngày hôm trước đã nhìn ra được chút đầu mối. Xem ra Trương Cư Chính vì tránh khỏi phái bảo thủ công kích Nhất Điều Tiên Pháp làm chủ cải cách triều chính mới, tựa hồ cố ý đẩy tất cả trách nhiệm vào quan Tổng Binh Tào Vận Trần Vương Mô, để dời đi sự chú ý của sĩ thân trong thiên hạ.

Cho nên bây giờ Trần Vương Mô cũng không khách sáo cùng hai huynh đệ Trương gia, nhìn sang khách sảnh nơi nhốt đám tổng thương Tào Bang y lại càng nóng nảy, vung tay áo lên rút lệnh tiễn ra vứt xuống đất:

- Truyền quân lệnh của ta, kẻ nào dám tự tiện xông vào viên môn, cứ dùng loạn côn đánh đuổi ra ngoài!

Một cây lệnh tiễn nhẹ bỗng còn không đầy hai lạng, nhưng nó rơi xuống mặt đất lại nặng tựa ngàn cân, Trần Vương Mô cũng không biết sau khi lệnh tiễn rời tay y rơi xuống đất sẽ mang lại hậu quả đáng sợ tới mức nào.

Hành dinh vốn là trạch viện mượn của diêm thương, đối diện đại môn và bên cạnh đều có những hộ dân cư khác, có không ít dân chúng cư ngụ. Nhưng trong hai căn nhà đối diện hiện tại không có chủ nhân, đã có mấy tên áo đen nấp trong đó. Bọn họ đều cầm trong tay cung dài nỗ cứng uy lực hùng mạnh, mượn bên trong nhà tối om che giấu thân hình, từ khe cửa sổ quan sát tình hình đại viện đối diện.

Bên trong bên ngoài viên môn, số tào công tụ tập đã đạt tới mấy ngàn người. Vốn là huynh đệ đi theo Bì Đại ca tới đây trần tình thỉnh nguyện chỉ có chừng hai mươi người, nhưng bọn họ từ khu dân cư đi ra, dọc theo đường đi không ngừng có huynh đệ tào công hồi gia nhập đội ngũ, chờ đến bên ngoài viên môn không ngờ nhân số đã đạt tới ngàn người trở lên. Mà lúc bọn họ chịu đựng gió Bắc giá rét quỳ trước viên môn, lại không ngừng có tào công nghèo khổ gia nhập vào, giống như quả cầu tuyết càng ngày càng nhiều.

Nếu so sánh, số lượng quân binh ít hơn nhiều, bên viên môn chỉ có chừng năm mươi người, bởi vì một phần nhỏ binh đinh đã được phái đi Tam Loan trú đóng bảo vệ số tào thuyền còn lại, phần lớn được Trần Vương Mô phái đi đóng quân dọc theo tuyến Đại Vận Hà, ép tào công khôi phục vận chuyển. Binh sĩ ở lại hành dinh cũng chỉ không tới một phần năm, tổng số sẽ không vượt qua ba trăm.

Thấy tình hình như vậy, mặc dù mấy người áo đen dùng vải đen che mặt, khóe miệng đã nhếch lên cao, lộ ra nụ cười tà ác.

Chỉ cần đợi lát nữa binh lính cùng tào công nổi lên xung đột, dù bất quá chỉ là xô đẩy bình thường, đám người áo đen này sẽ bắn tên trong tay ra, đoạt đi sinh mạng của mấy tên tào công cùng binh lính.

Lúc này, nội ứng nằm trong đội ngũ tào công sẽ kêu lên, kích động tào công vật lộn cùng binh lính, tình cảnh càng loạn càng tốt, sẽ có nhiều máu tươi hơn kích thích đám tào công chất phác này trở thành những con trâu điên mù quáng say máu. Sau đó sẽ dưới sự hướng dẫn của bọn họ vọt vào quân doanh phòng thủ yếu kém.

Lui về phía sau là quan Tổng Binh Tào Vận Bình Giang Bá Trần Vương Mô, Hữu Phó Đô Ngự Sử Tổng Đốc Tào Vận kiêm Đề Đốc Quân Vụ Tuần Phủ Phụng Dương Lý Quảng cùng Trung Quan Khâm Sai Phó Sứ Hoàng công công, sẽ ngẫu nhiên bị loạn dân giết chết. Dĩ nhiên, thật sự động thủ có lẽ do người khác.

Giết chết một vị Bá Tước, một vị Tổng Đốc cùng một vị Khâm Sai Phó Sứ, tội danh sẽ bao lớn, quả thật không cần suy nghĩ. Đến thời điểm này tất cả bang chúng Tào Bang cũng không có bất kỳ đường lui nào nữa, chỉ có thể đi theo Bạch Liên giáo đi lên một con đường hoặc là cướp lấy chính quyền, hoặc là tạo phản chết không toàn thân.

Cùng lúc đó Bạch Liên giáo bố trí ở các nơi Giang Nam Giang Bắc sẽ đồng loạt phát động, khuấy động đất Giang Nam phồn hoa đến long trời lở đất.

Như vậy, Trần Vương Mô sẽ phái binh lính ra phát sinh xung đột cùng những tào công này sao?

Y nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ có hậu quả nghiêm trọng như vậy, cho nên cây lệnh tiễn nhẹ bỗng nhưng lại đủ để quyết định sinh tử vô số người kia đã bị y ném xuống đất.

Vô số đầu người sẽ rơi xuống đất, máu chảy thành sông...

Bạch Sư Gia cười âm hiểm, từ khi trung quân quan đem lệnh tiến ra ngoài, y cũng biết đại kế đã thành, hết thấy sẽ không cách nào vặn hồi.

Y tìm cơ trở lại tiểu viện mình ở.

Trong sân truyền tới tiếng chim gáy, người của Tổng Binh phủ đều biết nuôi chim bồ câu là sở thích thanh nhã của vị Sư Gia này, bất kể tới chỗ nào y cũng sẽ mang lồng chim bồ câu theo.

Bạch Sư Gia bắt một con chim bồ câu từ trong lồng ra, buộc một cuộn giấy nhỏ vào chân chim, sau đó cười gian xảo vung tay lên, chim bồ câu liền vỗ cánh bay đi.

- Vút...

Một tiếng xé gió ngắn mà sắc bén thành linh vang lên.

- Ha ha ha...

Tiếng cười quái dị du dương trầm bổng có tiết tấu của Tần Lâm cũng đồng thời vang lên từ sau tường rào.

Không trung bay lả tả mấy chiếc lông vũ, chim bồ câu bị tên bắn chết tươi, máu tươi nhuộm đỏ bộ lông trắng muốt.

Không cần tiếc nuối, nó cũng không phải là tượng trưng cho hòa bình, ngược lại mang đi tin tức tử vong đáng sợ.

Bạch Sư Gia không tự chủ được lạnh toát trong lòng, trợn to hai mắt: chẳng lẽ...

- Cẩn thận nghe một chút, tên ngốc, đây là tiếng hô giết hay là tiếng hoan hô?

Tần Lâm cười khẩy hết sức khinh thường.

Làm sao có thể như vậy được? Bạch Sư Gia không cam lòng nắm chặt cổ áo, tính toán biết bao lâu, coi như không làm trễ nãi bất kỳ chút thời gian nào, sắp vận chuyển bạc từ Đông Hải tới đây, hôm nay là tuyệt đối không thể nào!

Bên ngoài viên môn, một dãy xe song mã đang chậm rãi đi tới, Hàn Phi Liêm cùng Du Quải Tử thân mặc Phi Ngự phục Cẩm Y Vệ ngồi trên chiếc xe đi đầu, vô cùng đắc ý, lớn tiếng quát thét đám tào công:

- Tránh ra, tránh ra, Tần trưởng quan chúng ta tìm được bạc trở về rồi, ha ha! Lão gia ta sắp thăng quan phát tài nữa!

- Cái gì, tìm được bạc trở về rồi...

- Tìm được bạc trở về rồi...

- Cảm tạ trời đất!

Đám tào công chỉ cảm thấy mây đen đầy trời đều tan thành mây khói, ôm lấy lẫn nhau lớn tiếng hoan hô, cũng không ít người mừng đến chảy nước mắt.

Một khi tìm được bạc trở về, ngọn núi lớn đè ở trên đầu Tào Bang liền ầm ầm sụp đổ, chẳng những sẽ không bị quan phủ buộc bồi thường số bạc tổn thất nữa, Trần Vương Mô bố trí kiểm tra tỉ mỉ quá đáng cũng sẽ hủy bỏ, Kinh Hàng Đại Vận Hà lập tức sẽ được khôi phục thông thoáng bình thường. Rất nhanh đại động mạch quán thông Nam Bắc này sẽ phồn vinh giống như quá khứ vậy, thương khách từ Nam chí Bắc nối liền không dứt, các loại tào thuyền qua lại tới lui.

Đám tào công vốn dựa vào Đại Vận Hà sinh sống lại có thể dùng mồ hôi đổi lấy tiền lương nuôi sống một nhà lớn nhỏ giống như thường ngày. Tuy rằng nghèo khó nhưng nội tâm bình yên sống tiếp, hưởng thụ niềm vui gió ấm mùa Xuân, mùa Thu mát mẻ, thê tử ôn nhu cùng con cái lượn quanh.

Nhưng đối với người cư tâm bất lương, tình huống như thế là bọn họ tuyệt đối không bằng lòng thấy, tỷ dụ như Bì Đại ca lẫn trong đám người, cùng với một ít người khác sớm có dự mưu.

Mất lộ hung quang nhìn lợi khí nắm chặt cất giấu bên trong tay áo, lòng bàn tay Bì Đại ca như sắp chảy ra nước, nhưng y không dám có chút dị động gì. Mấy ngàn tào công đang vui mừng hơn hớn vì đã tìm được bạc trở về, nếu ai dám khinh cử vọng động vào thời khắc mấu chốt này, tuyệt đối sẽ bị mấy ngàn nắm đấm to lớn nện cho thành bánh thịt.

193. Chương 193: Tìm Hiểu Nguồn Cơn

Tuần giang sáo quan Cát trưởng quan áp tải đoàn xe cũng cảm thấy thấp thỏm trong lòng. Nếu như lúc này có người nào mở rương ra xem thử nhất định sẽ lộ tẩy, lúc ấy không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Y chỉ biết là đang điều khiển ngô công thuyền tuần tra ở Dương Châu Nam Trường Giang, Tần Lâm ngồi thuyền con chạy cực nhanh tới, lại trưng dụng y và đám huynh đệ thủ hạ. Cả bọn chạy tới bến Qua Châu tạm thời trưng dụng một đại thương đội, đổi lại thành thủy binh theo xe ngựa chạy tới Dương Châu.

Bên trong những chiếc rương này không phải là bạc, mà là các loại hàng hóa như giấy Tuyên Thành, đồ sứ Cảnh Đức trấn.

Thật may là thủy chung không có ai sinh ra nghi ngờ đối với rương bạc, có lẽ bởi vì rương đựng hàng hóa này có bề ngoài rất giống với rương chứa bạc, Tần Lâm ở bên thuyền quan sát một hồi mới chọn thương đội này.

Rõ ràng ‘bạc’ bị Ngũ Phong hải thương vận chuyển ra biển đột nhiên lại trở về Hàng Châu, quân sĩ hành dinh không đánh nhau cùng tào công, đám người nằm vùng trà trộn trong tào công cũng không thể phát

huy tác dụng. Vì vậy đám người áo đen mai phục nghi hoặc không hiểu: vì sao chuyện lại biến thành như vậy, hoàn toàn khác với kế hoạch đã định...

Một tên áo đen nằm ở phía sau cửa sổ sơn đen, tụ tinh hội thần dùng cường nỗ nhắm ngay tào công, hậm hực hỏi đồng đảng bên người:

- Mao sư huynh, có chuyện gì vậy, không phải là Hạ Hương chủ đã nói...

Bịch một tiếng trầm đục, khiến cho người áo đen kia bị dọa sợ nhảy dựng từ dưới đất lên, vội vàng quay đầu lại chỉ thấy Mao sư huynh đã mềm nhũn thân hình ngã lăn ra đất, sinh tử không biết, sau đó y lại nhìn thấy Ngưu Đại Lực đang cười.

Một cây gậy to lớn giáng xuống đầu, trước khi người áo đen bất tỉnh trong trí nhớ còn lưu lại một hình ảnh, là hàm răng vàng khè của Ngưu Đại Lực lúc y toét miệng cười thật rộng.

Thật ghê tởm... Đây là ba chữ cuối cùng xuất hiện trong đầu người áo đen trước khi bất tỉnh, ngay sau đó trên đầu đau nhói, trước mắt tối sầm, tạm thời mất đi ý thức.

Ở viên môn, Hàn Phi Liêm cùng Du Quả Tử áp tải 'bạc' đi vào, lúc này hai người bọn họ mới thở ra một hơi thật dài. Nếu mới vừa rồi phát hiện ra không phải là bạc, Bạch Liên giáo đồ trà trộn trong đội ngũ tào công thừa cơ kích động, chỉ sợ hậu quả hết sức nghiêm trọng, nhưng bây giờ lòng người đã định, đại cục không cách nào đảo lộn được nữa.

Tần Lâm dẫn theo mọi người từ bên trong viên môn đi ra, Bạch Sư Gia bị Lục mập dắt, trối gô như đòn bánh tét, trên mặt còn có vết máu. Lần này Hoắc Trọng Lâu đã có chuẩn bị, động thủ trước khi y uống thuốc độc tự vận, rốt cục bắt sống.

Bạch Sư Gia thật sự là một vị Hương chủ Bạch Liên giáo, lấy mưu trí kỳ biến mà nổi danh, nằm vùng ở bên người quan Tổng Binh Tào Vận, mưu đồ cực lớn, thân phận địa vị gần theo kịp trưởng lão trong giáo. Nhưng không ngờ hôm nay bị Tần Lâm bắt, rơi vào tình cảnh chật vật như vậy.

Thân phận Bạch Hương chủ được giữ bí mật, tuyệt đại đa số giáo đồ trà trộn trong tào công cũng không nhận ra y, chỉ cảm thấy kỳ quái mà thôi. Nhưng Bì Đại ca chủ trì nằm vùng ở Tào Bang lại bất đồng, y biết tác dụng Bạch Hương chủ lớn tới mức nào, nhất thời nhịp tim giống như đánh trống.

Tần Lâm nhảy lên một khối thượng mã thạch (khối đá mượn đó bước lên lưng ngựa) bên cạnh viên môn, Hoắc Trọng Lâu ở bên cạnh hẩn cẩn thận hộ vệ.

- Tào công các huynh đệ, các người bị che mắt rồi!

Tần Lâm bắc hai tay ở trước miệng thành hình loa, lớn tiếng kêu:

- Không những đã tìm được bạc, cho dù là trước kia chưa tìm được cũng không bắt các người phải bồi thường. Trên thực tế mười ngày trước bản quan đã tra rõ tung tích bạc, đoạt về dễ như trở bàn tay, đâu cần phải bắt buộc Tào Bang.

Đám tào công ngơ ngác nhìn nhau, có người không nhịn được hỏi:

- Xin hỏi trưởng quan, vậy bảo mỗi người chúng ta ra năm lượng bạc bồi thường chính là...?

- Lời nói dối...

Tần Lâm chém đinh chặt sắt nói:

- Lời nói dối của Bạch Liên giáo! Mục đích chính là vì kích động các người mưu phản, khai chiến cùng đại quân triều đình, đổ máu bán mạng thay bọn họ!

Đám tào công hít sâu một hơi khí lạnh, bọn họ đều làm việc vất vả nuôi sống cả nhà, ai rảnh rỗi tới mức giết đầu vào thất lưng đánh nhau với triều đình?

Dĩ nhiên nếu như theo Bạch Liên giáo dự đoán, đám tào công bị kích động vọt vào hành dinh thất thủ đánh chết Trần Vương Mô, Lý Quảng, Hoàng công công, một vị Bá Tước quan Tổng Binh, một vị Tổng Đốc Tào Vận kiêm Tuần Phủ Phượng Dương, một vị thái giám Khâm Sai Phó Sứ, lúc ấy đám tào công chết chắc, muốn không phản cũng không được.

Bạch Liên giáo đồ trà trộn bên trong tào công kinh hoảng, có người lớn tiếng nói:

- Chớ tin lời hần! Đây đều là triều đình lừa gạt chúng ta...

Lời còn chưa nói hết, bên người kẻ đó lập tức trống ra một khoảng lớn, đám tào công đứng ra xa xa, nhìn y giống như không quen biết, ánh mắt không có tình nghĩa đồng cam cộng khổ giữa huynh đệ, mà là lạnh như băng, vô cùng xa lạ.

Người này muốn dụ cho bọn họ tạo phản, đổ máu, chém đầu, trừ giáo đồ bị tẩy não ngu muội ra, người bình thường ai không hận y?

Bì Đại ca khẽ cắn răng, thừa dịp thân phận còn chưa bại lộ, lấy từ trong áo bông phồng to ra một chiếc nổ tinh xảo, nhanh chóng nhắm vào Tần Lâm đang đứng trên thượng mã thạch.

Trên nổ có một mũi tên ngắn, trên đầu tên sắc bén lóe ra hàn quang màu lam lạnh lẽo.

Hoắc Trọng Lâu phản ứng cực nhanh, cấp tốc ngăn ở trước người Tần Lâm, mười ngón tay xòe rộng, muốn dùng Đại Lực Ứng Trảo công song chưởng hai mươi năm khổ luyện đón đỡ tên độc.

Mắt thấy có biến xảy ra, bọn Lục mập giật mình kinh hãi, Trương Tử Huyền cũng kinh hãi gọi to:

- Tần huynh cẩn thận!

Tần Lâm ngược lại ung dung điềm tĩnh, nụ cười vẫn rạng rỡ, giống như người không có chuyện gì.

Bởi vì Bì Đại ca căn bản không có biện pháp bắn tên ra, trong khoảnh khắc y vừa giơ nổ lên nhắm vào Tần Lâm, không biết có bao nhiêu cánh tay mạnh mẽ hữu lực từ bốn phương tám hướng đưa ra, đè cánh tay y lại, nắm lấy cổ áo y, nắm và cổ y, giữ cổ tay y... Chưa kịp bắn tên ra, tên Bạch Liên giáo đồ này đã bị giữ chặt toàn thân, ngoại trừ mí mắt còn có thể động đậy, toàn thân cao thấp cũng không thể động đậy chút nào.

Lòng tin và kính trọng của các huynh đệ tào công đối với Bì Đại ca trước kia, hiện tại đã sớm biến thành tức giận và oán hận.

Tại sao, tại sao? Bì Đại ca tức giận nhìn những tào công ngày xưa xưng huynh gọi đệ này, trong mắt y ngược lại là đám người kia phản bội mình. Nhưng y không nghĩ tới từ mới bắt đầu y đã cố ý muốn dùng máu tươi cùng sinh mạng các tào công nghèo khổ để làm vật tế cho Bạch Liên giáo tạo phản làm loạn.

- Chúng ta dựa vào sức lực làm việc kiếm cơm, lúc bận rộn đổ mồ hôi, lúc rỗi rảnh uống chén trà, chơi đùa với lão bà hài tử, mặc dù cuộc sống nghèo nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với xách đầu đi chiến đấu với quan binh triều đình.

Một vị tào công trung niên bình thường rất thân với Bì Đại ca, hết sức nghiêm túc nói lời này:

- Cho nên, chúng ta không muốn tạo phản, thật sự không muốn.

Bì Đại ca run rẩy đôi môi, đã không còn lời nào có thể nói.

Một vị tào công trẻ tuổi khác ném ba đồng tiền xuống dưới chân Bì Đại ca, mặt lộ vẻ khinh bỉ:

- Đây là tiền thuốc người cho lần trước mẹ ta ngã bệnh, bây giờ trả lại cho người. Mặc dù cái mạng này của ta không đáng bao nhiêu tiền, nhưng cũng không chỉ bán ba đồng!

Đám tào công đem Bì Đại ca cùng người mới vừa rồi kích động làm loạn ra, đưa tới trước viên môn, mặc cho binh đình hành dinh trở lại.

Tần Lâm lau mồ hôi lạnh trên trán, lại lệnh cho đám tào công lục soát lẫn nhau, phàm là kẻ nào mang vũ khí trên người đều nhất mực bắt lại, người lục soát được tổ giác sẽ có thưởng hậu.

Đám tào công hoan hô một tiếng, lập tức động thủ, mặc dù bọn họ không hiểu đạo lý gì, nhưng hận thấu xương Bạch Liên giáo hãm hại Tào Bang, muốn hy sinh tánh mạng mọi người tạo phản, lại nghe Tần Lâm nói có tiền thưởng cho nên lục soát cẩn thận hết mức.

Những Bạch Liên giáo đồ trà trộn trong đám đông nhất thời không chỗ nào lẩn trốn, thi nhau bị bắt bị xét ra vũ khí, ném xuống đất loảng xoảng.

Ngưu Đại Lực cùng mấy tên thủy binh thủ hạ Cát Nhuận cũng kéo người áo đen bị đánh ngất xỉu đi tới, giải thích tình huống một phen, đám tào công càng nghiêng rằng oán hận thóa mạ Bạch Liên giáo âm hiểm tàn độc, không coi sinh mạng mọi người ra gì.

Đến lúc này, Lý Quảng cùng Hoàng công công biết đại cục đã định, mới vừa thở phào thật dài một cái, nghĩ đến nếu như Bạch Liên giáo kích động mấy ngàn tào công vọt vào hành dinh phòng thủ trống không, cái mạng này của mình còn được sao? Quả thật như vừa đi dạo một vòng quanh Quỷ Môn quan trở lại.

Ngượng ngùng thừa nhận mình kém cỏi bất tài, toàn là dựa vào Tần Lâm phá giải toàn án, không nói vài câu cảm tạ lại cảm thấy thiếu lễ, Lý Quảng liền chấp tay một cái khen ngợi:

- Mới vừa rồi trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Tần tướng quân đối mặt tên độc của đối phương vẫn không loạn chút nào, quả nhiên có phong độ của một đại tướng Thái Sơn sụp đổ ngay trước mắt mà không đổi sắc, bội phục, bội phục!

Thật không hổ là quan văn lẫn lộn quan trường lâu năm, thà bị đánh sưng mặt chứ không để mất mặt, quả thật khéo léo uyển chuyển vô cùng.

Trương Tử Huyền cũng nhìn Tần Lâm với vẻ khâm phục, mới vừa rồi nàng cũng bị dọa không ít, ngược lại Tần Lâm ung dung không vội vã lâm nguy không sợ hãi, quả thật là rất khá. Mặc dù gương mặt tuyệt mỹ của nàng đã bị bôi nghệ vàng khè, nhưng trong đôi mắt thâm thúy mê ly đã toát ra đầy kỳ vọng.

Trương Mậu Tu càng lớn tiếng khen ngợi:

- Tâm tính Tần thế huynh quả thật kiên định vô cùng, tiểu đệ học sách Dương Minh tiên sinh, thấy câu 'kiên tâm minh tính, tâm ngoại vô lý, tâm ngoại vô vật', vẫn cảm thấy thật ra chỉ là nói quá. Hôm nay thấy Tần huynh trong lúc sống chết trước mắt vẫn có thể mặt không đổi sắc, mới biết cổ nhân không lừa dối ta.

Tần Lâm cười khan hắc hắc hai tiếng, hần đầu biết cái gì là tâm ngoại vô vật, căn bản là không thể làm những phản ứng khác mà thôi. Bị tên độc nổ mạnh ngấm vào, nếu như bất động dù sao trước mặt cũng có cao thủ Đông Xưởng Hoắc Trọng Lâu ngăn trở, nếu như tránh loạn, bị người khác bắn vu vơ trúng một mũi tên khác, chẳng phải là hết sức oan uổng hay sao?

Con bà nó tâm ngoại vô vật, sau lưng lão tử đầy mồ hôi lạnh, chỉ bắt quá y phục mùa Đông dày không nhìn ra thôi! Tần Lâm thầm mắng anh vợ tương lai là thanh niên lỗ mãng, đương nhiên ngoài mặt bất động thanh sắc, tràn đầy tự tin bắt đầu khoát lác:

- Đại Minh thánh thiên tử tại vị, Thủ Phụ Trương tướng công hiển minh quả quyết, trước mắt tứ hải thái bình, dân chúng an cư lạc nghiệp, ta đoán chừng tào công cũng không có lòng mưu phản. Cho dù là yêu phi Bạch Liên giáo bạo khởi làm khó dễ, cũng nhất định lập tức bị tào công chế phục.

Mọi người nghe lời nói này, tự nhiên những lời nịnh nọt tuôn trào, gần nửa hướng về phía Vạn Lịch Hoàng đế, hơn phân nửa ngược lại chạy sang Trương Cư Chính. Vạn Lịch nghe không tới Dương Châu, nhưng con Trương Cư Chính hai nam một nữ đang ở nơi này, chính là thời cơ tốt để nịnh hót.

Bọn Lý Quảng, Khâu Bá Hộ cùng Tri Phủ Dương Châu âm thầm cảm kích Tần Lâm, lần này vụ án ngân khổ mất bạc xảy ra ở địa hạt của bọn họ, chuyện Bạch Liên giáo mưu phản, chỉ sợ triều đình sẽ giáng tội trách phạt. Tần Lâm mào đầu nịnh hót Trương Cư Chính ngay trước mặt con y, quả thật là hợp tình hợp lý, không hề lộ vẻ đột ngột và đáng ghét, tâm ý như vậy rất là đáng quý.

Hoắc Trọng Lâu càng bội phục sát đất, thầm nhủ trong lòng: thì ra mình lo lắng là vô ích, Tần trưởng quan mới là có tính toán sẵn trong lòng, ung dung không vội vã hết thấy nền nắm trong lòng bàn tay. Bất quá cử động mới vừa rồi của mình cũng không uổng phí, hành động trung dũng lần này tận trung chức thủ xả thân bảo vệ, tưởng Tần trưởng quan cùng các vị Đại nhân cũng nhìn thấy rõ ràng.

Tai nghe lời nịnh nọt như nước thủy triều, Trương Kính Tu ôn hòa khách sáo cùng các vị quan viên, Trương Mậu Tu vui vẻ không ngậm miệng lại được, rất tự hào vì đạo chấp chính của phụ thân.

Trương Tử Huyền liếc Tần Lâm một cái, mím môi cười.

Đương nhiên cục diện trước mắt không tốt tới mức như Tần Lâm nói. Nếu thật là thế gian tứ hải thái bình, vì sao còn xảy ra vụ án đo đạc ruộng đất ép uống nông dân nghèo khổ ở Hưng Quốc châu, lại còn xảy ra án

mạng? Vì sao Ma Dương Kim Đạo Lữ, Bạch Liên giáo vẫn muốn làm loạn, không ít thế lực biên cảnh còn đang rục rịch muốn động?

Dĩ nhiên cũng không u ám kinh khủng giống như Bạch Liên giáo tuyên truyền, ít nhất Bắc phương Yên Đáp Hãn hàng năm triều cống, chín trọng trấn quân sự nơi tiền tuyến hóa thành khu chợ phồn hoa, giặc Oa quấy nhiễu vùng biển Đông Nam mấy trăm năm nhất cử san bằng, Giang Nam khôi phục phồn vinh. Được Nhất Điều Tiên Pháp cùng Khảo Thành pháp khích lệ, quốc khố cũng có được thu nhập trước đó chưa từng có.

Thích Kế Quang ở Kế trấn biên luyện quân đội theo cách thức mới cũng tương đối tinh nhuệ, các phiên ở Liêu Đông, Đóa Nhan Tam Vệ và Mông Cổ Mạc Bắc cũng không dám xâm lăng... TỐI THIỂU dân chúng bình thường ở địa khu Đông Nam là tuyệt đối không bằng lòng tạo phản làm loạn, biểu hiện của đám tào công hôm nay chính là minh chứng.

Nếu như cho triều Đại Minh trước mắt một đánh giá khách quan công bằng, vậy chính là lời Trương Cư Chính từng nói:

- Thoạt nhìn bên ngoài ngôi nhà Đại Minh này vẫn là tường hồng ngói đỏ, hết sức huy hoàng, nhưng rường cột bên trong bị mối mọt ăn mục ruỗng không ít, xà nhà bị nước mưa dột làm mục. Nếu như biết sớm nguy cơ sửa chữa kịp thời, thay đổi cột kèo, nhà có thể đứng vững vàng mấy trăm năm cũng chưa biết chừng. Nhưng nếu sinh lòng giải đãi, thấy tạm thời không có chuyện gì cứ để mặc không quan tâm tới nó, mãi lo hưởng thụ an vui trước mắt, như vậy mấy chục năm sau cột trụ mục nát, xà nhà không còn. Đến lúc đó cho dù là có ngọc trụ chống trời, xà vàng vượt biển cũng phải sụp nghiêng, khó lòng chống đỡ.

Trương Tử Huyền từ nhỏ lớn lên ở tướng phủ Giang Lăng, lúc mới sinh ra phụ thân đã là Hữu Xuân Phường Hữu Du Đức kiêm Quốc Tử Giám Ty Nghiệp nóng bỏng tay của triều Gia Tĩnh. Nàng được phụ thân chân truyền, vô cùng quen thuộc với chính sách, triều cục Đại Minh, nhưng lại không hiểu biết nhiều về cực khổ của dân gian và mặt trái hắc ám của triều chính.

Lần này rời nhà đi ra ngoài, đầu tiên là ở Hưng Quốc châu thấy quan hoạn hương thân mượn cơ hội đo đạc ruộng đất lấn áp dân chúng, sau lại thấy cái gọi là thanh lưu Vương Bản Cố ti tiện vô sỉ. Tuy rằng từ trước nghe phụ thân nói 'Dùng năng lại, không cần thanh quan', chỉ cho rằng đám thanh lưu chỉ không có bản lĩnh thật sự, vẫn không có vấn đề gì về đạo đức, không ngờ Vương Bản Cố lại tệ hại như vậy.

Ngoài mặt Trương Tử Huyền không để lộ ra vẻ gì, nhưng trong lòng sinh ra nghi ngờ chính sách triều chính mới của phụ thân. Tần Hán Đường Tống đều có lúc thịnh lúc suy, triều Đại Minh cũng không thể nào đứng vững muôn đời, nếu hiện tại là lúc từ thịnh vào suy, phụ thân lấy lực một mình cố gắng nghịch thiên mà đi, chẳng phải sẽ rơi vào kết quả thất bại giống như Gia Cát Võ Hưu, Vương Kinh Công, thậm chí...

Cho đến khi nghe Tần Lâm phân tích, chính mắt thấy tào công vô cùng nghèo khổ vẫn một mực trung thành đối với triều đình, Trương Tử Huyền mới cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng: từ cổ chí kim, lòng dân là hết sức quý giá, cũng giống như nước có thể chở thuyền mà cũng có thể nhận chìm thuyền. Hiện tại Đại Minh vẫn còn lòng dân có thể dùng, mọi chuyện không có gì mà không làm được.

- Tần huynh, đa tạ chỉ điểm!

Trương Tử Huyền nhìn Tần Lâm thản nhiên cười một tiếng.

Chỉ cái quái gì? Tần Lâm gãi đầu một cái, công việc thiết yếu của hần là đào sâu tra kỹ cội rễ nguồn cơn, một lưới bắt hết đám Bạch Liên giáo tham gia khởi sự lần này.

- Lão huynh, vẫn nên nói thật đi!

Tần Lâm 'Thương hại' nhìn Bạch Sư Gia:

- Người cũng biết Cẩm Y Vệ cùng Đông Xưởng có mười tám bộ hình pháp, còn được gọi là mười tám tầng địa ngục, người bình thường cũng không chịu nổi.

Bạch Sư Gia phun ra một ngụm nước bọt có lẫn máu tươi. Vừa rồi y chuẩn bị uống thuốc độc tự vận bị Hoắc Trọng Lâu đánh rụng mấy cái răng, nói chuyện cũng có hơi ngọng nghịu:

- Chết còn không sợ, sợ hình pháp gì chứ?

Hoắc Trọng Lâu, Hàn Phi Liêm giận dữ, xoa xoa tay chuẩn bị dạy dỗ y một trận.

Bên kia Lục mập thăm vắn Bì Đại ca cũng không được đầu mối gì hữu dụng, tên Bạch Liên giáo đồ này cũng đã bị tà giáo tẩy não sạch sẽ, trang bị đầy đủ tà thuyết đầu đá hoa cương, vì vậy tên mập không thể làm gì khác hơn là ném tới ánh mắt cầu viện.

Trừ hai vị Hương chủ cấp bậc thủ lĩnh, giáo đồ cấp thấp cũng không biết phương thức liên lạc của thượng cấp, cho dù là bằng lòng khai thật cũng cung cấp không được đầu mối hữu dụng.

Như vậy, đối với người một lòng muốn chết, hình pháp thật sự có tác dụng sao? Hoắc Trọng Lâu cùng Hàn Phi Liêm quan sát thần sắc Bạch Sư Gia, trong lòng đều thầm giết mình: nhìn dáng dấp người này thật là cứng rắn lý lợm, cho dù là động thủ tra hỏi cũng chỉ có thể cho hả giận mà thôi, muốn y nói thật e rằng không dễ dàng gì.

Nhưng điều này có thể làm khó Tần Lâm sao?

Tần trưởng quan của chúng ta nở một nụ cười vô cùng xảo quyệt, tiếng cười khàn khàn khiến cho Bạch Sư Gia cùng Bì Đại ca không tự chủ được trong lòng phát rét.

- Không cần tra hỏi, tự có người dẫn chúng ta đi tìm thượng cấp của chúng!

Tần Lâm vừa nói chuyện, ung dung điềm tĩnh vỗ tay một cái, Ngưu Đại Lực mới vừa rồi đánh ngất xỉu tên cung nỗ thủ áo đen kéo tới đây sau đó liền biến mất, hiện tại từ bên trong hành dinh đi ra, trên tay còn ôm lồng chim bồ câu của Bạch Sư Gia.

Bạch Sư Gia đang ở hổ huyết, là gián điệp ẩn núp tương đối cao cấp, nhưng y thân ở trong hành dinh Trần Vương Mô, nếu như lấy y làm trung tâm chỉ huy sẽ có nhiều bất tiện.

Còn nữa, vào thời đại này có người chơi gà cưỡi ngựa, có người nuôi họa mi, anh vũ, văn nhân nhã sĩ nuôi mấy con chim bồ câu cũng không kỳ, bắt quả nuôi một bầy còn mang theo kẻ kẻ bên người quả thật quá bất mắt. Thật ra y làm Sư Gia, hay muốn nuôi bồ câu đưa thư để đưa tài?

Cho nên Bạch Sư Gia cũng chỉ dám lấy cái lồng chỉ dài rộng hai thước nuôi bốn con chim bồ câu, dựa vào mấy con chim bồ câu này phải kịp thời liên lạc toàn bộ các đạo nhân mã Bạch Liên giáo ở Nam Trục Lệ được sao? Giống như lần trước sau khi Tần Lâm phát hiện đầu mối, kịp thời thông báo nội gián bên Trấn Giang âm thầm sát hại Thôi Ty Thương diệt khẩu, quả thật cũng có hơi lực bất lòng tâm.

Như vậy giải thích duy nhất chính là ở cách chỗ này không xa, Bạch Liên giáo có bố trí trung tâm chỉ huy khác, Bạch Sư Gia dùng bồ câu đưa thư giữ liên lạc cùng bọn họ, mà ở đó có thật nhiều nhân thủ và bồ câu đưa thư, có thể căn cứ vào tình huống Bạch Sư Gia báo cáo mà kịp thời an bài sửa đổi phù hợp.

Lợi dụng bồ câu đưa thư, có thể rất dễ dàng tìm được nơi đó.

- Nếu như ta đoán không sai, ở đó sẽ còn có một đại nhân vật!

Tần Lâm nhìn Bạch Sư Gia như mèo vờn chuột, nụ cười âm áp, trong mắt tù binh lại lộ ra vẻ hết sức đáng sợ.

- Người, người quả thật chính là ma quỷ!

Bạch Sư Gia lớn tiếng kêu lên, tinh thần đã gần sụp đổ. Nội gián Bạch Liên giáo cài ở chỗ này đều bị tiêu diệt, không có ai kịp thời báo cáo tin tức hành động thất bại, giáo hữu bên kia không còn chạy trốn kịp nữa... Không dám suy nghĩ tiếp, Bạch Sư Gia tức giận tới cực điểm lớn tiếng mắng:

- Tần Lâm, ngươi sẽ xuống địa ngục, vạn pháp quy chân Vô Sinh Lão Mẫu sẽ không bỏ qua cho ngươi, giáo chủ bản giáo đại diện thịnh đức chí thánh chí minh sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Sắc mặt Tần Lâm trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Ta chờ!

Tung ra một cước đá vào miệng Bạch Sư Gia, làm cho y không có cách nào gào thét nữa, Tần Lâm vỗ vỗ bàn tay, trực tiếp lấy khẩu khí quan chỉ huy cao nhất ra lệnh: w

Kế Quang ngoại trừ Hà Nhĩ Uyên Ương trận nổi tiếng ra, về sau cũng lấy điều thương đánh giặc Oa, quân đội Kế Trần được huấn luyện theo phương thức mới càng sử dụng hỏa khí đủ các màu sắc bao gồm điều thương trong đó trên quy mô lớn.

Điều thương không thể bắn thoải mái giống như cung tên vậy, cho nên mới vừa rồi mười tên điều thương thủ này vẫn chưa khai hỏa, đốt hỏa thừng (dây dẫn hỏa) chờ đợi thời cơ.

Chờ Bạch Liên giáo đồ từ cửa chính tuôn ra tới, chính là thời cơ đến, Tần Lâm ra lệnh một tiếng, điều thương thủ nhất tề bóp cò.

Khi tia lửa theo dây dẫn hỏa từ đầu rồng làm bằng đồng cháy lan vào đến bên trong, ngọn lửa dọc theo lỗ dẫn hỏa truyền vào lòng súng, nhất thời đốt hỏa được, khí thể nhanh chóng cháy lên với nhiệt độ cao thúc đẩy đạn chì đi tới trong nòng súng...

Một tràng tiếng rầm rầm vang lên, miệng mười khẩu súng phun ra hoa trắng.

Đám Bạch Liên giáo đồ đang giờ vũ khí chạy loạn xạ vọt tới giống như bị ngựa chạy vô hình húc phải, thân thể lập tức ngã ngựa về phía sau.

Lập tức có năm sáu tên Bạch Liên giáo đồ bao gồm hai vị Hương chủ trong đó bị đợt súng kíp này bắn gục, số còn lại khí thể cũng lập tức sa sút.

Điều thương binh bất động tại chỗ, kỵ binh bắt đầu chậm rãi tăng tốc.

Chiến trận chém giết hoàn toàn bất đồng với đánh nhau trong chốn giang hồ, tào quân tinh binh được trung quân quan, kỳ bài quan chỉ huy, lấy năm tên kỵ binh làm một hàng ngang xung kích theo phương thức sóng triều, năm thanh trường thương sắc bén ngay ngắn chỉnh tề, giống như răng nanh dã thú khiến cho người ta phát sợ.

Bạch Liên giáo đồ múa may vũ khí xông ra, dưới đợt xung kích thứ nhất đã không còn hàng ngũ, kỵ binh giục ngựa xông thẳng vào giữa, phía sau còn có đợt thứ hai, đợt thứ ba...

Cho dù là một tên Hương chủ cuối cùng võ công rất khá, cũng chỉ có cơ hội dùng nỗ tiến bắn ngã một tên kỵ binh vào đợt xung kích đầu tiên, kế tiếp liền mất đi sức đánh trả, ý vào võ công cao cường miễn cưỡng sống sót hai ba đợt nữa đã không còn dư lực, không phải bị chiến mã đụng đứt gân gãy xương, cũng bị trường thương đâm thấu tim.

Bạch Liên giáo chơi âm mưu quỷ kế, ám sát, tà giáo tẩy não vô cùng lợi hại, nhưng đánh giặc bằng đao thật thương thật so ra còn kém thật xa quân đội triều đình trải qua biên chế.

Hoắc Trọng Lâu cười ha hả, cũng muốn xông tới hiển lộ thân thủ một phen, mới vừa nắm dây cương lên liền bị Tần Lâm cản lại.

- Đầu óc lão Hoắc ta thật là...

Hoắc Trọng Lâu lấy tay vỗ trán, tỏ vẻ xấu hổ nói:

- Giết địch đã có quân binh, đương nhiên là Hoắc mỗ bảo vệ Tần tướng quân quan trọng hơn.

Tần Lâm lắc đầu một cái, thần sắc bình tĩnh nhìn vào bên trong:

- Giết gà cần gì dao mổ trâu, đám Bạch Liên giáo đồ này liều mạng xung phong, nhất định che giấu cái gì, cho nên bản quan đoán chừng đại nhân vật bên trong còn chưa hiện thân, bây giờ không phải là thời điểm người xuất thủ.

- Vậy sao?

Hoắc Trọng Lâu nghe vậy hết sức vui mừng.

Vừa dứt lời, phía sau viện liền truyền đến tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Kỵ binh tinh nhuệ tào quân đã vây đại viện tầng tầng, nghe phía sau tiếng hô giết vang lên không dứt, bên này binh lính cũng nhiệt huyết sôi trào, nhưng quân lệnh như núi không thể tiện tiện rời vị trí, bọn họ nón nóng giục ngựa chạy vòng cửa sau.

Chợt trên tường rào một bóng người dang tay dang chân bay ra, các kỵ binh giật mình, mấy tên giường cung lập tức bắn tên, mấy tên kỵ binh cầm trong tay mã đao trường mâu cũng vây lại.

Đối mặt làn tên mũi giáo, người nọ không né không tránh vẫn hùng dũng xông lên, các quan binh Hiệu Úy thất kinh, trong lòng thắc thỏm nói: chẳng lẽ vị này là cao thủ tuyệt thế Bạch Liên giáo, luyện Kim Cương Bất Hoại Thể, Càn Khôn Đại Na Di gì đó, tu vi đã đến cảnh giới đao thương bất nhập rồi sao?

Nghĩ đến Bạch Liên giáo quỷ dị trong truyền thuyết, mấy tên kỵ binh cầm trường thương phía trước nhất, hai cánh tay có hơi nhũn ra.

Ngàn vạn lần không nghĩ tới mưa tên bắn phập phập vào cơ thể người này, mũi thương vừa đâm tới cũng xuyên vào thân thể. Cảm giác trên cán thương cho các kỵ binh biết mình đã chân chính đâm xuyên thủng đối phương.

Lần này tất cả các kỵ binh đều há hốc mồm cứng lưỡi, mới vừa rồi dù là ‘Cao nhân Bạch Liên giáo’ triển hiện cái thể thần công đao thương bất nhập, như Triệu Tử Long trên cầu Trường Bản, Lữ Phụng Tiên ở Hồ Lao Quan, vọt vào trong loạn quân đại khai sát giới, chém giết biến sắc tươi bởi hoa lá như thái rau xào chuối, thậm chí còn hai tay tạo thành chữ thập thì triển Như Lai Thần Chưởng hoặc là Quy Phái khí công, mọi người cũng sẽ không kinh ngạc giống như bây giờ.

Trên đời này lại có loại người hiềm mạng mình quá dài, nhảy ra tự động hứng lấy mũi thương đâm vào người sao?

Một tên kỵ binh phát hiện khác thường, mũi thương hất ngược kéo thì thể về phía mình, lại thấy sau lưng thì thể cắm một mũi tên. Thì ra trước khi lao ra, tên này đã bị đợt mưa tên đầu tiên bắn chết.

Như vậy...

Mọi người thấy trúng kế, đang định ghìm ngựa lui về phía sau, chợt nghe một tiếng cười quái dị sắc bén chói tai, giống như chim kêu kêu to lúc ban đêm.

Phía dưới mái hiên đen như mực, Đoạn Hải Bình thân mặc áo bào tím không che giấu thân hình nữa, hai chân đạp mạnh vào xà nhà một cái, bay nhanh ra tốc độ nhanh như mũi tên rời cung. Chỉ thấy một tia chớp màu tím như xé trường không, rơi xuống giữa đám kỵ binh đang tụ tập xung quanh cổ thi thể làm mờ mắt trước đó.

Các kỵ binh bị quỷ kế của lão lừa gạt, căn bản không còn kịp làm ra phản ứng hữu hiệu, có người giơ trường thương lên nhắm bóng người giữa không trung đâm tới. Thế nhưng thân pháp Đoạn Hải Bình nhanh như điện chớp, chỉ đâm trúng tàn ảnh phía sau lão. Cũng có người dùng cán thương quét ngang, Đoạn Hải Bình ở giữa không trung uốn người một cái, ngay cả vạt áo của lão cũng không thể quét trúng.

Kỵ binh ở hơi xa một chút vội vàng giường cung lấp tên, nhưng mới vừa rồi tử thi mờ kia dang tay dang chân bị ném ra, bọn họ đã bắn hết tên ra ngoài, hiện tại không thể khai cung nhanh như vậy.

Không còn kịp nữa, Đoạn Hải Bình đã bay vào giữa mấy tên kỵ binh, chỉ thấy tay phải lão run lên đã khiến cho nhuyển kiếm trở nên thẳng tắp, thuận tay chém xuống chênh chếch, nhất thời cắt đứt cổ họng kỵ binh chính diện. Sau đó lại dùng người đụng vào, kỵ binh kia lập tức ngã xuống ngựa trong mưa máu bay tán loạn, mắt thấy không sống được.

Đoạn Hải Bình ngồi lên lưng ngựa, bên trái một tên kỵ binh ở cách quá gần không thể xuất trường thương ra, đang giật dây cương muốn lui về phía sau hai bước, tay trái Đoạn Hải Bình giữ lấy dây cương, nhuyển kiếm tay phải mau lẹ tuyệt luân từ dưới nách xuyên qua, như độc xà thò tín đâm vào ngực kỵ binh kia.

Kỵ binh như bị điện giật, thân thể chấn động mạnh một cái nhất thời cứng đờ, Đoạn Hải Bình cười gằn rút nhuyển kiếm ra, mang theo một dòng máu đỏ thắm, hiển nhiên lưỡi kiếm của lão đã đâm xuyên tim nạn nhân.

Đoạn Hải Bình xông vào giữa đám kỵ binh, nhất thời như hồ lạc đàn dê, kiếm quang chợt lóe, chợt lóe, lại chợt lóe, mỗi lần đều lấy góc độ bất ngờ nhất đâm vào nơi yếu hại đối phương, tốc độ cực nhanh khiến cho đối phương không kịp phản ứng.

Chỉ thấy mưa máu bay tán loạn, suối máu phun trào, các kỵ binh ứng phó không kịp thì nhau ngã xuống ngựa, quả nhiên không hổ là Huyết Hải Phiêu Bình, sát tinh số một đứng đầu mười trưởng lão Bạch Liên giáo.

Đầy mặt và đầu cổ Đoạn Hải Bình toàn là máu tươi của vong hồn dưới tay lão, áo choàng màu tím bị máu nhuộm thành màu tím sẫm quỷ dị, dường như có vô số oan hồn quần quít trên đó.

Lão cất tiếng cười nanh ác thật dài, tay trái nắm lên một tên kỵ binh bị hại giờ ở trước người ngăn cản tên, giục ngựa xông về phía mấy tên kỵ binh khoảng cách xa hơn một chút. Tuy rằng mấy tên tào quân này là tinh nhuệ, nhưng chưa có trải qua chiến trường đao thật thương thật, thấy tình hình như vậy bị dọa sợ đến hồn bất phụ thể, vội vàng giục ngựa tránh ra.

Mắt thấy Đoạn Hải Bình sắp sửa phá trận mà ra, chợt lão quay đầu lại nhìn viện phía sau một lượt, âm thầm nghĩ ngợi tương lai nhất định phải báo thù tuyệt hận, thăm dò ai là quan viên chủ trì vây bắt, nhất định giết cả nhà của hắn cho hả giận.

- Lão già này muốn chạy sao?

195. Chương 195: Tự Chui Đầu Vào Lưới

Trên nóc nhà phía trước bên phải có một người đang đứng, tuy thanh âm không lớn, nhưng mơ hồ nghe như vàng rơi trên đá:

- Có lão Hoắc ta ở đây, lão hãy ngoan ngoãn lưu lại đi thôi!

Đoạn Hải Bình chấn động toàn thân, bỏ tử thi kỵ binh xuống, đơn chưởng dùng sức vỗ một cái trên yên ngựa, thân hình bay lên đáp xuống nóc nhà bên trái, còn trên không trung đã cười lạnh nói:

- Bại tướng dưới tay cũng dám lớn lối hay sao?

Cừu nhân gấp mặt lập tức đỏ mắt, Hoắc Trọng Lâu không đáp nửa lời, hai tay vận khởi Đại Lực Ứng Trảo công tung thân mà lên, móng tay vàng khè vẽ ra từng đạo trảo ảnh giữa không trung.

Đoạn Hải Bình không dám chậm trễ, sử xuất bản lãnh giữ nhà Thanh Bình kiếm pháp, một thanh nhuyễn kiếm được lão sử tới mức xuất thần nhập hóa, cả người lẫn kiếm hóa thành một luồng thanh quang, liều mình ác đấu cùng Hoắc Trọng Lâu.

Hai người đều coi như là nhân vật đỉnh cấp trong chốn giang hồ, phen này ác đấu vô cùng lợi hại. Chỉ thấy trảo ảnh Hoắc Trọng Lâu đan xen chập chùng, ngưng trọng như núi, kiếm quang Đoạn Hải Bình bay nhanh như điện chớp, quỷ dị sắc bén, trong thời gian ngắn đấu với nhau bất phân thắng bại.

Các kỵ binh dần dần xúm lại, cũng muốn báo thù tuyệt hận thay đồng bọn bị giết, nhưng muốn xông tới đánh nhau, người ta ở trên nóc nhà, ngựa nhảy không lên. Lại thêm sợ rằng đánh nhau cũng không phải là đối thủ cùng một cấp bậc, ngược lại khiến cho Hoắc Trọng Lâu thêm loạn. Đang muốn bắn tên, nhưng Hoắc Trọng Lâu khổ chiến quên sống chết cùng Đoạn Hải Bình, nếu bắn tên ra nói không chừng không bắn trúng Đoạn Hải Bình, ngược lại ngộ thương Hoắc Trọng Lâu, chẳng phải oan uổng hay sao?

Hoắc Trọng Lâu cũng hiểu được chỗ mấu chốt này, vì vậy tấn công liên miên bất tuyệt không buông lỏng chút nào, ép tới từng bước, muốn làm cho Đoạn Hải Bình bị mình công kích bại lộ sơ hở, bắt lão dưới tay, rửa sạch nhục trước.

Không ngờ rằng Đoạn Hải Bình lâm nguy không sợ hãi, ngược lại càng đánh càng hăng, nhuyễn kiếm vũ lộng mưa gió không lớt. Hoắc Trọng Lâu nóng lòng lập công, bị lão nắm lấy sơ hở xông vào trung cung, lưới kiếm chém ngược để lại một vết máu đỏ ở lưng bàn tay.

Tần Lâm đã quét sạch Bạch Liên giáo đồ phía trước, dẫn dắt quan binh đuổi tới hậu viện, thấy tình hình như vậy lấy làm kinh hãi:

- Con bà nó, vốn lão tử muốn bắt sống giam giữ, xem ra không thể làm gì khác hơn là...

Hắn ra lệnh một tiếng, điều thương binh lập tức phân tán ra, hòng súng chỉ nóc nhà, sau đó mới rống to:

- Lão Hoắc, tránh ra, để ta đối phó người này!

Hoắc Trọng Lâu lúc ở kinh sư cũng đã thấy Thần Cơ doanh thao luyện, cũng không xa lạ gì với hỏa khí, nhưng Thần Cơ doanh dùng pháo Bồ Đào Nha cùng Tướng Quân pháo, Tam Nhân Súng, độ chính xác và nhanh nhạy không theo kịp điều thương, cho nên y có hơi do dự.

Đoạn Hải Bình thấy điều thương có chút chột dạ, lão là người Nam phương, Chiết binh sử dụng điều thương đã có hai mươi năm, đã từng nghe nói qua loại vũ khí này lợi hại, bất quá vật này không có truyền lưu trong dân gian, cụ thể như thế nào lão cũng chưa biết được.

Thừa dịp Hoắc Trọng Lâu phân tâm nói chuyện cùng Tần Lâm, Đoạn Hải Bình tung nhanh ra mấy kiếm bức đối phương luống cuống tay chân, sau đó ra sức nhảy mạnh định thoát khỏi vòng vây.

- Phí nhĩ!

Tần Lâm rất có kiểu cách giơ tay lên hạ xuống.

Tuy rằng đám điều thương binh không hiểu ‘phí nhĩ’ là có ý gì, cũng hiểu là lệnh cho bọn họ khai hỏa, lập tức bóp cò, mười cây điều thương nhắm vào Đoạn Hải Bình trên nóc nhà mà bắn.

Chỉ nghe một tràng tiếng súng pằng pằng, Đoạn Hải Bình mới vừa rồi còn điệu võ dương oai, trên người nổ tung mấy lỗ máu, như điều đứt dây từ trên nóc nhà rơi xuống, tay chân giật giật vài cái, phun ra một hớp máu đen, mắt thấy không sống được.

Hoắc Trọng Lâu cách Đoạn Hải Bình một trượng bị dọa sợ đến không nhẹ, vội vàng sờ trên người mình xem thử có bị bắn trúng hay không, phát hiện cũng không có bị thương lúc này mới định thần, vẫn là kinh ngạc không thôi: Huyết Hải Phiêu Bình Đoạn Hải Bình vang danh giang hồ hai mươi năm, đứng đầu mười trưởng lão Bạch Liên giáo, giết người vô số bị mấy cây điều thương như vậy bắn chết sao? Thậm chí ngay cả phản kháng cũng không làm được!

Mọi người chợt hiểu ra, thì ra không phải là số nét gì cả, cũng không phải là âm tiết hay đồ chữ, mà câu trả lời lại đơn giản như vậy, vì sao trước đó không nghĩ tới?

Như vậy, rốt cuộc là quyển sách nào mới được?

Tần Lâm đã sớm có suy tính, giống như loại mật mã hơi nguyên thủy này, Bạch Liên giáo không có nhiều khả năng sử dụng quyển mật mã đặc biệt, rất có khả năng chỉ là một quyển sách thường gặp. Mà đối với Bạch Liên giáo, dĩ nhiên chính là một bộ kinh văn sẽ tiện lợi nhất.

Kim Tỏa Hồng Dương Đại Sách, Ứng Kiếp Kinh, Vô Sinh Lão Mẫu Cứu Thế Văn... đủ các kinh văn được lấy trong phòng ra, bày ra mặt đất.

Không cần Tần Lâm căn dặn, mỗi người ôm một quyển, hết sức tích cực phiên dịch.

Lý Quảng lẹ tay mau miệng, tranh trước đọc lên:

- ‘Phật vô hồng diệu chi vi sở âm...’ Xem ra không phải là Kim Tỏa Hồng Dương Đại Sách!

- ‘Thả tất kỳ chi diệt thực chân...’

Tên mập ném ra Vô Sinh Lão Mẫu Cứu Thế Văn:

- Mẹ ơi, cũng không phải nó!

- ‘Dương Châu thành sự, các đường theo kế hành sự’.

Trương Tử Huyền may mắn nhất, vui mừng yểu điệu kêu to:

- Ta tìm ra rồi, là Ứng Kiếp kinh!

- Trả lời hết sức chính xác!

Tần Lâm cười nhận lấy Ứng Kiếp kinh trong tay Trương Tử Huyền.

Đối chiếu với Ứng Kiếp kinh, rất nhanh Tần Lâm liền phiên dịch một câu chỉ thị ‘Tình huống có biến, các đường tập họp tại Thái Hưng’ thành mật ngữ.

Chuyện buồn cười là chữ trên giấy của Bạch Liên giáo lại được viết bằng bút chì, có lẽ là nét bút chì nhỏ hơn bút lông, có thể viết thuận lợi hơn trên tờ giấy nhỏ như vậy.

Vì tránh cho bại lộ, Tần Lâm tự mình động thủ, bắt chước bút tích Đoạn Hải Bình viết ba mươi tờ mật ngữ. Đối với một vị cao thủ trình sát hình sự đã học qua giám định bút tích, bắt chước bút tích quả thật chỉ là công phu căn bản để sửa chữ gài tang vật hãm hại mà khi ra khỏi cửa đều phải có.

Hắn căn dặn bọn Lục mập buộc giấy vào chân chim bồ câu, sau đó thả cho chúng bay đi.

Nhìn rất nhiều chim bồ câu quanh quẩn trên không trung mấy vòng, mỗi con bay theo một hướng khác nhau, khóe miệng Tần Lâm hơi nhếch lên, nở một nụ cười âm hiểm.

Mấy ngày sau, Tích Trùng Đại Vận Hà nối liền Vô Tích cùng Giang Âm đã khôi phục thông hàng, các huynh đệ tào công cũng không biết chuyện phát sinh ở Dương Châu. Nhưng bọn họ đều hiểu được tìm bạc trở về, Đại Vận Hà lần nữa thông hàng, lại có thể ra sức cần lao làm đổi lấy cuộc sống an ninh ột nhà lớn nhỏ, mây đen đầy trời đã tản đi.

Sắp tới cuối năm, dân chúng hai bờ Đại Vận Hà vui mừng hơn hở, có người treo đèn lồng màu đỏ, có người sửa sang lại phục trang mùa sư tử, rước đèn lồng, có người nướng chân giò, phơi thịt, khắp nơi tràn đầy không khí hạnh phúc đầm ấm.

Nhìn hết thấy, Đại sư huynh truyền giáo Bạch Liên giáo Kinh Độc Hành hận ý đầy trời, đứng ở đầu thuyền hung hăng phun bãi nước bọt.

Y chính là tên ngư phu tráng kiện ngăm đen trên Thái Hồ, cơ hồ, không, đã kích động lửa giận của tất cả ngư phu, chỉ cần một đốm lửa nhỏ sẽ làm dấy lên hỏa hoạn ngút trời. Đám ngư phu này sẽ trở thành tín đồ

trung thành của Thánh giáo trong việc khởi sự lần này. Lại thêm mấy đám đạo tặc Thái Hồ trợ giúp, cho dù là muốn đánh sập huyện nha môn cũng không thành vấn đề.

Nhưng vấn đề là nhận được chỉ thị lại không phải là lập tức khởi sự, mà là ‘Tình huống có biến, các đường tập hợp Thái Hưng’!

Con bà nó! Kinh Độc Hành cơ hồ tức bể phổi, lúc trước xem trên sân khấu thấy Nhạc Vũ Mục nhận được mười hai đạo kim bài ở Chu Tiên trấn, y cảm thấy tình cảnh hôm nay mình cũng giống như Nhạc Vũ Mục.

Không thể làm gì được, cũng không thể phản giáo, hơn nữa toàn cục không động, Nghi Hưng lại phát, nói không chừng sẽ phá hư toàn bộ kế hoạch. Cho nên y không thể làm gì khác hơn là mang theo ba tên tâm phúc, dựa theo chỉ thị xuất phát về hướng Thái Hưng.

Thuyền đánh cá từ Bắc Thái Hồ tiến vào Lương Khê, ngang qua Vô Tích quẹo vào Tích Trừng Đại Vận Hà, đến Giang Âm qua Trường Giang chính là Thái Hưng.

196. Chương 196: Ai Dám Cáo Ta?

Một ngày này đi tới cửa cống Thái Kính, hơn hai mươi tên tào quân theo thông lệ kiểm tra ở trên bờ lười biếng sưởi ấm, chỉ có một tên thanh niên trẻ tuổi mà hữu khí vô lực đi tới hỏi:

- Người địa phương nào, đến đâu? Chở hàng gì, đóng thuế chưa?

Dọc theo đường đi cũng qua mấy chỗ cửa ải kiểm tra như vậy, Kinh Độc Hành cũng không kỳ quái, tỏ ra cẩn thận nói:

- Đánh cá Thái Hồ, đi đến Thái Hưng, không có chở hàng gì, quân gia ngài xem...

- Các huynh đệ, xem qua một chút đi!

Tên biến sắc trẻ tuổi này quay đầu lại nói, không có hảo ý.

Ba bốn tên tào quân uể oải đi tới, ngoài ra có hai tên tào quân khác kéo quần lên, nhìn bộ dáng là muốn đi tiểu xuống Đại Vận Hà.

Giở trò gì chứ... Kinh Độc Hành mắng thầm trong bụng một câu, trên mặt vẫn duy trì nụ cười khiêm nhường.

Chỉ trong thoáng chốc tình thế thay đổi.

Mấy tên tào quân kia thành linh rút dao thương ra, trong lúc trên thuyền không kịp đề phòng đã nhảy lên, bắt chặp suất chút nữa làm lật cả thuyền đánh cá. Hai tên tào quân muốn đi tiểu cũng không tiểu, hai tay kéo quần lên chột rút ra yêu đao, hung thần ác sát vọt tới trên thuyền.

Kinh Độc Hành cùng giáo đồ tâm phúc của y còn chưa phản ứng kịp, đao thương sáng loáng đã gác ngang trên cổ.

- Người... các người là ai?! Đánh cướp sao?

Kinh Độc Hành biết rõ còn hỏi.

Người tuổi trẻ cười rất rạng rỡ:

- Đừng giả bộ ngu nữa, gia gia là Bá Hộ Sở Cẩm Y Vệ Thường Châu! Lúc này là cuối năm sắp Tết, người không ở nhà lại cố ý lên đường đi Thái Hưng, là để làm gì gia gia đã sớm biết!

Sức lực toàn thân Kinh Độc Hành dường như đã bị mất sạch. Y không hiểu, rõ ràng là theo như chỉ thị đi tới Thái Hưng, vì sao nửa đường lại có Cẩm Y Vệ đặc biệt kiểm tra, hơn nữa dường như đã sớm có chuẩn bị?

Nghi hoặc như vậy cũng làm cho Hồ hương chủ phát khổ trong lòng.

Y kích động khiến cho cư dân ở sơn thôn nhỏ ở Kim Đàn huyện tin theo Bạch Liên giáo, cộng thêm giáo đồ tình nguyện nơi khác điều tới, đang chuẩn bị hợp tác với hương dân nổi loạn, không nghĩ tới lại nhận được chỉ thị hoàn toàn ngược lại với lúc trước.

Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là hủy bỏ kế hoạch đã định, mang theo năm mươi tên giáo đồ tinh nhuệ chạy tới Thái Hưng.

Cho dù là y nghĩ đến vỡ đầu cũng không ngờ tới, đi tới Đan Đồ thuê thuyền qua sông, thuyền tới giữa sông lại bị chiến thuyền Thủy sư Trường Giang cản lại.

Trời giá rét muốn đóng băng, người mặc áo bông, cho dù là Lãng Lý Bạch Điều Trương Thuận cũng không dám cứ như vậy nhảy xuống Trường Giang. Năm mươi tên giáo đồ huấn luyện nghiêm chỉnh, nòng cốt tương lai khỏi sự tạo phản, kể cả bản thân Hồ hương chủ đành phải bó tay chịu trời.

Cho đến khi bị xích sắt trói chặt áp giải về phía Dương Châu, Hồ hương chủ cùng thủ hạ của y cũng không hiểu rõ rốt cục đã xảy ra chuyện gì, mơ mơ hồ hồ như người trong mộng.

Dĩ nhiên, Giang Nam Giang Bắc còn có rất nhiều đạo nhân mã đang mạo hiểm gió rét tiến về phía Thái Hưng, cũng không biết Cẩm Y Vệ cùng quân đội tinh nhuệ đã giăng lưới chờ sẵn ở phía trước.

Bạch Liên giáo đồ Đại Giang Nam Bắc mai phục trước bị chỉ thị giả dối dụ dỗ chạy tới Thái Hưng, bọn Lý Quảng, Hoàng công công cùng Hoắc Trọng Lâu điều binh khiển tướng tiến hành vây bắt, tra hỏi đào sâu Bạch Liên giáo đồ bị bắt sống, tấu báo triều đình đủ các tình huống. Bọn họ bận rộn tới mảy mòi, nhưng vì dục vọng lập công được thưởng, ai nấy đều hưng phấn vô cùng.

Trần Vương Mô là hoàn toàn rơi đài, mặc dù xử trí án nặng như thể đình nghị không phải sớm tối là có thể làm ra, công văn lui tới giữa Dương Châu cùng kinh sư cũng có một quá trình. Chiếu lệnh chính thức triều đình còn chưa xuống, y đã vô cùng biết điều mang quan bằng ấn tín giao cho Tổng Đốc Tào Vận Lý Quảng giữ hộ, mình theo như thể chế phạm quan đóng cửa không ra, chờ đợi triều đình tra hỏi.

Khâm Sai Chính Sứ Lưu Nhất Nho vẫn còn ở Nam Kinh biết được tin tức, vội vàng chạy tới Dương Châu. Bất quá sau khi xuống kiệu nghe thấy tin tức thứ nhất thiếu chút nữa bị làm cho giận đến ngắt đi: Tổng Đốc Tào Vận Tuần Phủ Phụng Dương Lý Quảng, Trung Quan Phó Sứ Hoàng công công lấy cớ lúc ấy tình huống khẩn cấp không còn kịp thông báo cho Nam Kinh biết, hai người liên danh, cộng thêm Đông Xưởng Hoắc Trọng Lâu, Cẩm Y Vệ Tần Lâm, đã sớm dùng tấu chương trình lên kinh sư tình huống cận kề của vụ án này!

Có thể tưởng tượng được, kinh sư triều đình thấy phần tấu chương này chỉ thiếu duy nhất tên của Khâm Sai Chính Sứ Lưu Nhất Nho, tiểu Hoàng đế cùng Trương Tướng gia nhất định phải hỏi một câu: Họ Lưu kia là chính bài Khâm Sai, vì sao trong tấu chương vụ án ngân khố mất bạc lại không có tên y?

Chương Ấn Ty Lễ Giám thái giám Đề Đốc Đông Xưởng Phùng Bảo Tần Thời Nguyệt vẫn không hợp với Lưu Nhất Nho nhất định sẽ trả lời như vậy: ‘Lưu Khâm Sai một mực ở Nam Kinh không chịu rời đi, hết thấy vụ án đều là do Trung Quan Phó Sứ Hoàng công công, Đông Xưởng Hoắc Ty Phòng cùng Cẩm Y Vệ Tần Lâm chúng ta làm được. Chúng ta cảm thấy họ Lưu này đã lớn tuổi, cầm bút viết vài chữ còn tạm được, nếu đích thân đi e rằng sẽ không chịu nổi.’

Được, đời này coi như vùi ở Nam Kinh dưỡng lão, đừng mơ trở lại kinh sư.

Lưu Nhất Nho vỗ đùi, giận đến nghẹn cổ không nói nên lời, nhưng ai bảo y không vội vàng đến Dương Châu vào lúc phát án? Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là tranh thủ thời gian dâng lên một đạo tấu chương nói vòng vo, rằng nhờ mình chỉ huy thích đáng, dùng người thích hợp, mặc dù không có tự mình phá án nhưng vẫn nắm trong lòng bàn tay toàn án, trước mắt đang trấn an địa phương, xử lý mọi việc sau đó...

Con bà nó, chuyện hoang đường như vậy ngay cả bản thân mình cũng không gạt được. Lưu Nhất Nho cũng không có cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là chữa ngựa chết thành ngựa sống, phát tấu chương lên, lại chạy Đông chạy Tây giả bộ tận trung chức thủ, thật ra thì không làm cái rắm gì cả.

Các đạo nhân mã vây lượn xung quanh vụ án này ầm ầm, có người sắp sửa được tới tai thiên tử ‘giản tại đề tâm’, cũng có kẻ sắp nguy, chờ cách chức điều tra, hoặc bị đối xử lạnh nhạt.

Ngược lại Tần Lâm trước đó uy phong lẫm lẫm phát hiệu lệnh một trận hiện tại lại nhàn rỗi, dựa theo lời của hần nói: ‘Tra hỏi giáo đồ cấp thấp như vậy là chuyện không có chút kỹ thuật nào, để cho lão Hoàng lão Hoắc làm là được rồi, ta phải nghỉ ngơi nhiều một chút!’

Tuy rằng hần khoác lác tới trời, thế nhưng từ Lý Quảng trở xuống, quan lại lớn nhỏ Tri Phủ Dương Châu, Khâu Bá Hộ Cẩm Y Vệ vẫn chỉ cần hơi có tiền triển sẽ tới trưng cầu ý kiến của hần, sớm xin phép, muộn hồi báo, tỏ ra hết sức khiêm nhường. Ai nấy đều cảm thấy Trần Vương Mô rơi đài có liên quan với hần không ít, tuy rằng hần bất quá chỉ là một Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ nho nhỏ, nhưng ngay cả Bình Giang Bá quan Tổng Binh Tào Vận cũng bị hần lật đổ. Lại thêm luận giao ngang hàng cùng công tử tiểu thư tướng phủ Giang Lăng, ai dám coi thường hần?

Ban đầu Tần Lâm còn gặp mặt một lần, sau đó không chịu nổi phiền phức, những quan viên này trở lại chỉ được nghe Du Quả Tử nghiêm mặt nói một câu:

- Trưởng quan nhà ta đã ra ngoài tiếp khách.

Người này tiếp khách gì vậy?

Chính là các tổng thương lớn nhỏ của Tào Bang.

Các vị tổng thương từ Điền Tổng Giáp trở xuống đều xem Tần Lâm như phụ mẫu tái sinh, nếu không phải Tần Lâm tìm bạc về, chỉ sợ Trần Vương Mô sớm đã làm cho bọn họ chết tươi.

Người sống trên đời phải trọng tri ân báo đáp, còn nữa, nghe nói vị này có thủ đoạn thông thiên, quan hệ khá sâu cùng tướng phủ Giang Lăng, đám tào thương ngay cả Lỗ Cấp Sự, Chu Đô Lão còn lôi kéo làm liên minh, hiện tại có sẵn Tần trưởng quan không chịu hết sức lôi kéo, không phải là kẻ ngốc hay sao?

Phía Tây Bắc bên ngoài Dương Châu, Bình Sơn đường bên trong Đại Minh tự chính là một vườn hoa nổi tiếng mới xây vào thời Bắc Tống, Tào Bang mở tiệc ở chỗ này mời Tần Lâm.

Trước đường dây leo rậm rạp, phía trên cao tấm biển ba chữ to Bình Sơn đường. Bước vào là sảnh rộng lớn, chia làm năm gian, trước đường có bình đài bằng đá, có tên Hành Xuân đài. Trước đài có lan can, dưới đài là một ao sâu, trúc trong ao vào ngày Đông trở nên khô vàng, phong cảnh cũng có một phen khác biệt.

Đứng tựa lan can trông về phía xa, đồi núi Giang Nam chập chùng như đang phủ phục vái chào phía trước, chen chúc dày đặc, dãy núi gần nhất chồm lên như một mái nhà bằng phẳng, Bình Sơn đường có tên từ đây. Đường như biến câu thơ 'Giang lưu thiên địa ngoại, sơn sắc hữu vô trung' của thi nhân Vương Duy thời Thịnh Đường thành một bức họa đồ, hiện ra ở trước mắt mọi người.

Trên đường bày ra một cái bàn tròn lớn bằng kim ti nam mộc, trên bàn bày ra sơn hào hải vị hết sức ngon lành trân quý, rượu là Quỳnh Hoa lộ cất từ nước suối của Đại Minh tự, chôn đã ba mươi năm, sánh như hổ phách.

Bảy tám tên thị nữ toàn là giai nhân tuyệt sắc miền Nam thanh tú động lòng người, chỉ trang điểm sơ qua lại toát ra vẻ đẹp tự nhiên phong lưu. Ai nấy lui tới bàn như hồ điệp xuyên hoa, cầm bầu rót rượu cho tân khách.

Tần Lâm đường hoàng ngồi ở thủ tịch, phía dưới tay trái là một đám phú thương cự cổ Tào Bang do Điền Thất gia cầm đầu, tay phải còn lại là chư vị quan thân bản địa do Tri Phủ Dương Châu Quy Mộ Quang dẫn đầu.

Mọi người yến tiệc linh đình, lúc này tiệc đã được ba bốn phần, không biết là say thật hay say giả, sắc mặt màu tím của Điền Thất gia đã trở thành đỏ sẫm, nâng chén chúc tụng:

- Tần tướng quân không chỉ có là phụ mẫu tái sinh của Điền mỗ, mười vạn bang chúng Tào Bang cũng cảm ân ái đức. Điền mỗ không giỏi hư tình giả ý, dù sao tương lai chỉ cần Tần trưởng quan nói một câu, họ Điền này cùng các huynh đệ dưới tay lập tức lặn xả dầu sôi lửa bỏng, không ai dám cau mày.

Điền Thất gia vốn là quen ở trên cao, tuy rằng là thương nhân lại có chức quan. Nhưng lần này dính dấp vào đầu tranh giữa triều đình cùng Bạch Liên giáo y mới bắt đầu dĩ phát hiện ra, thật ra thì cho dù người ta nuốt chừng cả da lẫn xương của mình, cũng coi như là món điểm tâm khai vị mà thôi.

Nếu không phải nhờ Tần Lâm ra sức bảo vệ, tìm bạc trở về tiêu trừ phiền loạn, đám tào công thật sự bị Bạch Liên giáo kích động tạo phản, kết quả của tên Tổng Giáp y chính là lăng trì xử tử, cả nhà bị mang ra chém.

- Điền Tổng Giáp quá khen.

Tần Lâm nâng chén ra hiệu mời, sau đó hớp một ngụm nhỏ.

Điền Thất gia mặt đầy hồng quang uống rượu trong chén một hơi cạn sạch, theo y thấy đại nhân vật ‘giản tại đề tâm’ như Tần Lâm, chịu nâng chén nhấp môi đã là hết sức nể mặt mình.

- Chút lễ mọn bất thành kính ý, chẳng qua là chút tâm ý của Điền mỗ cùng bằng hữu bản bang, Tần tướng quân ngàn vạn lần không nên từ chối!

Điền Thất gia vừa nói chuyện, cúi đầu, vô cùng áy náy dâng ‘lễ mọn’ lên, là một chiếc hộp gỗ đàn hương.

Đây là công khai hối lộ sao? Tần Lâm cười nhận lấy, theo hắn biết thời đại này trên căn bản không có quan viên ngã ngựa chân chính bởi vì vấn đề kinh tế, quan văn thanh lưu xuất thân Tiến Sĩ đều là công khai thu nhận tiền hối lộ kính hàng năm của các môn sinh, trong quan trường cũng không úy kỵ.

Hộp gỗ đàn hương không lớn không nhỏ, các vị quan viên từ Tri Phủ Dương Châu Quy Mộ Quang trở xuống nhìn thấy đều rất thèm thuồng, biết lần này Tào Bang đưa ra lễ vật cũng không phải số lượng nhỏ.

Khác với những khách nhân khác, Tần Lâm vừa nhận lễ lập tức mở ra xem tại chỗ, chỉ thấy bên trong là một xấp chi phiếu hiệu Vạn Nguyên Nam Kinh, bất cứ tiền trang nào nhìn thấy cũng đổi ra bạc ngay lập tức. Tất cả đều có giá trị ngàn lượng bạc mỗi tấm, nhìn độ dày cũng biết có trên dưới trăm tấm, như vậy chính là mười vạn lượng bạc.

Các quan viên đang ngồi tim đập thình thịch như trống trận, mười vạn lượng bạc trắng, đây chính là hơn nửa tháng thu nhập của quốc khố triều Đại Minh. Nếu như dùng số bạc này mua chức quan tòng thất phẩm nội các Trung Thư, có thể mua được một hơi sáu mươi bảy mươi chức.

Bất quá Tào Bang đưa ra số lượng bạc lớn như vậy cũng là lẽ đương nhiên, nếu không nhờ Tần Lâm, bọn họ phải bồi thường năm mươi vạn lượng bạc, còn rất có khả năng bị chụp mũ tội danh cấu kết với Bạch Liên giáo.

Tần Lâm cười vỗ vỗ xấp ngân phiếu, cổ ý nửa đùa giỡn nửa nghiêm túc nói với chúng quan viên do Quy Mộ Quang cầm đầu:

- Không phải là Điền Thất gia làm khó bản quan sao? Nếu ta nhận lấy, các vị Đại nhân tố cáo lên, hạ quan sợ Thái tổ gia gia lột da trông cổ. Nhưng nếu không thu, dù sao trong lòng cũng có chút tiếc nuối không nỡ.

Đại Minh vào năm Vạn Lịch và Đại Minh vào năm Hồng Vũ cơ hồ là hai triều đại khác nhau, hiện nay không còn chuyện lột da trông cổ nữa. Chúng quan văn đều cho là Tần Lâm nói đùa, còn có người thâm nhủ tuy rằng người này phá án lợi hại, nhưng về phương diện thể thái nhân tình chỉ là tên đầu gỗ, từ trước tới nay chưa có ai mở lễ vật ra trước mặt người ngoài như vậy.

Chỉ có Tri Phủ Dương Châu Quy Mộ Quang tính tình linh lợi, nghe thấy trong lời nói Tần Lâm có ẩn ý lập tức nghiêm mặt tỏ ra trịnh trọng nói:

- Tần tướng quân ra sức vì nước, khắc địch lập công, lần này bình định yêu phi Bạch Liên giáo phản loạn thật sự chẳng khác nào xung phong huyết chiến trên sa trường. Chẳng những Tào Bang cảm kích rơi nước mắt, dân chúng Giang Nam cũng tránh được kiếp nạn binh đao, hạ quan còn phải chặn trị con dân nhiều hơn để cảm tạ Tần tướng quân, ai dám tố cáo? Còn nữa, hạ quan cũng là bạn tốt của Điền Tổng Giáp, ít ngày trước thấy y chịu khổ lại không cứu được, thật là tiếc nuối...

Điền Thất gia xì một tiếng thật dài trong lòng, thầm nói người không có bỏ đá xuống giếng ở trước mặt Trần Vương Mô đã là may mắn, cái gì mà không cứu được, khoắc lác.

Các quan viên địa phương Dương Châu cũng lập tức được lời của Quy Mộ Quang làm cho bừng tỉnh ngộ, lập tức những lời nịnh nọt Tần Lâm tuôn ra như nước thủy triều.

Có kẻ nói mười vạn tào công cũng coi Tần tướng quân là Vạn Gia Sinh Phật, chút ngân phiếu này là dân chúng ủy lạo cho đám Cẩm Y Hiệu Úy, cũng không phải là cho riêng nhận riêng, có gì mà không thu được?

Thậm chí có người còn nói nếu Tần Lâm còn từ chối, như vậy sẽ phụ một mảnh tâm ý của Tào Bang. Nếu đám tào công vì vậy trong lòng oán giận, dư âm Bạch Liên giáo kích động tạo phản vẫn chưa hết, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện.

Vì vậy vì hạnh phúc của dân chúng Giang Nam, vì giang sơn xã tắc của Đại Minh, Tần Lâm không nhận số bạc này là không được.

Một vị lão Thôi Quan tóc trắng phau phau thậm chí lấy ra khí thế của đại thần can gián, nói nếu Tần Lâm không chịu số tiền kia, vậy thật sự chính là có lỗi với các vị thánh hiền.

- Đã như vậy, bản quan cung kính không bằng tuân mệnh.

Tần Lâm cười híp mắt đưa ngân phiếu cho Lục mập phục dịch bên cạnh, bảo y thu cất.

Lục Viễn Chí thấy tình cảnh này dở khóc dở cười, lòng nói Tần ca không có làm quan ở Dương Châu, lại không quản đám quan địa phương này, cần gì trong lời nói phải dè dặt bọn họ như vậy? Chúng ta trở về Nam Kinh làm việc, không cần biết tới đám quan viên Dương Châu này làm gì.

Ngược lại tình cảnh mới vừa rồi kia, rất có phong phạm Triệu Cao chỉ hươu nói ngựa trên sân khấu.

Y không biết Tần Lâm tự có tính toán, hẳn còn muốn lập một phen sự nghiệp ở Dương Châu.

Tào Bang cũng chuẩn bị lễ vật cho quan viên lớn nhỏ bản địa, Điền Tổng Giáp cũng không hiểu vì sao Tần Lâm phải xem trọng đám quan viên này như vậy, nhưng nếu hẳn đã công khai, y dứt khoát bảo thị nữ lấy lễ vật ra cho các vị Đại nhân.

Đám quan địa phương Dương Châu ai nấy cười toe toét, mặc dù lễ vật của bọn họ ít hơn nhiều so với của Tần Lâm, nhưng ai có can đảm so sánh với pho đại Phật này? Ngân khổ mất bạc, Bạch Liên giáo tạo phản, đám quan địa phương này mất thấy chuẩn bị chịu tai họa. Bây giờ chẳng những vô tội còn có công bình phản loạn, cuối cùng còn có bạc bỏ túi, không phải là hoàn toàn nhờ vào Tần Lâm ban tặng sao?

Những lời nịnh bợ lại bộc phát một lần nữa, quan viên xuất thân văn nhân đều rất phong nhã, dẫn kinh điển ra nói một tràng, Tần Lâm nghe không hiểu lắm, chỉ dùng đũa gấp thức ăn ăn.

Cuối cùng vẫn là Quy Mộ Quang nhìn ra mấy phần đầu mối, nói thông tục hơn rất nhiều:

- Tần tướng quân giản tại để tâm, tương lai một bước lên mây không cần phải nói. Hôm nay sở dĩ hạ quan cùng Điền Tổng Giáp chọn thiết yến ở Bình Sơn đường là bởi vì Tổng triều Âu Dương Văn Trung Công (Âu Dương Tu) thích nhất nơi này, thường hay ở nơi này quên về.

- Sau đó Âu Dương tiên sinh quan cư Đại Tổng làm Tế Cháp, từ đầu chí cuối, triều đình truy phong Văn Trung, quả thật là một đời hoàn mỹ. Hôm nay chúng ta thiết yến Bình Sơn đường, cũng chúc Tần tướng quân trở thành Âu Dương Văn Trung Công thứ hai, tương lai cầm y đương quốc, quan cư nhất phẩm, Tế Cháp thiên hạ!

Lần này Tần Lâm cười uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, bắt quá tên này cười vô cùng gian xảo, trợn mắt lại hân khí bức người, thấy thế nào cũng không phù hợp với thụ hiệu Văn Trung.

- Đúng rồi...

Điền Thất gia đột nhiên rời chỗ, một mực cung kính khom người nói:

- Tiểu nhân cùng các vị tổng thương trong bang vô cùng cảm kích đối với Tần tướng quân, nếu không nhờ Tần tướng quân, chúng tiểu nhân đã sớm cửa nát nhà tan. Cộng thêm tào công cùng các thân nhân cũng coi Tần tướng quân là Vạn Gia Sinh Phật, cho nên khởi tạo sinh từ (miếu thờ sống) bên cạnh Nhị Thập Tứ Kiều, chúc ngài cao hầu vạn đại! Trước đó không dám nói rõ cùng Tần tướng quân, mong rằng thứ tội.

Tần Lâm sờ sờ gáy, thâm nhủ trong lòng: chẳng lẽ ta đặc biệt có tiềm chất làm thần côn? Vì sao ở Kỳ Châu đã có một miếu thờ sống, ở Dương Châu này cũng có một cái?

Nghĩ đến vị lão huynh đại danh鼎鼎 triều Minh thích nhất xây sinh từ ỳnh, Tần Lâm chợt rùng mình một trận: cứu thiên tuế ôi cứu thiên tuế, yêm đẳng yêm đẳng (chỉ thái giám Ngụy Trung Hiền)!

Hắn cười hỏi:

- Sinh từ tổn hao có nhiều không?

Vừa nói chuyện Tần Lâm liền đi ra ngoài, Ngưu Đại Lực, Hàn Phi Liêm đã thu thập xong thốt ngựa chờ sẵn. Hần phóng người lên ngựa, nhìn Vương Sĩ Kỳ chấp tay một cái, đoàn người liền giục ngựa chạy xa.

Vương Sĩ Kỳ ngơ ngác kinh ngạc đứng tại chỗ nhìn theo, trên tay còn cầm mấy mảnh vụn tấu chương, thất hồn lạc phách nói:

- Còn... còn có thể dấn lại được không... này, này, lão làm gì vậy?

Một lão người làm đang ném những mảnh tấu chương xé nát dưới đất vào trong chậu than, miệng lầm bầm:

- Nếu tiếc chữ trên giấy, chớ tùy tiện ném loạn xuống đất, nếu không Văn Xương đế quân (vị thần được dân gian lẫn Đạo giáo tôn sùng là thần chủ quản công danh phúc lộc của sĩ nhân) sẽ nổi giận, lão nhân gia ta làm một chuyện tốt, thay các người đốt đi thôi!

Vương Sĩ Kỳ ọc một tiếng trong cổ họng, sợ run hồi lâu mới vỗ đùi:

- Được, các người giỏi lắm, ta sẽ trở về Nam Kinh, không biết tên kia muốn gây náo loạn thế nào đây...

Phủ đệ Tả Đô Ngự Sử Nam Kinh Vương Bản Cố, binh sĩ giữ cửa đã từ tinh binh kinh vệ đổi thành lão binh lọc lõi Binh Mã ty năm thành.

Những lão binh này đều là thế tập quân hộ ở trong ngoài thành, bàn về lương gặt dân chúng, du thủ du thực, trà trộn thị tỉnh, đó là sở trường. Bàn về xung phong đánh giặc, truy nã trộm cắp, lòng bất cường đạo, đó là người người tránh lui chín mươi dặm, mọi người rất khiêm nhượng.

Tại sao Vương Bản Cố muốn lấy lão yếu tàn binh thay thế quân đội triều đình trải qua biên chế?

Ngay cả các lão binh Binh Mã ty năm thành cũng cảm thấy đầu óc mơ hồ.

Vào giờ phút này, gió Bắc thổi mạnh, cho dù là khí hậu Kim Lăng ẩm áp cũng đổ bão tuyết lả tả như lông ngỗng. Đường xá trong thành bùn lầy không chịu nổi, địa thế thấp còn có tuyết đọng, Tử Kim sơn bên ngoài thành đã là tuyết trắng phau phau, như khoác một chiếc áo bạc.

Các lão binh canh giữ trước cửa Vương gia mặc uyên ương chiến y màu lửa đỏ, vẫn cồng đến lỗ mũi đỏ bừng. Có kẻ tay ôm lò Tuyền Đức làm ấm, có kẻ bụng trà nóng tránh dưới hiên cửa, ai nấy cất giọng oán thán:

- Con bà nó, Vương Bản Trư kia tự mình làm bậy, hại chúng ta phải gánh vác thay lão. Tên thích khách Đông Doanh kia không chịu cắt luôn đầu heo của lão cho rồi, để chúng ta phải chịu khổ như vậy.

- Tinh binh hậu vệ phủ quân, Thiên Sách Vệ lão không muốn, lại cố ý chỉ Binh Mã ty năm thành chúng ta, không biết muốn giở trò gì ...

Nói tới nói lui lại cũng không có ai dám tự tiện rời đi, phải biết Đô Sát Viện cai quản Ngũ Thành Sát Viện phía dưới, Vương Bản Cố là Tả Đô Ngự Sử cai quản tuần thành Ngự Sử, tuần thành Ngự Sử lại thống lĩnh Binh Mã ty năm thành, bất kể đám lão binh tức giận như thế nào cũng không dám tỏ ra cứng đầu với Vương Bản Cố.

Đang oán trời trách người, đột nhiên có người phát hiện không khí khác thường. Không biết vì sao màn cửa đồ trường ở khúc quanh đầu đường lại vén lên, rất nhiều khách chơi chạy tứ tán, có mấy tên người làm lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đóng cửa lại.

Bây giờ trời giá rét đóng băng, những chuyện làm ăn khác không tiện, chỉ có bốn thứ tửu sắc tài khí là ngày ngày hốt bạc, nào có đạo lý chỉ mới buổi chiều đã đuổi hết khách nhân ra ngoài như vậy?

Cho đến một thân ảnh màu vàng sang từ góc đường rẽ qua, các lão binh mới hiểu được nguồn cơn: thì ra là Cẩm Y Vệ tới!

Con ngựa dẫn đầu chính là Tần Lâm Tần trưởng quan, ba viên Đại tướng Ngưu Đại Lực, Lục Viễn Chí, Hàn Phi Liêm theo sát phía sau, thân binh Tiểu Kỳ mười tên Hiệu Úy đằng đằng sát khí, mấy chục tên quân dư xoa tay xoa chân, phía sau cùng Du Quả Tử lạch bạch như vịt áp trận. Đoàn người hung thần ác sát như lang như hổ, đừng nói kỹ viện đồ trường tửu lâu hai bên đường phố e sợ tránh không kịp, dù là quần chúng vây xem e sợ cho thiên hạ bất loạn cũng mặt mũi hưng phấn đi theo xa xa, sợ ngộ thương.

Gâu gâu... Có một con chó dữ của phường quỹ hàng thịt từ trong nhà chạy ra, điên cuồng sủa Tần Lâm.

Quân dư hung ác trừng mắt nhìn nó, con chó kia bèn kêu lên một tiếng, cụp đuôi chạy thực mạng.

Lục mập nói đầy ẩn ý:

- Tần ca, huynh xem chó này cũng chỉ có sủa là lợi hại mà thôi, thật ra thì chỉ giỏi bắt nạt kẻ yếu, hết sức vô dụng!

Đám lão binh canh giữ đại môn nghe vậy bật cười, đây không phải là rõ ràng mắng Vương Bản Cố sao?

Không ai bằng lòng đánh nhau cùng đám Cẩm Y Vệ hung ác này, hai tháng qua cấm kỵ quân dư thủ hạ Tần Lâm đã sớm lập nên uy danh hiển hách bên trong bên ngoài Nam Kinh thành, Binh Mã ty năm thành nhỏ nhoi không phải đối thủ của bọn họ.

Đương nhiên vẫn phải làm dáng một chút, đám lão binh lập tức ủa lên, ngay cả binh khí cũng không lấy ra, tay không gờ ra giả vờ cản hờ lại:

- Này này, làm gì vậy? Đây là phủ đệ Tả Đô Ngự Sử Nam Kinh Vương Bản Cố Vương lão tiên sinh, những người không có nhiệm vụ không được tự tiện xông vào!

Ngưu Đại Lực không nói hai lời, giơ song quyền to như miệng chén định xông lên, dọa cho đám lão binh sợ đến nỗi toát mồ hôi lạnh toàn thân, âm thầm kêu khổ: má ơi, vì sao người này không hiểu chuyện như vậy, chúng ta nào có thật lòng ngăn trở? Chỉ là giả vờ làm dáng một chút mà thôi, cần gì nghiêm trọng như vậy?

May là Tần Lâm trong lòng tức giận, thấy dáng vẻ bọn họ cũng cảm thấy buồn cười, thấy những người này đều là những kẻ du thủ du thực, trơn tuột còn hơn quả cầu pha lê tẩm dầu, bèn ngăn Ngưu Đại Lực lại:

- Đừng làm khó bọn họ, chúng ta chỉ tìm một mình Vương Bản Cố.

Đám lão binh nghe vậy như được đại xá, trong lòng thầm nói Tần trưởng quan này biết làm người, tương lai nhất định khai phủ xây nha cao quan hậu lộ.

Ngưu Đại Lực nghe vậy mới thu quyền lại, hai mắt nhìn trừng trừng. Tần Lâm nói không muốn làm khó những binh lính này, nhưng đối phương lại cản ở trước mặt, đối phó thế nào quả thật làm khó ỷ.

Đương nhiên đám lão binh sẽ không để tình cảnh khiến cho cả hai bên lúng túng này kéo dài quá lâu, bọn họ vừa quát tháo trong miệng rằng 'Người nào, cũng dám tới phủ Vương lão tiên sinh giương oai', vừa xông về phía Ngưu Đại Lực.

Ngưu Đại Lực nổi cơn thịnh nộ, Tần trưởng quan nhà ta đã tha cho các ngươi một con đường sống, vì sao lại không biết tốt xấu như vậy?

Không ngờ rằng đám lão binh xông tới cách ỷ còn năm sáu thước thì linh ngã lăn ra đất. Có người ngã chống bốn vó lên trời, thậm chí kẻ khoa trương nhất lui thành thịch về phía sau ba bước, sau đó lui thêm ba bước nữa, rốt cục chân không đứng vững ngồi phịch xuống đất.

Ngưu Đại Lực trợn to cặp mắt như chuông trà, không hiểu vì sao.

- Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện thật là lợi hại, bất động thanh sắc đã chế ngự địch nhân ngoài mấy trượng!

Một tên lão binh đau đớn rên rỉ, cơ mặt vặn vẹo, trán hiện đầy mồ hôi lạnh, nhìn đáng dấp quả thật giống như sắp chết.

- Trời ơi, Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí!

Một tên ngã lăn mấy vòng miệng rên hừ hừ, mặt co giật khiến cho người ta hoàn toàn không nghi ngờ sau khoảnh khắc ỷ sẽ hồn quy địa phủ:

- Nguy rồi, ngũ tạng lục phủ tiểu đê đao như dao cắt, mau mời đại phu trị chấn thương, nếu không không thể sống quá một giờ ba khắc.

Người bay ra phía sau lưng chạm vào đại môn yếu ớt nói:

- Là, là Kim Cương, Kim Cương Phục Ma Thần Công Thiếu Lâm phái, chúng ta, chúng ta không phải là đối thủ...

Bọn Tần Lâm vốn là đàng đàng sát khí, đến lúc này cũng không thể làm gì khác hơn là dở khóc dở cười, đi vòng tránh mấy tên hề này, xông vào trong phủ.

Mấy tên lão binh thân bị trọng thương lẫn lộn đau đớn trên đất, sau khi lăn tới hẻm nhỏ gần đó chợt đứng lên như người không có chuyện gì, phủi phủi bụi đất trên người, sau đó cười vang kéo nhau chạy đi như một làn khói.

Tần Lâm vọt vào phủ trạch Vương Bản Cố, mặt lạnh nhìn bốn phía một chút, rít qua kẽ răng ba chữ:

- Đập cho ta!

Đập phá cướp bóc chính là bản lãnh giữ nhà của cấm y quân dư, nghe thấy tiếng ra lệnh này, ai nấy mừng rỡ như điên ra sức tranh tiên, lấy ra công cụ chuyên nghiệp như thước sắt, đoản bổng, gạch... ra đập phá tứ tung. Nhất thời bồn hoa nát bấy, bình hoa tao ương, bàn ghế nhất nhất tan tác.

Pủ đệ Vương Bản Cố vốn được bố trí cực kỳ tao nhã, một cảnh hoa một gốc cây hết sức dụng tâm, nhưng bị đám quân dư đập không tới hai phút đã hoàn toàn biến thành chiến trường sau khi thiên quân vạn mã chà đạp, hoàn toàn không còn sót lại bất kỳ món đồ nào còn nguyên vẹn.

Gia đình tôi tớ nhìn xa xa, không có người nào dám lên ngăn trở, phải biết những quân dư này đều là trải qua huấn luyện đặc thù, ‘Đánh người không thấy máu, trên người không thấy thương, xung quanh không ai thấy’, uy danh truyền dương tứ phương, ai dám lên chịu chết?

Tần Lâm bấm thời gian đợi không tới ba phút, Vương Bản Cố tức giận ngắt trời chạy ra ngoài, chòm râu bạc trắng run rẩy, chỉ Tần Lâm trừng mắt mắng:

- Hoành hành ngang ngược, bạo lệ thất phu! Pủ đệ đại thần triều đình là nơi để cho người nông cuồng như vậy hay sao, lão phu sẽ thượng bản tố cáo ngươi, chờ cách chức điều tra đi!

- Có thật không?

Tần Lâm cười hăng hắc, lấy ánh mắt lạnh như băng nhìn Vương Bản Cố:

- Chỉ sợ lão đã thượng tấu chương rồi!

Vương Bản Cố lấy làm kinh hãi, quả thật lão đã dâng tấu chương lên, nhưng chỉ thông qua Nam Kinh Thông Chính Ty, làm sao Tần Lâm biết được?

Dù sao lão già này cũng lẫn lộn trong quan trường mấy chục năm, lập tức có phản ứng, tức tối thở hổn hển:

- Lão thất phu Hoàng Kính Trai kia dám tự tiện tiết lộ tấu chương của lão phu ra ngoài, lão phu sẽ không tha cho lão ta!

198. Chương 198: Lý Do Để Đánh

Vương Bản Cố càng phách lối, Tần Lâm càng bình tĩnh, nhìn ánh mắt của đối phương hoàn toàn giống như nhìn một người sẽ chết:

- Đúng vậy, tấu chương là lão ta giữ lại, hơn nữa đã bị ta xé, lão làm gì được?

- Ngươi... các ngươi đều điên rồi!

Vương Bản Cố run rẩy đôi môi, lão không hiểu vì sao chuyện đi tới nông nổi này.

- Nếu như đoán không lầm, quá trình cùng kết quả ta đàm phán cùng Ngũ Phong hải thương, đều là Bạch Liên giáo thông báo cho lão phải không?

Tần Lâm giống như mèo vờn chuột, miệng cười thật không cười.

Thân thể Vương Bản Cố run lên, sắc mặt lập tức trắng bệch như tờ giấy.

Đúng như Tần Lâm suy đoán, Bạch Liên giáo nếm mùi thất bại trước đó chưa từng có, vô cùng oán hận Tần Lâm và Kim Anh Cơ. Nhưng bọn chúng lại không có lực lượng trên biển, không cách nào đối phó Ngũ Phong hải thương, thực lực ở Nam Trục Lệ lại cơ hồ bị nhổ tận gốc, trong lúc nhất thời không thể trực tiếp hạ thủ đối với Tần Lâm.

Bạch Liên giáo hiểu rõ chuyện Uông Trục, bèn bốn cũ soạn lại, thông báo nội tình Tần Lâm đàm phán với Ngũ Phong hải thương cho Vương Bản Cố.

Wang Bản Cố tự tiện sát hại Uông Trục đồng ý chiêu an, làm hại tánh mạng mười vạn quân dân duyên hải Đông Nam, biết nếu chuyện này ra ánh sáng mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Nghe nói Tần Lâm thương lượng cùng Ngũ Phong hải thương lập tức hoảng hồn, vội vàng thượng thư chỉ trích Tần Lâm là Hán gian, làm theo cách cũ năm đó hãm hại Uông Trục để chinh trị Tần Lâm, chụp mũ cho hắn là Hán gian. Cứ như vậy sẽ không người nào dám nói chuyện chiêu an Ngũ Phong hải thương, âm mưu năm đó cũng sẽ không ra ánh sáng.

Không ngờ rằng lưới trời lồng lộng báo ứng chẳng sai, Vương Thế Trinh lại ngã về phía Tần Lâm, gián tiếp cũng ngã về phía Trương Cư Chính, trực tiếp đưa đến thất bại của Vương Bản Cố. Dĩ nhiên, với chứng cứ Tần Lâm lấy được từ chỗ Kim Anh Cơ chứng tỏ năm đó lão tặc cấu kết Chân Oa hãm hại Uông Trục, Vương Bản Cố rơi đài chỉ còn là vấn đề thời gian.

Nhìn Vương Bản Cố đầu đầy mồ hôi, Tần Lâm nở nụ cười lãnh khốc.

- Không có, bản quan không có cấu kết với Bạch Liên giáo!

Cơ mặt Vương Bản Cố không không chế được run rẩy, nhưng vẫn tìm lời giải biện.

Ánh mắt của Tần Lâm híp lại, giống như mèo vờn chuột:

- Hạ quan điều tra án ngân khố mất bạc ở Dương Châu, sự tình cụ thể trải qua là hai vị Đại nhân Lý Quảng, Hoàng công công dùng mật tấu đệ trình kinh sư, trừ hai người này ra người ngoài chỉ biết là hạ quan đoạt lại bạc trong tay Bạch Liên giáo. Như vậy Vương Đô Đường có thể nói cho hạ quan, từ đâu ngài biết được chuyện hạ quan cấu kết cùng Ngũ Phong hải thương, tìm về bạc này từ trên biển hay không?

Lúc này là mùa Đông, ngoài đường trong viện trời giá rét đóng băng, nhưng trên gương mặt bảo dưỡng cực tốt của Vương Bản Cố lại chảy mồ hôi ròng ròng, đôi môi mấp máy, không nói được nửa lời.

Lục mập cổ làm ra vẻ kinh ngạc nói:

- Ôi chao, gió Bắc thổi mạnh như vậy, trên đầu Vương Đô Đường lại toát ra mồ hôi nóng, nhất định là hư hỏa xông lên, thận thủy không đủ, tâm hỏa cùng phệ nhiệt tương liên, sợ rằng mệnh không lâu vậy!

Bàn tay to tướng của Ngưu Đại Lực gãi gãi đầu, cười hỏi:

- Lục huynh đệ là môn hạ Lý thần y, nh à là h

Ở bên kia, Tần Lâm dẫn theo người của mình đi xa trong tiếng quân ca, cũng không biết Vương Sĩ Kỳ chân trước chân sau chứng kiến uy phong của hắn.

Ở trong mắt hắn Vương Bản Cố đã là người chết, bất kể lão có biết thân phận chân thật Đảo Tân Nghĩa Cửu hay không, tội giết oan Ưng Trực, đưa tới loạn Oa đã là họa quốc ương dân, Nguyên Phụ Thiếu Sư Trương Cư Chính đương triều lại chính kiến bất hòa cùng Vương Bản Cố, như vậy người này còn có thể có kết quả gì tốt?

Bây giờ chỉ cần chờ triều đình hạ chiếu xuống, tất nhiên các hạng mục sẽ có kết quả, chiêu an Ngũ Phong hải thương Kim Anh Cơ, mở ra hải cấm, bình phản Tào Bang, xử trí Bạch Liên giáo yêu phi, tướng thưởng đại thần có công đều phải xem Trương Cư Chính cầm đầu triều đình chọn lựa loại thủ đoạn nào tiến hành xử lý.

Bất quá Tần Lâm cũng không lo lắng kết quả sau cùng, bởi vì hắn thiết tưởng mình âm thầm hợp với cái cách triều chính của Trương Cư Chính, cũng được Trương Tử Huyền thay mặt phụ thân đưa ra cam kết, như vậy chỉ cần chờ đợi.

Cùng lúc đó, Vương Bản Cố chỉ vì mua danh chuốc tiếng mà giết oan Ưng Trực, là đầu sỏ làm cho loạn Oa bùng phát năm xưa, hắn cũng sẽ bị triều đình xử tội theo mức án cao nhất.

- Con bà nó, lão tặc Vương Bản Cố kia quả thật quá ghê tởm, còn dám thượng bả tố cáo trưởng quan nhà ta, chẳng biết xấu hổ!

Hàn Phi Liêm giận dữ mắng.

Tần Lâm cười xoa xoa quyền:

- Bây giờ đánh chết lão, không khỏi quá tiện nghi.

- Tần trưởng quan nói là?

Hàn Phi Liêm, Lục Viễn Chí đều tròn to hai mắt, dựng lên lỗ tai, hưng phấn chờ câu trả lời.

Tần Lâm giơ lên một đầu ngón tay lắc lắc:

- Thiên cơ bất khả lậu!

- Hừ, không có hứng thú gì cả.

Tên mập mập vênh mặt lên, không để ý tới hắn.

Giải tán chúng Hiệu Úy, Lực Sĩ, quân dư, Tần Lâm cùng bọn Lục Viễn Chí cười cười nói nói đi về phía đại trạch viện Nam Kinh của mình.

Nửa đường ngang qua cửa Ngự Quốc Công phủ, Tần Lâm không khỏi có chút bồi hồi, không biết vị Đại tiểu thư tính tình tùy tiện, tràn đầy sức sống kia thế nào. Muốn vào thăm nàng một chút, nhưng trong lúc nhất thời không biết lấy lý do gì, có hơi do dự.

Tần Lâm hơi vừa thất thần, bọn Lục mập phía sau lập tức nháy nhó nhau, thấp giọng nói vị trưởng quan này của chúng ta lúc ở Dương Châu ngày ngày bị Trương Tử Huyền cuốn lấy, vừa tới Nam Kinh lại nhìn chăm chăm đại môn Ngự Quốc Công phủ, nếu nói không phải là đang nghĩ tới vị Từ đại tiểu thư kia, ai tin được?

Chẳng ai nghĩ tới, đang khi nói chuyện Từ Tân Di chợt dẫn theo đám nữ binh Thị Kiếm, hấp tấp từ trong Quốc Công phủ vọt ra.

Nàng mặc áo da tử điều bó sát người, đầu đội anh hùng cân gấn cầu nhưng, eo mang thắt lưng da sư tử thật chặt, càng khiến cho bộ ngực lộ vẻ đầy đặn mê người, đôi chân dài thon thả thẳng tắp.

Thấy Tần Lâm, cái miệng khả ái của Từ Tân Di lập tức há hốc tròn trĩnh, sau đó xông tới như một trận gió.

Trời ơi! Lục mập vỗ đùi, cùng mấy tên hồ bằng cầu hữu ngạn nhìn nhau: Tần trưởng quan chúng ta mới nhìn chưa bao lâu, Từ đại tiểu thư liền vọt ra, đây không phải là tâm hữu linh tê nhất điểm thông sao?

- Tần Lâm, bản tiểu thư đang muốn tìm người đây!

Từ Tân Di không khách sáo chút nào chớp lấy cánh tay hắn.

199. Chương 199: Nữ Thi Ân Vũ Hoa Đài

- Nam thành vừa xảy ra trọng án cường gian rồi giết chết ở Vũ Hoa đài, bản tiểu thư mới nhận được tin tức từ Thuận Thiên phủ, chúng ta mau đi xem thử!

Không đợi Tần Lâm hỏi tình huống hung án Vũ Hoa đài, dọc theo đường đi ngược lại Từ Tân Di tranh trước hỏi tới quá trình điều tra phá án vụ án ngân khổ mất bạc.

Lúc Tần Lâm nói đến thương lượng cùng Kim Anh Cơ, Ngũ Phong hải thương giao bạc về, Từ Đại tiểu thư nghiêng rằng ken kết vang dội, hận không thể mọc cánh bay ra biển cả, cắn nữ nhân đầy yêu khí kia một cái chết tươi.

Tần Lâm không hiểu vì sao, chớp mắt một cái:

- A, dường như Từ tiểu thư nàng có chút thành kiến với Kim Anh Cơ...

- Không có gì, không có gì...

Từ Tân Di cười ha hả, quai hàm giật giật vài cái, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Làm sao ta lại có thành kiến với nàng, nữ nhân gian trá giáo hoạt, hèn hạ vô sỉ, hạ lưu xấu xa này, ta... không quen biết nàng.

Sát ý ngập trời từ sau lưng Từ Đại tiểu thư xông thẳng lên trời, phong vân biến sắc, cỏ cây ngậm ngùi. Đây còn nói là không có thành kiến sao, quả thật là oán niệm còn sâu hơn Đông Hải.

Tần Lâm khê rùng mình, quyết định vĩnh viễn không nên để cho Kim Anh Cơ cùng Từ Tân Di gặp mặt, lần sau gặp Kim Anh Cơ, cũng phải hỏi thử xem vì sao nàng đắc tội Từ Đại tiểu thư.

Ra khỏi Tụ Bảo môn, sắp đến Vũ Hoa đài, lúc này Từ Tân Di mới nhớ tới chính đề hôm nay, liền nói ra vụ án nàng biết.

Việc làm vị Đại tiểu thư Ngụy Quốc Công phủ này thích nhất chính là đi săn, tỷ võ, đua ngựa cùng phá án, trong đó phá án đứng hàng trước nhất. Ngụy Quốc Công phủ giàu khắp Kim Lăng, lại có phụ huynh sủng ái, Từ Tân Di có tiền, liền mua chuộc bộ khoái nha dịch hai huyện Thượng Nguyên, Giang Ninh cùng Thuận Thiên phủ. Bất kể nơi nào phát sinh đại án kỳ án đều có người tranh trước tới nói cho nàng biết, cho nên bên trong bên ngoài Nam Kinh thành vừa có trọng án phát sinh, nàng luôn nhận được tin tức trước hết so với người khác.

Lần này Vũ Hoa đài xảy ra trọng án cường gian rồi giết chết, tên nha dịch kia vội vã tới chỗ Từ Tân Di lãnh thưởng, chỉ nói rừng cây bên Vũ Hoa đài phát hiện một cỗ nữ thi hỏa thiêu, chuyện còn lại y cũng không rõ ràng lắm.

- Chờ đến hiện trường, chuyện gì cũng sẽ rõ ràng.

Từ Tân Di thoải mái cười to, cầm dây cương giục Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử chạy như bay.

Tần Lâm trở về Nam Kinh liền ngồi Đạp Tuyết Ô Chuy:

- Hừ dám đùa với ta ư?

Hắn cũng giục ngựa nhanh chóng đuổi theo.

Từ Tân Di quay đầu lại làm mặt quỷ, cười ha hả liên tục ra roi.

Từ Tân Di cỡi bạch mã mặc áo đỏ chạy phía trước, Tần Lâm mặc Phi Ngự phục màu vàng sáng cỡi hắc mã chạy phía sau. Hai người giục ngựa chạy nhanh như điện chớp về phía Vũ Hoa đài, khiến cho người ta nhìn thấy không khỏi hoa mắt loạn thần.

Phủ Doãn Thuận Thiên Vương Thế Trinh đang triển khai nhân mã dọc theo quan đạo đi về phía Vũ Hoa đài, đi trước là nha dịch đánh thanh la mở đường, tráng ban khiêng hỏ bài ‘giữ yên lặng’, ‘tránh xa’ cùng bảng hiệu quan hàm tám mặt. Bốn tên kiệu phu khiêng đại kiệu màu lục sải bước chạy như bay, Vương Thế Trinh ngồi bên trong kiệu miệng không ngừng giục giã.

So với những thanh lưu ngôn quan như Vương Bản Cố, Cảnh Định Hưởng, Minh chủ văn đàn Vương Thế Trinh này thiết thực hơn rất nhiều. Y lăn lộn quan trường đã lâu, giàu kinh nghiệm làm quan từ trung tâm tới địa phương. Chuyện khác không nói, mỗi lần trong khu vực xảy ra án mạng, y đều chạy tới cực nhanh, cố gắng chạy tới sớm nhất.

Bất quá lần này y chỉ có thể giành ngôi á quân.

Phía sau chợt vang lên tiếng vó ngựa rầm rập, một chuỗi chuông nhỏ dưới cổ Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử phát ra thanh âm leng keng vô cùng đặc biệt, đội ngũ nha dịch Thuận Thiên phủ lập tức dạt ra hai bên quan đạo nhường đường. Nghe thấy tiếng chuông độc nhất vô nhị này cũng biết là Từ Đại tiểu thư tới.

Wương Thế Trinh vén rèm cửa cỗ kiệu xanh lục lên, thò đầu ra định gặp gỡ chào hỏi, chợt thấy hoa mắt, đầu chợt lạnh. Một trận cuồng phong thổi qua đi, Từ Tân Di áo đỏ bạch mã đã sớm chạy đến trước mặt.

Theo tốc độ Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử chạy cực nhanh, cuồng phong dấy lên thêm vào thế gió Tây Bắc, nhất thời thổi rơi mào ô sa của Vương Thế Trinh xuống đất.

Thấy lão gia đầu trần, thối râu trợn mắt, bọn nha dịch buồn cười lại không dám cười, có nha dịch lão thành một chút vội vàng lấy lòng, đi nhặt ô sa cho y đội trở lại.

- Duy có tiểu nhân cùng nữ tử là khó nuôi...

Wương Thế Trinh thăm thì trong miệng, sắc mặt sa sầm, không thể làm gì.

Đột nhiên trước mắt lại hoa lên, hoàng y hắc mã dừng ở trước kiệu, nhìn lại người trên lưng ngựa không phải là Tần Lâm còn có thể là ai?

Vị Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ này không lạnh lùng băng giá như lúc thẩm án vậy, mà là nở một nụ cười khả ái nhìn Vương Thế Trinh chấp tay xin lỗi:

- Hạ quan không nên đưa ngựa cùng Từ Đại tiểu thư ở chỗ này, kinh động đại giá Vương lão tiên sinh, có tội, có tội!

Người ta nể mặt, Vương Thế Trinh cũng cực kỳ thức thời, luôn miệng nói không dám không dám, cười bảo Tần Lâm giục ngựa đi trước.

Đội Tần Lâm cỡi Đạp Tuyết Ô Chạy xa, Vương Thế Trinh mới vuốt chòm râu dê lưa thưa dưới cằm, mỉm cười lẩm bẩm:

- Người này thiếu niên đắc chí, khó được là không có nửa phần kiêu căng, tâm như bể cả có thể dung nạp trăm sông, khí như sơn nhạc đứng sừng sững, sau này ắt thành đại khí!

Vũ Hoa đài có lịch sử đã lâu, từ thời Chiến Quốc Việt Vương Câu Tiễn xây dựng Việt Thành, một dãy Vũ Hoa đài lập tức trở thành danh lam thắng cảnh của Giang Nam. Thời Tam Quốc, bởi vì dưới nền được trải đá ngũ sắc sặc sỡ cho nên còn được gọi là Thạch Tử Cương, Mã Nảo Cương, Tụ Bảo Sơn. Truyền thuyết vào thời kỳ Nam triều Lương Võ Đế, Phật giáo thịnh hành, có vị cao tăng Vân Quang pháp sư lập đàn giảng kinh ở nơi này, cảm động trời cao hoa rơi như mưa, Vũ Hoa đài được đặt tên như vậy.

Từ Tân Di, Tần Lâm một trước một sau đến Vũ Hoa đài, Tần Lâm nhìn thấy trên mặt đất nơi này quả nhiên được trải loại đá ngũ sắc óng ánh, phản chiếu ánh mặt trời thành nhiều màu sắc hoa mỹ. Du khách đời sau không thấy được, bởi vì đến cuối nhà Thanh đã bị người đào sạch sẽ.

Vòng nửa vòng xuôi chiều kim đồng hồ đến rừng cây nhỏ phía sau, đã nhìn thấy Tổng Bộ Đầu Thuận Thiên phủ Bạch Hạo cùng mấy tên nha dịch chờ ở chỗ này, ngoài ra có mấy tên văn không văn võ không võ, quan không quan thương không thương, nhìn dáng dấp chính là hương ước, địa bảo bản địa.

Dưới chiếc chiếu phủ dưới đất lộ ra hai chân tái nhợt, hẳn là của người chết. Lại có hai mươi mấy hương nông cầm cuốc xẻng đòn gánh vây bốn năm người vào giữa, đầu người nhón nháo không thấy tướng mạo rõ ràng lắm.

- Tần huynh đệ, Từ cô nãi nãi, các người tới rồi!

Có người vừa nhảy nhót vừa la khản cổ, tiếng như bò rống:

- Đám tiểu tặc này cứ khăng khăng cho là ta giết người, oan uổng quá. Mau mau mau, Tần huynh đệ mau tới giải thích cho ta.

Tần Lâm định thần nhìn kỹ, người nhảy nhót này lại là tiểu Hầu gia Thường Dận Tự!

Chỉ thấy ngóc bá vương nổi danh trong Nam Kinh thành mặc áo bào màu đen thêu hoa vàng, bên ngoài mặc áo lông chồn, trên đầu đội mũ da điêu, chân mang giày da lộn. Toàn thân y từ đầu đến chân toàn là da lông, trông qua giống như dã nhân vừa ra khỏi rừng sâu núi thẳm.

Mới vừa rồi Thường Dận Tự trợn to mắt, gân cổ đỏ mặt, quơ tay múa chân tranh cãi với đám hương nông kia. Ngang hông y còn đeo thanh Cửu Hoàn Hậu Bối Khảm Sơn Dao, mấy tên gia tướng hộ vệ bên người đều mang binh khí, tất cả đều là hán tử cường tráng, trong mắt toát ra vẻ hung hãn, nhìn qua có thể thấy là loại người từng trải qua trên chiến trường, bò ra từ đồng xác chết.

Tần Lâm thấy vậy liền gật đầu, thầm nhủ trong lòng: mặc dù Thường tiểu Hầu gia này là người thô lỗ bá đạo nhưng không có đánh nhau cùng hương nông, cũng không phải một vị công tử nhà giàu thích lấn áp dân chúng.

Chúng hương nông thấy có quan Cẩm Y Vệ tới, theo bản năng kính sợ đối với Đề Kỳ bèn giãn ra một chút, nhưng nghe thấy Thường Dận Tự cùng Tần Lâm biết nhau lại lập tức xôn xao.

Từ Tân Di cũng cảm thấy vui mừng trước tai họa của kẻ khác, dùng roi ngựa chỉ vào mũi Thường Dận Tự, hết sức vô tư cười:

- Ha ha, rốt cục tiểu Thường người cũng có hôm nay! Người yên tâm đi, nếu vụ án là do người làm, bản tiểu thư nhất định bắt người trở về ngồi tù, chém đầu!

Đám hương nông vừa nghe mới biết, thì ra Từ Đại tiểu thư cùng Thường tiểu Hầu gia không hợp nhau, hẳn nàng sẽ không thiên vị y, ngược lại cũng yên tâm, cùng kêu lên khen Đại tiểu thư công bình đoạn án, quả thật là nữ thanh thiên hết sức ngay thẳng.

Từ Tân Di mừng rỡ, Thường Dận Tự lại tỏ ra ủ rũ, vỗ đùi oán trách:

- Ta đây nghi biểu đường đường, huyết tính nam nhi, Từ cô nãi nãi nàng cũng không xem thử, ta đây nào giống như đám tặc hái hoa?

Từ Tân Di nhảy xuống ngựa, nhìn Thường Dận Tự một vòng từ đầu đến chân, từ chân đến đầu, cuối cùng tỏ ra trịnh trọng gật đầu liên tục:

- Giống, người rất giống với đám tặc hái hoa, còn là loại thô bỉ hạ lưu vô sỉ xấu xa.

Nhưng thấy sắc mặt tiểu Hầu gia Thường Dận Tự đen bóng trợn lảng, đôi mắt ti hí híp lại giống như đang nghĩ chủ ý xấu xa gì trong đầu, vóc người thô ngắn mạnh mẽ hữu lực, cách ăn mặc lại tỏ ra không hợp, bên hông còn đeo thanh Cửu Hoàn Hậu Bối Khảm Sơn Dao hết sức buồn cười. Tóm lại, người này căn bản là đầu thai làm sơn tặc sai lầm rồi, giống như loại người thích cướp gia quyến người khác làm áp trại phu nhân hơn.

Tần Lâm cũng không nhịn được phình bụng cười to:

- Thường tiểu Hầu gia, đám tặc hái hoa có người dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt thiếu nữ khuê các, có kẻ dùng mộng hân được, cũng có người dùng sức mạnh cưỡng ép. Lão huynh người không những giống như đám tặc hái hoa, còn đặc biệt giống như loại sau cùng.

Thường Dận Tự trợn tròn mắt, xương quai hàm nổi vồng lên giống như một con cóc phùng mang, đối với hai người Tần Lâm, Từ Tân Di, y đã không còn lời nào để nói.

Ngược lại Từ Tân Di nghe thấy Tần Lâm nói ra mấy chữ ‘dùng sức mạnh cưỡng ép’, chợt trong lòng chợt dạ, âm thầm nghĩ ngợi: chẳng lẽ là hắn đã biết? Xú nha đầu Kim Anh Cơ kia đã nói chuyện đêm hôm đó cho hắn biết rồi sao?

Cẩn thận quan sát, trên mặt Tần Lâm không có điểm nào khác thường, Từ Đại tiểu thư anh khí bừng bừng, ngay thẳng trong sáng đoán tới đoán lui cũng không có đầu mối, cuối cùng cắn răng, trong lòng đã quyết: Hừ hừ, nếu như tên này biết còn giả bộ khờ, bản tiểu thư nhất định... nhất định trối hắn lại... đánh vào mông.

Tưởng tượng bộ dạng Tần Lâm bị trối đánh vào mông, luôn miệng xin tha nói ‘Đại tiểu thư tha mạng’, Từ Tân Di lại phì cười một tiếng.

Điên rồi sao? Tần Lâm xòe bàn tay ra quơ quơ ở trước mắt nàng.

Đột nhiên từ tưởng tượng trở lại thực tế, hình dạng của mình rơi vào trong mắt Tần Lâm, lại không biết rốt cuộc hắn có biết được chuyện đêm đó hay không, nước da bánh mật của Từ Đại tiểu thư chợt trở nên ửng đỏ hết sức mê người, vội vàng nhảy xuống ngựa, tim đập thình thịch không dám nhìn Tần Lâm nữa.

Tổng Bộ Đầu Bạch Hạo đi tới, ôm quyền thi lễ Tần Lâm, Từ Tân Di.

Từ Tân Di thường đến hiện trường vụ án, những bộ khoái Thuận Thiên phủ này đã quen thuộc, có lúc tập nã phi tặc, tiêu diệt cường đạo, Thuận Thiên phủ thiếu nhân thủ trực tiếp mời nàng giúp một tay điều binh trợ chiến ngược lại cũng thuận tiện, cho nên cũng không chán ghét chuyện nàng đến hiện trường.

Hỏi tới vụ án, Bạch Hạo bèn giới thiệu từ đầu chí cuối một lượt.

Vũ Hoa đài này là thắng cảnh cực kỳ nổi danh Kim Lăng thành, từ đầu mùa Xuân đến vào Thu du khách như dật cửi, gặp phải khí trời tốt e rằng có hơn vạn người đến đạp thanh.

Bất quá bây giờ đang là thời gian rét đậm nhất của mùa Đông, năm nay lại đặc biệt lạnh giá, trên Tụ Bảo sơn, vì vậy trên Vũ Hoa đài chớ nói du khách, ngay cả bóng quỷ cũng không thấy.

Người phát hiện thi thể tên gọi Cầu Nha Tử, là một nam hài mười ba mười bốn tuổi, gầy nhom đen đúa, hai mắt lộ vẻ vô cùng kinh hoảng. Lúc Tần Lâm cùng Từ Tân Di hỏi cơ hồ bị dọa sợ đến nói không ra lời, Bạch Hạo phải dỗ dành một hồi y mới chịu kể lại một lượt tình huống lúc đó.

Thì ra nhà cữu cữu Cầu Nha Tử ở dưới chân Tụ Bảo sơn Nam thành vừa mở khách sạn, y ở khách sạn giúp làm việc vặt. Tối hôm qua có mấy khách nhân ở trọ nói bên ngoài Vũ Hoa đài có Vũ Hoa thạch cực tốt, hiện tại tiết trời giá rét không muốn đi lên nhặt, nếu có ai bán cũng muốn mua một ít.

Kể nói vô tâm người nghe có ý, nhà Cầu Nha Tử vốn nghèo, cho nên muốn nhặt mấy khối Vũ Hoa thạch đẹp về bán lấy tiền.

Bên trong Vũ Hoa đài là không còn Vũ Hoa thạch, đá đẹp đều ở địa phương hơi xa một chút, Cầu Nha Tử chạy đến bên rừng cây nhỏ chuẩn bị tìm kiếm một phen.

Không ngờ rằng vừa tới bìa rừng, y nhìn thấy hai chân người không mang giày thò ra ngoài từ đồng cỏ khô, lập tức bị dọa sợ gần chết, cũng không dám nhìn kỹ liền lao chạy về tri hô cứu mạng.

Các hương dân chất phác vội vàng lên núi tra xét, nửa đường gặp phải đoàn người Thường Dân Tự đang đi xuống, bọn họ lập tức ngăn lại không cho phép rời đi. Lúc lên tới nơi xem kỹ, nữ tử xa lạ trong bụi cỏ đã chết từ lúc nào không biết.

Chúng hương dân lập tức phái người thông báo cho hương ước, Lý trưởng, chạy như bay vào trong thành báo quan, đồng thời coi chừng bọn Thường Dân Tự, cho đến khi Tổng Bộ Đầu Thuận Thiên phủ Đầu Bạch Hạo, Từ Tân Di cùng Tần Lâm lần lượt chạy tới.

Giới thiệu xong vụ án, Tần Lâm lập tức đưa ra câu hỏi quan trọng nhất:

- Không có phát hiện những người khác trên Tụ Bảo sơn sao?

Các hương dân ngơ ngác nhìn nhau, đề cử một người hơn ba mươi tuổi, gương mặt thật thà đi ra, Bạch Hạo giới thiệu nói y là Đồng lão Đại, là một thợ săn ở nơi này, lời nói của y rất có lực hiệu triệu trong dân chúng.

Đồng lão Đại cung cung kính kính trả lời:

- Bẩm lão gia, Cầu Nha Tử xuống núi báo tin, chúng ta chỉ sợ xảy ra chuyện liên lụy hương thân, cho nên kêu hậu sinh toàn thôn ngăn chặn khắp các sơn đạo, cũng không phát hiện người nào khác.

Tần Lâm gật đầu một cái, lời này quả thật không giả, triều Đại Minh cũng không giống như đời sau, một khi phát sinh án mạng, láng giềng gần bên và nhân chứng mục kích sẽ bị nha dịch bắt lên tra hỏi. Nếu là huyện xét xử không nói, đến An Sát Sứ Ty các tỉnh, thậm chí đến kinh sư xét xử, những người xui xẻo này còn phải vào tỉnh thành, kinh thành phụng bồi điều tra, vừa tốn tiền vừa mất thời gian.

Thủ đoạn nắm lấy láng giềng hàng xóm như vậy là thủ đoạn thống trị hữu hiệu nhất để duy trì xã hội trong thời kỳ chưa phát triển, cũng tương đương với dân phòng trị an đời sau. Dân chúng sợ bị liên lụy không những không dám chứa chấp tội phạm, vừa phát hiện vụ án liền vội vàng báo lên quan, tính chủ động mạnh hơn đời sau không biết bao nhiêu lần.

Giống như đám người Đồng lão Đại biết được phát sinh vụ án nhân mạng, lập tức báo quan, tổ chức nhân thủ phong tỏa đường núi, chính là phản ứng bình thường của con dân Đại Minh khi gặp loại chuyện như vậy.

Bất quá cứ như vậy, hiềm nghi Thường Dân Tự lại gia tăng rất nhiều.

Tần Lâm nhìn y một chút, hỏi:

- Trời giá rét như vậy, vì sao người lại tới Vũ Hoa đài?

Thường Dân Tự lúng túng xoa xoa tay:

- Mỗ nghe nói nếu có thể tìm được Vũ Hoa thạch có hình đồng tâm màu đỏ, vậy nhân duyên có thể... Hắc hắc, cho nên mỗ vội vàng lên núi, thử xem có thể tìm được một khối tặng cho Cao tiểu thư hay không.

Lại là đến tìm Vũ Hoa thạch... Tần Lâm lẩm bẩm.

- Như vậy, lúc Cầu Nha Tử tới tại sao không thấy người?

Từ Tân Di hỏi theo công vụ, tình hình mắt hạnh sáng lên, chỉ tay vào mặt y:

- Chẳng lẽ khi đó người đang hành hung giết người ở nơi này?

Thường Dân Tự lui một bước, vỗ tay kêu khổ:

- Cô nãi nãi của ta ôi, nàng đừng nói oan cho người khác. Mỗ lên Vũ Hoa đài nhặt đá, làm sao biết được chuyện xảy ra trong khu rừng này?

Phụt... Tần Lâm sắc lên một cái, người chạy lên Vũ Hoa đài nhặt đá ư, hay thật, gọi người là đi trộm đá có được chăng? Cũng bởi vì nhiều người như người vậy, Vũ Hoa thạch đầy đất mới không còn lại khối nào.

Đang khi nói chuyện, chúng nữ binh thủ hạ Từ Tân Di, Vương Thế Trinh cùng nha dịch Thuận Thiên phủ, Cẩm Y Hiệu Ủy bọn Lục mập lần lượt chạy tới.

Tần Lâm tra hỏi không tìm được đầu mối nào hữu dụng, như vậy phải tiến vào trình tự kiểm nghiệm thi thể.

Ngọ Tác Thuận Thiên phủ đi lên lật chiếu đây ra, mọi người không nhìn được phát ra tiếng kêu khe khẽ, bởi vì cổ thi thể nữ nhân này không mảnh vải che thân.

Nàng chừng trên dưới mười tám tuổi, mặt trái xoan, sống mũi cao, tóc đen nhánh, mặt mũi thanh lệ, thân hình cũng hết sức ưu mỹ, chân dài thon thả, khi còn sống nhất định là vị nữ tử tương đối xinh đẹp động lòng người.

Chỉ tiếc bây giờ da còn yd r ò dị mại ộ ộO

cửa mình, hậu môn không vết thương sắc nhọn, miệng mũi cũng không mùi vị thạch tín, môi không có màu xanh tím, ngân châm dò vào không đổi màu, cho nên tiểu nhân suy đoán là chết bởi, chết bởi...

Ngọ Tác nói tới chỗ này lại không nói được, dù sao có chút không thể tưởng tượng nổi, lão sợ mọi người không phục, lão gia giảng tội trách phạt. Dù sao địa vị của Ngọ Tác là thấp nhất trong nha môn.

Trong Tẩy Oan Tập Lục quy định phạm có thi thể không rõ nguyên nhân tử vong, nhất định phải kiểm tra huyết Bách Hội đỉnh đầu sợ có đinh sắt đóng vào, miệng mũi tai sợ có vật sắc đâm bị thương, hậu môn nam nữ, chỗ cửa mình nữ sợ bị hung thủ lấy vật sắc đâm vào... Thủ đoạn kiểm tra thi thể của bộ pháp y này tương đối nghiêm mật, ở triều Tống đã bắt đầu phổ biến, hiện tại đã là triều Đại Minh, Ngọ Tác lại là lão luyện của Thuận Thiên Phủ Nam Kinh, dĩ nhiên làm cẩn thận tỉ mỉ.

Như vậy đã loại bỏ tất cả nguyên nhân...

Tần Lâm thay lão Ngọ Tác cho ra câu trả lời:

- Sợ rằng nàng là tự mình chết rét!
- Rét, chết rét ư?

Lục mập lấy làm kinh hãi, tiếp theo chợt hiểu ra:

- A, Tần ca nói là nàng bị hung phạm cưỡng bức lột y phục, cho nên mới đang sống chết đi vì lạnh!

Vương Thế Trinh, Từ Tân Di và những người khác đều gật đầu liên tục, thậm chí nói hung phạm lựa chọn loại thủ đoạn giết người này thực sự hung tàn ác độc.

Chẳng ai nghĩ tới Tần Lâm cười lắc đầu một cái:

- Không phải vậy, với suy đoán của ta người chết không phải là bị hung phạm cởi y phục, mà là tự mình cởi ra.

Cái gì?! Trừ lão Ngọ Tác ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngất người. Dù sao trên thi thể có nhiều vết thương, chỗ cửa mình có dính nước đục, thấy thế nào cũng rõ ràng là bị tiền đâm hậu sát, vì sao Tần Lâm nói là chính nàng cởi y phục ra?

Từ Tân Di chau cao đôi môi đỏ mọng, tay chống hai má dường như có điều suy nghĩ, một lát sau chợt hỏi:

- Tần Lâm, người nói là người chết bị cưỡng hiếp trước, vì quá xấu hổ quyết tâm tự tử, cho nên mới cởi hết y phục chết rét sao?

Giải thích như vậy cũng phù hợp tình huống thông thường, dường như liệt nữ trình tiết toàn là động một chút đều lấy cái chết tổ chức, chỉ có điều phương thức tự tử cởi hết y phục này thực sự quá kỳ quái.

Vương Thế Trinh gật đầu, thở dài nói:

- Mặc dù nữ tử này khi còn sống bị người ô nhục, nhìn thân thể nàng vết thương chồng chất, nhất định là liều mạng chống cự, tiếp theo tự vẫn lấy cái chết tổ chức, không hề có lòng tham luyện nhân thế. Thân không mảnh vải đến, thân không mảnh vải đi, theo bản quan thấy nhất định không thua gì liệt nữ trình tiết từ xưa đến nay. Điều tra rõ ngọn nguồn, cũng nên tấu thỉnh treo biển khen thưởng cho nàng.

Mọi người nhất tề gật đầu khen phải, mồm năm miệng mười thảo luận, đều nói nữ tử này dù chưa thể giữ được thân thể trong sạch, nhưng tự sát tuần tiết, mất bò mới lo làm chuồng cũng không phải là chậm, khí tiết trình liệt thật sự không kém gì liệt nữ từ xưa đến nay.

Từ Tân Di tâm tính thô sơ, mới vừa rồi còn không cảm thấy gì, lúc này nghe người thảo luận đột nhiên nghiêng ngả thấm thía: thì ra nữ tử bị như vậy đã phải tự sát tổ chức? Ôi chao khủng khiếp, tự sát quả thật là khó khăn... Hừ, để làm gì, cùng lắm thì cả đời không lấy chồng, hơn nữa... Nàng nhìn Tần Lâm, dưới chân dùng sức giẫm một tảng đá lún xuống đất.

Thấy Tần Lâm chậm chạp không có phát biểu ý kiến, Vương Thế Trinh hỏi:

- Tần tướng quân có cho là như vậy hay không?
- Y phục đúng là chính nàng cởi hết ra, nhưng cũng không nhất định là cố ý tự sát.

Tần Lâm lại nói ra một kết luận khiến mọi người rất đổi kinh ngạc, nhất thời toàn trường xôn xao.

Không phải là tự sát, cũng không phải là tội phạm bức bách, trời Đông giá rét tháng Chạp nữ tử này cởi hết y phục của mình, trần trụi chạy ra phía sau Vũ Hoa đài hoang tàn vắng vẻ, nàng là người điên hay là người ngu? Người điên kẻ ngu sao lại có dung mạo xinh đẹp, y phục sạch sẽ chỉnh tề như vậy?

201. Chương 201: Chân Tướng Tử Vong

Có không ít hương nông đã cảm phần biến sắc, cảm thấy quan Cẩm Y Vệ này thực sự nói những nói càn, dù là nha dịch của Thuận Thiên phủ cũng cảm thấy tài nghệ Tần Lâm giảm đi nhiều, không có phá án thần kỳ như trước kia.

Tần Lâm thần sắc nghiêm nghị, giơ hai tay lên ép xuống, đợi tiếng người huyền não lắng lại mới nói ra lý lẽ.

Thì ra quá trình người chết rét có thể chia làm bốn giai đoạn:

Đầu tiên là thời kỳ hưng phấn, nhiệt độ cơ thể ở ba mươi lăm đến ba mươi sáu độ C, lúc đầu bị lạnh xuất hiện run rẩy, nhịp tim tăng nhanh, huyết áp lên cao, thần kinh thuộc về trạng thái hưng phấn, thời gian ấy có thể sản sinh khá nhiều nhiệt lượng để duy trì nhiệt độ cơ thể giảm xuống.

Kế tiếp là thời kỳ hưng phấn yếu đi, nhiệt độ ở ba mươi đến ba mươi lăm độ C, tuần hoàn máu và chức năng hô hấp từ từ yếu bớt, hô hấp, nhịp tim giảm bớt, huyết áp giảm xuống. Xuất hiện cảm giác chán chường uể oải, vận động không linh hoạt, đồng thời có thể xuất hiện ý thức bị trở ngại, thời gian của thời kỳ này duy trì tương đối dài.

Sau đó là thời kỳ ức chế, nhiệt độ ở hai mươi sáu đến ba mươi độ C, nhịp tim, hô hấp cùng huyết áp từ từ giảm xuống, phản ứng chậm chạp đối với kích thích bên ngoài, ý thức thuộc về trạng thái mê lú. Thời kỳ này nhiệt độ bên ngoài và nhiệt độ bên trong thân thể có một khoảng thời gian gần hoặc bằng nhau, xuất hiện “cảm giác nhiệt khác thường”, có thể phát sinh hiện tượng “cởi hết y phục khác thường”.

Bởi vì mạch máu nhỏ tăng cường tính thấm thấu, bên trong sưng phù, nội tạng ứ máu, lượng máu tuần hoàn giảm bớt, lượng máu tim bơm đi ra giảm bớt, hệ thống bơm truyền của tim rút ngắn không đồng đều, có thể sẽ dẫn đến tâm thất rối loạn tử vong.

Cuối cùng là thời kỳ hoàn toàn mất cảm giác, nhiệt độ ở hai mươi lăm độ C trở xuống, nhiệt độ điều chỉnh trung tâm chức năng suy kiệt, hô hấp, nhịp tim ức chế, huyết áp cơ hồ giảm xuống thẳng tắp, các loại phản xạ biến mất, không có phản ứng đối với kích thích bên ngoài, cuối cùng dẫn đến trung tâm mạch máu vận động cùng trung tâm hô hấp tê dại mà chết.

Tần Lâm giải thích những kiến thức này một phen bằng lời lẽ để mọi người có thể nghe hiểu, cuối cùng rút ra kết luận: nữ tử không rõ lai lịch này chính là tự mình cởi hết y phục ở giai đoạn thứ ba, cũng tức là thời kỳ ức chế.

Thời gian trở lại một số giờ đồng hồ trước, không biết nguyên nhân gì người chết đi tới khu vực Vũ Hoa đài cực kỳ ít dấu chân người lui tới. Nàng vừa lạnh vừa đói, nhưng không tìm kiếm được bất kỳ trợ giúp nào, nàng sợ hãi, kinh hoàng, gọi khản cổ họng cũng không ai trả lời...

Rốt cuộc giá rét khiến nhiệt độ cơ thể của nàng giảm xuống nhanh chóng, lúc ban đầu nàng nhất định cuộn mình cố sức giữ cho bản thân ấm áp. Nhưng gió Bắc gào thét mang đi càng ngày càng nhiều nhiệt lượng, đầu óc của nàng càng ngày càng trì độn, suy nghĩ đã xuất hiện đứt quãng, ý thức trở nên càng ngày càng mơ hồ không rõ.

Dưới tình huống lạnh vô cùng, nhiệt độ bên ngoài cùng nhiệt độ bên trong thân thể đến gần thậm chí còn ngang bằng, trong ý thức mơ hồ của nàng xuất hiện ảo giác cả người nóng lên. Mặc dù năng lực vận động giảm xuống rất nhiều, còn chưa hoàn toàn đông cứng, nàng lại cảm thấy “Nóng” đến khó chịu, vừa dùng sức cởi hết y phục, ném xuống từng cái từng cái, vừa lảo đảo nghiêng ngã đi vào trong rừng cây.

Cởi hết y phục khiến nhiệt lượng của nàng tiêu tán nhanh hơn, cuối cùng ở ven rừng cây, một trận gió lạnh thổi tới, nàng ngã xuống, không còn có thể đứng lên...

Mặt khác, thi thể chết rét phổ biến có trạng thái tự nhiên hoặc hình dáng cuộn tròn. Người ta trước khi chết rét, hệ thống trung khu thần kinh bị ức chế, toàn thân có trạng thái tê dại, mặc dù nhiệt độ đang từ từ giảm xuống, phần nhiệt độ cơ thể dưới não bên trong trung tâm điều chỉnh lại phát ra tín hiệu sai lầm “Cảm giác nóng khác thường”, rốt cục chết cứng trong cảm giác ấm áp mông lung.

Cho nên tư thế của thi thể đa số là tư thế cơ thể tự nhiên, biểu lộ rất bình thản, là nhất trí cùng dân chúng hay nói chết cứng “Mặt cười”.

Tần Lâm kể xong bị kịch phát sinh giữa đêm đông này, mọi người trầm mặc rất lâu không nói. Đã không còn ai nghi ngờ phán đoán của hắn, bởi vì hắn nói câu chuyện nhịp nhàng ăn khớp như vậy, hơn nữa Ngô Tác cũng đang không ngừng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Từ Tần Di thở ra thật dài, đi lên trước vuốt lại con mắt nửa mở của người chết, thấp giọng nói:

- Ít nhất vị tỷ muội này vào khoanh khắc cuối cùng là bình tĩnh, bình thản.

- Lợi hại, lợi hại!

Tổng Bộ Đầu Thuận Thiên phủ Bạch Hạo nhìn về phía Tần Lâm giơ ngón tay cái lên, thành tâm thành ý khen:

- Cho dù là những người lọc lõi đã làm mười mấy năm trong Lục Phiến Môn chúng ta, so sánh cùng Tần trưởng quan cũng bị bỏ xa mấy con đường!

Tần Lâm cười khiêm tốn cảm tạ:

- Bạch huynh khen quá lời rồi, vụ án đi tới bước này chỉ điều tra rõ nguyên nhân tử vong, còn kém rất xa giải quyết cuối cùng, Tần mỗ còn không dám kể công.

Như vậy, bây giờ vấn đề vòng một vòng lại trở về điểm khởi đầu: đúng là nữ tử không rõ lai lịch là tự mình chết rét ở trong rừng cây bên cạnh Vũ Hoa đài, bản thân nàng chết cũng không có dấu hiệu bạo lực cùng phạm tội, nhưng tại sao nàng lại tới nơi này?

Bởi vì khả năng nữ tử đơn thân tự mình chạy đến địa phương hoang vu như vậy thực sự quá nhỏ, vấn đề cũng có thể đổi thành là người nào đó mang nàng tới, lại nhấn tâm rời khỏi, vứt bỏ nữ tử mềm yếu này ở ngoài đồng vào mùa Đông lạnh giá.

Không nghi ngờ chút nào, bản thân loại hành vi này chính là phạm tội, tội nghiêm trọng!

Các hương dân cổ ý, vô ý lại đưa ánh mắt nhìn về phía Thường Dân Tự. Dù sao hắn và bốn tên gia tướng là khả nghi nhất, còn nữa, chế độ điều tra hàng xóm láng giềng thường thường dính líu rất rộng, nếu như không tìm được hung thủ, hương dân lân cận xung quanh cũng phải cùng dính líu. Cho dù Thường Dân Tự là tiểu Hầu gia, chuyện thế nào đi nữa cũng là vấn đề của Phủ Doãn Thuận Thiên Vương Thế Trinh, đã không quan hệ với những hương dân này.

Thường Dân Tự đau đầu nhức óc, chỉ các hương dân chửi loạn:

- Đám tặc tử này nhìn gia gia làm gì? Có giỏi thì tới đây, chúng ta một chọi một!

Dứt lời hắn liền rút Cửu Hoàn Hậu Bối Khảm Sơn Dao ra, cầm dao xuống tấn làm như muốn đánh nhau. Vương Thế Trinh đỏ khóc đỏ cười, vội vàng gọi nha dịch ngăn tên gốc bá vương này lại, lại nhìn Tần Lâm với vẻ cầu cứu.

Tần Lâm cười cười:

- Hay là chúng ta xác định lại thời gian tử vong trước, xem thử Thường Tiểu Hầu gia có thời gian đi gây án hay không! Tiểu Hầu gia, xin người nói ta nghe đến Vũ Hoa đài lúc nào, có ai chứng kiến?

Thường Dân Tự trợn trừng hai mắt, thở dốc hồng hộc, xem ra quả thật bị chọc tức, lớn tiếng nói:

- Bọn ta là đầu giờ Thìn vừa đến Vũ Hoa đài, muốn hỏi nhân chứng sao, a, tên mặc đồ đen bên kia chính là mở khách sạn dưới chân núi, hết giờ Mão mỗi vẫn còn uống chén trà nóng ở trong điểm của hán!

202. Chương 202: Xác Định Tội Phạm

Nghe lời này, mấy thôn dân xì xào to nhỏ:

- Thân là tiểu Hầu gia, sáng sớm chạy lên trên núi gió rét lạnh tìm Vũ Hoa Thạch...

Tần Lâm cùng Từ Tân Di lại không cảm thấy có cái gì lạ, tên Thường Dận Tự hiệu Ngốc Bá Vương này có chuyện gì không làm được? Có lẽ tối hôm qua hán nằm mơ tìm được cho Cao tiểu thư một khối Vũ Hoa Thạch, nửa đêm chạy đến Vũ Hoa đài cũng có khả năng.

Tần Lâm lại hỏi Cửu Nha Tử phát hiện thi thể:

- Tiểu huynh đệ, người đến Vũ Hoa đài lúc nào, xuống núi báo tin lúc nào?

Cửu Nha Tử cúi đầu không dám nhìn vị đại quan này, bất kể nói thể nào cũng không mở miệng nói, vẫn là cậu hán, cũng chính là ông chủ khách sạn Lý Phúc có thể làm chứng cho Thường Dận Tự trả lời thay hán:

- Hồi bẩm lão gia, cháu tiểu nhân vội vã muốn tìm Vũ Hoa Thạch tới bán ấy lữ khách kia. Trời tờ mờ sáng, ước chừng giữa giờ Mão lên trên núi, đầu giờ Thìn hoảng hốt chạy xuống báo tin, chúng ta lại chạy đến chỗ thi thể này đã là giữa giờ Thìn, vừa vặn gặp phải bọn Thường Tiểu Hầu gia xuống núi!

Nói như vậy, không tới một canh giờ bọn Thường Dận Tự đã tìm được Vũ Hoa Thạch đi xuống chân núi?

Tần Lâm làm ra vẻ vô tình hỏi:

- Thường Tiểu Hầu gia, nói như vậy người đã tìm được Vũ Hoa Thạch cho Cao tiểu thư rồi sao? Chúc mừng, chúc mừng!

Thường Dận Tự không biết có bẫy, cười ngây ngô lấy ra một khối Vũ Hoa Thạch mang theo đồ án đồng tâm màu đỏ, đặt ở trong lòng bàn tay, chậm rãi mở nắm tay cho Tần Lâm nhìn thoáng qua, lại vội vàng giấu trở lại, hết sức đắc ý nói:

- Hắc, trên Vũ Hoa đài thật là nhiều đá, đáng tiếc rải trên mặt đất quá nhiều, bọn ta tìm không tới nửa canh giờ đã tìm được khối này rồi!

Người, Tần Lâm thầm mắng, đó là tảng đá cố ý rải ở Vũ Hoa đài, gặp phải người tên này không có tâm công đức, đào mang đi còn có mặt mũi khoe khắp nơi, nhưng về phương diện thời gian hán ngược lại không có nói láo.

Biết thời gian mọi người đến hiện trường, Tần Lâm bắt đầu kiểm tra thi thể, xác định thời gian tử vong, để

- Có thể lấy đá ra cho ta xem một chút không?

Lần này thanh âm của Tần Lâm đã trở nên có chút nghiêm nghị.

Thường Dân Tự hết sức đặc ý lấy Vũ Hoa Thạch có hình đồng tâm cạy xuống từ Vũ Hoa đài ra khoe khoang, tiến đến trước mắt từng người đổ oan cho hắn, luôn miệng kêu đối phương nhìn cho rõ ràng, người kia không có ta có, chỉ cảm thấy đặc ý phi phạm, rốt cuộc đã phát tiết ra uất ức bị oan uổng từ trước tới nay.

- Thằng nhỏ ngốc, có làm không, ngươi nói có hay không! Đem Vũ Hoa Thạch của ngươi nhặt được ra cho vị tướng quân này xem!

Lý Phúc vỗ lưng cháu mình, luống cuống gào thét, nhưng Cửu Nha Tử trước sau vẫn giữ vững vẻ trầm mặc, làm sắc mặt của Cửu Cửu hắn cũng càng ngày càng hổ thẹn.

Dù sao hắn cũng chỉ là một thiếu niên mười bốn tuổi, dưới áp lực như vậy phòng tuyến tâm lý nhanh chóng tan vỡ, Cửu Nha Tử quỳ xuống mặt đất chảy nước mắt khóc nức nở, không nói một lời, dập đầu lia lịa như gà mổ thóc.

Không giống với kẻ bình thường nghiện làm chuyện đó với xác chết, Cửu Nha Tử thuần túy là hình thức kích động nhất thời hồ đồ.

Là thiếu niên vừa mới dậy thì, thời gian dài làm công ở khách sạn của nhà Cửu Cửu, không tránh được có yếm oanh cùng dạ khách đến khách sạn phong lưu một đêm, tai nhiễm mắt thấy, cộng thêm kích thích của hormone tuổi dậy thì, hắn sinh ra lòng hiếu kỳ mãnh liệt đối với người khác phái.

Nhưng thân là người giúp việc của khách sạn, vừa đen vừa gầy, nhà không có tiền, bởi vì cách xa cha mẹ thiếu đi giáo dục cùng khuyên bảo chỉ dẫn, chỉ có thể để suy nghĩ lung tung buồn bực ở trong lòng.

Rốt cuộc, hắn từ vết chân người rất hiếm đã phát hiện thi thể nữ tử không mảnh vải che thân bên rừng cây. Khoảnh khắc đầu tiên hắn cảm giác sợ hãi cực độ, cơ hồ lập tức xoay người bỏ chạy, nhưng cuối cùng tò mò cùng ngưỡng mộ yêu thích đối với thân thể nữ tử khiến hắn dừng bước.

Nữ tử tuổi thanh xuân chết vì lạnh chưa lâu, cũng không có đáng sợ đáng sợ vì vận vẹo gãy gĩa. Trái lại trước khi chết rét, hệ thống thần kinh trung ương bị ức chế, toàn thân có trạng thái mất cảm giác, mặc dù nhiệt độ đang từ từ giảm xuống, nhiệt độ bộ phận dưới não trung tâm điều chỉnh lại phát ra tín hiệu sai lầm “Cảm giác nhiệt khác thường”, chết đi trong cảm giác ấm áp mờ mịt. Vì vậy thân thể thon thả tự nhiên khoan khoái mở ra, khuôn mặt vừa mới chết lóng lánh ánh sáng thanh xuân để lộ ra nụ cười mê hoặc...

Mọi thứ này Cửu Nha Tử đều không cách nào chống lại, nhịp tim của hắn tăng lên, đôi môi phát khô, chân ngay cả một bước cũng không nhúc nhích, rốt cuộc hắn nhào tới. Chuyện khiến cho hắn kinh ngạc vui mừng chính là, thân thể của nữ tử vẫn còn mềm mại, cũng không có cứng đờ lạnh lẽo như trong tưởng tượng...

Trong quá trình tràn đầy sợ hãi, hưng phấn cùng các loại ảo giác, hoặc là bởi vì thiếu kinh nghiệm, hoặc là do sợ hãi, hắn cũng không có thật sự làm xong hành vi tràn đầy tà ác kia, đã qua loa kết thúc lần đầu tiên trong đời.

Chuyện tiếp theo chính là mọi người đều đã biết, Cửu Nha Tử trở lại khách sạn báo cáo, chúng hương nông lên núi, cho đến bọn Bạch Hạo, Tần Lâm lần lượt chạy tới.

- Trời ạ, chuyện bẩn thỉu như vậy ngươi cũng làm được! Làm mất hết thể diện của kẻ làm Cửu Cửu như ta!

Lý Phúc vùng mạnh bàn tay đập lên đầu Cửu Nha Tử, vừa đánh vừa khóc. Cửu Nha Tử không dám tránh né, quỳ thẳng đờ trên mặt đất cắn răng chịu đựng.

Vương Thế Trình vùng tay áo lên:

- Tội phạm tự có vương pháp trừng trị, đâu tới phiên ngươi bao biện làm thay?

Lý Phúc vội vàng lui ra, Bạch Hạo dẫn đầu mấy tên nha dịch tiến tới, xích sắt rung lên liên tít Cửu Nha Tử lại.

Bắt được một tên tội phạm, Tần Lâm cười gian chưa từng có từ trước đến nay, vẻ mặt của Từ Tân Di cùng bọn nữ binh cũng không thoải mái.

Mặc dù Cầu Nha Tử hành động xấu xa, nhưng chỉ thuộc về kích thích nhất thời của thiếu niên, nghĩ sai một niệm dẫn tới sai lầm lớn, cái này tự có vương pháp trừng trị, người bên cạnh cũng không cách nào can thiệp. Mà đầu số gây nên chuyện này, kẻ mang nữ tử bị hại đến vút ở chỗ này, vút bỏ nàng một mình rời đi, người này mới là thủ phạm thực sự tạo thành cái chết của nàng.

Từ Tân Di cùng Thị Kiếm dẫn đầu các nữ binh, ánh mắt đồng loạt quét ở trên mặt Tần Lâm. Trong suy nghĩ của các nàng Tần Lâm chính là Bao Long Đồ tái thế, Tổng Đề Hình phục sinh xử án như thần, mắt thần như điện đảo qua trong đám người như vậy, lập tức sẽ có thể tóm ra tội phạm.

- Tiểu thư, mau đi hỏi hẩn một chút đi, vị tỷ muội này bị chết thật thê thảm, không thể dễ bỏ qua tội phạm!

Bọn Thị Kiếm nữ binh mồm năm miệng mười thúc giục Từ Tân Di.

Từ Đại tiểu thư bĩu môi:

- Tại sao phải bản tiểu thư đi hỏi, các người ai mà không có miệng?

Lời tuy nói như vậy, nàng vẫn tiến tới bên cạnh Tần Lâm:

- Này, đừng úp úp mở mở nữa, nói thẳng là ai đi, ta biết người nhất định biết!

Cái gì người biết ta biết, nàng líu lưỡi rồi sao? Tần Lâm bắt đầu dĩ nhiên nói:

- Đại tỷ, nàng cho rằng ta là trinh thám Conan, lần nào tội phạm cũng ngu ngốc trở mặt ở lại hiện trường chờ nàng đến bắt sao? Trên thế giới này còn có loại tội phạm gọi là gây án bỏ trốn!

Không giống tiểu thuyết trinh thám, trên thực tế không chỉ có chuyện mật thất giết người tương đối hiếm thấy, sau khi tội phạm giết người nguy trang thành người báo án hoặc là quần chúng vây xem ở lại hiện trường cũng chỉ có chừng hai mươi phần trăm, còn lại mặc dù phải lấy các loại phương pháp dò la điều tra phá án, nhưng đều sẽ cố sức rời xa hiện trường, để giảm bớt hiềm nghi của mình.

Giống như trong rất nhiều tiểu thuyết trinh thám vì muốn tình tiết căng thẳng hấp dẫn, để cho tội phạm xen lẫn trong mấy người vô tội ở lại hiện trường, chờ trinh thám thông minh chỉ ra hung phạm, loại tình huống này kỳ thực vô cùng lý tưởng hóa, đơn giản hóa, kịch bản sân khấu hóa.

Rất nhiều tình huống cảnh sát hình sự gặp phải là tội phạm ẩn thân vào trong biển người mênh mông, cần thông qua phỏng vấn người biết chuyện trên quy mô lớn, sắp xếp điều tra toàn bộ quan hệ xã hội của người chết, tìm hiểu xem có đủ phương pháp động cơ gây án cùng thời gian gây án hay không vân vân. Từ hàng trăm hàng ngàn người có liên quan sàng lọc ra người tình nghi trọng điểm, tiến thêm một bước khai thác điều tra tường tận hơn.

- Là như vậy sao...

Từ Tân Di có chút thất vọng, lại không thể bắt được tội phạm tại chỗ, song nàng lại phục hồi tinh thần rất nhanh:

- Cũng tốt, bản tiểu thư phải tự tay bắt được tội phạm, Tần Lâm, chúng ta so tài với nhau một lần, xem ai bắt được hẩn trước!

Tần Lâm không biết nói cái gì cho phải, nàng cho là chơi trốn tìm sao? Rất nhanh hẩn đã thay đổi ý nghĩ, Từ Tân Di tung rất nhiều bạc ra nuôi nội tuyến trong nha dịch, lại là Đại tỷ cầm đầu số một của thành Nam Kinh, tam giáo cửu lưu cũng không dám không tuân theo, nói không chừng nàng thật sự có thể tìm được đầu mối trước một bước đây.

Phủ Doãn Thuận Thiên Vương Thế Trinh cùng Tổng Bộ Đầu Bạch Hạo đều tỏ ra đau khổ, hiện tại không rõ thân phận người chết, chẳng lẽ gọi tất cả mọi người của thành Nam Kinh đến nhận diện thi thể? Hiện tại đã sắp đến Tết, khiến cho lòng người hoang mang miệng tiếng ồn ào, chức Phủ Doãn Thuận Thiên này rất có khả năng lập tức mất đi. Về phần tội phạm lại càng không biết kết cục ra sao.

Liếc mắt nhìn nhau, hai người nhất tề nhìn Tần Lâm chấp tay:

- Tần tướng quân, cái này...

Tần Lâm cất tiếng cười ha hả, nhìn về Vương Thế Trinh nói:

- Lão tiên sinh có lệnh, tự nhiên Tần mỗ cố gắng sức lực... Lục mập, đã đến lượt ngươi động thủ!

Hàn Phi Liêm cùng Ngưu Đại Lực đều cười ngất, hiện tại Tần Lâm có chuyện gì cũng không tự mình động thủ, mà gọi Lục mập gánh trách nhiệm.

- Đây là cái gì chứ? Ở Kỳ Châu hẳn còn bảo bốn nữ tử Giáp Ất Bính Đinh đào mộ phần! –

Lục mập cũng lăm lăm oán trách:

- Ôi, Tần ca là dùng nữ nhân gánh vác chuyện của nam nhân, dùng nam nhân gánh vác chuyện của gia súc!

Lần này cũng không phải là giải phẫu, Lục mập lấy từ trong túi áo ra giấy trắng cùng bút chì, nhìn về phía thi thể vẽ. Có thể nhìn ra được tên này đã chăm chỉ luyện qua, bút pháp tương đối thành thục, chỉ chốc lát sau đã hoàn thành bức họa, giơ lên xem thử, đã có bảy tám phần giống như thật.

Vương Thế Trinh rất là kinh ngạc:

- Nghe người ta nói bút chì gì đó, lão phu chỉ nói nó là bàng môn tả đạo, không học nó, cũng không ngờ bút chì này miêu tả hình người sinh động như vậy...

- Ha, bút chì chính là Tần trưởng quan nhà ta làm ra!

Về mặt Lục mập đắc ý, mắt híp lại như sợi chỉ.

- Tần thế huynh tài cao!

Vương Thế Trinh mới vừa rồi còn nói bút chì là bàng môn tả đạo, vào lúc này ặc trong cổ một cái, lập tức gương mặt tươi cười, dựng ngón tay cái lên:

- Năm xưa Thương Hiệt tạo chữ, Mông Điềm làm bút, Tần thế huynh có thể sửa cũ thành mới, tương lai nhất định giống như hai vị này, phong hầu bá tướng, làm trụ cột của Đại Minh ta!

Tần Lâm luôn miệng cảm tạ, cảm bức họa của Lục mập lên xem, gật đầu liên tục:

- Không tệ, luyện hai tháng có trình độ này, rất tốt.

- Đó là đương nhiên, Tần ca đích thân dạy mà!

Lục mập cười dương dương đắc ý.

Đội hình cảnh phá án cũng phải hợp tác, phải kết hợp lão trung thanh (lão nhân, thanh niên, trung niên), Tần Lâm làm đến Cẩm Y Vệ Phó Thiên Hộ dĩ nhiên sẽ không bắt cứ chuyện gì cũng đơn đả độc đấu, những kỹ thuật giải phẫu thi thể, phác họa chân dung hẳn đều từ từ truyền thụ cho trợ thủ Lục Viễn Chí.

Mà thảo luận vụ án cũng tương đối công khai, tỉ mỉ, thậm chí có những thời điểm lộ ra chi tiết hơi vụn vặt, là vì chỉ điểm mạch suy nghĩ điều tra phá án của đám người Lục Viễn Chí, Hàn Phi Liêm, để bồi dưỡng một đám trợ thủ đắc lực.

Hiện tại xem ra đã có hiệu quả.

- Nơi này đường nét gương mặt quá cứng, sau khi chết bắp thịt co rút sẽ tạo thành lõm, người vẽ nàng khi còn sống phải sửa lại cho đầy đặn mượt mà một chút...

Tần Lâm vừa giảng giải, vừa dùng bánh bao khô của Lục mập đưa tới mà xóa đi, cầm bút chỉnh sửa đường nét.

Bức tranh phác họa sau lần sửa chữa này nhất thời trở nên trông rất sống động. Mọi người nhìn thấy bức họa, nhìn lại bản thân người chết một chút, bội phục không ngớt.

Bạch Hạo vui mừng nhận lấy tranh từ trong tay Tần Lâm, vẽ tinh diệu sinh động như vậy, chỉ cần dùng bút chì vẽ phông theo, sau đó chia nhau cầm lấy đi các nơi hỏi thăm, nhất định có thể điều tra rõ thân phận người chết.

Tần Lâm lại nói:

- Trong quá trình sắp xếp điều tra thân phận người chết, các người còn phải chú ý một vấn đề liên quan tới tên tội phạm kia... Hẳn rất có thể là trời sinh thiếu cơ quan sinh dục, tứ chi kỳ dị, hoặc là thái giám. Đúng rồi, nữ tử cực kỳ xấu xí kỳ quái, tính khí nóng nảy hung hãn, cũng phải đặc biệt chú ý!

Ấn cưỡng gian rồi giết chết chỉ có thể là phái nam làm ra, vì sao ngay cả nữ tử cũng có hiềm nghi?

Đây là Tần Lâm tiến hành suy đoán từ góc độ tâm lý học tội phạm: phát hiện bên trong cửa mình người chết cũng không phải là tinh dịch thật, mà là nước canh thịt hình thành chất đặc như keo, tiến thêm một bước chứng nghiệm cưỡng gian theo hình thức công kích đã suy đoán trước đó.

Tội phạm gần như điên cuồng tàn phá người bị hại để lại thật nhiều vết thương, thời này cũng không có ADN có thể thông qua tinh dịch tra tìm hung thủ. Vì sao tội phạm lại không chân chính hoàn thành bước cuối cùng đối với y kích thích nhất, có thể thỏa mãn dục vọng phạm tội nhất, mà là dùng nước canh thịt thay thế?

Chân tướng chỉ có một: y căn bản không đầy đủ năng lực hoàn chỉnh của phái nam.

Trước đó Tần Lâm đã thông qua vết bầm tím, vết cào cấu bên ngoài thân thể người chết suy đoán khuynh hướng công kích của kẻ gia hại, suy đoán tội phạm đa phần bởi vì cuộc sống tình dục bị ức chế, từng bị phái nữ lừa gạt chê cười mà sinh ra ý nghĩ trả thù mãnh liệt trong lòng. Hoặc là vì đủ các nguyên nhân không cách nào thỏa mãn dục vọng mà tạo thành tâm lý biến thái, lấy thủ đoạn bạo lực cực kỳ tàn nhẫn làm nhục, chơi đùa, chinh phục phái nữ, lấy phương thức đặc thù này để bù đắp lại cho nỗi đau trong lòng mình.

204. Chương 204: Liên Hoàn Sát Thủ

Chuyện này hoàn toàn giống với suy đoán ‘không đủ năng lực của phái nam’. Người này hoặc là trời sinh không có bộ phận sinh dục, hoặc là hoạn quan, bởi vì thân thể thiếu sót thủy chung không cách nào chân chính thực hiện dục vọng chiếm hữu của phái nam với phái nữ, từ đó trong lòng biến thái nghiêm trọng, thông qua điên cuồng công kích phái nữ để đạt tới thỏa mãn.

Lục mập nhún nhó mắt mũi sát lại vào nhau, gãi đầu hỏi:

- Tần ca nói như vậy, tội phạm sử dụng nước canh thịt thay thế tinh dịch chính là vì mê hoặc chúng ta, để cho chúng ta không biết thật ra thì y cũng không phải là nam nhân chân chính sao?

- Không!

Tần Lâm kiên quyết lắc đầu một cái:

- Tội phạm làm như vậy không phải là vì mê hoặc chúng ta, mà là vì lừa gạt mình!

Chính là bởi vì tội phạm tự ti mình không đủ năng lực, càng có kích động muốn chứng minh rằng mình ‘hùng phong còn đó’, thế nhưng đây lại là một nhiệm vụ đối với y vĩnh viễn không thể nào hoàn thành. Vì vậy y lựa chọn nước canh thịt thay thế, đây là tác dụng của chuyển dời tình cảm sang sự vật khác trong tâm lý học. Nước canh thịt tương tự tinh dịch con người bị bôi vào chỗ kín của nữ tử, đối với tội phạm giống như đã chân chính hoàn thành bước cuối cùng, hoàn toàn chiếm được nữ tử bị hại.

- Bội phục, bội phục!

Bạch Hạo liên tiếp vỗ tay, thân là Tổng Bộ Đầu Thuận Thiên phủ, y phá án cũng không ít, nhưng phân tích giống như Tần Lâm đầu vào đó như tận mắt nhìn thấy, quả thật là y không thể theo kịp.

Từ Tân Di lấy làm kỳ bèn hỏi:

- Tại sao người nói có thể là phái nữ phạm án? Phái nữ vốn là không có vật kia, cần gì dùng nước canh thịt thay thế, không phải là giải thích không thông sao?

Tần Lâm cười, nếu như là phái nữ gây án, động cơ trong lòng hoàn toàn bất đồng với phân tích trước đó.

Vì những chuyện vụn vặt như tranh nhau được sủng ái, đấu khẩu với nhau... phái nữ đầu độc giết người cũng không hiếm thấy, nhưng chọn lựa phương thức lăng nhục để đối phó một nữ tử khác, hiển nhiên hết

sức kỳ quái. Từ góc độ tâm lý suy đoán, lúc này động cơ phạm tội từ tội phạm phái nam ‘chiếm hữu’ sẽ hóa thành phái nữ ‘vũ nhục’.

Đây là một thời kỳ lễ giáo thịnh hành, ô nhục tắm thân trong sạch có ý nghĩa vũ nhục cực lớn đối với nữ tử, còn có tính hủy diệt, có lúc thậm chí còn đáng sợ hơn so với tử vong.

Nếu như là tội phạm phái nữ lợi dụng nước canh thịt mô phỏng trạng thái cưỡng gian, chuyện này chứng tỏ nàng có nỗi căm hận nghiêm trọng với người bị hại, hoặc có lòng ghen tuông đố kỵ cực mạnh, mới dùng phương thức mang tính tượng trưng này chà đạp, hủy diệt hết thủy của người chết.

- A, thì ra là như vậy.

Từ Tân Di gật đầu, lại dặn dò Thị Kiếm nhất nhất ghi chép cẩn thận những lời này. Xem ra chỉ cần thường xuyên đi chung với Tần Lâm, không bao lâu sau Âm Dương Giám đã có thể xuất bản.

Đến đây mọi người cũng hiểu tại sao Tần Lâm nói lên trong quá trình tìm kiếm nghi phạm, đặc biệt chú ý kẻ trời sinh không có bộ phận sinh dục, chỉ thể kỳ dị hoặc là hoạn quan, cùng với nữ tử đặc biệt xấu xí, tánh khí nóng nảy hung hãn.

Vương Thế Trinh ra lệnh lấy một cỗ quan tài mỏng tạm thời liệm người chết, bức họa Tần Lâm tự tay vẽ giống hệt người chết được cao thủ vẽ mô phỏng lại, vẽ ra trên dưới trăm bản phân phát đi khắp nơi. Bộ khoái thủ hạ Bạch Hạo dùng phương thức bên ngoài lỏng bên trong chặt tra tìm đầu mối, cố gắng giải quyết vụ án này, bắt được hung thủ trong thời gian ngắn nhất.

- Đi thôi.

Từ Tân Di kéo hần một cái, nhìn dáng dấp Đại tiểu thư tâm trạng cũng không tốt.

Chưa bắt được hung thủ, chưa giải được nỗi oan cho người chết, ai có thể vui vẻ được?

Tần Lâm thở ra một hơi thật dài:

- Nếu như ta đoán không lầm, kế tiếp sẽ còn có vụ án tương tự phát sinh...

A? Từ Tân Di tròn to hai mắt, lộ vẻ không dám tin tưởng.

Tần Lâm phác họa so với Thư Lại bình thường cầm bút lông vẽ, độ chính xác đâu chỉ gấp mười lần, rất nhanh liền tra tìm được thân phận người chết: trong Nam Kinh thành một nhà đại hộ họ Hoàng, lão đầu tử là một Chủ Sự trí sĩ, người chết là thiếp thân nha hoàn tiểu thư nhà này, gọi là Đoạn Bình.

Nhưng bọn bộ khoái cũng không tìm được đầu mối chân chính hữu dụng, Đoạn Bình là mất tích trên đường đi ra ngoài mua bột nước phấn thay tiểu thư. Hoàng gia cho là nàng bỏ trốn cùng ai, lão gia tử xuất thân Tiên Sĩ ngại phiền phức, lại không muốn người khác nói gia phong không nghiêm ảnh hưởng đến danh dự tiểu thư khuê môn bất xuất, cũng chưa có báo quan.

Sau khi Đoạn Bình mất tích, không còn ai nhìn thấy nàng nữa. Binh Mã ty năm thành hỏi thăm côn đồ lưu manh ngoài đường, vệ sở binh thủ thành, Cẩm Y Vệ tuần tra truy nã đại gian đại ác, kết quả là không thu hoạch được gì.

Mà lo lắng của Tần Lâm cũng biến thành thực tế, vào đêm giao thừa, vụ án thật sự xảy ra lần nữa.

Lần này người chết là nữ nhi một vị thương nhân Nam thành, một mình cư ngụ ở tiểu lầu các bên trong vườn hoa hậu viện, phòng ngoài chính là căn phòng của nha hoàn ngủ. Đêm hôm đó nha hoàn ngủ say như chết, cũng không có phát hiện gì, nhưng ngày hôm sau cũng chính là sáng sớm năm mới, người làm lại phát hiện tiểu thư toàn thân không mặc gì cả chết trong hồ nhỏ trong vườn hoa, thân thể hiện đầy vết bầm tím xanh và vết cào cào.

Tần Lâm tra hỏi vợ chồng thương nhân, hai lão nhân khóc chết đi sống lại, một mực cả quyết vào đêm giao thừa con mình rất vui vẻ, lúc ăn bữa cơm tối còn cười vui hơn bất cứ lúc nào trước đây, vì sao đột nhiên bị người hại chết như vậy?

Ồi... Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực thở dài một hơi, bên Nam Kinh vẫn thu tiền cũ thường lệ bình thường, công chuyện đi vào nề nếp. Tối hôm qua mọi người còn tụ tập ở đại trạch Tần Lâm ăn uống một bữa thật vui vẻ, ai ngờ đến án cũ chưa phá, hôm nay lại xảy ra án mới.

Hừ... Từ Tân Di giận dữ siết quả đấm, hiện trường xảy ra vụ án ở cách Ngụy Quốc Công phủ không xa, có thể nói là gây án ngay dưới mắt nàng. Dân tộc hái hoa này thật sự không xem Từ nữ hiệp, Từ thần bộ như nàng ra gì, quả thật muốn nhin cũng không nhin được.

Hơn nữa, vị Ân tiểu thư bị làm hại này còn từng có duyên gặp mặt nàng một lần.

Lần này trừ Phủ Doãn Thuận Thiên Vương Thế Trinh, Cẩm Y Vệ Thiên Hộ Lôi Công Đẳng cũng tới. Cẩm Y Vệ trừ tra xét quan viên phạm pháp phạm tội, dẫn kích phản nghịch mưu phản ra, bọn họ cũng phải nhúng tay vào vụ án có tính chất nghiêm trọng ở địa phương.

Hai ngày trước nữ thi án Vũ Hoa đài, Lôi Công Đẳng có thể giao cho quan địa phương Vương Thế Trinh, nhưng bây giờ lại chết thêm một người nữa, đây là vụ án giết người hàng loạt, lại xảy ra trong Nam Kinh thành Đại Minh phò đô, tính chất cực kỳ nghiêm trọng, y không thể không tự thân xuất mã.

- Tần tướng quân, người đã là 'giản tại để tâm', lại mới phá án Bạch Liên giáo Dương Châu, không bao lâu sau ắt sẽ có chiếu phong thưởng ban xuống, nhưng lão ca ta lại khác...

205. Chương 205: Thảm Ván

Lôi Công Đẳng lộ vẻ buồn bực, cất giọng than thở:

- Hai ngày trước đánh giặc Oa bị thương chân, lại bắt đầu đau, đau đến buổi tối ta cũng không ngủ được.

Tần Lâm nghe thấy huyền ca biết nhã ý, cười nói:

- Lôi trưởng quan chiến công lừng lẫy, hạ quan bội phục không thôi. Nếu vết thương cũ tái phát, vẫn nên lấy bảo dưỡng thân thể làm trọng, vụ án này để cho hạ quan xử lý là được. Lôi trưởng quan trở về nghỉ ngơi nhiều một chút, tương lai còn rất nhiều chuyện quan trọng phải dựa vào ngài.

- Vậy thì xấu hổ, xấu hổ...

Lôi Công Đẳng như được đại xá, lui hai bước, nhìn Từ Tân Di nở một nụ cười bồi, từ từ đi ra ngoài.

- Phù...

Lôi Công Đẳng đưa tay lau mồ hôi trán, gia tăng bước chân như một làn khói, âm thầm cảm thấy may mắn đã ném trọng trách cho Tần Lâm. Vụ án giết người hàng loạt không loạt không có chút manh mối này, lão tử vẫn nên trút bỏ là hơn. Để kẻ có năng lực làm, trước khi tên họ Tần kia được cất nhắc trọng dụng, để cho hắn thay ta phá vụ án này

Cũng không biết Từ Tân Di đã sớm nhìn rõ hành động này của y, vô cùng bất mãn hừ lạnh một tiếng.

Lôi Công Đẳng run lập cập, chịu đựng không quay đầu lại, cũng khóc không ra nước mắt: trút bỏ được vụ án lại đắc tội Từ Đại tiểu thư, tương lai chỉ sợ vị trí Thiên Hộ này cũng không ổn...

Thi thể đã được vớt lên khỏi hồ, tóc dài như thác đổ đen nhánh, da thịt trắng nõn mịn màng, gương mặt trái xoan xinh đẹp. Vóc người cũng hết sức cân đối, mặc dù hiện tại đã chết cũng có thể nhìn ra khi còn sống nhất định là vị cô nương tương đối mê người.

A... Từ Tân Di có chút kinh ngạc.

Tần Lâm quay đầu lại hỏi:

- Có chuyện gì?

Từ Tân Di ngăn người ra, lắc đầu một cái:

- Không có, không có gì.

Tần Lâm kiểm tra phát hiện Ân tiểu thư chết vì đuối nước, cái này có vấn đề: hồ nước cũng không sâu, lại là nhà mình, tại sao nàng không la lên cầu cứu?

Bọn Vương Thế Trinh hoàn toàn không hiểu rốt cục Tần Lâm muốn ám chỉ cái gì, cẩn thận suy tư xem lời của hai tiểu nha đầu này có chỗ nào mâu thuẫn hay không.

Từ Tân Di, Bạch Hạo cùng Lục mập như có điều suy nghĩ, chỉ cảm thấy tựa hồ nắm bắt được cái gì, rồi lại nhất thời khó có thể nói rõ.

Tần Lâm ôn tồn an ủi một phen, đợi tâm trạng hai tên nha đầu bình hòa lại mới không nhanh không chậm hỏi:

- Các người nói mỗi ngày đều là vào đầu giờ Thìn (7 giờ) hầu hạ tiểu thư rời giường rửa mặt, giữa giờ Thìn (8 điểm) ăn điểm tâm, như vậy các người làm gì đến lúc rời giường?

- Chuyện này còn phải hỏi sao?

Hoa Hồng, Liễu Lục liếc mắt nhìn nhau, không hiểu vì sao:

- Nghe lâu chuông gõ chuông, lâu trống đánh trống!

Ánh mắt Từ Tân Di cùng Lục mập đồng thời sáng lên, mới vừa rồi không có nắm bắt trọng điểm, trải qua Tần Lâm nhắc nhở một câu, nhất thời thông suốt sáng sủa.

Bạch Hạo cũng gật đầu liên tục, hiểu ra vấn đề chỉ chậm hơn so với hai người trước một chút.

Năm xưa Chu Nguyên Chương sửa chữa Nam Kinh thành, xây dựng lầu trống ở trục trung tâm, cách đó không xa lại xây lầu chuông. Mỗi nơi đến giờ liền gõ chuông đánh trống báo giờ, mới vừa đầu giờ Thìn chuông trống trỗi lên, đây là kiến thức phổ thông mà mọi người trong Nam Kinh thành ai ai cũng biết.

Hoa Hồng, Liễu Lục nói hai nàng ngủ rất say, mãi cho đến giữa giờ Thìn mới bị tiếng gào của Chu Tam Lang thức tỉnh, cân nhắc đến ngày trước vì đón giao thừa mà ngủ tương đối trễ, bản thân điểm này cũng không có gì không ổn.

Nhưng Ân gia ở cách lầu chuông lầu trống không xa, tiếng chuông trống là tương đối lớn, như vậy tiếng chuông trống thật lớn không thể đánh thức hai nha đầu, một giờ sau Chu Tam Lang kêu lên hai nàng liền tỉnh lại, phải chăng là chuyện lạ?

Tần Lâm mỉm cười, tiến thêm một bước chỉ ra nghi điểm:

- Hơn nữa, một tình huống khác cũng có thể làm bằng chứng. Đêm qua trong phủ đón giao thừa, người làm phòng bếp phải vất vả suốt đêm, chắc chắn phải mệt mỏi hơn nha hoàn hầu hạ tiểu thư. Nhưng sáng sớm hôm nay Chu Tam Lang có thể bừng bữa ăn sáng tới đúng giờ, nói rõ trên dưới Ân gia có biện pháp bảo đảm rời giường vào giờ chính xác. Người làm phòng bếp cực khổ hơn vẫn không dậy trễ, vì sao hai tên tiểu nha hoàn lại ngủ say không tỉnh?

Nói tới chỗ này, tất cả mọi người đã bừng tỉnh ngộ, hết thấy ánh mắt đều đổ dồn về phía bình trà đặt giữa phòng hai nha hoàn ở.

Xác nhận kể từ khi án phát đến bây giờ không có ai động tới bình trà này, Tần Lâm lại lệnh cho Lục mập dắt một con chó tới, đổ nước trà ra cho chó uống hết. Chỉ chốc lát sau chó liền rên lên ư ử mềm nhũn co quắp, phản ứng hoàn toàn giống với con chó trước ăn nội dung dạ dày Ân tiểu thư.

Kết luận cũng xuất hiện vô cùng sinh động: hai tên tiểu nha hoàn uống thuốc mê trong nước trà, rốt cục ngủ say không tỉnh, tội phạm mới có thể ép buộc tiểu thư thông qua thang lầu rời đi lầu các này. Chuyện chuông trống trỗi lên hai nàng không tỉnh, Chu Tam Lang kêu lên liền tỉnh lại cũng có thể giải thích được.

Mới vừa đầu giờ Thìn, hiệu lực thuốc mê trong người Hoa Hồng, Liễu Lục vẫn chưa biến mất, thuộc về trạng thái hôn mê, dĩ nhiên sẽ không tỉnh lại. Lại qua một tiếng sau, được hiệu đã tiêu mất hầu như không còn, mới có thể bị Chu Tam Lang gào thét đánh thức.

Từ Tân Di cắn cắn môi, giọng cảm hận nói:

- Xem ra người bỏ thuốc này chính là tội phạm không thể nghi ngờ!

- Đúng vậy!

Tên mập gật đầu tỏ vẻ đồng ý:

- Hơn nữa khả nghi nhất chính là người trong phòng bếp, nước trà chính là bọn họ cung ứng.

Căn cứ đầu mối trước mắt nắm giữ, quá trình diễn ra vụ án đã tương đối rõ ràng: tội phạm lợi dụng thủ pháp không ai biết đánh thuốc mê trong nước trà, làm cho Ân tiểu thư cùng hai tên nha đầu Hoa Hồng Liễu Lục ngủ mê. Sau đó tiến vào lầu các, bắt lấy Ân tiểu thư từ thang lầu rồi đi, sau khi giày xéo ném vào hồ nước khiến cho nàng chết đuối.

Cho nên ai có thể bỏ thuốc mê vào nước trà dưới tình huống không bị người khác phát hiện, người đó chính là hung thủ!

Tần Lâm lập tức ra lệnh thẩm tra hết thủy, bộ khoái do Bạch Hạo cầm đầu rất nhanh liền không chế lại tất cả đầu bếp, nữ đầu bếp công tác ở phòng bếp, không sót một ai.

Đương nhiên những người này cùng nhau kêu to oan uổng, Tần Lâm không thèm để ý, lệnh cho bọn bộ khoái canh chừng cẩn thận từng người một, không cho bất cứ người nào lên tiếng nói, ra hiệu bằng mắt, bằng tay cho nhau, chia ra nhốt ở nhiều phòng khác nhau, sau đó bắt đầu thẩm vấn ở một gian phòng khác.

Một người, năm người, ba người... Trải qua tra hỏi càng nhiều người, thần sắc Tần Lâm càng thêm trầm trọng.

Hết sức kỳ quái, những người này đều có chứng cứ tương đối có thể tin được, hoặc là không cách nào tiếp xúc với nước trà, hoặc là không có cơ hội gây án.

Nếu là người khác thẩm vấn, có lẽ cũng có thể tồn tại sơ hở, nhưng Tần Lâm có tự tin tuyệt đối đối với kỹ xảo thẩm vấn của mình, những đầu bếp, nữ đầu bếp này sao có thể là đối thủ của hắn?

Thế nhưng hắn dùng rất nhiều phương pháp hỏi chéo, đảo lộn thứ tự... tra hỏi tất cả bọn họ, rốt cục cũng không tìm được đối tượng hiềm nghi trọng điểm nào.

Tần Lâm dùng đầu ngón tay gõ gõ mặt bàn, như có điều suy nghĩ.

Từ Tân Di chau mày, đôi môi cũng có vẻ phát khô, suy nghĩ một chút, chợt hỏi khẽ ở bên tai Tần Lâm:

- Đây, có thể nào là một trong hai tên nha hoàn đó hạ thuốc mê, cố ý giả vờ làm như không biết hay không?

Nhưng kể tiếp bản thân Từ Đại tiểu thư đã hủy bỏ suy đoán này, bởi vì trước đó đã điều tra rõ hai người Hoa Hồng Liễu Lục cũng không có dấu hiệu bị uy hiếp, chủ động tham dự gây án. Hai nữ tử mười ba mười bốn tuổi, lại là nha hoàn sống trong nhà, cha mẹ huynh đệ đều làm tôi tớ ở Ân gia, các nàng có thể làm ra chuyện như vậy sao?

Vòng tới vòng lui không tìm được đầu mối.

Không nghĩ tới Tần Lâm lại sáng hai mắt lên, gương mặt lộ vẻ vui mừng, kêu to một tiếng a, đứng lên liền đi ra ngoài.

- Đây, người làm sao vậy?

Từ Tân Di không hiểu vì sao, kéo hắn lại.

Chợt Tần Lâm xoay người ôm lấy nàng, cười lớn quay nàng vòng vo hai vòng, không đầu không đuôi bỏ lại câu 'cảm tạ', sau đó giống như con ruồi không đầu xông ra ngoài.

Thì ra Tần Lâm cực kỳ hưng phấn, trầm mê trong vụ án, coi nơi này như phòng phân tích vụ án ở đồn cảnh sát khi xưa, xem Từ Tân Di là nữ cảnh sát trong đội hình cảnh.

Đáng thương Từ Đại tiểu thư đã sớm ngây người, đỏ mặt, giậm chân một cái:

- Đây, người làm gì vậy? Tần Lâm người thật là...

Vương Thế Trinh làm bộ giơ tay áo lên che kín ánh mắt, miệng lải nhải:

- Phi lễ chó nhìn, ha ha, lão phu chính nhân quân tử, phi lễ chó nhìn.

Từ Tân Di chợt rất muốn đánh cho tên già mất nết Vương Thế Trinh này một trăm hèo.

Tần Lâm xông lên giữ lấy hai nàng Hoa Hồng Liễu Lục, nụ cười đáng sợ trên mặt hằn dọa cho hai người kinh hồn khiếp vía, nhưng không quản được nhiều như vậy, vội vàng lớn tiếng hỏi:

- Nước trà của Ân tiểu thư có giống với nước trà của các người không?

- Dĩ nhiên là không...

Hoa Hồng chớp mắt một cái, chỉ một bình trà khác đặt ở góc tường:

- Đó là bình trà chuyên dụng của tiểu thư.

Tần Lâm phát giác mình quá mức hưng phấn, hơi thu liễm tâm thần một chút nhìn bình trà kia, ánh mắt của hắn híp lại.

Con chó thứ ba bị dắt tới, động vật đáng thương nhìn thấy hai con trước bất tỉnh nhân sự, không, là bất tỉnh cầu sự, bị dọa sợ hãi lui về phía sau.

Làm sao nó chống lại được Ngưu Đại Lực, y đưa bàn tay to như quạt lá bồ ra, bóp lấy miệng chó, bất kể ba bảy hai mươi một liền đem nước trà còn dư lại trong bình trà Ân tiểu thư đổ vào.

Mấy tên người ở nhỏ giọng thăm thì:

- Chẳng lẽ là vị Tần trưởng quan này có cừu oán với chó? Xem thử trong phủ chúng ta, hôm nay thuốc ngã mấy con rồi...

Từ Tân Di nghe lời này dở khóc dở cười, quên bẵng đi chuyện bị Tần Lâm ôm quay vòng vòng vừa rồi.

Lục mập cùng Hàn Phi Liêm nháy nhó với nhau, bọn họ lại không quên được cảnh tượng vừa rồi. Tần tướng quân của chúng ta quả thật trâu bò, ở Dương Châu cùng Trương Tử Huyền tướng phủ Giang Lăng hình bóng không rời, trở về Kim Lăng lại có Từ Đại tiểu thư Ngụy Quốc Công phủ làm bạn, trước mặt của mọi người ôm người ta quay vòng. Nếu đổi lại là người khác, chỉ sợ sớm đã bị Đại tiểu thư đánh ngay cả mẹ hắn cũng không nhận ra.

Mọi người, bao gồm Ngưu Đại Lực động thủ rót trà cho chó đều cảm thấy hành động này của Tần Lâm là thừa thãi. Trong bụng Ân tiểu thư đã có thuốc mê, còn cần phải tra xét bình trà nàng uống sao?

Rót nửa bình trà vào miệng chó, Ngưu Đại Lực để động vật đáng thương này dưới đất, chờ nó mềm nhũn co quắp giống như hai con đồng loại trước.

Không nghĩ tới, ngàn vạn lần không nghĩ tới... Chó này mới đầu còn co co rút rút nằm trên mặt đất, quan sát mọi người, chợt vù một cái lao ra ngoài, bốn chân chạy nhanh như gió, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Trời ơi! Ba người Lục mập, Hàn Phi Liêm, Ngưu Đại Lực đồng thanh mắng một câu, ngơ ngác nhìn nhau trợn trừng đôi mắt, dĩ nhiên cuối cùng ánh mắt đều tập trung vào trên người Tần Lâm.

Tần Lâm xoa tay:

- Hiển nhiên, bên trong bình trà tiểu thư dùng cũng không có thuốc mê.

Đầu óc của bọn Lục Viễn Chí bắt đầu rơi vào mơ hồ, đều cho rằng là tội phạm đánh thuốc mê chủ tớ ba người, sau đó thừa dịp các nàng hôn mê bất tỉnh mang đi Ân tiểu thư, sau khi giày xéo ném vào hồ nước chết chìm, không nghĩ tới trong bình trà Ân tiểu thư cũng không có thuốc mê, đã xảy ra chuyện gì? Quả thật với suy nghĩ thông thường khó lòng giải thích.

Từ Tân Di lấy làm kỳ bèn hỏi:

- Tội phạm có thể hạ thuốc mê hai nha hoàn Hoa Hồng, Liễu Lục, tại sao không hạ thuốc mê vào bình trà Ân tiểu thư? Nếu như trong bình trà không có, thuốc mê trong bụng Ân tiểu thư đã uống vào lúc nào?

Pủ Doãn Thuận Thiên Vương Thế Trinh càng dùng sức xoa huyệt Thái Dương, thi từ ca phú thậm chí cai trị địa phương đối với y cũng không có vấn đề gì, nhưng loại án giết người này quả thật là lực bất tòng tâm.

Tần Lâm khề nhếch môi, lắc đầu thở dài:

- Nếu như mục đích tội phạm hạ thuốc mê là muốn làm mê chủ tớ ba người, mới vừa rồi hỏi qua phòng bếp, bình trà tiểu thư cùng nha hoàn sử dụng cũng không có tách ra nấu nước riêng. Nếu y có thể bỏ thuốc ở trong bình trà của Hoa Hồng Liễu Lục, vì sao không cho Ân tiểu thư một phần giống như vậy? Cho nên chúng ta chỉ có thể cho ra kết luận, Ân tiểu thư cũng không có bị mê!

Từ Tân Di chớp mắt một cái, môi anh đào khẽ nhếch, hơi có chút giật mình hỏi:

- Nói như vậy, Ân tiểu thư là tỉnh táo bị ép buộc rồi đi?

- Không có ép buộc.

Tần Lâm lộ vẻ kỳ quái trên mặt khó tả bằng lời.

Đôi mắt hạnh linh lợi của Từ Đại tiểu thư chợt trợn to hơn bao giờ hết, miệng cũng há to có thể nuốt chửng một quả trứng gà, trên mặt lộ vẻ không dám tin tưởng.

Ân tiểu thư cũng không có bị ép buộc, mà là tự nguyện rời đi, bỏ thuốc vào bình trà cho hai nha hoàn cũng không phải ai khác, chính là bản thân Ân tiểu thư!

Mặc dù kết luận này thật sự làm cho người không thể tưởng tượng nổi, nhưng nó là khả năng cuối cùng sau khi loại bỏ tất cả các khả năng khác, cũng chính là sự thật chân tướng.

Nhất định phải như vậy mới có thể giải thích hợp lý các tình huống Ân tiểu thư mất tích, hai tên nha hoàn ngủ mê man, hai bình trà một cái có thuốc mê, một cái khác không có.

Ân tiểu thư là người bị hại, uế vật khắc ra trong dạ dày lại khiến cho chó hôn mê. Cho dù là mọi người nghĩ đến vỡ đầu cũng không ngờ được, dù có nghi ngờ tất cả mọi người trên dưới Ân gia, cũng không ngờ được chính là nàng bỏ thuốc mê hai tiểu nha đầu Hoa Hồng Liễu Lục.

Trừ tự sát ra, người bị hại đã tử vong không thể nào là tội phạm. Đây là một xu hướng tâm lý bình thường thâm căn cố đế, rõ ràng trong những vụ án giết người khác, ai lại nghi ngờ bản thân người bị hại?

Ngay cả Tần Lâm kinh nghiệm phong phú, suy nghĩ kín đáo, cũng bị che mắt trong một thời gian dài, thủy chung không nghĩ tới khả năng bản thân Ân tiểu thư tự mình bỏ thuốc mê hai tên nha đầu. Cho đến khi Từ Tân Di nhắc tới có khả năng trong hai tên tiểu nha hoàn có một tên đánh thuốc mê hay không, Tần Lâm mới đột nhiên liên tưởng đến:

Có thể nghi ngờ Hoa Hồng, Liễu Lục, tại sao không thể nghi ngờ bản thân Ân tiểu thư?

207. Chương 207: Phạm Tội Thăng Cấp

Cứ như vậy tiến hành suy đoán, hết thấy nghi nan trong khoảnh khắc tự động giải khai, tất cả hiện tượng không hợp lý đều có giải thích hợp tình hợp lý.

Kế tiếp dùng nước trà còn thừa lại trong bình trà Ân tiểu thư thí nghiệm trên động vật, là hoàn toàn xác nhận suy đoán trước đó. Nếu như là một tội phạm khác bỏ thuốc mê Hoa Hồng, Liễu Lục, khó có lý nào lại bỏ qua cho Ân tiểu thư. Hôn mê bắt đi sẽ đỡ vất vả hơn nhiều so với bắt giữ bằng bạo lực lúc còn tỉnh, ít nhất không sợ người bị hại gào thét gây phiền phức.

Cho nên kết luận chỉ có một: Ân tiểu thư tự mình bỏ thuốc mê hai tên nha hoàn, đi ra ngoài gặp gỡ cùng tội phạm, cuối cùng bị hại ném xuống hồ.

Tần Lâm nói hết ra những phân tích này, mọi người nghe thấy ai nấy đều trợn mắt há mồm, mặc dù kết luận làm người ta không thể tưởng tượng nổi, nhưng từng lời từng chữ hợp tình hợp lý như vậy, lại không thể không tin.

Phù... Vương Thế Trinh thở dài một cái, than thở:

- Nếu không phải Tần tướng quân chỉ điểm bến mê, bản quan vẫn như người trong mộng!

Vị Minh chủ văn đàn này quan sát Tần Lâm với ánh mắt thưởng thức, càng kiên cố hơn quyết tâm giữ vững hũu hảo với hắn. Nếu như trước đây cho con trai Vương Sĩ Kỳ đi Dương Châu báo tin là cần nhắc nhiều

các ra, cơ hồ không ra khỏi cửa, ngày ngày ngâm thơ đối xứng tự cho là thanh cao, lại không được quần thể mà nàng hướng tới chân chính tiếp nhận.

Từ trong thơ nàng Tần Lâm suy đoán, có lẽ vì vậy mà nàng tương đối buồn khổ, ý nghĩa lời thơ có chút mùi vị không bệnh mà rên.

Một thiếu nữ có cuộc sống đơn giản như vậy, nếu như là dẫn dụ, ai có thể tìm được cơ hội? Nếu như là uy hiếp, nàng có điều gì có thể khiến cho người khác nắm cán?

Bất kỳ cuộc điều tra nào cũng phải có đầy đủ đầu mối làm trụ cột, hiện tại Tần Lâm đối diện với tình cảnh muốn thổi xôi mà không có gạo, hẳn cần thời gian tiến hành điều tra càng thêm tỉ mỉ tinh tế hơn.

Đã xuất hiện đầu mối tội phạm giết người hàng loạt trắng cấp, sau hai lần gây án còn để cho hắn có đủ thời gian sao? Có thể nào sẽ xuất hiện vụ án giết người thứ ba càng nghiêm trọng hơn nữa hay không?

Thật may là trừ tấn công, còn có phòng thủ.

Tần Lâm tìm Bạch Hạo cùng chúng Cẩm Y Hiệu Ủy Thiên Hộ Sở tới, xoa xoa huyết Thái Dương nói cho bọn họ biết:

- Giết người hàng loạt lúc gây án đều có quán tính đặc biệt, nếu như ta đoán không lầm, tội phạm lần sau gây án rất có khả năng vẫn áp dụng thuốc mê, cũng tiến hành vào ban đêm... Cho nên chú ý phải nghiêm phòng tử thủ, tăng cường tuần tra ban đêm bên trong bên ngoài thành, hơn nữa ở xung quanh thâm trạch đại viện có nữ tử trẻ tuổi mạo mỹ, tuyệt không thể khinh thường chút nào!

Bạch Hạo Thân là Tổng Bộ Đầu Thuận Thiên phủ nghe đến đó chột môi khê nhếch, ngáp ngừng một chút cuối cùng không nói gì, nhưng sắc mặt lộ vẻ vui mừng.

Lưu Nhất Nho trở về Nam Kinh rồi!

Liên quan tới vụ án Bạch Liên giáo cướp bạc, kích động phản loạn, chiếu mệnh kinh sư chậm chạp không xuống, bởi vì công văn đi lại giữa Dương Châu cùng kinh sư không phải là chỉ một ngày. Vụ án trọng đại như thế, liên quan tới chuyện Bình Giang Bá Trần Vương Mô bị gạt ra khỏi nhóm lớn quan viên cao cấp, nội các triều đình tấu báo, Cửu Khanh lớn nhỏ đình nghị, nội các bàn bạc, Ty Lễ Giám phê chuẩn... trải qua cả bộ trình tự như vậy, trong nhất thời nửa khắc làm sao có thể có thánh chỉ?

Nếu như Bạch Liên giáo gây chuyện lớn hơn, sự thể khẩn cấp, chắc chắn ý chỉ triều đình sẽ xuống nhanh hơn một chút. Tình cảnh hiện tại đã tra rõ vụ án, dẹp yên phản loạn trở lại bình thường, Ty Lễ Giám, nội các, Lục bộ, Ngự Sử ngôn quan, lục khoa Cấp Sự có thể ung dung không vội vã. Nói không chừng Trương Cư Chính đang ra sức đẩy mạnh cải cách triều chính mới, cũng muốn lợi dụng cơ hội này động tay động chân một phen, cho nên ý chỉ phát ra chậm cũng có thể hiểu được.

Khâm Sai Chính Sứ phá án, Hình bộ Thị Lang Nam Kinh Lưu Nhất Nho chạy về Nam Kinh vào lúc này, rốt cục có tính toán thế nào?

Dù sao mới vừa trở về Nam Kinh, y liền lấy thân phận Khâm Sai Chính Sứ triệu tập quan viên có liên quan, Trung Quan Phó Sứ Hoàng công công, Đông Xưởng Hoắc Trọng Lâu, Cẩm Y Vệ Tần Lâm, Phủ Doãn Thuận Thiên Vương Thế Trinh có mặt đầy đủ.

Bốp! Lưu Nhất Nho vỗ bàn, giận dữ vô cùng nói với các quan:

- Lãng lãng càn khôn, đường đường phó đô, lại làm ra tội ác khinh miệt triều Đại Minh ta như vậy. Cường gian rồi giết chết phụ nữ, phát tán lời đồn, nhiễu loạn lòng người, mưu đồ bất chính, yêu phỉ Bạch Liên giáo thật đúng là ghê tởm!

Hoàng công công cùng Hoắc Trọng Lâu mới vừa trở lại, không biết nội tình cũng không nói, Tần Lâm cùng Vương Thế Trinh liền giật mình kinh hãi. Vụ án Đoàn Bình bị hại ở Vũ Hoa đài và Ân tiểu thư bị hại ở nhà, hai vụ án này thuộc về vụ án giết người hàng loạt đơn thuần, trong tất cả đầu mối không có điểm nào có liên quan với Bạch Liên giáo.

Dù sao đạo quan trường Tần Lâm vẫn còn kém một chút, Vương Thế Trinh phát giác dụng ý Lưu Nhất Nho đầu tiên, lập tức đứng lên, không chút do dự phản bác:

- Nam Kinh là hạt địa của bản quan, xảy ra hai vụ án nhân mạng tất nhiên bản quan có hơi cai trị sai lầm, cô phụ ân thánh. Nhưng hai vụ án này cũng không có dấu hiệu yêu phi Bạch Liên giáo nhúng tay vào, Lưu lão tiên sinh nói như vậy, xin thứ cho Vương mỗ không dám tán đồng.

Thì ra Lưu Nhất Nho tính toán một phen, trong vụ án Bạch Liên giáo mưu phản cướp bạc, y không lập được chút công lao nào, hoàn toàn là Tần Lâm lập công. Hoàng công công, Tần Lâm, Lý Quảng, Hoắc Trọng Lâu cùng quan viên địa phương Dương Châu dâng tấu chương cho triều đình đều viết như vậy.

Cho dù là y đã bỏ tấu, trong tấu chương dâng lên khoắc lác rằng mình chỉ huy thích đáng, ngồi trong trường tính toán quyết thắng ngoài ngàn dặm gì đó, nhưng ngay cả chính y xem qua cũng cảm thấy đỏ mặt, thậm nhận thấy những nội dung này quả thật giống như đánh rắm.

Ngay sau đó Nam Kinh xuất hiện trọng án cường gian rồi giết người hàng loạt, đối với Lưu Nhất Nho cơ hồ tuyệt vọng, cơ hội lại xuất hiện.

209. Chương 209: Gặp Phải Gút Chết

Nếu như là vụ án bình thường cường gian rồi giết chết, vậy thì không thể nào làm nên chuyện gì. Nhưng nếu là yêu phi Bạch Liên giáo chơi trò thái âm bổ dương gì đó, hoặc là cố ý lấy chuyện này thị uy với triều đình, vậy không phải là dư âm của vụ án Dương Châu sao?

Một loạt vụ án Giang Nam này vốn chính là từ thi hội Yên Tử cơ mà ra, Bạch Liên giáo vây công Yên Tử cơ hai đường thủy lục ý đồ một lưới bắt hết, bại lộ tình huống cấu kết cùng Ngũ Phong hải thương, tiếp theo dưới sự phối hợp của Ngũ Phong hải thương cướp bạc đi, cố gắng ép tào công phản. Như vậy bây giờ trong Nam Kinh thành xuất hiện án cường gian rồi giết người hàng loạt ác tính, dĩ nhiên cũng có thể xem như dư đảng Bạch Liên giáo trả thù, lợi dụng án này phát tán lời đồn, đầu độc lòng người, cũng có thể nói xuôi được.

Lưu Nhất Nho trước không làm tốt, nếu đến sau này làm tốt mấy vụ án cường gian rồi giết chết, cũng có thể coi là xử lý trong vụ án Bạch Liên giáo tạo phản ở Nam Trực Lệ, sẽ không phải là không lập được chút công lao nào, lời khoắc lác 'chỉ huy thích đáng' trước đây đã có bằng chứng thật sự.

Cái gì, người nói vụ án này không phải là Bạch Liên giáo làm ra ư? Hừ hừ, chờ bắt được tội phạm, dùng trọng hình tra khảo muốn khẩu cung thể nào mà không được? Cho dù là bắt y tự nhận là Bạch Liên giáo chủ, y cũng phải ngoan ngoãn nhận.

Lưu Nhất Nho tính toán thật hay, Vương Thế Trinh há có thể không tính toán ỉn?

Lưu Nhất Nho hy vọng án này liên hệ với Bạch Liên giáo, Vương Thế Trinh lại cực kỳ không bằng lòng xuất hiện tình huống như thế. Trước đó Tần Lâm đã dùng chim bồ câu truyền lại mệnh lệnh giả, một lưới bắt hết lực lượng nòng cốt căn bản của Bạch Liên giáo ở Nam Trực Lệ. Dưới tình huống này Nam Kinh còn có Bạch Liên giáo không chút kiêng kỵ gây án, thử hỏi quan địa phương làm cái gì, Vương Phủ Doãn Thuận Thiên phủ phải chăng là ăn phân?

Cho dù là ăn phân cũng chia ra khác nhau giữa phân dê to như bánh trôi nước và phân bò nặng mấy cân. Nam Kinh gây ra án cường gian rồi giết người hàng loạt, Vương Thế Trinh nhiều nhất chỉ có thể coi như ăn phân dê, nhưng nếu có liên quan với Bạch Liên giáo, vậy lão nhân gia chính là ăn phân bò.

Vì vậy đối với lời của Lưu Nhất Nho, Vương lão tiên sinh nhất định phải ra sức phản bác.

Đời trước Tần Lâm làm công việc trinh sát hình sự, ghét nhất kẻ ngoài nghề thò tay chân đụng vào chuyện của mình. Lưu Nhất Nho tính toán quấy nhiễu phương hướng hành động điều tra vụ án, hẳn tuyệt đối là ghét nhất, lập tức đứng lên phản đối:

- Lưu Thị Lang, bản án cũng không có bất kỳ đầu mối nào tương quan cùng Bạch Liên giáo, bản quan ủng hộ cái nhìn của Vương Phủ Doãn.

Lưu Nhất Nho cười lạnh hai tiếng chua cay khắc nghiệt, tay áo vung lên, lỗ mũi hướng lên trời:

- Tàn Phó Thiên Hộ cho là lập được chiến công ở Dương Châu, chính là giãn tại để tâm, chỉ chờ một bước lên mây hay sao? Lão phu nói cho người biết, còn kém xa! Người thân là quan sai Cẩm Y Vệ đặc mệnh phá án, lại là Phó Thiên Hộ phụ trách tập nã gian ác Nam Kinh thành, Bạch Liên giáo gây ra tội án nghiêm trọng ở Nam Kinh, người khó lòng thoái thác trách nhiệm!

Tần Lâm, Vương Thế Trinh cùng Lưu Nhất Nho cãi nhau một trận, Hoàng công công cùng Hoắc Trọng Lâu tất nhiên ngoài sáng trong tối giúp đỡ Tần Lâm, nhưng Lưu Nhất Nho lòng dạ sắt đá, quyết tâm kéo cho vụ án dính líu tới Bạch Liên giáo, bất kể nói đạo lý gì y cũng quyết không nghe.

Dù sao Lưu lão nhi cũng là Khâm Sai Chính Sứ, Hình bộ Thị Lang, y viên tri cái nhìn, quan viên Hình bộ Nam Kinh, Đại Lý Tự Nam Kinh (cơ quan cai quản thẩm lý hình ngục), Tuần Thành Sát Viện cùng Bình Mã ty năm thành liên phụ họa, ý kiến chính xác của Tần Lâm ngược lại không chiếm được thượng phong.

Cuối cùng hai bên không vui giải tán, Lưu Nhất Nho thở hồng hộc bưng trà tiễn khách. Trước khi chia tay Tần Lâm cũng không có gì, nhưng Vương Thế Trinh dứt khoát rung lên ống tay áo, nói 'Dừng bước', cũng không quay đầu lại bước nhanh đi ra trụ sở Hình bộ Nam Kinh, sắc mặt đã giận đến xanh mét.

Nguyên nhân rất rõ ràng, chỉ riêng chuyện này mà nói Tần Lâm cùng Lưu Nhất Nho bất quá là phương hướng phá án khác nhau, mà Vương Thế Trinh đối mặt chính là đầu đá quan trường hết sức trần trụi.

Nếu như coi án cường gian rồi giết người hàng loạt là dư âm án Bạch Liên giáo Nam Trực Lệ mưu phản, Khâm Sai Chính Sứ Lưu Nhất Nho phá án tự nhiên có cơ hội lập công, phá án thành công là có thể rửa sạch án tượng thất thổ hành động chậm chạp trong mắt triều đình. Nhưng đối với Phủ Doãn Thuận Thiên Vương Thế Trinh, quan phủ mới vừa nhận lấy đả kích trọng đại trên toàn cảnh Nam Trực Lệ, ngay sau đó trên mặt đất Thuận Thiên phủ Nam Kinh liền xuất hiện gây án trả thù phách lối tới cực điểm, y thân là Phủ Doãn làm ăn thế quái nào vậy?

Cách làm của Lưu Nhất Nho hoàn toàn là chết đạo hữu không chết bản đạo, giá họa Giang Đông. Cũng khó trách Minh chủ văn đàn hàm dưỡng cực tốt nổi giận xung thiên như vậy.

Vương Thế Trinh giận dùng dùng đi ra cửa chính, đi được mấy bước lại xoay người lại, hướng về phía Tần Lâm mới vừa đi tới cửa chấp tay:

- Hạ quan cảm tạ Tàn tướng quân trọng nghĩa chấp ngôn, hừ, hôm nay họ Lưu kia lần hiếp người quá đáng, lão phu cơ hồ bị y làm cho tức chết!

Điểm xuất phát Tần Lâm cùng Lưu Nhất Nho tranh nhau là lấy sự luận sự, hấn chẳng qua là bản năng chán ghét cách làm ngu ngốc ngoài nghề chỉ đạo trong nghề, làm sai lầm phương hướng điều tra phá án. Lúc đứng ra nói vậy cũng không suy nghĩ quá nhiều, đương nhiên nếu Vương Thế Trinh bằng lòng hiểu sâu xa nhiều thứ hơn, hấn cũng không có ý cải chính.

- Vương lão tiên sinh nói gì vậy, Tần mỗ còn chưa có cảm tạ ân tình hiền phụ tử báo tin lần trước!

Tần Lâm nở một nụ cười khả ái.

Tâm trạng Vương Thế Trinh mới khá hơn một chút. Đối với chuyện ít ngày trước mạo hiểm để cho Hoàng Kính Trai giữ lại đạn hặc tẩu chương của Vương Bản Cố, phái con trai Vương Sĩ Kỳ đi suốt đêm tới Dương Châu thông báo Tần Lâm chuyện này, y hồi tưởng lại cũng có chút đắc ý.

Bây giờ Vương Bản Cố giống như con rùa đen co rút trong nhà không dám thò đầu ra ngoài, tỏ rõ là sợ Tần Lâm. Như vậy đã chứng tỏ chuyện này y làm rất tốt, đường đường Tả Đô Ngự Sử bị đánh thành đầu heo nhưng ngay cả cái rắm cũng không dám đánh, rốt cục Tần Lâm có khả năng bao lớn cũng có thể tưởng tượng được.

- Tàn tướng quân quá khiêm nhường, khuyến tử bất quá là một cái nhắc tay, không đáng kể gì.

Vương Thế Trinh mỉm cười vuốt râu, chân mày lại dần dần cau lại:

- Đúng rồi, Lưu lão nhi muốn hướng vụ án về phía Bạch Liên giáo, tất nhiên chỉ là người si nói mộng, nhưng y lo lắng không khỏi không có đạo lý, ít ngày trước mai phục Yên Tử cơ, cướp bạc Dương Châu, Bạch Liên

giáo gây động tĩnh không nhỏ. Bây giờ lại xảy ra án cường gian rồi giết người hàng loạt, bên trong bên ngoài Nam Kinh thành lòng người bàng hoàng, vạn nhất yêu phỉ Bạch Liên giáo nhân cơ hội phát tán lời đồn, hai ta ngược lại rất khó giải quyết!

Đổi lại là trước kia Vương Thế Trinh cùng Tần Lâm giao tình cũng không nhiều lắm, nhưng bây giờ hai người thật sự trở thành người cùng một thuyền. Nếu như không phá được án, Phủ Doãn Thuận Thiên làm quan địa phương cùng Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ phụ trách tuần tra bắt bớ gian đồ ác đảng cũng phải treo ô sa.

Tần Lâm gật đầu một cái, dĩ nhiên hần hiếu trước mắt thời gian không đợi mình, nếu lần sau lại có vị tiểu thư Thượng Thư, Công Hầu phủ nào đó ở Nam Kinh xảy ra chuyện, chức Phủ Doãn Thuận Thiên của Vương Thế Trinh coi như chấm dứt. Hần có công lao phá được án Bạch Liên giáo Dương Châu tuy không đến nỗi quá thảm, nhưng huân quan chuyển sang thực thụ chỉ sợ cũng phải đợi đến đời sau.

Chợt thoáng động trong lòng, Tần Lâm hỏi:

- Lần trước phái Từ Tân Di điều tra tiểu thư nữ quyền đi lại, Thường Dân Tự phụ trách dò xét tin tức trong đám công tử con nhà quyền quý, nhưng hai vị này đều là cành thô lá to, không gần gũi với các tài tử giai nhân, chỉ sợ không thu hoạch được gì. Hạ quan biết Vương thế huynh có danh Kim Lăng Tứ công tử, cười nói có hồng nhan (học giả uyên thâm), lui tới không bạch đình, có thể...

Mọi người đều là chung một chiếc thuyền, hà tất phân chia ta người? Vương Thế Trinh không chút nghĩ ngợi, luôn miệng đáp ứng sau khi trở về sẽ phái con trai Vương Sĩ Kỳ đến phủ Tần Lâm báo phỏng, trong tài tử giai nhân Nam Kinh thành có tin đồn gì, chỉ sợ y còn biết nhiều hơn cả Từ Tân Di, Thường Dân Tự.

Wương Thế Trinh cũng lấy ra mười hai phần nỗ lực đối với chuyện phá án này, Tần Lâm về đến nhà, mới vừa nhấp một hớp trà nóng, nằm để cho tiểu nha hoàn bóp chân, đang định chớp mắt một chút, Vương Sĩ Kỳ đã vội vàng tới.

- Vương thế huynh tới nhanh thật.

Tần Lâm kéo y vào trong thư phòng hàn huyên.

Wương Sĩ Kỳ hơi có chút đắc ý:

- Tiểu đệ ngồi xe ngựa là Tứ Mã Khúc Viên xa, phu xe cũng là hai mươi năm lão luyện, trong cả Nam Kinh thành này cũng coi như được xếp hạng đầu.

Đời Minh Nho gia cho là ngồi kiệu để cho người khiêng tức khinh người như súc vật, dùng người thay thế trâu ngựa kéo xe là hết sức không hợp lễ giáo, không tuân theo Thiên Đạo. Vào thời Hồng Vũ, Vĩnh Lạc, bất kể văn võ một mực ngồi ngựa, chỉ có công huân lão thần cực kỳ cao tuổi nhiều bệnh mới thừa hoàng ân đặc biệt cho phép ngồi kiệu.

Mặc dù triều đình năm Vạn Lịch các hạng mục lễ chế quy định đã gần như phế bỏ, đại đa số quan văn đều ngồi kiệu, nhưng phong khí năm xưa vẫn còn lại chút dư âm. Đám vương tôn quyền quý chính là võ cỡi ngựa, văn ngồi xe, coi ngồi kiệu chỉ là hành vi của thương nhân dân gian, nữ tử và người già yếu.

Trong Nam Kinh thành bàn về cỡi ngựa, Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử của Từ Tân Di và Đạp Tuyết Ô Chuy đã cho Tần Lâm là tốt nhất, bàn về ngồi xe, chính là Tứ Mã Khúc Viên xa của Vương Sĩ Kỳ tốt nhất.

Tần Lâm không mặn không nhạt gật đầu một cái, không có hứng thú gì đối với xe Vương Sĩ Kỳ. Hần là võ tướng Cẩm Y Vệ, đi ra ngoài phải ngồi ngựa, không có cơ hội gì ngồi xe, liền đi thẳng vào vấn đề hỏi thăm tình huống Ân tiểu thư lui tới cùng các vị công tử tiểu thư.

Trước khi Vương Sĩ Kỳ tới đã biết nguồn cơn từ trong miệng phụ thân, lúc này cũng không chậm trễ, nói thẳng với Tần Lâm:

- Ân tiểu thư chỉ thích thơ từ văn chương, hơn nữa thích những thứ thơ từ phong hoa tuyết nguyệt, cô làm ra vẻ rên rỉ. Bởi vì gia phụ đề xướng văn chương phục cổ, chú trọng trong thơ từ phải có nội dung thực tế, nàng có chút xem thường văn chương tiểu đệ. Tài văn chương của nàng có thể coi là thượng phẩm, chỉ tiếc trong đám thiên kim tiểu thư đỉnh cấp của Nam Kinh cũng chỉ có thể tính là trung bình. Trong nhà cũng không phải là đạt quan hiển quý gì, chỉ là phú thương mà thôi...

- Như vậy, nàng quan hệ tương đối khá cùng người nào vậy?

Tần Lâm không kịp chờ đợi hỏi.

Vương Sĩ Kỳ giơ đầu ngón tay ra đếm:

- Nữ nhi của Đỗ Thị Lang, vị tiểu thư thứ hai của Từ Học Sĩ, đúng rồi, còn có vị tiểu thư của Cao Hàn Lâm kia... Cái này Thường tiểu Hầu gia là rõ ràng nhất.

- Ủm, có nam nhân hay không, ta muốn hỏi nàng có ra vẻ đặc biệt thích thơ từ của người nào hay không?

Tần Lâm cân nhắc hỏi, vốn là muốn tận lực không ảnh hưởng đến phán đoán của Vương Sĩ Kỳ, nhưng thấy y vẫn không nghe hiểu, dứt khoát nói thẳng:

- Ta nghi ngờ nàng hoặc là bị người yêu dẫn dụ, hoặc là có lý lịch gì bị người khác nắm giữ ở trong tay, bị người uy hiếp. Nếu như là khả năng trước, có thể dẫn dụ vị tiểu thư này cũng chỉ có thể là phong lưu tài tử. Tỷ như, Cố Hiến Thành thi Hương Nam Kinh đậu Giải Nguyên kỳ trước, Cao Phàn Long còn trẻ có tài, hoặc là Lưu Kham Chi bề ngoài tuấn mỹ?

Vương Sĩ Kỳ nghe nói như thế, đầu tiên là ánh mắt trợn trừng lên, tiếp theo phình bụng cười to:

- Tần, Tần tướng quân, người đang nghi ngờ tiểu sinh ư?! Cao Phàn Long, Cố Hiến Thành... Ha ha, còn có Lưu Kham Chi, ừ ừ, thật ra thì tiểu đệ hiềm nghi lớn nhất, thật là...

Y cười một trận, thấy Tần Lâm nghiêm mặt, thần sắc nghiêm túc như trước, Vương Sĩ Kỳ mới biết hẳn không đùa giỡn, vội vàng ngưng ngưng ngưng cười, có chút lúng túng giải thích.

Cao Phàn Long tuy nhỏ tuổi mà văn danh cực thịnh, Cố Hiến Thành trong nhà giàu có lại còn thi đậu Giải Nguyên, Lưu Kham Chi từng có lời đồn đãi được Tướng Quốc Giang Lăng Trương Cư Chính ghé mắt xanh, Vương Sĩ Kỳ có phụ thân là Minh chủ văn đàn, Kim Lăng Tứ công tử danh bất hư truyền, cũng không phải là cái gọi là 'Tứ Thiếu' như những tên côn đồ các kẻ đời sau.

Bất kể nói thế nào, bốn vị này đã là nhân vật đỉnh cấp trong số tài tử đất Giang Nam, nói khoa trương một chút chính là 'Công chúa gả cho còn không chịu cưới' (đời Minh Phò mã không thể làm làm quan, không thể cưới vợ bé, 'Lấy vợ phải Công chúa' theo văn nhân tài tử cao cấp thấy là chuyện khổ sai), làm sao có đây đưa gì với nữ nhi một thương nhân được?

- Hơn nữa trong mắt Ân tiểu thư, văn chương tiểu đệ không đủ thanh lệ văn nhã, hai vị Cao, Cố là nghị luận triều chính vượt quá thơ từ, về phần tên Lưu Kham Chi kia, ta còn nhớ có lần thi hội, thơ y bị Ân tiểu thư chê bai thẳng là sáo rỗng vô hồn!

Vương Sĩ Kỳ uống một hớp trà, bĩu môi, không cho là đúng nói:

- Vị tiểu thư này xuất thân thương nhân, lại tự nhẽ cực cao, dưới mắt không người, thật không biết người nào mới có thể đánh động trái tim của nàng. Xin khuyên Tần tướng quân nên hỏi thăm từ chỗ khác đi, tiểu đệ suy đoán nàng hơn phân nửa là có nhược điểm gì bị người khác bắt được, bị buộc phò ước, cuối cùng ngộ hại.

Tần Lâm nghe lời nói này, nhất thời á khẩu nghẹn lời, trong lòng thầm nhủ kỳ quái: theo cách nói của Vương Sĩ Kỳ, Ân tiểu thư không có ý tứ đối với Cao Phàn Long tài hoa hơn người, Cố Hiến Thành lo cho nước cho dân, Vương Sĩ Kỳ tài văn xuất chúng cùng Lưu Kham Chi phong lưu tiêu sái, Nam Kinh thành triều Đại Minh này loại cả F4 ra, còn có ai có thể dẫn dụ nàng đi ra ngoài phò ước?

(F4 là một nhóm nhạc nam nổi tiếng của Đài Loan bao gồm 4 thành viên: Ngôn Thừa Húc (Jerry Yan), Chu Du Dân (Vic Zhou), Ngô Kiến Hào (Vanness Wu), Chu Hiếu Thiên (Ken Zhu). Nhóm nhạc này đã từng nhận được sự đón nhận nồng nhiệt của khán giả trẻ các nước Châu Á, nhất là vào đầu những năm 2000.)

210. Chương 210: Tai Nạn Xe Cộ

Một tiểu thư trẻ tuổi ẩn sâu trong khuê các đánh thuốc mê nha hoàn, đêm khuya một mình đi ra ngoài phò ước, chuyện này không thể không gọi là điên cuồng, phải biết rằng đây là thời lễ giáo thịnh hành.

Con bà nó, cả Nam Kinh còn có người nào mị lực lớn như vậy? Chẳng lẽ thế giới này thật sự tồn tại các loại đồ chơi như cổ độc, tình hoa, có thể làm cho nữ tử nổi điên sao? Tần Lâm sờ cằm, nghĩ đến đầu óc căng thẳng, không nhịn được suy nghĩ miên man.

Vương Sĩ Kỳ lại vỗ đùi, cao giọng nói:

Khúc quanh nơi đầu đường, Lưu Kham Chi dừng lại, ánh mắt âm lãnh nhìn về phía Trương Tử Huyền, khóe miệng co rút hai cái, cuối cùng bước nhanh rời đi.

Trương Tử Huyền nhảy cảm cảm giác được, dư quang khóe mắt quét qua thân hình chưa cách xa của Lưu Kham Chi, nhưng hồn nhiên không để hấn ở trong lòng, bản thân lại nói chuyện với Tần Lâm và Vương Sĩ Kỳ.

Vương Sĩ Kỳ tự mình hết sức phong lưu lần này đặc biệt không nói nhiều, hấn biết người có thể làm cho thiên kim của tướng phủ dừng xe chờ không phải là mình.

211. Chương 211: E Sợ Đa Tình Lỡ Mỹ Nhân

Đối với Tần Lâm, Trương Tử Huyền nhiệt tình hơn nhiều, hỏi dài hỏi ngắn liên tục hai vụ án gian sát. Vụ án giết người hàng loạt đã truyền xôn xao ở Giang Nam, trong đầu nữ quyền khuê các càng truyền chuyện này thành vô cùng thần kỳ, giống như chuyện thần quái ngày xưa.

Nghe Tần Lâm nói đến Từ Tân Di cũng đang ở hiện trường phá án, Trương Tử Huyền mỉm cười nói:

- À, Từ Đại tiểu thư cảm thấy hứng thú với thẩm lý vụ án sao? Tiểu muội thật không nghĩ đến đây.

Vương Sĩ Kỳ không nhin được, xoay người luôn miệng ho khan.

Trong khi nói chuyện Tần Lâm biết được ngày Tám tháng Giêng sẽ mở lại thi hội.

Thi hội lần trước bị Bạch Liên Giáo làm loạn, gần đây lại xảy ra án Ân tiểu thư bị hại, có mấy tên tài tử chưa lẽ làm chút văn tế và thơ hoài niệm, muốn thừa dịp thi hội sẽ biểu hiện một chút, cho nên hết sức kích động.

Hai huynh đệ Trương gia đến Giang Nam chính là vì lấy văn kết bạn, tương lai đảng của Trương Cư Chính mới tiện mượn danh nghĩa tài tử nhanh chóng cất nhắc hai người bọn họ, ý tứ không khác gì dùng tiền đi du học của đời sau. Vì vậy biết được sẽ mở lại thi hội, Trương Tử Huyền và hai vị ca ca ngày hôm qua liền từ Dương Châu trở lại Nam Kinh chuẩn bị tham gia.

Vương Sĩ Kỳ cũng đã nhận được lời mời thi hội mới, nghe nói ba huynh muội Trương gia đều muốn đi lập tức ánh mắt phát sáng, chuẩn bị thuyết phục Tần Lâm cùng đi.

- Lại có thi hội mới ư?

Tần Lâm bĩu môi khinh thường, theo hấn thấy tài tử giai nhân ngâm thơ làm từ gì chứ, đơn thuần là ăn no không có chuyện gì làm, coi như trò vui đùa một chút thì không sao, nhưng trở thành bận rộn thì quá nhàm chán.

Trương Tử Huyền cũng đang muốn mở miệng mời hấn cùng đi, nhìn thấy bộ dáng này của hấn cũng không làm khó hấn, thần nhiên cười một tiếng:

- Tần huynh am hiểu đạo tu thân tề gia, trị quốc bình thiên hạ, thuật đoán âm xét dương, thi từ tất nhiên là tiểu đạo, tiểu muội chẳng qua cũng mượn nó giải buồn thôi... Đợi ngày Tần huynh phá được vụ án giết người hàng loạt, ca khúc khải hoàn, tiểu muội lại đến phủ chúc mừng.

Ôi! Vương Sĩ Kỳ thật thất vọng, mặt mũi nhăn nhó: khó nhất là chịu ân mỹ nhân, Tần lão đệ ngươi không thể chiều ý nàng một chút sao? Nhìn xem Trương tiểu thư thất vọng bao nhiêu. Nếu có giai nhân nghiêng nước nghiêng thành như vậy đi cùng ta, cho dù là thi Đình đỗ Trạng Nguyên đứng thứ nhất ta cũng bỏ qua để theo nàng.

- À, đúng rồi, trời sắp mưa rồi, nàng muốn đi đâu?

Tần Lâm nhìn sắc trời âm u một chút, quan tâm hỏi Trương Tử Huyền:

- Hay là chúng ta tạm thời tìm một chỗ tránh mưa đi?

Mới vừa rồi Trương Tử Huyền mặt ngoài tuy không có gì, biết được Tần Lâm không muốn đi thi hội nàng thực sự có chút thất vọng, lúc này nghe được ý quan tâm trong giọng nói của Tần Lâm, nhất thời trong lòng mừng thầm.

Đột nhiên vị thiên kim Tướng phủ này sắc mặt khê biến, nhìn mặt Đông Bắc một chút... chính là phương hướng của Đô Sát Viện Nam Kinh, nàng nhẹ nhàng cắn môi dưới, miễn cưỡng cười nói:

- Không nhọc Tần huynh quan tâm, tiểu muội còn có một số việc muốn làm, hai vị huynh trưởng đã hẹn trước đợi ở phía trước, chúng ta... chúng ta từ biệt ở đây đi.

Giai nhân lên xe rời đi, Tần Lâm cúi đầu suy nghĩ điều gì, Vương Sĩ Kỳ nhìn theo hương xa đi xa dần, hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, dậm chân nói:

- Tần tướng quân, bảo ta nói người thế nào đây? Khó khăn nhất là chịu ân mỹ nhân, mỹ nhân ân trọng sao nữ phụ!

- Hả?

Tần Lâm từ trong suy tư phục hồi lại, nghe được lời nói của Vương Sĩ Kỳ, hần cười hắc hắc xấu xa:

- Thường vì say rượu roi đánh ngựa, e sợ đa tình lỡ mỹ nhân, ta...

Wang Sĩ Kỳ nhất thời ngây người, một lúc sau vái một cái thật sâu:

- Tần tướng quân da mặt thật dày, quả thật tiểu đệ khó bằng được, Kim Lăng Tứ công tử còn không bằng một ngón chân của Tần huynh.

Đêm hôm đó, Tần Lâm lăn qua lăn lại không ngủ được, không biết vì sao, hần luôn cảm giác có cái gì đó không đúng, dự cảm mãnh liệt đối với tội ác khiến hần trần trọc trở mình.

Trương Tử Huyền, Vương Sĩ Kỳ, Lưu Kham Chi, tại nạn xe, mặt đường dầu ăn, đất cát, Binh Mã ty năm thành, còn có thi hội năm mới? Rốt cuộc có vấn đề gì? Hoặc là hôm nay trong lúc vô tình đã phát hiện đầu mối gì, lại bị bỏ sót rồi?

Cho dù là cao thủ trinh sát phá án đỉnh cấp nhất, chuyên gia đỉnh cấp trong pháp y, Thái Sơn Bắc Đẩu trong dấu vết học, trong điều tra phá án cũng không thể nói trăm phần trăm không có chút sai sót nào. Dù sao con người cũng không phải là máy móc, tầm nhìn hạn chế, lối suy nghĩ, tư tưởng sai lầm đều là những thứ khách quan mà không cách nào hoàn toàn tránh được, chỉ có thể tận lực giảm bớt.

Nằm ở trên giường nghĩ đến đầu phát đau, Tần Lâm không nhịn được thở dài nói: Loại “Thám tử lừng danh” nhìn quét qua hiện trường một lần là có thể tìm ra toàn bộ dấu vết của tội phạm để lại kia, tất cả toàn là lừa đảo...

Cuối cùng mí mắt dần dần nặng nề, sắp sửa muốn ngủ mất.

Tiếng bước chân nặng nề của Lục mập trong đêm yên lặng hết sức rõ ràng, thỉnh thoảng trực tiếp chạy đến phòng ngủ của Tần Lâm, kết một tiếng đẩy cửa ra:

- Tần ca, Tần ca không tốt rồi, lại xảy ra chuyện rồi.

Trời ơi... Tần Lâm không nhịn được hướng lên trời dựng ngón tay giữa lên, một chiêu Lý Ngư Đả Đỉnh từ trên giường bật dậy, luống cuống tay chân mặc quần áo vào đi ra ngoài.

Ngư Đại Lực đã dắt ngựa chờ rồi, cũng là y phục không chỉnh tề, nhìn bộ dạng vừa mới từ trong chăn bò ra ngoài. Lục mập ở lại trong phủ gác đêm, hai người Hàn Phi Liêm và Du Quả Tử dẫn các Hiệu Úy đi ra ngoài tuần đêm, vào lúc này tự nhiên ăn mặc thật chỉnh tề.

Tần Lâm đạp bàn đạp ngồi lên lưng ngựa, mọi người nhất tề phóng người lên ngựa, Hàn Phi Liêm dẫn đường chạy về phía địa điểm xảy ra chuyện.

Địa điểm xảy ra án ở trên đường Tây Trường An thuộc Đông thành, nghe nói là nơi đó xảy ra án, Tần Lâm lấy làm kinh hãi: Đông thành Nam Kinh có hoàng thành hoang phế lâu không sử dụng, cung điện Tử Cấm

thành, Nam Kinh Lục bộ, Đô Sát Viện, Thông Chính Ty, Hàn Lâm Viện, các cơ cấu cũng ở bên đó, sao vụ án lại phát sinh ở nơi đó?

Trong một chỗ trạch viện quy mô không nhỏ đèn đuốc sáng choang bóng người lơ nhố, chính là nơi phát sinh án. Tần Lâm xuống ngựa bước nhanh đi vào, xa xa nhìn thấy một góc hoa viên vây quanh đông đảo bộ khoái và cấm y Hiệu Úy. Cách đó không xa hai lão nhân tóc hoa râm và mấy người thân khốc lóc thâm thiết, trong góc tường một cỗ thi thể nữ tử mặt úp xuống dưới, giữa hai chân có màu đỏ ảm ứ.

Trong lòng trầm xuống, Tần Lâm xanh mặt đi tới, bởi vì trên đường đi Hàn Phi Liêm đã giới thiệu sơ qua về tình huống, hẳn liền luôn miệng hỏi:

- Bạch Hạo Bạch bộ đầu đầu? Bắt được hung phạm hay không?

Các bộ khoái quay mặt nhìn nhau, một người trong đó thoát nhìn rất là khôn khéo mạnh dạn hướng về phía Tần Lâm chấp tay nói:

- Cũng không phải là phát hiện ở đây, bởi vì khi phát hiện thi thể sờ còn hơi ấm, đoán chừng hung phạm chạy không xa, Bạch tổng bộ đầu liền dẫn huynh đệ tản ra bốn phía đuổi theo, đến bây giờ còn chưa có tin tức.

Tần Lâm nhíu mày một cái, ngõ phố Nam Kinh thành thông bốn phương tám hướng, lại có Tần Hoài hà chảy xuyên qua thành, nếu như không thể bắt được tại chỗ, vậy khả năng bắt được tội phạm sẽ giảm xuống rõ rệt.

Việc này không nên chậm trễ, nhanh chóng kiểm tra thi thể, đang muốn tiến lên lật lại, hai vợ chồng già mất đi nữ nhi kia giống như người điên nhào lên, mẫu thân đáng thương giống như gà mẹ bảo vệ con chặn ở trước mặt thi thể, ánh mắt đỏ lên, cừ hận nhìn Tần Lâm, bộ dạng giống như hắn đã hại chết nữ nhi của bà, rõ ràng trạng thái tinh thần của hai người già này đã không bình thường.

Tần Lâm gặp phải loại tình huống này cũng không thể làm gì được, không cần nói đến lão đầu tử của nhà này là Đỗ Thị Lang đã trí sĩ, cho dù là dân chúng bình thường đã lớn tuổi như vậy rồi, lại vừa mới trải qua nỗi thống khổ mất đi tiểu nữ nhi yêu thương, dù sao người khám nghiệm cũng không tiện dùng sức mạnh.

Họ hàng của người chết và các bộ khoái làm tốt công tác khuyên bảo, tiếc rằng hai người khẳng khái nói không để nữ nhi sau khi chết còn chịu nhục, không muốn để cho Tần Lâm động thủ khám nghiệm.

Lúc này thịnh hành Trình Chu lý học, loại người cổ hủ giống như Đỗ Thị Lang này cho rằng dù nữ nhi đã chết cũng không để nam nhân đụng đến nàng, Tần Lâm không thể làm gì khác hơn là cười khổ, vô kế khả thi.

- Như vậy diệt nữ động thủ có thể được không?

Từ Tân Di sải bước như lưu tinh đi vào, gương mặt bao phủ một tầng sương lạnh, trầm giọng nói với hai lão nhân:

- Nếu không khám nghiệm, sợ rằng Đỗ muội muội chìm trong oan khuất khó có thể rửa sạch, linh hồn trên trời cũng không cách nào được an ủi. Đỗ bá bá, bá mẫu, cháu là bằng hữu của Đỗ tiểu thư, bảo đảm động thủ nhẹ nhàng, sẽ không làm nàng đau.

Hai lão nhân ngơ ngác nhìn nhau một chút, cuối cùng Đỗ Thị Lang nặng nề gật đầu một cái, lão thái thái đột nhiên òa một tiếng khóc lớn lên, lão đảo lao vào trong nhà, Đỗ Thị Lang cũng đuổi theo vào.

Vú già của Đỗ gia chuyển màn trướng, bình phong tới vây thi thể tiểu thư vào giữa, chỉ có đám người Tần Lâm, Từ Tân Di, Lục mật, lại thêm bộ khoái nhanh nhẹn vừa mới trả lời kia, gọi là Đồng Siêu cùng tham gia khám nghiệm.

Tâm trạng của mọi người đều hết sức nặng nề, Tần Lâm hít một hơi thật dài, nhìn Từ Tân Di gật đầu một cái, ý bảo nàng động thủ.

Từ Tân Di lật Đỗ tiểu thư trên mặt đất lại, chỉ thấy nàng tuổi còn nhỏ dung nhan mềm mại, ngũ quan rất là tinh xảo, khi còn sống nhất định là một vị tiểu cô nương yêu kiều động lòng người. Đáng tiếc hiện tại cơ

thịt bởi vì đau đớn mà vặn vẹo hiện ra vẻ mặt đáng sợ, hai mắt linh động ngày xưa cũng nhắm thật chặt, giống như không muốn nhìn thấy sự tà ác của thế gian này nữa.

Y phục chẳng qua là khoác lên người, thân thể gần như tương đương với trần truồng, bộ ngực mềm mại và cái bụng bằng phẳng đã hiện đầy vết bầm màu tím và dấu vết móng tay, hiển nhiên là dấu vết của sự giằng xé vô cùng bi thảm...

Mà vết thương trí mạng là ở trên cổ, một vết siết đen nhánh vùi vào thật sâu, sau gáy chữ bát () đã giao nhau, không cần tri thức pháp y học hiện đại của Tần Lâm, cho dù là Tẩy Oan Tập Lục của Tống Từ cũng có ghi lại rõ ràng: đây là vết thương bị tội phạm siết cổ chết.

Từ Tân Di và Lục mập nhất tề ngẩng đầu lên nhìn Tần Lâm một chút, rất là khâm phục: trong vụ án Ân tiểu thư Tần Lâm đã dự đoán khả năng phạm tội thăng cấp, trước mắt xem ra rốt cuộc bất hạnh mà nói trúng. Từ vụ án Đoạn Bình chết rét trên Vũ Hoa đài đến Ân tiểu thư chết chìm, lại đến Đỗ tiểu thư siết cổ chết, thủ đoạn giết người của hung thủ đang từng bước gia tăng.

- Đáng chết!

Từ Tân Di nghiêng răng thóa mạ, sau đó vén y phục che kín chỗ bắp đùi của Đỗ tiểu thư lên.

Mọi người đồng loạt hít một hơi khí lạnh, Hàn Phi Liêm, Ngưu Đại Lực và Đồng Siêu thậm chí đã lui về phía sau hai bước.

Chỉ thấy phần bẹn của Đỗ tiểu thư sớm bị máu tươi dính ướt, lúc này máu còn chưa khô, chỉ thấy giữa hai chân cắm một đoạn nhánh cây, bị máu tươi thấm ướt.

Ngay cả Tần Lâm thường thấy hiện trường giết người cũng tức giận vì loại hung tàn biến thái này, trong ánh mắt của hắn lộ quang ẩn ước lấp lánh, giống như ngọn lửa luyện hồn ở sâu trong u minh.

Đỗ tiểu thư tuổi còn quá nhỏ, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, khi khuê trung mật hữu (bạn bè thân thiết trong khuê phòng) tụ hội luôn cười hì hì, bình thường nhìn qua giống như một hài tử chưa trưởng thành, không nghĩ đến lại có tạo ngộ tàn nhẫn đáng sợ như vậy.

Từ Tân Di bề ngoài cực kỳ tùy tiện, bên trong cực kỳ chân thực nhiệt tình, mặc dù giao tình không sâu lắm với Đỗ tiểu thư nhìn thấy tình cảnh này cũng bị tức giận mất hạnh trọn tròn, mày liễu nhíu lại, hai tay nắm chặt, ngực bởi vì thở dốc dồn dập mà phập phồng nhanh chóng.

Một cánh tay trầm ổn có lực đặt lên đầu vai của nàng, thanh âm của Tần Lâm trầm thấp khàn khàn:

- Ta đảm bảo thủ phạm đầu sỏ sẽ bị bắt, xử phạt thích đáng.

Trong ánh mắt của hắn cháy lên ngọn lửa u thâm, biểu hiện bình tĩnh giống như phán quan địa ngục thưởng phạt vô tư, chỉ lấy giọng nói không tình cảm truyền đạt phán quyết của mình không cho phép nghi ngờ.

Nói chuẩn xác, ánh mắt hiện giờ của hắn có chút âm trầm đáng sợ, nhưng trong lòng Từ Tân Di chỉ có sự tín nhiệm trăm phần trăm, nàng cực kỳ tin tưởng mỗi một chữ của Tần Lâm nói ra. Nếu như nói tội phạm là ác quỷ làm hại sinh linh, vậy Tần Lâm chính là Diêm La chấp chương địa ngục u ám, trừng phạt tội ác trong cõi u minh, cho dù ác quỷ kia xảo hoạt xảo trá thế nào cũng khó tránh khỏi hồn phi phách tán trên Diêm La điện.

Dưới ánh mắt chăm chú khích lệ của Tần Lâm, tâm trạng của Từ Tân Di đã bình tĩnh lại, dùng vải lót hai tay run rẩy rút đoạn cây đâm vào thân thể thiếu nữ ra.

Đoạn cây cũng không có xử lý, nhìn qua chính là hung thủ tùy tiện lấy ở đâu xuống, sớm bị máu tươi thấm ướt, địa phương mềm mại của thi thể bị nó đâm đến nát.

Tần Lâm nhìn thi thể mà nhíu mày, lòng căm ghét đối với tội phạm lại tăng thêm ba phần: đủ loại dấu hiện biểu hiện đoạn cây là dùng sức mạnh đâm vào khi nạn nhân còn sống, tên tội phạm này bỉ ổi như vậy, hung tàn như vậy, thật là không bằng cầm thú.

Chẳng qua kết quả kiểm tra kế tiếp lại có điều khác với hai lần trước, Từ Tân Di vô cùng cẩn thận tìm kiếm ở giữa hai chân trần đầy máu tươi của người chết, lại không tìm được nước canh thịt phát hiện trên thi thể

được phái tới giám thị phủ Đỗ Thị Lang canh ở quán trà trước cửa phủ, không ngờ rằng Đỗ tiểu thư là bị hại vì đi ra ngoài thiên môn.

Tiệc nuôi là mấy mặt Đỗ gia đều tương thông cùng đại lộ, Đỗ tiểu thư đi ra ngoài cửa hông là phố nhỏ tương đối vắng vẻ. Sắc trời đã tối, dân chúng đều ở trong nhà, cũng không có ai mục kích đầu mối có liên quan với vụ án.

Tần Lâm gật đầu một cái, khẳng định ý tưởng Bạch Hạo: Không chỉ có là người quen gây án, hơn nữa có thể xác định là người trong thi hội Yên Tử cơ, nếu không tờ giấy Đỗ tiểu thư để lại cho phụ mẫu không cách nào giải thích.

Tờ giấy được xếp thành hình vải buộc tóc được nghiền mực đè lên, trên đó nguyên văn là ‘Phụ mẫu Đại nhân, hài nhi đi bắt ác nhân hại chết Ân tỷ tỷ, không cần lo lắng, có Từ tỷ tỷ mang rất nhiều binh mã’, điều này nói rõ cái gì?

Đầu tiên Từ Tân Di có đầy đủ chứng cứ chứng minh không liên quan cùng vụ án, như vậy nhất định trên mảnh giấy không có nói tới người thứ ba lừa gạt Đỗ tiểu thư, nói cho nàng biết ‘Hung thủ đã bị tra ra, Từ Tân Di ước hẹn hai ta cùng đi lùng bắt’ vân vân.

Tiếp theo, Đỗ tiểu thư cố nhiên ngây thơ dễ dàng bị lừa gạt, nhưng án hai lần trước cường gian rồi giết chết đã truyền đi khắp nơi, nếu như không có tin tưởng đầy đủ nàng tuyệt không thể nào đi ra ngoài một mình. Vì vậy tiến một bước xác định người gây án có thể lấy nào đó phương thức thủ tín với Đỗ tiểu thư, khiến nàng không nghi ngờ chút nào.

Cuối cùng, phương thức Đỗ tiểu thư để tờ giấy lại cho cha mẹ thể hiện ra tâm trạng nàng lúc đó, cũng gián tiếp chứng minh hai điểm trước. Không nói trực tiếp cho phụ mẫu hẳn phải là vì để tránh cho Đỗ Thị Lang ngăn cản nàng đi ra ngoài, đồng thời trước khi rời đi để lại giấy nhắn với phương thức đè bên dưới nghiền mực để cho người khác có thể dễ dàng nhìn thấy, là vì không muốn sau khi rời đi phụ mẫu không thấy mình sẽ lo lắng.

Có thể thấy được trước khi Đỗ tiểu thư đi ra ngoài tuyệt đối không nghĩ tới mình sẽ gặp nguy hiểm, suy đoán tâm trạng của nàng lúc lưu lại mảnh giấy giống như tiểu nữ sinh lo lắng về trẻ bị cha mẹ trách cứ, tâm trạng là hưng phấn, buông lỏng, thần nhiên.

Nữ tử độc thân ra ngoài vào ban đêm, ai có thể làm nàng có quyết định như vậy? Hẳn phải là người quen, hơn nữa là người quen có thể lấy được đầy đủ tín nhiệm của nàng!

- Chẳng lẽ là Thường Dân Tự?

Lục mập tiến tới bên tai Tần Lâm, thấp giọng nói ra nghi ngờ:

- Lúc phát ra vụ án Vũ Hoa đài y ở hiện trường, mặc dù tra rõ chưa gây án thời gian, nhưng vẫn có chút khả nghi. Đúng rồi, y có thể gây án buổi tối hôm trước, sáng sớm hôm sau trở lại tra xét Đoạn Bình có phải là thật bị chết rét hay không... Tiếp theo Ân tiểu thư, Đỗ tiểu thư ngộ hại đều quen biết với y.

Tần Lâm sờ sờ cằm, không dám tán đồng.

Thông thường là người có tình cảm cùng cuộc sống gặp phải vấp ngã trọng đại, mang tâm tính cừu hận loài người, kỳ thị xã hội, mới sẽ trở thành tội phạm giết người hàng loạt.

Dáng vẻ bề ngoài Thường Dân Tự đúng là nhìn giống như tên thổ phỉ, bởi vì thô鄙 không văn nhã cũng thường bị các công tử tiểu thư giễu cợt, nhưng một tên thô kệch như vậy cho người ta có cảm giác không tốt đẹp mấy, nếu so ra cũng ngang ngửa với Từ Đại tiểu thư, không có nhiều khả năng là tội phạm giết người hàng loạt.

Huống chi y khổ tâm đeo đuổi Cao tiểu thư hai năm đã có đột phá mang tính tiến triển, đã gần tới giai đoạn bàn về cưới gả, chính là lúc xuân phong đặc ý.

Tần Lâm suy nghĩ những chuyện này, lắc đầu một cái:

- Hẳn là không phải, đầu tiên thiếu động cơ, sau đó tên này thường hay lui tới thanh lâu, nếu quả thật phương diện kia có vấn đề, không thể nào không có phong thanh.

Trước đó Tần Lâm đã suy đoán tội phạm hoặc là không có cơ quan sinh dục hoặc là thái giám, hoặc dứt khoát là một nữ tử, tóm lại sẽ không có năng lực hoàn chỉnh của phái nam. Thời này không thể kiểm tra ADN phá án, nếu như hung phạm có năng lực thật sự chiếm hữu nữ nhân, tuyệt đối sẽ không dùng nước canh thịt thay thế, quả thật chính là cởi quần đánh rắm, hành động thừa thải.

Lục Viễn Chí bị thuyết phục, cũng gật đầu một cái:

- Nói như vậy, hung phạm hẳn phù hợp hai điều kiện: là người tham dự thi hội Yên Tử cơ và không thường lui tới thanh lâu.

Tần Lâm do dự gật đầu một cái, dựa theo phân tích trước mắt, suy đoán như vậy hẳn là đúng tám chín phần mười.

Đang suy nghĩ phá án đầu mối, Thủ Bị Đường Nam Kinh Trung Quân Đô Đốc phủ Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy, Khâm Sai Chính Sứ Hình bộ Nam Kinh Thị Lang Lưu Nhất Nho, Phủ Doãn Thuận Thiên Vương Thế Trinh, thái giám trấn thủ Nam Kinh Quách Thăng, Đô Sát Viện Phó Đô Ngự Sử Cảnh Định Hướng cầm đầu các vị quan viên liên tiếp chạy tới. Trung Quan Phó Sứ Hoàng công công Ty Phòng Đồng Xưởng Hoắc Trọng Lâu, Cẩm Y Vệ Thiên Hộ Lô Công Đẳng cũng tới, dĩ nhiên cũng chỉ có thể xếp hạng phía sau cùng.

Đỗ Thị Lang là đại quan chính tam phẩm triều đình trí sĩ, gia đình lão phát sinh biến cố như vậy, quan viên nha môn các nơi trong Nam Kinh thành chịu trách nhiệm đối với chuyện này, đạt quan hiển quý có giao tình lui tới nhất định tới cửa an ủi.

Từ Bang Thụy nhìn thấy nữ nhi cũng ở nơi đây, nhìn nàng trợn mắt. Từ Tân Di le lưỡi, nhìn Tần Lâm cười cười xin lỗi, như một làn khói chạy đến đứng phía sau phụ thân.

Vương Thế Trinh mặt mũi tối sầm, nhìn Tần Lâm bất đắc dĩ cười khổ: dưới tình huống các nha môn khắp thành nghiêm ngặt đề phòng, khuê nữ Đỗ Thị Lang vẫn bị bức hại, ảnh hưởng ác liệt không giống với hai lần trước, sợ rằng Lưu Nhất Nho sẽ không từ bỏ ý đồ.

Thấy thần sắc Tần Lâm vẫn tỏ ra trấn định, tâm trạng Vương Thế Trinh cũng tốt hơn một chút.

Đỗ Thị Lang khóc đỏ mắt, cố nén đau buồn đi ra nghênh tiếp các vị đồng liêu. Mặc dù lão đã trí sĩ, đa số những quan viên này từng là quan đồng triều với lão, đương nhiên mọi người đều dùng lời lẽ ôn tồn an ủi.

Đỗ tiểu thư là nữ nhi nhỏ nhất của Đỗ Thị Lang, năm nay mới mười bốn tuổi, phu thê lão thương yêu như trân bảo, chúng quan viên không an ủi còn đỡ, vừa an ủi Đỗ Thị Lang bị chạm đến chỗ thương tâm, lúc này đầm ngực giậm chân khóc lớn.

Lưu Nhất Nho ngoài mặt phụng bồi Đỗ Thị Lang có vẻ rất bi thương, thật ra thì trong lòng vô cùng đắc ý. Thừa dịp lão khóc lớn bèn ném chén trà xuống đất, gào thét:

- Cẩm Y Vệ, Binh Mã ty năm thành, Thuận Thiên phủ trong Nam Kinh thành, tất cả gộp lại có bao nhiêu cao thủ, ngay cả nữ nhi Đỗ lão tiên sinh cũng không bảo vệ được. Quả thật là không làm tròn chức trách, không có lòng can đảm với công việc chút nào.

Phó Đô Ngự Sử Cảnh Định Hướng âm thầm ra hiệu, mấy tên chỉ huy Binh Mã ty năm thành vội vàng từ phía sau nhảy ra, quỳ xuống đất đổ mặt tía tai xin tội:

- Tiểu nhân thật có lỗi với ân điển của thánh thượng, trưởng quan tài bồi, chúng tiểu nhân vô năng, xin các vị Đại nhân trách phạt...

Binh Mã ty năm thành thuộc về tuần thành Ngự Sử quản, tuần thành Ngự Sử lại là thuộc hạ Đô Sát Viện. Đô Ngự Sử Vương Bản Cổ bị đánh không dám tố cáo, tự nhiên cũng không dám nói nguyên nhân cho người khác biết, Cảnh Định Hướng không biết nội tình, vẫn là không phục, vẫn muốn chen ép Tần Lâm khắp nơi.

Lưu Nhất Nho trách cứ ba nha môn Cẩm Y Vệ, Binh Mã ty năm thành cùng Thuận Thiên phủ, bây giờ Binh Mã ty năm thành đã đi ra chịu phạt, hai nhà khác nói thế nào?

Lô Công Đẳng lúng túng vô cùng, vụ án hai lần trước y có thể giả bộ bệnh giao cho Tần Lâm, lần này ngay cả nữ nhi Đỗ Thị Lang cũng ngộ hại, nếu như không thể mau sớm phá án, suy đoán chức Thiên Hộ của y

coi như kết thúc.

Nét mặt già nua của Vương Thế Trinh lại càng đỏ bừng. Lưu Nhất Nho nói như vậy không khác nào tát vào mặt y trước mặt mọi người.

214. Chương 214: Quan Trường Muôn Vẽ

Vốn là Hình bộ Thị Lang và Phủ Doãn Thuận Thiên cùng là đại quan chính tam phẩm, bây giờ rõ ràng Lưu Nhất Nho muốn Vương Thế Trinh đi ra nhận sai, không khỏi lẩn hiếp người quá đáng. Nhưng nếu không nói mấy câu cho qua chuyện, ánh mắt các vị quan viên lại tập trung vào người y, cảm giác này quả thật giống như bị kẻ dao nhọn sát bên lưng.

Lưu Nhất Nho cùng Cảnh Định Hướng không có hảo ý nhìn chằm chằm vào Tần Lâm. Không nghi ngờ chút nào hai người này hận nhất không phải là Vương Thế Trinh cùng Lôi Công Đẳng, mà là vị Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ Tần Lâm nhiều lần đối nghịch cùng bọn họ này.

Vốn Hoàng công công định cứu viện cho Tần Lâm, thế nhưng thái giám trấn thủ Nam Kinh trước đây đã từng đã làm Bình Bút thái giám Ty Lễ Giám cũng ở đây, y là một thái giám trong cung không đặc thế, cũng chỉ có thể ngậm miệng lại.

Cấp bậc Hoắc Trọng Lâu càng kém xa, cho dù là nôn nóng cũng không nói nên lời.

Lôi Công Đẳng theo bản năng muốn đẩy trách nhiệm sang cho Tần Lâm, cũng không phải y có lòng gia hại, mà là lựa chọn tất nhiên của tuyệt đại đa số quan lại ở vào vị trí của y.

Đang chuẩn bị nói mình đã cáo bệnh, vụ án là do Tần Lâm phụ trách, lại thấy Từ Tân Di sau lưng Ngụy Quốc Công đang đầy côi lòng lo lắng nhìn Tần Lâm, y nghe tim mình như chìm xuống. Thôi thôi, cho dù là tránh được cửa ải trước mắt cũng không tránh khỏi một kiếp tương lai của Từ Đại tiểu thư. Thay vì đẩy trách nhiệm đặc tội Ngụy Quốc Công, không bằng gánh vác hết trách nhiệm về mình, thà rằng không làm Thiên Hộ còn hơn đặc tội với cả hai đầu.

Đây chính là nỗi đau của kẻ không có chỗ dựa. Lôi Công Đẳng làm được cẩm y Thiên Hộ, người phía dưới thoát nhìn cũng coi như nhân vật số một uy phong lẫm lẫm trong Nam Kinh thành, hiện tại lại không thể không cấn rằng đứng ra gánh vác trách nhiệm, trong lòng của y không khỏi bị thương.

- Lưu lão tiên sinh, ty chức...

Lôi Công Đẳng còn chưa nói hết lời chợt thấy hoa mắt, Tần Lâm đã đứng ở trước mặt.

Lưu Nhất Nho nhìn thấy Tần Lâm động thân ra, cùng Cảnh Định Hướng liếc mắt nhìn nhau, hai người đều lộ vẻ vui mừng, chuẩn bị mượn chuyện này phát huy một phen, tốt nhất là mượn tội danh không tròn chức trách cách chức điều tra Tần Lâm một phen.

Không nghĩ tới Tần Lâm cũng không có mở miệng nhận sai, mà là nhìn các vị đại quan hiển quý Nam Kinh cứng cổ mà nói:

- Các vị Đại nhân, ngu hạ cho là hiện tại cũng không phải là thời điểm truy cứu trách nhiệm, dù sao phá được án này mới là trọng yếu nhất, những vấn đề khác nên để tương lai bàn lại. Lưu Thị Lang, Cảnh Đô Đường, trước mắt vụ án không rõ, nguyên hung còn chưa bắt được, đã vội vàng truy cứu trách nhiệm, làm như vậy chẳng phải là quá nôn nóng vội vàng sao? Nếu như chúng ta làm trễ nãi điều tra vụ án giết người hàng loạt, chẳng phải là trong lúc vô tình giúp cho tội phạm?

Tần Lâm nói mấy câu dẫn chính đề trở lại vụ án. Quả thật trước mắt đối với các vị quan viên mà nói, phá án mới là chuyện quan trọng nhất, nghe hắn nói lời này ai nấy đều có mấy phần tán thành, cảm thấy Lưu Nhất Nho không vội tra án mà vội vàng truy cứu trách nhiệm, có chút lẩn lộn đầu đuôi.

Vương Thế Trinh càng cười hăng hắc, quan trường đầu đá lão thấy cũng nhiều, tướng Lưu Nhất Nho ít nhiều gì cũng có chút khó xử, không trách lão nhi này từ kinh sư bị biếm đến Nam Kinh.

- Quan muốn giỏi, phải hiểu rõ tài năng của kẻ dưới tay mình.

Lưu Nhất Nho tỏ vẻ đắc ý nói:

- Trước hết xác định trách nhiệm, cách chức quan viên thất chức, đề ra phương châm phá án rõ ràng, sau đó phá án mới trở nên dễ dàng hơn.

A, đây là thật lòng muốn gõ một gậy cho ta chết! Lửa giận trong lòng Tần Lâm nhất thời đại thịnh, trên mặt lại cố làm vẻ áy náy, chấp tay nói:

- Hạ quan bắt tài, thân là Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ điều tra án này, đến nay vẫn chưa thể phá án, vô cùng xấu hổ. Theo như lời Lưu Thị Lang, hạ quan tự xin cách chức chờ điều tra, mong rằng Lưu Thị Lang chọn lựa hiền tài mau sớm phá án này để an ủi linh hồn người bị hại, giúp cho lão bá tánh Nam Kinh được bình an.

Tần Lâm nói xong bèn cởi ô sa không cánh của mình xuống đưa ra, dáng vẻ căm phẫn bất bình muốn bắt chấp tất cả từ chức ngay tức khắc.

Lưu Nhất Nho cùng Cảnh Định Hướng cực kỳ đắc ý, ánh mắt tìm kiếm trong đám quan lại, xem ai có thể thay Tần Lâm đảm nhiệm công việc tiếp tục điều tra phá án.

- Hạ quan già rồi, cũng không gánh vác nổi...

Lôi Công Đằng cúi đầu, thầm nhủ trong lòng: lão tử cũng không nhúng vào vũng nước đục này, trước hết lão không có bản lãnh phá án thần kỳ như Tần Lâm, cho dù là miễn cưỡng phá án cũng sẽ bị Từ Đại tiểu thư không tha. Trước mặt Ngụy Quốc Công, Thiên Hộ Cẩm Y Vệ đã là cái thá gì.

Lưu Nhất Nho lại chốt mục tiêu vào Tổng Bộ Đầu Thuận Thiên phủ Bạch Hạo, cố ý lớn tiếng nói:

- Sau khi phá được vụ án, bản quan nhất định tấu rõ với triều đình, phong thưởng trọng hậu cho kẻ lập công.

Bạch Hạo bủ môi, hết sức xem thường. Ngoại trừ tự nhận bản lãnh phá án kém xa không kịp Tần Lâm, tình thế quan trường cũng là một trong những nguyên nhân. Nếu y dám đón lấy trách nhiệm Lưu Nhất Nho giao, thượng ty trực tiếp Vương Thế Trinh không nuốt sống tổng bộ của y mới là lạ, lại nói bây giờ sắc mặt của Vương Thế Trinh cũng đã đen tới mức đáng sợ.

Lưu Nhất Nho hừ một tiếng, thần sắc hơi có chút lúng túng, bắt quả y còn chưa tuyệt vọng, bởi vì Cảnh Định Hướng đã dùng ánh mắt khích lệ nhìn những tuần thành Ngự Sử cùng chỉ huy Binh Mã ty năm thành.

Nhưng hai lão già này ngàn vạn lần không nghĩ tới, đám Ngự Sử ngày thường khoác lác một tắc tới trời hiện tại ngơ ngác nhìn nhau, tất cả đều xấu hổ lui về phía sau. Mà mấy chỉ huy Binh Mã ty năm thành kia càng bị dọa sợ đến suýt chút nữa vãi ra quần, quỳ trên mặt đất liên tiếp dập đầu:

- Chúng tiểu nhân tài sơ học thiếu, kính xin lão tiên sinh chọn hiền tài khác.

Nói giỡn sao, vụ án khác nói không chừng còn có người chịu đứng ra thử vận may một chút, nhưng vụ án này phức tạp quỷ dị, hung phạm hết sức xảo hoạt tàn nhẫn, tuyệt không phải hạng người bình thường có thể phá được. Bây giờ động thân ra cố nhiên oai phong, tương lai không phá được án sẽ có kết quả thế nào?

Chết một nữ nhi Đỗ Thị Lang trí sĩ, đã có Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ phải cách chức chờ điều tra, nếu như vụ án xảy ra lần nữa ngay cả thiên kim hiện nhiệm Thượng Thư cũng xui xẻo, những chỉ huy quan quân này bắt quả chỉ là chính lực phẩm nho nhỏ, chẳng phải là muốn Bắc Trấn Phủ Ty trực tiếp hạ ngục hỏi tội?

Đương nhiên phải lấy lòng cấp trên, nhưng chuyện rõ ràng xui xẻo, những kẻ lẩn lộn đã lâu trong quan trường này ngàn vạn lần không chịu đứng ra làm.

Tần Lâm vẫn đang bưng ô sa không cánh, khóe miệng đã mang theo nụ cười chế nhạo lạnh lùng, không phải là Lưu Nhất Nho người muốn lão tử cách chức chờ điều tra sao? Lão tử cho người cơ hội, bắt quả xem người có thể tìm ai gánh vác trọng án lần này?

215. Chương 215: Phân Chia Nhiệm Vụ

Lưu Nhất Nho cùng Cảnh Định Hướng ngơ ngác nhìn nhau, hai người bọn họ chỉ muốn mượn cơ hội sửa trị Tần Lâm, lại không nghĩ rằng sau đó không ai gánh vác phá án, bị Tần Lâm chơi trò muốn bắt cổ thả, lại lập tức lâm vào tình cảnh lúng túng.

- Tiểu tử này cũng có chút bản lĩnh, dám chơi trò này trước mặt một đại quan chính nhị phẩm triều đình.

Từ Bang Thụy gật đầu liên tục, trong lời nói rất là thưởng thức đối với Tần Lâm.

- Vậy phụ thân còn không nói giúp hắn?

Từ Tân Di lắc lắc phụ thân cánh tay, thấp giọng làm nũng nói:

- Phụ thân chỉ nhìn hắn bị người ức hiếp, ngay cả nữ nhi cũng không nhìn nổi nữa.

Từ Bang Thụy chẳng qua chỉ cười không đáp.

Các vị hiền quý Nam Kinh thành không khỏi bàn tán xôn xao, trấn thủ thái giám Quách Thăng nói:

- Chúng ta nghe người trong cung nói, Tần tiểu ca này phá án ở Kinh Vương phủ rất thần kỳ, Phùng công công cũng từng khen hắn, vì sao Lưu Thị Lang lại nói...

Hoàng công công vội vàng tiếp lời:

- Chính tai tiểu nhân nghe Từ Thánh Thái hậu nói, họ Tần xử lý minh bạch trong vụ án Kinh Vương phủ, giúp cho phụ tử Kinh Vương hòa hảo, bảo toàn thể diện thiên gia.

Ngoài ra có mấy quan viên con gái được Tần Lâm cứu ở thi hội Yến Tử cơ, thấy trong lời nói Quách Thăng cùng Hoàng công công cố ý giúp đỡ Tần Lâm, cũng đứng ra nói tốt thay hắn.

Sắc mặt của Lưu Nhất Nho, Cảnh Định Hướng càng trở nên khó coi.

Hì hì, ha ha, thành linh có người bật cười.

Là ai bật cười trước mặt của các vị đại quan hiền quý?

Kể cười không ai xa lạ, chính là Thủ Bì Nam Kinh chương Trung Quân Đô Đốc phủ Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy, chỉ thấy quan viên tước vị cao nhất, chức quyền lớn nhất tại trường đang ngoẹo cổ uốn tới ẹo lui, giống như là trên người có rệp.

Người bên cạnh không biết, mới vừa rồi Từ Tân Di thúc giục phụ thân đứng ra giúp Tần Lâm nói chuyện, Từ Bang Thụy chậm chạp không có động tĩnh, Từ Đại tiểu thư chu miệng không vui, đang dùng tay thọc lét Từ Bang Thụy.

Ho khan hai tiếng, sắc mặt Ngụy Quốc Công tỏ ra nghiêm nghị:

- Ừm, ta cũng không hiểu rõ ràng chuyện phá án thế nào, bất quá lâm trận đối tượng là đại kỵ dùng binh. Bây giờ hung án chưa phá đã truy cứu trách nhiệm mà thay đổi quan viên xử lý vụ án, ta cảm thấy không thỏa đáng.

Lưu Nhất Nho, Cảnh Định Hướng là lưu quan (quan nhậm chức trong một thời gian nhất định, có tính lưu động), tuy chức quan lớn, nhưng sớm muộn cũng phải cáo lão về quê. Từ Bang Thụy là Thủ Bì Nam Kinh, Ngụy Quốc Công, chương Trung Quân Đô Đốc phủ cũng là thể tập nhiều đời, vẫn làm đến chết thì ngưng, tương lai còn có con trai cháu trai tiếp tục tiếp nhận, trong số rất nhiều đại quan hiền quý Nam Kinh thành, nhà y vĩnh viễn là lớn nhất.

Nên sắp xếp mọi chuyện thế nào, cho dù là kẻ ngu ngốc nhất cũng sẽ đưa ra lựa chọn chính xác. Trong lúc nhất thời chúng quan viên đều nói Tần Lâm thiếu niên anh kiệt, mặc dù tạm thời chưa thể phá án nhưng nhất định sẽ không cô phụ lòng tin tưởng của triều đình, tất có thể bắt được hung thủ.

Lưu Nhất Nho cùng Cảnh Định Hướng mặt mũi đỏ bừng, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào.

- Được rồi được rồi, chỉ là một ít lời nói bóng gió không quan trọng, người tuổi trẻ không nên so đo, tiếp tục chuyện công, công trung với nước mới là chính đạo!

Từ Bang Thụy cười đi lên, tự tay cầm ô sa không cánh trên tay Tần Lâm, đội lên trở lại cho hắn.

Từ Tần Di nhìn Tần Lâm ra dấu tay thắng lợi.

Nếu như Tần Lâm từ chức, quan lại lớn nhỏ các nha môn Nam Kinh không người nào có thể thay, lại thêm cử động của Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy, rốt cuộc các vị quan viên hiểu rõ tên tông ngũ phẩm phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ không hiện sơn lộ thủy này, quả thật là nhân vật quan trọng không thể thiếu trong chuyện điều tra phá án giết người hàng loạt này.

Lưu Nhất Nho cùng Cảnh Định Hướng tự biết không đủ lực xoay chuyển đất trời, bèn phát tay áo dẫn theo tuần thành Ngự Sử cùng quan lại Hình bộ rời đi.

Thần sắc Cảnh Định Hướng nơm nớp không yên, đồng đảng Vương Bản Cố bị Tần Lâm đánh đau cũng không dám thượng bản tố cáo, khiến cho trong lòng y hết sức buồn bã. Lần này đường đường Phó Đô Ngự Sử, đại quan chính tam phẩm triều đình lại bị Phó Thiên Hộ nhỏ nhỏ Tần Lâm này chiếm thượng phong, y không khỏi có chút nản chí ử rữ.

- Cảnh huynh không cần tức giận, Lưu mỗ thấy lỗi con Tần Lâm có tài đức gì dám chống lại cùng triều đình đại thần? Bất quá là ỷ vào chút tiểu thông minh tiểu kỹ xảo phá án, hù dọa các vị đồng liêu không thể rời bỏ hắn thôi!

Lưu Nhất Nho khuyên lớn bạn hữu, dừng một chút, lại lạnh giọng nói:

- Lưu mỗ đoán chừng án này là yêu phi Bạch Liên giáo gây nên, sai dịch Hình bộ Lục Phiên môn cùng tuần thành Ngự Sử quý nha môn đều điều tra theo con đường này, hừ hừ, đến lúc đó chúng ta phá án trước, làm cho bọn Vương Thế Trinh, Tần Lâm đẹp mặt!

Đúng, Cảnh Định Hướng nghiêng rằng một cái:

- Đến lúc đó chẳng những phải tố Vương Thế Trinh cùng Tần Lâm tội thất chức, còn phải tố chúng nhân nhượng kẻ gian, khoan dung cho yêu phi Bạch Liên giáo. Lại nói hắn làm vụ án Bạch Liên giáo tạo phản Dương Châu, bắt ra được yêu phi bên trong mười vạn bang chúng Tào Bang cũng không nhiều, ai mà biết được nơi này có tình huống giặc kêu bắt giặc hay không.

Ngự Sử có quyền căn cứ lời đồn mà tiến cử hoặc đạ hặc quan lại, nếu là lần này Tần Lâm không thể mau chóng bắt được hung phạm, Cảnh Định Hướng cùng Lưu Nhất Nho sẽ dùng tấu chương như bướm bướm đề chết hắn.

Liếc mắt nhìn nhau, hai lão cất tiếng cười gian lên.

Sau khi Lưu Nhất Nho, Cảnh Định Hướng rời đi, trấn thủ thái giám, Đại Lý Tự Khanh cùng những quan viên khác cũng rời rít cáo từ, bọn họ chẳng qua là tới làm nghĩa vụ an ủi đồng liêu đối với Đỗ Thị Lang, cũng không có ý kiến gì đối với bản thân vụ án.

Từ Bang Thụy cũng thối râu nhìn nữ nhi đang cười trộm:

- Sao hả, còn không theo vi phụ trở về phủ? Con nỡm này, nửa đêm canh ba chạy ra ngoài như vậy, tương lai xem ai dám cưới con về.

Lúc nói lời này, trên mặt của vị Ngụy Quốc Công này như cười như không, làm như vô ý liếc Tần Lâm một cái, chỉ tiếc Tần Lâm đang cau mày khổ tâm suy nghĩ vụ án, khiến cho ánh mắt Từ Bang Thụy là cho người mù nhìn.

Sắc mặt của Vương Sĩ Kỳ đột nhiên trở nên trắng bệch, da đầu lập tức trở nên tê dại, bởi vì Tần Lâm đặt câu hỏi làm cho y nghĩ tới một câu trả lời hết sức đáng sợ.

- Đúng, đúng vậy, y có một chiếc sừng tê giác hoa văn dày đặc, vô cùng trân quý, luôn luôn mang theo bên người, không chịu cho người khác xem.

Vương Sĩ Kỳ nhớ lại tình hình những năm gần đây chơi với Lưu Kham Chi, cân nhắc câu chữ nói:

- Bao nhiêu năm qua, tiểu đệ ta cũng chỉ tình cờ có mấy lần nhìn thấy y cầm chơi, hỏi y mượn xem thử, nhưng y không ượng lần nào, luôn thu hồi rất nhanh vào ngực áo. Ấy, vì sao Tần huynh biết được chuyện này?

- Tên súc sinh này!

Tần Lâm nghiêng răng nghiêng lợi thóa mạ:

- Ta đã nhìn thấy ở vụ đụng xe hôm trước, lúc ấy thứ này đã vỡ thành mấy mảnh.

Trên thực tế nghi hoặc vậy khốn Tần Lâm mấy ngày qua, cũng là bởi vì hắn nhìn thấy chiếc sừng tê giác hoa văn dày đặc kia đã bị vỡ mấy mảnh ở hiện trường đụng xe của Lưu Kham Chi.

Sừng tê giác hoa lệ trân quý có thể là đồ chơi của văn nhân nhã sĩ, cũng có thể luyện chế ra dâm cụ để cho quý phụ tìm vui. Tần Lâm không biết từ đâu mơ hồ nghe nói qua Giác Tiên Sinh, trong tiềm thức cảm giác Lưu Kham Chi mang theo đồ chơi này có vẻ hơi khác thường một chút.

Bất quá, loại Giác Tiên Sinh này ít nhất là nữ tử trung thượng tầng mới có thể chơi được, đa số dân chúng bình thường triều Đại Minh đều không biết. Tần Lâm đi tới thời đại này vẫn chưa tới một năm, dĩ nhiên không thể nào lập tức nghĩ đến phương diện kia.

Lúc Tần Lâm nhìn qua Lưu Kham Chi bị đụng xe, có thể đưa tới chú ý của tiềm thức, chính là trực giác trinh thám cực kỳ đáng sợ mà bén nhạy.

Trong vụ án thứ ba, chỗ kín của nạn nhân lưu lại nhánh cây, không có nước canh thịt như hai lần trước. Hai nghi điểm lớn này khiến cho trong lòng Tần Lâm suy nghĩ cuộn cuộn không ngừng, cộng thêm các loại phân tích, vô số đầu mối trước đó, cùng những suy luận đứt quãng trong đầu hắn tả xung hữu đột, giống như thủy triều đánh thẳng vào con đê ý thức.

Cho đến khi nhìn thấy quyển Kim Bình Mai ở chỗ Vương Thế Trinh, cảnh tượng Phan Kim Liên đang dùng Giác Tiên Sinh tự sướng, đập nước ý thức xuất hiện vết nứt, suy nghĩ như nước thủy triều phun trào ra, trước mắt Tần Lâm nhất thời thông suốt sáng sủa.

Trước đó phân tích hung phạm sử dụng nước canh thịt thay thế tinh dịch theo tâm lý học gọi là chuyển biến tình cảm đặc thù, dùng thứ tương tự này thay thế tinh dịch, đắm chìm trong cảm giác tự mình gạt mình 'chiếm hữu' phái nữ. Như vậy vì sao bản thân tội phạm không thể có suy nghĩ chuyển biến tình cảm đặc thù giống như vậy? Nếu để cho tội phạm lựa chọn, còn có thứ gì thích hợp hơn so với Giác Tiên Sinh trắng kiện mà cứng rắn hữu lực, lại trời sanh có liên quan với chuyện khó nói của phái nữ như vậy?

Chỗ khác nhau giữa vụ án lần này với hai vụ án trước tới đây đã được giải thích: dưới điều kiện Lưu Kham Chi không thể giao hợp, bởi vì tâm trạng biến thái chuyển biến tình cảm, coi sừng tê giác là công cụ thay thế cho lão Nhị của mình, trong hai lần gây án trước, y dùng sừng tê gác giày vào người bị hại, cũng bôi nước canh thịt mô phỏng tinh dịch, để thỏa mãn khoái cảm biến thái của mình.

Bởi vì xe ngựa gặp chuyện không may, sừng tê giác bị rơi vỡ, tâm lý Lưu Kham Chi bị kích thích cực lớn, vật thay thế trong tiềm thức bị phá hỏng. Không nghĩ ngờ chút nào, lần đả kích này đối với y cơ hồ cũng đau đớn như lần đầu phát hiện mình không thể giao hợp.

Đã sớm không thể giao hợp, tìm tê giác làm vật thay thế, trợ giúp y 'chiếm hữu' hai nữ tử về mặt tâm lý (có lẽ không chỉ có bấy nhiêu, không loại trừ còn có nhu cầu của y, chỉ là không bị y sát hại) rốt cục đã bị phá hư, nhất định Lưu Kham Chi cảm thấy mười phần chán nản, trong tiềm thức đã sinh ra tuyệt vọng đối với chuyện khôi phục năng lực phái nam.

Cho nên tâm lý y lúc gây án lần thứ ba đã từ chiếm hữu hóa thành phá hoại. Vết thương nát bấy Tần Lâm nhìn thấy ở chỗ kín nạn nhân chính là di tích của tâm tính bạo ngược này.

Đồng thời y mất đi công cụ gây án, đổi dùng cành cây tiện tay bẻ gãy, cũng là trong tiềm thức không hề cho là mình có thể chiếm hữu phái nữ thành công nữa, không thể làm gì khác hơn là phá hoại để phát tiết phần uất trong lòng.

Như vậy lúc này sử dụng nước canh thịt hoàn toàn không có ý nghĩa nữa. Ngay cả khí cụ sừng tê giác tượng trưng phái nam cũng đã hư hại, còn lưu lại nước canh thịt đại biểu tình dịch chẳng phải là hết sức nực cười? Càng là tội phạm giết người hàng loạt biến thái điên cuồng càng có loại 'suy luận' khiến cho người thường khó hiểu này, tự nhiên Lưu Kham Chi cũng không ngoại lệ.

Tần Lâm nói ra những suy đoán này mặc dù cũng không có chứng cứ thực chất, nhưng trước đây Lưu Kham Chi chính là người từng tham dự thi hội Yến Tử cơ, tất cả điều kiện phù hợp phạm vi nghi phạm vạch ra trước đó. Hiện tại Giác Tiên Sinh của y đã vỡ, thủ đoạn gây án trong vụ án thứ ba phát sinh thay đổi, tập hợp suy luận những yếu tố này, có thể nói đã nổi lên nghi phạm rành rành là Lưu Kham Chi.

- Không đúng...

Lục Viễn Chí xoa xoa chiếc cằm nung núc thịt, chớp chớp mắt:

- Vụ án thứ hai y làm hại Ân tiểu thư, không phải là nàng từng chỉ trích thơ Lưu Kham Chi trống rỗng vô hồn trong thi hội sao?

Từ Tân Di là người thứ nhất nhảy lên:

- Tên mập ngu ngốc, chẳng lẽ muốn nữ tử nói thẳng thích người nào đó sao? Lúc ấy chúng ta không có nghĩ tới, bây giờ suy nghĩ lại một chút, rõ ràng chính là Ân tiểu thư muốn hấp dẫn sự chú ý của Lưu Kham Chi!

Tần Lâm gật đầu một cái:

- Đúng vậy, có lúc nữ tử càng nói ghét người nào thật ra thì càng thích người ấy. Thân phận Ân tiểu thư tương đối thấp kém, tính tình lại hướng nội nhạy cảm, nhất định là lấy chuyện này để hấp dẫn Lưu Kham Chi chú ý.

Từ Tân Di nghe vậy tim cũng đang đánh trống: cái gì càng nói ghét người nào thật ra thì càng thích người ấy, tên Tần Lâm này nói một lời hai nghĩa hay sao, vì sao nghe giống như đang nói bản tiểu thư như vậy?

Lục mập vẫn khổ sở gãi gãi đầu, mặt mập nhăn nhó:

- Nhưng đệ vẫn nghĩ không ra, tên Lưu Kham Chi này hay vào thanh lâu, trước đây điều tra thanh lâu rất nhiều lần cũng không tra ra y có vấn đề gì. Nếu nói y bẩm sinh không có vật kia, vậy vì sao ngày ngày chui vào trong đó để làm gì?

Vương Sĩ Kỳ muốn nói cái gì, Tần Lâm khoát tay áo một cái.

Không có vật kia thì không thể tới thanh lâu sao, thái giám còn có thể đi chơi, trong cung thái giám và cung nữ vẫn phát sinh quan hệ, gọi là đối thực, bên ngoài cung còn có thái giám cưới tam thê tứ thiếp.

Về phần tại sao không phát hiện, Tần Lâm nhắc nhở:

- Còn nhớ chúng ta nhìn thấy Lưu Kham Chi lần đầu tiên ở Túy Phượng lâu, y nói gì không?

Ánh mắt Lục mập lập tức sáng ngời:

- Y... y nói bất quá chỉ là tới đàm luận thơ văn.

Vấn đề nằm ở chỗ này!

Tần Lâm phái người sàng lọc điều tra thanh lâu rất kỹ, thu thập tin tức những khách làng chơi có sở thích đặc thù, hơn nữa chú ý đám công tử tham dự thi hội Kim Lăng.

Hắn không biết rằng Lưu Kham Chi thật sự làm như lời y nói, thật sự đến thanh lâu đàm luận thơ văn cùng danh kỹ, cũng không ở lại qua đêm, dĩ nhiên người khác sẽ không biết y có chỗ nào đặc biệt, từ đó đào thoát lưới điều tra một thời gian trước.

- Đi, chúng ta đi Lưu gia...

Tần Lâm cười âm trầm nhẹ nhàng:

- Điều tra xe ngựa Lưu Đại công tử, cùng với tình huống thân thể của y, ta nghĩ sẽ có thu hoạch ra ngoài dự liệu, hắc hắc...

217. Chương 217: Lưới Rách Cá Chết

Vương Sĩ Kỳ cau mày một cái:

- Y không có nhà đâu, hôm nay là ngày thi hội, tiểu đệ buồn vì vụ án, cộng thêm không nhìn nổi sắc mặt của y nên mới không đi...

- Cái gì, hôm nay chính là ngày thi hội sao?

Sắc mặt của Tần Lâm lập tức thay đổi, hẳn hoàn toàn không quan tâm tới thi hội, được Vương Sĩ Kỳ nhắc nhở mới nhớ tới quả thật chính là hôm nay.

Trương Tử Huyền đang gặp nguy hiểm! Tần Lâm lập tức xoay người rời đi.

Huyền Vũ hồ ở vào phía Bắc Nam Kinh thành, ngoài Đại Bình môn, chính là thịnh cảnh nổi tiếng Nam Kinh.

Trong hồ trồng rất nhiều sen, vào hai mùa Hạ Thu, mặt nước xanh biếc một mảnh, hoa sen màu hồng khoe sắc chen lẫn trong đó, cảnh sắc hết sức mê người. Mà lúc này vào mùa Đông lá sen đã sớm khô héo, cỏ cây tiêu điều, gió Bắc từ Trường Giang thổi tới lại tạo nên một cảnh tượng thê lương mà hùng hồn, làm cho người ta liên tưởng đến cảnh tượng năm đó Tống Hiếu Vũ Đế đại duyệt thủy quân ở chỗ này, cột buồm mọc như rừng, tinh kỳ che ánh mặt trời.

Bên tai phảng phất cũng vang lên tiếng tù và trống trận vào cuối thời Nguyên quân hùng cát cứ, Chu Nguyên Chương cùng Trần Hữu Lượng thủy lục đại chiến bên ngoài Nam Kinh thành.

Minh Thái tổ Chu Nguyên Chương định đô Nam Kinh, trừ diệt quần hùng, Bắc đuổi Mông Nguyên, rốt cục nhất thống Trung Hoa, bèn thành lập Hoàng Sách khố trên đảo nhỏ 'Trung châu' nằm giữa Huyền Vũ hồ, làm cấm địa chứa tất cả hộ khẩu sổ sách thuế má cả nước của triều Minh, không cho phép người bình thường tùy tiện vào. 'Doanh châu kẻ sát với Khử Tề, hòn đảo lăng không ngấm thật mê. Vì trử bản đồ người ít đến, còn tro lâu các nắng chiều về', từ nay Huyền Vũ hồ tuyệt tích du khách.

Bất quá đối với đám công tử tiểu thư tới mở thi hội, Huyền Vũ hồ hoàn toàn mở ra. Cảnh thủy quân đóng ở đây có quy mô cực nhỏ mang tính tượng trưng chẳng những không có ngăn trở, còn cung cấp thuyền bè du ngoạn hồ cho bọn họ, thậm chí nịnh hót bày tỏ có thể phái binh bảo vệ. Đề nghị sát phong cảnh này bị Lưu Kham Chi một mực từ chối, tài tử giai nhân ngâm thơ đối họa, một đám binh sĩ ở bên cạnh còn ra thể thống gì?

Vốn có mấy tài tử đã làm thơ văn kỷ niệm Ân tiểu thư trước, chuẩn bị đến thi hội hiển lộ tài hoa. Nhưng làm cho bọn họ lúng túng là tối ngày hôm qua lại có Đỗ tiểu thư ngộ hại, khiến ấy kẻ không đủ tài năng thậm chí kêu xui xẻo. Muốn bọn họ làm thơ ngay tại chỗ mà không có người tương trợ, không khỏi có hơi khó chịu.

Thi hội cử hành ở Thảng Kỳ lâu, không khí càng nặng nề hơn dự đoán.

Vốn là Ân tiểu thư trong số con nhà giàu Nam Kinh cũng chỉ có thể coi như nhân vật ngoài lề. Nghe tin nàng chết, kẻ hiền hậu nhìn trời chúc nàng sớm lên miền Cực Lạc, người thích nổi danh chuẩn bị mượn thơ văn tế diện lấy tiếng. Cũng có kẻ chua cay khắc bạc cười lạnh mấy tiếng, nói vài câu vu vơ mập mờ đầy ẩn ý: 'Con nhà thương nhân, gia phong không nghiêm cẩn, khó trách...'

Nhưng Đỗ tiểu thư hoàn toàn bất đồng, là thiên kim Thị Lang trí sĩ, thân phận địa vị cao hơn nhiều lắm, nàng tử vong khiến cho các thiếu gia tiểu thư sinh ra cảm giác thương xót đồng loại. Đám con nhà giàu lần đầu tiên phát hiện dưới tử vong uy hiếp, tánh mạng của mình cũng không cứng rắn hơn dân chúng tí ti.

Ngược lại với Ân tiểu thư hướng nội trầm mặc, cố làm ra vẻ thanh cao, Đỗ tiểu thư ngây thơ thanh khiết tính tình hướng ngoại sáng sủa, có mấy vị công tử trẻ tuổi rất có hảo cảm đối với nàng, lúc này ngồi tại chỗ cũng âm thầm rơi lệ, khiến cho không khí thi hội ngọt ngào chưa từng có.

Mỗi người ngâm nga qua loa mấy câu bèn kết thúc ngâm thơ đối họa theo thông lệ, các công tử tiểu thư tản ra năm ba người một nhóm, tiến về phía bờ Huyền Vũ hồ thoáng đãng thổi ra một ngụm trọc khí, ngắm cảnh sắc mùa Đông u tịch, phát tiết buồn bực trong lòng.

Huyền Vũ hồ lớn như thế không có bất kỳ du khách nào, chừng trăm vị công tử tiểu thư cùng người làm của bọn họ tản ra giống như mấy hạt tiêu bỏ xuống hồ nước, không gây ra chút động tĩnh gì, vẫn u tịch như trước.

Một gian thảo đình nằm sau lưng núi, là địa phương gió Bắc thổi không tới, cách Thăng Kỳ lâu cử hành thi hội đã tương đối xa, vết chân người rất hiếm.

Đình đã sớm mục nát không chịu nổi, cột bởi vì sơn tróc ra mà loang lổ thảm hại, cỏ mọc mái cũng bị gió thổi bay đi không ít, số còn lại miễn cưỡng dùng đá đè lại. Chiếc bàn bên trong đình đã có vài vết nứt, hết

Nhắc tới cũng kỳ, xưa nay Từ Đại tiểu thư nổi giận như vậy cho dù là tám ngựa cũng không thể kéo trở về, hôm nay bị Tần Lâm ôm một cái, Từ Tân Di liền cảm giác cả người như nhũn ra, nước da bánh mật sắc hơi đỏ lên, không nói tiếng nào lui trở về.

Thường Dân Tự thấy vậy vội phục vô cùng, nhìn Tần Lâm giơ ngón tay cái lên, lại quay đầu lại bất đắc dĩ nhìn Cao tiểu thư, không khỏi áo não trong lòng: chỉ sợ Từ Đại tiểu thư còn hung dữ hơn một trăm Cao tiểu thư, thế nhưng lại tỏ ra khép nép tuân phục trước mặt Tần Lâm như vậy. Anh hùng như Thường tiểu Hầu gia mỗi đây, vì sao lại sợ hãi Cao tiểu thư ôn nhu hiền dịu?

Từ Tân Di là hậu duệ Trung Sơn Vương Từ Đạt, tướng môn hổ nữ, đánh mấy bạt tai này cũng không nhẹ, khiến cho Lưu Kham Chi sưng mặt sưng mũi. Lại thêm vết thương đùng xe hôm trước bị đánh vỡ, gương mặt trắng trẻo anh tuấn trước đây hiện tại trở thành loang lổ xanh đỏ, cũng giống như vai mặt hoa trong tuồng hát thời xưa.

Các công tử tiểu thư nghe Từ Tân Di thóa mạ như vậy càng cả kinh trợn mắt há mồm, bàn tán xôn xao: nghe giọng điệu của nàng, hẳn là vụ án giết người hàng loạt đang lưu truyền sôi nổi là do vị tài tử phong lưu nho nhã này làm ra, làm sao có thể như vậy được?

Biết không phải là tranh chấp triều chính, Lưu Nhất Nho vẫn chưa rơi đài, hai vị Cao, Cố lại khôi phục lòng tin, Cố Hiến Thành chấp tay nói:

- Tần, Tần trưởng quan, chẳng lẽ là hiểu lầm? Lưu hiền đệ gia học sâu xa, văn thái phong lưu, làm sao có thể làm ra loại chuyện đó?

Tần Lâm khinh bỉ nhìn Lưu Kham Chi mặt mũi ử rử, nhìn Trương Tử Huyền chấp tay nói:

- Phải chăng chén rượu này là do phạm nhân Lưu Kham Chi thúc giục Trương tiểu thư uống vào? Nếu như ta đoán không lầm, trong rượu này có thuốc mê!

Lời còn chưa dứt, Lục mập đầu đầy mồ hôi dắt một con chó tới. Mấy ngày gần đây Tần Lâm làm thí nghiệm hiện trường không biết có bao nhiêu chó chịu xui xẻo, cuối cùng toàn là do Lưu Kham Chi tác nghiệt.

Dưới ánh mắt mọi người, tên mập rót chén rượu kia cho chó uống, sau đó ánh mắt của mọi người đều tập trung vào người nó, bởi vì phản ứng của nó sẽ quyết định rốt cuộc Lưu Kham Chi có tội hay là vô tội.

Một, hai... Tên mập vô cùng có tự tin bấm thời gian, bất quá con chó kia cũng không có dấu hiệu hôn mê, vẫn nhảy loạn mạnh khỏe như cũ. Đáng thương tên mập không thể làm gì khác hơn là cố gắng chịu đựng ánh mắt kinh ngạc mọi người tiếp tục đếm:

- Năm mươi sáu, năm mươi bảy... Chín mươi tám, chín mươi chín...

Tần Lâm cau mày như có điều suy nghĩ, cho đến khi gương mặt mập tròn của Lục Viễn Chí nhăn nhúm lại như trái khổ qua, hắn mới đột nhiên tươi cười rạng rỡ, ánh mắt quan sát chén rượu thứ hai còn lại trên bàn và Trương Tử Huyền.

-Ặc... Tên mập, ta nghĩ có lẽ nghĩ sai rồi...

Tần Lâm cười xấu xa nhìn Trương Tử Huyền chớp chớp mắt, sờ cằm nói:

- Xem ra Trương tiểu thư thông minh của chúng ta đã đề phòng trước.

Tên mập vừa mới giải thoát khỏi trên trăm ánh mắt kinh ngạc, hơi nghĩ ngợi một chút, đôi mắt nhỏ chợt sáng rực lên:

- Tần ca huynh nói là...?

Là vai trò người bị hại, Trương Tử Huyền thủy chung không có quá mức giật mình, âm thầm đứng ở một bên, chỉ khi Tần Lâm vạch trần Lưu Kham Chi là tội phạm giết người hàng loạt mới lộ ra vẻ cực kỳ kinh ngạc.

Thiên kim tướng phủ Giang Lăng được chân truyền của phụ thân, há là hạng người bình thường? Quan sát sắc diện đoán ý, khi Lưu Kham Chi đưa nàng tới thảo đình vắng vẻ này đã nổi lên lòng nghi ngờ, âm thầm đối chén rượu của hai người.

Nữ nhân này không tầm thường!

- Tần huynh quả nhiên thần đoạn, đúng là tiểu muội đã đổi chén rượu cùng Lưu công tử đây.

Trương Tử Huyền cười một cách tự nhiên.

Tần Lâm suy nghĩ một chút cũng cảm thấy buồn cười, biện pháp ngày trước hẳn dùng đối phó Cao Sài Vũ, Trương Tử Huyền cũng dùng một chiêu này, dường như tâm hữu linh tê nhất điểm thông.

Hoặc giả có thể nói rằng, đôi nam nữ tâm cơ sâu sắc này là trời sanh một đôi.

Dĩ nhiên, bất quá Trương Tử Huyền chỉ phát hiện Lưu Kham Chi không có hảo ý đối với nàng, hơn phân nửa lòng mang ý gao nấu thành cơm mượn chuyện này ép hôn. Lại không nghĩ rằng tên công tử này ngoài mặt phong lưu nho nhã lại là tội phạm giết người hàng loạt, cho nên lúc biết được chân tướng từ trong miệng Tần Lâm, Từ Tân Di, nàng cũng cực kỳ kinh ngạc.

Rất nhanh, chén rượu thứ hai được rót vào miệng chó, lần này Lục mập không mất thể diện, lúc y đếm tới ba, con chó đáng thương kia vô cùng phối hợp ngã lăn ra đất, không ngoài sở liệu dẫn phát các công tử tiểu thư kêu lên một trận.

Tất cả mọi người tin chắc Lưu Kham Chi là chân hung, mặc dù với chứng cứ trước mắt, khách quan vẫn tồn tại khả năng Trương Tử Huyền cùng Tần Lâm liên thủ hãm hại y, nhưng không có bất kỳ người nào nghi ngờ lời thiên kim tướng phủ chính miệng thừa nhận.

Ngoại trừ bản thân Lưu Kham Chi.

- Các người, các người hãm hại ta, ta không làm gì cả...

Lưu Kham Chi lăn lộn dưới đất hy vọng chống chế.

Khác với tội phạm thuộc loại kích động bạo lực, tội phạm giết người hàng loạt coi rẻ sinh mệnh người khác tới mức cực đoan, đồng thời thường là trân quý tính mạng mình cũng tới mức cực đoan. Thậm chí dưới tình huống bị uy hiếp lộ vẻ hèn nhát, mềm yếu, chỉ có lúc hoàn toàn nắm trong tay người bị hại càng yếu ớt, càng bất lực hơn mình, y mới có thể trở nên hết sức bạo ngược hung tàn.

Lưu Kham Chi chính là một điển hình như vậy, nhìn y bây giờ đang khóc lóc chống chế giống như một tên lưu manh vô lại, không còn chút phong độ nào của Kim Lăng Tứ công tử.

Cổ Hiến Thành, Cao Phàn Long cùng những công tử tiểu thư khác bình thời có hảo cảm với Lưu Kham Chi, lúc này cũng có không ít kẻ cau mày. Cho dù là Lưu Kham Chi thật sự vô tội, với biểu hiện mềm yếu lại thêm khóc lóc lảm nhảm của y hiện tại, cũng hết sức mất thể diện.

- À, chưa thấy Hoàng Hà tâm không chết, cho đến nước này còn muốn chống chế sao?

Tần Lâm lộ ra nụ cười chế nhạo, trong giọng nói giễu cợt không ít:

- Như vậy, chúng ta hãy xem thử trên người của vị Lưu Kham Chi Lưu công tử này rốt cục mang theo ‘bảo bối’ gì.

- Không, không, các người không có quyền lục soát ta...

Lưu Kham Chi hết sức chống cự.

Bất quá chống cự trình độ như y đối với Ngưu Đại Lực không khác nào ‘Nửa đẩy nửa kéo’, không thể nào tránh được kết cục bị giầy vò. Rất nhanh y phục Lưu Kham Chi liền bị xé rách, từ trong ngực áo rơi ra mấy món.

Tần Lâm nhặt lên, chỉ thấy một món trong đó là Giác Tiên Sinh cực kỳ tinh xảo, dùng sừng trâu điêu khắc mà thành. Ngoài ra còn có một chiếc bình sứ nhỏ, mở nắp đổ ra ngoài một chút, chảy ra một chất sền sệt màu trắng sữa giống như keo, nhìn qua tương tự tinh dịch, ngửi lại có mùi nước canh thịt.

Sắc mặt của Lưu Kham Chi trở nên hết sức đáng sợ, quả thật không khác gì người chết.

- Ha ha ha...

Tần Lâm cười như điên dại, thanh âm đặt câu hỏi không khỏi ẩn chứa ác ý:

- Lưu công tử lo lắng sẽ đối bụng bất cứ lúc nào, cho nên mới đem nước canh thịt theo bên người hay sao? Bất quá ngay cả Giác Tiên Sinh cũng nhét vào trong ngực, người chuẩn bị bất cứ lúc nào bạo hoa cúc mình sao, trời ơi, khẩu vị người thật là nặng!

Hai huynh đệ Trương gia nhìn thấy hai thứ này lập tức hiểu Lưu Kham Chi có tính toán gì, nhất thời giận không chỗ phát tiết.

- Lòng lang dạ sói!

Trương Mậu Tu mắng nhiếc xông lên, quyền đâm cước đá Lưu Kham Chi.

Đại ca Trương Kính Tu hơi chững chạc không có xông lên, mà là cúi đầu không biết đang nhìn cái gì.

Mọi người còn tưởng rằng tính tình y trung hậu không đánh chó rút xuống nước, chợt thấy Trương Kính Tu nhặt một hòn đá lớn ven hồ lên, miệng lẩm bẩm:

- Hòn đá này thật vừa tay...

Nói xong y cũng xông lên, xuất thủ dừng mãnh không kém gì đệ đệ.

Trời ơi, mọi người ai nấy trợn mắt há mồm, vô cùng kinh ngạc.

- Cứu, cứu mạng!

Lưu Kham Chi bị đánh vãi cả ra quần, lúc gây án đối mặt người bị hại yếu ớt không thể phản kháng y tỏ ra hung tàn như lang sói, lúc này bị hai huynh đệ Trương gia đánh đau lại hết sức hèn nhất không chịu nổi, dưới tình thế cấp bách bất ngờ gọi Trương Tử Huyền:

- Trương tiểu thư, Lưu mỗ bị che mờ lý trí, nhất thời hồ đồ, cũng không phải là cố ý mạo phạm...

Huynh đệ Trương gia không hẹn mà cùng phun nước bọt vào mặt y, càng đánh ác liệt hơn. Nếu không phải Ngưu Đại Lực ngăn mấy cái mạnh nhất, e rằng Lưu Kham Chi sẽ phải thăng thiên tại chỗ.

Trương Tử Huyền cau chặt đôi mày thanh tú, mặt phẫn lộ sát ý, nghiêng sang bên không thèm nhìn tới Lưu Kham Chi nữa, quả thật đã khinh bỉ tới cực điểm. Mặc dù nàng phát hiện đối phương manh tâm bất lương, nhưng cũng không nghĩ tới tệ hại tới mức như vậy, quả thật là mặt người dạ thú.

Là thiếu nữ khuê các còn chưa xuất giá, đừng nói là bị y vũ nhục, cho dù là chỉ bị cuốn vào vụ án giống như hiện tại, cũng đã tổn hại danh tiết.

Ánh mắt của những công tử tiểu thư kia lập tức trở nên vô cùng vi diệu, một trong Kim Lăng Tứ công tử, con trai Hình bộ Thị Lang Lưu Kham Chi, không ngờ rằng mưu đồ vũ nhục thiên kim tiểu thư tướng phủ Giang Lăng. Lưu Kham Chi tất nhiên vạn kiếp bất phục, mà Trương Tử Huyền không may mắn bị cuốn vào trong theo bọn họ thấy cũng bị tổn hại danh tiết. Tương lai đầu đường cuối hẻm bàn tán về vụ án này, khó tránh khỏi nhắc tới tên của nàng.

Cho dù là khiếp sợ uy thế Nguyên Phụ Thiếu Sư Trương Cư Chính, không ai dám nói thẳng chuyện này, nhưng những tiếng bàn tán xôn xao đã từ từ vang lên, không ít ánh mắt phức tạp làm như vô ý nhìn về phía Trương Tử Huyền.

Vị thiên kim tướng phủ dung mạo như thiên tiên này vẫn tựa lan can mà đứng, đưa lưng về phía những tiếng bàn tán của mọi người. Thân nàng mặc áo kép lông chồn trắng muốt không dính một hạt bụi, phủ kín thân hình kiều diễm, nhìn từ phía sau chỉ thấy đầu đầy tóc xõa như thác nước, mặt bên lộ ra một đoạn cổ trắng chằng kém gì sương tuyết.

Nàng đứng đó lặng lẽ, hợp cùng gió Bắc, thảo đình, Huyền Vũ hồ thành một bức tranh tuyệt diệu, mà nàng chính là đóa hoa mai trắng trong bức tranh này, đón gió Bắc nở rộ.

Tiếng bàn tán xôn xao biến mất, cho dù là kẻ rảnh rỗi nhiều chuyện nhất cũng không thể liên hệ giữa giai nhân đẹp như thiên tiên này với tên tội phạm cầm thú Lưu Kham Chi.

219. Chương 219: Bước Bước Công Tâm

- Thật là xấu hổ...

Tần Lâm nhẹ nhàng đi tới, thấp giọng nói:

- Nếu như ta phát hiện hung thủ sớm một chút, cũng sẽ không có chuyện hôm nay, làm liên lụy danh tiết nàng bị tổn thương...

Trương Tử Huyền nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt rực rỡ hơn cả ánh sao của nàng nhìn hẩn hết sức dịu dàng, miệng nở một nụ cười rạng rỡ:

- Không phải vậy đâu, nhắc tới tiểu muội vẫn phải cảm tạ Tần huynh. Nếu Tần huynh không chạy tới kịp thời, Lưu Kham Chi tự làm tự chịu bị thuốc mê làm hôn mê, người không biết nội tình sẽ cho là tiểu muội bỏ thuốc mê người này, ý đồ bất chính.

Tần Lâm ặc một tiếng trong cổ, suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi mình. Lúc này hẩn mới biết tấm lòng Trương Tử Huyền bao la như biển, cũng không để chuyện này trong lòng, tuyệt không phải là những nữ tử làm ra vẻ thanh cao khác có thể so sánh được, quả thật khiến cho người ta dễ dàng thân cận khả kính.

Bên kia hai huynh đệ Trương gia đã đánh Lưu Kham Chi túi bụi, nếu thật sự xảy ra chuyện sẽ chết không có đối chứng, Tần Lâm vội vàng khuyên nhủ bọn họ.

May là Ngưu Đại Lực đã cản lại mấy đòn mạnh nhất của huynh đệ Trương gia, nhưng Lưu Kham Chi cũng bị đau đớn xác thịt không ít. Vị công tử phong lưu tuấn tú ngày xưa hiện tại bị đánh cho sưng mắt sưng mũi, hai con mắt đen kịt giống như gấu trúc, toàn thân mềm nhũn nằm dưới đất rên hừ hừ giống như một con chó ghẻ.

Tần Lâm chán ghét dùng chân đá đá con chó ghẻ này:

- Thuốc mê, nước canh thịt và Giác Tiên Sinh, bằng chứng như núi, Lưu Kham Chi ngươi còn có cái gì chống chế? Thức thời vụ giả vi tuần kiệt, mười tám loại cực hình của Cẩm Y Vệ chúng ta cũng không phải chỉ có hư danh, bản quan tuyệt không ngại thử vài loại trên người ngươi xem sao.

Lưu Kham Chi sợ hãi vô cùng, nhưng y chính là loại người chưa thấy quan tài không đổ lệ, trông cậy vào y ra pháp trường trước còn vươn cổ hét 'Hai mươi năm sau lại là một hảo hán', đây tuyệt đối là không thể nào.

Khắc khắc... Nụ cười Tần Lâm trở nên âm trầm quỷ dị, tiếng cười giễu cợt phảng phất phát ra từ sâu trong địa ngục, hai mắt cháy lên quỷ hỏa nhìn chằm chằm Lưu Kham Chi:

- Còn chưa thừa nhận tội sao? Như vậy bản quan sẽ công bố tội ác của ngươi bại lộ ra ban ngày ban mặt, để cho tất cả người đời đều biết, đường đường một trong Kim Lăng Tứ công tử, con trai Hình bộ Thị Lang, Lưu Kham Chi Lưu công tử phong lưu nho nhã rốt cục đã làm ra tội ác thế nào.

Trong miêu tả của Tần Lâm, Lưu Kham Chi là một người không thể giao hợp, đè nén, đau khổ lại không thể nói với bất kỳ người nào, thậm chí đối với cha mẹ ruột cũng khó lòng mở miệng. Có lẽ y đã thử rất nhiều loại phương pháp trị liệu, nhưng cuối cùng đều thất bại, không cách nào sửa đổi chuyện y không thể giao hợp, tâm lý của y theo đó cũng càng ngày càng vận vẹo biến thái.

Tuyệt không thể truyền đi chuyện này! Trước mặt mọi người, y che giấu rất khéo, cùng các bằng hữu ngâm thơ đối họa, thậm chí thường đi thanh lâu biểu hiện phong lưu tiêu sái, thân là tài tử trẻ tuổi chưa thành thân, không ở lại qua đêm cũng vô cùng có lý do. Tài tử mà, phong lưu mà không hạ lưu, ở lại qua đêm sẽ rơi xuống hạ thừa, đi qua vạ gốc hoa, phiến lá không dính áo mới là bản sắc phong lưu.

Y che giấu vô cùng cẩn thận, diễn trò lừa gạt được tất cả mọi người. Hơn nữa bởi vì gia thế, tài văn cùng tướng mạo của y trở nên một trong Tứ công tử Nam Kinh thành, thậm chí là người tình trong mộng của không ít thiếu nữ hoài xuân.

Thế nhưng tâm lý vận vẹo biến thái của y tuyệt sẽ không cam lòng, thân là con trai Thị Lang, danh sĩ văn thái phong lưu, lấy được quyền lực, kim tiền, danh tiếng cùng nữ sắc đều dễ như trở bàn tay. Thế nhưng lại không thể chiếm hữu chân chính được bất cứ nữ tử nào, đây chẳng phải là ông trời bất công hay sao?

Lưu Kham Chi phần nộ coi nha hoàn thị nữ trong nhà là đối tượng phát tiết, có lẽ là một lần tình cờ, y dùng Giác Tiên Sinh thay thế súng thật đạn thật, làm ột thị nữ nào đó cảm thấy hưng phấn như lên tiên. Từ đó về sau y sinh ra tâm lý chuyển dời tình cảm, tự mình đánh thuốc mê, tự mình lừa gạt, dần dần coi chiếc sừng tê giác mà mình thường sử dụng, giá trị không nhỏ kia như một phần thân thể của mình, trong tiềm thức y lại là một nam nhân hoàn chỉnh.

Nếu như y làm hại chỉ giới hạn trong số nha hoàn thị nữ trong phủ, cũng vẫn có thể vừa phát tiết đồng thời vừa thỏa mãn đôi chút những nữ tử trống trải tịch mịch đáng thương kia. Nhưng trái tim biến thái của y đang không ngừng biến thành đen, trở nên càng thêm tà ác, thị nữ trong nhà hết sức vâng lời thuận theo y đã không thể thỏa mãn được cảm giác chinh phục của y.

Nói tới chỗ này, Tần Lâm dừng một chút, trên thực tế Lưu Kham Chi đã vô cùng mất mặt ở thi hội Yến Tử cơ. Vốn là lời đồn đãi Trương Cư Chính có ý thu y làm rể, thế nhưng Trương Tử Huyền bị y đắc tội lại không thèm ngó tới. Sau đó bởi vì Lưu Nhất Nho bị biếm về Nam Kinh, quan hệ cùng Trương gia hoàn toàn quyết liệt cũng khiến cho Lưu Kham Chi thẹn quá hóa giận, tâm lý càng thêm biến thái, đương nhiên hiện tại cũng không cần nói rõ những chuyện này.

Sau đó, Lưu Kham Chi tình cờ gặp nha hoàn Đoạn Bình nhà Hoàng Chủ Sự đi ra ngoài mua phần thay tiểu thư, không biết xuất phát từ tâm lý thế nào, y âm thầm theo dõi con mồi này, mời nàng lên xe ngựa ở chỗ tĩnh lặng không ai nhìn thấy.

Có lẽ sớm đã biết đại danh Kim Lăng Tứ công tử, hoặc là từng thấy qua vị thiếu gia phong lưu nho nhã này tới bãi phóng trong nhà chủ nhân, Đoạn Bình thân là nha hoàn căn bản không lo lắng có bất kỳ nguy hiểm nào, hớn hỏ leo lên xe ngựa y, đón nhận rượu và thức ăn của y.

Lần đầu tiên gây án, Lưu Kham Chi cũng không có can đảm tự tay giết người, sau khi giày xéo Đoạn Bình trong thời gian rất ngắn, nói không chừng y cũng sẽ kinh hoàng thất thố. Y đánh xe ngựa ra khỏi thành, ném Đoạn Bình được lực thuốc mê còn chưa tan hết, cả người không còn chút sức lực nào lên Vũ Hoa đài gió rét mạnh mẽ, lại không có tự mình động thủ dồn nàng vào chỗ chết. Bản thân tâm trạng do dự không quyết như vậy có nghĩa là trong tiềm thức có mâu thuẫn.

Hôm sau biết tin Đoạn Bình chết, tia thiện niệm may mắn cuối cùng trong lòng Lưu Kham Chi vì vậy tan thành mây khói, y lột xác thành ác ma rõ đầu rõ đuôi.

Ta là Kim Lăng Tứ công tử, đường đường con trai Hình bộ Thị Lang, tại sao chỉ có thể chiếm hữu nha hoàn thị nữ có thân phận thấp kém? Những thiên kim tiểu thư lá ngọc cành vàng kia cũng không phải là chỉ cần ngoắc ngoắc đầu ngón tay sẽ ngoan ngoãn chạy tới hay sao?

Lưu Kham Chi nghĩ như vậy, cũng làm như vậy, chỉ có như vậy y mới có thể tìm lại lòng tự tôn đã bị Tần Lâm và Trương Tử Huyền chà đạp.

Ấn tiểu thư thành người bị hại, Lưu Kham Chi biết vị nữ nhi thương nhân hướng nội mà tự mình thanh cao này có ý với mình. Đáng tiếc tâm lý biến thái của y trừ mình ra căn bản không tha cho bất kỳ vật gì, bốn chữ ‘thương hương tiếc ngọc’ đối với y chỉ là trò cười.

220. Chương 220: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Sau khi Ấn tiểu thư biết được Lưu Kham Chi hẹn gặp đêm khuya, trong lòng mừng rỡ cùng kích động có thể tưởng tượng được. Thân là nữ nhi thương nhân bị coi là kẻ ngoài lề trong đám tiểu thư vương tôn công tử, được tên công tử Kim Lăng nổi danh xa gần, một mực thăm để ý hẹn ước, đây là chuyện kích động tới mức nào, thậm chí làm cho nàng như mê như say.

Cực kỳ đáng buồn chính là, Lưu Kham Chi coi sự ái mộ và tin tưởng của nàng như trò đùa, có lẽ sâu trong lòng y còn vô cùng giấu cợt chuyện này. Có thể tưởng tượng đến khi Lưu Kham Chi cho Ấn tiểu thư uống thuốc mê, cởi y phục nàng ra, nữ tử đáng thương này vẫn mỉm cười hạnh phúc cho đến khi nàng biến thành thi thể trong hồ nước, được mọi người phát hiện.

Người thứ ba bị hại là Đỗ tiểu thư, ngày đó sau tai nạn xe, công cụ gây án thường dùng của Lưu Kham Chi bị hủy, đây là đả kích mang tính hủy diệt đối với y. Trong tiềm thức y cho là mình không thể chiếm hữu

phái nữ thành công được nữa, vì vậy tâm tính xảy ra biến hóa. Từ dùng Giác Tiên Sinh cùng nước canh thịt mô phỏng ô dâm, hóa thành lấy cành cây tiện tay bẻ gãy tiến hành phá hoại điên cuồng, phát tiết sự căm phẫn tà ác trong lòng.

Đỗ tiểu thư ngây thơ trong trắng tuyệt đối không nghĩ tới, Lưu Kham Chi mà nàng luôn luôn coi là Đại ca ca lại lừa gạt nàng, nàng hằng hái bứng bứng lưu lại tờ giấy cho cha mẹ, sau đó một đi không trở lại...

Tần Lâm nói xong những lời này, mọi người đã nổi giận đùng đùng, thú tính của Lưu Kham Chi hoàn toàn vượt ra ngoài tưởng tượng của mọi người. Ba thiếu nữ như hoa như ngọc có tội gì lại bị y giày vò tàn nhẫn như vậy?

Sắc mặt Lưu Kham Chi biến thành vàng khè, hai mắt tràn đầy sợ hãi, ở trong mắt của hắn Tần Lâm đã thành Vô Thường Quỷ câu hồn nhiếp phách, Diêm La Vương xét âm đoán tử: ý tưởng lúc gây án, sừng tê giác không để ai biết, thủ đoạn sử dụng lừa gạt gây án... của y, dường như bị Tần Lâm đứng ở bên cạnh lúc ấy, mắt thấy nhất nhất!

Tần Lâm không nói một lời, ánh mắt lấp lánh như nghiệp hỏa luyện ngục u minh xử tội, hết thấy linh hồn tội ác đều không thể chạy trốn.

- Làm... làm sao người biết được?

Lưu Kham Chi trợn to mắt, rợn cả tóc gáy, kêu lên thê lương:

- Đúng rồi, thì ra lúc ấy người ở bên cạnh nhìn thấy. Những nữ nhân đáng chết, vô sỉ bẩn thỉu kia, các nàng câu dẫn ta, ha ha, chỉ cần khẽ vẫy tay là các nàng vội vàng chạy tới, là các nàng không tốt...

Yên tĩnh, trừ tiếng gào thét của Lưu Kham Chi như còn vang vọng trong không trung, bên tai mọi người chỉ còn lại tiếng gió Bắc thổi qua mặt hồ, cùng với nhịp tim thành thịch của mình.

Danh sĩ văn thái phong lưu Kim Lăng, công tử Hình bộ Thị Lang, lại gây ra tội ác tày trời không bằng cần thú như vậy, quả thật khiến cho người ta không thể nào tưởng tượng. Nhưng bằng chứng như núi, bị Tần Lâm ép hỏi Lưu Kham Chi lại chính miệng thừa nhận, muốn không tin cũng không thể được.

Tất cả hít sâu một hơi khí lạnh, các công tử tiểu thư chán ghét lui ra xa mấy bước. Lưu Kham Chi ngày xưa người người xu phụng, bây giờ đã là tội phạm giết người hàng loạt mà bọn họ căm ghét đến cực điểm.

Lưu Kham Chi lâm vào tuyệt vọng ngẩng đầu lên, giống như một con chó đang tru đáng thương.

Tất cả mọi người chán ghét cau mày, hoặc là khinh bỉ bỉu môi, phàm kẻ nào bị ánh mắt của y chạm đến đều vội vàng quay đầu đi, thậm chí lui về phía sau vài bước, e sợ tránh không kịp.

Có lẽ trong số những tiểu thư trẻ tuổi kia có không ít người đứng như Lưu Kham Chi nói, hâm mộ gia thế, tài văn cùng tướng mạo của y, quả thật chỉ cần ngoắc ngoắc đầu ngón tay sẽ nhào vào lòng y. Nhưng những vị tiểu thư này trước đây vốn lấy chuyện đàm luận thơ văn với y làm vinh dự, hiện tại lại xem y như đồng phân chó, tất cả đều lộ ra vẻ ghê tởm chán ghét, dường như chỉ cần bị y liếc nhìn qua chính là vũ nhục lớn lao.

- Không ngờ rằng trong Kim Lăng Tứ công tử chúng ta lại xuất hiện hạng người ti tiện vô sỉ như vậy, khiến cho người ta phải căm hận.

Giải Nguyên Công Cố Hiến Thành nghĩa chính từ nghiêm chỉ Lưu Kham Chi, hồn nhiên quên mất trước đây không lâu hai người vẫn còn xưng huynh gọi đệ, thậm chí còn mang tâm tư kết giao bằng hữu để nương dựa Lưu gia.

Cao Phàn Long gật đầu cực kỳ đồng ý, gương mặt căm phẫn:

- Tiểu đệ ng qu
h l k k! xu8 à v ợ

Phong ba Huyện Vũ hồ đã qua ba ngày, đầu đường cuối chợ Nam Kinh thành vẫn còn đang lưu truyền sôi nổi. Lưu Kham Chi phong lưu nho nhã một trong Kim Lăng Tứ công tử lại là nguyên hung ba vụ án cường gian giết người hàng loạt, chuyện này quả thật đã vượt ra ngoài tầm hiểu biết thông thường của mọi người, trở thành tin tức mang tính bùng nổ.

- Xem đi, đừng tưởng rằng những tên mặt trắng kia tài giỏi lắm, nói ra còn không bằng Thường mỗ thực tế vô cùng.

Thường Dân Tự đắc ý khoa trương trong khi tụ hội cùng đám hồ bằng cầu hữu, cảm thấy hả dạ vô cùng.

Dĩ nhiên y cũng không quên nhắc tới quan hệ cùng Tần Lâm Tần trưởng quan gần đây danh tiếng lẫy lừng:

- Biết Cẩm Y Vệ Tần trưởng quan không? Yển Tử cơ đơn kỳ xông trận, ung dung tiêu sái như Thường Sơn Triệu Tử Long. Dương Châu bình định Bạch Liên tà giáo, trung nghĩa vô song. Lại tra rõ tội Lưu Kham Chi, mất thần như điện... Ha ha, đó là hảo bằng hữu vào sinh ra tử với Thường mỗ!

Gánh hát phía Nam trước Phu Tử miếu cấp tốc diễn tuồng mới, tựa đề 'Lưu Kham Chi mặt người lòng thú, Tần trưởng quan tuệ nhân thần đoạn', nghe nói kịch bản là do Lan Lăng Tiểu Tiểu Sinh vừa mới viết ra. Mọi người cũng không biết quan hệ giữa bút danh này và Phủ Doãn Thuận Thiên Vương Thế Trinh, bất quá người hữu tâm phát hiện chỉ cần gánh hát kia diễn tuồng này, đám bộ khoái nha dịch Thuận Thiên phủ sẽ không tới thu tiền cữ thường lệ, các lão gia Hiệu Ủy Cẩm Y Vệ đi ngang qua cũng sẽ cười híp mắt bỏ ra mấy đồng.

Vì vậy càng ngày càng nhiều gánh hát bắt đầu diễn, một dãy sân khấu phía trước Phu Tử miếu có tới bảy tám 'Tần trưởng quan' đánh lôi đài, kể này xuống người kia lên, vô cùng náo nhiệt.

Ngòi bút Lan Lăng Tiểu Tiểu Sinh vô cùng tuyệt diệu, viết kịch bản tuồng hấp dẫn sôi trào. Chỉ cần xem tuồng này, người xem tất khen một câu Tần trưởng quan anh minh cơ trí, cương chính không a dua, mắng một câu Lưu Kham Chi hèn hạ vô sỉ, không bằng cảm thú.

Phủ đệ Hình bộ Nam Kinh Thị Lang Lưu Nhất Nho, giữa vô số lời thóa mạ dần dần trở nên suy bại.

Lão gia Lưu gia là Hình bộ Nam Kinh Thị Lang, ở trước mặt Trương Thủ Phụ giữ dáng vẻ đại danh sĩ thanh lưu, thiếu gia là công tử nổi danh trong Nam Kinh thành. Dĩ vãng quan viên triều đình, nho lâm thanh lưu, danh sĩ Giang Nam lui tới như dật dĩ, thật có thể nói là môn đình đông như chợ.

Nhưng bây giờ dùng từ 'vắng như chùa bà Đanh' để hình dung vẫn còn chưa tả hết tình cảnh thê lương của Lưu phủ. Đám môn khách ở cửa chính thường hay ưỡn ngực phưỡn bụng đã chạy hết sạch không còn, chỉ còn lại cửa hai con sư tử bằng đá không chạy được. Nhưng chúng cũng bị dân chúng ném không ít trứng gà thối rau cải thối, sư tử bằng đá vốn là uy phong lẫm lẫm, vào lúc này cũng giống như một bức tượng xui xẻo ủ rũ cúi đầu.

Bên trong phủ càng không có một bóng người, từ người ở nhà hoàn đến người đánh xe đầu bếp, không có người nào ngu ngốc ở lại, đã sớm cuốn gói ra đi. Cây ngã chim bay tứ tán, trước sau nào thấy bóng người, cảnh tượng trông hết sức thê lương.

Lưu Nhất Nho ngơ ngác ngồi trên ghế trong chính sảnh, hai mắt nhìn chăm chăm một chiếc lá khô còn sót lại trên cây ngô đồng. Cũng không biết vì sao lá trên cây rụng sạch, chỉ còn lại một chiếc lá này, giữa gió Bắc thổi lung lay muốn rơi.

Y chợt phun ra một ngụm trọc khí, hai mắt đỏ đẫm, nếp nhăn trên mặt sâu hơn rất nhiều, tóc trở nên càng thêm bạc, tiêu tụy, mỗi một, chỉ qua ba ngày già đi ước chừng mười tuổi.

Có thể ngồi ở nhà đã là đặc biệt khai ân, Lưu Nhất Nho cùng Cảnh Định Hướng bức cung phạm nhân, muốn mượn khẩu cung yêu phi Bạch Liên giáo vu hãm Tần Lâm dung dưỡng bọn họ. Không biết rằng trùng kế Tần Lâm, quay đầu lại tự làm tự chịu, ngược lại làm cho Lưu gia có quan hệ với Bạch Liên giáo, sưng sờ ngay ngốc ngay tại chỗ.

Thật may là Ngụy Quốc Công Tử Bang Thụy hiểu được lợi hại, nếu như tố cáo Lưu Nhất Nho thân là chính tam phẩm đại quan triều đình, đường đường Hình bộ Thị Lang cầu kết cùng Bạch Liên giáo không khác

nào đánh vào mặt của triều đình, đánh vào mặt của tiểu Hoàng đế cùng Nguyên Phụ Thiếu Sư Trương tiên sinh. Vì vậy chẳng qua là theo kế sách Tần Lâm trực tiếp cách chức Lưu Nhất Nho đợi điều tra, cũng không bắt y vì tội hiềm nghi liên quan Bạch Liên giáo.

Mà Lưu Kham Chi không có tốt số như vậy, trên tờ cung mà Lưu Nhất Nho cùng Cảnh Định Hướng lấy được, giấy trắng mực đen dấu tay đỏ hết sức rõ ràng, từng câu từng chữ chỉ rõ kẻ gây án là cao thủ Bạch Liên giáo, Lưu Kham Chi sao thể xoay mình. Lập tức y bị giải vào thiên lao Nam Kinh Cẩm Y Vệ, trông chừng nghiêm ngặt.

Lưu Nhất Nho hoảng hồn, lập tức chạy tìm quan hệ khắp nơi cứu con trai, tìm hết một lượt đồng niên đồng bảng đồng hương đồng môn... Nhưng thứ nhất Đỗ Thị Lang có tiểu nữ nhi bị chết cũng đang hoạt động, ắt phải giết Lưu Kham Chi báo thù cho nữ nhi. Thứ hai vụ án thật sự thảm tuyệt nhân hoàn làm người phần nộ, thứ ba vụ án này lại liên lụy tới Bạch Liên giáo, ai dám đứng ra nói nửa câu thay y?

Tất cả bạn cũ đều đóng cửa tạ khách, có kẻ tính tình cay nghiệt còn cố ý nói:

- Ôi chào, không phải là tiểu đệ không chịu giúp một tay, Lưu thể diệt ngàn vạn lần không nên liên hệ như thể cùng yêu phỉ Bạch Liên giáo. Đây là triều đình cực kỳ căm ghét, tiểu đệ cũng chỉ có thể xót thương mà không giúp được gì nữa.

Cái gì gọi là cầm đá lên đập vào chân mình? Lần này rốt cục Lưu Nhất Nho cảm nhận được sâu sắc, đến bây giờ y đã biết rõ mình phạm vào một sai lầm nghiêm trọng đến mức nào, lựa chọn một đối thủ đáng sợ dường nào.

Trong lòng Lưu Nhất Nho, Tần Lâm quả thật là ác ma quỷ trá mà hung tàn, làm hại y cửa nát nhà tan. Dĩ nhiên, con trai y Lưu Kham Chi hại chết ba nữ tử thanh xuân như hoa như ngọc, làm cho ba gia đình lâm vào tuyệt vọng, trong người bị hại còn có Ân tiểu thư ái mộ y, Đỗ tiểu thư tin tưởng y, những chuyện này bị Lưu Nhất Nho theo bản năng 'Quên lãng'.

Tiến Tước cũng bị bắt đi, nhân chứng vật chứng khẩu cung đầy đủ hết, bằng chứng như núi. Sáng hôm nay truyền tới tin tức, Thủ Bì Nam Kinh Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy đã cùng thái giám trấn thủ Quách Thăng, Phủ Doãn Thuận Thiên Vương Thế Trình liên danh tấu báo vụ án lên kinh sư, đề nghị xử Lưu Kham Chi theo mức án cao nhất, để gìn giữ pháp kỷ, lấy đó răn chúng.

- Xong rồi, tất cả xong rồi!

Lưu Nhất Nho chán nản thở dài.

Lần này Lưu Kham Chi hẳn phải chết không thể nghi ngờ, tuyệt đối không có bất cứ hy vọng nào nữa. Đặc biệt là Lưu Kham Chi còn cố gắng giày xéo Trương Tử Huyền, Trương Cư Chính chấp chương triều chính nhất định sẽ gia tăng trừng phạt nghiêm khắc, quyết không dung túng.

Con trai xong đời, quan lộ của Lưu Nhất Nho cũng chấm dứt, không những như vậy, Lưu gia có một con trai không bằng cầm thú như vậy, kết quả chỉ có thể là thân bại danh liệt, cửa nát nhà tan!

Loáng thoáng từ phương hướng Phu Tử miếu vang lên tiếng nhạc hát tuồng truyền rõ ràng vào trong tai:

- Tần trưởng quan ngồi ở nha môn cảm y, Lưu công tử lắng nghe...

- Di xú vạn năm, di xú vạn năm!

Sắc mặt Lưu Nhất Nho xám như tro tàn, trên đường ngồi xe ngựa trở về phủ đã nhìn thấy trước Phu Tử miếu đầu hát tuồng giở đó, thân bại danh liệt, cửa nát nhà tan, di xú vạn năm, sống tiếp còn có ý gì?

- Lão gia, trà Long Tỉnh mới vừa pha.

Lưu Nhất Nho giương mắt nhìn, người làm Lai Phúc đang bưng một chén trà nóng dâng lên, y là một trong mấy tên người làm còn sót lại bên người.

- Người vẫn chưa đi, thật là khó được.

Lưu Nhất Nho cười khổ, bảo Lai Phúc để chén trà xuống, không nên ra phòng khách nữa.

Lại ngồi yên chốc lát, Lưu Nhất Nho uống một hơi cạn sạch trà, lấy một sợi dây thừng treo tranh trong đại sảnh vòng qua xà nhà, phía dưới thắt một cái vòng, mang ghế lại đứng lên.

Dường như gió nổi lớn hơn, chiếc lá cuối cùng trên cây ngô đồng ngoài sân chợt phát phơ bay xuống, đồng thời trong đại sảnh cũng vang lên tiếng ghế ngã xuống.

Lai Phúc cũng không có đi xa, y chờ ở ngoài hành lang, đồng tai nghe động tĩnh trong đại sảnh, đến lúc này cười lạnh hừ một tiếng, cũng không quay đầu lại rời đi Lưu phủ.

Một khắc đồng hồ sau, ở phủ trạch Tần Lâm, Lai Phúc quỳ trên mặt đất nơm nớp lo sợ bẩm báo:

- Không ra ngoài dự liệu của Tần trưởng quan, quả nhiên Lưu lão nhi xấu hổ không chịu nổi, mới vừa quần trí treo cổ. Gia quyến Lưu gia đa phần ở quê nhà, người làm bên này đã sớm bỏ đi tứ tán, ngoại trừ tiểu nhân ra cũng chỉ còn lại hai lão bộc.

- Giải, làm rất giỏi.

Tần Lâm cười hết sức khả ái, vô cùng thân thiết vỗ vai Lai Phúc:

- Từ nay về sau, ngươi chính là một tên Hiệu Ủy trong biên chế sở chữ Canh Cẩm Y Vệ Nam Kinh!

Lai Phúc cảm thấy như muốn chấp cánh bay lên, như mở cờ trong bụng đập đầu, cười nịnh nọt giống như ưng khuyến với chủ nhân:

- Tạ Tần trưởng quan tài bồi, tiểu nhân nguyện ra công khuyến mã vì trưởng quan, nếu như có hai lòng cho trời tru đất diệt...

Ha ha ha... Tần Lâm cười xấu xa gian trá, vẻ mặt âm hiểm độc ác, rất có khí thế của một vị Xưởng Công Cửu Thiên Tuế (Ngụy Trung Hiền) trong lịch sử.

Cho dù là bọn Lục mập, Hàn Phi Liêm, Ngưu Đại Lực đi theo hắn đã lâu, thấy tình cảnh như vậy cũng không khỏi run sợ trong lòng: may mắn là thuộc hạ Tần trưởng quan, sau này chúng ta nên tỏ ra hết mực trung thành, nếu như có chút dị tâm không biết sẽ có kết quả tệ hại tới mức nào.

Ánh mắt Tần Lâm trở nên lạnh lẽo, trên mặt vẫn giữ nụ cười xấu xa:

- Các vị huynh đệ, Lưu lão tiên sinh lại quần trí treo cổ, một vị đại quan chính tam phẩm cách chức chờ điều tra chết oan chết uổng như vậy, Cẩm Y Vệ chúng ta há có thể không nghe thấy không hỏi?

Lục mập, Hàn Phi Liêm chợt hiểu ra, âm thầm nhìn Tần Lâm giơ ngón tay cái lên: chủ ý của trưởng quan thật sự inh.

Người làm nha hoàn Lưu phủ đã sớm cạy ngã chim tứ tán, hiện tại trong Lưu phủ cũng chỉ còn lại hai vị lão bộc theo từ quê nhà tới. Lúc bọn họ phát hiện chủ nhân treo cổ tự vẫn, Lưu Nhất Nho đã sớm hốt huy địa phủ.

Hai người này tính tình chất phác, chưa từng thấy qua tình cảnh như vậy, đang ngơ ngác nhìn nhau, bó tay không biết nên làm gì, Tần Lâm đã dẫn theo đám Cẩm Y Hiệu Ủy tới.

- Trời ơi không xong, vì sao Lưu lão tiên sinh lại quần trí như vậy?

Tần Lâm cho người đưa xác Lưu Nhất Nho xuống, giả từ bi mèo mù khóc chuột, vỗ đùi đánh đét biết rõ còn hỏi.

Lục mập hết sức phối hợp lên tiếng:

- Chẳng lẽ là yêu phỉ Bạch Liên giết người diệt khẩu, cố ý hãm hại?

Ngưu Đại Lực, Hàn Phi Liêm cùng Du Quả Tử bắt đầu hung thần ác sát nhìn chăm chăm hai lão bộc kia, bọn họ bị dọa sợ đến hết hồn hết vía, đầu gối mềm nhũn, không tự chủ được quỳ xuống.

Thật may là câu nói đầu tiên của Tần Lâm lập tức làm cho bọn họ hết sức yên tâm:

- Hai vị lão nhân gia này từ mi thiện mục, bản quan đoán chừng không phải là hung phạm, nói không chừng hung phạm còn trốn trong phủ. Người đầu, lục soát tỉ mỉ một lượt cho ta!

Tuy hai lão bộc mơ hồ cảm thấy Tần Lâm không tốt lành gì, nhưng mới giải thoát khỏi tình cảnh nghi phạm, cũng không dám ngăn trở các Hiệu Ủy.

Một đám đông Hiệu Ủy chen chúc xông vào, lật tìm loạn khắp nơi, không có mục tiêu gì khả nghi. Phàm là vật có giá trị bọn họ bèn dời vào giữa sân, Lục mập mang theo mấy tên tâm phúc, thừa dịp loạn đến thư phòng cùng phòng ngủ Lưu Nhất Nho phía sau...

Hai lão bộc thấy sợ hết hồn hết vía, còn cho là bọn họ muốn cướp đồ.

Không nghĩ tới Tần Lâm bảo các Hiệu Ủy đem vàng bạc tế nhuyễn chất thành đồng ở giữa đại sảnh, sau đó cho vào rương dán niêm phong lại, nghĩa chính từ nghiêm nói:

- Lưu Kham Chi tự làm bậy không thể sống, Lưu lão tiên sinh không nghĩ ra quần trí, nhưng Lưu phủ cũng không có bị triều đình tịch thu tài sản. Những vàng bạc tế nhuyễn này bản quan sẽ tạm thời niêm phong thay Lưu phủ, để tránh thất lạc, chờ người thân của lão gia các người chạy tới tiếp nhận.

Người tốt, người tốt! Hai lão bộc cảm kích rơi nước mắt, lần đầu thấy cõi đời này còn có quan tốt như vậy, nghĩ đến những hành vi lão gia thiếu gia mình đã làm, người ta như vậy thật sự gọi là lấy đức báo oán.

Dĩ nhiên hai người bọn họ không chú ý tới Lục Viễn Chí từ hậu đường chạy ra ngoài, gương mặt mập nở một nụ cười vô cùng bỉ ổi.

Tần Lâm lấy được vật hấn muốn từ Lưu phủ không phải là vàng bạc tài bảo, mà là thư tín Lưu Nhất Nho lui tới với đồng liêu.

Trong những năm qua quan viên khoa cử xuất thân chính đồ, đều thông qua quan hệ đồng niên đồng bảng đồng hương đồng môn kết thành mạng lưới chằng chịt dây mơ rễ má. Đại quan giống như Lưu Nhất Nho đạt tới chức Bộ Đường này, trong thư qua lại với tâm phúc, đồng liêu, môn sinh tự nhiên sẽ có rất nhiều nội dung thú vị.

Bọn Lục Viễn Chí, Hàn Phi Liêm cũng không biết Tần Lâm phát hiện cái gì, dù sao hai ngày sau, tâm trạng vị Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ này vẫn rất tốt, thỉnh thoảng còn ngêu ngao bài hát trẻ em, tựa hồ đang mong đợi cái gì.

222. Chương 222: Sư Tử Giá Lâm

Trên sông lớn sóng cuộn nhẹ, gió Bắc thổi tới luôn vào cổ áo lạnh như băng, nhưng đã không còn giá rét thấu xương giống như thời tiết giữa mùa Đông. Mà nhìn kỹ cây cối ở bờ Nam Trường Giang, đã có thể thấy được những chồi non xanh biếc lấm tấm đang dần dần nhú ra.

Giao Bạch thuyền của Cổ Phú Quý thuận dòng mà xuống, một thiếu nữ khí chất tựa như không cộc u lan đứng ở đầu thuyền, hai tay chống má, cổ tay trắng nõn lộ ra khỏi ống tay áo giống như ngó sen, khiến cho người ta nhìn thấy tim đập thình thịch.

Bất quá người trên đủ các loại thuyền lui tới trên sông cũng không dám nhìn lâu vị nữ tử xinh đẹp này, Bà Dương Bang, Sào Hồ Thập Tam Thái Bảo tung hoành Trường Giang hoành hành bá đạo, xa xa liếc mắt nhìn thấy liền vội vàng tránh ra, còn ngoan ngoãn hơn cả thỏ trắng nhà nuôi.

Nguyên nhân không vì gì khác, chỉ vì mũi Giao Bạch thuyền treo thật cao bốn cái đèn lồng quan hàm lớn, một cái viết 'Cẩm y Phó Thiên Hộ', một cái là 'Vũ Lược tướng quân', thứ ba là 'Công huân thêm ba cấp', thứ tư lại là 'Đặc chỉ Thượng Kỳ Đô Ủy'. Ngoài ra bên mạn thuyền còn có mấy tên Cẩm Y Hiệu Ủy trợn mày trợn mắt không phải là hiền, ai nấy mặc Phi Ngự phục đeo Tú Xuân đao, hung thần ác sát.

Những giang hồ bang hội từ trên xuống dưới Trường Giang kia, kẻ nào có gan đi trêu chọc Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ?

Đám công tử nhà giàu đi ngang qua nhìn thấy uy thế như vậy cũng phải co đầu rụt cổ, thè lưỡi một cái: không phải chứ, khua chiêng gióng trống như vậy, thế lực Phó Thiên Hộ này không phải tầm thường. Thuyền này là từ phương hướng thượng nguồn chạy xuống, chẳng lẽ Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ chẳng qua là nguy trang, thật ra là từ tướng phủ Giang Lăng ra?

Dĩ nhiên không phải, Trương Tử Huyền quốc sắc thiên hương, nét mặt lại mang theo vài phần cơ trí mảy

cùng thuế thu hải mậu tăng nhiều, cũng sẽ trở thành trợ lực cho Trương Cư Chính dả kích tập đoàn buôn lậu quyền quý Giang Nam, gia tăng thu nhập quốc khố.

Dĩ nhiên, mới đây Tần Lâm tra rõ án Lưu Kham Chi cưỡng gian rồi giết người hàng loạt, Trương Cư Chính lại có thể mượn cơ hội rêu rao một phen, hoàn thành bố cục từ trung tâm tới địa phương. Nhưng tính toán thời gian, hiện tại vụ án này vẫn chưa tới được kinh sư, còn phải chờ thêm một thời gian nữa.

Mấy ngày trước từ trong triều có tin nhà tới, Trương Cư Chính rất là tán thưởng đối với Tần Lâm, mập mờ nhắc tới ý kén rể, cũng là trưng cầu cái nhìn của nữ nhi.

Hai vị huynh trưởng hỏi tới, dĩ nhiên Trương Tử Huyền đỏ mặt nghịch nghịch vạt áo, thiên kim tướng phủ mưu trí siêu quần vào giờ phút này cũng không khác chút nào nữ nhi nhà dân chúng.

Làm ca ca chẳng lẽ không hiểu lòng dạ muội muội, hai vị Trương công tử đã hiểu rõ từ sớm.

Lúc này Trương Mậu Tu nói để cho Lý Thanh Đại làm bình thê, thật ra chính là hảo ý. Dù sao thời đại này lấy thân phận thiên kim tướng phủ, cho dù gả cho công tử thân vương, Thượng Thư cũng là chính thê. Lý Thanh Đại bất quá chỉ là con Tri Huyện, nếu Trương Tử Huyền làm chính thê, năng làm bình thê đã là phá lệ ưu đãi.

Trương Kính Tu nghe vậy gật đầu một cái, lại cau mày nói:

- Theo ngu huynh thấy, thật ra thì Lý cô nương cũng dễ nói chuyện, ngược lại Từ tiểu thư khó mà nói... Rốt cục nàng ấy giúp Lý cô nương hay là...

Trương Tử Huyền nhìn ca ca đảo cặp mắt trắng dã, cử động Từ Tân Di quả thật chính là lòng Tư Mã Chiêu ai ai cũng biết! Hừ hừ, chẳng lẽ Trương Tử Huyền ta sợ Từ Tân Di người?

Trên bến thuyền, hai vị tiểu thư khí thế bức người, ánh mắt tràn đầy ánh lửa va chạm trong không khí.

Tần Lâm Tần trưởng quan thân ở giữa, mồ hôi hột trên trán bắt đầu nhỏ giọt, chuyện này trách được ai đây? Ai bảo sờ loạn ngực thiên kim tướng phủ, ôm loạn eo thon Đại tiểu thư Quốc Công phủ?

Rốt cục Giao Bạch thuyền kia cặp bờ, Lý Thời Trân cười híp mắt dắt Thanh Đại đi xuống, Tần Lâm tiến lên vái chào thật sâu tới đất:

- Thế diệt tôn cung nghênh thái thế thúc, lâu ngày không gặp, tinh thần thái thế thúc càng thêm khang kiện.

- Được, được.

Lý Thời Trân cười ha hả, cao hứng vô cùng.

Lão là người từng trải, làm sao không hiểu được ý trong thư Từ Tân Di. Rõ ràng chính là nói vị Trương tiểu thư tướng phủ Giang Lăng cũng coi trọng Tần Lâm.

Mặc dù biết Tần Lâm không phải là loại thiên tài hiếm thấy, Lý Thời Trân cũng không khỏi lo lắng cho hôn sự của tôn nữ bảo bối. Phụ thân Trương tiểu thư quyền khuynh thiên hạ, Tần Lâm chắc chắn có thể nhờ đó mà một bước lên mây. Lại thêm đã sớm nghe nói con gái duy nhất của Trương Cư Chính có dung mạo như thiên tiên, sợ rằng Tần Lâm nhất thời kềm chế không được...

Cho đến khi đám bang chúng Tào Bang kêu lên bốn chữ 'trắng tròn hoa thắm', lão thần y mới yên lòng. Mặc dù phô trương như vậy trên sông lớn có vẻ hơi càn rỡ, nhưng như vậy chứng tỏ tâm ý của Tần Lâm với Thanh Đại tuyệt đối không thay đổi. Hơn nữa Tần Lâm không có gọi sư tổ mà gọi là thái thế thúc, cũng là theo đúng quy củ hôn phu chưa cưới của cháu gái xưng hô.

- Tần ca ca!

Thanh Đại từ sau lưng gia gia ló đầu ra, nhìn về phía Tần Lâm cười một tiếng ngọt ngào.

Tần Lâm nhất thời rung động trong lòng, bất kể trong quá trình phá án gặp bao nhiêu yêu ma quỷ quái, bất kể gặp phải bao nhiêu kẻ tâm địa hắc ám, chỉ cần thấy được nụ cười rực rỡ thuần chân như vậy, vừa chạm vào ánh mắt cùng con người trong suốt thấy đáy của Thanh Đại, nhất thời trong lòng sáng sủa, tâm trạng cõi mở.

Từ Tân Di cố ý lui lại phía sau một bước, muốn xem Trương Tử Huyền bêu xấu. Mới vừa rồi gặp nhau trên đường cũng không lý tới nhau, đứng ở bến tàu chờ thật lâu cũng không nói với nhau nửa lời, chờ đợi đã lâu. Nàng cũng muốn xem thử Trương Tử Huyền lấy lý do gì nói chuyện cùng Thanh Đại.

- Hừ, bây giờ đã muốn xuất ra phong thái của đại phụ (vợ lớn) rồi sao, vậy phải hỏi xem bản tiểu thư có đáp ứng hay không.

Không nghĩ tới kẻ ra tay không phải là Trương Tử Huyền, mà là Trương Kính Tu, y cười cung cung kính kính thì lễ với Lý Thời Trân:

- Thần y vẫn khỏe, vẫn sinh năm đó bệnh nặng, may nhờ diệu thủ thần y cứu... Đây là xá đệ Mậu Tu, xá muội Tử Huyền, ra mắt Lý thần y.

Trương Tử Huyền yêu kiều thi lễ Lý thần y, nụ cười nở rộ như hoa mùa Hạ, sau đó kéo tay Thanh Đại:

- Vị này chính là nữ y tiên Thanh Đại muội muội phải không? Nghe nói muội cứu trị bệnh nhân huyền hồ tể thể ở Huyền Diệu quán Kỳ Châu, tỷ tỷ vô cùng hâm mộ...

Lý Thanh Đại mím môi cười cười, thành thật mà nói mới bắt đầu đối với Trương tiểu thư chưa từng gặp mặt nàng vẫn có chút bất mãn nho nhỏ. Nhưng bây giờ vừa gặp mặt, Trương Tử Huyền nụ cười tươi tắn, hòa ái dễ thân cận, dung mạo lại đẹp như thiên tiên, Thanh Đại chỉ cảm thấy nàng giống như một Đại tỷ tỷ đáng yêu, rất dễ gần gũi thân thiết.

- Muội muội cũng đã từng nghe nói qua chuyện của Trương tỷ tỷ, là tỷ tỷ phụng bồi Tần ca ca xử lý vụ án Bạch Liên giáo...

Thanh Đại nóng lòng hỏi những chuyện Tần Lâm đã làm, bởi vì những chuyện này làm cho nàng hết sức tự hào. Trước mặt mọi người không tiện hỏi Tần Lâm, không thể làm gì khác hơn là hỏi Trương Tử Huyền.

- Thật... thật là giáo hoạt...

Từ Tân Di thấy vậy trợn mắt há mồm:

- Cái gì vậy, không ngờ rằng lừa gạt Thanh Đại gọi tỷ tỷ.

Tỷ tỷ muội muội cũng không thể gọi lung tung, đều có hàm nghĩa...

- Cho dù là gọi tỷ tỷ, cũng nên gọi bản tiểu thư!

Từ Tân Di gạt chúng nữ binh ra, chạy tới giống như một đứa bé trai, vỗ vai Thanh Đại một cái, cao giọng cười nói:

- Thanh Đại muội muội, ha ha, đã lâu không gặp!

Thấy là Từ Tân Di đến, Thanh Đại lại càng mừng rỡ, nhào vào lòng nàng như chim én về tổ, vô cùng thân thiết nói:

- Từ tỷ tỷ, thì ra tỷ cũng tới, đúng rồi, vị Trương tỷ tỷ này là cùng đi với tỷ sao? Hì hì, tỷ ấy rất dịu dàng, tính tình cũng tốt, không hề giáo hoạt giống như tỷ đã nói trong thư.

Giỏi thật! Ánh mắt của Trương Tử Huyền lập tức trở nên sắc bén, hung hăng nghiêng răng thâm nhủ: tên nam nhân bà Từ Tân Di này dám nói ta giáo hoạt sau lưng, quả thật là không thể nhịn được.

224. Chương 224: Tử Thanh Song Xu

Từ Tân Di cảm thấy nhức đầu, vuốt ve mái đầu Thanh Đại thâm nhủ trong lòng: hảo muội muội của ta, vì sao muội lại kể chuyện trong thư ra, bất quá may mắn là Thanh Đại cũng gọi nàng là tỷ tỷ, trong lòng cảm thấy yên ổn hơn.

Bất quá Trương Tử Huyền há chịu bỏ qua như vậy. Nàng yêu kiều cười một tiếng, nhẹ nhàng kéo tay Thanh Đại:

- Đúng vậy, tỷ tỷ giỏi hoạt nhất, những nha đầu ngực lớn nhưng không có đầu óc hay bị tỷ lừa gạt xoay vòng vòng...

Thanh Đại cười hì hì, lắc đầu một cái:

- Không giống, tỷ tỷ cũng không giống như người xấu.

Lần này đến phiên Từ Tân Di nghiêng rằng, nhưng miệng lưỡi nàng nói không lại Trương Tử Huyền, cũng kéo cánh tay phải Thanh Đại, tức giận nói:

- Nếu Thanh Đại muội muội đến Nam Kinh, tỷ tỷ sẽ tận tình địa chủ. Ta thấy nếu không phải là bản tiểu thư đi theo, có những kẻ manh tâm bắt lương bán đứng, muội cũng không biết.

Đây quả thật là ba nữ nhân hợp lại thành một cái chợ, Tần Lâm đã sớm mắt thấy choáng váng, cười khổ bất đắc dĩ ra dấu với Lý Thời Trân, không biết nói cái gì cho phải.

Hắn không biết Lý Thời Trân hiện tại không còn lo lắng như trước, vuốt râu ung dung nhàn nhã mỉm cười: xem ra mặc dù tính khí Từ tiểu thư cùng Trương tiểu thư có hơi cổ quái, cũng không phải là loại nữ nhân hay ghen tương. Dù sao đi nữa Thanh Đại cũng sẽ có được vị trí bình thê, còn lại cứ để cho hai vị kia tranh nhau.

- Tần thế diệt, con giỏi thật, trong y quán lão phu chỉ có con là có tiền đồ nhất.

Lý Thời Trân cười vô cùng vui vẻ.

Tần Lâm toát mồ hôi, vào giờ phút này nói có tiền đồ, dường như một lời hai nghĩa.

- Nay, các nàng đang làm gì vậy?

Nữ binh Giáp bị các vị tỷ muội ôm lấy, nghiêng đầu nhìn ba vị tiểu thư, không hiểu chuyện gì.

- Phải chăng là đang tranh nhau thứ gì?

Hai nàng Ất Bính cũng gãi gãi đầu không hiểu.

- Ha ha, muội biết rồi!

Tiểu Đinh vô cùng nắm chắc nói ra chân tướng:

- Đại tiểu thư cùng Trương tiểu thư đều thích Thanh Đại tiểu thư!

Mọi người á khẩu nghẹn lời, không biết nói gì cho phải.

Tần Lâm giữ lễ thế diệt tôn với Lý Thời Trân, nhường phía sau ngôi trạch viện cho Lý Thời Trân ở. Thanh Đại hoan hô nhảy cẫng vọt vào trong phòng, nằm ở bệ cửa sổ ngắm thuyền hoa lui tới trên Tần Hoài hà, lôi kéo Trương Tử Huyền, Từ Tân Di hỏi han đủ chuyện. Một hồi tò mò quan sát Trần Hà thú trên mũi thuyền hoa, một lúc sau thấy có đại thuyền hai tầng đang biểu diễn tạp kỹ phương Tây đi ngang, vỗ tay hoan hô, tiếng cười như chuông bạc.

Rõ ràng còn là một bé gái... Tần Lâm vừa nghĩ vừa quan sát Thanh Đại từ bên cạnh, lại thấy gương mặt kiều mị của nàng giống như mỡ đông, hai gò má hồng hào, vóc người lồi lõm khoe đường cong, eo nhỏ như cành liễu. Tuy rằng ngực nàng không 'vĩ đại' như Từ Tân Di, nhưng kích thước cũng rất khá, có nét đáng yêu của thiếu nữ thanh xuân.

Thoáng động trong lòng, Tần Lâm cười xấu xa sờ sờ cằm: ừm, dường như mình cũng có tiềm lực hóa thân thành Quái thức thức.

Trương Tử Huyền bên cạnh Thanh Đại thành thực hơn nhiều, vóc người duyên dáng yêu kiều, mái tóc xanh xõa xuống như thác nước làm nổi bật làn da trắng như ngọc, chân mày kéo dài vào tận tóc mai, mắt phượng thâm thúy mê ly, quả thật khiến cho người ta mất hồn mất vía.

Hắn nhìn trộm Thanh Đại lại bị Trương Tử Huyền phát hiện, nàng nửa cười nửa không liếc Tần Lâm một cái, nhưng cũng không có ý trách cứ, ngược lại mơ hồ có vài phần tự đắc.

Tần Lâm chột dạ, vội vàng dời ánh mắt đi nơi khác, trong lúc vô tình quét nhìn Từ Tân Di bên kia, nhất thời liền ngây dại: Từ Đại tiểu thư không có hình tượng chút nào nằm trên bệ cửa sổ, nửa người trên cúi về phía trước, bộ ngực căng phồng cao ngất bị ép chặt trông mà giật mình. Theo eo thon nhỏ đi xuống, hai bắp đùi khép lại thật chặt đi lên, kiêu đồn tròn trĩnh nhô lên thật cao, cùng eo thon nhỏ tạo thành hình vòng cung chữ S hoàn mỹ, tròn trịa mượt mà như vàng trắng sáng.

Cổ họng phát khô, nhịp tim nặng nề giống như đánh trống, Tần Lâm gãi đầu đi ra ngoài: Không được, quá, quá kích thích... nếu còn ở lại lâu tử sẽ hóa thành người sói biến thân nửa đêm.

Vì vậy, đám người Lục mập, Hàn Phi Liêm đợi bên ngoài chợt nhìn thấy Tần trưởng quan anh minh thân vô mặt đỏ tới mang tai, bóp lỗ mũi đi ra bên ngoài hỏi:

- Trà, trà lạnh ở nơi nào?

Tháng Giêng uống trà lạnh, lại thêm hẩn bóp lỗ mũi làm gì?

Lục mập đang cầm một chén trà trên tay, thấy Tần Lâm cần gấp như vậy vội vàng hai tay đưa tới.

Lúc này dĩ nhiên không có trà lạnh, thật may là tên mập đã thổi qua một trận, nước trà không còn nóng nữa đã trở nên nguội, Tần Lâm cũng không uống được rất nhiều, uống ừng ực một hơi cạn chén trà.

Thở hào hển ngồi xuống Thái Sư ý, sắc mặt Tần Lâm càng ngày càng trở nên đỏ rực, quả thật giống như Quan nhị gia trong miếu.

- Đây là trà cái rắm gì vậy?

Tần Lâm chỉ cảm thấy trên người nóng bừng bừng, mồ hôi chảy ròng ròng trên cổ.

Lục mập chớp chớp mắt:

- Tháng Giêng uống trà sâm nhưng cho ấm người... Ặc, Tần ca, huynh làm sao vậy?

Chẳng những thanh âm Lục mập bắt đầu run lên, Ngưu Đại Lực, Hàn Phi Liêm cùng Du Quả Tử cũng dùng ánh mắt kinh hãi nhìn chằm chằm Tần Lâm.

- Không có gì, đầu mùa Xuân hỏa khí quá lớn.

Sắc mặt Tần Lâm không lộ vẻ gì, chỉ có máu mũi đang chảy ròng ròng xuống dưới.

Kể tiếp mấy ngày Tần Lâm bận rộn công việc làm xương bút chì, lần này phụ tử Liễu Hoa cũng mang theo thợ cùng khí cụ theo thuyền tới, Tần Lâm mua một ngôi nhà bên ngoài Nam Kinh, mở xưởng ở đó.

Bây giờ đối với Tần Lâm, mỗi sản xuất bút chì kiếm tiền chỉ là phụ, hẩn muốn phổ cập đồ chơi này để gia tăng mức điều tra trinh sát.

Bút chì có tác dụng rất nhiều trong công việc điều tra trinh sát, tỷ như thời này không có máy chụp hình, nếu như dùng bút chì theo phương thức tốc ký vẽ lại hiện trường phạm tội, có thể sinh ra một phần tác dụng chụp ảnh hiện trường, xác định thi thể, vết máu cùng vật còn để lại hiện trường, có ích lợi không nhỏ cho việc điều tra phá án.

Trong việc phát công văn hai đường thủy bộ cũng rất có ích, vào thời này Thư Lại nha môn dùng bút lông vẽ hình truy nã tội phạm quả thật không giống lắm. Giống như Lỗ Trí Thâm đứng ngay dưới bố cáo truy nã cũng không ai nhận ra, loại chuyện như vậy cũng không phải Thi Nại Am đặt điều vô căn cứ. Tần Lâm cũng không hy vọng tương lai hẩn phá án, tội phạm lại chạy loạn khắp thiên hạ cũng không bắt được.

Tần Lâm bận rộn làm chuyện này, Thanh Đại tự có hai vị tỷ tỷ Trương Tử Huyền, Từ Tân Di phụng bồi đi dạo Nam Kinh thành.

Hai vị thiên kim tiểu thư giống như là tranh nhau thứ gì vậy, mỗi ngày đều chạy tới gặp Thanh Đại, bỏ rơi Tần Lâm, từ sang tới tối dạo chơi bên ngoài, khiến cho hẩn khóc không ra nước mắt: thật ra thân ta là Quái thúc thúc cũng rất muốn đi cùng tiểu muội muội xem cá vàng...

Thời này chú trọng tam tông tứ đức, thiếu nữ khuê các nhà quan hoạn, phú hộ đội gả thường thường không ra khỏi cửa. Lý Thanh Đại ở Kỳ Châu ngoại trừ đi cùng gia gia lên núi hái thuốc ra, cả năm trời số lần ra khỏi cửa có thể đếm trên đầu ngón tay

Nhưng bây giờ Lý Thời Trân không quản cháu gái, mặc cho nàng theo hai vị tỷ tỷ đi ra ngoài du ngoạn ngày ngày. Thứ nhất là dù sao quan niệm lão nhân gia có hơi cổ hủ, cảm thấy xuất giá tòng phu, Thanh Đại đã định hôn ước cùng Tần Lâm vậy chính là người của hắn, chỉ cần Tần Lâm không ngại nàng đi ra ngoài là được. Thứ hai giao thiệp trước với hai vị tiểu thư kia cũng tốt, còn không biết tương lai vị nào là chính thê của Tần Lâm.

Thanh Đại cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, mừng rỡ giống như chim sổ lồng, cùng Từ Tân Di, Trương Tử Huyền dạo chơi trong Nam Kinh thành rộng lớn, Tần Hoài phong nguyệt, Vũ Hoa đài xuân phong, thị tỉnh phồn hoa, nhất nhất dạo qua.

Duy nhất có chút tiếc nuối chính là, Tần Lâm Tần ca ca không đi theo cạnh nàng.

Một vị thiên kim tướng phủ, một vị Đại tiểu thư Quốc Công phủ, lại thêm nữ y tiên Kỳ Châu tới dạo chơi khắp Nam Kinh thành như vậy, hoàn toàn không biết mình đã thanh danh lừng lẫy.

Hôm ấy ba người du ngoạn Vũ Hoa đài trở lại, đang nghỉ ngơi ở một trà lâu bên ngoài Tụ Bảo môn, vừa đi tới thang lên lầu, chợt nghe thấy phía trên có người lớn tiếng nói:

- Chắc chắc, Tử Thanh Song Xu kia thật sự là dung mạo như thiên tiên, tiểu sinh nhìn thấy thật xa đã cảm thấy hồn vía bay ra ngoài chín tầng mây, muốn giở chân lên bước đi cũng không được...

Thanh Đại nghe vậy mắt to long lanh chợt chớp:

- Cái gì là Tử Thanh Song Xu (xu: mỹ nhân), tỷ tỷ dẫn muội đi gặp có được không?

Trương Tử Huyền dừng chân lại, nghiêng đầu nghe ngóng một lúc, thỉnh thoảng hơi đỏ mặt, khẽ véo má Thanh Đại một cái:

- Hảo muội muội của ta, bọn họ nói chính là... chính là hai chúng ta.

Thì ra trong tên Trương Tử Huyền có chữ Tử, Lý Thanh Đại có chữ Thanh, những kẻ nhiều chuyện ở Nam Kinh bèn xưng các nàng là Tử Thanh Song Xu, ngợi khen là giai nhân dung mạo đỉnh cấp trong vô số thiên kim tiểu thư Nam Kinh.

Thanh Đại ngược lại không chút ngượng ngùng, tính nàng thuần khiết ngây thơ, người khác nói nàng đẹp, tất nhiên có chút cao hứng.

Sắc mặt Từ Tân Di lại hơi khó coi, hung hăng siết nắm tay lại: bản tiểu thư xấu nhất hay sao, quả thật là không thể nào nhìn được.

Trên lầu người nọ lại lớn tiếng nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc, mặc dù Tử Thanh Song Xu đẹp như thiên tiên lại bị một người chiếm đoạt, bao nhiêu kẻ háo sắc Nam Kinh thành cũng không làm gì được. Người này thế lực cực lớn, hoành hành bá đạo, cho dù là công tử nhà quyền quý, đại quan triều đình cũng ngàn vạn lần không phải là đối thủ của kẻ đó.

Những người xung quanh lập tức xôn xao hỏi kẻ may mắn kia là ai, lợi hại như vậy.

Trương Tử Huyền cùng Thanh Đại liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt đã bừng đỏ, kẻ mà đám người kia nói ngoại trừ Tần Lâm ra còn có thể là ai khác. Thanh Đại cũng không nói, Trương Tử Huyền lại chưa từng nói rõ ràng với Tần Lâm, gương mặt nóng bừng bừng như thiêu đốt.

Cũng không ai ngờ tới, trên lầu người nọ vỗ bàn một cái, chém đinh chặt sắt nói:

- Độc chiếm Tử Thanh Song Xu không là ai khác, chính là vị Từ Đại tiểu thư Ngụy Quốc Công phủ điều ngoa bá đạo kia! Nàng sinh ra không thích bực mày râu nam tử, lại thích thiên kim khuê các, thật sự là quái nhân khác người. Thủ hạ nữ binh như lang như hổ, Ngụy Quốc Công lại để mặc cho nàng muốn làm gì làm, cho dù là vương tôn công tử cũng không thể chống lại...

Trời ơi... Từ Tân Di có cảm giác toàn thân không còn chút sức lực, Trương Tử Huyền cùng Thanh Đại cũng đỡ khóc đỡ cười: nói nửa ngày, theo người này nói Tần Lâm bị Từ Tân Di hoành đao đoạt ái, chuyện này cũng quả thật khó lòng tưởng tượng.

Từ Tân Di nghiêng răng ken két, bước chân giậm thành thạch xông lên lều, tên nào dám nói những nói càn như vậy?

Ngoài Tụ Bảo môn là một mảnh khu dân cư phía Nam Nam Kinh thành, xưởng bút chì của Tần Lâm thiết lập ở đó. Cho nên mỗi ngày xong xuôi chuyện ở nơi này, hắn bèn đi qua Tụ Bảo môn trở vào trong thành.

Chiều hôm đó hắn mới vừa cùng Lục Viễn Chí từ xưởng bút chì đi tới ngoài Tụ Bảo môn, chợt nghe trong một quán trà ven đường vang lên tiếng kêu loảng xoảng, chén bát vỡ tan. Chỉ nghe tiếng quát của bốn nữ binh Giáp Ất Bính Đinh, cuối cùng là một tiếng bịch trầm đục, một lão đầu râu tóc vàng cháy bị đánh bay ra, nằm sải tay chân ở giữa đường, rên rỉ không ngớt.

- Hừ, dám mắng Đại tiểu thư nhà ta, đánh chết lão nhân mắt nết này.

Nữ binh Giáp đắc ý vỗ tay.

Ất Bính phát tay áo:

- Quả thật là gan lớn bằng trời, còn tưởng rằng công phu thật lợi hại, thì ra là con vịt chết... Chỉ có mạnh miệng.

Ngay cả tiểu Đinh nhỏ tuổi nhất cũng tức giận, siết quả đấm kêu:

- Đánh chết, đánh chết!

Chợt nhìn thấy Tần Lâm cùng Lục Viễn Chí đứng ở cách đó không xa nhìn sang bên này, cả hai đều há hốc miệng, nằng a lên một tiếng, lập tức chấp hai tay sau lưng, sắc mặt ra vẻ vô tội, cười ngu ngơ:

- Không thấy, không thấy, tiểu Đinh ngoan ngoãn, không làm gì cả...

Tần Lâm cùng Lục Viễn Chí rất là kinh ngạc nhìn lão nhân nằm ở giữa đường, ước chừng năm mươi tuổi, râu tóc vàng cháy, gương mặt vừa đen vừa gầy, nhìn qua hết sức bỉ ổi hạ lưu, chẳng qua là thần sắc trong đôi mắt nhỏ có vẻ không giống tầm thường.

Đầu mùa Xuân khí trời còn lạnh, lão nhân này lại không mặc áo bông, chỉ mặc một chiếc áo kếp rày đây mai đó, thông qua chỗ rách có thể nhìn thấy vật gì đó bên trong, dáng vẻ lão hết sức hào sảng, bản thân lại gầy nhom.

Lần này bị đánh cũng không nhẹ, xương cốt toàn thân lão nhân cũng sắp bị Giáp Ất Bính Đinh đánh gãy tan tành, nằm giữa đường rên hừ hừ, xem bộ dáng nhất thời nửa khắc không đứng lên nổi.

Chẳng lẽ một lão nhân gầy gò bỉ ổi như vậy lại là dân tộc hái hoa, phi thiên đại đạo gì đó hay sao? Giáp Ất Bính Đinh liên thủ có thể so chiêu cùng trưởng lão Bạch Liên giáo lại đánh nhau bình bình với lão hết nửa ngày?

Tần Lâm không dám chậm trễ, bảo tên mập coi chừng lão đầu nhi, mình đi vào trà lâu.

Trời ơi, Tần Lâm thật sự sợ hết hồn, chỉ thấy trà khách trong quán trà bị đánh cho tan tác, nhiều người ngã chống trơ dưới đất kêu đau, mâm bát bình trà chén trà đều vỡ nát. Ngay cả bàn ghế cũng bị hủy hoại không ít, chủ quán cùng trà bác sĩ đều nấp sau bếp chỉ thò đầu ra, mặt mũi lộ vẻ hoảng sợ.

Bốn kẻ đầu sỏ gây họa Giáp Ất Bính Đinh đứng dựa vào tường, mặt mũi tươi cười, giả dạng làm thiếu nữ ngoan hiền.

Thang lầu vang lên tiếng bước chân, Trương Tử Huyền, Thanh Đại, Từ Tân Di đi xuống, ai nấy dùng dằng nổi giận, ngay cả Thanh Đại ngày thơ ngoan ngoãn cũng lộ vẻ tức tối bất bình.

Thấy Tần Lâm ở chỗ này, Thanh Đại ngăn người ra, sau đó vui mừng nói:

- Tần ca ca, bắt lão nhân mất nét kia đi, lão thật là bại hoại.

Thì ra mới vừa rồi lão đầu tử ở trà lâu nói hươu nói vượn, ba nàng đi lên phản bác ngay mặt, không ngờ rằng chẳng những lão không nói xin lỗi mà còn nói ra nhiều lời không chịu nổi, hết sức ô uế cũng gần như người điên. Cuối cùng chọc giận Từ Tân Di, nàng ra lệnh một tiếng, bốn vị nữ binh Giáp Ất Bính Đinh lập tức ra tay động thủ.

225. Chương 225: Lão Điên

Một số trà khách nghe lão nhân kể chuyện nhận ra được Từ Tân Di liền vội vàng chạy ra, đám trà khách không quen biết nàng đang nghe tới đoạn hứng thú bị cắt đứt, lại thấy các nàng trẻ tuổi cho là dễ khi dễ, bèn lên tiếng trêu chọc, sau vài câu bất hòa cũng cuốn vào trong, nhất thời đánh cho cả trà lâu vô cùng hỗn loạn.

Rốt cuộc Từ Đại tiểu thư võ công không tệ, bốn nữ binh lại huấn luyện qua thuật hợp kích, đám trà khách ô hợp tự nhiên không phải là đối thủ, bị đám cộc cái này đánh cho tơi bời hoa lá.

Thanh Đại không biết giữ mồm giữ miệng, cũng nói ra chuyện lão đầu tử bí ổi nói Từ Tân Di ‘Chiếm đoạt’ nàng cùng Trương Tử Huyền, Tần Lâm nghe xong huyết mạch căng phồng, trong đầu tự nhiên mơ tưởng viễn vông:

Từ Tân Di chỉ mặc áo ngực, đôi môi ngọt ngào chu thật cao, hai chân thon dài khép lại. Bên trái ôm Trương Tử Huyền chỉ có mảnh lụa mỏng che thân, bên phải Thanh Đại đáng yêu chui vào lòng nàng, da thịt quần quít, hương diễm vô cùng...

Tà ác tà ác!

Tần Lâm kìm lòng khôngặng nhìn Từ Tân Di, lại nhìn nhìn Trương Tử Huyền, nói thầm trong bụng nếu

Trời ơi... Đổng Siêu nghe vậy tối tăm mặt mũi suýt chút nữa ngã lăn ra. Vị Tản trưởng quan này trở mặt quá thật nhanh như điện chớp, mới vừa rồi còn là ‘Tiên sinh đại tài’, hiện tại lập tức ra lệnh trối lại giải về Thuận Thiên phủ, thật là sát phạt quá quyết!

Bất quá y cũng chỉ là tiểu nhân vật nghe lệnh làm việc, nghe vậy không chậm trễ chút nào chỉ huy bọn bộ khoái trối Từ Văn Trường lại. Lão nhân lập tức hóa thành con tôm như trước, thế nhưng dù lão như vậy vẫn nhìn về phía Tàn Lâm toét miệng cười, dường như thật sự vui vẻ.

Từ Tân Di cùng Thanh Đại vẫn cười không ngừng, nụ cười Trương Tử Huyền lại ngưng ở trên mặt, nhìn bóng lưng Tàn Lâm gật đầu liên tục, càng ngày càng cảm thấy người này can đảm quả quyết, quả thật là nhân vật có thể thành tựu nghiệp lớn.

Tàn Lâm mang theo chút thất vọng xoay người rời đi, cũng không để ý tới Từ Văn Trường cùng bộ khoái.

Từ Tân Di vừa cười vừa nói:

- Ha ha, Tàn Lâm, rốt cục bản tiểu thư cũng thấy người ném mùi thiệt thối rồi, sao hả, không chọc nổi lão điên kia ư?

Lời còn chưa dứt, Từ Văn Trường bị bộ khoái áp giải đi chột giầy dựa giống như phát điên, lớn tiếng gọi:

- Tàn Lâm, người nói là Tàn Lâm? Có phải vị Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ thượng tấu triều đình chiêu an Ngũ Phong hải thương hay không?

Bọn bộ khoái cũng không biết được lão nhân điên điên khùng khùng này muốn làm gì, đột nhiên khí lực trở nên lớn gấp mấy lần, mấy tên đại hán dùng hết sức mình mới có thể giữ được lão.

Tàn Lâm quay đầu lại, sờ sờ cằm không hiểu vì sao:

- Không phải bản quan mới vừa nói rồi sao? Ủa, dường như chưa nói...

Biết được đúng là Tàn Lâm chiêu an Ngũ Phong hải thương, Từ Văn Trường lập tức không điên nữa, ánh mắt trở nên trong suốt sáng ngời, quỳ xuống đất lên tiếng nói:

- Tản trưởng quan chiêu an Ngũ Phong hải thương, tìm sinh lộ vì dân chúng duyên hải, là công lớn bình hải tặc, lợi vạn dân, bảo vệ xã tắc, lão đầu tử có mắt không trông, gặp mặt không nhận ra người, tử tội tử tội! Lão đầu tử nguyện theo Tản trưởng quan, ra công khuyến mã!

Trời, đây mới là tiêu chuẩn ‘thân hổ rung lên, khí bá vương bùng lên như bão táp’. Nụ cười Tàn Lâm vô cùng rạng rỡ, xoay người lại giả bộ hết sức vội vàng, hai tay nâng Từ Văn Trường dậy:

- Từ tiên sinh mau mau đứng lên, bản quan có tài đức gì lại được tiên sinh coi trọng như vậy, thật là vạn hạnh.

Vì sao Từ Văn Trường trước kiêu ngạo sau cung kính? Thì ra năm xưa lão vào phủ Hồ Tông Hiến phụ tá vị Đại Soái này định kế sách bình Oa, chiêu an tập đoàn hải thương Ônng Trực, tiêu diệt Nhật Bản Chân Oa cùng hải tặc, bình định cướp biển mở ra thông thương, chấn hưng hải mậu, mở rộng tài nguyên.

Thật ra thì biện pháp này cũng cùng một ý tưởng với Trương Cư Chính chiêu an Yêm Đáp Hãn, hơn nữa nếu như thi hành sớm hơn mười năm có được hiệu quả thiết thực, cũng sẽ không có loạn Oa trên quy mô lớn ở dãy Đông Nam cuối triều Gia Tĩnh, tối thiểu cũng không kịch liệt như vậy.

Không nghĩ tới bị thanh lưu văn nhân chỉ trích, tiến tới vu cáo hãm hại, Ônng Trực bị chém, Hồ Tông Hiến hàm oan mất chức, sau đó bị thanh lưu vu cáo là đồng đảng của Nghiêm Tung chết trong ngục. Mà loạn Oa ở Đông Nam càng ngày càng mạnh, dân chúng tử thương vô số.

Mất thấy cục diện thật tốt cùng chung khai sáng với Hồ Tông Hiến bị hủy trong chốc lát, quân dân hy sinh vô vị, Từ Văn Trường vô cùng cảm phần, sinh bệnh trong lòng, từ đó trở đi mắc bệnh điên.

Mà Tàn Lâm ra sức giải oan cho Ônng Trực, chiêu an Ngũ Phong hải thương, dù triều đình chưa chính thức công khai, kinh sư đã có nhiều lần đưa ra bàn bạc, tự nhiên có tin tức đồn đại.

Từ Văn Trường nghe được tin tức này nhất thời vui mừng hết sức, coi Tần Lâm là tri kỷ bình sinh thứ ba ngoại trừ Hồ Tông Hiến, Ngô Đoái (vị bằng hữu làm Tuần Phủ Tuyên Hóa) ra, hận không được lập tức ra sức cho hắn.

Lão điên điên khùng khùng, cũng không biết Tử Thanh Song Xu đều là bằng hữu Tần Lâm, vì vậy ở trà lâu nói nhăng nói càn, gây ra náo loạn một trận, cũng nhờ đánh nhau mà quen biết.

- Còn không cời trói cho Từ tiên sinh?

Hai tay Tần Lâm đỡ Từ Văn Trường, trợn mắt nhìn Đồng Siêu.

Trời ơi, tốt xấu gì cũng là người này...

Đồng Siêu cũng không dám có nửa câu oán hận, dẫn theo các huynh đệ vội vàng lại mở khóa ra. Mấy tên bộ khoái không dám cười ngay mặt, trong lòng đã sớm vui vẻ ngất trời: hôm nay chơi vui thật, khóa sắt này hết trói lại mở, mở lại trói, qua lại mấy lần.

Danh tiếng Từ Văn Trường vô cùng vang dội, nếu lão chịu khuynh tâm phụ tá Tần Lâm, Trương Tử Huyền cùng Từ Tân Di đều hết sức vui mừng. Bất quá người này mắc bệnh điên đã rất lâu, rốt cuộc còn lại mấy phần bản lãnh thật sự không ai có thể nói rõ ràng.

Từ Tân Di chợt bật cười lên, thần sắc cực kỳ cổ quái.

- Từ tỷ tỷ làm sao vậy?

Thanh Đại không nhận được, lập tức liền hỏi nàng.

Từ Tân Di cười một hồi mới thấp giọng nói:

- Lưu Bị tam cố thảo lư mời Gia Cát Lượng rời núi, Tần Lâm hai lần trói hai lần cời được Từ Văn Trường, quả thật cổ kim chẳng khác.

Trương Tử Huyền khê cau mày liễu, đôi môi giật giật, cuối cùng vẫn không nói nửa lời.

Tần Lâm đưa Từ Văn Trường trở về phủ, trước hết cho lão tắm, lấy y phục mới thay y phục cũ rách nát không chịu nổi, lại cho người lấy thuốc bổ cho lão uống.

Từ Văn Trường biết hắn là Tần Phó Thiên Hộ chiêu an Ngũ Phong hải thương, vốn là một lòng phụ tá hắn, tâm tính bất đồng thái độ nhìn vấn đề cũng bất đồng. Nếu là lúc trước nhất định sẽ chỉ trích cử động này là kiêu hùng mua chuộc lòng người, bây giờ lại là cảm kích rơi nước mắt nói:

- Tần trưởng quan cho cơm cho áo Tần mỗ, Từ mỗ tất lấy hết sức mình báo đáp.

Tần Lâm chuyện trò cùng Từ Văn Trường, phát hiện quả nhiên lão đầu nhí này kiến văn quảng bác, có thể nói phương ngôn các nơi, biết sơ tiếng Triều Tiên cùng Nhật Bản, nói đến Nam phương hải phòng cùng Bắc phương tái (biên giới) phòng rõ ràng rành mạch đầu ra đuôi, cũng có cái nhìn độc đáo về tình huống triều đình tranh chấp cùng các phiên quốc thiên hạ.

Từ Văn Trường cũng không phải là hạng người碌碌 thường tài, dù sao cũng là Giang Nam đệ nhất tài tử, giỏi cả văn võ, trong phủ một vị Đại Soái chống Oa, một vị Tuần Phủ Tuyên Hóa đều là nhân vật số một, cũng từng khuấy động phong vân Đông Nam, cũng từng xông pha vùng Tái Bắc, đương nhiên là có chân tài thực học.

Chỉ bất quá vừa nhắc tới chuyện năm đó Ônng Trục bị giết, Hồ Tông Hiến bị oan, chiêu phủ thất bại thể cục tan tác, Từ Văn Trường liền cảm phần vô cùng, miệng mắng loạn từ trên trời xuống đất, vẻ mặt giống như điên cuồng.

Tần Lâm biết đây là triệu chứng bệnh điên chưa khỏi, bệnh của Từ Văn Trường đời sau gọi là chứng tinh thần phân liệt đứt quãng, lúc bệnh lúc khỏe, nếu muốn trị tận gốc, tâm bệnh phải có tâm dược y.

Từ trong miệng Từ Văn Trường, Tần Lâm còn lấy được một thu hoạch ngoài ý liệu.

Sau khi nhìn thấy thanh Thất Tinh Kiếm trong thư phòng Tần Lâm, Từ Văn Trường hỏi thăm địa điểm lấy được, sau đó ra vẽ thần bí nói với hắn:

- Có kiếm này, tương lai trưởng quan tất là phụ bất trọng thần Đại Minh!

Tần Lâm không hiểu vì sao.

Hai mắt Từ Văn Trường sáng lên, hưng phấn nói:

- Thanh kiếm này chính là bội kiếm của Trần Hữu Lượng, có thể cắt vàng chặt ngọc, trên bộ có thể chém tê giác, dưới biển có thể giết giao long, nghe nói có thể định thiên hạ. Năm đó lúc Trần Hữu Lượng xuôi Nam để thất lạc bảo kiếm giữa sông, cho nên trong trận đại chiến Bà Dương hồ bại bởi Thái tổ Cao Hoàng để Đại Minh ta. Hôm nay bảo kiếm lại bị trưởng quan lấy được, hợp với điềm Đại Minh ta trung hưng, trưởng quan phong hầu bá tước.

Tần Lâm nghe vậy nửa tin nửa ngờ, cười khẩy nói:

- Nếu nói có kiếm là có thể định thiên hạ, vậy người thứ nhất mò nó từ dưới sông lên chính là Trần Bì Tượng, nhưng rồi vì giết người bị bản quan bắt, giờ phút này đã sớm khai đao vắn trảm, còn nói gì phong hầu bá tước?

227. Chương 227: Vũ Khí

Như đã hứa - tung bom đợt 1 20 chương. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ thời gian qua

Chương 227: Vũ khí (Thượng)

Từ Văn Trường nghe vậy á khẩu nghẹn lời hồi lâu, trong lòng lại coi trọng Tần Lâm thêm ba phần. Người thành đại sự không tin vào đời đồn vô căn cứ, nhất định có lòng tin kiên định.

Có lẽ tương lai vị Tần Lâm Tần trưởng quan này sẽ đứng ở vị trí cao hơn Ngô Đoái cùng Hồ Tông Hiến? Từ Văn Trường không khỏi bị ý nghĩ này làm cho sợ hết hồn.

Tuy rằng có Thất Tinh Kiếm chém sắt như chém bùn, nhưng muốn đối phó Bạch Liên giáo cùng những địch nhân khác vẫn hiềm không đủ.

Bạch Liên giáo trước sau đã có ba tên trưởng lão Ngụy Thiên Nhai, Diên Hoành Giang, Đoạn Hải Bình thua trong tay Tần Lâm, Ma Dương Kim Đạo Lữ cầu kết Miêu Dao động chủ khởi sự làm phản, bởi vì âm mưu ám sát Đặng Tử Long thất bại mà bị tiêu diệt. Sau đó âm mưu cướp bạc vào tay, ép Tào Bang phản, quét ngang nửa dãy Giang Nam cũng bị hấn trực tiếp phá được, một lưới bắt hết, ngay cả Ngũ Phong hải thương làm đồng minh cũng bị chiêu an.

Có thể tưởng tượng được Bạch Liên giáo tất hận thấu xương đối với Tần Lâm, trước mắt còn chưa phát động trả thù chỉ vì thế lực bọn họ ẩn nấp ở Nam Trục Lệ cơ hồ bị nhổ tận gốc, nếu muốn bố trí âm mưu lần nữa phải mất rất nhiều thời gian. Tần Lâm lại đang ở trong Nam Kinh thành có bốn mươi chín vệ, mười vạn quân phòng thủ, bên trong phủ trạch còn có tiểu đội thân binh Cẩm Y Vệ trú đóng, cho nên mới không thể hạ thủ.

Tần Lâm nhất định phải có đầy đủ võ lực chống đỡ Bạch Liên giáo trả thù.

Bạch Liên giáo từ khi đánh Nam Tống bắt đầu dần dần cao húng, vào thời Nguyên mạt Minh hưng trở thành lực lượng chủ yếu thay đổi triều đại. Chu Nguyên Chương, Thường Ngộ Xuân từng là thành viên của Hồng Cân quân Bạch Liên giáo, sau khi triều Minh thành lập cũng chưa từng dừng lại hoạt động. Coi như cầm rảnh trong giang hồ đã có hơn bốn trăm năm, thủy chung đối nghịch cùng triều đình, thế lực không phải chuyện đùa, tuyệt không phải giang hồ bang hội bình thường có thể so sánh.

Các đời giáo chủ của Bạch Liên giáo uy danh hiển hách, nổi tiếng nhất là tiền nhiệm giáo chủ Đường Tái Nhi, nghe đầu thần công đạt tới hóa cảnh, vào năm Vĩnh Lạc được xưng thiên hạ vô địch, truyền thừa đến nay trong giáo cao thủ như mây.

Nếu như Bạch Liên giáo phát khởi trả thù nhằm vào Tần Lâm, nhất định người tới bất thiện, tuyệt không phải có thể dễ dàng ứng phó.

Tần Lâm là Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ, thủ hạ trước mắt còn chưa thể so sánh với cao thủ cấp bậc trưởng lão Bạch Liên giáo. Bốn nữ binh Giáp Ất Binh Đình chủ yếu theo bên người Thanh Đại, Ngưu Đại Lực chẳng qua chỉ có thần lực kinh người, công phu thiếu sót cũng rất rõ ràng.

Như vậy làm sao đối phó Bạch Liên giáo tương lai trả thù?

Liên quan tới vấn đề này, Tần Lâm cũng không thương lượng đơn độc cùng Từ Văn Trường, mà là triệu tập đám thuộc hạ Lục Viễn Chí, Hàn Phi Liêm lại, nhiều người nhiều kế.

Thấy lão diên ngồi ngay dưới tay Tần Lâm, các huynh đệ cảm y đều ngăn người, rất nhanh hiểu điều này đại biểu cái gì.

Tần Lâm giới thiệu:

- Từ nay về sau, Từ tiên sinh chính là mặc tâm của bản quan, năm đó lão làm nên đại sự nghiệp ở phủ của Đại Soái Hồ Tông Hiến, sau này chư vị huynh đệ thỉnh giáo nhiều hơn, tất có thu hoạch.

- Không dám, không dám, lão hủ như ngọn đèn tàn leo lét may được Tần trưởng quan không chê bai, không dám nói chỉ giáo gì với các vị huynh đệ, chỉ xin hỗ trợ lẫn nhau.

Từ Văn Trường đứng lên chấp tay một cái, khiêm tốn một lần khó được, trong giọng điệu vẫn toát ra chút kiêu ngạo. Hai vị chủ nhân trước đó của lão không phải tầm thường, Hồ Tông Hiến là Binh bộ Thượng Thư Tổng Đốc Quân Vụ, Ngô Đoái là Tuần Phủ Tuyên Hóa, bao nhiêu tướng quân đều cung cung kính kính xưng một tiếng Từ tiên sinh, cho nên lão hoàn toàn có tư cách làm Sư Gia cho Tần Lâm.

Bọn Lục Viễn Chí, Hàn Phi Liêm đã từng nghe qua đại danh đỉnh đỉnh của Từ Văn Trường. Thời này mọi người hết sức tôn trọng người đọc sách, bọn họ đều biết thân phận đại danh sĩ đại tài tử như Từ Văn Trường, cho dù là nghèo muốn chết cũng chưa chắc chịu làm Sư Gia ột Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ nhỏ. Trưởng quan mình có thể mời được vị này coi như vô cùng may mắn, bản lãnh cực lớn.

Đồng thời đoán chừng chỉ ý triều đình xuống, huân quan Tần Lâm chuyển thực thụ lập tức sẽ được thăng đường thượng quan Cẩm Y Vệ, cũng quả thật cũng cần Sư Gia xử lý các hạng sự vụ phủ nha.

Bất quá Từ Văn Trường diên diên khùng khùng đã lâu, toàn bộ Giang Nam đều biết chuyện của lão, mời lão làm Sư Gia rốt cục có đáng tin hay không?

Mấy vị huynh đệ nụ cười đều có chút miễn cưỡng, lúng túng hành lễ với Từ Văn Trường, mặc dù thái độ khiêm nhường nhưng sắc mặt lại lộ ra vẻ hoài nghi.

Từ Văn Trường cười cười, cũng không nói thêm gì.

Tần Lâm nói ra một lượt chuyện đề phòng Bạch Liên giáo trả thù, đầu tiên Ngưu Đại Lực từ trên ghế nhảy dựng lên, mở to cặp mắt như chuông đồng:

- Xin ân công bất tất phải nhọc lòng, bằng vào song quyền của Ngưu mỗ đây vẫn có thể đánh chết vài tên yêu nhân tà giáo. Kẻ nào dám hại ân công, cho dù là mỗ chết đi cũng phải ngăn cản kẻ đó.

- Từ trước tới nay ta chưa từng nghi ngờ lòng trung thành của người...

Tần Lâm cười đề hai tay xuống, bảo Ngưu Đại Lực ngồi xuống trước, sau đó mới từ từ nói:

- Tuy rằng Ngưu huynh có lòng hy sinh, nhưng bản quan vẫn hy vọng người theo bên ta mãi, cho nên người vẫn nên sống thêm vài năm thì hơn.

Nếu là người khác sẽ không biết Tần Lâm nói những lời này là thật lòng hay chế giễu, tự nhiên Ngưu Đại Lực lại khác, thần sắc tỏ ra kích động không dứt, ôm quyền nói:

- Ân công không bảo mỗ chết, mỗ tuyệt không dám chết.

- Thôi đi...

Lục mập xoa xoa cằm, lên tiếng nói:

- Mặc dù sức lực lão Ngưu rất lớn, nhưng rốt cục công phu cũng chỉ thích hợp xông trận sa trường, nếu thật sự tỷ thí với cao thủ Bạch Liên giáo sẽ không chiếm được phần hơn. Tần ca, theo đệ thấy vẫn nên chiêu mộ võ lâm cao thủ, tỷ như Hoắc Trọng Lâu, mới có thể tỷ thí với Bạch Liên giáo.

Tần Lâm lắc đầu một cái, chiêu mộ cao thủ thoát nhìn rất dễ lựa chọn, nhưng đi đâu mà tìm được cao thủ nhiều như Bạch Liên giáo. Bản thân Hoắc Trọng Lâu cũng thuộc Đông Xưởng, tuy nói Xưởng Vệ một thể, nhưng ít nhất mình cũng phải thăng làm đường thượng quan Cẩm Y Vệ mới có tư cách tối thiểu rút y ra điều sang Cẩm Y Vệ, còn phải xem y có bằng lòng không.

- Hay là...

- Chớ nên gây sự, tự bêu xấu cũng chỉ tổ làm người khác coi thường chúng ta. Ôi, hơn nữa xuất bản cũng không đơn giản chỉ bỏ tiền ra là được.

Thì ra vào thời đại này, một bộ sách muốn lưu hành phải được danh nhân văn đàn đề chữ khen ngợi, đồng đảo danh sĩ phẩm bình, như vậy mới có thể được nhiều người biết đến. Ngược lại cho dù là có nhiều tiền, tự mình bỏ ra in sách, các cửa hàng sách Nam bảy tỉnh Bắc sáu mươi ba tỉnh thấy trang đầu lời tựa trống không, trang cuối lời bạt (lời cuối sách) không có, đương nhiên sẽ lo rằng khó lòng tiêu thụ, cho dù là tặng không cũng không ai xem.

Tuy rằng danh tiếng Lý thần y lớn thật, nhưng chỉ giới hạn trong địa khu Kinh Hồ, ra ngoài Sơn Thiểm, Hà Bắc, Phúc Kiến, Quảng Đông... không ai biết lão nhân họ Lý này là ai. Nếu quả thật làm như Tần Lâm nói tự mình bỏ tiền in ra, e rằng chỉ có y gia trong địa khu Kinh Hồ chịu mua, không thể đạt tới mức độ phổ cập khắp thiên hạ, giúp cho vạn dân.

Thì ra giới xuất bản triều Minh cũng có quy tắc ngầm! Tần Lâm thở dài, bảo đảm với Lý Thời Trân sẽ không đi Thuận Thiên phủ gây chuyện, lại lặng lẽ đưa mắt ra hiệu cho Thanh Đại.

Quả nhiên tâm hữu linh tê nhất điểm thông, sau khi đỡ gia gia đi vào không bao lâu, Thanh Đại bèn chạy chậm ra ngoài, kéo kéo tay áo Tần Lâm ngọt ngào nói:

- Phải chăng là Tần ca ca có biện pháp gì, Thanh Đại biết Tần ca ca sẽ có biện pháp.

Tần Lâm khê véo đôi má phần mềm mại ngây thơ của nàng, chọc cho nàng hung hăng vùng quyền lên, lúc này mới cười híp mắt nói:

- Chẳng những ca ca sẽ làm cho Bản Thảo Cương Mục xuất bản thuận lợi, còn muốn cho Trương Cư Chính đề viết lời tựa, Vương Thế Trinh viết lời bạt, hừ hừ, không phải là quy tắc ngầm sao, làm như vậy mới có thể phổ biến khắp thiên hạ.

Thanh Đại giật mình bưng kín cái miệng nhỏ nhắn, nếu như đây là thật, vậy thì quá tốt... sau đó nàng lại lo lắng nói:

- Vương Phủ Tôn là quan lớn như vậy, chịu viết lời bạt cho chúng ta sao?

Chương 228: Quy tắc ngầm (Hạ)

- Trương Thủ Phụ là phụ thân của Tử Huyền tỷ tỷ, ông ấy ở kinh sư xa xôi, hơn nữa công việc triều đình bề bộn như vậy, nhất định rất bận rộn...

Thiếu nữ có một trái tim hết sức trong trắng tinh khiết, mặc dù giao tình cực tốt cùng Từ Tân Di, Trương Tử Huyền, cho tới bây giờ nàng cũng không nghĩ tới chuyện lợi dụng quyền thế hai vị tỷ tỷ đạt thành mục đích gì.

Đầu tiên Tần Lâm dẫn Thanh Đại đi tìm Trương Tử Huyền, nàng ở trong vườn hoa một vị Thượng Thư trí sĩ.

Hai huynh đệ Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu đi ra ngoài gặp văn hữu, Trương Tử Huyền thấy Tần Lâm dẫn Thanh Đại tới mà không có Từ Tân Di đi theo, thái độ càng thêm nhiệt tình so với thường ngày, lôi kéo Thanh Đại muội muội hỏi thăm ấm lạnh.

Tần Lâm nói thật, đi thẳng vào vấn đề yêu cầu Trương Cư Chính viết lời tựa giúp cho Bản Thảo Cương Mục.

- À, đây là chuyện tốt nương nhờ danh vọng, tương lai sách thuốc truyền lưu đời sau, gia phụ cũng sẽ có mỹ danh truyền lưu theo. Nếu không là lương tướng cũng nên là lương y, thanh danh gia phụ mặc cho đời sau phẩm bình, danh thần y của Lý lão tiên sinh cũng sẽ truyền lưu mãi mãi.

Trương Tử Huyền cười gật đầu, đáp ứng không chậm trễ chút nào, lời nói cũng đặc biệt khách sáo.

Thanh Đại lập tức vui vẻ ra mặt, ngả trên đầu vai nàng làm nũng:

- Tử Huyền tỷ tỷ thật là tốt quá!

- So với Từ tỷ tỷ thì thế nào?

Trương Tử Huyền không nhin được hỏi một câu, nói xong có chút hối hận, lại không nhin được nhìn nhìn Tần Lâm, rõ ràng giọng mang hai nghĩa.

Tần Lâm không có lên tiếng, cười hì hì nhìn chăm chăm Trương Tử Huyền, thần sắc hết sức vô lại.

Gương mặt mềm mại trắng như tuyết của thiên kim tướng phủ lập tức đỏ ửng, hối hận thái độ của mình vừa rồi hơi quá, tất bị Tần Lâm coi thường. Người khác thấy thế nào nàng cũng không thể nào quan tâm, rất có phong thái tùy ý hành sự không hề ủy kỵ của phụ thân, nhưng đối với Tần Lâm lại khác, trong lòng nàng vẫn trông trước trông sau đặc biệt để ý.

Thanh Đại hết sức thành thật, lườm Trương Tử Huyền một cái cười khanh khách:

- Tử Huyền tỷ tỷ tốt, Từ tỷ tỷ cũng tốt, Thanh Đại không phân ra được ai tốt hơn ai.

Dáng vẻ ngây thơ của nàng chọc cho Trương Tử Huyền bật cười, dí trán nàng một cái:

- Giỏi uội muội miệng lưỡi trơn tuột, vào lúc này là tỷ tỷ tốt nhất, nhưng xoay người lại đi với ca ca.

Thanh Đại ôm cánh tay Trương Tử Huyền, trêu chọc đùa giỡn. Một người toát ra phong vận đặc hữu của thiếu nữ, giống như trái táo xanh chua ngọt mê người, người kia dung nhan xinh đẹp vô cùng, ánh mắt thâm thúy mê ly. Cảnh tượng hai người kề vai cộ má đùa giỡn thân mật lọt vào mắt Tần Lâm, khiến cho hắn sinh ra liên tưởng không lành mạnh trong lòng.

Tần Lâm ho khan hai tiếng:

- Kinh sư lui tới quá phí thời gian, có thể nhanh hơn một chút hay không?

- Huynh nói là...

Trương Tử Huyền hơi suy nghĩ một chút đã hiểu ý Tần Lâm, lại vừa bực mình vừa buồn cười:

- Giỏi thật, huynh thật không yên lòng, muốn cho tiểu muội nguy tạo bút tích ấn giám Thủ Phụ triều đình sao?

Tần Lâm cười xấu xa vói chào tới đất:

- Chính là sở nguyện, không dám lên tiếng nhờ nàng.

- Phục huynh rồi!

Trương Tử Huyền không thể làm gì là đi về phía bàn đọc sách.

Loại chuyện như vậy cũng chỉ có cầu nàng hoặc là hai vị Trương công tử làm, con gái thay cha hạ bút, vốn là chuyện đương nhiên.

- Còn ngây người ra đó làm gì...

Thiên kim tướng phủ quay đầu gắt nhẹ, đầu mày cuối mắt đã là phong tình vạn chủng:

- Thư đồng Tần Lâm ở chỗ nào, còn không qua đây mài mực trải giấy cho bản tiểu thư?

Vương Thế Trinh cũng không có ở Thuận Thiên phủ, mà là ở tại nhà riêng trên Chu Tước nhai.

Vốn là tuyệt đại đa số chính đường nha các phủ, châu, huyện được bố trí tiền nha làm việc, hậu viện để ở, phía sau Thuận Thiên phủ cũng có viện dành cho Phủ Doãn ở. Nhưng Vương Thế Trinh là Minh chủ văn đàn, Vương Sĩ Kỳ là thiếu niên danh sĩ, văn nhân tài tử mỗi ngày tới bái phỏng dập đầu tấp nập, nếu ở nhà môn sẽ bất tiện vô cùng, cho nên mua nhà riêng ở cách phủ nha không xa.

Có câu nói ‘ba năm thanh Tri Phủ, mười vạn tuyết hoa ngân’ (ba năm làm Tri Phủ thanh liêm mất mười vạn lượng bạc trắng), Vương Thế Trinh làm tam phẩm Phủ Doãn Thuận Thiên béo bỏ hơn Tri Phủ ngũ phẩm rất nhiều. Nhà y tường hồng ngói xanh, vách tường bằng đá mài xanh biếc phía trước có năm sáu tên người làm mặc áo bông dài màu xanh, đội mũ tròn đầu màu đen, lộ ra khí phách của hào môn cự thất.

Mỗi ngày nơi này đều là đông như họp chợ, quan lại dưới quyền Thuận Thiên phủ, danh sĩ Giang Nam Giang Bắc lấy văn kết bạn, các tú tài nghèo khổ tới kiếm chác đôi chút, đủ các loại người lui tới không ngừng.

Cao Thăng đang ngồi ghế ở cửa chính, uể oải xỉa răng, ánh mắt quét qua những người đang chờ ngoài cửa một lượt, thừa biết người nào nên cho bao nhiêu lượng bạc, người nào nên lập tức xin gặp, người nào phải xếp hàng chờ. Đương nhiên loại người vừa nghèo vừa chua phải dùng biện pháp cứng rắn mới có thể xua đuổi bọn họ đi được.

Làm kẻ canh cổng Phủ Doãn Thuận Thiên là hạnh phúc! Cao Thăng tắm ánh mặt trời mùa Xuân, mân mê bạc người tới cửa dâng lên trong ngực áo, cảm thấy đời đẹp quá.

Nhất là nhìn thấy hai ông cháu lão già khó chịu hôm qua lại tới, hôm nay còn có thêm một tên tiểu tử trẻ tuổi đi theo, nụ cười Cao Thăng lại càng thêm rạng rỡ.

Mấy tên canh cửa đều biết ngày hôm qua Cao Thăng mắng cho lão nhân kia một trận, bèn cười nói với nhau:

- Tiểu nha đầu xinh tươi mơn mớn, ngày hôm qua Cao đại gia nhìn thấy ắt hẳn ngứa ngáy trong lòng.
- Cũng khó mà biết được, có lẽ là tiểu nha đầu coi trọng Cao đại gia chúng ta!

Cao Thăng ưỡn ngực thót bụng, không nhanh không chậm đi thông thả ra nghênh đón, đưa tay ra cản hai người lại:

- Chậm đã, từ đâu tới, tìm ai?

Tần Lâm khẽ mỉm cười, hẳn không thêm so đo với nô tài bậc này, thần sắc bình thản nói:

- Đến tìm Vương Thế Trinh, nhờ y viết lời bạt ột quyển y thư.

Nếu như Tần Lâm thân mặc quan phục, ngồi đại kiệu màu lục cũng không nói, Cao Thăng sớm quen nhìn người nịnh hót qua y phục bên ngoài coi giọng điệu không cao không thấp của hắn là khiêu khích, nhất thời trở mặt cười lạnh:

- Khẩu khí thật là lớn! Tục danh Vương lão tiên sinh cũng không phải là người có thể gọi bữa bãi như vậy. Nói thật cho người biết, nếu đắc tội với bản đại gia giống như lão già chua lét hôm qua, cả đời này cũng đừng mơ bước chân vào đại môn nửa bước.

Thấy tên canh cửa này vừa hung lại ác, Thanh Đại theo bản năng kéo kéo ống tay áo Tần Lâm:

- Tần ca ca, người xấu này thật là hung dữ, có thể không nhờ Vương Phủ Tôn viết có được chăng, dù sao cũng đã có Trương tỷ tỷ viết...

Cao Thăng đắm đuối nhìn nhìn Thanh Đại, biết lão đầu nhi nghèo khổ ngày hôm qua đi cùng là gia gia nàng, điều này làm cho Cao Thăng càng thêm không chút kiêng kỵ:

- Tiểu nha đầu xinh đẹp vô cùng, tình ca ca, tình ca ca, ha ha, nếu nàng cũng gọi đại gia mấy tiếng như vậy, sẽ vào thông truyền cho các người có được chăng?

229. Chương 229: Tranh Chấp Miệng Lưỡi

Thanh Đại bĩu môi, làm mặt quỷ với y, cao giọng nói:

- Người là người xấu, không mắng người đã là may.

Thần sắc Tần Lâm lập tức trở nên nghiêm nghị, ánh mắt hơi nheo lại, sắc bén như đao đảo qua Cao Thăng một lượt, lập tức làm cho y không tự chủ được run lập cập.

Đại môn Vương gia kết một tiếng mở ra, Vương Sĩ Kỳ cùng mấy tên văn sĩ bằng hữu từ trong phủ đi ra:

- Cao Thăng, chuẩn bị ngựa, bản công tử...

Dạ dạ dạ... Cao Thăng luôn miệng đáp ứng, bỏ lại Tần Lâm cùng Thanh Đại, xoay người đi chuẩn bị ngựa.

Chợt nghe thấy Vương Sĩ Kỳ kêu một tiếng sợ hãi:

- Ủa, đây không phải là Tần tướng quân sao? Trời ơi, cơn gió nào thổi ngài tới đây vậy, tiểu đệ đang cùng mấy vị bằng hữu nói về hành động dũng phá Bạch Liên giáo, trí phá án liên hoàn của ngài, không ngờ rằng ngài đã tới trước hân xá, quả thật thêm phần long trọng.

Mấy tên văn sĩ kia vừa nghe nói đại danh Tần Lâm, nhất thời lưng cong hơn trước, lộ vẻ nịnh hót còn hơn cả Vương Sĩ Kỳ, không ngừng ôm quyền thi lễ:

- Chúng ta cũng nghe hai vị Trương công tử tướng phủ đề cập tới đại danh Tần tướng quân không chỉ một lần, thật là thiếu niên anh hùng triều Đại Minh ta!

Có một người mặc y phục màu xám chạy tới khom người, giọng điệu lộ vẻ hâm mộ:

- Đại danh Tần tướng quân đã sớm tới tai thiên tử, tương lai nhất định chấp cánh bay cao, ắt sẽ là kinh thiên ngọc trụ, giá hải kim cương của Đại Minh ta.

Tần Lâm cười hân huyên cùng những người này, đám công tử văn sĩ bao gồm Vương Sĩ Kỳ vây quanh hẳn như chúng tinh phụng nguyệt, mỗi người một câu cười cười nói nói, giọng điệu tràn đầy vẻ hâm mộ cùng nịnh hót.

Ánh mắt Thanh Đại chợt lóe núp ở sau lưng Tần Lâm, vừa cảm thấy tự hào vì thành tựu của Tần ca ca, lại tò mò không hiểu vì sao những công tử ca này lại kính sợ hắn như vậy. Trong lòng Thanh Đại, công tử của chính tam phẩm Phủ Doãn hẳn phải là loại người mắt mọc trên trán, mức độ kiêu ngạo không kém gì tên bại hoại Hoàng Liên Tổ, vì sao lại cúi cung nịnh bợ Tần ca ca như vậy?

Cao Thăng đứng ở cách đó không xa, sắc mặt trở nên xám ngắt, mấy tên canh cửa ngơ ngác nhìn nhau, đáng vẻ sợ hãi bàng hoàng khó lòng diễn tả.

Không nghĩ tới người trẻ tuổi giống như thư sinh này lại là Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ Tần Lâm gần đây danh chấn Kim Lăng. Truyền thuyết người này giết chết ba tên trưởng lão Bạch Liên giáo, phá được mấy vụ án tà trời, uy phong nhất thời vô lượng.

Đắc tội với một nhân vật quỷ thần kinh sợ như vậy, còn có kết quả tốt sao?

Tần Lâm ứng phó các vị văn sĩ công tử, miệng cười thật không cười nhìn Cao Thăng một cái.

Cao Thăng tim đập thành thịch như trống trận, nhắm mắt đi tới quỳ xuống, dập đầu bình bình:

- Tiểu nhân có mắt không biết Thái Sơn, tiểu nhân ngu muội, cầu xin Tần tướng quân đại nhân đại lượng, xem tiểu nhân như đánh rắm đi.

Thanh Đại càng không hiểu được: vì sao thấy những người này đều rất sợ Tần ca ca, Tần ca ca là người rất tốt kia mà, thật là kỳ quái!

Vương Sĩ Kỳ quan sát sắc mặt đoán ý cũng biết xảy ra chuyện gì, vẫy vẫy tay gọi một tên canh cửa tới. Tên này do dự nhìn Cao Thăng một chút, nhưng không chịu đựng được cơn giận của thiếu gia mình, không thể làm gì khác hơn là ghé vào bên tai Vương Sĩ Kỳ, nhỏ giọng kể lại một lượt.

- Nô tài to gan, quả thật là đáng chết!

Vương Sĩ Kỳ không còn chút phong thái nào của Kim Lăng Tứ công tử, hai mắt giận dữ đỏ ngầu, đá cho Cao Thăng một cước ngã lăn.

Đáng thương Vương công tử khóc không ra nước mắt, lòng nói phụ tử chúng ta vất vả phí tâm phí sức lôi kéo Trương Cư Chính, thiết lập quan hệ với vị Tần tướng quân này. Sau khi biết Vương Bản Cố dâng tấu chương tố cáo Tần Lâm, đã mạo hiểm giữ tấu chương lại ở Thông Chính Ty, lại không từ lao khổ đi suốt đêm tới Dương Châu báo tin, mới có cục diện hai bên giao hảo như bây giờ.

May nhờ Tần Lâm kiên trì nguyên tắc lúc điều tra vụ án giết người hàng loạt, chịu đựng áp lực của Lưu Nhất Nho, Cảnh Định Hương, dựa theo phương hướng chính xác tra rõ vụ án, lúc này mới giúp cho Vương Thế Trinh bảo vệ được chức Phủ Doãn Thuận Thiên. Bằng không lúc các nơi Nam Trục Lệ đều báo lên cho triều đình bắt được yêu phi Bạch Liên giáo, phá hủy pháp đường truyền giáo, Thuận Thiên phủ mới báo lên xảy ra án Bạch Liên giáo trả thù cường gian rồi giết người hàng loạt, chức Phủ Doãn của Vương Thế Trinh tuyệt đối chấm dứt.

Bây giờ chỉ là một cái cửa lại dám đắc tội với Tần Lâm, không phải là cố gắng lần trước trôi theo dòng nước hay sao?

Vương Sĩ Kỳ vừa tức vừa xấu hổ, bất chấp giữ phong độ danh sĩ, đuổi theo thượng cẳng chân hạ cẳng tay với Cao Thăng. Vì muốn để lại ấn tượng tốt cho Tần Lâm, y hạ thủ tuyệt bất dung tình.

Thật may y là văn nhân công tử, không có luyện qua võ công, nếu không Cao Thăng cũng có thể bị đánh chết tại chỗ.

Dù là như vậy, Cao Thăng cũng bị đánh đau luôn miệng kêu thảm thiết, thật sự là chặt vật không chịu nổi.

Vương Sĩ Kỳ thân là một trong Kim Lăng Tứ công tử không để ý hình ảnh của mình, vừa thóa mạ vừa đánh đập người làm, cảnh tượng này cũng vô cùng hiếm có. Mấy tên văn nhân danh sĩ thấy vậy trợn mắt há mồm, càng thêm sợ hãi Tần Lâm.

Trước kia chẳng qua là từ miệng Vương Sĩ Kỳ cùng hai vị công tử Trương gia nghe nói Tần Lâm thật lợi hại, bây giờ chính mắt thấy đường đường công tử Phủ Doãn Thuận Thiên lại vì hấn mà đánh người ngoài đường giống như loại công tử nhà giàu ác bá, bản lãnh này lớn tới mức nào?

Vương Sĩ Kỳ cũng lúng túng vô cùng, Tần Lâm không có phản ứng gì, y không thể dừng tay, nhưng y đánh người làm ngay trước cửa nhà giống như một tên lưu manh, cũng làm mất sạch danh tiếng văn sĩ phong nhã.

Trên mặt Tần Lâm vẫn treo nụ cười nhạt, không khuyên can cũng không bảo dừng tay, giống như người vô sự hết sức ung dung nhàn nhã.

Vương Sĩ Kỳ nhìn trộm thấy vậy, đáy lòng âm thầm kêu khổ, biết Tần Lâm cố ý làm như vậy, dưới tình thế bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là tiếp tục xuất quyền cước đấm đá Cao Thăng. Nhiều năm y chưa từng rèn luyện thân thể, lần này dùng sức quá mạnh, một mối đồ mồ hôi ròng ròng, thế nhưng vẫn không thể dừng tay, quả thật là dở khóc dở cười.

- Tần ca ca, bảo y không nên đánh nữa, người xấu kia cũng sắp bị đánh chết!

Thanh Đại sợ hãi kéo kéo Tần Lâm.

Vương Sĩ Kỳ mười phần mong đợi nhìn sang bên này, trong lòng đã cảm tạ Thanh Đại vô hạn: tiểu tử tông của ta, nhờ có năng, bằng không còn chưa đánh chết tên Cao Thăng này, bản công tử đã một chết trước.

Tần Lâm đã trút giận xong, lúc này mới giả vờ gấp gấp kéo tay Vương Sĩ Kỳ:

- Chỉ là tranh chấp miệng lưỡi mà thôi, Vương thế huynh cần gì như vậy, khiến cho kẻ bàng quan chê cười.

Vương Sĩ Kỳ lau mồ hôi lạnh trên trán, thầm nói chỉ sợ không phải bị người bàng quan chê cười, mà là lão nhân gia người muốn ta bêu xấu. Bất quá chuyện này vốn là mình đuối lý, bị Tần Lâm chơi xỏ như vậy, Vương Sĩ Kỳ cũng chỉ có thể trách Cao Thăng mắt chó coi thường người, liên lụy chủ nhà.

Như đã hứa - tung bom đợt 1 20 chương. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ thời gian qua

230. Chương 230: Niềm Vui Bất Ngờ

Chương 230: Niềm vui bất ngờ (Thượng)

Tần Lâm, Thanh Đại được Vương Sĩ Kỳ phụng bồi từ cửa chính vào trong phủ, rất nhanh Vương Thế Trinh mặt đầy gió Xuân từ hậu đường ra đón, cười ôm quyền liên tiếp:

- Sáng nay chim khách kêu liên tiếp, hạ quan bèn nói có quý nhân đến, quả nhiên Tần tướng quân giá lâm hàn xá!

Thái độ Vương Thế Trinh quả nhiên hết sức khiêm nhường, vô cùng thân thiết. Bởi vì Tần Lâm không chỉ giúp cho y có thể giữ được chức quan, còn là đường tắt giúp y kết giao Thủ Phụ Trương Cư Chính. Đồng thời Tần Lâm rất có khả năng thăng làm đường thượng quan Cẩm Y Vệ, đến lúc đó cá nhảy long môn xông thẳng vạn dặm trường không, tiền đồ bất khả hạn lượng.

Hơn nữa khác với Vương Sĩ Kỳ cùng là công tử trẻ tuổi, Vương Thế Trinh già rồi, da mặt cũng khá dày, ngay cả Thanh Đại bên cạnh Tần Lâm cũng nịnh nọt một phen, làm cho gương mặt tiểu nha đầu ửng hồng, rất có hảo cảm với vị lão gia gia râu bạc này.

Tần Lâm nói chuyện Lý Thời Trân cầu y viết lời bạt, Vương Thế Trinh vỗ đùi:

- Trời, hai ngày nay bản quan bận rộn công vụ, làm đến vỡ đầu sứt trán, dạo ngoài cửa không được thông truyền cho người bên ngoài, không ngờ rằng ngăn cản cả cổ hữu bên ngoài, quả thật vô cùng xấu hổ.

Tần Lâm nghe vậy cau mày lại, chuyện của Thuận Thiên phủ cả năm trời cũng chẳng có gì nhiều, Vương Thế Trinh đột nhiên bận rộn cái gì?

Quả nhiên Vương Thế Trinh thần thần bí bí ngồi sát lại, hạ thấp giọng nói:

- Kinh sư có tin hành lang truyền ra, văn thư xử tội Lưu Kham Chi đã lên đường.

Lý Thời Trân ngơ ngác ngẩn người ngồi trong phòng, không ngừng vuốt ve một chiếc rương mây đã cũ trên bàn, Bản Thảo Cương Mục tốn hao tâm huyết trọn đời lão viết nên được chứa bên trong.

Tất cả bản thảo nặng đến hơn ba mươi cân, không chỉ có là kết tinh tâm huyết trọn đời của vị lão thần y này, đồ đệ Bàng Hiến, bốn con trai cùng cháu gái Thanh Đại đều bỏ sức ra không ít cho kiệt tác này. Hiện tại đối mặt vấn đề khó khăn không thể xuất bản, biết ăn nói thế nào với bọn họ đây? Còn có bao nhiêu bệnh nhân sẽ phải chết đi dưới tình huống kê phương thuốc sai, dùng thuốc sai nữa, giống như trong Thanh Hao có Hương Hao và Xú Hao khác nhau.

Nghĩ đến những chuyện này, Lý Thời Trân thật sự xấu hổ khó tả, trong hoảng hốt thậm chí lão nghi ngờ phải chăng là bộ sách này không hợp thời, phải chăng là mình chỉ cóp nhặt của người khác, cũng không có bao nhiêu giá trị thực tế?

Không! Không phải là như vậy!

Lý Thời Trân đau khổ vuốt ve chiếc rương mây, thân là tác giả lão hoàn toàn hiểu giá trị bộ sách này. Nhưng lão bất quá chỉ từng làm bát phẩm thái y, chỉ có vương phủ thờ phụng loại tiểu quan bất nhập lưu này, khoa cử cũng dừng bước ở Tú Tài, ở văn đàn không có chút nào địa vị có thể nói, sẽ không có bất kỳ thương nhân buôn sách, tiệm sách nào bằng lòng tiêu thụ sách mới của lão. Vì vậy lão chỉ có thể trở mặt nhìn bản thảo nằm yên trong rương, chậm chạp không thể biến thành bộ sách được in rộng rãi tạo phúc lê dân.

Đến Nam Kinh cầu xin Minh chủ văn đàn Vương Thế Trinh năm xưa từng quen viết giùm lời tựa, không ngờ rằng húc đầu vào vách sắt quay về, hy vọng thất bại.

Văn sĩ tài tử ở Nam Kinh thành này tới lui tấp nập, nhưng ai có thể hiểu giá trị bộ sách này đây? Thậm chí Lý Thời Trân đau lòng linh cảm, có lẽ trong đời mình không thể nào thấy được bộ sách này lộ mặt với đời.

Tiếng thanh la mở đường từ ngoài đường vọng vào, Lý Thời Trân giống như khúc gỗ tro khắc, bịt tai không nghe thấy. Cho đến khi người ở bên ngoài kéo dài thanh âm thông báo Vương lão tiên sinh Thuận Thiên phủ tới bái kiến, lão mới như từ trong mộng vừa tỉnh, lập tức đứng bật dậy.

Nhưng rất nhanh lão lại cười khổ ngồi xuống, Vương Thế Trinh tới bái kiến hẳn là tìm Tần Lâm Vị thế diệt tôn này của lão quả thật có bản lãnh đời non lấp bể, ở Kỳ Châu hù dọa phụ tử Kinh Vương phải sùng sốt nhiều lần, tới Nam Kinh lại làm dậy lên sóng gió. Tuy chỉ là tông ngũ phẩm Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ, lại có đại quan triều đình chính tam phẩm lui tới kết giao cùng hân.

Bất quá Lý Thời Trân cũng có lòng tự trọng của người thầy thuốc, nếu như muốn bằng quan hệ Tần Lâm đi cầu Vương Thế Trinh viết lời tựa, lão cũng không thể nào chấp nhận. Nếu như là nể mặt mà viết qua loa vài dòng, đó không chỉ là làm nhục lão, còn là làm nhục kiệt tác hoành tráng này.

Lần này dãi ngộ hoàn toàn bất đồng, thấy Bản Thảo Cương Mục có Thủ Phụ đương triều Trương Cư Chính viết lời tựa, Minh chủ văn đàn Vương Thế Trinh viết lời bạt, đám thương nhân buôn sách nhất thời trợn mắt còn to hơn mắt bò, ai nấy không ngừng bận rộn mời ngồi, dâng trà, thái độ nhiệt tình tới mức khó lòng tin được. Làm như dù phải bỏ tiền túi ra cũng muốn làm cho Lý Thời Trân xuất bản sách ở chỗ bọn họ.

Tin này truyền khắp văn đàn Nam Kinh trong đêm hôm đó. Nghe nói Nguyên Phụ Thiếu Sư Trương tiên sinh mấy năm qua lần đầu viết lời tựa sách cho người khác, lại thêm Minh chủ văn đàn Vương Thế Trinh viết lời bạt, trong lúc nhất thời tài tử danh sĩ lật tìm trong danh lục Tiến Sĩ các khoa các năm, không tìm được tên Lý Thời Trân. Lại hỏi thăm lẫn nhau vị Đông Bích tiên sinh này là cao hiền ẩn dật nơi nào, phải chăng là triều đình mở đại lễ thu nhận học giả uyên thâm, đặc biệt cất nhắc. Cho đến khi hỏi thăm được là vị danh y Kỳ Châu, lúc này mới thôi.

Sáng sớm hôm sau, thương nhân buôn sách ngày đầu không thấy, hôm nay lại chạy tới nhà Tần Lâm, người nào cũng đưa ra lợi ích không nhỏ, muốn tranh nhau xuất bản Bản Thảo Cương Mục. Quyền sách này ít ngày trước còn bị coi như giẻ rách, hiện tại đã trở thành thỏi vàng ai ai cũng muốn tranh.

Lão thần y Lý Thời Trân vuốt râu cười híp mắt, nếp nhăn đầy trên mặt, nụ cười chất phác như trẻ nít.

Thanh Đại chống má ngồi dưới tàng cây hồng mai, nghe tiền sảnh vọng ra tiếng cười của gia gia, khoe miệng của nàng không nhịn được khẽ nhếch: Tần ca ca che giấu khiến cho gia gia chẳng hay biết gì, biện pháp này thật tốt. Từ chiều hôm qua đến bây giờ gia gia vẫn còn cười vui vẻ, quá nửa tối ngủ nằm mộng vẫn không khép miệng lại được.

Tần ca ca là người rất tốt, nhưng vì sao hôm qua đi tới nhà Vương lão gia, người khác lại tỏ ra rất sợ hãi?

Mặc dù Thanh Đại không hiểu được nhiều chuyện, nhưng trực giác nàng vô cùng chính xác. Ngày hôm qua Vương Sĩ Kỳ, Cao Thăng và một đám văn sĩ tài tử vây quanh Tần Lâm cung kính có thừa, trong thái độ nhún nhường rõ ràng mang theo vài phần sợ hãi kín đáo. Mà trong lòng Thanh Đại, dường như người thật tốt như Tần ca ca hẳn phải được mọi người thích.

Nàng mang nghi vấn này hỏi Giáp Ất Bính Đình, muốn biết người khác thấy Tần ca ca nàng thế nào.

- Tần Lâm là một tên bại hoại, cho dù là tiểu thư sắp thành thân cùng hắn muội vẫn nói như vậy...

Nữ binh Giáp vô cùng khẳng định cho ra kết luận, sau khi hơi cân nhắc nàng lại bổ sung:

- Nhưng hắn lại tốt hơn tên mập chết bầm nhiều, tên mập đáng ghét hơn!

Nữ binh Ất mang theo chút nghi hoặc:

- Chỉ có người xấu mới sợ hãi phải không?

Nữ binh Bính gật đầu một cái.

- Thật ra thì tiểu Đình cảm thấy Tần cô gia rất tốt, tiểu thư gả cho hắn nhất định sẽ hạnh phúc...

Tiểu Đình đang không ngừng cho các loại thức ăn như quýt ngào đường, tuyết đường, bánh hạt đào vào miệng, má phồng lên, miệng lúng búng nói:

- Tối thiểu nhà hắn có nhiều thức ăn như vậy...

Đúng là thứ tham ăn... Sắc mặt Giáp Ất Bính đồng thời biến thành màu đen.

Trừ Thanh Đại ra, có không ít người có cái nhìn về Tần Lâm khác hẳn.

Tỷ dụ như tộc nhân Lưu thị đang tiếp thu tài sản ở phủ đệ Lưu Nhất Nho, bội phục cảm kích Tần Lâm không ngớt:

- Tần tướng quân thật là lấy đức báo oán, chúng ta thật sự bội phục sát đất, ở triều Đại Minh lão nhân gia hắn là thanh quan đứng đầu.

Chương 231: Thiện ác hữu báo (Hạ)

Tội Lưu Kham Chi không phải là tạo phản, đại nghịch, cho nên Lưu gia cũng không có bị triều đình tịch thu tài sản. Lưu Nhất Nho có tội dạy con không nghiêm, cố ý che giấu, nhưng y đã chết, cho nên cũng không truy cứu nữa.

Tài sản Lưu Nhất Nho do tông tộc Lưu thị ở quê nhà thừa kế, tuy những đường huynh đường đệ này vẫn được y tiếp tế, nhưng địa vị chênh lệch cách xa, cũng không sinh ra bao nhiêu tình cảm với Hình bộ Thị Lang cao cao tại thượng, Lưu Kham Chi có bị giết hay không cũng không có liên quan gì tới bọn họ. Ngược lại hiện tại một số tài sản thừa kế rất lớn từ trên trời rơi xuống, chia cho từng nhà cũng có thể về quê mua ít ruộng đất, tất nhiên là nhờ Tần trưởng quan ban tặng.

Đúng vậy đúng vậy, xuất hiện tiểu tử Lưu Kham Chi kia là chúng ta gia môn bất hạnh, nhưng Tần trưởng quan bất kể hiềm khích lúc trước, khoan hồng đại lượng, từ cổ chí kim chưa từng thấy qua quan tốt bậc này!

Tộc nhân Lưu thị dưới sự giám sát của nha dịch Thuận Thiên phủ vừa cao hứng kiểm lại tài vật, vừa tán tụng ân đức Tần Lâm.

Tần trưởng quan lấy đức báo oán, ngay cả thân nhân cừu gia bị hấn bắt được chém đầu cũng nói như vậy, còn có thể là giả sao?

Dĩ nhiên, Lưu Kham Chi tuyệt sẽ không nghĩ như vậy.

Y bị nhốt trong tù xa, nha dịch đẩy ra pháp trường, sau gáy cắm thẻ bài phạm nhân, tên Lưu Kham Chi được viết trên thẻ, còn ghi một chữ Trảm lớn.

Cổ và cổ tay đeo gông, sau đó bị trói vào tù xa, chân cũng đeo xích sắt, không thể động dấy chút nào, quả thật chặt vật tới cực điểm. Gương mặt trắng trẻo anh tuấn khi xưa bị bôi đen, tóc như tổ quạ rối bù bấn thối, trong đôi mắt hiện đầy tia máu, đôi môi khô nứt, vẻ mặt hết sức tiêu tụy.

Tần... Y cố gắng nguyên rửa cái tên ghê tởm đó, nhưng lẩm bẩm thủy chung không dám thốt ra miệng, chỉ riêng cái tên Tần Lâm đã làm cho y cảm thấy run sợ trong lòng.

Từ khoảnh khắc bị Tần Lâm vạch tội ở Huyện Vũ hồ, phơi bày tất cả âm mưu âm độc hiểm ác của y ra ban ngày ban mặt, tâm lý của Lưu Kham Chi đã sụp đổ hoàn toàn.

Dọc đường dân chúng quan sát người đông tấp nập, tất cả đều đến xem ngày cuối cùng của tên ác ma này. Tội phạm giết người hàng loạt thời gian trước làm cho vô số thiếu nữ nửa đêm kinh hồn không dám ngủ một mình sắp bị chính nghĩa trừng phạt, làm sao không khiến cho dân chúng cảm thấy sáng khoái trong lòng.

Tù xa đi tới đâu, có mưa trứng gà thối, rau cải thối từ tay dân chúng ném ào ào tới đó.

Một vị lão nhân tóc trắng phau phau động quải côn xuống đất một cái:

- Không ngờ rằng hung thủ lại là tên khốn kiếp này, tuổi còn trẻ mà lòng dạ ác độc như vậy.
- Đúng vậy, ai mà đoán được? Nếu không phải Tần trưởng quan mắt thần như điện, làm sao có thể nhất cử bắt được ác ma này?

Hàng xóm láng giềng xung quanh đều gật đầu khen phải, cho đến ngày nay, bọn họ vẫn cảm giác có chút khó lòng tin được.

Trên hình trường lại là một quang cảnh khác.

Phụ mẫu của ba thiếu nữ xấu số đã bày xong tế đài, đặt linh vị, tức giận ngất trời chờ cừu nhân khai đao vấn trảm, để an ủi linh hồn nữ nhi.

Tế đài Đoạn Bình là đơn sơ nhất, chẳng qua là gỗ, cha mẹ huynh đệ đều mặc đơn giản, nhìn qua chỉ là hán tử nhà nông thành thật chất phác, phụ thân nàng siết chặt quyền tới mức nổi gân xanh. Phụ thê Ân viên ngoại gầy gò hơn lúc xảy ra vụ án không ít, vẻ mặt hơi có chút mong đợi cùng phần khởi.

Đỗ Thị Lang mặc quan phục cổ tròn đội ô sa, giám trảm quan Vương Thế Trinh khuyên lão vào lều được dựng tạm thời bên cạnh ngôi, lão kiên quyết từ chối, vẫn đứng trước linh vị nữ nhi, đôi mắt đỏ ngầu, nhìn chằm chằm về phía phạm nhân đang được giải tới.

Nữ nhi như hoa như ngọc bị Lưu Kham Chi tàn hại, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, mặc dù thân phận địa vị ba nhà bất đồng, nhưng lòng báo thù tuyệt hận vì nữ nhi lại hoàn toàn như nhau.

Rốt cục phạm nhân Lưu Kham Chi bị giải đến, y bị dọa sợ đến hai chân như nhũn ra, ngay cả nửa bước cũng không đi nổi, là đao phủ thủ thân mặc áo đỏ kéo y như chó chết lên thẳng hình trường.

Vương Thế Trinh thấy canh giờ đã đến, bèn dùng bút đỏ khoanh một vòng tròn trên văn thư xử tội, ném thoi mệnh bài xuống đất. Đao phủ thủ vung quỹ đầu đao lên, Lưu Kham Chi cùng hung cực ác nhất thời đền tội.

Dân chúng bộc phát ra tiếng kêu như long trời lở đất, thân nhân ba người bị hại lệ nóng doanh tràng, sau khi nhìn lên không tể bái vong hồn nữ nhi bèn cùng nhau kéo tới trước mặt phủ trạch Tần Lâm, cùng kêu to lên:

- Tạ ơn Tần trưởng quan phá án tập hung, báo thù thay tiểu nữ, chúc cho trưởng quan đường mây nhẹ bước, nhất phẩm đương triều!

Tần Lâm ăn một cái Tết Thượng Nguyên vui vẻ, Lý Thời Trân đi dự tiệc ở phủ Vương Thế Trinh, Tần Lâm liền cùng Thanh Đại cải trang, sau đó ra khỏi nhà giống như đôi tiểu tình nhân bỏ trốn.

Tết Thượng Nguyên còn gọi là Nguyên Tiêu, vào tối rằm tháng Giêng tất cả con đường trong Kim Lăng thành đều treo đèn lồng, khắp thành đèn hoa rực rỡ sáng như ban ngày.

Từ lâu quán cơm treo đèn kéo quân ở bốn góc mái, trên vẽ hình các nhân vật Tam Quốc, Thủy Hử, Tây Du, xoay tròn không ngừng. Thanh lâu sở quán treo đèn lồng tròn màu đỏ thành chuỗi, ánh đèn chiếu rọi khiến cho không khí tưng bừng. Nơi cửa các cô nương xếp hàng chúc khách nhân câu vạn phúc, vô cùng náo nhiệt.

Phủ đệ đạt quan hiển quý treo đại hồng cung đăng, nhà sau lớn hơn nhà trước, lớn nhất vẫn là đôi cung đăng ngự tứ trước cửa Ngự Quốc Công phủ, vốn là sử dụng ở thiên điện kinh sư, mỗi cái to gần bằng căn phòng.

Người đi xem đèn rất nhiều, không ít người chỉ chỗ đôi cung đăng này, khen ngợi cung đăng bất kỳ nhà nào khác tân kỳ xảo diệu tới mức nào, rốt cục cũng không quý phái bằng cung đăng ngự tứ của Ngự Quốc Công phủ.

Tần Lâm cùng Thanh Đại đi đến chỗ này, áo vải nón vải trà trộn trong đám người, hồn nhiên không đưa tới bất kỳ chú ý nào.

Ánh đèn đỏ chiếu một bên mặt của thiếu nữ càng thêm quyến rũ, hàm răng như ngọc vụn của nàng khê cắn môi, nhìn về phương hướng Ngự Quốc Công phủ, lắc lắc cánh tay Tần Lâm:

- Tần ca ca, giữa huynh cùng Từ tỷ tỷ rốt cuộc thế nào?

Chợt bị hỏi tới, Tần Lâm mơ hồ có chút chột dạ, suy nghĩ một chút dường như ngoại trừ vài lần tiếp xúc thân mật ngoài ý muốn ra không còn gì khác, bèn cười véo mũi Thanh Đại một cái:

- Có thể có cái gì với nam nhân bà kia chứ, vì sao tiểu Thanh Đại của ta đột nhiên hỏi chuyện này?

- Cái gì tiểu Thanh Đại, phải gọi sư tỷ!

Mặc dù đã xưng Tần Lâm là ca ca, Thanh Đại vẫn kiên trì theo như thứ tự nhập môn trước sau, nàng mới là sư tỷ.

Dừng một chút, thiếu nữ nắm chặt cánh tay của Tần Lâm khẩn cầu:

- Từ tỷ tỷ đối với người rất tốt, huynh không nên gọi tỷ ấy là nam nhân bà nữa, có được chăng? Còn nữa, đối xử tốt với tỷ ấy hơn một chút đi, hai người các người chỉ cần nói chuyện với nhau là tỏ ra hung hăng, Thanh Đại vẫn lo lắng hai người tranh chấp cãi vã, nếu là như vậy, Thanh Đại cũng không biết sẽ đứng về phía ai.

Như đã hứa - tung bom đợt 1 20 chương. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ thời gian qua

232. Chương 232: Tiết Nguyên Tiêu

Tần Lâm thở phào một cái, đáp ứng điều thỉnh cầu này, sau đó mơn trớn gò má mịn màng mềm mại của Thanh Đại, thấp giọng mắng nàng là xuẩn ngốc.

Bất tri bất giác đi tới bên bờ Tần Hoài hà, chỉ thấy rất nhiều thiếu nữ thả đèn trên sông cầu nguyện. Từng con thuyền nhỏ bằng giấy hình dáng khác nhau chở nến thuận dòng mà xuống, các cô nương trẻ tuổi mắt lim dim cầu khẩn. Nữ tử không có ý trung nhân cầu cho năm nay gặp được lang quân như ý, thiếu nữ hoài xuân trong lòng đã có tình lang xin trời cao phù hộ, giúp cho hữu tình nhân cuối cùng thành duyên thuộc.

Bất kể dung mạo có xinh đẹp động lòng người hay không, lúc các nàng nhắm mắt lại thành kính cầu nguyện, hạnh phúc ước mơ hiện ra trên mặt hết sức động lòng người, khiến cho người ta mê mẩn.

Thanh Đại cũng mua giấy sếp xếp thành thuyền nhỏ, đặt nến vào trong đốt lên, sau đó hai tay nâng thuyền lên, hết sức nhẹ nhàng thả nó xuống Tần Hoài hà.

- Không cho phép nghe!

Thanh Đại bĩu môi đẩy Tần Lâm ra, sau đó nhắm mắt lại, nhắm thuyền dần dần đi xa trên sông đèn nguyện:

- Phù hộ Tần ca ca của Thanh Đại vĩnh viễn bình an, không có bệnh không có nạn, nếu như ông trời già muốn cho huynh ấy bị bệnh, hãy chuyển sang người Thanh Đại, bởi vì Thanh Đại biết chữa bệnh!

Dứt lời dứt lời, thiếu nữ ngịch ngợm le lưỡi một cái.

Lúc Thanh Đại xoay người lại cầu nguyện Tần Lâm cũng không có ngoan ngoãn đứng yên, cho nên hẳn nghe hết tất cả nguyện vọng của thiếu nữ ngây thơ không sót một chữ nào.

Tần Hoài hà lặng lẽ chảy xuôi mang theo con thuyền dần dần đi xa. Trên mặt sông vô số ánh nến của ngọn đèn nhỏ chiếu rọi vô số thiếu nữ cầu nguyện hai bên bờ sông, không nghi ngờ chút nào Thanh Đại là một thiếu nữ xinh đẹp nhất trong đó, mang theo gò má thơ ngây, thánh khiết không tỳ vết.

Vào giờ phút này, chỗ mềm mại nhất trong lòng Tần Lâm bị một lực lượng vô danh nào đó đụng mạnh một cái. Hắn không chút do dự ôm Thanh Đại vào lòng, đặt lên đôi môi mềm mại mang theo hơi thở thơm tho của nàng một cái hôn thật dài. Cho đến khi thiếu nữ kinh hoàng đẩy hắn ra, lén lút nhìn quanh giống như con thỏ nhỏ bị hoảng sợ, trên khuôn mặt đã sẫm hiện đầy mây đỏ.

Không có tiếng cười ầm lên, không có ánh mắt kinh ngạc, cũng không có nhiều người chú ý tới cảnh tượng này, có chăng cũng là ánh mắt hâm mộ cùng mỉm cười thân thiện. Đây là tết Nguyên Tiêu khắp chốn mừng vui không ai cấm cản, nam nữ già trẻ khắp thành đều vui vẻ, chẳng lẽ không thể dung thứ một chút cho những đôi tình nhân trẻ hay sao?

Nhìn đôi nam nữ này mặc dù ăn mặc đơn giản, nhưng nam anh phong nhuệ khí, nữ kiều mị khả ái, thật là một đôi kim đồng ngọc nữ.

Lão nhân có tuổi nhớ lại tình cảm thời niên thiếu, sâu trong ký ức hiện lên hình ảnh của chàng hoặc nàng, trải qua năm tháng phong sương, hình bóng ấy cũng trở nên càng ngày càng rõ ràng. Các tiểu thư trẻ tuổi che miệng cười khẽ, mặc dù đôi tiểu tình lữ kia nhìn qua gia cảnh cũng không giàu có, nhưng tình cảm yêu thương chân thành nồng nhiệt như vậy lại làm người ta hâm mộ.

Không chỉ một vị tiểu thư khuê các nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng thầm đọc câu thơ nổi tiếng của nữ danh sĩ Ngự Huyền Cơ cuối đời Đường:

- Dễ cầu bảo vô giá, khó được hữu tình lang...

Hôm sau Nguyên Tiêu, Tần Lâm nhận được thông báo đi Dương Châu tiếp chỉ, hắn và Hoàng công công, Hoắc Trọng Lâu cả đêm thuận dòng chạy xuống Dương Châu, đợi thêm hai ngày nữa thánh chỉ mới tới.

Hương án được bày ra trong hành dinh của Tổng Đốc Tào Vận Lý Quảng, chúng quan viên dâng hương đánh lễ, sứ giả tuyên chỉ không nhanh không chậm mở ra tuyên đọc

Thánh chỉ như thường lệ đầu tiên khen ngợi các quan một phen, nói vụ án mất bạc Bạch Liên giáo tạo phản lần này làm rất khá. Có thể thấy được hoàng ân cuộn cuộn, thánh đức mênh mông, các vị quan viên thật sự là thần tử trung thành triều Đại Minh, dân chúng Giang Nam cũng là nghĩa dân trung thành với xã tắc.

Tổng Đốc Tào Vận Lý Quảng thăng chính nhị phẩm Hữu Đô Ngự sử, gia hàm Thái Tử Thiếu Phó, vẫn giữ nguyên chức cũ tiếp tục ra sức, các vị quan viên bên dưới đều có thăng thưởng.

Nghe đến đó, đám quan viên Lý Quảng cùng Tri Phủ Dương Châu đều liên tiếp dập đầu, cảm tạ hoàng ân mênh mông cuộn cuộn.

Kế tiếp chột đổi giọng, Trần Vương Mô nhiều đời chịu ân nước, vốn nên tận trung trách nhiệm, không ngờ rằng bị che mắt hồ đồ, thiếu chút nữa kích thích biến loạn, quả thật có tội không nhỏ. Niệm tình tổ tiên lập chiến công cho nên hơi dung thứ, cách đi chức quan Tổng Binh Tào Vận, tước vị Bình Giang Bá sẽ do con trai lớn thừa kế, bản thân vĩnh viễn đóng cửa sám hối.

Sắc mặt Trần Vương Mô khó coi còn hơn mất mạng, con đường chính trị đời này của y coi như kết thúc, cũng không có bất cứ cơ hội nào nữa. Con trai lớn thừa kế chức Bá Tước hữu danh vô thực, không có bất kỳ thực chức nào, quả thật chẳng khác nào phú ông, cũng không còn quyền thế địa vị như ngày xưa nữa.

Dù sấm sét hay mưa móc cũng là ân trên, Trần Vương Mô cũng chỉ có thể khấu đầu tạ ân.

Rốt cục phần thứ ba của thánh chỉ nhắc tới chuyện chiêu an Ngũ Phong hải thương, sứ giả tuyên chỉ cắt giọng the thé đọc:

- Trẫm đẳng đại bảo bấy năm, không dám tự coi nhẹ mình, may nhờ Nguyên Phụ Thiếu Sư Trương tiên sinh phụ tá, trả rộng nhân đức với Tứ Di (Đông Di, Bắc Địch, Tây Nhung, Nam Man). Hôm nay nghĩa dân Kim thị hải ngoại man di giúp triều đình đoạt lại bạc mất, phản một đòn đối với tà giáo yêu phi, có thể thấy tất cả bát hoang lục hợp đều mộ nhân nghĩa Trung Hoa ta, cảm thiên uy Trung Hoa ta. Hôm nay thể theo thỉnh cầu của Kim thị, lập ra Trưởng Quan ty Doanh Châu Đông Hải do Kim thị cai quản, Kim thị làm nữ Thổ Ty, đời đời trấn Đông Hải!

Các vị quan viên bất chấp tiếp chỉ, ai nấy ồ lên một tiếng.

Triều Đại Minh thực hành chế độ triều cống đối với nước ngoài, chọn lựa chế độ ràng buộc đối với các nơi man di, mà bản thổ Hán địa lại là mở khoa cử, bổ nhiệm lưu quan, lực độ thống trị từ từ tăng cường.

Chế độ ràng buộc sẽ do thủ lĩnh man di đảm nhiệm Thổ Ty quan, có quyền tự chủ lớn hơn lưu quan triều đình, trình độ tự do kể dưới phiên bang ngoại quốc. Thổ Ty đời đời có đất, đời đời cai trị dân, có binh riêng dưới quyền, đời đời được phong chức, cơ hồ chính là một tiểu vương quốc độc lập.

Giống như Kim Anh Cơ thụ phong Thổ Ty Doanh Châu, mặc dù chỉ là trưởng quan nhất đẳng lực phẩm thấp nhất trong các Thổ Ty, nhưng quyền lực thực tế bên trong khu vực cai trị của nàng còn lớn hơn nhiều so với những đại quan một phương như Tổng Đốc, Tuần Phủ.

Nữ tử thụ phong Thổ Ty cũng không đáng kinh ngạc, sau này Tần Lương Ngọc chính là nữ Thổ Ty nổi tiếng, các tộc Miêu Dao cũng có không ít nữ tử đảm nhiệm Thổ Ty quan.

Chuyện làm cho chúng quan kinh ngạc chính là, từ trước đến giờ triều đình thiết trí Thổ Ty ở địa khu Tây Nam man di quần cư. Mà ở trên biển, kể từ khi Tam Bảo thái giám hạ Tây Dương, ở cự cảng (đảo Sumatra thuộc Indonesia) thiết lập Tuyên Ủy Sứ Ty, phong Thi Tiến Khanh là Tuyên Ủy Sứ cho đến nay, đã có hơn một trăm năm không có thiết trí Thổ Ty quan.

233. Chương 233: Nhiệm Vụ Mới

Chương 233: Nhiệm vụ mới (Thượng)

Rốt cục là vì cái gì, tại sao lần này đặc biệt bố trí một Trưởng Quan ty Doanh Châu? Các quan viên đều suy đoán ý nghĩa chuyện này.

Chỉ có Tần Lâm âm thầm gật đầu, bội phục không thôi đối với quyền mưu thủ đoạn của Trương Cư Chính.

Chiêu an Kim Anh Cơ vậy nhất định phải cho nàng một thân phận địa vị danh chính ngôn thuận, như vậy mới có thể trợ giúp triều đình áp chế Chân Oa, hải tặc cùng thực dân người Bồ Đào Nha, phát triển hải mậu, đả kích tập đoàn buôn lậu quyền quý, gia tăng thuế thu. Nhưng nếu như cho quan chức chính thức triều đình, tất nhiên dính dấp vào đủ loại tranh đấu quan trường Đại Minh, điều này ngoại trừ phát sinh xung đột trật tự nhất định cùng quan trường vốn có, hành động tự do của Kim Anh Cơ cũng bị hạn chế, ngược lại không hay.

Cho danh phận Thổ Ty vừa có thân phận chính thức được triều đình thừa nhận, lại tách rời với quan trường Đại Minh, không chịu quá nhiều chế ước, thuận tiện thăng tày hành sự, là biện pháp tốt nhất.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tần Lâm âm thầm buồn cười, cha Kim Anh Cơ là Uông Trực, tuy có mẫu thân huyết thống Triều Tiên, nhưng thời này huyết thống đều là theo cha, trong mắt người đời nàng là người Hán hai năm rõ mười. Đồng thời Ngũ Phong hải thương cũng lấy bá tánh bình dân vùng ven biển làm chủ thể, cũng thu nhận người Triều Tiên người Nhật Bản người Lưu Cầu (Ryukyu) tạo thành tập đoàn hải thương, người Hán chiếm gần chín thành, cũng không phải là man di gì.

Trương Cư Chính vì đạt thành mục tiêu lại cứng rắn xem bọn họ như man di, tác phong này thật đúng là vì đạt mục đích không từ thủ đoạn nào.

Cũng không trách đạo thánh chỉ này tới muộn như vậy. Theo như các vị quan viên Dương Châu tỏ ra kinh ngạc, có thể thấy kinh sư triều đình tranh luận chắc chắn cũng rất kịch liệt, thời gian giằng co tương đối dài.

Sứ giả tiếp tục đọc thánh chỉ, cuối cùng nhắc tới:

- Xét Uông Trực có lòng thần phục thiên triều, bất hạnh vì người lúc ấy kỳ thị, tự dưng chết oan, hôm nay đặc biệt giải oan. Cẩm Y Vệ Phó Thiên Hộ Tần Lâm thông hiểu Di ngữ, trí lự trung trinh, phong làm Tuyên Phủ Chính Sứ, Hoắc Trọng Lâu làm phó, tới đó chiêu an. Đợi sau khi thành công, mở lại Ninh Ba cảng khẩu thông thương trong ngoài!

Vốn là chúng quan còn đang kỳ quái không hiểu vì sao đoạn đầu rất nhiều người được thăng quan, lại không nghe tên Tần Lâm, lúc này mới chợt hiểu ra.

Lý Quảng Mới thăng Thái Tử Thiếu Phó mặt lộ vẻ vui mừng, vái chào Tần Lâm thật sâu:

- Thật không ngờ triều đình tin cậy Tần tướng quân như vậy! Đi ra ngoài chiêu an chính là được triều đình tin tưởng vô cùng, quan viên tiền đồ vô lượng mới có thể nhận được nhiệm vụ này. Sau khi thành công quả thật không khác gì thủ thắng sa trường, Ban Siêu đi sứ Hà Di đằng tiên, ngày Tần tướng quân khai hoàn chính là lúc đường mây nhẹ bước!

Các quan viên vây quanh Tần Lâm chúc mừng, nếu như chiêu an thành công, nhất định Tần Lâm sẽ thăng làm cao quan Cẩm Y Vệ.

Nhưng chính hắn lại âm thầm buồn bực: vì sao trên thánh chỉ không có nhắc tới Vương Bản Cố? Chẳng lẽ là có chỉ xử trí khác?

Thánh mệnh không thể trái, Tần Lâm cũng không dám trì hoãn một khắc, lập tức từ chối tiệc rượu Tổng Đốc Tào Vận Lý Quảng, quan địa phương Dương Châu phủ cùng Diên Thất gia Tào Bang đã an bài, cho Hàn Phi Liêm, Du Quả Tử trở về Nam Kinh chủ trì mọi chuyện Bá Hộ Sở, mang theo Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực lên thuyền lên đường.

Hoắc Trọng Lâu vốn là một Ty Phòng Đông Xưởng nho nhỏ, trong vụ án vừa qua ngẫu nhiên gặp dịp, bắt ngờ trở thành Phó Sứ, thật sự hết sức vui mừng. Ngay từ đầu y đã vái chào Tần Lâm vô cùng cung kính, cảm tạ Tần trưởng quan diu dặt, nói rõ các hạng mục chuyện chiêu an lần này đều nghe theo ý của Tần Lâm.

Ngày hôm sau lên thuyền xuất hành, văn võ bá quan Dương Châu từ Tổng Đốc Tào Vận Lý Quảng trở xuống đều đến bến thuyền đưa tiễn. Lần này phá được đại án kinh thiên, trừ quan Tổng Binh Tào Vận Bình Giang Bá Trần Vương Mô xui xẻo ra, các vị lão gia đều có thăng thưởng, dĩ nhiên đều hiểu thật ra là nhờ Tần Lâm ban tặng, đến bến thuyền đưa tiễn cũng là tận tình địa chủ.

Bản chức Tần Lâm lúc này vẫn chỉ là Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ nho nhỏ, nhưng ngày xuất hành bến thuyền tình kỳ che trời, lộng quan như mây, đại quan nhị phẩm, tam phẩm đều đứng hàng ngang đưa tiễn hân, còn hiển hách uy phong hơn cả Khâm Sai đại thần chính hiệu xuất tuần.

Lại có Tào Bang Điền Thất gia mang theo huynh đệ tào công ở trên bờ dâng hương đánh lễ, cung chúc Tần tướng quân công hầu vạn đại, cách đó không xa sinh từ cũng bốc lên khói xanh lượn lờ.

Hoắc Trọng Lâu đứng ở đầu thuyền thấy vậy hết sức thêm thường:

- Chậc chậc, làm quan đến như Tần tướng quân, thật sự là độc nhất trong Xưởng Vệ ta!

Chỉ huy chiếc đại giang thuyền này không ai xa lạ, chính là Cát Nhuận Cát sáo quan ít ngày trước ra sức đưa Tần Lâm mấy lần độ giang, y nhìn Hoắc Trọng Lâu nở một nụ cười bồi:

- Lão gia nói phải, ty chức nghe nói những quan viên Dương Châu này đã đặt thay Tần trưởng quan một biệt danh, kêu là Cập Thời Vũ, ý là trời giáng mưa ngọt, cứu khổ phò nguy.

- Cái gì Cập Thời Vũ, các người đang nói tới Thủy Hử sao?

Tần Lâm cười hì hì đi tới, đại giang thuyền thuận dòng mà xuống, gió đưa đối thoại của hai người từ mũi thuyền vào tận tai hân.

- Tần trưởng quan không nên chê cười...

Hoắc Trọng Lâu chỉ chỉ Cát Nhuận:

- Cát Thiên Tổng nói trong quan trường Dương Châu đặt cho ngài một biệt danh, gọi là Cập Thời Vũ.

Tần Lâm sắc mặt một cái, dở khóc dở cười sờ sờ cằm:

- Người xác định? Không phải là Quỷ Kiến Sầu sao?

Cát Nhuận khom người thật thấp, cười nịnh hót:

- Ai dám nói Quỷ Kiến Sầu? Hơn nữa cũng không phải là trong quan trường Dương Châu gọi như vậy, đã truyền khắp toàn bộ Nam Trục Lệ. Bất kể Bạch Liên giáo mai phục Yến Tử cơ, vụ án Lưu Kham Chi giết người hàng loạt hay là vụ án Dương Châu mất bạc dẫn tới một chuỗi vụ án liên hoàn, mọi người đều bó tay hết cách, chờ đợi cách chức điều tra. Trưởng quan ngài vừa ra tay lập tức vén mây thấy ánh mặt trời, vốn là các lão gia tiên sinh về mặt như đưa đám chờ cách chức, từng người một lập công thụ thưởng, thăng quan phát tài, chẳng phải trưởng quan là Cập Thời Vũ sao?

Dứt lời Cát Nhuận lại giật giật quan phục của mình, nụ cười càng rạng rỡ:

- Không nói những đạt quan quý nhân kia, ngay cả hạng kém cỏi bắt tài như tiểu nhân, làm sáo quan Bả Tổng cũng đã mấy năm trời vẫn không nghe thấy tin vui thăng quan. Bởi vì ra công khuyến mã chút đỉnh cho trưởng quan vừa rồi, tên hạ quan cũng được 'đại án bảo cử', hiện nay đã thăng Tuần Giang Thiên Tổng, nhờ có trưởng quan cất nhắc!

Quả thật không giả, ngay cả tiểu nhân vật như Cát Nhuận cũng bởi vì Tần Lâm mà được cất nhắc.

Đúng vậy, đối với tuyệt đại đa số người Tần Lâm chính là Cập Thời Vũ, dĩ nhiên trong lòng một số người cực ít hân là sứ giả âm phủ còn đáng sợ hơn ác ma, tỷ như Hoàng Liên Tổ cùng Lưu Kham Chi. Nhưng bọn họ đã không có cơ hội nói ra cảm quan đối với Tần Lâm, bởi vì bọn họ đã xuống địa ngục.

Chương 233: Nhiệm vụ mới (Hạ)

- Nào, bọn nhỏ tới đây...

Hoắc Trọng Lâu gọi tiểu đội Cẩm Y Hiệu Úy thân binh Tần Lâm:

- Các người may mắn đi theo Tần trưởng quan chính là phúc phận đời trước đã tu được, Hoắc mỗ ở Đông Xưởng hai mươi năm, quan vận còn đen hơn than. Nhưng từ sau khi gặp trưởng quan các người, từ Đường Đầu thăng Ty Phòng, hiện nay lại thăng Phó Sứ chiêu an. Chỉ cần các người là người, hẳn cũng đã biết phải làm gì rồi.

Các Hiệu Ủy đều hiểu được ý Hoắc Trọng Lâu, người ngoài còn khen như vậy, thuộc hạ còn gì để nói. Từng người một ôm quyền khom lưng, cùng nói sẽ ra sức vì Tần trưởng quan, dầu sôi lửa bỏng chết cũng không từ.

Hoắc Trọng Lâu nhìn Tần Lâm, thần thái cao thủ Đông Xưởng uy mãnh toát ra vẻ nịnh hót rõ ràng, giống như mãnh thú bị thuần phục đứng ở trước mặt người dạy thú.

Tần Lâm cười vỗ vỗ vai Hoắc Trọng Lâu, hẳn hoàn toàn hiểu ý của đối phương, hết thấy không cần phải nói.

Kim Anh Cơ lưu lại điểm liên lạc ở Tam Sa đảo chỗ cửa Trường Giang ra biển, Tần Lâm ngồi đại giang thuyền dọc theo sông mà xuống, qua khỏi Thái Hưng, Giang Âm, Nam Thông, đã tới Tam Sa đảo.

Mặt sông Trường Giang ra đến biển đã cực kỳ rộng rãi, nhìn về nơi xa đảo nhỏ chỉ là một chấm đen nho nhỏ giữa trời nước mênh mông, tới gần mới phát giác chu vi mấy chục dặm, quả thật là một hòn đảo rất lớn.

Nơi ngã ba rẽ vào đảo có một thủy trại, nhìn bề ngoài giống như một ngư thôn, quả thật cũng có ngư dân giăng lưới bắt cá, nhưng thật ra đây là trạm trung chuyển dành cho hoạt động buôn lậu mà Ngũ Phong hải thương thiết lập ở cửa Trường Giang.

Cách nơi đây không xa có hai Thiên Hộ Sở Sùng Minh Sa cùng Lưu Hà Bảo, nhưng tuyệt đối sẽ không có nửa tên thủy quân tới nơi này gây loạn. Các địa phương ven biển như Giang Chiết Phúc Kiến Quảng Đông diễn ra buôn lậu hoạt động, đến năm Vạn Lịch cơ hồ đã là hoàn toàn tiến hành công khai.

Chuyện làm cho Tần Lâm giật mình là có hai chiếc đại hải thuyền dừng ở chỗ này, buồm kiểu Trung Quốc, thân thuyền rộng rãi, chính là bá chủ của thế giới đại dương phía Đông, phúc thuyền.

Chẳng lẽ gần đây mới chở hàng đi hải ngoại?

Thấy đại giang thuyền Trường Giang Thủy sư tới, thủy trại cùng hai chiếc phúc thuyền cũng không tỏ ra xôn xao chút nào. Một tên thủy thủ trên vọng lâu phúc thuyền còn bắc hai tay làm loa, lớn tiếng kêu lên:

- Là vị quân gia nào của Thủy sư Trường Giang? Kim lão bản chúng ta đã nộp đủ tiền cũ thường lệ, tháng tới phải chờ tới mười lăm mới có thể thu nữa, cũng không có quy củ tới thu trước!

Tần Lâm cười thầm, vốn là quan hệ quan binh cùng cường đạo, bây giờ đã sớm rần chuột một ổ, cho nên thay vì thi hành hải cấm phá hoại trước mắt này, làm cho bá tánh bình dân vùng ven biển không có quyền không có thể bị hạn chế, mặc cho tập đoàn buôn lậu quyền quý cùng tham quan ô lại phát tài, cũng không bằng sớm mở ra hải cấm, thông thương để cho dân chúng được lợi, triều đình thu được chính thuế.

Hoắc Trọng Lâu quan sát tình thế thủy trại, phát hiện trong đám người lơ nhố có không ít người cầm hỏa thương, trên lỗ châu mai tường rào trại có đặt hai khẩu pháo Bồ Đào Nha to bằng miệng chén, trong lòng bàn tay không khỏi toát mồ hôi lạnh. Uy lực của hỏa thương hỏa pháo cũng không phải là bất kỳ cao thủ nào có thể ngăn cản. Những hải tặc này không biết trời cao đất rộng, vạn nhất làm ra chuyện gì bội nghịch...

Ngược lại Tần Lâm không biết võ công rất bình tĩnh, không thêm để ý võ trang đối phương, Hoắc Trọng Lâu thấy vậy không khỏi có chút thẹn thùng xấu hổ, nét mặt già nua ửng đỏ.

Tần Lâm lấy mắt ra hiệu, Ngư Đại Lực bèn đằng hắng, trung khí mười phần gọi to:

- Là sứ giả Cẩm Y Vệ Tần Phó Thiên Hộ vâng lệnh triều đình đến chiêu an, bọn man di người còn không mau mau tới đón?

Bên kia yên tĩnh một hồi, chợt bộc phát ra tiếng hoan hô nhiệt liệt, người trong thủy trại chạy ra cửa trại, thủy thủ trên hai chiếc phúc thuyền vọt lên boong thuyền, tất cả đều nhìn về phía Tần Lâm reo to cười vui.

Trên chiếc phúc thuyền đi đầu, Quyền Chính Ngân mặc y phục Triều Tiên là người quen cũ của Tần Lâm, đi tới bên đập đầu với Tần Lâm, lại bảo hai thuyền cặp mạn, dẫn theo các vị đầu mục leo lên đại giang thuyền tranh nhau vái lạy Tần Lâm, ai nấy lộ vẻ vui mừng.

Hoắc Trọng Lâu thấy rõ những người này cũng không mang theo bất kỳ món vũ khí nào, mới biết Tần Lâm liệu sự như thần, lo lắng của mình đơn thuần là lo bò trắng răng.

- Tần trưởng quan không mời mà tới, là trời không tuyệt Ngũ Phong hải thương ta!

Quyền Chính Ngân từ dưới đất bò dậy, tuy rằng nói tiếng Trung Quốc còn hơi cứng rắn nhưng vẫn lưu loát, vô cùng cao hứng:

- Hai chiếc đại phúc thuyền chính là chủ nhân nhà ta phái tới đón Tần trưởng quan đi Tòng Phổ (Matsuura), không nghĩ tới vừa tới cửa Trường Giang liền gặp được, chẳng phải là tổ tiên phù hộ chúng ta sao?

Trời không tuyệt Ngũ Phong hải thương? Trong không khí vui mừng Tần Lâm nhạy bén chú ý tới câu lơ lửng của Quyền Chính Ngân, hỏi ngược lại:

- Chẳng lẽ các người gặp phiền phức gì lớn? Hiện tại đón ta, vì sao Kim Anh Cơ không đích thân tới?

Tần Lâm vẫn cho là đêm đó hoan lạc triền miên là Kim Anh Cơ, tuy không biết nàng là trời sanh tính phóng đảng không coi chuyện này ra gì, hay có nguyên nhân gì khác, tóm lại trong tiềm thức đã không phải là ‘người ngoài’, cho dù là sau này không xảy ra quan hệ gì nữa, ít ra cũng phải nể mặt hơn so với người khác.

Có thể thấy được Kim Anh Cơ rất có khả năng gặp vấn đề khó khăn.

- Trưởng quan quả nhiên lợi hại, vừa đoán liền chính xác!

Quyền Chính Ngân giơ ngón tay cái lên, thần sắc đã không còn cao hứng như lúc đầu, lộ vẻ lo lắng u sầu:

- Tần trưởng quan có chỗ không biết, Oa Nô Đảo Tân Nghĩa Cửu năm ngoái đánh bại Đại Hữu Thị (Thị tộc Otomo của Nhật), thế lực tăng nhiều, hiện đang giữ địa vị Thủ Hộ ba nước, ép buộc chúng ta phải quy hàng, phái tới sứ giả tới hàng ở Ngũ Phong hải thương chúng ta ở bến Tòng Phổ!

Ba đảo bản thổ Nhật Bản ở gần phía Tây Nam nhất chính là Cửu Châu đảo, trong đó Tát Ma Phiên (Phiên Satsuma) Đảo Tân Thị (Shimazu) vào thời Muromachi thân kiêm Thủ Hộ ba nước Tát Ma, Đại Ngung (Osumi) cùng Nhật Hướng (Hyuga). Mặc dù bên trong tộc có nhiều phân tranh, nhưng tổng thể mà nói tình thế bên trong Tát Ma quốc tương đối ổn định, thực lực khá mạnh.

Sau đó Đảo Tân Gia sinh sôi nảy nở, phân ra không ít chi phái, dần dần ly loạn.

Cho đến ba mươi năm trước xuất hiện Đảo Tân Quý Cửu (Shimazu Takahisa), ở Nhật Bản cũng coi là ‘Danh tướng’ văn võ song toàn. dưới sự giúp đỡ của phụ thân cuối cùng kích phá Tát Châu Đảo Tân Gia, vào hơn hai mươi năm trước bình định Nam Tát Ma. Sau khi kết minh với nước láng giềng Can Phó Thị, Đảo Tân quân bằng vào vũ khí tiên tiến như thiết pháo cùng bộ đội dũng mãnh đánh bại liên quân các nước Tát Ma Nhập Lai Viện, Lăng Ngải (Hishikari), vào tám năm trước hàng phục thế lực thù địch Tát Ma cuối cùng Nhập Lai Viện Thị, thống nhất Tát Ma.

Gia chủ hiện nhiệm Đảo Tân Gia tên là Đảo Tân Nghĩa Cửu, chính là kiều hùng Nhật Bản hết sức rõ ràng.

234. Chương 234: Bình Hộ Cảng

Đảo Tân Nghĩa Cửu cướp lấy địa vị Thủ Hộ ba nước một lần nữa, triển khai dã tâm bưng bưng áp chế Cửu Châu, cố gắng thống nhất toàn bộ Cửu Châu đảo.

Năm ngoái, địch nhân hùng mạnh nhất của Đảo Tân Gia là Phong Hậu Quốc Đại Hữu (Bungo Otomo) dẫn quân phát khởi công kích. Đảo Tân Nghĩa Cửu lấy chiến thuật Điều Dã Phục đánh bại tiền phong địch

quân, sau đó lấy phục binh công kích Đại Hữu quân trong hỗn loạn. Đại Hữu quân thảm bại, thương vong vô số, phần lớn tướng lĩnh chủ yếu tử trận.

Lúc này bản thổ Cửu Châu đã không có bất kỳ thế lực có thể kháng cự, Đảo Tân Gia như mặt trời ban trưa, tổng bộ Ngũ Phong hải thương thiết lập ở bến Tùng Phổ cũng bị Đảo Tân Nghĩa Cửu dã tâm bừa bừa nhắm vào. Y sai phái sứ giả tới uy hiếp lợi dụ, yêu cầu Ngũ Phong hải thương quy hàng mình.

Năm đó Ôn Trục không được triều Minh dung chứa, chỉ có thể thiết lập tổng bộ ở bến Tùng Phổ, nhưng khi đó y là Huy Vương cao cao tại thượng, là Ngũ Phong tiên sinh lũng đoạn chuyên bán hỏa thương Tây Dương, Đại Hữu Gia, Chức Điền Thị, Đảo Tân Thị gì đó đều không phải là đối thủ của y, chỉ có thể trở mắt nhìn một người Trung Quốc xưng vương ở đất Nhật Bản cũng không làm gì được y.

Không nghĩ tới hai mươi năm sau vật đổi sao dời, Ngũ Phong hải thương bởi vì một loạt sự kiện Ôn Trục bị chém nguyên khí tổn thương nặng nề, Đảo Tân Thị lại ngày càng cường thịnh, cục diện khách mạnh lấn chủ ban đầu hiện tại đổi thành chủ mạnh lấn khác.

Kim Anh Cơ ở lại bến Tùng Phổ dây dưa cùng sứ giả Đảo Tân Gia, phái thuyền tới tìm Tần Lâm thúc giục hỏi chuyện chiêu an rốt cục như thế nào, cho nên Quyền Chính Ngân mới xuất hiện ở Tam Sa đảo cửa Trường Giang.

Hừ hừ! Tần Lâm cười lạnh hai tiếng, nếu là tiểu quỷ tử (cách gọi khinh miệt người Nhật) tóm thâu Ngũ Phong hải thương, chẳng phải Đông Á đại dương trở thành thiên hạ của Oa Nô sao?

Lúc này hần hạ lệnh: thăng tiến bến Tùng Phổ, thi hành kế hoạch chiêu an!

Nhật Bản có bốn hòn đảo tương đối lớn, nhưng Bắc Hải Đạo (Hokkaido) vào năm Vạn Lịch giá rét vẫn còn ở trong tay người Hà Di (Cộng hòa Ezo), địa phương người bản thổ Nhật Bản và các tộc cư ngụ gọi là Đông Doanh Tam Đảo, chính là Bản Châu, Tứ Quốc, Cửu Châu. Trong đó Cửu Châu đảo ở mặt Tây Nam cách Đông Á đại lục gần nhất, bất kể lui tới mậu dịch với Trung Hoa thiên triều cùng Triều Tiên, hay trao đổi cùng thực dân phương Tây vẫn là đi tiên phong vào thời đó.

Tùng Phổ quận thuộc về Phì Tiền quốc (Hizen) lại ở vào cực Tây Cửu Châu, mẫu cảng Bình Hộ (Hirado) của Ngũ Phong hải thương ở sát biển Tùng Phổ quận, cũng có nghĩa là Bình Hộ cơ hồ nằm ở cực Tây Nam Nhật Bản, lẻ loi trên biển, nhìn về phía Đông Á đại lục.

Trong cảng đậu không ít thuyền cỡ lớn, có thuyền Nhật Bản kiến tạo vụng về chấp nối theo kiểu cũ, có phúc thuyền thân thuyền tròn trĩnh to lớn, cũng có Nam Dạng thuyền bắt chước theo Cái Luân thuyền (Galleon) của người phương Tây. Chỉ bất quá thợ Nhật Bản vẽ hồ bắt thành lại thành chó, những Nam Dạng thuyền này đâu đâu cũng toát ra vẻ không được tự nhiên, còn không bằng mua trực tiếp thuyền trong nước, hoặc phúc thuyền cỡ trung do thợ Trung Quốc kiến tạo.

Tổng bộ Ngũ Phong hải thương nằm bên trong Bình Hộ cảng lưng dựa vào núi, mặt quay ra biển, một mảng kiến trúc Trung Quốc, cũng là ngôi xanh tường hồng, góc mái cong vút. Hải thương và thân nhân ở trong đó cũng mặc áo bào tay rộng, khác xa với người Nhật Bản đi guốc gỗ mặc kimono. Người không biết nội tình mới tới đây, nhất định sẽ cho là mình đi tới một tòa thành trấn Trung Quốc.

Xét từ một góc độ khác, Ôn Trục cũng chỉ là một tên thực dân xâm lược nổi lên vào thời đại hàng hải này. Thiết lập cứ điểm thực dân, lũng đoạn mua bán trên biển, võ trang hộ tống, đánh đuổi cư dân bản thổ... Ngũ Phong hải thương Bình Hộ cảng cũng không có khác nhau về bản chất với công ty Đông Ấn Anh (British East India Company) cầm đầu thực dân phương Tây.

Nếu như truyền giáo sĩ đề xuất kháng nghị, nói rõ bài trừ Phúc Âm thượng đế mà trước đó bọn họ mang tới. Như vậy chúng ta hãy xem thử giữa những dây nhà liên kết nhau trong khu vực của Ngũ Phong hải thương, một kiến trúc cao nhất là miếu Mụ Tổ (Thượng Thiên Thánh Mẫu) hương khói đầy ắp, trong trường tư thực cách đó không xa truyền ra tiếng đọc sách sang sang:

- Học nhi thời tập chi, bất diệc lạc hồ, hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc lạc hồ...

Có lẽ sự khác nhau duy nhất giữa Ngũ Phong hải thương cùng thực dân phương Tây, chính là thái độ mẫu bang đối xử với bọn họ.

Bị thanh lưu hủ nho cùng tập đoàn buôn lậu quyền quý cầm giữ quyền phát biểu triều Đại Minh không nghi ngờ chút nào chọn lựa các biện pháp chèn ép, hạn chế, như vậy trong cùng lúc đó man di phương Tây đang làm gì?

Hải tặc Anh quốc Phất Lãng Tây Tư Đức Lôi Khắc (Francis Drake) cũng có thân phận không khác gì Ônng Trục, Đức Lôi Khắc cũng triển khai mua bán vũ trang trên biển, thân phận cũng là vừa thương nhân vừa hải tặc. Nhưng khác với Ônng Trục là y được chính phủ Anh quốc ủng hộ, thậm chí là hảo hữu với nữ vương Anh quốc Elizabeth, phối hợp hải quân Anh quốc trong trận hải chiến Cách Thụy Phúc Lan (Gravelines) đánh bại hạm đội vô địch khổng lồ Tây Ban Nha, được nữ vương phong là Huân tước England, leo lên đỉnh tối cao vinh dự.

Nếu như Ônng Trục không chết, có phải sẽ là một Đức Lôi Khắc Đông phương hay không? Vấn đề này đã vĩnh viễn không có câu trả lời.

Ônng Trục chết đã có hai mươi năm, Ngũ Phong hải thương bị tập đoàn buôn lậu quyền quý, Nhật Bản Chân Oa cùng thực dân người Tây Ban Nha Bồ Đào Nha chèn ép, thế lực đã không lớn bằng lúc trước, bây giờ đã đi tới bên bờ vực sinh tử.

Nhà lớn phía dưới miếu Mục Tổ chính là một trong những kiến trúc nổi bật nhất trên bến cảng. Ngũ Phong thuyền chủ đời thứ hai Kim Anh Cơ thân mặc một bộ áo khoác dài hắc hải hổ nhưng, ngồi ngay ngắn trên ghế da hổ, y phục màu đen càng làm cho sắc mặt nàng trắng nõn nà, trong vẻ dịu dàng lại toát ra uy nghi lẫm lẫm.

Phía dưới từng đám lớn thành viên hải thương hoặc đứng hoặc ngồi, sắc mặt ai nấy đều tỏ ra nôn nóng.

Một vị tráng hán da ngăm đen, ngoài bốn mươi tuổi tiến ra chấp tay một cái, vạn phần lo âu khuyên nhủ:

- Thiếu chủ, những tên cầu quan triều đình đều là hạng người lường gạt, ngàn vạn lần không tin được! Năm đó nghĩa phụ chính là tin chuyện hoang đường của Hồ Tông Hiến, vứt bỏ cơ nghiệp thật tốt, bảo là muốn tận trung ra sức cho triều đình đổi lấy mở ra hải cấm, kết quả thì sao, một đi không trở lại! Trên đời này không còn ai oan uổng hơn lão nhân gia!

Người vừa nói là tâm phúc của Ônng Trục, nghĩa tử Mao Hải Phong. Năm đó sau khi Ônng Trục bị chém, bằng vào một mình y duy trì cục diện của Ngũ Phong hải thương, nhờ vậy mới còn lại được chút cơ nghiệp hôm nay. Sự thật chứng minh Ônng Trục không nhìn lầm người, Mao Hải Phong trung thành cảnh cảnh, sau khi đi nữ Kim Anh Cơ của lão chủ nhân lớn lên lại tôn nàng làm chủ.

Năm đó triều đình chiêu an thất bại Ônng Trục chết oan, để lại cho Mao Hải Phong bài học bằng máu vĩnh viễn không quên này.

Chương 234: Bình Hộ cảng (Hạ)

Nhớ tới thâm cừu đại hận với thanh lưu hủ nho và tập đoàn buôn lậu quyền quý, Mao Hải Phong hận đến nổi nghiêng răng nghiêng lợi, vung tay lên:

- Còn có lần trước chuyện năm mươi vạn lượng bạc đã vận chuyển ra tới Bạch Thủy Dương, vì sao thiếu chủ lại trả cho bọn chúng? Đây là mồ hôi nước mắt của dân, trả lại chắc chắn sẽ chui vào túi bọn tham quan ô lại, trở thành tiền bất nghĩa, lấy thì đã sao? Bỏ đi, tóm lại chúng ta ngàn vạn lần không tin được triều đình, chuyện chiêu an này còn phải từ từ thương nghị.

Hai tay thon dài của Kim Anh Cơ đan chéo vào nhau, tỏ vẻ khó xử:

- Nghĩa huynh nói có lý, tiểu muội cũng không hoàn toàn tin tưởng triều đình, nhưng sau khi Đảo Tân Thị đánh bại Đại Hữu Thị năm ngoái, thế lực hùng mạnh như mặt trời ban trưa, có khí thế quét ngang Cửu Châu, Tùng Phổ chúng ta cũng nguy trong sớm tối. Nếu không cầu được triều đình sắc phong, làm thế nào đối phó Đảo Tân thị?

Vấn đề này không có ai có thể trả lời.

Có một lão đầu chừng năm mươi tuổi, thân hình khô gầy nhìn lên trên chấp tay một cái:

- Thuyền chủ, theo Diệp mã thấy, theo Đảo Tân Gia cũng không có gì xấu, có câu nói thật hay, chim khôn lựa cành mà đậu, hiền thần chọn chủ mà thờ, nếu triều đình xem chúng ta là hải tặc, không chịu đối đãi chúng ta như dân chúng Đại Minh, vậy theo Đảo Tân Gia không có gì là không được...

- Hừ, thối lắm!

Mao Hải Phong chỉ tiểu lão đầu tức giận mắng to:

- Diệp Ma, lão đã uống canh Mạnh Bà hay đã mắc bệnh thất tâm phong? Hai mươi năm trước lão chủ nhân uy phong bức nào, áp chế Đông Doanh ba mươi sáu đảo, trên Đông Hải hàng trăm hàng ngàn chiến thuyền đều treo cờ xí Ngũ Phong thuyền chủ ban tặng. Hiện tại lão bảo Thiếu chủ đầu hàng Oa Nô, làm sao ăn nói với vong hồn của lão chủ nhân?

Diệp Ma cũng đỏ cả mặt, giận nói:

- Người muốn làm trung thần triều Đại Minh, thế nhưng triều đình coi người là cướp biển, người Nhật Bản có cái gì không tốt...

Mao Hải Phong nổi giận xung thiên, xắn tay áo lên muốn đánh nhau với Diệp Ma, người của hai bên đều cổ vũ.

Kim Anh Cơ đưa mắt ra hiệu, Quý Bản Vũ Phụ mang theo mấy vị huynh đệ tiến ra khuyên giải, nói hết lời muốn can ngăn hai bên ra. Thế nhưng những hán tử kiếm sống trên biển này ai nấy đều là hạng người thô lỗ, làm sao có thể can ngăn.

Bốp... Kim Anh Cơ đập nát bẩy chén trà trong tay, mặt phấn giận dữ, gằn giọng quát:

- Trong mắt các người có còn Thiếu chủ ta đây hay không?

Các đầu mục hải thương đang giằng co ngơ ngác nhìn nhau, tất cả đều dừng tay lại. Mao Hải Phong oán hận trừng mắt nhìn Diệp Ma một cái, hậm hực dẫn thủ hạ lui về phía sau, Diệp Ma cũng áy náy nhìn Kim Anh Cơ chấp tay một cái, cũng lui về phía sau hai bước.

Trên đại sảnh vẫn kiếm bạt cung giương, Mao Hải Phong cùng Diệp Ma như hai con gà chọi nhìn chăm chăm đối phương.

Nhưng vào lúc này, một tiếng ồm ồm kêu vang ở cửa:

- Ha ha ha, không nghĩ tới Ngũ Phong hải thương cũng làm phản từ bên trong nội bộ, quả thật không bỏ được tính xấu của người Đường quốc (lúc ấy Nhật Bản xưng Trung Quốc là Đường quốc hoặc Minh quốc).

Người tới mặc kimono mang guốc gỗ, đầu để kiểu tóc Xung Thiên Pháo đặc biệt của võ sĩ Nhật Bản, có vẻ ngu ngơ, cười lớn hết sức phách lối đi tới, đôi mắt không chút kiêng kỵ lướt trên người Kim Anh Cơ nhiều lần, nụ cười thật sự là bỉ ổi ghê tởm.

Y là Đảo Tân Tiểu Điểu Hoàn sứ giả do Đảo Tân Gia phái tới, thuộc về hệ thứ gia tộc, không phải là nhân vật tài cán gì.

Cho nên đám hải thương khấn trương nhìn chăm chú không phải là y, mà là nhìn trung niên phía sau y có diện mục bình thường, nếu lẫn vào giữa đám người sẽ biến mất rất nhanh.

Diện mục người này bình thường không có đặc điểm gì nổi bật, cơ bắp bên dưới y phục lại tràn đầy lực lượng bùng nổ. Đôi mắt bắn ra tinh quang bốn phía, trên mặt treo một nụ cười bất âm bất dương, đây chính là Thượng Nhãn Y Hạ Lưu ở Cửu Châu làm người ta phải kinh hồn táng đờm, được xưng Quý Ấm Sát Y Hạ Quý Khanh.

Hai người này chính là sứ giả Đảo Tân Gia phái tới, thủy chung uy hiếp lợi dụ đối với Ngũ Phong hải thương, hơn nữa ba ngày trước đã đưa ra thông điệp cuối cùng, lấy hôm nay là hạn chót. Nếu như không đáp ứng quy thuận Đảo Tân Gia, đàm phán coi như tan vỡ, bọn họ phải lập tức trở về phục mệnh. Nói cách khác, Ngũ Phong hải thương sẽ đối mặt hành động trả thù của Đảo Tân Gia

- Sao hả, Kim tiểu thư vẫn chưa cân nhắc được sao?

Đảo Tân Tiểu Diệu Hoàn bày ra vẻ mặt nắm chắc phần thắng, ung dung chậm rãi hỏi:

- Ta tưởng chuyện này cũng không phải khó có thể đưa ra lựa chọn, Đảo Tân Gia ta uly chần Cửu Châu, đánh đâu thắng đó, thiên tài đương chủ Nghĩa Cửu sắp triển khai áp chế Cửu Châu, thời gian dành cho các người không nhiều lắm.

Kim Anh Cơ cười lạnh, chán ghét nhíu mày một cái:

- Đừng quên năm đó Chức Điền Tín Trường (Oda Nobunaga) là do gia phụ cung cấp thiết pháo, người cho rằng vị thượng lạc quyền thần kia sẽ dung cho Đảo Tân Gia các người hoành hành bá đạo ở Cửu Châu sao?

Đảo Tân Tiểu Diệu Hoàn ngăn người ra, không biết nên nói cái gì, quả thật thế lực của Chức Điền Tín Trường rất lớn, ít nhất không phải là Đảo Tân Gia có thể chọc nổi.

Y Hạ Quỷ Khanh cất tiếng cười quái dị, thanh âm lạnh lẽo thấu xương:

- Kim tiểu thư, Vĩ Trương Đại Sỏa Qua (biệt hiệu của Chức Điền Tín Trường) ngay cả Bản Châu còn chưa bình định xong, tay y vẫn chưa vươn tới Cửu Châu. Nàng cũng đừng đặt điều hăm dọa, rốt cuộc có đáp ứng hay không cứ nói một lời.

Thần sắc Kim Anh Cơ thay đổi mấy lần, Đảo Tân Tiểu Diệu Hoàn là một tên xuẩn ngốc không ra gì, Y Hạ Quỷ Khanh lại khó đối phó. Hiện tại không biết ý triều đình như thế nào, bất kể thế nào cũng là tiền thoái lưỡng nan.

- Báo, báo...

Một tên thủy thủ canh gác quan sát chạy như bay vào báo:

- Thuyền Quyền tiên sinh trở lại, tiểu nhân nhìn thấy mũi thuyền có quan viên thiên triều mặc Phi Ngư phục!

Hay quá! Kim Anh Cơ lập tức đứng bật dậy, không để ý tới những người khác, sải bước chạy về phía bên thuyền.

Đảo Tân Tiểu Diệu Hoàn cùng Y Hạ Quỷ Khanh liếc mắt nhìn nhau, hai người cũng theo sau chạy tới bên thuyền, quả nhiên có hai chiếc phúc thuyền đậu ở chỗ đó, Kim Anh Cơ đang nói chuyện cùng Quyền Chính Ngân.

Hai người bọn họ đi nhanh lên đến mũi thuyền, nhìn thấy trên đó có một người mặc Phi Ngư phục sắc mặt hết sức khó coi, vóc người mập mập nhìn qua giống như một vị đại quan, vì vậy ngửa mặt lên hỏi:

- Các người là sứ thần Minh quốc ư, tới đây muốn làm gì?

- Con bà nó trên biển sóng gió thật là lớn!

Lục mập cảm thấy trong cổ họng toát ra nước chua, mấy ngày nay mới biết đi thuyền trên biển và trên sông hoàn toàn khác nhau, sóng gió lắc lư khiến cho trong bụng người ta cồn cào khó chịu.

Vất vả lắm mới quen với cảm giác phập phồng nghiêng ngửa như vậy, hiện tại thuyền cập bờ bất động, vững vàng bình thường, tên mập ngược lại cảm thấy đầu óc quay cuồng, như muốn hôn mê.

Ồa... Y há miệng phun ra xối xả.

Như đã hứa - tung bom đợt 1 20 chương. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ thời gian qua

235. Chương 235: Oan Gia

Như đã hứa - tung bom đợt 1 20 chương. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ thời gian qua

Đại sự không tốt, sứ thần Minh quốc nôn mửa công kích!

May là Y Hạ Quỷ Khanh thân thủ bên nhảy, cũng dính không ít bãi nôn, Đảo Tân Tiểu Diệu Hoàn còn thảm hơn nhiều, mặt đầy uest vật, khó chịu tới mức suýt chút nữa hôn mê.

Đảo Tân Tiểu Diệu Hoàn giận đến nổi rút Nhật Bản đao ra, chỉ trên thuyền oa oa kêu to:

- Giải cho sứ thần Minh quốc, lại dám vũ nhục võ sĩ Hòa tộc ta, tuy Nhật Bản ta nước nhỏ lực yếu, cũng không sợ thượng bang thiên triều người! Tới đây nào, chúng ta quyết đấu sống chết!

Nhật Bản từ lúc Đường triều bắt đầu học tập Trung Quốc, tuy trải qua triều đại Tống, Nguyên Hoa Hạ suy sụp, vẫn cảm giác Trung Hoa bao la rộng lớn, văn hóa tiên tiến. Cho đến khi Minh Trị Duy Tân thành công, sau trận hải chiến Giáp Ngọ bọn họ mới thành lập cảm giác ưu việt đối với Trung Quốc trên cơ sở thắng lợi.

Cái gọi là giặc Oa, ban đầu lấy Ngũ Phong hải thương Ưông Trực cầm đầu, về sau Trịnh thị tập đoàn Trịnh Chi Long phát triển lớn mạnh, thủ lĩnh đều là người Trung Quốc, người Nhật Bản chỉ có thể làm thủ hạ.

Dựa theo quan phương quy định mua bán khám hợp (văn thư khế ước xé làm đôi, giao cho hai bên đương sự mỗi bên một nửa), Nhật Bản lấy danh nghĩa thuộc quốc với triều Minh tiến hành triều cống mua bán, tướng quân Thất Đình Mạc Phủ Chân Lợi Nghĩa Mãn (Ashikaga Yoshimitsu) dâng biểu chương cho triều Minh cũng tự xưng Nhật Bản quốc vương, thần nguyên Nghĩa Mãn.

Cho nên võ sĩ Nhật Bản ở phía sau cánh cửa quốc nội đóng kín tự cao tự đại, lúc đối mặt sứ thần triều Minh tự nhiên trong lòng cảm thấy thấp hơn một đoạn, không giống ở trước mặt Ngũ Phong hải thương có thể hò hét làm mưa làm gió.

Vì vậy Đảo Tân Tiểu Diệu Hoàn khiêu chiến, lộ ra vẻ có hơi ngoài mạnh trong yếu.

Đáng tiếc bất kể y nói gì đối với Lục mập đều là đàn gảy tai trâu. Y căn bản không hiểu người này nói gì, chỉ nhìn thấy một con khỉ lùn giơ Oa đao gọi tới gọi lui, mặt mũi đầy uế vật bẩn thỉu, rõ ràng cho thấy mình làm chuyện tốt.

Nếu như là lúc khác, Lục mập đã sớm nói lời xin lỗi, nhưng y càng nhìn càng cảm thấy Đảo Tân Tiểu Diệu Hoàn không vừa mắt, bèn cười hăng hắc:

- Tên gốc kia, mập gia thưởng cho người thứ tốt của thiên triều, sao không thè lưỡi ra liếm sạch?

Đảo Tân Tiểu Diệu Hoàn cũng không hiểu tiếng Hán, thấy Lục Viễn Chí cười hì hì còn tưởng rằng y nói xin lỗi, cảm thấy có thể khiến cho sứ thần Minh quốc nói xin lỗi chính là uy phong lẫm lẫm, ngược lại dương dương đắc ý.

Y Hạ Quý Khanh nghe hiểu được tiếng Hán, ở bên cạnh lắc đầu liên tục. Không sợ đối thủ giống như thần, chỉ sợ đồng bạn giống như heo, hợp tác cùng loại người ngu ngốc như Đảo Tân Tiểu Diệu Hoàn thật là xui xẻo tám đời.

Có lẽ nên trở về vái lạy Bát Phiên Đại Bồ Tát (còn gọi là Bát Phiên thần, thuộc thần thoại Nhật Bản), thay đổi vận khí? Y Hạ Quý Khanh sờ cằm âm thầm suy nghĩ, dù sao y cũng sẽ không nói thật cho Tiểu Diệu Hoàn, tránh cho người này gây chuyện, thành sự chưa đủ bại sự có thừa.

Ở một mặt khác, Tần Lâm đã tìm hiểu đại khái tình huống trước mắt từ miệng Kim Anh Cơ.

Đầu tiên là lĩnh chủ Tùng Phổ Gia Bình Hộ cảnh thần phục với Đại Hữu Gia từ rất sớm, không hề coi là một thế lực chính trị độc lập nữa, Ngũ Phong hải thương ở Bình Hộ trên căn bản là trạng thái tự trị, từ hai mươi năm trước thời Ưông Trực chính là như vậy.

Bây giờ Đảo Tân thị quật khởi Nam bộ Cửu Châu, đánh bại Đại Hữu Gia, có khí thế quét ngang Cửu Châu đảo, cho nên sai phái sứ giả tới dụ hàng, hy vọng thu nạp Ngũ Phong hải thương vào dưới trướng.

Hơn nữa có đồng ý triều Đại Minh chiêu an hay không, nội bộ tập đoàn hải thương tồn tại ba loại ý kiến bất đồng đối với chuyện này:

Hệ chính Kim Anh Cơ đương nhiên là vui lòng tiếp nhận chiêu an, nàng cũng không chân chính tin tưởng triều đình, nhưng vì giải oan cho Ưông Trực, giải trừ hải cấm, mở ra thông thương cảng khẩu phù hợp ích lợi tập đoàn hải thương. Hơn nữa cảm giác được áp lực của các phe Nhật Bản, Bồ Đào Nha, dựa lưng vào mẫu bang mới có thể chống đỡ, tương lai sẽ phát triển thuận lợi hơn.

Người phe Diệp Ma lại cảm thấy đã đặt chân ở Bình Hộ hơn hai mươi năm, tồn tại vô số quan hệ lợi ích với Nhật Bản, quyết không thể từ bỏ một cách nhẹ nhàng như vậy. Nếu mấy chục năm qua triều đình coi ta là giặc Oa, động một chút là đòi giết, như vậy hàng Đảo Tân Gia có gì là không được?

Lão đệ huynh do Mao Hải Phong cầm đầu thì bị triều đình nói lời rồi lại ăn lời khiến cho trong lòng chán nản. Nhưng thời Uông Trục áp chế ba mươi sáu đảo, uy chấn Đông Doanh huy hoàng lại khiến cho bọn họ tuyệt không bằng lòng quy hàng Oa Nô, cho nên vừa không đồng ý quy thuận triều đình, lại cự tuyệt đầu hàng Đảo Tân Gia.

Gặp phải cục diện này Kim Anh Cơ cũng rơi vào tình thế khó xử.

Đoạn thời gian trước cầu kết cùng Bạch Liên giáo lấy trộm bạc ngân khố, trải qua đàm phán lại trả bạc trở về. Trải qua quá trình đàm phán với triều đình toàn là do nàng dẫn quân tiến hành thương thuyết ở Bạch Thủy Dương và Trường Giang. Thân là Ngũ Phong thuyền chủ đời thứ hai, nàng cũng không cần thiết trưng cầu ý kiến đám người Mao Hải Phong cùng Diệp Ma ở lại Bình Hộ.

Nàng lại không nghĩ rằng Mao Hải Phong sẽ phản ứng kịch liệt như thế. Tuy Kim Anh Cơ là con ruột Uông Trục, cũng là di nữ ra đời sau khi Uông Trục chết, thật ra thì ấn tượng cũng không khắc sâu đối với chuyện phụ thân bị giết. Mà năm xưa bọn Mao Hải Phong bị triều đình lừa gạt lại là hết sức rõ ràng chân thật.

Phải có chữ tín mới có thể tin được, đã có bài học bằng máu lần trước, còn ai có thể tin tưởng lần thứ hai?

- Oan gia, ai bảo người lâu như vậy không có tin tức?

Kim Anh Cơ chu cái miệng nhỏ nhắn, lần thu ba yêu mị quét qua Tần Lâm một vòng, nửa thật nửa giả nói:

- Người ta chờ người người vô cùng gấp gáp, nếu người tới muộn chút nữa, hừ chuyện chiều an khó lòng êm xuôi, các vị huynh đệ không tin được quan phủ lão gia các người.

Chân mày Tần Lâm vốn đang cau lại, lúc này chợt giãn ra, hần cười xấu xa liếc ngang qua eo thon nhỏ uốn éo như rắn nước của Kim Anh Cơ, nhìn chăm chăm ánh mắt óng ánh như ánh sáng đại dương của nàng, cất lời trêu chọc:

- Như vậy nàng có tin bản quan hay không?

Nụ cười yêu mị của Kim Anh Cơ chẳng lại chốc lát, sau đó lại cười duyên nhẹ nhàng đẩy Tần Lâm ra, mặt trái xoan trắng nõn hơi có chút đỏ lên, đưa ngón tay ra nghịch ngợm điểm vào trán Tần Lâm một cái:

- Đáng ghét, người ta không tin được tên lừa gạt người. Hì hì, có ứng khuyến Đông Xưởng kia nhìn chăm chăm, Tần trưởng quan còn dám liếc mắt đưa tình với hải tặc như ta sao?

Hoắc Trọng Lâu ho khan hai tiếng, vội vàng dời ánh mắt sang nơi khác, nhìn lên trời lẩm bẩm:

- Tiết trời hôm nay thật tốt, ha ha ha...

Từ trước tới nay ứng khuyến Đông Xưởng vẫn ngông cuồng kiêu ngạo, Kim Anh Cơ thấy vậy không khỏi thâm giật mình, kỳ quái không hiểu vì sao Hoắc Trọng Lâu lại đặc biệt nể mặt Tần Lâm như vậy.

Tần Lâm cất tiếng cười ha hả, da mặt lão nhân gia rất dày, lại tiến tới bên tai Kim Anh Cơ nói nhỏ:

- Kim lão bản, ở Thiên Hương các nàng cũng không xa lạ như hôm nay kia mà, hắc hắc...

Lỗ tai bị nhiệt khí trong miệng Tần Lâm thổi vào làm cho ngứa ngáy, tâm thần Kim Anh Cơ hơi phân tán, tiếp theo giật mình che miệng lại, trợn to hai mắt nhìn Tần Lâm. Chẳng lẽ tên này còn chưa biết chuyện Từ Đại tiểu thư thay chỗ mình sao?

Khóe miệng khẽ nhếch, mày liễu khẽ nhướng lên, nữ hải tặc vương cười hăng hắc như tiểu hồ ly, eo nhỏ nhắn gập lại gần sát Tần Lâm, thanh âm nũng nịu như sắp chảy ra nước:

- Tần tướng quân thật là phụ tình bạc nghĩa, nhưng không hiểu vì sao vừa gặp người, vốn ta không tin cũng tin ngay tức khắc, vốn đã tin càng tin hơn mười lần, oan gia, thật là một tiểu oan gia!

Tần Lâm cười to, lấy quan bằng ấn tín triều đình ban cho ra:

- Nếu Kim lão bản tin được bản quan, bản quan quyết sẽ không dối gạt, xem thử đây là cái gì?

- Tần tướng quân đã sớm ‘Khi phụ’ ta rồi...

Kim Anh Cơ vừa cười xấu xa đùa giỡn với Tần Lâm, trong lòng vui vẻ vô cùng, vừa đưa tay nhận lấy quan bằng ẩn tín.

Chỉ liếc mắt nhìn, Kim Anh Cơ liền giật mình há to miệng, tim đập thành thịch, thần sắc cũng trở nên nghiêm túc không còn vẻ đùa cợt như trước. Vẻ mặt nàng tỏ ra trân trọng, giống như cầm trong tay món đồ nặng ngàn cân, ánh mắt nhìn về phía Tần Lâm cũng biến thành cảm kích chân chính.

Đạo Tân Tiểu Điểu Hoàn cùng thành viên tập đoàn hải thương trước sau chạy tới đều nhón chân nhìn lên, muốn xem thử rốt cuộc triều đình phong cho cái gì. Thế nhưng Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ đứng trên boong thuyền, cách khá xa, không thấy rõ chữ.

- Hừ, Thiếu chủ cũng không nên bị đám cảm y ứng khuyến này lừa!

Mao Hải Phong giần dữ phun một bãi nước bọt xuống đất.

Diệp Ma cũng có cùng nhận thức với y về điểm này, cũng gật đầu tỏ vẻ tán thành:

- Triều đình nói lời rồi lại ăn lời, lão chủ nhân chính là chết oan chết uổng, chúng ta cũng không thể mắc bẫy. Nếu xét ra vẫn là người Nhật Bản nói một không hai, Đạo Tân thị...

Mao Hải Phong phun một bãi nước bọt vào mặt Diệp Ma, thóa mạ lão là Hán gian, Diệp Ma cũng không chịu nhường nhịn, hai bên cơ hồ lại muốn đánh nhau.

May là lúc này Kim Anh Cơ mặt đầy gió Xuân cùng Tần Lâm sóng vai đi xuống phúc thuyền, tất cả mọi người quan tâm văn kiện nặng cầm trên tay rốt cục là cái gì, cũng quên tranh chấp với nhau.

- Thấy chưa, thấy chưa...

Lục mập vô cùng cao hứng chỉ cho Ngưu Đại Lực nhìn, đưa ra hai ngón tay cái khép lại:

- Kim Anh Cơ kia, ha ha, cùng chúng ta trưởng quan là như vậy! Nhớ lần ở Thiên Hương các không? Tần ca được nàng mời đi, chúng ta ăn uống xong đi về trước, hần là sáng sớm hôm sau mới trở về...

Ngưu Đại Lực thật thà gật đầu, tỏ vẻ đã hoàn toàn hiểu.

Trở lại Tự Nghĩa sảnh trước mặt miếu Mụ Tổ, Kim Anh Cơ bèn ra lệnh bày hương án tiếp chỉ.

- Chậm đã!

Mao Hải Phong gần giọng gọi mọi người lại, ôm quyền với Kim Anh Cơ:

- Thứ cho Mao mạo vô lễ, xin hỏi Thiếu chủ, lần này triều đình lại nói cái rắm gì đó? Chiêu an hay không quan hệ đến cơ nghiệp nghĩa phụ cùng tài sản tánh mạng chúng huynh đệ, cũng không thể hành sự hồ đồ được!

- Bát dát!

Quy Bản Vũ Phu trợn mắt nhìn Mao Hải Phong, Quyền Chính Ngân cùng những thủ hạ tâm phúc người Hán khác của Kim Anh Cơ cũng rít lên tiếng thóa mạ.

Diệp Ma cùng Đạo Tân Tiểu Điểu Hoàn liếc mắt nhìn nhau, hai người đều cười gian trá, tam đại hệ phái Ngũ Phong hải thương trừ hệ chính Kim Anh Cơ ra, hai phái Mao Hải Phong cùng Diệp Ma đều phản đối chiêu an, nếu Mao Hải Phong đã đứng ra phản đối, bọn họ cũng không cần nóng lòng lên tiếng.

Y Hạ Quỷ Khanh hoàn toàn không nhẹ nhõm như đồng bạn, giữa đôi mày y toát ra vẻ lo lắng mơ hồ, tựa hồ từ thần thái Kim Anh Cơ đã phát giác đại sự không ổn.

Kim Anh Cơ cười nhàn nhạt lại hết sức trấn định, nàng giờ quan bằng Tần Lâm đưa cho lên thật cao:

- Các vị có biết lần này triều đình cho chúng ta điều kiện gì không?

- Cho dù là phong chức Đô Đốc, Tổng Binh, cũng không phải là muốn dụ dỗ chúng ta lên bờ, đưa cổ ra cho chúng làm thịt sao?!

Mao Hải Phong tức giận lớn tiếng nói, hung hăng nhìn Tần Lâm, dường như muốn nuốt chửng hắn.

Ngưu Đại Lực sau lưng Tần Lâm mở mắt to như chuông đồng trợn trừng trở lại, Mao Hải Phong cũng là một đại hán khôi ngô, hai người nhìn chăm chăm lẫn nhau như vậy, nhìn qua chẳng khác nào hai vị thần giữ cửa Ủy Trì Cung, Từ Kính Nghiệp.

Tần Lâm khoát khoát tay, bảo Ngưu Đại Lực không cần như vậy, chính hắn cười nhìn các vị hải thương chấp tay một cái:

- Đô Đốc, Tổng Binh còn chưa tới phiên bản quan tới chiêu an, quan chức Kim thuyền chủ không cao, lục phẩm quan nho nhỏ mà thôi... trưởng quan Trưởng Quan Ty Doanh Châu, đời đời trấn Đông Hải!

Phía dưới ồ lên một tiếng, tất cả đám hải thương đều vui mừng hơn hở, mà Đảo Tân Tiểu Đỉnh Hoàn cùng Diệp Ma lập tức lộ vẻ kinh hoàng, há to miệng có thể nhét vào một chiếc bánh trôi. Chỉ có sắc mặt Y Hạ Quỷ Khanh vẫn như người chết, trong đôi mắt chợt lóe hung quang rồi biến mất.

Triều Minh thực hành chế độ ràng buộc đối với biên cương cùng địa khu man di ở xa, cũng tức là sách phong Thổ Ty đời đời thế tập quản lý địa phương, giống như Tuyên Ủy Ty, Tuyên Phủ Ty, Trấn An Ty, Chiêu Thảo Ty gì đó đều là Thổ Ty. Trưởng Quan Ty chính là Thổ Ty nhất đẳng thấp nhất trong các cấp bậc Thổ Ty, hàm chính lục phẩm.

Nhưng bên trong khung sườn của triều Đại Minh, rất nhiều địa phương không thể lý giải theo mặt chữ. Tỷ như đối với Ngũ Phong hải thương, cho dù là phong Tổng Binh, Đô Đốc cũng không có lợi ích thiết thực bằng Thổ Ty nhỏ nhất này, chỉ vì Thổ Ty có thể đời đời có đất, đời đời cai trị dân, đời đời cầm binh, đời đời thế tập. Nói cách khác trên phương diện độc lập cơ hồ tương đương với một tiểu vương quốc, các loại chuyện đều là tự mình giải quyết, không sợ bị quan phủ cản trở tay chân.

Chế độ Thổ Ty thực hành nhiều ở địa khu Tây Nam, trên biển cũng ít khi thấy. Từ khi đánh Tam Bảo thái giám xuống Tây Dương, cự cảng Thi Tiến Khanh được phong Tuyên Ủy Sứ cho tới nay, không còn thế lực trên biển nào khác được phong Thổ Ty, từ đó có thể thấy được thành ý của triều đình.

Trong lúc nhất thời, dưới quyền Mao Hải Phong có một số ít người xảy ra dao động, len lén bàn tán cảm thấy thụ phong Thổ Ty cũng không tệ, không quá bị triều đình câu thúc, trên thực tế duy trì tính độc lập, lại có danh phận chính thức. Từ giã Oa biến thành thổ quan được triều đình thừa nhận, trở về quê quán kết hôn gặp bạn, tế bái phần mộ cũng không cần lén lút lút lút.

Thấy phản ứng của thủ hạ, Kim Anh Cơ nhìn về phía Tần Lâm cảm kích cười một tiếng. Không trách hắn tới trễ như thế, với điều kiện ưu đãi như vậy mà nói, nhất định triều đình sẽ tranh chấp trong thời gian tương đối dài. Dù sao bắt đầu từ Thi Tiến Khanh, hơn một trăm năm chưa từng phong qua Thổ Ty ở trên biển.

236. Chương 236: Chiêu An Hay Không

Như đã hứa - tung bom đợt 1 20 chương. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ thời gian qua

Cho dù là Trương Cư Chính nắm trong tay triều cục, viện dẫn lệ cũ đưa ra quyết định lớn gan như vậy, có thể tưởng tượng cũng rất không dễ dàng, mới vừa rồi trách Tần Lâm tới muộn cũng là trách lầm hắn.

Mao Hải Phong suy nghĩ một trận, vốn muốn hỏi Tần Lâm, lại nghiêng đầu hỏi Kim Anh Cơ:

- Thiếu chủ, triều đình có nói tới Trưởng Quan Ty Doanh Châu chúng ta thuộc về nơi nào quản lý, phải bị ôn quan tỉnh nào nắm cổ hay không? Là Chiết Giang, hay là...?

Kim Anh Cơ cũng không biết rõ ràng, liền dùng ánh mắt hỏi Tần Lâm.

- Nam Trực Lệ.

Tần Lâm ung dung điềm tĩnh trả lời:

- Trực thuộc trung ương, các người không cần lôi kéo kết giao với bất cứ quan địa phương nào cả.

Triều Đại Minh có Nam bảy Bắc sáu cộng mười ba tỉnh, khu quân sự biên cương Cáp Mật Vệ, Nô Nhi Càn và Nam Bắc Trực Lệ.

Các tỉnh phải thiết lập Bố Chính Ty, Đô Chỉ Huy Ty cùng Đề Hình Án Sát Ty phụ trách các hạng sự vụ quân dân, từ giữa đời Minh tới nay lại có Tuần Phủ đại thần cai quản các hạng mục yếu vụ và Tuần Án Ngự Sử giám sát quan viên toàn tỉnh. Thổ Ty ở những tỉnh này vẫn phải dùng những quan viên kể trên cai quản, tỷ như Tương Tây Vĩnh Thuận Tuyên Ủy Ty, tuy là chính tam phẩm đại Thổ Ty nhưng vẫn phải phục tùng các quan viên lớn nhỏ ba ty cấp tỉnh Hồ Quảng, cùng Tuần Phủ Tuần Án cai quản.

Mà đặc biệt ngoại lệ chính là Nam Bắc Trực Lệ, đều không bố trí quan thự (văn phòng chính phủ) cấp tỉnh. Tỷ như Vương Thế Trinh là chính tam phẩm Phủ Doãn Thuận Thiên, nhưng phạm vi quản hạt của y vẫn chỉ có một Thuận Thiên phủ, không quản được những châu phủ khác trong phạm vi Nam Trực Lệ. Trên lý thuyết Trấn Giang phủ, Thường Châu phủ đều là trực tiếp chịu trách nhiệm với Lục bộ trung ương.

Trưởng Quan Ty Doanh Châu được lập ra ở Nam Trực Lệ, nói cách khác trực tiếp do trung ương quản lý, hoàn toàn không chịu quan viên địa phương chế ước. Từ điểm này có thể thấy được, vị lục phẩm trưởng quan Kim Anh Cơ này thật ra cao hơn cả chính tam phẩm Tuyên Ủy Sứ Vĩnh Thuận Tuyên Ủy Ty.

Tần Lâm ném ra tạc đạn nặng ký, giải thích sơ qua những nội dung này, chúng hải thương lại mừng rỡ một trận, lập tức có nhiều người nghiêng về tiếp nhận chiêu an, không ngừng nháy mắt ra dấu với Mao Hải Phong.

Kim Anh Cơ nhìn y khẽ mỉm cười, lặng lẽ giá giá ngón tay cái.

Mắt thấy Tần Lâm nắm chắc phần thắng, cán cân trong lòng Ngũ Phong hải thương đang từ từ nghiêng về phía thiên triều, Đảo Tân Tiểu Diệu Hoàn gấp đến độ giậm chân, đang định lên tiếng tranh chấp, Y Hạ Quỷ Khanh chợt ngăn y lại, liếc mắt nhìn nhìn nhìn Tần Lâm, âm trầm nói:

- Sứ thần Minh quốc quá cuồng vọng! Bến Tùng Phổ Bình Hộ cảng là địa phương Nhật Bản chúng ta, các người muốn phong Trưởng Quan Ty Doanh Châu gì đó, vì sao lại thiết lập trên Nhật Bản ta? Đây rốt cục là chỉ ý triều đình Minh quốc hay là các người tự tiện chủ trương, vì sao không biết tới Mạc Phủ tướng quân (Shogun) nước ta?

Tần Lâm nheo mắt lại, ánh mắt vừa chạm cùng Y Hạ Quỷ Khanh chỉ cảm thấy trong mắt đối phương toát ra quỷ khí âm trầm, quả thật là một đại kinh địch.

Y Hạ Quỷ Khanh là Thượng Nhẫn Y Hạ Lưu, giết người vô số, người bình thường không dám nhìn thẳng vào mắt. Lần này va chạm với ánh mắt sắc bén như mắt ưng của Tần Lâm, khóe mắt hơi đau nhói, trong lòng không khỏi thất kinh, thầm nói sứ thần Minh quốc tuyệt không phải hạng người lục lục thường tài.

Tần Lâm cùng các vị quan viên liên danh tấu thỉnh chiêu an Ngũ Phong hải thương, dĩ nhiên không thể nói mẫu cảng bọn họ ở Bình Hộ Nhật Bản, chỉ có thể nói ở trên Đông Dương đại hải, chỗ man di ở cách Ninh Ba hơn tám trăm dặm.

Trương Cư Chính cũng chơi chữ, nói sơ qua thiết lập Trưởng Quan Ty Doanh Châu trên các đảo Đông Hải, cũng không có chỉ rõ là hòn đảo nào. Mà trung ương thiên triều cũng không quan tâm tới man di hải ngoại, đảo Đông Hải lại đặc biệt nhiều, sẽ không có người nào ăn no không có chuyện làm đi khảo cứu xem là hòn đảo nào.

Chỉ ý cùng quan bằng ắt hẳn đều không có nói tới Bình Hộ cảng, Tần Lâm cũng không thể nào thật sự thiết lập Trưởng Quan Ty Doanh Châu ở chỗ này. Nếu không Nhật Bản cho sứ chạy tới kinh sư tố cáo, hoặc là vì chuyện khác khiến cho hai nước tranh chấp, kẻ xui xẻo tuyệt đối là Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ nho nhỏ hắn.

Bên Đại Minh ai nấy toát mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay, Hoắc Trọng Lâu thấp giọng hỏi:

- Tần trưởng quan, chúng ta có cần chậm rãi thương nghị hay không?

Tần Lâm ung dung điềm tĩnh, hắn đã sớm có suy tính, lúc này hừ lạnh một tiếng:

- Ngũ Phong hải thương ở nhờ Bình Hộ, nhưng cũng không phải là người Nhật Bản, thiên triều Đại Minh ta phong con dân làm Thổ Ty, chẳng lẽ còn cần Nhật Bản người đồng ý?

Tần Lâm vừa nói ra lập tức được rất nhiều hải thương ủng hộ, bên trong Ngũ Phong hải thương người Trung Quốc chiếm tám thành trở lên, trong hai thành còn lại, người Triều Tiên lại chiếm một nửa, tự nhiên sẽ không thừa nhận là người Nhật Bản.

Bất quá, Bình Hộ đúng là địa phương thuộc Nhật Bản.

Hoắc Trọng Lâu vẫn không hiểu Tần Lâm muốn làm cái gì, trợn tròn mắt rơi vào mơ hồ, chỉ cảm thấy Tần trưởng quan càng ngày càng cao thâm khó lường.

Tần Lâm nhìn Kim Anh Cơ nháy nháy mắt:

- Trước kia bởi vì triều đình coi các vị là giặc Oa, quan phủ duyên hải hờ chút là lấy đại quân tảo thanh, cho nên không đứng chân được, chỉ có thể tạm ở Bình Hộ cảng. Hôm nay đã được chiêu an, thiết lập Trưởng Quan Ty Doanh Châu...

Trong mắt Kim Anh Cơ lóe lên ánh sáng, lập tức nói tiếp:

- Đông Hải to lớn, đi đâu cũng được, cần gì khốn thủ ở một Bình Hộ cảng nhỏ nhỏ?!

Đám hải thương nhất thời sôi trào, phú quý không về quê chẳng khác nào áo gấm đi đêm, hiện tại kiếm được nhiều tiền như vậy, cần gì sống ở Bình Hộ? Được chiêu an, thoải mái trở về quê nhà, còn có thể mở căn cứ mua bán trên đảo ở gần Trung Nguyên hơn, tất cả mọi phương diện đều hơn hẳn ở Bình Hộ cảng.

Hai vị sứ giả Đảo Tân Gia liếc mắt nhìn nhau, trong lòng Tiểu Điểu Hoàn hoảng sợ, mặt như người chết của Y Hạ Quỷ Khanh càng lộ vẻ âm trầm.

Sở dĩ có thể ép buộc Ngũ Phong hải thương là bởi vì bọn họ thiết lập mậu cảng ở Bình Hộ cảng. Mà sở dĩ năm xưa chọn trúng Bình Hộ cảng là vì Ưông Trực lo lắng địa phương ở gần đại lục sẽ dễ dàng bị Thủy sư triều đình tập kích.

Bây giờ chính sách triều đình Đại Minh biến đổi, hải thương hoàn toàn không cần thiết ở lại Bình Hộ, hơn nữa Đảo Tân Gia trước mắt còn chưa đụng tới Bình Hộ cảng nằm trong Tùng Phổ quận. Ngũ Phong hải thương muốn đi, bọn họ cũng không ngăn được.

May là Y Hạ Quỷ Khanh âm mưu quỷ kế rất nhiều, lúc này bị Tần Lâm làm cho trở tay không kịp, cũng bó tay hết cách.

Mắt thấy tình thế càng ngày càng bất lợi, Diệp Ma nhảy ra nói:

- Bình Hộ là căn cơ Ngũ Phong hải thương ta...

- Ngàn vạn lần không thể dễ dàng vứt bỏ!

Mao Hải Phong sải bước vượt qua đám người đứng ra, ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chăm Tần Lâm:

- Rốt cục quan phủ có lòng dạ thế nào?

Tần Lâm nở một nụ cười vô hại.

237. Chương 237: Chỗ Nào Không Đúng?

Mao Hải Phong không nghĩ tới Tần Lâm thân là Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ lại vô lại như vậy, nhất thời nổi đóa, dừng một chút lại nói:

- Đến gần đảo ven biển, làm ăn, về quê nhà sẽ dễ dàng, nhưng triều đình muốn diệt chúng ta, vậy cũng dễ dàng! Ngày nào đám cầu quan trở mặt không nhận người, chẳng phải là chúng ta lại vượn cổ ra mặc cho người ta làm thịt? Bình Hộ là cơ nghiệp lão chúa công lưu lại, tuyệt không thể vứt bỏ!

Tần Lâm cười khở sờ sờ cằm, Mao Hải Phong chỉ trích như vậy, quả thật hẳn không có cách nào chống đỡ. Bài học bằng máu của Ôn Trục lần trước chứng minh triều đình này không đáng để tin tưởng, dù là bây giờ bỏ ra cố gắng gấp mười lần, cũng khó mà tiêu trừ nghi ngờ của mọi người.

Ngay cả Kim Anh Cơ cũng bị Mao Hải Phong nói động, rĩ tai với Tần Lâm, thổ khí như lan:

- Ta tin được tiểu oan gia ngươi, lại không tin được triều đình, hì hì, tuy rằng vị chuẩn Thái Sơn của người nhất ngôn cửu đỉnh trong triều, nhưng Trương tiểu thư kia là vai giấm chua, lại hận không thể đánh ta trôi giạt tới chân trời góc biển.

Tuy là Kim Anh Cơ nói đùa, thật ra trong lòng vẫn ngấm ngầm lo lắng.

Mao Hải Phong cùng những huynh đệ khác không biết, chỉ có Kim Anh Cơ cùng mấy tên tâm phúc hệ chính biết mật ước cùng Trương Cư Chính, thật ra là hai bên cùng có lợi. Ngũ Phong hải thương thay Trương Cư Chính thanh trừ tập đoàn buôn lậu quyền quý Giang Chiết, cống hiến thuế phú, Trương Cư Chính làm chỗ dựa cho Ngũ Phong hải thương ở trong triều, mở ra hải cấm để cho bọn họ mưu lợi.

Cho nên Kim Anh Cơ hoàn toàn tin tưởng thành ý triều đình chiêu an lần này, lúc Tần Lâm nói dời đi khỏi Bình Hộ cảng cũng vô cùng hưng phấn.

Bất quá theo như lời Mao Hải Phong, Kim Anh Cơ nghĩ tới một vấn đề khác: Trương Cư Chính không thể nào vĩnh viễn ngồi trên ngôi vị Tướng quốc, sau khi y không còn, nếu như Tướng quốc mới sửa lại chính sách của người tiền nhiệm quay ngoắt một trăm tám mươi độ... Tình huống như thế ở triều chính Đại Minh là thường hay phát sinh, khi đó Ngũ Phong hải thương đã dời đến một đảo nào đó ở ven biển chẳng phải sẽ lâm vào tình cảnh nguy hiểm?

Tần Lâm khẽ mỉm cười, hẳn đã sớm có toàn bộ kế hoạch giải quyết vấn đề này, nhưng lại không thể nói ra trước mặt mọi người, ít nhất tuyệt không thể do một mệnh quan triều đình như hắn công khai với mọi người.

- Nửa đêm canh ba, ta ở trong phòng chờ nàng, tự có cẩm nang diệu kế truyền cho.

Tần Lâm tiến tới bên tai Kim Anh Cơ, cười xấu xa khẽ nói.

Tai nữ hải tặc vương lập tức đỏ lên, giận dữ nhìn chòng chọc Tần Lâm:

- Trưởng quan thật là hạ lưu!

- Kim lão bản, hôm nay nàng cũng là trưởng quan rồi! Trưởng Quan Ty Doanh Châu.

Tần Lâm nhẹ nhàng thổi một hơi, khiến cho tóc trước trán Kim Anh Cơ hơi rối.

- Phục ngươi rồi!

Kim Anh Cơ không thể làm gì bĩu môi, tuyên bố đại hội tạm ngừng, đợi ngày mai sẽ tiếp tục thương nghị, đưa ra quyết định.

Ngay đêm đó Tần Lâm cũng không đợi được Kim Anh Cơ, bởi vì vào canh hai, một tràng tiếng kêu thê lương chói tai phá vỡ màn đêm yên lặng, đánh thức mọi người trong cơn say ngủ.

Dưới ánh nến chập chờn, Tần Lâm đang cầm bút chì viết viết vẽ vẽ trên một bức hải đồ, thỉnh thoảng cau mày suy tư, thỉnh thoảng múa bút thành văn.

Chợt nơi xa vang lên một tràng tiếng thét chói tai thê lương bén nhọn của nữ tử, vào ban đêm chỉ có gió biển thổi nhẹ có vẻ vô cùng nổi bật.

Tần Lâm lập tức bỏ bút xuống, lấy Thất Tinh Kiếm trên đầu giường cầm trên tay, động tác hết sức bén nhạy, giống như con báo xông ra ngoài.

Cùng lúc đó, hẳn cũng không quên lớn tiếng kêu hai gian phòng bên cạnh:

- Lão Hoắc, lão Ngưu, đi theo ta!

Hoắc Trọng Lâu chỉ hơi chậm một chút so với Tần Lâm, mặc áo ngủ quần khổ chạy như bay ra. Ngưu Đại Lực tự nhiên hơn, toàn thân cởi trần chỉ có một cái khổ nhỏ, từ trong phòng ngủ nhảy ra, hai người đều tóc tai rối bời, hiển nhiên là từ trong giấc mộng bò dậy.

Tần Lâm vẫn chưa ngủ, phản ứng nhanh hơn những người khác mấy nhịp, ý vào bảo kiếm sáng chói chạy trước hết, nhanh chóng chạy về phía có tiếng thét chói tai. Ánh mắt sắc bén của hắn quét nhìn bốn phía, đồng thời chú ý nghe dị động ngoại trừ tiếng gió vù vù bên tai và tiếng bước chân ba người mình.

Tiếng thét chói tai của nữ tử kia vẫn vang lên dứt quãng, men theo thanh âm rất nhanh Tần Lâm đã chạy tới nơi xảy ra chuyện.

Đây là một gian nhà đơn sơ ở mặt Đông miếu Mục Tổ, tường gỗ mái cỏ, nền đất được đắp cao lên một thước để phòng nước thủy triều dâng, vùng ven biển Chiết Giang có không ít dân chúng nghèo khổ sống trong loại nhà như vậy.

Cửa gian nhà gỗ mở ra, một tỳ nữ chừng ba mươi tuổi đứng ở cửa, vẻ mặt hoảng sợ vô cùng, hai cái chén rơi lăn lóc dưới chân nàng, cơm nóng và cá khô rơi vãi ngoài đất.

Ánh mắt Tần Lâm bốn phía đảo qua không có phát giác động tĩnh gì khác, liền hỏi tỳ nữ xảy ra chuyện gì.

Hai mắt tỳ nữ nhìn thẳng, giơ tay lên run run chỉ vào nhà:

- Mao, Mao đại gia...

Cái gì, đây là nơi ở của Mao Hải Phong ư?

Tần Lâm chạy tới nơi xảy ra chuyện, còn tưởng đây là nhà gỗ đơn sơ của một thủy thủ Ngũ Phong hải thương nào đó, không ngờ lại là nhân vật số hai Mao Hải Phong chỉ dưới Kim Anh Cơ.

Không dám chậm trễ, Tần Lâm cẩn thận đi tới, vén rèm cửa lên đi vào bên trong, mượn ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào nhà, nhìn thấy rõ ràng:

Toàn bộ nhà gỗ giống như là vừa bị cơn trốt xoáy tập kích, khắp nơi xóc xếch không chịu nổi, trên tường, mặt đất đầy vết đao ngổ ngang. Trên sàn chính giữa nhà, thân hình cao lớn của Mao Hải Phong nằm sấp mặt xuống đất, bên dưới cổ chảy ra máu tươi thấm đầy sàn nhà gỗ, vết máu đỏ tươi dưới ánh trăng màu bạc chiếu rọi hiện ra màu sắc đẹp đẽ mà quỷ dị.

Hoắc Trọng Lâu, Ngưu Đại Lực chạy tới hiện trường chỉ chậm hơn Tần Lâm một cái chớp mắt. Tiếp theo đèn đuốc chiếu rọi sáng sủa, Ngũ Phong hải thương, Đảo Tân Tiểu Điều Hoàn cùng Y Hạ Quỷ Khanh, còn có Lục mập phục phịch cũng đã chạy tới.

Cửa lớn và cửa sổ nhà gỗ mở rộng, đèn đuốc từ bên ngoài chiếu sáng tình hình trong nhà không sót chỗ nào. Mọi người vừa thấy Mao Hải Phong phơi thây trên đất, không khỏi cũng hít sâu một hơi khí lạnh.

Mao Hải Phong là nghĩa tử, tâm phúc Ông Trực, một trong những nguyên lão lập ra Ngũ Phong hải thương năm xưa. Mười tám năm trước Ông Trực bị chém, quân Minh thanh trừng, vợ con y đều chết trong lúc hỗn loạn, từ đó trở đi cũng không lập gia đình nữa, ở nơi nhà gỗ nhỏ đơn sơ này, cuộc sống vô cùng bình dị, tính tình trung trực trọng nghĩa khí. Kim Anh Cơ tiếp nhận Ngũ Phong thuyền chủ đời thứ hai, y cũng lập công lao hãn mã, cho nên không ít huynh đệ hải thương đều phục y.

Lúc này thấy y chết vô cùng thê thảm, một số huynh đệ nhiệt tâm lập tức cất tiếng khóc lớn lên định xông vào nhà:

- Mao Đại ca, tại sao lại bỏ huynh đệ đi trước một bước, tên trời đánh nào đã giết hại huynh?

Tần Lâm lắc đầu một cái, giơ cánh tay ra cản lại, chém đinh chặt sắt nói:

- Trước khi chưa tra rõ hung phạm, không thể xông vào hiện trường.

- Phải chăng là sứ thần Minh quốc ra tay?

Diệp Ma liếc Tần Lâm một cái, âm dương quái khí nói:

- Ban ngày dường như Mao Đại ca không đồng ý tiếp nhận chiêu an, các vị huynh đệ nói có phải không?

Vô số ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Tần Lâm, trong huynh đệ hải thương có mấy người tách khí nóng nảy, lập tức rút đao ra soạt một cái:

- Nợ máu trả bằng máu, báo thù thay Mao Đại ca!

Hoắc Trọng Lâu mắt hổ tròn, hai tay cong thành trảo, Ngưu Đại Lực cất tiếng quát như sấm sét, bày ra thủ thế, hai người nhất tề hộ vệ trước người Tần Lâm.

Các huynh đệ hải thương lập tức nhao nhao đòi lấy mạng ứng khuyến triều đình.

- Tất cả dừng tay cho ta!

Kim Anh Cơ quát ngăn một tiếng, dù sao cũng là Ngũ Phong thuyền chủ đời thứ hai, nhất thời có không ít hải thương cùng thủy thủ dừng lại, xem nàng nói thế nào.

Kim Anh Cơ là nữ tử, nghe tiếng thét chói tai mặc y phục chạy ra chắc chắn chậm hơn nam tử một chút, cho nên lúc này mới chạy tới. Chỉ thấy mặt trái xoan trắng nõn của nàng bởi vì chạy nhanh mà hơi ửng hồng, càng lộ vẻ quyến rũ, lại mơ hồ có uy nghiêm khí độ của nữ hải tặc vương, khiến cho đám bộ chúng không dám cãi lệnh.

- Vụ án chưa rõ, há có thể phán quyết hồ đồ, chẳng lẽ là có dụng ý khác?

Kim Anh Cơ làm như vô ý liếc nhìn Diệp Ma, trầm giọng nói:

- Trước khi tra được chứng cứ xác thực hung phạm, ai muốn đi vào động tới thì thể Mao Đại ca, người đó chính là đồng đảng hung phạm!

Đám hải thương, thủy thủ tỉnh táo lại, Mao Hải Phong cũng có mấy tâm phúc xuất thân từ Tú Tài sa sút, có mấy phần mưu trí, trải qua Kim Anh Cơ nhắc nhở lập tức phục hồi tinh thần lại, thấp giọng báo cho đồng bạn:

- Chớ nóng vội báo thù, quả thật Mao Đại ca không đồng ý chiêu an, nhưng ban ngày vẫn thiếu chút nữa đánh nhau cùng Diệp Ma! Rốt cuộc ai là cừu nhân của chúng ta, phải suy nghĩ rõ ràng một chút.

Thế cục kiếm bạt cung giương hơi hòa hoãn trở lại, Hoắc Trọng Lâu cùng Ngưu Đại Lực mới thở phào nhẹ nhõm, đồng thời nhìn Tần Lâm phía sau.

Kỳ quái, vì sao Tần trưởng quan thủy chung không có lên tiếng, không có khả năng hấn không bị đám hải thương này dọa sợ hãi chút nào.

Thì ra đối với tiếng ồn ào huyền náo xung quanh, Tần Lâm như bịt tai không nghe thấy, đứng ở đó giống như tượng đất, hai mắt tinh quang bắn ra bốn phía quan sát không ngừng, quét nhìn một lượt tình huống từ cửa vào tới trong nhà, nhờ vào ánh sáng đèn đuốc tìm tòi từng tắc một.

- Có cái gì không đúng, nơi này có cái gì không đúng!

Tần Lâm lẩm bẩm.

- Chỗ nào có cái gì không đúng?

Kim Anh Cơ tới gần thấp giọng hỏi:

- Không phải là người phái người giết Mao Đại ca chứ?

Tần Lâm không chút nghĩ ngợi lắc đầu một cái.

Trong lòng Kim Anh Cơ lập tức buông lỏng, so với bộ chúng Ngũ Phong hải thương, nữ Thổ Trưởng Ty quan tín nhiệm Tần Lâm rất nhiều. Lúc gặp mặt nói những lời nửa thật nửa giả đúng là tiếng lòng của nàng, không biết vì sao nàng không tin tưởng triều đình bao nhiêu, nhưng đối với Tần Lâm lại là rất tin không chút nghi ngờ.

Mao Hải Phong là nghĩa huynh của nàng, cũng là ân nhân của nàng, nếu quả thật bị Tần Lâm giết chết, nàng sẽ không biết nên xử trí thế nào.

Nhìn thi thể nghĩa huynh Mao Hải Phong, lòng Kim Anh Cơ đau xót không dứt, nước mắt ngân ngấn chực tuôn trào. Nhưng nàng là Ngũ Phong thuyền chủ, là đầu não của hàng ngàn hàng vạn hải thương cùng thủy thủ, nàng chỉ có thể cố nén đau buồn, không có ai biết nàng nắm chặt tay, móng tay đã đâm vào lòng bàn tay.

Như vậy, rốt cuộc là chỗ nào có cái gì không đúng?

Tần Lâm đắm chìm trong vụ án, lại thêm trong lòng vẫn cho là đã từng có một đêm ân ái với Kim Anh Cơ, vì vậy không chút tị hiềm, cầm tay dẫn nàng chậm rãi bước vào nhà, chú ý tránh vết máu trên sàn nhà.

- Xem đi, ở nơi này!

Tần Lâm chỉ một chuỗi vết máu trên mặt đất.

Sàn nhà gỗ dùng nhiều mảnh gỗ rộng nửa thước ráp lại mà thành, ở giữa thi thể Mao Hải Phong cùng cửa phòng, giữa vết đao và vết máu loạn xạ có một vết máu hình chuỗi kéo dài, từ thi thể kéo dài ra tới cửa nhà, giống như một chuỗi những dấu chấm (.....)

Tần Lâm chỉ chuỗi giọt máu kia:

- Xem đi, khoảng cách giữa bốn giọt đầu tiên cơ hồ chừng bốn, năm tấc, nhưng giữa giọt thứ tư cùng giọt thứ năm lại cách nhau gần một thước.

Đây là vì sao?

Kim Anh Cơ mê hoặc quan sát giọt máu, giơ tay lên thử, nhìn dáng dấp chuỗi giọt máu này hẳn là sau khi hung thủ giết người cầm hung khí dính máu đi ra ngoài, máu tươi từ hung khí nhỏ xuống.

- Đúng vậy, khoảng cách giữa giọt máu thứ tư, thứ năm đột nhiên tăng lên gấp đôi...

Kim Anh Cơ chớp mắt một cái:

- Có phải là hung thủ đột nhiên gia tăng tốc độ, khoảng cách giữa hai giọt máu trở nên xa hơn hay không?

Tần Lâm gật đầu một cái, Kim Anh Cơ phân tích có đạo lý nhất định. Nếu như hung thủ tay cầm hung khí nhỏ máu đột nhiên gia tốc, dĩ nhiên khoảng cách giữa giọt máu sẽ trở nên lớn hơn, bất quá nếu cụ thể chỉ có bấy nhiêu, trên căn bản có thể loại bỏ có khả năng khác.

- Tới đây, xem thử những giọt máu này...

Tần Lâm chỉ vết máu hình dáng bất đồng bên trong nhà, có dạng văng tung tóe, có dạng nhỏ xuống, cũng có dạng vãi ra, chủ yếu hẳn bảo Kim Anh Cơ nhìn những vết máu dạng nhỏ xuống.

Nữ hải tặc vương cũng không phải là thiện nam tín nữ gì, thân ở bên trong nhà mùi máu tanh nồng đậm cũng không sợ hãi chút nào, cẩn thận quan sát dưới sự chỉ điểm của Tần Lâm. Nàng âm thầm thì, tuyệt không buông tha hung thủ sát hại nghĩa huynh Mao Hải Phong.

Quả nhiên dưới sự chỉ điểm của Tần Lâm nhìn ra mấy phần đầu mối: tất cả giọt máu đều không phải theo quy tắc hình tròn, mà là thể hiện ra đặc điểm vận động văng tung tóe, vãi ra, nhỏ xuống, hiện ra các loại hình dáng. Tỷ như tốc độ cao văng tung tóe giống như một đám mây, vết máu văng vào vách gỗ chảy xuống từng dòng nhỏ, ngoài mép vết máu nhỏ xuống có dạng răng cưa...

- Nếu như đột nhiên gia tốc, giọt máu nhỏ xuống trên đất sẽ trở thành hình bầu dục...

Tần Lâm lấy tay phác họa, Kim Anh Cơ gật đầu một cái tỏ vẻ đã hiểu, hẳn mới chỉ chuỗi vết máu kia nói:

- Xem đi, mặc dù giọt máu thứ tư cùng giọt thứ năm cách nhau quá xa, nhưng hình dáng căn bản là nhất trí với những giọt trước đó, điểm này đã loại trừ khả năng hung phạm đột nhiên gia tốc.

Không đợi Tần Lâm nói tiếp, Kim Anh Cơ liền kêu lên:

- Vốn là giữa giọt máu thứ tư, thứ năm hẳn còn có một giọt khác, nhưng đã bị thứ gì chặn lại!

Nữ hải tặc vương quả nhiên cũng là người thông minh, Tần Lâm gật đầu một cái, không vội vàng nói tiếp, quả nhiên Kim Anh Cơ đã tự cúi đầu nhìn xuống.

Còn có cái gì có khả năng lớn hơn so với chân của hung phạm?

Kim Anh Cơ cười lạnh đi ra ngoài, ra lệnh tất cả mọi người đứng yên tại chỗ không cho phép nhúc nhích, giám thị lẫn nhau. Sau đó tách Quy Bản Vũ Phu, Quyền Chính Ngân cùng những tâm phúc khác ra, hạ giọng thật nhỏ nói hết nguồn cơn, lệnh cho bọn họ dẫn người kiểm tra.

Như đã hứa - tung bom đợt 1 20 chương. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ thời gian qua

238. Chương 238: Biện Pháp Công Bằng

Đảo Tân Tiểu Điều Hoàn kêu lên đầu tiên:

- Không được, chúng ta là sứ giả Đảo Tân Gia, không thuộc Ngũ Phong hải thương các người quản! Dám lục soát chúng ta, hãy cân nhắc tới hậu quả chọc giận gia chủ chúng ta.

Diệp Ma cũng nhảy ra, đảo mắt cười lạnh luôn miệng:

- Kim thuyền chủ, nàng lục soát người khác, ai lục soát nàng? Hừ hừ, Mao Đại ca cùng nàng danh nghĩa là huynh muội, được lão chúa công ủy thác trọng trách. Hiện tại nàng đã trưởng thành, đủ lông đủ cánh, phải chăng là hiềm Mao Đại ca có chút vướng tay vướng chân? Cái gì là hết chim bẻ ná, đừng cá quăng nơm, Diệp mỗ không hiểu rõ lắm, kính xin thuyền chủ chỉ giáo một chút!

Sắc mặt Kim Anh Cơ biến đổi, quả thật không ngờ rằng Diệp Ma lại mượn chuyện này làm khó dễ.

Diệp Ma là lão đệ huynh lúc Ônng Trực lập nghiệp, nhưng không giống như Mao Hải Phong được Ônng Trực tin tưởng. Sau khi chiêu an thất bại, tập đoàn hải thương bị thiệt hại nặng nề, Diệp Ma lại bảo tồn thực lực tương đối lớn, cho nên cơ hồ có thể có địa vị ngang nhau với lực lượng chính hệ tàn dư của Ônng Trực do Mao Hải Phong nắm.

Mao Hải Phong trung thành cảnh cảnh với Ônng Trực, thờ thiếp thất Kim thị của Ônng Trực đang có mang Triều Tiên cùng đứa con cô Kim Anh Cơ làm chúa công, lấy được danh phận đại nghĩa. Lão đệ huynh cảm niệm ân đức Ngũ Phong tiên sinh Ônng Trực năm xưa, cũng kính ngưỡng dư uy của y, tự nhiên lòng hướng về Mao Hải Phong, Diệp Ma cũng không khỏi khuất thân dưới trướng.

Sau đó Kim thị mất, Kim Anh Cơ lớn lên được tôn là Ngũ Phong thuyền chủ đời thứ hai, cục diện thực lực trong bang vẫn không thay đổi. Lấy Mao Hải Phong làm đầu, Diệp Ma thứ hai, Kim Anh Cơ thân là thuyền chủ tuổi quá nhỏ, hệ chính chân chính theo phò không nhiều lắm, cho nên chỉ đứng thứ ba. Bất quá có Mao Hải Phong đốc lòng phụ tá, địa vị thuyền chủ ngược lại vững như Thái Sơn.

Lần này Mao Hải Phong đột nhiên bị hại bỏ mình không minh bạch, những lão đệ huynh của y lập tức không còn đầu lãnh, một hồi cảm thấy là Diệp Ma có vấn đề, một hồi nhìn đám người Tần Lâm do triều đình phái tới cũng có vẻ khác thường, đúng là thấy ai cũng là tặc, nhìn ai cũng giống hung thủ.

Diệp Ma vừa khích bác, những lão đệ huynh này lập tức nghĩ đến một khả năng khác, bàn tán với nhau:

- Đường như hai năm qua Thiếu chủ không còn thân thiết với Mao Đại ca chúng ta như trước nữa...

- Đúng vậy, trước kia gặp mặt thân thiết vô cùng, bây giờ lạnh như băng. Đúng rồi, tháng Chín năm ngoái nghị sự ở Tự Nghĩa sảnh, Thiếu chủ cùng Mao Đại ca còn vỗ bàn cãi nhau một trận.

Kim Anh Cơ mơ hồ nghe được mấy câu, thật sự là dở khóc dở cười, khi còn bé tự nhiên nàng cùng thân thiết nghĩa huynh Mao Hải Phong, Mao Hải Phong còn thường bế nàng đặt trên đùi. Nhưng mấy năm qua nàng đã trưởng thành là đại cô nương, Mao Hải Phong lại là nghĩa huynh không có liên hệ máu mủ, nhất định phải có giới hạn giữa nhau mới phải.

Không nghĩ tới bị Diệp Ma khích bác, những chuyện này đều bị mang ra để làm chứng cứ, thật đúng là bóng gió vu vơ.

Khẽ cắn môi, thần sắc Kim Anh Cơ dưới ánh đèn biển ảo khó lường, nàng mơ hồ phát giác mình rơi vào một bầy rập bầy ra kín đáo.

Y Hạ Quỷ Khanh đứng trong bóng tối dưới mái hiên, lạnh lùng nhìn chăm chú cảnh tượng này, khóe miệng mang theo nụ cười giễu cợt.

Nhưng rất nhanh y cũng cảm giác được một mối nguy hiểm khó có thể nói rõ, rõ ràng đông đảo người hết sức ồn ào huyên náo, lại yên tĩnh có thể nghe thấy nhịp tim của mình. Rõ ràng ẩn thân trong bóng tối, nhưng lại giống như bại lộ dưới ánh mặt trời chói lọi giữa trưa, không chỗ nào ẩn trốn.

Cảm giác quen thuộc, cảm giác ban ngày bị sứ giả Minh quốc nhìn chăm chăm...

Quả nhiên, lại là sứ giả Minh quốc kia! Y Hạ Quỷ Khanh ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe ra quỷ khí hoàng tuyền, lấy khí thế hết sức hung tàn nghênh đón ánh mắt Tần Lâm.

Không ngờ Tần Lâm cũng không có nhìn thẳng vào mắt y, mà là như không có chuyện gì xảy ra dời đi mục tiêu chú ý, có vẻ hưng phấn quan sát Diệp Ma cùng Đảo Tân Tiểu Diệu Hoàn.

Không nghi ngờ chút nào, hung thủ nhất định nằm trong số mấy người này, có lẽ còn có cao thủ dưới quyền Diệp Ma, tóm lại không phải là Kim Anh Cơ tự hủy trường thành, lại không phải là Tần Lâm đã nắm chắc phần thắng.

Mọi người đang nghi ngờ càng ngày càng mạnh, chợt Tần Lâm đứng ra hắng giọng nói:

- Các vị chờ hiểu lầm! Chuyện tìm kiếm hung thủ bản quan sẽ gánh vác, nhất định sẽ có câu trả lời công bằng cho các người. Nếu không tin được bản quan, vậy xin các người lựa ra ba người tốt nhất với Mao Đại ca khi còn sống, mà tất cả mọi người đều tin được, cùng bản quan phá án!

Vốn đám thành viên hải thương sắp sửa dấy loạn, nghe những lời này lập tức sững sờ ngây ngốc. Mắt thấy là thật, tai nghe là giả, bởi vì hai mươi năm trước uy tín triều đình cũng đã phá sản, vốn là bất kể Tần Lâm nói gì bọn họ cũng sẽ không tin tưởng, nhưng phải ra ba tên đại biểu cùng hấn phá án, biện pháp này cũng rất ly kỳ.

- Được, vậy chúng ta xem người phá án thế nào.

Các huynh đệ thủ hạ Mao Hải Phong đều tỏ vẻ đồng ý, lập tức đề cử ba tên hải thương uy vọng cao nhất.

Diệp Ma cùng Tiểu Diệu Hoàn ngơ ngác nhìn nhau, thật sự không nghĩ tới Tần Lâm tự tin như vậy, lại dám nhận trách nhiệm truy tìm hung thủ vào người. Hấn bắt quả chỉ là sứ thần chiêu an, tuổi còn trẻ làm được Cẩm Y Vệ Phó Thiên Hộ, lại được triều đình phái tới chiêu an, nhất định là công tử thiếu gia đạt quan hiển quý nào đó, làm sao có bản lĩnh này?

Hừ, tạm thời để cho người khoác lác một hồi, đợi lát nữa không tìm được hung thủ, chúng ta xem người làm sao! Diệp Ma hung hăng phun nước bọt xuống đất.

Tần Lâm đang chuẩn bị bước kế tiếp, tên mập chợt nổ một nụ cười xấu xa tiến lại, thần thần bí bí nói:

- Này, Tần ca, nói cho đệ biết ai là hung thủ.

Tần Lâm lão đảo một cái suýt chút nữa ngã lăn ra đất, rất muốn đánh chết tên mập ngay tại chỗ, chẳng lẽ người cho rằng ta biết tiên tri sao?

- Tần ca, huynh cũng đừng úp úp mở mở nữa, lần nào cũng biết rõ mà giả bộ hồ đồ.

Lục Viễn Chí kháng nghị mãnh liệt.

Được được, lần này sẽ cho người làm... Tần Lâm kéo ba vị hải thương được chọn ra qua một bên, nói chuyện giọt máu, ánh mắt bọn họ nhìn hấn lập tức thay đổi. Quả thật không nghĩ tới tuổi hấn còn trẻ lại có kiến thức bậc này.

Lục Viễn Chí vô cùng hưng phấn đi kiểm tra giày tất cả mọi người, lòng hy vọng lần này sẽ lập được đầu công, bắt được hung thủ giết người kia.

Tần Lâm lại gọi tỳ nữ đứng ở cửa lúc án phát hỏi thăm tình hình lúc ấy.

Cũng không có được đầu mối hữu dụng nào từ lời khai của tỳ nữ, bất quá là nàng vừa đi tới cửa, thấy ánh trăng chiếu rọi tình cảnh đáng sợ bên trong nhà, vì vậy làm đổ thức ăn, hét rầm lên.

Tần Lâm lại hỏi tình huống căn bản của Mao Hải Phong, biết được người này thân thể tráng kiện, võ công xuất chúng, thân thủ rất cao. Tập quán sinh hoạt chính là mỗi đêm đều ngủ tương đối trễ, ước chừng canh hai còn phải ăn chút thức ăn đêm mới chịu ngủ, tỳ nữ chính là bụng thức ăn tới cho y mới phát hiện án mạng.

239. Chương 239: Quá Mức Sạch Sẽ

Sau khi trấn an mấy câu, Tần Lâm để cho tỳ nữ này đi, trên căn bản có thể loại bỏ nàng khỏi diện nghi phạm, Mao Hải Phong võ công cao cường, trước khi chết phản pháo tuyệt không phải nàng có thể ngăn cản.

Khác với những vụ án trước kia, lần này đã có thể xác định phạm vi nghi phạm ngay từ đầu, trăm phần trăm là nằm trong số bọn Diệp Ma, Đảo Tân Tiểu Diệu Hoàn. Bởi vì Tần Lâm sẽ không giết Mao Hải Phong, tin tưởng Kim Anh Cơ cũng sẽ không dẫn đến mức tự hủy trường thành, lão đệ huynh thủ hạ Mao Hải Phong cũng không có động cơ, như vậy chỉ có hai tên quý tử Đảo Tân Gia và Diệp Ma một lòng muốn đầu dựa vào người Nhật Bản là có thể.

Cho nên vấn đề mấu chốt không nằm ở chỗ phán đoán hung thủ, mà là tìm chứng cứ. Để có thể chỉ rõ đối phương trước mặt nhiều hải thương huynh đệ, dùng chứng cứ khiến cho hung thủ không còn đường nào chối cãi.

Thế nhưng hiện tại trong nhà hỗn loạn như vậy, không có chứng cứ nào chân chính có ý nghĩa. Tần Lâm đã dùng ánh mắt cẩn thận của mình tìm tòi nhiều lần, ngoại trừ chuỗi giọt máu kia không thu hoạch được gì.

Vết đao là vết đao bình thường nhất, bất kể là Tú Xuân đao hay Nhật Bản đao cũng có thể lưu lại dấu vết đó, dấu chân cũng không có, tội phạm vô cùng cẩn thận né tránh tất cả vết máu, cũng không đạp lên, hiện trường cũng không còn để lại bất kỳ vật gì có giá trị.

Mặt ngoài xóc xếch, tựa hồ che giấu sự ‘sạch sẽ’ nào đó. Ừm, trong mắt chuyên gia điều tra trinh sát thật sự quá sạch sẽ.

- Tần ca, không có giọt máu, giày của tất cả mọi người đều không có dính máu.

Tên mập ủ rũ cúi đầu trở lại, mắt mũi nhăn nhúm.

Tần Lâm cau chặt đôi mày, thềm nhủ chẳng lẽ thứ xóa đi giọt máu dưới đất không phải là chân, hoặc là tội phạm đổi giày?

Đã từng có vị lão tiền bối pháp y nói qua một câu nói như vậy: nếu như không có phát hiện đầu mối ở hiện trường, nhất định là bạn còn chưa đủ tỉ mỉ.

Tần Lâm có ánh mắt lợi hại như mắt ưng, nhưng vào ban đêm dưới ánh đèn chiếu rọi cũng không thể bảo đảm trăm phần trăm không bỏ sót. Vì vậy hắn lệnh cho Ngưu Đại Lực cẩn thận đi tới, không cho đạp lên bất kỳ vết máu nào dờn thì thể Mao Hải Phong ra ngoài, giao cho Lục mập cẩn thận kiểm nghiệm.

Đồng thời mời Kim Anh Cơ chỉ định trong số hải thương bị giữ lại, nhờ Hoắc Trọng Lâu nghiêm túc tra hỏi, trong nhà ồn ào như long trời lở đất, có lẽ có người từng nghe thấy động tĩnh.

Cuối cùng chính hắn vô cùng cẩn thận nằm phục xuống sàn nhà, né tránh vết máu, cẩn thận kiểm tra. Thần thái chuyên chú của hắn cũng giống như Đại sư cầm bút vẽ tranh, hay cầm sư chỉnh dây đàn, lòng không tạp niệm.

Chỗ ở của Mao Hải Phong hết sức đơn sơ, ngủ trên một chiếc giường thấp trải chiếu cỏ.

Vì kiểm tra góc giường mà lại nhất định phải tránh né vết máu, Tần Lâm không thể không dùng tay trái chống đỡ, tay phải nắm lấy đầu giường giữ thẳng bằng cơ thể, giữ vững thẳng bằng giống như diễn viên tạp

kỹ, mệt tới mức đầu đầy mồ hôi. Không có cách nào khác, không có máy chụp hình cố định chứng cứ hiện trường, vì tránh cho hư hại chứng cứ có thể có, không thể làm gì khác hơn là làm khổ mình.

Ba tên lão hải thương chọn ra từ hệ chính Mao Hải Phong vốn đối với Tần Lâm chẳng qua là nửa tin nửa ngờ, nhưng lúc này thấy tình cảnh hãn công tác không khởi động dung. Bọn họ toàn là tay lão luyện giỏi quan sát sắc mặt đoán ý, biết hành động này của Tần Lâm tuyệt không phải giả vờ, đường đường Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ, sứ giả triều đình chiêu an chịu đích thân làm như vậy, quả thật vạn phần khó được. Phải biết Ngộ Tác nha huyện cũng chỉ là công việc thấp kém mà thôi, thế nhưng kiểm tra thi thể còn nắm lỗ mũi ngai hời.

Thi thể dời từ trong nhà ra ngoài, lúc đi ngang qua hãn nhìn thấy vết thương chí mạng rất rõ ràng. Nơi cổ họng có một vết dao sâu hoắm, bởi vì bắp thịt cùng da co rút lại mà mở ra thật to, giống như một nụ cười quỷ dị, tựa như đang vô tình giễu cợt.

Lục mập lấy ra công cụ ngân châm, tiểu đao, dây gai, dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú, bắt đầu dựa theo phương pháp Tần Lâm đã dạy kiểm nghiệm thi thể.

Bên kia, Hoắc Trọng Lâu dưới sự phối hợp của Kim Anh Cơ, tìm hàng xóm của Mao Hải Phong từ trong đám người ra. Vị Ty Phòng Đông Xưởng này thỉnh thoảng trợn trừng mắt, thỉnh thoảng dùng lời lẽ ôn tồn, dốc hết bản lãnh toàn thân lấy tin tức hữu dụng từ trong miệng những người này.

Điều tra chậm chạp không có kết quả, Đảo Tân Tiểu Điều Hoàn lấy mắt ra hiệu cho Diệp Ma, lão này lại bắt đầu khuấy động, cười lạnh nói:

- Ai mà không biết là bộ làm tịch, e rằng đây là giấc kêu bắt giấc. Mặc dù Mao Đại ca cùng Diệp mỗ không hòa thuận, nhưng Diệp mỗ cũng không thể trơ mắt nhìn y chết không minh bạch như vậy.

Lập tức lại dẫn phát một trận xôn xao, không ít huynh đệ bàn tán âm ỉ, rất nhiều người hơn ở phía sau kiễng chân lên nhìn ra phía trước, xô đẩy lẫn nhau không dứt.

Sớm biết các đại lão có khác nhau trong chuyện liên quan tới có tiếp nhận triều đình chiêu an hay không, có bỏ Bình Hộ tìm mẫu cảng khác hay không, mọi người vì tiền đồ chưa biết mà lo lắng, Mao Hải Phong đột nhiên ngộ hại đã thúc đẩy tâm trạng lo âu này tới cực điểm. Chỉ cần có một đốm lửa nhỏ kích thích, lập tức sẽ đẩy lên hỏa hoạn ngút trời.

Đảo Tân Tiểu Điều Hoàn cùng Y Hạ Quỷ Khanh liếc mắt nhìn nhau, nụ cười người trước vô cùng phách lối, mà môi Y Hạ Quỷ Khanh giật giật vài cái, miệng cười mà thịt không cười.

Sắc mặt của Kim Anh Cơ trở nên càng ngày càng khó coi, biết rõ chuyện này khẳng định chính là mấy tên Oa Nô cùng Diệp Ma làm ra, thế nhưng chậm chạp vẫn chưa tìm được chứng cứ, hơn nữa rất có thể đối phương còn có âm mưu quỷ kế bước kế tiếp.

Làm sao bây giờ? Trong lòng xoay chuyển muôn vàn ý nghĩ, trong lúc nhất thời nàng vô cùng lo lắng.

Nhưng vào lúc này, Tần Lâm đang nằm phục kiểm tra sàn nhà chợt đứng lên, trong tay nắm thứ gì cực kỳ nhỏ, miệng khẽ nhếch nụ cười xấu xa quen thuộc của mình, dáng vẻ đã nắm chắc mọi chuyện trong lòng bàn tay.

Kim Anh Cơ thấy vậy giật thót mình, thần sắc mừng rỡ chợt lóe rồi biến mất, giả bộ hết sức bình tĩnh, trong lòng đang không ngừng suy tư: rốt cục hãn đã tìm được cái gì?

Tần Lâm làm như vô sự đi ra khỏi phòng, trước tiên Lục mập hồi báo tình huống khám nghiệm thi thể: bên trong cổ họng không có độc, thân thể không có vết thương, cổ không có vết siết, đầu không có máu ứ. Vết thương chí mạng duy nhất nằm ở cổ họng, không thấy bất kỳ dấu vết chống cự nào khác.

Chính là một đao kia cắt đứt cổ họng, Mao Hải Phong không thể phát ra bất kỳ thanh âm gì, cho nên không có ai nghe được y kêu cứu, cho đến khi tỳ nữ đưa bữa ăn đêm tới mới phát hiện y ngộ hại.

Lập tức có rất nhiều ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Y Hạ Quỷ Khanh. Mọi người đều biết võ công Mao Hải Phong rất cao, cho dù là trong mộng muốn đánh lén y cũng không phải là chuyện dễ dàng

240. Chương 240: Vết Máu Đáng Nghi

Có thể vào nửa đêm canh ba cắt đứt cổ họng Mao Hải Phong trong lúc không hay không biết, trong mọi người ở chỗ này ngoại trừ Y Hạ Quỷ Khanh ra, còn có ai có thể giống hung thủ hơn?

Tựa hồ đã sớm ngờ tới phản ứng của mọi người, trong mắt Y Hạ Quỷ Khanh chợt lóe ánh sáng xảo trá rồi biến mất, âm trầm lạnh lẽo nói:

- Hoài nghi ta sao? Từ trước tới nay võ sĩ Hòa tộc ta chưa từng làm chuyện lén lút lút, các người hãy tìm được chứng cứ rồi hãy nói! Hừ hừ, tối nay sau canh một, ta và Diệp Ma tiên sinh đánh cờ trước mặt sân khấu, có rất nhiều người nhìn thấy.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, đúng là tối nay bắt đầu từ canh một, Diệp Ma cùng Y Hạ Quỷ Khanh đánh cờ tướng Nhật Bản ở mặt Tây sân khấu, có mấy chục người khác vây quanh xem.

Bất quá chuyện này cũng không thể loại trừ khả năng y đã gây án từ trước canh một.

Đáng tiếc Hoắc Trọng Lâu hỏi thăm các vị hàng xóm, lấy được lời khai hoàn toàn không phù hợp với suy đoán này.

Mao Hải Phong sống độc thân một mình, xung quanh chỗ ở có mấy nhà gần đó, bất quá cách nhà gỗ của y cũng có mấy trường.

Trước canh một không ai nghe thấy dị động gì, ngược lại sau khi trống điểm canh một vang lên một hồi, các bạn hàng xóm nghe trong nhà Mao Hải Phong vang lên những tiếng bình bình. Bởi vì Mao Hải Phong mất thể tử sớm, thường vào đêm khuya mượn rượu giải sầu, say rượu đập loạn đồ, cho nên các bạn hàng xóm cũng không cho là kỳ quái, hiện tại nhớ lại, e rằng y đã ngộ hại vào lúc ấy.

Y Hạ Quỷ Khanh thân mặc kimono, hai tay giấu ở bên trong tay áo, nụ cười khinh miệt hết sức rõ ràng: từ đầu canh một y chưa hề rời khỏi tầm mắt mọi người, sau canh một Mao Hải Phong mới ngộ hại, dĩ nhiên không liên quan với y.

- Kỳ lạ thật, con bà nó kỳ lạ thật...

Lục mập khổ sở gãi gãi đầu:

- Mao Hải Phong đánh nhau bình bình với hung thủ rất lâu, gần như phá hỏng hết đồ đạc trong nhà, vì sao y không chịu lớn tiếng kêu lên? Chẳng lẽ y và thích khách còn nói chuyện quy củ giang hồ, chỉ đơn giản độc đấu?

Hiển nhiên lý do này cũng không thành lập, đầu Mao Hải Phong cũng không bị hỏng, có người đánh lén nửa đêm, y nên kêu cứu mới phải.

Hoắc Trọng Lâu cũng vuốt bộ râu quai nón, nghi hoặc nói:

- Chẳng lẽ là trúng thuốc câm, cho nên không kêu lên được?

- Nếu có thể hạ thuốc câm, sao không trực tiếp hạ thuốc độc?

Tần Lâm cười híp mắt từ nhà gỗ đi ra, nụ cười hết sức nhẹ nhàng khoái trá.

Bọn Hoắc Trọng Lâu, Lục mập đều vui mừng, biết trên mặt Tần trưởng quan mình có biểu lộ như vậy, quá nửa là đã nắm chắc trong lòng.

- Trên thực tế, người chết vốn là bị hung thủ một đao cắt cổ...

Tần Lâm chém đinh chặt sắt nói:

- Chính vì vậy, cho nên y căn bản không còn kịp phát ra bất kỳ thanh âm nữa gì, cũng đã chết ngay tức khắc!

Một đao cắt đứt cổ? Như vậy vì sao không lên tiếng kêu vào thời điểm đánh giết? Trong nhà đánh tới nỗi vết đao thác loạn, giống như cơn trốt xoáy quét qua, cho nên trong suy nghĩ của mọi người, hẳn là sau khi Mao Hải Phong đánh không lại hung thủ mới bị đao cắt cổ sát hại.

Phần lớn người vẫn ngỡ ngác không hiểu, chỉ có đôi mắt nhỏ của Lục Viễn Chí đảo tròn một vòng, mặt mày cười tít khiến ắt mũi nhăn nhúm lại:

- Thời gian tử vong... nhất định là Tần trưởng quan chúng ta kiểm nghiệm thời gian tử vong, phát hiện không khớp với canh một mà hàng xóm đã khai báo...

Trong lúc tất cả người xem Hoắc Trọng Lâu, Ngưu Đại Lực đang nôn nóng chờ biểu lộ ra vẻ bình tĩnh ngộ, Tần Lâm mỉm cười lắc đầu một cái.

Lúc này là đầu mùa Xuân, bờ biển ban đêm vô cùng lạnh lẽo, nhiệt độ thân thể giảm xuống rất nhanh. Mà căn cứ vào mức độ vẫn đục của đồng tử, thi cương thi ban vân vân... cũng không có cách nào phân biệt được chênh lệch thời gian tử vong chỉ nửa canh giờ giữa trước canh một và sau canh một.

Pháp y giám định thời gian tử vong cho ra kết quả chỉ là tiêu chuẩn mơ hồ, trông cậy vào nó có thể chính xác đến từng phút tuyệt đối là không thể nào, hơn nữa mức độ giám định chính xác cũng giảm xuống theo thời gian tử vong kéo dài. Tỷ như tử vong trong vòng một ngày, đại khái có thể chính xác đến từng giờ, tử vong một tuần lễ trở lên, trên căn bản cũng chỉ có thể chính xác đến một ngày nào đó.

- Là vết máu phun ra hình thành!

Tần Lâm dẫn theo mọi người đi tới nhà gỗ, hần tiến vào một mình, những người khác bao gồm Kim Anh Cơ cùng ba tên lão hải thương đều từ cửa sổ mở ra và cửa chính nhìn vào nhà, có ánh đèn đuốc chiếu rọi sáng sủa.

Tần Lâm chỉ giường gỗ đơn sơ trong nhà, trên có trải một chiếc chiếu cỏ. Trên tường mặt Tây cạnh giường, ở vị trí cao chừng hai thước có vết máu phun ra tung tóe, phần cuối vết máu kéo dài hướng lên trên.

Đây là...? Mọi người không hiểu, dưới tình huống khắp cả phòng toàn là vết máu cùng vết đao, vết máu chỗ này cũng không đặc biệt nổi bật.

Vỗ đầu mình một cái, Tần Lâm cảm thấy buồn cười, suýt chút nữa hẳn đã xem những người này như đồng nghiệp hình cảnh của mình ngày trước.

Biết bọn họ không hiểu phân tích quỹ tích vết máu phun tung tóe, Tần Lâm lập tức cho người lấy một túi nước, giết một con heo lấy máu heo rót vào trong túi. Sau đó chuyển ra bên ngoài, tìm một vách tường sạch sẽ để ép túi máu phun máu lên tường.

Đám hải thương cũng không hiểu hẳn muốn làm gì, nhưng thấy vị Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ này làm việc chính tề đâu ra đấy, bị hần khơi lên lòng hiếu kỳ, ai ai cũng nôn nóng chờ mong xem hẳn có thể làm được gì.

Ngược lại bọn Diệp Ma thấy Tần Lâm đưa tới mọi người chú ý thành công, biết vào thời khắc máu chốt này không phải là thời cơ tốt để gây loạn, cũng chỉ có thể chịu nhịn xem hẳn làm gì.

Tần Lâm từ góc độ, khoảng cách bắt đồng phun hơn mười lần, máu heo phun từng mảng đỏ tươi trên tường, sau đó dừng tay đặt câu hỏi:

- Các vị hãy xem thử, trong hơn mười lần phun vừa rồi, có lần nào giống với vết máu mà bản quan chỉ cho các người xem khi này hay không?

Kim Anh Cơ cầm đầu đám đầu mục hải thương đi quan sát, phát giác những vết máu này có vị trí thấp, có vị trí cao, có giọt máu tròn, có giọt máu dài. Mà vết máu giống nhất với vết máu trong nhà Mao Hải Phong, chính là vết máu thứ bảy từ trái sang phải.

Tần Lâm cười hắc hắc, hỏi:

- Người nào nhớ lúc bản quan phun vết máu heo chỗ này, cầm túi máu trong tay cách vách tường xa gần cùng độ cao như thế nào chăng?

Kim Anh Cơ càng ngày càng cảm thấy hứng thú, nàng đã đoán ra dụng ý Tần Lâm:

- Ta còn nhớ! Cách tường chừng năm thước, vết máu đại khái cao hơn túi máu hai thước!

Nghe đến đó, người bên cạnh vẫn chưa hiểu rõ nguồn cơn, nhưng Đào Tân Tiểu Diệu Hoàn cùng Y Hạ Quỷ Khanh liếc mắt nhìn nhau, người trước lộ vẻ hoảng sợ, mà Y Hạ Quỷ Khanh cũng kinh hãi biến sắc lần đầu tiên. Không ngờ rằng sứ thần Đại Minh lại có bản lĩnh cao cường như vậy, chẳng lẽ nhân vật thượng bang thiên triều đều lợi hại như hần hay sao?

Tần Lâm dẫn theo mọi người trở lại nhà gỗ, lúc này vết máu trong phòng kia vốn là không làm người khác chú ý, lúc này cũng đã trở nên vô cùng nổi bật.

Suy luận theo kết quả của thí nghiệm vừa rồi, vị trí phun ra vết máu hần nằm ở địa phương dưới hai thước, cách vách tường năm thước.

Vì vậy tất cả mọi người đều biết, đó là vị trí gối nằm trên giường gỗ.

Mao Hải Phong căn bản không có vật lộn cùng bất cứ kẻ nào, y đang ngủ bị người xuất một đao cắt đứt cổ họng, lập tức tử vong.

Như vậy vết đao đầy nhà là từ đâu tới? Kết luận cũng lập tức hiện ra.

Một lão hải thương đức cao vọng trọng kêu lên trước:

- Là tặc tử giết chết Mao Đại ca, sau đó vấy máu, cầm đao chém lung tung, làm bộ như đã từng đại chiến một trận.

Tần Lâm có vẻ hưng phấn hỏi:

- Vậy tại sao y muốn làm như vậy? Là muốn che giấu cái gì?

- Thời gian!

Lần này Lục Viễn Chí là thật sự bình tĩnh ngộ, tranh trước đáp:

- Chính là thời gian! Hung phạm là hai người, Mao Hải Phong vào trước canh một cũng đã bị chủ hung sát hại lặng lẽ không tiếng động, đến sau canh một, tên tòng phạm cố ý vào chém vết đao đầy nhà, cố ý làm ra thanh âm bình bình. Như vậy sau khi xảy ra án mạng tra hỏi lảng giềng tả hữu, sẽ cho ra kết luận Mao Hải Phong chết vào lúc qua canh một một chút. Mà lúc đó chủ hung động thủ đang ở trước mắt mọi người, có đầy đủ chứng cứ chứng minh mình không có mặt tại hiện trường!

Tần Lâm gật đầu một cái, đây là câu trả lời duy nhất.

Thần quang trong mắt hần sắc bén như tên, nhìn thẳng vào Y Hạ Quỷ Khanh.

Vì sao trong nhà bừa bãi như vậy, mà chuyên gia điều tra trinh sát nhìn qua lại thấy sạch sẽ quá mức, cũng có giải thích hợp lý nhất.

Vì che giấu sự thật Mao Hải Phong bị một đao bị mất mạng, cũng không đánh nhau cùng hung phạm, khắp nơi lưu lại vết đao cùng vết máu ngoại trừ khiến cho quá trình phá án đi lăm đường ra, còn có thể giúp cho vết máu phun tung tóe trên bức tường kia không quá nổi bật.

Mà không có bất kỳ dấu chân máu, bàn tay dính máu cùng với đầu mối nào khác, cho nên trong nhà lộ ra vẻ 'sạch sẽ' quá mức, đó chính là hiện trường ngụy tạo sau khi xảy ra án mạng, không phải là do đánh nhau thật sự tạo thành.

Chân tướng vụ án thế nào, đến đây trên căn bản đã nước cạn lời đá. Ánh mắt các hải thương phần nộ nhìn về phía Đào Tân Tiểu Diệu Hoàn cùng Y Hạ Quỷ Khanh.

Y Hạ Quỷ Khanh ẩn thân trong góc tối, sắc mặt như người chết không nhìn ra động tĩnh gì, sắc mặt của Đào Tân Tiểu Diệu Hoàn lại trở nên hết sức khó coi, không tự chủ được lui về phía sau:

- Các người, các người không có chứng cứ, trước canh một ai cũng có thể giết Mao Hải Phong. Đúng rồi, sứ thần Minh quốc cũng không có chứng cứ chứng minh hần không có mặt tại hiện trường...

- Ai nói không có chứng cứ?

Nụ cười Tần Lâm phảng phất như ác ma quân vương từ sâu trong địa ngục, lấy tư thế từ trên cao nhìn xuống khinh miệt nhìn đối thủ kém cỏi như con kiến, lại tự cho là mình thông minh.

Đạo Tân Tiểu Diệu Hoàn theo bản năng cảm thấy không rét mà run.

Tần Lâm sờ sờ lỗ mũi, nhìn Kim Anh Cơ chớp chớp mắt:

- Có muốn biết giọt máu biến mất kia rốt cục ở nơi nào hay không? Bản quan suy đoán, có lẽ tên tòng phạm thứ hai tiến vào nhà gỗ Mao Hải Phong giúp xóa dấu vết, đến bây giờ ngay cả chính y còn không biết!

- Mau nói cho ta biết!

Kim Anh Cơ không để ý hết thấy nắm lấy cánh tay của Tần Lâm, vội vàng nói:

- Ta muốn báo thù tuyết hận thay nghĩa huynh!

Tần Lâm mỉm cười bảo nàng chờ nên nóng nảy, sau đó hạ lệnh cho Quy Bản Vũ Phu:

- Xin vào trong nhà gỗ, lấy giùm ta cây bút chì để quên trong đó.

Quy Bản Vũ Phu nhìn Kim Anh Cơ lại nhìn Tần Lâm, sau khi được chủ nhân cho phép bèn sải bước đi về phía ngôi nhà gỗ. Trước khi vào nhà ngón chân cái và ngón thứ hai y đang kẹp quai guốc gỗ buông ra, hết sức nhẹ nhàng vung chân một cái đã thoát ra khỏi đôi guốc. Sau đó y đặt đôi guốc ngay ngắn chỉnh tề trước cửa nhà, lúc này mới bước vào nhà.

Không có bút chì? Tình hình bên trong nhà chỉ cần liếc mắt qua là nhìn thấy hết, Quy Bản Vũ Phu tự biết bị Tần Lâm lừa, quay đầu lại nhìn về phía hắc oán trách, mặt đỏ bừng lên.

Bất quá rất nhanh y giật mình kinh hãi, bởi vì sắc mặt mọi người bên ngoài lúc này đã trở nên vô cùng phong phú. Không ít người hung hăng nhìn chăm chú vào chân của Đạo Tân Tiểu Diệu Hoàn, mà sắc mặt vị sứ giả Đạo Tân Gia này đã tái nhợt như tờ giấy, vẻ mặt hoảng không bút nào tả xiết.

Thế nhưng Tần Lâm cũng không vội vàng giải thích nghi hoặc chuyện này, cười xấu xa như mèo vờn chuột nhìn Tiểu Diệu Hoàn, sau đó mới quay đầu hỏi Quy Bản Vũ Phu:

- Xin hỏi trước khi người Nhật Bản vào phòng nhất định cởi giày, là vì cái gì?

- Tránh làm bẩn thảm Tatami.

Quy Bản Vũ Phu lộ vẻ khó hiểu.

Tần Lâm cười cười:

- Như vậy bên trong nhà gỗ Mao Hải Phong máu tươi khắp nơi, vết đao khắp nơi, dơ bẩn tới mức không thể dơ bẩn hơn nữa, vì sao người còn phải cởi giày?

- Thói quen, từ trước tới nay vào nhà là cởi giày, vừa rồi ta không hề nghĩ nhiều như vậy...

Quy Bản Vũ Phu lẩm bẩm, rất khó chịu với chuyện Tần Lâm truy hỏi vu vợ như vậy. Bất quá ngay sau đó trong lòng y thoáng qua một ý niệm như điện xẹt, lập tức cũng há to mồm, tròn tròn cặp mắt, biểu lộ trở nên cũng giống như những người khác.

Đầu mùa Xuân thời tiết lúc lạnh lúc ấm, khí ẩm bờ biển lại lớn, chân trần mang guốc gỗ sẽ ướt, cho nên Đạo Tân Tiểu Diệu Hoàn mang đôi vớ bông giữ ấm thật dày.

Nhưng bây giờ y rất hối hận, rất hối hận, thà rằng đi chân không không mang gì cả. Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, y cảm thấy y phục toàn thân mình đã bị lấy hết, không có gì che chắn, không thể lẩn trốn đi đâu.

Tần Lâm ung dung chậm rãi hỏi Lục mập:

- Tên mập, vừa rồi đệ đi xem giày có xem bên trong lòng bàn chân hay không?

- Đệ cho là giọt máu kia dính vào giày, cho nên không hề nghĩ tới chuyện kiểm tra bên trong lòng bàn chân. Thật may là Tần ca chỉ điểm rõ ràng, bây giờ kiểm tra hân còn chưa muộn.

Tên mập vừa nói vừa cười hắc hắc đến gần Đảo Tân Tiểu Điều Hoàn, làm bộ muốn nắm chân y.

Tiểu Điều Hoàn kinh hãi muốn chết, lui về phía sau, chợt cảm giác toàn thân nhẹ bỗng, cảnh vật trước mắt trở nên trên dưới điên đảo.

Thì ra là Ngưu Đại Lực lặng lẽ mò tới sau lưng y, Lục mập đánh lạc hướng phía trước, Ngưu Đại Lực lập tức giơ tay nắm lấy Tiểu Điều Hoàn lật ngược y lại.

- Ha ha, gia gia không chê hôi thối, xem thử lòng bàn chân người thế nào...

Ngưu Đại Lực cười ha hả, lột bỏ guốc gỗ của Tiểu Điều Hoàn vứt sang bên, chỉ thấy vị trí trên vớ bông dày bên ngoài lòng bàn chân y vừa đúng có một giọt máu đỏ tươi.

Vụ án đến đây rõ ràng khắp thiên hạ, chính là sau khi Y Hạ Quỷ Khanh giết chết Mao Hải Phong vào trước canh một, lập tức chạy về trước sân khấu đánh cờ cùng Diệp Ma.

241. Chương 241: Ngũ Hành Độn Thuật

Mà võ công của y cao, hung danh cực thịnh, nhất định là đối tượng đầu tiên bị hoài nghi, cho nên Đảo Tân Tiểu Điều Hoàn lại đi tới nhà gỗ vào sau canh một làm ra tiếng động, giả như tiếng đánh nhau, để ngụ ý tạo chứng cứ Y Hạ Quỷ Khanh không có mặt ở hiện trường.

Người Nhật Bản vào nhà cởi giày dép để lại bên ngoài đã là thói quen sinh hoạt mấy chục năm thâm căn cố đế, Quy Bản Vũ Phu dùng hành động chứng minh điểm này, quả nhiên Đảo Tân Tiểu Điều Hoàn cũng không ngoại lệ. Trước khi y vào nhà theo thói quen cởi guốc, chỉ mang vớ không cần thận đập lên giọt máu kia, lau nó sạch khỏi sàn nhà dính trên vớ, từ đó trở thành chứng cứ chí mạng.

- Không, không thể nào!

Tiểu Điều Hoàn dùng tiếng Nhật tuyệt vọng gào thét, y tuyệt đối không tin ngay cả vớ dính vào vết máu mình cũng không phát giác, làm thế nào Tần Lâm có thể nghĩ ra?

Phảng phất nghe hiểu đối phương gào lên tuyệt vọng, Tần Lâm cười lấy ra đầu mối mà mình vừa mới tìm được, một sợi dây gai màu trắng nhìn rất tầm thường:

- Mao Hải Phong thân mặc áo xám, quần màu đen cùng giày lông cừu, nhưng mới vừa rồi bản quan tìm được cái này trên sàn nhà.

- Như vậy, Y Hạ tiên sinh...

Tần Lâm lẽ lưỡi liếm liếm bị đôi môi gió biển thổi phát khô, nhìn chằm chằm Y Hạ Quỷ Khanh.

Giữa tiếng cười lạnh, Y Hạ Quỷ Khanh ném một vật xuống đất nhanh như điện chớp, chợt ánh lửa lóe lên khói mù bốc lên, trong khói mù có một đạo ô quang bắn ra như điện xẹt.

Biến cố xảy ra quá nhanh, sau khi Y Hạ Quỷ Khanh ném ra đạn khói, đám hải thương ở gần rới rít tránh lui, thế cục hỗn loạn không chịu nổi.

Thượng Nhãn Y Hạ Lưu hung danh vang dậy, phe Tần Lâm đã sớm đề phòng y nổi hung phản kháng, Hoắc Trọng Lâu lập tức tiến lên một bước hộ vệ trước người Tần Lâm, song chưởng thành trao giao nhau trước ngực, mắt ứng lấp lóe tinh quang.

Kim Anh Cơ cũng khẽ uốn mình về phía sau, ống tay áo phất phơ, thân hình yểu điệu dùng tư thế tuyệt đẹp như tiên nữ bay trên trời dờ đi ba thước.

Không ai ngờ được đạo ô quang đáng sợ kia cũng không bắn về phía Tần Lâm hay Kim Anh Cơ, mà là nhắm thẳng vào cổ Đảo Tân Tiểu Diệu Hoàn.

Đáng thương Đảo Tân Tiểu Diệu Hoàn đang bị Ngưu Đại Lực nắm lại hai chân xách lên, hoàn toàn không có cách nào tránh né, chỉ có thể trơ mắt nhìn đạo ô quang kia bắn tới.

Tiếng phập của ám khí cắm ngập vào thịt khê vang, từ cổ họng đến ngực bụng Đảo Tân Tiểu Diệu Hoàn trong nháy mắt trúng bốn năm mũi phi tiêu. Những phi tiêu này vô cùng sắc bén, ánh lên màu đen bóng, rõ ràng đã được bôi kịch độc thấy máu lập tức tắt thở.

- Y Hạ Quỷ Khanh, bắt dât...

Sắc mặt của Tiểu Diệu Hoàn trở nên bầm đen với tốc độ mắt thường có thể thấy được, độc được ăn mòn thần kinh đau đớn khiến cho y giãy dụa co quắp. Chỉ trong thoáng chốc ánh mắt mờ đi không còn sức sống, trở nên màu trắng đục giống như cá chết.

Cho dù là khoảnh khắc cuối cùng trước khi chết, Đảo Tân Tiểu Diệu Hoàn cũng không nghĩ tới mình sẽ chết thảm trong tay đồng bạn.

Mặc dù Ngưu Đại Lực trời sanh thần lực, nhưng dù sao cũng không phải là võ lâm cao thủ, phản ứng hơi chậm một bước, tù binh trong tay liền biến thành người chết. Y giận đến nổi kêu lên oa oa, dứt khoát vùng thi thể Tiểu Diệu Hoàn làm thành tấm thuẫn, cất tiếng gào thét như hổ gầm phóng về phía luồng khói mù nơi Y Hạ Quỷ Khanh ẩn thân.

Cùng lúc đó Hoắc Trọng Lâu cũng triển khai thân hình, đạp vào cột vài bước phi thân lên nóc nhà gần đó, song trào sắc bén giờ ra, dùng tư thế như đại bàng giương cánh lừng không công kích vào đám khói mù Y Hạ Quỷ Khanh ẩn thân, khí thế hết sức sắc bén.

Trong khói mù truyền ra tiếng cười quái dị thê lương, lại là một chuỗi ô quang bắn ra, tốc độ nhanh như điện, quỹ tích phi hành vào ban đêm càng khó có thể nắm bắt. Chỉ có dưới ánh đèn lửa chiếu rọi hiện lên một chuỗi ô quang chói mắt, để lại từng đạo tàn ảnh kinh khủng.

Phi tiêu hình sao năm cánh của Y Hạ Thượng Nhẫn có kịch độc, Hoắc Trọng Lâu không dám coi thường, song trào múa tít trước người hóa thành một lưới trào màu vàng, tiếng móng tay xé gió mang theo tiếng rít sắc bén chói tai, một tràng tiếng leng keng vang lên, lập tức đánh bay phi tiêu của đối phương.

Ngưu Đại Lực càng thuận tiện hơn, giờ thi thể Đảo Tân Tiểu Diệu Hoàn quét loạn ở trước người, phi tiêu bắn vào thi thể tên tử quỷ xui xẻo này, tiếng lợi khí cắm vào xương thịt phập phập khiến cho người ta cảm thấy ê răng. Bất quá người chết vô tri vô giác, Tiểu Diệu Hoàn đã chết dưới phi tiêu của Y Hạ Quỷ Khanh, hẳn là sau khi chết cũng không ngại hứng thêm mấy mũi như vậy nữa, cũng giống như heo chết không sợ nước sôi.

Khoảng cách chỉ là mấy trượng, một đòn Y Hạ Quỷ Khanh không trúng đích, hai vị cao thủ đã xông vào trong khói mù.

Ngưu Đại Lực ý vào thần lực trời sinh múa tít thi thể Tiểu Diệu Hoàn, một chiêu Hoàn Tảo Thiên Quân quét ngang hông công kích. Thân y cao tay dài, cộng thêm độ dài thi thể, khiến cho bên trong chu vi một trượng kinh phong gào thét. Trảo Hoắc Trọng Lâu mang theo tiếng rít gió chói tai, tạo ra đạo đạo tàn ảnh trong đám khói, bàn tay nổi gân xanh, móng tay sắc bén hiện lên ánh vàng óng ánh, có uy lực làm nát đá tan vàng.

Nhìn hai cao thủ này phối hợp công kích một đòn tất sát, cho dù là cao thủ đỉnh cấp trên giang hồ ắt cũng phải táng mạng đương trường.

Làm người ta vạn phần kinh ngạc chính là, Ngưu Đại Lực múa thi thể to như vậy lại đánh trật đích, xuyên qua đám khói mù không chút trở ngại. Hoắc Trọng Lâu xuất ra Ung Trảo Liên Hoàn Tam Thập Lục Sát, lại không chạm được tới vật áo đối phương.

Chuyện kỳ quái chính là Ngưu Đại Lực chỉ ý vào thần lực, không phải là cao thủ chân chính cũng không nói. Nhưng Hoắc Trọng Lâu là một đời Ung Trảo Vương, Ung Trảo công thi triển ra trảo ảnh trùng trùng

giống như thiên la địa võng, cho dù là con ruồi cũng khó chạy trốn, làm sao Y Hạ Quỷ Khanh có thể may mắn còn sống sót?

Gió biển thổi qua, khói mù tản đi, tại chỗ trống trơn, không còn thấy bóng Y Hạ Quỷ Khanh.

- Đây là Hỏa Độn thuật của nhần giả (ninja) Y Hạ Lưu!

Quy Bản Vũ Phu lộ vẻ khẩn trương cầm đao canh giữ ở trước người chủ nhân Kim Anh Cơ:

- Không nghĩ tới Y Hạ Quỷ Khanh lại luyện thành Ngũ Hành độn thuật, các vị cẩn thận đề phòng!

Truyền thuyết sau khi Y Hạ Lưu luyện thành Ngũ Hành độn thuật, có Ngũ Hành độn pháp Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, một khi phát động có uy lực quỷ thần khó lường, không phải là người phàm có thể ngăn cản, dĩ nhiên hạng người bình thường cũng không cách nào luyện thành. Gần trăm năm qua chưa nghe nói nhần giả nào có bản lĩnh này, cho nên Quy Bản Vũ Phu nói ra ba chữ Hỏa Độn thuật, các vị Ngũ Phong hải thương nhất thời cả kinh thất sắc.

Chỉ có Tần Lâm tỏ ra không hề sợ hãi, khoe miệng còn mang theo nụ cười có vài phần giễu cợt:

- Cái gì Ngũ Hành độn thuật, bất quá là yêu ma quỷ quái mà thôi! Chung quanh đèn đuốc chiếu rọi sáng sủa như vậy, Y Hạ Quỷ Khanh cũng không thể trốn xa, hãy xem bản quan phá kỹ xảo nhỏ của y.

Cái gọi là Ngũ Hành độn thuật có thể lừa gạt được người khác, không lừa được Tần Lâm mắt thần như điện, hần mượn ánh sáng đèn đuốc có thể quan sát dấu chân trên mặt cát.

Ánh mắt sắc bén xuyên thủng khói mù dày đặc, từ trong đám dấu chân hỗn loạn trên mặt đất tìm ra được dấu chân thuộc về Y Hạ Quỷ Khanh. Sau đó dựa theo thứ tự trước sau ướm chân lên suy ra tư thế, căn cứ phương hướng dấu chân cùng góc độ dùng sức, trong đầu lập tức hiện lên động tác liên hoàn của chủ nhân dấu chân:

Ở nơi tối nhất dưới mái hiên, dấu chân có hình giống như chữ bát tách ra là nơi Y Hạ Quỷ Khanh đứng từ nãy giờ, rìa mép dấu chân mờ hồ không rõ là do đứng thẳng trong thời gian dài, trọng tâm thân thể con người không ngừng chệch đi một cách tự nhiên, bắp thịt chân hoạt động để tránh cho mỏi mệt.

Trước mặt có dấu chân trái bước ra, bên phải phía trước cách đó không xa vẫn còn dấu vết lưu huỳnh cháy xém, thể hiện động tác Y Hạ Quỷ Khanh bước ra một chân, ném đạn khói xuống đất.

Tiếp theo là dấu nửa trước bàn chân phải ấn xuống đất, chính là vào lúc này, Y Hạ Quỷ Khanh phát lực ấn mạnh xuống đất, trầm eo vắn lưng, mượn lực xoay tròn bắn chuôi phi tiêu ra giết chết Đào Tân Tiểu Điều Hoàn.

Tiếp tục xoay vòng, Tần Lâm tìm được dấu vết hai nửa bàn chân trước ở góc độ vị trí bất đồng, chính là động tác Y Hạ Quỷ Khanh bắn phi tiêu về phía Hoắc Trọng Lâu và Ngưu Đại Lực.

Cuối cùng, ánh mắt Tần Lâm lóe ra ngọn lửa sâu kín, dừng ở hai dấu chân cuối cùng có thể tìm được trên mặt đất. Đây cơ hồ là hai dấu chân song song với nhau, phần gót ấn xuống rất sâu, mà phần chân trước có dấu vết đất cát rất nhỏ bị bắn ra xung quanh. Bất kể là hướng của bản thân dấu chân hay là dấu ma sát bên trong dấu chân đều giống như đèn sáng trong bóng tối, chỉ về một hướng hết sức rõ ràng...

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Tần Lâm xem xong dấu chân bất quá thời gian ba lần hô hấp, hần cười khàn khàn nhìn chăm chú vào một vị trí tối tăm bên dưới mái hiên:

- Các huynh đệ, lấy điều thương ra, bản quan cũng muốn xem thử rốt cục vị nhần giả Y Hạ Lưu này có thể nhịn đến khi nào?

Mọi người nhìn chăm chăm vào vị trí kia, bóng tối u ám không thể thấy được gì, nhìn qua chỉ giống như mái hiên trống trải không có vật gì, căn bản cũng không có người nấp ở đó.

Mấy huynh đệ Cẩm Y Vệ nghi hoặc giơ điều thương lên, lúc này Nhật Bản cũng có không ít người sử dụng thiết pháo (Hỏa Thằng thương kiểu Nhật, cũng không phải là đại pháo thật), dưới quyền Kim Anh Cơ cũng có người giơ thiết pháo nhắm ngay hướng kia.

Hoắc Trọng Lâu, Ngưu Đại Lực cũng dốc hết toàn bộ tinh thần chăm chú đề phòng ép tới, mặc dù bọn họ vẫn không phát hiện tung tích địch nhân, nhưng bọn họ tin tưởng Tần Lâm không có chút nghi ngờ nào.

Y Hạ Quỷ Khanh cũng không chạy xa, Ngũ Hành độn thuật cũng không có lợi hại như trong truyền thuyết, các loại pháp thuật mượn bóng trăng mà đi, bay trên trời chui xuống đất gì đó chỉ có Tôn Hầu Tử trong truyện mới có thể làm được.

Trên thực tế cái gọi là độn thuật của nhẵn giả, tỷ như độn thủy thật ra chính là kỹ xảo bơi lội, lặn xuống nước, độn thổ chính là đào hầm ẩn thân, đào địa đạo nghe lén. Vì người ngoài không hiểu cho nên thấy hết sức thần kỳ, một khi vạch trần ra lập tức không đáng một đồng.

Bây giờ Y Hạ Quỷ Khanh treo ngược núp ở phía dưới mái hiên, sở dĩ không có bất kỳ người nào có thể phát hiện, ngoại trừ hoàn cảnh xung quanh sơn đen và bóng tối ra, y còn cầm trong tay một mảnh vải bố xám đen che đầy thân thể, hơn nữa phối hợp khéo léo với hoàn cảnh tối tăm bên dưới mái hiên, tạo thành một chương nhẵn pháp.

- Trời ơi, vì sao kỹ thuật nhẵn giả Y Hạ Lưu ta gặp phải người của thượng bang thiên triều lại không còn linh nghiệm như vậy?

Bị Tần Lâm một lời vạch trần chỗ ẩn thân, Y Hạ Quỷ Khanh khóc không ra nước mắt.

Không biết làm sao, chỉ đành phải liều mạng!

Một tiếng quỷ kêu vang lên, một mảnh vải bố xám đen phía dưới mái hiên bay ra. Đám diều thương thủ, thiết pháo thủ vốn là khẩn trương rồi rít nổ súng, bắn ảnh vải bố kia nổ tung trên không trung, vải vụn bay như bướm bướm.

Nhưng vào lúc này, Y Hạ Quỷ Khanh lặng lẽ không tiếng động xông ra, nhẵn đao nhỏ ngắn trong tay đâm thẳng vào cổ họng Ngưu Đại Lực, trên lưỡi đao óng ánh hào quang xám đen, cũng đã được bôi kịch độc thấy máu lập tức tắt thở.

Ngưu Đại Lực sớm có đề phòng, thổ khí như sấm sét vùng thi thể Tiểu Diểu Hoàn đập tới. Y Hạ Quỷ Khanh đang ở giữa không trung biến chiêu không dễ, một đao đâm vào trước ngực thi thể, nhẵn đao đâm ngập vào trong thi thể, trong lúc nhất thời không rút ra được.

Hoắc Trọng Lâu điểm mũi chân, thi triển khinh công vòng tránh thi thể, từ bên cạnh vùng trảo chop tới, Y Hạ Quỷ Khanh muốn nghênh đón nhưng không còn kịp nữa. Chỉ nghe tiếng trảo sắc bén xé rách da, đâm vào bắp thịt, ma sát với xương cốt làm người ta không rét mà run, Y Hạ Quỷ Khanh lập tức cảm thấy trên đầu vai truyền tới một trận đau nhức.

Hoắc Trọng Lâu một đòn đắc thủ cũng không chút dung tình, vận khởi Đại Lực Ứng Trảo Công khổ tu hai mươi năm bóp thật mạnh một cái. Chỉ nghe tiếng răng rắc vang lên, xương tỳ bà Y Hạ Quỷ Khanh liền bị bóp vỡ, nửa người mềm nhũn rũ xuống, cũng không còn sử xuất được chút lực đạo nào nữa, thân vô công này coi như hoàn toàn bị phế.

- Hay!

Tần Lâm là người thứ nhất vỗ tay khen hay, cười khanh khách nói:

- Bất sống cường địch, lão Hoắc lại lập một công lớn!

Hoắc Trọng Lâu vút Y Hạ Quỷ Khanh xuống đất, tay còn dính máu tươi rùng rùng ôm quyền thi lễ Tần Lâm:

- Toàn do Tần tướng quân mưu trí tuyệt luân, mắt thần như điện, đây gọi là công người công chó. Tần tướng quân mới là người lập công, Hoắc mỗ bất quá là tay sai dưới trướng, tuyệt không dám kiêu ngạo giành công.

Mọi người Ngũ Phong hải thương thấy Hoắc Trọng Lâu bắt Y Hạ Quỷ Khanh, vô công siêu tuyệt, đều âm thầm bội phục không thôi. Nhưng không ngờ y lại tự xưng là tay sai dưới trướng Tần Lâm, ai nấy không khỏi tặc lưỡi khen thầm: lai lịch vị Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ này thật là lớn, khiến cho một đời ung khuyến Đông Xưởng bất khả nhất thể cũng phải cúi mình.

Đang định thăm vấn Y Hạ Quỷ Khanh, chợt thấy người này giãy dựa co quắp đau đớn dưới đất, thân thể vận vẹo giống như con chó ghẻ đợi làm thịt, sắc mặt cũng càng ngày càng xanh, đảo mắt đã đi đời nhà ma.

Chẳng lẽ y uống thuốc độc tự vận?

Tần Lâm thở dài một hơi, chỉ chỉ tay của Hoắc Trọng Lâu:

- Lão Hoắc người đi rửa tay đi thôi, mới vừa rồi người đánh bay phi tiêu của y, móng tay đã dính kịch độc!

Hoắc Trọng Lâu vội vàng đi rửa tay, cho dù là võ công của y cao hơn nữa cũng sợ độc được.

Kim Anh Cơ không nói nửa lời liền sai người bắt Diệp Ma, lần này tất cả tâm phúc của lão đều khép nép chịu phục, ngay cả Y Hạ Quỷ Khanh cũng bị đánh chết, dưới đám đông hải thương trợn mắt nhìn, không có bất kỳ người nào dám phản kháng.

242. Chương 242: Âm Mưu Của Đảo Tân Gia

- Tiểu oan gia, lần này phải đa tạ người!

Kim Anh Cơ cười híp mắt, uốn éo thân hình giống như mỹ nữ xà. Mặc dù nghĩa huynh Mao Hải Phong tử vong làm nàng rất thương tâm, nhưng cũng mượn chuyện này trừ đi phe Diệp Ma, giải quyết uy hiếp nội bộ, từ nay độc chưởng Ngũ Phong hải thương.

Nữ hải tặc vương che miệng cười khanh khách, ném một ánh mắt yêu mị cho Tần Lâm:

- Mặc dù canh ba đã qua, chúng ta có nên trở về phòng hay không...

Sắc mặt của Tần Lâm trầm tĩnh như băng, không có bất kỳ vẻ đùa cợt nào, mà hơi nheo mắt nghiêm trang trình trọng nói:

- Lần sau đi... Nếu như ta đoán không sai, thời gian còn lại cho chúng ta đã không nhiều lắm!

- Người nói là?

Làn thu ba nhu mì của Kim Anh Cơ thoáng chốc sững sờ, được Tần Lâm nhắc nhở, nàng nghĩ tới một vấn đề nghiêm trọng.

Tần Lâm trình trọng hiếm có gật đầu một cái, chậm rãi nói ra nguồn cơn.

Bất kỳ tội ác nào cũng có động cơ, theo Tần Lâm thấy trên đời này căn bản cũng không tồn tại cái gọi là 'phạm tội không động cơ'. Cho dù là kẻ sát nhân tâm lý biến thái tùy ý lựa chọn người bị hại, cũng có động cơ theo đuổi khoái cảm biến thái, phát tiết nội tâm méo mó hung tàn bạo ngược.

Trong vụ án Mao Hải Phong bị hại, Đảo Tân Tiểu Đỉnh Hoàn cùng Y Hạ Quỷ Khanh có thể tồn tại hai động cơ: đầu tiên là vụ hãm sát giả Đại Minh chiêu an bọn Tần Lâm, phá hoại chiêu an, tạo tiền đề cho Đảo Tân Gia tóm đầu Ngũ Phong hải thương. Động cơ thứ hai chính là làm cho đám bộ chúng hải thương sinh lòng nghi ngờ với Ngũ Phong thuyền chủ hiện tại Kim Anh Cơ, thuận lợi cho Diệp Ma nhân cơ hội cướp ban đoạt quyền.

Nhưng sau khi xảy ra vụ án, có thể thấy muốn đổ tội gài tang vật lên đầu bọn Tần Lâm cũng không dễ dàng, bởi vì Mao Hải Phong cố nhiên cự tuyệt chiêu an, nhưng đồng thời y cũng vô cùng căm ghét Đảo Tân Gia, ba lần bảy lượt thiếu chút nữa đánh nhau với Diệp Ma vẫn một lòng muốn dựa vào người Nhật Bản. Diệp Ma cũng rất đáng nghi ngờ giống như hai vị sứ giả Đảo Tân Gia, thậm chí hiểm nghi lớn hơn.

Sự thật phát triển cũng là như vậy, Mao Hải Phong võ công cao chết đi, rất nhiều người liền nghi ngờ Y Hạ Quỷ Khanh.

Sau khi Mao Hải Phong chết Đảo Tân Tiểu Diệu Hoàn tiến vào nhà gỗ, quơ đao chém lung tung làm ra hành động như Mao Hải Phong hay đập đồ đạc, cũng hoàn toàn là vì chế tạo chứng cứ Y Hạ Quỷ Khanh không có mặt ở hiện trường, mà không phải vì giá họa cho Tần Lâm.

Chuyện này đã nói lên mặc dù đối phương có ý tưởng giá họa, nhưng cũng không phải là động cơ chủ yếu.

Hoắc Trọng Lâu đã rửa tay trở lại, nghe Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ đối thoại không nhận được nói góp lời:

- Tần trưởng quan, đối phương còn có thể mượn cơ hội đưa Diệp Ma lên địa vị thuyền chủ.

Tần Lâm cười một tiếng, hiện tại xét tới tính toán của Đảo Tân Gia muốn cho Diệp Ma cướp ban đoạt quyền.

Trên thực tế mới vừa rồi đã biểu hiện rất rõ ràng, mặc dù lão đệ huynh Mao Hải Phong bị dao động từ đó sinh ra chút nghi ngờ đối với Kim Anh Cơ, nhưng cũng không hề ngã sang phe Diệp Ma.

Hiển nhiên bọn họ cùng Diệp Ma càng không hợp nhau, Diệp Ma có thể khuấy động tạo ra nghi ngờ, nhưng không thể lung lạc được lòng người.

Sứ giả Đảo Tân Gia không thể nào không thấy được điểm này, trong Ngũ Phong hải thương kẻ bằng lòng đầu dựa vào bọn họ chỉ có phe Diệp Ma, Ngũ Phong thuyền chủ đương đại Kim Anh Cơ cùng thế lực lớn nhất Mao Hải Phong đều ghét cay ghét đắng bọn họ.

Dưới tình huống này, kết cục tốt nhất giết chết Mao Hải Phong cũng làm mọi người nghi ngờ không dứt. Đạt thành mục tiêu Minh quốc chiêu an thất bại, so với bản ý của bọn họ chuyến này là dùng ‘Uy hiếp lợi dụ khiến cho Ngũ Phong hải thương đầu dựa vào Đảo Tân Gia’ là cách nhau khá xa.

Như vậy tại sao hai quý tử muốn làm như vậy, giết chết Mao Hải Phong ở trong sào huyệt Ngũ Phong hải thương, nguy hiểm cũng không nhỏ.

Là nguyên nhân gì làm cho bọn họ không kịp chờ đợi, vì vậy bằng lòng mạo hiểm?

Chắc chắn sẽ không bởi vì Tần Lâm đến, Minh quốc chiêu an cố nhiên đem tới cho âm mưu của Đảo Tân Gia yếu tố không xác định, nhưng Tần Lâm chỉ có hơn mười tùy tùng, không mang lại bất kỳ áp lực thực tế nào cho đối phương, Đảo Tân Gia căn bản không cần gấp gáp như vậy.

Nếu nguyên nhân không phải vì sứ giả Đại Minh chiêu an, vậy cũng chỉ có thể ở bên Đảo Tân Gia.

Đảo Tân Gia không phải là đối thủ Ngũ Phong hải thương ở trên biển, nhưng Đảo Tân Nghĩa Cửu ở trên đất bằng triển khai kế hoạch xưng bá Cửu Châu đã tâm bình bực, năm ngoái đánh một trận Nhĩ Xuyên đánh bại địch nhân lớn nhất Đại Hữu Gia, đã xưng vương xưng bá ở trên Cửu Châu đảo nhỏ nhỏ.

Từ khi Quyền Chính Ngân lĩnh mệnh tới Trung Nguyên tìm Tần Lâm, hai vị sứ giả đến Bình Hộ đã có hơn nửa tháng, hẳn là đã thấy tình thế rõ ràng. Bất kể Ngũ Phong hải thương có đáp ứng Đại Minh chiêu an hay không, tóm lại Kim Anh Cơ, Mao Hải Phong thực lực chiếm cứ ưu thế áp đảo cũng sẽ không thể đầu hàng Đảo Tân thị.

Như vậy đương chủ Đảo Tân Nghĩa Cửu Đảo Tân Gia đã tâm bình bực sẽ lựa chọn như thế nào?

Tuy thực lực Ngũ Phong hải thương đã không lớn mạnh bằng lúc trước, nhưng ở trên biển vẫn không phải là Đảo Tân Gia có thể chiến thắng, còn nếu ở trên đất bằng, tình huống sẽ hoàn toàn ngược lại.

- Còn có một điểm mấu chốt nhất...

Tần Lâm cao giọng nói to, đôi mắt lóe lên ánh sáng trí tuệ:

- Vì sao Y Hạ Quỷ Khanh lại vội vàng muốn giết Đảo Tân Tiểu Diệu Hoàn như vậy? Diệt khẩu! Y biết đồng bạn mình không thể bảo thủ bí mật dưới nghiêm hình tra khảo. Như vậy rốt cục bọn họ có bí mật gì, cần phải dùng sinh mạng bảo vệ?

Mọi người nghe vậy ai nấy đều hoảng sợ, một mặt bị phân tích hết sức chặt chẽ của Tần Lâm hoàn toàn thuyết phục, mặt khác lại nghĩ tới nguyên nhân khiến cho sứ giả Đảo Tân Gia mạo hiểm như vậy:

Vì tóm thâu Ngũ Phong hải thương, quân đội Đảo Tân Gia đã từ đường bộ đánh tới, lúc này Y Hạ Quỷ Khanh cùng Tiểu Điều Hoàn phát giác thái độ Mao Hải Phong đối với triều Minh chiêu an có hơi hòa hoãn, sợ hải thương vứt bỏ Bình Hộ cảng trốn xa, trở về đảo nhỏ gần đại lục lập căn cứ, cho nên không thể không mạo hiểm giết chết Mao Hải Phong, trì hoãn thời gian.

Tạo ra chứng cứ Y Hạ Quỷ Khanh không có ở hiện trường, kích động khiến cho huynh đệ hải thương sinh ra nghi ngờ đối với Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ, ngầm cho cùng mục đích cũng chỉ là vì tạo ra trở ngại, trì hoãn thời gian điều tra phá án, khiến cho đám hải thương không rảnh cân nhắc vấn đề có tiếp nhận chiêu an, rồi đi Bình Hộ hay không, để cho quân đội Đảo Tân Gia đến kịp.

Y Hạ Quỷ Khanh dưới tình huống vạn phần nguy cấp còn muốn giết chết Tiểu Điều Hoàn diệt khẩu, đã chứng minh suy đoán này.

Trong lúc nhất thời mọi người có chút bối rối, chỉ trong vòng một ngày qua xảy ra đại biến, Mao Hải Phong bị hại, Diệp Ma rơi đài, đầu não cũng chỉ còn lại Kim Anh Cơ trẻ tuổi.

Tần Lâm nhìn Kim Anh Cơ gật đầu một cái khích lệ, sắc mặt vị Ngũ Phong thuyền chủ này trở nên nghiêm nghị, trịnh trọng nói:

- Gia phụ lựa chọn Tùng Phổ Bình Hộ cảng nấu thân, chỉ vì mẫu bang khó có thể đặt chân ở vùng duyên hải Đông Nam. Hôm nay triều đình chiêu an, phong ta là Trưởng Ty quan Doanh Châu, Bình Hộ còn có gì đáng để lưu luyến? Các vị, lập tức dọn dẹp gia sản, nhổ trại khởi hành, trở về nhà thôi!

Về nhà? Về nhà!

Đám người dân tộc Trung Hoa tha phương hải ngoại, trong lòng ai mà không có nỗi nhớ quê hương. Lá rụng về cội, cáo chết ba năm đầu quay về núi, cỏ cây cầm thú còn như vậy, huống chi con người!

- Tuy nơi đây tốt nhưng cũng không thể ở lâu, xem ra Bình Hộ cảng này đã không thể nào ở lại được nữa...

Ba tên lão hải thương đức cao vọng trọng dưới quyền Mao Hải Phong hướng về phía Kim Anh Cơ vái chào tới đất:

- Chúng ta lập tức đi thu thập gia sản, tương lai Ngũ Phong hải thương đi về nơi đâu, sẽ do thuyền chủ hạ lệnh.

Biết mấy lão thúc bá đồng bối cùng Uông Trục này đã thần phục, Kim Anh Cơ hé miệng mà cười, bất quá rất nhanh nghĩ tới nghĩa huynh Mao Hải Phong chết thảm và chuyện bị buộc buông bỏ Bình Hộ cảng đã kinh doanh nhiều năm, trong lòng lại có chút ảm đạm.

Chợt nàng cảm thấy tay trái bị người cầm trong lòng bàn tay, theo bản năng lui về phía sau rút lại, phát giác là Tần Lâm, hai gò má Kim Anh Cơ đỏ ửng, cũng để mặc cho hắn nắm. Chỉ cảm thấy tay phải bị gió biển nửa đêm thổi lạnh như băng, có cảm giác ảm áp từ lòng bàn tay hắn truyền tới, thoải mái lạ thường.

- Bây giờ cũng không phải là lúc cảm hoài ta thán...

Tần Lâm ghé vào bên tai nàng, thấp giọng nói:

- Kim trưởng quan phải lấy khí phách Ngũ Phong thuyền chủ ra, gọn gàng dứt khoát, nhanh chóng giải quyết mọi chuyện!

Tần Lâm tới quá gần, bên tai Kim Anh Cơ cảm thấy nóng bừng. Mặc dù trước kia ở trước mặt Tần Lâm giả bộ tỏ ra yêu mị quyến rũ, bất quá là có mưu đồ khác hoặc là cố ý đùa giỡn mà thôi. Lúc này bị hắn kê vào lỗ tai nói nhỏ như vậy, nhất thời tâm thần phân tán, vành tai trắng bóng có hơi đỏ lên.

Dù sao cũng là Ngũ Phong thuyền chủ đương đại, rất nhanh Kim Anh Cơ đã thu liễm tâm thần, cào cào vào lòng bàn tay Tần Lâm, bàn tay nhỏ bé của nàng giống như cá quẫy tuốt ra khỏi lòng bàn tay hắn.

Vội vã đi tới bậc thềm Mụ Tổ miếu, Kim Anh Cơ trấn định như thường hạ đạt từng đạo mệnh lệnh.

Đầu tiên Diệp Ma bị áp giải lên, tra hỏi có biết âm mưu của Đảo Tân Gia hay không, đương nhiên lão khẳng khái không biết. Kim Anh Cơ mặt phẫn ngậm sương, không nói lời gì lập tức ra lệnh xử trảm, Quý Bản Vũ Phu chém xuống một đao, Diệp Ma tức thì đầu một nơi mình một nẻo.

Bộ hạ cũ phe Diệp Ma thấy vậy không rét mà run, đang không biết mình sẽ có kết quả thế nào, chợt thấy Kim Anh Cơ nở một nụ cười tươi như hoa nở, hắng giọng nói:

- Kể đầu sỏ đã bị giết, là một mình Diệp Ma cam tâm làm tay sai cho Đảo Tân Gia, mọi người đều bị lão che mắt!

Nghe đến đó, đám người phe Diệp Ma thở phào nhẹ nhõm, biết coi như đã giữ được tính mạng, âm thầm cảm kích Kim Anh Cơ khoan dung đại lượng. Hiện nay phe Diệp Ma hoàn toàn rơi đài, quyền sinh sát cũng đều do Kim Anh Cơ quyết định.

Nữ hải tặc vương lại tỏ ra nghiêm nghị, gằn giọng nói:

- Sau này hãy lấy đó làm răn, không thể ăn cây táo rào cây sung, nếu không kết quả Diệp Ma hôm nay chính là kết cục phản đồ ngày mai!

Đám hải tặc vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết, nghe hai câu này đều kinh hãi trong lòng, nhất tề khom người lạy phục xuống:

- Sau này chúng ta chỉ coi Ngũ Phong thuyền chủ là đầu lãnh, cũng không dám có hai lòng. Nếu như có dạ bất lương xin Mụ Tổ nương nường trách phạt, ra biển gặp gió bão, hải cốt không còn.

Người đi lại trên biển tin Mụ Tổ nhất, đã hướng về phía miếu Mụ Tổ phát lời thề vậy sẽ vĩnh viễn không thể vi phạm, nếu không lúc gặp phải sóng gió Mụ Tổ không đến cứu viện, cả thuyền lẫn người đều phải vùi thây trong bụng cá. Cho nên chẳng những người thề không dám trái lời thề, cho dù là cùng thuyền, đồng đảng cũng phải giám sát lẫn nhau, e sợ liên lụy người trái lời thề sẽ phải chịu xui xẻo.

Mặc dù người phe Diệp Ma đã thề thốt, nhưng cũng không được làm đầu mục nữa, Kim Anh Cơ lập tức phân phái bộ hạ mình đi tiếp quản thuyền của bọn họ.

Người thu dọn đồ đạc, người trợ giúp người già phụ nữ và trẻ con, người kiểm tra thuyền bè dụng cụ, người có trách nhiệm dời đi thánh tượng Mụ Tổ cùng bài vị tổ tông... Kim Anh Cơ nhất nhất phân phái, có vẻ đầu vào đấy, hơn ba vạn người kể cả thân nhân ở bên trong, tất cả trên trăm thuyền bè lớn nhỏ Ngũ Phong hải tặc đều nghe lệnh mà đi, rầm rập như ý chẳng khác nào cánh tay mình vậy.

Trên bậc thang miếu Mụ Tổ thật cao, dưới ánh đèn chiếu rọi huy hoàng, có câu nói dưới đèn nhìn mỹ nhân càng đẹp hơn ba phần so với thường ngày, chỉ thấy mặt trái xoan Kim Anh Cơ vốn là hơi có vẻ tái đi, bởi vì hò hét phát lệnh mà hơi ửng đỏ, càng thêm mười phần quyến rũ so với ngày thường.

Thân khoác áo choàng nhưng hải hồ màu đen vốn là anh khí bừng bừng, lại thêm bên dưới còn mặc áo ngủ, trong anh phong nhuệ khí pha lẫn chút kiêu mị lưỡi biếng của mỹ nhân vừa thức giấc. Chỗ cổ áo lộ ra một mảng da dẻ trắng như mỡ đông, khiến cho người ta nhìn thấy phải dao động tâm thần.

Dĩ nhiên chúng hải tặc cùng thủy thủ người làm không dám ngẩng đầu nhìn, vào giờ phút này Kim Anh Cơ, Ngũ Phong thuyền chủ đời thứ hai, ở trong lòng bọn họ không kém gì Mụ Tổ nương nường.

Chỉ có Tần Lâm đứng ở hơi xa nhìn mỹ nhân chăm chú, trên môi nở một nụ cười xấu xa.

Ừm, nếu như đã từng gần gũi xác thịt ở Thiên Hương các, như vậy nhìn qua một chút cũng không có gì là thất lễ.

Kim Anh Cơ phát giác tên này rình trộm, hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái. Nhưng Tần Lâm nở một nụ cười vô hại bỉ ổi, nữ hải tặc vương cũng chỉ có thể vỗ vỗ trán, không thể làm gì được hắn.

Ngũ Phong hải tặc lấy Bình Hộ làm mẫu cảng đã có hơn hai mươi năm, đồ đạc các nhà không ít, thu thập không dễ dàng như vậy.

Sau nửa đêm, Tần Lâm đứng trên cầu tàu nhìn thấy cách đó không xa có một vị đại tẩu tuổi hơn ba mươi, da dẻ đen đúa, tay trái ôm chiếc giá gỗ quay tợ, tay trái ôm một chiếc rương đựng y phục công kênh, chắt vật di chuyển ra bến thuyền. Hai đứa con gái nhỏ của nàng cũng dùng đầu đội nổi chứa một chồng chén đã được dùng dây thừng buộc lại, trợ giúp mẫu thân giảm bớt gánh nặng.

- Này, nàng mang theo những thứ này để làm gì?

Trượng phu nàng tay trái mang một bao y phục, tay phải dìu mẹ già tóc đã bạc phơ, vừa đi tới lập tức đoạt lấy giá quay tơ trong tay nàng:

- Kim thuyền chủ nói mỗi người chỉ có thể mang ba mươi cân đồ, giá quay tơ này vừa dày vừa nặng, có thể mang theo thuyền sao?

Ngũ Phong hải thương có rất nhiều thuyền lớn, nhưng thân nhân Bình Hộ cảng cần dời đi rất nhiều, còn phải lưu lại một phần tải trọng chuyên chở lương thực cùng nước ngọt, chỗ theo vũ khí tự vệ, lương đồ đặc mà mỗi nhà có thể mang theo không nhiều lắm.

243. Chương 243: Mua Chuộc Lòng Người

Nhà nào cũng đi hết, thứ gì cũng muốn mang theo, chén mâm đĩa, nồi niêu đũa bát, thứ nào là không dùng mồ hôi đổi lấy mới có. Những nữ nhân nội trợ vốn quen cần kiệm, ngay cả tấm thớt bằng đá cũng không nỡ bỏ lại.

Cho nên Kim Anh Cơ không thể làm gì khác hơn là cứng rắn quy định bất kể nam nữ lão ấu mỗi người chỉ có thể mang theo ba mươi cân đồ, trước khi bước lên ván cầu bến thuyền sẽ cân.

Dĩ nhiên thi hành cũng rất khó khăn, nhà nào cũng muốn làm hết sức mang theo nhiều đồ, bất kể đáng tiền hay không bao nhiêu tiền, những thứ này đều là dùng mồ hôi đổi lấy.

Phụ nhân bị trượng phu cướp lấy giá quay tơ, ánh mắt đỏ bừng kêu lên:

- Trời ơi, không mang theo nó ta lấy cái gì quay tơ, lấy cái gì khâu vá sửa lại lưới cá cho các người? Lấy gì đổi lấy dầu thắp đèn mỗi đêm?

- Nàng...!

Trượng phu trợn tròn cặp mắt, đôi mắt tiền đồ chưa biết, tâm trạng y vốn là không tốt, bị lão bà phản đối kích động, hần tử đã quen sóng gió cũng không biết thế nào là ôn tồn dịu dàng, vung tay lên tát cho lão bà mình hai cái.

Nữ nhân nhất thời khóc lên, dắt hai tiểu hài tử lau nước mắt:

- Được, Ngô Nhị Oa người đánh lão bà, có khả năng đánh chết cả ba mẹ con ta đi!

Trong lúc nhất thời nữ nhân gào to, hai bé gái khóc, Ngô Nhị Oa gấp đến độ luống cuống tay chân.

Tiếng khóc truyền tới bên kia bến tàu, không ít nữ nhân quay đầu lại xem thử ngôi nhà mình đã vất vả xây nên, nhìn rau ở trước sau nhà còn chưa cắt mang đi, gà heo trong sân cũng không thể mang theo, nước mắt chảy xuống ròng ròng không dứt.

Vốn các thành viên trên bến thuyền phụ trách kiểm tra lương đồ đặc các gia đình mang theo cũng rất không đành lòng, thấy tình hình như vậy càng thêm chua xót. Muốn dùng sức mạnh cưỡng bách các gia đình bỏ bớt đồ đi, nhưng trong lòng lại cảm thấy sàu thâm, mắt nhắm mắt mở cho qua. Nhưng làm như vậy thuyền bè chở quá tải trọng, đi xa trên biển sẽ có nguy cơ bị đắm, thật sự là tình thế khó xử.

Nhìn cảnh tượng này, may là Tần Lâm tâm như sắt đá, lúc này cũng không nhìn được nghiêng rằng.

Đám đầu mục hải thương Quyền Chính Ngân đứng trên cầu tàu quan sát tình thế, thuyền của bọn họ đều bị thống nhất điều động, bây giờ hàng hóa đáng tiền trong kho hàng như hồ tiêu, tô mộc (gỗ vang), tơ lụa, gấm vóc... đều không thể mang đi. Mặc dù lý trí nói cho bọn họ biết không nên ôm hy vọng gì, nhưng nhìn số của cải lớn như vậy vứt bỏ, quả thật khó chịu ngứa ngáy trong lòng.

Chợt quảng trường nhỏ trước miếu Mụ Tổ dấy lên ánh lửa ngất trời, người trên bến thuyền giật mình nhìn sang, lập tức sững sờ kinh ngạc: thứ đang đốt nơi đó không phải là củi, mà là từng súc tơ Nam Kinh, gấm

Vân Nam, hàng thêu Tứ Xuyên giá trị không rẻ. Những thứ này ngày xưa phải là đạt quan hiển quý mới có thể mặc, giá trị bán ra hải ngoại càng gia tăng mấy lần, hiện tại bị mang ra đốt giống như một đồng than củi không đáng giá.

Trước đồng lửa cháy bùng bùng, Kim Anh Cơ khoác áo choàng màu đen đang chỉ huy nha hoàn người giúp việc không ngừng ném vải vóc gấm lụa vào đồng lửa. Khuôn mặt trái xoan của nàng bị lửa nóng hắt đỏ bừng, ánh lửa chập chờn chiếu rọi dung nhan quyến rũ, lửa cháy từ phía sau lưng bay lên khiến nàng trông như phượng hoàng trùng sinh.

Cũng không ai tỏ ra phản đối quyết định của Kim Anh Cơ nữa, đám hải thương từ Quyền Chính Ngân trở xuống xấu hổ cúi đầu. Nữ nhân đang cùng hai đứa con gái gào khóc lặng lẽ lau khô nước mắt, lặng lẽ vứt giá quay tơ đã bầu bạn với mình không biết bao nhiêu đêm vào ven đường.

- Mẹ, là con hồ đồ...

Nữ nhân cúi thấp đầu nói.

Trượng phu nàng cười lúng túng, thật ra còn khó coi hơn khóc. Y không biết cách nói lời xin lỗi, chỉ có thể dùng bàn tay thô ráp xoa đầu hai đứa bé.

Ngược lại lão bà bà tuôn ra những lời tràng giang đại hải:

- Phượng nhi, Nhị Oa, còn nhớ năm đó đi theo lão chúa công ra biển trốn khó khăn tới mức nào không? Chúng ta, chúng ta tay không tới Bình Hộ, thấp thoáng một cái hơn hai mươi năm trôi qua, Nhị Oa người trưởng thành, thành thân, cũng có hài tử, chúng ta còn tích lũy được không ít tiền bạc. So với các hương thân năm xưa bị sóng đánh chìm thuyền, ta sống hai mươi năm qua không uống.

Đôi phu thê nhìn nhau, trên mặt nữ nhân hiện ra vẻ xấu hổ chỉ có vào thời thiếu nữ, trượng phu lại cảm thấy trần trụi sức lực giống như thời niên thiếu.

Năm đó vốn là mất tất cả, còn có thể xây dựng lại nhà cửa ở Bình Hộ cảng, hiện tại có triều đình chiêu an cùng thân phận chính thức, bất kể đi tới chỗ nào cũng không sợ.

Lên thuyền khôi phục trật tự ngăn nắp, phàm là đồ cực kỳ nặng, bất kể tế nhuyễn phú thương mang theo hay nổi niêu chén bát thủy thủ người làm mang theo đều vứt hết xuống biển.

- Ôi, thật là đáng tiếc...

Lục mập tắc lưỡi liên hồi, thấy những hàng hóa đáng tiền bị vứt bỏ cùng gấm lụa bị Kim Anh Cơ thiêu hủy, không nhịn được thấp giọng nói:

- Dường như thuyền chúng ta còn có thể chở được một ít đồ...

Phụt... Tần Lâm lập tức phun ra ngoài.

Kim Anh Cơ không hổ là một đời Ngũ Phong thuyền chủ mới, hoàn toàn có thể xưng bốn chữ dũng cảm quả quyết, thống nhất điều động toàn bộ thuyền bè. Bất kể thành viên bản phú quý tiện toàn thể phân phối tải trọng đều nhau, đích thân thiêu hủy gấm lụa quý giá không mang đi được, đây là sách lược thiên tài vì bảo đảm di dời tiến hành thuận lợi.

Có thể tưởng tượng được, từ nay về sau địa vị Ngũ Phong thuyền chủ của Kim Anh Cơ không thể dao động, trong lòng tất cả hải thương, nàng là hóa thân của công bình công chính.

Bất quá những thứ hàng hóa đáng tiền kia... Tần Lâm nghĩ đến Lục mập tiếc nuối không nhịn được bật cười.

Quyền Chính Ngân cất tiếng than thở:

- Trưởng quan chiêu an thành công tự nhiên vui vẻ, ôi... Đáng thương chúng tiểu nhân khổ cực tích cóp được một chút của cải lại không thể mang đi, không thể làm gì khác hơn là tiện nghi Hải Long vương. Trưởng quan, dường như thuyền người còn có thể chở được không ít hàng hóa, xin chở giúp tiểu nhân, chúng ta chia năm năm có được chăng?

Hải thương mua bán lập nghiệp, tự nhiên có ý thức hiệp thương ngang hàng, ở nội địa cực ít có thương nhân nói chuyện như vậy cùng quan viên, Quyền Chính Ngân cảm thấy nói chia năm năm với Tần Lâm là rất bình thường, hai bên cùng có lợi.

Tần Lâm thấy buồn cười, nheo ánh mắt lại từ từ nói:

- Nếu bản quan muốn được lợi, cần gì phải chia năm năm?

Quyền Chính Ngân nghe vậy thiếu chút nữa ngã lộn nhào rơi xuống biển, bội phục sát đất vị trưởng quan lòng dạ tàn nhẫn thủ đoạn độc ác này. Đúng như lời Tần Lâm, phạm hàng hóa bị bỏ lại hẳn có thể lựa chọn thứ nào đáng giá chở đi, không cần chia với ai cả.

Nghe đến đó, đám Ngũ Phong hải thương chỉ có thể thầm nói xui xẻo, ánh mắt Hoắc Trọng Lâu cùng Lục mập sáng ngời vô cùng giảo hoạt, chuẩn bị thừa dịp cháy nhà hôi của kiếm một khoản.

Không ngờ rằng Tần Lâm chợt đổi giọng nói:

- Muốn mang thêm chút hàng hóa đáng tiền quả thật vô cùng đơn giản, cầu người không bằng cầu mình.

244. Chương 244: Đội Ngũ Quỷ Tử

Trưởng quan nói là?

Quyền Chính Ngân theo ánh mắt Tần Lâm nhìn về phía bọn thủy thủ người làm đang diu dắt gia đình, mang theo nồi niêu chén bát.

- Vào thời khắc mấu chốt, phải phân phối tài nguyên cho hợp lý.

Tần Lâm cười gật đầu một cái.

Những hải thương khác còn chưa hiểu ra, Quyền Chính Ngân tâm tư linh hoạt đã sớm xông tới tìm thủ hạ mình:

- Mau mau mau, ném những thứ rách nát không đáng tiền của các người, mang theo hàng đáng tiền của ta, sau khi cặp bờ chúng ta chia năm năm.

Các nhà các hộ tiếc nuối vì vứt bỏ thớt đá giá quay tơ, không nghĩ tới đột nhiên có một khoản từ trên trời rơi xuống, lại có chuyện tốt bậc này.

Vứt bỏ một ít nồi niêu chén bát, giúp phú thương thuyền chủ mang hàng hóa đáng tiền, tới bờ là có thể chia năm năm, đây quả thật là mối mua bán một vốn mười lời, ai còn từ chối kẻ đó chính là óc heo.

Nhất thời có không ít thủy thủ cùng thân nhân vứt bỏ các đồ lặt vặt của mình, thay phú thương mang theo vàng bạc tề nhuễn. Dù sao vốn chính là Đông gia cùng cổ chủ, sợ rằng giao tình không dưới một hai mươi năm, tin được lẫn nhau.

Những phú thương khác cũng bắt chước theo, đều dựa theo biện pháp như thế thương lượng cùng thủy thủ người làm của mình, chia theo tỷ lệ bảy ba, bốn sáu, cũng may ai cũng biết chuyện cấp bách, sau một hồi liền đạt thành hiệp nghị.

Hoắc Trọng Lâu cùng Lục Viễn Chí trơ mắt nhìn con vịt tới tay lại bay đi, trong lòng tiếc nuối, tên mập đẩy Hoắc Trọng Lâu một cái:

- Này, lão Hoắc, người có biết bơi hay không?

- Làm gì?

Hoắc Trọng Lâu chớp chớp mắt.

- Dưới nước có không ít đồ, chúng ta đi vớt lên...

Quả thật Hoắc Trọng Lâu nghe vậy có chút động lòng.

- Các người chỉ có bấy nhiêu thôi sao?

Tần Lâm bĩu môi khinh thường.

Tên mập chính là con sâu trong bụng Tần Lâm, thấy dáng vẻ hần như vậy lập tức mắt nhỏ sáng lên:

- Chẳng lẽ, Tần ca huynh...?

Kim Anh Cơ thướt tha đi tới, cười hết sức tự nhiên.

Lục mập nhất thời chợt hiểu ra: Tần Lâm nghĩ ra biện pháp cho Quyền Chính Ngân, chẳng lẽ không có tính toán ỉn, đây rõ ràng chính là hần cùng Kim Anh Cơ phối hợp với nhau. E rằng hàng hóa đáng giá của Kim Anh Cơ đã sớm lặn lên thuyền lớn này.

- Tần huynh thật là nhân nhả.

Kim Anh Cơ cố ý chu cái miệng nhỏ nhắn, tựa như u oán thấp giọng nói:

- Thấy ta bận rộn tới mức này, tiểu oan gia cũng không tới giúp một tay.

Tần Lâm cười khan hắc hắc:

- Sợ rằng từ nay về sau, thuyền chủ sẽ được mấy vạn thủy thủ người làm cùng thân nhân Ngũ Phong hải thương này đánh lễ quỳ lạy!

Quả thật như vậy, vốn bọn họ tưởng rằng tổn thất thảm trọng, không nghĩ tới dời nhà đi có thể được một khoản của cải ngoài dự liệu, quả thật là nỗi vui từ trên trời giáng xuống. Suy nghĩ một chút còn không phải là nhờ Kim Anh Cơ phân phối tải trọng công bình ban tặng hay sao?

Đám hải thương giàu có cũng hiểu, tài nguyên căn bản giúp cho bọn họ tung hoành tứ hải cũng không phải là chút vàng bạc tế nhuyễn này, mà là thuyền bè cùng kinh nghiệm phong phú của thủy thủ. Mặc dù lúc di dời có tổn thất một ít của cải, nhưng đổi lấy được thủy thủ thần phục, tương lai ắt có lúc Đông Sơn tái khởi.

- Người thật là giáo hoạt, thật không biết sinh ra như thế nào...

Ngón tay thon thả trắng trẻo của Kim Anh Cơ điểm nhẹ vào trán Tần Lâm một cái, sóng mắt toát ra vẻ nhu mì hết sức.

Ngũ Phong hải thương mấy vạn người, trên trăm chiếc thuyền, thời gian kéo tới buổi trưa mới căn bản lên thuyền xong, lúc này mấy tên thám báo phái ra ngoài chạy như bay trở lại báo cáo:

- Quân tiên phong của Đảo Tân Gia còn cách Bình Hộ cảng chỉ có mười lăm dặm!

Trên đại lộ từ Tùng Phổ quận đi thông Bình Hộ cảng, một cánh quân quy mô không nhỏ đang đi nhanh, giương lên chiến kỳ Thập Tự Hoàn của Đảo Tân Gia hết sức nổi bật.

Cánh quân này do ba ngàn tên túc khinh (cách gọi binh sĩ Nhật Bản thời cổ, bình thường lao dịch, thời chiến thành binh) cầm trong tay trường mâu, hai trăm võ sĩ trang bị dĩa thái đao (gọi chung thái đao dài ba thước trở lên), năm trăm tên cung tiễn thủ, một trăm năm mươi tên thiết pháo thủ tạo thành. Thậm chí còn trang bị một đội ngũ kỵ binh nho nhỏ, năm mươi tên kỵ binh vóc người thấp nhỏ ngồi trên ngựa cũng thấp nhỏ như vậy. Nhìn qua tức cười giống như con khỉ cưỡi con lừa, nhưng ở Cửu Châu đảo vốn thiếu thốn ngựa Nhật Bản tốt, đã là lực lượng tinh nhuệ khó được.

Tổng Đại tướng Đảo Tân Nghĩa Hoàng bởi vì trí kế hơn người mà được gọi là Quỷ Thạch Mạn Tử, được mười tên kỳ bản võ sĩ (Hatamoto) tinh nhuệ tiền hô hậu ứng. Vóc người y cao to hơn người Nhật Bản bình thường một chút, thân khoác khải giáp màu đỏ chói, tay cầm quạt bạc, tuần mã đang cưỡi cũng cường tráng hơn kỵ binh khác.

Ừm, quả thật không giống con khỉ cưỡi lừa, ít nhất cũng là tinh tinh cưỡi la.

Đảo Tân Nghĩa Hoàng là Nhị đệ của Nghĩa Cửu Đảo Tân thị, chiến tướng xuất sắc nhất Đảo Tân Gia, tác chiến hung hãn mà quỷ kế đa đoan. Lập được chiến công hiển hách cho Đảo Tân Gia trong cuộc chiến Nam Kiềm Thành, công kích chiếm đóng Đại Ngung, hợp chiến Mộc Khi Nguyên, Nhĩ Xuyên. Đảo Tân Gia có thể nhất thống ba nước Tát Ma, Đại Ngung, Nhật Hương, triển khai kế hoạch xâm lược Cửu Châu đã tâm bưng bưng, công lao y là đứng đầu.

Trừ kỳ bản võ sĩ ra, bên cạnh còn có một vị thiếu niên tuổi chỉ có mười hai mươi ba, khoác một bộ giáp sơn đen trên người hết sức cồng kềnh, cỡi trên lưng ngựa tất nhiên hết sức khổ cực.

Đảo Tân Nghĩa Hoàng khẽ phe phẩy quạt, cổ làm ra vẻ thân thiết nói:

- Hữu Mã quân, nếu lần này có thể làm cho hải thương Minh quốc thần phục, công lao Hữu Mã thị người rất lớn! Gia đốc (Katoku, như tộc trưởng) Nghĩa Cửu Đại nhân nhất định sẽ vô cùng cao hứng.

- Không dám không dám, toàn là nhờ vào uy phong của Nghĩa Cửu Đại nhân cùng Nghĩa Hoàng Đại nhân.

Thiếu niên gật đầu, đầu khôi xốc xếch sụp xuống phía trước, khiến cho y kinh hoảng vội vàng dùng hai tay vịn, lại siết chặt dây buộc dưới cằm.

Thiếu niên chính là Hữu Mã Tình Tín, Hữu Mã thị là hải thương Phì Tiền đại danh lừng lẫy, nhưng gần đây đã suy sụp, phụ thuộc vào Long Tạo Tự thị.

Vốn là trên Cửu Châu đảo, Đại Hữu, Long Tạo Tự, Đảo Tân tạo thành thế chân vạc. Năm ngoái trong hợp chiến Nhĩ Xuyên, Đảo Tân Gia đại phá Đại Hữu Thị, uy chấn Cửu Châu, gia đốc Long Tạo Tự Long Tín (Tanakobu) lại ngày càng mê muội không phân phải trái, thủ hạ thân tín rời xa, chỉ có Đảo Tân thị từ từ phát triển lớn mạnh.

Mất thấy ngày Đảo Tân Gia nhất thống Cửu Châu không xa, Hữu Mã thị liền âm thầm dựa vào.

Một thời gian trước Ngũ Phong thuyền chủ Kim Anh Cơ đi Trung Nguyên, mua bán lấy được lợi rất nhiều, Đảo Tân Gia thêm thuồng đồ mất. Sau khi triều đình bình định loạn Oa ở Đông Nam, thực hành Long Khánh khai hải, tiến hành mua bán đối ngoại ở Nguyệt Cảng, nhưng đặc biệt quy định một điều: không cho phép người Nhật Bản tới mua bán.

Dĩ nhiên buôn lậu hoạt động thịnh hành khiến cho người Nhật Bản vẫn có thể làm ăn cùng người Trung Quốc, trải qua Ngũ Phong hải thương, tập đoàn buôn lậu quyền quý Giang Chiết hoặc là tất cả hải thương lớn nhỏ khác chuyển tay là được, đương nhiên lợi nhuận khổng lồ sẽ không lọt vào trong túi người Nhật Bản.

Cho nên Đảo Tân thị hăm mộ ghen tỵ đối với Ngũ Phong hải thương, cũng không cần nói.

Lúc thế lực còn nhỏ yếu, Đảo Tân Gia chỉ có thể phục tòng quy tắc mua bán do Uông Trục định ra, nếu không sẽ bị hất xuống biển làm mồi cho cá. Bây giờ thế lực Ngũ Phong hải thương không lớn bằng lúc trước, Đảo Tân Gia lại ngày càng hùng mạnh, tại sao còn phải giữ quy củ trong quá khứ.

Đảo Tân Gia gồm thâu ba nước, áp chế Cửu Châu, không ngại thêm trên bản đồ một Bình Hộ cảng nữa, cho nên bọn họ phải ra sức giả tới Ngũ Phong hải thương, yêu cầu đối phương thần phục.

Nhưng rất nhanh hai vị sứ giả truyền đến tin tức xấu: Ngũ Phong thuyền chủ Kim Anh Cơ đưa ra yêu cầu chiêu an với Minh quốc, rất có thể triều Đại Minh sẽ tham gia chuyện này.

Đảo Tân Gia nhất định phải thu nạp Ngũ Phong hải thương vào dưới trướng trước khi Đại Minh chiêu an.

Vì vậy Đảo Tân Nghĩa Hoàng nhanh chóng liên lạc cùng nội tuyến Phì Tiền Hữu Mã gia, dưới sự phối hợp của Hữu Mã thị nhanh chóng xuất binh, muốn dùng võ lực bức bách Ngũ Phong hải thương đầu hàng trước khi bọn họ bị chiêu an.

Hữu Mã gia phái con trai lớn Tình Tín mang theo bản đồ cùng binh lính tới đây, Đảo Tân Nghĩa Hoàng không thể nói không hài lòng, nhưng từ trong xương tủy y vẫn xem đây là hạng người phản phúc vô thường.

Tựa hồ biết Tổng Đại tướng cũng không có hảo cảm gì đối với Hữu Mã gia, dọc theo đường đi Hữu Mã Tình Tín không ngừng nịnh hót. Sau khi đại quân thông qua một sơn thôn, Hữu Mã Tình Tín phần chấn tinh thần:

- Tổng Đại tướng, nơi này còn cách Bình Hộ cảng không tới mười lăm dặm, mặc dù Ngũ Phong hải thương hải chiến lợi hại, đại quân ngài lao thẳng tới Bình Hộ cảng, chặn lại tất cả bọn họ trên đất bằng, bắt được người già phụ nữ và trẻ con, Ngũ Phong hải thương cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đầu hàng!

- Ủm, các người Hữu Mã gia phối hợp cũng rất tốt!

Mặc dù Đảo Tân Nghĩa Hoằng xem thường Hữu Mã thị, nhưng cảm thấy cũng nên lung lạc một chút:

- Chờ thu phục Ngũ Phong hải thương xong ắt sẽ có thật nhiều tiền tài, trừ gia đốc Nghĩa Cửu ban thưởng ra, Tình Tín quân muốn cái gì chỉ việc nói ra.

Cái gọi là thu phục, thật ra là cướp bóc, năm đó lúc thực lực Ngũ Phong hải thương hùng mạnh không có vấn đề, bây giờ sau khi suy sụp còn có rất nhiều của cải, đây gọi là thất phu vô tội vì mang ngọc mà có tội.

Bất quá tâm tư Hữu Mã Tình Tín cũng không ở tiền tài, y lẽ lưỡi liếm môi một cái, trên mặt trẻ tuổi có vẻ dâm tà không tương xứng cùng tuổi tác:

- Tại hạ từng thấy qua Kim thị Ngũ Phong thuyền chủ hiện nhiệm, quả thật là giai nhân tuyệt sắc, tại hạ chỉ nguyện lấy Kim thị làm thị thiếp, kính xin Tổng Đại tướng thành toàn.

Đảo Tân Nghĩa Hoằng thấy buồn cười, nhìn Hữu Mã Tình Tín chỉ có mười ba tuổi, không biết nên nói cái gì cho phải. Y là tướng tài của Đảo Tân Gia, tự nhiên không coi nữ sắc ra gì, mừng rỡ gật đầu đáp ứng.

Hữu Mã Tình Tín mừng rỡ trong lòng, không đề phòng con ngựa đạp phải chỗ trũng lảo đảo, suýt chút nữa đã hất y từ trên lưng ngựa xuống.

Gần, càng ngày càng gần, xa xa đã có thể nhìn thấy nhà cửa san sát trên Bình Hộ cảng. Những kiến trúc góc mái cong vút kia trong mắt người Nhật Bản chính là kho báu đựng thật nhiều của cải. Đảo Tân Nghĩa Hoằng ra lệnh một tiếng, toàn quân lập tức bước nhanh hơn.

Kỳ quái thật, hiện tại đã tới buổi trưa, tại sao không thấy Bình Hộ cảng có khói bếp bay lên, đường phố cũng không nhìn thấy bóng người?

Đám võ sĩ, tức khinh đang định càn quét một trận, ai nấy không hiểu vì sao, cuối cùng đưa ánh mắt nhìn về phía Tổng Đại tướng bọn họ.

Đảo Tân Nghĩa Hoằng nghe tim mình như chìm xuống, thanh âm cũng trầm xuống:

- Hữu Mã quân, bên các người có tiết lộ tin tức hay không?

Hữu Mã Tình Tín bị dọa sợ đến run rẩy toàn thân, vội vàng giải thích thay Hữu Mã gia.

- Cảng khẩu, bên kia cảng khẩu...

Thám mã thở hổn hển trở lại báo cáo:

- Tất cả chẳng phân già trẻ đều đã lên thuyền, tất cả người Minh quốc ở Bình Hộ đều lên thuyền rồi!

Đảo Tân Nghĩa Hoằng cũng không thể nào giữ được phong độ tướng tài như trước, tức giận nổ phổi quạt mạnh quạt bạc:

- Mau, đuổi theo, thừa dịp bọn họ còn chưa khai thuyền, đuổi theo!

Đông đảo Gia Lão, Phụng Hành (các chức quan Nhật Bản) dẫn dắt toàn quân xông về phía cảng khẩu, so với võ sĩ cùng tức khinh đi bộ, kỵ binh vẫn chạy nhanh hơn một bước.

Trên thuyền lâu lộ thiên của phúc thuyền xếp một chiếc bàn bát tiên sơn son, trên bàn bày rượu, trái cây đủ các màu sắc. Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ đang ung dung nhàn nhã ngồi đối diện uống rượu, thị nữ không ngừng châm rượu Thiệu Hưng Nữ Nhi Hồng hâm nóng, hai má Kim Anh Cơ ửng hồng, sóng mắt uyển chuyển, toát ra vẻ kiêu mị động lòng người.

- Tới rồi sao, quả thật là có kỵ binh...

Tần Lâm sờ cằm, vẻ mặt hết sức khinh bỉ. Trước khi Nhật Bản nhập vào giống ngựa cận đại, ngựa của bọn họ không cao hơn con lừa bao nhiêu, cái gọi kỵ binh quả thật hết sức nực cười.

Kim Anh Cơ uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, mặt trái xoan đỏ bừng càng phát ra vẻ đẹp động người, chợt giơ tay lên kêu lớn:

- Chặt đứt dây thừng!

Kỵ binh Nhật Bản mới vừa xông lại, chỉ thấy đông đảo thuyền bè rối rít chặt đứt dây thừng buộc neo, giương buồm lên từ từ rời đi bến thuyền, khiến cho bọn họ không đuổi kịp, giận dữ kêu to oa oa.

Bất quá cũng có mấy chiếc thuyền không nghe được mệnh lệnh hoặc là vì nguyên nhân khác, chậm chạp vẫn còn ở bến thuyền. Phú thương trên thuyền vừa sợ vừa gấp, đang ôm thật nhiều vàng bạc của cải nói gì đó cùng bọn thủy thủ, tựa hồ đang cầu xin bọn họ khai thuyền rời đi nhanh lên một chút.

Các kỵ binh cùng võ sĩ sau đó chạy tới lập tức đổ mắt, chen nhau ủa tới mấy chiếc thuyền này.

Đảo Tân Nghĩa Hoàng đang đứng đột nhiên điên cuồng kêu lên:

- Lui về phía sau, mau lui về phía sau!

Chậm rãi, đã có hơn trăm người chạy lên cầu tàu.

Tần Lâm tiêu sái búng tay một cái, thành rồi!

Một thị nữ bên người Kim Anh Cơ lấy cờ xí Ngũ Phong ra vung lên, cửa sổ mạn mấy chiếc thuyền lớn lập tức mở ra, lộ ra họng pháo súng đen ngòm.

Những binh sĩ Nhật Bản đã xông lên cầu tàu nhất thời kinh hồn khiếp vía, bọn họ chỉ muốn tới cướp bóc tài vật, lại quên mất Ngũ Phong hải thương cũng có súng có pháo, cũng không phải là dân chúng bình thường có thể tùy ý khi dễ.

Lúc này xoay người muốn chạy trốn đã không còn kịp nữa, điều thương, pháo Bồ Đào Nha, súng oản khẩu trên thuyền đồng thời nổ vang, phun ra ngọn lửa tử vong. Vô số đóa hoa màu xám trắng lớn có nhỏ có nổ rộ trên nòng pháo, vô số đạn rít gió bay tới giống như bão táp mưa sa. Đám kỵ binh, võ sĩ trên bến thuyền nhất tề ngã rạp xuống từng đám lớn giống như gặt lúa.

Từ trước tới nay binh lính Đảo Tân Gia chưa bao giờ gặp phải hỏa lực đả kích mạnh mẽ như vậy, nhất thời đều bối rối. Vừa định thần lại vội vàng nằm trên bến thuyền, quay đầu lại gào thét cầu xin bản trận tiếp viện.

- Tổng Đại tướng, phái thiết pháo thủ cùng cung tiễn thủ đi!

245. Chương 245: Ăn Miếng Trả Miếng

Hữu Mã Tình Tín vội vàng cầu xin, thấy tay ngọc Kim Anh Cơ đang rót rượu cho sứ giả Minh quốc trên thuyền, lửa ghen hờn trong lòng y lập tức bùng cháy.

Nhìn kỵ binh cùng võ sĩ tinh nhuệ bị bắn ngã từng mảng, Đảo Tân Nghĩa Hoàng giận đến thất khiếu bốc khói. Nhưng y không hổ là tướng tài đệ nhất Cửu Châu thậm chí là toàn Nhật Bản, phát tay ngăn các vị Gia Lão cùng Phụng Hành đang nhao nhao muốn động:

- Không được, điều thương cùng cung tên đều không phải là đối thủ Ngũ Phong hải thương! Toàn quân lui về phía sau!

Cung tiễn thủ cùng thiết pháo thủ đối xạ với thuyền võ trang hỏa khí trên bãi biển trống trải, kết quả không cần nói cũng biết.

Sau khi Đảo Tân Nghĩa Hoàng nói rõ, các vị Gia Lão Phụng Hành lập tức hiểu đạo lý, chỉ đành phải nhin đau xua quân lui về phía sau, hoàn toàn từ bỏ kỵ binh cùng võ sĩ ở lại bến thuyền.

Mắt thấy bản trận lui về phía sau, các kỵ binh cùng các võ sĩ kêu lên thê thảm, bọn họ xông đến nhanh nhất, chết cũng nhanh nhất.

Nằm trên mặt đất cố nhiên có thể tránh né một phần mưa đạn, nhưng thuyền bè Ngũ Phong hải thương cao lớn, đám thủy binh từ trên cao dùng điều thương nhất nhất bắn tía, bắn gục toàn bộ binh sĩ Nhật Bản. Cũng có mấy võ sĩ cầu may, cất tiếng kêu oa oa quái dị quay đầu lại chạy, nhưng tử mẫu pháo Bồ Đào Nha sớm có chuẩn bị, hết sức dễ dàng bắn bọn họ nổ thành mảnh vụn.

Có binh sĩ Nhật Bản sụp đổ tinh thần nhảy xuống biển, đáng tiếc nước biển cạn dọc theo bờ cũng không thể cung cấp bảo vệ đầy đủ. Đám thủy binh Ngũ Phong hải thương vô cùng hưng phấn nhắm xuống biển tác xạ, một lúc sau nước biển đỏ ngầu.

- Cạn chén!

Tần Lâm cười híp mắt chạm chén cùng Kim Anh Cơ, có thể nhìn ra tâm trạng hân rất tốt.

Tiếng tiểu quỷ tử kêu thảm thiết, chính là mời nhắm rượu ngon nhất.

Năm mươi tên kỵ binh cùng hai trăm tên võ sĩ tinh nhuệ Đảo Tân Gia xông lên trước hết cơ hồ không một ai may mắn thoát khỏi, toàn bộ bỏ mạng dưới súng pháo của Ngũ Phong hải thương. Mà Đảo Tân Nghĩa Hoàng còn phải cố nén đau lòng, thúc giục đám Gia Lão, Phụng Hành ánh mắt đỏ lên dẫn dắt quân đội tránh ra ngoài tầm hỏa pháo.

Lúc này kỹ nghệ sắt thép Nhật Bản tương đối lạc hậu, thợ thuyền có tay nghề đủ để chế tạo võ sĩ đao tinh phẩm và Hỏa Thẳng súng, nhưng không cách nào vận dụng hơn ngàn cân, mấy ngàn cân sắt thép chế tạo đại pháo giống như Trung Quốc.

Đại pháo mua từ trong tay thương nhân Bồ Đào Nha cũng là rất đắt tiền, chỉ có Chức Điền Tín Trường, Vũ Điền Tín Huyền Bản Châu mới có thể mua một số ít, một khi tới tay liền coi là lợi khí của quốc gia, xưng là Quốc Bạng.

Đảo Tân Gia tuy xưng vương xưng bá ở Cửu Châu, nhưng trên toàn Nhật Bản cũng chỉ có thể coi là nhị lưu. Mặc dù Cửu Châu có hai đại thương cảng Bình Hộ, Trường Kỳ (Nagasaki) buôn bán với bên ngoài, thế nhưng bọn họ cũng không mua nổi đại pháo, không có cách nào đối kháng cùng thuyền bè võ trang.

Dã chiến lục địa, công thủ thành trì, Đảo Tân Gia lấy quân chính quy đối phó Ngũ Phong hải thương, tất nhiên dư sức có thừa. Nhưng bây giờ người ta lên hết trên thuyền, điều thương, pháo Bồ Đào Nha, súng oản khẩu ra trận, bên mình chỉ có cung tiễn thủ, thiết pháo thủ đối kháng với đối phương, quả thật chính là trứng chọi đá.

Thật vất vả đưa quân đội cách xa cảng khẩu, Đảo Tân Nghĩa Hoàng còn chưa kịp thương tiếc đám ‘tinh kỵ’ giống như những con khỉ cồi lửa của mình, Tần Lâm đã làm ra chuyện càng thêm quá đáng:

Tên này chồm ra mạn thuyền nhìn xuống dưới, mặt nở một nụ cười xấu xa bại hoại, ánh mắt lại lạnh như băng, lớn tiếng hét gì đó. Không ít không ít thủy binh cầm yêu đao cười hỉ hả trèo xuống thuyền.

Bọn họ muốn làm gì? Trong lòng Đảo Tân Nghĩa Hoàng hiện lên dự cảm bất tường.

Chỉ thấy đám thủy binh trèo xuống thuyền, tiến về phía đám binh sĩ Nhật Bản đã chết cắt đầu từng người một. Những binh sĩ Nhật Bản này đều để tóc kiểu Xung Thiên Pháo, nắm lên quả thật rất thuận tay, mỗi người nắm một cái đầu, máu chảy ròng ròng.

Còn một ít người bị thương chưa chết, đám thủy binh cũng không khách sáo cũng chặt đầu hết thấy.

Trên bờ biển yên tĩnh thỉnh thoảng vang lên tiếng người chết kêu thảm thiết.

Người Nhật Bản tin Thần Đạo giáo, chết không có đầu thì không thể thăng thiên, bản trận Đảo Tân Gia từ Đại tướng, Gia Lão đến tước khinh, tất cả đều trọn tròng đến nỗi khoe mất muốn rách. Kẻ có người thân nằm trong số người xấu số kia đám ngực giậm chân kêu khóc không ngừng, thóa mạ người Minh quốc hung tàn ác độc.

Thế nhưng dường như người Nhật Bản đã quên mất, chính là bọn họ chuẩn bị đến Bình Hộ cảng cướp bóc của cải, chém giết phụ nữ và trẻ con, chiếm đoạt Ngũ Phong hải thương. Bây giờ gặp phải báo thù ăn miếng trả miếng, chẳng lẽ không phải là chính nghĩa trường phật sao?

- Tổng Đại tướng, hạ lệnh đánh ra đi!

Mấy vị Đại tướng cùng Gia Lão kéo kéo dây cương Đảo Tân Nghĩa Hoàng, đổ mắt cầu xin:

- Sinh mạng võ sĩ rực rỡ như hoa anh đào, chúng ta thà bị chết trận, không nên bỏ lại đồng bạn mà bại trốn!

- Không thể trúng gian kế của người Minh quốc!

Đảo Tân Nghĩa Hoàng kiên định lắc đầu, quạt bạc trong tay chỉ về phía sau vũng vàng như Thái Sơn.

Đường đường Quý Thạch Mạn Tử, đệ nhất tướng tài Cửu Châu không chỉ có đánh lên thất bại, hơn nữa thua thiệt đại bại, hao tổn toàn bộ kỵ binh cùng võ sĩ tinh nhuệ, còn mang danh là kẻ hèn nhát, cưỡng ép quân đội vứt bỏ đầu chiến hữu lui trở lại, Đảo Tân Nghĩa Hoàng chỉ cảm thấy trong dạ dày cồn cào, ghê tởm muốn nôn mửa, ngực đau âm ỉ, tim như rỉ máu.

Nhìn lại tên sứ giả Minh quốc trẻ tuổi lại ác độc vô cùng trên thuyền lần cuối, Đảo Tân Nghĩa Hoàng cắn chặt hàm răng, từ trong kẽ răng rít ra mấy chữ:

- Toàn quân lui về phía sau!

Đảo Tân quân lại lui về phía sau một lần nữa, mặc dù nhân số thương vong vẫn chưa tới một phần mười, nhưng tinh thần đã sa sút không thể nào diễn tả. Nửa canh giờ trước tràn đầy hưng phấn trông đợi thắng tay đánh cướp Bình Hộ cảng, hiện tại ai nấy ủ rũ cúi đầu giống như gà chọi thua trận.

Trên phúc thuyền, Tần Lâm đứng theo tư thế Kim Kê Độc Lập tay khom che trán, giống như Ngộ Không dò đường:

- Ủa, không ngờ rằng tiểu quỷ tử không mắc bẫy, xem ra cũng không phải hoàn toàn là não tàn...

Quy Bản Vũ Phu đang xách đầu địch nhân leo lên thuyền, nghe được câu này bị dọa sợ đến trượt chân, suýt chút nữa rơi xuống biển.

Má ơi, Quý Thạch Mạn Tử Đảo Tân Nghĩa Hoàng nổi danh tướng tài toàn Nhật Bản, lão nhân gia lại đánh giá là 'không phải hoàn toàn là não tàn'?

Bất quá suy nghĩ một chút cũng phải, so sánh cùng Tần trưởng quan quỷ thần khó lường, ngày đoán dương đêm xét âm, Đảo Tân Nghĩa Hoàng đã là cái thá gì!

- Nhân vật thượng bang thiên triều quả nhiên không giống tầm thường! Đảo Tân Gia chỉ là Oa Nô, cũng dám tóm trâu cơ nghiệp lão chúa công? Ta khinh!

Quy Bản Vũ Phu tặc lưỡi ngợi khen, cảm thấy cũng vinh dự lắm. Thời Chiến Quốc võ sĩ Nhật Bản 'Có chủ không nước', đời đời chỉ trung thành với một mình chúa công, ở Ngũ Phong hải thương lâu như vậy, y đã coi mình là tâm phúc của Kim Anh Cơ, hồn nhiên quên thật ra mình cũng là một Oa Nô.

Nếu Đảo Tân Nghĩa Hoàng không phải là não tàn, không chịu mắc bẫy, Tần Lâm cũng không còn hứng thú, Kim Anh Cơ liền hạ lệnh toàn bộ giương buồm ra khơi.

Thình lình một vật tròn tròn bị ném xuống biển tõm một cái, lại bị dây thừng buộc vào nổi lên trên, thì ra là đầu một tử quỷ binh.

Lục Viễn Chí cầm một cây gậy gỗ, một đầu nắm bằng hai tay, đầu kia cột dây thừng, kéo chiếc đầu lâu nửa chìm nửa nổi trên mặt biển.

- Lục lão đệ, ngươi làm cái gì vậy?

Hoắc Trọng Lâu không hiểu hỏi.

- Câu cá!

Lục mập tổ vẽ vui sướng, thịt béo trên mặt nhộn nhạo lên:

- Nhiều đầu như vậy, bỏ đi thật là đáng tiếc, mập gia xem thử có thể câu được cá gì hay không.

Hoắc Trọng Lâu vuốt râu quai nón tựa như cương châm, cười to:

- Thịt đám con lừa ngu ngốc này thật là thối, câu cá khác không được, nhiều nhất chỉ có thể câu được rùa.

Binh lính Đảo Tân Gia trên bờ nhìn thấy Lục Viễn Chí lấy đầu người câu cá, ai nấy vừa kinh vừa sợ, chỉ cảm thấy trên cổ mình lạnh toát, âm thầm kinh hãi nếu như mới vừa rồi xông lên nhanh một chút, ắt hẳn đầu mình cũng đã bị người Minh quốc cắt xuống câu rùa, có thể nào không sợ.

- Những người Minh quốc này còn tàn nhẫn hơn cả Đệ Lục Thiên Ma Vương.

Hữu Mã Tình Tín than thở, trong đôi mắt tràn đầy sợ hãi.

- Đệ Lục Thiên Ma Vương Chúc Điền Tín Trường?

Ánh mắt của Đảo Tân Nghĩa Hoàng cảnh giác híp lại, làm như vô ý liếc Hữu Mã Tình Tín một cái. Nếu như Chúc Điền nhất thống Bản Châu, sau đó lấy thế Thái Sơn áp đỉnh đánh về phía Cửu Châu, sợ rằng Hữu Mã gia trung thành với Đảo Tân sẽ không cao hơn bọn họ đối với Long Tọa Tự thị.

Mắt thấy thuyền bè Ngũ Phong hải thương nghênh ngang mà đi, Đảo Tân quân không phải là tiếc nuối, mà là nhất tề thở phào nhẹ nhõm.

Đảo Tân Nghĩa Hoàng lệnh ột số người ra bãi biển nhặt xác, còn mình mang theo đại đội nhân mã vào Bình Hộ thành. Y biết hải cảng này giàu nứt tiếng thiên hạ, đàn hương, tô mộc, vải vóc chắc chắn là Ngũ Phong hải thương không có cách nào mang đi, hẳn là lưu lại không ít vật đáng tiền.

Hưng phấn mà đi, ủ rũ mà về, đám thám báo chạy phía trước về mặt như đưa đám quay về báo:

- Khỏi bẩm Tổng Đại tướng các hạ, trong thành không có bất kỳ hàng hóa đáng tiền nào, ngược lại có không ít đồng lửa cháy hết, xem bộ dáng là đốt hương liệu và gấm vóc.

Đảo Tân Nghĩa Hoàng tức giận nổi phổi dẫn dắt đám Gia Lão, Phụng Hành xông phía trước kiến trúc cao lớn nhất cảng, miếu Mụ Tổ. Thế nhưng thánh tượng và tất cả vật đáng tiền đều đã bị đối phương dời đi, mà quảng trường trước mặt miếu còn lại một đồng tro bụi rất lớn, còn có một ít mảnh gấm vóc chưa cháy hết.

- Thật, thật là ác độc...

Đảo Tân Nghĩa Hoàng nói ra mấy chữ này, cũng cảm thấy đầu óc quay cuồng một trận.

Mấy Gia Lão vội vàng đỡ Tổng Đại tướng:

- Các hạ, các hạ không cần đau lòng, mặc dù lần này chúng ta hao binh tổn tướng, nhưng lấy được Bình Hộ cảng này cũng không phải là không có lợi cho chủ gia.

Đảo Tân Nghĩa Hoàng nhăn nhó ghê tởm, nói một cách yếu ớt vô lực:

- Chúng ta, chúng ta gặp phải bọn lòng dạ tàn nhẫn, ngay cả hàng hóa của mình cũng thiêu hủy, hải cảng cùng thuyền đội chúng ta...

Sắc mặt của đám Gia Lão Phụng Hành lập tức trở nên trắng bệch, ai nấy run rẩy đôi môi không nói ra được nửa lời. Trước kia suy tính là ngăn Ngũ Phong hải thương ở bên trong cảng, tối thiểu cũng có thể bắt lại người già phụ nữ và trẻ con uy hiếp đối phương đầu hàng. Nhưng bây giờ Ngũ Phong hải thương đã giương buồm đi xa, mấy ngàn đại quân không bắt được một hải thương hoặc là thân nhân nào.

Kế tiếp đối phương sẽ trả thù thế nào, bọn họ đã không dám nghĩ tới.

- Rốt cục sứ giả Minh quốc kia là ai, vì sao hẳn đoán được chúng ta sẽ tập kích? Y Hạ Quý Khanh thà chết cũng sẽ không bán đứng chủ gia Y Hạ Thượng Nhãn kia mà...

Đảo Tân Nghĩa Hoàng nghĩ mãi mà không hiểu được.

Vĩnh viễn y cũng không nghĩ ra, Tần Lâm đoán được gian mưu Đảo Tân Gia không phải là dựa vào phân tích quân tình, mà là dựa vào điều tra động cơ phạm tội.

Bất quá như đã nói qua, chiến tranh Nhật Bản thời Chiến Quốc đẳng cấp này cũng chỉ là cấp bậc bằng đẳng ác đấu đời sau, coi như tội phạm tựa hồ cũng không có gì không ổn.

Đúng như Đảo Tân Nghĩa Hoàng suy đoán, Ngũ Phong hải thương trả thù đã tới.

Mấy ngày sau, ở Lộc Nhi đảo Tát Ma quốc.

Đảo Tân thị đã khôi phục địa vị Thủ Hộ ba nước Đại Ngung, Nhật Hướng, Tát Ma, cũng tiến hành hoành đồ vĩ nghiệp ở Cửu Châu. Nhưng trọng địa căn bản của bọn họ vẫn ở Tát Ma Phiên, mà hải cảng Tát Ma phồn hoa nhất, thu thuế phong phú nhất không thể nghi ngờ là Lộc Nhi đảo.

Mặc dù không phồn hoa như Bình Hộ, Trường Kỳ, hải cảng Lộc Nhi đảo vẫn có không ít thương thuyền lui tới, thuyền nhỏ người Triều Tiên hai tầng hai cột buồm, thuyền nhỏ kiến tạo theo phương pháp lạc hậu của người Nhật Bản... chen chúc bên trong hải cảng.

Thuế thu nơi này giống như huyết dịch cuộn cuộn không ngừng nuôi dưỡng công cuộc xâm lược Cửu Châu của Đảo Tân Gia, nhập khẩu khô giáp vũ khí, xuất khẩu hàng sơn mài đồi mồi trân châu và rượu sa kê, Lộc Nhi đảo thu thuế vô trang ít nhất một phần ba Đảo Tân quân.

Mùa Xuân trên đại dương ấm áp ôn hòa, ánh mặt trời ấm áp khiến cho đám thủy thủ cảm thấy lười biếng. Tuy rằng canh tương đậu nấu cá không phải là sơn hào hải vị gì, nhưng cũng có thể ăn no bụng, nếu chiều nay được nhàn nhã vậy càng thêm thoải mái vô cùng.

Gia Lão Đảo Tân thị Sơn Điền Hữu Tín phụng mệnh trấn thủ nơi này, chiều nào y cũng đích thân tới bến thuyền tuần tra, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Các võ sĩ tùy tùng quát tháo những thủy thủ lười biếng kia, để cho bọn họ đứng lên thi lễ tỏ lòng kính trọng với Sơn Điền Đại nhân.

- Để cho bọn họ nghỉ ngơi thêm một chút đi...

Sơn Điền Hữu Tín mỉm cười khoát tay áo một cái:

- Chờ Bình Hộ cảng tới tay, các tiểu tử người cũng sẽ không có thời gian rỗi rảnh như vậy nữa.

Các vị võ sĩ cùng cười to lên, theo lời Sơn Điền Đại nhân, suy nghĩ bay tới mẫu cảng của Ngũ Phong hải thương giàu nổi danh thiên hạ, Bình Hộ cảng.

Rất nhanh tiếng cười của bọn họ liền ngưng bật, có người chỉ ra mặt biển xa xa kêu lên:

- Sơn Điền, Sơn Điền Đại nhân, đó... đó là cái gì?

Ít nhất mười chiếc phúc thuyền vô trang đầy đủ cỡi gió lướt sóng chạy tới, đầu thuyền phấp phới cờ xí Ngũ Phong.

- Mau, mau sơ tán thuyền bè!

Sơn Điền kinh hoàng vạn phần kêu lên thất thanh.

Không còn kịp nữa, trên phúc thuyền đẩy ra thật nhiều họng pháo đen ngòm, tử mẫu pháo Bồ Đào Nha cất tiếng ca vang, thuyền bè bên trong cảng bị đánh chìm từng chiếc một, bốc cháy, rất nhanh dấy lên lửa cháy ngất trời...

Trong lúc thuyền vô trang Ngũ Phong hải thương công kích mang tính trả thù với cảng khẩu Lộc Nhi đảo Đảo Tân Gia, đội chủ thuyền có trên trăm chiếc thuyền lớn chở mấy vạn thành viên Ngũ Phong hải thương, từ Ngự Mô đảo ở phía Nam Cửu Châu trên vùng biển phía Tây chạy về phía Trung Quốc đại lục ở hướng Tây Nam.

246. Chương 246: Di Châu

Như đã hứa - tung bom đợt 1 20 chương. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ thời gian qua

Những người già bồi hồi nhớ lại, kể từ lúc bị triều đình coi là giặc Oa, không ít người đã có mười năm hoặc hai mươi năm chưa có trở về quê quán, nỗi nhớ cố hương ấp ủ trong lòng đã rất lâu. Hình ảnh từng cọng cây ngọn cỏ quê hương, tuổi thơ chơi đùa với bạn, đã sớm ấp ủ thành rượu ngon sâu trong ký ức.

Không bù ngủ nhớ cố hương giống như những người lớn tuổi, đám thanh thiếu niên hai mươi tuổi trở xuống cười nói bàn tán với nhau vui vẻ. Bọn họ ra đời ở Bình Hộ cảng, lớn lên ở chỗ này, rốt cục cố quốc xa xôi có hình ảnh thế nào, chỉ có thể nghe qua lời kể chậm rãi buồn bã của các vị trưởng bối. Cho nên mặc dù biết rõ còn cách mục tiêu có chừng mấy ngày hành trình, bọn họ vẫn thỉnh thoảng nhón chân lên, nhìn về phía Tây phương hướng đại lục xa xôi, đầy mong đợi ước mơ.

Trụ cột của các nhà các hộ, các hán tử thủy thủ trên có già dưới có trẻ lúc này cũng đang lo lắng trong nỗi vui mừng.

Không nghi ngờ chút nào, có thể đường đường chính chính trở lại cố hương là chuyện đáng để mừng rỡ. Cho dù vì tránh phiền phức không thể không gởi chiêu bài thuộc hạ Thổ Ty di dân, nhưng thiết lập mẫu cảng ở Định Hải, Đại Cù vùng duyên hải Đông Nam hoặc là những đảo như Tam Sa đảo ở cửa Trường Giang, cũng giảm được tiền vốn mua bán xuống, tương lai làm ăn nhất định càng thêm hưng vượng so với quá khứ.

Nhưng chính sách triều đình thật sự sẽ không thay đổi sao?

Khai hải và cấm hải, bắt đầu từ năm Hồng Vũ đã thay đổi mấy lần, vạn nhất tương lai lại phát sinh thay đổi, hải thương lại bị bêu xấu thành giặc Oa, hải tặc, sống trên đảo gần đại lục chẳng phải là thịt béo trong miệng Thủy sư triều đình cùng tập đoàn buôn lậu quyền quý hay sao?

Đám hải thương quả thật rất sợ triều đình, sợ đám ‘thanh quan’ miệng đầy nhân nghĩa đạo đức. Rõ ràng là bọn họ vô cùng cực khổ vận chuyển mua bán, nhưng đám thanh quan vừa mở miệng ra lập tức gọi bọn họ là ‘Vô gian bất thương’, ‘Họa loạn Đông Nam’, ‘Hải ngoại khí dân’, khiến cho bọn họ muốn khóc cũng không được.

Uông Trực tin tưởng triều đình, vì vậy rơi đầu, cho nên không phải là đám hải thương không tin được triều đình, mà là nhớ tới chuyện xưa không ai dám tin nữa.

Những hán tử da ngăm đen giống như đúc bằng sắt thép này, lúc nhìn chiếc soái hạm đại phúc thuyền ở giữa kia, ánh mắt bọn họ hàm chứa lo lắng.

Phúc thuyền soái hạm Ngũ Phong hải thương hiệu Huy Châu, thân thuyền dài một trăm hai mươi bước, có thể chuyên chở hai ngàn người, boong thuyền có thể chạy ngựa, có bảy cột buồm, mỗi cột buồm có chín lá, có thuyền lâu cao lớn nguy nga, đi trên biển giống như một tòa thành di động.

Trong khoang thuyền trang trí phú lệ đường hoàng, vào cửa chính là hai gốc san hô màu đỏ lửa cao năm thước, bình phong tám mảnh bằng hương mộc Nam Dương, khảm pha lê Tây Dương, trên có trân châu bảo thạch đủ các màu sắc, sàn nhà trải thảm nhung Ba Tư thật mịn, bốn vách treo bảo đao Nhật Bản, bảo kiếm Trung Nguyên, ngân hỏa thương dát vàng.

Trên đài tam cấp giữa khoang đặt một chiếc ghế bằng Kim Ti Nam Mộc, trên trải da hổ, chính là bảo tọa của Ngũ Phong thuyền chủ uy chấn hai đại dương Đông Tây, hiệu lệnh ba mươi sáu đảo.

Người đang ngồi trên ghế tự nhiên không phải là Uông Trực năm đó đạp sóng trên biển sắt trá phong vân, cũng không phải là Ngũ Phong thuyền chủ đời thứ hai Kim Anh Cơ, mà là Tần Lâm.

Chủ nhân chân chính của chiếc ghế này là Kim Anh Cơ đang chống hai tay lên tay vịn ghế, eo mềm mại như rắn nước không có xương, thân thể đang nghiêng về phía trước tới sát gần Tần Lâm, đến gần một khoảng cách nguy hiểm.

- Tiểu oan gia, chỗ này cũng không có sáu tai, rốt cuộc an bài ta như thế nào, ngươi hãy nói thẳng đi!

Thanh âm nhu mì của mỹ nữ xà mang theo hơi thở cá mồi, vài sợi tóc rũ xuống chạm vào mặt Tần Lâm, gây ra cảm giác nhột nhạt ngứa ngáy.

Chỉ cần đưa tay nhẹ nhàng choàng lấy, tấm thân người ngọc ắt sẽ ngã vào lòng hắn.

Cũng chỉ có ở trước mặt Tần Lâm, Kim Anh Cơ mới có thể đùa giỡn như vậy, nghĩ đến bí mật đêm đó, nàng âm thầm cảm thấy vui vẻ trong lòng. Dám ước hiệp ta ư, hừ hừ, làm cho người cả đời chẳng hay biết gì! Còn có Từ Tân Di cùng Trương Tử Huyền, người cứ chờ đau đầu nhức óc đi.

Quả thật Tần Lâm chẳng hay biết gì, cho đến ngày nay hắn vẫn cho là đêm đó triền miên khoái lạc chính là Kim Anh Cơ. Nếu nữ hải tặc vương trên đũa không hề e dè úy kỵ, hắn cũng thành thật không khách sáo đưa tay nhẹ nhàng choàng lấy ngang eo mềm mại của nàng, nhất thời thân thể như không có xương lập tức ngã vào lòng hắn.

Kim Anh Cơ không kịp đề phòng, bị Tần Lâm ôm trọn tấm thân, nàng kinh ngạc trợn to hai mắt.

Đáng thương cơn ác mộng nữ hải tặc vương cũng chưa kết thúc, cho rằng đã từng có ân ái nam nữ, Tần Lâm không còn khách sáo làm gì. Một tay hắn giữ lấy eo thon nhỏ của nàng, tay kia đưa vào trong cổ áo choàng nhưng, vô cùng bá đạo nắn bóp ngực nàng.

Thân thể Kim Anh Cơ mềm nhũn, mặt phấn ửng đỏ, suy nghĩ trong đầu vô cùng hỗn loạn, như muốn ngất đi.

Ma thủ Tần Lâm tới lui tuần tra trên đôi ngọc phong nàng, không chút kiêng kỵ thưởng thức xúc cảm mềm mại, gai nhân trong ngực run rẩy kịch liệt. Thành linh hắn tỏ vẻ ngạc nhiên bật thốt lên:

- Ủa, vì sao lại nhỏ hơn một chút?

Thân thể mềm mại cơ hồ xụi lơ trong lòng hắn trong phút chốc căng thẳng giống như cung, sau đó vèo một cái bắn ra ngoài.

Tóc tai Kim Anh Cơ rối bời, sắc mặt đỏ bừng, ngực phồng kịch liệt, tức gần nổ phổi nhìn chằm chằm Tần Lâm, hận không thể cắn hắn một cái chết tươi tại chỗ.

Cho dù là hắn tùy ý khinh bạc, bất quá là nàng vừa xấu hổ vừa tức giận khê quát mà thôi, nhưng câu nói của hắn quá mức đã kích người ta, quả thật là không thể nhịn được.

Kim Anh Cơ không nhịn được cúi đầu nhìn bộ ngực mình một chút, quả thật nhỏ hơn Từ Đại tiểu thư một vòng, nhưng yêu kiều mềm mại, khéo léo khả ái, hợp với vóc người thon thả nhỏ nhắn và eo nhỏ linh hoạt của nàng, không phải là vừa đẹp hay sao?

Oán hận cắn răng, nàng nghiêm mặt ngồi vào ghế bên cạnh, lạnh lùng nói:

- Trưởng quan muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi, tiểu nữ tử chỉ là bèo giạt mây trôi trên biển, tự nhiên rửa tai lắng nghe.

Tần Lâm không hiểu được gãi đầu một cái, không hiểu vì sao Kim Anh Cơ đột nhiên trở nên lạnh như băng sương, bất quá lòng của nữ nhân như kim chìm đáy biển, cho dù là Sigmund Freud cũng không đoán nổi, huống chi là hắn. Hắn bèn cười tự giễu mình một tiếng, lấy ra một bức hải đồ đơn giản của địa khu Đông Hải.

- Ta biết các người không tin được triều đình...

Tần Lâm thấy Kim Anh Cơ muốn giải thích gì đó, khoát tay ra hiệu cho nàng chớ nên nôn nóng, tiếp tục nói:

- Cái này rất bình thường, năm đó thật sự là triều đình nói lời rồi lại ăn lời có lỗi với Uông tiên sinh, mà không phải là Uông tiên sinh có lỗi với triều đình. Trên thực tế, ngay cả ta cũng không thể bảo đảm triều đình có thể kéo dài chính sách trước mắt này.

Tần Lâm nói là lời thật, cải cách triều chính mới của Trương Cư Chính sau khi y qua đời sau quả thật có một phần vẫn được kéo dài tiếp tục, khiến cho triều Đại Minh có một giai đoạn trung hưng ngắn ngủi, nhưng đa phần là chính sách cũng mất theo người. Mặc dù Tần Lâm có thể thử sửa đổi một ít thứ, nhưng dù sao hắn cũng chỉ là một Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ, ai biết tương lai có thể làm được cao tới mức nào.

Kim Anh Cơ vốn là tâm tư khó bình thản lại, nghe Tần Lâm nói như vậy trong lòng không khỏi ngọt ngào, âm thầm nghĩ ngợi: lời nói này cơ hồ là chỉ trích triều đình không che giấu chút nào, thân là quan viên Đại Minh, tiểu oan gia có thể nói lời nói này, dù sao trong lòng cũng có mấy phần nghĩ tới mình.

- Cho nên các người có thể mở kho hàng cùng trạm chuyển vận ở đảo duyên hải, thậm chí còn có thể treo chiêu bài Trưởng Quan Tỵ Doanh Châu...

Tần Lâm nghĩ ngợi một lúc, uống một hớp trà, chậm rãi nói tiếp:

- Nhưng mẫu cảng chân chính, nơi ở dành cho đại đội nhân mã người già phụ nữ và trẻ con phải được thiết lập ở cách xa bờ biển, địa phương mà triều đình không khống chế tới!

Không trách lời nói này không thể nói ra ở trước mặt mọi người, ngay cả Kim Anh Cơ cũng giật mình há to cái miệng nhỏ nhắn, Tần Lâm nói lời này nếu tới tai triều đình, quả thật chính là không hề thần phục.

Bất quá, đây cũng là lời nói thật.

Như vậy lựa chọn nơi nào làm mẫu cảng đây? Kim Anh Cơ đứng lên, ngón tay ngọc từ từ di động trên hải đồ, từ Cữu Châu đảo Nhật Bản di chuyển về phía Tây, địa phương gần nhất là... Đầu ngón tay của nàng dừng ở Đam La đảo (Tề Châu đảo Kim Khổ Lục Nhi quốc, xét vì Hàn quốc lấy nguyên nhân học âm Trung Quốc đối xứng Hán Thành là Thủ Nhĩ (Seoul), tác giả cũng quán triệt đến cùng, lấy học âm tiếng Anh Korea của Hàn quốc đối xứng là Khổ Lục Nhi quốc).

Tần Lâm lắc đầu một cái, tự nhiên hoàn cảnh cùng vị trí Đam La đảo đều rất thích hợp làm mẫu cảng, nhưng tồn tại vấn đề lớn hơn trong chính trị.

- Ta nghe nói Đam La đảo bây giờ thuộc về Tề Châu mục Triều Tiên, trên đảo bố trí hai huyện Đại Tỉnh cùng Tinh Nghĩa, mà Triều Tiên được triều Đại Minh liệt vào quốc gia không chinh phạt, hàng năm triều kiến. Nếu như chiếm đảo của bọn họ, người Triều Tiên nhất định sẽ đi kinh sư tố cáo, triều đình trách tội xuống cũng không dễ dàng gì.

Tần Lâm cười cười, lại bổ sung:

- Người Triều Tiên nổi danh thích khóc nhè cùng triều đình Đại Minh.

Kim Anh Cơ bị chọc cho phì cười một tiếng, vỗ một cái về phía Tần Lâm:

- Người mới thích khóc nhè cùng người!

Nếu loại bỏ Đam La đảo, đầu ngón tay Kim Anh Cơ tiếp tục di động về phía Nam, chỉ vào vương quốc Lưu Cầu (Xung Thẳng (Okinawa) ngày nay), bất quá lần này trước hết chính nàng lắc đầu một cái.

Lưu Cầu địa phương nhỏ hẹp, không có chỗ tiến thoái, hơn nữa lại ở cách đại lục quá xa, đồng thời nó cũng duy trì quan hệ chư hầu cùng triều Đại Minh. Nếu như tùy tiện đi tới đó chiếm làm lãnh thổ, cũng sẽ bị cáo lên triều đình.

Chẳng lẽ là đảo Luzon? Kim Anh Cơ nổi lên nghi ngờ.

Nơi đó đã có người Bồ Đào Nha, hải thương Trung Quốc cũng từng đi qua.

Đại hải thương Lâm Phượng lấy Bành Hồ làm căn cứ, khai thác mua bán trên biển, từng dẫn dắt sáu mươi hai chiếc chiến hạm, hơn năm ngàn năm trăm người kéo vào chiếm Luzon. Vào ngày Hai Mươi Chín tháng đó kéo tới vịnh Manila, lần đầu tấn công đã chiến thắng, giết chết chỉ huy Tây Ban Nha ở Philippines Ge ETA (Maytln Goiti).

Sau đó Lâm Phượng lập đô thành ở Linga, tự xưng quốc vương, quan hệ hòa hợp cùng cư dân địa phương. Ba năm ba tháng sau, Tây Ban Nha phái binh tấn công Lâm Phượng, Thủy sư triều Minh thừa cơ liên hiệp vây công. Lâm Phượng khổ chiến nhưng vì lương thực không đủ đành phải phá vòng vây trở lại Đài Loan, sau phản Triều Châu, chạy tới ở giữa Chá Lâm, Tinh Hải cùng Kiệt Thạch, bởi vì bộ hạ bị triều đình chiêu an, không biết kết cục Lâm Phượng ra sao.

Chẳng lẽ muốn giẫm vào vết xe đổ của Lâm Phượng?

Dĩ nhiên Tần Lâm không sẽ chọn Luzon, Luzon là cửa ngõ thực dân phương Tây tiến vào Đông Á, từ Bồ Đào Nha, Tây Ban Nha được giáo hoàng chủ trì phân chia thế giới, sau còn có Hà Lan, đều chạy tới dồn dập. Với thực lực Ngũ Phong hải thương trước mắt, quả thật không nên ở tại vùng đất hết sức phức tạp này.

Hắn nhẹ nhàng nắm lấy tay của Kim Anh Cơ, dời vị trí đến hướng Đông Bắc Luzon, tới một địa phương cách biển nhìn nhau với Phúc Kiến.

Di Châu!

- Nơi, nơi này không phải là đất man hoang sao?

Kim Anh Cơ trợn to hai mắt, cảm thấy khó lòng tin được. Nếu so sánh với những địa khu phồn thịnh văn minh khác như địa khu Đông Á, nơi đó quả thật là một vùng đất hoang sơ chưa ai khai thác. Chỉ có người Di chưa được mở mang khai hóa, mua bán là số không, cho nên mặc dù hải thương Trung Quốc, Nhật Bản, phương Tây lui tới, lại không có ai thiết lập mậu cảng ở nơi đó.

Mấy năm trước Lâm Phượng cũng bị Thủy sư triều đình đuổi rất gấp, mới đến Kê Lung (Cơ Long ngày nay) tạm thời tránh né, một khi nghe ngóng tạm ổn bèn trở về Bành Hồ, chưa từng thành lập Di Châu thành mậu cảng.

Tần Lâm nhìn chằm chằm Kim Anh Cơ, nửa cười nửa không.

Ồi chao... Kim Anh Cơ vỗ trán một cái, như từ trong mộng mới tỉnh: không có văn minh tồn tại, cũng có nghĩa là địa phương không có quan hệ triều cống cùng triều đình Đại Minh. Nơi này cách đại lục gần hơn Bình Hồ cùng Luzon, địa phương rộng lớn, đường tiến thoái rộng rãi, trấn thủ eo biển, thuộc về cửa ngõ hiểm yếu giao nhau giữa hai đại dương Đông Tây, lại không ai chú ý.

Kim Anh Cơ triệu tập bộ chúng tâm phúc tuyên bố kế hoạch bước kế tiếp, trong đó đại đội nhân mã bao gồm tất cả người phụ nữ và trẻ con cùng hai phần ba thủy thủ cường tráng do đích thân nàng tự mình dẫn dắt, chạy thẳng tới Di Châu Kê Lung, triển khai xây dựng các hạng mục công trình ở đó, để thay thế Bình Hồ cảng làm mậu cảng tương lai.

Quy Bản Vũ Phu cùng ba tên hải thương Trung Quốc đức cao vọng trọng dẫn dắt phân hạm đội, thiết lập nha môn Trưởng Quan Ty Doanh Châu ở Đại Cù Sơn đảo cửa vịnh Hàng Châu. Nơi đó vốn chính là một trong căn cứ của Ngũ Phong hải thương vào thời Ung Chính, tuy bởi vì loạn Oa bỏ hoang nhiều năm nhưng vẫn còn giữ được cơ sở tương đối, lợi dụng nó làm trạm mua bán trung chuyển, nha môn Thổ Ty lại là nguy trang đối phó triều đình.

Ngoài ra thu thập các bảo vật trân quý như trân châu, đồ thêu, vật phẩm điêu khắc ngà voi... làm cống phẩm cùng lễ vật cho Trương Cư Chính, lại thêm một đạo biểu chương tạ ơn, để Quyền Chính Ngân mang theo cùng Tần Lâm đi Nam Kinh, cho triều đình một câu trả lời, cũng thúc giục khai cảng Ninh Ba, để có thể tiến hành các hạng sự vụ mua bán.

Đám bộ chúng hải thương biết được tạm không trở về đại lục mà là đổi sang Kê Lung, người lớn tuổi hoặc nhiều hoặc ít có chút thất vọng. Bất quá Kim Anh Cơ tuyên bố chờ sau khi triều đình bãi bỏ hải cấm, Ngũ Phong thuyền đội sẽ xuyên qua lui tới giữa Kê Lung, Nguyệt Cảng cùng Ninh Ba, muốn về thăm cố hương cũng có thể tự do lui tới, những người già cũng trở lại bình thường.

247. Chương 247: Kế Hoạch Của Tần Lâm

Thủy thủ hán tử ba bốn mươi tuổi, rường cột của các nhà các hộ đều mười phần hoan nghênh quyết định này. Đưa vợ con già trẻ tới Kê Lung tương đối an toàn, mọi người đi theo thuyền chủ vượt qua sóng gió, như vậy mới không có mối lo sau lưng.

Tần Lâm ngồi phúc thuyền cỡ trung hiệu Phúc Thông trở về Nam Kinh, vẫy tay từ biệt Kim Anh Cơ ngồi phúc thuyền cỡ lớn hiệu Huy Châu chạy về phía Kê Lung, cánh buồm lạng lẽ trôi xa, bóng người dần khuất.

- Tiểu oan gia không có lương tâm, lại đi gặp nam nhân bà của người.

Kim Anh Cơ nhìn bóng hải thuyền Tần Lâm ngồi đang dần dần biến mất cuối chân trời, chợt trong lòng dâng lên nỗi buồn man mác, chua xót mà không hiểu vì sao. Nhớ lại đêm đó mình giả trò đổi mặn thay đào, hiện tại cũng không biết rốt cục là được hay là mất.

Nghĩ đến cho dù không có Từ Đại tiểu thư, cũng còn có Trương Tử Huyền cùng Lý Thanh Đại ở Nam Kinh, Kim Anh Cơ lại tức tối bĩu môi, tay xoa xoa trán đi vào trong khoang.

Trong lúc vô tình nhìn thấy dưới lớp da hổ trải bảo tọa Ngũ Phong thuyền chủ lộ ra góc một tờ giấy, tim nàng lập tức đập thình thịch không ngừng: chẳng lẽ tên kia còn bắt chức thủ đoạn phong lưu tài tử, chơi trò để thư lại tỏ bày tình cảm gì đó?

Vừa mừng vừa sợ, Kim Anh Cơ cơ hồ là nhào tới, không kịp chờ đợi lấy ra giấy ra đọc: Đẳng Sâm ba tiền, Hạnh Nhân năm phân, Đường Quy một tiền, Hoàng Kỳ một tiền rưỡi, Giáp Phiến một tiền, Hương Phụ hai tiền, Hoàng Tinh hai tiền, Trần Bì một tiền... Lửa nhỏ đun sôi, sớm tối hai lần, mỗi lần một liều, là phương thuốc nở ngực thần hiệu.

- Ai cha cha, họ Tần kia, ta muốn bắt người nuôi cá mập...

Trong khoang thuyền truyền ra tiếng rống giận của Kim Anh Cơ cao vút trên mây, tất cả từ nha hoàn hầu hạ nàng đến thủy binh toàn thuyền đều thất kinh, suy đoán không biết Tần trưởng quan đã làm chuyện gì quá đáng, làm cho Ngũ Phong thuyền chủ tức giận như thế?

Liên tưởng đến hai vị này từng ở trong khoang với nhau một thời gian không ngắn, hừ hừ, ắt có gian tình.

Bên kia, tự nhiên Tần Lâm không biết oán niệm cực sâu của Kim Anh Cơ, thuyền Phúc Thông hần ngồi đã chạy tới cửa Trường Giang, theo sông tiến vào Nam Kinh.

Xuống thuyền lên bờ, mới vừa đi tới Thủy Tây môn đã nhìn thấy một đám đông người vây quanh cửa tiệm sách. Ai nấy chen lấn đầu đổ mồ hôi, nếu không phải trong tay bọn họ cầm bạc hoặc là xách theo từng chuỗi tiền đồng, chỉ sợ sẽ bị xem là cường đạo đánh cướp.

- Cho ta một quyển!

Thư sinh mặc áo vải màu lam gơ râu tiền lên thật cao.

- Ba quyển, ba quyển, bạc rất tốt, còn dư một phân năm ly tiền thối cho người, mau đưa sách cho ta!

Một đại hán đầu đội Tứ Phương cân mập mập chen lấn người xung quanh ngã trái ngã phải.

Đoàn người Tần Lâm tò mò dừng chân lại, nhìn thấy thư sinh mới vừa rồi rốt cục mua được sách, vui vẻ vừa đi vừa lật xem, lật ra đúng trang có hình vẽ một gốc Hoàng Liên, cũng biết nhất định là Bản Thảo Cương Mục của Lý Thời Trân.

Tần Lâm đưa mắt ra hiệu, Lục Viễn Chí đưa tay kéo thư sinh lại.

Thư sinh cúi đầu đọc sách, đang định nổi giận, ngẩng đầu lên thấy là một đám người mặc Phi Ngư phục Cẩm Y Vệ, nhất thời bị dọa sợ đến không nhẹ, cũng không dám nổi giận, chấp tay hỏi:

- Mấy vị trưởng quan ngăn cản tại hạ, xin hỏi có chuyện gì?

Tần Lâm cười chỉ chỉ trên sách tay y:

- Đây hẳn là sách thuốc, không biết lão huynh là vị thầy thuốc tọa đường hay là lang trung du phương?

Thư sinh chỉ chỉ khăn đội trên đầu:

- Tại hạ là Tú Tài học quán, cũng không phải là đại phu.

Tần Lâm hỏi thăm một phen mới biết Bản Thảo Cương Mục của Lý Thời Trân được người gười tranh mua tấp nập. Thế nhưng đặc biệt lần này xuất bản bán ra cũng không phải là in trong trọn bộ mới bán, mà in

ra quyển nào bán quyển đó ở cửa hàng sách. Thư sinh mới vừa mua được quyển thứ hai, chờ in xong trọn bộ e rằng phải tới cuối năm sau.

Thời này người đọc sách chú trọng nếu không phải là lương tướng, vậy cũng phải là lương y. Chỉ cần đi học hoặc nhiều hoặc ít hiểu một chút y lý, tỷ như đại phu đi tới nhà quan chẩn bệnh cho bệnh nhân, ra phương thuốc cũng phải khiêm tốn nói xin chủ nhân chỉ giáo, chủ nhân cũng xem thử, sau đó phát biểu cái nhìn đây là phương thuốc trung chính bình hòa, vô cùng thích hợp, hay là phương thuốc quá nặng, cuối cùng mới đi tiệm thuốc hốt thuốc dùng.

Mà Bản Thảo Cương Mục Lý Thời Trân được Nguyên Phụ Thiệu Sư Trương Cư Chính viết lời tựa, Minh chủ văn đàn Vương Thế Trinh viết lời bạt, vào năm Vạn Lịch tương đương với hai đại Thiên hoàng cự tinh quảng cáo cho lão. Nhất thời sĩ lâm lưu truyền, bất kể đại phu lang trung chuyên nghiệp hay là quan hoạn hơi thông y đạo, hay Tú Tài Cử Nhân cũng tranh nhau mua một quyển về đọc. Bọn họ muốn xem thử Lý Thời Trân được Tể Phụ đại thần cùng Minh chủ văn đàn xưng là đệ nhất nhân Bắc Đẩu ở phía Nam, rốt cục viết cái gì trong sách.

Tần Lâm gật đầu một cái, xem ra quá trình xuất bản quyển sách Thảo Cương Mục này quả thật đáng giận, bất quá hắn quan tâm hơn đến một chuyện khác.

Lật vào trang trong quyển thứ hai của thư sinh, chỉ thấy đề: Sắc phong Văn Lâm Lang Kỳ Châu Lý Thời Trân biên tập, Tứ Xuyên Bồng Khê huyện Tri Huyện nam Lý Kiến Trung, Hoàng Châu phủ nho học sinh viên nam Lý Kiến Nguyên hiệu đính, y sĩ nam Lý Kiến Phương, Kỳ Châu nho học sinh viên nam Lý Kiến Bản sửa chữa, tôn Lý Thanh Đại vẽ tranh minh họa.

Xem đến tên Thanh Đại, Tần Lâm gật đầu một cái, hỏi thư sinh kia:

- Xin hỏi vị Lý Thanh Đại này là...?

- Trời, Tử Thanh Song Xu người cũng không biết?

Thư sinh lập tức trở nên đắc ý, cuối cùng không dám quá mức can rở ở trước mặt Cẩm Y Hiệu Ủy, đè ép giọng nói:

- Chính là thân tôn nữ Lý thần y, không chỉ có nhan sắc vô song, hơn nữa tinh thông y đạo, thật là một vị nữ y tiên vô cùng xuất sắc. Nghe nói không chỉ có tranh ảnh minh họa là do tự tay nàng vẽ, ngay cả nội dung cũng có không ít là trải qua nàng đính chính. Người xem thử, nàng tinh thông y lý tới mức nào, vẽ tranh ảnh tỉ mỉ tới mức nào, không phải là nữ y tiên sao có thể làm được?

Thành rồi! Tần Lâm cười vỗ tay một cái, để thư sinh rời đi.

Rất nhiều người nói nữ tử vô tài mới là đức, nhưng tựa hồ Tần Lâm rất thích vị hôn thê của hắn danh tiếng đại chấn.

Bọn Hoắc Trọng Lâu, Ngưu Đại Lực nghi ngờ trong lòng, cũng không thuận tiện hỏi, chỉ có Lục Viễn Chí tiến lại gần, thấp giọng nói:

- Tần ca ca, huynh cố ý để tẩu tẩu lập nên danh tiếng lớn như vậy là vì sao?

Tần Lâm suy nghĩ một chút mới hiểu ra tên mập gọi tẩu tẩu là chỉ Thanh Đại, không khỏi thấy buồn cười, hắn tỏ ra úp úp mở mở, thần thần bí bí nói:

- Thiên cơ bất khả lậu!

Về đến nhà, ông cháu Lý Thời Trân, Thanh Đại đều ở đây, sắc mặt của lão thần y hồng hào không ít, tinh thần hết sức kiện vượng, mà Thanh Đại giống như con én nhỏ xông tới, nắm ống tay áo bắt Tần ca ca kể chuyện ra bên.

Sau giờ Ngọ, dưới tàng cây hoa quế, ánh mặt trời mùa Xuân ôn hòa xuyên thấu qua khe hở cành lá, chiếu lên người thiếu nữ loang lổ. Hai tay Thanh Đại chống má, mắt to trong suốt như pha lê nhìn Tần Lâm, nghe hắn kể lại chuyện sóng gió trên biển, kể lại giặc Oa hung tàn, cũng kể vị Kim Anh Cơ tỷ tỷ dùng tấm thân yếu ớt của nàng gánh vác trách nhiệm nặng nề Ngũ Phong thuyền chủ.

- Kim tỷ tỷ thật đáng thương, cha nàng chết oan, mẫu thân cũng chết sớm, nhất định rất tịch mịch!

Thanh Đại nhẹ nhàng cau mày, đáng vẻ vô cùng khả ái:

- Cho nên, Tần ca ca cũng không nên khi dễ nàng...

Khụ khụ, may là da mặt dày Tần Lâm như thành tường, lúc này cũng không nhẹn được đỏ mặt lên, thẳm nói xấu hổ.

Thanh Đại tất nhiên không hiểu, nhưng không ngăn nổi bốn người đang lén lén lút lút.

Nữ binh Giáp núp ở phía sau bụi hoa nheo mắt lại, thấp giọng nói:

- Người này, hừ, tuyệt đối không thành thật!

- Khăng định đi ra ngoài trộm tình.

Nữ binh Ất gật đầu một cái.

- Chắc chắn không phải là mèo đi trộm cá.

Nữ binh Bính cũng nói.

Tiểu Đinh đang nghịch một đóa hoa, nửa nghe nửa không, mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên:

- A, trộm cá? Ở đâu vậy, nấu ăn sao?

Giáp Ất Bính á khẩu nghẹn lời.

Tần Lâm đã phát giác dị động phía sau bụi hoa, vẫn bất động thanh sắc nói:

- Kim tỷ tỷ một thân một mình có thể giá ngự mấy vạn bộ chúng, trên trăm cự hạm Ngũ Phong hải thương, phần bản lĩnh này chân chính khó được.

- Đúng vậy đúng vậy!

Thanh Đại không ngừng gật đầu:

- Ngoại trừ đi cùng Tử Huyền tỷ tỷ, Từ tỷ tỷ ra ngoài chơi, Thanh Đại ở nhà cả ngày, hết sức buồn bực.

Dứt lời nàng lại ngượng ngùng nhìn Tần Lâm một cái, sau đó cúi đầu mân mê vạt áo. Dù sao từ nhỏ nàng được dạy dỗ khuê các nghiêm cẩn, nói như vậy dường như có vẻ không đúng.

Bất quá mở y quán Huyền Diệu quán làm việc ở Kỳ Châu, chẩn đoán bệnh trị liệu thay những nữ bệnh nhân, cảm giác hành y tế thế quả thật phong phú thoải mái hơn nhiều so với ngồi không ở nhà cả ngày.

Tần Lâm cương chiều xoa xoa đầu thiếu nữ:

- Tiểu muội ngọc, ta đang muốn thương lượng với muội chuẩn bị mở một tòa nữ y quán đặc biệt chẩn trị cho nữ bệnh nhân ở Nam Kinh, muốn mời nữ y tiên này làm quán chủ đây!

Đôi mắt trong suốt của Thanh Đại mở ra thật to, không dám tin nhìn Tần Lâm, gương mặt non nớt của thiếu nữ toát ra vẻ vui sướng.

Tiếp theo thanh âm Tần Lâm hạ thấp, cười xấu xa nói:

- Bất quá, chuyện này không cần nói cho bốn người Giáp Ất Bính Đinh, các nàng dần dần động não động tay động chân, lại thích nghe lén, hết sức nhiều chuyện, lỗ tai còn dài hơn tai thỏ, miệng to hơn cả ếch ương, rất dễ làm hỏng chuyện, dứt khoát đừng cho các nàng đi.

Lời còn chưa dứt, bốn người đã nhẩn nhẩn nhó nhó từ phía sau bụi hoa bước ra, ngơ ngác nhìn nhau, đáng vẻ hết sức đáng thương khiến cho Tần Lâm vừa bực mình lại vừa buồn cười.

- Công tử gia...

Từ trước tới nay Giáp Ất Bính Đinh chưa từng hạ thấp mình như vậy.

Tần Lâm nhất thời nổi da gà toàn thân, vội vàng khoát tay nói:

- Được được được, cho các người đi cả.

A, bốn nữ binh cao hứng nhảy dựng lên, ôm Thanh Đại lại hôn hít trêu chọc.

Trong bụng Tần Lâm cũng cười nghiêng ngửa, hẳn ủng hộ Thanh Đại mở nữ y quán ở Nam Kinh là kế hoạch đã mưu đồ rất lâu, dĩ nhiên mục đích không phải vì làm ra tiền. Mà trong kế hoạch này quả thật không thể thiếu bốn nữ binh này.

Tần Lâm đem chuyện chuẩn bị mở nữ y quán ở Nam Kinh, mời Thanh Đại làm quán chủ nói với Lý Thời Trân, lão thần y đầu tiên là ngăn người, tiếp theo vui vẻ tới mức râu ria lông mày cong lên, luôn miệng nói với cháu gái:

- Hay, hay lắm! Cháu gái lão phu cũng có lòng từ bi tế thế, hẳn nên như vậy! Thanh Đại, con xem hai vị tiểu thư Trương, Từ, một văn một võ ai có sở trường nấy, chỉ có con học chưa đến nơi đến chốn, may mắn theo gia gia học thuật kỳ hoàng...

Ặc... Tần Lâm nghẹn lời, tiếp theo dở khóc dở cười: dường như lão thần y hiểu chuyện sai lầm rồi. Bất quá như vậy cũng tốt, mục đích thật sự của chuyện mở nữ y quán đó là cực kỳ bí mật, cực kỳ bí mật, hừ hừ hừ hừ.

Mở y quán cần đủ thứ đồ lặt vặt không ít, Tần Lâm lấy bạc, gọi Lục Viễn Chí bồi Thanh Đại cùng bốn nàng Giáp Ất Bính Đinh đi mua dụng cụ, giống như bát nghiền, thuốc nghiền, ngân châm, lò lửa... những thứ này là không thể thiếu được.

Lý Thời Trân vuốt râu, lắc đầu một cái:

- Tuy Lục Viễn Chí học ở y quán không ít, nhưng dù sao trẻ tuổi kiến thức nông cạn, lão phu ở chỗ này, vẫn phải đích thân đi một chuyến mới yên tâm. Các loại đồ lặt vặt y quán chuyên sử dụng, lão phu biết rõ như lòng bàn tay.

Lục mập quay mặt sang le lưỡi một cái, thật sao, tự Thái sư phụ nghĩ rằng con trẻ tuổi kiến thức nông cạn mà thôi.

Dĩ nhiên Tần Lâm luôn miệng đáp ứng, có Đại Minh Dực Vương giúp đỡ chuyện tổ chức y quán, còn có cái gì không yên lòng? Bất tay vào làm thôi!

Hàn Phi Liêm đã qua sổ chữ Canh điểm danh, Tần Lâm lại gọi Du Quả Tử tới:

- Người đến chợ buôn người thay bản quan mua mười nha hoàn chân không bó, tối thiểu phải biết chữ sơ sơ, không nên chọn loại nữ nhân Dương Châu gầy yếu gió thổi cũng bay. Dung mạo không thành vấn đề, kiến thức càng nhiều càng tốt, giá tiền không cần so đo.

Lý Thời Trân, Lục mập biết Tần Lâm là chiêu mộ nhân công thay y quán, tự nhiên không cho là kỳ quái, nhưng Du Quả Tử không biết, đầu óc mơ hồ, âm thầm nghĩ ngợi khẩu vị trưởng quan quả nhiên cổ quái: vừa muốn không bó chân, lại muốn nhiều kiến thức... Không bó chân là nha hoàn chuyên lao động, ai kiên nhẫn dạy chữ cho? Vốn là nữ nhân gầy gò Dương Châu thượng đẳng ai nấy đều giỏi thi từ ca phú, nhưng Tần trưởng quan lại không chịu.

Trưởng quan ra lệnh, hiểu phải thi hành, không hiểu cũng phải thi hành, Du Quả Tử lấy một ít chi phiếu tập tễnh ra đi.

An bài xong công việc bếp núc ở nữ y quán, Tần Lâm cời Đạp Tuyết Ô Chuy, mang theo Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cùng năm tên thân binh, cùng Hoắc Trọng Lâu và Quyền Chính Ngân đi phục mệnh trình văn ở Hồng Lư Tự, nha môn Cẩm Y Vệ cùng Thông Chính Ty.

Dáng vẻ dương dương đắc ý của Hoắc Trọng Lâu không cần phải nói, xâm nhập nơi hẻo lánh cần cỏi, trải rộng uy của thiên triều. Công lao này quả thật không khác gì chém tướng giết địch trên chốn sa trường, chuyện này ra biển làm xong chuyện chiêu an, y trở về Đông Xưởng nhất định sẽ được thăng quan. Ngoài ra theo ý Tần Lâm, Ngũ Phong hải thương lại đưa cho y năm trăm lượng bạc, đây mới gọi là thăng quan phát tài.

Đi theo Tần trưởng quan làm việc, vừa thăng quan lại phát tài, mọi người cảm thấy hết sức vui vẻ.

Tuy rằng Quyền Chính Ngân cũng được coi là nhân vật đỉnh cấp ở Ngũ Phong hải thương, từng trải sự đời không ít, nhưng hiện tại đi tới các nha môn Hồng Lư Tự, Thông Chính Ty Nam Kinh, cũng cảm thấy hai chân như nhũn ra, ánh mắt đờ đẫn, dáng vẻ kinh hoàng của y đã lọt vào mắt của Tần Lâm và Hoắc Trọng Lâu.

248. Chương 248: Tha Hương Ngộ Cổ Tri

Triều Tiên là chư hầu của Đại Minh, con dân chư hầu đến nha môn bộ đường thiên triều thượng quốc, có chút biểu hiện cũng là nằm trong bốn phận của chư hầu.

Nhớ năm đó Vĩnh Lạc gia gia tại vị, Tam Bảo thái giám từ Nam Dương mang theo không ít quốc vương, vương tử tới Nam Kinh, triều cống hai mươi bốn con voi không dắt tự đi cho triều đình Đại Minh. Một ngàn năm trăm tướng quân đại hán khôi ngô hùng tráng cùng nhau kêu lên một tiếng, lập tức có mấy vị quốc vương ngã lảo ra.

Làm chính phó sứ giả chiêu an cùng đại biểu Thổ Ty triều cống, Tần Lâm, Hoắc Trọng Lâu, Quyền Chính Ngân là người trên cùng một chiếc thuyền. Ngay từ lúc bọn họ còn trên thuyền trở về Nam Kinh đã viết xong biểu chương tạ ơn cùng trình văn phục mệnh của mỗi người, từng câu từng chữ kín kẽ không hề có sơ hở.

Nội dung không ngoài chuyện nữ Thổ Trưởng Quan Ty Kim thị Trưởng Quan Ty Doanh Châu khấu tạ hoàng ân mệnh mong cuộn cuộn, đời đời trấn thủ Đông Hải vì Đại Minh, vì thời thời khắc khắc tằm trong ân điển thiên triều, thiết lập Trưởng Quan Ty ở Đại Cù Sơn đảo bên ngoài vịnh Hàng Châu, nguyện hàng năm tiến cống, hàng tháng vào triều.

Hai vị sứ giả chiêu an không sợ gió to sóng lớn, dứt khoát vâng mệnh ra biển, ban bố thiên uy ra ngoài vạn dặm hải vực, tất cả người hải ngoại đều kính phục, vân vân...

Dĩ nhiên, chuyện mẩu cẩu Ngũ Phong hải thương vốn là thiết lập ở Nhật Bản Bình Hộ, xung đột cùng Đảo Tân thị, bây giờ Kim Anh Cơ lại dẫn dắt đại đội nhân mã đi Di Châu Kê Lung chuẩn bị tương lai lấy nơi đó làm mấu chốt, những chuyện này nửa chữ cũng không đề cập tới.

Biểu chương cầu xin mở ra Ninh Ba, Hàng Châu vì thông thương hải mậu, xin khẩn thiết đề cử lên Thị Bạc Ty, chấp thuận tự do mua bán.

Về chuyện giải oan cho Ưông Trực, tru diệt Vương Bản Cố, cũng không tiện chính thức nhắc tới bên trong công văn. Bởi vì Trương Cư Chính chiêu an theo như ‘Hóa ngoại man di’, thiết lập Trưởng Quan Ty Doanh Châu, cho Ngũ Phong hải thương tính độc lập tự chủ cực lớn. Mà người người đều biết Ưông Trực là người Thiệp huyện Huy Châu phủ Nam Trực Lệ Đại Minh, cũng không phải là man di.

Cũng may Trương Tử Huyền đã sớm đại biểu Trương Cư Chính làm ra cam kết, biểu chương dâng lên, triều đình phải có chiếu mệnh tương ứng phát xuống, chỉ chờ công văn lui tới.

Hoắc Trọng Lâu đã hai mươi năm bị lãnh đạm ở kinh sư, trước khi tới đã dặn dò trước Quyền Chính Ngân, nói các nơi bộ đường nha môn là nổi danh khó gặp mặt, nói khó nghe, đám Thư Lại còn vùi vĩnh tiền bạc.

Hồng Lư Tự còn khá một chút, nha môn này là nơi chuyên quản triều hội, tân khách, nghi lễ cát hung, đại lễ quốc gia, giao miếu, tế tự, triều hội, yến hưởng, tiệc rượu, sắc phong, tiến lịch, truyền chế, tấu tiếp, chuyện lạ các cung, bên ngoài tới triều cống, chư hầu vào chầu... thật ra là nha môn không có quyền lực gì trong nước.

Quyền Chính Ngân đại biểu Thổ Ty tới tiến cống, chính là chuyện vô cùng vui mừng của triều đình, thiên tử có đức, Tể Phụ hiền lương mới có thể được man di tiến cống.

Vì vậy sắc mặt của các đại lão gia Hồng Lư Tự Nam Kinh cũng dễ coi một chút, thấy Trưởng Quan Ty Doanh Châu đưa lễ vật tiến cống giá trị không nhỏ, lại đưa mỗi vị lão gia một phần lễ vật, mặt mũi bắt động thanh sắc, trong lòng lại cảm thấy Thổ Ty này biết làm người. Tuy là một Thổ Ty Trưởng quan lục

phẩm, nhưng còn biết chuyện hơn những tam phẩm tứ phẩm Tuyên Phủ Sứ Tuyên Ủy Sứ ở Tương Tây, Tàng Biên.

Thổ Ty tiến cống khác với phiên quốc triều cống, sau khi triều đình thu cống vật Thổ Ty, hoặc là hạ đạo văn an ủi một phen, hoặc là ban thưởng mang tính tượng trưng. Mà những phiên quốc như Triều Tiên Xiêm La triều cống, lúc trở về ban cho lễ vật gấp mấy lần cống phẩm, thể hiện quyền độc lập tự chủ cùng địa vị cao hơn Thổ Ty.

Cho nên thường thường sẽ có tình huống hết sức nực cười: cống phẩm phiên quốc tiến cống càng ngày càng quý trọng, số lần tiến cống càng ngày càng thường xuyên, nhân số cống sứ càng ngày càng nhiều. Rốt cục Lễ bộ cùng Hồng Lư Tự phụ trách tiếp đãi phải ra quy định cho bọn họ, mỗi lần cống sứ không thể vượt quá bao nhiêu người, giá trị cống phẩm hạn chế trong một mức nào đó, tránh cho triều đình không chịu nổi phiên nhiễu.

Kim Anh Cơ là Thổ Ty, không tồn tại tình huống như thế, chức vị lão gia Hồng Lư Tự thu nhận lễ vật, liền ra lệnh vận chuyển cống phẩm tới kinh sư.

Đến Thông Chính Ty hoàn toàn bất đồng.

Thông Chính Ty cai quản sáu chương sáu phong công văn trong ngoài, cùng với sáu chương mật tố cáo của thần dân. Sáu chương quan địa phương trong phạm vi các phủ châu huyện Nam Trực Lệ cùng Nam Kinh Lục bộ, ngũ quân Đô Đốc phủ, Đô Sát viện, biểu chương các nhà thế tập hiển quý gửi tới kinh sư, tất cả đều phải đi qua nơi này, mỗi ngày quan viên lui tới qua lại không dứt, thật sự có thể nói đông như chợ.

Ở nơi này, từ Thư Lại cho tới thuộc hạ ai nấy mắt mọc trên trán, dáng vẻ tự cao tự đại.

Ba người Tần Lâm theo lệ cho người canh cửa tiền dẫn kiến, lúc này mới đi vào sân Thông Chính Ty. Chỉ thấy chỗ ngồi ngoài hành lang đầy quan viên đang ngồi chờ, tứ phẩm, ngũ phẩm đều có, lục thất phẩm đếm không xuể.

Còn chưa ngồi yên chỗ, chợt nghe một giọng khàn khàn như vịt đục kêu lên:

- Bao lâu mới có thể gặp được trưởng quan các người, bản ty cũng là có chức tại thân, đâu có nhiều thời gian dây dưa với các người như vậy, đây là chuyện ăn lộc vua trung với vua...

Thư Lại nói năng đầy đả nhạo báng, hết sức trắng trợn:

- Lão gia, đây là Nam Kinh Thông Chính Ty, muốn giở uy phong ngài hãy về Kinh Kỳ Đạo (Một tỉnh của Triều Tiên), lúc ấy bắt người ra đánh hèn cũng được. Đại quan lui tới Thông Chính Ty ta cũng nhiều, chưa từng thấy ai nóng nảy như lão gia ngài vậy. Về phần chuyện ăn lộc vua trung với vua, lão gia không nghe câu 'không ở địa vị nào thì không bàn chuyện ở đó' sao? Chờ khi nào ngài làm được Thông Chính Sứ, lúc ấy hãy giáo huấn tiểu nhân cũng không muộn.

- Khổng Tử nói duy chỉ có tiểu nhân và nữ tử là khó nuôi, quả thật hôm nay mình gặp phải tiểu nhân...

Quan viên kia vừa lẩm bẩm vừa cúi đầu ủ rũ bước ra ngoài, suýt chút nữa va vào Tần Lâm. Hoắc Trọng Lâu đưa tay cản lại, khiến cho quan viên này xoay một vòng.

Quan viên kia giận tới mức tháo ô sa trên đầu vứt xuống đất:

- Bản quan chịu nhện cũng đủ rồi... Ủa, đây không phải là Tần Lâm Tần trưởng quan sao?!

Tần Lâm cũng nhận ra, vị này chính là người quen cũ Trương Công Ngư Trương Đại lão gia, hiện tại y đã hoàn toàn đổi khác, thân mặc phi bào, trước ngực thêu Vân Nhạn dành cho quan tứ phẩm.

Trời ơi, thăng quan còn nhanh hơn cả mình... Tần Lâm thảm than quả nhiên trong triều có người quen rất dễ thăng quan, lúc mới quen Trương Đại lão gia ở Kỳ Châu y còn là một tông ngũ phẩm Tri Châu, bây giờ đã lên tới chính tứ phẩm.

Hắn không biết Trương Công Ngư thăng quan nhanh như vậy cũng nhờ có mình giúp đỡ. Tần Lâm phá đại án liên tục ở Kỳ Châu, Trương Công Ngư cũng được hưởng lây, thăng chính ngũ phẩm Tri Phủ Vũ Xương phủ.

249. Chương 249: Thông Chính Ty

Còn chưa ngồi nóng đít, Tần Lâm lại phá án sát hại nhân mạng, gian dối trong đo đạc ruộng đất ở Hưng Quốc châu Vũ Xương phủ. Trương Công Ngư là Tri Phủ mới nhậm chức, có tội cũng là quan tiền nhiệm gánh vác, y chạy tới Hưng Quốc châu xử lý mọi chuyện sau đó, không có tội mà có công.

Tần Lâm đã một lưới bắt hết tất cả kẻ gian phía sau màn trong vụ gian dối ruộng đất, Trương Công Ngư xử lý sau đó hết sức dễ dàng. Không cần biết giấu diếm thể nào, cứ nắm đầu quan viên, Thư Lại toàn châu ra dạy dỗ, không ai dám giấu, y không phí công bao nhiêu lại xử lý mọi chuyện đầu vào đấy.

Hưng Quốc châu là một trong những địa phương mà Trương Cư Chính thí điểm thi hành Nhất Điều Tiên Pháp, xảy ra vụ án trong ngoài triều đều chú ý, nói bóng nói gió chuyện gì cũng có, tự nhiên Trương Cư Chính vô cùng cảm tức.

Nhưng kể tiếp Trương Công Ngư xử lý mọi chuyện sau đó yên ổn, bởi vì đo đạc ruộng đất công bằng, thu hồi lại tất cả ruộng đất mà quan thân ăn bớt, cho nên tổng ngân lượng thuế thu được cao hơn năm trước ba thành, dân chúng toàn châu được giảm gánh nặng, ai nấy đều khen ân đức triều đình, Trương Phủ Tôn gương sáng treo cao.

Những chuyện này trình diện triều đình, Trương Cư Chính hết sức vui mừng, nhất thời xem trọng Trương Công Ngư hơn. Bởi vì Nam Kinh xảy ra vụ án giết người hàng loạt ác tính, liền đem Trương Công Ngư ‘Giỏi về phá án, xử lý minh bạch’ thăng hàm chính tứ phẩm Ấn Sát Phó Sứ, thực nhiệm Kinh Kỳ Đạo, điều nhiệm Nam Kinh.

- Bản quan có thể lên chức, toàn do Tần trưởng quan nâng đỡ!

Trương Công Ngư cười tít mắt, không ngừng thi lễ với Tần Lâm:

- Tần trưởng quan quả thật là Cặp Thời Vũ chốn quan trường, có thể gặp nhau ở Nam Kinh thật là phúc của bản quan!

Tần Lâm cùng Trương Công Ngư hàn huyên mấy câu, thấy trên mặt y vẫn còn mang vẻ tức giận, bèn cố ý hỏi:

- Không biết Trương Đạo Đài đến Thông Chính Ty này vì chuyện gì, giải quyết xong chưa?

Trương Công Ngư đỏ mặt lên, không tiện kể lại chuyện bị Thư Lại sỉ nhục, cười khan hai tiếng:

- Cũng không có chuyện gì khẩn yếu, hôm nay Hoàng lão tiên sinh quá bận rộn, lần sau bản quan trở lại là được.

Tần Lâm cười thầm trong bụng Trương Công Ngư bị đánh sưng mặt lại nói là mình mập, cau mày lại:

- Ủa, vì sao vừa rồi hạ quan nghe Trương Đạo Đài mắng cái gì quân tử tiểu nhân?

Trương Công Ngư mặt đỏ tới mang tai, thấy đã bị Tần Lâm vạch trần, quả thật vô cùng mất mặt, ấp a ấp úng hồi lâu, vừa xấu hổ vừa tức giận nói:

- Đám Thư Lại này quả thật ti tiện không chịu được, bản quan tới nộp biểu chương tạ ân lại bị chúng ngăn cản nhiều lần, thật là không có đạo lý!

Thì ra thế lực Thư Lại các bộ nha môn triều Minh cực lớn, mặc dù không phải là quan viên chính thức, chỉ nắm giữ quyền lực làm việc bình thường, nhưng bọn họ cũng có ưu thế so với quan viên chính thức.

Mệnh quan triều đình là xuất thân khoa cử trong các cuộc thi, bỏ nhiều năm học Tứ Thư Ngũ Kinh, đối với những chuyện bộ đường công văn, tiền bạc lui tới, quân lệnh điều động các loại cũng không quen thuộc. Vả lại năm nay làm quan Lễ bộ, sang năm ra ngoài làm Tri Châu, qua mấy năm sau lại đến Hình bộ làm Lang Trung, bàn về công sự làm sao có thể quen thuộc bằng Thư Lại làm một ngành trong mấy chục năm. Vì vậy cho nên không thể không nhờ cậy bọn họ, bị bọn họ áp chế khắp nơi.

Ngoài ra, quan viên là một người một chức quan, mãn nhiệm kỳ lại được điều động đi nơi khác, gọi là lưu quan. Mà Thư Lại có thể cha truyền con nối, phụ thân già rồi để cho con trai lên thay, vị trí Thư Lại nha môn các bộ trở thành chén cơm một nhà đời đời truyền xuống, thậm chí có thể mang ra bán, một vị trí Thư Lại béo bở có thể bán được hơn ngàn lượng bạc.

Những Thư Lại này cha truyền con nối nhiều đời như vậy, bên trong có quan hệ dây mơ rễ má với nhau, chớ nói Trương Công Ngư, có lúc ngay cả đường quan bản nha môn cũng bị bọn họ áp chế.

- Bản quan cũng hiểu được quy củ nha môn Nam Bắc hai kinh Lục bộ Cửu khanh, chính là ném tiền vào lỗ chớ, nhưng, nhưng...

Trương Công Ngư giận đến giậm chân, râu ria run rẩy:

- Nhưng bọn họ lấn hiếp người quá đáng, dầu gì bản quan cũng là Lương Bổng Tiến Sĩ, môn sinh thiên tử...

Thì ra tính Trương Công Ngư vô tư, nói chuyện lại lộ ra thổ âm Dương Châu, những Thư Lại này đều có ánh mắt sắc bén, vừa nhìn cũng biết kẻ có tiền tới, cho nên cố ý bắt chẹt y. Ngoại trừ số tiền phải nạp thường lệ ra, còn đòi thêm nhiều hơn tới bốn năm lần.

Trương Công Ngư nói chuyện chi hồ giả dối dây dưa không rõ, chỉ hơi do dự chưa lấy tiền ra, đám Thư Lại đã bắt đầu nói với y những lời không sạch sẽ.

Không nghĩ tới mặc dù Trương Công Ngư ngu ngơ kém cỏi nhưng lại hết sức cổ hủ, hết sức coi trọng thân phận Lương Bổng Tiến Sĩ, môn sinh thiên tử của mình, xem thường những Thư Lại này đến tận xương tủy, cho nên hai bên càng nói càng lớn tiếng, cuối cùng cãi nhau một trận.

Tần Lâm nghe xong lời này bèn cười lớn:

- Trương Đạo Đài là người đọc sách, gặp phải những tên Thư Lại này cũng giống như Tú Tài giảng đạo lý cùng thổ phỉ, nói sao cũng không thông. Để kẻ vũ phu như hạ quan ra tay, xem y có lời gì để nói.

Trương Công Ngư nghi ngờ quan sát Tần Lâm, lại nhìn Hoắc Trọng Lâu thân mặc y phục Ty Phòng Đông Xưởng cùng Quyền Chính Ngân ăn mặc nhìn qua giống như thương nhân từ nơi khác tới, không tự chủ được lắc đầu một cái, tỏ vẻ không tin Tần Lâm có thể đối phó Thư Lại kia. Dù sao nơi này là Thông Chính Ty một trong nha môn Cửu Khanh, ngang hàng với Lục bộ, Tần Lâm lại là quan võ, chẳng lẽ hẳn có thể dẫn người đập nha môn sao?

Tần Lâm cũng không giải thích, dẫn theo Trương Công Ngư đi về phía trước.

Thư Lại mới vừa rồi dạy dỗ Trương Công Ngư vội vàng chạy ra ngăn trở, hết sức ngông cuồng kiêu ngạo:

- Người nào không có đầu óc xông vào trong như vậy? Đưa thiếp vào chưa, lấy sổ chưa, chưa thì qua bên kia chờ đi!

Thư Lại này chỉ chỉ sang một sân khác, trong đó toàn là dân chúng y phục lam lũ giống như khiêu hóa tử. Mặc dù mùa Xuân tiết trời ấm áp nhưng gió sáng sớm vẫn lạnh, những người này chỉ mặc một chiếc áo mỏng manh, ngồi chồm hổm dưới đất nước mũi chảy ròng ròng.

Thông Chính Ty trừ chức trách xuất nhập công văn quan phòng các nha môn, trình đệ tấu chương, còn có trách nhiệm 'Xử lý tấu báo kiến nghị, tố cáo oan ức hoặc cáo bất pháp của thần dân tứ phương', nói đơn giản chức năng cũng gần như Tín Phóng cục (nơi giải quyết khiếu tố khiếu nại) của đời sau, mà những dân chúng nghèo khổ kia chính là những kẻ khiếu nại của triều Minh.

Tần Lâm rõ ràng mặc quan phục Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ tông ngũ phẩm, Thư Lại này còn bảo hăn qua bên kia chờ, rõ ràng chính là sỉ nhục.

Mấy tên Thư Lại nhìn sang bên này cười phá lên, mà những quan viên đang xếp hàng ngoài hành lang kia cũng cười thầm Tần Lâm không biết trời cao đất rộng: không trách tên Cẩm Y Vệ này giao hảo với tên quan viên hồ đồ kia, cũng là kẻ đầu óc kém cỏi. Rõ ràng nhìn thấy họ Trương kia húc đầu vào vách sắt, không những không tránh xa một chút còn lôi kéo y trở về, chẳng phải là liên lụy mình cũng ném mùi thất bại?

Tần Lâm cười, vẻ mặt hết sức vô hại. Thư Lại kia chỉ cho là đối phương bị mình hù dọa, đang dương dương đắc ý, chợt cảm thấy thân thể nhẹ bỗng, bị người chộp cổ áo nhấc lên. Y vô cùng kinh hoảng múa tay chân loạn xạ, chỉ nhìn thấy một người trước mặt xách mình lên, móng tay vàng khè như ưng trảo, râu quai nón tua tủa giống như cương châm, tướng mạo vô cùng hung ác.

Hoắc Trọng Lôu cười hắc hắc, đưa móng tay nhẹ nhàng rạch một cái trên y phục Thư Lại, nhất thời rạch ra ngay giữa hết sức chính tề, còn sắc bén hơn cả cưa kéo cắt, sau đó ngón trở y rê qua rê lại trên mặt Thư Lại này.

Y phục cũng rạch rách, nếu đâm vào mặt chẳng phải là sẽ có một lỗ lớn? Thư Lại kia bị dọa sợ đến nổi vãi cả ra quần, không ngờ rằng Ty Phòng nho nhỏ này ra tay tàn độc như vậy.

Mấy tên Thư Lại khác đều luống cuống, chạy xung quanh tìm người tới bắt kẻ gan lớn tày trời dám gây chuyện nơi này.

Những quan viên xếp hàng chờ đợi càng trợn mắt há mồm, cho dù là bọn họ suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra người nào dám giương oai ở địa bàn Thông Chính Ty Nam Kinh.

Tần Lâm cười hắc hắc khoát khoát tay, Hoắc Trọng Lôu liền thả Thư Lại xuống đất.

Thư Lại kia bị dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch, miệng vẫn không buông tha người, lớn tiếng nói:

- Dám giương oai trong nha môn ta, chờ xem, chúng ta từ từ tính sổ...

Về mặt Tần Lâm ôn hòa nói với Thư Lại:

- Bản quan là Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ Nam Kinh Tần Lâm, phụng mệnh triều đình ra biển chiêu an, hiện tại trở lại phục mệnh, có trình văn đưa các nha môn kinh sư, kính xin quý nha môn phương tiện cho.

- Cẩm Y Vệ là cái thá gì... Người, người nói gì, người là Tần, Tần, Tần, Tần Lâm Tần trưởng quan?

Thư Lại kia bị dọa sợ đến đặt móng ngã ngồi dưới đất, ánh mắt vừa đúng ngang với yêu bài Tần Lâm đeo bên hông. Đến khi thấy rõ tên tuổi quan hàm trên đó lập tức ặc một tiếng trong cổ, sắc mặt biến thành vàng khè.

Đám Thư Lại còn lại cũng không dễ chịu gì hơn, ai nấy run rẩy hai chân, giống như vừa nhìn thấy quỷ sống.

Tần Lâm Tần trưởng quan, uy danh thật là lớn! Liên tục phá kỳ án, ngày đoán dương đêm xét âm, Hình bộ Thị Lang Lưu Nhất Nho đấu với hắn, rốt cục treo cổ chết, Tả Đô Ngự Sử Đô Sát Viện Vương Bản Cố đấu với hắn, bị đánh thành đầu heo ngay cả cái rắm cũng không dám đánh. Lưu Kham Chi một trong Kim Lăng Tứ công tử, trước khi ra pháp trường sợ tới mức không dám mắng tên hắn ra miệng.

Chộc tới đệ nhất hung thần như vậy, có thể tốt lành được sao?

Trong miệng quan viên nhận được ích lợi nhờ Tần Lâm, hắn là Cập Thời Vũ chốn quan trường cứu nguy giải nạn. Mà đối với bị tội phạm hắn bắt lấy trừng trị, hạ người yêu ma quỷ quái, hắn chính là Tần Quảng Vương xếp hàng đệ nhất trong Thập Điện Diêm La.

Thư Lại vội vàng dập đầu bình bình không ngớt, mới vừa rồi còn phách lối vạn phần, hiện tại nước mắt nước mũi chảy ròng ròng lớn tiếng xin tha:

- Tần trưởng quan tha mạng, tiểu nhân mắt chó coi thường người, tiểu nhân có mắt không biết Thái Sơn, ngài đại nhân đại lượng, xin chớ so đo với kẻ tiểu nhân miệng thói này.

Tần Lâm không thèm so đo với đám tiểu nhân như vậy, phất tay một cái để cho y đi vào thông báo, chờ đợi truyền gặp.

Trương Công Ngự ở bên cạnh thấy chưa xót, y là chính tứ phẩm Đạo Đài bị Thư Lại coi như vô vật, Tần Lâm là tông ngũ phẩm Phó Thiên Hộ lại uy phong lẫm lẫm, không nhận được thờ dài:

- Tần tướng quân đối phó tiểu nhân bậc này quả nhiên có phương pháp của mình, nói đạo lý với chúng giống như bản quan chẳng khác nào đàn gảy tai trâu. Đúng rồi, đợi lát nữa không biết là vị Tham Nghị hoặc Kinh Lịch nào tiếp kiến chúng ta đây...

Tần Lâm cũng không quen biết quan viên Thông Chính Ty, dĩ nhiên không có cách nào trả lời vấn đề này. Chẳng ai nghĩ tới không phải là Tham Nghị hoặc Kinh Lịch nào, mà là chính tam phẩm Thông Chính Sứ Nam Kinh Hoàng Kính Trai tự mình ra đón.

Lão đầu nhí này khoác phi bào, đội ô sa, ngực thêu hình khổng tước, râu tóc đều bạc trắng, vẫn đi nhanh tới, mặt mũi đầy gió Xuân:

- Tần tướng quân đích thân tới tệt nha môn, lão phu không kịp tiếp đón từ xa! Tần tướng quân lần này ra biển, không từ vất vả, xông vào Man Hoang đại hải, thật sự là lao khổ công cao, lão phu sớm muốn gặp mặt một phen. Hôm nay gặp được quả nhiên thiếu niên anh hùng, thật là nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt còn hơn cả nghe danh.

Tần Lâm cười ôm quyền, vái chào thật sâu:

- Hoàng lão tiên sinh quá khen, hạ quan bất quá là ngẫu nhiên gặp dịp, chiêu an thành công là nhờ vào thiên uy Đại Minh Hoàng đế cùng Tể Phụ đại thần hiển minh, hạ quan cũng không dám tự xưng có công.

Trương Công Ngư thấy vậy chỉ có thể than thở mặt trời mọc từ hướng Tây, triều Đại Minh văn quý vũ tiệt, sớm nghe nói Hoàng lão nhĩ tự cho là thanh cao, trừ Minh chủ văn đàn Vương Thế Trinh ra cũng không xem trọng bất kỳ ai khác, vì sao lại nhiệt tình đối với Tần Lâm như vậy?

Ngược lại Trương Công Ngư cùng xuất thân Lương Bổng Tiến Sĩ, hoàn toàn có tư cách nói chuyện với Hoàng Kính Trai, lại bị đối phương làm như không thấy.

Thật may là Tần Lâm đã giới thiệu y:

- Vị Trương Đạo Đài này là cố giao của hạ quan, cũng là tới quý nha môn làm việc.

Trương Công Ngư đang lúng túng, được Tần Lâm giới thiệu câu này lập tức cảm kích hấn đến rơi nước mắt.

- A, Trương Đạo Đài phải không?

Hoàng Kính Trai không mặn không nhạt gật đầu một cái, thỉnh giáo quê quán, khoa cử...

Hoàng Kính Trai là Tiến Sĩ cuối đời Gia Tĩnh, nghe Trương Công Ngư nói mình là năm đầu Vạn Lịch lập tức bày ra dáng vẻ lão tiên bối, Trương Công Ngư cũng theo như quy củ sĩ lâm tự xưng mặt học hậu tiến, thái độ cực kỳ cung kính.

Mới nói được vài ba câu, Hoàng Kính Trai lại quay sang hàn huyên với Tần Lâm, tỏ vẻ nhiệt tình hơn nhiều.

Trương Công Ngư lau mồ hôi trán, thầm nói may mắn, hôm nay nhờ có Tần Lâm ở chỗ này, nếu không nhất định húc đầu vào vách sắt trở về. Dâng lên biểu chương tạ ân chậm, nói không chừng triều đình cho là y tự cao tự đại, lúc ấy quả thật không biết phải làm sao.

Những quan viên bên hành lang nhìn cảnh tượng này nóng cả mắt, nhưng cũng không khỏi không bội phục, danh tiếng Tần Lâm Tần tướng quân thật lớn, chuyện mà hắn đã làm nếu đổi lại là người khác, chắc chắn là ngàn vạn lần không làm được.

- A, đúng rồi, dân chúng bên kia đều là con dân Đại Minh ta, để bọn họ chờ một ngày hai ngày, quả thật không đành lòng...

Tần Lâm cười hỏi:

- Hoàng lão tiên sinh có thể gọi Thư Lại dời một ít băng ghế ra cho bọn họ ngồi một chút được chăng, cũng có thể thể hiện lão tiên sinh yêu dân như con.

Hoàng Kính Trai dĩ nhiên đồng ý, phất tay lệnh cho đám Thư Lại dời băng ghế cho dân chúng ngồi, còn lệnh nấu nước nóng mang cho dân chúng uống.

Đáng thương những Thư Lại này toàn là sung sướng đã quen, ai nấy khiêng ghế, nấu nước một toát mồ hôi, cũng không dám có nửa lời oán hận.

Quan tốt, quan tốt yêu dân như con!

Dân chúng hướng về phía Tần Lâm liên tiếp cung kính thi lễ.

250. Chương 250: Cơn Giận Của Từ Đại Tiểu Thư

Từ đại đường Thông Chính Ty đi ra, ánh mắt Trương Công Ngự nhìn Tần Lâm cũng thay đổi, lúc trước y cho rằng Nam Kinh là đầm rồng hang hổ, Tần Lâm chỉ là Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ nhỏ nhỏ không gây nổi sóng gió gì. Thế nhưng hắn ở chỗ này cũng uy phong lẫm lẫm, ngay cả chính tam phẩm Thông Chính Sứ cũng kính trọng vài phần.

- Chuyện hôm nay nếu không nhờ Tần tướng quân tương trợ, bản quan đã bị đám Thư Lại kia làm nhục một phen vô ích.

Trương Công Ngự cảm khái nói, thi lễ với Tần Lâm.

Tần Lâm cười nói:

- Trương Đạo Đài là huynh đệ kết minh của Tần mỗ, cần gì khách sáo như vậy?

- Kết minh?

Trương Công Ngự trợn trắng mắt ngây người một lúc, sau đó cười xấu hổ:

- Ôi chao, trí nhớ ngu huynh thật là... lỗi quá, thật là có lỗi.

Tần Lâm không thể làm gì trợn mắt một cái, vị lão huynh này quả nhiên là hồ đồ đạt tới cảnh giới nào đó. Bất quá nhìn lại bức thêu Vân Nhạn đại biểu quan hàm chính tứ phẩm trên y phục, lại không thể không bội phục vận may y cũng đạt tới cảnh giới không phải tầm thường.

Tên mập cùng Ngự Đại Lực đồng thời che mặt: trời ơi, đừng nói với ta người này đã từng làm quan phụ mẫu chúng ta ở Kỳ Châu... Chắc chắn, dường như đã làm, gặp quỷ rồi...

Trong lúc mấy người còn đang dở cười dở khóc, chỉ có Hoắc Trọng Lâu mở to mắt, tham lam si mê nhìn chằm chằm quan phục Trương Công Ngự và Vân Nhạn thêu trước ngực, như có điều suy nghĩ. Một tên hồ đồ lú lẫn như vậy, nhờ có Tần Lâm lại nhiều lần gặp dữ hóa lành gặp hung hóa cát, không những ô sa vững như Thái Sơn, còn trong một năm thăng liền ba cấp từ tòng ngũ phẩm đến chính tứ phẩm, cái tên Cặp Thời Vũ chốn quan trường gắn trên người Tần trưởng quan quả thật không sai chút nào.

Trương Công Ngự quên chuyện kết minh cùng Tần Lâm, ngược lại không phải là không nhớ ân nghĩa của hắn trong lòng, mà quả thật hồ đồ tới cực điểm. Sau khi nhớ ra xấu hổ vô cùng, đỏ mặt muốn mời rượu bồi tội.

Tần Lâm có chuyện khác, bèn khéo léo từ chối.

Sau khi cáo từ, hắn dẫn theo Quyền Chính Ngân đi tới chỗ ba huynh muội Trương gia bái phỏng, Ngũ Phong hải thương chuẩn bị một phần lễ vật đưa cho Trương Cư Chính, ngoài ra đây cũng là nhắc khéo Thủ Phụ Trương tiên sinh mau sớm thực hiện cam kết.

Nhưng kỳ quái là ba vị Trương gia đều không có nhà, một vị nha hoàn thiếp thân bên cạnh Trương Tử Huyền đi ra đưa cho Tần Lâm một phong thư, mở ra xem chỉ thấy nét chữ vô cùng xinh đẹp: 'Đã theo nhị huynh lên kinh, Tần huynh yên tâm chờ nóng nẩy'.

- Nhất định là ba vị này vào kinh gặp phụ thân bọn họ Trương Cư Chính, có lẽ sau khi trở lại sẽ có tin tức tốt.

Tần Lâm suy nghĩ một chút cũng bình thường trở lại.

Bọn Hoắc Trọng Lâu, Quyền Chính Ngân trở về, Tần Lâm đi tới Ngự Quốc Công phủ.

Bên trong Quốc Công phủ đình dài lâu các vườn hoa thủy tạ, chỗ ở Từ Tân Di là một ngôi lầu to lớn rộng rãi, dưới lầu có một mảnh đất trống rất lớn, bên trái là kỳ đài, bên phải là tháp quan sát, có giá để binh khí, đao thương kiếm kích mười tám món binh khí không thiếu món nào.

Bây giờ những binh khí này đều phủ một lớp bụi thật mỏng, thậm chí trên giá có chỗ đã kết mạng nhện, bởi vì đã rất lâu nữ chủ nhân không có múa đao múa kiếm.

Từ Tân Di mặc y phục ở nhà, hai tay chống má ngẩn người ra. Gương mặt vốn đầy đặn mượt mà của nàng gầy hơn trước một chút, mắt hạnh sáng chói hữu thần cũng có vẻ hơi mệt mỏi.

Thị Kiếm bưng chén canh sâm nhẹ nhàng để xuống:

- Tiểu thư, dậy sớm không ăn cơm cũng không được, tỳ tử biết trong lòng tiểu thư không thoải mái, mới nấu một chén canh sâm, xin tiểu thư hãy uống đi.

Từ Tân Di bĩu môi không nói một lời, không cưỡng được Thị Kiếm khấn cầu liên tục, bưng canh sâm lên uống một hơi cạn sạch, lập tức nhăn nhó mặt mày, thè lưỡi ra quạt:

- A người muốn mưu hại bản tiểu thư sao, thật là đậm, thật là đắng!

Thị Kiếm cười hì hì đi tìm tuyết đường mang tới cho tiểu thư ăn, biết hôm nay tiểu thư sẽ không ngẩn người nữa.

Trong khoảng thời gian này, ngày ngày sáng sớm Từ Đại tiểu thư đều ngẩn người nhìn ra cửa sổ, không luyện võ cũng không cỡi ngựa, thật lâu không nói một câu, dáng vẻ giống như mắc bệnh thần kinh. Nếu không chọc cho nàng nói chuyện, một mình nàng có thể ngồi trước cửa sổ thật lâu.

May mắn vị tiểu thư này là tâm tính cầu thả, nếu có thể dẫn dụ bản thân nàng mở miệng nói chuyện, trong vòng một ngày cũng sẽ không có vấn đề gì khó khăn cho bọn nha hoàn. Nhưng thời gian nàng ngẩn người sáng sớm càng ngày càng dài, độ khó dẫn dụ nàng nói chuyện cũng càng lúc càng lớn, hiện nay trừ nha đầu thiếp thân Thị Kiếm ra, cũng không ai có được bản lĩnh đó.

Ai làm cho Từ Đại tiểu thư sáng khoái hào phóng biến thành bộ dáng này? Ít nhất trong lòng Thị Kiếm cô nương đã suy đoán được.

Đem tuyết đường tới cho Từ Tân Di, Thị Kiếm nhẹ nhàng bóp vai cho nàng:

- Tiểu thư đã thật lâu không có luyện võ, nếu còn không luyện nữa vai cũng sẽ cứng lại. Hì hì... Đúng rồi, mùa Xuân chim muông xuất hiện, chúng ta có nên ra ngoài đi săn hay không?

Từ Tân Di nghiêng răng nghiêng lợi gặm tuyết đường:

- Không vui, không đi.

- Vậy...

Thị Kiếm đảo mắt vài vòng, bật cười khanh khách:

- Ngồi thuyền ra biển chơi mới vui sao?

Từ Tân Di dùng sức vỗ bàn, giận dữ nói:

- Tên tiểu tử khốn Tần Lâm này, thật là đáng ghét, chuyện ra biển vui như vậy, vì sao không gọi bản tiểu thư cùng đi? Uống cho ta xem hấn như bằng hữu, lại một mình chạy đi gặp yêu tinh họ Kim kia, quá... quá mức trọng sắc khinh bạn con bà nó!

Thị Kiếm cười đau cả bụng nhưng không dám để lộ ra ngoài mặt, nghiêm trang gặt đầu, tỏ vẻ hoàn toàn đồng ý với tiểu thư, quả thật Tần Lâm tội ác vô cùng.

Rốt cục chuyện buồn bực trong lòng bị vạch trần, uất ức mà Từ Tân Di chịu nhịn đã lâu cũng phát tiết ra. Nàng chỉ trời đất thóa mạ Tần Lâm, mắng hấn không trọng nghĩa khí, không ngay thẳng đối với bằng hữu, ăn một mình, quả thật là tên khốn kiếp số một từ cổ chí kim.

Nàng đang mắng thống khoái, chợt có một nữ binh vội vàng chạy vào, lộ vẻ vui mừng kêu lớn:

- Đại tiểu thư, Tần trưởng quan trở về rồi!

- Ở đâu?

Mông Từ Tân Di như có gắn lò xo, lập tức bật dậy từ trên ghế.

- Khách sảng.

Nữ binh mới vừa nói xong, chỉ cảm thấy hoa mắt, Từ Đại tiểu thư đã chạy mất không thấy bóng dáng.

- Ha ha, trời ơi, Đại tiểu thư của ta ôi...

Thị Kiểm khom người, một tay ôm bụng một tay đập bàn, cười như điên không ngừng.

Tần Lâm đang ngồi chờ ở trên ghế, một cái bóng màu hồng chợt ập tới như bay, khiến cho hắn thấy hoa mắt, Từ Đại tiểu thư đã nắm cổ áo hắn nhấc lên.

- Tần Lâm!

Từ Tân Di nghiêng răng ken két:

- Ra biển chơi có lẽ vui lắm, ngồi thuyền thoải mái lắm phải không?

Từ Đại tiểu thư chu cao đôi môi mọng, mắt hạnh trợn trừng thật to, gương mặt nàng cách mặt Tần Lâm chỉ trong gang tấc, lúc nổi giận có một phen phong vận khác.

Nàng mặc một chiếc áo vải ở nhà màu hồng, bộ ngực đầy đặn cao ngất hiện ra đường nét hoàn mỹ. Bởi vì nhấc Tần Lâm lên, đôi gò ngực của nàng vừa đúng ép sát vào ngực hắn, y phục thật mỏng dường như không có. Cảm giác mềm mại đàn hồi trước ngực hết sức rõ ràng, thậm chí có thể cảm giác được hai hạt đậu tròn nhỏ trên đỉnh ngọc phong.

Với tư thế này, toàn thân Tần Lâm cơ hồ dán sát vào Từ Tân Di. Mùa Xuân mặc y phục vốn mỏng, cảm giác bụng mềm mại mà bằng phẳng, bắp đùi mềm mại rắn chắc tiếp xúc va chạm như vậy khiến cho Tần Lâm mặt đỏ tới mang tai, rất nhanh đã có phản ứng sinh lý.

- Giải cho người, còn dám dâm ta!

Từ Tân Di không biết là chuyện gì, cho rằng Tần Lâm dám dùng tay chống cự, lập tức đưa tay chụp xuống dưới một cái. Phát giác ra có vẻ khác thường, nàng còn nắm bóp vài cái.

Trong đầu Tần Lâm như nổ bùng một tiếng, bị đại mỹ nhân xinh đẹp như vậy ‘khinh bạc’, hắn đã hoàn toàn ngây người, có một thanh âm tà ác đang điên cuồng hô: đến đây đi, nữ vương, giày xéo ta đi... ôi chao, Từ Tân Di trong lòng hắn nhảy mất đã hóa thân thành nữ vương cao ngạo cầm roi da trong tay.

Từ Đại tiểu thư tâm tính đơn giản rốt cục đã hiểu ra đó là cái gì, nước da bánh mật của nàng chỉ trong thoáng chốc đỏ ửng lên vì xấu hổ. Nàng vội vàng buông tay ra, thối lui lại mấy bước, lòng vẫn còn sợ hãi liếc nhìn ‘cờ’ Tần Lâm mới vừa giương lên, trong lòng suy nghĩ hỗn loạn: trời ơi, chính là vật kia sao, đêm hôm đó chính là nó, lớn quá...

Hơi lấy lại bình tĩnh, động tác thứ nhất của hai người là cùng nhìn quanh quất. Thật may là Từ Tân Di chạy mau, các nữ binh cũng không theo kịp, cảnh tượng mới vừa rồi cũng không bị người khác nhìn thấy.

Khụ khụ...

Tần Lâm ho khan hai tiếng che giấu vẻ lúng túng, không nhìn được lại nhìn bộ ngực đầy đặn của Từ Tân Di, cảm thấy dường như cảm giác mới vừa rồi có hơi quen thuộc.

Từ Tân Di cố gắng trấn định suy nghĩ hỗn loạn của mình, bị Tần Lâm nhìn như vậy chợt cảm thấy tựa hồ ánh mắt của hắn có lực xuyên thấu, toàn thân trên dưới không có thứ gì che phủ, dường như bại lộ hết ra bên ngoài. Toàn thân nàng nóng bỏng, gương mặt đỏ như gấc, dường như đang ngồi trên bàn chông, liên tục nhấp nhóm không yên.

Vừa đúng Thị Kiểm đuổi theo tới, thấy bộ dáng này của Từ Tân Di lập tức giật mình, vội vàng nói:

- Trời ơi tiểu thư, cũng là tỳ tử không tốt, canh sâm vừa rồi quá đậm, người đau, rót cho tiểu thư một chén trà mát.

Phù... Từ Đại tiểu thư thở hổn hển, vỗ vỗ gò ngực ba dào:

- A, nóng quá, canh sâm thật nồng...

- Ặc, cái này, canh sâm quả thật nồng đậm, cho nên...

Tần Lâm cắn răng, ấp a ấp úng nói:

- Thị Kiếm cô nương, cũng cho ta chén trà mát đi.

Thị Kiếm không hiểu vì sao nhìn lại, kê a lên một tiếng bùm miệng lại: chỉ thấy trên ót Tần trưởng quan mồ hôi hột chảy xuống từng giọt, gương mặt đỏ lên chẳng kém gì Quan nhị gia, nín thở tựa hồ đang chịu đựng cái gì.

Canh sâm? Chẳng lẽ Tần trưởng quan cũng uống canh sâm, ta không có bưng cho hần kia mà? Thị Kiếm hết sức hồ đồ, nghi ngờ nhìn qua lại Từ Tân Di cùng Tần Lâm một chút, càng phát giác hai người này có điều cổ quái.

Mỗi người uống một chén trà mát, Tần Lâm cùng Từ Tân Di hơi bình thường lại.

Hừ... Từ Đại tiểu thư bĩu môi, bất mãn nói:

- Người là tên trọng sắc khinh bạn, một mình ra biển đi chơi cũng không dẫn bản tiểu thư theo, lần nào ta đi săn cũng rủ người đi.

Trọng sắc khinh bạn? Tần Lâm thật sự dở khóc dở cười.

- Đường như lúc ta đi, nàng cũng từng tới bến thuyền đưa tiễn...

Tần Lâm sờ sờ cằm, cười nói:

- Khi đó nàng cũng không hề nhắc tới chuyện này.

- Ta không nói, người không thể mời ta sao?

Hai tay Từ Tân Di chống eo thon nhỏ, mắt hạnh trừng trừng, dùng dùng nổi giận.

Tần Lâm chớp mắt một cái, không hiểu tại sao Từ Tân Di chợt trở nên không giảng đạo lý, thậm chí nói chẳng lẽ là nữ nhân mỗi tháng đều có mấy ngày như vậy... Ừm, nhường nhịn nàng đi.

Tính tình Từ Tân Di vốn thản thản hào sảng, Tần Lâm đã nhường nhịn nàng cũng không so đo nữa. Nhưng hỏi tới chuyện ra biển chiêu an, chỉ cần Tần Lâm vừa nhắc tới Kim Anh Cơ, nàng liền lập tức trở nên đáng sợ sát khí.

Tiểu yêu tinh kia, nếu như bản tiểu thư bắt được người, Ặc... Từ Tân Di nheo mắt lại quan sát Tần Lâm, trong lòng lại suy nghĩ miên man: tên này có làm chuyện đó với tiểu yêu tinh hay không? Vóc người tiểu yêu tinh nhỏ nhắn như vậy, có thể chịu nổi hần... Ôi chao, mình nghĩ vẫn vợ gì vậy?

Từ Đại tiểu thư sờ sờ mặt của mình, có hơi nóng lên.

Tần Lâm không tiện nói những chuyện đến Bình Hộ chiêu an, tác chiến cùng Đảo Tân Gia, Từ Tân Di hỏi tới kiến thức trên biển, hần bèn đặt chuyện nói trên trời dưới đất một phen: Bắc Cực có người tuyết do gấu trắng biến thể mà thành, Nam Dương qua khỏi cực cận năm xưa Trịnh Hòa chiêu an chừng một ngàn dặm, có lục địa cực lớn, trên đó có chim khổng lồ chân dài mà cánh ngắn, không biết bay nhưng chạy nhanh như tuần mã, đã có lão thủy thủ tận mắt nhìn thấy.

Từ Tân Di nghe vậy vô cùng thích thú, hận không được lập tức đi thuyền ra biển, đi săn người tuyết và chim khổng lồ kia.

Cho đến lúc từ già Tần Lâm mới nhớ tới chính sự, bèn nói chuyện chuẩn bị mở nữ y quán cho Thanh Đại hành y tế thế.

- Hay lắm...

Từ Tân Di vỗ tay, cười nói:

- Bản tiểu thư từ nhỏ đến lớn chưa từng có bệnh gì, nhưng các vị tiểu thư yếu điệu gió thổi cũng bay kia, mỗi khi bị bệnh cũng không tiện mời đại phu tới xem, ai nấy đều cực khổ cố gắng chịu đựng. Nếu Thanh Đại muội muội mở nữ y quán, tiểu gia bích ngọc, đại gia khuê tú toàn Nam Kinh Thành cũng phải cảm tạ trời đất!

Lúc này chính là thời Trình Chu lý học hưng thịnh, chú trọng tôn thiên lý diệt nhân dục, nam nữ thụ thụ bất thân, vấn đề chi dâu rơi xuống nước tiểu thúc có nên cứu hay không (không thể tránh được tiếp xúc da thịt), cũng phải thảo luận nửa ngày. Chết đói là chuyện nhỏ, thất tiết là chuyện lớn, đó là tương đối nghiêm khắc.

Lý Thanh Đại học y ở nhà mình cũng không nói chuyện cùng các sư huynh đệ, cả một năm trời chỉ có dịp lễ tết mới có thể ra cửa. Đây cũng là vì thân phận thầy thuốc Lý gia không coi là thư hương môn đệ chính tông, không quá coi trọng những chuyện này.

Dĩ nhiên, Lý Thời Trân cho phép cháu gái tiếp xúc cùng Tần Lâm đó là vì hai người vốn đã có hôn ước, ở trong mắt lão thần y, hai người bọn họ căn bản là phu thê chưa cưới.

Mà loại người như Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy sợ vợ, Trương Cư Chính thách thức lễ giáo, trên đời này có được mấy người. Trương Tử Huyền, Từ Tân Di chẳng qua là số ít, đại đa số thiếu nữ từ tầng lớp trung đẳng trở lên giống như Cao tiểu thư con gái Cao Hàn Lâm cùng Ân tiểu thư, Đỗ tiểu thư bị làm hại trong vụ án Lưu Kham Chi giết người hàng loạt, ai nấy đều tuân theo khuôn phép nề nếp.

Trung y chữa bệnh không thiếu được vọng văn vấn thiết, đều phải tiến hành ngay mặt, còn không tránh được tiếp xúc da thịt. Loại chuyện dùng sợi tơ chẩn mạch cũng chỉ là thần thoại truyền thuyết, ít nhất ngay cả lão thần y Lý Thời Trân cũng không biết. Về phần châm cứu, dùng lửa, xoa bóp, muốn nhận huyết vị chính xác tuyệt không thể nào mặc y phục tiến hành, càng đừng nói tới đấm bóp đạo dẫn lại càng vi phạm lễ giáo hơn nữa.

251. Chương 251: Thê Làm Xưởng Công

Hơn nữa với tiểu thư khuê các còn có một chỗ khó chịu: mười sáu đang lứa tuổi dậy thì, cơ thể có nhiều biến chuyển, kinh nguyệt đau đớn... những chuyện xấu hổ khó nói như vậy ngay cả người thân còn ngại mở miệng, sao tiện nói cho nam đại phu nghe?

Y nữ ư? Thật là ít ỏi, phần nhiều là vai trò không sai biệt cùng bà mụ, hiểu biết về y đạo chỉ có hạn, không sinh ra được tác dụng gì.

Cho nên có bệnh cần rằng chịu đựng cũng là bình thường, ngoại trừ bệnh nặng không dậy nổi, thiên kim tiểu thư sẽ không dễ dàng chịu mời đại phu chẩn bệnh, sau khi ngã bệnh thường thường cần rằng chịu đựng, hết sức khổ cực.

Nếu như có cháu gái lão thần y như Thanh Đại, một trong người chấp bút Bản Thảo Cương Mục, nữ y tiên thanh danh hiển hách Kỳ Châu mở nữ y quán, chắc chắn các đại gia khuê tú, tiểu gia bích ngọc trong ngoài Nam Kinh thành sẽ đổ xô tới nườm nượp.

- Bất quá vì sao tên này lại nghĩ tới chuyện mở nữ y quán?

Từ Tân Di sờ sờ cằm, đi quanh Tần Lâm một vòng.

Chuyện thiên hạ không ngoài danh lợi, nữ y tiên Thanh Đại nổi danh có ích gì với Tần Lâm? Đại đa số người còn nói nữ tử vô tài mới là đức, mặc dù chỉ tiếp nữ bệnh nhân, nhưng rốt cục cũng có thể coi như Thanh Đại được xuất đầu lộ diện.

Lợi, Tần Lâm cũng không thiếu tiền, lại nói đây chỉ là y quán nho nhỏ. Hắn chỉ cần tùy tiện làm ăn một chút với Ngũ Phong hải thương, e rằng thu nhập cao gấp ngàn vạn lần tiền xem bệnh.

Hừ hừ hừ hừ, khoe miệng Từ Tân Di giật giật mấy cái, vỗ vai Tần Lâm một cái:

- Không tốt lành gì, chắc chắn là người không tốt lành gì. Bản tiểu thư cũng biết, mở cái gì không tốt hơn là mở y quán. Thành thật khai báo, phải chăng đến lúc châm cứu hoặc xông hơi cho các vị tiểu thư xinh đẹp, người sẽ nấp bên cạnh rình trộm?

Tần Lâm thiếu chút nữa phun một búng máu ra ngoài, trời đất chứng giám, cô nãi nãi của ta! Hừn vội vàng phát lời thề, nói nếu như có ý tưởng bỉ ổi như vậy, cho trời phạt ta làm cấp trên Hoắc Trọng Lâu... thái giám quan giáo Khâm Sai Tổng Đốc Đông Xưởng, gọi tắt Xưởng Công.

Từ Tân Di vội vàng che miệng Tần Lâm gât gông:

- Tên gốc này, chớ có thề loạn như vậy, vạn nhất lời thề linh nghiệm thì sao?

Tần Lâm mang Đốc Công Đông Xưởng ra đùa giỡn, cũng chỉ có Từ Tân Di nghe thấy không coi ra gì, nếu ở nơi khác đã sớm bị dọa gần chết. Nhưng Ngụy Quốc Công phủ là đệ nhất huân quý, Đông Xưởng thật sự chẳng là gì trong mắt nàng, chỉ lo lắng vạn nhất lời thề Tần Lâm linh nghiệm thật sự làm Xưởng Công, vậy coi như ô hô ai tai.

Cuối cùng Từ Tân Di đáp ứng tuyên truyền rộng rãi nữ y quán trong các tiểu thư khuê các, Tần Lâm mới cười híp mắt cáo từ rời đi.

Kế tiếp hần lại đi Hoài Viễn Hầu phủ bái phỏng tiểu Hầu gia Thường Dân Tự, nói Thanh Đại sắp mở nữ y quán, nhờ y chuyển lời Cao tiểu thư, nhờ nàng tuyên truyền cho các tiểu thư đại gia khuê tú thích ngâm thơ vọng nguyệt.

Thường Dân Tự gơ tay vỗ ngực bình bịch:

- Tần huynh đệ, chuyện này cứ để lão Thường ta lo hết. Nếu y quán Lý tiểu thư làm ăn không được, ta sẽ làm con lừa lặn lội dưới đất.

Dứt lời người này liền xách theo Cửu Hoàn Hậu Bối Khảm Sơn Dao đi ra ngoài, mới vừa đi được hai bước chợt quay đầu lại hỏi:

- Nữ y quán mở ở con phố nào?

Tần Lâm theo bản năng cảm giác được chuyện này có khuynh hướng phát triển sang hiểu lầm, vội vàng nín lấy người này:

- Người muốn làm gì?

- Mở ở phố nào, ta sẽ tới kêu tất cả y quán trên phố đó thừa dịp còn sớm đóng cửa rút đi!

Thường Dân Tự vung tay lên chém xuống, dương dương đắc ý cười nói:

- Không tranh cướp bệnh nhân với chúng ta, tự nhiên làm ăn thịnh vượng tiền vô như nước.

Trời ơi... Tần Lâm thầm kêu một tiếng may mắn: người này cũng giống như Từ Đại tiểu thư, đều là không đáng tin cậy, may là giữ y lại, bằng không không biết y sẽ gây ra chuyện nào loạn tày trời gì.

- Hảo ý của Thường huynh, tiểu đệ xin tâm lãnh...

Tần Lâm cười khỏ chấp tay một cái:

- Bất quá nữ y quán là chỉ tiếp nữ bệnh nhân, cũng không cần tranh đoạt mỗi làm ăn với những y quán bình thường khác, cho nên quả thật không cần phải đập chén cơm người ta.

Thường Dân Tự lộ ra vẻ bình tĩnh ngộ, cười xấu hổ dùng bàn tay to bè của mình gãi gãi đầu:

- Thì ra là như vậy, ta còn tưởng rằng có nữ đại phu cho nên gọi là nữ y quán, không ngờ rằng ý nghĩa lại là chỉ tiếp bệnh nhân nữ... hắc hắc...

Tần Lâm cảm thấy nếu còn tiếp tục nói chuyện với y e rằng mình sẽ không nhịn được, vội vàng sa sầm nét mặt cáo từ. Bất quá Thường Dân Tự vô cùng coi trọng chuyện Tần Lâm nhờ cậy, Tần Lâm mới vừa đi khỏi, y cũng lập tức chạy tới nhà Cao Hàn Lâm.

Nữ y quán là chuyện độc nhất vô nhị, Thanh Đại lại có danh tiếng người chấp bút Bản Thảo Cương Mục, tương lai khai trương làm ăn còn sợ không tấp nập sao?

Tuy Tần Lâm không cầu danh lợi, nhưng điểm này cũng là nhất định phải làm được. Hắn vạch ra kế hoạch kín đáo, khổ cực chuẩn bị, tuyệt không phải là vì lừa Thanh Đại cho vui, cầm bạc ném thia lia.

Về đến nhà, Du Quả Tử đi chợ buôn người mua nha hoàn vẫn chưa về, lão diên Từ Văn Trường cũng đã ngồi trên khách sảnh. Bậc thang trước đình có một người tuổi trẻ đang ngồi, đeo gông sắt nặng bảy cân, có hai nha dịch tay cầm Thủy Hỏa côn canh chừng.

Tần Lâm không hiểu, Từ Văn Trường đi chiêu mộ Tất thị huynh đệ, vì sao mang về một tù phạm, lúc này hơi có vẻ không vui nói:

- Từ tiên sinh, lão đi chiêu mộ người cho bản quan đâu rồi, tù phạm này là ai?

Từ Văn Trường đứng lên thì lễ:

- May mắn không nhục mệnh, lão đầu tử đã đem người về cho trưởng quan, y chính là đệ đệ Tất gia huynh đệ, Tất Mậu Khang.

- Tại sao lại đeo gông, cho nha dịch áp giải như vậy, y đã phạm tội gì?

- Vốn là y không phạm tội, nhưng lão đầu tử nói y phạm tội, y liền phạm tội.

Từ Văn Trường lộ vẻ đắc ý, vuốt chòm râu dê hoa râm cười vui vẻ.

Trời ơi, gài tang vật! Tần Lâm trừng mắt với lão, chẳng lẽ là bệnh điên của lão đầu tử này còn chưa khỏi hay sao?

- Vị này là Tất tiên sinh đúng không...

Tần Lâm đi tới trước người tù phạm kia, áy náy xoa xoa tay:

- Từ tiên sinh mới vừa rồi là mạc tân của bản quan... Ặc?

Tần Lâm đột nhiên dừng lại, chỉ vì tù phạm kia ngẩng đầu lên, trên mặt bẩn thỉu không chịu được, trợn to hai mắt hết sức kinh hoàng. Về mặt y rõ ràng là sợ hãi tới cực điểm, Tần Lâm còn chưa dứt lời, y đã lui về phía sau tránh né, giống như chim sợ cành cong.

Tất gia là đại tộc ở Huy Châu phủ, Tất Mậu Khang thân là một thành viên trong tộc tuy không phải là giàu có, nhưng cũng không cần lo chuyện áo cơm. Y và tộc huynh Tất Mậu Lương ở địa phương có chút danh tiếng, cuộc sống cũng an nhàn tự tại. Mỗi khi y giới thiệu trạng thái cuộc sống của mình với người khác, nhất định sẽ nói như vậy: Ta ở tại Huy Châu thành, có nhà cửa đất đai, cuộc sống đầy đủ.

252. Chương 252: Ép Lên Lương Sơn

Thế nhưng nửa tháng trước chợt phát sinh biến hóa, không biết vì chuyện gì bộ khoái dân tráng Huy Châu phủ vây quanh nhà y.

Cho dù là Tri Phủ Đại lão gia từng có duyên gặp mặt một lần cũng lộ ra vẻ vô cùng đáng sợ, không trả lời câu hỏi của Tất Mậu Khang, bắt quá chỉ rít qua kẽ răng mấy chữ: người có biết tội của mình không?

Tất Mậu Khang đầu óc mơ hồ, là thân thích đang làm bộ khoái nha môn lạnh lẽo nói cho y biết, đoạn thời gian trước bắt được không ít Bạch Liên giáo, trừ kẻ đầu sỏ tội ác đã bị giết, còn có tông phạm nhốt trong lao. Hôm ấy đám giáo đồ Bạch Liên giáo đột nhiên đồng thanh tố cáo, nói Huy Châu Tất Mậu Khang chính là sào huyệt oa trụ của Bạch Liên giáo ở bản địa. Lần trước Bạch Liên giáo cướp được bạc, chia một ít cho phân đàn Huy Châu sử dụng, chính là giấu ở nhà y.

Vừa nghe lời này, Tất Mậu Khang lập tức kêu oan thấu trời, không ít người Tất gia cũng tới giúp đỡ kêu oan: Y chưa từng ra xa khỏi cửa, cả ngày nếu không ngồi nhà đọc sách, vậy cũng cùng tộc huynh Tất Mậu Lương nghiên cứu hỏa khí, tương lai sẽ ra sức cho triều đình, ngay cả cái bóng Bạch Liên giáo cũng chưa từng thấy qua, làm sao có chuyện oa trừ bạc, dính líu với Bạch Liên giáo.

Nhưng sau khi bộ khoái mang ra ba thỏi bạc nặng năm mươi lượng từ trong nhà Tất Mậu Khang ở, tất cả thanh âm đều biến mất, mọi người nhìn y giống như không quen biết, lẫn trốn y giống như tránh né ôn dịch.

Tất Mậu Khang hoàn toàn ngây dại, vào giờ phút này y không thể nói ra nửa lời, thân thể mềm nhũn co quắp ngã xuống đất.

Không ai chú ý tới, Từ Văn Trường bên cạnh Tri Phủ Đại lão gia nở một nụ cười vô cùng quỷ dị.

Chuyện sau đó, Tất Mậu Khang tinh thần hoảng hốt ngơ ngơ ngác ngác cũng không nhớ rõ ràng lắm, hẳn chỉ biết mình bị bắt, mơ mơ màng màng bị nhốt trong lao.

Không phục, oan uổng! Phục hồi tinh thần lại, thanh âm kêu oan của y rõ ràng to hơn bất kỳ ai khác.

Tri Phủ Đại lão gia cho y cơ hội, để cho những Bạch Liên giáo đồ bị giam kia đi ra đối chất với y.

Một đám Bạch Liên giáo đồ mang theo xích sắt loảng xoảng từ sâu trong ngục đi ra, trên người ai nấy vết thương loang lổ, không biết bị bao nhiêu lần nghiêm hình đánh khảo.

Đại sư huynh Huy Châu đã bị xử trảm, Nhị sư huynh cầm đầu còn sống, nhưng cặp chân cũng bị cắt đứt, ngồi ở trên ghế do nha dịch đẩy ra, mủ máu ứ xú trên người y làm người ta muồn ói. Thế nhưng đôi mắt hiện đầy tia máu của y lại tràn đầy vẻ bệnh hoạn phấn khởi, tựa như quỷ hỏa thỉnh thoảng bay lên ở bãi tha ma bên ngoài thành.

Bạch Liên giáo đồ tội nhẹ đã bị kêu án sung quân, lưu đầy, số còn lại bị nhốt trong ngục toàn là phần tử ngoan cố cứng đầu nhất.

- Tất tiên sinh, vì sao ngươi cũng bị bắt?

Đám Bạch Liên giáo đồ kinh ngạc tiếc nuối kêu lên, thậm chí có người dẫm ngực giậm chân.

Tất Mậu Khang ngàn vạn lần cũng không nghĩ tới, những người căn bản không quen biết này lại một mực cho rằng y chính là kẻ chứa chấp oa trừ.

Càng về sau, Tất Mậu Khang tức giận nổi phổi thậm chí há miệng mắng to, từ Vô Sinh Lão Mẫu một mực mắng đến Bạch Liên giáo chủ, muốn dùng biện pháp như thế để rửa sạch oan khuất.

- Vô dụng...

Nhị sư huynh Bạch Liên giáo Huy Châu nhìn y mỉm cười hết sức hòa ái:

- Tất hiền đệ cần gì giả dạng làm như vậy? Di Lặc giáng thế, Minh Vương hạ sinh, Vô Sinh Lão Mẫu, quê quán chân không, chúng ta vì Thánh giáo mà chết, chết quang minh chính đại, tương lai linh hồn trở về quê quán chân không, hưởng dụng tiên phúc vô tận, chẳng phải tốt hơn chịu khổ trên cõi đời này sao? Ngươi lại dẫm hôn quan này đến lúc đó sẽ phải chịu khổ dưới địa ngục, muốn chết mà không thể được.

- Được được, các người thắng thiên, bản quan cũng phải xuống địa ngục...

Tri Phủ Đại lão gia vừa bực mình vừa buồn cười, lạnh lùng nhìn Tất Mậu Khang:

- Ngươi còn có lời gì để nói?

Không có bất kỳ người nào nghi ngờ lời của Nhị sư huynh cùng những Bạch Liên giáo đồ khác, bởi vì tất cả mọi người đều biết vị Nhị sư huynh này cùng đồ chúng dưới trướng y là tín đồ trung thành nhất của Vô Sinh Lão Mẫu, bất kể trọng hình đánh khảo như thế nào đều không có hiệu quả, hết thảy mọi chuyện trong cuộc sống đều không cách nào làm dao động tín ngưỡng của y.

Tất Mậu Khang sắp điên mất rồi, y không thể nói gì được nữa.

Bạch Liên giáo đồ bị giải vào sâu trong ngục, Nhị sư huynh ngồi trên ghế được nha dịch đẩy, hài hước nhìn nhìn Từ Sư Gia râu bạc bên cạnh Tri Phủ Đại lão gia.

Đám ưng khuyển Cẩm Y Vệ Nam Kinh lại tràn đầy oán độc nhìn chòng chọc Tất Mậu Khang, nếu ánh mắt sắc bén có thể giết người, Tất Mậu Khang đã sớm bị xuyên tim mà chết.

Sau khi bị bắt, cứ năm ba ngày lại bị mang ra thẩm vấn tra khảo, hai chân Nhị sư huynh bị cắt đứt, toàn thân đầy vết thương. Nhưng y đã bị tẩy não, căn bản cũng không sợ hãi tử vong, cho dù là dùng nhục hình nặng hơn trên người y cũng không có bất kỳ hiệu quả nào.

Mấy ngày trước, quan viên tra án có thêm một lão đầu râu bạc trắng, từ đối thoại giữa Tri Phủ Đại lão gia cùng lão ta, Nhị sư huynh biết vị Từ Sư Gia này là cao thủ Cẩm Y Vệ Nam Kinh phái tới phá án, muốn mở ra lỗ hổng từ Huy Châu, sau đó lần ra tổng giáo Bạch Liên giáo.

Hừ, đám ưng trảo này, lão tử quyết sẽ không để cho các người được như ý! Nhị sư huynh quyết tâm cho bọn họ xem thử, rốt cục xương tủy đồ trung thành với Vô Sinh Lão Mẫu cứng tới mức nào.

Quả nhiên hình pháp càng thêm nặng nề càng thêm sắc bén, Nhị sư huynh thủy chung không kêu một tiếng, cho đến khi bị đánh ngất đi.

Cũng không biết hôn mê bao lâu, y mơ mơ màng màng tỉnh lại, chợt nghe căn phòng cách vách truyền đến đối thoại giữa Từ Sư Gia cùng một tên nha dịch:

- Ôi, không nghĩ tới người này cứng đầu bướng bỉnh như vậy, có thể chịu được trọng hình, e rằng đại hình của Cẩm Y Vệ ta cũng không hàng phục được y.

Nghe đến đó, Nhị sư huynh lại càng kiêu ngạo đắc ý.

- Làm cho thượng cấp thất vọng, Huy Châu chúng ta có mấy tên tặc đồ Ma giáo đến chết vẫn cứng rắn, Tri Phủ Đại lão gia nhà ta cũng rất khó giải quyết. Nếu không phải là Tất Mậu Khang Tất tiên sinh đứng ra tố cáo Đại sư huynh bọn họ, chúng ta cũng không cách nào bắt được những người này!

Tất Mậu Khang! Ánh mắt của Nhị sư huynh lập tức trở nên đỏ ngầu, bao nhiêu nghi vấn từ khi bị bắt tới nay lập tức được giải khai: tại sao Đại sư huynh làm việc cẩn thận lại sơ sẩy bị bắt, tại sao quan binh lại biết trước ngăn ở đường tới Thái Châu mà bọn họ nhất định phải đi qua, tại sao quan phủ giống như tiên tri biết trước hết thảy...

- Tất Mậu Khang, nhất định ta phải truyền đi tên tuổi cừu nhân này, để cho y trả giá nặng nề nhất.

Nhị sư huynh kêu gào trong lòng, nhưng y biết đang ở sâu trong đại ngục, cơ hội hết sức mong manh.

Không nghĩ tới kia Từ Sư Gia lại chần chờ nói:

- Nói như thế, làm sao Tất Mậu Khang biết lai lịch Bạch Liên giáo, chẳng lẽ y...?

Nhị sư huynh thoáng động trong lòng, nghe tiếng bước chân vang lên, vội vàng lại nhắm mắt lại giả bộ hôn mê.

Bị tưới một chậu nước lạnh đánh thức, lại một đợt tra khảo mới bắt đầu, nhưng Nhị sư huynh vẫn không xem ra gì, ngọn lửa báo thù đã giúp cho y vượt qua hết thảy.

Ba hôm sau, tất cả Bạch Liên giáo đồ bị giam đều đồng thanh chỉ ra Tất Mậu Khang là kẻ oa trử của Bạch Liên giáo.

Cho nên sau khi đối chất, thấy đáng về Tất Mậu Khang thất hồn lạc phách, Nhị sư huynh cao hứng không bút nào tả xiết, đang bị bọn nha dịch đẩy trở vào trong ngục chợt giật giật vài cái, cổ ngoẹo sang bên.

Thì ra y nhiều lần bị trọng hình đã sớm đèn cạn khô dầu, mấy ngày nay toàn dựa vào lửa giận báo thù chống đỡ tinh thần, mất thấy đại thù đã báo, lửa giận trong lòng nhất thời hạ xuống, không còn chịu đựng được nữa nhất thời đi gặp Diêm Vương.

Nụ cười trên mặt người chết hết sức thỏa mãn, có thể thấy được y ra đi rất khoái trá.

Kẻ không vui chính là Tất Mậu Khang, toàn bộ thế giới đột nhiên trở nên hết sức hoang đường, một ít thứ kiên trì trong quá khứ âm âm sụp đổ, trong đầu giống như đổ chì, nặng nề khó chịu.

Kế tiếp Tất Mậu Khang bị đeo gông bảy cân, sau đó bị Từ Sư Gia và hai tên nha dịch áp giải về Nam Kinh, đến phủ Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ này.

Cũng may dọc theo đường đi ngồi xe ngồi thuyền, ăn uống cũng không tồi, cũng không chịu đau đớn gì. Nhưng vốn là cuộc sống Tất Mậu Khang rất tốt, lần này từ thiên đường rơi xuống địa ngục, tinh thần lập tức sụp đổ.

Tần Lâm nhìn ánh mắt hiện đầy tia máu và thần thái sợ run ngây ngô của y, lắc đầu thở dài, quả nhiên bệnh điên thật sự lây bệnh, rõ ràng là Từ Văn Trường đã lây ột người khác.

Bất đắc dĩ, trước tiên phải đuổi hai tên nha dịch áp giải đi. Tần Lâm lấy bạc cho hai tên nha dịch mỗi tên mười lượng, nhờ bọn họ mở gông Tất Mậu Khang ra. Lại phê bút son vào công văn áp giải, để bọn họ mang trở về phục mệnh Tri Phủ Huy Châu.

Đợi hai nha dịch rời đi, gông trên cổ Tất Mậu Khang cũng trừ đi, tinh thần hơi tốt một chút, nhận ra Tần Lâm là một Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ, y lập tức quỳ xuống khóc rống, ôm lấy đùi Tần Lâm nước mắt nước mũi chảy ròng ròng:

- Trưởng quan, Tất mỗ oan uổng, cầu xin trưởng quan thanh thiên ở trên cao, gương sáng cao treo, cứu Tất mỗ một mạng...

Tần Lâm quay đầu lại trợn mắt nhìn Từ Văn Trường một cái, lão điên toét miệng cười hắc hắc quái dị.

Ồi, vì sao lại tìm một người điên như vậy... Tần Lâm lấy tay vỗ trán, lại nhìn Tất Mậu Khang đang quỳ dưới chân mình, cảm thấy kẻ đáng thương này cũng sắp điên mất rồi.

- Tất tiên sinh xin đứng lên...

Lần này Tần Lâm không có tự tay cởi trói, nhưng cũng đưa hai tay đỡ:

- Bản quan đắc tội đã nhiều, vị Từ Sư Gia này tên thật Từ Vị tự Văn Trường, bản quan biết Tất tiên sinh tinh nghiên hỏa khí, bèn phái lão đến Huy Châu thỉnh. Không nghĩ tới đầu óc lão nhân gia có chút không bình thường, đã làm tiên sinh chịu khổ, là bản quan suy nghĩ không chu toàn.

Tất Mậu Khang nghe lời nói này há hốc mồm cứng lưỡi, ngây người sợ run thật lâu, động tác đầu tiên kế tiếp không phải là dập đầu với Tần Lâm, mà là giờ quả đấm xông tới Từ Văn Trường.

- Chậm đã!

Từ Văn Trường vận chân khí quát ngăn một tiếng, chờ Tất Mậu Khang hơi phân thần lão liền búng tay một cái, nói một tràng giống như pháo liên thanh:

- Cho dù là lão phu hãm hại người, từ trên xuống dưới nha môn Huy Châu phủ mấy chục người nghe Nhị sư huynh Bạch Liên giáo chính miệng chỉ người là kẻ oa trừ, đã ký tên lặn tay vào tờ khai. Hiện tại y chết không đối chứng, mà án quyển, khẩu cung, bút lục cùng bạc tang vật lục soát được trong nhà người còn rành rành ra đó, bằng chứng như núi.

- Người nói lão phu gài tang vật hãm hại, ha ha, bây giờ thả người đi ra ngoài mặc cho người phủ khống, tỉnh khống, kinh khống, đi nha môn Án Sát Ty, Tuần Án Tuần Phủ, Đô Sát viện, Đại Lý tự Hình bộ kêu oan, lão phu cũng muốn xem thử có nơi nào có thể lật ngược án này trở lại.

Phá nhà Tri huyện, diệt môn Lệnh Doãn, đối địch Thiệu Hưng Sư Gia, lão thủ như Từ Văn Trường hai mươi năm trước từng làm tổng văn án ở nha môn Tổng Đốc Quân Vụ, chơi trò gài tang vật hãm hại chân chính là giọt nước không lọt, làm cho người ta ngoại trừ phun máu ra cũng phải bó tay hết cách.

Giống như một chậu hàn băng vạn năm vừa tưới xuống đầu, lửa giận bùng bùng của Tất Mậu Khang nhất thời biến mất vô ảnh vô tung, sắc mặt thoát xanh thoát trắng. Nghĩ đến tự dưng bị một lão điên như vậy hãm hại, oan ức nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch, cả đời đều hủy vì chuyện này, y không khỏi toàn thân phát run, ngã ngồi dưới đất, thất hồn lạc phách nói:

- Tần trưởng quan cho đòi, văn sinh tới là được, cần gì phải cho người điên... cần gì...

Từ Văn Trường phì cười một tiếng, trợn mắt một cái:

- Trưởng quan lệnh lão phu tới chiêu mộ, không làm như vậy, người há chịu ngoan ngoãn vâng lời?

Tất Mậu Khang nghe vậy cười khở không ngừng, thầm nói năm nay đụng phải thái tuế, cho nên phải chịu kiếp nạn này.

Quả thật theo như lời Từ Văn Trường, y là xuất thân chi phái Huy Châu đại tộc, tuy không phải là đại phú đại quý nhưng cũng không lo sinh kế, cùng tộc huynh Tất Mậu Lương suy tính chuyện học đi thi, kiếm một xuất thân chính đồ Lương Bảng Tiến Sĩ. Tương lai bất kể Hàn Lâm viện lưu lại hoặc là ra ngoài cũng là lộ số thơm tho béo bở nhất trong chốn quan trường Đại Minh. So với những kẻ tạp nham không xuất thân khoa cử quả thật hết sức tự hào.

Cho nên cho dù là Tuần Phủ, Bố Chính Sứ mời làm mặc liêu, Tất Mậu Khang cũng chưa chắc đã đồng ý, làm sao có thể bị một Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ nho nhỏ chiêu mộ. Y cũng không phải là lão điên Từ Văn Trường.

Ngược lại Tần Lâm thấy dáng vẻ của Tất Mậu Khang như vậy vô cùng áy náy. Tuy rằng hẳn không phải là thiện nam tín nữ, nhưng cũng chưa từng vu hãm người vô tội.

- Tất tiên sinh, bản quan phái Từ lão tiên sinh đi Huy Châu chiêu mộ ngài, không ngờ lão có chút tâm bệnh, ngược lại làm tiên sinh chịu khổ, quả thật đây là lỗi của bản quan.

Tất Mậu Khang nghe vậy ngẩng đầu nhìn Tần Lâm, hồi lâu thở dài một tiếng:

- Việc đã đến nước này, Tất mỗ còn có đường ra khác sao? Chuyện ép lên Lương Sơn này toàn là do lão Từ điên kia làm ra, nói ra Tất mỗ còn phải cảm tạ trưởng quan mới vừa rồi nói thật cho biết, ôi...

Dứt lời y lại chỉ Từ Văn Trường, ngón tay phát run:

- Lão Từ điên kia, ta... ta bị lão hại đến khổ... Gia đình ta không biết thế nào, nếu như có chuyện gì, Từ mỗ sẽ liều mạng với lão.

Từ Văn Trường cười khan hắc hắc, vỗ vỗ tay, từ thiên môn một cỗ kiệu hương đăng đi vào, Tất phu nhân dắt hai đứa con gái từ trong kiệu đi ra, mới vừa nhìn thấy trưởng phu liền ngây dại, sau đó khóc lớn nhào tới.

Tất Mậu Khang đỡ phu nhân, dắt con gái, quan sát cẩn thận thấy bọn họ bề ngoài xiêm áo nghiêm chỉnh. Ngoại trừ phu nhân vì lo lắng nhớ nhung mà đôi má gầy gò, tiểu nhi nữ không hiểu chuyện tựa hồ còn trắng mập hơn cả lúc ở nhà, mới biết bọn họ cũng không chịu khổ.

253. Chương 253: Ra Ngoài Dự Liệu

- Lang quân, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Hai tay Tất phu nhân đỡ lấy mặt trưởng phu quan sát cẩn thận:

- Bọn họ có đánh chàng không? Thiếp ngồi ở nhà, Trương lão bộ khoái trước kia quen biết tới cửa nói chàng phải tới Nam Kinh vì kiện tụng gì đó trong thời gian dài. Thiếp theo đến Nam Kinh cũng tiện đưa cơm, may vá xiêm áo cho chàng trong lao tù, nhờ Từ lão tiên sinh an bài xe thuyền. Đến Nam Kinh ở tại phòng khách điểm hảo hạng, mỗi ngày cung ứng cơm nước đầy đủ, nhưng thiếp không ăn nổi...

Tần Lâm hết sức không được tự nhiên, cảm thấy mình cũng trở thành nhân vật phản diện chia rẽ uyên ương, áy náy tiến lên thì lễ:

- Tẩu phu nhân đừng trách, là bản quan không nên phái Từ tiên sinh tới chiêu mộ chồng nàng. Từ tiên sinh vốn có tâm bệnh, không ngờ rằng vu hãm tôn phu là tội phạm. Hiện tại mới biết, thật là làm cho bản quan không đất dung thân.

Tất gia nương tử nghe vậy kinh ngạc vô cùng nhìn Từ Văn Trường đang ngồi trong khách sảnh, lão điền đáp lại bằng một nụ cười quái dị chẳng khác nào bệnh thần kinh.

Hai người Tất gia dở khóc dở cười, danh tiếng Từ Văn Trường vang dậy khắp Giang Nam, ai ai đều biết lão điền rồi, mặc dù hai người chịu không ít khổ nhưng có thể làm gì được một lão nhân điên, chỉ có thể than thở một tiếng tự nhận xui xẻo.

Tần Lâm lại nói:

- Tuy bản quan cầu hiền như khát nước, nhưng cũng chưa đến nỗi dùng biện pháp vu cáo hãm hại ép tiên sinh. Ta là thiên tử thân quân Cẩm Y Vệ, cũng không phải là Lương Sơn Bạc thay trời hành đạo, nếu tiên sinh muốn trở về... Lục mập, lấy ấn tín bản quan tới, viết một đạo trát phát đến Huy Châu phủ biện bạch giải oan thay tiên sinh, Ngưu Đại Lực, lấy ba trăm lượng bạc đưa Tất tiên sinh làm lộ phí.

Hai người Tất gia đưa mắt nhìn nhau, bây giờ đi về còn có thể làm gì được. Cho dù là biện bạch thành công, e rằng người khác cũng sẽ chỉ chỉ chỗ chỗ ở sau lưng. Bị Tri Phủ Đại lão gia bắt đi ngoài đường phố, lại bị Bạch Liên giáo đồ chỉ mặt xác nhận như đinh đóng cột. Cho dù là Tần Lâm giải thích với Huy Châu phủ, dân chúng cả châu phun nước bọt cũng đủ khiến cho gia đình y chết chìm.

Tất Mậu Khang lòng vẫn còn sợ hãi nhìn Từ Văn Trường, lão điền này vuốt râu cười quái dị, đáng vẻ quả thật khiến cho người ta phải kinh sợ trong lòng. Nếu như hiện tại không chịu ở lại, vạn nhất lần sau lão lại trở thành trò gì khác, lúc ấy biết phải làm sao?

Không thể làm gì được, Tất Mậu Khang vái chào Tần Lâm thật sâu:

- Tần trưởng quan đạo cao đức trọng, Tất mỗ vạn phần bội phục, chuyện này là lão Từ điên làm ra, không liên can tới Tần trưởng quan, Tất mỗ nguyện lưu lại tương trợ, chỉ cầu trưởng quan rửa sạch oan khuất thay tại hạ, tương lai nếu như có khả năng... ôi, bỏ đi.

Đương nhiên Tần Lâm đồng ý giải oan cho y, lại hỏi tới sau đó y ấp a ấp úng như vậy là muốn nói gì.

- Đáng tiếc trưởng quan là quan võ...

Tất Mậu Khang đỏ mặt, ấp úng nói:

- Văn sinh chưa thi lấy Tú Tài...

Đời Minh khoa cử phải nói vô cùng nghiêm ngặt, vào cửa lục soát người, toàn bộ thí sinh bị nhốt trong những gian phòng nhỏ có đánh số, ăn uống tiểu tiện đều ở trong đó. Quan chấm thi duyệt bài thi không thấy tên họ, thậm chí vì để tránh cho quan chấm thi nhận ra bút tích, thi Hương, thi Hội còn cho người chuyên môn sao lại bài thi thí sinh, đưa bản sao cho các quan chấm thi phê duyệt chấm điểm.

Nhưng nếu nói không có bất kỳ ăn gian nào cũng là khoác lác, đốc phủ đại quan cùng nhân vật có lực ảnh hưởng văn đàn cầu tình thay thí sinh, hoặc là tọa sư lão tiên sinh lên tiếng nói với chủ khảo môn sinh, các quan chấm thi có thể không lên lút thiên vị sao?

Từ Văn Trường danh chấn Giang Nam, cả đời chẳng qua là một Tú Tài, thi vô số lần Cử Nhân bởi vì vận may kém cỏi đều không đậu. Năm đó Hồ Tông Hiến cố ý thành toàn cho lão, nói với các phòng quan chấm thi muốn cho lão đậu. Ai ngờ không có dận dò vị quan chấm thi cuối cùng tới chậm, trời xui đất khiến gặp phải bài thi của Từ Văn Trường, phê một dấu son đỏ vào ô 'không đậu', Từ Văn Trường lại một lần nữa lỡ hẹn với Cử Nhân.

Các Tú Tài, Cử Nhân rất nhiệt tình làm mạt tân cho đạt quan hiển quý, trừ làm ra tiền nuôi gia đình ra, cũng có yếu tố lợi dụng thế lực quan viên chiếm cứ tiên cơ ở khoa thi.

Bất quá Tất Mậu Khang lời vừa ra khỏi miệng liền âm thầm hối hận, Tần Lâm chẳng qua là một võ quan Cẩm Y Vệ, cho dù là quyền thế lớn hơn nữa, quan văn xuất thân khoa cử chính đồ cũng sẽ không chịu nghe theo lời gợi gẫm của hắn, quả thật đầu óc mình mê muội.

Không nghĩ tới Tần Lâm nghe nói như thế lại đáp ứng một tiếng không chậm trễ chút nào, căn bản là không coi ra gì.

Tất Mậu Khang như tin như không, còn tưởng rằng Tần Lâm chẳng qua chỉ nói cho qua chuyện.

Tần Lâm mời Tất Mậu Khang tới, chủ yếu là muốn mời y trợ giúp thiết kế chế tạo hỏa thương mới thích hợp Cẩm Y Hiệu Ủy sử dụng, nhưng lúc này đáng về y đầu bù tóc rối dơ bẩn như vậy cũng không tiện nói, bèn bảo Lục mập bồi y tắm rửa thay y phục khác.

- Ha ha, lão Tất đúng không? Mập gia họ Lục, đại danh Viễn Chí, là huynh đệ tâm phúc của trưởng quan nhà ta...

Lục mập cười vỗ vỗ vai Tất Mậu Khang, khoác lác một phen:

- Lão huynh đầu đến dưới trưởng trưởng quan nhà ta, chân chính là chọn đúng địa phương!

Cơ mặt Tất Mậu Khang giật giật, lòng nói nếu không phải sợ lão Từ điên lại giở trò gì khác, hơn nữa không còn mặt mũi trở về quê nhà Huy Châu, lão tử không thêm ở lại đây.

- Thế nào, không tin sao?

Lục Viễn Chí khê cau mày, Tần ca trong lòng y không chuyện gì là không làm được, nếu ai nghi ngờ đó chính là đối nghịch cùng mập gia! Lập tức nói:

- Hừ, đừng cho là trưởng quan ta là một Cẩm Y Vệ vũ phu, người không biết chính tứ phẩm Kinh Kỳ Đạo Trương Công Ngự Trương Đạo Đài là huynh đệ kết minh của hần, Vương Thế Trinh Vương lão tiên sinh Thuận Thiên phủ có tình vong niên chi giao cùng Tần ca ta, ngay cả Nguyên Phụ Thiếu Sư Trương tiên sinh...

Tên mập không cần nói tiếp, bởi vì Tất Mậu Khang đi tới bên ngoài cửa sổ thư phòng, vừa đứng nhìn thấy trên bàn sách dưới cửa sổ, dưới nghiên mực chặn một trang giấy, chính là Trương Tử Huyền lấy danh nghĩa phụ thân viết lời tựa cho Bản Thảo Cương Mục, dấu ấn đỏ như son bốn chữ 'Nhĩ vi diêm mai' cuối trang hết sức rõ ràng.

(Lấy câu 'Nhược tác hòa canh, nhĩ vi diêm mai' trong Kinh Thi. Nếu nấu canh ăn, chỉ nên dùng muối và mơ. Muối mặn, mơ chua làm gia vị cho canh ngon, ý nói việc lương tướng hiền thần giúp vua trị nước. Nay gọi quan Tể Tướng là điều mai hay hòa mai là bởi ý đó.)

Như có tiếng sét từ trên trời giáng xuống, lập tức Tất Mậu Khang thần thờ ngây dại, thì ra tên mập này đang lái nhai toàn là lời thật. Một tông ngũ phẩm Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ, chính tứ phẩm Kinh Kỳ Đạo xuất thân Lương Bảng Tiến Sĩ kết minh cùng hần, chính tam phẩm Phủ Doãn Thuận Thiên, Minh chủ văn đàn làm bằng hữu cùng hần, ngay cả Nguyên Phụ Thiếu Sư Trương Cư Chính chấp chương triều cương cũng có thư lui tới với hần, người này có lai lịch thế nào?

Một vị quan như vậy, đừng nói giúp mình lấy được Tú Tài, dù là Cử Nhân cũng không đáng kể gì. Huống chi nếu như có thể đi theo đường Trương Cư Chính, ngay cả Tiến Sĩ cũng bất quá dễ như lấy đồ trong túi.

254. Chương 254: Thích Chân To

Bước chân của Tất Mậu Khang nhất thời trở nên nhẹ nhàng mau chóng, mặt cũng không còn đen như trước, bắt đầu đối đáp với Lục mập, trong lòng mơ hồ có niềm vui nhân họa đắc phúc.

Trong sảnh ngoài kia, mặc dù Tần Lâm thấy Từ Văn Trường hành sự hết sức hoang đường hồ đồ, nhưng dù sao cũng hết sức trung thành vì mình, bèn nói phương thuốc trị bệnh điên cho lão biết: đã lấy được chứng cứ từ chỗ Kim Anh Cơ giao cho Trương Cư Chính, một trong nội dung thỏa hiệp cùng Trương Cư Chính chính là phải đem Vương Bản Cổ họa quốc ương dân ra xử tội mức cao nhất theo pháp luật.

Từ Văn Trường nghe thấy cái tên Vương Bản Cổ, lập tức mí mắt giật giật, miệng méo xệch, giống như là bị kích thích cực lớn. Tần Lâm vội vàng rót trà cho lão uống, hồi lâu mới bình phục lại, nhưng không có mừng rỡ như điên như dự đoán, chẳng qua chỉ nhàn nhạt nói:

- Tự làm bậy không thể sống, Vương Bản Cổ phải có ác báo, không cần đếm xỉa tới lão, ngược lại lão đầu tử cảm thấy hôm nay trường quan còn thiếu một thứ khác.

Tần Lâm cau mày lại, âm thầm kỳ quái vì sao Từ Văn Trường không có phản ứng như trong dự tính, còn nói hần thiếu một thứ, vậy là cái gì?

- Tướng quân mắt thần như điện, động triệt u minh, liên tục phá đại án kinh thiên, cho nên chỉ trong một năm từ thân áo vải lên tới Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ. Hơn nữa rất có khả năng huân quan chuyển thực thụ, nhảy một cái thành đường thượng quan cẩm y, quả thật là nhân tài đặc biệt của triều Đại Minh ta hai trăm năm qua.

Từ Văn Trường đưa ra ngón tay cái đồng ý nói, thỉnh thoảng đổi giọng:

- Bất quá thăng quan mau cố nhiên là chuyện tốt, nhưng cũng là chuyện xấu. Tướng quân xuất thân bạch y, chưa đầy năm đã thăng lên chức quan không nhỏ, tay cầm trọng quyền, há có thể không bị người ghen ghét?

Tần Lâm giương mày kiểm lên, từ từ nói:

- Không bị người ghen ghét đồ kỹ chỉ là tầm thường.

- Hay, hay cho câu ‘Không bị người ghen ghét đồ kỹ chỉ là tầm thường’.

Từ Văn Trường vỗ tay cười to, tiếp theo lại hỏi:

- Cây cao gió lớn, nổi trội hơn người, ắt có thị phi. Tài năng tướng quân không chỉ giới hạn trong chuyện phá án bắt hung thủ, từ chuyện bình phản loạn Bạch Liên giáo Giang Nam và chiêu an Ngũ Phong hải thương, theo lão phu thấy, tướng quân ắt ôm ấp chí lớn kinh thiên, khuông phò xã tắc. Thế nhưng đi ngược dòng nước trên quan trường, chỗ cao khó tránh khỏi rét lạnh, hôm qua quan cư nhất phẩm, ngày mai thân bại danh liệt, thử hỏi tướng quân sẽ tự vệ như thế nào?

Tần Lâm hơi có động dung, chấp tay hỏi:

- Xin hỏi tiên sinh có lương sách gì?

- Đấu đá trong chốn quan trường không ngoài hai thứ, mượn thế và dùng sức.

Từ Văn Trường nói tới chỗ này, thần sắc chợt trở nên buồn bã, có lẽ là nhớ tới quá khứ vất vả của mình. Lăn lộn quan trường đã lâu, mấy lần vào sinh ra tử, những kinh nghiệm quý báu này là sinh mạng Đại Soái Hồ Tông Hiến kháng Oa cùng nhiều tướng lãnh, quân dân dân chúng đổi lấy.

Bình phục tâm trạng, Từ Văn Trường lại nói tiếp:

- Tướng quân lấy áo vải quật khởi từ Kỳ Châu, là mượn thế Kinh Vương, Hưng Quốc châu nhất cử thành danh thiên hạ nghe thấy, chính là mượn thế Trương Thủ Phụ. Nam Kinh khuấy động phong vân lôi vũ, lại mượn thế Ngụy Quốc Công, cho nên tướng quân đã dùng thuật ‘mượn thế’ đến cực hạn.

Tần Lâm nghe đến đó, lập tức động lòng, thầm nói Từ Văn Trường quả nhiên không hổ là chân tài tử số một Giang Nam Đại Minh ba trăm năm qua, lần này phân tích rành rẽ đầu vào đấy, kinh nghiệm quan trường phong phú có thừa, so với Kim Lăng Tứ công tử quả thật cách biệt như trời với vực. Chỉ tiếc tâm bệnh chưa lành, đầu óc thỉnh thoảng thanh tỉnh thỉnh thoảng cuồng loạn...

- Thế nhưng tướng quân thăng quan quá nhanh, căn cơ còn thấp, thủ đoạn ‘dùng sức’ vẫn còn kém cỏi.

Từ Văn Trường giơ ngón tay ra, kể ra từng người một trong ban bệ của Tần Lâm:

- Lục Viễn Chí trên phương diện phá án tập hung có thể giúp tướng quân một tay, chưa chắc không thể một mình cai quản một mặt, Ngưu Đại Lực là mãnh tướng xung phong hăm trận, trên người hai vị này chỉ có hàm Tổng Kỳ. Hàn Phi Liêm tài năng trung thượng, lão thành chuyên cần, chỉ mới là Bá Hộ sở chữ Canh.

- Về phần Du Quả Tử vốn là lưu manh đường phố cũng không cần nói. Ngược lại Tất Mậu Khang văn tài xuất chúng mà tính bướng bỉnh, nhưng có tội trạng nằm trong tay chúng ta, tương lai cất nhắc một cái là có thể trợ lực cho tướng quân trong số quan văn. Đương nhiên đây là nói về sau.

Tinh quang chợt lóe trong mắt Tần Lâm, ánh mắt hơi rũ xuống, cười chấp tay nói:

- Thật may là bây giờ có Từ tiên sinh điều độ kịp thời, quả thật trời cũng giúp ta.

Từ Văn Trường vội vàng khoát tay, có lẽ là bị vấp ngã nặng nề, có lẽ là sau khi bệnh diên tính tình đại biến, hai mươi năm trước trong lúc Xuân phong đặc ý ở phủ của Tổng Đốc Quân Vụ Hồ Tông Hiến, lão vẫn tỏ ra kiêu ngạo bất tuân, độc đoán độc hành. Hai mươi năm sau lạc phách giang hồ, ở trước mặt Tần Lâm ngược lại thu liễm đi nhiều lắm:

- Điều độ hành động ứng biến tùy cơ là quyền độc đoán của tướng quân, lão phu như đèn tàn trước gió, chỉ ở bên cạnh mưu đồ tính kế mà thôi. Ngược lại tướng quân bồi dưỡng ban bộ thân tín để đẩy mạnh thực lực, ngoài ra còn có một con đường khác có thể củng cố quyền vị, đấu đá trong chốn quan trường cũng có thể sử dụng làm đòn sát thủ, thứ mà lão phu mới vừa nói tướng quân thiếu hụt chính là...

Từ Văn Trường chưa kịp nói ra câu trả lời, người làm giữ cửa bên ngoài vào thông báo Du Quải Tử trở lại.

Du Quải Tử đầu đầy mồ hôi, gương mặt bụi bặm, đi theo phía sau y là mười cô nương bộ dáng đoan trang, vóc người khỏe mạnh, tuy không phải là mười phần nhan sắc, nhưng cũng oanh oanh yển yển mùi thơm động lòng người.

- Trưởng quan, người ngài cần thật là khó tìm, tiểu nhân chạy cả ngày, thật vất vả mới tìm đủ...

Du Quải Tử vừa nói vừa dẫn các cô nương đi tới trước đình:

- Vị này chính là chủ nhân mua các người Tần trưởng quan, còn không ra mắt?

Mười tên cô nương nhất tề yêu kiều lạy Tần Lâm:

- Tỳ tử ra mắt lão gia, lão gia vạn phúc.

Thật sao, lần này Tần Lâm biến thành Hoàng Thế Nhân (nhân vật trong phim Bạch Mao Nữ), hẳn gọi những cô nương này đứng lên, quan sát sơ qua một lượt. Nếu nói là mỹ nữ mười phần, vậy dung mạo các nàng cũng được bảy phần trở lên, hơn nữa cũng không phải là loại yếu điệu yếu ớt.

Các cô nương này đều mặc quần dài, không nhìn thấy chân, Tần Lâm liền ra lệnh:

- Tất cả đưa chân ra đây xem thử!

Lúc này Lục Viễn Chí đã dẫn Tất Mậu Khang tắm rửa thay quần áo trở lại, nhìn thấy mười cô nương trẻ tuổi xinh đẹp đứng ở trước đình, lập tức chạy tới quan sát trên dưới trước sau một lượt, xem người nào ngực to, người nào mông tròn, phát giác cũng không bằng nữ binh Giáp, liền thở dài, có vẻ thất vọng.

Chợt nghe Tần Lâm kêu đưa chân ra xem, tên mập lập tức cũng hít sâu một hơi khí lạnh: khẩu vị Tần trưởng quan chúng ta thật... thật là nặng!

Bọn họ không biết Thanh Đại nghe được động tĩnh ở tiền viện, cùng Giáp Ất Bính Đình đi ra xem, cử động của Lục mập lần này đã lọt vào trong mắt mọi người.

- Tên mập chết bầm thật là háo sắc!

Nữ binh Ất cùng Bính đồng thanh nói.

- Vẫn là Tần trưởng quan thất thố...

Tiểu Đình hai tay ôm quyền chống cằm, trong mắt toát ra tinh quang sáng rực:

- Câu 'Đưa chân ra đây' quả thật quá đáng...

Nữ binh Giáp mặt đen lại, lòng nói tên mập chết bầm cố nhiên là háo sắc, Tần trưởng quan có thể tốt lành gì hơn. Hắn có tiểu thư chúng ta còn nhìn chăm chăm vị thiên kim tướng phủ Giang Lăng kia, đều là thiên tư quốc sắc, dĩ nhiên coi thường những cô nương son phấn tầm thường này.

Những cô nương kia vừa nghe thấy mệnh lệnh đưa chân ra, ai nấy mở to hai mắt ngơ ngác không hiểu, thẹn thùng sợ hãi nhìn Tần Lâm, làm như hắn là một vị đại lão gia háo sắc đáng ghét.

Thanh Đại biết dụng ý Tần Lâm, nàng ở phía sau nhìn cảnh tượng này, mím cái miệng nhỏ nhắn cười hì hì, dung nhan xinh đẹp, thân hình kiều diễm, giống như một gốc u lan trong cốc vắng. Bất kể ngoài sân huyền não tới mức nào, thế giới xung quanh nàng dường như trở nên yên tĩnh bình hòa, mà con người trong suốt như pha lê của nàng cũng chỉ có mỗi hình bóng Tần Lâm.

Mười cô nương kia vốn có chút xấu hổ, nhưng không cãi được mệnh lệnh của lão gia, từng người một thò chân ra ngoài.

Tần Lâm nhìn qua một lượt, tối đa cũng chỉ hơi thon một chút, cũng không có loại gót sen ba tấc hành hạ người, rất là hài lòng gật đầu một cái, khen Du Quả Tử làm việc đắc lực.

Du Quả Tử khom lưng, nở một nụ cười bồi:

- Một ngàn lượng bạc một người, phải đi qua bảy tám chợ buôn người mới mua đủ. Nếu còn chưa hợp tâm ý trưởng quan, thuộc hạ không thể làm gì khác hơn là đập đầu chết cho xong.

Một, một ngàn lượng bạc một người, mười người chính là một vạn lượng? Tần Lâm chợt cảm thấy ghen cổ, mở to hai mắt hỏi:

- Người, người mua loại người gì vậy?

- Dương Châu gầy ốm!

Du Quả Tử không hiểu chớp mắt một cái, bản năng cảm thấy một cỗ sát khí toát ra từ trên người Tần Lâm, vội vàng giải thích cho hắn.

Thì ra nữ tử Dương Châu gầy ốm chia làm tam đẳng, trong đó nữ tử tư chất nhất đẳng sẽ được dạy đánh đàn thổi tiêu, ngâm thơ viết chữ, vẽ tranh chơi cờ, đánh song lục (cờ thỏ cáo), chơi mật chược, trầm kỹ xảo âm... cùng với kỹ xảo hóa trang tinh tế, huấn luyện hình thể. Loại nữ tử nhất đẳng này phổ biến toàn là gót sen ba tấc.

Nữ tử tư chất nhị đẳng cũng có thể biết chút ít chữ, đàn vài khúc, nhưng chủ yếu được bồi dưỡng để trở thành tài vụ kế toán, quản sự biết tính toán sổ sách để phụ trợ thương nhân, trở thành một phụ tá giỏi, các nàng phần lớn bó chân, cũng có người không bó.

Nữ tử tam đẳng là không để cho biết chữ, chẳng qua là tập chút nữ công kim chỉ, hoặc chiền xào nấu nướng, làm bánh, chưng trái cây... được bồi dưỡng thành nội trợ hợp cách, bởi vì phải làm thật nhiều việc nhà nên thường là không bó chân.

Nữ tử nhất đẳng mỗi người có giá một ngàn năm trăm lượng bạc, bởi vì Tần Lâm không muốn gót sen ba tấc cho nên loại bỏ nhất đẳng, lại muốn có thể biết chữ, lại loại bỏ tam đẳng. Du Quả Tử chọn lựa trong số nữ tử nhị đẳng, lại cần nữ tử có dung mạo gần đến nhất đẳng mà không bó chân. Y chạy khắp chợ buôn người ở Nam Kinh, chọn lựa tới mức hoa cả mắt, bận rộn cả ngày cuối cùng mới mua được mười cô nương này.

Vì vậy người của chợ buôn người toàn Nam Kinh đều biết vị Tần Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ mất thần như điện kia lúc chọn mua cô nương chỉ cần cô nương xinh đẹp chân to. Cho nên từ đó về sau, mỹ danh 'Tần trưởng quan thích chân to' đã truyền khắp giới phong lưu nhà sĩ Nam Kinh.

- Ôi, sớm biết như vậy ta mua đại tẩu, lão phụ là được, một vạn lượng bạc...!

Tần Lâm gãi đầu một cái.

Đương nhiên hắn chỉ nói như vậy mà thôi, chuyện mà hắn muốn làm để cho nữ tử làm sẽ dễ dàng hơn, hừ hừ, không nên nghĩ quá tà ác...

Sau khi xem chân xong, những cô nương này đỏ bừng mặt mũi, đang không biết Tần lão gia lại muốn đưa ra vấn đề khó khăn gì, hắn lại đi tới bên người Thanh Đại, đẩy bả vai nàng tới trước bậc thềm:

- Vị này chính là nữ y tiên Kinh Hồ Lý Thanh Đại, bản lão gia mua các người tới cũng không phải là làm nha hoàn, mà là theo chân nàng học tập y thuật chữa bệnh cứu người nghiền thuốc, nấu thuốc, châm cứu, bấm bóp... chuẩn bị mở y quán.

Nghe thấy tin tức này, trong lòng các cô nương ngổn ngang trăm mối.

Là nữ tử Dương Châu gầy ốm, từ nhỏ các nàng được giáo dục làm thế nào lấy lòng chủ nhân, làm thế nào quyến rũ chiều chuộng, mục tiêu cuối cùng chính là làm một thiếp thất được sủng ái. Cho nên thấy Tần Lâm tuổi còn trẻ đã nhận chức vụ quan trọng Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ, ai nấy đều vui vẻ trong lòng: phục dịch vị này tốt hơn nhiều so với hầu hạ những lão diêm thương nhà giàu nhưng tuổi tác kẻ miệng lỗ.

Nhưng kế tiếp nghe Tần Lâm nói cũng không cần các nàng làm nha hoàn, mà là đi làm việc ở nữ y quán gì đó, nhất thời trong lòng có chút mất mát.

Không ngờ Tần Lâm lại nói:

- Các người có ba lượng bạc tiền công, hai lượng bạc tiền thưởng mỗi tháng, làm hết năm năm, bản lão gia phát cho kẻ ước bán thân, trả lại thân tự do cho các người, cho phép các người tự tìm hôn phu. Nếu bằng lòng cứ việc tiếp tục ở lại làm việc, nếu không bằng lòng có thể vui vẻ rời đi.

Thật vậy sao?

Ánh mắt các cô nương lập tức sáng lên, giá trị thân các nàng ngàn lượng bạc trắng, làm nha hoàn lãnh tiền tháng muốn chuộc thân chỉ là nằm mộng. Đi vào thanh lâu bán nụ cười thân xác ngược lại làm ra tiền nhiều, bản thân mình dư tiền hoặc là lôi kéo tên nhà giàu nào đó cũng có thể chuộc thân. Nhưng đó là nghề nghiệp ti tiện chịu ngàn người dè dặt người cười, cho dù là hoàn lương cũng là nỗi nhục suốt đời.

Giống như bây giờ, làm hết năm năm Tần Lâm trả thân tự do cho các nàng, tương đương với tặng không ngàn lượng bạc, còn không cần bán thân. Bây giờ các nàng bất quá mười sáu mười bảy tuổi, năm năm sau cũng mới chừng hai mươi, lấy tấm thân trong sạch tìm một vị hôn phu, được làm nương tử vợ cả, chẳng phải tốt hơn ngàn lần so với làm thiếp thất cùng kỹ nữ hoàn lương sao?

- Tạ ân đức lão gia, chúng tỳ tử nhất định sẽ tận tâm tận lực!

Các cô nương đều quỳ xuống dập đầu với Tần Lâm cùng Thanh Đại.

Thật là nhiều nữ y tá! Tần Lâm vẫn giữ vẻ mặt tươi cười, trong lòng lại tưởng tượng những cô nương này đã mặc vào đồng phục y tá trắng muốt, tựa hồ lại có ý nghĩ tà ác nào đó...

Thanh Đại cùng bốn nữ binh dẫn các cô nương mới mua được về phía sau viện an trí, học tập nghiên cứu nấu thuốc, kỹ thuật trị liệu phụ trợ đâm bóp đạo dẫn vân vân, chuẩn bị mở nữ y quán.

Tất Mậu Khang ở xa tới mệt nhọc, phu thê bọn họ có rất nhiều lời muốn nói, Tần Lâm bèn để cho bọn họ về khách điểm lớn đoàn tụ. Lại lệnh cho Du Quả Tử tìm một tòa viện gần đây để cho bốn người Tất gia ở, chờ hai ngày nữa đi đại doanh Chiết binh quan sát việc luyện chế điều thương, sau đó trở lại nghiên cứu làm thế nào cải tiến.

255. Chương 255: Khí Bá Vương Của Tần Lâm

Mọi người rời đi, Tần Lâm cùng Từ Văn Trường ngồi lại trong sảnh.

Uống một hớp trà, Tần Lâm cười tiếp tục hỏi:

- Mới vừa rồi Từ tiên sinh nói ‘Mượn thế’ cùng ‘Dùng sức’, trong thủ đoạn ‘dùng sức’, căn cơ bản quan còn thấp, chưa đủ lực, như vậy theo kiến giải của tiên sinh phải làm như thế nào?

- Tướng quân lại đùa với lão phu!

Từ Văn Trường đứng lên vái chào thật sâu tới đất:

- Tướng quân mưu sâu tính kỹ, quả không phải người thường có thể bì kịp, đã sớm làm ra an bài trước cả lão phu.

Tần Lâm mở nữ y quán là vì danh hay là vì lợi? Danh, Thanh Đại đã là nữ y tiên Kỳ Châu, một trong người chấp bút Bản Thảo Cương Mục, lại thêm cho dù là lấy vợ thành thân cũng không cần danh tiếng bao nhiêu. Lợi, cho dù là nữ y quán tiếp thu bệnh nhân lấy phu nhân tiểu thư nhà quan hoạn quyền quý chiếm đa số, mỗi lần tiền xem bệnh cũng bắt quá mười lượng mấy chục lượng, nhưng mua mười nữ nhân Dương Châu làm hộ lý, đã tốn một vạn lượng bạc trắng.

Tần Lâm là loại người chiếm phần hơn không chê nhiều, thua thiệt nửa phần không chịu, có thể nào làm ra một mối mua bán lỗ vốn?

Chắc chắn là có mưu đồ khác!

Những phu nhân tiểu thư gom lại một chỗ, thích nhất tán chuyện với nhau, nói đủ chuyện trên trời dưới đất, chắc chắn không thể nào kín miệng như phụ thân hay trưởng phu các nàng. Tỷ như công tử Trương Thị Lang định làm đám hỏi với tiểu thư của Lý Cấp Sự, Thân Các Lão hôm đó vào triều trở về mắng lão bà...

Người ngoài nghe thấy cũng chỉ cho là những lời hàn huyên vô bổ của nữ nhân, nhưng nếu bị kẻ có lòng thu thập chắc chắn sẽ là tình báo cơ mật, chỉ cần nghiên cứu thêm một chút sẽ có được rất nhiều bí mật không muốn người biết.

Thử nghĩ trong thời gian ở y quán chờ đợi hội chẩn, trị liệu các loại, các tiểu thư phu nhân quen biết có thể nào vô tình nói tới những nội dung này không? Còn có nha hoàn phó phụ vú em các nhà theo tới, có thể bàn tán với nhau Đông gia thế này Lý gia thế nọ, lão gia nhà người hào phóng, chủ mẫu nhà ta hẹp hòi hay không?

Người hữu tâm chỉ cần chờ ở nữ y quán, nhớ kỹ những lời hàn huyên nhìn qua tạp nhạp lẫn lộn này, từ đó có thể rút ra được tin tình báo có chất lượng cực cao, nhờ đó đứng vào thế bất bại trong tranh chấp triều chính.

Đông Xưởng hay sai phái đặc vụ giám thị các nha môn, Cẩm Y Vệ thích an bài mật thám mặc thường phục hỏi thăm tin tức. Mà các quan văn là bằng vào mối quan hệ do khoa cử hình thành như đồng hương đồng học đồng niên đồng bảng, tọa sư phòng sư, kết thành mạng lưới liên lạc dây mơ rễ má chằng chịt, liên hệ chặt chẽ với nhau.

Tần Lâm chỉ là Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ, còn xa chưa thể tự do tự tại lợi dụng hệ thống tình báo Xưởng Vệ, vả lại Xưởng Vệ thuộc về triều đình, không thể muốn sao được vậy giống như dùng lực lượng tư nhân. Ngoài ra hần thân là quan võ, có ngăn cách với các quan văn thanh lưu, tuy rằng đã kết minh với Trương Công Ngự, nhưng y mê muội hồ đồ không trông cậy nổi.

Mà bọn Vương Thế Trinh là nể mặt Trương Cư Chính mới bằng lòng tương trợ, cũng không phải là ban bộ chân chính của Tần Lâm. Muốn có được liên hệ chặt chẽ, tiếp ứng lẫn nhau giống như mạng lưới quan văn, xét từ góc độ lâu dài là không thể nào.

Tần Lâm đi đường tắt mở nữ y quán thu thập tình báo, quả thật là kế sách hết sức tuyệt diệu.

- Tướng quân làm như vậy quả thật là làm ít ăn nhiều, nói ra không chừng sẽ có rất nhiều tin tức ngay cả Xưởng Vệ cũng không dò xét được...

Từ Văn Trường không nói tiếp nữa, cùng Tần Lâm nhìn nhau cười. Vì vậy tiếng cười gian trá bỉ ổi âm hiểm sắc bén, vang vọng trong phòng khách...

Hôm ấy Thanh Đại ở hậu viện dạy các cô nương mới tới kỹ thuật hộ lý cùng trị liệu đơn giản. Vào thời này chủ nhân có quyền lực tuyệt đối đối với tôi tớ mua được, thân phận Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ của Tần Lâm lại đủ khiến cho người ta nghe thấy phải biến sắc, cho nên các cô nương học tập vô cùng nghiêm túc, không ai dám xem thường lão sư non nớt trẻ tuổi này.

Bốn nữ binh Giáp Ất Bính Đinh đã làm gần nửa năm ở y quán Huyền Diệu quán Kỳ Châu, những thứ này đã sớm quen thuộc vô cùng, không cần học lại. Bọn họ đứng ngoài xa quan sát, thấy những người mới tỏ ra

bồi rối tay chân, bốn nàng tự xưng tiền bối cười không ngớt, nhớ lại lúc trước ở Kỳ Châu, mình cũng được Thanh Đại tận tay dạy dỗ như vậy.

- Này, Đại tỷ...

Nữ binh Ất thần thần bí bí tiến tới hỏi:

- Ngày hôm qua tên mập chết bầm lại tặng đồ cho tỷ phải không?

Bính cùng Đinh đồng thời đồng tai lên nghe.

- Hừ, ta không thèm để ý tới y!

Nữ binh Giáp ngẩng đầu ưỡn ngực, bĩu môi khinh thường.

Nữ binh Ất cùng Bính bèn nhìn nhau cười, dùng lời khéo léo nói:

- Đại tỷ, thật ra thì loại chuyện như vậy nói cho Tồn trưởng quan cũng không có gì. Theo chúng ta thấy Tồn trưởng quan cũng không phải người hẹp hòi, hằn đối đãi với Lục Tổng Kỳ cũng như thân huynh đệ...

- Tất cả nói sai rồi!

Nữ binh Giáp đỏ bừng mặt mũi, xua tay lia lịa, bộ ngực đầy đặn ba đào mãnh liệt một trận, đầu từ trước tới nay vẫn ngẩng cao, lần này cúi xuống thật thấp.

- Thật là khó chịu.

Tiểu Đinh nhàm chán uể oải đá một hòn đá trên mặt đất.

Một vị nha hoàn hầu hạ Tồn Lâm đi tới, gió Xuân đầy mặt nói:

- A Giáp tỷ tỷ, lão gia bảo tỷ tới thư phòng hẩn một chuyến.

A... dường như trước đây Tồn trưởng quan có chuyện gì cản trở, toàn là gọi bốn người bọn họ cùng đi kia mà? Ba nàng Ất Bính Đinh đều kinh ngạc nhìn Đại tỷ, dường như trên mặt nàng nở hoa.

Nữ binh Giáp cũng cực kỳ giật mình, hỏi nha hoàn kia có biết là chuyện gì hay không, nha hoàn tất nhiên lắc đầu không biết.

Kỳ quái, nữ binh Bính gãi đầu một cái:

- Chẳng lẽ là trưởng quan đã biết chuyện tên mập chết bầm tặng quà cho Đại tỷ?

- Chẳng lẽ là muốn chỉ phối ban hôn?

Nữ binh Ất vừa mừng vừa sợ.

Hừ hừ, tiểu Đinh cố làm ra vẻ lão thành cười lạnh:

- Các tỷ biết cái gì? Vị trưởng quan này của chúng ta thiếu niên anh hùng, trời sanh phong lưu, gọi Đại tỷ đơn độc tới đó đương nhiên là có chuyện tốt... Thu phòng, thu phòng các tỷ có hiểu hay không!

Hừ... Giáp Ất Bính đồng thời khinh bỉ nàng:

- Chỉ có kẻ ngu ngốc như muội mới có thể mong đợi được thu phòng.

Nữ binh Giáp cất đầy bụng nghi vấn tới thư phòng, mới vừa vào cửa lập tức sợ hết hồn.

Chỉ thấy bên trong phòng sơn đen, Tồn Lâm ngồi phía dưới cửa sổ đang đóng, chỉ có ánh sáng xuyên qua khe cửa chiếu vào trên mặt của hẩn, lộ ra vẻ hết sức âm trầm đáng sợ. Nụ cười trên mặt y cũng đặc biệt âm trầm, cặp mắt khép hờ toát ra hàn quang sáng chói.

Vốn là nữ binh Giáp không tin thu phòng gì đó, đến đây trong lòng thật sự có chút nơm nớp không yên.

Bình thời Tồn Lâm đối với trong nhà mọi người không có dáng vẻ uy nghiêm gì, lần này muốn nói chính sự mới cố ý bày ra dáng vẻ thâm trầm như vậy. Thấy nữ binh Giáp sợ, tự cho là khí bá vương của mình sinh ra tác dụng bèn cười hăng hắc nói:

- Bản quan tìm nàng tới đây thật ra là muốn nàng làm một chuyện không thể để cho người ngoài biết được. Cho dù là hảo hữu chí thân, bao gồm Thanh Đại tiểu thư của các người cũng không thể nói...

256. Chương 256: Cha Mẹ Vợ Nhìn Con Rể

Lời còn chưa nói hết, nữ binh Giáp bình thường nghênh ngang không sợ trời không sợ đất lập tức rúc vào góc tường, mở to hai mắt đáng thương nhìn Tần Lâm, dáng vẻ giống như thỏ trắng đang đối mặt với sói xám.

Ặc... Khí bá vương của mình quá mạnh mẽ hay sao? Tần Lâm nghi hoặc gãi gãi đầu.

- Bảo nàng dò xét tin tức ở y quán mà thôi, vì sao lại tỏ ra sợ hãi như vậy?

Tần Lâm tỏ ra khó hiểu.

Nữ binh Giáp ngẩn ngơ, tiếp theo trở nên bình thường hơn nhiều, vỗ vỗ ngực:

- Thì ra không... không phải là thu phòng...

Thu phòng? Tần Lâm bị sắc lớn tiếng ho khan, trong lòng đã là dở khóc dở cười... Tướng mạo nữ binh Giáp có thể xem là tám phần, vóc người trước lồm sau lồi tương đối khá, bắt quá so với Từ Tân Di dung mạo khá ái, thân hình nóng bỏng vẫn còn kém hơn một bậc.

Bệnh hoạn! Ta thu nàng còn không bằng đi lừa gạt Từ Đại tiểu thư...

Tần Lâm bĩu môi, tiếp theo lấy làm kinh hãi, sờ sờ cảm âm thầm nghĩ ngợi: ủa, vì sao mình lại nghĩ như vậy, hình bóng khủng long cái của Từ Đại tiểu thư rất dễ dàng gạt đi, vì sao trong lòng mình vẫn cảm thấy...

- Đây...

Nữ binh Giáp thấy hấn ngẩn người thật lâu, bèn lên tiếng nhắc nhở.

Tần Lâm vội vàng thu liễm tâm thần, nói chuyện chính sự.

Công việc thu thập tình báo nữ y quán, dĩ nhiên phải để nữ nhân làm.

Tần Lâm không bằng lòng để cho Thanh Đại ngây thơ thuần khiết tham dự loại chuyện như vậy, mà mười tên hộ lý mới tới cũng cần thời gian kiểm nghiệm, cho nên bốn nữ binh chính là nhân tuyển tốt nhất.

Các nàng nguyên là nô tỳ Ngụy Quốc Công phủ, cha mẹ huynh đệ đều ở bên trong bên ngoài Nam Kinh thành, trên thực tế thuộc về Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ Tần Lâm nắm trong tay. Bây giờ lại là nha hoàn Thanh Đại, cùng nhục cùng vinh với chủ nhân, khả năng phản bội là nhỏ nhất.

Hơn nữa các nàng ở Ngụy Quốc Công phủ lâu ngày, quen thuộc phương thức sinh hoạt của đạt quan hiển quý, dùng để nghe những phu nhân tiểu thư, tỳ nữ nha hoàn kia nói chuyện cũng là hết sức dễ dàng.

- Thì ra là như vậy...

Nữ binh Giáp hết lòng thề thốt:

- Trưởng quan căn dặn, tỳ tử nhất định nhớ kỹ, trước kia Từ Đại tiểu thư chơi đùa cùng chúng ta, cũng nhờ thám báo trong quân dạy chúng ta không ít phương pháp điều tra tin tức. Mặc dù chưa hề học được mười phần bản lĩnh, nhưng dùng ở y quán nghe các phu nhân tiểu thư nói chuyện, tuyệt đối là dư sức có thừa.

Tần Lâm vừa nghe xong nhất thời vui mừng quá đỗi, chỉ cần có ba phần bản lĩnh thám báo trong quân, dùng ở y quán nghe ngóng tin tức từ các nữ tử tán chuyện, tuyệt đối có hiệu quả giết gà dùng dao mổ trâu.

Vì vậy hấn nói cho nữ binh Giáp những tin tức đáng để cố tâm chú ý, tỷ như loại chuyện công tử Trương Thị Lang cầu hôn với tiểu thư của Lý Cấp Sự, ngoài mặt chẳng qua là tin tức ngoài lề của các phu nhân tiểu thư, trên thực tế có thể tiết lộ ý đồ thế lực hai phái tiến hành hôn nhân chính trị. Mà một vị lão tiên

sinh Lại bộ trong lúc vô tình nói chuyện tiểu lâm cùng thê nữ, nói không chừng tiết lộ thiên cơ một vị phong cương đại lại sắp bị miễn nhiệm...

Nữ binh Giáp ngược lại cũng thông minh, nhất nhất lĩnh hội lời của Tần Lâm.

- Bởi vì nàng lão thành có thể tin được, chuyện này sẽ do nàng trông coi, còn có Ất, Bính, hãy âm thầm nói với bọn họ. Tiểu Đinh...

Tần Lâm nghĩ đến tính ngây thơ trẻ con của nàng, cười lắc đầu:

- Thôi, tạm thời đừng để cho nàng dính vào.

Nữ binh Giáp gật đầu một cái.

Tần Lâm lại nói:

- Đúng rồi, nói cho nữ binh Ất cùng Bính, trung thành làm việc cho bản quan, tương lai cho phép các nàng tự chọn vị hôn phu. Ngoài ra bản quan còn cất nhắc huynh đệ ruột các người, hãy báo tên lên, ta sẽ an bài vào làm ở sở chữ Canh, đều từ Lực Sĩ làm lên.

Nữ binh Giáp kinh hãi trong lòng, biết đây là thuật dùng người của Tần trưởng quan. Bá Hộ sở chữ Canh là Hàn Phi Liêm, thân huynh đệ các nàng làm việc dưới tay y, chỉ cần có chuyện gì là có thể lấy quân pháp gia tăng xử trí. Hai nàng Ất Bính có thể không tận trung hết sức với Tần trưởng quan sao?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nhà bốn nữ binh cũng chỉ là dân chúng nghèo khổ, nếu không cũng sẽ không bán nữ nhi đi làm nha hoàn cho người, huynh đệ các nàng không phải là bán hàng cũng làm công cho người khác. Có thể được chiêu mộ làm Cẩm Y Vệ uy phong lẫm lẫm, hơn nữa còn là làm lên từ Lực Sĩ chính thức, sợ rằng cả nhà lớn nhỏ đều cười không khép miệng lại được.

- Cần tuân mệnh lệnh trưởng quan, tỳ tử thay hai vị muội muội cảm tạ ân đức trưởng quan. Huynh đệ có thể làm cẩm y Lực Sĩ, cả nhà các nàng ắt sẽ vô cùng cảm kích...

Nữ binh Giáp lộ vẻ nghiêm nghị, nửa quỳ ôm quyền chào một cái, đứng lên lại hỏi:

- Như vậy tỳ tử...?

Tần Lâm nửa cười nửa không:

- Tương lai gả nàng cho Lực Viễn Chí, như vậy có được chăng?

Sắc mặt nữ binh Giáp lập tức đỏ bừng, giậm chân một cái:

- Trưởng quan quá khi dễ người, dựa vào cái gì hai vị muội muội đều được tự chọn vị hôn phu, mà tỳ tử lại phải... phải gả cho tên mập chết bầm kia...

Nói đến đoạn sau, thanh âm đã trở nên rất nhỏ không thể nghe được nữa.

Tần Lâm cười ha hả, khóa tay một cái ra hiệu nàng có thể đi được rồi.

Nữ binh Giáp giậm chân một cái, xoay người chạy ra ngoài.

Kim Anh Cơ đưa cho Tần Lâm rất nhiều trân bảo, trân châu, đồi mồi, san hô cùng đồ sơn mài trên biển đếm không xuể. Sau khi trở lại Nam Kinh, hần bèn thu thập, chia thành từng phần lễ vật tặng cho những người quen.

Mấy chỗ Phủ Doãn Thuận Thiên Vương Thế Trinh, Kinh Kỳ Đạo Trương Công Ngự, Hoài Viễn Hầu phủ là không thiếu được. Người nào cũng nói ‘vô công thụ lộc, thật là xấu hổ’, hôm sau tặng lại lễ vật cho Tần Lâm giá trị gấp đôi trở lên.

Cẩm Y Vệ Thiên Hộ Lôi Công Đẳng cũng được một phần, dù sao bây giờ còn là cấp trên trực tiếp của hần. Thái độ Lôi Công Đẳng hết sức khiêm nhường, không hề ra vẻ thượng quan, tặng lễ trở lại cũng có giá trị rất cao.

Lúc đến Ngụy Quốc Công phủ đưa lễ, thái độ Từ Bang Thụy cùng tiểu công gia Từ Duy Chí cực kỳ nhiệt tình, lúc giữ Tần Lâm ăn cơm ở trong phủ hai cha con đều tới bồi tiếp. Công Tước là siêu phẩm, Từ gia lại là vũ huân hiển quý tay cầm trọng quyền, thăng trầm với nước, dù là nhất phẩm đương triều tới báii kiến cũng chưa chắc có được đãi ngộ như vậy.

Hai phụ tử này đã quen nhưng lựa giàu sang, cầm chén vàng rất lớn mời rượu Tần Lâm, sơn hào hải vị không cần nhắc tới, rượu cũng là Bách Hoa Túy lâu năm. Tần Lâm từ khước không được cũng uống thêm vài chén, nhất thời mặt đỏ tới mang tai.

Từ Bang Thụy cùng Từ Duy Chí nháy mắt với nhau, nở nụ cười vô cùng quỷ dị.

- Hai cha con ngu ngốc này, chẳng lẽ muốn uống cho say ngã mới chịu bảo hấn mở miệng sao?

Phu nhân Quốc Công Ngô thị núp ở phía sau một tấm bình phong xa xa nhìn trộm, giậm chân oán trách.

Con dâu Vương thị kéo tay bà:

- Bà bà, thật ra Duy Chí cũng hết sức nóng lòng...

- Ừ ư?

Ngô thị bĩu môi thật dài:

- Uống cho con nói giúp cho y, y cũng nào có tốt lành gì, ta sinh con ra mà không biết hay sao? Cho nên con phải giữ chặt một chút, đừng để cho nó ra ngoài đi lung tung.

Phía sau nha hoàn, bà tử, cô nãi nãi, di nãi nãi hết sức buồn cười lại không thể lên tiếng, tất cả đều che miệng nín cười, nhin đến đau bụng.

Ẩn núp nhìn Tần trưởng quan dĩ nhiên không chỉ có phu nhân Quốc Công và phu nhân tiểu công gia, hai vị phu nhân thiếp thân nha hoàn Từ gia cùng vú già, thân thích ở tạm ở trong phủ, cô thái thái, di nãi nãi, cữu phu nhân, biểu tiểu thư... không biết bao nhiêu người, đều tới xem phong thái Tần trưởng quan.

Ừm, đội hình này rất tốt, rất hùng mạnh.

Nữ nhi đến mười sáu tuổi còn chưa định hôn sự, phụ mẫu đã bắt đầu nôn nóng. Nhà đạt quan hiển quý giống như Từ Tân Di không bắt con mình bó chân, lại còn cả ngày cỡi ngựa cao to chạy tán loạn xuất đầu lộ diện khắp nơi. Dung mạo cũng không phải là loại nữ tử khiến cho người ta yêu thích da dẻ trắng nõn, mắt to máy liễu, mũi nhỏ miệng nhỏ, quả thật rất có tương lai không ai thêm rước.

Dĩ nhiên cũng không phải thật sự không ai thêm lấy, với quyền thế địa vị của Ngụy Quốc Công, người bằng lòng cưới Từ Đại tiểu thư có thể xếp hàng từ Tử Kim sơn đến Vũ Hoa đài, nhưng Từ gia há có thể để ý đến những tên kia?

Muốn tìm chàng rể nữ nhi mình thích, lại phải là nhân tài xuất chúng, quả thật khó tìm... Thật may là bây giờ đã có một mục tiêu.

Lần này biết được Tần Lâm tới cửa đưa lễ, Ngô thị lập tức an bài trượng phu cùng con trai ra tay bồi rượu, mình và con dâu ẩn núp xem thử nhân phẩm tướng mạo của 'con rể tương lai'. Mà Ngô thị không giữ miệng được, cho nên ba cô sáu bà toàn bộ Quốc Công phủ cũng biết chuyện này rất nhanh.

Thật là có kỳ nữ phải có kỳ mẫu.

Phu nhân tiểu công gia Vương thị thập thò nhìn trộm bên ngoài, sau đó trầm ngâm nói:

- Vị Tần trưởng quan này khí độ là rất tốt, nhi tức (con dâu tự xưng với cha mẹ chồng) từng thấy qua đám công tử con đại quan nhị phẩm tam phẩm, tựa hồ cũng không bằng hấn. Nhưng bàn về văn thái phong lưu, anh tuấn nho nhã, cảm thấy lần trước vị công tử theo Vương Phủ Doãn tới báii kiến, tên gì... đúng rồi, Vương Sĩ Kỳ công tử còn hơn hấn ba phần.

Thật ra Ngô thị lên mười sáu tuổi gả đến Ngụy Quốc Công phủ, mấy chục năm qua đã quen với tính tình con nhà giàu hưởng ngoại, tiêu sái không câu chấp của trượng phu. Hiện tại thấy Tần Lâm tự nhiên cũng cảm thấy vừa lòng, mà loại công tử nho nhã như Vương Sĩ Kỳ đương nhiên là thuộc về mẫu người khác.

- Con dâu người không biết, người như Vương công tử là loại gổi thêu hoa bên ngoài đẹp dễ, bên trong là một đồng cỏ khô, thật sự chỉ là loại tốt mã dễ cùi...

Ngô thị bĩu môi, hỏi ngược lại:

- Không nghe nói chuyện của tên Lưu Kham Chi kia sao? Trước kia tên kia cũng là Kim Lăng Tứ công tử gì đó, bản về danh tiếng chỉ sợ còn lớn hơn Vương Sĩ Kỳ nữa là.

Mấy cô thái thái cừu nãi nãi toàn là nhân vật giỏi quan sát sắc diện đoán ý người khác, nghe giọng điệu của Ngô phu nhân lập tức mồm nậm miệng cười xuôi theo chiều gió:

- Đúng vậy, tướng mạo Lưu Kham Chi phải coi là đệ nhất đẳng, nhưng sau đó kết quả thế nào? Cũng là vị Tàn trưởng quan này tự tay tập nã y quy án!

- Đúng vậy, cái rắc gì cũng dám tự xưng Kim Lăng Tứ công tử? Không có tiểu công gia chúng ta, bọn chúng cũng dám tự xưng Tứ công tử sao?

Thậm chí có biểu tẩu tử (chị dâu họ) nói chuyện thô tục nhất nói thẳng ra:

- Tuy rằng bề ngoài tên Lưu Kham Chi kia anh tuấn thật, nhưng rốt cục lại không thể giao hợp. Theo tẩu tử thấy, đám công tử ẻo lả như vậy chẳng khác nào đại cô nương, e rằng không chịu nổi chuyện kia, ngược lại vị Tàn trưởng quan này sống mũi cao thẳng...

Ba cô sáu bà xung quanh vội vàng che miệng nạt lại, nếu để nàng nói thêm e rằng toàn là những lời khó nghe không chịu nổi.

Thật ra thì lời này cũng thật sự nói đúng vào tâm khảm Ngô thị, thầm nghĩ nữ nhi khỏe mạnh hoạt bát, nếu tìm một tên tài tử bệnh thoi thóp, ngày bão tuyết vịn vai nha hoàn ra sân ngắm hoa mai, tay cầm khăn lụa che miệng ho khan, thổ ra chút vệt máu đỏ, làm thơ vẽ tranh thê lương buồn bã, vậy coi như xui xẻo đến tận cùng.

Ngược lại Tàn Lâm là võ quan Cẩm Y Vệ, tuy không có nghe nói hấn luyện võ công gì, căn bản thân thể tự nhiên là tốt...

Cha mẹ vợ nhìn con rể... càng nhìn càng thích, Ngô thị nhìn Tàn Lâm gật đầu liên tục.

Bên kia trên bàn tiệc, phụ tử Từ Bang Thụy không hề nhắc tới chuyện Từ Tân Di vốn hay lui tới với hắn, ngược lại không ngừng hỏi vì sao ba huynh muội Trương gia không có ở Nam Kinh, nói muốn mời bọn họ đến phủ một chuyến làm gì đó.

Tàn Lâm đã uống có hơi lảng lảng, dù sao chuyện của Nam Kinh không có gì giấu giếm được vị Quốc Công gia này, bèn nói cho y biết đã thật lâu không gặp Trương Tử Huyền, nàng cùng hai vị huynh trưởng đã đi kinh sư.

Phụ tử Ngụy Quốc Công cười gian liên tiếp, ánh mắt nhìn Tàn Lâm giống như sói xám nhìn thỏ trắng.

- Ủa, các người đây là?

Từ Tân Di nhận được tin tức nói phụ huynh đang mời Tàn Lâm uống rượu, lúc đi tới nhìn thấy sau tám bình phong có mẫu thân, chị dâu cùng một đồng lớn thân thích.

- Ha ha, không ai tranh cướp vị hôn phu cùng con gái của ta nữa, cha con nhận được tin tức từ trong kinh, Trương gia...

Ngô thị dương dương đắc ý nói, phát giác nữ nhi đỏ bừng mặt mũi, trừng mắt một cái, lập tức ba cô sáu bà cười xấu hổ giải tán ngay tức khắc.

Từ Tân Di bị cử động của mẫu thân và chị dâu làm cho xấu hổ, không gặp Tàn Lâm liền chạy trở về phòng mình.

Hai phụ tử Ngụy Quốc Công gia mời rượu Tàn Lâm, bản thân mình cũng uống lảng lảng, sắc mặt đỏ bừng.

Rốt cuộc Từ Bang Thụy đã lớn tuổi, tửu lượng không còn mạnh mẽ giống như lúc còn trẻ vậy, mở mắt nhấp nhem nấc cục nói:

- Tần ca nhi ở bên Cẩm Y Vệ, hức, nếu như bị ép bức gì, hức... Điều đến đại doanh Nam Kinh ta cũng có thể, chỉ cần không chê khuất tất, hức, bản công lấy chức chính tam phẩm Chỉ Huy Sứ thay Tần ca nhi...

Chính tam phẩm Chỉ Huy Sứ đã là võ quan cao cấp, tuyệt đại đa số người cả đời cũng không thăng nổi. Mặc dù Tần Lâm là Cẩm Y Vệ, quyền thế lớn hơn nhiều so với các kinh vệ, nhưng từ tông ngũ phẩm nhảy một cái thành chính tam phẩm, tốc độ này cũng đủ để cho người ta trợn mắt há mồm.

Lời này đổi bất luận kẻ nào khác đều là cuồng ngôn loạn ngữ, chỉ có Từ Bang Thụy nói ra như chuyện đương nhiên. Y trông coi bốn mươi chín kinh vệ cấm quân, một trăm mười tám Thiên Hộ Sở Nam Kinh, cộng thêm bốn đại doanh Chiết binh, tùy tiện lấy ra một vị trí Chỉ Huy Sứ Thiên Sách Vệ, Báo Thao Vệ gì đó, không phải là hết sức dễ dàng sao?

Bất quá Tần Lâm lại cảm thấy kỳ quái, vì sao tự dưng nói đến chuyện điều động? Hắn cũng đã uống nhiều rượu, bèn cười nói:

- Nhọc công Quốc Công gia quan tâm, hạ quan ở Cẩm Y Vệ tuy vị hèn chức mỏng, nhưng may nhờ Quốc Công gia cùng chư vị thượng quan thưởng thức, cũng không đến nỗi bị ai khi dễ.

257. Chương 257: Ý Trời Khó Đoán

- Ha ha, người tuổi trẻ quả nhiên hiếu thắng.

Từ Bang Thụy chìa ngón tay cái lên.

Y đang định nói tiếp, Từ Duy Chí ở bên cạnh liếc mắt nhìn cha mình, nháy mắt ra hiệu:

- Cha, người uống quá nhiều rồi...

- Lão tử không có say, uống ba chén nữa cũng không có chuyện gì, không tin con xem đây...

Từ Bang Thụy bưng chén rượu vàng to tướng lên, rót vào cổ họng ừng ực, sau đó cười lật úp chén không:

- Thấy chưa, tửu lượng lão tử của con còn rất tốt phải không, ha ha... hức...

Tiếng cười ngưng bật, bởi vì Ngụy Quốc Công đã ngoẹo đầu gục xuống bàn.

Từ Duy Chí vừa gọi nha hoàn tới đỡ phụ thân, vừa nhìn Tần Lâm cười:

- Tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiếu, gia phụ rất lâu không có uống vui vẻ sướng khoái như vậy, làm cho Tần thể huynh chê cười.

Tần Lâm chịu đựng cảm giác say, chấp tay nói:

- Sao dám, Quốc Công gia uống thống khoái khí khái phi phạm, loáng thoáng có thể thấy được phong thái lệnh tổ Trung Sơn Vương năm xưa thúc ngựa hoành thương, đuổi cổ Mông Nguyên ra khỏi sa mạc phía Bắc.

Từ Duy Chí nghe Tần Lâm khen công lao năm xưa của tổ tiên mình, tất nhiên lòng tràn đầy vui mừng, dặn dò nha hoàn đưa phụ thân về phòng, nấu canh giải rượu cho y uống. Còn mình nắm tay Tần Lâm mở trung môn đưa hắn ra ngoài.

Trở về phủ nằm mê man trên giường một trận, Thanh Đại lại tự tay pha trà giải rượu đưa tới cho hắn, Tần Lâm ngã đầu ngủ thẳng tới sáng sớm hôm sau.

Khác với những nơi khác, Ngụy Quốc Công phủ không có trả lễ, Tần Lâm có hơi kinh ngạc: cũng không phải là hắn hy vọng có đồ trả lễ, mà là nghĩ đến tính tình khảng khái hào phóng của phụ tử Ngụy Quốc Công, lần này tựa hồ có chút không giống tầm thường.

Hắn không biết trong Ngụy Quốc Công phủ, phu nhân Ngô thị đã bày lễ vật Tần Lâm tặng cho như minh châu, bảo ngọc, phỉ thúy, đồi mồi... đầy một giường, con dâu cùng đông đảo ba cô sáu bà phụng bồi bên cạnh ngắm nghía từng món một.

Mặc dù giá trị những thứ đồ này không rẻ, nhưng dưới mắt Ngụy Quốc Công phủ giàu khắp Giang Nam quả thật không đáng kể gì. Sở dĩ mọi người vây quanh hăng hái bưng bưng xem, chỉ vì người đưa lễ bắt đồng cùng người khác.

- Ôi, tiểu tử ngốc ngay cả cái này cũng đưa tới, còn nói không phải là cầu hôn sao? Hừ hừ, nữ nhi con muốn che giấu tới khi nào?

Ngô thị lựa ra từ bên trong đồng lớn lễ vật hộp sơn mài có khắc hình Quan Âm Tống Tử, hoa tai song minh châu, bình hoa đồi mồi có hình uyên ương hí thủy, lộ về ‘ta đã hiểu’.

Tất nhiên Tần Lâm không biết bởi vì mình tặng lễ vật đã bị Từ gia hiểu lầm... Ngược lại không phải là hẳn không đủ tinh tế, mà chỉ cần Ngô thị mang theo tâm lý ‘Hiểu lầm’ chọn lựa, trong trên trăm món bảo vật cũng có thể lựa ra được vài món trân bảo mang hàm nghĩa đặc biệt.

Trừ Ngụy Quốc Công phủ không đưa hồi lễ ra, trên tiệc còn có vài chuyện khiến cho sau khi Tần Lâm tỉnh rượu cảm thấy kỳ quái: phụ tử Từ gia hỏi tới chuyện Trương Tử Huyền cùng huynh trưởng nàng đi đâu là có dụng ý gì? Sau đó tại sao lại vô cớ nhắc tới chuyện muốn điều động mình từ Cẩm Y Vệ sang đại doanh Nam Kinh?

Chẳng lẽ bên Trương gia có biến cố gì?

Tần Lâm càng nghĩ trong lòng càng không nắm chắc, đang chuẩn bị ra cửa tìm Vương Thế Trinh dò xét tin tức, thân binh giữ cửa bên ngoài thành linh cao giọng kêu lên:

- Ba vị công tử tướng phủ Giang Lăng tới bái phỏng.

Cái gọi là ba vị công tử, thật ra là hai vị công tử cộng thêm một vị tiểu thư nữ giả nam trang. Huynh đệ Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu hơi có vẻ phong sương, Trương Tử Huyền dung nhan hao gầy, tuy mặc nam trang nhưng không hề che được nét xinh đẹp, khiến cho người ta nhìn thấy càng thương yêu hơn so với ngày thường.

Biết ba vị này cùng tới hẳn có chuyện cơ mật, Tần Lâm dẫn bọn họ vào trong thư phòng, sau khi nha hoàn dâng trà xong bèn cho nàng lui ra, chỉ còn chủ khách bốn người.

Trương Kính Tu cùng Trương Mậu Tu liếc mắt nhìn nhau, hai vị đều lộ vẻ vẻ lúng túng, rốt cuộc tính tình đệ đệ Trương Mậu Tu nôn nóng hơn, lấy từ trong tay áo ra một tờ giấy đưa cho Tần Lâm:

- Đây là bản sao thánh chỉ lấy từ chỗ gia phụ, chúng ta cũng chỉ tới trước sứ giả tuyên chỉ hai ngày, mang đến cho Tần thế huynh xem thử trước.

Trương Cư Chính tai mắt thông thiên, nghe nói y gợi ý cho các vị triều thần theo ý của mình, sau đó lại bỏ phiếu đồng ý trong nội các, đưa vào nội đình, do đồng đảng Chương Ấn thái giám Tỳ Lễ Giám Phùng Bảo phê son đỏ, cuối cùng phát trở về nội các thi hành.

Trên thực tế ý tứ Trương Cư Chính chính là thánh chỉ, cho nên Trương Mậu Tu có bản chính căn bản chẳng có gì lạ.

Nội dung trong đó chủ yếu tán dương nữ Thổ Ty Doanh Châu Kim thị, nói rằng người Di trên biển mộ đức thánh thiên tử ta, từ ngàn dặm cũng về đầu, Kim thị cung kính chuyên cần, thật sự là tấm gương cho người Di.

Ngoài ra phê chuẩn yêu cầu của Kim thị, bắt chức sắc phong Yêm Đáp Hãn trước kia, mở Hàng Châu làm thương cảng, cho phép hải thương các nước tự do mua bán, mở lại Thị Bạc Ty quản lý thuế thu thông thương, mức thuế vẫn theo như thời cũ là một phần ba mươi. Ngoài ra một hải cảng thông thương trước đây là Phúc Kiến Nguyệt Cảng, cũng đặc biệt cho phép thương nhân Doanh Châu lui tới mua bán.

Điều kiện này không tệ, mặc dù không tranh thủ được mở hải cấm thông thương trên phạm vi cả nước, trên thực tế đó cũng không phải là ngắn hạn có thể làm được. Trước đây Trương Cư Chính chủ trì Long Khánh khai hải cũng chỉ mở ra một chỗ Nguyệt Cảng, vả lại chỉ cho phép cư dân thuộc Chương Châu Tuyên Châu ra biển, cũng lập ra ‘thuyền dẫn’ (giấy phép buôn bán hải ngoại) để khống chế số lượng thuyền bè ra biển. Hiện tại mở ra Hàng Châu thành cảng tự do mua bán, không hạn số lượng, không lập thuyền dẫn giống như bây giờ, đối với Ngũ Phong hải thương đã là tin tức cực tốt.

Ngoài ra thuế suất của Đại Minh như vậy cũng là rất thấp, một phần ba mươi cũng là 3,3%, thấp hơn so với bất kỳ thời đại nào sau này.

Nhưng trên thánh chỉ thiếu hai điều: thăng thưởng Tần Lâm cùng trừng phạt đối với Vương Bản Cố.

Hoàng công công là hoạn quan, Hoắc Trọng Lâu là Đông Xưởng, hai nơi này do nội đình trực tiếp quản lý, thăng thưởng có thể không trải qua thánh chỉ. Nhưng Tần Lâm là quan bên ngoài, lập được công lớn như vậy, trên thánh chỉ nên có điều thể hiện mới phải.

Khó trách Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy lại suy nghĩ như vậy... Trước mắt thánh chỉ triều đình cơ hồ đồng nghĩa với ý tứ Trương Cư Chính, nếu trên thánh chỉ không có thăng thưởng Tần Lâm, chính là Trương Cư Chính không có hứng thú đối với hắn.

Thật sự như vậy sao?

Sắc mặt Tần Lâm vẫn tỏ ra bình thản không dao động, chẳng qua là nhìn Trương Tử Huyền.

Gương mặt trắng nõn như tuyết của thiên kim tướng phủ lập tức đỏ bừng, vừa xấu hổ vừa áy náy lấy trong tay áo ra mấy phong thư.

Phong thư thứ nhất là đích thân Trương Cư Chính viết.

Nét chữ trên đó thanh nhã trang trọng, nét bút không hề tung bay tùy ý, lại mơ hồ mang theo khí độ uy nghiêm và oai phong lẫm lẫm. So ra Trương Tử Huyền bắt chước bút tích phụ thân viết lời tựa thay Bản Thảo Cương Mục, chỉ giống về hình dáng mà không có thần.

258. Chương 258: Lựa Chọn Của Trương Cư Chính

Phong thư này văn chương lưu loát nói một hơi, đầu tiên là Trương Cư Chính nói năm xưa tổ phụ Trương Trấn của lão làm thị vệ ở Liêu vương phủ Kinh Châu, biết được tổ phụ Tần Lâm là thị vệ của Sở vương phủ Vũ Xương, hai nhà quả thật ‘thông gia thế hảo’. Xưng Tần Lâm là ‘Thế đệ’, cũng nói quê quán Hồ Quảng lại xuất hiện một tiểu đồng hương ưu tú. Lão rất là vui mừng, hết lời khen ngợi Tần Lâm công trung với nước, làm việc chuyên cần, tương lai tất là cột trụ của triều đình.

Nghe nói Trương Cư Chính thân ở chức vị cao, thường dùng nội dung thư mật mở làm ra ám hiệu đối với quan viên, để bọn họ xuôi theo ý của y trình đệ tấu chương và làm ra bổ nhiệm miễn nhiệm nhân sự.

Bất quá Tần Lâm cũng không phải là con giun trong bụng Nguyên Phụ Thiếu Sư Trương tiên sinh, nhìn phong thư hết sức mơ hồ này, đầu óc hắn cũng hoàn toàn mơ hồ. Bởi vì dường như trong thư nói rất nhiều, dường như lại không có nói gì.

Thân là đế sư Thủ Phụ, chẳng lẽ Trương Cư Chính lại viết phong thư chỉ vì ca ngợi Tần Lâm thôi sao?

Dù sao ba huynh muội Trương gia cũng sẽ đưa ra giải thích, Tần Lâm cũng không vội hỏi, lại xem hai phong thư còn lại, lấy ra xem thì ra là hai công văn.

Thứ nhất là bộ chiếu Binh bộ phát xuống, nội dung là Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ thượng thư tứ phẩm Ky Đô Úy Tần Lâm xâm nhập hải cương, chiêu an man di, tỏ rõ dũng lược, chiến công lừng lẫy chẳng khác nào chiến công xung phong hãm trận trên chốn sa trường, huân quan được chuyển sang thực thụ, thăng Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ.

Công văn thứ hai lại là của Lưu Thủ Hữu cai quản Cẩm Y Vệ đích thân viết, gần đây biết tân nhiệm Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ làm việc đặc lực cung kính trung cần, cho nên đặc phái hiệp chương Nam Trấn Phủ Ty bản vệ.

Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ, hiệp chương Nam Trấn Phủ Ty!

Chỉ Huy Thiêm Sự là chức quan đường thượng quan cấm y thấp nhất, có thể vào đại đường nha môn Cẩm Y Vệ làm việc. Phạm là cấm y quan quân đi tới cấp này, sẽ có tư cách chỉ huy điều động toàn bộ hệ thống Cẩm Y Vệ, cũng bằng vào quyền lực trong tay tham dự chính tranh triều đình bước đầu, có thể nói đã bước ra bước đầu tiên quyền khuyh triều chính.

Hiệp chương Nam Trần Phủ Ty lại càng hơn nữa, mặc dù Bắc Trần Phủ Ty không chế chiều ngục cùng Đề Kỵ có quyền phụng chỉ bắt nhốt đánh khảo quan dân phạm tội, ảnh hưởng rộng hơn, danh tiếng lớn hơn. Nhưng Nam Trần Phủ Ty là trông coi các hạng cơ quan đặc biệt như quân tượng, nghiên cứu binh khí cùng với điều tra nội bộ Cẩm Y Vệ tham những tư thông với địch, quan viên cẩm y phạm tội, tất cả là do Nam Trần Phủ Ty điều tra. Có thể nói đây là đặc vụ trong đặc vụ, hiến binh trong hiến binh.

Tần Lâm khởi nghiệp từ dân thường áo vải, chưa đầy năm đã quan cư Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ, hiệp chương Nam Trần Phủ Ty, tuyệt đối là cá biệt triều Đại Minh hai trăm năm không có.

Như vậy vì sao vẻ mặt huynh đệ Trương gia lại tỏ ra lúng túng, tại sao Trương Tử Huyền cúi đầu đỏ mặt, giống như thật sự có lỗi với Tần Lâm như vậy?

Vương Bản Cố!

Tần Lâm nghe lòng trầm xuống, chậm rãi hỏi:

- Không biết đối với đầu sỏ tội ác Vương Bản Cố tư thông ngoại quốc, giết oan Ưông Trực, hại chết mười vạn quân dân duyên hải, rốt cục xử trí như thế nào?

Trương Kính Tu cùng Trương Mậu Tu ngơ ngác nhìn nhau, quả thật không biết mở miệng như thế nào, trong đôi mắt thâm thúy mê ly của Trương Tử Huyền cũng thoáng qua vài phần mê hoặc.

Hơn mười ngày trước, tướng phủ ở Đông Hoa môn, kinh sư, phú lộ đường hoàng không phải tầm thường, trước cửa có một số quan viên tới lui loạn xạ.

Bên trong tướng phủ, một vị lão nhân vóc người cao gầy, mặt mũi tuấn tú, ngồi bên hồ nước buông câu, ngồi xếp bằng lưng thẳng tắp.

Lúc này đang là mùa Xuân, gió Bắc lạnh lẽo, lão cũng chỉ đội Trung Tĩnh quan bằng lụa, thân khoác áo mặc ở nhà thật mỏng. Dù rằng ngồi lâu nhưng sắc mặt vẫn hồng hào, ánh mắt nửa mở nửa khép lóe lên thần quang.

Hai huynh đệ Trương gia ngoan ngoãn ngồi ở phía sau, ngay cả Trương Mậu Tu đã quen nhảy nhót cũng đặt hai tay lên đầu gối, vô cùng ngoan ngoãn.

Trương Tử Huyền cười híp mắt đứng ở bên cạnh lão nhân, gần mỗi câu cho lão, sửa sang dây câu. Ngoài ra có hai nữ tử Ba Tư mắt xanh da trắng đang đứng hầu bên cạnh, ngoài ra có một chiếc bàn thấp có trà sâm và mấy món điểm tâm.

Đột nhiên phao câu khê động, lão nhân lanh tay lẹ mắt giật cần câu, một con cá chép mập mạp giẫy dụa liên hồi, bay lên nằm trên mặt cỏ.

Hai nữ tử Ba Tư cười vui vẻ chạy tới, đề cá chép đang giẫy dụa lại.

- Nghề câu của ta vẫn còn tốt chứ?

Lão nhân đứng lên đuổi người, cười híp mắt nhìn về phía con gái của mình. Lão chính là phụ thân của Trương Tử Huyền, Trương Cư Chính lấy thân phận đế sư Thủ Phụ chấp chương triều chính Đại Minh.

- Phụ thân Xuân Thu đang thịnh.

Trương Tử Huyền cười cười, có vẻ không yên lòng.

Không ai hiểu con bằng cha, Trương Cư Chính nhìn hai vị nữ tử Ba Tư phát tay một cái:

- A Cổ Lệ, Bô Lệ Nhã, đưa cá đến phòng bếp đi, lão phu tự tay câu cá, tối nay sẽ ăn cùng các con!

Hai nữ tử cười hì hì cầm cá đi, bên hồ nước chỉ còn lại Trương Cư Chính cùng ba đứa con lão. Lão nhặt một hòn đá dưới đất ngồi xuống, lấy giọng thân thiết của phụ thân hỏi con gái:

- Nói đi, có chuyện gì?

Trương Mậu Tu không nhịn được, tranh trước nói:

- Phụ thân Đại nhân, không xử trí nghiêm khắc Vương Bản Cố quả thật là không được. Người này thân là mệnh quan triều đình lại kết giao Chân Oa, giết oan Uông Trục, hãm hại Hồ Tông Hiến, gây ra mười năm loạn Oa ở vùng duyên hải Đông Nam, hy sinh mười vạn quân dân toàn là do một mình lão ta, người như vậy phải xử lăng trì mới là đáng tội.

Đôi lông mày đen của Trương Cư Chính hơi cau lại, tỏ vẻ không vui:

- Đại chính quốc gia trong triều, phạm là hai chuyện đạo và thuật sau khi cân nhắc lợi hại chỉ có thể chọn một, cũng không có gì là không nên không phải. Vì phụ đã dạy các con cố sự của Từ Các Lão, các con quên rồi sao?

Trương Mậu Tu á khẩu nghẹn lời, chính tranh triều đình tuyệt đối không nói đạo nghĩa gì cả, nếu cố hủ như quân tử ắt sẽ danh diệt thân vong, chỉ có thể cân nhắc hai đường lối đạo hay thuật, cân nhắc lợi hay hại mà hành sự.

Giống như Từ Giai đã từng cất nhắc Trương Cư Chính, vì lật đổ phụ tử Nghiêm Tung, Nghiêm Thế Phiên, lúc còn ẩn nhẫn không phát dám đem cháu gái ruột gả cho con trai Nghiêm Thế Phiên làm thiếp, để có thể nấu mình kín đáo. Lại dùng thủ đoạn miệng lưỡi đạo sĩ bêu xấu lật đổ Nghiêm Tung, thậm chí vu hãm Nghiêm Thế Phiên thông đồng với giặc Oa.

Cuối cùng vào thời khắc mấu chốt đánh ngã Nghiêm gia, vì bày tỏ quyết tâm với quan viên phe phái mình, cũng là vì biểu hiện nhất đạo lưỡng đoạn cùng Nghiêm gia, lão lại hạ độc chết cháu gái đáng thương kia.

Thế nhân đều nói Từ Giai là trung thần, Nghiêm Tung là gian nịnh, vậy mà Từ Giai đưa cháu gái làm thiếp lại độc chết nàng, cùng với thủ đoạn lợi dụng đạo sĩ vu cáo phụ tử Nghiêm gia, có thể xưng là quang minh chính đại được sao?

Đại ca Trương Kính Tu nhìn đệ đệ một chút, lại nhìn phụ thân chấp tay nói:

- Phụ thân Đại nhân minh giám, mới vừa rồi người nói hai đường lối đạo hay thuật, tứ duy của nước là lễ nghĩa liêm sỉ cũng là chính đạo. Hành vi của Vương Bản Cố trời giận người oán, phải nên xử trí theo luật, để duy trì Đại Đạo.

- Loạn Oa là chuyện đã qua, đã bị lão phu dẹp yên. Mười vạn quân dân đã chết, hiện tại có giết Vương Bản Cố bọn họ cũng không sống lại. Về phần lễ nghĩa liêm sỉ, cũng là làm ra cho người nhìn, dạy người học, tội của họ Vương gia cũng không có ai khác biết, cũng không tổn hại gì tới Đại Đạo.

Nho gia nói là trong phòng tối cũng không được dối lòng, Trương Cư Chính lại nói như vậy rõ ràng là đã có ý phản bội đạo.

Thần sắc lão không giận mà uy, chém đĩnh chặt sắt nói:

- Bây giờ Đại Đạo của vi phụ chính là đẩy mạnh cải cách triều chính mới, chỉ có triều chính mới mới có thể cứu vãn vận nước đang suy, ban bố cam lồ cho vạn dân, mở ra trăm năm thái bình!

Đúng vậy, gần vua như gần cọp, ở trên cao không tránh khỏi rét lạnh, chính tranh triều đình không hề có chính nghĩa gì cả, ít nhất từ thủ đoạn không cách nào phân ra chính tà. Mà Trương Cư Chính có ước mơ cao hơn đám quyền thần bình thường mưu cầu quyền vị cho bản thân, ước mơ của y là đẩy mạnh cải cách triều chính mới, thực hiện trung hưng triều Đại Minh, trên không phụ trách nhiệm với xã tắc, dưới không phụ bá tánh lê dân.

Từ cổ chí kim, bất kỳ cải cách nào cũng phải đối mặt với thế lực cũ điên cuồng phản kích. Rất ít cải cách có thể chân chính thi hành triệt để, rất nhiều tình huống là người chủ trì vừa chết, cải cách lập tức chết theo.

Triều chính mới Vạn Lịch của Trương Cư Chính cũng hết sức gian nan. Mặc dù tay cầm trọng quyền, vẫn chỉ có thể cẩn thận đi từng bước một, Long Khánh khai hải chỉ khai một chỗ Phúc Kiến Nguyệt Cảng, vả lại chỉ cho phép dân chúng Chương Châu Tuyên Châu tham dự, hàng năm còn khống chế số lượng 'thuyền dân'. Nhất Điều Tiên Pháp, đo đạc ruộng đất cũng chỉ lựa chọn địa khu thí điểm, tiến hành dần dần, vẫn còn xảy ra vụ án Hưng Quốc châu kinh động thiên hạ.

Cho nên hết thảy chuyện có thể giúp cho triều chính mới đẩy mạnh hơn thuận lợi hơn, Trương Cư Chính đều bằng lòng làm. Giống như Từ Giai vì mục tiêu lật đổ Nghiêm Tung có thể hy sinh sinh mạng cháu gái,

có thể chọn lựa thủ đoạn vu cáo hãm hại.

Một thời gian trước Vương Bản Cố biết được tội chứng chiêu chương, trong cơn tuyệt vọng bất ngờ viết thơ vẩy đuôi nhện hót Trương Cư Chính, thể sẽ làm môn hạ tay sai Thủ Phụ Đại nhân, từ nay ngoan ngoãn nghe lệnh.

Trương Cư Chính một mực đối mặt thanh lưu thay nhau công kích, nhưng tấm chiêu bài thanh lưu này lại không thể hoàn toàn ngã xuống, bởi vì nó là lực lượng quan trọng giữ cân bằng thế lực hoạn quan nội đình cùng vũ thần huân quý, cho dù là Trương Cư Chính, cũng tuyệt không thể nào để cho nó hoàn toàn ngã xuống. Cho nên lúc không chịu nổi quấy nhiễu sẽ kiếm cách chèn ép, đến lúc thanh lưu chân chính lộ ra vẻ suy đồi lại phải âm thầm nâng đỡ, tránh cho thanh lưu khỏi phải sụp đổ hoàn toàn.

Vương Bản Cố đầu dựa vào tuyệt không chỉ là một người, mà là đại biểu một phần thanh lưu tương đối lớn, trong đó bao gồm Phó Đô Ngự Sử Đô Sát Viện Nam Kinh Cảnh Định Hướng, Thiêm Đô Ngự Sử Đô Sát Viện kinh sư Cảnh Định Lực cùng với càng nhiều môn sinh cố cựu hơn.

Trương Cư Chính tay cầm tội chứng Vương Bản Cố là có thể sai sử lão giống như sai sử chó, từ đó không chế phái thanh lưu này vì đẩy mạnh triều chính mới, bên trong chống lại thế lực hoạn quan nội đình, bên ngoài bảo vệ cho triều chính mới.

Trong mắt Trương Cư Chính hiện tại, triều chính mới chính là hết thảy của lão, vì mục tiêu này, lão tuyệt không ngại giao dịch cùng ma quỷ.

Nghe phụ thân nói những lời này, Trương Tử Huyền âm thầm gật đầu, nàng hiểu thấu triệt hơn so với hai vị huynh trưởng: lấy góc độ nội các Tế Phụ xử trí chuyện này, là giết chết Vương Bản Cố báo thù tuyệt hận vì quân dân đã chết mười năm trước, hay là lưu lại mạng chó của lão để thuận lợi nghiệp lớn triều chính mới, cũng cố giang sơn xã tắc của Đại Minh, tạo phúc cho dân chúng thiên hạ còn sống?

Lựa chọn thế nào không cần nói cũng biết.

Nhưng nàng nghĩ đến cam kết đưa ra với Tần Lâm, cùng phản ứng có thể xảy ra của hắn, bèn không nhẹn được hỏi tới:

- Chẳng lẽ không có biện pháp khác sao? Phụ thân lấy thân phận để sự chấp chương triều cục, quyền khuynh thiên hạ, nếu như thiếu Vương Bản Cố, Cảnh Định Hướng tựa hồ cũng không có gì...
- Triều Đại Minh chúng ta lấy đâu ra quyền thần chân chính? Vì phụ cũng không phải là Vương Mãng, cũng không làm được như Tào Tháo.

Trương Cư Chính từ từ lắc đầu một cái, khóe miệng lộ ra một nụ cười khổ tự giễu.

Kể từ đầu đời Minh Chu Nguyên Chương mượn án Hồ Duy Dong phế trừ chế độ Thừa Tướng, hoàng quyền liền được tăng cường vượt xa đời trước. Tạo thành quan văn ngoại đình lấy nội các làm đầu não, hoạn quan nội đình lấy Ty Lễ Giám làm tim, quân quyền do huân quý vũ thần nắm giữ, tạo thành thế cục ba phe chế ước vững chắc lẫn nhau. Rốt cục triều Minh từ trên chế độ tiêu diệt sạch khả năng trọng thần soán vị cùng ngoại thích chuyên quyền.

Loạn Thổ Mộc năm Anh Tông, tập đoàn huân quý vũ thần bị thương nặng, từ từ tạo thành cục diện văn quý vũ tiện, chế độ vệ sở binh căn bản sụp đổ, các Công, Hầu, Bá cũng chỉ có thể giữ vững vinh hoa phú quý gia tộc cùng một phần quyền lực thống soái quân đội, trên căn bản mất đi quyền phát ngôn đối với đại chính triều cục.

Tỷ như Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy đảm nhiệm chức Thủ Bì Nam Kinh, thống soái mười vạn đại quân, bên trong Nam Kinh thành y là chữ Thiên số một không ai chọc nổi. Nhưng ra khỏi Nam Kinh thành, thất phẩm Tri huyện xuất thân Tiến Sĩ cũng có thể không nghe theo lệnh y.

Ghế ba chân có thể đứng được, hai chân lại không được. Triều cục Đại Minh chỉ còn lại hai cỗ thế lực quan văn ngoại triều cùng nội đình hoạn quan, khó tránh khỏi lung lay lão đảo. Chỉ cần xuất hiện tình huống Hoàng đế còn tấm bé hoặc là không để ý tới triều chính, không phải là quan văn ngoại đình chiếm thượng phong xuất hiện loại quyền thần như Trương Cư Chính, vậy cũng là hoạn quan nội đình sinh ra hoạn quan chuyên quyền như Vương Chấn, Lưu Cẩm lập Hoàng đế, Cửu Thiên Tuế Ngụy Trung Hiền.

Nhưng bất kể Trương Cư Chính, Vương Chấn hay là Ngụy Trung Hiền, không có người nào có thể thực sự trở thành Tào Tháo, Vương Mãng. Loại quyền thần chân chính ý nghĩa như Tư Mã Ý bởi vì quan văn khoa cử bị chế độ ràng buộc khó có thể phát triển thế lực gia tộc, hơn nữa không cách nào được quân đội bên ngoài chế độ vương triều thần phục. Mà hoạn quan nội đình hoàn toàn theo dựa hoàng quyền, bất kể thoát nhìn quyền thế Lưu Cẩn hoặc là Ngụy Trung Hiền lớn bực nào, khi Hoàng đế quyết tâm xử trí, bọn họ hoàn toàn không có lực phản kháng.

Mặc dù Trương Cư Chính có thể quyền khuynh thiên hạ, cũng không phải là tay cầm quyền bính là có thể trực tiếp truất phế trăm quan, hoặc là có được một cánh quân riêng, hết dạ trung thành. Hai điều kiện này là điều kiện ắt không thể thiếu để trở thành quyền thần chân chính.

259. Chương 259: Lựa Chọn Của Tần Lâm

Mà là thân phận đế sư khiến cho lão có thể gia tăng ảnh hưởng đối với Hoàng đế, Từ Thánh Lý Thái Hậu tín nhiệm càng gia tăng thêm ảnh hưởng này. Thân là Thủ Phụ nội các, có quyền bỏ phiếu (Hoàng đế sẽ căn cứ vào ý kiến trong phiếu này mà quyết định) trong sáu chương của trăm quan dâng lên.

Quan hệ đồng minh với Chương Ẩn thái giám Phù Bảo Ty Lễ Giám có thể giúp cho phiếu của lão có thể thông qua thủ tục ‘phê hồng’ (phê chuẩn bút son) không hề trở ngại, cuối cùng biến thành chỉ ý triều đình, do các ngành quán triệt thi hành.

Trương Cư Chính cũng không phải là độc đoán chuyên quyền uy chấn thiên hạ giống như các đời quyền thần trước, mà là lấy quyền mưu thủ đoạn đặc thù, mở ra một con đường toàn đèn xanh giữa các quan ải chế độ triều Minh. Thế nhưng chỉ cần bất cứ cửa ải nào trong đó, bất kể Vạn Lịch Đế, Lý Thái Hậu hay là Phùng Bảo bật đèn đỏ với lão, con đường biến quân chỉ của Thủ Phụ trở thành thánh chỉ của Hoàng đế sẽ lập tức bị ngăn chặn.

Cho nên ở một mức độ nào đó, trước khi Hoàng đế trưởng thành, trên thực tế Trương Cư Chính hành sử quyền lực Hoàng đế, cũng mượn đó đẩy mạnh cải cách triều chính mới. Nhưng mặt khác, quyền lực của lão cũng không phải là không thể phá, thậm chí là tương đối yếu ớt.

- Người khác chỉ nói Trương gia ta được thánh ân cuộn cuộn, hiển hách nhất thời, lại không biết là cha vì đẩy mạnh triều chính mới, mở ra cục diện Đại Minh trung hưng, bảo vệ trăm năm khí vận Hoa Hạ, trong lòng thực là, thực là...

Trương Cư Chính trầm ngâm hồi lâu, thở dài ra một hơi, thốt ra tám chữ:

- Nơm nớp lo sợ, như trên băng mỏng.

Ba huynh muội Trương gia ngơ ngác nhìn nhau, một mặt không thể không tin lời của phụ thân, một mặt lại cảm thấy khó lòng tin được: ở tướng phủ Giang Lăng, du lịch ở Giang Nam, khắp nơi chỉ cảm thấy phụ thân uy thế hiển hách, quan dân vạn phần kính ngưỡng, ai biết lại gian nan như vậy?

Tựa hồ nhìn thấu nghi hoặc của các con, Trương Cư Chính cũng có ý mượn cơ hội phát tiết tâm sự trong lòng, liền cười vẽ một vòng tròn trên mặt đất:

- Đây là người đọc sách trên đời này, vì phụ lại vẽ một vòng ở bên trong, đây chính là quan văn bên ngoài triều. Các con biết bây giờ hàn môn sĩ tử thi đậu Tiến Sĩ đã không tới hai thành, tám thành chiếm đa số toàn là con em quan thân phú thương.

-Triều chính mới của phụ thân có hai điểm đo đạc ruộng đất, truy thu thuế, để hạ thấp gánh nặng thuế đất thuế ruộng cho dân chúng, thanh tra đất đai mà quan thân giấu diếm, đây chính là đối nghịch với hương thân khắp cả thiên hạ.

- Mà Nhất Điều Tiên Pháp đổi chỉnh thu thuế bằng lương thực vãi vóc thành chỉnh thu bạc, mặc dù truy thu được phần hao tổn, nhưng địa phương cũng không thể tùy ý làm khó dễ dân chúng như trước nữa, hành động này chính là đối nghịch với lại viên nhà môn.

- Khảo Thành Pháp khảo hạch thành tích toàn năm của quan viên, từ giáng chức cho đến cách chức đám tham quan, hôn quan, đây cũng là đối nghịch với đám quan văn ngu ngốc đầy bụng Tứ Thư Ngũ Kinh, nhưng làm trăm việc lại không có việc nào thành.

Mỗi lần Trương Cư Chính nói tới một thành phần đối nghịch, lại vẽ tách ra một mảnh bên trong vòng tròn giống như ta cắt bánh bông lan. Vẽ đến sau cùng vốn là vòng tròn chỉ còn lại ba mảnh, cuối cùng chỉ còn lại lựa thừa không có mấy. Số sau cùng chính là thân tín mà Trương Cư Chính tự tay cắt nhắc cùng với quan viên tham gia triều chính mới, bởi vì thực hành triều chính mới mà nhận được ích lợi.

Ra sức đẩy mạnh triều chính mới, quyết liệt với tập đoàn có lợi ích cố hữu, trên thực tế Trương Cư Chính đã đứng về phía đối lập với phần lớn quan văn xuất thân khoa cử.

Nhìn vòng tròn trên mặt đất cuối cùng bị cắt hết còn lại không có mấy, huynh đệ Trương gia tuôn mồ hôi trán như nước.

Trương Tử Huyền chớp mắt một cái, cũng nhặt lên một cành cây, vẽ bên ngoài vòng tròn kia một hình vuông, một hình tam giác, một hình ngũ giác, sau đó nhìn phụ thân.

Trương Cư Chính tán thưởng gật đầu một cái, hiểu ý nữ nhi: Trương Tử Huyền còn đang cố gắng thuyết phục mình về chuyện xử trí Vương Bản Cố. Ba hình vẽ kia đại biểu cho Từ Thánh Lý Thái Hậu tín nhiệm có thừa đối với mình, đệ tử Vạn Lịch Hoàng để cùng với đồng minh Ty Lễ Giám Phùng Bảo. Có ba vị này ủng hộ, chỉ là thế lực cự quan văn phản đối cũng không đủ để dao động triều chính mới, cũng không cần phải tiếp nhận Vương Bản Cố đầu dựa vào.

Trầm ngâm hồi lâu, khoe miệng Trương Cư Chính giật giật, lộ vẻ miễn cưỡng cười cười:

- Nội các sinh hoa sen trắng, Hàn Lâm viện có song bạch yến, đoạn thời gian trước ta đưa tới cho Hoàng đế chơi đùa, Phùng Bảo phái người tới nói 'Hoàng đế còn tằm bé, không nên dùng những thứ kỳ kỳ quái quái này khiến cho Hoàng đế ham chơi'... Ôi, quá khư Phùng Bảo không dám nói với cha như vậy...

Trương Cư Chính vì triều chính mới tất nhiên đắc tội quan văn, cho nên lão không thể không ỷ lại vào Lý Thái Hậu cùng Ty Lễ Giám Phùng Bảo. Trong năm năm Vạn Lịch đầu, Trương Cư Chính tuyệt đối chiếm cứ địa vị chủ đạo trong quan hệ đồng minh, nhưng theo thời gian dời đổi, Phùng Bảo cũng từ từ hiển lộ ra dã tâm.

Thân là Thủ Phụ đế sư, Trương Cư Chính nhất định phải mượn lực nội đình áp chế phái phản đối cải cách trong quan văn. Nhưng bản thân lão lại là lãnh tụ quan văn ngoài triều, Thủ Phụ nội các, nhất định phải phòng ngừa lực lượng hoạn quan nội đình nhân cơ hội bành trướng phát triển, nếu không tương lai xuất hiện hoạn quan vượt quyền như Vương Chấn, Lưu Cẩn, triều chính mới nhất định vạn kiếp bất phục.

Mà thanh lưu ngôn quan giống như chó điên chính là lợi khí dùng để cân bằng với hoạn quan, bởi vì thanh lưu cùng hoạn quan cừu địch nhau giống như chó với mèo, gặp nhau luôn cắn xé lẫn nhau.

Phù... huynh đệ Trương gia thở ra một hơi thật dài, đến đây đã bị phụ thân thuyết phục hoàn toàn.

Nhìn tóc bạc hai bên Thái Dương và trán đầy nếp nhăn của phụ thân, lần đầu tiên trong đời Trương Tử Huyền lãnh hội sâu sắc ý nghĩa của bốn chữ 'gian nan từng bước'.

Bây giờ vấn đề năng suy tính chính là, làm thế nào mới có thể thuyết phục Tần Lâm?

- Bên Kim thị, đã giải oan cho Ưông Trực, lại cho phép nàng khai Hàng Châu cảng thông thương, hẳn nàng nhận biết đại thể, tương lai tự nhiên còn có nhiều lợi ích. Về phần Tần Lâm, lão phu đích thân viết cho hắn một phong thơ, ngoài ra bộ chiếu của Binh bộ không tiện đường, các con cũng mang tới cho hắn!

Trương Cư Chính nhìn đáng vẻ lo được lo mất của nữ nhi, đã nhìn ra mấy phần đầu mối, cười vang nói:

- Vi phụ sẽ điều hắn đến kinh sư làm đường thượng quan Cẩm Y Vệ, để tiện bề khảo sát vị thanh niên tài tuấn này.

Chớ nói Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ, cho dù là Chỉ Huy Đồng Tri, Chỉ Huy Sứ cũng sẽ không được đường triều Thủ Phụ tự mình tới khảo sát. Có lẽ chỉ có Tả Đô Đốc Thái Tử Thái Phó Lưu Thủ Hữu chương Cẩm Y Vệ có tư cách này, cho nên khảo sát trong miệng Trương Cư Chính tất nhiên có một hàm nghĩa khác.

Hai huynh đệ Trương gia đều cao hứng thay muội muội, chỉ có bản thân Trương Tử Huyền vẫn khẽ cau mày liều như trước: tên Tần Lâm kia ngoài tròn trong vuông (ngoài mềm trong cứng), thật ra là tính tình như một với phụ thân, há có thể dễ dàng thuyết phục?

Quả nhiên hiện tại mang thư trở lại Nam Kinh gặp mặt, Tần Lâm cũng không vì phong thư do đích thân đệ sư Thủ Phụ viết mà cảm thấy quá sợ vì được yêu, lại càng không hề thấy trất bổ nhiệm Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ, hiệp chưởng Nam Trấn Phủ Ty mừng rỡ như điên, mà trước tiên đã phát hiện chỗ thiếu sót trong chuyện xử trí Vương Bản Cố.

Huynh muội Trương gia nhìn nhau, mặt lộ vẻ lúng túng, hồi lâu Trương Tử Huyền mới đi tới một bước, nhìn vào ánh mắt của Tần Lâm, gần từng chữ nói:

- Tần huynh nói cho tiểu muội biết, là báo thù tuyết hận thay mười vạn oan hồn đã chết quan trọng, hay là đẩy mạnh triều chính mới, để cho dân chúng thiên hạ còn sống được giảm thuế má, khiến cho ác bá hương thân không thể giấu giếm ruộng đất, triều đình gia tăng thu nhập, Thích soái biên luyện lính mới có bạc dư thừa, thiên hạ đại trị, mở ra thịnh thế Đại Minh trung hưng quan trọng hơn?

Sắc mặt của Tần Lâm vẫn không chút dao động, lần đầu tiên đối mặt Trương Tử Huyền hần tỏ ra nghiêm túc như vậy:

- Không đúng. Thứ nhất, triều chính mới của lệnh tôn có mấy chỗ thiếu sót, cũng không thể đạt tới trình độ lý tưởng như nàng nói. Thứ hai, nếu không giết gian nịnh tư thông giặc Oa, oan khiên khó giải. Nếu vì thực hiện một mục tiêu thoát nhìn rất đẹp mà phải bỏ qua đại nghĩa, điên đảo thị phi, mục tiêu này thường thường là hư vọng, con đường đi về phía nó cũng là sai lầm.

Huynh muội Trương gia quả thật không tin, trong lòng bọn họ triều chính mới của phụ thân chính là lương sách mở ra vạn thế thái bình, làm sao lại khó có thể thực hiện?

- Xin Tần huynh hãy xem lại phong thư gia phụ viết, chúng ta thông gia thế hảo, tựa hồ không cần đối chọi gay gắt với nhau như vậy.

Trương Mậu Tu liên tục không ngừng đưa mắt ra hiệu cho Tần Lâm, nhấn mạnh bốn chữ ‘thông gia thế hảo’, còn lặng lẽ ra dấu cho tiểu muội từ phía sau.

Quan vị Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ, hiệp chưởng Nam Trấn Phủ Ty hiển hách, cơ hội nghênh hôn nữ nhi độc nhất của Trương Cư Chính, trên đời này có ai có thể cự tuyệt đây?

Gương mặt trắng trẻo như ngọc của Trương Tử Huyền lập tức trở nên đỏ bừng, thu ba yêu kiều nhìn Tần Lâm, hô hấp cũng biến thành dồn dập. Nàng vô cùng hy vọng Tần Lâm có thể thỏa hiệp.

Tần Lâm chợt nhoẻn miệng cười, trong lúc huynh muội Trương gia thở phào nhẹ nhõm, hần lại lắc đầu một cái:

- Lệnh tôn có Đại Đạo của lệnh tôn, tại hạ cũng có tiểu đạo của mình, đây gọi là đạo bất đồng thì không thể cùng mưu. Cho nên hảo ý của Thủ Phụ Đại nhân tại hạ xin tâm lãnh, thư và bộ chiếu này cũng chỉ có thể xin thứ cho kẻ bất tài.

Hần nắm tay của Trương Tử Huyền lên, đặt thư Trương Cư Chính đích thân viết cùng bộ chiếu thăng quan vào trong tay nàng.

Ngây người sợ run hồi lâu, cổ nén chua xót, Trương Tử Huyền cáo từ rời đi, trong khoảnh khắc nàng xoay người, hai hàng lệ châu đã lăn dài trên má.

Trương Mậu Tu hung hăng trợn mắt nhìn Tần Lâm một cái, bước nhanh đuổi theo.

Trương Kính Tu lắc đầu thở dài, trước khi rời đi cực kỳ bội phục vái chào Tần Lâm tới đất:

- Tâm cảnh Tần thế huynh quả thật vững như Thái Sơn bàn thạch, không thể dao động!

Sau khi huynh muội Trương gia rời đi, tất cả mọi người trong phủ Tần Lâm lòng mang thấp thỏm vây lại, ai cũng toát mồ hôi lạnh thay cho hần.

Lúc hai đứa con trai Nguyên Phụ Thiếu Sư Trương tiên sinh rời đi, Trương Kính Tu buồn bã ra mắt, Trương Mậu Tu đỏ mặt tía tai. Mà mắt vị thiên kim tướng phủ tựa như thiên tiên kia sừng mọng lên, mặt trắng như ngọc treo nước mắt, dáng vẻ tan nát cõi lòng lại cổ nhần nhện, quả thật là hết sức đáng thương.

Rốt cục Tần Lâm đã làm chuyện gì khiến cho ba vị Trương gia tức tối như vậy, đắc tội với Thủ Phụ đế sư, có thể đối mặt trả thù đáng sợ hay không?

Mọi người bàn tán xôn xao, không chế âm lượng nói chuyện trong bầu không khí nặng nề, trầm trầm.

Chợt Lục mập vỗ đùi, ngũ quan trên mặt mập chen chúc lại thành một đồng, kêu trời liên tiếp:

- Tần Đại ca của ta ôi, huynh quả thật là tham sắc. Người ta là thiên kim tiểu thư chưa xuất các, vì sao huynh lại ra tay tàn độc bẻ hoa như vậy? Lần này người ta đánh tới cửa, chúng ta phải làm sao?

Tất cả mọi người sợ ngây người, nhìn dáng vẻ Trương Tử Huyền lúc rời đi thương tâm rơi lệ, cách nói của Lục Viễn Chí có khả năng cực cao.

- Mẹ của ta ôi, Tần trưởng quan cũng thật lợi hại, ngay cả thiên kim tướng phủ cũng dám...

Ngưu Đại Lực cũng hít sâu một hơi khí lạnh, che miệng rộng.

Tần Lâm từ thư phòng đi ra, nghe thấy tên mập và Ngưu Đại Lực đang bàn tán, sắc mặt hẩn vốn đã khó coi lần này trở nên đỏ khốc đỏ cười, trừng mắt:

- Nói những gì đó, chớ phá hoại danh tiết người ta. Mới vừa rồi bắt quả chỉ là tranh cãi ngoài miệng, cũng không có chuyện gì lớn. Ừm, nghe đầu thánh chỉ đã ra khỏi kinh sư. Lục mập, Ngưu Đại Lực, Từ tiên sinh lưu lại thương nghị, còn lại tất cả giải tán đi!

Mọi người nửa tin nửa ngờ, bắt quả Tần Lâm đã nói như vậy, tất cả bèn giải tán.

Tần Lâm bảo Ngưu Đại Lực đi một chuyến, gọi Quyền Chính Ngân ở khách điểm bên cạnh và Hàn Phi Liêm trấn giữ sở chữ Canh cùng tới.

Đám người đến đông đủ ngồi vào sảnh, Tần Lâm phát tay để cho nha hoàn bưng trà rót nước rời đi, sau đó nói thẳng vào vấn đề:

- Mới vừa rồi ba vị Trương gia tới đây, mang đến cho bản quan bộ chiếu Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ cùng ủy trát hiệp chương Nam Trấn Phủ Ty...

Lục mập giống như quả bóng nảy lên trên ghế, tươi cười hơn hở nói:

- Hay quá, Tần ca, huynh giải quyết Trương tiểu thư rồi sao?

Tần Lâm ngây người hồi lâu, tức giận trợn mắt nhìn tên mập một cái, nhàn nhạt nói:

- Ta đã trả lại bộ chiếu và trát.

Mọi người nghi hoặc không hiểu, chỉ có khố miệng Từ Văn Trường giật giật, sắc mặt trong nháy mắt trở nên khó coi.

Tần Lâm nói sơ chuyện này một lượt:

- Trương Thủ Phụ muốn cho Vương Bản Cố ra công khuyến mã, phát cờ hô hào cho triều chính mới của lão. Mà bản quan cho là quyền mưu thủ đoạn chỉ có thể được như ý trong lúc nhất thời, chỉ có mình chính pháp kỷ, trừng trước răn sau mới có thể chỉnh trị thói đời lòng người, khiến cho đám chuột nhắt sợ hãi, chân chính bảo vệ cho triều chính mới cùng giang sơn Đại Minh xã tắc Hoa Hạ.

Mọi người trợn to hai mắt, tất cả đồng thanh nói:

- Cho nên trưởng quan ngài...

Tần Lâm khề mỉm cười:

- Ta nói cho ba vị Trương gia, bản quan cùng Thủ Phụ Trương tiên sinh đạo bất đồng không thể cùng mưu.

Hay cho câu đạo bắt đồng không thể cùng mưu. Trong thiên hạ này có được mấy người dám nói những lời này với Thủ Phụ đề sư Trương Cư Chính.

Lục mập hít mạnh một hơi, lại thở ra một hơi thật dài, giọng điệu trở nên đứng đắn chưa từng có từ trước tới nay:

- Tàn ca, huynh quả thật ngu hết chỗ nói... Nhưng đệ thật bội phục huynh! Cho dù là cách chức điều tra, không làm quan nữa, đệ trở về y quán làm tiểu học đồ, đi theo huynh phá đại án, ra biển khơi đấu tiểu quỷ tử, không thẹn với lương tâm, đời này cũng đáng!

260. Chương 260: Không Kịp Đợi Nữa

Hàn Phi Liêm cùng Ngưu Đại Lực không nói gì nhưng thành linh đứng bật dậy, ôm quyền thi lễ Tàn Lâm. Trong lòng bọn họ vị trưởng quan này cũng không phải là loại thanh quan cổ hủ kia, hẳn cũng biết một ít thủ đoạn âm mưu, trong quan trường theo lệ cũng sẽ thu tiền cũ thường lệ, nhưng từ trước tới nay hẳn chưa bao giờ động tới chuyện này.

Đi theo vị trưởng quan này làm việc, trong lòng cảm thấy yên ổn, tối về nằm ngủ thẳng giấc, đến già có thể ưỡn ngực thật thẳng nói với con cháu: cả đời này của ta chưa từng làm chuyện trái với lương tâm.

Tàn Lâm cười nhìn các huynh đệ khê gật đầu, lại lộ vẻ áy náy nói với Hàn Phi Liêm:

- Chỉ sợ sẽ liên lụy Hàn huynh, không thể so với hai vị huynh đệ Lục, Ngưu, lão Hàn vốn chính là Tiểu Kỳ...
- Trưởng quan nói gì vậy, nếu không nhờ trưởng quan, Hàn mỗ há có thể làm được Bá Hộ sao?

Hàn Phi Liêm cất tiếng cười ha hả:

- Hơn nữa, cho dù là Hàn mỗ bị tước chức làm dân, còn sợ không có cơm ăn sao? Gia sản trưởng quan lớn như vậy cũng đủ nuôi sống các huynh đệ.

Tàn Lâm bị Hàn Phi Liêm chọc cho vui lên, từ nay về sau cũng đối xử với Hàn Phi Liêm giống như Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực, như huynh đệ tâm phúc.

- Nhân vật thượng quốc quả nhiên trung thành nghĩa liệt!

Quyền Chính Ngân chợt quỳ xuống, cảm kích rơi nước mắt xá Tàn Lâm một xá:

- Mới vừa rồi tiểu khả còn đang suy nghĩ, Trương tướng gia đã cho Ngũ Phong hải thương rất nhiều ích lợi, tiểu dân bá tánh chúng ta kiếm sống ở ven biển cũng không dám so đo tính toán với lão nhân gia. Oan khuất của lão chúa công cùng mười vạn quân dân không thể làm gì khác hơn là chờ sau khi Vương Bản Cố chết, kéo lão lên điện Diêm Vương đối chất. Không ngờ rằng Tàn trưởng quan lại đối xử như vậy, chúng ta... chúng ta...

Quyền Chính Ngân nghĩ đến năm đó bị oan uổng cùng đồng đảng dân chúng duyên hải, thân nhân hải thương chết oan, không khỏi nước mắt chan hòa:

- Bất kể có thể đem Vương lão tặc ra xử tội hay không, sau này Ngũ Phong hải thương ta không dám quên đại ân đại đức trưởng quan, Quyền mỗ thay mặt huynh đệ hải thương cùng mười vạn dân chúng chết oan bái tạ Tàn trưởng quan!

Tàn Lâm đỡ Quyền Chính Ngân dậy, bảo y ngồi xuống bên cạnh.

Hắn lấy làm kỳ trong lòng, không hiểu vì sao hồi lâu Từ Văn Trường không nói gì, vừa nhìn về phía lão lập tức sợ hết hồn: vừa nhìn qua Từ Văn Trường không có chuyện gì, ngồi đằng hoàng trên ghế, không nói tiếng nào. Cẩn thận nhìn lại, mắt bên trái lão đầu này nhắm lại, mắt bên phải sững sờ, lỗ mũi nghiêng sang bên, khoe miệng co quắp, vẻ mặt quái dị tới cực điểm.

Tàn Lâm biết không thể kích thích người mắc bệnh điên, liền nhỏ giọng gọi:

- Từ tiên sinh, Từ tiên sinh...

Từ Văn Trường chợt đứng bật dậy giống như viên đạn từ trên ghế, giậm chân phun nước bọt mắng loạn:

- Ha ha, lão tử sớm hiểu được là có chuyện như vậy, Nghiêm Tung, Từ Giai, Cao Cửng, Trương Cư Chính, kẻ làm chính trị không có đạo đức cá nhân. Hồ Tông Hiến đã là gì, Uông Trực đã là gì, mười vạn quân dân duyên hải đã đáng là gì. Từ Văn Trường, người nhìn không thấu, đáng đời người, con bà nó...

Lão điên vừa giậm chân mắng loạn vừa tát tai mình, lại túm tóc kéo, sắc mặt đỏ bừng, hai mắt đầy tia máu vằn đỏ, thần sắc như điên như cuồng.

- Không xong, lão điên lại nổi điên!

Lục mập cùng Ngưu Đại Lực vội vàng ôm lấy lão, nhưng sau khi Từ Văn Trường điên không biết lấy sức lực từ đâu ra, Ngưu Đại Lực trời sanh thần lực suýt chút nữa không giữ được lão.

Tần Lâm vội bảo Hàn Phi Liêm đi gọi Lý Thời Trân.

Chỉ chốc lát sau, lão thần y vội vàng chạy đến, bảo Ngưu Đại Lực cố gắng giữ bệnh nhân không nên loạn động. Lý Thời Trân xuất thủ như điện, mấy cây ngân châm đâm vào huyết Bách Hội, huyết Thái Dương, ngón tay nắm đuôi châm khẽ lay lay.

Thủ đoạn của Đại Minh thần y quả thật rất inh, bệnh điên của Từ Văn Trường dần dần bình phục, sắc đỏ trên mặt cũng dần dần rút đi, ánh mắt cũng từ cuồng loạn trở nên sáng ngời.

Tần Lâm thấy vậy mừng rỡ, thì ra Lý Thời Trân cũng có thể đối phó cả bệnh điên.

Không ngờ rằng Lý Thời Trân lắc đầu một cái, thở dài nói:

- Từ tiên sinh tâm bệnh ngoan cố, lão phu chỉ có thể tạm thời áp chế, tâm bệnh phải trị bằng tâm dược, lão phu có thể trị thân bệnh lại không thể trị tâm bệnh. Tạm thời cứ như vậy đi, để cho lão nghỉ ngơi một hồi.

Thu ngân châm, Lý Thời Trân lắc đầu rời đi, có lẽ là xúc cảnh sinh tình. Lão vất vả cả đời, đến tuổi già rốt cục Bản Thảo Cương Mục cũng được xuất bản, không uống cuộc đời này. Từ Văn Trường là tài tử Giang Nam đại danh鼎鼎, đến già lại có kết cục như vậy...

Từ Văn Trường thở hổn hển nghỉ ngơi một hồi, đứng lên chấp tay với Tần Lâm:

- Tướng quân thật sự không cần như vậy, có thể tạm thời đáp ứng Trương Cư Chính, sau đó từ từ theo dõi xem Vương Bản Cố mưu đồ thể nào... Ủa, lão hủ đã xem thường quyền mưu của Trương Tướng gia, hiệp chương Nam Trấn Phủ Ty, hắc hắc, căn bản cũng không cho chúng ta cơ hội!

Nội bộ Cẩm Y Vệ, Bắc Trấn Phủ Ty chủ bên ngoài, Nam Trấn Phủ Ty chủ bên trong, Nam Trấn Phủ Ty là hiến binh trong hiến binh, đặc vụ trong đặc vụ, quyền lực tuyệt đối không thể nói là nhỏ, nhưng chức quyền chỉ giới hạn bên trong nội bộ Cẩm Y Vệ. Sau khi Tần Lâm nhậm chức này sẽ không có cách nào lợi dụng chức quyền đối phó Vương Bản Cố.

Trương Cư Chính một đời danh tướng, suy nghĩ chu đáo, tuyệt không thể nào dễ dàng lưu lại cơ hội cho Tần Lâm.

- Trực tiếp công bố tội Vương lão tặc?

Từ Văn Trường dứt lời đã tự mình lắc đầu, Tần Lâm đã giao những thư tội chứng kia cho Trương Tử Huyền mang cho Trương Cư Chính, hiện tại trên tay hắn không có chứng cứ xác thực.

- Hay là...

Từ Văn Trường bất đắc dĩ nói:

- Chúng ta từ từ suy nghĩ biện pháp, sẽ có cơ hội đối phó lão tặc.

- Ta sợ, ta không kịp đợi nữa...

Tần Lâm cười lạnh hắc hắc một trận.

Mọi người kinh hãi trong lòng.

Trong mắt Tần Lâm thoáng qua hàn quang như lưỡi đao:

- Ta sợ Vương lão tặc chết quá sớm!

Phủ đệ Tả Đô Ngự Sử Đô Sát Viện Nam Kinh Vương Bản Cố, thời gian trước yên lặng được ít ngày, bị một tông ngũ phẩm Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ đánh tới cửa, nhị phẩm Tả Đô Ngự Sử bị đánh sưng mặt sưng mũi, cuối cùng ngay cả cái rắm cũng không dám đánh, trơ mắt nhìn Tần Lâm ngông cuồng kiêu ngạo kia nghênh ngang rời đi, coi như mặt mũi mất hết.

Không những môn sinh cố lại vốn là theo phụ Vương Bản Cố lại không tới cửa, ngay cả tôi tớ người ở Vương gia đều cúi thấp đầu, những nha hoàn người làm thân cận nhất truyền ra tin tức lão gia vạn phần như đưa đám, tâm như tro tàn, càng khiến ọi người hiểu lầm thêm. Tất cả mọi người đều đang suy nghĩ, phải chăng là Vương Đô Đường cũng sắp sửa rơi đài.

Bất quá kế tiếp Vương lão gia trải qua một thời gian lo được lo mất, chợt khôi phục bình thường, mà một tháng trước hai vị công tử Trương gia đến báỉ phỏng càng có hiệu quả trấn an tinh thần cho lão. Mặc dù sắc mặt của hai vị Trương công tử thật sự không dễ coi, nhưng sau khi bọn họ rời đi, tinh thần Vương Đô Đường trở nên phần khởi vô cùng.

261. Chương 261: Sát Cơ Ẩn Hiện

Wương Bản Cố tới nha môn Đô Sát Viện ngồi trên đường tỏ vẻ uy phong, mạnh mẽ vang dội triệu kiến môn sinh cố lại, báỉ phỏng Ngự Sử, Cấp Sự cùng Thị Lang đồng niên đồng đẳng Lục bộ Thượng Thư khắp Nam Kinh.

Người sáng suốt đều đã nhìn ra, lần này Vương Đô Đường đã được Trương Tướng gia ủng hộ, cho nên mới góc đầu dậy lần nữa.

Vì vậy trước đại môn phủ đệ Vương Đô Đường lại khôi phục tình cảnh đông như trẩy hội, quan viên thanh lưu tại triều, nho lâm sĩ tử ngoài triều trong lúc nhất thời ùn ùn kéo tới.

Hôm ấy mấy tên hào nô đang điếu võ giương oai ngoài cửa, chỉ thấy một người tuổi trẻ thân mặc áo vải không trải qua thông báo, cúi đầu đi về phía đại môn.

- Đây, thanh niên lỗ mãng kia từ đâu tới, xông bừa như vậy, cũng không xem thử đây là địa phương nào?

Mấy tên hào nô cười đùa vây lại, dáng vẻ hùng hùng hổ hổ:

- Lão gia nhà ta chỉ cần một tấm thiệp, mang người tới Thuận Thiên phủ đánh cho bán sống bán chết...

Đám môn sinh cố lại chờ báỉ kiến Vương Đô Đường cũng cười hì hì vui vẻ, chuẩn bị xem tiểu tử góc này bêu xấu, cũng coi là giải buồn ọi người.

Người nọ ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười.

- Má ơi, là, là người!

Đám hào nô mới vừa rồi còn điếu võ giương oai, hiện tại hai chân run như cây sậy, đặt mông ngồi phệt xuống đất.

Trên bậc thang cửa chính phủ đệ Vương Bản Cố, Tần Lâm đứng chấp tay, khóe môi nhếch lên nở nụ cười như có như không, vừa không có sát ý ngập trời, cũng không giống như hạng người cùng hung cực ác. Thế nhưng bọn hào nô canh cửa kia vừa nhận ra hấn lập tức từ chó dữ ý thể hiệp người biến thành chó ghê bị rút xương sống, nằm trên mặt đất không ngừng lui về phía sau, lui về phía sau.

Mấy văn nhân nhã sĩ, thanh lưu quan lại tới cửa báỉ phỏng thấy vậy không hiểu vì sao, đến gần nhau hỏi:

- Này, người này có lai lịch thế nào, dọa cho quân gia Vương Đô Đường sợ hãi như vậy?

Có vị thư sinh bên hông treo thanh kiếm lắc lư qua lại, làm như mình văn võ song toàn tỏ vẻ muốn thử:

- Chúng ta có nên giúp một tay không, cũng tiện tạo ra tiếng tốt với Vương Đô Đường?

- Chậm đã...

Một số bằng hữu lão thành ngăn y lại, cau mày khổ sở suy nghĩ:

- Đường như đã nhìn thấy người trẻ tuổi này ở chỗ nào... Ôi chao, là Tần trưởng quan!

Chữ Tần mới vừa ra khỏi miệng, đám quan viên thanh lưu, văn nhân sĩ tử giống như bị lửa đốt mông chột vật chạy thục mạng, cả đám đông vây ở cửa nhất thời bỏ chạy tứ tán.

- Tần trưởng quan gì, các người lại sợ như vậy?

Thư sinh bên ngoài tới kia có vẻ xem thường, thỉnh linh ánh mắt y tỏ vẻ sững sờ, a một tiếng cắn phải đầu lưỡi:

- Tần, Tần trưởng quan, Cẩm Y Vệ Tần Diêm Vương, mẹ của ta ôi!

Vừa dứt lời thư sinh liền lẩn một vòng chạy trốn, dáng vẻ kinh hoàng vô cùng, hận cha mẹ không sinh ra mình bốn cái chân.

Tần Lâm Kỳ Châu phá Bạch Liên giáo, chém Hoàng Liên Tổ, phá tề án đo đạc ruộng đất ở Hưng Quốc châu, vô số đầu quan lại tham ô rơi xuống đất. Vụ án Bạch Liên giáo Dương Châu mượn bạc ngân khố khởi sự lại càng rơi đầu vô số giáo đồ khắp Nam Trục Lệ. Mới vừa phá liên hoàn vụ án giết người mà ngay cả phụ tử Hình bộ Thị Lang Lưu Nhất Nho đều nhất tề dâng mạng, Tần Lâm cố nhiên chưa từng giết oan một ai, hấn giết toàn hạng người chết chưa hết tội. Mà theo người ngoài thấy, trên con đường thăng quan của hấn sát lục trùng trùng, có thể nói mỗi bước đi là một dấu chân máu.

Đám quan lại hưởng lợi từ Tần Lâm như Trương Công Ngự, Vương Thế Trinh, Lý Quảng, Hoắc Trọng Lâu coi Tần Lâm là Cặp Thời Vũ quan trường, hấn đi tới chỗ nào, mây đen đầy trời liền biến thành mưa ngọt rơi xuống. Mà người đồ kỵ ganh ghét hấn lại xưng hấn là Diêm La Tần Quảng Vương, là vị Thiên Sát tinh đạp vô số đầu người thăng lên cao.

Cảnh nội Nam Trục Lệ thuộc về quan viên hệ phái không hợp cùng Tần Lâm, không khỏi nghe danh biến sắc, cho nên vừa nghe nói hấn tới chỗ này, tất cả đều bị dọa sợ đến tè ra quần, bỏ chạy thục mạng.

Quan viên còn như vậy, những tôi tớ kia càng không cần nói. Nghĩ đến ngay cả chủ nhân mình còn bị đánh, thân là tôi tớ người ở xông lên lại càng vô ích, không thể làm gì khác hơn là Tần Lâm đi một bước, bọn họ lập tức lẩn một vòng lui ba bước.

Tần Lâm mỉm cười, từng bước từng bước chậm rãi thông thả đi tới. Hấn không phải là võ lâm cao thủ, so với chính nhị phẩm Đô Đường cũng không phải là đạt quan hiển quý, nhưng đông đảo ác nô không có tên nào dám tiến lên phía trước ngăn trở, từng tên một cúi thấp đầu lui về phía sau. Phảng phất trên người Tần Lâm mang theo khí trường vô hình nào đó, uy lực hùng mạnh, làm bọn họ không dám nhìn thẳng.

Rốt cục Vương Bản Cổ nhận được tin tức, từ phía sau lật đặt chạy ra. Thấy ánh mắt Tần Lâm tựa như quỷ hỏa u minh địa ngục luyện hồn, đường đường chính nhị phẩm Tả Đô Ngự Sử không hiểu vì sao cảm thấy lạnh toát trong lòng, mắt chớp chớp, cũng không kịp nhớ chuyện giữ thân phận đã lớn tiếng kêu lên, ngoài miệng trong yếu:

- Tần Lâm, ngươi không nên lấn hiếp người quá đáng! Lão phu đã ra sức cho Trương Tướng gia, ngươi cũng đừng làm chuyện ngu xuẩn!

Vương Bản Cổ vì mạng nhỏ của mình bán thân đầu dựa vào Trương Cư Chính, cam tâm làm tay sai dưới trướng Trương Giang Lăng, chuyện này vốn là cơ mật không thể để người ngoài biết được. Nhưng hiện tại lão vô cùng sợ hãi Tần Lâm, trong lúc kinh hoàng buột miệng kêu lên.

Tần Lâm đi tới chính đường ngồi lên ghế giữa, ánh mắt híp lại, liên tục cười lạnh.

Vương Bản Cố không biết hắn có dụng ý gì, nhìn thấy Tần Lâm cười quỷ dị bèn quát lui tới tở. Vốn muốn ngồi xuống, bị Tần Lâm hừ mũi một tiếng, lão lại lo được lo mất ngồi cách Tần Lâm hai cái ghế.

- Tần trưởng quan, chúng ta vốn là không thù không oán, ngài cần gì ép người quá đáng như vậy?

Hiện tại không có người ngoài, Vương Bản Cố vội vàng xuống nước, cúi thấp người dùng lời lẽ chân thành nói:

- Chuyện Tần trưởng quan chiêu an đám giặc Oa kia cũng đã làm xong, triều đình hẳn có thăng thưởng, Trương Tướng gia đối với ngài coi trọng có thừa. Sau này chúng ta hóa địch thành bạn, trước kia có chút hiểu lầm, mong rằng ngài bao dung, bao dung!

Trong thư Trương Cư Chính gửi cho Vương Bản Cố cũng mơ hồ nhắc tới coi trọng Tần Lâm, ý bảo lão và Tần Lâm nên xúc tiến quan hệ, sau này cả hai đều là kiện tướng môn hạ đắc lực của tướng phủ.

Vương Bản Cố cũng nghe nói Trương Tử Huyền cùng Tần Lâm quan hệ không cạn, tên Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ trẻ tuổi này rất có khả năng trở thành con rể của Trương Cư Chính.

Vương Đô Đường chỉ là vì sợ chết mà vấy đuôi làm tay sai cho Trương Cư Chính, mạng nhỏ bị người ta nắm trong lòng bàn tay. Tần Lâm lại là con rể tương lai của Thủ Phụ đế sư, mặc dù trước mắt một người là chính nhị phẩm đại quan, một kẻ là tông ngũ phẩm tiểu quan, nhưng trên thực tế địa vị hai người phải đảo ngược lại mới đúng.

Vì vậy trong lòng Vương Bản Cố vừa hận vừa sợ Tần Lâm, nhưng cũng không làm gì được hắn.

262. Chương 262: Suy Nghĩ Nông Cạn

Quả nhiên thần sắc Tần Lâm không âm trầm đáng sợ giống như lúc trước, tựa hồ hòa hoãn hơn nhiều, ánh mắt cũng không lạnh như băng tàn khốc giống như mới vừa rồi.

- May là lão hiểu được...

Tần Lâm chậm rãi xoa xoa tay:

- Trương Tướng gia lệnh Binh bộ phát tới bộ chiếu Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ cho ta, ngoài ra Chương Vệ Lưu Đô đốc cũng xuống ủy trát, ủy ta hiệp chương Nam Trấn Phủ Ty.

Trong thư Trương Cư Chính nhắc tới muốn cất nhắc Tần Lâm, tất nhiên Vương Bản Cố rất tin không nghi ngờ, đầu tiên là thử phào nhẹ nhõm, tiếp theo mơ hồ cảm giác ghen trong lòng ngực: ôi, có chỗ dựa sau lưng quả nhiên lợi hại.

Vốn Tần Lâm chỉ là một tông ngũ phẩm Phó Thiên Hộ, cách đường thượng quan Cẩm Y Vệ còn kém mấy cấp. Lần này thật tốt, không những huân quan chuyển thực thụ trực tiếp thăng Chỉ Huy Thiêm Sự, nhảy một cái trở thành đường thượng quan chỉ huy nòng cốt hệ thống Cẩm Y Vệ, còn hiệp chương Nam Trấn Phủ Ty, tay cầm trọng quyền.

Nếu nói không phải là Trương Cư Chính xem hắn như con rể cất nhắc, làm sao có thể như vậy được? Cho dù là lập công lớn hơn nữa, làm quan chưa đầy năm đã leo tới đường thượng quan chương Nam Trấn Phủ Ty, chưa tới mấy năm có lẽ sẽ lên tới Chỉ Huy Sứ, quả thật chuyện này hết sức khó tin.

Thế nhưng Trương Tướng gia năm nay vừa mới năm mươi, Xuân Thu cường thịnh, nghe nói thân thể cực tốt, ngày Đông tuyết rơi không cần đội mũ lông điều, theo đáng về sống thêm mười hai mươi năm cũng không thành vấn đề. Cái ghế Tả Đô Đốc Chương Cẩm Y Vệ Sự Thái Tử Thái Phó dưới mông Lưu Thủ Hữu, chắc chắn sẽ được giữ lại cho vị thừa long khoái tử này.

Nếu Trương Cư Chính đã phong cho Tần Lâm chức quan lớn như vậy, Vương Bản Cố cảm thấy mình không có chuyện gì. Trên đời này còn có người có thể cự tuyệt cảm dỗ của cao quan hậu lộc cùng thê tử xinh đẹp

như hoa sao? Trương Tử Huyền thiên tư quốc sắc, Trương Cư Chính quyền thế hiển hách như vậy, lại thêm đường thẳng quan một bước lên mây...

Bất luận kẻ nào cũng không thể nào cự tuyệt!

Cho nên Tần Lâm tuyệt không thể nào vi phạm mệnh lệnh Trương gia tiếp tục đối nghịch cùng Vương Đô Đường lão.

- Tần lão đệ thật là thiếu niên đắc chí, tương lai tất là kinh thiên ngọc trụ, giá hải kim lương của triều Đại Minh ta. Lão phu như đèn tàn trước gió, Trương Tướng gia cùng Tần lão đệ một văn một võ, cha vợ con rể tương đắc, phụ tá thánh thiên tử Đại Minh ta vạn vạn năm!

Vương Bản Cố khoắc lác không biết xấu hổ, trong lòng thật sự là vừa hâm mộ vừa ghen tỵ, nhưng bị tình thế bức bách không thể không giả vờ ra vẻ cao hứng.

Tần Lâm cười hì hì, trong nụ cười cất giấu sát ý nồng đậm.

- Vương lão tiên sinh mới là nhân kiệt ưu tú.

Tần Lâm hài hước nhìn Vương Bản Cố, ngoài cười mà trong không cười:

- Ngay cả gia nhạc cũng khen Vương Đô Đường tâm cơ thâm trầm, nói lão quỷ ngài có rất nhiều trò hoa mỹ.

Vương Bản Cố kinh hãi trong lòng, nghe chính miệng Tần Lâm nói ra 'Gia nhạc', tự nhiên biết đó là chỉ Trương Cư Chính, bất quá để sư Thủ Phụ khen lão tâm cơ thâm trầm, nhiều trò hoa mỹ dường như cũng không phải là lời tốt lành gì.

- Lệnh nhạc... lão có bất mãn đối với lão hủ sao?

Vương Bản Cố nhất thời trong lòng thấp thỏm, rời chỗ đứng dậy, thấp giọng hỏi.

Trước đó Tần Lâm từ phản ứng của Vương Bản Cố biết sau khi ba huynh muội Trương gia rời khỏi chỗ mình vẫn chưa tới nơi này. Trong lòng hẩn nhất thời đại định, bởi vì Vương Bản Cố tuyệt đối sẽ không nghĩ đến hẩn ôm một mục đích khác.

Vương Bản Cố là lãnh tụ thanh lưu phản đối triều chính mới, chuyện này khiến cho lão và Trương Cư Chính có nhiều tranh chấp. Mà lần này lão hoàn toàn là vì cứu mạng mà đầu nhập môn hạ Trương Cư Chính, đã mất đi một chút danh dự cuối cùng. Như vậy Nguyên Phụ Thiếu Sư Trương tiên sinh đưa tin từ kinh sư tới, cùng với ngôn ngữ thái độ ba huynh muội Trương gia không tránh khỏi trách lão một phen.

Vì vậy Tần Lâm mơ hồ nhắc tới Trương Cư Chính bất mãn, Vương Bản Cố liền bị dọa sợ đến mồ hôi chảy ướt lưng, vội vàng hỏi thăm nguyên do.

Tần Lâm liếc lão một cái, không nhanh không chậm uống trà, hừ mũi một tiếng:

- Gia nhạc bảo ta tới hỏi lão, nếu đã có ý ra công khuyến mã, vì sao trong thư lại nói không hết không thật?

Vương Bản Cố sửng sốt, sắc mặt trở nên cực kỳ lúng túng, âm thầm nghĩ ngợi ngay cả chuyện này Tần Lâm cũng biết, ngoại trừ nhận được tin tức từ chỗ Trương Cư Chính ra, hẩn không còn đường nào khác.

Đúng như Tần Lâm suy đoán, lúc Vương Bản Cố viết thư bày tỏ thần phục với Trương Cư Chính, cũng không biết Trương Tử Huyền đại biểu tướng phủ Giang Lăng có mặt ước cùng Ngũ Phong hải thương, càng không thể khẳng định Tần Lâm chính là tương lai thừa long khoái tế Trương gia, sẽ giao chứng cứ tường tận cho Trương Cư Chính. Cho nên trong thư lão cũng dùng lời lẽ che giấu chuyện mình làm, không cho Trương Cư Chính biết toàn bộ sự thật.

Bây giờ Tần Lâm đã xưng Trương Cư Chính là gia nhạc, quan hệ giữa hai bên không nói cũng hiểu, dĩ nhiên Trương Cư Chính đã biết tường tận hành vi của Vương Bản Cố.

Cho nên Vương Bản Cố suy đoán lung tung về ngôn ngữ trong thư Trương Cư Chính gởi cho lão, nghi thần nghi quỷ, lại cảm thấy quả thật là như vậy, không hề nghi ngờ lời Tần Lâm.

- Dạ, dạ... là hạ quan nhất thời hồ đồ, trong thư viết không thật không hết, kính xin Tần tướng quân chỉ cho hạ quan con đường sáng.

Vương Bản Cố tỏ vẻ đáng thương cầu khẩn.

- Viết một phong thư nữa, trong đó ghi rõ những gì lão làm hai mươi năm trước. Sau đó bản quan sẽ nhất nhất so sánh với chứng cứ trong tay, tin chắc lần này lão sẽ phải nói lời thật.

Sắc mặt Tần Lâm âm trầm, lấy tư thế từ trên cao nhìn xuống Vương Bản Cố:

- Như vậy, gia nhạc mới có thể yên tâm dùng lão!

Trương Tướng gia ôi Trương Tướng gia! Vương Bản Cố than thở không dứt, lòng nói ngài có ý tưởng này sao không nói sớm. Dù sao ta cũng phải bán thân đầu phục, chỉ có lấy lòng ngài mới có thể giữ được mạng nhỏ, cũng không sợ mặt dày viết một phong thư thú tội nữa. Ngài phải con rể hung hăng tàn độc này tới đây hù dọa ta để làm gì?

Vương Bản Cố căn bản không biết Tần Lâm đã giao toàn bộ chứng cứ cho Trương Cư Chính, lại không dám tin tưởng trên đời này có người có thể từ chối cao quan hậu lộc, vợ đẹp như hoa.

Trương Tướng gia cứu ta là ta có thể sống, Trương Tướng gia buông tay ta sẽ phải chết, thôi thôi thôi, dù sao bằng chứng như núi đều nằm trong tay tên họ Tần kia, nếu hắn muốn giết chết ta cũng không cần thêm một phong thư này.

Vương Bản Cố suy nghĩ, cầm bút viết lên giấy, câu đầu tiên là ‘Thủ Phụ Trương lão tiên sinh quân giám’.

Tần Lâm chỉ chỉ đầu đề:

- Viết cái này trên đó, không tốt lắm đâu...

Vương Bản Cố lấy tay vỗ trán:

- Hạ quan hồ đồ, hồ đồ.

Biết rằng phong thư này trên thực tế là tờ cung trạng, không tiện nhắc tới Trương Cư Chính, lão bèn đổi một tờ giấy khác, không viết tên ai vào nữa.

Tần Lâm đứng ở bên cạnh thỉnh thoảng gõ bàn một cái, thúc giục lão viết au.

Vương Bản Cố xuất thân Tiến Sĩ, bút hạ như bay, nhất thời viết ra một hơi hai trang giấy, viết rõ ràng chuyện năm xưa ‘bị người lừa dối’ giết oan Ưng Trực, vu hãm Hồ Tông Hiến. Ngoài ra còn tô điểm ình, nói hai mươi năm qua áy náy đường nào, nghĩ đến dân chúng duyên hải gặp binh họa cả đêm trần trọc trở mình vân vân, toàn là đánh rắm.

Còn chưa viết xong Tần Lâm đã vỗ nhẹ vào vai lão:

- Không tệ, không tệ.

Đột nhiên tay hắn giống như tia chớp mau lẹ tuyệt luân, chuyển qua động mạch cảnh bên cổ đối phương nhấn mạnh vào một cái.

Vương Bản Cố lập tức cảm giác trời đất quay cuồng, trước mắt tối sầm lại, bất tỉnh nhân sự.

Đến khi lão chậm rãi tỉnh lại, vô cùng kinh hãi phát hiện ra mình bị trói chặt, không thể động đậy chút nào, miệng cũng bị nhét một miếng giẻ lau, không thể phát ra thanh âm gì được.

Tần Lâm đang bố trí chuyện gì đó, tỷ như then gài cửa phòng khách này không biết vì sao bị hắn bẻ làm hai đoạn, lại dời một cái ghế để ở vị trí giữa đại sảnh. Bút lông vừa mới viết thư được gài ngang trên ô vuông sau lưng ghế, trên bút được buộc một sợi dây tơ dẻo dai, mà ở hai cánh cửa cũng có dây tơ.

Đến khi thấy Tần Lâm rút dây treo rèm cửa xuống, quăng lên trên xà nhà ở chính giữa đại sảnh, theo bản năng Vương Bản Cố cảm thấy nguy hiểm. Đáng tiếc miệng lão bị nhét giẻ chỉ có thể kêu lên ừ ừ, không thể gọi người tới giúp. Đám tôi tớ đã bị lão đuổi đi từ trước, lão gia cùng Tần trưởng quan mặt đàm, ai dám tới quấy rầy?

- Tỉnh nhanh vậy sao?

Tần Lâm cầm dây thòng từ trên xà nhà xuống thắt một cái thòng lọng bên dưới, sau đó dang rộng hai tay, nỏ một nụ cười để lộ hàm răng trắng muốt:

- Xem đây, bản quan thương xót phạm nhân tới mức nào, ngay cả dây thòng tự vận cũng đã chuẩn bị sẵn cho lão.

Vương Bản Cố bị dọa sợ đến sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, cả người không tự chủ run rẩy, miệng phát tiếng kêu ú ớ càng thêm cấp bách. Vì sao, vì sao vậy... lão gào thét không cam lòng tận trong lòng...

Tần Lâm đứng trước người Vương Bản Cố, có vẻ hăng hái nhìn chằm chằm cổ của lão:

- Ủm, phải thừa nhận ta lừa lão, đương nhiên Trương Tướng gia có phát tới bộ chiếu cùng ủy trất, nhưng ta đã cự tuyệt, bởi vì ta muốn đưa lão lên giá treo cổ.

- Ta là mệnh quan triều đình...

Vương Bản Cố đem hết toàn lực mới có thể mơ hồ phun ra mấy chữ này.

- Không cần lo lắng thay ta, bởi vì lão là tự sát...

Tần Lâm cười hi hi đưa tờ cung trạng do Vương Bản Cố vừa tự tay viết tới trước mắt lão:

- Xem đi, đây không giống như di thư sao?

Vì muốn vấy đuôi xin tha mạng với Trương Cư Chính, bên trong tờ cung trạng này Vương Bản Cố viết toàn những lời lẽ hối hận và tiếc nuối. Nếu Tần Lâm nói đây là di thư, e rằng sẽ không có bất kỳ người nào nghi ngờ.

Trong đôi mắt Vương Bản Cố đã tràn đầy sợ hãi, so với giết lão càng thêm đáng sợ là, bên trong bức 'di thư' này nói hết toàn bộ chuyện họa quốc ương dân do lão làm ra năm xưa. Như vậy nếu như bị Tần Lâm giết chết, tất cả mọi người sẽ cho rằng lão là thương thiên hại lý, không chịu nổi nội tâm hành hạ mà hối hận tự vận!

Danh tiếng thanh lưu của lão sẽ bị hủy trong chốc lát, lão không chỉ bị hủy về thể xác, thanh danh của lão cũng mất sạch, thân bại danh liệt chính là kết quả cuối cùng mà lão không mong muốn nhất.

- Sợ rồi sao, lão không nhớ tới mười vạn quân dân duyên hải năm đó bị lão làm hại sao?

Thần sắc Tần Lâm trở nên băng hàn, trong đôi mắt chớp động ánh sáng, giống như quỷ hỏa luyện hồn từ dưới địa ngục âm u, thiêu đốt sâu trong linh hồn Vương Bản Cố. Thanh âm hán lạnh lùng tàn nhẫn mang theo lực lượng phán quyết sinh tử, đâm thẳng vào tim lão:

- Đúng vậy, lão nên sợ hãi, oan hồn dưới đất đang chờ lão đó!

Anh hùng có thể thản nhiên chịu chết, bởi vì người ta chết không thẹn với lương tâm. Kẻ phạm tội ác thường là sợ chết hơn cả người thường, bởi vì dưới đất có oan hồn đang chờ mình thanh toán tất cả tội nghiệt gây ra khi còn sống.

Thân thể Vương Bản Cố run giống như lá cây trong gió, không biết vào giờ phút này đối mặt kết cục thân bại danh liệt như vậy, lão có hối hận những gì mình đã làm năm xưa không?

- Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ Tần Lâm Đại Minh, vì chuyện Ưông Trực chết oan, tàn hại quân dân dân chúng, mười năm loạn Oa Đông Nam, giết đầu sỏ tội ác ở chỗ này.

Tần Lâm gần từng chữ nói, hai tay lay động dây treo, thần sắc âm trầm cùng sát khí nồng đậm trên người khiến cho hắn giống như Diêm La đòi mạng tới từ địa ngục.

Người ở nhà Vương Bản Cố đều cách phòng khách xa xa, tránh cho có hiềm nghi nghe lén chủ nhân cùng Tần tướng quân mật đàm.

Chợt bên trong phòng khách truyền ra giọng Tần Lâm lớn tiếng gào thét:

- Vương Đô Đường cần gì làm như vậy? Kể tới không thể ngăn, người đi không thể đuổi, nhắc chuyện quá khứ thì có ích gì?

Kế tiếp thanh âm của Vương Bản Cố như đưa đám mà trầm thấp, lẩm bẩm ú ớ không nghe rõ.

Đám người ở tò mò đến gần mấy bước.

Tần Lâm lại lớn tiếng nói:

- Vương Đô Đường nói hết thấy đều vô dụng, lại có ý gì? Hạ quan cũng không phải là tới đây nghe lão than vãn, xin cáo từ!

Dứt lời Tần Lâm liền nổi giận ùng ùng từ bên trong phòng khách đi ra, hai cánh cửa sau lưng lập tức đóng sầm lại, tất nhiên là Vương Bản Cố đóng cửa.

Đám nha hoàn người ở ngơ ngác nhìn nhau, đều nói lần này họ Tần lại chọc cho lão gia ùng ùng nổi giận.

- Vương Bản Cố, lão làm chuyện có lỗi với lương tâm, trách được ai đây? Tần mỗ cũng không ép lão!

Tần Lâm đi mấy bước lại quay đầu lại, đứng ở ngoài cửa lớn, dừng một chút, tiếp theo tức giận nói:

- Vương Đô Đường, lão cũng là đại quan nhị phẩm triều đình, có chuyện gì mà không thể nhìn ra...

Hắn còn đang nói, chợt bên trong phòng khách truyền tới thanh âm rầm một tiếng, dường như có vật gì ngã xuống đất. Tần Lâm không hiểu vì sao gãi gãi đầu, lại thu tay vào trong ống tay áo rộng thùng thình.

- Hừ, đập đồ đạc để làm gì chứ?

Tần Lâm tức giận nói, ngẫm nghĩ một hồi, bên trong thủy chung không có thanh âm truyền tới, hắn bèn nằm phục xuống nhìn qua khe cửa, thỉnh linh kinh hãi kêu lên:

- Nguy rồi, người đâu mau tới, lão gia các người treo cổ rồi!

Tần Lâm vừa gọi vừa nắm cửa 'dùng sức' đẩy, tất nhiên đẩy không được.

Mấy nha hoàn ở gần cũng giúp hắn đẩy cửa, cửa vẫn không nhúc nhích, đương nhiên đã bị cài chốt ở bên trong.

Đám người ở cũng chạy tới giúp một tay, Tần Lâm ngăn bọn họ lại:

- Để ta xông vào!

Hắn ôm bả vai xông mạnh vào, chỉ nghe ầm một tiếng thật lớn, cửa lập tức mở ra.

Chỉ thấy Vương Bản Cố Vương lão tiên sinh dùng dây treo cổ ở giữa nhà, thân hình vẫn còn đang khẽ lay động. Dưới bàn chân lão là một cái ghế đã bị đập ngã, bên cạnh ném hai tờ giấy viết đầy chữ, một cây bút lông còn dính mực.

- Lão gia, lão gia... vì sao lão gia lại suy nghĩ nông cạn như vậy?

Đám nha hoàn người ở kêu khóc đưa Vương Bản Cố xuống, đưa tay lên mũi thăm dò hơi thở, nhưng đã sớm không còn hơi thở.

263. Chương 263: Thân Tử Danh Liệt

Đám nha hoàn người làm kẻ đâm ngực giậm chân giả khóc, người vội vàng chạy đi thông báo chủ mẫu, thiếu gia, còn có kẻ chạy đến Thuận Thiên phủ đi báo quan, tình cảnh vô cùng hỗn loạn.

Có tên quản gia mắt tam giác biết chữ, bị lòng hiếu kỳ sai khiến nhặt hai tờ giấy dưới đất lên xem thử, nhất thời trán đổ mồ hôi hột, vội vàng thừa dịp không ai chú ý lạng lẽ nhét vào trong ngực.

Tần Lâm nhìn thấy hết thấy nhưng cũng không lên tiếng vạch trần, chẳng qua là bất động thanh sắc dùng dư quang khóe mắt giám thị người này, không cho y rời khỏi tầm mắt.

Lão thê Vương Bản Cổ phụng bồi con trai ở quê nhà, nơi này chỉ có một số thân thích phụng bồi, nghe nói lão gia được xem như đại thụ che trời đột nhiên qua đời, ai nấy khóc thét lên như cha chết chạy vào đại sảnh, tuy rằng thanh âm lớn nhưng cũng không có mấy giọt nước mắt. E rằng bọn họ đang lo lắng sau khi đại thụ che trời này ngã xuống, tương lai không thể làm gì khác hơn là cây ngã chim bay tứ tán.

Có mấy tên hào nô vừa lau ánh mắt giả khóc, vừa chỉ cho thân thích chủ nhà cũng đang giả khóc:

- Cữu thái công, chất thiếu gia, chính là vị Tần trưởng quan Cẩm Y Vệ này lần trước đánh lão gia, lần này lại không biết làm nhục thế nào, ép lão gia treo cổ tự vận!

Cữu thái công, chất thiếu gia kia lập tức tỏ ra thái độ cùng chung kẻ địch, khí thế hung hăng đi lên, xông về phía Tần Lâm kêu lớn:

- Cẩm Y Vệ thì hay ho lắm sao? Bức tử lão gia nhà ta, sẽ cáo ngự trạng người đến kinh sư...

- Giữa thanh thiên bạch nhật lại dám bức tử chính nhị phẩm Đô Đường lão gia, còn có vương pháp hay không?

Tần Lâm tỏ ra vô tội, dang rộng hai tay:

- Mới vừa rồi tất cả đều nghe, Vương Đô Đường tâm như tro tàn, ngược lại bản quan một mực khuyên giải lão không nên suy nghĩ nông cạn. Cuối cùng bản quan cáo từ, chính lão đóng cửa lại từ trong, vì nghĩ quần cho nên treo cổ tự vận, làm sao có thể trách được bản quan?

- Không thể nào...

Các thân thích nửa tin nửa ngờ, hỏi ngược lại những tội tớ cùng nha hoàn kia:

- Có chuyện này sao? Ai tin họ Tần này có thể có lòng tốt như vậy?

Tuy rằng giọng điệu Tần Lâm mới vừa rồi không phải là dễ nghe, nhưng quả thật là đang khuyên Vương Bản Cổ nghĩ thoáng hơn một chút. Chuyện này quan hệ trọng đại tự nhiên không ai dám nói láo, trong hơn mười nha hoàn tội tớ có bảy tám người do dự không đáp, cũng có ba bốn người từ từ gật đầu một cái.

Có chuyện gì vậy... đám chất thiếu gia, cữu thái công quan sát Tần Lâm, nếu nói là tin tưởng, vì sao họ Tần lại có lòng tốt như vậy, nếu nói không tin, biểu hiện của đám nha hoàn tội tớ lại chứng minh hết thấy.

Mọi người còn đang phân vân nghi hoặc, ngoài đường chợt vang lên tiếng thanh la mở đường dồn dập, nhất thời thổ phào nhẹ nhõm, có vẻ là Phủ Doãn Thuận Thiên tới, chuyện liên quan tới quan phủ, đương nhiên là quan lão gia phải tới.

Sắc mặt Vương Thế Trinh tối sầm, dáng vẻ như vừa từ trong hố xí chui ra, thấy Tần Lâm cũng ở nơi đây liền miễn cưỡng cười cười chấp tay.

- Vương Phủ Doãn, xin chủ trì công đạo thay lão gia nhà ta...

Cữu thái công mang theo giọng nức nở nghênh đón, lão là diễn viên xuất sắc của gánh hát, cuối câu nói kéo ra thật dài như đang diễn tuồng.

Chất thiếu gia lập tức quỳ sụp xuống đất:

- Nhị thúc ta bị chết oan uổng, nhất định là họ Tần này uy hiếp lăng nhục, mới ép lão nhân gia treo cổ tự vận...

Ánh mắt của Vương Thế Trinh chợt trợn trừng rất lớn, vui mừng hơn hử hỏi:

- Cái gì, người nói gì? Vương Đô Đường là tự mình treo cổ sao?

- Nói là nói như vậy, cũng không chừng là bị họ Tần này hành hung!

Thanh âm của cữu thái công cùng chất thiếu gia đều hạ thấp xuống, rõ ràng không có tự tin, chẳng qua là lời lẽ không chịu buông tha Tần Lâm.

Phù... Vương Thế Trinh thở ra một hơi thật dài, móc khăn tay lụa ra lau lau mồ hôi lạnh trên trán, vẻ mặt trở nên hòa hoãn rất nhiều.

Mới vừa rồi người làm Vương Bản Cố báo án không nói rõ ràng, chỉ nói Đô Đường lão gia chết oan chết uổng. Bởi vì trước đó đã có một lần dạ hành nhân phi tặc tới, là giặc Oa muốn tìm Vương lão gia báo thù, cho nên Vương Thế Trinh chỉ cho là giống như lần trước, điều đầu tiên mà y nghĩ tới chính là giặc Oa làm thịt Vương Bản Cố.

Trên địa phận cai quản của mình phát sinh vụ án chính nhị phẩm Đô Đường lão gia bị giết, quả thật hết sức kinh người, chức Phủ Doãn Thuận Thiên phủ của Vương Thế Trinh tuyệt đối coi như chấm dứt. Cho nên dọc trên đường đi tới đây y vẫn oán trời trách người, thậm chí quan lộ của mình gập ghềnh trắc trở.

Đột nhiên nghe nói Vương Bản Cố là nghĩ quần tự mình treo cổ, Vương Thế Trinh chợt cảm thấy mây đen đầy trời tan đi. Không cần biết lão ta có bị Tần Lâm bức tử hay không, tóm lại chỉ cần là tự vận, vậy không liên quan gì tới trật tự trị an của Nam Kinh thành, không liên quan tới Phủ Doãn Thuận Thiên y.

- Bạch Hạo, người ‘tự mình’ nghiệm thi, nhất định phải điều tra ‘thật kỹ’ nguyên nhân cái chết Vương Đô Đường!

Wương Thế Trinh nói đến ‘tự mình’ và ‘thật kỹ’ bèn nhấn mạnh, nháy mắt với Tổng Bộ Đầu Thuận Thiên phủ Bạch Hạo.

Bạch Hạo cười khổ, biết rõ ý cấp trên là muốn nói với mình ‘Nếu người Vương gia cũng thừa nhận là treo cổ tự vận, nghiệm thi cũng không cần phát sinh chi tiết rườm rà’. Nhưng y chỉ là Tổng Bộ Đầu nho nhỏ bắt nhập lưu, làm sao gánh vác nổi trách nhiệm vụ án tử vong của đại quan chính nhị phẩm.

Y thậm chí quyết tâm, nếu quả thật phát hiện nghi điểm gì tuyệt không thể giấu giếm.

Bạch Hạo đặc biệt thừa dịp Tần Lâm không phòng bị, đột nhiên nhìn chăm chăm thẳng vào mắt hắn. Thế nhưng nụ cười Tần Lâm vẫn thản nhiên như quá khứ, hoàn toàn không có bất kỳ nghi điểm nào, hai mắt đường hoàng có uy, thậm chí lúc ánh mắt chạm nhau làm ắt Bạch Hạo hơi đau.

“Không giống có cái gì cổ quái, ít nhất sau khi giết người tuyệt không thể nào bưng bưng chính khí như vậy.”

Bạch Hạo nghĩ ngợi, cảm thấy nhẹ nhõm không ít.

Y không biết trong lòng Tần Lâm tự phân chính tà, tự có một tiêu chuẩn riêng, mặc dù tay cầm pháp kỷ lại không câu nệ pháp kỷ: nếu muốn làm việc nghiêm cẩn theo như luật pháp, thân là Cẩm Y Vệ Đại Minh, lại có ký ức đến từ đời sau, lợi dụng kỹ thuật trình sát điều tra hiện đại phá án, như vậy thử hỏi hắn phải nghiêm thủ luật pháp hiện đại hay là theo hình luật Đại Minh?

Chỉ có chính nghĩa trong lòng mới là thủy chung không thay đổi, nhìn thẳng bản tâm, thay trời hành phạt, thứ người rác rưởi giống như Vương Bản Cố hẳn phải chịu tội. Tần Lâm hoàn toàn không then với lòng, giết lão là chuyện hết sức bình thường, là chuyện đương nhiên.

Bạch Hạo không hổ là Tổng Bộ Đầu Thuận Thiên phủ kinh nghiệm phong phú, ngay từ đầu cũng hỏi thăm đám tôi tớ nhà hoàn mục kích vụ án xảy ra rất mạch lạc. Kết quả dĩ nhiên là nhiều người đồng thanh thừa nhận nghe Vương Bản Cố đối thoại cùng Tần Lâm, sau khi Tần Lâm cáo từ, Vương Bản Cố đóng lại đại môn từ bên trong, lại đợi một hồi bên trong truyền ra thanh âm ghé ngã xuống đất, Tần Lâm nằm phục xuống khe cửa kêu lên, sau đó mọi người phá cửa xông vào...

- Đã như vậy, Tần tướng quân càng không thể nào là hung phạm.

Bạch Hạo đã hoàn toàn yên tâm.

- Vốn không phải nói hắn là hung phạm, nhưng lão gia bị hắn bức tử, Đại Minh luật quy định bức người tự vận cũng là có tội kia mà?

Cũu lão gia cùng chất thiếu gia lảm bảm, từ lúc bắt đầu tất cả tôi tớ có mặt ở hiện trường đều nói lão gia là tự vận, cho đến bây giờ bọn họ vẫn chưa từng nghĩ tới Tần Lâm là hung phạm.

Tần Lâm đứng ở bên cạnh cười hăng hắc, người bên cạnh chỉ cho là hắn đang cười chuyện ‘Bức tử nhân mạng’, lại không biết nụ cười của hắn có hàm nghĩa khác.

Trong tay áo hắn có ba sợi tơ thật nhỏ, lại hết sức dẻo dai. Loại tơ này cực nhỏ có màu sắc nửa trong suốt, cầm trong tay đứng xa một chút sẽ không nhìn rõ.

Tần Lâm đặt then cửa bị bẻ gãy lên rãnh ở sau cửa, hai sợi tơ thắt nút thông lọng không chặt lắm buộc vào then cửa, đầu còn lại hắn nắm trong lòng bàn tay.

Những câu đối thoại kia thật ra là hắn tự hỏi tự đáp, bắt chước thanh âm trầm thấp của Vương Bản Cổ. Vì bọn người làm bên ngoài đứng ở xa, lại có định kiến sẵn trong lòng, tự nhiên cho là hắn và Vương Bản Cổ đang đối đáp.

Sau đó hắn giả bộ nổi giận dùng dằng cáo từ rời đi, sau khi đi mấy bước bèn dùng sức kéo mạnh sợi tơ trong tay áo. Lập tức cửa đóng sầm lại, thoát nhìn giống như Vương Bản Cổ đóng cửa từ bên trong, đồng thời bởi vì trong quá trình cửa khép lại, then cửa sập xuống theo hướng chín mươi độ, nút thắt sợi tơ kia thoát ra hết sức dễ dàng, Tần Lâm lập tức thu hồi sợi tơ vào trong tay áo.

Kế tiếp chính là cơ quan trên cái ghế, trên mặt ghế trước đó hắn đã dùng chân Vương Bản Cổ in lên vài dấu, đặt sẵn lưng ghế quay ra ngoài cửa. Sau đó dùng sợi tơ vòng qua bút lông gài ở ô vuông hoa văn lưng ghế, tay hắn nắm hai đầu sợi tơ.

Chờ sau khi cửa chính đóng lại, Tần Lâm lại trì hoãn thời gian một hồi, để tạo ra ấn tượng ‘Vương Bản Cổ lợi dụng khoảng thời gian này chuẩn bị treo cổ tự sát’ cho đám người làm. Sau đó hắn dùng sức kéo mạnh sợi tơ, cái ghế lập tức ngã xuống. Đến khi mọi người thấy Vương Bản Cổ treo cổ, dĩ nhiên sẽ cho rằng thanh âm này là ‘Vương Bản Cổ đứng lên ghế treo cổ, sau đó đập ngã ghế, vì vậy táng mạng đường trường’.

Trong khoảnh khắc cảm thấy ghế đã ngã xuống, Tần Lâm buông một đầu sợi tơ ra, kéo nhanh đầu còn lại thu hồi sợi tơ vào tay áo. Bút lông gài trên lưng ghế không còn được sợi tơ giữ lại, tự nhiên lăn xuống bên cạnh. Lại thêm phối hợp với hai trang ‘di thư’ Vương Bản Cổ bị hắn lừa viết ra trên mặt đất, tự nhiên không còn sơ hở nào nữa.

Bạch Hạo thoát khỏi thân nhân Vương Bản Cổ dây dưa, bắt đầu cùng Ngộ Tác kiểm nghiệm thi thể.

Ty Lại Hình Phòng chấp bút điền viết thi cách, Ngộ Tác kia lớn tiếng báo cáo:

- Người chết Vương Bản Cổ, nam, năm mươi tám tuổi, thân trung mặt trắng râu thưa, người Hình Đài Hà Bắc, hiện đảm nhiệm Tả Đô Ngự Sử Đô Sát Viện Nam Kinh... Tử trạng hai mắt nổi lên, đầu lưỡi ló ra ngoài chừng một tấc, dưới cổ có vết siết. Vết siết sau cổ hình chữ Bát không giao nhau, theo như Tẩy Oan Tập Lục của Tổng Đề Hình, quả thật là tự tử mà chết, cũng không sai lắm.

- Lại tra khắp toàn thân cũng không có dấu vết gãy dựa gì khác, gân châm thăm dò trong cổ họng không đổi màu sắc, lỗ mũi lỗ tai không tổn hao gì, Bách Hội không thương tổn, hậu môn không có vết thương. Tra khắp toàn thân không thấy dị trạng, loại bỏ khả năng bị hung phạm bắt giữ cưỡng ép thắt cổ.

Tần Lâm hí mắt nghe cảm thấy hay hay, Ngộ Tác hồi báo không khác nào khen ngợi hắn, so với lão nhân gia, những tội phạm tự cho là thông minh quả thật chính là kém trí, ngu ngốc.

Tất cả những người mục kích đều nói rõ là Vương Bản Cổ tự vận, nghiệm thi cũng hoàn toàn xác nhận điểm này, Bạch Hạo bèn nhìn Tần Lâm ôm quyền thi lễ:

- Tần tướng quân, mới vừa rồi tiểu nhân đắc tội đã nhiều, xin ngài thứ lỗi.

Tần Lâm cười cười, tỏ vẻ không có vấn đề.

Mấy thân nhân kêu lên:

- Là hắn bức tử lão gia nhà ta, bức tử nhân mạng không phạm pháp sao? Chúng ta muốn cáo ngự trạng...

- Bất quá, tại sao nơi này chỉ có một cây viết?

Bạch Hạo vừa nói vừa quan sát thần sắc Tần Lâm.

A? Tần Lâm làm bộ tìm tìm trên đất, gãi gãi đầu nói:

- Không đúng, mới vừa rồi nơi này còn có hai tờ giấy... Đúng rồi, ta nhớ là tên mất tam giác giấu giấy đi!

Vương Thế Trinh nghe vậy lờm một cái, hừ lạnh trong mũi một tiếng.

Tên quần gia mắt tam giác không thể làm gì, bất đắc dĩ phải giao ‘di thư’ ra.

Vương Thế Trinh nhận lấy xem qua, lập tức cười lạnh, ánh mắt nhìn trời luôn miệng nói:

- Buồn cười buồn cười, thì ra Vương Đô Đường lại là kẻ mặt người dạ thú, thật may là trước khi chết cuối cùng vẫn còn lại chút thiên lương. Hừ, chết hay lắm, chết hay lắm!

Lời này của Vương Thế Trinh khá nặng, thân là chính tam phẩm Phủ Doãn Thuận Thiên, lại lấy bốn chữ ‘Mặt người dạ thú’ bình phẩm chính nhị phẩm Tả Đô Ngự Sử, bất kể như thế nào cũng không thể tưởng tượng nổi.

Cửu lão gia, chất thiếu gia trọn to hai mắt, vừa tức vừa vội nói:

- Vương Phủ Doãn, ngài, ngài nói như vậy là có ý gì?

Hừ! Vương Thế Trinh cầm ‘Di thư’ kia, trích trong đó một đoạn đọc lên:

- Vô cùng hối hận hai mươi năm trước lòng cầu danh thái quá, vì muốn mua danh đã giết oan Ưông Trực, khiến cho chí sĩ bị lừa, Hồ Soái hàm oan, Đông Nam loạn Oa mười năm, quân dân dân chúng duyên hải người chết vô tội có hơn mười vạn... Hai mươi năm qua đau thấu xương tủy, mỗi đêm trần trọc trở mình không thể ngủ yên, bên tai tựa như có vô số oan hồn gào lên đòi mạng...

Sau khi đọc xong, Vương Thế Trinh cất ‘Di thư’ Vương Bản Cố đi, trên này đúng là nét chữ của Vương Bản Cố, cũng đã trở thành bảo bối giúp cho Phủ Doãn Thuận Thiên dựa vào thoát khỏi trách nhiệm. Vương Đô Đường bị oan hồn đòi mạng mà tự vận bỏ mình, không có quan hệ gì với Thuận Thiên phủ.

Người Vương gia trên dưới nghe há hốc mồm cứng lưỡi, cửu lão gia, chất thiếu gia ngơ ngác nhìn nhau, rất lâu sau ngay cả cái rắm cũng không đánh được, bất quá chỉ nhìn tên quần gia giấu di thư kia.

Về mặt quần gia ủ rũ như đũa đám:

- Tiểu... tiểu nhân thấy di thư lão gia nói lời không tốt, muốn lấy về cho chủ mẫu cùng thiếu gia...

Ồi... đám thân nhân thở dài thật dài, thầm nói lão gia làm như thế, chẳng phải trở thành Tần Cối rồi sao?

Mấy tên nha hoàn thiếp thân sai vặt hầu hạ lão gia cũng xì xào bàn tán:

- Không trách ít ngày trước lão gia nửa đêm ngủ không yên, gặp phải ác mộng thức tỉnh, thì ra là oan hồn đòi mạng!

Tần Lâm đứng ở bên cạnh không nói một lời, lạnh lùng nhìn cảnh tượng này, trong lòng âm thầm khoái chí: thứ người xấu giống như Vương Bản Cố này, giết không cũng chưa đủ. Người khác xem lão là thanh quan, vậy phải để lộ tội ác của lão trước mặt người trong khắp thiên hạ, cho tất cả mọi người đều biết lão khốn này vì cầu danh, vì thăng quan mà làm ra chuyện xấu tới mức nào.

264. Chương 264: Nỗi Lòng Của Trương Tử Huyền

Kể làm ác thân bại danh liệt, tội ác công bố rõ ràng khắp thiên hạ, chính nghĩa được nêu cao, tội ác bị trừng phạt, làm cho những kẻ manh tâm giống như Vương Bản Cố nghĩ đến vết xe đổ của lão mà sợ hãi trong lòng. Mặc dù Tần Lâm không thể làm cho triều đình xử tội Vương Bản Cố theo mức cao nhất của pháp luật, nhưng hần thuận theo bản tâm thay trời hành đạo, quả thật hiệu quả cũng chẳng khác nào đã xử tội lão.

Bọn cửu lão gia, chất thiếu gia thấy Tần Lâm sa sầm nét mặt đứng đó, cho rằng hần đang ghi hận chuyện vừa rồi. Bọn họ biết lão nhân gia từng bảo tồn tài sản giùm cho kẻ thù của mình là Lưu Nhất Nho, chính là ‘Tần trưởng quan lấy đức báo oán’ nổi danh khắp Nam Kinh thành, bèn nhìn nhau, sau đó tiến lên khom lưng hành lễ:

- Mới vừa rồi chúng ta chó cắn Lữ Đồng Tân không biết người tốt, Tần trưởng quan đại nhân đại lượng, kính xin ngài bao dung. Lão gia nhà ta thật sự là tự làm tự chịu, nhưng ngài xem, đám người ở tôi tớ trong phủ...

Tần Lâm cười cười, hỏi Vương Thế Trinh trước:

- Bên Thuận Thiên phủ thì sao?

Wương Thế Trinh lắc đầu một cái, y chỉ muốn đứng ngoài chuyện này, không muốn quản những chuyện phiền phức sau đó.

Tần Lâm liền kêu Bạch Hạo mang nha dịch trông chừng đám người ở trong phủ trước, lại cho người đi gọi đám huynh đệ Cẩm Y Vệ của mình tới.

Đạt quan hiển quý xảy ra chuyện, đám quan gia tôi tớ thường thường giải tán, mạnh ai nấy vợ vét tài sản lặn lẽ bỏ trốn. Nô tài nhà nuôi từ nhỏ tới lớn còn đỡ một chút, những nô tài mua bên ngoài cơ hồ bỏ chạy không thể nghĩ ngờ, chủ nhà đã thất thế, làm sao có thể ngăn được?

Wương gia có không ít tôi tớ chuẩn bị trộm tiền tài thoa dầu vào lòng bàn chân chạy trốn, nghe thấy Tần Lâm nói như vậy, không thể làm gì khác hơn là bỏ đi ý niệm này.

Trương Tử Huyền từ phủ đệ Tần Lâm trở lại chỗ ở, ngày người ngồi thừ ra trên giường rất lâu, đôi dòng lệ lặng lẽ lăn trên gương mặt mịn màng như ngọc, trong lòng cảm thấy hết sức uất ức:

- Tần Lâm, huynh cần gì cố chấp như vậy, quả thật giống hệt như phụ thân, vừa thối tha vừa cứng rắn. Huynh không thể tạm thời tha cho Vương Bản Cố một mạng, sau này chúng ta từ từ suy nghĩ biện pháp đối phó lão sao?

Nghĩ đến ám hiệu phụ thân viết trong thư cho Tần Lâm, cùng Tam ca Trương Mậu Tu cơ hồ là trực tiếp nói rõ cầu hôn, vẫn bị Tần Lâm cự tuyệt, Trương Tử Huyền lại càng đứt từng đoạn ruột.

Nàng là thiên kim tướng phủ, từ nhỏ cũng chưa từng chịu thiệt thòi như vậy, trong lòng đã oán trách Tần Lâm tới cả trăm lần: ngốc tử ngốc tử, cho dù là huynh nhất quyết muốn đưa Vương Bản Cố vào chỗ chết, không nghe câu ‘sơ không bằng thân’ sao? Nếu chúng ta thành thân, phu thê đồng tâm đối phó lão, chẳng lẽ phụ thân không giúp nữ nhi con rể mình mà giúp người ngoài sao?

- Ôi, vì sao còn nghĩ tới chuyện thành thân với hắn?

Sắc mặt Trương Tử Huyền chợt đỏ, thầm mắng mình kém cỏi. Vốn định thề vĩnh viễn không gặp Tần Lâm nữa, nhưng nhớ tới đêm trăng trên sông, thi hội Yến Tử Cơ, Cam Lộ tự dâng hương lạy thiên địa... nàng lại cảm thấy lòng mình mềm nhũn, nhất thời ngây dại.

Hai vị huynh trưởng thấy muội muội một hồi nghiêng răng nghiêng lợi, một hồi lại đỏ mặt như mê như say, hai người đều tỏ vẻ lo lắng không biết làm sao.

Vị muội muội này từ trước đến giờ thông minh đa trí, phụ thân cũng đánh giá nàng không thua nam nhi, không ngờ rằng hiện tại đến nông nổi như vậy.

- Tam đệ, đệ cũng thật nóng lòng, nào có huynh trưởng cầu hôn thay muội muội?

Trương Kính Tu oán giận đệ đệ, đành gái cầu hôn mà bị đàn trai cự tuyệt, trên đời này không có mấy nữ tử có thể thần nhiên thừa nhận.

Trương Mậu Tu tỏ vẻ buồn bã:

- Đệ thấy Tần huynh đệ cũng rất có ý đối với muội muội, ai lại nghĩ tới tên này quá mức cố chấp... Lại nói, đệ cũng không có nói thẳng, cũng chỉ ngầm ngầm gợi ý...

Trương Kính Tu trợn mắt nhìn đệ đệ một cái, thầm nhủ trong lòng: đệ làm như vậy còn không phải là nói thẳng, chẳng lẽ phải nói giống như bà mai: ‘xá muội năm nay mười sáu, tướng mạo đoan trang, trình tính hiền thực, muốn chọn chàng làm giai tể’, mới gọi là cầu hôn sao?

Phù... Trương Kính Tu thở ra một hơi thật dài, cười khổ nói:

- Tam đệ, xem ra phụ thân Đại nhân cùng chúng ta đều coi thường Tần Lâm.

Trương Mậu Tu nghe vậy trợn to hai mắt, Trương Tử Huyền cũng ngẩng đầu lên, rất là kinh ngạc nhìn ca ca.

- Các người dù sao còn trẻ tuổi, Đại ca là người từng trải, có chuyện thấy rõ hơn các người...

Trương Kính Tu nhìn muội muội một chút, lại lắc đầu cười khổ:

- Sợ rằng nếu lúc ấy chúng ta trực tiếp cầu hôn, không nói chuyện khác, Tần Lâm đã đáp ứng ngay tức khắc!

Gương mặt Trương Tử Huyền càng đỏ hơn, vẻ nghi hoặc trong mắt biến mất không ít, khẽ nhướn mày:

- Ý Đại ca là...

- Tiểu muội không cảm thấy chúng ta làm như vậy, thoát nhìn giống như là mang hôn sự giao dịch cùng hắc hắc sao? Người này ngoài tròn trong vuông, tâm tính không giống phàm tục, tự nhiên không chịu tiếp nhận. Nhưng lúc các người bước nhanh đi rồi, ngu huynh đi chậm hơn một bước, thấy hắc hắc nhìn theo bóng lưng tiểu muội có vẻ rất lưu luyến.

Vô tình chưa chắc chân hào kiệt, hữu tình ai nói chẳng trượng phu. Lúc Trương Tử Huyền đau lòng rời đi, làm sao Tần Lâm không biết tình ý của vị thiên kim tướng phủ này với mình sâu tới mức nào.

Nghe Đại ca nói như thế, khí sắc Trương Tử Huyền lập tức khá hơn nhiều, trong ánh mắt linh động lóe vàng sáng.

- Ôi, ta thật là một kẻ ngốc!

Trương Mậu Tu bứt tóc, rất muốn giáng ình một cái tát.

Trên thực tế bản thân Trương Cư Chính cũng không có ý tưởng mang hôn sự nữ nhi ra giao dịch cùng Tần Lâm. Lão thân cư Thủ Phủ để sự, hoàn toàn không cần thiết mang nữ nhi độc nhất ra giao dịch cùng một Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ làm gì. Theo như lão thấy, bảo vệ Vương Bản Cố sử dụng ình căn bản là chuyện vãn đã đóng thuyền, mà cốt nhắc Tần Lâm thứ nhất là trả công, thứ hai là bồi thường.

Mà trong thơ mập mờ nhắc tới hôn sự lại là Trương Cư Chính cố ý chọn rể thay con gái. Lần trước có hơi vừa ý Lưu Kham Chi, không ngờ rằng tệ hại như vậy, Trương Cư Chính cũng buồn buồn không vui. Bởi vì lần này là nữ nhi mình vừa ý, kẻ làm phụ thân như lão cũng thuận nước đẩy thuyền, muốn điều Tần Lâm đến kinh sư nhậm chức, tự mình khảo sát xem rốt cục thanh niên này có xứng với nữ nhi bảo bối của mình không.

Vậy mà Tần Lâm cự tuyệt quan chức, một lòng muốn giết Vương Bản Cố họa quốc ương dân, Trương Mậu Tu chỉ sợ hắc hắc vì vậy xích mích cùng phụ thân, vội vàng nói rõ chuyện kén rể, cũng giống như mang hôn sự Trương Tử Huyền ra giao dịch, ngược lại khéo quá hóa vụng, khiến cho Tần Lâm kích động từ chối tại trường.

Chép chép miệng, cau mày, cúi đầu, Trương Mậu Tu cười bồi nói:

- Là huynh có tội, huynh hối hận, xin muội thứ lỗi!

- Được rồi, cũng là do Tam ca lẩm miệng.

Trương Tử Huyền chợt mỉm cười, mím môi, tuy rằng trên mặt còn đọng nước mắt nhưng nét Xuân cũng đã trở về, hoa tươi nở rộ.

265. Chương 265: Nỗi Lòng Của Từ Văn Trường

Tâm trạng nhất thời mưa sa chuyển tạnh, thiên kim tướng phủ khôi phục tự tin, hai tròng mắt trở nên thâm thúy mà sáng ngời.

Chợt thần sắc nàng sống lại, lấy tay vỗ trán:

- Hồngбет, chúng ta trì hoãn lâu như vậy, còn chưa nói chuyện đàm phán với Tần Lâm không thành cho Vương lão tặc.

Hai huynh đệ Trương Mậu Tu, Trương Kính Tu nhất thời há to miệng: từ nhà Tần Lâm trở về, bọn họ chỉ nghĩ cách làm thế nào khuyên lớn tiểu muội đang hết sức đau lòng hồi tâm chuyển ý, theo bản năng lại quên chuyện Vương Bản Cố.

- Trời ơi không xong, tên Tần Lâm kia từ trước tới nay hễ nói là làm.

Trương Mậu Tu vỗ đùi, vội vàng đi ra ngoài, Trương Kính Tu cùng Trương Tử Huyền cũng theo sát phía sau.

Bọn họ ngồi xe ngựa đi tới phủ đệ chỗ ở Vương Bản Cố trên phố, từ xa đã nhìn thấy cửa chính đứng không ít người, hàng xóm láng giềng vây quanh bàn tán xôn xao, lập tức cũng biết không ổn, xuống xe hỏi thử cũng biết Vương Đô Đường đã tự vận bỏ mình.

Đi vào bên trong phủ, có người đang mang quan tài đi vào trong, thi thể Vương Bản Cố đang ở đại sảnh, Phủ Doãn Thuận Thiên Vương Thế Trinh cùng rất nhiều bộ khoái nha dịch đều ở bên cạnh, Tần Lâm tựa như người không có chuyện gì chỉ huy Hiệu Ủy niêm phong tài sản thay Vương gia.

Hai huynh đệ trợn mắt nhìn Tần Lâm một cái, thấy không thoát được quan hệ với hắn, bèn chạy tới chỗ Vương Thế Trinh hỏi nguyên do, để xem bề ngoài Tần Lâm có dính dấp gì không.

Trương Tử Huyền lệ chất thiên thành, mặc dù mặt như sương lạnh cũng vẫn giữ nét đẹp khiến ọi người không dám nhìn thẳng, nàng đi tới bên người Tần Lâm, cũng không nói gì nắm cánh tay hắn kéo sang một bên.

Chộc cho đám người Vương Thế Trinh, Bạch Hạo buồn cười trong bụng: không biết Tần trưởng quan gây ra bao nhiêu nợ phong lưu, không cần nói Từ Đại tiểu thư, ngay vị thiên kim tướng phủ này cũng có chuyện không minh bạch với hắn.

Tuy nước mắt không còn trên gương mặt xinh đẹp của Trương Tử Huyền, nhưng đôi mắt vẫn còn dấu vết sưng đỏ. Tần Lâm thấy vậy trong lòng không khỏi đau xót, trong ánh mắt lộ ra vẻ thương xót.

Trương Tử Huyền vui mừng trong lòng: hừ, thì ra trong lòng huynh vẫn có ta, còn tưởng rằng...

Nàng bất động thanh sắc, vẫn nghiêm mặt, lạnh như băng nói:

- Vương lão nhi là huynh giết?

Tần Lâm gật đầu một cái:

- Không sai.

Thật may là huynh không có gạt ta! Trương Tử Huyền liếc hắn một cái, cũng không phải ngại Tần Lâm giết chết Vương Bản Cố, cha nàng Trương Cư Chính thân cư Thủ Phụ đế sư, sớm biết kẻ làm chính trị không có đạo đức cá nhân, rất nhiều khi chỉ một câu nói trong triều có thể quyết định sinh tử của hàng ngàn hàng vạn người, Tần Lâm giết một người đã đáng là gì.

Cho nên nàng chẳng qua chỉ tức giận hỏi:

- Tay chân có sạch sẽ hay không?

Lời này hỏi không giống thiên kim tướng phủ, lại giống như tổng thủ lãnh của đám lục lâm, Tần Lâm cười xấu xa gật đầu một cái.

Mím môi, cúi đầu suy nghĩ một hồi, Trương Tử Huyền ngẩng đầu lên, ánh mắt mê ly nhìn thẳng vào mắt của Tần Lâm:

- Không cho phép nói láo, thành thật nói uội biết, nếu như trước đây không nói chuyện Vương Bản Cố, chỉ nói gia phụ muốn ‘Khảo sát’, huynh có đi kinh sư hay không?

- Cầu còn không được.

Tần Lâm nói thật.

- Đồ ngốc!

Trương Tử Huyền bĩu môi, giữa hai hàng lông mày đã có nét vui vẻ, cũng không cáo từ, quay đầu lại đi liền.

Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu hỏi thăm vụ án với Phủ Doãn Thuận Thiên Vương Thế Trinh, Vương Thế Trinh có lòng dựa vào Trương Cư Chính, cho nên hai vị công tử hỏi gì đáp nấy.

Biết được Vương Bản Cố là ‘Sợ tội tự vận’, hai huynh đệ đồng thời mỉm cười, lại lo lắng không biết ăn nói thế nào với phụ thân. Tần Lâm giấu giếm được người trong thiên hạ, nhưng tuyệt đối không qua mặt được Trương Cư Chính, nếu như Thủ Phụ để sự quyết tâm muốn sửa trị người nào, còn cần phải có chứng cứ sao?

Chợt nhìn thấy muội muội đã đi ra đại môn, hai người bọn họ vội vàng cáo từ đuổi theo.

Mới vừa rồi thiên kim tướng phủ ở trước mặt Tần Lâm nở nụ cười tươi như hoa, lúc này gương mặt tuyệt mỹ của nàng đã phủ lên một tầng băng sương, giữa hai hàng lông mày toàn là vẻ ưu sầu.

- Là Tần Lâm làm sao?

Trương Kính Tu thấp giọng.

Trương Tử Huyền khẽ gật đầu một cái.

Trương Mậu Tu quay đầu lại nhìn Tần Lâm trên bậc thang, trong lòng ngổn ngang cảm xúc:

- Hẳn quả thật dám làm dám chịu, nhưng bên phụ thân Đại nhân, chúng ta biết ăn nói thế nào?

Trương Kính Tu cũng cau mày thật chặt. Nhiều năm không gặp, lần này vào kinh gặp mặt thấy tính tình phụ thân càng ngày càng nóng nảy. Bên ngoài cũng bàn luận kể từ sau khi phụ thân trở mặt với rất nhiều quan viên trong vụ án ‘đoạt tình’, tính tình càng ngày càng thiên khích, cất nhắc cách chức một đại quan nhất phẩm triều đình cũng xuất phát từ lòng yêu ghét cá nhân, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết. Lần này Tần Lâm không vâng theo ý lão, có thể làm cho lão nhân gia nổi trận lôi đình hay không?

- Hai vị huynh trưởng...

Trương Tử Huyền đột nhiên vái chào thật sâu:

- Vì chuyện tiểu muội, lại khiến cho các huynh vất vả奔波 ngàn dặm.

- Vì sao muội làm như vậy?

Hai huynh đệ vội vàng đỡ muội muội dậy.

Trương Mậu Tu nghiêm nghị nói:

- Muội muội nói sai rồi, Tần Lâm cũng là bằng hữu của Tam ca ta.

- Đánh xe trở về...

Trương Kính Tu ra lệnh cho xa phu:

- Chuẩn bị xong, chúng ta trở lên kinh sư!

Sau khi Từ Văn Trường biết Trương Cư Chính muốn bảo vệ Vương Bản Cố, lập tức phát thất tâm phong, Sau khi được Lý Thời Trân cứu tỉnh, trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu, vì vậy bỏ vào tay áo mấy miếng bạc vụn, đi một mình tới lầu uống rượu.

Nâng chén tiêu sầu sầu càng sầu, Thiệu Hưng Nữ Nhi Hồng nguyên chất nhất cũng không giải được nỗi sầu chất chứa trong lòng lão.

Trước đây lão cũng từng có một thời tuổi trẻ ngông cuồng, cũng từng một mình lên cao lầu ‘lan can phách biển’* mộng giấc mộng nhất kiếm quang hàn thập tứ châu, một thân có thể chống lại trăm vạn hùng binh. Văn muốn bắt chước theo Văn Thừa Tướng (tức Văn Thiên Trường), võ muốn bắt chước theo Lý Vệ Công, Nhạc Vũ Mục.

(*Mượn ý bài Thủy Long Ngâm của Tân Khí Tật đời Tống.)

Tự phụ mình có tài ba thông thiên triệt địa, lòng mang hoài bão định quốc an bang đầu nhập Tổng Đốc Phúc Kiến Quân Vụ Hồ Tông Hiến, tuổi còn trẻ đã nhận chức Tổng Văn An, bao nhiêu Tổng Binh, Đô Chỉ Huy Sứ gặp mặt đều cung kính gọi một tiếng Từ tiên sinh, xem lão như là quân sư.

Lão cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, thiết kế chiêu an Ngũ Phong thuyền chủ Ôn Ngạc Trực, nhất cử bình định Đông Hải, lại mượn thế Ngũ Phong thuyền thương áp chế Chân Oa cùng người Bồ Đào Nha, chẳng phải giống như Bắc phương Liêu Đông Tam Vệ, đông đảo Thổ Ty Tương Tây, dựng cho Đại Minh một đạo tường thành trên biển nữa sao?

Không ngờ rằng có tên Giám Sát Ngự Sử Vương Bản Cố mang danh thanh quan vì muốn mua danh chuốc tiếng, vì thành tựu công danh cá nhân, lại bất chấp sự thật thượng bèn đòi giết chết Ôn Ngạc Trực, cũng bêu xấu Hồ Tông Hiến thu nhận hối lộ của giặc Oa bán nước. Trong lúc nhất thời phong vân đột biến, thanh lưu ngôn quan giống như chó điên hợp nhau tấn công...

Đại kế trọn đời bị hủy trong chốc lát, chẳng những sau đó Hồ Tông Hiến lại bị chụp mũ là đồng đảng Nghiêm Tung, hàm oan hạ ngục cuối cùng chết trong ngục. Từ Văn Trường lão cũng từ Giang Nam đệ nhất tài tử, quân sư Tổng Đốc phủ thần cơ diệu toán, biến thành chuột nhất bị người người đá ngoài đường, những cái mũ tội danh thông đồng giặc Oa bán nước, quân sư kém cỏi, đồng đảng Nghiêm Tung... liên tiếp chụp lên đầu lão.

Một thân vất vả trở lại quê quán Thiệu Hưng, sau khi Ôn Ngạc Trực bị giết, Đông Nam chịu mười năm loạn Oa, tin tức vô số dân chúng tử vong giống như búa tạ gõ vào thần kinh Từ Văn Trường. Mỗi lần nghe tới tin tức chỗ nào bị giặc Oa xâm chiếm, quân dân dân chúng chết, trái tim của lão lại run rẩy.

Cuối cùng, năm Gia Tĩnh bốn mươi giặc Oa ồ ạt xâm chiếm Chiết Giang, quê quán Từ Văn Trường là một tòa ngư thôn ngoài hai mươi dặm cũng bị tập kích. Đến khi lão nhìn thấy vô số thi thể đầu một nơi mình một nẻo, nhất là một cỗ thi thể phụ nữ có thai bụng bị xé ra, máu tươi đầm dề, rớt cục thảm cảnh như vậy đã ép sụp đổ thần kinh căng thẳng của lão. Lão ngửa mặt lên trời hét thảm một tiếng, tài tử Giang Nam Từ Văn Trường từ nay biến thành lão điên như si như cuồng.

Hai mươi năm trôi qua, Vương Bản Cố đập hải cốt dân chúng đi lên, dùng sinh mạng người vô tội mua danh chuốc tiếng vẫn hưởng thụ mỹ danh ‘Thanh liêm cương chính’. Cho dù là thần tượng trong lòng Từ Văn Trường, Thủ Phụ Trương Cư Chính sửa sai cho Hồ Tông Hiến, cũng theo con đường chiêu an Ôn Ngạc Trực năm xưa hoàn thành phong công Yên Đáp Hãn, không tránh khỏi bảo vệ cho Vương Bản Cố, lợi dụng lực hiệu triệu thanh lưu của lão trong thanh lưu, bảo vệ cho cải cách triều chính mới.

- Làm chính trị không thể có đạo đức cá nhân, có lòng nhân từ không thể cầm quân, dưới Đại Đạo tất cả chúng sinh đều là loài trùng kiến, thiên địa bất nhân xem vạn vật như chó cỏ...

Trên tửu lầu, Từ Văn Trường uống say hồ ngôn loạn ngữ, rót từng chén rượu mạnh vào cổ họng, thanh âm tuy thấp cũng là khóc lóc nỉ non:

- Nghiêm Tung, Từ Giai, Cao Củng, Trương Cư Chính, các người đều nhìn thấu, Từ Văn Trường ta không nhìn thấu, cho nên ta là lão điên! Vương Bản Cố, lão Vương Bát (con rùa), lão thông minh hơn lão điên ta, lão thanh chính liêm khiết, lão lưu danh bách thế!

Tửu khách trên tửu lầu đều tránh né lão điên ra thật xa. Tất cả mọi người biết gần đây Từ Văn Trường quan danh tiếng thịnh nhất Nam Kinh thành đã mời lão Từ điên này làm mạc tân, nên tửu bảo cũng không dám đuổi lão đi. Nhưng nghe lão mắng gian tướng Nghiêm Tung đã đành, hồ ngay cả đương triều Thủ Phụ Trương Giang Lăng cũng bị mắng, ai nấy không khỏi biến sắc mặt, e sợ cho tránh không kịp.

- Vì sao lão mắng cả Vương Đô Đường như vậy, Vương lão tiên sinh thanh danh truyền khắp hai mươi năm qua, là một vị đại thanh quan kia mà?

Một vị thư sinh áo xanh nhỏ giọng hỏi văn sĩ trung niên bên cạnh.

Văn sĩ trung niên kia bĩu môi, liếc nhìn Từ Văn Trường tỏ vẻ khinh thường:

- Một lão già điên khùng như vậy, ai biết lão mắng cái gì? Hừ, năm xưa lão và Hồ Tông Hiến nhận hối lộ thông đồng với giặc Oa, Vương lão tiên sinh trung thành cảnh cảnh, tự nhiên thượng bản đàn hặc, cho nên lão mới ghi hận đến bây giờ.

Mặc dù Hồ Tông Hiến đã được Trương Cư Chính sửa sai giải oan, nhưng Uông Trực cùng Từ Văn Trường, thậm chí còn nhiều tướng lãnh chống Oa đến nay vẫn còn phải chịu hàm oan. Bởi vì lúc nào Vương Bản Cố cũng giả như mình thanh chính liêm khiết, cho nên lời nói của mọi người e rằng cách chân tướng sự thật mười vạn tám ngàn dặm.

Từ Văn Trường tuy điên, lỗ tai cũng không có điếc, nghe thấy đối thoại người khác, trong lòng lão đau như dao cắt, cho dù là loại rượu mạnh nhất cũng không có cách nào giải được nỗi đau sâu tận trong lòng.

- Từ tiên sinh, Từ tiên sinh...

Kèm theo tiếng bước chân thình thịch, Hàn Phi Liêm thở hổn hển từ thang lầu lên trên lầu hai, trông thấy Từ Văn Trường hết sức vui mừng:

- Mau, mau đi theo ta!

- Đi đâu vậy?

Từ Văn Trường mở mắt nhấp nhem hỏi.

- Phủ đệ Vương Bản Cố...

Hàn Phi Liêm thở hào hển, y chạy quá nhanh vừa mệt mỗi lại khát, bèn cầm rượu trên bàn lên uống. Không ngờ rằng rượu này quá mạnh, nhất thời sặc một cái ho khan:

- Khụ... năm xưa Vương Bản Cố dối lòng bêu xấu Hồ Đại Soái, giết oan Uông Trực... Khụ... lão bị oan hồn đòi mạng, cả đêm ngủ không yên giấc, đã sợ tội tự vận!

A? Từ Văn Trường lập tức há hốc mồm cứng lưỡi, tiếp theo vút chén rượu xuống, ngay người sợ run hồi lâu mới lấy thanh âm rất nhỏ không thể nghe nổi than thở:

- Hay ột Tần trưởng quan ghét ác như thù...

Lão ném một miếng nhỏ bạc vụn cho tửu bảo, lập tức theo Hàn Phi Liêm vội vã đi.

Thư sinh áo xanh cùng văn sĩ trung niên nghe vậy há hốc mồm cứng lưỡi, những tửu khách khác cũng bàn tán xôn xao, xưa nay Vương Đô Đường thanh danh lừng lẫy, vì sao lại làm ra chuyện như vậy?

Tai nghe là giả, mắt thấy là thật, lập tức mọi người ùa xuống lầu như ong vỡ tổ, chạy tới phủ đệ Vương Bản Cố xem náo nhiệt.

Từ Văn Trường cùng Hàn Phi Liêm đã sớm chạy mất tăm, chúng trà khách chạy tới cửa chính Vương gia. Nhìn qua chỉ thấy có thật nhiều Cẩm Y Hiệu Úy và nha dịch Thuận Thiên phủ ra ra vào vào, hàng xóm láng giềng vây quanh xem náo nhiệt người đông tấp nập.

Sau khi nghe ngóng, tất cả mọi người đồng thanh kêu lên:

- Năm xưa Vương Bản Cố dối lòng làm ác, hại chết vô số quân dân Đông Nam duyên hải, oan hồn tìm lão đòi mạng, lâm vào tuyệt lộ không thể làm gì khác hơn là tự vận. Cái gì, người muốn hỏi là thật hay giả ư? Ha ha, mới vừa rồi Phủ Doãn Thuận Thiên Vương lão tiên sinh đã đọc di thư của lão trước mặt mọi người, còn có thể giả được sao?

Văn sĩ trung niên mới vừa rồi còn nói giúp cho Vương Bản Cố, khen lão là một thanh quan lập tức vỡ bấp đùi một cái, trợn trừng mắt mắng:

- Vương lão tặc lừa đời trộm danh, thật là phường vô sỉ. Cho dù là lão dối lòng trong phòng tối, vẫn còn có mắt thần như điện, quả nhiên lão tặc chết không tử tế.

- Thật là họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm...

Thư sinh áo xanh cũng thở dài gật đầu một cái:

- Vương lão tặc giả nhân giả nghĩa cả đời, cuối cùng thân bại danh liệt. Trước Nghiệt Kính Đài không có người tốt, cái gọi là hư danh kia không thể mang theo, chỉ có tội nghiệt cả đời bám sát không rời, không phải là khổ sao?

‘Thanh quan’ trong lòng bọn họ đột nhiên biến thành hạng người lừa đời trộm danh hiểm ác, mọi người thở dài, tức giận thóa mạ...

Từ Văn Trường tiến vào trong phủ đã hoàn toàn đổi khác, lão không để ý tới bất kỳ kẻ nào, lão đảo nghiêng ngả đi tới quan tài trong đại sảnh.

Vương Bản Cố nằm trong quan tài mặt mũi co rúm hết sức khó coi, nỗi sợ thân bại danh liệt dường như viết rõ trên gương mặt vụn vỡ của lão. Huống chi trước khi chết trong lòng Vương Bản Cố rất rõ ràng, nơi Uổng Tử thành có mười vạn oan hồn đang chờ lão xuống đống đất.

266. Chương 266: Ba Loại Kế Sách

- Vương lão nhi, không ngờ trên đời này lại còn có người không sợ quyền thế, không tham giàu sang, làm theo bản tâm thay trời hành đạo.

Từ Văn Trường cúi người nói thật thấp bên tai Vương Bản Cố, chỉ cảm thấy hai mươi năm qua trong lòng chưa bao giờ sung sướng như hôm nay:

- Ta tưởng rằng thiên địa không có mắt, oan uổng trung lương, quỷ thần có lòng riêng, không phân rõ trung gian. Không nghĩ tới cả đời lão lừa đời trộm danh, cho tới bây giờ lại thân bại danh liệt, quả nhiên Thiên Đạo hãy còn, thiện ác hữu báo.

Tất cả mọi người biết Từ Văn Trường là lão điên, chỉ lo lão nổi điên, hiện tại thấy lão không làm ra chuyện gì quá đáng, cũng không ai để ý tới.

Từ Văn Trường đột nhiên uốn thẳng người, ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, lại cúi đầu khóc lớn ba tiếng.

Lục mập đưa mắt ra hiệu cho Ngưu Đại Lực:

- Lão Ngưu, người lên đi, ta đi gọi sư tổ tới, nhìn dáng dấp lão điên có lẽ phải châm vài mũi.

Không ngờ rằng Từ Văn Trường bước nhanh tới trước người Tần Lâm, dập đầu bình bịch ba cái. Tần Lâm vội vàng đỡ lão đứng dậy, mặc dù trên người mùi rượu rất nặng, nhưng tâm thanh mắt sáng vẻ mặt tự nhiên bình thản, không hề điên cuồng chút nào, nhìn qua bình thường như bao người khác.

Kéo Tần Lâm sang bên cạnh, Từ Văn Trường cũng không hỏi có phải là hắc giết chết Vương Bản Cố hay không, mà nói thẳng:

- Trương Giang Lăng muốn nhận Vương lão tặc làm môn hạ tay sai, có câu đánh chó phải nể mặt chủ, trưởng quan giết chết đầu sỏ tội ác tất nhiên thay trời hành đạo, nhưng làm sao qua được cửa ải của Thủ Phụ đương triều?

Trương Cư Chính thân cư địa vị Tướng gia Giang Lăng để sư tuyệt đối không dễ dàng qua mặt. Thân ở trong triều đình, hành sự khác với người thường, lão muốn thu dụng Vương Bản Cố, kết quả Tần Lâm đi một chuyến, Vương Bản Cố liền treo cổ tự sát. Trong mắt Trương Cư Chính chuyện này căn bản cũng không cần chứng cứ, lửa giận của Thủ Phụ để sư ắt sẽ trút thẳng xuống đầu Tần Lâm.

Tần Lâm nhíu mày một cái, tuy hẳn cùng Trương Cư Chính không đồng đạo, nhưng cũng không có ý đối kháng với lão, bèn hỏi:

- Tiên sinh có lương sách gì chăng?

- Lão đầu tử có ba kế sách thượng trung hạ, không biết trưởng quan muốn nghe loại nào?

Trong đôi mắt Từ Văn Trường lóe ánh sáng xảo trá, quân sư thần cơ diệu toán năm đó ở Tổng Đốc phủ đã trở lại.

- Nói từ thượng sách đi.

Tần Lâm cười thầm trong bụng, còn có ba kế sách thượng trung hạ, quả thật là tính toán không bỏ sót.

Từ Văn Trường mỉm cười thản nhiên nói:

- Trưởng quan cùng Từ Đại tiểu thư giao tình không cạn, thượng sách chính là cưới con gái Ngụy Quốc Công. Tuy rằng Trương Cư Chính quyền khuynh thiên hạ, nhưng trong ngoài Nam Kinh thành cũng là Ngụy Quốc Công nhất ngôn cửu đỉnh, trưởng quan chỉ cần thoát khỏi Cẩm Y Vệ điều vào đại doanh Nam Kinh, lấy chức chính tam phẩm Chỉ Huy Sứ dễ dàng như lấy đồ trong túi. Với tài năng của trưởng quan, tới năm ba mươi tuổi làm tới Đô Đốc Thiêm Sự, năm bốn mươi tới Thái Tử Thái Bảo, hẳn không phải là việc khó.

Đô Đốc Thiêm Sự là quan võ chính nhị phẩm, Thái Tử Thái Bảo là tòng nhất phẩm Thái Tử Tam Sư, ở quan trường Đại Minh đã là chức vị nằm trên đỉnh kim tự tháp, Từ Văn Trường lại nói hết sức nhẹ nhàng, cơ hồ không coi ra gì. Nếu như Tần Lâm chịu làm con rể Từ gia, có lão Thái Sơn Ngụy Quốc Công tương trợ, từ chính tam phẩm Chỉ Huy Sứ làm lên, hai mươi năm leo tới chức vị cao như thế cũng không phải là chuyện ngoài tầm với.

Nhưng Tần Lâm suy nghĩ một chút, trong lòng đã bác bỏ ‘Thượng sách’ này .

Làm nhân viên điều tra tội phạm, ở đời sau hẳn chỉ được tiếp nhận huấn luyện quân sự đơn giản, tự biết mình cũng không có được bản lĩnh như Thích Kế Quang, Du Đại Du. Nếu như điều vào triều đình trải qua biên chế đại quân, vậy phải bỏ đi bản lĩnh điều tra trinh sát, thăng quan chủ yếu phải dựa vào quan hệ của Ngụy Quốc Công, như vậy không hay ho cho lắm.

Từ Văn Trường xem sắc mặt suy đoán liền biết tâm ý Tần Lâm, cười cười lại nói:

- Trung sách của lão đầu tử chính là thương nghị cùng Hoàng công công, Hoắc Ty Phòng, âm thầm nhờ Phùng Bảo Phùng Đốc Công che chở, thậm chí điều vào Đông Xưởng nhậm chức.

Tần Lâm cau mày lại:

- Không phải Phùng Bảo là đồng đảng Trương Cư Chính sao?

- Một Thủ Phụ nội các, một Chương Ấn thái giám Ty Lễ Giám, cho dù là thân như huynh đệ, quay đầu lại cuối cùng vẫn là bằng mặt mà không bằng lòng.

Từ Văn Trường vuốt cằm râu dê bạc:

- Ban đầu bọn họ liên thủ đối phó tiền nhiệm Thủ Phụ Cao Cửng, cho nên kết thành liên minh, bây giờ vị trí hai người đều đã ngồi vững vàng, tranh chấp nội đình ngoại triều ắt âm thầm như nước ngầm chảy xiết, ngoài mặt tất nhiên vẫn là hợp tác, trong tối vẫn dùng thủ đoạn với nhau. Giống như chuyện chiêu an Ngũ Phong hải thương có trưởng quan ngài đi là đủ rồi, cần gì phải phái Hoắc Trọng Lâu theo? Rõ ràng chính là nội đình đang tranh công với ngoại triều.

Từ Văn Trường nói rất có lý, từ đầu đến cuối Trương Cư Chính cùng Phùng Bảo đều là đồng minh, nhưng đồng thời bọn họ cũng đang tranh chấp quyền chủ đạo với nhau.

Trong khoảng thời gian Vạn Lịch đế vừa lên ngôi, Trương Cư Chính chiếm cứ địa vị chủ đạo vững vàng không nghi ngờ chút nào. Lão truyền ra lời đồn đãi ‘Cao Cửng có lòng phế lập’, lập tức dọa cho Lý Thái Hậu cùng Phùng Bảo sợ hết hồn. Sau khi lão đuổi Cao Cửng, đảm nhiệm chức Thủ Phụ ụy danh càng cường thịnh, mỗi khi có đại sự quốc gia, Lý Thái Hậu lập tức nói rằng ‘tất cả nghe theo Trương tiên sinh xử trí’.

Nhưng thời gian kéo dài, đám người Lý Thái Hậu, Phùng Bảo sẽ từ từ phát hiện chế độ vững chắc của triều Đại Minh khiến cho quan văn ngoại triều cũng sẽ không tạo thành uy hiếp thực chất đối với bọn họ, ý lại đối với Trương Cư Chính sẽ dần dần giảm bớt, ý tưởng tranh đoạt quyền chủ đạo trong quan hệ đồng minh sẽ bắt đầu chiếm thượng phong.

Nếu như lúc này Tần Lâm đầu nhập dưới quyền Phùng Bảo, tướng nhất định đối phương sẽ ủy thác trách nhiệm nặng nề cho hắn, hơn nữa Xưởng Vệ một thể, thủ đoạn điều tra trinh sát của Tần Lâm vẫn có đất dụng võ.

- Không được, tuy bản quan cùng Trương Thủ Phụ đạo bất đồng không thể cùng mưu, nhưng bản quan và lão cũng không phải là thể nước lửa không dung. Nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, cũng không cần đối nghịch với lão.

Tần Lâm kết hợp kinh nghiệm đời sau, nhận định triều chính mới Trương Cư Chính không thể đạt tới hiệu quả lý tưởng, cuối cùng khó tránh khỏi người mất triều chính mới mất theo. Thế nhưng những hành động của lão như đo đạc ruộng đất, kèm chế tham quan, thu hồi diện tích đầm hương thân gian lận, phong cống Yên Đáp Hân thành công, điều Thích Kế Quang biên luyện quân đội trang bị thật nhiều hỏa khí loại mới, mở ra hải cấm Long Khánh Nguyệt Cảng vân vân... đã được lịch sử chứng minh là quyết định anh minh, có hiệu quả giúp cho triều Đại Minh vào năm Vạn Lịch phát triển trung hưng.

Còn nữa, trong ký ức tựa hồ kết quả Phùng Bảo cũng hay ho cho lắm...

(Trong lịch sử Phùng Bảo bị ghép tội tịch biên gia sản, biếm làm dân thường, sau bệnh mà chết)

- Có phương pháp tốt hơn hay không?

Tần Lâm gãi gãi đầu:

- Xin tiên sinh nói luôn hạ sách xem sao.

Từ Văn Trường gật đầu một cái, tựa hồ đã sớm ngờ tới lựa chọn của Tần Lâm:

- Hạ sách ư, cũng rất đơn giản. Thử hỏi Trương Cư Chính muốn giữ Vương Bản Cố là vì cái gì? Cũng bất quá lợi dụng lực ảnh hưởng thanh lưu của Vương lão tặc, cổ vũ hô hào cho triều chính mới, giảm bớt công kích đến từ phe thanh lưu. Nếu chúng ta cũng có thể làm được điểm này, lão cần gì phải giữ Vương Bản Cố? Bất quá...

Ánh mắt Tần Lâm sáng lên, vội vàng truy hỏi:

- Bất quá cái gì?

Từ Văn Trường nửa cười nửa không nhìn hắn, tỏ vẻ ranh mãnh nói:

- Trương Giang Lăng là Thủ Phụ đệ nhất của các đời Thủ Phụ triều Đại Minh, e rằng tính khí của lão cũng đứng hàng đệ nhất, sau khi chuyện 'đoạt tình' xảy ra càng trở nên độc đoán chuyên quyền, quát tháo Thượng Thư Thị Lang cũng như tôi tớ. Tuy rằng trưởng quan có thể bỏ tức về phương diện khác, nhưng đã không vâng theo ý lão, vậy phải có người nói đỡ cho trước mặt Trương Tướng gia, mới có thể gặp gỡ hóa lành.

- Ôi, đáng tiếc trưởng quan làm cho vị thiên kim tướng phủ kia hết sức đau lòng, ắt nàng không chịu làm thay chúng ta chuyện này. Cho nên tuy rằng biện pháp của lão đầu tử tốt thật, cũng chỉ có thể coi là hạ sách.

Cho dù là da mặt Tần Lâm thật dày lúc này cũng không khỏi đỏ lên, lúng túng nói:

- Vậy cũng chưa chắc...

Từ Văn Trường cười lớn, vãi chào tới đất:

- Trưởng quan quả nhiên hết sức phong lưu! Thường vì say rượu roi đánh ngựa, e sợ đa tình ngộ mỹ nhân, trưởng quan có tin chăng?

Một tòa phủ đệ cách Đô Sát Viện Nam Kinh không xa, chính là nhà Phó Đô Ngự Sử Cảnh Định Hương. Trong thư phòng, vị đại quan chính tam phẩm này giống như kiến bò trên chảo nóng, không ngừng đi tới đi lui, thỉnh thoảng than dài thở ngắn.

Tả Đô Ngự Sử Vương Bản Cố chết là treo cổ tự vận, lưu lại di thư còn nói rõ năm xưa vì mua danh chuốc tiếng, vì thăng quan, thượng tấu giết oan Ưng Trực, bêu xấu Hồ Tông Hiến, làm hại Đông Nam mười năm loạn Oa, hy sinh mười vạn quân dân!

- Trời ơi, Vương huynh người hết sức hồ đồ!

Cảnh Định Hưởng thật sự khóc không ra nước mắt, lão nhân gia người muốn chết thì chết một mình đi, cần gì khai ra một đống chuyện xấu như vậy, chẳng phải là liên lụy tới mọi người sao?

Mặc dù không có tham dự chuyện xấu năm xưa, nhưng thanh lưu một người vinh tất cả cùng vinh, một người nhục tất cả cùng nhục.

Wương Bản Cố là đầu lĩnh đám thanh lưu ngôn quan bọn họ, bất kể triều đình, sĩ lâm hay là dân gian nhắc tới tên lão đều gơ ngón tay cái lên khen một tiếng ‘thanh quan ưu tú’, mượn danh thanh quan này lão đã từng thượng bản tố cáo đạh hận rất nhiều người. Ai cũng cho là lão trung thành hết mực, nếu có phạm vào lỗi gì cũng chỉ là nhất thời sơ ý, quả thật giống như bùa hộ mệnh, đánh đâu thắng đó.

Nhưng bây giờ Vương Bản Cố bất ngờ thừa nhận tội trước khi chết, vạch trần thanh lưu ngôn quan mua danh chuốc tiếng, đây không phải là cắt đứt con đường công danh của tất cả phe thanh lưu sao?

Wương Bản Cố thân là trụ cột thanh lưu vừa ngã xuống, liên đới cả Đô Sát Viện lòng người bàng hoàng, phe Vương Bản Cố cùng huynh đệ Cảnh gia vốn là không ưa triều chính mới, không biết Trương Giang Lăng có thể mượn cơ hội này giáng cho bọn họ một đòn thật mạnh hay không.

Cảnh Định Hưởng buồn bực vô cùng, thăm mắh Vương Bản Cố chết còn hại người, mình chơi bạn không cẩn thận, chơi với kẻ ngốc như vậy.

Đáng thương Vương Bản Cố thân bại danh liệt vẫn không yên, ngay cả đồng minh ngày xưa cũng lòi lão ra mắh không còn chỗ nào để nói, quả thật là di xú vạn năm.

Đám môn sinh cổ lại như Giám Sát Ngự Sử Trần Khả Lễ, Cấp Sự Trung Hồ Tĩnh Giang ngơ ngác nhìn nhau, thấy dáng vẻ lão sư như vậy, bọn họ cũng buồn bã vô cùng. Ngày thường tất cả mọi người đều tâng bốc lẫn nhau, người là thanh quan cao ngạo, ta là xã tắc chi thần, Vương Bản Cố chính là nòng cốt bọn họ, không nghĩ tới bây giờ lại thành nguyên hung đầu sỏ mười năm loạn Oa, chẳng phải làm cho người ta không đất dung thân sao?

- Lão gia, lão gia!

Quản gia từ bên ngoài chạy vội vào.

- Có chuyện gì?

Cảnh Định Hưởng cau mày:

- Không phải nói vào lúc này không tiếp khách sao?

Quản gia ghé vào bên tai nói thật thấp đôi câu, Cảnh Định Hưởng lập tức trợn to mắt:

- Mau, mau mời vào!

Người tới không ai xa lạ, chính là nhân vật then chốt trong vụ án Vương Bản Cố, Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ Tần Lâm.

Tần Lâm ngang nhiên thẳng vào phủ đệ Cảnh gia, phen này thái độ Cảnh Định Hưởng khác xa dĩ vãng, mặt mũi tươi cười ra đón:

- Tần trưởng quan đại giá quang lâm, khiến cho tẻ xá thêm phần vinh hạnh. Mau mau mau, dâng trà cho Tần trưởng quan, pha hộp Lư Sơn Vân Vụ trà mới của ta trong thư phòng!

Cảnh Định Hưởng cũng là một thanh lưu giả nhân giả nghĩa, nhưng trên tay còn chưa có nợ máu như Vương Bản Cố, trước kiêu ngạo sau cung kính chỉ vì thời thế kịch biến bắt buộc y phải tiến thoái theo, không phải là vì sợ Tần Lâm lấy cớ gì đó sửa trị.

Bây giờ Cảnh lão tiên sinh đã là mất đi khí thế, không thể gây ra sóng gió gì lớn.

Tần Lâm chần chờ không nói, nhìn đám người Trần Khả Lễ, Hồ Tĩnh Giang.

Cảnh Định Hướng lập tức phát tay kêu môn sinh tạm thời lui ra.

Tần Lâm cười khẩy, lấy từ trong ngực ra mấy phong thư, đưa tới tay Cảnh Định Hướng.

Cảnh lão nhi vừa xem, lập tức toàn thân run mạnh sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, tay không ngừng run rẩy: mấy phong thư này toàn là chữ viết của y và Lưu Nhất Nho, Vương Bản Cố lui tới qua lại, bên trong có một ít nội dung có hơi vượt ra khỏi nhân luân lễ giáo...

Tần Lâm mặt đậm cùng y nửa canh giờ mới rời đi, Cảnh lão tiên sinh tự mình đưa đến cửa chính, vị Phó Đô Ngự Sử này khom lưng rất thấp, nụ cười trên mặt vô cùng nịnh hót.

Ngày thứ hai, Nam Kinh trong thành liên xảy ra một chuyện lạ: sau khi Vương Bản Cố chết tự khai tội lỗi, cho nên môn sinh cố lại trước kia đều bàng hoàng lo sợ không yên, không thấy ai tới viếng linh cữu của lão quan tại Vương gia.

Thế nhưng có lời đồn rằng nhân vật thứ hai của thanh lưu, Phó Đô Ngự Sử Cảnh Định Hướng khua chiêng gióng trống đi tới Vương gia. Hành động của y lại càng kỳ quái, trước tiên khóc một trận trước linh cữu, sau đó giúp hai trăm lượng bạc chôn cất, cuối cùng lại rút ra bảo kiếm cắt lấy một góc áo bào, ném trước linh cữu.

- Vương Bản Cố, hai ta vốn có tình bằng hữu, nghĩa đồng liêu, nhưng lão mua danh chuốc tiếng, trộm danh lừa đời, quả thật thiên lý khó tha thứ!

Cảnh Định Hướng nghĩa chính từ nghiêm, đôi mày rậm bạc dựng đứng, mắt tròn xoe, quả thật như có linh hồn Bao Công phụ thể, chỉ linh bài tiếng như hồng chung giận nói:

- Từ nay chúng ta cắt bào đoạn nghĩa!

Cảnh Định Hướng cắt bào đoạn nghĩa cùng một Vương Bản Cố đã chết, theo người sáng suốt thấy dĩ nhiên tức cười hết sức. Thử hỏi vì sao khi Vương lão nhi còn sống hai người bọn họ giao du thân mật, thu rất nhiều môn sinh cố lại, cùng nhau kết bè kết đảng. Đến hiện tại lão đã thân bại danh liệt, Cảnh Định Hướng đột nhiên trở mặt với một người đã chết không mở miệng được như vậy?

267. Chương 267: Đẹp Chương Ngại Vật

Bất quá, tuyệt đại đa số người cũng không nghĩ như vậy.

Vào thời này, dư luận được đám sĩ lâm thanh lưu nắm chắc ở trong tay, tỷ như Nghiêm Tung là một gian thần, thiên hạ ai ai cũng biết, nhưng Trương Lão Thực Dương Châu phủ Hưng Hóa huyện Tiền Hồ thôn, một chữ lận lưng cũng không biết, ngay cả huyện thành cũng chưa tới được mấy chuyến, đừng nói là đọc công báo của triều đình. Vậy làm sao lão biết có gian tướng Nghiêm Tung, làm sao biết Nghiêm Tung lấy vàng làm bô đi tiểu, lấy bạc làm thùng phân?

À, Trương Lão Thực là nghe Lý Tú Tài mở tư thực ở cửa thôn nói. Ở Tiền Hồ thôn, Lý Tú Tài biết chữ biết văn chính là Văn Khúc Tinh Quân trong thôn, lời của y nói là ngàn vạn lần không thể giả.

Lý Tú Tài từ đâu mà biết? Huyện học giáo dụ Triệu Cử Nhân nói cho y biết.

Tin tức Triệu Cử Nhân có được từ Nam Kinh Quốc Tử Giám Tề Giám Sinh, mà chiều hướng của Thái Học, Quốc Tử Giám từ trước tới nay vẫn theo sát Hàn Lâm Viện cùng Đô Sát Viện.

Không nghe tiên sinh kể chuyện và gánh hát phía Nam sao, nói cho cùng truyện kể và tuồng hát cũng là do bọn Vương Thế Trinh biên soạn.

Cảnh Định Hướng thân là Phó Đô Ngự Sử Đô Sát Viện Nam Kinh, đệ đệ Cảnh Định Lực là Thiêm Đô Ngự Sử Đô Sát Viện kinh sư, sau khi Vương Bản Cố chết thanh lưu ngôn quan thuộc môn sinh cố lại của huynh đệ Cảnh gia là nhiều nhất, có thể nói chỉ cần kêu lên một tiếng ngàn người hưởng ứng.

Cho nên mặc dù hành vi của y hết sức mực cười, nhưng không hề qua mặt được kẻ có lòng. Bất kể triều đình, sĩ lâm hay là dân gian, đều đồng thanh khen ngợi hành vi của Cảnh lão nhân gia có thể so với Quản Ninh cắt chiếu khi xưa, quả thật là thanh cao thuần khiết còn hơn cả băng tuyết Liêu Đông.

Đám môn sinh cổ lại thuộc Vương Bản Cổ trước kia cũng dần dần chuyển sang đầu nhập môn hạ Cảnh Định Hưởng, vốn Vương, Cảnh chính là một đảng, cũng không phải là xa lạ gì, bọn họ làm như vậy không hề đỏ mặt. Về phần vị Vương Đô Đường xui xẻo kia... Hừ, ngài vạch áo cho người xem lưng, ta giả vờ không quen biết.

Mặc dù Vương Bản Cổ bị chết có hơi đột ngột, lúc trước có dạ hành nhân xông vào, Vương lão nhi đêm không thể chợp mắt, có rất nhiều người mực kích có thể làm chứng là lão tự sát. Ngoài ra còn có di thư đích thân lão viết để lại, bị Phủ Doãn Thuận Thiên Vương Thế Trinh chỉ muốn thoát khỏi trách nhiệm cầm trước mặt mọi người lớn tiếng đọc, kết luận ‘Sợ tội tự vận’ hoàn toàn chính là bằng chứng như núi.

Dĩ nhiên trong quan trường vẫn có người nghi ngờ Tần Lâm, chỉ bất quá cuối cùng không cách nào lật đổ bằng chứng vững vàng như vậy, cũng chỉ có thể nghi ngờ trong lòng đôi chút: Vương Bản Cổ sớm không chết muộn không chết, Cẩm Y Vệ Tần trưởng quan tới cửa lại chết. Chẳng lẽ họ Tần kia quả thật là quỷ Vô Thường nơi địa phủ, Diêm La đòi mạng, đi tới đâu lập tức có sát khí tới đó.

Triều đình phát thánh chỉ xuống, nội dung không sai chữ nào so với bản chép tay mà Trương Tử Huyền mang cho Tần Lâm xem trước đó. Ngoại trừ tuyên dương Doanh Châu Thổ Ty Kim thị hết dạ trung thành phổ cập uy thiên tử ta ra ngoài ngàn dặm, còn mở ra hải cấm ở Hàng Châu, thiết lập Thị Bạc Ty (như hải quan bây giờ) cùng Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám.

Hai vị Hoắc Trọng Lâu cùng Hoàng công công mừng rỡ ra mặt, hai người bọn họ một người nhận công văn Đông Xưởng, từ Ty Phòng thăng Lãnh Ban, người kia phụng điều lệnh Ty Lễ Giám, xuất nhậm Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám Hàng Châu.

Khom người chào Tần Lâm thật sâu, Hoắc Trọng Lâu cảm khái vô cùng:

- Lão Hoắc ở Đông Xưởng lận đận hai mươi năm, chỉ làm tới Đương Đầu. Từ khi quen biết Tần trưởng quan từ Đương Đầu thăng Ty Phòng, từ Ty Phòng thăng Lãnh Ban, đều là trưởng quan ban tặng!

Hoàng công công càng mừng rỡ tới nỗi không khép miệng lại được. Y là một thái giám trong cung không ai biết tới, hiện nay nhảy một cái trở thành Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám, nắm giữ đại quyền hải quan. Tuy rằng so ra còn chưa bằng ngón tay út của những lão công công Ty Lễ Giám, Ngự Mã Giám, nhưng Thị Bạc Ty béo bở hơn nhiều.

Kiểm tiền ở chỗ này vài năm, nếu có lòng muốn leo lên trở về kinh sư, đưa Phùng Bảo một khoản kha khá, còn sợ không có vị trí tốt sao? Nếu như mấy năm sau tâm công danh phai nhạt, sống quãng đời còn lại ở thế giới phồn hoa Giang Nam, vui thú điền viên, như vậy cũng hết sức thoải mái.

- Tần trưởng quan, tiểu nhân có được hôm nay cũng nhờ phúc của lão nhân gia ngài, tiểu nhân sẽ lập bài vị trường sinh của trưởng quan ở Hàng Châu.

Hoàng công công phục xuống dập đầu với Tần Lâm mấy cái, mới cười hì hì bỏ dậy.

Người bên cạnh thấy vậy cảm thấy kinh ngạc, Thái Giám Đề Đốc Thị Bạc tuy còn kém xa những đại thái giám như Bình Bút Ty Lễ Giám, Chương Ấn Ngự Mã Giám, nhưng cũng là nhân vật không phải nhỏ. Trong Hàng Châu thành, Tri Phủ, Bố Chính Sứ cũng phải nể mặt y ba phần, vì sao quỳ xuống dập đầu với một Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ như Tần Lâm, chẳng khác nào tột tởm với chủ nhân vậy?

Đám sứ giả tuyên chỉ từ kinh sư tới lại hiểu được nội tình, người nào cũng nhìn Hoàng công công vô cùng ganh tị hâm mộ, trong mắt toát ra lửa nóng. Nếu bọn họ cũng có thể làm được chức Đề Đốc Thị Bạc Ty, đừng nói dập đầu vài cái với vị Tần trưởng quan này, cho dù là vỡ đầu chảy máu cũng bằng lòng. Họ Hoàng kia quả thật vô cùng may mắn, gặp được Cặp Thời Vũ Tần trưởng quan.

- Hoàng công công, người làm như vậy là giết chết hạ quan rồi...

Tần Lâm vừa cười vừa đỡ Hoàng công công dậy:

- Tương lai hạ quan còn có chuyện phải đến cầu xin công công ngài.

Hoàng công công võ ngực bình bịch:

- Cho dù là dầu sôi lửa bỏng cũng không từ, nếu ta có cau mày, vậy không phải là người do phụ mẫu sinh ra!

Doanh Châu Thổ Ty Phó Trưởng Quan Quyền Chính Ngân cũng vô cùng cao hứng, triều đình không chỉ thực hiện cam kết mở ra hải cấm Hàng Châu cảng, còn sai phái Hoàng công công giao tình không cạn cùng Tần Lâm làm Thái Giám Đề Đốc Thị Bạc. Đây chính là Trương Tướng gia cố ý cho phương tiện, sáng lập hoàn cảnh thật tốt cho Ngũ Phong hải thương.

Trong chuyện này, ích lợi của Ty Lễ Giám Phùng Bảo và nội các Trương Cư Chính là ở cùng một bên.

Năm Gia Tĩnh cả nước thiết lập không ít Ngân Quang Giám, Thuế Giám, Thị Bạc Thái Giám, đều là nội đình phái thái giám đi chinh thu thuế phú. Dĩ nhiên những thái giám này cũng sẽ tham ô nhận hối lộ, nhưng nói tóm lại tham ô năm thành, còn lại năm thành cũng nộp cho triều đình.

Nhưng đám quan thương quyền quý không vui, những thuế giám này đều là nhổ lông trên người bọn họ, vì vậy thanh lưu ngôn quan thượng tấu, lấy lý do quấy nhiễu dân chúng, tham ô... dần dần hủy bỏ.

Và như vậy, thái giám không có cơ hội tham ô, nhưng triều đình ngay cả năm thành thuế phú trước đây cũng không thu được nữa, bởi vì tất cả đều chui vào túi của quan thương quyền quý.

Trương Cư Chính muốn moi bạc ra từ túi tập đoàn quan thân phú thương làm phong phú quốc khố, Phùng Bảo muốn mở lại tài nguyên thay nội đình, hai người tất nhiên chí đồng đạo hợp, bèn để Hoàng công công 'Làm việc đặc lực, tài năng xuất chúng' làm Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám, cũng hợp với lễ thường.

Vả lại Trương Cư Chính còn có tính toán riêng, vốn lão có mật ước với Ngũ Phong hải thương, để Hoàng công công tới Hàng Châu nhậm chức chính là mở một cánh cửa sau thật to cho Ngũ Phong hải thương.

Quyền Chính Ngân nhìn Tần Lâm chấp tay thi lễ:

- Sau khi hạ quan trở về sẽ lập tức an bài các hạng sự vụ thông thương, tranh thủ năm nay có thể cống hiến mười vạn lượng thuế phú cho quốc khố!

Hoắc Trọng Lâu tiến tới hỏi:

- Đúng rồi, vì sao chúng ta được thăng thưởng, nhưng Tần trưởng quan lại không có tin tức, chẳng lẽ là Binh bộ trực tiếp phát bộ chiếu xuống?

Há chỉ bộ chiếu, ngay cả ủy trát hiệp chương Nam Trấn Phủ Ty cũng đã phát xuống, chỉ bắt quả lại bị Tần Lâm trả trở về.

Tần Lâm sờ sờ cằm, làm như vô ý nhìn về hướng kinh sư ở phía Bắc.

Tướng phủ ở kinh sư, kiến trúc xa hoa đường hoàng, dòng kênh chín khúc uốn lượn, khắp nơi bài trí kỳ hoa dị thạch, cảnh sắc tinh xảo tỉ mỉ, khiến cho người ta cảm thấy như lạc vào tiên cảnh.

Thế nhưng lúc này Trương Tử Huyền dung mạo như thiên tiên đang quỳ trước cửa thư phòng, hai gò má trắng nõn bởi vì tiều tụy mà gầy gò, làn thu ba uyển chuyển che giấu nỗi lo âu, răng cắn chặt môi, đôi môi đỏ mọng của nàng vì khô mà đã xuất hiện vài vết nứt rỉ máu.

Trương Tử Huyền đã quỳ ở chỗ này năm canh giờ, lấy tấm thân yếu ớt của mình ngăn cản cơn giận lôi đình của Thủ Phủ để sự triều Đại Minh.

Xoảng! Trong thư phòng lại truyền tới thanh âm đồ sứ rơi vỡ, không biết Trương Cư Chính đã làm rơi vỡ chiếc chén Quân Diêu hình lá bạc hà giá trị ngàn vàng, hay là đồ rửa bút bằng sứ Tam Thái đời Đường hiếm thấy.

Mỹ nữ Ba Tư Bố Lệ Nhã cùng A Cổ Lệ đang bưng nước trà điểm tâm đứng ở một bên, từ trước tới nay hai nàng chưa từng thấy qua chủ nhân nổi trận lôi đình như vậy. Cho dù là quá khứ xảy ra tranh chấp với Thượng Thư, Thị Lang, lão gia cũng không tức giận giống như hôm nay.

Lúc ban đầu, Trương Cư Chính trong thư phòng từ miệng con gái biết được tin tức Vương Bản Cố ‘tự sát’, quả thật thánh nhân buồn giận không lộ ra ngoài mặt, khi đó trên gương mặt trắng trẻo của lão bất quá chỉ hơi biến sắc. Trong lúc cười nói đã viết ra một đạo quân chỉ, bảo Lưu Thủ Hữu cai quản Cẩm Y Vệ dẫn độ Tàn Lâm về tra hỏi.

Nhưng sau khi nữ nhi duy nhất Trương Tử Huyền quỳ xuống đất cầu xin lão thu hồi quân chỉ, hai đứa con trai cũng ở bên cạnh khuyên nhủ hết lời, Trương Cư Chính chợt hoàn toàn nổi giận. Lão gào thét như một con sư tử, đuổi hai đứa con trai đi, kêu quản gia Du Thất cầm quân chỉ đi tìm Lưu Thủ Hữu.

Trương Tử Huyền cũng là tính tình ngoài tròn trong vuông, quyết thì gan với phụ thân, quỳ ở ngoài thư phòng không chịu đứng dậy, hai vị huynh trưởng cũng ở bên cạnh bồi tiếp. Với dáng vẻ như vậy, quản gia trong phủ không ai dám tới lấy quân chỉ mang đi.

Bây giờ hai vị công tử lại vào thư phòng khuyên giải phụ thân, Trương Tử Huyền thủy chung quỳ không đứng dậy. Năm canh giờ không uống giọt nước nào, thân thể nàng đã lão đảo muốn ngã.

- Tiểu thư, tiểu thư...

A Cổ Lệ nói Hán ngữ hơi cứng, mang nước trà tới cho Trương Tử Huyền:

- Người uống một chút đi, giống như người đi trong sa mạc khô cạn, cần có nước ngọt giải khát.

Bố Lệ Nhã cũng bưng điểm tâm ngon lành tới:

- Tiểu thư, ăn một chút đi, thánh Mohammad từng nói trên thế gian này không có cha nào mà không thương con, lão gia bất quá chỉ là tức giận nhất thời...

Trương Tử Huyền lắc đầu cười khổ, mặc dù mỗi một tới cực điểm nhưng nàng vẫn đang cố gắng kiên trì. Nàng có thể bỏ cuộc, thế nhưng Thủ Phụ để sư thân bút viết quân chỉ, một khi phát ra ngoài sẽ có khí thế lôi đình vạn quân. Toàn bộ hệ thống Cẩm Y Vệ bắt đầu từ Lưu Thủ Hữu đều phải đối nghịch cùng Tàn Lâm, chuyện ngoài ngàn dặm khó có thể khống chế, một khi tạo thành sai lầm lớn, vậy thì khó có thể quay đầu lại.

Nàng lấy trực giác nữ nhi phát hiện phụ thân đã thay đổi, lão vì giang sơn xã tắc, lê dân bá tánh, lấy phương thức thiêu đốt sinh mạng đẩy mạnh triều chính mới. Đồng thời quyền mưu trong triều đình, các loại các dạng giao dịch cùng quyền hành đã khiến cho tính tình của lão xảy ra biến hóa vô cùng lớn, vì đẩy mạnh cải cách, lão có thể giao dịch cùng ma quỷ, cũng có thể không chút do dự diệt trừ người cản đường.

Cho dù là bằng hữu dám cản đường, ta cũng sẽ trừ đi mà không hối hận, đây là lời mà vị phụ thân từ hòa trước kia nói ra sao? Khóe mắt Trương Tử Huyền lăn xuống một giọt nước mắt trong suốt.

A Cổ Lệ cùng Bố Lệ Nhã liếc mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ lắc đầu một cái. Hai cha con này quả thật giống nhau như đúc, chuyện mà mình đã quyết làm, cho dù là tám ngựa cũng không kéo lại được.

Trong thư phòng, Thủ Phụ để sư Trương Cư Chính vô lực ngã ngồi trên Thái Sư ỷ. Cái đầu từ trước tới nay luôn ngẩng cao trong triều đình, hiện tại yếu ớt gục xuống, tới nỗi phải dùng tay chống đỡ. Đôi mắt tinh quang sáng chói từng làm cho vạn vô bá quan không dám nhìn thẳng, giờ phút này đang một góc khép hờ.

Từ năm Long Khánh nguyên niên trở thành Tể Phụ trọng thần đã có mười hai năm, năm Long Khánh thứ sáu nhảy một cái trở thành cố mệnh đại thần, Vạn Lịch nguyên niên bắt đầu lấy thân phận đề sư Thủ Phụ chấp chương triều cương, đến nay cũng đã được bảy năm.

Nhớ lại quá khứ, lão lệnh cho Thích Kế Quang dẹp loạn Oa ở Đông Nam, dùng phong công mở biên giới làm điều kiện hàng phục Yêm Đáp Hãn, Tam Nương Tử ở vùng Tái Bắc. Lại dùng Tăng Tĩnh Ngô, Lưu Hiến nhất cử san bằng loạn người Bặc ở khu Tây Nam khôn nhiều đế quốc trên trăm năm, có thể nói chiến công hiển hách.

Thực hành Khảo Thành Pháp, bắt chức Tàn vương cầm roi đánh cả thiên hạ, trong lúc nhất thời nếp sống từ trung ương tới địa phương trở nên thay đổi, cho dù biên thùy xa xôi cũng có thể thi hành triệt để chính lệnh của triều đình. Lại cách chức những quan viên tham nhũng lười biếng, tinh giản đội ngũ quan liêu,

đuổi cổ họng người đàn ông vô tri về nhà. Đẩy mạnh Nhất Điều Tiên Pháp, đo lại ruộng đất, ước chế thôn tính, tiêu trừ sưu cao thuế nặng, giảm bớt gánh nặng cho dân chúng, có thể nói là thành tựu huy hoàng.

Giống như một vị lão thuyền trưởng thông minh cơ trí, Trương Cư Chính vững vàng nắm chắc phương hướng đi tới của con thuyền đế quốc khổng lồ, lái nó về mục tiêu mà mình dự định.

Đương nhiên nếu có ai dám nghi ngờ quyền lực của vị thuyền trưởng lão, dám nghi ngờ phương hướng đi tới của con thuyền, vị lão thuyền trưởng bá đạo này cũng sẽ không chút do dự dùng biện pháp đơn giản hữu hiệu nhất bóp miệng kẻ đó lại, thậm chí đẩy kẻ đó xuống thuyền.

Bao nhiêu Thượng Thư, Thị Lang, tướng quân, thậm chí đều là Tể Phụ đại thần phản đối lão, đều bị lão lấy đủ loại quyền mưu thủ đoạn cách chức, lưu đầy...

Nhưng lần này lão gặp vấn đề khó khăn, bởi vì nữ nhi duy nhất của lão đã quỳ ở ngoài thư phòng suốt năm canh giờ, ngăn trở quân chỉ do đích thân lão viết, một khi phát ra ngoài lập tức sẽ có hiệu quả lôi đình vạn quân.

268. Chương 268: Cơn Giận Của Thủ Phụ

Đầu ngón tay Trương Cư Chính gõ trên quân chỉ vết mực đã sớm khô lại, hồi lâu sau thở dài một tiếng:

- Từ Tử Thăng, chỗ nào ta cũng mạnh hơn lão, chỉ có điều này, không thể làm gì khác hơn là cam bái hạ phong.

Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu áy náy bất an đứng ở bên cạnh, nghe thấy tên Từ Tử Thăng đầu tiên là trong lòng căng thẳng, lại nghe phụ thân thừa nhận không bằng, mới thở phào nhẹ nhõm thật to.

Từ Giai tự Tử Thăng, năm Gia Tĩnh chính là một đời danh thần, đối với Trương Cư Chính có ân cát nhắc. Vị Từ Các Lão này có một chuyện oanh oanh liệt liệt cả đời là lật đổ gian tướng Nghiêm Tung và con là Nghiêm Thế Phiên. Vì che mắt Nghiêm Tung, lão gả cháu nội gái cho con trai Nghiêm Thế Phiên làm thiếp, sau khi lật đổ Nghiêm gia vì để tỏ rõ lập trường lại độc chết đứa cháu gái đáng thương này.

Hừm dữ không ăn thịt con, nếu là người bình thường sẽ gọi cái này là nhân luân thâm biến, nhưng trong triều đình không có đạo đức cá nhân, hành vi của Từ Giai ngược lại được khen ngợi là hành vi tráng sĩ chặt tay, vì lật đổ gian tướng Nghiêm Tung không tiếc hy sinh thân tôn nữ, thật là trung liệt hết sức!

Trương Cư Chính tự nhận không bằng Từ Giai, dù sao lão cũng không phải là Từ Giai.

Trương Kính Tu khom lưng thật thấp, nhẹ giọng khuyên nhủ:

- Phụ thân Đại nhân, tiểu muội nói Tần Lâm kia có tài kinh thiên vĩ địa, có lẽ hơi nói quá sự thật. Nhưng theo hài nhi thấy, hẳn thật sự có tài động triệt u minh, xét âm đoán dương, nếu phụ thân thương tiếc nhân tài...

- Nhân tài, nhân tài!

Trương Cư Chính cười lạnh:

- Vì phụ lật đổ, đuổi cổ nhân tài còn ít hay sao? Cao Củng, Hải Thụy, Ngã Mục, Ngô Trung Hành và Triệu Dụng Hiền, người nào mà không phải là nhân tài? Không thể phục vụ cho ta, thậm chí đứng ở phía đối lập của triều chính mới, thứ nhân tài như thế càng phát triển, nguy hại lại càng lớn, càng phải sớm trừ đi!

Trương Kính Tu nháy mắt với đệ đệ, mặc dù biết rõ phụ thân đã nổi cơn giận lôi đình, nhưng vì tiểu muội, cũng là vì bằng hữu, hai người bọn họ luôn luôn cố gắng hết mình.

Ca ca ngậm miệng không nói, Trương Mậu Tu lại nói tiếp:

- Theo ngu kiến của hài nhi, Tần Lâm không giống đám người Hải Thụy, Ngã Mục, trước kia nghe hẳn nghị luận đối với triều chính mới, tựa hồ cũng không phải là một mực phản đối, mà là có ý kiến của riêng mình.

Trương Mậu Tu gãi đầu một cái, không dám nói tiếp nữa, trên thực tế có lúc nói chuyện phiếm nghị luận cùng Tần Lâm, thậm chí y cảm thấy Tần Lâm còn tích cực hơn với quan điểm cải cách so với phụ thân, còn đi xa hơn.

Trương Cư Chính lại hiểu sai ý, vuốt râu cười lạnh liên tục:

- Lão phu không cần một tên vũ phu như hần coi trọng. Cho dù hần là Tổng Đề Hình sống lại, Bao Long Đồ tái thế, cũng chỉ là năng lại đoạn án, hiền thần gìn giữ truyền thống của người đi trước, đối với nghiệp lớn bất khả nhất thế cải cách triều chính mới có thể có được hiểu biết gì? Ta thấy họ Tần kia cũng chỉ là nói những lời cũ rích nhạt nhẽo, hơn phân nửa lây nhiễm tính khí chua lết của đám tú tài Giang Nam, muốn chống đối lão phu để mua danh chuốc tiếng. Hừ hừ, đạo bất đồng không thể cùng mưu, lời này quả thật dễ nghe!

Hai huynh đệ liếc mắt nhìn nhau, biết lần này là lão đầu tử thật sự nổi giận, làm Thủ Phụ đế sư nhất ngôn cửu đỉnh, bao nhiêu Thượng Thư, Đô đốc cũng không dám không vâng theo, đích thân cầm bút viết một phong thư, trong đó còn mơ hồ để lộ ý kén rể. Bị Tần Lâm cự tuyệt không nói, hần còn chạy đi làm thịt Vương Bản Cố...

Trương Kính Tu là con trai lớn, mơ hồ nghe ra chút phong thanh từ trong lời nói của phụ thân, chợt thoáng động trong lòng, cố ý nói:

- Vương Bản Cố quả thật chết còn hại người, phụ thân vì lão tặc đã chết mà trở mặt cùng thanh niên tài tuấn cố ý chiêu mộ, tiểu muội cũng không hiểu chuyện, vì vậy gây ra lớn chuyện, cần gì phải khổ như vậy?

- Vương Bản Cố đã đáng là gì?

Trương Cư Chính hết sức khinh thường bĩu môi, nữ nhi duy nhất quỳ ở ngoài cửa, lão cũng có năm canh giờ không có nghỉ ngơi, uống một hộp trà, vuốt huyết Thái Dương tức giận nói:

- Họ Tần kia lớn mật ngông cuồng, hắc hắc, dám trả lại thư của lão phu, hần cho lão phu là ai? Chẳng lẽ hần cho là lão phu lấy thân phận Thủ Phụ đế sư, còn phải mang nữ nhi ra giao dịch với hần sao, quả thật có muốn nhịn cũng không nhịn được!

Phù... hai huynh đệ Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu thở dài một cái, rốt cuộc tìm được nguyên nhân thực sự khiến cho phụ thân nổi giận.

Trên thực tế lão không giận về chuyện Vương Bản Cố bị giết, ngược lại Tần Lâm không vâng lời khiến cho Trương Cư Chính tức giận hơn. Lấy thân phận Thủ Phụ đế sư đích thân viết thư có ý chiêu mộ, lại bị trả lại, hưởng chi trong thư còn mơ hồ có ý kén rể... Lão đầu tử không nổi giận mới là lạ!

Lần trước tự mình nhìn trúng Lưu Kham Chi thành ra kết quả như vậy, đã làm cho lão đầu tử rất không cao hứng, lần này Trương Tử Huyền nhìn trúng Tần Lâm, lại làm mất hết thể diện của Thủ Phụ đế sư. Lại thêm nữ nhi còn một mực nói giúp cho hần, quỳ ở bên ngoài khổ sở năn nỉ, lửa giận của lão càng ngày càng mạnh.

Nghĩ tới đây, hai huynh đệ đều cười khổ trong lòng: phụ thân, muội muội và tên Tần Lâm kia, tính khí ba người này quả thật là một khuôn đúc ra. Lần này gây ra chuyện như vậy, không biết tới lúc nào mới có thể giải khai.

Đột nhiên quản gia Du Thất chạy một hơi vào phòng.

Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu trợn mắt nhìn y: không thấy muội muội cùng huynh đệ ta đều đang ra sức khuyên can phụ thân sao, người vội vàng tới muốn lấy quân chỉ là có ý gì?

Thần sắc Du Thất rất là cổ quái, cũng không nhìn quân chỉ Trương Cư Chính đặt trên bàn, mà là lấy ra một phong thư trình lên.

Trương Cư Chính vừa nhìn phong bì cũng có chút giật mình, phát tay một cái đuổi Du Thất đi ra ngoài, quản gia này lại dập đầu một cái, nhìn hai vị công tử gia cười cười nịnh hót mới xoay người rời đi, dù sao không có lấy quân chỉ.

Hai huynh đệ đứng ở sau lưng phụ thân, nhìn thấy lạc khoản trên thư là ‘Cảnh Định Hưởng Đô Sát Viện Nam Kinh’, cũng không hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

Cảnh Định Hưởng này cũng là nhân vật lãnh tụ rất có danh vọng trong thanh lưu ngôn quan, quan cư Phó Đô Ngự Sử Đô Sát Viện Nam Kinh, còn có đệ đệ ở kinh sư làm Thiêm Đô Ngự Sử, môn sinh cổ lại rất nhiều, ở thanh lưu cũng là nhất hô bá ứng.

Huynh đệ Cảnh gia cùng Vương Bản Cố là một đảng, thuộc về phái ngoan cố bảo thủ, đã kích mãnh liệt triều chính mới, bất kể sự kiện ‘đoạt tình’ năm xưa hay là vụ án đo đạc ruộng đất ở Hưng Quốc châu mới đây, bọn họ đều nhảy chơi chơi lên, ngày ngày viết tấu chương lên khiến cho Trương Cư Chính ghét hận vô cùng.

Mặc dù phụ thân rất muốn dùng một cái tát đập chết huynh đệ Cảnh gia, nhưng thứ nhất thế lực triều đình cân cân bằng, thứ hai danh vọng bọn họ lớn như vậy cũng không tùy tiện hạ thủ, cho nên đến bây giờ cũng không làm gì được bọn họ.

269. Chương 269: Chúc Mừng Chúc Mừng

Làm chính địch, hai bên rơi vào cục diện phân ranh giới rõ ràng, chết già không thêm lui tới, vì sao Cảnh Định Hưởng lại viết thư cho Trương Cư Chính?

Trương Cư Chính mở phong bì ra, lão trời sinh tài ba hơn người, đọc lướt qua nội dung một lần thật nhanh, chợt lộ vẻ vui mừng, vỗ mạnh thư xuống bàn một cái:

- Ha ha, Cảnh Định Hưởng làm cho lão phu ghét hận bao nhiêu năm qua, không ngờ rằng gãy cánh dưới tay tên họ Tần kia.

Thì ra phong thư này lời nói cực kỳ nhún nhường, ‘quay đầu nhìn lại đủ chuyện xấu xa quá khứ’, ‘Người mất không thể sống lại, người tới không thể đuổi đi’, ‘nguyện ra công khuyến mã vì Giang Lăng tướng công’... Tóm lại một câu, Cảnh Định Hưởng là nắm vốc sát đất cam lòng làm môn hạ tay sai cho tướng phủ.

Trương Cư Chính cũng kỳ quái, thậm chí trong lòng mình không nắm được khuyết điểm gì của Cảnh Định Hưởng. Cho dù là Vương Bản Cố chết đi, thế lực huynh đệ Cảnh gia vẫn còn đó, y cũng không cần phải tự bái hạ phong như vậy mới đúng...

Xem tiếp xuống dưới, trong thư Cảnh Định Hưởng nhắc tới tên Tần Lâm, khen ngợi Trương Tướng gia tuệ nhãn thức nhân tài, lựa chọn thanh niên tài tuấn dốc hết sức mình, có khí độ của hiền tướng thời cổ...

Nghe thấy huyền ca biết nhĩa, Trương Cư Chính lập tức hiểu ra đầu đuôi gốc ngọn. Đầu tiên là kinh hãi, tiếp theo âm thầm nghĩ ngợi tên Tần Lâm này bản lãnh cũng thật lớn, trước sau ép hai lãnh tụ thanh lưu Vương Bản Cố, Cảnh Định Hưởng này vào tuyệt lộ, quả thật là hổ tướng qua ải đoạt cờ chém tướng.

Lão nhìn hai đứa con trai nói:

- Nhất định là họ Tần nắm được yếu điểm chí mạng nào đó của Cảnh Định Hưởng, ép y đầu hàng lão phu... Tên Tần Lâm này... không phải là hần đã trả thư của lão phu lại sao?

Hai huynh đệ nghe vậy mừng rỡ, biết Tần Lâm khiến cho Cảnh Định Hưởng đầu hàng đã tiêu trừ ảnh hưởng bất lợi do giết chết Vương Bản Cố mang tới cho bố cục của phụ thân, khuyên phụ thân hồi tâm chuyển ý sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Về phần tại sao Tần Lâm có thể khống chế Cảnh Định Hưởng, hắc hắc, tên Tần Lâm kia có rất nhiều chủ ý xấu xa.

Trương Mậu Tu ngượng ngùng nói:

- Cũng là hài nhi nóng lòng thất sách, lúc ấy tình hình như vậy, cũng khó trách người ta hiểu lầm...

Y kể lại chuyện lo lắng Tần Lâm xích mích cùng phụ thân, cố ý chỉ ra trong thư có ý kén rể, ngược lại khiến cho Tần Lâm hiểu lầm cho Trương Cư Chính nghe.

Trương Cư Chính không biết nói cái gì cho phải, hồi lâu mới hừ một tiếng:

- Tần Lâm nói đạo bất đồng không thể cùng mưu cùng lão phu, vì sao lại thay lão phu thu thập Cảnh Định Hướng vào lúc này?

Trương Kính Tu cân nhắc câu chữ nói:

- Xin phụ thân Đại nhân hiểu cho, hần Tần Lâm cũng là ủng hộ cải cách triều chính mới, chẳng qua là có chỗ bất đồng với phụ thân trên ý tưởng cải cách mà thôi.

- Hải nhi dám cam đoan, hần cũng không phải phái ngoan cố thủ cự!

Trương Mậu Tu cũng chém đinh chặt sắt đưa ra bảo đảm.

- Như vậy...

Trương Cư Chính nghĩ ngợi, chợt trừng mắt:

- Còn không mau đỡ muội muội các con dậy, các con làm huynh trưởng kiểu gì vậy?

Trương Tử Huyền quỳ đến hai chân tê dại, là hai vị huynh trưởng đỡ nàng vào thư phòng.

Thấy vẻ mặt nữ nhi duy nhất buồn bã tiêu tụy, hai mắt đỏ ngầu, mái tóc như tơ xoắn xếch, đôi môi khô nứt, Trương Cư Chính lại âm thầm hối hận không thôi, tự tay đỡ nàng tới giường nghỉ ngơi.

- Phụ thân Đại nhân!

Trương Tử Huyền nằm canh giờ không uống giọt nước, giọng trong trẻo đã trở nên khàn khàn:

- Tần Lâm...

- Được rồi được rồi...

Trương Cư Chính xé nát quân chỉ tự tay mình viết, tỏ vẻ cụt hứng vẫy tay:

- Đám tuổi trẻ các con cũng không biết trời cao đất rộng, thôi thôi thôi, lão phu tha cho hần lần này!

Từ năm Vạn Lịch nguyên niên tới nay, quân chỉ của Trương Cư Chính không biết đã từng đánh gục bao nhiêu chính địch, làm cho bao nhiêu Thượng Thư, Thị Lang, Cấp Sự, Ngự Sử phải biến sắc. Đây là lần đầu tiên lão tự tay thu hồi, tự tay xé nát quân chỉ viết xong.

Đôi mắt Trương Tử Huyền lộ vẻ hết sức vui mừng, cười cười áy náy với phụ thân. Vốn nàng năm canh giờ đã mệt mỏi vô cùng, tâm trạng căng thẳng thoáng chốc buông lỏng, mới vừa nằm xuống giường đã ngủ thật say.

Nếu như nói cha mẹ vợ nhìn con rể là càng nhìn càng vui mừng, vậy lão nhạc gia này dường như là cừu địch đời trước cùng con rể. Trương Cư Chính thấy nữ nhi độc nhất vì Tần Lâm mà cực khổ đến như vậy, trong lòng vừa chua xót vừa đau đớn, cơn giận Tần Lâm đã giảm đi nhiều.

Lão hơi nghĩ ngợi một chút, cầm bút viết soạt soạt một đạo quân chỉ khác.

Hai huynh đệ Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu nhìn phụ thân viết, không khỏi nháy nhó nhau tỏ vẻ kỳ quái.

- Không phải nói hần có tài kinh thiên vĩ địa sao, vậy phải trải qua khó khăn thử thách. Lúc vi phụ thi Hương bị Tuần Phủ Hồ Quảng Cố Lân ngăn trở, thi rớt lần ấy. Cố tiên sinh làm cho lão phu trau dồi thêm ba năm, lúc ấy mới thành đại khí...

Trương Cư Chính đang nói cao hứng cùng hai đứa con trai, chợt nhìn thấy nữ nhi nằm trên giường ngủ say, cuối cùng lòng dạ mềm nhũn ra:

- Vốn định cũng thử họ Tần ba năm, thôi, e rằng Huyền nhi không chờ được, nửa năm, trong vòng nửa năm không cho các con và Huyền nhi đi gặp họ Tần. Nếu nửa năm sau hần vượt qua được ma luyện, có được

khí độ bao dung như biển chứa trăm sông, không kiêu ngạo không ngã lòng, lão phu sẽ ở kinh sư chờ hần tới, ngồi luận đạo với nhau, lắng nghe ý tưởng của hần về triều chính mới.

Trương Kính Tu cùng Trương Mậu Tu á khẩu nghẹn lời, xem ra lão đầu tử vẫn còn đang giận dữ Tần Lâm. Thứ nhất là tức giận câu ‘đạo bất đồng không thể cùng mưu’ của hần, tin triều chính mới là đại nghiệp sẽ khai sáng một thời thịnh thế, không cam lòng Tần Lâm chỉ trích. Thứ hai có vẻ như cha vợ muốn so tài cùng con rể...

Cười khan hai tiếng, hai huynh đệ cũng không thể nói gì hơn, nếu còn nói nữa, chắc chắn lão đầu tử sẽ giở uy phong của phụ thân ra.

Tần huynh, hai chúng ta nhân chí nghĩa tận, người hãy tự cầu phúc lành đi.

Tần Lâm đợi ở Nam Kinh, không biết tướng phủ kinh sư vì chuyện của hần dấy lên sóng to gió lớn, người nắm quyền thực tế triều Đại Minh, Thủ Phụ đề sư Trương Cư Chính bị hần chọc giận đến thổ huyết mất.

Trong thời gian chờ đợi tin tức, ở trước mặt mọi người hần vẫn tỏ ra vững như Thái Sơn, trấn định như thường, nhưng trong lòng cũng khó tránh khỏi có chút thấp thỏm. Tự tay giết chết đại quan chính nghị phẩm triều đình, mặc dù đã ra tay không có chút sơ hở nào, nhưng dù sao Vương Bản Cổ không phải là nhân vật nhỏ, bên kinh sư có thể dấy lên sóng gió hay không, rốt cục triều đình sẽ đối xử với chuyện này như thế nào?

Lục Viễn Chí, Hàn Phi Liêm cũng mơ hồ đoán được chút chân tướng, dĩ nhiên sẽ không ngu đến mức đi hỏi Tần Lâm, mà là âm thầm đổ mồ hôi hột thay trưởng quan mình.

Tần Lâm tạm thời nhàn rỗi. Kể từ khi Lưu Thủ Hữu hạ trát lệnh cho hần điều tra vụ án mất bạc, chuyện bên Thiên Hộ Sở do một vị Phó Thiên Hộ khác thay thế, vẫn không có lệnh bảo hần trở về.

Mà án mất bạc và chuyện ra biển chiêu an đã kết thúc thuận lợi, trên thánh chỉ không có nói tới thăng thưởng, chính hần lại trả bộ chiếu thăng Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ và ủy trát hiệp chưởng Nam Trấn Phủ Ty. Ít ngày trước còn bận rộn vất vả giờ lên cổ, lúc này lại rảnh rang không có chuyện gì làm.

Cũng may Tần trưởng quan của chúng ta còn có chuyện khác làm, hần phụng bồi Thanh Đại chạy Đông chạy Tây, mua chỗ mở nữ y quán, chính là ngôi phủ đệ phong cảnh ưu mỹ, diện tích rất lớn của Đỗ Thị Lang.

Phu thê Đỗ Thị Lang bởi vì tiểu nữ nhi chết thảm, ở trong nhà thấy vật nhớ người quả thật đau lòng khó chịu, muốn bán nhà trở về nguyên quán, biết được Tần Lâm muốn mở nữ y quán liền nửa bán nửa tặng tòa nhà cho hần.

Tần Lâm không phải là xuất thân y học lâm sàng, nhưng tiền kiếp hần đã từng vào bệnh viện, bên bố trí nữ y quán giống như bệnh viện. Trước mặt vừa vào viện làm thành phòng khám bệnh, phòng giữa là chỗ ngồi chẩn bệnh của quán chủ cùng y sĩ, sương phòng bên trái làm kho thuốc cùng chỗ thu lệ phí, sương phòng bên phải là đại sảnh hậu chẩn. Phòng giữa kế tiếp bên trong là y sĩ cùng y tá trực ở, sương phòng bên phải bên trái làm phòng điều trị, thứ ba, thứ tư... bố trí các nơi đầy đủ.

Lý Thời Trân vô cùng hứng thú đi xem bố trí nữ y quán này, luôn miệng khen tốt.

Thanh Đại cũng thấy hay thấy lạ, nhìn y quán lớn như vậy, mắt nàng cong lên như vầng trăng khuyết, kéo cánh tay của Tần ca ca cười ngọt ngào. Nàng rất có thiên phú y học, nhưng từ nhỏ cũng biết tương lai không thể ngồi quán hành y như nam đệ tử vậy, như vậy học nhiều y thuật hơn nữa thì có ích lợi gì? Bây giờ sở học có chỗ dùng, có thể hành y cứu thế giống như gia gia, tất nhiên tiểu nha đầu cao hứng không ít.

Chuyện phải tới cuối cùng cũng tới, chờ chừng nửa tháng, trát khiển trách của Lưu Thủ Hữu Lưu Đại nhân cai quản Cẩm Y Vệ cùng văn thư Binh bộ được đưa tới Nam Kinh một lúc.

“Tần Lâm phụng mật trát điều tra vụ án hai mươi năm trước Vương Bản Cổ vu cáo Hồ Tông Hiến, giết oan Ưông Trực, loạn Oa một dãy Đông Nam, vốn phải hết sức cẩn thận. Thế nhưng sơ suất chức trách, dẫn cho

phạm quan Vương Bản Cố tự vận bỏ mình. Tuy rằng triều đình không truy cứu tội này, nhưng khiến trách tội giải đãi sơ suất, nay cách chức lưu nhiệm, lập công chuộc tội!”

Thấy trát khiển trách này, trong lòng Tần Lâm có hơi khó chịu.

Lưu Thủ Hữu che giấu giúp hắn chuyện tự tiện giết chết Vương Bản Cố, lại nói nhăng là trước đó đã hạ mật trát cho hắn điều tra, chuyện này đã giải thích hoàn mỹ nguồn gốc với khắp thiên hạ. Tần Lâm vốn chính là đi làm vụ án này, chỉ bất quá không cẩn thận làm cho Vương Bản Cố sợ tội tự vận.

Đường đường chưởng Cẩm Y Vệ Tả Đô Đốc Thái Tử Thái Phó Lưu Đại nhân chịu nói láo giúp Tần Lâm, không nghi ngờ chút nào là kết quả Trương Tử Huyền điều đình với Trương Cư Chính giùm hắn. Ngoại trừ Thủ Phụ đề sư, không còn ai có thể bảo Lưu Thủ Hữu làm như vậy.

Nhưng chuyện cách chức lưu nhiệm này quả thật không hiểu vì sao, chức quan Tần Lâm bị truất hết sạch, vất vả lắm mới thăng tới Phó Thiên Hộ, lại thêm đường thượng quan Cẩm Y Vệ có thể được huân quan chuyển thực thụ, lần này hoàn toàn mất hết.

Tần Lâm sờ sờ cằm, cảm thán nói:

- Hắc hắc, đắc tội Thủ Phụ đề sư, cũng không phải là không trả giá!

Bọn Lục Viễn Chí, Hàn Phi Liêm, Ngưu Đại Lực vừa thở phào nhẹ nhõm, lại vừa tiếc nuối thay trưởng quan mình, mấy huynh đệ chí cốt này không cần nói, toàn là người hết dạ trung thành.

Chỉ có Từ Văn Trường ở bên cạnh không nói một lời, nhìn dáng vẻ còn thật sự cao hứng.

Đợi mọi người lui ra, lão cười híp mắt đi tới trước người Tần Lâm, chấp tay nói:

- Chúc mừng Tần trưởng quan, chúc mừng Tần trưởng quan!

Tần Lâm híp mắt nhìn lão đầu nhi một chút, sau đó liền nhìn ra phía ngoài kêu:

- Ngưu Đại Lực, mau vào đây, Hàn Phi Liêm nhanh đi mời thái thái thúc ta... Từ tiên sinh lại nổi điên!

Từ Văn Trường nghe vậy mềm nhũn người, sắc mặt đỏ cười đỏ khóc.

- Ta không điên, bệnh điên đã sớm khỏi, Tần trưởng quan của ta ôi!

Từ Văn Trường lộ vẻ khổ sở, chồm râu dê bạc run lên trên gương mặt nhăn nhó, giậm chân kêu oan uống không ngọt, bây giờ khóc không ra nước mắt.

Tần Lâm cau mày lại, quan sát Từ lão đầu, như tin như không nói:

- Thật sự không điên chứ?

- Không điên thật.

- Ủm, vậy lần này bản quan sẽ tin lão.

Tần Lâm vỗ vai Từ Văn Trường y như thật, đột nhiên cúi người xuống cười lớn.

Từ Văn Trường đầu tiên là ngẩn ra, sau khi bình tĩnh ngộ cũng không thể làm gì chỉ trợn trắng mắt. Rõ ràng là vị trưởng quan này đã sớm biết lão không điên, cho nên trêu chọc lão.

Bất quá bị cách chức còn có thể cười vui vẻ như vậy sao, Từ Văn Trường tức giận nói:

- Xem ra tâm trạng trưởng quan cũng không tệ, không nhìn ra trưởng quan tuổi còn trẻ, ngược lại rất có khí độ, không quan tâm đến chuyện hơn thua.

- Không có không có...

Tần Lâm dang rộng hai tay, chớp chớp mắt:

- Mới vừa rồi chỉ là trong lòng không thoải mái, cho nên mới trêu chọc lão một chút cho vui. Ủm, dường như bây giờ tốt hơn nhiều.

Từ Văn Trường trợn mắt một cái, đối với vị chủ nhân này, lão đã không còn lời gì để nói. Bất quá đi theo hẳn làm việc, dường như tâm tính Từ Văn Trường cũng trở nên trẻ hơn không ít, không chỉ có bệnh điên bởi vì Vương Bản Cố bị giết mà khỏi hẳn, buồn khổ uất kết hai mươi năm qua cũng từ từ tiêu tán, ngược lại rất hưởng thụ cuộc sống không câu chấp không ràng buộc này.

- Trưởng quan, người có biết tại sao mới vừa rồi lão đầu tử lại nói một tiếng chúc mừng không?

Từ Văn Trường mới vừa hỏi cũng biết nguy rồi, tên Tần Lâm này chắc chắn sẽ lại ăn nói bậy bạ, bèn nhanh chóng tự trả lời:

- So với giáng chức, lưu đầy, thật ra cách chức nói nặng không nặng nói nhẹ không nhẹ...

Thì ra quan trường Đại Minh đã có lệ, phạm là quan viên giáng chức điều nhiệm phải thiên chuyển từng bậc từng bậc, tỷ như nếu như tòng nhị phẩm Bồ Chính Sử giáng chức làm thất phẩm Tri Huyện, vậy phải bò lên từ Tri Huyện tới Châu Đồng, Tri Châu, Tri Phủ, Đạo Đài, từng bậc từng bậc, giống như chuyển thể đầu thai làm người một lần nữa. Trên lý thuyết, muốn thăng trở về chức quan trước kia vậy phải qua từng bước chức quan trước mà leo lên.

Mà cách chức quan viên lại bất đồng, chỉ cần xử lý một thời gian, có một trọng thần nhị phẩm triều đình hoặc là thế tập vương hầu bảo cử, lập tức có thể phục hồi chức quan như cũ, ngã ở nơi nào đứng dậy ở nơi đó, giống như chỉ đùa giỡn một chút. Nhưng nếu không có ai chịu bảo cử, hoặc là triều đình không công nhận bảo cử này, vậy thì thật sự là cách chức, mãi quan lột sạch, trở lại thành dân chúng bình thường.

- Trưởng quan ngài chẳng qua là quan võ tòng ngũ phẩm, thông thường cần người có phẩm cấp cao hơn ba cấp bảo cử là được. Không những Trương Tướng gia, Từ công gia, cho dù là Vương Thế Trinh Thuận Thiên phủ, Cảnh Định Hướng Đô Sát Viện cũng có thể bảo cử cho ngài. Huống chi sau chữ 'cách chức' còn có lưu nhiệm, lập công chuộc tội, quả thật chỉ là đùa giỡn với ngài một phen.

270. Chương 270: Làm Quan Có Vui Không?

Từ Văn Trường là Thiệu Hưng Sư Gia chữ Thiên số một của Tổng Đốc phủ khi xưa, những chiêu trò thủ đoạn của chốn quan trường lão nhân gia rành như lòng bàn tay.

Tần Lâm nghe vậy cau mày lại:

- Nói như vậy bản quan chỉ phải chờ thêm mấy tháng, tùy tiện nhờ Vương Thế Trinh hoặc là Cảnh Định Hướng lấy được bảo cử là có thể phục hồi chức quan như cũ hay sao?

- Phải, mà cũng không phải...

Từ Văn Trường toét miệng cười vui vẻ:

- Trưởng quan cũng đừng nói giỡn cùng lão đầu tử, trong lòng ngài rõ ràng đã xảy ra chuyện gì mà. Người cách chức ngài chính là Trương Tướng gia, trừ lão nhân gia ra, không có người thứ hai có thể bảo cử thay ngài được nữa!

Tần Lâm sờ sờ cằm, ngượng ngùng nói:

- Nói như vậy, là Trương Tướng gia muốn ép ta chịu thua lão?

Lần này đến phiên Từ Văn Trường phình bụng cười to, lão đầu tử khom người giống như một con tôm to tướng, vừa cười vừa luôn miệng ho khan:

- Khụ khụ, nữ... nữ tể chịu thua lão Thái Sơn dường như cũng không phải là quá đáng. Lão đầu tử lo lắng duy nhất chính là tương lai trưởng quan phu cương không chán...

Lão điên! Tần Lâm lẩm bẩm, lòng nói nên để cho Lý Thời Trân đâm vào đầu lão thêm mấy mũi kim châm.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, biết được ‘Tin dữ’ Tần Lâm bị cách chức, Lý Thời Trân đang bề bộn chuẩn bị nữ y quán dẫn theo cháu gái vội vã chạy về.

Lão thần y dứt hai tay trong tay áo, bước nhanh hơn so với bất cứ lúc nào, bị vấp ngưỡng cửa một cái nhất thời bước chân lão đảo, may là Thanh Đại vội vàng vịn gia gia lại.

Thấy Tần Lâm, trước hết quan sát hần một phen tỉ mỉ, thấy cũng không có cái gì bất đồng với bình thường, Lý Thời Trân mới thở phào, vội vàng hỏi:

- Chuyện cách chức có khẩn trương hay không?

Thì ra cả đời Lý Thời Trân chỉ làm qua y quan, con trai cũng lấy thân phận Cử Nhân làm thất phẩm Tri Huyện ở Thục Trung cách xa mấy ngàn dặm, cho nên cũng không hiểu lắm chuyện trong quan trường. Trong lòng lão gia tử cách chức chính là chuyện rất nghiêm trọng, trừ cách chức, nặng hơn chút nữa chính là lưu đầy xa xứ.

Thanh Đại lại không coi cách chức ra gì, nấp sau lưng gia gia nhìn Tần Lâm le lưỡi, trêu chọc hần mất chức quan, đáng vẽ vô cùng nghịch ngợm.

Từ Văn Trường không nhịn được buồn cười trong bụng, bệnh điên của lão khỏi chưa lâu, thấy Lý Thời Trân liền nhớ lại tình cảnh đầu mình ghim đầy kim châm, không khỏi có chút chột dạ, vội vàng kiểm soát chạy ra ngoài.

Thấy Lý Thời Trân ân cần quan tâm tới mình như vậy, Tần Lâm rất là cảm kích:

- Không có gì, chuyện lên xuống trên quan trường là chuyện thường xảy ra, thái thế thúc bất tất quá mức quan tâm.

Lý Thời Trân nửa tin nửa ngờ, lắc đầu thở dài nói:

- Thật là trời nổi phong vân bất trắc, người có họa phúc khôn lường. Thế diệt tôn, con đang làm tông ngũ phẩm Phó Thiên Hộ, lập rất nhiều công lao thay triều đình, Vương Bản Cố tự mình nghĩ quần tằm chết, vì sao lại cách chức con?

Tần Lâm cười cười, tràn đầy tự tin nói:

- Thái thế thúc không cần quá lo, diệt tôn làm quan chưa đầy năm đã từ tay trắng lên tới Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ, cho dù là lần này cách chức hết, không bao lâu sau sẽ lại thăng lên.

Lý Thời Trân gật đầu một cái, lời này lão tin tưởng, lấy bản lãnh vị thế diệt tôn này, thăng quan quả thật không khó.

- Thanh Đại, con cùng Tần Lâm nói chuyện chuẩn bị nữ y quán một chút đi, tinh thần gia gia có chút mệt mỏi, đi về nghỉ trước.

Lý Thời Trân lo lắng Tần Lâm uất ức trong lòng, cố ý lưu Thanh Đại lại trò chuyện với hần thêm một chút.

Thanh Đại thân thiết dắt tay Tần Lâm đi vào vườn hoa, vừa đi vừa cười khanh khách, tiếng cười trong trẻo giống như chuông bạc hết sức dễ nghe:

- Hì hì, gia gia thật là, nghe nói Tần ca ca mất chức quan sắc mặt cũng tái xanh. Tần ca ca, huynh nói uội biết, làm quan có vui không?

Thiếu nữ mang theo vẻ thơ ngây nhẹ nhàng ngửa mặt lên, đôi mắt trong suốt không có chút bụi bặm, nàng chỉ quan tâm có thể được ở bên người Tần ca ca, nghe hần nói, nhìn hần cười, mặc hần làm chuyện xấu... Về phần làm quan hay không có gì hay ho cả.

Bất kể bản tiện hay là giàu sang, Tần ca ca đều sẽ là vị hôn phu của nàng cho đến trọn đời, mãi không xa lìa.

Tim của Tần Lâm chợt nhói lên một cái, nắm bàn tay mềm mại của Thanh Đại véo nhẹ, cố ý trêu chọc nàng:

- Nếu như ca ca làm đại quan, đương nhiên là không giống như người bình thường. Muội xem Tần trưởng quan trên sân khấu trước mặt Phu Tử miếu trí dũng song toàn, phải chăng là vẫn khác với huynh?

Thanh Đại đưa ra bàn tay nhỏ bé trắng nõn, tò mò sờ sờ mặt Tần Lâm, chớp chớp mắt, lông mi thật dài chớp liên hồi, đột nhiên cười hì hì thè lưỡi:

- Hừ, huynh gạt muội, căn bản là không có thay đổi, không tin huynh chút nào... Bất quá, nhìn huynh trên sân khấu uy phong như vậy, Thanh Đại cũng hết sức cao hứng.

- Trừ uy phong ra, làm quan vẫn có rất nhiều chỗ tốt...

Tần Lâm gãi gãi đầu, không biết giải thích thế nào, trầm ngâm nói:

- Tỷ dụ như cha muội làm Huyện Lệnh ở Tứ Xuyên Bồng Khê, ngồi trên đại đường, một ban nha dịch quất đường uy, ra cửa thanh la mở đường, bắt người xấu liền đánh hèo...

Không đề cập tới Lý Kiến Phương còn đỡ, vừa nhắc tới khuôn mặt nhỏ bé Thanh Đại lập tức trở nên buồn bã, tựa vào vai Tần Lâm hai mắt đỏ ngầu, thanh âm cũng thấp xuống:

- Muội... muội đã có năm năm không gặp phụ thân cùng mẫu thân. Tần ca ca, tương lai, tương lai không cho huynh đi lâu như vậy...

- Sẽ không, sẽ không!

Tần Lâm ôn nhu vuốt ve sống lưng thiếu nữ, trong lòng không khỏi rung động.

Trong hoa viên hoa tươi nở rộ, cây cối um tùm che bóng hai người dựa sát vào nhau, ánh mặt trời chiếu xuống đất loang lổ, không có người bên cạnh quấy rầy, hoàn toàn là thế giới của hai người.

Thanh Đại giống như chim non về tổ, thoải mái rúc vào lòng ý trung nhân, cất giọng nỉ non thật thấp:

- Không hiểu vì sao phụ thân ra ngoài lâu như vậy...

- Có lẽ... vì nuôi gia đình..

Tần Lâm không biết giải thích cùng Thanh Đại như thế nào, không thể làm gì khác hơn là chọn một lý do đơn giản nhất:

- Ủm, tỷ dụ như huynh, nếu không làm quan cũng sẽ không có tiền mua hoa cho Thanh Đại cài đầu.

- Muội không cài hoa đâu...

Thanh Đại đẩy Tần Lâm ra, nhìn thẳng vào mắt của hắn, vô cùng nghiêm túc nói:

- Lại nói, nếu như Tần ca ca không làm quan, cũng có thể đến y quán giúp một tay. Thanh Đại thu tiền chẩn bệnh sẽ cho huynh... Ủm, một tháng mười lượng bạc, hì hì, sư tỷ có rộng rãi hay không?

Thanh Đại cười mắt cong thành vầng trăng khuyết, trước kia tiền tháng mỗi tháng của nàng chỉ có một lượng bạc, cho nên trong lòng của thiếu nữ, mười lượng bạc là rất nhiều rất nhiều, có nhiều như vậy bất kể thế nào cũng không xài hết.

- Ủm, rất rộng rãi...

Tần Lâm sờ sờ mũi, nhìn dáng vẻ hết sức đáng yêu của Thanh Đại, không nịn được đưa tay ôm choàng ngang hông nàng. Giữa tiếng kêu ư khe khẽ của thiếu nữ, đã ôm trọn tấm thân mềm mại của nàng vào lòng.

- Đáng ghét...

Thanh Đại khẽ giãy dụa không mạnh lắm, tiếng cười trong trẻo giống như hoàng oanh.

271. Chương 271: Suy Đoán Của Từ Tân Di

- Chớ sờ loạn khắp nơi, muội nhột lắm...

- Bởi vì tiểu Thanh Đại hào phóng, cho nên Tần ca ca phải thưởng mới được.

Tần Lâm cười xấu xa, tà ác giống như con sói muốn nuốt chửng cô bé quàng khăn đỏ.

Ngón tay của hắn chui vào bên dưới vạt áo Thanh Đại, mơn trớn nhẹ nhàng trên làn da mịn màng của thiếu nữ, cuối cùng dừng ở eo thon nhỏ, bắt đầu cù nàng nhẹ nhẹ.

- Nhột, nhột quá...

Làn da nhạy cảm của thiếu nữ bị kích thích, từng dòng điện tê tê truyền tới, Thanh Đại tựa như uốn tới eo lui giống như con lươn, khuôn mặt nhỏ bé căng tròn như trẻ con lộ sắc đỏ bừng.

Trong lúc nàng đang kêu nhột, Tần Lâm cúi đầu, thỉnh linh vút chặt đôi môi mềm mại thơm tho của nàng.

Thanh Đại mới vừa rồi còn giống như con lươn chui loạn, thân thể mềm mại chợt căng thẳng, đôi mắt to tròn mở ra...

-... Nhưng khó tránh khỏi tội giải đãi thất chức, nay cách chức lưu nhiệm, lập công chuộc tội!

Trong thư phòng thiên điện đại công phường Ngụy Quốc Công phủ, Thủ Bì Nam Kinh, chưởng Nam Kinh Trung Quân Đô Đốc phủ Từ Bang Thụy đang cầm một phần bản sao công văn của Bộ binh gật gù đắc ý đọc. Thế tử tiểu công gia Từ Duy Chí ngồi ở đầu dưới bồi tiếp, nụ cười của hai cha con giống nhau như đúc, vô cùng bỉ ổi gian trá.

Chuyện gì làm cho hai phụ tử này tỏ ra vui vẻ như vậy?

Đương nhiên là tin cách chức lưu nhiệm của Tần Lâm.

- Trương lão nhi cả đời giảo hoạt, đã quen đùa giỡn người khác trong lòng bàn tay, nhưng lần này lão tính sai rồi.

Từ Bang Thụy co chỉ búng búng vào công văn, cười gian xảo nói:

- Tính Tần Lâm ngoài mềm trong cứng, nhất định sẽ không cúi đầu chịu thua Trương lão nhi, đến lúc đó chúng ta chọn đúng cơ hội liền...

- Tiên hạ thủ vi cường!

Từ Duy Chí giờ đơn chưởng lên, hung hăng chém xuống một cái.

Hai cha con nhìn nhau cười to, bỗng nhiên lại không hên mà cùng thở dài: hiện tại nữ nhân ế chồng không dễ gì gả đi...

Từ Tân Di nhưng trang nai nịt, dẫn theo mấy tên nữ binh Thị Kiếm mang heo rừng, dê núi săn được từ bên ngoài đi ngang qua, nghe tiếng cười của phụ huynh bèn tò mò hỏi:

- Phụ thân, ca, có gì đáng cười? Cầm cái gì vậy?

- Không có gì, là bản sao công văn Binh bộ cùng Cẩm Y Vệ.

Từ Duy Chí ngẩng đầu nhìn muội tử, thân hình thon thả cao ráo, hai chân thẳng tắp thon dài, đầu mày cuối mắt anh khí bừng bừng, rõ ràng chính là một mỹ nữ, vì sao không ai thèm lấy?

Trừ lỗ mũi hơi ột chút, không phải là mày nhỏ mắt to, vóc người cao hơn nữ tử tầm thường cao nửa cái đầu, nước da bánh mật đương nhiên không thể nào trắng được, hai chân lớn gấp đôi gót sen ba tấc, giống như một dã tiểu tử chạy loạn khắp nơi bên ngoài, cũng không có khuyết điểm gì khác... Ấc, dường như như vậy đã là rất nhiều khuyết điểm rồi... Từ Duy Chí lập tức đỏ mặt hỏi.

Từ Bang Thụy cười híp mắt kêu nữ nhi:

- Tân Di, vận may con không tệ, Tần Lâm bị cách chức rồi, con đi khuyên hấn điều đến đại doanh kinh vệ Nam Kinh đi...

So với bảo cử thay Tần Lâm, Quốc Công gia càng muốn chuyển Tần Lâm sang đại doanh kinh vệ, làm chính tam phẩm Chỉ Huy Sứ gì đó hơn, quan vị vừa cao, lại không bị người khác ức hiếp. Nếu như tương lai có cháu ngoại, còn có thể nghĩ biện pháp lấy tập ấm gì đó, để thành thế tập Chỉ Huy Sứ.

Nếu như nói Trương Cư Chính tràn đầy lòng tin với Trương Tử Huyền, không sợ không gả được nàng, còn mơ hồ mang theo chút địch ý cha vợ đối với con rể, như vậy Từ Bang Thụy hoàn toàn ngược lại. Nhìn nữ nhi chạy loạn giống như ngựa hoang, cao không tới thấp không vừa, đến nay còn chưa có người tới cửa cầu hôn, Quốc Công gia buồn bực nghẹn ngang ngực, huyết Thái Dương giật giật, hận không thể nhảy ra kiểm một chàng rể vừa ý cho con gái mình.

Không ngờ rằng Từ Tân Di vừa nghe thấy hai chữ ‘cách chức’ lập tức xông tới như một trận gió, cầm bản sao công văn lên đọc mấy hàng, lập tức sa sầm nét mặt. Nàng cáo từ phụ huynh xoay người lại co chân bỏ chạy, rất nhanh biến mất không thấy bóng dáng.

Hai cha con ngơ ngác nhìn nhau, hồi lâu Từ Duy Chí mới gãi đầu một cái:

- Cách chức có gì đặc biệt hơn người? Bảo cử khởi phục không được sao... Muội muội ngay cả điều này cũng không biết, cha, cha chưa nói với nó sao? Ủa, nhìn bộ dáng như vậy, muội muội là thật có lòng với Tần Lâm.

Từ Bang Thụy trịnh trọng nghiêm trang gãi đầu một cái, hơi nheo mắt lại âm trầm nói:

- Xem ra chúng ta phải nắm chắc...

Từ Tân Di nhảy lên Chiếu Dạ Ngọc Sứ Tử, nhanh như điện chớp chạy tới nhà Tần Lâm. Nàng rất thường tới đây, cũng không cần thông báo, hỏi người ở Tần Lâm ở nơi nào, sau đó sải bước chân thon hấp tấp đi về phía hậu viện.

Vào vườn hoa tìm bốn phía một chút, không nhìn thấy Tần Lâm, nàng bất chấp tất cả, gân cổ kêu lên:

- Tần Lâm, họ Tần người ở nơi nào?

- Ở, ở chỗ này!

Tần Lâm từ phía sau một hàng hoa đứng lên. Lúc này hấn đang hôn Thanh Đại, thỉnh thoảng bị giọng oang oang của Từ Đại tiểu thư cắt đứt, không thể làm gì khác hơn là cười khổ đứng dậy.

Từ Tân Di thấy vậy càng xác định Tần Lâm đã bị cách chức, nếu không với tính ưa cợt nhả của hấn không hề biểu lộ như vậy bao giờ.

Sải bước hấp tấp đi tới, Từ Tân Di hết sức không cam lòng vung tay lên:

- Quá, quá khi dễ người, dựa vào cái gì cách chức người? Người nào hư hỏng như vậy, chúng ta tới cửa đánh kẻ đó đi!

Vừa mới vòng qua hai bụi Mạn Đà La nở rộ, Từ Tân Di đã giật mình trợn tròn mắt hạnh, miệng há to có thể nuốt lọt quả trứng gà:

- Thanh Đại muội muội, muội... làm gì vậy?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Đại hồng hồng, ngồi trên băng đá sữa sang xiêm áo nhẵn nhúm, vén lại mấy sợi tóc lòa xòa trên trán. Bị Từ Tân Di phát hiện, nàng ngượng ngùng đứng lên, ngọt ngào gọi một tiếng Từ tỷ tỷ.

- Các người, các người...

Từ Tân Di giật mình kinh hãi nhìn hai người này, một hồi nhìn Tần Lâm, một hồi nhìn Thanh Đại, kinh ngạc không bút nào tả xiết.

Mặc dù sớm biết Tần Lâm cùng Thanh Đại đã đính hôn, nhưng ở trong lòng Từ Đại tiểu thư Thanh Đại là thiếu nữ thuần khiết ngoan ngoãn, huống chi nàng cũng mập mờ nửa hiểu nửa không, chỉ cho rằng Tần Lâm cũng làm chuyện xấu kia trên người Thanh Đại, tâm tư suy nghĩ vẫn vợ:

- Trời ơi, vật kia quá lớn, Thanh Đại là một tiểu cô nương mềm mại yếu ớt như vậy...

Nghĩ vậy, Từ Tân Di bèn kéo Thanh Đại ra phía sau, đứng ra chắn ngang giữa Thanh Đại và Tần Lâm, thở hào hển, bộ ngực cao vút phập phồng kịch liệt.

Nàng hung hăng trợn mắt nhìn Tần Lâm một cái trước, lại quay đầu lại thấp giọng hỏi:

- Thanh Đại muội muội, tên nhần tâm kia cũng làm muội đau phải không?

Trời ơi, Tần Lâm hai tay ôm đầu, quả thật không có lời gì để nói, chỉ muốn điên cuồng hét lên một câu: làm sao có thể như vậy được, có trời đất chứng giám, ta chỉ hôn nàng một cái thôi...

Nếu như nói Từ Tân Di là nửa hiểu nửa không, Thanh Đại là hoàn toàn không hiểu, đôi mắt trong suốt như pha lê chớp chớp, ép sát vào lưng Từ Tân Di dụi dụi nói:

- Không đau, chẳng qua là hôn mà thôi...

Hả... Từ Tân Di khẽ nhượng mày.

- Thật không đau...

Thanh Đại lắc đầu một cái, thật lòng thật ý nói:

- Chẳng qua là Tần ca ca gái rất nhột, không tin tỷ cũng thử một chút đi.

Hừ hừ... Tần Lâm cùng Từ Tân Di đồng thời dở khóc dở cười.

- Ta không thèm thử đâu...

Từ Tân Di bĩu môi, chống cằm âm thầm suy nghĩ:

- Tại sao Thanh Đại chẳng qua chỉ nhột, bản tiểu thư lại đau đớn vô cùng? Nếu không phải là cố nén, cơ hồ đi không nổi...

Tần Lâm thật lòng muốn thử một chút, nhìn đường cong bộ ngực hết sức hoàn mỹ của Từ Tân Di, eo thon nhỏ thường vận động mà mềm dẻo kinh người, cặp mông tròn trĩnh như vàng trắng, bắp đùi tròn căng, đôi chân thon dài của nàng, cổ họng cũng có chút phát khô.

Ông trời ơi, ta cũng muốn thử một chút... Tần Lâm gãi gãi đầu. Bất quá làm như vậy, có thể bị đánh cho thành tàn phế cấp ba hay không?

Bị ánh mắt giàu tính xâm lược của Tần Lâm nhìn, Từ Tân Di không được tự nhiên, mỗi lần bị hấn nhìn như vậy cảm giác giống như trở lại đêm hôm đó, toàn thân trên dưới không mặc gì, da thịt lập tức trở nên nóng bỏng.

- Ghét, bản tiểu thư nghe nói người bị cách chức, hảo tâm hảo ý tới thăm người, người lại tỏ ra không nghiêm chỉnh...

Từ Đại tiểu thư giậm chân, đột nhiên cảm thấy uất ức trong lòng.

Hình như là nàng đột nhiên xông vào kia mà? Tần Lâm sờ cằm một cái, bất quá hấn nghe một vị vĩ nhân nói qua ‘nam nhân giảng đạo lý cùng nữ nhân đều là kẻ ngốc’, cho nên cũng không so đo chuyện này, hàn huyền mấy câu bèn chuyển đề tài, lại hỏi bên trong các đại doanh Nam Kinh có thợ giỏi chuyên về chế tạo hỏa khí hay không.

- Hừ, điều thương ư? Bản tiểu thư sử dụng có thể nói là bách bộ xuyên dương!

Từ Tân Di nói đến binh khí bắt đầu tươi cười hơn hử, quên bằng chuyện mới vừa rồi:

- Đại doanh Chiết binh bên ngoài thành có quân tượng họ Lý làm điều thương tốt nhất, bản tiểu thư có ba cây điều thương do y làm, da heo rừng dày như vậy, dùng một phát lập tức bắn chết!

Tần Lâm mừng rỡ, hấn muốn cải chế hỏa khí thích hợp cho Cẩm Y Vệ Hiệu Úy sử dụng, Tất Mậu Khang sở trường về thiết kế, nhưng y là văn nhân, cũng không biết động thủ rèn sắt chế tạo, còn phải có quân tượng kỹ thuật cao siêu phối hợp.

Thanh Đại không có hứng thú đối với hỏa khí cho nên ở nhà, Tần Lâm dẫn Tất Mậu Khang, chuẩn bị cùng Từ Tân Di đi đại doanh Chiết binh bên ngoài thành.

Tất Mậu Khang ở Nam Kinh sống một cuộc sống thoải mái một thời gian, Hàn Phi Liêm tìm cho y một tòa tiểu viện xinh đẹp ở, mỗi tháng được thưởng tiền Tần Lâm chỉ hai mươi lượng tiền lương, ngày ngày dẫn theo lão bà hài tử đi dạo Mạc Sâu hồ, Vũ Hoa đài, thật đúng là sung sướng tựa như thần tiên, cảm thấy không đầy mấy năm, chờ công thành danh toại về lại quê quán cũng không có gì.

Mới vừa nghe thấy Tần Lâm bị cách chức lưu nhiệm, trong lòng của y cũng lảo đảo: không phải là vị trưởng quan này nổi thẳng Trương Tướng gia ở trung ương sao, vì sao cũng bị cách chức như vậy? Tương lai tiến cử thay mình, không biết có thể chiếm được tiên cơ trong khoa cử hay không...

Thấy một tiểu thư nhung trang nai nịt cười hì hì đứng ở bên người Tần Lâm, Tất Mậu Khang là người ngoại địa, cũng không biết là hỗn thế nữ ma đầu nổi danh Nam Kinh, cũng nghiêm mặt ngơ ngác chấp tay hỏi:

- Trưởng quan, xin hỏi vị tiểu thư này là?

Từ Tân Di không thích dáng vẻ ngu ngơ khờ khạo, rụt rè của Tất Mậu Khang, cũng không cần Tần Lâm giới thiệu, nằng nạnh cướp lời:

- Bản tiểu thư họ Từ, ở tại đại công phường Ngự Quốc Công phủ, xem dáng vẻ co rút sợ sệt của người có lẽ là đã từng bị người ức hiếp. Bất quá nếu ở Nam Kinh có người nào dám ức hiếp người, báo ra danh hiệu Từ Đại tiểu thư là được!

Tần Lâm buồn cười trong bụng, quả thật Tất Mậu Khang có hơi sợ sệt, nếu không Từ Văn Trường làm thế nào ép y lên Lương Sơn?

Không biết rằng lời nói này của Từ Tân Di cũng nói đúng vào tâm khảm Tất Mậu Khang. Y chỉ là người đọc sách ngơ ngác ở xứ lạ quê người, lại không có Cẩm Y Hiệu Ủy khác phụng bồi, ở Nam Kinh mấy ngày nay thật sự bị lưu manh địa phương dọa mấy lần, nghe Từ Tân Di nói như vậy tất nhiên cao hứng:

- Văn sinh đa tạ Từ Đại tiểu thư, ngày khác đến phủ tiểu thư bái tạ, là Ngự Quốc Công phủ... Ặc!

Cổ họng Tất Mậu Khang bị nghẹn, miệng há cực lớn, vô cùng kinh hãi nhìn Từ Tân Di:

- Ngài, ngài, tiểu thư, à không, cô nãi nãi chính là Đại tiểu thư Quốc Công phủ!

Từ Tân Di không hiểu vì sao, đưa đầu ngón tay ra lắc lắc trước mặt y mấy cái, sau đó bĩu môi với Tần Lâm:

- Người tìm người thế nào vậy, không phải là người điên cũng là người ngu.

Tần Lâm cất tiếng cười ha hả, kéo Từ Tân Di đi ra ngoài, một kẻ cỡi Đạp Tuyết Ô Chuy, một người cỡi Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử, vung roi quất ngựa, hai con ngựa chạy nhanh đi xa.

- Chờ, chờ văn sinh với...

Tất Mậu Khang cỡi lừa ở phía sau vội vàng đuổi theo, lần này y đã quyết định phải theo sát: cách chức nhưng cũng còn đối xử ngang hàng cùng Đại tiểu thư Ngự Quốc Công phủ, khả năng của vị trưởng quan này còn phải hỏi sao?

Chiết binh trú ở phía Nam Nam Kinh thành cách hai mươi dặm, là lính mới năm đó Thích Kế Quang biên luyện bên ngoài quân chế vệ sở, từng lập được chiến công hiển hách trong chiến tranh mười năm chống Oa. Sau đó một phần theo Thích gia gia ngược lên phía Bắc tới Kế Trấn, còn lại là trú đóng nơi này, bảo vệ Nam Kinh.

Tần Lâm cùng Từ Tân Di cũng chạy thật nhanh, Đạp Tuyết Ô Chuy và Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử đều là thiên lý mã, đuổi nhau chạy thật hứng chí. Tần Lâm chỉ nghe gió thổi bên tai, cảnh vật trước mắt nhanh chóng lui về phía sau, không thấy một khắc đồng hồ đã đến đại doanh Chiết binh.

Chung quanh cờ xí tung bay, trên diễn võ trường có hàng trăm hàng ngàn binh lính, có người cầm thuẫn bài, có kẻ sử trường mâu, có kẻ dùng đao thương, hoặc là chia cặp luyện tập chiến đấu, hoặc theo quan quân dẫn dắt, diễn luyện đại đội nhân mã công thủ.

Nhìn từ xa, bất kể cờ xí hay là y giáp, những Chiết binh này cũng không bằng kinh vệ Thiên Sách, Ưng Dương... Hoặc là nói hoa lệ, nhưng tới gần mới phát hiện trên mặt Chiết binh lộ vẻ chất phác, bền bỉ, cùng với khi diễn võ trong lúc lơ đãng lộ ra sát khí, đều tỏ rõ bọn họ mới là cánh quân bách chiến từng trải qua máu lửa.

Thích Kế Quang rất am hiểu đạo quan trường, Chiết binh tinh nhuệ do y luyện ra cũng không giở trò bắt thiên tử chờ ngoài cửa giống như Tế Liễu Doanh của Chu Á Phu. Lúc bọn Tần Lâm còn cách doanh chừng mấy dặm, một tên tuần sáo Bả Tổng thấy Từ Đại tiểu thư tới, lập tức giục ngựa chạy trước dẫn đường. Đến cửa đại doanh, một đám Du Kích, Thiên Tổng, Bả Tổng đã cung cung kính kính đứng ở bên đường xếp hàng chào đón.

Ba tiếng pháo vang lên, cửa doanh mở rộng ra, một tên tướng quân ngân khôi thiết giáp ước chừng hơn bốn mươi tuổi được rất nhiều binh sĩ tiền hô hậu ủng sải bước tiến ra. Mặt y đen như trôn chảo, vóc người khôi ngô, nhìn qua vô cùng uy vũ.

272. Chương 272: Thi Bản

Còn rất xa tên tướng quân này đã khom người ôm quyền, tiếng như hồng chung báo ra lai lịch:

- Thuộc hạ Mã Đức Bảo, năm Gia Tĩnh bốn mươi bốn chống Oa lập công gia hàm Chỉ Huy Đồng Tri, năm Long Khánh thứ năm thăng Đô Chỉ Huy Thiêm Sự, Tham Tướng đại doanh Chiết binh, dẫn dắt quan tướng trong doanh cung nghênh Đại tiểu thư ở chỗ này! Thứ cho thuộc hạ áo giáp trên người không thể toàn lễ!

Một tràng tiếng binh khí va chạm loảng xoảng vang lên, trên trăm quan tướng nhất tề khom người ôm quyền, đồng nghìn nghịt một mảng.

Từ Tân Di gật đầu một cái, hắng giọng nói:

- Đứng lên!

Lại là một tràng tiếng binh khí va chạm loảng xoảng, tất cả quan tướng đồng thời đứng thẳng người, ai nấy giống như cột cờ, thông tay mà đứng.

Từ Đại tiểu thư đã quen với chuyện này, Tần Lâm lại chưa từng thấy qua thế trận như vậy, cho dù quen đùa giỡn cùng Từ Tân Di, cũng âm thầm kinh ngạc Ngụy Quốc Công phủ quyền thế to lớn, rất nhiều quan tướng chinh chiến lẫy lừng đều lấy lễ tiết bái kiến thượng quan ra mắt nàng. Ngụy Quốc Công thăng trầm với nước, đời đời quân quân ở Nam Kinh đã có hai trăm năm, uy danh tích lũy hết sức sâu nặng. Cho dù là biết tính Đại tiểu thư rất thích gây chuyện, chúng quan tướng từ Tham Tướng Mã Đức Bảo trở xuống cũng không dám chậm trễ.

Tần Lâm đang quan sát xung quanh, những quan tướng kia cũng đang âm thầm lặng lẽ quan sát hắn.

Từ Đại tiểu thư là thường tới, vị này từ trước tới nay chưa từng thấy qua, người nào có thể cỡi ngựa đi cùng nàng tới, nhìn dáng vẻ còn cười nói tự nhiên như vậy?

Mã Đức Bảo cũng có nghi vấn như mọi người, tiến lên mấy bước, tự tay cầm dây cương thay Từ Tân Di, hầu hạ nàng xuống ngựa xong mới nhìn Tần Lâm chấp tay một cái:

- Không biết vị công tử này là?

- Tần Lâm, Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ đã cách chức lưu nhiệm.

Tần Lâm nhảy xuống ngựa, nhìn về phía Mã Đức Bảo chấp tay một cái.

Nghe thấy tên Tần Lâm, Mã Đức Bảo giật mình kinh hãi, đến khi nghe nói cách chức lưu nhiệm, y càng kinh hãi nhiều hơn. Lần đầu gặp mặt lại có Từ Tân Di, y cũng không tiện hỏi kỹ, mặt mũi tươi cười hỏi ý tới của Từ Tân Di.

Từ Tân Di vùng tay lên, tùy tiện nói:

- Chuẩn bị mấy cây điều thương thật tốt, bản tiểu thư sẽ so tài bắn với Tần Lâm.
- Đại tiểu thư là tay súng thần, bản lãnh bách bộ xuyên dương...

Mã Đức Bảo thổi phồng mấy câu, cảm thấy bỏ quên Tần Lâm bèn cười bồi nói:

- Dương nhiên Tần trưởng quan thanh niên tài tuấn, hẳn cũng là đại hành gia.

Tần Lâm cười cười, ở tiền kiếp hắn đã từng tiếp nhận huấn luyện tác xạ, bất quá thật chưa từng đụng tới điều thương.

Rất nhanh trong doanh mang ra mấy cây điều thương có độ chính xác cao nhất, lại dựng bia đá xám cách xa tám mươi bước. Tần Lâm cầm điều thương thật dài ở trong tay ước lượng một chút, cảm thấy không nắm chắc thứ này, bèn ra hiệu cho Từ Tân Di bắn trước.

- Súng!

Chỉ thấy Từ Tân Di đứng xoạc ra chân trước chân sau, cầm điều thương lên nhắm thẳng vào bia. Vừa kéo cò súng, đầu rồng kẹp ngòi nổ đang cháy rơi xuống, chỉ nghe một tiếng đùng vang lên, ánh lửa lóe lên, khói trắng bay lên, cái bia bên ngoài tám mươi bước ứng tiếng mà ngã, bụi xám bay đầy đất.

- Đổi!

Từ Tân Di đổi thanh điều thương thứ hai, lại một phát bắn trúng bia.

Nàng đổi súng liên tiếp không ngừng, súng nổ ầm ầm, không trật phát nào, những tiếng ầm ầm liên thanh vang lên, mười tám bia bày một hàng cách xa tám mươi bước đều bị bắn ngã.

Ha ha ha... Sau khi bắn trúng tám bia cuối cùng, Từ Tân Di ném điều thương cho binh lính bên cạnh, hai tay chống eo thon nhỏ cười đắc ý.

Tần Lâm sờ sờ cằm, chỉ có thể á khẩu nghẹn lời, không phải là bởi vì Từ Tân Di bách phát bách trúng, mà là nàng bắn liên tục cho nên sinh ra hiệu quả tự động giống như súng trường. Chỉ nhìn một cách đơn thuần một mình Từ Đại tiểu thư, tất nhiên uy phong lẫm lẫm, nhưng đứng phía sau nàng là một tiểu đội Thiên Tổng, Bả Tổng. Năm cây điều thương tinh phẩm luân phiên, tay chân đám quan quân bận rộn không ngừng rót thuốc súng, lắp đạn chì, đốt ngòi nổ... cho nàng. Từ Đại tiểu thư cũng chỉ cần lo bắn, vừa thuận tiện nhanh chóng vừa thoải mái.

Quả nhiên là tác phong Đại tiểu thư...

Tần Lâm ngửa mặt lên trời thở dài, rốt cuộc mình bạch tài bắn của nàng luyện được thế nào. Người khác hoàn thành toàn bộ động tác, nửa ngày bắn mấy chục phát đã mệt mỗi thở hồng hộc, nàng có một đám quan quân giúp một tay lắp đạn, bắn thân chỉ lo nhắm bắn. Mỗi canh giờ bắn mấy trăm phát hết sức dễ dàng, tài bắn có thể không giỏi sao?

Mã Đức Bảo há to mồm làm ra dáng vẻ khó lòng tin được, hồi lâu mới gơ ngón tay cái lên thật cao, không ngừng gật đầu:

- Tài bắn của Đại tiểu thư như thần, bọn mặt tướng đã được mở rộng tầm mắt, quả thật là tướng môn hổ nữ, danh bất hư truyền. Nếu tiểu thư sinh ra sớm hai mươi năm, sợ rằng Thích Đại Soái chúng ta cũng phải chấp tay nhường lại công lao chống Oa.

Một đám Du Kích, Thiên Tổng, Bả Tổng lập tức theo sát chủ tướng, đồng thanh khen ngợi hết lời, nhất thời những lời nịnh nọt tuôn ra như nước thủy triều, sắc mặt mọi người lại không đỏ chút nào cả.

Tần Lâm cười thầm, xem ra kinh nghiệm Vi Tước Gia cũng không phải là không chính xác, loại quan vừa có bản lãnh lại biết nịnh hót vẫn có thật nhiều.

Dĩ nhiên, đây là hắn còn chưa gặp phải một đời thần nhân Thích Đại Soái...

Từ Tân Di hai tay chống nạnh, dương dương đắc ý nhìn Tần Lâm, mảy liễu giương lên:

- Sao hả, tài bắn của bản tiểu thư quá giỏi phải không?

- Tài bắn của nàng quả thật rất lợi hại.

Trong khoảng thời gian này Tần Lâm đã xem qua Kỹ Hiệu Tân Thư của Thích Kế Quang, bìa cách tám mươi bước ba phát trúng một coi như hợp cách, mười phát trúng bảy là ưu tú, mười phát trúng mười tuyệt đối là tay súng thần.

Nhưng tiếp theo hẳn lại gãi gãi đầu, biết rõ còn hỏi:

- Không biết lúc đại quân đánh giặc, những điều thương thủ kia cũng có người lắp đạn thay bọn họ sao?

- Vậy thì có cái gì khó khăn?

Từ Tân Di vất vả lắm mới tìm được phương diện có thể vượt trội Tần Lâm, nhất định phải làm hẳn tâm phục khẩu phục, liền lấy một cây điều thương tự mình động thủ nạp đạn.

Không nghĩ tới nhìn thì dễ làm thì khó, Từ Đại tiểu thư trời sinh tính thô kệch, luống cuống tay chân, nếu không quên rót thuốc súng vậy cũng thật lâu không đốt ngòi nổ. Cuối cùng nhét đạn chì vào nòng súng trước, sau đó mới đổ thuốc súng vào, làm ngược thứ tự. Nàng muốn lấy đạn chì ra, không biết tại sao lại cắm vào trong nòng súng, giận dữ giận chân, ném điều thương đi.

Từ Đại tiểu thư chu miệng cao tới nỗi có thể treo bình, chúng tướng quan buồn cười lại không dám cười, ai nấy đều cố nén.

Mã Đức Bảo lập tức cứu viện:

- Thích Đoại Soái từng nói đạo làm tướng có hai đường là làm tướng và làm binh. Mạt tướng cho là thuật lắp đạn cũng giống như tiểu đạo làm binh, không học cũng được, Đại tiểu thư có thể bách phát bách trúng, là giống như Đại Đạo làm tướng...

Từ Tân Di lại không nghe y lời nhải, khiêu khích trợn mắt nhìn Tần Lâm một cái:

- Người bắn đi.

273. Chương 273: Toàn Doanh Kinh Động

Tần Lâm cười cười, nhặt điều thương cùng đạn dược nàng vứt bỏ từ dưới đất lên, rót thuốc dẫn vào ổ, đóng nắp lại, hai tay quay một cái khiến cho nòng súng hướng lên trên, trước đổ thuốc súng sau lắp đạn chì, dùng cây thông nòng ép chặt. Cuối cùng dùng bật lửa đốt ngòi nổ, kẹp vào đầu rồng, một chuỗi động tác thành thực giống như nước chảy mây trôi.

Chẳng những Từ Tân Di trợn to hai mắt không dám tin tưởng, chúng quan tướng cũng thầm giật mình: vị Tần trưởng quan Cẩm Y Vệ này tuổi không lớn lắm, nhưng động tác lắp đạn lão luyện thành thạo không khác gì lão binh hai mươi năm kinh nghiệm.

- Quả thật là đại hành gia!

Mã Đức Bảo cũng lên tiếng khen ngợi, bất quá không có nịnh hót như với Từ Tân Di vậy.

Tần Lâm có một đôi tay cầm dao mổ, động tác tự nhiên ổn định, nhanh chóng mà tinh tế. Hướng chỉ tiền kiếp hẳn từng được huấn luyện tác xạ, cho dù là bịt mắt cũng có thể lắp được loại súng hiện đại phức tạp hơn điều thương rất nhiều, nói chi chỉ là lắp đạn.

Nhìn về phía Từ Tân Di kinh ngạc khẽ mỉm cười, Tần Lâm giờ điều thương lên bắn vào bia.

Không trúng.

Lần này ngay cả Mã Đức Bảo đều giật mình, giụi giụi mắt, tấm bia thật tốt, không ngờ rằng Tần Lâm không bắn trúng, quả thật khiến cho người ta khó tin hơn là bắn trúng ngay tâm.

- Tần Lâm, người, người buồn cười quá...

Từ Tân Di vỗ đùi, mừng rỡ không khép miệng lại được.

Tần Lâm lại không thèm để ý, hơi xoa xoa lòng súng, lại nạp đạn bắn phát thứ hai.

Tiếng súng nổ vang, vẫn không trúng đích, nhưng lần này Mã Đức Bảo cùng mấy tên tướng quân am hiểu điều thương thần sắc khê biến.

Không ngoài sở liệu, phát súng thứ ba trúng ngay chính giữa hồng tâm.

Phát thứ tư, thứ năm... Tần Lâm không nhanh không chậm nạp đạn, ngắm bắn, liên tục hai mươi phát như vậy, ngoại trừ hai phát đầu tiên ra, những phát còn lại phát nào cũng trúng ngay chính giữa hồng tâm.

Tần Lâm để súng xuống, yên tĩnh một hồi lâu, đột nhiên diễn võ trường vang lên tiếng hoan hô như sấm động, toàn bộ đại doanh Chiết binh đều sôi trào!

Mã Đức Bảo cùng các tướng quân dưới quyền thấy vậy trợn mắt há mồm, tay súng thần trong doanh muốn bắn trúng bia cách xa tám mươi bước phát nào cũng trúng cũng không khó, nhưng phát nào cũng trúng hồng tâm giống như Tần Lâm, quả thật khiến cho người ta không thể nào tưởng tượng.

Từ Tân Di trợn tròn mắt hạnh, chớp lấy vai Tần Lâm:

- Người, người đừng nói cho ta đây là lần đầu tiên bắn súng...

- Đúng là lần đầu dùng điều thương...

Tần Lâm cười lộ ra răng cửa chính tề, nụ cười hết sức thành thật:

- Cho nên hai phát đầu tiên bắn trượt.

- Họ Tần, người không phải là người!

Từ Tân Di nghiêng răng nghiêng lợi, không nói được lời nào nữa.

Lần đầu tiên dùng điều thương... Mã Đức Bảo cùng các tướng quân của mình ngơ ngác nhìn nhau, đều có cảm giác yếu ớt bất lực.

Tần Lâm toét miệng cười xấu xa, dĩ nhiên không nói cho bọn họ biết, ở tiền kiếp trong tổ chức quân huấn, hắn đã bắn không biết bao nhiêu phát.

Trì hoãn một thời gian này, Tất Mậu Khang cời lừa cũng lão đảo chạy tới, Tần Lâm bèn chuẩn bị hỏi Mã Đức Bảo xem vị công nhân giỏi về chế tạo điều thương kia ở nơi nào.

Chợt nơi xa trong doanh truyền tới một tràng tiếng nổ kinh thiên động địa, ngay cả mặt đất đều rung động kịch liệt, khói dày đặc cuộn cuộn, bay lên từng cụm lửa cực lớn, chiếu sáng gương mặt tái nhợt như tờ giấy của Mã Đức Bảo.

Kho thuốc súng nổ tung!

Sau khi Mã Đức Bảo phản ứng kịp, động tác thứ nhất chính là sai bước tiến tới đứng chắn trước người Từ Tân Di, lớn tiếng quát:

- Bảo vệ Đại tiểu thư!

Không hổ là cánh quân bách chiến, chúng Du Kích, Thiên Tổng, Bả Tổng lập tức xếp thành bức tường người bốn mặt, hộ vệ Từ Tân Di cùng Tần Lâm ở chính giữa.

Thấy bọn Từ Tân Di được lá chắn người dày đặc bảo vệ, Mã Đức Bảo mới hơi thở phào nhẹ nhõm. Nổ kho thuốc súng là tội cách chức điều tra, nhưng nếu đã thương Từ Đại tiểu thư, Ngụy Quốc Công nhất định sẽ phá hủy xương cốt toàn thân y.

Tần Lâm muốn đi xem hiện trường vụ nổ, nhưng bị một bức tường người thân khoác áo giáp thật dày ngăn trở, cười thầm mình cũng theo Từ Tân Di được hưởng thụ một lần đãi ngộ cấp quốc bảo.

Chiết binh tinh nhuệ trong đại doanh đã từng trải, lúc kho thuốc súng mới nổ bọn họ bị tiếng vang to lớn cùng chấn động chấn nhiếp, nhưng nháy mắt liền hiểu được, ai nấy đứng tại chỗ, nắm chặt vũ khí, cũng không chạy loạn kêu loạn.

Mã Đức Bảo lập tức ra lệnh cho chúng quan tướng chỉ huy binh sĩ để phòng địch tấn công, trung quân trăm ổn toàn doanh không được động. Phi kỵ tiền doanh chạy tới thăm dò, còn lại chia thành hai đường bọc hai bên cánh, nếu có gian tế cần phải bắt sống. Lại phóng pháo hiệu liên châu báo hiệu cho các tuần sáo Bả Tổng ở các trạm canh bên ngoài lập tức giới nghiêm, bất kể quân dân nhất luật không được rời đi.

Tần Lâm nghe thấy Mã Đức Bảo xử trí, cũng không tỏ vẻ nôn nóng nữa. Điều tra hiện trường, phong tỏa lòng bắt, những bước này vào đời sau cũng vậy, xem ra vị Mã Tham Tướng này rất có phong độ của một đại tướng.

Cảm giác lòng bàn tay bị người gãi gãi, Tần Lâm quay đầu lại.

Từ Tân Di đang thần thần bí bí nhích tới gần, thỉnh thoảng Tần Lâm quay mặt lại, lần này hai người miệng đối miệng hôn nhau một cái thật mạnh.

Gương mặt Từ Tân Di lập tức nổi lên nét ửng đỏ, vội vàng lui ra hai bước, hung hăng trừng mắt nhìn Tần Lâm.

Tần Lâm áy náy gãi đầu một cái, ừm, cảm giác mới vừa rồi không tệ, môi mềm mại của nàng mang theo nhiệt tình nóng bỏng.

Từ Tân Di chợt dạ nhìn quanh bốn phía, rất may là bốn bề đều bị tường người dày đặc ngăn cản. Những người này cũng đều cầm trong tay binh khí mặt hướng bên ngoài làm ra tư thế phòng ngự, cho nên cũng không ai nhìn thấy cảnh tượng xấu hổ vừa rồi.

Lấy lại bình tĩnh, nhìn dáng vẻ bại hoại của Tần Lâm nàng càng thêm tức tối, thấp giọng nói:

- Nay, có khi nào là hai phát bắn trượt vừa rồi của ngươi đã bắn nổ cả kho thuốc súng?
- Nếu như là ta bắn trúng, như vậy hai cây đuốc thương này còn lợi hại hơn đại pháo, có thể bắn xa tới hai ba dặm.

Tần Lâm không thể làm gì lắc đầu một cái, rất muốn gõ đầu Từ Tân Di vài cái.

Từ Tân Di nghe lòng buông lỏng, thở dài một hơi, vỗ vỗ ngực:

- Không phải là tốt rồi, nếu như là ngươi bắn nổ, ta muốn giúp ngươi che giấu cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Tần Lâm cười, cũng gãi gãi lòng bàn tay của nàng, vì sao càng ngày càng cảm thấy tiểu thư ngốc này cũng thật đáng yêu?

Chỉ chốc lát sau phi kỵ phải đi trở về báo cáo, không bắt được gian tế, hiện trường vụ nổ toàn bộ kho thuốc súng đều bị nổ bay. Ngay cả doanh trại gần đó cũng sụp đổ, tình huống thương vong không rõ, đã để lại hơn phân nửa huynh đệ cấp cứu cho đồng bọn bị thương.

Cũng không có phát hiện gian tế xâm nhập vào trong doanh, nói rõ ít nhất không có địch nhân số đông thừa dịp loạn tập kích, kho thuốc súng cơ hồ nổ bay, cũng sẽ không có nổ tung hai lần.

Mã Đức Bảo thoáng quyết định xoay người nhìn Từ Tân Di chấp tay:

- Mặt tướng mang chức trách trong người còn phải đi chỉ huy bố trí, chỉ sợ nơi này không an toàn, không biết Đại tiểu thư có khởi giá trở về phủ hay không, mặt tướng sẽ lập tức phái binh sĩ hộ tống?

Từ trước tới nay Từ Đại tiểu thư chỉ e thiên hạ không loạn, làm sao chịu rời đi vào lúc này. Nàng bèn kéo Tần Lâm chạy về phía hiện trường vụ nổ:

- Đi, chúng ta đi xem một chút... không phải là Tần Lâm ngươi biết phá án sao? Xem ngươi có thể phá vụ án kho thuốc súng nổ tung hay không!

Tần Lâm thấy có vụ án xảy ra đã rất thèm, ngứa ngáy trong lòng, dĩ nhiên vui lòng đi xem thử hiện trường.

Mã Đức Bảo bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là dẫn binh theo ở phía sau. Bình thời y một mực cung kính đối với Từ Đại tiểu thư, lúc này lại càng không dám cãi lệnh chút nào. Kho thuốc súng nổ đã là trọng tội sơ suất thất chức, nếu còn đắc tội Từ Đại tiểu thư không phải là tìm chết hay sao?

Chạy qua diễn võ trường cực lớn chính là kho thuốc súng, vì lý do an toàn, phụ cận kho thuốc súng không có bất kỳ kiến trúc nào, cách xa hơn một chút mới có các loại xưởng quân tượng, chủng loại rất nhiều. Chỉ riêng thợ rèn có xưởng chuyên rèn đinh đóng móng ngựa, sửa chữa binh khí, đánh bóng mài nhẵn, sửa chữa hỏa khí... Thợ da có xưởng chế dụng cụ yên cương cho chiến mã, làm trưởng bông da trâu hành quân, làm giày da cho binh sĩ...

Mặc dù cách kho thuốc súng khá xa, uy lực vụ nổ vẫn liên lụy tới đây, có vài gian nhà xưởng sụp đổ, khiến cho quân tượng bên trong làm việc cũng bị chôn vùi. Cũng có gạch từ kho thuốc súng bay tới, trúng vào kẻ xui xẻo gây ra bể đầu chảy máu, gãy xương đứt gân.

Đã có không ít binh sĩ tham gia cứu viện, đưa kẻ chết người bị thương qua một bên. Vốn bọn họ đang ở cương vị công tác, ngưi nhĩ tiêm đao của thợ da, dao cạo lông, khung căng da, búa thợ rèn, kềm gấp lửa, búa đầu gỗ, cưa... rơi vãi tán loạn khắp nơi. Không ít dụng cụ dính máu tươi trên đó, nhìn qua thật là thê thảm.

Mã Đức Bảo lập tức lệnh quan binh tham gia cấp cứu, nhìn thăm cảnh trước mặt vừa tức vừa xấu hổ, lúc này một tên Bả Tổng tới ghé vào tai y nói nhỏ mấy câu, lúc tên Bả Tổng nói chuyện còn nhìn về phía Tần Lâm và Từ Tân Di.

- Sao hả, hiềm chúng ta phiền phức, không nên tới đây sao?

Từ Tân Di không vui.

Mã Đức Bảo liên tiếp khoát tay, vái Từ Tân Di, Tần Lâm thật sâu một vái, bảo Bả Tổng kia tự nói.

Bả Tổng quỳ xuống một chân, lớn tiếng nói:

- Ban ngày các huynh đệ quân tượng đều làm việc trong xưởng, nổ lợi hại như vậy, sợ rằng chết sẽ nhiều hơn gấp mấy lần. Hôm nay chết rất ít người, chỉ vì Đại tiểu thư cùng Tần trưởng quan ở diễn võ trường thì tài bắn súng, kinh động những quân tượng này kéo tới quan sát, nhờ vậy không ít người may mắn thoát chết, quả thật là hưởng lây phúc khí của Đại tiểu thư và Tần trưởng quan.

Thì ra là như vậy, Tần Lâm cùng Từ Tân Di gật đầu một cái, nghe nói trong lúc vô tình cứu người, tâm trạng tất nhiên tốt hơn nhiều.

Nhà xưởng bị vụ nổ liên lụy sụp đổ không ít, hiện trường vụ nổ kho thuốc súng càng khỏi nói, một nhà kho rất lớn hóa thành đồng gạch vụn, ở giữa có một cái hố to, chính là trung tâm vụ nổ. Bùn đất bắn tung lên trên, cột gỗ xà gỗ rơi vãi ngổn ngang, đá xanh gạch đỏ, ngói vụn... vô cùng hỗn loạn tứ bề, nhiều thứ bị khói thuốc nổ hun cho nám đen.

Sóng nhiệt bức người, trong không khí khói mù tràn ngập, mùi thuốc súng cay nồng thật lâu không tiêu tan.

Nhìn bộ dáng như vậy sẽ không có người sống sót, Mã Đức Bảo cũng sẽ không vội vàng bới đồng rác này lên. Y gọi binh sĩ lấy nước tưới, đợi khói mù tản đi, nhiệt độ giảm xuống lại dùng móc câu, thiết xoa bới lên.

Chuyện quân tình trọng đại như vậy không thể nào giấu diếm, bên trong Nam Kinh thành cách đó hai mươi dặm cũng có thể nghe thấy tiếng nổ mạnh, cho nên đồng thời Mã Đức Bảo tổ chức cứu chữa, liên sai người khoái mã cấp báo Trung Quân Đô Đốc phủ Nam Kinh cùng Binh bộ, mời phân xử.

Bận rộn một hồi chợt không thấy Từ Đại tiểu thư cùng Tần Lâm, Mã Đức Bảo cả kinh sau lưng mồ hôi lạnh đầm đìa, nhìn quanh bốn phía tìm kiếm, chỉ thấy hai vị này đang đứng trong phế tích lật tìm từng tắc một, giống như hai đứa trẻ chơi đùa.

Vẩy nước hạ nhiệt, xung quanh phế tích vẫn còn sóng nhiệt bức người, bụi bặm bay đầy trời, mùi thuốc súng nồng nặc giống như tiểu yêu tinh nghịch ngợm, chui vào mũi người ta.

Tần Lâm bất chấp tất cả, kéo vạt áo lên che kín mũi miệng, đứng ở phế tích lật tìm một chút, thỉnh thoảng chân mày cau chặt như đang suy nghĩ chuyện gì.

Từ Tân Di cũng che miệng mũi, giống như một đứa trẻ ngoan theo sát bên cạnh, cũng bắt chước Tần Lâm lật tìm trong phế tích, nhưng nằng lại không biết tìm cái gì. Chính vì vậy muốn hỏi Tần Lâm thử, nhưng thấy dáng vẻ chuyên tâm của hắn lại không muốn cắt đứt dòng suy nghĩ.

Ngồi chồm hồm dưới đất, bấp đùi tròn trĩnh dưới chiếc quần căng, hai tay Từ Đại tiểu thư chống đùi, len lén nhìn Tần Lâm đang chăm chú công tác:

- Ủa, thật sự là... lúc tên này chuyên tâm làm việc, bề ngoài trông thật đẹp trai...

Rốt cục không nhịn được buồn bực trong lòng, Từ Tân Di hươ tay trước mắt hần:

- Này, người tìm gì vậy?

- Một vài thứ thú vị...

Dứt lời Tần Lâm giống như hóa điên, một mạch bới đồng gạch vụn đổ nát, đào lên vớt hết gạch ngói sang bên.

- Cái gì vậy, còn giữ bí mật sao, hừ!

Từ Tân Di bất mãn chu miệng, nhưng vẫn động thủ giúp đỡ Tần Lâm bới đồng đổ nát.

Cô nãi nãi của ta ôi! Mã Đức Bảo đúng dịp thấy cảnh tượng này, nhất thời không biết nói cái gì cho phải, Ngụy Quốc Công Đại tiểu thư thống soái chư quân Nam Kinh, bò trong đồng gạch ngói đổ nát toàn thân đầy bụi, còn giúp họ Tần kia bới gạch ngói lên. Nếu cảnh tượng này bị Ngụy Quốc Công lão nhân gia nhìn thấy, cho dù là miệng ta mọc khắp toàn thân cũng không nói được... Họ Tần kia, thể diện người lớn tới mức nào, lại bắt Đại tiểu thư phải lao động nặng như vậy?

Mau mau mau, Mã Đức Bảo vội vàng kêu binh sĩ tới giúp.

Tần Lâm nhìn y cười cười, cũng không khách sáo, dẫn dò binh sĩ dọn dẹp gạch ngói xung quanh rìa hồ to hình thành sau vụ nổ, chú ý không nên động tới dấu vết trên mặt đất. Còn hần và Từ Tân Di ở lại tại chỗ, tiếp tục bới gạch đá sang hai bên.

Đột nhiên Tần Lâm bật cười ha hả, miệng thốt ra ba chữ:

- Tìm được rồi!

Chỉ thấy sau khi bới gạch ngói lên, lộ ra mặt đất bên dưới rõ ràng còn lại một dấu vết ngoằn ngoèo quanh co nám đen.

- Đây, đây là...

Từ Tân Di tròn to hai mắt.

- Vết dây dẫn hỏa cháy trên mặt đất!

Mã Đức Bảo trả lời, thần sắc càng thêm u ám buồn bã.

Nổ như vậy chỉ có hai khả năng, một là tai nạn ngoài ý muốn, hai là cố ý phá hoại.

Kho thuốc súng chỉ cất giữ thuốc súng, đạn chì và dây dẫn hỏa đều cất ở phòng kho khác. Nếu như là chuyện ngoài ý muốn, hiện trường không nên lưu lại dấu vết dây dẫn hỏa cháy trên mặt đất.

Như vậy bây giờ kết luận cũng đã lòi ra ánh sáng: có người dùng dây dẫn hỏa kéo dài thời gian, sau khi đốt tranh thủ lúc chưa cháy tới cao chạy xa bay. Cho đến khi vụ nổ xảy ra, gây ra tai nạn thương vong nặng nề.

274. Chương 274: Lời Hứa

- Con bà nó, không biết là tên khốn kiếp nào làm, lão tử phải lột da y!

Mã Đức Bảo tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, quân tượng thương vong tuy không phải là chiến binh, nhưng bọn họ thông thạo kỹ thuật, là tấm bình phong bảo đảm cung cấp sức chiến đấu, nhiều năm qua theo doanh

chinh chiến, lập được công lao hân mã. Ai muốn mình không chết ở tiền tuyến chống giặc Oa, lại gặp nạn chết trong doanh quân mình ở Nam Kinh thái bình như vậy?

Đúng vào lúc này, chợt nghe nơi xa có người quát to một tiếng:

- Mã Đức Bảo, lão tử lột da của ngươi ra trước!

Một đám Hiệu Úy Thiên Sách Vệ thân hình cao to như tháp sắt giơ cao Phi Hổ kỳ, Soái Tụ kỳ, Trung Quân kỳ, Xung Phong kỳ, cầm kim qua phủ việt, kim tiên kim giản. Binh mã các vệ đông như kiến không đếm xuể, đám Trung Quân quan, Kỳ Bài quan tiền hô hậu ủng một người thân mặc măng bào, chính là Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy.

Tất cả quan tướng đại doanh Chiết binh đều lay phục xuống rào rào một mảng lớn.

Sắc mặt Từ Bang Thụy đen như trôn chảo, đang trợn mắt nhìn Mã Đức Bảo:

- Mã Đức Bảo, ngươi dám sơ suất thất chức, lười biếng quân cơ, trị quân qua loa như vậy, làm nổ kho thuốc súng... Bây đầu, bắt lại!

- Mạt tướng biết tội, mạt tướng biết tội!

Mã Đức Bảo liên tiếp dập đầu.

Bảy tám Kỳ Bài quan ủa lên lập tức bắt giữ y, quan tướng đại doanh Chiết binh cầm như hến, ngay cả cái rầm cũng không dám đánh.

- Chậm đã!

Chợt trên phé tích vang lên một tiếng kêu.

Là ai còn dám ngăn trở Ngụy Quốc Công đang trong cơn nổi giận lôi đình? Các Đô Chỉ Huy Thiêm Sự, Chỉ Huy Sứ, Chỉ Huy Đồng Tri kinh vệ theo Từ Bang Thụy tới nhất tề giương mắt nhìn, chỉ thấy trên đồng phé tích có hai người đang đứng, trong lúc toàn thể quan tướng đại doanh Chiết binh quỳ xuống ra mắt Ngụy Quốc Công, tất nhiên đặc biệt nổi bật.

Hơn nữa hai người này khắp người đầy bụi giống như mới từ dưới lòng đất chui ra ngoài, còn che mặt, không biết lai lịch thế nào, nhất thời làm chúng Chỉ Huy Sứ sợ hết hồn, chỉ cho là thích khách từ đâu tới.

Có Chỉ Huy Sứ tánh khí nóng nảy, rút kiếm ra giơ cao trong tay, bộp chộp quát lớn:

- To gan...

Đồng liêu vội vàng kéo kéo y mấy cái:

- Là Đại tiểu thư!

May là vị Chỉ Huy Sứ này tình thế cấp bách trí sinh phúc chí tâm linh, ngay sau đó nói:

- To gan thật, Mã Đức Bảo!

Đáng thương Mã Tham Tướng, lại một lần nữa vạ lây vô cớ.

Từ Bang Thụy mới vừa rồi còn thối râu tròng mắt, vừa nghe ra là thanh âm nữ nhi lập tức vui vẻ ra mặt, nhảy xuống ngựa, vừa đi vừa nói:

- Vì sao lại ra nông nổi này, giống như vừa từ trong đồng đất chui ra, trở về xem mẹ con thu thập thế nào.

- Hạ quan tham kiến Từ Công gia!

Tần Lâm khom người thi lễ.

Tần Lâm khắp người bụi đất lại che mặt, Từ Bang Thụy không có nhận ra hần, sau khi phát hiện là hần nhất thời lại vui mừng. Vốn còn muốn phát lạc nữ nhi mấy câu, lần này cũng không nói nữa, cười hì hì hướng về phía Tần Lâm gật đầu, nhìn chúng tướng xung quanh:

- Chư vị, Tần trưởng quan đây mới gọi là công trung với nước! Tuy bị triều đình cách chức lưu nhiệm nhưng không một câu oán hận nào, vẫn ra sức làm việc, nghe thấy vụ nổ cũng không ngại vất vả từ trong thành

chạy tới điều tra, quan triều Đại Minh ta làm được như vậy cũng vô cùng hiếm có... Hừ, chỉ vì lỗi nhỏ đã cách chức hần, chẳng phải là làm nguội lạnh lòng trung thành ra sức cho triều đình của anh hùng hào kiệt hay sao?

Từ gia từ khi Đại Minh khai quốc thắng trăm với nước, có Đại Minh đã có Ngụy Quốc Công, cho nên trong lời nói Từ Bang Thụy ngấm ngấm chỉ trích Trương Cư Chính, cũng không có kỳ gì.

Chúng quan tướng lại không biết chuyện này, lập tức lời nịnh nọt vang lên như nước thủy triều, khen lớn Tần Lâm. Đám Du Kích, Thiên Tổng đại doanh Chiết binh cũng không dám nói, quyết định không hề biết sự thật Tần Lâm tới đây thật ra là vì thi bắn.

Từ Bang Thụy âm thầm vui vẻ, vô cùng đắc ý vì mình đã 'Khích bác' Tần Lâm cùng Trương Cư Chính, sau đó lại nghiêm mặt quát Mã Đức Bảo:

- Mã Tham Tướng, người xem thử người xử lý chuyện này thế nào? Nếu người có được một phần mười trung thành như Tần Phó Thiên Hộ, cũng sẽ không để cho kho thuốc súng nổ tan tành như vậy.

Mã Đức Bảo lần thứ ba vạ lây, mặt tái xanh, thầm than tự mình xui xẻo, lần này sợ rằng không chỉ mất chức là có thể chấm dứt.

- Phụ thân, chuyện này sợ rằng không thể hoàn toàn trách Mã Tham Tướng đây!

Từ Tân Di đột nhiên nói một câu như vậy.

Tần Lâm chỉ dấu vết trên mặt đất cho Từ Bang Thụy thấy:

- Vết nám đen này nhìn qua chính là dùng dây dẫn hỏa làm nổ thuốc súng lưu lại, như vậy rất có thể chính là cố ý phá hoại. Mặc dù Mã Tham Tướng vẫn có tội trị quân không nghiêm, nhưng cũng không tiện quy hết trách nhiệm ột mình ỹ.

- Là như vậy sao...

Từ Bang Thụy vuốt râu ria, cười trộm quỷ dị, liền kêu tả hữu tạm thời thả Mã Đức Bảo.

Mã Tham Tướng lại dập đầu lạy ba cái mới bò dậy, trong lúc nhất thời cảm kích Tần Lâm tận xương tủy.

Từ Bang Thụy chợt đổi giọng, nghiêm trang trịnh trọng nói với Tần Lâm:

- Bản công ủy thác Tần Phó Thiên Hộ điều tra án này, nếu có thể tra rõ vụ án, bản công bảo cử người phục hồi chức quan như cũ!

Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy là bị kho thuốc súng nổ tung làm cho kinh động, lo lắng trong doanh có biến mới điểm binh tới đây. Nếu toàn doanh bình yên, cũng không có ồn ào náo loạn, chẳng qua là vụ án kho thuốc súng bị người làm nổ thông thường, ỹ sẽ yên tâm rồi đi.

Dĩ vãng Từ Bang Thụy gặp phải nữ nhi chạy loạn như vậy ở bên ngoài, luôn luôn bày ra dáng vẻ phụ thân Đại nhân, làm bộ khiển trách mấy câu cho người ngoài thấy, có lúc còn muốn bắt nàng về. Dĩ nhiên hoàn toàn không trở ngại Từ Đại tiểu thư lần sau tiếp tục ra cửa cưới ngựa đi săn, văn võ quan viên bên trong bên ngoài Nam Kinh thành đã quá quen thuộc với cảnh tượng này.

Nhưng lần này khiến cho tất cả mọi người cảm thấy kỳ quái chính là, rõ ràng toàn thân nữ nhi đầy bụi giống như vừa chui trong hầm đất ra, Từ Bang Thụy lại không nói gì cả, chỉ cười hì hì nhìn nàng cùng Tần Lâm gặt đầu một cái, đã mang binh trở về thành.

Tính tình Mã Đức Bảo cũng coi như thông minh lanh lợi, bằng không không có bối cảnh chỗ dựa, chỉ bằng vào tấm máu sa trường anh dũng chiến đấu, tới đa cũng chỉ có thể làm tới Thiên Tổng, Bả Tổng, tuyệt không thể nào làm được chính tam phẩm Tham Tướng hàm Đô Chỉ Huy Thiêm Sự, vừa nhìn thấy cảnh tượng này trong lòng đã có chủ ý.

Không ít quan quân cũng nhìn ra manh mối, dường như không những Tần Lâm có quan hệ rất tốt với Từ Đại tiểu thư, ngay cả Quốc Công gia cũng hết sức coi trọng đối với hần. Sau này chúng ta phải nghĩ biện pháp kết giao tình với hần.

Duy nhất không hiểu lại là người trong cuộc Từ Tân Di, nàng hoàn toàn không lãnh hội nỗi khổ của phụ thân, nhìn về phía Tần Lâm cười ha ha:

- Hôm nay may quá, trước kia gặp phụ thân ở bên ngoài, cho dù là không mắng cũng phải phát lạc mấy câu, hôm nay rất kỳ quái, uống lộn thuốc rồi sao?

275. Chương 275: Thi Thể Kỳ Dị

Tần Lâm cười khan hai tiếng cũng không trả lời, suy nghĩ một chút, chỉ mặt đất phế tích nói:

- Còn phải đa tạ lệnh tôn Quốc Công gia hứa bảo cử cho ta, bất quá trước tiên phải phá xong vụ án.

Ừm, Từ Tân Di gật đầu một cái, xoa tay xoa chân chuẩn bị ra tay một phen. Nghe phụ thân nói Tần Lâm phá án là có thể phục hồi chức quan, nàng thật sự còn tích cực hơn cả Tần Lâm.

- Mã Tham Tướng, bây giờ cần phải mượn nhân mã của người.

Tần Lâm cười híp mắt nhìn Mã Đức Bảo.

Thức thời vụ mới là tuần kiệt, Mã Đức Bảo đã sớm có lòng muốn kết giao với hai vị này, lập tức nghe theo răm rắp.

Tần Lâm lập tức bảo y phái người phi ngựa vào thành, đi tới nhà hắc ở Văn Đức kiều, gọi Lục Viễn Chí mang theo công cụ pháp y chạy tới nơi đây.

Pháp y? Từ Tân Di tròn to hai mắt, hết sức không hiểu:

- Nơi này cần khám nghiệm thi thể sao?

Tần Lâm gật đầu một cái, cầm trong tay một cục gạch vỡ quay lại, có một góc trên đó dính máu tươi đầm đìa.

Đây, đây là? Từ Tân Di cùng Mã Đức Bảo đều hết sức giật mình, bên trong kho thuốc súng hắc không có người mới phải. Vì sao gạch mà Tần Lâm nhặt được bên trong trung tâm vụ nổ lại dính máu tươi, chẳng lẽ trong lúc vụ nổ xảy ra còn có người trong kho sao?

Đã xuất hiện dấu vết dây dẫn hỏa cháy, là tội phạm sau khi đốt lửa lợi dụng thời gian dây dẫn hỏa cháy chạy trốn, hiện trường lại phát hiện vết máu, nói rõ lúc vụ nổ xảy ra còn có người ở trong kho, chẳng phải hai điều này tự mâu thuẫn với nhau sao?

Cái này thật là kỳ quái... Từ Tân Di không nhịn được gãi gãi đầu.

ikienthuc.org

Trước khi tìm được chứng cứ xác thực, tất cả suy đoán đều là lâu đài trên cát, Tần Lâm bảo Mã Đức Bảo làm tiếp hai chuyện: đầu tiên lệnh cho binh sĩ cẩn thận đào bới hiện trường, tìm tất cả cơ quan thi thể, chú ý không nên để trong lúc đào bới làm hỏng mất. Tiếp theo thống kê người mất tích toàn doanh, trừ những kẻ bị thương, bị chôn ở xương ra, còn có ai tung tích không rõ. Cuối cùng gọi quan quân quản lý kho thuốc súng cùng quan quân phụ trách tuần tra tới hỏi.

Mã Đức Bảo nhất nhất làm theo, lập tức phái nhân viên văn thư kiểm lại người mất tích, lại gọi Bả Tổng coi kho và Bả Tổng phụ trách tuần tra khu vực này tới. Bản thân y dẫn dắt quan binh, cũng không cần cuộc xêng, dùng tay không đào bới dọn dẹp phế tích.

Hai vị Bả Tổng bị dẫn tới trước mặt Tần Lâm, một Bả Tổng phụ trách kho thuốc súng họ Hoàng, một Bả Tổng tuần tra họ Bạch, bị ánh mắt sắc bén như dao của Tần Lâm quét qua trên mặt, cả hai người đều nơm nớp sợ hãi.

Tần Lâm tra hỏi Hoàng Bả Tổng trước:

- Bình thường canh giữ kho thuốc súng này thế nào, bên trong có quan binh trực hay không, có đốt đèn lửa gì không?

Hoàng Bả Tổng gật đầu khom người nói:

- Hồi bẩm trưởng quan, bởi vì kho thuốc súng ở bên trong đại doanh, quan binh tuần tra rất nhiều, bản thân kho thuốc súng canh phòng không phải là sâm nghiêm, cũng chỉ có hai tên lão binh canh giữ đại môn. Bên trong kho cũng không có quan binh trực, cũng quyết không cho phép đốt đèn dầu hay nến các loại, để ngừa sơ suất cháy nổ.

Ừm... Từ Tân Di sờ cằm, thấp giọng lẩm bẩm: như vậy xem ra, vết máu không hiểu vì sao xuất hiện ở trong kho hết sức kỳ quái, bên trong kho vốn không nên có người mới phải.

- Vậy hai tên lão binh coi kho đâu?

Tần Lâm khẽ nhú mày, theo lời của Hoàng Bả Tổng tiếp tục hỏi tới.

Hoàng Bả Tổng vẻ mặt âm đạm:

- Đã, đã tuần chức rồi, bọn họ canh giữ ở lầu cỏ bên ngoài cách đại môn kho hai trượng, cả người lẫn lầu cỏ đều bị thổi bay, vô cùng thâm hiểm. Trưởng quan, ngài nhất định phải tìm được hung thủ, báo thù cho các huynh đệ!

Tần Lâm gật đầu một cái, trấn an y mấy câu, lại tra hỏi Bạch Bả Tổng:

- Mới vừa rồi có phát hiện người khả nghi hay không?

- Không có...

Bạch Bả Tổng không chậm trễ chút nào lắc đầu:

- Mặc dù trưởng quan cùng Đại tiểu thư thi bắn ở diễn võ trường, các huynh đệ rất muốn tới xem, nhưng hạ quan đốc thúc bộ chúng tuần tra bình thường, còn đang tuần tra phụ cận kho thuốc súng. Nếu không phải may mắn đang tuần tra đến địa phương hơi xa, hạ quan cùng toàn bộ binh sĩ tuần phòng đều đã bị vụ nổ lấy mạng.

Mắt hạnh thật to của Từ Tân Di đột nhiên sáng lên, ghé vào tai Tần Lâm nói nhỏ:

- Này, chẳng lẽ là do y gây án, vừa đúng lúc nổ lại đi ra ngoài xa, không phải là quá mức trùng hợp sao?

Chuyện này chưa chắc, Tần Lâm lắc đầu một cái, có lúc trong vụ án có rất nhiều điểm trùng hợp ngẫu nhiên, không thể chỉ bởi vì Bạch Bả Tổng không có bị thương mà nghi ngờ y. Kể không bị thương có rất nhiều, cho dù là kẻ phá hoại cũng hoàn toàn có thể đốt dây dẫn hỏa xong, lấy cớ đi xem Tần Lâm và Từ Tân Di thi bắn mà chạy tới diễn võ trường, chạy xa khỏi phạm vi vụ nổ liên lụy.

Bất quá Bạch Bả Tổng tạm thời không thể rửa sạch hiềm nghi, nhất định phải đặt bên trong danh sách hiềm nghi.

Lúc này nghe bên trong phế tích truyền tới mấy tiếng kêu, Tần Lâm giương mắt nhìn, là mấy binh sĩ moi ra được một cỗ thi thể từ dưới đồng đất đá.

Nói chuẩn xác là phần thân thể của một thi thể, đầu cùng tứ chi cũng không biết nổ bay đi đâu mất. Một người sống hiện tại chỉ còn lại phần thân giống như cây cột trơ trọi, không chỉ có khói hun đen nhánh, da thịt cháy khét, còn bị sóng xung kích vụ nổ làm cho ngực bụng rách toang, lòi ra một đoạn ruột mềm nhũn nửa đen nửa đỏ.

Đến gần một chút bại lộ chất dơ trong nội tạng, ngửi thấy mùi cháy khét do protein trong da thịt bị cháy theo gió xông vào mũi, mùi khói thuốc súng nồng nặc.

Cho dù là Từ Tân Di thường săn thú, thường thấy cảnh tượng tương đối đẫm máu, lúc này cũng quay đầu không dám nhìn, một tay ôm bụng, dạ dày quay cuồng đảo lộn, có vẻ rất không thoải mái.

Dưới quyền Mã Đức Bảo có nhiều lão binh đã tham gia chiến tranh chống Oa, thường thấy tay đứt chân gãy, nhưng nhìn thấy một đoạn thi thể da thịt cháy khét, rách bụng đổ ruột, nám đen như vậy cũng cảm

thấy nước chua ứa ra trong cổ. Ngặt vì quân lệnh khó vi phạm, bọn họ vừa dùng sào trúc kéo đoạn thi thể ra ngoài vừa nghiêng đầu bịt mũi, tỏ vẻ ghê tởm.

Đồng thời mọi người đều đang suy đoán lai lịch cổ thi thể này, rốt cục đây chính là tên tội phạm đốt kho thuốc súng, hại người vô can bị cuốn vào hỷ sinh oan uổng?

Từ Tân Di nhìn Tần Lâm cau mày, tỏ vẻ khổ sở:

- Cái này, người sẽ không...

Tần Lâm lắc đầu một cái, thứ này nặng khẫu vị như vậy, nên giao cho tên thần kinh chai sạn vô tư kia, vì vậy hẳn ra hiệu cho Mã Đức Bảo.

- Nếu tìm được thân thể, ắt sẽ có tứ chi cùng đầu, các huynh đệ tiếp tục tìm, Chiết binh chúng ta từng đi theo Thích gia gia đánh với giặc Oa tiểu quỷ tử, cũng không phải là những kẻ nhát gan kém cỏi.

Mã Đức Bảo động viên binh lính, mình cũng dùng hai tay không đào bới đất đá, vẫn không cho sử dụng công cụ cuốc xẻng, sợ làm hư thi thể.

Bên này tiếp tục tìm kiếm thi thể, bên kia công việc lục soát cứu nạn cũng đã hoàn thành.

276. Chương 276: Nghi Vấn

Dù sao người đông sức mạnh, quan binh toàn doanh đều ra trận, bắt quá chỉ là đào bới công xưởng sụp đổ, cũng không mất quá nhiều thời gian, rất nhanh đã đưa được thi thể người chết ra. Các Thiên Tổng, Bả Tổng cũng cho binh lính nhóm đội điểm danh, vì vậy nhân viên văn thư cũng thống kê được số người mất tích.

Nhân viên văn thư còn mang đến một phụ nhân trung niên mặc y phục cũ rách, cùng một nữ hài tử chừng mười tuổi, thân thể gầy gò, lại thêm vài tên quân tượng trẻ tuổi.

Phụ nhân trung niên kia già trước tuổi, trên mặt đầy nếp nhăn, ánh mắt ngơ ngác mờ mịt, sắc mặt chết lặng đau buồn. Tiểu hài tử kia có bề ngoài thanh tú, đáng tiếc có vẻ thiếu ăn, gầy gò ốm yếu, đôi môi nhỏ nhắn mím lại thật chặt, trong đôi mắt toát ra vẻ quật cường không tương xứng cùng tuổi tác.

- Ôi, quân tượng toàn doanh chỉ có một người mất tích, vì sao lại chính là y?

Nhân viên văn thư kia vừa đi vừa thở dài, ánh mắt nhìn hai mẹ con kia có vẻ thương tiếc.

Đi tới trước người Tần Lâm, nhân viên văn thư khom người thi lễ:

- Khái bẩm trưởng quan, toàn doanh chỉ có quân tượng Lý Hỏa Vượng tung tích không rõ, đồ đệ y nói từ chiều hôm qua cũng không thấy tung tích y. Đây là lão bà cùng nữ nhi y, cũng nói tối hôm qua y không có về nhà.

Lý Hỏa Vượng? Nghe thấy cái tên này Từ Tân Di liền lấy làm kinh hãi, lớn tiếng oán trách:

- Tại sao vậy, muốn tìm y y lại mất tích. Kẻ chết kia ngàn vạn lần không nên là y, nếu y chết đi rồi, tương lai kẻ nào chế tạo điều thương tốt cho bản tiểu thư?

Tần Lâm thầm kêu một tiếng chẳng lẽ không xui xẻo như vậy, cẩn thận hỏi qua Từ Tân Di, quả nhiên Lý Hỏa Vượng chính là vị quân tượng cực kỳ am hiểu chế tạo điều thương kia.

Chuyện này thật là quá xui xẻo, vì sao Lý Hỏa Vượng lại đột nhiên mất tích? Nhìn đoạn thi thể nám đen kia, Tần Lâm thầm thóa mạ trong lòng.

Lão bà cùng nữ nhi Lý Hỏa Vượng run sợ trong lòng, cũng không dám nhìn thi thể nám đen kia, hơn nữa dưới trạng thái cháy khét như vậy, các nàng cũng không nhận ra được.

Tần Lâm từ từ tra hỏi vợ con cùng đồ đệ Lý Hỏa Vượng, mới biết Lý Hỏa Vượng là sư phó điều dưỡng nổi danh nhất trong quân, làm điều dưỡng tính năng thật tốt, cho nên cũng thường ở lại xưởng làm thêm giờ không trở về nhà qua đêm. Vợ con quân tượng cũng ở tại khu thân nhân trong doanh.

Chiều hôm qua người của xưởng thấy y đi về nhà, nhưng vợ con đợi ở nhà lại không thấy y, bởi vì Lý Hỏa Vượng thường không trở về nhà cho nên bọn họ cũng không cảm thấy có gì khác thường.

Ngày hôm sau là ngày nghỉ ca, Lý Hỏa Vượng không có đến xưởng các đồ đệ của y cũng không lấy làm kỳ quái. Cho đến khi nổ kho thuốc súng, hai mẹ con Lý gia tới nơi này tìm người, tìm trước sau không thấy y đâu, lúc này mới bối rối.

Nghe thấy những tình huống này, Tần Lâm vuốt vuốt Thái Dương nghĩ ngợi.

Lúc này bên phế tích lại có binh sĩ dùng sào trúc moi lên một cánh tay nám đen, lớn tiếng kêu lên:

- Không xong, quả nhiên người chết là Lý sư phó!

Vụ nổ thảm thiết như vậy, cho dù là tìm được đầu cũng nhất định đã bị sức ép vụ nổ làm cho biến dạng, làm sao có thể từ một cánh tay nhất định cho là của Lý Hỏa Vượng?

Thì ra cùi chỏ tay trái vị sư phó này có một u thịt lớn bằng đồng tiền, ngày thường không đau không ngứa cũng không để ý tới. Đến lúc đập sắt cởi trần thân trên, cho nên ai ai cũng thấy.

Tìm được đoạn tay trái này đã bị cháy xém, da tiêu mất, nhưng vị trí cùi chỏ rõ ràng có một u thịt y như vậy.

Mẹ con Lý gia không còn nghi ngờ gì nữa, lập tức mẫu thân mềm nhũn ngã xuống, hai mắt ngơ ngác thất thần. Ngược lại bé gái vàng vọt gầy gò kia nghiêng răng nghiêng lợi, cố gắng không rơi lệ, không ngừng xoa xoa vai mẫu thân. Tuổi của nó đã tỏ ra ương ngạnh như vậy, quả thật hết sức hiếm thấy, khiến cho người ta nhìn thấy phải sinh lòng thương xót.

Vốn là Từ Tân Di sẽ không có bao nhiêu thương hại cảm thông đối với một quân tượng bình thường, thân phận không chênh lệch cùng đây tớ mấy, nghe nói Lý Hỏa Vượng có thể chết trước hết cũng chỉ nghĩ tới sau này không có ai chế tạo điều dưỡng tinh lương cho nàng. Nhưng hiện tại nhìn thấy dáng vẻ hai mẹ con như vậy, nàng không nhịn được trong lòng chua xót không chịu nổi, đi tới vỗ vỗ vai bé gái, ý muốn an ủi mấy câu.

Không nghĩ tới bé gái né người sang một bên tránh khỏi, dáng vẻ hết sức cố chấp, dường như không muốn nhận sự thương hại của người khác.

Mã Đức Bảo vốn định thay Đại tiểu thư quát tháo mấy câu, thấy dáng vẻ hai mẹ con như vậy thật sự không mở miệng được, ngược lại âm thầm toát mồ hôi lo thay các nàng: tính khí Từ Đại tiểu thư rất khó chịu...

Từ Tân Di chẳng qua là cười khổ lắc đầu một cái, lấy từ trong ngực ra một xấp chi phiếu, suy nghĩ một chút, sợ cô nhi quả mẫu này bị người dòm ngó, cũng không dám cho nhiều, liền rút tờ trăm lượng đưa cho hai mẹ con này:

- Mua chiếc quan tài, còn dư lại cầm lấy làm vốn làm ăn.

Bé gái vẫn kinh ngạc nhìn nàng, lui về sau một bước không nhận, ngược lại mẫu thân nhận chi phiếu vào tay, lại sụt sùi dập đầu:

- Tạ ân điển Đại tiểu thư.

Quân tượng là đời đời thừa kế, hộ khẩu tách riêng bên ngoài hộ dân, cuộc sống tương đối nghèo khổ. Lý Hỏa Vượng đã chết, ngay cả chút thu nhập ít ỏi này cũng không còn nữa, hai mẹ con họ muốn sống tiếp sẽ vô cùng vất vả.

Những quân tượng cùng thân nhân này sống lâu ở trong quân, đều biết quy củ, hai mẹ con cũng không giống như quân tượng bình thường sống chết nhào tới muốn cướp thi thể. Mã Đức Bảo lại phái mấy tên nữ quân tượng lão thành chừng chạc qua đó khuyên lớn.

Từ Tân Di đi tới bên người Tần Lâm, mắt hạnh tròn xoe của nàng có hơi đỏ lên:

- Tần Lâm, lần này ngươi nhất định phải tìm được hung thủ.

Tần Lâm gật đầu một cái, hắn đã thấy nhiều tội phạm cùng hung cực ác, nhưng làm nổ hũy kho thuốc súng, tạo thành thương vong thảm trọng giống như lần này, tuyệt đối thuộc về táng tâm bệnh cuồng.

Tiếp tục chỉ huy binh lính đào bới, chỉ chốc lát sau đã hoàn toàn dọn dẹp xong phế tích, quả nhiên phát hiện tứ chi và đầu Lý Hỏa Vượng dưới đồng cỏ nát.

Không cần nói nhiều, vụ nổ nghiêm trọng như vậy, sức ép làm cho biến dạng lại thêm gạch đá đè lên, đầu người chết đã không còn nguyên vẹn, chỉ là một khối thịt máu đầm đìa, ngay cả ngũ quan cũng không nhìn rõ. Từ Tân Di vốn còn đánh bạo đi xem, xa xa nhìn qua liền vội vàng quay mặt đi, gương mặt nước da bánh mật thoáng chốc tái nhợt.

Những lão binh đã trải qua sa trường thấy đáng sợ như vậy cũng vô cùng ghê tởm. Sau khi đặt đầu người, thân thể cùng tứ chi trên mảnh đất trống, ai nấy nghiêng mặt sang bên không nỡ nhìn.

Chỉ có Tần Lâm không nhanh không chậm đi thông thả bước tới, thần sắc bình thản tự nhiên, giống như đang dạo chơi trong sân vắng.

- Giỏi thật, không ngờ rằng bề ngoài Tần trưởng quan trông như một thư sinh văn nhã, còn can đảm hơn cả bọn ta từng lần lộn trong đồng cỏ chết bò ra.

Đám Thiên Tổng Bả Tổng bàn tán xôn xao, nói chẳng trách nào người này tuổi còn trẻ đã có thể làm được Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ, quả thật không phải người thường có thể bì kịp.

Chỉ có Từ Tân Di thấy Tần Lâm tựa hồ muốn khám nghiệm thi thể hết sức ghê tởm kia, vừa hy vọng có thể phá án, lại ghê tởm thay hắn, cuối cùng không nhịn được nắm cánh tay hắn lay lay:

- Chớ có... thật là ghê tởm, nghĩ tới cảnh người khám nghiệm thi thể này, ta lập tức gặp ác mộng.

Tần Lâm không hiểu vì sao, đưa tay gỡ gỡ đầu, lòng nói ta khám nghiệm thi thể, vì sao nàng lại gặp ác mộng?

Trong lúc hắn còn đang nghi hoặc, Lục mập được mấy tên phi kỵ dẫn đường, cưỡi ngựa chạy như bay tới. Thân thể tròn trĩnh của y ngồi trên lưng ngựa giống như quả bóng, phập phồng lên xuống hết sức tức cười.

Tên mập nhảy xuống ngựa, xách theo túi da trâu đựng công cụ pháp y hào hứng chạy tới, từ xa đã kêu lớn:

- Tần ca, lại có vụ án gì vậy?

Tần Lâm nở một nụ cười xấu xa, ừm, mới làm ăn nặng khẩu vị này hay là chiếu cố nhường lại cho Lục mập đi thôi. Vì vậy hắn cười gian chỉ chỉ các bộ phận thi thể nám đen mềm nhũn dưới đất nói:

- Tên mập, mới làm ăn của đệ tới rồi, bắt tay vào việc đi, tra xét thời gian tử vong và tuổi tác chiều cao.

Tên mập vừa nhìn đáng sợ ngoài cháy trong mềm nhũn của thi thể, gương mặt tròn của y lập tức nhăn nhó, đỏ khòc đỏ cười nói:

- Tần ca, huynh đối với huynh đệ thật là đầy nghĩa khí...

- Huynh đệ như tay chân mà!

Tần Lâm nín cười, nghiêm trang nói.

Từ Tân Di ở bên cạnh khom người ôm bụng, buồn cười lại cảm thấy không nên xúc phạm người đã khuất, nín nhịn thật là cực khổ.

Cũng may dây thần kinh tên mập to hơn người bình thường không chỉ gấp mười lần, y lấy khẩu trang che miệng từ trong túi da trâu ra đeo lên, lập tức động thủ, bắt tay vào khám nghiệm cỗ thi thể chia năm xẻ bảy kia.

Mã Đức Bảo cùng chúng quan tướng dưới trướng lại một phen giật mình kinh hãi:

- Trời ơi, diện mạo tên mập này không có gì nổi trội, không ngờ rằng cũng là nhân vật gan lớn như cái đầu, quả nhiên Tần trưởng quan dưới tay tướng mạnh không có binh hèn.

Tên mập trải qua Tần Lâm dạy dỗ, bản lãnh pháp y cũng tiến nhanh, hiện tại cũng đã không kém gì lão Ngộ Tác hai mươi năm trong công môn. Chỉ sau khoảng thời gian uống cạn chén trà, đã khám nghiệm căn bản xong.

Kết luận là người chết phái nam, tuổi tác ước chừng bốn mươi tuổi, thân cao năm thước một tấc có thừa, thời gian tử vong đúng là chừng nửa canh giờ trước. Thân thể tuy bị nổ chia năm xẻ bảy, nhưng kiểm tra những nơi như cổ bụng... cũng không có vết sắc bén đâm, tất cả toàn là vết thương xé nát do sức ép của vụ nổ hình thành. Từ đó cho ra kết luận, thật sự là bởi vì vụ nổ kho thuốc súng mà chết.

Ngoài ra, đầu người chết ngũ quan nát hết, không cách nào phân biệt, da thịt toàn thân cháy tiêu, cũng không thể tra ra dấu vết đặc thù có thể nhận diện như bột, nốt ruồi, sẹo... Chỉ có cùi chỏ tay trái có một u thịt to bằng đồng tiền, khớp với đặc điểm của quân tướng Lý Hỏa Vượng đã mất tích.

Xem ra thật là Lý Hỏa Vượng không thể nghi ngờ. Tần Lâm gật đầu một cái, tiếp theo lại xoa xoa huyết Thái Dương, thắc mắc không hiểu vì sao Lý Hỏa Vượng lại xuất hiện ở kho thuốc súng, vì sao chết oan uổng trong vụ nổ như vậy.

Bởi vì lão bà Lý Hỏa Vượng tinh thần hoảng hốt, Tần Lâm không vội hỏi nàg, trước hết tra hỏi mấy tên đồ đệ thợ rèn của nạn nhân:

- Mấy ngày nay, sư phó của các người có biểu hiện khác thường nào không? Tỷ như tinh thần buồn ngủ, tinh lực không tập trung, xuất hiện sai lầm trong công việc, hoặc là có điểm nào khác thường khác?
- Trả lời thành thật câu hỏi của Tần trưởng quan, cung cấp đầu mối có thưởng, giấu giếm không báo phạt nặng!

Mã Đức Bảo ở bên cạnh uy hiếp lợi dụ, để cho đám quân tướng nói thật.

- Chuyện này...

Mấy tên đồ đệ thợ rèn ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ là quân tướng cha truyền con nối, địa vị còn thấp hơn cả dân chúng bình thường, tự nhiên không dám cãi lại Tham Tướng Đại nhân. Nhưng biểu hiện của sư phó quả thật hết sức kỳ quái, khiến cho đám đồ đệ khó lòng nói được.

Mã Đức Bảo thấy bộ dáng bọn họ như vậy, nhất thời lửa giận xung thiên, sắc mặt sa sầm lớn tiếng nói:

- Có cái gì không dám nói? Kho thuốc súng nổ chính là đại án kinh thiên, ngay cả Ngụy Quốc Công lão nhân gia cũng bị kinh động, nếu các người dám giấu giếm một câu chính là tội chém đầu, tịch biên gia sản!

Dứt lời Mã Đức Bảo liền co chân muốn đá mấy tên quân tướng này.

Tần Lâm cười khoát khoát tay, vẻ mặt ôn hòa nói:

- Mấy vị huynh đệ quân tướng, muốn lừa gạt là không được, rốt cục Lý Hỏa Vượng có cái gì kỳ quái, có lẽ cũng không phải là đơn giản ngoài mặt như vậy, chỉ có các người cho biết chi tiết, bản quan mới có thể lần theo dấu vết, tra rõ chân tướng vụ án. Các người hãy xem rất nhiều bằng hữu quân tướng vì vụ nổ này chết thê thảm, bỏ lại thân nhân bọn họ, các người còn không chịu nói thật sao?

Đám quân tướng nghiêng rằng một cái, cùng nhau quỳ trên mặt đất bẩm báo:

- Không phải là chúng tiểu nhân có gan dám giấu giếm, chỉ là chuyện này quả thật hết sức kỳ quái, bản thân chúng tiểu nhân cũng cảm thấy nghi hoặc vô cùng.

Thì ra mấy ngày gần đây, Lý Hỏa Vượng cũng không có tinh thần uể oải, lực chú ý không tập trung hoặc là than ngắn thở dài, ngược lại tinh thần y tốt gần như phần khởi. Vốn là gương mặt bởi vì khổ cực lâu dài mà không có bao nhiêu nụ cười, cũng thường hay cười vui, cũng gần như thỉnh thoảng được một thời vàng.

Tự nhiên trong lòng đám đồ đệ sinh nghi, phải biết họ khẩu quân tướng tách riêng khỏi hộ dân, địa vị thấp hơn cả hộ dân bình thường, lãnh tiền lương ít ỏi, quanh năm suốt tháng phải làm việc khổ cực, còn bị quan quân bóc lột, hết sức khổ sở.

Đại doanh Chiết binh là quân đội tinh nhuệ, lương bổng đặc biệt cao hơn so với nơi khác, nhưng quân tướng vẫn là khổ sai ở dưới đáy, miễn cưỡng có thể nuôi gia đình mà thôi.

Cho dù là trên trời rơi vàng xuống thật, cũng bị các cấp quan quân đưa tay cản lại, tại sao Lý Hỏa Vượng lại đột nhiên vui vẻ như vậy?

Có đồ đệ quan hệ tốt nhất cùng sư phó lén lút hỏi y có chuyện gì, Lý Hỏa Vượng chẳng qua chỉ cười thần thần bí bí. Tên đồ đệ lại hỏi dồn vài lần, y mới miễn cưỡng nói sắp sửa phát tài, sau đó sẽ mua xiêm áo đẹp một chút cho lão bà, mua hồ lô đường cho con, cũng mời các đồ đệ nhậu nhẹt.

Nhưng cụ thể hỏi phát tài như thế nào, Lý Hỏa Vượng liền ngậm miệng không nói, chẳng qua là toét miệng cười ha hả. Chỉ biết rằng theo dáng vẻ của y dường như phát tài là một chuyện hoàn toàn không có chút nghi ngờ nào, lòng tin mười phần.

Quân tướng muốn phát tài cũng chỉ là cải tiến công nghệ gì đó, tỷ như Từ Đại tiểu thư thích tinh chế điều thương, nếu có thể làm ra chất lượng cao siêu nói không chừng nàng sẽ thưởng bạc. Trừ phần quan quân bóp cổ ra, còn lại chừng mười, hai mươi lượng có thể đến tay những quân tướng khổ cực này, cũng là phát tài một khoản không nhỏ.

277. Chương 277: Ly Kỳ Cổ Quái

Nghĩ đến tay nghề của sư phó, mấy tên đồ đệ này chỉ cho rằng y đã nghĩ ra pháp môn chế tạo điều thương tinh phẩm nào đó, có thể lấy được tiền thưởng. Vốn đang chờ uống rượu của y, không ngờ rằng không hiểu vì sao kho thuốc súng đột nhiên xảy ra vụ nổ, sư phó cũng chết ở nơi này, quả thật khiến cho người ta không thể nào tưởng tượng. Cho dù là nghiên cứu công nghệ điều thương mới, cũng không có lý nào vào trong kho thuốc súng làm gì.

Cứ như vậy, chuyện phát tài mà sư phó bọn họ nói trước đó khó tránh khỏi khiến cho người ta nghi ngờ.

- Chẳng lẽ là, chẳng lẽ là...

Tên mập xoa xoa chiếc cằm nung núc mỡ, thỉnh thoảng vuốt cằm:

- Người này bị Bạch Liên giáo mua chuộc, liều mạng xả thân làm nổ kho thuốc súng của đại quân, cái gọi là phát tài chính là lấy bạc của Bạch Liên giáo hay sao?

Mấy tên đồ đệ ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ cũng có hoài nghi như vậy.

Lục Viễn Chí đang nói cao hứng, chợt phát hiện ra có thứ gì thỉnh thoảng đụng vào sau lưng, lực đẩy thật mạnh. Tên mập đang hoa tay múa chân nói chuyện, cũng không kịp đề phòng, lập tức ngã chổng mông béo lên trời.

- Không cho vu oan cha ta, ông ấy là người tốt!

Sức lực tiểu nha đầu kia cũng khá mạnh, bất ngờ đẩy ngã Lục mập, sau đó chỉ y gào thét cuồng loạn, nước mắt lăn dài trên mặt.

Lục mập bò dậy, mặt đã căng phồng đến đỏ bừng, tay giơ ở giữa không trung lại cứng đờ không thể giáng xuống. Một đứa bé gái nhỏ yếu như vậy, đánh thì không nổi, không đánh thì mất hết thể diện.

Tần Lâm lắc đầu một cái, kéo tay y hạ xuống, cười nói:

- Tên mập, suy đoán của đệ có sơ hở không nhỏ, cũng khó trách bị người ta đẩy một cái. Thử nghĩ mà xem, nếu như Lý Hỏa Vượng thật sự bị Bạch Liên giáo mua chuộc, vậy khi còn sống y còn nói phát tài sẽ mua y phục, hồ lô đường cho vợ con, hẳn phải an bài mọi chuyện xong xuôi hết. Há có thể chết một cách không minh bạch giống như bây giờ, vợ con cũng không nơi nương tựa?

Lục mập á khẩu nghẹn lời, xấu hổ gãi gãi đầu, cũng phát giác phỏng đoán của mình không đúng.

Đứa bé gái kia ngược lại nhìn Tần Lâm cảm kích cười cười, lại trở về bên cạnh mẫu thân.

Vụ án này hết sức ly kỳ cổ quái, khiến cho Tần Lâm cũng gãi đầu không dứt.

Trước mắt theo manh mối đã điều tra được có thể tổng hợp vụ án lại như sau: sư phó Lý Hỏa Vượng kỹ thuật điều thương tinh xảo trong mấy ngày qua tỏ ra cao hứng trước đó chưa từng có, còn nói với đồ đệ mình sắp sửa phát tài một khoản. Chạng vạng tối hôm qua sau khi làm xong, y rời khỏi xưởng rèn, cũng không xuất hiện trước mặt đám đồ đệ nữa, đồng thời vợ con ở nhà cũng không thấy y trở về.

Cuối cùng cho tới hôm nay kho thuốc súng đột nhiên phát nổ, mới phát hiện thi thể Lý Hỏa Vượng trong đồng phế tích. Trải qua kiểm nghiệm y là bị nổ bỏ mình, hiện trường còn để lại dấu vết dây dẫn hỏa cháy.

Như vậy tại sao Lý Hỏa Vượng bỏ lại vợ con yêu dấu, đột nhiên một mạng ô hô? Rốt cục trong kho thuốc súng, y đã bị giết hay là tự sát? Mấu chốt là ở...

- Bị giết, Lý Hỏa Vượng nhất định là bị người làm hại!

Từ Tần Di hưng phấn hoa tay, mắt hạnh xinh đẹp ngời sáng.

Tần Lâm khẽ vuốt cằm, dùng ánh mắt khích lệ nàng nói tiếp.

- Dây dẫn hỏa...

Từ Tần Di làm dấu tay tăng cường khẳng định:

- Nếu như là tự sát, y chỉ cần trực tiếp đốt lửa làm nổ thuốc súng là được, tại sao phải dùng dây dẫn hỏa kéo dài? Rõ ràng là có người ở trong kho thuốc súng dùng thủ đoạn gì khiến cho y không thể nhúc nhích, sau khi đốt dây dẫn hỏa lại lặng lẽ rời đi xâm nhập vào trong đám đông, mượn thời gian dây dẫn hỏa cháy để che giấu tai mắt người khác.

Lục mập lần này cũng học khôn ra, gãi gãi đầu hỏi:

- Như vậy... như vậy Lý Hỏa Vượng tiến vào kho thuốc súng lúc nào, nếu như tiến vào từ chạng vạng tối hôm qua, vậy y ở trong đó thời gian dài như vậy để làm gì?

Tần Lâm đập một phát lên lưng tên mập, cười híp mắt nói:

- Lần này đệ đã hỏi đúng vào điểm mấu chốt.

Thời gian cùng phương thức Lý Hỏa Vượng tiến vào kho thuốc súng tuyệt đối là mấu chốt quan trọng trong vụ án này. Nếu y mất tích từ chạng vạng tối hôm qua, như vậy không chỉ phải tra hỏi một đám Bả Tổng tuần tra hôm nay, còn phải tra hỏi tình huống tuần tra từ chạng vạng tối hôm qua.

Lam Bả Tổng phụ trách tuần tra ngày hôm qua cũng bị Mã Đức Bảo kêu lên, nghe Tần Lâm tra hỏi, trước hết y cẩn thận suy nghĩ một chút, lại nhìn Hoàng Bả Tổng một cái mới nói:

- Hạ quan phụ trách tuần tra chiều hôm qua tới sáng sớm hôm nay, cũng không nhìn thấy kho thuốc súng sau chạng vạng tối có dị động gì, ngược lại buổi chiều mới vừa đầu giờ Thân (ba giờ chiều), hạ quan xa xa nhìn thấy Lý Hỏa Vượng vào kho thuốc súng, sau đó hạ quan đi tuần tra đến chỗ khác, không nhìn thấy y có đi ra hay không.

Ủa? Tần Lâm híp mắt, ánh mắt sắc bén như đao, tới nỗi làm đau trên mặt Hoàng Bả Tổng coi kho.

- Này, lão Lam ngươi chớ nói nhảm!

Hoàng Bả Tổng hoảng hồn, liên tục xua tay:

- Mới đầu giờ Thân Lý Hỏa Vượng có tới tìm ta lãnh thuốc súng, nhưng khi đó y còn mạnh khỏe như thường, không tin ngươi hỏi đồ đệ y thử, chắc chắn y có trở về.

Đồ đệ quân tượng Lý Hỏa Vượng lập tức xác nhận, bởi vì nhu cầu công việc, Lý Hỏa Vượng thường đi kho thuốc súng lãnh thuốc súng, tất nhiên Hoàng Bả Tổng có giao thiệp với y, chuyện này cũng là bình thường. Tuy không rõ ràng lắm ngày hôm qua có phải Lý Hỏa Vượng đi lãnh thuốc súng hay không, buổi chiều đúng là y có đi ra ngoài mấy chuyến. Ít nhất đến sắc trời tối đen giữa giờ Dậu (sáu giờ chiều), Lý Hỏa Vượng còn mạnh khỏe từ xưởng đi ra, nói lời từ biệt cùng các đồ đệ.

- Vậy là sao, hạ quan là trong sạch...

Hoàng Bả Tổng tỏ ra oan ức vái Tần Lâm một cái, lại lớn tiếng trách cứ Lam Bả Tổng:

- Lão Lam, người thật không có suy nghĩ, giữa giờ Dậu Lý Hỏa Vượng còn sống mạnh khỏe, người lại nói y vào kho thuốc súng vào giờ Thân, đây là có ý gì?

Lam Bả Tổng đỏ mặt, lại kính sợ nhìn Tần Lâm một chút, lúng túng bất an nói:

- Có lẽ, ừm, có lẽ là hạ quan nhìn lầm rồi, ôi... Đáng tiếc khi đó đang tuần tra hơi xa, chỉ có ta chịu trách nhiệm kho thuốc súng, nhìn về bên này trong thoáng chốc không thấy rõ, những huynh đệ khác cũng không có chú ý...

- Người làm như vậy không phải là hại người sao?

Hoàng Bả Tổng giận đến nổi giậm chân.

Từ Tân Di cùng tên mập đồng thời cau mày lại, ánh mắt hoài nghi theo dõi Lam Bả Tổng, người này nói chuyện có vẻ không thật, e rằng đang che giấu gì đó.

Lam Bả Tổng cảm giác được Từ Đại tiểu thư không có hảo ý, lập tức bị dọa sợ đến lui về sau một bước, vẻ mặt như đưa đám quỳ xuống dập đầu:

- Không phải là hạ quan, chuyện thật không liên quan đến ta, nửa đêm hôm qua ta đều ở chung một chỗ cùng các huynh đệ tuần tra, sáng sớm hôm nay đến khi kho thuốc súng nổ đang ngủ bù trong doanh phòng, không thể nào đi tới kho thuốc súng đốt lửa!

278. Chương 278: Thấy Ra Chẳng Tồn Chút Công Phu

Tần Lâm lập tức gọi truyền nhân chứng, binh lính tuần tra xác nhận lời của Lam Bả Tổng, hơn nữa bắt đầu từ sáng sớm hôm nay bọn họ đều ngủ trong doanh. Ngoài ra còn có mấy binh sĩ tới qua không trực ngồi vá vúi y phục, cho đến khi kho thuốc súng nổ mới cùng nhau chạy tới.

Không có thời gian gây án, nhưng vẫn không thể loại bỏ hiềm nghi, có thể lệnh cho người thứ ba tới đốt lửa gây nổ. Tần Lâm tạm thời có kết luận.

- Như vậy Hoàng Bả Tổng...

Tần Lâm chỉ chỉ kho thuốc súng đã là phé tích:

- Phải chăng là chìa khóa kho thuốc súng này chỉ có người giữ, mỗi ngày người đều tiến vào kho thuốc súng kiểm tra hàng tồn kho hay sao?

- Không không không...

Hoàng Bả Tổng đưa tay xua loạn:

- Mặc dù hạ quan cai quản kho thuốc súng, nhưng chìa khóa là do hai tên lão binh thay phiên bảo quản. Phạm chế độ đại doanh ta, quản kho cai quản trưng mục xuất nhập lại không cai quản chìa khóa cửa kho, để tránh nảy sinh tệ nạn. Từ hôm qua giờ Thân cho Lý Hỏa Vượng vào lãnh thuốc súng, hạ quan cũng chưa từng vào kho thuốc súng nữa... Hôm nay cũng may trưởng quan và Đại tiểu thư thì bản ở diễn võ trường, hạ quan chạy tới xem mới may mắn thoát chết.

Từ Tân Di tranh hỏi:

- Vậy hai tên lão binh kia ở nơi nào?

Mới vừa hỏi ra miệng nàng liền ngược ngừng le lưỡi một cái, trước đó đã nói qua, hai tên lão binh kia cũng đã chết oan chết uổng trong vụ nổ.

Người nào cũng có chứng cứ không có mặt ở hiện trường, lão binh duy nhất có thể xác định tương quan mật thiết cùng vụ án cũng đã chết oan chết uổng, chẳng lẽ vụ án này vì vậy trở thành công án không có đầu mối?

Từ Tân Di vắt vẻo suy tư, mãi không tìm được câu trả lời, chỉ cảm thấy trong đầu vô cùng hỗn loạn, tròng tới tròng lui ba vị Bả Tổng Lam, Bạch, Hoàng, chỉ cảm thấy người nào cũng giống như hung phạm, nhưng người nào cũng có chứng cứ thoát khỏi hiềm nghi, bất giác chán nản.

Trong lúc vô tình phát hiện khoe miệng Tần Lâm đang hơi cong, nụ cười xấu xa quen thuộc lại nở trên môi hắn, Từ Đại tiểu thư vui mừng trong lòng: chẳng lẽ người này lại phát hiện cái gì?

- Đây...

Từ Tân Di len lén gãi gãi lòng bàn tay Tần Lâm:

- Người lại nghĩ ra cái gì vậy? Chớ có úp úp mở mở nữa...

Tần Lâm nhìn tổng quát toàn án đã nhìn ra mấy phần đầu mối, nhưng còn một gút thắt máu chốt vẫn chưa phá giải. Hắn sờ sờ cằm, thấp giọng trầm ngâm nói:

- Rốt cục y làm thế nào làm được như vậy...

- Y, là ai?

Từ Tân Di trợn to hai mắt.

Tần Lâm chần chờ lắc đầu một cái, đột nhiên lớn tiếng nói:

- Người đầu, giam giữ ba vị Bả Tổng Lam, Bạch, Hoàng lại, trông chừng cẩn thận!

Ba vị Bả Tổng đều lấy làm kinh hãi, luôn miệng kêu oan, Mã Đức Bảo cũng bất chấp, lập tức phái binh sĩ chia bọn họ ra giam giữ, phái hai tên Du Kích bốn tên Thiên Tổng mang theo rất nhiều binh sĩ, tất cả đều đội khôi mặc giáp đao thương sáng loáng, canh giữ chặt chẽ.

Từ Tân Di chu cao đôi môi đỏ mọng, tỏ vẻ không vui vỗ vai Tần Lâm một cái:

- Đáng ghét! Rốt cuộc ai là hung phạm?

Từ Đại tiểu thư anh khí bừng bừng cũng có lúc làm nũng, đông đảo quan tướng từ Mã Đức Bảo trở xuống len lén nhìn Tần Lâm, vừa giật mình vừa hâm mộ. Nhìn thấy Đại tiểu thư từ trước tới nay chưa hề có cảm xúc với người khác phái thay đổi tính tình, lại cảm thấy hết sức buồn cười.

Tần Lâm cười khan hai tiếng, ghé vào bên tai Từ Tân Di nói nhỏ:

- Ta đã đoán được đại khái vụ án, nhưng còn có một nút thắt quan trọng vẫn chưa giải được. Cho ta trở về suy nghĩ một chút, để xem có phá giải được chăng.

Bị nhiệt khí trong miệng Tần Lâm thổi vào tai nhột nhột, tâm thần Từ Tân Di trở nên rung động, tiếp theo cười lên xấu xa: hừ, thì ra người cũng chưa suy nghĩ ra đầu đuôi gốc ngọn. Hừ hừ, lần này nhất định bản tiểu thư sẽ phá được vụ án trước cả người!

- Như vậy chúng ta hãy đi về trước.

Tần Lâm ra dấu mời nàng cùng đi.

- Không ở lại tiếp tục điều tra sao?

- Có lẽ nằm trên giường ngủ một giấc thật say, sau khi thức dậy sẽ có câu trả lời.

Từ Tân Di suy nghĩ một chút, nghiêm trang nói:

- Vậy người đi về trước đi, một lát nữa bọn tỷ muội nữ binh của bản tiểu thư sẽ tới, chúng ta cỡi ngựa vài vòng rồi mới về thành.

Tần Lâm biết rõ tính toán của nàng, nhưng cũng không vạch trần, bèn kêu Lục Viễn Chí cùng Tất Mậu Khang trở về thành. Lão Tất lần này chạy không một chuyến.

Nhìn bóng lưng Tần Lâm đi xa, Từ Tân Di toét miệng cười xấu xa, lộ ra hai chiếc răng nanh ương bướng:

- Hắc hắc, chờ người trở lại, bản tiểu thư đã điều tra vụ án nước cạn lòi đá... Mã Đức Bảo!

Mã Tham Tướng cúi đầu khom người, bóp một tiếng ôm chặt song quyền:

- Có mặt tướng đợi tội ở đây.

- Theo bản tiểu thư tra án!

Từ Tân Di một tay chống nạnh, một tay vung lên rất có khí thế, thật sự là uy phong lẫm lẫm.

Tần Lâm trở lại phủ, nghĩ mãi mà không ra điểm mấu chốt kia, vì vậy hắn phát ra một mệnh lệnh cực kỳ cổ quái: Bảo Hàn Phi Liêm dẫn dắt huynh đệ sở chữ Canh đi tới bến thuyền, nhà tắm công cộng, tra hỏi xem gần đây có người nào mất tích mà cùi chỏ tay trái có u thịt hay không.

- Tần ca!

Đôi mắt nhỏ linh lợi của Lục mập mở to, kinh ngạc hỏi:

- Chẳng lẽ người bị nổ chết trong kho thuốc súng kia không phải là Lý Hỏa Vượng sao?

Tần Lâm gật đầu một cái:

- Rất có khả năng.

Chỗ kỳ quái trong vụ án này thể hiện ra ở mấy điểm mâu thuẫn.

Đầu tiên xác định người trong kho thuốc súng bị nổ chết bởi người khác giết, bởi vì nếu như tự sát chỉ cần trực tiếp đốt lửa là được, không cần sử dụng dây dẫn hỏa làm gì. Một khi tra ra dấu vết dây dẫn hỏa cháy đã nói lên là chân hung cầm giữ người bị hại, sau khi đốt dây dẫn hỏa mới rời đi.

Nếu như kẻ bị làm hại là Lý Hỏa Vượng, tại sao y lại chạy vào bên trong kho thuốc súng? Trước đó y nói sắp sửa phát tài, đây là chuyện gì?

Chuyện có thể phát tài mà một quân tượng nghèo khổ dựa vào cũng chỉ là kỹ thuật trên tay y, trừ chuyện đó ra không còn thứ gì khác. Nhưng bên trong kho thuốc súng nghiêm cấm lửa khói, cho dù là Lý Hỏa Vượng muốn biểu diễn phát minh mới, kỹ thuật mới gì, cũng tuyệt không thể nào chạy vào trong kho thuốc súng thử nghiệm, cho nên trừ lãnh thuốc súng ra, cơ hồ y sẽ không tới kho thuốc súng.

Và như vậy, mặc dù hai vị Bả Tổng phụ trách tuần tra trước sau cũng có hiềm nghi không thể thoát khỏi, nhưng Hoàng Bả Tổng quản kho cũng là hiềm nghi lớn nhất. Bởi vì ba người trực tiếp quản lý kho thuốc súng, hai tên lão binh khác đều đã bỏ mạng trong vụ nổ, chỉ có một mình y còn sống.

Nghe đến đó, Lục mập chớp chớp mắt hỏi:

- Tần ca, đây là một chuyện trùng hợp sao? Có thể tồn tại khả năng hung thủ giá họa hay không?

Tần Lâm lắc đầu một cái.

Hoàng Bả Tổng đã nói Bả Tổng coi kho cai quản xuất nhập thuốc súng, hai tên lão binh trông coi chìa khóa, đây là chế độ trong quân doanh phòng ngừa tệ nạn.

Như vậy cho dù là lão binh có thể lén lút mở cửa cho người khác, cho Lý Hỏa Vượng cùng tội phạm không biết vào, làm sao có thể phòng ngừa có người khác tới lãnh thuốc súng, Hoàng Bả Tổng tiến vào phòng kho sẽ phát hiện có cái gì không đúng?

Lý Hỏa Vượng là chàng vạng tối hôm qua đã mất tích, mãi cho đến giữa trưa hôm sau kho thuốc súng mới nổ, thời gian lâu như vậy, nhất người trong kho thuốc súng, nhất định sẽ không có người tới nhận thuốc súng sao? Sẽ không bị Hoàng Bả Tổng phát hiện sao?

Cho nên, Hoàng Bả Tổng nói hoàn toàn không biết chuyện là tuyệt đối không thể nào!

Lấy kết luận này làm điểm xuất phát, tiếp tục suy luận: nếu Hoàng Bả Tổng có liên can tới vụ án, bản thân vụ án sẽ hoàn toàn thay đổi.

Có người ở xa xa nhìn thấy Lý Hỏa Vượng đi tới kho giữa giờ Thân, nếu như khi đó Lý Hỏa Vượng bị nhốt lại, vậy không thể giải thích được tại sao vào giữa giờ Dậu y vẫn còn ở chung với đám đồ đệ quân tượng. Nếu như là sau đó y lại vào kho thuốc súng, vậy cũng không giải thích được cách nói trước đó.

Bất kể muốn phát tài hay là thử nghiệm kỹ thuật mới, cũng không thể tiến hành ở trong kho nghiêm cấm lửa khói, khả năng duy nhất là lãnh thuốc súng. Nhưng giờ Thân y đã đi lãnh, làm gì cách hơn một canh giờ lại đi lãnh nữa?

Cho nên, rất có thể là Hoàng Bả Tổng giả một chứng nhân pháp (trò che mắt), người chết ở kho thuốc súng đó căn bản cũng không phải là bản thân Lý Hỏa Vượng!

- Vậy... vậy Hoàng Bả Tổng đưa kẻ bị hại vào kho thuốc súng từ lúc nào?

Tên mập đã bị Tần Lâm suy đoán thuyết phục, không tự chủ được hỏi tới.

Tần Lâm nheo mắt lại cười cười:

- Còn nhớ Lam Bả Tổng tuần tra nói như thế nào không?

Tên mập vỗ đùi, lập tức đứng lên: thì ra là như vậy!

Lúc đầu Lam Bả Tổng nói kẻ giờ Thân vào kho thuốc súng chính là Lý Hỏa Vượng, kế tiếp bị mọi người nghi ngờ, ép hỏi, y kinh hãi lại vội vàng đổi lời nói, nói có thể là mình nhìn lầm rồi.

Lúc ấy Từ Tân Di cùng Lục Viễn Chí đều nghi ngờ Lam Bả Tổng nói lời trước sau không khớp, nhất định có liên quan với vụ án. Hiện tại nhớ lại sơ dĩ sau đó y nhận mình nhìn lầm, nhất định là vì thân hình động tác của người tiến vào kho thuốc súng kia hơi có khác biệt với Lý Hỏa Vượng. Lam Bả Tổng chỉ nhìn thấy xa xa, sau khi kho thuốc súng nổ bị tra hỏi, cho nên theo ấn tượng ban đầu nhận định là Lý Hỏa Vượng, một khi bị nghi ngờ lại tỏ ra nhớ không chính xác.

Lý Hỏa Vượng là mất tích từ giữa giờ Dậu, Hoàng Bả Tổng để cho kẻ 'Lý Hỏa Vượng ảo' kia vào kho thuốc súng vào giờ Thân, chính là lợi dụng chênh lệch thời gian chơi trò chứng nhân pháp!

- Như vậy, tại sao Tần ca không nghiêm gia tra hỏi Hoàng Bả Tổng?

Lục mập xoa xoa tay, muốn chạy đi bắt Hoàng Bả Tổng về dùng nghiêm hình tra hỏi.

Tần Lâm cười lắc đầu một cái:

- Chứng cứ, không có chứng cứ. Bên trong bên ngoài Nam Kinh thành cũng không thấy có nhiều người có u thịt trên cùi chỏ tay trái.

Lục mập chợt hiểu ra, nhất thời hơi có chút nhụt chí.

Đúng như lời Tần Lâm, người có u thịt trên cùi chỏ tay trái vô cùng ít ỏi, tỷ như toàn bộ đại doanh Chiết binh chỉ có một mình Lý Hỏa Vượng, cho nên tìm được cánh tay không trọn vẹn có u thịt, các binh lính lập tức nhận định là thợ rèn Lý sư phó.

Nếu như đứng trên lập trường Cẩm Y Vệ lên án Hoàng Bả Tổng thay mặt đổi đào, ở điểm này sẽ không thể khiến cho người tin phục: nếu nói kẻ chết không phải là Lý Hỏa Vượng, thử hỏi Hoàng Bả Tổng từ đâu tìm ra người thứ hai có u thịt trên cùi chỏ tay trái, chuyện này cũng không thể nào tưởng tượng được.

Đến lúc đó Hoàng Bả Tổng kêu oan, mặc dù Tần Lâm có thể nghiêm hình ép cung, nhưng dưới mắt chúng quan tướng đại doanh Chiết binh cũng chỉ là bị nhục hình phải nhận. Vạn nhất Hoàng Bả Tổng quyết tâm tự vận, Tần Lâm còn phải mang tội danh bức tử nhân mạng, trở thành hạng người kém cỏi bắt tài trong mắt người khác.

Cho nên hẳn nhất định phải tìm được người có u thịt trên cùi chỏ tay trái giống như Lý Hỏa Vượng.

Từ vụ án phân tích, Hoàng Bả Tổng cũng là thông qua phương pháp nào đó tìm được kẻ có u thịt trên cùi chỏ tay trái như vậy thể thân cho Lý Hỏa Vượng. Vậy hẳn đặt mình vào địa vị đối phương, suy tính dùng phương pháp gì hữu hiệu có thể tìm được thể thân?

Bất luận ánh mắt của kẻ nào cũng không thể xuyên thấu y phục thấy cùi chỏ người khác, chỉ có khách tắm trong phòng tắm cởi y phục ra, còn có công nhân khuôn vác trên bến thuyền vốn cởi trần làm việc, liếc mắt nhìn qua là có thể thấy được cùi chỏ tay trái bọn họ, hết sức thuận tiện tìm được thể thân.

- Tàn ca, huynh thật sự là thần tượng của đệ.

Tên mập xụ mặt, bội phục sát đất, quả thật không nghĩ ra trong đầu Tàn Lâm có những gì, thậm chí ngay cả những chuyện này cũng có thể nghĩ ra.

Tàn Lâm cũng tràn đầy tự tin, cảm thấy sẽ có thể tìm được sơ hở của Hoàng Bả Tổng.

Không nghĩ tới mãi cho đến buổi tối, Hàn Phi Liêm phát động huynh đệ sở chữ Canh tìm khắp bến thuyền, phòng tắm, vẫn không thể tìm ra người mất tích có u thịt trên cùi chỏ tay trái, không thể làm gì khác hơn là lệnh cho các huynh đệ tới các y quán tra hỏi, xem thử có thể tìm được đầu mối hay không.

- Trưởng quan, các huynh đệ tìm khắp các nơi, không có người như ngài nói!

Hàn Phi Liêm ủ rũ cúi đầu trở lại báo cáo.

Tàn Lâm cũng hết sức buồn bực, chẳng lẽ thể thân kia là Hoàng Bả Tổng phát hiện trong lúc vô tình?

Không, không đúng, chuyện thiên hạ không có trùng hợp như thế, suy nghĩ chu đáo, kế hoạch phạm tội kín đáo như vậy, tuyệt không thể nào gợi gaim chỉ tiết mấu chốt vào may mắn được.

Như vậy rốt cục đã suy nghĩ sơ sót ở chỗ nào? Cần cởi y phục lộ ra cùi chỏ, chẳng lẽ là kỹ viện? Nhưng nếu Hoàng Bả Tổng phái người đi hỏi thăm có khách làng chơi nào có u thịt trên cùi chỏ tay trái, vậy cũng sẽ rất dễ dàng bại lộ tội ác của mình.

Đúng vào lúc này, Ngưu Đại Lực cùng Du Quả Tử cười cười nói nói từ bên ngoài đi vào. Hai người bọn họ được nghỉ ca, đi ra ngoài chơi cả ngày, vô cùng vui vẻ trở về.

- Xui quá...

Ngưu Đại Lực lớn tiếng oán trách:

- Nếu y còn ở đó bày trò cũ, lão Ngưu mổ nhất định sẽ gỡ đồng tiền vàng kia xuống.

- Đúng vậy, đúng vậy, sức lực Ngưu ca còn phải nói...

Du Quả Tử phụ họa:

- Chỉ là vận khí không tốt, chúng ta vội vàng chạy tới, không ngờ rằng tên phá của kia đã đi bốn năm ngày, thật đáng tiếc...

Nơi phòng khách, hai mắt Tàn Lâm đang khép hờ thành hình lưỡi kiếm, thoáng chốc tinh quang bắn ra bốn phía.

- Ngưu Đại Lực, Du Quả Tử, hai người các ngươi nói chuyện gì vậy?

Tàn Lâm đứng lên, rất là hưng phấn hỏi.

Ngưng ngưng gãi gãi đầu, Ngưu Đại Lực xoa xoa tay cười:

- Khỏi bẩm trưởng quan, hôm nay cũng không phải là Ngưu mổ ngứa tay, cũng là do Du Quả Tử xúi giục...

Du Quả Tử cũng không ý thức được nguyên nhân Tàn Lâm đặc biệt chú ý chuyện này, cười bời nói ra đầu đuôi gốc ngọn.

279. Chương 279: Quỷ Kế

Đại khái là nửa tháng trước, một dãy Tụ Bảo lâu bên ngoài Nam Kinh thành có một vị thương nhân hành cước mang keo dán từ Nam Dương tới bán.

Nghe nói loại keo dán này là trên cây Nam Dương đảo quốc chảy xuống, lực dính cực mạnh, dùng làm dù che mưa hay giày da cũng được. Từ khi Tam Bảo Thái Giám hạ Tây Dương có rất nhiều thương khách vận chuyển đến Trung Nguyên bán ra, những năm qua theo Nguyệt Cảng khai hải, hải thương cũng mang tới bán, cũng không ly kỳ.

Nhưng vị thương khách bán keo này có cách bán vô cùng đặc biệt, y dùng một đồng tiền vàng nặng chừng ba lượng dán vào một miếng đồng chừng một thước vuông. Miếng đồng này được treo cao hơn năm thước trên tường đá xanh, nói rõ ai có thể dùng tay trái gỡ xuống, tiền vàng sẽ thuộc về người đó. Ý là khoa trương keo dán do y bán ra có lực dính đặc biệt mạnh mẽ.

Ai ngờ hoàng kim làm hoa mắt, tiền của động lòng người, người quan tâm keo dán không nhiều lắm, ngược lại kinh động rất nhiều dân chúng chạy tới xem náo nhiệt. Mỗi ngày không biết có mấy ngàn mấy vạn người đi gỡ đồng tiền vàng kia, thế nhưng quả thật lực dính loại keo kia quá chắc, tiền vàng dán chặt vào lá đồng, chỉ có thể dùng đầu ngón tay không có được bao nhiêu lực, thủy chung không có người nào có thể gỡ xuống.

Dù vậy, mỗi ngày người đi tới thử vẫn tấp nập không dứt, tất cả mọi người đều nghĩ, có lẽ các lộ hảo hán trước đó đã làm cho tiền vàng lỏng ra, đến phiên mình có lẽ sẽ may mắn gỡ xuống được.

Nhờ có chuyện này, keo dán của thương nhân Nam Dương kia cũng bán ra không ít.

Du Quải Tử nghe nói chuyện này liền lập tức lưu tâm, chờ hôm nay đổi ca bèn gọi Ngưu Đại Lực đi tới Tụ Bảo lâu tìm thương nhân kia. Y cũng không tin lão Ngưu trời sanh thần lực như vậy vẫn không thể gỡ được đồng viên vàng kia xuống.

Không nghĩ tới đi ra ngoài thành tìm nửa ngày không thấy, tiện tay bắt một tên địa đầu xà hỏi một chút, kết quả thương khách bán keo dán đã rời đi bốn năm ngày.

Hai người không khỏi thất vọng, cũng may ngoài thành, Vũ Hoa đài hết sức náo nhiệt, bọn họ uống trà, dạo miếu hội chơi một ngày, chờ đến khi lên đèn mới tận hứng mà về.

Nói xong tiền nhân hậu quả, Du Quải Tử nhìn sắc mặt của Tần Lâm một chút, trong lòng âm thầm kinh ngạc, phụng bồi cẩn thận hỏi:

- Không biết chuyện này có ẩn giấu tệ nạn gì không, trưởng quan hỏi tới, tiểu nhân nhất định sẽ nói hết.

Lục mập đã tham khảo trước đó với Tần Lâm, lúc này trong đầu linh quang chợt lóe rồi biến mất, cũng không bắt được đầu mối, trong lúc nhất thời hỗn loạn vô cùng. Tựa hồ đã tiếp cận rất gần với chân tướng, lại giống như hoàn toàn lâm vào vũng bùn, cuối cùng chỉ đành phải nhìn chằm chằm Tần Lâm, hy vọng hắn cho ra câu trả lời.

Tần Lâm cười hăng hắc hai tiếng, chợt vỗ bàn một cái:

- Tệ nạn ư, đây không chỉ là tệ nạn, rõ ràng cất giấu âm mưu quỷ kế mượn xác hoàn hồn, thay mặt đổi đào!

Trải qua Tần Lâm vạch trần bốn chữ ‘mượn xác hoàn hồn’, Lục mập chỉ cảm thấy trong đầu nổ đùng một tiếng thật lớn, tất cả những nghi vấn trước đây lập tức được giải khai:

Địa phương giao hoạt nhất của tội phạm trong toàn án, chính là dùng người thứ ba ‘Lý Hỏa Vượng ảo’ thay thế Lý Hỏa Vượng thật, đưa vào kho thuốc súng trước, từ đó bày ra màn sương mù che giấu hai mấu chốt quan trọng nhất để phá án là thời gian và người bị hại.

Muốn phá tan làn sương mù tìm ra chân tướng, vậy nhất định phải tìm được thân phận chân thật của ‘Lý Hỏa Vượng ảo’, đoán được người thứ ba bị phần tử phạm tội cố ý dẫn vào vụ án giấu kín trong sương mù. Ít nhất phải biết rõ tội phạm đi theo con đường nào tìm được người có u thịt trên cùi chỏ tay trái để làm thể thân cho Lý Hỏa Vượng.

- Ha ha ha, thì ra là như vậy...

Tên mập hất hất mặt mập, không ngừng dùng tay vỗ trán:

- A, óc heo, so sánh với Tần ca ta thật sự thành óc heo!

- Làm sao có thể so với Tần trưởng quan, quả thật óc heo!

Hàn Phi Liêm chế nhạo hần mấy câu, lại nói:

- Bất quá, hạ quan vẫn chưa nghĩ ra Tần trưởng quan nói như vậy là có ý gì.

Ngưu Đại Lực cùng Du Quả Tử cũng không biết rõ vụ án, luôn miệng hỏi tới rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì, Lục Viễn Chí liền nói tóm tắt vụ án một lần.

- Gỡ tiền vàng có liên quan gì tới có u thịt trên cùi chỏ tay trái...

Ngưu Đại Lực trợn trừng đôi mắt to như chuông đồng, vẫn không hiểu ra sao.

- Còn ngu hơn trâu!

Tên mập cũng khinh bỉ nhìn hần, sau đó cầm một khối bạc đưa lên tường:

- Giả thiết đây chính là tiền vàng, dính vào lá đồng, lá đồng treo trên tường cao năm thước, người làm thế nào mới có thể gỡ ra?

- Chuyện này không phải là dễ dàng sao?

Ngưu Đại Lực cười ha hả, xắn tay áo lên thật cao, đưa tay lên lấy.

- Đúng rồi!

Hàn Phi Liêm cùng Du Quả Tử đồng thời vỗ đùi thật mạnh, Ngưu Đại Lực vào giờ phút này vừa đứng lộ ra toàn bộ cùi chỏ tay trái.

Đám Hoàng Bả Tổng muốn tìm người có u thịt trên cùi chỏ tay trái để làm thế thân cho Lý Hỏa Vượng, nhưng tất cả quân dân đều mặc y phục, làm sao biết được người nào có u thịt trên cùi chỏ tay trái. Chẳng lẽ ra đường xắn tay áo từng người một để quan sát, làm như vậy e rằng sẽ rất dễ dàng bại lộ sau khi vụ án xảy ra.

Cho nên bọn họ liền nghĩ ra quỷ kế, mượn chuyện bán keo dán Nam Dương che chở, chơi trò gỡ tiền vàng.

Thời này y phục mà dân chúng mặc có tay áo tương đối rộng rãi, phủ qua mu bàn tay. Thử hỏi lúc muốn dùng lực làm một chuyện nào đó, có thể vén tay áo lên theo thói quen hay không? Còn nữa, vị trí độ cao tiền vàng cao hơn đầu bất cứ người nào, cho dù là không xắn tay áo lên, đến lúc đưa tay lên gỡ tay áo rộng thùng thình cũng sẽ tự động tuột xuống quá khuỷu.

Mỗi ngày có hàng ngàn hàng vạn người đi gỡ tiền, kéo dài liên tiếp mấy ngày như vậy, muốn tìm được một người có u thịt trên cùi chỏ tay trái cũng rất dễ dàng. Về phần thân hình người này cao thấp mập ốm cũng không cần giống nhau như đúc với Lý Hỏa Vượng. Dù sao đầu bị nổ tan nát, không nhìn ra ngũ quan, toàn thân bị cháy sạch nám đen, rách bụng đổ ruột, tứ chi lại là chia năm xẻ bảy, cho nên cao thấp mập ốm chỉ cần không chênh lệch quá nhiều là được.

Hảo quỷ kế, thật sự có thể che giấu tai mắt người khác! Tần Lâm tặc lưỡi khen thầm, đối thủ càng giáo hoạt càng có tính thách thức, sau khi phá án cảm giác thành công mang lại cho hần càng lớn, có lẽ đây chính là bệnh nghề nghiệp của một tên điều tra trinh thám.

Hàn Phi Liêm, Du Quả Tử hiểu ra chỉ nhìn Tần Lâm chăm chăm, một câu cũng không nói được. Vị trưởng quan này của chúng ta nhất định là tìm có chín lỗ, nếu không làm sao có thể từ vài ba lời nói chuyện của người khác lại vô cùng bén nhạy phát hiện ra điểm nghi vấn?

Bản lãnh này quả thật không nhỏ!

Ngưu Đại Lực bật cười cười khúc khích, y là cuối cùng mới hiểu được, ngón tay to bè như quả chuối gãi gãi đầu, cất giọng ồm ồm nói:

- Thì ra là như vậy... Bất quá, thương khách bán keo dán Nam Dương kia đã chạy mất, chúng ta đi đâu bắt y?

Hàn Phi Liêm cùng Du Quả Tử nhìn nhau cười một tiếng, trước kia Ngưu Đại Lực chẳng qua là tráng ban Ban Đầu nha môn Kỳ Châu, tự nhiên không hiểu được những chuyện này, nhưng hai người bọn họ lại khác, ở trong Cẩm Y Vệ đã lâu, cũng đã sắp sửa thành tinh.

Tần Lâm lắc đầu một cái:

- Hòa thượng chạy được, miếu không chạy được, chúng ta chỉ cần...

Giống như dưới ánh mặt trời phải có bóng râm, bất kỳ địa phương nào có bạch đạo sẽ có hắc đạo, bên trong Nam Kinh thành là phủ đệ Công gia Hầu gia Thượng Thư Thị Lang, Tần Hoài hà phồn hoa khiến cho người ta đắm chìm trong đó cũng có thể lực ngảm. Một dãy Tụ Bảo lâu bên ngoài Nam Kinh thành và khu dân cư mới nổi ở đó, đêm xuống hoàn toàn là bang hội thiên hạ.

Nơi này rộng rãi hỗn tạp, tam giáo cửu lưu.

Có lẽ không có kỹ nữ xinh đẹp như trên Tần Hoài hà bên trong thành, nhưng đối với người giang hồ phiêu bạt vô định, hoa khôi dù đẹp tới mức nào cũng chỉ có thể nhìn mà không thể ăn. Không bằng tới những kỹ viện tam lưu, cũng có những kỹ nữ ngực to mông bự.

Có lẽ không có rượu ngon lâu năm tinh thuần say lòng người như ở vương công phủ đệ, nhưng theo đám hán tử ngày ngày liếm máu đầu đao, đám thủy thủ ngày ngày ở trên sông cùng đám thương nhân buồn lậu muối giắt đầu ngang thắt lưng, chỉ có rượu trắng uống vào có thể làm cho chảy cả ruột gan, nhắm với khoai lang nướng mới có thể xứng là rượu chân chính.

Hết thấy nơi này đều lộ ra vẻ hỗn loạn không chịu nổi, lại có trật tự ở bên trong. Là những tay đả thủ để lộ ngực trần, là những tên tráng niên đứng bên đường miệng ngậm cọng cỏ, cùng với nhiều lực lượng không thấy đang duy trì trật tự trong khung cảnh hỗn loạn mang theo sinh cơ bừng bừng này.

Những kẻ móc túi trộm cắp từ bên ngoài tới, kẻ bán nghệ hoặc bất cứ loại người nào tới đây muốn kiếm cơm ăn, vậy bọn họ nhất định phải bái phỏng người nắm giữ cổ thể lực ngảm này, hoặc là thủ hạ Sư Gia cùng chương quỹ của người này.

Kiều Tam gia, tên thật của y đã không ai biết, nhưng ở bên trong bên ngoài Nam Kinh thành đều chỉ có một Tam gia này.

Bởi vì kể từ có Kiêu Tam gia, Mã Tam gia độc bá Tây thành hai mươi năm lại đột nhiên cảm thấy đầu mình vô cùng đau đớn, cuối cùng phải cắt đầu xuống mới trị hết bệnh. Triệu Tam gia ở bến thuyền cửa sông hết sức phách lối, lại không cẩn thận ngã xuống nước sâu năm thước chết đuối. Nhưng rất nhiều người đều biết, Triệu Tam gia có thể bơi qua bơi lại trên mặt sông ba vòng mà không cần nghỉ...

Tối nay, cuộc sống Kiêu Tam gia vẫn phong phú muôn màu như cũ, y mở tiệc rượu trên một thanh lâu tốt nhất ở ngoài Tụ Bảo môn. Hồ Cử Nhân, Trương viên ngoại cùng Mao chương quỹ rất có danh vọng làm khách, ai nấy đều cẩn thận vuốt mông ngựa Kiêu Tam gia. Mà bốn tên kỹ nữ ngồi cạnh bồi tiếp ai nấy ra vẻ lẳng lơ, sóng mắt ngọt hơn mật, uốn éo áp sát vào thân thể bọn họ.

- Đám lão đại quan và tú tài chưa trong thành thổi phồng cái gì Thu Xạ Nguyệt, Kim Anh Cơ Tần Hoài hà, nào biết chỗ của Tam gia mới là chỗ kim ốc tàng kiều.

Hồ Cử Nhân nâng chén rượu lên thật cao.

- Đúng vậy đúng vậy...

Trương viên ngoại bóp một cái vào mông kỹ nữ đang ngồi bên cạnh, cũng phụ họa nói:

- Tam gia mới thật sự là hiền nữ nhân, mấy vị muội muội này của chúng ta công phu trên giường cực cao, đây chính là cái mà đám thanh quan vui chơi trên Tần Hoài hà còn kém xa.

Kiều Tam gia vuốt bộ râu vàng không ra vàng đen không ra đen, nụ cười lộ vẻ vô cùng đắc ý, chỉ cảm thấy hôm nay đạt đến mức này, cuối cùng công thành danh toại.

Cả bọn đang vô cùng vui vẻ, thỉnh thoảng dưới lầu vang lên mấy tiếng quát tháo, còn chưa nói mấy câu đã nghe tiếng đập phá bình bình, tiếng kêu rên thảm thiết vang lên liên tiếp.

Ba vị bồi khách thấy đều giật mình: Tam gia cũng không phải là thiện nam tín nữ gì, đây gọi là kẻ thiện không tới, người tới bất thiện, chẳng lẽ là cường cừu đại địch tới?

Kiều Tam gia hơi luống cuống kinh hoảng, nhưng vẫn cố gắng trấn định:

- Không nên hốt hoảng, phía dưới có cao thủ phái Điểm Thương ta mời tới, Thập Tam Thái Bảo dưới tay Tam gia ta cũng không phải ngồi không.

- Ủa, Tam gia có tự tin đến vậy sao?

Một người trẻ tuổi có nụ cười vô cùng gian xảo từ dưới thang lầu ung dung nhàn nhã đi lên.

- Thứ cho Kiêu mỗ mắt kém, không biết các hạ là?

Kiều Tam gia nheo mắt lại, tay nắm chén rượu nổi gân xanh, trong bụng cũng âm thầm giới bị.

Dưới lầu có hai tên cao thủ Điểm Thương phái do y dùng trọng lễ mời tới, Thập Tam Thái Bảo thủ hạ đắc lực nhất của Tam gia cũng có chín tên ở dưới lầu. Ngoài ra còn có hai mươi hán tử chỉ cần một câu nói của Tam gia là có thể lập tức liều mạng, đây đã là lực lượng trên giang hồ không thể tùy ý chà đạp.

Nhưng bây giờ dưới lầu đã không còn tiếng hô hấp, mà toàn thân cao thấp người trẻ tuổi ôn nhu nho nhã này không dính một hạt bụi, trường sam chỉnh tề không có cả một nếp nhăn, thoát nhìn giống như mới từ Quốc Tử Giám hoặc là Hàn Lâm Viện đi ra. Thế nhưng rõ ràng là hắn đã đột phá qua ba mươi một tên thủ hạ Kiêu Tam gia liều mạng ngăn trở, xuất hiện ở trước mặt Kiêu Tam gia uy danh hiển hách, vẻ mặt hết sức thoải mái tự nhiên, giống như mới vừa đi dạo.

Người trẻ tuổi bước đi thong thả không nhanh không chậm, thân hình cũng không coi là cao lớn lại mang tới áp lực nặng bằng non Thái cho Kiêu Tam gia và các tân khách của y:

- Người không cần biết ta là ai, bởi vì sau khi người trả lời một câu hỏi, vậy có thể xem như từ trước tới nay ta chưa từng đến nơi này.

Kiều Tam gia cười lạnh:

- Nếu như ta không trả lời thì sao?

- Như vậy người cũng không cần biết ta là ai...

Người trẻ tuổi cười vui vẻ, lộ ra một hàm răng trắng bóng chỉnh tề:

- Bởi vì người chết không cần biết quá nhiều.

Kiều Tam gia hô hấp dồn dập, dùng sức nắm chặt chén rượu.

Hồ Cử Nhân, Trương viên ngoại cùng Mao chương quỹ đều đã bị dọa sợ đến hồn phi phách tán. Từ trước tới nay bọn họ chưa từng không nghĩ tới cõi đời này còn có người dám nói chuyện cùng Tam gia Nam thành như vậy, sau khoảnh khắc, ắt Tam gia sẽ xuất thủ dạy dỗ người trẻ tuổi không biết trời cao đất rộng này!

Không có, Tam gia không có bất kỳ cử động nào, y vẫn ngồi yên trên ghế tức giận, hung tợn nhìn chăm chăm người dám thách thức mạo phạm uy nghiêm mình, giống như một con sư vương tuổi tác đã cao.

Kiều Tam gia có thể từ hạng người vô danh không ai biết ngồi vào vị trí Tam gia Nam thành, cũng không phải chỉ dựa vào vận may. Y là đệ tử ngoại gia Thiếu Lâm, một thân công phu hoàn hảo luyện nghe nói đã có chín thành hỏa hầu, La Hán Quyền cùng Bát Nhã chương cũng có uy lực vỡ đá tan bia. Nhưng không hiểu vì sao y lại không dám đứng lên, không, thậm chí ngay cả ngón tay út cũng không dám động một cái.

Tam gia Nam thành đã từng gặp qua vô số loại người, đã sớm nhìn ra người trẻ tuổi này tuyệt không phải chỉ nói khoác hù dọa.

280. Chương 280: Hồng Lĩnh Cân

Nụ cười của người trẻ tuổi kia ẩn chứa lòng tin hùng mạnh, mà mắt hần ẩn chứa vẻ lạnh lẽo, đủ khiến cho song quyền có thể đánh ra một mảnh thiên địa của vị bá chủ hắc đạo này đông cứng xương lại.

Người trẻ tuổi cười híp mắt đi tới bên cạnh bàn.

- Người, người muốn làm gì?

Hồ Cử Nhân ở gần nhất vội vàng đứng lên, lão đảo nghiêng ngả lui ra hai bước.

Người trẻ tuổi nhìn trên bàn một chút, tự mình động thủ cầm chén rượu uống một hơi cạn sạch, lại cầm lên một miếng thịt bò muối cho vào trong miệng. Sau đó hần chùi tay vào áo lụa mới tinh của Hồ Cử Nhân sạch sẽ, cuối cùng mới cười hăng hắc xấu xa, ôm lấy kỹ nữ lẳng lơ nhất bên cạnh Kiều Tam gia vào lòng, không chút kiêng kỵ xoa xoa bộ ngực của nàng.

Bị ác khách này coi rẻ như vậy, Kiều Tam gia chỉ cười khỏ, lại không nói được câu nào. Y đã qua rồi cái thời động chút là đánh đánh giết giết, có thể ngồi đến vị trí hiện tại, y cũng không phải loại ngu ngốc đầu óc nóng lên lập tức bất chấp hết thảy. Y có thể hiểu được ý của đối phương, người trẻ tuổi kia dùng phương pháp này bày tỏ rằng, nếu như dám không trả lời, Kiều Tam gia cùng ba vị tân khách của y hết thảy sẽ là người chết!

So với bốn tên kỹ nữ thành thực lẳng lơ ở chỗ này, Tam gia lại thích loại tiểu cô nương mới mười hai mười ba tuổi hơn. Lúc các nàng ở trên giường co co rúc rúc giống như dê con, đáng vẻ nhu nhược không nơi nương tựa như vậy luôn luôn đốt cháy lửa dục của Tam gia trong khoảnh khắc, giúp cho y hưởng thụ niềm vui chinh phục.

Nhưng bây giờ Kiều Tam gia phát hiện, mình ở trước mặt người trẻ tuổi đáng sợ này cũng chẳng khác nào những cô nương đáng thương kia. Y không nghi ngờ chút nào, người này có thể bóp chết mình nhẹ nhàng thoải mái giống như bóp chết một con kiến.

Rốt cục, trong nháy mắt Kiều Tam gia như già đi mười tuổi, thở ra một hơi thật dài:

- Được rồi, người muốn hỏi gì?

Không khí khấn trương lập tức chùng xuống, bốn tên kỹ nữ cười nịnh hót với người trẻ tuổi. Thậm chí kỹ nữ vừa rồi bị hần xoa ngực còn lặng lẽ kéo vạt áo trước xuống thấp một chút, lộ ra một mảng trắng phau. Bất kể lúc nào, nụ cười đầy mị lực của nữ nhân cũng là vũ khí hữu hiệu nhất của các nàng.

Bất quá người trẻ tuổi cười đẩy các nàng ra, ba tên tân khách cũng bị đuổi ra ngoài, cả một tầng lầu chỉ để lại Kiều Tam gia.

- Bây giờ người có thể hỏi.

Kiều Tam gia cố gắng hết sức để thanh âm của mình lộ vẻ bình tĩnh.

Người trẻ tuổi cười nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén như đao lướt qua trên mặt Kiều Tam gia:

- Tên thương khách mấy ngày trước bán keo dán Nam Dương, cho người khác gỡ tiền vàng, lai lịch của y thế nào, hiện tại đang ở nơi nào?

Thương khách bán keo dán kia ban ngày ban mặt đem tiền vàng dán ngoài đường cho người ta gỡ, không bị tam giáo cứu lưu để mắt tới mới là lạ. Công khai làm như vậy mấy ngày liền không bị lưu manh vô lại tới quấy nhiễu sinh sự, tự nhiên sau lưng y có địa đầu xà làm chỗ dựa.

Kiều Tam gia lập tức đứng bật dậy, tròn tròn đôi mắt giận dữ nói:

- Lão tử không thể nói, bởi vì nói cũng phải chết!

Người trẻ tuổi nhẹ nhàng cười, mở đôi tay ra, tựa như đang quan sát chỉ tay mình.

Đôi tay này được bảo dưỡng rất tốt, xương thịt cân bằng, ngón tay thon dài, không có bất kỳ vết chai hay vết sẹo nào, bén nhạy mà có lực, nếu như nắm dao cắt cổ họng người, nhất định hết sức ổn định, sẽ không sai lệch chút nào.

- Nếu như không trả lời câu hỏi của ta, bây giờ ngươi phải chết, hơn nữa đầu mục bang hội ngươi, tiểu lão bà bị ngươi ép mở kỹ viện, cùng với con lớn nhất chuẩn bị thừa kế sự nghiệp ngươi... Phàm là người trên tay có dính máu tươi đều sẽ chết.

Người trẻ tuổi vô cùng bình thản tuyên bố phán quyết tử hình, giống như Diêm La tới từ địa ngục.

Diêm vương bảo người canh ba chết, ai dám lưu người đến canh năm!

Con người Kiều Tam gia lập tức co rút lại, trong khoảnh khắc này y chợt muốn bạo phát chống lại. Nhưng ý niệm này chỉ thoáng qua trong đầu trong nháy mắt, rốt cục dưới uy áp của đối phương đã tan thành tro bụi, sau đó toát mồ hôi lạnh toàn thân.

- Được, được, ngươi giỏi lắm!

Kiều Tam gia chán nản ngồi xuống, ở trước mặt ác ma này, tinh thần y đã hoàn toàn sụp đổ.

Chỉ chốc lát sau, lấy được từ miệng Kiều Tam gia thứ mà mình muốn, người trẻ tuổi lập tức đứng dậy cáo từ.

- Dừng, dừng bước...

Kiều Tam gia trở nên tiêu tụy già nua, mang theo tâm trạng căm phẫn pha lẫn kính sợ, không nhin được hỏi:

- Rốt cục các hạ là ai? Là vị đại Đường Đầu chương hình nào của Đông Xưởng, là trưởng quan Cẩm Y Vệ Bắc Trấn Phủ Ty, hay là Ngụy Quốc Công phủ? Không, bên trong những tổ chức này sẽ không có thứ người như các hạ, người là cao thủ trong Xưởng Vệ!

Đi tới cửa thang lầu, người trẻ tuổi dừng bước một chút:

- Nếu như thông minh, ngươi phải hiểu biết quá nhiều không phải là chuyện tốt... Ngươi còn muốn biết tên của ta không?

Kiều Tam gia kiên quyết gật đầu một cái.

- Ta tên là Hồng Lĩnh Cân.

Người trẻ tuổi tiêu sái xuống lầu rồi đi, giấu đi tên thật.

Tầng dưới cùng, những thủ hạ Kiều Tam gia điều vô dương oai như Thập Tam Thái Bảo gì đó thấy đều ôm đầu đứng ở góc tường, ngay cả cái rắm cũng không dám đánh. Bởi vì trên trăm vị Cẩm Y Hiệu Úy hung hăng như hung thần ác sát, cầm trong tay Tú Xuân đao sáng loáng thủ ở bên cạnh. So sánh với lực lượng cơ khí quốc gia, sức chiến đấu của bất kể bang hội hắc đạo nào cũng chỉ là rác rưởi!

- Tần ca, thế nào rồi?

Lục mập nhìn thấy Tần Lâm từ lầu hai đi xuống, vội vàng nghênh đón hỏi.

Hàn Phi Liêm cùng Du Quả Tử cũng chạy tới, Tam gia Nam thành trong truyền thuyết hết sức khó đối phó, trưởng quan chúng ta đi lên lầu một mình không biết có moi được tin tức hữu dụng từ trong miệng y hay không.

Tần Lâm cười cười, vung tay lên:

- Tam gia rất biết chuyện, các huynh đệ đi theo ta!

Đám Cẩm Y Hiệu Úy nói đuôi đi ra.

Đứng ở cửa thang lầu, Tam gia lau mồ hôi lạnh trên trán, thầm nói lần này không oan uổng, thì ra người trẻ tuổi kia chính là Tần Diêm Vương nổi danh Nam Kinh thành, bất quá tại sao hắn lại tự xưng là Hồng Lĩnh Cân gì đó?

Một chỗ dân cư vắng vẻ Nam thành, bởi vì không nằm gần đường lớn cho nên vết chân người rất hiếm. Trong đêm tối mịt mùng, trên một gốc cây khô trong sân, đôi mắt của một con cú mèo giống như hai ngọn đèn sáng choang.

Không có ai biết ngôi nhà này thoát nhìn đồ nát, thật ra bên trong ẩn chứa huyền cơ. Bên trong cửa đóng chặt của ngôi nhà đang diễn ra một trận tra khảo.

Lý Hỏa Vượng thân đầy vết máu đang bị trói chặt vào cột nhà, trong miệng bị nhét một nắm giẻ. Y phục y đã rách nát không chịu nổi, để lộ thân thể vết roi chằng chịt, đỏ ngầu, giăng mắc khắp nơi, có nhiều chỗ đã chảy ra máu tươi.

Đáng thương Lý Hỏa Vượng bị địch nhân trói bắt tới đây đã hơn một ngày, y vẫn còn cắn răng kiên trì không mở miệng, bất quá còn có thể kiên trì bao lâu, ngay cả chính y cũng không biết.

281. Chương 281: Bó Tay Chịu Trói

Hán tử cao gầy sắc mặt âm trầm như chim kiêu, cầm roi da trong tay nhịp nhịp, giống như mãnh thú quan sát con mồi nhìn Lý Hỏa Vượng:

- Nếu như đáp ứng ra sức cho chúng ta, chế tạo điều thương, sẽ cho người vàng bạc của cải, cả nhà ngươi sẽ không phải lo cơm áo. Hừ hừ, không nên cô phụ ân điển Thánh giáo, nếu đáp ứng, ngươi hãy gật đầu một cái.

Lý Hỏa Vượng suy yếu vô lực nhìn đối phương một cái, lại chậm chạp mà kiên quyết lắc đầu một cái.

- Tên này là tảng đá dưới hầm cầu, vừa hôi thối vừa cứng rắn.

Một tên hán tử mập lùn hung tợn gắt:

- Thôi sư huynh, hay là chúng ta đưa y lên trên trước đi. Để cho cao thủ Thánh giáo từ từ tra khảo, không sợ y không đáp ứng!

Hán tử cao gầy có vẻ do dự, nếu là như vậy, công lao bọn họ sẽ nhỏ đi không ít, cuối cùng là ép Lý Hỏa Vượng đáp ứng tạo điều thương mới có được công lao lớn hơn.

- Con bà nó không biết tốt xấu, Vô Sinh Lão Mẫu giáng tội, cả nhà ngươi đều phải chết oan chết uổng!

Hán tử cao gầy hung hăng mắng, vung roi da đánh Lý Hỏa Vượng.

Thân thể cường tráng của y hàng năm được rèn luyện khi đập sắt, hiện tại bị roi da quất co giật giống như điện giật. Vết thương vốn sưng đỏ bị đánh trầy da sứt thịt, trước đây hơi khép lại, hiện tại chảy nước vàng lại ứa ra máu tươi.

- Ai tới cứu ta... Chẳng lẽ phải chết ở chỗ này sao?

Lý Hỏa Vượng đau khổ rên rỉ, vì vợ con, y tuyệt đối không dám làm phản, cho nên y vạn phần hối hận mình đã cả tin...

Chợt giữa không trung truyền tới thanh âm phành phạch, hai tên kia lấy làm kinh hãi, đồng thời ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài, thì ra là con cú mèo đậu trên cây khô đang vỗ cánh bay đi.

- Hừ, con chim đáng chết, dọa đại gia giật mình!

Thôi sư huynh tức giận thóa mạ, lại đưa roi cho tên mập lùn:

- Điều sư đệ, ngươi trông chừng tên khốn không biết tốt xấu này đi, để ta đi tìm chút muối cho y nếm mùi đau khổ.

Tên mập lùn nghe vậy nở một nụ cười tàn nhẫn. Xát muối vào vết thương, nạn nhân sẽ giãy dụa giống như cá trong chảo nóng, trông thú vị vô cùng.

Không ngờ trong sân có người luôn miệng thở dài:

- Chậc chậc, thủ đoạn xát muối này lặc hậu như vậy, quả thật không mới mẻ chút nào...

Nửa đêm canh ba, thanh âm âm trầm lạnh lẽo tựa như có thể câu hồn nhiếp phách, hai vị Thôi, Điều nghe vậy đột nhiên giật mình, khắp cả người nổi da gà, lấy can đảm nhìn ra ngoài cửa.

Lúc này mây tạnh trăng sáng, ánh trăng trong trẻo lạnh lùng ánh trắng chiếu vào người Tần Lâm trắng bệch một mảnh, chỉ có đôi mắt hần sáng lên một cách quỷ dị, giống như hai ngọn lửa lượn hồn đến từ địa ngục u minh.

- Con chó nhỏ ở đâu ra?

Thôi sư huynh cầm đơn đao trong tay, hồ hét xông lên.

Điều sư đệ theo bản năng cảm thấy nguy hiểm, không tiến ngược lại thụt lùi, rút yêu đao ra gác ngang cổ của Lý Hỏa Vượng.

Tần Lâm đứng giữa mảnh đất trống tay không tác sát, lại ung dung nhàn nhã đứng chấp tay, khinh miệt nhìn chằm chằm địch nhân cầm đao vọt tới, nụ cười tràn đầy tự tin, chế giễu kẻ không biết tự lượng sức mình.

Chẳng lẽ tên ưng thảo này tuổi còn trẻ đã luyện thành Kim Cương Bất Hoại Thể, hoặc là Bạch Liên Chiếu Nhật thần công? Thôi sư huynh nơm nớp lo âu, bộ pháp vẫn không loạn chút nào, vừa quơ đao đánh về phía Tần Lâm vừa lớn tiếng kêu giết thêm can đảm ỳnh.

Tần Lâm lấy khỏe đánh mệt, cho đến khoảng cách hai người chưa đầy năm bước, hần mới trợn tròn hai mắt, ánh mắt tựa như điện khiến cho Thôi sư huynh chấn động trong lòng, đồng thời trong miệng hần quát to một tiếng:

- Giết!

Trong bóng tối, tiếng bạt dây cung vang lên liên tiếp, tiếng xé gió vun vút dồn dập bên tai. Không biết bao nhiêu mũi tên sắc bén bay ra, lóe lên hàn quang lạnh lẽo dưới ánh trăng.

Trong nhà hắt ra ánh đèn chiếu thân hình Thôi sư huynh hết sức rõ ràng. Đây rõ ràng là một cái bia sống, y biểu diễn một màn bi kịch giàu sắc thái, chính là bị ít nhất hai mươi mũi tên từ các phương hướng xuyên thấu thân thể, biến thành một con nhím. Thậm chí sau khi y ngã xuống vì có mũi tên chống đỡ, thân thể còn cách mặt đất cao tới một thước.

Trên đầu tường thấp đồ nát xuất hiện thấp thoáng thân ảnh của mấy chục người. Bọn họ rút tên mới ra rất nhanh, giương cung lấp tên nhắm vào địch nhân duy nhất còn lại.

Điều sư đệ thấy cảnh tượng này nhất thời bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, gác đao ở cổ Lý Hỏa Vượng, lớn tiếng gào thét:

- Dừng... dừng qua đây... nếu không ta giết y, ta giết y!

Tần Lâm mỉm cười, từ từ lắc đầu, vô cùng hiền hòa nói cho y biết:

- Người cho rằng bản quan sẽ vì một quân tượng chó má không bằng mà bỏ qua yếu phạm Bạch Liên giáo sao? Tiểu bang hữu, có thể nhìn ra người rất ngu xuẩn rất ngây thơ...

Sắc mặt của Điều sư đệ từ tái nhợt trở nên vàng khè, Bạch Liên giáo đồ cũng có phân chia sợ chết cùng không sợ chết, Thôi sư huynh là người sau, mà y là thuộc về người trước, cho nên y vội vàng kèm chế Lý Hỏa Vượng, si tâm vọng tưởng mượn tánh mạng quân tượng này chạy trốn thăng thiên.

Không nghĩ tới tên ưng thảo này không coi ra gì, thà rằng hy sinh một quân tượng tinh lương tinh xảo cũng phải bắt giết Bạch Liên giáo yếu phạm.

Tay chân Điều sư đệ có hơi mềm nhũn, kinh hoàng trợn tròn mắt:

- Người, người muốn gì đây?

- Thật ra thì ta chỉ muốn nói cho các người biết, biện pháp xát muối lên vết thương như thế quả thật quá xưa cũ, quá truyền thống, thật sự không mới mẻ chút nào...

Tần Lâm giống như một vị lão sư hiền hòa, giơ đầu ngón tay ra tính toán:

- Người có biết không, Cẩm Y Vệ Bắc Trấn Phủ Ty phát minh ra mười tám trò chơi mới, trong đó có ‘Phi can lịch đảm’, ‘Sưu tràng quát phế’, ‘Tiên nhân chỉ lộ’, vô cùng mới mẻ. Ngoài ra đặc biệt có ‘Tùng thử quế ngư’ là cắt da nạn nhân ra từng lỗ nhỏ, sau đó nấu dầu sôi lên tưới vào đó, xèo... Người có muốn thử một lần hay không?

Tần Lâm bắt chước tiếng dầu sôi tưới lên vết thương kêu xèo một tiếng, Điều sư đệ hồn phi phách tán, thân thể thành linh bắn ra, dường như đã bị dầu sôi tưới lên người. Sau khi phục hồi tinh thần lại y vội vàng vứt bỏ đơn đao, quỳ liên tiếp dập đầu:

- Trưởng quan tha mạng, tiểu nhân nguyện bỏ chỗ tối ra chỗ sáng, quy thuận triều đình!

Tần Lâm thở ra một hơi thật dài, đưa chân đá Điều sư đệ văng ra, vội vàng tự tay cởi trói cho Lý Hỏa Vượng. Thật ra ngược lại với lời vừa nói, cho dù là trưởng lão Bạch Liên giáo trong mắt Tần Lâm cũng không hữu dụng bằng tên quân tượng này.

Lần này Lý Hỏa Vượng vô cùng nể mặt, mới vừa được cởi trói đã dập đầu lạy phục xuống, trực tiếp ôm chân Tần Lâm.

Ha ha ha, chẳng lẽ ta cũng có khí bá vương trong truyền thuyết? Tần Lâm cười híp mắt khom lưng, hai tay đỡ y dậy:

- Lý sư phó không cần như vậy, bản quan cũng là làm việc thay triều đình... Ủa...

Thân thể Lý Hỏa Vượng mềm nhũn không dậy nổi, thì ra mới vừa rồi y cũng không phải là dập đầu lạy, mà là bị trói quá lâu huyết mạch không lưu thông, sau khi được cởi trói gân cốt tê dại, không tự chủ được mềm nhũn té ở dưới chân Tần Lâm.

- Tên mập, mau thôi cung hoạt huyết cho Lý sư phó!

Tần Lâm gọi Lục Viễn Chí, lại ra lệnh Hàn Phi Liêm bắt tên giáo đồ Bạch Liên giáo họ Điều sang bên cạnh tra hỏi tỉ mỉ.

Cũng không moi ra được thứ gì hữu dụng từ miệng tên Bạch Liên giáo đồ này, chẳng qua là xác nhận toàn bộ suy đoán của Tần Lâm trước đó.

Chính là vì Tần Lâm dùng mười cây đuốc thương bắn một lượt bắn chết Đoạn Hải Bình xếp hàng thứ nhất trong mười trưởng lão ở Dương Châu, trên dưới Bạch Liên giáo bị chấn động. So với trả thù Tần Lâm, bọn họ càng nôn nóng lấy được loại vũ khí tối tân tinh nhuệ này hơn, để chiếm được ưu thế trong khi đối kháng với triều đình.

Nhưng đuốc thương từ cuộc chiến chống Oa mới trang bị trên quy mô lớn, hơn nữa chủ yếu là trang bị cho Thích Kế Quang biên luyện lính mới Chiết binh, vệ sở địa phương còn lại toàn là trang bị Thần Cơ súng kiểu cũ. Bạch Liên giáo muốn có được loại lợi khí này cũng không dễ dàng, nhất định phải hạ thủ từ hai nơi đại doanh Chiết binh Nam Kinh hoặc là lính mới Kế Trấn.

So với lính mới Kế Trấn do Thích Kế Quang đích thân thống soái, xa ở biên thù, đương nhiên là đại doanh Chiết binh Nam Kinh dễ dàng xâm nhập vào hơn một ít. Mặc dù thế lực ở Nam Trục Lệ bởi vì Tần Lâm mà bị thương nặng, Bạch Liên giáo vẫn tổ chức điều phái nhân thủ, vội vàng tiến hành chuyện này.

Bởi vì mạng lưới ngầm bản địa cơ hồ bị một lưới bắt hết, lần này chủ trì chuyện này cũng chỉ có một Đại sư huynh truyền giáo. Theo Thôi sư huynh chết bởi loạn tiền, đầu mỗi lần lên cao hơn nữa coi như đứt đoạn. Đương nhiên cho dù là Tần Lâm không giết, với tính cố chấp ương bướng của tên họ Thôi cũng sẽ tự vận ngay tức khắc.

Về phần làm thế nào lừa gạt Lý Hỏa Vượng, để cho y ngoan ngoãn trốn ra ngoài doanh, Tần Lâm vừa nghe xong không khỏi thấy buồn cười, mà Lục mập đang thôi cung hoạt huyết cho sư phó thợ rèn cũng cười phun ra ngoài...

Phía Đông vừa hừng sáng, đại doanh Chiết binh gà gáy vang vang, tiếp theo tiếng trống điểm danh vang vọng toàn doanh. Đám binh sĩ chỉnh tề trật tự từ doanh phòng của mình nối đuôi nhau tiến ra, do quan võ các cấp sáo quan, Bả Tổng, Thiên Tổng, Du Kích... thống lãnh, nhất tề xếp hàng ngay ngắn trên diễn võ trường, chờ đợi kêu tên điểm danh.

Ba vị Bả Tổng Lam, Bạch, Hoàng bị nhốt riêng cũng sớm thành thói quen nghe thấy tiếng trống bật dậy. Bất quá chờ bọn họ xuống giường mới nhớ tới hôm nay đã là thân đợi tội, lại không cần phải đi diễn võ trường điểm danh.

- Ôi, thật là trời giáng tai họa bất ngờ!

Lam Bả Tổng cất tiếng than thở, đưa tay xoa xoa huyết Thái Dương.

- Không biết hôm nay vận khí như thế nào...

Hoàng Bả Tổng dáo dác nhìn ra phía ngoài.

- Tai ương vô vọng, tai ương vô vọng...

Bạch Bả Tổng nhận lấy khăn rửa mặt binh lính đưa tới, ủ rũ cúi đầu.

Cơ hồ cũng ngay lúc đó, giọng ồm ồm của Tham Tướng Mã Đức Bảo vang lên bên ngoài:

- Tàn trưởng quan có lệnh, giải ba Bả Tổng đợi tội đến diễn võ trường!

Vụ án có tiến triển mới rồi sao? Ba vị Bả Tổng đồng loạt lấy làm kinh hãi.

- Ôn ào!

Trong doanh nữ binh được dựng đơn độc ở một phía khác, Từ Tân Di bị tiếng trống đánh thức vùi đầu vào trong gối mềm, kéo chăn lên trùm kín. Chăn thật mỏng không che giấu được thân hình thiếu nữ mê ly kiều diễm, đôi chân thon thả giang rộng ra rất không có hình tượng, Từ Đại tiểu thư nằm ở trên giường giống như một con báo lười biếng tham ngủ.

Cũng khó trách, ngày hôm qua Từ Đại tiểu thư hóa thân Bao Long Đồ, chơi trò ngồi đường thăm án, gọi ba vị Bả Tổng, tất cả binh sĩ tuần tra thậm chí cả sáo quan phụ trách tuần tra mấy chỗ đầu đường bên ngoài nhất nhất thẳng đường. Mãi đến canh hai nàng mới không chịu nổi đi ngủ, lúc này chỉ mới ngủ được vài canh giờ, đương nhiên buồn ngủ không chịu nổi.

- Tiểu thư, tiểu thư...

Thị Kiềm đi tới, nắm bả vai nàng đẩy một cái:

- Bọn tỷ muội nhìn thấy Tàn trưởng quan mới vừa vào đại doanh, ba vị Bả Tổng có hiềm nghi cũng bị áp giải tới diễn võ trường...

- Cái gì?!

Sau lưng Từ Đại tiểu thư như có lò xo, vén chăn lên, vèo một cái liền từ trên giường hành quân đứng lên, luống cuống tay chân mặc áo khoác vào, xông ra ngoài tựa như một trận gió.

Quả nhiên Tàn Lâm đã cùng đám người Lục mập đứng trên diễn võ trường, Từ Tân Di cũng không kịp quan tâm quá nhiều, vội vàng chộp lấy hân:

- Sao hả, người tìm được hung thủ rồi sao?

Tàn Lâm không trả lời, mà là sững sờ nhìn nàng, tiếp theo cười lớn:

- Từ, Từ Đại tiểu thư, mắt của nàng thật là dễ coi.

Chỉ thấy cặp mắt Từ Tân Di bầm đen, chẳng khác nào gấu trúc.

- Đáng ghét...

Từ Tân Di nghiêng răng một cái, đảo cặp mắt trắng dã:

- Họ Tần, bắt quá cho chút màu sắc lại muốn mở phường nhuộm, hiện tại người nên nói ra đi.

Mã Đức Bảo cùng các vị tướng quân dưới trướng y, ba vị Bả Tổng dính líu hiềm nghi, thậm chí còn mấy ngàn Chiết binh nhóm đội trên diễn võ trường đều nóng lòng biết đáp án này, vô số ánh mắt nhìn chăm chú vào Tần Lâm.

- Ủm, được...

Tần Lâm gật đầu một cái:

- Như vậy kể tiếp ta sẽ công bố câu trả lời!

Hắn chậm rãi đi tới Lam Bả Tổng trước người, đưa ngón tay ra cực kỳ sắc bén chỉ một cái:

- Hung thủ thật sự...

Lam Bả Tổng gấp đến độ toát mồ hôi lạnh, đang định kêu oan, không ngờ rằng Tần Lâm đổi giọng, lạnh lùng nói:

- Không phải là người.

Phù... Lam Bả Tổng dở khóc dở cười, có cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết.

Thị Kiếm cùng Từ Tân Di liếc mắt nhìn nhau, chủ tớ hai người hoàn toàn hết ý kiến đối với Tần trưởng quan, đến lúc này còn đùa giỡn được, thật là không biết nói cái gì cho phải.

Tiếp theo Tần Lâm lại đi tới trước người Hoàng Bả Tổng:

- Hung thủ thật sự...

- Cũng không phải ta.

Hoàng Bả Tổng tỏ vẻ nhing hót cười bồi.

Sắc mặt Tần Lâm chợt nghiêm lại, ánh mắt sắc bén của hắn theo con người của Hoàng Bả Tổng đâm sâu vào lòng y, chậm chạp mà tàn nhẫn lắc đầu một cái, thanh âm trở nên băng hàn thấu xương:

- Thật đáng tiếc, trả lời sai lầm!

- Người, người vu hãm, người không có chứng cứ!

Hoàng Bả Tổng phản ứng kịp, giậm chân kêu lớn.

Tần Lâm không để ý đến y, mà là xoay người hỏi mấy ngàn binh lính nhóm đội bên dưới:

- Nếu như ta nói Lý Hỏa Vượng vẫn chưa chết, các người có tin hay không?

Bọn quan binh ngơ ngác nhìn nhau, thậm chí đây cũng quá mức không thể tưởng tượng, Lý Hỏa Vượng rõ ràng bị chết chia năm xẻ bảy thảm thiết tới cực điểm kia mà?

- Người, người không nên nói bậy cha ta...!

Đứa con gái gầy nhom của Lý Hỏa Vượng chạy ra, tức giận nhìn chăm chăm Tần Lâm.

- Ha ha ha, đây là một người điên!

Hoàng Bả Tổng cũng ngoài mặt trong yếu cố gắng cười nói.

Tần Lâm cười lắc đầu, thành linh vỗ tay hai cái.

Một người áo vải mặc màu xám tro từ bên cạnh đi ra, nhất thời mấy ngàn quan binh trên diễn võ trường làm ra động tác hoàn toàn giống nhau: trợn trừng mắt.

Đây không phải là quân tượng thợ rèn Lý Hỏa Vượng, thi thể đã bị nổ thành mấy khối lớn cháy đen bên trong kho thuốc súng rồi sao?

282. Chương 282: Phơi Bày Ra Ánh Sáng

Người phản ứng trước hết là hai mẹ con Lý gia, bất kể thế nào thân nhân còn sống sờ sờ đứng ở trước mắt, còn cần nghĩ gì khác nữa? Hai mẹ con lập tức nhào tới, ôm lấy Lý Hỏa Vượng thật chặt, mừng đến chảy nước mắt.

- Ái thôi, Phục Linh, các người chịu khổ rồi...

Lý Hỏa Vượng vỗ vỗ sau lưng thê tử, lại vuốt ve đầu nữ nhi, nhớ tới trải qua một hai ngày gần đây thật sự giống như vừa trải qua một kiếp người, trên gương mặt đầy nếp nhăn nước mắt chan hòa.

Lúc này tiếng nghị luận xôn xao của tướng sĩ toàn quân đã vang thành một mảnh, cho dù là quan quân hết sức đàn áp cũng không ngăn cản được. Các binh lính châu đầu ghé tai, thanh âm càng lúc càng lớn, ánh mắt nhìn về phía Tần Lâm tràn đầy kính sợ.

Thị Kiếm kéo kéo ống tay áo Từ Tân Di, giọng nói bay bổng:

- Trời ơi, chỉ nói Tần trưởng quan có thể xét âm đoán dương, không nghĩ tới còn có bản lãnh cải tử hồi sinh!

Không nhìn ra Tần Lâm lợi hại như vậy... Từ Tân Di quan sát trên dưới Tần Lâm, thấy thế nào cũng không giống như thế ngoại cao nhân gì đó. Nhưng rõ ràng Lý Hỏa Vượng bị chết tới mức không thể chết thêm lần nữa, bây giờ đột nhiên xuất hiện ở diễn võ trường nguyên vẹn không sút mẻ, quả thật khiến cho người ta không thể nào tưởng tượng.

Răng nanh cắn lấy môi đỏ mọng, nghĩ ngợi chốc lát, trong mắt hạnh linh quang chợt lóe, Từ Tân Di thấp giọng gọi:

- A, chẳng lẽ kẻ chết không phải là Lý Hỏa Vượng ư? Nhưng từ đâu mà tìm ra được người thứ hai có u thịt trên cùi chỏ tay trái, kỳ quái thật...

Mã Đức Bảo cũng sững sờ trợn mắt, nói về hành quân đánh giặc y là hảo thủ, nhưng đối với chuyện điều tra phá án có thể nói là mù tịt, lúc này ngơ ngác hỏi Tần Lâm:

- Xin trưởng quan nói rõ, chuyện này... rốt cục chuyện này là thế nào? Vì sao Lý Hỏa Vượng chết rồi sống lại, quả thật mặt tướng hết sức hồ đồ.

Tần Lâm cười cười, đang định đưa ra đáp án, bên kia Lý Hỏa Vượng chợt gầm lên một tiếng như sư tử, xông về phía Hoàng Bả Tổng đánh liền hai quyền, lập tức khiến cho y phun máu. Nếu không phải đồng đạo quan tướng giữ chặt, e rằng đã đánh cho Hoàng Bả Tổng rụng cả hàm răng.

Hoàng Bả Tổng không hề phản kháng, kể từ khi thấy Lý Hỏa Vượng chết rồi sống lại, ba hồn bảy vía y đã bay ra ngoài chín tầng mây, giống như cái xác biết đi ngậy người ra đó, sau khi bị đánh hai quyền lập tức nằm co quắp trên mặt đất.

Nếu là bình thời, tự nhiên quân tướng nho nhỏ không dám đánh Bả Tổng, nhưng bây giờ thấy tình hình này, ai nấy cũng nhìn ra mấy phần đầu mối, không ai đỡ Hoàng Bả Tổng nằm co quắp trên mặt đất. Cũng không ít quan binh hết lời khuyên nhủ Lý Hỏa Vượng, hỏi y đầu đuôi gốc ngọn.

- Xấu hổ, quả thật vô cùng xấu hổ, nếu như không phải trong nhà quá nghèo, ta cũng sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, sẽ không mắc bẫy của y.

Lý Hỏa Vượng phun một bãi về phía Hoàng Bả Tổng, mặt đỏ bừng, kể lại y đã bị Hoàng Bả Tổng lừa gạt như thế nào:

Cuộc sống cha truyền con nối của quân tướng trong doanh tương đối kham khổ, Lý gia cũng không ngoại lệ, lão bà ngày ngày phải mặc áo vá chằng vá đụp, nữ nhi gầy gò không lớn nổi. Lý Hỏa Vượng thấy vậy cũng hết sức buồn rầu, ngày ngày suy nghĩ kiếm cách phát tài một khoản, cải thiện tình huống trong nhà.

Cho dù có cơ hội phát tài, làm sao tới được tay quân tướng cấp thấp nhất trong cả quân doanh? Chế tạo được điều thương cực tốt, Từ Đại tiểu thư cao hứng thưởng cho trăm lượng bạc, trải qua các cấp quan quân xén bớt, cuối cùng còn được năm lượng rơi vào tay Lý Hỏa Vượng đã coi như may mắn, cứ tiếp tục như vậy cũng không thể phát tài.

Lúc này Hoàng Bả Tổng thần thần bí bí tìm tới Lý Hỏa Vượng, nói cho y biết cơ hội phát tài đã tới: có người bị bệnh nặng, thầy thuốc cho toa thuốc, thuốc dẫn phải là một cái u thịt sau cùi chỏ của người Kim Hỏa. Lý Hỏa Vượng là thợ rèn (Kim), lại tên Hỏa Vượng, chính là người Kim Hỏa, u thịt của y phù hợp với thuốc dẫn trong toa kia.

Lý Hỏa Vượng không hiểu y học, nhưng cũng có nghe nói nhau thai có thể làm thuốc, nước tiểu người ta có thể luyện ra thu thạch, cộng thêm nhiều phương thuốc cổ quái của dân gian. Tôn Hành Giả còn lấy nước tiểu ngựa làm thuốc, cho nên Hoàng Bả Tổng nói lấy u thịt làm thuốc dẫn y cũng tin tưởng. Sau khi suy nghĩ, rốt cục khát vọng phát tài đã chiếm thượng phong, liền hỏi nhà kia chịu ra bao nhiêu bạc.

Đến khi Hoàng Bả Tổng nói cho y biết bệnh nhân chịu ra một trăm lượng bạc, Lý Hỏa Vượng lập tức đáp ứng không chậm trễ chút nào. Số bạc lớn như vậy cho dù là cả đời này y cũng không thể kiếm được, dù cắt u thịt có thể bị đau vài ngày, cũng có thể cố chịu đựng được.

Bất quá, thân thể phát phu được phụ mẫu sinh ra không thể tùy ý thương tổn, đây là đạo lý nữ nhân và trẻ con cũng biết, ngay cả tóc cũng không thể cắt đi, huống chi một miếng thịt? Mặc dù u thịt này vô dụng, nhưng cũng sinh trưởng trên thân mình, cắt xuống đổi bạc lờ bị người biết, chắc chắn sẽ không tốt lành gì.

Cho nên Lý Hỏa Vượng bèn hỏi Hoàng Bả Tổng làm thế nào che giấu tai mắt người, tốt nhất không nên để người khác biết.

Hoàng Bả Tổng nghe vậy đúng như mong muốn, bèn nói sẽ an bài cho y thần không biết quỷ không hay lặng lẽ chạy ra quân doanh, đi ra bên ngoài cắt u thịt. Sau đó sẽ mặc áo vào che giấu, lúc rèn sắt cũng không được cởi ra, đợi đến khi vết thương lành lại sẽ nói với mọi người là u thịt tự động rụng xuống.

Lý Hỏa Vượng tin là thật, chủ động vào lúc tan việc chui vào xe lương thảo, thần không biết quỷ không hay chạy ra khỏi quân doanh, trừ Hoàng Bả Tổng ra không có một người nào biết tung tích của y.

Ngàn vạn lần không nghĩ tới, sau khi tới ngôi nhà cũ kỹ kia cũng không hề có chuyện cắt u thịt gì, mà xuất hiện hai tên hung đồ Bạch Liên giáo bắt trói y, nghiêm hình đánh khảo buộc y đáp ứng chế tạo điều thương thay Bạch Liên giáo. Y nhất quyết không chịu phạm tội chém đầu tịch biên gia sản này, một mực cắn răng kiên trì, cho đến khi Tần Lâm dẫn dắt chúng Cẩm Y Hiệu Ủy chạy tới cứu giúp...

Kể xong tao ngộ, Lý Hỏa Vượng then thùng đỏ mặt, ngượng ngùng cúi thấp đầu xuống.

Tất cả binh tướng đầu tiên là sững sốt, tiếp theo tất cả cười ầm. Cắt u thịt bán lấy tiền, chuyện như vậy tên Hoàng Bả Tổng này cũng nghĩ ra được, uống cho Lý Hỏa Vượng lại tin tưởng, thật sự chuẩn bị đi cắt u thịt đổi bạc.

- Không cho các người cười cha ta!

Bé gái Lý Phục Linh xoay người lại, khoe mắt treo nước mắt, tức giận hướng về phía các binh lính kêu to:

- Phụ thân là người tốt!

Tiếng cười dần dần lắng xuống, vào quân doanh bất kể là chiến binh phụ binh hay quân tượng, cuộc sống trong nhà cũng sẽ không khá giả gì. Nếu đổi lại là đại đa số người khác, có thể bán một cái u thịt lấy một trăm lượng bạc cải thiện cuộc sống gia đình, chắc chắn ai ai cũng sẽ tranh nhau đi bán.

Từ Tân Di đi tới, sờ sờ đầu bé gái:

- Đúng vậy, người có một phụ thân rất tốt, y vì muốn thê tử có được cuộc sống tốt hơn, chịu đựng đau đớn, lưng đeo nhạo báng đi cắt u thịt đổi bạc, sau đó bị Bạch Liên giáo đánh khảo bức bách cũng không hề mở miệng, theo ta thấy y cũng là một anh hùng hảo hán.

Lý Hỏa Vượng nhìn về phía Đại tiểu thư cảm kích cười cười, hán tử thành thật chất phác này chỉ có lấy phương thức này để diễn tả lòng cảm kích.

- Đúng rồi, Đại tiểu thư...

Lão bà Lý Hỏa Vượng móc từ trong ngực ra tờ chi phiếu một trăm lượng kia, hai tay trình cho Từ Tân Di:

- Đây là bạc Đại tiểu thư ban cho chôn cất, bây giờ đương gia dân phụ đã trở lại...

- Hãy chế tạo cho ta mấy cây đuốc thương tốt nữa đi.

Từ Tân Di cười không nhận lại chi phiếu:

- Đây coi như là bạc thưởng trước.

Bên này là Lý Hỏa Vượng cùng thê nữ hợp gia đoàn tụ, bên kia cũng nên trừng trị tội phạm rồi.

Hoàng Bả Tổng nằm yên dưới đất giống như một con chó ghẻ, bị rất nhiều binh tướng vây quanh. Chỉ cần y có bất kỳ dị động gì, tin rằng mọi người sẽ không chút do dự nện cho tên vô lại này thành tương thịt.

Tần Lâm cười lạnh từ từ bước tới, ánh mắt lạnh lùng toát ra hơi lạnh thấu xương:

- Ha ha, Hoàng Bả Tổng, tới nước này rồi ngươi còn có lời gì để nói?

- Ngươi, làm thế nào ngươi đoán được kẻ thay mặt đối đào?

Sau khi Hoàng Bả Tổng thấy Tần Lâm giống như là hồi quang phản chiếu, phần khởi như kẻ bệnh tâm thần, thân thể từ dưới đất nhổm dậy, ngồi chồm hổm nói:

- Kẻ sách này vốn là không chút sơ hở, đi đâu mà tìm được người thứ hai có u thịt trên cùi chỏ tay trái? Ngẫu nhiên, nhất định là ngẫu nhiên, ha ha ha, vận may của ngươi rất tốt!

Ngẫu nhiên ư? Tần Lâm cười khinh miệt, lắc đầu một cái:

- Ngu ngốc, hồ ly giả hoạt tới mức nào cũng không chạy thoát thợ săn giỏi đuổi bắt, ngươi tự cho là kín kẽ như áo trời, lại không biết mình đã sớm lộ sơ hở. Ta hỏi ngươi, tên thương nhân bán keo dán chơi trò gỡ tiền vàng có lai lịch thế nào?

Nghe thấy ba chữ gỡ tiền vàng, Hoàng Bả Tổng nghe như sét đánh ngang mày, nhất thời ánh mắt đờ đẫn, nhìn chằm chằm Tần Lâm giống như vừa thấy quỷ sống:

- Là, là ai nói cho ngươi biết? Họ Thôi hay là họ Điều đã bị ngươi bắt sống?

Lục mập không nhìn được tát cho y một cái, phun một bãi nước bọt vào mặt:

- Ngu ngốc, còn tưởng rằng Tần trưởng quan chúng ta là xong chuyện mới đoán ra sao? Nói cho ngươi biết, mới vừa nghe thấy trò chơi gỡ tiền vàng, Tần ca liền đoán được quỹ kế của các người, lần theo dấu vết mới tìm được hang ổ, cứu được Lý sư phó.

Đám quan tướng Mã Đức Bảo bên cạnh nghe vậy đầu óc hồ đồ, trong bọn họ cũng có mấy người nghe nói chuyện thương nhân bán keo dán gỡ tiền vàng, nhưng cho tới bây giờ không có ai sinh ra nghi ngờ đối với chuyện xảy ra ngoài đường phố như vậy, đừng nói là liên hệ nó với chuyện Lý Hỏa Vượng bị hại trong vụ án nổ kho thuốc súng.

Kỳ văn gỡ tiền vàng kia có liên hệ gì với vụ án? Mọi người bàn tán suy đoán, tất cả đều đầu óc mơ hồ, tất nhiên lấy Mã Đức Bảo cầm đầu thỉnh giáo Tần Lâm.

- Chẳng qua là một chiêu trò nhỏ nhỏ che giấu tai mắt người khác, rất dễ dàng khám phá...

Tần Lâm hơi hột kể lại vụ án một lần, kể chuyện bọn Thôi sư huynh, Điều sư đệ nguy trang thành thương nhân bán keo dán Nam Dương, lợi dụng trò chơi gỡ tiền vàng tìm kiếm kẻ có u thịt trên cùi chỏ tay trái làm thể thân, dùng kẻ thay mặt đối đào cướp đi Lý Hỏa Vượng chân chính.

- Nay các người nhìn xem, đây không phải là tên thương nhân bán keo dán kia sao?

Tần Lâm đưa tay về phía sau chỉ một cái, Hàn Phi Liêm cùng Ngưu Đại Lực giải Điều sư đệ bị trói gô lại tiến ra.

Có mấy tên quan quân lập tức phát ra tiếng kêu sợ hãi:

- Ôi chao, đây chính là thương nhân bán keo dán Nam Dương kia, không ngờ rằng y lại là yêu phi Bạch Liên giáo... Chắc chắn, Tần trưởng quan thật là mắt thần như điện, có thể phát hiện manh mối từ loại chuyện nhỏ nhặt ngoài đường phố như vậy, nhất cử phá án, thật là thiên cổ kỳ tài! Xin nhận chúng ta một xá!

Mã Đức Bảo cùng chúng tướng quan nhất tề xá Tần Lâm một cái.

Thật ra thì chuyện gỡ tiền vàng cũng lan truyền sôi nổi ngoài đường phố, nhưng thiết kế giả hoạt là ở chỗ dùng phương thức mới lạ hấp dẫn sự chú ý của mọi người, bên ngoài trò chơi náo nhiệt che giấu âm mưu chân thật bên trong. Nếu không nhờ Tần Lâm đoán được, quả thật đã bị bọn họ lấy tay che trời, qua mặt dễ dàng.

Hoàng Bả Tổng thấy vậy đã là hoàn toàn hết hy vọng, thở dài thật dài:

- Ôi, cũng tại ta để mắc nợ nhiều tiền cờ bạc, bị Bạch Liên giáo nắm được yếu điểm, bí quá hóa liều, rốt cục làm hại tính mạng người thân.

- Những lời này sau này người sẽ có cơ hội từ từ nói.

Tần Lâm cười vung tay lên, chúng Cẩm Y Hiệu Ủy lập tức ủa tới trời gô Hoàng Bả Tổng lại thật chặt.

- Đúng rồi...

Tần Lâm lại nhìn Mã Đức Bảo chấp tay một cái:

- Mã Tham Tướng, hạ quan có một chuyện muốn nhờ.

- Không dám không dám, Tần trưởng quan có gì cứ việc ra lệnh, mặt tướng tuân lệnh là được!

Giọng điệu Mã Đức Bảo vô cùng khiêm tốn, trong bụng cũng kinh ngạc, lấy bản lĩnh Tần Lâm, lại có Ngụy Quốc Công ở sau lưng tương trợ, thiên hạ còn có chuyện gì làm khó được hắn, phải cần Tham Tướng đại doanh Chiết binh nhỏ nhỏ giúp một tay?

Vốn là chính tam phẩm Tham Tướng so với tòng ngũ phẩm Phó Thiên Hộ lớn hơn năm cấp, huống chi Tần Lâm còn là cách chức lưu nhiệm. Nhưng ở trong lòng Mã Đức Bảo đối phương mới là thượng quan chân chính của mình, cũng là nhân tài cá biệt trong quan trường Đại Minh.

Tần Lâm thấy Mã Tham Tướng thức thời, bèn nói thẳng vào đề chuyện mình muốn điều Lý Hỏa Vượng đi.

- Chỉ là chuyện nhỏ, không đáng kể gì.

Mã Tham Tướng lập tức đứng thẳng người lên, gọi Lý Hỏa Vượng từ xa tới:

- Lão Lý, tới đây một chút, vận may của người đã tới, gặp được quý nhân.

Một nhà ba miệng Lý Hỏa Vượng đều đi tới, Tần Lâm chưa kịp mở miệng, trước hết bọn họ quỳ xuống đất dập đầu bình bình liên tiếp. Trong mắt bọn họ, Tần Lâm đúng là đại quý nhân cứu tánh mạng Lý Hỏa Vượng, đại ân nhân của cả nhà bọn họ.

Tần Lâm cũng không vội đỡ, sau khi nhận mấy cái dập đầu của bọn họ mới cười hì hì hỏi:

- Lý sư phó, bản quan muốn mượn tay nghề chế tạo điều thương của người, vì vậy muốn điều người sang Cẩm Y Vệ làm Hiệu Ủy, không biết người có bằng lòng không?

Lý Hỏa Vượng đang quỳ dưới đất ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn nhìn Tần Lâm, trong lúc nhất thời trợn mắt há mồm, không dám tin tưởng vào tai mình.

Quân tượng cha truyền con nối ngay cả binh lính bình thường cũng không bằng, thậm chí so với hộ dân còn kém hơn một bậc. Mà Cẩm Y Hiệu Ủy lại là thân quân thiên tử không sai chút nào, mặc Phi Ngự phục, đeo Tú Xuân đao, uy phong lẫm lẫm. Thân phận hai bên cách biệt như trời vực, lần này từ quân tượng nhảy vọt một cái thành Cẩm Y Hiệu Ủy, quả thật là một bước lên trời.

Thấy Lý Hỏa Vượng chậm chạp chưa chịu đáp ứng, Tần Lâm cố ý làm ra vẻ kinh ngạc:

- Thế nào, Lý sư phó không bằng lòng đến ra sức cho Cẩm Y Vệ ta sao?

Lão bà Lý Hỏa Vượng nôn nóng thay y, vội vàng đẩy y một cái:

- Trưởng quan đang hỏi, chàng trả lời đi.

283. Chương 283: Hiểu Sai Lâm Rồi

- Bằng lòng bằng lòng, tiểu nhân nguyện ra sức vì ân công.

Lúc này Lý Hỏa Vượng mới phản ứng kịp, dập đầu như gà mổ thóc, từ quân tượng biến thành Cẩm Y Hiệu Úy, đó là từ ruột khổ qua nhảy vào bình mật ong.

Trừ Lý Hỏa Vượng ra, Tần Lâm lại nhờ Mã Đức Bảo chọn thêm mấy quân tượng lành nghề cho hắn, Mã Tham Tướng là thân đệ tội, còn trông chờ Tần Lâm, Từ Tân Di nói tốt vài câu giúp y ở trước mặt Ngụy Quốc Công, tất nhiên không dám không nghe. Dù sao Chiết binh sử dụng điều thương làm chủ, quân tượng lành nghề trong doanh có rất nhiều, y điều cho Tần Lâm vài người cũng không ảnh hưởng gì đến đại cục.

Tần Lâm chọn bốn quân tượng lành nghề thường ngày thay Lý Hỏa Vượng hạ thủ, hứa hẹn điều bọn họ đến Cẩm Y Vệ cho làm Lục Sĩ, những người này nhất thời mừng rỡ, ai nấy quỳ xuống cảm tạ luôn miệng.

Mã Đức Bảo bị chọc cho cười lên:

- Ha ha, đi theo Tần trưởng quan tiền đồ không cần nói, nhưng xem dáng vẻ mấy người các người, đi ra khỏi doanh bản tướng quả thật giống như vừa chạy thoát khỏi hang hùm.

Biết là tướng quân đùa giỡn, đám quân tượng gãi đầu toét miệng, tươi cười hạnh phúc.

Tần Lâm thấy vậy cảm khái trong lòng, không trách triều Đại Minh có được kỹ thuật hỏa khí tối tân nhất, quân đội tiên tiến nhất, mấy chục năm sau lúc tác chiến với Kiến Nô lại thường hay phát sinh khuyết điểm súng pháo nổ nòng, hỏa dược không cháy, khôi giáp hư hỏng... khiến cho sức chiến đấu giảm xuống một quãng khá lớn. Địa vị quân tượng thấp như vậy, cuộc sống kém cỏi, trước mắt thiên hạ thái bình cũng không nói, nhưng nếu tương lai biến loạn nổi lên, bọn họ há có thể tận tâm tận lực chế tạo vũ khí khôi giáp tinh lương thay triều đình?

Khi đó điều thương tạo nên không bị nổ nòng mới là lạ.

Quả nhiên theo như lời Trương Cư Chính, năm Vạn Lịch đầu triều Đại Minh bình định giặc Oa, phong công Yên Đáp Hãn, loạn người Bắc khôn nhiều địa khu Tây Nam trên trăm năm cũng nhất cử san bằng, trong lúc nhất thời Tứ Di bát phương chấp tay thần phục, thoát nhìn là thái bình thịnh thế, nhưng bên trong cũng có không ít ẩn hoạn.

Nếu như có thể dứt khoát cải cách, vẫn có thể mở ra một thời thịnh thế cho Hoa Hạ. Nhưng nếu bởi vì tình cảnh trước mắt còn chịu đựng được mà trì hoãn nhân nhượng, như vậy đợi đến mấy chục năm sau hoàn toàn thối nát, cho dù là Gia Cát tái thế, Chu Công sống lại chỉ sợ cũng khó mà ngăn cơn sóng dữ...

Cải cách quả thật là chuyện bắt buộc phải làm ngay trước mắt.

Cho nên Trương Cư Chính mới tỏ ra nóng vội như vậy, làm việc không chừa bất cứ thủ đoạn nào. Tần Lâm sờ cằm cười khổ một cái, mặc dù không đồng ý rất nhiều cách làm cụ thể của Trương Cư Chính, nhưng hắn cũng thông cảm với thái độ nóng lòng đẩy mạnh cải cách triều chính mới của lão.

Thật may là thời gian còn lại cho Trương Cư Chính không nhiều lắm, nhưng ta còn có thời gian rất dài, mấy chục năm, có thể làm được không ít chuyện...

- Chúng ta đi thôi!

Tần Lâm cười lớn nắm cánh tay Từ Tân Di, kéo nàng đi tới địa phương cột ngựa bên diễn võ trường.

Từ Tân Di không hiểu, chớp mắt một cái hỏi:

- Đi đâu vậy?

- Tới nhà nàng!

Tần Lâm dứt khoát lưu loát trả lời.

Từ Đại tiểu thư chợt mừng thầm trong lòng, cảm thấy ngọt ngào như rót mật, sắc mặt cũng có hơi đỏ lên:

- Người làm gì vậy, lồi lồi kéo kéo người ta...

Không ngờ rằng Tần trưởng quan không hiểu phong tình quay đầu lại cười hắc hắc:

- Tới đó xin lệnh tôn bảo cử giúp cho tại hạ!

Mắt hạnh tròn xoe của Từ Tân Di lập tức liền híp lại, nghiêng rằng nghiêng lợi, không biết vì sao đột nhiên nàng rất muốn cắn chết tên khốn này ngay tại chỗ.

Vụ án kho thuốc súng đại doanh Chiết binh nổ tung kết thúc, tra ra Bạch Liên giáo muốn lấy được kỹ thuật chế tạo điều thương, giết chết người vô tội thay thế quân tượng Lý Hỏa Vượng, đốt nổ kho thuốc súng gây thành án này.

Hoàng Bả Tổng, Điều sư đệ bị giải vào thiên lao đợi tội, thể thân bị bọn họ đưa vào kho thuốc súng nổ chết là một tên ngư phụ ở Giang Phổ huyện bên kia bờ Trường Giang, đến Nam Kinh bán cá, bởi vì đi gỡ tiền vàng mà gặp tai họa từ trên trời giáng xuống, quả thật vô cùng xui xẻo. Tần Lâm liền phát văn thư, phái người áp tải thi thể tới Giang Phổ huyện.

Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy không hề thoái thác, lập tức thượng tấu chương bảo cử thay Tần Lâm. Với địa vị Quốc Công bảo cử cho hắn khôi phục chức tòng ngũ phẩm Phó Thiên Hộ, quả thật là chuyện hết sức dễ dàng.

Bản thân Tần Lâm không cảm thấy gì, ngược lại các vị huynh đệ dưới tay hắn hân hoan cổ vũ. Lục mập không nói, Du Quả Tử gặp ai cũng nói, khoa trương tầm nhìn của mình tốt vô cùng, theo được một vị trưởng quan có tiền đồ như vậy.

Tấu chương từ Nam Kinh đến Bắc Kinh cả đi lẫn về, trong đó còn có trình tự trải qua các nha môn. Cho dù là hết thấy thuận lợi, chờ đến khi Binh bộ phát bộ chiếu xuống phục hồi chức quan cũng phải qua tháng sau, Tần Lâm cũng không gấp gáp.

Thanh Đại ở nữ y quán đã huấn luyện y liệu căn bản ười nữ tử mới tới, các hạng mục chuẩn bị cũng đã đâu vào đấy, không bao lâu sau sẽ đến ngày khai trương.

Tần Lâm vội vàng làm chuyện bỏ dở vì vụ án kho thuốc súng nổ: thử chế tạo điều thương kiểu mới thích hợp cho Cẩm Y Vệ sử dụng.

Hắn lại mua một tòa nhà bên cạnh xưởng bút chì, chuẩn bị lò rèn, đe sắt, ống bể da trâu... Lý Hỏa Vượng cũng dẫn năm tên quân tượng tới. Đến khi chuẩn bị hết thấy xong xuôi, Tần Lâm bèn tới cùng Tất Mậu Khang.

Tường đá xanh, ngói xám cũ, trên tường loang lổ vết nước mưa, bậc thềm có hơi sứt mẻ... Không ai ngờ rằng một nơi hết sức tầm thường như vậy, sau này lại là tiền thân của xưởng công binh Kim Lăng danh chấn thiên hạ.

Mặt Tây viện bày ra lò lửa, ống bể, đe sắt, vại nước... chỉnh tề, Lý Hỏa Vượng cầm đầu năm tên quân tượng đứng xuôi tay. Trên tường treo mấy thanh điều thương tinh phẩm Lý Hỏa Vượng đã làm trước đó, mười tên Cẩm Y Hiệu Ủy rút ra từ sổ chữ Canh điều qua đây đảm nhiệm thủ vệ, cũng được Tiểu Kỳ dẫn dắt xếp hàng nghênh đón.

- Phải có súng, phải có pháo, tất cả lão tử sẽ tự tạo...

Tần Lâm miệng ngheu ngao bài hát trẻ em kiểm duyệt bộ hạ, trong lúc nhất thời trong lòng sáng khoái vô cùng.

Mặc dù không biết võ công cao thâm, nhưng hắn là tay súng thần, chỉ cần nằm trong tầm bắn cơ hồ là bách phát bách trúng. Chỉ cần có được loại súng vừa tay, cho dù là cường địch như Đoạn Hải Bình, Ngụy Thiên Nhai, cũng tuyệt đối không tránh khỏi kết quả một súng vỡ đầu.

Người có thần công, ta có khoa học, hừ hừ...

Tất Mậu Khang mấy ngày nay đã được kiến thức bản lãnh Tần Lâm, đã sớm quyết lòng đi theo hắn, thấy vậy bèn nở một nụ cười bồi hồi:

- Vì sao trường quan lại cao hứng như vậy, theo văn sinh thấy, Cẩm Y Hiệu Ủy lấy Tú Xuân đao làm vũ khí, trước sau hai trăm năm không thay đổi, sử dụng hỏa khí cũng là cực ít. Những thứ như Thần Cơ súng, điều thương, pháo Bồ Đào Nha... chủ yếu là Thần Cơ doanh kinh sư cùng Thích Đại Soái biên luyện lính mới Chiết binh đang sử dụng.

284. Chương 284: Cải Tạo Điều Thương

Tần Lâm cười lớn vỗ vỗ lưng của Tất Mậu Khang:

- Lão Tất, người tinh nghiên hỏa khí, không nghĩ đến chuyện nhiều năm sau thứ này ắt sẽ nổi danh hậu thế hay sao? Lúc chiến trận quyết thắng đao thương cung tên chỉ là phụ trợ, chủ yếu phải dựa vào hỏa thương đại pháo. Thậm chí có một ngày, súng pháo sẽ hoàn toàn thay thế thập bát ban binh khí.

- Thì ra trường quan kiên quyết cách tân, chí tiến thủ không thua gì Thích Đại Soái!

Tất Mậu Khang vái chào thật sâu tới đất, thần sắc vui mừng kinh ngạc lẫn lộn.

Hỏa dược là một trong bốn phát minh lớn của người Trung Quốc, đến triều Tống chế tạo ra các loại hỏa khí như Chấn Thiên Lôi, Đột Hỏa Thương trong trận chiến bảo vệ Tương Dương, trận chiến bảo vệ Điều Ngự thành, nhiều lần đánh bại tinh binh Mông Cổ. Dùng cái gọi là ‘Tống yếu’ chống lại đế quốc Mông Cổ càn quét khắp Á Âu, trước sau kiên trì hơn bốn mươi năm, trong đó hỏa khí lập nên công lao không nhỏ.

Sau đó người Mông Cổ bắt chước kỹ thuật chế tạo súng pháo Trung Nguyên, lúc Tây chinh Âu Châu hết sức đắc lực, Ba Tư Mộc Lạt Di (Mulahi) xây Ứng sào ở giữa núi non trùng điệp, những tòa thành chắc chắn của Đông Âu, Nga, bị quân tượng người Hán dùng hỏa pháo đánh sập hết tòa này đến tòa khác.

Đến thời Chu Nguyên Chương Bắc phạt đại đô, Chu Lệ Bắc tiến sa mạc phía Bắc, phương thức tác chiến ‘Thần Cơ súng đi đầu, mã đội đi sau, trước lấy súng bẻ gãy nhuệ khí của địch, sau lấy mã đội xông trận’ trở thành pháp bảo khắc địch chế thắng của quân Minh. Từ Giang Nam Nam Kinh một mực đánh tới Cáp Lạp Hòa Lâm ở Mạc Bắc (Karakorum, kinh đô cổ của Đế quốc Mông Cổ), đánh đâu thắng đó, vì vậy đế quốc Mông Cổ không lờ dần dần sụp đổ.

Bất quá theo chiến tranh lắng xuống, quốc nội dẹp yên, nho sĩ Đại Minh trọng đạo mà khinh khí giới, bởi vì tư tưởng thủ cựu lại từ từ dâng lên, hỏa khí phát triển gần như đình trệ vào giữa thời Minh trong một thời gian tương đối dài. Cho đến chiến tranh chống Oa, đám tướng lãnh mới do Thích Kế Quang cần đầu mới đẩy lên phong trào nghiên cứu chế tạo vũ khí mới, biên luyện quân đội theo cách thức mới.

Đời Minh văn nhân trung hạ tầng Giang Nam phổ biến hay đầu nhập phủ đệ đạt quan hiển quý làm mặc tân, từ đó lấy được truyền thống tiên cơ ở khoa trường, quan trường, tỷ như Từ Văn Trường ra mưu đồ sách thay Hồ Tông Hiến. Tất Mậu Khang cũng muốn như vậy, ngoại trừ đi học văn thơ chuẩn bị khoa cử, đồng thời cũng tinh nghiên hỏa khí, cố ý mượn chuyện này làm kế tiến thân.

Không ngờ rằng Thích Kế Quang hết sức coi trọng hỏa khí lại đi Kế Trấn Bắc phương biên luyện lính mới, Tất Mậu Khang nghe thấy tin này vô cùng thất vọng, buồn buồn không vui một thời gian tương đối dài.

Bây giờ phát hiện Tần Lâm hiểu biết hỏa khí vô cùng tinh tế, lại hết sức nhiệt tâm với chuyện nghiên cứu chế tạo, Tất Mậu Khang thật sự như gặp tri kỷ. Trước kia đơn thuần chỉ là vì ứng cử thăng quan mà đầu nhập, hiện tại lại có ý khuynh tâm quy phục thật lòng.

Đám quân tượng nghe thấy Tần Lâm nói như vậy cũng vừa mừng vừa sợ, Lý Hỏa Vượng không nhịn được a lên một tiếng than thở.

Tần Lâm lấy làm kỳ bèn hỏi:

- Lý sư phó làm sao vậy?

Lý Hỏa Vượng khom người nói:

- Trước kia chúng tiểu nhân làm việc dưới quyền Thích Đại Soái, lão nhân gia cũng thường đích thân chỉ điểm chế tạo hỏa khí, theo như lời nói không sai biệt lắm cùng lời ân công mới vừa nói, cho nên chúng tiểu nhân giết mình. Nếu không phải tuổi ân công còn nhỏ, tiểu nhân nghi ngờ ân công là sư đệ đồng môn của Thích Đại Soái.

Tần Lâm cau mày lại:

- Thích Đại Soái nói như thế nào?

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một lúc lâu, mới giống như đọc thuộc lòng, đọc ra từng chữ:

- Thích Đại Soái nói võ nghệ con người phải có cực hạn, công phu sử đao mâu cung tên của quân Minh chúng ta cũng không inh hơn quân Đường quân Tống, hơn ngàn năm qua cơ hồ không có thay đổi gì.

- Nhưng hỏa khí tiến bộ lại không có ngày cuối, từ Đột Hỏa thương đời Tống đến Oản Khẩu súng đời Nguyên, rồi đến Thần Cơ súng năm đầu bản triều, cho đến điều thương, pháo Bồ Đào Nha hôm nay ngày càng tân tiến, sử dụng càng ngày càng thuận tiện, uy lực càng lúc càng lớn, tương lai hoặc là mấy chục năm, hoặc là hơn trăm năm sau, cuối cùng có một ngày sẽ hoàn toàn thay thế đao thương kiếm kích. Tướng sĩ toàn quân sử dụng hỏa khí, đó chính là biến hóa long trời lở đất.

Tần Lâm nghe vậy kích động bồi hồi, suy đoán của Thích Kế Quang giống như tận mắt nhìn thấy, chẳng khác nào đời sau phát triển. Tương lai nếu có cơ hội, nhất định phải đi ngắm phong thái vị danh tướng đương thời này một phen.

Hắn không biết trong lòng bọn Tất Mậu Khang, Lý Hỏa Vượng, bản thân mình cũng chẳng khác nào thần nhân, tuy rằng chưa từng gặp mặt Thích Đại Soái, kiến thức lại giống nhau như đúc. Vị trưởng quan này của chúng ta hiện tại bao nhiêu tuổi, tương lai chắc chắn sẽ còn tiến xa hơn Thích Đại Soái.

Tần Lâm đứng một hồi, phục hồi tinh thần từ trong hồi ức lịch sử, mỉm cười nói:

- Đúng rồi, hôm nay tới đây là nghĩ biện pháp cải tiến điều thương, Tất tiên sinh, người có biết sử dụng điều thương không?

Làm sao Tất Mậu Khang lại không biết, pháp kỹ vào năm Vạn Lịch đã lỏng lẻo hơn nhiều, dân gian hay sử dụng liên nỗ, hỏa thương. Bất quá Bạch Liên giáo muốn tạo phản cần chế tạo trên quy mô lớn, cho nên mới ép buộc Lý Hỏa Vượng, nếu là một hai cây, trong nhà Tất Mậu Khang cũng có.

Y tháo xuống một cây điều thương từ trên tường, đầu tiên mở nắp đẩy cốc thuốc mồi ra, đổ thuốc dẫn hỏa vào, sau đó đẩy nắp lại. Kế đó trở ngược họng súng lên trên, đầu tiên nhồi thuốc súng vào, kế đến nhét đạn chì vào, dùng cây thông nòng đẩy vào ép chặt. Cuối cùng đánh đá lửa đốt mồi dẫn hỏa, kẹp vào đầu rồng, lúc này mới hoàn thành chuẩn bị tác xạ.

Tần Lâm chỉ chỉ một bức tường đá xanh gần đó:

- Bắn vào đó đi.

Tất Mậu Khang liền nhắm ngay tường đá bóp cò, mở ra nắp cốc thuốc mồi dính với cò, đầu rồng đang kẹp dây dẫn hỏa rơi xuống, đốt cháy thuốc súng trong cốc thuốc mồi. Ngọn lửa theo đường ống dẫn chạy vào nòng súng, nháy mắt đốt cháy thuốc súng bên trong nòng súng, đẩy viên đạn bay ra rất nhanh.

Chỉ nghe một tiếng rầm vang lên, họng súng lóe lên ánh lửa, khói trắng toát ra, nơi xa bức tường bị bắn trúng đá vụn bay tán loạn, uy lực quả thật không nhỏ.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, thật ra thì cò súng kéo nắp cốc thuốc mồi, đầu rồng động, thuốc súng đốt cháy bắn đạn ra cũng có tốc độ nhanh tới mức mắt thường khó có thể phân biệt. Từ lúc Tất Mậu Khang bóp cò súng cho đến khi đạn bay trúng tường, thời gian bất quá một cái chớp mắt, cho nên thương này có thể bắn rơi chim bay, cổ nhân đặt tên là điều thương.

Tần Lâm thấy vậy gật đầu một cái, vừa bóp cò súng lập tức đạn bắn ra, điểm này quả thật không chênh lệch mấy với súng ống đời sau. Người bình thường cầm trong tay một thanh điều thương đang trong trạng thái chờ lệnh bắn, cho dù là cao thủ đẳng cấp Hoắc Trọng Lâu, Đoạn Hải Bình cũng khó tránh khỏi lo ngại ngay trong lòng.

Nhưng quá trình nạp đạn trước đó... Tần Lâm lắc đầu một cái, lệnh cho Tất Mậu Khang bắn phát súng thứ hai.

Lần này tiết kiệm được bước đốt dây dẫn hỏa, Tất Mậu Khang nạp thuốc súng và đạn chì vào họng súng, sau đó kéo đầu rồng đang kẹp dây dẫn hỏa rời khỏi thân súng, cho thuốc súng vào trong cốc thuốc mồi, đập nắp lại. Như vậy đã hoàn thành quá trình chuẩn bị bắn, nhanh hơn lần bắn đầu tiên một chút.

Lại một phát súng nữa bắn ra, khiến cho đá vụn nơi bức tường đá xanh tung bay. Nếu như bắn trúng vào người, Kim Chung Tráo, Thiết Bố Sam, Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện gì đó cũng không chịu nổi.

- Súng này rất tốt...

Tất Mậu Khang hưng phấn vùng vẫy điều thương:

- Tốt hơn hai cây đang có ở nhà văn sinh, dùng trang bị cho các huynh đệ Cẩm Y Vệ, có thể coi là loại súng thượng hạng.

ikienthuc.org

Không ngờ Tần Lâm lại lắc đầu một cái:

- Súng tuy tốt, nhưng quá trình nạp đạn trước đó tốn thời gian quá dài. Đại quân tác chiến hàng ngàn hàng vạn người, lại có cung tiễn thủ, kỵ binh, đao thuấn thủ, trường mâu binh phối hợp, điều thương thủ mới có thể ung dung nạp đạn. Chúng ta đánh với Bạch Liên giáo, giang hồ hắc đạo, phải xuất thủ nhanh như điện chớp, lấy súng ra là có thể bắn, không thể nạp đạn chậm như vậy được.

Dứt lời Tần Lâm liền làm động tác tác xạ móc súng từ bên hông, móc ra lập tức liền bắn. Hắn nhất thời không phát giác mình làm như đang bắn súng lục của đời sau, miệng còn kêu lên pằng pằng...

Tất Mậu Khang cùng Lý Hỏa Vượng nhìn nhau, đồng thời cười khổ, mặt hai người chảy xệ xuống còn dài hơn mặt ngựa, thâm nhủ trong lòng như vậy là không có cách nào làm được.

Tần Lâm cũng nhận ra được yêu cầu của mình quá cao, lúng túng thu hồi đầu ngón tay lại, gãi gãi đầu:

- Ít nhất phát súng đầu tiên không thể tốn thời gian dài như vậy, chúng ta tập nã hung phạm, tình huống đột ngột phát sinh rất nhiều, phải móc súng ra là có thể bắn, tuyệt đối không có thời gian từ từ nạp đạn, đốt dây dẫn hỏa.

Lý Hỏa Vượng nghe vậy như trút được gánh nặng:

- Nếu như chẳng qua là phát súng đầu tiên vậy cũng dễ, trước hết nạp sẵn đạn chì và thuốc súng vào trong lòng súng, đến lúc sử dụng là có thể tiết kiệm được bước nạp đạn. Chẳng qua là đạn dễ dàng rơi ra ngoài, lúc đeo súng bất cứ lúc nào cũng phải chú ý giữ cho họng súng hướng lên trên.

- Thật ra cũng không cần bất cứ lúc nào giữ cho họng súng hướng lên trên, văn sinh còn có biện pháp...

Tất Mậu Khang nói bổ sung:

- Văn sinh phát hiện nếu quần bên ngoài đạn chì một lớp giấy dầu, sau đó nhét vào nòng súng cũng sẽ không thể nào rơi ra, hơn nữa lúc bắn uy lực càng thêm mạnh mẽ.

- Hay!

Tần Lâm vỗ tay, nạp sẵn đạn chì và thuốc súng vào trong lòng súng như vậy, phát thứ nhất có thể tiết kiệm được bước nạp đạn, đây là một biện pháp tốt.

- Bất quá, thời gian đốt dây dẫn hỏa vẫn rất dài, có thể gia tăng cải tiến hay không?

Tần Lâm nhớ tới khi còn bé chơi qua một loại súng hỏa mai, vừa bóp cò, kim hỏa đập xuống là có thể bắn. Bây giờ nếu mình có thể luyện ra phosphor trắng từ nước tiểu con người, phosphor trắng có thể chuyển hóa thành phosphor đỏ, sẽ có thể có phản ứng với hỗn hợp lưu huỳnh, diêm tiêu (KNO_3), thử chế ra loại hóa chất giống như diêm quẹt, cho vào vị trí cốc thuốc mồi. Lúc ấy vừa bóp cò, đầu rồng rơi xuống diêm đánh lửa, lập tức đốt thuốc, đạn bắn ra, như vậy sẽ tiết kiệm được bước đốt dây dẫn hỏa.

Nếu lắp đạn trước, lắp diêm trước, đẩy nắp cốc thuốc mồi lại cũng giống như chốt an toàn, làm thân súng ngắn hơn chút nữa là có thể giắt trên người, bất cứ lúc nào rút ra cũng có thể bắn, một phát giết địch.

- Biện pháp rất tốt!

Tất Mậu Khang vỗ tay một cái, tiết kiệm dây dẫn hỏa là tiến bộ tương đối lớn, nếu rút súng ra là có thể bắn ngay tức khắc, đây tuyệt đối là lợi khí khắc địch chế thắng.

Lý Hỏa Vượng chẳng qua là cảm khái thở dài, thầm nhủ trong lòng: vị Tàn trưởng quan này thật là quá thần kỳ, lại có hiểu biết thâm sâu đối với hỏa như vậy khí, chẳng lẽ là vì tinh tú nào đó trên trời giáng phạm trong truyền thuyết?

Sau khi an bài xong chuyện xưởng rèn thử chế ra điều thương kiểu mới, Tàn Lâm lại ngựa không ngừng vó chạy tới Dương Châu.

Ở đó, hắn đi thăm viếng Tổng Giáp Tào Bang Điền Thất gia, người ngoài cũng không biết bọn họ nói chuyện gì, lúc nhưng Điền Thất gia đưa Tàn Lâm ra cửa quả thật là hồng quang đầy mặt, giống như vừa uống nhân sâm trăm năm.

Tiếp theo Tàn Lâm chạy thẳng tới nha môn Tri Phủ, danh thiếp vừa mới đưa vào, Tri Phủ Dương Châu Quy Mộ Quang đã chạy nhanh ra như một làn khói, vừa gặp mặt đã khom lưng vái chào thật thấp:

- Không biết Tàn tướng quân hổ giá nơi này, hạ quan không kịp tiếp đón từ xa, thứ tội thứ tội!

Tàn Lâm cười đỡ Quy Mộ Quang lên:

- Quy Phủ Tôn cần gì như vậy? Hạ quan đã bị cách chức, hiện tại đang lưu nhiệm đợi tội, quả thật không chịu được Phủ Tôn đối xử như vậy.

Quy Mộ Quang cười như lão hồ ly, gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, khom người đi trước dẫn đường mời Tàn Lâm vào đi.

Phủ Tôn Đại lão gia vừa cầm tay áo lau mồ hôi trán, vừa thầm nhủ trong lòng: muốn giở trò gì với lão Quy ta chứ... Ba vị công tử tiểu thư Trương gia đối xử với người thế nào, cũng không phải là ta không nhìn thấy, lần này nói tra án sơ suất làm chết Vương Bản Cố gì đó, e rằng là chính người động thủ làm thịt lão. Hừ hừ, giết chết một chính nhị phẩm Vương Đô Đường, họ Tàn người chỉ bị cách chức lưu nhiệm... Trên đời này còn có ai lòng dạ xảo quyệt, thủ đoạn tàn độc, chỗ dựa vững chắc như người?

Tàn Lâm nói chuyện gì với Quy Mộ Quang cũng không ai biết. Dù sao lúc Quy Đại lão gia đưa Tàn Lâm ra cửa, mồ hôi trán chảy xuống ròng ròng. Ngay cả đám Sư Gia, Thư Bạ, nha dịch thuộc hạ y nhìn thấy cũng gấp gáp thay lão gia mình.

Vào Mười Tám tháng Tám hàng năm Tiền Đường nổi thủy triều, địa điểm xem triều tốt nhất là Hải Ninh huyện Diêm Quan trấn, có thể thấy cảnh tượng tráng lệ sóng lớn ngập trời dâng cuộn cuộn, bãi sơn đảo hải dờn núi non. Cho nên hàng năm lúc này du khách tới xem triều cũng đặc biệt nhiều, khắp nơi chen chúc tấp nập, đầu đường cuối hẻm tiếng người ồn ào.

Dưới Trấn Hải tháp Diêm Quan trấn, nơi bờ sông có một ngôi đình xem thủy triều, nơi này có thể thưởng thức được thiên hạ kỳ cảnh 'Bảo tháp nhất tuyến triều', chính là vị trí xem thủy triều tốt nhất.

Cho nên hàng năm Mười Tám tháng Tám thiên văn đại triều, người có thể ngồi ở trong đình xem thủy triều toàn là đạt quan hiển quý, tỷ như hai năm trước đều là do Bồ Chính Sứ Chiết Giang Lý Tự Hiền chiếm cứ bảo địa này.

Nhưng năm nay đại giá Lý Tự Hiền cũng không đi ra từ Hàng Châu thành, như vậy là ai đây? Là Tri Phủ Hàng Châu, hay là Tuần Án Ngự Sử?

Cho đến khi một bóng người mặc quan phục lục phẩm, thân ảnh xinh đẹp quyến rũ được thị nữ vây quanh đi vào trong đình, lúc này mọi người mới chợt hiểu ra: thì ra là nữ Thổ Ty Kim trưởng quan Doanh Châu

Trưởng Quan Ty gần đây danh chấn Hàng Châu thành, danh tiếng nhất thời vô lượng!

285. Chương 285: Chó Cậy Thế Người

- Thì ra là ả, khó trách khó trách...

Cách đó không xa trên Bình Hải lâu, một vị hán tử trung niên vóc người khôi ngô, dung mạo rất là hào hùng, thở dài gật đầu một cái.

Một hán tử râu chuột gầy gò bên cạnh nghe vậy bĩu môi khinh thường:

- Đại ca quá lo lắng, Kim Anh Cơ ý vào mấy phần sắc đẹp múa may trong quan trường Hàng Châu, cũng chỉ là công phu bề ngoài, trong quan trường vẫn tin Đại ca nhiều hơn.

Thì ra vị Đại ca này chính là đại hải thương Trần Bạch Sa tung hoành vùng duyên hải Chiết Giang sau khi Ưông Trục mất, hán tử râu chuột bên cạnh là Nhị đương gia Triệu Hải Mã. Hai người bọn họ mượn thế lực quan phủ từ từ quật khởi, chen ép ngư dân cùng tiểu thương nhân vùng duyên hải, ý vào thực lực cưỡng mua ép bán. Trong thời gian ngắn liền quật khởi trở thành người đại diện đạt quan hiển quý Hàng Châu buôn lậu, ở trong ngoài vịnh Hàng Châu nói một không hai.

Nhưng triều đình chiêu an Ngũ Phong hải thương, phong Kim Anh Cơ là nữ Thổ Ty, chuyện này làm bọn họ sinh ra cảm giác nguy cơ nghiêm trọng.

Quả nhiên sau Phúc Kiến Nguyệt Cảng, Hàng Châu cũng mở ra hải cấm, Kim Anh Cơ liền từ hải ngoại trở về, mười chiếc cự hạm chỗ đây hàng hóa hai đại dương Đông Tây đủ các màu sắc. Trước đây không lâu dỡ hàng ở bến thuyền Hàng Châu, thanh thế thật kinh người: chiết phiên Nhật Bản, đồ sơn mài, đao Đông Dương, đồ sứ Cao Ly, đồng châu, nhân sâm, ngân đỉnh Tây Dương, bảo thạch Ba Tư, nhưng phẩm Ấn Độ, cái gì cần đều có.

Kim Anh Cơ là Thổ Ty mới quy thuận, được thiên tử tín nhiệm, mượn ngọn gió Đông này bèn đi báỉ phủng khắp xung quanh. Nếu không phải dự yển với quan viên phủ thành Hàng Châu, vậy cũng xướng họa thơ văn với tài tử giai nhân Chiết Giang. Nàng lại tinh thông cầm kỳ thi họa, trong lúc nhất thời Hàng Châu không biết bao nhiêu tài tử cả già lẫn trẻ ngã dưới gấu quần, bị sắc đẹp của nàng làm cho hồn phi phách tán.

- Hừ, chỉ dựa vào nhan sắc cũng muốn phá hỏng cục diện làm ăn mấy chục vạn lượng bạc của chúng ta sao?

Triệu Hải Mã phun xuống lầu một cái, tức giận thốt ra hai chữ:

- Nằm mơ!

Trần Bạch Sa lại lắc đầu một cái, nhắm mắt lại quan sát Kim Anh Cơ nơi xa:

- Ả chỉ dựa vào nhan sắc ư? Hừ hừ, vậy người xem ả quá đơn giản rồi...

Đúng lý ra một nữ tử làm nghề hải thương, lại là trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp tất nhiên phong lưu thành tánh, thế nhưng cảm treo để heo nhin đối. Đối với bất kỳ ai Kim Anh Cơ cũng nở nụ cười hết sức đáng yêu, nhưng nếu muốn tiếp cận, nàng lại từ chối người ngoài ngàn dặm.

Trần Bạch Sa tung hoành trên biển hơn mười năm, sóng to gió lớn cỡ nào cũng đã từng trải qua, anh hùng hảo hán bậc nào cũng từng gặp qua. Trực giác nói cho y biết, Kim Anh Cơ Kim trưởng quan này cũng không phải đơn giản như ngoài mặt, đây gọi là kẻ thiện không tới người tới bất thiện, nếu không có bản lĩnh, ai dám lên Lương Sơn?!

Ai cho rằng Ngũ Phong thuyền chủ đập sóng đạo hải, hiệu lệnh ba mươi sáu đảo chỉ là nhân vật lấy sắc dụ người, kẻ đó chính là kẻ gốc không hơn không kém.

Có lẽ xinh đẹp quyến rũ chỉ là biểu tượng của nàng, trong xương tủy cũng là một mỹ nữ xà kịch độc!

Trần Bạch Sa liếm liếm đôi môi bị gió biển thổi làm khô, do dự ra lệnh:

- Lão Triệu, nói với các huynh đệ một tiếng, những ngày này thu liếm lại một chút, chớ có ép bức đám ngư dân nghèo khổ kia quá mức, lúc ép bán ép mua với thương khách ngoại địa tới, ăn uống cũng đừng để quá mức khó coi. Ngoài ra dứt lớt cho Lý Bồ Chính cùng Ngô Tri Phủ một lần đi.

Đại ca cần gì cẩn thận quá mức như vậy? Triệu Hải Mã cảm thấy Trần Bạch Sa có vẻ lo lắng quá mức, nhưng cuối cùng không cưỡng được, hậm hực gật đầu một cái.

Đang buồn bực, Triệu Hải Mã đột nhiên chỉ dưới đình, cười hắc hắc vô cùng gian xảo:

- Đại ca xem kìa, Lý công tử tới, e rằng bà nương kia sẽ phải bêu xấu trước mặt mọi người, ha ha...

Chỗ mà Triệu Hải Mã chỉ có một công tử trẻ tuổi ra vẻ dương dương đắc ý đang di chuyển trong đám đông. Có tám tên tay sai để ngực trần mở đường cho y, đẩy dân chúng đang xem thủy triều ngã trái ngã phải, thỉnh thoảng còn cười đều cắc, nhân cơ hội sờ loạn trên người đại cô nương tiểu tức phụ, đưa tới từng tràng tiếng thét chói tai.

Mọi người giận mà không dám nói gì, bởi vì trước người công tử trẻ tuổi còn có bốn tên ác phó áo xanh nón nhỏ, trong đó hai người dắt chó dữ giương nanh múa vuốt, hai người khác cầm đèn lồng quan hàm trên có năm chữ to 'Bồ Chính Sứ Chiết Giang' hết sức bắt mắt.

Vị này chính là Lý công tử tiếng xấu vang dậy bên trong Hàng Châu thành, Đại thiếu gia của Bồ Chính Sứ, ai dám chọc tới y?

Một tên ác phó cầm đèn lồng khum tay che trán, nhìn lên đình xem triều, sau đó xoay lại khom người nói:

- Công tử gia, quả nhiên Kim tiểu thư đang ở trên đình, chúng ta tới thật vừa đúng lúc!

Kim Anh Cơ đang trên đình xa xa nhìn thấy cảnh tượng Lý công tử hoành hành bá đạo, nhất thời khê cau mày liễu, mười ngón tay thon nhẹ đỡ trán, vừa cảm thấy chán ghét lại vừa đầu đầu nhức óc.

Ngày đó Kim Anh Cơ dẫn dắt đại đội nhân mã Ngũ Phong hải thương chạy tới Di Châu Kê Lung cảng. Nơi đó năm năm trước vốn là cảng tránh gió của đại hải thương đại hải khấu Lâm Phượng cát cứ xưng vương, tiến công đảo Luzon. Bởi vì bộ hạ tiếp nhận chiêu an, Lâm Phượng tung tích không rõ, Kê Lung cảng dần dần suy bại, chỉ có một ít người Hán di dân khai hoang và một ít tiểu hải thương, hải tặc thỉnh thoảng đến chỗ này nghỉ chân.

Thật may là bến thuyền, phòng ốc, kho hàng... năm đó Lâm Phượng xây dựng vẫn còn bảo tồn căn bản hoàn hảo, sau khi đại đội nhân mã Ngũ Phong hải thương đến lập tức ra tay tu sửa, nhờ vậy cũng tiết kiệm rất nhiều chuyện.

Những người Hán di dân cùng tiểu hải thương ở nơi này kể từ khi Lâm Phượng rơi đài, Kê Lung suy bại, cuộc sống trở nên hết sức kham khổ. Hiện tại thấy đại giá Ngũ Phong thuyền chủ uy chấn ba mươi sáu đảo thân tới, lập tức vui mừng đầu dựa vào.

Di Châu có nhiều người hóa ngoại, xung quanh Kê Lung cảng cũng có mấy tộc quần Bình Bộ tộc. So sánh với đồng bào của họ ở vùng núi tính khí nóng nảy, tính tình những người này tương đối ôn hòa hơn, vả lại từ rất sớm đã bị người Hán di dân ở Kê Lung cảng ảnh hưởng, hoặc nhiều hoặc ít có chút Hán hóa, tuyệt không phải man di ngoan cố hung tàn.

Nhìn thấy cự hạm che trời Ngũ Phong hải thương tới, người Bình Bộ chung quanh Kê Lung cảng bị dọa sợ đến không nhẹ, rất nhanh liền phái sứ giả tới liên lạc. Đến khi nghe nói đại đội nhân mã cũng không phải tới tấn công bọn họ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó vô cùng vui vẻ mang thịt nai, khoai lang, cá khô... tới để đổi vàng bạc vải vóc, đồ kim khí của Ngũ Phong hải thương, ngược lại cũng tạm thời giải quyết vấn đề tiếp liệu cho Ngũ Phong hải thương.

Kim Anh Cơ vừa được triều đình sắc phong làm nữ Thổ Ty Doanh Châu Trưởng Quan Ty chính lực phẩm, có quyền thống trị hợp pháp, khai phủ xây nhà ở Kê Lung không cần nói. Lại phái hải thương thoải mái đi Nguyệt Cảng mua lương thực tiếp liệu, chiêu mộ lưu dân vùng duyên hải Phúc Kiến đi Kê Lung khai khẩn, bỏ ra ngàn vàng mời đủ các loại thợ thuyền, đây toàn là những chuyện nên làm.

286. Chương 286: Chết Thật Thê Thảm

Mẫu cảng Ngũ Phong hải thương thiết lập ở Kê Lung, cảng chuyển vận cùng nha môn Trưởng Quan Ty đối phó triều đình thiết lập ở Đại Cù Sơn đảo, bên ngoài vịnh Hàng Châu.

Kê Lung khai thác xây dựng đại thể đi vào chính quy nề nếp, lưu ba tên lão hải thương đức cao vọng trọng chủ trì mọi chuyện, Kim Anh Cơ bèn xoay sở một số hàng hóa quý trọng của hai đại dương Đông Tây, dẫn dắt mười chiếc cự hạm đi tới Đại Cù Sơn đảo đóng ở đó. Vừa nghe được tin tức Hàng Châu khai hải thông thương liền giao thiệp cùng quan phủ địa phương, cấp bến đỗ hàng trên bến thuyền.

Ngũ Phong hải thương từ di dân hải ngoại chuyển thành Thổ Ty được triều đình công nhận, từ buôn lậu đổi thành mua bán thông thương hợp pháp, Kim Anh Cơ cũng không tránh khỏi phải giao thiệp với quan viên lớn nhỏ mua bán cảng Hàng Châu, chống đỡ cục diện, mới làm ăn hòa thuận với phú thương từ bốn phương tám hướng.

Kim Anh Cơ là chính lực phẩm Thổ Ty Trưởng Quan triều đình sách phong, cho dù đạt quan hiển quý Hàng Châu thành là sắc quý tới mức nào, ngoài mặt cũng phải giả làm chính nhân quân tử, hết sức quy củ xướng họa thi tấu với nàng. Duy chỉ có Đại thiếu gia Bồ Chính Sứ Lý Tự Hiền, được xưng Bá Tiên Đường Lý Giáp Lý Khôi Nguyên nhiều lần quấy nhiễu, dây dưa không nghỉ, chọc cho Kim Anh Cơ sinh lòng chán ghét buồn bực.

Lấy tay xoa trán, ánh mắt Kim Anh Cơ nhìn Lý Giáp giống như nhìn một con chó ghẻ, nàng thấp giọng hỏi:

- Quyền tiên sinh, vì sao tên công tử bảo bối này cũng tới đây?

Quyền Chính Ngân cũng rất buồn bực:

- Kỳ quái, đình xem triều là Cung Miễn Cung Tri Phủ nhường cho chúng ta, vì sao con chó ghẻ này...

- Ôi, mắc bẫy rồi...

Kim Anh Cơ không thể làm gì bấu môi, vẻ mặt thật sự buồn bực đến cực điểm:

- Nhất định là con chó ghẻ kia đòi đình xem triều từ cha y, lại bảo Cung Miễn ra mặt nhường cho chúng ta.

Quyền Chính Ngân nghe vậy ngẩn ra, tiếp theo cười khở không ngừng, y tự xưng là túc trí đa mưu, không nghĩ tới tên Lý Giáp kia lại hao phí tâm tư trong chuyện như vậy, khiến cho nhất thời Quyền Chính Ngân cũng phải mắc bẫy.

Sở dĩ tân nhậm Doanh Châu trưởng quan Kim Anh Cơ muốn xem triều vào ngày Mười Tám tháng Tám này, xuất hiện ở đình xem triều Hải Ninh dưới ánh mắt hàng ngàn hàng vạn người chú ý, chính là muốn mượn vị trí hàng năm chỉ có đạt quan hiển quý mới có thể chiếm cứ này tỏ rõ với thương khách từ bốn phương tám hướng chạy tới, Doanh Châu Trưởng Quan Ty ta tài hùng thế lớn, hợp tác cùng chúng ta nhất định có lợi ích không nhỏ. Cũng nói cho các cấp quan lại Hàng Châu thành thậm chí cả Chiết Giang biết, chúng ta cũng không phải dễ khi dễ, muốn kiếm khoản thu bên ngoài nào, vậy cũng đừng mơ tưởng.

Cho nên Cung Miễn nhường ra đình xem triều, Quyền Chính Ngân cũng không nghĩ nhiều liền đón nhận, không ngờ xuất hiện chuyện này. Nếu tên Lý Giáp kia lên tới đình dây dưa quấy rầy Kim Anh Cơ, vậy không những không đạt tới hiệu quả mong muốn, chỉ sợ còn sẽ bị người khác chê cười.

Nghĩ tới đây, Quyền Chính Ngân lo lắng trùng trùng liếc mắt một cái lên trên Bình Hải lâu, quả nhiên thấy được Trần Bạch Sa cùng Triệu Hải Mã, hai người đang nở một nụ cười tràn đầy vẻ chế giễu, đáng vẻ như đang xem kịch vui.

Con bà nó! Quyền Chính Ngân giận đến mặt đỏ tới mang tai.

Kim Anh Cơ uống chén trà sâm thị nữ bưng lên, Lý Giáp đẩy ra đám người càng đi càng tới gần, nhìn sắc mặt dương dương đắc ý của một tên công tử nhà giàu phách lối ngang ngược như vậy, cũng cảm thấy ghê tởm như nhìn một đồng phân chó.

Khẽ nhíu mũi, chân mày lá liễu khẽ cau, Kim Anh Cơ dùng tay áo che miệng giả bộ uống trà, tư thế phong tình vạn chủng, môi đỏ mọng thấp giọng lầm bầm:

- Tên đáng ghét này, quả thật muốn giết chết y cho xong...

- Cáp y!

Quy Bản Vũ Phu gật đầu thật mạnh, xách đao lên đi ra ngoài.

- Đám người Nhật Bản các người không nên ngu ngốc như vậy có được không?

Kim Anh Cơ càng thêm nhúc nhúc đầu, lệnh cho Quy Bản Vũ Phu trở lại đứng phía sau, không được vọng động.

Thế nhưng nhìn con chó ghê không biết tốt xấu Lý Giáp càng ngày càng tới gần dưới đình xem triều, Kim Anh Cơ lại càng phiền não. Bây giờ có muốn lui bước cũng không còn kịp nữa, nữ trưởng quan Doanh Châu thấy thiếu gia Bồ Chính Sứ bỏ chạy, sẽ bị người có dụng ý đồn đãi thành chuyện xấu tới mức nào?

Lý Giáp diễu võ giương oai chạy thẳng lên đình, nở một nụ cười vô cùng ghê tởm, cực kỳ đắc ý vỗ vỗ cầu nô bên cạnh:

- Vượng Tài, kẻ sách người rất tốt, sau khi trở về thiếu gia sẽ thưởng Xuân Hoa cho người.

Tên ác nô tên Vượng Tài kia khom lưng gật đầu, cười nhả nhúm cả mặt.

Mắt thấy sắp đi đến đình, chợt trong đám người truyền ra một tiếng gào thê lương tới cực điểm:

- Tiểu Cường... Người chết thật thê thảm...

Bất kể dân chúng, thương khách tới xem triều, hay là đả thủ, ác nô Lý Giáp mang tới, nghe tiếng gào này đều không hẹn mà cảm thấy toàn thân nổi da gà, không tự chủ được dừng chân lại.

Chỉ thấy một người trẻ tuổi áo vải xanh cúi người xuống, đưa tay ra cầm lên một vật gì đó bên cạnh chân một tên đả thủ đi đầu đang sờ soạng trên người tiểu tước phụ, vật này chỉ dài chừng một tấc, có màu xám đen. Định thần nhìn kỹ, thì ra là một con gián nửa chết nửa sống, mấy con chân vẫn còn đang ngoe nguẩy.

Đương nhiên mọi người không hiểu người trẻ tuổi kia định giở trò gì, chỉ có Quyền Chính Ngân, Quy Bản Vũ Phu cùng bọn thị nữ trên đình xem triều thấy vậy đều thở phào nhẹ nhõm.

Doanh Châu trưởng quan Kim Anh Cơ mím môi mọng đỏ khẽ cười, lúm đồng tiền như hoa, chân mày lá liễu giống như sóng biển chuyển động rạo rực, hai mắt mơ hồ như ảo mộng phủ một lớp hơi nước mỏng.

Không cần phải nói, người trẻ tuổi nắm con gián kia chính là Phó Thiên Hộ Tần Lâm Tần trưởng quan đã cách chức. Hắn từ Nam Kinh chạy tới Dương Châu bố trí một phen, lại ngựa không ngừng vó đi tới Hàng Châu, đang muốn đến đình xem triều gặp Kim Anh Cơ, lại nhìn thấy cảnh tượng Lý Giáp ngông cuồng phách lối.

Nhất con gián không biết ở đâu ra lên cầm trong tay, Tần Lâm đầm ngực giậm chân gào thét:

- Đáng thương cho Tiểu Cường, người chết thật thảm, theo ta suốt tám năm sống nương tựa lẫn nhau, không nghĩ tới, không nghĩ tới hôm nay lại bị chó săn của rùa đen đạp chết, oan nghiệt, oan nghiệt...

Trên đình xem triều, Kim Anh Cơ nhận lấy trà từ trong tay thị nữ uống một hớp nhỏ, nghe thấy Tần Lâm nói câu này nhất thời phun ngụm trà ra ngoài, cười tới nổi gương mặt nở hoa, nổi lên hai vầng mây đỏ càng thêm quyến rũ, làn thu ba tập trung nhìn chằm chằm vào Tần Lâm.

Dân chúng nghe ra trong lời nói chủ nhân Tiểu Cường này chỉ chó máng mèo, chửi xéo chủ tớ Lý Giáp, ai nấy cười thâm không dứt, rồi lại lo lắng thay hắn, sợ hắn sẽ ném mùi đầu khổ.

Lý Giáp không nghe ra Tần Lâm máng xéo mình, vẫn tròn trắng mắt cười ha hả:

- Các người thấy không, kẻ ngu xuẩn này cũng có vẻ hay hay, bản công tử từng nghe nói nuôi dế, nuôi cào cào, không ngờ rằng lại có người nuôi gián chơi, quả thật là hết sức ly kỳ con bà nó!

287. Chương 287: Trừ Hại Vì Dân

Vượng Tài bị gọi là chó săn liếc mắt trừng Tần Lâm một cái, sau đó tiến lại gần bên tai Lý Giáp, nhỏ giọng lẩm bẩm:

- Công tử gia, người này đang mắng chúng ta. Hắn nói con gián kia bị chó săn của rùa đen đạp chết, chó săn là chỉ chúng tiểu nhân, rùa đen là chỉ...

- Chính là mắng ta sao?

Lúc này Lý Giáp mới nghĩ ra, nhất thời trợn tròn mắt, giơ hai ngón tay lên chỉ Tần Lâm:

- Tên khốn kia không muốn sống nữa sao? Dám động thổ trên đầu thái tử, không biết gia gia là Bá Tiền Đường Lý Giáp Lý Khôi Nguyên sao?

Tần Lâm toét miệng:

- Bất kể người là ai, giết chết Tiểu Cường ta thì phải bồi thường!

Trời ơi, thì ra tên này muốn tống tiền...

Dân chúng không nói ra được lời nào, ngơ ngác nhìn nhau, không ai biết tiểu tử này, không biết hắn là từ đâu tới lại dám chọc tới Bá Tiền Đường, rõ ràng chính là muốn chết, ôi...

Lần này Lý Giáp bị chọc tức lộn ruột, ở Hàng Châu phủ này, thậm chí là toàn cảnh nội Chiết Giang, từ trước tới nay chỉ có y chọc người khác, chưa hề có ai dám chọc tới y.

Nhìn lên đình xem triều, chỉ thấy Kim Anh Cơ đang nhìn xuống nơi này, sóng mắt dường như chứa đựng toàn bộ sóng biển Đông Hải đầy ân oán, nụ cười lúm đồng tiền như hoa hết sức mê người, đầu mày cuối mắt phong tình vạn chủng.

Thân thể Lý Giáp nhất thời mềm nhũn một nửa, kẻ ngốc này tự mình đa tình, có lòng muốn phô trương trước mặt Kim Anh Cơ, cố ý quất dừng lại đám ác nô đang định tiến lên quần đấu, đáng về bị ỏi quan sát Tần Lâm:

- A, tên tiểu nhân kia có chút can đảm, không biết giết chết Tiểu Cường kia muốn bản công tử bồi thường bao nhiêu đây? Nếu nhiều bản công tử không bồi thường nổi cho người...

Tám đả thủ, bốn tên ác nô đều cười như điên, phảng phất công tử nhà mình nói chuyện cười như vậy rất hay, ngay cả hai con chó dữ cũng sủa gâu gâu điên cuồng không ngừng.

Tần Lâm hí mắt, cười hì hì nói:

- Tiểu Cường theo ta tám năm, hôm nay bị chó săn của người đạp chết, đền cho ta tám mạng là được. Ngược lại bất kể kẻ giàu nghèo, đả thủ, ác nô ta cũng thu, chó dữ cùng công tử chó má gì ta cũng thu, đủ tám con là được.

Lý Giáp và đám ác nô càng cười nghiêng cười ngửa, cảm thấy Tần Lâm quả thật là kẻ không thức thời vụ chữ Thiên số một, đây không phải là đưa thân tới cửa chịu đòn sao?

Dân chúng lập tức bắt đầu lui về phía sau, thấy Bá Tiền Đường cũng sắp sửa nổi nóng, e rằng kết quả của tên tiểu tử áo xanh này không ổn.

Chỉ có Trần Bạch Sa đang vuốt râu mỉm cười trên Bình Hải lâu, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm trang khác thường, rít ra hai chữ qua kẽ răng:

- Không đúng!

- Cái gì không đúng? ‘

Triệu Hải Mã không hiểu vì sao.

- Kể đời bồi thường không ai làm như vậy, người tới bất thiện, người trẻ tuổi kia không đơn giản, chỉ sợ Lý công tử hồng bét!

Trần Bạch Sa nói xong cũng vội vã đi xuống dưới lầu.

Bọn Lý Giáp lại hoàn toàn không ý thức được vấn đề, chỉ nói Tần Lâm là một tên tiểu tử có mắt không trông, Bá Tiền Đường vùng tay lên, hung hăng nói:

- Đánh chết cho ta... Khoan, Kim tiểu thư ở chỗ này, không nên thấy máu, triệu Tiền Đường sắp lên, cho xuống đáy sông làm mồi cho cá là được.

Đám đả thủ đã xoa xoa tay từ nãy giờ, nghe câu này lập tức cười gằn ép lên. Hai tên nô tài dắt chó thấy thời cơ đã tới bèn buông lỏng xích sắt, hai con chó dữ to như con nghé lập tức điên cuồng nhào tới.

- Ôi chao, còn dám thả chó cắn người ư?

Tần Lâm co rụt đầu lại, tránh sang bên.

- Ha ha ha, thì ra là chỉ có mèo ngoài.

Đám đả thủ cười ha hả như điên, Lý Giáp cũng càng tỏ ra vui vẻ.

Bất quá rất nhanh bọn họ đã không cười được nữa, bởi vì sau khi Tần Lâm né sang một bên, phía sau hắn một người đột nhiên càng ngày càng cao, càng ngày càng cao, xông lên phía trước. Hai tên đả thủ đang ngẩng đầu ngược nhìn lên, chỉ cảm thấy bầu trời bị che mất một nửa.

Thì ra là Ngưu Đại Lực co người lại trà trộn trong đám đông, thoát nhìn không chênh lệch với người thường là mấy. Vào lúc này y đứng thẳng lại cao hơn người thường nửa thân người, cánh tay còn to hơn bắp đùi người khác, quả đấm to bằng miệng bát, mắt trợn trừng to như chuông đồng, vóc người như Kim Cương giáng thế đứng canh trước cửa chùa miếu, hay như Cự Linh thần trên Lăng Tiêu Điện giáng phàm.

Đừng nói là người, cho dù là hai con chó dữ hung hãn kia thấy một người khổng lồ như Ngưu Đại Lực cũng để lộ ra bản tính bất nạt kẻ yếu, cụp đuôi gù gù nhỏ nhỏ, nằm trên mặt đất không dám lộn xộn.

Tần Lâm cười hắc hắc xấu xa, nụ cười đặc biệt gian trá âm hiểm:

- Lão Ngưu, Tiểu Cường của ta bị y giết chết, người thấy có nên bỏ qua hay không?

Cặp mắt Ngưu Đại Lực trợn tròn, thanh âm y giống như sấm rền giữa không trung:

- Tiểu tặc, dám giết chết Tiểu Cường ân công ta nuôi, lão Ngưu ta không thể nào nhịn được!

Dứt lời y giơ chân trái lên đạp mạnh vào xương sống một con chó dữ, chỉ nghe tiếng rắc vang lên, con chó kia chỉ rên ư ử vài tiếng lập tức mất mạng. Con thứ hai cụp đuôi muốn chạy, chân phải Ngưu Đại Lực giơ lên, đá trúng vào giữa thân nó. Con chó này bay nhanh như quả bóng được Messi sút đi, vèo một cái va mạnh vào tường gần đó, đập thành thịt vụn.

Hay! Trong đám đỉnh cấp có kẻ gan lớn không nhịn được lên tiếng ủng hộ, Bá Tiền Đường Lý Giáp nuôi hai con chó này cơ hồ cũng coi là phá hại Hàng Châu. Chủ nhân thả chó hành hung, không biết cần bị thương bao nhiêu dân chúng vô tội, năm ngoái còn có ngư dân nghèo sau khi bị cắn không có tiền chữa trị, bị sốt nóng một thời gian sau đó mất mạng. Không ngờ rằng chỉ trong thoáng chốc đã bị thủ hạ người áo xanh này giải quyết sạch sẽ gọn gàng, quả thật là khiến cho lòng người khoái chí.

Lý Giáp hoành hành bá đạo đã lâu, tuy thấy Ngưu Đại Lực hung hăng y cũng không tỏ ra sợ hãi, ngược lại lớn tiếng kêu gọi ác nô:

- Lên, lên đi, đánh chết y, bản công tử có thưởng!

Mấy tên đả thủ liếc mắt nhìn nhau, hai tên hung hãn nhất một tả một hữu xông lên trước, những người khác cũng vội tới theo.

Ngưu Đại Lực ngoác miệng cười to, hai cánh tay vừa to vừa dài đưa ra, mở ra bàn tay to như quạt lá bồ, dễ dàng nhắc bổng hai tên đả thủ đầu lãnh lên. Đáng thương hai người này cũng là hán tử cường tráng thân cao năm thước có thừa, lại gặp phải cự hán như Ngưu Đại Lực, bị y nắm lơ lửng như con gà con. Cho dù là bọn chúng đã học Na Trá quyền, Vi Đà chương... gì đó, xuất ra liên hồi nhưng đáng tiếc hết thảy rơi vào khoảng không.

- Khốn kiếp!

Ngưu Đại Lực đập hai người lơ lửng giữa không trung vào nhau, hai tên đả thủ này nhất thời mất nổ đom đóm, lại bị y vắt xuống đất không nhẹ không nặng, ngã chống kênh, chỉ còn đủ sức nằm rên hừ hừ.

Ngưu Đại Lực đánh với cao thủ võ lâm nhất lưu có lẽ còn hơi kém một chút, nhưng đánh với mấy tên võ sư hộ viện như vậy quả thật là hổ lạc đàn dê. Người khác đánh y chỉ như gãi ngứa, y đánh người khác một quyền lập tức ngã gục, sau một hồi loạn đả rầm rầm, hộ vệ cùng ác nô liền nằm đầy đất.

- Công tử gia, người đi trước đi!

Vượng Tài đẩy Lý Giáp lui về phía sau, còn mình nghênh đón Ngưu Đại Lực xông tới.

Lý Giáp cảm động đến rơi nước mắt, vì không cô phụ lòng trung thành của Vượng Tài, bèn chen vào trong đám đông người, chuẩn bị bỏ chạy.

Không ngờ rằng Vượng Tài vọt tới trước người Ngưu Đại Lực, quả đấm to như cái bát của y chưa kịp đánh xuống, đã rùn người thấp phân nửa.

Trời ơi, tên này quỳ xuống trước mình...

Lý Giáp quay đầu lại liếc nhìn vô cùng u oán, lòng bàn chân như có thoa dầu chạy nhanh hơn. Mặc dù y hung hăng ngang ngược, nhưng vẫn thấm sâu lời dạy của cổ nhân 'hảo hán không chịu thua thiệt trước mắt'.

Đang cầm đầu chạy chọt va phải một bức tường thịt mềm nhũn, trong hốt hoảng chân Lý Giáp không vững, bị bức tường thịt kia hất ngược trở lại ngã lăn lông lốc.

Lý Giáp ngẩng đầu lên, đầu tiên nhìn thấy gương mặt nung núc thịt vô cùng bỉ ổi của tên mập, sau đó thân thể nhẹ bổng, liền bị Ngưu Đại Lực từ phía sau xách lên.

Ngưu Đại Lực không nói lời gì, ném Lý Giáp vào giữa đám đả thủ, ác nô nằm lăn lóc.

Lục mập cũng mang hai con chó chết tới đặt chung một chỗ với bọn họ, sau đó nhìn Tần Lâm nói:

- Báo cáo trưởng quan, một, hai, ba, bốn, năm... Tổng cộng mười lăm con chó, hai con chết, mười ba con sống, lấy con nào ra đền mạng cho Tiểu Cường chúng ta?

Tần Lâm lạnh lùng cười một tiếng, để lộ hàm răng trắng toát không che giấu chút nào. Hắn mở to mắt toát ra khí tức tử vong, nhìn lướt qua đám ác bá ác nô này.

Người bị hắn nhìn tới lập tức toàn thân run rẩy, chỉ từ sát ý cũng biết người này tuyệt đối là hung thần không coi nhân mạng ra gì. Mặc dù Lý Giáp hoành hành bá đạo nhưng so sánh khí hung sát toát ra trong mắt người trẻ tuổi này, quả thật là một đứa trẻ vô cùng ngoan ngoãn.

Trong đời Lý Giáp lần đầu tiên cảm thấy tử vong uy hiếp, bị dọa sợ đến không nhẹ, luôn miệng xin tha:

- Vị hảo hán này, đại, đại vương, chúng ta... có lời gì cứ nói, người muốn đền chúng ta sẽ đền bạc...

- Ta muốn người đền mạng thì sao?

Giọng Tần Lâm hết sức lạnh lùng, vừa rồi từ trong miệng dân chúng xung quanh, hắn đã biết vị Bá Tiên Đường này là loại người thế nào.

Mặt Lý Giáp nhăn nhúm lại, than thở oán trách:

- Con gián chỉ một cái mạng, ngài đã đánh chết hai con chó rồi...

Tần Lâm trừng mắt, gãi đầu gãi tai:

- Khốn kiếp, dám gọi Tiểu Cường của ta là con gián, quăng tên này xuống sông làm mồi cho cá!

Ngư Đại Lực vô cùng cao hứng xốc Lý Giáp lên, đưa ra ngoài bờ đê.

- Triều tới, triều tới rồi!

Những người xem triều mặt Đông ngoài xa kêu lên.

Chỉ thấy trên sông mịt mờ, nước biếc hòa với trời mây thành một thể. Lúc thủy triều vừa hiện, chân trời phía Đông mơ hồ truyền tới những tràng tiếng rì rào nho nhỏ, dõi mắt nhìn lại chỉ thấy nơi xa hiện ra một đường chỉ bạc thật dài.

Đường chỉ bạc kia càng ngày càng to, càng ngày càng gần, hóa thành một dải lụa trắng khổng lồ nằm vắt ngang mặt sông. Tiếng rì rào kia cũng càng ngày càng lớn, hóa thành tiếng rào rào như mưa trút nước, và lại càng ngày càng vang dậy, dần dần giống như tiếng sấm.

Dần dần thủy triều tới gần, nước sông cuộn lên ào ạt, dậy cả ba đào. Chỉ trong khoảnh khắc dải lụa trắng kia đã hóa thành một bức tường nước đứng thẳng ấy thước, tiếng thủy triều như vạn mã chạy chồm, như sét đánh ngang tai.

Lý Giáp bị Ngư Đại Lực xốc lên đưa ra lơ lửng bên ngoài đê, dưới chân chính là thủy triều mãnh liệt cuộn cuộn, tựa như mãnh hổ gầm thét. Thấy chỉ cần Ngư Đại Lực buông tay ra, mình sẽ lập tức tan xương nát thịt, trong lúc nhất thời Lý Giáp sợ đến sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, thân thể run lên lẩy bẩy, chỉ thấy dường như hồn vía đã bay ra bên ngoài thân thể.

Thủy triều cuộn cuộn, sóng trắng xóa ngập trời, mỹ nhân như ngọc trên đình xem triều. Đáng tiếc một đám đả thủ, ác nô dưới đình như quỷ khóc sói tru, còn có Bá Tiên Đường Lý Giáp thân treo bên ngoài bờ đê, kêu lên thảm thiết giống như heo bị chọc tiết, quả thật là phá hỏng quang cảnh, làm người ta mất hứng.

Dù sao Lý Giáp cũng là con trai Bồ Chính Sứ Lý Tự Hiền, Tần Lâm dọa y một chút thôi, cũng không thể nào thật sự ném y xuống sông, bèn chuẩn bị kêu Ngư Đại Lực để y xuống.

Nhưng vào lúc này, Trần Bạch Sa mang theo một đội bộ khoái đặc ý chạy tới, từ xa đã gào cổ kêu to:

- Tên cường tặc kia, mau buông Lý công tử ra!

Triệu Hải Mã theo phía sau ngơ ngác không hiểu: mới vừa rồi Đại ca còn nói công tử áo xanh kia hơn phân nửa là đạt quan hiển quý, cho nên mới không mang huynh đệ trong bang ra mà là tìm tới nhà dịch quan phủ, vì sao lúc này lại gọi đối phương là cường tặc?

Y không biết đây chính là chỗ giảo hoạt của Trần Bạch Sa, y đã sớm nhìn ra thân phận Tần Lâm tuyệt không phải thảo莽 gì. Hiện tại cố ý chụp mũ cường tặc, đối đối phương tự nói ra thân phận, đến lúc đó hai bên ném chuột sợ vỡ đồ, y có thể dễ dàng cứu Lý Giáp.

Bồ Chính Sứ Lý Tự Hiền vốn chính là chỗ dựa của bọn họ, lần này cứu được tính mạng công tử của y, tương lai Lý gia còn không cảm kích rơi nước mắt, càng muốn lấy lòng kết giao cùng Trần Bạch Sa?

Thấy bộ khoái tới, Tần Lâm cũng không muốn đối kháng, bèn ra dấu cho Ngư Đại Lực thả người.

Ngư Đại Lực ném Lý Giáp vào giữa đám ác nô kia, vừa đúng rơi vào giữa hai con chó chết. Lý Giáp vốn đã bị dọa sợ đến ba hồn mất hai, bấy vĩa chỉ còn lại một, lại bị ném rơi xuống đất choáng váng mặt mày, đầu cổ dính đầy máu đen của chó, đáng vẻ chột vật không chịu nổi.

- Trời ơi, lão Ngư người không chịu quan sát một chút...

Lục mập giậm chân oán trách:

- Người xem kia, ném Lý công tử lên người hai huynh đệ đã chết của y, không phải là xúc phạm sao??

Dân chúng cười ầm lên không ngừng, Lý Giáp thường thao túng hai con chó dữ cắn bị thương lương dân vô tội, tên mập mắng y là huynh đệ với chó, quả thật là nói thay lời mọi người muốn nói, trút giận cho dân chúng Hàng Châu thành.

Trần Bạch Sa lập tức tới đỡ Lý Giáp, không ngừng khom lưng cười bồi:

- Lý công tử chịu oan ức, may mà tại hạ tìm được mấy vị bộ gia, nếu không công tử có thương tổn gì, tại hạ cũng không còn mặt mũi đi gặp lệnh tôn lão Đại nhân.

- Đau, con bà nó đau quá...

Lý Giáp rên hừ hừ đứng lên, bị Ngưu Đại Lực ném như vậy, dường như xương cốt toàn thân đã gãy nát, chỗ nào cũng đau đớn không chịu nổi.

- Các vị bộ gia, bắt cường tặc đừng phải Lý công tử lại, tại hạ bày tiệc rượu ăn mừng mời các vị...

Trần Bạch Sa nhấn mạnh hai chữ ‘cường tặc’, lén lút thử quan sát phản ứng Tần Lâm.

Tần Lâm ung dung khoanh tay mỉm cười, thần sắc vẫn tỏ ra không sợ hãi.

Những bộ khoái kia lại không biết được sâu cạn, bọn họ đều là một đảng của Trần Bạch Sa, đối với y nói gì nghe nấy, huống chi Lý công tử bị đánh còn là thiếu gia của đường đường Bố Chính Sứ. Vì vậy bọn bộ khoái cầm trong tay thước sắt còn gỗ, run run xích sắt, lập tức ép lên.

288. Chương 288: Chấp Pháp Có Lựa Chọn

Ngưu Đại Lực là cự hán thân như thép sắt, Lục mập giống như pho tượng Phật Di Lặc, hai người này thoát nhìn cũng không dễ chọc, chừng mười tên bộ khoái cũng có tám chín tên xông về phía Tần Lâm.

Ngưu Đại Lực cùng tên mập thấy vậy toét miệng cười vui, bình sinh lần đầu tiên vượt qua Tần trưởng quan.

Chẳng lẽ chỉ có ta đáng đáp tương đối bình thường? Tần Lâm không thể làm gì lắc đầu một cái, nghĩ tới đám thủ hạ của mình, hai người trước mắt không cần nói, Từ Văn Trường là một lão điên, Du Quả Tử què chân... Ấc, quả thật mình là ‘Sở nghiên cứu người bất bình thường’...

- Đám tặc tử kia...

Mấy tên bộ khoái thấy đám ác nô nằm ngổn ngang dưới đất kêu rên, còn có thi thể hai con chó dữ nát bấy, cũng phát giác bọn Tần Lâm không dễ chọc, lớn tiếng hét thêm can đảm ình, kêu gọi:

- Các người làm càn ngoài đường phố, phạm tới vương pháp, hãy theo gia gia đi Hải Ninh huyện nha một chuyến. Nếu dám chống cự, chỗ trách gia gia hạ thủ bất dung tình!

Tần Lâm cúi đầu, chân nghịch nghịch một hòn đá, tỏ vẻ không quan tâm cười khẩy nói:

- Nếu như làm càn ngoài đường phải bắt đến huyện nha thẩm vấn, xin hỏi đánh dân chúng, trêu đùa phụ nữ, thao túng chó dữ cắn người ngoài đường phố, loại ác bá như vậy có cần bắt lại trước hay không?

Hay! Trong đám người có ai kêu một tiếng, Trần Bạch Sa cùng mấy bộ khoái hung tợn nhìn sang. Vì sợ hãi bọn chúng, không còn ai trong đám dân chúng dám mở miệng phụ họa.

Bộ Đầu oán hận Tần Lâm vạch trần chuyện mình làm thành cho hổ, run xích sắt lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Cái gì trêu đùa phụ nữ, dung túng chó dữ thương người, gia gia đều không nhìn thấy! Gia gia chỉ nhìn thấy người đã thương Lý công tử và người hầu, còn giết chết hai con tên chó. Chớ có nói nhăng nói càn, theo gia gia đi huyện nha một chuyến!

- Thì ra là chấp pháp có lựa chọn!

Tần Lâm cúi đầu thở dài một tiếng, chợt ngẩng đầu lên, trong đôi mắt lóe ra hàn quang như tia chớp, khiến cho tinh thần Bộ Đầu kia lập tức trở nên dờ dẫm.

Tiếp theo Tần Lâm nâng tay lên, dùng hết sức mình tát tai đối phương. Tên Bộ Đầu kia bị khí hung sát trong mắt hấn làm cho phân tâm, trong lúc nhất thời cũng không biết tránh né, một hơi ăn mười mấy cái bạt tai. Lúc này thủy triều đã qua, những tiếng bốp bốp vang lên hết sức rõ ràng.

Lúc này Tần Lâm mới dừng tay lại, vung vẩy vài cái, cười híp mắt hỏi:

- Sao hả, mới vừa rồi ta nghe dân chúng bàn tán, hành vi tác quái của Lý Giáp không phải là ngày một ngày hai. Chuyện xảy ra ban ngày ban mặt, người lại không nhìn thấy, chắc chắn là mắt bị kéo màng, rõ ràng là Ngũ Hành không thông, tâm hỏa quá vượng. Cho nên gia gia đấm bóp cho người, hiện tại người đã thấy rõ ràng chưa?

Mặt Bộ Đầu sưng to như cái đầu heo, đáng thương y bị đánh cho bối rối, lúc này mới phục hồi tinh thần lại, giận đến nổi kêu to oa oa, kêu mấy tên bộ khoái dưới tay múa may thước sắt xích sắt đập vào đầu Tần Lâm, miệng kêu to:

- Tặc tử dám chống cự, giết chết không tha!

Dân chúng lập tức trở nên nhốn nháo, cất tiếng bàn tán với nhau. Ai cũng sợ Tần Lâm thua thiệt, lại sợ thế lực Lý Giáp, Trần Bạch Sa cùng chúng bộ khoái, không dám tiến lên tương trợ.

- Bắt lại!

Tần Lâm cũng quát ngắn một tiếng.

- Cái gì bắt lại?

Bộ Đầu cười hăng hắc, mới vừa rồi bị Tần Lâm hù dọa, đột ngột ăn mười mấy cái bạt tai, lửa giận trong lòng y đã lên đến đỉnh điểm, quyết tâm lần này sẽ không mắc bẫy nữa.

Bất quá dường như có điểm nào không đúng... Vì sao các huynh đệ lại bất động như vậy?

Chợt cảm giác trên cổ lạnh như băng, thân hình Bộ Đầu đang vọt nhanh tới trước đột nhiên ngừng lại, dường như cổ trở nên cứng lại. Y hết sức cố gắng nhìn xuống, suýt chút nữa vãi ra quần. Chỉ thấy một thanh Tú Xuân đao hàn quang sáng chói đang gác ngang trên cổ, lưỡi đao dán chặt vào da, chỉ cần loạn động một chút e rằng sẽ bị cắt ra vết thương không nhỏ.

Nhìn về phía sau, bọn bộ khoái vốn đang diễu võ giương oai, trên cổ tên nào cũng có Tú Xuân đao, thân thể đang đứng im phăng phắc như tượng, không dám loạn động chút nào.

Thì ra theo tiếng quát của Tần Lâm, thành linh từ trong đám đông xông ra hơn mười tên tráng hán, cầm trong tay Tú Xuân đao sáng loáng, không nói nửa lời liền chế trụ chúng bộ khoái từ phía sau lưng.

Trần Bạch Sa cùng Bộ Đầu đang đỡ Lý Giáp đều âm thầm kêu khổ, thân thủ chừng mười tên tráng hán này hung hãn bén nhọn, vẻ mặt hung thần ác sát, vừa nhìn liền biết không phải là loại người hiền từ gì.

Trần Bạch Sa mơ hồ cảm giác được, sợ là lần này Lý công tử đã phải tẩm sát.

- Người... Các người dám giết quan tạo phản?

Thanh âm của Bộ Đầu có vẻ nức nở, y thật sự không ngờ rằng ở ban ngày ban mặt, dưới mắt mọi người lại có người dám cầm đao gác trên cổ quan sai.

Đây... Đây là tặc nhân sao? Còn có thiên lý, còn có vương pháp không?

Bọn bộ khoái như muốn khóc.

- Mấy vị bộ gia, chẳng lẽ các người còn chưa nhìn ra ca ca đang cầm đao gì trong tay sao?

Tên mập cười hì hì đi tới, tay mập mới vừa rồi dờn chó chết dính máu chó vỗ nhẹ nhẹ trên mặt bọn bộ khoái, tanh hôi khiến cho bọn họ muốn ói.

Tú Xuân đao!

Lúc này bọn bộ khoái này mới nhận ra được, thì ra đây là Cẩm Y Vệ thân quân thiên tử.

Chỉ là bộ khoái huyện nha lại dám đánh nhau với Cẩm Y Vệ, không phải là ông Thọ uống thuốc độc, sợ mạng mình quá dài sao?

Có mấy tên bộ khoái lá gan hơi nhỏ lập tức cảm thấy đáy quần ẩm ướt, bị dọa sợ đến vãi cả ra quần.

Trần Bạch Sa đỡ Lý Giáp mơ mơ màng màng trầm trầm, lúc này cũng cảm thấy khó giải quyết. Y là người đại diện các vị đạt quan hiển quý Hàng Châu buôn lậu, thủ lĩnh tập đoàn buôn lậu quyền quý Giang Chiết, thủ hạ thế lực ngang ngửa với Ngũ Phong hải thương, thậm chí ở trên đất bằng mạnh hơn ba phần, bất quá cũng không thể công khai đối kháng cùng thân quân thiên tử.

- Lý công tử, Trần Hội Thủ, còn có vị bộ gia này, ta khuyên các người nên dừng tay đi...

Kim Anh Cơ từ đình xem triều đi xuống không biết lúc nào, bước chân nhẹ nhàng giống như lãng ba tiên tử, eo dẻo như rắn nước đung đưa, tràn đầy vẻ mê hoặc.

Ngũ Phong thuyền chủ đôi môi hé mở, cười một cách tự nhiên, mùi thơm ngào ngạt đứng ở bên người Tần Lâm. Tần Lâm nhớ tới chuyện cũ để lại toa thuốc nở ngực, cười xấu xa cúi đầu nhìn nhìn ngực nàng, chọc cho Kim Anh Cơ mặt phẫn ửng đỏ, vừa xấu hổ vừa giận dữ trợn mắt nhìn hắn một cái, cũng là phong tình vạn chủng.

Không vội hàn huyên cùng Tần Lâm, trước hết Kim Anh Cơ cười khanh khách nói với Trần Bạch Sa:

- Trần Hội Thủ, thức thời vụ là tay tuấn kiệt, các người không đấu lại vị Tần trưởng quan này, vẫn nên ngoan ngoãn nhận thua là hơn. Nể tình là đồng nghiệp, tiểu muội sẽ cầu xin giúp các người, chuyện này coi như kết thúc tại đây.

Trần Bạch Sa giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, vốn y muốn xem Kim Anh Cơ bêu xấu, không ngờ rằng ngược lại bị mỹ nữ xà này chế giễu một trận, mất hết mặt mũi trước mặt mọi người, quả thật vô cùng khó chịu.

289. Chương 289: Cứu Tinh Tới Rồi

- Đại ca, chúng ta nên tạm thời tránh lui, sau đó nghĩ biện pháp tố cáo tên ưng trảo kia!

Triệu Hải Mã ở bên cạnh khuyên nhủ.

Hải Sa hội dưới tay Trần Bạch Sa, thế lực ở trên đất bằng còn hơn cả Ngũ Phong hải thương, trên biển cũng coi như ngang ngửa, nghĩ biện pháp ám sát một tên quan Cẩm Y Vệ cũng không phải là việc khó gì. Mượn chỗ dựa sau lưng cũng có thể nghĩ biện pháp cách chức bắt giữ cầm y quan này.

Nhưng quan là quan, dân là dân, bất kể thế lực sau lưng Trần Bạch Sa bao lớn, y cũng không dám đánh nhau cùng Cẩm Y Vệ ngoài đường phố. Đó chính là tội danh đánh quan tạo phản.

Đang không thể làm gì, trong lúc vô tình Trần Bạch Sa nhìn ra xa, chợt ánh mắt sáng lên, lại bước ra nghĩa chính từ nghiêm nói:

- Tuy Cẩm Y Vệ là thiên tử thân quân, nhưng cũng bị quốc pháp ước thúc, há có thể hoành hành không coi pháp kỷ ra gì? Vị cầm y trưởng quan này, chẳng lẽ là tay người cầm trọng quyền, Hàng Châu thành không ai có thể áp chế hay sao? Thế nhưng vẫn có người có thể trị tội người!

Tần Lâm đang định chế giễu trả đũa, Kim Anh Cơ lại nhẹ nhàng nắm chặt tay hắn, gãi gãi lòng bàn tay, tranh trước nói:

- A, Trần Hội Thủ nói như thế, chắc là có vị cứu tinh nào tới sao?

- Ha ha ha...

Trần Bạch Sa phách lối cười như điên, dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống Kim Anh Cơ cùng Tần Lâm.

Nơi xa có bốn người hai chủ hai tớ đang đi về phía này, không có thanh la mở đường, không treo đèn lồng quan hàm, hồ bài... Thế nhưng đám người đông đúc bất kể quan, lại, thương, dân tất cả đều tránh lui chín mươi dặm, mở ra cho bọn họ một con đường rộng ở giữa, quả thật là oai phong tới cực điểm.

Hai tên người hầu đi trước dẫn đường mặc trường sam màu đen, chân đi giày đế mềm, môi hồng răng trắng hết sức tuấn tú. Chỉ tiếc so với đám thiếu niên cùng tuổi, giữa hai hàng lông mày của họ lại có thêm mấy phần khí chí âm...

Phía sau hai vị chủ nhân, một người là một lão viên ngoại bề ngoài phúc hậu, mặt mũi trơn nhẵn không có một sợi râu, nhìn qua giống như một lão ma ma mặt mày hiền hòa. Người bên cạnh y hoàn toàn ngược lại, thân hình khô ngô, hai tay vàng khè dài ngoẵng, mũi ưng mắt điều hâu. Người này có bộ râu quai nón tua tủa, giống như vô số mũi cương châm ghim trên mặt, hung tướng tất lộ, có thể làm cho trẻ con khóc đêm phải nín.

Khó trách Trần Bạch Sa tỏ ra mừng rỡ, thì ra người tới chính là tân nhậm Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám Hoàng Tri Hiếu Hoàng công công, cùng Hoắc Trọng Lâu Hoắc Đại Lãnh Ban Đông Xưởng phái trú Hàng Châu.

Trần Bạch Sa đã dâng tặng một vạn lượng bạc, lạy Hoàng Tri Hiếu làm cha nuôi, nghe nói chỗ dựa cha nuôi lão nhân gia ở trong cung là Bình Bút Thái Giám Ty Lễ Giám, Chương Nội Quan Giám Trưởng Thành Trương công công, đây chính là nhân vật số hai kế dưới Chương Ẩn Thái Giám Ty Lễ Giám Phùng Bảo trong cung. Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám ở Hàng Châu cũng là chức quan lớn ngồi ngang hàng cùng Bộ Chính Sứ, Tri Phủ, Tuần Án, có cha nuôi lão nhân gia tương trợ, còn sợ không bắt được tên chó Cầm Y Vệ kia sao?

Về phần vị Hoắc Lãnh Ban kia lại càng dễ nói, Cầm Y Vệ tuần tra tập nã đại gian ác nghịch, Đông Xưởng lại đúng lúc là giám sát Cầm Y Vệ, có lão nhân gia ở đây, chỉ có thể coi như họ Tần kia xui xẻo.

Trần Bạch Sa vội vàng chạy chậm tới, khom lưng mặt mũi tươi cười:

- Cha nuôi, con trai xin vãn an người. Con trông ngóng ngày đêm, không biết hôm nay trời nổi ngọn gió lạnh nào, rốt cục cũng thổi người và Hoắc Đại Lãnh Ban tới Hải Ninh.

Địa vị thay đổi khí chất, ăn uống thay đổi thể chất. Từ khi Hoàng công công làm Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám, uy nghiêm khí độ cũng đã có thêm ba phần, dùng giọng mũi cười hì hì nói:

- Ôi, con trai ta thật là hiếu thuận.

Làm con nuôi thái giám, người ngoài nhìn vào thấy buồn cười, bản thân Trần Bạch Sa lại cảm thấy vì được quá yêu mà sợ, ngay cả Nhị đương gia Triệu Hải Mã cũng dương dương đắc ý liếc Kim Anh Cơ một cái. Thế nào, Trần Đại ca ta có một vị cha nuôi cứng rắn như Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám Hoàng công công, sau khi Hàng Châu mở cảng, còn không phải là thiên hạ của Hải Sa hội chúng ta? Ngũ Phong hải thương các người từ đâu tới hãy về lại nơi đó, thừa dịp sớm chút ngay!

Đám dân chúng vây xem cùng với kẻ hữu tâm ngoài xa âm thầm lặng lẽ chú ý bên này, đồng thời phát ra một tiếng than dài trong lòng.

Hải Sa hội ở Hàng Châu hết sức ngông cuồng phách lối, ép mua ép bán, một mặt cấu kết với quan phủ, một mặt cùng hung cực ác ép bức ngư dân, thợ đào mỏ cùng khách thương trung tiểu, thật là trời giận người oán.

Ngũ Phong hải thương nói chuyện hòa khí, mua bán công bình, ngay cả Đề Đốc Mân Chiết Hải Phòng Quân Vụ Chu Hoàn thê không đội chung trời cùng Ngũ Phong hải thương cũng không khỏi ta thán 'Hàng Châu đãi khách như nhà, biết rõ hải tặc nhưng vì tham lợi, mặc tình cho chuyển hàng hóa, thu tiền hối lộ'. Cho nên dân chúng đều hy vọng Kim Anh Cơ có thể trở lại Hàng Châu thành, tương lai mua bán có lẽ đỡ bị bóc lột hơn phe của Trần Bạch Sa.

Không ngờ Trần Bạch Sa lại lạy Hoàng Tri Hiếu làm cha nuôi, Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám chính là đại hoạn quan triều đình phái tới giám sát các hạng sự vụ Thị Bạc Ty, xử lý mọi chuyện thông thương, có y đứng ra thay Hải Sa hội, Ngũ Phong hải thương còn tranh cùng bọn họ thể nào được nữa?

Trong lòng Trần Bạch Sa đắc ý hết sức, liên tiếp gật đầu cúi người với Hoàng công công, cố ý giả bộ vẻ mặt ủ rũ như đũa đám.

Hoàng công công lập tức nhìn ra, kinh ngạc hỏi:

- Hải nhi ở Hàng Châu cũng coi là nhân vật có mặt mũi, người nào dám chọc tức con, vì sao giống như gà trống chọi thua như vậy?

Trần Bạch Sa nghe vậy đứng như mong muốn, hoa tay múa chân nói:

- May mà cha nuôi hiểu được, có một tên quan Cẩm Y Vệ gì đó hoành hành bá đạo ở đây đã thương công tử Lý Bồ Chính. Hải nhi nhìn không thuận mắt bèn đứng ra nói vài lời công bằng, hấn đòi bắt hải nhi hạ thiên lao Bắc Trấn Phủ Ty.

- Cẩm Y Vệ nào dám vô lễ như vậy?

Hoàng công công nhàn nhạt giương lông mày lên, kỳ quái nói:

- Con không có báo danh hiệu cha nuôi ra sao?

- Báo... Báo rồi...

Trần Bạch Sa nhìn trộm sắc mặt Hoàng công công, nói chuyện ấp a ấp úng:

- Người nọ ô ngôn uế ngữ, hải nhi quả thật không... Không dám nói.

- Có cái gì cứ việc nói ra!

- Hải nhi không nói cũng được, ngay cả cha nuôi hấn cũng dám mắng, những lời đó quả thật quá khó nghe, đánh chết hải nhi cũng không dám nói với cha nuôi...

Trần Bạch Sa cố ý khích bác, phàm là thái giám đều có lòng nghi ngờ rất nặng, y càng nói mập mờ, Hoàng công công càng nghĩ nghiêm trọng. Nếu là mắng thái giám, ác độc nhất chính là mấy câu kia, còn có thể có câu gì khác?

Nhất thời da mặt trắng nõn giận đến đỏ lên, thanh âm Hoàng công công cũng trở nên the thé bén nhọn, kéo lấy ống tay áo Hoắc Trọng Lâu:

- Hoắc Lãnh Ban, ngài là người của Đông Xưởng, giám sát Cẩm Y Vệ chính là bổn phận của ngài, người nào to gan càn rỡ như vậy, người phải kiểm tra thật kỹ một phen.

Hoắc Trọng Lâu cũng hé miệng, nở một nụ cười âm trầm:

- Ngay cả Hoàng công công ngài hấn cũng dám mắng, quả thật là gan chó tày trời. Đốc Công Đông Xưởng chúng ta cũng là nội quan, phải chăng là hấn cũng muốn mắng luôn?

Đi đi đi, Hoàng công công lập tức lôi Hoắc Trọng Lâu đi tới đình xem triều, quyết định dạy dỗ tên Cẩm Y Vệ xuất ngôn càn rỡ kia một phen.

Trần Bạch Sa cùng Triệu Hải Mã theo phía sau cáo mượn oai hùm, cảm giác được ánh mắt dân chúng nhìn mình toát ra vẻ kính sợ, đề phòng, hai người bọn họ chỉ cảm thấy trong lòng thư thái vô cùng. Hừ hừ, trong phủ Hàng Châu này, thậm chí bên trong Chiết Giang tỉnh, Hải Sa hội chúng ta vẫn là số một, Ngũ Phong hải thương gì đó cũng phải đứng qua một bên.

Hai vị trưởng quan Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ đứng sòng vai, tuy Tần trưởng quan không phải là quá mức anh tuấn tiêu sái, nhưng cũng vô cùng lỗi lạc, dáng vẻ tự nhiên toát ra thần uy lẫm lẫm. Kim trưởng quan yếu điệu thướt tha, eo như rắn nước, thân mặc quan phục lục phẩm của nam tử càng thêm ba phần mỹ lệ, bảy phần xinh đẹp.

Gió biển thổi mái tóc tung bay, mùi thơm thoang thoảng trên người Kim Anh Cơ xông vào mũi Tần Lâm. Nhìn mấy người nơi xa giận dùm dùm đi tới, hai người bọn họ nhìn nhau cười một tiếng.

Lý Giáp Lý Khôi Nguyên được mấy tên tôi tớ dìu, đưa tay lau máu mũi, oán hận nhìn chằm chằm Tần Lâm, hận không thể đẩy hấn xuống Tiền Đường, đổi lại là mình đứng bên cạnh Kim Anh Cơ. Thấy Kim Anh Cơ cùng Tần Lâm đứng gần nhau như vậy, hai người liếc mắt đưa tình, thỉnh thoảng còn viết vẽ gì đó trong lòng bàn tay, lửa ghen trong lòng y như bùng cháy, thổ hển hển chẳng khác nào dã thú bị thương.

Chờ xui xẻo đi, Đông Xưởng là đặc biệt giám sát Cẩm Y Vệ, Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám lại là Đại thái giám trong nội cung chỉ có vài người, hừ hừ, xem người xui xẻo thế nào!

Lý Giáp đang tính toán sau khi Tần Lâm bị Đông Xưởng bắt lại, làm thế nào lo lót mua chuộc để vào đại lao làm nhục hẳn một phen. Ngoài ra làm thế nào nghĩ cách thu mỹ nhân vào tay...

Trần Bạch Sa chạy chậm phía trước dẫn đường, dẫn cha nuôi và bằng hữu của y thẳng tới dưới đình xem triều. Sau đó y nhìn Tần Lâm cười lạnh một trận, phách lối giống như sói đói nhìn chằm chằm con cừu nhỏ, đưa tay chỉ Tần Lâm một cái:

- Cha nuôi, chính là con chó này ức hiếp hài nhi, còn dùng ô ngôn uế ngữ mắng lão nhân gia ngài

Lý Giáp cũng rên hừ hừ kể khổ luôn miệng:

- Hoàng công công, Hoắc Lãnh Ban, các vị xem tiểu diệt bị hấn đánh ra nông nổi này... Tên này dám hành hung giữa ban ngày, như vậy còn có đạo lý hay không, có còn vương pháp hay không?

Lý Giáp lộ vẻ bi phần, ngày trước lúc y ức hiếp người khác, dung túng chó dữ cắn xé dân chúng vô tội, không hề nghĩ tới đạo lý vương pháp là gì. Nhưng đến khi y bị Tần Lâm đánh cho thành đầu heo, lại mang vương pháp ra treo trên khóe miệng.

Trần Bạch Sa đưa tay chỉ Tần Lâm một lúc lâu, nụ cười Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ lại không có chút biến hóa nào, thậm chí ánh mắt của Lục mập, Ngưu Đại Lực sau lưng nhìn y toát ra vài phần đùa cợt cùng thương hại, thái độ như vậy rõ ràng là đang xem một tên xuẩn ngốc diễn trò.

Ủa, vì sao cha nuôi không lên tiếng, chẳng lẽ bị chọc tức tới mức á khẩu nghẹn lời? Trần Bạch Sa buồn bực trong lòng, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy biểu lộ Hoàng công công vừa giống như khóc, vừa giống như cười, vừa vui mừng vừa lúng túng, sắc mặt thoạt xanh thoạt trắng giống như diễn trò, cũng không biết tại sao.

Hoắc Trọng Lâu cũng ngây người sợ run hồi lâu, tiếp theo thành linh xông nhanh lên phía trước.

Đại Lực Ứng Trảo công tung hoành giang hồ hai mươi năm hiểm gặp địch thủ, tên quan Cẩm Y Vệ này muốn ném thử một chút mùi vị. Trần Bạch Sa cùng Triệu Hải Mã liếc mắt nhìn nhau, hai người đều cực kỳ hưng phấn.

Giết, giết, giết đi! Lý Giáp mừng rỡ giậm chân, hận Hoắc Lãnh Ban không xuất một chiêu Ứng Trảo công, trực tiếp bóp cho Thiên Linh Cái thủng năm lỗ máu, lấy não bên trong ra, y mới hả giận.

Dân chúng vây xem hoặc giả không hiểu, trong đó có mấy thương khách thường đi lại trên giang hồ đã sớm nghe Ứng Trảo Vương Hoắc Trọng Lâu uy danh hiển hách, thấy vậy đồng loạt giơ lên tay áo che kín mắt, không đành lòng thấy vị công tử áo xanh ra mặt thay dân chúng này bị thương dưới Ứng Trảo công.

Không ngờ rằng Hoắc Trọng Lâu vọt tới trước mặt Tần Lâm nhanh như cơn lốc, hai tay y không xuất ra Ứng Trảo công, mà là ôm quyền hành lễ, cong lưng đúng chín mươi độ, cười tới nỗi râu tua tủa như cương châm trên mặt cũng run lên:

- Hoắc mỗ tham kiến Tần trưởng quan. Từ khi tới Hàng Châu, Hoắc mỗ cùng Hoàng công công thường cảm niệm ân đức ngài, thường hay than thở không được theo hầu dưới trướng. Không ngờ rằng hôm nay gặp được kim diện trưởng quan, quả thật là trời cao rủ lòng thương xót.

A... làm sao có thể như vậy được?

Trong lúc nhất thời ánh mắt Trần Bạch Sa trở nên thần thờ, tim y bắt đầu chìm, chìm xuống...

Quả nhiên, Hoàng công công còn hơn cả Hoắc Trọng Lâu, y là thái giám nội đình, quỳ xuống đã sớm thành thói quen, cười hi hi đi tới dưới chân Tần Lâm, không nói hai lời liền dập đầu ba cái:

- Hoàng Tri Hiếu thay Trương công công vãn an ngài, Trương công công ở trong cung thường hay nhung nhớ, vẫn mong trưởng quan mạnh khỏe. Hôm nay gặp mặt anh phong nhuệ khí lại càng gia tăng hơn trước, nô tài sẽ khẩn cấp bẩm báo lên kinh sư, tướng lão nhân gia biết được cũng sẽ hết sức vui mừng.

Trương công công trong miệng Hoàng công công là Trương Tiểu Dương, trên thực tế lấy thân phận địa vị Hoàng Tri Hiếu còn chưa có tư cách trực tiếp đối thoại cùng Bình Bút Thái Giám Ty Lễ Giám, Chương Nội

Quan Giám Trương Thành. Vị trí Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám này của y là do Trương Tiểu Dương nhớ tới tình cũ, mới cầu xin thúc phụ y Trương Thành giùm, bên ngoài lại đồn đãi Trương Thành là chỗ dựa của y.

Thái giám tính tình âm hiểm hẹp hòi, có cừu oán với người nào nhất định phải trả thù gấp bội. Nhưng người nào có ân với mình, vậy cũng báo đáp gấp bội. Cả đời Trương Tiểu Dương trừ tiểu chủ nhân Chu Do Phiễn ra, chỉ có mình Tần Lâm là ‘chiến hữu’ đã từng sống vai tác chiến, tất nhiên bất cứ lúc nào cũng nhớ mãi không quên.

Khoan nói Hoàng công công đã được ích lợi rất nhiều từ Tần Lâm, Trương Tiểu Dương, nếu như hiện tại Tần Lâm bất mãn y, gởi một phong thơ cho Trương Tiểu Dương, tiểu Trương công công chỉ cần nói xấu vài câu bên tai lão Trương công công, chức Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám này của Hoàng Tri Hiếu coi như chấm dứt, làm sao y có thể bất kính với Tần Lâm?

Tần Lâm nở nụ cười khả ái nhìn chằm chằm Trần Bạch Sa, trong ánh mắt toát ra vẻ nghiền ngẫm.

Trần Bạch Sa vẩy đuôi ở trước mặt Hoàng công công, Hoàng công công, Hoắc Trọng Lâu lại nịnh hót lấy lòng Tần Lâm, trong lúc nhất thời Lý Giáp, Trần Bạch Sa và bọn bộ khoái ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu vì sao.

Tần Lâm cười đưa tay vỗ vỗ vai Hoắc Trọng Lâu, đối với Hoàng Tri Hiếu lại làm như không thấy, đưa mắt nhìn trời, mũi hừ lạnh nói:

- Kể từ khi Hoàng công công làm Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám, quả nhiên uy phong lẫm lẫm, thu được đứa con nuôi này cũng rất khá.

290. Chương 290: Trưởng Quan Hung Mãnh

Dứt lời, Tần Lâm cười hì hì nhìn lên trời, tựa hồ muốn xem có đóa hoa nào trên nền trời xanh lam hay không.

Tần Lâm Tần trưởng quan vừa là Cập Thời Vũ chốn quan trường, lại là Thiên Sát tinh mặt lạnh.

Quan viên giao hảo với hắn, giống như bọn Trương Công Ngư, Vương Thế Trinh, Thạch Vi, Lý Quảng, Quy Mộ Quang... nếu không có chuyện gì có thể thăng quan phát tài, có chuyện lại gặp dữ hóa lành, gặp nạn thành an.

Quan viên dám đối nghịch với hắn, tỷ như phụ tử Lưu Nhất Nho Hình bộ Thị Lang Nam Kinh, Tả Đô Ngự Sử Đô Sát Viện Vương Bản Cố, quan Tổng Binh Tào Vận Trần Vương Mô... Những quan viên nhị phẩm tam phẩm thậm chí là cực phẩm triều đình này, hoặc là thân bại danh liệt, hoặc là cách chức đợi tội.

Hoàng Tri Hiếu có được chức Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám này thế nào, người khác không hiểu, bản thân y lại biết rất rõ ràng. Thâm nhủ lòng mình có mấy cái đầu lại dám đối nghịch với Tần trưởng quan, chẳng lẽ muốn bước theo vết chân Lưu Nhất Nho, Vương Bản Cố mới cam tâm tình nguyện?

Cho nên y nghe Tần Lâm nói như vậy, lập tức mồ hôi lạnh toát ra trên trán.

Đúng lúc Trần Bạch Sa kinh hoàng thất thố chạy tới:

- Cha nuôi... có chuyện gì vậy? Rốt cục hắn là ai?

Hoàng công công xoay người vung tay tát mạnh vào mặt Trần Bạch Sa, thanh âm âm nhu mang theo lệ khí:

- Tên tiểu tử chết bầm này dám đụng tới Tần trưởng quan, ngươi không muốn sống nữa sao? Còn không mau cầu xin Tần trưởng quan tha mạng?

Dù sao đã thu của người ta một vạn lượng bạc hiệu kính, Hoàng công công cũng không muốn Trần Bạch Sa quá khó coi, bèn lấy mắt ra hiệu cho y xin Tần Lâm tha thứ.

Trần Bạch Sa bụm mặt, trợn tròn mắt không dám tin. Nghe khẩu khí Hoàng công công, dường như Tần Lâm chỉ cần tùy tiện đưa tay ra là có thể nhẹ nhàng bóp chết Hải Sa hội của y như bóp một con kiến.

Lý Giáp, Triệu Hải Mã cũng ngơ ngác nhìn nhau, quả thật không tin vào tai mình, lúc nhìn lại Tần Lâm trong mắt đã tỏ ra mấy phần kính sợ, âm thầm suy đoán lai lịch vị trưởng quan này. Nghĩ tới nghĩ lui ở Hàng Châu, thậm chí toàn Chiết Giang tỉnh cũng không có người nào lai lịch lớn như vậy.

- Thế nào, không tin sao?

Hoàng công công hận con không biết nghe lời giậm chân một cái:

- Trần Hội Thủ, chính ngươi muốn chết, không oán được ta, vị Tần trưởng quan này chớ nói là ngươi, hừ hừ, nói thật với ngươi, lão nhân gia muốn bóp chết ta cũng chẳng khác nào bóp một con kiến.

Hoắc Trọng Lâu cũng gật đầu một cái, hết sức tán thành. Lưu Nhất Nho, Vương Bản Cố là quan lớn tới mức nào, đều bị Tần Lâm sửa trị tới nỗi thân bại danh liệt. Lại thêm trước đó ở Kỳ Châu còn có trác phi Kinh Vương xui xẻo, một Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám nhỏ quả thật không đủ cho hắn nhét kẽ răng.

Trần Bạch Sa nghe vậy thân thể rung lên, theo bản năng cảm thấy sợ hãi, nhân vật ngay cả Hoàng công công cũng không dám trêu chọc... Y đang do dự xem có nên tạm thời hạ mình cho qua chuyện này hay không.

Nhưng Kim Anh Cơ có thể đáp ứng không?

Trước khi Ngũ Phong hải thương tiếp nhận triều đình chiêu an, thế như nước lửa với Hải Sa hội là kẻ đại diện cho tập đoàn quyền quý buôn lậu Giang Nam. Khi đó hai bên đều là buôn lậu, Hải Sa hội thường mua chuộc Thủy sư càn quét Ngũ Phong hải thương. Hiện tại Ngũ Phong hải thương đã tiếp nhận chiêu an, biến thành Doanh Châu Trưởng Quan Ty, cạnh tranh trong quá khứ đã lộ ra bề nổi, tranh đấu giữa hai bên đã tiến vào giai đoạn sôi trào. Trên biển, trên bờ, dân gian, quan trường, đấu với nhau không thể tách rời ra.

Bây giờ cơ hội tới, Kim Anh Cơ sẽ phải đè ép khí thế Hải Sa hội xuống, để cho bọn họ ném mùi đau khổ một lần.

Nhìn về phía Trần Bạch Sa cười xấu xa, Kim trưởng quan lại nhẹ nhàng gãi gãi lòng bàn tay Tần trưởng quan, nụ cười yêu mị khiến cho xương cốt người ta phải mềm nhũn.

Tần Lâm mượn ống tay áo rộng lớn che lấp, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Kim Anh Cơ, ghé vào tai nàng nói nhỏ:

- Cho dù chỉ là ân ái một đêm, cũng là nữ nhân của Tần Lâm ta, làm sao có thể để nàng thiệt thòi cho được.

Kim Anh Cơ che miệng cười khanh khách, thần sắc hết sức giao hoạt.

Trần Bạch Sa chợt cảm thấy không ổn, quả nhiên Tần Lâm nghiêm mặt, nhìn về phía Hoàng Tri Hiếu lạnh như băng nói:

- Hoàng công công, ngươi nói gì vậy, ngươi thu được con nuôi tốt, không những không cuồng phách lối, ép mua ép bán, còn muốn đánh muốn giết hạ quan... Hắc hắc, quả là giỏi thật, giỏi thật, có một đứa con nuôi đặc lực như vậy, cũng khó trách Hoàng công công gia quan tấn tước, chấp cánh bay cao.

Tần Lâm nhấn mạnh mấy chữ 'gia quan tấn tước, chấp cánh bay cao', đương nhiên ý tứ của hắn hoàn toàn ngược lại.

Hoàng công công nghe câu này nhất thời khắp cả người lạnh như băng, tay chân đều run lên lẩy bẩy, lúc này mới biết Tần Lâm đã hạ quyết tâm sẽ đối phó vị Hội Thủ Hải Sa hội này.

Xoay chuyển tâm niệm, Hoàng công công lập tức làm ra lựa chọn sáng suốt, khom người vái chào Trần Bạch Sa, khẩu khí trở nên vô cùng âm lãnh:

- Trần Hội Thủ, nếu ngươi không nghe lời của ta, ta cũng không dám tự cao tự đại, cha nuôi con nuôi gì đó cũng chỉ là đùa giỡn một hồi. Từ nay về sau, ngươi đi dương quan đạo của ngươi, ta đi cầu độc mộc của ta, không còn liên quan gì nữa!

Lần này lại khác, giống như không trung vạn dặm quang đăng đột nhiên giáng xuống một tia sét, chấn cho Trần Bạch Sa, Triệu Hải Mã chết lặng toàn thân, hồn phách cũng như đã rời khỏi thân thể.

Vị Hoàng công công này là Trần Bạch Sa hao tổn không ít tâm huyết trả giá ới lời kéo được, chuẩn bị tương lai làm chỗ dựa ỳnh. Không ngờ rằng Tần Lâm chỉ nói hời hợt vài lời đã làm cho y trở mặt không nhận người, phương hướng biến hóa nhanh, phạm vi rộng lớn tới mức khiến cho người ta không thể nào tưởng tượng.

Trần Bạch Sa thật sự là uất ức tới cực điểm. Y nhìn nhìn Tần Lâm, lại nhìn nhìn Hoàng Tri Hiếu, tỏ vẻ kinh sợ hoảng hốt giống như một con chó ghẻ bị chủ nhân vứt bỏ. Nếu không biết y lần áp dân chúng, hoành hành bá đạo, chỉ nhìn một cách đơn thuần đáng vẻ chua cay khổ sở trên mặt y hiện tại, mười người có đủ mười người sẽ nảy sinh lòng thương hại đồng tình.

Dĩ nhiên dân chúng Hàng Châu thành sẽ không nhìn như vậy, bọn họ đều biết lai lịch người này, những ngư dân, thợ đào mỏ, thủy thủ, công nhân bến thuyền, người nào không bị Hải Sa hội bóc lột? Thương khách trung tiểu Nam Bắc các nơi tới Hàng Châu thành làm ăn, không biết có bao nhiêu người bị Hải Sa hội ép mua ép bán, khổ cực vất vả kiếm được một chút tiền, cuối cùng cũng có bảy tám thành vào túi bọn họ.

Thấy Trần Bạch Sa nếm mùi đau khổ, ai ai cũng cười vui vẻ.

Kim Anh Cơ che miệng cười khanh khách:

- Trần Hội Thủ, thiếp thân đã nói qua người không đấu lại Tần trưởng quan, ôi... Thiếp thân vốn là hảo tâm hảo ý, không ngờ rằng Trần Hội Thủ không biết tốt xấu như vậy.

Tần Lâm cười khả ái, chỉ chỉ Hoàng công công, tỏ vẻ chế nhạo nói:

- Trần Hội Thủ, người xem bản quan cùng lệnh tôn là bạn cũ gặp nhau, chỉ sợ vào lúc này y cũng không thể chăm sóc người nữa, chúng ta gặp lại sau có được chăng?

291. Chương 291: Tần Trưởng Quan Bị Trêu Đùa

Hoắc Trọng Lâu chỉ trong một năm từ Đương Đầu thăng lên Lãnh Ban, cảm kích tận xương tủy đối với Tần Lâm, vào lúc này càng cố ý lấy lòng hắn, lớn tiếng quát:

- Con cá chết kia, còn không mau cút đi, chờ lão tử mời vào địa lao Đông Xưởng sao?

Trần Bạch Sa nghe vậy vội vàng cùng Triệu Hải Mã, một tả một hữu đỡ Lý Giáp rên hừ hừ dậy, cộng thêm bọn nha dịch cùng ác nô, đẩy thủ Lý Giáp, tất cả vất giơ lên cổ bỏ chạy thực mạng.

Không ngờ rằng Lục Viễn Chí ranh mãnh, kêu to gọi lại:

- Vì sao không mang thi thể huynh đệ các người đi? Trở lại trở lại, cứ bỏ mặc thi thể bất kể như vậy cũng không coi trọng nghĩa khí chút nào, ngay cả mập gia cũng không nhìn nổi!

Huynh đệ gì chứ... Đoàn người xoay đầu lại, thì ra tên mập chỉ thi thể đầy máu của hai con chó dữ kia.

Bất kể Lý Giáp hay là Trần Bạch Sa vào lúc này đều đã lạnh toát trong lòng, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là xoay người trở lại, cho hai tên đẩy thủ bị thương nhẹ nhất mang thi thể hai con chó dữ đi. Bọn họ vội vàng vàng giống như chó nhà có tang, kinh hoảng như cá lọt lưới, quả thật chặt vật không chịu nổi.

Không biết là người nào ở trong đám đông nở nụ cười:

- Ha ha, chó săn công chó chết, đối lòng không chịu làm chuyện của con người, sớm muộn gì cũng trở thành chó chết.

Tất cả dân chúng đều buột miệng cười to, uất ức bị đè ép mấy năm qua đều phát tiết trong tiếng cười, vô cùng sảng khoái.

Không nghi ngờ chút nào, lời đồn đãi Hội Thủ Hải Sa hội bị Ngũ Phong thuyền chủ đầu không có sức đánh trả, sẽ theo dân chúng vây xem hôm nay mà lan truyền khắp phủ Hàng Châu, truyền khắp Chiết Giang tỉnh...

- Tên súc sinh này, thiếu chút nữa ngay cả chúng ta cũng bị y liên lụy, đồ ăn hại!

Hoàng Tri Hiếu nhìn bóng lưng Trần Bạch Sa rời đi, nửa như cảm khái, nửa là tỏ rõ lập trường với Tần Lâm.

Bạn cũ gặp lại, mọi người tìm một tửu lâu ở Hải Ninh ngồi xuống uống rượu, lần này thái độ Tần Lâm nhiệt tình hơn nhiều, liên tiếp chạm cốc với Hoắc Trọng Lâu, Hoàng công công. Nỗi lo canh cánh bên lòng Hoàng công công lúc này mới được giải khai, biết mới vừa rồi Tần Lâm là giả bộ sửa trị Trần Bạch Sa, cũng không phải là thật sự bất mãn đối với y.

Kim Anh Cơ ở bên cạnh bồi tiếp, nhắc lại chuyện ngày đó ra biển chiêu an, Tần Lâm cùng Hoắc Trọng Lâu chính là chính phó sứ giả, chuyện lý thú hàng hải rất nhiều, ba người nói không ngừng, Hoàng công công nghe cũng vô cùng cảm thấy hứng thú.

Rượu được ba tuần, món ăn năm món, đoán Tần trưởng quan cùng Kim trưởng quan còn có mấy lời muốn nói riêng với nhau, Hoắc Trọng Lâu lấy mắt ra hiệu cho Hoàng công công cáo từ rời đi.

Vốn đã cáo từ, Hoàng công công nhớ tới cái gì lại bèn quay đầu lại nói:

- Tần trưởng quan, thế lực Hải Sa hội ở Hàng Châu vẫn rất lớn, Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám ta cùng lão Hoắc bên Đông Xưởng cũng là cường long không ép địa đầu xà, nếu Kim tiểu thư đầu với bọn họ, một Bộ Chính Sứ Lý Tự Hiền, một Tuần Án Ngự Sử Lưu Thể Đạo, phải đặc biệt cẩn thận.

Kim Anh Cơ khẽ cau mày liếc, Hoàng công công nói là lời thật, Hải Sa hội kinh doanh nhiều năm ở Chiết Giang, mạng lưới liên lạc chằng chịt dây mơ rễ má, há có thể dễ dàng hạ gục. Mặc dù hôm nay đại chiếm thượng phong, đó là bởi vì đột nhiên Hoàng công công nghiêng về phía Tần Lâm, đánh cho Trần Bạch Sa trở tay không kịp, hơn nữa phe Trần Bạch Sa không có nhân vật nào trong quan phủ có thể làm chỗ dựa xuất hiện tại trường.

Tần Lâm nghe thấy tên Lưu Thể Đạo, thần sắc khẽ động.

Ngưu Đại Lực, Lục Viễn Chí cùng hơn mười tên thân binh Hiệu Úy ăn cơm ở mấy cái bàn bên ngoài, sau khi hai người Hoàng, Hoắc rời đi, trong bao sương cũng chỉ còn lại có hai người Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ.

- Tiểu oan gia, thật lâu cũng không tới thăm ta...

Eo như rắn nước của Kim Anh Cơ khẽ uốn éo, dáng người hấp dẫn mê ly khiến cho cổ họng Tần Lâm có hơi khô.

Lúc này quan phục của Kim trưởng quan dán sát vào người, sau khi uống vài chén rượu, gương mặt trái xoan mềm mại của nàng hiện đầy mây đỏ, vẻ yêu mị hết sức rõ ràng, hơi thở như hoa lan:

- Tiểu oan gia, ngươi nhìn tâm nhin nô nô bị người khác khi dễ sao?

- Hừ, thật đúng là trêu chọc tới một số kẻ chẳng ra gì.

Giọng Tần Lâm có vẻ giễu cợt.

Kim Anh Cơ cười khanh khách, giống như tiểu hồ ly đắc ý, thân thể mềm mại khẽ run, quan phục nam nhân cổ áo rộng lớn lộ ra bờ ngực trắng toát, một đoạn đường cong rung động lòng người, da thịt trắng nõn lúc này hơi ửng hồng, càng toát ra vẻ dụ hoặc mê người.

- Vậy có biện pháp gì?

Kim Anh Cơ tiến đến gần Tần Lâm trong khoảng cách nguy hiểm, môi đỏ mọng yêu mị khẽ mở, trong lời nói mang theo vị chua chát:

- Ta cũng không có chỗ dựa như Ngụy Quốc Công, Trương Tướng gia, chỉ quen biết được một Tần trưởng quan đây. Tiểu oan gia không có lương tâm này mới vừa lộ diện lại tưởng nhớ tới Tân Di tỷ tỷ, Tử Huyền

muội muội. Người ta chỉ cần lơ là một chút hẳn đã chạy vụt đi mất không thấy bóng dáng. Ôi chao, quả thật ta hết sức đáng thương.

Trương Tử Huyền là con gái duy nhất của Giang Lăng Thủ Phụ, dù là thân vương quận vương cũng không dám gấp ghé nàng. Giống như Lưu Kham Chi, nếu không phải bị Tần Lâm ép cũng không đến nỗi đi tới bước đường cùng như vậy. Từ Tân Di lại càng không cần nói, khủng long cái nỗi danh Nam Kinh, ai dám nhắm vào nàng, trừ phi là đầu óc có vấn đề.

Bất quá lời này Kim Anh Cơ cũng chỉ nói trúng năm phần.

So với Trương Tử Huyền thiên tư quốc sắc, Từ Tân Di thân hình nóng bỏng, Lý Thanh Đại yêu kiều khả ái, Kim Anh Cơ eo nhỏ như rần nước, chân mày lá liễu, đôi mắt thường hay phủ một lớp hơi nước mê ly, nhưng chứa trong đó sóng biếc của cả Đông Hải, trong nét yêu mị lại pha lẫn nét yếu đuối đáng thương. Đây là mẫu giai nhân có thể làm cho nam nhân nảy sinh dục vọng chinh phục, cũng khó trách thường xuyên đưa tới hạng người đáng ghét.

Cái gọi là yêu mị tận xương tủy trời sinh, dùng để hình dung nàng chính là vừa đúng.

Tỷ dụ như Tần trưởng quan bây giờ, khoảng cách cùng Kim trưởng quan gần đến mức chỉ cần đưa tay là có thể ôm nàng vào trong ngực, vài sợi tóc phát phơ nhẹ nhàng trên mặt hấn, chọc cho hấn phải kích động trong lòng.

- Hiện tại ta cũng coi như hiểu được suy nghĩ của Lý Giáp.

Tần Lâm sờ sờ cằm, vén vài sợi tóc lòa xòa trên trán.

- Người... Người nói cái gì?

Thân thể mềm mại của Kim Anh Cơ đột nhiên trở nên căng thẳng, gương mặt vốn đã có vẻ lảng lảng tửu ý lập tức đỏ hồng đến tận mang tai, đáy lòng mơ hồ đau nhói.

Nam nhân này... hấn xem mình là loại nữ nhân gì, chẳng lẽ mình là hạng dụ dỗ bướm ong sao? Nếu không phải là vì Ngũ Phong hải thương, vì cơ nghiệp phụ thân lưu lại...

Trong đôi mắt nhu mì dâng lên một lớp hơi nước, sắc mặt Kim Anh Cơ trở nên lạnh lẽo.

Bất ngờ hai tay Tần Lâm dùng sức choàng lấy eo lưng thon nhỏ của nàng, nhanh chóng ôm nàng vào lòng, bật cười ha hả:

- Bởi vì thấy Kim trưởng quan mê người, ngay cả ta cũng muốn làm chuyện xấu!

- Ghét, thật đáng ghét!

Kim Anh Cơ chợt bật cười, nàng bị Tần Lâm ôm vào trong ngực, mùi đặc trưng của nam tử làm cho thiếu nữ như nàng cảm thấy tâm thần say mê. Đôi tay tràn đầy ma lực của Tần Lâm không ngừng vuốt ve trên thân thể mềm mại, dần dần đi tới địa phương nhạy cảm nhất. Trong lúc nhất thời mỹ nhân thân mềm như bún, ánh mắt trở nên mê ly.

Tần Lâm cũng không phải là tiên sinh đạo học chú trọng thiên lý nhân dục, hấn hành sự theo bản tâm mình. Nếu đã từng có duyên hợp thể với Kim Anh Cơ, vậy cần gì phải làm bộ chính nhân quân tử?

Dần dần thân thể của hấn bị phản ứng Kim Anh Cơ làm cho lúng túng vụn vặt, hô hấp trở nên dồn dập, hai tay cũng càng ngày càng hoành hành ngang ngược hơn trước...

Kim Anh Cơ mặt ngoài phóng đảng hình hài, thật ra vẫn còn tấm thân xử nữ. Đột nhiên bị Tần Lâm tấn công điên cuồng như vậy, dần dần nàng cảm thấy hết sức sợ hãi, gờ tay yếu ớt cản hấn lại:

- Đứng... ngừng tử, đừng như vậy... chúng ta vẫn chưa... Đừng như vậy...

Tần Lâm cười mím môi, ma trảo cách y phục sờ lên bộ ngực cao vút của nàng, vuốt ve nhẹ nhàng. Thừa dịp thân thể mềm mại run rẩy giống như điện giật, cười xấu xa nói nhỏ bên tai nàng:

- Sao hả, Kim trưởng quan đây là nửa chịu nửa không, hay là vừa từ chối vừa hoan nghênh?

Tình thế cấp bách trí sinh, Kim Anh Cơ hốt hoảng nói:

- Ta, ta đang ngày thiên quý (kinh nguyệt)...

Ặc... Tần Lâm ngừng tay đang hoành hành ngang ngược lại, cười khở sở mũi một cái, gương mặt khóc không ra nước mắt, thầm nhủ trong lòng: quả thật lão tử hết sức xui xẻo.

Kim Anh Cơ đỏ mặt sửa sang lại vạt áo bị Tần Lâm kéo xốc xếch không chịu nổi, đường đường Ngũ Phong thuyền chủ, Doanh Châu Thổ Ty Trưởng Quan, cổ áo bị kéo xuống, lộ ra bờ vai tròn trĩnh và đường cong mê người. Váy nàng bị vén lên cao trên đầu gối, đùi trắng như ngọc cũng đã bại lộ ra ngoài. Dáng vẻ nàng hiện tại rõ ràng là đang bị sắc lang giày xéo, dáng vẻ thẹn thùng vừa đáng thương vừa đáng yêu.

Không chịu nổi, lão tử thật sự không chịu nổi! Tần Lâm tuyệt không phải kẻ thấy mỹ nữ không nhúc nhích, nhưng lúc này đang gặp dịp tốt lại chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, vào giờ phút này cũng kìm nén đến mức sắp sửa tỉnh trùng lên não.

- Đúng là sắc quý!

Kim Anh Cơ sửa sang lại y phục.

Mới vừa nói thiên quý Tần Lâm liền nhìn được lui ra, nàng biết dù sao Tần Lâm cũng quan tâm mình, trong lòng thầm cảm thấy ngọt ngào, bốn mắt nhìn nhau, nàng nói với giọng chứa đầy thâm tình:

- Tiểu ngọc tử, đây là tướng thưởng người.

Dứt lời nàng liền tới gần Tần Lâm, hôn một cái thật thắm thiết lên má hắn.

Tần Lâm đang say mê được mỹ nhân chủ động hôn, không ngờ rằng Kim Anh Cơ trời sinh tính nghịch ngợm ranh mãnh, bất ngờ đưa tay nhẹ nhàng bóp một cái vào tiểu huynh đệ của hắn đang ngẩng đầu ưỡn ngực, tiếp theo cười khanh khách lui ra.

Quá... Quá ghê tởm! Tần Lâm có cảm giác sắp nổ tung, vội vàng cầm lên một chén đường nước để lạnh trên bàn uống ừng ực. Sau đó nhìn sang Kim Anh Cơ đang làm ra dáng vẻ thùy mị ngoan hiền, Tần trưởng quan quả thật dở khóc dở cười, rút ra từ kệ rằng ba chữ: nàng độc thật!

Hòa thượng chạy được, miếu không chạy được, một ngày nào đó ta sẽ tính nợ mới nợ cũ cùng một lượt, hừ hừ hừ hừ...

Hàng Châu vào đời Tống được gọi là Lâm An, là thành thị mua bán phồn hoa tấp nập nhất Trung Quốc, trải qua ba đời, thời thịnh vẫn kéo dài mãi không suy. Đến năm Vạn Lịch đời Minh là đô thị nổi danh nhất cả thế giới phương Đông, ánh sáng rực rỡ hoàn toàn che lấp kinh đô Nhật Bản, Hán Thành Triều Tiên, làm cho các thành thị cùng thời phải ảm đạm thất sắc.

Mười Tám tháng Tám hàng năm là ngày thủy triều trên Tiền Đường lớn nhất thịnh nhất, là ngày dân gian ước định xem thủy triều. Du khách, quan hoạn, sĩ thân các nơi lui tới như dật cửi, thương khách bốn phương tám hướng cũng chạy tới Hàng Châu thành, sau khi xem triều xong sẽ mua bán, cũng có nét tương đồng với Hội chợ giao dịch xuất khẩu thương phẩm của Trung Quốc, hay Hội trợ triển lãm quốc tế (World Expos) đời sau.

Ngay sau khi xem triều là lúc mua bán tấp nập, không chỉ có thương khách quốc nội tụ tập nơi này, còn có phú thương cự cổ đến từ Triều Tiên, Nhật Bản, Xiêm La, Java, thậm chí cả Bồ Đào Nha. Mặc dù ngoài mặt triều đình thi hành hải cấm, chỉ có Phúc Kiến Nguyệt Cảng mở ra thông thương, nhưng trên thực tế cấm lệnh đã sớm hoang phế, buôn lậu đã là trạng thái nửa công khai.

Nhưng đối với thương khách các dân tộc thiểu số, năm nay tuyệt đối không giống với năm trước, bởi vì triều đình đã mở ra hải cấm Hàng Châu, cho phép tự do mua bán. Hơn nữa Ngũ Phong hải thương cũng được chiêu an, lặc mình một cái thành Doanh Châu Trưởng Quan Ty 'di dân quy phục', có tư cách đường đường chính chính thông thương trên bờ, chuyện này hoàn toàn bất đồng cùng quá khứ.

Trước kia Hải Sa hội trên căn bản lũng đoạn buôn bán hải mậu Hàng Châu phủ, thậm chí cả Chiết Giang tỉnh. Bọn họ cấu kết quan phủ, lấn hiếp chèn ép, mua thấp bán cao, ai dám không bán thứ gì cho bọn họ, vậy chỉ có nước chờ xui xẻo.

Khi đó mặc dù Ngũ Phong hải thương cũng làm ăn ở đây, nhưng dù sao không có danh phận chính thức, rất nhiều địa phương bị hạn chế, vô số thương khách cũng chỉ có thể nắm mũi bán hàng hóa cho Hải Sa hội, đành chịu thua thiệt cũng không có chút biện pháp nào.

Bây giờ Ngũ Phong hải thương cùng Hải Sa hội hai bên long tranh hổ đấu, bất kể thương khách mua hàng hay là bán hàng cũng không nắm rõ thế cục, bọn họ chỉ có thể chờ đợi, thăm dò...

Đông Hàng Châu thành chính là địa phương của phú thương quyền quý cư ngụ, một tòa trạch viện gạch xanh ngói đen rất lớn ở đây chính là chỗ ở Hội Thủ Hải Sa hội Trần Bạch Sa.

Sắc mặt Triệu Hải Mã như đưa đám, hai hàng râu chuột rủ xuống tỏ vẻ áo não vô cùng:

- Đại đương gia, lần này chúng ta thật đúng là lật thuyền trong mương, không ngờ rằng nếm mùi đau khổ như vậy. Hoàng thái giám kia vừa xuất hiện ngoài đường, đã hoàn toàn không chừa lại cho chúng ta chút thể diện nào. Hiện tại đám thương khách bên ngoài đang tỏ ra do dự không quyết, nghi ngờ thực lực Hải Sa hội chúng ta, nắm hàng hóa trong tay không chịu buông ra.

Sắc mặt Trần Bạch Sa âm trầm, uống một hớp trà, sau đó đặt chung trà xuống bàn thật mạnh:

- Lão tử còn tưởng là thần thánh phương nào, thì ra là một tên Cẩm Y Vệ Phó Thiên Hộ bị Trương Thủ Phụ cách chức, bản thân mình là thân cách chức đợi tội, còn là quan Nam Kinh, đến Chiết Giang chúng ta hẳn là cái thá gì chứ?!

Hải Sa hội cũng phát động mạng lưới liên lạc cực kỳ hùng mạnh, điều tra lai lịch Tần Lâm, kết quả phát hiện tựa hồ đối thủ cũng không hùng mạnh như tưởng tượng: một Cẩm Y Vệ Phó Thiên Hộ ngoài tỉnh, còn là cách chức lưu nhiệm, đợi tội lập công, nghe nói là đắc tội với Nguyên Phụ Thiếu Sư Trương tiên sinh, bị lão nhân gia tự mình hạ lệnh cách đi chức quan.

Trương Cư Chính bên trong là đế sư, bên ngoài là Thủ Phụ, độc chưởng triều cương quyền khuynh thiên hạ, bị lão nhân gia chán ghét, chức quan họ Tần này coi như chấm dứt, Hải Sa hội căn bản cũng không cần sợ hãi.

292. Chương 292: So Đấu Lôi Đài

- Tên này là Bồ Tát đất qua sông, bản thân khó bảo toàn, còn dám đến Hàng Châu chúng ta làm bộ làm tịch...

Trần Bạch Sa cười lạnh luôn miệng.

Dĩ nhiên y cũng không biết nguyên nhân chân thật Trương Cư Chính Chán ghét Tần Lâm, dù sao vị lão Thái Sơn này cũng không thích chàng rể tương lai ấy.

Triệu Hải Mã chớp chớp mắt chuột, lấy làm kỳ bèn hỏi:

- Như vậy Hoàng công công cùng Hoắc Lãnh Ban là vì sao?

- Nhất định là bị Kim yêu nữ cùng họ Tần hối lộ, cố tình làm bẽ mặt chúng ta ngoài đường phố.

Trần Bạch Sa hận đến nghiến răng nghiến lợi, chợt hừ lạnh trong lỗ mũi một tiếng:

- Bất quá, bọn họ thật sự cho là dựa vào Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám cùng Đông Xưởng Lãnh Ban nhỏ nhen, là có thể làm dao động căn cơ Hải Sa hội chúng ta ở Hàng Châu sao, nằm mơ!

Ánh mắt Triệu Hải Mã sáng lên, đã lĩnh hội ý của Đại đương gia, Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ làm mất mặt Hải Sa hội, đồng thời cũng tạt vào mặt Lý Giáp, như vậy tất nhiên Bố Chính Sứ Lý Tự Hiền sẽ oán hận hẳn, sẽ càng dốc sức tương trợ cho Hải Sa hội.

Quả nhiên, không đợi bao lâu quản gia báo lại với vẻ vui mừng hơn hớn:

- Đại đương gia, Lý Bồ Chính Sứ cùng Lưu Tuần Ẩn tới bái phỏng, hai vị Đại nhân áo vải kiệu nhỏ, đang ở trong sân.

Ha ha... Trần Bạch Sa cùng Triệu Hải Mã nhìn nhau cười một tiếng, bước nhanh ra ngoài đón tiếp.

Bồ Chính Sứ tương đương với Tỉnh trưởng đời sau, đại quan tòng nhị phẩm, Lý Tự Hiền thân mặc áo vải, sắc mặt uy nghiêm, rất có khí độ của phong cương đại lại.

Lưu Thế Đạo lại là một trung niên khô gầy, mắt lồi ra ngoài, vẻ mặt ương ngạnh, nhìn qua như muốn gây gổ với người khác bất cứ lúc nào.

Tuần Ẩn Ngự Sứ chỉ có chính thất phẩm, chức quyền lại lớn hơn Bồ Chính Sứ. Thay mặt thiên tử tuần thú, khảo sát đại thần, quan địa phương phủ châu, chuyên môn đàn hặc, chuyện lớn tâu lên, chuyện nhỏ xử lý ngay tại chỗ. Cho dù là đại quan Đốc Phủ cũng phải nhường ba phần, Bát Phủ Tuần Ẩn trong tường hát dân gian và tiên sinh kể chuyện chính là bọn họ, động một chút là cầm Thượng Phương bảo kiếm chém tham quan, giải oan ức, thật là uy phong凛凛.

Hàng Châu Tây Hồ chính là phong cảnh tuyệt mỹ dãy Đông Nam, Linh Ẩn tự u thâm trí viễn, Tiểu Thiên trúc thanh nhã nên thơ, Lô Phong tháp cổ kính trang trọng. Từ cửa Tiền Đường Hàng Châu thành đi ra ngoài cho đến Tô Đê, dọc theo đường đi đình đài lầu các đếm không xuể, bên này là kim phần lầu đài đạt quan hiển quý, bên kia là trúc ly mao xá san sát với nhau. Tựu lâu treo cao cờ hạnh huỳnh, lò đất trong quán trà đốt than lửa đỏ rực, dân chúng già trẻ dất dàu lui tới như dật cửi, quả thật chính là cảnh tượng thái bình thịnh thế.

Hôm nay hàng ngàn hàng vạn người Hàng Châu đều đổ xô ra đường, trong thành sĩ dân ra hết, cũng không phải là đến Tây Hồ đến xem tuyển chọn hoa khôi nương tử, cũng không phải đến Linh Ẩn tự làm Phật sự, mà là thương mại thịnh hội mỗi năm một lần, sau khi kết thúc xem triều sẽ ngày thứ ba khai mạc bên bờ Tây Hồ.

Trong thịnh hội chẳng những có những người bán dạo, chủ cửa hàng, người môi giới khắp thành, còn có khách thương ngũ hồ tứ hải, Thổ Ty Miêu Dao các tộc tới. Thậm chí còn có người Nhật Bản, Cao Ly, Bồ Đào Nha giả trang thành người Trung Quốc tham dự, tư lự đồ sứ lá trà Trung Quốc, ngọc mắt mèo Ba Tư, đàn hương Thiên Trúc, pha lê Tây Dương, hương liệu Nam Dương đủ các màu sắc... Thương phẩm vô cùng phong phú, quả thật có thể xưng muốn gì có nấy, ngoại trừ có thể thỏa mãn nhu cầu sinh hoạt hàng ngày của mọi người ra, còn có thể thỏa mãn hết thảy lòng hiếu kỳ của dân chúng.

Khác với dân chúng bình thường đi xem náo nhiệt, nhân cơ hội mua một ít đồ hiếm thấy, những khách nhân buôn tơ sống từ Hồ Châu, những thương nhân vận chuyển đồ sứ từ Cảnh Đức trấn tới nơi này, cùng với thương nhân các nơi Hồ Quảng, Tứ Xuyên, Sơn Thiểm tới đây chọn mua hàng hóa lại có vẻ mong đợi nôn nóng. So với năm trước thương mại thịnh hội chỉ có một nhà Hải Sa hội độc quyền, năm nay tăng thêm đối thủ cạnh tranh Ngũ Phong hải thương, hẳn là Hải Sa hội không thể tùy ý ép buộc khách thương các nơi nữa.

Ngoài cửa Tiền Đường, bên bờ Tây Hồ, cục diện còn náo nhiệt hơn năm rồi, năm nay triều đình đã tuyên bố mở ra Hàng Châu hải cấm, khách hải ngoại tới cũng không cần che che giấu giấu. Người Ấn Độ ngâm rượu mạnh trong miệng phun về phía cây đuốc đang cháy, nhất thời lửa cháy hừng hực, người Cao Ly nhảy vũ điệu truyền thống của họ, đuôi sam thật dài vũ lộng giống như bánh xe gió, các thương nhân nhân cơ hội bày bán các loại đồ chơi nho nhỏ, hấp dẫn khách hàng mua.

Gầm lỵ Tứ Xuyên, đồ đồng Tương Biên, đồ sứ Cảnh Đức trấn, vải mịn Hồ Nam... hàng hóa đến từ các nơi chuyên doanh trên khắp cả nước chất đống như núi. Nếu so với bình thời rẻ hơn một ít, bất quá các bà nội trợ tính toán chi ly vẫn mặc cả với người bán, có thể tiết kiệm được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

So sánh đám người môi giới và người địa phương Hàng Châu, cách ăn mặc của bọn họ thoạt nhìn giống như thương khách người ngoại địa, trước nhìn hàng, sau đó cho đầu ngón tay vào trong tay áo, kéo ngón tay nói giá cả với hai bên mua bán, bận rộn không ngừng.

Bất quá bất kể là dân chúng Hàng Châu thành hay là trung tiểu khách thương các nơi chạy tới, đều không phải là nhân vật chính của thịnh hội mua bán lần này.

Mua bán hàng loạt với số lượng lớn, còn phải xem Hải Sa hội cùng Ngũ Phong hải thương tài hùng thế mạnh.

Trên một mảnh đất trống lớn ở trước mặt Thánh Nhân tự dựng lên hai gian lều lớn đối diện nhau, trên cột thép vàng, xà ngang treo gấm, trước lều có múa sư tử, chiêng trống inh ỏi.

Gian lều phía Tây là của Hải Sa hội, trước lều có một hàng đại hán áo đen đang đứng, tên nào tên này phồng mang trợn mắt như muốn ăn thịt người. Có lẽ người bên cạnh sẽ hỏi đây là làm ăn hay là giết tiền, không sợ hù dọa thương khách hay sao? Thế nhưng không biết những năm qua Hải Sa hội đều là như vậy, có lẽ dùng phương thức này để nhắc nhở thương khách chú ý một số tin tức đặc biệt.

Gian lều phía Đông thuộc về Ngũ Phong hải thương, phong cách hoàn toàn ngược lại lều phía Tây. Trước cửa có bảy tám nữ tử xinh đẹp mặc áo choàng Cao Ly, kimono Nhật Bản, còn có loại quần siết eo lưng thật chặt của nữ nhân Bồ Đào Nha, oanh oanh yến yến hương phong xông vào mũi, khiến cho người ta hoa mắt loạn thần.

Thịnh hội mua bán quả thật có không ít khách thương ngoại quốc tới, nhưng rất ít người mang theo gia quyến. Ngũ Phong hải thương ra một chiêu này lập tức liền hấp dẫn đông người, đặc biệt là thương khách trong nước, tất cả đều tò mò kéo sang đây xem náo nhiệt, cảm thấy mình được mở rộng tầm mắt.

So ra bên lều của Hải Sa hội có vẻ thưa khách hơn.

Trần Bạch Sa ngồi trên Thái Sư ý trong lều, mấy tên thủ hạ tâm phúc bưng trà rót nước cho y. Liếc mắt sang lều đối diện nhìn Kim Anh Cơ thị nữ vây quanh, cười lạnh một tiếng:

- Hừ hừ, muốn đấu cùng ta ư, người còn non lắm. Thương nhân vốn háms lợi, dựa vào nữ sắc có thể đưa tới chú ý, nhưng không thể đưa tới bạc.

Lấy Triệu Hải Mã cầm đầu, mấy tên kiện tướng tâm phúc Hải Sa hội bật cười ha hả.

Bọn họ cũng không nóng nảy, bởi vì tuy rằng người bên Ngũ Phong hải thương có vẻ đông đúc, nhưng cũng là xem náo nhiệt nhiều, không có mấy thương khách đi vào lều tiến hành giao dịch mua bán. Ngược lại có không ít người nơm nớp bất an quay đầu lại nhìn lăm lét, quan sát động tĩnh bên lều Hải Sa hội.

Hải Sa hội lòng dạ độc ác, lại có thể lực quan phủ ở phía sau làm chỗ dựa, cũng không phải là dễ trêu.

Năm trước một hải thương không tin tà không chịu mua đồ sứ giá cao của Hải Sa hội, tự mình tới Cảnh Đức trấn thu mua dong thuyền ra biển, kết quả gặp ‘Hải tặc’, người toàn thuyền bị giết sạch sẽ.

Năm ngoái có thương khách Tứ Xuyên tới đây bán gấm vóc, ý mình có công danh Cử Nhân nên không coi Hải Sa hội ra gì, mang một số gấm vóc lớn bán cho Ngũ Phong hải thương. Lần này thuyền Ngũ Phong hải thương cũng không gặp chuyện không may, thế nhưng thương khách kia còn chưa đi đến Trấn Giang đã bị ‘Thổ phỉ’ đánh cướp, không chỉ có số bạc bán hàng có được bị cướp sạch không còn, người cũng bị chém thành mười bảy mười tám mảnh.

Chuyện như vậy lưu truyền rộng rãi trong đám thương khách, hơn nữa tuyệt đối không chỉ một hai lần như vậy.

Cho dù là tiền nhiều hơn nữa, cũng phải còn mạng mới tiêu xài được, làm chuyện ngu xuẩn mất cả người lẫn của, chắc chắn là thương khách sẽ không làm.

Mặc dù có lời đồn tân nhậm Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám Hoàng công công cùng Đông Xưởng Hoắc Lãnh Ban phái trú Hàng Châu thành đều là người của Ngũ Phong hải thương, ngoài đường phố từng làm cho Hội Thủ Hải Sa hội Trần Bạch Sa mặt thể diện, nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mọi người vẫn phải thâm cân nhắc thật cẩn thận.

Trong lều của Ngũ Phong hải thương, chương quỹ phụ trách thu mua bày một dãy hàng hóa bán sỉ ở mặt trước, phía sau Kim Anh Cơ và Tần Lâm cũng đang ngồi trên hai cái ghế.

Đối với tình huống hát hay mà ít người xem hiện tại, Tần Lâm cũng không mấy để ý tới. Hắn vừa từ từ thưởng thức trà, vừa thưởng thức các cô nương biểu diễn từ phía sau lưng, thỉnh thoảng còn ngêu nga ca hát khe khẽ.

- Tần trưởng quan có vẻ rất nhàn nhã!

Kim Anh Cơ giãn dỗi đảo cặp mắt trắng dã, chế nhạo:

- Người nói mỹ nữ có thể hấp dẫn đẩy mạnh tiêu thụ, con mắt kinh tế gì đó, dường như không có hiệu quả gì...

Tần Lâm rung đùi, đưa tay vỗ nhẹ lên bàn tay trắng nõn như ngọc của mỹ nhân:

- Yên tâm chờ nóng, hắc hắc, xem ra uy danh của Hải Sa hội không nhỏ, tuy rằng đã bị làm nhục một phen ngoài đường nhưng vẫn chưa làm tiêu tan nghi ngờ của thương khách các lộ. Chúng ta chờ một chút đi, sẽ cho bọn chúng một bất ngờ.

Rốt cục bất ngờ tới!

Chiêng trống trận trận, tiếng vó ngựa rền vang, Đề Kỳ Cẩm Y Vệ thân mặc Phi Ngự phục, lưng đeo Tú Xuân đao, cỡi ngựa cao lớn xếp hàng chạy tới. Hai cổ kiệu theo sát phía sau, lại có mười mấy tên sai dịch Đông Xưởng mũ nhọn áo nâu giày da trắng tiền hô hậu ứng, thật là uy phong凛凛, đẳng đẳng sát khí.

Trận thế này vừa nhìn cũng biết là Đại thái giám cùng hồng nhân Đông Xưởng quyền thế cực lớn tới, đám thương khách đang quan sát mỹ nữ hải ngoại ca múa lấy làm kinh hãi, tất cả đều cúi đầu tránh ra, mắt lại không ngừng quan sát hai cổ kiệu, trong lòng không ngừng suy nghĩ: chẳng lẽ là Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám cùng Lãnh Ban Đông Xưởng tự mình tới đây, như vậy cũng không khỏi quá mức trịnh trọng.

Quả nhiên, từ bên trong kiệu bước xuống chính là Đề Đốc Thị Bạc Hoàng công công thân mặc bào phục thái giám cao cấp, cùng với Lãnh Ban Đông Xưởng Hoắc Trọng Lâu mũ tròn, giày đế mềm, áo dài màu nâu, dáng vẻ hung thần ác sát.

Sau khi hai người xuống kiệu động tác đầu tiên là nhìn về phía lều Hải Sa hội ở phía Tây, lạnh lùng hừ mũi một tiếng, sau đó mới nhìn sang lều Ngũ Phong hải thương phía Đông, thoáng chốc trở nên vui vẻ ra mặt.

- Đây chính là bất ngờ người nói sao?

Kim Anh Cơ mừng rỡ, có Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám cùng Lãnh Ban Đông Xưởng đích thân tới ủng hộ, quả thật đã rất có thể diện, nàng lập tức đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài nghênh đón.

Tần Lâm lại kéo nàng một cái, cười hì hì nói:

- Chậm một chút. Bất ngờ ư, cái này còn chưa phải, chỉ là món khai vị mà thôi.

Lúc hai món ăn khai vị lão Hoàng cùng lão Hoắc này sắp đi tới cửa, Tần Lâm mới cùng Kim Anh Cơ không nhanh không chậm đi ra ngoài đón.

- Chúc mừng Kim trưởng quan, chúc mừng Kim trưởng quan tài nguyên rộng rãi thông tứ hải, làm ăn thịnh vượng đạt tam giang.

Gương mặt đã có nếp nhăn của Hoàng công công cười nhăn nhúm, tuy miệng nói chuyện cùng Kim Anh Cơ, ánh mắt lại nhìn Tần Lâm

Hoắc Trọng Lâu cũng ôm quyền nói:

- Hai vị trưởng quan, Hoắc mạo xin ra mắt.

Kim Anh Cơ cũng thi lễ nói:

- Di dân hải ngoại kham khổ, làm ăn đôi chút cũng chỉ là nuôi gia đình, nhọc công hai vị đại giá quang lâm, thật là lều cỏ huy hoàng.

- Được rồi, toàn là người mình, còn khách sáo cái gì?

Tần Lâm cười đẩy Hoàng công công cùng Hoắc Trọng Lâu vào trong lều:

- Nào lại đây, chúng ta ngồi xuống nói chuyện, chỗ Kim trưởng quan có cà phê cùng ca cao do người Bồ Đào Nha vượt đại dương mang tới... Đều là trà Tây Dương sản xuất, có lẽ hai vị còn chưa thưởng thức qua.

- Quầy rầy, quầy rầy!

Hoàng công cùng Hoắc Trọng Lâu cười híp mắt theo Tần Lâm đi vào lều, Đề Kỵ Cẩm Y Vệ cùng sai dịch Đông Xưởng đứng một mảng lớn bên ngoài đông như kiến, nhất thời ép cho uy phong của đám đại hán áo đen Hải Sa hội đối diện không còn lại chút nào.

Những khách thương bị mỹ nữ hải ngoại biểu diễn hấp dẫn tới quan sát, ngàn vạn lần không nghĩ tới thấy được cảnh tượng đặc sắc hơn mỹ nữ biểu diễn gấp mười lần, trong lúc nhất thời người người hoặc hưng phấn, hoặc mong đợi, kích động không thôi.

Mặc dù Thị Bạc Ty có quan văn tòng ngũ phẩm Thị Bạc Ty Sứ, nhưng thực quyền vẫn nằm dưới tay Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám, tương đương với Quan Trưởng hải quan đời sau. Bất quá triều Đại Minh chỉ khai hai nơi cảng khẩu thông thương Nguyệt Cảng cùng Hàng Châu, hơn nữa mức độ mở ra Hàng Châu lớn hơn so với Nguyệt Cảng, thành thị cũng phồn hoa nhiều hơn, chức Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám của Hoàng Tri Hiếu cơ hồ tương đương với Tổng Quan Trưởng hải quan cả nước (Tổng Cục Trưởng).

Đám thương khách bất kể mua đông châu, nhân sâm Cao Ly, đồ sơn mài ngà voi Nhật Bản, thậm chí còn đủ các loại hàng hóa Bồ Đào Nha, Thiên Trúc, Ả Rập, hay là đem tơ lụa vải vóc đồ sứ trong nước sản xuất xuất khẩu, cũng phải thông qua Thị Bạc Ty. Bây giờ Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám tự mình đến áp trận cho Ngũ Phong hải thương, tin tức biểu đạt cũng đã hết sức rõ ràng. Nếu ai còn không hiểu vậy đi mua miếng đậu hủ đập đầu chết phứt cho xong.

Càng đừng nhắc tới còn có Lãnh Ban Đông Xưởng, Hải Sa hội đen tới tới mức nào, có thể đen tối hơn Xưởng Vệ được chăng?

Lập tức có không ít thương khách tràn vào lều Ngũ Phong hải thương, bắt đầu hiệp đàm mua bán cùng các chương quỹ.

293. Chương 293: Gia Tăng Cạnh Tranh

Lều Hải Sa hội phía Tây lập tức có chút hốt hoảng, chẳng những Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám hoàn toàn nghiêng về phía Ngũ Phong hải thương, còn tự thân xuất mã làm ô dù che chở, đây quả là đả kích chí mạng đối với Hải Sa hội.

Trần Bạch Sa ngược lại tỏ ra ung dung điềm tĩnh, tràn đầy tự tin ngồi ngay ngắn, bởi vì y cũng có bố trí hậu thủ.

Không tới khoảng thời gian tàn một nén nhang, tiếng thanh la mở đường lại vang lên một lần nữa.

- Ha ha ha, người có chỗ dựa, lão tử không có hậu đãi sao?

Trần Bạch Sa bật cười lớn, lập tức đi ra ngoài nghênh đón.

Đại đội binh tốt nha môn Bố Chính Sứ khiêng hồ bài ‘giữ yên lặng’, ‘tránh xa’ ‘Bổ nhiệm Chiết Giang chủ chính’, ‘Ban cho Tiến Sĩ xuất thân’, ‘Thông phụng đại phu’ vân vân... Quan hàm chữ vàng khiến cho người ta hoa mắt, mọi người lập tức biết là bản tính Bố Chính Sứ Lý Tự Hiền đến.

Trần Bạch Sa rất cung kính đứng trước kiệu chào đón, hai tên kiêu phó (người hầu) một tả một hữu vén màn kiệu lên, Lý Tự Hiền ngang nhiên bước ra.

Chỉ thấy vị Bố Chính Sứ này thân mặc quan phục lụa thêu màu đỏ sẫm, đầu đội ô sa, trước ngực thêu cẩm kê tượng trưng quan hàm tòng nhị phẩm, lưng đeo thắt lưng tê giác, thật đúng là uy phong凛凛.

Phía sau Lưu Thử Đạo Lưu Tuần Án ngồi bên trong kiệu đi xuống, mặc dù y chỉ mặc thanh bào thất phẩm, nhưng trên đầu đội cũng không phải là ô sa quan văn bình thường, mà là Giải Trĩ quan Tuần Án Ngự Sử,

trước ngực thêu giải trĩ, vẻ mặt ương ngạnh, có thái độ ngạo nghễ hùng hồn, chính là Bát Phủ Tuần Ân tuần thú thay thiên tử, quyết trước tấu sau trong tường hát.

Hai vị này đi xuống kiệu, hành động giống nhau như đúc cùng Hoàng công công, Hoắc Lãnh Ban tới trước, chỉ bất quá đối tượng hoàn toàn ngược lại.

Hai vị Đại nhân nhìn lều phía Đông, hừ mũi một tiếng tỏ vẻ tức giận, hiển nhiên là cực kỳ bất mãn đối với Ngũ Phong hải thương. Tiếp theo nói chuyện với Trần Bạch Sa, vẻ mặt lập tức liền chuyển thành ôn hòa.

- Hải Sa hội chúng ta có tài đức gì, có thể mời được Lý Phương Bá cùng Lưu Tuần Ân giảng lâm như vậy. Hai vị thanh danh trong như nước, sáng như gương, bọn ta coi là phụ mẫu từ bi, hôm nay quang lâm nơi đây, bọn ta quả thật vô cùng may mắn.

Trần Bạch Sa vui mừng vô kể, lập tức nịnh hót hai chỗ dựa của mình.

Lý Tự Hiền cảm phần nhìn chòng chọc Ngũ Phong hải thương bên kia, xương toàn thân con trai Lý Giáp cơ hồ bị Ngũ Đại Lực bẻ gãy, bây giờ còn nằm ở trên giường rên hừ hừ, y có thể không ghi hận Kim Anh Cơ cùng Tần Lâm sao?

Quay đầu lại cười híp mắt nhìn Trần Bạch Sa, thần sắc vị Phương Bá (cách gọi khác của Bồ Chính Sứ) này tốt hơn nhiều, trầm giọng nói:

- Hải Sa hội là thương nhân đứng đắn, hai vị Hội Thủ Trần, Triệu chính là con dân Trung Quốc hết sức nhiệt tình, làm nhiều việc thiện như sửa cầu lót đường, trai tăng tế bần, bản quan đã sớm có nghe thấy. Lần này phụng chỉ khai hải thông thương Hàng Châu, thành thị phồn vinh, nộp nhiều phú thuế, quý hội trách nhiệm trọng đại, cho nên bản quan không thể không kính trọng vài phần, đến chỗ này thị sát, cổ vũ một phen.

Lý Tự Hiền là tông nhị phẩm Bồ Chính Sứ, ý vào thân phận mình, lời nói cũng tương đối hàm súc.

Lưu Thế Đạo tính tình hẹp hòi, lại là vị Tuần Ân Ngự Sử chức nhỏ mà quyền to, lại càng không chút kiêng kỵ, chỉ chớ mắng mềo:

- Nghe nói có xú dân hải ngoại mượn thế hoạn đảng làm càn, bản quan tưởng Đại Minh ta trời xanh mây trắng, lăng đảng càn khôn, không ngờ rằng xảy ra chuyện như vậy, hôm nay nhìn thấy quả thật cũng không phải là giả dối. Bản quan thân chịu hoàng mệnh, thay thiên tử tuần thú, đạ hặc bất pháp chính là trách nhiệm của mình, hiện tại ở lại nơi đây xem thử ý muốn đối phương thế nào.

Dứt lời, Lưu Thế Đạo vung tay áo rộng lớn một cái, hai chân bước đi hết sức đường hoàng, hai mắt tròn tựa như Kim Cương trợn mắt, mày rậm cau chặt như Bao Công xử án. Dáng vẻ y bưng bưng chính khí, chỉ còn thiếu người bên cạnh y rống to một câu: 'Bao Long Đồ đã tọa Khai Phong phủ' nữa mà thôi.

Chỉ tiếc dân chúng cũng không có hân hoan khích lệ, cổ vũ khen hay Bát Phủ Tuần Ân tru diệt tham quan, phân xử án oan giống như trên sân khấu hoặc là trong quán trà nghe kể chuyện, ngược lại một mảnh trầm mặc tĩnh mịch.

Đối với biểu hiện của vị Tuần Ân Ngự Sử này, mọi người ngơ ngác nhìn nhau: Hải Sa hội lần áp dân chúng, đè ép trung tiểu thương khách, thậm chí mưu tài hại mệnh, tội ác có thể nói phụ nữ và trẻ con khắp Hàng Châu đều biết. Ai ai cũng mong mỗi Ngũ Phong hải thương tới cạnh tranh với Hải Sa hội, mặc dù Ngũ Phong hải thương cũng không phải là lương dân gì, nhưng chỉ cần có cạnh tranh vẫn tốt hơn một nhà độc quyền.

Vì sao Tuần Ân lão gia không chủ trì công đạo cho dân chúng giống như trên sân khấu, ngược lại nói những nói càn, chỉ hươu bảo ngựa như vậy?

Người thông minh đã nhìn ra mấy phần đầu mối, xem ra Tuần Ân lão gia cũng không tốt như vai diễn trên sân khấu, nói không chừng...

Lưu Thế Đạo cảm thấy khó chịu trong lòng, một phen cố ý làm bộ biểu diễn không nhận được bất kỳ hiệu quả nào, thật may là còn có Trần Bạch Sa biết chuyện thức thời, vội vàng dẫn đầu khen hay. Những tiên sinh sổ sách, chương quỹ, người làm, đã thủ Hải Sa hội đang sừng sờ, cũng nhao nhao khen hay phụ họa lúc này mới bảo toàn thể diện cho Lưu Tuần Ân.

Bổ Chính Sứ cùng Tuần Án, hai vị cao quan này đứng đầu Hàng Châu thậm chí là toàn Chiết Giang, hai người bọn họ vừa tiến vào lều Hải Sa hội, tình thế lập tức hoàn toàn biến đổi.

Người vốn đã tiến vào trong lều Ngũ Phong hải thương, lúc này bắt đầu lúng túng vô cùng đi ra ngoài.

Có thương khách nói thổ ngữ Hồ Quảng đang say sưa đàm luận với chủ cửa Ngũ Phong hải thương, chợt sau lưng có người vỗ vai y:

- Ông viên ngoại, người không nhìn chiều gió hay sao, đi mau, đi mau!

Ông viên ngoại quay đầu nhìn lại, toàn bộ Chưởng Sự Bổ Chính Sứ cùng Tuần Án Ngự Sử dừng ở trước lều Hải Sa đối diện, hai vị Đại nhân đang ngồi chễm chệ trong lều, nhất thời bị dọa sợ đến toát ra mồ hôi lạnh, ngưỡng ngừng cười rồi cùng chủ cửa bên này, sau đó vội vàng thối lui ra khỏi lều.

Dù là như vậy y vẫn chưa yên tâm, cùng người mới vừa rồi nhắc nhở mình cúi đầu, cầm tay áo che kín mặt, sợ bị Hải Sa hội nhớ mặt, bị bọn họ trả thù.

Không có cách nào, trước đó đã có vô số bài học bằng máu, không dám không phòng bị!

Nhưng trở lại mảnh đất trống, Ông viên ngoại cùng bằng hữu của y lại gặp khó khăn. Hải Sa hội hoành hành bá đạo, lại có Bổ Chính Sứ cùng Tuần Án Ngự Sử làm chỗ dựa, chẳng lẽ Ngũ Phong hải thương là dễ chọc?

Những Cẩm Y Hiệu Úy cùng sai dịch Đông Xưởng hung thần ác sát kia nhìn thấy hai người bọn họ từ lều Ngũ Phong hải thương lui ra ngoài, tất cả đều hung hăng nhìn chằm chằm, tay của không ít người còn gác lên chuôi Tú Xuân đao, dáng vẻ tựa hồ muốn nói: Hừ, cũng muốn xem thử ai dám đi sang lều Hải Sa hội? Chẳng lẽ Đông Xưởng cùng Cẩm Y Vệ chúng ta là ngồi không?

Đây mới gọi là tiến thoái lưỡng nan, dám thương khách rơi vào tình cảnh vô cùng khó xử, đi cũng dở mà ở không xong.

- Má ơi, muốn làm ăn vì sao lại khó khăn tới mức này?

Ông viên ngoại dứt khoát đặt mông ngồi phệt xuống đất, thanh âm nức nở.

Số ít thương khách gan lớn cân nhắc hơn thiệt được mất, giậm chân một cái, trong lòng đã quyết đi về lều phía Đông:

- Thôi thôi thôi, đắc tội bên nào cũng có nguy hiểm, xét trên phương diện làm ăn, ta vẫn nên nghiêng về phía Ngũ Phong hải thương thu mua giá cao, bán sỉ giá thấp.

Dĩ nhiên cũng có người khiếp sợ hung danh Hải Sa hội, hết sức không cam tâm tình nguyện đi qua lều phía Tây:

- Ôi, không có cách nào, đắc tội Hải Sa hội phải rơi đầu, đắc tội Ngũ Phong hải thương có lẽ không nghiêm trọng như vậy, ta thà rằng đắc tội người sau.

Trong lúc nhất thời, cả hai lều Đông Tây có một ít thương khách đi vào thương lượng, nhưng phần lớn vẫn còn ở lại mảnh đất trống quan sát, do dự không quyết.

Nơi xa lại một lần nữa xuất hiện cảnh xôn xao, một đám người rất đông đang chen chúc tới nơi này, giống như một dòng nước mới mở chảy rót vào đám người đông đúc đang có mặt ở đây, lập tức đưa tới chú ý.

Bất kể là Hoàng công công, Hoắc Trọng Lâu bên trong lều phía Đông, Trần Bạch Sa, Lý Tự Hiền, Lưu Thế Đạo trong lều phía Tây, hay là thương khách các lộ ở ngoài mảnh đất trống giữa hai lều, ai nấy đều ngơ ngác không hiểu: Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám, Lãnh Ban Đông Xưởng, Bổ Chính Sứ, Tuần Án Ngự Sử, tất cả nhân vật tai to mặt lớn thế lực các phe đều ở nơi này, người tới là nhóm thần tiên nào?

Chợt Triệu Hải Mã vui mừng kinh ngạc đứng lên, chỉ nơi xa nói với Trần Bạch Sa:

- Đại ca, là Điện Tổng Giám Tào Bang cùng một đám tào vận tổng thương dưới tay y.

Trần Bạch Sa nhất thời hết sức mừng rỡ.

Tuy rằng Hải Sa hội xưng vương xưng bá ở Hàng Châu phủ, Chiết Giang tỉnh, nhưng dù sao cũng chỉ là một góc nhỏ. Mà Tào Bang bằng vào Kinh Hàng Đại Vận Hà cùng Trường Giang thủy vận, tung hoành các tỉnh Chiết Giang, Giang Tây, Hồ Quảng, Sơn Đông cùng với Nam Bắc Trục Lệ, dưới quyền mười vạn bang chúng, thanh thế mạnh hơn Hải Sa hội không chỉ ba phần.

Năm trước hai người Trần, Triệu từng đi Dương Châu thăm viếng Điền Thất gia, thương lượng chuyện hai bên hợp tác. Điền Thất gia tiếp đãi cực kỳ nhiệt tình, nhưng không đưa ra điều gì mang tính thực chất, vì vậy hai người bại lui trở lại Hàng Châu.

Không nghĩ tới thời khắc mấu chốt, Điền Thất gia lại mang theo vô số tổng thương dưới quyền đích thân tới, thật sự là ngoài ý liệu!

- Trời cũng giúp ta!

Trần Bạch Sa lấy tay vỗ trán, cáo lỗi với hai vị Đại nhân, để Triệu Hải Mã ở lại lều tiếp đãi, mình như một làn khói đi ra ngoài đón.

Đám đả thủy, người làm của Hải Sa hội đều vui vẻ ra mặt, làm mặt quỷ hướng về lều phía Đông, tỏ ra dương dương đắc ý.

Thần sắc đám thương khách trên mảnh đất trống lập tức thay đổi, những thương nhân đang ở trong lều phía Đông trong nháy mắt sắc mặt trở nên xám như tro tàn.

Hiệu buôn, hãng xe ngựa, trạm giao dịch buôn bán Chiết Giang bị Hải Sa hội khống chế ở trong tay, nhưng Kinh Hàng Đại Vận Hà từ Hàng Châu đi thông kinh sư là do Tào Bang trông coi. Hơn nữa mạng lưới đường thủy Giang Nam giăng đầy, xây dựng rất nhiều vận hà, Hàng Châu đến Tiêu Sơn, Thiệu Hưng, Thượng Ngu, Hồ Châu đến Gia Hưng, Vô Tích đến Giang Âm... đều có chi nhánh vận hà liên thông lẫn nhau, không cần nói, tất cả những địa phương này đều là thiên hạ của Tào Bang.

Hàng hóa cỡ nhỏ có thể đi đường bộ, hàng hóa cồng kềnh cỡ lớn lại nhất định phải đi đường thủy. Bây giờ Tào Bang liên hiệp cùng Hải Sa hội, đám thương khách không hợp tác với Hải Sa hội ắt sẽ nửa bước khó đi trên vận hà, coi như bị vây khốn.

Trong lúc nhất thời trong lều phía Đông yên lặng như tờ, sắc mặt ai nấy đen như trôn chảo.

- Ta... vì sao ta lại xui xẻo như vậy?

Uông viên ngoại trắng trẻo mặt mày áo nã xoa tóc, dáng vẻ còn khó coi hơn khóc.

Mới vừa rồi vốn y đã đi ra ngoài, do dự nhiều lần, rốt cục không chống lại được cám dỗ Ngũ Phong hải thương thu mua giá cao, bán ra giá thấp, lại đi vào mắc cả cùng các chương quỹ, lấy chi phiếu ra mua rất nhiều hàng hóa từ hải ngoại, chuẩn bị chở về trong nước tiêu thụ.

Nhưng bây giờ mới phát hiện Hải Sa hội được Tào Bang ủng hộ, mới vừa rồi mua được hàng hóa giá rẻ trong tay Ngũ Phong hải thương, sau này tới Đông Nam nửa bước khó đi, coi như bị khốn ở Hàng Châu, đây không phải là bức người nhảy lầu sao?

- Trời ơi, Uông mỗ mắc bẫy các người rồi!

Uông viên ngoại hướng về phía lão chương quỹ phụ trách giao dịch mới vừa rồi cất lời oán trách, sau lại thấp giọng năn nỉ xem có thể trả lại hàng được không, còn nói bằng lòng cho lão chương quỹ chiết khấu...

Chợt sau lưng y có người cười lên:

- Uông tiên sinh không có lòng tin đối với Ngũ Phong hải thương như vậy sao?

Uông viên ngoại quay đầu nhìn lại, chính là người trẻ tuổi ngồi ở bên cạnh Kim Anh Cơ. Biết đối phương lai lịch bất phàm, y không dám đắc tội, nhưng trong lời nói lộ ra ý hối hận không nên giao dịch cùng Ngũ Phong hải thương, chuyện này làm ăn nhất định sẽ tay trắng trở về.

- Như vậy...

Tần Lâm tràn đầy tự tin vỗ vỗ vai y:

- Ta cá là chuyến này không những ngươi sẽ không lỗ vốn, ngược lại còn kiếm được nhiều hơn. Bởi vì chỉ cần là hàng hóa giao dịch cùng Ngũ Phong hải thương ta, Tào Bang sẽ phụ trách chuyển vận đường thủy miễn phí.

Chẳng lẽ là người này điên rồi? Ông viên ngoại mở to hai mắt, dường như vừa thấy hoa nở trên mặt Tần Lâm, lại đưa tay ra, dường như muốn sờ trán hắn xem có nóng hay không.

Tần Lâm cất tiếng cười ha hả, thấy đám khách thương Ông viên ngoại hoàn toàn không tin, hắn cũng không nói nhiều nữa, kéo Kim Anh Cơ đi ra khỏi lều.

Trần Bạch Sa đã sớm tranh trước nghênh đón, mặt mũi tươi cười, từ xa đã ôm quyền thi lễ các đại lão bang chúng Tào Bang:

- Ôi chào, hôm nay trận gió nào thổi chư vị từ Dương Châu tới Hàng Châu ta vậy? Điền Thất gia cũng không thông báo cho huynh đệ một tiếng, huynh đệ được tin cũng tiện bày tiệc rượu đón gió tẩy trần cho các vị!

Điền Thất gia vóc người khôi ngô, mặt vuông chữ Quốc, mặc một bộ áo choàng màu hồng cánh sen, đầu đội một chiếc Tứ Phương Bình Định cân, giọng sang sảng như hồng chung:

- Ủa, đây không phải là Trần Hội Thủ sao? Thì ra người cũng ở nơi đây, thật là trùng hợp, ha ha ha...

Trần Bạch Sa nghe vậy ngẩn người ra, dường như Điền Thất gia không phải là đặc biệt tới gặp y. Y ngờ ngác không hiểu ngẩn đầu xem thử, thái độ chúng vị đại lão Tào Bang rất là lãnh đạm, trong đó thậm chí mấy người quá khứ có chút giao tình hơi có vẻ lúng túng.

Có thể khai sáng Hải Sa hội, cấu kết quan phủ, trở thành hào cường một phương, Trần Bạch Sa cũng là hạng người tâm tư linh mẫn, thấy tình hình như vậy lập tức phát giác có cái gì không đúng, âm thầm nghĩ ngợi chẳng lẽ Tào Bang bắt quá chỉ tình cờ tới đây chọn mua hàng hóa, cũng không phải là muốn hợp tác cùng Hải Sa hội hay sao?

294. Chương 294: Chính Là Kẻ Bất Tài

Bất quá cơ hội khó được, nếu người đã tới, Trần Bạch Sa chuẩn bị xúc tiến hai bên hợp tác lần nữa, bèn cười bồi nói:

- Điền Thất gia cùng các vị tổng thương hiểm khi đến Hàng Châu một chuyến, Hải Sa hội ta nhất định phải tận tình địa chủ. Mời vào mời vào, mời vào lều chúng ta ngồi một chút, tứ hải giai huynh đệ.

- Cái này, tề bang còn có chút tục sự...

Điền Thất gia khéo léo đẩy đưa, thần sắc như cười như không, thái độ khó có thể nắm bắt, mơ hồ có ý muốn thoát khỏi Trần Bạch Sa dây dưa nhanh lên một chút.

Tần Lâm dắt Kim Anh Cơ chậm rãi tới, cười hì hì vấn an:

- Điền Tổng Giáp, đã lâu không gặp, các người tới rất đúng lúc.

Câu chào hỏi này cũng bình thường, thế nhưng chư vị đại lão Tào Bang do Điền Thất gia cầm đầu lập tức quỳ rạp xuống. Trừ mấy người đọc sách ăn mặc Sư Gia, mặc tân ra, những người còn lại đều quỳ trên mặt đất.

Chuyện này lập tức khiến cho Trần Bạch Sa, đám thương khách trên mảnh đất trống, Lý Tự Hiền cùng Lưu Thể Đạo ngồi trong lều phải trợn mắt há mồm.

Phải biết thế lực Tào Bang cực lớn, trừ hai vị chính quản đại thần Tổng Binh Tào Vận, Tổng Đốc Tào Vận ra không cúi đầu nghe theo ai cả. Điền Tổng Giáp cùng Tri Phủ Dương Châu gặp mặt đều là ngồi ngang

hàng, các vị tổng thương bình thời cũng mắt cao hơn trán, từ trước tới nay chưa từng thấy qua tình cảnh chúng vị đại lão Tào Bang đồng loạt quỳ xuống như vậy.

Họ Tần kia là công hầu một phủ, hay là khâm sai đại thần tay cầm Thượng Phương bảo kiếm?

Không ai lên tiếng nói, cả một vùng rộng lớn trở nên yên lặng như tờ, mắt mọi người cũng sắp sửa lồi ra, sắc mặt thương khách bên trong lều phía Tây bắt đầu trở nên khó coi. Mà đám thương khách Ưông viên ngoại trong lều phía Đông mới vừa rồi còn cất tiếng than thở, lúc này tim lại nhảy lên thành thịch không kèm chế được.

Sau khi Điền Thất gia quỳ xuống, tỏ vẻ nơm nớp sợ hãi nói:

- Nhọc công Tần trưởng quan tự mình ra đón, chúng tiểu nhân thật là đáng chết. Trưởng quan chỉ cần ra lệnh một tiếng, từ trên xuống dưới Tào Bang không ai dám không tuân theo. Chúng tiểu nhân từ các nơi Dương Châu, Hồ Châu, Trấn Giang chuyên chở hàng hóa, trừ tập tiền bạc, tranh thủ vận chuyển tới Hàng Châu, rốt cục đã tới kịp đại hội thương mại vào Hai Mươi Mốt tháng Tám, cuối cùng không có làm trái với lệnh dụ của trưởng quan.

- Điền Tổng Giáp, chư vị tổng thương, cần gì khách sáo với bản quan như vậy?

Tần Lâm đưa tay ra đỡ hờ, luôn miệng mời đứng dậy.

Lúc này chúng vị đại lão Tào Bang mới từ từ đứng lên, tất cả đều tuôn ra những lời nịnh hót Tần Lâm, chẳng qua là vẫn có chút lãnh đạm đối với Kim Anh Cơ. Dù sao cũng là nàng phối hợp Bạch Liên giáo cướp đi bạc ngân khố, làm hại Tào Bang xui xẻo, nhờ có Tần Lâm chuyện này mới được hóa giải, nhưng cũng không thể trông cậy bọn họ sẽ yêu ai yêu cả đường đi, sẽ nhiệt tình với Kim Anh Cơ.

Trần Bạch Sa ở bên cạnh ngây người như kẻ ngốc, nghe những người này đối thoại hồi lâu, y mới chợt hiểu ra, kinh hãi vô cùng nhìn Tần Lâm:

- Tần... Tần trưởng quan, người chính là tên Cẩm Y Vệ Phó Thiên Hộ đoạt số bạc ngân khố bị mất về cho triều đình!

Chiết Giang cùng Nam Trực Lệ cách tỉnh, thế lực Hải Sa hội chủ yếu ở Chiết Giang, hỏi thăm tin tức có nhiều bất tiện. Hơn nữa tuy rằng vụ án ngân khố mất bạc được truyền đi rộng rãi trong dân gian, nhưng triều đình lại có ý riêng, đăng tin trên công báo hết sức hàm hồ, cũng không phải là rõ ràng.

Hải Sa hội thông qua mạng lưới liên lạc Chiết Giang, tra được Tần Lâm là bị Trương Cư Chính cách chức, lập tức yên tâm. Đặc tội với Nguyên Phụ Thiếu Sư Trương tiên sinh, chỉ là một tên Cẩm Y Vệ Phó Thiên Hộ đã bị cách chức lưu nhiệm, hiển nhiên không đáng để coi trọng nữa.

Cho nên Hải Sa hội cũng không biết nguyên nhân chân thật Trương Thủ Phụ cách chức Tần Lâm, càng không biết hẳn chính là Cẩm Y Vệ Phó Thiên Hộ đoạt lại bạc ngân khố, rửa sạch oan uổng thay Tào Bang, từ đó phạm vào sai lầm chí mạng.

- Đúng là như vậy.

Tần Lâm nhìn về phía Trần Bạch Sa chấp tay một cái, ngoài cười mà trong không cười:

- Người mà Trần Hội Thủ nói quả thật chính là kẻ bất tài này.

- Người... Người!

May Trần Bạch Sa là hào cường một phương lúc này cũng bị á khẩu nghẹn lời, gần như ngạt thở, sắc mặt kèm nén phát xanh. Phen này quả thật bêu xấu trước mặt của tất cả thương khách, đặc biệt còn có mệnh quan triều đình.

Kim Anh Cơ lưu chuyển sóng mắt, cười khanh khách nói:

- Trần Hội Thủ, bây giờ chỉ sợ Điền Tổng Giáp cùng các bằng hữu tổng thương Tào Bang không rảnh sang lều ngươi làm khách. Phải chăng là người cũng đi cùng bọn họ, vào lều của Ngũ Phong hải thương chúng ta ngồi một chút?

Trần Bạch Sa vừa tức vừa xấu hổ, thấy tiếp tục ở lại chỉ là bêu xấu, cũng không nói gì với Tào Bang nữa, giậm chân một cái xoay người rời đi, giống như gà trống chọi thua.

- Thật là không có phong độ...

Kim Anh Cơ bĩu môi.

Diễn Thất gia dẫn dắt các vị tổng thương tiến vào lều trước, dường như là nghĩ tới điều gì vô trán một cái, đứng ở cửa xoay người lại, lớn tiếng tuyên bố:

- Diễn mỗ lần thần, suýt chút nữa đã quên Tào Bang ta quyết ý hợp tác chân thành với Ngũ Phong hải thương, hai bên kết làm đồng minh. Vì tạo uy tín khắp thiên hạ, bắt đầu từ hôm nay, hàng hóa ký hợp đồng mua bán cùng Ngũ Phong hải thương trong vòng ba ngày, Tào Bang sẽ phụ trách chuyển vận đường thủy, tất cả miễn phí!

Tất cả đám trung tiểu thương khách đều chấn động. Thương nhân háms lợi, Tào Bang phụ trách chuyển vận miễn phí, lại có thể tiết kiệm được một số phí chuyển vận lớn, đó cũng là bạc trắng xóa, tiền vàng chói, ai lại có thù với vàng bạc chứ?

Số thương khách còn lại trên mảnh đất trống nhất thời ủa về phía lều của Ngũ Phong hải thương như ong vỡ tổ. Bên này mới vừa rồi còn vắng tanh vắng ngắt, hiện tại nháy mắt đã đầy ắp cả người, cho tới khi Kim Anh Cơ không thể không lệnh cho Quy Bản Vũ Phu cùng Quyền Chính Ngân dẫn người duy trì trật tự, bảo đám thương khách xếp hàng vào cửa, một người thương lượng mua bán xong đi ra mới tới người khác tiến vào.

Đám thương khách Ưông viên ngoại vẫn đang ở trong lều, thấy Tần Lâm đi vào lập tức dập đầu thi lễ hân:

- Tần trưởng quan, ngài là phụ mẫu tái sinh chúng ta!

Tần Lâm cười hì hì sờ sờ cằm:

- Mới vừa rồi ta nói các ngươi sẽ kiếm một khoản lớn hơn, các ngươi còn không tin sao?

- Tin, tin!

Ưông viên ngoại từ dưới đất bò dậy, cười ngoác miệng tới mang tai:

- Sau này trưởng quan nói cái gì nữa, chỉ có con rùa mới không tin.

Tần Lâm cùng đám tổng thương Tào Bang ra phía sau ngồi xuống, Ưông viên ngoại sớm bị rất nhiều thương khách vào sau vây lại, chỉ nghe y khoác lác nước miếng văng tung tóe:

- Tầm nhìn của lão Ưông ta lợi hại biết bao, không phải là ta khoác lác, đôi mắt ta từ trước tới nay chưa bao giờ nhìn lầm người. Các ngươi nhìn Tần trưởng quan thử xem, thiên đình đầy đặn địa các vương vức, thần sắc trong mắt sung túc, giữa hai hàng lông mày toát ra vẻ chính trực. Chính là kinh thiên ngọc trụ, giá hải kim lương của Đại Minh chúng ta, nghe theo lời lão nhân gia chắc chắn sẽ không sai...

295. Chương 295: Sứ Giả Lưu Cầu

Sau một tấm bình phong phía sau lều, Tần Lâm ngồi giữa, Diễn Thất gia cầm đầu tổng thương Tào Bang cùng Kim Anh Cơ cầm đầu Ngũ Phong hải thương chia ra ngồi hai bên.

Được Tần Lâm đứng giữa điều đình, hai bên đạt thành hiệp nghị hợp tác cả hai cùng có lợi, Tào Bang nắm giữ Kinh Hàng Đại Vận Hà cùng thủy vận Trường Giang, cùng Ngũ Phong hải thương tung hoành trên biển sẽ triển khai hợp tác nhiều mặt trong lãnh vực buôn bán.

Tào Bang vận chuyển hàng hóa trong nước đến Hàng Châu, chuyển bán cho Ngũ Phong hải thương, xuất khẩu đến các nước Cao Ly, Nhật Bản, Bồ Đào Nha. Đám Ngũ Phong hải thương chở hàng hóa của hai đại dương Đông Tây tới Hàng Châu, Tào Bang vận chuyển vào trong nước tiêu thụ.

Với thực lực hùng mạnh của hai bên, hình thức buôn bán hoàn toàn mới như vậy cơ hồ chính là thủ đoạn lũng đoạn tư bản từ sản xuất đến tiêu thụ của triều Đại Minh. Nhìn thấy Tào Bang tổng thương cùng Ngũ Phong hải thương tiền cảnh buôn bán huy hoàng mà vô cùng kích động, Tần Lâm nhờ biết trước chuyện đời sau, đã thấy một đế quốc thương nghiệp lũng đoạn từ đại dương đến đất liền đang dần dần hình thành.

- Đúng rồi...

Cuối cùng Điền Thất gia nói với Tần Lâm:

- Có hai vị khách nhân trong kinh tới, là ngồi thuyền Tào Bang chúng ta đến Hàng Châu, Tần trưởng quan cũng nên bái kiến một chút.

Khách nhân trong kinh tới... Tần Lâm có hơi kinh ngạc.

Người vui kẻ buồn, lều Ngũ Phong hải thương cười nói rộn ràng, bên lều Hải Sa hội lại lạnh lùng thê lương thảm thiết.

Phàm là thương khách mua bán cùng Hải Sa hội ai nấy đều nhăn nhó mặt mày, lo âu rầu rĩ, cảm thấy mình xui xẻo vô cùng.

Mới vừa rồi Điền Thất gia Tào Bang nói hợp tác cùng Ngũ Phong hải thương, phàm là hàng hóa mua bán cùng Ngũ Phong hải thương đều có thể miễn phí thủy vận. Hay quá, quả thật bọn họ không nhắm vào Hải Sa hội, nhưng nếu người nào cho rằng mua hàng của Hải Sa hội còn có thể thuận lợi vận chuyển trên đường thủy, vậy người đó chính là kẻ ngốc.

Hải Sa hội, Tào Bang, Ngũ Phong hải thương, tất cả không phải là thiện nam tín nữ gì, khác biệt giữa bọn họ bất quá chỉ là thủ đoạn đen tối tới mức nào, ăn uống để coi hay khó coi...

- Trần... Trần Hội Thủ...

Một thương khách Huy Châu bình thời giao tình rất tốt với Trần Bạch Sa thử thăm dò hỏi:

- Ngài xem hàng hóa chúng ta đặt, có nên...

Cơ mặt Trần Bạch Sa giật giật vài cái, mặt mũi trở nên dữ tợn đáng sợ:

- Phải chăng là người muốn trả lại hàng?

- Không... không trả, không trả.

Thương khách Huy Châu gần như bị dọa chết, xua xua hai tay tỏ vẻ tuyệt đối không có ý trả.

Phàm là thương khách nộp tiền bạc đặt hàng Hải Sa hội đều không thể làm gì khác hơn là tự nhận xui xẻo, coi như ném bạc qua cửa sổ. Từng người một chui ra khỏi lều, dáng vẻ như cha mẹ chết, nhìn thấy lều đối diện vô cùng tập nập, trong lòng khó chịu vô cùng.

Hai vị Đại nhân ngồi bên trong lều giống như ngồi trên bàn chông, có vẻ nhấp nhể không yên. Thân là mệnh quan triều đình, phụng bồi Trần Bạch Sa mất thể diện ở chỗ này, vì sao lại khổ như vậy?

Trần Bạch Sa cùng Triệu Hải Mã liếc mắt nhìn nhau, khẽ cắn răng quyết tâm liều một lần cuối, được ăn cả ngã về không.

Trần Bạch Sa lấy trong tay áo ra sáu tấm chi phiếu một vạn lượng bạc, trình lên Ỗ vị Đại nhân ba tấm, thấp giọng cầu khẩn:

- Lý Phương Bá, Lưu Tuần Ân, hai vị cũng nhìn thấy, lần này Hải Sa hội ta coi như mất hết thể diện không còn, hiện tại chỉ có hai vị ra tay mới có thể ngăn cơn sóng dữ!

Lý Tự Hiền cùng Lưu Thế Đạo đồng thời cười khổ, không hẹn mà cùng đẩy chi phiếu trở về.

Lưu Thế Đạo bắt đầu lắc đầu:

- Trần Hội Thủ, người cũng hiểu được Tào Bang kia trừ quan Tổng Binh Tào Vận cùng Tổng Đốc Tào Vận ra, những quan khác không thể quản y được. Người muốn Lý lão tiên sinh cùng hạ quan ra tay cũng giống như hỏi đường người mù.

- Đã ngồi lâu như vậy, sợ trong nha môn còn có chuyện...

Lý Tự Hiền đứng dậy, quyết định không phụng bồi Trần Bạch Sa mất thể diện ở chỗ này nữa.

Hai vị Đại lão gia hàn huyền rời đi, vẻ mặt Trần Bạch Sa đã sớm trở nên dữ tợn đáng sợ, y nhìn lều đối diện nghiêng răng ken két, ánh mắt thoáng qua vẻ điên cuồng.

Tào Bang Điền Thất gia dẫn kiến cho Tần Lâm hai vị khách kinh sư tới, là Hộ Khoa Tả Cấp Sự Trung Tiêu Sùng Nghiệp cùng Hành Nhân Ty Hành Nhân Tạ Kiệt, bọn họ từ Hàng Châu ra biển đi Lưu Cầu.

Vương quốc Lưu Cầu chính là Xung Thằng (Okinawa) sau đó bị Nhật Bản thôn tóm, trong ngàn năm lịch sử rất dài cho tới hiện tại, nó vẫn là chư hầu của Trung Quốc, tấm nền văn minh Trung Nguyên rực rỡ.

Tùy Dương Đế lệnh cho Vũ Kỳ Ủy Chu Khoan ra biển tìm kiếm thăm dò dị tục hải ngoại. Đi đến Yểm Mỹ Đại Đảo (Amami Oshima) phía Bắc, Nam tới Dữ Na Quốc Đảo (Yonaguni), thấy một hòn đảo lơ lửng trên mặt biển giống như một con rồng cuộn tròn, vì vậy gọi là Lưu Cầu (rồng có sừng). Đến đời Đường biên soạn Tùy thư, vì kỳ hựu đế vương cho nên đổi lại là Lưu Cầu (chữ Cầu này nghĩa là tìm cầu). Tới đời Chu Nguyên Chương bèn đổi lại là Lưu Cầu (quả cầu), có thể thấy được cảnh sắc tráng lệ tuyệt mỹ.

Cư dân vương quốc Lưu Cầu trừ thổ dân bản địa, cũng có rất nhiều di dân đến từ Chiết Giang, Phúc Kiến, dân bản xứ ôn hòa thủ lễ ngưỡng mộ văn hóa Trung Nguyên, nhiệt tình học tập Hán văn, Hán lễ. Đời đời triều cống Trung Hoa thiên triều, giao hảo rất tốt, được Hồng Vũ Gia Chu Nguyên Chương liệt vào ‘quốc gia không chinh phạt’.

Trong chiến tranh chống Oa kết thúc trước đây không lâu, vương quốc Lưu Cầu còn từng hiệp trợ quân Minh tiêu diệt giặc Oa trên biển, quả thật là nước chư hầu hải ngoại hết dạ trung thành.

Hiện Thượng Vĩnh (Sho Ei) đảm nhiệm quốc vương Lưu Cầu, xưng A Ứng Lý Ốc Huệ Vương tử, sáu năm trước lão quốc vương qua đời, Thượng Vĩnh kế vị làm vương. Thượng Vĩnh sai phái bọn Chính Nghị Đại Phu Trịnh Hiến vào triều, ăn mừng tân đế lên ngôi, cũng báo cáo tin tiên vương Lưu Cầu đã băng hà, thỉnh cầu sắc phong tân vương, Thế nhưng lúc ấy Vạn Lịch đế mới vừa lên ngôi, đế sư Thủ Phụ Trương Cư Chính bận rộn củng cố quyền lực, đẩy mạnh triều chính mới, không kịp thời đáp lại.

Vì vậy Thượng Vĩnh lần nữa phái Trưởng Sứ Lương Xán, sứ giả Vệ Vinh vào triều thỉnh cầu sắc phong. Lần này Hàng Châu khai cảng, chiêu an Ngũ Phong hải thương, triều đình gia tăng chú ý sự vụ trên biển, cho nên mới phái Hộ Khoa Tả Cấp Sự Trung Tiêu Sùng Nghiệp, Hành Nhân Ty Hành Nhân Tạ Kiệt, sắc phong bọn họ là chính phó sứ, chuẩn bị từ Hàng Châu ra biển đi tới Lưu Cầu tuyên chỉ.

Hai vị sứ giả sắc phong lên đường từ kinh sư tới Hàng Châu, dĩ nhiên đi theo Kinh Hàng Đại Vận Hà, dọc theo con đường này giao thiệp với bọn Tào Bang.

Điền Thất gia ở Dương Châu nhận được tin tức này, nhất thời cảm thấy hứng thú, thứ nhất Tần Lâm mới vừa bị cách chức lưu nhiệm, không biết hai vị sứ giả từ kinh sư tới có biết chút nội tình nào không. Thứ hai Tào Bang hợp tác cùng Ngũ Phong hải thương, hẳn là Kim Anh Cơ sẽ cảm thấy hứng thú chuyện của vương quốc Lưu Cầu.

Vì vậy Điền Thất gia căn dặn thủ hạ cẩn thận hầu hạ, đợi sau khi hai vị sứ giả đến Dương Châu lại mời quan thân địa phương bày đại yến, phụng bồi bọn họ đi dạo khắp thanh lâu Nhị Thập Tứ Kiều một vòng, lại tặng một phần trọng lễ. Lúc này đến Hàng Châu, bèn dẫn kiến bọn họ cho Tần Lâm, Kim Anh Cơ.

Tại sao mình bị cách chức, Tần Lâm tâm như gương sáng, tự nhiên không cần hỏi thăm hai tiểu quan, bất quá trật tự trên biển Đông Á, Lưu Cầu chiếm cứ địa vị quan trọng, hẳn cũng vui lòng đi gặp hai vị sứ giả sắc phong, càng muốn gặp người Lưu Cầu trong truyền thuyết một lần. Ở đời sau, những chư hầu Trung Hoa này cũng bị buộc biến thành hoàng dân Nhật Bản, chỉ có thể nhìn thấy cư dân Nhật Bản quốc Xung Thằng huyện, cũng không thấy được con dân vương quốc Lưu Cầu chư hầu của Trung Hoa nữa.

Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ được Điền Thất gia dẫn đường, đi tới dịch quán thăm viếng hai vị sứ giả.

Mới vừa đi tới cửa chợt có một vị quan thất phẩm mặt đen từ trong lao ra, hết sức lỗ mãng, suýt chút nữa va vào người Tần Lâm.

Tên quan kia ngẩng đầu nhìn mọi người, gãi gãi đầu, thấy cũng không quen biết ai bèn chấp tay một cái nói tiếng xin lỗi, lại vội vàng rời đi, có thể nghe thấy y lẩm bẩm:

- Rõ ràng bất quá chỉ là tiểu Khâm Sai, lại muốn tỏ ra ta đây là đại Khâm Sai, lão tử làm Huyện Lệnh Tiền Đường cũng là quan của Hoàng thượng, làm sao có thời gian lái nhải với chúng? Kiếp trước làm ác, Tri Huyện phụ khuếch, ác quán mãn doanh, phụ khuếch tỉnh thành, quả thật không sai!

Tần Lâm nghe giọng điệu y cũng biết là Huyện Lệnh Tiền Đường, không khỏi thấy buồn cười.

Nếu như một huyện là phủ thành sở tại, sẽ gọi là phụ khuếch, Tri Huyện xưng là thủ huyện. Bởi vì Tri Huyện và cấp trên trực tiếp của mình Tri Phủ Đại lão gia cùng tồn tại trong một thành, cho nên rất dễ dàng bị hạn chế khắp nơi, trong quan trường nghênh đón đưa đón phiền phức cũng nhiều, cho nên trong quan trường gọi đùa làm thủ huyện là do đời trước làm ác.

Nếu như một huyện là tỉnh thành sở tại, vậy càng xui xẻo hơn, không những trên đầu có Tri Phủ Đại lão gia, còn có Tuần Ân, Bố Chính Sứ, Ân Sát Sứ, Đô Chỉ Huy Sứ, có tỉnh còn phải cộng thêm Tổng Đốc cùng Tuần Phủ. Lúc này thủ huyện giống như đứa con dâu nhỏ bị một đồng mẹ chồng quản, đại quan, Khâm Sai đều phải tiếp đãi chu đáo, chỉ cần trái ý một chút lập tức trút giận lên đầu, quả thật khổ không thể tả. Nhất định bởi vì kiếp trước ác quán mãn doanh, kiếp này mới bị hành hạ như vậy.

Tri Huyện Tiền Đường đi xa, Điền Thất gia áy náy nhìn Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ cười cười:

- Hai vị sứ giả kia ước chừng là quan trong kinh chịu cảnh nghèo đã lâu, cho nên ăn uống lộ vẻ khó coi một chút. Vốn chỉ là tiểu Khâm Sai, lại bày ra thể diện sánh ngang đại Khâm Sai, lát nữa xin hai vị thông cảm cho.

Giống như quan viên phụng hoàng mệnh ra kinh làm việc, nếu như là các loại chức phận Ty Quan Lang Trung Lục bộ, người chuyên môn làm việc chuyên môn, vậy gọi là tiểu Khâm Sai, thật ra thì cũng không có quyền to gì. Nhưng với thân phận Thượng Thư Thị Lang Lục bộ, Phó Đô Ngự Sử Đô Sát Viện phụng chỉ xuất kinh thay mặt thiên tử, có quyền hành sự thoải mái không hạn chế, xưng là đại Khâm Sai, mới thật sự là ý nghĩa Khâm Sai đại thần.

Chỉ nhìn một cách đơn thuần đáng về Tri Huyện Tiền Đường cũng có thể hiểu được hai vị sứ giả này không khỏi có chút quá đáng... Dọc trên đường đi hẳn Điền Thất gia cũng bực mình không ít.

Tần Lâm cười vỗ vỗ vai Điền Thất gia:

- Lão Điền cực khổ rồi. Những kinh quan nghèo này ắt hẳn là cạn túi, vất vả lắm mới có thể cơ hội đi sứ ra ngoài, cho nên phải tranh thủ vươn tay dài một chút, bằng không sau khi hồi kinh lấy gì mua gạo nuôi sống lão bà hài tử? Nhớ trước kia lúc lão Hoắc mới tới Kỳ Châu, nhìn thấy bạc lập tức ánh mắt trở nên xanh biếc.

Điền Thất gia nghe vậy gật đầu liên tục, Kim Anh Cơ mỉm môi cười, âm thầm suy nghĩ Hoắc Lãnh Ban bây giờ uy phong lẫm lẫm, lúc trước đáng về nghèo khổ lạc phách tới mức nào, ngẫm ra cũng thấy buồn cười.

Nhờ Điền Thất gia dẫn kiến, Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ gặp được hai vị sứ giả.

Hộ Khoa Tả Cấp Sự Trung Tiêu Sùng Nghiệp sắc phong chính sứ đại khái chừng bốn mươi tuổi, nói chuyện coi như tương đối chừng chặc. Nghe Tần Lâm nói từng đến hải ngoại phụ trách chiêu an Doanh Châu Thổ Ty, y bèn luôn miệng gọi 'lão tiên bối', thỉnh giáo vấn đề sóng gió trên biển có lớn hay không, có xuất hiện giặc Oa hay không, có thể thấy được coi như là quan tốt.

Phó Sứ Hành Nhân Ty Hành Nhân Tạ Kiệt chỉ có ba mươi tuổi, da mặt trắng trẻo, để mấy sợi râu thưa. Mới đầu nhìn thấy Tần Lâm mặc Phi Ngự phục Cẩm Y Vệ còn có mấy phần tôn trọng, đến khi nghe nói hẳn là quan viên cách chức lưu nhiệm, nhất thời trở nên tự cao tự đại, ngôn ngữ cũng biến thành khinh bạc, ánh mắt làm như vô ý quét qua Kim Anh Cơ.

Tiêu Sùng Nghiệp cùng Tần Lâm, Kim Anh Cơ nói đến phong thổ nhân tình hải ngoại, mỗi khi nói tới một chuyện y bèn lấy bút chì ghi chép vào trong một quyển sổ nhỏ.

Kim Anh Cơ lấy làm kỳ bèn hỏi:

- Tiêu Cấp Sự lần này đi Lưu Cầu, ghi nhớ chuyện của Nhật Bản, Cao Ly, Bồ Đào Nha này có gì hữu dụng?

Tiêu Sùng Nghiệp cười nói:

- Hạ quan chuẩn bị sau khi trở về triều phục mệnh rảnh rồi viết một quyển Sứ Lưu Cầu lục, ghi lại các chuyện hải ngoại để cung cấp cho chư công trong ngoài triều tham khảo. Như vậy vừa có thể nổi danh đời sau, cũng tiện tấn thân trong quan trường.

Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ nhìn nhau cười, đều cho rằng vị Tiêu Cấp Sự này là một kẻ khao khát công danh.

Đang khi nói chuyện tâm đầu ý hợp, đột nhiên Tạ Kiệt chen miệng nói:

- Tần trưởng quan, bắt tài nghe nói cái gọi là Doanh Châu Trưởng Quan Ty thật ra là Ngũ Phong hải thương, lần trước người ra biển chiêu an nhất định là thu hoạch không ít...

Tiêu Sùng Nghiệp nghe vậy lập tức động tai lên, hiển nhiên cũng rất quan tâm đến vấn đề này.

Tần Lâm nhìn Kim Anh Cơ, cười nói:

- Không có lấy một văn tiền, chỉ là may mắn làm quen được vị kỳ nữ tử Kim trưởng quan này trên biển, quả thật là ra ngoài dự liệu.

Nhìn Kim Anh Cơ thân mặc quan phục chính lục phẩm vẫn yêu kiều xinh đẹp, lúc nói chuyện thu ba uyển chuyển chỉ nhìn một mình Tần Lâm, Tạ Kiệt cũng có chút ganh ghét.

Thời này quan văn quý trọng, quan võ khinh tiện, Tần Lâm là cách chức, Kim Anh Cơ lại là nữ Thổ Ty, Tạ Kiệt thân là quan văn tỏ vẻ khinh thường bọn họ, nói chuyện không chút kiêng kỵ, không biết vì sao đột nhiên hỏi:

- Kim trưởng quan, ta nghe nói nữ tử trên biển không giữ lễ giáo, trên hải thuyền nam nữ ở lẫn lộn tùy ý phong lưu. Không biết ở Doanh Châu Trưởng Quan Ty có như vậy hay không?

Kim Anh Cơ nhất thời đỏ mặt, hừ lạnh một tiếng trong mũi, mĩa mai trả đũa:

- Bản quan ở hải ngoại cũng từng nghe thấy sĩ đại phu Trung Nguyên nhiều kẻ ti tiện vô sỉ, trên miếu đường (triều đình), gõ mực làm quan, giữa điện bệ, cầm thú ăn lộc, không biết Tạ tiên sinh có từng gần bùn mà không nhiễm mùi bùn?

296. Chương 296: Đế Quốc Thương Nghiệp

- Nàng...

Tạ Kiệt không nghĩ tới miệng lưỡi Kim Anh Cơ lợi hại như thế, giận đến một câu cũng không nói được, đành mạnh chén trà trên bàn, phất tay áo bỏ đi.

Tiêu Sùng Nghiệp cũng không tiện nói nữa, sau khi hàn huyên với Tần Lâm vài câu bèn bưng trà tiễn khách.

Điền Thất gia vô cùng mất hứng, sắc mặt lộ vẻ lúng túng bực dọc, lại nói hai vị sứ giả thỉnh phong vương quốc Lưu Cầu nói năng không tầm thường, còn quen thuộc tình hình bản quốc hơn hai vị Tiêu, Tạ, không bằng đi gặp bọn họ.

Lương Xán, Vệ Vinh một văn một võ, đều mặc y quan Trung Hoa, dung mạo nói năng không khác chút nào với người Trung Quốc, nếu không phải Điền Thất gia cố ý nói rõ, căn bản không nhìn ra là người ngoại quốc.

Hai người bọn họ đặc biệt tỏ ra tôn trọng Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ, xưng Tần Lâm là Thiên triều thiên tướng, Kim Anh Cơ là Thiên triều trưởng quan, nghe nói nàng là Ngũ Phong thuyền chủ đương đại càng tỏ ra nghiêm nghị cung kính.

Tần Lâm cùng bọn họ hàn huyên một phen, thắc mắc tại sao nói tiếng Hán lưu loát như vậy, hai sứ giả đều cười lên:

- Thiên tướng có chỗ không biết, tổ tiên hai chúng ta là Phúc Kiến Tuyền Châu phủ cùng Chiết Giang Ôn Châu phủ, vốn chính là người Trung Quốc, ba đời trước đến Lưu Cầu làm quan, lại được quốc vương phái vào triều làm sứ giả thỉnh phong, trong nhà của chúng ta đều là viết chữ Hán, nói tiếng Hán.

Từ trên người Lương Xán cùng Vệ Vinh, Tần Lâm cảm nhận được đầy đủ vẻ ái mộ hiền hòa của người Lưu Cầu đối với Trung Quốc, nghĩ đến tào ngộ hậu nhân bọn họ lại âm thầm cảm khái.

Nhìn hai vị người Lưu Cầu này thân mặc y quan Trung Hoa, nói lưu loát Hán ngữ, Tần Lâm gật đầu một cái, trong lòng thầm nói: lần này các người sẽ không lại bị ép hóa thành người Xung Thằng, cái tên Xung Thằng này vĩnh viễn sẽ không xuất hiện trong lịch sử, Lưu Cầu sẽ thuộc về Trung Hoa...

Vương quốc Lưu Cầu vốn là có quan hệ thương mậu cùng Ngũ Phong hải thương, Tần Lâm mơ hồ lộ ra chút phong thanh, hai vị sứ giả nghe hẳn có liên lạc với Trương Thủ Phụ trong triều càng thêm kính ngưỡng, mời Ngũ Phong hải thương tăng cường lui tới thương mậu cùng Lưu Cầu, cùng nhau chống đỡ Oa Nô và người Bồ Đào Nha gần đây hoành hành ngang ngược trên biển.

Đúng như mong muốn, Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ đáp ứng, hứa rằng Ngũ Phong hải thương sẽ phái người đi Lưu Cầu, thăm viếng quốc vương Thượng Vĩnh.

- Không nghĩ tới cố ý trồng hoa hoa chẳng nở, vô tình cắm liễu liễu xanh um, cuối cùng lại đạt thành hiệp nghị với hai vị sứ giả vương quốc Lưu Cầu.

Từ dịch quán đi ra, Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ cười cười nói nói, Diên Thất gia cũng vui vẻ theo.

Bọn họ tuyệt không nghĩ tới rất nhanh lại gặp mặt hai vị thỉnh sứ Lưu Cầu này, hơn nữa là trong tình cảnh ngoài ý muốn.

Ngũ Phong hải thương cùng Tào Bang đạt thành hiệp nghị, để quốc thương nghiệp tương lai vượt qua biển cả, lấy hai đại dương Đông Tây và vận chuyển đường thủy Trường Giang làm căn bản đã hình thành hình dáng ban đầu.

Trước đó Tần Lâm đã giao thiệp với Tổng Đốc Tào Vận Lý Quảng, cùng với tổng bộ Tào Bang tại Dương Châu, Tri Phủ Quy Mộ Quang. Kế hoạch buôn bán khổng lồ này phải được bọn họ hết sức ủng hộ, các loại tiền cũ thường lệ có thể miễn là miễn, có thể giảm là giảm.

Hai bên xây dựng để quốc thương nghiệp vốn là lấy quy mô khổng lồ dựa vào địa vị lũng đoạn, còn được hưởng mức thuế ưu đãi rất thấp. Có thể tưởng tượng được tương lai để quốc thương nghiệp này sẽ nhanh chóng bành trướng giống như bơm bong bóng.

Bất quá, nộp quan thuế xuất nhập cảng ở Thị Bạc Ty, mặc dù có Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám Hoàng Tri Hiếu chiếu cố, hoàn toàn có thể trộm thuế lậu thuế, Tần Lâm lại yêu cầu cần phải nộp đúng nộp đủ, nếu như cần thiết thậm chí có thể nộp nhiều hơn hạn mức. Có thể tưởng tượng được, khi một lượng lớn bạc nộp thuế từ Hàng Châu Thị Bạc Ty vận chuyển đến kinh sư, Trương Cư Chính mở ra hải cấm triều chính mới sẽ đạt được bình phẩm khen ngợi nhất trí thế nào.

Đây cũng là thực hiện một phần hiệp nghị đã lập với tướng phủ Giang Lăng

Lần thịnh hội thương mậu đầu tiên sau khi Hàng Châu khai cảng kết thúc thuận lợi, Ngũ Phong hải thương lấy ưu thế áp đảo đánh bại đối thủ cạnh tranh Hải Sa hội.

Có Tào Bang nắm giữ chuyển vận thủy lộ hiệp trợ, lại thêm Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám Hoàng Tri Hiếu cùng Lãnh Ban Đông Xưởng Hoắc Trọng Lâu trấn giữ, Ngũ Phong hải thương hoàn toàn đánh sụp Hải Sa hội chẳng qua là vấn đề thời gian.

Đến đây mục tiêu chuyển đi Hàng Châu của Tần Lâm căn bản đã đạt thành, có thể chuẩn bị đi trở về phủ, nhưng hẳn không vội vàng trở về Nam Kinh, mà là cho tên mập, Ngư Đại Lực và các thân binh Hiệu Ủy

ba ngày nghỉ, để cho bọn họ ở Hàng Châu đi dạo Tây Hồ, thăm Nhạc Vương miếu, mua ít đồ vật ly kỳ hiếm thấy của hai đại dương Đông Tây.

- Ha ha, tiểu biệt thắng tân hôn, Tần trưởng quan chúng ta muốn ở cùng Kim trưởng quan thêm mấy ngày...

Lục mập không giữ mồm miệng, lén lút nói với các vị huynh đệ nước bọt tung bay. Lòng ngưỡng mộ của mọi người đối với Tần trưởng quan trong lúc nhất thời dâng trào như Hoàng Hà vỡ đê không thể thu thập.

Tần Lâm ở thêm mấy ngày dĩ nhiên không phải vì tư tình nhi nữ. Nói chuẩn xác hơn, không hoàn toàn như vậy.

Ngũ Phong hải thương cùng Tào Bang đều phải đem hai thành tổng lợi nhuận của mỗi bên cho Tần Lâm, không chỉ có bởi vì ân nghĩa trước, mà bởi vì hấn lấy kiến thức thương nghiệp bén nhạy xúc tiến thành công liên minh song phương. Cũng chỉ có hấn có thể làm cho Tổng Đốc Tào Vận Lý Quảng cùng Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám Hoàng Tri Hiếu cung cấp phương tiện, xây dựng liên lạc với Thủ Phụ để sư Trương Cư Chính, xúc tiến Hàng Châu thành khai cảng, chiêu an hải thương... Có thể nói đế quốc thương nghiệp này căn bản là một tay hấn xây dựng.

Tần Lâm tuyệt không phải hạng người mua danh chuốc tiếng, hấn không chút do dự thu nhận số bạc trên trời này. Bởi vì tính toán dựa trên tiền cũ thường lệ được giảm miễn rất nhiều, cùng với địa vị lũng đoạn trên thực tế, một năm sau con số Tào Bang cống hiến sẽ đạt tới tám vạn lượng bạc trắng, mà bên Ngũ Phong hải thương sẽ cung cấp cho hấn mười lăm vạn lượng, hơn nữa theo thời gian sẽ càng ngày càng nhiều.

Số tiền kia hấn cũng không chuẩn bị mang đi, mà là yêu cầu gửi lại ở Ngũ Phong hải thương.

Nghe thấy yêu cầu này, nụ cười Điền Thất gia hết sức mập mờ: nam chủ bên ngoài nữ chủ bên trong, bạc vẫn nên đặt trong tay quản gia bà.

Ánh mắt Kim Anh Cơ nhìn Tần Lâm lại thêm mấy phần nhu tình.

Bất quá Tần Lâm cũng không có chuẩn bị sử dụng nàng như quản gia bà, đợi sau khi Điền Thất gia rời đi, mới nói ra tính toán của mình.

- Dùng số bạc kia biên luyện Thủy sư cùng điều thương binh ư?

Kim Anh Cơ giật mình trợn to hai mắt.

- Không sai...

Tần Lâm gật đầu một cái:

- Bây giờ nàng đã có chiêu bài chữ vàng Doanh Châu Trưởng Quan Ty, cũng có quyền công khai chiêu mộ biên luyện Thổ Ty binh. Nếu ở trên biển, vậy đương nhiên là xây dựng Thủy sư rồi, về phần điều thương binh, tương lai nhất định phải dùng tới, chờ ta trở về Nam Kinh còn có điều thương loại mới cho nàng.

Sóng mắt Kim Anh Cơ lưu chuyển, che miệng nhỏ nhẩn cười khanh khách:

- Tần trưởng quan tỏ ra yên tâm như vậy, không sợ nô gia nuốt chửng Thủy sư của người sao?

Ương ngạnh ư... Tần Lâm không khách sáo chút nào, giơ ma thủ ra cù Kim trưởng quan loạn xạ, tới khi nàng luôn miệng xin tha hấn mới dừng tay.

Ngũ Phong hải thương không xa lạ gì đối với hỏa khí, trên thực tế thậm chí năm xưa Ương Trục là nhân vật mấu chốt truyền hỏa khí Tây Dương vào Nhật Bản. Một mặt y chen ép thực dân phương Tây, mặt khác khống chế ba mươi sáu đảo Đông Doanh, phạm giao dịch hỏa khí nhất định phải trải qua tay y, từ đó lũng đoạn mua bán binh khí điều thương, pháo Bồ Đào Nha...

Cho nên đến hôm nay, Ngũ Phong hải thương vẫn có rất nhiều điều thương, đại pháo Bồ Đào Nha và Hồng Di, triển khai buôn bán vũ trang ở hai đại dương Đông Tây, lần trước đối phó Đảo Tân Gia, hỏa khí đã xuất lực không nhỏ.

Nhưng dù sao hải thương cũng là hải thương, thương thuyền vũ trang cũng không phải quân hạm, đánh hải tặc, đối phó loại chư hầu nhệ lưu như Đảo Tân Gia Nhật Bản còn có thể ứng phó, muốn tác chiến cùng Nhật Bản thống nhất tương lai vậy không đủ lực. Ngoài ra thực dân phương Tây cũng đem tới đồn dập thuyền

to pháo mạnh, trước mắt lực lượng của bọn họ còn nhỏ, nhưng theo British East India Company các nước Âu châu thành lập, bàn tay tham lam của bọn họ sẽ càng ngày càng vươn xa về phía Đông.

Tần Lâm không có quyền chỉ huy Thủy sư triều đình, hơn nữa hắn cũng không muốn bị đảng tranh triều đình ràng buộc, vì vậy quyết tâm thành lập một lực lượng trên biển nhỏ mà tinh hoàn toàn thuộc về mình. Từ Văn Trường nói ‘Mượn thế’ cùng ‘Dùng sức’, Tần Lâm cũng cần bồi dưỡng thực lực lượng bản thân.

Thật ra thì Ngũ Phong hải thương cũng cảm nhận được áp lực đến từ người Nhật Bản cùng Tây Dương, đặc biệt là thực dân Tây Dương ép người từng bước, cũng có nhu cầu xây dựng Thủy sư đặc biệt. Tần Lâm đề xuất Thủy sư bình thời hộ vệ hàng cho thương thuyền, lúc cần sẽ được hắn chỉ huy, cùng đám hải thương cả hai bên đều có lợi.

Huống chi tuyệt đại đa số yêu cầu của Tần Lâm, Kim Anh Cơ cơ hồ không cách nào cự tuyệt.

Mấy ngày kế tiếp Tần Lâm thương nghị vấn đề cụ thể về Thủy sư với Kim Anh Cơ.

Về phương diện trang bị, Tần Lâm yêu cầu những hỏa khí truyền thống như oản khẩu súng, tướng quân đồng. Pháo chiến tầm xa dùng Hồng Di đại pháo, khoảng cách gần dùng tử mẫu pháo Bồ Đào Nha.

Bản thân thuyền bè bởi vì phúc thuyền kiểu Trung Hoa thân thuyền rộng lớn, vận tốc rất chậm, thích hợp chuyển vận hàng hóa mà không thích hợp hải chiến viễn dương, cho nên áp dụng hình dáng thuyền người Bồ Đào Nha. Ngũ Phong hải thương từng giao thủ cùng người Tây Dương không chỉ một lần, bây giờ trong thuyền đội còn có thuyền Tây Dương bị bắt sống, có ưu điểm thao túng linh hoạt vận tốc rất nhanh, lấy đó làm bản gốc phóng đại, sao chép là được.

Kỹ thuật chế tạo thuyền vẫn áp dụng theo kiểu Trung Quốc, bánh lái, vách ngăn khoang kín nước đều sử dụng kỹ thuật bánh răng thoa mỡ bò, chính là kỹ thuật chế tạo thuyền tiên tiến nhất trên thế giới vào thời này. Kha Luân Bố, Vasco da Gama sử dụng thuyền bè chỉ mấy chục tấn, lượng thoát nước hơn một trăm tấn, mà bảo thuyền của Trịnh Hòa nguy nga như núi, thuyền lớn Ngũ Phong hải thương có thể chở hai ngàn người, boong thuyền có thể cỡi ngựa chạy, quả thật là chuột so với voi.

Cụ thể làm thế nào đào tạo thủy binh, kiến tạo thuyền bè, vậy không cần Tần Lâm phí tâm. Thứ nhất hắn căn bản không hiểu hải chiến, thứ hai Ngũ Phong hải thương người ta vốn chính là chuyên nghiệp, từ quân tượng tạo thuyền đến thủy thủ pháo thủ đều đầy đủ cả, kinh nghiệm hải chiến cũng hết sức phong phú.

Bố trí xong chuyện này, Tần Lâm mới chuẩn bị rời đi Hàng Châu, Điền Thất gia an bài cho hắn một chiếc đại quan thuyền cực tốt vô cùng xinh đẹp, theo Đại Vận Hà trở về Nam Kinh.

Đêm hôm đó, Tần Lâm nằm trên giường lăn qua lộn lại, nghĩ đến Kim Anh Cơ đang ở cách vách, không khỏi ngứa ngáy khó nhịn, nhiều lần cân nhắc xem có nên che mặt tập kích ban đêm hay không.

Chợt nghe một tràng tiếng bước chân dồn dập vang lên, Kim Anh Cơ chỉ mặc đồ ngủ, bên ngoài khoác áo choàng bằng lụa mỏng tiến vào phòng Tần Lâm.

A, diễm phúc không cạn! Trong lòng Tần Lâm có một thanh âm tà ác đang điên cuồng hô: đẩy ngã, đẩy ngã nàng đi!

- Không... Không xong!

Kim Anh Cơ đi tới đầu giường, nàng không biết Tần Lâm vốn chưa ngủ, liền đưa tay đẩy.

- Hay lắm, hay lắm...

Tần Lâm cười xấu xa ôm mỹ nhân vào lòng, ma thủ nhanh nhẹn chui vào cổ áo, mân mê ngọc phong mềm mại.

Đột nhiên đầu vai đau đớn một trận, Tần Lâm kêu thét đẩy Kim Anh Cơ ra.

Sắc mặt nữ hải tặc vương ửng đỏ, hung tợn nhe răng:

- Mau... Mau rời giường, xảy ra chuyện lớn rồi!

Chuyện lớn gì? Tần Lâm còn muốn ăn vạ, nhưng thấy dáng vẻ Kim Anh Cơ không giống đùa giỡn, không thể làm gì khác hơn là chịu nhịn tính tình nghe nàng nói mấy câu, nhất thời sắc mặt liền thay đổi, một chiêu Lý Ngự Đả Đĩnh từ trên giường bật dậy, kéo nàng chạy như bay ra ngoài.

Bên ngoài phòng khách, Quyền Chính Ngân đầu đầy mồ hôi lạnh, không ngừng đi qua đi lại giống như kiến bò trên chảo nóng.

Thấy Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ đi ra, y cũng không nói nhảm, vội vàng bấm báo:

- Đại sự không ổn, nha môn Thổ Ty chúng ta thiết lập ở Đại Cù Sơn đảo báo lại, một chiếc quan thuyền trôi đến bờ biển Đại Cù Sơn đảo, bị ngư dân phát hiện. Trên thuyền không có một bóng người, boong thuyền, khoang thuyền đầy vết máu, lại phát hiện trong khoang thuyền có thánh chỉ sắc phong quốc vương Lưu Cầu.

Mới vừa rồi thị nữ đi vào thông báo, Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ đã biết chuyện này, nhưng lúc này biết được từ trong miệng Quyền Chính Ngân vẫn kinh ngạc không thôi.

Mấy ngày trước còn đi gặp qua hai vị sứ giả sắc phong quốc vương Lưu Cầu, một người là Hộ Khoa Tiêu Sùng Nghiệp, người kia là Hành Nhân Ty Tạ Kiệt, bọn họ đã ra biển hai ngày trước, vì sao trên thuyền không có một người, còn trôi đến nha môn Doanh Châu Thổ Ty ở Đại Cù Sơn đảo?

Liên tưởng đến vết máu khắp nơi trên thuyền cũng biết hai vị này hơn phân nửa không ổn. Tần Lâm, Kim Anh Cơ cũng không có bao nhiêu giao tình cùng bọn họ, nhưng Hàng Châu mới vừa khai cảng, Ngũ Phong hải thương mới vừa tiếp nhận chiêu an đã xảy ra chuyện như vậy, có thể tưởng tượng được tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt.

- Xin hỏi chuyện này bây giờ phải giải quyết thế nào?

Quyền Chính Ngân tỏ ra vô cùng lo lắng nói:

- Vất vả lắm chúng ta mới có được cục diện như vậy, sứ giả sắc phong bị hại rất có thể khiến cho chúng ta dẫn hỏa thiêu thân. Có cần đẩy thuyền trở lại biển, hoặc là dứt khoát thiêu hủy, tránh cho liên lụy chúng ta hay không?

Kim Anh Cơ còn đang do dự, Tần Lâm đã tranh trước nói:

- Không được, chuyện này hết sức kỳ lạ, ta nghi ngờ là nhắm vào Ngũ Phong hải thương, nếu như chúng ta làm bộ như không biết, ngược lại sẽ trúng kế.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Kim Anh Cơ gật đầu một cái, không chậm trễ chút nào nói:

- Hết thấy ta đều nghe lời người.

297. Chương 297: Gài Tang Vật Hãm Hại

- Nha môn gần nhất ở đâu?

- Huyện nha Tiền Đường, tới đó chỉ có nửa dặm đường.

Lời còn chưa dứt, Tần Lâm đã lôi Kim Anh Cơ chạy ra ngoài.

Ngoài cửa huyện nha Tiền Đường, hai tên dân tráng chống trường thương, đầu gục lên gục xuống ngủ gà ngủ gật, đột nhiên nghe tiếng trống vang lên, hai người bị dọa sợ đến giật nảy mình, suýt chút nữa té từ trên bậc thềm xuống.

- Người nào nửa đêm đánh trống kêu oan?

Hai dân tráng cơ hồ cho là có kẻ điên tới.

Người đánh trống kêu oan chính là Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ.

- Lão tử sắp điên rồi, nửa đêm còn không được nghỉ ngơi, làm thủ huyện này thật là trời đánh ngũ lôi.

Tri Huyện Tiền Đường từ hậu nha đi ra, sắc mặt có hơi xanh, quyết tâm đánh những điều dân này tám mươi hèo trước rồi hãy nói.

Nhưng thấy là Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ, y vô cùng kính hãi, đến khi hỏi rõ nguồn cơn, sắc mặt Huyện thái gia lập tức trở nên trắng bệch.

- Vụ án này quá lớn, hạ quan làm không được, sẽ cùng hai vị đi gặp Lý Bố Chính, Lưu Tuần Ân.

Tri Huyện Tiền Đường cũng không nói lời khách sáo, cùng Tần Lâm, Kim Anh Cơ vội vã đi ra ngoài.

Lúc này bên ngoài huyện nha tiếng người xôn xao, Tuần Ân Ngự Sử Lưu Thế Đạo dẫn người tới trước nha môn, chợt Lương Xán cùng Vệ Vinh từ trong đám người lao ra, chỉ Tần Lâm, Kim Anh Cơ giận quát:

- Ác tặc, còn muốn chạy đi đâu?!

Kim Anh Cơ cùng Quyền Chính Ngân lấy làm kinh hãi, tiếp theo thềm kêu may mắn: chuyện này quả nhiên là nhắm vào Ngũ Phong hải thương. Thật may là nghe lời của Tần Lâm tranh trước chạy tới báo quan, bằng không thiêu hủy thuyền bè hy vọng che lấp chân tướng, ngược lại sẽ bị gài tang vật hãm hại, đến lúc đó cho dù là miệng mọc khắp toàn thân cũng không nói được.

Quả nhiên ta đã đoán trúng... Tần Lâm thở dài trong lòng, ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc, chấp tay thi lễ hai vị công sứ Lưu Cầu:

- Ngày hôm trước trò chuyện với nhau thật vui, vì sao hai vị nói ra lời ác như vậy? Kim trưởng quan cùng Tần mỗ là mệnh quan triều đình, sợ rằng không gánh vác nổi hai chữ ác tặc.

- Còn muốn chống chế sao?

Lương Xán vừa tức vừa vội, đưa tay ra chỉ:

- Là Ngũ Phong hải thương, cũng chính là người của Doanh Châu Thổ Ty các người cướp thuyền, bắt đi hai vị thiên sứ (sứ giả thiên triều, tiếng xưng hô của các nước chư hầu phiên quốc với sứ giả của Trung Quốc), người cả thuyền chúng ta tận mắt nhìn thấy, còn muốn chống chế sao?

Vệ Vinh trợn trừng mắt, cơ hồ muốn phun ra lửa:

- Mau giao ra hai vị thiên sứ!

Hai ngày trước, hai vị thiên sứ sắc phong Tiêu Sùng Nghiệp, Tạ Kiệt ngồi một chiếc phong chu tải trọng ngàn liêu (một liêu bằng 0,325 tấn). Lương Xán cùng Vệ Vinh ngồi một chiếc phúc thuyền nhỏ hơn một chút dẫn đường phía trước, từ Hàng Châu ra biển.

Vịnh Hàng Châu hình cái loa, bọn họ mất một ngày đi tới chỗ miệng loa mở rộng, chính là quần đảo Chu Sơn có vô số đảo nhỏ dày đặc. Chỉ cần đi tiếp về phía Đông qua khỏi quần đảo chính là Đông Dương đại hải mênh mông bát ngát, tiếp tục chạy thẳng về phía Đông Nam là có thể tới Lưu Cầu.

Không nghĩ tới vận mệnh trở trêu, lại xảy ra chuyện ở Chu Sơn.

Hai chiếc thuyền tới gần dãy đá ngầm quần đảo Chu Sơn vào đêm xuống, bèn thả neo đỗ lại. Hôm sau trời mới vừa tờ mờ sáng, trên biển sương mù tràn ngập, hai thuyền đang chuẩn bị nhổ neo lên đường, chợt nơi xa xuất hiện ba chiếc thuyền võ trang treo cờ xí Ngũ Phong.

Đám người Lương Xán từng gặp gỡ Tần Lâm, Kim Anh Cơ ở Hàng Châu, còn tưởng là Ngũ Phong hải thương đuổi theo tiến hành, hoặc là muốn cùng đi Lưu Cầu với bọn họ, thương nghị chuyện hợp tác cùng quốc vương Thượng Vĩnh.

Ngàn vạn lần không ngờ rằng, mấy chiếc thuyền này khí thế hung hăng cặp mạn phong chu, một đám thủy binh cầm trong tay vũ khí sắc bén nhảy lên boong thuyền, rất nhanh đã khống chế phong chu.

Lương Xán cùng Vệ Vinh thấy không ổn vội vàng dương buồm trốn đi xa, có hai chiếc thuyền võ trang theo sát không tha, người Lưu Cầu lợi dụng sương mù và hải lưu, vất vả lắm mới chạy thoát.

Quốc vương Lưu Cầu Thượng Vĩnh mong đợi sắc phong đã suốt bảy năm, thật vất vả mới được sứ giả sắc phong lại bị cướp đi, hai người Lương Xán Vệ Vĩnh không có biện pháp trở về nước phục mệnh, không thể làm gì khác hơn là đợi một hồi, rốt cục nhắm mắt chạy trở lại vùng biển xảy ra chuyện thăm dò.

Lúc trở lại, phong chu, ba chiếc thuyền võ trang hoàn toàn mất bóng, trên mặt biển trống rỗng, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hai sứ giả Lưu Cầu thương nghị với nhau, đúng rồi, Thổ Ty triều Đại Minh bắt cóc thiên sứ triều Đại Minh, chúng ta nên trở về mời triều Đại Minh chủ trì công đạo.

Bọn họ trở lại Hàng Châu, trực tiếp chạy tới nha môn Tuần Ân tố cáo. Tuần Ân Ngự Sử thay mặt thiên tử tuần thú, dạn hặc bất pháp, đúng là chuyện thuộc phạm vi trách nhiệm.

Bắt cóc sứ giả sắc phong triều đình, chẳng phải là mưu phản bội nghịch sao? Lưu Thế Đạo vô cùng kích động, lúc này bèn phái người thông báo khẩn cấp Bố Chính Sử Lý Tự Hiền, đồng thời mình cũng điểm binh mã đi bắt phản nghịch.

Đi tới cửa nha môn Tiền Đường huyện, đúng lúc nhìn thấy Huyện thái gia cùng Tần Lâm, Kim Anh Cơ đi ra, hai vị sứ giả Lưu Cầu là cừu nhân gặp mặt lập tức đỏ mắt, lúc này nhảy ra há miệng mắng to.

Thấy sứ giả Lưu Cầu chỉ vào mũi Tần Lâm, Kim Anh Cơ mắng loạn, Tuần Ân Ngự Sử Lưu Thế Đạo đắc ý vô cùng, cố ý chậm một bước, bước chân đỉnh đặc giống như Bao Long Đồ bước ra sân khấu, chậm rãi đi lên vùng tay áo rộng thùng thình, cao giọng kêu lớn:

- Nay, phạm quan có biết tội hay không? Bây đầu, bắt hai tên phản tặc bội nghịch triều đình lại!

Ra lệnh một tiếng, chúng binh sĩ cầm đao thương trong tay xông lên

Quyền Chính Ngân là người Cao Ly, cực kỳ kính sợ Trung Nguyên thiên triều, mặc dù bình thời tự xưng là mưu trí đa đoan, thấy Bát Phủ Tuần Ân Lưu Đại nhân uy phong như vậy cũng bị dọa đến không nhẹ. Theo ý thấy lần này Ngũ Phong hải thương là bị hãm hại, không biết có thể rửa sạch oan uổng hay không?

Kim Anh Cơ cắn răng cười khổ, nắm chặt cánh tay Tần Lâm, làm Ngũ Phong thuyền chủ đời thứ hai, nài nỉ chỉ huy điều độ, sát phạt quả quyết, nhưng chỉ cần có Tần Lâm, nài tình nguyện tin tưởng vào cơ trí hần.

Quả nhiên Tần Lâm ung dung điềm tĩnh giơ tay ngăn lại:

- Chậm đã!

- Người còn có lời gì để nói?

Lưu Thế Đạo dương dương đắc ý, dường như hai vị sứ giả sắc phong triều đình phái ra mất tích, ý đặc biệt cao hứng vậy.

Tần Lâm chế nhạo cười, chỉ chỉ Tri Huyện Tiền Đường:

- Lưu Tuần Ân, tốt nhất người hỏi vị quan phụ mẫu này, ta cùng Kim trưởng quan chạy tới nha môn y cả đêm để làm gì.

Lưu Tuần Ân kinh ngạc trong lòng, nghi ngờ hỏi:

- Diêu Huyện Lệnh, mới vừa rồi hai tên phạm quan này tới tự thú sao?

Thì ra Huyện Lệnh Tiền Đường này gọi là Diêu Đạo Mi, tên tự là Luật Ẩn, hai mươi tám tuổi ra làm quan, trong mười hai năm đã từng đảm nhiệm Ôn Châu phủ Vĩnh Gia huyện, Đài Châu phủ Lâm Hải huyện, Thiệu Hưng phủ Cối Kê huyện, Hàng Châu phủ Tiền Đường huyện, lần nào cũng đảm nhiệm phụ khuếch phủ thành, cuối cùng lại đảm nhiệm phụ khuếch tỉnh thành, quả thật có thể xưng là ‘Quan vận hanh thông’.

Nghe Lưu Thế Đạo hỏi như thế, Diêu Đạo Mi ngẩn người nhìn Tần Lâm, lại nhìn Tuần Ân Ngự Sử, cảm thấy tình thế khó xử: nhìn trận thế Lưu Thế Đạo, nói thật nhất định sẽ đắc tội với y. Nhưng nếu nói láo, lại cảm thấy cắn rứt lương tâm.

Khẽ cắn răng, Diêu Đạo Mi chấp tay nói:

- Xin Lưu Tuần Ân hiểu cho, mới vừa rồi hai vị trưởng quan Tần, Kim là tới tố cáo. Phong chu bị sóng biển đánh tới Đại Cù Sơn đảo, người của Doanh Châu Trưởng Quan Ty đã giữ nó lại. Trên thuyền không có một bóng người, vết máu thật nhiều, e rằng... e rằng hai vị sứ giả đã ngộ hại.

A!? Lưu Thế Đạo há miệng thật to, sứ giả sắc phong có thể ngộ hại là chuyện nằm trong dự liệu, nhưng chuyện Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ chủ động báo án lại khiến cho y khó lòng tin được.

Lương Xán cùng Vệ Vinh ngơ ngác nhìn nhau, là sứ giả Lưu Cầu, hai người bọn họ sợ nhất chính là phe Doanh Châu Trưởng Quan Ty thà chết cũng chối không chịu nhận. Dù sao trên biển mệnh mông bất ngát, chỉ cần giết chết người đánh đắm thuyền, không còn lại chút chứng cứ nào cả. Kim Anh Cơ chỉ cần một mực chối không biết chuyện này, bọn họ cũng không biết phải làm sao.

Bây giờ Kim Anh Cơ lại chủ động báo án, thật sự là làm cho bọn họ không thể tưởng tượng nổi.

Tần Lâm cười dang rộng hai tay:

- Lưu Tuần Ân, người nghĩ mà xem, nếu như là Kim trưởng quan giết chết hai vị sứ giả sắc phong, nàng chỉ cần đánh chìm phong chu ngoài biển, khiến cho cả người lẫn thuyền chìm xuống đáy biển, sau khi trở lại cương quyết không nhận, e rằng án này cả trăm năm sau cũng không thể phá. Cần gì phải đưa thuyền về nhà môn Doanh Châu Trưởng Quan Ty ở Đại Cù Sơn đảo, còn mình tới đây chủ động báo án? Chẳng phải là vẽ rắn thêm chân sao?

Lưu Thế Đạo nghe vậy ngạc nhiên, mặc dù y rất muốn gán tội danh lên đầu Kim Anh Cơ cùng Tần Lâm, nhưng Tần Lâm phân tích như vậy quả thật khó có thể cãi lại. Y làm Tuần Ân Ngự Sử, muốn cưỡng ép gán tội danh cũng sợ không có lý do vững chắc.

Kim Anh Cơ cùng Quyền Chính Ngân nhìn nhau hoảng sợ, âm thầm bội phục Tần Lâm liệu sự như thần, lập tức báo án, tuy rằng không thể hoàn toàn rửa sạch hiềm nghi, tối thiểu cũng đã giảm xuống rất nhiều.

Chợt có người lớn tiếng nói:

- Lưu Tuần Ân, ngàn vạn lần không thể bị quỷ kế của bọn chúng lừa gạt, đây chẳng qua là giặc kêu bắt giặc mà thôi!

Bố Chính Sứ Lý Tự Hiền mang theo binh sĩ nha dịch, nhanh như gió lốc chạy tới, hung tợn nhìn chằm chằm Tần Lâm, dưới ánh đuốc chiếu sáng, chỉ thấy trong mắt y có ngọn lửa nhảy múa.

- Hừ, chỉ vì đứa con ngu xuẩn của người mà làm như vậy sao?

Tần Lâm thâm nhủ trong lòng:

- Chỉ sợ người có mưu đồ khác, lần này rõ ràng là gài tang vật hãm hại...

Lý Tự Hiền kéo Lưu Thế Đạo sang bên cạnh, thở hồng hộc nói:

- Chỉ bằng vào trò trẻ như vậy cũng muốn đùa giỡn quan viên Chiết Giang chúng ta trong lòng bàn tay sao? Hai tên phạm quan Kim, Tần này rõ ràng là muốn dùng thủ đoạn giặc kêu bắt giặc để rửa sạch tội danh, giả đại qua ải.

- Tới mau, Lý Phương Bá tới thật mau!

Tần Lâm nhìn chằm chằm sao trên bầu trời đêm, giọng lộ vẻ giễu cợt.

- Người...

Lý Tự Hiền chỉ mặt Tần Lâm:

- Còn muốn nói dối sao? Bây giờ nhân chứng đầy đủ, không cho phép các người chống chế!

Tần Lâm cất tiếng cười ha hả:

- Lý Phương Bá muốn gán ghép tội danh cho Kim trưởng quan cùng tại hạ ư? Chỉ tiếc rằng lằng lằng càn khôn, giở ra âm mưu quỷ kế hắc ám như vậy, rốt cục cũng là giấy không thể nào gói được lửa.

Quả thật không có gì đáng nói với Lý Tự Hiền, tên này vì chuyện của con trai mình Lý Giáp đã hận Tần Lâm và Kim Anh Cơ đến tận xương tủy, chỉ cần có cơ hội sẽ lập tức gán vụ án này lên đầu Tần Lâm, hoàn toàn không chịu nghe phải trái gì cả.

- Bây đầu, tập nã quy án hai tên phạm quan!

Lý Tự Hiền lớn tiếng hò hét, rõ ràng là đã kích trả thù.

Bổ Chính Sứ giỏi lắm sao? Tần Lâm cười hăng hắc, hỏi ngược lại:

- Mặc dù bản quan đã cách chức lưu nhiệm, nhưng vẫn là quan Cẩm Y Vệ. Kim trưởng quan Doanh Châu Trưởng Quan Ty là ở Nam Trực Lệ, thử hỏi Bổ Chính Sứ Chiết Giang người có quyền gì tập nã chúng ta?

Lưu Thế Đạo nghe vậy có hơi lúng túng, y là Tuần Án Ngự Sử Chiết Giang, Bát Phủ Tuần Án trong truyền thuyết, mặc dù quyền lực cực lớn nhưng cũng không quản được Nam Trực Lệ.

Lý Tự Hiền lại gần giọng quát:

- Loạn thần tặc tử, ai ai cũng có quyền tru diệt. Bản quan phụng chỉ trấn thủ một phương, tập nã bọn người chính là trách nhiệm không thể nào tránh khỏi.

Hừ, muốn chơi cứng với ta sao? Thần sắc Tần Lâm tỏ ra lạnh lùng, hai mắt nheo lại hàn quang lóe lên.

- Ai dám động đến một đầu ngón tay Tần trưởng quan?

Hoắc Trọng Lâu cất tiếng thét dài, thân hình giống như chim ưng giang cánh bay tới, phía sau là bọn Lục mập, Ngưu Đại Lực, chạy tới nổi đầu đầy mồ hôi.

- Tần ca, huynh không sao chứ?

Lục mập chạy đến bên người Tần Lâm, thở hổn hển mồ hôi chảy ròng ròng. Mới vừa rồi y phát giác có vẻ bất thường bèn đi gọi Hoắc Trọng Lâu chạy tới.

Hoàng công công ngồi kiệu đi sau cùng, bốn kiệu phu chạy đến cơ hồ một lã, từ xa đã nghe thanh âm sắc bén âm nhu của y:

- Tuần Án là cái rắm gì chứ, chúng ta ở trong cung, chính tai nghe Từ Thánh Thái Hậu nói Tần ca nhi phá vụ án Kinh Vương phủ, bảo toàn thể diện cho Hoàng gia, là thiếu niên anh hùng. Tên Tuần Án kia lại ngậm máu phun người... Chẳng lẽ Thái Hậu nương nương là sai, họ Lưu kia là đúng? Hừm!?

Tiếng hừm cuối cùng của Hoàng công công hết sức âm trầm lạnh lẽo, dư âm vang vọng hồi lâu.

Có phải là Lý Thái Hậu đã nói như vậy thật hay không, không ai có thể đi tới kinh sư hỏi thử lão nhân gia, tóm lại Hoàng Tri Hiếu nói như vậy, người khác không thể không tin y ba phần.

Đám binh sĩ vốn đang vây quanh Tần Lâm, Kim Anh Cơ rục rịch muốn động, lúc này ngơ ngác nhìn nhau, chuẩn bị thoái lui.

Tần Lâm nhìn Hoắc Trọng Lâu cùng Hoàng Tri Hiếu gật đầu ra hiệu, hai vị này nhất thời buông lỏng trong lòng, thậm chí nói thật may là chưa tới trễ.

Tri Huyện Tiền Đường Diêu Đạo Mi nhìn bên này, Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám, Lãnh Ban Đông Xưởng, lại nhìn sang bên kia, Bổ Chính Sứ Chiết Giang, Tuần Án Ngự Sử, con bà nó, bất cứ ai chỉ cần phun ra một bãi nước bọt cũng đủ làm chết chìm tên Tri Huyện nho nhỏ này. Chân y không ngừng lui về phía sau, lòng nói lão tử không chọc nổi chẳng lẽ cũng không trốn thoát sao?

Lý Tự Hiền hết sức muốn hạ gục Kim Anh Cơ, Tần Lâm, thấy Hoàng, Hoắc chạy tới nhúng tay, y là người thứ nhất nổi giận thét lên như sấm:

- Lúc nào Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám cùng người của Đông Xưởng có thể quản đến chuyện bên trong Chiết Giang tỉnh của ta?

Hoắc Trọng Lâu đã quyết định tiếp cận Tần Lâm hơn, lập tức mĩa mai trả đũa:

- Mới vừa rồi không phải Lý Phương Bá nói loạn thần tặc tử ai ai cũng có quyền tru diệt hay sao? Hoắc mỗ thân là Lãnh Ban Đông Xưởng, phụng chỉ tuần tra tập nã đại gian ác nghịch, mắt thấy nơi này có người diên đảo thị phi, trắng đen lẫn lộn muốn hãm hại trung lương, dĩ nhiên phải đấu với y một trận.

298. Chương 298: Tần Lâm Quá Giảo Hoạt

Lý Tự Hiền bị những lời này làm cho tức tối run rẩy, mắt trợn trừng như sắp lòi ra:

- Người... Người nói người nào hãm hại trung lương?

Hoắc Trọng Lâu trợn mắt một cái:

- Người nào chốt dạ chính là kẻ đó.

Lưu Thế Đạo cau mày, kéo Lý Tự Hiền lui về phía sau, thấp giọng nói:

- Chúng ta là tới phá án, vì sao Lý Phương Bá tranh miệng lưỡi với ứng khuyển Xưởng Vệ như vậy?

Lý Tự Hiền chợt hiểu ra, vung tay áo chỉ Tần Lâm, Kim Anh Cơ nói:

- Không nói lời vô ích, bây giờ chính mắt hai vị công sứ Lưu Cầu nhìn thấy Doanh Châu Trưởng Quan Ty cướp phong chu đi, các người lại thừa nhận phong chu mắc cạn trên bãi biển Đại Cù Sơn đảo khoang thuyền không có một bóng người, boong thuyền đầy vết máu, đây đã là bằng chứng như núi, Doanh Châu Trưởng Quan Ty ngàn vạn lần không thoát khỏi liên quan.

- Họ Tần kia, bản quan tạm thời không tính toán tội người trợ Trụ làm ác, nhưng Thổ Ty Trưởng Quan Kim thị nhất định phải giải vào ngục giam trông coi đợi tội, chờ bản quan bẩm triều đình, thỉnh thánh chỉ cân nhắc xem xét.

Lương Xán, Vệ Vinh gật đầu lia lịa giống như gà mổ thóc, quả thật hai người bọn họ nhìn thấy là thuyền võ trang của Ngũ Phong hải thương cướp đi phong chu, làm hại bọn họ không cách nào trở về nước phục mệnh, vì vậy vô cùng oán hận Kim Anh Cơ.

Chuyện này... Hoắc Trọng Lâu cùng Hoàng Tri Hiếu liếc mắt nhìn nhau, không biết làm thế nào cho phải.

Lý Tự Hiền không hổ là phong cương đại lại trấn thủ một phương, lời nói vừa rồi hết sức đường hoàng, hiện tại chỉ rõ Kim Anh Cơ nhân chứng vật chứng đều đủ, chỉ nói bắt nhốt nàng lại, chờ triều đình quyết định. Chuyện này khó có thể cãi lại, chẳng lẽ ngay cả Hoàng thượng cân nhắc cũng dám phản đối?

Lý Tự Hiền cười hăng hắc nhìn chằm chằm Kim Anh Cơ, chính là nữ nhân này hại con y bị đánh thành trọng thương, cho nên bất kể thế nào cũng phải làm cho nàng ném mùi đau khổ.

Kim Anh Cơ không nói nửa lời, bất quá chỉ lặng lẽ đứng bên cạnh Tần Lâm. Chỉ cần có nam nhân này bên cạnh tựa hồ có một ngọn núi lớn che gió che mưa, cảm giác này cũng giống như sau một thời gian phiêu bạt trên biển lại cập bến an toàn trong cảng.

Tần Lâm tiến lên trước một bước, hài hước nhìn nhìn Lý Tự Hiền, không nhanh không chậm đưa ra ba ngón tay:

- Nếu nói phong chu là Doanh Châu Trưởng Quan Ty cướp, thiên sứ là Kim trưởng quan giết chết, tuy có nhân chứng vật chứng, lại có ba điều không thể giải thích. Nếu ai có thể giải đáp được một điều trong đó, bản quan và Kim trưởng quan sẽ bố tay chịu trời.

- Cái gì ba điều không thể giải thích?

Lý Tự Hiền hừ lạnh trong mũi một tiếng:

- Ta xem là người già hàm giảo biện mà thôi.

Lưu Thế Đạo cũng lên tiếng phụ họa:

- Cứ nói ra nghe thử, để bản quan nhất nhất bác bỏ cho người tâm phục khẩu phục.

Tần Lâm mỉm cười, tràn đầy tự tin nói:

- Vậy người nhất định phải thua. Thứ nhất, vừa rồi bản quan đã nói qua, chuyện trên biển mênh mông mờ mịt, thủ hạ dưới trướng Kim trưởng quan chỉ cần đánh chìm phong chu, để cho cả người lẫn thuyền chìm xuống đáy biển. Cái này gọi là chết không có đối chứng, hai vị sứ giả Lưu Cầu không thể làm gì khác hơn là dùng bút mực kiện nài lên trên, cho dù là một trăm năm cũng chưa phân xử xong. Còn chuyện kéo phong chu đến Trướng Quan Ty ở Đại Cù Sơn đảo, chẳng phải là lạy ông tôi ở bụi này?

Lời này khiến cho tất cả mọi người á khẩu không thể đáp được. Sau khi giết người cướp thuyền còn lái thuyền không về hang ổ, để trên bãi biển trước mắt mọi người, chuyện này khiến cho người ta khó lòng tin được.

Cũng may ba điều không thể giải thích mới nói có một, còn hai cơ hội nữa, Lưu Thế Đạo bèn thúc giục Tần Lâm nói tiếp.

- Điểm thứ hai, chúng ta tạm thời giả thiết là Ngũ Phong hải thương làm như vậy, nhưng động cơ đâu?

Tần Lâm nhìn qua toàn trường, nhìn Kim Anh Cơ gật đầu một cái, tiếp tục đồng dạng nói:

- Kim Trưởng Quan tiếp nhận chiêu an, Hàng Châu khai hải thông thương, nàng liên minh cùng Tào Bang, làm ăn buôn bán đang sôi nổi như mặt trời lên cao. Bên Lưu Cầu cũng thương nghị cùng hai vị công sứ muốn tiến hành hợp tác, không bao lâu sau sẽ đi Lưu Cầu báỉ phỏng quốc vương Thượng Vĩnh, như vậy nàng làm ra chuyện sát hại công sứ vì lý do gì?

- Mưu tài hại mạng, cướp lấy tài vật triều đình ban thưởng!

Lý Tự Hiền dương dương đắc ý nói.

Lưu Thế Đạo cười khổ lắc đầu một cái, lý do này ngay cả chính y cũng không thuyết phục được, triều đình chủ yếu là sắc phong, ban thưởng tài vật cũng không nhiều, giá trị vẫn chưa tới một vạn lượng bạc. Với thực lực Ngũ Phong hải thương, tuyệt không thể nào vì chút tiền này làm ra tội lớn tày trời cướp giết thiên sứ như vậy.

Lương Xán hết sức oán hận Ngũ Phong hải thương, tức giận nói:

- Ai biết các người mưu đồ chuyện gì? Có lẽ các người muốn cấu kết cùng giặc Oa, mưu đoạt giang sơn Lưu Cầu ta, cho nên mới cướp giết thiên sứ dọc đường.

- Cái này càng kỳ quái hơn nữa!

Tần Lâm không nhịn được mỉm cười:

- Trước đó chúng ta đã nói muốn đi Lưu Cầu thăm viếng quốc vương, nếu quả thật muốn mưu đoạt giang sơn Lưu Cầu, chờ sau khi thiên sứ rời đi, mượn danh nghĩa thăm viếng nhất cử bắt Thượng Vĩnh là được, cần gì sát hại thiên sứ trước để cho đả thảo kinh xà?

Lương Xán á khẩu nghẹn lời, không cách nào cãi lại, chỉ đành phải hậm hực nói:

- Dù sao chúng ta tận mắt nhìn thấy là Ngũ Phong hải thương cướp giết thiên sứ, về phần rốt cục các người manh tâm chuyện gì, chỉ có chính các người mới biết!

Lưu Thế Đạo nghe vậy lại thở dài, nói như vậy, điều không thể giải thích thứ hai của Tần Lâm cũng đã thành lập, hiện tại chỉ còn lại điều cuối cùng, y bèn phần chấn tinh thần, phải nắm lấy cơ hội cuối.

- Điểm thứ ba không thể giải thích chính là, vì sao để một chiếc thuyền chạy thoát, vì sao để cho người sống đến Hàng Châu tổ cáo?

Tần Lâm cười hỏi Lương Xán, Vệ Vinh:

- Các người đi loại thuyền nào, kẻ đuổi các người đi loại thuyền nào?

- Chúng ta ngồi đợi phúc thuyền từ Lưu Cầu mang tới, Ngũ Phong hải thương điều khiển bát lỗ khoái thuyền...

Hai vị sứ giả Lưu Cầu suy nghĩ một chút, lại giải thích:

- Mặc dù thuyền bọn họ mau, nhưng chúng ta lợi dụng hải lưu cùng đá ngầm đã bỏ rơi được bọn họ.

Lưu Thế Đạo lập tức cướp lời:

- Đúng đúng đúng, lần này Tần Lâm người không còn gì để nói, hai vị sứ giả nói rất có lý!

Tần Lâm vẫn nhìn lên trời cười ha hả, cho đến khi Lương Xán cùng Vệ Vinh đã lộ vẻ giận dữ, Lưu Thế Đạo sắp bộc phát, hắn mới ung dung chậm rãi nói:

- Khoái thuyền đuổi thuyền chậm, lại không đuổi kịp. Thủy thủ Lưu Cầu lái Lưu Cầu thuyền, lại có thể quen thuộc hải lưu cùng đá ngầm trên vùng biển quần đảo Chu Sơn hơn Ngũ Phong hải thương, ừm, giải thích như vậy rất tốt, rất hùng mạnh!

Lương Xán cùng Vệ Vinh nhất thời há hốc mồm cứng lưỡi, đột nhiên trong đầu nổ bùng một cái, nổi nghi ngờ loáng thoáng trong lòng được Tần Lâm vạch rõ, trở thành vô cùng nghi hoặc.

Ban đầu lúc hai người bọn họ trốn đi thành công, quả thật thầm kêu may mắn. Tốc độ thuyền bọn họ chậm hơn thuyền của đối phương, cũng không quen thuộc vị trí hải lưu đá ngầm bằng Ngũ Phong hải thương hàng năm buôn lậu ở Bạch Thủy Dương, vịnh Hàng Châu, lại có thể may mắn chạy thoát, phải chăng là Mụ Tổ chiêu cố?

299. Chương 299: Đại Cù Sơn Đảo

Nhưng bây giờ suy nghĩ một chút, càng phát giác ra chuyện khó lòng tin được. Ngũ Phong hải thương cố ý làm đại sự kinh thiên động địa này, phải bắt lỗi khoái thuyền tốc độ nhanh nhất, chẳng lẽ thủy thủ, chưởng đà trên thuyền lại là tay mơ không quen thuộc vùng biển nơi đây? Ngũ Phong hải thương quanh năm suốt tháng buôn lậu trên biển, tùy tiện quơ một vòng cũng có được một năm hảo thủ lão luyện, cần gì phải một đám tay mơ ra làm chuyện phạm tội đủ để tịch biên gia sản diệt môn như vậy?

- Chẳng lẽ, chẳng lẽ...

Lương Xán cùng Vệ Vinh lắp ba lắp bắp nửa ngày, mấy chữ 'Gài tang vật giá họa' ngập ngừng nơi cửa miệng.

Tần Lâm nói thay hai người bọn họ:

- Cùng ngồi phúc thuyền tốc độ chậm, nhưng thiên sứ triều đình ngộ hại, hai vị công sứ Lưu Cầu lại có thể chạy thoát. Cho nên hoặc đây là gài tang vật hãm hại Ngũ Phong hải thương, mới cố ý để lại nhân chứng mục kích trở về Hàng Châu tố cáo Kim trưởng quan, hoặc chính là hai vị công sứ cũng tham dự vào âm mưu này, đang chơi trò giặc kêu bắt giặc.

Ánh mắt Tần Lâm nhìn thẳng sáng rực, tiếng nói đồng dục đường hoàng, trong lúc nhất thời toàn trường yên lặng như tờ, ngay cả một cây kim rơi trên đất cũng có thể nghe tiếng.

Hai sứ thần Lưu Cầu Lương Xán cùng Vệ Vinh nhất thời luống cuống tay chân, bọn họ không cách nào giải thích tại sao ngồi thuyền tốc độ chênh lệch mấy, thiên triều thiên sứ ngộ hại, nhưng hai người bọn họ ngay cả cọng lông cũng không bị thương.

Vì vậy phân tích của Tần Lâm liền biến thành lời tố cáo đáng sợ, hai người bọn họ nhất định phải lựa chọn một trong hai câu trả lời: rốt cục là người khác giả trang Ngũ Phong hải thương giết chết thiên sứ, lưu bọn họ làm nhân chứng mục kích để gài tang vật hãm hại, hay bọn họ vốn là đồng mưu sát hại thiên sứ, cho nên mới có thể chạy thoát giữ mạng không bị thương sợi tóc nào?

- Không... Không, chúng ta không phải là đồng mưu!

Hai người Lưu Cầu không ngừng kêu lên.

- Vậy các người thừa nhận có thể là người khác giả trang Ngũ Phong hải thương, cố ý gài tang vật hãm hại phải không?

Nụ cười Tần Lâm vô cùng rạng rỡ, đùa bốn hai tên sứ giả Lưu Cầu trong lòng bàn tay giống như mèo vờn chuột.

Tội danh đồng mưu sát hại thiên sứ, sứ giả Lưu Cầu ngàn vạn lần không gánh vác nổi, cho nên bọn họ không chút do dự làm ra lựa chọn.

Lương Xán không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái:

- Lúc ấy trên biển có sương mù, ta... Chúng ta quả thật không thấy rõ bề ngoài ác tặc, chỉ nhìn thấy thuyền treo cờ xí Ngũ Phong...

Tần Lâm phản kích vô cùng tuyệt diệu, đến chỗ này đã đạt được thành công.

Trong vụ án hình sự thông thường, có khi thân nhân người bị hại sẽ có định kiến, một mực nhận định một kẻ hiềm nghi nào đó bên cạnh sát điều tra là hung thủ, vì báo thù tuyết hận thay thân nhân mà vô tình hay cố ý cung cấp khẩu cung sai lệch với sự thật, thậm chí làm thay đổi phương hướng điều tra, tạo thành án oan. Chuyện này Tần Lâm đã gặp không ít trong quá trình điều tra vụ án ở quá khứ.

Nơi này cũng giống như vậy, bởi vì phong chu bị cướp thiên sứ bị giết, nhiệm vụ hai sứ giả Lưu Cầu thất bại không cách nào trở về nước phục mệnh, bèn trút hết oán hận thật sâu vào Ngũ Phong hải thương mà bọn họ nhìn thấy, lời khai không khỏi vì vậy mà sinh ra méo mó sai lệch. Bọn họ nhất mực khẳng định là Kim Anh Cơ phải người cướp giết thiên sứ, khiến cho Tần Lâm khó có thể giải oan cho nàng.

Lúc này hắn giở một thủ đoạn nhỏ, cho cả sứ giả Lưu Cầu vào danh sách hiềm nghi, cho nên vì cớ bỏ hiềm nghi in, Lương Xán cùng Vệ Vinh không thể không nói thật.

- Chỉ bằng vào một lá cờ, sợ rằng không thể tố cáo hạ quan.

Kim Anh Cơ thản nhiên cười một tiếng, bàn tay giấu trong tay áo khẽ cù vào hông Tần Lâm: kéo cả hai sứ giả Lưu Cầu vào, người cũng vô cùng giảo hoạt.

Tần Lâm cười hắc hắc xấu xa, nếu đối phương đã có thể dùng người Lưu Cầu làm công cụ gài tang vật hãm hại, vì sao ta lại không thể dùng mâu của người đâm vào thuẫn của người?

Lý Tự Hiền cùng Lưu Thể Đạo không thể làm gì khác hơn là than thở: không phải là hai ta quá vô năng, mà là Tần Lâm quá giảo hoạt...

Từ khoảnh khắc hai tên sứ giả Lưu Cầu đổi lời nói, Tần Lâm và Kim Anh Cơ lập tức thoát khỏi tình cảnh lúng túng nghi phạm. Mặc dù Lý Tự Hiền, Lưu Thể Đạo ngoài miệng không buông tha người, một mực cho rằng Ngũ Phong hải thương gây án, nhưng cũng không thể bắt nhốt Kim Anh Cơ được nữa.

Vụ án trọng đại, đầu tiên phải xác định hai vị thiên sứ rốt cục còn sống hay chết. Các vị quan viên liền điều một chiếc bát lỗ khoái thuyền từ Thủy sư, đốt đèn đuốc đi suốt đêm về phía Đại Cù Sơn đảo.

Trên quan thuyền chia phe ra rõ ràng, Tần Lâm, Kim Anh Cơ, Hoàng công công cùng Hoắc Trọng Lâu ngồi ở một bên, Lý Tự Hiền, Lưu Thể Đạo, Lương Xán, Vệ Vinh ngồi ở bên kia, hai bên rõ ràng không ưa gì nhau.

Bát lỗ khoái thuyền trừ gương buồm đón gió ra, hai mạn mỗi bên có bốn lỗ chèo, ba tên thủy thủ phụ trách một lỗ, hai mươi bốn người nhất tề chèo, tốc độ thuyền chạy nhanh như bay.

Đây là công vụ hết sức khẩn cấp, Thủy sư phái ra bảy mươi hai tay chèo, chia ra làm ba ban đổi phiên, cũng không ngừng nghỉ chút nào. Thừa dịp buổi tối triều xuống, bát lỗ khoái thuyền rẽ sóng băng băng, trời mới vừa tờ mờ sáng đã đến Đại Cù Sơn đảo ở vào miệng hình loa của vịnh Hàng Châu.

Các vị quan viên đi tới boong thuyền, tâm trạng mỗi người không giống nhau, nhưng đều ngược đầu nhìn hải đảo nơi xa.

Trên đảo nhìn thấy có binh thuyền tới từ xa, lập tức phái hai chiếc thuyền võ trang chạy ra tra hỏi. Kim Anh Cơ lệnh cho thị nữ giơ cờ xí Ngũ Phong lên, trên hai chiếc thuyền lớn lập tức bộc phát ra trận trận hoan hô, nhanh chóng nhường đường, một tả một hữu theo ở phía sau hộ vệ.

Lý Tự Hiền cùng Lưu Thế Đạo liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt không được dễ coi.

Quyền Chính Ngân biết địa phương, chỉ dẫn thuyền vòng qua một dãy đá ngầm cạn dày đặc, chạy sang phía Đông Nam Đại Cù Sơn đảo.

Lúc này phía Đông đã hừng sáng, trên biển tràn ngập sương mù nhàn nhạt, mượn trời sáng mờ hồ có thể thấy được trên bờ cát trắng có một khối đen như mực.

Binh sĩ Thủy sư điều khiển thuyền chạy tới gần hơn, trên mũi thuyền lập tức phát ra một tràng tiếng xôn xao vang dậy. Bởi vì mặt trời chiếu tia nắng đầu tiên vào khối đen kia, mọi người đã có thể nhìn thấy rõ ràng đó là chiếc phong chu của thiên sứ sắc phong ngồi lúc trước.

Mặc dù đã sớm biết sự kiện bất hạnh phát sinh, nhưng chính mắt thấy chiếc phong chu này lẻ loi nằm trên bãi biển, trong lòng mọi người vẫn không tránh khỏi buồn ngùi cảm khái.

Doanh Châu Trưởng Quan Ty đã sai phái thủy binh bảo vệ ở chỗ này, còn dựng cầu tàu trên bờ cát cách đó không xa, bát lỗ khoải thuyền cập vào, các vị quan viên chuẩn bị lên bờ.

- Tàn trưởng quan, hắc hắc, có muốn lão Hoắc ta giở trò cũ trên ván cầu hay không?

Hoắc Trọng Lâu dương dương đắc ý cười, hàm râu quai nón tua tủa run run:

- Đây gọi là hai tên hôn quan uống một bụng nước biển.

Lúc trước ở Kỳ Châu y được Tàn Lâm mua chuộc đập gãy ván cầu, khiến cho Hoàng Liên Tổ suýt chút nữa chết chìm, cũng tạo ra cơ sở phá án sau đó.

Bất quá lần này Tàn Lâm không có tính toán như trước, nghe vậy toét miệng cười, thềm nói lão Hoắc cũng bị lão tử dạy hư.

Phong chu được buộc dây thừng vào một cọc gỗ lớn trên bờ, cũng có ván cầu dẫn lên boong thuyền, các vị quan viên liền lên thuyền tra xét.

Tàn Lâm vốn định nhắc nhở những người này không nên sỗ loạn, không nghĩ tới Lưu Thế Đạo đã tranh nói trước. Y nhìn Tàn Lâm, Kim Anh Cơ, cười lạnh nói:

- Lên thuyền cũng không được sờ mó lung tung, ngàn vạn lần chớ nên để thất lạc vật gì. Nếu không tương lai bị bản quan phát hiện ra, vậy chúng ta khó ăn khó nói!

Người này cũng có vẻ hay hay... Tàn Lâm có vẻ hăng hái nhìn Lưu Thế Đạo biểu diễn, nụ cười trên khóe miệng hẳn có nét quỷ dị, giống như mèo vờn chuột nhìn chằm chằm Tuần Ân Đại nhân.

Hừ... Lưu Thế Đạo bị Tàn Lâm nhìn cả người sợ hãi, hừ lạnh một tiếng quay đầu sang nơi khác.

Các quan viên bắt đầu kiểm tra chiếc thuyền tử vong này.

Chỉ thấy trên boong thuyền, trong khoang thuyền, khắp nơi toàn là máu tươi khô khốc, mùi máu tanh nồng đậm khiến cho người ta muốn nôn mửa. Vốn gió biển mang theo vị mặn vô cùng mát mẻ, nhưng pha lẫn mùi máu tanh này lập tức trở nên tanh hôi khó chịu, còn khó ngửi hơn đã lò sát sinh.

Mọi người vô cùng cẩn thận tránh né vết máu trên boong thuyền, tra xét xung quanh, cảnh tượng kinh khủng đã tỏ rõ không thể nghi ngờ, nơi này đã xảy ra một cuộc đại tru diệt.

Trong khoang thuyền u tối, vết máu hình văng tung tóe, nhỏ xuống, đọng vũng... quả thật vô cùng ghê rợn. Trong khoang ẩm ướt âm u không thấy ánh mặt trời, lỗ thông gió cũng không tốt, khí tức tanh hôi cũng nồng đậm đáng sợ hơn nơi khác.

Chỉ bất quá, mọi người cũng đã thấy qua có lúc vết máu trên biển càng nhiều hơn so với nơi này, tỷ như...

- Phải chăng là máu của động vật khác, tỷ như cá...

Mặc dù Quyền Chính Ngân biết khả năng này không cao, nhưng vẫn nói ra.

Tần Lâm lập tức phủ nhận, thần sắc của hắn đặc biệt ngưng trọng:

- Không, là máu người, ta rất quen thuộc mùi này.

Dứt lời, hắn theo thói quen hít hít lỗ mũi.

Lỗ mũi của pháp y là lợi khí giúp bọn họ phân tích vụ án, đối với bọn họ, hai chữ ‘Ghê tởm’ vĩnh viễn đã biến mất khỏi tự điển. Chẳng những pháp y có kinh nghiệm có thể ngửi ra máu người cùng máu động vật khác nhau, còn có thể ngửi được từ trong nội tạng mà biết người chết có bệnh thường thấy hay không, có uống rượu say hay không, thậm chí có lúc phải ngửi nội dung trong dạ dày suy đoán có trúng phải độc được thường gặp hay không, để phán đoán thời gian tử vong.

Thi thể sau khi bị hại trải qua đóng băng lại phân hủy, sau khi giải phẫu sẽ ngửi thấy mùi chua đặc biệt. Thi thể người bị đốt cháy, sẽ có mùi cháy khét đặc biệt của da...

Đã từ lâu lỗ mũi người còn thuận tiện, nhanh chóng hơn cả dụng cụ phòng thí nghiệm, mà nếu như pháp y có thể xác định nguyên nhân cái chết sớm một canh giờ, vậy sẽ mang tới tiện lợi rất lớn cho công việc điều tra phá án.

Vốn Tần Lâm nói không sai, nhưng lọt vào tai người khác lại có ý nghĩa khác. Trong khoang thuyền âm u, ánh sáng mờ mờ từ mặt bên chiếu sắc mặt hắn trắng bệch, trên sàn, trên vách hiện đầy vết máu, mùi máu tanh nồng đậm làm người ta muốn ói, thế nhưng hắn lại không nhanh không chậm thốt một câu: ta rất quen thuộc mùi máu người...

Ặc... Ồa... Lưu Thể Đạo che miệng chạy ra ngoài, đến mạn thuyền thò nửa thân trên ra ngoài bắt đầu nôn mửa điên cuồng.

Sắc mặt của Hoàng công công cùng Lý Tự Hiền cũng rất khó coi, run rẩy bước ra bên ngoài khoang thuyền.

Tần Lâm tỉ mỉ quan sát từng vết máu đang văng tung tóe trên vách, phát giác không khí có cái gì không đúng, quay đầu lại sờ cảm một cái, tỏ ra không hiểu hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Người... Người cổ ý!

Kim Anh Cơ oán hận nghiêng răng nghiêng lợi, mới vừa rồi trong dạ dày nàng cũng ứa ra nước chua.

A...

Một chuỗi tiếng gào thê lương kinh khủng từ trong miệng Lưu Thể Đạo phát ra, thanh âm bén nhọn cao vút, khiến cho người ta đau cả màng nhĩ.

Lưu Thể Đạo nằm trên mạn thuyền nôn mửa như điên cuồng, hoa tay múa chân giống như bị ác quỷ phụ thể, sắc mặt tái nhợt giống như người chết, điên cuồng quát thét, thốt ra một tràng tiếng kêu vô nghĩa khó hiểu.

- Lại thêm một kẻ nổi điên...

Lục mập sinh lòng thương cảm thở dài:

- Đáng tiếc Thái sư phụ không có ở đây, nếu không có thể châm cho y đầu đầy ngân châm.

Hoắc Trọng Lâu hung thần ác sát đi lên, nắm lấy Lưu Thể Đạo tát cho hai bạt tai, thật vất vả mới làm cho y bình tĩnh lại. Y ngồi chồm hổm dưới đất thổ hồng hộc, không nói nửa lời.

Trúng tà rồi sao? Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Tần Lâm suy nghĩ một chút, đi tới chỗ mạn thuyền Lưu Thể Đạo mới vừa nôn mửa, thò đầu ra ngoài nhìn xuống, lập tức thổ dài, vô lan can một cái:

- Thì ra là như vậy!

Dưới mặt biển bên ngoài mạn thuyền có một cỗ thi thể phơi trắng bệch, trên cổ có một vết đao thật dài, không còn chút huyết sắc nào, tóc xõa ra bốn phương tám hướng giống như tảo biển. Mặt mũi dữ tợn như rắn như hiện, nhất là hai con mắt chết không nhắm mắt trắng dã như mắt cá chết. Nhìn qua thi thể này giống như một cỗ oán linh đến từ đáy nước lạnh như băng, dòm ngó nhân gian ảm áp, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm người chết thay.

Kinh khủng, thật sự kinh khủng, cho dù là Tần Lâm cũng cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái. Lưu Thế Đạo kia chẳng qua là nho sinh cả đời làm bạn với đèn sách, ứng khoa cử thi đậu Tiến Sĩ, làm được Tuần Án Ngự Sử, vẫn là quan văn thanh lưu, cũng không chinh chiến sa trường hoặc là đoạn ngục tra án, chưa từng thấy qua tình cảnh đầm máu đáng sợ như vậy. Y không bị hù dọa nổi cơn điên ngay tại chỗ đã là may mắn.

Kim Anh Cơ nhìn thấy dáng vẻ Tần Lâm, cũng biết đáy nước có thứ gì đó, nàng chỉ liếc mắt nhìn qua đã vội vàng quay đầu, tay đặt lên ngực vị trí tim đang đập thành thịch đứng yên một hồi, lúc này mới thở bình thường lại.

Thấy Lưu Thế Đạo còn nằm trên boong thuyền thở hào hển, Kim Anh Cơ càng thấy ngứa mắt, che miệng cười khanh khách:

- Thì ra Lưu Tuần Án là loại văn nhân yếu đuối như vậy, theo bản quan thấy, vụ án hành hung giết người này vẫn là sở trường của Tần trưởng quan. Lưu Tuần Án, có muốn uống chút nước trà hay không, bản quan còn có Quế Viên Hồng Tảo trà ở nơi này.

Lưu Thế Đạo thật sự bị dọa vô cùng sợ hãi, chỉ cảm thấy nước chua ứa ra trong cổ họng, vội vàng gật đầu muốn uống.

Bọn Tần Lâm, Hoắc Trọng Lâu cũng kinh ngạc vô cùng, Kim trưởng quan lại biến thành người biết quan tâm tới người khác từ lúc nào vậy? Nàng không đẩy Lưu Thế Đạo xuống biển đã coi như may mắn, còn mời y uống Quế Viên Hồng Tảo trà sao?

Chỉ chốc lát sau thị nữ bưng nước trà tới, Kim Anh Cơ gơ tay ngọc ra tiếp lấy đưa cho Lưu Thế Đạo.

Thế nhưng Lưu Thế Đạo không có phúc hưởng thụ đãi ngộ được mỹ nhân dâng trà, y vừa nhìn vào chén trà thành linh mềm nhũn người ngã xuống boong thuyền.

300. Chương 300: Xâu Chuối Vụ Án

Thì ra chén Quế Viên Hồng Tảo trà Kim Anh Cơ bưng được nấu hết sức nồng đậm, màu sắc của nó là màu đỏ tươi, đựng trong chén sứ trắng giống như máu tươi. Vốn Lưu Thế Đạo sắp sửa hóa điên, nhìn thấy nước trà đáng sợ như vậy bị dọa sợ đến hồn phi phách tán.

- Kim trưởng quan, nàng không ngoan ngoãn chút nào...

Tần Lâm thừa dịp người khác đều chú ý Lưu Thế Đạo, lặng lẽ vỗ vào hông căng tròn của Kim Anh Cơ một cái, sau đó đoạt lấy chén trà uống hết, còn chép miệng một cái:

- Mùi vị không tệ, chỉ là hơi ngọt.

Đáng ghét! Kim Anh Cơ liếc hẩn một cái.

Ngũ Phong hải thương có hảo thủ tinh thông thủy tính, không phí nhiều sức đã vớt được cỗ thi thể kia từ dưới biển lên. Thì ra là một tên thủy thủ trên phong chu, thi thể đã bị nước biển ngâm trắng nhợt, vết thương chí mạng chính là vết đao trên cổ kia.

- Con bà nó, cũng thật là kỳ quái...

Tần Lâm vuốt huyết Thái Dương, cổ ý lớn tiếng nói:

- Đông Dương đại hải mịt mờ vô biên, thuyền thuận dòng nước trôi tới nơi này, ngay cả thi thể cũng trôi tới, Đại Cù Sơn đảo này thật đúng là có lực hút!

Hắn chú ý quan sát thần sắc Lý Tự Hiền cùng Lưu Thế Đạo, không có phát hiện biến hóa gì rõ ràng.

Lời còn chưa dứt, Quý Bản Vũ Phu mang guốc gỗ chạy như bay trên bờ cát, sau lưng còn có mấy tên thủy binh đi theo. Từ xa y đã kêu lên bằng tiếng Hán cứng nhắc, rống lên thật to:

- Không xong, không xong, bên kia cũng có hai cỗ thi thể bị sóng đánh giạt lên bờ biển.

Mọi người tâm sự nặng nề xuống thuyền, theo Quý Bản Vũ Phu đi tới chỗ bờ biển phát hiện thi thể.

Cũng là hai cỗ thi thể trắng nhợt, lúc phát hiện mới vừa bị sóng biển đẩy lên bờ, hiện tại đã bị đám thủy binh kéo lên mảnh đất trống phía sau phòng tuyến ngăn thủy triều.

Khác với cỗ thi thể phát hiện trước đó, tay của hai cỗ thi thể này bị dây trói quặt ra sau lưng, đầu bị trùm vải bố màu đen, vết thương chí mạng là ở ngực bụng, không biết bị đâm bao nhiêu đao.

Bởi vì ngâm lâu trong nước, máu tươi đã sớm chảy khô, da thịt xung quanh vết thương trở nên trắng nhợt mở rộng, giống như tử thần đang toét miệng cười.

Trước hết Tần Lâm cẩn thận quan sát một phen, mới tháo vải trùm đầu ra. Cỗ thi thể thứ nhất mọi người không quen biết, sau khi hắn tháo trùm đầu cỗ thi thể thứ hai ra, tất cả mọi người đều phát ra tiếng kinh hô thất thanh trầm đục.

Mặc dù cơ mặt đã bị vụn vỡ biến hình, lộ ra tư thế kêu cứu trước khi chết, hơn nữa bị nước biển ngâm có hơi trương sinh biến dạng, nhưng vẫn có thể dễ dàng nhận ra, vị này chính là phó sứ sắc phong Hành Nhân Ty Hành Nhân Tạ Kiệt.

- Trời ơi...

Lương Xán cùng Vệ Vinh tuyệt vọng kêu lên.

Trước đó phong chu bị cướp, cả thuyền đầy vết máu, hai người bọn họ còn ôm một chút hy vọng mong manh cuối cùng, đó chính là thiên sứ sắc phong còn sống trên đời. Nhưng giờ này một chút hy vọng cuối cùng cũng bị vô tình bóp tắt, nhiệm vụ đi sứ thỉnh phong của bọn họ hoàn toàn tan biến.

Thậm chí hai người bọn họ còn nghĩ tới chuyện thiên sứ triều Đại Minh ngộ hại giữa đường tới Lưu Cầu, không biết triều đình dưới cơn nóng giận có thể trút hết vào Lưu Cầu hay không.

Cặp mắt thi thể Tạ Kiệt mở to, tựa hồ cho đến chết vẫn không dám tin, bị nước biển ngâm trở thành đôi mắt cá chết.

Tần Lâm thở dài, đưa tay vuốt mắt cho y, trong lòng có cảm giác là lạ.

Mặc dù không có hảo cảm gì đối với tên quan văn cuồng vọng tự đại này, nhưng tóm lại từng có duyên gặp mặt một lần. Mấy ngày trước còn ngồi chung một chỗ nói chuyện, đảo mắt đã hóa thành một cỗ thi thể lạnh như băng, không khỏi khiến cho người ta sinh lòng bùi ngùi cảm khái.

Lắc đầu một cái, Tần Lâm thu lại suy nghĩ tạp nhạp, lệnh cho Lục Viễn Chí khám nghiệm thi thể Tạ Kiệt.

Nguyên nhân tử vong của những thi thể này đều rất rõ ràng, không có gì tranh cãi, rất nhanh tên mập đã cho ra kết luận:

Ngoại trừ vết thương chí mạng nơi ngực bụng, thân thể Tạ Kiệt không có vết thương ở những nơi khác, nói rõ y không trải qua chống cự đã bị trói lại, sau đó bị hại. Vết thương chí mạng gồm có chín vết đao ở vùng ngực bụng, đao nào cũng đâm sâu tới nội tạng, bất cứ đao nào trong đó cũng đủ để lấy mạng y. Trong buồng phổi không có nước biển, chứng minh y bị mất mạng tại chỗ, là sau khi chết mới bị ném thi thể xuống biển, theo sóng đánh tới nơi này.

Về phần thời gian tử vong là chừng một ngày rưỡi, cũng tức là trong khoảng nửa đêm ngày hôm kia đến tờ mờ sáng ngày hôm qua.

Tần Lâm gật đầu một cái, đến đây thời gian mấu chốt diễn ra vụ án đã được xâu chuỗi lại: sáng sớm ngày Hai Mươi Lăm tháng Tám (ngày hôm kia), phong chu bị cướp ở Chu Sơn. Ước chừng đến trưa, hai vị sứ giả Lưu Cầu đi thuyền ‘Chạy thoát’ đuổi giết, lại trở về vùng biển xảy ra vụ án tra xét, kế tiếp chạy về Hàng Châu báo án. Khuya hôm đó đến rạng sáng ngày Hai Mươi Sáu, hành khách cùng thủy thủ trên phong chu ngộ hại, bị ném xuống biển ở gần Đại Cù Sơn đảo.

Sáng ngày Hai Mươi Sáu Ngũ Phong hải thương trên Đại Cù Sơn đảo phát hiện có thuyền mắc cạn trên bãi biển, sau khi kiểm tra phát hiện là phong chu của thiên sứ sắc phong ngồi, trên thuyền vết máu loang lổ, lập tức phái bát lỗ khoái thuyền trở về Hàng Châu bẩm báo Kim Anh Cơ.

Bởi vì phúc thuyền người Lưu Cầu hơi chậm, bát lỗ khoái thuyền Ngũ Phong hải thương mau hơn, cho nên mặc dù thời gian lên đường chậm hơn khoảng mười canh giờ, hai bên lại gần như đồng thời đến Hàng Châu vào đêm Hai Mươi Sáu. Tần Lâm, Kim Anh Cơ cùng Lưu Thể Đạo, Lý Tự Hiền cơ hồ đồng thời nhận được tin tức, hai bên xảy ra một trận xung đột đêm qua, cuối cùng đi suốt đêm tới Đại Cù Sơn đảo.

Trải qua cả đêm đi thuyền, hôm nay cũng chính là ngày Hai Mươi Bảy, các vị quan viên đến Đại Cù Sơn đảo, cũng phát hiện thi thể nổi ở gần bờ biển.

Kiểm tra thi thể phát hiện nguyên nhân cái chết vô cùng đơn giản, xem ra vụ án này đơn thuần từ kiểm tra thi thể cũng không có biện pháp có được đột phá.

- Ai biết trên phong chu có bao nhiêu thủy thủ cùng hành khách không?

Tần Lâm hỏi hai vị sứ giả Lưu Cầu.

Lương Xán nhớ lại một hồi, sau đó đáp:

- Tính cả hai vị thiên sứ cùng tùy tùng, thị vệ của bọn họ, tổng cộng có mười bảy hành khách, thủy thủ trên thuyền cộng ba mươi chín người... ý của Tần trưởng quan là?

- Nếu như ta đoán không sai, sẽ tiếp tục phát hiện thi thể mới.

Tần Lâm ngẩng đầu nhìn trời, thở ra một hơi thật dài.

Kim Anh Cơ lập tức lệnh cho Quyền Chính Ngân điều khiển thuyền trong thủy trại tìm kiếm thi thể dưới biển.

Nơi xa pháo đài thủy trại vang lên ba tiếng pháo, tất cả thuyền bè lớn nhỏ chen chúc ủa ra, phúc thuyền, quảng thuyền, ngô công thuyền, bát lỗ khoái thuyền... xếp đội hình rẽ quạt tìm trên mặt biển, chỉ chốc lát sau có thuyền dừng lại, dùng thiết trảo móc vật gì đó từ dưới biển lên.

Trên bờ các vị quan viên ở cách khá xa, không nhìn thấy rõ cục là móc lên vật gì, nhưng trong lòng ai nấy đều biết rất rõ ràng.

301. Chương 301: ‘trôi Đi’

Sắc mặt của Lưu Thể Đạo càng ngày càng khó coi, lúc ban đầu chẳng qua là y từ trong miệng sứ giả Lưu Cầu biết được người của Doanh Châu Trưởng Quan Ty cướp phong chu đi, cho nên hết sức tự tin có thể hạ gục được Tần Lâm và Kim Anh Cơ. Không nghĩ tới bây giờ lại xảy ra đại án kinh thiên thiên sứ bị hại, người trên thuyền bị giết sạch không còn. Vụ án này xảy ra ở vùng biển Chiết Giang, Tuần Án Ngự Sử Chiết Giang là y có thể có được kết quả tốt sao?

Xui xẻo hơn là Kim Anh Cơ cùng Tần Lâm vẫn không chịu ngoan ngoãn nhận tội, đưa ra đủ các lý do giải biện.

- Những xú dân trên biển cùng võ quan không biết chữ này, thật là không biết lễ nghĩa liêm sỉ một chút nào!

Lưu Thế Đạo cảm thán, tựa hồ Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ chủ động nhận tội danh gài tang vật hãm hại y mới hài lòng, mới gọi là hiểu rõ đại nghĩa.

Ngũ Phong hải thương xuất động thật nhiều thuyền bè, tìm tòi vùng biển xung quanh như cài răng lược, rất nhanh đã vớt được nhiều thi thể dưới biển, vận chuyển vào bờ.

Tổng kết có bốn mươi hai cỗ thi thể, số thi thể còn lại hoặc là làm mồi cho cá mập, hoặc là chìm xuống đáy biển, suy đoán vĩnh viễn cũng không tìm được.

Sứ giả Lưu Cầu bị ai phát hiện, chính sứ sắc phong Hộ Khoa Tả Cấp Sự Trung Tiêu Sùng Nghiệp cũng ở trong đó, tử trạng không khác chút nào với phó sứ Tạ Kiệt.

- Ha ha, chẳng lẽ đây không phải là chứng cứ các người sát hại thiên sứ sao?

Lưu Thế Đạo nghiêm mặt gằn giọng nói:

- Những thi thể này trôi lơ lửng ở mặt biển phụ cận Đại Cù Sơn đảo, hải thuyền các người ra vào mỗi ngày nhưng cho tới bây giờ mới phát hiện, chẳng phải là dối mình gạt người sao?

Lý Tự Hiền nghe vậy ánh mắt sáng lên, vuốt chòm râu đen nhánh, nói một hơi liên tục:

- Đúng đúng đúng, cố ý để đến lúc này mới vớt lên, chính là diễn một tuồng kịch cho chúng ta xem! Kim trưởng quan, Tần trưởng quan, các người có thể lừa gạt được người khác, nhưng không lừa được Lưu Tuần Ân cùng lão phu!

- Ngu dân!

Tần Lâm không chút do dự nhìn về phía bọn họ há miệng mắng to:

- Không phải là hạ lệnh đặc biệt tìm tòi, người ngồi thuyền bất cứ lúc nào cũng nhìn chăm chăm xuống biển hay sao? Lão tử là lần đầu nghe nói có loại quái vật này!

Quyền Chính Ngân bổ sung:

- Hơn nữa thủy trại chúng ta xây ở mặt Tây Đại Cù Sơn đảo tránh gió tránh sóng, thi thể lại phát hiện ở ba mặt Đông, Bắc, Nam, căn bản cũng không ở phía biển mà chúng ta thường lui tới.

- Tần trưởng quan, nói không chừng bọn họ ngồi thuyền là bất cứ lúc nào cũng nhìn chăm chăm xuống biển...

Kim Anh Cơ bĩu môi, cười giảo hoạt:

- Ta nghe nói những vị quan vận chuyển tiền lương thường sẽ ‘trôi đi’ (đời Minh quan viên duyên hải tham ô, nói dối là vận chuyển đường thủy gặp phải sóng gió mà trôi đi) ba bốn thành, hiện tại thi thể ‘trôi đi’ có vẻ nhiều, nói không chừng nhìn xuống biển sẽ thấy bạc trôi.

Lý Tự Hiền cùng Lưu Thế Đạo bị Kim Anh Cơ giễu cợt một phen nhưng không cãi lại được. Quả thật hai người bọn họ từng ‘Trôi đi’ không ít bạc, vì vậy sắc mặt thoát đỏ thoát xanh, không thể nói được lời nào.

Bốn mươi hai cỗ thi thể bày một hàng thật dài thật chỉnh tề ở dưới hàng cây trên bãi biển, cỗ thi thể nào cũng bị nước biển làm cho trở nên trắng nhợt. Cơ mặt vốn đã méo mó sau khi trải qua nước biển làm cho trương sinh càng lộ vẻ ghê rợn hơn, thậm chí có thi thể còn có chất lỏng như keo dính từ khóe miệng chảy ra.

Đây quả thật là một trường tàn sát.

Mặc dù Tần Lâm thường thấy tử vong, nhưng đây cũng là lần đầu thấy nhiều thi thể như vậy trong một vụ án, không biết là ai táng tâm bệnh cuồng như vậy?

Ôm tâm trạng tra rõ hung thủ, giải oan rửa hận cho người đã chết, Tần Lâm liền thủ cùng Lục Viễn Chí kiểm tra thi thể một lần.

Bởi vì số lượng quá nhiều, ngoài ra bản thân vụ án tàn sát trên quy mô lớn như vậy, cũng khó mà phát hiện đầu mối hữu dụng, cho nên kiểm tra cũng tương đối thô sơ giản lược.

Trong lúc Tần Lâm cùng Lục Viễn Chí đang bận rộn khám nghiệm thi thể, Lý Tự Hiền, Lưu Thế Đạo nắm lỗ mũi trốn ra xa xa. Bất quá bọn họ còn dấn dò đám Ngộ Tác nha môn dẫn theo, bảo bọn họ phải quan sát chăm chú cẩn thận, chớ để cho người ta động tay chân trên thi thể.

- Thật là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử!

Kim Anh Cơ ở bên cạnh không nhịn được, chậm rãi nói một câu.

Hoàng công công cùng Hoắc Trọng Lâu cũng ở bên cạnh cười cợt, chỉ tiếc da mặt của hai vị chính nhân quân tử quả thật rất dày, căn bản là bịt tai không nghe thấy, chỉ huy mấy tên Ngộ Tác quan sát Tần Lâm chặt chẽ hơn.

Đáng tiếc Tần Lâm cùng Lục Viễn Chí vốn không tính toán giở trò gì, ban đầu đám Ngộ Tác kia còn phụng mệnh cấp trên mở to hai mắt giám thị hai người bọn họ. Nhưng ngoài nghề xem thấy náo nhiệt, trong nghề xem ra manh mối, càng xem càng cảm thấy thủ pháp người ta lợi hại, cho dù là mình thúc ngựa đuổi theo cũng không kịp. Rốt cục bọn họ dứt khoát thành tâm học hỏi, thậm chí hỏi Tần Lâm giống như học sinh thỉnh giáo lão sư, vì sao chỗ này phải làm như vậy, vì sao chỗ kia phải lật thi thể qua...

Tần Lâm cũng không giấu giếm, giải thích tường tận thích đáng cho đám Ngộ Tác. Hai vị quan viên quay đầu lại chỉ thấy mấy lão Ngộ Tác râu tóc hoa râm vây quanh hẩn gật đầu cúi người, giống như năm xưa học nghệ cùng sư phó.

Lý Tự Hiền, Lưu Thế Đạo hết sức buồn bực trong lòng, đang muốn quát tháo những Ngộ Tác kia, lại cảm thấy so đo cùng tiểu nhân đề tiện không khỏi mất thể diện đại quan triều đình, không thể làm gì khác hơn là sa sầm nét mặt, bĩu môi thật dài giống như trẻ con, trong lòng tức tối.

Vụ án tàn sát quy mô lớn như vậy, bản thân thủ đoạn gây án cũng không phức tạp, các phương diện nguyên nhân cái chết cùng thời gian tử vong cũng không có đột phá gì nhiều, Tần Lâm cùng Lục mập vội vã hoàn thành kiểm tra.

Thi thể đều có dấu hiệu bị trói, bước đầu phán đoán thời gian tử vong là trong cùng thời gian, vết thương chí mạng đều là vết đao ở vào ngực bụng hoặc là cổ. Vết đao rất sâu, hơn nữa thường thường không chỉ một chỗ, có thi thể ngực bụng bị đâm năm sáu đao, có thi thể suýt chút nữa đứt cổ.

- Dấu hiệu giết người diệt khẩu rất rõ ràng.

Tần Lâm vớt đôi bao tay vô cùng dơ bẩn đi, tới bờ biển vốc nước biển lên rửa tay.

Kim Anh Cơ cũng vội vàng đi theo, tỏ vẻ lo lắng hỏi:

- Sao hả, ta cảm thấy có người cố ý hãm hại...

- Đúng là hãm hại...

Tần Lâm không chậm trễ chút nào gật đầu một cái:

- Mặc dù không tìm được chứng cứ hữu dụng trên thi thể, nhưng thể hiện ra sát thương quá mức hết sức rõ ràng.

Sát thương quá mức trong điều tra hình sự, chính là chỉ sát thương hoàn toàn không cần thiết, vượt qua ý nghĩa bạo lực thông thường. Tỷ như một đao cắt yết hầu là có thể chí mạng, lại muốn cắt cả cái đầu đi, rõ ràng đã siết cổ chết, trước khi đi còn cầm đá đập đầu người bị hại nát bầy, đều thuộc về sát thương quá mức.

Phân tích từ góc độ hành vi phạm tội, sát thương quá mức có ba loại tình huống thường gặp, thứ nhất là lần đầu phạm tội kinh hoàng thất thố. Tần Lâm đã từng xử lý qua án giết người cướp của, tội phạm tuổi còn trẻ lần đầu cướp bóc, sau khi gặp phải phản kháng kinh hoàng thất thố đánh mất lý trí, đâm người bị hại ước chừng hơn tám mươi dao.

Thứ hai là phát tiết tâm trạng nào đó, tỷ như biến thái điên cuồng giết người hành hạ thi thể, tỷ như án cừu sát hung phạm điên cuồng trả thù đối với người bị hại. Thứ ba chính là cố ý giết người diệt khẩu, e sợ người bị hại chết không triệt để cho nên đã hạ thủ tàn độc, đủ để cho người bị hại chết nhiều lần.

Vụ án này rất rõ ràng không phải là tay mơ nổi điên, cũng không phải hành hung trả thù, như vậy tội phạm cố ý giết người diệt khẩu đã hết sức rõ ràng.

Tại sao muốn diệt khẩu triệt để? Chỉ cần lưu lại bất kỳ một người sống nào, vậy không có biện pháp giá họa cho Ngũ Phong hải thương.

Tần Lâm đem đạo lý này nói một lần cho Kim Anh Cơ, Kim trưởng quan nghe gật đầu liên tục, lại bổ sung:

- Hung thủ ném thi thể ở ba mặt biển Đông, Nam, Bắc Đại Cù Sơn đảo, những thi thể này sớm muộn sẽ bị sóng đánh lên bờ... A, may là đã nghe lời người không có thiêu hủy phong chu, nếu không chúng ta thật đúng là mắc bẫy bọn chúng.

Đúng vậy, nếu như là vụ án cướp giết bình thường, tùy tiện ném thi thể ở đâu cũng được. Phong chu bị sóng đánh tới Đại Cù Sơn đảo mắc cạn cũng có thể coi là tình cờ, nhưng trên biển ba phương hướng vòng quanh Đại Cù Sơn đảo đều bị ném thi thể, nếu như không phải là cố ý giá họa, người nào lại cố ý làm như vậy?

- Có đối tượng nghi ngờ hay không?

Tần Lâm thấp giọng hỏi.

Kim Anh Cơ đảo mắt phượng một cái, sau đó đưa tay véo hấn, nửa cười nửa không:

- Giả ngốc sao?!

Tần Lâm cười hắc hắc gãi gãi đầu, từ mới bắt đầu chuyện này hấn đã nghi ngờ là Hải Sa hội làm ra, bởi vì là người trong cuộc bị giá họa, bọn họ rất rõ ràng nạn nhân không phải là Ngũ Phong hải thương giết.

Trên vùng biển này chỉ có ba thế lực đủ thực lực làm ra vụ án lần này, thứ nhất là Hải Sa hội, thứ hai là Ngũ Phong hải thương, thứ ba chính là Thủy sư triều đình, còn lại giặc Oa, người Bồ Đào Nha chỉ có thể ngoan ngoãn cụp đuôi ở xung quanh vịnh Hàng Châu này.

Thủy sư triều đình dĩ nhiên không thể nào táng tâm bệnh cuồng giết đi thiên sứ sắc phong, lại nói cũng không có lý do giá họa cho Ngũ Phong hải thương. Cộng thêm vụ án không phải là Kim Anh Cơ làm, nghi phạm còn lại duy nhất cũng chỉ có Hải Sa hội.

Thấy Tần Lâm đưa ra Hải Sa hội, mắt phượng Kim Anh Cơ chợt lóe ánh sáng:

- Tiểu oan gia, người có chứng cứ phải không? Hi hi, ta cũng biết bản lãnh người rất lớn.

Tần Lâm ngẩng đầu cười xấu xa, lời này của Kim Anh Cơ dường như mang hai nghĩa.

Nhưng kể tiếp hấn lại lắc đầu.

Khác với vụ án hình sự bình thường, đây là vụ án có hai cổ thế lực khổng lồ tham gia trong đó, điều tra phá án khác xa án mạng dưới tình huống bình thường.

Kẻ hiềm nghi trong vụ án này là vô cùng rõ ràng, chính là Trần Bạch Sa cùng Triệu Hải Mã Hải Sa hội, hiện trường lưu lại chứng cứ cũng nhiều đến mức đủ để tay mơ trình thám mới nhập môn cũng sẽ không sơ sót: trong khoang thuyền thật nhiều vết máu, dấu chân máu, vân tay máu đâu đâu cũng có thể thấy được.

Nhưng mấu chốt là Hải Sa hội có hơn vạn bang chúng, ai biết tên nào trong đó mới là chân hung? Không có khả năng bắt hơn vạn người đối chiếu vân tay, huống chi Trần Bạch Sa chỉ cần giấu đi người tham gia gây án, đi thuyền ra biển cao bay xa chạy, biết đi tìm ai đối chiếu vân tay dấu chân?

Điều tra phá loại vụ án này, biện pháp tốt nhất chính là một lưới bắt hết Hải Sa hội, thẩm vấn người biết chuyện lãnh đạo cao tầng, lấy được đầu mối mở ra cục diện. Đời sau Tần Lâm từng tham dự căn quét băng đảng, cũng biết bắt một trăm tên tiểu lâu la cũng không có tác dụng gì, phải bắt được lão Đại cùng quân sư đầu chó mới có thể nhất cử phá án.

Nhưng bây giờ lại gặp phải vấn đề mấu chốt, Tần Lâm là quan Cẩm Y Vệ ngoài tỉnh, Kim Anh Cơ lại là một trong kẻ hiềm nghi, căn bản cũng không thể đi bắt Trần Bạch Sa, tra hỏi Hải Sa hội. Cho dù có Đông Xưởng Hoắc Trọng Lâu đứng về phe mình, đối phương còn có một tông nhị phẩm Bồ Chính Sứ tương đương với Tỉnh trưởng áp trận.

Trên thực tế há chỉ hai vị Lý Tự Hiền, Lưu Thế Đạo này công khai nhảy ra, Hải Sa hội là đại diện của tập đoàn quyền quý buôn lậu, ỷ vào thế lực quan phủ lấn áp dân chúng cùng trung tiểu khách thương, lời đồn nợ máu không ít, nhưng vẫn tiêu dao ngoài vòng pháp luật. Trừ Lưu, Lý ra, Tri Phủ Hàng Châu Cung Miễn, Đề Hình Án Sát Sứ Chiết Giang, Đô Chỉ Huy Sứ Chiết Giang thậm chí còn là toàn bộ quan trường Chiết Giang, sợ rằng cũng có liên hệ dây mơ rễ má với Hải Sa hội.

Chơi cứng rắn ở Chiết Giang, Tần Lâm còn kém một chút, dù sao không phải là đi đến chỗ nào cũng có khủng long cái như Từ Tân Di áp trận cho hắn.

Nghĩ tới đây, Tần Lâm không khỏi có chút nhớ nhung nàng, nếu có Đại tiểu thư ở chỗ này, nhất định sẽ lập tức điểm khởi đại quân, trực tiếp xông thẳng vào hang ổ Hải Sa hội.

Ặc, vì sao ở bên người Kim trưởng quan, ta lại nhớ tới Từ Đại tiểu thư? Chẳng lẽ ta thật sự rất hoa tâm? Tần Lâm không hiểu vì sao sờ sờ lỗ mũi, lắc đầu một cái thu hồi suy nghĩ có chút lung tung, nhìn lại Kim Anh Cơ, Tần trưởng quan có hơi chột dạ.

Kim Anh Cơ tự nhiên không biết Tần Lâm suy nghĩ lung tung, răng cửa nàng cắn môi nhè nhẹ, ngẫm nghĩ hồi lâu mới nói:

- Như vậy không có biện pháp nào khác hay sao? Nếu là như vậy, tình cảnh chúng ta sẽ rất khó giải quyết.

Ngũ Phong hải thương cùng Hải Sa hội đều có hơn vạn bang chúng, nếu như chỉ kiện cáo lẫn nhau, căn bản không tìm được kẻ hiềm nghi cụ thể tham dự vụ án, vậy vụ án này rất có khuynh hướng phát triển thành công án không có đầu mối.

Dù sao hai chiếc bát lỗ khoái thuyền bát phong chu kia treo cờ hiệu Ngũ Phong hải thương, phong chu cùng thi thể lại là phát hiện ở Đại Cù Sơn đảo nơi Doanh Châu Trưởng Quan Ty khai phủ xây nha, bất kể thế nào Ngũ Phong hải thương cũng rơi vào thế hạ phong, bị phần lớn người nhận định là nguyên hung sát hại thiên sứ.

Cũng không nói triều đình sẽ có phản ứng hay không, cứ như vậy gánh tội danh ‘Sát hại thiên sứ’, quan trường Chiết Giang vốn là nghiêng về Hải Sa hội nhất định sẽ mượn cơ hội sửa trị Ngũ Phong hải thương.

Ngoài ra trước khi gỡ xuống cái mũ nghi phạm, khách thương các nơi ai dám làm ăn với Ngũ Phong hải thương? Chỉ riêng chuyện tổn hại uy tín cũng đã đủ làm cho Kim Anh Cơ sầu não.

- Tiểu oan gia, nhất định ngươi phải suy nghĩ chủ ý thay ta...

Kim Anh Cơ đỏ mặt trái xoan, nhẹ nhàng nắm ống tay áo Tần Lâm lay lay, cắn môi nhẹ giọng nỉ non:

- Ta, ta bây giờ chỉ có thể dựa vào ngươi!

302. Chương 302: Từ Quan Mà Đi

Tóc xanh như thác, hồng nhan say lòng người, Tần Lâm cũng không tránh khỏi ý loạn thần mê. Nhưng hắn lấy lại bình tĩnh, thấp giọng cười nói:

- Đùng hoảng hốt, trong tay ta còn có một lá bài tẩy, sẽ tìm thời cơ tốt nhất đánh ra. Để ta suy nghĩ... hắc hắc, nhất định phải đánh cho con cá mập xuẩn ngốc kia (Hải Sa hội) trở tay không kịp.

Còn có lá bài tẩy? Đôi mắt long lanh của Kim Anh Cơ chớp chớp, âm thầm bấm đầu ngón tay tính toán: trong quan trường Chiết Giang Tần Lâm quen biết Hoàng công công, Hoắc Trọng Lâu, đều không có thực lực thay đổi càn khôn. Chẳng lẽ hắn muốn cầu viện với Ngụy Quốc Công Nam Kinh, hoặc là Trương Thủ Phủ ở kinh sư?

Nghĩ đến làm như vậy sẽ không tránh được giao thiệp với Từ Tân Di, Trương Tử Huyền, Kim Anh Cơ lại mơ hồ cảm thấy chưa chắc.

Nhưng nhìn vẻ mặt tự tin nắm chắc của Tần Lâm, không giống như muốn dùng nước xa để cứu lửa gần...

Đại Cù Sơn đảo cũng không phải là hiện trường đầu tiên, nếu đã tìm được phong chu cùng thi thể, vậy không cần thiết tiếp tục ở lại, đoàn người lại đi thuyền trở về Hàng Châu.

Tần Lâm cùng đám quan viên Hoàng công công, Lý Tự Hiền vẫn ngồi chiếc bát lỗ khoái thuyền của Thủy sư Chiết Giang lúc tới, Kim Anh Cơ phái mấy tên hảo thủ kinh nghiệm già dặn điều khiển phong chu, để ột chiếc đại phúc thuyền hạng nhất tải trọng bốn ngàn liêu kéo đi.

Những thi thể kia đều đặt trong khoang phong chu, hết thảy mang về Hàng Châu, đợi sau khi định án xong hoặc trả lại thân nhân, hoặc liệm thi tấu báo triều đình.

Trở về cũng không thể so sánh với lúc tới, đại phúc thuyền hạng nhất thể lớn lực mạnh, tải trọng và lực kéo đều cực lớn, tốc độ lại tương đối chậm, bát lỗ khoái thuyền cũng chỉ có thể đi theo từ từ. Tính toán thời gian, xế chiều hôm nay lên đường từ Đại Cù Sơn đảo, giữa trưa ngày hôm sau mới có thể đến Hàng Châu.

Các vị quan viên ngồi bát lỗ khoái thuyền vẫn chia ra hai phe rõ ràng, phe Tần Lâm và phe Lý Tự Hiền. Hoặc là mặt lạnh không nói lời nào, hoặc là giễu cợt lẫn nhau, Hoàng công công, Hoắc Trọng Lâu nói ‘Trăm vô dụng là thư sinh’, ‘tuy rằng dưới bút có ngàn lời, nhưng trong bụng không có một chữ’. Lý Tự Hiền, Lưu Thể Đạo bèn mỉa mai trả đũa: ‘Ứng khuyến Xưởng Vệ, hoạn quan chuyên quyền hại nước’...

Càng về sau hai bên càng cãi nhau to hơn, rốt cục dứt khoát tách ra, mỗi phe chiếm cứ một khoang, không ai phiên ai.

Hai sứ giả Lưu Cầu Lương Xán, Vệ Vinh vẫn đi theo Lý Tự Hiền, vẫn tin theo định kiến trước đó bọn họ nhìn thấy. Hai người bọn họ nhìn cử động Tần Lâm, Kim Anh Cơ luôn cảm thấy khả nghi, đúng như chuyện nghi người trộm búa.

(Có một người làm mất cái búa, bèn nghi ngờ đứa con của người hàng xóm ăn trộm, ông ta nhìn nó đi trên đường giống như người ăn trộm cái búa của mình, cách nói năng đi đứng của nó cũng giống như người ăn trộm, thái độ động tác của nó cũng không có chút gì là không giống người ăn trộm búa.

Về sau, người bị mất trộm tìm được cái búa lúc đang sàng sẩy thóc. Ông ta nhìn lại đứa con của người hàng xóm, lại thấy thái độ động tác của nó không có một chút gì là giống người ăn trộm búa.)

- Hai vị sứ thần, lão phu cai trị Chiết Giang lại để xảy ra thảm án như vậy, quả thật vô cùng xấu hổ.

Lý Tự Hiền thấy không có đám người Tần Lâm quấy nhiễu, liền làm ra vẻ áy náy, nhìn hai vị sứ giả Lưu Cầu chấp tay thi lễ.

Lưu Cầu chỉ là ngoại phiên tiểu quốc, quốc vương vào kinh cũng chỉ được quan viên chính nhị phẩm trong triều tiếp đãi. Lý Tự Hiền chính là tòng nhị phẩm Bồ Chính Sứ, phong cương đại lại, thực quyền còn lớn hơn quốc vương Lưu Cầu một chút, lúc này lại tỏ ra khiêm nhường như vậy, Lương Xán cùng Vệ Vinh lập tức cảm thấy được quá yêu mà kính sợ, vừa hoàn lễ không ngừng vừa luôn miệng nói:

- Không dám không dám, ra biển gặp tai kiếp, quả thật là do số mệnh, muốn trách cũng phải trách Ngũ Phong hải thương hung tàn ác độc, không liên quan với quan trường Chiết Giang.

Lý Tự Hiền vừa nghe đúng như mong muốn, nhắc vạt quan phục lên giữ mạnh một cái, tỏ ra ung dung khí khái nói:

- Lão phu phụng chỉ chấp chưởng cai trị Chiết Giang, cũng coi như làm được chuyên cần khắc kỷ, tận tụy cẩn thận, không nghĩ tới bọn lòng lang dạ sói lại công khai sát hại thiên sứ triều đình. Vốn nên xử lý đúng theo pháp luật, thể nhưng lại có hoạn quan hại nước chuyên quyền cùng tay sai Đông Xưởng gờ tay che chở, làm cho công lý không rõ, chính đạo khó đi, ôi...

Quan tốt! Đây mới là quan tốt! Lương Xán, Vệ Vinh cảm động không lời nào tả xiết, quỳ phục xuống dập đầu không ngớt với Lý Tự Hiền, lớn tiếng nói:

- Lời cổ nói ‘quan thanh liêm chỉ có Diêm La Bao lão’, thì ra thiên triều còn có hiền thần như Lý Phương Bá vậy, con dân hải ngoại chúng ta coi Lý công cũng như phụ mẫu.

Lý Tự Hiền nói một hơi vừa rồi hào hùng khảng khái, hai mắt chớp chớp tựa như anh hùng rưng rưng lệ, nắm chặt quyền như chí sĩ bị oan khuất, đến cuối cùng lại cúi mũi quan xuống cầm trên tay, bày ra khí thế Hải Thụy từ quan:

- Hai vị sứ thần yên tâm, lão phu liều mạng không làm quan nữa, cũng phải nêu cao chính nghĩa!
- Không nên, không nên như vậy!

Lưu Thế Đạo đoạt lấy ô sa, đội trở lại cho Lý Tự Hiền.

Lưu Thế Đạo âm thầm kinh ngạc, dường như lúc trước Lý Bố Chính dẫn kiến Hải Sa hội đến đưa bạc, cũng không có nghĩa chính từ nghiêm như vậy...

- Lão Phương Bá cần gì như vậy?

Lưu Thế Đạo đau lòng ôm đầu nói:

- Tòng nhị phẩm Bố Chính Sứ, đại quan trông coi một phương, há vì bọn tiểu nhân mà dễ dàng nói lời từ quan?

Thần sắc Lý Tự Hiền bừng bừng chính khí:

- Bản sắc của lớp nho sinh chúng ta là vì thiên địa lập tâm, vì sinh dân lập mệnh, vì thánh hiền kế thừa tuyệt học, vì vạn thế khai thái bình. Khổng Tử nói nếu đạo của ta không được thực hiện, ta sẽ ngồi bè gỗ trôi ra biển, nếu không trừ diệt hoạn quan chuyên quyền, không giết nguyên hung, lão phu tình nguyện từ quan mà đi!

Hai vị sứ giả Lưu Cầu Lương Xán, Vệ Vinh nghe thấy câu này thật sự là cảm động đến mức nước mắt chan hòa, quyết tâm sau khi trở về Lưu Cầu sẽ bẩm rõ quốc vương, khởi tạo sinh từ thay Lý Phương Bá, cho sĩ dân trong nước bốn tiết dâng hương đánh lễ, như vậy mới không phụ một tấm lòng son của đại thần thiên triều.

Lưu Thế Đạo được chọn lựa từ Đô Sát Viện ra đảm nhiệm Tuần Án Ngự Sử Chiết Giang, cũng chung sống hai năm cùng quan viên bản địa do Lý Tự Hiền cầm đầu, thông mưu tiên tài 'Trôi đi', thu nhận ba tiết hai kính của Hải Sa hội cũng không ít, vốn cảm thấy vị Bố Chính Sứ này cũng không thanh liêm bao nhiêu.

Nhưng bây giờ thấy y tỏ ra khảng khái như vậy, Lưu Thế Đạo không nhịn được thầm kêu một tiếng xấu hổ: thì ra mặc dù bình thời Lý Bố Chính vươn tay ra hơi dài một chút, nhưng đến lúc duy trì uy danh thiên triều trước mặt con dân hải ngoại, lập trường y cũng vô cùng kiên định.

- Lý Phương Bá không cần trích dẫn bài Quy Khứ Lai của Ngũ Liễu tiên sinh (Đào Tiềm)...

Lưu Thế Đạo vung tay áo lên, giận dữ nói:

- Nếu oan án không thể giải, hung thủ không thể phục pháp, bản quan phụng bồi Phương Bá đầu đến cùng với hai tên gian nịnh Tần, Kim!

Lý Tự Hiền cười lớn vỗ vỗ tay Lưu Thế Đạo:

- Đây mới là thần tử trung trực, trực gián chi sĩ triều Đại Minh ta! Hừ, tuy hải mậu thuộc về Thị Bạc Ty quản, nhưng dù sao Hàng Châu cũng ở bên trong hạt khu Chiết Giang ta, lần này địa giới xảy ra vụ án cũng ở trên địa phận Chiết Giang tỉnh ta, Kim thị muốn chạy trốn cũng không dễ dàng như vậy!

303. Chương 303: Giở Lá Bài Tẩy

Muốn đối nghịch cùng Kim Anh Cơ cũng không chỉ có hai vị Lý, Lưu, Đề Hình Án Sát Sứ Chiết Giang, Tri Phủ Hàng Châu, Đô Chỉ Huy Sứ, Thủy sư Chiết Giang... Đều là Hải Sa hội khổ tâm tổ chức nhiều năm, tạo nên mạng lưới liên lạc chằng chịt, bọn họ đều đứng ở sau lưng Lý Tự Hiền mài dao soàn soạt, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị nhảy ra hung hăng đâm một dao về phía Ngũ Phong hải thương.

- Bất quá muốn hạ được Kim thị, vậy cùng lúc phải đối phó cả tên họ Tần kia. Đôi câu nam nữ này thân thiết với nhau như vậy, nhưng hẳn cũng là cảm y quan Nam Trực Lệ, không thuộc về Chiết Giang chúng ta quản...

Lý Tự Hiền vuốt râu trầm ngâm không nói.

Lương Xán, Vệ Vinh gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, chính là vì tâm lý ‘nghe người trộm búa’, bọn họ cảm thấy lúc Tần Lâm bá phồng ở dịch quán rõ ràng là ‘manh tâm khó lường’, vì vậy cũng oán hận cả hắn.

Lưu Thế Đạo cười lạnh hắc hắc:

- Chuyện này có khó khăn gì? Tọa chủ của hạ quan Hoàng An Cảnh lão tiên sinh hiện cai quản Đô Sát Viện Nam Kinh, thế thúc là đứng hàng Đô Sát Viện kinh sư, huynh đệ hai người đều là danh túc thanh lưu, lãnh tụ ngôn quan, có khả năng đứng trên cao hô một tiếng quần sơn hưởng ứng. Đợi hạ quan cả đêm viết một phong thư thỉnh lão nhân gia xuất thủ, còn sợ không hạ được họ Tần chỉ là một cảm y Phó Thiên Hộ cách chức lưu nhiệm hay sao?

Hay! Lý Tự Hiền chờ chính là câu này, hơn bốn mươi người ngộ hại bao gồm chính phó thiên sứ sắc phong trong đó, quan trường Chiết Giang nhất định chấn động mạnh. Đến lúc đó các nha môn Chiết Giang liên danh thượng tấu, lại thêm thanh lưu hợp nhau tấn công, gài tội danh sát hại thiên sứ, mưu phản bội nghịch, Tần Lâm, Kim Anh Cơ nhất định chết không có chỗ chôn, Ngũ Phong hải thương cũng chỉ có thể tan thành mây khói.

Đến lúc đó, Hải Sa hội độc chiếm hải mậu, bạc hiệu kính sẽ cuộn cuộn không ngừng chảy vào túi tiền quan viên các cấp Chiết Giang. Đương nhiên hầu bao của Lý Tự Hiền Lý Bồ Chính nhất định sẽ nặng nhất trong số chư vị quan viên.

Bọn Lý Tự Hiền thương nghị kế sách trong khoang mạn phải, phe Tần Lâm ở trong khoang mạn trái. Nhưng có chỗ bất đồng là, Tần Lâm thủy chung ung dung điềm tĩnh hớp từng ngụm trà nhỏ, bằng không cũng đứng ở cửa sổ mạn thuyền xé từng mảnh cá khô dứt cho những con hải âu bay quanh quần bên ngoài ăn, có vẻ hết sức thích thú.

Rốt cục là hắn đã có tính toán sẵn trong lòng, hay là chỉ cố làm ra vẻ nhàn nhã bề ngoài?

Cũng không ai biết chính xác.

Trong đó vẫn là Hoàng Tri Hiếu gấp gáp trong lòng nhất, y làm chức Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám này thật tốt, ngày nào cũng có thật nhiều bạc chui vào túi. Bây giờ vì giúp Tần Lâm coi như là xích mích cùng Bồ Chính Sứ Lý Tự Hiền cầm đầu quan trường Chiết Giang, cũng trở mặt với Hải Sa hội. Nếu là Tần Lâm, Kim Anh Cơ xui xẻo, Ngũ Phong hải thương rơi đài, quan trường và thanh lưu há chịu bỏ qua cho ‘hoạn quan hại nước’ như y?

Nếu như bị lột mao quan bắt về kinh sư, đó mới gọi là vô cùng chán nản. Mấy vị Đại thái giám cầm quyền nhất định hiềm y bêu xấu, đến lúc đó nhất định đầy đi những chỗ như Hoán Y Cục, Tây Sơn thảo trường, chỉ còn nước chờ chết.

Vì vậy Hoàng Tri Hiếu Hoàng công công ở Hàng Châu uy phong lẫm lẫm, khí phái cơ hồ có thể so với Đốc Công Đông Xưởng, vào lúc này như đang ngồi bàn chông, không ngừng uốn tới ẹo lui, lấp ba lấp bấp hồi lâu rốt cục không nhận được hỏi:

- Tần trưởng quan, ngài cũng biết, tuy rằng tiểu nhân dựa vào hồng phúc của Hoàng thượng, Trương công công tiến cử, mới làm được chức Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám này. Nhưng mới tới nơi này, căn cơ ở Hàng Châu cũng cạn, thật là nhiều chuyện còn phải trông mong trưởng quan ngài quyết định!

- Lão Hoàng, người nghĩ gì vậy?

Hoắc Trọng Lâu đưa mắt ra hiệu cho lão bằng hữu, cố ý nói:

- Bản lãnh Tần trưởng quan thế nào, người khác không biết, hai ta còn có cái gì không yên lòng? Có Tần trưởng quan vận trù tính kế, lão Hoắc ta hết sức yên tâm. Đi đi, chúng ta đi ra ngoài trước hóng gió một

chút, chớ làm nhiều loạn ý nghĩ của trưởng quan.

Dứt lời Hoắc Trọng Lâu liền giả vờ kéo Hoàng Tri Hiếu đi, ánh mắt lại nhìn lướt qua Tần Lâm, trong lòng y cũng không nắm chắc. Tuy Đông Xưởng quyền thế lớn, nhưng chỉ là Lãnh Ban muốn chống lại Bồ Chính Sứ một tỉnh cùng Tuần An Ngự Sứ, nguy hiểm quả thật cũng không nhỏ.

Mặc dù Tần Lâm đang nhìn hải âu bay lượn ngoài cửa sổ, nhưng tai nghe hai người đối thoại, giống như sau lưng có mắt, biết rất rõ ràng tình hình.

Quan trường vốn chú trọng ‘người còn nhân tình còn, người đi nhân tình mất’. Lại có câu ‘Tri Phủ chết không bằng con chuột sống’, cũng có vài phần đạo lý.

Thân hổ rung lên, khí bá vương bùng bùng, tiểu đệ dập đầu xuống lạy, trung thành đến chết không thay đổi, đó nhất định là ‘kẻ bị nghiến cứu’ mới vừa trốn ra khỏi sở nghiến cứu con người bất bình thường. Người bình thường lui tới với nhau nếu không vì ích lợi cũng vì tình cảm.

Giống như Hoàng Tri Hiếu, Hoắc Trọng Lâu làm được tới mức như bây giờ, thân là quan viên mới vừa tới đảm nhiệm, căn cơ không ổn, chịu phụng bồi Tần Lâm đấu cùng tông nhị phẩm Bồ Chính Sứ bản tỉnh, phần ân tình này đã là hết sức khó được. Nếu còn muốn bọn họ mạo hiểm lớn hơn, vậy cũng không tránh khỏi làm người khác khó chịu.

Cho nên cũng khó trách Hoàng, Hoắc gấp gáp, dĩ nhiên Tần Lâm hiểu nỗi lo của bọn họ.

- Lão Hoàng, lão Hoắc...

Tần Lâm xoay đầu lại, thần sắc rất ít khi nghiêm trang giống như bây giờ:

- Hai vị chịu bồi tiếp huynh đệ đi đến bước này, huynh đệ quả thật rất cảm kích. Bất quá các người cũng hiểu rõ ràng tính tình của huynh đệ, tuyệt không phải loại người dễ bằng hữu làm bia đỡ đạn, mình nấp ở phía sau giống như con rùa đen. Mới vừa rồi ta đã có mưu đồ, nếu lần này không thể tra rõ hung thủ, họ Tần ta sẽ viết ngược lại.

Hoàng Tri Hiếu cùng Hoắc Trọng Lâu liếc mắt nhìn nhau, nghe Tần Lâm nói có mưu đồ, hai người bọn họ cũng không nghi ngờ chút nào, lập tức trở nên cao hứng. Lại cảm thấy xấu hổ vì phản ứng của mình vừa rồi, sắc mặt hơi đỏ lên.

- Ôi, càng làm quan lớn, trông trước trông sau càng nhiều, lão Hoắc ta thật không còn nghĩ thoáng như một năm trước, chẳng phải là càng sống lâu càng nhút nhát hơn?

Hoắc Trọng Lâu áy náy tát vào mặt mình một cái, lập tức mặt đỏ bừng lên:

- Từ nay về sau lão Hoắc ta sẽ không suy nghĩ lung tung, tóm lại Tần trưởng quan sẽ không dễ bằng hữu chịu thiệt thòi.

- Lão Hoắc nói thật hay.

Hoàng công công cũng đưa tay ra:

- Đáng tiếc chúng ta là phế nhân...

Lời còn chưa nói hết, Tần Lâm đã đưa tay cầm tay bọn họ lại với nhau.

Lại có một đôi tay thon dài mảnh khảnh khoắc lên cổ tay Tần Lâm.

Kim Anh Cơ mím cái miệng nhỏ nhắn cười một cách tự nhiên, đôi mắt quăn rũ cong thành vầng trăng khuyết:

- Lý Tĩnh, Hồng Phát, Cầu Nhiêm Khách, hôm nay đều đủ.

Trong Phong Trần Tam Hiệp, Lý Tĩnh văn võ song toàn, không phải là Tần Lâm còn ai nữa, Hồng Phát Trương Xuất Trần từng là ca cơ Thái Sư phủ, là Kim Anh Cơ tự giấu mình, Hoắc Trọng Lâu râu tua tủa giống như cương châm, không phải là Cầu Nhiêm Khách sống sờ sờ sao?

Chỉ có Hoàng công công tự ti mặc cảm, nụ cười có vẻ miễn cưỡng.

Lại nghe Kim Anh Cơ cười nói:

- So với Phong Trần Tam Hiệp, nơi này lại thêm vị Tam Bảo thái giám.

Hoàng Tri Hiếu nghe vậy mừng rỡ, luôn miệng nói không dám không dám, Trịnh Hòa lão tổ tông chính là đại anh hùng đại hào kiệt triều Đại Minh ta, làm sao dám so sánh với lão?

Không ngờ rằng một lời hôm nay của Kim Anh Cơ hoàn toàn chính xác, sau đó Hoàng công công thật sự tam phóng Thiên Trúc, bắt hạ Nam Dương, dương uy nước ta với thiên đảo vạn quốc, lập công sánh ngang lão tiên bối Tam Bảo thái giám, chính là chuyện sau này.

Về phần bố trí cụ thể, Tần Lâm thấp giọng nói một câu kê tai vào đây, như vậy như vậy... một hồi, ba vị kia lập tức bật cười giảo hoạt, đáng vẻ như không hẹn mà cùng nhau muốn nói: Tần trưởng quan, người thật xấu xa...

Vào đêm, thuyền bè vẫn đốt đèn đuốc đi về phía trước, bởi vì phía sau đại phúc thuyền bốn ngàn liêu kéo theo phong chu chạy với tốc độ chậm, bất kể khoải thuyền cũng không cần chèo tăng tốc, chỉ dựa vào lực lượng của buồm đã đủ đi tới.

Trên boong thuyền chỉ có mấy tên lão thủy binh chường đà Thủy sư Chiết Giang, uống Thiệu Hưng hoàng tửu chống lạnh chống ẩm, ăn đậu hủ muối khô chưng, tán gẫu với nhau.

Sóng biển vỗ vào thân thuyền nhẹ nhẹ, thuyền bè bập bênh theo sóng nhỏ, nếu không nhớ tới trong khoang của phong chu phía sau có rất nhiều thi thể, đêm nay quả thật là một đêm trên biển vô cùng yên tĩnh nên thơ.

- Gió đêm nhẹ phẩy vịnh Hàng Châu, sóng trắng xô bờ cát, không có rừng mai điểm tuyết tà dương, chẳng qua là một mảnh biển xanh lam...

Bên mạn trái có một bóng người đang đứng sát mạn, nhìn ra mặt biển vừa nghe ngao ca hát vừa đứng tiểu, tiếng hát khàn khàn giống như tiếng sói tru khiến cho người ta tê dại da đầu.

Đám thủy binh muốn há miệng mắng to, thế nhưng nhìn rõ người nọ là ai, bọn họ cũng không thể làm gì khác hơn là nuốt lời thóa mạ trở vào trong bụng, ngược lại nặn ra khuôn mặt tươi cười, cười hì hì nói:

- Tần trưởng quan, đi tiểu ư?!

Mặc dù bên trong khoang thuyền có bô đêm, nhưng làm sao sáng khoải bằng đi ra biển mênh mông gió lộng mát mẻ?

Tần Lâm cười kéo quần lên:

- Đúng vậy, các người bận rộn, bản quan trở về...

- Xin ngài cứ tự nhiên.

Mấy tên thủy binh gạt đầu cúi người, đi thuyền ban đêm, lái thuyền rất là quan trọng, bọn họ không dám rời khỏi vị trí lái.

Lúc này không biết thứ gì đánh trúng vào ngọn đèn lồng treo trên cột buồm một cái, đèn lồng đung đưa một trận. Đám thủy binh đều ngẩng đầu nhìn lên xem chuyện gì xảy ra, đợi đến khi đèn lồng không đung đưa nữa, mọi người nhìn lại địa phương Tần Lâm đứng mới vừa rồi, ngay cả bóng người cũng không có.

Hắn Tần trưởng quan trở về khoang rồi, đám thủy binh đều nghĩ như vậy, tiếp tục uống rượu khoái lạc.

Tần Lâm trở về khoang, nhưng chưa trở về khoang của mình.

Tuần Ân Ngự Sử Chiết Giang Lưu Thế Đạo đốt đèn viết thư thâu đêm, viết một bức thư đầy máu lệ kể rõ tội Tần Lâm, Kim Anh Cơ gian xảo thế nào, lấn áp lương dân đàn áp sĩ thân như thế nào, táng tâm bệnh cuồng sát hại triều đình thiên sứ như thế nào, quả thật chính là vô tình tiên si, chính nghĩa thanh thảo.

Phong thư này y dự định sau khi trở lại Hàng Châu sẽ lập tức dùng phi kỵ bảy trăm dặm đưa tới cho tọa chủ Cảnh Định Hưởng Đô Sát Viện Nam Kinh. Từ khi Vương Bản Cổ sợ tội tự sát, Cảnh lão tiên sinh chính là Thái Sơn Bắc Đẩu của phe thanh lưu. Chỉ cần lão nhân gia nói một câu, đông đảo Ngự Sử Đô Sát Viện

hai kinh Nam Bắc, cùng với Cấp Sứ lục khoa nhất định hợp nhau tấn công, trong khoảnh khắc sẽ đánh cho Tần Lâm tới bởi hoa lá.

Sở dĩ gọi tọa chủ bởi vì vừa là lãnh tụ cùng hệ phái, cũng là lão sư trên danh nghĩa, cho nên chẳng những phong thư này của Lưu Thế Đạo phải nghiêm khắc tố cáo tội Tần Lâm, còn nhất định phải viết biên tứ lệ lục văn phong bay bướm, như vậy mới lọt vào pháp nhãn Cảnh lão tiên sinh. Tương lai lật đổ gian nịnh cùng hoạn quan, thiên văn chương này in trong văn tập sẽ được lưu danh muôn đời.

Vô cùng vất vả viết một áng văn hay, lại rất cung kính dùng giấy tốt sao chép lại, Lưu Thế Đạo đã mệt tới nổi mắt nổ đom đóm, nằm gục trên bàn ngủ thật say.

Chỉ thấy bên trong khoang thuyền, ánh đèn mờ nhạt nhỏ như hạt đậu, Bát Phủ Tuần Án hết dạ trung thành đang mệt mỏi gục trên án ngủ say, y quan vẫn chỉnh tề ngay ngắn. Trên bàn, ống tay áo rộng lớn của y dề lên phong thư nói thẳng không kiêng kỵ tố cáo gian nịnh tiểu nhân, mực trong nghiên vẫn còn chưa ráo. Hay ột trung thần liệt sĩ liều chết can gián, cơ hồ có thể sánh ngang với Trương Kiệt triều Hán tố cáo Hầu Lâm, Dương Kế Thịnh đạ hặc Nghiêm Tung cổ kim chói lọi.

Thình lình cửa khoang bị đẩy ra nhẹ nhàng, một bóng đen kèm theo gió biển nhẹ nhàng phát phơ tiến vào khoang, sau đó tiện tay đóng cửa khoang lại.

Gục trên án ngủ vốn là ngủ không say lắm, gió lạnh vừa thổi qua, Lưu Thế Đạo mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, trong thoáng chốc nhìn thấy bóng đen trước mặt nhất thời sợ hãi toát mồ hôi lạnh toàn thân, hoàn toàn không còn buồn ngủ, áp úng kêu lên:

- Tần... Tần trưởng quan, người muốn thế nào? Ta là mệnh quan triều đình!

Ồi... vừa thốt lên câu ngoài miệng trong yếu này, tình cảnh trung thần nghĩa sĩ vừa rồi đã hoàn toàn bị phá hỏng.

Suyt...

Tần Lâm ra dấu cho Lưu Thế Đạo chớ có lên tiếng, sau đó ung dung nhàn nhã ngồi xuống, liếc mắt liềm thấy phong thư trên bàn kia, hần không khách sáo chút nào cầm lên từ từ đọc.

Lưu Thế Đạo lộ vẻ âm trầm bất định, thật sự không biết Tần Lâm muốn làm gì.

Y chỉ là quan văn trời gà không chặt, đối phương lại là võ quan Cẩm Y Vệ, mặc dù y cảm thấy thái độ Tần Lâm rõ ràng cho thấy khiêu khích, vì vậy cân nhắc xem có nên liều một phen, xả sinh thủ nghĩa, sát thân thành nhân hay không. Nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn ‘Đại trượng phu có thể thức thời độ thế’, ‘Quân tử không đứng dưới tường sắp đổ’ cùng ‘Giữ lại thân hữu dụng mưu đồ tương lai’.

Tần Lâm xem nửa ngày, cuối cùng cũng không có xé nát bầy phong thư toàn những lời dối trá này giống như Lưu Thế Đạo dự đoán, mà là từ từ để nó lại chỗ cũ:

- Phong thư này không tốt, một chút cũng không tốt, ta cảm thấy Lưu Tuần Án sẽ viết lại một phong khác.

- Người cho rằng ép bản quan viết lung tung gì đó là có thể thoát được tội danh sao?

Lưu Thế Đạo vất vả lắm mới lấy hết can đảm, bên ngoài mạnh bên trong yếu nói:

- Đại trượng phu bản tiện không thể dờ, giàu sang không làm động lòng, uy vũ không khuất phục, mời Tần trưởng quan, thứ cho Lưu mỗ khó có thể tuân mệnh!

- Có thật không?

Tần Lâm hài hước cười lên, giống như mèo vừa bắt được chuột, hần cũng móc ra một phong thư, đưa cho Lưu Thế Đạo:

- Xem thử phong thư này, có lẽ người sẽ thay đổi chủ ý.

Lưu Thế Đạo nghi nghi ngờ ngờ đưa tay ra đón, còn chưa nhận được phong thư, chỉ vừa nhìn thấy chữ ngoài bì thư lập tức giật nảy mình lên như điện giật, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch. Ánh mắt nhìn Tần Lâm lúc này không tự chủ được hạ thấp vài phần, hoảng sợ tựa như thấy quỷ sống.

304. Chương 304: Cao Thủ Biển Sắc

Phong thư mà Tần Lâm đưa cho Lưu Thế Đạo chính là Phó Đô Ngự Sử Đô Sát Viện Nam Kinh Cảnh Định Hướng đích thân viết.

Ngày đó Tần Lâm thừa dịp Lưu Nhất Nho, Vương Bản Cố đột nhiên chết đi, lấy danh nghĩa niêm phong tài sản giữ hai nhà, lấy được không ít mật thư của hai vị đại thần này, trong đó ghi lại không ít nội dung bọn họ kết bè kết đảng cùng Cảnh Định Hướng.

Vốn là những phong thư này cực kỳ bí mật tuyệt không thể nào rơi vào trong tay người ngoài, nhưng con trai Lưu Nhất Nho phạm tội lớn ngập trời, hai cha con thân bại danh liệt, tâm tàn ý lạnh cho nên tự vận, cũng không nghĩ tới chuyện phải xử lý thư. Mà Vương Bản Cố lại là tự sát, lại không biết xử lý trước những bí mật không thể để phơi bày ra ánh sáng này, vì vậy tất cả đều tiện nghi Tần Lâm.

Giữa quan viên kết làm băng đảng, thư lui tới với nhau thông mưu, chính là thái độ bình thường trong quan trường. Ngay cả Thủ Phụ Trương Cư Chính cũng thường dùng thư riêng gợi ý cho các quan viên thân tín, dựa theo ý của lão thượng tấu chuyện gì, tiền cử người khác đảm nhiệm chức quan nào đó.

Nhưng loại thư này là tuyệt đối không thể để phơi bày ra ánh sáng, một khi bị chính địch nắm trong tay, lập tức có thể bị thù dệt tội danh, mượn đó gây ra sóng gió.

Tần Lâm lấy được những thư tín này bèn nắm vào yếu huyệt Mệnh Môn của Cảnh Định Hướng, hơn nữa Vương Bản Cố sợ tội tự sát, đảng thanh lưu đối mặt nguy cơ suy sụp, Cảnh Định Hướng không thể không khuất phục Tần Lâm, viết thư bày tỏ thần phục với Trương Cư Chính.

Lần này Tần Lâm đến Chiết Giang làm việc, dĩ nhiên đã hỏi thăm xuất xứ quan viên chủ yếu trước. Chuyện như Tuần Án Ngự Sử Chiết Giang Lưu Thế Đạo là môn sinh Cảnh Định Hướng vốn không phải là bí mật, sau khi nghe ngóng ắt sẽ biết, vì vậy Tần Lâm bèn bảo Cảnh Định Hướng viết một phong thư cho vị môn sinh đặc ý này.

Bây giờ, phong thư này đang đặt trên bàn sách của Lưu Thế Đạo, ánh đèn vàng vọt đang chiếu rọi gương mặt âm trầm bất định của y.

Rốt cục Lưu Thế Đạo rút thư ra khỏi phong bì, bắt đầu mở ra xem tỉ mỉ. Mới xem vài chữ, tim y lập tức như chìm xuống, bởi vì trong thư này Cảnh Định Hướng luôn miệng nói Tần Lâm là ‘thiếu niên anh kiệt đời nay, là tường thành của đất nước. Tuy rằng ta cũng nổi danh nhưng thật ra tự thẹn không bằng’, dặn môn sinh cần phải ‘Lấy sự lễ đối đãi đối với Tần Lâm’.

Tuần Án Ngự Sử thay mặt thiên tử tuần thú, đạ hặc bất pháp, chuyện lớn tấu lên, chuyện nhỏ xử lý ngay tức khắc, Bát Phủ Tuần Án trong truyền thuyết dân gian, uy phong cũng không phải là nhỏ.

Bất quá Tuần Án Ngự Sử cũng là do Đô Sát Viện chọn ra, Đô Sát Viện nắm pháp kỷ, Đô Ngự Sử khảo hạch mười ba đạo giám sát Ngự Sử, chứ Tuần Án Ngự Sử cùng hai kinh Nam Bắc Tuần Thành Ngự Sử có xứng chức hay không, có quyền bổ nhiệm miễn chức. Cảnh Định Hướng đảm nhiệm Phó Đô Ngự Sử Đô Sát Viện Nam Kinh, bào đệ Cảnh Định Lực là Thiêm Đô Ngự Sử Đô Sát Viện, không chỉ có là tọa chủ của Lưu Thế Đạo, còn là thượng quan trực tiếp của y.

Từ chức vụ quan trường mà nói, đắc tội với thượng quan trực tiếp có kết quả thế nào cũng không cần nói. Xét từ quan hệ tọa chủ môn sinh, không vâng lời tọa sư được kêu là khi sư diệt tổ, người trong thiên hạ tất coi là hạng người vong ân phụ nghĩa, lòng lang dạ sói. Xét từ danh vọng thanh lưu, tuy Lưu Thế Đạo có được chút hư danh, nhưng nếu so sánh với hai cây cột khổng lồ huynh đệ Cảnh gia môn sinh cố lại đầy khắp thiên hạ, thân là thanh lưu, y cũng không bằng cái rơm.

Lưu Thế Đạo nghĩ đến những chuyện này, nhất thời sau lưng toát mồ hôi lạnh thấm ướt vạt áo, lạnh như băng dính vào da, trong lòng rối như tơ vò.

Cho dù là Thủ Phụ để sư Trương Cư Chính đương triều, Lưu Thế Đạo thân là thanh lưu cũng dám đầu tay đôi với lão. Cho dù là thua cuộc bãi quan về nhà còn được mang tiếng trung trực, không sợ danh tiếng quyền quý, tương lai không thiếu cơ hội phục hồi chức quan, thậm chí là bay bổng lên cao.

Nhưng đặc tội Cảnh Định Hướng đó chính là khi sư diệt tổ, không bằng cầm thú, không những ở Đô Sát Viện không lên chức được, toàn bộ sĩ lâm sẽ coi y như giặc, hóa thành hạng người thanh danh xấu xa, một đời công danh trôi theo dòng nước.

Lưu Thế Đạo hơn mười năm khổ công học tập, thi Hương, thi phủ, thi Đình, không biết bao nhiêu khổ cực mới thi đậu Tiến Sĩ, lại mất thêm mấy năm làm quan nghèo trong kinh, phải lôi kéo quan hệ khắp nơi bái toạ sư, kết giao đồng môn đồng niên, cuối cùng được ra ngoài nhận chức Tuần Án. Trong quá trình này trải qua biết bao nhiêu chua ngọt khổ cay, tất cả dâng lên trong lòng, mồ hôi chảy xuống dán chặt tóc mai.

Rốt cục Lưu Thế Đạo cung kính đặt thư của Cảnh Định Hướng ở trên bàn, tiếp theo rời chỗ, dập đầu làm lễ với Tần Lâm:

- Hạ quan có mắt không trông, lại hiểu lầm Tần trưởng quan, thật là xấu hổ vô cùng. May mắn được toạ sư Cảnh lão tiên sinh chỉ điểm bến mê, hạ quan lạc đường biết quay đầu lại, kính xin trưởng quan khoan hồng đại độ, nhận của hạ quan một lạy này.

Tần Lâm cũng hơi lấy làm kinh hãi: trời ơi, người từng tập diễn kịch Tứ Xuyên rồi sao, đây gọi là quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

Tuần Án Ngự Sử chính là thay mặt thiên tử tuần thú, thấy đại quan đốc phủ cũng chỉ vái chào mà thôi, lần này Lưu Thế Đạo lại quỳ xuống dập đầu trước Tần Lâm, chân chính là uy phong mất hết.

Tần Lâm ngồi ngay thẳng nhận một lạy của Lưu Thế Đạo, sau đó mới giả vờ làm ra vẻ kinh hãi:

- Không thể được, không thể được, Lưu Tuần Án cần gì như vậy? Lúc bản quan ở Nam Kinh nói chuyện với tôn sư về các vị môn hạ, tôn sư cũng từng nói Lưu Tuần Án chính là chí sĩ thanh chính trung trực, cho nên tuy lần này nhất thời bị tiểu nhân gian nịnh che mắt, rốt cục cuối cùng cũng tỉnh ngộ lại. Xin đứng lên, xin đứng lên.

Tần Lâm nói lời này cho thấy rõ ràng là mình luận giao ngang hàng với Cảnh Định Hướng, nghiêm nhiên tự xưng trưởng bối trước mặt Lưu Thế Đạo. Thật ra thì Lưu Thế Đạo còn lớn hơn hẳn hơn mười tuổi.

Nếu không biết rõ nội tình, người ngoài thấy vậy tự nhiên cảm thấy buồn cười, Lưu Thế Đạo lại không cười nổi. Bởi vì theo như giọng điệu trong thư, Cảnh Định Hướng từ trước tới nay vẫn giữ vẻ cao ngạo tự đại, lần này lại lộ rõ giọng điệu nịnh hót a dua trên giấy, quả thật hận không được bái Tần Lâm làm sư trưởng.

Lão sư còn như vậy, tên môn sinh như y quỳ lạy có đáng gì?

Tần Lâm cũng làm bộ làm tịch nhận lạy, lại luôn miệng nói không thể được, sau đó nói một hơi tràng giang đại hải dạy dỗ Lưu Thế Đạo một phen, cuối cùng mới dìu y đứng lên.

Lưu Thế Đạo bò dậy liền đổi sắc mặt hoàn toàn khác hẳn, khom lưng nở một nụ cười bồi:

- Hạ quan bị người mê hoặc, nếu không phải trưởng quan chỉ điểm, thiếu chút nữa đã tạo ra sai lầm lớn, chẳng phải là ân hận cả đời? Toạ sư Cảnh lão tiên sinh tuệ nhãn như đuốc, đã nhận ra trưởng quan là tường thành của quốc gia nhất định là không sai chút nào.

305. Chương 305: Tin Tức Tử Vong

- Vụ án thiên sứ bị hại này nhất định là người ngoài vu hãm, thứ cho hạ quan ngu muội vô tri, kính xin Tần trưởng quan chỉ điểm bến mê.

Nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của Lưu Thế Đạo, Tần Lâm thật sự muốn gọi y một tiếng con trai ngoan, trong bụng đã sớm cười lộn ruột.

Lưu Tuần Ân không dám đối nghịch cùng Cảnh Định Hưởng, Tần Lâm nắm được y hết sức vững vàng, cũng không nói nhảm nữa, bèn nói thẳng:

- Ta cũng không dối gạt người, vụ án này tám chín phần mười là Hải Sa hội làm ra, mục đích không ngoài giá họa cho Ngũ Phong hải thương.

Thật ra thì Lưu Thế Đạo cũng không phải là kẻ ngốc, trước đó chỉ là hành sự theo cảm tính, cho nên một lòng một ý muốn liên thủ cùng Lý Tự Hiền bêu xấu Ngũ Phong hải thương. Chẳng lẽ thủ đoạn giết người diệt khẩu, giá họa cho người khác này y không nhìn ra được chút nào? Nếu như thật sự là Ngũ Phong hải thương giết người, chẳng lẽ lại ném loạn mấy chục thi thể xung quanh bốn phương tám hướng Đại Cù Sơn đảo, làm sao có thể như vậy được?

Tần Lâm ngoắc ngoắc tay, bảo Lưu Thế Đạo kê tai tới gần, sau đó nói nhỏ một hơi như vậy, như vậy...

Lưu Thế Đạo nghe xong vội vàng gật đầu không ngừng, cuối cùng vái chào thật sâu tới đất:

- Tần trưởng quan lệnh xuất pháp tùy, hạ quan không dám không tuân!

Giữa trưa hôm sau, phong chu bị cướp trở về bến thuyền Hàng Châu, cùng lúc đó, thật nhiều binh sĩ Thủy sư phụng mệnh chạy tới, vây quanh bến thuyền nước chảy không lộn.

Mấy ngày trước dân chúng còn mất thấy phong chu ra khơi, hôm nay lại thấy nó bị kéo về, ai nấy trong lòng kinh ngạc. Đến khi nhìn thấy từng cỗ thi thể được mang ra từ trong khoang thuyền, lập tức có người cao giọng khóc lớn, rất nhiều người khác nhanh chân chạy như bay, báo tin cho thân nhân của thuyền công ra biển.

Không tới nửa canh giờ đã có mấy trăm thân nhân thuyền công tụ ở bến thuyền, tiếng kêu khóc thê thảm vang thành một mảnh. Binh sĩ để cho bọn họ tiến vào nhận thi thể, nhìn thấy cha anh, con cháu mấy ngày trước còn sống sờ sờ hiện tại hóa thành thi thể lạnh như băng, dân chúng phủ phục khóc rống. Trong lúc nhất thời trời sầm sập thảm, ngay cả sóng nước vịnh Hàng Châu cũng hết sức bi ai.

Hai vị Tri Phủ Hàng Châu Cung Miễn, Tri Huyện Tiền Đường Diêu Đạo Mi nghe thấy tin chạy tới, thấy nhiều thi thể như vậy cũng váng đầu hoa mắt, Cung Miễn còn cố gắng trấn định, nhưng tay chân cũng đang phát run, Diêu Đạo Mi dứt khoát đặt mông ngồi trên bậc thềm, mặt mày sầm khổ giật tóc mình:

- Trời ơi, nhất định là Diêu mỗ làm ác chín đời, mới gặp phải cảnh ngộ hôm nay.

Bổ Chính Sứ Lý Tự Hiền vuốt râu, vẻ mặt tỏ ra là người ưu thời mẫn thế, run giọng ta thán:

- Triều đình lệnh bản quan trấn thủ một phương, con dân dưới quyền lại gặp phải độc thủ như vậy. Nếu bản quan không thể bắt hung thủ trừng trị theo pháp luật, trên làm sao báo được ân quân vương, dưới làm sao khỏi phụ lòng tin của lê dân bá tánh?

Dứt lời y nhìn Kim Anh Cơ, Tần Lâm, ánh mắt lộ vẻ căm phẫn, trò biểu diễn đạt tới mức lộ hỏa thuần thanh lần này, cho dù là trên sân khấu ắt cũng sẽ nhận được mấy tiếng khen hay.

Thế nhưng núi này cao còn có núi khác cao hơn, tay trái Lưu Thế Đạo vung mạnh tay áo, hai ngón trở giữa tay phải nắm kiếm quyết để ngang trước ngực, mắt hổ rưng rưng, giọng sang sảng như vàng rơi trên đá:

- Bản quan phụng triều đình mình chỉ thay mặt thiên tử tuần thú, lúc xuất kinh Cảnh Nhị tiên sinh đã nói ‘Chúng ta lấy khí tiết trau dồi, noi theo Dương Kế Thịnh đản hặc gian tướng, Đồng Hồ nói thẳng không kiêng kỵ. Có thể mất chức, có thể máu chảy đầu rơi, nhưng khí tiết không thể mất’. Hôm nay hoạn quan ngang ngược Xưởng Vệ hoành hành, dung túng kẻ gian hiểm giết thiên sứ ta, hại dân chúng ta. Lưu mỗ đầu đội trời chân đạp đất, thế không đội chung trời với bọn chúng. Nếu lần này không thể nêu cao chính nghĩa, Lưu mỗ không tiếc mạng sống, nhất định phải ôm quan tài can gián, lấy cái chết tỏ lòng trung.

Hả, ôm quan tài can gián, lão huynh cũng không khỏi diễn quá mức rồi... Cung Miễn cùng Diêu Đạo Mi đều thề lưỡi thật dài, thậm chí nói chỉ sợ là Lưu Tuần Ân đi biển gặp gió lớn, dường như đã cảm nhiễm gió độc làm mê tâm khiếu, phải tìm đại phu khám cho y một chút.

Lý Tự Hiền lại cảm động vô cùng, luôn miệng khen Lưu Tuần Ân quả thật là đại thần cao ngạo, bất quá không cần làm tới mức cực đoan như vậy, nên giữ lại thân hữu dụng tương lai xuất lực vì nước.

- Tan xương nát thịt hồn không sợ, muốn lưu trong sạch chốn nhân gian!

Hai mắt Lưu Thế Đạo lấp lánh nhìn mây trôi cuối chân trời xa, mặt lộ vẻ hào hùng khảng khái, ánh mặt trời giữa trưa khoác lên người y một chiếc áo màu vàng rực rỡ lấp lánh.

Dân chúng nhất thời cảm động đến rơi nước mắt, từng người một quỳ đánh lễ:

- Quan tốt! Thanh thiên Đại lão gia!

- Giống hệt như Bát Phủ Tuần Ân trên sân khấu...

- Không được cười.

Câu cuối cùng này là Tần Lâm dặn dò Kim Anh Cơ bên người đang ra sức ôm bụng, bởi vì Kim trưởng quan đã nhịn cười đến mức sắp không nhịn được.

Nhưng hồi tưởng lại tình hình đêm qua, Tần Lâm cũng cảm thấy buồn cười, đường đường Bát Phủ Tuần Ân quỳ gối dưới chân mình vẫy đuôi lia lịa, chỉ là một phong thư của Cảnh Định Hướng đã lập tức đánh gãy xương sống y, vì giữ được quan vị cùng danh tiếng bằng lòng bán hết thấy. Nếu như dân chúng biết được diện mục chân thật của Lưu Tuần Ân này, sợ rằng sẽ phun nước bọt vào mặt y.

Bất quá loại tiểu nhân như vậy Tần Lâm dùng được, Lưu Thế Đạo đúng là con chó điên, nhưng y tuyệt không dám cắn chủ nhân của mình, chỉ cần thuần phục y, có lúc thả ra ngoài cắn người vô cùng thuận tiện.

Nơi xa trong đám dân chúng vây xem, xảy ra một trận xô xao không lớn không nhỏ, rất nhiều người chen chúc trên đê, không ngừng vội vàng tản ra hai bên.

- Quả nhiên tới rồi, không để cho ta thất vọng.

Tần Lâm cười xấu xa, khê véo vào tay ngọc của Kim Anh Cơ.

Sóng mắt Kim trưởng quan quyến rũ như nước, lướt qua Tần trưởng quan một lượt.

Hoàng công công cùng Hoắc Trọng Lâu cũng đưa mắt nhìn nhau tươi cười hơn hở, hào tình bắn ra bốn phía.

Người tới chính là Hội Thủ Hải Sa hội Trần Bạch Sa, y nhảy xuống cồng tre lập tức chạy tới chỗ để thi thể nhìn qua một lượt, giả mù sa mưa kêu gào mấy tiếng, sau đó nhào xuống dưới chân Lý Tự Hiền giống như sói đói, gân cổ kêu oan:

- Lý Phương Bá, huynh đệ ta oan uổng, Lý Đại nhân gương sáng treo cao, nhất định phải đòi lại công bằng cho bọn họ.

Thuyền công lần này ra biển bị hại có không ít là hội chúng dưới trưởng Hải Sa hội, cho nên Trần Bạch Sa nói là huynh đệ.

Lý Tự Hiền chỉ chỉ Lưu Thế Đạo, cảm động nói:

- Không những bản quan, mới vừa rồi Lưu Tuần Ân cũng đã hứa, nếu không thể nêu cao chính nghĩa, y sẽ ôm quan tài can gián.

Trần Bạch Sa nghe vậy vui mừng quá đỗi, y và Lý Tự Hiền quan hệ mật thiết hơn một chút, Lưu Thế Đạo là Tuần Ân xuất thân kinh sư, trải qua Lý Tự Hiền dẫn kiến cũng được y hối lộ không ít, nhưng quan hệ vẫn còn kém một chút.

Không ngờ rằng lần này chịu hết sức tương trợ như vậy, quả thật ra ngoài dự liệu của Trần Bạch Sa.

Từ dưới đất bò dậy, Trần Bạch Sa liền nói:

- Tiểu nhân từ trên đường cái tới, dọc theo đường đi nghe người ta nói sứ giả Lưu Cầu chính mắt nhìn thấy là thuyền Doanh Châu Trưởng Quan Ty cướp phong chu, sau đó thuyền cùng thi thể cũng là phát hiện xung quanh Đại Cù Sơn đảo nơi chúng khai phủ xây nhà. Kim thị này không phải là đầu sỏ tội ác hay sao, vì sao còn chưa bó tay chịu trói?

Dứt lời, Trần Bạch Sa hung tợn nhìn chăm chăm Kim Anh Cơ, ánh mắt vô cùng hung ác, như hận không được khoan một cái lỗ lớn trên người nàng.

Kim Anh Cơ thống soái Ngũ Phong hải thương hoành hành ba mươi sáu đảo, cũng không phải thiện nam tín nữ gì, lập tức cười hì hì một tiếng, tức giận thốt ra bốn chữ:

- Giặc kêu bắt giặc!

Trần Bạch Sa nổi giận lôi đình, ỷ vào lúc này đang giả vờ bị phần được mọi người đồng tình, xắn tay áo lên chuẩn bị ẩu đả.

- Nay, không có chứng cứ không nên nói nhăng nói càn...

Tần Lâm tiến lên trước nửa bước, cười lạnh nói:

- Ai là hung thủ còn rất khó nói, theo bản quan thấy, trong lòng tự biết. Trần Hội Thủ, người cũng đừng nên diễn kịch quá mức.

Trần Bạch Sa kinh hãi trong lòng, liền biết Tần Lâm đã nghi ngờ mình. Tuy rằng y cho rằng mình làm chuyện này không có chút sơ hở nào, nhưng dù sao có tật giật mình, lập tức khí thế giảm xuống mấy phần, cố gắng oang oang tố cáo Kim Anh Cơ là thủ phạm thật sự sau màn, nhưng cũng không dám tiến lên ẩu đả nữa. Lại thêm Hoắc Trọng Lâu gương trảo sẵn sàng mất hổ lom lom, con cá mập như y không đánh lại Ung Trảo Vương Đông Xưởng.

Trong lúc nhất thời không khí trở nên khẩn trương.

- Các, các vị trưởng quan...

Diêu Đạo Mi phá vỡ bế tắc, nơm nớp lo sợ hỏi:

- Rất nhiều thi thể đặt trên bến thuyền cũng không phải là chuyện tốt, khí trời lại nóng, theo hạ quan thấy phải chăng là nên...

- Lục soát kiểm tra một lần nữa, thi thể bá tánh bình dân thì trả lại cho thân nhân.

Tần Lâm vung tay lên:

- Chúng ta đã kiểm tra qua, bản thân cũng thi thể không có đầu mối gì.

Trả thi thể lại cho thân nhân chôn cất chính là tiến thêm một bước tiêu diệt chứng cứ, đồng thời quạt gió thổi lửa càng có thể áp đặt tội danh cho Ngũ Phong hải thương, đương nhiên Trần Bạch Sa cầu còn không được, liền tiếp nháy mắt ra dấu với Lý Tự Hiền, vì vậy không có ai phản đối đề nghị này.

- Vậy số thi thể còn lại phải làm sao?

Diêu Đạo Mi vẫn gãi đầu, bởi vì có hai vị sứ giả sắc phong Tiêu Sùng Nghiệp, Tạ Kiệt, cùng với tùy tùng hộ vệ bọn họ, cộng lại cũng có chừng mười cỗ thi thể.

Tần Lâm suy nghĩ một chút, sắc mặt nặng nề vỗ vỗ vai Diêu Đạo Mi.

Đám quan viên còn lại không hện mà cũng gật đầu một cái. Hiện tại chức quan người là nhỏ nhất, người không xui xẻo còn ai xui xẻo?

Lại là ta? Gương mặt Diêu Đạo Mi nhăn nhó, cũng may y làm quan cũng đã ôm chặt bốn chữ 'nhẫn nhục chịu đựng', không thể làm gì khác hơn là lệnh cho nha dịch, dân tráng đem những thi thể này về huyện nha Tiền Đường cất giữ.

Không chỉ là xui xẻo, hơn mười cỗ thi thể để ở chỗ này cũng phải ối thi thể một cỗ quan tài mỏng, cộng lại cũng là một khoản không nhỏ.

Nếu vận chuyển thi thể đến huyện nha môn tạm giữ, tự nhiên các vị quan viên cũng đi theo, Bố Chính Sứ Chiết Giang, Tuần Án Ngự Sử, Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám, Lãnh Ban Đông Xưởng, Tri Phủ Hàng Châu... Ngay cả Kim Anh Cơ lục phẩm Thổ Ty Trưởng Quan cũng lớn hơn Diêu Đạo Mi hai cấp, đáng thương Tri Huyện Tiền Đường chạy lên chạy xuống, an bài chỗ ngồi, nước trà, bận rộn vãi ra quần, người khác còn không cho coi trọng y.

Có biện pháp gì đây? Quan trường chính là như vậy, quan lớn một cấp đè chết người.

Diêu Đạo Mi phái người đi tới tiệm quan tài mua mười mấy cái quan tài mỏng, chuẩn bị tạm thời khâm liệm những thi thể này. Chợt có tên Thiệu Hưng Sư Gia đầu óc lạnh lợi ghé vào tai y nói mấy câu, Diêu Tri Huyện nhất thời chợt hiểu ra, bẩm báo các vị thượng quan:

- Thi thể không phải là hạ quan phát hiện, nếu bây giờ muốn tạm để ở huyện nha, theo lệ phải lục soát khám nghiệm, để tránh nảy sinh sai sót.

Diêu Đạo Mi nói như vậy không sai, thi thể đặt ở chỗ của y, nếu lúc mang vào không có trúng độc, qua vài ngày nữa chợt nghiệm ra trong miệng có thạch tín, đó sẽ là trách nhiệm của ai? Trước khi liệm theo thông lệ kiểm tra là bắt buộc.

Lý Tự Hiền đang muốn quát tháo tên quan thất phẩm nhỏ như hạt mè này, Lưu Thế Đạo lại tranh trước khoát tay áo một cái:

- Muốn kiểm tra vậy nhanh một chút, bản quan còn có rất nhiều chuyện!

Y đã nói như vậy, người khác cũng không tiện có dị nghị, lập tức để cho lão Ngộ Tác huyện nha kiểm tra lại.

Bởi vì phần lớn thi thể đã được trả về, bây giờ thi thể cần kiểm tra ít hơn nhiều so với trên bờ biển hôm qua, lão Ngộ Tác cũng theo như quy củ Tẩy Oan Tập Lục của Tống Đề Hình, kiểm tra tương đối cẩn thận.

Đầu tiên lão kiểm tra tử mị hai vị sứ giả Tiêu Sùng Nghiệp, Tạ Kiệt, lại nhìn hạ âm, vạch tóc ra xem đầu, còn bóp miệng thọc ngân châm thăm cổ họng, bận rộn tay chân.

Trần Bạch Sa đứng ở sau lưng Lý Tự Hiền cười lạnh liên tục, hiển nhiên vô cùng tự tin.

Cười đi, chờ lát nữa người sẽ không còn cười được nữa! Tần Lâm từ từ uống một hớp trà, dư quang khóe mắt thấy vẻ mặt Trần Bạch Sa, khóe miệng của hắn lộ ra một nụ cười chế nhạo.

Lão Ngộ Tác kiểm tra xong hai vị thiên sứ, lại tra tới tùy tùng cùng hộ vệ bọn họ.

Lý Tự Hiền chờ không nhịn được, đang chuẩn bị lên tiếng quát tháo.

Chợt lão Ngộ Tác kia kêu lên:

- Đây... Đây là cái gì?

Chỉ thấy lão lấy ra từ trong búi tóc một tên tùy tùng một quần bút nhỏ.

Đây là thứ gì vậy? Tất cả mọi người ở hiện trường chỉ trong thoáng chốc ngây người sững sờ.

- Ngày hôm qua thi thể quá nhiều, không kiểm tra cẩn thận lắm...

Tần Lâm xấu hổ nhận lấy quần bút trong tay lão Ngộ Tác, mở sập bịt đầu ra, móc ra một cuộn giấy bên trong, trên đó mơ hồ có chữ viết.

Sứ giả Lưu Cầu Lương Xán cùng Vệ Vinh đồng thời kêu lên:

- Tiêu Sùng Nghiệp Tiêu thiên sứ luôn mang theo bút bên người ghi chép những điều nghe thấy, đây nhất định là cáo trạng do y viết ra trước khi chết!

Sắc mặt Trần Bạch Sa lập tức trở nên cực kỳ khó coi, bất chấp hết thấy lập tức phi thân mà lên, đưa tay định cướp lấy cuộn giấy trong tay Tần Lâm, giả vờ nói:

- Để cho ta xem thử nguyên hung là ai? Bất được nhất định phải băm thây kẻ đó thành muôn mảnh.

- Trần Hội Thủ không nên gấp gáp, chờ Tần trưởng quan xem trước đã...

Hoắc Trọng Lâu vừa cười nói vừa bước tới hai bước, trong mắt ưng chợt lóe hàn quang, giơ tay lên cản Trần Bạch Sa, âm thầm sử xuất Ứng Trảo công mười thành kinh lực. Chỉ nghe không trung kinh phong gào thét, trảo vàng khè của y sắc bén như móc sắt, nhắm ngay năm đại yếu huyệt Thái Uyên, Đại Lăng, Dương Khê, Thần Môn, Dương Trì trên tay phải Trần Bạch Sa hung hăng chụp tới!

306. Chương 306: Sợ Tội Lên Trốn

Trần Bạch Sa cả kinh thất sắc, nếu bị Đại Lực Ứng Trảo công Hoắc Trọng Lâu chộp trúng, e rằng cả cánh tay sẽ vỡ nát, không thể làm gì khác hơn là không ngừng nhanh chóng lui về phía sau. May là như vậy, mạch môn bị móng tay Hoắc Trọng Lâu quét phớt qua một cái, nội kinh nhập vào cơ thể, đã làm cho cổ tay y đau đớn không chịu nổi.

Hừ hừ, Hoắc Trọng Lâu cười lạnh hai tiếng, đứng ở bên người Tần Lâm, tách rời Trần Bạch Sa ra.

Lúc này Tần Lâm đã mở cuộn giấy ra xem, hắn chỉ xem một lúc trong miệng nhất thời a một tiếng kêu sợ hãi, không nhận được ngẩng đầu nhìn Trần Bạch Sa cùng Lý Tự Hiền, vừa kinh ngạc vừa hoảng hốt, sắc mặt âm trầm bất định.

Trần Bạch Sa chợt nghe tim mình như chìm xuống, trong lòng xoay chuyển muôn vàn ý nghĩ. Không biết có nên một mực khẳng định cuộn giấy là do Tần Lâm ngụy tạo, ý vào Lý Tự Hiền cầm đầu đông đảo quan viên Chiết Giang ủng hộ, chối phăng chuyện này hay không... Hoặc là...

- Viết cái gì vậy?

Lúc này Lưu Thế Đạo đứng ở gần Tần Lâm, bèn vươn cổ dài ra xem cuộn giấy kia.

Y chỉ liếc một cái, Tần Lâm liền cuộn cuộn giấy lại cho vào trong ngực, cười hì hì có vẻ giảo hoạt:

- Không có gì, là tên tùy tùng này vẽ bản đồ thanh lâu Hàng Châu, ha ha, thật sự là nhảm nhí con bà nó.

Trần Bạch Sa, Lý Tự Hiền cùng hai sứ giả Lưu Cầu ngơ ngác nhìn nhau, Tần Lâm nói như vậy ai mà tin được. Đi chơi thanh lâu còn vẽ bản đồ, lại mang theo bên người như vậy, dùng quần bút giấu trong búi tóc, chẳng lẽ người này bệnh hoạn biến thái?

Lý Tự Hiền vùng tay áo, giận nói:

- Tần Lâm, người không nên lấn hiếp người quá đáng! Đây rõ ràng chính là chứng cứ quan trọng Tiêu Sùng Nghiệp lưu lại, vì sao người có thể giấu nó đi không cho bản quan xem? Nhất định là nội dung trong đó bất lợi đối với người, người muốn hủy diệt tội chứng... Nếu hôm nay người không lấy nó ra, chỗ trách bản quan trở mặt vô tình!

Nói xong Lý Tự Hiền liền sai người đi ra ngoài điều binh sĩ bản nha, nếu như Tần Lâm không giao ra chứng cứ, y sẽ dùng sức mạnh.

Tri Phủ Hàng Châu Cung Miễn, Tri Huyện Tiền Đường Diêu Đạo Mi đều là thuộc hạ Lý Tự Hiền, hai người bèn dùng lời ngon lời ngọt khuyên Tần Lâm nhượng bộ. Tính Diêu Đạo Mi mềm mỏng cũng không nói, Cung Miễn là một đảng của Lý Tự Hiền, trong giọng điệu cũng mang theo ý uy hiếp.

Lưu Thế Đạo cũng gần giọng nói:

- Tần Lâm, đừng tưởng rằng nắm chứng cứ không lấy ra là có thể lấy tay che trời, bản quan thay mặt thiên tử tuần thú, có quyền lập tức hành quyết, nếu như người không lấy ra, bản quan sẽ không khách sáo!

- Ủa, có thật không? Nếu như ta không có nói láo, cuộn giấy đúng là ghi chép về thanh lâu, các người sẽ thế nào?

Tần Lâm cười xấu xa sờ sờ cằm.

Lý Tự Hiền tranh lời cười lạnh:

- Làm sao có thể như vậy được? Nếu thật sự ghi chép nội dung thanh lâu, bản quan sẽ nuốt nó vào ngay tức khắc.

- Tốt lắm...

Tần Lâm đưa tay vào trong ngực mò mò một lúc, chậm rãi lấy ra một cuộn giấy:

- Lý Phương Bá, hy vọng người không nên nói lời rồi lại ăn lời.

Lý Tự Hiền cướp cuộn giấy kia nắm ở trong tay, vừa xem qua một chút nhất thời sắc mặt bừng đỏ, giậm chân một cái:

- Gặp quý, gặp quý!

Lưu Thế Đạo nhận lấy cuộn giấy, xem qua cũng trợn mắt há mồm, trong lúc nhất thời dở khóc dở cười:

- Tại sao có thể như vậy? Quá mức khốn kiếp con bà nó...

Khó trách Tuần Ân Ngự Sử thay mặt thiên tử tuần thú cũng phải thóa mạ thô tục, bởi vì trên cuộn giấy này quả thật dùng bút vẽ bản đồ thô sơ giản lược, trên đó ghi chú địa phương nào ở Hàng Châu có kỹ viện nào, Ái Ái cô nương ở đó kiêu mị thế nào. Thanh lâu kia ở chỗ nào, Chân Chân cô nương lẳng lơ ra sao, ồm gầy cao thấp nhất nhất ghi rõ. Tuy chỉ có năm chỗ, nhưng cũng đã ghi ra đại khái những chỗ ăn chơi ong bướm ở Hàng Châu.

Lý Tự Hiền cùng Lưu Thế Đạo lúng túng vô cùng, Hoàng công công lại nói đùa cùng Hoắc Trọng Lâu:

- Không trách chúng ta thường nghe người ta nói những kẻ văn nhân như vậy có rất nhiều mực trong bụng, thì ra giấy cũng có thể ăn được, khó trách văn phòng tứ bảo đều chứa trong bụng.

- Chỉ không biết y có thể nuốt bút lông và nghiền mực vào bụng được không?

Hoắc Trọng Lâu vuốt hàm râu quai nón tua tủa, nửa cười nửa không nhìn bụng Lý Tự Hiền, dường như đang quan sát xem có thể chứa một cái nghiền mực hay không.

- Không thể nào?

Tần Lâm trợn trừng mắt nói:

- Lý Phương Bá cũng không phải là Thao Thiết thần thú trong truyền thuyết bụng có thể chứa hết tất cả, há có thể nuốt nghiền mực vào?

Kim Anh Cơ che cái miệng nhỏ nhắn cười rạng rỡ, vỗ nhẹ vào lưng Tần Lâm:

- Tần trưởng quan, Tần trưởng quan, người cũng không biết, ta nghe người ta nói đại thần thiên triều là Tể Tướng trong bụng có thể chống thuyền, tòng nhị phẩm Bồ Chính Sứ so với Tể Tướng cũng không nhỏ hơn bao nhiêu, chớ nói cuộn giấy, cho dù là một bộ Vĩnh Lạc đại điển hần cũng có thể cho vào trong bụng.

Lý Tự Hiền khó chịu hết sức, bị mọi người chê cười mỉa mai nhưng lại không có cách nào phản bác. Y là Bồ Chính Sứ một tỉnh, từ trước tới nay chưa từng mất mặt như vậy bao giờ. Lập tức sa sầm nét mặt, cũng không cáo từ mọi người, xoay người đi ra ngoài.

Lưu Thế Đạo, Trần Bạch Sa cùng hai sứ giả Lưu Cầu cũng ủ rũ rời đi.

Cung Miễn cùng Diêu Đạo Mi vội vàng chạy ra ngoài đứng hai bên tả hữu tiễn đưa thượng quan, sau một hồi trở lại, quả thật không vui vẻ gì.

Chợt nghe bên trong Tần Lâm đang nói với Hoàng Tri Hiếu, Hoắc Trọng Lâu:

- Hai vị cực khổ, bây giờ bên kia chứng cứ không đủ, có lẽ vụ kiện cáo này sẽ còn kéo dài đến mấy năm. Bản quan là quan Nam Trực Lệ, mặc dù đã cách chức nhưng vẫn còn lưu nhiệm, đợi mãi ở Chiết Giang cũng không được, xin cáo từ tại đây, về Nam Kinh trước.

Ôi... Kim Anh Cơ thở dài sâu kín một tiếng:

- Lúc này mới gặp mặt một lần, còn chưa được cầm tay chàng cùng nhau du ngoạn Tây Hồ, đã phải...

Tiếng cười Tần Lâm vô cùng bi ối:

- Có lẽ không bao lâu sau, chúng ta sẽ gặp mặt lại.

Nghe thấy câu này, Diêu Đạo Mi chẳng qua là cười thầm, quả nhiên Tần trưởng quan cùng Kim trưởng quan có gian tình, Cung Miễn nheo mắt lại, như có điều suy nghĩ.

Trước hết Lý Tự Hiền an bài hai vị sứ giả Lưu Cầu ở dịch quán, sau đó cùng Trần Bạch Sa, Lưu Thế Đạo trở về phủ mình.

- E rằng cuộn giấy đó có bấy rập!

Lưu Thế Đạo chậm rãi đi qua đi lại bên trong đại sảnh:

- Lúc Tần Lâm chưa nhét vào trong ngực, bản quan mơ hồ nhìn qua, trên đó cũng không có những hình vẽ như vậy. Sau khi lấy ra cũng không giống như cuộn giấy trước đó, Lý Phương Bá không nên bị hấn khích tướng, vội vàng rời đi như vậy cũng là trùng quỷ kế của hắn.

Lý Tự Hiền cười gian hắc hắc, lấy trong tay áo ra cuộn giấy kia mở ra xem, chính là cuộn giấy ghi chép bản đồ thanh lâu mà Tần Lâm lấy ra sau đó.

Ánh mắt Lưu Thế Đạo sáng lên:

- Thì ra Phương Bá đã mang cuộn giấy này đi, ha ha, quả nhiên gừng càng già càng cay!

Ba người liền tụ lại một chỗ, nghiên cứu cuộn giấy này.

Chữ viết xấu dối, lời lẽ thô sơ, giống như của tùy tùng người ở viết, bất quá nếu nói là do kẻ vô biên thô bỉ kém tài văn viết ra cũng không phải là không thể. Về phần những thanh lâu kỹ viện kia...

- Không đúng!

Trần Bạch Sa là Hàng Châu nhất bá, lập tức phát hiện ra vấn đề: cấp bậc những thanh lâu này đối với một tên tùy tùng có vẻ quá cao xa, những nơi phong lưu tiêu tốn ngàn vàng như vậy tuyệt đối không phải là một tên tùy tùng có khả năng vào đó.

- Con bà nó, mắc bấy tên tiểu tử này rồi...

Lưu Thế Đạo cất tiếng thóa mạ:

- Thiên hạ còn có loại người nhảm chán hoang đường này, hừ, nhất định là họ Tần muốn đi thanh lâu cho nên đặc biệt tìm người nghe ngóng các hồng quan nhân ở các thanh lâu, viết lại trên giấy, chuẩn bị đi thăm từng nơi một.

Lý Tự Hiền cùng Trần Bạch Sa gật đầu một cái, giải thích như vậy đã nói đúng vào tâm khảm bọn họ. Nhìn họ Tần ban ngày ban mặt lồi lõm kéo kéo liếc mắt đưa tình cùng đám phụ Kim Anh Cơ kia, nhất định là tay lão luyện trong chốn phong lưu. Loại người như hắn làm ra chuyện như vậy, quả thật không hề khiến cho người ta nghi ngờ chút nào.

Lúc ấy Tần Lâm lấy ra cuộn giấy từ trong quần bút trên búi tóc người chết, sau khi mở ra quyết tâm chiếm đoạt một mình, cho nên cho vào ngực áo. Đến lúc các vị quan viên buộc hắn lấy ra, hắn bèn rề rà lấy ra bản đồ thanh lâu đã vẽ từ trước, giả trò thay mặt đổi đào lừa gạt được mọi người.

- Chứng cứ quan trọng như vậy lại bị hắn lấy mất!

Lưu Thế Đạo tức tối vỗ bàn lớn tiếng nói:

- Không ngờ rằng tên này lại xảo trá như vậy, hừ, nếu hôm nay lấy được chứng cứ kia, vậy đã có thể định tội danh chặt chẽ cho hắn và Kim Anh Cơ, ôi, thật là đáng tiếc...

Nghe thấy câu này, sắc mặt của Lý Tự Hiền âm trầm bất định, Trần Bạch Sa đang hồn du thiên ngoại, không biết rốt cục đang suy nghĩ gì.

- Phụ thân, phụ thân báo thù cho con!

Không biết từ lúc nào, Lý Giáp lão đảo từ hậu đường chạy ra, chỉ thấy đầu y sưng phù, một cánh tay gãy dùng vải bố treo lên cổ, không còn chút uy phong nào của Bá Tiên Đường, đáng vẻ đáng thương giống như vừa bị tê giác giày xéo một trận.

Y chạy thẳng tới quỳ dưới chân phụ thân, nước mắt chảy ròng ròng:

- Họ Tần kia cực kỳ đáng hận, đánh hài nhi trở thành như vậy, hắn còn coi phụ thân ra gì sao? Mỗi hận này không thể nuốt trôi, xin phụ thân báo thù cho hài nhi!

Lý Giáp là đứa con mà Lý Tự Hiền đến tuổi già mới có được, hết sức nuông chiều. Hiện tại thấy đáng về con mình như vậy, Lý Tự Hiền càng tức giận ngất trời, hận không được cắn từng miếng thịt của Tần Lâm.

Trần Bạch Sa thấy bộ dáng Lý Tự Hiền như vậy cũng xoay chuyển tâm niệm thật nhanh, ánh mắt híp lại, lại nghĩ tới chủ ý quỷ quái gì.

Y bèn dùng lời ngon ngọt khuyên Lý Giáp trở về, vỗ ngực nói nhất định sẽ báo thù tuyết hận thay y. Quả nhiên Lý Giáp rất cảm kích, xem vị Trần Hội Thủ này là đệ nhất tri kỷ bình sinh.

Lúc này ngồi xuống, Lý Tự Hiền bứt tóc trầm ngâm nói:

- Cuộn giấy kia viết cái gì trong đó, là họ Tần giả thần giả quỷ, hay là...

- Thà tin là có, không thể tin là không!

Lưu Thế Đạo vô cùng lo lắng, trong lời nói mang theo ý nghĩa sâu xa.

Bản thân Trần Bạch Sa hiểu rõ chuyện này nhất, âm thầm suy đoán xem Tần Lâm giấu cuộn giấy đi rốt cục là muốn làm gì. Cho dù là trên giấy có viết gì đó bất lợi cho Hải Sa hội, cũng có thể chống chế là sau mới phát hiện, có khả năng ngụy tạo, cũng không thể làm gì được Hải Sa hội.

Đúng vào lúc này, có người nhà Tri Phủ Hàng Châu Cung Miễn mang thư tới.

- Cái gì, họ Tần muốn trở về Nam Kinh ư?

Lý Tự Hiền từ trên ghế đứng bật dậy.

Lưu Thế Đạo đặt mạnh chén trà xuống bàn, gần giọng nói:

- Đây là sợ tội lên trốn!

Trần Bạch Sa nghiêng rằng một cái, sát khí trên mặt bùng lên dữ dội. Họ Tần cũng không phải sợ tội lên trốn gì cả, nhất định là hắn đã nắm được chứng cứ mang tính quyết định, lại lo lắng quan trường Chiết Giang không chịu tương trợ, cho nên trở về Nam Kinh mời cứu binh!

Trên quan đạo phía Bắc Hàng Châu đi thông tới Hồ Châu phủ, đi về phía Bắc chừng mấy chục dặm có một Ung Sầu nhai, chính là dư mạch của Mạc Can sơn, uốn lượn chín khúc, đỉnh núi thỉnh thoảng có lão ưng quanh quẩn. Nơi đây là then chốt bảo vệ Lâm An trên bộ, năm xưa là chiến trường cổ giữa Tống với Kim, Nguyên và các tộc Hung Nô. Tuy rằng mấy trăm năm sau đã lắng xuống, nhưng vẫn còn có tao nhân mặc khách tới đây thăm viếng tưởng niệm.

Trên quan đạo rất hiếm vết chân người, bởi vì Kinh Hàng Đại Vận Hà thông thương, trăm năm qua thương lữ từ Hàng Châu lên đường Bắc thượng đều đi theo đường thủy ở vào bờ Đông Thái Hồ này, theo Đại Vận Hà đi Tô Châu, Trấn Giang.

Chỉ có người đi đường gấp gáp mới đi theo đường bộ, nếu như từ Hàng Châu đi Nam Kinh, đi Kinh Hàng Đại Vận Hà đến thủy lộ Trường Giang sẽ phải vòng qua hơn phân nửa bờ Đông Thái Hồ. Mà đường bộ theo bờ Tây Thái Hồ đi Hồ Châu, Nghi Hưng, Lật Dương sẽ tiết kiệm được gần một nửa lộ trình. Ngoài ra ngồi ngựa cũng nhanh hơn đi thuyền nhiều, chỉ bất quá cũng không phải là ai ai cũng có sẵn ngựa.

Trước Ung Sầu nhai, vó ngựa gõ lộp cộp trên đường núi, tiếng vó ngựa hồi âm trong núi không ngừng, có một mã đội nhỏ đang tiến tới không nhanh không chậm.

Người đi đầu chính là Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ cách chức lưu nhiệm Tần Lâm Tần trưởng quan, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực làm bạn tả hữu, mười tên thân binh Hiệu Uy theo sát phía sau.

- Ha ha, quả nhiên họ Tần đã tới!

Ngoài năm dặm, trên một chỗ sơn đình giữa sườn Ung Sầu nhai, Trần Bạch Sa xa xa nhìn thấy mã đội, nụ cười của y đặc biệt âm trầm hiểm độc.

Lý Giáp Lý Khôi Nguyên nửa nằm trên cang tre giống như mông gấn lò xo lập tức bật dậy, vui mừng hớn hớ:

- Thật ư, là hần sao?

Trần Bạch Sa lại đổi khuôn mặt tươi cười nịnh hót, nói với Lý Giáp bên cạnh:

- Lý công tử, hôm nay ngài cứ mặc tình trút giận vào đầu tên họ Tần kia. Hần là cái thá gì, dám tranh nữ nhân với Lý công tử chúng ta, chỉ là rác rưởi...

Vết sưng trên mặt Lý Giáp vẫn còn chưa xẹp, tất nhiên hận thấu xương đối với Tần Lâm. Y hung hăng nghiêng răng nghiêng lợi, suy nghĩ xem lát nữa bắt được Tần Lâm, làm thế nào hành hạ, đánh khảo, làm cho tên gan chó tày trời kia muốn chết cũng không được.

- Thu thập họ Tần, sau đó chúng ta lại đối phó tiểu tiện nhân họ Kim...

Trần Bạch Sa âm hiểm cười nói:

- Đến lúc đó phải cho ả ném thử lợi hại của công tử một phen.

- Tiểu mỹ nhân kia có bộ dáng rất khá...

Lý Giáp cười hăng hắc hết sức thâm tà, không nhin được là lưỡi liềm môi một cái.

Nhìn mã đội càng ngày càng gần, cuối cùng Trần Bạch Sa cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng. Thành thật mà nói, bất kể Tần Lâm tuyên bố cuộn giấy kia viết cái gì, hơn vạn bang chúng Hải Sa hội cùng đông đảo quan viên Chiết Giang cấu kết với nhau, thế lực dây mơ rễ má chẳng chặt, hoàn toàn có thể chối bay chối biến, nói cuộn giấy kia là Tần Lâm ngụy tạo.

307. Chương 307: Rút Củ Đáy Nồi

Thế nhưng Tần Lâm lại giấu cuộn giấy đi, sáng sớm hôm sau liền rời Hàng Châu chạy về Nam Kinh. Chuyện này đã khiến cho trong lòng Trần Bạch Sa lo âu thấp thỏm, cố sức suy đoán xem trong cuộn giấy kia viết những gì, trong lòng rối như tơ vò. Y lo lắng không biết tình huống thế này phải đối phó thế nào, tình huống thế kia phải đối phó ra sao, càng nghĩ càng cảm thấy không có nắm chắc...

Có lúc bản thân suy đoán đáng sợ hơn cả câu trả lời, đặc biệt là dưới tình huống vốn đã có tật giết mình.

Cho nên Trần Bạch Sa quyết tâm không đoán nữa, thân là nhân vật kiêu hùng, y quyết định chọn lựa biện pháp đơn giản hữu hiệu nhất: rút củ đáy nồi.

Dưới Ứng Sầu nhai đã thiết lập lưới mai phục tuyệt đối làm cho Tần Lâm khó thoát, mà Trần Bạch Sa cũng không quên gọi Lý Giáp vốn nóng lòng báo thù đi theo mình. Làm như vậy thứ nhất có thể lấy lòng vị công tử Bồ Chính Sứ này, thứ hai cũng có thể tiến một bước cột thật chặt Lý Tự Hiền vào trên thuyền Hải Sa hội.

Nhưng lúc mã đội sắp chạy đến dưới Ứng Sầu nhai, Tần Lâm đột nhiên ghim cương ngựa, toàn đội nhân mã cũng ngừng lại.

Hần muốn làm gì? Trần Bạch Sa cùng Lý Giáp núp ở giữa sườn núi không hiểu chuyện gì.

Lại thấy Tần Lâm giơ roi thúc ngựa, cười chỉ lên Ứng Sầu nhai:

- Người ta nói Hải Sa hội đầm rồng hang hổ, Trần Bạch Sa xảo trá nhiều mưu, bản quan thấy bất quá chỉ là hạng người ngu xuẩn. Nếu như đoán được kế kim thiền thoát xác của ta, giấu phục binh ở chỗ này, chẳng phải là chúng ta chỉ còn đường bó tay chịu trói hay sao?

Vừa nói Tần Lâm vừa giục ngựa, dẫn mọi người đi qua bên dưới nhai.

Nói chưa dứt lời, chỉ nghe hai bên nổi lên tiếng hô giết vang trời, phục binh Hải Sa hội đổ xô ra, chừng trăm tên hán tử cường tráng tay cầm vũ khí sắc bén từ trong bụi rậm xông ra ngoài, chặn đường cả trước lẫn sau nước chảy không lọt.

- Làm... Làm sao có thể?

Tần Lâm vội vàng ghìim dây cương, con ngựa kia hí dài một tiếng, thiếu chút nữa hất hấn rơi xuống đất.

- Trưởng quan không tốt, có mai phục!

Ngưu Đại Lực cùng Lục Viễn Chí hộ vệ tả hữu Tần Lâm thật chặt, mười tên Cẩm Y Hiệu Úy cũng rút Tú Xuân đao ra khỏi vỏ, khẩn trương nhìn vòng quanh bốn bề.

Địch nhân trên trăm, tiến thoái không cửa, hai bên Ứng Sầu nhai chim bay không lọt, đã là hãm thân vào tử địa.

- Ha ha ha...

Trên sơn đình truyền tới tiếng cười phách lối như điên, Trần Bạch Sa đứng lên, từ xa xa cười nói:

- Tần trưởng quan, từ đạo chia tay có khỏe không?

Sắc mặt Tần Lâm đại biến, run giọng nói:

- Thì ra là Trần Hội Thủ, người... Người muốn làm gì? Ta là mệnh quan triều đình!

- Nếu như người chết, vậy thì không phải.

Trần Bạch Sa cười hắc hắc, lúc này đã nắm chắc phần thắng, y tỏ ra ngông cuồng tới cực điểm.

Lý Giáp không nhận được, nôn nóng từ trên sườn núi chạy xuống, nghiêng rằng nghiêng lợi thóa mạ:

- Họ Tần kia, người dám đánh ta, hôm nay không làm cho người chết đi sống lại, từ nay về sau công tử gia sẽ viết ngược ba chữ Bá Tiền Đường.

Trần Bạch Sa theo ở phía sau, phụ họa:

- Chẳng những làm cho hấn chết đi sống lại, còn phải làm cho ả họ Kim kia sung sướng muốn chết...

- Tiểu nhân vô sỉ, ta giết người! Các người dám?!

Tần Lâm tức giận gầm thét:

- Giết thiên sứ sắc phong, giá họa cho Ngũ Phong hải thương, tội của các người đã là thập ác bất xá, còn dám giết quan tạo phản sao?

Lý Giáp nghe vậy lấy làm kinh hãi, y cũng không biết là Trần Bạch Sa giết thiên sứ sắc phong, dù sao cũng là con nhà quan hoạn, hiểu được chuyện này nặng nhẹ, nhất thời có chút sợ hãi.

Trần Bạch Sa lạnh lùng liếc Lý Giáp một cái, thâm nhủ trong lòng: Sao hử, lấy bạc của ta, lên thuyền ta, còn trông trước trông sau sợ này sợ kia ư? Hừ, từ nay về sau coi như phụ thân người không còn đường lui, chỉ có thể một lòng một dạ cùng nhau tiến thoái với Hải Sa hội ta.

Cho nên y cố ý nhìn Tần Lâm lớn tiếng cười nói:

- Tần trưởng quan, người nói rất đúng, chính là ta giết thiên sứ sắc phong, giá họa cho người và ả họ Kim kia, nhưng người có thể làm gì được? Hiện tại lão tử muốn người chết, vậy người phải chết, có Lý Phương Bá, Cung Tri Phủ cùng các vị quan viên Chiết Giang bảo vệ ta, người chết cũng là sợ tội tự vận, Kim Anh Cơ mới là chủ mưu sát hại thiên sứ!

- Người... Người giết thiên sứ sắc phong thật sao?

Tần Lâm không tự chủ được lui về phía sau một chút, thanh âm có hơi run, hiển nhiên đã sợ hãi vô cùng.

- Ha ha ha...

Trần Bạch Sa cất tiếng cười điên cuồng, cảm giác giày xéo đối thủ làm cho y cảm thấy sảng khoái, lắc đầu thở dài nói:

- Đáng tiếc đáng tiếc, người chỉ có thể mang theo bí mật này đi gặp Diêm Vương, đúng, là lão tử giết!

Là lão tử giết, giết, giết... Thanh âm Trần Bạch Sa vang vọng ở giữa sơn cốc.

Dứt lời, Trần Bạch Sa cùng Lý Giáp đã đi tới dưới Ứng Sầu nhai, chuẩn bị ra lệnh cho các huynh đệ mình ủa lên một lượt, loạn đao phân thân mọi người, chỉ để lại Tần Lâm từ từ hành hạ.

- Chỉ sợ chưa chắc!

Sắc mặt Tần Lâm chợt nghiêm nghị, gân cổ gọi to lên trên đỉnh:

- Vừa rồi các người nghe rõ chưa?

- Nghe, nghe rõ ràng...

Trên đỉnh Ứng Sầu nhai, bóng người lố nhố, người vừa đáp lời chính là hai vị sứ giả Lưu Cầu Lương Xán, Vệ Vinh.

Hai người bọn họ xấu hổ không đất dung thân, lớn tiếng nói:

- Đem qua Tần trưởng quan phái người trói hai ta lại, còn nói là muốn giết người diệt khẩu, cột trên lưng ngựa mang tới đây, không nghĩ tới lại... Lại là chúng ta oan uổng người tốt! Đầu sỏ sát hại thiên sứ hẳn là Trần Bạch Sa, còn có... Còn có Lý Tự Hiền bao che Hải Sa hội!

- Không nghĩ tới! Không nghĩ tới, chúng ta cũng không nghĩ tới!

Hoàng công công lắc đầu, thở dài liên tiếp.

Trừ sứ giả Lưu Cầu cùng Hoàng Tri Hiếu, trên đỉnh Ứng Sầu nhai còn có Tuần Án Ngự Sử Chiết Giang Lưu Thể Đạo, Tri Huyện Tiền Đường Diêu Đạo Mi, tổng giáp Tào Bang Điền Thất gia, cùng với tất cả quan thương sĩ thân nổi danh Hàng Châu... Bọn họ hoặc là bị Tào Bang dụ dỗ tới nơi này, hoặc là bị trói mang tới, trời xui đất khiến làm nhân chứng cho vụ án tày trời này.

Cho nên trong đám quan thương sĩ thân đứng đầu Hàng Châu, có chừng hơn phân nửa chính tai nghe thấy Trần Bạch Sa tự nhận tội, cộng thêm một Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám, một Tuần Án Ngự Sử Chiết Giang, một Tri Huyện Tiền Đường cùng hai vị sứ giả Lưu Cầu.

Bằng chứng như núi, không thể nào chống chế.

- Người... Người!

Trần Bạch Sa chỉ cảm thấy trong óc nổ bùng một tiếng, tay chỉ Tần Lâm, vừa tức vừa vội, nhất là Lưu Thể Đạo lại đứng về phía Tần Lâm, khiến cho y càng cảm thấy như ngày cuối cùng của mình đã tới.

Lý Giáp đã sớm bị dọa sợ đến mềm nhũn thân hình, ngay cả cái rắm cũng không đánh được.

Dù sao cũng là nhân vật kiêu hùng đầu lĩnh Hải Sa hội, Trần Bạch Sa tuy bại bất loạn, lập tức hò hét hạ lệnh:

- Các vị huynh đệ, trước hết chúng ta giết tên khốn Tần Lâm, sau đó giết sạch quan viên thân sĩ trên đỉnh nhai, tất cả mọi người cùng nhau liều mạng cá chết lưới rách.

308. Chương 308: Thanh Thiên Đại Lão Gia

- Cá mập phải chết, lưới cũng không rách được...

Tần Lâm sờ cằm, cười hề hề bỏ ỉ.

Một trong mười tên Hiệu Ủy xé khăn đỏ che nửa bên mặt xuống, chính là Lãnh Ban Đông Xưởng Hoắc Trọng Lâu, y gào to một tiếng, cao giọng quát:

- Các con, hiện thân bắt giặc!

Ở vị trí gần đến đỉnh Ung Sầu nhai, thành linh có một đám người rất đông đứng bật dậy. Trong đó có sai dịch Đông Xưởng mặc áo nâu mang giày da trắng, có binh sĩ Thị Bạc Ty mặc áo khoác màu lục. Còn có thân binh nha môn Tuần Án, gộp lại có tới bốn năm trăm người, cầm cung mạnh nỏ cứng bày ra trận thế chậm rãi từ trên đỉnh ép xuống.

Bang chúng Hải Sa hội ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ mai phục ở sườn núi, lại không nghĩ rằng trên đỉnh đã có phục binh từ trước.

Đây là bộ ngựa rình bắt ve sầu, ai ngờ se sẻ đứng châu sau lưng.

Tần Lâm mỉm cười, binh lực hơn gấp năm lần, từ trên cao đánh xuống, lại là binh mã triều đình trải qua biên chế đối phó một đám người ô hợp bang hội, kết quả không cần nói cũng biết.

- Các huynh đệ liều mạng!

Trần Bạch Sa rút ra đơn đao ra múa may, xông về phía Tần Lâm.

Hoắc Trọng Lâu quát to một tiếng như sấm nổ giữa trời quang, dường như trời giáng một tia sấm chớp, từ trên lưng ngựa lẳng không bay tới giống như thương ưng vồ thỏ, song trảo vàng khè giữa không trung mang theo tiếng rít gió chói tai.

Động tác vô cùng mau lẹ, trước mắt mọi người hoa lên một cái, chỉ thấy đơn đao trong tay Trần Bạch Sa rơi xuống đất loảng xoảng, cổ tay trở nên mềm nhũn, đã bị Hoắc Trọng Lâu bẻ gãy.

Keng... keng...

Bang chúng Hải Sa hội thi nhau bỏ binh khí xuống đất, bị năm trăm tên quan binh cầm trong tay cung mạnh nỏ cứng áp bức, đây là lựa chọn duy nhất của bọn chúng.

Trần Bạch Sa bị Hoắc Trọng Lâu xách tới trước ngựa Tần Lâm giống như chim ưng bắt gà con. Lúc này Trần Bạch Sa thở hổn hển giống như một con dã thú sắp chết, ánh mắt đỏ ngầu tuyệt vọng nhìn đối thủ kinh khủng Tần Lâm này, ấp úng nói:

- Họ Tần, Trần mồ bại trong tay ngươi bắt quả cũng chỉ là một lần chết mà thôi. Lão tử sẽ cung khai chi tiết, chỉ muốn biết rốt cục trên cuộn giấy kia viết những gì, nói cho ta biết!

Tần Lâm nở một nụ cười giễu cợt, lấy cuộn giấy trong ngực áo ra, từ từ mở ra đưa tới trước mắt Trần Bạch Sa.

A... Trần Bạch Sa trợn tròn hai mắt, phun ra một ngụm máu tươi, ngựa mất lên trời.

Tờ giấy chỉ viết một hàng chữ như vậy: cá mập ngu xuẩn, ngươi nhất định phải chết!

Phòng văn thư nha môn Bộ Chính Sự Chiết Giang, Lý Tự Hiền nôn nóng đi qua đi lại, nửa ngày không biết uống bao nhiêu chén trà, vẫn cảm thấy cổ họng nóng khô như muốn bốc khói.

Mấy lão phu tử vùi đầu viết viết vẽ vẽ, cho dù là bản thân không có chuyện gì cũng giả vờ như vô cùng bận rộn.

Có thể tới nha môn Bộ Chính Sự làm mặc tân, lãnh lương năm trăm lượng bạc mỗi năm, đám lão phu tử này ai nấy đều là quý linh tinh. Lúc nào nên tranh nhau ra mưu đồ sách, lúc nào nên vùi đầu giả ngu, chắc chắn ngàn vạn lần sẽ không lầm.

Có lúc, biết quá nhiều không phải là chuyện tốt.

A! Lý Tự Hiền kêu một tiếng, y đưa tay bưng chén trà, nhưng không ngờ trà này mới vừa châm nước sôi, nóng tới nỗi y phải vứt chén trà đi.

- Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân hầu hạ không chu đáo.

Hai tiểu nhị gia vãi ra quần chạy vào, lau nước trà bắn lên y phục Lý Tự Hiền, dọn dẹp chén trà rơi vỡ.

Lý Tự Hiền không nhìn được vung tay áo, bảo hai tiểu nhị gia cút ngay, mình ngồi trên Thái Sư ỷ, ngơ ngác xuất thần.

Trần Bạch Sa đi đâu, chuẩn bị làm cái gì, bao gồm chuyện trước đó sát hại hai tên thiên sứ sách phong, trong lòng vị tông nhị phẩm Bồ Chính Sứ này đều biết rõ ràng. Mặc dù không nói ra, từ trước tới nay y cũng không cho Trần Bạch Sa nói ra, nhưng bao nhiêu năm qua sát cánh bên nhau, giữa hai bên đã không cần phải nói những lời thừa thãi.

Nhưng khác với trước kia là hôm nay Lý Giáp con y cũng lặng lẽ đi mất, chỉ bằng vào oán hận của nó đối với Tần Lâm, cũng biết nhất định là đi cùng Trần Bạch Sa.

Đối với một lão gian cự hoạt lão luyện quan trường mà nói, đây là tình huống tuyệt đối không thể cho phép xảy ra.

Bất kể Trần Bạch Sa làm ra tội lớn ngập trời nào, Lý Tự Hiền cũng có thể chối phăng không nhận, bởi vì y rất cẩn thận tránh không dùng thư lui tới, từ trước tới nay toàn là đơn độc gặp mặt nói chuyện, quan hệ giữa bọn họ căn bản không có bất kỳ chứng cứ nào. Cho dù là sau khi Trần Bạch Sa bị bắt khai ra mình, Lý Tự Hiền cũng có thể nói là đặt điều vu khống.

Một tên Hội Thủ thảo mãng, một mệnh quan triều đình tông nhị phẩm xuất thân khoa cử, môn đồ thánh hiền, lời nói của ai đáng tin hơn? Quả thật không cần nói cũng biết, huống chi trong ngoài triều Lý Tự Hiền còn quen biết rộng rãi thân bằng cố cựu, đồng môn đồng niên, mọi người thân thiết hỗ trợ lẫn nhau, còn sợ ai nữa?

Cho nên hợp tác cùng Trần Bạch Sa, Lý Tự Hiền tự xưng là mình đứng vào tình cảnh bất bại tiến có thể công, lui có thể thủ.

Nhưng con trai y Lý Giáp lại không hiểu, từ nhỏ được nuông chiều đã quen tính vô pháp vô thiên, lại bị cừu hận làm cho đầu óc mê muội, theo Trần Bạch Sa chạy đi mưu hại bọn Tần Lâm, đây không phải là làm uống phí một phen tâm huyết của phụ thân mình sao?

Dĩ nhiên Lý Tự Hiền cũng hiểu được Trần Bạch Sa muốn giở trò gì, tâm thần y bắn loạn không yên, dùng đầu ngón tay nhịp nhịp trên mặt bàn, thầm nhủ trong lòng: Trần Bạch Sa càng lúc càng lớn gan can rỡ, muốn dùng biện pháp như thế để khống chế bản quan ư? Hừ hừ, xem ra cũng phải tìm một cơ hội, cho y nếm mùi đau khổ...

Nhưng vào lúc này, bên ngoài truyền tới một tràng tiếng ồn ào huyền ảo dị thường, vô cùng hỗn loạn không biết là chuyện gì.

- Chẳng lẽ là con ta trở lại, nhưng vì sao ồn ào như vậy?

Lý Tự Hiền kinh nghi bất định đi ra ngoài xem thử, mấy lão phu tử đi theo phía sau.

Quả thật là Lý Giáp trở lại, bất quá đầu tóc rối tung, vẻ mặt uể oải, bị một sợi dây gân bò trói gô lại, bên cạnh còn có Trần Bạch Sa, tình cảnh cũng giống như vậy.

Tần Lâm thân mặc Phi Ngự phục, đầu đội ô sa không cánh, hông nịt loan đai, đeo Tú Xuân đao, đeo quan hàm bài, mắt nhìn thẳng, ngang nhiên bước vào. Còn có đám quan viên Tuần Ân Ngự Sử Lưu Thế Đạo, Lãnh Ban Đông Xưởng Hoắc Trọng Lâu, Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám Hoàng Tri Hiếu vân vân chúng tnh phủng nguyệt.

Làm gì vậy? Mấy lão phu tử bị dọa sợ đến không nhẹ, thầm nhủ trong lòng: chẳng lẽ là họ Tần điên rồi, đây là nha môn của tông nhị phẩm Bồ Chính Sứ, cũng có thể xông loạn hay sao?

Bọn họ không biết ngoại trừ đám quan viên còn có từng đội sai dịch Đông Xưởng mặc áo nâu mang giày da trắng, binh sĩ Thị Bạc Ty áo lục, Cẩm Y Hiệu Uy Phi Ngự phục màu vàng sáng, tất cả đều là đao ra khỏi vỏ, cung lấp sẵn tên, không nói lời gì liền ép tất cả binh dịch, gia đình, lão phu tử nha môn Bồ Chính Sứ không thể nhúc nhích.

Làm gì vậy? Mấy lão phu tử bị dọa sợ đến không nhẹ, thâm nhủ trong lòng: chẳng lẽ là họ Tần điên rồi, đây là nha môn của tông nhị phẩm Bồ Chính Sứ, cũng có thể xông loạn hay sao?

Bọn họ không biết ngoại trừ đám quan viên còn có từng đội sai dịch Đông Xưởng mặc áo nâu mang giày da trắng, binh sĩ Thị Bạc Ty áo lục, Cẩm Y Hiệu Ủy Phi Ngự phục màu vàng sáng, tất cả đều là đao ra khỏi vỏ, cung lắp sẵn tên, không nói lời gì liền ép tất cả binh dịch, gia đình, lão phu tử nha môn Bồ Chính Sứ không thể nhúc nhích.

Lý Tự Hiền nhất thời luống cuống tay chân, run giọng kêu lên:

- Người... Các người muốn làm gì? Lão phu là mệnh quan triều đình tông nhị phẩm, chấp chương Chiết Giang...

- Lý Phương Bá, lần này người phát tài rồi!

Tần Lâm cười híp mắt, tính sổ cho Lý Tự Hiền từng tội một:

- Thu nhận hối lộ, cấu kết Hải Sa hội, lấn ép thương dân hiếp đáp dân chúng, đây là tội thứ nhất của người. Bao che Trần Bạch Sa, sát hại năm mươi sáu nhân mạng bao gồm hai tên thiên sứ sách phong trong đó, chính là tội lớn thứ hai. Dung túng con trai cùng Trần Bạch Sa mai phục ở Ứng Sầu nhai, vọng đồ mưu hại bản quan, là tội thứ ba.

- Không có, là người vu hãm bản quan!

Lý Tự Hiền suy yếu vô lực gào thét, hết sức tránh né ánh mắt đăm thẳng lòng người của Tần Lâm, đã bộc lộ ra sợ hãi trong lòng.

Tần Lâm chậm chạp mà kiên định lắc đầu một cái:

- Bằng chứng như núi, không cho chống chế. Lời của con trai người cùng Trần Bạch Sa có mấy trăm lỗ tai nghe, người không chối được.

A?! Lý Tự Hiền hết sức che giấu hốt hoảng, cố làm ra vẻ trấn tĩnh, gương mặt nhất nhất nhìn về mặt quan viên sĩ thân quen thuộc.

Nhưng biểu hiện của chúng quan viên sĩ thân làm cho tim y lập tức chìm xuống: những quan thân phú thương Hàng Châu quen biết trong khoảnh khắc tiếp xúc với ánh mắt y đều lúng túng dời ánh mắt sang nơi khác.

Dù sao Tri Huyện Tiền Đường Diêu Đạo Mi tính tình trung hậu, ngập ngừng muốn nói lại thôi.

- Diêu Tri Huyện, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lý Tự Hiền gằn giọng quát.

Diêu Đạo Mi bị dọa sợ hết hồn, ấp a ấp úng nửa ngày, cuối cùng vẫn ngượng ngùng nói:

- Lý Phương Bá, lệnh công tử cùng Trần Hội Thủ ở dưới Ứng Sầu nhai, đã chính miệng thừa nhận tội sát hại thiên sứ sách phong... Cái này, theo ngu kiến của tỵ chức, Đại nhân ngài nên...

- Trời ơi...

Lý Tự Hiền cảm thấy cả người lạnh như băng, đầu óc quay cuồng một trận, lập tức ngã ngòai phệt xuống đất.

Những người khác e sợ tránh không kịp, ngay cả những nha hoàn người ở cũng không dám tiến lên đỡ, chỉ có Diêu Đạo Mi vội vàng tiến lên đỡ Lý Tự Hiền dậy.

- Mệnh, đây là mệnh!

Lý Tự Hiền nhìn con trai cùng Trần Bạch Sa không nói một lời, lắc đầu ta thán.

Đến lúc tối hậu quan đầu, chỉ có Tri Huyện Diêu Đạo Mi mà y luôn luôn xem thường, hay mang ra đùa giỡn giễu cợt còn trung hậu một chút, chuyện này đã làm cho Lý Tự Hiền tâm tàn ý lạnh.

- Hừ hừ, cơ quan tính hết quá thông minh, ngược lại sai lầm hại mạng mình.

Lưu Thế Đạo bĩu môi, hết sức khinh bỉ nói:

- Bản quan phụng chỉ đạ hặc công vụ Chiết Giang, sẽ lập tức dâng biểu tố cáo tội Lý Tự Hiền.
- Đông Xưởng ta cũng có trách nhiệm.

Hoắc Trọng Lâu cười chấp tay một cái.

Lý Tự Hiền đã giận đến bốc hỏa lên đầu, bất quá y còn có một chuyện cuối cùng có thể phản kích, lập tức chỉ Lưu Thế Đạo gần giọng quát to:

- Lưu Thế Đạo cũng là đồng đảng của ta! Y cũng nhận hối lộ của Hải Sa hội!

Ngũ dần! Tần Lâm thầ mắg một câu, lúc này mới cười hì hì tuyên bố với các vị quan viên:

- Lưu Ngự Sử chính là phụng mật trát của Thiêm Đô Ngự Sử Cảnh Định Lực Cảnh Nhị tiên sinh, đến Chiết Giang điều tra vụ án Hải Sa hội cùng Bồ Chính Sử Lý Tự Hiền thông mưu hại dân, cho nên phải chơi trò lá mặt lá trái. Số bạc hối lộ mà y thu nhận của Hải Sa hội đã nộp hết lên trên. Chuyện này Đông Xưởng, Cẩm Y Vệ và Đô Sát Viện đã có lập hồ sơ, Lưu Tuần Án thật sự là trung thần nghĩa sĩ Đại Minh ta!

Lưu Thế Đạo thu hối lộ quả thật đã nộp lên, bất quá là hôm qua mới thông qua Hoàng công công giao cho Ty Lễ Giám Bình Bút thái giám kiêm Chương Nội Quan Giám Trương Thành Trương công công, chui vào túi của Trương công công.

Bên Đô Sát Viện có hai vị Phó Đô Ngự Sử Cảnh Định Hưởng, Thiêm Đô Ngự Sử Cảnh Định Lực đứng ra, Ty Lễ Giám có Trương Thành đứng ra bảo đảm, bên Tần Lâm còn thông qua Trương Cư Chính, Lưu Thủ Hữu, hẳn nói Lưu Thế Đạo là phụng lệnh phá án, vậy y chính là phụng lệnh phá án, ai dám nói nửa chữ không?

Trong lòng Lưu Thế Đạo quả thật hết sức tiếc nuối số bạc kia, ngoài ra từ nay trở đi còn bị Tần Lâm nắm trúng yếu huyệt, cả đời đều phải cúi đầu cụp tai nghe lệnh của Tần trưởng quan, bất quá so với kết quả Lý Tự Hiền, y đã vô cùng may mắn.

- Lý Tự Hiền, Trần Bạch Sa, các người rắn chuột một ổ, bản quan há chịu hòa mình làm bầy với các người?

Lưu Thế Đạo cất bước thật dài, vung tay áo lên, về mặt bưng bưng chính khí:

- Bản quan phụng mật lệnh điều tra án này, không thể không tự hủy thanh danh trà trộn vào trong nội bộ các người. Hôm nay vụ án rõ ràng khắp thiên hạ, bản quan may mắn không làm nhục mệnh, cuối cùng trên không phụ triều đình nhờ cậy, dưới không thẹn với lê dân bá tánh.

- Ôi, đây mới gọi là thanh thiên Đại lão gia!

Quan thương sĩ thân Hàng Châu nhất thời cảm động không thôi, Lưu Tuần Án vì tổ giác tề án mà phải chịu ô uế thanh danh, cam lòng mạo hiểm trà trộn vào doanh địch, đây thật sự là một đời danh thần, thiên cổ trung lương triều Đại Minh!

- Thân tại doanh Tào lòng ở Hán, Lưu Tuần Án quả thật không kém gì Đông Nam Tô Vũ.

- Vì sinh dân lập mệnh, Lưu Tuần Án không thẹn chút nào.

Mọi người đưa ra ngón tay cái tặc lưỡi khen ngợi, may là Lưu Thế Đạo lẩn lộn trong quan trường bao nhiêu năm như vậy, lúc này sắc mặt cũng không khỏi ửng đỏ.

Trong lúc lằng lằng phiêu hốt, y chợt nhìn thấy dáng vẻ nửa cười nửa không của Tần Lâm, lập tức kinh hãi trong lòng: vị Tần trưởng quan này có thuật động triệt âm dương, khả năng làm mưa làm gió, tương lai phải xem y là đầu lãnh... Tựa hồ đây cũng không phải là chuyện gì xấu.

Bọn Lý Tự Hiền, Trần Bạch Sa đã sa lưới, tổng bộ Hải Sa hội cũng bị bắt hết. Nhân vật trung cao tăng từ Triệu Hải Mã trở xuống cũng bị bắt, toàn bộ Hải Sa hội cơ hồ nhốt tận gốc, quan trường Chiết Giang cũng dấy lên sóng gió không nhỏ.

Tần Lâm là quan Nam Trực Lệ, giải quyết vụ án Chiết Giang xuất sắc tới mức nào cũng không có công lao của hắn, Nhưng mở ra cục diện vì Ngũ Phong hải thương, hai thành tiền lời của hắn chính là con số làm người ta chắc lưỡi hít hà, huống chi tương lai tám thành khác...

Công việc đào sâu tra xét sau đó tất nhiên giao cho Tuần Án Ngự Sử cùng quan viên Xưởng Vệ bản tỉnh, một mặt thượng tấu triều đình, một mặt lần theo manh mối tiếp tục tra xét.

Thương dân dân chúng Hàng Châu biết được Hải Sa hội lật thuyền, ai nấy vui mừng hơn hở, những kẻ trước đây bị bọn chúng chèn ép thì nhau tới nha môn đánh trống kêu oan. Tần Lâm thấy tính tình Tri Huyện Tiền Đường Diêu Đạo Mi cũng không tệ lắm, bèn bảo y tập trung tất cả cáo trạng của dân gian, nhất thời cửa nha môn người chen lấn đông như kiến.

Có kẻ được giải oan bèn nhìn trời chúc cho thanh thiên Đại lão gia Lưu Tuần Án sống lâu trăm tuổi, số ít hiểu được nội tình, chúc cho Tần trưởng quan cao hầu vạn đại.

Trong lúc toàn bộ Chiết Giang sôi trào vì vụ án này, Tần Lâm Tần trưởng quan một tay khuấy động phong vân Đông Nam lại thu thập hành lý chuẩn bị trở về Nam Kinh.

Thương dân dân chúng Hàng Châu biết được Hải Sa hội lật thuyền, ai nấy vui mừng hơn hở, những kẻ trước đây bị bọn chúng chèn ép thì nhau tới nha môn đánh trống kêu oan. Tần Lâm thấy tính tình Tri Huyện Tiền Đường Diêu Đạo Mi cũng không tệ lắm, bèn bảo y tập trung tất cả cáo trạng của dân gian, nhất thời cửa nha môn người chen lấn đông như kiến.

Có kẻ được giải oan bèn nhìn trời chúc cho thanh thiên Đại lão gia Lưu Tuần Án sống lâu trăm tuổi, số ít hiểu được nội tình, chúc cho Tần trưởng quan cao hầu vạn đại.

Trong lúc toàn bộ Chiết Giang sôi trào vì vụ án này, Tần Lâm Tần trưởng quan một tay khuấy động phong vân Đông Nam lại thu thập hành lý chuẩn bị trở về Nam Kinh.

309. Chương 309: Mạt Lãng Quan

Tần Lâm lặng lẽ lên đường, mười dặm trường đình chỉ có Kim Anh Cơ đưa tiễn, mỹ nhân như ngọc, tiễn biệt trường đình dưới ánh mặt trời, không có cố nhân thương cảm sứt sùi tiễn đưa dưới ánh dương quan thâm, chỉ có con đường quan lộ chín vạn dặm chìm bằng thoải mái giang cánh bay cao đang chờ đợi.

Đông Dương đại hải, đất liền giang hà, Ngũ Phong hải thương liên hiệp cùng Tào Bang, Tần Lâm tảo thanh chương ngại cho đế quốc thương nghiệp khổng lồ này, từ đây nó sẽ chậm chậm thăng lên giống như mặt trời mọc ở phía Đông.

Tiệc nuôi duy nhất chính là mấy ngày nay rốt cục Tần Lâm vẫn không thể hoàn thành trách nhiệm nặng nề đánh lén ban đêm, hai lần hỏi thăm Kim trưởng quan đều bị nàng cười khanh khách nói vẫn chưa hết (kinh nguyệt), không thể làm gì khác hơn là buông bỏ dã tâm này.

- Tiểu oan gia, đi Nam Kinh tỷ tỷ muội muội có rất nhiều, cũng không thể quên mất nô gia...

Thanh âm Kim Anh Cơ ngọt như rót mật, ngọc thủ khê véo tay Tần Lâm một cái.

- Hồ ly tinh muốn lấy mạng người!

Tần Lâm chỉ có thể than thở, hai ngày nay bị nàng làm cho nổi giận, không thể làm gì khác hơn là nghiêm mặt gật đầu một cái, mang theo chúng Hiệu Úy rời đi.

Kim Anh Cơ xấu xa cười trở lại trong đình, không biết vì sao trên cột Tần Lâm như vậy khiến cho nàng cảm thấy vô cùng đặc ý.

Chợt nhìn thấy phía dưới chén trà có một mảnh giấy xếp hình trang sức cài đầu, không biết Tần Lâm lại giở trò gì nữa, nàng vội vàng mở ra xem.

- Phàm chưng bằng lậu, kinh nguyệt không đều, dùng sáu tiền Trữ Ma Căn, hai tiền vỏ quít khô, gạo tẻ, lúa mạch mỗi thứ một lạng, chút muối. Trước hết giã Trữ Ma Căn, vỏ quít lấy nước, sau đó cho vào gạo tẻ, lúa mạch nấu cháo, trước khi chín bỏ chút muối vào. Ăn mỗi ngày ắt sẽ có công hiệu thần kỳ.

- Tần... Lâm...

Ngũ Phong thuyền chủ hung hăng nghiêng răng, móng tay cào trên mặt bàn thành mấy vết trắng.

Mặt Lăng quan ở phía Nam Nam Kinh thành chính là yếu đạo đường bộ đi thông Chiết Giang, lúc này dưới quan cờ xí như mây, cương đao sáng loáng, vô số binh mã đang vây sẵn thú.

Lúc này đang là mùa Thu, phi cầm tẩu thú mập mập béo tròn, các kỵ binh đứng xếp hàng bày trận xua đuổi, lập tức các loại dã thú bỏ chạy thực mạng. Các binh sĩ vây ba mặt chừa một mặt, đám thú dần dần bị vây vào giữa.

Bên trong có một con báo đốm hung mãnh nhất, gầm thét nhảy lên, quả thật hết sức hung hăng.

- Bắn con báo đốm kia!

Thần Thương Mã Tứ Bình hò hét bắn ra một mũi tên, nhưng rất kỳ quái, Mã Thiên Hộ tài bắn cung bách bộ xuyên dương, vô song vô đối trong mười vạn quân, thế nhưng mũi tên này thậm chí cũng không thể sượt qua da báo, không biết bay đi đâu mất.

Đám binh sĩ bắn tên như mưa, thế nhưng toàn là bắn trật. Dường như con báo đốm kia có một vòng hào quang vô hình hộ thể, giữa mưa tên không thương tổn chút nào, nghênh ngang mặc cho kẻ khác bắn tên, mình chậm rãi bước tới như đang đi dạo trong rừng vắng.

Bất quá may mắn của nó cũng chỉ tới đó mà thôi.

Một cánh cung giương căng, tên lấp sẵn, tay buông dây tên bay ra như sao xẹt, một đạo hàn quang xé rách trường không mang theo tiếng rít gió bắn trúng vào giữa cổ con báo đốm kia. Mũi tên sắc bén cắm ngập vào cổ, báo đốm lập tức ngã lăn chống bốn vó lên trời, giãy giụa mấy cái liền ô hô ai tai.

Trong lúc con báo còn đang giãy chết, bốn tên kinh vệ Chỉ Huy Sứ Chu Tiến Trung, Ngô Quảng Hiếu, Trịnh Tư Nhân, Vương Thủ Nghĩa đồng thanh quát một tiếng hay:

- Tài bắn cung Đại tiểu thư cao diệu, đương thời vô song!

Mã Tứ Bình đã thắng làm Thiên Hộ, thở hổn hển vỗ ngựa chạy tới, lau mồ hôi trên trán, nhanh chóng nhảy xuống ngựa, quỳ chân sau xuống hành lễ đình tham:

- Ty chúc may nhờ Đại tiểu thư bắn tên cứu giúp mới thoát được tánh mạng, ty chúc tạ ân cứu mạng của Đại tiểu thư!

Bốn Chỉ Huy Sứ Chu, Ngô, Trịnh, Vương nhìn nhau mà cười, thậm chí cuối cùng Mã Tứ Bình cũng khai khiếu, khó trách mới gần đây thắng Thiên Hộ.

Mới vừa rồi người giương cung bắn báo chính là Từ Tân Di Từ Đại tiểu thư, đầu nàng đội Anh Lạc Thúc Phát quán thếp vàng, thân khoác áo choàng đại hồng thêu tứ trảo kim long, eo thon nhỏ nịt sư loan đá bạch ngọc dương chỉ, ngồi trên lưng Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử, cầm Long Tuyền kiếm, quả thật là uy phong lẫm lẫm.

- Ha ha ha...

Từ Tân Di chống nạnh mà cười không có chút hình ảnh nào, ra lệnh Mã Tứ Bình đứng dậy, rốt cục nàng cũng khiêm nhường một lần vô cùng khó được:

- Thương pháp người rất khá, lại mặc áo giáp, chỉ một con hoa báo còn không gây thương tổn được người. Hừ, chỉ sợ mới vừa rồi mũi tên kia cũng là cố ý nhường cho bản tiểu thư.

Mã Tứ Bình gãi đầu cười hắc hắc, mặc dù y cũng học chút bản lãnh vượt móng ngựa, nhưng vẫn không bỏ được tính khí ngày thẳng của con nhà võ, bị Từ Tân Di vạch trần mấu chốt lập tức ngượng ngùng.

- Đại tiểu thư quá khiêm nhường!

Chu Tiến Trung vỗ ngựa chạy tới, tỏ vẻ nghiêm trang nói:

- Thường hay nói cạp không bằng toan nghề, toan nghề không bằng hùng bi (gấu), hùng bi không bằng báo đốm mắt vàng, con báo mà Đại tiểu thư vừa bắn chính là báo đốm mắt vàng, vô cùng hung mãnh, lại có tu hành, tên tầm thường không làm cho nó tổn thương được. Duy chỉ có Đại tiểu thư là huyết mạch Trung Sơn Vương, quần tà lui tránh, cho nên mới bắn một mũi tên giết chết được nó.

- Thì ra là như vậy...

Từ Tân Di càng tỏ ra cao hứng.

Mã Tứ Bình ở bên cạnh nghe vậy sững sốt, bội phục Chu Tiến Trung sát đất, thâm nghĩ bản lãnh vượt mong ngựa của người ta inh như vậy, không trách làm được Chỉ Huy Sứ.

Ngô Quảng Hiếu cũng góp lời nói:

- Đại tiểu thư săn được con báo đốm mắt vàng này không phải là tầm thường, dùng da của nó làm thành xiêm áo có thể bách tà bất xâm, nên làm một chiếc áo choàng mặc lên người, vinh dự phi phàm.

Chủ ý này không tệ, Từ Tân Di nhìn con báo kia một chút, bèn sai người lột da nó ra.

Chu Tiến Trung ở phía sau lại thấp giọng oán giận Ngô Quảng Hiếu, Quốc Công gia cùng tiểu công gia cả ngày buồn bực Đại tiểu thư chạy loạn khắp nơi không giống khuê nữ, bảo chúng ta phụng bồi nàng cũng là tránh cho nàng gây sự. Hiện tại người lại thổi phồng khiến cho nàng cao hứng, thử nghĩ xem Đại tiểu thư Ngụy Quốc Công phủ mặc áo da báo sẽ thế nào, phải biết nói sao trước mặt hai vị công gia?

Ngô Quảng Hiếu hối hận lỗ lòi, thấy Từ Tân Di thật cao hứng lột da báo nhưng cũng không nghĩ ra biện pháp gì ngăn cản, không thể làm gì khác hơn là tự an ủi mình: vị Đại tiểu thư này trời sanh tính thô sơ khoáng đạt, nói không chừng làm xong áo choàng da báo, nàng đã quên hết sạch chuyện này rồi.

Từ Tân Di lại hạ lệnh binh mã các vệ tranh tài săn thú, săn được nhiều có thưởng.

Lần này khác hẳn lần trước, tinh binh Thần Sách Vệ, Quảng Thiên Vệ, Ứng Dương Vệ, Phủ Quân Vệ tận tình sử xuất hết tất cả bản lãnh, không trật phát nào, tiếng bật dây cung vang lên lập tức có dã thú ngã xuống. Chỉ chốc lát sau đã săn được rất nhiều dã vật, gà núi, dê núi, thỏ, hồ ly, nhiều không đếm xuể.

Ngô Quảng Hiếu hối hận lỗ lòi, thấy Từ Tân Di thật cao hứng lột da báo nhưng cũng không nghĩ ra biện pháp gì ngăn cản, không thể làm gì khác hơn là tự an ủi mình: vị Đại tiểu thư này trời sanh tính thô sơ khoáng đạt, nói không chừng làm xong áo choàng da báo, nàng đã quên hết sạch chuyện này rồi.

Từ Tân Di lại hạ lệnh binh mã các vệ tranh tài săn thú, săn được nhiều có thưởng.

Lần này khác hẳn lần trước, tinh binh Thần Sách Vệ, Quảng Thiên Vệ, Ứng Dương Vệ, Phủ Quân Vệ tận tình sử xuất hết tất cả bản lãnh, không trật phát nào, tiếng bật dây cung vang lên lập tức có dã thú ngã xuống. Chỉ chốc lát sau đã săn được rất nhiều dã vật, gà núi, dê núi, thỏ, hồ ly, nhiều không đếm xuể.

310. Chương 310: Xế Điện Thương

- Ha ha ha, thì ra dã thú ở Nam giao (ngoại ô phía Nam thành) nhiều hơn so với Bắc giao!

Từ Tân Di cao hứng vô cùng.

Thị Kiềm le lưỡi một cái, thầm nói một tiếng khẩu thị tâm phi

Từ khi họ Tần kia đi Hàng Châu, nếu Đại tiểu thư không đi Vũ Hoa đài phía Nam thành ngắm cảnh, vậy cũng tới Tần Hoài hà chèo thuyền. Thỉnh thoảng đi săn thú cũng đổi nơi săn thành Mặt Lắng quan ở phía Nam thành, đây gọi là lòng Tư Mã Chiêu, người qua đường đều biết.

- Tiểu thư, tiểu tỳ thấy chúng ta vẫn nên luyện tập hành quân đường dài đi...

Thị Kiểm nghiêm mặt, tỏ vẻ nghiêm trang nói:

- Dừng trại, dã ngoại qua đêm, săn bắn, cỡi ngựa bắn cung, chúng ta đều đã luyện qua, chỉ có hành quân đường dài từ trước tới nay chưa thử qua.

Hành quân đường dài? Từ Tân Di gãi đầu một cái, mắt hạnh tròn tròn, tỏ vẻ ngờ ngác hỏi:

- Hành quân đi đâu, Trần Giang, Kim Đan hay Lật Dương?

Thị Kiểm nheo nheo mắt, cười nói:

- Dương nhiên là Chiết Giang Hàng Châu phủ rồi!

Lập tức đám nữ binh cười ầm nghiêng ngã, Thị Kiểm cười ôm bụng, tới nỗi suýt chút nữa rơi xuống ngựa.

- Đám nỡm này, dám lấy bản Đại tiểu thư ra đùa giỡn...

Từ Đại tiểu thư tức tối nghiêng răng nghiêng lợi, vừa xấu hổ gương mặt đỏ bừng, lớn tiếng nói:

- Không nên nói bậy, bản tiểu thư không thích tên họ Tần kia chút nào, bề ngoài của y lấm lét xảo trá, hay cười xấu xa, vừa vô sỉ vừa âm hiểm, lại còn hiếu sắc... Loại người này nên đi chết đi cho khuất mắt.

Nàng vừa nói chỉ thấy biểu lộ của đám nữ binh có vẻ kỳ quái vô cùng, Thị Kiểm há hốc mồm cứng lưỡi, nháy mắt ra dấu liên hồi, chỉ chỉ phía sau nàng.

Thế nhưng Từ Tân Di hoàn toàn không để ý, hoàn toàn không hiểu ý các nàng, nói một mạch hết câu.

- Quả thật không ngờ rằng Từ Đại tiểu thư ghét tại hạ như vậy.

Từ Tân Di quay đầu nhìn lại, đây không phải là Tần Lâm Tần trưởng quan lấm lét xảo trá, hay cười xấu xa hay sao?

Từ lúc hấn lên đường ngày đi đêm nghỉ, cỡi ngựa chạy tới nơi này, mới vừa rồi xa xa nhìn thấy binh mã bốn vệ sẵn thú ở chỗ này, cũng biết là Từ Đại tiểu thư, bèn nhắm cờ trung quân chạy tới.

Chạm mặt gặp phải người quen cũ Chỉ Huy Sứ Phủ Quân Vệ Vương Thủ Nghĩa, Vương Thủ Nghĩa lập tức dẫn hấn trực tiếp tới gặp Từ Tân Di, không ngờ vừa tới đây lại được nghe một phen cao luận.

Từ Tân Di vừa thấy Tần Lâm đang ở phía sau, nhất thời choáng váng, toét miệng cười khan:

- Người... Người xuất hiện lúc nào vậy?

Tần Lâm tươi cười rạng rỡ:

- Đúng lúc nàng nói xấu ta.

Thị Kiểm, chúng nữ binh cộng thêm bốn Chỉ Huy Sứ đồng thời ngửa mặt lên trời cười như điên cuồng.

Từ Tân Di lôi kéo Tần Lâm hỏi han, bốn tên Chỉ Huy Sứ cùng Mã Tứ Bình hàn huyên cùng Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực. Lúc Lục mập cùng lão Ngưu ở Kỳ Châu, cảm thấy chính tam phẩm Chỉ Huy Sứ đã là đại quan cao cao tại thượng cực kỳ khó với tới, vào lúc này cũng là ngồi ngang hàng, tất nhiên nhờ phúc của Tần trưởng quan.

- Hắc hắc, nếu trưởng quan chúng ta cười Từ Đại tiểu thư, như vậy mới thật vui.

Lục mập nhìn bóng lưng hai người cỡi ngựa song song trước mặt, xoa xoa mặt mập vui vẻ nói.

Ngưu Đại Lực thấp giọng:

- Ta đây cảm thấy Trương tiểu thư cũng không tồi.

- Đúng vậy!

Lục mập cũng gật đầu, không khỏi cảm thấy khó xử vì rốt cục trưởng quan không biết cười người nào. Một người là con gái Ngụy Quốc Công, người kia là thiên kim tướng phủ, không ai dễ chịu dưới người kia.

Về phần tiểu Thanh Đại đáng thương đã bị hai người bọn họ bỏ quên không để ý. Cũng không phải là xu viêm phụ thế, dù sao đây cũng là thời đẳng cấp sâm nghiêm, chứ nói hai vị này, cho dù là trong lòng Lý Thời Trân, bất kể thiên kim tướng phủ hay là con gái Quốc Công làm chính thê Tần Lâm, Thanh Đại có thể có thân phận bình thê đã là rất tốt. Mà tính Tần Lâm trung hậu, lại thêm hai vị Trương, Từ cũng hòa hợp với Thanh Đại, điểm này là không thể nghi ngờ, cho nên căn bản không cần cân nhắc.

- Từ Quốc Công, thăng trầm với nước, Trương Tướng gia quyền khuynh thiên hạ...

Ngưu Đại Lực đưa ngón tay ra tính toán hồi lâu, tính đi tính lại rốt cục vỗ tay một cái, toét miệng cười ha hả:

- Ôi, thật là Hoàng đế không vội thái giám gấp, chúng ta cần gì lo tới những chuyện phiền phức như vậy? Trương quan chúng ta vô cùng quý quyết, để cho hắn tự quyết định đi.

Tần Lâm cùng Từ Tân Di cùng nhau cỡi ngựa mà đi, Từ Đại tiểu thư hỏi một mạch cảnh sắc Hàng Châu, cảnh Tây Hồ thế nào, Lôi Phong tháp, Linh Ẩn tự thế nào.

Chút tâm cơ nho nhỏ của Từ Đại tiểu thư làm sao có thể gạt được Tần Lâm, hắn cười thầm trong bụng không ngừng, đại đa số đều nói là không biết. Hắn ở Hàng Châu xử lý các hạng sự vụ bận rộn tới tám mảy mặt, quả thật không rảnh đi dạo thăm phong cảnh.

Mới đầu Từ Tân Di hết sức cao hứng, bởi vì Kim Anh Cơ ở Hàng Châu, nếu như Tần Lâm đi dạo chơi những phong cảnh kia, nhất định sẽ đồng hành cùng nàng. Nghĩ đến hồ ly tinh giảo hoạt kia cùng Tần Lâm tay trong tay du ngoạn, nàng cảm thấy tức tối vô cùng. Nhưng lúc này nghe Tần Lâm nói không rảnh đi dạo, đương nhiên vô cùng vui vẻ.

Nhưng Từ Đại tiểu thư chẳng qua là tính tình đơn giản, lại không khờ khạo chút nào, phát hiện ra chuyện kỳ quái trong đó: chẳng lẽ trong thời gian đó hai người không đi đâu cả, vậy bọn họ làm gì, chẳng lẽ...

Trong lòng Từ Tân Di không khỏi hiện ra cảnh tượng đêm đó điên đảo cuồng loạn, nghĩ đến Tần Lâm cùng hồ ly tinh Kim Anh Cơ không bước chân ra khỏi nhà, tất nhiên ngày đêm mãi mê làm chuyện kia. Nàng lập tức hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nắm lấy lỗ tai Tần Lâm giận nói:

- Họ Tần, người ở chung một chỗ cùng Kim yêu tinh, đã làm chuyện xấu gì? Người có mặt mũi nào... có mặt mũi nào nhìn Thanh Đại muội muội chứ?

Vốn đang hăng hái, nhưng khi nói gần hết lời Từ Đại tiểu thư lập tức chột dạ, suýt chút nữa nàng nói rằng 'mặt mũi nào nhìn bản tiểu thư', cũng may kịp thời ngưng lại, đổi thành Thanh Đại muội tử.

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, tựa hồ mình đã làm chuyện hết sức có lỗi với Thanh Đại muội muội, nhất thời tim đập thình thịch như con thỏ nhỏ, gương mặt lập tức đỏ bừng, ánh mắt rũ xuống không dám nhìn Tần Lâm nữa.

- Ôi chao, buông tay, mau buông tay!

Tần Lâm kêu lên oai oái, tai hắn bị Từ Đại tiểu thư kéo mạnh làm đau.

Từ Tân Di tỉnh lại từ trong sững sờ ngây dại, lúc này mới nhớ tới buông tay ra, nghe Tần Lâm kêu to quá mức không nhận được lại liếc hắn một cái, thầm nói đây cũng gọi là đau sao? Đêm đó người làm cho bản tiểu thư đau mới gọi là đau thật sự, bản tiểu thư đại nhân đại lượng, không so đo tính toán với người.

Bốn Chỉ Huy Sứ Chu Tiến Trung, Ngô Quảng Hiếu, Trịnh Tư Nhân, Vương Thủ Nghĩa ở phía sau thấy cảnh tượng này, buồn cười lại không dám cười, ai nấy nháy nháy nhau, vẻ mặt vô cùng quái dị.

- Tướng môn hổ nữ, quả thật xứng đôi với thiếu niên anh hùng như Tần trưởng quan.

Chu Tiến Trung vuốt râu đen nhánh, gạt đầu than thở.

Ngô Quảng Hiếu cười nói:

- Đại tiểu thư cũng có phong thái của... của phụ thân.

Bốn Chỉ Huy Sứ Chu Tiến Trung, Ngô Quảng Hiếu, Trịnh Tư Nhân, Vương Thủ Nghĩa ở phía sau thấy cảnh tượng này, buồn cười lại không dám cười, ai nấy nháy nháy nhau, vẻ mặt vô cùng quái dị.

- Tướng môn hổ nữ, quả thật xứng đôi với thiếu niên anh hùng như Tần trưởng quan.

Chu Tiên Trung vuốt râu đen nhánh, gật đầu than thở.

Ngô Quảng Hiếu cười nói:

- Đại tiểu thư cũng có phong thái của... của phụ thân.

Vốn y muốn nói là phong thái của mẫu thân, nhưng lời lên đến miệng lại cảm thấy nói như vậy chẳng phải là nói Quốc Công phu nhân cũng là một con cọp cái sao, vội vàng đổi lại là phong thái của phụ thân.

Bốn tên Chỉ Huy Sứ cộng thêm Mã Tứ Bình nhìn nhau bật cười.

Chuyện Từ Bang Thụy sợ vợ đã sớm trở thành bí mật công khai. Y là thế tập Quốc Công thắng trăm với nước, khác với võ tướng dùng đao thương lập nghiệp ở biên cương, hay quan văn trong triều đình phải trải qua rất nhiều khoa thi mới được làm quan, vẫn không thoát khỏi tập tính của con nhà giàu, cho nên mới có chuyện buồn cười như vậy.

Bất quá đời Ngụy Quốc Công này chuyên cần với chính sự, trị quân nghiêm chỉnh, chấp chương Nam Kinh, có thể coi là trụ cột quốc gia, cho nên binh mã bốn mươi chín vệ dưới quyền cũng vô cùng kính sợ Từ Đại tiểu thư.

Huống chi thượng quan trực tiếp hiện tại của bọn họ Thủ Bị Nam Kinh Chương Trung Quân Đô Đốc phủ là phụ thân của Từ Tân Di, chưa tới mười năm hai mươi năm lại đến phiên huynh trưởng nàng Từ Duy Chí, qua bốn năm mười năm sau con trai Từ Duy Chí tiếp thay, cũng là cháu ruột của nàng, cha truyền con nối hết đời này sang đời khác, đây là chuyện vãn đã đóng thuyền, không cần tranh cãi.

Tần Lâm xoa xoa lỗ tai bị kéo đau, kể lại đầu đuôi chuyện ở Hàng Châu một lượt, chỉ lược bỏ đoạn tập kích ban đêm Kim Anh Cơ không thành.

- Là như vậy, bản tiểu thư đã trách lầm người...

Từ Tân Di nhất thời tỏ ra lúng túng, ở trên lưng ngựa nắm vai Tần Lâm chồm qua, nhẹ nhàng thổi hơi vào lỗ tai hắn:

- Được rồi, lúc còn bé ta hay nghịch đao nghịch thương, té ngã đau đớn, mẹ ta cũng thổi cho ta như vậy, lập tức hết đau.

Tần Lâm sa sầm nét mặt, nhìn quanh quất, rất may là những người xung quanh ở cách khá xa, chỉ nhìn thấy Từ Tân Di thổi hơi vào tai cho hắn, không nghe được nàng nói gì.

Thị Kiểm cùng các nữ binh đã sớm cười nghiêng ngửa: đây quả thật là một vật khác một vật, Đại tiểu thư chúng ta cũng chỉ có Tần công tử mới có thể hàng phục được.

- Đúng rồi, người nói điều thương kiêu mới thế nào?

Từ Tân Di nhớ tới, hứng thú của nàng đối với điều thương là rất lớn.

Tần Lâm đang muốn đi xuống thợ rèn xem thử, bởi vì xưởng nằm ở Tụ Bảo môn ngoài cửa Nam thành, thuận đường đi xem tiến triển sau đó mới vào thành về nhà, cũng không trì hoãn chút nào.

Còn chưa tới xưởng thợ rèn đã nghe thấy tiếng súng bắn ầm ầm. Từ Tân Di cười hì hì nhẹ nhàng quát một roi vào Đạp Tuyết Ô Chuy Tần Lâm đang ngồi, nhất thời hai con ngựa chạy nhanh về phía trước.

Tất Mậu Khang cùng Lý Hỏa Vượng đều sống ở xưởng, lập tức đi ra làm lễ ra mắt, đón hai người bọn họ vào.

Căn cứ theo ý đồ của Tần Lâm, điều thương kiêu mới đã làm xong, bởi vì là làm cho Cẩm Y Hiệu Ủy sử dụng, cho nên là loại súng nòng ngắn tiện mang theo người, dài chỉ có một thước ba tấc, nặng hai cân.

Kết cấu của súng này không khác nhau mấy với hỏa thẳng thương, toại phát thương (súng kíp), chủ yếu là cải tiến phương thức phát hỏa, sau khi bóp cò sẽ gõ vào ngòi giấy, lập tức đạn sẽ bắn ra, không cần mang theo dây dẫn hỏa rườm rà. Ngoài ra ngòi giấy được ép trong cốc thuốc mỗi, đạn nạp sẵn vào nòng súng là có thể mang theo trong người, rút ra bóp cò là có thể bắn, quả thật là sét đánh không kịp bưng tai.

Đạn cũng chọn lựa định lượng nạp thuốc, thuốc súng quấn vào trong giấy, dính chung với đạn chì cũng giống như đa số súng săn đời sau. Chỉ bất quá lúc nạp đạn cần phải xé bỏ lớp giấy bên ngoài rút thuốc súng vào nòng súng, sau đó mới nạp đạn chì có quấn giấy dầu vào nòng.

- Ha ha ha, súng này tốt thật!

Hai tay Từ Đại tiểu thư cầm hai cây súng ngắn, bắn ầm ầm xung quanh, giống như một cao bồi Viễn Tây.

Tần Lâm rất hài lòng, vỗ vỗ vai Tất Mậu Khang, Lý Hỏa Vượng:

- Không tệ, các người chuẩn bị đặt tên cho súng này là gì?

- Nếu như trưởng quan không chê...

Tất Mậu Khang cười nói:

- Vậy gọi là Xế Điện Thương đi!

So với hỏa thẳng thương, Xế Điện Thương được cải tiến chủ yếu ở phương thức phát hỏa, không còn cần sử dụng dây dẫn hỏa thật dài, trước đó chỉ cần nạp thuốc súng, nạp đạn và ngòi giấy trước, lúc sử dụng bóp cò đập lên ngòi giấy là có thể bắn, có được năng lực 'rút ra bắn ngay tức khắc'.

Kế tiếp vẫn phải tái diễn quá trình nạp đạn vào trong nòng súng, cho ngòi giấy vào cốc thuốc mồi, tốc độ bắn cũng chỉ nhanh hơn hỏa thẳng thương một chút, là nhờ dùng giấy để quấn thuốc súng vào trong.

Trên thực tế đồ chơi này không khác nào súng tự tạo mà đám Hắc bang dùng ở đời sau, cũng còn chênh lệch không nhỏ với Ngũ Liên phát (loại súng săn dân dụng, một lần nạp năm viên đạn). Nhưng dù sao hiện tại cũng là mấy trăm năm trước, không có máy tiện máy khoan, không có kỹ nghệ tân tiến, không chế tạo ra được khương tuyến trong nòng súng, không chế được băng đạn, có thể làm được như vậy đã là không tệ.

Vốn là có loại toại phát thương (súng kíp), nguyên lý giống như bật lửa kiểu cũ, dùng miếng sắt đánh vào đá lửa phát hỏa, có thể bớt được một miếng ngòi giấy so với Xế Điện Thương. Nhưng toại phát thương giống như hỏa thẳng thương, nhất định phải nạp thuốc súng vào cốc thuốc mồi, lúc mang theo sẽ rơi ra ngoài. Như vậy lúc sử dụng lại phải nạp thuốc súng, không làm được chuyện 'rút ra bắn ngay tức khắc'.

Ngoài ra xác suất đánh lửa thành công của đá lửa cũng thấp hơn ngòi giấy tẩm thuốc rất nhiều, cũng như bật lửa kiểu cũ thường là bật vài cái mới có thể cháy. Nhưng bật lửa bất quá chỉ đốt thuốc hút dĩ nhiên không có quan hệ gì, dùng súng đến thời khắc mấu chốt chính là liên quan tới nhân mạng, cho nên không có áp dụng.

- Hừ hừ, cuối cùng lão tử cũng có súng rồi!

Tần Lâm thuận tay cầm lên một quả đạn giấy, một cây Xế Điện Thương, xé lớp vỏ giấy ra, rút thuốc theo hòng súng vào nòng súng, sau đó nhét đạn chì quấn giấy dầu vào, dùng cây thông nòng nén chặt. Cuối cùng gỡ ngòi giấy dán ở đuôi vỏ đạn giấy ra, gắn vào trong cốc thuốc mồi, đập nắp lại, coi như hoàn thành công việc nạp đạn.

Đập nắp cốc thuốc mồi lại, tương đương với khóa an toàn, Tần Lâm bèn đeo Xế Điện Thương thuộc về trạng thái nạp đạn chờ bắn ở ngang hông, nghênh ngang đi qua lại vài bước, cảm thấy mặc dù chậm hơn súng lục trước kia một chút, nhưng trên căn bản cũng không còn trở ngại gì.

Đúng lúc bốn Chỉ Huy Sứ Chu Ngô Trịnh Vương cũng đi vào, nhìn thấy Tần Lâm đeo một cây súng ngắn ở ngang hông, đều cười nói còn thiếu một sợi dây dẫn hỏa.

Chu Tiến Trung vô cùng lạnh lợi, hiểu được tương lai Tần Lâm rất có khả năng là kẻ đông sàng của Quốc Công gia, vội vàng nịnh hót, đi xung quanh tìm dây dẫn hỏa, muốn đốt thay Tần Lâm gắn lên súng.

- Ha ha, Xế Điện Thương này của bản quan cũng không cần dây dẫn hỏa!

Tần Lâm dứt lời liền rút súng ra thật nhanh, nhắm vào một bồn hoa gần đó bóp cò.

Hòng súng chọt lóe ánh lửa, chỉ nghe một tiếng súng ầm vang, bồn hoa kia ứng tiếng mà vỡ, mảnh vụn văng lên hơn trượng, hiển nhiên uy lực súng này hết sức hùng mạnh.

Chu Tiến Trung vô cùng lạnh lợi, hiểu được tương lai Tần Lâm rất có khả năng là kẻ đồng sàng của Quốc Công gia, vội vàng nịnh hót, đi xung quanh tìm dây dẫn hỏa, muốn đốt thay Tần Lâm gắn lên súng.

- Ha ha, Xế Điện Thương này của bản quan cũng không cần dây dẫn hỏa!

Tần Lâm dứt lời liền rút súng ra thật nhanh, nhắm vào một bồn hoa gần đó bóp cò.

Hạng súng chợt lóe ánh lửa, chỉ nghe một tiếng súng ầm vang, bồn hoa kia ứng tiếng mà vỡ, mảnh vụn văng lên hơn trượng, hiển nhiên uy lực súng này hết sức hùng mạnh.

311. Chương 311: Súng Của Tần Lâm

Bốn Chỉ Huy Sứ bị dọa cho giật nảy mình, tuy rằng các vệ của bọn họ không sử dụng hỏa khí, chưa từng ăn thịt heo cũng đã thấy qua heo chạy, cũng đã từng nghe quen tai các loại hỏa khí tướng quân đồng, Thần Cơ súng, điều thương, nhưng chưa từng thấy qua loại súng rút ra là có thể bắn ngay như vậy.

- Nhớ năm xưa đội ngũ của lão tử mới khai trương, tổng cộng mới có mười mấy người, bảy tám khẩu súng...

Tần Lâm trong lòng sung sướng, vừa hát nghêu ngao vừa vênh váo há miệng thổi khói trắng lượn lờ trên đầu nòng súng.

Bất quá có người còn phách lối hơn cả hắn, Từ Tân Di sải bước múa may hai súng chạy tới, chỉ vào bốn vị Chỉ Huy Sứ:

- Đây, tặc khẩu từ đâu tới, còn không mau mau đầu hàng!

Bọn Trịnh Tư Nhân bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, vội vàng tránh né xung quanh:

- Đại tiểu thư đừng nên làm như vậy, chúng thuộc hạ thân thể phàm thai, nếu trúng một phát sẽ không có cách nào phục vụ Quốc Công gia cùng Đại tiểu thư được nữa...

- Đây này...

Tần Lâm không thể làm gì nhìn Từ Tân Di:

- Mới vừa rồi nghe nàng đã bắn hai phát, như vậy bây giờ bên trong súng không có nạp đạn phải không?

Từ Tân Di nghịch ngợm le lưỡi:

- Thật là mất hứng, ta chỉ đùa một chút thôi.

Tần Lâm tỏ vẻ nghiêm trang nói:

- Bất kể có đạn hay không, không thể chỉ hòng súng vào người khác. Sau này không cho phép như thế, còn nữa, nàng thấy mấy vị tướng quan này...

- Được rồi được rồi...

Từ Tân Di trợn mắt một cái, nhìn bốn vị Chỉ Huy Sứ nói:

- Mấy vị tướng quan, xin lỗi, bản tiểu thư sẽ không cầm súng hù dọa các người nữa.

Bốn vị Chu Ngô Trịnh Vương mới vừa rồi chỉ sợ Đại tiểu thư vô pháp vô thiên này nổ súng thật, vì vậy tránh né cực kỳ chật vật, ai nấy phủ phục xuống đất, ngân khôi lặn xuống. Tuy rằng nịnh hót Ngụy Quốc Công phủ nhưng trong lòng cũng không tránh khỏi có mấy câu oán hận.

Lần này Tần Lâm bảo Đại tiểu thư nói xin lỗi, mấy người bọn họ thật sự là cảm kích, ngoài miệng luôn miệng nói không dám không dám đối với Từ Tân Di, ánh mắt lại nhìn Tần Lâm như muốn nói đa tạ đa tạ.

Quan võ gần như có nhiệt tình với binh khí theo bản năng, mặc dù bốn kinh vệ chưa từng sử dụng hỏa khí, bọn Chu Tiến Trung vẫn rất có hứng thú với Xế Điện Thương này, bèn xúm lại thỉnh giáo vì sao súng này không cần dây dẫn hỏa, vì sao có thể rút súng ra là bắn ngay tức khắc.

Tần Lâm nhất nhất giải thích nguyên lý, các tướng quân nghe cảm thấy hay hay. Nhưng sau khi bọn họ biết Xế Điện Thương này bắn sang phát thứ hai thứ ba tốc độ cũng không nhanh hơn điều thương bao nhiêu, tầm bắn hữu hiệu chỉ có bốn mươi bước, lập tức hứng thú giảm nhiều.

Tần Lâm thấy buồn cười, xem ra mấy vị Chỉ Huy Sứ kinh vệ này cầm quân đánh giặc coi như khá giỏi, nhưng về đạo làm tướng cũng chỉ trung bình. So ra còn kém quá xa tướng tài như Thích Kế Quang, Du Đại Du có tầm nhìn độc đáo, chỉ có thể đi bước nào hay bước ấy mà thôi.

Giống như loại Xế Điện Thương này chính là đặc biệt dành cho Cẩm Y Vệ truy bắt gian tà nghịch phỉ sử dụng, chỉ cần hơn xa ám khí người giang hồ là được, cũng không phải là loại vũ khí ra trận đánh giặc. Cho nên nòng súng ngắn, trọng lượng nhẹ, tương đương với súng ngắn đời sau tầm bắn cũng gần.

Chỉ cần làm nòng súng có chiều dài như điều thương, nó sẽ có uy lực ngang hàng, tốc độ bắn nhanh hơn, không cần mang theo từng cuộn dây dẫn hỏa lớn, lại giảm bớt gánh nặng cho binh lính.

Ngoài ra điều thương gặp phải gió lớn, bột thuốc trong cốc thuốc mồi sẽ bị thổi tan, không thể dẫn hỏa, dĩ nhiên cũng không thể sử dụng trong lúc đang cỡi ngựa. Ngoài ra khi gặp phải mưa hơi lớn, dây dẫn hỏa cũng sẽ bị nước mưa làm ướt, cũng không thể sử dụng.

Mà Xế Điện Thương là dùng cò đập vào ngòi giấy phát hỏa, ngòi giấy được đặt trong cốc thuốc mồi có dây nắp, sẽ không bị gió thổi mưa ướt, có thể bắn ngay cả trong lúc cỡi ngựa giữa trời mưa gió, điểm này đã hơn điều thương thật xa.

Các vị Chỉ Huy Sứ không thấy được những ưu điểm này, cũng không nghĩ ra chỉ cần gia tăng độ dài nòng súng là có thể gia tăng tầm bắn, thích hợp sử dụng trên chiến trường, tầm nhìn của họ như vậy cũng chỉ tầm thường.

Tất Mậu Khang cùng Lý Hỏa Vượng tất nhiên không phục, Lý Hỏa Vượng không dám tranh cãi với chính tam phẩm Chỉ Huy Sứ Đại nhân, lão Tất lập tức gân cổ muốn nói rõ đầu đuôi gốc ngọn.

Tần Lâm bèn đưa mắt ra hiệu, để y đừng nói ra.

Từ Tân Di cực kỳ thích Xế Điện Thương, không phục nói:

- Hừ, tầm bắn gần một chút thì đã sao, rút súng ra là có thể bắn ngay tức khắc, uy phong biết bao. Giống như điều thương kiểu cũ, phải nạp đạn, thuốc súng, thuốc dẫn vô cùng chậm chạp, trước khi bắn phát đầu tiên còn phải phí công phu đốt dây dẫn hỏa, quả thật là phí sức, làm sao nhanh được như súng của Tần Lâm?

Ặc...

Tần Lâm sờ sờ mũi, nghĩ thầm câu cuối cùng này của Từ Đại tiểu thư tựa hồ có nhiều ý nghĩa.

- Đúng, đúng!

Đám Chỉ Huy Sứ gật đầu cúi người, bọn họ vĩnh viễn ủng hộ vĩnh viễn tán thành Đại tiểu thư, ngàn vạn lần sẽ không có nửa câu phản bác.

Từ Tân Di nói xong liền nhìn chằm chằm Tần Lâm, miệng nhỏ nhắn nở một nụ cười có vẻ cực kỳ thân thiết:

- Tần Lâm, chúng ta là bằng hữu phải không?

Tần Lâm gật đầu một cái.

- Bằng hữu có nghĩa vụ chia sẻ cho nhau phải không?

Tần Lâm lại gật đầu một cái.

- Vậy cho chúng ta hai trăm cây Xế Điện Thương này để trang bị cho các tỷ muội nữ binh mỗi người hai cây, không thành vấn đề chứ?

Tần Lâm muốn gật đầu, nhưng cổ cứng lại:

- Hai... Hai trăm cây ư?

- Tần trưởng quan, hào phóng một chút đi...

Thị Kiểm cùng các tỷ muội nữ binh của nàng, một đám oanh oanh yến yến không thích hồng trang chỉ thích võ trang lập tức xúm lại:

- Tương lai Tần trưởng quan cũng là trưởng quan chúng ta, hiện tại phát trước chút quân giới cũng là chuyện đương nhiên.

- Này, các người nói gì vậy?

Từ Tân Di đỏ mặt cản lại nhưng cũng không kịp, vì sao tương lai Tần Lâm cũng là trưởng quan các người, làm như bản tiểu thư...

Các nữ binh nhất thời làm cho Tần Lâm cảm thấy đầu óc quay cuồng.

Nương tử quân thật là lợi hại!

- Được, được...

Tần Lâm không thể làm gì đồng ý yêu cầu này, giữ lại mười lăm cây Xế Điện Thương mình và thân binh các Hiệu Úy dùng, còn lại đưa hết cho nương tử quân Từ Tân Di. Cũng chỉ có hai mươi cây, bị các nữ binh giành giật cướp đi.

May mắn là chế tạo Xế Điện Thương rất nhanh.

Thời này chưa có máy tiện máy khoan, khoan thủ công nòng súng vô cùng khó khăn. Một tên quân tượng muốn khoan nòng một cây điều thương phải mất thời gian một tháng, so ra làm cốc thuốc mỗi, làm cò súng đơn giản hơn nhiều.

Chiều dài nòng Xế Điện Thương chỉ có một phần ba điều thương, trên lý thuyết thời gian chỉ tốn mười ngày, trên thực tế bởi vì nòng súng ngắn hơn, độ khó và xác suất hư hỏng cũng sẽ giảm xuống rất nhiều, cho nên hai ngày là có thể làm ra một cây.

Dưới dâm uy đám nương tử quân, Tần Lâm đáp ứng tạo Xế Điện Thương ưu tiên trang bị cho các nàng, dù sao nhân thủ tiểu đội thân binh hẳn có một cây là được.

Thời này chưa có máy tiện máy khoan, khoan thủ công nòng súng vô cùng khó khăn. Một tên quân tượng muốn khoan nòng một cây điều thương phải mất thời gian một tháng, so ra làm cốc thuốc mỗi, làm cò súng đơn giản hơn nhiều.

Chiều dài nòng Xế Điện Thương chỉ có một phần ba điều thương, trên lý thuyết thời gian chỉ tốn mười ngày, trên thực tế bởi vì nòng súng ngắn hơn, độ khó và xác suất hư hỏng cũng sẽ giảm xuống rất nhiều, cho nên hai ngày là có thể làm ra một cây.

Dưới dâm uy đám nương tử quân, Tần Lâm đáp ứng tạo Xế Điện Thương ưu tiên trang bị cho các nàng, dù sao nhân thủ tiểu đội thân binh hẳn có một cây là được.

312. Chương 312: Sóng Giấm Đánh Tới

Các nữ binh không bằng lòng mang điều thương quá dài, cùng với từng bó dây dẫn hỏa kênh càng trên người. Cho nên Xế Điện Thương gọn gàng tinh xảo này được người người tranh đoạt, Từ Tân Di tự mình phân phát, lựa ra hai mươi nữ binh trang bị cho các nàng.

Những nữ binh này ai nấy dung mạo không tệ, ăn mặc nhưng trang lộ ra vẻ hào hùng khí khái, lúc này đeo Xế Điện Thương bên hông càng lộ vẻ anh khí bừng bừng.

- Trời ơi, đây không phải là Lập Hoa Tảo Kích Nữ (đội nữ binh bắn súng Nhật Bản thời xưa) sao?

Tần Lâm nhìn Từ Tân Di cầm hai súng trong tay chống nạnh dạng chân mà đứng, âm thầm nghĩ ngợi chẳng lẽ vị này là Pháo Tỷ trong truyền thuyết?

- Tần Lâm, ta đây nghĩa khí không quấy rầy người đi gặp Thanh Đại, tiểu biệt thắng tân hôn, ha ha ha...

Từ Đại tiểu thư không câu chấp vỗ vai Tần Lâm, nàng được như ý nguyện, sau khi cáo từ dẫn dắt đám nữ binh gào thét mà đi.

Từ Tân Di này... Tần Lâm sờ sờ lỗ mũi, lắc đầu một cái, nhất thời hiểu vì sao Ngụy Quốc Công cùng tiểu công gia gấp gáp gả nàng đi như vậy.

Đại công phường Ngụy Quốc Công phủ, hai cha con Từ Bang Thụy cùng Từ Duy Chí nước mắt chan hòa:

- Tần Lâm, người thật là tri âm của phụ tử ta.

Tần Lâm lại bảo Tất Mậu Khang vẽ đồ hình Xế Điện Thương, viết cách điều chế ngòi giấy, phái người liên lạc với hiệu buôn do Ngũ Phong hải thương thiết lập bên trong Nam Kinh thành, bảo bọn họ chế tạo hỏa thương kiểu mới, đào tạo ra quân đội hỏa thương kiểu mới.

Ngũ Phong hải thương có thật nhiều quân tượng biết chế tạo pháo Bồ Đào Nha, điều thương, căn cứ theo đồ hình chế tạo căn bản không cần Tần Lâm phí tâm, dĩ nhiên bọn họ phải làm nòng súng dài như điều thương vậy.

Tần Lâm cũng đặt cho loại súng trường mới này một cái tên: Tán Lôi Thương.

- Thì ra Tần trưởng quan cũng có một chi kỳ binh trên Đông Dương đại hải!

Tất Mậu Khang vừa kinh ngạc vừa bội phục, quả thật Tần Lâm tuổi trẻ tài cao, tương lai chưa biết sẽ khuấy động phong vân thiên hạ tới mức nào.

- Thanh Đại, tiểu Thanh Đại ta trở về rồi!

Tần Lâm hào hứng trở lại phủ, hẳn chọn mua không ít lễ vật kỳ hiếm quý từ Hàng Châu, chuẩn bị về nhà trêu chọc tiểu sư tỷ yêu kiều một chút.

Kết quả Thanh Đại cùng Lý Thời Trân đều ở bên nữ y quán, trong phủ không có tiểu sư tỷ, lại có một lão đầu toàn thân đầy mùi rượu.

Từ Văn Trường hất cái mũi đỏ bừng vì rượu, thấy Ngưu Đại Lực, Lục Viễn Chí mang vào rất nhiều lễ vật thay Tần Lâm, lão bèn lớn tiếng kêu lên:

- Trời ơi, thật là nhiều đồ, có phần của lão đầu tử không vậy?

Ngưu Đại Lực cười hắc hắc:

- Có phần, bột nước Vinh Hân trai Hàng Châu, điểm tâm Đức Toàn lâu, còn có đủ các loại tơ lụa gấm vóc Hàng Châu, đại a phúc Vô Tích, Từ tiên sinh lão muốn thứ nào?

Từ Văn Trường chép chép miệng, không có gì vui lắc đầu một cái.

Lục Viễn Chí vừa khiêng rương hòm vào vừa lải nhải:

- Lão điên, hay là lão lấy chút son phấn bột màu trang điểm mình một chút, sau đó ra ngoài đi dạo một vòng, nói không chừng có thể lừa gạt được bà điên nào đó...

- Ta đập chết người!

Từ Văn Trường cởi giày vải để dầy ra đuổi đánh, tuy rằng thân thể Lục mập phịch như vậy nhưng tránh né cũng rất nhanh, vừa né vừa kêu to lão điên giết người, vừa trồi lên hụp xuống né khỏi.

Từ Văn Trường chính là danh sĩ đệ nhất Giang Nam triều Đại Minh trước sau ba trăm năm, vốn Tần Lâm đã dặn dò bọn Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực phải hết lòng tôn trọng lão, nhưng xem ra hiện tại tựa hồ không cần. Hai mươi năm tù ngục tai ương cùng bệnh điên hành hạ đã làm cho tính tình lão đại biến, lúc này một già một trẻ đùa giỡn với nhau có vẻ cũng thoải mái vô cùng.

Từ Văn Trường mang giày trở lại, dường như vì lời của Lục mập vừa rồi mà nhớ tới chuyện gì, xuất thân ngơ ngác nhìn về phía Bắc, trong đôi mắt già nua thoáng hiện vẻ dịu dàng, sau đó rất nhanh trở nên âm đạm, lắc đầu một cái, búi ngùi thở dài.

Một vị lão nhân trải qua tang thương, trong ký ức có quá nhiều kỷ niệm chua cay...

Tần Lâm không muốn Từ Văn Trường chìm đắm quá lâu trong hồi ức chua cay khổ sở, bèn đi tới vỗ vỗ lưng lão cười nói:

- Từ tiên sinh, phần màu bột nước hắc là lão không cần, không biết Thiệu Hưng Bồng Lai Xuân có hợp khẩu vị của lão chăng?

Bồng Lai Xuân? Nghe thấy ba chữ này, Từ Văn Trường lập tức tỉnh lại từ trong hồi ức, mắt trợn trừng thật to, nước miếng chảy xuống ròng ròng, toàn thân trở nên linh hoạt, nắm lấy ống tay áo Tần Lâm:

- Tần trưởng quan, người đừng nói gạt lão đầu tử, đây chính là xảy ra án mạng!

Tần Lâm cười cười, lập tức mở ra một chiếc rương, trong đó chứa hai mươi bốn bình Bồng Lai Xuân. Tuy rằng bình có đầy nắp nhưng mùi rượu thơm ngát vẫn tỏa ra, khiến cho người ta muốn say.

Bồng Lai Xuân này chính là hoàng tử thượng đẳng tốt nhất Chiết Giang Thiệu Hưng phủ, Hàng Châu cùng Thiệu Hưng ở gần nhau, cho nên có bán. Quê Từ Văn Trường ở Thiệu Hưng phủ, tất nhiên coi rượu này là tài sản tánh mạng, chỉ tiếc trong túi không có tiền, đã mấy năm không có một giọt Bồng Lai Xuân vào bụng. Lúc này đột nhiên thấy hai mươi bốn bình rượu ngon, quả thật linh hồn như vừa từ huyết Bách Hội bay ra ngoài, gương mặt già nua nhất thời tươi cười rạng rỡ.

Lão diên nhìn quanh quất trước sau trái phải, giống như một kẻ trộm gà, không nói một lời vòng quanh đại sảnh một vòng, cuối cùng ôm lấy rương rượu bỏ chạy thật nhanh về phòng.

Tần Lâm lắc đầu một cái, cười thầm: Không nhìn ra lão đầu này thân thể khô gầy yếu ớt như vậy, sức lực lại lớn đến kinh người, hai mươi bốn bình rượu mỗi bình đều là hai cân rượu, cộng thêm bình, cái rương sợ có tới bảy tám chục cân, lão lại ôm đi dường như chưa cố hết sức. Đúng rồi, ban đầu lúc bộ khoái bắt lão, lão vùng vẫy mạnh tới nỗi năm sáu tráng hán cũng không giữ nổi. Ủa, chẳng lẽ là sức lực người diên trời sinh mạnh mẽ như vậy?

- Khóa kỹ rồi, ha ha...

Từ Văn Trường cười híp mắt nắm chìa khóa đi ra, thì ra lão sợ Lục mập, Ngưu Đại Lực đòi uống rượu của mình, cho nên vội vàng cất rượu vào phòng khóa lại.

- Đúng rồi, mấy ngày nay kinh sư có tin gì tới hay không?

Tần Lâm thuận miệng hỏi.

Từ Văn Trường là tổng văn án, chuyện tin tức thư từ lui tới là lão phụ trách. Ít ngày trước Ngụy Quốc Công bởi vì phá được án kho thuốc súng nổ tung cho nên bảo cử Tần Lâm phục hồi chức quan như cũ, trước khi Tần Lâm rời Nam Kinh có viết phong thư cho Trương Tử Huyền, đùa giỡn vị thiên kim tướng phủ này một phen.

Vào thành dụng phải Từ Tân Di trước, nếu Từ Đại tiểu thư không nói gì, hẳn là bộ chiếu phục hồi chức quan vẫn chưa phát xuống. Nhưng tính toán thời gian, thư viết cho Trương Tử Huyền hẳn đã có hồi âm mới phải.

- Không có, không có...

Từ Văn Trường lắc đầu quây quây, trong lòng cười thầm không ngừng: phụ tử Ngụy Quốc Công là hai tên ngốc tử xuất thân con nhà giàu, Tần trưởng quan người cũng không kém mấy, chuyện này không chịu hỏi trước lão đầu tử ta. Chờ sóng gió đánh tới đi thôi!

Lão diên nhìn quanh quất trước sau trái phải, giống như một kẻ trộm gà, không nói một lời vòng quanh đại sảnh một vòng, cuối cùng ôm lấy rương rượu bỏ chạy thật nhanh về phòng.

Tần Lâm lắc đầu một cái, cười thầm: Không nhìn ra lão đầu này thân thể khô gầy yếu ớt như vậy, sức lực lại lớn đến kinh người, hai mươi bốn bình rượu mỗi bình đều là hai cân rượu, cộng thêm bình, cái rượu sợ có tới bảy tám chục cân, lão lại ôm đi đường như chưa cố hết sức. Đúng rồi, ban đầu lúc bộ khoái bắt lão, lão vùng vẫy mạnh tới nỗi năm sáu tráng hán cũng không giữ nổi. Ủa, chẳng lẽ là sức lực người diên trời sinh mạnh mẽ như vậy?

- Khóa kỹ rồi, ha ha...

Từ Văn Trường cười híp mắt nắm chìa khóa đi ra, thì ra lão sợ Lục mậ, Ngưu Đại Lực đòi uống rượu của mình, cho nên vội vàng cất rượu vào phòng khóa lại.

- Đúng rồi, mấy ngày nay kinh sư có tin gì tới hay không?

Tần Lâm thuận miệng hỏi.

Từ Văn Trường là tổng văn án, chuyện tin tức thư từ lui tới là lão phụ trách. Ít ngày trước Ngụy Quốc Công bởi vì phá được án kho thuốc súng nổ tung cho nên bảo cử Tần Lâm phục hồi chức quan như cũ, trước khi Tần Lâm rời Nam Kinh có viết phong thư cho Trương Tử Huyền, đùa giỡn vị thiên kim tướng phủ này một phen.

Vào thành đụng phải Từ Tân Di trước, nếu Từ Đại tiểu thư không nói gì, hẳn là bộ chiếu phục hồi chức quan vẫn chưa phát xuống. Nhưng tính toán thời gian, thư viết cho Trương Tử Huyền hẳn đã có hồi âm mới phải.

- Không có, không có...

Từ Văn Trường lắc đầu quây quây, trong lòng cười thầm không ngừng: phụ tử Ngụy Quốc Công là hai tên ngốc tử xuất thân con nhà giàu, Tần trưởng quan người cũng không kém mấy, chuyện này không chịu hỏi trước lão đầu tử ta. Chờ sóng gió đánh tới đi thôi!

Cũng may giữa tướng phủ cùng Tần Lâm, Ngũ Phong hải thương là liên minh cùng chung ích lợi cực lớn, nhất thời tranh chấp với nhau như vậy cũng không hại gì đến đại thể. Từ Văn Trường cũng không nói tỉ mỉ chuyện này, chờ tương lai Trương tiểu thư đánh tới cửa, tự nhiên Tần Lâm sẽ biết.

- Trưởng quan đi Hàng Châu rồi cuộc thế nào, lão đầu tử cũng có thể nghiên cứu tường tận.

Từ Văn Trường chuyển sang hỏi vấn đề này.

Tần Lâm nhất nhất kể lại tường tận chuyện xúc tiến liên hiệp Tào Bang và Ngũ Phong hải thương, thu được toàn thắng trong đại hội thương mậu Hàng Châu, lại điều tra vụ án thiên sứ bị hại, hoàn toàn đánh gục Hải Sa hội, thu phục Tuần Án Ngự Sử Lưu Thế Đạo.

Nghe hai tên thiên sứ sắc phong cùng thủy thủ tùy tùng toàn thuyền đều bị giết, may là Từ Văn Trường từng trải qua không ít gió lớn sóng lớn, cũng cả kinh đứng lên từ trên ghế. Đợi Tần Lâm nói đến kết cục lợi dụng Lưu Thế Đạo, gạt Trần Bạch Sa, cuối cùng gây ông đập lưng ông, Từ Văn Trường mới thở dài nói:

- Nếu bàn về thủ đoạn quyền mưu lão luyện đấu đá chốn quan trường, ngài không thể so với Trương tướng gia, Hồ Đại Soái năm xưa, chỉ là bọn Lý Tự Hiền không theo kịp. Nhưng thẩm âm đoạn dương, xuất kỳ chế thắng, tạo đại thế, dùng kỳ kế, trưởng quan mưu chuyện người không thể mưu, làm chuyện người không thể làm, quả thật độc bộ thiên hạ!

Tần Lâm sờ lỗ mũi cười hắc hắc vui vẻ, nếu là loại người như Lưu Thế Đạo mặt dày nịnh hót, quả thật là không bằng cái rắm, nhưng lời này từ Từ trong miệng Văn Trường nói ra, quả thật là đáng giá ngàn vàng. Chưa từng ăn thịt heo cũng đã thấy qua heo chạy, Từ Văn Trường trước sau làm tổng văn án ở phủ Tổng Đốc Quân Vụ Hồ Tông Hiến, Tuần Phủ Tuyên Hóa Ngô Đoái, chính là Thiệu Hưng Sư Gia chữ Thiên số một, gặp qua đại quan triều đình nhiều như qua cầu, lịch lãm đến bây giờ đã sớm luyện thành một đôi tuệ nhãn.

- Bất quá, trưởng quan còn có một chuyện chưa có nói rõ...

Từ Văn Trường vuốt râu, nụ cười đặc biệt bí ối.

Tần Lâm hơi kinh ngạc:

- Chuyện gì?

- Vị Kim trưởng quan kia, hắc hắc, chẳng lẽ hai vị trưởng quan... Ha ha ha...

Từ Văn Trường cười xấu xa một trận, liếc mắt nhìn nhìn Tần Lâm vui vẻ:

- Quan hệ giữa chúng ta và Ngũ Phong hải thương còn phải tiến thêm một bước tăng cường!

- Chuyện này...

Tần Lâm cười khan hai tiếng, không biết nói cái gì cho phải.

Từ Văn Trường nhìn quanh thấy không có ai, lộ vẻ thần bí tới gần Tần Lâm hạ giọng nói:

- Trưởng quan không cần sợ thê thiếp quá nhiều, tương lai đối phó không nổi. Lão đầu tử có một môn thần công, sau khi luyện xong không những gân cốt trắng kiện, kéo dài tuổi thọ, còn có thể giúp ích hùng phong, một đêm có thể ngự mười nữ tử. Trưởng quan xương cốt thanh kỳ, quả thật rất có tư chất tu tập môn thần công này

Thần sắc Tần Lâm đại biến, đứng lên lui về phía sau hai bước, lớn tiếng gọi:

- Lục mập, nhanh đi gọi Thái sư phụ tới đây, Từ tiên sinh lại nổi điên rồi!

Từ Văn Trường á khẩu nghẹn lời mắt trợn trắng, khóc không ra nước mắt:

- Thật, ta nói lời thật, ta không điên, ít nhất bây giờ ta không có nổi điên...

Ai có thể tin chuyện hoang đường của lão? Cũng khó trách Tần Lâm có phản ứng này, nhìn qua dung nhan của Từ Văn Trường, cả người gầy trơ xương, râu bạc trắng, lỗ mũi đỏ au vì rượu, toàn thân lóc hết thịt xuống không biết được hai mươi cân hay không, còn nói gân cốt trắng kiện, còn nói đêm ngự mười nữ tử... Quả thật là khoác lác một tác tới trời.

- Ôi... Cái thể thần công Chu Dịch Tham Đồng Khế bực này, Du Đại Du muốn học không học được, Lý Như Tùng cũng chỉ truyền được một nửa, chẳng lẽ lão đầu tử vô duyên tới mức này sao?

Từ Văn Trường không thể làm gì khác hơn là nhìn Tần Lâm, hẩn lập tức lùi một chân về phía sau, đưa song quyền lên trước ngực bày ra tư thế đề phòng nghiêm mật, vì vậy lão đầu tử không thể làm gì khác hơn là thở dài lùi lại:

- Bản tâm ta có minh nguyệt sáng soi, không ngờ rằng trăng sáng chiếu vào trong hẻm nhỏ...

Phù... Tần Lâm thở dài một cái, càng cảm giác chỗ của mình không phải là sở nghiên cứu con người bất bình thường nữa, tướng mạo Từ Văn Trường gầy yếu gió thổi cũng bay, còn dám nói mình có thần công cái thể gì đó, ai dám tin lão là thanh niên cường tráng?

- Tần ca ca, Tần ca ca đã về rồi sao?

Thanh âm thanh thúy dễ nghe, như hoàng oanh xuất cốc từ xa đến gần truyền tới.

Tâm trạng khẩn trương của Tần Lâm trở nên buông lỏng, chợt cảm thấy ánh mặt trời rực rỡ, bầu trời xanh thẳm, cuộc sống hết sức tuyệt vời.

Lý Thanh Đại giống như một con nai con vui sướng, nhảy nhót chạy vào, vừa thấy Tần Lâm lập tức nhào vào lòng hắn.

- Khụ khụ...

Lý Thời Trân ở phía sau ho khan hai tiếng.

Thanh Đại dừng bước lại, chỉ cầm tay của Tần Lâm, ngượng ngùng thè lưỡi, cười hì hì nói:

- Tần ca ca, những ngày qua Thanh Đại rất nhớ huynh, nằm mơ cũng thấy huynh chèo thuyền đưa Thanh Đại dạo chơi Tây Hồ. Đúng rồi, Hằng Châu chơi có vui không, bên dưới Lô Phong tháp thật sự có Bạch nương tử (Bạch Xà Bạch Tố Trinh) không? Pháp Hải hòa thượng có còn ở Kim Sơn tự hay không? Tần ca ca nhất định phải bắt y lại, đánh một trận trút giận thay Bạch nương tử!

Tần Lâm nhéo cái mũi đáng yêu nhỏ nhắn của nàng:

- Không bắt được Pháp Hải hòa thượng, chỉ bắt được một con cá mập trắng ăn thịt người.

Cười buông Thanh Đại ra, Tần Lâm hành lễ cùng Lý Thời Trân:

- Thế diệt tôn ra mắt thái thế thúc.

- Được, được...

Lý Thời Trân vuốt râu bạc cười tít mắt, chỉ cháu gái nói:

- Nữ y quán đã chuẩn bị xong xuôi, tiểu nha đầu này nói chờ con trở về sẽ khai trương.

Lục mập tựa như một trận gió chạy tới:

- Thái sư phụ, Tần ca ca mang cho người thật là nhiều lễ vật!

Lý Thời Trân cười ha hả cùng đồ tôn đi xem lễ vật, bởi vì lão biết nhất định cháu gái có rất nhiều lời muốn nói cùng Tần Lâm.

Nơi khuê phòng Thanh Đại, Tần Lâm tự mình đem rương hòm chứa đầy lễ vật đi vào, sau đó lấy ra từng món giới thiệu đây là cái gì cái gì, bận rộn vô cùng.

Thiếu nữ ở bên cạnh mỉm cười, mỗi một món lễ vật nàng đều rất thích, bởi vì đó là Tần ca ca cho nàng. Trên thực tế không cần bất kỳ lễ vật nào, chỉ riêng chuyện ý trung nhân từ phương xa trở lại đã khiến cho thiếu nữ vui vẻ như mở cờ trong bụng.

- Tần ca ca, huynh thật tốt với Thanh Đại!

Thiếu nữ cảm thấy ngọt ngào trong lòng.

Nàng dừng Tần Lâm đang bận rộn lại, kéo hắn tới bên bàn đọc sách:

- Tần ca ca, muội đặt tên cho nữ y quán, huynh thấy thế nào?

Trên bản ngọc hoa vàng có năm chữ hết sức sống động: nữ y quán Cận Đại.

- Mộc Cận, Thanh Đại...

Tiểu sư tỷ nói xong, mong đợi nhìn Tần Lâm.

Hợp tên hai người lại với nhau, đương nhiên rất tốt, bất quá dường như bên dưới tờ giấy còn có gì đó.

Tần Lâm vạch giấy ra xem, chỉ thấy trên đó viết hai chữ Cận Đại, bên cạnh vẽ một cây tương tư (hai cây sát nhau liền cành).

- Đây... đây không phải là...

Khuôn mặt nhỏ nhắn Thanh Đại đỏ bừng, muốn cướp lại bức họa kia, bất quá không được, bởi vì Tần Lâm đã thâm tình hôn lên đôi môi mềm mại thơm tho của nàng.

Tiểu sư tỷ nói xong, mong đợi nhìn Tần Lâm.

Hợp tên hai người lại với nhau, đương nhiên rất tốt, bất quá dường như bên dưới tờ giấy còn có gì đó.

Tần Lâm vạch giấy ra xem, chỉ thấy trên đó viết hai chữ Cận Đại, bên cạnh vẽ một cây tương tư (hai cây sát nhau liền cành).

- Đây... đây không phải là...

Khuôn mặt nhỏ nhắn Thanh Đại đỏ bừng, muốn cướp lại bức họa kia, bất quá không được, bởi vì Tần Lâm đã thâm tình hôn lên đôi môi mềm mại thơm tho của nàng.

313. Chương 313: Quan Mới Tới

Tần Lâm trở lại Nam Kinh, đám cấm y huynh đệ Hàn Phi Liêm, Du Quả Tử đều tới tham bái, ngày thứ hai tin tức vừa truyền ra, Phủ Doãn Thuận Thiên Vương Thế Trinh, Vương Sĩ Kỳ phụ tử tới bái phỏng, Hoài Viễn Hầu phủ tiểu Hầu gia Thường Dân Tự tới bái phỏng, Kinh Kỳ Đạo Trương Công Ngự tới bái phỏng, Đô Ngự Sử Cảnh Định Hưởng tới bái phỏng... Lui tới không bạch đình, cười nói toàn quan viên, thật đúng là đông như chợ.

Cuối cùng nhận được một thiệp mời của Lôi Công Đằng, Tần Lâm mới nhớ tới còn có vị thượng quan trực tiếp này. Từ khi hắn bị cách chức lưu nhiệm hầu như không hề đi qua Thiên Hộ Sở, đến bây giờ ngay cả chính bài trưởng quan Thiên Hộ cũng sắp quên mất.

Bảo Lục mập thu thập lễ vật, Tần Lâm gọi Hàn Phi Liêm mang theo đi với hắn gặp Lôi Công Đằng.

Tất nhiên Hàn Phi Liêm hiểu một phen khổ tâm của trưởng quan, bất kể Tần Lâm lên chức hay là cách chức, chức Bá Hộ quan của y vô công vô lộc, còn phải đợi ở Thiên Hộ Sở một thời gian ngắn, đây là lối đường thay y.

Lôi Công Đằng không phải là phái người mời Tần Lâm đến Thiên Hộ Sở, mà là mời đến nhà y. Lúc gặp mặt vị lão cấm y Thiên Hộ này, y đang mặc áo vải, đầu đội Hạo Nhiên cân, chân mang đôi Nhĩ Ma hài, giống như một lão ông đang ở nhà, không còn chút uy phong nào của một vị Thiên Hộ Cấm Y Vệ.

Hàn huyền mấy câu, Tần Lâm đưa mắt ra hiệu, Hàn Phi Liêm tự tay trình lên danh sách lễ vật.

- Tần huynh đệ cần gì phải tốn kém như vậy?

Lôi Công Đằng thở dài một tiếng, thần sắc tỏ ra tịch mịch không thể tả:

- Kể về hưu dưỡng bệnh như ta cũng không phải là thượng quan của các người nữa!

Tần Lâm cùng Hàn Phi Liêm đều lấy làm kinh hãi, Lôi Công Đằng tuổi vừa qua khỏi năm mươi, vì sao lại về hưu dưỡng bệnh sớm như vậy?

Tần Lâm cầm lấy danh sách lễ vật nhiệt tình nhét vào trong tay Lôi Công Đằng, cười nói:

- Chỉ có chút đặc sản Hàng Châu đã đáng là gì, đây là chút tâm ý của huynh đệ cùng Lôi lão ca. Chẳng lẽ lão ca không làm Thiên Hộ nữa, từ nay chúng ta sẽ trở thành người qua đường sao? Tần mỗ không làm được chuyện vô tình bạc nghĩa như vậy.

Lôi Công Đằng cầm danh sách lễ vật nhìn lướt qua, giá trị thật không rẻ, nhất thời trong lòng lại xem trọng Tần Lâm hơn.

Trên quan trường này thường hay nói người đi trà lạnh, nói khó nghe một chút gọi là Tri Phủ chết không bằng con chuột sống. Nếu là lên chức hoặc là điều nhiệm cũng không nói, tương lai núi không chuyển nước chuyển, luôn có lúc sẽ còn gặp lại, mọi người vẫn vui vẻ với nhau. Nhưng về hưu dưỡng bệnh giống như Lôi Công Đằng, quan lộ cả đời này của y coi như chấm dứt. Thế nhưng Tần Lâm vẫn tỏ ra nhiệt tình như vậy, bất kể có phải là thật lòng thật ý hay không, trong chốn quan trường cũng là cực kỳ khó được.

Dù sao chẳng qua là đồng liêu bình thường với nhau, cũng không phải là đồng môn đồng niên, tọa chủ môn sinh gì cả, Lôi Công Đằng tự nghĩ cũng chưa từng giúp cho Tần Lâm được chuyện gì, lại được hắn đối xử như vậy, trong lòng ngược lại cũng có mấy phần cảm kích.

- Vô công thọ lộc, xấu hổ xấu hổ...

Lôi Công Đằng vứt danh sách lễ vật xuống bàn, giọng y hơi chua chát.

Tần Lâm hàng năm chuyên công việc tra hỏi đã luyện thành một đôi mắt lửa người vàng, xem sắc mặt đoán ý không sai được, vừa nghe giọng điệu này cũng biết Lôi Công Đằng không cam tâm tình nguyện.

Đúng vậy, vị Thiên Hộ trưởng quan này thường hay lấy cớ năm xưa đánh giặc Oa bị thương, có chuyện gì cũng hay thoái thác đẩy sang cho người khác. Nhưng vết thương cũ của y cũng không nặng tới mức nguy đến tính mạng, tuổi mới vừa qua khỏi năm mươi, vị trí cấm y Thiên Hộ béo bở như vậy sao thể cam tâm nhường lại?

Suy nghĩ một chút, Tần Lâm giả vờ kinh hãi hỏi:

- Xin hỏi trưởng quan Xuân Thu đang thịnh, phải nên ra sức vì nước, vì sao nóng lòng quy ẩn lâm tuyền như vậy?

- Ôi, chính là vì có người coi trọng vị trí của ta...

Lôi Công Đẳng cảm phần trong lòng, lại thêm hiện tại y không còn quan chức hết sức nhẹ nhàng, nói chuyện cũng không cố kỵ gì:

- Tần huynh đệ, dù sao ta là lui chức về nhà ôm cháu trai, còn người một khi phục hồi chức quan như cũ, huân quan chuyển thực thụ là quá nửa sẽ được điều lên kinh sư, cũng không phải là người ở lâu trong Thiên Hộ Sở ta, lão ca có nói ra cũng không sao.

Tân nhiệm Thiên Hộ Trương Tôn Nghiêu chính là diệt nhi của Ty Lễ Giám Binh Bút, Chương Ấn thái giám Ngự Mã Giám Trưởng Kinh, vốn là tập ấm tông ngũ phẩm Trấn Phủ Cẩm Y Vệ, vừa đến Nam Kinh liền thăng làm chính ngũ phẩm Thiên Hộ, tiếp nhận ban của Lôi Công Đẳng.

Cấp trên vừa có ý tứ truyền tới, chỗ dựa của Lôi Công Đẳng cũng không phải là vững chắc lắm, ngoại trừ làm theo ra còn có thể làm gì khác? Cho nên y vội vàng trình công văn lên trên cáo bệnh từ quan, tránh cho phạm sai lầm bị cách chức, càng thêm mất thể diện.

Trong lời nói bên ngoài, Lôi Công Đẳng đều nói Trương Tôn Nghiêu kia không phải là người, dù sao y bị buộc rời chức, trong lòng oán khí mười phần cũng phải.

Tần Lâm không mấy quan tâm chuyện này, thứ nhất Lôi Công Đẳng là bị đoạt chức, dĩ nhiên trong lời nói có điều thiên lệch, thứ hai Tần Lâm chờ phục hồi chức quan cũ, huân quan chuyển thực thụ, lập tức cá nhảy long môn bay thẳng lên để đô, đâu còn dây dưa gì với vị Thiên Hộ Đại nhân này.

Sáng hôm sau, quan mới đến nhậm chức, Tần Lâm vẫn theo như quy củ đi gặp y một lần.

Trong sổ còn có một Phó Thiên Hộ, hai tên Sở Trấn Phủ, cùng với mười tên Bá Hộ bao gồm Hàn Phi Liêm trong đó, đang đứng trong sân Thiên Hộ Sở chờ đợi.

Tần Lâm tự nghĩ ở Thiên Hộ Sở cũng không lâu, vốn định nấp ở sau cùng. Không ngờ rằng các vị đồng liêu lại đẩy hắn lên, nói mặc dù hắn đã cách chức lưu nhiệm, nhưng huân quan cũng không bị tước, chính tứ phẩm thượng Kỵ Đô Ủy, bản về phẩm cấp phải đứng ở vị trí đầu nào.

Tần Lâm tâm như gương sáng, biết những người này không biết cấp trên mới tính khí thế nào, cho nên muốn đẩy hắn ra đánh trận đầu. Dù sao hắn là quan viên cách chức lưu nhiệm không ai quản, cũng như đã hạc nhàn vân.

Chỉ chốc lát sau tất cả cúi rạp người đình tham một loạt, chỉ thấy Lôi Công Đẳng phụng bồi một vị quan viên chừng hơn hai mươi tuổi, mặt trắng có mấy sợi râu thưa đi tới, mọi người liền biết vị này chính là tân nhiệm Thiên Hộ Trương Tôn Nghiêu.

Vừa biết Trương Tôn Nghiêu có một chỗ dựa lớn là thúc thúc Trương Kinh, lại là tập ấm khởi gia, ai cũng cho rằng người này ắt sẽ tỏ ra vô cùng kiêu ngạo. Không ngờ rằng thái độ của y cực kỳ khiêm tốn, không ngừng chấp tay làm lễ với các Cẩm Y Hiệu Ủy, trên mặt thủy chung nở nụ cười.

Trên sân, Lôi Công Đẳng đọc bộ chiếu Binh bộ cáo thân, chứng tỏ ọi người thấy, sau đó liền giao ấn tín Thiên Hộ Sở cho Trương Tôn Nghiêu. Trên thực tế bọn họ đã sớm làm xong thủ tục bàn giao trước đó, đây chỉ là bước cuối cùng mang tính tượng trưng.

Lôi Công Đẳng chấp tay một cái:

- Chư vị bảo trọng, lão ca ta cũng nên đi rồi!

Vừa biết Trương Tôn Nghiêu có một chỗ dựa lớn là thúc thúc Trương Kinh, lại là tập ấm khởi gia, ai cũng cho rằng người này ắt sẽ tỏ ra vô cùng kiêu ngạo. Không ngờ rằng thái độ của y cực kỳ khiêm tốn, không ngừng chấp tay làm lễ với các Cẩm Y Hiệu Ủy, trên mặt thủy chung nở nụ cười.

Trên sảnh, Lôi Công Đằng đọc bộ chiếu Binh bộ cáo thân, chứng tỏ ọi người thấy, sau đó liền giao ấn tín Thiên Hộ Sở cho Trương Tôn Nghiêu. Trên thực tế bọn họ đã sớm làm xong thủ tục bàn giao trước đó, đây chỉ là bước cuối cùng mang tính tượng trưng.

Lôi Công Đằng chấp tay một cái:

- Chư vị bảo trọng, lão ca ta cũng nên đi rồi!

Tất cả ôm quyền hành lễ một lượt, nhưng thời điểm này không thể hứng chí nói nhiều lời, tránh làm mất thể diện tân quan, cho nên các vị huynh đệ cũng không nói gì, đưa mắt nhìn vị lão trưởng quan này rời đi.

Kế tiếp Trương Tôn Nghiêu ngồi xuống công tọa (chỗ ngồi), để cho thuộc hạ quan viên đình tham.

Trừ Tần Lâm vẫn đứng, chỉ ôm quyền chấp tay một cái, các quan còn lại đồng loạt quỳ xuống khấu đầu hành lễ, Tần Lâm trở nên nổi bật khiến cho người khác chú ý, Trương Tôn Nghiêu lập tức liếc nhìn hắn.

- Cùng là ra sức cho triều đình, huynh đệ trong nhà cả, cần gì hành đại lễ như vậy?

Trương Tôn Nghiêu chờ đầu gối mọi người cong xuống mới giả vờ làm bộ giặt mình, đứng lên hai tay đỡ hờ:

- Mời đứng lên, mau mau đứng dậy.

Chúng quan lại đồng loạt đứng dậy.

Trương Tôn Nghiêu đi xuống công tọa cực kỳ nhiệt tình kéo Tần Lâm:

- Vị thiếu niên anh hùng này, hẳn chính là Tần Lâm Tần trưởng quan?

- Chính là hạ quan.

Tần Lâm nở một nụ cười khả ái, cúi đầu thi lễ với thượng quan.

Các vị Cẩm Y Hiệu Úy đều mở to mắt, xem cấp trên mới đối với Tần Lâm thế nào, từ đó cũng có thể suy đoán được tính tình của y.

Giống như Tần Lâm có huân quan chính tứ phẩm thượng Kỵ Đô Úy trong người, dĩ nhiên có thể không cần đình tham, nhưng nếu cố tình nịnh nọt, cứ việc đình tham cũng không sao. Loại chuyện như vậy vốn là sao cũng được, nhưng mọi người đều quỳ, một mình hắn đứng, trong lòng quan mới hẳn là có chút không vui.

Không ngờ Trương Tôn Nghiêu không có chút ý trách tội nào, mặt mũi tươi cười nói:

- Ôi chào, ở kinh sư đã nghe nói có vị nhân tài chẳng khác nào anh hùng hào kiệt, nhiều lần phá án, chiến công lừng lẫy, quả thật là anh hùng hiếm thấy trong Cẩm Y Vệ chúng ta.

Tần Lâm khiêm tốn nói:

- Sao dám, sao dám, Trương Thiên Hộ khen quá lời rồi, hạ quan là thân tội, không dám nói bừa công lao gì cả.

Trương Tôn Nghiêu cười híp mắt thổi phồng Tần Lâm một phen, sau đó lại nói:

- Kim ngư vốn không phải vật trong ao, một khi gặp phong vân ắt sẽ hóa rồng. Tuy rằng Tần huynh đệ bị chút lỗi nhỏ nên cách chức, nhưng đã sớm giản tại để tâm, chư công trong triều đều biết, tương lai một bước lên mây, sẽ không ở lâu trong Thiên Hộ Sở nhỏ nhỏ này của chúng ta. Ha ha, lão ca ta thì không được, chỉ có thể ở nơi này tiếp tục long đong, không thể so sánh với Tần huynh đệ.

Dứt lời, y nửa cười nửa không nhìn lướt qua các quan quân Cẩm Y Vệ bên dưới.

Nghe đến đó, chư vị quan quân cẩm y Thiên Hộ Sở kinh hãi trong lòng, đã nghe hiểu ý tân quan.

Rõ ràng là Trương Tôn Nghiêu nói rất cực Tần Lâm sẽ thăng quan đi ra ngoài, cho nên mới có thể sánh ngang hàng với y được. Mà đám quan quân bên trong Thiên Hộ Sở này làm quan dưới tay y, cũng giống như Tôn Ngộ Không không thể nhảy ra khỏi năm ngón tay của Phật Như Lai, phải ngoan ngoãn vâng theo y.

Không ngoan ngoãn không được, người này quả thật là tiểu diện hồ.

Mấy tên quan quân cầm y quan hệ tương đối khá cùng lão Thiên Hộ Lô Công Đẳng đều thầm kêu một tiếng khổ, phần lớn quan quân cũng nơm nớp trong lòng, chỉ có số rất ít kẻ là thủ hạ Lô Công Đẳng buồn bực bất đắc chí, nhất thời vui như mở cờ trong bụng.

Những quan quân trời sanh tính không an phận, e sợ cho thiên hạ bất loạn nhìn Tần Lâm. Mặc dù giọng điệu Trương Tôn Nghiêu tỏ ra khách sáo, nhưng ý tứ cũng là muốn mang Tần Lâm ra làm gương ọi người, mơ hồ làm mất thể diện của hắn. Vị Phó Thiên Hộ này của chúng ta là nhân vật hung ác dưới tay không buông tha người, hắn có thể nào...?

Hừ, Tần Lâm không thêm để ý tới y.

Khuấy động phong vân Đông Nam, thanh lưu lãnh tụ, cực phẩm Bá Tước, Bộ Đường đại quan, phong cương đại lại gì đó đều bị đánh rơi xuống ngựa, tên này chỉ là một Thiên Hộ, Tần trưởng quan ta không thêm liếc nhìn y một cái.

Bất quá dù sao bây giờ đã là cách lưu nhiệm nhân văn dã hạc, chẳng lẽ còn nhảy ra tranh quyền đoạt lợi cùng y? Tương lai chờ thắng chức điều vào kinh làm đường thượng quan cầm y, lúc ấy giữa hai bên đại bác bắn không tới, cần gì phải vất vả gây thù chuốc oán, kiếm thêm địch nhân làm gì?

Cho nên Tần Lâm nhẹ nhàng khoát ống tay áo, không cao không thấp nói:

- Tần Lâm lưu nhiệm ở bản sở, chính là thuộc hạ Trương Thiên Hộ, chỉ bất quá hạ quan đã bị cách chức, cũng không tiện ngày nào cũng tới đây điểm danh, chuyện này kính xin Trương Thiên Hộ bao dung. Đúng rồi, hạ quan còn có chút chuyện riêng muốn làm, xin cáo từ tại đây.

Ta bất kể người làm mưa làm gió gì, chỉ cần đừng làm trên đầu ta cũng không sao. Thái độ của Tần Lâm cũng tỏ rõ, dù sao hắn sẽ không a dua nịnh nọt họ Trương, nhưng cũng sẽ không nhúng tay vào chuyện của đối phương, hai bên nước giếng không phạm nước sông.

Trương Tôn Nghiêu khôn khéo bậc nào, lập tức hiểu ý tứ Tần Lâm. Tuy kết quả này không phải là hài lòng mười phần nhưng cũng hợp tình hợp lý, vì vậy y liền cười hì hì đưa Tần Lâm đi ra ngoài, mặt mũi tỏ ra cực kỳ khách sáo.

Tần Lâm dừng bước ngoài đường, Trương Tôn Nghiêu xoay người vào Thiên Hộ Sở, chỉ nghe bên trong vang lên những lời ra vẻ quan trên:

- Bản quan mới tới đây, hết thấy mong rằng các vị đồng僚 đồng tâm hiệp lực... Tính toán tiền cũ thường lệ các sở, chúng ta phải gộp lại tính toán cho cẩn thận...

Cười lắc đầu một cái, Tần Lâm thầm nói sợ là Hàn Phi Liêm phải chịu khổ sở, bất quá người nào có duyên phận của người đó, hắn cũng không thể nào hộ vệ người mình đề bạt cả đời được. Hắn không thể làm gà mái che chở cho con mãi, lần này để cho lão Hàn tự đối phó đi.

Mồng Mười tháng Chín, một tràng pháo nổ lên, đệ nhất nữ y quán trong lịch sử long trọng khai trương ở Nam Kinh.

Chiêu bài chữ vàng 'nữ y quán Cận Đại' là do Minh chủ văn đàn Vương Thế Trinh đích thân viết, phía dưới đại môn treo lụa đỏ rực rỡ: 'ngàn năm ai mà không già lão, chỉ nguyện người ta bệnh chẳng sinh'. Đôi liễn này là do thân y Kỳ Châu Lý Thời Trân đích thân đề, hai bên cửa treo đầy hoa tươi.

Bất quá làm người khác chú ý hơn là bốn vị mỹ nữ đứng ở cửa đón khách, hàng xóm láng giềng, lưu manh vô lại có mấy trăm người đứng chen chúc thành vòng cách ngoài mấy trượng chỉ chỗ chỗ. Ngay cả xe ngựa, đại kiệu đi qua, đặt quan hiển quý cũng sẽ vén rèm lên xem một chút.

- Này, Tần trưởng quan bảo chúng ta mặc loại y phục này, quả thật hết sức kỳ quái.

Nữ binh Giáp đứng trên bậc thềm cửa, có vẻ không được tự nhiên kéo kéo lưng áo, vẫn cảm thấy có hơi khác thường.

Bốn vị tỷ muội này đều mặc áo bông tơ trắng toát, bộ y phục này quần không giống quần, bào không giống bào, thon thả suông mượt từ vai cho đến đùi, chính giữa có một hàng nút áo, có hơi giống như áo giáp quan

vô hay mặc. Trên đầu đội cái mũ kỳ hình dị trạng, giống như chiếc thuyền nhỏ, chân mang giày da trắng, dáng vẻ không khác giày da trắng của đám sai dịch Đông Xưởng, chỉ là cổ giày không cao như vậy.

Áo trắng mũ trắng giày trắng, một thân trắng toát, nếu không phải chất liệu nón áo là bông tơ, kiểu dáng thanh nhã lại xinh đẹp, nhìn qua sẽ không khác gì áo tang trắng.

- Này, Tàn trưởng quan bảo chúng ta mặc loại y phục này, quả thật hết sức kỳ quái.

Nữ binh Giáp đứng trên bậc thềm cửa, có vẻ không được tự nhiên kéo kéo lưng áo, vẫn cảm thấy có hơi khác thường.

Bốn vị tỷ muội này đều mặc áo bông tơ trắng toát, bộ y phục này quần không giống quần, bào không giống bào, thon thả suông đuột từ vai cho đến đùi, chính giữa có một hàng nút áo, có hơi giống như áo giáp quan vô hay mặc. Trên đầu đội cái mũ kỳ hình dị trạng, giống như chiếc thuyền nhỏ, chân mang giày da trắng, dáng vẻ không khác giày da trắng của đám sai dịch Đông Xưởng, chỉ là cổ giày không cao như vậy.

Áo trắng mũ trắng giày trắng, một thân trắng toát, nếu không phải chất liệu nón áo là bông tơ, kiểu dáng thanh nhã lại xinh đẹp, nhìn qua sẽ không khác gì áo tang trắng.

314. Chương 314: Nỗi Lo Của Lý Thời Trân

Loại y phục này tương đối bó sát người, siết eo thật chặt, bộ ngực nữ binh Giáp lại vô cùng vĩ đại, mặc như vậy hết sức hấp dẫn ánh mắt người khác, khó trách nàng không được tự nhiên.

Nữ binh Ất cười hi hi:

- Đại tỷ còn oán giận sao? Hi hi, mới vừa rồi Lục mập đã đi ra đi vào hai ba lượt, đôi mắt hí như mắt giặc nhìn chăm chăm vào người tỷ.

- Nam phải mặc y phục đen, nữ mặc y phục trắng...

Nữ binh Bính gật đầu một cái:

- Đại tỷ mặc y phục này càng diễm lệ hơn bình thường, khiến cho tên mập chết bầm mê mẩn.

Bốn nàng Giáp Ất Bính Đinh là nha đầu Từ Tân Di tặng cho Thanh Đại, nhưng cũng không phải là thông phòng đại nha đầu sinh trưởng ở một chỗ cùng tiểu thư từ nhỏ. Dựa theo quy củ phủ đệ đạt quan hiển quý, tương lai kết cục rất có thể sẽ được gả ra ngoài, gả cho các loại người thân tín thuộc hạ, quần gia.

Tần Lâm cất nhắc huynh đệ các nàng đến Cẩm Y Vệ nhậm chức Hiệu Úy, tự nhiên các nàng cảm ân ái đức vị trưởng quan này, lại cho phép các nàng tự chọn vị hôn phu, chuyện này tốt hơn gấp mười lần so với chủ nhà tùy ý gả, cho nên hai nàng Ất Bính nói tới Lục mập có chút ý tứ đối với nữ binh Giáp như vậy, cũng không có vẻ xấu hổ tí hiềm.

Nữ binh Giáp sắc mặt ửng hồng, cũng không phản bác nữa. Lục mập là huynh đệ tốt nhất của Tàn trưởng quan, tuổi còn trẻ đã có được hàm Tổng Kỳ Cẩm Y Vệ, tương lai phụ tá Tàn trưởng quan một bước lên mây, chắc chắn y sẽ làm tới Bá Hộ, thậm chí Phó Thiên Hộ. Đến lúc đó nương tử y cũng là phu nhân mệnh quan triều đình còn gì.

Bốn tỷ muội một thân y phục trắng toát, trong đó tiểu Đinh nhỏ tuổi nhất non nớt khả ái nhất, mặt mũi ngây thơ xinh đẹp động lòng người, xoa xuống mấy lọn tóc cuốn, giống như một con búp bê hết sức xinh xắn.

Nàng lén lút nhìn quanh bốn phía, sau khi phát giác những người rồi rảnh vây xem náo nhiệt đều đứng ở xa, lúc này mới thấp giọng nói:

- Này, thật là kỳ quái, ca ca muội vốn bán thức ăn ở trước sân khấu Câu Dung huyện, không hiểu vì sao đột nhiên được chiêu mộ làm cẩm y Lục Sĩ. Mấy ngày trước gặp huynh ấy, muội sợ hết hồn.

Ặc... Ba nàng Giáp Ất Bính bèn nhìn nhau cười, bởi vì tiểu Đinh tính khí ngây ngô, cho nên chuyện thu thập tình báo thông qua nữ y quán vẫn tạm thời giấu không cho nàng biết. Nhưng Tần Lâm vẫn đối xử với nàng như ba tỷ muội còn lại, cũng chiêu mộ ca ca nàng vào làm cầm y Lục Sĩ.

Ca ca của nàng vốn là người thật thà chất phác, bản thân tiểu Đinh vốn ngây ngô khờ khạo, cho dù là gặp mặt cũng không nói chuyện rõ ràng, cho nên đến bây giờ nàng cũng chưa hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Ba vị tỷ tỷ cố ý làm cho vị tiểu muội muội này vui vẻ, nữ binh Giáp giả vờ thất kinh:

- Ủa, có chuyện tốt bực này sao? Huynh đệ của chúng ta không ai gặp phải...

- Chỉ sợ là Tần trưởng quan phá lệ chiều cổ đối với tiểu Đinh?!

Nữ binh Ất gắng nhịn buồn cười trong lòng, nghiêm trang phụ họa đại tỷ.

Nữ binh Bính cũng hít sâu một hơi khí lạnh:

- Không ổn, đức hạnh trưởng quan chúng ta thế nào, các tỷ muội còn chưa rõ ràng sao? Có âm mưu, nhất định có âm mưu!

- Có thể có âm mưu gì?

Thanh âm của Tiểu Đinh bắt đầu run lên.

- Hắc hắc hắc hắc...

Ba nàng Giáp Ất Bính nhìn tiểu muội từ đầu tới chân, không ai nói nửa lời.

Sắc mặt Tiểu Đinh đã có chút trắng bệch:

- Chẳng lẽ là muốn ta, muốn ta... rửa chân thôi cho hần?

Ngày hôm trước Tần Lâm từ Hàng Châu cỡi ngựa trở lại, buổi tối hai nha hoàn hầu hạ bưng nước rửa chân đi ra, cười nói chân của trưởng quan thật thối, cũng không biết tiểu Đinh nghĩ như thế nào lập tức nghĩ tới chuyện này.

Giáp Ất Bính vốn đang cười tà ác, chuẩn bị gạt đầu nói đúng vậy, thật không ngờ rằng tiểu Đinh lại nói ra một câu như vậy. Ba vị lập tức bại lui, một vỗ trán, một sờ sờ cằm, một xoa xoa huyệt Thái Dương, nhìn nhau không nói: tiểu Đinh của chúng ta thật là vô địch...

Bên trong nữ y quán, mười y tá xuất thân ngựa ốm Dương Châu cũng mặc áo trắng mũ trắng giày trắng, ai vào chỗ này.

Tọa đường quán chủ Lý Thanh Đại ngồi ngay ngắn sau công án chính đường, nàng mặc một chiếc trường sam bằng vải xanh, thân hình yêu kiều mang vẻ ngây thơ của thiếu nữ, đầu đội một chiếc Tứ Phương Bình Định cân, mái tóc đen xõa xuống như thác đổ, càng thêm nổi bật dung nhan kiều mị vô song. Gương mặt có vẻ búng ra sữa hơi ngượng ngùng, mắt to đen lanh lợi không dính hạt bụi, trong suốt như pha lê, lúc này đang tỏ vẻ ngờ ngác không hiểu nhìn Tần Lâm:

- Tần ca ca, tại sao để các nàng ăn mặc như vậy, thật là kỳ quái!

“Mặc y phục y tá, thật là nhiều dê con trắng toát, ha ha...”

Trong lòng Tần Lâm có một thanh âm tà ác đang cười cợt.

Bất quá ngoài mặt hần vẫn không thay đổi chút nào, nghiêm trang nói:

- Toàn thân trắng toát, dính bụi ắt hiện, rất dễ dàng nhìn ra. Như vậy không chỉ y quán chúng ta có thể nhờ đó giữ được vệ sinh sạch sẽ, bệnh nhân thấy cũng yên tâm hơn.

- À...

Tiểu sư tỷ rất là nghiêm túc gạt đầu một cái, thâm nhủ trong lòng: Tần ca ca quả thật rất có biện pháp.

Lý Thời Trân ngồi ở bên cạnh cũng vuốt râu khen ngợi:

- Đây cũng là ý kiến hay, một thân trắng toát sạch sẽ vô cùng, tương lai bên trong y quán đều phải tiến hành bắt chước làm như vậy, tránh cho dơ dáy bẩn thỉu.

Tần Lâm luôn miệng nói phải, nhưng không ngờ tương lai lưu truyền đi, các nhà y quán đều bắt chước theo, thậm chí ngay cả nam hộ công, học đồ cũng mặc quần trắng, đội mũ y tá, khiến cho hần nhìn thấy lập tức học ba đầu máu, náo loạn dờ khóc dờ cười.

So với vẻ nồn nóng của Lý Thanh Đại, dáng vẻ Tần Lâm trấn định hơn nhiều, thần sắc Lý Thời Trân rất là buồn bực.

- Vì sao tâm thần thái thế thúc không yên như vậy, chẳng lẽ là cả ngày vất vả quá nhiều?

Tần Lâm ân cần hỏi han.

Chuyện này... Lý Thời Trân trầm ngâm một hồi, mới buồn buồn không vui nói:

- Đồng nghiệp y giới Nam Kinh cũng không tới đây.

Hôm trước đã thông báo cho Huệ Dân được cục, cũng phát thiệp mời cho các y quán nổi danh Nam Kinh, nhưng hôm nay khai trương không một đồng nghiệp nào tới cả.

Tần Lâm vùng tay lên:

- Cây cao gió lớn, Bản Thảo Cương Mục của thái thế thúc đã nổi danh Lạc Dương, khiến cho người khác ghen tị đổ kỵ cũng không nói. Nữ y quán của Thanh Đại lại là loại khác biệt mới vừa xuất hiện, tự nhiên bọn họ không chịu tới cửa chúc mừng.

Lý Thời Trân cúi đầu trầm ngâm, có vẻ bất đắc dĩ.

Huệ Dân được cục là y cục nửa quan phương, cũng gần giống như tào vận Tào Bang, mộc tượng Lỗ Ban, bản thân được cục thường là sẽ có một chức quan nhỏ lục thất phẩm, phụ trách xử lý sự vụ y được bản địa, gặp phải đại tai đại dịch sẽ ra mặt phát thuốc cứu nạn.

Làm người ngoại địa tới hành y, đương nhiên là phải đi báo phỏng Huệ Dân được cục. Nhưng lần trước tới Huệ Dân được cục, những y gia bản địa Nam Kinh vốn tỏ ra vô cùng khách sáo, nhưng vừa nghe nói mở nữ y quán gì đó, cũng có thể nhìn ra vẻ từ chối người ngoài ngàn dặm của bọn họ.

Lý Thời Trân cúi đầu trầm ngâm, có vẻ bất đắc dĩ.

Huệ Dân được cục là y cục nửa quan phương, cũng gần giống như tào vận Tào Bang, mộc tượng Lỗ Ban, bản thân được cục thường là sẽ có một chức quan nhỏ lục thất phẩm, phụ trách xử lý sự vụ y được bản địa, gặp phải đại tai đại dịch sẽ ra mặt phát thuốc cứu nạn.

Làm người ngoại địa tới hành y, đương nhiên là phải đi báo phỏng Huệ Dân được cục. Nhưng lần trước tới Huệ Dân được cục, những y gia bản địa Nam Kinh vốn tỏ ra vô cùng khách sáo, nhưng vừa nghe nói mở nữ y quán gì đó, cũng có thể nhìn ra vẻ từ chối người ngoài ngàn dặm của bọn họ.

315. Chương 315: Cháy Thành Vạ Lây

Lần này khai trương không có đồng nghiệp tới cửa, thay vì nói ghen tỵ thanh danh Lý Thời Trân, cũng không bằng nói là công hội đồng nghiệp theo bản năng bài xích nữ y quán mới xuất hiện này.

Cháu gái là một hoàng hoa khuê nữ, có thể mở quán hành y đứng vững gót chân được ở Nam Kinh phò đô triều Đại Minh này không?

Lý Thời Trân không khỏi có chút bận tâm.

Thanh Đại cũng nhăn nhó gương mặt nhỏ nhắn, buồn buồn không vui, liền hỏi Tần Lâm:

- Vậy chúng ta làm sao bây giờ?!

- Không bị người ghen tị chỉ là tầm thường.

Tần Lâm cười ha hả:

- Chúng ta hành y tế thế, không cần bận tâm người khác nghĩ thế nào.

- Nhưng đến bây giờ còn chưa có bệnh nhân tới cửa!

Thanh Đại bĩu môi, nàng cũng quen biết mấy bằng hữu Từ Tân Di cùng Từ Đại tiểu thư giới thiệu, nhưng thân thể Từ Đại tiểu thư rất khỏe mạnh, không thể nào không có bệnh cũng tới chiều cổ nữ y quán làm ăn.

Quả thật không có khách tới cửa, thương khách từ Nam chí Bắc, lưu manh du thủ du thực rồi rảnh ngoài đường, hàng xóm láng giềng tò mò hiếu kỳ vây quanh trước cửa chỉ chỉ chỗ chỗ, nói đủ thứ chuyện, nhưng không thấy một ai bước vào ngưỡng cửa nữ y quán.

Dù sao từ trước tới nay chưa từng có nữ y quán chuyên chữa bệnh cho nữ tử, sự vật mới xuất hiện như vậy không được mọi người hiểu cho cũng là bình thường. Đám tráng hán rồi rảnh vây xem náo nhiệt bàn tán đủ điều không ngớt, có người còn dùng giọng quái dị lớn tiếng nói:

- Bên trong nữ y quán này toàn là nữ tử xanh tươi mơn mớn, chẳng lẽ là treo đầu dê bán thịt chó, chuyên điều trị tật kín của người ta?

Mấy tên tráng hán rồi rảnh bật cười phụ họa.

Vút một tiếng vang lên, một chiếc roi ngựa mang theo tiếng rít gió hung hăng quất tới, trúng vào mặt tráng hán vừa nói chuyện kia, kêu một tiếng bốp vang dội, khiến cho người ta phải rùng mình.

Hán tử lẩm lờn kia đau tới nổi lặn lội dưới đất, mọi người không ai dám ra đỡ, còn né tránh ra xa.

Giỡn sao, kẻ đánh y là ai?

Từ Tân Di cười Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử, trợn tròn mắt hạnh, khê cau mày liễu, ra lệnh cho tả hữu:

- Tên này miệng thối vô cùng, vả miệng năm mươi cái!

- Tuân lệnh.

Chu Tiến Trung vung tay lên, tinh binh kinh vệ như lang như hổ lập tức bắt lấy người nọ, tát thật kêu liên tiếp, nhất thời đánh cho thành đầu heo.

- Các tỷ muội, nơi này chính là nữ y quán tiểu muội muội ta, nữ y tiên Kỳ Châu Lý Thanh Đại mới mở...

Từ Tân Di giơ roi chỉ một cái:

- Không những trị được đủ các ẩn tật phụ khoa, còn có làm đẹp, làm trắng, đâm bóp... bản tiểu thư cũng không biết hết, các vị tự vào xem đi.

Một đoàn nữ nhân, toàn là nữ nhi, lão bà của Chỉ Huy Sứ bốn mươi chín kinh vệ, Ngũ Quân Đô Đốc phủ, nữ quyền quan viên các cấp Thủ Bị Nam Kinh phủ đi theo Từ Đại tiểu thư tới nữ y quán, có bệnh chữa bệnh, không có bệnh làm đẹp. Tuy rằng nhất thời khiêm tốn nhường nhau, nhưng bước chân ai cũng nhanh chóng tiến vào.

Lại một lúc sau, Cao tiểu thư của Hàn Lâm phủ cùng các vị tiểu thư Thị Lang, Thượng Thư cũng ngồi kiệu tới, nhất thời xe kiệu bày chật nửa con phố trước y quán.

- Ha ha, ta đã nói sẽ khai trương đại cát kia mà!

Tần Lâm toét miệng cười vui vẻ, cùng Lý Thời Trân lánh sang sương phòng.

Lý Thời Trân ngồi một hồi liền đứng ngồi không yên, đứng dậy muốn đi tới Huệ Dân được cục Nam Kinh.

Tần Lâm đưa mắt ra hiệu cho Lục Viễn Chí, tên mập liền cười hì hì nói:

- Thái sư phụ hãy nghỉ ngơi đi, người không thấy nữ y quán tiểu sư muội là ai đề biển ngạch, là ai tới ủng hộ khai trương hay sao, còn sợ gì Huệ Dân được cục? Hừ hừ, phát toàn thiệp mời đại hồng, bọn họ làm cao không tới, chờ con cầm giá thiệp Cẩm Y Vệ của Tần ca tới, bảo đảm bọn họ sẽ vãi ra quần tới cửa dập đầu.

- Hồ đồ!

Lý Thời Trân thổi bộ râu bạc, trừng mắt nói:

- Huệ Dân được cục thờ tổ sư gia Hiên Viên Hoàng để y gia chúng ta, kỳ bá, kỳ hoàng thuật cũng từ đó mà ra. Phàm là y gia trong thiên hạ, cho dù là làm tới Thái Y viện cũng không thể tỏ ra tự cao tự đại như vậy. Bất kể đi tới chỗ nào hành y, cho dù con là một lương y hành cước cũng không thể không tới Huệ Dân được cục bái tổ sư gia.

Lục mập ngược lại bị Thái sư phụ dạy dỗ ột trận tới tấp mặt mũi, không thể làm gì khác hơn là lúng túng nở một nụ cười bời.

Tần Lâm cũng đứng lên, làm ra vẻ quái dị nói:

- Lục Viễn Chí, đây là đệ không đúng, cho dù là chúng ta làm tới nhất phẩm đương triều cũng không thể quên nguồn gốc xuất thân của mình.

Lão thần y nghe thấy mấy câu này vô cùng vui vẻ, gơ ngón tay cái lên luôn miệng khen Tần Lâm có lòng nhân hậu, lúc này mới cười híp mắt ra cửa đi Huệ Dân được cục.

Mặt Lục mập giật giật, đôi mắt nhỏ nhìn Tần Lâm, quả thật khóc không ra nước mắt!

- Hảo huynh đệ, rất có nghĩa khí!

Tần Lâm làm như thật vỗ vỗ sau lưng tên mập, cười trộm không ngừng.

- Nghĩa khí...

Lục mập bất đắc dĩ thở dài, làm huynh đệ Tần ca phải biết bất cứ lúc nào cũng có thể chịu hàm oan.

Tần Lâm lại sờ sờ mũi, trầm ngâm nói:

- Hôm nay nhiều người tới như vậy, ừm... Đệ là nam không tiện ra phía trước giúp một tay... đúng rồi, bên phòng thuốc có thể thiếu nhân thủ, đệ đi giúp một tay đi!

Trời ơi, mối oan này cũng không uống... Hai mắt Lục mập lập tức toát ra ánh sáng rạng ngời, bởi vì phòng thuốc cũng là do hai y tá xuất thân ngựa ốm Dương Châu phụ trách. Thân hình dung mạo hai vị này cũng không tệ, thừa dịp giúp đỡ nắm tay đùa giỡn một chút, dường như cũng không ảnh hưởng gì đến đại thể.

Nhìn Lục mập chạy tung tăng ra cửa, Tần Lâm cười xấu xa xoa xoa tay, trong lòng có hơi do dự, như vậy rốt cục có nên gọi nữ binh Giáp đang phụ trách tiếp đãi ngoài cửa chạy tới phòng thuốc xem thử một chút hay không... ha ha ha, mình thật là tà ác...

Gọi hay không, đây là một vấn đề đáng để suy nghĩ sâu xa.

Rốt cục Tần Lâm đã có quyết định, cất bước từ sương phòng đi ra ngoài.

- Òa!

Mới vừa vạch màn cửa ra thành linh có một cái mặt quỷ trắng toát xuất hiện cất tiếng kêu quái dị. Tần Lâm không kịp đề phòng một cước vấp vào ngưỡng cửa, lập tức ngã người về phía trước, chạm vào ngực người nọ.

Thật là rắn chắc đàn hồi, còn có mùi thơm cơ thể và xúc cảm đầy đặn, khiến cho Tần Lâm hạnh phúc suýt chút nữa phun máu mũi ra ngoài.

- Ha ha ha, không nghĩ tới người sợ quỷ như vậy!

Có lẽ là Từ Tân Di bị Tần Lâm trêu đùa đã nhiều, không còn nhạy cảm với tiếp xúc thân thể giữa hai người như trước. Nàng cũng không cảm thấy khác thường, đỡ Tần Lâm dậy, hai tay đặt ở đỉnh đầu làm hình sừng dê, giả như mặt quỷ.

Trên mặt nàng đắp một chiếc mặt nạ trắng thoa Trung dược, là sản phẩm của nữ y quán Thanh Đại làm ra. Trong đó có các vị thuốc như Bạch Chỉ, Bạch Thuật, Bạch Tật Lê, Bạch Thược, Bạch Cập, Bạch Cương

Tầm, Bạch Phục Linh, thêm trân châu phấn, dùng mật ong hòa tan đắp lên trên mặt, có thể khiến cho da thịt mềm mại mịn màng. ikienthuc.org

Thật là rắn chắc đàn hồi, còn có mùi thơm cơ thể và xúc cảm đầy đặn, khiến cho Tần Lâm hạnh phúc suýt chút nữa phun máu mũi ra ngoài.

- Ha ha ha, không nghĩ tới người sợ quỷ như vậy!

Có lẽ là Từ Tân Di bị Tần Lâm trêu đùa đã nhiều, không còn nhạy cảm với tiếp xúc thân thể giữa hai người như trước. Nàng cũng không cảm thấy khác thường, đỡ Tần Lâm dậy, hai tay đặt ở đỉnh đầu làm hình sừng dê, giả như mặt quỷ.

Trên mặt nàng đắp một chiếc mặt nạ trắng thoa Trung dược, là sản phẩm của nữ y quán Thanh Đại làm ra. Trong đó có các vị thuốc như Bạch Chỉ, Bạch Thuật, Bạch Tật Lê, Bạch Thược, Bạch Cập, Bạch Cương Tầm, Bạch Phục Linh, thêm trân châu phấn, dùng mật ong hòa tan đắp lên trên mặt, có thể khiến cho da thịt mềm mại mịn màng.

Dù sao các nữ tử không phải là ai ai cũng có bệnh cần trị, trên thực tế nữ y quán có kèm theo nghiệp vụ dưỡng da, chăm sóc nhan sắc, đắp bóp... cái này rất có lực hút đối với các tiểu thư phu nhân, cũng càng có lợi cho Tần Lâm xâm nhập triển khai công tác thu thập tin tức tình báo hành lang.

Mặt hàm lấy được từ phủ đệ của hai lão Lưu Nhất Nho, Vương Bản Cố đã khiến cho Cảnh Định Hướng cúi đầu nghe lệnh, chuyển đi Hàng Châu lần này còn thu được một Lưu Thể Đạo, có thể thấy công tác tình báo quan trọng tới mức nào.

Có thể tưởng tượng được nếu các lão gia nói chuyện ở hậu viện, thậm chí trong phòng ngủ trên giường mình đều bị Tần Lâm biết được, vậy hiệu quả của nó... Hừ hừ, sai dịch Đông Xưởng, mật thám Cẩm Y Vệ cũng phải quỳ xuống cam bái hạ phong.

Bất quá Tần Lâm cũng không nghĩ tới, tác dụng đầu tiên của mặt nạ lại là Từ Đại tiểu thư mang ra giả quỷ, khiến cho Tần trưởng quan thiếu chút nữa bêu xấu.

Vốn nàng muốn chơi đùa một lúc với tiểu Thanh Đại, nhưng nữ y tiên rất bận rộn, Từ Tân Di đắp mặt nạ giải buồn, chợt nghĩ ra muốn tới hù dọa Tần Lâm một trận.

- Nàng đắp mặt nạ trắng như vậy dường như không có tác dụng gì...

Tần Lâm cười xấu xa nhìn nhìn cổ áo Từ Tân Di, lộ ra một vùng nước da bánh mật, hết sức mê người.

- Dám nói bản tiểu thư đen ư?

Từ Đại tiểu thư xem thử bên trái bên phải không ai chú ý, xoay người lại tung cước ra đá sập cửa sương phòng lại, siết chặt nắm đấm cười gian:

- Tần Lâm, chịu chết đi!

Một trận vang động kỳ quái, chỉ chốc lát sau Từ Tân Di đổ mặt chạy ra, chợt dạ xem thử bốn phía, sửa lại vạt áo trước ngực một chút, vội vội vàng vàng đi ra.

Trong sương phòng, Tần Lâm bị giày xéo nằm trên Thái Sư ỷ thờ hồng hộc, vô cùng cảm phẫn: trời ơi, chiêu Hắc Hổ Thâu Tâm của lão tử còn chưa chớp được ngực nàng, nàng đã xuất một chiêu Tiên Nhân Trích Đào chớp xuống phía dưới, thật là quá đáng...

Từ Tân Di tâm thần bấn loạn giục ngựa về nhà, trên đường còn đang suy nghĩ miên man: vì sao lần này Tần Lâm không cứng như lần trước, chẳng lẽ là trong đó có xương?

Nàng đưa tay mình lên nhìn nhìn, muốn vứt bỏ cảm giác khác lạ vừa rồi, nhưng càng làm như vậy càng có suy nghĩ vớ vẩn dâng lên trong lòng xưa mãi không đi. Trong đôi mắt hạnh to tròn của Đại tiểu thư lại thêm mấy phần mê hoặc.

Từ Tân Di trở lại Quốc Công phủ, đang đi qua khách sảnh chợt nghe thấy phụ thân bên trong vỗ bàn kêu to một tiếng:

- Há đâu có lý như vậy?

Có chuyện gì vậy? Từ Tân Di đảo mắt vài vòng, liền đứng ở phía dưới cửa sổ nghe lén.

- Trương lão nhi lần hiếp người quá đáng...

Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy hết sức tức giận vỗ bàn:

- Lão cho bản công là Mộc TriềuBAT hay sao?

Từ Duy Chí cũng oán trách:

- Cho dù phụ thân là Mộc TriềuBAT, hài nhi cũng không phải Mộc Xương Tộ.

- Tên tiểu tử thối này, còn trêu ghẹo phụ thân ư?

Từ Bang Thụy vỗ con trai một cái, không nhịn được cười lên.

Kiểm Quốc Công Mộc gia đời đời trấn Vân Nam, cũng gần giống như Ngụy Quốc Công Từ gia ở Nam Kinh, Mộc TriềuBAT kia kiêu ngạo ngang ngược, hoành hành bất pháp, triều đình thương nghị với nhau nên bắt lại. Nhưng chư vị đại thần đều sợ hãi tình hình Mộc gia ở Vân Nam, cùng với lo lắng mất đi Mộc TriềuBAT trấn áp, Thổ Ty Vân Nam sẽ tạo phản làm loạn.

Chỉ có Trương Cư Chính nghĩ ra biện pháp, trước hạ chỉ cho con trai Mộc TriềuBAT Mộc Xương Tộ thừa tập vị Quốc Công, sau đó mới hạ lệnh bắt Mộc TriềuBAT vào kinh, cuối cùng tước chức làm dân biếm đến Nam Kinh. Như vậy tỏ rõ chỉ động một mình Mộc TriềuBAT, không làm bị thương tới căn cơ Mộc gia ở Vân Nam, rốt cục giúp cho chuyện này giải quyết được thuận lợi, trừng phạt Kiểm Quốc Công hoành hành ngang ngược.

Từ Duy Chí chỉ đùa với phụ thân một chút, ý là mình tuyệt không giống Mộc Xương Tộ cần tước vị không cần phụ thân, khiến cho người trong thiên hạ chê cười.

Từ Tân Di ở ngoài cửa sổ nghe như rơi vào trong sương mù, không nhịn được đi vào khách sảnh, vội vàng hỏi:

- Phụ thân, Đại ca, các vị đang nói cái gì vậy? Chẳng lẽ triều đình muốn tước đi tước vị phụ thân sao?

Hai cha con đang nói chuyện bèn nhìn nhau cười, đưa một phần dụ chỉ cho Từ Tân Di xem.

“Ngụy Quốc Công từ, chuyện bảo cử Cẩm Y Vệ Phó Thiên Hộ Tần Lâm đã cách chức, Cẩm Y Vệ là thiên tử thân quân, thưởng phạt là do ở trên, ngoại thần huân quý không hợp bảo cử, bác bỏ. Lệnh cho ai yên chỗ nấy, không được bao biện làm thay, vượt quá chức phận.”

Tại sao có thể như vậy? Từ Tân Di chớp chớp mắt không hiểu, quan hệ giữa Trương Tử Huyền và Tần Lâm không tệ, giống như chuyện của Ngũ Phong hải thương, bên trong tướng phủ Giang Lăng cũng có chút quan hệ, có vẻ Trương Cư Chính muốn cất nhắc Tần Lâm, vì sao lại bác bỏ bảo cử?

Mười ngày trước, ở tướng phủ kinh sư.

Trương Tử Huyền cầm thư riêng Tần Lâm gửi cho nàng, mỉm môi thản nhiên mà cười, sau đó nàng lấy một tờ giấy vàng Ngô Trung, chọn một chiếc bút lông nhỏ nhắn tinh xảo, chấm vào nghiền mực điều khắc hoa văn hình rồng, hạ bút viết mấy hàng chữ nhỏ.

Mới vừa viết được hai ba hàng, hai huynh đệ Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu đi tới, nhất tề cười nói:

- Chúc mừng chúc mừng tiểu muội, Tần Lâm sẽ được phục hồi chức quan như cũ, thậm chí còn được cất nhắc trọng dụng!

Trương Tử Huyền có hơi kinh ngạc, liếc hai vị huynh trưởng một cái:

- Tần Lâm lên chức, vì sao tiểu muội lại vui mừng?

Trương Kính Tu á khẩu nghẹn lời, tính y đoan chính, không thích đùa giỡn loạn với muội muội, suy nghĩ một chút liền nói:

- Nếu Tần huynh đệ tới kinh sư, chúng ta lại có thể cùng nhau bàn về đại thế thiên hạ, phẩm bình triều chính được mất, không phải là thích lắm sao?

Trương Mậu Tu ranh mãnh nghịch ngợm hơn Đại ca, nháy mắt với tiểu muội một cái:

- Bất quá nếu tiểu muội biết đạo bảo cử này là do ai viết, nhất định sẽ nổi cơn ghen không nhỏ. Ha ha, là Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy viết, vì Tần Lâm đã phá được một vụ án lớn nào đó, cho nên mới dâng tấu chương bảo cử cho hắn.

- Hồngбет!

Trương Tử Huyền đứng bật dậy, mày liễu chạy dài tận tóc mai khẽ cau, oán trách nói:

- Ngụy Quốc Công thật là vẽ rắn thêm chân

- Ý của muội muội là...?

Hai huynh đệ Trương gia liếc mắt nhìn nhau, mơ hồ đoán được nguồn cơn.

Bốp! Trong thư phòng, phản ứng của Trương Cư Chính hoàn toàn giống với thái độ của Từ Bang Thụy mười ngày sau nhận được dụ chỉ, cũng vỗ đùi lên bàn một cái thật mạnh, giận dữ nói:

- Từ Bang Thụy muốn làm Mộc Triều Bật sao?

- Phụ thân Đại nhân bớt giận!

Trương Tử Huyền cùng hai vị huynh trưởng đi vào thư phòng.

- Các con tới đây xem thử...

Trương Cư Chính cực kỳ bất mãn chỉ tấu chương:

- Lão phu cách chức Tần mỗ, Từ Bang Thụy lại muốn dâng tấu chương bảo cử, rốt cục là muốn như thế nào?

Chuyện này... Trương Kính Tu cùng Trương Mậu Tu không biết trả lời thế nào mới phải, theo như hai người bọn họ thấy, tựa hồ Từ tiểu thư kia cũng có chút ý tứ với Tần Lâm.

- Phụ thân Đại nhân bớt giận!

Trương Tử Huyền cùng hai vị huynh trưởng đi vào thư phòng.

- Các con tới đây xem thử...

Trương Cư Chính cực kỳ bất mãn chỉ tấu chương:

- Lão phu cách chức Tần mỗ, Từ Bang Thụy lại muốn dâng tấu chương bảo cử, rốt cục là muốn như thế nào?

Chuyện này... Trương Kính Tu cùng Trương Mậu Tu không biết trả lời thế nào mới phải, theo như hai người bọn họ thấy, tựa hồ Từ tiểu thư kia cũng có chút ý tứ với Tần Lâm.

316. Chương 316: Chủ Ý Xấu

Hầm răng Trương Tử Huyền khẽ cắn môi dưới, suy nghĩ một chút mới nói:

- Khái bẩm phụ thân Đại nhân, hài nhi nghe nói Đại tiểu thư Ngụy Quốc Công phủ kia cũng ghé mắt xanh Tần Lâm, cho nên chuyện này ngược lại không phải là Từ Bang Thụy muốn thách thức phụ thân, mà là...

Nàng đỏ mặt, không nói được nữa.

- Mà là dã nha đầu Từ gia muốn cướp vị hôn phu nữ nhi ngoan của ta!

Trương Cư Chính bật cười ha hả.

Lão đã sớm biết rõ nguồn cơn, thử hỏi chuyện trong thiên hạ còn có chuyện nào có thể giấu giếm được vị đệ nhất quyền tướng triều Đại Minh ba trăm năm này?

- Thì ra phụ thân đã sớm biết, còn lừa gạt nữ nhi, vậy cũng là Thủ Phụ để sư sao?

Gương mặt của Trương Tử Huyền đỏ sấp chảy ra nước, đẩy bả vai phụ thân làm nũng.

Trương Cư Chính trực tiếp viết lời bác bỏ trên tấu chương, suy nghĩ một chút chuyện nhỏ bực này không đủ nhét kê răng, dứt khoát đổi một chiếc bút đỏ, viết giúp cả lời phê của Ty Lễ Giám, trực tiếp đưa cho Phùng Bảo dùng ẩn phát xuống. Về phần tiểu Hoàng Vạn Lịch để căn bản là bị lão coi thường bỏ qua, Hoàng đế là học sinh của Trương Cư Chính lão, ngay cả Từ Thánh Lý Thái hậu cũng nói để sư quyết định là được.

Trương Tử Huyền nhìn phụ thân viết tấu chương bác bỏ một chút, lập tức chu cái miệng nhỏ nhắn muốn làm nũng, chợt thấy Trương Cư Chính không ngừng bút, lại viết một phần tấu chương khác, cười ha hả nói:

- Lão phu cách chức họ Tần, có thể bảo cử lão phu sẽ tự mình bảo cử, cần Từ gia vượt quyền làm thay như vậy sao?

Lần này Trương Tử Huyền lộ vẻ vui mừng.

- Tấu chương sau vài ngày nữa phụ thân sẽ đưa lên...

Trương Cư Chính vỗ vỗ tấu chương của Từ Bang Thụy:

- Trước hết bác bỏ lão Từ rồi hãy nói. Đúng rồi, mấy ngày nay cũng không cho con viết thư cho họ Tần, tránh cho tiết lộ tin tức, để cho hấn đắc ý vong hình!

Ý nghĩ của Trương Cư Chính, phụ tử Từ gia cũng mơ hồ đoán được mấy phần.

- Trương lão nhi thật là đáng ghét!

Đầu ngón tay Từ Bang Thụy gõ gõ mặt bàn, thổi râu đen nhánh tức giận nói:

- Từ gia ta thăng trầm với nước, cho dù là Trương Giang Lăng quyền khuynh triều dã, chẳng lẽ lão còn có thể làm hai đời Thủ Phụ để sư?

Từ Duy Chí cúi đầu suy nghĩ một chút, không thể làm gì khác hơn nói:

- Trương lão nhi tuổi hơn năm mươi, trong kinh đều nói thân thể lão cường tráng, cho dù là ngày Đông tháng Chạp cũng không cần đội mũ lông...

Từ gia đời đời trấn Nam Kinh, thăng trầm với nước, là lớn nhất trong Nam Kinh thành. Nhưng năm Anh Tông sau loạn Thổ Mộc thế lực huân thích ngày càng tiêu ma, đến năm Vạn Lịch ảnh hưởng trong triều đình càng ngày càng nhỏ. Hiện tại Trương Cư Chính trở mặt cứng rắn bác bỏ bảo cử như vậy, Ngụy Quốc Công phủ thật đúng là không có biện pháp gì tốt.

- Trương tiểu thư rất tốt với Tần Lâm, vì sao Trương Tướng gia lại bác bỏ bảo cử?

Từ Tân Di trợn tròn mắt hạnh, không hiểu vì sao.

Từ Duy Chí cười ha hả vỗ lưng muội muội một cái:

- Muội tử ngọc, chính là vì Trương tiểu thư cũng 'tốt' với Tần Lâm, Trương lão nhi mới càng muốn bác bỏ bảo cử của phụ thân chúng ta.

Cho dù là Từ Tân Di ngu muội tới mức nào lúc này cũng hiểu mấy phần, đỏ mặt có hơi chột dạ nói:

- Đại ca thật đáng ghét, người ta cùng Tần Lâm chỉ là bạn tốt, căn bản là không có như các người nghĩ...

- Được, được, bạn tốt...

Từ Bang Thụy ngoác miệng cười vui vẻ, thầm nhủ trong lòng nha đầu điên này cũng biết xấu hổ, quả thật là hiếm có, xem ra lần này hấp dẫn rồi đây.

- Bất quá rốt cuộc làm sao bây giờ?!

Huynh muội Từ Duy Chí, Từ Tân Di nhìn cha, bây giờ còn phải trông vào lão nhân gia quyết định.

Tay trái vịn ngọc đài dương chỉ trên hông, tay phải vuốt râu không ngừng, Từ Bang Thụy híp mắt nghĩ ngợi hồi lâu, chợt cặp mắt trợn tròn bắn tinh quang ra bốn phía, nhất thời khí bá vương bùng bùng, một tay vuốt râu dài, một tay bấm kiếm quyết, nói ra một phen kỳ mưu.

- Như vậy cũng được sao?!

Từ Tân Di tỏ ra nửa tin nửa ngờ.

- Thế nào, không tin ư?

Từ Bang Thụy khí phách mười phần nói:

- Lão tử các con chấp chương Trung Quân Đô Đốc phủ, độc thuộc lục thao, pháp đuổi Tôn Ngô, trong bụng có muôn ngàn kỳ mưu diệu kế. Con cứ theo kế mà làm, nhất định mã đáo công thành!

Từ Tân Di nghe cha nói như thế cũng cảm thấy có lý, tuy rằng ngày thường cảm thấy cha có chút không đáng tin cậy, nhưng lần này nhất định không thành vấn đề.

- Chậm đã...

Từ Duy Chí nghĩ đến chỗ không ổn trong kế sách của phụ thân, lấy trong hầu bao ra một chiếc ngọc bội uyên ương đáng yêu đưa uội tử:

- Muội đưa vật này cho Tần Lâm, hẳn sẽ hiểu.

Từ Tân Di cười ngọt ngào từ biệt, chân dài sải bước như một làn khói chạy ra ngoài.

Thở dài một cái, Từ Duy Chí nơm nớp nhìn phụ thân một cái, vẫn cảm thấy không nắm chắc trong lòng: Ấc, dường như phụ thân vừa nghĩ ra một chủ ý xấu...

Chạy tới đường Chu Tước, Từ Tân Di gặp Tần Lâm từ nữ y quán Cận Đại trở về.

- Đây không phải là Từ tiểu thư sao?

Tần Lâm cười hì hì chào hỏi cùng nàng:

- Mới vừa rồi đa tạ nàng mang nhiều nữ quyến như vậy tới ủng hộ. Thanh Đại bận rộn chẩn bệnh không rảnh tiếp nàng được, mới vừa rồi còn nói với ta có lỗi với nàng.

- Vậy sao?

Từ Tân Di ngoác miệng cười ha hả, nàng không thích Trương Tử Huyền, Kim Anh Cơ, nhưng đối với Thanh Đại nàng lại không hề đồ kị chút nào, nữ y tiên thuần khiết như Thanh Đại luôn khiến cho người ta cảm thấy thân thiết đáng mến.

Chợt nhớ tới kế sách phụ thân mới vừa rồi, thầm kêu một tiếng thiếu chút nữa đã quên mất, nàng lập tức nghiêm mặt, nổi giận đùng đùng lớn tiếng nói:

- Tần Lâm, ngươi đắc tội với bản tiểu thư rồi!

Ừa, không phải là Từ Đại tiểu thư rất tốt với Tần trưởng quan hay sao? Bất kể Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực đi theo Tần Lâm, hay là mấy tỷ muội Thị Kiếm theo Từ Tân Di đều cảm thấy hết sức kỳ quái.

Tuy rằng người trên đường sợ hãi uy thế của Từ Đại tiểu thư không dám xúm tới vây xem, nhưng cũng ở xa xa nhìn lại. Các bà Tám thím Tám lại càng kích động muôn phần, ai nấy châm trà bắc ghế ngồi chuẩn bị xem náo nhiệt.

Tần Lâm không hiểu vì sao, mặc dù Từ Đại tiểu thư tánh tình nóng nảy, nhưng cũng không phải người không biết đạo lý, có lẽ bởi vì mỗi tháng có mấy ngày như vậy...

Hắn cười xấu xa nhích tới gần, thấp giọng nói:

- Có phải chuyện kia mỗi tháng có không thoải mái hay không? Ta đã bốc cho Kim Anh Cơ một phương thuốc, hay là cũng bốc một phần cho nàng... Bảo đảm thuốc đến bệnh trừ, có thể yên tâm cả ngày...

Từ Tân Di nghe thấy tên Kim Anh Cơ càng oán hận nhiều hơn, không biết sao đùa mà thành thật, đầu óc nóng lên liền kêu la:

- Họ Tần ngu dần, người hồ đồ chỉ hươu nói ngựa điên đảo trắng đen. Ngay cả... ngay cả trong quan trường cũng hết sức hồ đồ, cha ta bảo cử người lại bị triều đình bác bỏ. Tất cả cũng tại người hoang đường, ham mê đùa bỡm giỡn ong chọc ghẹo tới thiên kim tiểu thư gì đó...

Dứt lời Từ Tân Di chống nạnh, mắt trợn trừng, đôi môi chu thật cao, dáng vẻ sóng giấm dâng trào, phát tay ném đao dụ chỉ kia cho Tần Lâm.

Chợt nhớ tới kế sách phụ thân mới vừa rồi, thầm kêu một tiếng thiếu chút nữa đã quên mất, nàng lập tức nghiêm mặt, nổi giận đùng đùng lớn tiếng nói:

- Tần Lâm, người đắc tội với bản tiểu thư rồi!

Ừa, không phải là Từ Đại tiểu thư rất tốt với Tần trưởng quan hay sao? Bất kể Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực đi theo Tần Lâm, hay là mấy tỷ muội Thị Kiềm theo Từ Tân Di đều cảm thấy hết sức kỳ quái.

Tuy rằng người trên đường sợ hãi uy thế của Từ Đại tiểu thư không dám xúm tới vây xem, nhưng cũng ở xa xa nhìn lại. Các bà Tám thím Tám lại càng kích động muôn phần, ai nấy chằm trà bắc ghế ngồi chuẩn bị xem náo nhiệt.

Tần Lâm không hiểu vì sao, mặc dù Từ Đại tiểu thư tánh tình nóng nảy, nhưng cũng không phải người không biết đạo lý, có lẽ bởi vì mỗi tháng có mấy ngày như vậy...

Hắn cười xấu xa nhích tới gần, thấp giọng nói:

- Có phải chuyện kia mỗi tháng có không thoải mái hay không? Ta đã bốc cho Kim Anh Cơ một phương thuốc, hay là cũng bốc một phần cho nàng... Bảo đảm thuốc đến bệnh trừ, có thể yên tâm cả ngày...

Từ Tân Di nghe thấy tên Kim Anh Cơ càng oán hận nhiều hơn, không biết sao đùa mà thành thật, đầu óc nóng lên liền kêu la:

- Họ Tần ngu dần, người hồ đồ chỉ hươu nói ngựa điên đảo trắng đen. Ngay cả... ngay cả trong quan trường cũng hết sức hồ đồ, cha ta bảo cử người lại bị triều đình bác bỏ. Tất cả cũng tại người hoang đường, ham mê đùa bỡm giỡn ong chọc ghẹo tới thiên kim tiểu thư gì đó...

Dứt lời Từ Tân Di chống nạnh, mắt trợn trừng, đôi môi chu thật cao, dáng vẻ sóng giấm dâng trào, phát tay ném đao dụ chỉ kia cho Tần Lâm.

Người nói vô tâm người nghe hoảng sợ, bất kể Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực hay là Thị Kiềm đều sắc mặt đại biến: nghe ý tứ trong lời nói Từ Tân Di, triều đình không thêm nể mặt Ngụy Quốc Công, đã cứng rắn bác bỏ tấu chương bảo cử Tần Lâm. Như vậy Tần Lâm đã đắc tội vị đại lão nào trong triều... Chẳng lẽ là Giang Lăng Trương tướng công?

Tần Lâm cầm dụ chỉ lên đọc qua, cũng không mấy để ý. Đúng như Từ Văn Trường nói hai loại thủ đoạn mượn thế và dùng sức, thời kỳ đầu hắn lấy mượn thế làm chủ, hiện tại hắn mới bắt đầu bồi dưỡng thế lực, từ từ tạo thành thực lực của mình.

Giống như bây giờ, Ngũ Phong hải thương cùng Tào Bang đã có một phần thế lực của Tần Lâm, nếu như nói Tào Bang còn không thể dựa vào trăm phần trăm, Ngũ Phong hải thương tuyệt đối sẽ không có bất cứ vấn đề gì. Huynh đệ Đô Sát Viện Cảnh Định Hướng, Cảnh Định Lực, cùng với Tuần Ân Ngự Sử Chiết Giang Lưu Thế Đạo đều bị hắn nắm đuôi sam, trở nên vô cùng ngoan ngoãn, cam lòng làm tay sai môn hạ cho hắn. Tướng phủ Giang Lăng cùng Ngũ Phong hải thương liên minh ích lợi, hắn cũng có quyền lợi trong đó, bọn Hàn Phi Liêm càng là huynh đệ tâm phúc...

Những lực lượng này cũng sẽ không bởi vì quan vị của hắn biến hóa mà có chút thay đổi nào, chính là thực lực bản thân có thể tin tưởng nhất.

Chỉ cần lực lượng bản thân vẫn còn đó, thế lực ngầm sau lưng vẫn còn đó, cho dù là Tần Lâm bị tước chức làm dân, vẫn có thể hô phong hoán vũ.

Huống chi nét chữ trên chỉ dụ vừa nhìn cũng biết là Trương Cư Chính viết ra, phụ tử Từ gia không biết, Tần Lâm lại rất rõ ràng giữa mình và tướng phủ Giang Lăng, Ngũ Phong hải thương tồn tại ích lợi liên minh bền vững. Chỉ cần Ngũ Phong hải thương đả kích tập đoàn buôn lậu quyền quý Chiết Giang, vận chuyển quan thuế đi kinh sư cuộn cuộn không ngừng, ủng hộ Trương Cư Chính cải cách triều chính mới, lão tuyệt đối sẽ không thật sự chèn ép mình, ngược lại phải ra sức cất nhắc.

Từ Tân Di mắt thấy Tần Lâm cầm dụ chỉ không biết đang suy nghĩ gì, trong lòng nàng cũng do dự, cái tát kế tiếp rốt cuộc có nên đánh hay không?

Hừ, hấn đem ta làm cho đau như vậy, có đánh hấn một cái thì đã sao? Từ Tân Di giơ tay lên cao, nhưng cuối cùng lại biến thành đẩy, đẩy thật nhẹ vào ngực Tần Lâm một cái, tức giận nói:

- Tần Lâm người thật khôn kiếp, hại phụ thân ta bêu xấu như vậy, ta không thêm lý tới người nữa!

Dứt lời, Từ Tân Di giậm chân xoay người rời đi.

Tần Lâm cười khổ sờ sờ mũi, thầm nhủ trong lòng: Ngụy Quốc Công bảo cử lại bị bác bỏ, khó trách Từ Tân Di trút giận lên đầu mình. Bất quá hiệp nghị liên minh cùng tướng phủ Giang Lăng, Ngũ Phong hải thương, bây giờ cũng không thể nói cho Ngụy Quốc Công phủ, xem ra cũng chỉ có thể như thế.

Quay đầu lại nhìn Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực không biết làm sao, Tần Lâm thấy buồn cười, nháy mắt một cái, thấp giọng cười nói:

- Thế nào, sợ trưởng quan ta mất chức ư? Ha ha, nói không chừng mấy ngày nữa sẽ phong hồi lộ chuyển!

Thật là Hoàng đế không vội thái giám gấp, Lục mập vỗ đùi, kéo Ngưu Đại Lực:

- Chớ có lo lắng, mỗi lần Tần ca cười dâm đang như vậy, ta cũng biết trong bụng huynh ấy có quỷ.

Tần Lâm cười ha hả, dẫn đám huynh đệ cầm y trở về phủ.

Ngoài đường nổi lên lời bàn tán xôn xao, dân chúng ai nấy há hốc mồm cứng lưỡi:

- Không biết Tần trưởng quan đã đắc tội với người nào, ngay cả Quốc Công gia bảo cử cũng bị bác bỏ?

- Hiện nay có thể làm mất mặt Quốc Công gia, cũng chỉ có Giang Lăng Trương tướng công.

- Ôi, chẳng lẽ là Tần trưởng quan đắc tội Trương tướng công? Bây giờ ngay cả Từ Đại tiểu thư cũng làm khó hấn, ta thấy quá đáng.

Cách đó không xa trong một tửu quán cấp bậc cực thấp, có người nghiêng răng nghiêng lợi cười lạnh vỗ bàn:

- Không ngờ rằng họ Tần người cũng có hôm nay, hừ hừ...

Về đến nhà Từ Tân Di lại luôn cảm thấy trong lòng như thiếu cái gì, mặc dù là diễn kịch, nhưng sau khi nói ra từ nay sẽ không lý tới Tần Lâm nữa, trong lòng nàng vẫn cảm thấy mất mát. Bất tri bất giác theo tiếng nhạc đi trở về khách sảnh, nơi này đã bày ban nhạc bắt đầu thổi nhạc, còn có mấy ca cơ đang ca múa.

- Tiểu muội trở về rồi? Các người lui ra.

Trong khách sảnh, Từ Duy Chí phát tay một cái quạt lui tả hữu, sau đó đỏ bừng mặt hỏi:

- Muội theo kế mà làm, kết quả sao rồi?

Từ Bang Thụy cũng là toàn thân đầy mùi rượu, mặt chữ Quốc đỏ bừng, lại thêm một bộ râu dài đen nhánh dưới cằm giống như Quan nhị gia, mắt mở nhấp nhem khoát tay áo một cái:

- Còn phải hỏi sao, kế sách của ta có thể nói là ngồi trong trường quyết thắng ra ngoài ngàn dặm, bắt Tần Lâm không tốn bao nhiêu sức lực, ha ha ha.

Hiển nhiên hai cha con này đã uống không ít, hai người bọn họ không uy nghiêm giống như võ tướng tầm thường, cũng không chú trọng nhiều quy củ giống như quan văn xuất thân khoa cử, hai vị Quốc Công gia xuất thân quyền quý một già một trẻ này cũng làm không ít chuyện hoang đường.

Từ Tân Di thấy dáng vẻ của phụ huynh như vậy, trong lòng càng cảm thấy có vẻ không đáng tin cậy, gãi đầu nói:

- Mặc dù tên Tần Lâm kia thông minh, nhưng cũng không phải con giun trong bụng con, nếu hấn hiều sai ý...

- Làm sao có thể sai được?

Từ Duy Chí líu lưỡi cười hăng hắc, lại chạm chung với phụ thân mình, hai tên quỷ say vừa uống vừa lái nhái:

- Thấy... thấy uyên ương kia... nếu họ Tần vẫn không rõ... vậy hẳn chính là kẻ ngốc...

Từ Tân Di lại không nghe rõ hai con mèo say này nói cái gì, trên thực tế nàng vụng về cũng đã quên mất không đưa ngọc bội uyên ương cho Tần Lâm, đến bây giờ còn giữ trong người.

Mới vừa trở lại khuê phòng, mẫu thân phu nhân Ngụy Quốc Công Ngô thị đã hấp tấp đi tới:

- Mau, thay y phục, bà ngoại con nhớ nhưng chúng ta, phái người tới đón mẹ con ta tới chơi vài ngày.

Nghĩ đến bà ngoại từ ái, Từ Tân Di lập tức cao hứng, lập tức thay đổi y phục theo mẫu thân lên xe xuất hành.

Hà bao chứa ngọc bội uyên ương bị nàng ném cùng y phục trên giường.

Nha môn Thiên Hộ Sở Cẩm Y Vệ, bên trong mật thất thiên lao đóng chặt, bóng tối âm u, không khí có mùi ẩm mốc. Lộc Nhĩ Linh bị mang tới đây giống như con chuột hết nhìn Đông tới nhìn Tây, vừa sợ hãi lại mơ hồ đang mong đợi cái gì.

Két một tiếng, cửa mật thất được mở ra, Thiên Hộ Cẩm Y Vệ Trương Tôn Nghiêu không nhanh không chậm cất bước đi vào.

Lộc Nhĩ Linh mong đợi đã lâu lập tức quỳ sụp hai gối xuống, tự báo lý lịch:

- Tiểu nhân Lộc Nhĩ Linh, Vạn Lịch nguyên niên thực thụ Tổng Kỳ Cẩm Y Vệ, năm thứ tư Vạn Lịch gia hàm Thái Bá Hộ, đảm nhiệm Tổng Kỳ sở chữ Canh, ra mắt Thiên Hộ Trương trưởng quan!

Trương Tôn Nghiêu cũng không vội gọi y đứng lên, cứ như vậy từ trên cao nhìn xuống kẻ đang phủ phục dưới đất như con chó, hồi lâu mới nói:

- Đứng lên đi, Lộc Tổng Kỳ, nghe nói người có một số việc muốn bẩm báo với bản quan, nói tỉ mỉ rõ ràng ta nghe thử.

Lộc Nhĩ Linh nghe vậy vui mừng, quả nhiên một triều thiên tử một triều thần, chuyến này coi như mình đã tới đúng cửa.

317. Chương 317: Bưng Cả Nồi Cho

Lúc trước Lộc Nhĩ Linh đối nghịch với Tần Lâm, kết quả bị Tần Lâm sửa trị mất hết mặt mũi, toàn bộ Cẩm Y Hiệu Ủy Nam Kinh thành đều mang y ra làm trò cười, không còn chỗ đứng trong sở chữ Canh.

Lúc ấy y thấy gió đã đổi chiều bèn vội vàng xếp giáp quy hàng, nhờ vậy mới không bị Tần Lâm dồn vào chỗ chết. Từ khi Tần Lâm thăng Phó Thiên Hộ, đi xử lý liên tục nhiều vụ án, khuấy động phong vân nửa dãy Đông Nam, không có thời gian để ý tới tên Tổng Kỳ nho nhỏ này.

May là như vậy, Lộc Nhĩ Linh cũng nếm mùi đau khổ không nhẹ, tiền chia mỗi tháng không có một xu. Tuy rằng vẫn còn hàm Tổng Kỳ sở chữ Canh, thật ra thì ngay cả quân dư bên ngoài mới vừa vào cửa cũng không thềm để ý tới y. Địa vị Tổng Kỳ này cũng chẳng khác nào con nhện giăng lưới trên xà nhà trong nhà

môn sở chữ Canh, thoát nhìn tựa hồ lúc nào cũng ở nơi đó, nhưng dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bị người cầm chổi đuổi ra khỏi cửa.

Tình cảnh ngày xưa nhất hô bá ứng không bao giờ tìm lại được nữa, các nhà thanh lâu tửu quán trước đây lúc nào cũng tươi cười chào đón, hiện tại tất cả đều đổi sắc mặt. Làm cho đường đường Lộc Tổng Kỳ chỉ có thể đi tới tửu quán thấp nhỏ nhất, cũ nát nhất ăn uống, quả thật là hết sức mất mặt.

Cho nên sau khi tân Thiên Hộ nhậm chức, y lập tức bán thân đầu dựa vào, thêm dầu thêm mỡ nói ra hết thấy chuyện liên quan tới Tần Lâm.

- Không trách không hãi sợ bản quan, thì ra có chỗ dựa Trương Thành này...

Trương Tôn Nghiêu hừ lạnh trong mũi, đầu ngón tay gõ nhịp trên mặt bàn lúc nặng lúc nhẹ.

Hiện nay thế cục nội đình một nhà là Ty Lễ Giám Chương Ẩn thái giám, Đề Đốc Đông Xưởng Phụng Bảo độc quyền, trên được Từ Thánh Lý Thái hậu vừa ý, bên ngoài liên minh cùng nội các Thủ Phụ Trương Cư Chính, ngay cả tiểu Hoàng đế Vạn Lịch cũng xưng là ‘đại bạn’, địa vị tuyệt đối không thể rung chuyển.

Mà tranh đoạt nhân vật số hai nội đình diễn ra ngày càng kịch liệt, một bên là Ty Lễ Giám Bình Bút, Chương Nội Quan Giám Trương Thành, bên kia chính là thúc phụ Trương Tôn Nghiêu, cũng là Ty Lễ Giám Bình Bút, kiêm Chương Ngự Mã Giám Trương Kinh.

Hai Trương đều là bạn học thái giám năm xưa của Vạn Lịch Hoàng đế, cách Phụng Bảo một tầng, hai người đều được Vạn Lịch hết sức tin tưởng. Trước mắt vì tranh đoạt ngôi thứ hai nội giám, tuy rằng hai bên chưa tới mức thế như nước lửa, nhưng âm thầm trong tối cũng có nước ngầm cuộn cuộn. Chỉ là trên đầu còn có đại thần Phụng Bảo đè ép, cho nên hai Trương vẫn chưa trở mặt với nhau.

Tình hình như thế, Trương Tôn Nghiêu nói đến Trương Thành tự nhiên sẽ không tỏ vẻ hài lòng, mặc dù y ẩn giấu khá sâu nhưng vẫn bị Lộc Nhĩ Linh nghe ra manh mối.

Nội đình đại hoạn quan, bên ngoài nhắc tới không tôn là công công cũng nên xưng thái giám, mới vừa rồi Trương Tôn Nghiêu gọi thẳng tên Trương Thành đã nói rõ thái độ.

- Thiên Hộ Đại nhân, họ Tần kia đã không còn được như xưa.

Lộc Nhĩ Linh vội vàng vuốt mõng phụ họa dính như keo.

Trương Tôn Nghiêu thở ra một hơi dài, thần sắc rất là sung sướng, bất ngờ tỏ ra thân thiết vỗ vỗ vai tên tay sai.

Lộc Nhĩ Linh nhất thời xương cốt cả người nhẹ đi hai lạng, chỉ cảm thấy dưới nách mọc cánh, như muốn bay cao.

Trưa hôm nay Tần Lâm ngồi trong phòng, nhìn hoa tươi ngoài cửa sổ ngẩn người.

Bảo cử bị bác bỏ coi như xong, thư gửi cho Trương Tử Huyền cũng chậm chạp không có hồi âm, Từ Tân Di luôn quần lấy hấn sát sau lưng tình hình cũng biến đi đâu mất. Hấn tới Ngụy Quốc Công phủ bái phỏng, kẻ canh cửa luôn luôn nghiêm mặt nói mấy chữ ‘không có ở đây’. Càng đáng tức tới hơn chính là ngay cả Thanh Đại cũng bị công việc ở nữ y quán quần lấy, không thể phân thân ra được.

Há lại có lý này?!

Tần Lâm Tần trưởng quan là lần đầu trông không tịch mịch như vậy, thậm chí trong lòng nên giở lịch ra xem, chẳng lẽ hôm nay là ngày độc thân gì đó?

Lại thêm chuyện nghiên cứu Xế Điện Thương đã xong, lại xuất bản không muốn tới Thiên Hộ Sở thấy gương mặt khó ưa của Trương Tôn Nghiêu, chuyện Bản Thảo Cương Mục và khai trương nữ y quán cũng đã sớm làm xong, gần đây lại không có gì vụ án lớn, loại chuyện giống như ra biển chiều an càng là có thể gặp mà không thể cầu... Tần Lâm bấm đầu ngón tay tính toán nửa ngày, từ trước tới nay hấn vẫn bận rộn vất vả giờ lên cổ, vào thời điểm này lại không có chuyện gì làm.

Sáng sớm rời giường, Tần Lâm được hai nha hoàn hầu hạ thay quần áo rửa mặt, ăn bánh bột lọc đậu xanh, bò nướng, xú mại tôm, uống sữa đậu nành hoa quế bằng đường. Cơm nước xong chạy bên trong vườn hoa hết một vòng, không có chuyện gì có thể làm bèn tán gẫu trên trời dưới đất với tên mập, lão Ngưu, cuối cùng gọi nha hoàn tới bóp chân một lúc, quả thật nhàn chán tới cực điểm.

- Ông trời, mau ban cho ta vụ án nào đó đi...

Tần Lâm nhìn trời cầu nguyện, nhìn bộ dáng của hắn, nếu chậm chạp mãi không có án mới, có lẽ hắn sẽ tự đi gây án.

Chợt thấy trên bàn sách mấy quyển Bản Thảo Cương Mục mới ra, ánh mắt Tần Lâm lại sáng lên: đúng rồi, Lý Thời Trân có thể ra Bản Thảo Cương Mục, Tống Từ có thể ra Tể Oan Tập Lục, tại sao ta không viết một quyển kỹ thuật trinh sát hình sự... Không, cái tên này không kêu, người khác nghe không hiểu, biết gọi tên gì cho hay đây?

Hắn chưa kịp nghĩ ra, chợt nghe tiếng thông báo bên ngoài, cùng lúc đó Hàn Phi Liêm mặt đen lại, sải bước băng băng đi tới, từ xa đã kêu lên:

- Tần trưởng quan...

Chẳng lẽ lại có án mới? Tần Lâm cao hứng đứng bật dậy, chớp lấy Hàn Phi Liêm:

- Có đại án gì sao, chết mấy người vậy?

Trời ơi... Hàn Phi Liêm á khẩu nghẹn lời, thầm nói lòng dạ vị trưởng quan này của chúng ta thật là đen tối.

Y lắc đầu một cái:

- Không phải là vụ án, là thuộc hạ cùng tên khốn kiếp Trương Tôn Nghiêu kia cãi nhau một trận, y muốn hàng năm sở chữ Canh nộp tiền cũ thường lệ lên tới năm vạn lượng, đây không phải là khi dễ người sao?

Sở chữ Canh là Bá Hộ Sở Cẩm Y Vệ béo bở nhất thiên hạ, bởi vì khu vực nó quản hạt chính là Tần Hoài hà tiêu tiền như nước, thiên thượng nhân gian của triều Đại Minh.

Nhưng bởi vì rất nhiều thanh lâu sở quán có chỗ dựa quyền quý đều từ chối đóng tiền cũ thường lệ, cho nên hạn ngạch có thể nhận được mỗi tháng tương đối có hạn. Trước kia dao động ở con số trên dưới một ngàn năm trăm lượng, để lại năm trăm ở Bá Hộ Sở, nộp lên hai ngàn đến Thiên Hộ Sở, hàng năm cũng chỉ thu được hai vạn tư.

Trải qua Tần Lâm ra sức chinh đốn, bây giờ mỗi tháng có thể thu được gần sáu ngàn tiền cũ thường lệ, trừ nộp lên Thiên Hộ Sở cùng phát ra tiền tháng cho các huynh đệ Hiệu Ủy, còn lại gần ba ngàn, một năm có hơn ba vạn lượng bạc. Tuy rằng Hàn Phi Liêm làm Bá Hộ quan sở chữ Canh, trên thực tế là Tần Lâm phái y thay mặt cai quản, số bạc này phải chui vào túi Tần trưởng quan.

Bây giờ Trương Tôn Nghiêu muốn hàng năm sở chữ Canh nộp lên năm vạn, tăng lên hai vạn sáu so với số lượng trước kia, số còn dư lại cho Tần Lâm ngay cả một vạn cũng chưa tới.

- Con bà nó, họ Trương kia quả thật lòng tham không đáy!

Hàn Phi Liêm giận dữ bất bình nói:

- Số lượng tiền cũ thường lệ đã được định từ trước, nhờ ngài thu thập cả những thanh lâu ỷ vào hậu đãi không nộp mới có được số lượng như bây giờ. Trương Tôn Nghiêu làm như vậy rõ ràng là lấn hiếp người quá đáng.

- Không, chúng ta cứ giao cho y...

Tần Lâm dừng Hàn Phi Liêm đang trợn tròn mắt lại:

- Muốn cướp thịt trong miệng hổ ư, lão tử bưng cả nồi cho y, chỉ cần y không sợ phỏng tay.

318. Chương 318: Thiên Hạ Của Ai?

Từ khi lão Thiên Hộ Lô Công Đẳng cáo bệnh từ quan, tân Thiên Hộ Trương Tôn Nghiêu đến nhậm chức, Nam Kinh Cẩm Y Vệ lại xảy ra thay đổi quyền lực không lớn không nhỏ: Hàn Phi Liêm nguyên đảm nhiệm Bá Hộ quan Bá Hộ Sở chữ Canh điều lên Thiên Hộ Sở thăng hàm Thí Phó Thiên Hộ, Tổng Kỳ Lộc Nhĩ Linh đoạn thời gian trước yên lặng hiện tại tiếp nhận Bá Hộ sở chữ Canh.

Hàn Phi Liêm gia hàm Thí Phó Thiên Hộ rõ ràng chính là ngoài sáng thăng trong tối giáng, hưởng chi ngay cả bộ chiếu, văn thư cáo thân chính thức cũng không có, cũng chỉ là nói ngoài miệng. Lộc Nhĩ Linh thăng chức lại là từ bình hoàng liên nhảy vào bình mật, theo như tình hình trước mắt, cho dù là tiền cũ thường lệ nộp lên Thiên Hộ gia tăng tới mức năm vạn lượng chưa từng có, vẫn còn có gần một vạn chui vào túi y.

Đám Cẩm Y Hiệu Úy đều biết Hàn Phi Liêm là người của Tần Lâm, sở chữ Canh có thể thu được số tiền cũ thường lệ như hiện tại cũng là nhờ Tần Lâm ra sức chỉnh đốn. Kết quả sở chữ Canh vào thời Lô Công Đẳng vốn là sở hữu riêng của Hàn Phi Liêm đã bị cướp đi hết sức dễ dàng, hiện tại quan tân nhậm Bá Hộ còn là Lộc Nhĩ Linh từng là địch với Tần Lâm.

Hừ, mặc dù Trương Thiên Hộ mới tới tỏ vẻ khách sáo, nhưng gây ra chuyện không hề chừa chút mặt mũi nào cho Tần trưởng quan, quả thật con bà nó là một con tiểu diện hồ.

Thật ra thì nói đến vị Tần trưởng quan này cũng là nhân vật hung ác, lòng dạ đen tối thủ đoạn tàn nhẫn, danh tiếng chẳng khác nào Vô Thường câu hồn, Diêm La lấy mạng. Hắn cũng từng làm mấy chuyện kinh thiên động địa trong Nam Kinh thành, tại sao lần này để cho người ức hiếp trên đầu như vậy?

Liên tưởng tới mấy ngày trước Từ Đại tiểu thư xích mích ngoài đường phố cùng Tần trưởng quan, kẻ hữu tâm lập tức đoán được đầu đuôi gốc ngọn: xem ra trước đó Tần trưởng quan đắc tội Giang Lăng Trương tướng công, lại đắc tội Ngụy Quốc Công phủ, cho nên mới rơi vào quần cảnh như vậy.

Hàn Phi Liêm rời đi sở chữ Canh, tất cả các huynh đệ Hiệu Úy đều lưu luyến không thôi, nhưng đã bưng chén cơm Cẩm Y Vệ này cũng không thể không phục cấp trên quản, cũng chỉ có thể rơi lệ chia tay.

Lộc Nhĩ Linh dương dương đắc ý cưỡi ngựa nhậm chức, y cũng coi là người cũ của sở chữ Canh, nhưng so với bọn Tần Lâm, Hàn Phi Liêm đã cứng rắn nhỏ nhắn cộp thu tiền cũ thường lệ của nhiều thanh lâu sở quán có đạt quan hiển quý làm chỗ dựa, Lộc Nhĩ Linh lại không được lòng người, cho nên tên quan mới nhậm chức như y bị mọi người xa lánh.

Tuyệt đại đa số Hiệu Úy, Lực Sĩ, quân dư đều khoanh tay lạnh lùng bàng quan, bọn họ vẫn tin tưởng Tần trưởng quan không phải là đèn cạn khô dầu, sợ là họ Lộc kia không chịu được mấy ngày. Bất quá cũng có một nhóm nhỏ từ trước giao hảo cùng Lộc Nhĩ Linh, sau đó bị Tần Lâm, Hàn Phi Liêm chèn ép, cùng với số ít người lập trường không kiên định, nhanh chóng đầu nhập vào dưới trướng tân trưởng quan.

Giống như Du Quả Tử cùng đám huynh đệ của Giáp Ất Bính Đình, không cần nói bọn họ cũng đứng sang bên.

Huynh đệ của Giáp Ất Bính Đình là mới tiến vào, tạm thời không hiểu được chuyện gì, mấy người thật thà chất phác còn tưởng là trời sập. Du Quả Tử âm thầm khoanh tay đứng nhìn, ghi nhớ những kẻ xuôi theo chiều gió đứng về phía Lộc Nhĩ Linh.

Sau khi Lộc Nhĩ Linh nhậm chức cũng cảm thấy không khí trong sở chữ Canh có phần quỷ dị, quan mới nhậm chức đốt ba cây đuốc, cây đuốc thứ nhất của y là tiếp tục bắt chính thu tiền cũ thường lệ.

Đầu tiên thu tiền cũ thường lệ mới có thể hoàn thành nhiệm vụ nộp lên Thiên Hộ Sở, có câu trả lời cho Trương Tôn Nghiêu Trương Thiên Hộ đã cất nhắc trọng dụng Lộc Bá Hộ y. Nếu không hoàn thành nhiệm vụ hàng năm nộp lên năm vạn, Trương Tôn Nghiêu tuyệt đối sẽ giết chết Lộc Nhĩ Linh giống như giết chết con kiến.

Tiếp theo, Tần Lâm, Hàn Phi Liêm là dẫn mọi người tới thu tiền cũ thường lệ mới lập được uy tín. Lộc Nhĩ Linh muốn ngồi vững trên ghế Bá Hộ, đối nội cũng nhất định phải có phong thái như vậy. Cuối cùng ngàn dặm làm quan cũng chỉ vì tiền, Lộc Nhĩ Linh làm chức cẩm y Bá Hộ cũng không có lòng trung quân đền nợ nước gì cả, nếu không thu được tiền cũ thường lệ, lấy cái gì bỏ vào trong hầu bao?

Đối với nhiệm vụ này, Lộc Nhĩ Linh cũng không cảm thấy nhiều khó khăn, y đã nhiều lần cân nhắc cách làm của Tần Lâm, cảm thấy bất quá chỉ là lòng dạ tàn nhẫn, dám làm tới nơi tới chốn. Những Thị Lang, Đô Ngự Sử ngày xưa cao cao tại thượng, chỉ cần mình cứng rắn hơn họ, không phải là họ sẽ ngoan ngoãn phục xuống sao?

Huống chi hiện tại những kẻ cứng đầu kia đã bị Tần Lâm dọn dẹp qua, hiện tại họ Lộc y lại đi thu, vậy sẽ dễ dàng hơn.

Tiền nhiệm Hàn Phi Liêm đi vội vàng, chưa kịp chinh thu tiền cũ thường lệ một số thanh lâu, tửu quán, đồ trường, Lộc Nhĩ Linh liền quyết định hạ thủ từ chỗ này, đốt cháy ngọn lửa của tân quan vừa nhậm chức.

Hôm ấy đến khi điểm danh buổi sáng, đám Hiệu Úy, Lực Sĩ, quân dư chen lấn nha môn Bá Hộ Sở chật hẹp nước chảy không lọt, Lộc Nhĩ Linh ngồi trên đường, bốn phía toàn là người đứng, lão nhân gia không giống như Bá Hộ, mà giống như con khỉ diễn trò được người đông đúc vây xem.

Tần Lâm mua tòa nhà lớn ở đối diện Bá Hộ Sở, trước kia điểm danh đều ở trong sân nhà hấn, thậm chí trực tiếp đến vườn hoa phía Đông Ngự Quốc Công phủ, nha môn Bá Hộ Sở bất quá chỉ là chỗ trực hàng ngày.

Hiện nay Lộc Nhĩ Linh làm Bá Hộ, y cũng không có trạch viện lớn như Tần Lâm, lại không mượn được địa bàn Ngự Quốc Công phủ, trên trăm người này đều chen chúc trong nha môn của Bá Hộ Sở cũ, quả thật hết sức tù túng.

Du Quả Tử cùng mấy lão Hiệu Úy cười thầm trong lòng:

- Mặc dù họ Lộc kia cũng là thân Bá Hộ, nhưng rốt cục cũng không có tư chất, so với Tần trưởng quan quả thật là Lý Quỷ gặp Lý Quỷ, không biết tự lượng sức mình.
- Có thấy không, chẳng khác nào con khỉ diễn trò ngoài đường, nếu y xòe tay ra, lão tử ném vào vài đồng tiền cũng được...

Các Hiệu Úy châu đầu ghé tai chế nhạo.

Lộc Nhĩ Linh ngồi trên công tọa cũng không vui trong lòng, nhìn bọn Du Quả Tử cố nén nụ cười xấu xa, lại thấy đáng vẻ tuyệt đại đa số Hiệu Úy tỏ ra không lạnh không nóng không mặn không nhạt, y liền cảm thấy nổi giận trong lòng.

Trong lòng y thầm thóa mạ Tần Lâm một trận, ngoài miệng dạy dỗ Du Quả Tử một hơi không nhẹ không nặng, cuối cùng mới điểm ra mấy tên tâm phúc và đám Hiệu Úy ngã theo chiều gió mới đầu nhập chuẩn bị đi chinh thu tiền cũ thường lệ, mượn chuyện này lập uy.

Để cho đám người xấu xa các người mở rộng tầm mắt một phen, họ Lộc ta cũng không kém hơn họ Tần!

Mặc dù Lộc Nhĩ Linh nóng lòng bùng nổ, dù sao cũng không nắm chắc lắm. Trước hết y không đi những đại kỹ viện như Thiên Hương các, Túy Phượng lâu, hoặc các đại tửu lâu như Túy Mỹ lâu, mà đi tới những tửu lâu đồ trường trung tiểu.

Không ngờ rằng những tửu lâu đồ trường trung tiểu này cũng hết sức khó đối phó, chỗ nào cũng nói làm ăn khó khăn, không có chương quỹ ở đây, tạm thời trong tủ không có tiền. Sau này chương quỹ sẽ đích thân tới cửa, tự tay mang tiền cũ thường lệ tới cho Lộc trưởng quan, tuyệt không phiền trưởng quan qua lại bôn ba.

Đánh rắm!

Lời tuy dễ nghe, ngay cả trẻ con ba tuổi cũng không tin.

Lộc Nhĩ Linh cũng là tay giảo hoạt lẫn lộn trong Nam Kinh thành đã mấy chục năm, hiểu được đối phương từ chối mình như vậy, hấn trong đó có điều ngoắt ngoéo.

Dù sao Tần Lâm mới thật sự là người thường hay đi thu tiền cũ thường lệ, đông đảo thanh lâu tửu quán cũng không phải là sợ hãi thân phận 'Bá Hộ sở chữ Canh' mà là sợ hãi bản thân Tần Lâm, cho nên mới nộp tiền cũ thường lệ đủ số đúng hạn.

Lộc Nhĩ Linh là đối đầu của Tần Lâm. Mặc dù y còn chưa xứng với cách xưng hô này, dù sao mọi người đều đối đãi như vậy, bây giờ họ Lộc làm Bá Hộ, các nhà các hộ sẽ nộp tiền cũ thường lệ giống như thời Tần Lâm trước đây, hay là trở lại trạng thái trước đó nữa, trì hoãn thời gian, giảm số tiền nộp xuống, thậm chí y vào quyền thế lão bản phía sau đài không nộp?

Thật ra thì Tần Lâm tới nhậm chức chưa được một năm, đám thương gia vẫn còn rất hoài niệm quãng thời gian ‘hạnh phúc’ lúc hần chưa tới.

Lộc Nhĩ Linh đi qua ba chỗ không nhận được đồng xu nào, rốt cục then quá hóa giận, nổi nóng trong một tửu lâu bậc trung, chộp lấy tửu bảo tát tai qua lại lớp lớp liên hồi:

- Hừ, thấy bản quan mới nhậm chức, các người muốn tự chuốc khổ vào thân hay sao, Lộc gia thành toàn cho các người!

Tửu bảo bị đánh tới nổi gương mặt sưng lên thật to, nhưng giọng điệu vẫn không chịu phục:

- Lộc gia tha mạng, đánh chết cái mạng ti tiện nhỏ bé của tiểu nhân bất quá chỉ làm bẩn tay Lộc gia mà thôi. Đông gia chúng ta cũng nhìn sắc mặt Thiên Hương các, Túy Phụng lâu mà hành sự, hiện tại bọn họ không đóng tiền cũ thường lệ. Nếu ngài thu được hai nơi đó, Đông gia ta tự nhiên sẽ hai tay dâng lên tiền cũ thường lệ, bằng không có đánh chết tiểu nhân cũng bằng vô dụng.

Lộc Nhĩ Linh ngẩn ra, hiểu rõ tên tiểu bảo này nói lời thật. Y bướng bỉnh chịu đựng không sợ bị đánh, nếu đánh cho chết đi sống lại người khác sẽ nói là bắt nạt kẻ yếu, thu không được tiền cũ thường lệ của hai nơi có chỗ dựa vững chắc là Thiên Hương các, Túy Phụng lâu, chỉ dám trút giận vào một tên tửu bảo thấp hèn, quả thật là mất hết thể diện.

May là như vậy, Lộc Nhĩ Linh còn ném tửu bảo xuống đất đá cho hai cước, lúc này mới hậm hực dẫn người rời đi.

Sau lưng, tửu bảo quỳ trên mặt đất gọi:

- Quyền cước Lộc trưởng quan rất giỏi, tiểu nhân bội phục bội phục, Lộc trưởng quan xông lên Thiên Hương các, Túy Phụng lâu, tiểu nhân chúc trưởng quan kỳ khai đắc thắng!

Con bà nó, miệng lưỡi tên tửu bảo này thật là sắc bén.

Tửu khách trong cả tửu lâu nhất thời cười ầm.

Lộc Nhĩ Linh giận đến sắc mặt biến thành màu đen, có tên tâm phúc trung thành thử dò xét nói:

- Trưởng quan, Thiên Hương các, Túy Phụng lâu chính là đứng đầu trên Tần Hoài hà, các nhà các hộ đều xem sắc mặt chúng mà hành sự, tiền nhiệm Tần trưởng quan...

Hừ... Lộc Nhĩ Linh trừng mắt một cái.

Tâm phúc vội vàng đổi lời nói:

- À không, họ Tần, cũng là khuất phục hai nhà này trước, mới có thể thu tiền cũ thường lệ thuận lợi.

Hừ, chẳng lẽ hai nhà này là con cọp? Lộc Nhĩ Linh hừ lạnh một tiếng, then quá hóa giận:

- Họ Tần thu được, chúng ta cũng thu được, tại sao sợ hần? Đi, chúng ta đi Thiên Hương các!

Đèn lồng màu đỏ treo thật cao trên đại đường Thiên Hương các, lão bảo Lỗ Thụy Hoa ngồi trên ghế trúc Tương Phi, bảy tám nha hoàn vây quanh đầm lưng, bưng trà, bốn năm tên quy nô đội mũ xanh thống tay đứng hầu. Theo tình cảnh như vậy, e rằng còn lớn hơn cả phu nhân mệnh quan triều đình.

Người hầu thanh lâu mặc áo xanh từ ngoài cửa vội vàng tiến vào, ghé bên tai Lỗ Thụy Hoa nói nhỏ mấy câu.

- Hừ, lão nương đang chờ y tới cửa đây!

Lỗ Thụy Hoa hết sức bình thản thổi chén trà, rít qua kẽ răng mấy chữ:

- Để cho y vào đi.

Lộc Nhĩ Linh mang theo tâm phúc thủ hạ ưỡn ngực thót bụng đi tới, không biết vì sao thấy Lỗ Thúy Hoa bày binh bố trận như vậy,

- Ôi, chỗ của lão nương quả thật là ổ rùa, ngay cả rùa đen khôn kiếp cũng tìm tới cửa...

Lỗ Thúy Hoa liếc mắt nhìn Lộc Nhĩ Linh một cái, thanh âm sắc bén chua cay tới cực điểm.

Mấy tên quy nô biết không phải tú bà mắng mình, tên nào cũng liếc nhìn Lộc Nhĩ Linh bật cười.

Lộc Nhĩ Linh ngàn vạn lần không nghĩ tới Lỗ Thúy Hoa không nể mặt mình chút nào cả, nhất thời dùng dưng nổi giận, lớn tiếng nói:

- Lỗ mù mù, người đừng tưởng rằng chỉ có họ Tần thủ đoạn tàn độc, phải biết rằng Lộc Nhĩ Linh ta cũng không phải bất tài. Các huynh đệ, đập cho lão tử!

Huynh đệ sở dĩ chữ Canh đều biết tình cảnh Tần Lâm đập phá, lại trải qua huấn luyện chuyên nghiệp của Tần Lâm, nghe vậy tất cả giở ra bản lãnh giữ nhà, đánh nhau loạn xạ với người của kỹ viện.

Lộc Nhĩ Linh cất tiếng cười to:

- Ha ha ha, Lỗ mù mù, hôm nay thời thế đã thay đổi, sẽ cho người biết hiện tại Nam Kinh thành là thiên hạ của ai.

Lúc này một thanh âm lạnh như băng, khiến cho người ta nghe thấy phải rùng mình, mang theo hơi hướm hủ nhò từ lầu hai vang vọng xuống:

- Vương Phủ Doãn, thật là kỳ, thiên hạ hiện nay không phải là của Hoàng đế Đại Minh ta sao?

Trước khi Lộc Nhĩ Linh chưa tới Thiên Hương các, trong một phòng tốt nhất trên lầu hai nhìn ra Tần Hoài hà, có ba vị lão nhân đang ngồi chơi cờ với nhau, lại có mấy bóng giai nhân áo đỏ tới lui thấp hương châm trà cho bọn họ.

Lão nhân cầm cờ đen đi trước tóc bạc da mồi, giữa hai hàng lông mày có mấy phần tiêu sái không câu chấp, nói cười thoải mái không câu thúc cùng kỹ nữ, chính là Lễ bộ Thượng Thư Nam Kinh Tần Minh Lôi đã trí sĩ, lão bản phía sau đài Thiên Hương các. Lão nhân cầm cờ trắng mặt mũi tuấn tú, hai mắt sáng rực, là Phủ Doãn Thuận Thiên hiện nhiệm, Minh chủ văn đàn Vương Thế Trinh.

Lão đầu ngồi ngoài xem để một chòm râu dê xám không ra xám vàng không ra vàng, tóc rối bù như tổ chim, ánh mắt thỉnh thoảng cuồng loạn như lửa thỉnh thoảng trầm tĩnh như băng, trên mặt đầy nếp nhăn, khoe miệng có hai nếp nhăn kỳ quái. Lúc lão cười trông giống như khóc, lúc nhăn nhó khổ sở lại giống như cười.

Lão nhân này thỉnh thoảng giơ tay chỉ điểm bàn cờ. Thường nói chân quân tử chỉ xem không chỉ chỗ, người khác hẳn rất phiền lão mới phải, thế nhưng hai vị Tần, Vương lại không hề tỏ vẻ không vui, thậm chí có lúc đi cờ đúng theo lời chỉ của lão.

Tần Minh Lôi là đông chủ phía sau màn Thiên Hương các, Vương Thế Trinh là lãnh tụ văn đàn, thường ngày chính là đối tượng cho đám nữ tử thanh lâu lôi kéo lấy lòng. Nhưng hôm nay thật là kỳ quái, ánh mắt của đám hồng quan nhân đều tập trung vào lão đầu dơ dáy này, dùng hết lời ngon lẽ ngọt nhờ lão viết thơ từ, ngay cả Minh chủ văn đàn Vương Thế Trinh cũng bị xem như không thấy.

319. Chương 319: Thập Thà Chất Phác

Lão là đệ nhất tài tử Giang Nam triều Đại Minh hai trăm năm qua, từ sau khi mắc bệnh điên đã phong bút hai mươi năm, nếu có người nào được lão làm ột bài thơ hay từ đầu tiên sau khi khỏi bệnh, chắc chắn sẽ lập tức thân giá tăng gấp trăm lần, có thể ngạo thị ngang hàng.

Tao ngộ cả đời này của Từ Văn Trường hết sức ly kỳ, từng chỉ điểm giang sơn ở Tổng Đốc phủ, cũng từng tương trợ việc binh ở biên giới Tây Bắc, cũng từng chịu cảnh nghèo khổ vất vả gió vào nhà trống, cũng từng ngồi trong ngục giao tính mệnh cho ngục tốt. Nhưng hiện tại bệnh điên của y đã khỏi, ai dám coi thường đệ nhất danh sĩ Giang Nam triều Đại Minh hai trăm năm qua. Ngay cả Lễ bộ Thượng Thư Nam Kinh trí sĩ cùng hiện nhiệm Phủ Doãn Thuận Thiên, gặp mặt lão cũng phải vội vàng lấy lễ cung kính đối đãi.

Chợt nghe đại đường thấy lầu dưới có tiếng ồn ào huyên náo, một tên người làm áo xanh nón nhỏ đi vào, ghé bên tai Tần Minh Lôi nói nhỏ mấy câu, thần sắc lão Thượng Thư có mấy phần không kiên nhẫn, bất quá cuối cùng không có phát tác đương trường.

Từ Văn Trường lập tức biết xảy ra chuyện gì, bất quá chỉ vuốt râu cười.

Chờ phía dưới đại đường đánh loạn thành một mảnh, sắc mặt Tần Minh Lôi càng thêm âm trầm bất định muốn ra ngoài quát tháo một phen. Nhưng lại cảm thấy làm lớn chuyện trước mặt hai vị danh sĩ văn đàn sẽ mất mặt mũi, còn nếu không đi ra ngoài, Thiên Hương các bị đập, lão làm Đông gia cũng không vẻ vang gì.

Mấy tên hồng quan nhân hầu hạ bên cạnh lại tỏ ra vô cùng trấn định. Một vị trí sĩ Thượng Thư công, một vị hiện nhiệm Phủ Doãn Thuận Thiên đang ở chỗ này, còn sợ Lão Thúc Hoa sẽ thua thiệt hay sao?

Nhưng vào lúc này, dưới lầu truyền tới tiếng quát cuồng vọng của Lộc Nhĩ Linh.

Từ Văn Trường lập tức vỗ án, trước hết chấp tay thi lễ về phía kinh sư ở phía Bắc, sau đó nghiêm trang hỏi:

- Vương Phủ Doãn, cũng thật là kỳ, thiên hạ hiện nay không phải là của Hoàng đế Đại Minh ta sao?
- Lớn mật cuồng vọng!

Vương Thế Trinh lập tức đứng lên, đi tới ngoài cửa vịn lan can nhìn xuống:

- Mới vừa rồi là ai dám nói lời cuồng ngôn khi quân phạm thượng như vậy?

Tần Minh Lôi cũng được hai hồng quan nhân nâng đỡ, run rẩy đứng lên, thổi râu giận nói:

- Quả thật là lễ giáo suy đồi, nếu lão phu còn chấp chương Nam Kinh Lễ bộ, quyết không dung cho kẻ thất phu hoành hành ngang ngược như vậy. Cho dù là không bắt chước theo Khổng Phu Tử giết Thiếu Chính Mão, cũng phải công khai lên án tội trạng.

Lộc Nhĩ Linh nghe mấy câu hủ nho chưa lết tiểu lý tàng đao trên lầu, nhát thời biết được đại sự bất ổn, lập tức hốt hoảng trong lòng: hồng bút, vì sao hôm nay lại gặp phải chính chủ nhân như vậy?

- Nào lại đây...

Từ Văn Trường cười hì hì vỗ tay:

- Vị trưởng quan này nói thử ta nghe một chút, hôm nay thành này là thiên hạ của ai?

Lộc Nhĩ Linh mới vừa nói Nam Kinh thành là thiên hạ của y, lời này chỉ là khoa trương khoác lác, cũng không đáng kể gì. Nhưng nếu khẳng định cho là thật, đó chính là thần tử manh tâm bất lương, phạm phải tội chết.

Sau lưng Lộc Nhĩ Linh mồ hôi lạnh chảy xuống ròng ròng, toàn thân thấp đi ba tấc, phủ phục xuống đất giống như một con chó, lắp bắp nói:

- Hạ quan, hạ quan lỡ lời, hạ quan nhất thời mê muội đầu óc...

Tần Minh Lôi, Vương Thế Trinh đang định khiển trách y mấy câu, Từ Văn Trường chợt giơ tay chỉ:

- Ta thấy ngươi là một tên quan võ thô lỗ, đáng vẻ coi như thật thà chất phác...

Từ Lão Thúc Hoa đến Tần Minh Lôi, từ các cô nương đến đám quy nô cũng không biết nên nói gì cho phải, tên Lộc Nhĩ Linh kia đầu lơ lửng mắt chuột, rõ ràng là bị ối tới cực điểm, Từ Văn Trường lại nói y thật thà chất phác... Hừ, chẳng lẽ bệnh điên của lão còn chưa khỏi hay sao?

Lộc Nhĩ Linh không hiểu là chuyện gì, lập tức gật đầu lia lịa như gà mổ thóc:

- Dạ, dạ, lão tiên sinh nói phải, tính tiểu nhân thật sự thật thà chất phác....

- Vậy thì phải rồi...

Từ Văn Trường dang rộng hai tay, nói với hai lão Tần, Vương:

- Người này thật sự thật thà chất phác, nói một không hai, cho nên mới vừa rồi lời của y chắc chắn không phải là vu vơ vô duyên cớ. Xem ra y thật sự có âm mưu tạo phản làm loạn, nói không chừng có cấu kết với Bạch Liên giáo. Thân là Cẩm Y Hiệu Ủy lại ôm lòng không thần phục, hừ hừ, theo học sinh thấy, nên bắt y lại thẩm vấn một phen.

Triều Đại Minh là văn nhân há miệng, võ nhân chạy gãy chân, Lộc Nhĩ Linh bị người khác nắm trúng nhược điểm, rốt cục kéo y dính líu vào tội danh mưu phản làm loạn, lập tức bị dọa sợ tới nỗi sắp vãi ra quần, vội vàng nói:

- Chư vị lão tiên sinh, hạ quan có bệnh thất tâm phong, mới vừa rồi là nói hươu nói vượn, mười phần là nói hươu nói vượn!

Y vừa nói vừa tự tát tai mình thật mạnh, đồng thời đôi chân không ngừng thối lui ra ngoài cửa, bỏ chạy mất hút.

Trời ơi... đám Cẩm Y Hiệu Ủy tâm phúc Lộc Nhĩ Linh dẫn tới cũng muốn bật khóc, ngài chạy nhanh như vậy, chúng ta phải làm sao?

Đám đả thủ quy nô Thiên Hương các xông lên, cầm chổi, cây lau nhà đánh đuổi đám Cẩm Y Hiệu Ủy này ra ngoài.

Thật vất vả mới trốn thoát, các Hiệu Ủy nhìn nhau, có người bị chổi lông gà đánh sứt trán vỡ đầu, có người mặt mũi toàn là mạng nhện, còn có người trên đầu bị úp một cái xô, quả thật là chật vật tới cực điểm.

Ồi... Lộc trưởng quan Lộc trưởng quan, chúng ta đã bán thân đầu phục, ngài không thể làm tốt hơn sao? Các Cẩm Y Hiệu Ủy phun nước bọt xuống đất liên hồi, cảm thấy nhục chí, ủ rũ buồn bã.

Lộc Nhĩ Linh thua thiệt như vậy, có người lại tức giận giùm y.

Trương Tôn Nghiêu nghe Lộc Nhĩ Linh hồi báo, nụ cười thường treo trên mặt nhất thời biến mất không thấy, sắc mặt trở nên âm trầm lạnh lẽo giống như vừa bò trong quan tài ra.

Đám thái giám trong cung chỉ nhận ra huynh đệ lỗ vuông (tiền), phạm là lỗi kéo quan hệ, kết bái đồng liêu, thiếu bạc là ngàn vạn lần không thể được. Những năm gần đây không có địa chủ nào có lương thực dư thừa, Trương Kinh phải điệt nhi tới địa phương bóc lột nhất thiên hạ làm cẩm y Thiên Hộ, cũng là kiếm chác thay mình. Mượn chuyện này để chống lại Trương Thành mới vừa phái Hoàng Tri Hiếu tranh đoạt chức Hàng Châu Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám.

Cho nên Trương Tôn Nghiêu thu được bạc cất vào trong túi mình cũng không lâu dài, quá nửa cũng phải đưa tới chỗ thúc phụ ở kinh sư.

Mà bạc của Thiên Hộ Sở Nam Kinh cũng chỉ có thu từ sổ chữ Canh. Thử hỏi trong Nam Kinh thành không thu tiền cũ thường lệ ở các thanh lâu sổ quán Tần Hoài hà, chẳng lẽ đi thu của Ngụy Quốc Công phủ, Hoài Viễn Hầu phủ, hoặc là thu trong miếu Khổng Phu tử?

Cân nhắc hơn thiệt được mất, Trương Tôn Nghiêu thở dài, đá Lộc Nhĩ Linh một cước:

- Quả thật là đồ vô dụng, nếu không phải thấy ngươi cũng có chút trung thành, bản quan đã phế ngươi ngay tức khắc.

Thiên Hương các là tạm thời không thể đi, Trương Tôn Nghiêu quyết tâm lấy Túy Phượng lâu trước làm gương.

Thiên Hộ Đại nhân tự thân xuất mã, quả nhiên thủ đoạn bất đồng, trước hết y phái Hiệu Ủy tuần tra đi hỏi thăm đông chủ Cảnh Định Hướng phía sau màn Túy Phượng lâu ở nơi nào, kết quả thám thính được Cảnh Định Hướng đã đi Dương Châu.

Tiếp theo lại hỏi thăm hướng đi của mấy vị tuần thành Ngự Sử, dò được mấy ngày nay bọn họ đều ở Đô Sát Viện chuẩn bị đối phó ngoại sát khảo hạch, tất cả cũng không ra đường, chỉ có Binh Mã ty năm thành tuần tra trên mặt đường.

Không trách người ta là Thiên Hộ! Lộc Nhĩ Linh cười híp mắt chìa ngón tay cái:

- Thiên Hộ Đại nhân biết người biết ta trăm trận trăm thắng!

Trương Tôn Nghiêu trong lòng đắc ý, ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc, chỉ hừ lạnh trong mũi một tiếng.

Không phải là y sợ Cảnh Định Hưởng và tuần thành Ngự Sử, mà là thừa dịp đối phương không có ở đây đột nhiên tập kích, trở lực sẽ nhỏ hơn, thu hiệu quả rõ rệt hơn.

Trương Tôn Nghiêu bên ngoài giả bộ nhiệt tình, bên trong lại rất là tự phụ, ý vào sau lưng có Ty Lễ Giám Binh Bút, chương Ngự Mã Giám Trương Kinh làm chỗ dựa, y tràn đầy tự tin muốn va chạm với Cảnh Định Hưởng một phen.

Tự mình dẫn đội, Trương Tôn Nghiêu dẫn dắt mười tên thân binh từ kinh sư mang tới, hai mươi tên Hiệu Úy Thiên Hộ Sở Nam Kinh, mang theo Lộc Nhĩ Linh chạy thẳng tới Túy Phượng lâu.

Vẫn là lão quản gia Cảnh gia phái đến Túy Phượng lâu ra nghênh tiếp, Trương Tôn Nghiêu nói chuyện tiểu lý tàng đao, lão quản gia này đâu phải là đối thủ của y, mới nói vài câu trên trán đã toát mồ hôi hột.

Trương Tôn Nghiêu thấy bộ dáng như vậy, cảm thấy thu tiền cũ thường lệ cũng không có vấn đề, ai ngờ lão quản gia này áp úng một hồi lâu, sau đó mới nói:

- Tàn trưởng quan của quý sở cũng đang ở đây, các người cũng đừng hành hung, lão đầu tử ta không nói, sợ là Tàn trưởng quan không tha cho.

Tàn Lâm ư? Ánh mắt Trương Tôn Nghiêu khép hờ, thần sắc hơi có vẻ khinh thường: đắc tội với Thủ Phụ để sư Trương Thái Nhạc, lại xích mích cùng Ngụy Quốc Công Từ gia, chỉ đơn độc một Trương Thành là có thể bảo vệ được người sao? Ta đây thách thức cả chỗ dựa sau lưng người, để cho người biết được bản quan lợi hại.

Lộc Nhĩ Linh rất biết thân phận chó săn của mình, thấy thần sắc chủ nhân lập tức nhảy ra, nắm đầu lão quản gia cười gằn nói:

- Mau dẫn chúng ta đi, chậm trễ sẽ lột da chó của lão!

Đi qua hai ba hành lang, vòng qua bốn năm bức tường hồng đã nghe thấy tiếng đàn sáo dập dìu, Tàn Lâm đang cao giọng cười to, hàn huyên vui vẻ với người nào đó.

Lần này bắt được rồi.

Trương Tôn Nghiêu ra hiệu, Lộc Nhĩ Linh giậm chân kêu to:

- Tàn Lâm, người thân là quan viên Cẩm Y Vệ cách chức lưu nhiệm, không giữ bổn phận, thiếu trách nhiệm, ngày ngày cũng không tới Thiên Hộ Sở điểm danh, lại rảnh rỗi đi tới kỹ viện tìm vui như vậy...

Lời còn chưa nói hết, chợt nghe bên trong quát to một tiếng:

- Tên nào mồm miệng dơ bẩn tới chỗ này quấy rối nhã hứng của gia gia như vậy, tặc tử, ném thử một quyền của gia gia!

Lời còn chưa dứt, một cơn gió lốc từ trong xông ra, hoa lên một cái trước mắt mọi người, rầm một tiếng trầm đục, Lộc Nhĩ Linh đã ngã lăn ra ngựa mặt lên trời, tứ chi co quắp, trợn mắt trắng dã hôn mê.

Người vừa xuất hiện thân mặc trường sam thêu chữ Phúc, đầu đội Anh Hùng cân cầm hồng nhung cầu, gương mặt nung núc thịt đen kịt, hai mắt trợn tròn, trông trắng nhiều hơn trông đen, tay áo xăn lên đến cùi chỏ. Hai tay y dính đầy mỡ, trên tay trái còn đang cầm một chiếc giò heo lớn.

Trương Tôn Nghiêu không nhận ra người này, bị dáng vẻ hung hãn của y dọa sợ đến lui một bước, run giọng nói:

- Bất, bất sơn tặc...

- Con bà nó, dám nói tiểu Hầu gia ta là sơn tặc?

Thường Dận Tự kêu to như chộc tiết heo, lập tức tuôn ra một đám gia tướng hung thần ác sát bắt đầu đánh nhau loạn xạ với người của Trương Tôn Nghiêu.

Hiệu Úy Thiên Hộ Sở Nam Kinh nhận ra đây là tiểu Hầu gia Hoài Viễn Hầu phủ, ai nấy đều co rút không dám động thủ. Gia tướng Thường gia lại là nhân vật hung ác từ núi thây biển máu xông ra, lập tức đánh cho Trương Tôn Nghiêu và thân binh của y sưng mặt sưng mũi.

- Dừng tay, dừng tay!

Tần Lâm chần chờ một hồi lâu mới làm ra vẻ vội vàng đi ra, giả vờ khuyên nhủ:

- Tiểu Hầu gia không thể, vị Trương Thiên Hộ này là trưởng quan bản sở mới đến... Trời ơi không tốt, Trương Thiên Hộ người nằm ở chỗ này, coi chừng... coi chừng, ta không cẩn thận đạp trúng đầu người!

Trương Tôn Nghiêu đã bị đánh sắp học máu, lại bị Tần Lâm đạp lên đầu một cước, thấy đáng vẻ vui mừng trước tai họa của kẻ khác của Tần Lâm, y tức tối ngạt thở, lập tức hôn mê ngay tại chỗ.

Lúc Trương Tôn Nghiêu chậm rãi tỉnh dậy, Tần Lâm còn đang giả vờ oán trách Thường Dận Tự:

- Tiểu Hầu gia cũng thật là càn rỡ, Trương Thiên Hộ là thượng quan trực tiếp của ta, người lại đánh y như vậy, mặt mũi huynh đệ không biết để đâu...

Thường Dận Tự trợn mắt trắng dã, khăn cổ kêu lên:

- Nếu không nể mặt Tần Đại ca, đệ đã đánh chết bọn tặc tử ỷ vào đám không có trứng ở trong cung cũng dám giương oai trước mặt Hoài Viễn Hầu phủ chúng ta. Hừ, dám giở trò gì chứ?

Nghe là tiểu Hầu gia Hoài Viễn Hầu phủ, Trương Tôn Nghiêu lấy làm kinh hãi, thiếu chút nữa cắn trúng lưỡi mình.

Nội đình hoạn quan sợ nhất là ai? Cũng không phải là các lão nội các, cũng không phải ngôn quan chó điên, lại chính là đám võ thần huân quý đã có từ lúc triều Đại Minh khai quốc này.

Thái giám lớn hơn nữa cũng chỉ là gia nô của Hoàng đế, nhưng tổ tiên đám võ thần huân quý nếu không phải là lão đệ huynh cùng nhau vào sinh ra tử với Vĩnh Lạc gia, vậy cũng là thông gia nhiều đời với Hoàng gia. Giống như Từ Hoàng hậu của Vĩnh Lạc gia xuất thân từ Từ gia Ngụy Quốc Công, Vũ Thanh Bá Lý Vĩ là cha ruột đương kim Từ Thánh Lý Thái hậu, quan hệ giữa các phủ với nhau vô cùng thân thiết chặt chẽ, một kẻ vinh cả bọn cùng vinh.

Huân quý hoàng thân là bằng hữu, huynh đệ, tân khách, thân thích của Hoàng đế, thái giám bắt quả chỉ là gia nô mà thôi, sao thể vượt qua người ta được?

Tuy rằng hiện tại đám võ thần huân quý bị quan văn chèn ép ra ngoài triều, quyền phát ngôn tại triều giảm xuống không ít, xuất hiện mấy Thủ Phụ cầm quyền như Nghiêm Tung, Cao Cửng, Trương Cư Chính, trong số thái giám thỉnh thoảng cũng xuất hiện vài kẻ hô phong hoán vũ, giống như Lưu Cẩn, Vương Chấn, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể oai phong trong mười năm hai mươi năm, không giống như võ thần huân quý thăng trầm với nước, quyền thế giàu sang cha truyền con nối đời đời.

Năm Chính Đức quyền yêm Lưu Cẩn được xưng Lập Hoàng đế, ngay cả Phùng Bảo cũng không dám so sánh với vị lão tổ tông này, đừng nói là Trương Kinh. Lưu Cẩn cả đời động qua quan văn võ tướng không ít, nhưng cũng không dám động một đầu ngón tay tới huân quý hoàng thân!

Nghĩ đến những chuyện này, Trương Tôn Nghiêu cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, giãy dụa bò từ dưới đất dậy.

- Ôi chao, Trương Thiên Hộ ngài tỉnh rồi sao...

Tần Lâm giả vờ tới đỡ, còn làm bộ nói:

- Thật là xin lỗi, mới vừa rồi không nhìn thấy ngài nằm dưới đất, không cẩn thận đạp một cước. Ý Hồng, Ôi Thúy, mau lấy khăn lau nước nóng tới lau cho Trương Thiên Hộ.

320. Chương 320: Âm Khí Của Tiểu Hầu Gia

Hai hồng quan nhân dung nhan nổi bật đáp lời, không có lập tức đi lấy khăn mà là nhìn Trương Tôn Nghiêu cười khanh khách. Y phục của vị Trương Thiên Hộ này bị xé rách, đầu tóc rối bù, sưng mặt sưng mũi, như vậy cũng không nói. Chính giữa mặt y còn có một dấu giày hết sức rõ ràng, đây không phải là Tần Lâm Tần trưởng quan giở trò chơi xấu hay sao?

- Không... Không cần...

Trương Tôn Nghiêu vất vả lắm mới nặn từ trong kẽ răng ra mấy chữ này, mặt tức tới đỏ bừng.

Thường Dân Tự vẫn không bỏ qua, chỉ vào mũi y mắng:

- Người là cái thá gì, dám ra oai với Tần Đại ca của ta?! Chớ có chọc giận tiểu gia, bằng không sẽ ném tên tặc tử ngươi xuống Tần Hoài hà nuôi cá.

Thường tiểu Hầu gia không những xuất thân vũ huân thân quý, còn là kẻ tính tình lỗ mãng, không hề nói lý xa gần nổi tiếng Nam Kinh từ trước tới nay. Nếu Trương Tôn Nghiêu dám trở mặt gây chuyện với y, đừng nói là người ngoài không đứng về phía y, chỉ sợ ngay cả thân thúc thúc Trương Kinh cũng phải cau mày nói: Chẳng lẽ những năm qua ngươi sống trên thân chó hay sao, vì sao lại vô cớ sinh sự với loại người rất thích sinh sự, động một cái lập tức nhảy dựng lên xông tới ẩu đả như vậy?

Cho nên Trương Tôn Nghiêu cũng chỉ đành im hơi lặng tiếng, làm bộ như tai điếc, không đối đáp với Thường Dân Tự, chỉ huy các Hiệu Úy đỡ đám thủ hạ nằm la liệt dưới đất dậy.

Lộc Nhĩ Linh mới vừa tỉnh lại còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã kêu lên oai oái, vô cùng kinh ngạc hỏi:

- Kẻ nào dám đánh thiên tử thân quân? Chẳng phải là tạo phản sao?

- Tiểu gia đánh chính là người!

Lời còn chưa dứt, Thường Dân Tự tiện tay vung lên, có vật gì đó rời tay bay ra, bay thẳng vào mặt Lộc Nhĩ Linh.

Vật kia vừa va vào mặt, một cỗ đại lực đánh cho Lộc Nhĩ Linh ngã ngửa ra sau đập đầu xuống sàn, lập tức đau thấu xương tủy.

Vật kia trơn tuột đầy mỡ và nước canh lăn tới bên cạnh, thì ra vừa rồi Thường Dân Tự dùng chân giò cầm trên tay ném vào mặt Lộc Nhĩ Linh, khiến cho y nổ đom đóm mắt, đầy đầu đầy cổ toàn là nước canh mỡ, trơn tuột khó chịu.

Người bên cạnh thấy vậy cũng hết sức buồn cười, đám gia tướng Hoài Viễn Hầu phủ ai nấy cười híp mắt.

Có một hồng quan nhân Túy Phượng lâu giờ tay áo lên che miệng cười khanh khách nói:

- Ai cũng nói Thường tiểu Hầu gia dãi bằng hữu quả thật không chê vào đâu được, trước hết mời Lộc trưởng quan ăn một quyền, sau đó lại cho y ăn giò heo, có điều không biết Lộc trưởng quan ăn có tiêu hay không.

- Ăn không hết ném đi...

Có cô nương nghịch ngợm tiếp lời, nhất thời đám chị em cười nghiêng ngả.

Đánh chó phải nể mặt chủ, huống chi chủ nhân cũng bị đánh một trận, Trương Tôn Nghiêu giận không nơi phát tiết, đá mạnh một cước vào mông Lộc Nhĩ Linh, tức giận nói:

- Đồ vô dụng, còn không mau cút đi!

Tiếng là bảo Lộc Nhĩ Linh cút, Trương Tôn Nghiêu cũng mượn đó hạ đài, hậm hực rút lui theo, đám Hiệu Úy thân binh của y cũng lập tức ôm đầu trốn chui như chuột.

Hai mươi tên Hiệu Úy Thiên Hộ Sở Nam Kinh kia còn đang do dự không biết có nên đi hay không, thần sắc lúng túng nhìn Tần Lâm, trên mặt ai nấy lộ vẻ luyến tiếc: Ôi, nếu Thiên Hộ của chúng ta không phải là Trương Tôn Nghiêu mà là Tần trưởng quan, vậy thì hay biết bao nhiêu...

Rất nhiều người mấp máy đôi môi, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

- Chư vị huynh đệ, dù sao Trương Thiên Hộ cũng là thượng quan, cũng phải nể mặt một chút...

Tần Lâm cười hắc hắc xấu xa, nhìn bọn họ nháy mắt.

Các Hiệu Úy biết trong lòng Tần trưởng quan cũng không có gút mắc với mình, lập tức lộ vẻ vui mừng, cung cung kính kính nhìn hẩn chấp tay một cái, lúc này mới đuổi theo Trương Tôn Nghiêu rời đi.

Đương nhiên tuồng kịch này là do Tần Lâm và Thường Dận Tự bày ra để sửa trị Trương Tôn Nghiêu, chờ đám Cẩm Y Vệ rời đi hết, trong Túy Phụng lâu nhất thời ai nấy cười ầm lên.

- Tần Đại ca, huynh đệ thật sự khâm phục...

Thường Dận Tự đổi sắc mặt, cười hì hì giơ ngón tay cái lên:

- Hoài Viễn Hầu phủ cùng Ngụy Quốc Công phủ đời đời cầm quân, đám quân lính dưới quyền bọn họ cảm ân ái đức cũng không thể nào hơn được dáng vẻ của đám Cẩm Y Hiệu Úy vừa rồi. Tần Đại ca tới Nam Kinh chưa bao lâu, đám Cẩm Y Hiệu Úy đã đối với huynh như vậy quả thật khiến cho người ta bội phục.

- Bất quá chỉ có ba điểm làm việc công bình, thưởng phạt phân minh, mọi người đều có ích lợi mà thôi.

Tần Lâm cũng không cảm thấy có gì quá lớn.

Thường Dận Tự mở to mắt nhìn Tần Lâm vài lần tựa như không quen biết, cuối cùng than thở:

- Nói thì dễ làm thì khó, ba điểm mà Tần Đại ca vừa nói, Khai Bình Vương tiên tổ của mỡ đây cũng đã nói qua, bất quá ngài còn nói thêm: Có thể chân chính làm được ba điểm này, vậy sẽ có khả năng dẫn dắt mười vạn chúng hoành hành thiên hạ, đánh đâu thắng đó.

- Được rồi được rồi...

Tần Lâm liếc y một cái:

- Kẻ nào dám nói huynh là người thô lỗ? Ta thấy huynh hết sức tinh khôn, ít nhất Ngưu Thỉ thần công (rắn trâu) đã luyện đến hóa cảnh, có thể hoành hành thiên hạ, đánh đâu thắng đó.

- Mỡ nói là lời thật...

Thường Dận Tự toét miệng cười khúc khích, lại nói:

- Tính từ đời Trung Sơn Vương cùng Khai Bình Vương, bàn về bồi phạt Từ Đại tiểu thư là cô cô của mỡ, tương lai Đại ca kết hôn với nàng chính là cô đại gia của mỡ, mỡ có thể không vô mộng niệm bỏ cô đại gia sao? Đúng rồi, nghe nói các người đánh nhau ngoài đường phố, đánh là hôn mắng là yêu sao?

Tần Lâm trợn mắt một cái, không muốn nói nhảm với tên thô lỗ này nữa.

- Ta cười đắc ý, ta cười đắc ý...

Tần Lâm vừa đi vừa ngêu ngao, tâm trạng sáng khoái đi về nhà, cảm thấy món chân giò ướp mật của đầu bếp Túy Phụng lâu đặc chế mùi vị không tệ, còn đặc biệt xách về hai cái, đương nhiên không phải là cái mà Thường Dận Tự đã dùng để ném Lộc Nhĩ Linh.

Mới vừa đi tới cửa chính nhà mình, đã nhìn thấy trên mặt mâm của Lục Viễn Chí nở một nụ cười xấu xa bỉ ổi ti tiện, lại thêm hạ lưu dâm đẳng.

- Chân giò ướp mật, đặc sản của Túy Phụng lâu...

Tần Lâm xấu xa giơ hộp đựng thức ăn lên:

- Thành thật khai báo, chia cho đệ một cái, nếu không thành thật, ném hết xuống Tần Hoài hà làm mồi cho cá.

Lục mập lập tức không cười nữa, giơ tay chộp lấy hộp thức ăn:

- Trời ơi Đại ca, huynh làm như vậy ắt sẽ xảy ra án mạng, chân giò ướp mật của Túy Phượng lâu có thể khiến cho người ta thêm chết...

Tần Lâm vẫn bất động, hất tay nung núc thịt của Lục mập ra xa.

Tên mập vô kế khả thi, không thể làm gì khác hơn là tỏ ra đau khổ nói:

- Thái sư phụ cùng tiểu sư muội mới từ Huệ Dân được cục trở lại, lão gia tử sắc mặt đen sì, bắt lấy đệ và lão Ngưu tra hỏi, hiện tại đang ngồi trong sảnh chờ huynh. Về phần hỏi chuyện gì, Tần ca huynh đi vào thì biết thôi.

Tần Lâm trợn mắt nhìn một cái, giả vờ muốn đưa hộp đựng thức ăn cho tên mập, lại đột nhiên lui về phía sau ném đi, chỉ thấy thân thể tròn vo của tên mập nhanh chóng hóa thân thiên ngoại phi tiên, dùng dáng vẻ ưu nhã chói chói vào mắt phi thân chộp lấy. Trên có thể hái sao trời, dưới có thể mò trăng đáy nước, hết sức dễ dàng ôm gọn hộp đựng thức ăn vào lòng.

Tên mập vô kế khả thi, không thể làm gì khác hơn là tỏ ra đau khổ nói:

- Thái sư phụ cùng tiểu sư muội mới từ Huệ Dân được cục trở lại, lão gia tử sắc mặt đen sì, bắt lấy đệ và lão Ngưu tra hỏi, hiện tại đang ngồi trong sảnh chờ huynh. Về phần hỏi chuyện gì, Tần ca huynh đi vào thì biết thôi.

Tần Lâm trợn mắt nhìn một cái, giả vờ muốn đưa hộp đựng thức ăn cho tên mập, lại đột nhiên lui về phía sau ném đi, chỉ thấy thân thể tròn vo của tên mập nhanh chóng hóa thân thiên ngoại phi tiên, dùng dáng vẻ ưu nhã chói chói vào mắt phi thân chộp lấy. Trên có thể hái sao trời, dưới có thể mò trăng đáy nước, hết sức dễ dàng ôm gọn hộp đựng thức ăn vào lòng.

321. Chương 321: Lý Thời Trân Hiểu Lâm

Trời ơi, thân thủ như vậy thừa sức làm thủ môn cho đội tuyển bóng đá quốc gia tham dự World Cup, chẳng khác nào tường đồng vách sắt. Tần Lâm lắc đầu thở dài một phen, chỉ cảm thấy tên mập sinh không gặp thời, nếu như sinh muộn bốn trăm năm, đội tuyển quốc gia đã không bị thủng lưới thất bại trong phút chót.

Hắn vừa cảm khái vừa tiến vào trong, quả nhiên Lý Thời Trân cùng Thanh Đại đang ngồi trong sảnh, thần sắc tỏ vẻ hết sức nôn nóng.

Lý Thời Trân cả đời hành y tế thế, Huệ Dân được cục đã có lịch sử mấy trăm năm, trong mắt lão đã là thâm căn cố đế. Từ khi bắt đầu học y ở Kỳ Châu đã vào Huệ Dân được cục lạy thần vị tổ sư gia Hoàng Đế cùng Kỳ Bá, đến già càng có thêm vài phần tình cảm quyến luyến.

Đồng nghiệp y gia Nam Kinh mơ hồ bài xích nữ y quán Cận Đại, Lý Thời Trân vẫn cảm thấy không ổn. Hôm nay đi thăm viếng bọn họ một vòng, từ trong câu chuyện không mặn không nhạt của đám đồng nghiệp, lão thần y lại lấy được mấy tin tức làm cho lão sợ hết hồn hết vía.

Lý Thời Trân không tìm được Tần Lâm, liền vội vàng đến nữ y quán hỏi cháu gái, kết quả Thanh Đại cũng không biết được ngọn nguồn. Lão thần y lập tức luống cuống, đóng cửa nữ y quán thật sớm, cùng Thanh Đại chạy về nhà chờ Tần Lâm.

Thanh Đại không hề tỏ ra kinh hoảng chút nào, trong trái tim thuần khiết như pha lê của nữ y tiên, Tần Đại ca của nàng vĩnh viễn không có gì mà không làm được.

Thiếu nữ chống tay trên bàn, hai bàn tay trắng muốt chống cằm, mắt to long lanh chớp chớp, lẳng lặng chờ ý trung nhân của mình.

Tần Lâm đang cười híp mắt, sải bước tiến vào trong sảnh.

Thanh Đại lập tức từ trên ghế đứng bật dậy, nhảy vội mấy bước tới bên cạnh Tần Lâm, kéo tay hắn lên quan sát toàn thân hắn từ trên xuống dưới, cái miệng nhỏ nhắn cười khanh khách:

- Ủa, Tần ca ca, để cho Thanh Đại nhìn một chút xem có mất đi miếng thịt nào không. Huynh không biết, mới vừa rồi gia sưýt chút nữa đã hỏng mất...

Bất kể ở bên ngoài trải qua gió tanh mưa máu như thế nào, tranh chấp sinh tử tới mức nào, chỉ cần thấy được nụ cười ngây thơ thuần khiết Thanh Đại, nghe thấy tiếng cười vui sướng trong như chuông bạc của nàng, tâm trạng Tần Lâm sẽ giống như bầu trời tháng Chín không một gợn mây, ánh mặt trời rực rỡ.

Ngại vì đang có mặt Lý Thời Trân, không tiện làm ra động tác thân mật, cho nên Tần Lâm bắt quá chỉ vỗ nhẹ vào vai Thanh Đại, sau đó chấp tay hỏi Lý Thời Trân ngồi trên:

- Diệt tôn làm phiền thái thế thúc quan tâm, chẳng hay thái thế thúc lo âu như vậy là vì chuyện gì?

- Khụ khụ...

Lý Thời Trân vuốt râu cằm:

- Mới vừa rồi ở Huệ Dân được cục, lão phu nghe người ta nói tấu chương do Ngụy Quốc Công bảo cử con khôi phục chức quan cũ đã bị Giang Lăng tướng quốc bác bỏ phải không?

Tần Lâm gãi gãi đầu, khúc chiết trong này không tiện nói ra tỉ mỉ cùng Lý Thời Trân, giống như chuyện xúc thành tướng phủ kết minh cùng Ngũ Phong hải thương, ra biển chiêu an, tác chiến cùng Chân Oa Đảo Tân Gia, đấu trí đấu dũng cùng Hải Sa hội Hàng Châu, chuyện phong chu chử thiên sứ bị hại... chỉ cần nói ra một chuyện sẽ phải lộ ra hết, cần gì để cho lão nhân gia lo lắng sợ hãi vì những chuyện này?

Cho nên Tần Lâm không thể làm gì khác hơn là trả lời quả thật có chuyện như vậy.

- Giang Lăng tướng quốc, không phải là phụ thân Tử Huyền tỷ tỷ sao?

Đôi mắt to đen như bảo thạch của Thanh Đại chớp chớp, tràn đầy nghi hoặc không hiểu vì sao phụ thân Tử Huyền tỷ tỷ lại bác bỏ tấu chương bảo cử Tần Lâm.

Bất quá rất nhanh nàng liền vỗ tay cười lên:

- Không làm quan cũng không có gì, Tần ca ca có thể đến nữ y quán hỗ trợ.

Tiểu nha đầu mong đợi nhìn Tần Lâm, ở trong mắt của nàng, Tần ca ca chính là Tần ca ca, làm Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ cố nhiên uy phong lẫm lẫm, nhưng đến y quán hỗ trợ, không phải ngày nào cũng có thể gặp mặt sao, vậy cũng rất tốt.

Đương nhiên không phải là Lý Thời Trân không rành thế sự giống như cháu gái vậy, rất nhanh lão đã nghĩ tới cường thù đại địch mà Tần Lâm đã kết trong quá khứ, cùng với rất nhiều chuyện khác, không khỏi thở thật dài một cái. Thanh Đại nói hết sức dễ dàng, nếu như Tần Lâm mất đi quan vị, quyền thế, sợ rằng rất nhiều chuyện cũng sẽ không giống lúc trước, đến lúc đó ngay cả nữ y quán Cận Đại có thể tiếp tục mở hay không cũng sẽ là vấn đề.

Lão thần y lại càng râu rĩ hơn, cân nhắc hỏi:

- Tần Lâm, lão phu lại hỏi con, Ngụy Quốc Công Từ gia bảo cử bị bác mất mặt mũi, có phải trút giận lên đầu con không? Nghe nói Từ Đại tiểu thư kia đánh con ba bạt tai ngoài đường phố?

- Ặc...

Tần Lâm thấy buồn cười, hắn và Từ Tân Di cãi nhau ầm ĩ cũng không chỉ lần này, Đại tiểu thư có phong thái chẳng khác nào nam nhân, về phần lần trước, nào có nghiêm trọng như lời đồn đãi?

Nhưng nam nữ thụ thụ bất thân, Tần Lâm cũng không thể nói với Lý Thời Trân hắn và Từ Đại tiểu thư 'Đánh nhau' sử dụng những chiêu thức như Tiên Nhân Trích Đào, Hắc Hồ Thâu Tâm...

Vì vậy không thể làm gì khác hơn là sờ mũi, cười hắc hắc nói:

- Không nghiêm trọng như vậy, chẳng qua là nàng khê đẩy con một cái, sau đó bỏ chạy, hai ngày nay con đi Ngụy Quốc Công phủ cầu kiến cũng không gặp, có lẽ vẫn còn đang giận.

- Vậy thì không có chuyện gì lớn, lòng dạ Từ tỷ tỷ rất rộng rãi khoáng đạt...

Thanh Đại rất xem thường chu cái miệng nhỏ nhắn, hơn nữa dựa vào trực giác nàng cũng phát hiện, mặc dù Từ tỷ tỷ thích gây gổ cùng Tần Lâm, trên thực tế cũng là bạn rất thân.

Lý Thời Trân nào biết nhiều như vậy, lão chỉ cho rằng Từ Tân Di bởi vì chuyện tấu chương Ngụy Quốc Công bị bác bỏ cho nên thay lòng đổi dạ với Tần Lâm, cho nên thần sắc lão nhân lại càng u uất.

Trầm ngâm một hồi, ánh mắt lão nhìn thẳng Tần Lâm, ôm hy vọng cuối cùng hỏi:

- Thế diệt tôn, lão phu nghe nói vốn là con cốt nhục Hàn trưởng quan cai quản sở chữ Canh, bây giờ tân Thiên Hộ tới, ngay cả sở chữ Canh cũng bị đoạt đi, tân nhậm Bá Hộ quan lại là tên họ Lộc ngày trước có thù oán với con. Chuyện này... rốt cục có thật vậy hay không?

- Chuyện này...

Tần Lâm cười hăng hắc xấu xa, cũng không biết nên nói với Lý Thời Trân như thế nào. Mới vừa rồi hắn dẫn Thường Dận Tự Thường tiểu Hầu gia đánh Trương Tôn Nghiêu cùng Lộc Nhĩ Linh không bằng heo chó, nhưng nhắc tới chuyện này với lão thần y luôn luôn chính phái, nhất định sẽ bị lão coi là điển hình bất hảo không chịu nổi.

Còn nữa, hắn cùng Thường Dận Tự chạy đến Túy Phượng lầu gặp Ý Hồng Ôi Thúy, mặc dù không có thật sự làm chuyện gì xấu, cũng xấu hổ không tiện nói ra trước mặt Thanh Đại.

- Coi... coi như là vậy đi...

Tần Lâm do dự một chút, bắt quả Lý Thời Trân nói cũng không sai, quả thật mới có tân Thiên Hộ tới, Hàn Phi Liêm cũng từ chức Bá Hộ sở chữ Canh, để cho Lộc Nhĩ Linh tiếp nhận. Chẳng qua là tiền cũ thường lệ trước đây các nhà tửu quán thanh lâu đổ trường nộp cho sở chữ Canh, hiện tại trực tiếp giao cho Tần trưởng quan hắn quản lý.

Còn nữa, hắn cùng Thường Dận Tự chạy đến Túy Phượng lầu gặp Ý Hồng Ôi Thúy, mặc dù không có thật sự làm chuyện gì xấu, cũng xấu hổ không tiện nói ra trước mặt Thanh Đại.

- Coi... coi như là vậy đi...

Tần Lâm do dự một chút, bắt quả Lý Thời Trân nói cũng không sai, quả thật mới có tân Thiên Hộ tới, Hàn Phi Liêm cũng từ chức Bá Hộ sở chữ Canh, để cho Lộc Nhĩ Linh tiếp nhận. Chẳng qua là tiền cũ thường lệ trước đây các nhà tửu quán thanh lâu đổ trường nộp cho sở chữ Canh, hiện tại trực tiếp giao cho Tần trưởng quan hắn quản lý.

Gia gia truy vấn ngọn nguồn giống như là thẩm vấn Tần ca ca, Thanh Đại cũng có chút không vui, giậm chân lôi kéo chòm râu bạc phơ của gia gia làm nũng:

- Gia gia thật là, Hàn Đại ca có làm Bá Hộ hay không có quan hệ gì? Gia gia, người hù dọa Thanh Đại như vậy, giống như Tần Đại ca đã làm chuyện gì xấu không bằng...

- Không có, không có gì...

Lý Thời Trân cố gắng trấn định vỗ vỗ tay nhỏ bé cháu gái, cả người lại cơ hồ mềm nhũn trên Thái Sư ỷ.

Lão cũng coi là nửa người trong quan trường, biết quan trường đầu đá vô tình, đáng sợ, hôm nay Xuân phong đặc ý, ngày mai sẽ cây ngã chim bay tứ tán, chẳng những một thân khổ sở thậm chí còn bị lưu đầy quan ải xa xôi, liên lụy cả thân nhân, những chuyện này trước nay không ít.

Tần Lâm đã bị cách chức, còn đắc tội với Thủ Phụ đế sư quyền khuynh thiên hạ cùng Ngụy Quốc Công phủ đời đời trấn thủ Nam Kinh, bây giờ ngay cả hàng ổ sở chữ Canh đều bị người khác cư chiếm ổ thước. Theo Lý Thời Trân thấy, đây rõ ràng là muốn quét sạch chút thế lực nhỏ nhoi không đáng kể gì của Tần Lâm.

- Tần thế diệt tôn...

Lý Thời Trân ngồi thẳng người lên, chợt trở nên nghiêm trang, thanh âm cũng trầm tĩnh lại:

- Lệnh tổ cùng lão phu vốn có ước hẹn hôn nhân, con cũng đã quyết định hôn ước cùng Thanh Đại...

- Vì sao gia gia lại nhắc tới chuyện này?

Gương mặt Thanh Đại ửng hồng, nhìn trộm Tần Lâm một chút lại vội vàng cúi đầu, hai chân giẫm lên nhau liên hồi, cảm thấy trong lòng ngọt ngào như rót mật.

Lục Viễn Chí cùng mấy quản gia thị nữ nấp ở bên ngoài nghe đến đó, có quản gia thất kinh nói:

- Chẳng lẽ là Lý lão tiên sinh nghe chủ nhân chúng ta tiền trình âm đạm, cho nên muốn hủy bỏ hôn ước?

- Hủy cái đầu người!

Lục mập đánh một cái vào đầu người nọ:

- Chớ có xem thường Thái sư phụ của mập gia.

Quả nhiên Lý Thời Trân cắn răng một cái, dứt khoát nói:

- Tần thế diệt tôn, vốn lão phu tưởng rằng hai vị tiểu thư Trương Từ có ý với con. Với thân phận địa vị của hai nàng, bất kể vị nào làm chính thê, Thanh Đại làm bình thê cũng còn hiềm với cao, tự nhiên không có nửa câu oán hận. Nhưng bây giờ mới hiểu được chẳng qua là lão phu một bên tình nguyện, cả hai nhà Trương, Từ đều xích mích với con, thậm chí còn cố ý là địch, sợ là tiền trình thế diệt tôn...

- Hôm nay cục đồng (đồng sự coi sóc) Huệ Dân được cục còn khuyên ta chọn cháu rể, hừ, lão phu há là người xu viêm phụ thế, mang cháu gái mình ra để kết giao quyền quý hay sao? Nhà chúng ta đã có hôn ước, hãy mau chọn ngày lành tháng tốt, nhờ mai mối đưa lễ vật thành hôn cho hai con. Nếu như... có bị cách chức đầy đi biên ải, cũng tiện trên đường có bầu có bạn với nhau...

Lão thần y dứt lời trông mắt đỏ ngầu, lộ vẻ xúc động thương tâm, cảnh tượng năm xưa lão hữu bởi vì giúp lão mà bị đuổi cổ ra khỏi Sở Vương phủ hiện ra rõ ràng trước mắt.

- Hừ, đâu đến nỗi nghiêm trọng như vậy?

Thanh Đại ở sau lưng gia gia thè lưỡi, căn bản không tin tưởng Tần Lâm sẽ tới nỗi bị cách chức đầy đi biên ải như vậy. Hơn nữa cho dù là thật sự cách chức đi biên ải nàng cũng không sợ, dù sao được ở bên cạnh Tần Đại ca, cũng không có gì đáng sợ nữa.

- Khụ khụ...

Từ Văn Trường trở lại không biết lúc nào, lão đứng ở phía sau cây cột ho khan hai tiếng, lắc đầu lia lịa như trống bỏi, xua tay liên tiếp với Tần Lâm.

Tần Lâm mỉm cười ngẩng đầu lên, va chạm với ánh mắt Thanh Đại.

Tim thiếu nữ đang đập thình thịch như nai nhảy, đôi mắt đầy vẻ nhu tình mong chờ nhìn chăm chăm vào mặt Tần Lâm, lắng lắng chờ câu trả lời của hắn.

- Lệnh của trưởng giả quả thật không dám cãi...

Tần Lâm rất là cảm động vái chào Lý Thời Trân thật sâu, lão thần y ở ngoài sáng biết hắn 'Đắc tội quyền quý, tiền trình âm đạm' nhưng vẫn dứt khoát gả cháu gái cho, tấm lòng như vậy vô cùng hiếm có.

Trong mắt hắn, tuy rằng giữa mình và Kim Anh Cơ từng có mối tình một đêm, nhưng vị nữ hải tặc vương kia cũng không phải là mẫu nữ nhân có thể ngoan ngoãn ở bên cạnh nam nhân. Từ Tân Di lại chẳng khác nào nam nhân, buông thả phóng túng, có lúc đùa giỡn quá mức thậm chí thân thể mềm mại nóng bỏng va chạm cũng khiến cho Tần Lâm chảy máu mũi đầm đìa, nhưng cảm giác chỉ giống như anh em ruột mà thôi.

Về phần Trương Tử Huyền, vị thiên kim tướng phủ này xinh đẹp tuyệt luân lại trí tuệ siêu quần, Tần Lâm chỉ thường thức kinh tài tuyệt diệu của nàng nhiều hơn, về cảm giác lại không có tình cảm yêu thương như Thanh Đại. Mà đôi mắt sâu thẳm như tinh không diệu vọng cũng khiến cho người ta khó lòng đoán biết tâm ý của nàng.

Chỉ có Thanh Đại thuần khiết động lòng người, mới gặp gỡ trong núi sâu Kỳ Châu tựa như tiên tử tắm ánh mặt trời sắp lặn giữa núi rừng, khắc sâu dấu vết bất diệt trong lòng Tần Lâm, phát lời thề không hề xa nhau ở y quán, hiện tại nhớ lại vẫn còn đầy hồi ức say lòng.

Lại ngẩng đầu lên, Tần Lâm cười hì hì nhìn Thanh Đại, có cảm giác như rốt cục mình đã được như nguyện.

Trong trái tim tiểu sư tỷ ngày thơ tràn đầy nhu tình mật ý, hạnh phúc vô cùng, nhìn thấy dáng vẻ đắc ý quên hình của Tần Lâm, nàng lại cố ý xoay khuôn mặt nhỏ nhắn sang bên, mím cái miệng nhỏ nhắn không để ý đến hắn: đắc ý lắm sao, gia gia bảo muội gả cho huynh thì gả, có gì là đặc biệt hơn người?

- Hay, hay lắm...

Lý Thời Trân được Tần Lâm đáp ứng, mặc dù hiểu được hắn tiền tình khó giữ, nhưng hôn sự tiểu nhi nữ đã định vẫn khiến cho lão vui vẻ tuôn trào nước mắt, lập tức mở lịch ra coi ngày:

- Bảy ngày sau chính là ngày hoàng đạo tốt cho cưới gả, đến lúc đó sẽ thành thân cho hai con, tâm nguyện của lão phu cũng coi như được hoàn tất.

Tần Lâm ngoài miệng đáp ứng Lý Thời Trân, ánh mắt lại len lén nhìn thân thể mềm mại lả lướt của tiểu Thanh Đại toét miệng cười thật xấu xa, giống như con sói sắp sửa ăn thịt cô bé quàng khăn đỏ.

Gương mặt mỏng manh của nữ y tiên có hơi không chịu được, dúi gia gia vào trong còn chu cái miệng nhỏ nhắn oán trách vọng lại:

- Gia gia làm gì gấp gáp như vậy, giống như là người ta vội vàng gả cho hắn vậy... Thanh Đại chỉ muốn ở lại bên cạnh gia gia!

- Nha đầu ngốc...

Lý Thời Trân sờ sờ đầu cháu gái, lão vô cùng vui vẻ, nhưng lại âm thầm lo lắng cho tương lai cháu rể mình.

Hai vị này vừa rời đi, Từ Văn Trường liền cất giọng than thở tiến ra, lộ vẻ hận chủ nhân không chịu nghe lời, lỗ mũi đỏ ửng vì rượu cũng méo sang bên.

Nam tử hán tam thê tứ thiếp, cũng chú trọng nhập môn trước là lớn, quyết không có đạo lý cưới bình thê trước cưới chính thê sau. Nếu như Tần Lâm cưới Thanh Đại trước, nữ y tiên chính là chính thê, những kẻ tối sau tối đa cũng chỉ có thể làm bình thê.

Trương Tử Huyền là thiên kim tướng phủ, Từ Tân Di là con gái Quốc Công, thân phận địa vị bọn họ chỉ kém Công chúa một bậc mà thôi, tuyệt đối không thể nào làm bình thê cho người ta.

Lý Thời Trân sờ sờ đầu cháu gái, lão vô cùng vui vẻ, nhưng lại âm thầm lo lắng cho tương lai cháu rể mình.

Hai vị này vừa rời đi, Từ Văn Trường liền cất giọng than thở tiến ra, lộ vẻ hận chủ nhân không chịu nghe lời, lỗ mũi đỏ ửng vì rượu cũng méo sang bên.

Nam tử hán tam thê tứ thiếp, cũng chú trọng nhập môn trước là lớn, quyết không có đạo lý cưới bình thê trước cưới chính thê sau. Nếu như Tần Lâm cưới Thanh Đại trước, nữ y tiên chính là chính thê, những kẻ tối sau tối đa cũng chỉ có thể làm bình thê.

Trương Tử Huyền là thiên kim tướng phủ, Từ Tân Di là con gái Quốc Công, thân phận địa vị bọn họ chỉ kém Công chúa một bậc mà thôi, tuyệt đối không thể nào làm bình thê cho người ta.

322. Chương 322: Nghĩa Bạc Vân Thiên

- Tần trưởng quan! Tần trưởng quan, người có hiểu hay không vậy?

Từ Văn Trường vỗ đùi, lúc này đã tức tối gần nổ phổi:

- Thanh niên tài tuấn muốn cưới Trương tiểu thư tướng phủ Giang Lăng, cháu Thượng Thư, công tử Thị Lang, tân khoa Hàn Lâm có thể xếp hàng dài từ đầu này tới đầu kia đường Chu Tước. Võ tướng muốn làm rể Đông sàng Ngụy Quốc Công phủ có thể đứng đầy cả một góc thành Đông.

Tần Lâm không thể làm gì sờ sờ lỗ mũi:

- Ý của Từ tiên sinh là ta cũng phải xếp hàng ở đường Chu Tước, hay ra đứng ở góc thành Đông sao?

Từ Văn Trường giận quá hóa cười, lắc đầu liên tục, lại thành khẩn khuyên giải:

- Kết thân với Ngụy Quốc Công phủ vinh hoa phú quý thăng trầm với nước, coi như đứng vào thế bất bại ở chốn quan trường. Thông gia với tướng phủ Giang Lăng là có Thủ Phụ để sự quyền khuynh thiên hạ tương trợ, một bước lên mây dễ như trở bàn tay. Nếu như trưởng quan thích nữ y tiên Lý gia, có thể lấy lễ bình thê đối đãi, như vậy cũng đã không phụ ân của mỹ nhân.

- Đúng vậy, đúng vậy, cưới Trương Tử Huyền là một bước lên mây, cưới Từ Tân Di là thăng trầm với nước...

Tần Lâm cười ha hả đầy xấu xa, làm bộ gãi đầu, chợt hỏi ngược lại:

- Khoan hãy nói người ta có nhận lời hay không, trước hết xin Từ tiên sinh nói ta nghe thử, rốt cục ta nên cưới ai làm chính thê mới phải?

- Chuyện này...

Từ Văn Trường cũng gãi đầu theo, lão đầu tử cũng không giống như người tuổi trẻ đàm tình thuyết ái, điểm mà lão suy tính trước tiên chính là ích lợi:

Bàn về ích lợi chính trị, dưới mắt là Trương Cư Chính quyền khuynh thiên hạ, nhưng quyền thế quan văn nhiều nhất chỉ có đời này, sau khi chết bị người phản công cũng nhiều không đếm xuể. Đương nhiên hiện tại Tần Lâm có thể mượn thế bay bổng lên mây, nhưng tương lai khó mà nói được.

Bàn về gia tộc lâu dài là Ngụy Quốc Công phủ thăng trầm với nước, một ngày triều Đại Minh còn vậy vẫn còn Ngụy Quốc Công phủ vinh hoa phú quý. Nhưng quyền phát ngôn của võ huân quý thích không lớn, Tần Lâm là quan viên Cẩm Y Vệ, cũng không thể được trợ giúp bao nhiêu.

Còn nữa, một núi không thể chứa hai hổ, Trương tiểu thư mưu trí cơ biến, Từ tiểu thư tánh tình nóng nảy, cả hai đều không phải là đèn cạn khô dầu, e rằng tùy tiện cưới người nào làm chính thê, người còn lại ắt sẽ không chịu bỏ qua.

Thật sự là khó có thể lưỡng toàn kỳ mỹ!

Nếu trưởng quan có thể cưới được hai vị thì quá tốt... Từ Văn Trường khổ sở gãi đầu, chợt thoáng động trong lòng, nghĩ tới một khả năng khác khiến cho người ta khó có thể tin, nhất thời trợn trừng mắt, cẩn thận quan sát vẻ mặt Tần Lâm.

Tên này chỉ nở một nụ cười xấu xa, người ngoài không thể nhìn ra được gì.

Ngay cả Từ Văn Trường quỷ kế đa đoan cũng không thể nào hiểu được, chỉ có thể vuốt loạn chòm râu cằm bẩm:

- Không thể nào... Trưởng quan lợi hại như vậy sao?

- Trưởng quan thật sự là nghĩa bạc vân thiên.

Ngoài cửa sổ, tên mập cùng Ngưu Đại Lực, Hàn Phi Liêm đồng thời giơ ngón tay cái lên khen ngợi, tự thẹn không bằng.

Lý Thời Trân không biết Tần Lâm muốn làm gì, bọn họ làm huynh đệ lại hiểu rõ ràng, làm sao có chuyện Tần Lâm bị cách chức đầy đi biên ải?

Vị trưởng quan này của chúng ta là trung gian giữa Ngũ Phong hải thương cùng tướng phủ Giang Lăng, là người chèo đò xây dựng đế quốc thương nghiệp giữa Tào Bang cùng Ngũ Phong hải thương. Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám, Lĩnh Ban Đông Xưởng vui lòng thần phục hần. Phụ tử Kinh Vương, Phủ Doãn Thuận Thiên, Kinh Kỳ Đạo, Tổng Đốc Tào Vận khuynh tâm kết giao cùng hần, Đô Ngự Sử, Chiết Giang Tuần Án Ngự Sử cam lòng làm môn hạ dưới tay, bên ngoài nổi thăng Thủ Phụ để sự Trương Cư Chính, nội đình thông qua Trương Tiểu Dương giao hảo Ty Lễ Giám Binh Bút Chuồng Nội Quan Giám Trương Thành...

Khoát tay có thể làm mưa làm gió, giẫm chân có thể khiến cho biển cả nổi sóng, thế lực ngầm của Tần Lâm nói ra sẽ dọa chết người ta.

Dù sao đây cũng là thời kỳ đẳng cấp sâm nghiêm, với địa vị như Tần Lâm, cưới một trong hai tiểu thư Trương, Từ làm chính thê, Thanh Đại làm bình thê, đã là rất tốt cho Lý gia, rất tốt với Thanh Đại. Bây

giờ lại cưới Thanh Đại làm chính thê, bọn Lục Viễn Chí không suy xét theo phương diện tình ái nam nữ, chỉ thấy Tần Lâm có lòng nhân hậu, không quên tình cũ.

Cái đầu to như cái đầu của Ngưu Đại Lực lắc qua lắc lại không ngừng, oang oang nói:

- Quả nhiên ân công không phải là người bình thường, lúc trước lão Ngưu ta gặp hấn ở Kỳ Châu đã cảm thấy hấn rất ưu tú, chắc chắn, lại không quên tình cũ như vậy, quả thật là khó được.

- Đây không phải là...

Hàn Phi Liêm cũng hết sức cảm động:

- Đi theo vị trưởng quan này, cả đời này của ta thật là xứng đáng!

Ừa, vì sao tên mập không lên tiếng? Hai người không hiểu vì sao lui về phía sau xem thử.

Trời ơi, tên mập đang cầm giò heo gặm, miệng mũi dính đầy mỡ...

Tần Lâm cùng Thanh Đại sớm có hôn ước, lại có Lý Thời Trân lão gia tử làm chủ, cũng không cần mệnh lệnh mẹ cha ông mai bà mối gì cả, đang bận rộn chuẩn bị hôn sự trong phủ mình.

Hai ngày nay nữ y quán Cận Đại vẫn khai trương theo như thường lệ, mỗi ngày nữ bệnh nhân đến y quán tập nập không dứt, kiệu hương đăng, xe màn gấm bày đầy nửa con phố trước mặt ở y quán.

Dù sao đây là thời đại chú trọng nam nữ thụ thụ bất thân, có một nữ y quán từ y sinh cho đến hộ lý đều là nữ tử, chỉ tiếp nữ bệnh nhân, tất cả tiểu thư lá ngọc cành vàng con nhà quyền quý đều thích tới nơi này. Huống chi nữ y tiên hành y cứu thế còn là một trong những người biên soạn Bản Thảo Cương Mục, y thuật không kém lão thần y Lý Thời Trân là bao.

Ngoài ra Tần Lâm cung cấp sáng kiến, nữ y quán lại triển khai một loạt dịch vụ chăm sóc nhan sắc, đắp mặt nạ, giảm béo... nữ nhân bất kỳ thời nào đều theo đuổi cái đẹp không ngừng nghỉ, các phu nhân tiểu thư các nhà các phủ lập tức ùn ùn kéo tới, tranh nhau chiếu cố nữ y quán Cận Đại.

Trong lúc nhất thời, nữ y tiên Lý Thanh Đại thanh danh đại chấn, Giáp Ất Bính Đinh cùng mười tên y tá bận rộn vất vả lên cổ.

Tin Tần Lâm cùng Thanh Đại thành thân cũng không có lan truyền rộng rãi, cho nên các tiểu thư phu nhân tới chẩn bệnh đều cảm thấy kỳ quái, không hiểu vì sao vị nữ y tiên dung nhan xinh đẹp động lòng người này lúc rồi rảnh lại ngơ ngẩn xuất thần, nhìn chân trời si ngốc cười khúc khích.

Vào lúc này, gương mặt tròn trĩnh ngây thơ của nàng tràn đầy hạnh phúc ước mơ. Niềm vui phát ra từ tận đáy lòng như vậy, cho dù là thiên kim kiều ngạo cao quý nhất nhà giàu có nhất nhìn thấy, cũng không nhịn được sẽ sinh ra mấy phần ghen tỵ: không biết người được nữ y tiên nhớ nhung là vị tiểu lang quân phong lưu tài tử tới mức nào?

Dễ cầu vô giá bảo, khó được hữu tình lang.

Bất kỳ sự vật nào mới xuất hiện mang tới biến hóa về lợi ích cho toàn cục, tất nhiên sẽ gặp phải bài xích lớn lao của tập đoàn có ích lợi liên quan. Lớn như cải cách triều chính mới của Trương Cư Chính, nhỏ như nữ y quán Cận Đại trong Nam Kinh thành, không tránh khỏi chuyện này.

323. Chương 323: Huệ Dân Được Cục

Huệ Dân được cục Nam Kinh, nơi mà Lý Thời Trân mấy lần đi tới nhưng thủy chung không được đáp lại nhiệt tình, hiện tại đang triển khai thương nghị chuyện hưng vượng của nữ y quán Cận Đại.

- Chư vị đồng nghiệp...

Đại phu ngồi ở chủ vị ước chừng hơn bốn mươi tuổi, vẻ ngoài vô cùng phúc hậu, không giống như một thầy thuốc mà giống như một vị viên ngoại sống trong nhung gấm lụa là. Lúc này y bưng chén trà chậm rãi uống, tỏ vẻ lo lắng trùng trùng:

- Hạnh lâm (chỉ ngành y) Nam Kinh chúng ta từ trước tới nay đều hành y quang minh chính đại, rất cực nữ y quán Cận Đại này là cái thá gì, Huệ Dân được cực chúng ta nên đối xử với nó thế nào, kính xin các vị bàn luận một phen.

Bảy tám vị đại phu già trẻ lớn bé ngồi dưới ngơ ngác nhìn nhau, không ai lên tiếng trước.

Thời này các hiệp hội có quy củ rất lớn, giống như Tào Bang, Hải Sa hội, Ngũ Phong hải thương dính tới hắc đạo, phá hư quy củ vậy phải khai hương đường mở trọng hình ba đao sáu lỗ, thậm chí lấy đầu người để chuộc tội. Đương nhiên đại phu Huệ Dân được cực, Mộc Tượng Lỗ Ban hội, Tài Phùng Loa Tổ đường không có ác như vậy, bất quá cũng không phải là tầm thường.

Quy củ y giới trong Nam Kinh thành kể từ đời Hồng Vũ gia đã có hai trăm năm, vào thời đó phạm là người hành nghề y đều được gọi là lão lang trung, bài vị tổ tiên bọn họ đều đặt ở dưới thần vị hai vị tổ Sư Gia Hoàng Đế, Kỳ Bá, truyền xuống đời đời. Con cháu ra ngoài hành y chính là danh y thế gia, lớn tuổi sẽ làm cực đồng Huệ Dân được cực, từ cao quan hiển quý đến bá tánh bình dân đều tin tưởng y thuật của họ.

Những đại phu không được Huệ Dân được cực thừa nhận, chính là lang trung du phương, hoặc bán thuốc rong, uy tín rất thấp, thường là kinh doanh ế ẩm, không đứng vững được ở bên trong thành.

Đám thầy thuốc hiện tại đang nghị sự trong Huệ Dân được cực hiện tại toàn là xuất thân từ lão lang trung, thường được các nhà đại quan đại phủ mời đi chẩn trị bệnh, thu nhập tiền xem bệnh rất là phong phú. Hiện tại nữ quyền của các nhà giàu có quyền quý kia cơ hồ đều chạy tới nữ y quán Cận Đại, chuyện làm ăn của bọn họ cơ hồ trở nên vắng lạnh rất nhiều.

Phải biết hiện nay bên trong đại quan đại phủ, một lão gia thường có một đám thê tử thiếp thất nha hoàn thông phòng, nhân số của nữ quyền nhiều hơn xa nam chủ nhân.

Nhưng các vị lão lang trung đều nín nhịn không nói lời nào, chỉ lấy ánh mắt nhìn đại phu phúc hậu ngồi ở chủ vị. Bởi vì bọn họ biết tổn thất lớn nhất cũng không phải là mình, mà là vị cực đồng hiện nhiệm Huệ Dân được cực này.

Cần gì vất vả gánh lấy cực khổ của người khác?

Đại phu phúc hậu kia họ Tôn, chính là danh y tổ truyền chính hiệu, y thuật rất là tinh xảo, thường thường một phương thuốc là có hiệu quả, cho nên người khác cũng gọi y là Tôn Nhất Thiếp, lâu ngày không ai gọi tên thật nữa.

Vị Tôn Nhất Thiếp Tôn đại phu này y thuật tinh xảo, nhưng y đức không ra gì, tiền xem bệnh đòi năm lượng bạc một lần, tới tận nhà gia tăng gấp bội, buổi tối lại tăng gấp đôi. Người nghèo không trả nổi tiền xem bệnh, cho dù là bệnh sắp chết quỳ trước mặt y, cũng ngần vịn lần không nhìn một cái.

Nhưng đối lại là nhà Thượng Thư Thị Lang nào đó, cho dù là vị thái thái phòng mười tám cảm lạnh một chút, nửa đêm tới gọi, Tôn Nhất Thiếp cũng lập tức bỏ dậy từ trong chăn, chạy vội vàng tới chẩn bệnh.

Cho nên những năm qua Tôn Nhất Thiếp kiếm được không ít tiền, lại nịnh bợ lấy lòng hiển quý Nam Kinh, mới làm được cực đồng Huệ Dân được cực.

Từ khi nữ y quán Cận Đại thành lập tới nay, các phu nhân tiểu thư các nhà đại quan hiển quý đều chạy qua bên đó, cho dù là Tôn Nhất Thiếp y nịnh hót cỡ nào cũng không ai tới mời. Nếu y thuật hai bên tương đương, vậy dĩ nhiên đám nữ quyền vẫn muốn cho Thanh Đại chẩn bệnh hơn. Khoan nói chuyện nữ y tiên này nhìn thuận mắt hơn Tôn Nhất Thiếp nhiều, mà những vị lão gia có tính ghen tuông cũng muốn cho nữ tử chẩn trị nữ nhi thê thiếp của mình hơn.

Chuyện làm ăn của Tôn Nhất Thiếp dần dần trở nên sa sút, giống như moi dần dần từng miếng thịt trong tim y. Mà từ khi Lý Thời Trân đến Nam Kinh xuất bản Bản Thảo Cương Mục, chậm chạp mãi không trở về Kỳ Châu, càng làm cho y ăn ngủ không yên.

Trên thành tựu y học, Tôn Nhất Thiếp tự nhận cũng là danh y hạnh lâm, nhưng sau khi lật xem vài trang Bản Thảo Cương Mục, mặc dù vô cùng không tình nguyện, y không thể không thừa nhận sách thuốc Lý Thời Trân hơn xa mình.

Như vậy Lý lão nhi muốn ở lại Nam Kinh sao? Cháu gái lão đã đoạt hơn nửa mối làm ăn của nữ quyền phủ đệ đạt quan hiển quý, nếu như lão lại mở y quán...

Quả thật Tôn Nhất Thiếp không dám nghĩ tiếp, cho nên mấy lần trước Lý Thời Trân đến Huệ Dân được cục gặp mặt cùng đồng nghiệp, y đều mượn cớ thoái thác, đối xử vô cùng lạnh nhạt. Hiện tại lại mượn cớ triệu tập lão lang trung trong cục lại, thương nghị đối sách.

- Chư vị, vẫn nên nghĩ kế gì đi...

Tôn Nhất Thiếp nhìn các đồng nghiệp chấp tay một cái:

- Hạnh lâm Nam Kinh chúng ta bị một nha đầu từ bên ngoài tới chiếm đoạt danh tiếng, e rằng mặt mũi các vị cũng tổn thất không nhỏ.

Rốt cục có lão y sinh có vẻ phúc hậu ngập ngừng nói:

- Người ta mở nữ y quán, mặc dù chúng ta chưa nghe nói qua, nhưng trước kia cũng có y nữ, bà mụ, cái này tựa hồ cũng xê xích không nhiều...

- Lư y sinh nói gì vậy?!

Một đại phu trung niên cao gầy lên tiếng phản bác:

- Y nữ không khác gì lang trung du phương, bà mụ càng là hạng người dễ tiện. Nếu như cháu gái Lý Thời Trân kia đường hoàng mở y quán, vậy phải làm đúng theo quy củ hành y tọa đường Nam Kinh chúng ta.

- Đúng vậy đúng vậy... Mã đại phu nói chí phải...

Tôn Nhất Thiếp gật đầu liên tục, họ Mã này thân thiết với y nhất.

Lư y sinh lắc đầu một cái:

- Cùng là hành y tế thế, cần gì phải phân biệt nọ kia? Một nữ tử như nàng có được y thuật như vậy quả thật vô cùng hiếm có, lão phu xem Bản Thảo Cương Mục của Lý Thời Trân, càng xem càng có thể ngộ...

Đây gọi là thầy thuốc diệu thủ nhân tâm, tuy phần lớn lão lang trung có mâu thuẫn theo bản năng với sự vật mới xuất hiện là nữ y quán Cận Đại, nhưng nể tình cùng là đồng nghiệp thậm chí còn bội phục đối với Lý Thời Trân, đều không muốn sinh sự làm gì.

Tôn Nhất Thiếp vốn định khơi mào cho y giới Nam Kinh thủ cựu bài tân, mang Huệ Dân được cục ra ép ông cháu Lý Thời Trân. Nhưng không phải là đại đa số thầy thuốc đều bị lợi ích làm mờ mắt, mất cả lương tâm giống như y vậy. Đồng thời Bản Thảo Cương Mục Lý Thời Trân thể hiện y đạo tinh diệu, cũng làm cho những người đồng nghiệp vừa kính trọng vừa bội phục, cho nên cũng không có quá nhiều người lên tiếng nói theo y.

Đồng nghiệp Huệ Dân được cục không phối hợp, lần này phải làm sao?

Nếu Tôn Nhất Thiếp cạnh tranh công khai, đừng nói Lý Thời Trân, ngay cả Thanh Đại y cũng không cạnh tranh hơn được.

Bàn về y thuật, y còn kém Lý Thời Trân, nhưng vẫn ngang ngửa với Thanh Đại, chỉ có điều Trung y chú trọng vọng văn vẫn thiết, phương diện này y còn kém quá xa.

Thanh Đại có thể tùy tiện xem khí sắc bệnh nhân, Tôn Nhất Thiếp lại không tiện nhìn thẳng vào nữ quyền người ta. Thanh Đại có thể tự do hỏi bệnh tình người ta, Tôn Nhất Thiếp lại khó mà hỏi được kinh nguyệt người ta có bình thường không, nhũ hoa có sưng đau không... Cho dù là y cố tình hỏi những nội dung này, chắc chắn bệnh nhân sẽ nhăn nhó không chịu nói.

Cho nên ở phương diện này, trừ phi Tôn Nhất Thiếp tự miễn mình làm thái giám, nếu không không thể nào tranh hơn được Lý Thanh Đại.

Nếu là lang trung khác từ bên ngoài tới, Tôn Nhất Thiếp mượn một chút thể lực nhiều năm gầy dựng ở Nam Kinh, kết giao đạt quan hiển quý hình thành cũng có thể cường ép đuổi ra khỏi Nam Kinh. Thế nhưng hai ông cháu Lý Thời Trân lại ở trong phủ Tàn Lâm Tàn trưởng quan danh chấn Nam Kinh thành.

Tuy rằng cái tên Tàn Lâm không thể chán nhiếp con nít thôi khóc đêm, nhưng cũng đủ để chán nhiếp yêu ma quỷ quái. Cho dù là Tôn Nhất Thiếp ăn gan hùm mật gấu cũng không dám đối chọi với vị đại gia Cẩm Y Vệ này.

Cũng chỉ có ý vào bằng hiệu Huệ Dân được cục mà y gia cả thiên hạ cũng phải kính sợ ba phần để ngăn cản ông cháu Lý Thời Trân.

Tôn Nhất Thiếp chưa từ bỏ ý định, lại xúi giục một lần nữa:

- Các vị, ta cũng hiểu các người sợ cái gì, cháu gái Lý gia mở nữ y quán, sau lưng có Cẩm Y Vệ Tàn trưởng quan làm chỗ dựa, cho nên rõ ràng là nàng phá hư quy củ, các người cũng không dám lên tiếng nói. Chẳng lẽ các người không biết họ Tàn đắc tội với tướng phủ Giang Lăng, lại xích mích cùng Ngụy Quốc Công phủ, hẳn còn có thể oai phong được mấy ngày nữa hay sao?

Các vị lang trung ngơ ngác nhìn nhau, có vài vị tính tình cổ hủ cũng hơi động lòng. Dù sao nữ y sinh không tới bái Huệ Dân được cục đã mở tọa đường hành y, đúng là làm hư quy củ hạnh lâm.

- Chúng ta hành y tế thế, luôn luôn phải coi trọng lòng dạ nhân hậu...

Lữ y sinh nhỏ giọng lẩm bẩm, không dám đối nghịch quá mức với Tôn Nhất Thiếp.

- Thôi được thôi được, cùng lắm thì ta ngẩng đầu lên đi hừng sư vấn tội, các người chỉ cần phát cờ reo hò cổ vũ là được.

Tôn Nhất Thiếp lại tiến thêm một bước xúi giục, chỉ cần những người đồng nghiệp Huệ Dân được cục có thể khua lên công phần, mang ra quy củ cũ tổ sư gia truyền xuống, chẳng lẽ ông cháu Lý Thời Trân còn có thể mượn thể Cẩm Y Vệ, ngay cả tổ sư gia cũng dám coi thường sao? Lúc ấy đại phu khắp thiên hạ mỗi người phun một bãi nước bọt cũng đủ nhấn chìm ông cháu bọn họ.

Đang lúc này, có một tên người làm tâm phúc đi vào, ghé tai nói nhỏ mấy câu với Tôn Nhất Thiếp, y hơi ngần ra, lập tức đứng dậy rời đi.

Chỉ chốc lát sau, Tôn Nhất Thiếp vui mừng ra mặt trở lại sảnh, đến lúc này đã trở nên tràn đầy tự tin. Ông tay áo y lộ ra một góc phong thư, nếu như có Tàn Lâm ở chỗ này, lập tức có thể nhận ra đó là phong thư chuyên dụng của Thiên Hộ Sở Cẩm Y Vệ Nam Kinh.

Trên quan đạo Lang Gia đi thông Nam Kinh, rất nhiều gia tướng nai nịt cỡi ngựa hộ vệ năm chiếc xe ngựa trang trí hoa lệ, đang nhanh chóng chạy về phía Nam Kinh.

Trong chiếc xe ngựa lớn nhất, Ngụy Quốc phu nhân Ngô thị cười khanh khách nhìn nữ nhi, lòng tràn đầy vui mừng.

Bởi vì Từ Đại tiểu thư từ trước tới nay toàn là cỡi ngựa chạy loạn, hiện tại ngược với bình thường không hề cỡi thốt Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử mà nàng yêu quý, mà là ngoan ngoan ngồi trong xe ngựa, đang vụng về may một chiếc áo choàng bằng da báo đốm.

Không nói cũng biết, da báo đốm may áo choàng này chính là lột ra từ con báo đốm săn được ở Mạt Lăng quan, phơi khô, thuộc lại trông vô cùng xinh đẹp.

Từ trước tới nay Từ Tân Di chưa từng học qua nữ công may vá, đây là đến nhà bà ngoại Lang Gia học tay nghề may vá của biểu muội. Chiếc áo choàng này đường kim mũi chỉ vụng về thô kệch, miếng ráp vai xiên xẹo, bất quá vẫn có thể nhận ra là một chiếc chiến bào bó sát người dành cho nam nhân.

Ngô phu nhân nhìn qua nhìn lại một hồi, biết rõ còn hỏi:

- Nữ nhi ngoan, nghe người ta nói da báo đốm mất vàng may áo mặc vào có thể tránh né tai họa, bách tà bất xâm. Con may chiếc áo choàng này xong sẽ cho phụ thân mặc, hay là cho ca ca mặc?

Gương mặt nước da bánh mật của Từ Tân Di chợt đỏ ửng, tỏ ra kinh hoảng:

- Con... Ha ha, hài nhi sẽ mặc!

Hôm đó sẵn được báo đốm, nghe Ngô Quảng Hiếu nói da báo đốm mắt vàng may y phục mặc có thể tránh được nạn tai, Từ Tân Di muốn may một chiếc áo choàng cho Tần Lâm. Tên kia cả ngày chạy loạn bên ngoài, lúc thì đấu với Bạch Liên giáo, lúc lại ra biển đầu sóng ngọn gió, toàn là những nơi hiểm ác. Nếu mặc áo da báo thần kỳ này, hy vọng sẽ gặp dữ hóa lành, gặp nạn hóa may.

Lúc này nghe mẫu thân nhắc tới phụ huynh, Từ Tân Di có chút ngượng ngùng, nhưng rất nhanh nài lại cảm thấy yên lòng: phụ thân cùng Đại ca trấn giữ Nam Kinh, dưới quyền bốn mươi chín vệ, một trăm mười tám sở, chiến tướng ngàn viên, binh mã như mây, lại là Quốc Công thắng trăm với nước, làm sao có tai họa gì, cũng không cần phải mặc áo choàng này.

Ngược lại tên Tần Lâm kia, gan lớn tà trời xông loạn, thật sự làm cho người ta lo lắng...

Những ngày qua Từ Tân Di gặp mặt bà ngoại, rảnh rỗi bèn học tập may vá thêu thùa với biểu muội, thủy chung không nhớ phải đưa ngọc bội uyên ương kia cho Tần Lâm.

Ôi... Từ Tân Di kêu lên, may thế nào lại đâm kim vào tay.

- Ôi, để ẹ xem thử!

Ngô thị cầm tay nữ nhi lên thối một hơi, vừa xót con vừa căm hận lão công và con trai mình: hai tên già trẻ vô pháp vô thiên này, lần này các người còn không nghĩ hết biện pháp gả nữ nhi ngoan của ta đi, lão nương sẽ cho các người biết tay!

- Ách xì!

Ở Ngự Quốc Công phủ, hai cha con đang ở đại sảnh cùng khách sảnh đồng thời nhảy mũi.

Ngô thị về quê ngoại trừ dẫn theo Từ Tân Di còn dẫn theo con dâu, thân thích ba cô sáu bà ở trong phủ cũng được nàng dẫn đi hơn phân nửa, hai nam nhân đã thành thân này nhất thời có cảm giác tự do thoải mái vô cùng.

Từ Duy Chí hắt hơi một cái, xoa xoa mũi, tai y nghe tiếng đàn sáo du dương, tả ôm hữu ấp hai vị ca cơ, hai nàng còn không ngừng chúc rượu cho y.

Trước đường có ba giai nhân diễm lệ đang ca múa, mặt tiểu công gia đỏ như đất khi, cầm một thỏi bạc lên ném xuống dưới:

- Múa rất hay, thưởng!

Trong một sảnh cách đó vài tòa viện, Ngự Quốc Công Từ Bang Thụy ôm một bát xúc xắc đang lắc hoa cả mắt, Hoài Viễn Hầu Thường Văn Tế xắn tay áo, hai mắt đỏ bừng, cùng một đám Hầu gia, Bá gia, Đô Đốc rất cổ hống kêu loạn:

- Đại, đại, đại!

- Tiểu, tiểu, lần này chắc chắn là tiểu!

- Ha ha, báo tử thông sát!

Từ Bang Thụy cực kỳ hưng phấn kêu lên, thanh âm đã có vẻ khàn khàn.

Nếu vào lúc này hỏi hôn sự Từ Tân Di, hai cha con Ngự Quốc Công nhất định đỏ mặt, trợn trừng mắt hỏi một câu:

- Tần Lâm? Tần Lâm là ai?

324. Chương 324: Mấy Phen Trắc Trở

Ở kinh sư xa xôi, nơi Tử Cấm thành, sau khi lâm triều là thời gian Vạn Lịch Hoàng đế tiếp tục học tập để sư Thủ Phụ Trương Cư Chính ở Dưỡng Tâm điện. Mà Ty Lễ Giám ở góc Đông Bắc Vạn Tuế sơn, chính là thời điểm bận rộn nhất trong ngày.

Một vị trung niên mặt vuông tai to, dưới cằm không râu, lông mày chổi xể ngồi sau công án, rất nhiều tiểu hoạn quan vô cùng cẩn thận đứng nghiêm hầu hạ. Cho dù là hai vị Đại thái giám Trương Kinh Trương Thành hiện nhiệm Ty Lễ Giám Bình Bút, từng là bạn học của Vạn Lịch đế, cũng phải ngoan ngoãn đứng xuôi tay.

Bởi vì trung niên sau công án chính là Chuởng Ân thái giám hiện nhiệm Ty Lễ Giám, Đông Xưởng Đốc Công Phùng Bảo, đứng ở trên đỉnh Kim tự tháp quyền lực triều Đại Minh. Bên trong được Từ Thánh Lý Thái hậu tin dùng, bên ngoài kết đảng cùng Thủ Phụ Trương Cư Chính, lấy thân phận nội đình hoạn quan được tiên hoàng lâm chung di chiếu cố mệnh nội thần, đương kim đệ nhất quyền hoạn.

- Lưu Đô Đốc lại có tấu chương tới sao?

Phùng Bảo hơi nhíu mày một cái, vốn Xưởng Vệ là một thể, nhưng cảm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu cũng không hoàn toàn nghe lệnh Xưởng Công Đông Xưởng y, lại theo dựa Trương Cư Chính nhiều hơn, hơn nữa cũng có lui tới cùng hai Trương Ty Lễ Giám, cho nên y cũng không thích lắm.

Từ từ mở tấu chương ra, xem lướt qua nội dung trong đó, chợt đôi mày chổi xể của y nhướng lên, có vẻ hơi kinh ngạc. Sau khi nhìn thấy nét chữ quen thuộc ở phần ý kiến sơ bộ tham khảo, ngẫm nghĩ một chút không khỏi cảm thấy buồn cười:

- Trương tiên sinh càng ngày càng có vẻ hành sự theo cảm tính, họ Tần có tài đức gì, lại có thể làm cho đường đường đế sư Thủ Phụ nói lời rồi lại ăn lời?

Trương Thành, Trương Kinh chỉ có thể vâng vâng dạ dạ, Phùng Bảo có thể nói Trương Cư Chính như vậy, hai người bọn họ cũng không dám tiếp lời, nếu lỡ như truyền tới tai đế sư Thủ Phụ, hai người bọn họ không thể nào gánh nổi.

Phùng Bảo tiếp tục xem, tới đoạn Ty Lễ Giám Bình Bút thái giám phê chuẩn, nhìn chữ viết trên đó, y bình thần không lộ vẻ gì nói:

- Không ngờ rằng Trương Thành người cùng Nguyên Phụ Thiếu Sư Trương tiên sinh lại có sở kiến lược đồng.

Trương Thành nghe lòng chìm xuống, tâm niệm thay đổi thật nhanh lập tức quyết định nói thật:

- Phùng công công nói đùa, họ Tần này lúc ở Kỳ Châu có giao tình với xá điệt, cho nên...

- Vậy thì đã sao, người nào mà không có thân bằng cố cựu?

Phùng Bảo cười hì hì khoát tay, ý bảo Trương Thành không cần nói nữa.

Ánh mắt khép hờ của Trương Kinh cũng chợt lóe tinh quang, thoáng động trong lòng.

Phùng Bảo cảm chu bút lên vẽ rồng vẽ rắn, phê mấy chữ to như rồng bay phượng múa trên tấu chương.

Phù...

Trương Thành thở ra một hơi thật dài, trái tim treo lơ lửng trên cổ lúc này mới trở về vị trí, sau lưng mồ hôi đã có mồ hôi lạnh toát ra.

Tần Lâm xa ở Nam Kinh, căn bản không biết những chuyện này phát sinh vây quanh mình, hấn vội vàng chỉ huy Lục mập, Ngưu Đại Lực chuẩn bị một hôn lễ ấm áp mà không kém phần long trọng.

Cha mẹ Thanh Đại nhậm chức ở Tứ Xuyên Bồng Khê dĩ nhiên không có biện pháp tới tham dự, nhưng có Lý Thời Trân làm chủ là đủ rồi. Tần Lâm chỉ có một thân một mình, đến lúc đó sẽ do các huynh đệ Lục mập, Ngưu Đại Lực, Hàn Phi Liêm phụ trách đón dâu.

Tân khách hai chàng trai gái sẽ mời Trương Công Ngự đã từng làm quan phụ mẫu Kỳ Châu, phụ tử Phủ Doãn Thuận Thiên Vương Thế Trinh, Hoài Viễn Hầu phủ tiểu Hầu gia Thường Dân Tự... là được, cũng không cần phải lo vắng vẻ lạnh lẽo. Có rất nhiều huynh đệ Thiên Hộ Sở sẽ tới, đặc biệt là sở chữ Canh cơ hồ sẽ tham gia toàn bộ.

Từ Tân Di không chỉ có là bạn tốt Tần Lâm, cũng là Đại tỷ tỷ của Thanh Đại, nữ y tiên bận rộn hành y tế thế ở y quán, dặn dò hần nhất định phải mời được Từ tỷ tỷ, tốt nhất mời nàng tới trước đàm luận một chút. Tiểu nha đầu nói đến đây, khoe miệng chọt cong lên cười khanh khách, hần hỏi nàng tại sao, thế nào cũng không chịu nói.

Nhưng Tần Lâm đi Ngụy Quốc Công phủ, năm lần bảy lượt bị ngăn cản bên ngoài. Cách tường thật xa cũng có thể nghe thấy tiếng đàn sáo, tiếng hô đổ bác hết sức ồn ào huyền ảo. Thế nhưng đám canh cửa nói dối không đổ mặt, nói chủ nhân mình không có trong phủ, Tần Lâm cũng chỉ có thể tay trắng ra về.

Cách hôn lễ còn có ba ngày, Tần Lâm chỉ huy mấy huynh đệ Lục Viễn Chí bố trí phòng khách, treo lụa đỏ lên xà nhà, dán giấy đỏ song hỷ lên cửa sổ, khắp nơi hỷ khí ngập tràn.

Tuy rằng trong lòng Lý Thời Trân vẫn còn lo lắng, nhưng nhìn thấy tình cảnh vui vẻ như vậy, lòng già cũng được an ủi.

Nữ binh Giáp thở hồng hộc chạy vào trong sảnh, vẫn đang mặc đồng phục trắng của y tá, ba đào rung động mãnh liệt trước ngực, chạy gấp tới nỗi không nói nên lời, ra dấu tay lia lịa với Tần Lâm.

Không phải là nàng làm việc ở y quán sao, vì sao đột nhiên chạy tới nơi này?

Lục Viễn Chí vội vàng rót chén nước cho nàng, nữ binh Giáp uống vài hớp, vội vàng nói:

- Tần... Tần trưởng quan, mau tới nữ y quán xem thử một chút, có thật nhiều đại phu Huệ Dân được cục tìm tới cửa gây ồn ào, nói chúng ta phá hư quy củ...

- Nhỏ giọng một chút...

Tần Lâm không ngừng làm dấu tay bảo nữ binh Giáp không nên để cho Lý Thời Trân nghe thấy, nhưng không còn kịp nữa, sắc mặt lão thần y đã sa sầm.

Thời này các ngành nghề đều tôn sư trọng đạo, Huệ Dân được cục thờ thần vị của tổ sư, trong lòng đại phu giống như nhà mẹ đẻ của mình, hơn nữa còn thao túng những lời bình phẩm của các vị đồng nghiệp y gia. Hiện tại nghe Huệ Dân được cục lại hưng sư động chúng tới phê phán công khai nữ y quán, làm sao Lý Thời Trân không gấp gấp?

- Thái thế thúc dừng gấp, chuyện này không đáng để lo, xin người yên tâm, diệt tôn sẽ ra tay chống đỡ.

Tần Lâm vừa trấn an lão gia tử, vừa cùng Lục Viễn Chí phân ra hai bên dìu Lý Thời Trân.

Hồi lâu Lý Thời Trân mới thở dài một tiếng:

- Ôi, đây rõ ràng là những đồng nghiệp Nam Kinh cũng có hơi thủ cựu bài tân, e rằng chúng ta cũng hơi nóng vội...

Lão gia tử quyết không chịu để một mình Tần Lâm đi trước, sợ hần sinh cường nện cho đám đồng nghiệp mình một trận, lúc ấy tiếng tăm Lý gia trong y giới coi như phá hủy.

Vì vậy Tần Lâm bèn gọi bốn tên thân binh Hiệu Úy dùng cánh khiêng Lý Thời Trân, còn mình cưỡi ngựa theo bên cạnh, cùng nhau đi tới nữ y quán xem thử.

Vừa tới nữ y quán đã nhìn thấy một đám đại phu mặc áo vải sợi gai, đội mũ hình ngôi vây quanh cửa đang kêu la âm ỉ. Cầm đầu là một trung niên vẻ ngoài phúc hậu, không giống thầy thuốc, lại giống như một viên ngoại nhà giàu, giậm chân ra vẻ hung hăng nhất.

Ba nữ binh Ất, Bính, Đinh mặc đồng phục y tá, trong tay lại xách theo bảo kiếm, hùng hổ đứng ngăn ngoài cửa.

Thanh Đại chu cái miệng nhỏ nhắn, lộ vẻ không kiên nhẫn, sau khi nhìn thấy Tần Lâm lập tức mừng rỡ ra mặt, chẳng qua là bị mọi người ngăn lại, chỉ có thể giơ cao bàn tay nhỏ bé lên vẫy vẫy hần từ xa.

325. Chương 325: Biện Tài Vô Ngại

Vốn Tần Lâm muốn đe dọa đuổi đám đại phu này đi, nhưng hiện tại có Lý Thời Trân ở đây, tự nhiên không cho hắn dùng sức mạnh. Lão nhân gia xuống cẳng, khoát khoát tay ra hiệu cho hắn không nên phát tác, tự mình tiến tới thì lễ:

- Các vị bằng hữu hạnh lâm, cháu gái lão phu hành y ở chỗ này, không biết các vị có gì chỉ giáo?

Tôn Nhất Thiếp tỏ ra hết sức vô lễ chấp tay một cái:

- Lý lão tiên sinh, lão là lão nhân trong hạnh lâm đã mấy chục năm, vì sao để cháu gái tọa đường khai quán ở chỗ này? Chẳng lẽ là quy củ của Huệ Dân được cục ở Kỳ Châu có chỗ khác nhau với Nam Kinh chúng ta?

- Chuyện này...

Lý Thời Trân trầm ngâm chốc lát, không thể làm gì khác hơn là nói:

- Tôn cục đồng nói đùa, y sinh trong thiên hạ đều là truyền nhân của Kỳ Hoàng (Kỳ Bá, Hoàng đế), quy củ Huệ Dân được cục các nơi đều giống nhau như đúc.

- Đây không phải là khác biệt sao?

Tôn Nhất Thiếp đưa tay chỉ chiêu bài nữ y quán Cận Đại, dương dương đắc ý nói:

- Từ trước tới nay trong hạnh lâm ta chưa từng có nữ lưu mở y quán, trong Nam Kinh thành này cũng không ai chưa tới bái thần vị Kỳ Hoàng đã dám tự tiện tọa đường hành y, cho nên Tôn mạo kính xin Lý lão tiên sinh cho liệt vị đồng nghiệp một câu trả lời!

Mấy tên tâm phúc của y như Mã đại phu cũng nhao nhao phụ họa, những đại phu khác tuy rằng cảm thấy Tôn Nhất Thiếp gây sự hơi lớn một chút, làm mất đi lòng nhân hậu phải có của người trong hạnh lâm, nhưng ai ai cũng đồng ý với đạo lý mà y vừa nói.

Từ trước cũng có y nữ, bà mụ, đều là ngồi ở nhà chờ bệnh nhân tới mời. Cho dù là nữ y sinh Vô Tích Đàm Doãn Hiền danh tiếng cục kỳ vang dội cũng phải tuân thủ quy củ này, mở nữ y quán giống như Thanh Đại là người đầu tiên.

Về phần người ngoại địa đến bản địa để làm ăn, quy củ trước tiên là phải tới Huệ Dân được cục bái lạy tổ sư gia. Không chỉ có y gia, thợ mộc bái Lỗ Ban, thợ may bái Luy Tổ, gánh hát bái Đường Minh Hoàng... các ngành nghề khác cũng là như vậy.

Giống như trong Nam Kinh thành, lang trung du phương, đại phu bán thuốc dạo cũng không nói, phạm là đại phu tọa đường nhất định phải đến Huệ Dân được cục bái lạy thần vị Kỳ Hoàng.

Thanh Đại không có lạy tổ sư đã tự mình mở nữ y quán tọa quán hành y, những đồng nghiệp Nam Kinh đều có chút không cam lòng, chẳng qua là không tiện so đo với một thiếu nữ mười sáu tuổi. Lần này Tôn Nhất Thiếp nói như vậy bèn mồm năm miệng mười phụ họa theo:

- Tôn cục đồng nói chí phải, thần là người trong hạnh lâm, ngay cả tổ sư gia cũng không coi ra gì, như vậy có được chăng?

- Đúng vậy, cháu gái Lý gia còn tầm bé vô tri, chúng ta cũng không so đo, nhưng Lý lão tiên sinh một đồng tuổi trên đầu, làm như vậy là không được.

Lý Thời Trân mặt căng đỏ bừng, chỉ Tôn Nhất Thiếp, giận đến đầu ngón tay run rẩy không ngừng. Mấy lần lão tới Huệ Dân được cục thương lượng, Tôn Nhất Thiếp luôn tỏ vẻ ồm ồm ở hàm hồ, nói rằng từ trước tới nay chưa từng có nữ y sinh tới được cục bái tổ sư gia, chuyện này phải để từ từ thương nghị.

Không nghĩ tới bây giờ y lại mang chuyện này ra nói, quả thật là kẻ tiểu nhân tráo trở.

Thanh Đại vịn khung cửa, miệng nhỏ chu cao đủ để treo bình dầu, nắm chày ngọc giã thuốc rất muốn gõ một lỗ lớn vào đầu Tôn Nhất Thiếp: dựa vào cái gì không cho ta hành y, dựa vào cái gì không cho ta lấy tổ sư gia, thật là ép người quá đáng, nếu có bản lĩnh, chúng ta hãy so tài một phen.

Tần Lâm nhìn nàng khoát khoát tay, lại ra hiệu tên mập đỡ lấy Lý Thời Trân, còn mình tiến lên trước một bước, cười híp mắt nói:

- Tôn tiên sinh mời!

Nhìn thấy Tần Lâm ra tay, các đại phu Huệ Dân được cục đều theo bản năng lui về phía sau mấy bước, hiểu được vị này cũng không phải là dễ trêu.

Tim Tôn Nhất Thiếp đập thành thạch, nhưng nhớ lại sau lưng có hiện nhiệm cấm y Thiên Hộ Trương Tôn Nghiêu ủng hộ, y bèn định thần lại:

- Tần trưởng quan, người hãy nói một câu công bằng, quốc có quốc pháp, hành có hành quy, nữ tử tọa đường hành y, không lấy tổ sư thần vị trước đã tự đi mở quán, phải chăng là chuyện này không thể nói được hay không?

- Không nói được, không nói được...

Tần Lâm lắc đầu liên tục, gương mặt đau khổ ôm đầu.

Tôn Nhất Thiếp nghe hắn nói như vậy ngược lại tỏ ra kinh ngạc, ai ai cũng nói Cấm Y Vệ họ Tần là Vô Thường câu hồn, Diêm La lấy mạng, xảo trá hung ác đường nào, vì sao hôm nay nhận thua nhanh chóng như vậy? Chẳng lẽ là vì bị cách chức quan cho nên không còn nắm chắc nữa?

Không nghĩ tới Tần Lâm chợt nghiêm sắc mặt, gằn giọng nói:

- Lời của Tôn cục đồng chẳng khác nào đánh rắm, không nói được chút nào.

- Người...

Tôn Nhất Thiếp bị nghẹn họng nói không ra lời, thật sự không ngờ rằng Tần Lâm lại lên tiếng nhục mạ mình như vậy.

- Tần Lâm, không được vô lễ!

Lý Thời Trân trầm mặt, không thích Tần Lâm lấy thế đè người.

- Thái thể thúc, diệt tôn không có vô lễ!

Tần Lâm tỏ vẻ vô tội, chỉ Tôn Nhất Thiếp nói:

- Trước tiên là Tôn cục đồng nói là từ trước tới nay Huệ Dân được cục không có tiền lệ nữ tử tọa đường hành y, ý của y chính là nữ y sinh không thuộc về Huệ Dân được cục, không có ở trong hạnh lâm nhất mạch. Nhưng kế tiếp y lại chỉ trích Thanh Đại không đi lấy tổ sư gia, vấn đề là nếu Thanh Đại không phải là hạnh lâm nhất mạch, vì sao lại phải đi Huệ Dân được cục tham bái tổ sư gia?

Lý Thời Trân suy nghĩ sơ qua đã biết Tần Lâm ngụ ý biện, không khỏi vuốt râu cười lên.

Tôn Nhất Thiếp trợn to hai mắt, giận nói:

- Tần trưởng quan, tại sao người nói hươu nói vượn?

Tần Lâm cười ha hả, nhìn chăm chăm y giống như nhìn một tên hề, đặt câu hỏi tựa như pháo liên châu:

- Bản quan không rõ, rốt cuộc là người chỉ trích Thanh Đại không có tư cách tọa đường hành y, tham gia Huệ Dân được cục, trở thành hạnh lâm nhất mạch, hay là chỉ trích nàng không có lấy tổ sư gia? Nếu như theo điều trước, nàng không phải là hạnh lâm nhất mạch, như vậy cũng không cần đi Huệ Dân được cục lấy tổ sư gia làm gì. Nếu như theo điều sau, nàng nên đi lấy tổ sư gia, như vậy người phải thừa nhận nàng cũng là truyền nhân Kỳ Hoàng, tại sao lại không cho nàng tọa quán hành y?

Tôn Nhất Thiếp á khẩu không trả lời được, tức tối mặt đỏ tới mang tai, thật sự không biết nên đối đáp như thế nào.

Nếu nói Thanh Đại không phải là truyền nhân Kỳ Hoàng, Huệ Dân được cục do y giới đồng nghiệp tạo thành sẽ không quản được người ta. Nếu nói Thanh Đại là hạnh lâm nhất mạch, vậy dựa vào cái gì cấm chỉ nàng mở y quán?

Chớ nói Tôn Nhất Thiếp, ngay cả những đại phu Huệ Dân được cục cũng phải mất hoa đầu vầng, không ngờ rằng Tần Lâm lại có thể ngụy biện tài tình như vậy.

Trong lúc yên lặng như tờ, tiếng cười trong trẻo của Thanh Đại giống như hoàng oanh xuất cốc, cười khanh khách nhìn Tần Lâm. Tần ca ca thật là không gì mà không làm được, chỉ mấy câu đã nói cho Tôn Nhất Thiếp á khẩu không trả lời được. Hừ, không chịu nhìn xem Tần Đại ca của ta là ai, đáng đời, cho người giận đến hộc máu!

Nếu nói Thanh Đại không phải là truyền nhân Kỳ Hoàng, Huệ Dân được cục do y giới đồng nghiệp tạo thành sẽ không quản được người ta. Nếu nói Thanh Đại là hạnh lâm nhất mạch, vậy dựa vào cái gì cấm chỉ nàng mở y quán?

Chớ nói Tôn Nhất Thiếp, ngay cả những đại phu Huệ Dân được cục cũng phải mất hoa đầu vầng, không ngờ rằng Tần Lâm lại có thể ngụy biện tài tình như vậy.

Trong lúc yên lặng như tờ, tiếng cười trong trẻo của Thanh Đại giống như hoàng oanh xuất cốc, cười khanh khách nhìn Tần Lâm. Tần ca ca thật là không gì mà không làm được, chỉ mấy câu đã nói cho Tôn Nhất Thiếp á khẩu không trả lời được. Hừ, không chịu nhìn xem Tần Đại ca của ta là ai, đáng đời, cho người giận đến hộc máu!

- Nay, các vị nói thử xem nữ y có tính vào trong hạnh lâm nhất mạch hay không?

Tần Lâm kêu các vị đại phu Huệ Dân được cục, cười xảo quyết nói:

- Nếu các vị cảm thấy nữ y cũng có thể hành y tế thế giống như nam nhân, vậy ta sẽ tới Huệ Dân được cục lạy thần vị tổ sư, từ nay lấy Kỳ Hoàng thuật chữa bệnh cứu người. Nếu các vị nói nữ y không giống như nam đại phu, không thể vào Huệ Dân được cục, vậy ta sẽ lạy tổ sư gia của mình. Tên mập, tổ sư gia nữ y là vị nào?!

Lục mập hơi chần chờ, Lý Thời Trân đã cười nói:

- Hán triều Nghĩa Hủ, là nữ y sinh sử sách ghi lại sớm nhất.

- Phải...

Tần Lâm dang rộng hai tay, nói với các vị đại phu:

- Rốt cuộc như thế nào, mọi người hãy quyết định đi.

Kế sách Tần Lâm thật là tuyệt diệu, nếu những đại phu này thừa nhận nữ y là đồng nghiệp, vậy phải cho phép người ta vào được cục lạy tổ sư, từ nay nữ y quán sẽ có thể làm ăn quang minh chính đại. Nếu như bọn họ không chịu thừa nhận Thanh Đại, vậy cũng không quan hệ, ta không phải là truyền nhân Kỳ Hoàng, hạnh lâm nhất mạch, tổ sư gia ta là Hán triều Nghĩa Hủ, căn bản không thuộc về Huệ Dân được cục các người quản, từ nay về sau vẫn có thể làm ăn quang minh chính đại.

Dù nói thế nào hẳn cũng có lý cả.

Các đại phu nhất thời bàn tán âm ỉ:

- Vậy... vậy làm thế nào đây?

- Ta thấy nên thừa nhận là hơn...

Lư y sinh rất là bất mãn nhìn nhìn Tôn Nhất Thiếp, thấp giọng nói:

- Nếu chúng ta không thừa nhận nàng cũng là người trong hạnh lâm, từ nay về sau nữ y sinh sẽ không cho Huệ Dân được cục nhúng tay vào, bên ngoài thần vị Kỳ Hoàng lại xuất hiện thêm thần vị Nghĩa Hủ, thế diện chúng ta cũng khó coi.

Tôn trọng tổ sư gia đã xâm nhập sâu trong lòng người, nếu như bên ngoài thần vị Kỳ Hoàng lại xuất hiện thần vị Nghĩa Hủ một vị tổ sư gia nữ y, chắc chắn y giới Nam Kinh thành sẽ một phen dậy sóng.

Các vị thầy thuốc lập tức thay đổi thái độ, mồm năm miệng mười khuyên Tôn Nhất Thiếp không nên cố chấp, nếu như người khác thật sự lập ra thần vị Nghĩa Hủ, vậy coi như Huệ Dân được cục mất hết mặt mũi.

Thần sắc Tôn Nhất Thiếp âm trầm bất định, từ trong lỗ mũi lạnh lùng hừ một tiếng:

- Được, vậy ta thừa nhận nữ y cũng là hạnh lâm nhất mạch, cho phép nàng lạy thần vị Kỳ Hoàng. Bất quá, phàm là truyền nhân Kỳ Hoàng tọa đường hành y đều phải tinh thông y thuật, trải qua đồng nghiệp khảo giáo, tiểu nha đầu này chưa dứt sữa, hừ hừ!

Đám người Lữ y sinh đều cười khở lắc đầu một cái, bọn họ đã xem qua Bản Thảo Cương Mục, trong đó y lý tinh thông, kiến giải sâu sắc, quả thật không phải là y sinh tầm thường có thể bì kịp. Lý Thanh Đại đã có tên trong sổ người biên soạn, chẳng lẽ chỉ có hư danh. Hơn nữa y quán thiếu nữ này cũng đã mở ra thật lâu, lời đồn giữa các bệnh nhân cũng nói nữ y tiên Kỳ Châu thuốc đến bệnh trừ.

- Vậy cũng chưa chắc, có lẽ chẳng qua chỉ có hư danh trên Bản Thảo Cương Mục!

Tôn Nhất Thiếp quyết bảm sát không tha.

- Hắc, khảo giáo thì khảo giáo, bất quá, ta cũng muốn khảo ngươi...

Thanh Đại không nhịn được bước xuống bậc thềm y quán, khuôn mặt nhỏ nhắn hất lên thật cao, nói về y thuật, đây vốn là sở trường của nàng.

Tần Lâm âm thầm chìa ngón tay cái bên trong tay áo về phía Thanh Đại, tiểu nha đầu nhất thời cười híp mắt.

Lý Thời Trân cũng cảm thấy hơi tức tối trong lòng, cảm thấy Tôn Nhất Thiếp thành danh đã lâu lại làm khó một tiểu nha đầu như vậy, không khỏi mất đi lòng nhân hậu của người trong y đạo, bèn lên tiếng nói:

- Thanh Đại, lát nữa con hãy chữa chút mặt mũi cho Tôn cục đồng, đừng ra đề mục quá khó.

Tôn Nhất Thiếp hừ lạnh trong mũi một tiếng, nhìn Thanh Đại hỏi:

- Tứ chẩn pháp là gì?

Thanh âm Thanh Đại trong trẻo dễ nghe, trả lời câu hỏi một cách lưu loát:

- Tứ chẩn pháp là vọng văn vấn thiết, vọng, chỉ xem khí sắc. Văn, chỉ nghe tiếng thở. Vấn, chỉ hỏi triệu chứng. Thiết, chỉ bắt mạch tượng.

- Quân thần tá sứ phối hợp thế nào?

- Quân là chủ vị thuốc, thần giúp cho quân, tá là tác dụng phụ trợ, sứ là thuốc dẫn. Quân một thần hai là chế hạng nhỏ, quân một thần ba tá năm là chế hạng trung, quân một thần ba tá chín, là chế hạng đại.

- Bệnh dạ dày đau lâu dài, rất hay buồn nôn, lưỡi đỏ dính đầy bọt vàng, mạch tượng hư phù, có triệu chứng sưng, phải trị liệu thế nào?

- Đây là do tâm trạng không tốt, ăn uống không đều, lao động thất thường, đưa đến can khí uất kết, tỳ thất kiện vận, dạ dày không ổn, lâu ngày khiến cho trung khí sút giảm, làm bị thương dạ dày, phủ khí không thông, nên kiện tỳ hòa trung, tiêu thực khai vị. Thuốc dùng Bạch Thuật, Phục Linh mỗi thứ ba tiền, Sơn Tra, Thần Khúc, Kê Nội Kim, Mạch Nha, Sao Lai Bạch Tử mỗi thứ bốn tiền, Mộc Hương, Hậu Phác, Bán Hạ, Trần Bì, Chỉ Thực, Đại Hoàng mỗi thứ hai tiền, năm củ gừng. Mỗi ngày một chén, nấu sôi mà uống.

Tôn Nhất Thiếp hỏi rất nhanh, Thanh Đại đáp càng nhanh hơn. Nhìn thấy dáng vẻ bên ngoài nàng vẫn chưa hết nét ngây thơ lại đứng chấp tay trả lời dong dạc đường hoàng, kiến thức uyên bác mà tinh thông y đạo, đáp một hơi khiến cho những đồng nghiệp Huệ Dân được cục cũng không nhịn được gật đầu liên tục, khen nàng gia học sâu xa, quả nhiên y thuật tinh tường.

Tôn Nhất Thiếp càng hỏi càng kinh hoảng, có lẽ về phương diện kinh nghiệm lâm sàng Thanh Đại còn kém hơn y một chút, nhưng về y lý quả thật hết sức tinh thông. Hiện tại y tranh hỏi trước cũng không sao, đợi lát nữa tới phiên Thanh Đại hỏi, y cũng không dám chắc mình sẽ đáp nhanh đáp đúng được như vậy.

Không nghĩ tới Lý lão nhi nghệ thuật siêu quần, dạy dỗ cháu gái cũng lợi hại như vậy!

Tôn Nhất Thiếp hoảng đến nỗi trán toát ra mồ hôi hột, lục lọi hết tất cả vấn đề khó khăn trong lòng ra hỏi, trông mắt đảo tròn liên hồi, rốt cục cũng kéo dài thời gian đợi người tới.

- Phù, rốt cuộc đã tới!

Tôn Nhất Thiếp thở phào nhẹ nhõm thật to.

Người tới là một lão bà tử, mặc một chiếc áo thêu hoa chữ Thọ không cũ không mới, cầm một chiếc quạt lá bồ rách rưới che mặt, lão đảo đi tới.

Có người nhận ra được đây là Tương môi bà (bà mai) ở Thủy Tây Môn, bèn cất tiếng chào hỏi, nhưng Tương môi bà không để ý tới, đi thẳng tới cửa nữ y quán Cận Đại mới giở quạt lá bồ che mặt ra, kêu lên như heo bị chọc tiết:

- Trời ơi ngó xuống mà coi, lão bà tử làm sao có thể làm người được nữa? Đi qua ngàn nhà vạn hộ đều phải dựa vào gương mặt già nua này, hiện tại bị lang băm làm cho trở thành như vậy, lão bà tử còn sống thế nào được...

Mọi người định thần nhìn kỹ, không khỏi đồng loạt hít sâu một hơi khí lạnh: chỉ thấy trên mặt Tương môi bà toàn là mụn sần sùi màu đỏ tím, dày đặc chẳng chịt hết sức dọa người.

Tương môi bà vừa khóc vừa oán trách, nói là mua mặt nạ đắp ở nữ y quán trở về đắp thử, không ngờ rằng hôm sau lại trở thành như vậy, cho nên muốn tới đây đòi công đạo, bắt lang băm phải đền lại ình.

- Trời ơi ngó xuống mà coi, lão bà tử làm sao có thể làm người được nữa? Đi qua ngàn nhà vạn hộ đều phải dựa vào gương mặt già nua này, hiện tại bị lang băm làm cho trở thành như vậy, lão bà tử còn sống thế nào được...

Mọi người định thần nhìn kỹ, không khỏi đồng loạt hít sâu một hơi khí lạnh: chỉ thấy trên mặt Tương môi bà toàn là mụn sần sùi màu đỏ tím, dày đặc chẳng chịt hết sức dọa người.

Tương môi bà vừa khóc vừa oán trách, nói là mua mặt nạ đắp ở nữ y quán trở về đắp thử, không ngờ rằng hôm sau lại trở thành như vậy, cho nên muốn tới đây đòi công đạo, bắt lang băm phải đền lại ình.

326. Chương 326: Cắt Thịt

Thanh Đại nghe vậy thất kinh, vội vàng hỏi Giáp Ất Bính Đinh:

- Vị lão bà bà này là mua mặt nạ đắp của y quán chúng ta sao?

Nữ binh Ất gật đầu một cái:

- Chiều hôm qua, ba tiền mua một bộ.

A?! Nghe nói như thế, những phu nhân tiểu thư đang ở bên trong viện nữ y quán Cận Đại lập tức vô cùng náo loạn. Nữ quyến không tiện xuất đầu lộ diện, Huệ Dân được cục xảy ra chuyện ồn ào các nàng cũng không ra ngoài xem, nhưng ai nấy đều ủng hộ Thanh Đại, người người oán giận Tôn Nhất Thiếp vô cớ sinh sự, có người còn chuẩn bị gọi gia đình nha hoàn đi ra ngoài trợ trận cho Thanh Đại.

Nhưng không nghĩ tới lại có người dùng mặt nạ đắp làm cả khuôn mặt đều nổi mụn đỏ như vậy, không phải là hủy cả khuôn mặt mình sao? Các phu nhân tiểu thư coi trọng nhất là dung mạo của mình, trải qua

chuyện này ai nấy kinh hãi trong lòng, nếu không phải mấy ngày nay Thanh Đại triển lộ y thuật cao siêu, vào lúc này ắt bọn họ đã điên cuồng chạy loạn.

May là như vậy cũng khiến cho lòng người bàng hoàng, các tiểu thư phu nhân cất tiếng oán trách, nha hoàn người làm các nàng dẫn tới cũng lôi kéo y tá lại chất vấn, vô cùng huyền ảo.

Lại nghe bên ngoài Tần Lâm lớn tiếng hỏi:

- Tương môi bà, bà dùng mặt nạ đắp lúc nào, đến lúc nào phát hiện ra trên mặt khác thường như vậy?
- Tối... tối hôm qua dùng mặt nạ đắp, sáng nay phát hiện có cái gì không đúng, lập tức chạy tới nơi này. Ôi, trời ơi, bảo lão bà ta làm sao gặp người khác được nữa....

Tương môi bà lại tiếp tục gào lên.

- Thì ra là như vậy...

Thanh âm Tần Lâm lại vang lên rõ ràng:

- Khoan nói tới chuyện mặt nạ đắp của nữ y quán Cận Đại có vấn đề hay không, lui một vạn bước mà nói cho dù là thuốc của chúng ta không đúng, bất quá năm sáu canh giờ trên mặt đã nổi mụn, vậy những ai trước kia đã dùng qua cũng không cần quá lo lắng.

Phu nhân tiểu thư bên trong y quán nghe vậy yên tâm không ít, các nàng đều không chỉ dùng qua một cái, thời gian cũng đã rất lâu không chỉ năm sáu canh giờ, nếu không có xảy ra vấn đề, sau này có lẽ cũng sẽ không có chuyện gì.

Còn có người suy nghĩ nhiều người như vậy sử dụng mặt nạ đắp cũng không có chuyện gì, thế nhưng Tương môi bà lại xảy ra chuyện, phải chăng là bà ta có ý vụ hãm?

Tóm lại theo những lời của Tần Lâm vang lên, hỗn loạn bên trong y quán tạm thời được khống chế.

Nơi cửa y quán, Tương môi bà không chịu buông tha tiếp tục khóc lóc gào thét, phối hợp mặt bà đầy mụn màu đỏ tím, tình cảnh cũng tương đối kinh người.

Tần Lâm quan sát cẩn thận, những mụn này đẹp, đỏ hồng, lẫn ranh rõ ràng, thoát nhìn quả thật rất giống dị ứng do được vật. Hẳn là pháp y, kiến thức Trung y có hạn, liền hỏi ông cháu Lý gia xem có khả năng được vật trong mặt nạ đắp gây ra tình huống như thế hay không.

- Mụn trên mặt bà ấy quả thật rất giống như bôi loại thuốc nào đó làm ra...

Chân mày cong cong Thanh Đại nhẹ nhàng cau lại, miệng nhỏ nhắn khê chu:

- Bất quá tuyệt đối không phải là do thuốc của chúng ta!

Lý Thời Trân cũng vuốt râu cằm, gật đầu cười nói:

- Phương thuốc của mặt nạ đắp kia hết sức trung chính bình hòa, cho dù là đắp hai ba cân lên mặt cũng sẽ không nổi nhiều mụn như vậy.

Dược Vương Đại Minh đã nói như vậy, dĩ nhiên Tần Lâm yên tâm mười hai phần.

Tương môi bà kêu trời trách đất một phen, Mã đại phu kia tiến lên đưa mắt ra hiệu:

- Lão nhân gia, không nên gấp gáp, vị Tôn đại phu này chính là cục đồng Huệ Dân được cục, chỉ cần y giới Nam Kinh có chuyện lôi thôi gì, cầu xin lão nhân gia thay bà chủ trì công đạo, nhất định sẽ không để bà bị lang băm ức hiếp.

- Cầu xin Tôn lão gia chủ trì công đạo, cầu xin Tôn lão gia nghiêm trị lang băm!

Tương môi bà lập tức quỳ dưới chân Tôn Nhất Thiếp.

Vào lúc này Tôn Nhất Thiếp đổi sắc mặt, vẻ mặt tươi cười đỡ Tương môi bà dậy, lại tiểu lý tàng đạo nói:

- Lão nhân gia không cần phải quá lo lắng, phạm y giới Nam Kinh hết thấy thuộc về Huệ Dân được cục ta quản, bà bị lang băm làm hại, ắt đồng nghiệp hạnh lâm sẽ đòi công bằng lại cho bà.

Đóng kịch, cứ đóng kịch đi, lão tử xem các người đóng kịch tới mức nào... Tần Lâm khoanh tay đứng nhìn, cười đến nổi lỗ mũi phun khói.

Lư y sinh khẽ cau mày, Bản Thảo Cương Mục Lý Thời Trân tinh thâm bậc nào, Tôn Nhất Thiếp không hỏi nguyên do đã vội vàng chụp mũ lang băm, theo y thấy làm như vậy không khỏi quá sơ suất hấp tấp, hành sự theo cảm tính.

- Lý lão tiên sinh, Lý tiểu thư, tại hạ có một thỉnh cầu quá đáng...

Lư y sinh nhìn ông cháu Lý gia chấp tay một cái:

- Các người dùng mặt nạ đắp, rốt cục là phương thuốc thế nào, có thể tạo thành loại mụn đỏ này không, kính xin công khai ra để các đồng nghiệp hành lâm chúng ta nghiên cứu cặn kẽ.

Bọn Tôn Nhất Thiếp, Mã đại phu bèn nhìn nhau cười, phương thuốc bí truyền như vậy chính là bí mật bất truyền của y gia, các nhà rất quý, Lý lão nhi sao thể tùy tiện nói cho người nghe?

Đây thật là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, Lý Thời Trân tinh nghiên y được mấy chục năm, đã viết ra toàn bộ tâm đắc của mình bên trong Bản Thảo Cương Mục cùng một quyển Tần Hồ Mạch Học năm xưa, chỉ nguyện y học phát dương quang đại, tuyệt không muốn độc quyền giữ riêng cho mình.

Lão thần y vuốt cằm cười cười:

- Vậy thì có gì không thể? Phương thuốc này gọi là Thất Bạch Trân Châu Tán, là Bạch Chỉ, Bạch Thuật, Bạch Tật Lê, Bạch Thược, Bạch Cập, Bạch Cương Tầm, Bạch Phục Linh, thêm một ít trân châu phấn, dùng mật ong hòa tan mà thoa, có công hiệu giúp cho da thịt trắng trẻo.

(Chú thích của tác giả: nếu có độc giả nữ hoặc bạn gái sử dụng theo phương thuốc này, hiệu quả thật sự rất tốt.)

Những đồng nghiệp Nam Kinh lấy Lư y sinh cầm đầu vừa mừng vừa sợ, đồng thời cũng lấy làm kinh ngạc, Lư y sinh kia vuốt râu chần chờ nói:

- Phương thuốc này trung chính bình hòa, lại là sử dụng bên ngoài, không có vị thuốc hổ lang nào, vì sao mặt Tương môi bà nổi lên nhiều mụn màu đỏ tím như vậy?

- Có lẽ là dùng thuốc giả kém chất lượng, chuyện này khó mà biết được...

Tôn Nhất Thiếp âm dương quái khí nói.

- Người nói người nào dùng thuốc giả?!

Thanh Đại nhìn về phía Tôn Nhất Thiếp le lưỡi, tỏ vẻ khinh bỉ:

- Dáng vẻ người đầu mập tai to, mới giống như một kẻ gian thương bán thuốc giả.

Lục Viễn Chí sa lộ: ta mập cũng có tội sao, vậy mà cũng bị văng miếng...

Ánh mắt Tần Lâm lập tức híp lại, hàn quang trong đôi mắt chợt lóe:

- Tôn cục đồng, không có bằng chứng không thể vu oan cho người tốt, như vậy sẽ bị tội ngược lại, hừ hừ!

Lý Thời Trân một đời thanh danh, quyết không cho người khác vu oan mình dùng thuốc giả, đến đây cũng đã động can hỏa, trầm giọng nói:

- Nếu là tội danh dùng thuốc giả, vậy đã xúc phạm hình luật Đại Minh, tựa hồ không phải là Tôn cục đồng có thể xử lý?!

- Y có tư cách đó sao?

Tần Lâm cười lạnh liên tục:

- Tôn Nhất Thiếp làm Tri Huyện Giang Ninh huyện hay là Phủ Doãn Thuận Thiên phủ vậy?

Tôn Nhất Thiếp sắc mặt đỏ lên, hần cái này Huệ Dân được cục đồng thì ra là cái bán chính thức nửa dân gian chức vụ, xử lý y giới bên trong gút mắc, mà buôn bán thuốc giả đã xúc phạm Đại Minh hình luật, nên quan phủ để ý tới rồi, còn chưa tới phiên hần cái này cục đồng.

“Tốt, vậy thì đi quan phủ, đến lúc đó xem các người còn có thể hay không chống chế!” Tôn Nhất Thiếp trên mặt thịt mỡ run lên.

“Cái kia, phải đi Ứng Thiên phủ, hay là Giang Ninh huyện?” Mã Đại phụ hỏi.

“Hừ, người cũng không nhìn một chút ai thay hần đề tấm biển, ” Tôn Nhất Thiếp hướng cần (hoa dâm bột) lông mày nữ y quán hắc ngọn nguồn kim nước sơn chiêu bài chép miệng ba, Vương thể trình lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) hết sức bắt mắt.

Ứng Thiên phủ không thể đi, Giang Ninh huyện là Ứng Thiên phủ cấp dưới, cũng giống như vậy, cái kia còn có thể đi chỗ nào?

“Cũng may còn có một chỗ, luôn luôn bọn hần các đốt ngón tay không thông địa phương, ” Tôn Nhất Thiếp tràn đầy tự tin mà nói: “Kinh đô và vùng lân cận đạo trương đại lão gia chính là yêu dân như con thanh quan, định có thể theo lẽ công bằng xử án!”

Trương, Trương Công Ngư? Nghe được cái tên này, Tần lâm thiếu chút nữa không có phun ra đến.

Lý Thời Trân tuổi già ổn trọng, trong lúc nhất thời cũng mở rộng tầm mắt, thanh lông mày càng là ăn ăn cười, liền kéo Tần lâm lần sau, lục viễn chí, Ngư Đại lực, giáp ất Bính Đinh tứ nữ binh tắc thì giúp nhau nháy mắt ra hiệu.

Tôn Nhất Thiếp thẳng này, thật sự là đốt đèn lồng bên trên hằm cầu —— muốn chết (shit)!

Kinh đô và vùng lân cận đạo nha môn ký tên phòng, Trương Công Ngư trương đại lão gia chính cầm bản Luận Ngữ rung đùi đắc ý niệm: “Học mà lúc tập chi, cũng không nói quá? Có bằng hữu từ phương xa tới, chết đi được...”

Mấy cái sư gia bạn bè, liêu thuộc nhìn xem buồn cười, ám đạo:thâm nghĩ vị này ông chủ thật sự hồ đồ được rất, thi được sĩ muốn học tứ thư ngũ kinh, có thể làm quan ai mà không đem những cái... kia nói nhảm xa xa bỏ qua?

Hần chính niệm được chỗ tốt, thì có nô bộc cầm Tôn Nhất Thiếp văn sinh thiếp mời tiến đến, Trương Công Ngư niệm xong mới đem thiếp mời xem.

Thì ra vài ngày trước trương đại lão gia đệ tam cái tiểu thiếp sinh bệnh, Tôn Nhất Thiếp kê đơn thuốc phương chữa cho tốt bệnh, từ nay về sau tựa leo lên mà bắt đầu..., hướng trong phủ đi đi lại lại mấy lần, xem như có chút không lớn không nhỏ giao tình.

“Tôn mỗ người cũng là cung kính, chỉ ngại con buôn khí nhiều hơn chút ít, không coi là thực bằng hữu, bổn quan tựa hồ cũng không cần ‘Chết đi được’ ” Trương Công Ngư lăm bầm lầu bầu lao thao, một bên nâng chung trà lên nước nhuận nhuận yết hầu, một bên đem cái kia thiếp mời cầm lên nhìn xem.

PHỐC —— trương đại lão gia một miệng trà phun ra đến, đem ngồi đối diện sư gia rót đầy mặt và đầu cổ.

“Xin lỗi, xin lỗi, ” Trương Công Ngư gọi đầy tớ nhà quan nhanh lấy sạch sẽ quần áo vội tới sư gia thay đổi, chính mình tắc thì đáng tươi cười cực kỳ cổ quái hướng đại đường đi đến.

Đại đường phía trên, Tần lâm, Tôn Nhất Thiếp bọn người đã chờ ở nơi đó, Tưởng bà mới đơn kiện cũng bày tại công trên bàn.

Trương Công Ngư vốn muốn cùng Tần lâm chào hỏi, Tần lâm không ngớt lời ho khan, lại hướng hần khoát tay, mới không có bóc trần.

Tôn Nhất Thiếp tự cao cùng trương đại lão gia tình bạn cố tri, lớn tiếng nói: “Vi cần (hoa dâm bột) lông mày nữ y quán bán thuốc giả, gây nên làm cho Tưởng bà mới hủy dung nhan sự tình, tại hạ Nam Kinh Huệ Dân được cục đồng tôn triều đan đặc (biệt) ra tay, cầu đại lão gia theo lẽ công bằng phán đoán sáng suốt!”

Mã Đại phu mấy cái cùng Tôn Nhất Thiếp giao hảo đại phu, đều cười gian lấy ngó ngó Tần lâm cùng Lý gia tổ tôn, thầm nghĩ chúng ta Tôn Cục đồng là trương đại lão gia thượng khách, các người muốn đánh nhau thắng quan tòa, chỉ sợ nằm mơ cũng không được.

Tần lâm cũng cười hì hì, chán đến chết cạo lấy móng tay, Lý Thời Trân, Lý Thanh lông mày cùng lục viên chỉ bọn người, nhìn xem Tôn Nhất Thiếp ánh mắt tắc thì có loại vô cùng thâm ý tứ hàm xúc.

Trương Công Ngư thô thô đem đơn kiện nhìn nhìn, lập tức nắm lên kinh đường mộc trùng trùng điệp điệp vỗ: “Oanh, như vậy tuổi còn trẻ chạy chữa thuật xuất chúng, gia đình có tiếng là học giỏi sâu xa Lý tiểu thư, như thế nào dùng thuốc giả hại người? Tôn Nhất Thiếp, hay là người khuyến khích cái này Trương bà mối, vu cáo hãm hại người tốt a?”

Tôn Nhất Thiếp sợ run cả người, chỉ cảm thấy toàn thân như bị điện giật tựa như tạc...mà bắt đầu, một ngàn cái một vạn cái không nghĩ tới trương đại lão gia lại sẽ là như vậy thái độ, sợ được hấn không ngớt lời nói: “Đại lão gia minh giám, tiểu nhân ở Nam Kinh làm nghề y mấy chục năm, trị bệnh cứu người có cốt cổ chi tâm, sao lại, há có thể xuyên mưu hãm hại?”

Cái gì? Trương Công Ngư mở to hai mắt, khởi xương tức giận như điên: “YAA.A.A.. Nha cái phi, cái này còn phải rồi hả? Người làm bác sĩ muốn đem người bệnh trên đùi thịt cắt đến ăn, cái này tâm địa thật sự là đen như than đá rồi!”

Tôn Nhất Thiếp cùng tâm phúc của hấn nhóm: đám bọn họ khóc không ra nước mắt: trời ạ, cốt cổ chi tâm như thế nào bị Trương đại lão gia như vậy lý giải? Thật sự là tú tài gặp được bình, có lý nói không rõ...

Vẫn là Lý Thời Trân nhìn không được nói: “Trương đại lão gia, cốt cổ chi tâm là chỉ thầy thuốc diệu thủ nhân tâm, đối (với) phía bệnh nhân tựa như giới tử đẩy cắt chân của mình bên trên thịt uy (cho ăn) tấn văn công trọng tai như vậy nhân hậu, cũng không phải nói bác sĩ lòng dạ ác độc, muốn cắt phía bệnh nhân thịt đến ăn.”

“Thì ra là như vậy ah!” Trương Công Ngư ngượng ngùng cười rộ lên.

Cốt cổ chi tâm tính toán giải thích đi qua, khả nhân mọi người nhìn ra kinh * đạo trương đại lão gia rõ ràng thiên hướng Tần lâm một phương, hơn nữa lệch ra được không thể lại lệch ra á!

Đừng một thiếp tính toán đầu ra đẩy tốt đến trương đại lão gia ủng hộ, không nghĩ tới Trương Công Ngư thái độ vậy mà cùng trong dự liệu hoàn toàn trái lại, Tôn Cục đồng thật sự là không nói gì ngậm bồ hòn mà im ~ có cục khổ nói.

Thật tình không biết Tần lâm cùng Trương Công Ngư là anh em kết nghĩa, tuy nói cái này trên quan trường kết nghĩa anh em tùy tiện được rất, trao đổi một bộ đồ thẩm thiếp mới là được, không hề giống Lưu Quan Trương đào viên kết nghĩa như vậy “Không câu cùng năm cùng tháng đồng thời sinh, nhưng câu cùng năm cùng tháng đồng nhất chết”, có thể Trương Công Ngư không hề giúp Tần lâm, ngược lại giúp đỡ ngoại nhân khả năng sao?

Đáng thương đừng một thiếp đến bây giờ còn không biết ý tưởng, tỉnh tỉnh hiểu hiểu lại đem Tần lâm bẩm báo hấn minh huynh đệ trong nhà môn đầu!

Tướng bà mối nhìn chung quanh, nhìn xem trận thế tựa sợ lên, ngó ngó đừng một thiếp sắc mặt, đạt được hấn cho phép tựa hướng bên trên cuống quít dập đầu: “Đại lão gia minh giám” lão phu nhân không tố cáo, không tố cáo, cái này rút đơn kiện...”

Trương Công Ngư cũng không biết ý tưởng, tựa nhìn xem Tần lâm.

“Tình tiết vụ án còn không có tra trách, có thể nào rút đơn kiện xong việc?” Tần lâm cười xấu xa lấy, rõ ràng không có hảo ý.

Trương Công Ngư chỉ là dấu điểm ngoan hồ đồ, đối nhân xử thế cũng không có vấn đề, còn không đến mức ngốc đến liên Tần lâm ý tứ đều hiểu không dậy nổi, lập tức tựa hiểu được, đem kinh đường mộc trùng trùng điệp điệp vỗ: “Vu cáo phản toạ, chính là ta Đại Minh hình luật bên trên giấy trắng mực đen viết rõ đây, cái này lão chủ chứa muốn chuẩn đi, lần bản lão gia không hiểu hình luật sao?”

327. Chương 327: Đại Tiểu Thư Ra Tay

Tương môi bà cùng Tôn Nhất Thiếp lập tức toàn thân run lên cầm cập, bất kể thế nào cũng không ngờ rằng Trương Công Ngư nói giúp cho Tần Lâm một cách trắng trợn như vậy, lần này bọn họ còn không ô hô ai tai?

Dù sao cũng là bà mai từng đi qua ngàn nhà vạn hộ, Tương môi bà thấy tình thế không tốt liền lặn lội trên mặt đất ăn vạ:

- Đại lão gia minh giám, lão thân cũng không có vụ hãm người khác, quả thật là dùng thuốc của bọn họ đắp mặt, mới nổi lên đầy mụn đỏ như vậy.

- Cứng đầu cứng cổ, bản quan thấy bà chưa tới Hoàng Hà tâm bất tử.

Trương Công Ngư ném thẻ trên án xuống đất, gằn giọng quát:

- Bậy đâu, lời bà lão này ra đánh năm mươi hèo rồi hãy nói!

Tương môi bà bị dọa sợ đến ngã ngồi trên đất, hồn phi phách tán, nhìn Tôn Nhất Thiếp hết sức đáng thương, mong đợi Tôn cục đồng cứu mạng.

Nhưng bây giờ Tôn Nhất Thiếp cũng là Bồ Tát đất qua sông bản thân khó bảo toàn, làm sao có thể cứu Tương môi bà? Gương mặt mặt trắng của y toát ra mồ hôi chảy xuống ròng ròng, lần này đánh Tương môi bà, lần sau chắc chắn sẽ đánh tới kẻ chủ sử sau màn là y.

Trương Tôn Nghiêu Trương Thiên Hộ, mau tới cứu mạng...

Đám nha dịch trối Tương môi bà lại, lấy hèo trúc ra muốn đánh, Hình Danh Sư Gia kia tới hiện tại không nhìn được nữa, tiến ra ghé tai Trương Công Ngư nói:

- Đông ông, xử án đánh nguyên cáo trước, từ cổ chí kim không có đạo lý này, ngài muốn giúp Tần trưởng quan vậy phải nghĩ biện pháp khác, nếu không truyền tới tai cấp trên, chắc chắn đông ông sẽ mắc tội danh xử án hồ đồ, vậy thì không đẹp.

Không giống đời sau nguyên bị cáo ngang hàng, vào thời cổ nguyên cáo lại có ưu thế, chuyện như khẩu cung mâu thuẫn, đường quan khó có thể phân biệt, luôn luôn đánh bị cáo trước. Đây chính là lai lịch của câu ‘Ác nhân cáo trạng trước’, cáo trạng trước chính là nguyên cáo, có thể mượn quy củ này lần át bị cáo.

Hiện chưa có chứng cứ xác thực, trước hết đem nguyên cáo ra đánh một trận, chuyện này truyền đi chắc chắn sẽ là chuyện cười tày trời. Hình Danh Sư Gia rất có nghề nghiệp đạo đức, vội vàng chỉ ra cho Đông gia thấy.

Tôn Nhất Thiếp, Mã đại phu phục hồi tinh thần lại, cũng cảm thấy có vẻ khác thường, một mực kêu to:

- Nào có chuyện đánh nguyên cáo trước như vậy, nếu Đại lão gia thiên vị, chúng ta sẽ tố lên kinh.

Trương Công Ngư nhìn Tần Lâm, có vẻ xấu hổ ngượng ngùng.

Tần Lâm nhìn y cười cười, tỏ vẻ không sao cả, đối phó một lão bà vu cáo hãm hại như vậy còn phải dựa vào khẩu hình ép cung, quả thật cũng quá xem thường bản lãnh của Tần trưởng quan.

Hắn cẩn thận quan sát mụn màu đỏ tím trên mặt Tương môi bà, những mụn này đẹp, đỏ hồng, lằn ranh rõ ràng, thoạt nhìn quả thật rất giống như bị dị ứng do loại dược vật nào đó.

Hỏi thăm Lý Thời Trân, lão thần y vượt râu cau mày:

- Loại hoa cỏ có thể làm cho da nổi mụn đỏ thuộc về dược vật và không thuộc về dược vật, không có một trăm loại cũng có tám mươi loại, muốn tra được rốt cục bà ta dùng thuốc gì làm cho da nổi mụn đỏ, quả thật không dễ dàng gì.

- Đây cũng là một vấn đề...

Tần Lâm nhớ lại lời khai của Trương môi bà, gãi gãi đầu.

- Không dễ sao?

Thanh Đại ân cần lắc lắc cánh tay Tần Lâm.

- Dễ, dễ lắm...

Tần Lâm cười hăng hắc, đi lên phía trước, ghé vào tai Trương Công Ngư nói nhỏ một hơi. Trương Đại lão gia nhất thời cười híp mắt, phái mấy tên nha dịch đi ra ngoài.

Các thầy thuốc Huệ Dân được cục Nam Kinh thấy cảnh tượng này đều suy đoán xem rốt cục Tần Lâm nói gì, mà hần và Trương Đại lão gia là quan hệ như thế nào, có thể làm cho chính tứ phẩm Kinh Kỳ Đạo này nói gì nghe nấy. Mà Tôn Nhất Thiếp cùng Trương môi bà càng cảm thấy thắc thỏm trong lòng, không biết Tần Lâm muốn giở trò gì, theo bản năng chỉ cảm thấy không ổn.

Chỉ chốc lát sau, bọn nha dịch khệ nệ khiêng bao túi đựng thứ gì đó trở lại, ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc, mọi người định thần nhìn kỹ, thì ra là là bao đựng cặn thuốc.

- Khỏi bẩm Đại lão gia, đây là cặn thuốc tìm được dưới rãnh nước chỗ ở của Trương môi bà.

Bọn nha dịch lớn tiếng báo cáo.

Trương môi bà nhất thời hoảng hồn, đôi môi không ngừng run rẩy, Tôn Nhất Thiếp vốn đang không có gì, nhìn thấy bộ dáng này của bà lập tức cũng tâm thần đại loạn.

Quả nhiên như vậy... Tần Lâm xác nhận phỏng đoán của mình, nhìn hai người kia luống cuống tay chân, khóe miệng hần toát ra nụ cười chế nhạo.

Căn cứ vào lời khai, nếu Trương môi bà muốn tạo ra chuyện 'sau khi sử dụng mặt nạ đắp của nữ y quán Cận Đại ở nhà, sáng sớm hôm sau trên mặt xuất hiện vô số mụn màu đỏ tím', vậy nhất định phải hội đủ hai điều kiện: thứ nhất, tối hôm qua lúc bà về nhà, trên mặt vẫn bình thường. Thứ hai, sáng sớm hôm nay ra cửa, trên mặt nhất định phải có mụn xuất hiện.

Nếu không hàng xóm láng giềng nhìn thấy, nhất thời sẽ lộ tẩy ngay tức khắc.

Cho nên lão bà động tay chân trên mặt mình cũng nhất định là vào tối ngày hôm qua, trong nhà mình.

Như vậy rất có khả năng được vật gây dị ứng mà bà sử dụng vẫn còn giấu trong nhà, nếu như vác mặt đầy mụn đỏ ra ngoài lén lút lút lút vứt một thứ gì đó, e rằng sẽ đưa tới nghi ngờ lớn hơn.

Hơn nữa Tần Lâm cũng không cho là Trương môi bà sẽ tốn hao quá nhiều tinh lực cùng thời gian để xử lý số được vật kia. Trong lòng đối phương đây là chuyện vô cùng đơn giản, vu cáo hãm hại một cách nhẹ nhàng, rất có khả năng không nghĩ tới chuyện sẽ đi tới mức như bây giờ.

Đúng như Tần Lâm đoán, ông cháu Lý gia chỉ nhìn qua cặn thuốc kia đã lập tức phát hiện ra vấn đề, Lý Thanh Đại lập tức lấy ra một ít cặn thuốc kêu to:

- Trời ơi, đây là Cứt Bì! Hừ, Cứt Bì khiến da người phát ban nổi mụn, trong mặt nạ đắp của y quán chúng ta cũng không có thứ này! Tần Đại ca, huynh thật thông minh, quả nhiên bên trong cặn thuốc có vấn đề.

Thanh âm của Thanh Đại trong trẻo dễ nghe, nhưng lọt vào tai một số người lại vô cùng chấn động.

Trương môi bà lập tức quỳ sụp xuống, dập đầu xin tha liên hồi:

- Tha mạng, Đại lão gia tha mạng, là lão bà tử đối gạt, là Tôn cục đồng này muốn lão bà tử làm như vậy...

Coi như là lão bà tử này sáng suốt nhận được tình thế, bây giờ chứng cứ xác thật, Trương Công Ngư đã có thể dùng tới đại hình, bộ xương già của bà có thể chịu đựng được bao lâu. Chỉ bằng thẳng thắn nhận tội, tội vu cáo lường gạt chịu phần tọa cũng không phải là quá mức nghiêm trọng.

Nhưng sắc mặt Tôn Nhất Thiếp lập tức trở nên trắng bệch, thân là cục đồng Huệ Dân được cục, nhân vật rất có danh vọng trong hánh lâm Nam Kinh, lại thông đồng người khác hãm hại đồng nghiệp, lần này truyền dương ra ngoài chẳng phải thân bại danh liệt hay sao? Chắc chắn sẽ bị mắc tội hạ ngục, chiêu bài chữ vàng danh y coi như hoàn toàn hủy diệt.

Câu ‘dùng đá đập vào chân mình’ dùng để hình dung những gì mà Tôn Nhất Thiếp đã làm, quả thật không sai chút nào.

- Tôn cục đồng, đây... Đây chính là sự thật sao?

Lô y sư bọn người rất là giệt mình, bọn hắn trước khi đều cho rằng nắm một thiếp là khí phách chi tranh giành đầu rồi, có thể bây giờ nhìn lại” mà ngay cả vụ cáo hãm hại thủ đoạn đều khiến đi ra, thật sự mất hết hạnh lâm người trong điệu thủ nhân tâm bản phận.

Bị đồng hành chất vấn, Tôn Nhất Thiếp liền nửa câu lời nói cũng nói không nên lời, yết hầu khẩ như là bị ngăn chặn đồng dạng.

Vốn cùng hắn giao hảo Mã Đại phu bọn người, rụt lại đầu không dám mở miệng nói, mà Lô y sư cầm đầu đại đa số lang trung đều có giận dữ chỉ sắc, vừa thẹn xấu hổ Nam Kinh y giới lại ra như vậy cái bồi nhọ công và sận dị đồng.

Lô y sư dẫn đầu, lang trung nhóm: đám bọn họ đồng loạt hướng Lý Thời Trân, thanh lông mày cúi người chào thật sâu, thực là xấu hổ J khó tả” nguyên một đám than thở.

Trương Công Ngư lập tức hạ lệnh nha dịch đem câu một thiếp, Trương bà mỗi hai cái vụ cáo hãm hại tội phạm lên xích chân phong, lại làm cho Huệ Dân được cục mới đề cử Tôn cục đồng, kết quả hào không ngoài ý, Lô y sư đem làm đường được đề cử vì tân nhiệm Tôn cục đồng.

Lô y sư hướng phía thanh lông mày thật sâu vái chào: “Chuyện hôm nay” lô mỗ cùng Nam Kinh Huệ Dân được cục liệt vị đồng nghiệp thật sự là hổ thẹn, nữ y cũng là ta hạnh lâm nhất mạch, kỳ hoàng truyền nhân, lô mỗ cái này đời (thay) toàn thể đồng nghiệp thỉnh Lý tiểu thư có rảnh lúc, đến được cục thay tổ sư gia thần vị bên trên hương’, “Cái kia tốt! Lô tiên sinh, ta không trách người, đều là đừng một thiếp mấy chuyện xấu mà“, ” thanh lông mày cười ngọt ngào” có thể có được y giới đồng hành thừa nhận, tiểu sư tỷ tâm hoa nở phóng.

Trương Công Ngư lại một lần nữa đập vang lên kinh đường mộc” hét ra lệnh đem hai gã vụ cáo tội phạm giải vào nhà tù.

“Chậm đã!”

Nghe thế âm thanh hét lớn, vốn ủ rũ Tôn Nhất Thiếp lập tức trở nên tinh thần gấp trăm lần.

Trương tôn Nghiêu cùng lộc tai linh mang theo vài tên cấm y giáo úy đi đến đại đường, ngạo mạn hướng phía Trương Công Ngư chấp tay: “Trương đại lão gia” cái này hai gã phạm nhân cùng Cấm y vệ ta điều tra nghịch đảng án có chút liên lụy, cho nên không thể do quý nha môn tạm giam, bốn quan muốn dẫn bọn hắn ly khai.”

Lộc tai linh hắc hắc gượng cười, thị uy tựa như đem Cấm Y Vệ giá dán cử động trong tay, cố ý dùng mọi người đều nghe lấy được thanh âm khiêu khích nói: “Tần trưởng quan không phải là rất lợi hại sao, lần này người còn gọi thường dân tự đến đánh chúng ta? Ta cũng không tin người một cái đã cách vẫn giữ lại làm chịu tội quan nhi, dám công nhiên ẩu đả Thượng Quan cùng đồng liêu” đến nha” đến nha!”

Tần lâm sờ lên cái mũi, đang chuẩn bị nghĩ biện pháp sửa trị choáng nha, bỗng nhiên tự cười lắc đầu: xem ra không cần trách thần rồi.

“Người nào ngăn cản bốn tiểu thư lộ” ”Một tiếng quát, lộc tai linh tranh thủ thời gian quay đầu lại, lại trông thấy trong tầm mắt một chỉ màu đỏ ghé con ửng da tử chính đang không ngừng biến lớn, biến lớn, nhét đầy toàn bộ vòng mạc.

Phanh!

“Chắc chắc chắc” Tần lâm nhìn đã hôn mê lộc tai linh, quyết miệng lắc đầu liên tục:, “Như loại này tiện đến chính mình lấy đánh chính là gia hỏa, ta vẫn là lần đầu nhìn thấy đây này.”

Không, sẽ không xui xẻo như vậy a? Trương tôn Nghiêu muốn muốn khóc cũng khóc không được rồi, lần trước là thường dân tự cái kia Tiểu Bá Vương” lần này lại là nữ ma đầu từ mộc lan, chớ không phải là thành Nam Kinh phong thủy cùng ta xung đột?

Cũng may từ mộc lan đá ngả lẩn lộn tai linh về sau cũng không có quản trưởng tôn Nghiêu, chỉ là thái dương đồ mồ hôi đầm đìa, hai tay xiên lầy bờ eo thon bé bỏng, thở hào hển lại để cho to lớn cao ngất bộ ngực phập phồng phập phồng, trợn lên hạnh hạch mắt nhìn lầy Tần lâm: “Bổn tiểu thư nghe nói người cùng với thanh lông mày muối muối lập gia đình rồi hả?” ! ~!

Theo Lang Gia hồi trở lại Nam Kinh trên đường, từ mộc lan dần nắm dần chân khe hở tốt rồi cái kia kiện hoa báo dốm da bào, tại đi sau khi vào thành trước không có hồi trở lại Ngụy quốc công phủ” trực tiếp đến Tần Lâm gia đến, gọi hắn nhìn xem thủ nghệ của mình một oa ha ha” hôm nay bổn tiểu thư cũng sẽ (biết) làm nữ công á!

Đã đến Tần Lâm gia, xem thấy chung quanh giăng đèn kết hoa, trên cửa sổ dán đỏ thắm chữ hỷ, từ mộc lan sâu sắc lấp bắp kinh hãi, chạy đến cần (hoa dâm bột) lông mày nữ y quán, lại một đường đuổi tới kinh đô và vùng lân cận đạo nha môn.

Vốn là một cái đoạt mệnh uyên ương chân đá ngả lẩn lộn tai linh, đón lấy tựa “Đằng đằng sát khí” hỏi Tần lâm, trong lúc nhất thời, trên công đường không khí gần như cứng lại ”...

“Không xong, đại tiểu thư dấm chua biển hưng sóng” cực kỳ khủng khiếp!” , lục mập mập, Ngưu Đại lực mấy cái thần sắc lo sợ, thời khắc chuẩn bị cứu giúp Tần lâm, đoán chừng sau một khắc bị đá trở mình đúng là chúng ta trưởng quan a.

Lý Thời Trân kinh ngạc, thầm nghĩ Từ tiểu thư không phải cùng Tần thế chất đừng làm rộn lật ra sao? Lúc này thời điểm hùng hổ vọt tới trên công đường đến, hắn là dục đối với hắn bất lợi?

Trương Công Ngưu sững sờ ở công chỗ ngồi, giờ kinh đường mộc đến tay cương ở giữa không trung, bên này là đổi danh thiếp tử kết nghĩa anh em huynh đệ, bên kia là thành Nam Kinh ở bên trong hoành hành ngang ngược Ngụy quốc công chi nữ, cái này kinh đường mộc rốt cuộc là đập đây này hay (vẫn) là không đập đâu này?

Trương tôn Nghiêu, bấm một thiếp tắc thì tưởng tượng thấy từ mộc lan lão bàn tay thô hướng Tần lâm trên mặt đánh, hai người đánh nhau mới tốt.

Trong nha môn sư gia, nha dịch nơm nớp lo sợ hướng hai bên trốn, nếu Tần trưởng quan cùng Từ đại tiểu thư đánh nhau” cái này kinh đô và vùng lân cận đạo nha môn sợ là giữ không được, ta cái thanh này thể cốt, cũng không nên đi theo một khối bị chia rẽ.

Thân ở Từ đại tiểu thư khí dưới trận Tần lâm, lại nên như thế nào ứng đối đáng sợ thực, đại tiểu thư nộ chi áo nghĩa?

Chứng kiến từ mộc lan cặp kia xinh đẹp hạnh hạch mắt ân cần, cùng với đem sợi tóc dán tại thái dương mồ hôi” Tần lâm không khỏi một hồi chột dạ” liền chính hắn đều không rõ ràng lắm: làm không có lắm, ta làm gì vậy chột dạ ah” ta lại phản đối nàng đã làm cái gì...

“Đúng vậy a”, ” Tần lâm lấy lại bình tĩnh, cười gật gật đầu” “Hôn lễ tự định tại bốn ngày sau đó, đến lúc đó người nhất định phải dự họp nha.”, từ mộc lan nghiêng rằng nghiêng lợi hướng Tần lâm bả vai đập một quyền” đang lúc người bên ngoài cho rằng lập tức muốn đánh lúc thức dậy, nàng chỉ là trợn trắng mắt, bĩu môi: “Một điểm thành ý đều không có, làm gì vậy không đến quý phủ mời ta? Thanh lông mày muối muối” người nói Tần lâm thẳng này” có phải hay không khẩu thị tâm phi nha;”, ”Tần ca ca nha vài ngày đều có đi, Từ tỷ tỷ không ở nhà đây này“, ” thanh lông mày cười tủm tỉm vén lên từ mộc lan cánh tay, cái kia y như là chim non nép vào người bộ dáng, gọi Tần lâm đều có điểm ghen ghét.

“Người cái tiểu nha đầu” đều phải lập gia đình nữa nha!” Từ mộc lan cười tủm tỉm nhéo nhéo thanh lông mày dí dỏm cái mũi nhỏ.

Sao, tại sao có thể như vậy?

Lòng tràn đầy cho rằng muốn đánh đập tàn nhẫn mọi người, ánh mắt đồng loạt mất đầy đất” thực không nghĩ tới Từ đại tiểu thư sẽ lập tức cùng Tần lâm, thanh lông mày nắm tay ngón hoàn, hơn nữa nhìn dạng như vậy, nàng cùng thanh lông mày còn thân hơn nóng đến rất đấy!

Trương tôn Nghiêu, dùng một thiếp bốn người có một loại khóc không ra nước mắt cảm giác, liền Lý Thời Trân, Trương Công Ngư cũng không rõ ý tưởng” chỉ có lực viễn chí hiểu được chút ít nội tình.

328. Chương 328: Cùng Nhau Xuất Giá

Tên mập kích động tới nổi thịt béo trên mặt run rẩy, trong đôi mắt ti hí của y, hình ảnh của Tần Lâm đã trở nên cao lớn vĩ đại vô cùng, bốn phía thân thể lóng lánh ánh sáng màu vàng cùng tia chớp màu tím, thân hỏa cháy lên, ngưng tụ thần cách, lực tín ngưỡng chấn động, khí vận vô cùng vô tận tràn trề giữa thiên địa. Tên mập tràn đầy ghen tị, rít trong kẽ răng ra hai chữ: cảm thú.

Bản thân Tần Lâm lại cảm thấy kỳ quái, người của thời này nhìn cử động của Từ Tân Di hoặc nhiều hoặc ít cũng hiểu vài phần. Tần Lâm lại là suy nghĩ đời sau, nhìn nàng thân thiết cùng Thanh Đại, thầm nhủ trong lòng: ‘Không trách Từ Tân Di giống như đứa bé trai, chẳng lẽ là hoa bách hợp trong truyền thuyết? Đường như rất có khả năng này!’

- Đáng thương cho tiểu Thanh Đại, yên tâm, ta tuyệt sẽ không để uội rơi vào ma chướng của Từ Tân Di!

Sâu trong lòng Tần Lâm vang lên thanh âm chính nghĩa, chợt cảm thấy mình có một sứ mạng vĩ đại.

Ánh mắt của hắn lấp lánh nhìn chằm chằm Từ Tân Di, xem thử nàng có cử động gì khác thường hay không.

Từ Đại tiểu thư cũng có vẻ không được tự nhiên, nàng vốn chính là miễn cưỡng đè ép chua xót trong lòng, dùng nụ cười hơi hợt tỏ vẻ không quan tâm để che giấu cảm xúc thật, bị Tần Lâm nhìn như vậy lập tức có hơi không giả vờ được.

- Ha ha, các người đang bận, bản tiểu thư có chuyện phải đi.

Từ Tân Di cười ngược ngùng, chuẩn bị lách người bỏ đi.

Thanh Đại kéo nàng lại:

- Chậm đã, Từ tỷ tỷ, chốc lát nữa Thanh Đại còn có lời muốn nói với tỷ!

Chẳng lẽ là hoa bách hợp muốn nói lời từ biệt sau cùng trước khi thành thân... Tần Lâm lập tức cảnh giác.

Bất quá theo ý tứ Thanh Đại là trở về rồi hãy nói, vậy cũng chỉ có thể chờ lát nữa nghe lén.

Trải qua Từ Tân Di gây náo nhiệt một phen, Trương Tôn Nghiêu không làm gì được, chỉ đành ra lệnh thân tín kéo Lộc Nhĩ Linh hôn mê, thừa dịp loạn cùp đuổi chuồn êm.

Tôn Nhất Thiếp cùng Tương môi bà bị bắt lại, Tương môi bà chẳng qua là bà mai đi qua ngàn nhà vạn hộ, tội danh vu cáo hãm hại cũng không đáng kể gì, tối đa cũng chỉ là vả miệng tám mươi cái. Tôn Nhất Thiếp coi như xui xẻo, thân là cục đồng Huệ Dân được cục lại chỉ điểm lưu manh vu hãm đồng nghiệp, danh dự tích lũy trong mấy chục năm hành y ở Nam Kinh thành nhất thời bị hủy trong chốc lát, có thể nói thân bại danh liệt.

Tân nhậm cục đồng Lữ y sinh Huệ Dân được cục Nam Kinh lần nữa nói xin lỗi, thịnh tình mời Thanh Đại có rảnh rồi đi dâng hương cho thần vị tổ sư gia, tất nhiên tiểu nha đầu rất cao hứng, bất quá chuyện nàng quan tâm nhất bây giờ ngược lại không phải là chuyện này.

Trong vườn hoa nhà Tần Lâm, đúng lúc hoa quế vừa nở, toàn thân đầy những đóa hoa li ti, mùi thơm say lòng người.

Hai nàng Từ Tân Di cùng Thanh Đại ngồi trên một chiếc ghế mây dài, chân dài của Từ Tân Di run run, khiến cho cái ghế cũng run rẩy không ngừng.

Thanh Đại cất tiếng cười trong như chuông bạc, hết sức dễ nghe.

- Lôi kéo ta làm gì, không phải là muội sắp thành thân sao, vì sao không lo thu thập chuẩn bị?

Tâm trạng Từ Tân Di hiện tại không phải là rất tốt, dùng sức nhìn chăm chăm mặt đất, chống chân khiến cho ghế mây nghiêng ra sau.

- Có phải Từ tỷ tỷ cũng thích Tần ca ca hay không?

Thanh Đại đột nhiên ôm vai Từ Tân Di, nhìn vào mắt nàng hỏi.

- Vì sao... vì sao...

Từ Tân Di chớp chớp mắt.

Mặc dù Thanh Đại ngây thơ đơn thuần, nhưng cũng có thể nhìn ra mấy phần tâm ý của Từ Tân Di, nũng nịu nói:

- Bởi vì Từ tỷ tỷ thích tìm Tần ca ca chơi, nếu như không phải là thích, Thanh Đại cũng sẽ không chơi với hần... Nếu như Từ tỷ tỷ cũng thích Tần ca ca, chúng ta cùng nhau gả cho huynh ấy đi!

Thiếu nữ này đơn thuần mà khả ái như vậy, quả thật nàng rất thích Tần Lâm, nhưng nếu Từ tỷ tỷ cũng thích, tại sao mọi người không thể chung sống với nhau?!

Từ Tân Di ngây ngẩn cả người, nàng bất đắc dĩ nhìn Thanh Đại, trong lòng thiếu nữ căn bản còn chưa có khái niệm gì đối với kết hôn, trong mắt của nàng, chuyện xuất giá cùng nhau như vậy cũng không có gì khác mấy với chuyện chia sẻ món đồ chơi yêu thích với nhau.

Trong bụi rậm cách đó chừng ba trượng, bốn nữ binh Giáp Ất Bính Đình lại ắn núp nghe lén.

- Đây, như vậy thật là quá đáng?!

Nữ binh Giáp gãi gãi đầu.

Nữ binh Ất cũng nói:

- Đại tiểu thư cùng Thanh Đại tiểu thư đều gả cho hần sao?

- Thật là, Thanh Đại tiểu thư nói chuyện quá thẳng thắn, tại sao Đại tiểu thư không tức giận?!

Nữ binh Bính cũng rất nghi hoặc.

Tiểu Đình khó hiểu gãi gãi đầu, yếu ớt nói:

- Cái này, muội không có ý kiến gì, các tỷ xem thử Tần trưởng quan...

Đúng vậy, lần này ở giữa bốn nữ binh nghe trộm xuất hiện thêm một Tần Lâm Tần trưởng quan. Hần nhìn nhìn Thanh Đại giống như một quả táo vừa chua vừa ngọt hết sức ngon lành, lại nhìn Từ Đại tiểu thư vô cùng bốc lửa, nước dãi chảy xuống ròng ròng, hai mắt toát ra lục quang, nắm chặt quả đấm cổ vũ cho Từ Tân Di: Đáp ứng, mau đáp ứng đi!

Từ Tân Di vừa cảm động lại bối rối, nếu quả thật như lời Thanh Đại nói, cả hai nàng cùng gả cho Tần Lâm, bất kể tuổi tác hay là gia cảnh, Từ Tân Di cũng sẽ là chính thê, Thanh Đại chính là chấp tay nhường lại vị trí chính thê cho Từ Tân Di.

Nàng không nóng lòng trả lời câu hỏi của Thanh Đại, mà là cười híp mắt hỏi trước:

- Hừ, tên Tần Lâm kia tốt như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có Thanh Đại muội muội bằng lòng gả cho hần?! Muội nói thử ta nghe một chút, hần có cái gì tốt, đáng để tiểu Thanh Đại phải bán đứng cả Từ tỷ tỷ?

Thanh Đại nhìn ra phương xa, cười si ngốc, trong đôi mắt trong suốt long lanh như bao phủ một lớp sương mù:

- Tần ca ca rất tốt, huynh ấy vừa thông minh lại chính trực, bản lĩnh rất lớn, tính khí lại tốt, luôn luôn cười híp mắt... Đương nhiên là cười xấu xa nữa, nhưng Thanh Đại rất thích! Đúng rồi, lá gan huynh ấy rất lớn, dám làm rất nhiều chuyện người khác không dám làm, rửa sạch oan khuất cho người tốt, bắt hết người xấu không chừa một mống...

- Quá khen, quá khen!

Tần Lâm nấp trong bụi hoa nghe thấy những lời này lập tức cười híp mắt, ngoác miệng đến tận mang tai, thật sự rất muốn ôm tiểu Thanh Đại đáng yêu vào lòng, cắn cho nàng mấy cái thật mạnh.

Bốn nàng Giáp Ất Bính Đinh đồng thời liếc hắt một cái, đối với vị trưởng quan da mặt còn dày hơn tường thành này, các nàng thật sự là không còn lời nào để nói.

Từ Tân Di nghe Thanh Đại kể, thần sắc càng ngày càng trở nên cổ quái, chỉ bằng vào mấy câu nói này cũng biết Thanh Đại đã đặt cả trái tim thiếu nữ vào Tần Lâm.

Là Đại tỷ tỷ mà Thanh Đại ngưỡng mộ, có tiện tranh đoạt Tần Đại ca yêu dấu của nàng không? Huống chi nhớ tới đêm điên cuồng đó, Từ Tân Di đối mặt Thanh Đại thuần khiết như nước tự nhiên sinh ra cảm giác áy náy tội lỗi.

Tuyệt không thể tranh đoạt cùng vị muội muội đơn thuần như giấy trắng này!

- Ta... ta không thích hắt!

Từ Tân Di khẩu thị tâm phi khoát khoát tay:

- Cũng chỉ có muội muội ngốc mới thích tên kia, thấy nữ nhân xinh đẹp liền cười ngây ngô như một thằng ngốc. Muội không thấy dáng vẻ của hắt ở trước mặt Trương Tử Huyền, không thể bước chân đi nổi.

329. Chương 329: Gần Đến Ngày Cưới

Tần Lâm xụ mặt xuống, sờ sờ cằm, thầm nhủ trong lòng: ta không có tiền đồ như vậy sao?

Giáp Ất Bính Đinh đã sớm ôm bụng cười, chỉ bất quá cố nén không để phát ra thanh âm gì.

- Vậy, tại sao Từ tỷ tỷ rất thích tìm hắt chơi như vậy?!

Thanh Đại đột nhiên nhìn ánh mắt của Từ Tân Di, mê hoặc không hiểu hỏi.

- Ha ha, chuyện này...

Từ Tân Di mới vừa nhớ tới đêm đó điên cuồng, lúc này tâm đã loạn như ma, lại cảm thấy hết sức có lỗi với Thanh Đại, không biết phải đáp thế nào, chợt buột miệng nói:

- Thật ra thì tỷ thích Thanh Đại muội muội.

Cái gì? Quả nhiên như vậy! Tần Lâm thiếu chút nữa đã xông ra ngoài, là ba nữ binh Giáp Ất Bính dùng hết sức bình sinh mới có thể giữ hắt lại được.

- Ôi...

Tiểu Đinh thở dài tiếc nuối, sờ sờ cái trán Tần Lâm đã trở nên đen sì, hỏi ba vị tỷ tỷ:

- Đây có tính là bị cấm sừng trong truyền thuyết hay không?

Từ Tân Di đã nghĩ ra lý do, càng nói càng thuận miệng, vuốt ve làn da mịn màng như trứng gà mới bóc vỏ của Thanh Đại, sâu kín nói:

- Đúng vậy, thật ra thì ta thích nữ tử! Bằng không thể tử Kinh Vương Chu Do Phiền, cũng có dung mạo coi là cực đẹp, tại sao ta không thích y?! Bởi vì, bởi vì ta ở Kỳ Châu gặp được tiểu Thanh Đại... Sau đó rời đi Kỳ Châu, không gặp được muội, ta không uống nước, cơm ăn không ngon, sáng sớm thức dậy cảm thấy toàn thân hết sức ẻo lả lười biếng, không muốn động chút nào, ngực như bị tảng đá đè nặng, buồn bực vô cùng...

Nếu là đặt điều, với tính tình thẳng thắn của Từ Tân Di cũng không thể nói suôn sẻ trơn tru như vậy được. Nàng nói một lúc chợt trong lúc không hay không biết nói ra nỗi nhớ nhung của mình lúc Tần Lâm ra biển chiều an.

Con người trong suốt như pha lê của Thanh Đại xoay tròn óng ánh, tay nắm chặt tay của Từ Tân Di. Từ trước tới nay Từ Tân Di vẫn chăm sóc nàng giống như Đại tỷ tỷ, bất kể là ở Kỳ Châu hay Nam Kinh đều để lại dấu chân kết bạn cùng nhau du ngoạn, nàng cũng xem Từ Tân Di như tỷ muội khuê các. Nhưng quả thật không ngờ rằng Từ Đại tiểu thư sáng khoái thẳng thắn, anh khí bừng bừng lại có dụng tâm lương khổ như vậy.

Tiểu nha đầu nghe vậy nước mắt đảo quanh, rốt cục nhào vào lòng Từ Tân Di, cọ đầu vào vai nàng:

- Từ tỷ tỷ, là Thanh Đại làm hại tỷ thật khổ. Muội... muội sẽ không xuất giá nữa...

Biến hóa long trời lở đất!

Tần Lâm ngàn vạn lần không ngờ rằng, Từ Tân Di tiếp cận mình là có ‘dã tâm bưng bưng’.

Bây giờ nghe Thanh Đại đối thoại cùng Từ Tân Di, chân tướng đã rõ ràng. Đây quả thật là nghi người trộm bữa, đủ loại chuyện mà Từ Đại tiểu thư đã làm trước đây, bao gồm cả tính tình như nam nhân của nàng, hiện tại trong lòng Tần Lâm đã trở thành bằng chứng xác thật không thể nghi ngờ.

Bị tiểu Đinh giữ chặt, lại thêm ba nàng Giáp Ất Bính giữ chặt đầu hắn giống như chơi bóng bầu dục, quả thật Tần Lâm không thể động đậy chút nào.

- Ta thật ngốc, thật...

Tần Lâm gương đôi mắt không còn sức sống lên, miệng lẩm bẩm:

- Ta chỉ biết thiếu niên con nhà giàu, công tử ác bá thường là sắc lang, lại không biết nữ nhân cũng muốn cướp đi Thanh Đại...

Ánh mắt của nữ binh Giáp tràn đầy thương hại:

- Tần trưởng quan, chúng ta bày tỏ đồng tình đối với người từ phương diện đạo nghĩa.

- Nhưng quả thật bây giờ người không thích hợp xông ra...

Nữ binh Ất bổ sung.

- Bởi vì với trạng thái tinh thần của người hiện tại, xông ra rất có thể tạo thành hiệu quả trái ngược...

Nữ binh Bính nói hết sức chân thành tha thiết.

Tiểu Đinh từ phía sau lưng giống như một con bạch tuộc ôm lấy Tần Lâm thật chặt, miệng rên ư ử không nói nên lời.

Kỳ lạ thật, vì sao lại cảm rồi? Giáp Ất Bính tò mò quan sát một phen, mới phát hiện nàng đang nhe răng toét miệng cắn lỗ tai Tần Lâm.

- Tiểu Đinh, muội... muội biến thân người sói rồi sao?

Nữ binh Giáp há hốc mồm cứng lưỡi.

Tiểu Đinh vô cùng oan ức, vẫn còn ngậm tai Tần Lâm lúng búng nói:

- Tỷ... không phải là các tỷ nói phải làm cho hắn không thể động đậy sao, hai tay muội đã giữ được cánh tay hắn từ phía sau, nhưng đầu hắn vẫn lắc qua lắc lại, cho nên không thể làm gì khác hơn là...

Ba nàng Giáp Ất Bính nhất thời cảm khái, không biết năm nay là năm nào...

- Có thể tạm thời nhả ra được chăng?

Tần Lâm hữu khí vô lực rên rỉ:

- Lỗ tai ta sắp bị cắn đứt.

Thật may là vào lúc này, rốt cục nỗi buồn của Tần Lâm cũng đã kết thúc.

Từ Tân Di nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của Thanh Đại, vừa cảm động lại vừa áy náy, từ từ đẩy nàng ra, nhéo lỗ mũi tiểu nha đầu một cái, cười hì hì nói:

- Nha đầu ngốc, nói cái gì mà không xuất giá, có thể bỏ được Tần ca ca của muội sao? Nếu như thật sự không gả cho tên kia, đi, theo tỷ tỷ trở về Quốc Công phủ!

Gương mặt kiêu mị của Thanh Đại trở nên đỏ ửng, lúng túng nghịch nghịch chéo áo, cúi đầu không lên tiếng. Trong lòng tiểu nha đầu, nhiều nhất có thể cùng Từ tỷ tỷ gả cho Tần ca ca, nhưng bảo nàng vì Từ tỷ tỷ mà không cần Tần ca ca, vậy thì không được.

Từ Tân Di bật cười ha ha:

- Ha ha ha, tiểu ngu dân, ta cũng biết muội không nỡ bỏ tên họ Tần ngu ngốc kia. Hừ, cũng chỉ có muội xem hán như bảo bối mà thôi, chờ đến ngày muội xuất giá ta sẽ tới.

Tốt nhất chứ có tới! Tần Lâm rất muốn vật ngã Từ Tân Di xuống đất, phát vào mông tròn trĩnh của nàng hai mươi, không, năm mươi cái thật mạnh.

Từ Tân Di cũng không cần Thanh Đại đưa tiễn, sải cặp chân dài nhanh như làn gió ra khỏi phủ trạch Tần Lâm.

Mới vừa ra khỏi cửa, nàng liền thở dài, bỗng nhiên lại khổ sở vò đầu bứt tai:

- Trời ơi, rốt cục mình đã nói gì vậy?

Trong lúc Tần Lâm ở nhà nghiêng răng nghiêng lợi nẩy quyết tâm sẽ nghiêm phòng tử thủ đối với Từ Tân Di, kiên quyết phải giải cứu Thanh Đại ra khỏi ma chướng nam nhân bà của Từ Tân Di, nàng vừa trở về Ngụy Quốc Công phủ lập tức giặt mình kinh hãi.

- Đại tiểu thư rốt cục trở lại rồi!

Thị Kiểm đứng ở cửa hết nhìn Đông tới nhìn Tây, nhìn thấy Từ Tân Di liền vội vàng tiến lên:

- Quốc Công gia cùng tiểu công gia vô cùng ân ái, tiểu thư mau mau đi cứu người!

Từ Tân Di vội vàng chạy vào trong, vừa tới hành lang ngoài sảnh đã nghe tiếng rống sư tử Hà Đông của mẫu thân mình, Ngụy quốc phu nhân Ngô thị:

- Một lão già không nên nét, một thằng lỏi cũng không nên nét, làm cái rắm gì cũng không xong! Ta đây mới đi ra ngoài mấy ngày, các người ở trong phủ tiêu dao tự tại, ăn nhậu đánh bạc, sung sướng vô cùng. Ta hỏi các người, vì sao hôn sự con gái ta lại trở thành như vậy? Lão khốn kia, không phải là lão nói mình có cấm nang diệu kế hay sao, thằng lỏi kia, không phải là người đã từng khoác lác chuyện này sẽ vạn vô nhất thất sao?

Bên ngoài sảnh ba cô sáu bà cùng tới tứ nha hoàn đều đứng xa xa, vừa nhìn Từ Tân Di tới lập tức thở phào nhẹ nhõm, hiện tại người có thể lên tiếng nói trước mặt phu nhân cũng chỉ có vị Đại tiểu thư này.

Từ Tân Di vội vàng chạy vào trong, vừa tới hành lang ngoài sảnh đã nghe tiếng rống sư tử Hà Đông của mẫu thân mình, Ngụy quốc phu nhân Ngô thị:

- Một lão già không nên nét, một thằng lỏi cũng không nên nét, làm cái rắm gì cũng không xong! Ta đây mới đi ra ngoài mấy ngày, các người ở trong phủ tiêu dao tự tại, ăn nhậu đánh bạc, sung sướng vô cùng. Ta hỏi các người, vì sao hôn sự con gái ta lại trở thành như vậy? Lão khốn kia, không phải là lão nói mình có cấm nang diệu kế hay sao, thằng lỏi kia, không phải là người đã từng khoác lác chuyện này sẽ vạn vô nhất thất sao?

Bên ngoài sảnh ba cô sáu bà cùng tới tứ nha hoàn đều đứng xa xa, vừa nhìn Từ Tân Di tới lập tức thở phào nhẹ nhõm, hiện tại người có thể lên tiếng nói trước mặt phu nhân cũng chỉ có vị Đại tiểu thư này.

Từ Tân Di không dám chậm trễ, lập tức đi vào trong sảnh, chân đá phải một vật gì tròn tròn lập tức lặn đi lóng lóc. Định thần nhìn kỹ mới biết là một cái bát xức xức, trên mặt đất còn có các quân bài, thẻ bạc rơi vãi nhiều không đếm xuể.

Phụ thân nàng Ngụy Quốc Công, Thủ Bị Nam Kinh, siêu phẩm đại quan chương Nam Kinh Trung Quân Đô Đốc phủ Từ Bang Thụy uy phong lẫm lẫm, lúc này chỉ ngồi có nửa mông trên ghế, gương mặt vuông chữ Quốc đen sì cười toe toét, hai tay ngoan ngoãn để trên đùi, quả thật vô cùng ngoan ngoãn.

Mà tiểu công gia Từ Duy Chí cũng không có được đái ngộ như phụ thân, vẻ mặt như đưa đám quỳ gối dưới chân mẫu thân, ánh mắt hết sức đáng thương cầu viện muội muội. Đúng vậy, Thiếu phu nhân cũng quỳ chung ở bên cạnh hẳn, nhưng đôi ngọc thủ của nàng đang véo vào thịt mềm bên hông Từ Duy Chí, vất thật mạnh.

Quả thật là thê thảm, đáng thương cho Từ Duy Chí, phụ thân y bất quá chỉ tụ tập một đám hồ bằng cầu hữu Hoài Viễn Hầu Thường Văn Tể đánh bạc, y lại mời từ Túy Phụng lâu, Thiên Hương các tới bảy tám tên hồng quan nhân uống rượu hoan ca, trải qua thời gian vô cùng vui vẻ. Thế nhưng lần này bị bắt quả tang tại trận, còn có thể yên ổn với nguyên phối phu nhân của mình sao?

Người ta cùng y quỳ gối trước mặt bà bà, được kêu là lễ phép, nhưng lát nữa đi về, Từ Duy Chí mới bắt đầu ném trái cực hình.

Không thấy ánh mắt cầu cứu của lão ca, Từ Tân Di ôm cánh tay mẫu thân, nũng nịu hỏi:

- Làm sao rồi, phụ thân cùng ca ca lại làm chuyện xấu ư?

Từ Bang Thụy ở trước mặt lão bà ngoan ngoãn như mèo, lúc này trước mặt nữ nhi lại muốn làm ra vẻ, thối chòm râu đen nhánh:

- Dám nói phụ thân như vậy sao, quả thật là không biết lớn nhỏ!

- Hừ, lão mất nét kia còn có mặt mũi nói sao?

Ngô thị lập tức nủi tai lão công mình:

- Hai cha con ông ở nhà ăn chơi phóng túng vô cùng, ngay cả chung thân đại sự của Tân Di cũng vứt ra ngoài chín tầng mây, ông còn mặt mũi làm phụ thân sao? Còn tên Từ Duy Chí chết bầm kia nữa, người cũng chớ cười, người không phải là anh ruột Tân Di sao, hừ, lát nữa lão nương sẽ thu thập người!

Từ Duy Chí lập tức rơi lệ ròng ròng, trời ơi, con đâu dám cười, mới vừa rồi là con dâu của mẹ véo hông con đau điếng, đau tới nổi nhe răng toét miệng...

Nghe thấy mẫu thân nói tới bốn chữ chung thân đại sự, thần sắc Từ Tân Di lập tức ảm đạm xuống.

Ngô thị chỉ cho là nàng buồn vì chuyện Tần Lâm đã định hôn sự, vẫn lải nhải không ngừng trách móc lão công và con trai:

- Hai người các người, bảo ta phải làm thế nào đây? Hiện tại Tần ca nhi đã định hôn kỳ, các người... các người nghĩ ra chủ ý hay thật!

Từ Tân Di lập tức nóng nảy, vội vàng buột miệng nói:

- Không cần lo cho con, nữ nhi cả đời không xuất giá!

- Nha đầu ngốc, làm sao có nữ nhân cả đời không xuất giá?

Lời của Ngô thị cơ hồ giống nhau như đúc mới vừa rồi Từ Tân Di khuyên Thanh Đại:

- Còn nữa, con bỏ được Tần ca nhi sao?

Sắc mặt Từ Tân Di lập tức đỏ bừng, giậm chân nói:

- Mẹ, người ta nói không xuất giá là không xuất giá, nếu mẹ còn xen vào chuyện giữa con và Tần Lâm nữa, con... con sẽ xuất giá làm ni cô!

Ngô thị làm biết tâm tính nữ nhi sáng khoái, nghe mấy câu này cũng không mấy quan tâm, cười cười vỗ vỗ nữ nhi.

Từ Tân Di sải bước ùng ùng bỏ đi, chỉ còn lại cha mẹ huynh tẩu ở trong sảnh ngơ ngác nhìn nhau.

- Xem người đó, cho rằng người tài giỏi lắm, bảo người nghĩ kế rớt cục lại trở thành như vậy...

Ngô thị không tiện thóa mạ lão công mình quá mức trước mặt con dâu, bèn trút giận vào Từ Duy Chí, mắng y té tát.

Thiếu phu nhân luôn miệng khuyên mẫu thân Đại nhân bớt giận, trên tay lại gia tăng sức lực, véo cho Từ Duy Chí phải buột miệng kêu đau:

- Trời ơi, nàng là cua hay sao, tay nàng sắp biến thành càng cua thép rồi...

- Véo đi, véo thật mạnh vào...

Ngô thị đã nhìn thấy động tác của con dâu từ sớm, nghiêng răng oán hận nói:

- Hai tên già trẻ hồ đồ các người, nếu không nghĩ biện pháp xử lý ổn thỏa chuyện này... hừ hừ...

- Chuyện này có khó khăn gì?

Từ Bang Thụy vỗ tay vịn ghế một cái, tràn đầy tự tin nói:

- Chuyện này cứ để vi phu lo cho, chẳng lẽ không lo cho con gái ruột của mình. Hừ hừ, hãy xem bản công đại triển thân thủ...

- Mẫu thân Đại nhân yên tâm...

Từ Duy Chí cũng chấp tay làm lễ, ánh mắt lấp lánh nhìn thẳng phía trước, trên mặt đầy kiên nghị cùng bất khuất, tỏ vẻ quyết đoán:

- Hải nhi quyết định không sợ hy sinh loại bỏ muôn vàn khó khăn tranh thủ thắng lợi, nhất định phải có câu trả lời cho hôn sự của muội muội.

- Được!

Rốt cục Ngô thị gật đầu một cái:

- Vậy cho các người thêm một lần cơ hội.

Ba ngày thoáng cái đã qua, đã đến ngày thành thân mà Tần Lâm hết sức mong chờ. Mấy ngày nay hẳn nghiêm phòng tử thủ, phải thân binh Hiệu Ủy canh giữ Ngụy Quốc Công phủ cẩn thận, lại tự mình bao trọn một phòng trên một lầu đối diện nữ y quán Cận Đại, chỉ cần phát hiện Từ Tân Di liền lập tức xông ra Liêu mạng cùng nàng.

Thanh Đại đã đến Huệ Dân được cục lạy tổ sư gia, thậm chí đạt thành hiệp nghị với y giới Nam Kinh vô cùng có lợi cho phát triển nữ y quán cùng sự nghiệp tình báo của Tần Lâm, nhưng Tần Lâm tạm thời ném những chuyện này sang bên, chuyên tâm chuẩn bị chuyện hôn lễ.

Ngày thành hôn đã tới trong sự thắc thỏm không yên của các phe.

Hai Mươi Tám tháng Chín, nữ y quán Cận Đại giăng đèn kết hoa vô cùng vui vẻ, Thanh Đại mặc một bộ quần áo xuất giá đồ chói ngời ngay ngắn giữa phòng, mái tóc như thác đổ đã được búi lên, đỉnh đầu đội mũ phượng thếp vàng rờn khảm minh châu, khuôn mặt nhỏ nhắn phản chiếu còn kiều diễm hơn hoa mới nở.

Tiểu nha đầu từ trước đến nay không có mặc trang phục lộng lẫy như vậy, nhú đôi mày thanh tú đóng đưa đầu suy nghĩ, làm cho bốn nàng Giáp Ất Bính Đinh thay nàng trang điểm mím môi lên lên cười thầm.

Y tá, vú già của y quán, còn có rất nhiều phu nhân, tiểu thư thường lui tới y quán vây quanh chúc mừng, đều khen nữ y tiên Kỳ Châu sở trường Kỳ Hoàng lại có dung nhan xinh đẹp nhu mì, cùng Tần trưởng quan thiếu niên anh hùng chính là một đôi trời sinh.

Luyến tiếc duy nhất chính là Tần Lâm bị cách đi quan chức, bây giờ tạm thời vẫn lưu nhiệm, lấy thân lập công chuộc tội, cưới gả không thể bày ra nghi thức nhà quan, tình cảnh sợ là không đủ long trọng.. Các phu nhân, tiểu thư các nhà quan lại thật sự rất coi trọng những điều này.

- Đợi chút, sợi tóc mai ở đây bung lên...

Cao tiểu thư của Hàn Lâm phủ tự mình động thủ thay Thanh Đại sửa sang lại tóc, thấy nàng tóc đen bóng mượt, lại thêm bên trong dung nhan kiều diễm vô song, trong lòng ngoài hâm mộ ra còn có chút thương tiếc.

Giữa lúc nghe được mấy tiểu thư khuê các phía sau bàn luận nghi thức quan hàm, Cao tiểu thư cười cười:

- Cũng không hoàn toàn chỉ bên Tần trưởng quan, muội muội Lý gia chúng ta cũng có mà, Lý lão gia là Tri Huyện Tứ Xuyên Bồng Khê, Thái lão gia là thái y Thái Y viện, sắc phong Văn Lâm Lang, Phụng Tự Chính Sở Vương phủ, cũng có nghi thức quan hàm.

- Đợi chút, sợi tóc mai ở đây bung lên...

Cao tiểu thư của Hàn Lâm phủ tự mình động thủ thay Thanh Đại sửa sang lại tóc, thấy nàng tóc đen bóng mượt, lại thêm bên trong dung nhan kiều diễm vô song, trong lòng ngoài hâm mộ ra còn có chút thương tiếc.

Giữa lúc nghe được mấy tiểu thư khuê các phía sau bàn luận nghi thức quan hàm, Cao tiểu thư cười cười:

- Cũng không hoàn toàn chỉ bên Tần trưởng quan, muội muội Lý gia chúng ta cũng có mà, Lý lão gia là Tri Huyện Tứ Xuyên Bồng Khê, Thái lão gia là thái y Thái Y viện, sắc phong Văn Lâm Lang, Phụng Tự Chính Sở Vương phủ, cũng có nghi thức quan hàm.

330. Chương 330: Cướp Hôn

Các phu nhân, tiểu thư bĩu môi xem thường, chức Tri Huyện Bồng Khê to như hạt mè, ở Nam Kinh thành phố Đại Minh quả thật không đáng kể gì, còn xa không bằng quan hàm của tông ngũ phẩm Cẩm Y Vệ Phó Thiên Hộ, mang ra sẽ hết sức long trọng đường hoàng.

Thanh Đại lại không cảm thấy có cái gì, thậm chí nàng rất kỳ quái không hiểu tại sao buổi sáng phải đến ở nữ y quán trước, sau đó mới rước dâu trở về phủ trạch của Tần Lâm. Chẳng lẽ không phải là vẫn ở trong nhà Tần ca ca sao? Buổi sáng khi nàng hỏi ra lời này, ngay cả gia gia Lý Thời Trân cũng vuốt râu cười to một hồi.

Theo thiếu nữ thấy, loại chuyện thành thân cùng Tần ca ca như vậy quả thật chính là hợp lẽ thường tình, cái gì kiểu hoa không kiểu hoa, chỉ là ngồi chơi, mà mấy thứ mũ phượng, khăn trùm đầu này, nàng còn ngại rườm rà. Về phần nghi thức quan hàm, tiểu nha đầu càng không thích, nàng chỉ mong từ nay về sau có thể cùng Tần ca ca vĩnh viễn không chia cách, liền cúi đầu mím môi lén lén cười vui.

- Nghi thức quan hàm hay tốt lắm sao?

Thanh Đại không hiểu chớp chớp mắt:

- Tại sao thành thân nhất định phải mang ra như vậy?!

- Đây, nha đầu ngốc...

Một vị nương tử Chủ Sự từ trước đến nay yêu mến Thanh Đại, trên người cũng có cáo mệnh lục phẩm An Nhân của triều đình, không nhìn được kêu lên:

- Loại chuyện như thành thân, cả đời nữ nhân chỉ được vinh dự một lần, sao lại không muốn tiến hành nghi thức quan hàm? Giống như bá tánh bình dân, chỉ cần xem lễ hỏi, của hồi môn của hai nhà nam nữ có bao nhiêu đồ vật hòm xiểng; nhà quan lại chúng ta lại xem nghi thức quan hàm, nghi thức càng nhiều, vậy càng oai phong.

Nương tử Chủ Sự này họ Tề, lúc nàng xuất giá trượng phu vẫn chỉ là một Hàn Lâm Biên Tu thất phẩm, nhưng nghi thức quan hàm Cử Nhân khoa Đình Mão, Tiến Sĩ khoa Giáp Tuất, môn đệ thiên tử, Lại Bộ quan chính, Hàn Lâm Biên Tu vân vân kéo dài nửa con phố, cực kỳ vinh hiển.

Lúc này phu nhân Thị Lang, tiểu thư Thượng Thư rất nhiều, Tề An Nhân nói lời này cũng không phải là khoe khoang, đúng là có vài phần bất bình thay Thanh Đại.

Hoàng tiểu thư nữ nhi của Thông Chính Ty Hoàng Kính Trai lại lắc đầu có mấy phần nuối tiếc, nói khẽ với mấy vị thiên kim khuê các bên cạnh:

- Tần trưởng quan tất nhiên thiếu niên anh hùng, nhưng hôm nay tiền đồ chưa biết... Lời đồn thể tử Kinh Vương Chu Do Phiền của Kỳ Châu cũng vừa ý vị nữ tiên y này của chúng ta, ôi, nếu có thể gả cho thể tử, thiên hoàng quý trụ, phong thái thiên gia, chắc chắn đã khác hôm nay.

- Đúng vậy...

Các vị tiểu thư khác cũng cười khanh khách:

- Nghe nói kể từ khi Thanh Đại muội muội rời khỏi Kỳ Châu, thể tử trở nên gầy gò hơn trước, thật là rất si tình!

Ừ, Chu Do Phiền quả là hình dáng hao gầy, song...

Gió thu lá rụng, hoa cúc nở đầy, trong Kinh Vương phủ Kỳ Châu, thể tử Chu Do Phiền vận kim giáp sa bào tuần mỹ tiêu sái, ngón tay thon dài cầm lên bút lông Hồ Châu nhỏ, ở đó gạn lọc viết lên trên giấy ngọc bản: “Tần thể huynh thấy thư như gặp mặt, Kỳ Châu từ biệt bấy lâu, phong thái nhuệ khí anh hùng của huynh như ở trước mắt...”

Trong hai mắt của Chu Do Phiền, mang theo phiền muộn không hiểu, nỗi buồn ly biệt theo nước Trường Giang cuộn cuộn chảy vô tận xuống phía Đông, cho đến Nam Kinh thành lục triều kim phấn.

“Vèo...” Chẳng biết tại sao Tần Lâm cảm thấy đau nhói một trận.

Phải canh phòng nghiêm ngặt tử thủ!

Càng là khoảnh khắc cuối cùng, càng không thể thư giãn chút nào, nữ ma đầu Từ Tân Di kia cái gì cũng có thể làm được.

Kết quả cử bọn Cẩm Y Hiệu Úy dò xét cũng phù hợp suy đoán của Tần Lâm. Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy đột nhiên triệu bốn tên Kinh Vệ Chỉ Huy Sứ Chu Tiến Trung, Ngô Quảng Hiếu, Trịnh Tư Nhân, Vương Thủ Nghĩa vào trong phủ, sau đó tinh binh bọn Thần Sách Vệ, Quảng Thiên Vệ, Ứng Dương Vệ, Phủ Quân Vệ mỗi vệ điều ra một trăm người cũng vào Ngụy Quốc Công phủ, rõ ràng chuẩn bị làm việc lớn.

- Hừ hừ, Từ Tân Di này còn muốn cướp tiểu Thanh Đại với ta sao?

Tần Lâm cười gằn, hần cũng cân nhắc làm một phen bố trí.

Đang lúc hoàng hôn, trong dinh thự nơi ở của Tần Lâm trống nhạc rùm beng, Tần Lâm đầu đội mũ vải không cánh, thân mặc trang phục Phi Ngư màu vàng sáng, mang yêu đai, dưới chân giày quan, cài trâm hoa khoác áo lụa hồng, cưỡi Đạp Tuyết Ô Chuy từ trong phủ đi ra. Phía sau bọn thân tín Lục Viễn Chí, Ngư Đại Lực dẫn đầu mười tên thân binh Hiệu Úy hỗ trợ, lại có toàn thể Hiệu Úy Lực Sĩ của sở chữ Canh, thậm chí còn đông đảo Cẩm Y huynh đệ của Nam Kinh Thiên Hộ Sở, đông như kiến.

Hiện nay ai ai cũng hiểu Trương Tôn Nghiêu chỉ là một kẻ tốt mã giẻ cùi, mọi người đều đến cổ vũ Tần trưởng quan, hơn nữa loại chuyện thành thân như vậy ai còn có thể quản chúng ta?

Đến nữ y quán Cận Đại, mở cửa đưa tặng mấy phong bì, cửa chính mở rộng, bên trong nổi lên trống nhạc diễn tấu. Lục Viễn Chí, Hàn Phi Liêm dẫn đầu, cộng thêm sáu tên thân binh Hiệu Úy khác khiêng ra một cỗ kiệu tám người, phía sau là rất nhiều kiệu nữ thân quyến đi theo đưa dâu.

Mới vừa đi tới trên đường, đã nghe được đầu đường cái phía Tây hướng Ngụy Quốc Công phủ tiếng vó ngựa như sấm cuộn tới, người quát ngựa hí không biết được có bao nhiêu binh mã.

Tần Lâm ngồi ở trên lưng ngựa cười khẩy:

- Ha ha, lão tử sớm đoán trúng sẽ có chuyện này...

Tất cả bọn Cẩm Y Hiệu Úy đều thất sắc. Bọn họ nhiều nhất chỉ có Tú Xuân Dao, đánh nhau cùng phản tặc cũng được, nhưng không có biện pháp đối kháng cùng đại quân của triều đình.

- Nhường ra đại lộ...

Tần Lâm sờ cằm cười cực kỳ gian trá:

- Xem bọn hần muốn như thế nào, thanh thiên bạch nhật còn muốn cướp cô dâu sao?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, Tiểu Công gia Ngụy Quốc Công phủ sớm đã thành thân, chỉ có Từ Đại tiểu thư chưa lập gia đình, hiện tại lúc này rốt cuộc là ai muốn cướp ai?

Lục Viễn Chí cùng Hàn Phi Liêm khiêng cỗ kiệu cũng sớm đã có chuẩn bị, làm bộ hú lên quái dị, quăng kiệu hoa lớn bỏ chạy... Trong kiệu hoa không phải là Thanh Đại, cô dâu thực sự ngồi ở bên trong kiệu nữ thân quyền phía sau!

Tuyệt đối không ngờ, bọn bốn tên Chỉ Huy Sứ Chu Tiến Trung, Ngô Quảng Hiếu dẫn người vọt tới bên cạnh Tần Lâm. Bốn viên đại tướng tự mình xuất thủ, Tần Lâm bất ngờ không kịp đề phòng, nhất thời bị bắt giữ ngựa, ngay sau đó binh tướng vây quanh, chạy như bay.

- Sao... Tại sao lại biến thành như vậy?

Lục Viễn Chí cùng Hàn Phi Liêm ngơ ngác nhìn nhau.

Du Quả Tử đang ngồi trong kiệu hoa cũng thò đầu ra ngoài:

- Cướp nhầm rồi ư?

Một cỗ kiệu nữ thân quyền phía sau vén màn kiệu lên, Thanh Đại thở hổn hển gạt khăn voan đỏ xuống, cô dâu kiều mị từ trong kiệu đi ra, cái miệng nhỏ nhắn xinh tươi chu lên thật cao:

- Đáng ghét thật, Từ tỷ tỷ không muốn Thanh Đại xuất giá thì nói rõ ra, sao lại cướp Tần ca ca đi rồi?

Khách và bằng hữu hai bên nam nữ đều choáng váng, tân lang quan bị cướp đi lúc rước dâu, tân nương tử tự mình đi xuống kiệu đã có vẻ khác thường. Nghe ý tứ của Thanh Đại, đúng là Từ Tân Di vì ngăn cản nàng xuất giá mới cướp Tần Lâm đi sao?

Du Quả Tử đang ngồi trong kiệu hoa cũng thò đầu ra ngoài:

- Cướp nhầm rồi ư?

Một cỗ kiệu nữ thân quyền phía sau vén màn kiệu lên, Thanh Đại thở hổn hển gạt khăn voan đỏ xuống, cô dâu kiều mị từ trong kiệu đi ra, cái miệng nhỏ nhắn xinh tươi chu lên thật cao:

- Đáng ghét thật, Từ tỷ tỷ không muốn Thanh Đại xuất giá thì nói rõ ra, sao lại cướp Tần ca ca đi rồi?

Khách và bằng hữu hai bên nam nữ đều choáng váng, tân lang quan bị cướp đi lúc rước dâu, tân nương tử tự mình đi xuống kiệu đã có vẻ khác thường. Nghe ý tứ của Thanh Đại, đúng là Từ Tân Di vì ngăn cản nàng xuất giá mới cướp Tần Lâm đi sao?

331. Chương 331: Trời Xui Đất Khiến

Người mà Từ Đại tiểu thư thích, lại là, lại là Thanh Đại sao?

- Khó trách Từ Đại tiểu thư cả ngày giống như một đứa bé trai...

Cái miệng nhỏ nhắn của Cao thiếu thư Hàn Lâm phủ lại mở thành hình chữ O, vừa kinh ngạc, vừa cảm thấy cũng nằm trong tình lý:

- Thì ra nàng thật sự ỉn là nam nhân...

- Trời ạ, nếu ta cũng có một vị tỷ tỷ cực kỳ ân cần như vậy, lại tư thế oai hùng hiên ngang như vậy yêu ta, vậy không xuất giá cũng được...

Thông Chính Ty Hoàng tiểu thư lấy tay vỗ trán, hăm mộ Thanh Đại có Từ Tân Di, một đại tỷ tỷ như vậy.

Lễ giáo dôi Minh chú trọng nam nữ đại phòng, nhưng chuyện đồng tính cũng phóng khoáng hơn nhiều so với đời sau, công tử gia thường thường dùng thư đồng che mắt, tiểu thư khuê các kết giao bạn khấn tay, chuyện giả phượng hư hoàng cũng không ít.

Chẳng qua là giống như Từ Tân Di, vì Thanh Đại muối muối yêu mến của nàng xuất giá, lại cướp đi vị hôn phu trong ngày hôn lễ, đây thật là tình tỷ muội sâu hơn biển, bách hợp hoa nghĩa bạc vân thiên, nhất thời làm cho các phu nhân, tiểu thư vô cùng hâm mộ.

Đám người Lục Viễn Chí, Hàn Phi Liêm cũng rối loạn, chẳng ai nghĩ tới Từ Tân Di vì ngăn cản Thanh Đại xuất giá lại cướp tân lang đi, đây không phải là vô nghĩa sao?

Cởi chuông phải do người buộc chuông, chuyện này phải hỏi Thanh Đại nên làm sao bây giờ.

- Từ tỷ tỷ thật là quá đáng.

Thanh Đại giậm chân, hàm răng nhẹ nhẹ cắn môi, suy nghĩ một chút:

- Nhưng nàng với Tần ca ca cũng là bạn tốt, nhất định sẽ không làm quá mức, vậy chúng ta đi xin nàng thả người đi!

Vì vậy, đội ngũ đón dâu kỳ quái nhất trong lịch sử Nam Kinh đã xuất hiện: cô dâu kiều mị vô song không có đội khăn voan đỏ, cũng không có ngời kiệu hoa, chu cái miệng nhỏ nhắn đi ở phía trước nhất của đội ngũ, Đạp Tuyết Ô Chuy vốn của tân lang ngồi, trên yên ngựa trống không, tân lang không biết đi đâu. Một đoàn Cẩm Y Hiệu Uy theo sát phía sau, sắc mặt ai nấy đều tỏ ra căng thẳng. Bởi vì chỉ cần hơi không nhin được, vậy chắc chắn sẽ cười đến trọ quai hàm.

Đi bộ không mau như cưỡi ngựa, lúc đội ngũ rước dâu do Thanh Đại dẫn đầu từ đường cái Chu Tước đi tới Đại Công phường, Tần Lâm đã bị bốn viên đại tướng bắt vào Ngự Quốc Công phủ.

Bởi vì là rể cứng của Từ Đại tiểu thư, thái độ của bốn vị Chỉ Huy Sứ đối với Tần Lâm cực kỳ cung kính, trên đường đi còn nhờ cậy hần tương lai nói tốt vài câu ở trước mặt lão Thái Sơn, nhưng tay bọn họ cũng không chịu buông lỏng chút nào, giữ hần chặt chẽ giống như bắt con lươn.

Tuy rằng bốn vị này ở trước mặt Từ Đại tiểu thư ngoan ngoãn giống như mèo con, dù sao cũng là chiến tướng đệ nhất đẳng trong Kinh Vệ, tám cánh tay giống như kim sắt, sau khi Tần Lâm bị bắt giằng giụa thế nào cũng không có kết quả.

- Lầm rồi, lầm rồi...

Tần Lâm đỏ khốc đỏ cười xin tha:

- Bốn vị tướng quân, người Từ Đại tiểu thư thích là Thanh Đại, bắt ta làm gì?

- Không lầm, không lầm!

Chu Tiến Trung cười ha hả lộ ra đầy răng vàng khè, khẩu khí ngược lại rất khiêm nhường:

- Quân chỉ của Quốc Công gia chính là mời Tần trưởng quan đến làm khách trong phủ, ha ha, còn có chuyện tốt chờ trưởng quan đấy!

Đang huyền não không thể tách rời ra, cha con Ngự Quốc Công từ trong đại đường kim bích huy hoàng ra đón. Bốn tên Chỉ Huy Sứ thấy vậy liền thả Tần Lâm, đứng ở phía sau hần giống như một bức tường, phòng bị hần xoay người chạy.

Cho dù là ai bị bắt trong ngày cưới, tâm trạng cũng sẽ không tốt lắm, Tần Lâm giận dùm dùm nói:

- Quốc Công gia, Tiểu công gia, hai vị làm như vậy là có ý gì? Hạ quan là phạm vào quốc pháp, vẫn có mặt chỉ triều đình, cần gì phải binh mã Kinh Vệ tới bắt bớ?

- Cái này...

Ngự Quốc Công Từ Bang Thụy mặt mũi tươi cười, cũng không khoe dáng vẻ của đại quan siêu phẩm:

- Mời Tần trưởng quan tới đây, đương nhiên là có chuyện tốt muốn thương lượng cùng người. Xin hiền tế yên tâm, bản công tuyệt đối sẽ không hại người, cho dù là Lý tiểu thư kia, có thể làm bình thê... Hai bên cũng được lắm.

Từ Duy Chí càng khom lưng xuống, hạ giọng khúm núm nói:

- Tần trưởng quan, người còn giả bộ với ta sao, gia phụ mời người tới, tất nhiên muốn mời người làm em rể của kẻ hèn mọn này... Ha ha, chuyện này quả thật quá đường đột, kẻ hèn này xin bồi tội trước, tới đây, các người còn đứng ngây đó làm gì? Trước mời tân lang vào trong sảnh, chờ tiểu thư tới sẽ giao bái thiên địa!

Chẳng trách hai cha con này thân có địa vị cao lại cúi đầu nhân nhượng trước người có địa vị thấp, quả thật là bị Ngô Thị làm dữ, hai cha con đã bị lửa cháy tới sau lưng rồi.

Tần Lâm nghe vậy cũng ngây người như phỗng, hẳn vẫn cho là Từ Tân Di thích Thanh Đại, vì sao nghe khẩu khí của Từ Bang Thụy, Từ Duy Chí, lại là muốn đem Từ Tân Di gả ỉnh?

Một đoàn nha hoàn của Quốc Công phủ vây lại, ai nấy che miệng cười không ngừng, lôi lôi kéo kéo Tần Lâm đến phòng khách. Lại thấy nơi này đã giăng đèn kết hoa, khắp nơi buộc lụa đỏ, đèn lồng đỏ thắm ngự tứ cũng treo lên, đã bố trí thành điện đường cử hành hôn lễ.

Tuy là Tần Lâm trí kế đa đoan, lúc này cũng như lọt vào trong mây mù, bốn phía oanh oanh yến yến vờn quanh, thật giống như Đường Tam Tạng vào Nữ Nhi quốc.

Chính bài nữ vương Từ Tân Di cũng bị che mắt y như hấn, tỷ muội tốt nhất sắp thành hôn cùng Tần Lâm đã từng có một đêm vui vẻ với nàng, gặp phải sự việc chẳng biết tại sao này rốt cuộc nên khóc lớn một hồi hay là ngửa mặt lên trời cười to, ngay cả chính nàng cũng không biết lựa chọn thế nào.

Từ Tân Di lấy chiếc áo choàng hoa da báo đốm tự tay may kia làm quà mừng xếp vào trong cái hộp gấm màu xinh xắn, chuẩn bị vào lúc tham gia hôn lễ đưa cho Tần Lâm. Có lẽ đây là bộ y phục đầu tiên cũng là cuối cùng tự tay Đại tiểu thư làm ra.

Nhưng ngay buổi chiều Tần Lâm rước dâu (đời Minh thành thân rước dâu vào lúc hoàng hôn, quy định cổ hủ, quả thật hồ đồ), Ngụy quốc phu nhân gọi con gái vào trong phòng, quần quít tra hỏi không ngớt, chậm chạp không cho nàng rời đi.

- Mẹ...

Từ Tân Di không nhịn được nhìn bên cạnh một chút:

- Chuyện con dâu lão Hoàng hàng xóm của tiểu cữu tử của nhị biểu ca bà ngoại Lang Gia sinh ba, trước đây mẹ cũng nói qua một lần rồi, nếu như không có chuyện gì khác, con còn phải đi dự hôn lễ của Thanh Đại muội muội đây, lúc này cũng sắp tới giờ rồi!

- Vậy sao, đã nói qua?

Trông mắt Ngô Thị đảo một vòng, đang muốn bịa một lý do mới gì đó thoái thác ngăn chặn con gái, chợt thấy một nha hoàn tâm phúc đi qua cửa, gian giảo nhìn bà ta nháy mắt, dùng ám ngữ nói:

- Hừ, lão Chu hôm nay vận khí không tệ, bắt được một con cá lớn.

Ngô Thị mừng rỡ, lập tức gần đến bên tai Từ Tân Di thần thần bí bí:

- Theo mẹ ra đây, cuối cùng lần này cha anh con cũng không làm hỏng chuyện nữa rồi, ha ha ha...

Từ Tân Di không hiểu chớp chớp mắt, theo sau mẫu thân đi tới đại đường Quốc Công phủ.

Trông mắt Ngô Thị đảo một vòng, đang muốn bịa một lý do mới gì đó thoái thác ngăn chặn con gái, chợt thấy một nha hoàn tâm phúc đi qua cửa, gian giảo nhìn bà ta nháy mắt, dùng ám ngữ nói:

- Hừ, lão Chu hôm nay vận khí không tệ, bắt được một con cá lớn.

Ngô Thị mừng rỡ, lập tức gần đến bên tai Từ Tân Di thần thần bí bí:

- Theo mẹ ra đây, cuối cùng lần này cha anh con cũng không làm hỏng chuyện nữa rồi, ha ha ha...

Từ Tân Di không hiểu chớp chớp mắt, theo sau mẫu thân đi tới đại đường Quốc Công phủ.

Vì vậy nàng rất nhanh đã thấy cá lớn rơi vào trong lưới.

- Tần... Tần Lâm!

Từ Tân Di sai bước vọt vào trong đại đường, mắt hạnh trợn thật lớn, ngón tay thon dài chỉ vào chớp mũi Tần Lâm, thiếu chút nữa đã cắn phải đầu lưỡi mình:

- Người... không phải là người thành thân cùng Thanh Đại sao, sao lại đến nơi này? Còn nữa, vì sao khắp nơi đều buộc gấm màu, đốt nến đỏ?

Tần Lâm ngồi ở trên ghế, Từ Tân Di áp vào quá gần, bộ ngực to lớn cao ngất cơ hồ áp vào trên mặt hắn, làm cho hắn miệng khô lưỡi khô một trận, lấy lại bình tĩnh, miễn cưỡng cười nói:

- Xem ra, dường như, dường như, có lẽ cha cùng ca ca nàng muốn hai ta thành thân...

Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy cùng Tiểu công gia Từ Duy Chí, hai kẻ thành sự chưa đủ, bại sự có thừa, quần là áo lượt đang cười hắc hắc xấu xa, nhìn dáng vẻ của họ rất là dương dương đắc ý vì màn kịch bất ngờ này. Đương nhiên, Ngô Thị lặng lẽ giơ ngón tay cái về phía hai người bọn họ, cũng cổ vũ cho sáng kiến này.

Thành thân cùng Tần Lâm, Từ Tân Di tất nhiên cầu cũng không được, nhưng dưới tình huống này, ở trong ngày thành thân của Tần Lâm cùng Thanh Đại, hơn nữa sau khi nàng nói với Thanh Đại một phen như vậy... Chuyện của ngày đó, há không phải là lừa gạt trần trụi, trăm phương ngàn kế gian trá sao? Hơn nữa còn là đối với tiểu nha đầu tin tưởng vô điều kiện đối với nàng như vậy, trái tim còn trong suốt hơn cả pha lê...

Trời ạ trời ạ, Từ Đại tiểu thư sắp phát điên, chân bước qua bước lại không ngừng, nắm chặt tóc mình vô cùng phiền não, đã hoàn toàn nổi giận với chủ ý bất ngờ của cha anh muốn giúp ỳnh.

- Dường như có vẻ, không đúng?

Từ Duy Chí chớp chớp mắt.

- Có lẽ, có thể, đã lầm?

Từ Bang Thụy giật giật bộ râu đen.

Ngô Thị bắt đầu oán hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn hai cha con này cảm giận cười nhạt, hai người bọn họ sợ đến phát run lên... Nếu như lần này lại xảy ra sai lầm gì đó, sợ rằng cường độ của tiếng rống sư tử Hà Đông sẽ tăng lên trên diện rộng!

Từ Tân Di đột nhiên nắm lấy bả vai của Tần Lâm, mắt hạnh xinh đẹp cùng hắn bốn mắt nhìn nhau:

- Nếu như không muốn để Thanh Đại muội muội đau lòng, chuyện này người phải nghe lời ta!

Tần Lâm gật đầu một cái.

- Cha ta, anh ta đã lầm, thật ra người mà ta thích là Thanh Đại, nhưng bọn họ hiểu lầm giữa hai ta có gì đó...

Dứt lời, Từ Tân Di đã có vẻ thiếu tự tin.

Tần Lâm ngược lại chém đinh chặt sắt nói:

- Giữa chúng ta trong sạch, tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì!

- Vấn đề lớn...

Từ Tân Di đột nhiên cảm thấy huyết Thái Dương rất đau, cắn răng nói:

- Cho nên, những lời bọn họ nói, còn có chuyện trong gian đại đường này, thậm chí cũng không thể nói với Thanh Đại một chữ. Chúng ta coi như chưa hề xảy ra chuyện gì... Đợi lát nữa ta sẽ diễn một tuồng kịch, làm cho người ngoài xem!

- Không thành vấn đề!

Tần Lâm gật đầu, trong lòng lại mơ hồ có chút nuối tiếc: dường như đề nghị của Ngụy Quốc Công cũng thật tốt... Khụ khụ, đó là nam nhân, người u mê rồi sao...

- Đi!

Từ Tân Di kéo Tần Lâm, cũng nhanh chóng chạy ra cửa chính.

Ba người Từ Bang Thụy, Từ Duy Chí cùng Ngô Thị ở lại trên đại đường trợn mắt há mồm, nhất thời hoàn toàn bối rối: từ trước đến nay chỉ cảm thấy tính tình con gái (muội muội) giống như con trai, không ngờ nàng lại thật sự xem mình như con trai, kể mà nàng thích không phải Tần Lâm mà là Lý Thanh Đại.

- Vậy... vậy phải làm sao bây giờ!

Ngô Thị vỗ đùi:

- Tương lai con gái thành thân cùng ai?

Từ Duy Chí chỉ chỉ đuốc hoa long phượng, yếu ớt nói:

- Hay là, chúng ta bắt Lý tiểu thư tới, cùng muội muội...

Từ Bang Thụy ngây ngốc cùng Ngô Thị đều tát hấn một cái.

Ngoài cửa, Thanh Đại vừa mới đi tới Ngụy Quốc Công phủ, cổng chính mở rộng, Từ Tân Di sắc mặt sa sầm đi tới từng bước một, bên cạnh là Tần Lâm nở một nụ cười khổ.

Mọi người còn đang mơ hồ, liền nghe thấy Từ Tân Di nghiêm nghị dạy dỗ:

- Tần Lâm, từ trước tới nay bản tiểu thư vẫn xem Thanh Đại như muội muội, nếu người cưới nàng, vậy quyết không được phụ nàng!

Tần Lâm dạ dạ luôn miệng:

- Hạ quan không dám, nhất định cùng nàng đầu bạc răng long, không rời không bỏ.

Từ Tân Di lại nghiêm trang nói:

- Thanh Đại tuổi nhỏ ngây thơ, tin người tin đến mười phần, người cũng không thể lừa gạt đối với nàng!

Tần Lâm sờ sờ mũi, cười nói:

- Hạ quan một mực thành thật, rất thành thật đấy.

Rất thành thật sao? Cũng không thấy... Từ Tân Di đã lấy lại bình tĩnh, chợt rút ra bảo kiếm đánh keng một tiếng, dùng sức đâm mạnh một cái vào khung cửa sâu hơn hai tấc, lạnh lùng nói:

- Nếu có phụ Thanh Đại muội tử ta, bản tiểu thư ắt không tha thứ cho người!

Đến đây mọi người mới vừa chợt hiểu ra, thì ra Từ Tân Di bắt Tần Lâm tới là muốn nói những lời này thay khuê trung mật hữu (Bạn gái chí cốt), giấu lại mặc dù trong nghi thức rước dâu bắt đi tân lang xem là hết sức ly kỳ, nhưng với diễn xuất của Từ Đại tiểu thư, hiện tại xem ra cũng hợp tình hợp lý.

Thanh Đại vốn có chút bất mãn Từ Tân Di bắt Tần ca ca đi, nhưng đã hiểu một phen khổ tâm của nàng, cũng cảm động không dứt, nhào vào lòng của nàng như chim yểu về tổ.

- Mặc dù giả phượng hư hoàng, tình cảm của nàng cũng thật là làm người ta phải xúc động...

Cao tiểu thư Hàn Lâm phủ tấm tắc khen ngợi luôn miệng.

Thông Chính Ty Hoàng tiểu thư thì không ngừng lau nước mắt ở khóe mắt, ước ao:

- Nếu như khi bản tiểu thư xuất giá cũng có một vị tỷ tỷ anh phong nhuệ khí, anh khí bồng bồng như vậy ...

Người đời Minh phóng khoáng rộng rãi trên phương diện đồng tính có chút vượt qua hậu thế. Mọi người thấy Từ Tân Di tình thâm tỷ muội cùng Thanh Đại nhưng cũng không hề quá mức ngạc nhiên. Những người lỗ mãng như Lục Viễn Chí, Hàn Phi Liêm chẳng qua là cảm thấy có chút buồn cười, mà các phu nhân

tiểu thư của phủ đệ hiển quý thậm chí có chút hâm mộ mơ hồ, nhiều vị tiểu thư xuất giá cũng đang ảo tưởng, lúc này kẻ được Từ Tân Di ôm vào trong lòng không phải là Thanh Đại mà là mình.

Thanh Đại tựa vào vai Từ Tân Di, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẹ nhàng mà bản thân, thấp giọng nỉ non:

- Từ tỷ tỷ, Từ tỷ tỷ, tỷ thật là... Chúng ta, chúng ta vĩnh viễn đừng xa nhau mới phải.

- Nha đầu ngốc, cũng đã làm cô dâu lấy chồng, còn nói những lời ngốc này!

Từ Tân Di trêu mếu vuốt ve tóc của Thanh Đại.

Cảnh tượng xúc động khiến Cao tiểu thư, Hoàng tiểu thư, rất nhiều thiên kim khuê các không tự chủ được đưa mắt bắn về phía Tần Lâm đang ở trung tâm vòng xoáy, ánh mắt thăm dò... Tần trưởng quan nhất thời cảm giác mình đã thành thủ phạm chia rẽ đôi hoa bách hợp này.

Tần Lâm len lén nhìn hai vị mỹ nữ ôm nhau, Thanh Đại mặc y phục xuất giá của cô dâu, đội mũ phượng vàng ròng, tiểu nha đầu vẫn lộ ra vẻ ngây thơ chưa hết, gương mặt mang theo chút vẻ trẻ con vô cùng kiều mi, mắt to phủ một tầng sương mù trong suốt ướt át, đáng vẻ lại có ngây ngô đặc biệt của thiếu nữ, giống như trái táo xanh chua ngọt mê người.

Cảnh tượng xúc động khiến Cao tiểu thư, Hoàng tiểu thư, rất nhiều thiên kim khuê các không tự chủ được đưa mắt bắn về phía Tần Lâm đang ở trung tâm vòng xoáy, ánh mắt thăm dò... Tần trưởng quan nhất thời cảm giác mình đã thành thủ phạm chia rẽ đôi hoa bách hợp này.

Tần Lâm len lén nhìn hai vị mỹ nữ ôm nhau, Thanh Đại mặc y phục xuất giá của cô dâu, đội mũ phượng vàng ròng, tiểu nha đầu vẫn lộ ra vẻ ngây thơ chưa hết, gương mặt mang theo chút vẻ trẻ con vô cùng kiều mi, mắt to phủ một tầng sương mù trong suốt ướt át, đáng vẻ lại có ngây ngô đặc biệt của thiếu nữ, giống như trái táo xanh chua ngọt mê người.

332. Chương 332: Lên Nhâm Kiệu Hoa Gả Đúng Người

Thân hình Từ Tân Di thon thả khỏe mạnh, chân dài thẳng tắp lúc động tình quần quýt sẽ mạnh mẽ nhiệt tình dường nào, móng lớn vểnh lên cùng eo thon nhỏ cũng tràn đầy quyến rũ thần bí, bộ ngực cao ngất càng khiến Tần Lâm chảy máu mũi không chỉ một lần, kết hợp nước da màu mật ong của nàng, mang theo sức hấp dẫn của dung mạo ngang bướng, thật là quyến rũ vô cùng vô tận.

- Thật, thật ra thì các người không cần xa nhau...

Nội tâm Tần Lâm có một thanh âm tà ác đang hò hét: cùng nhau bay, cùng nhau bay đi!

Từ Tân Di cướp Thanh Đại đi đó là tuyệt đối không thể, nhưng nếu như hai người cùng nhau xuất giá, Tần trưởng quan tuyệt đối không ngại, nhất định vui vẻ tiếp nhận.

Đáng tiếc loại chuyện đó hẳn là khả năng không lớn...

Sờ sờ mũi, Tần Lâm không nhận được thấp giọng nhắc nhở:

- Khụ khụ, sắc trời không còn sớm, giờ lành đã đến, hai vị có nên...?

Từ Tân Di liếc hẩn một cái, thầm nghĩ: ta dễ dàng sao, còn không phải là vì tên ngốc người!

Nhẹ nhàng đẩy Thanh Đại ra, Từ Tân Di cười ha hả nói:

- Đi đi, tân nương tử lên kiệu hoa, hôm nay là ngày tốt uội cùng Tần Lâm thành thân, nếu còn trì hoãn bỏ lỡ giờ lành, tỷ tỷ cũng không biết ăn nói sao với Lý lão tiên sinh đây.

- A, gia gia còn chờ ở bên kia!

Thanh Đại cả kinh bưng kín cái miệng nhỏ nhắn, lại ngượng ngùng le lưỡi một cái.

Tân nương tử lên kiệu, tân lang quan lên ngựa, Từ Tân Di cũng chuẩn bị tham gia hôn lễ của nam nhân từng có tình một đêm cùng hảo muội muội của mình, lại nghe một tiếng kêu trong Ngự Quốc Công phủ vang lên:

- Tần trưởng quan, xin dừng bước!

Hai cha con Ngự Quốc Công Từ Bang Thụy, Tiểu Công gia Từ Duy Chí đi ra tỏ vẻ phức tạp, biểu lộ trên mặt hai người có chút cổ quái.

Tần Lâm sợ hai kẻ già trẻ dở hơi này, không biết được bọn họ lại muốn làm gì, vội vàng bảo vệ Thanh Đại ở phía sau.

Từ Tân Di cũng xông về phía trước một bước, oán giận nói:

- Làm gì vậy, chúng ta chớ làm lỡ giờ lành của người ta.

Hai vị này sắc mặt tái xanh, cũng không thèm nhìn tới Từ Tân Di, lại hướng về phía Tần Lâm vái chào tới đất thật sâu:

- Chuyện hôm nay là cha con ta hiểu lầm, đã quấy rầy hổ giá Tần trưởng quan, thực sự xin lỗi! Nhưng còn có một yêu cầu quá đáng, không thể làm gì khác hơn là làm mặt dày mời trưởng quan lưu lại nói chuyện một lát.

Nữ thân quyến nhà gái đưa dâu cùng anh em nhà trai rước dâu đứng ngoài cửa thấy màn này đều giương mắt mà nhìn.

Thân phận Ngự Quốc Công ra sao, trấn thủ Nam Kinh đã có hai trăm năm, vinh hoa phú quý thăng trầm với nước, bốn mươi chín vệ, một trăm mười tám Thiên Hộ Sở dưới quyền, hơn mười vạn đại quân kỷ luật nghiêm minh, đảm nhiệm chức Thủ Bì Nam Kinh, bình thường lên ngựa quản quân xuống ngựa quản dân, thời chiến lược bộ cửu khanh Nam Kinh đều chịu sự chỉ huy của hắn.

Nhưng hiện tại cha con Ngự Quốc Công lại tỏ ra khiêm nhường với Tần Lâm, một Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ đã cách chức như vậy, còn chính miệng nói xin lỗi với hắn.

Mọi người kinh ngạc lại vừa không hiểu, lại không nhận được suy đoán xem rốt cục cha con Từ gia có yêu cầu quá đáng gì, lại tỏ ra ngạo mạn trước rồi sau đó kính cẩn?

Lại đi trở về đại đường lần nữa, Tần Lâm, Từ Tân Di đều mang ý xấu, chỉ có Thanh Đại không để ý mấy nhìn xung quanh, thấy lụa màu quần trên đại đường, còn cười mỉm hỏi Từ Tân Di có phải trong phủ cũng có chuyện vui gì hay không.

Trong đại đường, thần sắc Ngự quốc phu nhân Ngô Thị ngưng trọng trước đó chưa từng có.

Từ Tân Di sợ đến bất an trong lòng, gọi mẫu thân một tiếng ngọt ngào, Ngô Thị nhìn nàng kinh ngạc giống như không quen biết, hồi lâu mới thở dài sâu kín.

Từ Bang Thụy cũng tới Thái Sư ỷ ngời xuống, lấy tay chống trán buồn bực sâu não, Từ Duy Chí càng lắc đầu ngơ ngác, nhìn qua có chút ủ rũ.

Đây là muốn làm gì? Từ trước tới nay Từ Tân Di chưa từng thấy qua phụ mẫu, huynh trưởng bày ra bộ dáng này, tuy là nàng không sợ trời không sợ đất hiện tại cũng sợ quá sức, đứng ngây ra đó không dám nói lời nào.

Tần Lâm cũng chột dạ trong lòng, chấp tay thở dài nói:

- Quốc Công gia, lão phu nhân có gì phân phó, chỉ cần hạ quan có thể làm được, nhất định tuân mệnh là được.

Từ Bang Thụy cùng Ngô Thị ngơ ngác nhìn nhau, cũng không biết nói lên thế nào.

Cuối cùng vẫn là Từ Duy Chí cố làm mặt dày, bắt đầu dĩ nhiên nói:

- Tần hiền đệ, muội tử này của ta từ nhỏ đã không tốt, không biết sao lại coi chuyện giả phượng hư hoàng cùng Lý tiểu thư là thật tình... Có lẽ là lần đi Kỳ Châu... cái này cũng khỏi cần nói. Tóm lại, người xem bộ dáng của nó hiện tại, chỉ sợ là cả đời không ai thèm lấy...

Từ Bang Thụy cùng Ngô Thị đưa mắt nhìn nhau, đồng thời phát ra tiếng than thở rất dài.

Từ Tân Di vóc người rất cao, lại thường tính hoạt bát hiếu động, đôi chân lại không bó, mặt mũi cũng không phải là mày cong mắt liếc da trắng như sứ. Quốc Công gia quyền thế tuy lớn, muốn tìm một vị hôn phu vừa lòng đẹp ý cho nàng cũng không dễ dàng. Về phần những hạng người nịnh nọt ham quyền thế Quốc Công phủ kia, chớ nói Từ Tân Di không bằng lòng, ngay cả phu thê Ngụy Quốc Công cũng cảm thấy ghê tởm, lại càng không cần nói ra.

Hiện tại truyền ra tình nghĩa tỷ muội của nàng cùng Thanh Đại, loại chuyện như vậy thật ra thì thông thường nhà chồng cũng sẽ không quan tâm, rốt cuộc hai nữ tử còn có thể gây ra cái gì được?

Mấu chốt là, Từ Tân Di tự mình nói vĩnh viễn không lấy chồng, nếu như buộc nàng lập gia đình sẽ xuất gia làm ni cô, tính tình nàng lại mạnh mẽ, nói được làm được, đến lúc đó làm sao đây?

Vốn đã không tìm được vị hôn phu thích hợp, hiện tại càng phiền phức thêm gấp mười lần, rốt cuộc đại sự cả đời của nữ nhi sẽ thế nào?

Từ Bang Thụy lại đứng lên nhìn Tần Lâm ôm quyền:

- Cho nên bản công cùng phu nhân đã suy nghĩ kỹ, mặc dù nữ nhi bất hảo bất hiếu, dù sao chúng ta làm cha mẹ vẫn không nỡ nhìn nó thật sự xuất gia làm ni cô. Nếu nó thích Thanh Đại, chúng ta cũng chỉ có một biện pháp, có thể vẹn toàn đôi bên.

Trong lòng Tần Lâm hồi hộp một chút, không biết hai cha con này sẽ đưa ra chủ ý xấu xa phiền phức gì đây, chỉ có thể thuận miệng vâng dạ ứng phó, cũng không tiếp lời.

- Mẹ, mẹ nghe cha nói vậy gì đó!

Từ Tân Di đỏ mặt, lắc lắc cánh tay mẫu thân làm nũng.

Ngô Thị nghiêm mặt vỗ tay nàng một cái, quay sang Tần Lâm nói:

- Trương phu cùng nhi tử ngại nói, cũng chỉ có lão thân ta bày ra cái mặt dày này. Cho dù là nữ nhi như vậy, dù sao cũng không thể để cho nó thật sự xuất gia làm ni cô. Còn nữa, sau này sợ rằng không người nào dám lấy nó... Cho nên bây giờ cũng chỉ nghĩ ra chủ ý này, ôi, để gả nó cho người làm phu thê giả, làm tỷ muội thật cùng Thanh Đại đi!

- Được, được!

Thanh Đại cười khanh khách lên. Nàng vốn là muốn cùng Từ tỷ tỷ gả cho Tần ca ca, còn như phu thê giả, tỷ muội thật gì đó, tiểu nha đầu cũng sẽ không suy nghĩ nhiều.

Hiện tại truyền ra tình nghĩa tỷ muội của nàng cùng Thanh Đại, loại chuyện như vậy thật ra thì thông thường nhà chồng cũng sẽ không quan tâm, rốt cuộc hai nữ tử còn có thể gây ra cái gì được?

Mấu chốt là, Từ Tân Di tự mình nói vĩnh viễn không lấy chồng, nếu như buộc nàng lập gia đình sẽ xuất gia làm ni cô, tính tình nàng lại mạnh mẽ, nói được làm được, đến lúc đó làm sao đây?

Vốn đã không tìm được vị hôn phu thích hợp, hiện tại càng phiền phức thêm gấp mười lần, rốt cuộc đại sự cả đời của nữ nhi sẽ thế nào?

Từ Bang Thụy lại đứng lên nhìn Tần Lâm ôm quyền:

- Cho nên bản công cùng phu nhân đã suy nghĩ kỹ, mặc dù nữ nhi bất hảo bất hiếu, dù sao chúng ta làm cha mẹ vẫn không nỡ nhìn nó thật sự xuất gia làm ni cô. Nếu nó thích Thanh Đại, chúng ta cũng chỉ có một biện pháp, có thể vẹn toàn đôi bên.

Trong lòng Tần Lâm hồi hộp một chút, không biết hai cha con này sẽ đưa ra chủ ý xấu xa phiền phức gì đây, chỉ có thể thuận miệng vâng dạ ứng phó, cũng không tiếp lời.

- Mẹ, mẹ nghe cha nói bấy gì đó!

Từ Tân Di đỏ mặt, lắc lắc cánh tay mẫu thân làm nũng.

Ngô Thị nghiêm mặt vỗ tay nàng một cái, quay sang Tần Lâm nói:

- Trương phu cùng nhi tử ngại nói, cũng chỉ có lão thân ta bày ra cái mặt dày này. Cho dù là nữ nhi như vậy, dù sao cũng không thể để cho nó thật sự xuất gia làm ni cô. Còn nữa, sau này sợ rằng không người nào dám lấy nó... Cho nên bây giờ cũng chỉ nghĩ ra chủ ý này, ôi, để gả nó cho người làm phu thê giả, làm tỷ muội thật cùng Thanh Đại đi!

- Được, được!

Thanh Đại cười khanh khách lên. Nàng vốn là muốn cùng Từ tỷ tỷ gả cho Tần ca ca, còn như phu thê giả, tỷ muội thật gì đó, tiểu nha đầu cũng sẽ không suy nghĩ nhiều.

333. Chương 333: Duyên Định Hai Người Đẹp

Lần quần nửa ngày lại đi tới kết quả này, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Từ Tân Di đầu tiên là há to miệng, kinh ngạc nhìn phụ mẫu huynh trưởng từng người một, quả thật không giống đùa giỡn... Sau đó trái tim của nàng đập dữ dội bịch bịch bịch, vô cùng hồi hộp nhìn Tần Lâm, xem hắn đáp lại như thế nào.

Tần Lâm ngửa mặt lên trời thở dài, trong lúc nhất thời thật là mở cờ trong bụng: phu thê giả? Hừ hừ, dù làm phu thê thật cũng không có vấn đề gì, được lắm rồi, được lắm gấp đôi, hôm nay tuyệt đối là Nguyệt lão se tơ hồng rao bán đại hạ giá, mua một tặng một!

Tình thế quanh co một hồi, rốt cục cả hai cùng xuất giá!

Dưới sự kích động, Tần Lâm há miệng ngẩn người, thiếu chút nữa nước miếng chảy ra từ khoe miệng.

Cha con Từ gia thấy dáng vẻ này của hắn, còn cho là hắn không chịu, chưa cưới cũng không nói, sau khi thành thân ai còn muốn thê tử mình có một 'Hảo tỷ muội' như vậy bên cạnh?

Ngay sau đó Từ Bang Thụy vung tay lên:

- Chuyện này là Từ gia ta có lỗi với Tần trưởng quan, sau này nhất định có báo đáp, trong phủ trừ hồ phù điều binh Thủ Bị Nam Kinh không thể cho người, những thứ khác chỉ cần người mở miệng, bản công đều coi là của hồi môn của nhà đầu này... Dù cho danh phận gì cũng không tính toán so đo, phu thê giả, chị em thật, bình thê cũng không có vấn đề.

- Tần ca nhi, người cùng Tân Di cũng đã là bằng hữu, cũng không thể trở mặt nhìn nàng lẻ loi một mình chứ?!

Ngô phu nhân cũng truy hỏi, đồng thời trong lòng cũng còn chút suy nghĩ: xem ra con gái cũng không bài xích đối với Tần Lâm, nói không chừng lúc nào đó phu thê giả sẽ biến thành phu thê thật?! Hơn nữa nàng cùng Thanh Đại tốt như vậy, hà tất phải phân chia chính thê bình thê?

Bằng lòng, ta bằng lòng mười hai vạn phần con bà nó! Tần Lâm đè nén vui mừng khôn xiết trong lòng:

- Hai vị Thái Sơn ở trên, xin nhận tiểu tể một lạy!

Rất nhiều nữ thân quyến đưa dâu, huynh đệ rước dâu ở ngoài Ngụy Quốc Công phủ đang chờ sốt ruột, chợt nghe trống nhạc thổi hân hoan một mảnh bên trong, cửa giữa sơn đỏ đình đồng mở rộng ra, đông đảo a hoàn tốp chen chúc ra, bùng đủ thứ hoa hòe, kim châu bảo bối đứng sang hai bên.

- Đây là muốn làm gì?

Lục Viễn Chí cùng Hàn Phi Liêm đưa mắt nhìn nhau, không hiểu trong hồ lô bán thuốc gì.

Cuối cùng là bốn tên Kinh Vệ Chỉ Huy Sứ cùng nhau đi tới, ai nấy vẻ mặt tươi cười, Chu Tiển Trung lớn giọng hô to:

- Thủ Bị Nam Kinh, chưởng Trung Quân Đô Đốc phủ Nam Kinh Ngụy Quốc Công Từ Công gia, đặc biệt gả Đại tiểu thư cho Tàn Lâm Tàn trưởng quan làm vợ, cùng Lý tiểu thư xuất giá cùng ngày!

Ngô Quảng Hiếu cũng lớn tiếng tán dương:

- Nga Hoàng Nữ Anh cùng thờ một chồng, mây trắng rắng ngũ sắc bầu bạn mặt trời đỏ!

Trịnh Tư Nhân, Vương Thủ Nghĩa cùng kêu to lên:

- Tàn lang hôm nay hái Tịnh Đế hoa, sau này cầm sắt truyền giai thoại!

Bốn tên võ tướng đều cất giọng hét to như trước mặt mười vạn quân trên diễn võ trường, thật đúng là như sấm bên tai, người người chấn động ngay ra như phống.

- Cái gì? Tàn Lâm cùng ngày cưới hai vị thê tử, Quốc Công gia lại gả con gái cho hắn?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều không thể tin được tai của mình.

Nếu là cháu của Các Lão, công tử Thượng Thư gì đó, ngược lại cũng không nói, Tàn Lâm chẳng qua là một quan nhỏ tòng ngũ phẩm, Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ cách chức lưu nhiệm, giữ cửa Ngụy Quốc Công còn có hai tên cẩm y Thiên Hộ nữa là...! Bên trong Cẩm Y Vệ cùng kinh vệ, thanh niên tài俊 muốn kết giao leo lên còn rất nhiều, vì sao chuyện tốt bậc này lại rơi xuống đầu Tàn Lâm?

Cho dù là Từ Tân Di cùng Thanh Đại tỷ muội tình thâm, vì việc này lại trở nên hai nàng cùng một chồng? Lần này Tàn Lâm cũng chiếm tiện nghi quá lớn!

Mọi người đều kiễng chân, nghển cổ nhìn về phía trước, ngay cả các phu nhân tiểu thư ngồi trong kiệu cũng phân phó người hầu vén màn kiệu lên, muốn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ba tiếng pháo nổ vang, Tàn Lâm cài bông hồng lớn trên ô sa cỡi Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử tiến ra.

Sau đó hai kiệu hoa tiến ra, gia tướng khiêng kiệu đều mặc trang phục võ quan chính ngũ phẩm, quan quân vây quanh hộ giá bên cạnh cỗ kiệu thấp nhất cũng là Chỉ Huy Thiêm Sự chính tứ phẩm, thật đúng là hiển hách vô cùng.

Phía trước rèm kiệu bên cạnh cửa một kiệu hoa vén lên, Thanh Đại- cô dâu không tuân thủ quy củ này lộ ra dung nhan kiều diễm quyến rũ, mỉm cười cùng các phu nhân, tiểu thư vẫy tay. Hoàng tiểu thư không nhận được nhìn nàng khoát tay áo một cái, tiểu nha đầu mới le lưỡi tinh nghịch, buông rèm xuống che khuất.

Kiệu hoa phía sau có vị nha hoàn trẻ tuổi xinh đẹp đi theo vịn đòn kiệu, không ít người biết đây là nha hoàn Thị Kiểm theo bên mình Từ Đại tiểu thư. Chỉ thấy nàng vén một góc rèm lên nói chuyện, người ngồi bên trong giống như bé ngoan, chính là Từ Tân Di mặt mũi đỏ ửng.

Oa, quá thần kỳ! Cao tiểu thư, Hoàng tiểu thư đều không nhận được hoan hô lên, loại chuyện Nga Hoàng Nữ Anh cùng một chồng này, cũng là chuyện lạ Ngụy Quốc Công lão nhân gia chịu chu toàn!

Các nam nhân nhìn Tàn Lâm trên lưng ngựa dương dương đắc ý, trong ánh mắt tràn đầy thèm muốn đồ kị, có lão bà lo lắng nàng còn quá đáng hơn tỷ tỷ của chồng, dĩ nhiên không phải chuyện tốt lành gì, nhưng lại do vậy lấy về nhà hai vị mỹ nhân, trái ăm phải ôm, ngồi hưởng phúc tề nhân, đây chính là được lợi gấp đôi rồi!

- Trưởng quan chúng ta...

Ngưu Đại Lực suy nghĩ hồi lâu phun ra một câu:

- Thật sự con bà nó không phải là người.

Lục mập quay đầu lại nhìn nữ binh Giáp một chút, yếu ớt hỏi:

- Ba vị tỷ muội của nàng, có giống như vậy hay không?

Lời còn chưa nói hết, ba vị Giáp, Ất, Bính đồng thời xuất quyền:

- Ta đánh!

Tên mập nhất thời đã biến thành gấu trúc siêu cấp... Vì sao tiểu Đinh không có động tĩnh gì?

Tiểu Đinh vòng tới vòng lui tìm kiếm bốn phía:

- Ta... ta tìm cục gạch...

Chiêng trống, tiếng pháo nổ lớn cùng vang lên, trước phủ đệ Tần Lâm các vị khách chúc mừng, khách và bạn sớm đã phải chờ lâu sốt ruột, xa xa thấy đội ngũ rước dâu đã trở về, nhất thời cất tiếng hoan hô một mảnh.

Đến khi thấy rõ ràng hai cỗ kiệu hoa, tất cả càng không hiểu tại sao, vội vàng nghênh đón hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Lục Viễn Chí dắt ngựa thay Tần Lâm, mặc dù bị Giáp, Ất, Bính, Đinh đánh cho thành mất gấu trúc vẫn khoác lác vắng nước miếng:

- Bởi vì Từ Đại tiểu thư cùng Thanh Đại tỷ muội tình thâm, Ngụy Quốc Công đem Đại tiểu thư gả cho trưởng quan nhà ta, tỷ muội cùng là một chồng, cùng ngày bái đường thành thân!

Mẹ ơi! Mọi người nghe nói như vậy tất cả đều cứng mồm cứng lưỡi, hội khăn tay của các tiểu thư khuê các, gặp nhau trong thi xã giả phượng hư hoàng, mọi người cũng chỉ cười trừ, không ai coi chuyện này là thật. Tần Lâm lại lấy được con gái của Quốc Công gia này, nữ ma đầu số một của thành Nam Kinh Từ Đại tiểu thư vào tay, vận may của hắn há chỉ là may mắn thông thường?

Tần Lâm cười Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử cười híp mắt lại, coi đáng về đắc ý kia của hắn, nếu không phải có Phi Ngự Phục Tú Xuân Đào hộ thể, đã sớm bị các huynh đệ Cẩm Y kéo xuống đập diên cuồng một trận.

334. Chương 334: Bóng Nền Chập Chờn

Tiếng pháo cùng vang lên, sênh ca du dương, khách quý chật nhà, tiếng hoan hô nói cười, chữ Hỉ đỏ chói dán trên chính đường, nến đỏ long phượng đối nhau tỏa ánh sáng.

Lý Thời Trân ngồi ở chủ vị, trong lòng ôm bài vị ông nội cùng cha mẹ Tần Lâm.

Lão thần y vuốt râu cười khanh khách, vốn đang lo lắng vì Tần Lâm ‘Thất thế’, lão thần y còn lo cho đôi phu thê trẻ Tần Lâm sau khi cưới sẽ hết sức vất vả. Bây giờ Ngụy Quốc Công lại gả Đại tiểu thư cho, với quyền thế của vị lão Thái Sơn đó, tuy không thể lên như điều gặp gió nhưng cũng đã có thể suốt đời không lo.

Càng không nghĩ tới Thanh Đại tốt với Từ Tân Di như thế, tương lai chẳng phải là một đoạn giai thoại Nga Hoàng Nữ Anh?

Tần Lâm ở phía trước, Thanh Đại cùng Từ Tân Di đội khăn voan đỏ chia ra hai bên, ba người cùng nhau đứng ở phòng dưới.

- Lựa hồng, Tần trưởng quan cầm đi...

Tiểu Đinh đem một đầu bằng lựa ở giữa buộc hồng tú cầu đưa tới trong tay Tần Lâm, sau đó chớp chớp con mắt, tỏ ra do dự không quyết.

Nếu như chỉ có một vị nữ chủ nhân, đương nhiên dễ dàng, bây giờ lại có hai vị đứng ở chỗ này, đưa một đầu lựa hồng còn lại cho ai đây?!

Một là tiểu thư, một là Đại tiểu thư... - Tiểu Đinh hoang mang như thế:

- Biết đưa cho ai đây?!

Nữ binh Giáp thấy Tiểu Đình mơ hồ chậm chạp cầm lụa hồng ở trong tay, thật là dở khóc dở cười:

- Đầu đất, chẳng lẽ muội muốn cùng Tần trưởng quan báí đường sao?

Nàng đưa cho Thanh Đại khúc giữa của lụa hồng trước, khúc cuối là để Từ Tân Di cầm, như vậy một dải lụa hồng đã dẫn dắt được hai vị tân nương tử.

Tần Lâm đột nhiên phát giác là lạ, hấn cầm đoạn trước dải lụa, Thanh Đại cầm ở chính giữa, Từ Tân Di cầm đoạn cuối... Ấc, trên một sợi dây mây buộc ba con châu châu?

Cười cười, Tần Lâm nắm lụa hồng dẫn hai vị tân nương tử tới phòng trước.

Lục Viễn Chí cùng nữ binh Giáp là phù rể, phù dâu, cùng kêu cao giọng:

- Nhất báí thiên địa!

Tần Lâm khom người, Lý Thanh Đại, Từ Tân Di hướng phòng ngoài sụp xuống vái lại, tạ ơn thiên địa sinh ta ở thế gian, tạ ơn cơ duyên khiến chúng ta tương ngộ tương tri.

- Nhị báí cao đường!

Ba người hướng Lý Thời Trân cùng bài vị hành lễ, Tần Lâm không có kính ý với bài vị kia, nhưng đối với Lý Thời Trân thực là thành tâm thành ý. Trước đây trên hoang sơn dã lĩnh Kỳ Châu, chính là lão thần y cho hấn sinh mạng lần thứ hai.

- Phu thê đối báí!

Tần Lâm cùng Thanh Đại, Từ Tân Di đối nhau mà lạy, không ngờ phù dâu, phù rể cùng Giáp, Ất, Bính, Đinh nâng đỡ đều là không chuyên môn, vị trí ba vị tân nhân quá gần, một lạy này xuống ba cái đầu đụng vào nhau, khiến cho trong tân khách nổi lên một trận cười trừ chọc thiện ý.

- Đưa vào động phòng, hoàn thành lễ.

Tần Lâm nắm dây lụa, dẫn hai vị tân nương tử vào hậu viện.

Sân nhà thật sâu, kim quế thơm ngát, một vầng trăng tròn giữa trời chiếu sáng. Cách xa mấy lớp sân, hoàn toàn khác biệt với tiếng ồn ào náo nhiệt của tiền viện, nơi này tĩnh mịch mà sâu thẳm.

- Phù, làm bản tiểu thư ghen chết đi được!

Từ Tân Di nắm khăn voan đỏ gỡ xuống, nước da màu mật ong đã sớm nổi lên ửng đỏ, cực kỳ mê người.

- Đúng à, thì ra báí đường thành thân cũng không vui chút nào, Tần ca ca cũng ngốc thay...

Thanh Đại dút lời, cũng gỡ khăn voan, nhìn về phía Tần Lâm làm mặt quỷ, trong vẻ ngây thơ của thiếu nữ cũng kiêu mỵ vô phương.

Khăn voan đỏ! Khăn voan đỏ, cảm giác tự tay mở khăn của mình đâu rồi? Tần Lâm lão đảo bước lên thêm đá, sờ sờ mũi không thể làm gì, ngượng ngùng cười nói:

- Hai người các người... Đây, tuyệt không cho vi phu cơ hội tự tay mở khăn voan đỏ sao?

- Như vậy sao?

Thanh Đại thè đầu lưỡi tinh nghịch, lại đem khăn voan đỏ che kín trên đầu trở lại:

- Vậy bây giờ được chưa?! Từ tỷ tỷ, tỷ cũng đội lên đi.

- Ta không đội đâu, đội lên không thấy gì cả...

Từ Tân Di lại kéo khăn voan đỏ của Thanh Đại, hai nàng một người muốn đội, một muốn lấy, giành giật thành một đoàn.

Tần Lâm xoa huyệt Thái Dương: hai người này, rốt cuộc ta đã cưới người nào...

Cũng may Thị Kiếm nhắc nhở:

- Đại tiểu thư, thời gian không còn sớm, đêm xuân một khắc đáng nghìn vàng.

Hai tân nương tử...Tần Lâm nhất thời nhảy loạn tim gan thành thạch, hẳn nhớ trước đó chỉ bố trí một gian động phòng, như vậy...

Cùng nhau bay, cùng nhau bay, ôi chào!

Nữ binh Át cùng nữ binh Bính vô cùng kịp thời tới khoe công đối với chủ cũ:

- Đại tiểu thư, vừa mới nghe nói người cũng phải xuất giá, chúng ta nhanh chóng trở về bố trí thêm một gian động phòng, hai gian đều là giống nhau như đúc.

Tần Lâm có cảm giác kích động muốn giết người, lấy tay vỗ trán, thầm nghĩ: đây chính là điển hình vẽ rắn thêm chân, các người lợi hại!

Hai vị tân nương tử, hai gian động phòng, rốt cuộc đi bên nào đây?!

Khuôn mặt trắng mịn của Thanh Đại đỏ giống như quả táo lớn, vãn về góc áo lấp bắp nói:

- Hãy để cho Từ tỷ tỷ trước đi, Thanh Đại, Thanh Đại còn phải xem y án...

Từ Tân Di cũng trở nên vắn vẹo nhăn nhó, biểu hiện tư thế oai hùng hiên ngang của Đại tiểu thư vào lúc này không khác thiếu nữ bình thường chút nào, nghĩ đến tên điên cuồng Tần Lâm kia cũng có chút chột dạ, cổ họng ấp úng hồi lâu:

- Muội muội là chính thê, chuyện này dường như phải là...

Giáp, Át, Bính, Đinh cùng Thị Kiếm đều hết chỗ nói, Thanh Đại là chính thê, nhưng vẫn tự xưng muội muội, Từ Tân Di là bình thê, lại là tỷ tỷ, Tần trưởng quan thật là không dễ dàng xử lý công bằng.

Thị Kiếm nháy mắt, che miệng cười hì hì:

- Tần lão gia cùng hai vị tiểu thư từ từ thương lượng, bọn nô tỳ lui xuống trước.

Nữ binh Giáp cũng mau chóng tỉnh ngộ, đẩy ba vị muội muội tránh đi nhanh như chớp... Loại chuyện này phải xem bản lĩnh của Tần trưởng quan, chúng ta cũng không cần nhúng vào.

Tần Lâm gãi đầu cười hì hì, ngắm nhìn nữ y tiên giống như trái táo xanh chua ngọt ngon miệng, lại nhìn Đại tiểu thư nóng bỏng một cái, vung tay một cái rất độ lượng:

- Không sao, cùng lắm thì vi phu khổ cực chút, đêm nay hai vị nương tử cùng lên đi!

Hừ, đừng mơ... bốn ngón giữa mềm mại của hai nàng đồng thời giơ lên. Động tác này học được từ Tần Lâm, hai tiểu nương tử nghịch ngợm này rất thích dùng tới.

Tần Lâm đảo cặp mắt trắng dã, có làm hay không, dường như chỉ có ta mới có thể làm động tác này đối với các nàng, hì hì hì, quá tà ác...

Mắt hạnh đen láy của Từ Tân Di chuyển một cái, bỗng nhiều bữu đôi môi đỏ, cười lên xấu xa, ôm tiểu Thanh Đại vào lòng, hôn một cái vào trán nàng:

- Thanh Đại muội muội, tối nay chúng ta ngủ chung, không thêm để ý tới tên xấu xa kia có được chăng?

- ...

- Từ tỷ tỷ vẫn thích chống đối cùng Tần ca ca!

Thanh Đại nhếch miệng cười không ngừng, không nói bằng lòng cũng không nói không bằng lòng.

- Đây, đây, hơi quá đáng nhé?

Sắc mặt Tần Lâm cũng đen lại, nhìn chằm chằm cặp lông mày vểnh cao của Từ Tân Di, bắt đầu xoa tay:

- Hừ hừ, lại không ngoan ngoãn, có phải muốn vi phu đánh vào hông hay không?

- Từ tỷ tỷ vẫn thích chống đối cùng Tần ca ca!

Thanh Đại nhếch miệng cười không ngừng, không nói bằng lòng cũng không nói không bằng lòng.

- Đây, đây, hơi quá đáng nhé?

Sắc mặt Tần Lâm cũng đen lại, nhìn chăm chăm cặp mông vênh cao của Từ Tân Di, bắt đầu xoa tay:

- Hừ hừ, lại không ngoan ngoãn, có phải muốn vi phu đánh vào mông hay không?

335. Chương 335: Bóng Nền Chập Chờn (2)

Tuy Tần Lâm không biết từng cùng Từ Tân Di có một đêm vui vẻ, thế nhưng khoảng thời gian này tiếp xúc da thịt với nhau cũng không ít, bây giờ lại thêm có danh phận phu thê, muốn làm gì đó thực sự là không có chút kiêng dè, ha ha ha...

Không biết sao, bị ánh mắt tràn ngập tính xâm lược của Tần Lâm nhìn lướt qua, Từ Đại tiểu thư liền tâm hoảng ý loạn, cũng bất chấp tất cả, vội vàng đẩy Thanh Đại vào trong lòng hắn, vừa lui về phía sau tránh vừa lắp bắp nói:

- Tốt, tốt lắm, trả Thanh Đại cho người đây, chúng ta, chúng ta giả phu thê mà thôi, người cũng không nên xằng bậy!

Ôm tiểu nha đầu thơm ngát đầy cỗi lòng, Tần Lâm cũng không rảnh đi bắt Từ Tân Di, hắn giống như sói xám lửa gạt cô bé quàng khăn đỏ, hò hét đưa tiểu Thanh Đại vào động phòng.

Trong phòng tân hôn, nền đỏ cao chiếu sáng, Tần Lâm nắm tay nhỏ bé trắng trắng mềm mềm của Thanh Đại, dẫn nàng tới giường khảm ngà voi chạm hoa, hai người dựa sát vào nhau ngồi xuống.

Nữ y tiên cười hì hì ngẩng đầu lên, con ngươi trong suốt như nước phản chiếu bóng dáng của Tần Lâm, châu hoa trên mũi phượng khê run, bức rèm cạnh giường khảm ngà voi khê mở, ánh sáng nền chập chờn chiếu rọi dung nhan mềm mại.

Nhịp tim Tần Lâm tựa hồ ngưng lại trong khoảnh khắc này, hắn vội vã vươn hai tay, Thanh Đại tựa đầu hơi thấp một chút, theo tâm ý của hắn, mặc cho hắn gỡ mũ phượng xuống, tóc đen vòng quanh đỉnh đầu liền buông xuống giống như thác nước, làm cho cổ trắng như tuyết như ẩn như hiện.

Vẻ ngây thơ của thiếu nữ cùng kiều diễm của cô dâu, vào giờ phút này pha trộn vào nhau trên người Thanh Đại, cho dù là từ lâu Tần Lâm đã quen thuộc cái nhẵn mịn, cái cười của nàng cũng không tránh khỏi hơi thất thần.

- Tần... Tần ca ca ...

Thanh Đại nhẹ nhàng gọi, thanh âm giống như gió xuân lay động chuông bạc, nàng đưa tay nhỏ bé ra dịu dàng sờ sờ mặt hắn, tiếp theo không tự tin nhìn một chút quần áo cưới mới trên người mình:

- Là chỗ nào không đúng sao?

Tần Lâm lấy lại tinh thần, cười nhẹ nhàng nhéo nhéo vào cái mũi nhỏ vênh vênh của nàng:

- Tiểu sư tỷ của ta, đã trưởng thành rồi!

- Đáng ghét, người ta cũng đã mười sáu tuổi, cũng đã thành thân, còn, còn xem người ta là tiểu cô nương sao?

Cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng của Thanh Đại chu cao, có thể treo bình dầu trên đó.

Tần Lâm cười thầm, đời Minh mười sáu tuổi (tuổi mụ) thành hôn là đương nhiên, song theo ánh mắt của hắn thấy, tuổi tác Thanh Đại quả thực rất nhỏ, bây giờ động phòng cùng một bé cưng ngoan ngoãn như vậy, cũng mơ hồ có chút cảm giác phạm tội!

“Vốn chỉ là một tiểu nha đầu...” - Tần Lâm cười sờ sờ đầu Thanh Đại, nhìn bộ ngực phình phình nở nở của thiếu nữ cùng dáng vẻ trong ngây thơ lộ ra quyến rũ, thầm than qua hai năm nữa, tiểu nha đầu của ta không biết còn mê người tới mức nào đây.

- Này, lại còn sờ đầu muối sao?

Để chứng minh mình không còn là một tiểu cô nương, Thanh Đại tức giận nhảy xuống giường, cầm lấy bầu rượu trên bàn trà rót đầy hai chén rượu lớn, nhìn Tần Lâm tựa như giận dữ:

- Hừ, tuổi ta rất nhỏ sao? Được, chúng ta uống chén rượu giao bôi, Tần, sư, đệ!

Nữ y tiên đọc ba chữ Tần sư đệ rất mạnh, rõ ràng là muốn thách thức.

Chú có thể nhịn thím không thể nhịn, Tần Lâm cũng nhảy xuống giường soạt một tiếng, đi tới bên cạnh bàn trà đang muốn cầm cái ly, lại chần chừ trong nháy mắt.

Đây là đồ uống rượu thất bảo khảm hoàng kim của Lưu Cầu quốc sản xuất, chén rượu lớn chừng nắm tay, Thanh Đại rót tràn đầy hai chén mỹ tửu thơm mát tinh khiết, bản thân Tần Lâm cũng không nói, nhưng tiểu nha đầu có thể không say sao?

Nhưng cũng buồn cười, rượu giao bôi chẳng qua là uống cho có lệ, ai rót tràn đầy như Thanh Đại vậy.

Thanh Đại nghe con mới sinh không sợ cọp, chắc là từ nhỏ tiếp nhận giáo dục chính là người lớn mới có thể uống rượu. Để chứng minh mình không còn là một tiểu cô nương, nàng bưng lên một chén tràn đầy chuẩn bị đổ vào trong miệng.

- Đầu đất!

Tần Lâm cười trềm một tiếng, ngăn nàng lại:

- Rượu giao bôi không phải là uống như vậy đâu, tới đây, chúng ta tay trong tay...

Hai chén lớn tràn đầy rượu mạnh, chia ra rót vào trong bụng, Tần Lâm chỉ cảm thấy trong bụng như có ngọn lửa đang đốt, toàn thân đều nóng lên.

- Oa, thật là cay, rượu này một chút cũng không uống được!

Trên cánh môi đỏ tươi của Thanh Đại dính giọt rượu sót lại, thưởng thức mê người, lần đầu tiên uống rượu nhiều như vậy, nàng chỉ cảm thấy cay cay khó chịu, tay bé nhỏ quật không ngừng trước miệng.

Tần Lâm cười xấu hì hì, rượu giao bôi đã uống, kế tiếp... Ngay sau đó hấn nắm cả vòng eo của tiểu Thanh Đại, muốn bắt nàng trở lại trên giường.

Trong giây lát tử lực phát tác, hai gò má tiểu nha đầu hiện đầy rặng mây đỏ, ngay cả cổ cũng biến thành màu hồng say lòng người, vừa khước từ Tần Lâm, vừa cười khanh khách:

- Tần ca ca đáng ghét, lại muốn làm chuyện xấu.

Tần Lâm ôm thân thể mềm mại của Thanh Đại, từng bước một hướng về phía giường khảm ngà voi chạm trổ hoa, thoáng cái chột ném nàng lên trên giường mềm mại, sau đó hai tay chống thân thể, trên cao nhìn xuống hài hước cười:

- Tiểu Thanh Đại ngốc nghếch, làm sao ngươi biết Tần ca ca muốn làm chuyện xấu?!

- Biết, Thanh Đại đã là người lớn, người ta biết được cũng nhiều... Tổ Nữ Kinh... huynh hiểu hay không, còn có Động Huyền Tử...

Tiểu nha đầu mơ hồ nỉ non không rõ, thân thể mềm mại đã trở nên nóng bỏng, vốn là con mắt trong vắt như pha lê cũng đã ngập tràn một lớp hơi nước mê ly.

Tần Lâm kinh ngạc, tiếp theo chột hiểu ra, nữ y tiên ngây thơ khả ái, nhưng cũng không phải là thật không biết gì cả, người ta nghiên cứu tử mĩ Kỳ Hoàng Thuật, tuyệt đối là bậc thầy sinh lý!

Vừa rồi còn có một chút cảm giác mang tội ức hiếp thiếu nữ, nhất thời tan thành mây khói, chỉ còn lại có đủ loại ý tưởng "tà ác".

- Như vậy, tiểu sư tỷ có thể đoán được sư đệ tiếp theo muốn làm gì không?

Tần Lâm cười xấu xa, giống như bà ngoại sói bắt được cô bé quàng khăn đỏ.

- Gắn gũi, ha ha, huynh muốn gần gũi...

Thanh Đại cười ngây ngốc, chịu không nổi tử lực, khuôn mặt nhỏ bé ửng đỏ từ lâu.

- Đoán đúng có thưởng...

Tần Lâm cúi người xuống, ngang ngực mút cánh môi mang theo hơi thở thơm tho, tiểu nha đầu bản năng khước từ, nhưng trong miệng chỉ có thể phát ra rên rỉ ô ô a a, khước từ như vậy cũng không kém bao nhiêu với mời hân tiến thêm một bước!

Hái cánh môi mềm mại của thiếu nữ, dùng đầu lưỡi bầy hàm răng, ngang ngực truy tìm đầu lưỡi của nàng, vừa hôn thật dài gần như làm Thanh Đại đáng thương hơi bị ngạt thở, thân thể mềm mại ngây thơ không tự chủ được cong lên.

Thời điểm Tần Lâm rời khỏi cánh môi nàng, cử chỉ hô hấp mê người đã trở nên dồn dập vô cùng, ngực phình căng lên nhanh chóng phập phồng, cái miệng nhỏ nhắn mở ra hỏn hển thở dốc, giống như một mỹ nhân ngư mắc cạn ở trên bờ cát.

- Bây giờ Tần ca ca muốn cởi y phục của tiểu sư tỷ...

Tần Lâm cười không đành lòng, tiểu Thanh Đại mặc quần áo cưới mới, thật giống món điểm tâm thơm ngọt ngon miệng.

Hái cánh môi mềm mại của thiếu nữ, dùng đầu lưỡi bầy hàm răng, ngang ngực truy tìm đầu lưỡi của nàng, vừa hôn thật dài gần như làm Thanh Đại đáng thương hơi bị ngạt thở, thân thể mềm mại ngây thơ không tự chủ được cong lên.

Thời điểm Tần Lâm rời khỏi cánh môi nàng, cử chỉ hô hấp mê người đã trở nên dồn dập vô cùng, ngực phình căng lên nhanh chóng phập phồng, cái miệng nhỏ nhắn mở ra hỏn hển thở dốc, giống như một mỹ nhân ngư mắc cạn ở trên bờ cát.

- Bây giờ Tần ca ca muốn cởi y phục của tiểu sư tỷ...

Tần Lâm cười không đành lòng, tiểu Thanh Đại mặc quần áo cưới mới, thật giống món điểm tâm thơm ngọt ngon miệng.

Thanh Đại đã sớm nóng bỏng toàn thân, miệng rên ư ử không rõ.

- Như vậy coi như là ngầm đồng ý đi...

Tần Lâm nắm được hai bàn chân nhỏ xoay tới xoay lui, nhẹ nhàng cởi giày thêu đỏ ra, lại tháo tất mỏng trắng tinh xuống thay nàng.

Bàn chân của Thanh Đại như châu tròn ngọc sáng lại mềm mại không xương, đầu ngón chân tròn nghịch ngợm vểnh lên, da dẻ trong suốt sáng long lanh, mạch máu màu xanh nhạt như ẩn như hiện.

Tần Lâm không nhìn được dùng móng tay gãi gãi ở lòng bàn chân nàng, liền nghe Thanh Đại cười khanh khách:

- Tần ca ca, nhột quá.

Thanh âm mềm mại uyển chuyển, mang theo ba phần men say bảy phần quyến rũ, làm cho lòng người hơi bị rung động.

Tần Lâm lại ranh mãnh dùng ngón tay nhẹ nhàng di chuyển gãi bụng, Thanh Đại chỉ cảm thấy lòng bàn chân vừa yếu mềm vừa tê dại, hai chân không ngừng giãy dụa, thỉnh thoảng từ trong miệng phát ra tiếng gọi khê vừa nhõng nhẽo vừa nhu mì, cố gắng muốn thoát ra khỏi Tần ca ca nắm giữ.

Nhưng sau khi say rượu không còn chút sức lực nào, bị Tần Lâm nắm được mắt cá chân không cách nào né tránh, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn mặc cho hân vuốt ve toàn thân mềm như bông vải, mềm nhũn nằm ở trên giường, ngay cả một đầu ngón tay cũng không nhúc nhích được

- Thế nào, trên Tố Nữ Kinh, Động Huyền Tử không có nói tới những cái này à?!

Tiểu Thanh Đại đáng thương khóc không ra nước mắt. Để đêm nay động phòng cùng Tần ca ca, nữ y tiên sớm giờ sách thuốc chuẩn bị bài, nhưng không ngờ kế hoạch biến hóa nhanh chóng, tình cảnh của nàng bây giờ hết sức không giống trong sách đã nói.

Tần Lâm thừa thắng xông lên, ôm vào lòng thân thể tiểu nha đầu mềm như bông, miệng há to trong chốc lát ngậm vào dải tai trong suốt sáng long lanh, một hồi lại gặm loạn cái cổ trắng như tuyết, tay ma quái lại từ phía dưới quần áo cười thầm dò vào bên trong, di chuyển trên da thịt mơn mớn trắng nõn.

- Nóng...

Trong hoảng hốt, Thanh Đại nói ra một chữ rất trầm, đôi môi đang run rẩy khe khẽ.

Thế là Tần Lâm đưa hai tay run rẩy ra, tháo khăn quàng vai ra, cởi quần áo cưới mới, khi chỉ còn lại một lớp yếm hơi mỏng, liền lộ ra bụng dưới bằng phẳng trắng như tuyết, cùng hình dáng mê người của gò ngực nàng.

Tần Lâm không nhịn được cúi người xuống, vùi mặt ở trước ngực Thanh Đại, tham lam hít hơi thở thiếu nữ có chứa mùi được hương thơm mát ngào ngạt, cảm thụ được tiếp xúc trơn mềm của da thịt, cũng lắng nghe trống ngực của thiếu nữ càng ngày càng dữ dội.

- A a, Tần... Tần ca ca, người ta đã cởi nhiều như vậy, huynh còn...

Thiếu nữ trải qua thử đốc, tinh thần có tỉnh táo có hoảng hốt, lập tức so đo tình cảnh trước mắt hai bên không công bằng.

Tần Lâm cười hì hì, kéo chăn qua che kín thân thể của hai người, thành thạo bỏ đi y phục.

Cố gắng hôn vào trên cổ, Tần Lâm đưa tay ra sau lưng của Thanh Đại, vuốt ve da thịt trơn mềm, từ từ tìm được đầu dây đáng ghét kia, cởi ra vội vàng lại dùng lực xé ra, một tầng cách trở cuối cùng giữa hắn và Thanh Đại đã bị dứt bỏ vứt đi rất xa.

Da thịt tiếp xúc cùng da thịt không trở ngại chút nào, Tần Lâm chỉ cảm thấy ôm ở trong lòng một khối ngọc trắng đẹp dễ ấm nóng mềm mại, toàn thân Thanh Đại đều vô cùng trơn mềm như vậy, mà vào giờ phút này càng hiện ra ánh hồng mỹ lệ hết sức say người.

Ngực cọ sát nụ hoa của thiếu nữ, Tần Lâm cúi đầu liếm liếm nó dịu dàng, Thanh Đại cười khanh khách tránh né công kích của hắn, tiểu đậu đậu tinh nghịch như đang chơi trốn tìm. Nhưng cuối cùng cũng không cách nào chạy thoát kết quả thúc thủ chịu trời, bị hắn ngang ngực ngậm vào trong miệng.

Thân thể mềm mại của thiếu nữ lập tức run bắn giống như bị điện giật, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ rung động lòng người.

Tần Lâm được khích lệ càng trở nên can đảm, đi xuống một mạch, tinh nghịch liếm liếm ở trên lỗ rốn, thừa dịp tiểu nha đầu rên rỉ liền đưa tay nắm quần lót mỏng của nàng, lột nàng thành cừ non nhỏ trần trụi.

Hai chân của thiếu nữ không phải là nở nang, nhưng trơn mềm dị thường. Tay ma của Tần Lâm từ từ trượt, chỉ cảm thấy mềm mịn có lẽ không cách nào hình dung, hướng về phía trước chuyển qua giữa hai chân, đã cảm giác có chút ẩm ướt.

Dịu dàng tách hai chân của Thanh Đại ra, Tần Lâm lại mút ở cánh môi của nàng lần nữa, nói nhỏ xấu xa ở bên tai nàng:

- Sư đệ tới đây, tiểu sư tỷ.

Thanh Đại đang trong mê man, chỉ là nắm chặt đầu của hắn, coi như đáp lại.

Tần Lâm nắm mông trắng của thiếu nữ trơn bóng đàn hồi, thử thăm dò chậm rãi. Cái miệng nhỏ của Thanh Đại khẽ chu một cái, đôi mày thanh tú cau lại, cảm giác tê dại căng đau khiến cho bản năng cảm thấy nguy cơ, gắng sức muốn dựa theo Tố Nữ Kinh dạy buông lỏng thân thể, cũng hồi hộp căn bản không làm được.

Tần Lâm biết lúc này chỉ có tốc chiến tốc thắng, hai tay nâng mông trắng của thiếu nữ, đưa ra eo ếch, ra sức một đòn.

- A...

Thanh Đại kêu đau một tiếng, cho dù có thuốc mê của rượu còn, hai tròng mắt che phủ sương mù cũng không nhịn được chảy nước mắt, đau tới cực điểm:

- Sao không giống với trong sách? Thật là đau!

Tần Lâm vội vàng ngậm đôi môi thiếu nữ, dịu dàng an ủi vẻ mặt đầm lệ như mèo hoa nhỏ của nàng...

Tiếng kêu dồn dập này cũng đã truyền đến gian buồng cưới khác bên cạnh ở trong hậu viện, thân hình Từ Tân Di nóng bỏng tai nghe tà âm mơ màng mê người bên cạnh, không nhịn được lần qua lần lại ở trên giường, hai má đỏ không kém Thanh Đại, chân rất dài nở nang rắn chắc như bánh quai chèo bện lại chặt chẽ, giữa đùi đã ẩm ướt trơn trượt một mảnh.

- Hà...

Sáng sớm ánh mặt trời chiếu khắp nơi, mùi thơm cây cỏ trong hoa viên kéo tới. Tần Lâm đuổi người, hôn mèo hoa nhỏ bên cạnh mình trong giấc mộng còn hoen chút ngấn lệ một cái, nhịn lại kích động hai lần mai nở, một mình lặng lẽ trượt xuống giường

Người Minh mười sáu tuổi thành thân cực kỳ bình thường, nhưng theo như tuổi thật tiểu nha đầu vừa mới mười lăm, đoá hoa mềm mại cũng không chịu nổi gió mưa vùi dập.

Từ Tân Di ở buồng cưới khác bên cạnh gần như đồng thời mở cửa phòng ra, hai tay nàng chống eo thon nhỏ, chỉ cảm thấy thân thể bủn rủn mỗi mảy, liền quay tay ngửa tới ngửa lui, bộ ngực to lớn dâng lên chuyển động một trận kinh tâm động phách, sau đó ngáp một cái thật to:

- A ha... quá mệt mỏi!

- Trời ơi, đại tỷ, tỷ?

Tần Lâm kinh ngạc chỉ Từ Tân Di, miệng mở to có thể nuốt vào một quả trứng gà.

Từ Tân Di đảo cặp mắt trắng dã, thanh âm mang theo chút khàn khàn:

- Thế nào hả?

Ha ha ha... Tần Lâm vỗ đùi cười như điên, thất lưng cũng không đứng thẳng dậy được.

Từ Tân Di phát giác ra có vẻ không đúng, vội vàng trở về phòng cầm cái gương Tây Dương soi một cái, trong gương hiện lên hết thấy rõ ràng: mái tóc đen của nàng rối bời như tổ chim, không chỉ có viền mắt phát đen, mắt hạnh đẹp cũng hiện đầy tia máu, môi khô nẻ, khuôn mặt màu mật ong vốn mượt hiện tại hơi có vẻ sưng phù, cằm còn nổi lên một hạt mụn lớn như đậu đỏ.

- Trời ạ, bộ dạng như vậy làm sao có thể gặp người!

Từ Tân Di đảo cặp mắt trắng dã, thanh âm mang theo chút khàn khàn:

- Thế nào hả?

Ha ha ha... Tần Lâm vỗ đùi cười như điên, thất lưng cũng không đứng thẳng dậy được.

Từ Tân Di phát giác ra có vẻ không đúng, vội vàng trở về phòng cầm cái gương Tây Dương soi một cái, trong gương hiện lên hết thấy rõ ràng: mái tóc đen của nàng rối bời như tổ chim, không chỉ có viền mắt phát đen, mắt hạnh đẹp cũng hiện đầy tia máu, môi khô nẻ, khuôn mặt màu mật ong vốn mượt hiện tại hơi có vẻ sưng phù, cằm còn nổi lên một hạt mụn lớn như đậu đỏ.

- Trời ạ, bộ dạng như vậy làm sao có thể gặp người!

336. Chương 336: Ngư Tiếp Lân

Từ Đại tiểu thư luống cuống tay chân tìm khăn mặt, thấm ướm nước lạnh xoa mặt, nhìn Tần Lâm đang nở nụ cười hề hề xấu xa kia, nàng sải bước chân dài thoảng chốc xông tới:

- Tần Lâm, ta phải giết ngươi!

Ngay sau đó một đôi oan gia hoan hỷ lại đánh nhau, tuy Tần Lâm bị trúng mấy quyền cước, nhưng nhân cơ hội giở trò sờ soạng, ngược lại cũng vô cùng vui vẻ.

Thanh Đại đã bị hai người đánh nhau đánh thức, tiểu nha đầu trần truồng co lại ở trong chăn, đưa một đoạn cánh tay trắng mịn chống lên đầu, chớp chớp mắt to long lanh, cười hì hì nhìn ngoài cửa:

- Đã thành thân, Tần ca ca cùng Từ tỷ tỷ vẫn còn như cũ.

Từ Tân Di nghe thấy Thanh Đại tỉnh lại không tấn công Tần Lâm nữa, bước vài bước đã nhào tới trên giường khảm ngà voi chạm hoa, đưa tay tóm Thanh Đại dưới chân, miệng không có giữ gìn nói:

- Hắc, tiểu nha đầu tham lam, tối hôm qua âm ỉ chết người nhé!

Tiểu nha đầu cười khanh khách tránh né hai bên, trên khuôn mặt mềm mại sớm đã nhuộm rặng mây đỏ, vén lên một chút một giường áo ngủ bằng gấm, lộ ra thân thể thiếu nữ mềm mại trắng toát, quả thật giống như một con cừu non nhỏ trắng trắng mềm mại, khiến cho sói xám Tần Lâm nhip tim tăng nhanh.

Mà Từ Đại tiểu thư nằm bò trên giường, hai cái bắp đùi nở nang rắn chắc khép lại chặt chẽ, ngay cả một chút kẽ hở cũng không có, eo thon nhỏ lôm xuống phía dưới, mông mông tròn trịa như trăng tròn nhõng lên thật cao, tư thế nằm sấp, đôi gò ngực càng sóng lớn cuộn trào mãnh liệt.

- Lão tử không nhịn được, quả thực là coi thường vi phu ta!

Tần Lâm quyết tâm liều mạng bị bàn tay trắng như phấn của Từ Tân Di loạn đả, cũng phải hành quyết nàng tại chỗ.

- Vi phu tới!

Tần Lâm tru một tiếng sói, như hổ đói vồ mỗi một cái, từ phía sau lưng ôm lấy Từ Tân Di, hai tay vồ loạn trước ngực nàng.

Thân thể mềm mại lập tức nóng bỏng mạnh mẽ vùng vẫy dữ dội, lúc này Tần Lâm cũng không cuồng bạo giống như sau khi uống Bách Hoa Mê Xuân Tửu, lực lớn vô cùng, hàm răng Từ Tân Di cắn đôi môi nở nang, cố chịu đựng bị ma thủ hấn tập kích tê dại, hai cái chân rất dài rắn chắc mạnh mẽ chống đỡ ở trên giường, nhất thời lật người qua, ngược lại đè Tần Lâm ở dưới người.

- Oa ha ha ha ha, Tần Lâm ngươi cũng có hôm nay.

Từ Tân Di cười ở trên lưng Tần Lâm, cố gắng ngăn chặn không cho hấn lật mình được, mừng rỡ mở cờ trong bụng.

Thật không ngờ tiểu huynh đệ của Tần Lâm nhô lên đang đè ở giữa mông nở nang của nàng, Từ Tân Di lại không ngừng xoay tới xoay lui, làm Tần Lâm thoải mái căn bản cũng không muốn động.

Thanh Đại chui vào trong chăn, núp ở một góc giường lớn, rõ ràng tuyệt đối trung lập, chỉ là nhìn một màn này cười xấu xa ha hả.

- Tiểu ngốc, muội cười cái gì?

Từ Tân Di không hiểu ra sao cả.

Thanh Đại vênh vênh cái miệng nhỏ nhắn trắng mịn, mắt to sáng rõ cong thành trăng lưỡi liềm tinh nghịch:

- Từ tỷ tỷ, ta xem trên Tố Nữ Kinh, kiểu này hình như gọi là ‘ngư tiếp lân’ đây.

Từ Tân Di không biết Tố Nữ Kinh cái gì, nghe đầu óc mơ hồ, Tần Lâm bị nàng đè ở dưới người cũng là lấy tay vỗ trán, bất đắc dĩ nhìn Thanh Đại một chút: tiểu nha đầu đã được dạy bấy...

Lúc này Thị Kiềm cùng bốn nữ Giáp, Ất, Bính, Đinh đang xách theo nước nóng, bưng điểm tâm sáng đến ngoài cửa, liếc thấy Từ Tân Di cười ở trên người Tần Lâm.

- Ngự tiếp lân.

Năm nha hoàn há mồm kêu lên, kêu a một tiếng, vội vàng che mắt lui về phía sau.

- Đại tiểu thư quả nhiên uy mãnh, Tần trưởng quan không phải là đối thủ...

Các nàng phục sát đất đối với Từ Tân Di, đêm tân hôn đầu khởi cần nói, sáng sớm Đại tiểu thư đã có thể cười ở trên người tân lang quan, quả nhiên là phong độ của tướng môn hổ nữ!

Từ Tân Di vội vàng từ trên người Tần Lâm nhảy xuống giường, đuổi theo ra ngoài khoa chân múa tay nói:

- Này này, không phải như các người nghĩ vậy, vừa rồi bản tiểu thư không có gì gì đâu!

- Hì hì hì hì...

Thị Kiềm cùng Giáp, Ất, Bính, Đinh đồng thời toét miệng cười xấu. Từ Đại tiểu thư tóc đen tán loạn, mắt mang tia máu, vạt áo không chỉnh tề, chỉ nhìn một cách đơn thuần đáng dấp này, cũng biết tất cả không cần phải nói.

Ta xui! Từ Tân Di xoa xoa huyết Thái Dương, biết giải thích thế nào đi nữa cũng là nhảy vào Hoàng Hà rửa không sạch... Lại nói dường như từ rất sớm đã cùng tên Tần Lâm này rửa không sạch, ôi...

Thanh Đại cũng đang mặc quần áo, cùng Tần Lâm từ trong phòng tân hôn đi ra, chỉ thấy trên khuôn mặt tiểu nha đầu nước mắt chưa khô, giống như con mèo hoa nhỏ đáng yêu, rồi lại là nét mặt phờ phợt, lúm đồng tiền như hoa, ngây ngô của thiếu nữ phai nhạt không ít, đã tăng thêm mấy phần quyến rũ trưởng thành.

Oa, thì ra Thanh Đại cũng ở trong phòng! Ánh mắt của Thị Kiềm cùng Giáp, Ất, Bính, Đinh nhìn Tần Lâm cũng thay đổi. Tiểu Đinh càn ngón tay: Tần trưởng quan thật là đáng sợ...

Rửa mặt xong, dùng qua điểm tâm sáng, trước hết Tần Lâm dẫn theo hai vị thê tử đến chỗ Lý Thời Trân dâng trà vấn an. Lão gia tử nhìn thấy cháu gái tất nhiên mỉm cười không nói, nhưng nhìn xem Từ Tân Di thì vô cùng kinh ngạc, trên mặt không biến sắc, đợi hai nàng dâng trà đi ra ngoài, chỉ giữ riêng Tần Lâm lại, có phần mập mờ nói cho hắn biết mặc dù người tuổi trẻ huyết khí vượng thịnh, nhưng tuyệt đối không được quá phóng túng.

May là Tần trưởng quan da mặt dày như tường thành, lập tức cũng phải đỏ mặt, vâng vâng dạ dạ gật đầu đi ra, trong lòng cũng là dở khóc dở cười.

Tuy rằng Từ Tân Di đã được rửa mặt chải đầu, so tốt hơn nhiều với bộ dạng sáng sớm, nhưng người quen thuộc lập tức có thể nhìn ra không giống bình thường.

Mấy huynh đệ Lục mập, Ngưu Đại Lực đều tới chúc mừng, càng không ngừng nháy mắt, chép miệng, từng người nhìn Tần Lâm dựng thẳng ngón tay cái: Từ Tân Di đã là vì tình tỷ muội mà gả cho, người người đều cho là nữ ma đầu này sẽ không dễ dàng đi vào khuôn phép, không ngờ Tần trưởng quan lại uy mãnh như vậy, quả thật kỳ tài ngút trời, anh hùng giữa người đẹp là vậy!

Từ Văn Trường cười tí mắt lại gần nói:

- Tần trưởng quan, lão đầu tử có một môn kỳ công có một không hai, có thể một đêm ngủ mười nữ nhi mà không uể oải. Ta xem tướng mạo trưởng quan mặc dù quý không thể nói, bất quá vướng víu kiếp vận đào hoa, nếu tu tập công phu này làm trợ thủ...

Tần Lâm không chút khách khí giơ ngón tay giữa lên:

- Lão Ngưu, trối lão điên lại. Tên mập, mời Thái sư phụ tới phục vụ ngân châm!

Lão điên không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ ngân châm đại pháp của Lý Thời Trân, nghe vậy vội vàng xoay người bỏ chạy trối chết.

Tần Lâm cười ha hả nhìn theo có vẻ rất là hả hê.

Từ Văn Trường bị Ngưu Đại Lực đuổi theo, vừa hoảng sợ không lựa chọn đường cắt bước chạy như điên, vừa quay đầu lại mắng:

- Đồ lỗi con, ngươi là chó cắn Lữ Đồng Tân, không biết lòng người tốt!

Tần Lâm không rảnh nói nhảm cùng lão điên, mặc dù không cần phải đi Thiên Hộ Sở điểm danh, nhưng việc cần phải làm hôm nay cũng không ít.

Lão điên không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ ngân châm đại pháp của Lý Thời Trân, nghe vậy vội vàng xoay người bỏ chạy trốn chết.

Tần Lâm cười ha hả nhìn theo có vẻ rất là hả hê.

Từ Văn Trường bị Ngưu Đại Lực đuổi theo, vừa hoảng sợ không lựa chọn đường cắt bước chạy như điên, vừa quay đầu lại mắng:

- Đồ lỗi con, ngươi là chó cắn Lữ Đồng Tân, không biết lòng người tốt!

Tần Lâm không rảnh nói nhảm cùng lão điên, mặc dù không cần phải đi Thiên Hộ Sở điểm danh, nhưng việc cần phải làm hôm nay cũng không ít.

337. Chương 337: Về Nhà

- Đi thôi! Đại tỷ...

Tần Lâm đuổi cánh tay một cái.

Ngắn người, Từ Tân Di chân chừ chốc lát, rút cuộc vẫn nắm tay hắn:

- Đi đâu?

Thật là không có một chút tự giác của nữ tử mới gả! Tần Lâm không thể làm gì liếc nàng một cái:

- Hồi môn!

- A!

Từ Tân Di gỡ đầu, ngượng ngùng cười khúc khích

Rõ ràng hoàn toàn tương phản cùng Thanh Đại, Từ Đại tiểu thư là hồ đồ có lần đầu tiên cùng Tần Lâm, lại hồ đồ xuất giá, hồ đồ bị Tần Lâm lừa gạt vào tay, chớ nói những quy củ của tân nương như dâng trà hỏi môn, ngay cả thành thân bản thân nàng cũng không chuẩn bị tâm lý chút nào.

Được Tần Lâm nhắc nhở, mới nhớ tới mình rõ ràng đã là thê tử của người này, đêm qua đã bá thiên địa, bây giờ sẽ lấy thân phận của nữ tử mới lấy chồng trở về nhà mẹ đẻ lạy song thân phụ mẫu...

Thật giống như một giấc mộng!

Từ Tân Di cười si dại, chỉ sợ mở mắt cơn mộng này liền tan thành mây khói, nàng dùng sức bấm mình một cái, không đau.

Thật chẳng lẽ chính là nằm mơ, hết thảy đều là giả, cái gì cũng chưa từng phát sinh?

Từ Đại tiểu thư lập tức đã luống cuống tinh thần, lại dùng sức bấm một cái, vẫn không đau.

Dĩ nhiên sẽ không đau, bởi vì Tần Lâm nhe răng toét miệng gọi:

- Đại tỷ, bấm người rất đau, ngươi xem ta là bao cát hình người sao?!

Từ Tân Di lấy lại tinh thần toét miệng cười ngây ngô, nắm cánh tay Tần Lâm thổi hơi cho hắn, bộ dáng điệu ngoan ngoãn dịu dàng kia đúng là từ trước đến nay chưa từng có.

Tần Lâm không khỏi được sung ái mà lo sợ, thầm nói chẳng lẽ Từ Đại tiểu thư đã đổi tính? Ừm, có hy vọng tất cả cùng bay, ha ha...

Ông cháu Lý Thời Trân và Thanh Đại theo yêu cầu của Tần Lâm đi Huệ Dân Được Cục một chuyến, mời Cục đồng tâm nhiệm Lữ y sinh dẫn đầu những lão lang trung đến nữ y quán nghị sự. Còn hần và Từ Tân Di cùng trở về Ngụy Quốc Công phủ, bái tạ nhạc phụ, nhạc mẫu.

Tần Lâm mặc Phi Ngự phục cười Đạp Tuyết Ô Chuy, Từ Tân Di mặc áo dài kim hoa đỏ thắm ngồi Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử, hai người song song mà đi, đi qua chỗ nào cũng bị người đi đường chú ý, bất giác trở thành một cảnh của đầu đường cuối phố Nam Kinh, lời khen tẩm tặc tán tụng cặp trai tài gái sắc kia cũng thỉnh thoảng bay vào trong tai.

Tần Lâm đắc ý ưỡn ngực, cười hì hì nhìn Từ Tân Di cổ bữu môi. Từ Đại tiểu thư liền khế cẩu giận liếc mắt hần một cái, gương mặt cũng có chút ửng hồng.

Ngụy Quốc Công phủ cách không xa, ngựa đi nước kiệu không tới thời gian một nén nhang đã đến. Cẩm y Thiên Hộ và thân binh giữ cửa vội vàng mặt mũi tươi cười chào đón, thay bọn họ dừng ngựa, thay nhau lên tiếng gọi:

- Tân cô gia cùng Đại tiểu thư hồi môn, mau mở cửa chính đón.

Tiếng ken két vang lên, cửa lớn sơn son đình đồng chậm rãi mở ra, Tần Lâm cùng Từ Tân Di nắm tay nhau tiến vào, mới vừa vào cửa lớn liền bị một đội oanh oanh yến yến vây quanh:

- Cô gia, Đại tiểu thư!

- Đại tiểu thư xuất giá, không cần chúng ta nữa sao?

- Nô tỳ rất nhớ Đại tiểu thư, mang chúng ta cùng Thị Kiếm tỷ tỷ cùng đi thôi!

Những nữ tử này dáng dấp đều hết sức đoan chính, giữa trán mang theo mấy phần anh khí, ai nấy thất lưng rắn rỏi vóc người khỏe đẹp, không sợ sệt rụt rè giống thị nữ bình thường nhà giàu khác, dù sao vẫn mang theo vài phần khí tức nô tài.

Khỏi cần nói, năm mươi nữ tử trẻ tuổi này chính là đám nữ binh Từ Tân Di tự mình huấn luyện. Từ Đại tiểu thư xuất giá, lúc vội vàng lại không có giao phó kết cục cho các nàng, vì vậy trong lòng ai nấy đều thấp thỏm, thấy tiểu thư hồi môn, tất cả đều chen nhau đến xin nàng mang mình đi.

- Không thành vấn đề ...

Từ Tân Di vung tay lên, vô cùng sảng khoái đồng ý, tiếp theo mới nhớ tới bây giờ đã xuất giá, nên trưng cầu ý kiến của trượng phu, liền kéo cánh tay Tần Lâm:

- Bây giờ, theo người có thể được không đây?

Các nữ binh thấy vậy lấy làm kinh hãi, đều nói Đại tiểu thư tính tình rất hoang dã, sợ là Tần trưởng quan không hàng phục được, không ngờ tiểu thư gả cho người liền đổi tính, bây giờ thật sự là xuất giá tòng phu!

Nhưng mà Tần trưởng quan sẽ đồng ý không?

Phải nuôi nhiều người như vậy, nhiều thớt ngựa như vậy, chi tiêu đúng là không ít, hơn nữa các nàng là huấn luyện theo nữ binh, dựng trại đóng quân, thám báo thám mã, vũ đạo lộng thương, điều võ giương oai, những chuyện này biết rõ như lòng bàn tay, nhưng vậy nước quét nhà, sửa sang giặt giũ nấu cơm, những việc này nhà hoàn nghiêm chỉnh nên làm hầu hạ chủ nhân, lại hết sức tầm thường.

Các nữ binh đưa mắt nhìn nhau: người nào sau khi thành thân còn mặc cho lão bà cười ngựa săn bắn, sợ là Tần trưởng quan sẽ không cần chúng ta nữa?!

Từ Tân Di gần đến bên tai Tần Lâm, nói nhỏ:

- Ta còn có chút tiền riêng, nếu như không có tiền nuôi rất nhiều tỷ muội này, đợi lúc gặp cha ta chúng ta phải gọi ý, hôn sự làm gấp, nhà ta còn chưa ra cửa hồi môn gì đó.

Thật đúng là nữ sinh hướng ngoại, vừa mới thành thân đã bắt đầu giúp đỡ Tần Lâm tính toán nhà mẹ đẻ.

Thu nhập hàng năm của Tần Lâm hiện tại so với Ngụy Quốc Công phủ cũng chỉ nhiều không ít, hẳn thấy buồn cười, không nhận được nhéo tai Từ Tân Di một cái:

- Nhìn vi phu nhỏ mọn như vậy sao? Hừ hừ, đừng nói nàng có năm mươi tên nữ binh, dù cho nhiều gấp bội nữa, phu quân ta cũng nuôi được.

Từ Tân Di chớp chớp mắt, có vẻ không tin tưởng lắm. Lương bổng của Tần Lâm là trên bề nổi, thu nhập của nữ y quán cũng rất có hạn... Bất kể nhiều như vậy, đợi đến lúc tìm phụ huynh phải gọi ý của hồi môn là được.

Mặc dù Từ Đại tiểu thư đã xuất giá, nhưng vẫn không xem mình như người ngoài ở Quốc Công phủ.

- Muội muội, muội phu đã về rồi? Phụ mẫu đại nhân chờ ở trên chính đường, ặc...

Từ Duy Chí nhận được tin từ bên trong đi ra, vốn là vẻ mặt tươi cười, nhưng vừa nhìn thấy muội muội lời nói đột nhiên ghen lại, kế tiếp ôm bụng cười ha hả.

Hắn kéo Tần Lâm đến bên cạnh, chìa ngón tay cái một cái, thấp giọng nói:

- Muội, muội phu, lão ca vốn đang lo lắng người cưới muội tử này của ta, không khỏi có chút phu cương không chấn, không ngờ người lại lợi hại như vậy, lão ca quả thật bội phục bội phục!

Tần Lâm sờ sờ mũi, không biết nói gì cho phải, Từ Duy Chí ngay cả muội muội cũng đùa loạn lên, quả nhiên có kỳ muội phải có kỳ huynh, không, còn phải cộng thêm cha bọn họ Từ Bang Thụy, đều là loại người e sợ cho thiên hạ bất loạn.

Phu thê Ngụy Quốc Công chờ ở chính đường, Tần Lâm cùng Từ Tân Di nắm tay nhau tiến vào, con rể báỉ kiến hai vị lão Thái Sơn, cô dâu thì tạ ơn cha mẹ dưỡng dục.

- Mau mau mau, để mẫu thân xem xem...

Ngô Thị ôm con gái vào ngực, giống như bảo bối tâm can, giống như là đã nhiều năm không gặp, tựa như cách mấy ngàn dặm. Thực ra thì chỉ là một đêm hôm qua, chỗ ở của Tần Lâm cách phủ Quốc Công cũng chỉ có một chặng đường ngắn.

Đáng thương nhất trong thiên hạ chính là lòng cha mẹ.

Ngô Thị là người từng trải, xem hình dạng của con gái cũng biết tối hôm qua chắc chắn không yên, tảng đá lớn đè nặng trong lòng nhất thời rơi xuống đất, lập tức khẽ phân phó nha hoàn mấy tiếng.

- Mau mau mau, để mẫu thân xem xem...

Ngô Thị ôm con gái vào ngực, giống như bảo bối tâm can, giống như là đã nhiều năm không gặp, tựa như cách mấy ngàn dặm. Thực ra thì chỉ là một đêm hôm qua, chỗ ở của Tần Lâm cách phủ Quốc Công cũng chỉ có một chặng đường ngắn.

Đáng thương nhất trong thiên hạ chính là lòng cha mẹ.

Ngô Thị là người từng trải, xem hình dạng của con gái cũng biết tối hôm qua chắc chắn không yên, tảng đá lớn đè nặng trong lòng nhất thời rơi xuống đất, lập tức khẽ phân phó nha hoàn mấy tiếng.

Tần Lâm vừa mới cùng lão Thái Sơn Từ Bang Thụy hàn huyên đôi câu, bọn nha hoàn đã bưng tới hai chén thuốc nước. Ngô Thị cười tủm tỉm phân phó bưng lên cho Tần Lâm trước, mình lại cầm cho Từ Tân Di.

Nhìn thuốc nước kia, Tần Lâm cùng Từ Tân Di trước đưa mắt nhìn nhau, mặt của hai người đều lập tức nóng bừng... Hồng táo câu kỷ hãm huyết yển... Đây hình như cũng đã quá rõ ràng?!

- Mẹ, người làm cái gì vậy?

Từ Tân Di chu môi, cầm chén đẩy ra, trên khuôn mặt rặng mây đỏ bay khắp.

- Con gái ngoan, canh này vô cùng bổ dưỡng, nào, mau mau uống lúc còn nóng...

Ngô Thị bưng bát canh không cho phép cãi lại, lại cười tủm tỉm nói với Tần Lâm:

- Hiền tể, cũng thừa dịp nóng, ngon béo béo mà uống đi, để lạnh sợ tổn thương dạ dày.

Tần Lâm cùng Từ Tân Di không biết làm thế nào, hai người này đều mang ý xấu, đem nước canh uống một hơi cạn sạch.

Quái lạ, rõ ràng canh rất ngọt, nhưng cũng không cảm thấy ngấy chút nào, lặng lẽ nhìn sang bên kia một chút, hai người cũng không nhận được cười trộm.

- Hiền tể, hôn sự làm vội vàng, không chuẩn bị của hồi môn gì, bản công từng hứa cho con tùy ý chọn vật báu trong phủ...

Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy vuốt chòm râu đen nhánh, chỉ Từ Duy Chí nói:

- Dù sao tương lai đều là của anh con, chỉ sợ hấn đau lòng mà thôi!

Từ Duy Chí cười rộ lên, Ngụy Quốc Công phủ trần Nam Kinh hơn hai trăm năm đời này đến đời khác, trân bảo chất cao như núi nhỏ, đâu quan tâm một chút của hồi môn? Đây là phụ thân đùa giỡn đây.

- Được...

Từ Tân Di cũng không khách khí, lật ngón tay đếm:

- Ta muốn đôi ngọc bích chạm khắc Thanh Long trong phòng ca ca, nghiên mực Tống Huy Tông tiền triều đã dùng qua trên bàn sách của phụ thân, còn có Điện Hoàng Thạch Sơn Tử đặt trong phòng khách.

Trời ơi, cái gì gọi là trộm trong nhà khó đề phòng? Mặt của cha con Từ Bang Thụy, Từ Duy Chí bắt đầu phát xanh. Từ Tân Di đòi những bảo bối này, không chỉ vô giá, mà còn đều là vật yêu thích của hai người bọn họ.

Mấu chốt là Từ Tân Di biết tất cả những bảo bối này, cũng không gạt được nàng chút nào.

- Cũng được, cũng được...

Từ Bang Thụy lau mồ hôi trán, thầm nghĩ còn có món trân bảo giấu ở mật thất khó lường, chưa cho con gái xem qua.

Không ngờ rằng Ngô Thị tiếp lời nói:

- Cha con còn có một bảo bối tổ tiên Từ gia Trung Sơn Vương đánh người Mông Cổ, đuổi Nguyên Thuận Đế kia đến Mạc Bắc, đoạt được một món trân bảo hiếm thế của triều Đại Nguyên, tên Ô Nhĩ Ôn Dã Lực gì đó...

Hì hì hì hì, Từ Tân Di toét miệng cười rộ lên.

Từ Bang Thụy cùng Từ Duy Chí đưa mắt nhìn nhau, xem như ngay cả của gia bảo cũng bị vợ vét đi!

Hai cha con đều trơ mắt nhìn Tần Lâm, cầu mong vị rể được lợi này cũng đừng ra yêu cầu gì đó, nếu không hai người bọn họ thật sự phải cầm quần.

Cũng may yêu cầu kế tiếp của Tần Lâm nói ngược lại rất dễ dàng thỏa mãn, chẳng qua là đòi năm mươi tên nữ binh vốn là thuộc về Từ Tân Di kia.

Ba miệng Từ gia nhất thời mừng rỡ, Từ Tân Di khi làm cô nương thì không gò bó không trói buộc, cho nên cha mẹ huynh trưởng đều lo lắng nàng sau khi lấy chồng bị câu thúc, khó tránh khỏi bị đè nén ức hiếp. Tần Lâm chịu đem các nữ binh đi cùng Từ Tân Di, đó là không thể tốt hơn nữa.

Tần Lâm lấy rất nhiều của hồi môn, vẫn phải tặng lại sinh lễ, sinh lễ của hấn khác với bình thường: Xế Điện Thương kiểu mới, Tẩn Lôi Thương, cùng với nguyên bộ hình vẽ.

Từ Bang Thụy được sự trợ giúp của Tần Lâm nổ một phát súng, nhất thời mừng rỡ, hấn là kẻ biết người biết cửa, biết thứ đồ chơi này tuyệt đối là lợi khí sa trường.

Tần Lâm liền xin hấn lấy danh nghĩa Ngụy Quốc Công, Thủ Bì Nam Kinh, Nam Kinh Trung Quân Đô Đốc phủ trình báo triều đình, xin Thích Kế Quang của Kế trần trang bị loại vũ khí kiểu mới sắc bén này biên luyện lính mới.

- Được!

Từ Bang Thụy vỗ bàn một cái:

- Trình lên lợi khí quân quốc như vậy, cũng tỏ ra lòng Từ gia ta gắn bó với triều đình xã tắc, tương lai tướng sĩ trấn thủ ở vùng biên cương hiểm yếu dựa vào vật này giết địch báo quốc, toàn là nhờ công lao của hiền tể vậy!

Muốn lấy lực bản thân phổ biến rộng rãi vũ khí kiểu mới trong quân đội, không khác nào người si nói mộng, Tần Lâm giao cho Từ Bang Thụy hình vẽ Xế Điện Thương, Tấn Lôi Thương, lấy danh nghĩa của Ngụy Quốc Công trình báo triều đình, theo hẳn thấy có khả năng đưa tới coi trọng nhất định. Tương lai nếu tướng sĩ biên ải có thể cầm lợi khí này ra sức đánh giặc xâm lược, cũng coi như mình ra sức vì bảo vệ quốc gia, không phải vui sướng hay sao?

Ngoài ra sinh lễ có một món không tầm thường như vậy, nỗi đau của hai cha con Từ gia bị Từ Tân Di cướp đoạt trắng trợn cũng giảm bớt không ít. Dĩ nhiên, nhìn các nữ binh khi biết được có thể đi theo Đại tiểu thư, lập tức vui mừng hơn hờ giúp đỡ chuyên chở trân bảo trong phủ, hai người bọn họ lại nhìn nhau, nhắt tề thở dài nói:

- Quả nhiên trộm trong nhà khó đề phòng!

- Phụ thân, mẫu thân, ca ca...

Từ Tân Di cười hì hì chào hỏi:

- Con phải đi rồi, lần sau trở về thăm các người!

Từ Bang Thụy giật giật nét mặt già nua, trở lại chừng hai chuyển giống như vậy, chỉ sợ ta đây sẽ còn cách phá sản không xa...

Đồ đạc không ít, chuẩn bị chiếc xe tứ mã rộng lớn chở, các nữ binh hì hì ha ha hộ vệ trước sau, Tần Lâm cùng Từ Tân Di chui vào xe ngựa rất có ăn ý, lật tìm trong đồng bảo vật.

Nào là ngọc bích chạm thanh long, nghiên mực Tống Huy Tông đã dùng qua đều bị tiện tay để qua một bên, toàn là vật trong nhà Từ Tân Di vô cùng quen thuộc, rất nhanh liền lấy được một hộp gấm gói cực kỳ nghiêm mật.

Ngô phu nhân nhắc tới Ô Nhĩ Ôn Dã Lực này, hai người bọn họ đều rất tò mò. Lão tổ tông Từ gia Trung Sơn Vương Từ Đạt đuổi Mông Nguyên ra sa mạc phía Bắc, rốt cuộc đoạt được bảo vật hiếm thế gì.

Mở ra tầng tầng gấm vóc bao bọc, lấy ra hộp gấm, mở ra nhìn qua, bên trong lại là một cái hộp vàng vuông vắn tám tắc, đỉnh khắc một con mèo lớn ngồi chồm hổm, mèo đó giống tựa như vật còn sống, hai con mắt tinh quang bắn ra bốn phía, nhìn chòng chọc người sờn tóc gáy.

- A!

Từ Tân Di kêu lên.

Tần Lâm cũng lấy làm kinh hãi, ổn định tâm thần nhìn kỹ, đâu phải là mèo sống? Thì ra mèo khắc trên hộp vàng, đá khảm ở vị trí hai mắt mèo cực tốt, ánh sáng sáng chói, thật giống hai con mắt của mèo lớn trừng trừng nhìn người ta.

Sau khi Tần Lâm cùng Từ Tân Di xem rõ ràng không khỏi bật cười. Từ Tân Di tính tình nóng vội, đưa tay mở nắp lên, lần này hai người càng giật mình hơn: chính giữa hộp vàng bố trí đệm tơ vàng, lót đệm nhung tơ màu đen, trên đệm xếp một vật là một quả cầu đá sơn đen, ước chừng lớn bằng hột đào.

- Cái này... Đây chính là trân bảo của Nguyên Thuận Đế? Có ích lợi gì?!

Từ Tân Di gãi gãi đầu, bỗng nhiên nhớ tới:

- Ôi chao, đây không phải là đạn cầu chơi đùa khi còn bé sao!

Sau khi Tần Lâm cùng Từ Tân Di xem rõ ràng không khỏi bật cười. Từ Tân Di tính tình nóng vội, đưa tay mở nắp lên, lần này hai người càng giật mình hơn: chính giữa hộp vàng bố trí đệm tơ vàng, lót đệm nhung tơ màu đen, trên đệm xếp một vật là một quả cầu đá sơn đen, ước chừng lớn bằng hột đào.

- Cái này... Đây chính là trân bảo của Nguyên Thuận Đế? Có ích lợi gì?!

Từ Tân Di gãi gãi đầu, bỗng nhiên nhớ tới:

- Ôi chao, đây không phải là đạn cầu chơi đùa khi còn bé sao!

338. Chương 338: Nguyên Cung Kỳ Trân

Khi còn nhỏ, Từ Tân Di chơi ở trong phòng mẫu thân Ngô Thị, không biết từ đâu mà tìm được vật này, liền lăn qua lăn lại trên đất, bị cha nhìn thấy vội vàng lấy nó đi, từ đó nàng cũng chưa từng thấy món đồ chơi này nữa.

Tần Lâm cầm thạch cầu lên, vào tay lạnh buốt, nhìn kỹ một chút chất liệu ôn nhuận óng ánh rực rỡ, nhẵn nhụi giống như dương chỉ bạch ngọc, chẳng qua là màu sắc đen nhánh, hình dáng cũng chỉ là một viên hình cầu chuẩn mực, căn bản không có chạm khắc bất kỳ hình vẽ gì.

Hướng về phía ánh sáng chói lọi chiếu một cái, không thấy gì khác lạ, Tần Lâm liền hỏi Từ Tân Di có biết lai lịch của vật này hay không.

Từ Tân Di suy nghĩ một hồi:

- Năm đó tổ tông Trung Sơn Vương nhà ta dẫn đại quân tiêu trừ Nguyên Mông, Nguyên Thuận Đế Thỏa Hoan Thiếp Mộc Nhi hoảng hốt trốn chạy phía Bắc, đa số hoàng hậu và phi tần, trân bảo bị quân Minh lấy được. Sau khi điều quân trở về, Trung Sơn Vương liền hiến tặng toàn bộ cho Thái tổ Vũ Hoàng đế, sau đó một phần trân bảo lại ban thưởng trở lại nhà ta...

- Khi còn bé nghe cha mẹ nói đến, lão tổ tông đề cập tới trong đó có một món trân bảo nguyên cung rất là trân quý, gọi là Ô Nhĩ Ôn Dã Lực, nhưng không nghĩ rằng lại có thể chính là quả cầu đá màu đen ta đã từng chơi.

Tại sao Từ Đạt biết vật này trân quý chứ?! Nguyên Thuận Đế hoảng hốt trốn về phía Bắc, ngay cả hậu phi con cái cùng tỳ ẩn đa phần đều lạc mất, duy chỉ có những vật như chiến kỳ Tô Lô Định của Thành Cát Tư Hãn, bảo đao truyền quốc của Tây Hạ, chuỗi hạt Kim Cương Bồ Đề của đại sư Ô Tư Tạng Liên Hoa Sinh, cùng vật này mang theo bên mình không rời phút nào.

Cuối cùng là lúc khốn quẫn của bại vong Mạc Bắc, một vị đại quan hoàng thất Nguyên triều muốn đầu hàng quân Minh, vì cầu lấy tín nhiệm triều Minh mới dứt lốt nội thị, âm thầm đem vật này dâng cho Từ Đạt. Chỉ tiếc trôi dạt qua tay nhiều người, lại qua hai trăm năm, ngay cả hậu bối Từ gia cũng không biết cái gọi là Ô Nhĩ Ôn Dã Lực rốt cuộc là cái thứ gì.

Từ Tân Di nói xong bĩu môi, lại nói:

- Năm đó lấy được rất nhiều trân bảo Nguyên cung, nhất định là Thái tổ Hoàng đế thấy vật này tầm thường, mới tùy tiện ban cho Trung Sơn Vương!

Tần Lâm gật đầu, nếu như là chiến kỳ Tô Lô Định, bảo đao truyền quốc gì đó, Chu Nguyên Chương tuyệt đối không thể nào ban cho Từ Đạt.

Từ gia hai trăm năm cầm vật này không rõ lai lịch, công dụng. Từ Bang Thụy chịu đưa cho Tần Lâm, chắc hẳn cũng có ý mượn thủ đoạn của hắn tìm hiểu ngọn nguồn trong đó.

Nhưng năm đó, đế quốc Mông Cổ tung hoành Âu Á, diệt quốc vô số, xa nhất ở Châu Âu đã đánh tới bên sông Danube, ở Trung Đông gần như có thể nhìn đỉnh của Kim Tự Tháp Ai Cập, cướp bóc trân bảo của các nước, Ô Nhĩ Ôn Dã Lực này ai biết bọn họ giành được từ đâu?

Xem thử công nghệ của hộp vàng, có chút giống phong cách của vùng Trung Đông. Tần Lâm biết Ai Cập cổ lấy mèo làm thần linh, hộp vàng khắc mèo lớn, có biểu thị nó đến từ dưới Kim tự tháp hay không? Chuyện này có thể nói không biết chắc.

- Giữ lại từ từ nghiên cứu kỹ đi!

Tần Lâm ném hắc thạch cầu cho Từ Tân Di.

Từ Tân Di cầm ở trên tay ngắm nghía một hồi, cảm thấy buồn chán lại thả nó vào trong hộp, trân bảo Nguyên cung trong lời đồn đại lại là vật không đáng để ý như vậy, không khỏi có chút thất vọng.

Tính toán thời gian, Lý Thời Trân cùng Thanh Đại hẳn là đang cùng ước hẹn bọn lang trung của Huệ Dân Được cục, Tần Lâm liền để Từ Tân Di dẫn các nữ binh trở về, hẳn đi nữ y quán một chuyến.

- Ta không về, ta cũng muốn đi tìm Thanh Đại muội muội.

Từ Tân Di bĩu môi:

- Không cho các người bỏ lại ta.

- Được rồi, quả thật là dính như sam!

Tần Lâm vỗ cái hông vênh cao của nàng một cái, cảm giác rất tốt.

Vì vậy trong xe ngựa lại đánh nhau bình bịch...

Hôm nay nữ y quán không có buôn bán, bọn lang trung của Huệ Dân Được cục ở dưới sự hướng dẫn của ông cháu Lý gia đi thăm xung quanh, các hạng mục bố trí của nơi này đều là Tần Lâm phỏng theo bệnh viện của đời sau làm, lại tăng thêm nội dung chăm sóc sắc đẹp, mát xa, các lão lang trung thấy tấm tắc lấy làm lạ, chỉ cảm thấy mỗi một chỗ đều có chút khác biệt cùng y quán truyền thống, có phần có chỗ khác thường, nhưng mà ngắm lại kỹ càng lại rất có lý.

- Quả nhiên rất có khác biệt với tọa đường của chúng ta...

Lư y sinh cười nhìn Lý Thời Trân khom lưng chấp tay, suy nghĩ một chút, lại nhìn Thanh Đại khom lưng chấp tay:

- Nếu Lý tiểu nương tử thật sự vì nữ y lập nên tổ sư gia khác, Huệ Dân Được cục chúng ta cũng chỉ có thể nắm mũi chịu thiệt thôi.

Lư y sinh tất nhiên nói đùa, nhưng cũng có một ít thâm ý, lần trước nói lên chuyện lập tổ sư gia khác vẫn còn là tình thế bắt buộc, bây giờ nhìn lại, Thanh Đại quả thật có chân tài thực học, nữ y quán cũng rất nhiều chỗ đổi mới, những đồng nghiệp của Nam Kinh Huệ Dân Được cục không thể không thừa nhận, nàng đã có tư cách khai sơn lập phái.

Thanh Đại cười ngọt ngào, Lư y sinh vui lòng phục tùng, khiến nàng hết sức cao hứng.

Lư y sinh lại hỏi:

- Chỉ không biết hai vị mời chúng ta tới, còn có gì chỉ giáo không?

- Nữ y quán Cận Đại chúng ta muốn làm thành y quán dây chuyền, cái này phải nhờ cậy các vị!

Tần Lâm cười tủm tỉm đi vào, Từ Tân Di đi theo bên cạnh lập tức đi tới bên người Thanh Đại, hai tỷ muội cúi đầu nói khẽ với nhau.

Lư y sinh cùng các vị lão lang trung lại thỉnh giáo Tần Lâm cái gì gọi là y quán dây chuyền.

Tần Lâm giải thích trên cơ bản một lần, chủ yếu là ở các thành thị Giang Nam mở chi nhánh dây chuyền, đều treo bảng hiệu của nữ y quán Cận Đại, áp dụng hình thức kinh doanh giống nhau, thực hiện quản lý thống nhất, tiêu chuẩn hóa nội dung mua sắm dược phẩm cùng phương thuốc bào chế.

Chỉ Lý Thời Trân một cái, Tần Lâm thành khẩn nói:

- Các vị biết rõ, Thái thế thúc ta tốn hao tâm huyết trọn đời viết ra Bản Thảo Cương Mục, cũng không giữ riêng mình mà là in ấn ra truyền khắp thiên hạ, tạo phúc muôn dân bá tính. Vì vậy hạ quan có ý bất chướng lòng nhân hậu hành y tế thế, muốn phát triển nữ y quán rộng rãi, phổ biến ân huệ cho phụ nữ thế gian.

- Hay!

Lý Thời Trân nghe đến đó, trước hết đưa tay vỗ một cái, vuốt râu mà cười:

- Cháu rể có lòng dạ này, thật không hổ là hiền tế nhà ta. Trên đời nam nữ mỗi bên chiếm một nửa, mà lễ phép coi trọng nam nữ thụ thụ bất thân, nam thầy thuốc khám bệnh giúp nữ bệnh nhân luôn luôn có nhiều bất tiện, thậm chí khiến cho phụ nữ bị bệnh sợ thầy giấu bệnh. Hiền tế mở rộng nữ y quán, quả thật là đã phổ biến ân huệ ra một nửa sinh linh thiên hạ, công đức vô lượng.

Tần Lâm cười gật đầu, người này da mặt đủ dày, thản nhiên nhận lời khen ngợi của lão thần y.

Người Minh rất coi trọng lễ giáo, nếu người không có biện pháp lật đổ nó, vậy phải tôn trọng nó.

- Hay!

Lý Thời Trân nghe đến đó, trước hết đưa tay vỗ một cái, vuốt râu mà cười:

- Cháu rể có lòng dạ này, thật không hổ là hiền tế nhà ta. Trên đời nam nữ mỗi bên chiếm một nửa, mà lễ phép coi trọng nam nữ thụ thụ bất thân, nam thầy thuốc khám bệnh giúp nữ bệnh nhân luôn luôn có nhiều bất tiện, thậm chí khiến cho phụ nữ bị bệnh sợ thầy giấu bệnh. Hiền tế mở rộng nữ y quán, quả thật là đã phổ biến ân huệ ra một nửa sinh linh thiên hạ, công đức vô lượng.

Tần Lâm cười gật đầu, người này da mặt đủ dày, thản nhiên nhận lời khen ngợi của lão thần y.

Người Minh rất coi trọng lễ giáo, nếu người không có biện pháp lật đổ nó, vậy phải tôn trọng nó.

339. Chương 339: Y Quán Dây Chuyền

Tần Lâm ở đời sau đã từng xem một quyển tiểu thuyết nhằm nhí tên là Hán Phong 1276, nhân vật chính có lực biến hóa trời đất, khả năng thay đổi thế giới, chỉ là lễ giáo hoàn toàn không đáng kể. Nhưng bản thân Tần trưởng quan là không có bản lĩnh ấy. Trong thời Vạn Lịch Trình Chu lý học đúng lúc thịnh hành, đại học giả Hà Tâm Ẩn mang tư tưởng hơi khác thường liền bị Hồ Quảng Tuần Phủ Vương Chi Viên bắt lại giết chết, Tần Lâm không cho là mình có đủ thực lực đối nghịch cùng toàn bộ sĩ lâm, cũng không muốn làm Hà Tâm Ẩn thứ hai.

Không thay đổi được tư tưởng lễ giáo thì thay đổi hình thức chữa bệnh, mở nữ y quán chính là biện pháp tốt nhất.

Đương nhiên, Tần Lâm cũng không phải Florence Nightingale chăm sóc người bệnh, cũng không phải Lý Thời Trân chuyên tâm hành y tế thế, hẳn mở nữ y quán khắp nơi cũng là muốn mở rộng ra mạng lưới tình báo chuyên môn của mình, mục đích này nhất định phải giữ bí mật chặt chẽ.

- Tần trưởng quan muốn bố trí nữ y quán ở khắp các thành thị Giang Nam, chính là chuyện thật tốt tế thế cứu dân, vậy tìm bọn ta lại có ích gì?

Lư y sinh khom lưng chấp tay, mê hoặc không hiểu hỏi:

- Nữ y quán này của người, từ thầy thuốc đến hộ công, người làm nhà thuốc đều là nữ tử, nhưng chúng ta đều là nam đại phu!

- Đúng là như thế, mới phải gọi các người hỗ trợ!

Tần Lâm cười hắc hắc, rõ ràng là coi đám người Lư y sinh là dê bò:

- Thê nữ thị thiếp của các người, kẻ hiểu y đạo sợ rằng không ít?!

Tuy nói nữ tử không có tài chính là đức, đó là chỉ cầm kỳ thi họa, đàn từ diễm khúc, những kỹ thuật thực dụng như kỹ thuật nấu ăn nhà bếp, kéo sợi bông canh cửi, nữ công kim chỉ này cũng phải biết càng nhiều càng tốt. Tay nghề y thuật càng là kỹ thuật được nhà chồng hoan nghênh, lấy một người vợ hiểu được y thuật, một nhà từ trên xuống dưới cũng trở thành gia đình thầy thuốc

Cho nên phàm là thầy thuốc dù sao vẫn cố ý truyền thụ cho con gái một ít bản lĩnh, giống như nữ thầy thuốc đời Minh Đàm Doãn Hiền vô cùng nổi danh, chính là học y thuật ở nhà mẹ đẻ. Về phần vợ cả vợ bé của thầy thuốc, tai nghe mắt thấy học được mấy phần y thuật cũng không ít.

Trong y học coi trọng tích lũy kinh nghiệm, chỉ riêng là thảo dược trong hơn một nghìn vị muốn phân biệt rõ ràng không phải là một sớm một chiều có thể học được. Tần Lâm muốn mở rộng nữ y quán, dựa vào chính mình bồi dưỡng nữ thầy thuốc tại nhà không biết phải bao nhiêu năm, cho nên hẳn nhắm chủ ý vào nữ quyền của các vị lão lang trung Huệ Dân Dược cục Nam Kinh.

Lư y sinh đứng đầu, chư vị lão lang trung ngơ ngác nhìn nhau, tất cả đều chần chờ không nói.

- Chư vị yên tâm, những người của nữ y quán trên dưới đều là nữ tử, tuyệt không đến nỗi khiến lệnh ái xuất đầu lộ diện có tổn hại danh tiết...

Tần Lâm sờ sờ cằm, lại nói:

- Tùy theo y thuật cao thấp, hạ quan xin trả lương mỗi năm năm mươi lượng đến một trăm lượng không chừng, nếu có tài nghệ siêu phàm, vậy hai trăm lượng cũng không sao.

Các lão lang trung vừa nghe số lượng này, ai nấy đều tươi cười vui vẻ, hiện bây giờ mời tú tài đến dạy học trong nhà, kể cả bao ăn bao ở một năm cũng là hai ba mươi lượng bạc, Tần Lâm lại trả lương năm của nữ thầy thuốc đến năm mươi, một trăm. Một nữ tử có thể kiếm được thu nhập bằng hai đến bốn tú tài, đó là hậu hĩnh nhất trên đời.

Nhà thầy thuốc đều nghèo khó, Lý Thời Trân sống cả đời ngay cả phí in ấn Bản Thảo Cương Mục cũng ra không nổi, trừ Tôn Nhất Thiếp lòng dạ hiểm độc tham tiền ra, gia cảnh những lão lang trung này của Huệ Dân Dược cục đều kém hơn Lý Thời Trân, nghe được lương bổng hậu hĩnh, người người nóng như lửa trong lòng.

Về phần y thuật thì sao, đúng như Tần Lâm suy đoán, hạnh lâm thế gia, Kỳ Hoàng truyền nhân, con gái nhà ai không có ba phần chân truyền của cha già?

Tần Lâm tuyển người là Hàn Tín điểm binh càng nhiều càng tốt, cũng bất kể là nữ nhi, con dâu hay là vợ già, chỉ cần bằng lòng ra làm việc tuyển nhận tất cả, còn có không ít lão lang trung hăng hái đề cử con gái của đệ tử, đồng nghiệp.

Lý Thời Trân cùng các vị đồng nghiệp chuyện trò, người người đều khen cháu rể này của lão giàu sang không quên xuất thân hạnh lâm, mở nhiều nữ y quán hành y tế thế như vậy, quả thật công đức vô lượng.

Trong lúc nhất thời lão thần y rất an ủi trong lòng, vuốt râu bạc cười không ngừng, chỉ cảm thấy hơn mười năm qua ngoại trừ Bản Thảo Cương Mục có thể xuất bản ra, hôm nay là sung sướng vui vẻ nhất.

Thanh Đại cũng cười không ngừng, tiểu nha đầu cười lên là lông mày cong cong, con mắt cong cong, cái miệng nhỏ nhắn cũng cong cong, trêu chọc cho Từ Tân Di nhéo gương mặt của nàng:

- Đây mới là muội muội ngọc ngà đây, tương lai nữ y quán Cận Đại phổ biến bốn phương, nữ y tiên Kỳ Châu nổi danh thiên hạ, nói ra ai tin là Thanh Đại muội muội ta?

- Cũng là chủ ý của Tần ca ca...

Thanh âm của Thanh Đại vừa ngọt vừa du dương, nhìn Tần Lâm, trong đôi mắt to tròn ngập ý nghĩ ngọt ngào tình cảm dịu dàng.

- Nói cái gì đó?

Tần Lâm cười tủm tỉm đi tới.

Việc xử lý cụ thể của nữ y quán giao cho ba vị Giáp, Ất, Bính, thầy thuốc tại nhà là nữ thân quyền trong nhà các vị lão lang trung, đương nhiên còn phải đến nữ y quán Cận Đại tiến hành khảo hạch giám định, học bổ túc, thực tập, sau mới có thể tiến hành làm việc. Mà hộ công, từ trong năm mươi nữ binh kia chọn lựa ba mươi người, lại từ trong đó phát triển ngầm, mạng lưới tình báo lấy nữ y quán làm cơ sở đã có được hình thức ban đầu.

Những nữ binh đó phần lớn là con gái người hầu của Quốc Công phủ, cha mẹ anh em đều đang là người hầu Quốc Công phủ, độ trung thành tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì, làm việc này lại cực kỳ thích hợp.

Tần Lâm còn chưa nói ra chuyện chọn lựa nữ binh, Từ Tân Di cũng nghĩ đến một số chuyện, cảm hận nói:

- Tần Lâm, trước đây sao không nói chuyện Trương Tôn Nghiêu, Lộc Nhĩ Linh làm phiền cho ta biết? Đi, dám tìm Thanh Đại muội muội làm phiền, chúng ta đi lột da hắn.

Thì ra mới vừa rồi Thanh Đại cùng Từ Tân Di nói đến đoàn lão lang trung này của Huệ Dân Dực cục, Từ Tân Di liền hỏi chuyện hôm đó ở nha môn Kinh Kỳ Đạo, tự nhiên nói đến chuyện Trương Tôn Nghiêu, Lộc Nhĩ Linh xúi giục Tôn Nhất Thiếp tìm tới gây phiền.

Đại tiểu thư hàm hê, không mất phong độ nữ ma đầu, kéo tay áo Tần Lâm, kéo Thanh Đại muốn đánh tới nha môn Cẩm Y Vệ Thiên Hộ Sở.

- Chuyện này không cần đâu?!

Tần Lâm cười xấu xa, nụ cười rất là cổ quái.

- Hừ hừ, có thù không báo không phải là quân tử...

Từ Tân Di kêu gào đôi câu, chợt nhớ tới phu quân mình cũng không phải là thiện nam tín nữ gì, nhất thời đoán được mấy phần ngọn nguồn, chỉ vào hắn nói:

- A! nhất định ngươi đã bày âm mưu gì, Thanh Đại muội muội, mỗi lần tên này cười xấu xa, nhất định không có hảo tâm gì.

- Tính toán thời gian, trong vòng một hai ngày...

Tần Lâm nói còn chưa xong, bên ngoài Hàn Phi Liêm đã nhanh như chớp chạy vào, vẻ mặt vui buồn lẫn lộn:

- Trưởng quan, trong kinh có thánh chỉ đến, thiên sứ chờ ở nha môn Thiên Hộ Sở!

Ngay cả ngày thánh chỉ đến cũng nắm trong lòng bàn tay sao? Từ Tân Di kinh ngạc nhìn Tần Lâm một chút, tiếp theo kéo Thanh Đại, không có ý tốt nói:

- Người này có điều cổ quái, sợ là còn có chút không minh bạch cùng vị tướng phủ thiên kim kia, nếu không Nam Kinh cùng kinh sư cách xa nhau mấy nghìn dặm, làm sao hắn có thể tính đúng trong kinh có thánh chỉ đến?

Nữ y tiên chỉ cười cười, trong lòng thầm nói: Từ tỷ tỷ cùng Tử Huyền tỷ tỷ giống như mèo với chó, luôn tỏ ra không ưa lẫn nhau. Hừ, còn nói ta tuổi còn nhỏ, các người mới là tính khí trẻ con.

Tần Lâm sờ sờ mũi, an bài của hắn hoàn toàn là một việc khác, nhưng mà lần này thánh chỉ tới, hắn có thể chắc chắn nhiều hơn Hàn Phi Liêm.

- Hắn là tin tức tốt...

Tần Lâm cười lên:

- Đã cách chức lưu nhiệm, chẳng lẽ Trương tướng gia còn muốn lấy ta đầy đi sung quân? Cho dù là lão tướng gia cổ chấp mấy, cũng không tới mức độ này.

Vẫn là Tần trưởng quan cử trọng nhược khinh! Hàn Phi Liêm bội phục hơn, lại cảm thấy trong lời trưởng quan có chút mùi vị cổ quái, tựa hồ có chút giống như ý nghĩ con rết oán hận đối với cha vợ...

Tần Lâm cùng Hàn Phi Liêm phi ngựa chạy về Cẩm Y Vệ Thiên Hộ Sở, nơi này đã lập hương án, đông đảo huynh đệ Cẩm Y Vệ lòng mang thấp thỏm cùng hắn chào hỏi, mà Trương Tôn Nghiêu cùng Lộc Nhĩ Linh lại cười âm hiểm liên miên.

Theo bọn chúng thấy, hiện nay là Giang Lăng tướng quốc Trương Cư Chính nắm giữ triều cương, Tần Lâm đã đắc tội Trương tướng gia, trong triều xuống thánh chỉ còn có thể có gì tốt lành cho hắn?

- Chờ xui xẻo đi!

Trương Tôn Nghiêu nhỏ một bãi nước bọt xuống mặt đất.

Lộc Nhĩ Linh cũng cố ý dùng thanh âm mọi người có thể nghe thấy nói:

- Đừng xem họ Tần phách lối nhất thời, phải nhận rõ tình thế, hiện nay rốt cuộc ai là người lãnh đạo trực tiếp của ta? Hẳn thành thân cũng vội vàng đi nịnh bợ lấy lòng, chớ quên thượng cấp chính quy của các ngươi là ai!

Nhiều huynh đệ Hiệu Ủy nghe xong trong lòng như lửa đốt, cũng không biết thánh chỉ rốt cuộc là ý gì, khó tránh khỏi trong lòng mọi người lo sợ bất an, đều quan sát sắc mặt của Tần Lâm.

Thần sắc Tần Lâm giống như bình thường, không có chấn động chút nào, dập đầu hành lễ trước hương án, miệng nói:

- Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ đã cách chức Tần Lâm quỳ nhận thánh chỉ.

Trung sứ truyền chỉ kia trên mặt cũng không lộ vẻ gì, mở ra thánh chỉ không nhanh không chậm đọc:

- Chiếu viết: Chương Cẩm Y Vệ Sự Lưu Đô Đốc tấu xưng, Phó Thiên Hộ đã cách chức Tần Lâm phụng mật trát, điều tra án Bồi Chính Sứ Chiết Giang Lý Tự Hiền cấu kết Hải Sa hội lấn áp dân chúng, hoành hành bất pháp, sát hại sứ giả, nhẫn nhục chịu khó, công trung với nước. Đặc biệt cho phép phục hồi chức quan như cũ, lập tức huân quan chuyển thực thụ, thăng Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ, thụ Tấn Giai Minh Uy tướng quân, gia thưởng thế tập Cẩm Y Tổng Kỳ!

Tần Lâm lập tức hô to hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, tiếp nhận lấy thánh chỉ từ trong tay trung sứ.

Trung sứ kia lập tức đổi sắc mặt, tươi cười nói:

- Tần trưởng quan tuổi trẻ tài cao, quả thật đệ nhất thiếu niên anh hùng trong Xưởng Vệ, thật là đáng mừng!

Tần Lâm cũng không có vẻ vui mừng, chẳng qua là khẽ mỉm cười, kéo tay hàn huyên với trung sứ truyền chỉ kia, đã nhét vào một thỏi vàng vào tay đối phương.

Trung sứ trong tay có một khối lớn nặng nặng, lập tức tươi cười vui vẻ, trong miệng tuôn ra lời tăng bốc như nước thủy triều, tăng bốc Tần Lâm đến trên chín tầng trời, trong lòng cũng thầm khen vị trưởng quan này không chỉ ra tay rộng rãi, khí tượng còn rất vĩ đại.

Vị trung sứ này ở trong cung không quá hợp ý, thường đi ra truyền chỉ, quan viên đã gặp qua cũng nhiều, bi hoan ly hợp sau khi tiếp chỉ đã sớm thấy qua rất nhiều.

Lần này truyền thánh chỉ không chỉ có khôi phục nguyên chức quan, lại chuyển huân quan chuyển thực thụ, liên tục thăng ba cấp nhảy vọt làm đường thượng quan cẩm y, Tần Lâm từ nay cá vọt long môn phong vân thiên biến, hẳn tuổi còn trẻ có vận may này không ngờ vẫn có thể tỏ ra lạnh nhạt như vậy, quả thật hết sức khó được.

Hắn nào biết lần trước Tần Lâm còn từng từ chối không chịu nhận chức vị giống như vậy. Chẳng qua đó là bộ chiếu, quan bằng của Trương Cư Chính trực tiếp lệnh Binh bộ phát xuống, trong thiên hạ ít có người biết thôi.

Cho nên Tần Lâm căn bản cũng sẽ không có gì đặc biệt kích động, hoàn toàn lạnh nhạt chẳng qua là cảm thán từ trong lòng, trong triều có người rất dễ làm quan, câu này thật sự là chí lý.

Tần Lâm lấy thân cách chức lưu nhiệm tới Hàng Châu làm việc là vì mở lệnh hải cấm cho Hàng Châu, chuyện Ngũ Phong hải thương hợp tác với Tào Bang, thuận tiện đánh ngã Hải Sa hội và Lý Tự Hiền cản đường, bản thân hẳn là quan qua đường mà thôi, công lao đều quy về cho quan viên địa phương, nghiêm khắc tra cứu còn phải nói hắn là tự tiện rời khỏi cương vị.

Thế nhưng giống như đúc với sự kiện Vương Bản Cố, Tả Đô Đốc chương Cẩm Y Vệ Lưu Thủ Hữu lại một lần nữa chống lưng cho hắn, sau sự việc nói hắn đã phụng mật trát đi phá án. Chữ Quan có hai cái miệng, nói sao cũng được, mật trát của Cẩm Y Vệ vốn không công khai ra bên ngoài, nếu Lưu Thủ Hữu đã nói như vậy, còn ai có thể phản bác?

Vì vậy phần lớn công lao đều thuộc về Tần Lâm, liên tục thăng liên ba cấp, nhảy vọt lên thành đường thượng quan cấm y cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Điều duy nhất Tần Lâm không có đoán trúng chính là thể tập Tổng Kỳ Cấm Y Vệ kia, hiện tại hắn chưa đến hai mươi tuổi, nhi tử ngay cả bóng dáng còn chưa có, thưởng Tổng Kỳ thể tập để làm cái gì?

Hoàng đế Đại Minh cao hứng sẽ ban thưởng ân ấm thể tập cho thần tử, cao nhất đến chính tam phẩm Chỉ Huy Sứ thì ngưng, mà thể tập cấm y quan chính là phần thưởng đặc biệt đối với thần tử có công, một thể tập Tổng Kỳ Cấm Y Vệ còn đáng tiền hơn một thể tập Chỉ Huy Thiêm Sự của vệ sở bình thường, xem như là ân thưởng rất quý.

- Ta đây ngay cả nhi tử cũng không có, cái gọi là thể tập ân ấm, sợ rằng chỉ là triều đình theo lệ ban thưởng mà thôi.

Tần Lâm sờ sờ mũi, không xem chuyện này ra gì, ngược lại trong lòng cảm thấy có chút buồn cười.

Các Hiệu Úy của Cấm Y Vệ Thiên Hộ Sở lại hoàn toàn khác biệt, ở trong mắt bọn họ Tần trưởng quan đơn giản chính là một truyền kỳ. Chức quan chỉ bằng hạt mè cũng có thể kiếm được thể tập ân ấm, từ nay về sau con cháu đời đời chỉ cần bước vào quan trường liền bắt đầu từ Cấm Y Vệ Tổng Kỳ. Mà Hiệu Úy bình thường phải làm lên từ Lực Sĩ, thăng Hiệu Úy, thăng Tiểu Kỳ, lại đến Tổng Kỳ, e rằng không chỉ cần thời gian mười năm hai mươi năm vất vả, mà còn phải vận khí cực tốt mới được.

Mấy huynh đệ thân tín Lục Viễn Chí, Hàn Phi Liêm càng uốn ngược thật cao, trưởng quan của mình xuất sắc như vậy bọn họ cũng nở mày nở mặt. Một người đắc đạo gà chó thắng thiên, trưởng quan thăng quan tiến chức như điều gặp gió, bọn họ cũng hưởng vinh quang lây.

340. Chương 340: Hàn Tín Lòn Trôn

Duy chỉ có hai người Trương Tôn Nghiêu và Lộc Nhĩ Linh là Trương Phi xô kim... mắt to trừng mắt nhỏ, ngơ ngác nhìn nhau miệng há thật to, cổ họng khàn khàn, cuối cùng ngay cả nửa câu cũng không nói được, hai người giống như bánh đa nhúng nước, uể oải ỉu xiu.

Thiên Hộ là chính ngũ phẩm, Chỉ Huy Thiêm Sự là chính tứ phẩm, dường như chênh lệch cũng không phải quá lớn?

Chênh lệch như trời với vực.

Cấm y Thiên Hộ ở địa phương quyền thế lớn hơn nửa cũng chỉ là quan viên địa phương, ở trong hệ thống nội bộ Cấm Y Vệ căn bản chưa được xếp hạng, không có tư cách tiến vào đại đường Bạch Hổ của nha môn Cấm Y Vệ. Hơn nữa cấm y quan ân ấm thừa tập quá nhiều, trong kinh sư được xưng Bá Hộ không bằng chó, Thiên Hộ đi đầy đường. Như Trương Tôn Nghiêu nếu không phải ỷ vào quyền thế của Trương Kinh mới được ra ngoài Nam Kinh, ở kinh sư cũng không bằng rác rưởi.

Mà Chỉ Huy Thiêm Sự chính là đường thượng quan cấm y chân chính, vào đại đường Bạch Hổ nghị sự, được nắm cơ mật triều đình, có tư cách chấp chương Nam Bắc Trấn Phủ Ty. Lấy điều này làm trụ cột, đối với tình hình toàn bộ triều Đại Minh cũng có thể gây thêm một phần lực ảnh hưởng thuộc về mình.

Từ Thiên Hộ đến Chỉ Huy Thiêm Sự là ngưỡng cửa cực kỳ quan trọng cũng cực kỳ khó vượt qua, đứng ngoài cửa nhìn trên đường bàn luận viễn vông, chỉ có cúi đầu nghe lệnh mà thôi. Một khi bước qua ngưỡng cửa này, sẽ đứng sừng sững với những đại nhân vật trước kia phải ngược mắt nhìn, nắm giữ quyền sinh quyền sát bãi miễn đám người ngoài cửa kia, hưởng thụ sự sùng bái kính ngưỡng hoặc là sợ hãi kính sợ, hoặc là ánh mắt nịnh nọt lấy lòng của bọn họ.

Tần Lâm không chỉ khôi phục chức quan, còn nhất cử vượt qua long môn, hoa lệ xoay người làm đường thượng quan cấm y, Trương Tôn Nghiêu hiểu rõ nội tình không khỏi kinh hãi trong lòng. Bởi vì hắn biết việc này nhất định phải có chỗ dựa cực kỳ đáng sợ trong triều mới có thể làm được, Tần Lâm có giao tình rất tốt với Ty Lễ Giám Bình Bút Trương Thành, như vậy Cấm Y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu...

Trương Tôn Nghiêu không dám nghĩ tiếp nữa, mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt lớn từ hai bên tóc mai rơi xuống, thấm ướt cổ áo.

Về phần Lộc Nhĩ Linh càng không cần phải nói, sắc mặt đã sẫm vàng như đất, đối với hắn mà nói, Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ quả thật chính là đại nhân vật trên chín tầng trời, tùy tiện phát tay một cái chính là lôi đình vạn quân, khiến loại tiểu nhân vật như hắn tan xương nát thịt hoàn toàn không phí bao nhiêu sức lực.

Cho nên Lộc Bá Hộ chỉ có thể co rút thân thể, âm thầm di chuyển lui về phía sau, đồng thời trong lòng mặc niệm: Tần trưởng quan Tần gia gia, ngàn vạn lần đừng nhìn thấy ta, lão nhân gia ngài xuân phong đắc ý, xem tiểu nhân vật ta như cái rắm thả cho ta đi.

Đường như Tần Lâm cũng không chuẩn bị đả kích trả thù, hắn chẳng qua là nâng thánh chỉ lên cao, bày ra bộ dáng công trung với nước cao giọng nói:

- Hoàng ân mệnh mông, không lấy bản quan trẻ tuổi kiến thức nông cạn mà tăng thêm trọng trách, bản quan cảm kích rơi nước mắt, sau này chỉ có thể dốc hết toàn lực làm việc, tận trung với nước. Vài ngày nữa bản quan sẽ phải vào kinh nhậm chức, hy vọng các vị huynh đệ ở Nam Kinh vẫn theo tôn chỉ trước, chấp can qua bảo vệ xã tắc, thay triều Đại Minh tru lục gian tà!

Phía dưới âm âm khen hay, Lục Viễn Chí giống như con giun trong bụng của Tần Lâm, lập tức hiểu được ý tứ của hắn, dần dần quỳ xuống hành lễ nói:

- Thuộc hạ Cẩm y Tổng Kỳ Lục Viễn Chí khấu tạ trưởng quan dạy dỗ, suốt đời không quên.

Các quan giáo nhất thời tỉnh ngộ, âm một tiếng toàn bộ quỳ xuống khấu tạ, đừng thấy Tần Lâm bình thường cười hì hì ha ha, quan hàm người ta bày ra đó, ai dám chậm trễ?

Lộc Nhĩ Linh đã sớm quỳ theo các quan giáo, Trương Tôn Nghiêu hơi do dự một hồi, Cẩm Y Vệ đường hạ quan thấy đường thượng quan đều phải làm lễ ra mắt, không có cách nào hắn cũng chỉ có thể không cam tâm quỳ xuống.

- Các vị huynh đệ cần gì phải hành đại lễ như vậy?

Tần Lâm cười hì hì, lại không phải hai tay giơ ra đỡ hờ kêu mọi người đứng lên, mà đưa tay đi đỡ từng người một.

Trước tiên đỡ một vị Phó Thiên Hộ làm việc lão thành trong Thiên Hộ Sở, không tranh với đời, lại đi đỡ Hàn Phi Liêm, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực, Du Quả Tử, kế tiếp là Bá Hộ, Tổng Kỳ. Mỗi lần đỡ một người, Tần Lâm lại hàn huyên mấy câu, nếu người nào trên người mang chiến thương (vết thương trong chiến đấu) thì còn hỏi kỹ chân hắn gặp ngày giá rét có còn đau hay không, kỳ kinh bát mạch nên điều dưỡng như thế nào, nói đến chỗ cảm động, thậm chí giả mù sa mưa nhỏ ra mấy giọt nước mắt.

- Trời ơi, trưởng quan của chúng ta quả nhiên là vô độ bất trượng phu.

Lục mập chọc mấy người Hàn Phi Liêm cười đến mức tặc quai hàm.

Tần trưởng quan thật xấu, hắn ở chỗ này trò chuyện với các quan giáo rề rà không dứt, hai vị Trương Tôn Nghiêu Trương Thiên Hộ, Lộc Nhĩ Linh Lộc Bá Hộ còn quỳ trên mặt đất tự này giờ.

Quan giáo ở lại nha môn trong Thiên Hộ Sở, từ Phó Thiên Hộ cho đến Hiệu Úy Lục Sĩ giữ cửa không có một trăm cũng có tám mươi người, hắn đi đỡ từng người một, thời gian hơn nửa ngày còn chưa có đỡ hết mọi người, Trương Tôn Nghiêu từ đầu đến cuối quỳ trên mặt đất, lúng túng không chịu nổi, sắc mặt một hồi xanh một hồi đỏ.

Đang muốn tiếp tục quỳ xuống, đầu gối đã quỳ đến tê dại, cũng không còn mặt mũi gì cả, đang muốn không đợi Tần Lâm đỡ tự mình đứng lên, lại vì quý củ của Cẩm Y Vệ, chỉ sợ Tần Lâm lại giở trò gì khác, quan giáo của Thiên Hộ Sở Nam Kinh này đều hướng về Tần Lâm, Trương Tôn Nghiêu hắn cũng không dám mạo hiểm.

“Thôi thôi thôi, Hàn Tín có thể nhịn được nổi nhục lòng tròn, lão tử quỳ thì đã có sao?”

Trương Tôn Nghiêu không thể làm gì khác hơn là tự động viên mình như vậy, thật không biết ở trong mắt các quan giáo hắn căn bản không phải là Hàn Tín, mà là một tên khốn kiếp từ đầu đến chân.

Lộc Nhĩ Linh ngược lại cũng không để ý gì, theo loại người trời sinh tính cách hèn hạ như hắn thấy, nếu như quỳ lâu thêm một chút có thể tiêu trừ sự tức giận của Tần Lâm, từ nay bình an, ngược lại cũng không phải là chuyện gì xấu.

Chẳng qua, Tần Lâm thật sự sẽ để hắn tiện nghi như vậy sao?

Trương Tôn Nghiêu liên quan đến mình tranh ám đấu của Ty Lễ Giám Trương Thành và Trương Kinh, vốn có lập trường bất đồng với Tần Lâm, cũng không nói. Mặc dù Lộc Nhĩ Linh đoạn thời gian trước bị Tần Lâm chinh trị thật thâm, nhưng Tần Lâm cũng không phải không cho hắn cơ hội, một khoảng thời gian tương đối dài không so đo với hắn, cuối cùng Đại nhân không so đo lỗi tiểu nhân.

Thế nhưng Trương Tôn Nghiêu vừa tới hắn đã lập tức nín hót lấy lòng, một lòng một dạ đối nghịch với Tần Lâm, nếu như không trừng phạt loại người thói nát này, Tần trưởng quan của chúng ta sẽ trở thành người xấu.

- Đứng lên, tất cả đứng lên đi.

Tần Lâm chờ quỳ trên mặt đất chỉ còn lại hơn mười người mới giờ hai tay nâng hờ, kêu tất cả mọi người đứng lên.

341. Chương 341: Nam Kinh, Tái Kiến

- Phù...

Trương Tôn Nghiêu và Lộc Nhĩ Linh đồng thời thở dài một hơi, Trương Tôn Nghiêu có lẽ còn xấu hổ khó tả, Lộc Nhĩ Linh lại thầm kêu may mắn.

Hừ hừ hừ, khóe miệng của Tần Lâm nhếch lên, khinh miệt nhìn Lộc Nhĩ Linh, giống như nhìn một con gà đợi làm thịt.

Tần trưởng quan sao lại chịu dễ dàng tha cho người sao? Thả bọn họ đứng lên, chỉ vì vô thường đòi mạng của Lộc Nhĩ Linh đã tới rồi.

Một vị Dịch Trưởng Đông Xưởng đội mũ nhọn, mặc áo nâu, đeo ủng da trắng suốt lĩnh tám tên sai dịch, mắt nhìn thẳng đi vào nha môn Thiên Hộ Sở.

Trương Tôn Nghiêu dù sao cũng là chính bài Thiên Hộ, vội vàng nghênh đón hỏi:

- Vị Dương Đầu này, đến Thiên Hộ Sở của bản quan có chuyện gì?

Vị Dịch Trưởng kia con mắt đảo một vòng, lạnh như băng nói:

- Phụng mệnh của Đông Xưởng Chiết Giang Linh Ban Hoắc đại nhân, tìm một thành viên quý Thiên Hộ Sở là Lộc Nhĩ Linh Lộc Bá Hộ, chính là kiện tướng làm việc đặc lực, đặc biệt điều đi Đông Xưởng Chiết Giang phụng chức, điều hàm đã phát đi Nam Trấn Phủ Ty, đây là giá thiếp Đông Xưởng, xin Thiên Hộ trưởng quan xem.

Xưa nay Xưởng Vệ một thể, quan thuộc Đông Xưởng có các thành viên chưởng hình Thiên Hộ, lý hình Bá Hộ, từ Cẩm Y Vệ Thiên Hộ, Bá Hộ tới đảm nhiệm, xưng Thiếp Hình quan. Quan viên trung tầng có Chưởng Ban, Linh Ban, Ty Phòng hơn bốn mươi người, từ Cẩm Y Vệ phân ra, phụ trách công tác truy bắt cụ thể là Dịch Trưởng và phiên dịch, những người này cũng là phần tử tinh anh từ trong Cẩm Y Vệ chọn ra tạo thành.

Từ đó mà nói, quyền thế của Đông Xưởng còn lớn hơn so với Cẩm Y Vệ, cho nên Cẩm Y Vệ đối với việc điều vào Đông Xưởng đều vô cùng hoan nghênh.

Nhưng Lộc Nhĩ Linh nghe được tin tức này, nhất thời bị dọa sợ đến hồn bay ở ngoài chín tầng trời, rất sớm đã biết Đông Xưởng Hoắc Linh Ban là một đảng với Tần Lâm, hẳn bị điều tới đó nhậm chức, cái mạng này còn có thể giữ được sao? Lập tức liền muốn dưới chân bôi dầu chạy ra.

Thế nhưng Lục mập cười đến thịt béo trên mặt run rẩy, một tay kéo lấy Lộc Nhĩ Linh:

- Chúc mừng chúc mừng, Lộc trưởng quan điều vào Đông Xưởng, tương lai có thể phải chiếu cố chiếu cố các lão huynh đệ chúng ta.

Tên Dịch Trưởng Đông Xưởng kia cũng biết vị lão huynh đầu hươu mắt chuột này là chính chủ, vung tay lên, các sai dịch giống như chim ưng bắt gà bắt lấy Lộc Nhĩ Linh.

- Lộc Bá Hộ, Hoắc Linh Ban còn đang ở Chiết Giang cung kính chờ đại giá, chúng ta đi thôi.

Dịch Trưởng Đông Xưởng ngoài cười mà trong không cười, ánh mắt âm trầm đảo một vòng trên cổ của Lộc Nhĩ Linh. Lộc Nhĩ Linh đã bị dọa sợ đến mức tiểu ra quần tại chỗ, không tự chủ được run rẩy, toàn thân trên dưới run như cây sậy.

Đây mới là an bài chân chính của Tần Lâm, hẳn thay Lộc Nhĩ Linh an bài một chỗ đi tuyệt hảo, âm tào địa phủ.

Tới cũng nhanh đi cũng nhanh, sai dịch Đông Xưởng “mời” Lộc Nhĩ Linh đi, Tần Lâm lại cười hì hì hỏi Trương Tôn Nghiêu:

- Trương Thiên Hộ, ngươi xem Lộc Bá Hộ sở chữ Canh lên chức Đông Xưởng, vậy...

- Vẫn là... vẫn là Hàn Phi Liêm Hàn Bá Hộ về nguyên nhiệm đi.

Trương Tôn Nghiêu ủ rũ cúi đầu, giống như gà trống chiến bại.

Tần Lâm vừa mới trở về đến nhà mình, tin tức vinh nhiệm Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Thiêm Sự liền nhanh chóng truyền ra, toàn phủ trên dưới đều vui mừng mừng mừng. Nhất là Lục mập cười đến híp mắt, cái mồm to thao thao bất tuyệt, khoác lác đến thần kỳ, giống như Tần Lâm không phải đi làm Chỉ Huy Thiêm Sự, mà như đã thành Thủ Phụ đương triều.

Ngay cả Từ Tân Di cũng nói một câu chua như giấm:

- Hắc, đường thượng quan cẩm y cũng không nhỏ rồi, không chỉ ra vào Bạch Hổ đại đường, còn có thể phong the ẩm tử.

Đôi mắt to của Thanh Đại chớp chớp, có chút không hiểu:

- Sao vậy Từ tỷ tỷ, dường như ngươi không quá cao hứng?

- Đứa ngốc.

Từ Tân Di đưa ngón tay ra điểm điểm lên trán Thanh Đại, hận rên sất không thành nói:

- Tần Lâm đã là chính tứ phẩm Chỉ Huy Thiêm Sự, chỉ cần báo lên triều đình, ngươi cũng có mệnh phụ cáo phong đấy. Tỷ tỷ ta là không quan tâm, ngược lại... ngược lại ngươi phải cẩn thận, chớ bị người khác đoạt đi.

Thanh Đại che miệng cười khanh khách, cáo phong cái gì nàng hoàn toàn không để ý, chỉ là cảm thấy phản ứng của Từ Tân Di quả thật rất thú vị:

- Hi hi, Từ tỷ tỷ không quan tâm cáo phong, Thanh Đại cũng không cần, nếu như Từ Huyền tỷ tỷ thích thì để cho nàng.

Từ Tân Di cảm thấy buồn cười, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy bản thân mình nói không có đạo lý, mình thân là nữ nhi Quốc Công cũng không coi trọng tứ phẩm cáo mệnh, chẳng lẽ Trương Tử Huyền là thiên kim Tướng phủ lại ham muốn cái này?

- Đồ ngốc.

Từ Tân Di giống như người lớn xấu xa dạy trẻ nhỏ làm bậy, đe dọa tiểu Thanh Đại đáng thương:

- Trương Tử Huyền không lấy chồng ngược lại cũng thôi, nếu chịu gả cho Tần Lâm, nhất định sẽ không làm bình thê, đoạt lấy vị trí chính thê của người, bảo người làm bình thê, ngày ngày khi dễ người, kêu người cả ngày làm công việc nặng nhọc, không cho người ăn no mặc ấm...

- Muội thấy Tử Huyền tỷ tỷ không xấu như vậy...

Thanh Đại nói cái gì cũng không chịu tin, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhú lại, nghi hoặc nói:

- Hơn nữa hiện tại Thanh Đại là chính thê, cũng không có kêu Từ tỷ tỷ làm việc nặng nhọc, không cho tỷ ăn no mặc ấm mà... Hi hi, làm sao có thể? Cho dù đánh nhau, muội cũng không đánh lại tỷ tỷ.

Từ Tân Di lấy tay vỗ trán, có cảm giác phát điên, kế hoạch xúi giục Thanh Đại thành lập chung một chiến tuyến đối phó Trương Tử Huyền còn chưa bắt đầu đã đối mặt với đổ vỡ.

Không đề cập tới Từ Đại tiểu thư tiếp tục cố gắng thế nào, bên kia Từ Văn Trường lại kéo Tần Lâm đến thư phòng, xem tỉ mỉ thánh chỉ một hồi, cuối cùng chấp tay nói:

- Chúc mừng trưởng quan lên cao như điều gặp gió, bất quá theo lão đầu tử thấy, sợ rằng sau khi vào kinh thành vẫn còn mối lo ngầm.

Tần Lâm khê cau mày, hỏi lão là chuyện gì.

Mặt già của Từ Văn Trường cười nhăn nhúm:

- Tính thời gian cũng biết lúc thánh chỉ phát ra, chuyện phong lưu của trưởng quan ngài cưới Nga Hoàng Nữ Anh trong cùng ngày vẫn chưa truyền tới kinh sư. Không biết tương lai Trương tiểu thư biết được chuyện này, có nổi cơn ghen sóng giấm trào dâng hay không, lúc ấy Giang Lăng tướng công sẽ thế nào...

Tần Lâm sờ sờ mũi, có hơi không xác định:

- Cái này... Sẽ không có vấn đề lớn lao gì, giữa bản quan cùng tướng phủ Giang Lăng vẫn lấy đồng minh chính trị làm chủ, tư tình nhi nữ chỉ là phụ. Bản quan cùng Trương tiểu thư đối xử với nhau hết sức chân thành, không hề có hiềm nghi sửa dếp vườn dưa.

Lúc nói những lời này, Tần Lâm cũng không nhìn được mặt đỏ lên, cố nhiên quan hệ giữa hắn và Trương Tử Huyền cũng không hoang đường buồn cười như quan hệ với Từ Tân Di, nhưng cũng không phải là tùy tiện có thể chối bỏ.

Hắc hắc, lúc trước bảo người chớ có hành sự theo cảm tính, lúc này trong lòng không nắm chắc rồi sao? Từ Văn Trường vuốt chòm râu dề nửa đen nửa vàng, tặc lưỡi cười lạnh liên tục, lại nói:

- Trưởng quan có biết thượng thư thế tập cấm y Tổng Kỳ này có ý nghĩa gì chăng?

Tần Lâm gãi gãi đầu, quả thật hắn không hiểu rõ chuyện này cho lắm, tuy rằng hắn cũng coi như lòng dạ đen tối thủ đoạn tàn độc, ý vào kỹ thuật điều tra trinh sát tinh thâm đi thẳng tới vị trí Chỉ Huy Thiêm Sự này. Nhưng chốn quan trường Đại Minh ngoắt ngoéo vô cùng, hắn không thể tổ tường bằng lão hồ ly Từ Văn Trường được.

Từ Văn Trường nheo mắt lại, vuốt râu chậm rãi nói:

- Cái gì khác, lão đầu tử cũng không dám nói lung tung, chỉ biết là con trai thứ tư của tướng quốc Giang Lăng Trương Doãn Tu khoa cử vô vọng, được ân ẩm thế tập cấm y Thiên Hộ. Vậy xin trưởng quan đoán thử xem, ân thưởng cho ngài thế tập cấm y Tổng Kỳ, rốt cục là cho ai?

- Trời ơi...

Tần Lâm vỗ đùi, thất kinh nói:

- Là Trương Tướng gia bố trí trước cho cháu ngoại của lão!

Từ Văn Trường cười ha hả, giơ tay chỉ Tần Lâm, cười gằn hệt hơi:

- Lão đầu tử không dám nói hươu nói vượn, đây chính là trưởng quan tự nói.

Nhất thời lơ lửng, Tần Lâm xấu hổ gãi gãi đầu, nhìn đáng vẻ mặt mày lấm lét của lão điên kia, đột nhiên cảm thấy lão ghê tởm tới cực điểm.

Tần Lâm nhận được thánh chỉ yêu cầu hắn sau khi tiếp chỉ lập tức vào kinh thành, cũng không biết là ý của Lưu Thủ Hữu hay là Trương Cư Chính, đây là ngàn vạn lần không thể trì hoãn, lúc này liền an bài lên kinh.

Bản Thảo Cương Mục Lý Thời Trân có năm mươi hai cuốn, xuất bản từng cuốn một, hiện tại mới tới cuốn thứ chín, cho nên lão tiếp tục ở lại Nam Kinh lo chuyện xuất bản.

Sự nghiệp dây chuyền nữ y quán của Thanh Đại mới vừa bắt đầu, nàng là quán chủ không thể thoái thác trách nhiệm, bốn nàng Giáp Ất Bính Đinh cùng số nữ binh mới chọn lựa lưu lại y quán giúp một tay, đợi nữ y quán đi vào nề nếp mới vào kinh thành.

Sở chữ Canh là trận địa của Tần Lâm, Hàn Phi Liêm, Du Quải Tử lưu lại, trong đó Du Quải Tử thăng làm Tổng Kỳ, thực tế trông coi sở chữ Canh, Hàn Phi Liêm lấy danh nghĩa là Bá Hộ sở chữ Canh thay Tần Lâm xử lý tất cả sự vụ Nam Kinh. Bao gồm chiếu ứng nữ y quán Cận Đại, quản lý công trường bút chì và xưởng rèn súng.

Sư Gia Từ Văn Trường, hai vị Tổng Kỳ Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực, lại thêm mười tên thân binh Hiệu Ủy theo Tần Lâm vào kinh thành nhậm chức, mạnh ai nấy dọn dẹp hành trang, nói lời từ biệt cùng thân bằng hảo hữu.

Cả buổi chiều Tần Lâm chạy bên ngoài, tới nha môn Kinh Kỳ Đạo tìm Trương Công Ngư, Thuận Thiên phủ tìm Vương Thế Trinh, Hoài Viễn Hầu phủ tìm Thường Dận Tự... Nói lời từ biệt với chí giao hảo hữu. Về phần Đô Sát Viện Cảnh Định Hưởng cũng không cần nể mặt gì, Tần Lâm từ ngoài cửa đưa tờ danh thiếp thông báo một tiếng, chờ Cảnh Định Hưởng cuống quýt ra đón, hắn đã sớm cỡi ngựa chạy xa.

Lại chạy đến Ngụy Quốc Công phủ một chuyến, nói với nhạc phụ nhạc mẫu chuyện vào kinh thành, Từ Bang Thụy cùng Ngô thị vợ vàng nói muốn Từ Tân Di đi theo, nhưng Từ Đại tiểu thư một mực nháy mắt với phụ mẫu, làm nũng nói muốn đi thăm Nghiêu Anh biểu muội gì đó, không thể đồng hành cùng Tần Lâm.

Kỳ quái, vốn là phụ thê Ngụy Quốc Công nghiêm mặt hỏi muốn nữ nhi bởi Tần Lâm cùng đi kinh sư, nghe đến đó thần sắc cổ quái nhìn nhau, không hề ép nữ nhi nhất định phải đi kinh sư nữa.

Tần Lâm cảm thấy buồn bực, lòng thầm tính toán, ngoài mặt cười xấu xa.

Chờ về đến nhà, sắc trời gần tối, Từ Tân Di ở trong phòng Thanh Đại chuyện trò không nghỉ, Tần Lâm nghỉ ngơi một chút âm thầm đi vào, đằng hoàng không khách sáo chen vào giữa hai nàng, chọc cho các nàng quát to một trận, quyền cước thi nhau nện vào lưng hắn.

- Cái này, tối hôm qua là Thanh Đại muội muội, hôm nay ly biệt sắp tới, hay là chúng ta...

Tần Lâm cười nước dãi sắp sửa chảy xuống.

Thanh Đại cùng Từ Tân Di liếc mắt nhìn nhau, hai nàng đồng thời đưa ra kết luận:

- Sắc lang, đại sắc lang!

- Hừ, đừng tưởng bỏ, bồi tiếp Thanh Đại muội muội người nhiều một chút đi...

Từ Tân Di mày liễu dựng lên, chịu đựng then thùng vì ma trảo Tần Lâm đang hoành hành trên ngực, dùng tay kéo mạnh ra, sải chân dài chạy nhanh như làn khói, còn kịp trở tay kéo cửa phòng lại.

Tần Lâm gãi đầu một cái, hơi có vẻ kinh ngạc: lấy tính tình tiểu Thanh Đại tựa hồ phải khuyên nhủ Từ Tân Di đi, dù sao đi kinh sư sẽ ít nhất có mấy tháng không thấy mặt, lại nói từ khi Từ Đại tiểu thư kết hôn cho tới bây giờ...

Nhưng Thanh Đại chẳng qua là núp ở giường lớn kéo chăn che cả gương mặt nhỏ bé kiêu mị, chỉ để lộ ra đôi mắt long lanh hết sức đáng thương, nhìn chăm chăm Tần Lâm.

Thình lình ngọn lửa dục trong lòng Tần Lâm bùng cháy, lập tức nhe răng cười quái dị một tiếng:

- Cô bé quàng khăn đỏ, sói xám ta tới đây.

Nam Kinh ở bờ Nam Trường Giang, phàm là quan lại thương khách Trung Nguyên lên phía Bắc, nhất định trải qua cửa Tần Hoài hà đổ vào Trường Giang.

Một ngày này Tần Lâm qua sông ngược lên phía Bắc, chỗ bến đò Trường Giang quần hiền đến đông đủ, cả Nam Kinh thành không biết bao nhiêu đạt quan hiển quý đến nơi này: phu thê Ngụy Quốc Công cùng Từ Duy Chí dẫn đầu, Hoài Viễn Hầu Thường Văn Tế cùng con trai trưởng Thường Dân Tự, cha con Phủ Doãn Thuận Thiên Vương Thế Trinh, Kinh Kỳ Đạo Trương Công Ngự, Phó Đô Ngự Sử Cảnh Định Hưởng, Tứ Đại Chỉ Huy Sứ Kinh Vệ, Tham Tướng Mã Đức Bảo Thống Binh Đại Doanh Chiết Binh, các vị Bá Hộ, Tổng Kỳ Cấm Y Vệ Nam Kinh, thậm chí còn huynh đệ Hiệu Ủy...

Trong lúc nhất thời quan lại tập hợp, tình cảnh rầm rộ sợ rằng khâm sai đại thần hồi kinh phục mệnh cũng chỉ như thế mà thôi!

Hơn nữa khiến người ta thán phục chính là, bên trên bến thuyền còn dừng một chiếc xe tứ mã trầm hương trang sức hoa lệ, rèm châu pháp phối, gió thổi màn trướng mơ hồ có thể thấy được hai vị giai nhân ngồi ngay ngắn trong xe, chính là nữ y tiên Lý Thanh Đại trong truyền thuyết xưng Tử Thanh Song Xu cùng thiên kim tướng phủ, cùng Đại tiểu thư Từ Tân Di Ngụy Quốc Công phủ tư thế oai hùng không thua nam nhi.

Nữ binh tầng tầng lớp lớp cầm kiếm mang giáp vây quanh, thật ứng với câu vào cửa nhà quyền quý sâu như biển, dung mạo của hai vị tiểu mỹ nhân người ngoài có thể nhìn không phân biệt được, vương tôn công tử của Nam Kinh cũng chỉ có ước ao điểm phúc vô biên của Tần Lâm cùng ngày cưới được Nga Hoàng Nữ Anh.

Lúc này vị Tần trưởng quan của chúng ta đang vén rèm xe lên, chui nửa người vào, nói lời từ biệt cùng hai vị kiều thê.

Thanh Đại vẫn phong thái như cũ thoa cài váy, áo lót vải xanh nạm viên hoa mặc ở trên người nàng đúng là vô cùng đẹp đẽ, mắt to long lanh nước vẫn trong suốt như thủy tinh, chỉ là thêm ba phần quyến rũ, khuôn mặt phấn mang theo mấy phần rặng mây đỏ, khiến Tần Lâm nhớ tới đêm qua tiểu nha đầu muốn cự còn ngênh, không nhịn được lại muốn gặm nàng vài cái.

Từ Tân Di vận một bộ nhung trang, đầu đội mũ mã não hồng khảm đỉnh bạc, tóc đen đầy đầu bay ở sau, mặc chiến bào gấm Tây Xuyên màu đen, eo thắt loan đai nạm trân châu siết eo thon nhỏ thật chặt, càng làm nổi bật bộ ngực vĩ đại. Nơi này không có người ngoài, nàng khoanh đôi chân dài không có chút hình ảnh nào, để lộ bắp đùi thon thả căng tròn mê người.

342. Chương 342: Không Còn Tri Âm

Vì vậy cổ họng Tần Lâm cũng có chút khát khô, trong từ điển của hắn từ trước tới nay không có hai chữ “khách sáo”, đưa tay sờ cặp đùi nở nang mê người kia, cười vô cùng bí ối:

- Nương tử không cùng vi phu vào kinh sao? Khắc khắc... ở trên đường chúng ta có thể làm rất nhiều chuyện thú vị, ha ha ha...

Khuôn mặt màu mật ong của Từ Tân Di đã ửng đỏ, mày liễu dựng lên, mắt hạnh tròn tròn, cặp chân mạnh mẽ đạn động, đập vuốt sói Tần Lâm ra:

- Đáng ghét, mau lấy chân chó ra! Hừ, ai thêm đi cùng với ngươi? Ta cũng không ngốc ngếch giống như Thanh Đại muội muội, cái gì cũng nghe theo ngươi!

Tần Lâm thất vọng hơn, trong lòng lại âm thầm vui mừng. Ở kinh thành còn có vị Trương Tử Huyền mưu trí đa đoan phải đối phó, Từ đại tiểu thư không đi gây loạn, ngược lại cũng bớt rất nhiều phiền phức. Về

phần lúc nào bắt vị đại mỹ nữ khỏe mạnh nóng bỏng này, hắc hắc, dù sao thịt cũng nát vụn ở trong nôi, đã thành thân, còn sợ con vịt luộc chín có thể bay sao?

Đáng tiếc cùng vào kinh thành cũng chỉ có Lục mập, Ngưu Đại Lực, Từ lão đầu, mấy người này mặt mũi đáng ghét không như người bình thường... Thôi thôi thôi, có được tất có mất!

Tên vô lại Tần Lâm này lại bắt đầu tính toán, nhắm chủ ý xấu xa vào thiên kim tướng phủ...

Không ngờ rằng Từ đại tiểu thư cũng đang cười nhạt, nghiêng răng nghiêng lợi, siết nắm tay, mũi nhọn lạnh trong mắt hếch lên, trên mặt đầy đặn mượt mà mang theo nụ cười ác ý “âm hiểm”.

Lý Thời Trân tuổi cao, Tần Lâm đã cáo từ ở nhà, lão thần y không tới bến tàu hứng gió Bắc nữa, trên bến tàu các vị thân bằng hảo hữu tiễn đưa, hai vợ chồng lão Thái Sơn Ngụy Quốc Công có vai vế lớn nhất.

Sau khi Tần Lâm nói lời từ biệt cùng hai vị kiều thê, lại hàn huyên cùng tân khách tiễn đưa, đầu tiên đương nhiên bái tạ vợ chồng Ngụy Quốc Công Đại cữu ca Từ Duy Chí.

Hai vợ chồng Ngụy Quốc Công ngồi chung một kiệu cực lớn mười sáu người khiêng, Tiểu công gia Từ Duy Chí ung dung ngồi trên ngựa bên cạnh đứng hầu. Khiến Tần Lâm kỳ quái chính là, các thân thích của Ngụy Quốc Công phủ, ba cô sáu bà, cậu, ông, biểu tiểu thư tới một đồng lớn, khiến cho kẻ làm con rể này không khỏi có chút được sủng ái mà lo sợ.

- Phụ mẫu thân Đại nhân quả thật quá khách sáo, tiểu tử thực sự không chịu nổi, nào có đạo lý trưởng bối đưa tiễn văn bối?

Tần Lâm vái chào tới đất rất sâu, hần vẫn còn giữ thói quen của hậu thế, sau khi cười gọi phụ mẫu Đại nhân theo Từ Tân Di.

Từ Bang Thụy cùng Ngô Thị nhìn nhau cười một tiếng, hai người đều rất thích đứa con rể này. Từ Bang Thụy nói không phải là nhiều lắm, Ngô Thị nói liên miên lải nhải hồi lâu, lúc là gió lạnh phương Bắc phải mặc quần áo nhiều một chút chớ để cảm mạo, lúc là tình hình trong kinh thay đổi liên tục, nhất định phải cẩn thận một chút, nếu có sai lầm gì, không ngại sớm lui bước rút người ra, quay về Nam Kinh sung sướng ung dung tự tại.

- Hiền tể, chớ nghe mẹ ngươi nói vậy, sau khi vào kinh thành cứ mạnh tay làm đi...

Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy vung tay lên, nhất thời khí phách bốn phía:

- Ngoại trừ mưu mô đoạt vị triều đình ra, bất kể ngươi đắc tội người nào, phạm vào tội lớn tới mức nào, chỉ cần trở về Nam Kinh vào được trong phủ bản công, còn ai có thể bắt ngươi?

Ừm, nhạc phụ ủng hộ hết mình..

Đại cữu ca lại ở phía sau cười không khép miệng lại được, Từ Duy Chí nhìn Tần Lâm dựng ngón tay cái lên, cười lên xấu xa:

- Muội phu, lời nên nói phụ mẫu thân Đại nhân đã nói, ta đây làm Đại ca chỉ có một câu nói... Bất kể lúc nào, tốt với em gái ngốc của ta một chút, cho dù là nó làm chuyện ngu ngốc gì cũng đừng so đo, cảm tạ!

Những thân thích của Ngụy Quốc Công phủ kia cũng nhìn Tần Lâm ha hả vui mừng, người người vẻ mặt tươi cười, không biết rốt cuộc vì thứ gì, còn có người châu đầu ghé tai, cũng không biết rốt cuộc là bàn tán cái gì.

Tần Lâm đầu đầy mê hoặc, trong lúc nhất thời không tìm được đầu mối, thầm nghĩ: ý tứ của Từ Duy Chí thế nào, dường như Từ Tân Di sắp sửa làm chuyện ngốc nghếch gì thì phải? ...

Để nàng ở lại Nam Kinh, rốt cuộc có thích hợp hay không? Tần Lâm cũng không tránh khỏi hoài nghi.

Quản không được nhiều, dù sao ở Nam Kinh có phò đại Phật Ngụy Quốc Công này, dù cho Từ Tân Di gây náo loạn ngất trời cũng có chỗ dựa phụ huynh. Tần Lâm suy nghĩ một chút, cảm thấy không cần quá lo lắng thay nàng.

Kế tiếp nói lời từ biệt cùng các vị đại quan hiển quý, Vương Thế Trinh, Trương Công Ngư cũng không nói, Thường Dân Tự đúng là luyện tiếc nhất, vỗ vai Tần Lâm, lớn tiếng nói:

- Cô đại gia người đi rồi, mỡ đây cũng không được nghe câu thơ hay như vậy nữa: Một tòa bảo tháp giữa đất bằng, Bên trên nhỏ bên dưới to, Sẽ có một ngày đảo ngược lại, Phía dưới nhỏ phía trên to.... Xem xem, ta cũng sẽ chịu đựng được! Tần huynh đi rồi, ta tựa như Bá Nha kia mất Chung Tử Kỳ, từ nay không còn tri âm, dây đàn đứt không ai nghe...

Mọi người nghe được Tần Lâm làm thơ trước đó, ai nấy đều cả kinh há hốc mồm cứng lưỡi, đến cuối cùng không biết Thường tiểu hầu gia nghe qua điển cố tri âm tri kỷ cao sơn lưu thủy từ trong tường hát nào, vốn là cực kỳ tao nhã, từ trong miệng kẻ thô kệch như hắn nói ra thật sự khiến người nghe ê răng, ai nấy rùng mình, khiến cho đám người không khỏi cười sặc sụa.

Tần Lâm cũng nổi da gà toàn thân, trên mặt bất động thanh sắc nói:

- Thường tiểu Hầu gia quả nhiên phong nhã, chờ ta đến kinh sư, bất cứ lúc nào tiểu Hầu gia có thể tới thăm viếng, đến lúc đó nhất định ta cùng người lại làm thơ hay nhất.

- Được, được!

Thường Dân Tự gật đầu liên tục:

- Đợi sau khi mỡ cùng Cao tiểu thư thành thân, sẽ đến kinh sư tìm người.

Vương Sĩ Kỳ không nhịn được nói:

- Thường huynh không nên đi, Nam Kinh đất thiêng nảy sinh khí hiền tài, cũng có một nửa ở trên người Thường huynh, vì thế người đi rồi lầu Hoàng Hạc trở ra đó, chỉ sợ sau này Chung Sơn mây mưa phai màu, Trường Giang ghen ngào, mạch văn của kim phần lục triều Nam Kinh vì vậy mà tiêu ma.

Thường Dân Tự không biết là nói mát, ngược lại dương dương đắc ý, dẫn đến Hoài Viễn Hầu Thường Văn Tế tát hấn một cái, thấp giọng mắng:

- Ngưu dần, sao lão tử lại sinh tên ngưu xuẩn này! Thế diện đều mất hết, thật sự như cha mẹ chết con bà nó!

Học thức của vị Hoài Viễn Hầu này cũng thật sự rất cao, lại dùng ‘như cha mẹ chết’ ở chỗ này, sau khi mọi người nghe vậy, chợt cảm thấy lời dạy của người xưa cha nào con nấy quả thật không sai một mảy may.

Tần Lâm cười tạm biệt các vị quan viên đưa tiễn, sau đó leo lên đại quan thuyền của Tào Bang chuẩn bị, sau khi đi đường thủy vùng ven sông xuống đến Dương Châu, lại vứt bỏ thuyền thay ngựa đi đường bộ, vào thẳng đế đô.

Thuyền lớn giương buồm đi xa, các vị bạn tri kỷ, hảo hữu cùng hàn huyên với nhau trở về thành, khi nhân dịp đầu Đông, chỗ bến đò gió Bắc từ mặt sông thổi tới thật là lạnh lẽo, thổi lâu có thể chịu không nổi.

343. Chương 343: Tiến Vào Đế Đô

Mọi người của Ngụy Quốc Công phủ cùng xe kiệu của hai vị thê tử Tần Lâm lại ở thêm một hồi, mọi người cũng thấy quen, lấy tư cách chí thân đưa mắt tiễn Tần Lâm đi xa, đây cũng là cái nghĩa nên có.

Trong xe ngựa, Thanh Đại nắm tay của Từ Tân Di, cúi đầu nói:

- Tỷ tỷ thật muốn đi kinh sư sao? Nơi này không có ai tương bồi, Thanh Đại lại nhớ các người mất! Tần ca ca...

Trong con người trong suốt như nước của tiểu nha đầu có lệ quang đang lóe lên một chút, Tần ca ca đi rồi, Từ tỷ tỷ cũng muốn đi, nàng có chút rầu rĩ không vui lắm.

- Thế nào, Thanh Đại muội muội ăn tùy biết vị, không nỡ bỏ Tần ca ca người rồi sao?

Từ Tân Di ranh mãnh trên cột tiểu nha đầu, cổ ý thở dài, vẻ mặt xấu hổ thẹn thùng:

- Ôi, tối hôm qua cũng không biết tên tiểu tử kia làm gì, chỉ nghe gọi Tần ca ca Tần ca ca vừa ngọt lịm vừa nũng nịu, không e lệ, không e lệ!

Gương mặt đỏ của Thanh Đại sắp chảy ra nước, lại ầm ụt:

- Từ tỷ tỷ đáng ghét thật, có bản lãnh... Có bản lãnh sao không đi đối phó hắn! Vừa muốn thành thân, vừa không chịu cùng hắn như vậy... Mặc cho người khác đảm đương trách nhiệm!

Từ Tân Di chột dạ, nàng đã cùng Tần Lâm từng có ân ái trước đó, nói như vậy sẽ không có lạc hồng (dấu máu đỏ của trinh nữ) nữa, chuyện này giải thích thế nào đây?! Không nói, sợ Tần Lâm hiểu lầm; nói, lại chỉ có tự mình chọc hắn cười. Nghĩ đến sau khi Tần Lâm biết được ngọn nguồn nhất định sẽ ôm bụng cười ngất, Từ đại tiểu thư liền nghiêng răng nghiêng lợi, thế nào cũng không thể để cho tên kia đắc ý như vậy.

Tóm lại, chuyện này thật sự làm cho người ta tiến thoái lưỡng nan!

- Ôi chao, không nói nữa...

Từ Tân Di vung tay lên:

- Tóm lại, ta sẽ thay ngươi trông chừng hắn, hừ hừ, Trương Tử Huyền... Tần Lâm này, rất không đáng tin cậy!

- Ôi...

Thanh Đại cắn ngón tay, không thể làm gì khác hơn thở dài, thầm nghĩ: chỉ sợ kẻ không đáng tin cậy nhất chính là bản thân Từ tỷ tỷ thôi.

Từ Tân Di thấy đám quan to hiển quý đưa tiễn đều giải tán đi gần hết, lúc này mới nâng khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái của Thanh Đại hôn một cái, sau khi nói lời từ biệt, vén rèm lên nhảy xuống đất, chạy tới bên cạnh phụ mẫu thân.

- Không được phép càn quấy!

Ngô Thị căn dặn nhiều lần:

- Không được phép làm càn, không được phép nổi giận, giúp đỡ biểu muội người nhiều một chút...

- Xuất giá tòng phu, phụ mẫu thân không quản người được...

Từ Bang Thụy xụ mặt giả vờ nghiêm nghị, âm thầm thở phào, trước đây nhưc đầu thay con gái, bây giờ đến phiên Tần Lâm nhưc đầu, thật là đạo trời tuần hoàn báo ứng chẳng sai.

- Được rồi!

Từ Tân Di cười nghịch ngợm, mang theo Thị Kiềm cùng mười tên nữ binh leo lên một chiếc thuyền binh đã sớm chuẩn bị xong xuất phát.

Trên thuyền kia binh lính ai nấy thân thủ mạnh mẽ, hẳn là tinh nhuệ Ngụy Quốc Công chọn lựa từ trong mười vạn đại quân Kinh Vệ, nhiều nữ binh nhìn đại hán cầm lái phía sau đuôi thuyền thấy quen quen, lại là Thần Thương Mã Tứ Bình.

- Oa ha ha ha, Tần Lâm, ngươi ở kinh sư sẽ không được muốn gì làm nấy, Trương Tử Huyền, hừ hừ hừ hừ...

Từ Tân Di hai tay chống nạnh, rất không có hình tượng cười như điên.

Từ Duy Chí thở dài một tiếng, nhìn theo phương hướng của Tần Lâm đi xa vái chào thật sâu:

- Tần huynh, có muội như vậy, là Đại cữu ca có lỗi với người...

Kinh sư của triều Đại Minh, Đông kê Liêu Kiệt, Tây dựa Thái Hành, Bắc liền Sóc Mạc, lưng chặn Quân Đô, Nam khống chế Trung Nguyên, toát ra khí thiên tử hoàn cảnh u nhã.

Đời Nguyên Hốt Tất Liệt lệnh cho nhất đại tông sư Lưu Bình Trung, Quách Thủ Kính xây và định đại đô ở nơi này, Minh Thành Tổ Chu Lệ lại lệnh cho Thần Tăng Đạo Diễn lấy Sổ Thuật Kham Dư Chi Pháp quy

hoạch thiết kế lại, khiến cho kinh đô đế vương này càng ngày càng phát ra khí tượng hùng hồn. Vừa có Tử Cấm thành tường đỏ ngói vàng, cũng có hai thành Đông Tây của đặt quan hiển quý kim phần lầu đài, còn có vô số tứ hợp viện lớn có nhỏ có của bá tánh bình dân cư ngụ ở Nam thành.

Tường thành cao lớn nguy nga bảo vệ tâm tạng đế quốc, mỗi một hòn đá viên gạch đều ghi lại năm tháng tang thương, chứng kiến Mông Cổ đế quốc chinh phục thế giới vô cùng kiêu ngạo, cũng chứng kiến hơn hai trăm năm trước quân Minh hát khúc ca vang đuổi Mông Nguyên ra khỏi sa mạc phía Bắc.

Tường thành từ Bắc chí Nam, Vĩnh Định môn mới xây vào năm Gia Tĩnh chính là hùng quan ngăn chặn phía Nam, yếu đạo giao thông xuất nhập kinh thành theo phía Nam. Bởi vì vị trí địa lý kinh sư cơ hồ nằm ở cực Bắc toàn bộ đế quốc, cho nên bất kể học sinh đi thi, hay là quan viên tới nhậm chức thường là đi qua cửa thành này tiến vào kinh sư, nơi đây cũng quyết định số mạng trọn đời bọn họ.

- Đời sau Bắc Kinh không còn thấy được thành lâu hoàn chỉnh như vậy nữa...

Một người lữ hành trẻ tuổi, phát ra lời cảm thán không ai có thể hiểu được.

Người này tỏ ra vô cùng hứng phần quan sát thành lâu mới xây vào năm Gia Tĩnh này: kiến trúc theo kiểu ‘tam tích thủy’ thường thấy, mái ngói lưu ly gạch xanh, chiều ngang có năm gian, rộng tám trượng, chiều sâu ba gian, sâu ba trượng hai thước, chiều cao tám trượng có thừa, khí tượng hết sức hùng hồn.

Quan binh giữ cửa đều là uyên ương chiến y, ngân giáp sáng chói, rất là cường hãn so với nơi khác, thấy lữ nhân trẻ tuổi này rề rà mãi không đi, liền gần giọng quát:

- Đây là chỗ yếu đạo kinh sư, kẻ nào dám ngăn đường cản lối như vậy, mau tránh ra!

Tên mập bên cạnh người trẻ tuổi này vừa định lên tiếng tranh cãi, lại bị hấn khoát tay ngăn lại, đứng sang bên cửa thành chờ.

- Tại sao người lại không biết tốt xấu như vậy?

Trong đám quan binh, một tên Bả Tổng giữ cửa cầm đầu tỏ ra tức giận:

- Dừng ở chỗ này làm cái gì, lát nữa có đại quan qua đây, người muốn tránh đường cũng không kịp.

- Hạ quan có chút hành lý ở phía sau, cho nên phải ở chỗ này chờ một chút, đợi lát nữa quá quan một thể...

Người tuổi trẻ vô cùng hòa ái giải thích.

Thời này bốn bề thái bình, qua Vĩnh Định môn cũng mới vào bên ngoài thành, còn có bên trong thành, hoàng thành, Tử Cấm thành... cảnh vệ trùng trùng. Cho nên ở Vĩnh Định môn cũng không có chân chính nghiêm khắc kiểm tra, tuyệt đại đa số người đi đường đều là đi thẳng qua, binh sĩ thủ thành cũng không để ý tới.

Nhưng hành lý quá nhiều, cùng xe lớn chở hàng hóa sẽ phải kiểm tra nộp thuế, mà quan viên theo lẽ thường thì có thể miễn thuế, cho nên người trẻ tuổi kia nói như vậy cũng có đạo lý.

Bả Tổng cửa thành thấy người trẻ tuổi này ăn mặc cùng tuổi tác không giống như đặt quan hiển quý, thoát nhìn cũng gần như Giáo Dụ, Học Chính ngoài tỉnh, cho nên cũng coi thường, lắc đầu từ từ đi ra, than thở tức tối:

- Ôi, hôm nay chức quan to bằng hạt mè cũng ý vào bộ chiếu mà quá quan, ta ở đây cả ngày cũng không thu được một đồng, triều đình cần gì thu thuế ở cửa thành nữa chứ? Không bằng dứt khoát miễn đi điều này, ta cũng được vui vẻ thanh tĩnh.

Tên mập vừa nghe lời này lập tức giậm chân, chuẩn bị tranh cãi:

- Chức quan nào lớn bằng hạt mè, cho người biết, Tàn trưởng quan chúng ta chính là...

Người trẻ tuổi này chính là Tàn Lâm mới từ Nam Kinh vội vàng chạy tới kinh sư nhậm chức. Lúc này hấn đưa mắt ra hiệu cho Lục mập, bảo y không được để lộ ra, còn mình tiến tới tán gẫu với tên Bả Tổng kia, trước hết chấp tay một cái, cười híp mắt hỏi:

- Vị trưởng quan này, ngài mới vừa nói nơi cửa thành không thu được một đồng nào cả, chẳng hay vì sao vậy?

Bả Tổng ngược lại không phải là người xấu, lúc này địa vị người đọc sách rất cao, bề ngoài Tần Lâm ôn nhu nho nhã giống như một Cử Nhân lại tỏ ra khách sáo như vậy, Bả Tổng lập tức cảm thấy xấu hổ. Vốn y định bắt chức Tần Lâm chấp tay thi lễ, nhưng luống cuống thế nào lại giống như ôm quyền trong quân, hành lễ không giống ai:

- Tiên sinh mời, ta đây cũng không biết ngài là quan tỉnh nào tới, chuyện khác cũng không tiện nói, dù sao ngài đứng ở chỗ này xem thử sẽ hiểu được, chỉ cần mang theo hàng hóa vào thành, nếu không phải là gia nhân tôi tớ của phủ đệ nào đó, vậy cũng là một vị quan viên hiện nhiệm. Hôm trước có người áp tải một xe bò sơn đỏ vào thành, trong tay cũng cầm danh thiếp một vị Cấp Sự lão gia, theo ngài thấy ta có thể thu thuế được chăng?

Tần Lâm cười lắc đầu một cái, triều chính mới Trương Cư Chính lấy 'khai lợi nguyên, tức lại trị' làm trọng, thế nhưng ở cửa thành kinh sư dưới chân thiên tử còn như vậy, các quan viên làm gương xấu không chịu nộp thuế đúng quy định, từ đó có thể tưởng tượng được trở ngại khi phổ biến rộng rãi triều chính mới tới các địa phương.

Cho nên phần lớn các biện pháp cải cách sẽ mất đi sau khi lão chết, cho nên lão không thể ngăn cơn sóng dữ. Khi mười năm triều chính mới mang tới huy hoàng ngăn ngửi theo thời gian mà biến mất, toàn bộ đế quốc cũng bị nội忧 ngoại hoạn đả kích ầm ầm sụp đổ, thiên địa lật nhào, long trời lở đất.

- Ta phải làm một chút gì đó...

Tần Lâm sờ cằm suy tư, gộp những điều tai nghe mắt thấy ở các nơi Kỳ Châu, Nam Kinh, Hàng Châu, kinh sư... cùng kinh nghiệm kiến thức đến từ đời sau kết hợp với nhau, một kế hoạch long trời lở đất, khuấy động cả chốn kinh sư vốn yên bình đang dần dần hình thành trong đầu hắn.

Rốt cục năm chiếc xe tứ mã chở đầy hành lý được Ngưu Đại Lực và mười tên thân binh hộ vệ đi tới trước cửa thành, bên trong xe ngựa còn vọng ra tiếng nói chuyện tíu tít của đám nha hoàn.

Mặc dù thân binh để tránh nổi bật cũng không mặc Phi Ngự phục mà là mặc trang phục đen bình thường, nhưng nhìn Tú Xuân đeo đeo công khai bên hông, cùng với vẻ mặt cường hãn của đám tráng hán, cũng biết nhất định là phủ đệ hiển quý nhà nào ra ngoài.

Thủ thành Bả Tổng đã sớm không ôm hy vọng, lưỡi biếng kéo dài thanh âm hỏi:

- Lại là nhà phủ nào?! Đưa danh thiếp ra là được, ta cũng lưỡi tra xét.

Tần Lâm cười đưa giá thiếp cho Bả Tổng.

- Là của người sao?

Bả Tổng sợ hết hồn, không dám tin tưởng người tuổi trẻ này thoát nhìn giống như một học quan nghèo khổ, lại có nhiều hộ vệ tinh nhuệ và hành lý tề tựu như vậy.

Sau khi xem quan hàm trên giá thiếp, cặp chân Bả Tổng thủ thành như nhũn ra, không tự chủ được quỳ xuống:

- Thuộc hạ... tham... tham kiến Tần tướng quân, xin thứ cho thuộc hạ có mắt không trông.

Tần Lâm cười cười ra vẻ không sao cả, cầm giá thiếp của mình trở về từ trong tay Bả Tổng, thật ra thì tính tình tên Bả Tổng này coi như là khá lắm rồi, thậm chí Tần Lâm có hơi thưởng thức y.

- Có lẽ tương lai người sẽ thu được rất nhiều thuế...

Tần Lâm vỗ vỗ lưng Bả Tổng, lại nghiêm nghị nói:

- Khi đó cũng không nên tham ô!

Dạ dạ dạ, Bả Tổng gật đầu một mạch, trong lòng cũng không mấy tin tưởng.

- Hắn... Hắn là ai?

Chờ đoàn người Chờ Tần Lâm đi xa, mấy tên binh sĩ thủ thành ngạc nhiên hỏi trưởng quan mình.

- Tân nhậm Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ, hiệp chương Nam Trấn Phủ Ty, Minh Uy tướng quân Tần Lâm Tần trưởng quan!

Bả Tổng nói một hơi xong, mấy tên binh sĩ đều thè lưỡi thật dài: mẹ của ta ôi!

Tần Lâm đi bộ theo đoàn xe tiến vào trong thành, Ngưu Đại Lực, Hàn Phi Liêm tò mò hết nhìn Đông tới nhìn Tây, Từ Văn Trường có cảm giác bùi ngùi cảm khái trong lòng, cúi đầu ngậm nga:

- Theo sóng dần trôi đến chân trời, khách về Tây hết chẳng còn ai. Lại đến đế đô mê phú quý, xin đừng quên lúc đãi cát vàng.

Đãi cát vàng... Tần Lâm khẽ mỉm cười, đãi hết cát dưới sông mới có thể thấy vàng.

Bọn Tần Lâm vào Vĩnh Định môn, dọc theo Chính Dương đại nhai tiến về phía Bắc, dọc theo đường đi trải qua Linh Hữu cung, Bát Nhã tự, Hiệu Ủy doanh, trư thị khẩu (Kim Châu thị khẩu), lại trải qua binh sĩ thủ thành Chính Dương cửa tra vấn, cuối cùng đi vào nội thành kinh sư.

Kỳ Bàn nhai Từ Chính Dương môn đến Đại Minh môn rất ngắn, Tần Lâm đứng ở đầu Nam ngẫm sang phía Bắc, chỉ thấy hai bên ngự đạo Đại Minh môn là các đại nha môn khí tượng thâm nghiêm của Lại bộ, Lễ bộ, Hộ bộ, Ngũ Quân Đô Đốc phủ.... Càng về phía Bắc cung khuyết thật sâu, điện vũ trùng trùng, chính là Tử Cẩm thành nơi Đại Minh thiên tử ở.

Nha môn Cẩm Y Vệ ở Giang Mễ hạng phía Tây Đại Minh môn, vị trí giữa ở quảng trường Thiên An môn cùng nhà hát lớn quốc gia đời sau, lâu đường quán xá không thấy có gì đặc biệt, nhưng trước cửa người đi đường cực ít, thỉnh thoảng có người đi ngang giữ mắt nhìn thẳng, vội vội vàng vàng, khiến cho nha môn Xưởng Vệ sinh ra sát khí vô hình.

Tần Lâm không có vội vàng đi nha môn, trước hết an bài cho các huynh đệ nha hoàn người ở của mình. Thời tiết kinh sư hiện tại là mùa Đông giá rét, gió Bắc thổi vào mặt người làm đau, vào lúc này tên mập đang chảy nước mũi sì sụp, có vẻ như đã bị cảm.

Từ Văn Trường đã từng tới kinh sư, quen đường bèn dẫn bọn họ tới hẻm Dưỡng Mã nằm ở phía sau nha môn Cẩm Y Vệ, vừa rẽ vào đã thấy một khách sạn quy mô rất lớn, chiều bài sơn đen chữ vàng Hội Tiên khách sạn, tường hồng ngói xanh. Trong sân có mấy gốc dương liễu rất lớn, mặc dù hiện tại đã sớm rụng sạch lá nhưng nhìn qua vẫn thấy có màu xanh.

Một điểm tiểu nhị áo xám nón đen đang cầm chổi quét sân, nhìn thấy mọi người xe ngựa rất nhiều, vội vàng cười hi hi chào đón, Từ Văn Trường từ xe nhảy xuống đất, cười to:

- Vương tiểu nhị, còn nhận ra Từ gia không?

Wương tiểu nhị lấy làm kinh hãi, cẩn thận nhìn lại nhận ra là Từ lão đầu tử, lập tức lớn tiếng kêu lên chạy vào trong:

- Chương quý, lão diên đã về rồi!

Tần Lâm, Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực gật đầu liên tục, xem ra Từ Văn Trường nổi danh không sai, quả nhiên là quen biết khắp thiên hạ, ngay cả một điểm tiểu nhị kinh sư cũng biết đại danh lão nhân gia.

Thậm chí Lục mập âm thầm suy nghĩ, quá khứ mình không tôn trọng lão diên như vậy, phải chăng là có hơi quá đáng?

Tiểu nhị đi vào chỉ trong nháy mắt công phu, một chương quý mập mập trắng trẻo, mặc một chiếc áo bông màu lục sẫm thêu hoa thật dày từ bên trong vọt ra như cơn lốc, hai mắt đảo liên hồi.

344. Chương 344: Đường Thượng Quan Đến

Chương quỹ này vừa nhận ra Từ Văn Trường lập tức giống như hổ đói vồ mỗi nhào tới, hai tay níu lấy cổ áo của lão:

- Lão điên, năm năm trước thiếu ta mười hai lượng bốn tiền tiền phòng, bảy lượng tám tiền năm phân tiền cơm, lại thêm tiền mua gấm lụa may y phục, tiền trả cho tửu quán, thanh lâu... Tổng cộng một trăm ba mươi chín lượng sáu tiền bảy phân, lão đi rồi, lão bắt các nhà đều tìm tới chỗ ta, hại ta thật khổ. Đi, chúng ta tới Ngũ Thành Bình Mã Ty, nhất định phải làm cho ra lẽ!

Trời ơi, Tần Lâm, Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực, còn có những thân binh, nha hoàn, ai nấy trợn mắt há mồm.

Từ Văn Trường không phải là quen biết khắp thiên hạ, mà là chủ nợ khắp thiên hạ!

Từ Văn Trường bị vạch trần thói xấu, không tránh khỏi đỏ bừng mặt, ngoài miệng vẫn cứng rắn nói:

- Tôn chương quỹ, lão Từ ta từ trước tới nay không hề giết nợ...

Tần Lâm nhin cười, hỏi Tôn chương quỹ kia:

- Từ tiên sinh thiếu người bao nhiêu bạc?

Lục mập ở bên cạnh nói giúp:

- Vị Tần trưởng quan này của chúng ta chính là tân nhậm Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ, có cái gì người cứ việc nói, nhất định sẽ chủ trì công đạo.

Tôn chương quỹ nghe nói Tần Lâm là Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Thiêm Sự, lập tức giật mình, buông Từ Văn Trường ra, lúng túng nói:

- Tần trưởng quan, năm năm trước Từ Văn Trường này dừng chân ở tệ điểm, bởi vì lão là một danh sĩ, lại có thật nhiều đại quan đại phủ lui tới, cho nên tiểu nhân cũng không thúc giục buộc lão trả tiền điểm, tiền cơm, cho dù là tiền rượu thịt chơi bời ở nơi khác cũng là tiểu nhân đứng ra trả giúp. Không ngờ rằng lão điên này không biết tốt xấu, rất nhiều đại quan đại phủ muốn kết giao với lão, lão càng giả bộ thanh cao, không chịu thu nhận tiền tài lễ vật người ta đưa tới. Cuối cùng nợ như chúa chổm rống túi lên trốn đi, làm cho tiểu nhân thật khổ.

Nghe lời nói này, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực thiếu chút nữa cười ngả lăn ra, Từ lão đầu cũng toét miệng, tỏ vẻ lúng túng vuốt chòm râu dề nửa đen nửa vàng.

Tần Lâm chẳng qua là thờ ơ gạt đầu một cái:

- Từ tiên sinh là mạc tân của bản quan, nếu thiếu nợ quý điểm, bản quan trả thay cho lão là được.

Dứt lời Tần Lâm gọi Ngưu Đại Lực lấy ra hai trăm lượng bạc đưa hết cho Tôn chương quỹ, số còn thừa coi như là lợi tức trong năm năm qua.

- Tạ ân điển trưởng quan, may nhờ trưởng quan rũ lòng thương xót, hiểu được nỗi khổ của chúng tiểu nhân...

Chương quỹ tuôn ra một tràng nịnh nọt, khom người liên tục, thấy Từ Văn Trường bên cạnh cười híp mắt không nhin được hỏi:

- Nếu Từ tiên sinh sớm chịu làm Sư Gia cho người ta, nhận lễ vật, làm gì tới nỗi nợ như chúa chổm? Cho dù là thu tiền hiếu kính cũng không tới nỗi nghèo rớt mồng tơi như vậy. Lão không thấy hiện tại theo vị Tần trưởng quan này khảng khái hào phóng tới mức nào sao?

Từ Văn Trường không lên tiếng, chỉ lo vuốt râu cười. Ngoại trừ Đại Soái chống Oa Mân Chiết Tổng Đốc Hồ Tông Hiến, Tuần Phủ Tuyên Hóa Ngô Đoái gánh vác trách nhiệm nặng nề ngoài biên ải, còn có vị Tần Lâm Tần trưởng quan hiện tại thâm âm đoạn dương, lòng đầy tế thể thao lược, còn có ai xứng được Từ Văn Trường ta làm mạc tân cho?

Thật ra thì còn có một người Từ Văn Trường cũng vạn phần kính nể, đó chính là Trương Cư Chính chủ trì phong cống Yêm Đáp Hãn, tương đương khảng định chính sách chiêu an của Hồ Tông Hiến và Từ Văn

Trường năm xưa, cũng tích cực thực hành cải cách triều chính mới. Bất quá Trương tướng gia trí lự sâu xa, chuyện gì cũng ôm vào người, chính sự không nhờ người khác, nếu như Từ Văn Trường đầu dưới trướng lão cũng chỉ có thể làm Sư Gia chấp bút, cho nên lão không chịu.

Đã trả hết nợ, Tần Lâm lại là tân nhậm Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ, thái độ Tôn chương quỹ vui vẻ vô cùng. Tần Lâm cũng tỏ ra rộng rãi, bao cả một tiểu viện để ở. Tôn chương quỹ mừng rỡ mặt mũi tươi cười, luôn miệng khen ngợi vị trưởng quan này của Từ Văn Trường tuổi trẻ tài cao, khảng khái hào phóng, Từ tiên sinh ngàn vạn lần không thể bướng bỉnh như trước, có Đông gia dung túng muốn gì làm nấy.

Từ Văn Trường vâng dạ luôn miệng, Tôn chương quỹ nói gì, lão cũng làm như gió thoảng bên tai.

Tần Lâm cười thâm, Từ lão đầu muốn gì làm nấy còn ít hay sao, nhất định là Tất Mậu Khang hiểu rõ chuyện này...

An bài xong xuôi thấy sắc trời còn sớm, Tần Lâm cũng không hiểu quy củ kinh sư bèn hỏi Từ Văn Trường, nên đi bái Giang Lăng tướng quốc Trương Cư Chính trước, hay là đi nha môn Cẩm Y Vệ gặp Lưu Thủ Hữu trước. Trương Cư Chính quan lớn, Lưu Thủ Hữu là thượng ty trực tiếp, nhưng người trước thần giao đã lâu, người sau lại là hoàn toàn không có liên lạc.

- Trước công sau tư!

Từ lão đầu tử chỉ hơi trầm ngâm, ngoài cười mà trong không cười nói:

- Trưởng quan là thuộc hạ Lưu Đô Đốc, đường thượng quan cẩm y chính hiệu, nên tới nha môn trước. Về phần Trương tiểu thư nơi tướng phủ, dù sao cũng là tư giao, hơn nữa bây giờ trưởng quan đã là nam nhân có thể tử, cho dù là có tính toán trộm hương cấp ngọc gì đó, cũng không tiện hành động quá lộ liễu.

Tần Lâm lấy tay vỗ trán:

- Trời ơi, ta hỏi Trương Cư Chính, không có hỏi Trương Tử Huyền...

Từ Văn Trường chớp chớp mắt, giả vờ ra vẻ không hiểu:

- Ủa, trưởng quan gấp gấp thăm nhạ phụ như vậy sao?

Tần Lâm dựng đứng ngón giữa lên, không thêm đôi co với lão diên dử dử ương ương này nữa.

Nếu tới nha môn vậy phải đổi y phục, ô sa không cánh, Phi Ngự phục, Tú Xuân đao, loan đai, lệnh bài, quan ngoa, Tần Lâm mặc vào đủ bộ, dẫn theo Lục Viễn Chí, Hàn Phi Liêm đi tới nha môn Cẩm Y Vệ.

Hẻm Đường Mã nằm ở phía Tây Giang Mễ hạng, rẽ qua một cái là cửa chính nha môn. Chỉ thấy đại môn sơn đen đỉnh đồng, mái ngói đỏ, trên treo tấm bảng Cẩm y thân quân Đô Chỉ Huy Sứ Ty sơn đỏ. Hai bên cửa không phải là sư tử bằng đá như phủ đệ bình thường, mà là Bệ Ngạn thần thú tượng trưng cho uy nghiêm và công chính. Có một số Lục Sĩ hồng bào ngân giáp và Hiệu Ủy mặc Phi Ngự phục màu vàng sáng canh giữ nghiêm ngặt, bọn họ đứng trên thềm đá nhìn xuống dưới, thái độ vô cùng ngạo nghễ.

Tần Lâm đứng ở dưới bậc thềm, Lục mập đưa danh thiếp đi vào, những Hiệu Ủy Lục Sĩ kia thấy là vị tân nhậm đường thượng quan tới, cũng không dám chậm trễ, mở cửa phòng mời ngồi, dâng trà, cẩn thận hầu hạ.

Lưu Thủ Hữu không thường hay ở nha môn, nhưng Tần Lâm gặp may, hôm nay vị cẩm y Đô Đốc này đang trong nha môn, bái thiếp đưa vào rất nhanh đã có Hiệu Ủy bên trong đi ra mời.

Dưới sự hướng dẫn của Hiệu Ủy, Tần Lâm đi vào nha môn, chỉ thấy trong sân từng bách cao ngất, dinh thự trùng trùng, có vẻ tầm tối hơn ngoài đường rất nhiều. Các quan giáo lui tới cũng lộ sắc mặt nghiêm nghị, cử động ai nấy vội vàng, toát ra chút không khí thần bí.

Một dãy phòng đen kịt phía Bắc chính là Bắc Trấn Phủ Ty đại danh đỉnh đỉnh, thiên lao trong đó từng giam giữ không biết bao nhiêu danh thần Đại tướng uy vũ hiển hách. Dãy phòng phía Nam chính là Nam Trấn Phủ Ty mà Tần Lâm sắp nhậm chức, là cơ cấu quản lý điều tra sự vụ bản vệ, nó là đặc vụ trong đặc vụ, hiển binh trong hiển binh.

345. Chương 345: Gặp Mặt Lưu Thủ Hữu

May là Lục Viễn Chí thần kinh thô kệch, Ngưu Đại Lực gan lớn như đầu, đến chỗ này cũng không tránh khỏi thắc thỏm không yên, tim đập thình thịch như trống trận. Duy chỉ có Tần Lâm nhìn quanh tỏ vẻ không sao cả, cũng không lộ ra vẻ quá mức khinh bạc, rõ ràng là ung dung tự tại.

Hiệu Úy dẫn đường kinh ngạc trong lòng, Tần Lâm tuổi còn trẻ, làm sao tâm cảnh có thể đạt tới mức bình thần khoáng đạt như vậy, không nhìn được bèn hỏi:

- Trước đây trưởng quan có tới nơi này chưa?

- Chưa có, ta chỉ mới tới lần đầu!

Tần Lâm sờ sờ mũi, hẳn thường xuyên giải phẫu người chết trong thời bình, đã sớm quen với cảm giác âm sát lạnh lẽo như vậy, tuy rằng sát khí bên trong nha môn Cẩm Y Vệ nặng nề, nhưng vẫn chưa đủ làm cho hắn giật mình.

Tả Đô Đốc chưởng Cẩm Y Vệ, Thái Tử Thái Phó Lưu Thủ Hữu đang ngồi trên đại đường, rất là chú ý nhìn người tuổi trẻ đang đi tới dưới đường.

Lưu Thủ Hữu tuổi chừng bốn mươi, chính là danh thần sau năm Gia Tĩnh, nghi biểu đường đường. Y theo sát Trương Cư Chính, kết giao quyền hoạn trong cung, nắm giữ vững vàng quyền lực tối cao Cẩm Y Vệ.

Lưu Thủ Hữu sống lâu ở Cẩm Y Vệ nhìn người rất giỏi, thấy vậy không khỏi thoáng động ý niệm: từ trước tới nay đường thượng quan cẩm y mới cất nhắc tới nơi này không ai là không kinh hoàng nơm nớp. Nhưng hôm nay tên Tần Lâm này lại có bước chân nhanh nhẹ, ánh mắt cũng không hề phiêu hốt lảo lảo, khó trách Trương tướng gia... Ôi, đáng tiếc, đáng tiếc!

Lưu Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực ở trong sân chờ, Tần Lâm đi vào Bạch Hồ đại đường, lúc này Lưu Thủ Hữu đã từ công tọa đứng lên, hắn bèn theo thông lệ đình tham, báo lý lịch, miệng xưng ra mắt Đô Đốc Đại lão gia.

Lưu Thủ Hữu cân nhắc hết sức chính xác, đầu gối Tần Lâm mới vừa khụy xuống, chưa kịp cúi người, y đã tiến lên trước một bước giơ hai tay đỡ, cười nói:

- Tần tướng quân chiến công hiển hách, bản quan thần giao đã lâu, cần gì hành đại lễ như vậy?

Hai bên các vị đường thượng quan cẩm y, hàm đầu từ Đô Chỉ Huy Sứ đến Chỉ Huy Thiêm Sự đều có, thấy vậy âm thầm lấy làm kinh hãi: từ sau khi Lưu Đô Đốc là danh thần luôn luôn tỏ ra vô cùng cao ngạo, từ trước tới nay quan viên mới tới nhậm chức đều phải hành đủ lễ, vì sao lần này đầu gối người ta mới vừa cong xuống, y đã vội vàng đỡ lên như vậy?

Bọn họ không biết nếu không phải Tần Lâm đã cưới hai vị thê tử, Lưu Thủ Hữu suy nghĩ vị thuộc hạ này hơn phân nửa vô duyên cùng thiên kim tướng phủ, ngay cả đầu gối Tần Lâm cũng không cần cong một cái, ngược lại Lưu Thủ Hữu phải ra cửa nha môn chào đón.

Nhắc tới cũng khá buồn cười, trong hai vụ án Tả Đô Ngự Sử Vương Bản Cố cùng Chiết Giang Bố Chính Sứ Lý Tự Hiền, Lưu Thủ Hữu trước sau hai lần chống đỡ cho Tần Lâm, sau khi xong chuyện xưng là trước đó đã xuống mật trát lệnh cho Tần Lâm phá án. Nhưng trên thực tế cho tới bây giờ không những giữa hai người không có bất kỳ liên lạc trực tiếp gián tiếp nào, ngay cả gặp mặt cũng là lần đầu.

Tần Lâm âm thầm quan sát khí độ Lưu Thủ Hữu, thấy y quả nhiên không hổ danh thần, nhất cử nhất động toát ra khí độ ung dung chậm rãi của kẻ ngồi lâu trên địa vị cao, đón tiếp người khác cũng nắm bắt chính xác. Có thể làm được Tả Đô Đốc, Thái Tử Thái Phó chưởng Cẩm Y Vệ, nắm giữ toàn bộ quyền lực tối cao hệ thống Cẩm Y Vệ, quả thật danh bất hư truyền.

Trên mặt làm ra dáng vẻ được quá yêu mà run sợ, Tần Lâm hoảng hốt nói:

- Lưu Đô Đốc là thượng ty trực tiếp của hạ quan, ân đề bạt khó có thể quên, hạ quan sao dám nhận đối xử ngang hàng của Lưu Đô Đốc...

- Tần tướng quân thiếu niên anh hùng, làm quan chưa đầy năm đã nhiều lần phá được đại án, dần dần lộ tài năng, tương lai tất là nhân tài định quốc an bang...

Lưu Thủ Hữu biết dáng vẻ này của Tần Lâm hơn phân nửa là giả vờ, bất quá cuối cùng cũng đã mang lại mặt mũi cho thượng quan là y. Ai mà không thích thể diện, y cũng cười híp mắt khen ngợi Tần Lâm vài câu.

Cuối cùng mới tỏ ra bình thản hỏi:

- Lệnh Thái Sơn ông Từ lão Quốc Công, ba năm trước đây bản quan còn nhìn thấy kim diện, không biết gần đây tinh thần y còn kiện vượng hay chăng?

- Gia nhạc thể tập vũ huân, từ nhỏ luyện tập gân cốt tráng kiện, bây giờ vẫn có thể ngồi thiên lý mã chạy nhanh như gió, tả hữu khai cung, bắn tên bách phát bách trúng...

Tần Lâm nghiêm trang đáp lại.

Chỉ sợ là tả hữu khai cung trên bàn đánh cuộc đồ xúc xắc! Lưu Thủ Hữu biết lai lịch Từ Bang Thụy, oán thâm không dứt, ngoài mặt vẫn cười nói:

- Ngụy Quốc Công đời đời trấn thủ Nam Kinh, là trụ cột Đông Nam triều Đại Minh ta, lệnh nhạc vẫn còn mạnh khỏe như vậy là phúc của quốc gia.

Lưu Thủ Hữu làm bộ một phen như vậy không ngoài mục đích nói rõ lai lịch Tần Lâm cho trên dưới nha môn, để cho người khác biết Lưu Đô Đốc y hậu đãi đường thượng quan cấm y Tần Lâm mới tới. Ngoài ra cũng có mục đích ngấm ngầm nể mặt Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy, trước đây mấy lần phát mật trát cho Tần Lâm phá án, cũng mượn quyền điều binh và uy thế của Ngụy Quốc Công ở Nam Trực Lệ, xử trí hết thấy hết sức công bằng.

Phàm là đường thượng quan có thể đi vào đến Bạch Hổ đại đường nha môn Cẩm Y Vệ này, ngoại trừ con nhà giàu thế tập đầu óc không bình thường lắm, còn lại toàn là kẻ tinh minh, nhất thời nghe thấy huyền ca biết nhĩa, hiểu được chỗ dựa sau lưng vị Tần Chỉ Huy này là Ngụy Quốc Công phủ Nam Kinh.

Ngụy Quốc Công phủ ở Nam Kinh cố nhiên là đại thụ gốc rễ sâu dày không ai có thể chống lại được, nhưng lực ảnh hưởng ở kinh sư cũng chỉ tầm thường. Dù sao từ sau khi loạn Thổ Mộc xảy ra, võ công huân quý dần dần thất thế, tập đoàn quan văn quật khởi, những năm gần đây đã sớm tạo thành thế trọng văn khinh võ. Quyền phát ngôn của các vị Công Hầu Bá ở trong triều đình cơ hồ bị tước đoạt hầu như không còn.

Những đường thượng quan này, sau lưng người nào mà không có thể lực chỗ dựa càng thêm hùng mạnh, thông với Ty Lễ Giám Binh Bút thái giám, nội các phụ thần, Đông Xưởng chưởng hình Thiên Hộ, ngoại thích trong kinh, Công Hầu Bá võ huân... cho nên cũng không cảm thấy hậu đãi Tần Lâm có gì quá mức đặc biệt.

Ngược lại có một lão Chỉ Huy Thiêm Sự có mấy sợi râu thưa, mặt đầy nếp nhăn, tối thiểu cũng đã hơn năm mươi tuổi về kinh ngạc nói:

- Ủa, Tần Chỉ Huy chính là vị thiếu niên ở Nam Kinh cùng ngày nghênh cưới hai vị kiều thê, làm rể Đông sàng Ngụy Quốc Công đó sao? Chắc chắn, quả nhiên thiếu niên anh vũ, diễm phúc vô biên... Bọn ta đã lớn tuổi, râu tóc bạc phơ, không dám mơ tới chuyện tốt bậc này.

Lời nói này có vẻ hài hước, như muốn thể hiện tư cách từng trải, bên cạnh mấy Chỉ Huy Đồng Tri, Chỉ Huy Thiêm Sự đều cười lên, tất nhiên trong bụng mơ hồ hâm mộ Tần Lâm. Bọn họ ở vào tuổi của Tần Lâm chỉ vừa nhận chức Hiệu Úy, hoặc là ân ấm Bá Hộ, Trấn Phủ, còn cách đường thượng quan tới mười vạn tám ngàn dặm.

346. Chương 346: Nam Trấn Phủ Ty

Trong đó có một Chỉ Huy Đồng Tri tuổi chừng hơn hai mươi tuổi, da trắng, mắt hơi lé, nhìn Tần Lâm một cái, dùng giọng chua cay khắc nghiệt nói với lão Chỉ Huy Thiêm Sự kia:

- Hồng Chỉ Huy, lão từng tuổi này rồi có hăm mộ cũng bằng vô dụng. Tần Chỉ Huy thiếu niên phong lưu, hừ hừ, cười được sư tử Hà Đông kiếm mũi ô sa, Từ Đại tiểu thư Nam Kinh lợi hại, bộ xương già như lão sao chịu nổi?!

Chúng đường thượng quan cảm y cười lúng túng, đều biết trong lòng vị Chỉ Huy Đồng Tri này không vui.

Chỉ Huy Đồng Tri này là Phùng Bang Ninh, bá phụ y chính là Ty Lễ Giám Chương Ẩn thái giám, Đông Xưởng Đốc Công Phùng Bảo. Trước mắt Phùng Bang Ninh ân ái Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Đồng Tri, chương Nam Trấn Phủ Ty, đang lúc Xuân phong đặc ý, mưu tính mượn thế lực bá phụ tiến thêm một bước gia tăng quyền thế.

Chức vụ Tần Lâm là hiệp chương Nam Trấn Phủ Ty, như vậy Phùng Bang Ninh cũng không thể độc lăm đại quyền Nam Trấn Phủ Ty được nữa, cộng thêm Tần Lâm cũng có bối cảnh nhất định, không chỉ có là rể Đông sàng của Ngụy Quốc Công, nghe nói quan hệ không cạn cùng tướng phủ Giang Lăng. Hắn tới đây nhậm chức, không phải là chia bớt một nửa quyền thế của Phùng Bang Ninh sao?

Cho nên Phùng Bang Ninh mỉa mai Tần Lâm như vậy cũng là chuyện bình thường.

Đáng thương Hồng Chỉ Huy kia vô tội trúng thương, chính là tiền nhiệm Thủ Phụ Cao Cung đề bạt. Cao Cung bị Trương Cư Chính hạ gục, cây ngã chim tứ tán, lão là thủ hạ cũng phải nếm mùi đau khổ, những năm qua đau khổ đã làm cho tính tình ôn hòa hơn nhiều. Hiện tại vô duyên vô cớ bị Phùng Bang Ninh mỉa mai, cũng chỉ có thể cười xấu hổ tự giễu:

- Phùng Chỉ Huy nói chí phải, vốn ta không thể nào bắt chước được họ Tần.

Quả thật là lão già vô dụng... Phùng Bang Ninh mắng thầm trong bụng, không để ý tới Hồng Chỉ Huy nữa, lực chú ý đều tập trung hết vào Tần Lâm.

Lúc này Lưu Thủ Hữu đã hàn huyện cùng Tần Lâm được một lúc, tay trái bèn kéo lấy cánh tay Tần Lâm, kéo hắn đi tới mấy bước, tay phải cực kỳ thân thiết kéo lấy Phùng Bang Ninh:

- Nào lại đây, bản quan dẫn kiến thay các người, hai vị cùng chương quản Nam Trấn Phủ Ty, sau này thân cận hơn một chút. Chuyện của Tần Lâm Tần Chỉ Huy thăm âm đoạn dương, phá nhiều kỳ án đã lan truyền khắp nơi, lý lịch không cần nói nhiều. Phùng Bang Ninh Phùng Chỉ Huy là đệ nhi của nội đình Quý Thủ Phùng công công, cũng là con cháu danh thần đời đời chịu ân nước, thanh danh cực tốt trong kinh sư. Hai người đều là thiếu niên anh hùng hiêm có, quả thật chính là nhất thời Du Lượng trong cảm y thân quân ta!

Lưu Thủ Hữu theo sát Trương Cư Chính, cũng không thích thấy Phùng Bảo mở rộng thế lực bên trong hệ thống Cẩm Y Vệ, nhưng lại không dám mâu thuẫn trực diện. Tuy rằng y nói lời này có vẻ nhiệt tình, thật ra thì âm thầm khích bác... Cái gọi là nhất thời Du Lượng, rốt cục ai là Chu Du, ai là Gia Cát Lượng?

“Hai người các người đấu với nhau, họ Tần đánh vỡ đầu chó họ Phùng là tốt nhất.”

Lưu Thủ Hữu âm thầm nghĩ ngợi, xem thử thần sắc Phùng Bang Ninh, chắc chắn từ nay về sau hai người sẽ tranh đấu long trời lở đất.

Quả nhiên sắc mặt Phùng Bang Ninh lập tức trầm xuống.

Không nghĩ tới Tần Lâm nghiêm trang nói:

- Lưu Đô Đốc khen quá lời, hạ quan thẹn không dám nhận, hạ quan chẳng qua là hiệp chương Nam Trấn Phủ Ty, Phùng Chỉ Huy mới là chính bài chương ẩn. Sau này hạ quan ở Nam Trấn Phủ Ty xem Phùng Chỉ Huy như đầu lãnh, bên trong bản vệ tuân mệnh Lưu Đô Đốc, hạ quan không dám tự cao.

Thần sắc trên mặt Phùng Bang Ninh âm trầm bất định, cảm thấy lời nói Tần Lâm dễ nghe, bên trong lại cực kỳ cứng rắn, sợ cũng không phải dễ đối phó.

Lưu Thủ Hữu hơi có chút thất vọng, ngược lại không nói gì, nhìn nhìn Tần Lâm với ý nghĩa sâu xa.

“Hừ hừ, lão hồ ly muốn sử dụng lão tử như đòn đao sao?”

Tần Lâm cười chấp tay một cái, trong lòng thầm nói, Lưu Thủ Hữu, Phùng Bang Ninh, hai người này đều không phải là hạng tốt lành gì.

Tần Lâm được Lưu Thủ Hữu, Phùng Bang Ninh phụng bồi đến Nam Trấn Phủ Ty nhậm chức, thuộc hạ chúng Thiên Hộ, Bá Hộ, Trấn Phủ, Tri Sự theo lệ tới đón thượng quan. Kết quả thấy gương mặt Phùng Bang Ninh bên cạnh Tần Lâm âm trầm lạnh lẽo, thái độ các vị quan dưới quyền cũng không lạnh không nóng, qua loa cho xong chuyện.

Tần Lâm cũng không thèm để ý, sau khi tới Kinh Lịch Ty ghi quan tịch, lãnh yêu bài ngà voi Chỉ Huy Thiêm Sự, lại trở về Nam Trấn Phủ Ty.

Phùng Bang Ninh đưa mắt ra hiệu ột tên Trấn Phủ quan vác người ngũ đoản, mặt dài như mặt ngựa:

- Tào Hưng Vượng, dọn dẹp một gian phòng rộng rãi một chút, gọi hai Hiệu Úy đốc lực hầu hạ Tần Chỉ Huy xử lý công sự.

Phùng Bang Ninh nhấn mạnh mấy chữ ‘rộng rãi’, ‘đắc lực’, Tào Hưng Vượng kia lập tức tâm linh thần hội, vừa cười hì hì chấp tay thi lễ Tần Lâm vừa luôn miệng than thở:

- Xin Phùng Chỉ Huy, Tần Chỉ Huy hiểu cho, hiện tại nha môn bản vệ chật hẹp, phòng làm việc của chúng ta cũng rất hẹp. Chỉ có một gian ở đầu dãy phía Bắc hơi rộng một chút, đáng tiếc là hướng Bắc, để Tần Chỉ Huy dùng không khỏi có vẻ không cung kính.

Bắc Kinh khí trời giá rét, ai nấy đều thích ánh mặt trời, thích phòng hướng Nam. Gian phòng này hướng Bắc, ánh mặt trời chiếu không tới, gió Bắc giá rét vô cùng, thường để cho người hầu ở hoặc chứa tạp vật.

Phùng Bang Ninh cười lạnh bất âm bất dương, trời sinh y tính tình âm độc hiểm ác, lại ý vào chỗ dựa vững chắc từ trước tới nay hoành hành ngang ngược, dưới mắt không người, hiện tại rõ ràng là muốn phủ đầu Tần Lâm một đòn hạ uy thế của hắn.

Tần Lâm cười cười tỏ vẻ không sao cả:

- Hướng Bắc rất tốt, Chư vị đồng liêu đều ở dưới chân thiên tử, tất nhiên không lạ gì, bản quan sống lâu ở ngoài tỉnh, bình thường cũng không thấy được Đại Minh thiên tử. Hôm nay ở phòng hướng Bắc, nhìn ra ngoài lập tức có thể thấy tường cung điện hoàng thành, giống như thời thời khắc khắc được thấy long nhan, đây gọi là tấm lòng trung quân báo quốc của chúng ta đáp đền xã tắc.

Phùng Bang Ninh nghe vậy ngẩn ra, lời này của Tần Lâm mang ẩn ý bên trong, dường như rất có đạo lý, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy có vẻ khác thường. Chẳng lẽ người quay mặt về phía Bắc là trung quân báo quốc, ta quay lưng về phía Bắc là manh tâm khó lường sao?

Thế nhưng lời nói của Tần Lâm cũng không phải là nói bừa, từng câu từng chữ nói mình trung quân báo quốc, nên dù Phùng Bang Ninh tức lộn ruột cũng không phát tác được, không thể làm gì khác hơn là cười hăng hắc, thầm nhủ trong lòng: mùa Đông năm nay đặc biệt giá lạnh, người làm việc ở phòng hướng Bắc, chỉ sợ giá rét chết người...

Những Thiên Hộ, Bá Hộ, Trấn Phủ Nam Trấn Phủ Ty biết chuyện, nghe thấy hai vị thượng quan này đối đáp, những kẻ quen biết bèn trao đổi ánh mắt với nhau: e rằng Nam Trấn Phủ Ty chúng ta sẽ có một phen long tranh hổ đấu.

Đương nhiên Phùng Bang Ninh sẽ không trở mặt như vậy, vẫn nặn ra một nụ cười:

- Bản quan phải chạy tới nhà bá phụ một chuyến, xin Tần Chỉ Huy cứ tự nhiên.

Chương 346: Nam Trấn Phủ Ty (Hạ)

Cả đám quan thuộc hạ Nam Trấn Phủ Ty chờ xem trò vui lúc này trong lòng đều âm thầm rùng mình, bá phụ Phùng Bang Ninh là Ty Lễ Giám Chương Ấn thái giám, Đề đốc Đông Xưởng Phùng Bảo, cân lượng của y ở kinh sư hơn xa Ngụy Quốc Công. Bọn ta phải cẩn thận một chút, chớ phạm sai lầm đi tới kết quả giống như tên Hồng Chỉ Huy xui xẻo kia, vậy coi như ô hô ai tai.

Tần Lâm chấp tay một cái, trong lòng xem thường, Phùng Bang Ninh khắp nơi lấy thế đè người, khí độ như vậy không tránh khỏi nhỏ mọn hẹp hòi. Lưu Thủ Hữu nói cái gì nhất thời Du Lượng, lão tử cảm thấy xấu hổ bị so sánh ngang hàng với y.

- Tần Chỉ Huy, mời sang bên này!

Tào Hưng Vượng giả bộ như hết sức kính cẩn, trong bụng lại chờ xem chuyện cười.

Tần Lâm kêu Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực, theo Tào Hưng Vượng đi tới gian phòng phía Bắc xem thử. Lập tức cả ba phải dở khóc dở cười: căn phòng này cực lớn, lại lâu năm không tu sửa, bốn bề gió lùa, trên mái mạng nhện giăng dày đặc, nhìn qua chẳng khác nào một ngôi miếu đổ nát, nào phải văn phòng làm việc của Nam Trần Phủ Ty nha môn Cẩm Y Vệ.

- Thật đúng là giống như ngôi miếu đổ nát...

Tần Lâm sờ sờ mũi, không nhịn được cười lên:

- Chỉ cần pho tượng Bồ Tát đất là bản quan ngồi xuống, sẽ chẳng khác nào một ngôi miếu thổ địa trong vùng hoang sơn dã lãnh.

Tào Hưng Vượng vô cùng kinh hãi cúi người thật thấp:

- Trưởng quan thứ lỗi, trưởng quan thứ lỗi, làm quan không sửa nha chính là lệ cũ, căn phòng hướng Bắc này đã rất lâu không có người ở... Hạ quan đáng chết, là do hạ quan hồ đồ...

Người! Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực đều tức giận bất bình, đây quả thật là lấn hiếp người quá đáng.

Tần Lâm khoát khoát tay ngăn hai vị huynh đệ mình lại. Thứ nhất làm quan không sửa nha đúng là lệ cũ, vì lộ ra vẻ nghèo khó liêm khiết, cũng tránh cho tốn bạc túi riêng của mình sửa chữa cho công sở của công. Thứ hai mới vừa rồi đã khoát lác phòng nhìn về phía Bắc giống như lúc nào cũng được gặp vua, Tần gia lời nói ra như đinh đóng cột, há có thể nuốt trở về?

Cau mày quan sát căn phòng này, Tần Lâm lắc đầu liên tục, không biết tính toán cái gì.

Tào Hưng Vượng lại nói:

- Phân phái hai tên Tổng Kỳ cơ trí đặc lực bưng trà rót nước, mài mực trải giấy thay Tần Chỉ Huy, tới đây, lão Điều, lão Hoa, tới tham bái cấp trên mới.

Hai tên cẩm y Tổng Kỳ như một làn khói chạy vào, cười hì hì đình tham với Tần Lâm, đôi chân dẻo quẹo, cong xuống mà không phí chút sức nào, miệng tuôn ra một tràng không nghỉ:

- Thuộc hạ Điều Thế Quý, Hoa Đắc Quan tham kiến Tần Chỉ Huy, ngài vừa vào kinh đô phong vân tứ hợp long hổ giao hội, nhất định phải tận trung đáp đền cho Đại Minh thiên tử, chắc chắn một bước lên mây, thăng lên ba cấp liên tiếp. Tương lai dọc theo đường đi phong công phong hầu khai phủ xây nha, làm tới đương triều nhất phẩm, chúng tiểu nhân cũng được thơm lây, có thể nương nhờ phúc phận của trưởng quan ngài.

Trời ơi...

Hai vị này nói chuyện tựa như liên châu pháo, miệng lưỡi dẻo quẹo trơn tuột, nói một mạch không nghỉ lấy hơi chút nào, khiến cho Lục mập và Ngưu Đại Lực phải ngơ ngác nhìn nhau.

Tần Lâm hết ý kiến, hai người này nhìn qua cũng biết là hạng người trơn tuột linh lợi, xảo quyết ranh ma, Phùng Bang Ninh cùng Tào Hưng Vượng an bày bọn họ bên cạnh Tần Lâm, nhất định không tốt lành gì.

Tào Hưng Vượng ở bên cạnh cũng nhịn cười đến đau cả bụng, hai người này ngược lại không phải là Phùng Bang Ninh phái đến bên cạnh Tần Lâm nằm vùng. Làm được đường thượng quan cẩm y, không ai là kẻ ngu ngốc cả, làm như vậy căn bản sẽ không có bất kỳ hiệu quả nào.

Điều Thế Quý cùng Hoa Đắc Quan chính là hai tên linh lợi xảo quyết trong Nam Trần Phủ Ty, bắt đầu từ tổ gia gia được hưởng thế tập ân ấm cẩm y Tổng Kỳ, vẫn ra sức cho Nam Trần Phủ Ty. Bọn họ là thân bằng cố cựu của đông đảo quan giáo, giống như hai miếng thuốc cao dính vô cùng đáng ghét, ngay cả Phùng

Bang Ninh thấy cũng có mấy phần nhứt đầu, cho nên điều hai người bọn họ đến bên cạnh Tần Lâm, cùng với phân cho căn phòng rách nát này, rõ ràng là để cho người ngoài nhìn Tần Lâm bêu xấu.

- Rất tốt, rất tốt...

Thần sắc Tần Lâm không thay đổi, trước hết đỡ hai lão hồ ly kia dậy, lại chấp tay sau lưng đi một vòng trong phòng, có vẻ hưng phấn nhìn quanh bốn phía. Đường như hắn tỏ ra rất hài lòng với căn phòng bốn bề gió thổi, nằm ở hướng Bắc, ánh mặt trời không thể chiếu tới này.

Đầu tên này có bệnh hay sao? Điều Thế Quý cùng Hoa Đắc Quan ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu chuyện gì.

Tần Lâm đi một vòng lại quay về, cười hì hì nhìn hai thủ hạ mới:

- Nếu như hai vị có lòng đi theo bản quan, từ nay có chịu ra sức dưới trướng bản quan hay chẳng?

- Đương nhiên, hai người chúng ta nhiều đời chịu ân nước, một dạ trung thành...

Hai người lập tức khoác lác một tác tới trời.

- Ủm, không tệ...

Tần Lâm cười híp mắt vỗ vỗ vai hai người bọn họ, sau đó nói với Tào Hưng Vượng:

- Bản quan muốn gian phòng này, chẳng qua là rất lâu không có người ở, cần phải quét dọn sạch sẽ. Tào Trấn Phủ phụ trách nội vụ văn phòng bản ty, vậy xin dẫn dắt hai tên thuộc hạ bản quan dọn dẹp phòng này cho sạch sẽ.

A?! Tào Hưng Vượng lập tức mắt hoa đầu váng.

- Chúng ta đi!

Tần Lâm kêu Lục mật, Ngưu Đại Lực, lại quay đầu lại nghiêm nghị nói:

- Tào Trấn Phủ, bản quan là hiệp chưởng Nam Trấn Phủ Ty, phải quản lý chuyện trong ty thật là nghiêm ngặt. Nếu như ngày mai trở lại nơi này vẫn chưa được dọn sạch, cũng chỉ có thể hỏi người.

Tần Lâm mới vừa đi, Điều Thế Quý cùng Hoa Đắc Quan ngơ ngác nhìn nhau, sau đó đồng thanh kêu lên:

- Trời ơi, vết thương cũ của tiểu nhân tái phát, không thể làm gì khác hơn là xin nghỉ một hôm vậy.

- Bụng tiểu nhân đau quá, có lẽ bị Tào Tháo đuổi, Tào trưởng quan thứ lỗi, thứ lỗi!

Tào Hưng Vượng kinh ngạc đứng ở trong phòng, nhìn rác rưởi đầy đất khóc không ra nước mắt.

Tần Lâm trở lại Hội Tiên khách sạn, sắc trời đã tối, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực thấy đang có mặt các vị thân binh Hiệu Ủy cùng nha hoàn người ở cho nên không nói gì, chỉ cầm đầu cầm cổ ăn cơm tối. Sau khi ăn xong tiến vào trong phòng, cả hai bắt đầu bàn tán sôi nổi:

- Trời ơi, tên Phùng Bang Ninh kia quả thật không tốt lành gì, ý vào lão bá thái giám Đô Đốc còn dám cười trưởng quan chúng ta cười Từ Đại tiểu thư... Mật gia cũng muốn hỏi thử y là cái thá gì?

- Ân công phá rất nhiều đại án cho triều đình, lập được công lao hãn mã mới làm Chỉ Huy Thiêm Sự, hiện tại lại có người nhờ có bá phụ làm thái giám mà được cất nhắc Chỉ Huy Đồng Tri. Hơn nữa Trấn Phủ họ Tào kia cũng hết sức xấu xa, lấy căn phòng hướng Bắc gió lùa bốn vách cho chúng ta. Ta thấy trong cả nha môn chỉ có Lưu Đô Đốc có thái độ rất tốt, cười híp mắt nói chuyện cùng trưởng quan, không hề bắt tội, nhất định là một vị quan tốt.

- Lưu Đô Đốc không tệ, chỉ là tính tình hơi mềm yếu một chút, để mặc cho tên họ Phùng kia cuồng vọng tự đại.

Cả đám quan thuộc hạ Nam Trấn Phủ Ty chờ xem trò vui lúc này trong lòng đều âm thầm rùng mình, bá phụ Phùng Bang Ninh là Ty Lễ Giám Chưởng Ấn thái giám, Đề đốc Đông Xưởng Phùng Bảo, cân lượng của y ở kinh sư hơn xa Ngụy Quốc Công. Bọn ta phải cẩn thận một chút, chớ phạm sai lầm đi tới kết quả giống như tên Hồng Chỉ Huy xui xẻo kia, vậy coi như ô hô ai tai.

Tần Lâm chấp tay một cái, trong lòng xem thường, Phùng Bang Ninh khắp nơi lấy thế dè người, khí độ như vậy không tránh khỏi nhỏ mọn hẹp hòi. Lưu Thủ Hữu nói cái gì nhất thời Du Lượng, lão tử cảm thấy xấu hổ bị so sánh ngang hàng với y.

- Tần Chỉ Huy, mời sang bên này!

Tào Hưng Vượng giả bộ như hết sức kính cẩn, trong bụng lại chờ xem chuyện cười.

Tần Lâm kêu Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực, theo Tào Hưng Vượng đi tới gian phòng phía Bắc xem thử. Lập tức cả ba phải dở khóc dở cười: căn phòng này cực lớn, lại lâu năm không tu sửa, bốn bề gió lùa, trên mái mạng nhện giăng dày đặc, nhìn qua chẳng khác nào một ngôi miếu đổ nát, nào phải văn phòng làm việc của Nam Trần Phủ Ty nha môn Cẩm Y Vệ.

- Thật đúng là giống như ngôi miếu đổ nát...

Tần Lâm sờ sờ mũi, không nhịn được cười lên:

- Chỉ cần pho tượng Bồ Tát đất là bản quan ngồi xuống, sẽ chẳng khác nào một ngôi miếu thổ địa trong vùng hoang sơn dã lãnh.

Tào Hưng Vượng vô cùng kinh hãi cúi người thật thấp:

- Trưởng quan thứ lỗi, trưởng quan thứ lỗi, làm quan không sửa nha chính là lệ cũ, căn phòng hướng Bắc này đã rất lâu không có người ở... Hạ quan đáng chết, là do hạ quan hồ đồ...

Người! Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực đều tức giận bất bình, đây quả thật là lần hiếm người quá đáng.

Tần Lâm khoát khoát tay ngăn hai vị huynh đệ mình lại. Thứ nhất làm quan không sửa nha đúng là lệ cũ, vì lộ ra vẻ nghèo khó liêm khiết, cũng tránh cho tốn bạc túi riêng của mình sửa chữa cho công sở của công. Thứ hai mới vừa rồi đã khoát lác phòng nhìn về phía Bắc giống như lúc nào cũng được gặp vua, Tần gia lời nói ra như đinh đóng cột, há có thể nuốt trở về?

Cau mày quan sát căn phòng này, Tần Lâm lắc đầu liên tục, không biết tính toán cái gì.

Tào Hưng Vượng lại nói:

- Phân phái hai tên Tổng Kỳ cơ trí đặc lực bưng trà rót nước, mài mực trải giấy thay Tần Chỉ Huy, tới đây, lão Điều, lão Hoa, tới tham bái cấp trên mới.

Hai tên cẩm y Tổng Kỳ như một làn khói chạy vào, cười hì hì đình tham với Tần Lâm, đôi chân dẻo quẹo, cong xuống mà không phí chút sức nào, miệng tuôn ra một tràng không nghỉ:

- Thuộc hạ Điều Thế Quý, Hoa Đắc Quan tham kiến Tần Chỉ Huy, ngài vừa vào kinh đô phong vân tứ hợp long hổ giao hội, nhất định phải tận trung đáp đền cho Đại Minh thiên tử, chắc chắn một bước lên mây, thăng lên ba cấp liên tiếp. Tương lai dọc theo đường đi phong công phong hầu khai phủ xây nha, làm tới đương triều nhất phẩm, chúng tiểu nhân cũng được thơm lây, có thể nương nhờ phúc phận của trưởng quan ngài.

Trời ơi...

Hai vị này nói chuyện tựa như liên châu pháo, miệng lưỡi dẻo quẹo trơn tuột, nói một mạch không nghỉ lấy hơi chút nào, khiến cho Lục mập và Ngưu Đại Lực phải ngơ ngác nhìn nhau.

Tần Lâm hết ý kiến, hai người này nhìn qua cũng biết là hạng người trơn tuột linh lợi, xảo quyết ranh ma, Phùng Bang Ninh cùng Tào Hưng Vượng an bày bọn họ bên cạnh Tần Lâm, nhất định không tốt lành gì.

Tào Hưng Vượng ở bên cạnh cũng nhịn cười đến đau cả bụng, hai người này ngược lại không phải là Phùng Bang Ninh phái đến bên cạnh Tần Lâm nằm vùng. Làm được đường thượng quan cẩm y, không ai là kẻ ngu ngốc cả, làm như vậy căn bản sẽ không có bất kỳ hiệu quả nào.

Điều Thế Quý cùng Hoa Đắc Quan chính là hai tên linh lợi xảo quyết trong Nam Trần Phủ Ty, bắt đầu từ tổ gia gia được hưởng thế tập ân ấm cẩm y Tổng Kỳ, vẫn ra sức cho Nam Trần Phủ Ty. Bọn họ là thân bằng cố cựu của đông đảo quan giáo, giống như hai miếng thuốc cao dính vô cùng đáng ghét, ngay cả Phùng

Bang Ninh thấy cũng có mấy phần nhứt đầu, cho nên điều hai người bọn họ đến bên cạnh Tần Lâm, cùng với phân cho căn phòng rách nát này, rõ ràng là để cho người ngoài nhìn Tần Lâm bêu xấu.

- Rất tốt, rất tốt...

Thần sắc Tần Lâm không thay đổi, trước hết đỡ hai lão hồ ly kia dậy, lại chấp tay sau lưng đi một vòng trong phòng, có vẻ hưng phấn nhìn quanh bốn phía. Đường như hắn tỏ ra rất hài lòng với căn phòng bốn bề gió thổi, nằm ở hướng Bắc, ánh mặt trời không thể chiếu tới này.

Đầu tên này có bệnh hay sao? Điều Thế Quý cùng Hoa Đắc Quan ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu chuyện gì.

Tần Lâm đi một vòng lại quay về, cười hì hì nhìn hai thủ hạ mới:

- Nếu như hai vị có lòng đi theo bản quan, từ nay có chịu ra sức dưới trướng bản quan hay chẳng?

- Đương nhiên, hai người chúng ta nhiều đời chịu ân nước, một dạ trung thành...

Hai người lập tức khoác lác một tác tới trời.

- Ủm, không tệ...

Tần Lâm cười híp mắt vỗ vỗ vai hai người bọn họ, sau đó nói với Tào Hưng Vượng:

- Bản quan muốn gian phòng này, chẳng qua là rất lâu không có người ở, cần phải quét dọn sạch sẽ. Tào Trấn Phủ phụ trách nội vụ văn phòng bản ty, vậy xin dẫn dắt hai tên thuộc hạ bản quan dọn dẹp phòng này cho sạch sẽ.

A?! Tào Hưng Vượng lập tức mắt hoa đầu váng.

- Chúng ta đi!

Tần Lâm kêu Lục mật, Ngưu Đại Lực, lại quay đầu lại nghiêm nghị nói:

- Tào Trấn Phủ, bản quan là hiệp chưởng Nam Trấn Phủ Ty, phải quản lý chuyện trong ty thật là nghiêm ngặt. Nếu như ngày mai trở lại nơi này vẫn chưa được dọn sạch, cũng chỉ có thể hỏi người.

Tần Lâm mới vừa đi, Điều Thế Quý cùng Hoa Đắc Quan ngơ ngác nhìn nhau, sau đó đồng thanh kêu lên:

- Trời ơi, vết thương cũ của tiểu nhân tái phát, không thể làm gì khác hơn là xin nghỉ một hôm vậy.

- Bụng tiểu nhân đau quá, có lẽ bị Tào Tháo đuổi, Tào trưởng quan thứ lỗi, thứ lỗi!

Tào Hưng Vượng kinh ngạc đứng ở trong phòng, nhìn rác rưởi đầy đất khóc không ra nước mắt.

Tần Lâm trở lại Hội Tiên khách sạn, sắc trời đã tối, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực thấy đang có mặt các vị thân binh Hiệu Ủy cùng nha hoàn người ở cho nên không nói gì, chỉ cầm đầu cầm cổ ăn cơm tối. Sau khi ăn xong tiến vào trong phòng, cả hai bắt đầu bàn tán sôi nổi:

- Trời ơi, tên Phùng Bang Ninh kia quả thật không tốt lành gì, ỷ vào lão bá thái giám Đô Đốc còn dám cười trưởng quan chúng ta cười Từ Đại tiểu thư... Mập gia cũng muốn hỏi thử y là cái thá gì?

- Ân công phá rất nhiều đại án cho triều đình, lập được công lao hãn mã mới làm Chỉ Huy Thiêm Sự, hiện tại lại có người nhờ có bá phụ làm thái giám mà được cất nhắc Chỉ Huy Đồng Tri. Hơn nữa Trấn Phủ họ Tào kia cũng hết sức xấu xa, lấy căn phòng hướng Bắc gió lùa bốn vách cho chúng ta. Ta thấy trong cả nha môn chỉ có Lưu Đô Đốc có thái độ rất tốt, cười híp mắt nói chuyện cùng trưởng quan, không hề bắt tội, nhất định là một vị quan tốt.

- Lưu Đô Đốc không tệ, chỉ là tính tình hơi mềm yếu một chút, để mặc cho tên họ Phùng kia cuồng vọng tự đại.

- Trời ơi, tên Phùng Bang Ninh kia quả thật không tốt lành gì, ỷ vào lão bá thái giám Đô Đốc còn dám cười trưởng quan chúng ta cười Từ Đại tiểu thư... Mập gia cũng muốn hỏi thử y là cái thá gì?

- Ân công phá rất nhiều đại án cho triều đình, lập được công lao hãn mã mới làm Chỉ Huy Thiêm Sự, hiện tại lại có người nhờ có bá phụ làm thái giám mà được cất nhắc Chỉ Huy Đồng Tri. Hơn nữa Trấn Phủ họ

Tào kia cũng hết sức xấu xa, lấy căn phòng hướng Bắc gió lùa bốn vách cho chúng ta. Ta thấy trong cả nhà môn chỉ có Lưu Đô Đốc có thái độ rất tốt, cười híp mắt nói chuyện cùng trưởng quan, không hề bắt tội, nhất định là một vị quan tốt.

- Lưu Đô Đốc không tệ, chỉ là tính tình hơi mềm yếu một chút, để mặc cho tên họ Phùng kia cuồng vọng tự đại.

347. Chương 347: Cỗ Đầu Trường

Tần Lâm nghe Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực bàn tán, bĩu môi xem thường.

Lưu Thủ Hữu là nhân vật thế nào, rõ ràng là lão hồ ly xảo quyết ranh ma. Sau khi là danh thần vào năm Gia Tĩnh, hiện tại quan hàm đã lên tới Tả Đô Đốc, gia Thái Tử Thái Phó, nắm giữ vững vàng toàn bộ hệ thống Cẩm Y Vệ, há là hạng người mềm yếu khiếp nhược?

Lão hồ ly chơi kế mượn đao giết người, một câu ‘Nhất thời Du Lượng’ đã đổ thêm dầu vào lửa vào mối quan hệ giữa Tần Lâm và Phùng Bang Ninh. Nếu so với Phùng Bang Ninh kiêu ngạo ngang ngược, e rằng Lưu Thủ Hữu còn âm hiểm tàn nhẫn hơn nhiều.

Tần Lâm thầm mắng: lão tử trước có hổ, sau có lang, xem ra chiếc ghế đường thượng quan cẩm y này cũng không phải là ngồi vững vàng thoải mái được.

- Sóng trong sóng, sóng trong sóng...

Từ Văn Trường nhíp nhíp chân, cầm đũa gõ chung trà, rung đùi đắc ý hát bài hát nào đó không biết.

Ánh mắt Tần Lâm híp lại, chợt vỗ bàn một cái:

- Lão điền có lời gì hãy mau nói rõ, chớ có rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt. Nếu còn chọc giận bản quan, sẽ trối lão lại thật chặt, bày ra trước mặt mười bình rượu Túc Mặc lâu năm, thế nhưng không cho lão uống một giọt nào cả, xem thử lão có thêm chết hay không.

Từ Văn Trường vội vàng vứt đũa, bàng hoàng sợ hãi thi lễ:

- Ngàn vạn lần không thể, trưởng quan làm chuyện bực này còn ác độc hơn cả giết chết lão đầu tử. Trưởng quan muốn hỏi gì, lão đầu tử nhất định biết sẽ nói hết.

Tần Lâm bật cười to:

- Các phe trong kinh ai mưu đồ chuyện này, thế lực khắp nơi hết sức rối ren, bản quan mới vào để đô, đang muốn nhờ Từ tiên sinh chỉ điểm bên mê.

Trước mắt đứng ở đỉnh triều Đại Minh có bốn người, Từ Thánh Lý Thái hậu, Vạn Lịch tiểu Hoàng đế, Thủ Phụ Trương Cư Chính, Chuông Ấn Ty Lễ Giám Phùng Bảo. Bốn phe này trong ta có người trong người có ta, cùng chung quyết định thế cục triều Đại Minh, nhưng giữa bọn họ vẫn tồn tại mâu thuẫn với nhau:

Lý Thái hậu cùng Vạn Lịch là mẹ con chí thân, nhưng từ Tần Hán tới nay hai ngàn năm qua, chuyện Thái hậu cùng Hoàng đế tranh đoạt quyền lực cao nhất còn ít hay sao?

Trương Cư Chính cùng Phùng Bảo kết làm một đảng, nhưng tranh đấu quyền lực giữa nội các cùng Ty Lễ Giám xô xuyên qua triều Đại Minh, hai vị này há có thể chỉ lo thân mình?

Vạn Lịch để gọi Trương Cư Chính là tiên sinh, đối đãi như sư lễ. Thế nhưng Trương Cư Chính nắm đại quyền, chuyên quyền độc đoán, Vạn Lịch càng ngày càng trưởng thành có chịu cam lòng vĩnh viễn làm một học trò ngoan, lão sư nói gì nghe vậy mãi mãi hay không?

Bên ngoài đấu tranh quyền lực thượng tầng ra, còn có một tầng đấu đá khác:

Hai Trương Bình Bút Ty Lễ Giám đã từng là bạn học Vạn Lịch đế, tự nhiên thân cận tiểu Hoàng đế mà bằng mặt không bằng lòng với Phùng Bảo, đồng thời giữa hai Trương lại tranh quyền đoạt lợi lẫn nhau.

Cầm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu theo sát Trương Cư Chính, từ trước đến giờ Xưởng Vệ một thể, nhưng vì Đề Đốc Đông Xưởng Phùng Bảo không thích, Phùng Bang Ninh chính là một cây đinh Phùng Bảo gài vào trong hệ thống Cầm Y Vệ.

Thế cục phức tạp rắc rối như vậy, Tần Lâm thân nằm trong đó nên xử trí thế nào?

- Tả hữu phùng nguyên, nhược tức nhược ly! (Thuận lợi mọi bề, như gần như xa)

Từ Văn Trường đồng dặc đọc tám chữ.

Tần Lâm cau mày lại, như có điều suy nghĩ.

Trong đôi mắt vốn mờ đục của Từ Văn Trường phút chốc tinh quang bắn ra bốn phía:

- Thế cục trước mắt chính là Vạn Lịch Hoàng gia càng ngày càng trưởng thành, mà ba vị Lý Thái hậu, Phùng Bảo, Trương tướng gia lại ngày càng cao tuổi. Triều Đại Minh ta từ khi Hồng Vũ gia hủy bỏ Trung Thư Tỉnh, không hề thiết lập Thừa Tướng nữa, cho tới bây giờ không có Thừa Tướng áp đảo hoàng quyền. Cho nên chỉ cần Trương tướng gia không mưu triều soạn vị, cục diện lão độc chưởng triều cương đến một ngày nào đó sẽ kết thúc.

- Cho nên bây giờ thế cục không rõ, thắng bại chưa phân, bất kể trưởng quan theo phe nào cũng phải chịu đựng ba phe còn lại cầu xé đầu đá, chính là hành vi của kẻ bất trí. Chỉ có che giấu mũi nhọn, kết giao các phe, nhưng tuyệt đối không hoàn toàn ngã về bất cứ phe nào, như vậy mới là sáng suốt giữ thân, mưu đồ cho tương lai.

Trời ơi... câu 'quả thật là Tiêu Hà, Trương Lương của ta' vừa lên đến miệng, Tần Lâm đã vội vàng nuốt xuống, suy nghĩ một chút vẫn không nên để cho lão điên này quá mức đắc ý.

Tuy Tần Lâm không rõ lắm đoạn lịch sử này, cũng biết đại khái hướng đi, Từ Văn Trường phân tích như vậy hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Nếu hiện tại dựa vào Trương Cư Chính, cố nhiên có thể nhanh chóng lên cao như điều, nhưng khó tránh khỏi tương lai bị xử trí, e rằng kết cục tốt nhất sẽ là bị bỏ đó không dùng. Kết quả như vậy chẳng khác nào Hồng Chỉ Huy lúc trước được tiền nhiệm Thủ Phụ Cao Cung cất nhắc, hôm nay đã gặp ở nha môn Cầm Y Vệ.

Vậy đầu nhập Vạn Lịch Hoàng đế, hai Trương Ty Lễ Giám hay là phe phản đối triều chính mới thì sao?! Suy đoán ngày mai sẽ phải đối mặt Trương Cư Chính cùng Phùng Bảo liên thủ cắn giết, mấy năm tới phải về nhà lục cơm nguội. Chờ tương lai mọi chuyện xong xuôi, chiếc bánh quyền lực đã bị tất cả phân chia xong, còn ai nghĩ tới kẻ xấu số là mình. Đến lúc đó còn có thể gặm nhấm cơm thừa bánh vụn của người khác còn dư lại, đã coi như thiên ân cao dày.

Bất quá... Tần Lâm nghĩ ngợi một chút, cố ý hỏi:

- Tả hữu phùng nguyên, nhược tức nhược ly, đó không phải là cổ đầu tường ngã sang bên nào cũng được sao?

- Cho nên trừ tám chữ mới vừa rồi kia, kế tiếp lão đầu tử còn có tám chữ muốn tặng cho Tần trưởng quan...

Từ Văn Trường cười híp mắt, dùng đầu ngón tay chấm nước trà lại viết tám chữ trên mặt bàn: cổ bản bồi nguyên, tự thành nhất phái!

Hai mắt Tần Lâm lập tức mở to, con ngươi đảo tròn liên hồi, phản chiếu ánh nến chớp lóe trong đó.

Từ Văn Trường cười to, chòm râu dê run run, mắt già sáng quắc từ trước tới nay chưa từng có:

- Trưởng quan ở hải ngoại có một chi kỳ binh của Kim tiểu yêu, Nam Kinh có Ngụy Quốc Công, Hoài Viễn Hầu làm ô dù, trong tay nắm Mệnh Môn của Đô Sát Viện Cảnh Định Hướng, Cảnh Định Lực, Tuân Ân Ngự Sử Chiết Giang. Đề Đốc Thị Bạc Hàng Châu Hoàng thái giám, Đông Xưởng Chiết Giang Hoắc Linh Ban cũng là ban bộ của trưởng quan, lại thêm nữ y quán thu thập tin tình báo của các nhà hiền quý...

- Bản thân trưởng quan có được bản lãnh thâm âm đoạn dương, động triệt u minh, đến thời khắc mấu chốt các phe cũng phải nể trọng. Nếu có thể mượn đây làm bậc tiền thân, cai quản được một trong Nam Bắc

Trần Phủ Ty vậy càng không thể lường được, thực lực sẽ không thua gì Lưu Thủ Hữu, Trương Thành. Đến lúc đó cho dù là cao nhân nắm đại quyền trong tay như nội các Thủ Phụ, Chương Ấn Ty Lễ Giám muốn động tới trưởng quan, cũng phải cân nhắc hơn thiệt một phen.

- Hay lắm!

Tần Lâm lau chữ viết trên bàn, cười khàn khạch:

- Giống như Từ tiên sinh nói, bản quan sẽ làm cổ đầu tường một lần. Bất quá cổ đầu tường có thực lực sẽ không còn là cổ đầu tường, dù không phải là đại thụ che trời cũng là một bụi gai, ai dám đưa tay ra nhổ chắc chắn sẽ phải đổ máu.

- Bản thân trưởng quan có được bản lãnh thâm âm đoạn dương, động triệt u minh, đến thời khắc mấu chốt các phe cũng phải nể trọng. Nếu có thể mượn đây làm bậc tiền thân, cai quản được một trong Nam Bắc Trần Phủ Ty vậy càng không thể lường được, thực lực sẽ không thua gì Lưu Thủ Hữu, Trương Thành. Đến lúc đó cho dù là cao nhân nắm đại quyền trong tay như nội các Thủ Phụ, Chương Ấn Ty Lễ Giám muốn động tới trưởng quan, cũng phải cân nhắc hơn thiệt một phen.

- Hay lắm!

Tần Lâm lau chữ viết trên bàn, cười khàn khạch:

- Giống như Từ tiên sinh nói, bản quan sẽ làm cổ đầu tường một lần. Bất quá cổ đầu tường có thực lực sẽ không còn là cổ đầu tường, dù không phải là đại thụ che trời cũng là một bụi gai, ai dám đưa tay ra nhổ chắc chắn sẽ phải đổ máu.

Tả hữu phùng nguyên, nhược tức nhược ly, cổ bản bồi nguyên, tự thành nhất phái... Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực lập đi lập lại mười sáu chữ này, chỉ cảm thấy thâm thúy vô cùng, cũng là lần đầu tiên phát giác Từ lão điên có mùi vị của bậc thể ngoại cao nhân.

- Chắc chắn, vì sao giống như mấy câu ‘Cao trúc tường, nghiêm tích lương, hoãn xưng vương’ Lưu Bá Ôn viết cho Hồng Vũ gia bên trong Anh Liệt Truyện như vậy?

Lục mập chớp chớp đôi mắt nhỏ:

- Chẳng lẽ lão điên mà trưởng quan chúng ta nhật được ngoài đường hiện tại đã hóa thành Lưu Bá Ôn thần cơ diệu toán?

- Không thể nói vậy! Ta không phải là Lưu Bá Ôn...

Từ Văn Trường nghiêm mặt dạy dỗ tên mập, dứt lời lại như có điều suy nghĩ nhìn nhìn Tần Lâm.

Nói Từ Văn Trường là Lưu Bá Ôn nhiều nhất chẳng qua là khen quá lời, nhưng mang Tần Lâm so với Thái Tổ Hồng Vũ gia, vậy coi như phạm thượng.

Dưới ánh nến chập chờn, Tần Lâm vẫn mỉm cười bình thản.

Sáng sớm hôm sau, Tần Lâm thay một thân quan phục chuẩn bị đi tới tướng phủ thăm viếng Trương Cư Chính, lại bị Từ Văn Trường cản lại, lão gia cười hết sức bỉ ổi:

- Phùng tam lục cửu nhật tảo triều. Hôm nay chính là ngày triều hội, Trương tướng gia đã vào cung, lúc này Tần trưởng quan đi tướng phủ, chẳng lẽ là thừa dịp Tướng gia không có ở đây muốn đi trộm hương cáp ngọc sao?

Sắc mặt Tần Lâm đỏ lên, hẳn thật sự không biết quy củ triều nghi triều Đại Minh, quả thật lần này cũng không tiện đi gặp Trương Tử Huyền trước. Vốn hẳn tính toán bái kiến Trương Cư Chính trước, sau đó mới nghĩ biện pháp gặp mặt Trương Tử Huyền.

Từ Văn Trường thấy vậy vuốt râu cười gian xảo: lúc trước là đi theo đường của nữ nhi, nhờ Trương Tử Huyền tiến cử mới lọt vào pháp nhãn Trương Cư Chính. Hiện tại lại chuyển sang đường nhạc phụ, giải quyết Tướng gia trước, sau đó mới chậm rãi dây dưa với Trương tiểu thư.

Rốt cục Tần trưởng quan là số đào hoa hay là đào hoa kiếp, ngay cả Từ đại danh sĩ tinh nghiên Chu Dịch cũng không rõ được.

Đợi đến gần trưa, tính ra hẳn là Trương Cư Chính đã từ triều về nhà, Tần Lâm mới dẫn theo hai người Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực lên đường đi tướng phủ.

Tướng phủ Trương Cư Chính ở hẻm Đại Sa Mạo bên ngoài Đông Hoa môn, chính là thiên thượng thần tiên phủ, nhân gian Tể Tướng nha. Khoan nói đến đình đài lầu các hoa lệ chẳng kém gì Tử Cấm thành, bên trong cây cối thanh nhã thậm chí còn hơn cả ngự hoa viên, chỉ riêng đại môn sơn son dùng đinh đồng to bằng miệng chén, sáng loáng chói mắt người ta, trước đó có một đám Cẩm Y Hiệu Úy như lang như hổ đứng canh, lại có chừng mười tên kiêu phó áo xanh nón nhỏ, thanh thế quả thật rình rang.

Mọi người đều biết Vạn Lịch Hoàng đế lấy sư lễ đãi Trương Cư Chính, Từ Thánh Lý Thái hậu hễ mở miệng ra là nói ‘cứ nghe theo Trương tiên sinh xử trí’, ban thưởng lễ vật nghi thức các hạng các loại chẳng kém đế vương. Ngay cả mãng bào thêu Ngũ Trảo Kim Long chỉ có thân vương mới có thể mặc cũng ban thưởng cho lão, phủ đệ lão hiển hách thế nào cũng có thể tưởng tượng được.

Có câu nói người nhà Tể Tướng thất phẩm quan, mất đám kiêu phó đều mọc trên trán. Lục Viễn Chí đem thiệp đại hồng của Tần Lâm tới, người ta nhìn qua thấy bất quá chỉ là một tên Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ, rốt cục không thèm liếc nhìn hần lần nào.

- Ủa, đó không phải là Tần trưởng quan sao?

Điều Thế Quý cùng Hoa Đắc Quan giả bộ bệnh không chịu dọn dẹp nha môn, ra đường dạo chơi đi tới nơi này, liếc mắt chợt thấy Tần Lâm đang ngu ngơ đứng bên ngoài tướng phủ uống gió Bắc.

Hai lão hồ ly này lập tức nháy nhó nhau, cố ý chạy tới làm lễ:

- Tần Chỉ Huy mạnh giỏi. Ngài đây là... Muốn gặp Du Thất Thái gia hay là Điều Bát Thái gia? Chúng tiểu nhân có chút giao tình cùng Điều Bát Thái gia, hay là để tiểu nhân thông báo giùm cho trưởng quan?

Chức Tổng Kỳ của Điều Thế Quý cùng Hoa Đắc Quan vốn chỉ to như hạt mè ở chốn kinh sư lộng quan tụ tập như mây này. Hai người bọn họ cũng là nhờ tổ gia gia thế tập ân ẩm chức Tổng Kỳ Cẩm Y Vệ, vô cùng quen thuộc tam giáo cửu lưu đầu đường xó chợ, lưu manh địa phương, phường quỷ đồ trường, tú bà kỹ viện, thái giám phẩm chất thấp, thậm chí còn có đầy tớ, canh cửa nhà đạt quan hiển quý, điểm tiểu nhị... có thể nói không ai mà hai người bọn họ không quen biết.

Du Thất Thái gia chính là Đại quân gia tướng phủ Trương Cư Chính, Điều Bát Thái gia đại danh Điều Khoáng, vốn là đầy tớ theo bên cạnh Trương Cư Chính, gần đây cũng vừa được thăng Quan Sự.

Có câu nói người nhà Tể tướng thất phẩm quan, Trương Cư Chính đọc chương triều cương, tự xưng nhiếp chính, người làm của lão há chỉ là thất phẩm? Du Thất, Điều Bát lưng có đại thụ, thế khuyên trong ngoài, chúng quan đều tranh nhau nịnh nọt nhờ hai người bọn họ nói tốt giùm trước mặt Trương Cư Chính, nhờ đó thăng quan, hai người cũng kiếm chác được không ít.

Lấy khả năng của Điều Thế Quý, Hoa Đắc Quan, cũng chỉ dám khoác lác quen biết Điều Bát, về phần Du Thất, hai người bọn họ hiểu được lợi hại, cũng không dám khoác lác chút nào, tránh ột tắc tới trời hạ xuống không kịp.

Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực đều có vẻ không vui, biết rõ hai người này tới đây là muốn chế giễu Tần Lâm, thân là đường thượng quan cẩm y ngay cả tới tổ tướng phủ cũng không lấy lòng được, còn phải nhờ hai tiểu Tổng Kỳ thuộc hạ dẫn kiến, mặt mũi còn đâu?

Thế nhưng ngoài mặt người ta bảo là muốn dẫn kiến thay Tần Lâm, không có lời nào tiện phản bác, hai người bọn họ chỉ có thể buồn bực trong lòng.

Tần Lâm lại giả vờ thật thà hơn bất cứ lúc nào, tỏ ra vui vẻ nói:

- Trời ơi may quá, may nhờ Phùng Chỉ Huy điều cho bản quan thuộc hạ đắc lực như hai vị, bằng không cũng không biết phải làm sao. Như vậy, xin hai vị nói thay bản quan với vị Điều Bát, hoặc là Du Thất kia, an bài giúp bản quan bãi yết Trương tướng gia đi!

Điều Thế Quý, Hoa Đắc Quan suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi, ngơ ngác nhìn nhau, quả thật không ngờ rằng da mặt Tần Lâm dày như vậy, xem sự chế giễu của bọn họ là thật, còn thuận tiện trào cao hơn nữa, quả thật khoác lác mà không sợ gió thổi đứt lưỡi. Hắn dám tùy tiện kêu loạn Du Thất, Điều Bát, còn đòi

người ta an bài hẩn bái yết Trương tướng gia, làm như Tướng gia là thổ địa gia trong ngôi miếu đồ nát, muốn gặp bất cứ lúc nào cũng được hay sao?

Nhưng đã lỡ khoác lác như vậy, nếu không làm e rằng Tần Lâm sẽ chê cười. Không làm sao được, Diêu Thế Quý lảo liên đôi mắt tìm một tên canh cửa quen biết, cười híp mắt chấp tay thi lễ:

- Triệu lão ca, trưởng quan chúng ta muốn bái kiến Diêu Bát Thái gia, ngài xem...

- Ôi chao, Diêu lão ca căn dặn, tiểu đệ nào dám không tuân mệnh?

Tên canh cửa Triệu lão ca kia không lạnh lùng giống như đối với Lục mập, nặn ra một nụ cười. Thế nhưng trong lúc Diêu Thế Quý âm thầm đặc ý, y chợt đổi giọng:

- Đáng tiếc hiện tại không đúng lúc, Trương Tướng gia vào cung còn chưa có trở lại, Diêu Bát Thái gia chúng ta theo bên cạnh ngài, vào lúc này cũng không có ở trong phủ.

Lấy khả năng của Diêu Thế Quý, Hoa Đắc Quan, cũng chỉ dám khoác lác quen biết Diêu Bát, về phần Du Thất, hai người bọn họ hiểu được lợi hại, cũng không dám khoác lác chút nào, tránh ột tắc tới trời hạ xuống không kịp.

Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực đều có vẻ không vui, biết rõ hai người này tới đây là muốn chế giễu Tần Lâm, thân là đường thượng quan cấm y ngay cả tới tố tướng phủ cũng không lấy lòng được, còn phải nhờ hai tiểu Tổng Kỳ thuộc hạ dẫn kiến, mặt mũi còn đâu?

Thế nhưng ngoài mặt người ta bảo là muốn dẫn kiến thay Tần Lâm, không có lời nào tiện phản bác, hai người bọn họ chỉ có thể buồn bực trong lòng.

Tần Lâm lại giả vờ thật thà hơn bất cứ lúc nào, tỏ ra vui vẻ nói:

- Trời ơi may quá, may nhờ Phùng Chỉ Huy điều cho bản quan thuộc hạ đặc lực như hai vị, bằng không cũng không biết phải làm sao. Như vậy, xin hai vị nói thay bản quan với vị Diêu Bát, hoặc là Du Thất kia, an bài giúp bản quan bái yết Trương tướng gia đi!

Diêu Thế Quý, Hoa Đắc Quan suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi, ngơ ngác nhìn nhau, quả thật không ngờ rằng da mặt Tần Lâm dày như vậy, xem sự chế giễu của bọn họ là thật, còn thuận tiện trào cao hơn nữa, quả thật khoác lác mà không sợ gió thổi đứt lưỡi. Hắn dám tùy tiện kêu loạn Du Thất, Diêu Bát, còn đòi người ta an bài hẩn bái yết Trương tướng gia, làm như Tướng gia là thổ địa gia trong ngôi miếu đồ nát, muốn gặp bất cứ lúc nào cũng được hay sao?

Nhưng đã lỡ khoác lác như vậy, nếu không làm e rằng Tần Lâm sẽ chê cười. Không làm sao được, Diêu Thế Quý lảo liên đôi mắt tìm một tên canh cửa quen biết, cười híp mắt chấp tay thi lễ:

- Triệu lão ca, trưởng quan chúng ta muốn bái kiến Diêu Bát Thái gia, ngài xem...

- Ôi chao, Diêu lão ca căn dặn, tiểu đệ nào dám không tuân mệnh?

Tên canh cửa Triệu lão ca kia không lạnh lùng giống như đối với Lục mập, nặn ra một nụ cười. Thế nhưng trong lúc Diêu Thế Quý âm thầm đặc ý, y chợt đổi giọng:

- Đáng tiếc hiện tại không đúng lúc, Trương Tướng gia vào cung còn chưa có trở lại, Diêu Bát Thái gia chúng ta theo bên cạnh ngài, vào lúc này cũng không có ở trong phủ.

348. Chương 348: Tính Khí Đại Tiểu Thư

Diêu Thế Quý khó tránh khỏi có chút thất vọng, nhưng thái độ tên canh cửa đã làm cho y cảm thấy có mặt mũi hơn Tần Lâm, cười hì hì trở lại bấm báo:

- Tần Chỉ Huy, không phải là tiểu nhân không làm hết sức, đúng là hết sức trùng hợp Diêu Bát Thái gia không ở trong phủ. Hay là lần sau ngài trở lại?

Hoa Đắc Quan ở bên cạnh cười đau cả bụng, lần sau trở lại ta cũng không tiến cử thay người nữa, người chờ ăn bế môn canh đi! Chúng ta lẩn lộn ở kinh sư mấy chục năm qua, cũng đã gặp nhiều kẻ nhà quê lên tỉnh tuổi trẻ khí thịnh giống như người, không để cho người húc đầu vào vách sắt vài lần, người sẽ không biết nước ở kinh thành sâu hay cạn.

Tần Lâm chỉ cười cười tỏ vẻ không sao cả, đi lên một bước, chủ động kéo tay lão Triệu canh cửa kia:

- Vị này là Triệu lão ca đúng không? Tại hạ Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Thiêm Sự Tần Lâm...

- Mở miệng ra là gọi lão ca lão đệ, người là ai vậy?

Lão Triệu không thềm nể mặt chút nào, muốn giật tay ra, nhưng kế tiếp trừng mắt, miệng há to, cổ họng kêu ặc một tiếng, nặn ra một nụ cười tươi.

Thì ra Tần Lâm giấu trong tay áo đưa qua một thỏi vàng móng ngựa thần không biết quỷ không hay, lúc này mới cười híp mắt nói:

- Mời vị nào đó vào báo một tiếng với quản gia, có cổ nhân đêm trăng trên thuyền của hai vị công tử Kính Tu, Mậu Tu tới.

Trời ơi, Điều Thế Quý, Hoa Đắc Quan thấy ngón này của Tần Lâm, suýt chút nữa ngã lăn ra đất, đây nào phải là thiếu niên quê mùa từ bên ngoài tới, một chiêu Tụ Lý Càn Khôn đã đạt tới mức lộ hỏa thuần thanh, cho dù là lão hồ ly lịch lãm mấy chục năm trong quan trường bất quá cũng chỉ có vậy mà thôi.

Về phần cổ nhân gì đó hiển nhiên là nói nhăng nói càn, ai tới tướng phủ xin bái kiến mà không phải là tìm mọi cách lôi kéo quan hệ.

Lão Triệu cũng khê cười, ước lượng thỏi vàng móng ngựa trong tay, thầm nhủ tên quan này cũng biết chuyện, bèn cười híp mắt bảo hẩn chờ một lúc, sau đó đi vào trong.

Tần Lâm rất là nhàn nhả đi qua đi lại trên thềm đá, còn tỏ vẻ vô cùng hưng phấn đưa tay sờ hai con sư tử to tướng bằng đá trước cửa tướng phủ. Người khác thấy vậy không biết hẩn muốn làm gì, rất đông Cẩm Y Hiệu Úy, tân khách chờ cầu kiến, canh cửa, thậm chí cả Điều Thế Quý, Hoa Đắc Quan cũng đang chờ xem hẩn bêu xấu.

Một chiêu Tụ Lý Càn Khôn giải quyết lão Triệu canh cửa, nhưng quản sự trong phủ cũng không phải là dễ nói chuyện như vậy. Tên quan Cẩm Y Vệ này không mang theo rương hòm hay lễ vật trọng hậu gì, lấy thân phận tứ phẩm Chỉ Huy Thiêm Sự còn con làm sao có thể dễ dàng gặp được đệ nhất nhân đương triều Đại Minh. E rằng ngay cả quản sự trong phủ cũng chưa chắc đã kết giao được.

Không bao lâu sau chợt có một trung niên mặc áo choàng bông thêu hoa vàng vội vàng chạy ra, vừa chạy vừa mắng lão Triệu:

- Quân chó đẻ, gia gia đã dặn các người thế nào rồi, nếu có vị Chỉ Huy Thiêm Sự họ Tần tới, phải mau mau nói cho ta biết. Kết quả thế nào, suýt chút nữa để cho người ta ăn bế môn canh. Hừ, lỗi tại các người dài tới mông sao?

Đám gia nô canh cửa, Hiệu Úy trực nhật, tân khách chờ cầu kiến thấy đều sững sờ trợn mắt há mồm. Nguyên nhân không vì gì khác, trung niên đang chạy vội ra thở hồng hộc này chính là Đại quản gia tướng phủ, Du Thất Thái gia đại danh鼎鼎!

Du Thất trâu bò tới mức nào? Y không chỉ là Đại quản gia tướng phủ, còn là người trung gian giữa Trương Cư Chính và Phùng Bảo, xuất thủ liền có phong vân lôi vũ, ngồi ngang hàng với Từ Tước gia nô của Phùng Bảo, đảm nhiệm Đông Xưởng chương hình Thiên Hộ. Tiểu thái giám trong cung, ngôn quan trong triều đều nhiệt tâm giao kết với y, xưng huynh gọi đệ lẫn nhau. Một đại thần nhị phẩm thấy y cũng phải khách sáo xưng là Du Thất hiền đệ hoặc là Sở Tân tiên sinh, thậm chí ngay cả tướng soái biên quan cũng có kẻ chủ động đến bái kiến y.

Thế nhưng vị Đại quản gia tướng phủ, Sở Tân tiên sinh này, vì một tứ phẩm Chỉ Huy Thiêm Sự nho nhỏ lại chạy đến đầu đầy mồ hôi, e sợ chậm trễ!

Du Thất ở tướng phủ nhiều năm, đôi mắt rất sắc bén, quét nhìn một cái liền nhìn đúng Tần Lâm, lau mồ hôi trán, vẻ mặt tươi cười vái chào tới đất:

- Vị này chính là Tần Chỉ Huy sao, tiểu nhân là gia nô tướng phủ Du Thất. Ôi, đám tiểu tử canh cửa mắt chó coi thường người, xin ngài nể mặt tiểu nhân chớ so đo với chúng. Xin mời ngài vào trong dùng trà, chờ tiểu nhân đi vào bẩm báo hai vị công tử cùng tiểu thư.

Lão Triệu thấy tình cảnh này bị dọa sợ đến mức suýt chút nữa hồn phi phách tán, vội vàng ủ rũ lấy thỏi vàng móng ngựa kia ra trả lại cho Lục mập. Y không dám trả lại cho Tần Lâm ngay mặt, nếu để Du Thất Thái gia nhìn thấy y dám nhận hối lộ của quý khách như vậy, e rằng sẽ chặt gãy cặp chân chó của y.

Tần Lâm cũng cười khở sở sở mũi, hai vị công tử còn dễ, tiểu thư lại có hơi không tiện gặp mặt.

Không làm sao được, nếu không có mối quan hệ này sẽ không gặp được Trương Cư Chính, hẳn không thể làm gì khác hơn là theo như Du Thất an bài, ngồi ở thiên sảnh thượng đẳng chờ đợi.

Phen này đãi ngộ lại bất đồng, bảy tám tên canh cửa tới bưng trà rót nước, là trà xanh An Huy thượng hạng, lại thêm mấy món điểm tâm đậu phộng... bưng ra tấp nập.

Cùng lúc đó, Điều Thế Quý cùng Hoa Đắc Quan ngơ ngác nhìn nhau, hồn phách như bay đi đâu mất.

- Lão Điều, vì sao ta cảm thấy chân mềm nhũn như vậy?

- Lão Hoa, đầu ta cũng đang choáng váng mơ hồ.

Hai người đều suy đoán xem rốt cục quan hệ giữa vị trưởng quan này và tướng phủ là thế nào, có thể làm cho Du Thất Thái gia nóng phồng tay khắp kinh sư phải hầu hạ giống như tôi tớ. Chuyện này quả thật cũng không thể nào tưởng tượng, nhạc phụ hãn Ngụy Quốc Công có thể nói không có thể lực gì ở kinh sư, không có khả năng làm cho người tướng phủ phải tỏ ra cung kính như vậy.

- Sợ rằng giữa Tần Chỉ Huy và Phùng Chỉ Huy sẽ có một phen long tranh hổ đấu...

Điều Thế Quý như có điều suy nghĩ lắm bầm, bất tri bất giác đã đổi 'họ Tần', 'tên quê mùa', 'thanh niên lỗ mãng' kia thành Tần Chỉ Huy.

Đột nhiên sau lưng có người cất tiếng chào hỏi bọn họ:

- Hai vị lão ca, đã lâu không gặp, xin dừng bước.

Quay đầu nhìn lại, thì ra là Thôi quần sự nhà Lý hoàng thân, Vũ Thanh Bá Lý Vĩ chính là phụ thân của Từ Thánh Lý Thái hậu đương triều, khoảng thời gian Vạn Lịch để lên ngôi tới nay, Vũ Thanh Bá phủ ở kinh sư cũng coi như cực thịnh một thời.

Điều Thế Quý, Hoa Đắc Quan không dám chậm trễ, vội vàng chấp tay thi lễ người này, hỏi ý tới của đối phương.

Thôi quần sự giơ tay ra mời:

- Có vị quý nhân muốn gặp hai vị một lần, xin mời đi theo ta.

Quần sự Vũ Thanh Bá phủ cũng phải xưng quý nhân, hai vị Điều, Hoa cũng không dám cưỡng, ngoan ngoan đi theo Thôi quần sự, mới vừa đi tới đầu đường hẻm chợt cảm thấy đầu mình đau nhói, lập tức mất đi tri giác.

349. Chương 349: Khí Thế Tướng Gia

Sau khi bọn họ bị nước lạnh xối tỉnh, chỉ thấy mình đang ở trong một gian phòng ánh sáng mờ tối, vừa định động dậy chợt thấy bảy tám đạo hàn quang lóe lên, bảy tám lưỡi kiếm lạnh lùng gác ngang trên cổ.

Có người cố ý đổi giọng ồm ồm nói:

- Không cho phép nhúc nhích, nhúc nhích sẽ chết!

Thanh âm này có chút giống nữ nhân giả giọng nam nhân, hoặc là... Thái giám?

Một giọng nói khàn khàn đã cố tình thay đổi từ trong bóng tối truyền ra:

- Hỡi các người, các người phải thành thật trả lời, chỉ cần có nửa lời nói dối sẽ lập tức đưa các người xuống âm phủ!

Điều, Hoa bị dọa sợ đến cả người mồ hôi tuôn như nước, biết gặp phải nhân vật không thể chọc, trong lòng run sợ nhìn sang bên, chỉ thấy một đôi mắt tròn xoe sáng ngời trong bóng tối, lúc này đang nhìn chằm chằm hai người bọn họ.

- Chúng tiểu nhân không dám nói láo, quý nhân muốn hỏi gì, chúng tiểu nhân biết gì nói nấy không dám giấu diếm.

- Mới vừa rồi Du Thất Trương phủ kia nói chuyện thế nào cùng họ Tần?

Thì ra là vì chuyện của Tần Chỉ Huy cùng tướng phủ, Điều Thế Quý nhất thời nhẹ nhõm, vội vàng kể lại cặn kẽ chuyện mới vừa rồi một lần.

Sau khi người nọ nghe xong có mấy phần tức giận:

- Du Thất nói là thông báo hai vị công tử cùng tiểu thư ư?

- Quả thật như vậy, hai ta không có nói dối nửa câu!

Điều Thế Quý cùng Hoa Đắc Quan chỉ trời chỉ đất thề thốt.

Người nọ vung tay lên, Điều Thế Quý chợt lạnh trong lòng, trên đầu lại bị gõ mạnh một cái, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Ánh đèn sáng lên, Từ Tân Di Từ Đại tiểu thư dùng dùng nổi giận, đôi môi chu lên thật cao:

- Hừ hừ, quả nhiên lại đi gặp vị thiên kim tướng phủ kia...

Đằng đằng sát khí!

Các nữ binh ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng rốt cục Thị Kiềm chỉ hai tên Điều, Hoa hỏi:

- Tiểu thư, hai người này làm sao bây giờ?

- Đánh một trận, ném ra xa!

Hai tay Từ Tân Di chống eo thon nhỏ, đi thông thả tới đá mấy cước vào hai người nằm dưới đất như chó chết:

- Hừ, muốn khi dễ Tần Lâm ư, thật là đáng ghét.

Thị Kiềm cầm đầu các nữ binh đều cười hì hì: rốt cuộc tiểu thư cũng hướng về Tần trưởng quan.

- Cười cái gì?

Từ Đại tiểu thư tròn tròn mắt hạnh, giận nói:

- Tần Lâm là chồng ta, chỉ có bản tiểu thư mới có thể khi dễ, bất kỳ người nào khác muốn khi dễ hắn, không có cửa!

Vườn hoa sau tướng phủ, khắp nơi tiểu kiều nước chảy, kỳ hoa dị thạch, tùng bách cao lớn, dây leo um tùm, bố trí vô cùng tinh xảo tỉ mỉ. Tuy là mùa Đông gió rét lạnh lẽo nhưng vẫn có phòng ấm dành cho hoa tươi, tiên hạc bằng đồng đứng cạnh thêm đá miệng phun ra khói đàn hương thoang thoảng. Trong núi giả nước chảy róc rách, hơi nước trắng xóa bốc lên phản chiếu ánh nắng đầu Đông hết sức hòa hợp, quả thật là tiên cảnh chốn nhân gian.

Nhà thủy tạ giữa hồ nước như muốn vỗ cánh bay lên, nha hoàn thanh thanh tú tú cuốn cao bức rèm, thấp hương thơm, tiếng đàn trong trẻo du dương từ thủy tạ vang lên, ý cảnh cao xa. Cổ kim trị loạn như trở bàn tay, non xanh nước biếc không để ý tới chuyện gì, ngàn năm hết thịnh tới suy, lộ ra hết trong đối thoại của ngư ông và tiểu phu, chính là khúc Ngư Tiều Vãn Đáp.

Hòa cùng tiếng đàn là giọng nam hùng hồn hát:

- Đuổi đuổi đuổi, đuổi hết tất cả náo nhiệt trên chốn phàm trần. Ai người hào kiệt, ai phò tướng, cái gọi là đồng bào chỉ có tiều và ngư. Tiều và ngư lạc vào Tiên Giới, nhảy khỏi phàm trần.

Lại có một giọng nam cao vút kích động hát tiếp:

- Ngư ngư ngư, dựa vào mạn thuyền chĩnh đốn dây câu, từ núi xanh cho đến đầu khe suối. Một chiếc thuyền nan dong ruỗi khắp giang hồ, tiểu ngạo chẳng khác nào bậc vương hầu. Tiều tiều tiều, tay cầm Ngô Cương phủ, lưng thắt bạch mao thao, dưới gốc bạch vân tùng. Thích tựa gốc bạch vân tùng đối đáp với ngư ông, quả thật danh lợi không thể nào ràng buộc.

Chợt tiếng đàn hơi loạn, dư âm lượn lờ, một giọng nữ thanh u uyển chuyển, dễ nghe tới cực điểm bùi ngùi thở dài:

- Hay cho câu lạc vào Tiên Giới, nhảy khỏi phàm trần, hay cho câu không thể nào ràng buộc. Từ cổ chí kim có bao nhiêu người có thể được như vậy?

Đánh đàn chính là ái nữ Trương Cư Chính, thiên kim tướng phủ Trương Tử Huyền, nàng mặc một bộ áo lông Liêu Đông tiến cống, mái tóc xanh động lòng người buông xuống càng làm nổi bật dung nhan khuynh quốc khuynh thành. Chỉ tiếc trên gương mặt trái xoan toát ra nụ cười khổ tự giấu, hai tròng mắt thâm thúy như đêm thu tĩnh không, thần thái hoa quang nội uẩn cũng giảm đi vài phần.

Hai huynh đệ Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu bất đắc dĩ cười khổ, tự nhiên biết muội muội suy nghĩ chuyện gì. Kể từ khi biết được tin tức Tần Lâm ở Nam Kinh cùng ngày nghênh cưới Từ Tân Di, Lý Thanh Đại, gương mặt sắc nước hương trời của muội muội bọn họ cũng không hề nở một nụ cười nào nữa.

Nhưng có thể có biện pháp gì, thế gian ai có thể nhảy ra bên ngoài tam giới, không ở trong Ngũ Hành? Cho dù là phụ thân bọn họ thân là đệ nhất nhân đương triều, có rất nhiều chuyện cũng không thể tự lo ình được. Hai huynh đệ vốn có ý tiểu ngạo Trường Giang, Động Đình, bây giờ cũng không phải chạy tới kinh sư, chuẩn bị ứng thí khoa Canh Thìn sao?

Hai huynh đệ nhìn nhau, cảm thấy quả thật bất đắc dĩ tới cực điểm. Thấy tính tình tiểu muội ngoài mềm trong cứng như vậy, trừ phi tìm được một tri âm cao sơn lưu thủy, kết tình bằng hữu khang lặc, bằng không nhất định sẽ cô độc đến già.

Đương nhiên Tần Lâm là nhân tuyển tốt nhất, nhưng hắn đã kết hôn. Thân là muội muội thiên kim tướng phủ, chỉ riêng danh tiếng địa vị phụ thân đã không thể nào gả cho người khác làm bình thê.

- Ngụy Quốc Công thật là đáng ghét, lại hạ thủ nhanh như vậy!

Trương Mậu Tu cảm hận thấp giọng oán trách, lại trách Tần Lâm:

- Tần lão đệ thật cũng vô tình, cũng không nể mặt huynh đệ chúng ta...

Đại ca Trương Kính Tu thấy buồn cười, trên đời này cũng không có đạo lý vì Đại cữu ca mới cưới muội muội, không thể làm gì lắc đầu một cái:

- Phụ thân cũng không nên giận dữ Tần Lâm, nếu sớm điều hắn đến kinh sư một chút, đã không có những chuyện này.

Trương Mậu Tu gật đầu một cái hết sức tán đồng, cũng cảm thấy phụ thân quá bất cận nhân tình, càng về sau ngược lại trì hoãn chung thân đại sự của muội muội.

Nhắc tới cũng buồn cười, Trương Cư Chính quyền khuynh thiên hạ, ngay cả Vạn Lịch Hoàng đế cũng lấy sự lễ đối đãi, không nghĩ tới vì chuyện của Tần Lâm lại bị hai đứa con trai oán trách sau lưng. Nếu chuyện này bị đám huân quý quyền hoạn bị tướng quốc Giang Lăng cách chức, chèn ép biết được, không biết bọn họ sẽ có cảm tưởng thế nào.

Lúc này quản gia Du Thất chạy tới, vừa thở hồng hộc vừa vội vàng bẩm báo:

- Đại thiếu gia, Tam thiếu gia, Tần trưởng quan mà hai vị đại tiểu nhân chờ đã tới, đang ngồi ở đầu thiên sảnh.

- Hẳn thật sự dám đến sao?

Trương Mậu Tu xắn tay áo lên, muốn đi ra đánh nhau cùng Tần Lâm.

Trương Kính Tu lập tức kéo đệ đệ lại:

- Làm gì vậy, đệ điên rồi sao?

Trương Mậu Tu tách tình nóng nảy, Trương Kính Tu làm sao có thể khuyên can được y. Vị Tam thiếu gia này giận dữ tránh xa ca ca, sải bước đi ra ngoài.

Dây đàn vang lên ba tiếng leng keng, Trương Tử Huyền nhàn nhạt nói:

- Nếu Tam ca hiềm thế diện tiểu muội còn chưa mất hết, vậy chỉ cần đánh chết Tần Lâm treo ở cửa tướng phủ, nói với người khắp thiên hạ đây là kết quả của kẻ không chịu làm rể nhà ta.

- Muội... Muội...!

Trương Mậu Tu bị muội muội chọc giận hóa cười, giậm chân một cái, phùng mang trợn mắt không nói thêm gì, nhưng cũng không hề đòi đánh nhau với Tần Lâm nữa.

Du Thất cười thầm không ngừng, chủ nhân Trương tướng công có sáu con trai, chỉ có nữ nhi duy nhất mưu trí cơ biến, tướng công thường cảm khái đáng tiếc nữ nhi này không phải là thân nam tử, nếu không tương lai thừa kế sự nghiệp của lão, đâu cần phải dùng tới sáu con trai này? Cho dù là mấy vị làm ca ca, đối với muội muội cũng nói gì nghe vậy.

Trương Tử Huyền lại khê lên tiếng, không nhanh không chậm hỏi:

- Tần công tử tới tướng phủ, thiệp viết như thế nào?

Du Thất vội vàng trình thiệp đại hồng lên, trên viết 'Thế thúc Giang Lăng Trương lão tiên sinh', lật khoản lại là 'Thế diệt Tần Lâm cúi đầu bách bái'.

- Hừ, tên mặt dày này vẫn còn chột dạ sao?

Trương Tử Huyền khê nhếch môi.

Tần Lâm không lấy ba vị cố giao dẫn kiến, mà là muốn trực tiếp ra mắt Trương Cư Chính, rõ ràng trong lòng có quỷ.

- Tiểu thư quả nhiên thần cơ diệu toán!

Du Thất bội phục vô cùng, thầm nói mới vừa rồi xem sắc mặt Tần Chỉ Huy kia đoán ý, quả thật đúng như lời tiểu thư. Tiểu thư chỉ xem qua thiệp đã đoán đúng mười phần, quả thật giống như ở bên cạnh chính mắt nhìn thấy.

Du Thất suy nghĩ một chút, cố ý bẩm báo:

- Mới vừa rồi tiểu nhân hỏi hai tùy tùng theo Tần trưởng quan tới, cảm thấy cũng buồn cười, hắc ở Nam Kinh cùng ngày nghênh cưới song thê, Đại tiểu thư Ngụy Quốc Công phủ lại là bình thê, vị nữ y tiên kia mới là chính thê, quả thật khiến cho người ta không thể nào tưởng tượng.

Cái gì? Lần này ba vị Trương gia thấy đều kinh ngạc, Nam Kinh cùng kinh sư cách nhau ngàn dặm, tin tức cũng là mấy ngày gần đây mới truyền tới, chỉ nói Tần Lâm cùng ngày nghênh cưới Từ Tân Di cùng Lý Thanh Đại. Mà bọn họ cảm thấy đương nhiên con gái Ngụy Quốc Công mới là chính thê, Thanh Đại là bình thê không thể nghi ngờ.

Không nghĩ tới Thanh Đại mới là chính thê, chuyện này quả thật không ngờ.

- Tên Tần Lâm này có ý gì vậy?

Trương Mậu Tu gãi đầu:

- Ta càng ngày càng không nhìn thấu hần.
- Lòng dạ đệ ngay thẳng, làm sao biết được lòng dạ hần vốn quanh co.

Trương Kính Tu cười nhìn chòng chọc đệ đệ.

Gương mặt thiên tư quốc sắc của Trương Tử Huyền lại lộ ra nụ cười tươi tắn như mấy ngày trước, khê gáy dây đàn:

- Từ Đại tiểu thư, không nghĩ tới nàng chịu làm bình thiê, hừ hừ... Hai vị ca ca, chúng ta đi gặp Tần Lâm một lần đi!
- Ủa, có chuyện gì vậy?

Hai huynh đệ Trương gia ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu tại sao muội muội chột cao hứng như vậy.

Ồi... Vị muội muội này quá thông minh cũng không phải chuyện tốt, làm ca ca lộ ra vẻ hơi chậm hiểu.

Không nên suy đoán tâm tư nữ tử, muốn đoán cũng không thể đoán ra.

Ba vị công tử tiểu thư từ hậu viện đi ra thiên sảnh phía trước, dù tướng phủ là ở nội thành kinh sư tắc đất tắc vàng, chiếm diện tích cũng cực kỳ rộng rãi, bọn họ xuyên qua hành lang quanh co, nhiều dãy viện san sát. Mới vừa đi được nửa đường chợt nghe bên ngoài chiêng trống trời lên, người kêu ngựa hí, trong lúc nhất thời xôn xao một mảng.

- Hồngбет, phụ thân Đại nhân trở về phủ!

Ba vị công tử tiểu thư đều ngậy người tại chỗ.

Mấy ngày trước nghe nói tin tức Tần Lâm nghênh hôn song thiê, Trương Cư Chính đã nổi giận lôi đình, nếu như hiện tại lão gặp mặt Tần Lâm...

Tần Lâm ở trong thiên sảnh chờ một lúc, còn chưa ngồi nóng đít đã nghe ngoài đường vang lên một trận ồn ào náo nhiệt còn hơn cả ngày lễ hội. Không hiểu chuyện gì, Tần Lâm bèn đi ra ngoài thêm thiên sảnh nhìn xem.

Nơi xa, Cẩm Y Vệ nai nịt gọn gàng, tinh kỳ trong tay pháp phối, vô số hộ vệ, nghi thức tiền hô hậu ủng, trước hết là một đội vệ binh thân mặc nhuyễn giáp vai vác điều thương, chính là biên quân tinh nhuệ do Kế Trấn Đại Soái Thích Kế Quang cố ý phái tới hộ vệ Thủ Phụ đế sư. Sau đó là một đội cung tiễn thủ cung mạnh nỗ cứng, là tinh anh ngàn người chọn một trong doanh kinh sư.

Lại có thật nhiều quân binh giống thanh la mở đường, khiêng hồ đầu bài sơn son thếp vàng trùng trùng điệp điệp thể hiện danh hiệu quan hàm: nguyên phụ đế sư, Tả Trụ Quốc, Trung Cự Điện Đại Học Sĩ, đặc tấn Thái Phó... Mỗi một quan hàm đều vô cùng hiển hách, chói mắt, đủ để các quan viên triều Đại Minh không dám ngược mắt nhìn thẳng.

Vô số quân binh, nghi thức giống như quần tinh phủng nguyệt, vây lấy chính giữa một cỗ đại kiệu siêu cấp ba mươi hai người khiêng. Đỉnh kiệu hình tròn có khung vây quanh, bốn vách tượng trưng tứ phương, chính là hình dạng trời tròn đất vuông. Trước kiệu có một chiếc lọng dùng tay quay uốn cong chỉ có đế vương mới có thể sử dụng, là do Từ Thánh Lý Thái hậu ngự ban cho đế sư, tượng trưng cho vinh dự vô hạn.

Trên thực tế sau đội nhân mã này, còn có mấy vị đại quan trong triều ngồi kiệu tám người khiêng. Nhưng ở bên cạnh Trương Cư Chính, tất cả đều phải trở nên ảm đạm thất sắc.

Đại kiệu đến trước phủ, cửa mở trực tiếp tiến vào đình thứ nhất, đám tùy tùng kêu gào một mảnh, lập tức có hai tên canh cửa mang ra một chiếc bọc gỗ trải thảm nhung đỏ đặt trước kiệu. Sau đó hai tên tùy tùng vén màn kiệu lên, lúc này Thủ Phụ đế sư mới ung dung điềm tĩnh từ trong kiệu đi ra, bước theo bọc gỗ đi xuống từng bước một.

Tần Lâm lần đầu nhìn thấy vị đệ nhất quyền tướng Đại Minh danh lưu sử xanh này, chỉ thấy mày kiếm của lão chạy dài vào trong tóc mai, sống mũi thẳng, mắt lóe tinh quang bừng bừng, da mặt trắng nõn, ngũ

quan ngay ngắn. Lại thêm một bộ râu dài đen nhánh, vừa có phong độ nho nhã, lại có khí thế không gian mà uy, quả thật là vị mỹ nam tử khó được.

Cũng phải nói phụ thân không anh tuấn, làm sao sinh được con gái xinh đẹp như Trương Tử Huyền?

Trương Cư Chính đầu đội triển cước đầu cân, hai cánh ô sa dài hơn một thước run rẩy không ngừng, thân mặc một chiếc măng bào đại hồng màu xanh biển, hông đeo thắt lưng dương chỉ bạch ngọc nạm vàng, thật là uy phong lẫm lẫm.

Mấy cỗ kiệu phía sau dừng lại ở bên ngoài, quan viên xuống kiệu đi bộ vào trong phủ. Mặc dù toàn là quan phục đại quan nhất nhị phẩm triều đình, nhưng trước mặt Trương Cư Chính cũng không có chút uy phong nào.

Tần Lâm đứng ở trên bậc thềm thiên sảnh nhìn ra ngoài, lúc này không khỏi có chút chột dạ. Không phải là hắn thấy quyền thế Trương Cư Chính mà sợ, chỉ là có hơi xấu hổ ngượng ngùng.

Nhưng người như Tần Lâm nổi bật chẳng khác nào đom đóm trong đêm, khiến cho người ta lập tức chú ý. Ánh mắt Trương Cư Chính vừa quét qua một lượt đã nhìn chăm chú vào người tên cầm y Chỉ Huy Thiêm Sự trẻ tuổi mặt trắng này. Sau khi nhỏ giọng hỏi tới tở bên cạnh vài câu, đã biết tên này chính là kẻ lấy đi trái tim con gái mình, đã từng khước từ mấy lần.

- Hừ hừ, còn dám tới cửa báỉ kiến bản tướng ư?

Sắc mặt Trương Cư Chính rõ ràng bất thiện, từ xa lảng không chỉ Tần Lâm một cái, nhất thời khí phách toát ra bốn phía:

- Phải chăng vị Chỉ Huy Thiêm Sự kia là họ Tần mới vừa tấn thăng?

350. Chương 350: Ngồi Mà Luận Đạo

- Hừ hừ, còn dám tới cửa báỉ kiến bản tướng ư?

Sắc mặt Trương Cư Chính rõ ràng bất thiện, từ xa lảng không chỉ Tần Lâm một cái, nhất thời khí phách toát ra bốn phía:

- Phải chăng vị Chỉ Huy Thiêm Sự kia là họ Tần mới vừa tấn thăng?

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào mặt của Tần Lâm, nhỏ giọng nghị luận, âm thầm suy đoán lai lịch thân phận của vị cầm y Thiêm Sự này. Có người bởi vì hắn có thể được Thủ Phụ đề sư nhớ đến mà hâm mộ vô cùng, nhưng nhiều hơn là bởi vì thái độ của Trương Cư Chính, suy đoán xem kết quả của vị Thiêm Sự nho nhỏ này: là Thủ Phụ đề sư ra lệnh một tiếng, trực tiếp giải vào hạ ngục, hay là cách chức bắt tra hỏi, sung quân nơi biên cương bên ngoài xa ba ngàn dặm?

Tần Lâm ung dung điềm tĩnh nghênh đón, mặt mỉm cười không tỏ lộ chút gì.

Thấy ngang hông của hắn còn treo túi xuân đao, những hộ vệ nghi tòng hơi có vẻ khấn trương, đồng loạt trường đao ra khỏi vỏ, để ngang trước người Trương Cư Chính tạo thành bức tường người, có một quan võ bổ phục tam phẩm hộ vệ nhướng mày trợn mắt quát mắng:

- Lui ra, kẻ nào tiến thêm một bước là chết!

Ôi chao một tiếng kêu sợ hãi vang lên, chính là ba huynh muội Trương gia từ nơi xa vội vã đi tới, thấy tình hình vội vội vàng vàng muốn đi qua ngăn cản.

- Không ngại...

Trương Cư Chính khoát khoát tay, lão cũng muốn xem thử Tần Lâm có lời gì muốn nói.

Hộ vệ lui ra, Tần Lâm đi năm bước tới trước người Trương Cư Chính, đột nhiên ông tay áo chấn động, thôi kim sơn đảo ngọc trụ cúi đầu liền lay, dập đầu xuống đất nghe bình bịch:

- Thế diệt Tần Lâm, cúi đầu bái kiến thế thúc Trương lão tiên sinh. Nguyên lão tiên sinh thân thể Khang Thái, phúc thọ song toàn!

Chẳng lẽ hai vị này còn là thông gia thế hảo? Chúng quan viên, tùy tùng, tôi tớ tất cả đều vàng đầu hoa, bởi vì Tần Lâm không xưng quan hàm danh hiệu, mà là gọi thế diệt thế thúc.

Kể có chút khôn ngoan đã bắt đầu tính toán muốn hỏi thăm một chút lai lịch của họ Tần, cùng hẳn thiết lập quan hệ, kết giao một chút cũng tốt.

Hai huynh đệ Trương gia biết nội tình thì cảm thấy dở khóc dở cười, Trương Mậu Tu gắt một cái:

- Họ Tần lưu manh, bại hoại như vậy sao!

Trương gia cùng Tần Lâm nào có thể giao gì chứ? Nếu muốn luận giao tình cùng Trương Cư Chính, không thể làm gì khác hơn là từ chỗ của Trương Tử Huyền này mà đoán rồi, ặc, có câu trước khi thành hôn, con rể và cha vợ thường thường đều xưng hô lẫn nhau là thế thúc thế diệt đấy mà!

Hơn nữa cái gì thân thể Khang Thái, phúc thọ song toàn thay vì nói là hạ quan ra mắt để sư, cũng không bằng nói là con rể bái kiến cha vợ.

Cho nên gương mặt của Trương Tử Huyền giấu ở trong áo choàng trùm đầu bằng da lông cừu đã như là rặng mây đỏ từ gò má một mực kéo tới bên tai, nhìn đáng vẻ bại hoại kia của Tần Lâm muốn giận cũng không giận nổi, muốn hận cũng không hận nổi...

Thủ Phụ để sư Trương Cư Chính đang mở to đôi mắt, cũng bị Tần Lâm làm cho không biết nên nói cái gì cho phải. Người ta lạy cũng lạy rồi, còn tự xưng là thế diệt văn bối, thái độ cũng hết sức kính cẩn. Chẳng lẽ nổi giận được sao, không ai đưa tay đánh mặt người tươi cười, còn vì vậy mà bỏ qua cho đi lại cảm thấy không ổn.

Trương Cư Chính vốn tức giận đầy ngực chờ phát tác, lúc này cũng không nhịn được bật cười lên... bị da mặt dày của Tần Lâm làm cho tức đến buồn cười.

Sau khi chuyện 'đoạt tình' xảy ra, các biện pháp cải cách của vị đương triều Thủ Phụ này càng lúc càng mạnh mẽ hơn, đấu tranh kịch liệt hơn cùng các phe thế lực thủ cựu ngoan cố. Con đường chấp chính của lão là dùng kẻ có thể dùng chứ không cần thanh quan, kẻ nào cản đường tất sẽ diệt trừ, càng ngày càng độc đoán chuyên quyền. Nếu như Tần Lâm làm bộ thanh cao giả vờ cái gì mà tỏ ra ngạo cốt, nhất định chọc cho lão đại phát lôi đình ở tại chỗ này. Nhưng ngược lại vừa rồi giở trò xấu cùng lão như vậy, hơi có chút đùa giỡn, cơn giận trong lòng Trương Cư Chính cũng tiêu mất gần một nửa.

- Đứng lên đi, da mặt người dày, cái gì thế thúc thế diệt chứ?

Trương Cư Chính đang bật cười có dư, nhưng cũng đang âm thầm nghĩ ngợi: vô luận như thế nào, Thủ Phụ để sư là không thể nào gả nữ nhi đi ra ngoài cho người ta làm bình thê. Thế thúc thế diệt coi như xong, tha cho người da mặt dày, còn nếu như là hiền tế, Thái Sơn thì chúng ta miễn đi vậy.

Tần Lâm cười hì hì bò dậy, rồi hướng Trương Cư Chính làm ra vẻ chấp tay xá.

Các vị quan viên, liêu chúc đi theo Trương Cư Chính thấy cảnh tượng này, trong lòng càng khẳng định: nhất định tên họ Tần này cùng Thủ Phụ để sư có quan hệ không cạn. Nếu không há có thể không cúi chấp tự tại, đùa giỡn ngay trước mọi người như vậy?

Trương Cư Chính nhìn nơi xa có ba đứa con trai con gái đang mặt lộ vẻ quan tâm, nhất là Trương Tử Huyền đang thẹn thùng đỏ ửng. Ông ta giật mình, tâm niệm chợt động, cười lạnh mấy tiếng, nghiêm mặt hỏi Tần Lâm:

- Tần thế diệt, người gần đây học nghiệp có tiến bộ không? Vừa tới bái kiến, lão phu không khỏi không khảo giáo một hai, người không được thoái thác từ chối đấy!

Người bên cạnh xem ra, thế thúc khảo giáo học vấn của thế diệt chính là nghĩa vụ đáng phải có.

Tam huynh muội Trương gia lại liếc mắt nhìn nhau, đều có chút bó tay không biết phải làm gì: lần trước Tần Lâm nói con đường cải cách của hắn cùng phụ thân có chỗ bất đồng, lão đầu tử này còn nhớ kỹ. Chẳng phải sao, bây giờ nhắc lại chuyện cũ, Tần Lâm ứng đối đắc thể thì thôi, nếu là có chút gì đó sai lầm, hắc, vậy thì nợ mới nợ cũ cùng tính một lượt!

Tần Lâm ngược lại ung dung điềm tĩnh, chấp tay nói:

- Tiểu diệt tài sơ học thiển, xin nghe thể thức chỉ giáo.

Trương Cư Chính nhìn nữ nhi một chút, vuốt râu ngẫm đen cười hắc hắc, nói với các vị quan viên đi theo:

- Liệt vị thần công, vị thể diệt này của bản tướng có mấy phần nghị luận khác biệt đối với đạo triều chính. Chuyện mà chúng ta nghị luận hôm nay hãy cho hắn ở bên cạnh nghe xong, sau đó bản tướng sẽ lấy một đề mục khảo giáo hắn một phen.

Các vị đại viên triều đình nhất tề lấy làm kinh hãi. Nguyên bản nghe Trương Cư Chính cùng Tần Lâm nói chuyện, cái gọi là khảo giáo thật ra đề mục là về Tứ Thư Ngũ Kinh, không ngờ lại khảo về đạo triều chính. Điều này xem ra quá coi trọng hắn rồi! Thử nghĩ triều Đại Minh đương triều Thủ Phụ tự mình khảo giáo một quan viên xem lý niệm chính trị như thế nào, điều này đại biểu cho cái gì?

Nếu như không phải là Tần Lâm tuổi còn quá nhỏ, lại là Cẩm Y Vệ quan võ, mọi người tuyệt đối sẽ suy đoán hắn có khi nào nhập các bái tướng hay không rồi!

Ai ngờ Tần Lâm ngược lại thở phào nhẹ nhõm. Nếu là Trương Cư Chính khảo hắn cái gì về kinh nghĩa, thì từ, hắn thật đúng là một chữ cũng không biết, ngược lại đạo triều chính này, hắn sớm đã có một bụng đầy chữ nghĩa rồi.

Trương Cư Chính cầm đầu, các vị đại viên triều đình bám sát theo, Tần Lâm theo ở cuối cùng, đi vào chính đường của tướng phủ.

- Đi, chúng ta cũng đi nghe một chút!

Cái miệng nhỏ nhắn của Trương Tử Huyền khẽ nhếch lên cười, lôi kéo hai vị huynh trưởng.

Trương Cư Chính cùng chúng quan khác ngồi xuống ở đại đường. Tần Lâm tiểu bối hiển nhiên cung kính ngồi hầu ở ghế cuối. Trước tiên Trương Cư Chính giới thiệu lý lịch của Tần Lâm với các vị đồng liêu. Mặc dù ông ta bất mãn trong lòng, ngược lại cũng thực sự cầu thị khen hắn đã bỏ ra rất nhiều sức lực trong việc điều tra phá mấy đại án trọng yếu, chiêu an Doanh Châu Trưởng Quan Ty cũng không sợ sóng gió trên biển, có công với nước.

Sau đó ông ta lại giới thiệu chức vị đại viên triều đình với Tần Lâm, làm cho Tần Lâm sợ hết hồn.

Lão nhân áo đỏ tuổi gần thất tuần, râu tóc hạo nhiên, lại vẫn sắc mặt hồng nhuận, thái độ không chút già cả mệt mỏi, chính là Hộ bộ Thượng Thư Thái Tử Thái Bảo Vương Quốc Quang.

Ông ta đảm nhiệm Hộ bộ Thượng Thư, đối mặt với tình huống lương thực phát triển mãi theo không kịp xã hội phát triển phồn vinh, tốc độ tăng trưởng dân số, đề ra và thực hiện biện pháp 'Phủ án quan' tính toán cân nhắc kỹ toàn diện khổng lồ đối với lương thực, thống nhất an bài các đường dây lương thực, vững vàng nắm giữ đại quyền xuất nhập lương thực quốc gia trong tay, đã mang đến tác dụng hết sức mấu chốt trong việc hóa giải tình trạng lương thực khẩn trương.

Vương Quốc Quang còn dẫn đầu soạn viết Vạn Lịch Hội Kế lục, là lý luận mà Trương Cư Chính căn cứ theo đó thúc đẩy Nhất Điều Tiên Pháp và chế độ cải cách thuế phú, sau đó trở thành một trong hai tiêu chuẩn lớn nhất về điền phú trong hai thời Minh và Thanh.

Lại bộ Thị Lang Vương Triện tuổi chừng lục tuần, đối với việc triều chính, lại trị dân ản đều rất có kiến thức và biện pháp. Ông ta chính là người ủng hộ trung thực cho cuộc cải cách của Trương Cư Chính, soạn viết sách 'Lại bộ Chúc Chương', mô tả quá trình thăng thiên truất trặc (tức đề thăng, thiên chuyển, truất phế, trặc nghiệm) của quan viên được dùng để quy phạm hóa và chế độ hóa cho quá trình khảo hạch.

Hộ bộ Thượng Thư Trương Học Nhan, trong những năm Long Khánh làm chức Hữu Thiêm Đô Ngự Sử Tuần Phủ Liêu Đông, đảm nhiệm chiêu phủ lưu vong, phong phú quân ngũ, chinh đồn chiến bị, đốc suất Đại

tướng Lý Thành Lương đánh bại Thổ Man, chiến công hiển hách. Năm Vạn Lịch thắng Hộ bộ Thượng Thư, cùng Vương Quốc Quang cùng soạn Vạn Lịch Hội Kế lục lấy câu kê xuất nạp, đưa ra bản tấu liệt Thanh trưng điều lệ, cách ly các loại tệ đoan dật ngạch, thoát lậu, lừa gạt... từ trong tay các nhà giàu quyền quý thanh lý ra hơn tám mươi vạn khoảnh điền mẫu giấu giếm đi, làm giảm đi rất nhiều gánh nặng cho các hộ nông nghèo khổ.

Công bộ Thượng Thư Lý Ấu Tư, thân thể cực kỳ mập mạp, chính là đồng hương của Trương Cư Chính, giỏi về thống trị thủy hoạn, chính là một bầy tôi có năng lực.

Công bộ Thị Lang Phan Quý Tuần, là vị tiền bối có công trong công cuộc thủy lợi của loài người trong lịch sử, lấy Chế độ song đề, đắp đê dọc theo sông làm chậm lại dòng nước, lập đê phòng dẫn Hoàng Hà bùn cát ứ cao là phương pháp tiên tiến trị thủy các sông Hoàng Hà, Hoài Hà, Vận Hà, khiến cho dân chúng sinh sống hai bên bờ sông thoát khổ vô số. Ba trăm năm sau, những năm cuối Thanh triều vẫn được các chuyên gia thủy lợi của phương Tây coi là đó là kỹ thuật thủy lợi tiên tiến nhất trên thế giới.

Binh bộ Thị Lang Tăng Tĩnh Ngô, bảy năm trước ở Tứ Xuyên Tuần Phủ đảm nhiệm Thượng Đốc Soái lĩnh mười bốn vạn đại quân bình định loạn người Bặc, dùng Lưu Chính làm Đại tướng, đánh hạ trại hơn sáu mươi, bắt chém bốn ngàn sáu trăm tên, chiếm đất hơn bốn trăm dặm, lấy được chín mươi ba mặt Gia Cát đồng cổ, nhất cử san bằng họa lớn ở Tây Nam đã khốn nhiều triều Đại Minh hơn trăm năm.

Những quan viên này, cũng không phải là hoàn nhân, thánh nhân về mặt đạo đức. Bọn họ có tham tiền, có háo sắc, có tranh mua quyền vị, nhưng bọn họ đều có thể làm danh thần đệ nhất đẳng của Đại Minh triều, là chòm sao lóng lánh chói tia sáng ở những năm đầu thời Vạn Lịch.

Chỉ có điều bọn họ như chúng tinh ôm lấy Bắc Đẩu, bám lấy ủng hộ Trương Cư Chính như vậy, bảo vệ sự nghiệp triều chính mới của ông ta, mới thảo bình phản loạn, thiên hạ đại trị, dọn dẹp điền mẫu, giảm gánh nặng cho dân chúng, gia tăng thu nhập cho triều đình, chỉnh tu thủy lợi, biên luyện lính mới, cải cách lại trị... Rốt cục khiến cho triều Đại Minh vào năm Gia Tĩnh đã hiển lộ về mỗi một suy bại lần nữa hoán đổi thanh xuân, hiện ra cục diện Vạn Lịch trung hưng thật tốt.

Tần Lâm trong đoạn thời gian gần nhất này bàn luận về đại thể thiên hạ cùng Từ Văn Trường, về các nhân vật trong triều trong phủ, khi bàn về những danh thần kiện tướng này có những chiến công đủ để lưu danh sử sách, ngay cả Từ lão đầu tử dưới mắt không coi ai ra gì cũng than thở không dứt. Tần Lâm hiểu được đại thể về đường đi của lịch sử, càng thêm biết rõ đám danh thần này có ý nghĩa sâu xa đường nào đối với việc duy trì sự trung hưng của triều Đại Minh.

Cho dù là có ký ức của đời sau, Tần Lâm thân ở trên đại đường này cũng không khỏi cảm thán Vạn Lịch Hoàng đế may mắn đường nào, dân chúng triều Đại Minh cũng may mắn ra sao, đầy chật một đường các vị danh thần như thế này, vào mười năm lúc đầu triều Vạn Lịch đã giúp cho quốc gia này khai sáng cục diện huy Hoàng đến cực nào...

Bây giờ, Tần Lâm cùng bọn họ ngồi chung trên đại đường, mặc dù thân ở trong tư dinh của Trương Cư Chính, trên thực tế lại tương đương với đứng vào hàng giai tầng quyết sách cao nhất của triều Đại Minh. Hắn cố đè xuống sự kích động trong lòng, cố lắng nghe bọn họ thảo luận cái gì rồi tính tiếp.

Trương Cư Chính uống một hớp trà, lại nhìn các vị đồng liêu:

- Lại là một năm sắp chấm dứt rồi, hôm nay trong triều đình tranh cãi lâu như vậy vẫn còn chưa đưa ra được khai chi của Hộ bộ sang năm, các vị đều chỉ để ý đưa tay đòi tiền bản tướng, chẳng lẽ bản tướng có thể tự nhiên biến ra tiền bạc hay sao?

- Lão tiên sinh, biên phòng trọng nhiệm!

Tăng Tĩnh Ngô tính tình nóng nảy nhất, là người đầu tiên cướp lời:

- Hạ quan thấy Ngụy Quốc Công trình lên Xế Điện thương, Tấn Lôi thương, quả thật tinh tiến hơn so với điều thương. Kế Trần Thích soái cũng tán dương không dứt miệng, nói có lợi khí bức này, đủ có thể bảo đảm cho Liêu Đông Mạc Bắc hai mươi năm bình an...

Trương Cư Chính nhìn Tần Lâm một chút, chuyện thiên hạ không giấu giếm được Tướng gia, biết sủng mới thực là tên này làm ra, đang muốn khen hắn đôi câu, nhưng trong bụng không vui: sủng cố nhiên là tốt,

nhưng gia tăng phí dụng thật khiến người ta đau đầu, thật là khó có thể lựa chọn nha!

Tần Lâm cúi đầu cười hắc hắc, không nói một lời.

Tăng Tĩnh Ngô còn chưa nói hết, Phan Quý Tuần lại cướp lời:

- Công trình trên sông tháng Hai sang năm là có thể xong, nhưng muốn bảo đảm cho Hoàng Hà mười năm không vỡ đê, còn phải xây dựng đại công trình quản lý cào cát, bây giờ đã cần tiền bạc rồi, để kịp sang năm tấn kỳ... Thủy hoạn mạnh như hổ, lão Tăng, súng mới kia của ngươi chậm lại một chút đi!

351. Chương 351: Lời Lẽ Kinh Người

- Hai vị, hai vị, hãy nghe một lời của lão phu, chuyện của các ngươi tạm thời đều chậm một chút đi...

Vương Quốc Quang đè hai tay xuống.

Lại bộ Thượng Thư biệt xưng thiên quan, là đứng đầu Lục bộ, cơ hồ sánh ngang cùng nội các Đại học sĩ, là Thượng Thư duy nhất trong Lục bộ trên đường gặp được các thần mà không cần tránh đường. Cho nên Vương Quốc Quang vừa nói như thế, Tăng Tĩnh Ngô cùng Phan Quý Tuần đang tranh chấp đều ngừng lại.

Công bộ Thượng Thư Lý Ấu Tư cười lên trước:

- Binh bộ, Công bộ, Hộ bộ, bộ nào cũng thiếu tiền, duy chỉ có Lại bộ phụ trách cất giã giảm bổ nhiệm quan viên là có thể dễ dàng chút, Nhữ Quang huynh (Vương Quốc Quang tên tự là Nhữ Quang) vừa khéo đứng trung gian cho hai người bọn họ.

Không ngờ Vương Quốc Quang cũng kêu khổ luôn miệng:

- Mới vừa rồi trong triều đình, vì đều là biện pháp của Trương lão tiên sinh, hạ quan không được nói thẳng, vào lúc này buộc phải nói ra! Lão tiên sinh muốn đẩy mạnh thực hành Khảo Thành pháp này, ngay trong bản bộ cũng tra kê khảo hạch, nhưng Trương Đại Tư Đồ cấp cho các quan viên hồ tiêu tô mộc để chiết bổng, trong kinh phạm là quan có chút thanh liêm khi nghe tin này ai nấy đều lạnh lòng, kéo dài trì trệ lại thêm ba thành. Hơn nữa mùa Đông giá rét, trong nha môn ai ai cũng không có thu nhập, ai nấy đều mượn có lưu lại một số, thì Khảo Thành pháp làm sao đẩy mạnh được?

Đại Tư Đồ là biệt xưng của Hộ bộ Thượng Thư, Trương Học Nhan nghe vậy cau mày, biện luận:

- Vật thực chiết bổng vì là đem đồ các nước tiến cống từ trước tới nay phân thành bạc phát đi xuống, tiết kiệm được quốc khố chi ra, đây là chúng ta đã sớm nghị định, vì sao Nhữ Quan huynh lại nhắc lại chuyện cũ? Còn nữa, cứ lấy Nhữ Quan huynh mà nói, cho dù là chỉ lấy chiết bổng, ước chừng cũng không nghèo lắm.

Vương Quốc Quang không chỉ quả nhân háo sắc, còn vô cùng thích thu nhận hối lộ, có thuật thu tiền, bởi vì đang ngồi trong đại đường đều là đồng đảng, quan hệ thân mật với nhau, Trương Học Nhan mới mở lời đùa bốn cùng hần.

Bị đồng đảng giễu cợt, Vương Quốc Quang cũng không úy kỵ, nói thẳng không kiêng kỵ gì:

- Bản quan hiển nhiên có chút tài mông, nhưng những Chủ Sự, Lang Trung, Viên Ngoại Lang kia thì không được. Về phần Ngự Sử, Cấp Sự ở kinh thành chịu khổ, nghèo phải ăn đồ khô xem như đồ ngon. Chúng ta phát chiết bổng để thay cho bạc, lại muốn bọn họ chuyên cần với chính sự, chịu gió rét ngồi trực ban đằng hoàng, còn muốn đem Khảo Thành pháp đi nghiêm gia quản thúc, điều này cũng có chút khó có thể làm được.

Dứt lời, Vương Quốc Quang lấy ánh mắt nhìn Trương Cư Chính, đám người bọn họ cố gắng thúc đẩy triều chính mới Thượng Thư, Thị Lang, đầu não chính là vị Thủ Phụ đế sư này, còn phải dựa vào quyết định của ông ta.

Trương Cư Chính vuốt râu, trầm ngâm không quyết. Thân là Thủ Phụ, dĩ nhiên ông ta biết Vương Quốc Quang nói có đạo lý. Quan viên bổng lộc của triều đình là từ những năm Hồng Vũ đã định xuống, trên căn bản không thay đổi qua, bây giờ đã sớm không đủ, quan bên ngoài còn có chút lộc phẩm ở địa phương hay tiền cũ này nọ, quan ở kinh thì chỉ việc than ngắn thở dài. Các loại quan Ngự Sử, Cấp Sự kia người nào lại cho lão? Kẻ nào cũng nghèo không có khổ mặc, lại đòi hỏi họ chuyên cần với chính sự, quả thật làm người khác khó chịu.

Nhưng biên luyện lính mới, phát hỏa khí loại mới cần tiền, công trình trị thủy cần tiền, ngừng chiết bổng đổi phát bạc vẫn phải cần tiền, ở đâu có thể kiếm được nhiều bạc như vậy?!

Trương Cư Chính trong lúc vô tình nhường ánh mắt lên, đúng lúc nhìn thấy Tần Lâm ung dung tự tại đang yên ổn ngồi ở ghế chót, Thủ Phụ để sự lập tức cười lạnh một tiếng:

- Tần Lâm, cục diện như hiện nay, người có ý kiến quái quỷ gì không? Không ngại nói nghe một chút.

Trương Tử Huyền nghe lên trên hành lang bên ngoài đại đường, nghe vậy đôi mi thanh tú khẽ nhíu lại, thấp giọng oán trách nói:

- Phụ thân thiệt là! Một đoàn Thượng Thư Thị Lang đều không làm gì được gì đối với đề mục này, thế mà lại có ý đem ra khảo sát một văn bối như Tần Lâm sao?

- Phải khảo cho hần á khẩu không trả lời được mới phải chứ!

Trương Mậu Tu vừa hậm hực nói chuyện, vừa nhón chân lên nhìn bên trong, muốn nghe thử Tần Lâm trả lời thế nào.

Đại ca Trương Kính Tu lại như có điều suy nghĩ nhìn muội muội một chút, lòng nói cho dù là Tần Lâm biểu hiện ưu tú hơn nữa, phụ thân Đại nhân cũng không thể nào cho phép muội muội làm bình thê của hần. Vậy tại sao sau khi nàng biết được Lý Thanh Đại là chính thê, Từ Tân Di là bình thê lại cao hứng như vậy? Thật là kỳ quái quá!

Trên đại đường, các vị Thượng Thư Thị Lang là trung tâm của đế quốc đều tụ tập ánh mắt lên trên người của Tần Lâm, tò mò muốn nghe thử vị Cẩm Y quan võ do Thủ Phụ đề sự tự mình giới thiệu này có thể có hiểu biết độc đáo gì. Tuy nhiên mọi người thấy hần tuổi còn trẻ, cũng không tin hần có thể thật sự nói lên ý kiến có giá trị thực tế gì, ước chừng chỉ cần có chút ý tứ qua loa, cũng coi là cho qua được rồi.

Tần Lâm ung dung điềm tĩnh, thành thật không khách khí nói:

- Thật ra thì ba điều kinh phí biên quân, thống trị thủy lợi, dừng lại chiết bổng này cũng có thể đồng thời thực hiện không bỏ gì. Nếu như hạ quan nhớ không lầm, năm ngoái quốc khố kết toán đường như có dư hai trăm vạn lượng...

Trương Học Nhan nghe đến đó lập tức đỏ mặt:

- Đây là ứng cấp, muốn chinh phạt phản loạn, chống đỡ Bắc Lỗ, chấn tể tai ương, cũng không thể động một lượng nào.

Trương Cư Chính thở dài, lại tha thứ cho Tần Lâm ba phần, nếu không phải Tần Lâm đoạt lại năm mươi vạn bạc kia, hai trăm vạn lượng bạc này nhất thời khuyết đi một phần tư rồi.

- Hạ quan cũng không tính động đến hai trăm vạn lượng bạc kia...

Tần Lâm vội vàng lắc đầu, giải thích:

- Hạ quan là nói nếu như Thái Thương khó có bạc mặt sẵn sàng, sẽ có đầy đủ năng lực để trả, hoàn toàn có thể sử dụng phương thức chia ra nhiều kỳ để trả giải quyết tiền lương công trình sông. Còn lương thực cần cho dân công xây dựng công trình trị thủy, hạ quan có thể thuyết phục hai vị điểm chủ phú thương, đợi đến Đông giải sang năm, không cần ngàn dặm xa xôi điều bạc lên kinh nữa, mà trực tiếp trả cho bọn hần ở Giang Nam cộng thêm năm phần lợi tức là được.

Trương Cư Chính ngăn ra, nhất thời biết Tần Lâm nói hai vị cự thương thật ra là Tào Bang cùng Ngũ Phong Hải Thương. Đây cũng là Tần Lâm làm trung gian bảo đảm thành lập đồng minh, hết sức ủng hộ đối với vị Thủ Phụ chấp chính ông ta.

Tần Lâm làm chuyện này lợi nước lợi dân, cũng không lo lắng triều đình giựt nợ, có Trương Cư Chính làm Thủ Phụ, sang năm Đông giải bạc trực tiếp chi trả tiền nợ vay mua lương thực ở Giang Nam, Tào Bang cùng Ngũ Phong Hải Thương còn có thể có chút lời ở đây. Còn nữa, nếu như những năm Hồng Vũ có thể thẳng thừng lấy ra chi trả như vậy, còn sợ rơi vào kết quả như Thảm Vạn Tam ở những năm Vạn Lịch đó sao? Cho tới bây giờ chỉ có thương nhân thiếu thuế của triều đình, từ lúc nào thấy triều đình đoạt lấy tiền của thương nhân?

Phan Quý Tuần nghe vậy vừa mừng vừa sợ, vui chính là công trình trị thủy có thể nhanh chóng thực hiện, sợ chính là sợ Tần Lâm huênh hoang khác lác nói quá sự thật. Ông ta không nhịn được hỏi:

- Tần tướng quân, công trình trị thủy cần lương thực không dưới năm mươi vạn thạch. Hai vị phú thương bằng hữu kia của người có thể ứng chi ra được bao nhiêu?

Trương Cư Chính cười khoát khoát tay:

- Phan Thị Lang, điều này người không cần phải lo lắng. Tần Lâm nói có thể bán thiếu, vậy sẽ không thành vấn đề.

Công trình sông đã định ra kế sách, Công bộ Thượng Thư Lý Ấu Tư, Thị Lang Phan Quý Tuần hai vị mặt mày rạng rỡ cười tươi. Binh bộ Thị Lang Tăng Tĩnh Ngô không nhịn được đứng ngồi không yên, giống như dưới móng có cây đinh dài vậy.

- Tăng Thị Lang, nói thật với người nhé, Xế Điện thương, Tấn Lô thương kia cũng là do Tần Lâm xoay sở ra đó...

Trương Cư Chính cười nụ cười khó có được, có vẻ chế nhạo nói:

- Người này bắt học vô thuật, mấy trò chơi kỹ xảo nhỏ nhỏ này ngược lại cũng có mấy phần bản lĩnh.

Tần Lâm nặn ra một nụ cười nói:

- Thế thúc khen quá rồi, tiểu đệ đúng là bắt học hữu thuật.

- Tên khốn nhà người...

Trương Cư Chính định thổi râu một cái, mắng Tần Lâm đôi câu, lại đổi tâm tư, sắc mặt nghiêm túc:

- Súng mới cũng cần người nghĩ biện pháp, nếu có đạo lý, lão phu có thưởng, nếu không nói ra cái gì nghe được, chớ trách lão phu trách phạt nặng nề!

Phan Quý Tuần là người đàn ông hoàng, không nhịn được khuyên:

- Không nghĩ ra biện pháp tốt, Tần tướng quân cũng lập công lớn ở công trình trị thủy, tựa hồ không cần...

Lý Ấu Tư là đồng hương với Trương Cư Chính, lúc này đã nhìn ra thái độ lão đồng hương đối với Tần Lâm có chút kỳ quái, vội vàng kéo Phan Quý Tuần một cái, bảo hắn chớ dính vào.

- Phụ thân thật là quá đáng!

Bên ngoài Trương Tử Huyền nghe, đôi môi đỏ mọng mềm mại nhấc lên, cảm thấy phụ thân cạn tào ráo máng như vậy, chỉ sợ ép Tần Lâm quá ác.

Hai huynh đệ Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu cũng dở khóc dở cười, trong trí nhớ từ trước tới nay phụ thân chưa từng không giảng lý bao giờ như tình hình hiện nay.

Tần Lâm là người chủ yếu phát minh Xế Điện thương, Tấn Lô thương. Hắn đối phó vấn đề này dễ dàng hơn nhiều so với người khác, mỉm cười cứng cỏi nói:

- Hạ quan nghe nói Thích Đại Soái biên luyện lính mới, lấy xa doanh cùng kỵ binh làm chủ, thật ra thì bộ binh sử dụng điều thương cũng không nhiều, Tăng Thị Lang, điều này có đúng không?

Tăng Tĩnh Ngô gật đầu một cái, bởi vì nói rất chính xác, càng phát giác Tần Lâm rất có bản lĩnh, liền trả lời quả thật như vậy. Bởi vì địa hình cùng các nguyên nhân cơ động, Chiết bao nhiêu Giang Nam lấy bộ binh, sử dụng điều thương nông dài làm chủ, còn Kế Trấn biên luyện lính mới lại là trộn lẫn bộ kỵ xe pháo,

pháo có tướng quân pháo hổ tồn pháo, bây giờ nói là thương, tạm thời cũng không cần phải nói ra, còn kỵ binh dùng chủ yếu là tam nhân súng.

- Điều thương kinh phí thật lớn, chỉ vì khó có thể chế tạo nòng dài hợp cách, mà chi phí Xế Điện thương rẻ hơn điều thương nhiều lắm...

Tần Lâm dứt lời cảm thấy thiếu cái gì. Tăng Tĩnh Ngô vội móc ra từ trong ngực đồ hình đưa cho hắn.

Tần Lâm chỉ đồ hình giới thiệu công nghệ.

Thời đại này không có máy tiện máy khoan, làm nòng súng thủ công phức tạp khó khăn, một cái nòng điều thương đòi hỏi một tên thợ bỏ thời gian một tháng mới làm ra, so ra những bước làm cốt thuốc mồi, cò súng này đơn giản hơn nhiều.

Chiều dài nòng súng của Xế Điện thương chỉ có một phần ba điều thương, trên lý thuyết thời gian chỉ tốn mười ngày. Trên thực tế bởi vì nòng súng thay đổi ngắn đi, độ khó chế tạo cùng với tỷ lệ phế phẩm đều giảm xuống rất nhiều, chỉ hai ngày là có thể làm ra một cây.

Cho nên mặc dù là khẩu súng loại mới, bởi vì nguyên nhân nòng súng giảm ngắn đi rất nhiều, phí dụng Xế Điện thương chỉ có một phần ba so với điều thương.

Tầm bắn dĩ nhiên là gần hơn so với điều thương, nhưng nó thay thế tam nhân súng của kỵ binh, đường bắn cùng độ chính xác đều cao hơn nhiều so với tam nhân súng... Tấn Lôi thương loại nòng dài mới là thay thế cho điều thương.

- Thì ra Xế Điện thương tiện nghi như vậy...

Tăng Tĩnh Ngô chột hiệu ra.

- Như vậy trước hết chúng ta chế tạo thật nhiều Xế Điện thương thay thế tam nhân súng, tổn hao cũng không quá nhiều, tương lai quốc khố phong phú hơn sẽ từ từ dùng Tấn Lôi thương thay thế điều thương, ngược lại cũng không vội trong nhất thời.

- Thật ra thì điều thương đổi Tấn Lôi thương cũng rất đơn giản!

Tần Lâm cười xóa xóa vẽ vẽ trên đồ họa, nói chỉ cần thêm mấy bộ phận, đổi đầu ròng kẹp dây dẫn hỏa của điều thương thành kíp Tấn Lôi thương, sẽ có thể hoàn thành cải biến, tổn hao cũng không nhiều.

Tăng Tĩnh Ngô vui mừng quá đỗi, không nhận được quan sát trên dưới Tần Lâm, tặc lưỡi than thở nói:

- Khó trách đế sư Thủ Phụ Trương lão tiên sinh coi trọng như thế, thì ra Tần tiểu hữu học vấn tinh thâm tuổi trẻ tài cao như vậy, quả nhiên không phải là những kẻ hủ nho nghèo kia có thể so sánh được.

Vương Quốc Quang đã sớm gấp đến độ không đợi được, Tăng Tĩnh Ngô mới vừa nói xong, lão cũng không chờ Trương Cư Chính đặt câu hỏi, hỏi Tần Lâm trước:

- Chuyện chiết bổng, không biết Tần tiểu hữu giải quyết như thế nào?

Được rồi, đây mới gọi là người tài hay rước chuyện phiền vào thân đây, ngay cả quan viên chiết bổng cũng muốn Tần Lâm nghĩ biện pháp thay mình.

Ai bảo hắn biểu hiện quá nổi bật như vậy, giống như không có gì mà không thể làm được như vậy chứ?!

Chiết bổng, tức bổng lộc được chiết ra rồi phân chia, đem một ít cống vật do ngoại quốc tiến cống theo như giá trị chiết toán thành lương thực cùng ngân lượng, phát ra cho quan lại, dùng để thay cho bổng lộc nguyên bản phải cấp phát.

Loại phương pháp này thịnh hành từ năm Vĩnh Lạc đến Thành Hóa, bởi vì Tam Bảo thái giám hạ Tây Dương, Nam Dương tiểu quốc tới triều cống rất nhiều, hồ tiêu, tô mộc cùng cống phẩm chất đồng như núi ở phủ kho. Triều đình liền đẩy mạnh chiết bổng để giảm bớt tồn kho, đến một trăm năm trước thời Thành Hóa trung kỳ, bởi vì tồn kho giảm xuống, mới từ từ bỏ bớt rồi dừng lại.

Trương Cư Chính làm tướng quốc, Long Khánh mở hải cấm, quốc gia đến tiến hành triều cống mua bán lại từ từ tăng nhiều, cống phẩm cũng nhiều hơn. Đồng thời, dân gian hải mậu ngày càng hưng thịnh. Phúc

Kiến Nguyệt Căng Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám cùng thương nhân gian hoạt thông mưu lừa dối triều đình, lấy rất nhiều sản vật cổ quái kỳ kỳ hải ngoại sung làm thực vật thuế, tất cả đều vận chuyển lên kinh sư, chất đống bên trong phủ kho.

Chính vào dịp Trương Cư Chính đẩy mạnh triều chính mới, hy vọng giảm bớt chi tiền, liền đình nghị mở lại chiết bổng, dùng những hàng hóa này sung làm tân bổng phát cho các quan viên, tiết kiệm được nguyên bản lương thực hiện ngân chi ra. truyện từ

Nhưng mới vừa thực hành được một tháng, lại có phiền phức lớn. Quan viên Nam Bắc hai kinh kêu khổ cả ngày, nhất là những Cấp Sự, Ngự Sử cùng quan viên trung cấp thấp cùng nghèo chịu khổ kia, trong lúc nhất thời bàn luận xôn xao, mà đông đảo hoàng thân quyền quý cũng cực lực phản đối.

352. Chương 352: Tu Sửa Nha Môn

Dùng quyền lực đẩy mạnh thực hiện điều này, đông đảo quan lại cấp thấp sẽ không có nguồn thu nhập cho cuộc sống, miễn cưỡng đem tân bổng của người ta chiết tính thành những món đồ kỳ quái không làm ăn gì được, không khỏi có vẻ vô lý quá. Nhưng vì vậy mà thu hồi chiếu mệnh đã ban ra, sẽ có hiểm nghị đối triều cải tịch. Như vậy, uy tín của triều đình, nội các, nhất là của Thủ Phụ đề sư làm sao còn tồn tại?

Bây giờ thậm chí ngay cả Trương Cư Chính cũng có cảm giác cỗi hổ khó xuống, cho nên sau khi Vương Quốc Quang nói lên chuyện này, ông ta rất mong đợi nhìn Tần Lâm, hy vọng hắn lại có thể đề ra một ý kiến quý quái nào đó, giải quyết phiền phức này.

Tần Lâm cũng sờ cằm cười khổ, tự nhủ các người coi ta là Doraemon sao?

Dân phu công trình sông cần thật nhiều lương thực, bởi vì Tào Bang cùng Ngũ Phong Hải Thương tài hùng thế lớn, thế lực phạm vi vừa đúng ở vào khu vực Giang Nam chuyên sản xuất đạo mễ cao sản. Bản thân có thể dùng năng lực hùng mạnh chuyển vận, lúc này mới có thể khiến cho Tần Lâm dễ dàng giải quyết.

Vấn đề kinh phí trang bị Xế Điện thương, Tần Lô thương cho lính mới, tân thức vũ khí vốn chính là do Tần Lâm đưa ra, tuy là đám người Tăng Tĩnh Ngô có tài, nhưng nhận được mẫu súng cùng đồ hình do Ngụy Quốc Công trình tới chỉ mới mấy ngày, dĩ nhiên không bằng hắn vô cùng quen thuộc với chuyện này rồi.

Mà chuyện chiết bổng này, Tần Lâm là lần đầu tiên nghe nói, trước đó hoàn toàn không có bất kỳ chuẩn bị gì. Nếu hắn lập tức là có thể lấy ra phương án hoàn mỹ, vậy Trương Cư Chính trực tiếp nhượng hiến cho hắn luôn là được rồi.

- Chuyện này, hạ quan tạm thời còn chưa nghĩ ra biện pháp gì tốt...

Tần Lâm ngược ngừng cười cười, nhìn Vương Quốc Quang chấp tay một cái:

- Chờ hạ quan trở về từ từ suy nghĩ, nếu có suy nghĩ ra cái gì đó, lại thỉnh Vương thiên quan chỉ giáo.

Vương Quốc Quang không nói gì, dù sao Tần Lâm cũng đã giải quyết hai vấn đề khó khăn của Binh bộ cùng Công bộ. Nếu là ngay cả phương pháp xử lý sự kiện chiết bổng cũng tự tin giải quyết nhanh gọn, vậy thì quả thật là quá yêu nghiệt rồi.

Trương Cư Chính nghe qua có chút thất vọng thở dài. Có lẽ là do biểu hiện của Tần Lâm trước mặt đây đặc biệt xuất sắc, trong lúc vô tình Thủ Phụ đề sư đã coi hắn thành nhân vật có thể cùng cấp với những vị Thượng Thư Thị Lang Vương Quốc Quang, Tăng Tĩnh Ngô là này, thậm chí cơ mưu chỉ có hơn chớ không kém.

- Tần thể diệt, lão phu biết ngươi rất có đầu óc có chút khác thường, chuyện chiết bổng này ngươi trở về suy nghĩ nhiều hơn một chút nữa, nếu có chủ ý quý quái gì, không ngại tới nói cho lão phu.

Trương Cư Chính vẻ mặt ôn hòa dứt lời, nguyên bản định mang một số vấn đề khó khăn khảo sát Tần Lâm, rồi hung hăng phát lạc hẳn thêm, nhưng bây giờ Thủ Phụ Đại nhân đã thay đổi chủ ý, dừng một chút, lại nói:

- Nếu là có biện pháp tốt, lão phu sẽ trọng thưởng người!

Tần Lâm mặt rạng rỡ tươi cười, trong lòng thầm nói: trọng thưởng thế nào? Đem Trương Tử Huyền gả cho ta, giỏi lắm thì như vậy mà thôi!

Trương Mậu Tu cùng mọi người ở hành lang bên ngoài cửa sổ ngược lại rất hả giận nói:

- Hừ hừ, tên họ Tần đó cuối cùng cũng có thời điểm bị khảo cho tơi tả. Ta còn tưởng là hẳn trước biết năm trăm năm sau biết năm trăm năm, Lưu Bá Ôn tái thế chứ!

- Ta ngược lại cảm thấy Tần Lâm không tệ, ít nhất chúng ta không làm được hai chuyện công trình sông cùng sủng mới này...

Trương Kính Tu cười cười, cảm thấy đệ đệ vô cùng hà khắc, Thượng Thư của Lục bộ cũng không nghĩ ra biện pháp tốt, khơi khơi lại muốn Tần Lâm đưa ra ý kiến hay sao?

- Này, tiểu muội nói thế nào?

Trương Mậu Tu đẩy bả vai muội muội một cái.

- Chuyện chiết bổng, kinh quan trung cấp thấp bị tổn hại lớn, quần thần quý thích phản đối mạnh...

Trương Tử Huyền lẩm bẩm lẩm bẩm, hàm răng đẹp chỉnh tề cắn nhẹ nhẹ lên đôi môi, hàng mày dài đến tận tóc mai hơi nhướn lại.

Trương Mậu Tu nói:

- Muội nói gì? Chúng ta hỏi muội thấy Tần Lâm thế nào kia mà...

- Cái này đệ còn phải hỏi hay sao?

Trương Kính Tu không thể làm gì khác hơn là hết nhìn đệ đệ, lại nhìn muội muội, hết thấy đều không cần phải nói ra.

Trương Tử Huyền phản ứng trở lại, gương mặt tươi cười trong phút chốc trở nên ửng đỏ... Thì ra mới vừa rồi nàng chỉ nhất mực suy nghĩ biện pháp thay cho Tần Lâm!

Trên đại đường, ba vị Công bộ Thượng Thư Lý Ấu Tư, Thị Lang Phan Quý Tuần, Binh bộ Thị Lang Tăng Tĩnh Ngô cười nói vui vẻ, vì vấn đề khó khăn của bọn họ đều đã có cách giải quyết. Hộ bộ Thượng Thư Trương Học Nhan nửa mừng nửa lo, mừng chính là có hai việc cấp bách cần quốc khố chi ra đã có biện pháp giải quyết, triều đình khai chi không còn khẩn trương giống như dự liệu nữa. Lo chính là cách chiết bổng còn chưa tìm ra biện pháp thích hợp, ông ta là Hộ bộ Thượng Thư tất nhiên sẽ trở thành cái bia để cho người ta tập trung chỉ trích vào.

Chỉ có hai vị Lại bộ Thượng Thư Vương Quốc Quang, Thị Lang Vương Triện buồn buồn không vui. Hai người bọn họ một người thì tuổi gần thất tuần, một người tuổi đã hơn hoa giáp, hai hàm râu bạc ở đó oán trách:

- Đã nói vì muốn cân bằng, Hồng Vũ gia quyết định bổng lộc nguyên bản đã thấp rồi, giờ còn muốn chiết bổng, điều này không phải là buộc người ta đi tham ô sao?

- Có thể tham ô, có thể lấy chút tiền hiếu kính còn coi như tốt, nhưng những kinh quan nghèo này ngay cả muốn tham cũng không có chỗ mà tham. Nguyên vốn bổng lộc thấp, vừa đúng kinh sư nha môn cũ rách gặp phải mùa Đông nghiêm hàn, đều lấy cái này làm cớ, co rúc ở nhà hơ lửa, trong nha môn trống trơn như đã...

Bất kỳ vương triều nào đến trung kỳ về sau đều tất nhiên buông lỏng chế độ, cứ lấy triều hội mà nói, năm Thành Hóa Cẩm Y Vệ đã làm thống kê, mỗi lần đáng lẽ phải hơn hai ngàn quan viên đến chầu thì lại có hơn một ngàn người không tới, bắt đầu từ Công Hầu Bá cho đến quan viên phẩm cấp thấp đều có. Cho

tới khi Trương Cư Chính chấp chính, dứt khoát đổi hội triều mỗi ngày thành cử hành vào ngày ba sáu chín, tránh cho các quan viên cứ muốn nghĩ cách trốn tránh vào triều.

Các quan viên ngay cả việc vào gặp Hoàng đế ở tảo triều (chầu sớm) cũng có thể cúp cua không chút kiêng kỵ, thì những kẻ làm việc ở nha môn càng thêm tùy tiện trốn nghỉ. Khí trời tốt thì họ còn dâng hoàng một chút, bắt đầu mùa Đông tới khí trời lạnh lẽo nghiêm hàn, mượn nha môn đổ nát bốn bề lọt gió làm lý do, rất nhiều quan viên dứt khoát công khai nghỉ việc, muốn thúc đẩy Khảo Thành pháp nghiêm tra lại trị, lập tức sẽ gặp sự đề kháng mềm dẻo cực kỳ lớn.

Tần Lâm nghe đến đó đột nhiên trong lòng chợt động, tiếp lời nói:

- Cái gọi là làm quan không sửa nha môn, thật ra thì đều là lộ ra vẻ thanh liêm ngoài mặt. Các vị quan viên nhà mình đều phú lệ đường hoàng, cố ý làm cho nha môn rách nát hư hỏng, thứ nhất tiết kiệm bạc trong túi của mình, thứ hai vừa đúng mượn nha môn cũ rách làm lý do không đi trực, trốn ở nhà thoải mái hành lạc.

Trương Cư Chính nghe vậy quả nhiên vô cùng tức giận.

Ông ta dùng quan lại biết làm việc chứ không cần dùng thanh quan, những quan giống như Vương Quốc Quang, Tăng Tĩnh Ngô này, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút tật xấu tham tiền, háo sắc, nhưng ai ai cũng có năng lực có thể làm được việc, xử lý chính vụ cũng cực kỳ chuyên cần.

Ngược lại, Thủ Phụ đề sự hận nhất chính là một là hạng người mua danh chuộc tiếng giả vờ thanh cao, hai là quan tâm thường quan làm biếng quan ngu. Tần Lâm nói chính là chạm vào chỗ mà ông ta căm tức nhất.

- Những hạng người kém cỏi vô năng này, thật là con trùng đục khoét làm hỏng quốc gia!

Trương Cư Chính tức giận dứt lời, chém tay xuống phía dưới:

- Lão phu sớm muộn gì cũng cách chức toàn bộ đám sâu dân một nước này.

Tần Lâm cười híp mắt nói:

- Thế thúc, theo ngu kiến của tiểu đệ, chuyện chiết bổng có thể cho bàn lại sau, nha môn quả thật nên tu sửa. Nha môn quá mức đổ nát không chỉ làm ngại quốc gia quan lại, làm mất thể diện của thiên triều, hơn nữa còn khiến cho quan viên thừa dịp nghiêm hàn khóc thử lưỡi biếng lười lấy cớ trốn việc, cũng không phải là chuyện gì tốt.

Sửa nha môn sẽ phải tiêu tiền, Trương Cư Chính vốn vô cùng hận quan bắt tài quan làm biếng, nhưng vừa nghe nói muốn tiêu tiền lại trầm ngâm không quyết.

Công bộ Thượng Thư Lý Ấu Tư suy nghĩ một chút, đỡ lời nói:

- Xây mới dĩ nhiên tốn hao rất lớn, nếu như chẳng qua là sửa chữa, thật ra thì kinh phí không nhiều lắm.

- Hơn nữa Tần tướng quân giải quyết hai vấn đề khó khăn quân giới, công trình sông rồi, chút tiền sửa chữa này Hộ bộ chúng ta còn có thể chi ra được...

Hộ bộ Thượng Thư Trương Học Nhan cũng tán thành sửa nha môn. Thời điểm ông ta và Vương Quốc Quang biên soạn Vạn Lịch Hội Kế lục, đã điều tra qua các vấn đề phí dụng sửa chữa chỉnh lý nha môn rồi.

- Được rồi...

Trương Cư Chính vỗ bàn nhẹ nhẹ, gật đầu một cái:

- Vậy sẽ do Hộ bộ chi tiền, Công bộ phụ trách, sửa các nha môn kinh sư một chút, tránh cho quan bắt tài quan làm biếng lấy cái này làm cớ trốn tránh trực ban, trốn tránh Khảo Thành pháp lão phu!

Tần Lâm toét miệng cười hắc hắc vui mừng. Tên khốn này lòng mang ý quỷ đây mà!

Hắn vái chào Lý Ấu Tư, cười nói:

- Không phải là hạ quan kêu khổ, nha thự hạ quan làm việc ở Cẩm Y Vệ Nam Trấn Phủ Ty, quả thật hiện tại cũ nát không ra gì cả. Nếu muốn sửa nha môn, hạ quan cũng có cầu xin, thỉnh Lý Thượng Thư phái người tới sửa nha môn hạ quan đi!

- Ách...

Đám người Trương Cư Chính, Vương Quốc Quang, Trương Học Nhan ngơ ngác nhìn nhau, trong lúc nhất thời cảm thấy rất buồn cười... Thanh lưu khoác lác mồm vô dụng, năng lại làm việc siêng năng, lão thành trì trọng quan trường lão thủ, con nhà giàu quyền quý hoành hành ngang ngược... mọi người ở đây đều đã thấy cũng nhiều, nhưng người mặt dày không biết giữ thể diện giống như Tần Lâm này, chứ vị triều đình đại lão đúng là bình sanh lần đầu gặp phải.

Lý Ấu Tư không nhịn được mỉm cười, giễu cợt nói:

- Thì ra Tần tướng quân tán thành sửa nha, đã sớm đem chủ ý sửa nha của chính mình vào trước rồi. Xin hỏi Trương lão tiên sinh, hiền đệ làm như vậy có tính mượn việc công làm việc tư hay không?

Trương Cư Chính vuốt râu, mỉm cười không nói.

Tần Lâm mặt dày luôn miệng nói:

- Công tư lưỡng tiện, cái này coi như là công tư lưỡng tiện.

- Vô lại, thật là một tên vô lại!

Trương Cư Chính không nhịn được cười to ha hả, lại nghiêm nghị nói:

- Tần Lâm, ngươi giữ trò vô lại ở chỗ khác cũng không nói, duy chỉ có một chuyện chớ loạn đã chủ ý quỷ quái, nếu không lão phu quyết không tha cho ngươi!

- Lão Thái Sơn...

Tần Lâm vẻ mặt đau khổ, lòng nói: ngài thật đúng là nghiêm phòng tử thủ, giữa người với người chênh lệch lớn như vậy. Ngài xem Ngụy Quốc Công lão nhân gia có khai thông không?

Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu trên hành lang nghe đến đó, hai huynh đệ đã sớm cười nghiêng ngả. Tần Lâm cũng hết sức bại hoại, phụ thân Đại nhân cũng rất đáng cười, ừ, xem ra là mấy năm rồi, còn không thấy phụ thân vui vẻ cười to giống như hôm nay vậy.

- Cái tên này!

Trương Tử Huyền bĩu môi, thấy bên trong này bàn luận đã coi như xong rồi, Tần Lâm sắp cáo từ đi ra, nài lại lôi kéo hai vị ca ca, rời khỏi hành lang.

- Muội không gặp hấn sao?

Trương Mậu Tu tròn mắt, không hiểu muội muội nghĩ như thế nào.

Tần Lâm từ biệt Trương Cư Chính cùng chư vị đại quan triều đình. Lúc từ đại đường đi ra, loáng thoáng nhìn thấy nơi khúc quanh có chèo quần nhẹ phất, trong thoáng chốc tựa hồ là hình ảnh xinh đẹp của Trương Tử Huyền.

Cho dù Tần trưởng quan của chúng ta mặt dày tâm đen, lúc này cũng cảm thấy rất chột dạ, còn đang do dự có muốn đuổi theo hay không, thân ảnh kia đã biến mất giữa những khúc hành lang trùng trùng điệp điệp, khiến cho trong lòng hắn buồn bã chuyện được mất.

Nói đến cũng buồn cười, hai người Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực từ khi từ tướng phủ trở về, không chỉ không còn đùa giỡn chuyện Tần Lâm cùng Trương Tử Huyền nữa, ngay cả việc nói đùa lúc thường đều ít đi, dọc theo đường đi giống như mất hồn.

Không tới kinh sư không biết được quan lớn quan nhỏ, thấy uy thế của Thủ Phụ đề sư Trương Cư Chính tiền hô hậu ủng, ngồi đại kiệu ba mươi hai người khiêng, che lọng lụa vàng, cho dù thần kinh của hai người còn to hơn bút chì, cũng bị cổ khí thế ấy ép bức, cả nửa ngày cũng không hồi lại tinh thần.

Hai người bọn họ cũng không nói ra chút gì để khỏa lấp, chỉ trầm tư suy nghĩ nếu như có một ngày Tần trưởng quan cũng có thể uy phong lẫm lẫm giống như Trương Tướng gia, vậy coi như quá thần kỳ rồi!

Dĩ nhiên, ý nghĩ này hết sức khoa trương ly kỳ, ngay cả bọn họ đều cảm thấy khả năng không nhiều.

Trở lại tiểu viện Hội Tiên khách sạn, Tần Lâm muốn hỏi thử Từ Văn Trường đối với chuyện ngày hôm nay có hiểu biết gì, kết quả lão đầu tử lại uống say mềm, hai bình Túc Mặc lão tử ném xuống đất, chĩa cái mũi say rượu đỏ rực, hai con mắt mở đăm đăm, hỏi ông ta cái gì cũng cười khi khi hà hà, khiến cho Tần Lâm bó tay không thể làm điều gì khác.

Sáng ngày hôm sau, Tần Lâm cũng không ngu gì mà đội gió lạnh thức dậy sớm đi làm. Chờ mặt trời mọc, khí trời ấm áp chút ít, mới cỡi lên con Đạp Tuyết Ô Chuy, mang theo Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực hai người đến Cẩm Y Vệ nha môn.

Mới vừa đi tới cửa nha môn liền gặp Phùng Bang Ninh, một Đại lão gia quan võ tuổi còn trẻ, không ngờ lại ngồi vào kiệu xanh! Cái kiệu ầm đi từ từ dừng đưa qua lại, nhìn bốn tên Cẩm Y Hiệu Ủy đi đầu cầm quân côn quét dẹp đường, phía sau bốn tên Hiệu Ủy đeo đao đoạn hậu, Phùng Đại Chỉ Huy bày kiệu cách nhà quan ra thật là đầu ra đó!

Thật là chả ra cái rắm gì! Tần Lâm thầm mắng một câu, hãy coi lão Thái Sơn Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy của hần, râu ria đã đầy một xấp rồi, mà có chút việc gì vẫn còn cỡi ngựa chạy như bay kia kìa.

Đồng dạng là ầm tập con nhà giàu, công trận thể huân cùng cháu thái giám thật là khác nhau một trời một vực.

353. Chương 353: Kiệu Mã Chi Tranh

Giống như Từ Bang Thụy, Từ Duy Chí có gây chuyện thể nào cũng có ba phần để dựa vào, ở Nam Kinh lĩnh binh dù gì cũng ra hình ra dạng. Còn người như Phùng Bang Ninh vậy, chơi trò âm mưu quỷ kế có thể sánh bằng bá phụ Ty Lê Giám, nhưng thật sự bảo hần đi ra ngoài làm đại án, lòng bất khâm phạm phản tặc, chỉ lấy tính cách tuổi còn trẻ mà bỏ ngựa ngồi kiệu, coi con người chẳng khác gì súc vật, chỉ sợ sẽ là một chuyện nực cười.

Tần Lâm cười lạnh trong lòng không ngừng. Hần ở Nam Kinh bị Từ Tân Di lôi kéo cưỡi ngựa săn bắt, thuật cỡi ngựa cũng luyện được không tệ, một cú gạt chân thật tuyệt lật người buông thân xuống đất, giao dây cương vào trong tay Ngưu Đại Lực.

- Ngựa hay!

Hồng Chỉ Huy cùng một đám Thiên Hộ Bá Hộ từ các con hẻm khúc quanh bước ra, cũng đi mau đến cửa nha môn, thấy vậy không nhịn được lên tiếng khen, dừng một chút lại nói:

- Thuật cỡi ngựa hay! truyện từ

Tần Lâm cười chào hỏi cùng bọn họ, bất kể có quen hay không, mọi người đều là cộng sự trong một nha môn, dù sao gặp mặt giao tình cũng phải có.

Bên kia Phùng Bang Ninh ngồi đại kiệu xanh biếc cũng ngừng lại, kiệu phu hò hét phía trước từ từ hạ xuống. Kiệu sương hơi nghiêng về phía trước, hai tên tùy tùng vạch cái rèm ầm thật dày, hần liền từ bên trong chui ra ngoài.

Mới vừa rời hần từ cửa sổ nhìn thấy Tần Lâm cỡi ngựa rất khá, Phùng Bang Ninh cũng làm ra vẻ linh hoạt chấp tay một cái:

- Tần Chỉ Huy, cỡi ngựa không tệ, chắc chắn, chắc là tôn phu nhân tặng cho? Lão Hồng, nếu tuổi người nhỏ đi ba mươi tuổi, cũng có thể cưỡi được con gái của một vị Công Hầu nào đó, không cần ở chỗ này hãm mộ ngựa hay của người khác đâu.

Đám người Hồng Chỉ Huy quay qua nhìn thấy Phùng Bang Ninh cũng ở đây, không khỏi lấy làm kinh hãi, âm thầm hối hận mới vừa rồi không nên khen Tần Lâm, chọc tới trên đầu họ Phùng, không thể làm gì khác hơn là làm ra vẻ chấp tay cười bồi nói:

- Phùng Chỉ Huy, Tần Chỉ Huy, hai vị cũng đừng giấu cột ta, cho dù là ta đây trẻ lại ba mươi tuổi cũng là hạng người vô năng, không biện pháp nào so sánh cùng hai vị anh kiệt.

Hồng Chỉ Huy cố nhiên không dám đắc tội Phùng Bang Ninh, cũng không dám đắc tội với Tần Lâm, khi nói chuyện đều lấy lòng hai bên, chỉ cần rút mình tránh ra ngoài coi như mọi sự đại cát.

Những Thiên Hộ, Bá Hộ kia cũng đều làm ra vẻ chấp tay cung kính, hướng hai vị trưởng quan vãn an, thái độ rất nhiệt tình, giữa hai bên không nghiêng về bên nào.

Ngày hôm qua chuyện ở cửa tướng phủ không cần chủ động cũng đã sớm truyền khắp kinh sư, thì ra Tần trưởng quan không chỉ có là con rể của Ngụy Quốc Công, quan hệ cùng Giang Lăng tướng công cũng rất sâu.

Hai vị trưởng quan Nam Trấn Phủ Ty này, một người sau lưng là chương ấn thái giám Ty Lễ Giám, Đốc Công Đông Xưởng Phùng Bảo, một người là có liên hệ với Thủ Phụ đề sự Trương Cư Chính, tự cảm thấy phân lượng của mình không đủ, không ai dám dính vào.

- Phì, đều là những kẻ ngu xuẩn gặp gió chống thuyền!

Phùng Bang Ninh thầm mắng một tiếng, càng lúc càng xem thường đám người Hồng Chỉ Huy.

Người khác không hiểu ngọn nguồn Tần Lâm kết giao cùng Giang Lăng tướng phủ như thế nào. Phùng Bảo chấp chương Đông Xưởng, Phùng Bang Ninh thông qua Đông Xưởng tra được rất rõ ràng, Tần Lâm từng cùng hai con trai một con gái của Trương Cư Chính xuất hiện ở Hưng Quốc Châu, ở Nam Kinh cũng đi lại với nhau, cùng Trương Tử Huyền có chút quan hệ mập mờ không rõ. Đây đều là chuyện mọi người đều ngầm biết, không qua được tai mắt của Đông Xưởng.

Bây giờ Tần Lâm đã cưới hai vợ, đường đường đề sự Thủ Phụ nào có thể chịu đem nữ nhi gả cho hán làm bình thê? Theo như Phùng Bang Ninh thấy, Trương Cư Chính không đem Tần Lâm lóc thịt nhai xương đó là còn coi như tốt... Ngày hôm qua thái độ Trương Cư Chính ác liệt trong tướng phủ, cũng là chứng cứ vô cùng minh xác.

Cho nên Phùng Bang Ninh càng thêm không chút kiêng kỵ, nóng lòng muốn làm mất mặt mũi của Tần Lâm, thấy mọi người không chịu phối hợp, hán dứt khoát trực tiếp hỏi Tần Lâm:

- Tần Chỉ Huy, rốt cuộc thiên lý câu này không phải là tôn phu nhân tặng cho chứ?!

- Thực là gia nhạc Ngụy Quốc Công tặng cho, dĩ nhiên nói là chuyết kinh tặng cho cũng được...

Tần Lâm cười trả lời.

Phùng Bang Ninh mừng thầm, đang muốn tiếp tục nói mấy câu giấu cột, Tần Lâm lại cướp lời:

- Lúc gia nhạc đưa ngựa này cho hạ quan, đã nghiêm trang trình trọng dạy dỗ, lão nhân gia nói quốc triều chính là Hồng Vũ gia gia dẫn một đám năng thần võ tướng Trung Sơn Vương, Khai Bình Vương đánh lấy được giang sơn từ trong tay Thát tử (giặc Thát Đát – nhà Nguyên Mông Cổ), quan võ chúng ta không thể để mất bản phận, cỡi ngựa múa thương là công phu không thể mất.

- Giống như những quan lớn tuổi cao của triều đình, hay quan văn trói gà không chặt, ngồi kiệu ngược lại cũng đành đi. Nếu quan võ chúng ta cũng ngồi kiệu đi lại, lâu ngày chỉ sợ ngay cả yên ngựa đều ngồi không vững, tương lai làm thế nào ra trận giết giặc? Bực người quên mất xuất thân bản phận của mình này, là lấy thơ ca làm bữa ăn, tuổi trẻ mà bỏ ngựa ngồi kiệu, nhất định là những con sâu mọt quốc gia trăm chuyện không chỗ nào dùng được.

- Người... Người...

Phùng Bang Ninh chỉ Tần Lâm, giận đến da mặt đỏ bừng, vừa khéo Tần Lâm từng chữ từng câu mang Ngụy Quốc Công ra nói chuyện, nội dung lại là bàn về công bình, trong lúc nhất thời hán vừa tức vừa vội, nhưng không nghĩ ra làm sao để cãi lại.

Tần Lâm chỉ hòa thượng mắng con lừa trọc, mắng Phùng Bang Ninh một trận nên thân, cuối cùng còn cười hì hì nói:

- Cho nên sau khi gia nhạc cho con ngựa này, hạ quan đi ra ngoài luôn luôn cỡi nó, một ngày cũng không dám quên lời dạy bảo của lão nhân gia. Phùng trưởng quan, người nói những quan võ tuổi còn trẻ kia lại công khai lấy người làm gia súc, bỏ ngựa mà ngồi kiệu, rốt cuộc không phải là táng tâm bệnh cuồng thì là cái gì?

Đám người Hồng Chỉ Huy bụng cũng cố nhịn cười đến đau cả người. Triều Đại Minh những năm đầu thời Vạn Lịch quan võ cùng công tử trẻ tuổi còn phổ biến lấy chuyện ngồi ngựa làm chủ, bọn họ hoặc là cỡi ngựa, hoặc là đi bộ mà tới, đã sớm không ưa Phùng Bang Ninh huênh hoang như vậy. Nghe Tần Lâm chỉ chớ mắng mèo mắng chó hần một trận, ai nấy hả giận trong lòng, chỉ là ngại Phùng Bang Ninh có chỗ dựa lớn nên không dám cười ra tiếng, nhưng trên mặt đều hiện ra đủ loại biểu lộ quái dị.

Sắc mặt Phùng Bang Ninh đã sớm đen giống như than, vung tay áo, tức giận hừ hừ đi vào nha môn.

Ngồi kiệu là lấy người làm súc vật là nhận thức chung của triều Minh. Đến những năm đầu Vạn Lịch, tuy có chế độ buông lỏng, nhưng không phải là quan văn thân thể yếu ớt hoặc là quan viên già nua thì không được công khai ngồi kiệu. Phùng Bang Ninh bị Tần Lâm mắng một trận tơi bời, cũng không thể cãi lại.

Tần Lâm cười híp mắt nhìn đám người Hồng Chỉ Huy chấp tay thi lễ một cái, các đồng liêu thấy Phùng Bang Ninh đã đi xa, ai nấy cười tươi chào hỏi cùng hần, nhất tề khen Tần trưởng quan thiếu niên anh hùng.

354. Chương 354: Chiết Bổng Phong Ba

Lục mập cùng Ngưu Đại Lực hai tên dắt ngựa vui cười ha ha, hướng bóng lưng Phùng Bang Ninh dựng lên ngón giữa: hừ, đầu cùng trưởng quan chúng ta, đánh cho chết!

Tần Lâm đi vào nha môn, đi về phía những căn phòng của Nam Trấn Phủ Ty, hai người Điều Thế Quý cùng Hoa Đắc Quan trên đầu quần vải bố, từ xa đã thấy Tần Lâm đi tới liền bước tới tham kiến, bộ dạng nơm nớp lo sợ kia, cho dù là khi lạy phụ thân của bọn họ cũng không kính cẩn như vậy.

- Hai người này ngấp nghé trên bờ vực tử vong xong rồi đổi tính rồi hay sao?

Hồng Chỉ Huy rất kinh ngạc thấp giọng hỏi đồng liêu, không ai rõ cơ là vì sao, càng lúc càng đánh giá Tần Lâm cao hơn.

Nhưng họ đều không biết là, hai người Điều, Hoa bị Từ Tân Di bắt đi, đầu bị đánh đến chóng cả mặt, trong phòng lại tối đen như mực, kiếm kê trên cổ lạnh như băng, hồn phi phách tán không ngờ xem nữ binh buộc phải đổi giọng nói chuyện là thái giám trong cung.

Nếu như Tần Lâm có liên quan cùng tướng phủ Trương tiên sinh, lại có vị Đại Quý nhân trong cung kia dùng loại thủ đoạn này hỏi thăm tin tức của hần. Hơn nữa bất kể các phe đối với Tần Lâm rốt cuộc là ý tốt hay là ý xấu, chỉ đơn thuần dính đến tầng diện này quả thật không phải là hai cảm y Tổng Kỳ có thể dính vào.

Điều Thế Quý, Hoa Đắc Quan lẫn lộn ở kinh sư nhiều năm như vậy, dù sao chút đạo lý này vẫn rất rõ ràng. Cho nên hai người bọn họ thấy Tần Lâm liền ngoan giống như con mèo vậy, chỉ sợ lại chọc xảy ra chuyện gì, lần sau không phải là gõ vỡ đầu, mà là cả cái đầu cũng sẽ bay đi mất tích!

Tần Lâm ở trước cửa tướng phủ được Đại quản gia Du Thất cung kính đối đãi. Hai người Điều, Hoa đã tận mắt nhìn thấy, cho nên hần cũng không cảm thấy thái độ của hai vị này có gì là kỳ quái, thuận miệng hỏi thăm vết thương trên đầu bọn họ, nghe nói là cùng người đánh nhau rồi bị gạch ngói ném vào đầu, cũng không tra cứu thêm nữa.

Hôm nay Lưu Thủ Hữu vào triều, Tần Lâm trực tiếp đến nha thự Nam Trấn Phủ Ty làm việc.

Tào Hưng Vượng không mang hảo ý đi tới, cười âm trầm nhìn Tần Lâm chấp tay một cái:

- Tần Chỉ Huy, nha thự chỗ ngài làm việc đã quét sạch sẽ rồi, đây là chìa khóa, mời trưởng quan tự mình bảo quản đi.

Tào Hưng Vượng được Tần Lâm hạ lệnh, không thể không bóp lỗ mũi dẫn người quét dọn căn phòng. Nhưng nghĩ tới cảnh Tần Lâm ngồi ở căn phòng trống hoác bốn bề chảy nước mũi sì sụp, hắn vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

Tần Lâm cười cười, nhận lấy chìa khóa, dẫn hai vị Lục, Ngưu đi xem thử. Tào Hưng Vượng theo ở phía sau, chờ xem bọn hắn bị bêu xấu.

Cửa mở, quả nhiên quét dọn rất sạch sẽ... Ngay cả lỗ thủng lớn trên tường cũng được dọn rất sạch sẽ.

- Bộ dáng như vậy làm sao làm công chuyện bây giờ, chúng ta đi mua một lò lửa đi?

Lục Viễn Chí lẩm bẩm nói. Hắn và Ngưu Đại Lục đều là người Kỳ Châu, đến kinh sư hiện tại lạnh không chịu nổi.

Hắc hắc hắc, Tào Hưng Vượng vô cùng vui vẻ, chuẩn bị đem về quần bức của Tần Lâm báo cáo cho chủ tử Phùng Bang Ninh của hắn.

Nhưng vào lúc này, chợt nghe thấy bên ngoài có người lớn tiếng hỏi:

- Xin hỏi nha thự quý ty Tần trưởng quan ở nơi nào? Hạ quan là Công bộ doanh Thiện Thanh Lại Ty Viên Ngoại Lang, phụng trát của Lý Thượng Thư, mang thợ đến chỗ này giúp Tần trưởng quan sửa chữa nha thự.

Một tiếng ặc vang lên, Tào Hưng Vượng miệng mở to có thể nuốt vào toàn bộ cái trứng gà, vừa khéo lại cảm thấy cổ họng bị thứ gì chặn lại rất khó chịu, ngực cũng tức tức khó chịu theo.

Tần Lâm cười ha hả đi ra ngoài nghênh đón, trong lòng cười thầm không ngừng: mặc dù mình cũng có thể tiêu tiền mời thợ tới sửa chữa, nhưng làm gì quan miện đường hoàng bằng có Công bộ sai phái quan lại tới tu sửa như thế này?

Công bộ phái người tới sửa chỗ làm việc trong nha môn, chuyện này là bao nhiêu năm không có rồi?

Không chỉ có Nam Trần Phủ Ty, toàn bộ quan giáo nha môn Cẩm Y Vệ đều đi ra nhìn mà cảm thấy ly kỳ.

Công bộ Viên Ngoại Lang dẫn thợ đến gặp mặt Tần Lâm, cực kỳ khách sáo, mở miệng ra là tự xưng hạ quan, xưng hắn là Tần tướng quân, sau khi được Cẩm Y Vệ Kinh Lịch Ty xác xem và nhận bộ chiếu, ủy trát, liền không chịu nghỉ ngơi chút nào, lập tức đốc suất các thợ mộc trong ngoài chỗ làm việc trong nha môn của Tần Lâm gõ búa búa búa bắt đầu công việc ngay lập tức.

Làm quan không sửa nha môn, nhưng mà nha môn quá cũ nát, quan viên tiêu tiền sửa một chút cũng không coi là cái gì. Nhưng hôm trước Tần Lâm đến đảm nhiệm, được phân cho chỗ làm việc trong nha môn hướng Bắc này đồ nát không còn gì hơn, thế mà còn chưa ngồi nóng đất, hôm nay đã có Doanh Thiện Thanh Lại Ty Viên Ngoại Lang đem trát của Công bộ Thượng Thư tới sửa nha môn thay cho hắn. Thế diện của hắn lớn tới mức nào chứ?

Trong nha môn Cẩm Y Vệ từ Đường thượng quan đến Thiên Hộ, Bá Hộ, Trần Phủ, Kinh Lịch, Tri Sự... sơ kỳ biết chuyện này, từng người một hâm mộ và ganh tị không dứt. Hồng Chỉ Huy kia ở chỗ xa nhìn về phía bóng lưng của Tần Lâm giơ một ngón tay cái, nói khẽ với các vị đồng僚:

- Thật là dữ dội, đừng xem Tần Chỉ Huy tuổi còn trẻ, người ta tai mắt thông thiên đó!

Điều Thế Quý, Hoa Đắc Quan là hai người hơi biết rõ nội tình, nên càng thêm âm thầm kinh hãi. Là ứng khuyến của hoàng quyền, Cẩm Y Vệ cùng quan văn chấp chương Lục bộ, quan hệ lẫn nhau hết sức lỏng lẻo bình thường. Tần Lâm có thể làm cho Công bộ Thượng Thư tự mình hạ trát phái người tới sửa nha môn của hắn, thủ đoạn phải nói là vô cùng lợi hại...

Duy có Phùng Bang Ninh ngồi một mình ở chính đường Nam Trần Phủ Ty, giận đến mức ngũ tạng đều cháy phừng phừng. Các thuộc quan đều đi ra ngoài xem náo nhiệt rồi, vừa khéo hắn là chính bài lại tránh

ở bên trong phòng không đi ra. Hắn đi ra làm gì chứ, bị người ta tố khổ giễu cợt, bị Tần Lâm mỉa mai rửa nhục à?

Tào Hưng Vượng vẻ mặt như đưa đám đứng ở bên cạnh. Chuyện này quả thật như cha mẹ chết, trong lòng chủ tử có ba phần không vui, làm tay sai dĩ nhiên là tăng gấp bội sự khó chịu rồi.

Cũng khó trách Phùng Bang Ninh buồn bực. Chỗ làm việc trong nha môn này của hắn cũng rất cũ kỹ rồi, chỉ vì người làm quan không sửa nha môn nên mới không tu sửa. Kết quả lần này Công bộ tới sửa cho Tần Lâm mà không sửa cho hắn, chẳng phải là rõ ràng không nể mặt hắn sao?

Thân là Chỉ Huy Đồng Tri chấp chương Cẩm Y Vệ Nam Trấn Phủ Ty, lại có Phùng Bảo là một chỗ dựa lớn như tòa núi như vậy, làm tới làm lui cuối cùng lại bị Tần Lâm đoạt danh tiếng. Phùng Bang Ninh chỉ cảm thấy trong đầu bị đổ tắc, nghe ở sơn phòng phía Bắc xây dựng sửa chữa binh binh bành bành, trong dạ dày khó chịu giống như nuốt con ruồi.

- Trưởng quan chó lo, tên họ Tần đó nhất thời đắc chí mà thôi...

Tào Hưng Vượng vô cùng cẩn thận cất lời khuyên, nghĩ kế lung tung:

- Nếu không, cầu Phùng Ty Lễ lão Đại nhân lệnh cho Tào Xử trong cung ngày mai tới sửa chữa nha môn cho ngài, nhất định sẽ qua mặt tên họ Tần đó.

- Ngu dần!

Phùng Bang Ninh đá tên tay sai này một cước, không nói sau khi bá phụ Phùng Bảo biết được chuyện này nhất định sẽ chửi mình vô năng, ngay cả tên Chỉ Huy Thiêm Sự mới tới cũng không đầu lại, cho dù là phái Tào Xử hoàng cung tới sửa chữa chỗ làm việc trong nha môn, cũng là rơi lại phía sau so với Tần Lâm rồi, ngược lại làm cho người khác xem đó là chuyện cười.

Thời điểm hai người Phùng Bang Ninh cùng Tào Hưng Vượng tránh ở trong phòng buồn rầu ủ rũ, hai người Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực lại cười ha hả chỉ điểm cho thợ do Công bộ phái tới. Nơi này cần thêm ống dẫn khói bằng sắt, để đặt lò sưởi. Sơn tường cũng phải thêm hai tầng, lấp đầy khe hở để giữ ấm. Phòng ở mặt Bắc ánh sáng kém, nóc nhà mảnh ngói tốt nhất nên lợp ngói pha lê trong suốt... Đồ chơi này khi còn ở Kỳ Châu dân chúng đồn là trong phủ Kinh Vương mới có.

Vị Viên Ngoại Lang kia thì cùng Tần Lâm ngồi ở chỗ làm việc của các vị thuộc quan trong nha môn của Nam Trấn Phủ Ty. Mỗi người đều đang bưng chén trà nóng hổi từ từ thưởng thức, chuyện trò rảnh rỗi không mặn không nhạt.

Các vị thuộc quan nghe Lục mập la hét bảo lợp cho nhiều ngói pha lê lấy sáng, ai nấy nhất thời thè lưỡi ra thật dài: pha lê chính là hàng của Tây Dương, giá cả đắt lắm đó!

Nhưng vị Công bộ Viên Ngoại Lang họ Tuân nghe qua mà thần sắc không chút biến hóa, vẫn chậm rãi không để ý gì dùng nắp hót bọt trà, phảng phất như tên Lục mập kia gọi không phải là ngói pha lê, mà là tựa như đá xanh ngói đất gì vậy.

Đùa giỡn, Công bộ Thượng Thư thân bút hạ trát, chó nói là lót thêm mấy miếng ngói pha lê, cho dù là lợp toàn bộ nóc nhà bằng pha lê, là Công bộ chuyên quản việc xây dựng của triều Đại Minh cũng phải thay hắn làm cho bằng được.

Thấy cảnh tượng này, thuộc quan các cấp không ngừng hâm mộ. Cẩm Y Vệ dù sao cũng là cơ quan đặc vụ của quốc gia, quản lý nghiêm khắc hơn so với nha môn khác, trên căn bản không thể trốn trục ban. Bọn họ trời rất lạnh trong phòng có đến cứng tay cứng chân, còn phải sao sao chép chép xử lý công vụ, cũng muốn sửa chữa lại mấy căn phòng bốn bề thấu gió cũ nát này. Nhưng mấy chục năm này, trừ hôm nay ra, dường như chưa từng bao giờ nghe nói có việc chỉnh tu đại quy mô như thế này!

Tư cách già nhất là thuộc về Hồng Chỉ Huy, lão làm mặt dày cười xấu hổ nói:

- Tuân viên ngoại, ngài xem nha môn này của chúng ta bốn bề trống gió, ngồi ở bên trong giống như con chuột ở trong buồng gió... Mấy vị xem xét xem, sau khi tu sửa cho Tần Chỉ Huy, lúc nào đó cũng sửa luôn những chỗ làm việc khác trong nha môn một chút có được chăng?

- Nguyên vốn đều phải sửa mà!

Tuân Viên Ngoại Lang chỉ Tần Lâm một cái:

- Khắp kinh thành bộ tào thư lại đều phải cảm ơn vị Tần Chỉ Huy này của người, là hấn ở trước mặt Lý Thượng Thư của chúng ta nói chuyện chỗ làm việc trong nha môn cũ rách, cho nên Lý Bộ Đường muốn tu sửa các đại nha môn của kinh sư. Hạ quan đoán chừng hai ngày nữa sẽ phải động công khắp thành, chỗ này của Tần Chỉ Huy chẳng qua là đi trước một bước.

Tuân viên ngoại này thật ra thì cũng không rõ ràng hết nội tình bên trong, nói có hơi sai lệch, các vị thuộc quan nghe vậy liền suy nghĩ ra ý nghĩa khác: chắc là Tần trưởng quan chúng ta vừa nói với Lý Thượng Thư nha môn nhà mình cũ nát, chẳng lẽ vì vậy là tu sửa nha môn ở khắp thành luôn sao? Mẹ của ta ơi, dường như kinh sư là hậu viện nhà hấn vậy!

Duy chỉ có Tần Lâm Tần trưởng quan từ đầu đến cuối đều ra vẻ ung dung tự tại uống trà, âm thầm cười lạnh, lòng nói: ta cho các người biết, ta là vì lừa gạt khuê nữ duy nhất của Trương tướng gia mới chạy đến tướng phủ nói nhăng nói cuội. Hừ hừ hừ hừ...

Ba ngày sau, thợ của Công bộ vẫn còn ra sức sửa chỗ làm việc trong nha môn của Tần Lâm, ở nha môn các nơi, thợ sửa chữa công trình cũng lục tục khai công.

Tần Lâm bởi vì địa điểm làm việc đang sửa chữa, nên không đi trực ban, mỗi ngày thoáng cái đến nha môn lộ mặt xong rồi sau đó trực tiếp chạy đi, mang theo Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực đi ra ngoài đường, nhìn Đông nhìn Tây xem thử, bộ dạng ra vẻ nhàn nhã vô cùng.

Thật ra thì hấn là đang suy nghĩ chuyện chiết bổng, cũng đã thương lượng qua cùng Từ Văn Trường. Lão đầu tử cũng nói không có chủ ý gì hay, còn nói ngoại bang tiến cống những thứ ly kỳ cổ quái kia chất đống bên trong phủ kho không biết đã bao nhiêu năm, ai biết bây giờ đã thành hình dáng gì?

Cũng vừa khéo đúng dịp, ba ngày sau đã đến kỳ nhận lấy lương bổng. Tần Lâm mang theo hai huynh đệ, đi qua phía Tây Thái Dịch trì đến kho thừa vận đi lĩnh tân bổng.

Tiền lương lĩnh ở kho chữ Giáp xong, còn lại một phần ba phải chiết toán ra thực vật, phải đến chỗ kho thừa vận gần đó nhận lấy.

Lúc này bên ngoài kho thừa vận đã sớm tụ tập khá nhiều quan viên lớn nhỏ, ai ai cũng chen lấn, quan phục đủ mọi màu sắc, đầu đội ô sa nhìn đen xì xì một mảnh.

Tần Lâm từ xa đã nghe có người kêu la tranh cãi:

- Chúng ta không sống nổi nữa rồi, nguyên bản bổng lộc đã thấp rồi, còn phải chiết bổng, chẳng lẽ không ép chúng ta bán con trai con gái mới chịu hay sao?

- Đúng vậy, làm kinh quan nghèo này, chân chính đã sống không nổi nữa rồi!

Tuy nhiên trong một đám người đó, cũng có người đội Giải Trĩ quán trên đầu giả vờ nói:

- Chúng ta làm quan thì phải rộng rãi trong lòng, trên đáp ân vua, dưới không phụ lê dân. Hiện giờ triều đình khai chi chặt vật, chúng ta nhận chiết bổng cũng coi như là cùng nhau chia sẻ hoạn nạn với triều đình...

Ồi trời đất ơi! Đây không phải là đây tớ của nhân dân, bây giờ tôi trung của triều đình sao? Tần Lâm giật mình giương mắt nhìn lên, chỉ thấy người nói đó mỏ nhọn tai khỉ, đôi mắt tam giác gian tặc vô cùng, nhưng không ngờ lại làm ra vẻ can đảm trung thành, quả thật nhìn qua đáng cười hết sức.

Quả nhiên những quan viên lĩnh chiết bổng kia đều tức giận không chịu nổi, tất cả đều kêu lên:

- Khâu Ngự Sử, người nói hươu nói vượn không uống khí lực. Chúng ta dưỡng nhi dục nữ cần chính là tiền lương, giả vờ thanh cao giống như người vậy, cần gì vô cùng cực khổ đi thi rồi ra làm quan?

- Chúng ta còn phải dựa vào chút bổng lộc nhỏ này nuôi sống gia đình, Khâu Thuấn người muốn giả bộ cô thần nghịệt tử, cần gì trước mặt chúng ta giả vờ thanh cao!

Tần Lâm nghe đến đó, cũng biết người nói chuyện gọi là Khâu Thuấn, chính là một vị Giám Sát Ngự Sử của Đô Sát viện.

Đô Sát viện Ngự Sử, Tuần Thành Ngự Sử phân ra tuần tra Nam Bắc hai kinh, Tuần Án Ngự Sử án theo các tỉnh, duy chỉ có Giám Sát Ngự Sử là đóng lâu dài ở kinh, bởi vì là thuộc quan của Đô Sát viện, nên được gọi là Đô lão gia.

Cái gọi Ngự Sử chó điên chính là chỉ đám người này, cả ngày rảnh rỗi nhàm chán, triều đình lại cho phép họ đồn đãi nói chuyện, động một cái là dâng tấu chương làm khó quan viên triều đình, thường thường là có những câu chữ mơ hồ không rõ. Tuy nhiên, họ cũng đúng là có tác dụng giám đốc chế hành đối với quan viên triều đình.

355. Chương 355: Thu Mua Chiết Bổng

Từ thời Hồng Vũ gia gia Chu Nguyên Chương trở đi, bổng lộc quan viên triều Minh hết sức mỏng ít. Đô lão gia không phải là chấp sự quan, không thu được chút bổng lộc ngoài luồng gì, người nào cũng nghèo đến mức ăn gió hút dòi, thậm chí có người dựa vào bán các tấu chương bắt bẻ làm khó đó để có được chút ít tiền bạc bổ sung cho cuộc sống.

Thí dụ như một vị phú thương hoặc là quan viên có tư oán gì đó cùng một vị quan đương triều, thì có thể bỏ ra năm mươi, một trăm lượng bạc mua Đô lão gia đạn hặc tấu chương, nói hươu nói vượn đạn hặc vị quan triều kia một vố. Dù sao tấu chương này từ Hoàng đế đến các thần đều không xem, số mạng cuối cùng chính là mớ giấy vụn, nhưng dù sao phát đi lên cũng có thể khiến cho người ta ghê tởm rùng mình một phen.

Tần Lâm biết Giám Sát Ngự Sử cuộc sống nghèo khó, nhưng vị Khâu Ngự Sử này lại cam tâm tình nguyện nhận lĩnh chiết bổng mà không chút oán hận, điều này là vô cùng kỳ.

Khâu Thuần một lời chọc cho chúng giận, bị các quan viên chen ép ra ngoài, đứng ở bên cạnh đám người lấy khăn tay lau mồ hôi.

Tần Lâm đi lên phía trước, cười híp mắt chấp tay một cái:

- Khâu Ngự Sử xin chào, hạ quan là Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Thiêm Sự Tần Lâm, xin hỏi chiết bổng này chúng quan quân tình cảm phần, vì sao chỉ có một mình các hạ lại xem đó là thưởng?

Khâu Thuần không quen biết Tần Lâm, đột nhiên bị hỏi tới liền ngẩn ra, suy nghĩ một chút, bày ra sắc mặt lòng son đèn nợ nước, chính ngôn lệ sắc nói:

- Tần trưởng quan, ngài là quan mới đến kinh sư phải không?! Chuyện chiết bổng đã sớm gây nên cơn sóng to gió lớn ở trong giới học sĩ, quan trường, mọi người ai ai cũng chống đối nó, duy chỉ có hạ quan quyết lòng công tâm, muốn cùng triều đình tiến thoái. Đừng nói chẳng qua là một phần tân bổng dùng cống vật để bù vào, cho dù là phát ra toàn bộ chiết bổng, hạ quan cũng bằng lòng thay triều đình tận trung ra sức, không một câu oán hận.

Má ơi! Người này đầu nóng sốt đến hồ đồ rồi sao? Tần Lâm có cảm giác vừa ăn xong con ruồi ghê tởm, vốn muốn hỏi Khâu Ngự Sử những điều liên quan đến vấn đề chiết bổng, không ngờ người này quả thật chính là Bao Long Đồ tái thế, cho rằng người làm quan không nên đòi phần tiền bổng lộc nào, cho dù như thế y cũng cam tâm tình nguyện.

Chuyện mà có điều khác thường tức là có vấn đề lạ. Tần Lâm cũng làm qua mấy vụ án tham ô hủ bại. Những thứ tham quan ô lại kia, người nào không phải là lời nói nghe còn hay hơn hát? Làm quan luôn luôn là để nuôi gia đình thôi mà, giống như Khâu Thuần không cầu bổng lộc chút nào như vậy, chỉ sợ hấn chấm mút được nhiều thứ hơn ở phương diện khác.

Hai người Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cũng bội phục Khâu Thuần sát đất, cảm thấy vị Giám Sát Ngự Sử này trên có thể theo kịp vị Bao Chứng Bao Thanh Thiên Bao Long Đồ, dưới có thể so sánh với Hải Thụy Hải Cương Phong, quả thật quốc triều khó có được quan viên thanh liêm như vậy.

Tần Lâm trong lòng xem thường, ngoài mặt lại giả bộ kính nể:

- Khâu Ngự Sử lại có lòng trung quân đền nợ nước như vậy, hiện tại cũng coi là hết sức khó được rồi, hạ quan thật sự là bội phục vô cùng. Chẳng qua là hạ quan mới tới kinh sư, còn không biết chiết bổng này rốt cuộc lấy thế nào, kính xin Khâu Ngự Sử chỉ điểm bên mê.

Cầm Y Vệ cùng Đô Sát viện đại bác bắn không tới, nhưng Khâu Thuần được Tần Lâm tán dương vẫn hết sức cao hứng, liền quơ tay múa chân giải thích cùng hắn.

Vạn Lịch Hoàng đế tuổi nhỏ lên ngôi, Trương Cư Chính đẩy mạnh chính sách triều chính mới, các phe đều hy vọng hiện ra khí tượng trung hưng, biểu hiện thánh thiên tử tại vị, Tứ Di tới triều triều cống mậu dịch, cũng theo Nguyệt Cảng mở hải cấm mà ngày càng phồn thịnh.

Triều cống, trong văn minh Trung Hoa ít nhất có thể truy tố đến thời Chu thiên tử hai ngàn năm trước.

Nho gia Chu Lễ định Ngũ phục, đem thiên hạ chư hầu dựa theo quan hệ thân sơ cùng vị trí địa lý xa gần, chia ra làm Ngũ phục, chia ra tiêu chuẩn tiến cống khác nhau cũng như cấp cho hồi tứ (ban cho phần thưởng mang trở về). Hồi tứ thường là nhiều hơn so với cống phẩm, tỷ như cống phẩm nước Sở chỉ là một đồng cỏ đại dùng để làm sạch loại bỏ tạp chất trong rượu, không đáng giá bao nhiêu tiền. Nhưng Chu thiên tử lại hồi tứ cho thường thường là lụa trắng, đồ đồng, mũi tên, binh xa một loạt các thứ tốt, giá trị cao hơn cống phẩm rất xa.

Nói tóm lại, Vương giả không trị Di Dịch, người tới không cự tuyệt, người đi không đuổi Trung Nguyên vương triều phàm là với danh nghĩa Tứ Di đến triều cống, Hoàng đế đối xử với bang quốc tới triều cống đều là ‘Người tới không cự tuyệt’. Tứ Di, các chư hầu đều là tham đồ hồi tứ phong phú, hai bên đều có nhu cầu, thấy đều vui mừng lớn.

Nếu triều cống có lợi có thể lấy, vậy không tránh được có người nghĩ ra chủ ý xấu xa gì đó trên phương diện này, tùy tiện lấy chút cỏ tranh gì đó đi tìm Chu thiên tử đổi lấy đỉnh đồng, thật là làm một chuyến vốn một vạn lợi.

Tuy nhiên vào thời Chu thiên tử, thiên hạ chư hầu bất kể xa gần, cho dù là Sở, Ngô cực xa đều là đất Man Hoang, tiên tổ của họ phần nhiều là công thần phật Trụ của Vũ Vương hoặc là thân thích của Chu thiên tử. Ông nội ông cha mọi người đều là chiến hữu vác súng đánh giặc chung một chiến hào, đều là hồng sắc tử đệ biết gốc biết rễ nhau, người khác có muốn lên vào đó chia một chén canh cũng rất khó.

Đến thời điểm Hán Vũ đế, khai thác Tây Vực tiểu quốc, những man di kia không quen các Hoàng đế Đại Hán, khoảng cách quá xa. Muốn đến Trường An cần phải xuyên qua sa mạc, còn phải vượt qua dãy núi cao, quốc gia lại nhiều. Một thành nhỏ mấy trăm mấy ngàn người coi như một nước, cái gì Đại Uyển, Toa Xa, Vu... muôn ngàn hình trạng tên khiến cho người ta nhức đầu rồi. Cái đầu Đại Hồng Lư lão nhân gia quản ngoại giao cứ to ra, cũng chỉ đành không thể làm gì khác hơn là người tới cũng không cự tuyệt.

Kim ấn Hán Uy Nô quốc vương đời sau Nhật Bản tôn sùng là trọng bảo quốc gia, chính là Quang Vũ Đế Hán triều hồi tứ cho bọn họ. Vào lúc đó người Oa vẫn còn ở thời đại man di, không xê xích nhiều cùng người nguyên thủy, không thể nào có vật gì tốt, xem ra tiến cống mấy vỏ sò vảy cá, có được một viên kim ấn thật là kiếm hời rồi.

Chu Nguyên Chương thành lập triều Đại Minh, không nghi ngờ chút nào đã giẫm vào vết xe trước. Nhưng phải nói thời điểm triều cống náo nhiệt nhất vẫn thuộc về Vĩnh Lạc triều. Minh Thành tổ Chu Lệ là lật đổ người cháu Kiến Văn đế, dựa vào võ lực cướp lấy ngôi vị Hoàng đế, dù sao trong đầu có chút không tự tin, liền Bắc đánh Mông Cổ, nam xuôi Tây Dương, tính toán khiến cho vạn quốc lai triều để biểu hiện chính quyền là chính thống.

Đông Nam Tây Bắc tứ phương có người giáo hoạt nhìn thấu điều này, dùng lọ nổi bôi ật đen sì, lại tùy tiện học mấy câu Di ngữ xí xô xí xào tùy tiện mang chút đặc sản nhà quê, tay trái một con gà tay phải một con vịt, chạy đến tìm Chu Lệ triều cống.

Có Tứ Di đến triều cống dĩ nhiên Thánh thiên tử tại vị của chúng ta là Đại Minh Hoàng đế phải ‘Người tới không cự tuyệt’ rồi, thưởng cho thật to. Minh Thành tổ Chu Lệ khí phách rất lớn, cho Trịnh Hòa đi Tây Dương, phân phó thổ bang tiểu quốc đều tới triều cống, mấy con gà đất vịt đất gì đó đổi lấy vàng bạc gốm

vóc lựa là. Người ở kinh sư thu hoạch rất lớn được như ý, xong việc rồi tắm sạch rửa sạch lọ nổi trên mặt đi, cầm cái gọi là hồi tử của Hoàng đế ban cho trở về, cười hì hì đi về nhà.

Cao Ly, Lưu Cầu, Lữ Tống, Xiêm La chính hiệu cùng tiểu quốc càng thêm không thể thiếu. Bởi vì triều đình ban cho hồi tử thường thường là giá trị gấp mấy lần cống phẩm, cho nên bọn họ sai phái sứ đoàn quy mô càng lúc càng lớn, cống phẩm danh nghĩa giá trị càng ngày càng cao. Tỷ như Ô Tư Tạng (Tây Tạng) tất cả Hoạt Phạt Thổ Ty Pháp Vương đều cử cống sứ, hàng năm đạt tới mấy ngàn người, mang theo thật nhiều cống vật, cho tới mức triều Minh không thể chịu nổi gánh nặng, không thể không hạn chế số lần tiến cống, hạn định tổng giá trị cống phẩm.

Nguyệt Căng khai hải cho tới nay, quốc gia cùng phiên chúc tới triều cống càng ngày càng nhiều. Trương Cư Chính lại muốn sáng tạo ra khí phái minh quân hiền tướng, những năm gần đây các nước tiến cống cống vật chất đầy phủ kho, trở thành gánh nặng tài chính cực lớn, không thể không dùng biện pháp chiết bồng như thế để xử lý cống phẩm trong kho, đem những thứ đồ này thay thế cho bồng lộc của quan viên.

Tần Lâm mất lạnh bàng quan, chỉ thấy các quan viên lĩnh chiết bồng vào tay, có hồ tiêu, tô mộc, có đồ sơn mài, chiết phiến... Những quan viên lĩnh được các thứ này cũng không nói, nhưng đều lẩm bẩm oán trách:

- Trời ạ, năm mươi cân hồ tiêu, trong nhà phải ăn tới khi nào?

- Đồ huynh, người coi như là không tệ rồi, cho ta lãnh hai mươi cái chiết phiến dát vàng, không biết quẹt đến năm nào tháng nào đây!

Còn có một số người lĩnh được đồ mà ngay cả quan viên thừa vận khó phụ trách phát ra cũng không giải thích được: một cây kiếm cong cong queo queo do Trảo Oa quốc tiến cống, ghi danh giá trị cao gần trăm lượng bạc trắng, nhưng thời điểm một vị quan tam phẩm viên lĩnh đến đồ chơi này, sắc mặt còn khó coi hơn khóc.

Lại có một hộp lớn đậm ba cô (Tobacco) do người Bồ Đào Nha tiến cống có giá năm mươi hai bạc trắng bồng lộc. Người lĩnh hoàn toàn trọn mắt há mồm, căn bản không biết đồ chơi này có chỗ dùng gì.

Những tình cảnh khiến cho người cười rơi nước mắt như thế này phát sinh hết lượt này đến lượt khác. Tần Lâm ở bên cạnh nhìn mà lắc đầu, trong lòng nói không trách các quan viên lòng mang bất mãn, những đồ cổ quái kỳ kỳ như vậy, căn bản không thích hợp phát ra một cách tùy tiện ngẫu nhiên như vậy!

Giống như cái gọi là Tobacco kia, trên thực tế là thuốc lá do người Tây Ban Nha từ Châu Mỹ mang tới, bây giờ chỉ ở một dãy khu vực Quảng Đông là có một số ít người hút. Nhân dân cả nước lúc này đều còn không biết hút thuốc lá là chuyện gì, đơn giản thô bạo phát cho các quan viên như vậy, bọn họ mang về nhà cũng không có chỗ dùng, trừ vứt bỏ còn có thể làm sao đây?!

Khâu Thuấn lãnh được món đồ càng thêm không giải thích được: đó là một hộp lớn cao a phù dung do một đảo quốc ở Nam Dương tiến cống, mở ra ngửi thấy mùi là lạ, cho dù là mới vừa rồi Khâu Ngự Sử còn khỏe khoang muốn cùng chung hoạn nạn với triều đình, sắc mặt cũng xụ xuống không giống như bình thường.

Tần Lâm nhận biết vật này thực ra là nha phiến, đối với pháp y mà nói cũng có chút tác dụng, liền cười hỏi:

- Vật này nhất định Khâu Ngự Sử không dùng, bớt giá bán cho bản quan như thế nào?

Mới vừa rồi Khâu Thuấn còn gân cổ hò hét, hiện tại ngay cả một giây cũng không do dự, vội vàng vàng nhét a phù dung cao vào trong tay Tần Lâm.

Tần Lâm lại thương lượng cùng chư vị quan viên lĩnh cống phẩm cổ quái, thu mua với giá thấp các cống vật tính vào chiết bồng của bọn họ. Những quan viên này nguyên bản đều chuẩn bị vứt bỏ mấy món đồ chơi rách nát tới tay này, giờ thấy có người chịu bỏ bạc trắng ra thu mua, vậy thì cho dù có chen vớ đầu cũng phải đem đồ vật bán cho Tần Lâm.

Cũng may có hai vị huynh đệ Lục mậ, Ngưu Đại Lực giúp một tay, Tần Lâm mua không ít vật cổ quái kỳ kỳ, cho đến khi mang không nổi, mới tuyên bố sau mấy ngày sau này sẽ vẫn tiếp tục thu mua ở chỗ khách sạn.

Kế tiếp chừng mấy ngày, chỗ ở của Tần Lâm quả thật có thể gọi là một cái chợ, rất nhiều quan viên đều đem chiết bồng cống vật bán cho hắn với giá thấp, cầm bạc mặt cười ha hả về nhà.

- Con bà nó, những thứ này toàn là đồ tốt nha!

Tần Lâm nhìn đám cống vật của ngoại bang phiên chúc chất đống như núi trong nhà, không nhìn được cất tiếng cười to, nhìn bộ dạng đắc ý kia của hắn, miệng đều cười toét đến tận quai hàm.

Khắc Lợi Tư kiếm của nước Trảo Oa, thấu kính lồi lõm của Tây Dương, a phù dung cao Ấn Độ, hạt tiêu, ngọc mễ, cocoa và thuốc lá... người Bồ Đào Nha từ Châu Mỹ mang tới Người khác không nhận ra đây là cái rắm gì, chỉ biết ném trong đống rác. Tần Lâm lại hiểu được tác dụng của chúng, chỉ cần dùng ở địa phương thích hợp, tuyệt đối có thể phát huy hiệu quả tuyệt diệu đến không ngờ.

Lục Viễn Chí ở bên cạnh nhìn thấy Tần trưởng quan giờ mấy khối thấu kính lồi (tức kính lúp) nhìn Đông nhìn Tây, cũng lượm một khối thấu kính lồi cầm lấy nhìn, khi đưa đến gần, hắn nhìn thấy ảnh đồ vật phóng đại, cầm quá xa, cảnh vật sẽ trên dưới điên đảo.

- Đồ chơi này thật là thú vị!

Lục tên mập lật lật danh sách ghi hàng phẩm thu mua, phát hiện vật này là của người Bồ Đào Nha tiến cống, trong đó có ghi danh là Hoạt Kê kính (kính buồn cười).

Tuy nhiên, Tần Lâm cuối cùng đem một khối thấu kính lõm, một khối thấu kính lồi lắp trước sau thành một hàng giờ ra ở trước mắt nhìn, còn không ngừng điều chỉnh khoảng cách. Hắn đang làm gì thế?

Tần Lâm vỗ bả vai Lục Viễn Chí một cái:

- Mập, đem cái đồng huân đồng (lò xông bằng đồng) ra đây, ta làm ảo thuật cho người xem!

Lần này Bắc thượng, cũng mang theo không ít y quán khí cụ, cái đồng huân đồng kia chính là một bộ hai cái vòng đồng tròn rỗng ở giữa một lớn một nhỏ, lúc sử dụng cho ngải thảo (chú: là giống ngải cứu dùng để xông hoặc ăn trị bệnh) bỏ vào bên trong đốt lên, có thể trị liệu thông qua việc xông hơi từ trong đó.

Tần Lâm đem một cái thấu kính lồi lớn lắp vào phía trước của ống đồng, cái thấu kính lõm nhỏ đặt ở phía sau, giờ ra trước mắt nhìn ra xa, trong tầm mắt mờ hồ một cảnh.

Hắn cũng không nóng nảy, kéo qua kéo lại cái ống đồng điều chỉnh khoảng cách, cảnh tượng rõ rệt trở nên rõ ràng, lúc này mới cười híp mắt giao cho Lục Viễn Chí.

Tên Mập cũng học theo cách của Tần Lâm cầm ống đồng đưa ra trước mắt ngắm nhìn. Chính Dương môn trong ngày thường xa ở ngoài hai dặm giờ này gần ngay trước mắt. Hắn bị dọa sợ đến thịt béo cả người run run một cái, thiếu chút nữa làm rớt cái viên vọng kính mới vừa ra lò.

356. Chương 356: Miễn Linh

- Thấy, thấy quỷ rồi!

Tên mập khuôn mặt đầy vẻ kinh hãi, run lập cập đem ống dòm trả lại cho Tần Lâm.

Tần Lâm giải thích cái này gọi là ống dòm, có thể tra xét cảnh vật nơi xa. Cẩm Y Vệ chúng ta dùng để giám sát những kẻ đại gian ác nghịch kia, hoặc là tướng soái chỉ huy đại quân tác chiến, đều cực kỳ phương tiện.

Tên mập vỗ đùi:

- Trời ơi, tương lai muốn giám sát đại gian đại ác, núp ở thật xa lại thấy rõ ràng nhất cử nhất động của hắn, vậy chúng ta coi như giống như có Thiên Lý nhãn của Ngọc Hoàng Đại Đế rồi!

Lục Viễn Chí la to gọi lớn, khiến cho Từ Văn Trường chạy tới, cầm cái ống dòm yêu thích không nỡ rời tay, lại nói:

- Tần trưởng quan là từ đâu mà hiểu được biện pháp này? Lão đầu nhi năm đó ở Mân Chiết Tổng Đốc phủ đã gặp món đồ chơi Tây Phiên này nhiều cực kỳ, giống như cái thấu kính lồi lõm này cũng không lạ gì, nhưng làm thành kính đồng có thể nhìn xa giống như trưởng quan vậy, hôm nay vẫn là lần đầu.

Tuy Tây Dương sớm đã có thấu kính pha lê, phát minh ra ống dòm còn phải chờ tới hai ba mươi năm nữa. Tần Lâm chế bộ ống dòm này mặc dù đơn sơ, lại là dụng cụ quang học đầu tiên trong lịch sử loài người có thể bước đầu nhìn thấy rõ cảnh vật ở phương xa.

- Đúng rồi, Từ tiên sinh tới thật vừa đúng lúc...

Tần Lâm chỉ chỉ bên trái một đồng cống vật nhiều vô số nói:

- Phần lớn đồ đạc ở đây, bản quan đều biết cách dùng, những thứ này còn không biết rõ là dùng làm gì, mời Từ tiên sinh tham tường thử xem.

Tỷ như bên trong có một loại tiểu đồng cầu giống như long nhãn, lớn như trứng ngỗng vậy, bên ngoài có khắc hoa văn tinh tế, công nghệ cực kỳ tinh xảo, cầm trong tay lắc lắc lay động, bên trong chứa chất lỏng gì đó lúc ẩn lúc hiện, đồng cầu liền ông ông chấn động.

Vật này ở trong phủ kho ghi chép tương đối không rõ ràng, cho dù Tần Lâm bác học nghe thấy nhiều, cũng không nhận ra đây là thứ đồ chơi gì, vừa khéo tính giá tương đối cao, kho thừa vận là án theo một trăm năm mươi hai lượng một viên tách ra phát cho các quan viên. Mà Tần Lâm thu mua giá cả vẫn chưa tới năm mươi lượng, các quan viên vẫn không chút do dự toàn bộ bán cho hắn, người nào cũng tranh nhau giành bán trước sợ rút lại sau, chỉ sợ trễ chút nữa thì không thể bán ra khỏi tay được.

Bây giờ tiểu đồng cầu chứa đầy một cái hộp, có ít nhất bảy tám chục viên.

Từ Văn Trường nguyên vốn lẫn qua lộn lại đem ống dòm chơi, bị Tần Lâm hỏi tới mới chú ý tới những tiểu đồng cầu này. Lão đầu tử chỉ liếc mắt nhìn, biểu lộ nhất thời trở nên phong phú vô cùng, vừa bí ối, lại vừa cổ quái, khiến cho Tần Lâm nhìn mà trong lòng sợ hãi dựng cả tóc gáy.

- Trưởng quan, đây chính là miễn linh!

Từ lão đầu tử cười mặt mũi nếp nhăn đều rạo rức, lắc đầu hít hơi ưỡn ngực ngâm nga một bài Tây Giang Nguyệt:

- Nguyên là phiên binh sản xuất, gặp người tiến chuyển ở kinh. Thân thể nhỏ gầy bên trong lả lướt, được người nhẹ mượn lực, xoay chuyển làm tiếng ve kêu. Mở ra có thể khiến cho giai nhân run sợ, uống vào có thể giúp thận uy phong. Được xưng là kim diện dũng tiên phong, chiến hàng công thứ nhất, nổi danh miễn tử linh.

Tần Lâm chợt hiểu ra: ôi mẹ ơi, thì ra đây là loại trứng rung (dụng cụ kích thích tình dục run dành cho nữ) mà nữ nhân thời cổ đại dùng!

Có người nói bên trong miễn linh đựng giao long tinh, cho nên sau khi gặp nhiệt lay động ông ông chấn động, trên thực tế là chứa thủy ngân, cũng dùng đồng chế tạo thành cơ quan cực kỳ tinh ở bên trong điệu, cho nên hơi lay động là sẽ chấn động.

Vật này là từ Miễn Điện tiến cống tới, bởi vì là điển hình kỹ xảo kích dâm thần kỳ, dĩ nhiên quan viên phụ trách ghi chép sẽ không ghi chép rõ ràng, mà dùng lời lẽ che che giấu giấu nói không rõ ràng.

Có lẽ đạt quan hiển quý Giang Nam có một hai người nhận biết vật này. Tỷ như Vương Thế Trinh lão tiên sinh viết Kim Bình Mai, nhưng phong khí ở kinh sư có vẻ cổ hủ cứng nhắc hơn một chút so với Giang Nam. Các vị quan triều đều không nhận được nó, chỉ coi là tiểu đồng cầu chơi đùa, cái đáng làm đáng ứng dụng mà không chịu dùng, không biết làm gì khác, vì vậy tới tay liền bán cho Tần Lâm với giá thấp.

Nhưng Tần trưởng quan nhìn miễn linh nhiều như vậy cũng bắt đầu phát rầu, không thể làm gì hơn là sờ sờ cảm:

- Quá nhiều đi? Ta cũng không dùng được mấy cái... Ách, kinh sư không ai biết hàng hay sao?

- Ôi chao, vật này ai mà biết hàng ba trăm lượng một cái cũng không có mà mua!

Từ lão đầu tử tặc lưỡi luôn miệng:

- Trưởng quan lại phát đại tài nữa rồi. Giang Nam hào phú có thể mua từ hải ngoại, chỉ có Ô Tư Tàng cùng các Đại sư Mông Cổ hoạt phát tu luyện Hoan Hỉ thiền, thích nhất vật này, nhưng trong nước lại xa xôi vắng vẻ, cầm bạc trong tay mà không biết chỗ mua. Hôm nay kinh sư có thật nhiều thương khách Ô Tư Tàng đến triều cống, trưởng quan chỉ cần nói rõ tác dụng của miễn linh, bán cho bọn họ nhất định có thể bán được giá cao.

- Tốt lắm!

Tần Lâm cao hứng cầm cái hộp lên, chuẩn bị giao cho Lục mập đi bán, suy nghĩ một chút lại thật nhanh từ trong đó lượm ra hơn mười viên phẩm chất tốt nhất cất vào trong tay áo, trong hộp còn dư lại bao nhiêu mới giao cho Lục mập.

Ngoài ra còn có rất nhiều cống phẩm không biết lai lịch cách dùng, Tần Lâm cũng gọi Từ Văn Trường phân biệt.

Vị Giang Nam đệ nhất danh sĩ này quả nhiên kiến thức rộng rãi, rất nhiều vật lý kỳ cổ quái lão đều biết tên tuổi, cách dùng, hơn nữa biết được nơi nào có người mong muốn say mê vật này, bằng lòng bỏ tiền ra mua.

Tính toán tổng cộng một phen, Tần Lâm thu mua chiết bồng cống vật không những không lỗ tiền, ngược lại có thể kiếm được ba bốn vạn lượng bạc.

Tần Lâm sờ cằm, lẩm bẩm lầu bầu nói:

- Ủ, có những bảo bối này, bây giờ là thời điểm đi tìm Trương Tử Huyền rồi.

Trời ơi không được rồi! Con người của Lục Viễn Chí cùng Từ Văn Trường cơ hồ lòi ra, mới vừa rồi đều nhìn thấy Tần Lâm giấu giếm mấy cái miễn linh tốt nhất. Người này muốn cầm miễn linh đi gặp tướng phủ thiên kim, rốt cuộc muốn làm gì?

Tướng phủ thiên kim Trương Tử Huyền nguyên vốn mặt trắng nõn như ngọc, lúc này đỏ hồng rất khả ái, hai tròng mắt thâm thúy như biển cả, bốc lên đó một tầng hơi nước mê ly, cánh mũi tinh xảo xinh đẹp, trán quang khiết còn đổ ra mồ hôi mịn. Nàng mím môi thật chắc muốn đè nén cảm giác kích thích khó có thể chịu được, nhưng dồn dập thở dốc mang theo kích động làm cho ngực kịch liệt phập phồng, tỏ rõ nàng nhẫn nại đã đạt tới cực hạn...

- Ôi, thật là cay, thật là cay!

Trương Tử Huyền rốt cục hé miệng môi, lấy tay không ngừng quạt gió, sợi tóc tán loạn, mặt mũi đỏ bừng, bộ dáng có chút hơi chật vật, so với bình thời xuất trần tuyệt thế, lại thêm ba phần khả ái.

Trong lầu các vườn hoa của tướng phủ, bày một cái lò nhỏ. Tần Lâm cùng huynh đệ Trương gia ngồi, trời lạnh ăn một nồi lẩu vừa nóng vừa cay, nóng đến đầu đầy mồ hôi, cay đến thở ra khói trắng, không ngờ thoải mái vô cùng.

357. Chương 357: Nhắm Vào Lão Chu Gia

- Hai người này là quý tham ăn, không ngờ lại chuyện trò vui vẻ cùng Tần Lâm rồi!

Trương Tử Huyền hậm hực nhếch nhếch cái miệng nhỏ nhắn, hoàn toàn không suy nghĩ một chút mới vừa rồi chính nàng ăn cũng không ít so với hai vị ca ca.

Hôm nay Tần Lâm lần nữa bán phỏng tướng phủ, tùy thân mang theo một bọc đồ, nhưng không riêng gì miễn linh, hơn nữa cũng không phải tới gặp Thủ Phụ để sư Trương Cư Chính đã vào triều, mà là chỉ rõ muốn gặp hai con trai cùng con gái của ông ta, nói có bảo bối của Tây Dương tới.

Trương Tử Huyền nguyên vốn do dự giữa gặp hay không gặp, Trương Mậu Tu nghe nói có đồ gì kỳ lạ làm gì còn nhìn được. Hai ngày trước là hắn quây lên muốn cùng Tần Lâm đánh nhau, vào lúc này lại chuyển qua khuyên mọi người, nói gặp một chút cũng không sao, đem hàng hiếm của Tây Dương về xem chơi một chút rồi đuổi Tần Lâm đi cũng không muộn.

Cuộc gặp mặt này làm gì còn có thể tránh né được chứ?

Đầu tiên là ông dòm kia chọc cho ba vị Trương gia người tranh ta đoạt cướp nhau mà nhìn, leo lên lầu các trong phủ, một hồi lại chiếu về Hoàng Cực điện lớn nhất trong cung ở phía Tây, một hồi lại ngắm thiên đàn phía Nam nơi xa, náo loạn vui vẻ không gì kể xiết.

Kế tiếp Tần Lâm còn nói có loại mùi gia vị trước đó chưa từng có, dùng để làm lò nhỏ nấu canh mỹ vị không thể có gì sánh bằng. Trương Mậu Tu đã sớm bị khơi mào lòng hiếu kỳ, lập tức lệnh cho người chuẩn bị đặt lò nhỏ, trừ gia vị nguyên bản ra, Tần Lâm mang tới loại gia vị kỳ lạ hồng hồng đỏ đỏ chói mang theo mùi vị gay mũi cũng cho vào, chỉ chốc lát sau, toàn bộ trong nồi đều trở nên đỏ hồng, mùi thơm sực nức mê người.

Trương Mậu Tu đưa thìa gắp miếng thịt dê nóng đã chín, thổi hai cái, không kịp chờ đợi bỏ vào trong miệng, chỉ nhai hai cái liền oa một tiếng kêu lên:

- Ngon, thật là cay, nhưng mà, ăn thật ngon!

Trương Kính Tu, Trương Tử Huyền nửa tin nửa ngờ ngay lập tức làm theo, sau khi chỉ cảm thấy sau khi tăng thêm cái thứ gọi là hạt tiêu điều vị xong, nồi lẩu bốc mùi hoàn toàn biến hóa về chất. Mới đưa vào trong miệng, miệng đã sinh đầy hương thơm, khẽ nhai một cái, cảm giác nóng hừng hực liền từ khoang miệng lan tràn trong dạ dày, như uống rượu mạnh, như nuốt liệt hỏa, trời rất lạnh nhưng tứ chi bách hài đều ấm áp, trên ót mồ hôi hột toát ra.

Vì vậy ba vị công tử tiểu thư vừa kêu cay, vừa không ngừng đưa thìa gắp...

Tần Lâm cũng đã lâu chưa ăn được lẩu nóng cay cay như thế này rồi. Phản ứng của hắn không giống như ba vị Trương gia lần đầu ăn được hạt tiêu như vậy, nhàn nhã tự đắc gấp thức ăn, thừa dịp hai vị Đại cữu ca tiện nghi không chú ý, ánh mắt xấu xa liền hướng thẳng về dáng người xinh đẹp và gò má tuyệt mỹ vô luân của Trương Tử Huyền, không chút kiêng kỵ nhìn ngắm tú sắc cho no mắt thỏa mãn.

- Da mặt thật dày!

Trương Tử Huyền nhìn Tần Lâm khinh bỉ một phen, gương mặt lại càng lúc càng đỏ.

Thật ra thì từ khi biết được Thanh Đại là chính thê, mà sau đó Từ Đại tiểu thư là bình thê không ưa lẫn nhau, trái tim vị tướng phủ thiên kim này có chút giãn ra. Lần trước Tần Lâm thay triều đình giải quyết hai chuyện xây công trình trị thủy cần lương thực cùng với súng ống lính mới, hơn nữa bảo nàng đối với người phụ tâm bạc hạnh, tham hoa háo sắc này cũng không hận nổi.

Có lẽ không gặp hắn, chỉ là vì trốn tránh một ít ý tưởng của mình, chỉ khi nào Tần Lâm chủ động phá vỡ sự giằng co, Trương Tử Huyền cũng không tiếp tục không được tự nhiên nữa, hết thấy đều tốt trở lại giống như lúc xưa...

- Tần Lâm, ngươi tới tìm hai người con bất hiếu này của lão phu làm gì?

Một tiếng quát ngăn làm cho hai huynh đệ Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu cả kinh, vội vàng hoảng hốt sợ sệt đứng lên, trên hoa kính do đá ngũ sắc lát thành, Thủ Phụ đề sư Trương Cư Chính ngay cả măng bào đi châu cũng không cỡi ra, dưới sự hướng dẫn của người làm giận dỗi đi tới.

Sắc mặt Trương tướng gia rất bất thiện. Ông ta thưởng thức tài hoa của Tần Lâm, nhưng cũng không bằng lòng gả nữ nhi của mình cho người làm bình thê, nhất là Tần Lâm cùng với lý niệm triều chính mới của ông ta còn có bất đồng rất lớn, quan hệ giữa hai bên tương đối vi diệu.

Tần Lâm cũng ung dung điềm tĩnh đứng lên, tiến về phía trước mấy bước lại muốn cúi người lạy.

Được được được, người này da mặt dày một cái lạy này đi xuống lại không biết sẽ nói những cái gì. Trương Cư Chính vội vàng tức giận kêu miễn lễ.

- Tần Lâm, chỗ ngươi mấy ngày nay thật là nhộn nhịp không thua chợ!

Trương Cư Chính hừ một tiếng, lạnh lùng nói.

- Các cấp quan viên Kinh sư đều nói Cẩm Y Vệ nha môn Tần Thiêm Sự mới tới trưng nghĩa sơ tài, thu mua hết chiết bông cống vật, thật là Cập Thời Vũ cứu bản chấn tể... Hừ hừ, các phủ kho tồn cống vật nhiều năm, Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám Nguyệt Căng thu thực vật, tổng giá trị có hơn tám mươi vạn lượng bạc, chiết bông cũng phải hơn mấy năm mới có thể dọn sạch. Nếu người thật sự là Cập Thời Vũ, dứt khoát mua lại hết cho lão phu, có được chăng?

Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu liếc mắt nhìn nhau, buồn cười lại không dám cười, phụ thân đây chính là quá mức không giáng lý. Tần Lâm thu mua một lần chiết bông cống vật coi như là tận trung đền nợ nước rồi, hiện tại bảo hắn mua toàn bộ lại là đạo lý gì?

Dù cho Tần Lâm có tiền đi chăng nữa, cũng không cần phải lấy bạc trong nhà mình đi tu bổ cho quốc khố được.

Lần này là hắn vừa đúng dùng giá thấp mua được một số viên miễn linh, lúc này mới kiếm một khoản lớn, trên thực tế phần lớn đồ chiết bông phải là mua lại dựa theo giá trị ghi danh, đó là chuyện phải thua thiệt lỗ lã không thể lấy lại vốn rồi.

Tỷ như hồ tiêu vậy, dù sao cũng có thời kỳ bảo quản nguyên chất. Kết quả thừa vận kho phát xuống chiết bông hồ tiêu là nhập kho từ năm Gia Tĩnh, đã sớm bị triều đình bỏ đi rồi, hoàn toàn là sản phẩm quá hạn. Giá thị trường nhiều nhất chỉ có một phần ba so với thừa vận kho ghi lại, nếu mua theo như giá cũ quả thật lỗ lã không ít.

Đạo lý này, Trương Cư Chính hiểu, Tần Lâm hiểu, các quan viên nhận lấy chiết bông cũng hiểu, cho nên quan viên bị thua thiệt hiển nhiên phải cất lời oán trách rồi.

Nhưng Tần Lâm có biện pháp khác để giải quyết vấn đề này sao?

Hai huynh đệ Trương Kính Tu suy nghĩ biện pháp thay hắn, loáng thoáng cảm thấy hôm nay người này mang tới ống dòm cùng hạt tiêu tựa hồ có thâm ý khác. Mà con người xinh đẹp Trương Tử Huyền chợt lóe lên, đã đoán được mấy phần đầu mối.

Tuy Tần Lâm không lạy xuống, cuối cùng cười khanh khách xá dài một cái, cười cợt trả lời:

- Xin thể thúc hiểu cho, tuy tiểu diệt có chút tài sản mỏng, nhưng còn chưa tới trình độ phú khả địch quốc, muốn bồi bổ thay quốc khố cho dù lột da của tiểu diệt cũng không làm được. Chẳng qua là tiểu diệt có chút ý tưởng khác đối với chuyện này, kính xin thể thúc ném thử nồi lẩu này một chút, sẽ hiểu được nguyên ủy.

Trương Cư Chính vào triều trở lại, bụng cũng có chút đói, đi tới lầu các ngửi được mùi thơm của nồi lẩu nóng hổi không khỏi thèm thuồng nhỏ dãi, nghe Tần Lâm muốn ông ta ăn lẩu nóng, trong miệng hừ lạnh một tiếng, cuối cùng sai người làm cầm tới chén đũa, gấp một chút ăn thử.

- Ách, cái này không phải là mùi của thù du... Thật là cay!

Trương Cư Chính mím môi, cau mày, sắc mặt càng lúc càng đỏ thắm.

Trung Quốc cổ đại điều vị, muốn ăn cay chính là bỏ vào thù du (quả giống như quả nhót, cay thơm). Trương Cư Chính là người Hồ Bắc Giang Lăng, dĩ nhiên thích ăn món này. Ông ta vừa thử cũng biết mùi vị không đúng, điều vị của nồi lẩu này vị cay càng thêm thuần khiết và thơm tho hơn so với thù du.

Tần Lâm cười nói:

- Vật này được đặt tên là hạt tiêu, là đồ do người Bồ Đào Nha mang tới từ Châu Mỹ, mùa Đông ăn vào không chỉ có ấm người, do có thể toát mồ hôi khử hàn, thông suốt kinh lạc, duy chỉ có tính của nó kích thích rất mãnh liệt, không thể ăn nhiều. Trong nước không người nào biết cách dùng hạt tiêu khô, dù là có chiết bông, các quan viên lĩnh trở về cũng không biết nên dùng thể nào, ném thử một chút mùi vị thật cay, nói không chừng trực tiếp ném vào đồng rác.

Trương Cư Chính thông minh tới bậc nào, lập tức nghe thấy huyền ca biết nhĩ ý:

- Người nói là, cống vật chiết bông phủ kho bởi vì thường thường người nhận không phải là người cần dùng, cho nên mới tạo ra lãng phí, mà tạo nên cục diện ai nấy oán trách như vậy sao?

Tần Lâm gật đầu một cái, đây đúng là một trong những nguyên nhân.

- Khai bẩm thể thức, ngoài ra khai man giá trị của cống vật chính là bệnh chung của các sứ đoàn phiên chúc, giá trị của cống vật thường thường nâng cao, theo như giá cả ghi danh mà dùng để trừ vào bổng lộc, các quan viên sẽ phải thua thiệt. Mặt khác, rất nhiều các loại đồ được liệu chất đồng lâu dài ở phủ kho, giá trị đã giảm xuống rất lớn, lúc này còn phải chiết bổng dựa theo giá mua, cũng vô cùng không ổn.

Tần Lâm nói xong lại nhìn Trương Cư Chính.

Nghe theo như lời của Tần Lâm, chính là giá trị cống vật chiết bổng của phủ kho phải hạ xuống. Trương Cư Chính nghe vậy không khỏi có chút không vui, bởi vì cứ như vậy sẽ làm mất đi bản ý tiết kiệm được tiền chi ra.

Tần Lâm cười hắc hắc:

- Thể thức không cần rườ rĩ, nếu là chịu hoàn toàn dọn dẹp phủ kho cống vật, lấy tám phần mười giá thị trường bán cho Tào Bang cùng Ngũ Phong Hải Thương, để bọn họ xử lý tiêu thụ. Tiểu diet còn có một chủ ý khác có thể đền bù thua thiệt, thậm chí có thể gia tăng nguồn thu của phủ kho.

- Hả?

Trương Cư Chính lông mày thật dài tà tà nhướng lên, bảo Tần Lâm nói nghe một chút.

- Trong hoàng cung, cùng với bên trong kho thừa vận không phải là còn có thật nhiều kỳ trân dị bảo do Tam Bảo thái giám đi Tây Dương lấy được, còn có danh gia thư họa các đời, cùng với đủ các loại trân bảo hay sao?

Tần Lâm cười híp mắt, đếm đầu ngón tay tính toán:

- Những trân bảo này vốn chính là kỳ trân nhiều đời, trên thị trường không dễ dàng mua được, giá cả so với năm đó tuyệt đối đáng giá không ít. Hơn nữa từng trải qua hoàng cung cất giấu, càng gia tăng giá trị. Dù sao đặt ở trong thâm cung cho tới bây giờ không ai động tới, thay vì để cho lên mốc, chi bằng lấy ra buôn bán. Theo tiểu diet suy đoán, tuyệt đối có rất nhiều đạt quan hiển quý bằng lòng mua giá cao.

Hay, thì ra Tần Lâm nhắm chủ ý vào chuyện này!

Trương Cư Chính vuốt râu đen nhánh trầm ngâm nghĩ ngợi, mà hai huynh đệ Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu đều nhìn Tần Lâm giơ ngón tay cái lên: người trâu bò thật, dám nhắm chủ ý vào lão Chu gia.

Tuy nhiên, các quan viên thích một món trân bảo bên trong hoàng cung, chủ động yêu cầu dùng món bảo bối này để chiết giảm đi bổng lộc, cũng có rất nhiều tiền lệ. Tỷ như Long Khánh để không thích thư họa, lúc ấy chủ quản Cẩm Y Vệ Chu Hi Trung đến cầu xin lấy Thanh Minh Thượng Hà Đồ để chiết bù vào bổng lộc cho ông ta, Hoàng đế cũng đáp ứng rồi.

Trương Cư Chính biết rõ nghệ thuật tu dưỡng của học sinh bảo bối của mình, sợ rằng đuổi theo Long Khánh để cha hắn còn kém một đoạn lớn. Những thứ danh gia tự họa nhiều đời kia, các loại đồ chơi điền hoàng thạch kê huyết thạch trân, tuyệt đối là ngay cả nhìn một mắt cũng không muốn. Đem bán những thứ này đi, một phần bạc tống vào thương khó, một phần đưa đến nội khổ, tiểu Hoàng đế thấy bạc trắng hoa mắt, tuyệt đối không nói gì.

- Coi như người quý kẻ đa đoan, ngay cả hoàng cung cũng dám nhắm vào đó!

Trương Cư Chính chỉ Tần Lâm một cái, mặc dù mặt đen lại, khóe miệng lại không tự chủ được nhếch lên.

Trương Tử Huyền càng thêm cười hì hì, thiên kim tướng phủ luôn luôn tự cho là người đoan trang, hiện tại cũng nhìn Tần Lâm làm mặt quỷ.

Kiến nghị của Tần Lâm rất nhanh chóng được chấp nhận. Trương Cư Chính kiêm tổng trong ngoài, các hạng công việc thì hành như sấm như chớp, trước hết cho dừng quan viên chiết bổng, tuyên bố tương lai nhất luật theo như sổ thực phát ra bổng lộc tiền lương, sau đó đem quốc khố nhiều năm tồn tích phiên bang

cồng vật cùng hải mậu chinh thu vật thật ấy tất cả đều theo như giá thị trường giảm giá còn tám phần mười bán cho Tào Bang cùng Ngũ Phong Hải Thương... Trên thực tế chính là bán cho Tần Lâm.

Ngũ Phong Hải Thương cùng Tào Bang đều ở kinh sư phải trú chưởng quỹ, thiết đặt kho hàng, sai phái lão chưởng quỹ kinh nghiệm phong phú nhất tới sửa sang lại, đánh giá giá trị, hoàn thành thu mua.

Những công vật này nếu như chất đống bên trong quốc khố, chẳng qua là chờ lên mốc. nếu làm thành bổng lộc phát cho quan viên, thường thường dẫn đến người không cần vật những vật ấy, mà giá trị thật và ghi chép không hợp, cho nên tiếng oán khắp nơi.

Bây giờ hoàn toàn theo như phương thức giao dịch bình thường bán cho Tào Bang cùng Ngũ Phong Hải Thương xây dựng đế quốc thương nghiệp. Bọn họ có mạng lưới chuyển vận cùng đường dây buôn bán chuyên nghiệp. Họ dựa theo lưu trình đem những thứ này phân loại ra vận chuyển đến các nơi tiêu thụ. Hoa hồng Tây Tạng buôn ở Lương Quảng, đồ gốm Cao Ly vận đến Tây Bắc bán, Thổ Ty Vân Nam tiến cống trà chuyên ở trong giới sĩ đại phu của Trung Nguyên đẳng chất khó có thể uống, nhưng lại được dân du mục Tái Bắc Mông Cổ thích nhất...

Cứ như vậy, tất cả công vật chỉ cần tìm đúng con đường tiêu thụ thích hợp, vậy nhất thời biến phế thành bảo, từ món chân gà xương xấu ăn thì không ngon bỏ thì tiếc trong tay quan viên, biến thành bạc trắng ngồi ngồi.

Tần Lâm không chỉ có lại phô bày năng lực của hắn một lần nữa, từ mặt tài chính cũng đã cực lực ủng hộ Trương Cư Chính cải cách triều chính mới, hơn nữa có thể thu được không ít lợi nhuận từ trong lần mua bán này.

Cho dù không đối ngoại tuyên bố tác dụng của Tần Lâm trong chuyện này phát huy như thế nào, nhưng luôn có tin đồn truyền ra, các cấp quan viên kinh sư nhất là những Cấp Sự và Đô lão gia khổ cực độ nhật qua ngày kia, không khỏi thẹn tháy Tần Thiêm Sự trọng nghĩa khinh tài, quả thật là Cặp Thời Vũ.

Bất kể phát ra phúc lợi gì, đều không có tác dụng trực tiếp bằng việc phát hiện kim!

358. Chương 358: Trưởng Công Chúa Đáng Thương

Mặt khác, Trương Cư Chính yêu cầu đem vật phẩm trong cung tích tồn nhiều năm không tác dụng gì sửa sang lại bán ra, ở chỗ của tiểu Hoàng đế cùng Lý Thái hậu cũng không gặp phải bất kỳ trở lực nào.

Lý Thái hậu xuất thân thấp hèn, nhà mẹ nguyên là thợ làm gạch ngói, trên người nàng cũng không có tế bào nghệ thuật gì. Vạn Lịch Hoàng đế cũng không thích thư họa, Trương Cư Chính đáp ứng bạc thu được từ việc buôn bán này chia hai ra do Hộ bộ cùng nội khố chia nhau năm năm. Hai mẹ con này mừng rỡ, lập tức hạ lệnh lục soát thư họa truyền đời bên trong hoàng cung, toàn bộ bán đi.

Trương Cư Chính làm việc rất hiệu quả và tích cực, hiểu được trong hoàng cung Phùng Bảo có thể làm chủ được một nửa, liền hứa cho y nửa thành hồi lộ riêng tư. Phùng Bảo là người tham tiền nhất, liền lệnh cho thái giám ở trong cung lập tức thu tập thư họa trân quý, giao cho Hộ bộ mang đi bán.

Vật trong cung tiêu thụ được hưởng ứng cực tốt, mặc dù không phải là ngự tứ, dù sao cũng đã ở qua bên trong Tử Cấm thành, dính mấy phần khí tức của Thiên gia, phú thương hiển quý đều tranh nhau mua. Ngay cả trước đó một khoảng thời gian các huân thần quý thích linh chút chiết bổng mà kêu khổ cả ngày, ngay bây giờ đều là những kẻ ném một cái cả ngàn lạng vàng, tranh nhau mua thư họa truyền đời mà mình yêu thích, nhất là những thư họa có kèm theo lời đề bạt của Hoàng đế đời trước thì càng cung không đủ cầu.

Bạc trắng ngồi ngồi chảy vào ngân khố của Hộ bộ cùng nội khố của Hoàng gia. Áp lực tài chính trên vai của Trương Cư Chính được giảm bớt. Lý Thái hậu cùng Vạn Lịch đế cũng là loại người yêu bạc không yêu nghệ thuật, nhìn thấy bạc bên trong kho đầy lên, mọi thứ đều tốt đẹp dễ dàng hơn.

Túi riêng của Phùng Bảo cũng phong phú không ít, càng lúc càng ra sức lục soát tự họa trong cung, ý vào quyền thế huân thiên, sau lưng có chỗ dựa là hai vị chủ tử Hoàng đế cùng Thái hậu, nên ngay cả tần phi Công chúa cũng chú ý tới...

Nửa phần phía Đông Tử Cấm thành thuộc về điện vũ để hoàng tử, Công chúa ở, kích thước so với Hoàng Cực điện, Trung Cực điện, Càn Thanh cung không thể bằng, nhưng so với tứ hợp viện của dân gian tại kinh sư lớn hơn một chút. Hơn nữa, chúng không có cái gì là nước chảy qua cầu nhỏ, cây xanh hoa mộc trang điểm, khắp nơi đều là tường đồ rực, cao vót che kín hơn phân nửa bầu trời, thực là hết sức khô khan nhàm chán.

Trong cung điện của Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh, truyền đến thanh âm nổi giận dề dề của Từ Tân Di:

- Bọn họ làm sao có thể như vậy? Biểu muội người cũng quá hèn yếu rồi, trơ mắt nhìn người khác lấy đi vật trong lòng ưa thích, ngay cả nói một tiếng cũng không dám, người làm Công chúa này thế nào vậy?

Từ Đại tiểu thư hai tay chống eo, tròn tròn mắt hạnh, nhướn chân mày lá liễu, bước chân dài giậm dề dề đi tới đi lui, còn không ngừng múa may cánh tay, nhìn đáng ghét quả thật muốn xông ra đánh nhau cùng người.

Một vị tiểu cô nương thanh thanh tú tú ngồi ở đầu giường, vóc người thiếu nữ có chút gầy gò, bộ dáng lại hết sức xinh đẹp, cằm nhọn, sống mũi xinh, da trắng nõn thiếu chút huyết sắc, mở hai mắt thật to, nhút nhát nhìn Từ Tân Di, vừa hâm mộ lại sùng bái đối với vị biểu tỷ dám làm dám chịu này.

Nàng chính là Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh mười bốn tuổi, em ruột cùng cha cùng mẹ của đương kim Vạn Lịch Hoàng đế.

Nhà mẹ Lý Thái hậu căn cơ nông cạn, chế độ triều Minh cũng không cho phép thân thích bên ngoại tham gia triều chính, cho nên nhà Vũ Thanh Bá Lý Hoàng thân cũng chỉ có thể ở trong lúc Thái hậu còn sống hưởng một đời vinh hoa phú quý, nhưng không thể vĩnh viễn giữ vững sự vinh hiển hay tước vị của mình.

Giống như Trương Hoàng hậu của Hiếu Tông Hoàng đế, cũng chính là Trương Thái hậu thời Vũ Tông, Trương gia hoành hành ngang ngược đến cực độ, nhưng Gia Tĩnh Hoàng đế vừa đăng cơ, đệ đệ của Trương Thái hậu phạm một tội nhỏ liền bị Gia Tĩnh chuyện bé xé ra to xử tử, tiền lệ đó đủ khiến cho Lý Thái hậu lạnh lòng.

Mà loại vũ thần huân quý thể tập nhiều đời như Anh Quốc Công Trương gia, Kiềm Quốc Công Mộc gia, đời đời nắm binh quyền, chân chính thăng trầm với nước, trong đó có con cháu của Trung Sơn vương Từ Đạt là hiển diệu nhất. Trong triều Minh, gia tộc duy nhất được phong Quốc Công hai thế hệ chính là nhà họ Từ. Con trai lớn của Từ Đạt là Từ Huy Tổ được phong Ngụy Quốc Công, đời đời trấn Nam Kinh, con thứ Từ Tăng Thọ được phong Định Quốc Công, đời đời ở kinh sư làm vậy cánh của triều đình, chấp chương binh quyền.

Cho nên vì nhà mẹ ở trong tương lai có thể vĩnh viễn giữ được vinh hoa phú quý, Lý Thái hậu thụ ý nhà mẹ kết thân cùng Từ gia, từ đó kết hợp lại hoàng thân ngoại thích cùng vũ công huân quý.

Một đứa con trai của Vũ Thanh Bá Lý Vi cũng tức là đệ đệ của Lý Thái hậu, cưới con gái dòng thứ của Định Quốc Công. Con gái của ca ca của Lý Thái hậu, gả ột vị đường huynh của Từ Tân Di. Bàn về quan hệ nhân thân thì Từ Tân Di chính là biểu tỷ của Chu Nghiêu Anh.

Tám năm trước Vạn Lịch đế lên ngôi, công huân quyền quý cùng mệnh phụ vào cung triều cận, Từ Tân Di mười tuổi cũng theo phụ mẫu đến kinh sư. Vị Đại tiểu thư này nhân duyên so với Tần Lâm còn lợi hại hơn, vừa vào cung liền hù dọa biểu muội Chu Nghiêu Anh sáu tuổi xấu hổ này quay mòng mòng, rồi giống như con giun bám sau đuôi bám riết lấy nàng.

Từ Thánh Lý Thái hậu có lẽ là trọng nam khinh nữ, có lẽ là biết hết thấy vinh hoa phú quý đều đến từ con trai, nên nàng làm mẫu thân mà đem tất cả lòng yêu thương đều đặt trên người Vạn Lịch đế Chu Dực Quân cùng con thứ hai Lộ Vương Chu Dực Lưu, cơ hồ đối với con gái duy nhất Chu Nghiêu Anh không nghe không hỏi tới, bởi vậy nàng cô đơn tịch mịch lớn lên trong thâm cung.

Cho nên, thế giới Từ Tân Di chạy loạn khắp đối với Chu Nghiêu Anh mà nói chính là thế giới thần tiên bên ngoài, mở cho nàng một cánh cửa sổ, chỉ có thời điểm vị biểu tỹ này đến thăm, nàng mới có mấy ngày vui vẻ ngắn ngủi.

Sinh nhật ba mươi tuổi của Lý Thái hậu, con gái Lý gia cùng đường huynh của Từ Tân Di kết thân, Từ Tân Di lại theo mẫu thân hai lần đến kinh. Mỗi lần biểu tỹ đến, đều là những ngày cao hứng nhất trong cuộc sống của Chu Nghiêu Anh.

Lần gần đây nhất Từ Tân Di tới chơi, Chu Nghiêu Anh vui vẻ nhưng không kéo dài giống như trước vậy, bởi vì biểu tỹ mà nàng sùng bái đã lập gia đình rồi. Vị hôn phu chỉ là quan võ Cẩm Y thô鄙 bất văn. Vị biểu tỹ anh tư bưng bưng, hoa nhường nguyệt thẹn như vậy không ngờ lại phải làm bình thê!

- Quan võ đó gọi là Tần Lâm, nhất định là kẻ rất hung ác, độc辣...

Trưởng Công chúa nghĩ như vậy, nàng đã từng từ trong miệng cung nữ nghe nói rất nhiều truyền thuyết đáng sợ. Đông Xưởng, Cẩm Y Vệ tuy là cơ quan đặc vụ duy trì hoàng quyền cùng sự thống trị của triều đình, nhưng tiểu cung nữ tiểu thái giám bình thường lại không có nhận thức cao quý như vậy. Vì vậy nàng nghe được những chuyện tràn đầy kinh khủng, làm cho người ta không rét mà run.

359. Chương 359: Vượt Ngoài Ý Tưởng

Cho nên thậm chí Trưởng Công chúa trẻ tuổi cho là Tần Lâm hơn phân nửa là dùng thủ đoạn gì mà người ta không nhận ra, mới bức bách biểu tỹ không thể không gả cho hắn làm bình thê. Vừa khéo Từ Tân Di cứ bị nàng gặng hỏi mãi mà đỏ mặt lời đáp không rõ ràng, càng lúc nàng cảm thấy có khả năng sự suy đoán này là có thật.

Đang ai thán vì số mạng của biểu tỹ, đồng thời bất hạnh cũng phủ xuống trên đầu Chu Nghiêu Anh.

Trong thâm cung khô khan nhàm chán, cả ngày đối mặt với tường àu ố đơn điệu, ở trong vườn nhà ngay cả hoa cỏ cây cối đều không thấy mấy, lại không được mẫu thân và huynh trưởng quan hoài, tình cảnh của Trưởng Công chúa giống như một tù phạm được nuôi nấng cẩn thận vậy.

Thật may là còn có cầm kỳ thư họa có thể tiêu khiển trong cuộc sống tịch mịch này. Chu Nghiêu Anh có thể gửi tình vào trong này, lấy được thành tựu tương đối cao diệu, hơn nữa có bốn món trân bảo làm bạn:

Một chiếc cổ cầm thời Tống, gọi là Hải Nguyệt Thanh Huy âm chất nhẫn nại ôn uẩn, thanh âm càng động lòng người, là danh cầm thế gian không thể có nhiều. Hai hộp cờ vây dùng dương chi bạch ngọc cùng mực ngọc điêu khắc mà thành, một cái bàn cờ đàn hương mộc khảm ngà voi, là vật mà Tống Huy Tông cùng Lý Sư Sư năm đó dùng để đấu cờ đối địch.

Ngoài ra còn có bốn bức tự thiếp, là đào hoa thi mà Giang Nam tứ đại tài tử Chúc Doãn Minh, Đường Bá Hổ, Văn Trưng Minh cùng Từ Trình Khanh tự sáng tác ngâm nga. Một bức Phú Xuân Sơn Cư đồ của Hoàng Công Vọng, vẽ cảnh sắc Giang Nam Phú Xuân một dãy vào đầu mùa thu, gò đất phập phồng, phong hồi lộ chuyển, giang lưu ốc thổ, sa đình bình trù. Mây khói che che thôn xá, thuyền chài ra vào gợn nước...

Chu Nghiêu Anh ở trong Bắc địa hoàng cung, tràn đầy các loại ảo tưởng đối với các tài tử phong lưu tiêu sái này. Trong lòng nàng tịch mịch, mơ ước tương lai có phò mã cũng giống như Chúc Doãn Minh, Đường Bá Hổ, là một thanh niên tài tử phong độ phiêu phiêu, đầy bụng cầm tú văn chương, mang theo nàng rời khỏi thâm cung khô khan lạnh như băng này, ở Giang Nam nở đầy hoa đào, ngồi đối diện nhau đánh cờ, gảy đàn làm thơ...

Dĩ nhiên, điều này chỉ có thể là một ước mơ vĩnh viễn không cách nào thực hiện. Bởi vì Công chúa triều Đại Minh cho dù sau khi xuất giá, mỗi tháng cũng chỉ ở kinh sư Công chúa phủ mấy ngày, cùng Phò mã đoàn tụ ngắn ngủi, lại phải trở lại trong cung. Vợ chồng ngay cả ở riêng với nhau lâu một chút cũng không thể được, huống chi được đi Giang Nam hưởng cảnh chim bay cỏ mọc, tất cả chỉ có thể ở trong mộng mà thôi.

Nhưng bây giờ, Trưởng Công chúa đáng thương ngay cả quyền lợi nằm mơ đó cũng bị tước đoạt rồi. Ngày hôm qua mấy tên thái giám của Phùng Bảo tới đây, nói ngoài kho tiền bạc thiếu hụt, mẫu hậu cùng hoàng huynh hạ lệnh lục soát sưu tầm tự họa văn ngoạn trong cung bán ra, cho nên muốn lấy hết đi bốn món trân bảo cầm kỳ thi họa của nàng.

Chu Nghiêu Anh từ nhỏ cuộc sống trong thâm cung tuân theo quy củ. Sự chăm lo của mẫu hậu cùng hoàng huynh rất ít khi rơi vào trên đầu vị Công chúa đáng thương này. Mặc dù thân là Đại Minh triều Trưởng Công chúa, nàng ngay cả dũng khí phản biện cũng không có, trở mắt nhìn bốn món trân bảo chứa đựng mơ ước của thiếu nữ bị mang đi, ngay đêm đó khóc ướt đầm cả gối...

Ngày hôm sau Từ Tân Di vào cung, Từ Đại tiểu thư tính tình ruột để ngoài da còn chưa nhìn ra biểu muội khác thường, Chu Nghiêu Anh cũng không chịu để cho biểu tỷ lo lắng thay mình, ần ần không đề cập tới chuyện này.

Cười cười nói nói nửa ngày, đợi đến thời điểm Từ Tân Di kêu gọi cung nữ lấy bàn cờ vây ngọc thạch kia ra chơi cờ cùng biểu muội, mới biết bốn món vật mền yêu coi như trân bảo của biểu muội đã bị cướp đi, nhất thời khiến vị Đại tiểu thư tức giận phát điên.

- Người xem thử phòng của người này, đừng nói là một Công chúa nữa, ngay cả tiểu thư khuê phòng của Giang Nam phú thương người ta đều tốt hơn nhiều so với nơi này. Phùng Bảo có hung hăng hoành hành gì đi nữa cũng bắt quá là một người ở, người ngay cả tiểu thái giám người ta phái tới cũng không dám nói đôi câu. Chẳng lẽ cả đời người làm kẻ đầu gối sao?

Từ Tân Di chống eo khó thể hạ cơn tức giận, chỉ chỉ chỗ chỗ không ngừng mắng Chu Nghiêu Anh, nói nàng quá hèn yếu vô năng, không nên để cho người khi dễ.

Trên khuôn mặt trái xoan thanh tú thon gầy, từng giọt từng giọt lớn nước mắt lặng thầm lăn xuống. Chu Nghiêu Anh thương tâm bả vai run run, vừa tự oán trách mình không được mẫu hậu hoàng huynh sủng ái, lại oán hận mình không giống như biểu tỷ dám nghĩ dám làm.

Thấy biểu muội bị mắng khóc òa, Từ Tân Di ngược lại hốt hoảng, luống cuống tay chân lấy khăn tay lau nước mắt cho nàng, lòng lại mềm nhũn ra:

- Được rồi được rồi, tỷ không phải nói muội, thật là một cô nàng hay khóc... Tới đây, chúng ta đi tìm Phùng Bảo, dựa vào cái gì mà lại khi dễ muội chứ? Ngay cả một chút đồ chơi áp đáy rương cuối cùng cũng muốn đoạt đi. Hừ, Phùng Bảo hay lắm hay sao!

Bên cạnh mấy cung nữ, lão ma ma hầu hạ Công chúa mặt đều bị dọa sợ đến trắng bệch, ngay cả nửa câu cũng không dám chen vào, cơ hồ bị dọa sợ đến ngất đi.

Phùng Bảo đảm nhiệm chương ấn Ty Lễ Giám, Đốc Công Đông Xưởng, cùng Trương Cư Chính đều là cổ mệnh đại thần, có thể nói quyền khuynh thiên hạ. Hơn nữa trong cung y hoành hành bá đạo, ngay cả Vạn Lịch tiểu Hoàng đế đều sợ y, xưng y là Đại Bạ mà không gọi thẳng tên. Đối với những cung nữ, lão ma ma này mà nói, đó chính là Thiên lão gia trên đỉnh đầu, hơi có tội chắc chắn sẽ bị bắt vào trong Đông Xưởng, rơi vào tình cảnh hài cốt không còn.

Duy chỉ có Từ Đại tiểu thư không sợ Phùng Bảo. Phùng Bảo địa vị cao hơn nữa, quyền thế lớn hơn nữa, so với Lưu Cẩm ở những năm Chính Đức lúc Lập Hoàng đế thì như thế nào? Nhưng Lưu Cẩm cũng không cách nào trị Anh Quốc Công Trương gia, Ngụy Quốc Công Từ gia! Hơn nữa, ngay cả Từ Thánh Lý Thái hậu đối với Từ gia cũng còn cố ý lung lạc, huống chi là một tên gia nô Phùng Bảo chứ?

Nàng cầm lấy cổ tay mảnh khảnh của biểu muội, xoay người vòng vòng đi ra ngoài cửa, muốn đi Ty Lễ Giám tìm Phùng Bảo đòi công đạo.

- Biểu tỷ, biểu tỷ không nên đi...

Chu Nghiêu Anh tuy thân là Công chúa, lại cực sợ Phùng Bảo hung hoành xảo trá, hết sức giùng giởng không muốn đi, cuối cùng bật thốt lên:

- Đường như bọn họ nói đồ bán trong hoàng cung, là tỷ phu Tần trưởng quan chủ trì đấy!

A?! Từ Tân Di quay đầu lại, nghi ngờ nhìn biểu muội một cái. Trường Công chúa đáng thương chớp chớp ánh mắt, khiếp hãi nói:

- Tỷ không biết sao?!

Từ Tân Di thật sự không biết.

Sau khi nàng đến kinh lại ngụ trong nhà Vũ Thanh Bá Lý Vĩ. Lý gia hiểu được người hoàng thân này của mình chẳng qua là thừa dịp Thái hậu tiểu Hoàng đế đương triều giàu sang một đời mà thôi. Những vũ công huân quý Từ gia, Mộc gia này mới là đời đời chường binh, thăng trầm với nước, cho nên có ý hậu đãi, còn phái người hầu đi theo vị minh châu trên tay của Ngụy Quốc Công này.

Từ Tân Di hoặc là nhìn chằm chằm trông chừng tướng phủ, nghiêm phòng tử thủ đối với Trương Tử Huyền, hoặc là vào cung gặp gỡ cùng Chu Nghiêu Anh. Nàng ngược lại biết Tần Lâm làm trung gian cho Tào Bang cùng Ngũ Phong Hải Thương thu mua xong không ít cống vật, hóa giải chuyện chiết bổng, nhưng không biết được sự tình bán ra trên bảo trong cung cũng là do Tần Lâm xúi giục.

- Thì ra là tên quý đó làm ra trò cổ quái, hừ hừ...

Từ Tân Di toét miệng hắc hắc cười nhạt, càng lúc càng nắm chắc võ bả vai của biểu muội một cái:

- Vậy thì dễ dàng hơn rồi. Chúng ta trực tiếp tìm hắn, tiểu tử kia chuyện gì khác không tốt, điểm này nhất định chịu giúp một tay.

Chu Nghiêu Anh nghi hoặc nhìn Từ Tân Di một chút: ủa, thế nào nghe ý tứ của biểu tỷ, giống như Tần trưởng quan còn đối với nàng còn rất rộng rãi vậy, đối với nàng rất tốt vậy? Đường như trong truyền thuyết những thứ vũ phu thô bỉ kia, sau khi cưới thê thiếp đều không đánh thì mắng, thân là bình thê lại càng không có địa vị gì...

Tuy nhiên, Công chúa không phải là đặc biệt chiếu lệ không được xuất cung, nàng nói đi tìm Tần Lâm, làm sao có thể chứ?!

Từ Tân Di bắt đầu hết nhìn Đông tới nhìn Tây, cuối cùng giữa các cung nữ hầu hạ Chu Nghiêu Anh chọn một người có vóc người gần giống Công chúa nhất, Đại tiểu thư cười lên hắc hắc, giơ tay chỉ một cái:

- Mau cỡi y phục!

- Hả?!

Bọn cung nữ ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu ý của nàng.

Chu Nghiêu Anh cũng nói:

- Biểu tỷ, làm gì vậy? Mùa Đông này lạnh lắm đó.

Ai ngờ Từ Tân Di trên dưới quan sát quan sát nàng, lấy giọng không cho phép cãi nói:

- Người cũng cỡi!

- Ta cười đắc ý, ta cười đắc ý, ha ha ha...

Tần Lâm hát bài hát trẻ em, từ trong tướng phủ của Trương Cư Chính đi ra, nhìn sắc mặt của hắn đầy vẻ dương dương đắc ý, quả thật chính là điển hình của một kẻ tiểu nhân đắc chí!

Khó trách Tần trưởng quan chúng ta vui vẻ, lo ba sự kiện chuyện công trình sông, súng ống dạng mới cùng chiết bổng này xong, thứ nhất có được thể diện không nhỏ ở trước mặt Trương Học Nhan, Lý Ấu Tư, Tăng Tĩnh Ngô cùng các đại viên triều đình. Mà những kinh quan nghèo ở kinh sư phẩm cấp hơi thấp kia, có thể xưng hắn là trượng nghĩa sơ Cặp Thời Vũ, hắt chuyện chiết bổng xui xẻo này qua một bên thay ọi người.

Còn điều thứ hai, chính là lấy được lợi ích cũng không ít. Mặc dù đây là mang theo sắc thái giao dịch chính trị rất mạnh, tỷ suất lợi nhuận tương đối thấp, nhưng tổng lượng cực lớn, tính ra số tiền lời cũng không ít. Ngoài danh lợi song thu ra, Trương tướng gia đối với Tần Lâm cũng bớt đi sự phản đối, cố nhiên là cương quyết không buông lỏng, mấy lần ngầm ngầm ra ý bảo không thể nào gả nữ nhi cho hắn làm bình

thê, nhưng cũng không cấm chỉ Tần Lâm đi gặp mặt hai vị Trương công tử. Trong mười lần, cũng có tám chín lần Trương Tử Huyền ở bên cạnh tương bồi.

Mỗi lần gặp mặt, Tần Lâm đều cùng Trương Tử Huyền miệng lưỡi sắc bén tung hoành bàn về thiên hạ sự vụ. Quan điểm của hai người thỉnh thoảng trái nhau, có khi lại hơi đồng chí hướng. Tần Lâm với kiến thức mấy trăm năm nhiều đời sau, Trương Tử Huyền được phụ thân chân truyền, am tường quan trường chi đạo. Hai vị này đấu nhau ngang tài ngang sức, ngược lại hai huynh đệ Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu cũng khá nổi danh lại chỉ là nghe nhiều, nói ít, phần lớn thời gian làm người xem người nghe nhiệt tâm mà thôi.

Tần Lâm lại quán triệt đường lối phải trái gì cũng mượn ý, không thẳng thừng đi theo lẽ lối nào, cố bản bởi nguyên, tự thành tôn chỉ một phái, đi gặp mặt bạn cũ Trương Tiểu Dương.

Trương Tiểu Dương cực kỳ nhiệt tâm, tuy phía dưới khổ vị thái giám này không còn cái gì nữa, nhưng yêu hận ân oán lại càng lúc càng mãnh liệt so với người thường, đối với Tần Lâm tốt vô cùng. Tần Lâm liền thông qua hắn đưa cho Trương Thành một phần lễ trọng thật dày.

Đô Sát viện Thiêm Đô Ngự Sử Cảnh Định Lực, Tần Lâm trực tiếp phát thiệp mời hắn tới gặp. Cảnh Định Lực cùng lão ca Cảnh Định Hướng đều bị Tần Lâm nắm tủy trong tay, hắn muốn tròn thì tròn, muốn dẹt thì dẹt. Bên ngoài nổi danh cương trực không a dua sắc mặt nghiêm chỉnh danh tiếng rất lớn, tới chỗ của Tần Lâm lại trở nên cung kính khuất tất tới cực điểm, còn nói Đô Sát viện Đô lão gia đều khen Tần Lâm trượng nghĩa sơ tài. Hắn ở thanh lưu trung gian cũng có danh tiếng cực tốt.

Thương trường, quan trường, tình trường, trường trường đặc ý, Tần Lâm chỉ cảm thấy ánh mặt trời rực rỡ xán lạn.

Tuy nhiên, thời điểm này tâm trạng của hắn cũng không hề tốt, thí dụ như nói từ tướng phủ ra đi bộ tới cửa hoàng thành Đông tử bộ, trong lúc bất chợt thấy một bóng lưng nam trang nhìn hết sức quen mắt: eo thon nhỏ yếu điệu, mông đầy đặn cùng với đôi chân dài thẳng tắp, không phải là Từ Tân Di thì còn là người nào? Nhất là vị Đại tiểu thư tính tình lỗ mãng này, mỗi lần đối giả nam trang đều kéo tóc ở sau ót, lại quá rõ ràng rồi.

Nhưng bên người vị Đại tiểu thư này còn đi theo một nam tử vóc người thon gầy, trên đầu thủ sẵn cái mũ lớn, mặc y phục lạnh nhìn cực kỳ béo mập, dáng dấp vẻ mặt hai người còn hết sức thân mật.

Tần trưởng quan chúng ta nhất thời lên cơn giận dữ, lớn tiếng hô Từ Tân Di, chờ cho Đại tiểu thư dần dần mặt dần quay đầu lại nhìn lăm lét. Sau khi Tần Lâm xác nhận mục tiêu, lập tức hét lớn một tiếng, nhào tới tên nam tử trên đầu đội cái mũ to kia...

Chu Nghiêu Anh tuyệt đối không nghĩ tới, lần đầu được biểu tỳ giựt giây len lén ra cung, lại ở trên đường cái có một thanh niên nam tử tức giận giống như muốn ăn thịt người vậy, hung tợn lao về phía mình.

Biết biểu tỳ muốn len mang mình ra cung, Chu Nghiêu Anh vừa sợ lại mơ hồ có chút chờ đợi và vui mừng. Khi Từ Tân Di vỗ ngực bảo đảm tuyệt đối sẽ không có bất cứ vấn đề gì, lại gọi bọn Thị Kiếm cùng cung nữ hầu hạ Trương Công chúa coi chừng, không cho bọn họ đi báo tin, Trương Công chúa liền nửa từ chối nửa chấp thuận bị Từ Đại tiểu thư kéo lên thuyền giặc, thay y phục của cung nữ, theo Từ Tân Di nghênh ngang chạy ra khỏi Tử Cấm thành.

Mặc y phục cung nữ vẫn còn không tiện, các nàng đi tới tiệm may mua y phục nam tử, sau đó ở khách sạn thay đổi nam trang, lúc này mới nghênh ngang đi dạo trên đường.

Chu Nghiêu Anh từ nhỏ đối mặt thâm cung tường cao, vừa ra cung giống như con chim nhỏ ra khỏi lồng, cao hứng đến tìm muốn bay vọt ra ngoài, xem người làm kẹo, sờ mó hàng hóa người ta bày bán trên đường, thích thú vô cùng. Cửa hàng ở hai bên đường phố hết sức thú vị, món nào nàng cũng đều chưa từng thấy qua, nên nhìn cảm thấy rất mới mẻ rất thú vị.

Lạc cực sanh bi, lần đầu Chu Nghiêu Anh ra cung cuối cùng không giống như Từ Đại tiểu thư lớn lối như vậy. Một bộ áo ấm lớn dày bó chặt lấy thân thể thiếu nữ nguyên vốn hơi gầy, trên đầu còn đội cái mũ to lớn, kéo xuống che hết nửa bên mặt. Vì vậy Tần Lâm từ phía sau lưng thoát nhìn, Trương Công chúa hoàn toàn chính là một nam nhân vóc cao gầy, áo ấm mặc không hợp với vóc người.

360. Chương 360: Lân Đầu Gặp Tiểu Di Tử

Vừa khéo nàng trời sanh tính nhất gan, vừa xuất cung vừa mới mẻ vừa sợ sệt, lôi kéo tay của biểu tỷ thật chặt, hai người ôm vào nhau thành một khối, chỉ sợ tách ra khỏi biểu tỷ.

Vì vậy bị kịch mới xảy ra...

Tần Lâm tay trái dùng chiêu Hắc Hồ Thâu Tâm, tay phải thì sử dụng chiêu Hầu Tử trộm đào, chân đạp theo thế Bát Tiên Cẩn Vân, lấy thế của mãnh hổ hạ sơn mạnh mẽ nhào vào Chu Nghiêu Anh.

Trưởng Công chúa mới vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy một nam nhân hung thần ác sát như hổ phóng tới mình, trên mặt hung bạo giống như muốn đem con người ăn tươi uống sống vậy.

Nàng chưa từng thấy qua trận thế như vậy, lúc này bị dọa sợ đến tâm tạng đều thoát khỏi vị trí, toàn thân cứng đờ ngay cả ánh mắt đều bất động, như mắt nai con ẩm ướt đáng thương nhìn Tần Lâm trừng trừng, trong con ngươi đầy sự sợ hãi cùng kinh hoàng.

Không ngờ đây là một nữ tử!

Chu Nghiêu Anh trừ cái mũ to ra cũng không cố ý hóa trang gì, sau khi xoay người lại Tần Lâm lập tức phát giác không đúng, vội vàng thu trở lại chiêu Hầu Tử trộm đào hạ lưu xấu xa cùng Hắc Hồ Đào Tâm, nhưng thế nhào mạnh tới cũng không thể thu lại kịp.

- Chàng làm cái gì vậy?

Từ Đại tiểu thư bị Tần Lâm làm cho đầu óc bối rối, lúc này mới phản ứng được, vội vàng nghiêng người muốn ngăn trước mặt Chu Nghiêu Anh.

Không còn kịp rồi, Tần Lâm giống như một con gấu chó dữ tợn tay quều quào, giương nanh múa vuốt nhào lên. Mà Từ Tân Di ngăn trở không những không đưa đến bất kỳ tác dụng nào, ngược lại đem mình lôi kéo vào, hơn nữa còn làm Tần Lâm đang cố gắng sửa đổi phương hướng hoàn toàn mất đi thăng bằng...

Tuệ tình đụng địa cầu.

Cú va chạm vào nhau như trời giáng!

Sau khi trời đất quay cuồng, ba người dính chùm vào nhau ngã lăn ra đất.

Bắp đùi săn chắc tròn lẳn Từ Tân Di không biết sao lại đưa tới giữa hai chân Tần Lâm, một tay thì đỡ sau ót biểu muội, một tay bị đè phía dưới cái mông Tần Lâm, sau khi tỉnh lại vội vàng hỏi:

- Nay, Tần Lâm chàng làm gì biểu muội đó, chàng không sao chứ?!

Chu Nghiêu Anh gối trên cánh tay của biểu tỷ, đã sớm bị dọa sợ đến ngây dại, nửa ngày mới lấy lại tinh thần, mang theo giọng nức nở yếu ớt nói:

- Mau... Mau lấy ra nha...

Lấy ra? Là nói ta sao? Mới vừa rồi huyết Thái Dương của Tần Lâm đúng lúc đụng vào góc trán cứng của Từ Tân Di, lúc này đầu còn xoay vòng vòng, chỉ cảm thấy tiểu huynh đệ áp trên đùi đầy tính đàn hồi của Từ Tân Di, tay phải đè xuống ngực đầy đặn cao ngất của nàng, tay trái để vào chỗ mềm như bông, cái miệng sói của hắn lại gặm vào cái mặt non tươi thơm ngát nào đó, khi mở mắt ra nhìn, vừa đúng lúc chạm mắt vào đôi con ngươi tránh tránh né né như con thỏ của Chu Nghiêu Anh.

Người nhìn ta, ta nhìn người, trong miệng Tần Lâm ách lên một tiếng, mà Trưởng Công chúa điện hạ thì sắp phát điên đến nơi... Trời ơi, tay trái của tên này đè vào chỗ bí mật ở dưới bụng của thiếu nữ, miệng thì gặm trên mặt nàng. Người nói người ta có nóng nảy hay không?

Người đi lại hai bên đường phố đã chú ý tới dị trạng của ba người, không ít người xúm lại tới phía bên này.

Từ Tân Di dùng chút lực chống đỡ hai cái chân to dài trên đất, hất Tần Lâm qua một bên, đỡ Chu Nghiêu Anh dậy lập tức tránh mặt vào trong đường hẻm. Tần Lâm đuổi theo sát ở phía sau, chạy mấy bước, hất ra những người rảnh rỗi có lòng hiếu kỳ vô cùng thịnh vượng kia.

- Tần Lâm chàng làm cái gì vậy!

Trong đường hẻm không người vắng vẻ, Từ Tân Di hai tay chống lên cái eo thon nhỏ, trên gương mặt hiện đầy vẻ tức giận:

- Chu Nghiêu Anh là biểu muội của bản tiểu thư, cũng là muội muội sinh đôi của đương kim Hoàng đế, Đại Minh triều Trưởng Công chúa, ngươi là một tên sắc lang, tại sao lại khi phụ nàng như vậy?

- Trưởng... Trưởng Công chúa sao?

Tần Lâm sợ hết hồn, vốn tưởng rằng là nữ binh bên cạnh Từ Tân Di, không ngờ tiểu cô nương gầy xinh đẹp này nhìn qua e dè sợ sệt lại là Trưởng Công chúa triều Đại Minh, khiến cho hắn hoàn toàn bất ngờ, trong lúc nhất thời có chút luống cuống tay chân.

Nhưng Chu Nghiêu Anh căn bản cũng không có tính khí và khí thế đáng có của Trưởng Công chúa, rúc vào trong ngực của Từ Tân Di, khuôn mặt nhỏ nhắn dựa vào đầu vai của nàng, khóc như hoa lê gặp mưa rào:

- Hu hu... Hắn chính là tỷ phu sao? Thật là dữ quá đi mà, biểu tỷ chúng ta mau trở lại cung đi, bên ngoài thật là đáng sợ...

- Được rồi, được rồi, một cuộc hiểu lầm, hơn phân nửa là người này cho rằng ngươi là con trai, ghen rồi đây mà!

Từ Tân Di nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng của biểu muội, đôi môi tươi nhuận cười nhếch lên, rất đặc ý nhìn nhìn Tần Lâm:

- Hừ, chàng cũng ghen vì bản tiểu thư sao?

Tần Lâm bất đắc dĩ cười khổ, sờ sờ cằm, lòng nói:

- Bất kể như thế nào nàng đều là lão bà của ta mà, đại tỷ à!

Sau đó hai kẻ gây họa này nhìn vào vị Công chúa hay khóc kia, đồng thời có một nhận thức chung: chuyện này, tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài.

Đáng thương cho Trưởng Công chúa căn bản không biết mình đã bị gài bẫy rồi, còn khóc hu hu nói muốn đi tố cáo Tần Lâm, bảo Hoàng đế ca ca xử phạt cái tên xấu xa này.

Chợt Tần Lâm sắc mặt nghiêm lại, đánh giọng hỏi Từ Tân Di:

- Từ thị, nàng thân là bình thê của bản quan, sao lại tự mình đến kinh, không thương lượng cùng vi phu? Vì sao mang theo Trưởng Công chúa tự mình ra cung, phải bị tội gì?

Từ Tân Di ngoan như là cô dâu mới về nhà chồng, ách, dường như nàng vốn chính là cô dâu mới vừa về nhà chồng, đầu ngón tay xoa xoa vạt áo, e dè sợ sệt nói:

- Phu quân chớ giận dữ như vậy, thiếp đến kinh sư cũng chính là thăm biểu muội, không dám chạy loạn khắp nơi, còn có cái gì tự mình ra cung. Người ta chỉ là thấy biểu muội sống mãi ở trong cung nhàm chán, mới dẫn nàng đi ra dạo một chút.

- Thật là không thủ đạo làm vợ, tức chết vi phu rồi! Nàng là can phạm quốc pháp, có biết hay không?

Tần Lâm nổi giận đùng đùng đi tới đi lui, trong khoảnh khắc này giống như muốn đánh người vậy.

- Thật là dữ, thật là dữ mà!

Chu Nghiêu Anh cắn đầu ngón tay, bị dọa sợ đến sắp ngất đi, nhìn ánh mắt Tần Lâm giống như tiểu bạch thỏ dưới móng vuốt của sói xám, tránh tránh né né đầy vẻ sợ hãi, trong lòng run sợ nói:

- Tỷ... tỷ phu, cũng là ta không tốt, không nên đi theo biểu tỷ xuất cung, ngài... Ngài ngàn vạn đừng nóng giận, ta... Ta bồi tội cho người có được hay không...

- Oa tắc, thì ra tiểu di tử (em vợ) dễ lừa gạt như vậy!

Tên người xấu Tần Lâm này lập tức yên lòng một trăm hai mươi phần trăm, hắc hắc cười gian.

- Bây...

Từ Tân Di híp mắt, ở sau lưng Chu Nghiêu Anh dùng khẩu hình mấp máy môi nói không tiếng động:

- Người, chứ , có, loạn, đả, chủ, ý!

Tần Lâm bĩu môi, lòng nói ta thì sao chứ, mặc dù Trưởng Công chúa thanh tú xinh đẹp, nhưng tuổi nàng bao lớn? Hắc ho khan hai tiếng, nhìn về phía Chu Nghiêu Anh nghiêm nghị nói:

- Được rồi, nếu Trưởng Công chúa nói như vậy, bản quan cũng không nói ra chuyện các nàng tự mình xuất cung. Các nàng cũng ngàn vạn không đem chuyện đã xảy ra hôm nay nói lung tung khắp nơi. Về phần Từ thị nàng, hừ hừ, chờ tối nay vi phu sẽ có điều trách phạt!

truyen.org

Tần Lâm nổi giận dưng dưng đi tới đi lui, trong khoảnh khắc này giống như muốn đánh người vậy.

- Thật là dữ, thật là dữ mà!

Chu Nghiêu Anh cắn đầu ngón tay, bị dọa sợ đến sắp ngất đi, nhìn ánh mắt Tần Lâm giống như tiểu bạch thỏ dưới móng vuốt của sói xám, tránh tránh né né đầy vẻ sợ hãi, trong lòng run sợ nói:

- Tỷ... tỷ phu, cũng là ta không tốt, không nên đi theo biểu tỷ xuất cung, ngài... Ngài ngàn vạn đừng nóng giận, ta... Ta bồi tội cho người có được hay không...

- Oa tắc, thì ra tiểu di tử (em vợ) dễ lừa gạt như vậy!

Tên người xấu Tần Lâm này lập tức yên lòng một trăm hai mươi phần trăm, hắc hắc cười gian.

- Bây...

Từ Tân Di híp mắt, ở sau lưng Chu Nghiêu Anh dùng khẩu hình mấp máy môi nói không tiếng động:

- Người, chứ , có, loạn, đả, chủ, ý!

Tần Lâm bĩu môi, lòng nói ta thì sao chứ, mặc dù Trưởng Công chúa thanh tú xinh đẹp, nhưng tuổi nàng bao lớn? Hắc ho khan hai tiếng, nhìn về phía Chu Nghiêu Anh nghiêm nghị nói:

- Được rồi, nếu Trưởng Công chúa nói như vậy, bản quan cũng không nói ra chuyện các nàng tự mình xuất cung. Các nàng cũng ngàn vạn không đem chuyện đã xảy ra hôm nay nói lung tung khắp nơi. Về phần Từ thị nàng, hừ hừ, chờ tối nay vi phu sẽ có điều trách phạt!

361. Chương 361: Bắt Đầu Đào Hố

Dứt lời, Tần Lâm cười lên xấu xa, đắm đuối nhìn bộ ngực đầy đặn của Từ Tân Di, nước miếng chảy ròng!

Ai ngờ nếu Tần Lâm nói muốn trách phạt nhất định là muốn làm chuyện xấu, nhớ lại đủ loại chuyện cũ, gương mặt Từ Đại tiểu thư trong phút chốc liền đỏ bừng. Nàng vốn như Hoa Mộc Lan anh tú bừng bừng, lập tức liền sinh ra mấy phần xấu hổ của tiểu nhi nữ.

Chu Nghiêu Anh cũng không hiểu tỷ tỷ và tỷ phu đang đùa giỡn, thấy bộ dáng Từ Tân Di như vậy còn tưởng rằng Tần Lâm trừng phạt nhất định hết sức đáng sợ, mới vừa rồi muốn tố cáo Tần Lâm cái gì đó, thật ra là tiểu hài tử nhất thời nói lỡ, vào lúc này hiểu được mình không nên tự xuất cung, bị Tần Lâm cùng Từ Tân Di hù dọa một phen, trong lòng còn sợ hãi so với bất kỳ ai khác, nghe vậy vội vàng nói:

- Được được, chúng ta nhất định sẽ không nói ra. Tỷ phu người cũng đừng trách phạt biểu tỷ nữa nha, nếu như người tức giận, thì, thì trách phạt ta đi!

Trưởng Công chúa thanh thanh tú tú, trên gương mặt trái xoan hơi có vẻ tái nhợt nước mắt chưa khô, giống như ánh mắt ảm ướt của tiểu động vật, cho dù là người có tâm địa sắt đá thấy cũng sinh lòng thương, vừa nghe nói Từ Tân Di bị mình liên lụy, cũng không quản mình bị oan ức lớn bực nào, cũng muốn nhận lãnh trừng phạt thay nàng.

Tần Lâm cổ họng miệng đắng nuốt ực một cái, có cảm giác dở khóc dở cười.

Từ Đại tiểu thư lại càng vừa bực mình vừa buồn cười, tròn tròn mắt hạnh, nhìn Tần Lâm giá giá quả đảm: sắc lang, không cho phép nghĩ bậy!

- Loại trừng phạt này là không thể dùng trên người tiểu cô nương, cho nên, hãy để cho biểu tỷ của nàng tự mình nhận lãnh đi!

Tần Lâm không nhịn được đưa tay sờ sờ đỉnh đầu Chu Nghiêu Anh, giống như Đại ca ca đối với tiểu muội muội vậy.

Chu Nghiêu Anh vốn muốn tránh, nhưng sợ Tần Lâm tức giận liền không dám, bị hấn vuốt ve đỉnh đầu, lúc đầu cảm thấy có chút khác thường, sau đó cũng không cảm thấy có cái gì. Khi còn bé phụ thân từ ái và hai vị huynh trưởng cũng từng vuốt ve đầu của nàng như vậy. Kể từ khi phụ thân qua đời, huynh trưởng lên ngôi, nhị ca cũng dần dần lớn tuổi hơn, mẫu thân và huynh trưởng thật lâu chưa có tới gặp qua nàng, bị người sờ đầu như vậy, đại khái vẫn là chuyện của rất nhiều năm trước...

Ba người tìm chỗ trà lâu làm ăn vắng khách ngồi xuống. Từ Tân Di một mạch đem chuyện bốn món trân bảo nói ra. lúc này Tần Lâm lập tức lên tiếng bao hết:

- Vậy coi có chuyện gì đâu? Cứ bao ở trên người ca ca ta, nhiều nhất mấy ngày là tìm trở về cho biểu muội.

Lần đầu gặp mặt, dù sao tỷ phụ cũng cho tiểu di tử mấy phần mặt mũi, hướng chi chuyện ngày hôm nay, cho dù là Tần trưởng quan da mặt dày, cũng không nhịn được có chút chột dạ.

Chu Nghiêu Anh lập tức cao hứng tràn đầy, trên đường trở về cung, nàng nói cùng Từ Tân Di:

- Tỷ phụ quả nhiên là người vũ phu vừa hung lại vừa bá đạo. Tuy nhiên, lời của huynh ấy nói cuối cùng cũng khiến cho trong lòng người yên tâm, khí phách hoàn toàn khác so với bọn Trương công công, Hoàng Bạt Bạt.

Từ Tân Di lấy tay sờ trán, có cảm giác trào máu. Tần Lâm biết Trưởng Công chúa so sánh hấn với bọn thái giám, không biết nên có cảm tưởng gì đây?

Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh mất đi bốn món trân bảo yêu quý, cảm giác như trời sập vùi lấp vậy. Tần Lâm đáp ứng thay nàng tìm về, lại không phải là chuyện lớn lao gì.

Công việc cụ thể của việc bán bảo vật trong cung để làm phong phú phủ kho là do nội đình chinh tập nội quan giám tổ chức, phụ trách bán bên ngoài là do Hộ bộ phụ trách. Chuồng nội giám quan Trương Thành cùng Hộ bộ Thượng Thư Trương Học Nhan đều là người quen cũ, làm chút chuyện này còn không đơn giản sao?

Hộ bộ nha môn chính là ở phía Đông của đường Kỳ Bàn, Tần Lâm từ Đông Hoa môn đi về phía Nam, đến đường Trường An thì quẹo về phía Tây, quẹo cua liền đến.

Tiểu lại bình tốt giữ cửa nhận ra là hấn, lập tức gật đầu cúi người:

- A, Tần trưởng quan tới rồi? Khách quý, khách quý!

Đoạn thời gian trước Tần Lâm làm hai chuyện lương thực công trình sông cùng thu mua cống vật, có đến Hộ bộ nha môn hai chuyến, từ Ti Quan Lang Trung đến Thư Bạt tiểu lại trong bộ này đều nhận ra được vị gia gia này chính là Tần trưởng quan trượng nghĩa sơ tài Cập Thời Vũ. Bạt bộ Thượng Thư Trương Học Nhan coi hấn như khách quý, cho nên mới nhìn thấy hấn thái độ rất cung kính, nhiệt tình vô cùng.

Trương Học Nhan nghe thông báo, bản thân liền đi tới cửa Hộ bộ đại đường, cười ha hả làm lễ ra mắt cùng Tần Lâm:

- Tần tiểu hữu, là cơn gió nào thổi Cặp Thời Vũ người đến Hộ bộ của ta như vậy? Mỗi lần chỉ cần tiểu hữu tới cửa, trọng nhiệm trên vai của lão phu đều nhẹ đi hẳn mấy cân!

Tần Lâm cũng mặt mũi đầy vẻ tươi cười:

- Vô sự không lên diện tam bảo, tiểu diệt có chuyện muốn tới cầu xin lão bá đây.

Hai người đi tới phòng văn thư ngồi xuống, người hầu bưng lên nước trà. Tần Lâm nói có người nhờ, muốn lấy trở về bốn món trân bảo nguyên bản thuộc về của Chu Nghiêu Anh, hỏi có phải đưa đến Hộ bộ rồi hay không, hoặc là cho trả về trong cung đi, hoặc đơn giản trực tiếp giao cho hắn.

Chuyện liên quan đến cung cấm, lại là chuyện của do Trương Cư Chính sấm sét lời đình đốc thúc, người khác đi làm chuyện này, cho dù có mặt mũi lớn bao nhiêu cũng không tác dụng. Duy chỉ có Tần Lâm vừa nói, Trương Học Nhan cũng không do dự chút nào, liền kêu tới một vị Viên Ngoại Lang và một vị Chủ Sự lo tổ chức cụ thể chuyện này, hỏi bây giờ trong kho của Hộ bộ có mấy món đồ này hay không.

Viên Ngoại Lang tên là Trình Hứa, hơn ba mươi tuổi, nói giọng ở vùng Xuyên:

- Khỏi bẩm Trương bộ viện, ty chức phụ trách kiểm tra nghiệm lại, nhớ rằng tối hôm qua chúng ta nhận được bảo vật trong cung cũng không có những thứ đồ này.

Chủ Sự gọi là Quách Toại Thành, tuổi có hơn bốn mươi rồi, cũng nói theo:

- Ty chức cũng nhớ không có bốn món đồ này, nếu là sợ nhớ lầm, ty chức đi lấy danh sách tới tra xét cho rõ.

Hai người này đều là thuộc hạ đắc lực nhất của Trương Học Nhan. Ông ta đương nhiên phải tin, liền xin lỗi nói với Tần Lâm:

- Tiểu hữu, xem ra đồ còn trong cung, hay người là chờ thêm mấy ngày, bọn họ đưa tới, chúng ta sẽ nói đồ không tốt, không bán được, trả lại cho hắn, hiển nhiên lại trở về trong tay Trương Công chúa.

Tần Lâm sau khi đa tạ cáo từ rồi đi, nhưng không thẳng về nhà, mà lại đi tới nhà của Trương Thành ở bên ngoài cung một chuyến.

Tỷ phu đáp ứng chuyện của tiểu di tử, luôn phải nhanh chóng làm tốt, nếu không liền thật là mất mặt quá đi!

Bọn thái giám đều ở tại trong cung, nhưng Đại thái giám có quyền thế cũng ở bên ngoài cung mua một cái gọi là ngoại trạch, thậm chí còn lấy vợ nạp thiếp... Dĩ nhiên đều là bài trí cho có mà thôi.

Đầy tớ của Trương Thành bên nhà ngoài hiểu được làm như thế nào để thông báo chủ nhân trong cung. Tần Lâm ngồi chờ không bao lâu, Trương Tiểu Dương liền cỡi ngựa chạy tới thật nhanh.

Trương Tiểu Dương nhảy xuống ngựa ném roi cho người ở, vừa lau qua đầu đầy mồ hôi, vừa luôn miệng nói:

- Tần Đại ca, người lại gây ra đại họa nữa rồi!

Tần Lâm lập tức đứng lên, may là hắn gan lớn lòng đen, lúc này cũng chuẩn bị cướp đường mà chạy rồi.

- Vậy ư, chỉ cần người đừng truy xét lung tung là được, cũng không đến nỗi sợ thành như vậy chứ?!

Trương Tiểu Dương không giải thích được nhìn Tần Lâm một chút:

- Ta nói là trong cung lục soát tìm trân bảo chuyện này nước rất sâu. Chúng ta có thể không đụng thì tận lực đừng đụng vào, tránh rước lấy tai họa vào thân.

- Phù...

Tần Lâm thở dài, quả thật muốn bắt lấy Trương Tiểu Dương lại đánh một trận: con bà nó, câu nói mới vừa rồi kia lão tử còn tưởng rằng là sự tình Trương Công chúa tự mình xuất cung, lại bị ta khi dễ đụng phải đã bị phát hiện ra chứ!

Trương Công chúa Đại Minh triều, cũng không phải là có thể tùy tiện nhào vào đề loạn!

- Nói chuyện rõ ràng chút, chớ có hù dọa có được hay không?

Tần Lâm u oán tròn mắt nhìn Trương Tiểu Dương một cái:

- Lão tử thiếu chút nữa bị hù dọa lòi ra chuyện xấu rồi.

Trương Tiểu Dương cười hắc hắc, có chút ngượng ngùng.

Hắn và Tần Lâm sống vai chiến đấu ở Kỳ Châu, là sinh tử chi giao chân chính, khi đó nếu là phe Hoàng Liên Tổ được thế, Tần Lâm xui xẻo không cần phải nói nữa rồi. Hắn là tiểu thái giám tâm phúc bên cạnh thế tử Chu Do Phiên, sợ rằng ngay cả hài cốt cũng không biết hiện giờ ở đâu!

Hiện nay sau khi nhận thức phụ Trương Thành làm Bình Bút thái giám Ty Lễ giám, ở bên trong hoàng cung có chút thể diện. Hắn đã khen ngợi Tần Lâm trước mặt Trương Thành mấy lần, Trương Thành cũng biết Tần Lâm có bản lĩnh thâm âm đoạn dương, động triệt u minh, có ý kết giao, để hỗ trợ thanh khí.

Lần này nghe Tần Lâm muốn thay Trương Công chúa mang trở về bốn món bảo vật, Trương Thành cũng lập tức sắc mặt trắng lên, lập tức phái đưa cháu ra cung nói cho Tần Lâm biết:

Nên thu tay lại, ngàn vạn lần chớ xâm nhập điều tra, một khi không cẩn thận sẽ có họa sát thân.

- Họa sát thân sao?

Tần Lâm sờ cảm như có điều suy nghĩ, tiếp theo nở nụ cười.

Nguyên vốn cho là chuyện rất đơn giản, không ngờ chuyện này lại có thể trở nên càng ngày càng có ý tứ rồi...

Mấy ngày kế tiếp Tần Lâm cứ theo lệ thường lên nha môn làm việc. Hai người Phùng Bang Ninh cùng Tào Hưng Vượng nhìn thấy hắn liền mặt mày sụ xuống, giống như Tần Lâm thiếu bọn họ mấy vạn lượng bạc vậy.

Cũng không phải sao, nha thự của Tần Lâm được Công bộ sửa đến phú lệ đường hoàng, vây quanh nóc nhà có rất nhiều ngói pha lê, tuy là căn phòng hướng Bắc, nhưng cũng ánh sáng tràn trề. Ngược lại chính hiệu chưởng Nam Trấn Phủ Ty Phùng Bang Ninh, nha thự hắn làm việc chẳng qua là chỉ sửa sơ sài bình thường, cùng quy cách với chức vị thuộc quan. Nóc nhà ngay cả nửa phiến ngói pha lê cũng không dùng, bảo hắn tức giận hay không tức giận?

Tần Lâm giả bộ không biết gì cả, đằng hoàng đi làm, bình an về nhà. Sắc mặt của Phùng Bang Ninh có xấu hơn nữa, hắn cũng tươi cười chào hỏi, cơ hồ giả bộ hèn yếu đáng khinh hơn cả Hồng Chỉ Huy.

Người không quen thuộc hắn, còn tưởng rằng Tần trưởng quan đổi tính, Lục mập cùng Ngưu Đại Lực hiểu được tính bướng bỉnh của hắn là âm thầm suy nghĩ, đoán chừng Tần trưởng quan lại muốn làm chuyện xấu, đào hố cho người ta nhảy vào chôn rồi.

Từ Tân Di tới Hội Tiên khách sạn hỏi chuyện trần bảo. Tần Lâm cứ nói sắp xong sắp xong rồi, thừa dịp không có ai liền sờ loạn mấy chỗ nữ nhi nhà người ta hay xấu hổ, còn cười cợt hỏi nàng lúc nào cho động phòng.

Mỗi khi đến lúc này Từ Đại tiểu thư đều đỏ mặt, giậm chân một cái, vội vàng chạy về chỗ ở tạm của Vũ Thanh Bá phủ.

Một lần cuối cùng, rốt cục Từ Đại tiểu thư bị Tần Lâm làm cho tức tức lên, tròn tròn mắt hạnh, cả giận nói:

- Chàng làm người không đáng tin cậy một chút nào, biểu muội còn nói chàng rất chắc chắn lắm đây, đến bây giờ còn không tìm bảo vật trở về. Tỷ phu vô năng, liên lụy ta làm tỷ tỷ cũng thật mất mặt. Hừ, cái gì động phòng, chờ tìm bảo vật về rồi hãy nói!

Chờ chính là câu này, Tần Lâm cười lên hắc hắc, hắn nghĩ ngợi chốc lát, nói với Từ Tân Di:

- Muốn tìm bảo vật về, không khó, chẳng qua là ta nghe nói trong cung có Thanh Minh Thượng Hà Đồ, Bích Ngọc Tây Qua cùng mấy món bảo vật giá trị liên thành. Nàng nói với Vũ Thanh Bá Lý Vĩ, bên ngoài có người bằng lòng bỏ vạn lượng hoàng kim mua những bảo vật này, nhưng nhất định không thể nói tên của vị phu ta.

Mấy ngày kế tiếp, theo Vũ Thanh Bá Lý Vĩ vào cung, chuyện bán ra nghệ thuật trân phẩm trong cung để làm phong phú quốc khố gặp phải sự nghi ngờ chưa từng có trước đó. Trong kinh sư không ngờ vì vậy nổi lên một cơn gió lốc chính trị vô cùng đột nhiên.

Vũ Thanh Bá Lý Vĩ xuất thân thấp hèn, toàn ỷ vào chuyện có con gái trở thành Từ Thánh Lý Thái hậu của triều Đại Minh, lúc này mới giàu có hiển hách. Lão bình thời lá gan rất nhỏ, thấy các quan văn sĩ đại phu cùng võ công huân quý đều phá lệ khách sáo, tất xấu duy nhất chính là tham tiền, coi trọng vật gì tốt liền vào cung tìm con gái đòi, trước đó được ban cho hải diển hoàng trang, khởi tạo Thanh Hoa viên nổi tiếng (đời sau chính là chỗ đất dựng nên đại học Thanh Hoa), sau đó lại đem chỗ danh thắng Ngọc Uyển đàm diếu ngư đài này biến thành tài sản riêng của lão.

Từ gia cùng Lý gia là người thân. Từ Tân Di ở tại Vũ Thanh Bá phủ, tìm một cơ hội nói đến chuyện bán ra vật trong cung, nàng làm như vô tình nhắc tới Nam Kinh có người bằng lòng bỏ vạn lượng hoàng kim mua Thanh Minh Thượng Hà Đồ, Bích Ngọc Tây Qua cùng mấy món trân bảo.

Người nói có lòng, người nghe cũng có ý, Lý Vĩ xuất thân nguyên vốn bần hàn, nghe được Từ Tân Di nói đến bốn chữ vạn lượng hoàng kim, lão thiếu chút nữa bị một miếng cơm làm ắc nghẹn, lập tức liền ngâm tính toán mưu lợi.

Ngay đêm đó, người nha hoàn hầu hạ Lý Vĩ đều bị sợ hết hồn: lão gia tử nằm trên giường giống như cái bánh lạc lặn qua lộn lại, cả đêm không ngủ, thỉnh thoảng còn một mình cười lên ha ha, giống như con heo mẹ phát cơn điên vậy.

Ngày hôm sau vừa rạng sáng, Lý lão gia tử nhướng đôi mắt đen xì, ngồi lên cổ kiệu nhanh như tên lửa vào cung tìm con gái, gặp mặt không nói mấy câu, mở miệng liền đòi Thanh Minh Thượng Hà Đồ và mấy món bảo vật.

Lý Thái hậu biết cha không tu dưỡng nghệ thuật gì, trước kia toàn là đòi trang viên, đất đai, vàng bạc, đột nhiên muốn lấy mấy thứ họa trân bảo, trong lòng nàng không khỏi có mấy phần kỳ quái.

Nhưng Lý Thái hậu đối với người nhà tương đối tốt, nhất là phụ thân Lý Vĩ của mình, chỉ cần không phải yêu cầu quá mức, nàng đều sẽ thỏa mãn. Hơn nữa nàng tu dưỡng về nghệ thuật không nhiều, trong mắt của nàng giá trị của những bảo vật này cũng rất có hạn, vì vậy lập tức truyền ý chỉ, đem bảo vật thưởng cho người cha lòng tham vô đáy này.

Không ngờ các loại bảo vật Bích Ngọc Tây Qua gì đó đều tìm được, vừa khéo chỉ có Thanh Minh Thượng Hà Đồ là không tìm ra.

362. Chương 362: Ân Trộm Quốc Bảo

Lý Vĩ lập tức không chịu buông tha, ép buộc thái giám thay lão tìm cho ra bức họa... Chỉ vì ngày hôm qua Từ Tân Di nói qua, có phú ông bằng lòng bỏ ra vạn lượng hoàng kim mua mấy món bảo vật này, thực là một vị hậu duệ của Triệu Tống. Cái gì Bích Ngọc Tây Qua, cờ vây ngọc thạch đều là vật do hoàng cung Tống triều năm xưa ngự dụng, người ta mượn cái này để tưởng nhớ tổ tiên, cho nên mới bằng lòng ra giá đắt mà mua.

Trong đó Thanh Minh Thượng Hà Đồ vẽ cảnh vật Biện Kinh thời nhà Tống, hoàng cung điện vũ, vừa khéo là vật mong muốn hàng đầu trong danh sách bảo vật mà họ muốn đó. Thiếu bức đồ này, người ta sẽ không chịu mua.

Lý Vĩ vì vạn lượng hoàng kim trong truyền thuyết, quyết tâm không tiếc bất cứ giá nào muốn thu cho được bức đồ này vào tay, trong cung kêu to mắng lớn, náo loạn cả ngày. Trương Thành, Trương Kinh đều vì xuất phát từ cẩn thận phụ giúp vào, nhưng rốt cuộc vẫn không tìm được. Lão gia tử không ngờ lại chạy đến trước mặt con gái quơ tay múa chân tổ cáo, nói thái giám trong cung ngay cả ý chỉ của Thái hậu cũng dám vi phạm, đem danh họa giấu đi không chịu cho lão.

Lý Thái hậu bị cha làm cho phiền không nhin được, cho tranh khác thay thế đi vậy. Thế nhưng bất kể danh họa trên quý đường nào, Lý Vĩ đều lắc đầu như đánh trống chầu: không muốn, chỉ muốn Thanh Minh Thượng Hà Đồ.

Càng về sau ngay cả Lý Thái hậu cũng nổi lên lòng nghi ngờ, rốt cuộc bức họa kia đi đâu vậy chứ? Nàng phân phó cha đi về nhà trước, chờ trong cung bí mật điều tra, sau khi tìm được nhất định cho ông ta, lúc này Lý Vĩ mới mất hứng mà về.

Trên đời không tường nào gió không lọt qua được, Lý Vĩ gây thanh thế trong cung không nhỏ, hiển nhiên truyền đến trong tai của hữu tâm nhân bên ngoài cung.

Phái đối chọi với Trương Cư Chính trong hai năm qua người thì bị biếm, người thì bị bãi chức, còn dư lại không bao nhiêu. Hơn nữa chuyện bán ra tự họa làm đầy quốc khố, cuối cùng là phương thức suy nghĩ phù hợp ngoại triều quan văn đem tiền bên trong kho đến Hộ bộ, sau lưng lại có Lý Thái hậu cùng Vạn Lịch để ủng hộ, cũng không thể nói gì được.

Đột nhiên tuôn ra trong cung chuyện trên bảo mắt tích, những người này thật là mừng rỡ, lập tức giống như gà chọi đến say máu nhảy tung cả lên, Hình bộ Chủ Sự Trầm Tư Hiếu, Giám Sát Ngự Sử Triệu Ứng Nguyên, đám người Thái Phó Tự Thiếu Khanh Trương Hữu Long đua nhau dâng thư, đạ hặc Hộ bộ Thượng Thư Trương Học Nhan dung túng thuộc quan, bỏ túi riêng, cấu kết cùng nội đình hoạn quan, mượn cơ hội bán ra vật cung cấm, tham ô Thanh Minh Thượng Hà Đồ cùng đồng đảo các loại trên bảo.

Hạng Trang múa kiếm nhưng ý ở Phái Công, mặc dù đầu mâu tạm thời nhắm ngay Trương Học Nhan trực tiếp tổ chức, trên thực tế là nhắm thẳng vào Thủ Phụ đề sư Trương Cư Chính thúc đẩy chuyện này, liên đới tới Ty Lễ Giám Phòng Bảo.

Bây giờ đám người Trầm Tư Hiếu nhảy ra chẳng qua là con tốt xung phong hãm trận mà thôi. Sau lưng bọn họ còn có xe pháo mã cùng lão soái, dư đảng tiền nhậm Thủ Phụ Cao Cửng lưu lại ở trong kinh thành, cùng với đại viên triều đình phát sinh xung đột với Trương Cư Chính trong sự kiện ‘đoạt tình’ lần trước. Đối với hành vi của Hình bộ Chủ Sự Trầm Tư Hiếu, thái độ của Hình bộ Thượng Thư Nghiêm Thanh tương đối mập mờ.

Từ nội đình đến bên ngoài triều đều nổi lên cuồng phong bạo vũ, những quan viên bất mãn đối với triều chính mới đều ngấm nhìn thế cục, mang theo sự hưng phấn giấu không được...

Người nào cũng đều không biết rằng, cánh con bướm khê đập tạo thành gió lốc kia chẳng qua là tứ phẩm Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ nho nhỏ Tần Lâm mà thôi.

Mấy ngày nay hần vãn đằng hoàng mỗi ngày đi Cẩm Y Vệ nha môn điểm danh, giả bộ như người không có chuyện gì vậy. Ngay cả Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực thân tín nhất vào thời điểm mỗi ngày nghị luận vụ án danh họa bị mất trong cung, cũng tuyệt đối không ngờ trưởng quan của mình lại đóng vai trò như thế nào trong cuộc phong ba này.

Rốt cục, Lưu Thủ Hữu triệu tập tất cả đường thượng quan đến bản nha Bạch Hổ đại đường.

Bồi bên cạnh Lưu Thủ Hữu còn có hai người, người thứ nhất tướng mạo bình thường, nụ cười gian hoạt vô cùng, trường bào xám mũ nhọn, cùng quan viên Đông Xưởng thường thấy ngày xưa bất đồng, ngực có bổ phục Thiên Hộ quan võ... Đây chính là nhân vật thứ hai của Đông Xưởng trừ Xưởng Công ra, hiện đảm nhiệm Chương Hình Thiên Hộ, tâm phúc Từ Tước của Phòng Bảo.

Một người khác thần sắc kiêu ngạo bất tuân, mặt mũi đầy thịt, râu ria từng sợi một đâm tua tủa, hung tướng tất lộ, cũng áo sam xám mũ nhọn, trước ngực có bổ phục Bá Hộ quan võ, chính là Lý Hình Bá Hộ Đông Xưởng Trần Ứng Phượng.

Xưởng Vệ một thể, phần lớn thời điểm quyền thế Đông Xưởng còn vượt qua Cẩm Y Vệ, Đông Xưởng Chương Hình Thiên Hộ có địa vị không khác gì cẩm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu. Mà Lý Hình Bá Hộ trừ chương Bäck Trần Phủ Ty ra, so tất cả đường thượng quan cẩm y đều hơi cao hơn một bậc.

Cho nên tất cả đường thượng quan đều nhìn hai vị này gật đầu cúi người, duy chỉ có Phòng Bang Ninh thần thái du nhiên tự đắc, mơ hồ ngạo thị đồng liêu... Từ Tước, Trần Ứng Phượng đều là thuộc hạ của Phòng Bảo bá phụ hần.

Mọi người đều biết lẫn nhau, Lưu Thủ Hữu hơi giới thiệu, lập tức đi thẳng vào đề nói:

- Xem ra chư vị đều hiểu rồi, Từ Thánh Thái hậu ban Thanh Minh Thượng Hà Đồ cho Vũ Thanh Bá, không ngờ lại tìm trong cung nhiều lần không được, bên ngoài cái gì cũng nói được. Nhưng mà bất quản về nó, làm Thái hậu tức giận, Đông Xưởng cùng Cẩm Y Vệ chúng ta liên thủ phá án. Hai vị lão huynh nào bằng lòng ra lực, dò xét án này không?

Xoát một cái, mọi ánh mắt đều tập trung vào trên người Tần Lâm. Người nào không biết vị Chỉ Huy Thiêm Sự trẻ tuổi này phá nhiều đại án trọng yếu, chính là vị có khả năng phá án hàng đầu trong bản nha chứ?

- Hạ quan nguyên đi!

Ngoài ý liệu là, kẻ tranh trước một bước tình nguyện làm chuyện này không phải là Tần Lâm, mà là Phùng Bang Ninh. Hắn dương dương đắc ý đi ra khỏi hàng, còn khiêu khích nhìn Tần Lâm một chút.

Bị Phùng Bang Ninh đột nhiên tập kích, Tần Lâm chẳng qua là cười cười không thèm để ý. Lão gian cự hoạt Lưu Thủ Hữu trên mặt hiện vẻ tức giận, chợt lóe lên rồi biến mất.

Mặc dù lập trường hai vị Trương Cư Chính cùng Phùng Bảo này cũng không hoàn toàn nhất trí, nhưng căn bản quan hệ đồng minh còn vững chắc. Chỉ là Phùng Bảo đứng vững ở Ty Lễ Giám cùng Đông Xưởng không cam lòng ở địa vị thuộc hạ, muốn lấy được quyền chủ đạo trong đồng minh, cho nên giữa Trương, Phùng cũng không có mâu thuẫn quá lớn.

Lần này chuyện trong cung bán ra thư họa làm phong phú quốc khố là hai người bọn họ cùng chung thúc đẩy. Mà tấu chương đạ hặc ngoài mặt chỉ Hộ bộ Thượng Thư Trương Học Nhan, trên thực tế đầu mâu đã nhắm ngay liên minh này, đứng phía sau màn chính là phái phản đối triều chính mới.

Đối mặt với địch nhân chung, Trương Cư Chính cùng Phùng Bảo nhất định sẽ chân thành đoàn kết.

363. Chương 363: Sợ Người Không Xui Xẻo

Bây giờ Đông Xưởng đã đưa ra một vị Chương Hình Thiên Hộ, một vị Lý Hình Bá Hộ, đều là thân tín của Phùng Bảo, như vậy dựa theo quy củ bất thành văn, đến phiên bên Cẩm Y Vệ nên đưa ra người tin cậy của Trương Cư Chính rồi.

Phùng Bang Ninh đột nhiên nhảy ra tỏ vẻ anh dũng muốn tham dự phá án, liền phá hư quy tắc ngầm, không khác nào không nể mặt Trương Cư Chính, cũng không nể mặt cẩm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu này.

Cho nên con người của Lưu Thủ Hữu chuyển một cái, chuẩn bị không mẫn không lạt nói mấy câu, khiến cho Phùng Bang Ninh không xuống đài được.

Kết quả ngược lại Đông Xưởng có tới hai vị giành trước, Từ Tước là tâm phúc của Phùng Bảo, cũng không quá mức khách sáo đối với vị diệt nhĩ này của chủ nhân:

- Phùng trưởng quan, chuyện này ngoại quan loáng thoáng đem đầu mâu chỉ hướng Phùng Ty Lễ, bên Đông Xưởng có ta cùng Trần Lý Hình cũng đủ rồi, người xem có nên tạm thời tránh ra hay không?

Trần Ứng Phượng ở trong phe Phùng Bảo địa vị thấp hơn nhiều, khẩu khí cũng khách sáo hơn, dáng vẻ sinh ra vốn một bộ hung thần ác sát, nhưng càng muốn giả làm tư văn, cắn văn nhai chữ nói:

- Lấy ngu kiến của ty chức, Phùng trưởng quan ở Nam Trần Phủ Ty sự vụ phức tạp, đồng dạng là tận trung vương sự. Nam Trần Phủ Ty một khắc cũng không thể thiếu Phùng trưởng quan, cho nên chuyện tra án này nên giao cho người khác làm thôi!

Dứt lời, hai vị đều nhìn Phùng Bang Ninh nháy mắt, bọn họ cũng không nghĩ tra án đều là hệ chính của Phùng Bảo, tra được thì dễ nói, tra không ra kết quả lý tưởng, đến lúc đó người nào chịu trách nhiệm? Vạn nhất kết quả bất lợi đối với Trương Cư Chính, tướng phủ lại không người chứng kiến, hai bên làm sao giao phó đây?

Phùng Bang Ninh không phải là đứa ngốc, lập tức ngửi được mùi, cũng may Trần Ứng Phượng đã bắc thang hạ dài sẵn cho hắn, chỉ cần nói Nam Trần Phủ Ty sự vụ phức tạp không cách nào phân thân, sẽ nhân cơ hội rút về.

Không ngờ lúc này Tần Lâm đứng ở phía sau hắn, đột nhiên cười hừ một tiếng từ trong lỗ mũi. Tiếng cười kia vô cùng nhỏ, người khác đều không nghe được, chỉ có lỗ tai của Phùng Bang Ninh cách khoảng cách gần là nghe rõ ràng: vừa khinh bỉ lại coi thường, quả thật khinh bỉ hắn tới cực điểm.

Phùng Bang Ninh thiếu niên đắc chí, ỷ vào chỗ dựa của bá phụ, cho tới bây giờ không gặp qua khó khăn thất bại nào, muốn cùng Tần Lâm đối chọi đấu tranh, nhưng xuất sư bất lợi, cả một chuyện sửa nha thự bị Tần Lâm chiếm hết danh tiếng rồi, khiến cho hắn vô cùng mất mặt, vừa đổ kị vừa hận, thủy chung nghiên cứu làm thế nào để hung hăng chinh trị Tần Lâm một phen, mới có thể tiêu được mối hận trong lòng.

Nghe tiếng cười tràn đầy vẻ khinh bỉ của Tần Lâm, phổi Phùng Bang Ninh cũng sắp nổ lên vì tức, cũng không kịp nhớ nhiều nữa, tiến lên một bước, chấp tay nói với Lưu Thủ Hữu:

- Lưu Đô Đốc, hạ quan nguyện lập quân lệnh trạng, tất phá án này!

Lưu Thủ Hữu trong mắt hàn mang chợt lóe, thầm nói: chính người tự tìm cái chết, không oán ta được.

Từ Tước, Trần Ứng Phượng còn muốn khuyên nữa, Lưu Thủ Hữu chợt tươi cười rạng rỡ, cực kỳ nhiệt tình hướng về phía Phùng Bang Ninh chấp tay:

- Phùng Chỉ Huy chịu bỏ sức làm việc vua, thật là quốc gia đại hạnh, may mắn lớn của Cẩm Y Vệ nha môn chúng ta. Trên Bạch Hổ đại đường, nhất thời tuyển chọn kẻ sáng giá cũng chỉ có Phùng Chỉ Huy cùng Tần Chỉ Huy là hai vị thiếu niên anh hùng, nào nào nào, Tần Chỉ Huy cũng tới đây, lần này hai vị liên thủ nhau ra sức, nhất định có thể phá được án này, tìm về quốc bảo!

Đây là lần thứ hai Lưu Thủ Hữu nói đến chuyện tuyển chọn người sáng giá, Tần Lâm cũng không thoái thác như lần đầu tiên, trong ánh mắt chán ghét của Phùng Bang Ninh, không thêm nhường nhịn đi lên sóng vai cùng hắn, nhìn về phía Lưu Thủ Hữu chấp tay:

- Lưu Đô Đốc khen quá lời, hạ quan không dám nhận lãnh. Chuyện phá án thì hạ quan có chút đạo hạnh thấp kém như vậy, nên phải theo Phùng Chỉ Huy đi một chuyến, vạn nhất người có sơ thất gì, cũng tiện ở bên cạnh giúp đỡ, tránh làm mất mặt mũi của Cẩm Y Vệ thiên tử thân quân ta.

Lời nói này Tần Lâm có ý tứ, giống như nếu hắn không đi, Phùng Bang Ninh sẽ phải chịu mất mặt lớn lắm vậy, nhất thời khiến cho các vị đường thượng quan trên Bạch Hổ đại đường nháy nháy lẫn nhau, chẳng qua là ngại phiền mặt mũi không bật cười mà thôi.

- Người!

Phùng Bang Ninh giận đến sắc mặt xanh đen, chỉ Tần Lâm định ngoác miệng mắng to.

- Được rồi được rồi...

Lưu Thủ Hữu không đợi hắn phát tác, trước tiên nghiêm sắc mặt:

- Hai vị thiếu niên anh kiệt, luôn luôn lấy tinh thần đoàn kết làm trên hết. Tần Chỉ Huy cũng là vì hảo tâm, Phùng Chỉ Huy không nên quá so đo.

Lưu Thủ Hữu chững quãng chuyện của Cẩm Y Vệ, lĩnh hàm Tả Đô Đốc Thái Tử Thái Phó, cho dù Phùng Bang Ninh kiêu căng ngang ngược cũng không dám cãi vã cùng hắn ở giữa đình, không thể làm gì khác hơn là im hơi lặng tiếng, trợn hai mắt nhìn chăm chú vào Tần Lâm, thở hồng hộc giống như con cóc lớn vậy.

- Hừ, hai vị Đông Xưởng xử lý án đều là gia nô của bá phụ ta, còn sợ không chinh trị được gã nhà quê người sao.

Phùng Bang Ninh nghiên cứu làm thế nào trả thù Tần Lâm.

Tần Lâm nheo mắt lại, như cười như không liếc hắn một cái: thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại vào, không phải là lão tử không cho người cơ hội, ngược lại họ Phùng từ ngày lão tử

đến đảm nhiệm Nam Trấn Phủ Ty liền trốn mất nhướng mày. Ta không cho người chút màu sắc để xem thử, ắt không biết được Mã vương gia có ba con mắt, lần này phải khiến cho người không chết cũng lột da.

Phùng Bang Ninh bất ngờ gia nhập vào, khiến cho Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng cũng vô cùng bất đắc dĩ. Nhưng cuối cùng hai người bọn hắn chẳng qua là hạ nhân của Phùng Bảo, ít nhất thân phận trước mặt Phùng Bảo cùng thiếu gia Phùng Bang Ninh này phải kém một bậc, cho nên cũng không có được biện pháp nào, không thể làm gì khác hơn là hàn huyên mấy câu cùng hai vị đường thượng quan cấm y mới gia nhập, lại nói lời cảm ơn với Lưu Thủ Hữu sau đó cáo từ, bốn người cùng đi đến nha thự Nam Trấn Phủ Ty ngồi xuống thương nghị vụ án.

Tần Lâm cười híp mắt cười nói hàn huyên cùng hai vị Đông Xưởng đại lão. Phùng Bang Ninh rất khinh thường chỉ điểm Tào Hưng Vương bưng trà rót nước, bày ra dáng vẻ Phó chủ nhân, không thêm để ý tới Tần Lâm.

Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng biết rõ Tần Lâm trong bốn người đang phá án này trên thực tế đại diện cho Giang Lăng tướng phủ, cho nên không dám không theo thực mà trả lời, cũng không bày ra dáng vẻ của đại lão Đông Xưởng.

Lý Vĩ gây ồn ào đòi Thanh Minh Thượng Hà Đồ, trong cung tiến hành kéo lưới điều tra, trên văn thư ghi chép bức họa này là còn trong cung, thế mà không biết vì sao tìm mãi vẫn không tìm được.

Lúc này nội quan giám có vị thái giám họ Hồ đột nhiên nhớ lại, nói là những năm Long Khánh bức họa này cũng đã được ban cho Thành Quốc Công Chu Hi Trung. Qua hắn nhắc nhở, Phùng Bảo cùng mấy vị Đại thái giám khác ở hiện trường năm đó đều nhớ lại chuyện này, nói hơn phân nửa bức họa đã thưởng cho người, chẳng qua là trên văn điệp chuyển giao ghi chép thiếu sót mà thôi.

Nguyên là chương án thái giám Ty Lễ Giám, Đông Xưởng Đốc Công Phùng Bảo cũng lên tiếng, chuyện này hoàn toàn có thể đến đây chấm dứt, còn ai dám nói một chữ không?

Vừa khéo Vũ Thanh Bá Lý Vĩ mắt thấy một vạn lượng hoàng kim tới tay lại bay đi, cảm giác đúng thật là ngứa ngáy trong lòng, nhịn không được lại chạy đến Thành Quốc Công phủ đi hỏi chuyện này, ý tứ là muốn mua Thanh Minh Thượng Hà Đồ về, chuyển tay kiếm một số lớn.

Chu Hi Trung trong thời Vạn Lịch đã chết rồi, con trai cũng chết sớm, bây giờ chủ nhân của Quốc Công phủ là cháu trai Chu Ứng Trinh của ông ta, còn chưa tập tước.

Nghe nói Lý Vĩ tới, Chu Ứng Trinh vô cùng kinh hãi, nói ông nội ta năm đó sau khi cầu danh họa, còn chưa kịp đi lĩnh, Long Khánh gia lại đột nhiên băng hà, Không lâu sau tân hoàng lên ngôi, bận rộn loạn loạn đến giữa tháng bảy, kết quả ông nội ta cũng bệnh chết, từ đầu đến cuối liền không cầm được qua bức họa này!

Lý Vĩ lập tức nhảy lên cao tám trượng, lại đi tìm con gái khóc lóc cầu xin.

Từ Thánh Lý Thái hậu bị chuyện này huyên não rất phiền lòng, cộng thêm bên ngoài triều quan văn phản đối triều chính mới đua nhau dâng thư đạ hặc Hộ bộ Thượng Thư Trương Học Nhan, trong lúc nhất thời có khí thể mưa to gió lớn sắp kéo tới. Vì vậy nàng vội vàng xuống ý chỉ, bảo Đông Xưởng cùng Cẩm Y Vệ điều tra kỹ chuyện này.

- Tần trưởng quan, người xem bây giờ chính là cục diện như vậy...

Từ Tước nghĩ ngợi, xòe tay ra:

- Theo bản quan xem xét, chỉ sợ chuyện còn phải truy tố đến yếu nhân trong cung của Long Khánh hoàng gia trong lúc băng hà kia.

Trần Ứng Phượng cũng thấp giọng:

- Trần Hồng, Mạnh Trùng, dưới mông đều không sạch sẽ!

Trần Hồng, Mạnh Trùng kia theo thứ tự là Đại thái giám Ty Lễ Giám trước khi Phùng Bảo thượng vị, là một đảng của tiền nhiệm Thủ Phụ Cao Cung. Ý tứ của Từ Tước, Trần Ứng Phượng chính là giá họa tội trộm bảo này lên trên người của hai tên này, rửa sạch cho Phùng Bảo cùng Trương Cư Chính.

- Hai vị quyền hoạn này đã miễn chức lâu rồi, nói là bọn họ trộm, sợ là khó làm cho kẻ dưới phục tùng?!

Tần Lâm cau mày, trầm ngâm không quyết.

Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng ngơ ngác nhìn nhau, tự nhủ Tần Lâm không biết điều. Bây giờ cũng chỉ có biện pháp này là dễ dàng nhất để giải thoát cho Thủ Phụ để sư cùng Phùng Ty Lễ mà thôi.

- Tần Chỉ Huy, nếu là người sợ không thể phục chúng, hắc hắc hắc hắc, dù sao Đông Xưởng ta cũng có biện pháp làm cho vụ án này có bằng chứng như núi...

Trần Ứng Phượng bóp đầu ngón tay lách cách vang dội, trên mặt hung tướng tất lộ.

Hình tấn ép cung, đánh cho khai nhận ra? Tần Lâm cười lắc đầu một cái:

- Nói như vậy, không tìm được tranh trở về, chúng ta giao phó thế nào đây?!

- Ách...

Trần Ứng Phượng bị nghẹn họng một cái, biết Tần Lâm nói có đạo lý, không cách nào phản bác.

Án mất trộm không giống án giết người. Tỷ như vụ án giết người, đánh cho khai nhận, tùy tiện đổ thừa hung khí cho nghi phạm, là sợi dây siết chết hay là thái đao giết người, như vậy sẽ xử lý hết sức dễ dàng. Còn án mất trộm này thì phải tìm được tang vật, muốn cứng rắn đánh cho hai lão thái giám hết thời chiêu nhận đã trộm bảo thì dễ dàng, nhưng đi đâu tìm cho được quốc bảo như Thanh Minh Thượng Hà Đồ về giao nộp đây?!

Trong bụng Từ Tước cực kỳ không vui, lại không nòng cạ giống như Trần Ứng Phượng vậy. Dù sao Tần Lâm trong tổ chuyên án bốn người này trên thực tế đại diện cho Trương Cư Chính, cũng không thể không nỗ lực. Hắn liền nhìn Phùng Bang Ninh nháy mắt, chậm rãi uống trà nói:

- Phúc đồ này giá trị rất cao, không chừng là Trần Hồng, Mạnh Trùng không tự mình cất giấu, mà có lẽ chuyển bán cho người khác. Điều này cũng có thể, nếu là ra khỏi hải ngoại, hiển nhiên không chỗ truy xét...

Không ngờ tới, Phùng Bang Ninh lại không giúp đỡ hai vị Đông Xưởng nói chuyện, mà là âm dương quái khí nói:

- Tần Chỉ Huy vừa có tám nghìn đại bản lãnh, muốn làm án này có gì khó khăn? Chúng ta lần này nhất định phải điều tra kỹ vụ án, khiến cho người ngoài tâm phục khẩu phục.

Thì ra Phùng Bang Ninh chỉ sợ vụ án làm theo biện pháp của Từ Tước, Trần Ứng Phượng, toàn là dùng độc hình, khoái đao chém loạn ma, dù không tìm được đồ cũng có thể nói là bán ra hải ngoại, người chết không đối chứng. Tần Lâm sẽ dễ dàng phá được vụ án, tự đứng được công lao, chẳng phải là quá tiện nghi hắn sao?

Tần Lâm nhìn thần sắc của Phùng Bang Ninh, giống như nhìn một con heo ngu xuẩn không chịu nổi, còn tự cho là thông minh tuyệt đỉnh, trên thực tế loại người này ngu dốt vô cùng. Bụng hắn sắp cười đau cả ruột, nhưng mặt cũng không lộ vẻ gì khác thường, nghĩa chính từ nghiêm nói:

- Phùng Chỉ Huy nói phải, chúng ta phải nên công bình chấp pháp, không chỉ bắt được thiết tặc, hơn nữa còn phải lấy được tang vật. Đây mới gọi là đại hoạch toàn thắng!

Phùng Bang Ninh là cháu ruột của Phùng Bảo, Tần Lâm là đại diện Trương Cư Chính, hai người bọn họ đều nói muốn điều tra công bình tỉ mỉ. Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng không thể làm gì hơn, liền đề nghị trước hết bắt đầu tra từ quy trình giao tiếp giữa quan viên kinh ban Hộ bộ và trong cung.

Nhưng Tần Lâm đưa tay ngăn lại, ung dung tự tại nói:

- Vụ án rốt cuộc như thế nào, rốt cuộc bức tranh có thưởng cho Thành Quốc Công hay không, chúng ta phải tỉ mỉ cẩn thận, đi tới phủ của Thành Quốc Công cẩn thận tra một chút, ít nhất trước tiên xác định hướng đi của tranh.

Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng liếc mắt nhìn nhau, hơi có chút không giải thích được, đều nói vị Tần trưởng quan này có khả năng thâm âm đoạn dương, sao lại vào lúc này lại hồ đồ như vậy?

Cháu ruột của Thành Quốc Công chính miệng nói tranh không tới tay hắn, trong cung ngự dụng giám cũng không có thủ tục ghi chép giao tiếp tương ứng, xem như đúng như ghi chép tranh còn ở trong cung. Mấy

Đại thái giám bao gồm cả Phùng Bảo sau đó cũng nhớ lại, năm đó quả thật chẳng qua là Long Khánh hoàng gia lỡ miệng đáp ứng, cũng chưa hoàn thành thủ tục bàn giao.

Như vậy chính là ba mặt đối chứng, nhân chứng vật chứng đều xong rồi, còn tra làm gì nữa? Cho dù hai vị đại lão Đông Xưởng này làm qua vụ án hàng vạn ngàn ngàn, phía dưới tay oan hồn thiên thiên vạn vạn, lúc này cũng không hiểu trong bụng của Tần Lâm muốn làm cái gì.

Khóe miệng Phùng Bang Ninh sắp nhếch tới trên mũi, cảm thấy Tần Lâm phá án bất quá chỉ như vậy, hừ lạnh một tiếng:

- Nếu Tần Chỉ Huy không ngại vất vả, chúng ta hãy đi theo một chuyến coi như thế nào? Đều là ra sức vì việc vua mà!

Tần Lâm mang theo Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực, phía sau Phùng Bang Ninh thì có Tào Hưng Vượng đi theo. Từ Tước cùng Trần Ứng Phụng mang theo thật nhiều Đường Đầu, sai dịch Đông Xưởng. Đoàn người mệnh mông cuồn cuộn chạy tới phủ của Thành Quốc Công.

Lúc trước Thành Quốc Công Chu Năng là đại công thần của Chu Lệ trong loạn Tĩnh Nạn cướp lấy ngôi vị Hoàng đế, coi như là quốc công cực kỳ hiển hách, đời trước là Chu Thời Thái sau khi nhận thụ phong mấy tháng là chết, không làm gì nổi bật.

364. Chương 364: Thành Quốc Công Nhất Gan

Sau đó đến đời ông nội Chu Hi Trung chương quản, có hai phủ, tổng quản Thần Cơ doanh, Đề Đốc mười hai đoàn doanh cùng năm quân doanh, thống quản hết chư quân kinh sư, quan bái Thái Sư vị, sau khi chết truy phong Định Tương vương, hiển hách vô cùng. Em của ông ta là Chu Hi Hiếu cũng từng làm cấm y Đô Đốc, quan cư chức Thái Bảo.

Vốn Tần Lâm tưởng rằng thế hệ Chu Ứng Trinh này hoặc là giống như Từ Duy Chí ăn chơi phá phách không kềm chế được, hoặc là giống như Thường Dận Tự thô lỗ cạy mạnh, tóm lại hẳn sẽ có mấy phần khí phách của các tướng môn hổ tử.

Ai ngờ bước ra nghênh tiếp chính là một thiếu niên công tử so với hắn còn trẻ hơn một hai tuổi, ôn nhu văn nhã, giữa hai lông mày có mấy phần âm trầm úc kết. Hắn mắt thấy thật nhiều sai dịch Đông Xưởng cùng Cấm Y Hiệu Úy, sợ đến cả người run run, bước chân rối loạn, lúc ra cửa còn bị ngưỡng cửa báng ột cái, bước tới chào đón mà câu sau không liền với câu trước:

- Chư vị lão thúc lão bá, lại có chuyện gì muốn tìm tiểu đệet nữa? Tiểu đệet cần thủ môn hộ, cũng chưa từng phạm pháp!

Phụ thân của Chu Ứng Trinh từng làm cấm y quan mấy ngày, mới vừa tập tước, còn chưa kịp lên làm Đô Đốc thì đã sớm chết rồi, cho nên hắn phải xưng bọn Từ Tước, Phùng Bang Ninh làm thúc bá.

Từ Tước hiểu được vị này là người nhất gan, cũng không quản người ta là Quốc Công gia tương lai, ý vào uy phong Đông Xưởng, làm ra vẻ nói:

- Tiểu công gia chớ trách chúng ta đắc tội, chính vì chuyện của Thanh Minh Thượng Hà Đồ. Vị Tần Lâm Tần Chỉ Huy này đoán án như thần có lời muốn hỏi người!

Chu Ứng Trinh vẻ mặt như đưa đám, liên tiếp nhìn Tần Lâm cung kính chấp tay:

- Tần đại thúc, tranh kia thực sự không có ở nhà ta nha. Ban đầu gia tổ được Long Khánh hoàng gia ban thưởng, nhưng căn bản không giao tiếp nhận lấy. Lý hoàng thân đã hỏi qua, ta đã nói cho ông ta biết rồi mà.

Một loại gạo nuôi được trăm loại người, lúc này Tần Lâm mới hiểu được Chu Ứng Trinh đường đường là Thành Quốc Công tương lai, có gia gia cùng thúc gia uy phong như vậy, bản thân lại là một tên bọc mủ trứng thối, nhát gan vô cùng.

- Tiểu công gia chớ quá lo...

Tần Lâm cười híp mắt, thái độ khách sáo hơn nhiều so với Từ Tước, ôn tồn an ủi nói:

- Chúng ta chẳng qua là tới hỏi tình huống, chuyện này cùng tiểu công gia quan hệ không lớn, cũng không bắt lợi đối với người.

Trong một đồng hung thần ác sát Xưởng Vệ ưng khuyến, chỉ có thái độ của Tần Lâm hòa ái nhất. Chu Ứng Trinh cực kỳ cảm kích, nhiệt tình mời bọn họ vào trong phủ ngồi một chút, từ từ nói chuyện này.

Mọi người đi vào trong phủ. Tần Lâm nói Đông nói Tây hỏi về tình huống năm đó, thật ra thì đều nói chơi cho qua. Chu Ứng Trinh lại sợ Từ Tước, Trần Ứng Phụng hung hãn, ngược lại thích nói chuyện nhiều hơn với vị Tần Chỉ Huy hòa ái dễ thân cận này.

Dáng vẻ ấy của hắn đơn giản buồn cười tới cực điểm, thân là Thành Quốc Công sắp tập tước, thậm chí ngay cả nhìn cũng không dám nhìn mấy người Từ Tước, Trần Ứng Phụng. Ánh mắt phiêu phiêu thắm thoát, hiển nhiên sợ hãi tới cực điểm.

Tần Lâm trong lòng buồn cười, ngoài mặt tất nhiên hết sức thân thiết, nói không ngừng nghỉ cùng Chu Ứng Trinh giống như nói chuyện nhà. Dần dần Chu Ứng Trinh không sợ như trước nữa, nhất nhất đem tình huống năm đó nói qua một lần, chẳng qua là kể lại gia gia Chu Hi Trung nói như thế nào cùng Long Khánh hoàng gia, chứng kiến hiện trường có ba vị Đại thái giám Ty Lễ Giám Phùng Bảo, Trương Thành cùng Trương Kinh, kỳ dư cung nữ, lại có mấy người tiểu thái giám. Sau đó gia gia trở về nói như thế nào cho người trong nhà, rề rề nói cả nửa ngày.

Thật ra thì cũng không có tình huống gì mới, chuyện năm đó đã rất rõ ràng, bản văn ghi lại cùng người trong cuộc nhớ lại đều xác thật không lầm. Chu Ứng Trinh cũng không thể cung cấp bất kỳ đầu mối nào mới... Trên thực tế năm đó hắn mới bảy tám tuổi, sao biết được cái gì?

Hai vị Đông Xưởng nghe Tần Lâm ba hoa không nghỉ, quả thực là lỗ tai nghe đến nổi hết sức nhàm chán. Phùng Bang Ninh thì liên tục cười lạnh, nói với Từ Tước:

- Tần Chỉ Huy quả nhiên đoán án như thần, nhìn hỏi cặn kẽ như vậy, chỉ hận không được hỏi luôn một lần xem năm đó người nào nháy mắt mấy cái!

Từ Tước cùng Trần Ứng Phụng cũng cười thầm không ngừng, nhủ thầm trong lòng: quả nhiên là nghe danh không bằng gặp mặt, bên ngoài thổi phồng tên họ Tần này lợi hại như thế nào, thì ra là loại tốt mã rề cùi như vậy.

- Lải nhải con bà nó...

Trần Ứng Phụng hàm răng cắn chặt như đinh thép, thấp giọng từ trong đôi môi phát ra một câu:

- Tên họ Tần sao không hỏi qua một lần Chu lão Quốc Công ở trong cung ho khan mấy tiếng, đi tiểu mấy lần luôn?

Từ Tước hàm dưỡng khá hơn chút, cười nói:

- Tần Chỉ Huy hỏi phải cặn kẽ, tất nhiên là có nguyên nhân của hắn, chẳng qua là tiểu công gia năm đó tuổi rất nhỏ, sợ là không nhớ được quá nhiều điều, cũng không tránh khỏi nhớ lầm...

Chu Ứng Trinh còn tưởng rằng là bọn họ chĩa mũi dùi vào mình, bị dọa sợ đến lập tức từ trên ghế đứng lên, sợ hãi nói:

- Tiểu diệt tuy còn trẻ tuổi, may mắn là nhớ chuyện sớm, những điều này đều nhớ rất rõ ràng.

- Được rồi được rồi...

Từ Tước cười lên, vì chuyện mình có thể hù dọa đường đường Quốc Công gia mà đắc ý, nghênh ngang phát tay ý bảo hắn ngồi xuống.

Sau đó lại nặn ra vẻ mặt ôn hòa an ủi Chu Ứng Trinh:

- Đa tạ tiểu công gia cung cấp tình huống năm đó. Hạ quan trong lòng càng lúc càng ra nắm chắc, chuyện này thực sự không quan hệ gì cùng tiểu công gia. Bọn hạ quan quấy rầy đã lâu, bây giờ xin cáo từ. Nếu vụ án có cái gì nghi nan, sẽ trở lại thỉnh giáo.

Dứt lời, Tần Lâm đứng lên, cung cung kính kính nhìn Chu Ứng Trinh hành lễ. Kẻ này cũng vội vã đáp lễ.

Từ trước, Trần Ứng Phượng, Phùng Bang Ninh lại bất đồng, hiểu rõ được Chu Ứng Trinh là loại người yếu ớt vô dụng, cũng không cần tôn trọng hắn là Quốc Công gia, cực kỳ ngạo mạn giơ tay lên coi như là thi lễ rồi. Ngược lại Chu Ứng Trinh thân là Quốc Công lại trong miệng không dứt lời lão thúc lão bá, chấp tay xá chào từng người một.

Đưa mắt nhìn đám người Tần Lâm rời Thành Quốc Công phủ, Chu Ứng Trinh thở dài ra một hơi, đưa tay áo lau ọt... Chỉ một hồi này, mồ hôi hột trên ọt của hắn đã toát ra không ít.

Từ trong phủ của Thành Quốc Công đi ra, Tần Lâm lại đề nghị đi Hộ bộ tra xét, trên nửa đường nhìn thấy cờ hiệu màu vàng mời vào tửu quán hết sức hấp dẫn, thời điểm cũng đến trưa rồi, sau lưng liền truyền một thanh âm rột rột.

Quay đầu nhìn lại, Lục mập xấu hổ xoa xoa cái bụng tròn căng của hắn, thấp giọng cười khan nói:

- Tần ca, ngài xem chúng ta có phải nên...?

Lúc này đã xế trưa, điểm tiểu nhị ven đường đưa tay lên làm loa, vận dụng cái giọng to tướng hò hét nhưng thân thiết vô cùng:

- Chân giò thơm ngát, mè nướng bay đầy trời tinh, thịt trắng mỡ chảy ròng ròng, bánh bao thịt nóng hổi, lão Bạch làm không cay không lấy tiền, các vị khách quan xin mời vào bên trong...

365. Chương 365: Đi Thăm Viếng Khắp Nơi

Mọi người suốt buổi sáng chạy cả hai canh giờ, ai nấy đói bụng đến mức trong bụng sôi rột rột, nghe được thanh âm này đều chảy nước miếng ròng ròng.

- Tên mập, những quán này đều không tốt mà...

Tần Lâm cất tiếng cười ha hả, hướng đám người Từ trước chấp tay xá liên tục, ngón tay chỉ về phía trước:

- Gặp nhau chính là duyên phận, hôm nay chúng ta sống vai phá án, bản quan mời mọi người đến Tiện Nghi phường ăn bữa cơm thường, các vị cần phải nể mặt!

Tiện Nghi phường chính là những năm Vĩnh Lạc đã có danh hiệu, lấy vịt quay làm món nổi tiếng hậu thế, tuy nhiên tên là Tiện Nghi phường, giá cả lại không rẻ một chút nào, thực khách chủ yếu là quan trong triều. Nơi này Cẩm Y Hiệu Ủy, Đông Xưởng sai dịch, cộng lại hai ba mươi người, một bữa ở Tiện Nghi phường tổng cộng phải tốn mấy chục lượng bạc.

Tuy nhiên Tần Lâm cần gì quan tâm đến điểm này? Tào Bang cùng Ngũ Phong Hải Thương cộng lại, nói phú khả địch quốc cũng không phải khoác lác. Tần Lâm có hai thành vốn trong bọn họ, cho dù có mời tất cả quân đóng ở kinh sư tới ăn Tiện Nghi phường, cũng có thể mời được.

Từ trước cất tiếng cười ha hả, người của Đông Xưởng đều ăn uống chùa chiếm tiện nghi quen rồi, tất nhiên vui lòng xài tiền của Tần Lâm, liền cười nói:

- Kinh sư đều hiểu được Tần Chỉ Huy trọng nghĩa sơ tài, có cái tên Cập Thời Vũ, hôm nay chúng ta cũng...

Chúng sai dịch cũng đều xoa xoa tay cười hắc hắc, đều nghĩ hôm nay phải phàn cái bụng mà ăn mạnh, ăn phá sản Tần Lâm mới gọi là sướng khoái.

Đột nhiên Phùng Bang Ninh chợt chen vào:

- Tàn Chỉ Huy, lời này của người không đúng, chúng ta làm chuyện cho vua, cần lấy công vụ làm thiết yếu, làm sao trước hết nghĩ đến ăn ăn uống uống chứ? Trong cung Từ Thánh Lý nương nương cùng Phùng Ty Lễ đều ngẩng đầu ngóng trông kết quả phá án của chúng ta. Người lại muốn bỏ xuống vụ án này không làm, đi ăn Tiện Nghi phương gì, không khỏi quá mức cô phụ hoàng ân. Từ Chương Hình, Trần Lý Hình, hai vị nói đạo lý này có đúng hay không?

Ách... Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng sắc trong cổ họng một tiếng, thực không ngờ Phùng Bang Ninh đột nhiên mượn điều này làm khó dễ. Dù sao hắn là cháu ruột của chủ nhân, nhất định phải theo hắn nói chuyện. Nhưng Tàn Lâm mời khách bọn họ nguyên vốn cũng đáp ứng, trong lúc nhất thời quay ngoắc lại thật không dễ dàng chút nào.

Tào Hưng Vượng là đứng ở sau lưng Phùng Bang Ninh, hướng về phía Tàn Lâm cười hăng hắc, khiến hai người Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực tức giận không nhẹ, nhưng lại bị đối phương chụp cái mũ lớn chế trụ, không phản bác được gì.

Phùng Bang Ninh hết sức đắc ý, ban đầu Tàn Lâm được phân sơn phòng hướng Bắc, nói là nhìn nóc nhà của điện Thái Hòa ở phía bắc Tử Cấm thành, nhất thời lòng trung quân đền nợ nước, làm cho hắn bị ghen hòng không nói gì được, cho nên chờ tới bây giờ mới bắn ra một mũi tên để báo mối thù này.

Vượt ngoài dự liệu của mọi người, Tàn Lâm cũng không tranh cãi ngược lại, mà là cười ha hả nói:

- Phùng trưởng quan nói phải, hạ quan cân nhắc không chu toàn. Đã như vậy, chúng ta mua chút bánh nóng gì đó lót dạ, vừa gặm vừa đi đến nha môn Hộ bộ đi.

Tàn Lâm dễ dàng chịu phục như vậy, Phùng Bang Ninh ngược lại lấy làm kinh hãi, cẩn thận suy nghĩ một chút cảm thấy họ Tàn này phá án cũng không thần kỳ như trong truyền thuyết, nghĩ ngợi trước kia không phải là quá đề cao hắn hay sao, thật ra thì người này cũng không có bản lĩnh gì lớn.

Mọi người liền ghé quán ven đường mua chút cánh gà, bánh bao gì đó để lót bụng. Từ Tước, Trần Ứng Phượng không thành vấn đề, chỉ cảm thấy Phùng Bang Ninh quá mức cố chấp. Những tên Hiệu Ủy cùng sai dịch Đông Xưởng bình thường kia thì vô cùng thất vọng, một bữa tiệc rượu phong phú như vậy biến thành bánh nướng khô khan khó nuốt. Trời đông tháng Chạp giá rét, gió lạnh thổi trên đường vừa đi vừa gặm, người biết thì nói là thân quân Xưởng Vệ, kẻ không biết còn tưởng rằng đây là khổ sai từ đâu mà tới.

Chống chịu gió rét, gặm bánh nướng đi một mạch tới nha môn Hộ bộ, tiểu lại giữ cửa cũng giặt mình, không biết được đoàn người nào tới, Đến khi thấy rõ là một nhóm quan viên Xưởng Vệ mới vội vàng đi vào thông báo, sau đó mời bọn họ vào phòng văn thư.

Hộ bộ Thượng Thư Trương Học Nhan mặt mũi tỏ vẻ giận dữ đi ra, thần sắc rất bất thiện, cũng không làm lễ ra mắt cùng mọi người liền hỏi:

- Các người đến Hộ bộ đại đường này của bản quan làm cái gì?

Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng sớm biết vị Đại Tư Đồ này không phải là dễ trêu, cũng không dễ dàng nói chuyện giống như Chu Ứng Trình mới vừa rồi, liền co đầu rút cổ lại, ánh mắt nhìn Tàn Lâm.

Tàn Lâm chấp tay một cái, còn chưa kịp nói chuyện, Trương Học Nhan đã phùng mang, trừng mắt. Tàn trưởng quan chúng ta lập tức xì hơi, cười khổ nhìn Từ, Trần hai vị giơ tay nhún vai, ý tứ là ta cũng không làm gì được lão Thượng Thư này.

Phùng Bang Ninh hoành hành quen rồi, lại ý có chỗ dựa của bá phụ, ngay cả Thượng Thư công của triều Đại Minh cũng không xem ra gì, thấy Tàn Lâm lùi bước hắn càng lúc càng ra vẻ đắc ý, ra điệu bộ nhà quan nói:

- Trương Thượng Thư, hạ quan phụng ý chỉ của Thái hậu điều tra án Thanh Minh Thượng Hà Đồ bị mất cắp, muốn tra chi tiết thời gian trước giao tiếp trong ngoài như thế nào. Vì vậy đến quý nha môn tra một chút, kính xin Trương Thượng Thư cho gọi hai vị bộ tào chịu trách nhiệm tổ chức cụ thể ra, để chúng ta tiện tra án.

Trương Học Nhan nghe qua liên tục cười lạnh, không nói một lời, chờ Phùng Bang Ninh nói xong đợi nửa ngày, mới hít một hơi thật sâu:

- Lại những điều này, nói xong rồi chứ?

Phùng Bang Ninh không giải thích được gật đầu một cái.

- Một, bọn, nói, bây!

Trương Học Nhan từng chữ một gần mạnh từng tiếng, chợt giữa chừng liền trở mặt, cầm chén trà lên phanh một cái ném nát bấy, tức khí nói như quát với con bò chuẩn bị trận đấu:

- Lục bộ là triều đình trọng địa, công khí của quốc gia, muốn tham tấu, muốn tra phóng, tự có Đô Sát viện, lục khoa Cấp Sự, Xưởng Vệ các người là hoàng gia tư khí, há có thể lấy tư xâm công? Hộ bộ đại đường này của lão phu, sao có thể để cho các người xúc phạm? Hừ hừ, cho dù có đình trượng đánh chết lão phu, cũng ngàn vạn lần không thể phế bỏ pháp độ quốc gia.

Ồi mẹ ơi! Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực đây là lần đầu thấy quan văn triều Đại Minh phát uy, quả nhiên lợi hại, nhất tề thề đầu lưỡi thật dài, âm thầm nói may mắn thay cho trưởng quan của mình: mới vừa rồi thật may là không phải là Tần Lâm cây mạnh làm càn, nếu bị lão Thượng Thư mắng một trận, coi hoàn toàn mất hết mặt mũi.

Triều Đại Minh đến trung hậu kỳ, quyền thế tập đoàn quan văn cũng đủ để chống lại cùng hoàng quyền, thậm chí lấn lướt cả hoàng quyền. Cái gọi là đình trượng cũng là đánh những Đô lão gia, Cấp Sự thích nói hươu nói vượn, giống như Trương Học Nhan thân đảm nhiệm Hộ bộ Thượng Thư, trong Lục bộ trừ Lại bộ chính là ông ta, đi lên nữa cũng chỉ có mấy vị nội các Đại Học Sĩ thôi. Nếu là ngay cả Thượng Thư cũng bị đình trượng, vậy cả quan văn triều bất kể hệ phái nhất định sẽ ùa lên như ong vỡ tổ rồi.

Phùng Bảo tự mình đến, Trương Học Nhan còn nể lão ba phần. Thân phận Từ Tước, Phùng Bang Ninh, lão Thượng Thư thật đúng là không xem ra gì.

Phùng Bang Ninh bị vỗ đầu che mặt mắng rất một trận, cả người đều tê dại, hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, đang muốn tranh luận cùng Trương Học Nhan, lại nói không lại người ta, trong lúc nhất thời bàng hoàng vô địa, sắc mặt phồng lên giống như heo bị bơm da, chỉ hận không có cái lỗ nào ở dưới đất mà chui vào.

Tần Lâm thủy chung cúi đầu, giống như là không dám ngẩng đầu nhìn Trương Học Nhan, duy chỉ có bả vai run run... Tên mập quen thuộc với tính cách của Tần trưởng quan, lúc này mới chợt hiểu ra, lấy đầu ngón tay thọt Ngưu Đại Lực. Hai người bèn nhìn nhau cười, hết thấy có thể hiểu không cần phải nói ra.

Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng có hung hăng đi nữa, trước mặt lão Thượng Thư cũng không dám càn rỡ, vội vàng xin lỗi hẳn luôn miệng, nói cũng không phải là tới tra Hộ bộ của Trương Thượng Thư quản lĩnh, chẳng qua là tìm hai vị bộ tào ty quan hỏi một chút tình huống.

Tần Lâm chờ cho Phùng Bang Ninh để lộ tướng xấu đủ rồi, lúc này mới từ từ đứng lên, giả vờ tốt bụng khuyên:

- Trương Thượng Thư, chuyện này thực không liên quan lớn cùng Hộ bộ. Chúng ta tra một chút, cũng tiện công bố cho thiên hạ, trả lại trong sạch cho ngài, rửa sạch những từ ngữ đạ hặc không thực kia!

- Nói như vậy còn được...

Trương Học Nhan lần này thì cười tươi như hoa nở, vuốt râu hừ một tiếng:

- Hừ, nếu là tên họ Phùng này chịu nói chuyện giống như người vậy, lão phu cần gì động can hỏa lần này? Không phải là Tần Chỉ Huy khuyên giải, lão phu ngày mai sẽ cáo bệnh, không phụng bồi!

- Mẹ của ta nha!

Từ Tước, Trần Ứng Phượng cùng Tào Hưng Vương mấy người đều muốn khóc. Nếu là Trương Học Nhan một vị thanh vọng cực kỳ như vậy, nho lâm danh túc Thượng Thư công như vậy bị bọn họ giận đến cáo bệnh, lần này coi như làm cho danh tiếng của Xưởng Vệ quá vang dội, bọn họ chỉ còn nước chờ bị tấu chương của quan văn cả triều đè chết đi.

Từ Tước nhìn Tần Lâm chấp tay một cái: lão huynh, lần này nhờ có người rồi!

Phùng Bang Ninh chán ghét hết sức, vừa hết sức xấu hổ, đứng ở một bên thật sự là vụn phần lúng túng.

Tần Lâm nói lời dễ nghe, kế tiếp Trương Học Nhan liền chịu phối hợp, gọi tới hai viên bộ tào Trình Hứa, Quách Toại Thành, đem danh sách giao tiếp đã chỉnh lý gọn gàng đưa cho bọn hắn xem, quả thật phía trên không có Thanh Minh Thượng Hà Đồ, nói cách khác Hộ bộ căn bản không tiếp lấy quốc bảo này từ trong cung, tham ô lưu lại cũng không thể nào kết luận được.

Tần Lâm căn dặn sao chép lại một phần danh sách để so sánh với phần ghi chép lại của nội quan giám trong cung, rồi cùng mọi người cáo từ rời đi. Trương Học Nhan cười hì hì đưa đến cửa chính, chẳng qua là vẫn mặt lạnh đối địch với Phùng Bang Ninh, rõ ràng là bị hắn làm cho tức giận chưa nguôi. Mọi người thấy vậy tất cả đều cười thầm không dứt.

Từ Hộ bộ đi ra, sắc trời cũng hơi tối, xem ra cũng đến lúc cơm nước. Phùng Bang Ninh ở trong Hộ bộ bị một bụng tức giận, cũng không dám làm lớn, trong lòng nói lần này Tần Lâm muốn mời khách ta sẽ không cần hắn, để ọi người ăn cho hắn nghèo luôn mới được!

Ai ngờ lần này Tần Lâm không đề cập tới chuyện ăn uống, nói muốn làm một mạch dẫn theo mọi người đi đến Vũ Thanh Bá phủ.

Từ Tước, Trần Ứng Phụng bụng buổi trưa đều đói đến muốn không chịu được, ánh mắt nhìn thẳng Phùng Bang Ninh, bởi vì vị thiếu gia này đã nói, ai cũng không dám nói đi ăn cơm trước... Hộ bộ Trương lão nhi đã cho hắn ăn no cục tức rồi, nói không chừng bị hắn mượn cớ trút cơn giận lên trên đầu, không phải là tự đi tìm chuyện không vui hay sao?

Phùng Bang Ninh càng không tiện chủ động đề cập, vì làm như vậy không phải là tự đánh vào mặt của mình hay sao? Không biết phải làm sao, đành nhẫn nhịn cơn đói đi theo Tần Lâm một mạch đi tới Vũ Thanh Bá phủ.

Ôi chào má ơi, trong phủ của Vũ Thanh Bá hoan ca thịnh yến, náo nhiệt vô cùng!

Sau khi thông báo, Lý Vĩ cũng không ra nghênh tiếp, con trai ông ta cũng chính là huynh đệ của Lý Thái hậu, quốc cụu gia Lý Cao tới chào đón, mời mọi người đi vào, nói lão gia tử đang cùng thân thích yến ẩm, mời các vị chờ một chút.

Đột nhiên ở trên đường có một người đẹp đồng cao vận áo đỏ như một trận gió chạy xuống, hai cái chân dài đóng đưa làm hoa mắt mọi người. Mọi người không quen biết, còn cho vị này là tiểu thiếp của Vũ Thanh Bá.

Lại thấy nàng cười híp mắt lôi kéo Tần Lâm, cũng không tị húy người ngoài, rất là thân thiết nhiệt tình nói:

- Ha ha, chàng cũng tới rồi sao? Khách quý khách quý!

Lúc này lễ giáo thịnh hành, phong khí kinh sư so với Giang Nam càng thêm cổ hủ, các phu nhân tiểu thư dứt khoát sẽ không ra xuất đầu lộ diện trước khách lạ như thế này. Bởi vì nữ tử này là đi ra từ hậu đường của Vũ Thanh Bá, mọi người liền suy đoán là gia kỹ hay thị thiếp gì đó, thấy nàng cùng Tần Lâm thân thiết như vậy, không khỏi cười thầm vị Tần trưởng quan này lưu tình khắp nơi, ngay cả Vũ Thanh Bá phủ cũng có người quen biết cũ.

Phùng Bang Ninh nuốt nước miếng một cái, nhượng mày nháy mắt chế nhạo nói:

- Tần Chỉ Huy quả nhiên thiếu niên phong lưu, vợ hết nga hoàng nộn lục, thì ra là người quen biết cũ ở Giang Nam!

Vị hồng trang nữ tử eo nhỏ mỏng kiêu này đang kéo lên cánh tay của Tần Lâm chuẩn bị đi vào trong. Nàng không hiểu thơ từ gì, còn nói lời của Phùng Bang Ninh thật hay, mắt hạnh mở thật to, tò mò nói:

- Ủa, làm sao ngươi biết bản tiểu thư cùng Tần Lâm là quen biết cũ ở Giang Nam? Ngươi là người biết xem bói đánh quẻ hay sao?

Đám người Từ Tước, Trần Ứng Phụng nhất thời thấy buồn cười. Những kẻ đánh quẻ xem bói đều là những kẻ mù người nghèo, là người vô cùng bần tiện. Phùng Bang Ninh thân là đường thượng quan cấm y, vinh hoa phú quý, lại bị nữ tử này nhận là người mù xem bói, thật khiến cho người nghe thấy phun cả cơm ra.

Phùng Bang Ninh cũng bị làm cho dở khóc dở cười, trong lúc nhất thời không biết nói gì cho phải, nhìn theo cười lạnh hắc hắc:

- Quả nhiên nòi nào úp vung nấy, Tần Chỉ Huy, người quen của người thật là thú vị vô cùng, cũng không biết nam nữ thụ thụ bất thân. Tần Chỉ Huy còn nhớ hay không?

Quốc trưởng Lý Cao đang vội kêu người làm dâng trà, nhất thời chưa kịp giới thiệu, nghe vậy liền không vui... sau khi giàu sang hẳn thường ẩn nấp trong tám con hẻm lớn, tuy không hiểu từ cú khương quỳ, nhưng cũng hiểu được câu ‘nga hoàng nộn lục’ kia của Phùng Bang Ninh là chỉ thứ nữ tử phần son để người ta trêu ghẹo, liền hung hăng trợn mắt nhìn Phùng Bang Ninh một cái, sau đó mặt mũi tươi cười hỏi Tần Lâm:

- Vị này chính là Tần cô gia sao, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu! Cháu gái cũng thiệt là, nếu cô gia ở kinh, sao lại không nói một tiếng? Giữa chúng ta là thân thích, ngay cả làm chủ cũng không làm xong, chẳng phải khiến cho lệnh tôn Ngụy Quốc Công bị chê cười hay sao?

366. Chương 366: Chu Môn Rượu Thệt Thối, Đói Chết Quỷ Trong Phòn

Nghe lời này, cổ họng của Từ Tước nuốt ực một cái. Trần Ứng Phụng đang ngậm hớp trà, còn chưa nuốt xuống liền phun ra ngoài phụt một cái.

Phùng Bang Ninh là đồ mặt không biết ứng phó ra sao, lúng túng không bút nào tả. Tất cả mọi người nhìn hắn giống như nhìn con khỉ làm trò, đặc biệt là Tần Lâm càng đáng ghét hơn, nụ cười hết sức hài hước kia khiến cho người ta không đất dung thân.

Lúc này các vị quan viên Xưởng Vệ đều hiểu ra, người đẹp hồng trang trước mắt này chính là con gái ruột của Nam Kinh Ngụy Quốc Công, thân thích Vũ Thanh Bá Lý Vĩ đang mở yến, và cũng là thê tử của Tần Lâm mới mai cưới hỏi đằng hoàng. Phùng Bang Ninh còn nói cái gì là thụ thụ bất thân, chẳng phải là tự bạt tai hay sao? Trong tai mọi người phảng phất nghe tràng pháo tay lớp lớp...

Lục mập, Ngưu Đại Lực cười hi hi vui sướng. Hai người nhất tề giơ ngón tay cái lên: nhìn Phùng Chỉ Huy này của chúng ta bắt đầu đùa giỡn, chắc chắn, đùa giỡn đến cả nhà mẹ của Lý Thái hậu, thật là dữ dội, thật là dữ dội mà!

Tần Lâm nhìn Lý Cao vãi chào thật sâu, vẻ mặt tươi cười:

- Quốc cụ khách sáo, tiểu diệt ngụ cư ở Hội Tiên khách sạn, vì công chuyện bề bộn còn chưa kịp đến phủ bái yết, xấu hổ xấu hổ. Ngược lại chuyết kinh tới quý phủ, tính tình thô sơ, nếu có cái gì thất lễ, kính xin quốc cụ thứ tội.

Dứt lời Tần Lâm cố ý trợn mắt nhìn Từ Tân Di một cái, tựa như đùa giỡn nói:

- Nàng không giữ phụ đạo, liên lụy vì phu bị người ta chê cười rồi!

- Hắc, chàng...

Từ Tân Di định tranh cãi với hắn, lại thấy Tần Lâm lặng lẽ nháy mắt một cái. Nàng không rõ là gì, nhưng cũng hiểu được tất là có kỹ xảo, liền giả bộ trở thành tiểu tức phụ ngoan ngoãn, chu mỏ không nói lời nào.

Lý Cao minh bạch ý tứ của Tần Lâm. Phùng Bang Ninh đùa giỡn khách nhân loạn ngay trước mặt chủ nhân, chẳng lẽ hắn là quốc cụ gia còn mặt mũi sao? Liền phát tay áo một cái, lớn tiếng nói:

- Mắng khách tức là trách chủ, dám cười Lý gia chúng ta xuất thân thấp hèn, không hiểu lễ phép? Hừ, chúng ta vốn chính là tiểu môn tiểu hộ, không học được những lễ tiết của đại hộ nhân gia kia, rất cuộc nên

như thế nào, lần sau bọn ta vào cung đi hỏi muội muội đi. Nàng làm Thái hậu nương nương, dù sao cũng hiểu nhiều hơn ta!

Muội muội của Lý Cao chính là đương kim Lý Thái hậu. Nàng cũng không dung túng người nhà, hai cha con Lý Vĩ, Lý Cao cũng chưa từng làm chuyện quá hoành hành bá đạo. Nhưng hai gia tử này là người làm ăn nhỏ xuất thân thị tỉnh, thích nhất vào cung đòi cái này đòi cái kia, hoặc chính là nhỏ to báo cáo cho Lý Thái hậu.

Lý Thái hậu rộng rãi độ lượng, trong cung hô là Quan Âm Lý nương nương, nguyên vốn là nha đầu sai sử năm đó ở Dụ Vương phủ, bởi vì sanh ra hai đứa con trai mới mẫu bằng tử quý. Dụ Vương lên ngôi làm Long Khánh đế, phong làm quý phi, Long Khánh băng hà con ruột Vạn Lịch tức vị, tôn làm Thái hậu.

Đương kim Thái hậu xuất thân thấp hèn, chuyện này ai ai cũng biết. Phùng Bang Ninh cười cợt người khác cũng đành đi, nhưng ở nhà cha mẹ của Thái hậu mà cười cợt đối với khách nhân đúng là không hiểu lễ phép, còn nói gì ‘nồi nào úp vung nấy’, một khi bị Lý Cao vào cung báo cáo lại, chuyện này rất dễ dàng đưa tới liên tưởng khác...

Người nào đó cứ thử đoán, Lý Thái hậu nghe xong có tức giận hay không?

Không khí lập tức ngưng đọng lại, nụ cười của Từ Tước, Trần Ứng Phượng đều cương cứng ở trên mặt. Chuyện này nếu tiếp tục như thế, nói không chừng đều phải bị lột một lớp da. Hai vị đại lão Đông Xưởng từ trước cho tới bây giờ chưa từng khắp nơi đều bị vỗ đầu giống hôm nay, không khỏi phát khổ trong lòng, thậm chí nói tên cháu ruột của Phùng Ty Lễ này quả thật là tổ tông sống con bà nó của ta rồi.

Phùng Bang Ninh trên mặt thoát đỏ thoát xanh, giống như vừa khai mở phòng nhuộm vô cùng nóng nực, nhưng mồ hôi lạnh đều thấm ướt sau lưng, cơ hồ ngồi phịch trên ghế, thật vất vả lắm mới chống lên, khẽ cắn răng, hai đầu gối mềm nhũn liền quỳ xuống bồi tội:

- Quốc cữu gia, hạ quan có mắt không trông, không nên nói hươu nói vượn... Hạ quan thực không biết vị Từ Đại tiểu thư này là thê tử của Tần Chỉ Huy, là tôn khách của quý phủ, nhất thời lỡ lời, đáng chết, hạ quan đáng chết!

Dứt lời Phùng Bang Ninh liền giơ tay lên bạt tai trên mặt mình bốp bốp.

- Phùng Chỉ Huy cần gì phải làm vậy chứ? Chúng ta làm quan cùng nhau, dù sao cũng có tình đồng僚, chỉ cần người ăn nói cẩn thận là được, làm sao có chuyện hôm nay?

Tần Lâm cười híp mắt đi tới trước người Phùng Bang Ninh, nhận một cái quỳ lạy của hắn, rồi phát lạc mấy câu giống như dạy dỗ con trai, lúc này mới giả mù sa mưa hai tay đỡ hắn lên.

- Hừ, nếu không nể mặt Tần cô gia, nhất định phải tìm Phùng Bảo đòi một lời giải thích!

Lý Cao tức giận dứt lời, lại đổi mặt tươi cười, kéo Tần Lâm lại:

- Nào nào nào, mời Tần cô gia vào. Chúng ta thông gia thế hảo, hãy uống rượu đi.

Tần Lâm cùng Từ Tân Di sóng vai đi vào.

Vừa vào trong viện, thấy ở trên đang kèn kèn trống trống đánh đánh diễn trò, trên đường có một cái bàn mặt tròn, chủ vị là một lão nhân áo đỏ, mặt tròn nhỏ mà lộ ra vẻ tinh quái khôn khéo, chính là phụ thân của đương kim Từ Thánh Lý Thái hậu, Vũ Thanh Bá Lý Vĩ.

Thường người nhà nho yến ẩm, nam nữ đều tách ra ngồi. Vũ Thanh Bá xuất thân thị tỉnh, Từ Tân Di cũng không coi trọng chuyện này, lại là gia yến, chỗ ngồi có mấy vị nữ tử hoặc già hoặc trẻ tương bồi, đều là thân thích trong nhà.

Mọi người ngồi thấy Từ Tân Di kéo một vị cảm y quan mặc Phi Ngự phục đi vào, đều cảm thấy kinh ngạc. Lý Cao lên trước nói rõ, mới hiểu ra là tần cô gia đến rồi.

Lý Vĩ từ vị trí đứng lên, cười ha hả nhìn Tần Lâm chấp tay một cái. Tần Lâm bởi vì đối phương là trưởng bối, muốn dập đầu, còn chưa dập đầu xuống, Lý Vĩ thân thủ nhanh nhẹn, một trảo liền bắt được hắn, tiếng như hồng chung:

- Tần cô gia dám coi lão phu thành lão Thái Sơn sao? Cho dù là người dập đầu mấy lần nữa, lão phu cũng không có cháu gái tốt gả cho người đầu ha ha, hãy giữ lại trở về Nam Kinh dập đầu cho nhạc trượng Ngụy Quốc Công của người đi!

Một đám thân thích đều cười to ha ha. Lý Vĩ tính tình rất phong phú, giàu sang không bỏ đi bản sắc thị tỉnh, đến già cũng thích nói đùa trêu ghẹo.

Từ Tân Di lại hung hăng trợn mắt nhìn Tần Lâm một cái. Tần trưởng quan chúng ta nửa ngày không hiểu được chuyện gì, từ từ mới nghiền ngẫm ra: dường như tuy Lý lão gia tử không có cháu gái, nhưng còn có vị ngoại tôn nữ, đáng thương cho Trưởng Công chúa thật là ở xa mà cũng vắng miếng...

Lý Vĩ nhường chỗ mình ngồi lại. Tần Lâm luôn miệng khiêm tốn nói không dám không dám. Lão đầu tử cười híp mắt đem hân đưa lên ghế cao ngồi, lại bật cười to:

- Cô gia hồi môn đều phải ngồi lên bàn tiệc, tuy nơi này của ta không phải là Ngụy Quốc Công phủ, cũng coi là nửa nhà mẹ của diệt tôn nữ Từ gia rồi, cô gia coi như cùng lão bà trở về thăm nhà mẹ đi!

Tần Lâm không thể làm gì khác chỉ đành ngồi vào bàn tiệc, trong lòng cũng cười thầm không dứt: cô gia nhà lão sợ là không dễ dàng làm, một người trước đây là Long Khánh lão hoàng gia! Chỉ không biết tương lai ngoại tôn nữ tể kia của lão sẽ là vị nào?

Từ Tân Di dùng sức mà bấm hân một cái, thấy người này cười hề hề xấu xa, đã biết hân không có lòng tốt gì, lại đang nghĩ ra chủ ý hư hỏng gì đó.

Hai người ân ái hiện ra thật rõ ràng, chính là nhu tình mật ý.

Mấy nữ tử đều che miệng cười khúc khích, còn có người nhỏ giọng nói:

- Vị cô gia này tính khí thật tốt, phối với Từ Đại tiểu thư thật không gì thích hợp hơn rồi. Nguyên bản còn tiếc cho nàng chỉ làm một bình thê, bây giờ xem ra thực sự còn tốt hơn so với gả cho người khác làm chính thê.

Lý Vĩ, Lý Cao có lòng làm thân cùng Ngụy Quốc Công phủ, hiểu được bản lãnh phá án của Tần Lâm rất lớn, rất được cha vợ Từ Bang Thụy vừa ý hoan tâm, liền cùng hân chạm chén uống liên tục.

Nguyên Từ Tân Di tửu lượng rất mạnh, vào lúc này lại giả bộ là nữ tử ngoan, một hồi gấp thức ăn cho Tần Lâm, một hồi thay hân rót rượu, biểu hiện so với lúc nào cũng đều ân ái ái ái, khiến cho hân cũng cảm thấy được quá yêu mà kinh sợ.

Trên bàn tiệc cực kỳ phong phú, hải sâm nướng, chân giò ướp mật, chân giò hầm, tổ yến băng đường... Sơn trân hải vị dọn ra liên tục. Đùa sao, nương gia của Thái hậu nương nương, trên đời này thứ gì không có chứ?

Tần Lâm chạy cả ngày, trong bụng đã sớm đói meo, ăn được một trận nhớ tới bên ngoài còn có hai vị huynh đệ, bèn gọi quản gia phân phó đôi câu, nhờ an bài cơm canh cho Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực.

Bên trong hưởng thụ bữa tiệc, người bên ngoài ngồi mà cảm thấy ô hô ai tai.

Hai người Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực do Tần Lâm dẫn tới, tự có quản gia kêu đi vào an bài cơm nước. Phùng Bang Ninh, Từ Tước, Trần Ứng Phụng cùng đám người mà bọn họ mang tới, tất cả đều ngồi ngay người trong phòng khách, thật lâu không ai để ý tới, buổi trưa chỉ gặm mấy cái bánh, vào lúc này đói bụng kêu rột rột liên hồi.

Cái gì cũng không có mà ăn, chỉ có mỗi người một chén trà xanh, không thể làm gì khác hơn là uống từng chén từng chén, dù sao có hơi nóng một chút có còn hơn không.

Người ở tới đổ thêm nước vô số lần, mọi người uống mãi vị trà cũng không còn. Trà xanh này xuống bụng càng thêm đói bụng hơn, chỉ cảm thấy ruột trong bụng cũng sắp lộn ra ngoài, ai ai cũng ánh mắt đỏ lên, lại như một đám sói đói.

Mọi người chờ đến mức ai ai cũng nhìn như muốn xuyên qua mọi thứ, ai ngờ bên trong yến tiệc thật lâu không tán. Mùi thơm của gà cá theo gió nhẹ nhàng truyền ra, truyền vào mũi, khiến iệng người chảy ra nước dãi ba thước, giống như thụ hình khổ sở vô cùng.

Muốn phất tay áo bỏ đi, tuy hai người Lý Vĩ, Lý Cao không có đại quyền thế, lại thích nhất vào cung báo cáo nhỏ cho Lý Thái hậu, đặc tội hai hoàng thân lăm lăm nhiều chuyện này, sau này nhất định sẽ bị hạn chế bó buộc, cũng không ai dám rời đi như vậy!

Vì vậy từ Từ Tước, Trần Ứng Phụng trở xuống, tất cả quan viên Xưởng Vệ đều uống gió lạnh, hút nước mũi, bưng chén trà lập cả lập cập, bụng rột rột kêu vang, đồng thời thầm mắng Phùng Bang Ninh là một tai tinh: không phải là hấn chọc chủ nhân nhà này, chúng ta đâu có bị như vậy? Hơn nữa, buổi trưa Tần Lâm vốn muốn mời khách, là người cố ý ngăn lại, mọi người chỉ gặm mấy cái bánh, nếu không bây giờ cũng không đói bụng đến mức như vậy!

Không biết qua bao lâu, Tần Lâm mới thích ý ôm cái bụng no căng cùng Vũ Thanh Bá Lý Vĩ đi ra, lúc này quan viên Xưởng Vệ trong sảnh, từ Phùng Bang Ninh, Từ Tước đến sai dịch Đông Xưởng ngồi chờ, ai nấy trong dạ dày phiên giang đảo hải, ánh mắt nhìn hấn đều tràn đầy sự hâm mộ ghen tỵ.

Từ Tước nhắm mắt nói chuyện điều tra Thanh Minh Thượng Hà Đồ bị trộm. Lý Vĩ bởi vì thật lâu không lấy được tranh về, trong lòng cũng không thoải mái, hung hăng phát lạc y một phen, nhờ có Tần Lâm ở bên cạnh làm người tốt khuyên can, lúc này mới từ từ nói đến chính đề.

Lý Vĩ cũng hy vọng mau mau tìm được tranh, không hề oán giận nữa. Tần Lâm chậm rãi hỏi thăm vụ án, là vào cung yêu cầu bức tranh lúc nào, là thời điểm nào phát hiện tranh không có ở trong cung, nhất nhất hỏi tới mọi tình huống vân vân, rốt cục cũng không lần ra yếu điểm.

Đám người Phùng Bang Ninh, Từ Tước mấy lần trước gặp phải tình huống như thế, đều nghiêm chỉnh ngồi nhìn Tần Lâm bêu xấu, đồng thời cười thầm hấn chỉ có hư danh, bản lãnh phá án thật ra quá bình thường. Nhưng lần này thì lại khác, ai nấy trong bụng như có sấm rền, nhưng lại không dám cắt đứt Lý Vĩ cùng Tần Lâm đối thoại, khó chịu tới cực điểm.

Hai hung đồ Từ Tước, Trần Ứng Phụng ở Đông Xưởng không biết đánh chết bao nhiêu oan hồn, lần này đến phiên hai người bọn hấn bị hình phạt. Cổ họng toát ra nước chua, phía dưới mông giống như có đinh dài nhấp nha nhấp nhồm, cầu đầy trời thần Phật Bồ tát hết một lần, chỉ cầu Tần Lâm nói nhanh cho xong, lại thầm mắng Phùng Bang Ninh không ra gì cả, liên lụy đến mọi người.

Tần Lâm thu hết dáng vẻ khó chịu của mọi người vào đáy mắt, cười xấu xa một tiếng, trong lòng vui vẻ vô cùng, cuối cùng cũng không làm chuyện này quá tuyệt, thấy trong lòng mọi người đã mắng tổ tông mười tám đời Phùng Bang Ninh qua một lần rồi, mới cười híp mắt cáo từ cùng Lý Vĩ.

Mẹ của ta ơi, cuối cùng Phùng Bang Ninh có thể đi rồi. Từ Tước nhất thời như được đại xá, đứng lên hướng Lý Vĩ hành lễ, sau đó tựa như lửa đốt mông chạy ra ngoài.

Lúc này sắc trời đã tối, cửa queo qua đường phố còn có gian hàng bánh bao. Người bán bánh bao kia nhìn thấy một đám sai dịch Đông Xưởng đói xồm thẳng lại, bị dọa sợ đến tay chân lạnh như băng, quỳ trên mặt đất trực kêu lên:

- Các vị gia gia, tiểu nhân cũng chưa từng mưu phản bội nghịch...

Nhưng đám Xưởng Vệ ứng khuyến này cũng không phải muốn bắt người, ai nấy đưa tay cướp bánh bao lớn nóng hổi kia, bất kể ba bảy hai mươi mốt liền dồn vào trong miệng. Một đám người giống như là quỷ đói vừa từ quỷ đạo thả ra, ngay cả nước canh cái gì đó cũng không thèm, chỉ lo nuốt bánh bao, cổ nghẹn muốn thẳng ra những không để ý gì hết thấy nhét bánh vào trong miệng.

Đánh, đánh cướp sao... người của Đông Xưởng cùng Cẩm Y Vệ đánh cướp bánh bao? Người dân gần đó nhìn thấy bộ dáng này của bọn họ, lại vừa bực mình vừa buồn cười.

Hai bộ khoái của Thuận Thiên phủ nghe được bên này vang động, nghe tiếng qua tới xem thử, thấy cảnh tượng này không khỏi dụi dụi con mắt:

- Cha, không nhìn lầm chứ? Người của Đông Xưởng ở ngoài đường phố cướp bánh bao, người cầm ta một cái coi?

- Má ơi, ngay cả Từ Chương Hình cùng Trần Lý Hình đều ở đây, còn đang nhét mạnh bánh bao vào trong miệng nữa kia! Đi, đi, chúng ta chớ rước lấy họa!

Từ Tước, Trần Ứng Phượng, Phùng Bang Ninh ra sức nuốt chửng toàn bộ bánh bao lớn vào trong bụng, lúc này mới giảm xuống cơn đói.

367. Chương 367: Người Làm Ta Tổn Thương

Mấy người nhìn thử lẫn nhau, ai cũng cầm bánh bao trong tay, trong miệng cũng nhét đầy bánh bao, bộ dạng chật vật quả thật khiến cho người ta dễ khóc dễ cười, lại nghe hai bộ khoái đối thoại, càng thêm mắc cổ mặt đỏ tới mang tai.

Đông Xưởng một người là Chương Hình Thiên Hộ, một người là Lý Hình Bá Hộ, Cẩm Y Vệ một người là chương Nam Trần Phủ Ty đường thượng quan, lại rơi vào cảnh tượng thê lương như vậy, muốn làm cướp đường cướp bánh bao để ăn, thật là khiến cho nhân tình làm sao chịu nổi kia chứ!

Ba vị này dứt khoát giơ tay áo lên che mặt, bàn chân thoa mỡ rút nhanh... Ba mươi sáu kẻ chạy là thượng sách.

Tần Lâm Tần trưởng quan mới vừa làm kẻ dừng cơm nước no nê rồi, vốn muốn cùng các vị đồng liêu cùng đi ra ngoài, nhưng lại bị Lý Vĩ kéo lại. Lão quốc trưởng nhìn hẩn nháy nháy ánh mắt:

- Tần cô gia chỉ đi có một mình thôi sao?

Tần Lâm không rõ là vì sao.

Một đám nha hoàn phó phụ ba cô sáu bà vây quanh Từ Tân Di đưa đi ra. Từ Đại tiểu thư sắc mặt ửng đỏ, không ngừng nói:

- Như vậy là thế nào? Thì ra kinh sư có quy củ đuổi khách nhân ra ngoài...

Lý Vĩ cười ha hả:

- Diệt tôn nữ, không có Tần cô gia ở kinh, ta lưu người thêm hai năm cũng không quan hệ, nhưng hiện nay các người tân hôn yền nhĩ, để Tần cô gia một mình cô đơn ở tại khách sạn, ta lại giữ người trong phủ này, vậy coi như bị người chỉ vào lưng máng lão đầu tử ta rồi, ta còn chưa phải là già hồ đồ!

Tần Lâm mừng rỡ, nhìn về phía Lý Vĩ vái chào thật sâu: lão gia tử, ngài không hồ đồ, ngài già mà thánh minh!

Từ Tân Di mặt đỏ hồng đồng đồng, cũng hiểu được Lý Vĩ nói có đạo lý, đã biết tân hôn phu tể ở kinh, ai còn dám lưu một mình nàng ở lại chứ? Đó không phải là khiến cho phu thê nhà người ta cách ly hay sao? Đạo lý này nói đến chân trời đều là như thế.

Không biết làm sao, Từ Đại tiểu thư không thể làm gì khác hơn là nửa đẩy nửa chịu bị đưa đến bên người Tần Lâm.

Tần Lâm cũng làm cho tới, cười xấu xa nắm tay nàng mà híp mắt nói:

- Hiền thê, quấy rầy Lý lão bá cũng lâu như vậy, nếu chủ nhân đã hạ lệnh trục khách, ta sao thể cứ để vợ ở nhờ trong phủ người ta chứ?

Từ Tân Di hậm hực nhìn trừng trừng hẩn một cái, nhìn hẩn giơ giơ lên quả đấm, không thể làm gì khác hơn là cười cảo từ cùng Lý Vĩ, Lý Cao, mấy Thị Kiểm cùng nữ tỳ đi theo Tần Lâm rời đi.

Rời khỏi Vũ Thanh Bá phủ, Tần Lâm một mực cười hề hề không nghĩ, khiến cho Từ Tân Di trong lòng nhộn nhạo, không nhịn được dậm chân:

- Chàng cười cái gì? Đáng ghét quá đi!

- Tiểu biệt thắng tân hôn mà...

Tần Lâm kể vào bên tai nàng thấp giọng dứt lời, giống như bà ngoại sói dẫn dụ cô bé vậy:

- Chúng ta tối nay nên...

- Hắc, chàng đừng mơ!

Từ Tân Di chu mỏ một cái.

Vũ Thanh Bá phủ cùng Hội Tiên khách sạn cách nhau không xa, rất nhanh đã đi tới khách sạn. Tôn chương quỹ nhìn thấy nhóm người nương tử quân này, lập tức cười híp mắt ra đón.

- Tôn chương quỹ, ta nhớ nơi này không dư thừa phòng hảo hạng chứ?

Tần Lâm nhìn về phía lão Tôn nháy mắt liên tục.

- Chuyện này...

Tôn chương quỹ chần chờ không quyết.

Từ Tân Di cũng không nói nhảm, lấy một thỏi vàng móng ngựa đặt ở lòng bàn tay ném lên ném xuống.

- Có có có, còn có một gian đại khóa viện trống không đây, đều là phòng hảo hạng cực tốt vô cùng sạch sẽ...

Tôn chương quỹ đầu gật giống như gà con mổ thóc, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm đỉnh vàng móng ngựa kia. Về phần Tần Lâm Tần trưởng quan xụ sắc mặt, y hoàn toàn không nhìn thấy.

Bà nội con gấu này! Tần Lâm vượt huyết Thái Dương, loại người thấy tiền sáng mắt Tôn chương quỹ này quả nhiên không nhờ vả được, uống cho lão tử còn thay Từ Văn Trường trả hết nợ cho người...

Nhìn bộ dáng Tần Lâm như đưa đám vậy, Từ Tân Di nghịch ngợm nhìn hấn le lưỡi một cái, quát:

- Thị Kiếm, mang bọn tử muội dọn dẹp căn phòng!

Thị Kiếm cùng bọn tử muội buồn cười lại không dám cười, quả thật không biết nên làm gì đôi hoan hỉ oan gia tiểu thư cùng Tần trưởng quan này, nói là vô tình, tiểu thư đối với cô gia khấn trương rất nhiều, nói là nhu tình mật ý, vậy so với vợ chồng bình thường lại không giống.

- Còn đứng ngẩn ra đó làm gì!

Từ Đại tiểu thư lại quát một lần nữa.

Không biết làm sao, các nữ binh cùng nhau động thủ, đem hành lý vật kiện từ Vũ Thanh Bá phủ dời ra ngoài từ trên xe tháo xuống, đem xếp vào trong viện thuê của Hội Tiên khách sạn.

Tần Lâm xụ mặt xuống, đối với Từ Tân Di thực sự không còn lời gì có thể nói. Thật ra thì hấn cũng không biết Từ Tân Di chỉ là bởi vì không cách nào giải thích vấn đề lạc hồng (dấu máu trinh) mà trốn tránh hấn. Tự bản thân Đại tiểu thư nhà mình cũng rất mâu thuẫn!

Mấy người Lục mập, Ngưu Đại Lực đã sớm lên cười lật nghiêng lật ngửa, ngay cả lão đầu tử Từ Văn Trường cũng nhìn có chút há hê giờ chén Túc Mặc lão tử lên:

- Vì Tần trưởng quan tiểu biệt thắng tân hôn, uống cạn một chén lớn!

- Đóng cửa, mời Lý lão thần y!

Tần Lâm mới vừa nói ra câu quen thuộc này, mới phát giác đây là kinh sư. Lý Thời Trân không ở đây, lão điên không có thiên địch, lộ vẻ dương dương đắc ý lại càng lúc càng đáng đánh.

Xem ra phải tự mình động thủ thôi, Tần Lâm liên tục cười lạnh:

- Mập, lấy túi công cụ nghiệm thi của ta ra đây!

- Làm gì chứ?

Lục mập không hiểu gãi gãi đầu.

- Ta thử học theo Hoa Đà một chút, xem có thể mở lò tìm phong tiên hay không...

Tần Lâm dứt lời, không hảo ý nhìn chăm chú vào Từ Văn Trường.

- Má ơi! Không được, Tần trưởng quan muốn giết người!

Lão diên ném chén rượu một cái, dùng cả tay chân, lạng choạng ù té chạy.

Không trị được lão sao?! Tần Lâm cười hắc hắc, hù dọa lão diên đi rồi, lại không biết làm sao với Từ Tân Di, phát phát tay, có chút buồn bực đi trở về gian phòng của mình.

Từ Tân Di nhìn Tần Lâm dáng vẻ buồn buồn thối lạc, nguyên vốn có mấy phần đắc ý, bỗng nhiên lại bất an, đi theo vào phòng của hắn, xoa xoa vạt áo ôn nhu nói:

- Chẳng lẽ... Chẳng lẽ chàng đòi như vậy mới được hay sao? Thật ra thì cũng không có gì, chẳng qua là... Chẳng qua là cảm thấy là lạ, còn có một việc...

- Ai...

Tần Lâm đưa lưng về phía Từ Tân Di, cúi thấp đầu hết sức tịch mịch, thanh âm mang theo mấy phần hí hửng, mấy phần tang thương, tràn đầy thương cảm vô hạn:

- Thân là một nam tử hán đại trượng phu, lại hết lần này đến lần khác bị lão bà cự tuyệt. Nàng có biết điều này đã làm thương tổn tâm linh thiện lương thuần khiết của ta hay không...? Nàng làm thương tổn ta, còn cười một tiếng mà qua, nàng quá tham lam, ta thật là hèn yếu!

Từ Tân Di mới đầu còn tưởng rằng Tần Lâm thật sự trống không tịch mịch, nhưng đã quen thuộc người này có tính bướng bỉnh, dần dần phát hiện ra có gì không đúng, mắt hạnh khẽ nheo lại, bĩu môi:

- Vậy... Vậy tối nay ta sẽ không đi, tránh cho chàng cô đơn tịch mịch khó nhịn.

- Ôi chao, đại công cáo thành!

368. Chương 368: Tội Nghiệp Tỷ Phu

Tần Lâm hoan hô xoay người ôm một cái, cả khuôn mặt liền chôn giữa hai ngọn núi cao ngất đầy đặn của Từ Đại tiểu thư, hai tay dang hoàng không khách khí đi ngay tới cõng đầy lưng của nàng.

- Đi chết được rồi!

Từ Tân Di đã sớm sức lực, chân dài thúc một cái, đá Tần Lâm ra xa ba thước, sau đó giơ hai cái ngón giữa lên kiên quyết khinh bỉ:

- Sớm biết chàng là người sẽ dùng tới một chiêu này! Không ngờ lại giả bộ đáng thương? Hừ, quá ghê tởm!

- Ai, lại bị khám phá rồi!

Tần Lâm một tay chống cái trán bày tỏ tư thế của người đang suy nghĩ:

- Thật ra thì, ta cũng đoán được nàng sẽ dùng đến một chiêu này, chúng ta ai cũng như ai mà thôi!

- Ta đi đây...

Từ Tân Di xoay người muốn rời khỏi.

- Chậm đã!

Tần Lâm chống người đứng lên, đưa tay khoác lên đầu vai của Từ Tân Di, dùng thanh âm đầy truyền cảm ở bên tai nàng nói nhỏ:

- Lão bà, nàng xem hôm nay khí trời giá rét như vậy, ánh trăng lại ôn nhu như vậy, không bằng chúng ta, hắc hắc...

Dù sao đã là thê tử của người ta, quả thật không tìm được lý do gì có thể cự tuyệt, Từ Đại tiểu thư cậy mạnh nói:

- Ai kêu chàng chậm chạp không tìm được bốn món trân bảo kia của Nghiêu biểu muội chứ? Hừ, khiến cho biểu tỷ ta đây đã thay chàng trịnh trọng hứa lời rồi, mấy ngày nay làm hại ta thật mất mặt, chờ chàng tìm được, chúng ta hãy tính!

- Hiền thê cần phải chuẩn bị sẵn sàng...

Tần Lâm cười gian giảo khàn khặc, thừa dịp Từ Tân Di không chú ý hung hăng cắn trên gương mặt mặt sắc của nàng một cái mạnh:

- Chỉ một hai ngày nữa thôi, oa ha ha ha...

- Chuyện này chỉ một hai ngày nữa sao?

Từ Tân Di mắt to chột chớp chớp, không hiểu vì sao Tần Lâm tự tin như vậy, dường như hôm nay hắn cũng không làm gì, mang theo người khắp nơi đi loạn nói chuyện phiếm vậy thôi!

Đúng vậy, Tần Lâm tra án giống như cũng không làm gì, quây đến khắp cả thành mưa gió, đầu mối tra được lại rất có hạn, thậm chí căn bản cũng không tra được gì: chỗ của Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh, năm đó không lấy được Thanh Minh Thượng Hà Đồ là sự thật không thể nghi ngờ. Cách nói của Vũ Thanh Bá Lý Vĩ, là đột nhiên cảm giác được thiếu bức họa treo ở trung đường mới vào cung muốn đòi Lý Thái hậu, cũng không tồn tại sự tình tệ hại nào khác. Trên danh sách giao tiếp của Hộ bộ, căn bản không có quốc bảo này.

Mọi phương diện đều không có manh mối, chẳng lẽ chuyện nào Tần Lâm cũng đi không vô ích?

Phá án rất lâu, bản thân không có đầu mối chính là đầu mối, các loại đường dây thất lạc bên ngoài đều đã chứng minh không thể nào, như vậy duy nhất chỉ có khả năng...

Tần Lâm ở bên ngoài cung tra đến nhiệt hỏa bốc lên trời, trong cung một mảnh vắng lạnh, tương phản mãnh liệt như nước với lửa này rất nhanh chóng dẫn phát cho các phe phái trong triều nghi ngờ, Từ Đô Sát viện đồn đãi nói chuyện đến chấp Chưởng Hình Danh Tam Pháp ty, từ tiểu thái giám của cung nội đến dân chúng thị tỉnh, các lời đồn đãi phỉ ngữ bay loạn đầy trời.

Đủ loại lời đồn, không hẹn mà cùng chỉ vào trong cung.

Thời điểm Từ Tân Di vào cung lần nữa đi gặp biểu muội, rõ ràng phát giác không khí dị thường. Tiểu thái giám cùng tiểu cung nữ trước kia cùng nàng cười cười nói nói đều ngậm miệng, e sợ nói thừa một câu liền chọc đến họa sát thân. Lão ma ma phụ trách dạy dỗ Trưởng Công chúa từ thật xa hướng về phía nàng liên tiếp cung kính chấp tay lạy:

- Từ Đại tiểu thư, lão thân cầu xin người cho con đường sống, hôm nay trong cung phong thanh rất chặt, ngàn vạn lần không thể mang Trưởng Công chúa xuất cung... Lần trước lão thân lại mạo hiểm sẽ bị chém đầu, không dám nói ra chuyện này!

Từ Tân Di cười ha hả gạt đầu một cái:

- Lần này sẽ không có, ừ, đa tạ các người không nói ra.

Cô nãi nãi của ta cũng thật là, lão ma ma thậm kê kêu may mắn.

Lần trước Từ Tân Di lệnh cho Thị Kiếm và đám nữ binh chế trụ những ma ma cung nữ này, mang Chu Nghiêu Anh xuất cung. Từ khoảnh khắc Trưởng Công chúa bước ra ngưỡng cửa Tử Cấm thành kia, những cung nữ này đã nằm trên cùng một chiếc thuyền, chỉ cần chuyện bị lộ ra ánh sáng sẽ không ai trốn thoát, cho nên không có người nào đi tố cáo, tự tìm đường chết.

Từ Tân Di đi vào cung thất chỗ ở của Chu Nghiêu Anh, lại thấy vị Trưởng Công chúa này mặt đầy nỗi buồn, lông mày cong cong tinh tế nhú lại, đôi mắt bao phủ nỗi buồn, ngơ ngẩn nhìn đến xuất thần, không biết đang suy nghĩ gì.

- Điên rồi, ngây dại, ngu rồi?

Từ Tân Di đưa tay quơ quơ trước mắt nàng.

- A?!

Chu Nghiêu Anh lấy làm kinh hãi, lúc này mới phục hồi tinh thần lại, thấy biểu tỹ mà mình tín nhiệm sùng bái nhất đã tới, từ từ định lại tâm thần, nhìn thử xung quanh, muốn nói lại thôi, thần tình giống như con thỏ nhỏ đáng thương vậy.

- Thế nào, áp a áp ứng, biểu muội, người có thể dứt khoát một chút hay không?

Từ Đại tiểu thư cau mày liễu lại, hai tay đặt trên bả vai Chu Nghiêu Anh:

- Nói như thế nào đi nữa, người cũng là thân muội muội của Vạn Lịch hoàng gia, Trưởng Công chúa của triều Đại Minh!

- Ta... Ta nghĩ, có phải là, tên đó, Tần tỹ phu bên kia...

Chu Nghiêu Anh đỏ mặt mà lắp ba lắp bắp nửa ngày, làm cho Từ Tân Di trong lòng thắc thỏm, thầm nghĩ chẳng lẽ là Lý Vĩ lão gia tử một lời thành sấm, ngoại tôn nữ này của ông ta cũng coi trọng Tần Lâm rồi? Không đúng nha, dường như nàng một mực thích thú cái loại Giang Nam tài tử văn chất nho nhã, xuất khẩu thành chương mới đúng chứ!

Chu Nghiêu Anh cuối cùng rốt cục lấy hết dũng khí, ngượng ngừng nói:

- Ta... Bốn món bảo bối kia của ta, hãy nói Tần tỹ phu bên kia không cần tra xét nữa, bây giờ sự tình Thanh Minh Thượng Hà Đồ huyền ảo lớn như vậy, lại thêm mấy món bảo bối này của ta, thật sợ hãi...

Từ Tân Di thở phào nhẹ nhõm, xem thử dáng vẻ của biểu muội trước sợ sói sau sợ hổ, không nhịn được có mấy phần tức giận:

- Trưởng Công chúa của ta, rốt cuộc muội sợ Tần Lâm nói cái gì, trong vòng một hai ngày vật của muội là có thể trở lại. Tên kia chỗ khác không nhờ vả được, lời này của biểu tỹ ta có thể bảo đảm.

Chu Nghiêu Anh cắn cắn ngón tay, thanh âm thật thấp:

- Ta cũng cảm thấy tỹ phu mặc dù vừa hung vừa ác, ngược lại giống như Đại tướng quân, không làm chuyện gạt người. Chẳng qua là lo lắng tỹ phu vì tìm bốn món đồ kia của ta, chọc tới phiền phức khác, hại hấn bị cách chức quan, vậy coi như quá có lỗi với người rồi.

Cho dù Từ Đại tiểu thư tính tình lỗ mãng thô tháo, nghe vậy cũng không khỏi có chút cảm động nhẹ nhàng. Vị Trưởng Công chúa này tâm địa thiện lương, tới bây giờ đều chỉ lo lắng nghĩ cho người khác, có oan ức gì đều tự mình chịu, thà rằng không đòi bảo vật miễn yêu nữa, cũng không muốn Tần Lâm rước lấy phiền phức.

Những năm qua thâm cung tịch mịch như vậy, không biết được nàng chịu đựng thế nào...

- Không quan hệ, tên Tần Lâm kia, cho dù là chọc trời thủng lỗ cũng không rơi cọng lông măng...

Từ Tân Di rất tự tin phát phát tay, cái tên quỷ đó, lúc nào lại bị thua thiệt chứ?

369. Chương 369: Ngàn Vạn Lân Chớ Bảo Ta Quỷ

Chu Nghiêu Anh nhìn biểu tỹ một cái, như tin như không. Cố nhiên nhìn dáng vẻ Tần Lâm vừa hung lại ác rất lợi hại như vậy, nhưng trong cung đã gặp Phùng Bảo, Trương Kinh, bên ngoài cung truyền thuyết Đông Xưởng Từ Tước, Trần Ứng Phụng, người nào không phải là ác ma ăn thịt người không nhả xương? Tần Lâm ở giữa đám người này, thật có thể không bị thương chút nào sao?

Trong cung thờ cúng một tượng Quan Âm trắng toát, Trưởng Công chúa đi tới quỳ xuống, hai tay tạo thành chữ thập thành kính khẩn cầu:

- Quan Âm nương nương phù hộ Tần tỹ phu chớ gây ra chuyện họa, phù hộ biểu tỹ cùng tỹ phu trăm năm hảo hợp. Bồ Tát chớ trách lòng tham chưa đủ, tín nữ tình nguyện không cần mấy món vật ngoại thân...

Cái cô nhỏ tiểu quỷ nhất gan này! Từ Tân Di hai tay vượt huyết Thái Dương, bảy phần bó tay không thể làm gì, ngoài ra lại có ba phần cảm động.

Ngoài cửa một loạt tiếng bước chân vang lên, Chu Nghiêu Anh giật mình đứng lên. Từ Tân Di ngược lại không vấn đề, cướp chạy trước ra cửa nhìn xem chuyện gì xảy ra.

Bảy tám tiểu thái giám đang bưng trên bảo đủ các màu sắc đi vào trong sân, cầm đầu hướng Chu Nghiêu Anh quỳ xuống bẩm nói:

- Bởi vì chuyện truy xét Thanh Minh Thượng Hà Đồ, sự tình bán ra trên bảo trong cung sung quốc khổ tạm thời ngừng lại. Phùng công công phân phó tất cả đồ còn chưa giao cho Hộ bộ đều phụng hoàn nguyên chủ.

Hải Nguyệt Thanh Huy Cầm, cờ vây hắc bạch ngọc thạch, thơ thiếp của Giang Nam tứ đại tài tử cùng Phú Xuân Sơn Cư đồ, một món cũng không thiếu, vật về cố chủ.

Chu Nghiêu Anh như lọt trong mây mù, thay vì nói là vui mừng, chỉ bằng nói là kinh nghi nhiều hơn.

Sau khi chờ những tiểu thái giám kia đi khỏi, nàng nắm kéo cánh tay Từ Tân Di lại:

- Biểu tỹ, ta... Ta không nằm mộng chứ?!

- Có muốn ta nắm người một cái hay không?

Từ Tân Di bĩu môi, sau đó có vẻ hứng thú vây quanh bốn món bảo vật nhìn tới nhìn lui:

- Kỳ quái, Tần Lâm rốt cuộc dùng biện pháp gì, kêu Phùng Bảo đem những thứ đồ này đưa trở về? Tại sao lại không lấy ra đi bán?

Chu Nghiêu Anh càng thêm trợn to hai mắt, nghe lời của Từ Tân Di, nếu không tin, thì bốn món bảo bối rất rõ ràng minh bạch đặt nằm ở chỗ này, còn mà tin, càng khiến cho người không thể tưởng tượng nổi:

Phùng Bảo nhậm chức chương ấn thái giám Ty Lễ giám kiêm Đốc Công Đông Xưởng, quyền khuynh nhất thế, kiêu hoành bạt hổ, trong cung hẳn chỉ nhận có một mình Lý Thái hậu, ngay cả hoàng huynh Vạn Lịch đế của nàng cũng không coi ra gì... Trưởng Công chúa biết hoàng huynh xưng vị quyền yem này là Phùng Đại Bạ, thậm chí mơ hồ có mấy phần sợ hãi!

Tần Lâm lại có thể kêu Phùng Bảo ngoan ngoãn đem đồ vật trở lại, điều này cũng thật lợi hại, không trách có thể khiến cho biểu tỹ làm bình thê của hắn...

Trong lúc Từ Tân Di cùng Chu Nghiêu Anh suy đoán Tần Lâm dùng phương pháp gì khiến cho Phùng Bảo giao về bốn món trên bảo, thì đồng thời Tần trưởng quan cũng nhận được thông báo vào cung tra án.

Mây nặng kéo xuống thấp, ánh trăng u tối, trong một gian phòng hảo hạng ở Hội Tiên khách sạn, ánh nến chập chờn, hai bóng đen chiếu vào trên cửa sổ vẩy vẩy biến hình, thỉnh thoảng truyền tới tiếng cười khặc khặc:

- Oa ca ca ca, Từ lão điên, công phu làm hàng giả này của lão quả thật là lợi hại, ngày mai mang vào cung, phải lừa gạt được tất cả mọi người!

- Tay nghề của lão đầu tử, trưởng quan chỉ cần yên tâm, tuy nhiên lòng can đảm dám khi quân của trưởng quan, lão đầu tử tự thẹn không bằng!

Nói chuyện tất nhiên là Tần Lâm cùng Từ Văn Trường.

Chẳng lẽ bọn họ muốn ngụy tạo một bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ giao nộp sao?

Thanh Minh Thượng Hà Đồ kia không phải là một bức tranh sơn thủy đơn giản, mà là một bức vẽ phong tục hàng ngang thật dài, rộng chừng tám tấc, chiều dài đạt mười sáu thước, phúc họa cực kỳ lớn, có hơn năm trăm năm mươi nhân vật các loại, năm, sáu mươi con bò, ngựa, la, lừa cùng súc vật khác. Xe, kiệu thì có hơn hai mươi cái, kích cỡ bằng hơn hai mươi chiếc thuyền bè, cộng thêm những tỳ, ấn, đề, bệ từ thời Tống Huy Tông trải qua nhiều đời cất giấu...

Cho dù là Từ Văn Trường diệp thủ vô song, trong vòng ngắn ngủi mấy ngày làm thế nào có thể nào ngụy tạo một bức tranh giả có thể lừa gạt mắt mọi người? Người bên cạnh không nói, trong cung bản thân chường ẩn Ty Lễ giám Phùng Bảo chính là một vị danh gia giám định nghệ thuật rất có thanh danh, lại tinh thông âm nhạc, hội họa cùng thư pháp, tranh giả nếu muốn lừa gạt được lão, trên căn bản là không thể nào.

Trong phòng Tần Lâm vừa cười vừa nói:

- Quả nhiên là Tri Huyện phá nhà, Lệnh Doãn diệt môn, Thiệu Hưng Sư Gia Diêm vương địch, bản lãnh làm giả ấn giám của Từ tiên sinh trong đám Thiệu Hưng Sư Gia phải coi là số một số hai rồi. Năm đó làm không ít chuyện xấu ở phủ Hồ soái phải không?!

Từ Văn Trường ngụy tạo cũng không phải là Thanh Minh Thượng Hà Đồ thiên phúc họa phồn phức tạp gì, mà là một cái ấn gỗ, sau khi chấm mực nhẹ nhàng ấn trên giấy hiện ra một dấu triện có bốn chữ triện 'Giang sơn như họa' đỏ tươi, nét chữ có vẻ rất ung dung hoa quý.

Thấy mặt giấy cùng dấu ấn quá mức mới mẻ, Từ Văn Trường lắc đầu một cái cũng không hài lòng, ngậm một miệng đầy nước trà phun qua một hộp trên giấy, lấy cây nến để ở bên trên từ từ hơi cho khô, dần dần màu sắc hiện lên vàng vàng, rất giống với dấu ấn cũ bảy tám năm về trước.

Tần Lâm cười hì hì chấp tay một cái:

- Còn phải mượn đại bút như chuyên của tiên sinh nữa.

- Tịch biên gia sản diệt tộc đã làm, làm thêm chuyện này cũng có nghĩa gì đâu...

Từ Văn Trường bên tay trái để một quyển ngự bút chu phê của Long Khánh đế mà Tần Lâm mượn tới từ trong Giang Lăng tướng phủ, nghiên cứu hồi lâu, chợt nắm lên bút lông sói, ở trên giấy bút như vẽ long xà, vài hàng chữ làm liền một mạch.

Tần Lâm cẩn thận xem thử. Từ Văn Trường viết so sánh cùng với lời phê trên quyển ngự bút chu phê đó chẳng khác chút nào, cho dù là lấy ánh mắt giám định bút tích chuyên nghiệp của hắn mà xem, cũng không dễ dàng phát hiện sự khác biệt.

Tần trưởng quan chợt vỗ cái bàn nhẹ nhàng một cái, đánh giọng nói:

- Giới ột kẻ tự khắc tỳ ấn, Thiệu Hưng Sư Gia ngụy tạo ngự bút!

Từ Văn Trường cũng gõ cái bàn, châm phong tương đối nói:

- Người cũng là cảm y Thiêm Sự khi quân phạm thượng, đại nghịch bất đạo!

Chỉ chốc lát sau, hai người nhìn nhau cười to.

Từ Văn Trường tiếp tục dùng bí pháp tổ truyền của Thiệu Hưng Sư Gia làm cho văn kiện cũ đi. Tần Lâm đi tới chỗ khóa viện kia của Từ Tân Di đang ở.

Buổi chiều sau khi từ trong cung trở về, Từ Tân Di liền đuổi theo Tần Lâm hỏi rốt cuộc là dùng cách gì khiến cho Phùng Bảo trả bốn món trân bảo lại cho Chu Nghiêu Anh. Thế nhưng Tần trưởng quan cố tình nói phải nói trái, sau bữa cơm chiều liền cùng Từ Văn Trường núp trong phòng bận rộn chuyện này chuyện kia, khiến cho nàng chịu đựng vô cùng khổ sở.

- Tần Lâm, chuyện này chàng không nói ra cho rõ ràng đầu đuôi gốc ngọn, sẽ không yên với bản tiểu thư đâu!

Từ Tân Di vừa đóng cửa phòng, chặn Tần Lâm lại bên trong phòng.

Tần Lâm lại tỏ ra thái độ nghiêm chỉnh rất khác thường, đằng hoàng chấp tay:

- Lão bà, tiền nhân hậu quả chờ ngày mai trở lại sẽ nói cùng nàng, chẳng qua là lần này trước tiên phải nhờ tiểu di tử giúp ta một chuyện rồi...

Từ Tân Di nghe qua, mắt hạnh tròn vo mở càng lúc càng lớn.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, ba người Phùng Bang Ninh, Từ Tước, Trần Ứng Phượng liền lên nha môn Cẩm Y Vệ Bạch Hổ đại đường, chờ Tần Lâm tới, thỉnh qua Lưu Thủ Hữu, sau đó đi thẳng tới nha môn Ty Lễ giám.

Ty Lễ giám cũng không ở bên trong Tử Cấm thành do đế hậu Công chúa ở, mà là ở góc Đông Bắc Vạn Tuế sơn (Môi sơn), giữa tường Tử Cấm thành cùng tường thành hoàng thành.

Đoàn người Tần Lâm từ cửa Đông An đi vào hoàng thành, trong hoàng thành này có Ty Lễ giám, Ngự Mã giám cùng nha môn thái giám, có Quang Lộc tự cùng nội thừa vận khố. Mặc dù vòng bên trong nhất của Tử Cấm thành mới là cảnh vệ sâm nghiêm nhất, cảnh tượng trong hoàng thành này cũng cực kỳ trang nghiêm rồi.

Khắp nơi thái giám mặc áo xanh, áo lam vội vã đi lại, mật độ cao hơn so với bất kỳ địa phương nào của kinh sư. Các đạo cửa thành đều có người đứng gác, nha môn trọng yếu còn có cấm y thân quân canh giữ đeo Tú Xuân đao, để phòng sâm nghiêm.

Kiếp trước Tần Lâm trong lúc bồi dưỡng nghiệp vụ ở Bắc Kinh cũng từng đi thăm cổ cung, lúc này trở lại chốn cũ, khí tượng lại hoàn toàn bất đồng, không khỏi có cảm giác như cách thế...

So với Tần Lâm, đám người Phùng Bang Ninh, Từ Tước lúng túng hơn, bởi vì ngày hôm qua Phùng Bảo đại phát lời đình, lời tất cả bọn họ ra mắng cho một trận dữ dội... Tần Lâm ở bên ngoài cung chưa tra được bất kỳ đầu mối nào, lại thành công dẫn tầm mắt hoài nghi hướng vào trong cung đang sóng êm gió lặng, làm hiển nhiên Phùng Bảo chương án Ty Lễ giám trở thành kẻ bị nhắm đến đầu tiên. Lão cảm tức đến mức nào cũng có thể dễ dàng tưởng tượng ra.

Đoàn người cũng không nói chuyện cùng người bên cạnh, cho dù là gặp quan võ cấm y hoặc là thái giám quen biết, cũng chỉ là cười hơi gật đầu một cái, vội vã đi tới Ty Lễ giám, thông báo vào bên trong.

Quan viên khác cúi thấp đầu thở cũng không dám thở lớn một cái. Tần Lâm lòng mang quỷ thái vừa khéo có vẻ hăng hái quan sát bốn phía.

Quyền thế chỗ tòa nhà này cơ hồ sánh ngang cùng nội các, một ít giai đoạn thậm chí trở thành nha môn chấp chính nòng cốt trên thực chất của toàn bộ Đại Minh đế quốc, bên ngoài cũng không hiển diệu hiển hách gì, chỉ là một tòa tử hợp viện cùng phòng xá phối hợp với quy mô lớn hơn. Hơn nữa lấy diện tích kích thước mà nói, thậm chí kém xa Thượng Y giám ở phía Tây phụ trách bào phục của Hoàng đế cùng Ty Thiết giám trông coi màn trướng, áo mưa cùng những vật khác.

Nhưng từ vẻ mặt hăm mộ và kính sợ của những thái giám qua lại trước cửa đó, quan viên đồng hành khẩn trương không dám thở mạnh, đều vô hình trung nhắc nhở Tần Lâm: nơi này chính là chấp chương nội đình quyền lực cao nhất, mục tiêu cuối cùng của các quyền yem (hoạn quan quyền thế) của triều Đại Minh, trước có ngô quốc Vương Chấn, Lập Hoàng đế Lưu Cẩn, sau có Cửu Thiên Tuế Ngự Trung Hiền đều ở nơi này phát hiệu lệnh, ở một mức độ nào đó quyết định số mạng của hàng ngàn hàng vạn người ở triều Đại Minh...

- Tiểu ca nhi trẻ tuổi này chính là Tần Chỉ Huy sao?

Có người đứng ở trên bậc thang, thanh âm mang theo vài phần bén nhọn chói tai dành riêng cho hoạn quan.

Tần Lâm thấy người này mặt vuông tai lớn, da mặt trắng nõn dưới cằm không râu, đôi lông mày treo ang theo âm sát khí, thân mặc măng bào màu đỏ thêu vàng, ngay cả người mà hắn nhận thức là Bình Bút Ty Lễ giám Trương Thành cũng chỉ có thể đứng ở bên cạnh, liền biết đây chính là hiện nhiệm chương án Ty Lễ giám, Đốc Công Đông Xưởng Phùng Bảo rồi.

- Hạ quan tham kiến Phùng Ty Lễ!

Tần Lâm không cao không thấp vái chào đối phương.

Từ Tước, Trần Ứng Phượng nhậm chức Đông Xưởng, thực ra là gia nô của Phùng Bảo, còn Phùng Bang Ninh là cháu ruột của y. Ba người cũng đã quỳ xuống dập đầu làm lễ ra mắt, duy chỉ có Tần Lâm đứng chấp tay chào, hết sức nổi bật.

Phùng Bảo thấy vậy không khỏi nở nụ cười, nhìn vòng quanh nói:

- Chúng ta vốn tưởng rằng đương triều chỉ có một người là Hải Thụy Hải bút giá, không ngờ Tần Chỉ Huy cũng không kém gì nhiều!

Khi đại thanh quan Hải Thụy làm huyện học giáo dụ, trong học đường theo lệ không quỳ làm lễ với Tri Phủ, hai vị đồng liêu bên phải bên trái thì lại đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống, vì vậy hai bên thấp ở giữa thì cao, giống như cái giá bút thời này người đọc sách dùng để bút, người đời liền gọi đó là Hải bút giá.

Phùng Bảo nói lời này mang theo vài phần nhạo báng, nhưng ý tứ không coi trọng Tần Lâm cũng rất rõ ràng.

Trương Kinh âm trầm quan sát có chút hả hê. Diệt nhi Trương Tôn Nghiêu của y ở Nam Kinh cũng không ít lần bị Tần Lâm sửa trị. Trương Thành thì một mực nháy mắt Tần Lâm, ý tứ kêu là hẩn hầy mau quỳ xuống bồi lễ.

Tần Lâm lại hắc hắc cười vui, hướng về phía Phùng Bảo chấp tay một cái, cười cợt nhả nói:

- Cũng muốn cho Phùng Ty Lễ biết, mặc dù hạ quan trẻ tuổi, đầu gối cũng có chút không biết uốn cong, đến bây giờ cũng chỉ quỳ qua Lý lão thần y Kỳ Châu, Ngụy Quốc Công Nam Kinh cùng Trương tướng gia Giang Lăng, có nên quỳ Phùng Ty Lễ hay không, hạ quan không khỏi có chút không nắm được chủ ý.

Bọn Trương Kinh, Phùng Bang Ninh nhìn chằm chằm Tần Lâm như nhìn quái vật, trong lòng nói: chẳng lẽ người này đầu óc có bệnh? Muốn mang Ngụy Quốc Công cùng Trương Cư Chính đè ép Phùng Bảo? Đây là kinh sư hoàng thành, bên trong nha môn Ty Lễ giám, sợ rằng Ngụy Quốc Công không bảo vệ nổi người. Trương tướng gia cũng không còn kịp bảo vệ cho người nữa!

Chẳng ai ngờ tới, Phùng Bảo trợn to hai mắt, trong miệng hừ một tiếng, lập tức cười đến nổi nghiêng ngả trước sau như thờ không nổi, nửa ngày mới tức giận phất tay một cái:

- Được được được, nhà ta cũng không dám bảo tên lưu manh người quỳ xuống, nhà ta cũng không thể có thứ mà người đòi!

Người bên cạnh không biết được lai lịch của Tần Lâm, Phùng Bảo chấp chưởng Đông Xưởng đã sớm rõ ràng. Tần Lâm nói quỳ qua ba vị, đây chính là thái nhạc trượng (ông nội vợ), nhạc trượng (cha vợ) cùng chuẩn nhạc trượng của hẩn, sau khi lạy người ta gả nữ nhi, cháu gái cho hẩn, Phùng công công người cũng muốn gả con gái cho ta sao?

Bản thân Phùng Bảo dĩ nhiên không có con gái, tuy có mấy đứa cháu gái cũng không cần phải ý lại vào Tần Lâm, hiểu rõ được người này là một kẻ bướng bỉnh cứng xương, ngay cả Trương Cư Chính cũng không có biện pháp trị hẩn, cho nên không so đo cùng hẩn, cười một tiếng cho qua.

Người bên cạnh nhìn thấy mà vạn phần kinh ngạc, không biết Tần Lâm có bản lĩnh gì có thể khiến cho Phùng Bảo không thể làm gì được, ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút, mặt trời vẫn còn ở phía Đông... Không mọc từ phía Tây kia mà?

Trương Thành ngược lại càng lúc càng bội phục Tần Lâm, hẩn ngậm gờ ngón tay cái lên, quyết tâm tương lai mượn diệt nhi Trương Tiểu Dương giao tình cùng hẩn, lôi kéo người trẻ tuổi này nhiều nhiều một chút.

370. Chương 370: Ra Mắt Thái Hậu

- Đứng lên đi, tất cả đứng lên đi...

Phùng Bảo cực kỳ căng thẳng hai tay giấu trong tay áo giờ giờ lên cao.

Đám người Phùng Bang Ninh, Từ Tước lúc này mới từ dưới đất bò dậy. Phùng Bang Ninh rất kinh ngạc hết nhìn bá phụ, lại nhìn sang Tần Lâm, thực tế không hiểu rõ là vì sao.

- Vào đi, cũng không phải câu lễ...

Phùng Bảo kêu đám người Tần Lâm đi vào đại đường Ty Lễ giám.

Chính giữa đại đường cùng với bốn bề trên tường, treo không ít tự họa của danh gia, phong cách tương đối cao nhã, mà mỗi chỗ trống của một bức họa đều có lời “‘đề bạt hoặc là thơ từ, nhìn lạc khoản đều là ‘Khâm Sai Tổng đốc Đông Xưởng quan giáo kiêm chương ngự dụng giám sự Ty Lễ giám thái giám song lâm Phùng Bảo’, nét chữ doan trang hào phóng, thư pháp tương đối không tệ.

Mọi người ngồi xuống, Phùng Bảo còn chưa kịp mở miệng, Tần Lâm liền thất kinh kỳ quái chỉ lên lời đề bạt trên một bộ tranh sơn thủy:

- Chà, đây là Phùng Ty Lễ viết sao? Chữ thật là không tệ, so với hạ quan viết thật là tốt hơn nhiều!

Cái gì gọi là trước kiêu ngạo sau cung kính, nịnh bợ ra mặt? Đám người Phùng Bang Ninh cười hăng hắc, trong lòng thầm nói: người bắt đầu làm bộ làm tịch rồi, vào lúc này mới hiểu được sợ là gì, vội vàng lấy lòng Phùng Bảo sao? Chỉ sợ chậm mất rồi!

Lại nói, nếu như đây là lời nịnh hót, thì tiêu chuẩn nịnh như vậy cũng có chút quá vụng về rồi.

Ai ngờ Phùng Bảo nghe vậy bấp thịch trên mặt không tự chủ được nhẹ nhàng giật giật hai cái, thần sắc thoáng chốc thay đổi mấy lần, ý vị thâm trường nhìn Tần Lâm một chút.

Sau khi nhìn thấy lời đề bạt trên thư họa của Ty Lễ giám, cùng với sau khi phản ứng của Phùng Bảo bị vạch trần, trong lòng Tần Lâm càng trở nên khẳng định hơn, rằng suy đoán lúc trước cho đến giờ đã không còn kẻ hở nào.

Tại sao lúc ban đầu không tìm được bốn món bảo vật của Trương Công chúa Chu Nghiêu Anh, khi hỏi đến Trương Thành, Trương Tiểu Dương, hai vị này đều ngậm miệng không tiết lộ gì. Tại sao ở bên ngoài cung điều tra vụ án Thanh Minh Thượng Hà Đồ, bốn món bảo vật của Chu Nghiêu Anh lại hoàn bích quy Triệu, tự động trả về chỗ cũ. Tại sao kẻ đánh cắp Thanh Minh Thượng Hà Đồ tình nguyện chống chịu các loại áp lực trong ngoài, cũng không chịu tùy tiện tìm cái cớ gì đó ‘đột nhiên tìm được’ món quốc bảo này, để từ đó làm bình thường hóa cuộc phong ba này, ngược lại lại ngồi nhìn mọi việc càng lúc càng tệ hại hơn...

Hết thấy nghi vấn, đến đây đều có giải thích hợp lý.

Như vậy, tiếp đây chính lúc giờ khắc đến phiên Tần Lâm biểu diễn...

Trước hết Phùng Bảo giản lược giới thiệu kết quả điều tra trong cung, nói tóm lại chính là trong cung cũng tiến hành kiểm tra theo kiểu đào đất ba thước – không sót một chỗ nào, nhưng cũng không có bức họa kia. Mời Tần Lâm cùng các quan đến để tra một lần nữa, chủ yếu là vì muốn làm câm cái miệng dằng dặc như thoa mỡ của chúng nhân, chặn đứng những lời đồn đãi không thật chia vào trong cung kia.

- Thì ra là như vậy...

Tần Lâm sờ cằm, vừa suy nghĩ vừa nói:

- Theo hạ quan phân tích, bức tranh này hơn phân nửa là còn giấu ở chỗ nào đó trong cung. Hoàng thành lớn như vậy, chỉ tính cung điện thôi thì đã có nào là Hoàng Cực điện, Trung Cực điện, Kiến Cực điện, lại có Càn Thanh cung, Khôn Ninh cung, Dưỡng Tâm điện. Nói không chừng là nó nằm ở đâu đó, tìm mấy năm cũng chưa chắc đã tìm được!

Tần Lâm xòe ngón tay đếm đếm, đem những điện vũ nổi danh trong cung nghiêm trang đếm qua một lần.

Chúng quan cười thầm hắc thật ngây ngô, ngay cả Trương Thành đều cảm thấy mấy câu nói này quả là mất hết tiêu chuẩn, lắc đầu liên tục, Phùng Bang Ninh thậm chí góp thêm vào một câu phản bác:

- Tần Chỉ Huy, người đừng cố ý bao che chứ?! Hừ hừ, ta thấy người có vẻ tâm tư không thể dò được đây!

Tần Lâm lắc đầu một cái, cau mày nói:

- Theo hạ quan thấy, Thanh Minh Thượng Hà Đồ này hơn phân nửa là thất lạc ở đâu đó rồi, cũng không phải là có kẻ cố tình ăn cắp bảo, hơn nữa mấy năm rồi mà trên thị trường cũng không có tin tức bán ra, có thể thấy không phải là vì tiền tài. Mà cho dù là bị trộm thật cũng là do người say mê thư họa nhất thời hồ đồ mà thôi, chứ không phải là đại tội thập ác không tha gì...

- Thúi lắm, thúi lắm!

Phùng Bang Ninh lập tức nhảy dựng lên, tự cho là chộp được lời nói hớ của Tần Lâm, lại ỷ vào bá phụ Phùng Bảo có mặt ở hiện trường, ngay cả quy củ trong nha môn của Ty Lễ giám cũng không thèm để ý, mắng loạn phun có nước bọt tứ tung:

- Tần Chỉ Huy nói như vậy, còn là thần tử của triều Đại Minh ta sao? Tên tặc ti tiện đó ngay cả hoàng gia trần bảo cũng dám đánh cắp, quả thật là loạn thần tặc tử của triều Đại Minh ta. Chúng ta là cấm y thân vệ của Hoàng thượng gia, phải nên vì bọn tặc khấu này mà hận không thể lột da chúng, ăn thịt chúng, uống máu chúng. Không ngờ Tần Chỉ Huy lại nói ra những lời ấy, quả thật là đại nghịch bất đạo...

Những người bên cạnh nghe vậy tất nhiên đều gật đầu lia lịa, tuy cảm thấy Phùng Bang Ninh nói có chút khoa trương, nhưng cách nói lại rất nghĩa chính từ nghiêm. Duy chỉ có hai người Trương Kinh, Trương Thành khi nghe được Phùng Bang Ninh mắng cái gì là lột da chúng, uống máu chúng thì thần sắc hai người liền trở nên cực cổ quái.

Tần Lâm chỉ đem đầu co rút lại, cũng không phản bác, thoát nhìn giống như là bị Phùng Bang Ninh mắng cho không còn dám đối đáp lại nữa vậy.

Phùng Bang Ninh mắng vô cùng thoải mái, chỉ cảm thấy từ trước cho tới bây giờ chưa bao giờ thống khoái như vậy. Chỉ chớ mắng mè, mượn chuyện mắng kẻ trộm quốc bảo mắng nhieh Tần Lâm, quả thật đắc ý vô cùng.

- Bốp!

Lạc cực sinh bi, một cái tát cực mạnh rơi vào ở trên mặt Phùng Bang Ninh, đánh cho hấn loạn choạng.

Tay bụm mặt, Phùng Bang Ninh không dám tin nhìn bá phụ Phùng Bảo của mình. Vị chương ấn Ty Lễ giám, Đốc Công Đông Xưởng này sắc mặt đang sậm lại giống như bão táp lại đến từ bầu trời, khóe miệng co quắp, hiển nhiên đã tức giận đến mức cực điểm bạo phát.

- Bá, bá phụ?

Phùng Bang Ninh sợ đến cơ hồ muốn đi vãi ra quần. Vị bá phụ này hàm dưỡng cực tốt, không dễ dàng gì tức giận. Trong những năm gần đây, đây mới là lần đầu tự mình động thủ đánh người.

Hấn lại cảm thấy oan ức không gì sánh được: ta mắng Tần Lâm cùng bọn giặc ăn cắp bảo, cho dù thanh âm có hơi lớn, vì sao bá phụ lại tức thành bộ dáng như thế chứ?

Phùng Bảo không nói hai lời, luân phiên vung tay lên, lại chát chát hung hăng tát vào trên mặt của đứa cháu, đánh giọng mắng:

- Nghiệt súc ngươi không xem nơi đây là địa phương nào, Ty Lễ giám là nơi người có thể mặc tình gằm thét hay sao? Trong Hoàng thành mà đã dám lớn lối như vậy, Phùng Bang Ninh à Phùng Bang Ninh, xem ra ở bên ngoài ngươi không ít lần mượn tiếng của ta làm càn như vậy rồi!

Đánh thật hay! Tần Lâm ở bên cạnh giả vờ tỏ vẻ kinh hoàng, trên thực tế trong bụng cũng cười sấp đau cả ruột. Phùng Bang Ninh ỷ vào bá phụ hoành hành bá đạo, hãy để cho Phùng Bảo tự mình ra tay dạy dỗ hấn, đây mới gọi là báo ứng không sai một mảy may.

Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng vội vàng quỳ dập đầu, giả vờ thay Phùng Bang Ninh khuyên giải, trong lòng lại cầu cho chủ nhân giáo huấn nhiều hơn một chút cho đứa cháu hay gây tiếng thị phi và mang đến trở ngại ọi người này.

Hai người Trương Kinh, Trương Thành cũng đi tới, phải trái kéo lấy Phùng Bảo:

- Phùng công công bớt giận, bớt giận. Lệnh diệt nhất thời lỡ lời, nể mặt chúng ta, hãy tha cho hấn một lần đi.

Phùng Bảo tức giận nhìn hai vị họ Trương này một chút, lại nhìn nhìn Phùng Bang Ninh bị đánh đến tỉnh mộng, giận không chỗ phát tiết:

- Hừ hừ, hôm nay lão bá không giáo huấn ngươi một chút, chỉ sợ ngươi còn tưởng rằng khắp thiên hạ đều có thể mặc cho ngươi hoành hành... Người đâu, đem tên nghiệt súc này lôi ra ngoài, đánh ba mươi đại bản cho ta!

Phùng Bang Ninh bị dọa sợ đến cả người run run, quỳ trên mặt đất hướng Phùng Bảo liên tiếp dập đầu:

- Bá phụ tha mạng, tha mạng cho tiểu diệt không dám nữa...

Bọn sai dịch, Hiệu Ủy đang làm nhiệm vụ của Ty Lễ giám còn đang do dự, Phùng Bảo nặng nề hừ một tiếng, các sai dịch Hiệu Ủy liền không do dự nữa, lập tức kéo Phùng Bang Ninh đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau bên ngoài liền truyền đến tiếng bình bịch của thịt bị hèo đánh, cùng với tiếng kêu thảm thiết mang theo sự nức nở của Phùng Bang Ninh.

- Xít...

Tần Lâm giả bộ tỏ vẻ sợ hãi, rụt đầu rụt cổ đứng ở bên cạnh, hơi vừa nhấc mắt liền vừa đứng đưng vào ánh mắt lạnh lẽo của Phùng Bảo.

Mới vừa rồi Tần Lâm khơi mào, tất nhiên Phùng Bảo biết rõ ràng trong lòng, ánh mắt phức tạp kia tựa hồ muốn nói:

- Tiểu tử, tốt nhất chớ phô trương chút đạo hạnh này ở trước mặt chúng ta, để cho ta bắt được cái đuôi sam nhỏ của ngươi, nhất định ngươi chết chắc!

Tần trưởng quan đáp lại với nụ cười mỉa rứt người vô hại: lão tặc, ngươi nên lo lắng lo lắng cho bản thân mình đi!

Chỉ chốc lát sau bên ngoài hèo đánh xong, Phùng Bang Ninh khập khễnh đi vào cáo lỗi, bộ dạng thê thảm chật vật như thế, ai nấy đều cảm thấy trong bụng sắp cười muốn bật ngửa người ra.

Đây còn là do bọn sai dịch, Hiệu Ủy hành hình hạ thủ lưu tình. Trên tay hiệu ủy phụ trách đánh người trong cung đều có hai mươi năm khổ công phu, cho dù là một hèo nhẹ nhàng đánh xuống, người bị hành hình cũng có thể lập tức nội tạng tan vỡ chết bỏ mạng. Nhưng họ cũng có thể đánh lớp ba lớp bóp thành thể cực lớn đánh bảy tám chục trượng lớn giống như trời sắp đến nơi, nhưng thật ra thì người bị đánh ngay cả da non cũng không tổn thương chút nào.

Phùng Bang Ninh là cháu ruột Phùng Bảo, tự nhiên không thể dùng cách đánh đầu, như vậy sẽ thật sự đánh chết hẳn. Nhưng nhìn vẻ tức giận của Phùng Bảo cũng không phải là giả, như vậy cách đánh thứ hai quá mức hơi hột cũng không được. Vì vậy, các Hiệu Ủy hành hình liền dùng lực đạo không nhẹ không nặng đánh ba mươi đại bản.

Cho dù là không nhẹ không nặng, nhưng cũng không dễ chịu gì, cái mông của Phùng Bang Ninh bị đánh sưng lên thật cao, đau đến nhe răng toét miệng, đầy mặt và đầu cổ đều toát mồ hôi lạnh, đi bộ đều ra dáng vô cùng khập khễnh.

Tần Lâm giả mù sa mưa bước lên đỡ hẳn:

- Ai nha... Phùng trưởng quan rước khổ lắm chứ? Hạ quan hôm nay mới biết làm bá phụ lại chí công vô tư như vậy, chà chà, xem ra sau này Phùng trưởng quan cần phải cẩn thận nói năng hành động mới được.

Phùng Bang Ninh dĩ nhiên không cần Tần Lâm đỡ, chịu đựng đau nhức đứng ở một bên. Nhưng đáng thương cho cái mông hẳn bị đánh nở hoa, từ đầu đến cuối còn không biết rốt cuộc là bị người nào chỉnh trị mình.

Trương Thành hiểu được mấy phần nội tình, mỉm cười nhìn Tần Lâm gật đầu một cái: Tần trưởng quan, ngài thật là trâu bò quá đi!

Màn kịch 'Bá phụ dạy cháu' mới vừa diễn xong, mọi người còn chưa kịp trở lại đề tài câu chuyện lúc trước, đã có một tiểu thái giám từ bên ngoài vội vã chạy vào, hướng về phía Phùng Bảo quỳ xuống bẩm báo:

- Khải bẩm Phùng tổ công, Lý hoàng thân tiến vào cung rồi, nương nương cho đòi ngài qua đó.

Phùng Bảo nghe đến Lý hoàng thân lập tức cảm thấy đau đầu nhức óc, xoa xoa huyết Thái Dương, nhìn vòng quanh một lượt, không thể làm gì khác hơn nói:

- Chư vị, Lý hoàng thân nhất định là vì Thanh Minh Thượng Hà Đồ mới vào cung đó, chúng ta dứt khoát cùng nhau mà đến đó, cũng tiện bẩm lời với nương nương.

Nghe được Lý Vĩ cũng tới, Tần Lâm sờ sờ cằm: đây thật là ngoài ý liệu rồi, bất quá, càng ngày càng thú vị đây!

Từ Ninh cung, Từ Thánh Lý Thái hậu ngồi đằng hoàng ở ghế trên, Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh đứng hầu một bên, Vũ Thanh Bá Lý Vĩ là phụ thân Thái hậu, ngồi ở trên một cái ghế đôn phủ bằng cẩm tú.

Các vị quan viên trong ngoài đi vào trong cung, Phùng Bảo dẫn đầu quỳ xuống hô to:

- Bọn thần ra mắt Từ Thánh Thái hậu, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.

Lúc mọi người hành lễ, Phùng Bảo cố ý nghiêng đầu nhìn Tần Lâm một chút, nhìn thấy người này cũng quỳ hành lễ, không khỏi từ trong lỗ mũi hừ lạnh một tiếng: xì, ta còn tưởng rằng người thật ra chỉ quỳ gối cho nhạc trượng thôi, đây chẳng phải là gặp Thái hậu nương nương rồi, người cũng quỳ hành lễ sao.

Tần Lâm hiểu được ý tứ của Phùng Bảo, cười cười không để ý gì.

- Các khanh bình thân!

Lý Thái hậu thanh âm bình hòa và chậm rãi.

Vị Thái hậu này tuổi không lớn lắm, nàng tuổi trẻ chết chồng, ấu tử sớm lên ngôi làm vua, hai mươi tám tuổi đã làm đến Thái hậu, lúc này cũng bất quá hơn ba mươi tuổi, mặt mũi thanh gầy trắng nõn, tướng mạo rất xinh đẹp, cũng không có khí sắc duyên dáng sang trọng gì, nhưng phong vận tiểu gia bích ngọc dư âm vẫn còn, vận phục trang cũng rất đơn giản.

Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh đứng hầu một bên nhìn thấy Tần Lâm, ánh mắt tránh tránh né né, khuôn mặt hơi ửng đỏ lên, nhẹ nhàng cắn cắn môi.

Lý Vĩ lớn tiếng nói:

- Nương nương, vị Tần Lâm Tần Chỉ Huy này chính là cô gia trong phủ Từ thân gia của chúng ta. Hắn là thiếu niên anh hùng trong Xưởng Vệ, phá án tập hung vô cùng ưu tú!

- Vậy à?

Lý Thái hậu chú ý tới Tần Lâm, thấy hắn tuổi còn trẻ, thân hình cao ráo, eo lưng thẳng thớm, đứng trong một đám thái giám và quan viên cong người khom lưng giống như hạc đứng trong bầy gà, trước hết có mấy phần vui mừng, sau đó chậm rãi mở miệng nói:

- Tần Lâm... Cái tên này ai gia nghe rất quen. Đúng rồi, vụ án Kinh Vương phủ Kỳ Châu, có phải là người phá hay không?

Tần Lâm đại chiến Bạch Liên giáo, vượt trùng dương ra hải ngoại chiêu nạp Thổ Ty, đoạt bạc bị cướp trở về, các loại công lao đều vô cùng lớn. Nhưng đối với Lý Thái hậu mà nói, vẫn là chuyện hắn điều tra vụ án Kinh Vương phủ thích đáng, vẫn hồi mặt mũi giúp Thiên gia, là nhớ rõ ràng trong trí nhất.

- Hồi bẩm nương nương, chính là do hạ quan phá án, nhưng toàn là do Hoàng thượng gia hồng phúc tề thiên, liệt tổ liệt tông anh linh che chở, hạ quan cũng không dám tự đại giành công!

Tần Lâm chấp tay trả lời, thanh âm rõ ràng vang vọng, mặc dù đối mặt với Thái hậu của triều Đại Minh, thái độ cũng không có hạ thấp mình chút nào.

371. Chương 371: Trưởng Công Chúa Nói Dối

- Quả nhiên là một viên hổ tướng trong Xưởng Vệ...

Lý Thái hậu gật đầu liên tục, mỉm cười đối với Chu Nghiêu Anh bên cạnh nói:

- Con nhỏ lỳ lợm biểu tở Từ Tân Di của con, cũng may là vị Tàn trưởng quan này mới xứng với ả.

Tần Lâm nhìn Chu Nghiêu Anh cười hắc hắc, tuy không có ý xúc phạm, nhưng trêu chọc tiểu di tử cũng thú vị chứ.

Đáng thương cho Trưởng Công chúa khi nghĩ tới hôm đó cái vụ đụng chạm vào nhau ở trên đường ngượng ngùng lúng túng vô cùng, liền không nhận được đồ mặt, cúi thấp đầu không dám nhìn hấn.

Lý Thái hậu đã sớm quen với chuyện con gái rụt rè hay thẹn thùng. Làm mẫu thân, lòng yêu thương của nàng đối với Chu Nghiêu Anh còn không bằng những con số lẻ so với hai đứa con trai, lúc này căn bản không phát giác bất kỳ điều gì khác thường.

- Các vị khanh gia...

Sắc mặt Lý Thái hậu chuyển thành nghiêm nghị, nhìn chúng quan nói:

- Án Thanh Minh Thượng Hà Đồ bị mất, bên ngoài đang truyền đi dập dồn sôi sục. Những tiểu môn tiểu hộ thân thích còn nói chuyện quạ đi thì lẽ lại, ai gia tặng ít đồ cho cha mình thì có đáng là gì đâu? Sao lại gây ra đến mức độ như thế này?!

Trong lời này Thái hậu nương nương mang theo vài phần trách cứ. Phùng Bảo thân là tổng quản đại nội phải đứng mũi chịu sào, liên tiếp xin tội:

- Lão nô ngự hạ không nghiêm, cung cấm thiếu sự kiểm điểm, khiến cho quốc bảo bị đánh cắp, lão nô có tội, lão nô tử tội!

Phùng Bảo là Đại quản gia mà Lý Thái hậu tín nhiệm nhất, thậm chí có thời điểm Thái hậu đối với việc quản giáo Vạn Lịch để đều thông qua hấn mà tiến hành, cho nên Phùng Bảo vừa nói như thế, thần sắc của Thái hậu liền tốt hơn một chút:

- Phùng bạn bạn, ai gia không phải là trách cứ người. Nhưng trong cung cấm, dù sao so với nơi khác bất đồng. Hôm nay mất quốc bảo, có biết ngày khác không chừng ngay cả ngọc tỷ cũng thất lạc nữa thì sao?

Đang lúc Phùng Bảo không biết chui vào cái lỗ nào, thì Tần Lâm đột nhiên hồi đáp:

- Khỏi bầm Thái hậu nương nương, vi thần tra xét các nơi bên ngoài cung nhưng không có vật này. Dựa vào ghi chép trong cung mà nói, thì từ tiên hoàng Long Khánh gia đáp ứng ban cho Chu lão Quốc công từ đó đã không có tin tức gì nữa rồi. Theo ngu kiến của vi thần, chỉ sợ là thất lạc ở trong cung nơi nào đó, nhất thời tra không ra mà thôi.

Lý Vĩ cực muốn lấy được bức họa giá trị vạn lượng hoàng kim này. Tần Lâm nói trúng vào tâm khảm của ông ta, nên khi Thái hậu còn đang trầm ngâm, ông ta đã không ngừng khen phải:

- Đúng, đúng, khẳng định là còn ở trong cung nằm ở nơi nào đó. Tử Cấm thành này có phòng ốc hàng ngàn hàng hơn vạn, nhất thời không tìm được thì cũng có lý. Phùng công công, người hãy thay ta tìm thêm một chút nữa xem?

Phùng Bảo chỉ có lắc đầu cười khổ, nguyên do ở bên trong sao có thể nói cho người ngoài biết chứ.

Thái hậu cũng đồng ý ý kiến của phụ thân, nhìn Tần Lâm gật đầu khen ngợi một cái:

- Ai gia nói mà, trong cung cấm đề phòng sâm nghiêm, làm gì dễ dàng bị người đánh cắp quốc bảo như vậy chứ? Nếu Thanh Minh Thượng Hà Đồ có thể trộm, thì biết đâu chừng ngay cả phượng quan, châu báu của ai gia cũng bị trộm luôn rồi?

Tần Lâm luôn miệng xưng phải, trong lòng lại thầm nói quả nhiên Thái hậu đối với thư họa không có kiến thức gì, Thanh Minh Thượng Hà Đồ giá trị thế nào, cao hơn nhiều so với châu báu của người!

Đám người Phùng Bang Ninh, Từ Tước nhìn Tần Lâm với cái nhìn phải nói là đủ vẻ hâm mộ ghen tỵ và hận. Từ Thánh Thái hậu mặc dù tâm địa từ bi, nhưng từ khi chết chồng hàng năm đều lạnh lùng gương mặt, không dễ dàng chịu cười gì, ngược lại hôm nay thái độ đối với Tần Lâm hòa ái phải nói là quá đáng, hai người giống như kéo nhau đi nói chuyện thường ngày trong gia đình vậy, đã bao lâu chưa từng có thần tử được sủng ái như vậy rồi? Ngay cả Phùng Bảo Phùng công công cũng không đến mức được như thế này!

Nhưng ai lại ngờ Lý nguyên bản Thái hậu xuất thân thấp kém, thân ở vị trí Thái hậu không thể không nói những lời lẽ thể tục tầm thường, thật ra thì trong lòng cũng không được tự nhiên. Ngược lại Tần Lâm lấy thân phận hậu sanh tiểu bối nói Đông nói Tây cùng nàng, giống như người thân thích ở trong nhà của mình nói chuyện với nhau tùy tiện như vậy, ngược lại khiến cho Lý Thái hậu hết sức cao hứng.

Chu Nghiêu Anh cúi đầu nhìn mũi chân âm thầm nghĩ ngợi, trong lúc nhất thời lại vui mừng thay cho biểu tỹ Từ Tân Di, vừa lại lo lắng ỉn.

Trước giờ Phò mã có thể được Thái hậu ưa thích vừa ý cực ít, trước mặt Chu Nghiêu Anh còn có tỷ tỷ khác mẹ Chu Nghiêu Nga còn chưa xuất giá. Hai tỷ muội gặp mặt nói với nhau là lo lắng đến chuyện này đây.

Tỷ muội đồng lứa mà còn không xuất giá, nhưng lại có vết xe đổ của vị cô cô trước đó không lâu: con gái của gia gia Gia Tĩnh đế, muội muội của Long Khánh hoàng gia là Ninh An Công chúa Chu Lộc Ôn gả cho phò mã không có bản lĩnh gì, lại không có được sự yêu thích của hai vị đế và hậu, cho nên vị Công chúa này cùng Phò mã sau khi cưới không ít lần bị thái giám cùng lão cung nữ khi dễ. Nếu như Phò mã không hối lộ cho lão ma ma, thậm chí ngay cả mặt của Công chúa cũng không thấy được!

- Nếu là tương lai vị Phò mã kia của ta có thể có bản lĩnh giống như Tần tỷ phu vậy, lại được mẫu hậu hoan tâm, vậy coi như là tốt lắm...

Trưởng Công chúa si ngốc suy nghĩ, bỗng nhiên lại giật mình trong lòng:

- Ôi chao, xem ra ta lại đi nghĩ nơi nào rồi? Chu Nghiêu Anh Chu Nghiêu Anh, người không phải là một mục muốn gả ột vị Giang Nam tài tử tinh thông cầm kỳ thi họa sao? Tần tỷ phu là cầm y quan võ như vậy, mặc dù không chịu người khác khi dễ, nhưng không khỏi hung ác một chút...

Không đề cập tới Trưởng Công chúa suy nghĩ lung tung như thế nào, Tần Lâm lại bấm báo:

- Nương nương, theo ngu kiến của vi thần, bức tranh kia nhất định là cất giấu ở một chỗ bí ẩn, cho nên lâu như vậy cũng không tìm được, kính xin điều tra những người thân tín theo sát tả hữu lúc tiền đế Long Khánh hoàng gia còn tại vị, nhất định sẽ có thu hoạch.

Nói xong, Tần Lâm lại nhìn Chu Nghiêu Anh, thấy vị tiểu di tử này một mực cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì, lại hồn nhiên không chú ý tới.

- Người theo hầu bên cạnh Tiên đế ư?

Lý Thái hậu nghi hoặc không hiểu, nhìn Phùng Bảo hỏi:

- Phùng Bạ Bạ, người có hỏi qua những thái giám hầu cận chưa?

- Lão nô đã hỏi qua bảy tám lần rồi, chỉ còn thiếu kéo đến Đông Xưởng tra khảo nữa mà thôi...

Phùng Bảo hồi đáp lời của Thái hậu, ánh mắt lại len lén nhìn Tần Lâm, không biết trong hồ lô của hắn chứa đựng gì, muốn làm cái gì.

Khụ khụ... khụ khụ...

Tần Lâm luôn miệng ho khan, thấy Chu Nghiêu Anh vẫn còn đang suy nghĩ viễn vông, dứt khoát lớn tiếng nói:

- Không riêng gì thái giám, người thân cận bên người tiên hoàng, nói không chừng cũng hiểu được nguyên ủy!

- Tần Lâm!

Phùng Bảo vùng tay áo lên, la mắng:

- Trước từ giá của Thái hậu nương nương, không cho phép cao giọng như vậy, người tưởng đây là rao bán Đại Lực hoàn trên đường phố hay sao?

Bất quá Tần Lâm lớn tiếng như vậy, rốt cục Chu Nghiêu Anh cũng phục hồi tinh thần lại, che miệng ồ lên một tiếng.

Mọi người không biết chuyện gì xảy ra, đều nhìn về phía nàng.

- Con gái ngoan, con muốn nói gì?

Lý Thái hậu thấy con gái tỏ vẻ sợ như vậy cũng âm thầm đau lòng, biết mình săn sóc quan tâm cho đứa con này quá ít, trong lòng không khỏi có chút xấu hổ, giọng điệu liền đặc biệt nhẹ nhàng chậm rãi hơn.

Trưởng Công chúa sắc mặt ửng hồng, thanh âm thấp như con muỗi, ánh mắt tránh tránh né né không dám nhìn mẫu thân:

- Con gái... Con gái chợt nhớ tới, ngày đó ở Ngự Thư phòng phụ hoàng ẵm con viết chữ, nhìn thấy... Nhìn thấy người đem một quyển dài như vậy, to như thế này này, bỏ vào bên trong ngăn bí mật bên cạnh ngự án...

Ái chà Trưởng Công chúa của ta ơi! Tần Lâm nhìn mà lắc đầu, đáng vẻ nói láo như thế này quả thật là không thể nào rõ ràng hơn.

Thật may là, cho tới bây giờ Trưởng Công chúa hay sợ người lạ, nói chuyện lúc nào cũng đỏ mặt ấp a ấp úng như vậy, người khác cảm thấy kỳ quái, chứ đám người Lý Thái hậu, Phùng Bảo cũng đã lâu dần thành thói quen, nên không phát hiện khác thường.

Nàng làm dấu mô tả kích cỡ dài ngắn, không phải là một quyển trục cuộn lại hay sao? Hơn nữa lại dài hơn thước, Thanh Minh Thượng Hà Đồ chiều rộng tám tấc, cộng thêm khoảng trống ở bên trong, vừa khéo đúng chính là nó.

Mọi người nhất tề gật đầu:

- Đúng rồi! Nhất định là tiên đế gia đặt ở ngăn bí mật bên cạnh ngự án trong Ngự Thư phòng. Đương kim hoàng gia còn bé, những năm qua đều không đọc sách ở Ngự Thư phòng, mà là học tập với Trương tiên sinh ở Tây Noãn các cùng Dương Tâm điện, Ngự Thư phòng một mực trống không không người sử dụng, cho nên đến nay không phát hiện ra!

Duy chỉ có hai người Trương Thành, Trương Kinh thần sắc cực kỳ cổ quái, vô cùng nghi ngờ hết nhìn Chu Nghiêu Anh một chút lại nhìn Tần Lâm một chút. Mà Phùng Bảo thì đầu đầy mê hoặc, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, do dự nói:

- Thứ mà Trưởng Công chúa nhìn thấy có lẽ không phải là Thanh Minh Thượng Hà Đồ... hơn phân nửa là Tiên hoàng gia đem cái gì khác...

- Rốt cuộc là có phải hay không, xem một chút thì sẽ biết...

Lý Thái hậu vội vàng phân phó đi từ giá đến Ngự Thư phòng, sau đó dắt tay của con gái:

- Nghiêu Anh, chúng ta xem thử thư phòng phụ hoàng của con, rốt cuộc bên trong ngăn bí mật ở Ngự Thư phòng có cái gì trong đó.

Làm quả phụ có trọng phụ qua đời nhiều năm, hiển nhiên Lý Thái hậu đều nóng lòng muốn biết bên trong ngăn bí mật rốt cuộc để vật gì hơn bất luận kẻ nào. Nàng cũng nghĩ đến năm đó trọng phụ rất yêu thích đối với cô con gái này, thường thường ẵm Chu Nghiêu Anh còn tằm bé ở trong Ngự Thư phòng xử lý tấu chương, rồi nghĩ đến mình những năm qua lãnh đạm đối với Chu Nghiêu Anh, đáy lòng không khỏi sinh ra mấy phần áy náy, nên nắm thật chặt tay của Chu Nghiêu Anh, so với bình thời thân thiết hơn nhiều.

Đáng thương cho Trưởng Công chúa cúi thấp đầu không dám nhìn mẫu thân, áy náy vì nói láo khiến cho tìm nàng như nai nhảy. Nhưng từ trong miệng biểu tỷ Từ Tân Di biết được Tần Lâm vì tìm được bốn món bảo vật của mình, mất rất nhiều tâm lực, gây ra bao nhiêu phiền phức như vậy, nàng lại không thể không đè nén lòng kính sợ xuống đáy lòng, vì hấn mà lần đầu tiên trong đời nói dối trước mặt mẫu thân...

Ngự Thư phòng cách Từ Ninh cung không xa, Lý Thái hậu cầm đầu mọi người đi một lúc đã đến. Thái giám canh giữ Ngự Thư phòng không biết bao nhiêu năm chưa từng thấy qua nhiều quý nhân đến đây như vậy, cả kinh cuống quýt quỳ nghênh đón.

Mặc dù rất nhiều năm không sử dụng, trong cung tự có chế độ, Ngự Thư phòng cũng không vì phòng ốc bỏ trống rất lâu mà các loại mạng nhện giăng đầy, hay ở trong tình trạng bụi bặm khắp nơi. Bất quá phòng ốc lâu ngày không người sử dụng, gây nên khí tức khô mốc vẫn vô cùng rõ ràng.

Vật thị nhân phi, vật đồ mà người dẫu rồi... Vào giờ phút này, Lý Thái hậu cùng Chu Nghiêu Anh đều sinh ra một tiếng thở dài từ đáy lòng.

Phùng Bảo biết chỗ ngăn bí mật kia, giành đi phía trước muốn đến mở lấy đồ trong đó ra.

- Chậm đã!

Lý Thái hậu đột nhiên lên tiếng ngăn Phùng Bảo, thấy lão không hiểu vì sao, nàng cười cười:

- Di vật của Tiên hoàng, để tự ai gia tới lấy.

Điều này cũng đúng với lòng mong muốn của Tần Lâm, nên hắn không khỏi ngậm cười gian một tiếng.

Chu Nghiêu Anh nguyên bản cúi đầu, lúc này đỏ mặt trợn mắt nhìn hắn một cái: lại dám thiết kế gạt mẫu hậu ta, thật là đáng ghét mà!

Tần Lâm không quan tâm xòe tay nhún vai: vì tìm được quốc bảo, chúng ta liền thủ diễn xuất vở kịch này, mẫu hậu của nàng cũng không tổn thất gì... Nói không chừng, thăm lại chốn xưa còn khiến nàng nhớ tới kỷ niệm đẹp năm đó!

Quả thật như vậy, Lý Thái hậu đứng trong Ngự Thư phòng không vội vã đi tới ngăn bí mật lấy đồ bên trong, mà là đứng ngắm nhìn bốn phía, suy nghĩ hồi tưởng lại tình hình của vị vong phu ở trong thư phòng nơi này, không biết đã chậm tới kỷ ức đẹp dễ gì, khéo miệng nàng hơi cong lên, trên mặt hơi có vẻ tái nhợt xuất hiện vẻ đồ ỉm đã lâu không có.

Rốt cục, tựa hồ mất rất nhiều khí lực đưa ra quyết định, Lý Thái hậu tự tay mở ra ngăn bí mật bên cạnh ngự án, lấy ra đồ vật bên trong. Sau khi liếc mắt nhìn, nàng liền vui mừng vô cùng nói:

- Giang sơn như họa, quả thật là tiên đế viết ra, chữ viết này... Cũng là ngự bút của tiên đế!

Thấy quyển trục được bao phủ bởi lụa vàng, phía trên dán ngự bút niêm phong, người ở lâu trong cung càng thêm hết sức rõ ràng: bốn chữ 'Giang sơn như họa' này chính là Long Khánh đế lúc thường ngày sử dụng.

Lý Thái hậu đọc từng chữ do hoàng thượng ngự bút phê trên đó: Kim Thành Quốc Công Chu Hi Trung lão thành mưu quốc, chiến công trác trứ, đặc biệt lấy quốc bảo Thanh Minh Thượng Hà Đồ ban cho.

Người ngoài cũng không nói, sau khi Phùng Bảo nghe được câu này, chân mày nhíu lại thành hình chữ Xuyên, không dám tin nhìn Lý Thái hậu một chút, lại nhìn Chu Nghiêu Anh, cuối cùng nhìn quyển trục được lụa vàng bao phủ kia, giống như thấy quỷ sống vậy.

Lúc này Thanh Minh Thượng Hà Đồ được thấy mặt trời, kẻ cao hứng nhất chính là Vũ Thanh Bá Lý Vĩ. Ở trong mắt ông ta, vật này căn bản không phải là danh họa truyền đời, quốc bảo hiếm thế gì, mà là một vạn lượng hoàng kim sáng lờ lờ vàng khè khè!

- Nương nương, có thể...

Lý Vĩ ngưỡng ngừng cười cười, muốn lấy đi quốc bảo từ trong tay con gái.

Không ngờ rằng Lý Thái hậu cũng không đưa qua, ngược lại giao bức tranh cho Chu Nghiêu Anh đứng bên người, ôn nhu nói với Lý Vĩ:

- Phụ thân, người cũng thấy rồi đó, trên bức họa này có tiên đế gia đích thân ngự bút phê, là muốn ban cho Thành Quốc Công Chu Hi Trung đó. Nữ nhi thân là vị vong nhân, há có thể vi phạm di mệnh của di phụ, đem tranh đổi lại tặng cho phụ thân? Chúng ta cha con chí thân, sau này còn rất nhiều cơ hội, sẽ từ từ bồi thường cho phụ thân bảo bồi khác.

372. Chương 372: Phong Hồi Lộ Chuyển

Lý Vĩ ngăn ra, rất muốn lấy được bức tranh phẩm danh họa này, nhưng con gái nói cũng rất có đạo lý, ngự bút của tiên đế Long Khánh gia ghi rất rõ ràng. Nếu hiện tại cứng rần yêu cầu con gái đổi sang tặng cho mình, cho dù là da mặt lão đầu tử dày hơn nữa cũng có chút không thể nói ra miệng.

Tần Lâm lại ở bên cạnh nói:

- Nương nương, Lý hoàng thân, Chu Hi Trung lão Quốc công đã sớm qua đời, thần nghe được tiểu công gia Chu Ứng Trinh sắp tập tước cũng không có bao nhiêu kiến thức đối với thư họa, chỉ sợ hấn lấy được bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ này cũng bằng vô dụng.

Lý Thái hậu nghe vậy hơi do dự, rốt cục vẫn từ từ lắc đầu một cái:

- Quân vô hí ngôn, tiên đế đã cõi rồng về trời, ai gia càng không thể tự tiện cải đổi di mệnh của người.

Lý Vĩ lại được Tần Lâm nhắc nhở, nghĩ tới một chuyện khác: Chu Ứng Trinh kia là nổi danh bọc mủ trứng thối trong giới con em của kinh sư, lại không thích về thư họa gì, chân trước Thái hậu theo như di mệnh của tiên hoàng ban Thanh Minh Thượng Hà Đồ cho hấn, chân sau ta sẽ đến phủ hấn mua tranh lại, chẳng phải là một chiêu tuyệt diệu hay sao?

Vì vậy lão cũng gật đầu xưng phải, đi ngược lại thái độ bình thường trở nên hào phóng lên, tán thành ban tranh cho Chu Ứng Trinh.

Phùng Bảo ánh mắt phức tạp nhìn Tần Lâm cười cười. Y là người tâm cơ linh mẫn, đã đoán được ba phần tiền nhân hậu quả, bức tranh này ban cho lão quốc trượng Lý Vĩ miệng rộng thích báo cáo nói này nọ, cùng ban cho Chu Ứng Trinh bọc mủ trứng mềm, đối với Phùng Bảo mà nói là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Lý Vĩ muốn mua bức họa này từ chỗ Chu Ứng Trinh đem về, hắc hắc, chẳng lẽ Phùng Đốc Công không thể ra tay tranh trước làm chuyện gì đó hay sao?

Biết rõ Tần Lâm giả bộ, Phùng Bảo lại lo lắng hấn trở thành người sẽ phơi bày chuyện này nhất. Nếu như có người phát hiện trong lớp lụa vàng kia cũng không có Thanh Minh Thượng Hà Đồ, đại kế thay mặt đổi đào sẽ bị vạch trần ngay tức khắc.

- Nương nương, lão nô thay cầm tranh ngài...

Phùng Bảo hơi cúi người, từ trong tay Lý Thái hậu đem Thanh Minh Thượng Hà Đồ nhận vào tay.

Lý Thái hậu hơi có vẻ kinh ngạc, thật ra thì nàng còn muốn cầm tranh thêm một hồi... Thật ra thì di vật Long Khánh Hoàng đế rất nhiều, cũng không quan tâm món này, nhưng sau khi qua đời tám năm mới phát hiện, hơn nữa là tiên đế tự tay cất vào ở trong ngăn bí mật của Ngự Thư phòng, hiển nhiên đối với nàng là vị vong nhân này mà nói có ý nghĩa đặc biệt nào đó.

Bất quá Phùng Bảo chính là tổng quản được Lý Thái hậu tin chiều nhất, nể trọng và dựa dẫm vào nhất trong nội đình. Nếu lão muốn lấy lòng, Thái hậu liền mặc cho lão cầm đi.

- Hô...

Phùng Bảo thở phào một cái, tranh cầm trong tay mình, sẽ không có người không có mắt đến xem rồi vạch trần, cũng không trở khóe lật lọng.

Sợ lão không cầm chứ! Tần Lâm cũng thở phào một cái. Phùng Đốc Công! Phùng Đốc Công, ngài thật là quá phối hợp rồi!

Phùng Bảo lặng lẽ gơ tranh về hướng ánh sáng, cẩn thận xem thử ngự bút cùng ấn giám kia, chợt sắc mặt liền biến đổi, ngẩng đầu nheo mắt lại đối với Tần Lâm gật đầu một cái: coi như ngươi gan lớn bao thiên, dầu gì cuối cùng cũng là vì chuyện của ta mà xuất lực, không vạch mặt ngươi nữa.

Tuy chúng quan Từ Tước, Trần Ứng Phượng hết sức tò mò đối với bức danh họa truyền đời này, nhưng trên lụa vàng bao phủ đó có dán khâm phong do tiên đế Long Khánh gia ngự bút, muốn mở ra phải xé rách ngự bút, điều này không dễ nói ra miệng ở trước mặt Lý Thái hậu. Còn nữa, bây giờ nó lại được cầm ở trong tay Phùng Bảo, người nào lại nguyện ý đi rước lấy cái xui rủi từ Xưởng Công? Hôm nay ngay cả cháu ruột Phùng Bang Ninh của lão cũng đều bị hung hăng đánh ột trận, ta cũng chớ tự tìm lấy chuyện không vui.

Lý Thái hậu nhìn nhìn chúng quan, và cũng là nhìn Tần Lâm nhiều nhất, phân phó nói:

- Tần Chỉ Huy đi một chuyến, đi gọi Chu Ứng Trinh thay cho gia gia của hần vào cung lĩnh thưởng của tiên hoàng.

Tần Lâm lĩnh chỉ ra cung, Phùng Bảo vẫn nắm vững vàng bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ đó trong tay, thậm chí đi nhà cầu cũng mang theo, tuyệt đối không để cho tranh rời đi tầm mắt của lão, e sợ cho bị người khác phát hiện sự khác thường bên trong...

Nước trà châm qua ba lần, Tần Lâm liền dẫn Chu Ứng Trinh vào tới cung.

Chu Ứng Trinh là tỷ dụ ngược lại với vị gia gia anh hùng hảo hán của hần. Hần có hai vị gia gia, thúc gia uy phong lẫm lẫm, nhưng bản thân lại nhát gan như chuột, đi theo sau lưng Tần Lâm trong bộ dạng e dè sợ sệt, so với Chu Nghiêu Anh còn khoa trương hơn, tựa hồ chỉ cần có một chút gió thổi cỏ động, hần sẽ nhanh chân chạy ra giống như con thỏ vậy.

Nếu như nói thân là thiếu nữ, Chu Nghiêu Anh còn cực kỳ đáng thương, nhưng như Chu Ứng Trinh hoàn toàn là khiến cho người lại vừa bực mình vừa buồn cười.

Chu Ứng Trinh trong bộ dáng này, so cùng Tần Lâm khí vũ hiên ngang quả thật là hai cực đoan. Ngay cả Lý Thái hậu cũng đều sinh ra cảm giác dị dạng, tựa hồ Tần Lâm mới là trời sanh ra nên làm Quốc Công, bảo hai người bọn hần hoán đổi vị trí có lẽ còn thích hợp hơn một chút.

Trần Ứng Phượng càng thêm cười không hảo ý, nói khê với Từ Tước:

- Nhân vật như Chu Ứng Trinh, bảo hần chạy trở về nhà bú vú mẹ con bà nó đi!

Chu Ứng Trinh khiếp đảm bĩ ổi như thế nào đi nữa, dù sao di mệnh tiên đế gia cũng không thể thay đổi được. Lý Thái hậu liền nói qua tiền nhân hậu quả một lần, sau đó thay tiên đế ban cho.

Phùng Bảo đem Thanh Minh Thượng Hà Đồ đưa tới trong tay Chu Ứng Trinh, rồi như tháo xuống trách nhiệm nặng ngàn cân... Cái tên bọc mủ này lấy về cho dù có phát giác bên trong không có gì cả, cũng thành thật không dám lộ ra, huống chi Phùng Đốc Công còn có thể làm chút trò nhỏ ở trong đó, vậy thì càng thêm kín kẽ như áo trời.

Từ nay về sau, quốc bảo Thanh Minh Thượng Hà Đồ chân chính đã thật sự vững vàng mang họ Phùng rồi!

Lý Vi là một trong những người quan tâm nhất về bức họa đồ này, thấy 'Một vạn lượng hoàng kim' đã đến tay Chu Ứng Trinh, không nhịn được hỏi:

- Tiểu công gia đem tranh về, rồi có bán không, hay là treo ở trung đường?

Vì bức họa này, liên lụy tới Lý Thái hậu, Lý Vi, lại chọc cho sai dịch Đông Xưởng cùng Cẩm Y Hiệu Úy tới cửa, Chu Ứng Trinh đã sớm sợ vỡ mặt. Bởi vì Tần Lâm là người duy nhất có thái độ khá hơn một chút đối với hần, cho nên trên đường vào cung liền cầu khẩn Tần Lâm thay hần đưa ra ý kiến thoát khỏi ngọn núi lửa bỏng tay này, lúc này Lý Vi hỏi tới, hần liền theo như lời Tần Lâm dạy trả lời:

- Tranh này chính là do tiên hoàng ban cho tổ tiên, cho nên không dám tự tiện bán ra. Hiện tại tổ tiên đã qua đời nhiều năm, vậy sẽ đốt hóa tranh ở trước linh vị lão nhân gia, cuối cùng chấm dứt một đoạn tâm nguyện của tiên nhân, cũng gọi là tổ tiên hiểu được tiên hoàng quân vô hí ngôn, có thủy có chung.

373. Chương 373: Nước Giếng Không Phạm Nước Sông

- Hả?! Muốn đốt tranh này sao?

Lý Vĩ thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, đau lòng tới cực điểm, vừa khéo Chu Ứng Trinh nói rất có lý, chữ chữ câu câu đều viện dẫn tiên hoàng, tổ tiên, không chút nào có thể cãi lại.

- Đốt hay lắm, đốt hay lắm!

Phùng Bảo vui mừng không còn gì hơn, đốt bức tranh giả, quốc bảo thật lưu ở chỗ của ta, vĩnh viễn không hậu hoạn, đó mới gọi là tạo hóa may mắn!

Lão thật sự hận không được hôn Tần Lâm một cái, nghĩ ra kế sách tuyệt diệu như vậy, con ngoan ngoãn của ta hiểu thuận như vậy, thu hấn làm con nuôi mới là phải!

Ai ngờ Tần Lâm đột nhiên cười hì hì hỏi Chu Ứng Trinh:

- Danh họa đốt đi quả thật đáng tiếc, hơn nữa đây còn là tiên hoàng ban cho lệnh tổ đó, xử trí như vậy cũng hết sức hợp lý. Không biết tiểu công gia có thể mở bức họa ra hay không, khiến cho bọn ta cũng được no mắt một lần cuối?

Mẹ ơi! Phùng Bảo trước mắt tối sầm, miễn cưỡng định trụ thân hình mới không ngã lộn nhào xuống đất.

Phùng Bảo vô cùng rõ ràng lụa vàng bao phủ cuộn tranh cũng không phải là Thanh Minh Thượng Hà Đồ, bởi vì bức họa từ rất thật sớm đã bị vị chưởng ấn Ty Lễ Giám, Đốc Công Đông Xưởng này trộm đi, còn dương dương tự đắc viết một đoạn lời bạt rất lớn lên trên đó. Vì vậy lão mới biết bên trong bên trong cuộn tranh bọc lụa vàng này không hề có món quốc bảo truyền đời kia.

Từ ngự thư phòng tìm được cuộn tranh bọc lụa vàng, phía ngoài ngự bút khâm phê cùng bốn chữ ‘Giang sơn như họa’, rốt cục nét bút có thật là của tiên đế hay không đã không còn quan trọng nữa. Hiện tại quan trọng là Lý Thái hậu đã nhận định đây là quốc bảo tiên đế gia di mệnh ban cho Chu Hi Trung, hơn nữa Phùng Bảo cầm trên tay thời gian dài như vậy cũng không phủ nhận.

Long Khánh Hoàng đế thân là vua của một nước, có cần thiết dùng một bức họa giả bên trong cuộn tranh bọc lụa vàng, giả như Thanh Minh Thượng Hà Đồ để lừa gạt Chu Hi Trung không? Đây quả thật là một chuyện tiểu lâm, căn bản không có khả năng chút nào.

Vậy nếu như sau khi mở cuộn tranh ra mọi người phát hiện bên trong cũng không phải là món quốc bảo đó, người nào sẽ là trộm đây?

Từ ban đầu cho tới hiện tại bức họa qua tay không ngoài ba người: tiên hoàng Long Khánh đế đem cuộn tranh bỏ vào ngăn bí mật, sau đó là Từ Thánh Lý Thái hậu tự tay lấy nó ra ngoài, cuối cùng chính là Phùng Bảo Phùng công công thủy chung cầm cuộn tranh trong tay, hơn nữa trong lúc đợi Chu Ứng Trinh không chỉ một lần rời khỏi tầm mắt mọi người.

Thử hỏi Phùng Bảo có thể mượn Long Khánh đế lừa gạt thần tử, có thể mượn Lý Thái hậu chơi trò quỷ kế hay không? Hoặc là bây giờ nói ra chữ đề cùng ngự bút chu phê là giả, như vậy mới vừa rồi làm cái gì vậy? Nói không chừng chính là lão đánh tráo cả cuộn tranh từ trong ra ngoài.

Đây mới gọi là sửa dế vườn dưa, tình ngay lý gian.

Tần Lâm người thật là ác độc! Nhìn Chu Ứng Trinh mở cuộn tranh ra xem hàng chu bút ngự phê, kế tiếp chuẩn bị mở tranh ra toàn bộ, Phùng Bảo gấp đến độ mồ hôi toát ra trên trán.

Thật ra thì Lý Thái hậu rõ ràng Phùng Bảo tham tiền, ý vào lão quản lý cung cấm, bên ngoài là liên lạc Trương Cư Chính, bên trong là quản thúc tiểu Hoàng đế, cho nên đơn thuần vì một bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ, Phùng Bảo còn không đến nỗi lập tức rơi đài. Nhưng hiện tại dưới con mắt mọi người, lại có Vũ Thanh Bá Lý Vĩ, Chu Ứng Trinh kế vị Thành Quốc Công cùng với tất cả thái giám, quan viên hiện trường, hiện tại lộ ra chuyện đánh tráo, e rằng thể diện của Phùng Đốc Công mất sạch không còn, lòng tin của Thái hậu với lão cũng sẽ giảm xuống thấp trước đi chưa từng có.

Khụ...

Tần Lâm đã thấy rõ vẻ chật vật của Phùng Bảo, lên tiếng nhắc nhở:

- Phùng Ty Lễ, quá trình giao nhận xuất nhập những vật ngự tứ như vậy, không làm thủ tục gì sao?

Đúng đúng đúng, đầu Phùng Bảo gật lia lịa như gà mổ thóc, đoạt lại tranh từ trong tay Chu Ứng Trinh thật nhanh, cười lớn nói:

- Còn phải đến Ngự Dụng giám làm chút thủ tục xuất nhập, tiểu công gia hãy chờ, lão nô lập tức làm thay ngài.

Dứt lời Phùng Bảo cáo lỗi với Lý Thái hậu, xoay người rời đi, bước chân thật nhanh giống như sau lưng có quỷ.

Vũ Thanh Bá Lý Vĩ hơi có chút nghi ngờ nhìn bóng lưng Phùng Bảo, miệng lẩm bẩm nói:

- Phùng Ty Lễ hôm nay có vẻ khác thường, nhớ trước đây lão ta vô cùng kiêu ngạo, thấy lão phu cũng không thêm lý tới, vì sao vào lúc này chịu giúp người làm thủ tục xuất nhập như vậy?

Lý Thái hậu cười cười xem thường, hiểu cha không ai bằng con, thầm nhủ trong lòng: phụ thân thường vào cung đòi thứ này thứ kia, chắc chắn Phùng Bảo cũng khổ sở ứng phó.

- Có lẽ là Phùng công công nôn nóng trong lòng...

Tần Lâm cười ha hả, thần sắc tỏ ra vài phần chế nhạo.

Mọi người nghe vậy thấy buồn cười, ngay cả Lý Thái hậu cũng dở khóc dở cười, Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh phì cười một tiếng, lúc gặp phải ánh mắt Tần Lâm lập tức đỏ mặt vội vàng cúi đầu.

Nàng hiểu được mấy phần nội tình, trong lòng biết Phùng Bảo sẽ thiệt thòi không ít. Vị chương án Ty Lễ Giám, Đốc Công Đông Xưởng này có uy thế rất lớn cả trong lẫn ngoài cung, ngay cả Vạn Lịch Hoàng đế cũng phải nhường lão ba phần, lại bị Tần Lâm tùy ý mang ra trêu chọc, quả thật là nằm mơ cũng không nghĩ tới.

Tần tử phu thật là xấu xa, có lẽ chỉ có loại người như hắn mới có thể chế ngự Phùng công công hung độc tàn nhẫn... Trưởng Công chúa nghĩ như vậy.

Lý Thái hậu nhìn nữ nhi kỳ quái, sau đó nhoen miệng cười. Tâm trạng Chu Nghiêu Anh hôm nay cũng tốt hơn ngày thường rất nhiều, trên gương mặt trái xoan thon thả nở nụ cười không ngớt. Chẳng lẽ là vì vị Tần Chỉ Huy mà Từ Tân Di từng nhắc tới, cho nên gặp mặt cảm thấy quen thuộc hơn người khác một chút.

Mình không rảnh rồi bồi tiếp con gái, cho nên gọi Từ Tân Di thường vào cung. Hôm nay Nghiêu Anh cười nhiều hơn chút ít, dĩ nhiên đã bị dã nha đầu kia dạy hư rồi...

Lý Thái hậu suy nghĩ.

Đám người Phùng Bang Ninh cùng Từ Tước dùng ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm Tần Lâm, người này dám ngông cuồng như vậy, dám nói hươu nói vượn Phùng Đốc Công trước mặt Thái hậu, không sợ chết sao...

Không bao lâu, Phùng Bảo dẫn theo mấy tiểu thái giám tới, trên tay vẫn cầm cuộn tranh bọc lụa vàng kia, có chút khẩn trương đưa vào trong tay Chu Ứng Trinh:

- Hiền điệt, bức họa thật dài, xem qua một chút là được rồi.

Chu Ứng Trinh tay chân luống cuống nhận lấy cuộn tranh, từ trước đến giờ y không có chủ kiến, người khác nói thế nào y làm như thế đó. Nếu Phùng Bảo đã căn dặn như vậy, trước hết dùng nước phun ướt vết ngự bút chu phê niêm phong, sau đó gỡ lụa vàng bao bọc bên ngoài ra, bên trong quả nhiên là bức họa cổ kính.

Phùng Bảo tự tay cầm một đầu, chậm rãi mở ra. Mọi người định thần nhìn kỹ, chỉ thấy màu sắc bức họa đã ngả vàng, quả nhiên là danh họa truyền đời mấy trăm năm trước, nét bút tinh xảo.

Bức họa này chỉ rộng tám tấc, dài tới mười sáu thước, Phùng Bảo cùng Chu Ứng Trinh chậm rãi mở ra, chỉ thấy bức họa chia ra từng đoạn. Trong rừng thưa dưới sương mù mờ mờ, có mấy gian nhà cổ, dưới cầu nước chảy, đại thụ, thuyền con.

Hai người phu dẫn năm con lừa thồ hàng đi về phía thành thị. Một mảnh rừng liễu mới vừa nảy những chồi non xanh biếc, khiến cho người ta cảm thấy tuy rằng đã là cuối Xuân mà cả vùng đất vẫn còn Xuân. Trên đường có một cỗ kiệu, bên trong là một vị phụ nhân, đỉnh kiệu trang trí đủ các loại hoa, sau kiệu có nhiều người cỡi ngựa, gồng gánh đi theo, mới vừa tảo mộ từ ngoài thành trở về.

Tần Lâm có căn bản vẽ phác thảo, cũng hiểu được nét đẹp của bức họa này. Nội dung Thanh Minh Thượng Hà Đồ thật này vô cùng phong phú, miêu tả phong cảnh Biện Lương lọt hết vào đáy mắt người ta. Làm thành một bức họa thật dài có kết cấu cực kỳ nghiêm cẩn, phong phú mà không loạn, dài mà không loãng, miêu tả nhân vật trên đó tỉ mỉ nhập thần, quang cảnh phồn hoa thịnh thế bày ra trước mắt.

Lý Vĩ cũng không hiểu thư họa, thấy trên đó vẽ bò, heo, người, cũng không có gì khác biệt bên ngoài thật, màu sắc nét vẽ trên bức họa mười phần cổ kính, nhất thời thất vọng, chép miệng một cái:

- Ta còn tưởng là danh họa gì, thì ra bất quá như vậy, còn không đẹp bằng bức vẽ cây cảnh chim chóc trong nhà.

Nghệ thuật tu dưỡng Lý Thái hậu cũng cực kỳ có hạn, chỉ không tiện nói ra rằng thứ mà tiên phu mình ban thưởng là đồ không tốt, bèn nói với phụ thân mình:

- Nếu tiên hoàng lấy thứ này ban thưởng cho Thành Quốc Công, tưởng lâu ngày cho nên đã ố vàng, chỉ cần đóng lại thành tập sẽ rất dễ coi.

Còn muốn đóng thành tập nữa sao, sắp sửa đốt cho Thành Quốc Công Chu Hi Trung kia mà...

Nghĩ đến phải bỏ ra một khoản lớn vốn đã chui vào trong túi mình, trong lòng Phùng Bảo vô cùng đau đớn. Nhưng nghe hai mẹ con Thái hậu nói chuyện như kẻ ngoài nghề, khiến cho lão nhin cười đau cả bụng.

Bất quá Thái hậu cùng Lý Vĩ không có hứng thú với nội dung bức họa, ngược lại đúng như mong muốn, khiến cho lão hết sức hài lòng.

- Nếu Thái hậu cùng Lý hoàng thân không thích, vậy chúng ta cuốn lại đi thôi, tranh này rất dài...

Phùng Bảo nói với Chu Ứng Trinh, chuẩn bị cuộn bức họa lại.

- Nếu xem vậy phải xem hết!

Tần Lâm đột nhiên đi tới, cầm lấy đầu kia bức họa từ tay Chu Ứng Trinh, mở ra một mạch, còn cười không có hảo ý:

- Hạ quan lại muốn xem toàn cảnh quốc bảo này.

Tần Lâm đột nhiên chen vào, bức họa dài mười sáu thước kia nhanh chóng mở ra soàn soạt. Phùng Bảo cảm thấy tim mình như ngừng đập, gần như muốn gào khóc ngay tại trường: Tần Chỉ Huy, hạ thủ lưu tình!

Chương ấn thái giám Ty Lễ Giám, Đốc Công Đông Xưởng, một trong bốn người quyền lực cao nhất đỉnh Kim tự tháp triều Đại Minh, lúc này lại hết sức đáng thương nhìn Tần Lâm, cầu khẩn hẳn không nên đuổi tận giết tuyệt, trong lòng đã điên cuồng kêu la: Tần trưởng quan, ngay cả cháu ruột ta cũng đánh, người ngục tạo ngục bút, tỳ ấn tiên đế ta cũng không có vạch trần...

Chờ Phùng Bảo tỏ vẻ mềm nhũn phục tùng, lúc này Tần Lâm mới cất tiếng cười ha hả, không mở cuộn tranh ra hết mà là cuốn ngược trở lại, nhét vào trong tay Chu Ứng Trinh.

Trời ơi... mồ hôi ướt đầm đầu mặt Phùng Bảo, toàn thân mệt rã rời, suýt chút nữa ngã lảo nhào. Bởi vì chỉ cần bức họa bị Tần Lâm mở ra thêm một hai thước nữa, chỗ mà lão viết lời lẽ bạt trên tranh sẽ hoàn toàn bại lộ trước mặt mọi người.

Đúng vậy, ngay từ đầu Thanh Minh Thượng Hà Đồ chính là bị Phùng Bảo ỷ vào quyền thế tham ô, bên ngoài lão cấu kết Trương Cư Chính, bên trong được Lý Thái hậu sủng ái, Vạn Lịch để phải nể mặt ba phần. Ngay cả hai Bình Bút thái giám Trương Thành, Trương Kinh có biết nội tình Ty Lễ Giám cũng không dám lộ ra, không phải là bức họa này chui vào túi lão hết sức vững vàng sao?

Cho nên lão không cố kỵ chút nào tự xưng chủ nhân chân chính, dương dương đắc ý viết một đoạn lời bạt lên trên bức họa. Kết quả khi Tần Lâm thiết kế khiến cho Lý Vĩ ngoài dự đoán của mọi người đòi Lý Thái hậu ban cho danh họa, Phùng Bảo lọt vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan trước đó chưa từng có:

Không giao tranh ra, trong ngoài các phe bức bách quá mức. Nếu như giao ra, trên đó rõ ràng có lời bạt lão tự xưng chủ nhân, giải thích thế nào?

Xóa lời bạt đi, hoặc dùng mực đè lên? Làm như vậy rõ ràng là lạy ông tôi ở bụi này, Phùng công công càng bị người trong thiên hạ cười nhạo!

Vì vậy Phùng Bảo lựa chọn cứng rắn chịu đựng, mượn danh nghĩa bán trân bảo trong cung ra ngoài, trả trở lại tất cả trân bảo lục soát được, kể cả bốn món bảo vật của Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh, duy chỉ có giấu lại Thanh Minh Thượng Hà Đồ, cố gắng giấu đại qua ai.

Từ Tần Di ra tay bảo Chu Nghiêu Anh giúp, dĩ nhiên Trưởng Công chúa sẽ không cự tuyệt. Mà Trương Tiểu Dương nhậm chức bên trong quan giám, với quan hệ của y, để một món đồ vào ngăn bí mật trong ngự thư phòng đã lâu không ai sử dụng quả thật là hết sức dễ dàng.

Kết quả sau đó Phùng Bảo sai một bước sai liên tục những bước còn lại. Từ khoảnh khắc lão cầm lấy cuộn tranh bọc lụa vàng trong tay, lão đã không còn có thể trở mình, chỉ có thể mặc tình Tần Lâm nắm mũi dắt đi.

Bị ép không thể làm gì được, khi Tần Lâm yêu cầu mở cuộn tranh ra xem, Phùng Bảo không thể làm gì khác hơn là lấy cớ làm thủ tục, vội vàng chạy về lấy bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ thật đã trộm trước đó cho vào cuộn tranh bọc lụa vàng thay cho bản giả, sau đó mới mang trở lại.

Trên bức tranh thật này có lời bạt của lão, cho nên Tần Lâm đột nhiên muốn mở ra toàn bộ bức tranh, Phùng Bảo lập tức kinh hoảng tay chân luống cuống.

Cũng may cuối cùng Tần Lâm không đến nỗi tuyệt tình, lần này Phùng Xưởng Công hữu kinh vô hiểm, chẳng qua là toàn thân trên dưới bị mồ hôi lạnh thấm ướt, cơ hồ suýt chút nữa hôn mê.

Sau khi Chu Ứng Trinh tạ ơn Lý Thái hậu liền rời đi, Tần Lâm cũng hành lễ từ giả, vừa mới rẽ qua một ngôi điện vũ, sau lưng có người đuổi theo, thanh âm âm trầm lạnh lẽo:

- Tiểu tử, ngươi dám ngụy tạo ngự bút, khi quân phạm thượng!

Tần Lâm quay đầu nhìn lại, thấy người đuổi theo chính là Phùng Bảo, liền cười nói:

- Lão tặc, lão dám tham ô của công, biển thủ quốc bảo!

- Thôi thôi thôi, sau này chúng ta nước giếng không phạm nước sông!

Rốt cục Phùng Bảo nói ra lời hấn muốn.

Tần Lâm cười gật đầu một cái, sau khi thi lễ bèn đuổi theo Chu Ứng Trinh.

Từ Tước, Phùng Bang Ninh, Trần Ứng Phượng cũng đuổi tới đây, không nghe thấy đối thoại giữa Phùng Bảo và Tần Lâm, tiến lên tố cáo, nói Tần Lâm mắng Phùng Đốc Công ngay trước mặt Lý Thái hậu.

Ba tiếng bóp vang dội, ba bạt tai đánh nhanh vào mặt bọn họ, Phùng Bảo ngoài cười trong không cười nói:

- Các tiểu tử, thu liễm một chút, sau này chúng ta cùng Tần trưởng quan nước giếng không phạm nước sông.

A?! Từ Tước, Phùng Bang Ninh ngơ ngác nhìn nhau, trong lời của Phùng Đốc Công dường như có ý muốn nói Tần Lâm có tư cách sánh ngang với lão, chuyện này quả thật khiến cho người ta không thể nào tưởng tượng được! Thế nhưng Phùng Đốc Công đang ở trước mắt, đích thân nói ra những lời vừa rồi, tuyệt không nửa phân giả dối.

Đứng trên bậc thang điện vũ thật cao, nhìn bóng lưng Tần Lâm biến mất giữa tường đỏ ngói vàng, ba người cũng hít sâu một hơi khí lạnh.

374. Chương 374: Gõ Núi Chấn Hổ

Phùng Bảo không chỉ có là chưởng ấn Ty Lễ Giám, có quyền phê hồng, còn đảm nhiệm Đốc Công Đông Xưởng, chấp chưởng cơ quan đặc vụ Đông Xưởng tối tăm kinh khủng nhất, bản thân lại là nội đình thái giám có thù tất báo. Nếu vào lúc đầu đã quan trường một mất một còn, lời cam kết nước giếng không phạm nước sông của lão theo Tần Lâm thấy không đáng một đồng, thứ mà hắn cần lại là thứ khác...

Tần Lâm từ Đông Hoa môn ra khỏi Tử Cấm thành, sớm có Lục mập cùng Ngưu Đại Lực dắt ngựa chờ sẵn, bọn họ đuổi theo Chu Ứng Trinh tới Thành Quốc Công phủ một chuyến, kể đó đến Châu Thị khẩu bên ngoài Đông An môn, đến tướng phủ Giang Lăng đưa thiếp xin bái kiến.

Trương Cư Chính vào triều chưa trở về, ngược lại hai tên thị thiếp Ba Tư A Cổ Lệ cùng Bố Lệ Nhã ra đón, nhìn Tần Lâm cười khanh khách, nói giọng Trung Thổ ngọng nghịu:

- Thân trưởng quan, lão da chưa trở về, tiểu thư ở trong phủ, ngài có gặp hay không?

Tần Lâm suy nghĩ một chút mới hiểu được ý tứ các nàng, cười cười gật đầu một cái, theo hai nàng xuyên hành lang, đi qua đường nhỏ, vòng qua một hòn giả sơn đầy quái thạch. Rốt cục nhìn thấy dưới tàng cây bạch mai nở rộ sớm có một đạo thân ảnh yếu diệu lẳng lẳng chờ đợi.

A Cổ Lệ cùng Bố Lệ Nhã cười hì hì một tiếng, bỏ lại Tần Lâm không biết trốn đi nơi nào.

Trương Tử Huyền thân khoác áo choàng lông điều viền cổ, gương mặt khả ái trắng như tuyết vùi lấp trong đám lông điều mềm mại, lại càng nổi bật hơn. Đôi mắt mơ hồ như làn sương khói, quả thật là hoa biết nói, là ngọc tỏa hương. Vừa thấy Tần Lâm bên kia hòn giả sơn lăm lăm lét nhìn sang, vị thiên kim tướng phủ này liền trêu ghẹo:

- Tần huynh muốn trộm gì vậy, chẳng lẽ muốn bắt chức Trương Sinh trong Tây Sương ký trộm ngọc cắp hương?

Tần Lâm làm bộ thở dài:

- Đáng tiếc đáng tiếc, cho dù là ta chịu làm Trương Sinh, đáng tiếc tiểu thư không phải là Thôi Oanh Oanh. Trương tiểu thư của chúng ta trong bụng có mưu thần cơ diệu toán, mạnh hơn Thôi Oanh Oanh kia không chỉ trăm lần. Cho dù là có tặc nhân vây quanh Phổ Cứu tự cũng là tiểu thư tự đánh lui, nào tới phiên Trương Sinh ta ra sức?

- Chưa từng thấy Trương Sinh nào da mặt dày như vậy.

Trương Tử Huyền cười lúm đồng tiền như hoa, trong lúc nhất thời phảng phất Xuân trở về cả vùng đất, bách hoa nở rộ.

Tuy rằng trong nhà Trương Cư Chính không quá câu nệ lễ phép, rốt cục Trương Tử Huyền cũng là thiếu nữ khuê các, cười nói cùng Tần Lâm mấy câu đã là cực hạn, bèn cho hai vị huynh trưởng đang bàn về thời cuộc với các vị danh sĩ kinh sư trong khách sảnh, muốn dẫn hắn tới đó.

- Thật ra thì có gặp hai vị tôn huynh hay không cũng không sao cả...

Tần Lâm nghiêm trang nói:

- Gặp được tiểu thư, tiểu sinh cũng đã mãn nguyện.

Thình lình trên mặt Trương Tử Huyền như phủ một lớp sương lạnh, nghiêm nghị nói:

- Tần huynh chớ có trêu ghẹo tiểu muội, những lời này huynh nên mang về nói với vị Đại tiểu thư kia đi. Hừ, vì sao không dẫn theo Thanh Đại, huynh cũng là kẻ không có lương tâm.

Tần Lâm ngượng ngùng sờ sờ mũi, co đầu rút cổ gia tăng cước bộ về phía khách sảnh.

Chợt có thứ gì ném tới trên đầu, tản ra hương thơm thoang thoảng, quay đầu nhìn lại, phía sau Trương Tử Huyền che cái miệng nhỏ nhắn cười khanh khách. Nàng hái bạch mai xuống tạo thành hoa cầu ném đến trên đầu Tần Lâm.

Tần Lâm mừng rỡ, cười xấu xa bất chấp thể diện, đây coi như là ném tú cầu phải không?

Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu đang cùng bảy tám tên thanh niên tài tuấn luận đàm thời cuộc ở khách sảnh. Trương Tử Huyền dẫn Tần Lâm tới đây, chư vị tài tử kinh sư lần đầu tiên thấy thiên kim tướng phủ, bọn họ sớm biết tính tình Trương Cư Chính phóng khoáng không câu chấp, lại có một đứa con gái nữ trung Gia Cát, chỉ có điều không ngờ rằng nàng ở trong nhà tiếp khách cũng không úy kỵ.

Nhưng thấy Trương Tử Huyền thân mặc một bộ ngân điều, dung nhan xuất trần tuyệt thế khiến cho sương tuyết ghen hờn, mọi người đều không dám ngược mắt nhìn, ai nấy cúi đầu thấp xuống, cho dù là những thanh niên tuổi trẻ khí thịnh cũng chỉ dám len lén dùng dư quang khóe mắt trộm nhìn.

Duy chỉ có Tần Lâm thản nhiên vô cùng, ánh mắt không chút kiêng kỵ quấy rầy thiên kim tướng phủ, khác hẳn với mọi người.

Trương Tử Huyền oán hận trợn mắt nhìn hắn một cái, trong lòng đã sớm giận dữ vô cùng, dùng thanh âm nhỏ như muỗi kêu nói:

- Da mặt dày thật, người xem thử người khác, có ai mà tham hoa háo sắc giống như ngươi không?

- Ta là chân tiểu nhân, không làm ngụy quân tử...

Tần Lâm cười híp mắt, cũng dè dặt thanh âm xuống cực thấp.

- Ôi...

Trương Tử Huyền giơ tay vỗ trán, quả thật không thể làm gì được Tần Lâm.

Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu giới thiệu cho Tần Lâm, một vị thiếu niên công tử bệnh thoi thóp, ăn mặc cực kỳ giàu sang gọi là Lương Bang Doan, xuất thân kinh sư phú hào, bản thân rất có tài danh. Một vị khác sắc mặt như sắt, tựa hồ cả đời không cười bao giờ, người còn lại là người ở Bảo Định Bắc Trục Lệ, mười sáu tuổi đã đỗ Tú Tài, được xưng thần đồng, hai huynh đệ Trương gia gọi y là Tôn Trĩ Thăng.

Ngoài ra còn có mấy vị tài tử đều là hạng người tầm thường, Tần Lâm cũng lười nhớ tên bọn họ.

Ngược lại gặp một người quen, Cố Hiến Thành thi Hương Giải Nguyên Nam Kinh, thấy Tần Lâm, thần sắc y có chút lúng túng.

Trương Kính Tu cười nói:

- Vị Cố Giải Nguyên này là Tần hiền đệ đã gặp ở Nam Kinh, nguyên do y vào kinh thành cũng giống như huynh đệ ta, cũng là vì xuân vi vào tháng Ba.

Chế độ khoa cử Triều Minh mỗi ba năm thi một lần, đầu năm thi Hương, thi Cử Nhân ở các tỉnh, tháng Ba năm thứ hai sĩ tử các tỉnh vào kinh thành thi Hội, bởi vì cử hành vào Dương Xuân tháng Ba cho nên gọi là xuân vi.

Tần Lâm không quan tâm khoa cử, lúc này nghe Trương Kính Tu nói mới nhớ tới còn mấy tháng nữa, đầu mùa Xuân chính là thi Hội, hai huynh đệ Trương gia kết giao tài tử danh sĩ khắp nơi dĩ nhiên là vì bồi dưỡng danh vọng, vào mấy tháng sau thi Hội, thi Đình, quá nửa hai người bọn họ cố ý muốn giống một tiếng chuông kinh người. Với quyền thế của Trương Cư Chính, nếu muốn hai đứa con trai lấy Trạng Nguyên, Bảng Nhãn, quả thật dễ như trở bàn tay.

Trong lúc cười nói, các vị tài tử đều nịnh hót Cố Hiến Thành, vị Giải Nguyên thi Hương Nam Kinh này cũng cực kỳ đắc ý, bởi vì Nam Kinh là đất văn phong cực thịnh, thi đậu Giải Nguyên Nam Kinh, đến khi thi Đình sẽ có cơ hội rất lớn đứng trong mấy hạng đầu, thậm chí còn đoạt được Trạng Nguyên.

Tần Lâm lại cười hăng hắc, Cố Hiến Thành muốn lấy Trạng Nguyên, sợ rằng phải hỏi Trương Cư Chính có đáp ứng hay không.

Chợt nghe bên ngoài chiêng trống rền vang người hô ngựa hí, thanh thế cực kỳ lớn, ai nấy biết là Thủ Phụ đế sư hạ triều trở lại.

Hai vị công tử Trương gia cầm đầu, mọi người nhất tề đi ra ngoài nghênh đón, quả nhiên Trương Cư Chính tiên hô hậu ứng trở lại trong phủ, đã từ trong kiệu đi xuống, đi vào sân thứ hai.

- Hài nhi ra mắt phụ thân Đại nhân!

Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu dập đầu vãn an.

Đám tài tử cũng đồng loạt quỳ xuống một mảnh, hôm nay Trương Cư Chính lấy thân phận đề sư Thủ Phụ chấp chương triều cương, cho dù là phong cương đại lại triều đình cũng phải quỳ đón quỳ đưa, hướng chỉ mấy thanh niên tài tuấn bọn họ.

Tần Lâm cũng muốn quỳ, Trương Cư Chính liếc qua đám người quỳ rạp bái kiến, vốn là Trương tướng gia nhìn thấy rất nhiều hậu bối tài tử trong lòng cao hứng, còn đang cười khanh khách, kết quả vừa thấy Tần Lâm thoáng chốc liền biến sắc, vội vàng nói:

- Tần Lâm, bản tướng không muốn người quỳ!

Lão Thái Sơn, người cần gì khổ như vậy... Tần Lâm không thể làm gì khác hơn là tỏ vẻ lúng túng chấp tay thi lễ.

Trương Cư Chính chấp tay đáp lễ, chư vị tài tử từ dưới đất bò dậy, có mấy người cực kỳ kinh ngạc nhìn nhìn Tần Lâm: người nọ lai lịch thế nào, đề sư Thủ Phụ cũng không muốn hấn quỳ bái? Nhìn hấn tuổi còn trẻ, thể diện quả thật không nhỏ, còn trâu bò hơn cả rất nhiều phong cương đại lại, Tuần Phủ Tổng Đốc.

Trương tướng gia đã trở về phủ, các tài tử danh sĩ không tiện tiếp tục quấy rầy nữa, bèn rời rít cáo từ rời đi.

Trương Cư Chính đi tới hậu đường, vẫn còn hậm hực nhìn chăm chăm Tần Lâm, Tần trưởng quan chúng ta tỏ vẻ vô tội, giả bộ làm một con thỏ trắng ngây thơ thuần khiết.

Trương Tử Huyền không biết Tần Lâm chọc tới phụ thân thế nào, tiến tới bóp vai cho phụ thân:

- Phụ thân Đại nhân, Tần Lâm đã làm gì chọc giận người nữa vậy?

- Tên... tên khốn này quả thật là bại hoại...

Trương Cư Chính thổi râu trộn mắt, cầm chén trà lên uống một hớp:

- Hấn nói hươu nói vượn trước mặt Phùng Bảo cùng tất cả quan viên, nói cái gì đời này chỉ quỳ trước Lý thần y Kỳ Châu, vợ chồng Ngụy Quốc Công Nam Kinh cùng lão phu...

Người bên cạnh không hiểu, ba vị Trương gia lập tức hiểu ý Tần Lâm, hai huynh đệ Trương Kính Tu cùng Trương Mậu Tu dở khóc dở cười, gương mặt trắng như ngọc của Trương Tử Huyền lập tức đỏ bừng, hàm răng cắn môi đỏ mọng, thẹn thùng tức giận trừng mắt nhìn Tần Lâm một cái.

- Thì ra Trương lão bá cũng đã biết, tiểu đệ nói cái đó vốn là... vốn là lời thật trong lòng...

Tần Lâm cố làm ra vẻ mặt dày, cười hăng hắc.

- Vậy người còn quỳ trước mặt Thái hậu nương nương thì sao?!

Trương Cư Chính tức giận thổi râu một cái:

- Dù sao sau này không cho người quỳ lạy bản tướng... Hừ, hôm nay người làm chuyện tốt, cho là bản tướng không biết sao?

Tần Lâm làm chuyện gì tốt... ba vị Trương gia đều nhìn chăm chăm hấn.

Nói thật sẽ được khoan hồng, giấu diếm sẽ nặng tội. Tần Lâm cũng không có ý giấu diếm bèn kể lại đầu đuôi chuyện hôm nay, chỉ có vài điểm mấu chốt không thể tiết lộ ra ngoài, hấn chỉ nói lướt qua.

- Tần... Tần huynh thật là lớn gan!

Trương Kính Tu nghe Tần Lâm đầu pháp cùng Phùng Bảo, cho dù là con trai lớn tướng phủ cũng không khỏi giật mình kinh hãi.

Trương Mậu Tu gật đầu một cái:

- Không nghĩ tới Phùng Bảo lại mắc bẫy huynh, quả thật ác nhân tự có ác nhân trị.

- Hừ hừ, Tần Lâm người chính trị Phùng Bảo, lại vội vàng đến phủ bản tướng, cho là bản tướng không biết người muốn làm gì sao?

Trương Cư Chính dứt lời, dần mạnh chén trà đã uống cạn trên bàn, nhìn Tần Lâm cười lạnh liên tục.

Tần Lâm sờ sờ cằm, vái chào thật sâu:

- Quả nhiên Tướng gia nghe thấy huyền ca biết nhả ý, tiểu điệt cũng vì chuyện này mà tới.

Trương Cư Chính chợt gần giọng nói:

- Bản tướng cùng Phùng Bảo chính là đồng minh, cần gì phải bảo chứng giúp người?

Hai huynh đệ Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu toát mồ hôi lạnh toàn thân thay Tần Lâm, chỉ sợ phụ thân không đáp ứng, duy chỉ có Tần Lâm cười mà không nói, trấn định vô cùng.

Trương Tử Huyền chu mỏ, liếc Tần Lâm một cái, không nhin được nữa làm nũng nửa nghiêm túc đẩy đẩy vai phụ thân:

- Phụ thân, người chớ hù dọa người khác, Phùng Bảo kia bên trong là Ty Lễ Giám, bên ngoài là Đông Xưởng, kiêm cả trong ngoài, càng ngày càng tỏ ra tự cao tự đại. Tần Lâm thay phụ thân làm hạ uy phong của lão, chẳng lẽ không tốt sao?

- Tốt, tốt, rất tốt...

Trương Cư Chính quay đầu lại, nhìn nữ nhi nói đầy ẩn ý.

Đúng như Trương Tử Huyền nói, liên minh Trương, Phùng đối ngoại là không thể phá, nhưng nội bộ vẫn có tranh chấp quyền chủ đạo.

Liên minh này cho tới bây giờ đã được tám năm, trong tám năm này đã trải qua đầy đủ ân ái phu thê phản bội, chí giao hảo hữu thành thù, Trương, Phùng một nội các Thủ Phụ, một chương ấn Ty Lễ Giám, há có thể thật sự thân thiết không có chút kẻ hở nào?

Trương Cư Chính đối xử với Phùng Bảo quả thật không tệ, năm đó không chỉ có vào thời khắc mấu chốt dìu lão leo lên vị trí chương ấn Ty Lễ Giám, biết Phùng Bảo tham tiền, trước sau còn đưa cho lão trọng lễ bảy cây danh cầm, chín viên dạ minh châu, năm bộ rèm trướng châu, ba vạn lượng vàng, hai mươi vạn lượng bạc.

Dĩ nhiên Phùng Bảo cũng tận tâm tận ý làm việc thay Trương Cư Chính, tới nỗi Trương Cư Chính cũng nói với tâm phúc của mình, rằng triều Đại Minh hai trăm năm qua, Thủ Phụ có thể tùy ý chủ đạo Ty Lễ Giám, điều khiển nội các cùng Ty Lễ Giám tự nhiên như cánh tay cũng chỉ có lão Trương ta.

Thế nhưng lòng người không phải là không hề thay đổi, Phùng Bảo ngồi vững vàng trên vị trí của mình, đã tâm dần dần lớn lên, không cam lòng với vị trí thuộc hạ trong liên minh, lấy chương ấn Ty Lễ Giám thao túng triều cục, lấy Độc Công Đông Xưởng chấn nhiếp trăm quan. Lão Phùng ta không thể đứng ở vị trí dưới một người mà trên vạn người sao?

Một hai năm gần đây, Trương Cư Chính rõ ràng cảm giác Phùng Bảo không có nghe lời như trước kia, sự kiện Thanh Minh Thượng Hà Đồ ảnh hưởng đến triều chính mới, lão càng bất mãn đối với Phùng Bảo. Tần Lâm sửa trị Phùng Bảo một trận, Trương Cư Chính vừa vận cổ ý mượn chuyện này gõ núi chấn hổ.

- Lần này bản tướng sẽ bảo chứng cho người...

Trương Cư Chính nhìn về phía Tần Lâm gật đầu một cái, bỗng nhiên lại nghiêm mặt hổ:

- Nhớ, sau này không cho người quỳ lạy bản tướng!

Sắc mặt Trương Tử Huyền lại đỏ bừng lần nữa, mà hai huynh đệ Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu đã sớm ngã lăn ra.

Phủ đệ Thủ Phụ để sự Trương Cư Chính, trung môn sơn son dày đặc đình đồng ken kết mở ra, Trương Tướng gia đích thân tiễn Tần Lâm ra cửa.

Tần Lâm xoay người lại vái chào tới đất, Trương Cư Chính không lộ vẻ gì chấp tay một cái hoàn lễ, xoay người lại trở vào.

Ngoài mặt hai người không nói gì, thật ra đã không cần phải nói. Trung môn tướng phủ không dễ gì mở ra, uy quyền Trương Cư Chính cực cao càng không phải thường xuyên đích thân đưa người ra cửa. Tần Lâm chỉ xá dài mà Trương Tướng gia chấp tay đáp lễ, hoàn toàn không phải là lễ tiết đối với con cháu hậu bối, mơ hồ đã đối đãi với hắn giống như chư hầu một phương.

Mà Trương Tướng gia từ đầu đến cuối nghiêm mặt, cũng không thấy có bao nhiêu thân thiết đối với Tần Lâm, kể có lòng nhìn thấy như vậy bèn cho ra kết luận: Trương Cư Chính đối xử với vị Tần Chỉ Huy này vừa không phải là con cháu hậu bối, cũng không giống như thuộc hạ dưới quyền, mà như là đồng minh trên chính đàn.

Tần Lâm có tài đức gì? Mặc dù hiện tại ở hạ phong, lại mơ hồ có tư thế sánh ngang với Giang Lăng tướng quốc.

375. Chương 375: Thu Hoạch Lớn Lao

Trương Cư Chính chấp chương triều cương, đương thời uy thế vô cùng, tự nhiên Xưởng Vệ không dám phái trú mật thám ở gia đình lão. Nhưng trong trà lâu tửu quán đối diện tướng phủ, có không ít người ngồi ở đó năm này qua tháng khác, ánh mắt nhìn chằm chằm đại môn sơn đồ đối diện một khắc không ngừng.

Rất nhanh, cảnh tượng Trương Tướng gia đích thân đưa tiễn Tần Chỉ Huy sẽ thông qua sai dịch Đông Xưởng, cảm y mật thám cùng với miệng những người khác báo cáo tới chủ nhân bọn họ, đưa tới vô số suy đoán cùng liên tưởng...

Tần Lâm cỡi Đạp Tuyết Ô Chuy do Ngưu Đại Lực dắt tới, khẽ liếc nhìn sang trà lâu tửu quán bên kia đường. Máy ảnh mắt thủy chung nhìn sang bên này chằm chằm nhanh chóng thu liễm, trong lúc mơ hồ mấy đạo thân ảnh vội vã đi.

Đúng là hắn muốn hiệu quả này, Tần Lâm thấy vậy khẽ mỉm cười.

Hắn đã sớm biết Phùng Bảo kiêm cả trong ngoài, lòng tham không đáy khiến cho Trương Cư Chính bất mãn, cho nên nhất định Trương Tướng gia phải bảo chứng ین chuyện dạy dỗ Phùng Bảo. Bất quá cái gọi là thái độ coi như ngang hàng của Trương Tướng gia, quả thật không đủ cho người ngoài bàn tán: Tần trưởng quan hưởng phúc tề nhân, chỉ còn lại một vị trí bình thường, lại còn mặt dày nhắm vào nữ nhi bảo bối của lão, sắc mặt của Tướng gia không khó coi mới là lạ.

Lão Thái Sơn ôi lão Thái Sơn, Trương tiểu thư đã ném tú cầu, ngài còn muốn dùng gậy đánh uyên ương, tiểu sinh ta không thể làm gì khác hơn là đi lừa gạt Từ Đại tiểu thư... Tần Lâm lắc lắc đầu than thở.

Trương Sinh và Thôi Oanh Oanh trong Tây Sương ký nghe được lời than thở không biết xấu hổ này, e rằng sẽ lập tức đập đầu mà chết. Trên đời này tài tử giai nhân hàng ngàn hàng vạn, nào có một ai giống như vị Tần trưởng quan của chúng ta?

Lúc này là giữa trưa, Tần Lâm dẫn theo Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực vào Trư Thị Khẩu Tiễn Nghi phường ăn uống no nê một bữa, nói qua một lượt các sự vụ khẩn yếu với hai vị huynh đệ tâm phúc này.

Đôi mắt ti hí của Lục mập tròn trĩnh, vừa ăn vẹt vừa nói nước miếng văng tung tóe:

- Tìm được bảo bối cho Trương Công chúa, được Lý Thái hậu vui lòng, dạy dỗ Phùng Bảo một phen, đánh Phùng Bang Ninh, cuối cùng còn nói Trương Tướng gia bảo chứng, Tần Đại ca, chuyện này huynh làm như vậy quả thật là hết sức ổn thỏa.

Trong miệng Ngưu Đại Lực ngốn đầy thịt vịt, hành và bánh bao lá sen. May là cổ y to như cổ trâu cũng phải mắc nghẹn một hồi, lát sau mới trợn trừng cặp mắt to như chuông đồng lộ vẻ tiếc nuối nói:

- Thường nghe người ta nói cái gì giản tại dễ tâm, trưởng quan gặp Thái hậu hẳn cũng là rất tốt, chỉ tiếc chuyện này mất rất nhiều khí lực, tiên đế phong hạ quốc bảo cũng là Trưởng Công chúa tìm được, không có công lao của trưởng quan.

Tần Lâm lắc đầu một cái, tên mập còn có ba phần kiến thức, lão Ngưu đối với triều cực, quan trường hoàn toàn là thất khiếu thông lục khiếu, còn lại một khiếu không thông.

Ba người ăn uống no đủ, tả hữu vô sự, cỡi ngựa từ từ đi dạo trở về, nhìn quanh quất khắp kinh sư, trên nóc không ít nhà đã đọng tuyết, dưới mái hiên rũ xuống băng trụ, cảnh sắc khác xa phương Nam, nhìn qua cũng hết sức thú vị.

Chợt nghe Thị Kiếm dùng giọng quan thoại Nam Kinh kêu lên:

- Tìm được rồi, cô gia ở chỗ này!

Từ Tân Di khoác áo choàng màu lửa đỏ, cỡi Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử, dẫn một đám nương tử quân nổi giận ùng ùng chạy tới.

Trời ơi không tốt... Tần Lâm đột nhiên nhớ ra, Từ Đại tiểu thư biết được mình vào cung làm gì đó, cả sáng hôm nay nhất định lo lắng trông chờ. Minh chậm chạp không trở về, nàng không tức giận mới lạ!

Từ Đại tiểu thư tròn mắt hạnh, cũng cau mày liễu, vốn là lo lắng sợ hãi thay Tần Lâm, thấy hắn bình an lại hân hoan vô hạn. Thế nhưng thấy dáng vẻ hắn vô tư vô lự như vậy, hiển nhiên không phải là vừa ra cung liền lập tức về nhà, nhất thời cảm phần bực bực.

Trong lòng xoay chuyển muôn vàn ý nghĩ, trong lúc Tần Lâm cho là Đại tiểu thư sắp sửa nổi trận lôi đình, đột nhiên nàng cất giọng dịu dàng nói:

- Quan, quan nhân, tuyết rơi dày như vậy, lại thêm gió Bắc lạnh lẽo, thiếp đã may một chiếc chiến y da báo cho chàng, mặc vào thử xem sao?

Trời ơi, có chuyện khác thường chính là yêu quái, Từ Đại tiểu thư trở nên dịu dàng ôn nhu như vậy từ khi nào? Tần Lâm không tự chủ được rung mình, thậm chí nói đại sự không ổn.

- Tạm... tạm thời khoan hãy mặc, không lạnh, ta thấy không lạnh chút nào...

Tần Lâm ngưng ngưng sờ sờ mũi.

Từ Đại tiểu thư không nói lời gì, lập tức kéo Tần Lâm xuống ngựa, choàng chiến y da báo lên người hắn, hết sức dịu dàng nói:

- Là thiếp tự mình may, quan nhân cũng không nên chê!

Tần Lâm mặc lên người lập tức cảm thấy không được tự nhiên, thì ra áo da báo này tay áo bên trái thấp, tay áo bên phải cao, vạt áo trước dài ba tấc, vạt sau ngắn năm phân. Tần trưởng quan vốn anh phong nhuệ khí khoác cái áo này lập tức trông giống như một con khỉ đột.

- Trời ơi, cái này... ặc...

Vốn Tần Lâm định cởi áo ra, nhưng Từ Đại tiểu thư đã nghiêng răng nghiêng lợi, siết chặt song quyền kêu lên rằng rắc.

Không thể làm gì, Tần trưởng quan gặp phải lão bà hùng mạnh cũng chỉ có thể nhẫn nại, mặc chiếc áo choàng da báo từ đầu tới chân không có chỗ nào thích hợp, cỡi ngựa chạy song song với Từ Đại tiểu thư.

Thị Kiếm cùng các nữ binh cười đau cả bụng, ngoài mặt vẫn phải giả vờ nghiêm trang, vô cùng vất vả. Ngưu Đại Lực cùng Lục mập có vẻ vui mừng trước tai họa của kẻ khác, hoàn toàn không nghĩ tới bốn phận mình là thuộc hạ.

- Này, Đại tiểu thư, nàng xem dáng vẻ của ta như vậy...

Tần Lâm giật cương ngựa chạy tới gần Từ Tân Di đang bĩu môi, dùng lời uyển chuyển nói.

Từ Đại tiểu thư liếc mắt nhìn hắn một cái, thấy y phục mình may quả thật không hợp, không nhin được cười nói:

- Giống như con khỉ đột.

- Nàng là lão bà ta, vậy nàng chính là khỉ cái, tượng phu mất thể diện, lão bà cũng không đẹp mặt chút nào.

- Hi hi, bản tiểu thư đùa giỡn con khỉ đột là chàng...

-

Hai người vừa đi vừa cãi nhau, dần dần tới cửa Hội Tiên khách sạn.

Lại thấy nơi đó đã sớm chờ rất nhiều người, chất không ít đồ, phát hiện Tần Lâm trở lại, bọn họ lập tức ủa tới một lượt như ong vỡ tổ.

- Tần trưởng quan, chúc mừng chúc mừng!

- Tiểu nhân là người nhà Ty Lễ Giám Trưởng công công...

- Tần trưởng quan, tiểu nhân thay Từ Chương Hình tới vấn an ngài...

Tần Lâm bị đám người kia làm cho váng đầu hoa mắt, không nhận được dứt khoát hét lớn một tiếng:

- Tất cả im miệng, từng người một nói, Hồng Chỉ Huy, mời lão nói trước.

Hồng Chỉ Huy kia chính là cộng sự đồng liêu nha môn Cẩm Y Vệ, mang theo một đám Thiên Hộ, Bá Hộ chờ ở chỗ này, vội vàng khom lưng vấn an:

- Chúc mừng, chúc mừng trưởng quan. Phùng Chỉ Huy đột nhiên cáo bệnh, chương Cẩm Y Vệ Lưu Đô Đốc đã phát ủy trát xuống, ủy trưởng quan ngài đại chương Nam Trấn Phủ Ty!

Tất cả quan viên Cẩm Y Vệ ở đây phần lớn là thuộc quan Nam Trấn Phủ Ty, lập tức hành lễ đình tham với Tần Lâm.

Cẩm Y Vệ trừ Lưu Thủ Hữu chấp chương quyền lực cao nhất toàn vệ, là quyền bính lớn nhất Nam Bắc Trấn Phủ Ty. Bắc Trấn Phủ Ty đối ngoại, chiếu ngục thiên lao làm người ta nghe thấy phải rùng mình sở ốc. Mà Nam Trấn Phủ Ty đối nội, có quyền lực giám sát đối với toàn bộ hệ thống Cẩm Y Vệ, chính là cơ quan bí mật giám sát bên trong, mặc dù thanh danh không hề nổi bật, nhưng quyền lực thực tế là tương đối lợi hại.

Tần Lâm đã chấp chương Nam Trấn Phủ Ty, mặc dù trước đó còn có chữ 'đại' (tạm thay), nhưng hẳn là không bao lâu sau sẽ bỏ đi.

Thanh âm Hồng Chỉ Huy cực lớn, khom lưng thật thấp:

- Làm quan chưa bao lâu đã thăng tới chính tứ phẩm Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Thiêm Sự, đại chương Nam Trấn Phủ Ty, bản vệ hai trăm năm qua chỉ có Tần trưởng quan là số một, khiến cho chúng hạ quan bội phục vô cùng.

- Khen quá lời rồi...

Tần Lâm khách sáo mấy câu, lại hỏi mục đích tới của những người khác.

Có sai dịch Đông Xưởng do Chương Hình Thiên Hộ Từ Tước phái tới, có lão gia nhân của Binh Bút thái giám Ty Lễ Giám chương Ngự Mã Giám Trưởng Kinh, cùng với một vị Binh Bút thái giám khác, chương Nội Quan Giám Trưởng Thành, còn có Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh phái tới, ai nấy mang cho Tần Lâm một phần lễ vật trọng hậu, danh sách lễ vật thật dài.

Trương Thành Ty Lễ Giám quá khứ cũng có qua lại khăng khít với Tần Lâm, nhưng vì có quan hệ của Trương Tiểu Dương, bất kể viết thư hay gặp mặt, trong lời nói y đều tự xưng là tôn trưởng với Tần Lâm.

Nhưng lần này, lão gia nhân y phái tới cực kỳ khách sáo, theo danh sách lễ vật đưa lên, khẩu khí đã hoàn toàn thay đổi, xưng hô ngang hàng với Tần Lâm, nói tiểu diệt Trương Tiểu Dương quá khứ u mê nhờ có Tần trưởng quan chiếu cố, vô cùng cảm kích, đặc biệt tặng chút lễ vật mọn, mong rằng vui vẻ nhận vâng.

Đôi môi đỏ mọng của Từ Tân Di há tròn vo nuốt quả trứng gà, kéo Tần Lâm sang bên hỏi nhỏ:

- Không đúng, Đông Xưởng Từ Tước không hợp với chàng kia mà, còn có Trương Kinh kia, không phải là ở Nam Kinh chàng từng đánh cháu y là Trương Tôn Nghiêu, thiếp còn giúp chàng đánh y...

Trong lòng Tần Lâm biết rõ ràng, trên thực tế là Từ Tước thay Phùng Bảo tặng quà, miệng nói không có bằng chứng, Phùng Bảo lấy chuyện này để bày tỏ thành ý nước giếng không phạm nước sông. Sợ rằng ‘Thành ý’ của Phùng công công phong phú như vậy, cũng có liên quan chặt chẽ tới chuyện xảy ra trước cửa tướng phủ cách đây không lâu.

Thái độ Trương Thành phát sinh biến chuyển, từ trên cao nhìn xuống hóa thành ngang hàng, cũng coi như hợp với lễ thường. Mà Trương Kinh ở lâu trong cung, hiểu được mấy phần nội tình chuyện Thanh Minh Thượng Hà Đồ này, thấy Phùng Bảo ném mùi đau khổ như vậy, trong lòng há không có chút động tĩnh nào. Y sai người đưa lễ vật tới là muốn xóa bỏ gút mắc chuyện giữa Tần Lâm và cháu mình khi trước.

Bất quá tính toán sơ qua, lễ vật của Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh là thực tế nhất: một tòa nhà lớn ở hẻm Thảo Mạo.

Hẻm Thảo Mạo nằm về phía Bắc hẻm Dương Mã của Hội Tiên khách sạn không xa, cách nha môn Cẩm Y Vệ cũng rất gần, Tần Lâm nhận lấy lễ vật của các nhà, lại viết phong thư tạ ơn nhờ Hồng Chỉ Huy mang cho Lưu Thủ Hữu, tiếp theo hứng chí bùng bùng chỉ huy thân binh Hiệu Uy dọn nhà.

Tần Lâm dời đi, Từ Tân Di cũng nhăn nhó hỏi Tần Lâm phải làm sao, Tần Lâm vung tay lên:

- Lão bà không ở chung với ta, người khác sẽ tưởng là phu thê chúng ta sống riêng...

Từ Đại tiểu thư thật cao hứng chỉ huy các nữ binh cũng dọn nhà, bận rộn một buổi chiều mới dọn xong, sau khi lau mồ hôi trán, chợt nhớ tới cái gì lại thở dài nói:

- Đáng tiếc Thanh Minh Thượng Hà Đồ bị Chu Ứng Trinh đốt rụi, thiếp nghe phụ thân nói qua, bức họa này có thể so với trân bảo hiếm thế Minh Nguyệt Châu, Hòa Thị Bích.

Tần Lâm dắt tay của Từ Tân Di đi tới gian phòng vừa mới dọn dẹp xong, đóng cửa phòng lại, lấy trong ngực áo ra một vật dài chừng một thước:

- Lão bà xem thử đây là cái gì.

Bức họa dài hơn thước chậm rãi mở ra, kết cấu cổ kính, nét vẽ tinh xảo, cảnh vật Biện Kinh vào năm Tuyên Hòa thời Bắc Tống như rành rành trước mắt, chính là Thanh Minh Thượng Hà Đồ được xưng quốc bảo truyền đời sánh ngang với Minh Nguyệt Châu, Hòa Thị Bích.

May là Ngụy Quốc Công phủ Nam Kinh trân bảo chất đồng như núi, Từ Tân Di đã thường thấy qua trân bảo đủ các màu sắc, lúc này cũng không nhận được nín thở, thật lâu mới kêu lên thật thấp:

- Đây... Đây là Thanh Minh Thượng Hà Đồ, Tần Lâm chàng làm thế nào thu vào tay? Phía sau còn có lời bạt của Phùng Bảo, chàng làm cho lão quá thắm...

- Ha ha, lấy tranh từ trong tay tiểu tử Chu Ứng Trinh kia, vi phu làm dễ như trở bàn tay.

Tần Lâm cười ha hả, gương mặt lộ vẻ đắc ý.

Thanh Minh Thượng Hà Đồ chính là quốc bảo truyền đời, bất kể hoàng gia, Chu Hi Trung, Phùng Bảo hoặc là bất cứ người nào khác cất giấu, hẳn sẽ tiếp tục lưu truyền trên thế gian này. Nhưng nếu như bị thiêu hủy, vậy thì tan thành tro bụi, cũng không thể nào tái hiện nhân gian nữa.

Chủ ý đốt bức họa cho tiền nhân là Tần Lâm nghĩ ra thay Chu Ứng Trinh, Tần trưởng quan của chúng ta không thể nào trở mặt nhìn cho quốc bảo tuột khỏi tay mình như vậy được.

Hắn đuổi kịp Chu Ứng Trinh, cầm một bức họa giả tráo lấy bức họa thật. Muốn gạt Chu Ứng Trinh quả thật quá dễ dàng, tiểu tử này cũng không mở ra xem thử đã đốt trụi bức họa đi, cho nên hiện tại bức họa thật đã đổi sang họ Tần.

- Không không không, thiếp không hỏi chàng đánh tráo thế nào...

Từ Tân Di cau mày, nhớ lại đầu đuôi gốc ngọn chuyện này:

- Thiếp nói là từ mới bắt đầu, là Nghiêu Anh biểu muội mất bốn món trân bảo, chúng ta nhờ chàng giúp tìm trở về. Sau đó chàng bảo thiếp đi nói với Vũ Thanh Bá Lý Vĩ rằng Thanh Minh Thượng Hà Đồ rất đáng tiền... Vì sao về sau bức họa này lại gây ra nhiều chuyện như vậy, cuối cùng còn tới tay chàng?

Trong mắt Tần Lâm chợt lóe ánh sáng giảo hoạt, sờ sờ cằm:

- Chuyện này nói ra rất dài dòng, chúng ta không ngại uống rượu ngắm tranh, vì phu sẽ nhất nhất kể lại tường tận.

Lòng hiếu kỳ của Từ Tân Di rất mạnh, lấy được Thanh Minh Thượng Hà Đồ cũng nên uống cạn một chén lớn, lập tức truyền lệnh mang rượu lên, sau đó tự mình đóng cửa phòng lại, giống như đưa bé ngoan ngoan tiến tới bên người Tần Lâm:

- Nói mau, nói mau, chớ có úp mở nữa.

Tần Lâm cười cười:

- Tìm bốn món trân bảo cho Nghiêu Anh biểu muội chẳng qua chỉ là dạo đầu, thậm chí bản thân Thanh Minh Thượng Hà Đồ cũng không quan trọng, vì phu ta vốn là muốn chinh trị Phùng Bảo.

- Bởi vì Phùng Bang Ninh sao?

Từ Đại tiểu thư tròn xoe mắt hạnh chớp chớp, cảm thấy có vẻ khó lòng tin được. Nàng sinh trưởng ở Ngụy Quốc Công phủ, cũng hiểu một ít chuyện trong quan trường, bởi vì tranh nhau chấp chương Nam Trấn Phủ Ty cùng Phùng Bang Ninh lại đi đối phó chương án Ty Lễ Giám, Đốc Công Đông Xưởng Phùng Bảo, chuyện này rõ ràng là hành sự theo cảm tính.

- Nếu như muốn dùng một câu nói diễn tả cả sự kiện, đó là phòng thủ tốt nhất chính là tiến công.

Tần Lâm cười cao thâm khó lường, bưng chén rượu lên chạm cùng Từ Tân Di.

376. Chương 376: Thực Hiện Cam Kết

Chuyện này phải nói từ đầu, lúc Tần Lâm ở Kỳ Châu nhờ có Kinh Vương cho nên có thể hành sự thẳng tay không hề úy kỵ, ở Nam Kinh có Ngụy Quốc Công phủ trợ giúp, cũng có thể tiện nghi làm việc. Nhưng hần đến kinh sư, đúng như chiến lược Từ Văn Trường đã định, từ mượn thể chuyển thành dùng sức, thi hành mười sáu chữ phương châm ‘tả hữu phùng nguyên, bất thiên bất ý, cố bản bồi nguyên, tự thành nhất phái’, muốn một mình lên núi dựng cờ, trở lực sẽ lớn hơn vô số lần so với trước kia bởi lợi giữa các phái, thuận thế mà đi.

Vừa muốn tả hữu phùng nguyên, lại muốn tự thành nhất phái, Tần Lâm lấy phương thức đặc biệt của mình giải quyết thay Trương Cư Chính ba đại sự quân giới, trị thủy, chiết bổng, trên thực tế được Trương Cư Chính công nhận địa vị đồng minh. Mặc dù trước mắt Tần Lâm còn là phe tuyệt đối yếu thế nhất trong liên minh.

Tuy rằng sắc mặt Trương gia không dễ coi, nhưng thái độ là rất rõ ràng: không đối đãi với Tần Lâm như thuộc hạ hay văn bối, không giở giọng Thủ Phụ để sư ra, có chuyện chúng ta hai bên cùng có lợi, dĩ nhiên người cũng đừng nhắm vào con gái ta.

Mà Phùng Bảo lại không dễ nói chuyện như vậy, lão thân là chương án Ty Lễ Giám, Đốc Công Đông Xưởng, sống lâu ở trong cung, lại là thái giám, suy nghĩ không khoáng đạt như một đời danh tướng Trương Cư Chính, tính tình lại tự cao tự đại. Nếu Tần Lâm làm chuyện gì thay lão, lão sẽ nịnh hót lấy lòng Tần Lâm, thậm chí nói không chừng còn muốn nhận hần làm con nuôi gì đó.

Tuy rằng Tần Lâm có rất nhiều thế lực ngầm, tỷ như một chi kỳ binh Kim Anh Cơ trên biển, tài lực Tào Bang cùng Ngũ Phong hải thương ủng hộ, nữ y quán âm thầm thu được tình báo, huynh đệ Cảnh gia lãnh

tự thanh lưu thần phục... Nhưng những thứ này không thể đặt trên mặt nổi, Tần trưởng quan chúng ta không có khả năng dán một tờ giấy lên trán, trên đó viết ‘chớ có chọc ta, chọc ta chán sống’.

Trong kinh sư hệ phái lại nhiều, Phùng Bang Ninh đối nghịch khắp nơi, Đông Xưởng Từ Tước, Trần Ứng Phượng rõ ràng giúp cho lão, Trương Kinh bởi vì chuyện của diệt nhi Trương Tôn Nghiêu nhất định sẽ không tha cho Tần Lâm. Thượng ty trực tiếp Lưu Thủ Hữu cũng không tốt lành gì, chỉ trông mong cho Tần Lâm cùng Phùng Bang Ninh đấu với nhau đồng quy ư tận, y ngồi giữa làm ngư ông đắc lợi.

Nếu Tần Lâm muốn khai tông lập phái, vậy sẽ không có thời gian rảnh để đấu với từng người một như vậy. Vả lại khoan nói tới chuyện đấu có thắng hay không, cho dù là nhiều lần đạt được toàn thắng, hôm nay đấu Phùng Bang Ninh, ngày mai đối phó Trần Ứng Phượng, tháng sau đối Từ Tước, sang năm còn có Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu, Phùng Bảo còn chờ ở phía sau...

Trời ơi, chẳng lẽ Tần trưởng quan giống như Tôn Ngộ Không muốn thành Đấu Chiến Thắng Phật phải trải qua chín chín tám mươi một nạn, đánh dẹp yêu tinh trên đường thỉnh kinh sao?

Cho dù là Tôn Ngộ Không trải qua chín chín tám mươi một nạn cũng phải hôn mê vài lần, Tần Lâm cũng không có Kim Cương Bất Hoại Thể, đi đêm có ngày gặp ma, khó lòng bảo đảm sẽ không vấp ngã lần nào.

Hơn nữa cứ đấu liên miên kéo dài như vậy, thời gian đâu mà phát triển thế lực của mình?

Cho nên lúc Chu Nghiêu Anh nói muốn Tần Lâm tìm giúp nàng bốn món trân bảo, mà Trương Thành phái Trương Tiểu Dương tới ngăn cản Tần Lâm điều tra, hẳn cũng nhớ tới chuyện của Thanh Minh Thượng Hà Đồ, nhắm chuẩn mâu thuẫn trong liên minh giữa Phùng Bảo cùng Trương Cư Chính, trực tiếp chỉ mũi giáo vào Phùng công công, bày mưu sắp kế.

Đây gọi là gở núi chắn hổ, chắn không đau là không được, chắn mạnh quá ép cho hổ liều mạng cũng không được. Tần Lâm chắn con hổ Phùng Bảo này với lực đạo vừa phải, đủ cho lão sợ hãi nhưng cũng không ép lão tới mức liều mạng với mình. Hiện tại Phùng công công bị hấn chính trị đứng mức, lại mê hoặc vì quan hệ giữa Tần Lâm và Trương Cư Chính, chịu thiệt thòi không ít, lại càng cảm thấy cổ kị Tần Lâm.

Giống như Phùng Bang Ninh đột nhiên cáo bệnh, Lưu Thủ Hữu ủy Tần Lâm đại chương Nam Trấn Phủ Ty, chính là hiệu quả rõ ràng nhất.

- Trời ơi, phức tạp như vậy... Chàng thật là giáo hoạt...

Từ Tân Di kinh ngạc nhìn nhìn Tần Lâm, gương mặt da bánh mật bởi vì cảm giác say mà hơi ửng hồng:

- Bất quá, làm sao chàng biết Phùng Bảo trộm Thanh Minh Thượng Hà Đồ, hơn nữa còn viết lời bạt trên đó?!

- Dương nhiên là Trương Tiểu Dương lặng lẽ nói cho ta biết...

Tần Lâm đặt điều nói dối, thật ra thì kiếp trước hẳn đã thấy Phùng Bảo viết lời bạt trên Thanh Minh Thượng Hà Đồ ở viện bảo tàng Cổ Cung.

- Ha ha ha, không trách Phùng Bảo bị chàng sửa trị như vậy! Chúng ta cạ chén...

Từ Tân Di cười lớn, ngực đầy đặn cao ngất theo tiếng cười phập phồng, ba đào mãnh liệt.

Tần Lâm nhìn chằm chằm vào vóc dáng nóng bỏng của Đại tiểu thư, sờ sờ cảm:

- Ủm, dường như nàng đã nói sau khi tìm về bốn món trân bảo cho Nghiêu Anh biểu muội, sẽ...

- Không được không được, lần này bản tiểu thư cùng biểu muội đã giúp chàng rất nhiều, không tính toán gì hết...

Từ Tân Di không chút suy nghĩ, theo thói quen xua xua tay, kinh hoảng trong lòng muốn rời đi.

Cũng biết nàng muốn giật nợ... Tần Lâm cười vô cùng xảo trá:

- Dường như lão bà đã uống nhiều rượu rồi...

- Hừ, chỉ chút rượu như vậy đã muốn làm bản tiểu thư say ngã hay sao, thiếp đây tửu lượng như biển...

Từ Tân Di nghịch ngợm lè lưỡi, nhìn Tần Lâm làm mặt quỷ, xoay người mở cửa định ra ngoài.

Từ Tân Di chưa kịp kéo then cài, Tần Lâm đã áp sát nàng từ phía sau lưng, hai tay xuyên qua dưới nách nàng giữ chặt hai ngọn núi đầy đặn, ghé vào tai nàng nói nhỏ:

- Ngu ngốc, chẳng lẽ không phát hiện trong rượu có vẻ cổ quái sao?

Hai ngọn núi của Từ Đại tiểu thư đã không biết bao nhiêu lần luân lạc dưới ma chướng Tần Lâm, nhưng lần này tựa hồ cảm giác càng thêm mãnh liệt. Cảm giác tê tê giống như dòng điện từ chỗ nhạy cảm truyền đi khắp toàn thân, kiều đồn tròn căng bị Tần Lâm áp sát cũng càng ngày càng nóng, bên tai thổi tới nhiệt khí càng khiến cho cả người nàng bủn rủn không chịu nổi.

- Chàng... chàng đã giả trò trong rượu ư?

Từ Tân Di kinh hoảng thất thố, thanh âm không tự chủ được run rẩy.

- Trong Xưởng Vệ có loại thuốc dùng để đặc biệt đối phó trọng phạm võ công cao cường, sau khi uống vào nhất định toàn thân tê dại vô lực...

Tần Lâm nói thật thấp bên tai Từ Đại tiểu thư, hơi nóng hổi thổi vào trong tai nàng, khiến ỹ nữ khỏe mạnh hoạt bát này càng cảm thấy ý loạn tình mê, chống cự cũng càng ngày càng suy yếu vô lực.

Biết được trong rượu có thuốc, lòng kiên trì đề phòng của Từ Tân Di lập tức bị đánh tan tành. Lần trước là nàng hạ độc Tần Lâm, lần này là ngược lại, quả thật là thiên đạo tuần hoàn báo ứng khó sai.

Toàn thân nàng nhất thời trở nên tê dại vô lực, nếu không phải bị thân thể Tần Lâm ép sát vào cửa phòng, thân thể mềm mại nóng hổi của nàng đã mềm nhũn quy xuống.

- Tần... Tần Lâm, có chuyện này thiếp phải nói cho chàng biết...!

Vốn muốn nói ra chuyện lần trước, nhưng miệng rộng Tần Lâm đã ngậm vào dái tai Từ Tân Di, kích thích mãnh liệt cắt đứt lời nói của nàng, vốn là lời giải thích nhưng khi ra khỏi đôi môi đỏ mọng của nàng lại hóa thành tiếng ư ử mê say.

377. Chương 377: Tai Kiếp Khó Thoát

Thân thể khỏe mạnh mềm mại của nàng vốn là nhạy cảm hết sức, lại đã trải qua ân ái nam nữ đã quen mùi, cho nên càng không chịu nổi Tần Lâm kích thích. Lúc này thân thể mềm mại sau lớp chiến y da chồn màu đỏ lửa đã sớm trở nên nóng như hơi, ngực dồn dập phập phồng, đôi ngọc phong tròn trĩnh hoàn mỹ không ngừng biến ảo hình dáng dưới ma trảo của Tần Lâm.

Cảm giác thật dễ chịu... hai tay Tần Lâm xoa nắn đôi bả bối kia, cảm thấy vừa mềm mại vừa đàn hồi. Hắn chuyển sang thò tay theo cổ áo tiến vào, chỉ cách một lớp áo lót thật mỏng, ngón tay nắn bóp không chút kiêng kỵ, cảm nhận cảm giác ẩm áp mềm mại.

Lấy tư thế bây giờ, cặp mông tròn căng của Từ Tân Di đang áp chặt vào bụng của Tần Lâm, độ đàn hồi hết sức kinh người làm cho hắn càng thêm mê mẩn. Hướng chỉ tư thế ôm giai nhân như vậy, đùi hai người cũng cọ xát vào nhau, eo thon nhỏ của nàng càng thêm động lòng người.

Từ Đại tiểu thư vóc người cực cao, hàng năm vận động khiến cho eo thon lưng thẳng, chiều cao gần như tương đương với Tần Lâm. Hắn chỉ cần nghiêng đầu đã có thể ngậm vào dái tai nhạy cảm của nàng, liếm chiếc cổ trắng trẻo mềm mại.

Hai tay ôm thân thể mềm mại của nàng dưới lớp áo da chồn màu đỏ lửa, trong tiết trời Đông kinh sư chẳng khác nào ôm một con búp bê thơm tho sống động. Lại thêm nàng còn không ngừng giãy dụa, khiến cho thân thể hai người không ngừng ma sát vào nhau. Cho dù là tâm cảnh Tần Lâm thanh tĩnh cũng không khỏi trở nên kích động vô cùng, nhịp tim nhảy lên kịch liệt không biết mạnh hơn lúc bình thường bao nhiêu lần, huyết dịch mệnh môn cuộn cuộn đánh thẳng vào huyết Thái Dương.

Mà đã Từ Tân Di sớm chấp nhận, trong miệng chỉ thốt lên những tiếng rên ư ử vô nghĩa. Hai tay của Tần Lâm công thành nhổ trại, khiến cho nhiệt độ thân thể nàng không ngừng gia tăng, cũng làm cho nàng cơ hồ mất đi năng lực suy tư, chỉ nghe theo mệnh trời.

Từ Đại tiểu thư anh khí bừng bừng từ trước tới nay chưa lộ vẻ mềm yếu như hiện tại bao giờ. Từ sau đêm cuồng loạn ở Thiên Hương các, hôm nay nàng lại bị Tần Lâm đánh tan phòng tuyến một lần nữa.

Trong lúc mơ mơ màng màng, nàng bị Tần Lâm đẩy ngã xuống giường, cánh tay thật dài đẩy đẩy khước từ yếu ớt vô nghĩa, lực lượng lại nhỏ đến đáng thương, thay vì nói là kháng cự, không bằng nói là mời mọc nhiệt tình.

Tần Lâm không chậm trễ chút nào, cười xấu xa một tiếng, lập tức áp sát đè lên thân thể mềm mại đàn hồi của nàng. Đối với Từ Đại tiểu thư khỏe mạnh hoạt bát, hẳn không có kỵ chút nào thi triển bạo hành, thô bạo xé bỏ y phục ngăn cản hẳn tiến thêm một bước xâm nhập. Vì vậy áo choàng da chồn, áo lót sát người, khó nhùng... trên người Từ Tân Di thì nhau nổi gót rơi xuống.

Có lẽ là cảnh tượng giống như lúc trước gợi nhớ lại, linh đài Từ Tân Di hơi hồi phục thanh tĩnh. Nhìn Tần Lâm đang hớn hở cười vui, nàng không thể làm gì khác hơn là thở dài, bỏ qua hết thấy chống cự: được rồi, sớm muộn cũng phải cho chàng... này, chàng có cần phải đặc ý quá mức như vậy hay không?

Nhìn vẻ đặc ý thuộc về kẻ chinh phục trên mặt Tần Lâm, Từ Đại tiểu thư lại cảm thấy không cam lòng, đang dùng răng cửa cắn môi sinh lòng phản kháng, lại bị đột nhiên tập kích, lại một lần nữa mất đi năng lực suy tư trong tiếng kinh hô thất thanh.

Tần Lâm đã cúi người xuống, hai tay xoa nắn bộ ngực đàn hồi của Từ Đại tiểu thư, cúi đầu ngậm một hạt anh đào trên một đỉnh núi trong đó, đầu lưỡi còn nhẹ nhàng vẽ vài vòng.

Nhất thời cả người Từ Đại tiểu thư run rẩy một trận, nước da bánh mật lộ vẻ ửng đỏ mê người, mắt hạnh xinh đẹp tràn đầy mê hoặc, đôi môi hé mở, thở hào hển khe khẽ giống như cá mắc cạn. Bất quá rất nhanh ngay cả điểm này cũng không cách nào làm được, bởi vì đôi môi thơm tho của nàng cũng đã bị miệng Tần Lâm vít chặt.

Cùng lúc đó, ma thủ công kích của Tần Lâm cũng không dừng lại, không ngừng lui tới qua lại giữa bộ ngực cao ngất, bắp đùi trơn láng mịn màng và cặp mông căng tròn. Vừa lui tới vừa phát tán ra lửa nóng, đốt cháy lên ngọn lửa bừng bừng trong lòng giai nhân.

Tay Tần Lâm đột nhiên dừng lại, thưởng thức tư thế kiều mị của mỹ nhân dưới người. Đại tiểu thư trông vô cùng khả ái, gương mặt đỏ giống như trái táo, đôi môi đỏ mọng mấp máy, phát ra tiếng rên rỉ nỉ non hừ hừ, mắt hạnh tròn xoe khép lại thành hình trăng khuyết.

Tuy rằng hiện tại là mùa Đông, bên trong phòng lại ấm áp như Xuân, nước da bánh mật của Từ Tân Di hiện tại ngả sang màu đỏ từ trong ra ngoài, toát ra mồ hôi hột lấm tấm. Hai tay nàng múa may vô nghĩa, kiều đồn đề xuống giường tạo ra đường cong kinh tâm động phách, cặp chân thon dài không ngừng cọ quây, đáng vẻ then thùng mặc cho chàng muốn làm gì thì làm.

Trong mê say Từ Đại tiểu thư dần dần phát giác Tần Lâm ngừng công kích, rất là kinh ngạc mở mắt, lập tức gấp phải ánh mắt tà ác của hắn.

- Đại tiểu thư, dường như nàng đã rất muốn...

Tần Lâm từ trên cao nhìn xuống thưởng thức vẻ kiều mị của giai nhân, hai tay chộp lấy cặp đùi của đại mỹ nhân, tách hai chân khép chặt của nàng ra, bày ra tư thế tổng tiến công.

- Không... không có... ai sợ chàng chứ, tới thì tới...

Cho dù toàn thân không mặc gì cả, bị Tần Lâm đè ở dưới người, Từ Tân Di vẫn duy trì tác phong nhất quán của Đại tiểu thư.

Thấy lực chịu đựng của Từ Đại tiểu thư đã quen vận động, không phải là nữ tử bình thường có thể so sánh, Tần Lâm lại có ý trừng phạt nàng năm lần bảy lượt trốn tránh, khoe miệng cong lên tà ác, nụ cười của hắn làm cho Từ Tân Di không tự chủ được sinh ra mấy phần khiếp sợ.

- Vẫn còn mạnh miệng, Đại tiểu thư của ta... Như vậy, đừng hối hận!

Hai tay Tần Lâm đè lại cặp mông tròn căng của Từ Tân Di, để cho eo thon nhỏ không thể nào trốn tránh, sau đó lấy lực đạo trước đó chưa từng có thô bạo tiến vào thân thể của nàng, mượn hoàn cảnh ẩm ướt trơn tuột nhất cử xuyên vào trong.

A... Đáng thương Đại tiểu thư có cảm giác bị đâm thấu, cảm giác đau nhói trước đó chưa từng có từ chỗ mềm mại giữa hai chân truyền tới khiến cho nàng gần như ngạt thở. Thân thể khỏe mạnh mà tràn đầy sức sống giống như cá trong chảo dầu sôi giã giữa điên cuồng, cho dù Tần Lâm sớm có chuẩn bị, thiếu chút nữa cũng bị nàng hất ra.

- Đại tiểu thư đáng thương, còn dám cật mạnh sao?

Tần Lâm nhẹ nhàng áp sát người xuống, liếm đi vài giọt nước mắt trên khóe mắt nàng.

Dù sao cũng là mai nở lần hai, Từ Tân Di cũng không có đau đớn như Tần Lâm tưởng tượng, thân thể vận động thể thao của nàng có sức chịu đựng rất tốt, cảm giác sung sướng đã lâu không có làm cho nàng phát ra tiếng rên rĩ thỏa mãn, thở ra một hơi thật dài.

Từ Tân Di nghịch ngợm cười, lè lưỡi liếm liếm ngực Tần Lâm, eo thon nhỏ nhẹ nhàng giật giật.

Giỏi thật, lại còn dám khiêu khích!

Tần Lâm thầm khen thân thể Từ Đại tiểu thư quả nhiên nóng bỏng lại có lực chịu đựng cực mạnh, không hề có bất kỳ cổ kị nào nữa, thẳng tay thi triển.

378. Chương 378: Chấp Chương Nam Nha

Từ Đại tiểu thư khỏe mạnh thành thực, thân thể trẻ trung cực kỳ nhạy cảm, rất nhanh cặp chân dài tròn trĩnh của nàng đã quấn lấy hông Tần Lâm, eo thon nhỏ của nàng phối hợp nhịp nhàng phập phồng lên xuống, đón nhận xung kích của Tần Lâm. Cảm nhận được nhiệt tình của ý trung nhân, đôi môi hé mở của nàng lại tuôn ra một tràng tiếng rên rĩ ngọt ngào khoái chí.

Tần Lâm ngự trên cổ thân thể mềm mại này, giống như kỵ sĩ giục ngựa vung roi, tung hoành dong ruổi trên thân thể giai nhân, theo đuổi khoái lạc nguyên thủy nhất của loài người.

Từ Đại tiểu thư cả đêm động tình, hết lòng đón nhận được Tần Lâm đưa lên tột đỉnh vô số lần, cuối cùng rốt cục ngủ thật say.

Sáng hôm sau cho đến khi mặt trời lên cao ba sào, mắt hạnh xinh đẹp mới chậm rãi mở ra, chỉ cảm thấy cả người trên dưới bủn rủn mềm nhũn, Từ Tân Di ngáp một cái thật dài, vươn vai sáng khoái.

- Lão bà, không có gì cả...

Tần Lâm nằm bên cạnh có lòng tốt nhắc nhở nàng.

Từ Tân Di sợ hết hồn, lúc này mới nhớ ra mình cũng không có mặc gì, hai ngọn núi cao ngất lại một lần nữa bị hắt nhìn không sót. Cúi đầu nhìn một chút, trên đôi ngọc phong bảo bối vừa cao vừa tròn hiện đầy vết hôn màu tím và dấu tay, vô cùng xấu hổ.

- Giỏi thật, chàng dám bỏ thuốc trong rượu...

Từ Tân Di phục hồi tinh thần lại bèn cỡi lên người hắt muốn đánh nhau, bất kể hiện tại toàn thân trên dưới nàng không mảnh vải.

- Ai nói ta bỏ thuốc?

Tần Lâm giống như một đứa bé ngây thơ vô tội, chớp chớp mắt, thỉnh thoảng bật cười xấu xa:

- Hôm qua bắt quá ta gạt nạng mà thôi, đối phó lão bà mình còn phải bỏ thuốc, chẳng lẽ ta kém cỏi tới như vậy sao? Hừ hừ, hôm qua dường như... dường như lão bà nạng rất nhiệt tình...

- Chàng...

Từ Tân Di tròn tròn mắt hạnh, trong lúc nhất thời há hốc mồm cứng lưỡi, hồi tưởng lại ngày hôm qua điên đảo tận mây xanh, thân thể hoạt động tự nhiên cũng không có dấu hiệu bị bỏ thuốc.

Siết quả đấm cắn răng, Từ Đại tiểu thư hoàn toàn không có gì để nói với tên bại hoại này, lát sau mới oán hận nói:

- Được rồi, coi như chàng độc...

Thình lình nước da bánh mật của nàng trở nên đỏ ửng, thanh âm từ từ thấp xuống, trong lòng đã quyết: thôi được, cứ nói cho hắn biết, mặc cho hắn cười nhạo mình vậy...

- Cái đó, cái đó không có, thật ra thì...

Từ Tân Di lắp ba lắp bắp nửa ngày, cuối cùng mới nói:

- Dấu lạc hồng kia...

Ngu ngốc! Tần Lâm ôm Đại tiểu thư vào trong ngực:

- Có ít nhất hai thành nữ tử, lần đầu tiên sẽ không có lạc hồng.

Nhất là loại nữ tử thường cỡi ngựa vận động như Từ Đại tiểu thư.

Cứ như vậy qua ải rồi sao, rốt cục không bị Tần Lâm chê cười... Vốn Từ Đại tiểu thư muốn lấy ra một món đồ cho hắn xem để chứng minh sự trong sạch của mình, bây giờ lại không cần, trong lòng lại có cảm giác như trút được gánh nặng. Sau đó trong chốc lát, nàng liền xấu xa cắn đôi môi, mắt hạnh híp cong cong, nhẹ nhàng phục xuống trên người Tần Lâm.

- Thế nào?

Tần Lâm biết rõ còn hỏi, vuốt ve mái tóc nàng giống như đang vuốt ve một con mèo nhỏ hết sức dịu dàng, không, phải nói là con báo.

Từ Đại tiểu thư ghé đến bên tai Tần Lâm, thanh âm hơi có vẻ khàn khàn trở nên nhu mì trước đó chưa từng có:

- Người ta muốn nữa...

Nha môn Cẩm Y Vệ Nam Trấn Phủ Ty, tất cả thuộc quan Bá Hộ, Thiên Hộ, Trấn Phủ, Thiêm Sự ăn mặc thật chỉnh tề, thay bổ phục, ô sa mới, ngay cả giày da để trắng cũng được chà vài lần. Cộng thêm nha thự vừa được Công bộ sửa chữa lại, tất cả nhìn qua có vẻ hết sức mới mẻ.

Vào năm Vạn Lịch các bộ môn kinh sư đã không còn thịnh hành chuyện điếm danh nữa. Dù sao các đường quan nha môn Thượng Thư, Thị Lang, Đô Đốc theo như thể chế đều phải lâm triều, thuộc hạ bọn họ chỉ cần tranh thủ điếm danh trước khi lâm triều kết thúc, đường quan trở lại nha môn là được, khi đó ít nhất mặt trời cũng phải lên cao ba sào.

Mặc dù Trương Cư Chính đổi mỗi ngày lâm triều là ba sáu chín, nhưng các nha môn vẫn theo như lệ thường làm việc, mặt trời không chiếu tới mông, đại đa số thuộc quan chắc chắn sẽ không chạy tới nha môn.

Giống như hôm nay thuộc quan Nam Trấn Phủ Ty tới sớm như vậy, tề chỉnh như vậy, chỉ vì là ngày đầu tiên Tần Lâm Tần trưởng quan tiếp nhận đại chương Nam Trấn Phủ Ty, là thuộc hạ cũng phải tỏ ra đặc biệt chuyên cần một chút. Có câu nói quan mới nhậm chức ba cây đuốc, cũng không ai muốn chọc giận thượng ty trực tiếp, để cho cây đuốc này đốt cháy bản thân mình.

Chẳng ai nghĩ tới ngày đầu tiên tân quan nhậm chức, Tần Lâm lại chậm chạp mãi không thấy tới. Lúc đầu đám thuộc quan còn bình khí ngưng thần chờ đợi, một lúc sau đứng ngồi không yên, có người đi tới cửa nha môn kiễng chân trông ngóng, số còn lại bắt đầu bàn tán xôn xao:

- Từ trước tới nay tân quan nhậm chức đều vô cùng nôn nóng gấp gáp, làm như chỉ sợ chậm một khắc đồng hồ sẽ bị người khác đoạt mất vị trí của mình vậy, thế nhưng vị tân quan của chúng ta dường như hết sức trấn định.

- Cũng phải, vị trưởng quan này của chúng ta bất đồng với người khác, cho dù là căng thẳng hơn trưởng quan khác cũng phải.

Những quan giáo Cẩm Y Vệ này toàn là mật thám chốn kinh sư, mỗi người góp nhặt tin tức từ nhiều nguồn khác nhau lại, đại khái cũng biết được chuyện xảy ra ngày hôm qua:

Thì ra chính quan Nam Trấn Phủ Ty Phùng Bang Ninh căn bản không phải cáo bệnh gì cả, mà là gây gỗ với Tàn trưởng quan ở Ty Lễ Giám, kết quả lại bị thân bá phụ của y, chương Ty Lễ Giám, Đốc Công Đồng Xưởng Phùng Bảo đánh ba mươi hèo!

Phùng Bang Ninh cùng Tàn Lâm tranh nhau, Phùng Bảo lại đánh hèo diệt nhi mình, chuyện này có nghĩa gì?

Huống chi ba mươi hèo cũng không có đánh chết người, ngày hôm qua có người nhìn thấy Phùng Bang Ninh khập khễnh từ trong cung đi ra, không đến nỗi phải cáo bệnh, như vậy tại sao y bỏ vị trí chương Nam Trấn Phủ Ty, đột nhiên cáo bệnh?

Trong nha môn Cẩm Y Vệ, trừ Lưu Thủ Hữu hàm Đô Đốc ra, Đô Đốc Thiêm Sự, Chỉ Huy Sứ, Chỉ Huy Đồng Tri lâu năm cũng không ít. Tuy Chỉ Huy Thiêm Sự Tàn Lâm có tư cách chấp chương đường thượng quan Nam Trấn Phủ Ty, nhưng so sánh ra thâm niên còn ít, quan hàm nhỏ nhất, vì sao Lưu Đô Đốc lại ủy cho hắn đại chương Nam Nha?

Đạo lý trong chuyện này cực kỳ vi diệu thâm sâu...

- Các người biết gì chứ, ta có một vị bằng hữu trong cung, y nói nội tình là như vậy...

Có vị Trấn Phủ tỏ ra thần bí nói một câu như vậy, úp úp mở mở, đợi đến khi lòng hiếu kỳ của mọi người lên cực điểm, mới làm ra vẻ huyền bí nói:

- Nhị phu nhân của Tàn Chỉ Huy là Đại tiểu thư Ngụy Quốc Công phủ Nam Kinh, rất được Thái hậu thương yêu. Cho nên ngày hôm qua ở trong cung, chính miệng Lý nương nương khen Tàn Chỉ Huy là một viên hổ tướng Xưởng Vệ.

Thì ra là như vậy, mọi người gật đầu liên tục, không khỏi hâm mộ tào ngộ của Tàn Lâm.

Bất quá cũng có kẻ không phục, có một Bá Hộ hừ mũi một tiếng:

- Thái hậu nương nương chính miệng khen ngợi cố nhiên khó được, nhưng triều cục là Trương Tướng gia chấp chương, ngoại quan chúng ta muốn được cất nhắc phải trông vào lão nhân gia.

Tên Bá Hộ lại nói một câu có tính quyết định:

- Các người không biết hôm qua tướng phủ mở trung môn đưa Tàn trưởng quan đi ra, hắn chỉ chấp tay thi lễ, Trương Tướng gia còn chấp tay hoàn lễ...

Trời ơi... chẳng trách nào Lưu Đô Đốc lại ủy Tàn Lâm chấp chương Nam Nha. Trung môn tướng phủ há có thể tùy tiện mở, Tướng gia há có thể tùy tiện hoàn lễ người khác? Thủ Phụ đề sư Trương Tướng gia, bao nhiêu phong cương đại lại cũng phải quỳ xuống đưa đón, Tàn trưởng quan chẳng qua là chấp tay thi lễ mà thôi, thể diện lớn tới mức nào?

Các vị thuộc quan tặc lưỡi than thở, không khỏi kính sợ có thừa đối với vị tân nhậm Tàn trưởng quan này.

Hồng Chỉ Huy đang ngóng cổ ra ngoài trong ngóng nghe vậy, trong lòng không khỏi có hơi xót xa ảm đạm: năm xưa lúc Cao Các Lão còn tại vị, tuy rằng Hồng Dương Thiện ta không oai phong được như Tàn trưởng quan, nhưng cũng từng Xuân phong đặc ý một thời. Thôi thôi thôi, hảo hán không nhắc cái dưng năm xưa, ngày hôm qua đi chúc mừng, nghe khẩu khí Tàn trưởng quan rất tốt, cố gắng thêm một chút để thử xem có thể được hắn bổ nhiệm thăng chức cho hay không...

Trong số các vị thuộc quan, kẻ chán nản nhất chính là Tào Hưng Vượng, ủ rũ cúi đầu trốn ở góc phòng.

Lúc ban đầu y còn muốn tán gẫu vài câu với các đồng liêu, kết quả vừa mở miệng người ta đều ngậm miệng không nói lời nào, tuy không nói ra nhưng rõ ràng là tránh né đề phòng y. Ánh mắt các vị đồng liêu là lạ, làm như Tào Hưng Vượng y là một ngôi sao chói không bằng.

Bất đắc dĩ, Tào Hưng Vượng không thể làm gì khác hơn là trốn trong góc phòng giống như con chuột. Ai bảo y đi theo nịnh nọt Phùng Bang Ninh, một mực đối nghịch với Tần Lâm? Trước khác nay khác, chớ nói đồng liêu sớm có chút không ưa tính tự cao tự đại của y, cho dù là những kẻ thường ngày có quan hệ tốt hơn một chút, vào lúc này cũng không muốn dây dưa qua lại với y, để làm cho cấp trên mới của mình phật ý.

- Tới, tới rồi! Tần trưởng quan tới!

Có tên Bá Hộ cỡi ngựa chạy như bay trở về nha môn.

Rào một tiếng, các vị quan viên đồng loạt đứng lên, mồm năm miệng mười hỏi tên Bá Hộ kia xem Tần trưởng quan tới đâu rồi.

Khí trời lạnh lẽo, Bá Hộ nói chuyện toát ra khói trắng trong miệng:

- Mới vừa, mới vừa ra cửa...

Vậy mà người gấp gáp như vậy, báo hại chúng ta cho rằng Tần trưởng quan đã tới cửa nha môn... Tất cả đồng liêu đều hết ý kiến.

Thì ra tên Bá Hộ quan này nóng lòng, thấy Tần Lâm chậm chạp mãi không tới, dứt khoát chạy tới trước đại môn nhà Tần Lâm đứng chờ. Đến khi thấy hân đi ra liền chạy tới đình tham, sau đó lập tức cỡi ngựa chạy như bay trở về báo tin, dù sao khoảng cách hai bên gần, cũng không hao phí bao nhiêu thời gian.

Bất quá tòa nhà Tần Lâm quả thật gần nha môn Cẩm Y Vệ, cơ hồ sát bên cạnh. Không bao lâu sau Tần Lâm cỡi Đạp Tuyết Ô Chuy, hai vị Tổng Kỳ bên trái Lục Viễn Chí, bên phải Ngưu Đại Lực, một Tiểu Kỳ thân binh Hiệu Ủy đều cỡi ngựa cao to rầm rập chạy về phía nha môn.

Thấy các vị thuộc quan nghênh tiếp, Tần Lâm vô cùng xấu hổ, nguyên nhân hôm nay bị trễ quả thật không tiện nói với người ngoài... Bên mép tựa hồ còn giữ mùi thơm cơ thể ngọt ngào của Từ Tân Di.

Đám thuộc quan ai nấy mặt mũi tươi cười chấp tay thi lễ, tạm thời không vội vàng đình tham, bởi vì theo lệ Tần Lâm còn phải đi Bạch Hổ đại đường tạ ơn bổ nhiệm.

Cầm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu cũng đợi thật lâu, y không thể có biểu hiện nôn nóng giống như các thuộc quan trong Nam Nha, cho nên tỏ ra ung dung nhàn nhã tán gẫu với các vị đường thượng quan, thỉnh thoảng phê duyệt công văn, thần sắc thủy chung tỏ ra ung dung tự tại, không gấp gáp chút nào.

Danh thần từ năm Gia Tĩnh tới nay, thế gia hiển hoạn quả nhiên có vài phần bản lãnh.

Nhưng đến khi nghe thấy phòng ngoài có tiếng ồn ào, biết Tần Lâm đã tới, da mặt căng thẳng của Lưu Thủ Hữu rốt cục chùng xuống, khóe miệng cũng khẽ nhếch lên.

Ai nói trong lòng Lưu Đô Đốc không có chút thấp thỏm? Vốn là ủy thác Nam Nha cho Tần Lâm, trong lòng y cũng có hơi khó chịu, dù sao Tần Lâm không phải là thân tín của Lưu Thủ Hữu. Nhưng vào lúc này thấy Tần Lâm chậm chạp chưa tới, y lại nghi thần nghi quỷ, suy đoán chẳng lẽ là vì trước chữ chương Nam Nha còn có chữ 'đại', cho nên trong lòng họ Tần kia không vui, mới cố ý tới chậm để lộ vẻ bất mãn?

Cho đến khi Tần Lâm chạy tới, cười hì hì luôn miệng cáo lỗi, nói vì chuyện nhà trì hoãn, Lưu Thủ Hữu mới cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng. Ngay cả vị cầm y Đô Đốc này cũng không phát hiện, y mơ hồ có chút sợ hãi vị thuộc hạ thần thông quảng đại của mình.

Theo lệ đường quan bổ nhiệm thuộc quan, thuộc quan phải lễ bái tạ ơn, Tần Lâm tỏ vẻ nghiêm trang trình trọng, kéo dài thanh âm:

- Hạ quan Tần Lâm, tạ ơn Lưu Đô Đốc tài bồi...

Trương Cư Chính còn không muốn Tần Lâm quỳ lạy, Lưu Đô Đốc cao tới mức nào, làm sao có thể vượt qua Thủ Phụ đế sư? Y vội vàng đưa hai tay đỡ hờ, nghiêm trang trình trọng nói:

- Miễn lễ miễn lễ, Tần Chỉ Huy hành hư lễ này tức là không phải đạo lý làm quan cùng nha rồi. Chúng ta chính là đồng liêu, tình như tri kỷ, Tần Chỉ Huy lại là thiếu niên anh hùng thiên tử biết tên, chiến công vô số, giữa hai ta còn cần những tục lễ phiền phức này sao?

Tần Lâm vốn không có ý định quỳ, trong miệng kéo dài thanh âm tạ ơn, đầu gối lại không hề cong xuống, chỉ hơi khom lưng một chút làm ra vẻ. Chờ Lưu Thủ Hữu khách sáo đôi câu, hần lập tức đứng thẳng trở lại, lời lẽ vẫn tỏ ra khiêm tốn:

- Lưu Đô Đốc khen quá lời rồi, khiến cho hạ quan vì được quá yêu mà kinh sợ. Hạ quan từ khi còn áo vải ở Kinh Hồ, cho tới bây giờ làm đường thượng quan cảm y đại chương Nam Nha, quả thật nhờ hồng phúc của thánh thượng, Tướng gia đề bạt, Lưu Đô Đốc tài bồi, hạ quan thật sự không có chút công lao nào cả.

- Lão đệ quả nhiên thiếu niên lão thành, làm việc chừng chặc...

Lưu Thủ Hữu tựa hồ cao hứng vô cùng, hết sức nhiệt tình vỗ Tần Lâm bả vai, toét miệng cười to nói:

- Ngu huynh ta năm nay đã qua tuổi tri thiên mệnh, tinh thần không còn sáng suốt như đám người tuổi trẻ các ngươi. Xem ra chuyện của Cẩm Y Vệ chúng ta sau này, lão đệ phải quyết định nhiều hơn ngu huynh mới được.

Tần Lâm khẽ nheo mắt, trong lòng thầm mắng một tiếng lão hồ ly, ngoài miệng vẫn một mực khăng khăng nói:

- Hạ quan trẻ tuổi kiến thức nông cạn, có thể làm tốt chuyện ở Nam Nha đã coi như may mắn, làm sao có bản lãnh chia sẻ chuyện khác với Lưu Đô Đốc? Huống chi Lưu Đô Đốc xuân thu cường thịnh, lại được triều đình hết mực tin dùng, nhất định có thể tận trung ra sức, chấp chương bản vệ tiếp tục lập công cho triều Đại Minh ta.

Ha ha ha... Lưu Thủ Hữu vui vẻ cười to, vỗ vỗ trên mu bàn tay Tần Lâm, Tần Lâm cũng cười bồi, nắm tay của đối phương lắc lắc liên hồi.

Tiểu hồ ly... trong bụng Lưu Thủ Hữu thầm mắng.

Lão hồ ly... Tần Lâm cũng không khách sáo.

379. Chương 379: Đối Đáp Mấy Câu

Những đường thượng quan cảm y bên trong Bạch Hồ đại đường thấy vậy thấy đều ngậy người ra tại chỗ. Nhìn bề ngoài dường như hai vị này vô cùng hòa khí, thế nhưng chỉ cần bên nào có sơ suất một chút, e rằng sẽ bị đối phương đâm cho thân thể thủng bảy tám lỗ.

Lưu Thủ Hữu nói cùng là đồng liêu, tình như tri kỷ, thật ra chính là có ý ngược lại. Y làm sao có thể là tri kỷ với Tần Lâm, lời này hiểu ngược lại chính là ta là Đô Đốc chương Cẩm Y Vệ, ngươi luôn là hạ quan của ta, tuy rằng không bảo ngươi quỳ nhưng ngươi phải luôn hiểu được tôn ti trên dưới.

Tần Lâm đáp với y một câu tạ ơn Đô Đốc tài bồi, vẫn có nghĩa ngược lại. Trọng điểm nằm ở 'nhờ hồng phúc của thánh thượng, Tướng gia đề bạt', ý là ta lập công lớn cho Hoàng thượng, lại làm việc cho Trương Tướng gia, mới leo lên được vị trí như bây giờ, Lưu Thủ Hữu ngươi là cái thá gì?

Tiếp theo Lưu Thủ Hữu bảo Tần Lâm thay y quyết định nhiều chuyện hơn, trên thực tế thử dò xét Tần Lâm có cố ý vơ vét quyền lực bên trong Cẩm Y Vệ hay không. Ai ai cũng biết Lưu Đô Đốc hết sức chuyên quyền, muốn người khác quyết định thay từ lúc nào vậy?

Tần Lâm đáp lại chỉ cần làm tốt ở Nam Nha coi như may mắn, chính là nói ta chỉ nắm căn cơ một chỗ Nam Nha, không có ý tranh toàn bộ Cẩm Y Vệ với ngươi, ngươi cũng đừng nhúng tay vào Nam Nha.

Lưu Thủ Hữu đầu tiên là đánh thắng trung cung, Tần Lâm đỡ liên tục làm tiêu hao kinh lực. Lưu Đô Đốc thấy tình thế không tốt vội vàng đánh hờ một thương, Tần Lâm bèn ra chiêu Như Phong Tự Bế, hai bên coi như ngang tài ngang sức.

Một người là lão thần cấm y Đô Đốc Thái Tử Thái Phó, chương Cẩm Y Vệ trải qua ba triều, một người khác là thiếu niên anh hùng nhiều lần lập công, có được bản lĩnh chọc trời khuấy nước. Hai bên đối đáp mấy câu chẳng khác nào so đao kiếm, quả thật còn đặc sắc hơn cả mười vạn đại quân dùng đao thật thương thật tranh đoạt soái kỳ.

Nghe xong lời nói này, đám Đô Đốc Thiêm Sự, Chỉ Huy Đồng Tri giật mình không nhỏ, vốn cho rằng họ Tần được Thái hậu thưởng thức, lại lọt mắt xanh Tướng gia, có thể làm quan chưa bao lâu đã thăng làm đường thượng quan cấm y, chấp chương Nam Nha, cũng không phải là cảnh ngộ quá ly kỳ, tiền triều có vài kẻ giỏi nịnh nọt còn hơn cả hần.

Không nghĩ tới hần lại lão luyện như vậy, nói chuyện làm việc giọt nước không lọt, không ngờ rằng có thể ngang tài ngang sức với Lưu Thủ Hữu. Hần bao nhiêu tuổi, chẳng lẽ có bản lĩnh học từ trong bụng mẹ hay sao?

Hồng Dương Thiện Hồng Chỉ Huy thấy vậy càng thêm kinh hãi, tự nghĩ tuy mười năm trước mình được Cao Cung thưởng thức, nhưng trẻ tuổi khí thịnh, quả thật kém xa so với Tần Lâm hiện tại.

Lưu Thủ Hữu lão gian cự hoạt, Tần Lâm cũng không phải đèn cạn khô dầu, hai người không ai làm gì được đối phương, vì vậy không thể làm gì khác hơn là nhìn nhau cười trừ, nghĩ thức tạ ơn bổ nhiệm này kết thúc trong hiểu ngầm của hai bên.

Quan viên nhậm chức, theo lệ nên là quan cũ bồi tiếp quan mới nói chuyện một chút, sau đó quan cũ đi, quan mới nhận ấn nhận đình tham, Bất quá lần này Phùng Bang Ninh là cáo bệnh, cũng sẽ không đến Nam Trấn Phủ Ty, Tần Lâm lại vốn là hiệp chương, lần này thăng làm đại chương, cho nên không có phiền phức như vậy. Chỉ cần Hồng Chỉ Huy thâm niên cao phụng bồi, trực tiếp từ Bạch Hổ đại đường đi ra ngoài, đến Nam Trấn Phủ Ty là được.

Tuy quan hàm Hồng Chỉ Huy cũng là Chỉ Huy Thiêm Sự giống như Tần Lâm, nhưng ước chừng tám năm không có chức ty, địa vị ở trong nha môn Cẩm Y Vệ cũng không bằng Bá Hộ, Trấn Phủ có chức ty, lúc này gật đầu cúi người đi phía trước dẫn đường, thành thật ân cần. Lão làm như Tần Lâm là lần đầu đến nha môn Cẩm Y Vệ, còn không biết Nam Trấn Phủ Ty ở nơi nào.

Tần Lâm nhìn thấy vậy hiểu rõ trong lòng. Lúc hần mới tới nha môn Cẩm Y Vệ nhậm chức, vị Hồng Chỉ Huy này còn hơi tỏ vẻ tư cách thâm niên, đến khi Công bộ tới sửa nha thự, thái độ của lão liền biến chuyển không ít, biết được Lưu Thủ Hữu ủy Tần Lâm đại chương Nam Trấn Phủ Ty còn đích thân chạy tới Hội Tiên khách sạn báo tin chúc mừng, ý tứ của lão đã rất rõ ràng.

Vì vậy Tần Lâm mỉm cười nhìn Hồng Dương Thiện gật đầu một cái, người sau nhất thời lộ vẻ vui mừng hơn hở, tim đập thình thịch trong lòng ngực như con nai nhảy loạn.

Dĩ nhiên cao hứng nhất chính là Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực, thời này làm quan đều nói một người đắc đạo gà chó thăng thiên, ai muốn giả bộ thanh bạch cao ngạo sẽ bị coi là dị loại. Hai người bọn họ theo sát Tần Lâm không rời nửa bước, không có công lao cũng có khổ lao, Tần Lâm đại chương Nam Trấn Phủ Ty, tự nhiên sẽ có phần ích lợi cho hai người bọn họ.

Thuộc quan Nam Nha đều hiểu được Tần trưởng quan bối cảnh rất sâu, xương cốt cứng rắn, nhân quang lão luyện, thủ đoạn tàn độc, không phải là kẻ dễ bị lừa gạt, cho nên ai nấy đều chỉnh sửa áo mũ, đứng ngay ngắn nghênh đón.

Trước khác nay khác, mặc dù còn chữ ‘đại’ chưa bỏ đi, nhưng Tần Lâm cũng là chủ nhân nói một không hai của cả Nam Nha này. Hần được Hồng Chỉ Huy đưa lên trên đường, quay mặt về phía Nam ngồi xuống, miệng khẽ đằng hắng vài tiếng, ánh mắt hết sức uy nghiêm quét qua trên mặt mọi người.

Từ tứ ngũ phẩm Chỉ Huy Thiêm Sự, cho đến bát cửu phẩm Tri Sự, Lại Mục, mấy chục tên thuộc quan lập tức quỳ xuống đất rào rào, nhất tề tiến hành đình tham:

- Thuộc hạ tham kiến chưởng nha Tàn tướng quân, Tàn tướng quân một mạch lên chúc bái tướng, phong công phong hầu!

Chờ đầu gối những người này gần chạm tới đất, Tàn Lâm mới giả vờ cuống quýt giơ tay tay ra đỡ hờ, luôn miệng nói:

- Xin đứng lên, chư vị xin đứng lên. Bản quan được Lưu Đô Đốc ủy thác đại chưởng Nam Nha, từ nay về sau chúng ta đồng tâm làm việc cho triều đình, ngàn vạn lần không thể lười biếng. Tuy rằng bản quan không có khả năng xét âm đoán dương, nhưng lại có thể biết được lòng người, hậu thưởng trọng phạt nhất nhất rõ ràng, có lẽ cũng không cần nói nhiều với chư vị.

Các vị thuộc quan trong lòng âm thầm giới bị, chuyện Tàn Lâm phá án mọi người cũng biết được một chút, quả thật bản lãnh thần quỷ khôn lường, ai muốn lừa gạt hắn e rằng cũng là lừa gạt mũi quan của mình.

Hồng Chỉ Huy có lòng muốn nịnh hót Tàn Lâm, đợi mọi người đứng lên, lão lại lớn tiếng nói với các vị đồng liêu:

- Chư vị, vị Tàn trưởng quan này của chúng ta là vị thiếu niên anh hùng, đối đãi người cũng không cần nói, chúng ta hành sự dưới tay trưởng quan cố nhiên không thể gian dối qua loa, nhưng nếu có chút công lao hắn cũng sẽ được cất nhắc vô cùng mau chóng. Ta thấy Lục lão đệ, Ngưu lão đệ vào bản vệ cũng không bao lâu, hôm nay đã làm được Tổng Kỳ, chẳng phải là Tàn trưởng quan cất nhắc đặc lực hay sao?

Hồng Chỉ Huy nói một câu thối phồng ba người, Tàn Lâm không nói, Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực đều ưỡn ngực thật thẳng, rất là cảm kích nhìn trưởng quan mình.

Không bao lâu đã từ Hiệu Ủy làm tới Tổng Kỳ, mặc dù còn kém xa Tàn Lâm nhưng cũng coi như cất nhắc cực nhanh.

380. Chương 380: Sư Tử Trong Nhà

Tàn Lâm sớm có tính toán, nghe vậy cười nói:

- Cất nhắc không nói, huynh đệ có công lao chắc chắn sẽ được thăng lên nhanh hơn một chút. Hạ Lại Mục đầu, viết trát thay bản quan, đóng ấn của bản ty vào, giao qua Kinh Lịch ty, nội dung bổ nhiệm hai vị huynh đệ Ngưu, Lục hàm Thứ Bá Hộ.

- Ôi, trưởng quan là anh ruột của ta...

Lục mập trong lòng mừng như điên reo hò, ngại vì không tiện kêu lên trước mặt mọi người, nhưng thịt béo trên mặt y đều rạo rực như gợn sóng.

Ngưu Đại Lực ngoác miệng rộng cười hắc hắc, âm thầm cảm kích Tàn Lâm.

Ai mà không muốn thăng quan phát tài? Các vị thuộc quan thấy trong lòng nóng như lửa đốt, chẳng qua là có người âm thầm nghĩ ngợi, mình không có giao tình thâm sâu với Tàn trưởng quan giống như hai vị Ngưu, Lục, sợ là không có chuyện tốt bực này.

- Phùng Chỉ Huy anh tài tuyệt luân, y đã đi rồi, trọng trách Nam Nha do một mình bản quan gánh vác, quả thật đuối sức...

Tàn Lâm chột lắc đầu thở dài.

Thuộc quan ngơ ngác nhìn nhau, không biết trong hồ lô lão nhân gia bán thuốc gì.

- Cho nên, sau này chuyện xuất nhập công văn, công vụ thường lệ bản ty kính xin Hồng Chỉ Huy ra sức thay bản quan vậy...

Tàn Lâm vẻ mặt ôn hòa nhìn Hồng Dương Thiện, gật đầu khích lệ:

- Hồng Chỉ Huy có thâm niên trong ty, hẳn chút chuyện nhỏ này có thể chia sẻ với bản quan được...

Chuyện này cùng Lưu Thủ Hữu thử dò xét hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, Hồng Chỉ Huy vui như mở cờ trong bụng, lập tức quỳ sụp xuống đất bái tạ:

- Tạ ân điển trưởng quan! Hạ quan nhất định ra sức tận trung.

Tần Lâm chỉ nói hời hợt một câu như vậy, trên thực tế đã cho Hồng Chỉ Huy quyền hiệp chưởng Nam Nha. Dĩ nhiên có cho hay không chỉ là một câu nói của Tần Lâm, dù sao không phải là bộ chiếu Binh bộ phát xuống, mà do Lưu Thủ Hữu phát ủy trát chính thức bổ nhiệm.

Nhưng đối với Hồng Chỉ Huy, chuyện này lại hoàn toàn khác, từ kẻ bị ghẻ lạnh không có chức ty, hóa thành hiệp chưởng Nam Nha phi chính thức, quả thật chính là từ đáy Đông Hải bay lên tới ngang sườn Thái Sơn, cho nên lão tỏ ra mừng rỡ vô cùng.

Đám thuộc quan thấy vậy mắt đỏ ngầu thêm nhỏ dãi, thậm chí có người đang hối hận không chịu sớm ra sức cho Tần Lâm giống như Hồng Chỉ Huy. Bất quá ngày tháng còn dài...

Tần Lâm chợt nghiêm mặt:

- Mọi người đều là trung thần triều Đại Minh, nhưng cũng có người này người khác, hừ, cũng có kẻ dối trên gạt dưới, quạt gió thổi lửa giữa đám đồng liêu, manh tâm bất lương...

- Hạ quan tử tội, hạ quan tử tội!

Tào Hưng Vượng kinh hoảng đến nỗi trực tiếp quỳ xuống, hướng về phía Tần Lâm dập đầu như gà mổ thóc, đáng vẻ hết sức đáng thương. Nếu so với đáng vẻ trước đây y phân cho Tần Lâm căn phòng hướng Bắc, chạy theo sau lưng nịnh nọt Phùng Bang Ninh, chế giễu Tần Lâm, quả thật khác biệt như trời vực.

Tần Lâm sờ sờ lỗ mũi, hài hước nhìn con chó chết này, chậm rãi nói:

- Bản quan ở Nam Kinh, được người gọi là Tần trưởng quan lấy đức báo oán...

Lấy đức báo oán? Tào Hưng Vượng vui mừng trong lòng, nhất thời nhẹ nhõm không ít.

Các vị thuộc quan ngơ ngác nhìn nhau, thầm nhủ trong lòng: chẳng lẽ là Tần trưởng quan muốn mượn Tào Hưng Vượng để tỏ ra mình khoan hồng đại độ? Quả thật có một số quan mới nhậm chức sẽ làm như vậy, bất quá danh tiếng họ Tào kia ở bản nha không được tốt, nếu như lấy đức báo oán với y...

Tần Lâm cười hắc hắc, chợt tỏ vẻ nghiêm trang nói:

- Mã trường của bản vệ ở mặt Nam Yến Sơn còn thiếu một vị quản trường. Tào lão ca là nhân tài như vậy, không tiện khuất tất ở nha thự này, bản quan sẽ ủy người tới đó làm quản trường, ha ha, tiền đồ vô lượng...

Mẹ ơi, tiết trời lạnh như vậy tới mã trường mặt Nam Yến Sơn, chắc chắn sẽ bị gió Bắc thổi thành người băng. Tào Hưng Vượng lập tức mềm nhũn thân hình ngã lăn ra đất.

Các vị thuộc quan đồng loạt thè lưỡi thật dài: Tần trưởng quan chúng ta, quả nhiên là lấy đức báo oán!

Tần Lâm cũng không có dời vào nha thự trước kia của Phùng Bang Ninh, vẫn còn làm việc ở gian phòng hướng Bắc kia. Bởi vì gian phòng này đã được Công bộ sửa lại rất tốt, bốn vách cùng nền đã được làm mới, trên mái dưng không ít ngói pha lê lấy sáng, mặc dù hướng Bắc không ánh mặt trời, nhưng ánh sáng vẫn tốt hơn những gian phòng khác trong nha môn âm u tối tăm.

Có câu quan mới nhậm chức ba cây đuốc, đám thuộc quan đều cho là Tần trưởng quan chúng ta trẻ tuổi khí thịnh, nhất định sẽ kiên quyết đổi mới, ngay cả Lưu Thủ Hữu cũng âm thầm chú ý, xem thử sau khi Tần Lâm nhậm chức sẽ có cử động thể nào.

Không nghĩ tới từ sau khi Tần Lâm nhậm chức tới nay lại không có cử động gì đặc biệt, ngoại trừ ngày đầu cất nhắc hai tên thân tín Lục Viễn Chí và Ngưu Đại Lực, giao quyền cho Hồng Dương Thiện để trấn an lòng người Nam Nha, ‘lưu đầy’ Tào Hưng Vượng để chần nhiep đám tặc tử chuột nhất ra, hết thấy còn lại trong Nam Nha vẫn y như cũ không có gì khác.

Tần Lâm không thích công việc công văn lui tới nhiều bó buộc, thấy tính tình Hồng Dương Thiện trầm ổn, làm việc cũng tận tâm tận lực, cho nên dứt khoát giao hết công việc hàng ngày cho lão làm. Dù sao vị Hồng Chỉ Huy này dính líu với Cao Các Lão Cao Cung, chỉ cần Thủ Phụ để sư Trương Cư Chính còn tại vị sẽ không có chút cơ hội trở mình, chỉ có thể ngoan ngoãn phục vụ cho Tần Lâm.

Mất thấy sắp hết năm, thế nhưng Tần Lâm nếu không ngồi trong nha thự sưởi ấm, uống trà nói chuyện phiếm cùng đám thuộc quan, vậy cũng hưng phấn viết lại pháp y học của mình. Hắn cũng muốn xuất bản một kiệt tác giống như Lý Thời Trân, ngõ hầu tương lai Tần Lâm Tần trưởng quan có thể nổi danh không kém gì Tống Từ Tống Đề Hình.

Lưu Thủ Hữu không biết Tần Lâm muốn làm gì, nhưng thấy hắn không giở trò gì ra cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đúng như Tần Lâm đoán, đánh đau con hổ Phùng Bảo, tất cả sài lang hồ ly lớn nhỏ Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu, Từ Tước, Trần Ứng Phượng... cũng không dám khinh cử vọng động.

Nếu như nói đám Lưu Thủ Hữu là sài lang hồ ly, như vậy đám thuộc quan Nam Nha cũng chỉ là đám thỏ nhím, sài lang hồ ly bất động, thỏ nhím sao dám thử mạnh?

Điều Thế Quý, Hoa Đắc Quan lăn lộn nhiều năm, kinh nghiệm đầy mình, ở trước mặt Tần Lâm cụp đuôi lại tỏ ra vô cùng ngoan ngoãn, Tần Lâm thấy vậy cũng chỉ phì cười.

Nhớ lại quãng thời gian gần đây mình đã làm mưa làm gió ở kinh sư, hiện tại nếu còn tiếp tục chơi đùa sẽ là quá đáng. Trước khi cai quản ổn thỏa Nam Nha phải từ từ bồi dưỡng thân tín, chuyện đứng ra lấy tiếng nên để cho người khác.

Trong kinh sư, Cẩm Y Vệ là thiên tử thân quân, bổng lộc quan võ cũng phong phú hơn quan văn vốn rất nghèo. Không ít người còn là thế tập cẩm y, tài sản giàu có, vì vậy mỗi ngày đến khi tan sở, trong nha môn chẳng phân biệt thuộc quan hay là đường thượng quan, tất cả đều kêu gọi bằng hữu. Kể lão thành một chút đi Tiệp Nghi phường ăn uống, thiếu niên ham vui không tránh khỏi muốn tới tám con hẻm lớn vui chơi.

Tần Lâm thiếu niên đặc chí, lại biết hành động oai hùng của hắn ở Nam Kinh cùng ngày nghênh cưới Nga Hoàng Nữ Anh, các vị đồng liêu cho rằng hắn cũng là một vị anh hùng trong chốn phong lưu, năm lần bảy lượt mời thỉnh.

Không nghĩ tới Tần trưởng quan nhiều lần khước từ, mặc cho người khác giới thiệu phần son ở tám con hẻm lớn, Nam quốc giai lệ, hắn cũng không chút động lòng. Mỗi buổi chiều tan sở lập tức cỡi ngựa chạy về nhà nhanh như làn khói, ngoan ngoãn tới mức không thể nào ngoan ngoãn hơn.

Mới đầu các đồng liêu còn tưởng Tần Lâm tuổi trẻ da mặt mỏng cho nên xấu hổ. Cho đến khi thấy ngày nào cũng vậy, bọn họ mới khen ngợi ‘giỏi cho thiếu niên anh hùng giữ thân trong sạch’, ‘Tần trưởng quan quả nhiên gia phong nghiêm cẩn’.

Bọn họ không biết trước khi tan sở cả canh giờ, Tần trưởng quan đã sớm tâm viên ý mã, hận không thể chấp cánh bay về nhà.

Từ Tân Di đã sớm dọn qua ở chung một phòng với Tần Lâm, vị Đại tiểu thư này không còn tránh né trượng phu mình nữa. Kể từ sau khi giải khai tâm kết, vốn đã quen mùi, hai người chinh chiến hàng đêm quần quít không rời. Nếu Tần Lâm không để ý tới Đại tiểu thư nóng bỏng mơn mớn mà muốn đi tám con hẻm lớn, tìm đám son phấn tầm thường kia, đó mới chính là có bệnh.

Hôm ấy là Hai Mươi Tám tháng Chạp, Tần Lâm từ nha thự trở lại, chỉ thấy dân chúng khắp kinh sư bận rộn chuẩn bị ăn Tết. Tuy rằng hiện tại là tiết trời Đông nhưng cũng vô cùng sôi nổi náo nhiệt, treo pháo, hun thịt khô, treo đèn lồng, không khí vô cùng vui vẻ.

Đi tới cửa nhà, ngẫu nhiên gặp phải Từ Tân Di cũng mang theo đám tỳ muội Thị Kiếm cỡi ngựa trở lại, đầu nàng đội Anh Lạc quán thếp vàng, buộc chặt mái đầu đầy tóc xanh, trên trán buộc một mảnh trang trí đơn phượng triều dương màu vàng, mặc chiến y nhưng tơ đỏ thắm, lưng đeo thắt lưng sư tử bạc ngọc siết chặt, càng làm nổi bật bộ ngực cao vút. Bên ngoài khoác áo choàng nhung đen theo tứ trảo kim long, cổ áo lông chồn màu đỏ lửa càng khiến cho dung nhan thêm phần diễm lệ. Hồng nàng đeo ba thước kiếm, cỡi Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử, quả thật là anh khí bừng bừng.

Lần trước Từ Tân Di nói với Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh mình thường xuyên nai nịt nhưng trang đi ra ngoài cưỡi ngựa săn thú, khiến cho vị tiểu biểu muội sống lâu ở thâm cung này hâm mộ tới nỗi ánh mắt sáng ngời, nhất định đòi biểu tỹ mặc nhưng trang vào cung cho nàng xem, cho nên hôm nay Từ Tân Di đổi mặc đồ này.

Kinh sư cực ít có nữ tử trang phục như vậy, dọc trên đường đi mọi người đi đường nhìn thấy đều cho là nữ chủ ngoại phiên, không dám nhìn thẳng, ai nấy đều cúi thấp đầu.

Cho đến cuối cùng bắt gặp Tần Lâm ở cửa nhà, đang cười xấu xa nhìn nàng.

- Tiểu tặc từ đâu tới, các tỹ muội, bắt hẩn lại cho bản tiểu thư!

Từ Tân Di đang lúc đắc ý, dùng roi ngựa chỉ Tần Lâm một cái.

Bọn Thị Kiếm cười hì hì kéo Tần Lâm từ trên lưng ngựa xuống, Tần trưởng quan cũng góp vui, cố làm ra vẻ sợ hãi nói:

- Tiểu sinh ngu ngốc, không nên cản đường phu nhân, nên phạt, nên phạt!

Từ Tân Di cười to hết sức sảng khoái, chộp lấy cổ tay Tần Lâm sải bước tiến vào trong nhà.

Từ Tân Di nhưng trang anh khí bừng bừng, Tần Lâm cũng không kém, Phi Ngự phục, loan đài, ô sa không cánh, tuy không phải là phong lưu thư sinh bạch diện tiểu sinh gì, nhưng anh phong nhuận khí, hai người sóng vai mà đi hết sức xứng đôi.

Hồng Dương Thiện cùng mấy vị đồng liêu đang đi tới tám con hẻm lớn, đứng lúc thấy cảnh tượng này, mấy người âm thầm kinh ngạc: vị kiều thê này của Tần trưởng quan thân thể cao ráo, tính tình nóng nảy, Tần trưởng quan đùa giỡn với nàng như vậy e rằng phu cương không chấn...

- Tần trưởng quan thiếu niên đắc chí, một bước lên mây, lại cười được hai vị kiều thê, thật sự khiến cho người ta hâm mộ không ngừng, nhưng chuyện tốt trên đời này cũng không thể để ột mình hẩn chiếm hết...

Có vị đường thượng quan Bắc Nha cười lắc đầu một cái:

- Cho nên dù trong nhà có vị sư tử Hà Đông, cũng là phải đạo!

Hồng Dương Thiện cũng không tiện nói xấu sau lưng cấp trên mình, bèn cười xòa, mọi người cùng nhau đi tới tám con hẻm lớn.

Trong đại viện, Tần Lâm cùng Từ Tân Di tay trong tay đi vào trong phòng, Đại tiểu thư không nói một lời, lập tức đóng cửa phòng sầm một tiếng.

Tần Lâm cố làm ra vẻ sợ hãi chấp tay liên tiếp:

- Phu nhân thứ tội, phu nhân thứ tội, không biết muốn phạt tiểu sinh thể nào?

Từ Tân Di trợn tròn mắt hạnh đảo vài vòng, ghé vào bên tai Tần Lâm nói thật thấp đôi câu.

Nụ cười Tần Lâm lập tức trở nên cổ quái, hai tay không thành thật xoa nắn cặp mông mỹ nhân, nói rất nhỏ:

- Lão bà, nàng lại không ngoan ngoãn, theo như quy củ cũ phải làm sao?

Từ Đại tiểu thư mới vừa rồi còn giống như một nữ tướng quân anh khí bừng bừng, lúc này đã khép mắt như tơ, nhẹ nhàng hôn một cái lên mặt Tần Lâm, sau đó ngoan ngoãn nằm xuống giường, quay đầu lại ngọt ngào kêu gọi:

- Phu quân...

Tần Lâm ban ngày ở nha môn xuất công không xuất lực, khuya về nhà cùng Từ Tân Di lại là vừa xuất công vừa xuất lực, kinh sư giá rét mùa Đông đối với hai người bọn họ lại ấm áp như Xuân.

Mắt thấy sắp đến Tết, kinh sư từ Tử Cấm thành treo cung đăng đại hồng cho đến dân chúng cư trú Nam thành ngoài Chính Dương môn, đầu đầu cũng nghe mùi thịt thơm phức. Hòa mình trong niềm vui năm hết Tết đến, trong nhà môn cũng lòng người kích động, không còn tâm tư nghiêm chỉnh làm việc.

Vốn tưởng rằng một năm sẽ qua đi êm xuôi như vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì. Không ngờ rằng hán không muốn có chuyện, chuyện lại tìm tới cửa.

Ngày Hai Mươi Chín tháng Chạp, Huyện Lệnh Uyển Bình Hoàng Gia Thiện tìm tới cửa.

Hoàng Gia Thiện là người Sơn Đông Tức Mặc, xếp thứ hai mươi bốn khoa Tam Giáp Đình Sửu năm Vạn Lịch thứ năm, xuất thân Tiến Sĩ, nhưng không vào được Hàn Lâm viện, làm Tri Huyện Diệp huyện Hà Nam.

Trong quá trình nhậm chức y nghiêm khắc thi hành quy định Nhất Điều Tiên Pháp, khám tra hộ khẩu, đo đạc đất đai lại, trừng phạt thổ hào địa chủ giấu giếm ruộng đất, trộm lậu thuế phú, giảm bớt gánh nặng nông dân, thanh danh lừng lẫy.

Đúng lúc Tần Lâm nhờ phát hiện vụ án thầy trôi trên sông tra ra vụ án quan thân cấu kết gian lận ruộng đất ở Hưng Quốc châu, Trương Cư Chính trở nên tức giận, nghiêm trị tất cả quan thân có dính líu tới vụ án này. Đúng lúc nhìn thấy Hoàng Gia Thiện thi hành triều chính mới đặc lực ở Diệp huyện Hà Nam, bèn cất nhắc y đến Uyển Bình huyện kinh sư làm Tri Huyện.

Huyện Lệnh Diệp huyện Hà Nam là thất phẩm, Tri Huyện Uyển Bình, Đại Hưng kinh sư bởi vì ở kinh đô cho nên là chính lục phẩm, Hoàng Gia Thiện coi như là lên chức. Bất quá kinh sư lộng quan như mây, đạt quan hiển quý rất nhiều, chức Tri Huyện này cũng không phải dễ làm như vậy.

Thế nhưng bất ngờ xảy ra chuyện Đại Hán tướng quân đánh chết dân chúng, Hoàng Tri Huyện cũng chỉ có thể đi tới Nam Trấn Phủ Ty một lần. Sớm nghe nói Xưởng Vệ hoành hành bất pháp trong kinh sư, Hoàng Gia Thiện đã sớm quyết định chủ ý phải tổ ra kiên cường một lần, cho dù là vứt bỏ quan chức cũng phải mình oan làm chủ cho dân chúng dưới quyền mình.

Còn nữa, sớm nghe nói Tần Lâm hiện chưởng Nam Trấn Phủ Ty làm quan công chính liêm minh, tướng nhất định sẽ chấp pháp công bình.

381. Chương 381: Đánh Chết Người?

Hoàng Gia Thiện mang theo người ở đi tới mặt Tây Đại Minh môn, nha môn Cẩm Y Vệ nằm trong Giang Mễ hạng, nói rõ nguồn cơn.

Quân sĩ bản vệ phạm pháp phải do Nam Trấn Phủ Ty quản hạt, Hiệu Úy đi vào thông báo, chỉ chốc lát sau liền đi ra, nói đại chương Nam Nha Tần Chỉ Huy ời.

Hoàng Gia Thiện vốn là chuẩn bị vạn loại đạo lý muôn vàn thuyết từ, nhưng sau khi nhìn thấy Tần Lâm y ngậy người tại chỗ, sau đó hạm hực xoay người rời đi, trong miệng còn lẩm bẩm:

- Lấn hiếp người quá đáng, sớm biết Xưởng Vệ ứng cử hoành hành, cũng không thể lường gạt ta. Bản quan xuất thân Tam Giáp, dầu gì cũng là mệnh quan triều đình chính lục phẩm, không ngờ rằng bị đám vũ phu này ức hiếp...

Tần Lâm ngược lại bị y làm cho đầu óc mơ hồ, bèn đưa mắt ra hiệu. Ngưu Đại Lực sai bước đuổi theo chộp lấy cổ áo Hoàng Gia Thiện:

- Huyện thái gia, nếu muốn gặp trưởng quan nhà ta, vì sao không nói câu nào lại bỏ đi như vậy?

Hoàng Gia Thiện đi gấp, khí lực Ngưu Đại Lực lại lớn, một tiếng soạt vang lên, cổ áo tròn màu hoa quỳ bị kéo rách, lộ ra nửa bên cổ.

- Há có lý này, Hoàng mỗ chưa từng phạm quốc pháp, các người lại dám tự tiện bắt bó mệnh quan triều đình ư?

Hoàng Gia Thiện gấp đến độ nổi trận lôi đình, nói văng nước bọt, thế nhưng bị Ngưu Đại Lực nắm chặt, giãy giụa không ra.

Ngưu Đại Lực đóng vai côm xấu, Lục Viễn Chí lại đóng vai côm tốt, dùng lời lẽ ngon ngọt khuyên giải:

- Hoàng Huyện Lệnh, trưởng quan nhà ta hết sức coi trọng đạo lý, ngay cả Từ Thánh Lý nương nương cũng khen hần là vị thiếu niên anh hùng, người có chuyện gì, chỉ cần có đạo lý, trưởng quan nhà ta nhất định chủ trì công đạo.

Hoàng Gia Thiện nghe tên mập nói Lý nương nương khen Tần Lâm là thiếu niên anh hùng, liền sững sờ một chút, xoay người lại tỏ vẻ nghi ngờ nhìn nhìn Tần Lâm, do dự nghi hoặc hỏi:

- Vị... vị tiểu ca này thật sự là Tần Lâm Tần trưởng quan chương Nam Trấn Phủ Ty Cẩm Y Vệ, xét âm đoán dương, mắt thần như điện đó sao? Không gạt ta chứ?

Tên mập cùng Ngưu Đại Lực nhất thời hiểu nguyên nhân Hoàng Huyện Lệnh xoay người rời đi, hai người không nhịn được cúi đầu cười hăng hắc.

Trẻ tuổi không phải lỗi của ta... Tần Lâm bắt đắc dĩ sờ sờ cằm, chỉ chỉ Hồng Chỉ Huy bên cạnh:

- Nếu như bản quan có một bộ râu như Hồng lão ca vậy, hần là Hoàng Huyện Lệnh cũng sẽ không nhận lầm.

Hồng Chỉ Huy kinh hoảng liên tiếp chấp tay:

- Có chí không đợi tuổi cao, bắt tài sống trăm tuổi cũng là uống phí. Tuy rằng Tần trưởng quan tuổi tác còn trẻ, nhưng kiến thức bản lĩnh đều hơn hạ quan vô số lần.

Hoàng Gia Thiện kiên quyết thi hành triều chính mới, khác với quan văn cổ hủ khác, từng xem qua binh pháp thao lược, Hình Danh các vụ án, cũng rất có hứng thú nghe người ta kể sự tích về Tần Lâm. Chẳng qua là biết không nhiều lắm, biết được hần nhiều lần phá đại án, ra biển chiêu an, thay triều Đại Minh lập được công lao hần mã, từ đó cho rằng hần nhất định là quan viên trung niên tinh minh cường tráng, lại không nghĩ rằng trẻ tuổi như vậy.

Biết là mình vừa gây ra chuyện hiểu lầm, Hoàng Gia Thiện vô cùng lúng túng, chấp tay thi lễ nói:

- Có mắt không biết Thái Sơn, là sai lầm của hạ quan, Tần trưởng quan thứ tội.

Thấy Hoàng Huyện Lệnh này tính tình sáng khoái, nói năng rất có khí chất lỗi lạc, Tần Lâm không ngại khoát khoát tay, đùa một chút:

- Không sao, không trách Hoàng phụ mẫu nhận lầm, muốn trách cũng là trách bề ngoài bản quan không đủ lão thành.

Tân chủ ngôi xuống, Hoàng Gia Thiện là người nóng tính, cũng không hàn huyên nhiều đã nói:

- Quý nha môn có vị Đại Hán tướng quân đánh chết người ở địa phận quản hạt của hạ quan, hạ quan là thủ mục một phương, không thể không làm chủ cho dân chúng. Tên cẩm y quan giáo này phạm pháp hần phải do Nam Nha quý vệ xử trí, hiện tại phạm nhân đang bị nhốt trong tộ nha môn, kính xin Tần trưởng quan xử trí công bình.

Chức quyền Cẩm Y Vệ là 'Chương trực giá thị vệ, tuần tra tập bộ', trong đó hạng mục sau là hết sức quan trọng, bao gồm các loại công việc tra cứu gian đảng ác nghịch, thăm dò quân tình địch quốc, gián điệp cùng phản gián điệp, cũng là nghiệp vụ chủ yếu của nha môn Cẩm Y Vệ.

Nhưng hạng mục trước cũng không vứt bỏ, phụ trách thi hành chính là một ngàn năm trăm tên Đại Hán tướng quân thuộc Cẩm Y Vệ.

Đại Hán tướng quân là danh hiệu vệ sĩ điện đình triều Minh, cũng không phải là tướng quân chân chính gì cả, chủ yếu là 'dùng người có thân hình cao lớn làm vệ sĩ điện đình, để cho thêm phần hoành tráng'. Nói trắng ra là bài trí, làm cảnh cho triều hội của Hoàng đế, cũng giống như diễn viên quần chúng, đạo cụ vô đài, địa vị thực tế không bằng cả Hiệu Úy bình thường.

Hiệu Úy còn có quyền ra đường điều tra bắt bớ, Đại Hán tướng quân cũng chỉ có thể làm dáng trong triều, đơn thuần là làm cảnh.

Lần này tên Đại Hán tướng quân đánh chết người gọi là Trần Minh Hào, vì chuyện tranh ruộng đất đánh một vị tiên sinh sổ sách mấy quyền đến chết, bị bộ khoái bắt được trói đến huyện nha Uyển Bình, Cho nên Hoàng Gia Thiện đến Nam Nha muốn Tần Lâm xử án công bằng, có thể có câu trả lời hợp lý cho dân chúng.

Nghe xong nguồn cơn, Tần Lâm nghĩ ngợi, nhưu mày một cái.

Hồng Chỉ Huy cho là Tần Lâm không biết tiền lệ bèn ghé vào tai hán thấp giọng nói:

- Loại chuyện như vậy thông thường là do quan phủ địa phương xảy ra vụ án điều tra, án quyền trình lên Nam Nha chúng ta. Sau khi trưởng quan xem qua sẽ chuyển sang Kinh Lịch ty, xóa bỏ quân tịch phạm nhân, mặc cho quan phủ địa phương phát lạc là được.

Đám thuộc quan khác gật đầu liên tục, mắt thấy sắp sửa sang năm mới, ai lại muốn sinh chuyện rườm rà vào thời điểm này. Đại Hán tướng quân kia đánh chết người, vậy phải gánh chịu tội lỗi hạ ngục.

Tần Lâm lại lắc đầu một cái, hỏi:

- Hoàng Huyện Lệnh, họ Trần kia là Đại Hán tướng quân, nhất định vóc người là khô ngô hữu lực, người xem y so với vị Ngưu huynh đệ này của ta thế nào?

Hoàng Gia Thiện nhìn Ngưu Đại Lực một chút, lắc đầu nói:

- Không cao như vậy, không cường tráng như vậy, nhưng cũng coi là một hán tử bề ngoài cao lớn.

Tần Lâm gõ gõ đầu ngón tay lên mặt bàn:

- Theo ta được biết, Đại Hán tướng quân cũng không có quyền lực gì, trong kinh sư này dầm rông hang ổ, vì sao Đại Hán tướng quân nho nhỏ lại dám đánh chết người dưới chân thiên tử như vậy? Đã là một tên Đại Hán tướng quân, vì sao sau khi giết người không chạy trốn, vì sao bị bộ khoái quý nha môn bắt lại dễ dàng như vậy? Hoàng Huyện Lệnh, bộ khoái quý nha có báo thương tổn hay không?

Hoàng Gia Thiện ngẩn người, được Tần Lâm nhắc nhở y lập tức nhớ ra, những bộ khoái trong nha môn kia là loại người vô cùng xảo hoạt, chỉ cần hơi trầy da một chút đã lập tức khuỵu gối giống trống, xin tiền uống thuốc, đủ các loại tiền. Lần này lòng bắt một hán tử cường tráng như vậy, không ngờ rằng không có bộ khoái nào báo thương, quả thật khác thường.

Tần Lâm cười lên:

- Bản quan không biết vụ án cũng không xen vào, nhưng nếu đã rơi vào tay bản quan, vậy phải tra ra cho rõ ràng đầu đuôi gốc ngọn.

382. Chương 382: Thời Hạn Bảo Cô

Hoàng Gia Thiện thấy Tần Lâm cố ý đích thân đi một chuyến, trong lòng vừa vui vừa lo, vui bởi vì bản lãnh xét âm đoán dương của Tần Lâm, lo là Tần Lâm sẽ che chở quân sĩ bản vệ, để cho dân chúng bị oan ức.

Thấy trưởng quan mình muốn tra án, Lục Viễn Chí lập tức lấy túi da trâu đựng đủ các loại dụng cụ pháp y ra, Ngưu Đại Lực dắt Đạp Tuyết Ô Chuy tới, mang theo mười tên thân binh Hiệu Úy, Hồng Chỉ Huy ở lại giữ bản nha.

Từ nha môn đi ra, mọi người lấy làm kinh hãi vì một Hoàng Huyện Lệnh nho nhỏ: thân là quan văn lục phẩm, Huyện Lệnh Phụ Đô Uyển Bình, Hoàng Gia Thiện không có ngôi kiệu giống như đại đa số quan văn, mà là cỡi một con ngựa.

Ở kinh sư có không ít quan võ ngồi kiệu, thường có kẻ chỉ mới ba bốn mươi tuổi đã lấy có thân mang chiến thương, công khai bỏ ngựa ngồi kiệu. Bất quá quan võ chừng hai mươi tuổi ngồi kiệu còn ít, cho nên lần trước Phùng Bang Ninh ngồi kiệu, Tần Lâm đã mắng ột trận.

Quan văn càng không cần nói, ai nấy bất kể trẻ tuổi hay lớn tuổi đều ngồi kiệu, Tần Lâm đến kinh lâu như vậy, đây mới là lần đầu nhìn thấy quan văn cỡi ngựa.

Hoàng Gia Thiện sớm đã quen đồng liêu kinh ngạc, đỏ mặt có vẻ ngượng ngùng:

- Hạ quan thời niên thiếu si tâm vọng tưởng, muốn làm nhân vật xông ra biên ải lập công đền nợ nước, lên ngựa đánh giặc, xuống ngựa viết quân thư, cho nên đến nay còn cỡi ngựa, thường bị đồng liêu giễu cợt.

Tần Lâm giơ ngón tay cái lên:

- Giỏi lắm, nếu như quan triều Đại Minh ta đều có được lòng dạ như Hoàng lão ca, đã sớm trở nên thiên hạ đại trị.

Tất cả mọi người đều cỡi ngựa, tốc độ cũng rất nhanh, đám Cẩm Y Hiệu Úy mở đường chạy nhanh trên đường cái, không bao lâu đã đến nha môn Uyển Bình huyện.

Ở trong đại lao, Tần Lâm gặp được Trần Minh Hào đánh chết người, vị Đại Hán tướng quân này đầu báo mất hổ, tuy rằng thân hình không bằng Ngưu Đại Lực nhưng cũng hết sức khôi ngô cường tráng.

Nhìn thấy trưởng quan bản vệ chưởng Nam Nha tới, Trần Minh Hào quỳ trên mặt đất khóc rống lên, dập đầu xuống nền đại lao nghe bình bịch:

- Tiểu nhân không nên đánh chết Ma Sư Gia, làm kinh động đại giá trưởng quan. Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân xin nhận tội chịu pháp.

Vậy sao, đây mới gọi là thành thật, không đợi Tần Lâm mở miệng hỏi đã tự động thẳng thắn cung khai.

Tần Lâm không khỏi buồn cười trong lòng, nếu tội phạm trên đời này đều chưa đánh đã khai, thấy quan đã cung khai trước không kiêng kỵ giống như Trần Minh Hào, vậy mình cũng không cần viết kiệt tác pháp y học làm gì nữa.

- Tên... tên này cũng đã nhận tội rồi, dường như chúng ta...

Lục mập tới gần nhìn sắc mặt Tần Lâm, thử dò xét hỏi.

Trần Minh Hào vẫn còn đang lảm bảm tự trách:

- Hối hận đã muộn, chỉ vỗ nhẹ lên đầu y một cái, vốn cho là chỉ xây xát ngoài da, không ngờ rằng ba canh giờ sau đã chết, quả thật là oan nghiệt kiếp trước...

Tần Lâm lập tức cau mày, ra lệnh mang án quyền cận kề và gọi nhân chứng tới, phải tra cho rõ án này.

Quả nhiên cũng không phải là vụ án đánh chết người đơn giản.

Trên án quyền viết rất rõ ràng, Ma Sư Gia chính là quản gia coi tài vụ dưới trưởng Tổng Đốc Kỳ Liêu Dương Triệu, tranh thủ trước khi hết năm tới đòi Trần Minh Hào trả nợ. Hai bên tranh chấp ẩu đả, sau ba canh giờ phát hiện Ma Sư Gia chết thẳng cẳng trong một con hẻm, bộ khoái bèn bắt Trần Minh Hào từ nhà áp giải lên huyện nha.

- Quả nhiên không ra ngoài dự liệu của bản quan...

Tần Lâm búi ngùi thở dài, xếp án quyền lại:

- Nếu như người chết không phải là người nhà của đạt quan hiển quý, nhất định quý huyện sẽ không khẩn cấp bắt phạm nhân quy án như vậy.

Hoàng Gia Thiện đỏ mặt, cao giọng nói:

- Tuy rằng Ma Sư Gia làm việc cho Dương Tổng Đốc, nhưng bản thân y chỉ là một thư sinh yếu ớt, bị Trần Minh Hào này dùng quyền cước đánh chết, chẳng lẽ hạ quan không nên đòi lại công bằng cho dân chúng dưới quyền cai trị của mình sao? Hạ quan xuất thân Tam Giáp, từng làm quan Diệp huyện Hà Nam, Tri Huyện Uyển Bình, đều là ân điển triều đình. Tuy quyền vị Dương Tổng Đốc cao nhưng cũng không cần lấy lòng y, Tần trưởng quan nói như vậy, thứ cho hạ quan không dám tán đồng.

Hoàng Huyện Lệnh này cũng có mấy phần cốt khí, Tần Lâm vốn chỉ là thử dò xét một cái, nghe vậy liền cười bởi ấy nấy:

- Nếu như thế, là bản quan trách lầm.

Hoàng Gia Thiện ngẩn ra, không nghĩ tới Tần Lâm lại dễ nói chuyện như vậy, vốn y đang thử hồng học, vào lúc này lại không tiện nói gì nữa.

Tần Lâm lại tỏ ra ôn hòa đối với phạm nhân:

- Trần Minh Hào, ngươi hãy nghe cho kỹ, bản quan hỏi ngươi hãy trả lời đúng sự thật, bản quan sẽ trả lại công bằng cho ngươi.

Trần Minh Hào đeo gông cổ nặng mười ba cân, gật đầu hết sức vất vả, nhất nhất trả lời những nghi điểm Tần Lâm đưa ra.

Thì ra Tổng Đốc Kỳ Liêu Dương Triệu có một điền trang ở vùng ngoại ô kinh sư, nhà Trần Minh Hào có mười tám mẫu ruộng ở lân cận. Ma Sư Gia chính là quản gia tài vụ, thường thay mặt Đông gia của mình cho vay lãi suất cao.

Năm ngoái bởi vì phụ thân Trần Minh Hào bệnh nặng, tìm thân hữu đồng liêu vay mượn vẫn không đủ số, bắt buộc dĩ không thể làm gì khác hơn là tới Ma Sư Gia mượn hai mươi lượng bạc.

Đến cuối năm nay lãi mẹ đẻ lãi con, số bạc vay đã gia tăng tới bốn mươi lăm lượng, Ma Sư Gia mang theo gia đình tới cửa thúc giục đòi nợ, nói nếu qua năm vẫn không trả tiền, sẽ lấy mười tám mẫu ruộng đất của Trần gia để trừ nợ.

Trần Minh Hào nóng nảy, mười tám mẫu ruộng đất này là tổ truyền, cho nên không nỡ bán đi, suy nghĩ cách mượn tiền đồng liêu trả Ma Sư Gia chứ không bán ruộng đất. Không ngờ rằng năm nay Trương Cư Chính triển khai chiết bổng lại còn giảm xuống, cuộc sống các Đại Hán tướng quân đều quá chật vật, y không mượn được đủ số, chỉ có thể trơ mắt nhìn khoản lãi vay để ra càng ngày càng nhiều.

Bất quá ruộng đất Trần gia trị giá hai mươi lượng một mẫu, mười tám mẫu ruộng đất trị giá hơn ba trăm lượng, làm sao chịu để bị đoạt đi hết thấy chỉ vì bốn mươi lăm lượng tiền nợ?

Trần Minh Hào cùng Ma Sư Gia càng nói càng căng thẳng, bảy tám gia đình vây quanh đánh Trần Minh Hào, y vì nhất thời tình thế cấp bách cũng đánh loạn, vỗ mấy cái vào đầu, ngực Ma Sư Gia.

- Ôi... không ngờ rằng vỗ nhẹ vài cái như vậy đã đánh chết người, có lẽ là do số mạng tiểu nhân phạm tội...

Trần Minh Hào cúi đầu, than vãn không ngớt.

- Chỉ là lời phiến diện...

Hoàng Gia Thiện khinh thường lắc đầu một cái:

- Bản quan nghiệm thi thấy rõ ràng trên đầu có vết thương sưng phù màu xanh, chính là người đánh gây ra, còn dám nói là đánh nhẹ. Hừ hừ, chẳng lẽ muốn chống chế sao?

Tần Lâm lại nhíu mày một cái, hỏi:

- Trần Minh Hào, theo lời ngươi nói, mỗi mẫu ruộng đất trị giá hai mươi lượng, như vậy nhiều nhất bán đi ba mẫu là có thể trả hết nợ, cần gì đợi đến cuối năm bị ép trả như vậy?

Trần Minh Hào nhăn mặt như trái khổ qua:

- Mới đầu là không nỡ bán ruộng đất, muốn tiết kiệm tiền, lại mượn thêm tiền của đồng liêu trả nợ.

- Càng về sau mắt thấy năm hết Tết đến, tiểu nhân luống cuống nhắm mắt bán đi hai mẫu để trả nợ. Không ngờ rằng người khác nghe nói tiểu nhân thiếu nợ của Dương gia, ruộng đất lại nằm cạnh điền trang của y, lập tức quay đầu bước đi, không ai dám mua!

Thì ra là như vậy, xem ra vụ án cũng không đơn giản giống như thoạt nhìn từ đầu.

Tần Lâm mỉm cười sờ sờ cằm.

- Dương Tổng Đốc ngự hạ không nghiêm, sử dụng người nhà tham lam khắc bạc...

Hoàng Gia Thiện cũng cười khổ lắc đầu một cái, lại nghiêm nghị nói:

- Tuy rằng có thể thông cảm về tình, nhưng về luật pháp khó tha thứ, Trần Minh Hào đánh chết người, luật Đại Minh đã ghi rõ ràng, phạm là đánh chết người bất kể là dùng tay không hay hung khí, nhất luật xử giảo.

- Giết người thì thường mạng, thiếu nợ phải trả tiền, tiểu nhân cũng không có nửa câu oán hận...

Sắc mặt Trần Minh Hào ủ rũ như đũa đám:

- Lúc bộ khoái tới bắt, tiểu nhân cũng biết nguy rồi, mặc cho bọn họ bắt tới huyện nha...

Thần sắc Hoàng Gia Thiện cổ quái nhìn Tần Lâm một chút, quả nhiên như vị Tần trưởng quan này đoán, bọn bộ khoái căn bản không có phát sinh xung đột cùng Trần Minh Hào, phạm nhân hoàn toàn là bó tay chịu trói.

Tần Lâm nghe những lời này, từ chối cho ý kiến:

- Ma Sư Gia chết sau khi ẩu đả tới ba canh giờ, không biết trong chuyện này có duyên cớ gì khác hay không?

- Kẻ dùng tay chân hoặc đồ vật gì khác ẩu đả thương người, kỳ hạn bảo cô là hai mươi ngày...

Hoàng Gia Thiện nghiêm trang đọc điều luật trong Đại Minh luật, thần sắc vô cùng phức tạp. Y cảm thấy Trần Minh Hào thành thật đến đáng thương, nhưng theo như luật pháp quả thật phải bắt đền mạng. Là quan phụ mẫu của bá tánh, y nhất định phải chấp pháp công bằng, đưa tội nhân này ra pháp trường.

Gần đây Tần Lâm đọc qua không ít luật pháp, biết cái gọi kỳ hạn bảo cô là chỉ kỳ hạn 'vì bị thương mà chết' theo pháp luật. Tỷ như Giáp ẩu đả thương Ất, mà Ất vì bị thương mà chết trong kỳ hạn này, Giáp sẽ bị xử tội đánh chết người. Nếu như qua kỳ hạn, thương thế Ất bình phục, sau đó lại đột nhiên chết đi, vậy không liên quan tới Giáp nữa, y chỉ bị xử tội ẩu đả thương người.

Kỳ hạn bảo cô của kẻ dùng đao ẩu đả thương người là ba mươi ngày, quyền cước là hai mươi ngày, đánh người gãy xương là năm mươi ngày. Trần Minh Hào dùng quyền cước ẩu đả thương Ma Sư Gia, ba canh giờ sau tử vong, nằm trong kỳ hạn bảo cô, phải theo luật xử tội giết chết người.

- Hoàng Huyện Lệnh nói có đạo lý, không nhìn ra người xuất thân Tam Giáp Tiến Sĩ, lại còn thuộc lầu Hình Danh như vậy.

Tần Lâm cười nhìn Hoàng Gia Thiện chấp tay một cái.

Thời gian gần đây thể loại văn bát cổ hại người, nhiều người vì ứng khoa cử mà chỉ học Tứ Thư Ngũ Kinh cùng Chu Tử Chú Sớ, binh pháp thao lược, kinh bang tế thế, luật pháp Hình Danh đều không xem tới một chữ, cho nên khi ra làm quan đều phải dựa dẫm vào các vị Hình Danh Sư Gia, Tiền Cốc sứ giả, còn mình là con rối.

Giống như Trương Công Ngự Trương Đại lão gia, còn có vị Hồ Tri Châu ở Hưng Quốc châu bị Phương Đường Tiến Phương Sư Gia gạt gẫm đều là như vậy. Không ngờ rằng Hoàng Gia Thiện có thể thuộc lầu Hình Danh như vậy, quả thật là hiếm có.

Hoàng Gia Thiện cười chấp tay một cái:

- Tần trưởng quan khen quá lời, hạ quan cũng chỉ là không muốn bị Sư Gia, lại viên qua mặt, nếu đã làm quan của Hoàng thượng, vậy phải biết hết thấy rõ ràng.

Tần Lâm gật đầu một cái:

- Hoàng Huyện Lệnh, tuy Ma Sư Gia chết trong kỳ hạn bảo cô, nhưng không thể loại bỏ những nguyên nhân khác, chúng ta nên xem thử thi thể cùng hiện trường sau đó mới định đoạt tiếp. Người yên tâm, nếu như đúng là bởi vì Trần Minh Hào đánh tới chết, bản quan sẽ tuyệt không bảo vệ, mặc cho người xử trí theo luật.

- Được!

Hoàng Gia Thiện cũng sáng khoái gạt đầu một cái, cảm thấy vị cảm y quan viên trẻ tuổi này nói chuyện làm việc đều rất tốt, cũng không phải là ứng cử Xưởng Vệ không nói lý như lời đồn đãi.

Hai bên là không đánh nhau thì không quen biết, Tần Lâm cùng Hoàng Gia Thiện từ lúc mới bắt đầu tranh chấp, đến bây giờ đã có chút mền tằm nhau.

Trước mắt tình tiết vụ án còn tương đối đơn giản, ngoài mặt chính là vụ án đánh bị thương tới chết, Uyển Bình huyện làm rất mau, chân trước bộ khoái trực tiếp bắt người, chân sau Hoàng Gia Thiện liền chạy đến Nam Trấn Phủ Ty báo cho Tần Lâm. Đến lúc Tần Lâm chạy tới hiện trường, cũng chỉ sau một canh giờ kể từ khi phát hiện thi thể.

Tần Lâm cỡi ngựa đến con hẻm, tung mình nhảy xuống Đạp Tuyết Ô Chuy, thuận miệng hỏi:

- Thi thể không bị di chuyển chứ?

- Biết phải giao thiệp cùng quý nha môn, hạ quan sao dám tự tiện làm chủ? Đã cố ý lệnh sai dịch bảo vệ hiện trường, không cho động mảy may nào.

Hoàng Gia Thiện nửa cười nửa không đáp, ý nói là sớm hiểu được các đại gia cảm y quý nha môn thích ăn vạ, cho nên ta duy trì nguyên trạng hiện trường không động chút nào.

Tần Lâm cười cười, hẩn ghét nhất người khác làm lộn xộn hiện trường, nếu Hoàng Gia Thiện sai người canh giữ thật kỹ như vậy thật sự hợp ý của hẩn.

Hẩn đang định tiến vào trong hẻm, chợt nghe có giọng nữ tử đang khản cổ gào thét:

- Lão bất tử kia, không nên đi như vậy, lão nương cũng không nên nguyên rửa lão... Ai biết ông trời lại linh nghiệm như vậy chứ...

Tần Lâm đi qua xem thử, nữ tử đang gào thét kia chừng bốn mươi tuổi, bề ngoài cao to thô kệch, lông mày rói bởi nhìn giống như một nữ tử lắm điều, nghe những lời vừa kêu khóc có lẽ là lão bà của Ma Sư Gia xấu số.

Hỏi qua nha dịch trông coi, quả nhiên phụ nhân này chính là lão bà Mao thị của Ma Sư Gia, nổi danh sư tử Hà Đông xa gần.

Mao thị vừa khóc vừa mắng, trên mặt lại không có nửa giọt nước mắt, các quan bà Uyển Bình huyện nha muốn giữ lại cũng không được. Có hai huynh đệ cũng có tướng mạo to lớn giữ tỷ tỷ mình lại, khuyên giải:

- Tỷ phu chết đi cũng tránh cho lo lắng y tâm hoa vấn liễu, từ nay tỷ tỷ cũng tiết kiệm được chút tâm lực.

Có quan bà miệng lưỡi cay nghiệt, nửa đùa giỡn nửa nghiêm túc khuyên giải:

- Mao tẩu tử, chớ nên khóc nữa, Ma lão ca cỡi hạc về Tây, gia sản của cải đều là của một mình nàng, là tái giá hay thủ tiết đều do nàng, chẳng phải muốn sao được vậy?

Mao thị nhỏ toẹt xuống đất, dương dương đắc ý nói:

- Lão nương ở nhà từ từ hưởng thụ, tái giá cái rắm!

Hoàng Gia Thiện nghe vậy cau mày, là quan phụ mẫu địa phương, y có trách nhiệm dạy dân hướng thiện. Mao thị này tệ hại như thế, là một vị quan viên có trách nhiệm, y cũng cảm thấy ngượng ngùng xấu hổ lấy.

Tần Lâm lại khê mỉm cười, ngẩng đầu nhìn bầu trời ngẫm nghĩ một hồi.

Lục Viễn Chí ôm công cụ pháp y tiến lại gần, ghé vào lỗ tai hẩn thấp giọng hỏi:

- Chẳng lẽ là Mao thị này làm chuyện tốt? Nhìn đáng vẻ, nàng còn hận trạng phu không chết sớm hơn một chút...

Tần Lâm cười khê lắc đầu:

- Vậy vì sao nàng lại biểu lộ ra rõ ràng như vậy? Nếu là nàng giết người thật, nên tận lực làm bộ như vợ chồng ân ái, mới dễ dàng che giấu tai mắt người khác.

383. Chương 383: Ai Dời Thi Thể?

Lục Viễn Chí suy nghĩ một trận, đột nhiên vỗ một cái vào cái bụng nung núc mỡ của mình:

- Hiểu rồi, nhất định là nàng làm ngược lại với lẽ thường, cố ý bày ra dáng vẻ hận trạng phu không chết sớm, lộ ra tính cách thẳng thắn, như vậy chúng ta sẽ không nghi ngờ nàng.

Tần Lâm hơi sắc mặt một cái, cảm thấy buồn cười.

Hành vi phạm tội học có phân tích tương đối chính xác đối với đủ loại hành động phạm tội. Thường là một hành động che giấu tội sẽ gia tăng xác suất bại lộ tội ác từ một góc độ khác, vả lại đủ loại hành động của tội phạm thường là phù hợp với tính cách, trí tuệ và nhận thức.

Tỷ dụ như tội phạm giết người phân thây hy vọng dùng phương thức cắt nát thi thể để trốn tránh điều tra, kết quả ngược lại bởi vì vết dao cắt trên thi thể có ngay ngắn tề chỉnh hay không, đã làm bộc lộ ra y có được kiến thức về giải phẫu học tương ứng, kỹ xảo dùng dao hay không. Nếu là vết dao đặc biệt đều đặn, cảnh sát sẽ có thể căn cứ vào đó đoán được nghề nghiệp tội phạm thuộc về lãnh vực nhạy cảm như đầu bếp, đồ tể hoặc là bác sĩ ngoại khoa.

Nếu như tội phạm đeo bao tay không để lại vân tay, lại dùng biện pháp xả nước rửa sạch dấu chân, các sự vật hiện trường đều sạch sẽ đâu vào đấy. Làm như vậy bề ngoài quả thật là đã hủy diệt rất nhiều dấu vết, nhưng cũng làm bộc lộ ra y có được kiến thức phản trình sát nhất định, vả lại tố chất tâm lý rất tốt, rất có thể là đã phạm tội nhiều lần, hoặc là tội phạm rất thông minh, có trình độ học vấn cao.

Mà Mao thị thì sao, khoan đề cập tới biểu hiện của bản thân nàng, chỉ là lời của hai huynh đệ cùng quan bà đã phản ánh ra tính tình thô kệch, ý mạnh không nói lý của nàng. Loại người như vậy làm sao có thể nghĩ ra phương thức ‘đưa mình vào chỗ chết để cầu sống’, cố ý làm ra vẻ hiem nghi để làm sai lệch phương hướng điều tra được?

Không giống.

Tần Lâm không để ý tới Mao thị, đi xem cổ thi thể kia trước.

Ma Sư Gia gần năm mươi tuổi, vóc người đen gầy, để hai hàng ria mép, toàn thân nằm cứng đờ trên mặt đất, cổ cũng vươn thẳng ra, hiển nhiên đã xuất hiện thi cương.

Thi cương? Tần Lâm sờ sờ cằm, như có điều suy nghĩ.

- Sao hả, có cái gì không đúng sao?

Lục mặc tiến lại gần, chỉ thi thể nói:

- Không phải là Tần ca đã nói, thi cương xuất hiện sau khi chết nửa canh giờ đến một canh giờ rưỡi, bây giờ cách phát hiện thi thể đã có một canh giờ...

Đột nhiên Tần Lâm tức giận phi thường rống to:

- Con bà tên nào động tới thi thể, con bà nó!

Hoàng Gia Thiện đứng ở bên cạnh bị giật mình, không ngờ rằng Tần trưởng quan vốn rất trọng đạo lý hiện tại đột nhiên nổi trận lôi đình, không thể làm gì khác hơn là phụng bồi cẩn thận nói:

- Hạ quan nghiêm lệnh bọn họ không được động tới thi thể, chẳng lẽ là người nào dám to gan trái lệnh?

Tần Lâm nổi giận lên, sắc mặt trầm xuống như sắt, trong lúc nhất thời không khí động lại mấy phần. Tuy rằng hắn còn trẻ, thể nhưng đã là chính bài Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ đại chương Nam Nha, người nào dám khinh thị?

Mấy tên nha dịch phụ trách bảo vệ hiện trường bị tìm tới, ai nấy ngơ ngác nhìn nhau, thấy thái độ Tần Lâm cực kỳ bất mãn, bị dọa sợ đến ngay cả lời cũng nói không rõ lắm:

- Bẩm, bẩm báo trưởng quan, bọn ta một, một mực thủ ở chỗ này, cũng không dám động tới thi thể, chúng tiểu nhân có gan lớn tày trời cũng không dám cãi lệnh...

Tần Lâm nghiêm mặt hổ, dọa bọn nha dịch sợ đến sợ hết hồn hết vía, không ai dám lên tiếng.

Hoàng Gia Thiện không nhịn được chấp tay một cái, nói:

- Chẳng biết tại sao Tần trưởng quan nổi giận? Thi thể này ngay từ đầu đúng là đáng vẽ như vậy, bản quan tới đây chính mắt nghiệm xem qua, trừ xem vết thương trên đỉnh đầu, còn lại không động tới chỗ nào khác.

Lần này đến phiên Tần Lâm giật mình, mở to hai mắt hỏi:

- Hoàng Huyện Lệnh nói là, lúc người tới nghiệm thi, thi thể đã nằm như vậy sao?

Hoàng Gia Thiện vô cùng khẳng định gật đầu một cái.

Trên mặt Tần Lâm toát ra nụ cười cổ quái cực kỳ, trong nháy mắt sắc mặt thay đổi mấy lần, sờ sờ cằm, chợt mặt giãn ra cười nói:

- Thì ra là như vậy, mới vừa rồi bản quan thất thố, trách lầm các vị nha dịch lão huynh rồi.

Phù... Bọn nha dịch thở phào một hơi dài, mới vừa rồi bọn họ bị dọa cho sợ hãi, cho là sau khoảnh khắc sẽ bị bắt vào trong thiên lao Cẩm Y Vệ.

- Tần ca, vậy mới vừa rồi tại sao huynh...

Tên mập gãi đầu một cái:

- Tại sao nói có người động tới thi thể?

Tần Lâm nở nụ cười:

- A, mới vừa rồi là ta nghĩ sai rồi, ta hận nhất có người làm xáo trộn hiện trường thi thể, bất quá lần này không phải là động sau khi phát hiện ra vụ án, cho nên trách lầm nha dịch canh giữ.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều trợn to hai mắt, bởi vì bọn họ đều hiểu được ý trong lời nói vừa rồi của Tần Lâm: sau khi thi thể tử vong, trước khi bị phát hiện, đã bị ai đó di chuyển.

- Đúng vậy, nơi này không phải là hiện trường đầu tiên...

Tần Lâm chém đinh chặt sắt đưa ra phán đoán.

Hoàng Gia Thiện cả kinh lui một bước:

- Chuyện... Chuyện này sao có thể? Làm sao thấy được?

Tần Lâm chỉ vào cổ thi thể:

- Các người không cảm thấy vị trí này rất có vẻ kỳ quái sao?

Đầu thi thể hơi ngẩng lên một chút, cổ hơi ngửa ra sau, cứng đờ, quả thật tư thế có chút kỳ quái, bất quá người đã chết không phải đều cứng đờ như vậy sao?

Hoàng Gia Thiện kinh ngạc nhìn Tần Lâm một chút, thử thăm dò:

- Người ta sau khi chết thi thể nhất định cứng lại, ý Tần trưởng quan là?

Mấy nha dịch lau mồ hôi trán, trong lòng âm thầm thóa mạ:

“Không biết bản lãnh vị Tần trưởng quan này thế nào, chẳng lẽ ngay cả thi cương cũng không biết hay sao? Gặp phải ôn quan kém cỏi như vậy, coi như chúng ta xui xẻo rồi.”

Bọn họ không biết chẳng những Tần Lâm biết được thi cương, còn biết tường tận về chi tiết nguyên lý, quá trình phát triển càng tường tận hơn bất cứ kẻ nào ở thời này.

Hắn chỉ chỉ vào cổ thi thể, cười híp mắt nói:

- Người ta sau khi chết đúng là sẽ cứng lại, nhưng tư thể cứng là hoàn toàn nhất trí với tư thể sau khi chết, sẽ bị cố định, nói cách khác, cũng sẽ không bởi vì thi cương mà ngắc cổ lên như vậy.

Người sau khi chết, bắp thịt sẽ trong nháy mắt trở nên lỏng lẻo vô lực, ngay cả cơ vòng ở bàng quan cũng sẽ buông lỏng, cho nên không kèm được đại tiểu tiện. Cho nên nếu như Ma Sư Gia thật sự chết trong con hẻm này, đầu của y không nên ngắc lên như vậy, cổ cũng không phải là ngửa ra sau cứng đờ, mà phải cúi gục xuống, tiếp cận mặt đất với tư thể bình thường.

Cho nên, chỉ từ một điểm tư thể thi thể khác thường cũng biết đã từng bị người di chuyển qua sau khi tử vong, trước khi bị người khác phát hiện. Nói cách khác rất có khả năng con hẻm này không phải là hiện trường đầu tiên.

Tần Lâm phân tích hợp lý đầu vào đây, liên quan tới vấn đề thi cương càng là nhất ngôn cửu đỉnh. Chương Cẩm Y Vệ Nam Trần Phủ Ty nói, ai dám không tin?

384. Chương 384: Cạo Tóc Khám Nghiệm

Thì ra đạo lý trong chuyện này còn có chỗ tinh vi như vậy, hạ quan đã sơ sót rồi...

Hoàng Gia Thiện rất là kính nể nhìn về phía Tần Lâm, vái chào thật dài tới đất:

- Tần trưởng quan quả thật mất thần như điện, hạ quan vốn đang lo lắng ngài chỉ có hư danh, không nghĩ tới thần diệu hơn cả lời đồn đãi!

Tần Lâm cười ha hả hoàn lễ, lại ra lệnh tìm người phát hiện ra thi thể đầu tiên tới.

Người này sống trong con hẻm, y kể lại rằng sau khi mình phát hiện thi thể lập tức liền báo án, ấn tượng lúc đó là, thi thể đang bày ra với tư thế hiện tại, cương cứng như vậy.

- Hừ, quả nhiên là dời thi sau khi chết!

Tần Lâm cả quyết nói.

- Tại sao vậy?

Hoàng Gia Thiện giống như học sinh mê muội thỉnh giáo lão sư.

Tần Lâm lập tức giải thích, mặc dù cư dân sống trong con hẻm này không nhiều lắm, nhưng cũng thỉnh thoảng có người đi qua. Tóm lại từ khi một người đi qua không thấy gì cho đến khi một người khác đi qua phát hiện thi thể ở chỗ này, thời gian không thể nào vượt qua nửa canh giờ.

Nói cách khác nếu như Ma Sư Gia chết trong hẻm, tuyệt đối sẽ bị phát hiện trong nửa canh giờ. Thời gian ngắn như vậy, lại đang mùa Đông nhiệt độ rất thấp, hiện tượng thi cương xuất hiện trong hoàn cảnh nhiệt độ thấp tương đối chậm. Do đó người đầu tiên phát hiện phải thấy cổ thi thể Ma Sư Gia mới vừa tử vong, thân thể vẫn còn mềm, tuyệt đối không phải là một cổ thi thể cứng ngắc.

Hoàng Gia Thiện nghe ngây người, lại hỏi:

- Trời ơi, không ngờ rằng trưởng quan xét âm đoán dương lợi hại như vậy, xin hỏi rốt cục trước khi chết tư thể của Ma Sư Gia là thể nào vậy?

Tần Lâm sai người lấy một cái gối tới, kê dưới cổ Ma Sư Gia.

Vô cùng ăn khớp.

- Ma Sư Gia cũng không phải là chết trong con hẻm lạnh như băng, mà chết trên một chiếc giường ấm áp...

Tần Lâm nghĩ ngợi, mở mí mắt người chết ra, quan sát trạng thái vân đục, lại sờ sờ gò má người chết, cơ mặt căng cứng chứng tỏ thi cương phát triển đến cao trào.

Nói chuẩn xác, là ở bên trong phòng nhiệt độ khá cao.

Tần Lâm chỉ chỉ thi thể, rất kiên nhẫn giải thích ọi người về quá trình phát triển của thi cương theo nhiệt độ giảm xuống mà chậm lại. Tỷ như vụ án thi thể nữ nhân ở Vũ Hoa đài Nam Kinh bị Lưu Kham Chi hại, thời gian xuất hiện thi cương tương đối dài.

Từ khi Ma Sư Gia bị đánh đến phát hiện án mạng chỉ có ba canh giờ, án quyền biểu hiện sau khi y ra khỏi nhà Trần Minh Hào lại đi cùng gia đình Dương phủ tới quán trà uống trà nóng, ăn một chén đậu hủ. Như vậy từ khi y rời khỏi tầm mắt mọi người đến khi thi thể bị phát hiện chỉ có gần hai canh giờ rưỡi, cho dù là chết ngay tức khắc, bởi vì tiết trời rét lạnh của kinh sư cũng không có khả năng lúc bị người phát hiện thi thể đã trở nên cứng như sắt.

Cho nên giải thích hợp lý chính là, y đã chết oan uổng trong một gian phòng ấm áp, nằm trên giường có gối đầu, ước chừng hai canh giờ. Nhiệt độ khá cao trong phòng sẽ khiến cho thi cương xuất hiện nhanh hơn, khiến cho thi thể cố định ở tư thế gối đầu, cổ nâng cao, đầu hơi ngửa lên.

Không biết nguyên nhân gì, người chết lại bị ném thi thể trong con hẻm lạnh lẽo này, cho đến khi bị người phát hiện.

Nghe Tần Lâm nói tới chỗ này, Lục mập kêu lên một tiếng:

- Ha ha, ta biết rồi, nhất định là chết trên giường nhân tình nào đó.

Rốt cục lần này Lục Viễn Chí đoán đúng, Tần Lâm cười xấu xa gật đầu một cái, bảo y cởi quần người chết ra xem thử.

Tên mập lập tức lột quần Ma Sư Gia ra, nữ nhân tức phụ các nhà trong hẻm đang thò đầu xem náo nhiệt kinh hô thất thanh, tất cả quay mặt đi.

Cũng may vây quanh bên cạnh không phải là nam nhân cũng là đám quan bà ‘đã trải qua sa trường’, cũng không úy kỵ. Mấy quan bà da mặt dày còn nháy nhó với nhau, thấp giọng nói:

- Không ngờ rằng của lão già này lớn thật...

Chỉ cần là người từng trải cũng có thể nhìn ra một ít dấu vết còn sót lại, là bằng chứng ân ái nam nữ trước đây không lâu.

Mao thị vốn đang giả vờ than khóc, lúc này lập tức há miệng thóa mạ:

- Lão khốn này, hừ, lão nương vừa mới xoay người đi, lão đã đi ra ngoài lẳng nhăng như vậy.

Thông thường mà nói, điều tra phá án xác định hiện trường đầu tiên là ưu tiên số một, Tần Lâm lập tức hỏi thăm Mao thị có biết Ma Sư Gia vụng trộm với người nào hay không.

Mao thị chém đinh chặt sắt nói:

- Chuyện này còn phải hỏi sao? Nhất định là Trương quả phụ bên kia phố, lão bất tử của ta rất có tình cảm với ả.

Tần Lâm liền lệnh cho nha dịch đi mời Trương quả phụ tới.

Ai ngờ nha dịch mới vừa đi hai bước, Mao thị chợt tỏ ra nghi hoặc nói:

- Bất quá tức phụ Tôn tam gia phía Tây Linh Quan miếu, tiểu yêu tinh kia cũng có quan hệ mờ ám với lão quý nhà ta... Còn có Lý Nhị tẩu, đó mới là con hồ ly tinh...

Mao thị kể ra một hơi bảy tám nữ nhân nghi ngờ cấu kết với trượng phu nàng. Tần Lâm nghe xong đầu to như cái đầu, cuối cùng huynh đệ Mao thị còn phải bổ sung:

- Tỷ tỷ, tỷ phu cũng không chỉ biết leo tường mà thôi, ngoại trừ những nữ nhân này ra còn có kỹ nữ gái điếm, y thường hay ghé chừng mười nơi như vậy.

Trời ơi, quả thật là dâm gia...

Tần Lâm, tên mập, Ngưu Đại Lực ngơ ngác nhìn nhau, ngưỡng mộ Ma Sư Gia đã chết giống như nước sông cuộn cuộn, như Hoàng Hà vỡ đê không thể nào thu thập được...

Cứ như vậy, muốn xác định địa điểm tử vong của Ma Sư Gia sẽ không phải dễ dàng như vậy, nhất định phải triển khai tra xét trên quy mô lớn. Sau khi thương lượng với Hoàng Gia Thiện, Tần Lâm bèn cho đám bộ khoái đi khắp nơi hỏi thăm tình huống.

Hắn cũng thử triển khai điều tra từ phương diện khác, vụ án chuyển dời thi thể sau khi chết như vậy, công cụ vận chuyển thi thể hiển nhiên là đột phá khẩu quan trọng.

Thế nhưng lúc này sắp hết năm, trong kinh sư nhà nào cũng đi thăm thân nhân bằng hữu, lui tới bằng đủ các phương tiện như xe ngựa xe lừa, hoặc xe đẩy tay loại lớn vận chuyển hàng Tết. Khí trời lại lạnh như vậy, ngay cả bán củi cũng đánh xe bò vào thành, những công cụ giao thông này cũng có thể chuyên chở thi thể.

Bọn bộ khoái đi từng nhà hỏi, kết quả người trong cả con hẻm này không có ấn tượng gì với đủ các loại xe, đủ các màu sắc đi ngang qua, quả thật quá nhiều.

- Nếu điều tra quy mô lớn cần thời gian, chúng ta hãy xem thử nguyên nhân tử vong trước đi...

Tần Lâm nháy mắt với Lục mập.

Hoàng Gia Thiện hảo tâm nhắc nhở:

- Trên đỉnh đầu người chết có một chỗ sưng, mới vừa rồi bản quan đã nhìn qua, có lẽ là do đầu bị tổn thương, gió độc xâm nhập cho nên phát tác bỏ mình.

Trúng phong là cách gọi chung của Trung y học đối với các loại bệnh mạch máu não cấp tính, chia ra ‘đứt mạch máu não vì thiếu máu’ và ‘đứt mạch máu não xuất huyết’. Trung y đã sớm biết rõ vấn đề này, Hoa Đà trị chứng nhức đầu cho Tào Tháo trong truyền thuyết chính là giải phẫu mở hộp sọ mà từ trước đó chưa ai làm.

Hoa Đà chẩn đoán được Tào Tháo xuất huyết não, cố gắng thuyết phục y mở hộp sọ lấy cục máu ứ ra, kết quả bị Tào Tháo mang lòng nghi ngờ từ chối. Vả lại bất kể Hoa Đà có được điều kiện kỹ thuật giải phẫu mở hộp sọ thật sự hay không, chỉ bằng vào chuyện ông biết đau đầu là do ứ máu trong đầu tạo thành, cũng nói lên phương pháp trị liệu mở hộp sọ lấy máu ứ ra đã xuất hiện trước thế giới một ngàn bảy trăm năm.

Ý của Hoàng Gia Thiện nếu dịch ra thuật ngữ y học hiện đại, chính là nói Ma Sư Gia chết bởi ngoại thương đưa tới xuất huyết trong đầu.

Tên mập lại không kiểm tra vết sưng trên đầu người chết, mà lấy một chiếc dao cạo nhỏ nhẵn tinh xảo trong túi da trâu ra, cạo tóc người chết soạt soạt. Dao cạo này vô cùng sắc bén, chỉ sau vài nhát đã cạo được gần nửa đầu tóc.

Mao thị đầu tiên là sợ run chốc lát, tiếp theo gào thét lớn lên:

- Các... các người giở trò gì vậy, vì sao cạo tóc lão quý nhà ta? Hiện tại người đã chết, cũng không có cách nào trở thành hòa thượng.

Tên mập cũng không quay đầu lại, trả lời bằng câu Tần Lâm dạy y:

- Vết thương nằm ở đỉnh đầu, cần phải cạo sạch tóc để nghiệm tra, như vậy mới minh bạch.

Tuy rằng Mao thị là phụ nhân chưa ngoa lắm điều, nhưng nàng ở kinh sư đã lâu, làm sao không biết lợi hại của Cẩm Y Vệ. Thấy bọn Tần Lâm, Lục Viễn Chí mặc Phi Ngưu phục, cũng không dám kêu la phản đối nữa.

Hoàng Gia Thiện nghĩ ngợi một hồi mới gật đầu một cái. Theo Nho gia nói là thân thể phát phu là do phụ mẫu không thể tùy tiện hủy thương, tóc này cũng không phải có thể tùy tiện cạo. Nhưng nhân mạng tày trời, vì tra rõ vụ án, cạo sạch tóc người chết cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Tuy rằng thân hình Lục Viễn Chí mập mạp nhưng làm những chuyện này cũng hết sức nhanh nhẹn dứt khoát, chỉ sau vài nhát dao đã cạo sạch tóc Ma Sư Gia, vết thương trên đầu lập tức lộ ra hết sức rõ ràng.

Quả thật lần này rõ ràng hơn lúc trước chỉ vạch tóc ra kiểm tra, chỉ thấy vị trí đỉnh đầu quả thật có một nơi bị sưng, hình thành một cục u màu xanh khá lớn.

Tên mập thi triển tay chân liên tục, lột sạch Ma Sư Gia, lật qua lật lại nghiệm thi, sau một lúc bèn báo cáo cho Tần Lâm:

- Tần ca, toàn thân cao thấp người chết có nhiều chỗ vết thương, kể cánh tay trái có một vết thương ứ máu, cánh tay phải có hai vết thương, chân trái có một chỗ sưng phù. Đây toàn là vết thương do ẩu đả với người khác, thương thế rất nhẹ không gây chí mạng, duy chỉ có vết thương trên đầu sưng to, rất có thể từ đó gió độc xâm nhập, thương phát bỏ mình.

Xuất huyết não, đa phần vết thương bên ngoài lại hết sức bình thường, nhưng trên thực tế mạch máu trong đầu đã vỡ, máu chảy ra, áp lực lên não gia tăng, chèn ép tổ chức cơ quan não, gây ra hiệu quả chí mạng.

Đừng nói trên đầu Ma Sư Gia bị vết thương sưng to như vậy dẫn tới xuất huyết não, cho dù là vết thương nhỏ hơn gây ra xuất huyết não, Tần Lâm cũng đã gặp.

Tần Lâm cười khở sở sờ cằm, nghĩ ngợi một chút mới nói:

- Xem ra, vụ án rất có thể là Trần Minh Hào đánh Ma Sư Gia khiến cho y xuất huyết não... à không, là gió độc xâm nhập vào đầu. Tên này còn đi tới nhà nhân tình nào đó phong lưu khoái hoạt một phen, kết quả chết trên giường. Nhân tình kia thấy vậy sợ hãi, cho nên mới chuyển thi thể y tới nơi này.

Mọi người nhất tề gật đầu, đây là giải thích hợp lý nhất trước mắt đối với vụ án.

Hoàng Gia Thiện cũng khen phải luôn miệng:

- Nói như vậy, kẻ nhân tình di chuyển thi thể kia cũng chỉ có tội biết chuyện không báo, cuối cùng Trần Minh Hào vẫn phải chịu trách nhiệm cho cái chết của Ma Sư Gia. Sau khi bị y đánh ba canh giờ, Ma Sư Gia đã chết, cách kỳ hạn bảo cô hai mươi ngày rất sớm, dựa theo luật Đại Minh, Trần Minh Hào không tránh khỏi phải đền mạng cho nạn nhân.

Lời còn chưa dứt, chợt nghe cách đó không xa phịch một tiếng vang lên, có vị lão nhân gia tóc bạc hoa râm ngã xuống.

Thời này dân phong thuần hậu chất phác, còn chưa bị những chuyện lường gạt làm mất đi lòng tin. Dân chúng chung quanh, nha dịch ba chân bốn cẳng đỡ lão nhân gia dậy, bầm Nhân Trung, đổ nước gừng, bận rộn cứu chữa một hồi, rốt cục lão nhân cũng chậm rãi tỉnh lại.

Có người lảng giềng nhận ra lão nhân này thở dài nói:

- Đáng thương thay, Trần lão đầu sinh con trai làm Đại Hán tướng quân, tốt xấu gì cũng phục vụ cho Hoàng thượng, cuối cùng cũng nổ mìn nổ mìn. Lần này lại phải đền mạng cho Ma Sư Gia, quả thật người tốt không được kết cục tốt...

Vừa nghe nói Trần lão đầu là phụ thân của Trần Minh Hào, Mao thị lập tức nhào tới giống như mãnh hổ xuống núi, chộp lấy cổ áo lão nhân lớn tiếng kêu lên:

- Lão già kia, con trai lão giết nam nhân của ta, lão nương liều mạng với lão!

Mọi người thấy vậy vô cùng kinh ngạc, Ma Sư Gia kia trêu hoa ghẹo nguyệt, hai người ngày ngày đánh nhau, Mao thị hận mong cho y sớm ngày đi gặp Diêm Vương. Vì sao lúc này lại có biểu hiện kỳ dị như vậy, dường như muốn liều mạng đòi công bằng cho trượng phu?

Rốt cục là hai tên đệ đệ to xác kia hiểu lòng của tỷ tỷ mình nhất, tiến lên nửa khuyên giải nửa hù dọa:

- Lão nhân gia, con trai lão giết chết tỷ phu ta, ngoại trừ đền mạng ra, chẳng lẽ không bồi thường bạc cho tỷ tỷ chúng ta an thân nửa đời còn lại? Chớ nói nhiều lời, lấy ba ngàn lượng ra rồi hãy nói.

Trần lão đầu nước mắt chan hòa, quỳ xuống đất thi lễ với Mao thị:

- Ngàn vạn lần không nên như vậy, con ta không nên giết chết Ma Sư Gia, không lấy ra được ba ngàn lượng, lão đầu nhi lập tức trở về cầm cổ thể chấp, sẽ đền bạc cho nàng...

Mao thị phun một bãi nước bọt vào mặt Trần lão đầu, kêu lên oai oái:

- Ai cần lão cầm cổ, lấy hết ruộng đất của lão đền cho lão nương vẫn còn xa mới đủ ba ngàn lượng. Tiểu Nhị Tiểu Tam, chúng ta đến Trần gia thu khế ước đất.

Trần lão đầu ủ rũ như đưa đám, nhìn đáng vẻ cũng không dám cự tuyệt yêu cầu của Mao thị.

Đám hàng xóm láng giềng bàn tán xôn xao:

- Ôi, đây mới gọi là hành thiện tích đức bị trời phạt, tạo nghiệt làm ác phúc báo nhiều. Phụ tử Trần gia là người tốt mấy chục năm, chỉ một lần sơ xuất lập tức nhà tan cửa nát. Ma Sư Gia âm hiểm xảo trá, nổi giáo cho giặc, trước khi chết còn được phong lưu khoái hoạt trên bụng nữ nhân. Mao thị ngang ngược hung hãn, không giữ phụ đạo, quay đầu lại ngược lại nhân họa đắc phúc, chúng ta biết nói gì đây?

- Vậy cũng không có cách nào...

Cũng có người lắc đầu thở dài:

-Từ xưa đều là giết người thì đền mạng, thiếu nợ phải trả tiền, con trai Trần gia sơ xuất một chút đã đánh chết Ma Sư Gia, quan phủ bắt y đi, tóm lại là phải đền mạng.

Mao thị dương dương đắc ý nhìn xung quanh một vòng, ưỡn ngực ngẩng đầu lỗ mũi hướng lên trời, đáng vẻ không giống như quả phụ có trượng phu vừa mới chết, mà giống như Đại tướng quân ca khúc khải hoàn hồi triều, ra lệnh cho hai tên đệ đệ to xác cùng đưa Trần lão đầu đi lấy khế ước ruộng đất.

Tần Lâm thấy vậy cau mày, nhìn Ngưu Đại Lực nháy mắt, lão Ngưu liền mang theo mấy tên thân binh Hiệu Uy đi tới, cản Mao thị lại:

- Chậm đã, trưởng quan chúng ta chưa kết án, vì sao các người dám tự ý thỏa thuận nhân mạng. Bà nương kia, chẳng lẽ không biết đây là trọng tội trong luật Đại Minh?

385. Chương 385: Văn Hương Môn

Người khác không nói, khoe miệng Hoàng Gia Thiện khê nhếch lên, vuốt râu mà cười.

Thỏa thuận nhân mạng tức là khi xảy ra vụ án nhân mạng, người trong cuộc không báo cáo lên quan phủ mà là lặng lẽ thỏa thuận bồi thường với nhau, cũng chính là 'hòa giải ngoài tòa'. Tình huống như hiện tại bất quá chỉ là thỏa thuận bồi thường giữa hai bên sau khi báo án, đương nhiên không phải là thỏa thuận nhân mạng.

Bất quá Hoàng Huyện Lệnh cũng không muốn nói những chuyện này cho Mao thị, là một vị quan địa phương hợp cách, lần đầu tiên y che giấu một chút tin tức luật pháp đối với dân chúng dưới quyền mình.

Mao thị nghe nói thỏa thuận nhân mạng phạm pháp, lập tức lấy làm kinh hãi, cho dù là nàng hung hãn tới mức nào cũng không dám tranh với Cẩm Y Hiệu Uy, bèn thả Trần lão đầu ra.

Tần Lâm đích thân dìu Trần lão đầu sang bên cạnh, vỗ mặt ôn hòa nói:

- Lão nhân gia, con trai ông là Đại Hán tướng quân cảm y thân quân thuộc hạ Đô Chỉ Huy Sứ Ty ta, mặc dù bây giờ hiềm nghi phạm tội nên bị bắt nhưng vẫn chưa định án, vẫn là đồng bào của bản quan. Bản quan nhất định sẽ chấp pháp công bằng, không oan uổng bất kỳ ai, lão không cần sợ gì cả.

Sau đó Tần Lâm lại lấy ra mấy miếng bạc vụn nhét vào tay Trần lão đầu, lệnh cho hai tên thân binh đưa lão về nghỉ.

Hoàng Gia Thiện thấy vậy gật đầu một cái, thầm nhủ trong lòng: Tần trưởng quan quả thật có tình có nghĩa.

Các thân binh Hiệu Úy cảm thấy đi theo vị trưởng quan này làm việc, trong lòng sáng khoái vô cùng. Đường thượng quan cảm y, đại chương Nam Trần Phủ Ty lại coi trọng một vị Đại Hán tướng quân chưa từng quen biết như vậy, chẳng lẽ đối xử tệ với huynh đệ ra sức bên cạnh mình sao?

Ngược lại Trần lão đầu không hề tỏ ra cảm kích rơi nước mắt, tinh thần của lão đã sớm bị tin dữ con trai đánh chết người, sắp phải đền mạng làm cho ngầy dại. Lão máy móc nhận lấy bạc trong tay Tần Lâm, được hai tên thân binh Hiệu Úy dìu, khập khểnh bước đi xa.

Trần Minh Hào đánh Ma Sư Gia, sau đó y bị gió độc vào não mà chết, trước khi chết từng đi phong lưu khoái hoạt một phen, sau khi đột nhiên chết lại bị dời thi... Trước mắt xem ra vụ án chỉ có bấy nhiêu tình tiết, dường như dời thi chỉ là một chi tiết phát sinh trong quá trình diễn biến, cũng không có ảnh hưởng về bản chất đối với toàn vụ án.

Sau khi đi một vòng lớn, công việc điều tra phá án lại trở về điểm xuất phát.

Lục Viễn Chí không khỏi có cảm giác ử rữ chán nản, cảm thấy uổng phí công phu, Tần Lâm lại không nản chút nào, ngược lại vô cùng hứng thú.

Đối với Tần Lâm, phá án chính là giải từng câu đố, rất nhiều khi công việc điều tra phá án sẽ lượn quanh một vòng lớn lại trở về trạng thái mới bắt đầu. Như vậy sẽ khiến cho đám người sơ xuất yếu kém cảm thấy chán nản ử rữ, nhưng đối với loại lão thủ như Tần Lâm lại càng thêm hứng thú dôi dào, bởi vì chỉ có giải thích hợp lý tất cả các nghi điểm, điều tra vụ án mới có thể tiến gần tới chân tướng sự thật.

Chỉ dựa vào chuyện Trần Minh Hào đánh vào đầu Ma Sư Gia, từ đó khiến cho Ma Sư Gia bỏ mạng, không giải thích được tư thế thi cương kỳ quái và thời gian xuất hiện thi cương, không tìm được hiện trường đầu tiên của vụ án, vậy sẽ không thể đoạn án, không thể phục chúng, hơn nữa bản thân Tần Lâm cũng cảm thấy không chấp nhận được.

Cho nên một mặt hẩn bảo Hoàng Gia Thiện ra lệnh bọn bộ khoái đi khắp nơi hỏi thăm xem rốt cục khi còn sống Ma Sư Gia đi tới nhà nhân tình nào. Một mặt lệnh cho nha dịch tạm thời liệm xác Ma Sư Gia vào trong quan tài mỏng, chất đồng băng tuyết xung quanh, cũng tương đương băng quan, bảo tồn để phòng sau này có cần tra nghiệm.

Từ biệt Hoàng Gia Thiện, buổi trưa Tần Lâm cùng các huynh đệ Hiệu Úy ăn một bữa ngon lành ở Bát Tiên tửu lâu có cấp bậc rất cao, chỉ không cho uống rượu. Mọi người ngồi trong đại đường nghe một vị tiên sinh kể chuyện kể Tam Quốc chí. Chờ đến khi hai thân binh Hiệu Úy đưa Trần lão đầu về nhà trở lại, bảo bọn họ dẫn đường, mọi người cùng nhau cỡi ngựa ra khỏi thành, chạy thẳng tới nhà Trần Minh Hào.

Trần gia ở ngoài thành khá xa, Trần lão đầu vào thành khám bệnh hốt thuốc, cho nên mới kịp thời nhận được tin tức chạy tới nơi phát hiện vụ án.

Mọi người cỡi khoái mã, chạy nửa canh giờ mới đến.

Tần Lâm không vội vàng chạy thẳng tới Trần gia, mà là quan sát bốn phía, quả nhiên có một trang viện thật là lớn, ruộng đất thẳng cánh cò bay, phòng ốc san sát, lại có ao cá rừng cây, quy mô hết sức lớn lao.

Tìm người đi đường hỏi thăm, phần lớn khoát tay không dám trả lời, vội vã rời đi, cho dù là có người chịu trả lời cũng chỉ nói vài câu hết sức ngắn gọn:

- Đây là trang viện của Kỳ Liêu Dương Tổng Đốc, chư vị cảm y quan gia hỏi y làm chi?

Tần Lâm cười nói:

- Chúng ta là cảm y quan qua đường, bởi vì vó ngựa bị sút cho nên muốn tìm trang viện của y thay đổi.

Người nọ thè lưỡi ra thật dài:

- Nực cười, tuy rằng ngươi là một cảm y quan, nhưng so với Dương Tổng Đốc cũng chỉ là chức quan to như hạt mè, chắc chắn sẽ bị đánh đuổi ra. Hừ hừ, tôi tớ của y trong trang vô cùng đáng ghét... ôi, ta lỡ lời nói hươu nói vượn, chẳng phải là chuốc họa vào thân sao?

Dứt lời người nọ bỏ đi rất nhanh, còn nhìn quanh bốn phía, dường như sợ người xung quanh nghe được lời mình vừa nói.

Kiều phó trong phủ Dương Triệu hoành hành hươu lý, từ chuyện này có thể nhìn thấy. Dương nhiên Trần Minh Hào đánh chết người phải trị tội theo luật, nhưng e rằng Ma Sư Gia kia cũng có phần đáng chết.

Tần Lâm lắc đầu một cái, hết sức khinh thường hành vi của nhà Dương Triệu, bất quá hắn không phải tới đây vì vạch trần thủ đoạn của Dương Tổng Đốc, sau khi thở dài một phen mới chạy tới Trần gia.

Được hai tên thân binh chỉ dẫn, xem thử thấy khoảng cách nhà Trần Minh Hào quả thật rất gần điền trang Dương gia, là nhà đất quay về phía Bắc, khắp nơi dọn dẹp sạch sẽ, nóc nhà đọng một lớp tuyết trắng mỏng, dưới mái hiên chất đống không ít củi khô rơm rạ.

Tần Lâm mới vừa đi tới phía bên ngoài viện, đã nghe thấy bên trong có người nói chuyện:

- Văn Hương môn chúng ta chính là do môn chủ Vương Sâm Vương chân nhân sáng chế, có thể cứu khổ cứu nạn, sau khi nhập môn chỉ cần tích đức hành thiện, tụng Cửu Liên Bảo kinh là có thể tiêu tai giải nạn, gặp dữ hóa lành. Lần này con trai lão bị bắt cũng là vì lần trước chúng ta tới truyền đạo, y mắng Vương chân nhân...

Nghe những lời này, thần sắc Tần Lâm nhất thời thay đổi, lớn tiếng nói:

- Kẻ nào dám yêu ngôn hoặc chúng? Các vị huynh đệ, bắt lại cho bản quan!

Ngưu Đại Lực dẫn các thân binh Hiệu Ủy ừa vào, lập tức bắt được hai tên trung niên chừng bốn mươi tuổi gầy gò, phía sau có Trần lão đầu, còn có một vị lão bà bà tuổi gần hoa giáp, có lẽ là mẫu thân Trần Minh Hào.

Ánh mắt Tần Lâm lạnh lẽo như lưỡi đao quét qua trên mặt hai người truyền đạo kia, hai người bọn họ bị dọa sợ đến nỗi run rẩy, miệng niệm lâm râm Vương chân nhân cứu mạng gì đó.

386. Chương 386: Gia Đình Phách Lối

- Cái gì Vương chân nhân, chắc chắn là Bạch Liên tà giáo?!

Tần Lâm cười lạnh nói.

- Không... Không, không phải, trưởng quan hiểu lầm...

Hai người truyền đạo bị dọa sợ đến đưa tay xua lia lịa, tranh nhau nói:

- Văn Hương môn chúng ta là môn chủ Kế Châu Vương chân nhân ngộ đạo sáng chế, cũng không phải là Bạch Liên tà giáo. Quan phủ cho phép chúng ta truyền đạo, có rất nhiều đại quan đại phủ kinh sư cũng tin tưởng chúng ta. Trưởng quan tuổi còn trẻ đã làm đại quan Cẩm Y Vệ, nếu như vào Văn Hương môn ta tụng niệm Cửu Liên Bảo kinh nhiều một chút, tương lai sẽ thăng tiến không ngừng, làm tới tướng quân, tới Đại Đô Đốc...

Lần này truyền giáo cho cả Tần trưởng quan, các Hiệu Ủy đỡ khóc đỡ cười, tát tai hai tên du côn này liên tiếp, khiến cho chúng lẫn lộn khắp nơi.

Sau đó hai tên này tỏ ra ngoan ngoãn, Tần Lâm hỏi tỉ mỉ một hồi, bọn họ không dám không thành thật trả lời.

Thoạt nhìn quả thật Văn Hương môn này rất khác Bạch Liên giáo.

Bạch Liên giáo lay Vô Sinh Lão Mẫu quê quán chân không, thuyết Minh Vương giáng thế, Di Lạc hạ sinh, từ đời Tống truyền lưu đã có sáu bảy trăm năm, Phương Tịch triều Tống, Lưu Phúc Thông, Hàn Lâm Nhi, Bành Oánh Ngọc triều Nguyên, Đường Tái Nhi triều Minh... luôn luôn đối nghịch với triều đình, không ngừng khởi sự tạo phản.

Văn Hương môn là do môn chủ Kế Châu Vương Sâm hiện tại sáng lập, trước sau đã có mười mấy năm, đã phát triển lớn mạnh ở Bắc Trục Lệ. Nghe nói Vương Sâm từng cứu một tiên hồ, hồ này tự chặt đứt đuôi

tặng cho, đuôi hồ toát ra mùi hương kỳ dị, mượn đó hiệu triệu giáo chúng khiến cho có rất nhiều người quy phục, từ đó có tên Văn Hương môn. Môn đồ niệm kinh thắp hương, lạy Nhiên Đăng Cổ Phật, lui tới cùng quan phủ, cũng không tạo phản làm loạn.

Nghe thấy chuyện hồ ly chặt đuôi tặng cho, Tần Lâm cảm thấy nực cười. Thủ đoạn du côn cấp thấp như vậy cũng chỉ sánh ngang với đám Vu bà, thầy cúng ở thôn quê, so ra chênh lệch khá xa với Bạch Liên giáo truyền thừa bảy trăm năm, hấp thu Phật giáo, hay Minh giáo Ba Tư phát triển chính quy có hệ thống.

Hơn nữa Văn Hương môn không lạy Vô Sinh Lão Mẫu, nếu quả thật là chi nhánh Bạch Liên giáo, bọn họ dám khi sư diệt tổ sao? Hẳn hai bên không có dính dáng gì với nhau.

Tần Lâm nhẹ nhõm trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn không đổi sắc, nghiêm mặt hỏi Trần lão đầu:

- Hai người bọn họ nói đều là lời thật ư?

Trần lão đầu gật đầu lia lịa như gà mổ thóc:

- Là lời thật. Lần trước có vị Trương sư huynh truyền đạo bị người tố cáo bắt ở Uyển Bình huyện, nghe nói là do Dương Tổng Đốc viết danh thiếp bảo lãnh ra.

Tần Lâm càng có thể yên tâm, Uyển Bình Huyện Lệnh Hoàng Gia Thiện là một vị quan tốt chính trực, nếu như Văn Hương môn thật có vấn đề, cho dù là Tổng Đốc Kỳ Liêu Dương Triệu viết danh thiếp bảo lãnh, Hoàng Gia Thiện cũng tuyệt đối sẽ không thả người.

- Hai người nghe kỹ, sau này không cho yêu ngôn hoặc chúng, mê hoặc nông dân!

Tần Lâm nghiêm mặt hồ hù dọa hai người truyền đạo Văn Hương môn một phen, sau đó thả bọn họ rời đi.

Lúc này Tần Lâm mới ra mắt Trần lão đầu, chậm rãi hỏi chuyện lão.

Mới đầu Trần lão đầu luống cuống tay chân, lát sau thấy thái độ Tần Lâm hòa ái dễ thân cận mới từ từ bình phục lại, nói đến chuyện con trai gây án lập tức nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, kể lể thao thao không ngừng nghỉ.

Tần Lâm tra vấn đương sự về vụ án vừa có kiên nhẫn lại thêm kỹ xảo phong phú, rất nhanh đã giúp Trần lão đầu gạt đi bản khoả, thành thật kể lại mọi chuyện từ đầu.

Đáng tiếc phu thê lão đã già, lúc ấy thấy con trai cùng người ta đánh nhau lại bị dọa sợ mất cả hồn vía, cũng không nhìn rõ quá trình đánh nhau, không cung cấp được manh mối gì hữu dụng.

- Như vậy...

Tần Lâm sờ sờ cằm, không chút hề tỏ ra thất vọng, tiếp tục hỏi tới:

- Như vậy lúc ấy trừ tráng đinh Dương phủ ra, còn có những người khác ở hiện trường hay không?

- Có, có...

Trần lão đầu nói cho Tần Lâm biết, lúc ấy còn có phụ cận mấy huynh đệ thuở nhỏ giao hảo cùng con trai Trần Minh Hào, chính là thế tập quân hộ kinh sư, là binh sĩ ở xa doanh gần đó, cũng có xung đột với Dương gia trong chuyện đất đai, lúc ấy nghe thấy có đánh nhau nên chạy tới can thiệp, mục kích toàn bộ quá trình.

Tần Lâm bèn mời Trần lão đầu dẫn đường, đi gặp mấy tên quân hộ này.

Tên mập lấm bầm nhắc nhở hẩn:

- Tần ca, không phải là vụ án rất rõ ràng sao, trên án quyển đã viết ra hết...

Tần Lâm lắc đầu một cái, vụ án quần đấu quan trọng nhất là xác định vết thương chí mạng, cùng với ai là kẻ gây ra vết thương chí mạng. Trước mắt chỉ là ghi chép sơ lược vụ án cùng khẩu cung nghi phạm, có lẽ Hoàng Gia Thiện đã có thể theo đó định án, nhưng theo Tần Lâm thấy chứng cứ vẫn chưa đủ.

Có lẽ là thói quen nghề nghiệp, một khi án mạng xảy ra mà không có chứng cứ xác thật rành rành, trong lòng Tần Lâm lại cảm thấy không thoải mái. Trong những vụ án như vậy, trực giác bén nhạy do nhiều năm điều tra phá án hình thành sẽ khiến cho hẩn phát hiện ra điểm khác thường.

Đi qua một rừng cây không lớn đã đến nhà quân hộ, chỉ thấy bên ngoài nhà có rất nhiều người đang kêu la ầm ĩ, giậm chân thóa mạ không ngừng, ai nấy đều mặc áo ngắn màu đen, chẳng khác nào đám gia đình ngoài cửa Dương gia trang.

Trần lão đầu lập tức dừng chân lại, không dám tiến lên.

Tên cầm đầu đám gia đình kia nhìn thấy bọn họ, lập tức dẫn người xông lên chỉ Trần lão đầu mắng:

- Lão bất tử, còn gọi cấp trên con trai lão tới ư? Gọi ai tới cũng vô dụng, Lưu Đô Đốc Cẩm Y Vệ cũng là bằng hữu của lão gia nhà ta.

Thì ra đoàn người Tần Lâm mặc Phi Ngư phục, gia đình không nhận ra bọn họ, còn tưởng rằng là cẩm y quan viên cai quản Đại Hán tướng quân, cấp trên của Trần Minh Hào.

Tên đầu lĩnh gia đình kia lại nhìn Tần Lâm cười lạnh mấy tiếng:

- Vị trưởng quan này, tiểu nhân khuyên ngài chớ nên nhúng tay loạn lên, Dương Tổng Đốc nhà ta là quan đồng triều với Lưu Đô Đốc quý nha, nếu như trở mặt, e rằng trưởng quan ngài sẽ không được tốt lành gì.

- Tên tặc tử này...

Lục mập dùng dùng nổi giận, vốn định phát tác, Tần Lâm xua tay, y bèn tạm thời nhẫn nhịn.

Tần Lâm cũng không nói toạc ra, chỉ cười nói:

- Người là quản gia Dương phủ ư? Bản quan tới đây chỉ vì điều tra chân tướng vụ án, muốn thẩm vấn mấy tên quân hộ xa doanh lúc đó có mặt ở hiện trường, cho nên mời các người tránh ra, giữa các người có chuyện gì, chờ bản quan hỏi xong hãy nói tiếp cũng không muộn.

Tên đầu lĩnh gia đình mắt chó coi thường người, thấy thái độ Tần Lâm hiền hòa ngược lại cho là hấn bị danh hiệu Dương Tổng Đốc hù dọa, quay đầu lại nhìn nhà quân hộ bị đám huynh đệ mình vây quanh nước chảy không lọt, cậy mạnh không nói lý vung tay lên:

- Không được không được, ai biết các người muốn làm cái gì? Đám quân hộ này chối cãi không trả đất đai nhà ta, đã quen nói láo thành tánh, dù người có hỏi cũng là vô ích, theo ta thấy dứt khoát không hỏi còn hơn.

387. Chương 387: Đầu Hiến Ruộng Đất

- Đúng rồi, nếu đã tới đây vậy hãy để Trần lão đầu lại, con trai lão giết Ma Sư Gia, thiếu nợ nhà ta còn chưa trả, lấy ruộng đất nhà lão trả nợ đi.

Quả thật hết sức buồn cười, lão bà Mao thị của Ma Sư Gia muốn lấy ruộng đất Trần gia bồi thường chuyện sinh kế nửa đời còn lại của nàng, Dương phủ cũng nhìn chăm chăm mười tám mẫu đất này.

Trần lão đầu nghe đến đó thật sự tay chân luống cuống, không biết nên làm gì bây giờ, co ro khép nép trốn sau lưng Tần Lâm.

Tần Lâm cười hì hì, ánh mắt híp lại, hỏi tên gia đình kia:

- Quản gia, các người thật sự không nhường đường sao?

Tên đầu lĩnh gia đình lắc đầu quầy quậy như trống bỏi.

- Được rồi, đập gãy một chân đi...

Tần Lâm hơi hột nói một câu như vậy.

Bọn gia đình Dương phủ không biết có ý gì, còn đang nghi hoặc, chỉ nghe Ngưu Đại Lực cười gằn một tiếng, từ mặt bên đập vào đùi tên đầu lĩnh gia đình kia.

Rắc...

Tiếng xương gãy vang lên, thanh âm giòn tan truyền vào tai mọi người.

Tên đầu lĩnh gia đình Dương gia ngã nhào xuống đất, lúc này còn chưa biết đã có chuyện gì xảy ra. Chỉ sau thời gian một cái búng tay, nỗi đau kịch liệt từ trên đùi truyền tới, y lập tức nhìn thấy cảnh tượng khiến cho mình phải kinh hãi: đùi phải vặn xoắn sang bên, rõ ràng là đã gãy xương đứt gân.

Sau đó, tên đầu lĩnh gia đình há to miệng phát ra tiếng kêu to như chọc tiết heo, đám gia đình còn lại nghe thấy tiếng kêu thảm thiết này, ai nấy đều rùng mình sởn ớn.

Tần Lâm cười khàn khàn hai tiếng, sờ sờ cằm:

- Làm gia đình cũng dám lớn lối như vậy, người cho rằng người là Lâm Tam ca sao?

Đừng nói đầu lĩnh gia đình không hiểu ý Tần Lâm, cho dù là hiểu cũng không rảnh đáp lời. Y ôm chân kêu trời kêu đất, sắc mặt thoạt trắng thoạt xanh giống như tờ giấy, rõ ràng hiện tại là tiết trời giá rét đóng băng, thế nhưng trên trán y rỉ ra mồ hôi hột, hột nào hột nấy to như hột đậu nành.

Đám gia đình Dương gia còn lại bị dọa đến nỗi sững sờ tại chỗ. Mặc dù bọn họ đã quen tác oai tác quái hà hiếp dân chúng ở hương thôn, nhưng từ trước tới nay chưa từng thấy qua người nào ngang ngược như vậy, trong lúc cười nói đã cho thuộc hạ đá gãy chân đầu lĩnh gia đình, quả thật khiến cho lòng người run sợ.

Rốt cục có người phát giác Tần Lâm không giống như Cẩm Y Hiệu Úy hay đi tuần tra ngoài đường ở kinh sư, đánh bạo nơm nớp lo sợ hỏi:

- Người... Các người là ai? Bắc, Bắc, Bắc Trần Phủ Ty?

Ôi, Tần Lâm thất bại lấy tay vỗ trán, có cảm giác bất lực, xem ra hung danh Nam Trần Phủ Ty ta còn chưa nổi bật...

- Chúng ta là Nam, Nam, Nam Trần Phủ Ty...

Lục mập cười hì hì bắt chước giọng cà lăm của tên gia đình này, sau đó nghiêm nghị nói:

- Các người nghe cho kỹ đây, vị này chính là Chỉ Huy Thiêm Cẩm Y Vệ Sự, Minh Uy tướng quân, chưởng Nam Trần Phủ Ty Tần Lâm Tần trưởng quan chúng ta!

Tên mập nói mỗi một quan hàm, sắc mặt của gia đình Dương phủ lập tức tái đi vài phần, về sau đã há hốc mồm cứng lưỡi, cũng không nói ra được nữa câu.

Nếu làm gia đình nhà đạt quan hiển quý ở kinh sư, vậy cũng hiểu được sơ lược quan chế triều đình, Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ là đường thượng quan, có thể vào Bạch Hổ đại đường tham dự sự vụ cơ yếu, Minh Uy tướng quân là tán cấp, chưởng Nam Trần Phủ Ty là nhân vật số ba trong hệ thống Cẩm Y Vệ, kể dưới Lưu Thủ Hữu và chưởng Bắc Trần Phủ Ty.

Mặc dù bọn gia đình khoắc lác chủ nhân của mình Dương Tổng Đốc cùng Lưu Đô Đốc là mặc nghịch chi giao, nhưng bọn họ cũng rất rõ ràng, chỉ bằng vào đám gia đình nho nhỏ lại dám đắc tội một vị đại nhân vật chưởng Nam Nha như Tần trưởng quan, không cần lão nhân gia bọn họ động thủ, sau khi trở về mấy vị Đại quân gia biết được tin này, chắc chắn sẽ đánh gãy chân bọn họ trước.

Lục mập nói xong, Ngưu Đại Lực còn thành thật bổ sung:

- Cẩm Y Vệ là thiên tử thân quân, phạm là đường thượng quan phá án, kẻ nào dám can đảm ngăn trở coi như đồng mưu phản, có thể giết chết không tha. Tần trưởng quan tâm địa nhân hậu, được người xưng lấy đức báo oán, cho nên lệnh cho ta đá gãy một chân tên này, đã coi như là đặc biệt khai ân.

Tên đầu lĩnh gia đình đang quằn quại trên mặt đất nghe vậy thật là khóc không ra nước mắt, chẳng lẽ bị đá gãy chân như vậy, ta còn phải cảm tạ ngài sao?

Tần Lâm vẫn cười híp mắt, không nhanh không chậm nói:

- Mang trở về tìm đại phu nối xương, ba tháng đừng động, tương lai vẫn có thể đi lại được. Dương nhiên nếu muốn làm chó săn cho người khác hà hiếp hương dân, hẳn là hạ bàn có chút không vững chắc.

Tuy rằng hiện tại thái độ vị Tàn trưởng quan này vẫn ung dung nhàn nhã, nhưng còn ai dám coi thường lời hắn nữa. Bọn gia đình vội vàng ngẩng đầu lên, nhanh chóng chạy mất không dám quay đầu lại.

Xung quanh trở nên yên tĩnh.

Tàn Lâm chấp hai tay sau lưng, ung dung đi về phía mấy gian nhà của quân hộ ở.

Nơi đây có năm gia đình, đều ra bên ngoài giăng co với đám gia đình Dương phủ. Có mấy người trẻ tuổi, bất quá người già phụ nữ và trẻ con vẫn chiếm đa số, nhìn thấy cảnh tượng mới vừa rồi đều cảm thấy hả giận. Nhưng cũng không biết vị đại quan Cẩm Y Vệ thủ đoạn tàn nhẫn này tới để làm gì, ai nấy đều thắc thỏm không yên.

Tàn Lâm đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp nói cho bọn họ biết:

- Bản quan trưởng Nam Trấn Phủ Ty, quan giáo Cẩm Y Vệ phạm pháp sẽ thuộc về bản quan phân xử. Lần này tới đây là vì điều tra án Trần Minh Hào hiềm nghi đánh Ma Sư Gia tới chết, nghe nói ngày đó có con cháu các người phục dịch tại xa doanh có mặt ở hiện trường, bản quan muốn tìm bọn họ hỏi tình huống một chút.

Nghe đến đó, các thân nhân quân hộ cùng nhau thở phào nhẹ nhõm, mấy vị lão nhân đương gia không hèn mà cùng quỳ dưới chân Tàn Lâm:

- Trời cao thương xót, thì ra là một vị thanh thiên Đại lão gia đến! Tàn trưởng quan, chúng ta vì chuyện đầu hiến ruộng đất bị Dương phủ nhiều lần bức bách. Lần này bọn họ lại mượn Ma Sư Gia bị đánh chết sinh sự, cưỡng ép nói con trai chúng ta cũng có động thủ, ngài phải thay chúng ta chủ trì công đạo!

Mấy người tuổi trẻ vội vàng đỡ trưởng bối của mình, đám cô nương tức phụ nhìn Tàn Lâm bàn tán xôn xao:

- Vì sao không giống như thanh thiên Đại lão gia trên sân khấu như vậy, chức quan vị lão gia này thật lớn, nhưng hắn còn trẻ như vậy...

- Không cần biết hắn trẻ tuổi hay không, chỉ cần chịu đứng ra làm chủ giải oan cho chúng ta, vậy chính là quan tốt!

Tàn Lâm giơ hai tay ra đỡ hờ, bảo chư vị lão nhân đứng lên, đúng là Nam Nha không xen vào tranh chấp quan dân bình thường, nhưng làm đường thượng quan Cẩm Y Vệ, hắn có chức trách tra xét gian nịnh, dạn hắc bất pháp, nghe thấy Dương phủ hoành hành bất pháp liên nhú mày một cái, bảo đám thân nhân quân hộ này chậm rãi kể lại tình huống.

Những người dân này kể lại lẩn lộn đầu đuôi một phen, Tàn Lâm nghe xong phải trầm sắp xếp lại trong lòng, mới hiểu được nguồn cơn.

Quân hộ tranh chấp với Dương gia là vì chuyện đầu hiến ruộng đất.

Từ giữa triều Minh, phong trào đầu hiến ruộng đất thịnh hành, dân chúng địa phương thường thường đầu hiến ruộng đất cho đám nhà giàu quan quyền, bản thân bọn họ trở thành tá điền hoặc tôi tớ.

Chẳng lẽ dân chúng diên rỗi sao, cam tâm tình nguyện đầu hiến ruộng đất cho người khác, còn mình làm tôi tớ?

Chỉ vì thuế phú Đại Minh tuy thấp, nhưng còn đủ các loại tiền cữ thường lệ, gia tăng chỉ tiêu... chính là gánh nặng không nhỏ đối với nông hộ bình thường.

Nông hộ 'hiến' ruộng đất cho đạt quan hiển quý, thật ra bản thân bọn họ vẫn trồng trọt, nhưng đạt quan hiển quý có đặc quyền miễn thuế, không cần nộp thuế, nông hộ sẽ tiết kiệm được thuế phú chi ra. Cho dù phải nộp địa tô cho đạt quan hiển quý, nhưng chỉ cần thấp hơn thuế phú triều đình và các loại tiền cữ thường lệ cho các quan địa phương, bọn họ cũng sẽ vui lòng.

Ngoài ra lúc này triều Đại Minh vẫn chưa hoàn toàn thân đình nhập mẫu (chế độ thuế thu gộp thuế thân và thuế ruộng đất vào thời Thanh), vẫn còn thu thuế thân theo đầu người. Từ dân chúng bình thường trở thành tôi tớ nhà quyền quý, thoát nhìn thân phận hạ thấp hơn nhiều nhưng lại không cần nộp thuế thân, kinh tế vẫn đầy đủ.

Cứ như vậy mãi, ruộng đất của đạt quan hiển quý và nô lệ càng ngày càng nhiều, số thuế ruộng đất, thuế thân mà quốc gia có thể thu được càng ngày càng ít, số lượng dân chúng trong hộ khẩu sổ sách càng ngày càng giảm, thậm chí một ít địa phương không thể thu đủ binh sĩ.

Mặt khác bởi vì không thu được thuế của nhà giàu và dân chúng đã đầu hiến ruộng đất cho nhà giàu, quan phủ địa phương vì hoàn thành chỉ tiêu thuế không thể làm gì khác hơn là chuyển số thuế thất thu này lên đầu dân chúng bình thường. Càng tiến thêm một bước thúc đẩy dân chúng đầu hiến cho đám đạt quan hiển quý, để trốn số thuế gia tăng càng ngày càng nhiều.

Vô số trang viên ruộng đất của Dương Triệu, tuyệt đại đa số trong đó là thông qua che chở môn hạ tôi tớ trốn thuế, hấp dẫn dân chúng đầu hiến mà có được.

Tần Lâm nghe tới đây, không hiểu bèn hỏi:

- Nơi này có năm nhà, theo Trần lão bá nói có ba nhà là quân hộ, dân hộ đầu hiến cũng không nói, thuế ruộng đất và thuế thân của quân hộ đã được quốc gia giảm miễn, vì sao phải đầu hiến Dương phủ?

- Ôi, đó không phải là vọng hiến sao!

Mấy vị lão nhân vỗ đùi, hết sức phẫn hận nói.

Phương pháp trốn thuế đã nêu trên là đầu hiến, cũng là tự hiến, là tâm cam tình nguyện. Ngoài ra còn có một loại vọng hiến, là đám lưu manh vô lại lấy ruộng đất của người khác nói là của mình, hoặc nói ‘đất trống vô chủ’ dâng hiến cho đám nhà giàu quyền thuế, đổi lấy tiền thưởng. Dân chúng không dám, cũng không có khả năng chống lại quyền quý, thường là chỉ có thể trơ mắt nhìn ruộng đất tổ truyền bị đoạt đi, đau đến không muốn sống.

Chính là lưu manh vô lại ở địa phương vọng hiến ruộng đất của năm nhà nơi này cho Dương gia, tôi tớ Dương gia mới có thể nhiều lần tới đây thúc giục ép. Mà dù sao Trần gia có con trai làm Đại Hán tướng quân, ruộng đất vì giảm thuế đã trình diện qua Kinh Lịch Ty Cẩm Y Vệ, không tiện giở trò trong đó, cho nên mới giở thủ đoạn cho vay lãi suất cao. Còn năm gia đình này thì không cần có thủ đoạn, chỉ việc cướp trực tiếp.

“Tên họ Dương này cai trị như vậy, quả thật vô cùng ghê tởm!”

Tuy rằng sắc mặt Tần Lâm không có gì thay đổi, nhưng trong lòng đã sớm sôi trào.

Nếu như nói tự hiến là dân chúng làm vì trốn tránh thuế phú, mặc dù trong đó cũng có không ít người bị đạt quan hiển quý dụ dỗ, nhưng dù sao cũng có tính chất tự nguyện không nhiều thì ít trong đó. Vọng hiến thật sự là cướp giữa ban ngày, mảnh ruộng mảnh đất nào đó trên bản thổ là của nhà ai, cho dù đám đạt quan hiển quý không rõ ràng, nhưng Sư Gia, quản gia dưới tay bọn họ chẳng lẽ không rõ ràng sao?

Đẩy trách nhiệm vọng hiến lên đầu đám lưu manh vô lại địa phương, giả vờ nhắm mắt làm ngơ không hay không biết, rõ ràng chính là thủ đoạn chiếm đoạt ruộng đất của dân chúng.

Kế Liêu Tổng Đốc Dương Triệu, Tần Lâm nhớ kỹ cái tên này, một vị Tổng Đốc Đại nhân cũng không phải là dễ có thể dằn lặt đổ, Tần gia sẽ chơi từ từ với người vậy...

Hỏi nhân chứng cụ thể thấy Trần Minh Hào đánh Ma Sư Gia, không nghĩ tới hỏi mấy tiểu tử đều không phải. Thần sắc đám thân nhân quân hộ có vẻ cổ quái nói cho Tần Lâm, con trai bọn họ làm lính ở xa doanh, bởi vì cuốn vào sự kiện đánh nhau gây ra tổn thất nhân mạng, đã bị Tham Tướng Du Đại Du giam lại.

Du Đại Du, Tần Lâm nghe cái tên này rất quen, nhất thời hứng thú, vừa đúng mượn cơ hội này đi gặp vị Đại tướng nổi danh ngang hàng với Thích Kế Quang này.

Xa doanh là lính mới kinh sư biên luyện, do danh tướng chống Oa Du Đại Du đề xuất sáng lập, trang bị chiến xa ngựa kéo và hỏa khí, đối phó dân tộc du mục Bắc phương rất hữu hiệu. Hiện tại xa doanh kinh sư là Du Đại Du đích thân cai quản, mà Thích Kế Quang cũng biên luyện bảy xa doanh ở Kế Trấn.

Thật ra thì Tần Lâm không biết, Du Đại Du vốn đã cáo lão về quê, bởi vì xa doanh trang bị Xế Điện Thương và Tấn Lôi Thương do Tần Lâm cải tiến, tướng quân kế nhiệm luyện không đặc lực, triều đình lại phải mời vị lão tướng này rời nhà xuống núi một lần nữa.

Xa doanh kinh sư cách nơi này cũng không xa, cỡi ngựa chạy dưới gió Bắc mãnh liệt, ước chừng thời gian một nén nhang đã đến.

Cảnh tượng nơi này quả thật đằng đằng sát khí.

Sắp hết năm, dân tộc du mục cũng không thể nào chịu đựng được gió rét bão tuyết xâm nhập, trừ phi bọn họ không sợ ngựa bị chết rét. Cho nên uy hiếp đã giảm xuống mức thấp nhất, không ít binh tướng xa doanh đều về nhà ăn Tết.

Nhưng trong doanh cờ xí phấp phới, đón gió Bắc tung bay phần phật, nhà cửa phòng ốc không có chút tuyết đọng nào, có lẽ được dọn dẹp kịp thời. Một đội chiến xa đang huấn luyện, thỉnh thoảng biến ảo trận hình, đao thương hỏa pháo chỉnh tề trật tự, binh sĩ đứng nghiêm ở cửa doanh dáng người thẳng tắp như thương, chịu đựng gió rét thấu xương, lông mày đọng tuyết lấm tấm như bạc vẫn không nhúc nhích.

Du Long Thích Hổ, Du Đại Du trị quân quả thật có phong thái của Chu Á Phu!

Tần Lâm gật đầu than thở, dẫn chúng quan giáo giục ngựa chạy tới, lại không nghĩ rằng mình thật sự gặp Tế Liễu Doanh của Chu Á Phu, bị cho ăn bẻ môn canh.

Đám tướng sĩ đứng thẳng như thương ở cửa doanh xa xa nhìn thấy Tần Lâm dẫn người giục ngựa chạy tới, dường như không nhận ra bọn họ thân mặc Phi Ngư phục. Lúc còn cách hai trăm tên, Bả Tổng cầm đầu lập tức giơ cờ đỏ trong tay lên, các binh lính giương cung lắp tên, trường thương xa xa chỉ xéo, hai bên sườn núi cũng có bóng người thấp thoáng, hiển nhiên đã đề phòng nghiêm mật từ sớm.

Bả Tổng kia chuẩn bị xong xuôi, giơ tay lên cao giọng gọi:

- Trước viên môn không cho cỡi ngựa xông vào, người tới xuống ngựa xưng tên!

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực thấy vậy vô cùng kinh ngạc:

- Cẩm Y Vệ là thiên tử thân quân, đi tới bất cứ quân doanh nào cũng được tươi cười chào đón, Du Đại Du dẫn dắt xa doanh kinh sư lại đối xử như vậy là có ý gì?

388. Chương 388: Lão Tướng Du Đại Du

Tần Lâm cũng là lần đầu tiên thấy trận thế loại này, tình hình khác xa các vệ Nam Kinh, đại doanh Chiết binh, trong bụng không khỏi khê giạt mình. Nhưng hắn sớm biết danh tiếng Du Đại Du trị quân, suy nghĩ một chút cũng không lấy làm kỳ quái, nhảy xuống ngựa đi mấy bước, xa xa giơ lên lệnh bài nói:

- Bản quan là Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ, đại chương Nam Nha Tần Lâm, đây là lệnh bài của bản quan, mời các vị xem thử.

Bả Tổng không động, phái một tên sáo quan tới kiểm tra lệnh bài. Sáo quan kia quan sát bọn Tần Lâm một hồi, thấy ngựa bọn họ cỡi còn đóng dấu Cẩm Y Vệ, đúng là quan giáo Cẩm Y Vệ, lúc này mới lấy một lá cờ màu lục nhỏ nhỏ đeo bên hông xuống, giơ cao vẫy vẫy.

Viên Bả Tổng đang canh ở cửa kia nhìn thấy bèn vẫy cờ đỏ ba lượt, các binh lính liền giải trừ đề phòng, tiếp tục đứng thẳng chịu đựng gió rét, bóng người thấp thoáng trên sườn núi cũng biến mất không thấy.

Tần Lâm dẫn chúng cẩm y quan giáo dắt ngựa từ từ đi tới cửa doanh, Bả Tổng kia ôm quyền hành lễ, thiết giáp trên người kêu loảng xoảng, giọng y sang sảng như vàng rơi trên đá:

- Thứ cho thuộc hạ áo giáp trong người không thể toàn lễ, xin hỏi trưởng quan tới là vì chuyện gì?

- Du tướng quân trị quân quả nhiên nghiêm chỉnh, thật không thẹn Chu Á Phu tái thế, quý doanh cũng thật là tinh hân...

Tần Lâm cười hì hì khen mấy câu, lại thấy Bả Tổng kia không động chút nào, mặt cũng không lộ nét cười, Tần trưởng quan chúng ta không khỏi có chút lúng túng, cứ việc nói thẳng:

- Vì Du tướng quân quý doanh giam cầm mấy tên quân sĩ, có liên quan tới vụ án Đại Hán tướng quân Trần Minh Hào Cẩm Y Vệ ta đánh chết người, bản quan đặc biệt tới quý doanh có chuyện cần tra hỏi mấy tên quân sĩ kia.

Tần Lâm vừa dứt lời, quân sĩ giữ cửa liền nhú mào, trên nét mặt toát ra mấy phần địch ý.

Bả Tổng thoáng suy nghĩ một chút, giọng lạnh như băng nói:

- Xin trưởng quan hiểu cho, tướng quân nhà ta bận rộn chinh quân, sợ là không rảnh gặp khách. Thuộc hạ sẽ vào thông báo giúp ngài, có tiếp hay không phải chờ lệnh của tướng quân.

Dứt lời, Bả Tổng xoay người đi vào trong doanh.

Đợi hồi lâu không thấy hân đi ra, đám Cẩm Y Hiệu Úy bị gió thổi lạnh giậm chân liên hồi, đám quân sĩ giữ cửa nhìn bọn họ nở một nụ cười lạnh.

Lục Viễn Chí kéo Tần Lâm qua một bên, nhỏ giọng lầm bầm oán trách:

- Tần ca, lão họ Du kia thật là đáng ghét, bắt chúng ta đứng ở đây uống gió Bắc, không phải là cố ý tự cao tự đại sao? Lão chỉ là một Tham Tướng nho nhỏ, lại làm dáng chẳng khác nào Đại Nguyên Soái.

Tần Lâm đã xem qua chuyện đời của Du Đại Du trong công văn mật của Cẩm Y Vệ, cười nói:

- Lão nhân này cả đời quật cường, bảy lần chịu oan khuất, bốn lần bị giáng chức tước, một lần ở tù oan, đã chịu không ít thiệt thòi. Ngay cả Tổng Đốc, Thượng Thư lão cũng dám đắc tội, đâu xem mấy người chúng ta ra gì. Bất quá lão trị quân quả thật rất ỉn, để nhìn quân doanh này, chắc chắn, quả thật là rất giỏi.

Du Đại Du chống Oa lập được công lớn, lại bởi vì tính tình trung trực thẳng thắn không chịu nhường ai, một đời danh tướng gặp ghềnh trắc trở, thỉnh thoảng được trọng dụng, danh tiếng hiển hách, thỉnh thoảng bị cách chức, trở thành tù phạm.

Chống Oa lập được chiến công hiển hách như lão, nếu là người khác đã sớm thăng chính nhị phẩm Đô Đốc Thiêm Sự, bây giờ hơn bảy mươi tuổi vẫn còn làm Tham Tướng xa doanh nho nhỏ. Rất nhiều võ tướng thâm niên kém hơn lão, công lao nhỏ hơn lão ngược lại làm chức quan to hơn, khiến cho người ta phải tặc lưỡi than dài.

Lục Viễn Chí ở Nam Kinh cũng đã từng nghe kể chuyện Du Đại Du chống Oa trên trà quán từ lâu, biết lão là một đại tướng có công với nước. Nghe Tần Lâm nói như vậy lập tức quên bẵng bị bắt đứng ngoài doanh chờ đợi lạnh lẽo, lại cảm thán thay Du Đại Du.

Đợi thêm một lúc, Bả Tổng kia mới từ trong doanh đi ra, tỏ vẻ cứng rắn nói:

- Tần trưởng quan, tướng quân nhà ta bận rộn với doanh vụ, tạm thời không rảnh tiếp ngài, mấy tên quân sĩ phạm quân pháp kia trong lúc nhất thời cũng không tiện thả ra tương kiến.

Tần Lâm từ thái độ của y và quân sĩ giữ cửa đã đoán được ngọn nguồn, trầm ngâm nói:

- Vị Bả Tổng lão huynh này, hẳn là người có chút hiểu lầm, bọn ta cũng không phải là ra mặt thay Kế Liêu Tổng Đốc Dương phủ, quả thật là có chuyện muốn hỏi mấy vị quân sĩ lúc ấy có mặt ở hiện trường.

Bả Tổng cười lạnh liên tục, hiển nhiên cũng không tin, thừa biết Trần Minh Hào chẳng qua là một Đại Hán tướng quân không có quyền không có thế, làm sao có thể mời được một vị đường thượng quan Cẩm Y Vệ chương Nam Nha tới thay y ra mặt phá án? Mà Kế Liêu Tổng Đốc Dương Triệu lại bất đồng, nói là trong phủ mang ra áp chế quân hộ, vậy thì còn nghe được.

- Vì sao tên này không biết điều như vậy?

Lục Viễn Chí cảm tức, giận nói:

- Tần trưởng quan chúng ta xét âm đoán dương, không hề thiên lệch, đây là vì tra rõ vụ án mới đến đây tìm người. Nếu đổi là người khác ai chịu chạy tới địa phương quý quái của các người chịu gió Bắc lạnh lẽo vào Hai Mươi Chín tháng Chạp?

Thế nhưng Bả Tổng đã có sẵn thành kiến, thế nào cũng không chịu tin tưởng lại có đường thượng quan cảm y chịu gió tuyết lạnh lẽo chỉ vì tra rõ án mạng ột tên Đại Hán tướng quân nho nhỏ dưới quyền, chạy tới địa phương như vậy trước trừ tịch một ngày.

Trong lúc nhất thời Tần Lâm cũng không thể làm gì, hấn tra án nhiều ở phía Nam, ở phía Nam này danh tiếng không nổi bật, nhìn dáng dấp những quân sĩ này cũng không biết thanh danh của hấn.

Chợt linh cơ thoáng động, Tần Lâm cười hì hì sờ sờ cằm, nói với Bả Tổng kia:

- Xin hỏi báo tướng quân người, Xế Điện Thương còn có một chỗ có thể cải tiến, thuốc súng có thể không cần trộn trước, cũng không dễ dàng bị ẩm, nếu như lão có hứng thú vậy mời ra đây gặp.

Bả Tổng mở to hai mắt, cực kỳ kinh ngạc nhìn Tần Lâm một chút, rốt cục vẫn nửa tin nửa ngờ tiến vào.

Lần này nhanh hơn nhiều, đảo mắt đã nhìn thấy có mấy người từ trong quân trưởng vội vã đi ra, viên lão tướng cầm đầu cơ hồ là đi như chạy. Chỉ thấy râu tóc lão bạc phơ, màu da như sắt mà gò má hiện lên hồng quang, tuy tuổi đã quá cổ lai hy nhưng hai mắt vẫn bắn ra tinh quang sáng chói. Thân hình cũng rất cao lớn, mặc một chiếc chiến bào cũ. Tuy là ngày Đông nhưng cũng khoác giáp sắt, đội mũ sắt, sải bước đi nhanh tới.

Đây chính là danh tướng Đại Minh Du Đại Du đại danh鼎鼎鼎鼎, được xưng Du Long Thích Hổ cùng Thích Kế Quang.

Tên Bả Tổng vừa rồi cùng với mấy tên Trung Quân quan chạy chậm theo sau chủ tướng, đám binh sĩ giữ cửa doanh lại giục mắt một hồi: vị chủ tướng của chúng ta cho dù là quan lớn hơn nữa tới đây cũng tỏ ra ung dung chậm rãi, không cao không thấp, chưa từng thấy ai được lão chạy một mạch ra nghênh đón như vậy.

Du Đại Du trước kiêu ngạo sau cung kính, từ rất xa đã hết sức nhiệt tình hỏi:

- Tần trưởng quan là vị nào? Thật có biện pháp cải tiến thuốc súng sao?

Quả nhiên phải làm như vậy mới thỉnh được vị lão tướng này, Tần Lâm cười hì hì, nhìn lão chấp tay thi lễ:

- Du tướng quân, hạ quan Tần Lâm Cẩm Y Vệ Nam Trấn Phủ Ty, Xế Điện Thương, Tấn Lôi Thương mà quý doanh sử dụng gần đây là do gia nhạc Ngụy Quốc Công trình lên triều đình, hạ quan cũng có chút kiến giải trong chuyện này.

Du Đại Du biết súng kiểu mới là do Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy Nam Kinh trình lên triều đình, nghe Tần Lâm nói là con rể Ngụy Quốc Công, nhất thời đã tin bảy phần chuyện hấn nói có thể cải tiến thuốc súng, lập tức đi tới nắm lấy tay hấn, nhiệt tình tới cực điểm:

- Nào tới đây, mời Tần trưởng quan vào trong. Khụ khụ... mới vừa rồi bản tướng không biết là người, chậm trễ tiếp nghênh, quả thật không phải...

Lục Viễn Chí và các thân binh Hiệu Úy thấy vậy, không nhịn được trong bụng buồn cười, thầm nhủ trong lòng: Du Đại Du cũng thẳng thắn đáng yêu, nói thẳng mới vừa rồi là cố ý không tiếp, lúc này biết Tần trưởng quan có nghiên cứu súng ống kiểu mới cho nên mới vội vàng chạy ra nghênh đón.

Tần Lâm lại âm thầm kêu khổ, tuy rằng Du Đại Du tuổi cổ lai hy, nhưng kinh đạo trên tay vẫn lớn vô cùng, e rằng không kém gì Ngưu Đại Lực trời sinh thần lực, kéo cổ tay hấn tựa như một cái vòng sắt bóp chặt, xương cốt suýt chút nữa bị lão bóp gãy, không nhịn được cười khổ:

- Du tướng quân, chuyện thuốc súng có thể từ từ nói, ngài chỉ cần mạnh tay thêm chút nữa, chắc chắn tay hạ quan sẽ gãy mất.

Sắc mặt Du Đại Du đỏ lên, vội vàng buông tay, ngược ngùng nói:

- Xin lỗi, xin lỗi, bản tướng thời niên thiếu tự cho là hiệp nghĩa, học mấy môn công phu mèo quào, trên tay kinh đạo lớn, làm cho Tần trưởng quan chê cười.

Đâu chỉ công phu mèo quào, năm xưa lão học kiếm thuật cùng cỡi ngựa bắn cung từ Đồng An Nam tỉnh thông trường kiếm Kinh Sở và Thiếu Lâm cao thủ Lý Lương Khâm. Sau khi kiếm thuật đại thành được xưng đệ nhất thiên hạ, cỡi ngựa bắn cung đạt tới cảnh giới bách phát bách trúng.

Năm đó Thiếu Lâm tự danh chấn giang hồ, Du Đại Du một mình một kiếm lên Thiếu Lâm, đánh bại hơn mười vị cao thủ Đạt Ma đường, La Hán đường, làm chúng tăng Thiếu Lâm cam bái hạ phong, thỉnh giáo kiếm thuật của lão. Du Đại Du liền soạn viết Kiếm Kinh, truyền thụ Thiếu Lâm tăng cương nhu, âm dương, công thủ, động tĩnh...

Giang hồ có nói ‘Thiên hạ võ công xuất Thiếu Lâm’, Du Đại Du có thể lấy một mình một kiếm đánh cho hơn mười vị cao thủ Thiếu Lâm cam bái hạ phong, kiếm thuật lợi hại đã là đệ nhất đương thời.

Tần Lâm đã sớm nghe nói kiếm thuật Du Đại Du thiên hạ vô địch, lại nghe lão nói chỉ là công phu ‘mèo ba chân’, nhất thời thoảng động trong lòng.

Vào trong hổ trưởng tướng quân, chia ngôi chủ khách ngồi xuống, chưa uống được mấy hớp trà, Du Đại Du đã vội vàng thỉnh giáo phương pháp cải tiến thuốc súng.

Tần Lâm liền nói một lần phương pháp chế tạo thuốc súng viên.

Ngụy Quốc Công trình cho triều đình chủ yếu là cải tiến súng ống và ngòi giấy kích nổ, sau đó Tần Lâm đột nhiên nhớ tới loại thuốc súng viên. Hắn từng xử lý qua vụ án súng tự tạo, tên tội phạm kia đã dùng biện pháp này làm thuốc súng.

Bột thuốc súng bình thường sau khi trộn lẫn lưu huỳnh, tiêu thạch, than củi... lại với nhau, trên đường vận chuyển lâu dài bị lắc lư, tiêu thạch (KNO_3) nặng hơn sẽ dần dần chìm xuống, than củi hơi nhẹ sẽ chạy lên trên, lúc sử dụng phải lắc cho đều, không thuận tiện chút nào, còn dễ dàng bị ẩm.

Thuốc súng dạng viên chính là trộn tất cả các loại bột vào trong nước, trở thành một hỗn hợp mềm dẻo, sau đó vò thành từng viên nhỏ bằng nhau, cuối cùng mang phơi khô. Như vậy lượng lưu huỳnh, tiêu thạch, than củi... trong mỗi viên đều như nhau, vả lại dính chặt vào nhau, sẽ không vì quá trình vận chuyển mà phân chia ra.

Vả lại thuốc súng dạng viên có thể chống ẩm tốt hơn so với thuốc súng dạng bột.

Phương pháp lúc này rất đơn giản, sử dụng trong quân cũng không phiền phức chút nào, lại có thể giải quyết vấn đề thực tế.

- Ôi chao, thì ra có biện pháp đơn giản như vậy, khụ khụ...

Du Đại Du vỗ đùi, cao hứng luôn miệng ho khan:

- Được rồi, thật ra bản tướng chính là lo lắng Dương phủ ỷ thế hiếp người, cho nên mượn danh nghĩa cấm trại bảo vệ mấy tên quân sĩ. Tần trưởng quan muốn hỏi cứ hỏi, khụ, bắt quá đừng bắt bọn họ đi.

Tần Lâm cười híp mắt chấp tay một cái:

- Đa tạ. Ngoài ra hạ quan còn có một chuyện khác muốn làm phiền Du tướng quân.

Tính tình Du Đại Du thành thật, nghe vậy bèn hỏi:

- Tần trưởng quan có gì căn dặn, cứ nói ra nghe thử, chỉ cần không làm trái với quốc pháp quân kỷ, bản tướng nhất định làm theo.

Tần Lâm cười chỉ chỉ Ngưu Đại Lực:

- Vị Ngưu huynh đệ này của ta có một thân thần lực, lại không hiểu võ công inh. Kiếm thuật Du tướng quân có một không hai thiên hạ, có thể chỉ điểm giúp y đôi chút được chăng?

Lục mập vừa nghe lời này, lập tức chọc chọc vào hông Ngưu Đại Lực bên cạnh.

Tim của Ngưu Đại Lực nhất thời đập thành thịch. Du Đại Du không chỉ là đại tướng nổi danh ngang với Thích Kế Quang, còn là danh gia kiếm thuật số một đương thời. Nếu như được lão chỉ điểm, chắc chắn công phu sẽ đột phá tăng vọt.

Du Đại Du nhìn Ngưu Đại Lực từ đầu đến chân một lần, đầu tiên là ánh mắt sáng chói tinh quang, rất là hài lòng gật đầu một cái, tiếp theo lại thở dài thật dài, tựa hồ hết sức tiếc nuối.

Hành động này của lão tướng quân làm cho Ngưu Đại Lực hồi hộp tim nhảy thành thịch liên hồi. Mà Tần Lâm cũng không hiểu vì sao, không thể làm gì khác hơn là hỏi lão một câu thế nào.

Du Đại Du vuốt bộ râu trắng như tuyết, không nhanh không chậm nói:

- Vị Ngưu huynh đệ này trời sinh thần lực, vốn có tư chất luyện võ rất tốt. Đáng tiếc khi còn bé không gặp phải danh sư, hôm nay lớn tuổi, gân cốt đã cương hóa định hình, không có cách nào luyện những môn võ công tinh diệu trong chốn võ lâm được nữa.

Tần Lâm nghe vậy vô cùng thất vọng, Lục mập nhăn nhó gương mặt nung núc thịt, Ngưu Đại Lực ủ rũ như đưa đám.

Không ngờ rằng lão tướng quân chợt đổi giọng:

- Bất quá, bản tướng còn có một số pháp môn chinh chiến sa trường, trường thương đại kích, đánh đầu thắng đó, chính là công phu dùng lực phá xảo, không biết Ngưu huynh đệ có muốn học hay không?

Du Đại Du là đệ nhất kiếm thuật đương thời, công phu mà lão tự khiếm là đàn độn, e rằng còn ỉnh hơn công phu 'thông minh' của người khác gấp trăm lần.

Ngưu Đại Lực gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, luôn miệng nói muốn học.

- Ngu đàn...

Tần Lâm hận tên này ngu đàn lắc đầu một cái.

Thật là con trâu ngốc...

Lục mập vung chân mập lên đá vào nhượng chân Ngưu Đại Lực:

- Còn không bái sư?

Lúc này Ngưu Đại Lực mới phản ứng kịp, quỳ sụp xuống đất cao hứng dập đầu ba cái với Du Đại Du.

Du Đại Du thấy tâm tính Ngưu Đại Lực thật thà chất phác như vậy cũng hết sức vui mừng, tự tay đỡ y dậy, bày ra dáng vẻ sư tôn, nghiêm trang trình trọng dạy dỗ:

- Chúng ta tập võ luyện công là vì định quốc an bang, sa trường một đao một thương kiếm công danh, ngàn vạn lần không được hiếu dưỡng sinh cường...

Tính tình lão tướng quân thật sự là đằng hoàng đầu ra đấy.

389. Chương 389: Bước Ngoặt Của Vụ Án

Tần Lâm cười chấp tay một cái:

- Du tướng quân kiếm thuật vô song, nếu Ngưu huynh đệ được ba phần chân truyền, tương lai tất thành dũng tướng tung hoành chốn sa trường, hạ quan xin thay Ngưu huynh đệ tạ Du tướng quân.

Du Đại Du lắc đầu một cái, ngược lại đứng dậy, đột ngột cung kính vái chào Tần Lâm thật sâu:

- Tần trưởng quan nói quá lời rồi. Bản tướng truyền cho Ngưu Đại Lực công phu, bất quá có thể địch trăm người mà thôi, ngài cùng lệnh nhạc cải tiến súng ống, thuốc súng, chính là pháp môn sa trường địch hơn vạn người. Hiền nhạc tế truyền Đồ Long thuật, bản tướng truyền chút tài mọn, không thể so sánh với nhau được.

Lục mập cùng Ngưu Đại Lực nhìn nhau mà cười: Tàn trưởng quan chúng ta chiếm tiện nghi khắp nơi, cho tới bây giờ không làm ăn thua thiệt, vừa rồi ăn canh bẻ môn, hiện tại đã lấy được bồi thường nhanh như vậy.

Thủ Bị, Thiên Tổng, Bả Tổng, Kỳ Bài quan, Trung Quân quan... xung quanh ai nấy ngơ ngác nhìn nhau. Du tướng quân của bọn họ từ trước tới nay hết sức uy nghiêm, cho dù là quan lớn tới mức nào tới doanh cũng chưa từng tỏ ra khách sáo như vậy, cấm kỵ quan tuổi trẻ này quả thật cũng không phải là đơn giản.

Bàn về quan hàm, Tàn Lâm chính tứ phẩm Chỉ Huy Thiêm Sự, Du Đại Du lại là chính nhị phẩm Đô Đốc Thiêm Sự, lớn hơn xa. Nhưng bàn về chức vị, quyền lực chưởng Nam Trấn Phủ Ty lại lợi hại hơn Tham Tướng xa doanh không ít.

Mấu chốt Du Đại Du là danh tướng chống Oa đã mấy chục năm, chiến công lừng lẫy. Mặc dù Tàn Lâm cũng phá án tập hung, ra hải ngoại chiêu an, lập không ít công lao, nhưng nếu so với chiến công Du Đại Du huyết chiến mấy chục trận lớn nhỏ, san bằng loạn Oa, lại ra Sơn Tây Đại Đồng chống giặc Mông Cổ xâm lăng, vậy vẫn còn hơi ít.

Tàn Lâm được quá yêu mà kính sợ, vội vàng hai tay đỡ Du Đại Du:

- Lão tướng quân quá khen, hạ quan then không dám nhận.

Trong lòng thầm nghĩ lão nhi này cũng không tới nỗi bất cận nhân tình, luôn luôn đắc tội cấp trên, không ngừng mất chức oan uổng, cả đời lập vô số công lớn vẫn còn làm Tham Tướng xa doanh giống như lời đồn đãi.

Nói chưa dứt lời, Du Đại Du đứng thẳng người ho khan hai tiếng, ngẩng nhìn bốn phía, lại cất giọng sang sảng như hồng chung nói:

- Mới vừa rồi bản tướng vái chào là kính Tàn Chỉ Huy cùng lệnh nhạc thông minh tài trí cải tiến hỏa khí, không phải là kính Tàn Chỉ Huy tuổi còn trẻ đã làm đến chưởng Nam Nha Cẩm Y Vệ, càng không phải là kính lệnh nhạc Ngụy Quốc Công quyền thế hiển hách.

Chúng ta đã hiểu, chức vị quan quân xa doanh trong trung quân trưởng ai nấy đều ưỡn ngực ngẩng đầu, có một vị tướng quân có thể so với Chu Á Phu Hán triều như vậy, bọn họ rất kiêu ngạo.

Ta cũng đã hiểu, Tàn Lâm dở khóc dở cười, rốt cuộc minh bạch tại sao Du Đại Du cả đời không thăng nổi, nói cách khác lão đầu này có thể làm được Tham Tướng xa doanh, cũng đã coi là một kỳ tích. Nếu không phải Trương Cư Chính cùng Binh bộ Thượng Thư Phương Phùng Thời yêu tài, sợ rằng với tính tình Du Đại Du đã sớm vào ngục từ lâu.

Quyết định sang năm mới Ngưu Đại Lực sẽ đến xa doanh theo Du Đại Du tập võ, sau đó chuyển tới chính đề, Trung Quân quan đi gọi ba tên quân sĩ mắt thấy Trần Minh Hào cùng Ma Sư Gia đánh nhau tới, nghe Tàn Lâm tra hỏi.

Ba tên binh sĩ này theo Trung Quân quan đi tới, vừa nói vừa cười, trên người y phục ấm áp, trên mặt sạch sẽ, hoàn toàn không có vẻ gì là suy sụp tinh thần. Người khác nhìn qua lập tức biết không phải là cấm trại bắt bố gì, mà là Du Đại Du bao che con cái, bảo vệ bọn họ.

Trung Quân quan đã sớm nói qua nguồn cơn, ba tên binh sĩ thấy Tàn Lâm đang ngồi trước hết hành quân lễ với Du Đại Du, sau đó nhìn về phía hán ôm quyền.

Thái độ Tàn Lâm cực kỳ hòa hoãn:

- Các vị không cần sợ, bản quan ở Cẩm Y Vệ chấp chưởng Nam Trấn Phủ Ty, Hiệu Úy, Lực Sĩ, Đại Hán tướng quân phạm pháp tất cả thuộc về ta quản, là vì án Trần Minh Hào đến chỗ này hỏi các người một chút.

Ba người không lên tiếng nói, đều nhìn Du Đại Du.

- Nhìn bản tướng làm cái gì? Tàn trưởng quan hỏi, các người cứ đáp đúng theo sự thật, không cho nói láo, có bản tướng ở đây, không ai có thể làm gì được các người.

Du Đại Du nghiêm mặt hổ, nhìn như hù dọa người, trên thực tế trấn an cho binh sĩ thủ hạ của mình.

Du lão tướng quân bao che con cái quả nhiên danh bất hư truyền.

Tần Lâm cũng không vạch trần chuyện này, Du Đại Du chịu dạy Ngưu Đại Lực võ công đã là vô cùng may mắn, không có khả năng ai ai cũng dễ nói chuyện như Mã Đức Bảo Mã Tham Tướng đại doanh Chiết binh ở Nam Kinh.

Ba tên binh sĩ lại càng yên tâm, lúc này mới nhìn Tần Lâm ôm quyền:

- Không biết Tần trưởng quan muốn hỏi gì, thuộc hạ thành thật trả lời là được.

Tần Lâm liền hỏi thăm tình huống cụ thể ngày đó đánh nhau, nhất là quá trình Ma Sư Gia gia nhập xung đột, cùng với rốt cuộc trên đầu y là bị ai đánh trúng, có thấy rõ xác thực hay không.

- Ôi, quả thật Trần lão ca vô cùng xui xẻo...

Tên quân sĩ đầu tiên thở dài, lắc đầu liên tục:

- Vốn là Ma Sư Gia không có động thủ, chỉ có năm sáu tráng đinh trẻ tuổi vây quanh Trần lão ca đánh. Mới đầu y còn chịu đựng, đến khi bị đánh nóng nảy mới hoàn thủ, cũng không biết chuyện gì xảy ra lại đánh tới trên đầu Ma Sư Gia, lập tức đánh y ngã lộn nhào ngay tại chỗ.

Tên quân sĩ thứ hai cũng vô cùng tiếc nuối:

- Trưởng quan, Trần lão ca đánh đám tráng đinh cũng không có chuyện gì, tên nào cũng thân thể cường tráng, không sao cả. Không hiểu vì sao lại đánh trúng Ma Sư Gia, họ Ma giống như cây chuối bị phạt gốc, một quyền gục xuống, sau đó lại chết đi, quả thật chính là oan nghiệt kiếp trước của Trần lão ca.

Ngưu Đại Lực tỉnh tỉnh mê mê không nghe ra được chuyện gì, tên mập lại nghĩ được có mùi gì khác thường, bất quá đầu óc vẫn cảm thấy u mê, còn thiếu một bước mới có thể vào cửa, không thể nghĩ ra được.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỗ nào có cái gì không đúng? Tên mập nhăn nhúm mặt mày, ra sức suy nghĩ.

- Ý của các người là, Ma Sư Gia cũng không có đánh nhau với Trần Minh Hào, Trần Minh Hào chỉ đánh trúng đầu y một cái thôi sao?

Tần Lâm đột nhiên đưa ra câu hỏi.

Giống như trong bóng tối lóe lên một đạo thiểm điện, lập tức thức tỉnh Lục Viễn Chí, tên mập chợt vỗ vỗ đùi: đúng rồi, chính là chỗ này có cái gì không đúng!

Rốt cục là Tần Lâm tìm ra nguyên nhân trước, trên y phục Ma Sư Gia nhiều chỗ hư hại, đầu gối, cánh tay cũng có vết máu bầm. Nếu biết y đánh nhau xong mới chết, như vậy đương nhiên lúc nghiệm thi ai ai cũng cho rằng là vết thương do đánh nhau mà có.

Không ngờ rằng theo như lời kể của mấy tên quân sĩ này, Trần Minh Hào cũng chỉ đánh vào đầu Ma Sư Gia một quyền, như vậy rất nhiều vết thương còn lại trên người y là từ đâu mà có?

- Chẳng lẽ, chẳng lẽ...

Tên mập trầm ngâm, chợt lớn tiếng nói:

- Có phải là sau khi Ma Sư Gia tách ra cùng mọi người, lại bị người nào đánh ột trận nữa, trận đòn thứ hai này mới là nguyên nhân chính khiến cho y mất mạng?

390. Chương 390: Giám Định Nguyên Nhân Cái Chết

Tất cả mọi người không tự chủ được gật đầu, cảm thấy có chút đạo lý.

Duy chỉ có Tần Lâm khoe miệng hơi nhếch lên một chút, cười chế nhạo nói:

- Tên mập người còn phải trở về luyện lại, nhờ Thái sư phụ dạy thêm một phen.

Lục Viễn Chí chớp chớp mắt, không hiểu chuyện gì xảy ra.

- Tên mập, đệ học ở y quán lâu như vậy, không biết rằng sau khi gió độc vào đầu, tai ù mắt mờ, đầu óc hôn mê bất tỉnh sao?

Tần Lâm ung dung nhàn nhã uống một hớp trà, chậm rãi nói:

- Suy nghĩ cẩn thận thêm một chút, những vết thương còn lại khắp trên thân thể người chết...

- Là chính y ngã bị thương!

Tên mập đã thông suốt, nhất thời bừng tỉnh ngộ.

Sau khi trong đầu xuất huyết, áp lực não bộ gia tăng, cơ quan não bị chèn ép khiến cho người ta hôn mê, ù tai, đi lảo đảo. Nếu như ra máu tương đối mau, áp lực gia tăng lớn, lập tức ngã lăn ra đất tê liệt thậm chí tử vong. Nếu như ra máu chậm, quá trình có thể kéo dài chừng mấy ngày, người mắc bệnh lúc nào cũng đi lảo đảo, không thể giữ được thăng bằng, luôn trong trạng thái loạn choạng vấp ngã cho đến khi hậu quả nghiêm trọng hơn xuất hiện.

Bởi vì trăm miệng một lời nói Ma Sư Gia chết vì đánh nhau, có định kiến này từ trước, lúc nhìn vào nhiều vết bầm trên người y bèn cho là đánh nhau tạo thành, không ngờ rằng là sau khi trong đầu y xuất huyết đã khiến cho đầu óc bất tỉnh, tự mình ngã bị thương.

Ngay cả Tần Lâm kinh nghiệm phong phú cũng bị sai lầm từ đầu, chuyện này cũng thật sự là hiếm có.

Thấy Du Đại Du cùng đám quân sĩ trong doanh vẫn còn đang ù ù cạc cạc, Tần Lâm lại giải thích chuyện này một phen bằng Trung y, sau khi gió độc vào đầu, mắt mờ tai điếc...

- Chẳng trách nào...

Tên quân sĩ thứ ba có mặt tại hiện trường rất là bội phục nhìn Tần Lâm:

- Trưởng quan đúng như thấy tận mắt, đúng là lúc Ma Sư Gia kia tới, bước qua ngưỡng cửa Trần gia cũng có hơi lảo đảo. Sau đó không hiểu vì sao ngã xuống, giống như là y tiến lại gần đưa đầu ra cho Trần Minh Hào đánh.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều nhìn y giống như không hề quen biết, Lục mập ặc một tiếng trong cổ, xông tới chộp lấy y gần giọng hỏi:

- Người... Người nói cái gì?

Tần Lâm nhẹ nhàng thả chén trà xuống bàn, ánh mắt híp lại, thở ra một hơi thật dài:

- Xem ra, chúng ta phải cưa đầu nghiệm thương rồi.

Tần Lâm an bài các Hiệu Úy thông báo cho các bên có liên quan vụ án sáng mai đến Uyển Bình huyện nha nghiệm thi định án, sau đó dẫn người rời khỏi xa doanh trở về thành. Lúc này sắc trời đã sắp tối, về nhà nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau thức dậy đã là Ba Mươi Tết.

Từ Tân Di thức dậy còn sớm hơn cả Tần Lâm, Tần Lâm thấy bộ dáng của nàng, không khỏi sợ hết hồn: trên Kim Bảo quan cài ba con khổng tước ngọc, hai con khổng tước vàng, trong miệng khổng tước ngậm hạt châu. Đầu tóc đen nhánh của nàng được búi lên cao, cắm chên chéch một cây trâm vàng. Thân nàng khoác một chiếc trường bào màu đỏ thêu khổng tước mây lành, lưng đeo thắt lưng màu tím bằng gấm kết hạt châu, mặc trường quần có thêu hoa văn vàng.

Vóc người Từ Tân Di cao ráo cân đối, mặc y phục này giống như một con phượng hoàng xinh đẹp.

Thế nhưng chính nàng cũng không tự tin, sửa sang y phục lại một chút sau đó bĩu môi hỏi:

- Chớ có trơ mắt mà nhìn như vậy, chàng nói thử xem thiếp mặc y phục này thế nào?

- Muốn gần gũi một chút không?

Tần Lâm gãi đầu một cái, bất ngờ thốt ra một câu như vậy.

Từ Đại tiểu thư đỏ bừng mặt mũi, nghiêng rằng nghiêng lợi, tát một cái đảy Tần Lâm ngã trở lại giường:

- Đi tìm chết, gần cái đầu chàng!

Mặc nghiêm chỉnh như vậy là muốn đi thăm thân thích.

Triều Đại Minh một nhà công thần phong hai Quốc Công, chỉ có con cháu Trung Sơn Vương Từ Đạt. Con trai lớn Từ Huy Tổ thừa tập tước vị, chính là hệ của Ngụy Quốc Công Nam Kinh, đời đời trấn Kim Lăng. Con thứ Từ Tăng Thọ trong loạn Tĩnh Nạn theo phò Yên Vương Chu Lệ, con cháu thụ phong Định Quốc Công, phong ở kinh sư, đời đời đứng đầu đám huân thần quý thích.

Ngụy Quốc Công cùng Định Quốc Công vốn là đồng nguồn, mặc dù cũng đã truyền thừa sáu bảy đời, một bên lại ở Nam Kinh, bên kia ở kinh sư, nhưng thời này hết sức coi trọng tông tộc. Trong quan trường cùng họ với nhau, tuy rằng đại bác bản không tới nhưng cũng phải xếp cao thấp, đừng nói là hai phủ Ngụy, Định đều là con cháu Từ Đạt. Hai phủ vô cùng thân thiết với nhau, cũng giống như Vinh Ninh Nhị phủ trong Hồng Lâu Mộng.

Định Quốc Công hiện nhiệm đời này là Từ Văn Bích, hiện phong Thái Tử Thái Phó, dẫn dắt Hậu Quân Đô Đốc phủ, tính theo bối phận chính là đường huynh Từ Tân Di. Dù sao cũng là đường huynh không cùng chi trong gia tộc, cho nên Từ Tân Di đi thăm phải ăn mặc nghiêm chỉnh một chút, tránh cho coi thường huynh tấu.

Tần Lâm nghe nói là đi thăm thân thích, áy náy gãi đầu một cái:

- Thật là không đúng lúc, vi phu phải giải quyết vụ án...

Một ngón tay thon dài nhẹ nhàng đặt trên môi hắn, Từ Tân Di cười khanh khách:

- Ngày hôm qua thiệp đã biết rồi, không sao cả, chàng đi đi, buổi tối thiệp chờ chàng.

Tần Lâm trong lòng ấm áp, ôm lấy Đại tiểu thư hôn một cái thật mạnh lên gương mặt bánh mật của nàng.

- Đáng ghét, làm hư trang điểm của người ta!

Từ Đại tiểu thư múa may quả đấm, Tần Lâm cười lớn chạy ra khỏi phòng.

Tần Lâm mang theo Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực và thân binh Hiệu Úy chạy thẳng tới Uyển Bình huyện nha. Lúc này Huyện Lệnh Hoàng Gia Thiện, khổ chủ Mao thị cùng hai huynh đệ nàng, phụ thân của nghi phạm Trần Minh Hào Trần lão đầu đều có mặt đầy đủ. Mao thị còn gọi mấy tên gia đình Dương phủ giao hảo với Ma Sư Gia khi còn sống, bên cạnh Trần lão đầu còn có mấy tên quân sĩ xa doanh từng mục kích vụ ẩu đả.

Hoàng Gia Thiện vừa thấy Tần Lâm, liền chấp tay thi lễ:

- Năm hết Tết đến, trưởng quan còn phải chịu đựng gió Bắc ra khỏi thành, tận chức trách như vậy, hạ quan bội phục, bội phục!

- Nhân mạng tày trời, chúng ta phá án cũng phải thận trọng một chút...

Tần Lâm cười chấp tay một cái, hàn huyên đôi câu.

Hoàng Gia Thiện coi như là vô cùng sáng khoái trong số quan văn, chờ Tần Lâm uống một hớp trà liền vội vàng hỏi xem rốt cuộc vụ án có tiến triển gì, mà cố ý gọi tất cả người liên quan đến huyện nha như vậy.

Tần Lâm không nhanh không chậm nói một lần tình huống ngày hôm qua điều tra, cuối cùng hắn nói đến các quân sĩ mục kích đã chứng thực, Ma Sư Gia tiến vào ngưỡng cửa Trần gia đã vấp một cái, đi bộ cũng có hơi lão đảo, Hoàng Gia Thiện nghe tới đây bèn ủa một tiếng, xoa xoa huyệt Thái Dương, như có điều suy nghĩ.

Bọn Mao thị không biết nguồn cơn ra sao, nhưng cũng có thể đoán được bất lợi đối với phe mình, ai nấy mở to hai mắt nhìn Tần Lâm.

- Đầu óc choáng váng, bước chân không ổn là triệu chứng gió độc vào não!

Tần Lâm nhẹ nhàng đập bàn:

- Cho nên ta đoán, rất có thể Ma Sư Gia đã có bệnh trước khi đi Trần gia, rốt cuộc Trần Minh Hào đánh có quan hệ với cái chết của y hay không, quan hệ bao lớn, còn phải mở hộp sọ kiểm nghiệm mới có thể xác định!

Mao thị nghe đến đó nhất thời sắc mặt liền thay đổi, khoe miệng giật giật mấy cái, nằm lăn ra đất kêu khóc:

- Trời ơi, quan viên bị Trần gia mua chuộc, oan uổng... lão đầu tử nhà ta chết thật là oan uổng...

Mấy tên gia đình Dương phủ cũng liếc mắt nhìn nhau, mặc dù có chút sợ hãi Tần Lâm, rốt cuộc vẫn nhắm mắt cất tiếng đồng thanh nói:

- Tần trưởng quan, Ma Sư Gia cũng không có bước đi lão đảo, vị quan gia kia hẳn là nhìn lầm rồi?!

- Thối lắm!

Quân sĩ xa doanh giận dữ quát:

- Gia gia là điều thương thủ, tấm bia cách xa một trăm bước còn thấy rõ, một người sống sờ sờ cách năm ba bước đi đứng thế nào chẳng lẽ còn có thể nhìn lầm sao?

Tần Lâm thấy phản ứng Mao thị, trong lòng càng tin chắc vào phán đoán của mình, khẽ vỗ bàn một cái:

- Không nên cãi, rốt cục đã xảy ra chuyện gì, chỉ cần mở hộp sọ kiểm nghiệm, chắc chắn sẽ biết rõ chân tướng.

Mao thị luống cuống, lăn lộn dưới đất gào khóc:

- Hôn quan giết người, đáng thương cho lão đầu tử nhà ta, chết yểu không minh bạch còn bị tàn hủy thi thể, trên đời này nào có đạo lý này. Lão nương phải đi Thuận Thiên phủ tố cáo, phải đánh trống kêu oan mới được.

Hoàng Gia Thiện cau mày, quả thật không phải là có thể tùy tiện giải phẫu thi thể, bản thân tàn hủy thi thể chính là tội danh, Ngộ Tác quan phủ nghiệm thi chủ yếu là lấy kiểm tra bên ngoài thân thể làm chủ. Nếu như Mao thị đi kiện cáo khắp nơi, chờ cấp trên phân xử, chấp thuận nghiệm thi, e rằng thi thể Ma Sư Gia đã thối rửa, làm sao kiểm nghiệm được nữa?

Tần Lâm ung dung điềm tĩnh, dùng sức vỗ bàn một cái:

- Thối lắm! Chuyện này liên quan với thuộc hạ Đại Hán tướng quân Trần Minh Hào thuộc cấm y thân quân Đô Chỉ Huy Sứ Ty ta. Y đang làm nhiệm vụ trong cung, ai mà biết được án này có mưu đồ gì khác hay không. Nói không chừng phía sau còn cất giấu âm mưu phản bội nghịch, đương nhiên không thể thẩm tra giống như án mạng bình thường. Bản quan muốn mở hộp sọ nghiệm thương, cũng muốn xem thử ai dám ngăn trở!

Cho dù là Mao thị điêu ngoa tới mức nào, nghe lời nói này cũng bị dọa sợ đến vãi ra quần, hai tên huynh đệ to xác của nàng cũng ngậm miệng không dám lên tiếng nói.

Mấy nha dịch, quan bà hiểu chuyện, bèn dùng lời lẽ ngọt nhạt khuyên nhủ:

- Nàng muốn chống cự lại Cấm Y Vệ sao? Cho nàng tội danh mưu phản bội nghịch bắt vào trong thiên lao, lúc ấy kêu trời không thấu kêu đất không nghe, đó mới gọi là sống không bằng chết.

- Mao đại tẩu, vị Tần trưởng quan này là nàng không đắc tội nổi, lão nhân gia nhổ ra sợi lông cũng còn to hơn eo lưng nàng...

Tần Lâm thành khùng long rồi, sợi lông cũng còn to hơn eo người, có thể tưởng tượng được thân thể hần khổng lồ tới mức nào.

Mao thị cùng hai huynh đệ nàng cũng tán thành mở hộp sọ khám nghiệm, không dám chống lại Tần Lâm nữa.

Hoàng Gia Thiện ở bên cạnh thấy buồn cười, thầm nhủ trong lòng: Mao thị này thật là rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, bất quá cũng may ác nhân tự có ác nhân trị, nếu không phải là Tần Lâm

thủ đoạn tàn nhẫn, cũng không đối phó được dân phụ điêu ngoa như Mao thị. Nếu đổi lại là mình chậm rãi nói đạo lý với nàng, đó mới là tú tài gặp binh đao, có lý cũng không nói được.

Các vị nha dịch liền kéo quan tài đóng băng vào trong sân nha môn, trải chiếu cỏ, bưng nước trong tới, làm công việc chuẩn bị trước khi giải phẫu.

Tần Lâm cười sờ sờ mũi, trước đây hẩn phá án Hà Nhị Lang mượn phụ thân chết vụ hãm y quán Lý thị ở Kỳ Châu, vì giải phẫu thi thể, bắt đắc dĩ phải dùng tính mạng đánh cuộc với Hà Nhị Lang, mạo hiểm sung quân lưu đầy mới có thể tra rõ vụ án. Lần này Mao thị còn cay nghiệt hơn Hà Nhị Lang, nhưng hẩn chỉ nói vài câu đã dọa cho nàng sợ hãi không dám loạn động, vô cùng thuận lợi bắt đầu giải phẫu nghiệm thi.

Trước khác nay khác, hiện tại trên người hẩn khoác chính tứ phẩm Phi Ngự phục, làm đường thượng quan Cẩm Y Vệ trưởng Nam Nha.

Quyền lực quả thật là thứ tốt, bất kể làm chuyện tốt hay chuyện xấu cũng rất tiện lợi, vận dụng thế nào quan trọng là ở lòng mình.

Bọn nha dịch chuẩn bị kỹ càng, đem thi thể từ trong quan tài ra đặt trên chiếu cỏ.

Tần Lâm khề mỉm cười, nhìn Lục Viễn Chí đưa tay ra mời:

- Huynh đệ, đệ làm đi.

- Tần ca, huynh ác quá...

Tên mập ném cho Tần Lâm một cái nhìn u oán, chỉ được đáp lại bằng ánh mắt trợn trắng.

Thật ra thì tên mập đã sớm biết có chuyện này, cũng đã chuẩn bị tinh thần trước, chẳng qua là theo thói quen từ một góc độ khác bày tỏ lòng kính ngưỡng của mình đối với trưởng quan, sau đó mở túi da trâu ra chuẩn bị động thủ.

A... bộ khoái, Ngộ Tác Uyển Bình huyện nha đều trợn tròn mắt, chỉ thấy trong túi da trâu đựng vô số loại công cụ như móc câu, dao, cưa... có rất nhiều thứ mà bọn họ không biết tên, toàn là chế tạo bằng thép ròng, nhìn qua sáng chói hoa mắt.

Nhìn khí thế như vậy ai ai cũng biết hết sức bất phàm, vốn tất cả mọi người cho là tên mập này không có bản lãnh gì lớn, kết quả đến đây mới phát giác nhìn lầm.

Tên mập mơ hồ có chút đắc ý, nhìn Tần Lâm chớp chớp mắt, ý tứ là Tần ca không tự thân xuất mã, đến phiên đệ tạo danh tiếng.

Tần Lâm cười thâm: danh tiếng này nhường cho đệ đó...

Tên mập quả nhiên hung hãn, đầu tóc thi thể đã được cạo trọc, y bèn lấy bút lông ra vẽ đường trên đầu trước, sau đó nhìn Tần Lâm một cái, sau khi được Tần Lâm cho phép mới cầm cưa thép nhỏ lên, không nói nửa lời bắt đầu cưa theo đường vừa vẽ.

Trời ơi...

Một mảnh tiếng kêu thất thanh sợ hãi vang lên, cho dù là các lão bộ khoái đã quen thấy người chết cũng phải ngoảnh mặt đi nơi khác, không dám nhìn cảnh tượng cưa đầu người chết này.

Nhưng cho dù là mắt không nhìn thấy, cưa tên mập cắt vào da thịt, xương sọ, thanh âm kéo kẹt nổi bật vô cùng, truyền vào trong tai từng người, khiến cho người ta cảm thấy rùng mình sởn ốc, toàn thân trên dưới nổi da gà.

Tên mập mới cưa mấy cái, rất nhiều người đã không chống nổi, sắc mặt tái nhợt quay đầu chạy ra khỏi sân.

Rất nhanh dân chúng kinh sư đã phát hiện, một đám đông nha dịch, quan bà và rất nhiều người khác nhanh chóng ủa ra khỏi cửa nha môn Uyển Bình huyện, sau đó tranh nhau nôn mửa trên mặt đất.

May là Hoàng Gia Thiện trong đám quan văn coi như là gan lớn như đầu, vào lúc này cố nén không nôn ra ngoài, nhưng sắc mặt cũng xám như tro tàn, sau lưng mồ hôi lạnh tuôn ra. Y vô cùng kinh ngạc nhìn Tần

Lâm thần sắc không thay đổi chút nào, thậm chí có vẻ hứng chí nhìn thủ hạ cửa đầu người, thẳm nhủ trong lòng:

“Ứng khuyến Xưởng Vệ quả nhiên tàn độc, nhìn bộ dáng như vậy, nhất định là Tần trưởng quan thường hay cửa đầu người trong chiếu ngục thiên lao.”

- Xong rồi!

Tên mập cửa theo đường vẽ trước đó, chỉ cửa đứt da thịt bên ngoài và xương hộp sọ, cơ quan não bên trong vẫn còn nguyên vẹn không tổn hao gì. Y cười híp mắt mở nắp Thiên Linh Cái cầm ở trên tay, cũng không sợ, giống như đang cầm một mảnh xương đầu heo.

391. Chương 391: Hạo Nhiên Chính Khí

Tần Lâm đến gần, chỉ liếc mắt nhìn, lập tức cười khàn khạch xấu xa.

Gió Bắc gào thét, bên trong Uyển Bình huyện nha yên tĩnh, quan tài mở ra toang hoác, tử thi bị cửa mở hộp sọ lộ ra não bộ, tên mập máu me đầy tay còn đang nắm nắp hộp sọ vừa cửa xuống, lại thêm phối hợp tiếng cười quái dị của Tần Lâm, vào giờ phút này, coi như gan lớn như Hoàng Gia Thiện cũng nổi da gà lên khắp người.

- Hoàng Huyện Lệnh, có thể thả Trần Minh Hào vô tội được rồi...

Tần Lâm lệnh cho nha dịch thả người.

Sắc mặt Hoàng Gia Thiện không dễ coi chút nào, nghiêng mặt lên nhìn thi thể, thanh âm hơi khàn khàn:

- Hạ quan, hạ quan không hiểu ý của Tần tướng quân.

Tần Lâm cười vẩy vẩy tay:

- Tối đây, mời Hoàng Huyện Lệnh xem thử nơi này, nhìn qua sẽ biết.

Cho dù là Hoàng Gia Thiện can đảm không giống với quan văn bình thường, cũng móc ra khăn tay không ngừng lau mồ hôi lạnh, nào dám đi xem thi thể bị cửa mở hộp sọ kia.

Lục mập hảo tâm hảo ý khuyên y:

- Chuyện này không có gì nghiêm trọng, Hoàng phụ mẫu, người chỉ cần nghĩ đây là óc heo là được, chẳng lẽ trong nhà người ăn lẩu chưa từng ăn óc heo bao giờ sao?

Nếu là Tần Lâm nói như vậy cũng cửa chắc có tác dụng, nhưng Lục mập mở miệng làm cho khơi dậy can đảm trong lòng Hoàng Gia Thiện, thẳm nhủ trong lòng: không can đảm bằng chương Nam Nha Cẩm Y Vệ Tần trưởng quan chuyên môn, cũng không sao, chẳng lẽ ngay cả tên Bá Hộ mập mạp này cũng không bằng sao? Bản quan là con cháu Nho môn, Hạo Nhiên Chính Khí bưng bưng, vì sao phải sợ một thi thể như vậy?

Hoàng Gia Thiện lấy hết can đảm, chậm rãi di chuyển ánh mắt, nhìn từ hai chân khô héo tái nhợt của người chết dần dần di chuyển lên trên. Da người chết màu xanh trắng, mạch máu khô héo đáng sợ vô cùng. Cuối cùng y lấy hết can đảm còn lại trong thân thể mới nhìn lướt qua gương mặt tái nhợt, thấy được cái đầu đã bị mở hộp sọ, để lộ cơ quan não ra giữa ban ngày.

Không biết mới là đáng sợ nhất, nếu đã thấy rồi, vượt qua nỗi sợ mạnh mẽ nhất ban đầu, sau đó sẽ không còn sợ như trước nữa.

Hạo Nhiên Chính Khí, Hạo Nhiên Chính Khí... Hoàng Gia Thiện thẳm nhủ trong lòng, cường bách mình tưởng tượng não người thành não heo, như vậy hồi lâu mới định thần lại.

Tần Lâm hiểu được người thường lần đầu quan sát giải phẫu, muốn khắc phục chứng ngại tâm lý tương đối chặt vật, cho nên cũng không thúc giục y, chờ thần sắc y dần dần bình phục mới cười híp mắt nói:

- Hoàng Huyền Lệnh, ngươi nhìn ra đầu mối gì không?

Lục mập cũng muốn trêu ghẹo, cầm Thiên Linh Cái, để mặt có da đầu quay về phía Hoàng Gia Thiện, đặt bên cạnh đầu thi thể đã được mở ra.

- Ôi chao, không đúng!

Hoàng Gia Thiện vô cùng thông minh, thuộc về loại người vừa điểm liền hiểu, lập tức nhìn ra chỗ không đúng.

Vết thương sưng lên trên da đầu nằm ở vị trí lệch sang trái về phía sau đỉnh đầu một chút. Nhưng máu ứ bên trong não lại nằm ở bán cầu não bên phải hơi lệch về phía trước, hoàn toàn không khớp với vết thương ngoài da.

Quyền của Trần Minh Hào đánh vào phía sau bên trái, vì sao lại ứ máu ở phía trước bên phải?

- Đây rõ ràng cũng không phải là bị Trần Minh Hào đánh tạo thành thương tích, mà là Ma Sư Gia vốn đã trúng đầu phong!

Tần Lâm chém đinh chặt sắt đưa ra kết luận.

Bệnh của Ma Sư Gia theo cách nói của y học hiện đại là lớp chất trắng nằm dưới vỏ não xuất huyết, đưa tới trúng phong, chết đi đột ngột. Triệu chứng thường thấy: người mắc bệnh xuất huyết có nhanh có chậm, chậm giống như Ma Sư Gia, trước sau có thể kéo dài chừng mấy ngày, cho đến khi triệu chứng biến chuyển nghiêm trọng đoạt đi tánh mạng của y, nhanh có thể trong nháy mắt sẽ làm cho người mắc bệnh bất tỉnh nhân sự.

Lớp chất trắng nằm dưới vỏ não xuất huyết vừa có thể là nguyên nhân bản thân, tỷ như máu tụ thành cục bên trong động mạch não, hoặc do các bệnh như cao huyết áp, xơ vữa động mạch... đưa tới. Ngoài ra cũng có thể do ngoại thương gây ra, tỷ như bị lực mạnh đánh vào đầu bị thương.

Nếu như là bạo lực đánh, vị trí xuất huyết phải tương ứng với vị trí ngoại thương, tuyệt không thể nào quyền đánh phía sau bên trái, ra máu phía trước bên phải.

Cho nên giải thích duy nhất chính là, Ma Sư Gia vốn là có sẵn bệnh mạch máu não xuất huyết chậm rãi, đưa tới cái chết, không có liên quan gì tới người khác.

Có quân sĩ thấy Ma Sư Gia trước khi bị Trần Minh Hào đánh đã bước chân lão đảo, dễ dàng vấp ngã, chính là minh chứng khi đó y đã phát sinh xuất huyết não.

Trần Minh Hào đánh chỉ là tình cờ, không có liên hệ gì với cái chết của Ma Sư Gia, đương nhiên vô tội được tha.

Tần Lâm nói sơ qua lý luận gió độc vào não của Trung y ọi người nghe. Thật ra thì cho ra kết luận là rất đơn giản, căn bản không cần kiến thức y học cao siêu gì, bởi vì rõ ràng là vị trí vết sưng da đầu khác xa vị trí xuất huyết bên trong não, chuyện này đã nói rõ phần lớn vấn đề.

Nhìn qua lập tức thấy hết.

- Thì ra là như vậy...

Hoàng Gia Thiện thở dài gật đầu liên tục:

- Rốt cuộc là Tần trưởng quan minh xét không sai mấy may, bản quan cũng từng tự xưng là đọc thuộc Hình Danh, đến khi xử vụ án thật sự mới biết mình vẫn còn kém rất xa.

Kết luận như vậy đã hết sức rõ ràng, Hoàng Gia Thiện liền ra lệnh nha dịch thả Trần Minh Hào ra.

Mao thị cùng hai huynh đệ nàng không can thiệp, mới vừa rồi bọn họ tránh ở một bên không dám nhìn, vào lúc này lại hùng hổ xông tới, kêu trời kêu đất:

- Hôn quan, hôn quan... rõ ràng là trong óc có máu, vì sao không phải là bị họ Trần đánh gây ra? Các người bảo vệ cho nhau, ức hiếp dân chúng yếu ớt...

Dân chúng yếu ớt... Tần Lâm thiếu chút nữa phun ra ngoài, thầm nhủ trong lòng: rõ ràng chồng nàng Ma Sư Gia giúp Trụ làm ác đi theo Dương phủ, chuyên môn ức hiếp dân chúng yếu ớt mới phải.

Trơ mắt nhìn mười tám mẫu ruộng đất, tính ra hơn ba trăm lượng bạc bồi thường nháy mắt biến mất không tăm tích, chẳng phải là vịt nấu chín trong nồi bay đi? Hai tên đệ đệ Mao thị tức gần nổ phổi, trừng mắt lải nhải:

- Trên đời này không còn vương pháp sao? Người yên lành như vậy vì sao ra máu trong đầu, nhất định là bị đánh...

Người yên lành? Tần Lâm nghe thấy Mao thị cùng hai đệ đệ nàng đến bây giờ còn đang trợn mắt nói mò, dám cả gan phủ nhận chứng cứ, không khỏi dùng dùng nỗi giận, giơ tay chụp lấy cổ áo hai đệ đệ nàng kéo tới bên cạnh thi thể, gần giọng hỏi:

- Các người cũng dám nói ba chữ ‘người yên lành’ sao? Bản quan tra nghiệm thi thể loại này cũng không phải lần đầu, trong nào y ứ máu ít nhất đã có ba ngày. Nói cách khác mấy ngày gần đây đều chóng mặt buồn nôn, đi không vững, hoa mắt ù tai, các người ở chung nhà chẳng lẽ không biết chút nào, còn mặt mũi nói là ‘yên lành’ sao?

Mặc dù hai tên này có thân hình to lớn, nhưng lại không dám giẫy dụa dưới tay Tần trưởng quan chương Nam Nha. Bị hấn kéo tới bên cạnh thi thể, vừa thấy tỷ phu vừa mới còn sống sờ sờ đã biến thành thi thể, Thiên Linh Cái còn vạch trần, tổ chức nào xám trắng lộ ra ngoài, bị cửa cửa đứt một vòng tròn ghê rợn...

Trời ơi, hai huynh đệ cảm thấy đáy quần nóng ướt...

Tần Lâm ném bọn họ xuống giống như ném chó chết, phun ra một bãi nước bọt:

- Con bà nó, muốn giở trò gì?!

Lại đưa ánh mắt chuyển sang Mao thị, nữ nhân này né tránh sang bên, ánh mắt lén lút không dám nhìn thẳng Tần Lâm. Đúng như hấn dự đoán, bệnh tình nào ra máu của Ma Sư Gia phát triển tương đối chậm chạp, cuối cùng mới đột nhiên bộc phát, mấy ngày trước đó vẫn có triệu chứng hôn mê, nhức đầu... Mao thị là lão bà của y, có lý nào trong lòng không rõ?

Nếu như nói ngay từ đầu nàng vẫn chỉ là vui vẻ vì trượng phu chết để lại gia sản thụ dụng, vừa có thể lấy được mười tám mẫu ruộng đất Trần gia bồi thường, như vậy sau đó biết rõ những triệu chứng của Ma Sư Gia mà cố ý giấu giếm, đã có dấu hiệu vu cáo hãm hại.

Tần Lâm bị bọn họ quần lấy làm cho nổi nóng, lại thêm hấn điều tra vụ án chính là muốn tra rõ đầu đuôi gốc ngọn, cho nên quét nhìn Mao thị cùng hai huynh đệ nàng, cùng với gia đình Dương phủ, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo, cười khàn khàn gần giọng nói:

- Không phải nói người đang yên lành trong đầu sẽ không ra máu sao? Hừ hừ, bản quan sẽ làm cho các người tâm phục khẩu phục.

Đứt lời hấn tự mình động thủ, lấy trong túi da trâu ra một con dao nhỏ hàn quang lấp lánh.

- Ôi, Tần ca muốn đích thân xuất thủ!

Lục mập liên tiếp kéo Ngưu Đại Lực.

- Cút, tránh ta xa một chút!

Ngưu Đại Lực ghé tởm né tránh ra xa vài bước. Mới vừa rồi tên mập chết bầm này kéo cửa cửa đầu người, trên người còn dính không ít vết máu cùng thịt vụn, vào lúc này trong tay còn nắm nấp Thiên Linh Cái chưa để xuống, thật là ghê tởm.

Tần Lâm xuất thủ lại khác, chỉ thấy hấn một đao nơi tay, khí thế như võ lâm cao thủ tuyệt đỉnh luận kiếm, vững như bàn thạch, thân sắc lộ vẻ hết sức chuyên chú, vật ngã lưỡng vong, đắm chìm trong một cảnh giới nào đó khó lòng diễn tả, tự nhiên toát ra khí độ ung dung nhàn nhã của bậc đại hành gia.

Ánh mắt sắc bén tựa như đao, theo vị trí xuất huyết, căn cứ hướng đi mạch máu phán đoán phân tích, tính toán tỉ mỉ vị trí cùng phương hướng, đồng thời cũng điều hòa hô hấp, để cho nhịp tim của mình từ từ thông thả, ngón tay thon dài có lực trở nên vững như Thái Sơn, không hề run rẩy chút nào.

Ngân quang thoáng qua, gươm dao chém xuống!

Dao giải phẫu vẽ ra một đường vòng cung hoa mỹ rạch vào mục tiêu, trơn như bôi mỡ không hề phí lực, tổ chức não màu xám trắng lập tức tách ra nhẹ nhàng, vị trí cắt ra lập tức làm lộ bí mật cái chết của Ma Sư Gia.

Dưới đáy đại não hiện ra một nơi mạch máu bị vỡ hết sức rõ ràng, mạch máu bành trướng không bình thường, hiện ra dấu hiệu máu ứ thành cục trong động mạch não hết sức điển hình.

Mao thị vẫn còn già mồm cãi cối, miệng lưỡi nhai:

- Lão nương không hiểu đây là gì, cũng không biết lão quỷ có bệnh này...
- Không hiểu ư, hừ hừ, đây gọi là người sống yên lành sao?

Tần Lâm lấy mắt ra hiệu, Ngưu Đại Lực lập tức không chút khách sáo nhắc Mao thị lên.

Keng một tiếng vang lên, Tần Lâm ném dao giải phẫu vào trong chậu nước, sau khi giải phẫu xong, trên tay hắn không dính chút máu nào cả.

Sau đó hắn xoay người hung tợn nhìn chằm chằm Mao thị:

- Nàng không tin ư, dễ lắm, ta cắt đầu hai huynh đệ nàng ra xem thử, nếu cũng có mạch máu bị u giống như vậy, coi như bản quan sai lầm rồi. Nếu như không có, sẽ trị nàng tội vu cáo hãm hại.

Trời ơi... hai đệ đệ Mao thị bị dọa sợ đến thiếu chút nữa lại vãi ra quần, vội vàng quỳ trên mặt đất dập đầu liên tiếp:

- Trưởng quan tha mạng, tha mạng, chúng ta tâm phục khẩu phục rồi! Tỷ tỷ, mau mau phục đi, giở trò trước mặt trưởng quan không có ích lợi gì, trễ chút nữa đệ đệ của tỷ sẽ mất mạng đó!

Thật ra thì Mao thị cũng bị dọa sợ đến nổi hồn phi phách tán, dập đầu liên tục xin tha, nói sẽ không dám cãi chày cãi cối nữa.

- Tử tội có thể miễn, tội sống khó tha!

Tần Lâm vừa ra lệnh thả Trần Minh Hào ra, vừa lệnh cho nha dịch vả miệng ba tỷ đệ Mao thị mỗi người mười cái, lại bắt bọn họ ra năm mươi lượng bạc cho Trần gia, coi như là trừng phạt tội vu oan hãm hại.

Phụ tử Trần Minh Hào vô cùng cảm kích Tần Lâm, đây là chuyện không cần nói. Hai người bọn họ rơi nước mắt lã chã, coi Tần Lâm giống như phụ mẫu tái sinh.

Hoàng Gia Thiện ở bên cạnh gật đầu liên tục, vị Tần trưởng quan này ánh mắt chuẩn độc, thủ đoạn inh, tác phong tàn nhẫn, thật sự là nhân vật anh kiệt trong Xưởng Vệ. Đối lại là Hoàng Huyện Lệnh ta uống một bụng kẻ sách trị quốc an bang, lúc đối phó dân phụ điều ngoa như Mao thị, xử lý vụ án chắc chắn kém xa không bằng Tần Lâm.

Tần Lâm hàn huyền một trận, sau đó trở về nhà mình, Ngộ Tác, bộ khoái huyện nha môn truyền bá chuyện ngày hôm nay rộng rãi ra ngoài. Rất nhanh dân chúng kinh sư đều biết, Cẩm Y Vệ Nam Nha có vị Tần trưởng quan biết cửa hộp sọ người chết, mặt xanh nanh vàng, miệng to như chậu máu, dữ tợn đáng sợ tới cực điểm... Nhất thời hung danh Tần Lâm ở kinh sư trở nên lừng lẫy.

Lại nói ngay đêm đó chính là Ba Mươi Tết, cả nhà Hoàng Huyện Lệnh vui vầy bên nhau. Vì tiết trời giá rét, phu nhân bèn ra lệnh nấu một nồi lẩu nóng hổi mang lên.

Nguyên cả buổi chiều Hoàng Gia Thiện đều ngồi trong thư phòng, sắc mặt không dễ coi chút nào. Thư đồng hầu hạ y chỉ nghe lão gia mình miệng đọc liên tục Hạo Nhiên Chính Khí gì đó, không biết y đã trúng tà gì.

Nồi lẩu vừa được mang lên, Hoàng Gia Thiện thò đũa vào nồi vớt vài cái, thỉnh thoảng đứng trông mắt, kinh hãi hỏi:

- Đây... Đây là cái gì?

- Óc heo...

Hoàng phu nhân không hiểu vì sao.

Hoàng Gia Thiện trực tiếp té xỉu, Hạo Nhiên Chính Khí không có chút tác dụng gì cả.

Tần Lâm trải qua một đêm trừ tịch khoải trá, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực dẫn dắt đám thân binh Hiệu Úy ngồi bên trái, Thị Kiếm cùng các nữ binh ngồi bên phải, hắc và Từ Tân Di ngồi chủ vị, Từ Văn Trường ngồi vị trí khách khanh. Giữa sân đốt lên ba đồng lửa, nướng ba con dê theo kiểu Mông Cổ.

Thịt dê thơm phức với rượu ngon tinh thuần, mọi người ăn uống hết sức vui vẻ.

Từ Tân Di trời sanh tính thích náo nhiệt, mua ở Chu gia chuyên bán pháo ở kinh sư thật nhiều pháo hoa ống trúc đốt trong sân, nhất thời cây trúc bắt lửa cháy lên rừng rực như ban ngày.

Người tuổi trẻ cũng không nói, lão đầu tử Từ Văn Trường không biết bao nhiêu năm không có náo nhiệt như thế, không biết lão đầu tử nhớ tới chuyện cũ nào đó, khéo mắt lệ quang ẩm ướt.

- Ủa, lão điên làm sao vậy?

Lục Viễn Chí chỉ chỉ mắt của Từ lão đầu.

- Không có, không có gì...

Từ Văn Trường dùng tay áo che kín mặt, nhẹ nhàng lau đi nước mắt:

- Bị pháo hoa nóng làm cho chảy nước.

Tần Lâm càng cảm thấy bồi ngùi cảm khái, giờ này năm ngoái hắc ở Nam Kinh một mình, ăn Tết với Lục mập, Ngưu Đại Lực. Mấy người ngơ ngác nhìn nhau, Tết với ngày thường cũng chẳng khác gì nhau, còn cảm thấy lạnh lẽo hơn cả ngày thường.

392. Chương 392: Tỷ Thí Thư Hùng

Năm nay lại khác, một đám đông người vô cùng náo nhiệt, tuổi còn trẻ đã làm đến đường thượng quan cảm y, có thể nói Xuân phong đặc ý vô cùng, các vị huynh đệ khuynh tâm ra sức, còn cười hai vị mỹ nữ. Lại nói giờ này năm ngoái giữa hắc và Từ Đại tiểu thư còn có chút không được tự nhiên.

Từ Tân Di uống không ít rượu ngon, gương mặt da bánh mật phản chiếu ánh lửa, đỏ hây hây hết sức khả ái, nhìn pháo hoa bay lên vỗ tay cười to.

Rốt cục nàng cảm thấy mệt mỏi, mệt mỏi, ngồi vào bên người Tần Lâm, đôi mắt hạnh trong đêm tối sáng ngời ngời, miệng thở ra mùi rượu, nắm tay của hắc si ngốc cười:

- Tần Lâm, chàng nói có kỳ quái hay không, lúc này năm ngoái hai chúng ta còn gặp mặt liền đánh nhau, vì sao sau đó thiếp lại gả cho chàng ngốc như vậy?

- Thật ra bây giờ chúng ta cũng là gặp mặt liền đánh nhau...

Tần Lâm cười xấu xa, nói nhỏ bên tai nàng:

- Đánh nhau ở trên giường.

Gương mặt vốn là đỏ hồng của Từ Đại tiểu thư, hiện tại lại càng trở nên hết sức mê người.

Chúu... Đùng!

Một viên pháo xung thiên kéo theo cái đuôi lửa thật dài bay lên bầu trời, sau khi nổ tung toát ra đóa hoa lửa sáng chói giữa đêm đen kịt.

Từ Tân Di nhìn quanh quất, thừa dịp tắt cả mọi người ngược mặt nhìn pháo hoa bèn ngồi nhích lại gần Tần Lâm, bộ ngực đồ sộ ép sát vào cánh tay hắn, mắt hạnh xinh đẹp cong thành trăng khuyết:

- Tối nay... Chúng ta sẽ quyết một phen thắng bại!

- Hừ hừ, chẳng lẽ ta không thu thập được nàng sao?!

Tần Lâm cau mày lại, trong lòng đã bị kích thích, nhất thời cũng ngồi không yên nữa, thừa dịp tắt cả mọi người nhìn chằm chằm pháo bông không chớp mắt, đưa tay ôm ngang Từ Đại tiểu thư lên, hùng hổ đi thẳng vào trong phòng, đá ngược chân đóng sập cửa phòng lại.

Tần Lâm cười hắc hắc xấu xa, khí thế hung hăng ném đại mỹ nữ trong lòng lên trên giường.

Từ Đại tiểu thư cũng không phải là nữ tử yếu ớt mặc cho người làm thịt, giống như có lò xo từ trên giường bật đứng lên:

- Hừ, có thể ôm thiếp thì hay ho lắm sao, thiếp cũng có thể ôm chàng vậy.

Đang khi nói chuyện nàng cũng bắt chước động tác Tần Lâm, một tay chống nạnh, một tay ôm choàng qua, quả thật đã bế xốc Tần Lâm lên.

Quả thật sức lực của Từ Đại tiểu thư rất mạnh, thân hình nàng lại cao ráo cân đối, bế Tần Lâm lên như vậy cũng không hề tỏ ra cật lực, còn tỏ ra dương dương đắc ý sải cặp chân dài đi tới đi lui ở trong phòng, có cảm giác rất thành tựu.

Tần trưởng quan phảng phất trở lại thời còn là trẻ con, bị một Đại tỷ tỷ xinh đẹp bế vào lòng. Ngực Từ Tân Di mềm mại êm ái như vậy cọ xát vào người hắn, quả thật vô cùng thoải mái dễ chịu.

Chẳng qua là nàng cười rục rờ như vậy, đắc ý như vậy, không khỏi có chút phu cương không chấn...

Hừ hừ hừ hừ, Tần Lâm cười gian trá, tay hắn linh hoạt giống như cá lội, từ cổ áo đưa vào trong cúc áo Đại tiểu thư, cảm thụ nhiệt độ nóng như lửa, cảm giác mềm mại êm ái, ra sức xoa bóp không ngừng.

Ôm được Tần Lâm luôn luôn tỏ ra mạnh mẽ, đối với Từ Tân Di tựa hồ rất có cảm giác thành tựu, cho dù bộ vị trọng điểm bị tập kích, trong miệng nàng a lên một tiếng, vẫn không muốn buông tay, hàm răng trắng muốt chỉnh tề cắn vào môi thật mạnh, cố gắng chịu đựng.

Còn muốn cạy mạnh sao? Tần Lâm cười xấu xa, ma trảo vẽ một vòng từ từ leo lên đỉnh núi, đè lại hồi lâu bất động. Trong lúc Từ Đại tiểu thư thở phào nhẹ nhõm, thỉnh thoảng ngón cái xoa xoa trên đỉnh ngọc phong mềm mại của nàng.

Một dòng điện cực mạnh nháy mắt bạo phát, đại mỹ nữ chỉ cảm thấy thân thể mình chợt bay bổng lên không, sau đó nổ tung giữa không trung giống như pháo hoa vừa rồi. Đôi chân dài vốn là tràn đầy lực lượng run lên, sức lực toàn thân cũng gần như hoàn toàn biến mất.

Thế nhưng Tần Lâm cũng không buông lỏng, vẫn đang kích thích cánh cửa dục vọng hết đợt này tới đợt khác. Giòng điện giống như nước thủy triều đánh thẳng vào Từ Tân Di, làm cho thân thể mềm phải nhạy cảm của nàng mềm như bún, cũng không ôm được Tần Lâm nữa, cùng hắn ngã nhào lên trên giường.

Khác với mới vừa rồi, Tần Lâm chẳng qua chỉ ném Từ Tân Di lên, lần này Từ Đại tiểu thư cũng vừa nằm đè trên người Tần Lâm, thân thể mềm mại tràn đầy sức sống bị hắn ôm chầm lấy.

Nhũ phong căng tròn mềm mại ép vào ngực Tần Lâm, đôi môi thơm tho vừa đúng kề bên miệng hắn. Tần Lâm không chút khách sáo lập tức ngậm lấy, hưởng thụ mùi vị ngọt ngào, mà ma trảo của hắn lặng lẽ chui vào chỗ mềm mại giữa hai chân nàng, vì vậy đôi chân dài thon thả của nàng lập tức quấy đạp lung tung.

Chẳng lẽ Từ Đại tiểu thư sẽ dễ dàng thúc thủ chịu trói như vậy sao? Tuyệt không!

Cố gắng giữ chút tỉnh táo cuối cùng trong đầu, nàng bắt được tiểu huynh đệ của Tần Lâm, vật cứng rắn xấu xa kia, tự cho là nắm giữ ưu thế, bật cười khanh khách.

Không ngờ rằng mặt Tần Lâm căng phồng đến nổi đỏ bừng, trong cổ họng rống lên một tiếng thật thấp, lật người lại đặt thân thể mềm mại nóng hổi xuống dưới người mình, sau đó thô bạo xé hết y phục nàng.

Không biết qua bao lâu, cũng không biết mỗi người đã từng lên đỉnh bao nhiêu lần, Tần Lâm hai tay gói đầu, chần chập đến ngang hông, lằng lằng thưởng thức cảnh đẹp trước mắt.

Đúng vậy, Tần Lâm không nhúc nhích, người động chính là Từ Tân Di, vị đại mỹ nữ dáng thể thao này không mảnh vải che thân nhảy lên cỡi ngang eo trượng phu, bấp dùi căng tròn đầy đặn kẹp lấy thân thể hần, eo thon nhỏ tràn đầy sức sống trời lên hụp xuống liên hồi, không biết mệt mỏi giống như động cơ.

Thắng lợi đang ở trước mắt, Từ Tân Di thấy Tần Lâm dưới người hơi lộ vẻ mệt mỏi, động tác càng phát ra cuồng loạn, giống tướng quân cỡi ngựa xung phong chốn sa trường.

Đôi ngọc phong mềm mại pháp phòng không ngớt, mái tóc đã bị mồ hôi dính bết, không ít sợi tóc tán loạn dính vào vầng trán cao ráo mịn màng, mắt hạnh trở nên mê ly, đôi môi ẩm ướt hé mở, hô hấp đặc biệt dồn dập...

Đã sớm quen thuộc bí mật thân thể đối phương, Tần Lâm biết nàng sắp ngênh đón một đợt cao trào. Lúc này nụ cười của hần xấu xa hơn bất cứ lúc nào, chợt thừa dịp Từ Đại tiểu thư đắm chìm trong vui vẻ không chú ý, di chuyển nàng xuống khỏi người mình.

Trong lúc Từ Tân Di kinh ngạc thất thần, ma thủ Tần Lâm vươn ra, miễn linh đã chuẩn bị từ trước nắm trong tay nhẹ nhàng đưa tới mục tiêu.

A... cảm giác run run tê dại khiến cho thân thể Từ Tân Di rung động mãnh liệt, giống như cá dưới ao bị ném lên trên mặt đất.

Thân thể xinh đẹp trắng kiện căng thẳng đến mức tận cùng, tia lửa bắn ra bốn phía giống như điện xẹt.

Chợt nàng thở ra một hơi thật dài, thân thể căng thẳng mềm mại rốt cục chùng xuống.

- Lão bà, ta lại tới đây...

Tần Lâm cười hắc hắc, lại lật người đè lên.

Từ Đại tiểu thư bị giày xéo thê thảm rốt cục xin đầu hàng, kết quả bị Tần Lâm lấy danh nghĩa ưu đãi tù binh đưa nàng lên đỉnh một lần nữa.

- Ôi, Thanh Đại mau tới chia sẻ một chút đi...

Trước khi ngủ thật say, đây là ý nghĩ cuối cùng của Từ Đại tiểu thư.

393. Chương 393: Hội Triều Năm Mới

Mùng Một Tháng Giêng, quan phủ quan viên lớn nhỏ các nha môn cả nước phải mặc quan phục, đi tới nha môn sở tại cử hành lễ 'Vọng khuyết điều hạ'. Vũ đạo âm ỉ, lạy mười bốn lạy, lạy chúc thiên tử kinh sư thêm tuổi mới, phiên vương các nơi cũng phải hành lễ 'Vọng khuyết khánh chúc'.

Trong Tử Cấm thành huy hoàng tráng lệ, trái tim của đế quốc, sắp sửa cử hành buổi triều hội long trọng nhất mỗi năm một lần của triều Đại Minh, tất cả huân thần quý thích, văn võ bá quan đều vào cung triều hội.

Tần Lâm đã lên tới đường thượng quan Cẩm Y Vệ, phải đi tham gia đại triều hội, cho nên sáng sớm trời còn chưa sáng, Từ Tân Di đã lôi hần từ trong chăn ấm ra ngoài, tự tay mặc y phục cho hần, lại lệnh cho bọn Thị Kiếm lấy nước nóng rửa mặt.

- Trời vẫn còn tối, gấp cái gì?

Tần Lâm mơ mơ màng màng, vốc nước lên rửa mặt.

Từ Tân Di gân cổ lên, véo hấn một cái:

- Lười biếng, một năm chàng có thể thấy mặt Chu Dực Quân được mấy lần? Thiếp còn nhờ Nghiêu Anh biểu muội có cơ hội nói tốt cho chàng vài câu, để cho huynh trưởng nàng cất nhắc chàng.

Chu Nghiêu Anh? Tần Lâm cười cười, trông cậy vào quý nhất gan kia nói tốt ỉnh, còn không bằng tự mình đi nói với Vạn Lịch. Ặc, Tần Lâm sờ sờ mũi:

- Lão bà, dường như nàng thiếu tôn trọng Hoàng đế thì phải...

- Hừ, tên mập kia...

Từ Tân Di bĩu môi, tỏ vẻ khinh thường nói:

- Đi rồi chàng sẽ biết, thật ra chỉ là một tên mập lùn bình thường mà thôi. Được rồi được rồi, đây là chỉ có hai chúng ta mới nói như vậy, nếu là trước mặt Nghiêu Anh biểu muội, thiếp cũng thường khen hoàng huynh nàng anh minh thần vũ, hùng tài đại lược...

Tần Lâm phì cười một tiếng, tính Từ Tân Di vốn là như vậy, chẳng lẽ Tần trưởng quan hấn là trung thần nghĩa sĩ, đối với Đại Minh Hoàng đế hết dạ trung thành hay sao?

Vội rửa mặt xong, lại ăn chút điểm tâm, Từ Tân Di sợ hấn đối bụng lại gói cho hấn mấy chiếc bánh hoa quế mang theo, lúc này mới đuổi hấn ra cửa.

Sắc trời vẫn còn mờ tối, chỉ thấy đối diện xuất hiện một bóng người, Tần Lâm định trụ bước chân, Ngưu Đại Lực cùng Lục mập rút ra Xế Điện Thương ở bên hông, gần giọng quát:

- Là ai?

- Là ta, là lão Hồng...

Hồng Dương Thiện Hồng Chỉ Huy đã ở chờ bên ngoài, cũng bị Ngưu Đại Lực cùng Lục mập dọa cho sợ hết hồn, chờ hai người kia thu hồi súng, lúc này mới lau mồ hôi lạnh, cười híp mắt chào đón:

- Chúc mừng năm mới Tần tướng quân, kinh sư trời sáng muộn hơn phương Nam, lúc này vẫn còn tối đen, cho nên hạ quan mang theo đèn lồng dẫn đường cho ngài.

- Ôi chao, Hồng trưởng quan lão thật là...

Lục Viễn Chí oán trách nói:

- Đã có đèn lồng vì sao không đốt lên sớm, làm hại ta cùng lão Ngưu còn tưởng rằng lão là thích khách của Bạch Liên giáo.

Hồng Dương Thiện biết được Tần Lâm ở phương Nam nhiều lần phá Bạch Liên giáo, giết chết nhiều tên trưởng lão, Hương chủ, sớm bị Bạch Liên giáo hận thấu xương, cho nên đi đâu cũng mang thân binh Hiệu Uy vũ trang đầy đủ, cũng không lấy làm kỳ, gật đầu vàng dạ liên tục.

Tần Lâm nhìn về phía Hồng Dương Thiện cười cười khen ngợi.

Hồng Chỉ Huy thật sự muốn đốt đèn lồng soi đường cho Tần Lâm sao? Chỉ vì Tần trưởng quan mới tới kinh sư, sợ là không hiểu gì về trình tự, lễ nghi đại triều hội, cho nên Hồng Dương Thiện chờ ở bên ngoài thật sớm, ý là muốn chỉ điểm giúp cho hấn đôi chút.

Thân là thuộc quan, nếu như Hồng Dương Thiện nói thẳng Tần Lâm không hiểu trình tự triều hội, vậy thì giống như cây già lên mặt, khi dễ Tần Lâm mới tới, sẽ làm cho thượng quan cảm thấy không thoải mái trong lòng, cho nên lão chỉ nói là thấp đèn chiếu sáng.

Tần Lâm xem sắc đoán ý lợi hại tới mức nào, đã nhìn thấu hành động của Hồng Dương Thiện, gật đầu một cái tỏ vẻ khen ngợi hành động của đối phương, hiểu ngầm với nhau không cần nói.

Hồng Dương Thiện cảm thấy vô cùng vui vẻ, tự đặt mình vào địa vị tôi tớ, đốt đèn lên đi trước dẫn đường.

Tần Lâm thấy vậy thấm than trong lòng, Hồng Chỉ Huy này cũng là kẻ tinh minh trong chốn quan trường, tuyệt đối không phải là thùng thuốc súng giống như Du Đại Du, cũng có mấy phần bản lãnh. Hiện tại ngoài

miệng bảo lão hiệp chưởng Nam Trần Phủ Ty, phía dưới đám Thiên Hộ, Bá Hộ, Trần Phủ, Tri Sự cũng phải phục lão, vì sao cả đời không lên nổi như vậy?

Đương nhiên là chịu thiệt thòi trong chuyện Trương Cư Chính lật đổ tiền nhiệm Thủ Phụ Cao Củng.

Cao Các Lão vừa rơi dãi, há chỉ là cây ngã khỉ chạy tứ tán. Loại Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ không chưởng nha giống như Hồng Dương Thiện, tối đa chỉ là con rận trên lưng khỉ, nói không chừng Cao Củng cũng không nhớ cả tên của họ Hồng. Kết quả lão cũng bị xui xẻo lây, công danh lặn dần cho tới bây giờ, theo như Tần Lâm quan sát một thời gian trước, ngay cả đám Thiên Hộ, Bá Hộ có được chút thực quyền cũng tỏ ra coi thường lão.

Chuyện trong quan trường là như vậy, không chỉ có bản lãnh của mình phải cứng rắn, thủ đoạn phải tàn nhẫn, mà còn phải kết giao rộng rãi, phải có chỗ dựa vững chắc. Chỉ cần thiếu một trong những điều kiện trên, đời này chỉ có thể ôm chức quan mọn cho tới già.

Tần Lâm nghĩ tới đây, chợt cảm thấy mười sáu chữ phương châm Từ lão đầu định ra ‘tả hữu phùng nguyên, nhược tức nhược ly, cố bản bồi nguyên, tự thành nhất phái’, thật sự là diệu dụng vô cùng.

Đang khi nói chuyện đã đến hoàng thành, quan võ theo cửa Tây Trường An tiến vào, quan văn đi cửa Đông Trường An, Tần Lâm cùng Hồng Dương Thiện chính là đi cửa Tây.

Sau khi đi vào là quảng trường giữa đoàn môn cùng ngo môn, trong ngo môn chính là Tử Cẩm thành Hoàng đế ở. Mà hai bên quảng trường nhỏ này có xây triều phòng dành cho các quan viên vào nghỉ ngơi trong lúc chờ đợi vào triều. Trong đó triều phòng dành cho Cẩm Y Vệ nằm lệch về phía Nam Hữu Khuyết môn một chút, vị trí vẫn còn ở trên triều phòng nội các.

Tần Lâm đi tới triều phòng dành cho Cẩm Y Vệ, còn chưa vào cửa chỉ thấy nơi xa xuất hiện cỗ kiệu do ba mươi hai người khiêng vô cùng to lớn chậm rãi đi tới. Đỉnh kiệu có khung, bốn vách tượng trưng tứ phương, bố trí tượng trưng trời tròn đất vuông. Trước kiệu có một chiếc lọng vàng bốn khúc có tay quay ngửa tứ, hai bên kiệu có hành lang, rèm trên châu, trang sức lưa lã, giống như một cung điện di động.

Thủ Phụ đề sư Trương Cư Chính đến.

Từ triều phòng nha môn nội các, Lục bộ, Ngũ Quân Đô Đốc phủ vân vân tới tham gia triều hội lập tức có rất nhiều quan viên vọt ra, như ong vỡ tổ chen chúc tiến lên xu phụng, giống như rất nhiều thiết sa bị đá nam châm hấp dẫn, lại giống như vô số hành tinh quay quanh mặt trời.

Sớm biết Trương Tướng gia bản lãnh lớn, tính khí lớn, thích bày vẽ, Tần Lâm thấy cảnh tượng này cũng không khỏi cảm thán, Trương Cư Chính tự xưng không phải là Thừa Tướng, quả nhiên không sai.

Thừa Tướng đầu đời Minh Lý Thiện Trường, Hồ Duy Dung làm sao có được khí thế uy phong như vậy?!

Trương Cư Chính quả thật là nhiếp chính.

Hồng Dương Thiện thấy Tần Lâm cũng không tiến lên, hơi kinh ngạc hỏi:

- Tần trưởng quan, ngài...?

Tần Lâm cười cười, cũng không đáp lời, vén rèm lên tiến vào triều phòng dành cho Cẩm Y Vệ.

Vốn là bên trong có rất nhiều đường thượng quan chờ, nhưng lúc này đại đa số đã cùng Lưu Thủ Hữu chen chúc ra ngoài bá kiến Trương Tướng gia. Chỉ còn lại một ít lão nhân râu tóc bạc phơ, già tới mức không còn hình dáng ở lại, đang trêu cợt lẫn nhau, nói lưng mình cứng thẳng đánh không cong, lại thêm thân thể yếu đuối không chịu được gió, cho nên không thể làm gì khác hơn là lười biếng ở lại nơi này.

Tần Lâm nghe vậy bật cười, không phải là thân thể bọn họ yếu tới mức không chịu đựng được gió, bất quá là tự biết đời này của mình đã sắp kết thúc, có đi nịnh nọt Trương Cư Chính cũng không thể nào thăng quan, dứt khoát tiết kiệm chút công phu vô ích.

Ở chung với mấy lão già này cũng nhạt nhẽo vô vị, Tần Lâm bèn ra cửa đứng ngắm phong cảnh, nhìn những quan viên kia làm ra đủ loại cử chỉ nịnh hót xu phụng Trương Cư Chính, ngược lại cũng thú vị.

Cử động này của hắn lọt vào mắt một vị Các Thần trong triều phòng nội các bên cạnh, chợt cảm thấy có mấy phần kinh ngạc, đi ra hỏi:

- Xin hỏi vị tướng quân này đài phủ thượng hạ, tất cả mọi người đều chạy tới xu nịnh để sư Trương lão tiên sinh, vì sao các hạ lại ở đây một mình?

Người này tuổi chừng năm mươi, trên gương mặt trắng lún phún mấy sợi râu, đầu đội Ngọc Bội Thất Lương quán, thân mặc xích la y, lưng đeo thắt lưng ngọc dây thao đỏ, đây là triều phục của quan viên nhất phẩm.

Tần Lâm cũng không nhận ra người này, nhưng thấy lão từ trong triều phòng nội các đi ra, nói chuyện lại là khẩu âm Sơn Tây, cũng biết là đương triều Thứ Phụ, Thiếu Bảo, Vũ Anh Điện Đại Học Sĩ Trương Tứ Duy.

- Mặt tướng là Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ, đại chương Nam Trần Phủ Ty, Tần Lâm ở chỗ này ra mắt Trương đại học sĩ...

Tần Lâm đứng thẳng tại chỗ, hướng về phía người kia vái chào.

Quy củ quan trường thời Minh, phạm hạ quan thấy thượng quan phải tránh lui sang bên cạnh sau đó thi lễ.

Cho dù là quan võ Đại Soái biên quan nhất nhị phẩm, thấy Các Thần, Thượng Thư cũng phải làm lễ ra mắt, Tần Lâm chỉ là quan viên tứ phẩm Cẩm Y Vệ, không những không quỳ còn đứng tại chỗ thi lễ, Trương Tứ Duy thân là Thứ Phụ không khỏi có chút không thích, sắc mặt sa sầm. Nhưng khi nghe cái tên Tần Lâm lại hơi ngẩn ra, trên mặt thoáng qua vài tia thanh khí rồi biến mất, có hơi căng thẳng gật đầu một cái:

- Thì ra là Tần tướng quân xét âm đoán dương, nhiều lần phá được kỳ án. Giỏi, giỏi lắm, trẻ tuổi như vậy, quả thật chính là phúc của Đại Minh ta.

- Trương đại học sĩ khen quá lời rồi, ngài phụ bật thánh triều thiên tử, ban bố mưa lành khắp thế gian, đó mới gọi là chiến công lừng lẫy.

Tần Lâm ném ra một đồng mủ, trong lòng lại thầm mắng: lão già kia, giả bộ quân tử gì chứ. Mới vừa rồi lão tử không quỳ, sắc mặt lão lập tức liền thay đổi, hừ hừ, nội các Thứ Phụ là ghê gớm lắm sao, ai cũng biết lão là con dẫu cao su trong tay Trương Cư Chính.

Trương Tứ Duy, Thân Thời Hành là Thứ Phụ và Tam Phụ nội các, nhưng hai vị này ở trước mặt Thủ Phụ để sư như ánh đuốc dưới mặt trời ban trưa, hoàn toàn ảm đạm thất sắc, chỉ có thể lấy thân phận gần như thuộc hạ thay Trương Cư Chính làm một ít công vụ thượng truyền hạ đạt, cũng không có quyền lực gì.

Nếu như Tần Lâm muốn tách ra khỏi thế lực khắp nơi, giả ngây giả dại lẫn vào giữa, như vậy thấy ai cũng có thể quỳ. Nếu như dập đầu là có thể đổi quan chức, triều Đại Minh sẽ có quan viên tình nguyện làm con trùng dập đầu.

Nhưng hắn không thể, nếu muốn lôi kéo hệ phái, giương cao đại kỳ, bản thân mình phải đứng thật thẳng lưng. Dù là hệ phái nhỏ, thực lực yếu, cũng phải thành một phái riêng, nếu như gặp người liền khom lưng, ai còn coi mình ra gì?

Đúng như dự đoán, nhìn thấy Tần Lâm ở trước mặt đương triều Thứ Phụ cũng không cao không thấp, mơ hồ có khí thế ngang hàng, Ngưu Đại Lực, Lục mập sung làm tùy tùng lộ vẻ đắc ý, Hồng Dương Thiện Hồng Chỉ Huy kinh ngạc ánh mắt sáng ngời. Mấy tên đường thượng quan Cẩm Y Vệ chú ý tới cảnh tượng này cũng âm thầm kinh ngạc, mỗi người tính toán con tính của riêng mình.

Mặc dù Tần Lâm không quỳ bái, nhưng sau đó nói một hơi tăng bốc cũng khiến cho Trương Tứ Duy vô cùng cao hứng. Mặc dù không chương thực quyền, người khác nói lời nịnh nọt cũng cảm thấy dễ nghe. Hơn nữa Thứ Phụ Đại nhân cũng biết được chuyện Tần Lâm không quỳ trước Phùng Bảo, suy nghĩ một chút mình còn kém xa không bằng vị chương ấn Ty Lễ Giám, Đốc Công Đông Xưởng kia, trong lòng cũng không còn gì bất bình nữa.

Lão nhìn kiệu lớn ba mươi hai người khiêng của Trương Cư Chính ngoài xa, cười híp mắt nói:

- Tần tướng quân dễ thường không phải là khen quá lời, lão phu chẳng qua là cánh tay của Thủ Phụ để sư Trương Tướng gia mà thôi, công phụ bật quy về để sư, lão phu cũng không có công lao gì.

Trương Tứ Duy nói lời dễ nghe, nhưng lúc nhìn đại kiêu Trương Cự Chính ngoài xa, đầu mày cuối mắt hàm chứa mấy phần khí tức âm trầm uất kết, tuy rằng giấu giếm được người khác, nhưng không giấu giếm được Tần Lâm giỏi về xem sắc đoán ý.

Chờ Trương Cự Chính xuống khỏi kiệu lớn ba mươi hai người khiêng, vênh vác tự đắc đi về phía triều phòng, Trương Tứ Duy lại đổi sắc mặt, nặn ra một nụ cười chân thành gấp mười lần so với bất cứ kẻ nào, sải bước tiến tới vái chào tới đất:

- Chúc mừng năm mới, chúc Thủ Phụ Thái Nhạc tiên sinh Xuân Thu cường thịnh, tinh thần càng ngày càng khang kiện, chính là phúc của Đại Minh ta. Tứ Duy trung tâm chúc nguyện Thái Nhạc tiên sinh phụ bật Đại Minh thánh thiên tử tới ngàn vạn năm.

Trương Cự Chính đỡ Trương Tứ Duy dậy, thân thiết nói:

- Hai ta đều là phụ bật Các Thần, cần gì câu chấp lễ tiết như vậy?

Trương Tứ Duy ra sức biểu hiện mình tuyệt đối phục tùng Thủ Phụ đế sư, mà Trương Cự Chính cũng vui vẻ để lộ với văn võ bá quan thủ đoạn khống chế bàn tay sắt của mình đối với nội các.

Trương Cự Chính sải bước tiến về phía triều phòng, Trương Tứ Duy theo sát rập khuôn từng bước, giữ vững khoảng cách rơi lại phía sau nửa thân người.

Trong lúc vô tình bước chân Trương Tứ Duy đã bị vị Thủ Phụ đế sư cao cả trước mặt ảnh hưởng, dẫn động. Tuy rằng mỗi bước của Trương Cự Chính đều nhẹ nhàng hời hợt, nhưng tựa hồ có lực đạo vạn cân. Trương Tứ Duy cũng từng muốn giữ vững sải bước và tốc độ của mình, nhưng chỉ cần bước khác đi một chút, lão lập tức cảm thấy mình như người trần truồng lộ thể đi lại giữa đường phố đông người, hết sức khó coi.

Duy chỉ có giữ vững nhất trí cùng Trương Cự Chính, từ khoảng cách bước chân dài ngắn, nhắc chân cao thấp cho đến tốc độ bước mới có thể an tâm, mới là cảm giác mà lão thấy thoải mái nhất.

Lại bộ Thượng Thư Vương Quốc Quang, Hộ bộ Thượng Thư Trương Học Nhan, Lễ bộ Thượng Thư Phan Thịnh, Binh bộ Thượng Thư Phương Phùng Thời, Công bộ Thượng Thư Lý Ấu Tư, Tả Đô Đốc chưởng Cấm Y Vệ chuyện Lưu Thủ Hữu, mấy vị Phó Đô Ngự Sử Thiêm Đô Ngự Sử Đô Sát Viện, Lục Khoa Cấp Sự Trung, Kỳ Liêu Tổng Đốc Dương Triệu... Quan viên lớn nhỏ theo phẩm cấp địa vị quyết định khoảng cách cùng Trương Cự Chính, thời thời khắc khắc duy trì nhất trí cùng Thủ Phụ đế sư, như quần sơn triều bái Thái Nhạc.

394. Chương 394: Quyết Định Của Hồng Chỉ Huy

Trương Cự Chính không biết chút võ công nào, thậm chí trối gà không chặt, nhưng lão lấy núi sông xã tắc làm phương tấc, lấy văn võ bá quan làm ưng cầu, lấy quyền mưu thành phủ làm can qua, nếu như luận võ công cảnh giới, sợ rằng sớm đã đạt đến cảnh giới cao thâm trong tay không có kiếm, trong lòng có kiếm, không hổ đệ nhất danh tướng triều Đại Minh ba trăm năm qua.

Tuy rằng Tần Lâm không cam lòng ở dưới người khác, nhưng lúc này cũng không khỏi không bội phục vị ‘Chuẩn lão trượng nhân’ này lợi hại. Hắn đã từng gặp qua vài vị trưởng lão Bạch Liên giáo, nhưng những cao thủ nhất lưu đại danh鼎鼎 ở trên giang hồ này, nếu như đứng đối diện Trương Cự Chính, rất có thể ngay cả can đảm xuất thủ căn bản cũng không có.

Trước đó Tần Lâm đã từng gặp qua Trương Cự Chính nhiều lần, bất quá toàn là dưới tình huống ở tướng phủ, có con gái lão làm bạn, thấy được từ góc độ một người cha hiền từ, vào giờ phút này mới thấy được Thủ Phụ đế sư uy phong hiển hách. Thủ Phụ phải rập khuôn bước theo, trăm quan tựa như quần tinh vây quanh Bắc Đẩu, giang sơn cẩm tú mặc tình ta thi triển, hưng lợi trừ hại vì thiên hạ thương sinh...

Tần Lâm thoáng động trong lòng, có thanh âm trăm ngàn năm qua vô số lần vọng về bên tai anh hùng hào kiệt nhắc nhở hắn:

Đại trưởng phu phải nên như thế!

Văn võ bá quan vây quanh Trương Cư Chính bốn bề, cũng không nhìn thấy Tần Lâm đứng ở cửa triều phòng Cẩm Y Vệ, nói đùa mấy câu cùng Tam Phụ Thân Thời Hành vội vã chào đón, ba vị phụ thân liền cùng nhau đi vào triều phòng nội các.

Lúc này các vị quan viên mới âm âm giải tán, có người trở lại triều phòng nha môn của mình, có kẻ giao bài bốn bề mượn đại triều hội mỗi năm một lần hàn huyên cùng bạn cũ, lão đồng niên.

Cầm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu thân là thiên tử thân quân, lại ở trong hoàng thành, vì tị hiềm không tiện kết giao quá nhiệt tình với các quan viên khác, đưa Trương Cư Chính xong xoay người, cũng cùng một đám đường thượng quan thân tín cười cười nói nói đi về phía triều phòng Cẩm Y Vệ.

Vừa nhìn lên chợt thấy Tần Lâm cùng Hồng Dương Thiện đứng ở cửa, ánh mắt của Lưu Đô Đốc lập tức híp lại, khoe miệng nở một nụ cười hứng thú.

Không khí như đột nhiên trở nên ngưng trọng, chư vị đường thượng quan cầm y đều như cười như không nhìn Hồng Dương Thiện. Làm thân tín của Lưu Đô Đốc, bọn họ rất rõ ràng vị trưởng quan này coi Cẩm Y Vệ là sân sau nhà mình, tuyệt đối không cho phép người ngoài bước vào. Một mình Tần Lâm cũng không nói, Hồng Dương Thiện công khai đầu dựa vào, theo Lưu Thủ Hữu thấy chẳng khác nào có ý nghĩa ‘phản bội’.

- Bản Đô Đốc nghe thấy Tần Chỉ Huy đội gió hứng tuyết ra khỏi thành, cửa đầu nghiêm thương tra rõ vụ án Trần Minh Hào, quả thật là vất vả lập công lao.

Lưu Thủ Hữu ngoài cười mà trong không cười chào hỏi Tần Lâm.

Các vị thân tín đường thượng quan của Lưu Đô Đốc nghe lời này, trong bụng âm thầm buồn cười. So với đại án tranh đoạt ở Kinh Vương phủ, hay án Bạch Liên giáo mưu phản ở Giang Nam, một Đại Hán tướng quân nho nhỏ hiềm nghi đánh chết một người dân, rõ ràng là chuyện chỉ to như hạt mè, không ai coi ra gì. Cho dù là vụ án mất thư họa trong cung vài ngày trước đó, còn có thể lộ mặt ra trước mặt Thái hậu, Phùng Ty Lễ, cũng còn lớn hơn vụ án này rất nhiều.

Lưu Thủ Hữu vạch áo cho người xem lưng, rõ ràng đang cười Tần Lâm nhậm chức Nam Trấn Phủ Ty không biết làm gì, lấy lông gà làm lệnh tiễn, xử lý vụ án không quan trọng.

Tần Lâm chấp tay một cái, nghiêm trang nói:

- Mặc dù Đại Hán tướng quân chức vị thấp nhỏ, nhưng cũng là huynh đệ thuộc hạ bản nha. Hạ quan thừa mệnh Đô Đốc thưởng thức phái chưởng Nam Nha, vậy phải công bình chấp pháp, cũng không thể dung túng cho kẻ phạm tội, càng không thể để cho huynh đệ bản vệ phải chịu oan uổng. Gặp phải vụ án Trần Minh Hào, mặc dù năm hết Tết đến, nhưng chuyện nằm trong chức trách của hạ quan, vì tra rõ vụ án cũng chỉ có thể khổ cực một phen.

Tần Lâm nói lời này nghĩa chính từ nghiêm, thần sắc Lưu Thủ Hữu cũng tỏ ra xem thường, lắc đầu một cái:

- Tần Chỉ Huy thật là chuyện gì cũng vơ vào người. Nếu như chỉ là vụ án Đại Hán tướng quân đánh chết người nho nhỏ cũng phải xuất động đường thượng quan chưởng nha, đường thượng quan Cẩm Y Vệ ta cũng thật sự không đáng giá chút nào, ha ha...

Y là danh thần tử đệ, khởi điểm cao, tâm cơ sâu, thủ đoạn cũng lợi hại, lúc này mới làm được cầm y Đô Đốc. Bất quá từ trước tới nay y chưa từng trải qua chức quan cấp thấp như vậy, cho nên trong lòng vẫn coi thường những Cẩm Y Hiệu Ủy, Đại Hán tướng quân tâm thường nà lại càng không thể làm được như Tần Lâm, tự thân xuất mã, vất vả giải oan ột Đại Hán tướng quân nho nhỏ.

Những đường thượng quan cầm y khác trên mặt cũng nặn ra nụ cười khinh thường phụ họa theo Lưu Thủ Hữu, nhưng cũng có mấy người từ Hiệu Ủy, Tiểu Kỳ thăng lên tới bây giờ, thần sắc hơi có chút mất tự nhiên.

Tần Lâm tuệ nhãn như đuốc, sớm nhìn thấy những cử động này, cũng không lên tiếng phản bác, trên mặt thủy chung treo nụ cười vân đạm phong khinh.

Lưu Thủ Hữu cũng biết bản thân Tần Lâm toàn thân đầy gai nhọn, thế nhưng hắn chỉ cười không đáp, mấy câu vờ rồi của y giống như một quyền đánh vào không khí, không có hồi âm.

Lần trước Tần Lâm đánh đau con hổ già Phùng Bảo, đám sai lang hồ ly lớn nhỏ phía dưới như Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu, Từ Tước, Trần Ứng Phụng vân vân đều thu liễm móng vuốt, Lưu Thủ Hữu cũng không dám làm quá đáng, không làm gì được Tần Lâm, quay mặt sang lại nhìn Hồng Dương Thiện, hài hước cười nói:

- Hồng Chỉ Huy, lão ở bản nha hai mươi năm chìm nổi, trước có Cao Các Lão thưởng thức, nay lại gặp phải Tần trưởng quan diều hâu, nhất định phải nắm lấy cơ hội, cố gắng tận trung đền nợ nước.

Các vị đường thượng quan cười lần này càng thêm rõ ràng, bảy tám năm gần đây, Hồng Dương Thiện ở trong nha môn Cẩm Y Vệ chỉ là một phế vật, ngay cả Thiên Hộ Bá Hộ cầm quyền cũng tỏ ra khinh thường lão. Hiện tại tưởng rằng đi theo họ Tần là có thể lên như điều sao, lão phải hiểu rằng hiện tại Cẩm Y Vệ vẫn còn mang họ Lưu.

Thần sắc Hồng Dương Thiện thay đổi mấy lần, nhìn Lưu Thủ Hữu đang cười chế giễu, lại nhìn sang Tần Lâm hết sức bình thản không lộ vẻ gì. Trong lúc mọi người cho rằng lão sẽ nhịn nhục cho qua, nói lời mềm mỏng, thỉnh linh lão nghiêng rằng một cái, nghiêm giọng nói:

- Lưu Đô Đốc nói chí phải, hạ quan thân là một thành viên Nam Nha, nhất định tận tâm tận lực làm việc cho Tần trưởng quan, không dám có chút lười biếng.

Chúng quan lập tức trốn mất há mồm, không dám tin vào tai mình: đây là Hồng Dương Thiện gặp bất cứ người nào cũng khom lưng nịnh nọt, bất cứ chỗ nào cũng ra vẻ là con cháu người khác, tối đa chỉ dám ra vẻ trước mặt đám thuộc quan Thiên Hộ, Bá Hộ, Trấn Phủ bất đắc chí mà thôi sao, lão dám công khai chống lại Lưu Đô Đốc sao?

Sắc mặt Lưu Thủ Hữu đen sì, Hồng Dương Thiện chỉ nói làm việc cho Tần trưởng quan, nhưng không có thần phục Lưu Đô Đốc, ý tứ trong lời nói không khác nào công khai khiêu chiến.

Người nào cho lão lá gan lớn như vậy? Họ Tần đã bắt đầu gây dựng ban bộ nhanh như vậy sao?

Trong lòng Lưu Thủ Hữu kinh nghi không chừng.

Sau khi Hồng Dương Thiện nói ra câu này, đáy lòng cảm thấy nhẹ nhõm không ít. Thân hình lão chợt nghiêng sang bên trái, dường như cố ý nhích lại gần Tần Lâm hơn.

Cho dù là sáng sớm hôm nay chạy tới cửa nhà Tần Lâm đốt đèn lồng cho hắn, Hồng Dương Thiện cũng tuyệt đối không nghĩ đến mình sẽ công khai tỏ thái độ đi theo Tần Lâm ngay trước mặt Lưu Đô Đốc. Mặc dù Tần Lâm cho lão quyền hiệp chưởng Nam Nha, nhưng Lưu Thủ Hữu chấp chưởng Cẩm Y Vệ nhiều năm, thâm căn cố đế, Hồng Dương Thiện cũng không có can đảm đối kháng với y.

Nhưng bây giờ lại khác, Tần Lâm ở trước mặt Thứ Phụ Trương Tứ Duy vẫn không hề hạ mình, mơ hồ có khí thế ngang hàng, khiến cho Hồng Dương Thiện thấy cảnh tượng này có lòng tin hết sức lớn lao. Nếu như ngay trước mặt nội các Thứ Phụ, trưởng quan cũng dám thách người giương cao chiêu bài, vậy vì sao Hồng Dương Thiện không dám công khai tỏ thái độ của mình trước Lưu Thủ Hữu?

Trong bảy tám năm qua, Lưu Đô Đốc người có từng cất nhắc, chiếu cố qua họ Hồng ta không? Sai sử ta giống như con chó, nhưng không ném cho ta một khúc xương nào, vì sao ta không thể đi theo Tần trưởng quan có ơn tri ngộ đối với ta?

Hồng Dương Thiện nghĩ như vậy, cũng làm như vậy.

Dứt khoát lộ ra ngoài!

Lão đứng ở vị trí bên cạnh Tần Lâm lui về phía sau một chút, nhìn Lưu Thủ Hữu vừa kinh ngạc vừa có vài phần tức giận, lại nhìn Tần Lâm thủy chung tỏ ra ung dung nhàn nhã, trong lòng không sợ hãi chút nào.

- Giỏi, giỏi lắm, quả nhiên Tần trưởng quan biết được nhân tài...

Lưu Thủ Hữu giận không chỗ phát tiết, nhưng trong lòng cảm thấy vài phần thất vọng.

Y chưa kịp nghĩ ra nên phản kích thế nào, sau lưng chợt có một thanh âm già nua mà sang sảng vang lên:

- Lưu Đô Đốc, vị tiểu ca trẻ tuổi này chính là Tầm tướng quân quý nha ư? Ha ha, quả nhiên tuổi trẻ tài cao, giúp giải mối lo thay Binh bộ lão phu!

Lưu Thủ Hữu xoay người nhìn lại, chính là Binh bộ Thượng Thư Phương Phùng Thời, Binh bộ Thị Lang Tăng Tĩnh Ngô đi theo tới, Tăng Tĩnh Ngô cười híp mắt nhìn Tầm Lâm, nói gì đó với Phương Phùng Thời.

Cấm Y Vệ là thiên tử thân quân, về mặt nghiệp vụ phối hợp với Đông Xưởng, hợp thành Xưởng Vệ, về mặt hành chính vẫn thuộc Binh bộ quản lý. Chuyện quan viên thăng thiên, đảm miễn nhiệm, chuyển chuyển, hướng ngân biên sách vân vân đều phải do Binh bộ làm.

Phương Phùng Thời là lão thần ba triều, hàng năm tham dự chuyện binh, cùng Vương Sùng Cổ chủ trì chuyện phong cống Yêm Đáp Hãn, nhiều lần đánh bại bộ tộc Mông Cổ xâm lược phía Bắc, uy vọng rất cao.

Lưu Thủ Hữu nghe Phương Phùng Thời khen Tầm Lâm, không khỏi âm thầm kinh hãi, vội vàng cười nói:

- Lão Thượng Thư quá khen, tất cả quan giáo bản vệ đều gan dạ trung thành, cũng không phải là công lao hạ quan.

Tầm Lâm cũng chấp tay nói:

- Hạ quan ra mắt Phương Thượng Thư, Tăng Thị Lang.

Tăng Tĩnh Ngô rất nhiệt tình nhìn hần gật đầu mỉm cười, Phương Phùng Thời tặc lưỡi luôn miệng khen ngợi:

- Tham Tướng xa doanh họ Du kia từ trước đến giờ là một thùng thuốc súng, không phục ai cả, lại nói Tầm tướng quân chế tạo Xế Điện Thương, Tấn Lôi Thương cực tốt, ngày hôm trước lại nói vừa chế ra thuốc súng kiểu mới. Lão phu nghe Tăng Thị Lang nói cũng là hần giải quyết vấn đề khai chi thay Binh bộ chúng ta, lúc này mới tới xem thử, chắc chắn... Thật sự là thiếu niên anh kiệt, Lưu Đô Đốc, nếu không phải hần đại chương Nam Nha ở Cấm Y Vệ người, lão phu nhất định phải đoạt lấy.

Lưu Thủ Hữu nở một nụ cười bồi, trong lòng thầm kêu khổ, những đường thượng quan tâm phúc kia cũng lúng túng vô cùng.

Hồng Dương Thiện vô cùng hả dạ: xem ra mình đã đi đúng nước cờ theo sát Tầm trưởng quan.

Vốn Lưu Thủ Hữu muốn phủ đầu Hồng Dương Thiện một đòn, thế nhưng Hồng Dương Thiện bảy tám năm trời cúi đầu nhẫn nhịn không lên tiếng, đột nhiên khua chiêng gióng trống đi theo Tầm Lâm, khiến cho Lưu Đô Đốc trở tay không kịp.

Rõ ràng trong lòng Lưu Thủ Hữu không hề quan tâm tới Tầm Lâm, thế nhưng Thượng Thư Phương Phùng Thời cùng Thị Lang Tăng Tĩnh Ngô khen ngợi Tầm Lâm hết lời, ép Lưu Thủ Hữu cũng chỉ có thể nói theo khen ngợi Tầm Lâm, trong lòng lại khó chịu vô cùng.

Tầm Lâm là khó chịu nhất, hần hiểu rõ đáy lòng Lưu Thủ Hữu thế nào, đặc biệt giả vờ vô cùng ngoan ngoãn trước mặt Phương Phùng Thời, Tăng Tĩnh Ngô, nói lời cảm kích 'Phát ra từ phế phủ' đối với ân tri ngộ, đức độ của Lưu Đô Đốc. Chuyện này làm cho hai vị đại lão Binh bộ nhất tề chĩa ngón tay cái với Lưu Thủ Hữu, khen y biết dùng người tài, cất nhắc thanh niên tài tuấn dũng mãnh tinh tiến như Tầm tướng quân, quả thật chính là Bá Nhạc biết xem thiên lý mã, tuệ nhãn biết anh hùng.

May là Lưu Thủ Hữu tâm cơ sâu sắc, ngay trước mặt đám thuộc hạ đông đúc của mình cũng phải đồ bừa mặt mũi, lúng túng không biết làm sao.

Cho dù là đám đường thượng quan cấm y thân tín của Lưu Thủ Hữu, lúc này cũng không nhận được cười thầm trong bụng, ngoài mặt phải khổ sở cố nén, hòa theo thượng ty nói những lời không phải ý mình, quả thật vô cùng khó chịu.

Cũng may bên trong ngo môn truyền tới một tràng tiếng trống âm âm, rốt cục giải thoát Lưu Thủ Hữu khỏi cục diện xấu hổ này.

Phương Phùng Thời cùng Tăng Tĩnh Ngô vội vã cáo từ đi tới ngo môn, văn võ bá quan cũng từ triều phòng các nha môn nối đuôi nhau tiến ra, không nhanh không chậm đi tới ngo môn.

Hồng Dương Thiện biết Tần Lâm là lần đầu tham gia đại triều hội, bèn nhỏ giọng nhắc nhở ở bên cạnh:

- Tiếng trống vang lần thứ nhất, trăm quan sẽ phải đến ngo môn xếp hàng chỉnh tề.

Mới vừa rồi tiếng trống nổi lên rất lớn, chấn động khiến cho lỗ tai ai nấy lúng búng, thanh âm của Hồng Dương Thiện trong lúc không hay không biết cũng hơi lớn, Lưu Thủ Hữu nghe thấy bèn cười hăng hắc:

- Tần Chỉ Huy mới tới, có Hồng Chỉ Huy giúp đỡ chỉ điểm, ngược lại cũng không đến nỗi bêu xấu.

Mặt Hồng Dương Thiện lập tức cũng hơi đỏ, biết mình có hơi phấn khích quá mức, có vẻ thấp thỏm không yên quan sát sắc mặt Tần Lâm.

Tần Lâm chẳng qua chỉ khẽ mỉm cười, tỏ ra hết sức khiêm tốn nói:

- Lưu Đô Đốc nói rất đúng. Hạ quan làm quan chưa bao lâu mà đã thân cư đường thượng quan, đại chương Nam Nha, mặc dù may nhờ hồng phúc Thánh thượng, Trương Tướng gia tin dùng, Lưu Đô Đốc thưởng thức nên leo lên chức vị cao. Dù sao trẻ tuổi kiến thức nông cạn, có người thâm niên cao ở bản vệ như Hồng Chỉ Huy chỉ điểm, hạ quan cầu còn không được.

Trong những ngày qua Hồng Dương Thiện cảm thấy Tần trưởng quan thiếu niên ý khí, oai hùng anh phát, đối phó địch thủ là tương đối tàn nhẫn, là một nhân vật hung ác trong mắt không để lọt hạt cát nào, không nghĩ rằng hần lại nhiệt tình đối với huynh đệ chủ động đầu nhập như vậy, nhất thời nhiệt huyết sôi trào.

Lưu Thủ Hữu không nghĩ tới Tần Lâm lại tỏ ra khiêm nhường như thế, cũng không tiện nói gì nữa, dẫn chư vị đường thượng quan thân tín đi về phía ngo môn.

395. Chương 395: Định Quốc Công

Đi được mấy bước, mấy tên thân tín bên người đột nhiên có thái độ yên tĩnh khác thường, Lưu Thủ Hữu chợt cảm thấy có vẻ kỳ quái. Chậm rãi nghiêng ngẫm những lời Tần Lâm vừa nói, Lưu Đô Đốc mưu sâu kế diệu lập tức phát giác ra:

Những lời này của hần không phải là tự khiêm trẻ tuổi kiến thức nông cạn, rõ ràng muốn nói mình tuổi còn trẻ đã làm đến đường thượng quan, đại chương Nam Nha, tương lai đời còn rất dài, có tao ngộ gì cũng khó mà nói được, hãy đợi đấy!

‘Thôi bỏ đi, làm người phải chừa đường hậu, ngày sau còn có lúc gặp nhau...’

Lưu Thủ Hữu cụt hứng lắc lắc đầu.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực ở lại bên ngoài triều phòng, Tần Lâm cùng Hồng Dương Thiện cũng đi theo tới ngo môn.

Bên ngoài ngo môn, văn võ bá quan, công thần huân thích theo thứ tự quan chức xếp hàng hết sức chỉnh tề. Đội phía Đông là quan văn, đề sứ Thủ Phụ Trương Cư Chính không chịu nhường ai đứng đầu. Đội phía Tây là quan võ, huân thần quý thích cũng đứng trong này, đứng đầu là Định Quốc Công chương Hậu Quân Đô Đốc phủ Thái Tử Thái Phó Từ Văn Bích.

Tần Lâm chẳng qua là tứ phẩm cảm y Chỉ Huy Thiêm Sứ, xếp ở phía sau hàng ngũ quan võ. Hần cũng không nhận ra Từ Văn Bích, là Hồng Dương Thiện chỉ cho hần:

- Vị đứng đầu kia chính là nội huynh (anh vợ) trưởng quan ngài Định Quốc Công Từ Đại lão gia, sau khi ngài tới kinh sư có từng tới bái kiến lão chưa?

Từ Văn Bích đầu đội Bát Lương quan, trang trí lông đuôi trĩ, kim thiên, vóc người khôi ngô, mặt đỏ, râu bạc phơ, vẻ mặt oai phong lẫm lẫm, quả nhiên không hổ là lão thần đứng đầu võ thần quý thích.

Tần Lâm thấy vậy thầm buồn cười, tuổi Từ Văn Bích này ít nhất ngoài năm mươi, chỉ sợ tuổi con trai lão còn lớn hơn mình, kết quả xếp theo bối phận là nội huynh, tính ra con trai lão hơn ba mươi tuổi còn phải gọi mình là cô trọng, ha ha, sau khi cưới Từ Tân Di, vì liên đới nên bối phận của mình cũng trở nên lớn hơn nhiều.

Bất quá Nam Kinh Ngụy Quốc Công cùng kinh sư Định Quốc Công từ lúc Từ Huy Tổ, Từ Tăng Thọ chia ra phong công, đến bây giờ đã truyền bảy tám đời, cho dù là lão đầu tử râu tóc bạc trắng gọi đứa trẻ còn quần tã là thúc thúc, cũng không có gì kỳ quái.

Vốn ngày Hai Mươi Chín tháng Chạp Từ Tân Di chuẩn bị cùng Tần Lâm cùng đi báỉ phóng vị đường huynh này, nhưng lúc ấy Tần Lâm phải xử lý vụ án Trần Minh Hào, Từ Tân Di không thể làm gì khác hơn là đi một mình.

Hiện tại Hồng Dương Thiện nói như vậy, Tần Lâm cũng không tiện từ từ giải thích, liền trực tiếp nói chưa từng đi báỉ phóng.

- Cách phòng như cách sơn, trưởng quan không đi báỉ kiến Định Quốc Công, cũng không có gì...

Hồng Dương Thiện 'giỏi đoán tâm ý' bèn nói chữa cho Tần Lâm, trong lòng thầm than: vốn tưởng rằng trưởng quan leo lên đến vị trí hiện tại đa phần là dựa vào lực Ngụy Quốc Công, bây giờ xem ra đa phần cũng là nhờ lực của một mình hắn.

Mấy vị Chỉ Huy Thiêm Sự xếp hàng xung quanh đều có hơi xem thường, Ngụy Quốc Công chịu gả nữ nhi cho Tần Lâm làm bình thê, nữ nhi này chắc chắn không được cưng chiều. Nói không chừng là con của thiếp, trong nhà hận không thể tổng cổ đi càng sớm càng tốt. Mượn chút quan hệ đại bác bản không tới này đi báỉ kiến Định Quốc Công, quả thật chính là si tâm vọng tưởng.

Vào lúc này, Định Quốc Công Từ Văn Bích thỉnh linh xoay người lại, tìm kiếm trong đám đông người một chút, cuối cùng ánh mắt rơi vào người Tần Lâm, chấp tay thi lễ với hắn hết sức rõ ràng không lầm lẫn vào đâu được.

Đám người xôn xao một trận, bên này toàn là quan võ tam, tứ, ngũ phẩm, mặc dù ở bên ngoài cũng coi là không lớn không nhỏ, nhưng ở kinh sư, một nhị phẩm biên quan Đại Soái cũng phải quỳ xuống trước Thượng Thư, quan võ tứ ngũ phẩm đã là cái đỉnh gì?

Người không biết âm thầm suy đoán, Từ Văn Bích thân là Quốc Công, lại chấp tay thi lễ với người nào vậy?

Tần Lâm cười gật đầu một cái, cũng nhìn Từ Văn Bích chấp tay một cái, bởi vì đuôi mắt hắn đã sớm nhìn thấy Vũ Thanh Bá Lý Vĩ đứng ở sau lưng Từ Văn Bích, đang chỉ chỉ về phía mình, có lẽ là nói cho Định Quốc Công biết, người tuổi trẻ kia chính là vị hôn phu lệnh đường muội.

Sau khi Tần Lâm đáp lễ bèn nấp vào trong đám đông khẽ cười khúc khích. Hồng Dương Thiện cũng không tiện hỏi hắn, đợi một hồi cảm thấy Tần trưởng quan đối với người mình khiêm hòa, lúc này mới hỏi vì sao hắn cười.

- Ta... ta đang nghĩ tính toán quan hệ giữa Ngụy Quốc Công phủ cùng Vũ Thanh Bá, bối phận Lý Vĩ ngang với gia gia Từ Tân Di, Từ Văn Bích là đường huynh Từ Tân Di, tính ra bối phận Lý Vĩ chẳng phải là gia gia Từ Văn Bích sao?

Tần Lâm không nhịn được khom người cười hắc hắc xấu xa.

Sau khi các quan đầu vào đấy, tiếng trống lại nổi vang lần thứ hai, tả hữu dịch môn mở ra, quan văn do Trương Cư Chính dẫn dắt, từ dịch môn phía Đông bên trái tiến vào Tử Cấm thành, quan võ là Từ Văn Bích dẫn đầu, theo dịch môn phía Tây bên phải nổi đuôi tiến vào.

Sau khi vào trong chính là cung thành nơi Hoàng đế ở, cũng tức là Tử Cấm thành.

Phía trước là một quảng trường lớn, bên trong có một dòng Kim Thủy hà giống như một cái đai ngọc vắt ngang qua, trên sông có năm Kim Thủy kiều giống như cầu vòng.

Cầu chính giữa chính là ngự kiều chỉ có Hoàng đế mới có thể đi qua, công khanh quan viên đều đi cầu hai bên.

Tuy rằng triều hội mừng Một Tết là đại lễ quốc triều, nhưng đến năm Vạn Lịch, kỷ luật cũng được nói lỏng hơn rất nhiều. Tần Lâm thấy rất nhiều quan viên đều đang cười cười nói nói, hẳn cũng nói chuyện phiếm cùng Hồng Dương Thiện.

Bên cạnh mấy quan võ tam tứ phẩm thấy Định Quốc Công chào hỏi hẳn, liền thấp giọng thỉnh giáo đài phủ thượng hạ, quê quán ở đâu, hiện đảm nhiệm chức quan gì, vội vàng kết giao tình, Tần Lâm nhất nhất đối đáp, chuyện trò vui vẻ cùng bọn họ.

Có hai ba vị Chỉ Huy Đồng Tri, Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ không phải là hệ chính của Lưu Thủ Hữu, thấy Lưu Đô Đốc ở trước đội ngũ quan võ, cách hàng ngũ quan viên tam tứ phẩm khá xa, đầu người nhón nháo cũng nhìn không rõ, bèn bắt chuyện tán gẫu với Tần Lâm.

Những người này đều hoặc nhiều hoặc ít nhìn ra chút manh mối. Ngọn cờ mà Tần Lâm dựng lên đương nhiên kém xa so với những cây đại thụ như Trương Cư Chính, Phùng Bảo, thậm chí so ra cũng kém thế lực dây mơ rễ má chẳng chịt của Lưu Thủ Hữu, Trương Thành, nhưng mơ hồ có khí thế sánh ngang hàng.

Hiện tại hẳn bao nhiêu tuổi, tương lai có thể đi xa tới mức nào?

‘Cho dù là không vội bán thân đầu dựa vào, cũng phải thừa dịp sớm kết thiện duyên cùng Tần trưởng quan, tương lai cũng tiện lui tới trong chốn quan trường.’

Những quan viên này đều nghĩ như vậy.

Tần Lâm ngầm hiểu rõ ràng hành động của bọn họ, cực kỳ khiêm tốn cười nói, từ từ lung lạc lôi kéo lòng người.

Trong lúc không hay không biết đi qua Kim Thủy kiều, sau khi qua cầu là Hoàng Cực môn, hai bên cửa có quân sĩ thiết giáp Kim Ngô vệ đứng nghiêm, ai nấy khôi giáp sáng loáng, đao thương chỉnh tề, ưỡn ngực ngẩng đầu đứng thật ngay ngắn.

396. Chương 396: Âm Nhạc Hội

Giữa đại môn bày xe kéo tay Hoàng đế sử dụng, một đội Đại Hán tướng quân đang đứng canh ở đó. Bất kể là đại quan nhất phẩm đương triều đi tới, mắt bọn họ cũng nhìn thẳng, duy chỉ có các vị đường thượng quan Cẩm Y Vệ đi qua, các Đại Hán tướng quân khẽ gật đầu chào hỏi.

Hồng Dương Thiện nói cho Tần Lâm biết:

- Trưởng quan, đây là cấp trên bản nha đến bọn họ mới có cử động như thế. Các huynh đệ Đại Hán tướng quân, Tuần Tượng Thủ Cẩm Y Vệ ta, còn có quân sĩ Kim Ngô vệ, Kỳ Thủ vệ, phàm lúc trực nhật thay Hoàng gia trong cung, không cần biết người làm quan lớn tới mức nào, bọn họ cũng không cần hành lễ.

Tần Lâm gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Không ngờ rằng Hồng Dương Thiện vừa dứt lời, bọn Đại Hán tướng quân chợt đứng thẳng lưng ưỡn ngực, đứng nghiêm hơn cả lúc bình thường, tiếng giáp sắt ma sát kêu lên loảng xoảng.

Công Hầu Bá Phò mã, quan võ nhất nhị phẩm đi đầu đội ngũ đã đi xa, mà đội ngũ quan võ tam tứ phẩm vừa đứng đi tới chỗ này, không đề phòng bị dọa sợ hết hồn, không biết vì sao đám Đại Hán tướng quân này lại có cử động như vậy.

Trần Minh Hào đang đứng trong đội ngũ Đại Hán tướng quân, cảm kích rơi nước mắt nhìn chăm chú vào Tần Lâm, cắn chặt hàm răng mới giữ không cho nước mắt chảy xuống. Hôm trước tìm được đường sống từ trong chỗ chết, trong nhà y đã lập bài vị thờ sống ân công, một nhà ba miệng sớm tối cúng bái, cầu chúc ân công cao quan hiển tước, nhiều phúc nhiều thọ.

Làm một tên binh tốt nho nhỏ, y tự biết đời này có thể mình sẽ vĩnh viễn không có cơ hội báo đáp Tần trưởng quan, có lẽ đây chính là cơ hội duy nhất cảm tạ.

Ánh mắt của các Đại Hán tướng quân nhìn về phía Tần Lâm hàm chứa vẻ nóng bỏng và kính nể. Đường thượng quan chấp chưởng Nam Nha chịu vì một tên lính quèn tầng dưới chót nhất, vào Hai Mươi Chín tháng Chạp chịu đựng gió Bắc rét lạnh thấu xương ra khỏi thành phá án, trường quan như vậy tuyệt đối đáng để tôn kính.

Lưng thẳng hơn trước, ngực ưỡn cao hơn trước, bọn họ lấy phương thức của mình biểu đạt kính ý.

Tần Lâm gật đầu đáp lễ bọn họ, cũng không cần nói cái gì khác, lúc này vô thanh thắng hữu thanh.

Trong mắt người bên cạnh, Tần Lâm giống như một vị tướng quân kiểm duyệt binh lính, Hồng Dương Thiện theo sát phía sau cũng cảm thấy đặc ý, được hưởng lây vinh dự này.

Mấy tên Cẩm Y Vệ đường thượng quan thấy vậy âm thầm gật đầu: Tần trưởng quan kết giao đám người Trương Tướng gia, Vũ Thanh Bá, là kết giao lên trên. Rửa sạch oan khuất thay thân binh bản nha, là thi ân với dưới, cả hai đều làm rất tốt. Cho dù là Lưu Thủ Hữu mưu kế thâm trầm, e rằng cũng không bì kịp hẳn.

Từ Cẩm thành cửa ải trùng trùng, vào Hoàng Cực môn lại là một quảng trường lớn, bên dưới văn lâu phía Đông, võ lâu phía Tây được Ngự Mã Giám bày trí nghi thức. Bất quá càn ly kỳ hơn là có hai mươi bốn con voi rất lớn, được trang trí vô cùng xa hoa, lưng chở bình quý, không cần người dẫn, không hề loạn động, ngoan ngoãn đứng yên nơi đó, khiến cho người ta trông thấy vô cùng thích thú.

Hồng Dương Thiện thấy Tần Lâm cảm thấy hứng thú, liền cười nói:

- Trưởng quan thích loại voi chở bình quý này sa? Cũng là Tuần Tượng sở thuộc Cẩm Y Vệ chúng ta cai quản huấn luyện, biết quỳ xuống, quơ vòi, phun nước... rất hay.

Lần này coi như Tần Lâm mở rộng tầm mắt, vốn hẳn có hứng thú rất lớn với pháp y, sở dĩ hẳn đối nhân xử thế lão luyện chủ yếu là dựa vào ánh mắt bén nhạy cộng thêm am hiểu phân tích tâm lý. Thế nhưng chuyện làm quan xử lý công văn sự vụ, Tần trưởng quan của chúng ta cũng hết sức tầm thường.

Hắn tới nha môn Cẩm Y Vệ lâu như vậy, bây giờ mới hiểu được thì ra trừ Nam Bắc Trấn Phủ Ty gián điệp cùng phản gián điệp, Đại Hán tướng quân sung làm diễn viên quần chúng trong cung, ngoài ra còn có chức trách làm 'xiếc thú'.

Vẫn còn ở trên quảng trường, từ rất xa đã nhìn thấy Hoàng Cực điện kim bích huy hoàng (Kim Điện Thái Hòa, kiến trúc trọng yếu nhất Cố Cung), văn võ bá quan đều dựa theo thứ tự lớn nhỏ đứng ngay ngắn chỉnh tề. Tần Lâm không cần nói, dĩ nhiên Chỉ Huy Thiêm Sự tứ phẩm nho nhỏ ở gần cuối.

Lúc này một tên thái giám cầm tịnh tiên (roi nghi thức) đi ra, đánh lớp bốp ba cái, rèm Hoàng Cực điện cuốn lại.

Tiếng trống vang lên lần thứ ba, Đạo Giá quan đi trước, Thượng Bảo ty bưng ngọc tỷ đi sau tiến về phía trước, ban nhạc ở hai mặt Đông Tây Hoàng Cực môn, ban nhạc Trung Hòa Thiệu nhạc bên trong Hoàng Cực điện cùng nhau tấu lên khúc Phi Long Dẫn, Vạn Lịch đế Chu Dực Quân khoác long bào đội vương miện thẳng tọa.

Vạn Lịch đế long trọng đăng tràng, vốn là Tần Lâm còn có mấy phần cảm giác thần bí, đợi đến khi thấy rõ hình dáng Hoàng đế, chợt cảm thấy hết sức thất vọng: cục diện hoành tráng như vậy, điện đường trang nghiêm như vậy, vị Hoàng đế ngồi trên ghế kia bất quá chỉ là một tên mập lùn tướng mạo không có gì nổi bật. Có lẽ vào thời này ai ai cũng coi trọng Thiên Đạo thiên mệnh, ngũ đức tuần hoàn gì đó, cho nên vẫn còn kính sợ thiên tử, trong lòng Tần Lâm lại cảm thấy cũng chỉ bình thường.

Ban nhạc khom người cúi chào, tấu khúc Phong Vân Hội, kế đó là Khánh Hoàng Đô, khúc thứ ba là Hỉ Thái Bình.

Tần Lâm nhìn quanh quất hai bên trái phải, thật ra thì về mặt những quan viên này cũng không tỏ ra kích động quá mức, xem ra bọn họ đã sớm coi đại triều hội như công sự thường lệ. Thậm chí bởi vì có người rời giường quá sớm, tới đây lại ngủ gà ngủ gật, mới đặt ra chức quan Cú Nghi Ngự Sử để đánh thức, nhắc nhở các quan viên không nên châu đầu ghé tai nói chuyện, không nên ngủ gà ngủ gật.

Nếu so ra, kẻ nghiêm túc nhất chính là Tần Lâm, hần lắc đầu rung đùi chìm đắm trong tiếng nhạc, trong lúc nhất thời quên cả xung quanh.

- Tần trưởng quan, Tần trưởng quan...

Hồng Dương Thiện không biết Tần Lâm đang làm gì, chỉ sợ vào lúc này hần gây ra chuyện gì đó bêu xấu, luôn miệng nhắc nhở.

Kết quả lắng nghe cẩn thận, Tần Lâm đang nghe ngao khúc nhạc hòa điệu.

Phi Long Dẫn, Phong Vân Hội, những danh khúc cổ điển khoáng thế này, đời sau có còn bảo tồn được nguyên vẹn như hiện tại hay không?

Tần Lâm lại cảm thấy đại triều hội này giống như tân niên âm nhạc hội.

Không biết rằng trong khi mọi người mơ màng buồn ngủ, duy chỉ có một mình hần say mê, mặt lộ vẻ thích thú gật gù theo điệu nhạc. Tuy rằng hần ở gần cuối nhưng hành động như vậy vô cùng nổi bật, vừa đứng rơi vào trong mắt Vạn Lịch đế Chu Dực Quân.

Mặc dù Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân gần mười tám tuổi, nhưng leo lên ngôi vị Hoàng đế chí cao vô thượng triều Đại Minh đã có tám năm, làm chân mệnh thiên tử trung ương thiên triều, duy ngã độc tôn trong lục hợp tứ hải, trên trời dưới đất.

Lúc Chu Dực Quân mới vừa mười tuổi đã đối mặt cục diện khó khăn phụ hoàng băng hà, mình còn nhỏ tuổi. Lại thêm Phùng Bảo âm thầm mật báo, thân là cố mệnh đại thần, Thủ Phụ Cao Củng công khai nghi ngờ ‘thái tử mười tuổi làm thế nào trị thiên hạ’, bị dọa sợ đến nổi y và mẫu phi Lý thị nơm nớp lo sợ, sợ Cao Củng mang dạ bất lương, sẽ ra tay thi hành phế lập.

397. Chương 397: Trên Điện Dưới Điện

Thật may là có một vị đại trung thần can đảm trung thành ngang trời xuất thế, ngăn cơn sóng dữ, liên thủ cùng Phùng Đại Bạt trục xuất Cao Củng hoành hành ngang ngược, cứu vãn cục diện Hoàng đế còn quá nhỏ, phò trợ cô nhi quả mẫu ngồi vững vàng giữa giang sơn. Vị đại trung thần này có thể so sánh với Gia Cát Lượng được Lưu Bị gởi gắm con thơ, Tạ An gơ tay chống trời, đương nhiên chính là Giang Lăng tướng công Trương Cư Chính đứng đầu quan văn, chấp chương triều cương.

Từ khi bắt đầu tức vị, suốt tám năm Chu Dực Quân đều làm học trò ngoan của đề sư Thủ Phụ Trương Cư Chính. Y giống như tên học trò ngu dốt lão sư nói gì nghe nấy, bình loạn biên cương, tiến hành triều chính mới, cách chức quan lại kém cỏi, chỉnh trị lại trị... Nhìn Trương Cư Chính vẽ ra từng nét trên bức họa giang sơn gấm vóc.

Nhưng càng ngày càng trưởng thành, Chu Dực Quân đã không còn cam lòng vĩnh viễn sống dưới cái bóng của lão sư. Y muốn tự mình thử nghiệm vị ngọt của quyền lực, y tưởng tượng ra mình cũng sẽ là một vị đế vương cứng rắn quyết đoán.

Hơn nữa nghiêm sư Trương Cư Chính cùng từ mẫu Lý Thái hậu nghiêm khắc quản thúc, khiến cho Chu Dực Quân dần dần sinh ra tâm lý nghịch phản, thỉnh thoảng lên lút oán trách mấy câu với Trương Thành, Trương Kinh tương đối thân tín.

Thậm chí có lúc y nghĩ rằng, trước khi mình lên ngôi Cao Củng gây ra trận phong ba kia, có lẽ chân tướng sự thật có khoảng cách nhất định với lời mà Phùng Bảo nói.

Hiểu lầm như vậy khiến cho Chu Dực Quân càng ngày càng khát vọng thoát khỏi quản thúc, cũng làm cho y càng ngày càng không nhận được Trương Cư Chính, Phùng Bảo. Dần dần cảm giác không kiên nhẫn này chuyển hóa thành oán khí, nhắm vào đề sư Thủ Phụ Trương Cư Chính bây giờ đang đứng sừng sững giữa thềm rồng, chấp chương triều cương, nhắm vào Phùng Bảo Phùng Đại Bạt đang đứng bên cạnh ngự tọa, thậm chí còn mơ hồ nhắm vào mẹ đẻ Lý Thái hậu đang sống một mình trong Từ Ninh cung.

Hoàng đế Chu Dực Quân trẻ tuổi ngự trên Hoàng Cực điện, khao khát được thần phục, khao khát được tôn trọng hơn hết bất cứ lúc nào.

Trung Hòa Thiệu nhạc âm âm vang, nhịp điệu hợp với tiết tấu thánh nhân đã định. Thế nhưng những quần thần bên dưới lại tỏ ra mơ màng buồn ngủ, bằng không cũng châu đầu ghé tai nói chuyện, ngay cả Trương Cư Chính, Từ Văn Bích đứng ở trước văn quan võ viên cũng lộ không vẻ kiên nhẫn. Mấy chục năm qua bọn họ nghe qua mấy khúc nhạc này vô số lần, cho dù là tiên nhạc cũng cảm thấy chán ghét, huống chi là Trung Hòa Thiệu nhạc này vừa dài vừa dở.

Ngược lại phía sau đám quan viên cấp thấp có một số là lần đầu tiên thấy được mặt rồng lại có cảm giác khác. Có người lộ vẻ háo hức nhìn chăm chăm trên điện, mong đợi giản tại để tâm, có kẻ nơm nớp sợ hãi cúi đầu nhìn chăm chăm mũi giày mình, e sợ thất lễ trước long nhan, lúc ấy mình sẽ như gà đất chó ngồi.

Duy chỉ có một vị quan viên cảm y thanh niên tuổi tương đương với mình đứng ở hàng sau, không ngừng gật gù theo tiết tấu, thân thể cũng giật giật theo tiếng nhạc, hoàn toàn chìm đắm trong âm tiết Trung Hòa Thiệu nhạc.

Chu Dực Quân thấy vậy, trong lòng nhất thời dâng lên mấy phần vui mừng, nhìn quanh tả hữu hỏi:

- Tên cảm y quan chuyên tâm nghe thánh nhạc kia tên gì? Vì sao tất cả chúng quan mơ màng, duy chỉ có hần nghe nhạc lại tỏ ra vui vẻ như vậy?

Phùng Bảo thân là Đại Bạt, Hoàng đế ngồi lão đứng bên cạnh, vốn đang đắm chìm trong dòng suy nghĩ riêng tư của mình. Lão đang thầm tính toán Kỳ Liêu Tổng Đốc Dương Triệu mới vừa dâng thỉnh một tòa Tu Di sơn bằng ngọc thạch điêu khắc, không chỉ là điêu khắc tinh mỹ, khối ngọc kia lúc nguyên vẹn hoàn chỉnh nặng đến vạn cân càng là khó được. Hiện tại dùng nó để lấp vào tiệc nuôi Thanh Minh Thượng Hà Đồ ít ngày trước mất đi, cũng phải nghĩ biện pháp cất nhắc đề bạt họ Dương kia mới được.

Vạn Lịch để đột nhiên mở miệng hỏi, Phùng Bảo lên tinh thần, mở to hai mắt nhìn về phía đó, từ trên cao nhìn xuống lập tức thấy đó là người quen Tần Lâm Tần trưởng quan, nhất thời đã cảm thấy huyết Thái Dương hơi căng phồng giật giật: tên khốn này lại muốn giở trò gì đây?

Mặc dù trong lòng vô cùng muốn nói xấu Tần Lâm vài câu, nhưng trong lòng xoay chuyển ý niệm nghĩ lại tên này toàn thân đầy gai, bất quá chỉ là tứ phẩm Chỉ Huy Thiêm Sự. Nếu mình so đo với hần chẳng khác nào chén ngọc chọi với chén đá, không thể liều mạng với hần được, vì vậy Phùng Bảo cúi đầu nói:

- Hồi bẩm Hoàng gia, lão nô biết người nọ, hần gọi là Tần Lâm, là một Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Thiêm Sự. Tưởng có lẽ vì bài hát trong cung dễ nghe, cho nên trong lúc nhất thời nghe mê mẩn.

Phùng Bảo nói như vậy không hề thiên lệch chút nào, trên thực tế không hề nói xấu Tần Lâm, tránh cho chọc vào con nhím kia sẽ bị đâm thủng tay, lại làm giảm hứng thú của Hoàng đế, khiến cho y mau sớm quên người này.

Cái gọi là giản tại để tâm chính là có thể làm cho Hoàng đế nhớ tới một người, lúc ấy cất nhắc sẽ rất nhanh. Những chuyện hoàn toàn không phải là 'chính diện', tỷ như gây ra một chuyện nực cười nào đó, làm ra cái gì xấu xí... để cho Hoàng đế nhớ tên của người này, cũng đủ để các quan viên khác hâm mộ đỏ mắt. Bởi vì không ngừng suy tính lúc nào chức vị gì khuyết chỗ, Hoàng đế thuận miệng nói một câu 'Để cho người nào đó lên', chính là đường tắt thăng quan nhanh hơn người khác rất nhiều.

Tuy Phùng Bảo không yên lòng, ngược lại trả lời cũng nằm trong quy củ.

Không nghĩ tới người nói vô tâm, người nghe hữu ý, Chu Dực Quân càng cảm thấy hứng thú, đưa ngón tay ra điểm điểm vào trán mình:

- A, thì ra hần chính là Tần Lâm ngày hôm trước trầm nghe mẫu hậu nói đến, Từ thị con gái Ngụy Quốc Công chính là gả cho người này. Sau đó nhờ có hần nhắc nhở, hoàng muội mới nhớ tới tiên hoàng để lại di vật trong ngự thư phòng, thay tiên hoàng hoàn thành di chiếu ban thưởng Thành Quốc Công. Hôm nay lại thấy mọi người mơ màng, duy chỉ có hần chìm đắm trong hoàng nhạc thanh bình, có thể thấy được là một thần tử trung thành.

Vạn Lịch để tư chất tầm thường, ngay cả lão sư của y Trương Cư Chính cũng lén lút nói sau lưng rằng tên đệ tử này thật ra chỉ có tư chất trung bình. Lúc còn nhỏ vị phụ hoàng của y vì quá bận rộn cho nên rất ít khi dạy dỗ, mẫu phi Lý thị làm bạn chỉ là con gái thương nhân, cũng không thể nào chỉ điểm cho quá nhiều, cho nên Vạn Lịch để nhận xét người khác đa phần từ trực giác và yêu ghét cá nhân. Thường bởi vì chữ viết người khác thật tốt, một câu nói hay của người khác liền gia tăng cất nhắc trọng dụng.

Nếu Hoàng đế nói như vậy, Phùng Bảo cũng không tiện nói loạn gì nữa, thế nhưng Vạn Lịch để thấy Tần Lâm gật gù như vậy lại cảm thấy thú vị, tiếp tục hỏi:

- Nghe nói vị Tần Chỉ Huy này chuyên cưa đầu người, mổ bụng phá ngực, có chuyện này không?

Sắc mặt Phùng Bảo trầm xuống, tỏ ra nghiêm trang trịnh trọng dạy dỗ:

- Hoàng gia sao thể nói những lời thô bỉ ngoài đường ngoài chợ như vậy, nếu truyền vào tai Thái hậu nương nương cùng Trương tiên sinh, sẽ không tốt chút nào.

Hừ, nếu truyền vào tai mẫu hậu cùng Trương tiên sinh, nhất định là lão lén lút tố cáo.'

Chu Dực Quân ngoài miệng không nói, trong bụng oán hận Phùng Bảo, Phùng Đại BẠN này có thói quen hay báo cáo, khiến cho y cảm thấy không được tự nhiên.

Phùng Bảo thấy Hoàng đế không nói lời nào, âm thầm dắc ý, vừa đúng nhạc khúc sắp kết thúc, lão phải đi ra ngoài khen ngợi chỉ đạo vũ đạo, bèn từ bên cạnh ngự tọa đi ra cửa Hoàng Cực điện.

Có Phùng Đại BẠN, Trương Thành cùng Trương Kinh giống như bị ai bịt miệng không nói nửa lời. Chờ Phùng Bảo vừa đi, hai người bọn họ nhìn quanh quất, thấy trong triều hội này xung quanh Hoàng đế cũng không còn thái giám nào khác, lập tức phần chấn tinh thần.

- Hoàng gia chúng ta đã có mười tám tuổi, đám cưới đã có hai năm, Phùng Ty Lễ còn ngạo mạn tự đại như vậy, không khỏi có chút khi quân phạm thượng...

Trương Kinh nhìn thần sắc Chu Dực Quân, ra sức nói xấu Phùng Bảo.

Trương Thành dùng chiêu bọc lót vu hồi, nói giúp cho Tần Lâm:

- Hồi bẩm Hoàng gia, chẳng những nô tỳ nghe nói Tần Lâm biết cưa đầu người, mổ bụng moi ruột, còn có bản lĩnh đoán âm xét dương. Bảo toàn thể diện cho thiên gia trong vụ án tranh đoạt Kinh Vương phủ, lại nhiều lần đánh bại Bạch Liên giáo ở Nam Kinh, công lao rất lớn. Phùng công công chấp chương Đông Xưởng, danh tiếng còn bị Tần Lâm Cẩm Y Vệ vượt qua, đương nhiên trong lòng lão không vui.

Trương Kinh nghe vậy ngẩn ra, thật ra y giống như Phùng Bảo, cũng không thích Tần Lâm, nhưng lúc này phải tranh thủ thời gian nói xấu Phùng Bảo trước mặt Hoàng đế, cho nên cũng không quản được rất nhiều, phụ họa lời của Trương Thành.

Chỉ bất quá Trương Thành là mắng Phùng Bảo một câu, sau đó khen ba câu Tần Lâm. Trương Kinh lại là khen Tần Lâm một câu, lại mắng Phùng Bảo ba câu.

Chu Dực Quân xưng Phùng Bảo là Đại BẠN, sợ hãi không dám thân cận quá nhiều, thân tín chân chính là hai Trương Ty Lễ Giám này. Nghe hai người bọn họ đều nói Tần Lâm là một trung thần, càng thêm tin tưởng phán đoán của mình, gật đầu nói:

- Trẫm nói không sai, hừ hừ, Phùng Đại BẠN xem trẫm như đứa trẻ, lão nhìn người còn không chính xác bằng trẫm nữa là. Tên họ Tần này, trẫm cũng muốn cho hắn chút ích lợi...

Trương Thành cùng Trương Kinh liếc mắt nhìn nhau, không biết Vạn Lịch sẽ cho Tần Lâm ích lợi gì. Hiện tại Phùng Bảo cai quản chuyện phê hồng, phiếu nghĩ (ý kiến tham khảo) là do Trương Cư Chính định đoạt, hai vị này trông chừng Hoàng đế gặt gao như vậy, trong Từ Ninh cung còn có Lý Thái hậu, dường như Chu Dực Quân không thể làm chủ bất cứ chuyện gì...

Tần Lâm đang chuyên tâm nghe 'Tân niên âm nhạc hội', nằm mơ cũng không ngờ rằng chỉ là nghe nhạc cũng có thể gây ra gián tại đế tâm.

Lúc này Phùng Bảo đi tới cửa chính Hoàng Cực điện, chấp tay ngạo nghễ đứng trên thềm, lớn tiếng quát khen, gọi công khanh trăm quan quỳ lạy vũ đạo.

Phùng Bảo đặc biệt nhìn chăm chú vào Tần Lâm, xem thử hắn có ngoan ngoãn quỳ lạy hay không, kết quả làm Phùng công công có hơi thất vọng: lần này Tần trưởng quan vô cùng ngoan ngoãn, xen lẫn trong đám đông văn võ bá quan, mọi người quỳ hần quỳ theo, mọi người lạy hần lạy theo, như cánh bèo trôi theo dòng nước, cũng không có hành động gì khác thường.

Coi như người thức thời! Phùng Bảo không tìm được sơ hở nào của Tần Lâm.

Đông Xưởng Chưởng Hình Thiên Hộ Từ Tước cùng Lý Hình Bá Hộ Trần Ứng Phượng đều có gia quan, một gia đến tam phẩm Chỉ Huy Đồng Tri, một gia đến tứ phẩm Chỉ Huy Thiêm Sự, xem sắc đoán ý thấy Xưởng Công mình nhìn chăm chăm Tần Lâm, liền thừa dịp không ai chú ý lạng lẽ dời chân, tới đứng bên cạnh Tần Lâm, nhìn chăm chăm hắn như hổ đói rình mồi.

Người khác sợ Đông Xưởng như sợ hải hồ lang, Tần Lâm lại hồn nhiên không hãi sợ, còn cười nhìn hai người bọn họ gật đầu một cái.

Hắn không biết lúc này quan viên bên cạnh tim đập thành thịch: Từ Tước, Trần Ứng Phượng tiếng xấu vang xa, Tần Lâm cũng không phải là hạng tốt lành gì. Chuyện hắn cửa đầu nghiệm não sớm không cánh mà bay, cả kinh sư đều biết Cẩm Y Vệ lại vừa xuất hiện một vị hắc sát thần.

Ba vị này tụ lại một chỗ, lập tức sát khí tuôn trào như muốn lấy mạng người ta.

Cũng may Phùng Bảo thủy chung không có tỏ vẻ gì, Từ, Trần cũng không có làm gì Tần Lâm. Cho đến khi kết thúc, tấu khúc Hạ Thánh Minh, Thượng Bảo ty ôm bảo, Đạo Giá hồi cung, cũng không hề xảy ra chuyện gì.

Hồng Dương Thiện lau mồ hôi lạnh trên trán, kéo kéo Tần Lâm:

- Cuối cùng xong rồi, ôi, thật là làm cho hạ quan vô cùng lo lắng...

- Đi liền sao?

Tần Lâm quay đầu nhìn bốn phía:

- Không phải nói mừng Một Tết có ban yến sao? Lão bà ta nói, yến trong cung rất ngon lành.

Tên nhà quê lên tỉnh này, người ình là Ngụy Quốc Công sao? Từ Tước, Trần Ứng Phượng cùng mấy tên quan võ cùng cấp đều cười rộ lên.

Trong cung ban yến vào mừng Một Tết, từ năm Long Khánh chính là đại viên triều đình văn chức tứ phẩm, vũ chức Đô Đốc trở lên mới được ban yến ở Hoàng Cực điện, còn lại đều 'Chiết sao', tức là tính phí bữa ăn chiết thành bạc mặt phát cho.

Tần Lâm chẳng qua là Chỉ Huy Thiêm Sự, còn cách Đô Đốc thật là nhiều cấp, dĩ nhiên là không có tư cách tham gia ban yến.

Từ Tước cũng còn giữ gìn một chút, Trần Ứng Phượng vốn là tính tình thô lỗ, cười tới nỗi cằm cũng sắp sửa rơi xuống đất, chế nhạo nói:

- Tần trưởng quan, người cho là mình là Đô Đốc hay là Quốc Công? Ban yến cũng có phần người sao?

Như vậy sao?! Tần Lâm sờ sờ cằm, hơi có chút thất vọng, hắn cũng rất muốn ném thử mùi vị ẩm yến trong cung.

Sắc mặt Hồng Dương Thiện đỏ bừng, lúng túng muốn tìm thang cho Tần Lâm hạ đài.

Không nghĩ tới đột nhiên trong điện có một tiểu thái giám vội vã chạy tới, nói với bên này:

- Tần trưởng quan, mới vừa rồi Hoàng gia truyền dụ, dạy người lưu lại tham gia ban yến Hoàng Cực điện.

Ôi chào! Trần Ứng Phượng đang cười to, lập tức cắn phải đầu lưỡi của mình.

- Ha ha, xem ra khẩu phúc bản quan không tệ...

Tần Lâm cười híp mắt, xoa xoa bụng sôi òng ọc, phải nói rời khỏi nhà từ lúc trời chưa sáng, cho tới bây giờ đã hai ba canh giờ.

Có thể được tham gia ban yến ở Hoàng Cực điện vào ngày mùng Một Tết, chính là vinh dự chỉ có Công Hầu Phò mã cùng quan viên cao cấp mới được hưởng. Tần Lâm không nằm trong số người này mà được đặc biệt ban cho, càng là vinh dự khó được.

Bất quá nhìn bộ dáng của hắn cũng không có vẻ gì là vì được quá yêu mà kinh sợ, thoát nhìn tựa hồ thuần túy chỉ là được ăn một bữa thỏa mãn khẩu phúc mà cao hứng, chảy nước dãi ròn ròn.

Trời ơi, Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng khóc không ra nước mắt: chẳng lẽ người này không biết vinh dự đặc thưởng Hoàng Cực điện ban yến sao? Hắn xem Thiên gia ban yến chẳng khác nào ăn vẹt quay ở Tiễn Nghi phường ư?

Đây quả thật là kẻ hết sức muốn tham gia lại không được, người không hiểu quy củ tham ăn hốt uống lại được đặc chỉ ban yến.

Đông Xưởng Chưởng Hình Thiên Hộ, Lý Hình Bá Hộ kế dưới Đốc Công Phùng Bảo, bàn về quyền thế còn lớn hơn nhiều những Bá Tước, Đô Đốc chỉ có quan hàm không cầm quyền, ngày thường gặp bọn họ còn phải chấp tay thi lễ, sắc mặt tươi cười. Thế như quy củ bên trong Tử Cấm thành vô cùng nghiêm ngặt, hai vị Từ, Trần không có tư cách tham gia, không thể làm gì khác hơn là tràn đầy hâm mộ ghen tỵ nhìn Tần Lâm, ủ rũ cúi đầu rời đi.

398. Chương 398: Văn Võ Hải Hòa

Hồng Dương Thiện cũng không có tư cách tham gia ban yến, nhưng lúc lão rời đi hết sức vui mừng phấn chấn. Tần Lâm được ban yến cũng giống như chính lão được tham gia, chạy nhanh ra ngoài muốn báo tin tốt này cho Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực. Là một đại kỳ mới dựng lên, đại kỳ này được nở mày nở mặt, chứ vị đứng dưới tung hô cũng nở mày nở mặt theo.

Nếu không, vì sao gọi là một người nhục cả bọn cùng nhục, một người vinh cả bọn cùng vinh.

Quan văn tứ phẩm trở xuống, quan võ Đô Đốc trở xuống đều rời đi sạch sẽ. Trên thềm Hoàng Cực điện cũng chỉ còn lại đám Công Hầu Bá, Phò mã cùng văn võ đại viên triều đình, Tần Lâm là một tứ phẩm Cẩm y Chỉ Huy Thiêm Sự nho nhỏ vô cùng nổi bật, chẳng khác nào gà giữa bầy hạc.

Cẩm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu đang cười nói cùng mấy vị công hầu, Đô Đốc, trong đó có Đô Đốc nhìn thấy Tần Lâm, kinh ngạc hỏi:

- Lưu Đô Đốc, vì sao tứ phẩm Thiêm Sự quý nha cũng ở lại chỗ này? Chẳng lẽ là đang làm nhiệm vụ trong cung?

Lưu Thủ Hữu nhìn Tần Lâm một chút, trong lòng không vui, làm bộ không nghe câu hỏi.

Chu Ứng Trinh đã thế tập tước vị Thành Quốc Công, nhìn thấy Tần Lâm rất là cao hứng, đáp thay Lưu Thủ Hữu:

- Đó là Tần Lâm Tần Chỉ Huy Cẩm Y Vệ, chính là quan viên có tài đệ nhất dưới quyền Lưu Đô Đốc. Tiên hoàng ban cho gia tổ Thanh Minh Thượng Hà Đồ, nhờ có hắn chỉ điểm mới có thể tìm được.

- Đúng rồi...

Đô Đốc kia lấy tay vỗ trán:

- Ta cũng nghe Lý Quảng Lý Hà Đốc nói qua, nhờ có vị Tần Chỉ Huy này phá được vụ án ngân kho mất bạc, bình định Bạch Liên giáo làm phản ở Giang Nam. Chúc mừng chúc mừng, nếu không phải Lưu Đô Đốc tuệ nhãn thức tài, dưới quyền làm sao có được quan viên tài ba giỏi giang như vậy?

Lưu Thủ Hữu nghe vậy hết sức khó chịu trong lòng, nhưng không tiện để lộ ra ngoài trước mặt người khác. Y xuất thân danh thần thế gia, tâm cơ hết sức thâm trầm, dù sao lúc này những Chỉ Huy Đồng Tri, Chỉ Huy Thiêm Sự nhà môn Cẩm Y Vệ kia cũng không có ở đây, không ai biết lai lịch, y bèn đẩy thuyền xuôi theo dòng nước:

- Chư vị khen quá lời rồi, tuy rằng bản Đô Đốc không dám tự so sánh với Bá Nhạc xem ngựa, nhưng cất nhắc trẻ tuổi hậu tiến cũng không thành vấn đề.

Chu Ứng Trinh rất có hảo cảm đối với Tần Lâm, hết sức khen Lưu Đô Đốc không hạn chế dùng nhân tài, ai mà không thích được khen ngợi, lại thêm đám Bá gia, Đô Đốc khác cũng phụ họa theo.

Mặc dù khen Tần Lâm làm cho Lưu Thủ Hữu không hài lòng, nhưng nghe tất cả mọi người khen ngợi mình sáng suốt biết dùng người, trong lòng y cũng âm thầm đắc ý, cảm thấy mới vừa rồi mình thoáng động linh cơ, thật sự là ứng đối đắc thể, không để lộ ra trước mặt người ngoài.

Trương Cư Chính vốn đang nói chuyện cùng Thứ Phụ Trương Tứ Duy, Tam Phụ Thân Thời Hành, chư vị đại liêu Lục bộ Cửu Khanh, trong lúc vô tình thấy Tần Lâm còn ở lại thêm rông, dựa lan can hán bạch ngọc ngắm cảnh sắc trong cung, đôi mày thon dài của Thủ Phụ để sự lập tức cau lại. Lão thâm suy nghĩ chẳng lẽ tên mặt dày này muốn giở trò gì nữa sao? Lập tức lão cáo lỗi với các bạn đồng liêu, hai tay vịn ngọc đài, từ phía Đông thêm rông không nhanh không chậm đi về phía Tần Lâm.

Cùng lúc đó, bởi vì Vũ Thanh Bá Lý Vĩ báo cho, Định Quốc Công Từ Văn Bích biết Tần Lâm chính là vị hôn phu của đường muội Từ Tân Di, cũng bỏ lại một đồng Hầu, Bá, Đô Đốc, từ phía Tây thêm rông đi về phía Tần Lâm. Vốn định hàn huyên vài câu giữa thân thích với nhau, cũng tỏ rõ nhị phòng Định Quốc Công phủ ân cần nhiệt tình đối với trưởng phòng Ngụy Quốc Công phủ, nghĩa tình càng thêm thâm thiết.

Lúc này Tần Lâm đang đứng đó ngơ ngác ngắm phong cảnh xung quanh, nào hay biết hai vị đại thần đứng đầu quan văn phía Đông, đứng đầu quan võ phía Tây đang đồng thời đi về phía mình.

Trên thêm rông đông người, lúc sắp tới gần Tần Lâm, Từ Văn Bích cùng Trương Cư Chính mới nhìn thấy đối phương, nhưng lúc này dừng chân quay người lại sẽ hết sức khó coi, vì vậy hai lão cũng không dừng bước.

- Tần thế huynh hứng chí vậy sao, đứng tựa lan can nhìn ra xa, chẳng lẽ muốn lấy cảnh sắc Tử Cẩm thành làm một bài thơ?

Trương Cư Chính cố ý đùa một chút với Tần Lâm, bởi vì Tần Lâm nhiều lần vọng xưng lão là thế thúc, lão bèn gọi Tần Lâm thế huynh. Thúc bá có thể gọi văn bối là thế đệ, cũng có thể gọi thế huynh, Trương Tướng gia hiểu Tần Lâm rất rõ ràng, thừa biết hán không biết thi từ ca phú, cố ý lấy thơ ra trêu ghẹo.

Từ Văn Bích nghe thấy Trương Cư Chính gọi thế huynh, lại hiểu là xưng hô ngang hàng. Mặc dù bối phận liên quan giữa đạt quan hiển quý với nhau hết sức nặng nề, thường là mạnh ai nấy xưng hô không dính dấp qua lại, nhưng nếu Trương Cư Chính tự xưng là trưởng bối Tần Lâm, lão gọi Tần Lâm là muội phu, như vậy có hơi mất thể diện. Hiện tại thấy vậy lập tức thở phào nhẹ nhõm, nói thẳng:

- Vị này chính là Tần muội tể phải không? Ngày hôm trước hiền muội đến phủ báỉ lão tẩu tử, người cũng không tới gặp huynh trưởng ta đây, nếu không phải biết người có vụ án phải làm, lần sau vì huynh phạt người uống ba chén!

Tần Lâm phục hồi tinh thần lại, lúc này mới phát giác hai vị thủ lĩnh văn võ triều thần đều đứng bên cạnh mình, vội vàng chấp tay thi lễ bọn họ, nói chuyện Vạn Lịch ban yến. Trước hết thành thật nói với Trương Cư Chính mình không biết làm thơ, sau đó liên tục xin lỗi Từ Văn Bích, nói rằng lần sau nhất định tự phạt ba chén.

Nghe Tần Lâm không phải là giở trò hồ đồ bậy bạ gì, Trương Cư Chính liền yên tâm, Từ Văn Bích càng vô cùng cao hứng. Hai phủ Định, Ngụy vô cùng thân thiết như cây liền cành, Tần Lâm là con rể Ngụy Quốc Công, hán được thiên tử coi trọng, đương nhiên Định Quốc Công cũng cảm thấy vui lây.

Trương Cư Chính cùng Từ Văn Bích chạm mặt nhau, tự nhiên không tiện chỉ nói vài câu đã chia tay, vì vậy cùng mượn Tần Lâm nói chuyện. Hai vị đứng đầu hai ban văn võ này tán gẫu với nhau, dù sao hôm nay

là mừng Một Tết ban yến, mọi người đều vui vẻ, nói vài lời cát tường với nhau cũng thể hiện ra triều Đại Minh văn võ hài hòa.

Tần Lâm thân ở giữa hai vị đại quan này, thái độ không cao không thấp. Dù sao hần và Trương Cư Chính cũng mặt dày đã quen, Từ Văn Bích lại là đại cữu ca rành rành, mặc dù tuổi tác có hơi chênh lệch.

Mọi người xung quanh nhìn thấy cảnh tượng này nhất tề thề lưỡi thật dài, thầm kêu lên trong lòng:

Tần Lâm bao nhiêu tuổi, chức quan lớn tới mức nào? Thủ Phụ đương triều và Định Quốc Công đứng đầu vũ huân quý thích chủ động tìm hần nói chuyện, hơn nữa ba người đứng sóng vai, hần đứng giữa hai vị đại quan số một, hình thành thế ba ngọn núi cùng đứng, khí thế bao la như vậy, mấy ai từng thấy qua?

Ánh mắt của Chu Ứng Trinh cùng mấy vị Bá gia, Đô Đốc nhìn Lưu Thủ Hữu cũng lộ vẻ kỳ quái. Người ta cùng Trương Tướng gia, Định Quốc Công nói chuyện ngang hàng, cần phải nhờ người cất nhắc nữa sao?

May là Lưu Thủ Hữu tâm cơ thâm trầm, lúc này cũng lúng túng vô cùng, muốn đào lỗ dưới đất để chui xuống, chỉ hiềm thêm rỗng hần bạch ngọc quá cứng rắn...

399. Chương 399: Yến Tiệc Ngon Lành

Ơc...

Bụng Tần Lâm chợt phát ra thanh âm kỳ quái.

Đợi không biết bao lâu, Tần Lâm trẻ tuổi tiêu hóa cực tốt, sáng sớm ăn một chút đồ đã sớm không còn, trong bụng trống trơn, dạ dày bị đói bèn phát ra thanh âm kháng nghị.

- Trương lão tiên sinh, Từ Đại ca, ngự yến này còn chưa mở, bụng tại hạ đã không chịu nổi...

Tần Lâm cười hì hì nói lời xin lỗi, lấy trong ngực áo ra bánh hoa quế Từ Tân Di đưa cho, chuẩn bị dẫn bụng một chút.

Không nghĩ tới Trương Cư Chính cùng Từ Văn Bích khẽ mỉm cười, không hện mà cùng lấy túi giấy dầu trong ngực áo ra, mở ra toàn là thức ăn vặt như bánh bao, mít hoa quả trong đó.

Thì ra hội triều Đại Minh thời gian rất sớm, trình tự lại kéo rất dài, đám triều thần lúc trời còn chưa sáng đã bò dậy vào triều, có lúc rất khuya mới về nhà, mùa Đông lại lạnh, thường vào triều hội bụng đói kêu ọc ọc. May nhờ Trương Cư Chính cải cách triều chính mới, đổi mỗi ngày lâm triều thành ba sáu chín vào triều, giảm bớt gánh nặng triều thần. Nhưng lúc gặp phải triều hội, các đại thần vẫn thường thường đói mặt nguy cơ đói bụng.

Cho nên bất kể quan lớn tới mức nào, lúc vào triều tùy tùng cũng sẽ chuẩn bị canh nóng, cháo... ở triều phòng bên ngoài ngoài ngoi, bản thân mình cũng mang theo chút thức ăn vặt bên người, gặp phải triều hội thời gian quá dài bèn lấy ra ăn một chút.

Tần Lâm không biết được còn có điều này, may nhờ Từ Tân Di biết, chuẩn bị trước thay hần.

Từ Văn Bích mang theo bánh nướng thịt vịt, lấy ra cắn vài cái, nhìn thấy bánh hoa quế của Tần Lâm bèn nói:

- Đây nhất định là hiền muội mang tới từ Nam Kinh, ha ha, ngu huynh lấy bánh nướng đổi với đệ.

Tần Lâm liền lấy một cái bánh hoa quế đổi bánh nướng thịt vịt, thuận tay lấy một cái bánh khác đưa cho Trương Cư Chính.

Trương Tướng gia đang ăn tôm cuốn mình mang theo, thấy Tần Lâm đưa bánh hoa quế tới, hơi ngần người ra, sau đó đón lấy trong tay hần.

Lại thấy tay Tần Lâm cũng không lùi về, vẫn để lòng bàn tay ngửa lên chỗ cũ, Trương Cư Chính suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái cười bất đắc dĩ, lại lấy một con tôm cuốn đặt vào lòng bàn tay Tần Lâm, lúc này tay hắn mới rút trở về.

Cho dù là đối mặt đương triều đế sư Thủ Phụ, Tần trưởng quan của chúng ta cũng quyết không chịu nửa phần thua thiệt.

Cả triều văn võ nhìn cảnh tượng này cũng không biết nên nói cái gì cho phải, người trẻ tuổi này rốt cục không biết sợ, hay là ghé mới sinh không sợ hổ, không hiểu biết gì, là một thanh niên lỗ mãng?

Bất kể thế nào, cái tên Tần Lâm này bắt đầu từ hôm nay ở kinh sư sẽ không còn lạng lẽ không ai biết tới nữa.

Cuối cùng ngự yến cũng bắt đầu.

Ban yến mừng Một Tết không phải là bữa tiệc đơn giản, là bổ sung cho đại triều hội, bản thân quốc yến chính là một phần đại lễ quốc gia.

Thượng Bảo Ty bày bàn ngồi ở Hoàng Cực điện, Cẩm Y Vệ được bày ở bên ngoài điện Đông Tây, hai mươi bốn quan hộ vệ như Kim Ngõ vệ được ngồi trong điện Đông Tây. Giáo Phường Ty ca múa nhạc ở trong điện, đại nhạc ngồi ngoài điện, dưới điện có ba đội ca múa. Quang Lộc Tự bày Tửu đình ở bên dưới phía Tây ngự tọa, Thiện đình ở bên dưới phía Đông ngự tọa, Trân Tu Ế Hải đình ở hai bên Tửu Thiện đình, thiết yến ngự tọa.

Nghi Lễ Ty mời thăng tọa, nhạc tấu vang, Vạn Lịch đế cùng đạo dẫn trước sau từ từ đi lên ngự tọa, nhạc ngừng lại.

Thái giám quát ba roi tịnh tiên, văn võ bá quan lên điện không theo cửa chính, mà từ hai cửa Đông Tây hai bên chia nhau tiến vào Hoàng Cực điện. Lúc này bàn tròn lớn, ghế cao chân cũng đã dọn xong, nhưng quần thần không vội vàng vào ngồi, trước hết phải tiến hành nghi thức tán bái Hoàng đế.

Quang Lộc Tự vào ngự diên, tiếng nhạc tấu vang lần nữa, Phùng Bảo cầm đầu thái giám hiến hoa trước ngự tọa, Quang Lộc Tự rót rượu, bưng chén thứ nhất đi tới trước ngự tọa, Giáo Phường Ty bèn tấu lên Viêm Tinh Chi Khúc...

Lục tục đổi bảy bộ khúc, vũ, Hoàng Phong Chi Khúc, Bình Định Thiên Hạ Chi Vũ... trừ đạo thứ nhất quần thần quỳ lạy tán lễ, mỗi một đạo khúc, vũ sau đều phải tiến tửu, tiến thang triều ngự, quần thần còn phải đứng lên đứng nghiêm.

Một hồi quỳ, một hồi đứng, một hồi ngồi, trình tự phức tạp như vậy diễn ra tới bảy lần, làm Tần Lâm vầng đầu hoa mắt, rốt cuộc minh bạch tại sao Trương Cư Chính, Từ Văn Bích chuẩn bị trước thức ăn vặt. Nếu không phải nhờ dẫn bụng trước, tiến hành xong quy trình này, thức ăn còn chưa vào miệng quần thần đã chết đói trước.

Vất vả lắm mới thực hiện xong trình tự, Tần Lâm thấy có một số lão thần tóc bạc hoa râm trán đỏ mồ hôi lạnh. Những đại thần văn lâm đến tứ phẩm, võ từ Đô Đốc trở lên toàn là hạng người già dặn lão luyện trong quan trường mấy chục năm, tham gia quốc yến cũng không phải một lần hai lần, ai nấy uể oải nhẵn nại tới cực điểm, không hề có vẻ nơm nớp lo sợ, vì quá được yêu mà kinh sợ gì cả.

Vạn Lịch đế Chu Dực Quân trên ngự tọa thấy quần thần nhiệt tình không cao, tự nhiên trong lòng cũng không thoải mái, nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào khác, ai kêu lão tổ tông truyền xuống nhiều lễ nghi trình tự phức tạp dài dòng như vậy?!

Bảy lần nhạc, vũ, bảy lần tiến rượu, tiến thang, cuối cùng cũng xong, từ Hoàng đế đến thần tử đồng loạt như trút được gánh nặng.

Quốc yến uống rượu là uống rượu, ăn cơm là ăn cơm, Quang Lộc Tự theo như trình tự lại lấy chén ngự tửu và chén rượu của quần thần đi. Lúc này nhạc lại tấu vang, tiến thang, tiến đại thiện, quần thần đứng dậy lần thứ tám, chờ thức ăn rượu thịt dọn xong, lúc này mới ngồi xuống chính thức ăn uống.

Có thể tưởng tượng được những đại thần tuổi cao, có bệnh trong người, chịu đựng cho tới lúc này cũng không còn chút khẩu vị nào cả. Ai nấy ngồi trên ghế thở hổn hển, làm sao còn ăn được nữa?

Cho dù Chu Ứng Trinh thể tập Quốc Công vẫn còn trẻ tuổi, cả ngày ở trong phủ quen với cuộc sống nhung lụa, thân thể cũng không khỏe mạnh lắm. Bắt đầu đại triều hội phải đứng một hồi trên thềm rồng thật cao gió thổi lạnh lẽo, lại đứng lên quỳ xuống mấy phen, hai má y đã ửng hồng, thái dương ướt đầm mồ hôi lạnh, nhìn thức ăn đầy bàn chỉ trọn mắt, không muốn động đũa chút nào.

Trương Cư Chính hàng năm uống thuốc bổ, tuy mùa Đông tháng Chạp không cần đội nón lông điều, nhưng từ khi bắt đầu đại triều hội cho tới bây giờ cũng cảm thấy tinh thần mệt mỏi, chỉ miễn cưỡng ăn chút đỉnh, mà bọn Từ Văn Bích cũng gần như vậy.

Duy chỉ có Tần Lâm là cố ý muốn tới ăn ngự thiện, ở nhà ngay cả điểm tâm cũng ăn rất ít, mấy miếng điểm tâm không chịu nổi, đã sớm đói meo. Hắn lại thường cỡi ngựa rèn luyện, thân thể trẻ tuổi khỏe mạnh hơn người khác, cho nên lúc này bất kể quá nhiều, đưa đũa ra gấp đại, bất chấp là vây cá, hải sâm, tay gấu, vó lạc đà, ăn nhanh như gió cuốn mây tan.

- Rốt cuộc là người tuổi trẻ, khẩu vị thật tốt.

Các vị lão thần vô cùng hâm mộ nhìn Tần Lâm, nhớ lại thời mình còn trai tráng.

Lưu Thủ Hữu lại hừ một tiếng từ trong mũi:

- Một chút lễ nghi cũng không hiểu, thật là thô tục hết sức.

Vị cầm y Đô Đốc này rất có phong độ gấp lên một miếng chả cá có màu như Đào Hoa tửu, từ từ cho vào trong miệng thưởng thức. Thân là danh thần thế gia, y cảm thấy mình rất có ưu thế tâm lý so với Tần Lâm.

Chu Dực Quân ở trên ngự tọa, nhìn trăm món sơn hào hải vị lại không có cảm giác gì, quần thần khổ cực, y cũng chẳng nhẹ nhàng hơn. Quần thần tung hô quỳ xuống, y trên ngự tọa cũng phải ngồi ngay thẳng, bị vô số con mắt nhìn chăm chăm, mọi cử động không thể thất lễ, cũng không phải là dễ dàng gì.

Tình cờ nhìn thấy ở một cái bàn gần cuối, Tần Lâm đang một mình ăn như gió cuốn mây bay, Chu Dực Quân mừng thầm trong lòng, nói với tả hữu:

- Họ Tần quả nhiên tâm tính chất phác, không có lòng dạ quanh co suy nghĩ nhiều. Có câu nói ‘Trưởng giả ban cho, không dám từ’, nhưng yến tiệc ngự ban quần thần đều cảm thấy vô vị, duy chỉ có họ Tần ăn ngon lành như vậy, có thể thấy được trong lòng hắn nhất định trung quân ái quốc.

Lúc này Phùng Bảo đi qua chỗ Lý Thái hậu, chỉ có hai Trương bồi ở bên người Chu Dực Quân.

Trương Kinh nghe Hoàng đế rất có hảo cảm đối với Tần Lâm, trong bụng không vui, nhưng lại không muốn rước lấy Tần Lâm trả thù, không dám nói thẳng nói xấu hắn, con người chuyển vài vòng lại nói:

- Hoàng gia, vị Tần trưởng quan này thật sự là giao du rộng rãi, vừa rồi nô tỳ nghe đám nhãi con môn hạ nói, hắn và Trương Tướng gia chia bánh ăn trên thềm rồng.

A? Chu Dực Quân cau mày lại, nhất thời sinh ra ác cảm đối với Tần Lâm, thậm chí nghĩ rằng họ Tần này cũng là một kẻ xu viêm phụ thế, chỉ biết xu phụng để sự Trương tiên sinh?

Trương Thành nghe vậy khẽ mỉm cười, nói bổ sung:

- Đúng vậy, lúc ấy Định Quốc Công Từ lão gia tử cũng ở bên cạnh, ba người bọn họ lấy bánh ra ăn. Trương tiên sinh lấy trong lòng bàn tay họ Tần một miếng bánh hoa quế, họ Tần cũng không rút tay về, cho đến khi Trương tiên sinh đưa hắn một con tôm cuốn, hắn mới chịu thôi.

Trương Kinh nghe vậy ánh mắt híp lại, xoay mặt lại va chạm với ánh mắt Trương Thành, cả hai lập tức dời ánh mắt đi nơi khác rất nhanh. Bây giờ không phải là lúc hai người đấu lẫn nhau, trên đầu bọn họ còn đang lơ lửng ngọn núi lớn Phùng Đại Bạng đè ép xuống.

Thì ra là như vậy, Chu Dực Quân nghe vậy trong lòng buông lỏng, chân mày cũng giãn ra, vẫn thần cùng vũ huân từ trước đến giờ không hề thân cận với nhau, nếu Từ Văn Bích cũng ở bên cạnh chia bánh, vậy không phải là Tần Lâm xu phụng Trương Cư Chính.

Lão sư của mình, Trương Thủ Phụ uy nghiêm thường hay nghiêm mặt dạy dỗ cũng có lúc bị người khác xòe tay đòi đồ. Nghĩ đến tình cảnh này, Chu Dực Quân nhếch môi, cười vui vẻ:

- Trẫm thấy tên họ Tần này cũng hay hay, đầu tiên là làm cho Ngụy Quốc Công đem Từ biểu tỵ, không, Từ thị gả cho hần làm bình thê, ngay cả mẫu hậu cũng vô cùng kinh ngạc. Tới đây lại chia bánh ăn với Trương Tướng gia, Định Quốc Công, ha ha...

Tần Lâm đang ăn hùng hổ, bên người đột nhiên có thanh âm vang lên:

- Tần tướng quân cảm thấy yến tiệc trong cung ngon lành lắm hay sao?

Quay đầu nhìn lại, là tên mập nhỏ, sai rồi, là Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân cười híp mắt đứng ở bên cạnh.

Miệng Tần Lâm còn đang đầy hải sâm, tay gấu, nuốt xuống không còn kịp nữa, phun ra thì thất lễ, trong lúc nhất thời tay chân luống cuống.

- Lớn mặt, Hoàng gia hỏi, sao không trả lời?

Trương Kinh cáo mượn oai hùm thay Vạn Lịch rống lên một tiếng.

- Không vội, chờ làm Tần tướng quân mắc nghẹn...

Chu Dực Quân vô cùng hòa khí khoát khoát tay, lại cảm thán nói:

- Trẫm nghe nói Tần tướng quân biết چرا đầu người, mổ bụng moi ruột, không biết là một đại hán uy phong sát khí tới mức nào. Tới hôm nay nhìn thấy là một tướng quân bạch diện, không khỏi thất vọng vô cùng, thế nhưng vào lúc này thấy tướng quân thẳng thắn hào sảng như vậy, mới biết quả nhiên là tráng sĩ như Phàn Khoái, Trình Giảo Kim

Lúc này Tần Lâm mới nuốt thức ăn xuống, thành thật gật đầu nói:

- Rất ngon, Hoàng gia ban tặng, đây là lần đầu trong đời thần được ăn sơn hào hải vị như vậy.

- Nếu là như thế, vậy thưởng thêm cho Tần tướng quân một bàn ngự yến, trở về từ từ ăn, dù sao người khác cũng không lạ gì...

Chu Dực Quân cười híp mắt, lại đi tới nơi khác.

Ặc... lần này lại được thưởng một bàn ngự yến?

Tần Lâm tỉnh tỉnh mê mê nhìn Vạn Lịch đi xa, cho dù là hần có trăm mưu ngàn kế cũng ngàn vạn lần không nghĩ tới lần đầu lấy được hảo cảm của Hoàng đế, lại là trong lúc thưởng thức tân niên âm nhạc hội và trong buổi yến ăn to uống lớn như vậy.

Từ cổ chí kim danh thần tao ngộ, Tần trưởng quan cũng là vô cùng hiếm có.

Không cần biết, không ăn bỏ phí, Tần Lâm lại ngồi xuống, dưới ánh mắt nhìn chăm chăm hâm mộ của bá quan văn võ, lại đưa đũa về phía một con hải sâm béo mập.

Trong thiên hạ không có bữa tiệc nào là không tàn, mặc dù trình tự quốc yến kéo dài, nhưng rốt cục cũng có lúc tiệc tàn người tán. Trên Hoàng Cực điện Vạn Lịch đế bãi giá hồi cung, công khanh trăm quan tạ ơn thối lui ra, đại triều hội cùng ban yến ngày mùng Một Tết coi như chấm dứt, nếu có lần sau nữa thì phải đợi đến ngày này sang năm.

Cho tới bây giờ toàn là sương khổ không đồng, trong lúc Tần Lâm thưởng thức sơn hào hải vị vô cùng phong phú, ba người Hồng Dương Thiện cùng Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực đứng tránh gió ở triều phòng bên ngoài ngõ môn phía Nam, nói chuyện phiếm với đám tùy tùng do các vị quan viên dẫn tới, chờ đợi ước chừng hai canh giờ.

May là Hồng Chỉ Huy vô cùng lão luyện, biết rất rõ ràng chuyện kinh sư, biết Tần Lâm cùng các đại thần tham gia quốc yến, trong lúc nhất thời nửa khắc không thể ra ngoài. Cho nên lão theo cửa Tây ra ngoài, nơi đó có một dãy quán ăn cung cấp cho triều thần cùng tùy tùng, mua chút cháo, bánh nướng mang về cho hai tên Lục, Ngưu ăn.

Cho đến xa xa trông thấy một đoàn công khanh quan phục đồ từ dịch môn hai bên ngọ môn tiến ra, ba người vội vàng đồng loạt nghênh đón. Thế nhưng trong đám quan viên này có Trương Cư Chính, có Từ Văn Bích, có Lý Vĩ vân vân, chỉ là không có Tần trưởng quan mà bọn họ đang chờ đợi.

Cầm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu cũng ở trong đám người này, Hồng, Lục, Ngưu là quan giáo dưới trướng y, bèn cùng nhau đình tham với y, chờ Lưu Đô Đốc trả lời, sẽ thuận tiện hỏi xem vì sao Tần trưởng quan của bọn họ vẫn chưa đi ra.

Lưu Thủ Hữu ngoài cười mà trong không cười đáp:

- Tần tướng quân được mặt rồng ưu đãi, sợ rằng còn phải đợi lát nữa mới ra ngoài.

Dứt lời phất ống tay áo một cái, cũng không quay đầu lại rời đi.

Hồng Dương Thiện biết tính Lưu Thủ Hữu chẳng ra gì, nghe không hiểu rốt cục là y nói lời thật hay có ý ngược lại, trong lúc nhất thời nơm nớp không yên, lo lắng cho trưởng quan mình.

- Hừ, lão Hồng chớ có lo lắng...

Lục mập vùng tay, khẩu khí vô cùng chắc chắn:

- Tần trưởng quan chúng ta có bảy tim chín mạng, tuyệt sẽ không bị thiệt thòi gì.

Hồng Dương Thiện ngoài miệng đáp phải, trong lòng vẫn thấp thỏm bất an, có câu nói gần vua như gần cọp, chuyện trong cung cũng không phải là đơn giản.

400. Chương 400: Thiệp Chúc Tết

Đợi thêm một lúc nữa, Ngưu Đại Lục chợt kêu lên:

- Ha ha, đó không phải là Tần trưởng quan chúng ta sao?

Tên mập cũng cười vô cùng rạng rỡ:

- Đúng rồi, còn có tiểu thái giám xách theo đồ ở phía sau, chẳng lẽ là thưởng vàng bạc tài bảo?

Tần Lâm ăn uống no đủ, khệnh khạng từ trong cung đi ra, công khanh trăm quan đều là tay không về nhà, duy chỉ có hắn là ăn no đi không nổi, còn được thưởng một bàn ngự yến trong cung, là sơn hào hải vị do Quang Lộc Tự nấu, bảy tám tiểu thái giám xách theo hộp đựng thức ăn đưa về nhà giúp hắn.

Thanh âm Lục Viễn Chí hơi lớn, từ xa Tần Lâm đã nghe thấy, đến gần lập tức dậm một quyền vào ngực nung núc thịt của y:

- Nhìn qua cũng biết là kim ngân tài bảo sao?

Sắc mặt tên mập ủ rũ như đưa đám:

- Tần ca còn đánh vào ngực đệ nữa sao? Huynh ở trong cung ăn ngự yến, quả thật là no đủ không biết tới người khác đói khát. Huynh đệ chúng ta ở triều phòng chờ hơn nửa ngày, chỉ ăn một chút cháo loãng, bánh nướng, đã sớm đói run lên. Nếu như một quyền này của huynh đánh cho đệ ngã xuống, chắc chắn sẽ không bò dậy nổi.

Tần Lâm cau mày lại:

- Ha ha, tên mập ngươi cũng muốn ăn ngự yến sao?

Tên mập gật đầu giống như gà mổ thóc, tiếp theo mặt béo phì liền nhăn nhúm thành khổ qua. Ngay cả Tần Lâm cũng mới là Chỉ Huy Thiêm Sự, tên mập chẳng qua là một Thí Bá Hộ, muốn lên tới quan võ Đô Đốc trở lên, hẳn phải chờ tới năm Thìn bão lụt.

Tần Lâm cười chỉ chỉ đám tiểu thái giám sau lưng:

- Mở to hai mắt heo của đệ, xem bọn họ cầm cái gì?

Hộp đựng thức ăn trong cung toàn là hàng sơn mài vô cùng tinh xảo, vừa rồi tên mập không nhận ra được, lúc này nhìn kỹ nhận ra là hộp đựng thức ăn, đôi mắt nhỏ lập tức tròn xoe.

- Bệ hạ lại ban cho ta một bàn ngự yến!

Tần Lâm ha hả cười to vỗ vỗ tên mập, lại kêu Hồng Dương Thiện, Ngưu Đại Lực:

- Đi, chúng ta mang về nhà ăn thêm một trận!

Tên mập cười tới nổi miệng méo xệch, nước miếng chảy xuống dài ba thước, nói một hơi:

- Tần ca, huynh còn hơn cả anh ruột của đệ...

Trong lòng người bình thường, Hoàng đế tuyệt đối là chân mệnh thiên tử cao cao tại thượng, ngự yến Hoàng đế tuyệt đối có thể so với nem công chả phượng trên thiên cung. Ngưu Đại Lực cũng vô cùng cao hứng, cảm thấy Tần trưởng quan cực kỳ may mắn.

Dù sao hai vị Lục, Ngưu không có kiến thức gì trong quan trường, Hồng Dương Thiện lại hiểu được lợi hại, đúng là Đại Minh Hoàng đế thường ban cho thần tử ngự thực, nhưng thường thường là một con vịt quay, hai con cá chưng gì đó. Vào ngày mùng Một Tết ban cho cả bàn ngự yến, đây cũng không phải là ân điển thông thường.

Nếu là những đại quan như Trương Cư Chính, Từ Văn Bích cũng không nói, đối lại là quan viên tam, tứ phẩm có được vinh dự như vậy, e rằng đã cảm kích rơi nước mắt hô to thiên ân cao dày, cả nhà dâng hương đánh lễ ăn ngự yến, thậm chí còn phải cúng tế liệt tổ liệt tông.

Thế nhưng dáng vẻ của Tần Lâm không thêm để ý, dường như xoay người sẽ cùng tên mập, Ngưu Đại Lực tiêu diệt hết bàn ngự yến kia.

Dĩ nhiên Hồng Dương Thiện không biết Tần Lâm ở phương diện này hoàn toàn chỉ là một thanh niên lỗ mãng, lão chỉ cảm thấy càng ngày càng kính sợ: Tần trưởng quan quả nhiên thâm tàng bất lộ, được hưởng vinh dự lớn lao như vậy vẫn bất động thanh sắc, tâm cảnh bình thản như vậy quả thật khiến cho người ta kính nể vạn phần.

Dĩ nhiên Tần Lâm gọi lão cùng tới nhà mình ăn ngự yến, điều này càng làm cho Hồng Dương Thiện vì được quá yêu mà kính sợ. Cử động của trưởng quan rõ ràng hết sức thân thiết, tự nhiên có liên quan chặt chẽ tới biểu hiện của lão hôm nay trước mặt Lưu Thủ Hữu.

Yến ngự ban quả nhiên phong phú, buổi tối mừng Một tháng Giêng, phủ đệ Tần Lâm đầy ắp tiếng cười đùa, nam nữ chủ nhân và thân binh Hiệu Úy, tỷ muội nữ binh cùng nhau tấn công tiêu diệt bàn ngự yến. Khác với đêm trừ tịch là có thêm một vị tân khách Hồng Dương Thiện, một bàn ngự yến này đủ cho hai mươi người ăn.

Từ Tân Di không quan tâm ngự yến gì cả, thân binh Hiệu Úy cùng các nữ binh còn lại tỏ ra hết sức hiếu kỳ, ai nấy phấp phỏng nơm nớp, khiến cho Tần Lâm cũng phải bật cười.

Sáng sớm hôm sau có người tới cửa đưa danh thiếp, gân cổ lớn tiếng hỏi thân binh Hiệu Úy giữ cửa bên ngoài:

- Tại sao vậy, tại sao trong phủ các người không có treo môn bộ?

Quy củ kinh sư đời Minh, mừng Một tháng Giêng triều thiên tử, mừng Hai mừng Ba trăm quan đi bái lẫn nhau, sau mừng Bốn mới là đi thân thích.

Các quan viên đưa danh thiếp chúc Tết lẫn nhau, giống như là thiệp chúc Tết đời sau, mỗi nhà đều dán ở trên cửa một cái túi giấy đỏ lớn, trên viết tên họ quan hàm của chủ nhân, được gọi là 'môn bộ', để cho người mang thiệp tới bái kiến bỏ danh thiếp vào trong.

Tần Lâm cùng Từ Tân Di đang ăn điểm tâm, nghe thân binh đi vào báo, Từ Tân Di lấy làm kỳ bèn hỏi:

- Ủa, chúng ta ở kinh sư cũng chỉ quen biết mấy nhà như Vũ Thanh Bá, Định Quốc Công, lấy đâu ra nhiều người đưa thiệp như vậy?

Tần Lâm sờ sờ cằm, hài lòng cười, cử động của hắn hôm qua ở đại triều hội không ngoài dự định đại kỳ, lập sơn môn. Mặc dù hiệu quả trực tiếp chỉ là khiến cho Hồng Dương Thiện hoàn toàn đầu dựa vào, nhưng đã lộ mặt ở kinh sư trên tới Vạn Lịch Hoàng đế, Thủ Phụ Thứ Phụ, Định Quốc Công Vũ Thanh Bá, dưới tới các cấp văn quan võ viên.

Mặc dù tới cửa bái kiến còn không nhiều, nhưng đưa thiệp cũng rất nhiều, hắn vội vàng gọi thân binh dán túi giấy đỏ treo lên cửa. Không bao lâu sau đã thu được một túi lớn thiệp chúc Tết, à không, gọi là danh thiệp, quan văn quan võ, huân thích hiển quý, nha môn Xưởng Vệ, quan viên các nơi đều có.

Nhập gia tùy tục, Tần Lâm cũng cho người đi hiệu giấy mua thật nhiều danh thiệp trắng. Hắn viết chữ như gà bới, chữ Từ Tân Di cũng chẳng khá gì hơn, bất quá thư pháp Từ Văn Trường coi như Giang Nam nhất tuyệt, để cho Sư Gia chấp bút thay cũng là lệ thường trong quan trường. Hắn bèn nhờ Từ lão đầu tử điền danh thiệp xong, lại lệnh thân binh Hiệu Ủy chia ra đi đưa.

Thành Quốc Công phủ, Vũ Thanh Bá phủ, ngoại trạch Phùng Bảo cùng Trương Thành, Lại bộ Thượng Thư Vương Quốc Quang, Hộ bộ Thượng Thư Trương Học Nhan, Binh bộ Thượng Thư Phương Phùng Thời, Thị Lang Tăng Tinh Ngô, Công bộ Thượng Thư Lý Ấu Tư, Thị Lang Phan Quý Tuân, Đô Sát Viện Thiêm Đô Ngự Sử Cảnh Định Lực... Những nhà này cũng phải đưa thiệp, cũng may không cần đích thân hắn đi,

Ngay cả Đông Xưởng Chương Hình Thiên Hộ Từ Tước, Lý Hình Bá Hộ Trần Ứng Phượng, cùng với Phùng Bang Ninh ở nhà ‘Dưỡng bệnh’, Tần Lâm cũng phái người đi đưa thiệp, về phần thấy thiệp nghĩ như thế nào, đó chính là chuyện của bọn họ.

Trên thực tế Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng nhận được Tần Lâm danh thiệp vẫn chỉ là dở khóc dở cười, Phùng Bang Ninh lại có phản ứng hơi khác.

Lúc ấy Phùng Bang Ninh đang ngồi trên giường, giả vờ rửa chân để đùa cợt vui vẻ với hai tên tiểu thiếp như hoa như ngọc. Vết thương bị bá phụ đánh đã gần khỏi hẳn, lúc này chợt cảm thấy động lòng Xuân.

401. Chương 401: Tặng Hậ Lễ

Quản gia lấy danh thiệp trong môn bộ ra đứng bên ngoài phòng, thần sắc có vẻ hơi kỳ quái, cho đến khi Phùng Bang Ninh nhìn thấy luôn miệng thúc giục, mới do do dự dự đưa danh thiệp tới.

Một phong, hai phong, ba phong... nụ cười Phùng Bang Ninh càng ngày càng đặc ý, mặc dù đang ‘nghỉ ngơi dưỡng bệnh’, lại tạm thời mất đi chức quyền, nhưng nhận được danh thiệp cũng không ít hơn năm trước, thậm chí nhiều hơn, điều này làm cho y hết sức đặc ý.

Chợt nhìn thấy một phong danh thiệp phía dưới, Phùng Bang Ninh kinh ngạc đọc to:

- Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ Minh Uy tướng quân đại chương Nam Nha Tần... Tần, Tần Lâm!

Tần Lâm lấy danh thiệp đại chương Nam Trấn Phủ Ty đưa tới cho Phùng Bang Ninh, không phải là chọc cho y tức chết hay sao? Quả nhiên Phùng Bang Ninh kêu to một tiếng ôi chao, tức gần nổ phổi vút danh thiệp sang bên, vung chân đá chậu nước ngã lộn.

Nhưng không ngờ dùng sức hơi mạnh, lại không ngồi vững vàng, từ trên giường tuột xuống, mông chạm vào chậu rửa chân bằng đồng nằm lộn lác, nhất thời Phùng Bang Ninh kêu to như heo chọc tiết:

- Trời ơi, vết thương cũ của ta lại vỡ ra rồi...

Tự nhiên Tần Lâm không biết một tờ danh thiệp nhẹ như vậy lại làm ông Phùng Bang Ninh nở hoa lộn lữa. Thân binh của hắn đi đưa danh thiệp, nhưng khách quan trọng hắn cũng phải đích thân tới cửa bái kiến.

Còn lại có ba chỗ, theo như quy củ là phải đi: Đại cữu ca Định Quốc Công Từ Văn Bích, Từ Tân Di đã hẹn mừng Bốn, tạm thời không vội vàng. Cẩm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu là thượng ty trực tiếp, tới cửa bái phỏng là chuyện nằm trong nghĩa vụ. Dù là mọi người giẫm chân nhau dưới đáy bàn, nhưng trên mặt bàn

vẫn phải tỏ ra hòa khí. Cuối cùng là phủ đệ sư Thủ Phụ Trương Cư Chính, bình thường còn lui tới, chẳng lẽ ngày Tết không tới hay sao?

Nghe nói sắp đi tướng phủ, đôi môi đỏ mọng của Từ Tân Di chu cao, hai tay ôm ngực, cười lạnh nhìn Tần Lâm từ trên xuống dưới một lượt:

- Quy củ kinh sư, bái thân thích phải chờ tới mừng Bốn, Năm, Sáu, chàng cần gì gấp gáp như vậy? Hừ hừ, hôm nay mới mừng Hai...

Tần Lâm giả vờ ngây ngốc, chớp chớp mắt, giả bộ ngoan ngoãn hơn cả thỏ trắng:

- Trương Tướng gia là Thủ Phụ đương triều, mừng Một triều thiên tử, mừng Hai bái Tướng gia, vi phu đi công sự theo thông lệ, cũng không phải là đi thăm thân thích.

- A, không phải là thân thích sao?

Từ Tân Di cũng chớp chớp mắt hạnh tròn xoe, neho lại hết sức xấu xa.

Từ Đại tiểu thư cảnh giác thật cao, cho dù là Tần trưởng quan cơ trí vô cùng cũng chỉ có thể cười khổ sở sờ cằm, không có lời gì để nói.

- Đi đi, có bản lãnh cũng cười thiên kim tướng phủ về làm thiệp đi, hắc hắc...

Từ Tân Di vươn tay đẩy Tần Lâm ra cửa, cười thầm không dứt: người cho rằng ai cũng dễ dàng nói chuyện như bản tiểu thư vậy sao? Nếu Đệ sư Thủ Phụ Trương Cư Chính chịu gả nữ nhi cho người khác làm bình thê, trừ phi mặt trời mọc từ hướng Tây.

Tần Lâm mang theo mấy món lễ vật chúc Tết, kêu hai huynh đệ Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực và các thân binh Hiệu Úy ra cửa bái khách.

Đoán chừng vào lúc này trong phủ Trương Cư Chính nhất định tân khách đầy phủ, Tần Lâm tìm Hồng Dương Thiện trước, sau đó cả bọn tới phủ thượng ty trực tiếp Lưu Thủ Hữu.

Đã có không ít đường thượng quan Cẩm Y Vệ tới Lưu phủ lấy số trước, nhìn thấy Tần Lâm tới đây cũng không kỳ quái. Trong quan trường chính là dù đấu với nhau máu tươi đầm đìa, quy củ nên giữ vẫn phải giữ, không tới bước cuối cùng là không thể trở mặt, nếu không sẽ bị chỉ trích đủ mọi phương diện, chính mình không đứng vững trước hết.

Huống chi bây giờ Lưu Thủ Hữu cùng Tần Lâm cũng chỉ là nước giếng không phạm nước sông, đề phòng lẫn nhau, thỉnh thoảng gõ nhau khe khẽ một chút, cũng không tới mức ác đấu liều chết một mất một còn.

Mấy ngày nay đã biết được Tần Lâm được mặt rồng ưu đãi, chuyện hôm qua ngày mùng Một Tết đại triều được Vạn Lịch đặc biệt ban yến, lại thưởng thêm một bàn ngự yến, cảnh tượng hân và Định Quốc Công, Trương Tướng gia chia bánh ăn càng không cánh mà bay nhanh. Cho nên chẳng những những đường thượng quan không phải là hệ chính Lưu Thủ Hữu chủ động nói chuyện, vẫn an cùng hân, từ trong ra ngoài lộ ra vẻ nhiệt tình hết mực, mà dù là thân tín Lưu Đô Đốc cũng cười híp mắt, làm ra vẻ đầy nhiệt tình.

Nội đường Lưu Thủ Hữu đang nói chuyện cùng mấy tên tân khách Bá Tước, Đô Đốc, Phò mã, phải nói là thần thái tung bay, miệng lưỡi lưu loát. Y vốn là con nhà thế gia danh thần, nói tới nói lui dẫn chứng phong phú sinh động.

Một tên thân binh Hiệu Úy đi tới, kê vào tai nói nhỏ mấy câu, Lưu Thủ Hữu nhếch môi, khẽ mỉm cười: hân cũng tới sao?

Đường thượng quan Cẩm Y Vệ trên căn bản tới gần như đầy đủ. Lưu Thủ Hữu muốn biểu hiện trước mặt người ngoài mình không chế tuyệt đối hệ thống Cẩm Y Vệ, liền lệnh cho tới tớ dẫn các vị đường thượng quan tới bái kiến.

Tần Lâm cùng đám đường thượng quan đi vào phòng khách, cúi người chào chúc tết Lưu Thủ Hữu, Lưu Thủ Hữu cũng gọi to tên Tần Lâm đáp lễ, mọi người nói với nhau vài lời cát tường.

Vốn là mấy tên Đô Đốc, Bá gia, Phò mã ở sảnh, thấy lần này đường thượng quan cẩm y chen chúc tới, ai nấy âm thầm gật đầu: xem ra Lưu Đô Đốc nắm trong tay hệ thống Cẩm Y Vệ tương đối vững vàng. Vốn

theo tình hình trong cung hôm qua, dường như y không áp đảo được họ Tần, nhưng theo như tình hình hôm nay, dù sao cũng là Lưu Đô Đốc quan lớn một cấp đề chết người, không, một Đô Đốc, một là Chỉ Huy Thiêm Sự, so với họ Tần phải lớn hơn chừng năm sáu cấp.

Trong lòng Lưu Thủ Hữu cũng có mấy phần đắc ý, không phải là Tần Lâm người được mặt rồng ưu đãi sao, không phải là muốn dựng lên một ngọn cờ riêng bên trong Cẩm Y Vệ sao? Dù sao lão Lưu ta mới là chủ trương Cẩm Y Vệ, Thái Tử Thái Phó, Tả Đô Đốc, còn xa người mới có thể bì kịp, còn không chịu ngoan ngoãn chúc Tết cho ta?!

- Tần Chỉ Huy, người công trung với nước, rất được Thánh thượng hoan tâm, bản quan chủ trương Cẩm Y Vệ xuất hiện một thanh niên tài tuấn như người, ngay cả bản quan cũng có vinh dự. Người làm rất tốt, sau này chấp cánh bay cao, Cẩm Y Vệ chúng ta có cơ hội.

Lưu Thủ Hữu vội kéo tay Tần Lâm, tỏ ra vô cùng thân thiết.

Ngoài mặt là khen Tần Lâm, nhưng từng câu từng chữ đều nhấn mạnh thân phận thượng quan của mình. Đây là y muốn nói ọi người: thấy không, chủ trương Cẩm Y Vệ chính là lão Lưu ta, Tần Lâm hẳn còn non nớt, hiện tại ai muốn dựa vào hắn, e rằng còn sớm hai mươi năm.

Thái độ của Tần Lâm tỏ ra khiêm tốn khác thường:

- Lưu Đô Đốc quá khách sáo, chút đạo hạnh của hạ quan quả thật không đáng một đồng, ở trước mặt Lưu Đô Đốc chỉ là Tôn Hầu Tử gặp Đường Tam Tạng, không trốn khỏi Khẩn Cô chú.

Ngoài mặt Lưu Thủ Hữu cười hề hề, trong lòng thầm nhủ: vì sao thái độ của họ Tần khác thường như vậy, trở nên đặc biệt khiêm tốn, chẳng lẽ là hắn muốn giở trò gì? Câu hỏi này của lão có câu trả lời ngay tức khắc.

Các vị đường thượng quan đều lấy ra lễ đơn (danh sách lễ vật), có người tặng ông Thọ bằng vàng, có người là khóa thắt lưng dương chi bạch ngọc...

Tới phiên Tần Lâm móc ra một phần lễ đơn thật dài, cao giọng đọc:

- Thuộc hạ kính phụng tám cân mì mừng thọ, hai đấu đậu phộng, bốn hộp bánh bột lọc, một hộp mứt sáu màu, hai khúc vải hoa bố...

Từ Bá Tước, Phò mã, Đô Đốc đang ngồi trong sảnh, cho đến đường thượng quan Cẩm Y Vệ đang đứng, mắt ai nấy tròn tròn xoe, miệng há to có thể nuốt chửng một quả trứng gà, nhìn Tần Lâm tựa như không quen biết, lại mê hoặc không hiểu nhìn sang Lưu Thủ Hữu.

Tần Lâm tặng lễ vật rất nhiều chủng loại, sợ rằng không dưới mười bảy mươi tám thứ, nhưng toàn là lễ vật rẻ tiền mà bá tánh kinh sư hay tặng cho nhau trong những dịp lễ tết, cộng lại tất cả giá trị chưa tới mười lượng bạc.

Có vị Bá gia ít học trong sảnh cười thành tiếng:

- Đây... đây là xem Lưu Đô Đốc chúng ta như lão già quê mùa... Hắn... Hắn con bà nó còn tặng hai khúc vải bố, một giỏ trứng gà...

Cơ mặt Lưu Thủ Hữu giật giật, cảm thấy kích động muốn nổi điên, lễ vật như vậy là lần đầu tiên trong đời y nhận được.

Nhưng dường như Tần Lâm hoàn toàn không hiểu, còn cười hì hì đưa lễ đơn tới:

- Lễ vật thật sự mỏng bạc, bất thành kính ý, chỉ vì hạ quan bổng lộc ít ỏi, lại sớm biết Lưu Đô Đốc thanh chính liêm khiết, cho nên mới cả gan mang tặng, mong rằng Đô Đốc vui vẻ nhận.

Không đưa tay đánh người tươi cười, trăm quan kinh sư còn chưa từng nghe qua bởi vì lễ vật mỏng ít mà đánh đuổi khách nhân ra đường, huống chi Tần Lâm còn đưa rất nhiều...

Sắc mặt Lưu Thủ Hữu lúc đỏ lúc trắng, nhận lấy lễ vật là chuyện hết sức nực cười, từ chối không nhận lại sợ người xung quanh cười nghiêng ngả: chẳng lẽ thu hết ông Thọ bằng vàng, khóa thắt lưng dương chi bạch ngọc, trứng gà, mì... lại đuổi trở về, chẳng lẽ Lưu Đô Đốc tham lam thô bỉ như vậy sao?

Quả thật không thể làm gì, Lưu Thủ Hữu chỉ đành phải nhắm mắt đón lấy lễ đan từ trong tay Tần Lâm, tự giấu cười nói:

- Tần Chỉ Huy tặng lễ vật thật đúng là khác lạ thú vị, e rằng đầu bếp của bản quan sẽ tiết kiệm được tiền chợ không ít.

Đám đường thượng quan Cẩm Y Vệ bất kể có phải là thân tín của Lưu Thủ Hữu hay không, trong bụng đều cười nghiêng ngửa, thầm nhủ tên Tần Lâm này quả thật vô cùng bại hoại, đây không phải là mang Lưu Đô Đốc ra đùa giỡn sao? Rõ ràng là đứng trên đỉnh núi khác, muốn sánh vai cùng Lưu Đô Đốc!

Bất quá Lưu Đô Đốc cũng không phải bất tài, đảo mắt vài vòng đã có chủ ý, sau khi nhận lấy lễ đan bèn lập tức ra lệnh cho người ở:

- Người đâu, chuẩn bị một túi Hoài Sơn, mười cân táo tàu, một chiếc đùi heo... đưa cho Tần Chỉ Huy làm lễ tạ bộ.

Ở kinh sư khách nhân tới cửa bái phỏng, ngày thứ hai chủ nhân tới bái trở lại gọi là tạ bộ, hồi lễ cũng gọi là tạ bộ, Lưu Thủ Hữu hồi lễ tại chỗ cho Tần Lâm cũng là một đồng đồ phức tạp, đây gọi là dùng đạo của người để trị người.

- Tạ Lưu Đô Đốc thưởng!

Tần Lâm thành thật cảm tạ, thành thật mang theo đồ cáo từ rời đi.

Hừ, cũng không thể để người chiếm phần hơn được! Lưu Thủ Hữu tức giận ngồi xuống, từ từ uống nước trà, tự cảm thấy vừa rồi mình ứng đối ổn thỏa.

Nhìn lại sắc mặt của thân tín tả hữu có vẻ khác thường, Lưu Thủ Hữu chợt giật nảy mình: Tần Lâm đưa lễ thế nào, ta cũng đáp lễ y như vậy, chẳng phải là bị hấn nắm mũi dắt đi sao? Còn nữa, hấn là thuộc hạ Chỉ Huy Thiêm Sự, ta là trưởng Cẩm Y Vệ Đô Đốc, tặng qua tặng lại lễ vật ngang nhau, làm như vậy không phải là ta mặc nhận hấn có tư cách sánh ngang với mình sao?

Ôi chao không tốt! Lúc này Lưu Thủ Hữu mới vỗ tay vịn ghế một cái, hiểu ra mình đã mắc bẫy Tần Lâm: đúng lý ra là Tôn Hầu Tử không nhảy ra khỏi Ngũ Chỉ sơn của Phật Như Lai, tên kia lại đổi Phật Như Lai thành Đường Tăng, rõ ràng nói hấn là Tôn Hầu Tử thần thông quảng đại, Lưu Đô Đốc ta là Đường Tam Tạng chỉ biết niệm kinh!

Tần Lâm cười gian xảo ra khỏi phủ đệ Lưu Thủ Hữu, lại đi Bát Tiên tửu lâu ăn cơm trưa, chia tay Hồng Dương Thiện.

Lúc tới buổi chiều, suy đoán khách nhân bái phỏng tướng phủ Trương Cư Chính ít đi, Tần Lâm ung dung điếm tỉnh mang theo các huynh đệ, đi về phía tướng phủ ở Đặng Thị khẩu ngoài Đông Hoa môn

Hẻm Đại Sa Mạo chỗ tướng phủ đầu người lố nhố, ngựa xe nhộn nhịp, lại thêm xe tay, kiệu... đông đúc vô cùng, có thể nói là nước chảy không lọt. Có không biết bao nhiêu quan viên chờ ngoài cửa, quen nhau chấp tay nhường nhau, không quen lớn tiếng cãi vã, quả thật đúng với câu 'đông như cái chợ'.

Tần Lâm chỉ mặc quan phục cẩm y tứ phẩm, người bên cạnh vừa thấy cũng biết chẳng qua là một Chỉ Huy Thiêm Sự, nhưng hấn cỡi ngựa tới đây, bất kể kinh quan biết hay không quen biết đều rít chặt tay thi lễ, Tần Lâm cũng cực kỳ khiêm tốn trả lời.

Một vị quan viên mặt trắng nặn ra một nụ cười tươi tắn, dáng vẻ xun xoe nịnh hót:

- Tần trưởng quan thiếu niên ý khí, oai hùng anh phát, bây giờ đã danh chấn thiên tử, tương lai nhất định trở thành rường cột nước nhà.

Tần Lâm thấy người này quen mặt, lại không nhớ nổi tên y.

Người nọ vội vàng tự giới thiệu:

- Tại hạ Khâu Tranh, năm Gia Tĩnh hai mươi chín khoa Canh Tuất đỗ Tiến Sĩ, hiện đảm nhiệm Giám Sát Ngự Sử.

A... Tần Lâm đã nhớ ra, lúc chiết bổng người này ở bên ngoài Thừa Vận khổ giả bộ như Bao Công tái thế, còn nói không cần bổng lộc cũng được. Kết quả lãnh một hộp A Phù Dung Cao, xoay người lại vội vội vàng vàng bán cho Tần Lâm, lúc đưa tay ra thu bạc cũng không hề chậm hơn người khác.

- Thì ra là Khâu Ngự Sử, lần trước thừa mừng ban tặng, xin đa tạ!

Tần Lâm không nói là thu mua, chừa chút thể diện cho Khâu Tranh.

Khâu Tranh quả nhiên cao hứng, không ngừng ra lệnh cho người ở:

- Mau mau đưa kiệu ra, nhường đường cho Tần trưởng quan!

Bên cạnh có mấy quan châu huyện Bắc Trục Lệ xuất thân Tiến Sĩ, theo như chế độ châu huyện thân dân quan, biên phòng quan võ, mặc dù nhiệm sở ở cách kinh sư chỉ có một bước, cũng không cho rời đi nhiệm sở tham gia đại triều hội, cho nên bọn họ cũng không tới triều hội, cũng không nhận ra Tần Lâm, liền nhỏ giọng thăm thì:

- Khâu huynh, người là Giám Sát Ngự Sử, vị họ Tần này chẳng qua là một quan võ Cẩm Y Vệ, cần gì...

- Chớ có lên tiếng!

Khâu Tranh thần sắc khê biến, ngắt lời mấy bằng hữu, hạ thấp giọng nói:

- Hẳn chính là Tần Lâm Tần Chỉ Huy danh chấn kinh sư, trong đại triều hội từng chia bánh cùng Trương Tướng gia, Định Quốc Công, công khai sánh ngang hàng. Bệ hạ đặc biệt cho phép vào Hoàng Cực điện ban yến, trước khi ra về còn ban thêm ột bàn ngự yến...

Sắc mặt của mấy vị quan châu huyện cũng thay đổi, nhất thời tỏ ra cung kính với Tần Lâm, rồi rít hô tùy tùng nhường đường cho hắn.

Các tiểu quan phẩm cấp thấp bên ngoài tránh ra, bên trong là quan viên phẩm cấp cao, đã tham gia đại triều hội ngày mùng Một Tết nhận ra được Tần Lâm, cũng ra lệnh cho tùy tùng né tránh, chờ Tần Lâm đi tới liền chấp tay hành lễ với hắn.

Người đông như kiến nhường đường, Tần Lâm đi tới chỗ nào, người ở đó liền nép sang hai bên, rất nhanh hắn đã đi tới trước cửa tướng phủ.

402. Chương 402: Hải Cẩu Thận

Khâu Tranh thấy có cơ hội lập tức đi sát theo sau ngựa Tần Lâm, không ngờ rằng cũng thuận lợi đi xuyên qua đám đông.

Bất quá tới cửa tướng phủ, rốt cục vận may của Khâu Tranh cũng hết. Quản gia Du Thất tự mình canh giữ ở cửa xử lý tân khách, nhìn thấy Tần Lâm tất nhiên gật đầu khom người mời hắn đi vào. Khâu Tranh cũng muốn cùng tiến vào, kết quả bị Du Thất trợn mắt một cái, đưa tay cản lại:

- Vị tiên sinh này, kính xin đợi một chút.

Vì vậy Khâu Tranh cũng chỉ có thể ở lại với đông đảo quan viên ngoài cửa tướng phủ, hậm mộ nhìn Tần Lâm được Du Thất rất cung kính đón vào, sau đó tiếp tục chen chúc chờ đợi ngoài cửa.

Hôm nay là mùng Hai Tết, tiết trời còn rất lạnh, thể nhưng đông người chen chúc, tâm trạng nhiệt tình muốn bái kiến Tướng gia, trên đầu ai nấy đều xuất ra một lớp mồ hôi mịn.

Cùng người không cùng mệnh, rất nhiều Đô Đốc Đồng Tri, Đô Chỉ Huy Sứ vẫn còn chen chúc ngoài cửa tướng phủ, Tần Lâm chỉ là Chỉ Huy Thiêm Sự đã được quản gia Du Thất đích thân dẫn vào, ung dung đi vào thiên sảnh.

- Chủ nhân nhà ta đang tiếp kiến Thân Các Lão, Vương Thượng Thư, kính xin Tàn trưởng quan đợi một chút...

Du Thất nở một nụ cười bồi, lại cao giọng lệnh cho người ở:

- Trà, dâng trà, mau dâng trà ngon!

Sau khi dâng trà, Du Thất cáo lỗi với hân, trở ra cửa tiếp tục xử lý khách tới.

Trước Tàn Lâm đã có một vị quan viên ngồi ở thiên sảnh, người này đầu đội ô sa thân mặc quan phục màu đỏ vô cùng xinh đẹp, từ cổ tới vạt dài năm tấc, ống tay áo dài bảy tấc quá tay, chính là sắc phục quan võ, bỏ phục trước ngực thêu hình sư tử màu sắc sặc sỡ, hông đeo thắt lưng dương chi bạch ngọc cực kỳ xinh đẹp.

Người mặc y phục này chính là quan võ nhất phẩm, nếu không phải là Đô Đốc cũng là một Đô Đốc Đồng Tri, trong quan võ triều Đại Minh coi như là đứng trên đỉnh.

Tuổi người này chừng năm mươi, vóc người không mập không gầy không cao không thấp, tướng mạo cũng bình thường không có gì lạ, để chòm râu dê, nếu như coi quan phục ra chưa chắc oai vệ bằng Du Thất.

Vốn là người này đang nói chuyện cùng một vị tùy tùng mặc sắc phục tứ phẩm quan võ bên người, nhìn thấy Tàn Lâm đi vào, thái độ Du Thất luôn luôn tự cao tự đại hiện tại đặc biệt khiêm nhường, người này cũng có chút giật mình. Bất quá lão cũng có chuyện của mình, cũng chỉ gật đầu với Tàn Lâm một cái coi như là chào hỏi, sau đó lại tiếp tục nhỏ giọng nói chuyện cùng tùy tùng.

Hai người này ngồi xa hơn một chút, thanh âm cũng giảm thấp xuống, Tàn Lâm chỉ loáng thoáng nghe thấy ba chữ Hải Cầu Thận.

Chợt Đô Đốc kia vỗ bàn một cái, cau mày khổ sở nói:

- Ngay cả chút chuyện nhỏ như vậy các người cũng không làm được, bản quan có đòi các người làm gì quá mức khó khăn đâu? Tướng gia đối với chúng ta ân trọng như núi, bản quan thật sự cảm thấy áy náy trong lòng...

Tứ phẩm quan võ có lẽ là một kẻ tính tình nóng nảy, thấy chủ soái mình lo lắng giọng nói hơi lớn lên:

- Bá phụ, tìm cho Tướng gia hồ cơ Ba Tư, Hải Cầu Thận, diệt nhi thấy cũng đã đủ rồi. Miễn linh gì đó, đừng nói là chưa từng thấy qua, cũng mới là lần đầu tiên nghe thấy, biết đi đâu mà tìm?

Lục mập sau lưng Tàn Lâm phì cười một tiếng, thấp giọng lẩm bẩm:

- Đây là một tên quan nịnh hót, tặng hồ cơ Ba Tư còn kèm theo Hải Cầu Thận, thật sự là dụng tâm lương khổ.

Thì ra Hải Cầu Thận chính là dương vật hải cầu, là thuốc tráng dương vô cùng hiệu nghiệm trong Trung y, người khác không biết được lai lịch, Lục Viễn Chí xuất thân y quán cho nên biết rất rõ ràng, cho nên lập tức bật cười.

Tàn Lâm cũng cảm thấy buồn cười, hân từng thấy qua hai tên hồ cơ Ba Tư A Cổ Lệ cùng Bố Lệ Nhã ở tướng phủ, tuy không gọi là nhan sắc khuynh quốc nhưng cũng là mỹ nhân vạn người chọn một, hơn nữa có nét phong tình dị vực, càng thêm khó được.

Lúc này mới biết hai vị hồ cơ Ba Tư chính là vị Đô Đốc Đại lão gia này tặng cho Trương Cư Chính, hơn nữa còn tặng kèm thuốc tráng dương Hải Cầu Thận, xem ra nhất định Đô Đốc Đại lão gia này lúc còn trẻ cũng là thiếu niên phong lưu.

Tứ phẩm quan võ nghe thấy Lục Viễn Chí bật cười, không khỏi mặt đỏ lên trừng hai mắt oán hận nhìn nhìn y vài lần. Rốt cục có lẽ cảm thấy chuyện mình làm không tiện nói ra miệng, đỏ mặt chấp tay nói với Đô Đốc của mình:

- Đại Soái, theo diệt nhi thấy, chúng ta...

- Không cần phải nói!

Đô Đốc khoát tay một cái:

- Chuyện này nhất định phải làm xong, nếu không khó mà ăn nói với Diêu Bát Thái gia. Trương Tướng gia đối xử chúng ta như vậy, cho dù là gan óc lầy đất cũng không từ, huống chi một chuyện nhỏ như vậy?

Chỉ chốc lát sau, quân gia Diêu Bát hàng năm đi theo bên cạnh Trương Cư Chính đi vào thiên sảnh, nhìn thấy Tần Lâm, trước hết cười hì hì chào hỏi hần, tiếp theo đi tới bên người Đô Đốc kia, thấp giọng nói nhỏ bên tai.

Cho dù đối mặt quân gia tướng phủ, thái độ vị đường đường nhất phẩm Đô Đốc này cũng cực kỳ khiêm tốn, đứng lên tỏ vẻ thắc thỏm không yên nói vài câu, thần sắc lộ vẻ áy náy.

- Tại sao vậy?

Diêu Bát nhú mày một cái, y rất quen thuộc với người mới tới, bèn nói thẳng vào vấn đề:

- Vốn là vật này cũng không có giá trị gì, chẳng qua là gần đây chợt xuất hiện trong kinh sư, đến thời điểm muốn mua lại không có. Bởi vì nghe nói Lạt Ma hay bán, nghi là ở quan ngoại cũng có, cho nên mới hỏi thăm vị Đại Soái trấn thủ biên cương ngài, không ngờ rằng cũng không tìm được, quả thật khiến cho người ta thất vọng tới cực điểm.

Sắc mặt Đô Đốc càng tỏ ra áy náy, hết sức ngượng ngùng.

Nhưng vào lúc này, thành linh sau lưng có người cười hỏi:

- Vị Đại Soái này, phải chăng là muốn mua miễn linh?

Đô Đốc cùng Diêu Bát đều quay đầu, không đợi Diêu Bát giới thiệu, Đô Đốc kia nóng lòng mua được miễn linh cho Trương Cư Chính, vội vàng gật đầu không ngừng:

- Chính là muốn vật này, các hạ hiểu được đường lối ư? Xin hỏi quê quán ở đâu, danh tánh thế nào?

Diêu Bát cũng thoáng động trong lòng, cười híp mắt chỉ Tần Lâm:

- Thích Soái, ngài còn chưa quen biết vị Tần Lâm Tần trưởng quan này sao? Hần có danh tiếng rất lớn ở kinh sư, từng chia bánh với Tướng gia chúng ta ở thềm rồng, lại được mặt rồng ưu đãi, ban cho ngự yển.

Đô Đốc lập tức chấp tay, mặt tươi cười:

- Thì ra là Tần tướng quân, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu. Tại hạ Thích Kế Quang, thừa mông Tướng gia đề bạt, là Trung Quân Đô Đốc phủ Tả Đô Đốc, Thiếu Bảo, quan Tổng Binh Kế Trấn.

Trời đất quỷ thần thiên địa ơi... Suýt chút nữa Tần Lâm ngã lún ra đất. Vốn hần còn giữ hơn mười cái miễn linh mới chưa dùng qua, thấy người này giống như một vị quan ninh bộ, chuyên xu phụng Trương Cư Chính, dù sao cũng là quan võ nhất phẩm Đô Đốc, cho nên mới tới đây chuẩn bị bán giá iễn linh cho lão, chẳng những kiếm một khoản còn thuận tiện kết giao.

Kết quả hoàn toàn không thể nào tưởng tượng được, vị quan ninh bộ này lại là Thích Thiếu Bảo Thích gia gia thiên hạ vô địch, được dân chúng Giang Nam nhà nhà thờ phụng bài vị sống, có công lớn bình giặc Oa trải qua mấy trăm trận lớn nhỏ, đánh đâu thắng đó.

403. Chương 403: Danh Bất Hư Truyền

Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực còn đứng ở chỗ cũ, hai người càng suy yếu vô lực, ngơ ngác nhìn nhau, thấy ánh mắt đối phương tràn đầy vẻ không dám tin tưởng: trời ơi, lão nhân gia lại là Thích Đại Soái thống lĩnh đại quân Nam bình giặc Oa, Bắc phá Hồ Lỗ, cầm ngân thương dài một trượng tám, cỡi Phi Vân Xế Điện mã như tiên sinh kể chuyện từng kể nhiều lần đây sao?

Chúng ta mù, mù thật rồi!

May là Tần Lâm vui giận không để lộ ra ngoài mặt, lúc này cũng không nhìn được cơ mặt giật giật mấy cái. Quả thật không có cách nào tưởng tượng được, vị Đô Đốc trước mặt nụ cười khả ái, hết lòng nịnh bợ Trương Cư Chính lại là Thích Kế Quang trong truyền thuyết như thiên thần hạ phàm.

Dáng vẻ của Du Đại Du mới giống một Đại Soái biên quan hơn Thích Kế Quang.

Thế nhưng đây là tướng phủ Trương Cư Chính, Diêu Bát càng không thể nào nói láo, Tần Lâm không thể không lần nữa tự nói với mình: thật, lão chính là Thích Kế Quang thật, nếu giả bao đổi.

Nhìn vẻ mặt Thích Kế Quang mong đợi, thậm chí có thể nói gấp khó dần nổi, Tần Lâm yếu ớt nói:

- Hạ quan còn vài miền linh, nếu như Thích Soái muốn, vậy cho ngài một cặp. Tên mập, đệ vẫn còn phải không, mau trở về lấy một cặp tới đây.

- Ôi chao, Tần tướng quân thật là tình nghĩa với bằng hữu!

Thích Kế Quang chìa ngón tay cái, cảm kích tới nỗi rơi nước mắt:

- Không trách phía Nam đồn đãi Tần tướng quân là Cặp Thời Vũ cứu khổ cứu nạn, hôm nay gặp được quả nhiên danh bất hư truyền. Thích mỗ đã mấy chục tuổi, nếu không hiềm mạo muội, vậy mặt dày tự xưng lão ca ca. Nào tới đây, mời Tần huynh đệ ngồi, lão ca ca phải đa tạ người mới được.

Trương Cư Chính vẫn còn ở phòng khách hội kiến Thân Thời Hành, Vương Quốc Quang, Tần Lâm cùng Thích Kế Quang còn phải ở thiên sảnh chờ thêm một lúc.

Hoàn toàn ngược lại với Du Đại Du tính tình nghiêm túc, thậm chí có chút dằn dặt, không thông thể thái nhân tình, Thích Kế Quang nói chuyện rất khéo, tính tình thú vị, nhiệt tình sảng khoái, chỉ sau mấy câu đã rút ngắn khoảng cách với Tần Lâm, hai người chuyện trò vui vẻ.

Ai nói bản lãnh lớn nhất định tính tình khó chịu, Thích Kế Quang chính là mẫu người ngược lại.

Trước khi chưa gặp mặt, vốn Tần Lâm tưởng rằng Thích Thiếu Bảo Thích gia gia nổi danh chính là một vị Đại Soái mặt đen như trôn chảo, lúc nào cũng lạnh lùng, vừa uy phong vừa dề dề sát khí. Đến khi gặp mặt mới biết chẳng những lão không hề tỏ ra nghiêm túc chút nào, còn tỏ ra nịnh bợ Trương Cư Chính không thêm giấu diếm. Cho dù là trong lúc cười nói cũng khoa tay múa chân chọc cười người ta, hết sức bình dị dễ gần gũi.

Mới đầu Tần Lâm cảm thấy vị quan nịnh bợ này khác quá xa Thích Thiếu Bảo trong lòng mình, không chỉ có hần, ngay cả ánh mắt của Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cũng trợn tròn, ngây người tại chỗ.

Nhưng sau đó Tần Lâm cẩn thận nghĩ lại, Thích Kế Quang có thể làm được tới chức quan trọng yếu Tổng Binh Kế Trấn, nhất phẩm Tả Đô Đốc, còn phong Thiếu Bảo, cơ hồ đi tới đỉnh của quan võ cùng thời. Nếu như lão cũng không thông thể thái nhân tình, giống như một thùng thuốc súng đặc tội với người khác khắp nơi như Du Đại Du, có thể làm được như vậy sao? Cho dù là công lao lớn hơn nữa cũng vô dụng, kết quả còn bị hạ ngục oan uổng.

Bởi vì thái độ Du Thất, Diêu Bát đối với Tần Lâm hết sức thân thiết nhiệt tình, còn nói hần và Trương Cư Chính chia bánh ở thềm rồng, trong lúc hàn huyên Thích Kế Quang bèn xem hần như hệ chính của Trương Cư Chính, nói chuyện cũng không úy kỵ.

Đúng như Tần Lâm phỏng đoán, đúng là Trương Cư Chính có cất nhắc trọng dụng Thích Kế Quang vượt quá thông thường, đặc biệt nhậm chức Tổng Binh ở Kế Trấn. Chế độ triều Đại Minh dùng văn trị võ, Kế Liêu Tổng Đốc quản Kế Trấn Tổng Binh, nhưng Trương Cư Chính tín nhiệm Thích Kế Quang đến trình độ nào? Phàm là Tổng Đốc không hợp với Thích Kế Quang một mực bị cách chức, điều nhiệm đi nơi khác. Phàm là quan văn có thể phối hợp tốt với Thích Kế Quang, mới được bổ nhiệm vào vị trí Kế Liêu Tổng Đốc.

Về phần biên quân cần lương hướng y giáp, Thích Kế Quang biên luyện lính mới cần có hỏa khí trang bị, Trương Cư Chính càng không tiếc sức lực làm thay cho lão. Thậm chí tới mức quan viên kinh sư phải chiết bổng, nhưng không hề giảm chút lương hướng nào của biên quân.

Mà Thích Kế Quang cũng ăn cây nào rào cây nấy, thần phục Trương Cư Chính năm vóc sát đất, không chỉ có rút ra hỏa thương thủ tinh nhuệ từ trong biên quân sung làm tiền đạo vệ đội Trương Cư Chính, kín đáo bảo vệ an toàn cho đế sư Thủ Phụ, còn nghĩ hết biện pháp mua được những vật như hồ cơ Ba Tư, Hải Cầu Thận, miễn linh để hiếu kính Trương Tướng gia.

Quả thật là vô cùng thân thiết.

Trước khi Thích Kế Quang nhậm chức Kế Trấn, hơn mười vạn binh sĩ Thổ Man Tiểu Vương tử nhiều lần xâm nhập, Đóa Nhan Đồng Hồ Ly lúc phản bội lúc hàng, biên quan gió lửa liên tiếp không ngừng. Cho tới khi Tổng Đốc Vương Tất, Dương Tuyền bởi vì thất cơ bị giết, trong mười bảy năm trước sau đổi mười tên Đại tướng, kết cục không có ai là ngoại lệ: Đều là ngắc đầu ưỡn ngực đi nhậm chức, sau đó ủ rũ cúi đầu bị cách chức.

Đến khi Thích Kế Quang tới Kế Trấn, phong khí trở nên biến đổi, trước sau đánh trọng thương quân Tiểu Vương tử, Đồng Hồ Ly. Từ năm Long Khánh thứ hai Thích Kế Quang kết thúc chiến tranh chống Oa Nam phương, được điều nhậm chức Kế Trấn tới nay đã hơn mười năm, quân Thổ Man, Đóa Nhan có hơn mười vạn binh sĩ, nhưng thủy chung không thể vượt qua Kế Trấn nửa bước.

Khả năng cầm quân của Thích Soái so với hai Tổng Đốc, mười đại tướng bị tru diệt bị cách chức trước đó, quả thật như trời với vực.

Trong lúc hàn huyên, Tần Lâm biết được tứ phẩm quan võ kia là diệt nhi Thích Kế Quang Thích Kim, nhậm chức trong quân Thích Kế Quang. Bọn họ là đặc biệt từ Kế Trấn ngoài ba trăm dặm chạy về kinh sư, muốn bái phỏng Trương Cư Chính có ơn tri ngộ vào ngày mừng Hai này.

Thấy Thích Kế Quang cũng không làm cao, Tần Lâm cũng không giữ kẽ như trước, thuận miệng hỏi lão:

- Nghe nói tháng trước Thổ Man Tiểu Vương tử dẫn dắt bốn vạn thiết kỵ xâm nhập Liêu Đông, Lý Thành Lương chống cự, lão ca cũng phụng mệnh xuất chinh, vì sao không thấy có chiến công báo về? Hạ quan ở Bạch Hồ đại đường Cẩm Y Vệ, thấy các nơi biên quan báo tới quân tình, Liêu Đông Lý Soái báo tin thắng lợi nhiều lần, Kế Trấn lại im hơi lặng tiếng, đây là đạo lý gì vậy?

Thích Kế Quang vuốt chòm râu dê, nghĩ ngợi một chút bèn cười khanh khách:

- Những năm qua hùng tâm tráng chí của lão ca đã tiêu ma, chỉ cần bảo vệ kinh sư bình an chính là mọi sự đại cát, không giống như Lý Soái chăm chỉ tiến thủ, đương nhiên chiến công ít hơn y rất nhiều.

- Bá phụ...

Thích Kim hết sức không phục, lại xảy ra sự Tần Lâm hiểu lầm, chuẩn bị giải thích.

Thích Kế Quang khoát khoát tay, quay đầu lại nghiêm nghị nhìn y một cái, Thích Kim không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng, thần sắc vẫn có vẻ hậm hực.

Dù sao cũng là lần đầu gặp mặt, Tần Lâm cũng không tiện hỏi tới.

Thích Kế Quang đã sớm chú ý tới Xế Điện Thương Ngưu Đại Lực đeo bên hông, lúc này định mượn đó để đổi đề tài câu chuyện, bèn đưa tay chỉ:

- Có lẽ thứ này chính là Xế Điện Thương lệnh nhạc Ngụy Quốc hiến cho triều đình phải không? Lão ca ca thấy hỏa khí kiêu mới lập tức đi không nổi, Tần lão đệ có thể cho ta mượn xem một chút được chăng?

Hỏa khí kiêu mới không phải là đã giao cho Tăng Tĩnh Ngô phụ trách chế tạo, phổ biến rộng rãi cho biên quân sử dụng rồi sao?

Hơn nữa ngoại trừ xa doanh kinh sư thay đổi trước, kế tiếp đến phiên lính mới Kế Trấn, vì sao nghe giọng điệu của Thích Kế Quang dường như chưa từng sờ qua Xế Điện Thương, chẳng lẽ tiến độ bị trì hoãn?

Tần Lâm trong lòng kinh ngạc, nhưng nghĩ tới triều đình làm việc thường thường trình tự nhùng nhằng phức tạp, cũng không truy hỏi, lập tức lệnh Ngưu Đại Lực cỡi Xế Điện Thương xuống đưa cho Thích Kế Quang xem.

Thích Kế Quang cầm súng vào tay, thần sắc lập tức liền thay đổi. Trước hết lão hội tụ tinh thần quan sát một phen, tìm hiểu phương pháp sử dụng, tiếp theo động tác vô cùng lão luyện, hai tay tràn đầy lực lượng cầm súng giơ ngang, thân súng nhất thời vẫn không nhúc nhích vững như Thái Sơn, nhắm mắt trái lại chỉ dùng mắt phải ngắm chuẩn. Mắt lóe ra tinh quang sáng chói, người và súng cơ hồ hòa làm một thể, ngồi trên ghế không đứng lên, khí thế vẫn là cực thịnh.

Tần Lâm ở bên cạnh thấy vậy, trong lòng giật thót: quả nhiên, đây mới là Thiếu Bảo Thích lão hổ hung hãn như mãnh hổ hạ sơn, giặc Oa làm hại Đông Nam, nghe thấy tên Thích Kế Quang không khỏi kinh hồn khiếp vía, nghe thấy Thích lão hổ tới lập tức hồn phi phách tán, vị Thiếu Bảo này thật không đơn giản.

- Khá lắm, quả nhiên Xế Điện Thương này khá lắm...

Đặt khẩu súng nhẹ nhàng lên bàn, Thích Kế Quang lại khôi phục nụ cười híp mắt mới vừa rồi, dáng vẻ mang theo mấy phần tục khí, dường như cảnh tượng lúc nãy cầm súng thần quang khiếp người cho tới bây giờ cũng chưa phát sinh qua.

Sử dụng ngòi giấy có bị ẩm hay không, tầm bắn của súng như thế nào, rốt cục phí dụng chế tạo là bao nhiêu, có thể bắn xuyên thủng giáp sắt hay không, ngày mưa gió có thể sử dụng được không... Thích Kế Quang hỏi còn nhiều hơn, tỉ mỉ hơn Du Đại Du, tham khảo Tần Lâm từng chi tiết một.

Đợi đến khi hỏi nhất nhất rõ ràng, sắc mặt Thích Kế Quang chợt trầm xuống:

- Tần lão đệ, hai loại súng mới này của người hại người không ít, lão ca ca ta lại phải tốn một khoản không nhỏ.

Tần Lâm không hiểu vì sao:

- Tiền vốn chế tạo Xế Điện Thương còn thấp hơn Tam Nhân súng một chút, ý của Thích lão ca là...

- Kỹ Hiệu Tân Thư và Luyện Binh Thực Kỹ của ta đều viết ra căn cứ theo quy chế điều thương, Tam Nhân súng. Hiện tại người và lệnh nhạc sáng chế ra hai loại súng mới, trận pháp tác chiến, chiến thuật phải thay đổi. Lão ca ca không thể không thức suốt đêm chỉnh sửa hai quyển sách này, sau đó khắc bản mới in lại phải tốn tiền, Tần lão đệ, người nói xem như vậy không phải là hại người sao?

Thích Kế Quang nói xong, ha hả cười to.

Tần Lâm cũng cảm thấy hoảng sợ trong lòng, không trách Thích Kế Quang nổi danh như vậy, cả đời đánh đâu thắng đó. Lão không chỉ có cầm quân lợi hại, ngay cả tư duy chiến thuật cũng độc đáo như vậy.

Chỉ Huy Sứ các vệ Nam Kinh căn bản không hiểu ý nghĩa của loại súng mới. Du Đại Du biết được nó tăng cường hỏa lực, tăng lên sức chiến đấu. Nhưng duy chỉ có Thích Kế Quang mới vừa tiếp xúc không lâu đã có tầm nhìn rất xa, thấy được loại hỏa khí mới này mang tới một loạt sửa đổi cho binh pháp chiến thuật, làm cho Kỹ Hiệu Tân Thư và Luyện Binh Thực Kỹ của lão phải thay đổi.

Tần Lâm cảm thán một phen, cũng đùa giỡn theo Thích Kế Quang:

- Hay là Thích Soái tạm thời chớ đổi hai bản binh thư kia là hơn, huynh đệ còn vài điểm quan trọng muốn cải tiến hỏa khí, e rằng tương lai sau khi thành công, lão ca còn phải đổi bản nữa, chẳng phải là tốn công hay sao? Không bằng chờ sau đó đổi một lần vậy.

- Tần huynh đệ thật là giỏi!

Thích Kế Quang vỗ tay cười to:

- Binh pháp của lão ca ta không sợ đổi, đổi càng nhiều càng tốt, càng chuyên càng tốt.

Tần Lâm gật đầu tán phục, từ lúc mới bắt đầu khó lòng tin được, thậm chí hơi có khinh thị, đến bây giờ cảm thấy trong lòng kính nể, thiên hạ vô địch Thích Thiếu Bảo quả thật danh bất hư truyền.

Thích Kế Quang cầm Xế Điện Thương trong tay vuốt ve vài cái, cuối cùng có vẻ không nỡ trả lại cho Ngưu Đại Lực.

Tần Lâm cười nói:

- Nếu lão ca thích, vậy tặng cho huynh cây này. Thật không dám giấu, trong nhà lão đệ còn bảy tám chục cây, tuy rằng cung ứng đại quân không đủ, nhưng Thích lão ca lấy một cây, lão đệ còn không đến nỗi đau lòng.

Thích Kế Quang mừng rỡ, lập tức đưa Xế Điện Thương cho diệt nhi, Thích Kim cao hứng vô cùng đeo nó ở bên hông.

Tên mập đầu đầy mồ hôi từ trong nhà chạy tới, quả nhiên lấy hai chiếc miễn linh mới còn chưa bán đi, Thích Kế Quang nhất thời mừng rỡ, bảo Thích Kim lấy hộp gấm trân trọng đặt vào, lại lấy bút mực trang trọng ghi thêm vào trong danh mục lễ đan.

Điều Bát từ trong đi ra, Thích Kế Quang tiến lên một bước, đưa hộp gấm cho y:

- Nhờ có Tần lão đệ chịu giúp một tay, mới may mắn không làm nhục mệnh.

- Tần trưởng quan thần thông quảng đại, Thích lão ca, huynh lui tới với hắn, càng ngày sẽ càng phát hiện có nhiều ích lợi.

Điều Bát cười thu lấy hộp gấm, báo cho bọn họ biết Trương Tướng gia đã tiễn Thân Các Lão cùng Vương Thiên Quan, hiện tại mời hai người bọn họ tiến vào.

Trương Cư Chính chờ ở chính đường, lần này Thích Kế Quang lại khác, Tần Lâm vẫn còn đi không nhanh không chậm, vị Đại Soái này đã đi như chạy tiến lên, lập tức quỳ sụp xuống đất vái lạy, miệng xưng ‘Môn hạ mộ ân tiểu Thích Kế Quang khấu đầu quỳ bái’, một chuỗi lời nịnh nọt thao thao bất tuyệt, lại hai tay giơ lên cao trình lễ đan lên.

Tuy rằng Tần Lâm đã sớm chuẩn bị tâm lý, thấy vậy cũng không khỏi thấy buồn cười.

Bất quá mười ngón tay có ngón ngắn ngón dài, ai nói anh hùng chống Oa nhất định ngạo khí tự phụ, tư thế ngạo nghễ? Vì sao Thích Kế Quang đánh đâu thắng đó không thể nịnh hót Thủ Phụ để sư Trương Cư Chính cất nhắc thưởng thức mình?

Ngược lại Trương Cư Chính nhìn lễ đan một chút, thấy dưới chót có ghi thêm miễn linh, vị Tướng gia này hiểu ngầm khẽ cười, bỏ lễ đan vào trong tay áo, hai tay đỡ Thích Kế Quang dậy:

- Thích Đại Soái của ta, lão coi như dụng tâm lương khổ, lão phu cảm tạ ân này, ha ha.

Tần Lâm lại theo quy củ cũ không quỳ, Thích Kế Quang thấy vậy rất là kinh ngạc, ngay trước mặt Trương Cư Chính tự nhiên cũng không nói gì.

Đầu Xuân chúc Tết, cũng không có chuyện gì khẩn cấp, nói vài lời cát tường trên trời dưới đất. Trương Cư Chính không thêm để ý tới Tần Lâm, nói được vài câu đã trợn mắt thổi râu chặn ngang lời hắn, làm cho Thích Kế Quang thấy cảm thấy buồn cười.

Đối với Thích Kế Quang, Trương Cư Chính nói nhiều hơn, bất quá cũng không hỏi một câu về phương diện quân sự, chỉ hỏi quân lương còn hay không, biên luyện lính mới còn cần bao nhiêu tiền bạc, chung sống cùng Tổng Đốc Dương Triệu như thế nào.

404. Chương 404: Vịt Quay Tiện Nghi Phường

Xem ra về phương diện quân sự, Trương Cư Chính tín nhiệm Thích Kế Quang trăm phần trăm.

Những vấn đề khác, Thích Kế Quang hỏi một đáp mười, duy chỉ có đến Dương Triệu, lão hơi do dự một chút:

- Dương Tổng Đốc, đối với mộ ân không có trở ngại gì...

- Vậy thì tốt, vậy thì tốt!

Trương Cư Chính vuốt râu, lúc này hai vị hồ cơ Ba Tư A Cổ Lệ cùng Bồ Lệ Nhã cười híp mắt đi qua bên ngoài, Trương Cư Chính khẽ mỉm cười, không rảnh hỏi kỹ Thích Kế Quang, lập tức bưng trà tiễn khách.

Tần Lâm như có điều suy nghĩ, từ tướng phủ đi ra liền ước hẹn Thích Kế Quang đi Tiện Nghi phường ăn vịt quay.

Nghe nói ăn vịt quay Tiện Nghi phường, người khác khoan nói, Thích Kim là người đầu tiên tỏ ra vui vẻ, kéo kéo tay áo Thích Kế Quang:

- Đại bá, chúng ta đi đi. Từ khi người đến Kế Trấn nhậm chức, đã hơn mười năm diệt nhĩ cũng chạy tới chạy lui kinh sư mấy chục chuyến, vẫn chưa được ăn vịt quay Tiện Nghi phường lần nào.

Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực nhìn nhau, hai người nháy nhó với nhau, thầm nói Thích Đại Soái đưa lễ cho Trương Tướng gia là dùng hết sức mình không tiếc thứ gì, nhưng đối với diệt nhĩ của mình lại vô cùng keo kiệt, đến Kế Trấn mười mấy năm thậm chí ngay cả vịt quay nổi danh nhất kinh sư cũng chưa từng ăn. Hắc hắc, hai huynh đệ ta đi theo Tần trưởng quan, ngay cả ngự yến cũng đã được hưởng qua, Tiện Nghi phường đã là cái thá gì?

Thích Kế Quang hơi trầm ngâm, liền nhìn về phía Tần Lâm cười nói:

- Được! Ta cùng Tần lão đệ vừa gặp đã thân, hẳn nên uống một trận.

Mùng Hai Tết, đại đa số cửa hàng quán cơm kinh sư đều đóng cửa nghỉ, nhưng Tiện Nghi phường, Nghi Xuân Cư, Bát Tiên từ lâu... những quán chuyên phục vụ cho đại quan hiển quý vẫn cứ buôn bán bình thường, hơn nữa khách ghé còn nhiều hơn ngày thường gấp mấy lần.

Lúc này mặt trời ngã về Tây, chính là thời gian cơm tối, mọi người còn ở ngoài cửa đã nhìn thấy trong Tiện Nghi phường đầy ắp cả người, không biết được có bao nhiêu thực khách, toàn là quan viên các nha môn kinh sư.

- A, tất cả đều là y quan cầm thú!

Lục Viễn Chí bĩu môi.

Thời này ‘Y quan cầm thú’ cũng không phải là từ châm biếm. Bởi vì bổ phục trước ngực áo quan viên Đại Minh, quan văn là các loại chim như khổng tước, gà lôi... quan võ là các loại thú như sư tử hổ báo, cho nên lấy ‘y quan cầm thú’ để chỉ quan viên triều đình.

Không có chỗ trống, Thích Kế Quang nhất thời lộ vẻ khổ sở, Thích Kim bĩu môi tỏ vẻ buồn bã, nhìn chăm chăm Tần Lâm, hy vọng hắn có thể mời đi quán khác.

Thích Kim tính tình thẳng thắn, từ nhỏ làm thân binh cho Thích Kế Quang, theo Thích Thiếu Bảo học tập binh pháp thao lược, bản lĩnh đánh giặc đã được bảy phần chân truyền bá phụ. Nhưng bản lĩnh làm quan, phương diện đối nhân xử thế, kết giao tình, nịnh hót vãn vãn lại kém Thích Kế Quang mười vạn tám ngàn dặm, có suy nghĩ gì trong lòng đều viết ra hết trên mặt.

Đầy khách ư? Không làm khó được Tần Lâm.

Hắn thờ ơ đưa mắt ra hiệu, Lục mập liền đi thẳng tới Tiện Nghi phường, nói mấy câu gì đó với chủ quán cũng mập không kém gì mình. Chủ quán lập tức đi như chạy tới cửa, gạt đầu khom người nói:

- Tần trưởng quan, ngài đặt nhà gian ở trên lầu, mời, mời sang bên này!

Vào lúc này còn có thật nhiều thực khách xếp hàng chờ, thế nhưng chủ quán đã nói rất rõ ràng, vị Tần trưởng quan này đã đặt chỗ từ trước, bọn họ cũng không thể nói gì được,

- Ôi chao, thì ra Tần trưởng quan đã đặt chỗ từ trước.

Thích Kim mừng rỡ vô cùng.

Vốn là Thích Kế Quang cùng Tần Lâm luận giao ngang hàng, y nên kêu Tần lão thúc, nhưng tuổi Thích Kim lớn hơn Tần Lâm ước chừng mười tuổi, cho nên y chỉ chịu kêu trưởng quan.

Thích Kế Quang cười cười, nhìn Tần Lâm chấp tay một cái:

- Diêu lão Bát nói rất phải, Tần lão đệ ở kinh sư quả nhiên thần thông quảng đại.

Các loại quán xá hàng đầu như Tiệm Nghi phường này, tỷ như có loại đại gia không chọc nổi như Trương Kinh, Từ Tước đột nhiên tới ăn, lại không có chỗ ngồi trống, dưới cơn nóng giận nói không chừng sẽ đóng cửa quán, bắt người đi. Cho nên lúc nào cũng phải giữ lại một hai gian nhà thất, đến lúc vạn nhất có chỗ mà ứng phó.

Thực khách Tiệm Nghi phường phần nhiều là quan viên kinh sư, chiêu bài của nó là do đại trung thần Dương Kế Thịnh đạ hặc Nghiêm Tung vào năm Gia Tĩnh đề viết, nếu là quan viên bình thường có lẽ chưởng quỹ sẽ không động tới những gian nhà thất dự bị kia.

Nhưng Tần Lâm Tần trưởng quan lại khác, khoan nói chuyện hung danh hấn cựa đầu nghiệm thương đã truyền khắp kinh sư, chỉ là quan chức chưởng Nam Nha Cẩm Y Vệ cũng đủ làm cho người khác lạnh mình. Thậm chí lời đồn Phùng Đốc Công vì hấn mà đánh diệt nhi mình, Phùng Bang Ninh lúc trước chưởng Nam Nha đến nổi mông đít nở hoa.

Đắc tội Tần trưởng quan còn muốn làm ăn ở kinh sư sao?

Chưởng quỹ kia cười tít mắt, mắt mũi nhăn nhúm không nhìn thấy.

Thích Kim lòng dạ ngay thẳng, không biết được chỗ ngoắt ngoéo trong này, nhưng Thích Kế Quang biết rất rõ ràng, cũng biết Tần Lâm ở kinh sư cũng có chút số má.

Vào nhà gian chia ngôi chủ khách ngồi xuống, Tần Lâm cùng Thích Kế Quang ngồi đối diện, Ngưu Đại Lực, Lục Viễn Chí, Thích Kim ngồi hai bên.

Chưởng quỹ mập có ý lấy lòng, mấy người còn chưa uống hết nửa chung trà, ba con vịt quay thơm ngát bóng loáng đã được bưng lên. Chưởng quỹ mập tự mình cầm dao lột da lóc thịt, ánh dao như hoa tuyết bay tán loạn, khiến ọi người hoa cả mắt, còn không chưa kịp nhìn rõ chuyện gì xảy ra, da thịt ba con vịt quay đã bị lóc xuống, chỉ còn trơ lại khung xương.

Lúc chưởng quỹ mập lóc thịt, Thích Kim đã sớm thềm thường chảy nước dãi, chờ xong xuôi bèn đưa dưa ra định gắp.

Bốp một tiếng, Thích Kế Quang dùng dưa mình gạt dưa Thích Kim ra:

- Dốt nát, đây là dùng với bánh bao lá sen, hành tây chấm tương.

Dứt lời Thích Kế Quang nhìn Tần Lâm cười cười, mặt lộ vẻ đắc ý:

- Không dối gạt Tần lão đệ, lão ca ca vào Tết năm trước ăn vịt quay trong phủ Tướng gia, cho nên hiểu được chút điểm phô trương này.

Tần Lâm gật đầu cười cười, trong bụng lại là kinh ngạc: nghe khẩu khí Thích Kế Quang, thân là quan võ nhất phẩm Tả Đô Đốc, Thiếu Bảo, Tổng Binh Đại tướng, ở kinh sư mười mấy năm cũng chỉ từng ăn vịt quay trong phủ Trương Cư Chính sao, chẳng lẽ là lão không thích món này?

Nhưng sau đó Thích Kế Quang vẫn ăn uống nhỏ nhẹ, tinh tế thưởng thức từng cái bánh bao gói lá sen, khen không ngọt miệng. Mà Thích Kim ăn như gió cuốn mây tan không dừng tay, tuy rằng thân thể y không cao lớn khôi ngô giống Ngưu Đại Lực, nhưng cũng rèn luyện từ chiến trận hàng năm, vai u thịt bắp, rắn chắc vô cùng, sức ăn cũng rất lớn, hai thùng cơm Lục Viễn Chí và Ngưu Đại Lực chưa chắc đã ăn nhiều hơn một mình y.

May là Tần Lâm trí kế đa đoan, cũng không hiểu nổi hai bác cháu Thích gia này.

Bất quá hấn cũng không phải là vì xem Thích Kế Quang ăn vịt mới mời khách, đợi đến khi ăn no năm sáu phần, xương vịt nấu canh cũng đã mang lên, bèn chậm rãi nói sang chuyện năm đó chống Oa, giặc Hồ Lỗ.

405. Chương 405: Nỗi Khổ Của Thích Soái

“Thiên hoàng hoàng, địa hoàng hoàng, đám trẻ nhà ta chớ có kinh, giặc Oa tới không nên hốt hoảng, sẽ có Thích gia ngăn cản!” Đây là đồng dao mà dân chúng ven biển Đông Nam lưu truyền, Thích Kế Quang chống Oa lập được công lao chính là chuyện bình sinh lão đắc ý nhất. Tần Lâm đã có ý nhắc tới, lão cũng rất vui lòng nói vài câu.

Bất quá Thích Kế Quang nói chuyện luôn luôn đặc biệt tự khiêm, không phải là triều đình vận trù tính kế, Tướng gia bày mưu, vậy cũng là Đốc Phủ chỉ huy đặc lực. Nói đến công lao của bản thân mình chỉ sơ lược mà thôi, nếu chỉ nghe lời từ một phía của lão, quả thật là không lập chút công lao nào trên chiến trường.

Sớm biết tính tình Thích Kế Quang, Tần Lâm cảm thấy hết sức kỳ quái.

Ngược lại Thích Kim nói thẳng không giấu chuyện gì, lúc đánh giặc Oa còn là một tiểu hài tử, chủ yếu là nói chuyện đánh Tiểu Vương tử, Đồng Hồ Ly ở Kế Trấn. Mặc dù miệng lưỡi không lanh lợi bằng bá phụ mình, nhưng cũng đã chém giết máu lửa chân chính trên chiến trường, chỉ cần vài câu đã dẫn mọi người ra chốn sa trường cát vàng máu đỏ. Khiến cho Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực nghe nhiệt huyết sôi trào, không còn chút khinh thị hai vị Thích gia mới vừa rồi.

Chờ rượu quá ba tuần, trên mặt mọi người đã bắt đầu đỏ ửng, Tần Lâm đột nhiên đặt câu hỏi:

- E rằng Dương Triệu Dương Tổng Đốc tham ô rất lợi hại phải không?!

Thích Kim đang nói hăng say, không đề phòng bị Tần Lâm hỏi, nhất thời buột miệng:

- Ủa, làm sao người biết?

Thích Kế Quang cau mày, cực kỳ nghiêm nghị trợn mắt nhìn diệt nhi một cái, sau đó lại nhìn sang Tần Lâm, vẻ mặt rất là bất an.

Tần Lâm sờ sờ cằm, khoe miệng khê nhếch lên, thỉnh linh cười hắc hắc, chợt đưa tay vỗ mạnh xuống bàn một cái:

- Thích lão ca, huynh còn muốn gạt đệ tới khi nào?

Thích Kế Quang ngạc nhiên, tiếp theo lắc đầu cười khổ hồi lâu, không thể làm gì khác hơn là nói:

- Tần lão đệ nghe tin tức từ đâu vậy, lại mượn rượu để dụ dỗ lão ca?

Tần Lâm nào có nghe qua tin tức gì.

Hắn phát minh ra Xế Điện Thương, Tần Lô Thương, trừ xa doanh kinh sư Du Đại Du ra, đến phiên trang bị tân quân Kế Trấn. Cho dù là không thể nào trang bị hết ấy vạn đại quân Kế Trấn, nhưng cũng phải có một số phát qua trước, vì sao Thích Kế Quang lại là lần đầu tiên thấy được loại súng kiểu mới này?

Đây là nghi điểm thứ nhất.

Sau đó hỏi tới mấy năm qua chiến công không bằng Liêu Đông Lý Thành Lương, Thích Kế Quang như có ản tình, mà Thích Kim giận dữ bất bình, Tần Lâm càng thêm nghi ngờ.

Cần phải biết Thích Kế Quang là tướng tài vô địch đương thời, còn viết nên tuyệt tác lý luận quân sự như Kỷ Hiệu Tân Thư và Luyện Binh Thực Kỹ, chính là nhà quân sự tài ba trác tuyệt. Năm Gia Tĩnh, Long Khánh, Vạn Lịch, nếu như lão xưng thứ hai không ai dám xưng thứ nhất, phong cách tác chiến được tán tụng như lời đình vạn quân, mấy chục năm qua được xưng đánh đâu thắng đó.

Lòng không vương vấn công danh, chỉ mong biển lớn yên bình như xưa.

Vị tướng quân viết nên câu thơ như vậy, chẳng lẽ lại tiêu ma tráng chí, không biết tiến thủ sao?

Vậy là vì nguyên nhân gì khiến cho lão một mực phòng thủ ở Kế Trấn, cực ít xuất động xuất kích?

Đây là nghi điểm thứ hai.

Cuối cùng ở phủ đệ Trương Cư Chính, khi Thủ Phụ đề sư hỏi Kế Liêu Tổng Đốc có trở ngại gì không, Thích Kế Quang hơi do dự một chút, cảnh này đã lọt vào mắt Tần Lâm.

Trương Cư Chính hết sức tín nhiệm Thích Kế Quang, Thích Kế Quang cũng hết sức nịnh nọt, ngôn từ tự xưng ‘Môn hạ mộc ân tiểu’, quan hệ giữa hai vị này cực tốt, vậy nguyên nhân gì làm cho Thích Kế Quang do dự như vậy? Nếu là Dương Triệu gây trở ngại, sao không nói thẳng?

Đây chính là nghi điểm thứ ba.

Ba nghi điểm kết hợp lại, hơn nữa lúc Tần Lâm xử lý vụ án Trần Minh Hào đánh chết Ma Sư Gia, cũng đã nghe thấy chuyện Dương phủ hoành hành bá đạo bức bách quân dân đầu hiến ruộng đất, tới đây đã có thể cho ra kết luận:

Kế Liêu Tổng Đốc Dương Triệu là một đại tham quan táng tâm bệnh cuồng, y tham ô quân lương hưởng ngân, cho tới tri hoãn trang bị lính mới Kế Trấn, đồng thời lương hưởng thiếu thốn khiến cho Thích Kế Quang vô lực chủ động xuất kích, chỉ có thể lấy phòng thủ làm chủ trong những năm qua.

Về phần tại sao lão do dự không chịu nói thẳng với Trương Cư Chính, Tần Lâm cũng đoán được mấy phần nguyên nhân.

Sau khi nói hết ra những phân tích này, trong lúc nhất thời Thích Kế Quang á khẩu không trả lời được, trợn tròn mắt nhìn Tần Lâm, than thở:

- Tần lão đệ quả thật mắt thần như điện, cũng không gạt được người chút nào, ôi...

Thích Kim đứng bật dậy:

- Bá phụ, Tần trưởng quan cũng không phải người ngoài, chúng ta nói ra thì đã sao? Dương Tổng Đốc giở thủ đoạn như vậy, người còn che giấu cho y...

- Chuyện trong quan trường không phải là đơn giản như con nghĩ vậy...

Thích Kế Quang không có khiển trách diệt nhi giống mấy lần trước, mà là bất đắc dĩ phát phát tay, thanh âm trầm xuống, sắc mặt lộ vẻ mệt mỏi vô cùng. Thậm chí còn mệt hơn cả lúc lão đánh chín trận liên tiếp thắng cả chín trận ở Chiết Đông, đánh giặc Oa liên tục tám ngày không chớp mắt, mệt mỏi hơn cả lúc lão cầm cự với mười vạn thiết kỵ Thổ Man ngoài Kế Môn.

Có nhiều khi Thích Kế Quang cũng nổi lên dũng khí thiếu niên, tự cho là một thân chuyển chiến ba ngàn dặm, một kiếm có thể kháng cự trăm vạn hùng binh, nhưng thực tế đã dần dần mài bằng góc cạnh của lão:

Đại Soái Hồ Tông Hiến chống Oa, bày mưu tính kế, chỉ huy điều độ, suýt chút nữa đã bình xong loạn Oa, kết quả hàm oan hạ ngục, sau cùng chết trong ngục. Lang Sơn Tổng Binh Lưu Hiến, thân kinh bách chiến chiến công vô số, cả đời ba lần lên ba lần xuống, nhiều lần bị giáng chức.

Du Đại Du nổi danh ngang với lão, tuổi lớn hơn cũng lãnh binh tác chiến sớm hơn lão, bảy lần chịu oan khuất, bốn lần bị giáng chức quan tước tập ẩm, một lần hạ ngục oan uổng, thậm chí thiếu chút nữa bị khai đao vắn trăm...

Thực tế làm cho Thích Kế Quang hiểu, nếu như không khéo đẩy đưa, không biết khéo léo nịnh hót tìm chỗ dựa vững chắc, sẽ không sống nổi trong chốn quan trường. Khi ấy chẳng những không làm Đại tướng cầm quân được, trăm mưu ngàn kế dẹp giặc trong lòng cũng sẽ trở nên vô dụng, hơn nữa ngay cả tài sản tánh mạng cũng khó có thể bảo toàn.

Lòng không vương vấn công danh, chỉ mong biển lớn yên bình như xưa. Thích Kế Quang có thể không phong hầu, nhưng nếu như không thể ở vị trí Thống soái chỉ huy đại quân tác chiến, lão lấy cái gì làm cho biển lớn yên bình, tay không hay là một mình một kiếm?

Du Đại Du lựa chọn giữ mình trong sạch, trên đời tất cả ô trọc chỉ mình ta thanh bạch, như vậy bảo vệ được thanh danh cả đời mình nhưng không cách nào lập được đại nghiệp, cuối đời phải bằng lòng với chức vị Tham Tướng xa doanh kinh sư.

Thích Kế Quang lựa chọn một con đường chật vật hơn, lão giấu đi hết góc cạnh sắc bén của mình, đưa hối lộ cho cấp trên, lôi kéo quan hệ tìm chỗ dựa khắp nơi... tất cả chỉ vì một chuyện: giữ được quyền cầm binh, tiếp tục ở lại vị trí có thể giúp cho lão tiếp tục trung thành đền nợ nước.

Cho nên khi Trương Cư Chính tuyệt đối tín nhiệm Thích Kế Quang, để cho lão buông tay thi triển, điều đi quan văn làm trở ngại lão, chuẩn bị đầy đủ lương hưởng cho lão, có thể tưởng tượng được trong lòng lão cảm kích Trương Cư Chính tới mức nào.

Đại anh hùng chống Oa Thích Kế Quang cam tâm tình nguyện quỳ gối dưới chân Trương Cư Chính, ti tiện tự xưng ‘Môn hạ mộc ân tiểu’, chỉ vì lão biết, đương triều chỉ có vị đế sư Thủ Phụ này mới đối đãi với mình như thế.

Thế nhưng Kế Liêu Tổng Đốc Dương Triệu...

- Ta hiểu rồi...

Tần Lâm gật đầu một cái, từ trong ánh mắt của Thích Kế Quang hẳn đã hiểu hết thấy:

- Dương Triệu là quan viên được đế sư Thủ Phụ Trương lão tiên sinh trọng dụng, hơn nữa ra sức ủng hộ cải cách triều chính mới, cho nên Thích lão ca không muốn làm khó Trương Tướng gia, càng sợ Dương Triệu dùng tiền tham ô có được hối lộ Trương Tướng gia.

Thần sắc Thích Kế Quang đại biến, may là hàng năm lão cầm binh tác chiến, đôi mắt giặc Oa cùng hung cực ác ở duyên hải Đông Nam, mười vạn đại quân Thổ Man phương Bắc cũng không hề có chút dao động, lúc này cũng sợ hãi bất an hết sức.

Quả thật lão vô cùng lo lắng Dương Triệu sẽ ảnh hưởng đến nghiệp lớn cải cách triều chính mới của Trương Cư Chính, lão lo rằng một khi chuyện này xé ra to, Trương Cư Chính phải chọn một trong hai người lão và Dương Triệu, ắt sẽ chọn Dương Triệu.

- Không... Không thể nào!

Trước kia Thích Kim chỉ biết là Dương Triệu tham ô lương hưởng, chỉ cho rằng bá phụ ngại vì mặt mũi bất tiện vạch trần, lúc này mới hiểu được còn có rất nhiều nội tình như vậy.

Giọng y trở nên khàn khàn, cơ hồ là khẩn cầu nhìn bá phụ:

- Trương Tướng gia là hiền tướng thiên cổ, diệt nhi nghe người ta nói lão là Y Doãn, Chu Công đương thời, tuyệt không thể nào bao che người xấu!

Thích Kế Quang chậm chạp mà kiên quyết lắc đầu một cái.

Lão đã không còn cái tuổi kích động như Thích Kim, đã sớm hiểu được rất nhiều đạo lý tốt và không tốt.

Trong triều đình, đại thần cầm quyền há có thể đánh giá đạo đức như người bình thường được? Đây gọi là kẻ làm chính trị thì không có đạo đức cá nhân, làm tới vị trí như Trương Cư Chính, nhất cử nhất động là có thể quyết định sinh tử hàng ngàn hàng vạn người, hết thấy suy nghĩ xuất phát từ độ à người thường khó lòng bì kịp, cho dù là Thích Kế Quang cũng khó mà suy đoán.

- Thích Kim, bá phụ đã sớm dạy con nhân từ không thể cầm quân, dưới tình huống cực đoan nhất định phải có quyết tâm tráng sĩ chặt tay. Lúc tình thế khẩn cấp, vì an nguy đại quân, toàn quân thắng bại, cho dù là đồng bào vào sinh ra tử cũng phải quyết đoán hy sinh.

Thích Kế Quang dạy dỗ diệt nhi, Thích Kim như có điều suy nghĩ, cuối cùng vị biên quan Đại Soái này khổ sở cười cười, tiếp theo lại nói:

- Thật ra thì sau câu ‘nhân từ không thể cầm quân’ còn một câu nữa, trước kia bá phụ chưa nói, bây giờ nói cho con biết... Đó chính là ‘lương thiện không thể làm quan’.

Làm quan tới mức như Thích Kế Quang, Trương Cư Chính, đâu còn thiện ác tầm thường. Nếu thấy Thích Kế Quang dâng tặng hồ cơ Ba Tư, Hải Cầu Thận bèn cho lão là tiểu nhân vô sỉ, thấy Trương Cư Chính tổ vẽ phô trương, thu nhận vàng bạc mà cho lão là tham quan, quả thật là chuyện hết sức nực cười trong thiên hạ.

Thích Kim nghe vậy trợn mắt há mồm, tất cả cảm phần bất bình vừa rồi bay đi đâu mất, toàn thân dường như bị hút hết sinh lực ngã ngồi trở về chỗ cũ, ánh mắt trợn to thất thần.

Những lời này của Thích Kế Quang là nói với diệt nhị, cũng là nói cho Tần Lâm nghe, lão có vẻ nhìn Tần Lâm chấp tay một cái:

- Tấm lòng trung của lão ca ca lần này nói hết cho Tần lão đệ nghe. Mặc dù Dương Tổng Đốc tham ô hơi nhiều một chút, nhưng không trở ngại lão ca về phương diện quân sự, điểm này vẫn tốt hơn quan viên vừa tham ô vừa gây trở ngại. Hơn nữa y lại là đại viên triều đình hết sức ủng hộ triều chính mới của Trương Tướng gia, cho nên...

Tần Lâm nghe thấy huyền ca biết nhĩ ý, cười đáp ứng:

- Lão ca nói như vậy, huynh đệ tuyệt không nói ra chuyện này là được.

Thích Kế Quang mừng rỡ, luôn miệng cảm tạ, mời Tần Lâm vào đầu mùa Xuân khí trời ấm áp đến Kế Trấn đi săn với lão.

Thích Kim thủy chung chán nản không có tinh thần, dường như lý tưởng của người trẻ tuổi đã dần dần rời xa y...

Đưa tiễn Thích Kế Quang, Tần Lâm nhìn bầu trời dần dần tối đi, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực cúi đầu, chuyện ngày hôm nay khiến cho hai người bọn họ không biết nên nói cái gì cho phải. Từ trước tới nay bọn họ đi theo Tần Lâm hết sức thuận buồm xuôi gió, không nghĩ tới trong quan trường còn có một mặt không lộ ra với người ngoài như vậy. Vẫn cho là Thích Kế Quang đánh đầu thắng đó, không gì là không làm được, không ngờ rằng lão trung thành báo quốc vẫn phải chịu nhin nhiều khó khăn, thậm chí là khuất nhục như vậy.

Đi... Tần Lâm thở ra một hơi dài, xoay người sải bước đi nhanh ngoài đường.

Tên mập đi theo hai bước, chợt giật mình kinh hãi kêu lên:

- Tần ca, nhà chúng ta ở phía Tây...

Tần Lâm cũng không quay đầu lại:

- Đi tướng phủ.

Đi tới cửa tướng phủ, lúc này đã lên đèn, vẫn có thật nhiều khách tới bái phỏng chờ ở đó, tri khách ngoài cửa từ Du Thất đã đổi thành Diêu Bát.

Thấy Tần Lâm đi rồi trở lại, Diêu Bát có chút kinh ngạc, nở một nụ cười bồi hỏi:

- Tần trưởng quan ngài đây là?

- Muốn gặp Trương tiểu thư...

Tần Lâm nói thẳng không chút quanh co.

Trời ơi, ban ngày mới vừa bái Tướng gia, buổi tối lại tới tìm tiểu thư, Tần trưởng quan quả nhiên không giống bình thường!

Mấy quan viên gần đó nghe vậy ngơ ngác nhìn nhau, lòng nói lá gan người này cũng quá lớn, quả thật là gan lớn tày trời, không sợ bị một trận Thủy Hỏa còn đánh đuổi hay sao?

Diêu Bát lại hiểu được ngay cả Tướng gia mình bất quá chỉ là nhất quyết không chịu gả nữ nhi làm bình thê, nhưng cũng không thể nào ngăn trở Tần Lâm gặp mặt cùng tiểu thư. Lại nói từ sau khi chuyện 'đoạt tình' tới nay, Tướng gia như đã vứt bỏ hết lễ phép thể tục.

- Tiểu thư ở tú lâu, để tiểu nhân bẩm báo cho ngài...

Diêu Bát mỉm cười một tiếng, sau đó đi vào.

Trời ơi... mấy quan viên xung quanh thấy đều trợn tròng, chúng ta đứng chờ cả ngày không có chút tin tức gì, họ Tần này buổi tối tới bái phỏng tiểu thư khuê các, vậy mà tôi tớ tướng phủ còn thông báo giúp hẩn, quả thật là tức chết người ta!

Tần Lâm trong lòng có chuyện, cũng không nghĩ tới úy kỵ, lúc này nghe người khác nhỏ giọng bàn tán mới phát giác không ổn, lại căn dặn Diêu Bát thêm một câu:

- Nếu như tiểu thư không tiện, gọi Đại công tử, Tam công tử gặp mặt cũng được.

Lần này ngay cả Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực cũng không nhận được khinh bỉ hắt: trưởng quan làm như vậy là giấu đầu hở đuôi, giặc kêu bắt giặc, lạy ông tôi ở bụi này.

Tú lâu chỗ ở của thiên kim tướng phủ, mấy gốc mai đâm chồi nảy lộc, toát ra hương thơm nhè nhẹ.

Dưới ánh sao đầy trời, trong gió Bắc rét lạnh, Trương Tử Huyền khẽ nâng Cửu Tiêu Hoàn Bội cầm, một khúc Mai Hoa Tam Lộng thanh tao cổ kính, nứt đá tan vàng.

406. Chương 406: Gặp Giai Nhân Trong Đêm

Trương Tử Huyền vừa dạo đàn vừa ca, tiếng hát cao vút tận chín tầng mây, ý cảnh hết sức cao xa, đắm chìm trong tiếng nhạc, không bị ngoại vật làm động. Cho dù là cách đó không xa có hai tiểu nha đầu xinh đẹp đang đốt pháo hoa, tia lửa bắn ra tung tóe, tiếng đàn tiếng hát cũng không bị nhiễu động chút nào.

Cuộc đời như mộng, cười những ai si ngốc, rốt cục ai mới là hồng trần si nhi nữ, thiên nhai tình trường khách?

Chợt trên đường mòn vườn hoa truyền tới tiếng cành khô bị đập gãy rảng rác, tâm cảnh Trương Tử Huyền chợt loạn, ngón tay ngọc thon thả dè dặt dây đàn, im tiếng không ca hát nữa.

- Vì sao lại không đàn nữa?

Tần Lâm cười híp mắt từ phía sau bụi cây đi ra, tiếc nuối nói:

- Tuy rằng ta không thông âm luật, nhưng đoán rằng khúc Mai Hoa Tam Lộng này vẫn còn một đoạn cuối cùng.

- Kể làm loạn lòng ta, xin hãy rửa tai lắng nghe...

Trương Tử Huyền khẽ mỉm cười, tay khảy dây đàn, nhất thời thanh nhạc du dương vang lên lần nữa, môi đỏ mọng khẽ mấp máy, cất cao giọng ca:

- Mai Hoa Tam Lộng gọi quần tiên, mây khói mệnh mang bách điều triều. Bướm lượn ong bay ôi rục rở, lòng son chiếu tận chín tầng mây.

Lúc này bầu trời đêm quần tinh sáng chói, tiếng đàn du dương tựa như từ bầu trời truyền tới, tiếng ca của Trương Tử Huyền trong trẻo vang xa, tiếng hát cùng tiếng đàn làm bạn, giống như tiếng trời.

Cách đó không xa pháo hoa nổ rộ chói sáng, chiếu rọi dung nhan tuyệt mỹ của nàng, da thịt trắng như bạch ngọc, làn thu ba dờn trên mặt Tần Lâm, khẽ mỉm miệng cười duyên dáng.

Một khúc cuối cùng, dư âm lượn lờ chưa dứt.

- Hay, hay cho câu 'lòng son chiếu tận chín tầng mây'.

Tần Lâm nghiêng ngẫm hồi lâu, buông lời khen ngợi:

- Hai khúc trước đó chí hướng cao tuyệt, đáng tiếc nghe qua có vẻ trầm buồn. Khúc thứ ba này vừa vang lên đã lập tức vô cùng nổi bật, ý cảnh đặc biệt cao xa.

Nghe Tần Lâm tán dương, Trương Tử Huyền ngược lại kinh ngạc tròn to hai mắt:

- Tần huynh nói là, chỉ có lời bài hát là hay thôi sao?

Ặc... Tần Lâm có chút lúng túng, vội vàng nói:

- Đàn cũng hay, hát càng hay hơn.

Trương Tử Huyền mím môi mà nhìn Tần Lâm đang gãi đầu không ngừng, chợt không nhịn được bật cười khanh khách, dung nhan khoáng thế phối hợp nụ cười của nàng trong khoảnh khắc khiến cho băng tuyết hòa tan, Xuân trở về cả vùng đất, bách hoa nở rộ.

- Giỏi, thì ra còn muốn trêu ghẹo ta! Tử Huyền không ngoan...

Tần Lâm đi tới, nở một nụ cười xấu xa, chuẩn bị bắt lấy Trương Tử Huyền.

Vị thiên kim tướng phủ này lập tức tim đập thành thịch như nai nhảy, vội vàng đứng lên né tránh hai bước, giận nói:

- Tần huynh đầu năm không bồi tiếp Từ Đại tiểu thư, lại đến tìm tiểu muội, cho dù là tiểu muội không sợ hư danh tiết, huynh không lo lắng sự tử Hà Đông trong nhà sao? Nếu còn giở trò miệng lưỡi, tiểu muội sẽ kêu hai vị huynh trưởng tới, đánh cho huynh bán sống bán chết treo trước cửa tướng phủ.

Chợt nghĩ đến lần trước ca ca bị tức muốn đánh nhau cùng Tần Lâm, mình cũng từng nói lấy qua 'Đánh chết Tần Lâm treo ở cửa tướng phủ, nói cho người khắp thiên hạ đây là kết quả không chịu làm con rể nhà ta', gương mặt mềm mại của Trương Tử Huyền lập tức ửng đỏ, khiến cho người ta tưởng rằng hồng mai nở rộ mùa Đông.

Tần Lâm biết Trương Tử Huyền mặt mỏng, nếu còn tiếp tục đùa giỡn e rằng sẽ sinh ra phản tác dụng, vội vàng nghiêm nghị nói:

- Ngu huynh tới đây quả thật có chuyện muốn thỉnh giáo muội, tuyệt đối không phải cấp ngọc trộm hương.

Cấp ngọc trộm hương... huynh có bản lĩnh trộm được sao? Trương Tử Huyền khẽ mỉm cười:

- Tần huynh cứ hỏi tiểu muội biết gì nói vậy.

Tần Lâm hỏi thẳng:

- Kế Liêu Tổng Đốc Dương Triệu, rốt cục tính tình người này thế nào?

Dương Triệu? Trương Tử Huyền rõ như lòng bàn tay lý lịch các vị quan viên, hơi nghĩ ngợi một chút bèn nói:

- Người này xuất thân Nhị Giáp Tiến Sĩ khoa Bính Thìn năm Gia Tĩnh hạng tám mươi, năm Long Khánh thứ hai thăng Sơn Đông Binh Bị Phó Sứ, bốn năm thăng Thiêm Đô Ngự Sử, Tuần Phủ Thuận Thiên, Vạn Lịch nguyên niên gia Hữu Phó Đô Ngự Sử, hai năm thăng Binh bộ Thị Lang, Kế Liêu Tổng Đốc.

- Y ủng hộ gia phụ cải cách triều chính mới, làm binh bị cũng rất có tài, được trong ngoài triều công nhận là năng thần (quan có tài năng), cho nên từ năm Long Khánh gia phụ đã để ý cất nhắc trọng dụng. Trong hơn mười năm từ Binh Bị Phó Sứ thăng quan một mạch cho tới Kế Liêu Tổng Đốc, trở thành phong cương đại lại, chẳng qua là người này tính tình không tốt, thường bị thanh lưu chỉ trích, đặc biệt vô cùng tham lam.

Quả nhiên là nữ trung Gia Cát, Trương Tử Huyền kể lại lai lịch Dương Triệu một hơi không ngừng nghỉ.

Sau khi nói xong, nàng lẳng lẳng nhìn Tần Lâm, không biết tại sao hần hỏi Kế Liêu Tổng Đốc vốn đại bác bản không tới.

Từ chính miệng Trương Tử Huyền xác nhận quan hệ giữa Dương Triệu cùng Trương Cư Chính, Tần Lâm nghe xong cười khổ liên tiếp:

- Nếu biết Dương Triệu tham lam, tại sao Trương lão tiên sinh còn đưa y vào vị trí Kế Liêu Tổng Đốc?

Nghe Tần Lâm mơ hồ có ý chỉ trích, mặt phần Trương Tử Huyền hơi cau kinh, châm biếm nói:

- Tần huynh nói gì vậy? Trừ Hải Thụy Hải Bút Giá ra, triều Đại Minh chúng ta còn có quan không tham sao? Gia phụ có thể truất phế kém cỏi nâng đỡ nhân tài, cũng dựa vào cất nhắc trọng dụng tham quan có tài, ủng hộ triều chính mới, mà truất phế tham quan kém cỏi bất tài, không ủng hộ triều chính mới.

Trương Tử Huyền nói không sai, thanh quan ý nghĩa nghiêm khắc chân chính triều Đại Minh chưa đếm hết một bàn tay, nguyên nhân rất đơn giản:

Chu Nguyên Chương định bổng lộc thật sự quá thấp, quan viên muốn duy trì cuộc sống cho cả gia đình, nhất định phải có thu nhập mờ ám, thậm chí là ăn của dút. Kinh quan hoàn toàn không có những khoản này, hoặc có rất ít thu nhập bên ngoài, vậy sẽ nghèo tới mức phải cầm đồ mà sống qua ngày. Những người như vậy có thể kể Ngự Sử Đô lão gia Khâu Tranh, hoặc như Hoắc Trọng Lâu lúc Tần Lâm mới gặp ở Kỳ Châu.

Quan viên địa phương thu nhập bên ngoài từ tiền cũ thường lệ, kinh quan thu bằng kính thán kính (bằng giải nhiệt mùa hè, than sưởi ấm mùa Đông, một hình thức hối lộ) của quan địa phương. Nói tới cái gọi là tham ô, quan viên cả nước từ trên xuống dưới đều làm như vậy, nếu như nói tham ô phải bị nghiêm trị, nếu là nghiêm khắc dựa theo luật pháp thời Chu Nguyên Chương, tất cả phải bị lột da trồng cỏ.

Cho nên Tướng gia Trương Cư Chính đương triều cũng đã thấy rõ, mọi người đều tham, cái gọi là thanh quan cũng chỉ là giả vờ bề ngoài cho dễ coi, sau lưng vẫn đòi tiền, lại còn thường xuyên nói lời hại nước. Như vậy còn không bằng dút khoát dùng kẻ có tài, lấy tiêu chí chọn quan là có năng lực hay không, có ủng hộ triều chính mới hay không.

Trừ phi sửa đổi toàn bộ chế độ từ căn bản gốc rễ, nếu không tiêu chuẩn của Trương Cư Chính quả thật là 'ít xấu nhất', có khả năng sử dụng nhất.

- Đúng vậy, mọi người đều tham, đây là không có biện pháp...

Tần Lâm sờ sờ cằm, trong đôi mắt toát ra ngọn lửa hàm chứa vài phần tức giận:

- Nhưng tham ô cũng có khác nhau giữa có chừng mực và táng tâm bệnh cuồng phải không?

407. Chương 407: Hoàng Bạch Sách Hiệt

Ánh mắt của Trương Tử Huyền thâm thúy như bầu trời đêm, lập tức hoảng sợ trợn to:

- Huynh muốn nói là... Không thể nào, an nguy quốc gia liên quan với phòng ngự biên quan, Kế Trấn là bình phong kinh sư ở phía Bắc, Dương Triệu y dám...? Gia phụ, gia phụ cũng tuyệt không thể nào...

- Mong rằng tiểu muội tương trợ, lấy lễ đàn hàng năm Dương Triệu mang cho tướng phủ tới đây xem một chút...

Tần Lâm chột nghiêm nghị, vái chào Trương Tử Huyền thật sâu:

- Ngu huynh bái tạ tiểu thư thay mười vạn quan binh Kế Trấn, thiên hạ lê dân bá tánh ở chỗ này!

Trương Tử Huyền cắn môi lưu lại vết răng thật sâu, cuối cùng tâm sự nặng nề gật đầu một cái, xoay người rời đi.

Tần Lâm đợi ước chừng thời gian tàn một nén nhang, mấy tiểu nha đầu tướng phủ đốt pháo hoa gần đó chiếu gương mặt hân lúc sáng lúc tối.

Trương Tử Huyền vội vàng trở lại giữa ánh sáng chớp chờn, khác với lúc đi tâm sự trùng trùng, lúc này thiên kim tướng phủ đang hé miệng mỉm cười, vẻ mặt như vừa trút được gánh nặng.

Nàng cầm trên tay một quyển sổ bìa đã ngả vàng cũ kỹ, nhét vào tay Tần Lâm:

- Gia phụ có bị Dương Triệu hối lộ hay không, tiểu muội nói Tần huynh cũng chưa chắc đã chịu tin tưởng, tự huynh xem đi.

- Đây là cái gì?

Tần Lâm nhận lấy quyển sổ.

Mắt Trương Tử Huyền híh công công, hời hợt nói:

- Đương nhiên là hoàng bạch sách hiệt của gia phụ.

Đại hoạn quan Lý Quảng triều Minh Hiếu Tông thu nhận hối lộ thật nhiều, trên sổ sách ghi chép hối lộ dùng hạt kê vàng thay thế hoàng kim, dùng gạo trắng thay thế bạc trắng. Sau khi Lý Quảng bại vong tịch biên gia sản thu được sổ sách, Hiếu Tông không hiểu, còn kinh ngạc hỏi quan viên bên người tên họ Lý này chứa gạo nhiều như vậy để làm gì, mấy đời mới ăn hết?

Án này truyền dương rất rộng, cho nên sau đó quan viên đều gọi sổ sách ghi lại tiền tài lui tới trong chốn quan trường là hoàng bạch sách hiệt.

- Đây... Đây là hoàng bạch sách hiệt của lệnh tôn ư?

Tần Lâm kinh ngạc vô cùng, từ miệng Trương Tử Huyền biết được quyển sổ cũ kỹ tầm thường trong tay này lại là hoàng bạch sách hiệt ghi lại tiền bạc xuất nhập trong quan trường của tướng phủ, chợt cảm thấy như nặng ngàn cân.

Nếu như quyển hoàng bạch sách hiệt này rơi vào tay phe phản đối Trương Cư Chính, tuyệt đối có thể để cho đường đường Thủ Phụ đế sư vất vả u đầu sứt trán. Thậm chí có thể giúp cho phe phản đối chiếu theo đó một lưới bắt hết đồng đảng đồng minh Trương Cư Chính tuyệt không lộ chút sơ hở nào.

Thân là con gái duy nhất của Trương Cư Chính, Trương Tử Huyền đa mưu túc trí không phải không biết tầm quan trọng của hoàng bạch sách hiệt, nhưng nàng vẫn không chút do dự lấy ra, lòng tin khó được này đã đè nặng trĩu trong lòng Tần Lâm.

Khó khăn nhất chính là tiêu thụ ân mỹ nhân!

Trương Tử Huyền phát hiện trong ánh mắt Tần Lâm một tia cảm niệm, nàng mỉm cười một tiếng, thỉnh linh nói một câu đùa giỡn hiểm thấy:

- Sao hử, chẳng lẽ Tần huynh chuẩn bị cầm hoàng bạch sách hiệt này đi Đô Sát Viện tố cáo gia phụ sao?

Ho khan một cái, Tần Lâm sờ sờ cằm:

- Dĩ, dĩ nhiên không phải, chẳng qua ta chỉ kinh ngạc không hiểu vì sao muội lấy được hoàng bạch sách hiệt này...

Trương Tử Huyền đắc ý nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, một vị phụ thân giấu đi thứ gì, nữ nhi muốn tìm ra luôn luôn thuận tiện hơn bất kỳ ai khác.

- Mau xem đi, xem xong huynh sẽ biết gia phụ tuyệt đối không phải là loại người như huynh tưởng tượng...

Trương Tử Huyền thúc giục, ở trên đường tới nàng đã xem rồi, cho nên lúc này vội vàng bảo Tần Lâm xem. Vị phụ thân cao lớn như núi Thái Sơn của nàng, vị Thủ Phụ đế sư triều Đại Minh, tuy rằng về phẩm đức không phải là thanh chính liêm khiết, nhưng tuyệt đối không phải là tham quan táng tâm bệnh cuồng.

Tần Lâm mở ra hoàng bạch sách hiệt, chỉ thấy trong đó viết lại số mục chi thu chẳng chịt dày đặc, nhìn chữ viết không giống của Trương Cư Chính, không biết được là Du Thất hay là Diêu Bát viết. Mỗi đoạn là hàng chữ đứng từ phải sang trái, mỗi trang có hơn phân nửa ghi ngày tháng, ở giữa là tên họ rất nhiều quan viên, bên dưới là số lượng vàng bạc cùng danh mục lễ vật đối ứng tên họ phía trên.

Những quan viên này có mấy người là Tần Lâm biết, tháng Bảy năm Long Khánh thứ sáu tân nhậm Hộ bộ Thượng Thư Vương Quốc Quang tặng tám trăm lượng bạc, à, thì ra khi đó Vương Quốc Quang vẫn còn nhậm chức ở Hộ bộ. Tháng Bảy năm Vạn Lịch thứ ba, Binh bộ Thị Lang Tăng Tĩnh Ngô tặng một đôi kim nguyên bảo, hai mươi khúc gấm Tứ Xuyên thượng đẳng, bốn cái bình thiếc trắng, nếu như Tần Lâm nhớ không lầm, trước đây không lâu Tăng Tĩnh Ngô mới từ Tuần Phủ Tứ Xuyên hồi kinh vinh thăng lên Binh bộ Thị Lang.

Tên Thích Kế Quang cũng ở hàng đầu, A Cổ Lệ cùng Bố Lệ Nhã quả nhiên là vị Đại Soái này tặng cho Trương Cư Chính.

Rất nhanh, tên Kỳ Liêu Tổng Đốc Dương Triệu cũng xuất hiện trên quyển sổ, con người Tần Lâm lập tức mở to: phía dưới cái tên này hàng năm đều có số lượng, nhưng bắt đầu từ Vạn Lịch nguyên niên, mới đầu chỉ có năm trăm lượng bạc, đến khi nhậm chức Kế Liêu Tổng Đốc mới gia tăng đến tám trăm, thuộc về tặng lễ bình thường trong quan trường.

Ước tính sơ sơ, thu nhập các loại ghi trên quyển sổ này tính từ năm Long Khánh lúc Trương Cư Chính vừa mới nhập các đến nay hơn mười năm, tổng số ước chừng trên dưới năm mươi vạn lượng.

- Lệnh tôn Trương Thái Nhạc không hổ là đệ nhất năng thần hiền tướng triều Đại Minh...

Tần Lâm thở ra một hơi thật dài, trong lòng như vừa đỡ xuống tảng đá nặng ngàn cân. Hắn chậm rãi trịnh trọng trả lại quyển hoàng bạch sách hiệt đủ để ảnh hưởng triều cực Đại Minh, thậm chí ảnh hưởng vạn nước lại cho Trương Tử Huyền.

Trương Tử Huyền nở một nụ cười khả ái, nghiêng nghiêng mái đầu, nhan sắc tuyệt mỹ dưới ánh đèn khiến cho Tần Lâm hơi phân thần, thản nhiên nói:

- Sao hả, tiểu muội đã nói gia phụ không phải là tham quan kia mà?!

Năm mươi vạn lượng, ngoài mặt là một số lượng nghe qua hết sức kinh người, nếu là vào thời Hồng Vũ gia Chu Nguyên Chương, có một vạn cái đầu cũng không đủ chém.

Nhưng thực tế chính là, gian tướng Nghiêm Tung trước Trương Cư Chính, lúc tịch biên gia sản chỉ riêng vàng bạc đã vượt qua ba mươi vạn lượng, ngoài ra còn có vạn khoảnh ruộng tốt, cửa hàng vô số, hàng ngàn hàng vạn đồ cổ ngọc khí cùng tranh họa cổ nhân, theo người lúc ấy ước lượng giá trị vượt qua năm trăm vạn lượng.

Mà trung thần Từ Giai lật đổ gian tướng Nghiêm Tung thì sao, lại chiếm đoạt bốn mươi vạn mẫu ruộng tốt ở địa khu Giang Nam nổi danh màu mỡ phì nhiêu, khiến cho người ta nghe thấy phải trợn mắt há mồm.

Đừng lo không biết hàng, chỉ cần so sánh chúng. Quyền thế Trương Cư Chính thời Vạn Lịch còn lớn hơn cả Nghiêm, Từ năm xưa cộng lại, thu nhận vàng bạc quà tặng vẫn chưa tới một phần mười hai vị kia. Xét theo thời kỳ riêng biệt, vị trí đặc biệt của triều Minh, thậm chí lão có thể được coi là một 'thanh quan'.

Đương nhiên so sánh với loại thanh quan chân chính, tỷ như Hải Thụy Hải Bút Giá, Trương Cư Chính vẫn còn kém rất xa. Thế nhưng Hải Thụy có thể làm Thủ Phụ được sao, ngay cả Gia Tĩnh Hoàng đế cũng nói, thứ người như Hải Thụy mang ra làm tấm gương đạo đức thì được, nếu là làm việc thật sự, hắc hắc, chỉ là vớ vẩn!

Ngay cả Cẩm Y Hiệu Úy, nha môn Thư Lại tầng dưới chót đều có thu nhập tiền cũ thường lệ, trông cậy vào quan cư nhất phẩm Thủ Phụ Đại nhân hai ống tay áo trống trơn không tham một đồng nào, hiển nhiên chỉ là chuyện cổ tích dành cho con nít.

Nếu tính chi ly hơn nữa, Trương Cư Chính duy trì thu chi tương phủ, còn phải cho Phùng Bảo hết sức tham lam một phần, tới ngày mừng thọ Lý Thái hậu lại tặng tượng ông Thọ bằng vàng, nếu lão không thu tiền lấy đâu ra mà chi những khoản này? Chân chính còn lại trên tay cũng chỉ có hơn mười vạn lượng bạc, so với Nghiêm Tung, Từ Giai chỉ có một phần mấy mươi.

Với sự tinh minh của Tần Lâm, không chỉ chú ý tới mỗi món tiền xuất nhập từ ngàn lượng, trong chốn quan trường trước mắt thuộc về lễ vật đi lại, hơn nữa hắn còn chú ý tới quan hệ giữa thời gian thu tiền cùng quan viên cất nhắc bổ nhiệm.

Trương Cư Chính cũng không phải là lấy lễ vật bao nhiêu để quyết định cất nhắc cho người tặng lễ hay không. Nhìn tương mục thời gian, thường thường là sau khi quan viên được cất nhắc mới tặng cho lão để tỏ lòng cảm tạ, chuyện này khác xa như trời vực với hành động thu tiền bán quan của Nghiêm Tung.

Tằng Tĩnh Ngô, Vương Quốc Quang, Thích Kế Quang đều từng đưa lễ vật cho Trương Cư Chính, sự thật chứng minh, Tăng Thị Lang bình loạn người Bắc, Vương Thiên Quan viết ra Vạn Lịch Hội Kế Lục, Thích Đại Soái luyện binh Kế Trấn đều là danh thần nhiều đời, tướng thành của quốc gia.

Đúng như ngày hôm qua Thích Kế Quang nói nhân từ không thể cầm quân, lương thiện không thể làm quan. Quyển hoàng bạch sách hiệt này hiển nhiên là chứng cứ lão thu nhận hối lộ, nhưng nhìn từ một góc

độ khác, ngược lại là lão làm việc công, tốn hao tâm huyết để bạt kẻ có tài, đủ là bằng chứng ột đời danh thần hiền tướng.

Tần Lâm cùng Trương Tử Huyền ngẫm hiểu ý nhau cười một tiếng, bọn họ am tường quy tắc cố hữu của quan trường Đại Minh, biết Trương Cư Chính cũng không phải là lòng tham không đáy, cũng không có thu lầy thật nhiều hối lộ của Kế Liêu Tổng Đốc Dương Triệu, bấy nhiêu là đủ rồi.

Trương Tử Huyền lại lặng lẽ đem mang hoàng bạch sách hiệt trả về chỗ cũ.

Đáng thương để sư Thủ Phụ Trương Cư Chính từ đầu đến cuối không biết, hoàng bạch sách hiệt mình giấu ở nơi bí mật, bị nữ nhi đưa cho Tần Lâm xem qua tỉ mỉ một lần.

- Tên Dương Triệu kia thật sự tham lam tới mức táng tâm bệnh cuồng ư?

Trương Tử Huyền khê cau mày liễu, một tay chống cằm.

Tần Lâm không chút do dự bán đứng Thích Kế Quang, kể lại hết những lời đã nói với vị Thích lão ca này.

Trương Tử Huyền nghe trong bụng hoảng sợ, giậm chân nói:

- Vì sao Thích Đại Soái lại tỏ ra quá mức cẩn thận như vậy? Muội chỉ nghe nói lão trên sa trường mạnh mẽ như hổ khí thôn vạn dặm, nhưng trong tướng phủ chúng ta lại tỏ ra cung kính khép nép. Gia phụ tin tưởng như vậy lão lại không dám nói thẳng chuyện Dương Triệu, phải tìm cách cho gia phụ biết một chút cũng tốt...

Tần Lâm trợn mắt một cái, lòng nói nàng cho rằng ai cũng có thể nói toạc ra như giữa chúng ta với nhau sao? Nếu Thích Kế Quang không cực kỳ cẩn thận, hạ mình khắp nơi, lôi kéo quan hệ, e rằng đã sớm bước theo vết xe đổ của Hồ Tông Hiến, Du Đại Du, nếu không phải là chết oan trong ngục vậy cũng uất ức cả đời.

- Tội Dương Triệu tham ô số lượng lớn còn phải đợi tra tìm chứng cứ, nhưng ngu huynh có chuyện yêu cầu tiểu muội giúp một tay...

Tần Lâm dứt lời, tỏ vẻ gian xảo bảo Trương Tử Huyền kê tai cho hắn nói.

Trương Tử Huyền liếc mắt nhìn hắn một cái, rốt cục vẫn phải nhẹ nhàng nghiêng người, áp má trái về phía Tần Lâm nghe hắn kể tai nói nhỏ.

Tần Lâm hạ giọng nói thật thấp mấy câu, Trương Tử Huyền không ngừng gật đầu hoặc là lắc đầu, thần sắc thỉnh thoảng ngưng trọng thỉnh thoảng bật cười. Người ta thường nói mỹ nhân dưới ánh đèn đẹp hơn ban ngày ba phần, đèn đuốc phản chiếu mặt nàng trắng như tuyết hết sức đáng yêu, lỗ tai bị tóc xanh che một nửa lại lộ ra màu hồng xinh đẹp.

Trong lòng kích động vô cùng, Tần Lâm nói xong cũng ngăn người ra, tiếp đó khê hôn lên gương mặt mềm mại của nàng một cái.

Ánh mắt thâm thúy của mỹ nhân lập tức trợn to, giống như chạm điện vội vàng né tránh, mặt phấn đã đỏ bừng, vô cùng xấu hổ khê quát Tần Lâm:

- Đáng ghét, vừa rồi muội không nên tin huynh mới phải...

Tần Lâm cất tiếng cười ha hả, lòng bàn chân thoa dầu chạy vội thật nhanh ra xa.

Có tắc tâm mà không có tắc đảm... thiên kim tướng phủ nhìn theo bóng lưng Tần Lâm đi xa, khóe miệng nghịch ngợm khê nhếch lên.

Sáng sớm hôm sau, Tần Lâm lại chạy đến phủ Thiêm Đô Ngự Sử Đô Sát Viện Cảnh Định Lực.

Danh vang Đông Sơn, thanh lưu danh túc, Cảnh Nhị tiên sinh cùng huynh trưởng Phó Đô Ngự Sử Đô Sát Viện Nam Kinh Cảnh Định Hương cũng xưng Nhị Cảnh, không chỉ có mang danh thanh liêm, hơn nữa học vấn thượng thừa Chu Tử, hạ kế Dương Minh, quả thật là gương tốt cho nhân thế. Trong kinh sư bất kể là Lục Khoa Cấp Sự Trung hay đông đảo Ngự Sử Đô lão gia Đô Sát Viện, nói đến Cảnh Nhị tiên sinh cũng tỏ ra vô cùng kính ngưỡng.

Lúc lão nhân gia ở nhà mặc một thân y phục nhà, đầu đội Trung Tĩnh quán, thần sắc nghiêm nghị không thể xâm phạm, nghiêm nhiên là một vị quân tử uy vũ không khuất phục, giàu sang không làm động lòng, bần tiện không thể dời đổi, khiến cho người ta nhìn thấy không thể không sinh lòng kính trọng.

Nhưng trong mật thất, trước mặt Tần Lâm, Cảnh Nhị tiên sinh khom người quỳ lạy, dáng vẻ trang nghiêm hiện tại đổi thành nụ cười nịnh hót cực kỳ hiếm thấy trên mặt y:

- Tần trưởng quan đại giá quang lâm, tiểu khả không kịp tiếp đón từ xa, thứ tội, thứ tội! Gia huynh ở Nam Kinh được Tần trưởng quan chiếu cố, tiểu khả xin cúi đầu bái ở chỗ này.

Cảnh Định Lực được Tần Lâm hai tay đỡ dậy từ dưới đất, vị Thiêm Đô Ngự Sử thanh danh hiển hách này lộ vẻ nơm nớp lo sợ, vô cùng cẩn thận khom lưng.

Y đang cực kỳ sợ hãi trong lòng.

Tần Lâm là một người đáng sợ, ngay cả Đông Xưởng Phùng Bảo chấp chưởng Ty Lễ Giám cũng phải sợ hãi ba phần. Nhưng là danh tức nhỏ lâm vang danh thiên hạ, Cảnh Định Lực còn chưa tới nỗi sợ tới mức này. Chỉ có một chút chứng cứ đáng sợ đủ để chứng minh y và huynh trưởng Cảnh Định Hương, cùng Hình bộ Thị Lang Lưu Nhất Nho đã tự vận, Nam Kinh Đô Sát Viện Đô Ngự Sử Vương Bản Cố kết bè kết đảng.

Nếu những chứng cứ này rơi vào tay người khác, Cảnh Định Lực có biện pháp làm cho kẻ đó ngậm miệng, vào lúc này cũng sẽ không sợ hãi tới mức như vậy. Thế nhưng những chứng cứ đáng sợ này lại rơi đúng vào tay một người đáng sợ, khiến cho Cảnh Định Lực không thể nào không lo lắng đề phòng, e sợ cho hai huynh đệ mình rơi vào kết quả thân bại danh liệt.

Tần Lâm khẽ mỉm cười, đối đãi Phùng Bang Ninh, Từ Tước hẳn tỏ ra cứng rắn, Cảnh gia huynh đệ đã sợ, Tần trưởng quan của chúng ta ngược lại tỏ ra ôn hòa hơn nhiều:

- Cảnh Nhị tiên sinh quá khách sáo rồi, bản quan cùng lệnh huynh là chí giao hảo hữu, hiểu rõ trong lòng, chúng ta đều là người một nhà cả!

408. Chương 408: Bố Trí

- Dạ dạ dạ, Tần trưởng quan nói chí phải, huynh đệ chúng ta xin ra sức vì trưởng quan, tuyệt không dám hai lòng...

Cảnh Định Lực gật đầu cúi người, hai tay dâng trà lên.

Dù là ai cũng không dám tin tưởng vị này ở trước mặt đám môn sinh Giám Sát Ngự Sử, Cấp Sự Trung vĩnh viễn làm ra dáng chính nhân quân tử tông sư một phái, ở trước mặt Tần Lâm lại giống như một con chó bị cắt đứt xương sống.

Nếu Cảnh Định Lực ngoan ngoãn nghe lời, Tần Lâm cũng không khách sáo nữa, nói thẳng cho y biết chuyện cần làm.

A?! Cảnh Định Lực trợn to hai mắt, mê hoặc không hiểu hỏi:

- Kế Liêu Tổng Đốc Dương Triệu là người của Trương Giang Lăng cất nhắc trọng dụng, không phải là lần trước Tần trưởng quan bảo ngu huynh đệ viết thư thần phục Trương Tướng gia hay sao? Nửa năm qua, Đô Sát Viện thậm chí cả Lục Khoa, phạm là có đạn hạc nhằm vào Giang Lăng đảng, đều là tiểu khả nghĩ hết biện pháp đè ép xuống...

Thường thường làm được đại lão đương triều hoặc học vấn là tông sư một phái, người ngoài sẽ dùng tên quê nhà để gọi người. Tỷ như Nghiêm Tung là người Giang Tây Phân Nghi huyện, gọi là Nghiêm Phân Nghi, Trương Cư Chính là người Hồ Bắc Giang Lăng, gọi là Trương Giang Lăng, phe phái của lão cũng được kêu là Giang Lăng đảng.

Huynh đệ Cảnh gia bị Tần Lâm buộc đầu về phe Trương Cự Chính, tuy không có công khai trở thành Giang Lăng đảng, nhưng cũng âm thầm làm chút chuyện thay Trương Cự Chính.

Tỷ dụ như Nam Bắc Đô Sát Viện có một số Ngự Sử chó điên đầu óc nóng lên, không sợ cách chức, vọng tưởng đạn hặc đại lão đương triều, phóng ra một phát xung thiên pháo. giống một tiếng chuông kinh người. Cho dù là quyền thế Trương Cự Chính cao hơn nữa, tấu chương đạn hặc cũng dâng lên không ngừng nghỉ.

Huynh đệ Cảnh gia liền lấy đủ loại lý do ngăn những tấu chương đạn hặc này lại. Thậm chí Cảnh Định Lực phát huy ảnh hưởng của mình trong nho lâm thanh lưu, thăm dạn bảo môn sinh trong Lục Khoa Cấp Sự Trung không nên đối nghịch cùng Giang Lăng đảng.

Vì thế Trương Cự Chính cũng bớt đi rất nhiều chuyện phiền lòng, lão hiểu được đây là công lao Tần Lâm, cộng thêm sau đó lại giải quyết ba đại sự trị thủy, quân giới thay Binh bộ Công bộ, cho nên bất kể Tần Lâm ăn vạ thế nào, Trương Cự Chính vẫn cười xòa cho qua.

Nhưng lần này Cảnh Định Lực nghe thấy Tần Lâm lại bảo y ‘Đối nghịch’ với Trương Cự Chính, lập tức cảm thấy nghi hoặc vô cùng, thăm nhủ trong lòng không phải là người rất gần gũi với Trương Cự Chính sao, vì sao lại bảo ta làm chuyện này?

Tần Lâm hiểu nỗi băn khoăn của Cảnh Định Lực, cười híp mắt nhìn thẳng vào mắt của y:

- Vạn Lịch nguyên niên, người từ Công Bộ Chủ Sự được điều ra ngoài làm Tri Phủ Thành Đô, trước khi xuất kinh từng bái phỏng Trương Cự Chính, dâng tặng hai trăm lượng, một tập thơ hai tập văn.

Cảnh Định Lực kêu ặc một tiếng trong cổ, hai mắt tròn tròn, tựa như thấy quỷ sống.

Đó là chuyện cũ tám năm trước, lúc ấy y còn chưa trở thành tông sư một phái giống như bây giờ, quan hệ với Trương Cự Chính cũng chưa trở nên căng thẳng giống như sau sự kiện ‘đoạt tình’ vào năm Vạn Lịch thứ năm, cho nên dựa theo lệ thường trước khi xuất kinh nhậm chức dâng tặng lễ vật cho Trương Cự Chính.

Tám năm trôi qua, dựa vào huynh trưởng Cảnh Định Hướng và Lưu Nhất Nho, Vương Bản Cố ủng hộ, Cảnh Định Lực cũng bò đến vị trí tương đối cao trong nho lâm thanh lưu, nghiêm nhiên trở thành một vị bác học tức nho đức cao vọng trọng, có khả năng hô lên một tiếng vạn người hưởng ứng trong nho lâm. Hơn nữa sau sự kiện ‘đoạt tình’ vào năm Vạn Lịch thứ năm đã dứt khoát đứng về phía đối lập với Trương Cự Chính, được danh ‘cảnh giới trung trực’.

Y vẫn cho rằng năm đó chuyện đưa lễ cho Trương Cự Chính vô cùng bí ẩn, Trương Cự Chính tuyệt đối sẽ không lấy chuyện như vậy ra nói, chính y cũng không nói, như vậy cũng chỉ có trời mới biết.

Nhưng bây giờ Tần Lâm cũng đã biết chuyện này, ngay cả số lượng lễ vật cũng như rõ ràng lòng bàn tay, Cảnh Định Lực hết sức giật mình:

- Vì sao Tần trưởng quan cũng biết cả chuyện này?

Tần Lâm nói thẳng cho y biết:

- Đêm qua xem hoàng bạch sách hiệt ở tướng phủ, trên đó viết rất rõ ràng.

Cảnh Định Lực nghe vậy thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi mình, Tần trưởng quan ngay cả hoàng bạch sách hiệt của tướng phủ cũng đã xem, chuyện này có nghĩa gì, chỉ cần dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết.

- Chuyện này người chỉ cần phóng tay mà làm...

Tần Lâm ôn hòa khích lệ một phen, lại cho Cảnh Định Lực thêm một liều thuốc trợ lực:

- Một khi thành công, lão huynh chính là Kế Liêu Tổng Đốc kế nhiệm!

Quy chế đời Minh, Tổng Đốc cũng không phải là chức cố định, người nhậm chức thường là hàm Binh bộ Thị Lang, gia Phó Đô Ngự Sử hoặc là Thiêm Đô Ngự Sử, Cảnh Định Lực đã là Thiêm Đô Ngự Sử, đã có tư cách nhậm chức Tổng Đốc bên ngoài.

Cảnh Định Lực nghe Tần Lâm nói có thể mưu chức Kế Liêu Tổng Đốc ình, đầu tiên là không dám tin, tiếp theo như mở cờ trong bụng.

u î FBM? bQ- /U p"Q +€+ H° K¬M bBM? ?B m FQM? +kM; +QB M?Q #'i i" M- M?QM;
 p / M? HÊB v ç½ +| / M?- M?QM; +?B m #B ð/ M? p M; æ¬M; aÆMö- ð/ M? i9+ i
 H'v +ÆK ,M- i`QM; HÁM; \*aM? L?` iB M bBM? +kM; Km®M ibK ?Qç i ç°M; FB K +?€
 L|B ç M i?U+ HÊB- +ÁM +| HÊB Q+? ;b i?B i i?U+ ?ÆM bQ pÈB E GB m h' M; æ®
 æ¬M;- "aQ æ`M?- h?m" M h?B M /QÈB [mv M- HQÆM; ?QÈM; ?`M; M,K [m i v ?`M
 K°i +?9i i`QM; F) i v +kM; çO ;B`m MSi ç® ç' p€+?X
 @ J¬M ?ç i`m i®i \*aM? æ`M? GU+- #€B iç h-M i`QÎM; [m M ç½ ç #ç i + 'i M?„+ Î +?
 +a çìB M`v` +¬M; F?mv M K½ pb h-M i`QÎM; [m M- M m M?Q +| ? B HÁM; tBM +?
 S?2M M`v \*aM? æ`M? GU+ Hçv T?K+ tm®M; F?€+ pÈB H-M i`QÈ+- H-M M`v M,K p
 M;mv MX
 h-M G•K #`i +QÌB- ç•v ;¼B H` i?B +a •M HšM mv- M m +?d /U p"Q ç2 /¼ mv ?B T-
 +kM; F?¬M; /€K ;•v HQçM- M?QM; iQM? +?O ç°M; b) `i FûKX >B M içB +| +?9i Q+
 M?Q i`2Q +O +` ®i i`QÈ+ K†i +QM HW - M| +ÁM F?¬M; ` bS+ imM; #®M p| K` +?c
 æ9M; H` \*aM? æ`M? GU+ ç½ /®+ ? i iQ`M HU+ +O KbM?- KMM; "®M h-M G•K çB i
 hW o,M "Q+?- b M; K²M; L,K ?„M HB M M?"M çQÈ+ iBM iS+, K°i # M L;U aY H'v E?
 # M *`T aU H'v Gw G B +¬K ç-m- ç°i M?B M ;B®M; M?Q T?€i # M? i?-M FBM? çB
 æ®+ .QÆM; h`B m- i'm +?QÆM; ççM ?†+ # v H M M?Q #QÆK #QÈK- bmwi +?9i M
 *?QM? hvX
 L°B /mM; ççM ?†+ i?¬B i?b çO +a- +| +?d i`Q+? .QÆM; h`B m /mM; i9M; ;B M¬ +Q
 +| M|B v i` [m•M #'i HU+- F?B M +?Q h?´ J M hB m oQÆM; iY ?Q`M? ?`M? M; M; M
 h?Q+? E Zm M; ç²M; KQm i? K ¬- F?`m i`W €Q KM æ¬M; +O iQÈM; bo- i`QM; K¶
 +?d H|i +| K°i ? B HÈT #¬M; KÄM;
 h?"K +?Q +ÁM +| M;QÌB M;?B M;ì- h?Q+? E Zm M; çQÈ+ tQM; / M? iQÈM; - iQÈM;
 #€+? +?B M- pb b Q M?B m H-M F?¬M; i? ç€M? i M [m•M ç`+?- iB m oQÆM; iY-
 #B M aB\ 1`^M; ? B p` .QÆM; - h?Q+? /mM; /QðM; [m•M ç`+?- +¬ T?K •M çB M i`
 # M? +m²M;X
 h|K HçB M m M?Q iQ`M #° M?[M; i'm +?QÆM; ççM ?†+ M`v `ÆB i`9M; çQ+?- M?Q p
 ç-m +| mM; M?¼i- HÁM; #`M +?•M +| KO- i?®B M€i iW ç-m ç M +?•M- #'i i`mM; #
 ? M ?ç p¬ bd #`M i?dm t'm t - iB iB M #d `B- M; v +a M?„+ iÈB i M +O v ç®B pÈB
 K°i bU t9+ T?çKX
 *`M; i? K ç€M; i?QÆM; H` h?Q+? E Zm M; h?Q+? æçB aQ€B- HçB K°i H-M M[p-
 hW M;¼ K¬M iB M p"Q hY *`K i?`M? b m ç| M;?B M; ç-m M?bM b M; T?Q æ¬M; -
 iQ`M F?¬M; +| p ;b M´B #`i bQ pÈB +€+ +mM; çB M F?€+X æ| +?QM? H` o,M lv M
 çB K H`K pB + +O M°B +€+ i`B m æçB JBM?- i`QÈ+ K„i #ÎB pb M;mv M M?•M h?O
 +?Q M M +kM; H` i`mM; i•K +?QM? i` +?•M +?QM? +O i`B m æçB JBM?X
 o®M H` >Q`M; *U+ çB M /MM; ç +Y ?`M? ççB i`B m ?°B- ççB #B m ç pQÆM; i¬M
 *`K i?`M?- „+ +| M? K¬M hv G :B€K /QÈB +?•M oçM hm bÆM- L K +| M°B +€+ o,
 i`Q i`mM; i•K +O `i M?B m +mM; çB MX
 L?QM; #ÎB pb i?•M T?"M ç bQ +O h`QÆM; *Q *?QM?- Gw h?€B ?"m iQM M?B K
 KBM? ;B[H½Q p` +?QÎM; 'M hv G :B€K S?MM; "aQ- i`QÈ+ K„i i`mM; i•K +?QM?
 >Q`M; \*U+ çB M +kM; F?¬M; Î \*`M h? M? +mM; - K` Î K'v ;B M T?ÁM; t€ M?Q M?Ä i
 a€M; bÈK ?¬K M v h`QÆM; \*Q \*?QM? çB iÈB +?¶ H`K pB + Î o,M lv M *€+- HB M T
 i'm +?QÆM; i` M #`M +?'i ç®M; + Q ?ÆM #bM? i?ÌB `i M?B mX
 *?ŠM; H) H` MÆB M`Q [m•M ibM? F?`M +`T- ?Q†+ H` ç` T?QÆM; M`Q ç| +| i?B M

L;?o ç M *¬M; #° h?` G M;- +?mv M ;B i` i?Ov S? M Zmw hm-M M|B +?¶ i?OM;
H` i¢K i?ìB M;,M +?†M- KM sm•M +ÁM T?ªB iB TiK+ bY +?[ç¢B im KÈB +| i?
F?¬M; +| +?mv M ;b- h`QÆM; \*Q \*?QM? ;B"i Mªv KbM?, F?¬M; ´M- +?ŠM; H) H` KM
M,K i`QÈ+ - #,M; ç¬M; +?¶ H¶ i?OM; >Q`M; >` i M bÈK ;•v ?²M; i?Ov i`M ç \

G½Q p¬ +MM; M¬M M|M; çB iÈB i`QÈ+ #`M- ;BÎ K°i #ªM i'm +?QÆM; î i` M +MM; `
+?QÆM; +O :B€K a€i L;U aY L;?B K oB "bM? ç¢M ?†+ E GB m h´M; æ®+ .QÆM;
i`QM; ç| iQ`M H` HìB p¬ +,M +S- M|B .QÆM; h`B m iQ i?¬M; h?´ J M hB m oQÆM;
i?"i H` h-M *®B çQÆM; ç¢BX

@ G½Q T?m H` h`Q h?€Q- oQÆM; J½M; çQÆM; ç¢B ç•v5

h`QÆM; \*Q \*?QM? ;B"MF?¬M; +?¶ T?€i iB i- MûK T?Si #ªM i'm +?QÆM; iQ`M HìE

G"i t2K T?¬M i'm +?QÆM; i?S ? B- HìB H) i`QM; ç| +`M; #m²M +QìB ?ÆM- M|B .QA
h?"M °i ç¢B [m M +¬K [mv M M`Q ç|- KQm ç² H2Q + Q- [mª i?"i p¬ bdX

h`QÆM; \*Q \*?QM? t2K iÈB ç•v i` M K†i çÄ H M- i?¬KM?O i`QM; HÁM;, h?Q+? E
T?m ?² +Æ " hQ +MM; >ªB *~m h?"M- .QÆM; h`B m ç½ H`K HQ¢B +?mv M M?Q p"v
/`B K°i +?9i- M?QM; /M b Q +kM; H` p,M M?•M [m•M iY tm`i i?•M hB M ao

G¢B pSi #Ä T?¬M i'm +?QÆM; M`v- +¬K H M #ªM i?S # - F i [mª pšM H` ç¢M ?†+ .

GB M iB T KQìB #ªv KQìB i€K #ªM- #ªM M`Q +kM; M?„K i?ŠM; p`Q E GB m h´M; æ
p¬ ibM?- +•m +•m i`m i•K- i? M?QM; i'i +ª iQ`M H` ?Q M; çQìM; F?¬M; +?SM; +SX
*Q *?QM? HB + [m i M i'i +ª [m M pB M ;îB i'm +?QÆM; H M- bm v M; ?o K°i +?9i-

@ *ªM? L?` iB M bBM? H¢B iÄ ` M¬M M|M; M?Q p"v b Q\ S?QÊM; ""M ?mvM?- M;
+?9M; i #´ M?B K H½Q *ªM? ` M; Q`B çB i?¬BX

:BÄB +?Q h`QÆM; *Q *?QM?- i?¬M; KBM? mv M #€+ - iQM? F?¬M; #Ä b|i- ç KQm
ç½ ?B m çQÈ+ H` \*ªM? æ`M? GU+ ;BÎ i`Á [m,X

h?S S?K h`QÆM; hS .mv i M +?[S?QÊM; ""M- M; ?2 p"v HB M +QìB H M- +?„Ti v

@ >¼ *ªM? i?"M? bU +?Q çO #¢B bU +| i?W - ç H¢B FBM? bQ [mª i?"i b) ;•v ` +?
+¬M; M?bM `ä K¼B pB +- hS .mv +kM; +?Q H` +?d +¬M +?9M; i +?Q v K°i +?S+ [
;•v bU M[X

h K S?K h?•M h?ìB >`M? H` K°i M;QìB i?"M? i?"i #ªQ i?O- # Q M?B m M,K [m i?2
*Q *?QM? iWM; #QÈ+ K°i- M; ?2 p"v HB M M?Qm K`v K°i +€B,

@ >¼ *ªM? +kM; F?¬M; F?| ;BªB [mv i- #´i [m€ H` ;•v ` T?QM; # HÈM M?Q p"v-
æ®+ +kM; F?¬M; i? F?¬M; +| +•m i`ª HìB +¬M; #^M;X h? M`Q +kM; T?ªB i` tûi
KB M; [m¬M i?¬M ç¢M ?†+X

h`QÆM; \*Q \*?QM? ;"i ç¬m K°i +€B- +?Q /M H` ;Bª pì +kM; T?ªB i` tûi .QÆM; h`B
F?| HÁM; i?m t T +?mv M M`vX

L?Q p"v M?•M imv M H` B\

h`QÈ+ K„i h`QÆM; hQÈM; ;B H"Ti S+ ?B M ` F?m¬M K†i iQÆB +QìB p¬ +MM; ;B

L°B +€+ T?B m M; ?o- hv G :B€K T? ?²M;- T?¬M HÈM i'm +?QÆM; ç¢M ?†+ .QÆM
iW ç| i`î çB BK ?ÆB H†M; iB M;X J°i Qi i'm +?QÆM; HìB H) ç†+ #B i?Q M; çQìM;
#€+ #ÄX

L,K ç¬m o¢M G`+? h`QÆM; *Q *?QM? ç´B K¶B M;`v H•K i`B m i?"M? i`B m °B # b
;B M; o¢M G`+? ç M;U i`B m- h?¬M; *?QM? aS hv i•m H M €M E GB m h´M; æ®+
FBM? bQ b¬B i`Q- i?dM? i`QM; i`B m Hm`M ç`M?X

L°B +€+ ç M;?`- \*Ym E? M? çbM? i?¬B- #ÎB pb i'm +?QÆM; ç¢M ?†+ .QÆM; h`B n
i? K ¬- +?B K `m°M; ç'i- iQ i?¬M; pÈB ç`+?- #€M MQÊ+- /MM; #BM? H`K +QÊT p
T?QM; "BM? #° h?` G M; h^M; hdM? L;¬- \*?d >mv h?B K aU \*~K u o h-M G•K H`K
a B- çB iÈB MÆB i` tûi ç¢M ?†+X

*?QM? S?| E?•K a B- h^M; hdM? L;¬ H`i` M i`€M /€M ;B'v :B M; G,M; ç^M;- h-M C
iQÊM; T?OX .MM; iW M;[F?¬M; T?^B H` çB m i` pK €M- K` H`i` tûi ç¢M ?†+-w
+?QM? t€+ ?ÆM w +O h`QÆM; \*Q \*?QM? i? M`Q ç½ ? i bS+ `ä `M;X

hV G :B€K +kM; i?2Q H T?€B K°i i M ?Q¢M [m M- F?¬M; H` B F?€+- +?QM? H`
h`QÆM; hB m .QÆM;X

L;`v E?•K a B tm'i FBM?- \*~K u >B m 8v- #BM? i®i "BM? #° t T?`M; çB æS+ h?„M
bQX "ÎB pb +?¶ E GB m h'M; æ®+ Î J"i o•M ?mv M- M^K Î T?Q "„+ FBM? bQ- K` T
+Y H` æS+ h?„M; K¬M +MM; M æ`M? K¬M- i`QM; ç| M æ`M? K¬M H` t2 T?•M iQ`M
a B ` F?ÄB i?`M? +kM; F?¬M; i? +?2M +?9+ pÈB t2 T?•M çQÊ+X

E?¬M; Qi [m M pB M ;B Q ?^Q iÈB çQ iB M- h-M G•K +| K°i # M ?mvM? ç - h^M;
i`QîM; H•m M,K- ç²M; HB m iÈB çQ iB M `i M?B m- M;QîB M;QîB K M; i` M K†i M
B B +kM; #B iE GB m h'M; æ®+ +| iB M- +?mv M M`v `ä `M; H` K°i K`M F`+? K
+?Q M;QîB F?€+ t2KX > B p` E?•K a B +°M; i? K K°i p`i`mM; bS i v F?¬M; ` F?Ä
+?Î M†M; +?Î ç-vX

h`QÆM; +¬M; +¬M; KÈB ;¼B H` pmB KWM; ?ÈM ?Î- ;†T K†i h-M G•K +MM; h^M; hd
@ h^M; h?` G M;- h-M i`QîM; [m M- +?mv M M`v tBM ? B p`;€M? p€+ i`€+? M?B
F?¬M; ?B m ;b- +?mv M M`v iW i`QM; +mM; çB ` H` M?Î H½Q #€i +?B m +®- ç i

9yNX *?QÆM; 9yN, E?•K a B S?€ •M

h-M G•K çQ M;|M ;B[p T?Q v, i`lB ÆB- M;QÆB +?Q `^M; KbM? H` oB hQÊ+ ;B
K°i +Æ ?°B i` i?Y t2K p` h`QÆM; +¬M; +¬M; i?Q+? çB F„ pB M M`v `®i +K+ H`i?
;B^X

"BM? #° h?` G M; h^M; hdM? L;¬ ç½ H`K hm-M S?O hS smv M- M,K ç| /šM /„i KQî
HQ¢M M;QîB "†+ ç½ [m'v M?B m h•v L K i`,K M,K- H` K°i pB M FB M iQÊM; ç„+ H
*?QM?- +kM; H` [m M pB M iWM; H`K [m T?QM; +QÆM; ç¢B H¢B- Î i`QÊ+ K†i h-M
H¢B F?¬M; ? iÄ ` iU ç¢B +?9i M`QX L;?2 h`QÆM; hB m .QÆM; M|B HîB i?¬ #d- v

@ h`QÆM; +¬M; +¬M; M|B +?Q T?^B- +?mv M H-M M`v +kM; F?¬M; i? H`K [m€ KS
[m HQ K°i +?9i H` çQÊ+- # M E GB m h'M; æ®+ +| +?9i bÆ tm'i +kM; F?¬M; ç€
çB +?mv M M`v- .QÆM; h'M; æ®+ +kM; b) F?¬M; ç ¼B M;QîB i v F?¬M; K` p X

h`QÆM; hB m .QÆM; ? i bS+ + Q ?SM;- FûQ FûQ i v €Q h-M G•K,

@ h-M i`QîM; [m M- M;QÆB M|B ?`M; M,K i`B m çbM? T?€i HQÆM; ?QÊM; E GB
æ®+ H`K Î ç| M?B m M,K M?Q p`v- +?ŠM; H) +?d H'v çQÊ+ #^v i€K p¢M\ *?9M; i
+?Ê +| M,K # i`,K HQÊM; ç½ ;"i ç-mX

h-M G•K +QîB H¢M? K°i iB M;- M;Q`B KB M; F?¬M; M|B ;b- i`QM; HÁM; H¢B i?-K
#^v i€K p¢M- H½Q iY F?¬M; i? K çB +?mv M M`v H`K ;b- h`QÆM; +¬M; +¬M;- M;Q
v

.¼+ i` M çQîM; çB iW FBM? bQ iÈB J"i o•M- h`QÆM; hB m .QÆM; ç m KÆ K°M; .Q
?"mX G9+ ` æS+ h?„M; K¬M v KÆ `^M; /QÈB b€m i`,K HQÊM; #¢+ H` F?¬M; çQÊ+-

KÆ ç M K°i M; "M HQÊM; #ç+X G9+ ç M h?m"ML; ?o ;B i,M; K°i M; "M ? B- +?ì [m b® HQÊM; M"v ç½ H M i?ŠM; iÈB ? B M; "M HQÊM; #ç+X

h^M; hdM? L; ¬ +MM; h-M G•K ç m /î F?|+ /î +QìB- K†+ /M +| ;B Q ibM? pÈB `i M? M; QìB i?Ov +?mM; F?¬M; ?B m- #¼M ?¼ F?¬M; +| +QM +€B- ?QîM; Hç+ +kM; +| i?`i?B T +kM; H" ;B^ - + -M M?B m #ç+ M?Q p"v ç H"K ;b\

hW S?MM; "aQ ç M iB m ?QçM [m M i?'T M?'i- +?Q iWM; i?'v [m M; QìB M"Q F?¬

h^M; hdM? L; ¬ H" i•K T?9+ +O h`QÆM; \*Q \*?QM?- v #B i`ä`"M; h?O S?K ç bQ + M?"T iB i FQM? +O KbM? +?Q S?MM; "aQ- ç + -m M°B çbM? F?¬M; ;•v i`î M; çB + L m F?¬M; T?^B S?MM; "aQ i? K H K- h`QÆM; *Q *?QM? +kM; F?¬M; + -M HQM; ç

h-M G•K ?B m çQÊ+ h^M; hdM? L; ¬ H" M,M; i?-M çQÆM; i? - /¼+ i?2Q çQìM; çB + -K [m•M i€+ +?B MX

h^M; hdM? L; ¬ +^K FQ+? H-M i`QÊ+ h-M G•K ;B^B [mv i i? v v p'M ç b9M; ®M; F M; |M i v M|B i?ŠM; +?Q #B i,

@ h?S M?'i- [m M p,M h?®M; bQ€B +?d + -m çB m ç° ?ÊT i?ìB- +?È M M H•K i`"M ; ? B- MQÊ+ i`QM; [m€ b) F?¬M; +| +€- H9+ M"Q [m HQ çQÊ+ i?b +?Q [m X

æB m i?S M?'i h-M G•K ç½ ?B m- H9+ i`QÊ+ î "€ >° aî E€ \*?•m +| K'v ?mvM? ç i? HQçM M; QìB "†+ - h^M; hdM? L; ¬ ç®B pÈB æçB iQÊM; GQm >B M +QB M?Q Ov [m i`€+? [m M ? ç` T?QÆM; - tQ v bî HQÆM; i?^Q ?QÊM; M; •M- F?¬M; i? K ;B [m€

æB m i?S ? B h-M G•K +?d M; ?2 M|B i` [m•M pK + -m M; ?B K +?dM? - içB b Q Hç

h^M; hdM? L; ¬ +QìB +QìB,

@ *?d H'v +?ûK ç-m ;?B +¬M; K" M|B- +| i?B i? ç`+? [m•M #` +?ûK +? i`ÆB tM i`QÊM; - #` MQÊ+ b¬M; +m®M çB- #` T?€Q ?Ä ç€M? M€i- +kM; F?¬M; +| +€+? M i?2Q [m•M T?€T i?b F?¬M; i? ;?B +¬M; H½M? i?QîM; - M?Q p"v iQÊM; bo` bS+ ;E i?'i p¼M; b Q\

@ *ÁM +| i?"i M?B m i?ìB çB K- K°i ç`+? M?•M #` ? B #BM? bo i HB M i?O ;B i +? i?2Q i?O +'T ;?B +¬M; X *S M?Q p"v #BM? bo ç" M; ?Q" M; b) T?^B +?`m i?B i- #BM /•M H½M? +¬M; #` bmM; - M m M?Q F?¬M; €T +? - i`QM; [m•M HÊB /KM; ;B i +? i H iÈB F?B ` +?B M i`"M F?¬M; +?`m ` bS+ +?B M ç'm ç Q i?"i i?QÆM; i?"i X

@ *?Q M M H"K h?®M; bQ€B- b) T?^B K„i M?„K K„i Kî ç®B pÈB #BM? bo ç" M; ?Q i? K i?O +'T ;B i,M; ? B # i?"M?X *ÁM ç®B pÈB #BM? bo ;B M t^Q ;B i +? i HQÆ [mv i M; ,M HçB- ç ;bM ;B[F, +QÆM; X

h-M G•K M; ?2 p"v i?€M T?K+ p¬ +MM; - KÈB ç-m ?„M M; ?2 h^M; hdM? L; ¬ M|B +?n çQÊ+ - i`QM; HÁM; +ÁM +| +?9 i t2K i?QîM; - H9+ M"v M; ?2 h^M; hdM? L; ¬ M|B ` F ?B m çQÊ+ ç½ iW H•m #^M i?•M +? ç° ç½ F?¬M; ?ÊT HwX h, M?Q [mv ç`M? +?ûK ç bQ€B T?^B tY Hw bU pK +K i? [m HQ +?Q i?Q+? ?ÊT- +ÁM ç®B pÈB ?"M? ç°M; +¬M; T?^B FB M [mv i ç^ FQ+?X

>¼ i•K T?9+ +O i`B m æçB JBM? i`,K M,K î h•v L K- h^M; hdM? L; ¬ +| i? M?'i +Y #^M H½M? F?¬M; +?d +| #'v M?B m- M m h-M G•K +?`m M; ?2- v +kM; +?`m M|BX ç"K Hm" M p¬ +MM; b¬B M' B i•K ç„+ - h-M G•K i?dM? ;B€Q v`i M?B m +?mv M + -K i?^Q- +?mv M p" M ?"m + -M î i?ìB M"v X

hW J"i o•M ?mv M ç M FBM? bQ- çB i?2Q ççB H° +kM; +?d K°i i`,K i€K KQÆB /†K- M; ^B t2 M; U - >B m 8v i?•M #BM? +ðB M; U - F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K +?çv iÈB- GB m h'M; æ®+X

.¼+ çQìM; [m M pB M +?•m ?mv M çQ `QÊm F?Q^M ç½B E?•K a B- b m ç| i`mv i i?Ov iÈB J"i o•M- E€ GB m h'M; æ®+ .QÆM; h`B m ç½ bÈK #B i H9+ M"Q E?•K a B €M î M; QçB ¬- /šM /„i K°i ç€K i?m°+ [m M ` M; ? M? ç|MX

JQÌB /†K i`QÌM; çbM? #`v` HQM; çbM? +´ M?ç+ - E?•K a B ççB i?–M "BM? #° h?` aS *?d >mv h?B K aU *~K u o h–M G•K- i`mM; bS h`QÆM; hB m .QÆM; ç m tm®M; iÈB # M +çM? çbM?X h^M; hdM? L;¬ iU i v ç2K +?B m i?Q çti p`Q i`QM; HQM; çbM "BM? #° >[m h?` G M; - >[m S?| æ¬ L;U aY- E GB m h´M; æ®+ "ªQ æ`M? [m•M p .QÆM; h`B m /šM /„i ç¬M; çªQ i?m°+ [m M çSM; T?Q "„+X o` h´M; æ®+ M`v Kti i çQÌM; çQÌM; - K†+ K°i i?•M i`B m T?K+ K`m çÄ- ç–m ç°B L; k GQÆM; [m M- i?„i H p mv T?QM; HŠK HŠKX

B +| i? M; ?o iÈB K°i p` E GB m h´M; æ®+ [m•M pK M?B m M, K M?Q p"v- çQÊ+ t i`B m çbM?- HçB H` ççB i? K [m M çB M +m²M; pÆ pûi +O +¬M; +?Q p`Q i9B `B M h–M G•K +~M i?"M [m M b€i- +?Q p` [m M pB M b m HQM; .QÆM; h`B m iW h´M; æ J"i o•M >mv M G M?- B M'v +9B ç–m i?"i i?'T- i?2Q b€i h´M; æ®+ iWM; #QÊ+ - F M`QX

s2K ` .QÆM; h`B m [mª i?"i H` p` M, M; i?–M- i`QM; M?[M; M, K [m M?"K +?S+ E ç`M? ç½ /MM; F?¬M; Qi i?O çQçM- bY /KM; +ª•M HšM mv- M #`v i•K T?9+ - i` +?O F?ûT MûT i?–M T?K+X

"i [m€ h–M G•K +kM; F?¬M; ç H° w ç² +?•M i?"i +O ?„M- H` E?•K a B +MM; h^M /€M iB m Fw :B M; G, M; çªM; iÈB ç•v- M?Q p"v KÈB H`K +?Q .QÆM; h`B m F?¬M;

9RyX *?QÆM; 9Ry, >Ä JM *O h–M G•K

JBM? im bçM ççQ- €K ç° h`–M h?QÆM; X

.QÆM; h`B m /šM /„i +?9M; [m M Hçv M, K Hçv- b m ç| +´ M?ç+ M´B H M- K°i ç€K +| +?S i?€M? +?d H MX h^M; hdM? L;¬ h–M G•K HçB H M M; U i?2Q b m- +?Q ç i?"M?- .QÆM; h`B m +–K ç–m #€ [m M p, M pä t T?"M; Hçv #®M HçvX

h^M; hdM? L;¬ ;B Q +?B m i?Q +?Q .QÆM; h`B m- b m F?B .QÆM; h`B m [m€ M?" /mM; F?¬M; M; Q`B M?[M; HìB F?€+? b€Q- M OB M?B m ?ÆM H`i` tûi ççM ?†+X æ¼+ tQM; .QÆM; h`B m i`ª i?€M? +?d HçB +?Q h^M; hdM? L;¬ H–M M[ i`î HçB H Hçv- pk ççQ bÆM ?¬.QÆM; h`B m [m€ i`QÈ+ HQM; çbM? ?ÄB, ð>Q`M; +mM; pçM +?"Q ç€T, ðh?€M? +mM; pçM T?9+Xð

.QÆM; h`B m /šM /„i +?9M; [m M i?®B HmB- i? v i`B m T?K+ K`m çÄ i?"M? i?QÌM E?•K a B- Hçv ? B HçvX \*m®B +MM; i`¶B +´ M?ç+ çQ +?B m i?Q p`Q i`QM; [m M ç M; ? M? ç|M E?•K a B- M?"M i?€M? +?d KÈB +QB M?Q tQM; X

h^M; hdM? L;¬ ç½ [m2M +kM; F?¬M; M|B- h–M G•K; BªB T?šm i?B i? - T?•M iQ+? p ç M F?B tQM; iQ`M #° i`bM? iU M`v +kM; +ªK i?'v ç–m p€M; K„i ?Q - +| +ªK; B€+ b \*kM; K v +?9M; [m M iB T tQM; i?€M? +?d- +îB i`B m T?K+ tm®M; ç´B i?QÌM; T?K- æ®+ T?O M;²B tm®M; - p Kti K¼B M; QÌB ç m i`î M M M? M?äK ?ÆM M?B mX

.QÆM; h`B m +MM; h^M; hdM? L;¬ H` M; QÌB [m2M +k- çM ;BðM pÈB M? m- K°i M M`Q i?, M; h?QÊM; h?Q- i`QM; GK+ #° +?d +–M F?mv i K°i- +?„+ +?„M b) iÈB T?B M FB M|B .QÆM; h´M; æ®+ M?"K +?S+ #B M [m M ç½ H•m- i`QM; M; Q`B i`B m ç m b„T t T i?Q+? ?ÊT- M?'i +Y #bM? HQçM MÆB #B MªB- +?„+ +?„M b) #QÊ+ i?2Q o K` T?QM; "€ hQÈ+X

*ªM? iQÊM; ? i bS+ ?`B ?Á - F?¬M; +| +?9i w ;b H`i` tûi ççM ?†+X

o®M K¼B M;QìB +MM; H" M,M; i?-M /Q h`QÆM; hQÈM; ;B +`i M?„+ ç #¢i- .QÆM;
æ®+ ` bS+i?9+ ç~v i`B m +?QM? KÈBX *?mv M T?QM; +®M; u K æ€T >½M- çQ ç¢
S?€T- #B M Hmv M HQM? KÈB ç m H" T?K+ iMM; h`QÆM; \*Q \*?QM? i`,K T?-M i`,K
v iQÆM; ç®B i?•M K"iX

*QìB M!B K'v +•m- h^M; hdM? L;¬ HB M ;BÈB i?B m h-M G•K,

@ G½Q .QÆM; - K†+ /M p` h-M iQÈM; [m•M M`v i` im´B- M?QM; +kM; ç½ ;B^M i¢B
iB M bBM? +kM; `i +QB i`¼M; - i?"i H" p` M,M; i?-M im´B i` i`B + Q- iQÆM; H B M
;B€ ?^B FBK HQÆM; +O i`B m æ¢B JBM? i X

.QÆM; h`B m bÈK M;?2 [m i M h-M G•K- M;?2 p"v H"TiS+ K†i KkB iQÆB +QìB,

@ L;QÐM; K° ç¢B / M? h-M iQÈM; [m•M ç½ H•m- H-M i`QÈ+ pK €M J aQ :B +O #
iQÈM; [m•M T?Q i•KX L;?2 ç€K i¬B iÈ M?„+ iÈB- .QÆM; K¶ p¬ +MM; +^K FQ+?- +?
ç¢B- F?¬M; `^M? çQ+? i?•M iÈB +Y #€B i¢- pšM H'v H"K €v M€v i`QM; HÁM;X

h^M; hdM? L;¬ #"i +QìB iQ- p¶ i v M!B,

@ .QÆM; h´M; æ®+- +kM; çWM; +?d M!B bm¬M; M;Q`B KB M; - H-M M`v M;QÆB T
?"mX

h-M G•K +® w H"K ` p i? K H K- M;?2 i?'v i`¼M; i¢ HB M KîK„i i?"i HÈM- H"K #°

@ h^M; h?` G M; M!B çM - ?¢ [m M i" M +?S+ i`€+? i?-M iY +O KbM?- +¬M ;b T?^
i¢ö\ J¼B M;QìB M M iU ?ÄB HÁM; KbM? çB i?¬BX

> B p` .QÆM; - h^M; pšM +?Q i`^ HìB- h`QÆM; hB m .QÆM; ç½ iÄ ` M!M; M^v- +€
h-M G•K HB M ?^B,

@ *?9M; i î i`QM; +mM; ç½ M;?2 M!B .QÆM; h´M; æ®+ ? i bS+ M;?o F?Q pÈB #^
;b- h-M i`QîM; [m M M;`B +mM; FQM? F?¬M; #^M; im•M K M? H" çQÊ+X

.Si HìB h`QÆM; hB m .QÆM; HB M M?bM +?^K +?^K .QÆM; h`B m- ?"M F?¬M; çQÊ
K!M; M;U i`QM; i v €Q vX

h-M G•K M;?2 p"v +kM; ;"i ç-m,

@ h`QÆM; +¬M; +¬M; M!B T?^B- #^M [m M bÈK +! M;?2 i?'v / M? iB M; .QÆM; h´
K°i /½v E GB m- M?ì T?9+ +O .QÆM; h´M; æ®+ ?ŠM +?mv M M`v +?9M; i +! i?

h^M; hdM? L;¬ M!B +?mv M +ÁM i?m HB K K'v T?-M- h-M G•K +MM; h`QÆM; hB m
+?`m M´B- KÈB pW iB T i?€M? +?d tQM; - KÈB pW M;^B tm®M; ç½ M!B ð?m iS
F?¬M; +?ì çÈB çQÊ+ +O #¼M ?¼ `ÆB p"Q i`QM; K„i +€+ p` [m M pB M- M?`i i?ìE
?¼X

.QÆM; h`B m +QìB iQ +U+ F€ b^M; F?Q€B,

@ h-M iQÈM; [m•M- h`QÆM; +¬M; +¬M; - ? B p` F?¬M; #B i- h^M; h?` G M; H" #¢M
+?Q M M M!B çM pÈB M? mX .QÆM; K¶ `i i?Q+? F i;B Q #^M; ?[m- ? B p` ç M E
b„+ FQM? tBM M?½ i?QîM;X

@ o"v i?b ? v [m€- H½Q i?9+ i ç½ M!B b m F?B çB tQM; +?mv M M`v- i`î p +mM;
+ÆK ,M €Q K†+

h`QÆM; hB m .QÆM; +U+ F€ + Q ?SM; - i?€B ;B€K i? K iB M ç! H" / M? #`i ?Q i`m

h-M G•K +kM; tQ tQ i v- +QìB ?,M; ?„+,

@ í L K EBM? ç½ M;?2 ;B M?¢+ M?„+ iÈB ç¢B / M? .QÆM; h´M; æ®+- ?¬K M v ;†T
ç„+ HU+ +O i`B m æ¢B JBM? i X

h^M;hdM? L;¬ HB M M|B pÈB .QÆM;h`B m- i?9+ i?9+ +O h`QÆM;hB m .QÆM; +?
"dM? "9i i?€B ;B€K h`QÆM;h?"M?- K" #bM? i? +O h-M G•K +?QM? H" +QM ;€B
" M;h?Kv L K EBM?X

ó - i?b` H" ? B i M +QM M?" ;B"m #'i ?¼+ p¬ i?m"iXô

h?m°+ [m M h'M;æ®+ T?O ç m M;?o M?Q p"vX

.QÆM;h`B m M;?2 p"v +kM;F?¬M;;B"i KbM?- +?„+ +?„M ç½ bÈK #B i H B H`+?
KÈB pW #B i- +?„Ti v i?B H ,

@ h?'i FQM?- i?'i FQM?- i?b` ? B p` ç m H" ?"m M?•M i`mM; i?¬M çÌB çÌB +?`m •
*€+ [m M pB M #m²M +QÌB i`QM; #KM;- h`QÆM;hB m .QÆM;H" çB i M?B ?QçM [n
[m¬M M[M?•M K" i?,M; [m M- H"K b Q +| i? çQÊ+ tQM;H" ðçÌB çÌB +?`m •M MQ
h¬M H'v çQÊ+ M[M?B L;Kv Zm®+ *¬M;H"K #bM? i? - +?ŠM;H) M[M?•M FB H" /Q
çQÊ+ +QM; +?B m\

L?QM;h¬M G•K +MM;h`QÆM;hB m .QÆM;HçB M;?B K M?B M +QB ç| H" pBM?-
w- `ÆB p"Q i`QM;K„i +?9M; [m M HçB +`M; i? K +?€M ;?ûi +QB i?QÌM; #¼M ?¼X

.QÆM;h`B m M #`B v M iB + + K9 - v +¬K ç¬m- ? B p` aQ :B >bM? . M?- hB M
E?•K a B +?m®+ +?ûM M;¬M ?Q M M€Q M?B i p m B p X "m´B i®B HçB M #`B + +
M|B M?" +| bQ iY- h^M;hdM? L;¬ +MM;h`QÆM;hB m .QÆM;HçB F?¬M; iW +?®B

h^M;hdM? L;¬ F?¬M; M|B- h`QÆM;hB m .QÆM; +¬M + +Æ +| Q+? HÈB ;b\

h`î HçB /`+? [m€M p"Q T?ÁM; ç½ M #`B- ðç†+ bªMð ç½ çQÊ+ çQ iÈB- K'v +QM /
b[T?ÆB F?¬- #`v /QÈB ç'iX GK+ oB M *?Q- L;Qm æçB GU+ +MM;K°i i M ðiMv i
çÈB ç½ H•mX

@ h M .QÆM;h'M;æ®+ M`v p¬ +MM;H½Q Hmv M- +U+ F€F?| ç®B T?|X

hW o,M h`QÌM; +ªB i` M; i?"M? iMv iMM; çB i?2Q- p m®i +?ÁK `•m ç2M F?¬M; ` ç2
+QÌB ç€ ç€ / F?¬X

G½Q ç€ +QM / F?¬ FB M?QM;HçB F?¬M;M?9+ M?Q+?- ?B M M?B M i`QM; ç| +|

h¬M G•K +?ûT KB M;- L;Qm æçB GU+ H"TiS +t€+? / H M- ? B i v ` bS +tû KçM? H
i?"M? ? B KªM?- +?d i?'v i`QM; #KM; / `ÆB ` K'v +€B # Q ;B'v /¬m- `ÆB t m®M;
/°BX sù ;B'v /¬m ` - # M i`QM; +?S K°i ç®M; #ç+ b€M; HQ€M;X

9RRX *?QÆM;9RR, aQ :B æ'm aQ :B

E?¬M; +?d +| / - i`QM; #KM; ?2Q b[+kM; +?S ç¬v i?S i®i- i" T ?ÊT HçB iQM? iQ
#ç+ i`„M; b€M; M;ÌB- +?'i i?"M? K°i ç®M; `i HÈMX

hW o,M h`QÌM;HçB p m®i +?ÁK `•m / - #om K¬B +QÌB HçM?,

@ h M .QÆM;h`B m M`v H,M H°M [m M i`QÌM; ç½ H•m M,K- ?W ?W- F?¬M; M;ì ``
t2K i`QÌM; [m M M;`B M?Q +QM HW #` #`i K„i- F?B / +?9M; i F?¬M; i? T?€ HB
+|ð +O v b Q\

h¬M G•K +kM; b`b` KkB- i?ªM M?B M M?Q F?¬M; +| +?mv M ;b tªv ` M|B,

@ .QÆM;h`B m [mª M?B M `M +?S /½ i•K- #'i [m€ #ªM [m M +kM;F?¬M;T?ªB H"
GK+ oB M *?Q +MM;L;Qm æçB GU+ M;Æ M;€+ M?bM M? m- +,M #ªM F?¬M; ?B m
ç¬m iY M|B +€B ;bX

:B'm #¢+ i`QM; #KM; / F?¬ p" ?2Q b[çQ i†M; - F?¬M; T?ªB H" pb +?2 ;B'm i B H
M|B v +?2 ;B'm /½ i•K- #`v` #šv`"T H B M ?Q" M F \

hW H½Q ç-m iY i?€Q ;B"v #¬M; ` ç€M? T?O ç-m H B H` ,

@ > B iB m iY M; ®+- i¢B b Q v F?¬M; i†M; +?•m #€m- ?Q" M; FBK- M; •M T?B m- H
#¢+ \

GK+- L; Qm M? 'i i? ÌB ?B m K'v T?¬M- M?QM; `®i +K+ pšM +ÁM M; Æ M; €+ m K - hW
M? 'i M? 'i +?Q #¼M ?¼ ?B m X

h?b` .QÆM; h`B m ;BÎ i`Á ;B'm #¢+ i`QM; #KM; / M"v- ç-m iB M H" K°i +?B m ðL
E?•K a B M?"M H'v iU M?B M F?¬M; b Q- M m M?Q E?•K a B +® w i b K iÁB i` tûi
i`€+? v i°B +¬M; F? B ?®B H° E?•K a B ç¢B i?¬M- K M? i•K F?| HQÌM; - v b) p m®
H9+ M"Q- `ä`"M; H" çQ / p" M; - ?2Q b[

hB T i?2Q +?Ì E?•K a B ç¢B i?¬M T?€i ?B M #¢+ iW #KM; / - ç•v +?QM? H" F ðhW
i?¬M F?¬M; #B i [m, F?¬M; ? v- M; Q¢B M?•M F?¬M; i? M"Q T?€i ?B M X

*m®B +MM; p b b Q F?¬M; çQ i†M; ?Q" M; FBK- M; •M T?B m i?m" M iB M K M; i?2
M; "M H Q Ê M; #¢+ M?Q p"v \

æ| +?QM? H" Km®M `M; #m°+ ç®B T?QÆM; - E?•K a B ç¢B i?¬M iW FBM? bQ H†M
F?¬M; i? M"Q K M; K'v M; "M H Q Ê M; #¢+ iMv i?•M X L m M?Q E?•K a B Km®M ç®
v b) •K i?¬K +?d çB K M; QÌB p m F?®M; E?•K a B M?"M ?®B H°- iMv iB M i b K K°i
+?®i i?Q çQ ?®B H°X a m ç| / /"M; HK+ bQ€i` Î +?¶ h-M G•K # M; "M H Q Ê M; #
i?•M h-M G•K K¼+ ç-v KB M; +kM; F?¬M; M|B çQ Ê +X

Jm®M H2M HûM çQ çB +kM; F?¬M; i? M"Q- i?•M H" E GB m h'M; æ®+ + B [mªM
?ÆM KQÌB p¢M ç¢B [m•M- [mv M i? +U+ HÊM- iU M?B M +| #B M T?€T i?2Q /äB
F?¬M; M?Ä M"v X

*?Q M M +?d +-M E?•K a B M?"M H'v #¢+ b) i`Î M M ;B®M; M?Q +QM HW #` +?2 K
M[- +?B m M"v çQ Ê + ;¼B H" ðS?ªM F?€+? pB +?Oö p¬+MM; ç°+ €+X

@ h`ÌB ÆB- +?d /U p"Q / p" M; ç½ tm' i` # HB M ?Q" M F

GK+ K" T M; ?2 tQM; p m M; [mv M ç" T K¢M? K°i +€B ,

@ æ•v F?¬M; T?ªB H" .QÆM; h`B m i†M; / p" M; +?Q +?9M; i - K" H" H½Q M?•M ;E
+?Ì çÊB H" K i?`i X

L; Qm æ¢B GU+ FûQ FûQ i M K" T ,

@ L; QÆB HQ H„M; +€B ;bX h`QÎM; [m M +?9M; i ç½ bÈK +| iQM? iQ€M i`QM; HÁM
*kM; F?¬M; T?ªB- h-M G•K i?Ov +?mM; KdK +QÌB F?¬M; M|B- M; ?2 ? B ?mvM? ç
M"v KÈB m M; /mM; çB K i o M? M|B ,

@ aÊ +€B ;b\ h +?QM? H" Km®M .QÆM; h`B m t2K +?9M; i ;B®M; M?Q / #ûQ p"v
hW o, M h`QÌM; ?„+ ?„+ +QÌB F? M +?o M; |M i v +€B H M ,

@ h`QÎM; [m M KQÊM h`QÆM; +-M; +-M; ç€M? i`"M ç-m- +?B m ð; Bª /¢B [mªB ð
i`QM; ç€K [m M pB M +?SM; FB M +| ?ÆM T?•M MY b) +?Q i`QÎM; [m M +kM; H"
;B®M; M?Q h`QÆM; hB m .QÆM; X "i [m€

@ "i [m€ +€B ;b\

GK+- L; Qm ç~v H½Q çB M HB M iK+- +| HÌB K m M|B +| `„K K m ç€M?- +?È +| 9T 9
hW o, M h`QÌM; +?Êi ç´B ;B¼M; ,

@ :B'm ;B K çQÊ+ M;QÌB F?€+- F?¬M; ;ç i çQÊ+ H½Q ?² Hv .QÆM; h`B m M`v- +kM
p"i h`B m aQ h?¬M- GQm GQÆM; S?K /QÈB i v vX G½Q ç-m iY i KÈB pW `²B F?¬
aQ h?¬M- 2`^M; #¼M ?¼ ç½+| T?ÁM; #`X

h`B m aQ h?¬M H` h'M; o,M •M h'M; æ®+ T?O- GQm GQÆM; S?K H` aQ :B HQÆM
i?•M T?"M *Y L?•M- H` GB i Kç+ UaQ :B t'mV M'B / M? :B M; L K h?B m >QM; T?
i` M i`M b€i /•M H`M?- i? K ¬+¬M; F?QªM- /®B i` M; ç i /QÈB- çQ M?"M ?®B H°X

h?2Q [mv +? i?ÌB JBM?- ç` p` Kç+ i•M [m M T?O + Q ?ÆM i?m°+ [m M K°i +?9i-
i`€B i v K†i +O E GB m h'M; æ®+ .QÆM; h`B m- imv i F?¬M; T?ªB ?çM; M;QÌB /
hW o,M h`QÌM; iS+ ;B"MM|B,

@ > B M;QÌB M`v H`K p¬ b® +?mv M t'm Î :B M; L K- K'i ? i i? M? / M?- F?¬M; M;
F?¬M; #B i ;B9T çÐ .QÆM; h`B m H`K # Q M?B m +?mv M t'm5

h-M G•K +QÌB ? ?ª çQ i v M; ,M HçB,

@ *kM; +?Q +?„+ ? B p` h`B m- GQm M?"M` iB M bBM?- i ç½ •K i?¬K [m M b€i
`²B- +kM; F?¬M; ;B®M; M?Q #`i HW ;ç iX > ? - H-M M`v #ªM [m M +MM; .QÆM;
æ®+- p"v h`B m aQ h?¬M +MM; GQm GQÆM; S?K b) T?ªB /U p`Q hW iB M bBM?
#B i hW iB M bBM? # Q M?B m M,K [m +?Q iWM; ç†i +?•M i`Î HçB [m M i`QÌM;-
+ÁM T?QM; ç° ? v F?¬M; \

hW o,M h`QÌM; +?„T i v H`K H - i`QM; ç¬B K„i p`M çK+ +?ÈT ç°M; M;¼M HY `WM;

@ hmv `^M; i?m°+ ?ç ç½ ;B`- M?QM; ?MM; i•K i`€M; +?Q M,K tQ pšM +ÁM ç|X æ€K
+?`m M'B K°i çÁM5

*kM; i`QM; H9+ ç| - # M i`QM; i?Q T?ÁM; E GB m h'M; æ®+ T?O- ? B p` HB i Kç+
S?K ç9M; M?Q hW o,M h`QÌM; T?ÄM; çQ€M- ç M; +MM; .QÆM; h`B m i?QÆM; M;?
G•KX

h'M; o,M •M h`B m aQ h?¬M # M;Q`B + Q ;¬v- K†i KkB m M-M H²B HãK- ç¬B K„i Q
+?d +¬M M?2Q HçB „i +| p`B iB ?`M [m M; b„+ #ûM M?Q`M M?Q ?B M- M|B +?m
H M; `i F?| M;?2,

@ æ¬M; ¬M; .QÆM; H½Q iB M bBM?- ?¼ h-M FB H` F i?B M F?¬M; iÈB M;QÌB iÈ
M?bM i?'v i?O ?ç ?„M +| K°i i M iMv iMM;- ?ŠM H` HB i Kç+ M'B / M? :B M; L K
ç®B M; ?`+? +MM; +?Q +¬M; +¬K [mv M- t2K #° /€M; b) #'i HÊB ç®B pÈB ç¬M; ¬M;

h?"i b Q- ç•v `ä`M; H` ;B†+ F m #„i ;B†+X h`B m aQ h?¬M KÈB H` h?B m >QM; a
v +ÁM /€K M|B hW o,M h`QÌM; H` HB i Kç+X

@ o"v b Q\

E GB m h'M; æ®+ .QÆM; h`B m M;?2 p"v +kM; F?¬M; ? iÄ` FBM? ?½B- pšM m
M;|M i`Ä ;B[ i v T?ªB çB K çB K p`Q HÁM; #`M i v i`€B,

@ G½Q T?m M;?2 M|B ?¼ h-M H` S?| E?•K a B- +kM; #B i +?mv M M`v F?¬M; çÆM
M`v +ÁM i` - M?QM; +kM; içQ` i? M? i? F?¬M; M?Ä Î FBM? bQ- F?¬M; +?d +| ç
i?B i /QÈB i v ?„M- GQm h?O >[m +kM; F?¬M; i? H`K ;b ?„M

@ sBM æ¬M; ¬M; #'i i' i T?ªB M?¼+ HÁM;- ?¼+ bBM? H`K b' b€+?¬ +?È M|B H` hW
i?„T ?QÆM; #€B S?"i KÌB çQÊ+ h`B h?¬M ;B ?ç T?`K- +kM; F?¬M; i? i` ` K°i +

L;QÌB pW M|B +?mv M H` aQ :B HQÆM; ?QÈM; GQm GQÆM; S?K- p|+ M;QÌB M;
b„+ K†i ;B M ;BªQ- ç¬B K„i M?Ä çªQ i`ÁM HB M ?²B +`M; ;B M ;BªQ ?ÆM- ;BÆ i v
+?O M?•M +O KbM?X

@ o"v i?b i®i- p"v i?b i®i

.QÆM; h`B m ?ÌB ?Êi ;"i ç-m- ? i bS+ v M i•K ç®B pÈB b´ b€+? /Q GQm GQÆM; M?B M iU iBM +O v F?¬M; +?d /U p`Q b´ b€+? ;BªX

æQÌM; çQÌM; E GB m h´M; æ®+- iB i+? # hm-M S?O- #®M h´M; "BM?- ?ÆM KQÌ #B MªB #ªQ p FBM? bQ- F?´ i•K i´ +?S+ i`QM; i`B m M; Q`B i`B m- i? HU+ +?^M; i` M i?¬M; iQÈM; T?O /QÈB i?¬M; h€B L; Q¢B- M`Q +| / /`M; #` K°i *?d >mv h?B K H"i ç´ M?Q p"v\

@ >¼ h-M i?S+ i?ÌB i?b i?¬B- M m M?Q bB i•K p¼M; iQÎM; Km®M ç´m i v ç¬B pÈB

.QÆM; h`B m i`-K K†i tm®M; +QÌB H¢M? •K ?B KX

J°i i`"M; B| i?´B iÈB- €M? M M +?"T +?ìM # M i`QM; T?ÁM; `¼B H M K†i v H9+ b€M #€Q [m®+ H9+ # M M; `v iB T i?€M? +?d- H9+ M`v i?bM? HbM? i`Î M M •K i`-K F? ` ,M; ,

@ *?m²M Hm²M H v +°i ç€- F?¬M; #B i iU HQÊM; bS+ KbM?X

h`B m aQ h?¬M +kM; +QÌB ?,M; ?„+ i?2Q- GQm GQÆM; S?K F?¬M; ?B m pb b Q`r

L; `v i?S ? B- ? B # M i•M +?O iB TiK+ i`B M F? B i` Q ç´B i`QM; F?¬M; F?Q i?• G M; +MM; .QÆM; h´M; æ®+ i` Q ç´B +€B M?bM ç®B pÈB #B M T?ÁM; "„+ T?QÆ +?mM; p T?QÆM; +?•K +?d ç¢Q i`B m +?QM? KÈB +O h`QÆM; *Q *?QM?X

h^M; h?` G M; K¢M? K) +?d ` +?mv M T?ÁM; i?O E GB m HB M [m M +?†i +?) iÈ i`€+? M?B K +O .QÆM; h´M; æ®+ ? i bS+ M†M; M X .QÆM; h´M; æ®+ i`ª HÌB /QÈ pã +O *?m +?O i`+? +MM; h`QÆM; i´M; Hw M?bM t i`¬M; `°M; - +?d ?mv p` +?B M HÈM t•K M?"T [m€M i`B i i?B ?"M? T?QÆM; +?•K i`B m +?QM? KÈB- M?´i ç´M? t•v i?"M? i`QÌM; i?"M? b„i i?ûT T?QÆM; "„+ æ¢B JBM?5

h?"i ` i?b M?[M; i?S M`v ç m H` H9+ h-M G•K M;²B K°i KbM? M?"K +?€M # M õT i?Q¢B M?"K +?€M +O ? B # M- F i [mª T?€i ?B M FBM? M; QÌB +´ FBK M?Q K°i- F?

h^M; hdM? L; ¬ +MM; .QÆM; h`B m +?mv M i`Á p mB p - h`B m aQ h?¬M- GQm GQA G•K- h`QÆM; hB m .QÆM; i€M ;šmX

æ K [m h`QÆM; hB m .QÆM; ç½ i?m ç†+ bªM- H¢B +ª ç K i`B M KB M pÈB + +Æ Î ç| +QÌB iQ2 iQûi- +ÁM ?ÄB E h`´M +| >² M[h€B L; Q¢B ? v F?¬M; - i?"i F?¬M; #E b„+ M?Q v F?¬M; X

h-M G•K +kM; ;Bª pÌ ~M KbM?- +MM; h`QÆM; hB m .QÆM; +QÌB +QÌB M|B M|B- • :B h`B m- GQmX

h`B m aQ h?¬M ?mM; M; Q M [mª +ªK- GQm GQÆM; S?K ;B M ?Q¢i çB m M; Q - ?E ;B¼i MQÊ+ F?¬M; H¼iX \*?Q /M H` h-M G•K bY /KM; F„ i?m"i ?ÄB +mM; i`BM? b€i F?ûQ ?ÄB- +kM; F?¬M; ?ÄB çQÊ+ +?mv M ;b ?[m /KM; X

> B HB i K¢+ M`v [mª M?B M F?| ç®B T?|5

L?bM b M; ç€K i?m°+ [m M +O .QÆM; h`B m- +| M; QÌB +kM; F?¬M; `ä M°B i bM?- T?9+ ç²M; çªM; +O .QÆM; h`B mX .QÆM; h`B m F?´ i•K i´ +?S+ i€K M, K- bÊ `^M h´M; æ®+ T?O F?¬M; / /`M; KÎ` +K+ /B MX

.QÆM; h`B m +MM; h^M; hdM? L; ¬ i`Á +?mv M pÈB M? m i?"i p mB- H¢B KÎ v M iB p` F?¬M; i?B m- + K9 i`Ê ?SM; X "[iB + M`v FûQ /`B ç M +?B m KÈB i`M- .QÆM E?•K a B ` h´M; æ®+ T?O- ? B # M +QÌB p mB p X

h-M G•K td ` ,M; - iÄ p ?Ì ?[M; M|B,

@ h^M; h?` G M; - +?9M; i ç M J"i o•M +?d ,M ,M m®M; m®M; bÊ H` F?¬M; +?2 çQ #`i çQÊ+ KB M; M; QÌB F?€+X h?2Q M; m FB M +O ?¢ [m M- pšM T?ªB K M; b´ b€+

t2K K°i +?9iX L;Q`B` h?Q+? aQ€B E h`'M +kM; #`ç¢M ?†+- +?9M; i H`K F?€+?
KÌB H½Q iÈB MÆB M`v ?ÄB i?,K K°i +?mv M- +| çQÊ+ +?,M;\

@ o®M M M M?Q p"v5

h^M; hdM? L;¬ F?¬M; ? bmv M;?o HB M ç²M; w- i?2Q v i?'v +?Q /M +?d H` H`K +?
H` M?'i ç`M? T?ªB H`KX

.QÆM; h`B m M?'i i?ìB +ªM? ;B€+- M?bM h-M G•K +MM; h^M; hdM? L;¬ K°i +?9i
h`B m aQ h?-M H`T iS+ +'i ;B¼M; b`B H M; +O Kbm?,

@ h-M E?•K a B- i i?'v i`QM; ç€K iMv iMM; i?O ?¢ +O M;`B +| M;QìB /€M; /'T `i
h`QìM; M`B / M? :B M; L K\

@ *€B ;b\

h^M; hdM? L;¬ p¬ +MM; FBM? M;¢+X

hW o,M h`QìM; M;?2 p"v +kM; F?¬M; i` ?B K- iW i`QM; ç€K iMv iMM; çSM; /"v- M?
ç¢B [m M,

@ h¢B ?¢ aÆM •K hW o`- ` K„i +?Q +¬M;5

h`B m aQ h?-M +MM; GQm GQÆM; S?K M?bM M? m K` +QìB- +ªK i?'v Kbm? F?€K
o,M h`QìM;- M?'i ç`M? H½Q çB M FB p` h-M G•K b) p¬ +MM; H9M; i9M;X

h^M; hdM? L;¬ ;B`i Kbm? FBM? ?½B- M?bM M;QìB i`QÈ+ K†i ç +?ÁK `•m / p`M; F
ç2M- K°i i?•M €Q #¬M; `€+? `QÈB- H° p F?¬M; /€K iBM iQîM; ,

@ G½Q H½Q i?"i bU H` h? M? æ^M; \*Q ao hW o,M h`QìM; hW H½Q iB M bBM? b Q
hW o,M h`QìM; çSM; +?„T i v b m HQM;- M;¢Q M;? ç€T,

@ LY çìB M;Æ M;~M i?Q„i ;B`²B- çSM; ;B[ i?Q i` B ?9 ;B| i`ìBX L;¼+ i` M ç-m #
p`Q +?®M #KB K•v +?ÆB X G½Q ç-m iY +?QM? H` h? M? æ^M; *Q ao hW o`X

>W ?W- +?ì t2K F`+? pmB h`B m aQ h?-M +QìB ;B M ?„+ ?„+ - i?-K M?O i`QM; H
`^M; ;Bª i` M; i?`M? iMv iMM; b) F?¬M; B M?"M` b Q\ :B'm ;B K çQÊ+ M;QìB F?

u F?¬M; +| ?ªQ w M?bM M?bM hW o,M h`QìM;- H¢B M?bM M?bM h-M G•K- +QìB ?,
E?¬M; M;?o iÈB h^M; hdM? L;¬ H`T iS+ iÄ` M;?B K M;?` i`^M? i`¼M;- p€B +?"Q i

@ G½Q iB M bBM? ç¢B ;B€ [m M; H•K- p½M bBM? +| K„i F?¬M; #B i h?€B aÆM- F
ao ç¢B / M? çdM? çdM?- L m F?¬M; T?ªB h`B m iB M bBM? M?„+ M?Î- +Æ ?²M; v
M,K i`QÈ+- hW iB M bBM? i?B i #9i +?'M :B M; L K- + Q / M? ç°M; +¬M; F? M?- p
+?d iB + +?Q iWM; ;†T K†iX E?¬M; M;ì`^M; ?¬K M v çQÊ+ ;†T- +m®B +MM; +| i?
H•m M vX

h¢B h¢B b Q +| i? M?Q p"v çQÊ+ \ LK +QìB h`B m aQ h?-M ç¼M; H¢B i` M ;QÆM;
K†i K`v ;B M tªQ +kM; i`WM; K„i iÈB M¶B b„T bY H²B`X

L;QìB F?€+ +?d t2K hW o,M h`QìM; H`K°i H½Q çB M- ? B i M HB i K¢+ h`B m- GQ
M;QìB- +ªK i?'v H½Q çB M MY çìB H¢+ T?€+?- M`Q +| çQìM; ?Q`M; M?Q #¼M +?
T?O- ,M bmM; K†+ bQÈM; +¬K M?B m #¢+ \

"¼M ?¼ F?¬M; #B i h^M; hdM? L;¬ F?¬M; ;B®M; M?Q ?¼- aÆM •K hW o,M h`QìM;-
i`B m æ¢B JBM? ? B i`,K M,K- # KQÆB M,K i`QÈ+ ç½ +QìB M|B ç°M; +¬M; F? M?
Î [m ?QÆM; H`K h9 h`B ç½ M;?2 i?'v ç¢B / M? aÆM •K hW o`- p¬ +MM; M;QÐM; K

*?Q /M H` H`K +?S+ [m M HÈM iÈB KS+ M`Q- [mv +O Qm H iB M #®B M?Q H•K H
h^M; hdM? L;¬ ç½ H`K iÈB "BM? #° h?` G M;- E?•K a B ç¢B i?-M- M?QM; î i`QÈ+
+?'T H` ?"m #®B p½M bBM?- iÄ` ? i bS+ F?B K M?QìM;X

9RkX *?QÆM; 9Rk, h"TEQ+? "iL;ì

hW o,M h`QÌM; +kM; iWM; M;?2 [m ç¢B / M? h^M; hdM? L;¬- M;?2 p"v pm®i +?ÁK
@ h^M; h?` G M; M?"K +?S+ hm-M S?O hS smv M- ç®+ bm'i æ¢B iQÈM; GQm >B M
[m•M iB m /B i ç`+?- T?€ ?ÆM b€m KQÆB i`¢B- +?ûK #®M M; "M b€m i`,K i M- KÎ
/†K- çQÊ+ +?QM KQÆB # +€B i`®M; ç²M; :B *€i- M?'i +Y b M #^M; T?ªM HQ¢M a
h•v L K- +?B M +¬M; p M; /"vX G½Q ç-m iY M,K ç! M;?2 iBM i?„M; i`"M- ç M; # M
K°i +?ûM `QÊm HÈMX

*?B M +¬M; M"v +?QM? H" +?mv M ç„+ w M?'i i`QM; ç!B h^M; hdM? L;¬- M;?2 hW
+MM; + Q ?SM; - H¢B +?d h-M G•K K°i +€B,

@ hW H½Q iB M bBM? H"K i?Æ- òL;¼+ i` M ç-m #9i F?¬M; MÆB #€M- MûK çM p
H¢B F?€+- iQÎM; h-M iQÈM; [m•M +?QM? H" M;Q!B K" M; "B çÊB ç #€M M;¼+X

h-M G•K M?È iÈB ibM? +ªM? H-M ç-m iB M ;†T K†i hW o,M h`QÌM; - imv `^M; #m
M;Q" B K†i pšM H"K` p i`"M? i`¼M; M;?B K i` M; ,

@ E?¬M; /®B ;¢i h^M; h?` G M; - hW iB M bBM? +MM; ?¢ [m M pW ;†T ç½i?•M- +
pQM; MB MX G½Q i`!B bBM? iQM? F?¬M; +•m +?'T F?¬M; F K +? çQÊ+- +?Q M M
iMM; - çB i?2Q ?¢ [m M ç M +?¶ M"v FB M i?S+ T?QM; +ªM? #B MªB K°i T?2MX

æ9M; p"v- [mª i?"i pW ;†T ç½i?•MX L;Q!B F?€+ +kM; F?¬M; M!B- GK+ oB M *?Q
M? m +® ;„M; M?`M +Q!BX L?È H9+ i`QÊ+ H½Q çB M M!B ?QÆm M!B pQÊM î [m€
°i i`"M- bmwi +?9i M[ #` h-M i`QÎM; [m M ;B K p"Q i`QM; M;K+X

hW o,M h`QÌM; +Q!B t'm ?´- M?bM h-M G•K +ª ? B ?B m M; -K pÈB M? mX

h`B m aQ h?¬M î# M +¢M? ? i bS+ #m²M #U+ i`QM; HÁM; - p®M iQÎM; `^M; p¢+? i`
h`QÌM; b) H"K +?Q h-M G•K H9M; i9M; K°i i`"MX E?¬M; M;ì `^M; i?€B ç° +O h^M
H½Q çB M H¢B ç†+ #B i +mM; FQM? M?Q p"v- F?B M +?Q v +ªK i?'v F?¬M; i?9 p`

*ÁM ç M; bmv M;?o H"K i? M"Q +?d çB K +?Q h^M; hdM? L;¬- +?Q v #B i`^M; h-
iÈB #'i i?B M- F i [mª h`QÆM; hB m .QÆM; #'i M;ì tm'i ?B MX

o`i`mM; bS i`QM; +mM; ` M;Q" B M"v iW # M +¢M? FûQ FûQ v T?K+ h-M G•K- i?'T

@ G½Q ç-m iY M"v +?QM? H" hW o,M h`QÌM; +?mv M i` m +?¼+ M;Q!B F?€+- F +

hW o,M h`QÌM; i`B ?¼+ M,K t2- p,M pã bQM; iQ" M- ç²M; i?!B H¢B +! iQM? ?"B ?Q
+Q!B HQm i`mv M `°M; `½B i`QM; /•M ;B MX h`QÆM; hB m .QÆM; +?ŠM; [m H"
#B i H½Q i? K /U [m®+ ;B ç¢B bU M?Q +? ç`M? +?B M HQÊ+ +?®M; P - ?B T i`É
u K æ€T >½M +?d M?È F„ M?[M; +•m +?mv M ?"B FB X

h-M G•K ;"i ç-m M!B,

@ æ9M; p"v- H½Q `i i?Q +? i` m +Êi M;Q!B F?€+X

L m F?¬M; #B i i` m +Êi M;Q!B- H"K b Q ûT h'i J"m E? M; H M GQÆM; aÆM\ >„+ ¹

@ «B +? Q- i?b` H" hW o,M h`QÌM; hW H½Q M?•M ;B ç¢B / M? çdM? çdM?

h`QÆM; hB m .QÆM; +ÁM iÄ` FQ +? ç°M; ?ÆM +ª h^M; hdM? L;¬- v H" iB m i?€B
+kM; F?¬M; ?B m +?mv M ç!B H„K- i?•M H" E?K a B i`mM; bS H¢B iB M H M /"T ç
p ` K†i M!B,

@ h î i`QM; +mM; pšM i?QÌM; M;?2 M;Q!B i F +?mv M p H½Q M?•M ;B M; "B- +
*¬M; +?9 +kM; i?QÌM; F ;BªB #m²M- +?d +?Q `^M; H½Q H" K°i +´ M?•M- F?¬M;
i` M ç!B- i?"i bU H"K +?Q i TªB ;B"i KbM? FBM? ?½BX

hW o,M h`QÌM; +kM; F?¬M; F?€+? b€Q- bÌ ç-m h`QÆM; hB m .QÆM; K°i +€B- +QÌ
@ æ9M; p"v- H½Q ç-m iY +ÁM b®M; i` M çÌB- +| p" B M; QÌB M; QÊ+ H¢B ?"M H½Q ç
. Si HÌB- €M? K„i #ûM M?¼M M?Q ç Q +O hW H½Q ç-m iY M?bM HQÈi [m h`B m a
@ h`ÌB ÆB- B M|B M; "B ç½ +? i- H½Q M?•M ;B M; "B „i b) b®M; H•m i`, K im´BX
h`QÆM; hB m .QÆM; pmB KWM; H¬B FûQ hW o,M h`QÌM; ,
@ G½Q iB M bBM?- K'v +?mv M M; "B HW ;¢i oQÆM; h? h`BM? ,M /Q - ;€M? T?•M
u K æ€T >½M `®i +K+ +| i?"i M?Q p"v F?¬M; - F +?Q i M; ?2 K°i H-M çQÊ+ +?,M
iB M F H¢B +?Q M; QÌB F?€+ M; ?2- M m M?Q #¼M ?¼ #B i i ç½ ;†T hW o,M h`QÌ
?•K K° iÈB M¶B H¼i i`ÁM; X
h?b ` i`QM; >Q`M; +mM; i?•K +mM; i`+? K`+?- i?€B ;B€K- +mM; M[i?"K +?Q ?"m
; b H`K- i?Q+? F +?mv M ;B i i?ÌB ;B MX
hW o,M h`QÌM; / M? iB M; H¢B HÈM- +?mv M +QÌB H¢B M?B m- F çB F H¢B iÈB
F?€+ +kM; K M; ;€M +?Q H½QX :B®M; M?Q i?€B ;B€K h`QÆM; hB m .QÆM; #'i ?¼
hW o,M h`QÌM; H` K°i +` M?•M h®M; i`B m æQÌM; i`B m- bMM; #€B H½Q b€i ç'i- F?
b®M; bÌ bÌ çSM; î i`QÊ+ K„i- MB K pmB M`v [mª i?"i F?¬M; T?ªB i-K i?QÌM; X
h`M; hdM? L; ¬ +QÌB +? „T i v K°i +€B pÈB hW o,M h`QÌM; #` h`QÆM; hB m .QÆM; |
? v H` M; "B i?Ä K½M p` iB m +¬M; +¬M; M`v i`QÊ+ - +?9M; i b m `²B ?½v M|BX
h-M G•K +kM; ;"i ç-m K°i +€B,
@ hW iB M bBM?- M; "B F +?mv M +?Q h`QÆM; +¬M; +¬M; M; ?2 i`QÊ+ çB- t2K `
+?mv M ?'T /šM Hw i?9 F?B M +?Q v F?¬M; +?`m #m¬M; i vX .M b Q b´ b€+? h`M;
+| i? i? M? Hw ` X
.QÆM; h`B m KÈB pW i?Ov +?mM; KdK +QÌB F?¬M; M|B K°i HÌB- #` h-M G•K H¢B
FQ+? #'i M; Ì- M?QM; pšM iÄ ` mM; /mM; M?"M M?½,
@ "m´B +?B m h`B m H½Q T?m iY b) çQ+? i?•M çQ b´ b€+? [m - tBM h-M iQÈM; [
sQM; +?mv M FB K i` b´ b€+? p" T?€B M; QÌB çB i?¬M; #€Q h?Q+? E Zm M; Hmv
i` ç¢M ?†+- H9+ M`v h-M G•K KÈB +€Q iW `ÌB çBX >„M p" h`M; hdM? L; ¬ +QÌB
.QÆM; K°i F?„+ F?¬M; M; WM; [m'M H'v hW o,M h`QÌM; - çÁB H½Q F +?mv M +QÌB
*Y h`M; æ®+ T?O- h`B m aQ h?-M M; ?B M ` ,M; M; ?B M HÈB- K„i QM; pÁ p) M?2Q
h`QÌM; p¬ +MM; ?mM; €+- ?"M F?¬M; i? Mm®i +?YM; H½QX
J†+ /M h`B m aQ h?-M ;B9T çÐ +'T i` M H`K #"v- FB K çQÊ+ F?¬M; Qi iB M #¢+-
•M h`M; æ®+ T?O- iU #B i KbM? + Q ?ÆM hW o,M h`QÌM; p®M ç½ H¢+ T?€+? F?-
#B m ?B M KÈB pW `²B +O "BM? #° h?` G M; h`M; hdM? L; ¬ +MM; E?•K a B i`mM
H`K +?Q H-M ç-m iB M i`QM; çÌB v +ªK i?'v iU iB K†+ +ªKX
*kM; +MM; H` h?B m >QM; aQ :B - h`M; hdM? L; ¬- h`QÆM; hB m .QÆM; +QB i`¼M
i? K M?bM iÈB h`B m aQ h?-M vX
.QÆM; h`B m M; QÊ+ H¢B iÄ p p•M ç¢K T?QM; F?BM? +QÌB +QÌB,
@ h M ?¼ h-M M`v +| +?9i i?O çQ¢M- +| i? i?m hW o,M h`QÌM; H`K K¢+ i•M +kM; |
æ¬M; ;B ;BªB i?Q+? +`M; H`K +?Q h`B m aQ h?-M i? K ç® F}- K„i QM; pÁ p) iQ€i
*?QM? H` Km®M FQ+? i?Q+? M; QÆB /KM; i•K H`K pB +5 "B m ?B M +O h`B m a
+O .QÆM; h`B m X
GQm GQÆM; S?K çªQ +QM K„i +?m°i K°i +€B- i?Y i?, K /Á M|B,
@ æ¬M; ¬M; - h`M; h?` G M; F?¬M; T?ªB H` K°i çªM; pÈB +?9M; i b Q\ JÈB pW `
K°i +€B- M|B +?Q v #B i ?¼ h-M +| /KM; w F?€+ \5

.QÆM; h`B m M; Q`B + Q`B i`QM; F?¬M; +Q`B M?bM GQm GQÆM; S?K K°i + €BX L;
;Bª- H` K°i aQ :B` HQÆM; ?QÈM; `i i®i- M?QM; +?mv M M`v v +ÁM FûK `i t X

9RjX *?QÆM; 9Rj, h`°K a€+?

GQm GQÆM; S?K #` +?O M?•M M?bM iÈB M¶B FBM? ?½B i`QM; HÁM;- h`B m aQ h
@ G½Q GQm- M; QÆB +?Q `^M; h^M; h?` G M; F?¬M; #B i +?mv M M`v b Q\ >W ?W-
#° h?` G M;- imv `^M; M; Q`B K†i F?¬M; M‡B- M?mM; i`QM; HÁM; ç½ +‡ iQM? iQ€M
Zmª i?"i h^M; hdM? L;¬ M; Q`B K†i iÄ ` +mM; +mM; FQM? FQM? ç®B pÈB hW o, M
iS+ M?bM ` çB K F?€+ i?QÌM; i`QM; ç‡X

hW o, M h`QÌM; F?¬M; +?d +‡ H` :B M; L K ç M?'i i`B iY- i`QM; #KM; ç-v +?mv M
aQ :B` iBM? KBM? F?¬M F?ûQX

G9+ H½Q H`K h`M; o, M •M Î Kç+ T?O >² h¬M; >B M- h`B m aQ h?¬M- GQm GQÆM
MÆB M`Q F?¬M; #B iX

h¬M G•K KÌB p` aQ :B` M`v i?2Q # M +çM? KbM?- +kM; F?¬M; çÆM ;BªM H` KÌB H
pMM; #B MªBX

L?QM; h¬M G•K +kM; `i ;¬M pÈB iQÈM; T?O- ?ÆM M[ [m M ? +MM; h`QÆM; hQÈ
/M h^M; hdM? L;¬ H` M?•M p`i MÁM; +®i +O :B M; G, M; çªM;- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB
`®i +K+ i?€B ç° iQÈM; T?O ç®B pÈB +?mv M M`v H` i? M`QX

*?Q M M b m F?B i`Î HçB [m€M i`¼ +O E?•K a B- h^M; hdM? L;¬ HB M ç‡M; +Y F?
K°i MûM M? M;- K°i M; Q`B +ÐB F?Q€B K½ K M; i?2Q i?Q iQM +O v +?çv ` - +?çv

@ >ŠM H` h^M; h?` G M; ç½ T?€i ?B M +‡ +€B ;b F?¬M; ç9M;

a m F?B hW o, M h`QÌM; i?Q€i F?ÄB h`QÆM; hB m .QÆM; /•v /Q - i`Î HçB +, M T?Á
H½Q ç-m iY iQ€i ` p M¬M M‡M; ,

@ >¬K M v v M?ŠM M?`M F?¬M; T?€i- i`i M?B M +ÁM #, M F?Q, M F?¬M; #B i ;B[
+‡ `M ibM? ;b F?¬M; X L?QM; M m v M?"M çQÊ+ +?d i?` +O h`QÆM; hQÈM; ;B - p
?"M? bUX

hW J"i o•M ç M FBM? bQ K°i i`, K i€K KQÆB /†K- F?Q€B K½ +?d +¬M K°i M; `v H` +
h^M; hdM? L;¬ H`v çQÊ+ iBM iS+ t€+ i?U+ +O iQÈM; T?O- v i?•M H` +?QM? E?•K
i` tûi .QÆM; h`B m p`v b) F?‡ M?Q H M i`ÌBX

h?•M #BM? h^M; hdM? L;¬ T?€B çB FBM? bQ pW H M çQÌM;- E GB m h`M; æ®+ .
çQÊ+ iBM iS+X h?•M H` i`¼M; i?¬M ç®+ bm`i ççB [m•M #ªQ p #B MªB FBM? bQ-
i? HU+ ç½ bÈK T?€i i`B M /•v KÆ ` K€- K¼B +Y ç°M; +O E?•K a B ççB i?¬M çW

@ Zmª M?B M F?¬M; ` M; Q`B /U HB m +O H½Q T?m

.QÆM; h`B m M; ?`+? M; ?`+? K°i +QM bQ iY çB m F?„ + #^M; M; ¼+ iQ`M i?•M i`„M;
MÎ K°i MK +Q`B +? ;B m HçM? HMM; X

J„i QM; pÁ p) +O h`B m aQ h?¬M b€M; M; ÌB- M; ?B M ` ,M; M; ?B M HÈB M‡B ,

@ >¼ h¬M FB iU +?Q H` i?¬M; KBM?- FûQ / ?´ h`QÆM; hQÈM; ;B H`K ççB F€- i?
K°i çQÌM; +MM; :B M; G, M; çªM; X *?Ì h^M; h?` G M; M?"M çQÊ+ [m•M +?d +O hQ
i?Y ?¼ h¬M FB +ÁM +‡ i? ;•v M M b‡M; ;B‡ ;bX

GQm GQÆM; S?K`•m +QM +?m°i`mM H M- MK +Q`B p¬ +MM; #d´B,
 @ .M b Q ?¼ h-M +kM; F?¬M; ;B½v /K çQÊ+ K'v M;¬v- h`B m H½Q + - M;QÆB i?'
 ?„M F?¬M;\
 @ æQ +?S b Q F?¬M;- +S +?Q ?„M i` tûi i?"i F„X
 h`B m aQ h?-M H¢B M;?B M`,M; M;?B M HÊB- +´ ?¼M; b`B H M; M´B H M pW M?
 .QÆM; h`B m p¶ M? ç-m bQ iY M;¼+ çB m- i?ªM M?B M iU i¢B M|B,
 @ h^M; h?` G M; T?€B i?•M #BM? çB FBM? bQ i`mv M iBM- +?9M; i T?ªB ð#ªQ p
 çQÌM; #` ?¼ h-M M #`B M;Q`B +?†M H¢B
 h`B m aQ h?-M ;BÆ i v p€B +?`Q,
 @ æ¬M; ¬M; #'i i'i T?ªB M?¼+ HÁM;- ?¼+ bBM? ç½ b„T t T ç•m p`Q ç'v- p¢M p¬ M
 æ9M; H` p¢M p¬ M?'i i?'i- E GB m h´M; æ®+ T?O T?€B` i?€K #€Q #B M [m•M iB
 #BM? U#BM? bo +?mv M çQ +¬M; p,MV çQ #€Q iÊB FBM? bQ- MY çQÌM; çm´B i?
 M|B F i #¢M ç²M; ?`M?- i?"i` H`•K i?-K ?° i®M;- çQ v K°i K¢+? +?¢v iÊB iQÈM;
 îæ,M; h?` E?~m ? K a J¢QX
 h?•M #BM? FB ?²M M?B M F?¬M; #B i- +Q`B ?QT K„i M|B H`B iW #B i +MM; +?Q
 i?QÌM; iÊB iQÈM; T?O- `i [m2M i?m°+ pÊB K'v i M + M? +Y +?QM?- `i M? M? i
 ç M i v [mªM ;B .m h?'iX
 "B i h^M; hdM? L;¬ H`i•K T?9+ +O +?O M?•M KbM?- .m h?'i F?¬M; /€K +?"K i` -
 K'v T?QM; +¬M; ?`K F?~M +'T iW MÆB F?€+ iÊB +MM; ç†i i` M €M i`QM; i?Q T?Á
 ç bQ h?O S?K iW M°B +€+ i`Î H¢B- H½Q M?•M ;B b) iU KbM? T? /mv i tY HwX
 h?•M #BM? FB +?mv M i?Q tQM; ?B M M?B M ? i bS+ v M i•K- ç€K i?€K #€Q iBM
 çQ p`Q iQÈM; T?O +kM; v M HÁM;X
 L|B ;BÐM b Q- +| +•m ?-m K¬M b•m M?Q #B M- M?QM; ?-m K¬M H`K b Q +| i? b
 i`B m h?O S?K ç bQ\ hQÌM; + Q M;|B t M?- H-m +€+ i`MM; i`MM;- M;Q`B M;Q`B F
 +| ç€K *~K u >B m 8v- #B M [m•M iBM? M?m + M? ;B[X " M M;Q`B iQÌM; + Q H¢B
 J½ hv [m H¢B i m-M i` - +mM; +SM; MÄ K¢M?- çB m i?QÆM; ç Q FB K- #ªQ p b•K
 *'K i?~M? >Q`M; +mM;- B +ÁM /€K iÊB ç•v ;B î i`Á\
 "'i [m€- +?mv M ç`B F?¬M; +| ;b H` i mv i ç®B
 " M i`QM; iQÈM; T?O- MÆB ?`M? H M; [m M? +Q # M M;Q`B i?Q T?ÁM;- ?²M; K
 +MM;- K°i #|M; M;Q`B v m çB m v m FB m iW i`QM; pQÌM ?Q +?"K`½B çB iÊB- M
 p`B T?-M- i`QM; ? B i`ÁM; K„i i?•K i?9v F?¬M; i?'v ç€v iQ€i` K'v T?-M ;BªQ ?Q
 i?•MX
 s t M?bM i?'v iB m i?Q çB iÊB- i'i +ª i¬B iÈ + M? ;B[î # M M;Q`B i?Q T?ÁM; ç m
 M;QÊ+ K„i M?bM i`°K +?9i M`Q- M; v +ª ?¬ ?'T +kM; i`M HU+ ? i bS+ M?Ä M? - 2
 iQÈM; T?O /mM; K¢Q M?Q i?B M iB M M`vX
 *?Q ç M F?B M?bM i?'v iB m i?Q Km®M p`Q # M i`QM; i?Q T?ÁM;- M;Q`B H`K €Q
 i?•M i? M; ,M +ªM i`QÊ+ K†i- F?QK HQM; #~K #€Q,
 @ "~K iB m i?Q- H½Q ;B pšM +?Q p X
 h`QÆM; hY >mv M F?) + m K`v HB m- çQ i v bY H¢B i|+ K B,
 @ a Q ?ª- +?šM; H) T?K i?•M æ¢B M?•M F?¬M; +| î ç•v- i F?¬M; i? p`Q i?Q T?ÁM
 @ *?mv M M`v
 L;Q`B ?-m €Q H K K†i H° p F?´ b î- i•K MB K tQ v +?mv M i?"i M? M?, H½Q ;B
 i?•M i?B i- #bM? i?`B +kM; i?QÌM; ;†T +QM ;€B î i?Q T?ÁM;X L m ?B M i¢B /MM;

F?¬M; #^M; i?•M- i?•M H" M; QìB H"K +?ŠM; H) +ÁM +| i? pQÊi[m iB m i?Q\ *?Q
H½Q ;B - F i?m i?B i+kM; H" KbM?X

"'i ç„+ /o- M; QìB ?-m €Q H K F?¬M; i? H"K ;b F?€+ ?ÆM H" Mî K°i MK +QìB #²B
b M; # M +¢M?X

h`QÆM; hY >mv M F?) KdK +QìB- K„i M?bM i?ŠM; çB p`Q i?Q T?ÁM; - M; QìB ?-m
+Y çB p`Q i?2Q ;B€K i?` +Y ç°M; +O M" M;X

L; QìB M"v [mª i?"i H" i`mM; i?"M? +ªM? +ªM? h`QÆM; hY >mv M ?û KB M; KdK +
[m€ ç€M; pÈB M; QìB H"K i`mM; i?"M? M"v- F?¬M; i? H"K ;b F?€+ ?ÆM H" H"K #
[m M; F?|2 K„i [mûi M?bM i?Q ?"K i` M #"- `i M? M? ç½ T?€i ?B M KK+ iB mX

@ - +?QM? H" [mv M h`9+ h?Q E, LB M M"v5

h`QÆM; hY >mv M + Q ?SM; H'v iW i` M ;B€ b€+? tm®M; K°i [mv M b€+? +´- ç†i M
b v K X a€+? M"v pW ;Bî` H"TiS+ +?2 K'i K'v T?QM; i?Q iQM +¬M; ?"K # M /QÊ

s2K QÊ+ +?WM; i?ìB ;B M K°i MûM M? M; - M" M; ;'T b€+? H¢B- pmB p K M; ` M; Q
FB ,

@ L|B K°i iB M; pÈB H½Q ;B - i H'v h`9+ h?Q E, LB M t2KX

h?b` +?ŠM; [m H" KQÊM K°i [mv M b€+?- M; QìB ?-m €Q H K M?Q i`9i çQÊ+ ;€M
u +kM; F?¬M; #B i- i`QM; h`9+ h?Q E, LB M +ÁM F Ti?Q h^M; hdM? L; ¬pB i +?Q
PÈ+ +?WM; K°i + M? ;Bì b m- h`QÆM; \*Q \*?QM? iW M°B +€+ p ç M M?"X o` h?O
i?W M"v +?d ?ÆB M; ?d M; ÆB +?®+ H€i- ,M Qi çB Ki•K tQM; # M p°B p" M; +?¢v i
iQM +¬M; ?"K [m M i`¼M;X

*?m L;mv M *?QÆM; T? i`W +? ç° h?W iQÈM;- M°B +€+ h?O S?K ðhU M?Q h
h hQÈM; ði?¬M; [m K°i HQ¢i [mv M HU+ p" M ?"M? +| i? ç¢i iÈB [mv M HU+ i?"K
#bM? i?QìM; i`QM; [m€ F?S- M?QM; /M b Q +kM; F?¬M; T?ªB H" h iQÈM; i?"i- F?
H"Ti`QM; +? ç°X

ob p"v o¢M G`+? h?O S?K h`QÆM; *Q *?QM? i? [mv i i`mM; ?QM; æ¢B JBM?- i?
F?¬M; ð.MM; i?m"i +O h"Q h?€Q- oQÆM; J½M; ç KQm ç² M; ?B T HÈM +O u .Q
[mv M KQm i?O çQ¢M i?U+ ?B M F?®M; +? [mv M HU+X J" M?[M; M°B /mM; M"v
?B M i`QM; M°B +€+ +MM; i`B m çbM?- +?d +| i? i? ?B M i`QM; i?Q HmB iÈB ;B|

S?QM; i?Q ç-m iB M H" /Q *¬M; #° h?` G M; S? M Zmw hm-M pB iX h-M G•K çB r
i?QÆM; p` h"Q " M; +?B` iB M HQÆM; i`` i?Ov- p` +?mv M ;B i`` i?Ov M"v ç M;
H"K +¬M; pB + p'i pª #ªQ p /•M +?9M; h`mM; L;mv M F?¬M; +ÁM T?ªB +?`m M¢M

u pB i i`QM; i?Æ- Q€M i`€+? hm-M S?O >` L K F?¬M; [m M i•K iÈB +¬M; pB + i`` i
HB M [m M- F?B M +?Q ?"M? bU p¬ +MM; i`î M;¢BX

h`QÆM; \*Q \*?QM? F?¬M; +?9i bmv M; ?o- HB M H'v ;B'v i`„M; ` pB i K°i T?QM; i?

@ h?ìB GQÆM; ?mvM? US? M Zmw hm-M iU h?ìB GQÆM; V i?'v i?Q M?Q i?'v M; Qì
i?m- M m bU i?"M? +| i? #ªQ p ?"M; M; "M ?"M; p¢M #€ i€M? h`mM; L;mv M i`€M?
>` L K b Q +| i? F?Q M? i v #`M; [m M M?Q p"v\ "'i *®+ UpQÆM; ?-m iU F?B K t
pÈB +¬- [mª- ç•v H" h`QÆM; \*Q \*?QM? iU tQM; V M; "v K B i`B m M; ?` b) ;B ?"K E
+?Q v F?¬M; çQÊ+ iW +?®BX

S? M Zmw hm-M i`` i?Ov- hm-M S?O >` L K pb [m M HB m HQìB #B M; #ªM M, M; F
+?mv M #| M; b M; MÆB F?€+X h`QÆM; \*Q \*?QM? HB M +?Q hm-M S?O >` L K i? M
H"K +?Q v F?¬M; +| +€+? M"Q F?Q M? i v çSM; M; Q`B çQÊ+ M[X

G¢B +| MÆB F?€+ +?`M i B- K'i KM - +?dM? [m•M- M?•M bU h`QÆM; *Q *?QM? ç
iQÆM; iU ç®B T?|X S?"K H" F M"Q Km®M ;•v +?mv M M€Q HQ¢M- H½Q # M +?d

aU h`mM; T?€i ç°M; ç¢M ?†+X S?“K H` [m M pB M ` bS+ ç~v K¢M? i`B m +?QM?
S?O hm-M •M bİ i¢B- #ªQ #¼M ?¼ i?QÊM; i'm #ªQ +Y +?Q [m M pB M çİ
h` M i?U+ i [mv M HU+ M°B +€+ T?B m M; ?o +MM; hv G :B€K T? ?²M; ç m M„K ;
*?QM?X J°i F?B M?[M; ç¢M ?†+- #ªQ +Y M`v T?€i ç M i`B m çbM?- h`QÆM; *Q *?
ç +?Q S?MM; “ªQ T? ?²M; H`K i?2Q- H”T iS+ i`Î i?“M? +?B m i?Q +?QM? i?S+ i`
b€i Km®M b Q çQÊ+ p”v- /M H` # M M; Q`B p¢M /†K +kM; F?¬M; +İ +€+? M”Q F?€M
p M; /°BX
h€K M, K- o¢M G`+? i`ªB [m i€K M, K`²B- ç [m®+ /QÊB bU /šM /„i +O H½Q ` bS+
çQ ç¢+ `m°M; ç'i- +?dM? i` M; [m•M #`- iB m /B i; B†+ P - iB m /B i M; QİB ”†+- T
h`mM; ?QM; i?“M? i? T?ªM; T?“i ç M; Î i`QÊ+ K„iX
.o M?B M- T?“K H` M?•M p”i H`K M; ?`+? H¢B w +?Q +O H½Q- Km®M ç®B F?€M; p
i v F?´M; H² +O ç bQ h?O S?K M; ?B M M€i #’v- ?Q†+ H` ?”B +®i F?¬M; +ÁM- ?Q†
i®B- p¬+MM; +~M i?“M HB K p i i?QÆM; X
_®i +K+ h`QÆM; *Q *?QM? ?Q”M i?“M? M?B K pK +O H½Q- i’i +ª +¬M; ?”K ç m ç
`i ?”B HÁM; +¬M; pB + +O KbM?- pQÆM M; QİB K°i +€B- #QM; H M K°i +?ûM i`”
@ S?K i?•M æ¢B M?•M- M; QİB +ÁM #”M `°M b Q\
:B¼M; MİB i`QM; i` Q / M; ?2 +O +QM ; €B i`QM; M?€v K„i tm i M KÄB K i +O h`
F? M? F?€+? ç€T,
@ hY >mv M- T?K i?•M ç½ tQM; - K m p”Q çB- Î ç•v +İ i`” b•K M?mM; hm-M S?O GB
GÁ HY ç’i bûi ç-v i? M çÄ M’m MQÊ+ b¬B- h`QÆM; \*Q \*?QM? `İ K°i +?ûM i`” b•K
M[M?BX
æİM H’v +?ûM i`” i?ÆK T?S+- ç¬B K„i i?•K i?9v M?Q i`İB ç K +O h`QÆM; hY >m
”’i F h`QÆM; \*Q \*?QM? Î # M M; Q`B mv T?QM; /QİM; M”Q- H9+ M„K ; B[[mv M bB
p, M [m M pã pB M M; ?B K M; ?` ç€M; bÊ /QİM; M”Q- H9+ Î M?“ H½Q poM? pB M H`
@ S?K i?•M- M; QİB ç®B pÈB M[M?B i?“i i®i5
h`QÆM; *Q *?QM? F?¬M; M; ?B M; İ ; b F?€+,
@ æİ H` çQÆM; M?B M- B #ªQ T?K i?•M +İ b€m çS +QM i` B- +?d +İ K°i M[M?B
æ°i M?B M h`QÆM; hY >mv M +ªK i?’v F?¬M; M M HW ; ¢i T?K i?•M- +Æ ?² Km®M
p” +, M M; mv M M; m²M +°BX
”’i [m€ M; ?o ç M M?[M; HİB h-M G•K MİB- M; ?o ç M M¶B F?´ h?Q+? æ¢B aQ€B +M
i`mM; [m•M #€Q [m®+- i`QM; HÁM; h`QÆM; hY >mv M H¢B F?¬M; +ÁM /Q /UX h
çQÊ+ +?•M iQÊM; - „i H½Q +kM; b) OM; ?° +QM ; €B +O KbM?X
h`QÊ+ F?B +İ çQÊ+ +?SM; +S t€+ i?U+- #’i F i? M”Q +kM; F?¬M; i? i?mv i T?K+
K°i p` i`¼M; i?¬M #B MªB OM; ?° i`B m +?QM? KÊB M?Q E GB m h’M; æ®+ .QÆ
+?Q M M +kM; +?d +İ i?
h`QÆM; hY >mv M +QİB ?b ?b- çQ [mv M b€+? M½v ; Bİ pšM ; B’m b m HQM; ` ,
@ h`9+ h?Q E, LB M- ?b ?b- M[ M?B KQÊM i`QM; i?Q T?ÁM; +O T?K i?•M p t2K-
@ «B- +QM t2K +ª HQ¢B b€+? M”v b Q\
h`QÆM; *Q *?QM? iU ?² +İ +?9i ; B”i KbM?- iB T i?2Q H„+ ç-m K°i +€B,
@ a€+? M”v H` /”M? +?Q HQ¢B M; QİB FB m ?MM; - +QM +?d H` K°i çS +QM ; €B- i
h`QÆM; hY >mv M #om K¬B,
@ L?Q ; B MİB M?[M; HİB ? v i®i iQ”M H` i¬ bQM i`€i T?’M +?Q F +-K [mv MX h`
h?m’M M?QİM; M; ¬B +ªK i?’v i?“i F?¬M; ?ÊT ibM? Hw- pb b Q # çİB +’ M?•M H¢

K" ?"m i? +kM; F?-M; +ÁM +?mv M M?QÌM; M;-B M[\ *?Q ç M F?B t2K h`9+ h?C
õE?B L;?B m bmv v m- #`h?m'M; B K; B[ö- KÈB #B i L;?B m h?m'M M?QÌM; M;-B
+?Q h"Q h?€Q +kM; +| +€B ? v `B M; X
h`QÆM; *Q *?QM? F?-M; i? H"K; b- +kM; +?d +| i? ;"i ç-m K°i +€B,
@ *QM #B i H" i®i `²B- `i M?B m bY b€+? ç m pB i F?-M; ç-v çO F?-M; i?"i- +€
#'i [m€ +?d H" i- bQM i`€i T?'MX >W ?W- +?d F?-M; #B i M?B m M, K b m- T?K i?•
T?~K i? M"Q
@ .o M?B M H" ç M?'i?B M iQÈM; i`B m æ¢B JBM?- / M? i?-M i`mM; ?QM; i`B m
h`QÆM; hY >mv M +¼ K€ p"Q p B T?K i?•M H"K MkM;- +MM; H9+ ç| - K°i T?QM; ?
T?QM; ?"K K" M½v ; BÌ h`QÆM; *Q *?QM? ç½ tY Hw tQM; tm-B- i?-M F?-M; #B i [

9R9X *?QÆM; 9R9, L¶B GQ *O h?Q+? E Zm M;

J"i o•M ?mv M- #-m i`lB K•v ç2M ;B,M; ç-v- ç2M M;ÁK M?Q i`-M +?ªQ- +| H) H" i
M,K KÈB ç M; b9+ iQ+? i`QM; i-M; K•v ç2MX

hmv ç½ H" i?€M; :B M;- M?QM; F?Q i`lB #B M ;BÈB T?Q "„+ pšM ;B€ `ûi ?ÆM FBl
i`QM; M?" ?Æ HY +?Q 'KX L?[M; F ç€M; i?QÆM; pb F bBM? M? B F?-M; i? M"Q
#-M; i?"i /"v- F?Q€+ i? K €Q iÆB # M #^M; H€ i?-M;- K M; ;B"v çB KQ - +Q ç-m`
çQÌM; X

L?QM; M; v i`QM; ;B| `ûi ?MM; K¢M? M?Q p"v- pšM +| K"v M; QlB M; U +?¢v M? M
L; QlB M?Q ?'- M; U M?Q `²M;- # M ?-M; i`QlM; ç Q i?„M; imv i- b m HQM; çB m i
HB M #B i H" HQM? KÈB /QÈB [mv M E h`M h?Q+? ;B ;B X

L; QlB çB çQlM; i?'v p"v F?-M; F?ÄB +?„+ HQÐB ?Qi ?", i`lB ÆB- iB i i`lB M?Q p"
+?šM; H) [m•M +O h?Q+? ;B ;B çQÊ+ ` M #^M; b„i i?ûT\

"¼M ?¼ F?-M; ? #B i F} bo + -K ç-m i`QM; çQ" M M; QlB p| + M; QlB i- K i?QlM; +kM
+?2 FQM iQÈM; K¢Q +kM; p- +MM; i- K i?QlM;- K†+ K°i +?B + +?B M #`Q ç½ +k p
;B€T- ç-m ç°B i?B i F?-B- +ª M; QlB ;B®M; M?Q K°i ?€M iY çQÊ+ ç9+ iW b„i i?û
æ®+- h?B m "ªQ- E h`'M h'M; "BM? [m M h?Q+? E Zm M; X

L; U +?¢v M?Q # v- ;B| H¢M? i?'m tQÆM; i?'B p"Q K†i ;B®M; M?Q ç Q +„i- M?Q
[m M i•K +?9i M"QX ð_QM; `m' B F?„T MÆB ç M MÊ MQÈ+- i`¼M çlB ªB "„+ pÈB æ
M; "v H - iQ" M i` M HQM; M; U +?B M +?BM? i?-BXö h?Æ H½Q H"K ç½ bÈK ç H°K

:BÌ T?9i M"v H½Q ç M; HQ H„M; i`MM; i`MM;- +kM; F?-M; TªB H" #îB pb Hmv M
;B€- K" H" HQ H„M; M; v +ª p'i pª +MM; H¢M? ;B€ M"v +kM; F?-M; i? ð>QlM; i?K
#€Q [m®+X

æ9M; p"v- ?®B H° çQ H - i?'T ;B¼M; ?¢ KbM? /"T ç-m- Ov F?9+ + -m iQ" M i'i +ª
H"K +kM; H" pb #ªQ p [mv M HU+ +O H½QX

L?QM; H" [mv M HU+ ;b\ Zmv M HU+ +?`m F?' MÆB #B M ªB- [mv M HU+ i?®M; bQ
[mv M HU+ /šM /„i +€+ ?mvM? ç /MM; K€m iQÆB p" i?O +'T +O KbM? çB HB m K

> B M; "v i`QÈ+ #B i çQÊ+ F?Q ç¢Q M; -M [m M FBM? bQ T?€i ç°M; + -M; FQ+? ç®
h`B m- h?Q+? E Zm M; i?2Q #ªM M,M; M?"M ` çQÊ+ +| +€B ;b F?-M; ç9M; X G9+
i`B m FB M +O E?•K a B ç¢B i?-M- H½Q +`M; +ªK i?'v i`QM; HÁM; i?'T i?ÁK, +?r
pÈB M?[M; HlB S?| E?•K a B h-M G•K M|B pÈB KbM? Qi M; "v i`QÈ+ î hB M L;?B
+?,M; ç•v H¢B H" K°i H-M çªM; i` M?- t•m tû M? m i`QM; i`B m çbM? \

@ "€ T?K- #€ T?K5

h?Q+? EBK Hm¬M KB M; ?ûi iQ- 2 bÊ #€ T?K i? 'i i?¬M b) iû tm®M; M; U X

_®i +K+ h?Q+? E Zm M; T?K+ ?²B iBM? i?¬M H¢B- +QìB F?´ M?bM çB i M?B ;"i ç
*?Q /M H" +?ûK ;B i çšK K€m pÊB ;B†+ P - HB m K¢M; b i`QìM; +MM; h?´ J M hB
K" h?Q+? E Zm M; F?¬M; +QìB M|B M?Q i?QìM; \ L?QM; M; "v ?¬K [m M?"M çQÊ
i`B m FB M- #B i çQÊ+ h¬M G•K +?QM? H" S?| E?•K a B- M; ?o ç M M?[M; HìB KbM
K°i ç K b„+ K†i +O p` æ¢B aQ€B M"v H"TiS+ i`Î M MiB m iKv F?¬M; +?`m M´B-
K€m- ç¬B K¬B +kM; F?¬`€+? MSi M X

h?Q+? EBK F?¬M; M?`M çQÊ+ F m H ,

@ "€ T?K- +?9M; i +•v M; v F?¬M; bÊ +? i çSM; - +?Q /M H" ?¼ h¬M FB +| M|B ;b
/®B i`€X >¼ .QÆM; FB i? K¬HQÆM; ?QÊM; - i`QM; i`B m +| M; QìB Km®M KQÊM
HB M [m M ;b iÊB +?9M; i \

@ *?mv M #B M T?ÁM; F?¬M; T?K i?m°+ p"Q MÆB t t¬B ? Q H€M? M"v- K" T?K i?
i?m°+ [m M pB M K" T?K i?m°+ p"Q /Q Hm"M

h?Q+? E Zm M; ç€T i`ª +•m ?ÄB +O çB i M?B- ?ÆB +| +?9i F?¬M; v M HÁM; X

L; ?o ç M i Q M; ° +O >² h¬M; >B M- GQm >B M- .m æ¢B .m- i•K i`¢M; h?Q+? E Z
H" ?ÄM; #ûiX

@ >W- i M ?¼ h¬M FB M; Q" B K†i ;Bª #° H"K M; QìB i®i- b m HQM; HÊB /KM; +?9M

h?Q+? EBK iS+ ;B" M M|B- [m' i`QB M; U #®T #®T i`QM; F?¬M; i`mM; X

u F?¬M; ?B m- #€ T?K /šM /„i +€+ ?mvM? ç p¬ +MM; p' i pª i? v i`B m çbM? T?ÁM
;B†+ P - ç€M? h?€i G¶- p"Q bBM? ` iY- i¢B b Q K¶B H¬M çªM; i` M? ç'm ç€- M?
K€m ç´ K² ?¬B M"v H¢B i`Î i?`M? p"i ?v bBM? \

" M i`QM; ?`M? /BM? E?•K a B- i•K i`¢M; h¬M G•K +kM; F?¬M; i®i H" M? ;bX

hW o, M h`QìM; ç®i ç M H"K pB +bm®i ç K- i?~K i` i' i +ª b´ b€+? tm' i M?"T HQÆ
æ®+ T?O çQ iÊB K°i H¬MX oÊB €M? K„i H½Q Hmv M p" FBM? M; ?B K T?QM; T?
+?9i bÆ ?Î M"Q i`QM; M?[M; b´ b€+? M"vX

•M? K„i +O H½Q çB M çÄ M; ¬m- i| + `®B imM; M?Q´ ;"- b„+ K†i H° p ?QM; T?'M
M?B M p¶ #`M ç€M? `¬K K°i +€B,

@ æB m M?o H½Q Kšm- i M T?ªM ç² GQm GQÆM; S?K M"v- H"K ;Bª b´ b€+? i?"i H

hW o, M h`QìM; #B i M|B KQìB K'v HQ¢B T?QÆM; M; ¬M i` M +ª MQÊ+ - H¬M M"v i
æ¬M; K„M; GQm GQÆM; S?K H"K ;Bª b´ b€+? [m€ HÊB ?¢BX

h¬M G•K +QìB HÈM- p¶ p¶ p B H½Q çB M,

@ hW iB M bBM?- ç•v KÈB ;¼B H" F€ T?MM; ç`+? i?O iQÈM; M; ° HQÆM; i`B- #'i [

hW o, M h`QìM; ç„+ w +QìB +QìB- F?| 2 KB M; M? +? H M + Q ;B®M; M?Q ç°M; FBM
+kM; F?¬M; +?Q H" F€ [m€BX

GK+ oB M *?Q +MM; L; Qm æ¢B GU+ O `k +9B ç¬m iW # M M; Q" B çB iÊB- i M K" T H

@ h¬M i`QìM; [m M +O i ¬B- # M M; Q" B #'i F /•M +?9M; ? v H" [m•M bo M; ?2 i?
M; Q¢B ç` ç m i`€M? Mû` i?"i t - KB M; M; "K i?"i +?†i F?¬M; +?`m M|B ;bX

@ *€+ MÆB ç m F?¬M; +| ;b +´ [m€B- +?d H" M?bM i?'v +| o, M >QÆM; K¬M ç M; F
ç² F?¬M; Qi5

L; Qm æ¢B GU+ M|B #´ bmM; X

G-M i`QÈ+ i?'v [m o,M >QÆM; K¬M i`mv M ;B€Q Î M?" h`-M JBM? >"Q- h-M G•K
a m ç! KÈB #B i o,M >QÆM; K¬M H" ç¢Q K¬M [m M T?O +?Q T?ûT i`mv M #€ /•M ;
;B€Q M;?o +! +? M? H +? `ä`"M; +MM; "¢+? GB M ;B€QX

h-M G•K b! b! +^K- i`-K M;•K M!B,

@ h`QÈ+ K„i t2K ` F?¬M; +! ç-m K®B F?€+- +?ì h?Q+? E Zm M; iÈB- t2K i?Y +!
iW +?¶ +O H½Q ? v F?¬M;X

@ E?|- F?|- F?|5

hW o,M h`QÌM; M!B HB M iB T # +?[F?|X

h?Q+? E Zm M; iQM? ibM? HBM? ?Q¢i K¢M? #¢Q- ?"M? bU i`QM; [m M i`QÌM; H¢
K°i +?9i H" Ov F?9+ +-m iQ" M- Km®M H½Q +?O ç°M; çSM; ` i® +€Q .QÆM; h`B m

G¢B [m i?ÌB ;B M K°i MûM M? M; - h^M; hdM? L;¬ T?€B M; Q!B i?¬M; #€Q h?Q+?
+?¢v iÈB ?"M? /BM? E?•K a B- .QÆM; h`B m +kM; ç½ iÈB- ç M; ;†T M? m Î ç¢B b^a

@ >ŠM H" i`QM; HÁM; p` h?Q+? aQ€B M"v pšM +! çB m €B M;¢BX

h-M G•K #'i ç„+ /o ;½B ;½B ç-mX

h?Q+? E Zm M; [m2M #B i pÈB ?„M Î iQÈM; T?O- ? B # M H¢B çB hB M L;?B T?Q
p X >B M i¢B #` FB K i` ç¢M ?†+ HÈM +?mv M M?Q p"v- i?¬M; i?QÌM; H" T?^B T
/Á T?QM; i? M? i`QÈ+- h?Q+? E Zm M; F?¬M; +! T?€B M; Q!B iÈB ?ÄB- w t H¢?

"i [m€ B #^Q h-M G•K #€M çSM; H½Q i`QÈ+- +ÁM ;•v ` K°i +m°+ T?QM; # HÈM
M; Q!B i +kM; F?¬M; T?^B H" F M; m ç-mX

h`QM; ç¢B b^M?- E?•K a B ç¢B i?¬M h^M; hdM? L;¬ M;²B Î +?QM? ;B[- S?| E?•K
bS h`QÆM; hB m .QÆM; +?B ` M;²B ? B # M- h^M; hdM? L;¬ /šM K°i S?QÆM; G
*?O aU "BM? #°- h-M G•K /šM aQ :B hW o,M h`QÌM; M;²B Î ç-m /QÈBX

E GB m h^M; æ®+ .QÆM; h`B m +MM; E h`M h^M; "BM? [m M h?Q+? E Zm M; K
T?Q b m h`B m aQ h?¬M- GQm GQÆM; S?K +MM; h?Q+? EBK çB i?2QX

.QÆM; h`B m p€B +?"Q # p` E?•K a B i?"i b•m- # p` +kM; çSM; H M +?"T i v ç€T
E Zm M; - p` æ¢B aQ€B M"v H¢B [m€ bKT tm®M; ç'i /"T ç-m H¢v,

@ h?m°+ ?¢ h?Q+? E Zm M; - ` K„i # p` E?•K a B æ¢B H½Q ;B X

"` p` ç¢B M? ?MM; +?®M; P M"v i?B H - h-M G•K ? i bS+ F?¬M; çQÈ+ iU M?B M-
M"QX o"Q M,K o¢M G`+? æ¢B aQ€B #B M ;BÈB i?'v "BM? #° h?QÈM; h?Q- h?` G
?m®M; +?B h^M; hdM? L;¬ F?¬M; +?d H" "BM? #° h?` G M; - +ÁM H" E?•K a B ç¢B

"i ç„+ /o- +?ì H½Q H¢v tQM; h-M G•K # M çQ K„i ` ?B m +?Q h`QÆM; hB m .QÆ
HoM? i?¬M ?°B- `!B F?ÄB +?¶ M;²B +Q!B ?QT K„i çÐ h?Q+? E Zm M; /"v,

@ *?9M; i Î i`QM; +mM; M?B m H-M M;?2 i?'v mv / M? h?Q+? H½Q + - M,K ç! ç€M
[m^i?"i H" K°i pB M ?' iQÈM; +O æ¢B JBM? i X

h?Q+? E Zm M; H¢B ;B"i i?|i i`QM; HÁM; - i?b` h`QÆM; +¬M; +¬M; +kM; H" K°i
#B i H-M M"v #¼M ?¼ iÈB ç•v H" Km®M H"K ;b\

h-M G•K H"K #° K°i T?2M H" Km®M ç +?Q h?Q+? E Zm M; v M i•K- M?QM; F?¬
M"v # +?bK #^v M´B K'v +?K+ M,K [m - ç½ `i bÊ ç^M; i` M? i`QM; i`B m- HÁM; ç
F?¬M; T?^B h`QÆM; hB m .QÆM; ` i v H" +! i? ?! ;B^BX

E?¬M; +! +€+? M"Q- +?ì ? B # M i•M +?O M;²B tm®M; - h-M G•K F?Q M F?¬M; H M
a B h^M; hdM? L;¬ KÎ KB M;X

h^M; hdM? L;¬ #QM; +?ûM i`- F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K M!B,

@ h?Q+? aQ€B- i`QM; i`B m +| K°i Qi M;¬M [m M F?¬M; #B i pb b Q ç¢M ?†+ .QÆM; iQÈM; bo #B M ;BÈB +?Q p`Q i9B `B M;X "aM E?•K a B Î FBM? bQ +kM; F? H` æ¢B aQ€B #B M ;BÈB- +| #B i çQÊ+ i?"i ibM? F?¬M;- ?½v #€Q +?B iB i- F?¬M .QÆM; h`B m #`i +QÌB ? ?ª- F?¬M; +?9i T?"i HÁM;X aQ :B h`B m aQ h?¬M- GQm +?mv M i`Á p mB p +MM; S?QÆM; G M; h`mM;- Zm€+? *?O aU i?m°+ ?¢ h^M; hdM? [m2M i?m°+ pÈB M? m- F?¬M; ? #`M?[M; HÌB M`v +O h^M; hdM? L;¬ H`K +?Q ç° h?Q+? E Zm M; M;?2 p"v H"TiS+ çSM; /"v- i?¬M b„+ M;?B K M;?`¬K [mv M M|B, @ "˜K E?•K a B- imv i ç®B F?¬M; +| +?mv M M`vX h?Q+? K¶ Î #B M +QÆM; Hmv æ®+ çB m #€i HQÆM; ?QÈM;- #® i`Q [m•M #`- +mM; SM; i?Èi M;U - iQ`M /U p`Q #`v KQm M;?o F - ç€K [m M iQÈM; +?9M; i KÈB +| i? [mv i +?B M [mv i i?„M; pÈB iMv iB M +?d i`Q+? .QÆM; h´M; æ®+ - +?QM? H` ?Ov çB i`QÌM; i?`M? æ¢B JBM? i ;BÈB #¼M i ç m HÁM; ¬K ç-mX L|B tQM;- h?Q+? E Zm M; H`K ` p ;B"M /[p¬ +MM;- [mª i?"i H` #`i #bM? i? v +? .QÆM; h`B m ç½ iQM? iQ€M b¢M iW i`QÈ+ - H9+ M`v ?`B HÁM; ;"i ç-m K°i +€B- T? M`K i`QM; /U HB m +O vX h^M; hdM? L;¬ ;"i ç-m K°i +€B- M?bM .QÆM; h`B m KdK +QÌB M|B, @ s2K ` .QÆM; h´M; æ®+ +?mv M +¬M pÈB +¬M; bU- Î #B M ;BÈB i"M i•K i"M HU+ T?K+X LK +QÌB .QÆM; h`B m +`M; iÄ ` mM; /mM; çB K i oM?- E?•K a B ç¢B i?¬M `ä `M; iÈB T?®B ?ÊT pÈB v /B M K°i im²M; F`+? - +ÁM +| +€B ;b F?¬M; v M HÁM; \ o T?¬ b„T bY b) T?ªB +9i çB h?Q+? E Zm M; +?Èi M;?2 iBK KbM? M?Q +?bK tm®M;X æ®B pÈB +?mv M E?•K T?¬M bÊ M?QM; ç²M; i?ÌB +kM; +| K°i T?¬M ?v p¼M; , p¢M M?'i i?"i bU H` Km®M i` h`B m- H`K +?Q iQÈM; bo #B M [m M çQÊ+ MÎ K`v MÎ K†i i?b b Q\ h? M?QM; i?€B ç° h^M; hdM? L;¬ ç½ ? i bS+ `ä `M;- +?9i ?v p¼M; M?Ä M?QB + i?ÌB #` ç€M? +?Q i M i€+X h`QM; HÁM; H½Q i?¬K i? M F?´- H¢B +ªK i?'v K v H` iB M M|B ` i?"i ibM?- M m F?¬M; tQ+? KQ+? +MM; .QÆM; h´M; æ®+ - h^M; h?` G bQ h`QÆM; \*Q \*?QM?- 2 `M; p` ç¢B M? ?MM; +?®M; P M?Q H½Q +kM; b) M®B h¬M; >B MX h¬M G•K p¬ F F?ª i?B- F?¬M; i? H`K ;b F?€+ ?ÆM H` i?Y i?,K /Á- H M iB M; F?Q @ h?Q+? aQ€B- H½Q Î #B M [m M +| iWM; M;?2 i?'v M|B #|M; M|B ;B| ;b F?¬M; \ h F?ÄB +mM;- S?MM; +¬M; +¬M; hv G :B€K M|B M?Q i? M`Q\ \5 h`QÆM; hB m .QÆM; M;?2 p"v M;~M M;QÌB ` - #m°i KB M; M|B, @ S?MM; +¬M; +¬M; M|B M?'i ç`M? T?ªB i` `ä pK €M- +OM; +® #B M [m M T?ÁM; F€ æ¢B JBM? i X h¬M G•K H'v K„i ` ?B m +?Q h?Q+? E Zm M;X >W- b„+ K†i .QÆM; h`B m +?Èi b i`¬K tm®M;- i?¬K M?O i`QM; HÁM; , ç t2K ?¼ H KQ H`K ;B| çQÊ+ # Q H•mX hQM? iQ€M i?ÌB ;B M- [m•M +?d +O ç bQ h?O S?K +?mv M iÈBX .QÆM; h`B m iÄ p ? i bS+ iU iBM +?Ì çÊB- v M;?B K M?B M M„K +?„+ T?¬M i?„M; h?Q+? E Zm M; T?€i ;B€+ ` w +O h¬M G•K- M?QM; €M? K„i ? B # M KÈB pW iB H½Q ç½ H"TiS+ +KT K„i tm®M;- w ç T?ÁM; ? i bS+ `ä `M;X s2K ` h?Q+? æ¢B aQ€B pšM +?Q i? ;¢i ? i #,M F?Q,M i`QM; HÁM; h¬M G•K i?Î @ " p` E?•K a B æ¢B H½Q ;B - .QÆM; h´M; æ®+ - +?Q p` ç²M; HB m

h?Q+? E Zm M; ¬K [mv M i?B H #®M T?QÆM; i€K ?QÈM;- M;?B K K†i i`M? i`¼M
 @ E?¬M; #B i M;QìB M`Q ;•v` +?mv M # m t'm M?^K p`Q .QÆM; h´M; æ®+ M?Q p
 F?; HQìM;X .QÆM; h´M; æ®+ #”M `°M +?mv M #B MªB ç½ H•m- +; i? M;B i”M i`
 p¢M iQÈM; bo #B M [m•M E GB m F?¬M; B F?¬M; #B i F?¬M; B F?¬M; ?B mX h?
 [m M- M?QM; Km®M +?Q i # m t'm .QÆM; h´M; æ®+- ç•v +?QM? H`M;”M p¢M H-
 .QÆM; h`B m M;QÊ+ H¢B iÄ` p•M ç¢K T?QM; F?BM?- iU ?² M„K ;B[? i i?ªv i`QM
 @h? M? ;Bª iU i? M?- i`¼+ ;Bª iU i`¼+- i`B m çbM? T?; i?€+ +?Q #ªM [m M i`€+?
 bQ- #B M T?ÁM;- #ªM [m M iU M?B M i”M i`mM; ` bS+X o T?-M M?[M; HìB /®B
 HÀM; M`v ? i KU+ i`mM; i?”M?- # m t'm +?d H` +?m²M +?m²M H v +°i ç€- [mª i?”i
 .Si HìB- .QÆM; h`B m Mî K°i MK +QìB •K ç°+- €M? K„i [mûi [m K†i h-M G•K K°i H
 @ h-M iQÈM; [m•M- M;QÆB T?KM; +?S+ î M? K¬M *~K u o - tBM ?ÄB +; #B i H` E
 ? v F?¬M; \

h-M G•K iS+ ;B”M i`QM; HÀM;- i?-K M;B, H½Q i?’i T?m /€K

@ .QÆM; h´M; æ®+- +; +•m M m Km®M M;QìB F?€+ F?¬M; #B i- i`W T?B KbM? çV
 JBM? i T?”K +; ?”M? ç°M; ;b #’i T?€T b) #`L;U aY M;¬M [m M pB i i’M +?QÆM; ç
 +O i’ i¬M; æ¢B JBM? i - F?¬M; +?9i /mM; ibM?5

9R8X *?QÆM; 9R8, Zm•M *?d *O æ aQ

h-M G•K ç®B ç€T T?ªM FQ+?- ? B K„i ç M; F?ûT ?ì +?Êi Kî #WM;- #„M` ?”M [m M
 +?Q .QÆM; h`B m T?ªB ;B”i Mªv KbM? M?’i i?ìB F?¬M; M;B` HìBX

h`B m aQ h?-M i?’v ç¬M; +?O HÐ HìB p°B p`M; ;B9T çÐ- ;•M +´ b`B H M; ,

@ 1 `^M; ç¢M ?†+ F?¬M; TªB H` pb +¬M; M;?o K` pb iQ Q€M- M;B M?Q p”v +; ;b
 +O h-M *®B ?½K ?¢B i`mM; HQÆM; \

@ æ9M; ç9M; ç9M;5

.QÆM; h`B m çQÊ+ h`B m aQ h?-M +?d çB K +kM; +?Êi ?B m` - H`K` /€M; p ?

@ ”ªM [m M î #B M i?Mv ç½ H•m- i?M b•m iÊ K€m +MM; iB m oQÆM; iY- æ´M; >² C
 +; HÀM; €+ ç°+ M?Q p”v- Km®M H`K +?mv M M;QìB i?•M #m²M ç m- F i?M i?®M;
 o çB m i` €+ M;?`+? ;B M çªM; M`v KÈB çQÊ+- h-M iQÈM; [m•M- M;QÆB M;B +; ?
 > v +?Q E GB m h´M; æ®+ .QÆM; h`B m- HìB M;B M`v +?[M`Q +kM; +; w ç²- p¬+
 @ > ? ?

hW o,M h`QìM; +?Êi +’i iB M; +QìB iQ- H°p +m²M; M;¢QX

h-M G•K +MM; .QÆM; h`B m i` M? M? m- h^M; hdM? L;¬ F?¬M; M;B K°i HìB- •K i?
 ç M H9+ M`v KÈB + m K`v H¢B,

@ E?¬M; #B i hW H½Q iB M bBM? +; + Q FB M ;b- ?¢ [m M `Y i B H„M; M;?2X

hW o,M h`QìM; pm®i +?ÁK `•m / ç2M F?¬M; ` ç2M p`M; F?¬M; ` p`M; +O KbM?-

@ G½Q T?m +QìB h`B m aQ h?-M +m²M; M;¢Q p¬ H - +QìB .QÆM; h´M; æ®+ /M
 >Q”M; ç M? KBM? i?-M pä M?Q M?”i M;mv i +?B m bQB F?„T i?B M ?¢- h`QÆM
 çQÊ+ #®M T?QÆM; FQM? M;QÐM;- T?€B # p`E?•K a B ç¢B i?-M iÈB ç•v çB m i`
 i`B m çbM?X h`B m iB M bBM? H¢B H`v +?mv M +k çìB h®M; ðJ¢+ im ?[mö bQ b€M
 `®i +K+ B H`L?¢+ S?B- B H` h`B m *’m- B H`

hW o,M h`QÌM; /WM; K°i +?9i- H9+ M`v KÈB i?@i` ? B +?[+m®B +MM; pÈB p +?@ h-M *®B\

:B®M; M?Q K°i iB bûi pW ;B€M; tm®M; ;B[i`lB [m M;- b„+ K†i h`B m aQ h?-M w #B M i?“M? t M? ç2M- ;B®M; M?Q; ;`#` +„i +´ ?¼M; ?²B H•m F?-M; T?€i` çQÊ+ u M|B h-M \*®B p®M H` Km®M pç+? i`-M w ç² +O h-M G•K- M?QM; #` hW o,M h`QÌ K„M; çQÆM; FBK i`B m çbM? pm H` ?-M [m•M- iQÈM; H` ;B M iQÈM; X GçB i? K +?QÎM; ççB [mv M- M?Q H•K i? M? HQm pšM ;B K T? H½Q H` ;B M iQÈM; - i?“K + çQÆM; i`B mX

L m M?Q HÌB M|B M`v i? K /-m i? K KĐ i`mv M iÈB i B h`QÆM; \*Q \*?QM?- F?-M; tmB t Q- /M H` E GB m h´M; æ®+ .QÆM; h`B m +kM; F?-M; i®i H`M? ;bX

>B T ç-m iB M- h`B m aQ h?-M ç½ #` hW o,M h`QÌM; ç€M? +?Q F?-M; +ÁM HU+ i h-M G•K H†M; H) /UM; H M M; ;M i v +€B p T?Q H½Q çB MX

.QÆM; h`B m ?mM; ?,M; i`ÊM K„i M?bM h`B m aQ h?-M K°i +€B- p°B p`M; ;BªB i? @ h`B m iB M bBM? +kM; F?-M; T?ªB M|B çQÆM; FBK h?€M? i?QÊM; +MM; h`QÆM tQ +´ M?•M h®M; i`B mX

hW o,M h`QÌM; i`ÊM i`„M; K°i +€B,

@ JQÊM tQ M|B M v- ç•v +kM; H` i?QÌM; +|X

.QÆM; h`B m #` M;? M M|B F?-M; ` HÌB- ?B m çQÊ+ H½Q ç-m iY M`v F?| ç®B T? p°B p`M; M|B b M; +?mv M F?€+,

@ "ªM [m M H M? GQm iB M bBM? ç2K b´ b€+? [m ç K [m - F?-M; #B i hW H½Q i b B H-K ? v F?-M; \

GQm GQÆM; S?K +kM; ;|T HÌB- ç¬B K„i +?m°i çªQ i`ÁM HB M ?²B,

@ hW H½Q iB M #®B H` #"+ ?"M? ;B H`K b´ b€+?- M,K ç| Î Kç+ T?O >² h´M; æ®+ M?B m b´ b€+? HQÆM; ?QÈM; - p½M bBM? H` Kç i ?¼+ ?"m iB M- FQM? tBM H½Q ?ÆMX

L|B ç M b´ b€+?- .QÆM; h`B m +MM; ? B p` aQ :B +O v HçB i`ÎM M F?-M; ? bÊ ? #^M; KB M; HQĐB H` imv i F?-M; i? M`Q H`i ç´ K°i p` i`¼M; i?-M #B M ;BÈB- +m KÈB M|B +?mv MX

@ h?“i #ªM H½M?- i?“i #ªM H½M?5 a´ b€+? M`v H`K FQM ç€Q ;B¼i MQÊ+ F?-M; hW o,M h`QÌM; ;BÎ b´ b€+? ` - i†+ HQĐB M;ÊB F?2M,

@ *?Q p` ?½v t2K b´ b€+? /Q GQm iB M bBM? H`K ` - +?[ M?Q +?•m M; ¼+ - Mûi M? F?Q€B- +?•M +?QM? i? +?[ L? M tBM? ç TX >ÆM M[ +ª [mv M b´ F?-M; `ÆB p½ +ª K°i Mûi pB i b B- M; v +ª M?[M; H½Q h?Q "çM >° #° +kM; T?ªB i? M i?Î iU i? M ?ÆM KQÌB pçM ççB [m•M HQÆM; ?QÈM; +?B ` - M; v +ª K°i Mûi #¬B t| bY +?[+?•M #ªM H½M?5

E?€+ pÈB T?QÆM; i?S+ ;?B b´ #9i iQ€M FûT U.Qm#H2@2Mi`v #QQFF22TBM;V ç| i`QÆM; KK+ iQÆM; ç®B M;mv M i?Ov- /QM? ç M i?m +?B HQÆM; ?QÈM; i` M [m M?B m ?çM; KK+ i,M; ;BªKX h, M?Q ç-m M,K i?2Q M?Q #BM? i`+? b€+? ?B i T?€i çB K #BM? iÈB ç-m KM h?m KÈB +| i? iB M ?"M?- M?•M b® i?U+ i +?“+ +?“M +| b) ;BªK #Êi ?Q†+ ;B i,M;X

"BM? bo +| KÈB p`Q i? K- +| iY i`"M # M? ?QçM K` ;BªK çB- M;U +| #` b´M; +| K [m•M +| +i M?“+ +| +€+? +?S+ a® HQÊM; HQÆM; ?QÈM; # M ç-m +kM; T?ªB çB r b´ b€+? +?QM? H` #¬B t| bY +?[ - b® HQÊM; i?QÌM; i?QÌM; F?-M; M;WM; tm`i ?

Zmv M b' M"v +O GQm GQÆM; S?K [m^a i?"i H"K FQM F) MQÊ+ +?^av F?¬M; H¼iX
;BÊB F?¬M; i? M"Q +?QM? t€+ M?Q p"v çQÊ+- ?¢M; KK+ i`bM? /B M >° #° ?"M; M
h? M?QM; GQm GQÆM; S?K +O E GB m h'M; æ®+ T?O H¢B H"K i`QÆM; KK+ F?¬
F?¬M; +| Mûi bY +?[#¬B t| M"QX *?d +¬M H" M; QìB b®M; H•m Î #B M ;BÊB ç
F?¬M; H"K çQÊ+X

*?Q M M [mv M b' M"v M?'i ç`M? H" b' ;B<sup>a</sup> M; Kv i¢Q K" ` X

h` M K†i GQm GQÆM; S?K H9+ çÄ H9+ i`„M; - F?¬M; M; ?o iÊB hW o, M h`QìM; H½C
i`¬M H B H`+? [mv M b' ;B^a +O v iW ;®+ ` X

.M b Q hW o, M h`QìM; F?¬M; +| M„K ;B [#^M; +È +K i? - v pšM +ÁM +½B +®B +½B
@ h¢B ?¢ +| K'v #B M T?€T H"K b' b€+? H" /Q /` M?•M i`mv M H¢B- +?Q /M H" ;?E
F?¬M; +| +?9i b B H¬K M"QX hW H½Q iB M bBM? H•m F?¬M; +| Î K¢+ T?O- F?¬M;
@ æ9M; p"v- H½Q T?m FB M i?S+ M¬M; +¢M- M; v +^a b' i?"i b' ;B^a +kM; F?¬M; T?
hW o, M h`QìM; +QìB ?,M; ?„+- MûK b' ;B<sup>a</sup> i`^a H¢B +?Q GQm GQÆM; S?K- +® w /MM
+| i? M; ?2 `ä M|B,

@ "'i [m€ b' i?"i +O M; QÆB- M?'i H" b' #^aQ K M? T?^aB +'i ;B'm +?Q F„- +?d +¬M H
M; mv ç M iQM? K¢M; X

*€B ;¼B H" b' #^aQ K M?- H" h?B m >QM; aQ :B F?B H"K K¢+ i•M H"K b' ;B^a +?Q
b) HQm H¢B- ç•v F?¬M; +?d H" b' i?"i- +ÁM ;?B H¢B +? M? H +? ;B [b' i?"i p" b'
i? K ¬+O æ¬M; ;B - H" ?° i?•M T?M #^aQ p iQM? K¢M; iQÆM; H BX h?"K +?Q +|
b) HÊB /KM; [mv M b' M"v #^aQ K M?- b m F?B #` +€+? +?S+ b) /MM; M| i®M; iB M
+? i HšM M? mX

J†+ /M +?mv M b' #^aQ K M? #'i +S h?B m >QM; aQ :B M"Q +kM; ?B m çQÊ+- M?
i?'v hW o, M h`QìM; p¢+? i`¬M pšM +^aK i?'v +?°i ;B¢- p°B p" M; M?†i b' ;B^a H M- +
i?'vX

:B Q T?QM; H¬M M"v K†+ /M h¬M G•K ç€M? +?Q F?Q i? T?2 .QÆM; h`B m ;B^aK t
F?¬M; i? M"Q +| çQÊ+ ç°i T?€K M; iQM? i?U+ +?'iX

*"M; p b m- .QÆM; h`B m i?dM? i?Q<sup>a</sup>M; KQÊM +Y ç°M; M•M; +?ûM m®M; i`" +?2
+Y X h^M; h dM? L; ¬+kM; ;¬M M?Q p"v- M; Q" B K†i ;B^a M?Q F?¬M; +| +?mv M ;b-
M?bM ` v ç M; çÊB +€B ;bX

L; QìB F?€+ +| H) F?¬M; `ä `M; H„K- /o M?B M h¬M G•K #B i h^M; h?` G M; +?| +€
F?¬M; +ÁM M?B m H„K

@ h?`i F?Q "€i hB M iYm H•m FBM? bQ- +QM #` M| KMB p` i?"i F?¬M; i X

*| ? B i M i?€K #€Q #B M [m•M Î M; Q" B +Y HÈM iB M; +QìB M|B çB [m X

*?•M K"v .QÆM; h`B m H" T iS+ ;B½M ` - h`B m aQ h?¬M +MM; GQm GQÆM; S?K
M; ?o H" [m•M +?d h`QÆM; hQÈM; ;B b„T bY ç MX

Zm^a M?B M F?¬M; M; Q" B bÎ HB m- K°i i M i?•M #BM? K†i H° p K i KÄB T?B M; U
a B- +?d +?®+ H€i b m iMv iMM; +O h^M; h dM? L; ¬K M; K°i T?QM; i?Q iÊB i`bM
LK +QìB .QÆM; h`B m i?Q<sup>a</sup>B K€B K" F?Q€B +?Q- €M? K„i M?bM h¬M G•K i`"M ç-v
+O h`QÆM; hQÈM; ;B ç½ ç MX L; QÆB /€K FûQ / ?' h`QÆM; hQÈM; ;B H"K ç¢B
+O iQÈM; T?O- /U p"Q i?•M T?"M S?| E?•K a B ç½ Km®M ç®B M; ?`+? pÈB H½Q T
hQÈM; ;B - h^M; h?` G M; ç m çSM; p T?Q H½Q T?mX

h?Q+? E Zm M; +`M; M?Q #` bûi ç€M?- H½Q ? i bS+ [m2M i?m°+ T?QM; #b +O T
iÊB ;B [ç bQ h?O S?K h`QÆM; *Q *?QM? pÈB H½Q +?QM? H" /MM; HQ¢B T?QM;
+?Q h^M; h?` G M; i mv `M; / M? M; ?o H" i?Q`B M; - M?QM; i` M i?U+ i H¢B H" [

bûi H¬B çbM?X *?Q /M H¨ æ¢B aQ€B i?®M; HoM? ç¢B [m•M #B M ;BÈB M?Q H½Q
+U mv HU+ +O M½5

h?ÌB F?„+ [mv i ç`M? p”M K¢M; ç½ iÈB- H¨ iW M v #bM? M p¬ bU iB T iK+ Î H¢B #
F?¬M; ?B m pb b Q +m®M p”Q çªM; i` M?- `ÆB p”Q pU+ b•m p¢M FB T #’i T?K+\
/†K M?Q ?’ M?Q H M; - H¢B F?¬M; i? [mv i ç`M? p”M K¢M; +O KbM?- +! H) +?QM
+?¢v ç¬M +?¢v ç€Q Ov F?9+ +-m iQ”M +-m +¢M? F?„T MÆBX

*MM; i?ÌB F?„+ ç!- h`B m aQ h?¬M- GQm GQÆM; S?K ç m M?bM h¬M G•K +QìB ?, M
QM; pÁ p) h`B m aQ h?¬M H½2 ?”M [m M; - MK +QìB GQm GQÆM; S?K +ÁM #d´B ?
+?ì t2K +?mv M +QìB- t2K `®i +K+ ?¼ h¬M M”v tmB t Q iÈB KS+ M”Q- ?”m [mª +?
F€ H¨ B +kM; F?¬M; ;€M? p€+ M´BX

_®i +K+ h^M; hdM? L;¬ K°i KU+ +mM; FQM? KÎ T?QM; i?Q FB ` - +?[pB i [m2M i
H”T iS+ ç”T p”Q K„i,

óh K hdM? ?B M ç - ç½ t2K i?Q iÈB- ”’i *®+ ç½ /†M /Á h¬M G•K i`QÈ+ - iMv +Æ ?”M

Zmª M?B M- h`QÆM; *Q *?QM? +! ;B Q T?! F?€+ ç®B pÈB h¬M G•K

•M? K„i +O h^M; hdM? L;¬ H”T iS+ ?QT H¢B- M?ûi T?QM; i?Q M”v p”Q M; U+ - K†i

@ ”ªM E?•K a B +?Q H¨ €M M”v HB M HKv `’i `°M; - pK €M +U+ F€ i`¼M; ç¢B- +?9M
ç•v p”v T?ªB H”K i`ÁM +?S+ i`€+? - M m +! i M¢M ;b M?’i ç`M? b) i` `ä M; ?B K i`

GìB +O h^M; hdM? L;¬ ;B®M; M?Q çBM? i?ûTiWM; +?[iWM; +•m ç!M; K¢M? p”Q H
aQ h?¬M- GQm GQÆM; S?KX

J v H¨ .QÆM; h`B m +?bK M´B [m M i`QìM; M?B m M,K- +-M; T?m ?”K /QÐM; +U
T?QÆM; i’+ ç¢B HQ¢M- ç¬B K„i H° p +U+ F€ bÊ ?½B, i`ìB ÆB- +?ŠM; H) ç bQ h
#Ä i \

h¬M G•K MÎ K°i MK +QìB F?ª €B- i`QÈ+ K„i ?B M ` ;QÆM; K†i +O h`QÆM; hY >m
b m F?B #` ?„M ?¬M i`°K

Zm•M +?d æ bQ h?O S?K ç M- ;B®M; M?Q K°i ç¢Q bûi ç€M? i M i€+ K•v ç2M i` M
ç M +Æ ?°B tQ v +?mv M iB M? i? +?Q h¬M G•K çB m i` F„ pK €M .QÆM; h`B m i?

E GB m h´M; æ®+ .QÆM; h`B m i? HU+ /•v KÆ ` K€ mv +?’M #B M i?Mv- ç M ç•
M?’i i`QM; çìB KbM?X æ M F?B v T?€i ?B M ` h`QÆM; hQÈM; ;B - :B M; G,M; ç
pSi #Ä KbM?- KÈB ç°i M?B M T?€i ?B M i? HU+ KbM? F?’i•K i´ +?S+ #’v H•m M v
h?O S?K ç bQ F?¬M; +?’m M´B K°i çÁMX

h?S S?K h K S?K i`QM; M°B +€+ tQM; H¨ i?m°+ ?¢ +O h`QÆM; hQÈM; ;B - +?QîM
KBM? +O H½Q- Gw h?€B ?”m iQM M?B K +! i?W - o¢M G`+? >Q”M; ç H¨ ?¼+ bB
#° h?QÈM; h?Q H¨ :B M; G,M; çªM; X L; v +ª iB M M?”K h?O S?K * Q *€+ G½Q +m²
KQìB im´B H”K b Q i`i?B M ?¢ð +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ç®B i?O +O H½Q- M m H¨
.QÆM; h`B m- p` E GB m h´M; æ®+ M”v F?¬M; i? M”Q ;B½v /K çQÈ+ /M +?d K°i

E?¬M; - F?¬M; i? M”Q5 G½Q T?m K°i KU+ OM; ?° i`B m +?QM? KÈB- +® ;„M; ?Á
hQÈM; ;B F?¬M; i? M”Q ç°i M?B M i? v ç´B i?€B ç°- i`QM; M”v M?’i ç`M? +! +€B

>B M i¢B i`QM; HÁM; .QÆM; h`B m `®B M?Q iÆ pÁ- +?Q /M H¨ v ç KQm i9+ i`Q
FQ+? i`-K i`¼M; tm’i ?B M ç°i M; °i H”K +?Q FBM? ?QªM; i?’i i?®X

”’i [m€ +?Q /M H¨ v ;B M ?Q¢i ;’T KQìB H¬M +kM; imv i ç®B F?¬M; M; ?o iÈB +€B
F?¬M; T?ªB H¨ h`QÆM; hQÈM; ;B iU i v pB i- K” H¨ i?O #9i +O h`QÆM; iB m i?Q

h¬M G•K +?d M?bM p T?Q .QÆM; h`B m HB M iB T +QìB ;B M- /€M; p +! iQM? i
H”K +?Q h´M; æ®+ æ¢B M?•M FBM? ?QªM; i`QM; HÁM; - F?¬M; #B i çQÈ+ `®i +K
h`QÆM; hQÈM; ;B +! +€B ;b- pb b Q Km®M ç®B T?! KbM? M?Q p”vX

h`B m aQ h?-M+kM; +| ?ÆB FBM? ?Q^aM;- #`i [m€ v H` K¢+ i•M- M m M?Q t^v` +? t mB t Q- +?Q M M M; QÊ+ H¢B idM? i€Q ?ÆM K°i Qi- i?'T ;B¼M; M|B,
 @ æ¬M; +?O- i`QM; i?Q +O h`QÆM; hQÈM; ;B ;ÎB +?Q h^M; E?•K a B M?'i ç`M? H` +?9M; i F?¬M; +~M i?"M ç„+ i°B h?€B L?¢+ iQÈM; +¬M; Î +?¶ M`Q- ? v H` /Q i ;BÎ i`Á [m, # M i`QM;- ?B M i¢B F?Q M p°B- +?Q ?¼+ bBM? i`Î p iW iW ibK ?B m .M b Q .QÆM; h`B m +kM; H,M H°M i`QM; [m M i`QÌM; ç½ H•m- /M pW `²B +?`m K¢+ i•M +?d çB K H" T iS+ HB M idM? i€Q H¢B- i`QM; HÁM; +U+ F€ #`i K½M ç®B K†i pšM +QÌB iQÆB- H'v +È h'M; æ®+ T?O +| [m•M +Æ ? i`¼M;- +€Q iW `ìB çBX .QÆM; h`B m +MM; h`B m aQ h?-M- GQm GQÆM; S?K KÈB pW çB- h-M G•K HB Zm M;- ? i bS+ i?"M? F?~M M|B,
 @ h?Q+? H½Q + - [m•M +?d h`QÆM; hQÈM; ;B Km®M +?9M; i KBM? tûi €M M`v- ?½v M|B ` ? i i?^v M?[M; ;b KbM? #B i- iU M?B M i`B m çbM? b) ç2K H¢B +-M; # æ®B pÈB p` ç¢B M? ?MM; +?®M; P Ov F?9+ +-m iQ`M M`v- h-M G•K ? i bS+ Km H` +?QM? K„i i?'v- +?QM? i B M; ?2 i?'v- [m^a i?"i F?¬M; i? iQÌM; iQÈM; h?Q+? E [m®+ H¢B +?"i p"i- F?' +U+ M?Q p"vX

9ReX *?QÆM; 9Re, h`^a G¢B L;QÆB J°i E

L;?o ç M .QÆM; h`B m p` # ç^aM; i€+ Q B i€+ T?9+ i` M ç-m iQÈM; bo #B M [m•M ?QÈM;- h-M G•K ?"M F?¬M; çQÊ+ H°i / ,M i?'i m®M; K€m vX
 @ æ¢B aQ€B5
 h?Q+? EBK +kM; `ìB ;? çSM; H M- F? Q F?€i M?bM #€ T?KX L m M?Q H9+ ç-m +?mv M h-M G•K ðHÊB /KM; ð p` ð#€M çSM; ð #¼M ?¼- p"v ?B M i¢B [m•M M?•M iC T?€i ;B€+ h-M G•K +| i?B M wX
 h?Q+? E Zm M; M?bM h-M G•K K°i +?9i- i`QM; €M? K„i K M; i?2Q p +^K FQ+? M? M? €M? K„i +O H½Q H¢B `Ki` i`€M? Mû- #`i ç„+ /o i?Î /`B K°i iB M;- +9B ç-n
 @ J¢i iQÈM; F?¬M; +| ;b #,M F?Q,M- M?[M; ;b ç½ M|B ç m H` i?"i ibM?- +-m tBM E ?¢ ibM?X
 J†+ /M i?€B ç° h^M; h dM? L;¬ b m F?B M?"M çQÊ+ [m•M +?d iQÈM; T?O t^v` #B M i€K KQÆB ç°- M?QM; +kM; F?¬M; +| +-M; #® KBM? t€+ +?d i?` h`QÆM; \*Q \*?QM? h?Q+? E Zm M; +MM; h`QÆM; *Q *?QM?- i¢B b Q hQÈM; ;B F?¬M; i`U+ iB T pB
 h?Q+? E Zm M; F?¬M; #B i çQÊ+ ç•v H` i`QÌM; i` M? ç'm i? M`Q- +kM; F?¬M; / M QÈ+ çK+X h`W T?B +?QM? KB M; hQÈM; ;B Km®M H½Q i® +€Q .QÆM; h`B m- M F?¬M; /QM? p`QX
 h-M G•K +QÌB F?'- +kM; ?B m M¶B F?' +O h?Q+? h?B m "aQX J'v +?K+ M,K [m b m®i ;B [i?•M- H`K b Q +ÁM +| çQÊ+ +Æ ?°B +-K [m•M i€+ +?B M ç M MÊ M QÈ+ h¬M; >B M- .m æ¢B .m ç½ ? i bS+ `ä`"M;X
 @ «B
 h?Q+? EBK i?Î /`B i?"i /`BX
 G9+ h?Q+? E Zm M; +€Q iW `ìB çB- i?•M i? +kM; F?¬M; F?¬B M;¬ ?ÆB +| +?9i p B #` K°i M;¼M M9B HÈM M†M; M ç ûTX

h`M; h d M ? L ; - + k M ; F ? - M ; # B i `ä ` M ; - + ? d + ? Q H ` i ` Q Ê + F ? B h - M G • K H M ç Q Ì M
 # Q K " i + ? d i ? ` - h - M G • K + k M ; ? " K ? ? + ? Q [ m + ? m v M - i ç K i ? Ì B i ` ' M M v X
 . Q Æ M ; h ` B m i ? b m v K " F ? - M ; # ç B - h ? Q + ? E Z m M ; + k M ; F ? - M ; i ? ç S M ; ` p ç + ?
 K t i p K € M + k M ; F ? - M ; + ! ; b i B M i ` B M X
 h ` M i ? U + i - F ? Q i ? + O T ? 2 . Q Æ M ; h ` B m # ` ç <sup>a</sup> F Q + ? F ? - M ; F ` T + ? m ~ M # ` - h - M G
 + - M i ? B i [m w ; B € ç i ` € M - ç Q Ê + h ` M ; h d M ? L ; - O M ; ? ° X Z m M i ` ¼ M ; M ? ' i H " ç ½
 H Ê B H 9 + ç - m - F ? B M + ? Q T ? 2 . Q Æ M ; h ` B m # ` € T H U + + O h ? O S ? K ç b Q i U H Q ç
 + Æ ? ° B ç K + M Q Ê + # û Q + Á X
 h ` Î H ç B T ? Á M ; + O K b M ? Î ? " M ? / B M ? - h W o , M h ` Q Ì M ; / U M ; M ; ! M i v + € B H M p T
 @ h ? " i H " t m ' i b „ + 5 > ? - i m v H - M M " v + ? Q / ¼ ç Q Ê + . Q Æ M ; h ` B m p ð ; M - + k M ;
 ` m M b Ê X
 G K + K " T + M M ; L ; Q m æ ç B G U + F ? - M ; M ; W M ; + Q Ì B ; B M t ^a Q ,
 @ h ` Q Ì M ; [ m M + ? 9 M ; i [ m <sup>a</sup> M ? B M H Ê B ? ç B - + ? Q / M H " F ? - M ; ; B <sup>a</sup> B [ m v i ç Q Ê + h `
 h ` Q Æ M ; i B m i ? Q i ` Q Ê + X
 @ J ' v i M M ; m ç - M M " v - p b b Q M ! B M ? Q p " v \
 G ½ Q ç B M + Î B ; B " v ` ç " T H Q ç M H M ç - m # ¼ M G K + K " T ,
 @ æ ! H " h K T ? m M ? • M + O i ` Q Ì M ; [ m M + ? 9 M ; i - + € + M ; Q Æ B T ? <sup>a</sup> B i - M i ` ¼ M ; K ° i
 h - M G • K F ? - M ; M ! B - M ? b M # ¼ M ? ¼ ; B Æ M ; ! M i v ; B [H M # " v i Ä F ? B M ? # d K ½ M ?
 @ E ? K F ? K - p š M M M M ! B + ? m v M i ` Q Ê + K „ i K ° i + ? 9 i ç B
 h - M G • K M ? b M [m M ? [m ' i - b m ç ! K Ê B M ! B ,
 @ o ' M ç K ' m + ? @ i p š M H " T ? ^a B H ' v ç Q Ê + # ^ M ; + È i ? K - + K i ? + O . Q Æ M ; h ` B m - i
 Z m M ; + ? ` m ç S M ; ` i @ + € Q + k M ; + ? d H " H Ì B + O K ° i # M - i @ B ç + ? d + ! i ? H " K + ?
 + Q p È B v X J m @ M ? Q " M i Q " M ç " T + ? i . Q Æ M ; h ` B m - p š M T ? ^a B / U p " Q [m v M b ' b
 i ? " i X
 h W o , M h ` Q Ì M ; F ? - M ; ç B M M [ - K M ; ; B " v i ` Î H ç B - M ; ? B K i ` M ; M ! B
 @ * k M ; + ? Q M ? H " [m v M b ' # ^a Q K M ? i ` Q M ; i v G Q m G Q Æ M ; S ? K X
 L ; ? 2 ç M ç ! - G K + o B M * ? Q + M M ; L ; Q m æ ç B G U + H B M ; ½ B ç - m - i M K " T H ~ K # ~ K ,
 @ L ! B / H " K F ? ! - H ½ Q ç B M - H ½ Q ç ½ M ! B ç ! H " i ? S # ^a Q p i Q M ? K ç M ; + ? Q G Q m G
 . Q Æ M ; h ` B m - H " K b Q + ? ` m ç Q + ? Q + ? 9 M ; i M ? Q p " v X h ` W T ? B # „ i H ç B M ; ? B K
 h ` U + i B T # „ i H ç B G Q m G Q Æ M ; S ? K ç € M ? F ? ^a Q - ç Q Æ M ; M ? B M H " F ? - M ; i ? M " C
 M ; Q Ì B - M ? ' i ç ` M ? . Q Æ M ; h ` B m b) + „ M M ; Q Ê + H ç B K ° i + € B X L m H " F B M + € Q i È B
 h - M G • K # ^a Q h ` Q Æ M ; h Y > m v M M ; K v i ç Q [m • M + ? d i Q Ê M ; T ? O + k M ; T ? ^a B # ç B H °
 ç ' b - M ; ç ' # B M X
 h - M G • K + k M ; i Ä ` m M ; / m M ; ç B K i o M ? - + Q Ì B ? „ + ? „ + t ' m t ç € ç € / p " M ; i ` M K t
 @ . Q Æ M ; h ` B m / M M ; F ð i W F ? - M ; b B M ? + ! ð p È B + ? 9 M ; i - p b b Q + ? 9 M ; i F ? - M
 M ; Q Ì B \
 h W o , M h ` Q Ì M ; ? Æ B M ; ? o M ; Ê B K ° i + ? 9 i - i ` Q M ; ç - B K „ i + ? Ê i H ! 2 b € M ; ,
 @ h - M i ` Q Ì M ; [m M - M ; Q Æ B [m ^a M ? B M i • K i Q + v ç ° + - i ? O ç Q ç M i " M M ? š M - H ½ Q
 H " K + ? Q G Q m G Q Æ M ; S ? K + ? d + ! i ? M ; " K # ² ? Á M H " K M ; ¼ i - + ! F ? ' K " F ? - M ; i ? M
 > B F t ^a Q [m v i + € Q ; B " M ? b M M ? m K " + Q Ì B - i B M ; + Q Ì B F ? " M ? F ? ç + ? p - + M M ; •
 G K + o B M * ? Q + M M ; L ; Q m æ ç B G U + p š M F ? - M ; ? B m H " + ? m v M ; b - F ? - M ; # B i # 1
 ç B K # ¼ M ? ¼ p - + M M ; ` ä ` M ; , G Q m G Q Æ M ; S ? K „ i T ? ^a B + ? ` m t m B t Q X

$a \in M$; $b \notin K \rightarrow K$ b m - $h-M$ $G \cdot K$ $i?$ v $K^\circ i?$ $\bullet M \in Q \# \neg M$; $+k$ K^m $t \notin K$ i^Q - $M|B$ $p \notin B$ h^M ;
 $t2K$ $i?Y$ $T?QM$; $+^a M?KB$ $M \#B$ $M^a B$ - $/\$M$ $i?2Q?$ $B?$ $mvM?$ ζ $GK+oB$ $M^*?Q$ - L ; Qm
 $E?\neg M$; $M?[M$; h^M ; $hdM?$ L ; $\neg F?\neg M$; $\#B$ $i?$ „ M $Km \otimes M$ H^K $+ \epsilon B$; b - $+?Q$ $/M$ H^p $\neg b \otimes \epsilon$
 $?^m M?$ $/BM?$ $E? \bullet K$ a B $+kM$; $i^m M$ $\zeta-v$ M ; $?B?$ $Q \dagger +X$
 hB i $i^l B$; $B \in \hat{u} i \zeta |M$; $\#$, M ; $- +?Q$ $/M$ H^m $Km \otimes M$ $t2K$ $T?QM$; $+^a M?$ $\#B$ $M^a B$ - $M?QM$; i^m
 $?mv$ M $i?^m M?$ $?B$ $KQ \notin B$ $/\dagger K$ - $+ \otimes B$ M ; U ζB $+ \hat{A} M$ $\zeta Q \hat{E} +$ - $h-M$ $G \cdot K$ $/U$ $p^Q?$ B $+? \bullet M$ $+$
 a m $F?B$ $\zeta \otimes B$ $K \dagger i$; B Q $T?QM$; $p \notin B$. $Q \notin M$; h^B $m?$ $\neg K$ $[m$ $- h-M$ $G \cdot K$ $\zeta \frac{1}{2}$ $i^l i?$ $?^m M?$ K
 K „ i $/ \epsilon M$ $+? \dagger i$ $p^Q X$ $>$ „ M pW $\zeta^\circ M$; $-$ $i^m M?$ B m M ; $Q^l B$ $+kM$; $\zeta^\circ M$; $i?2Q$ - $i^m M$; $i?U$ $+i?$
 $M?$ $\bullet M$ $KbM?$ - M ; $?B$ K $T? \hat{A} M$; iY $i?O$ $\zeta \otimes B$ $p \notin B$ $p^S?$ $E? \bullet K$ a B $[m$, F ζ ζQ M m^v - $+$
 $h^{\frac{1}{4}} M$; $i \bullet K$ $i?2Q$ $/ \hat{a} B$ $\zeta \frac{1}{2}$ $b \notin K$ $/^l B$ b M ; $h-M$ $G \cdot K$ - 2 $b \hat{E}$ $h-M$ $i^Q \hat{I} M$; $[m$ M $+? \hat{S} M$; $MQ \notin M$
 t^m - $b \otimes M^\circ B$; $B \in M$ $\# \otimes i^Q$ $i^Q M$; $?^m M?$ $/BM?$ $E? \bullet K$ a B $+kM$; $+|?$ i $b \in m$ $i?^m M?$ ζB $i?2$
 $L?QM$; $? \neg K$ M $v^l i$ $F \in [m \in B$ - $h-M$ $G \cdot K$; $B \otimes M$; $M?Q$ $K^\circ i$ ζS i^m M ; Q M - ζB $/ \zeta Q$ $M?$ bM
 $;B$ $M?$ $?^m M$; $M? \hat{A}$ „ M $+? \hat{u} M$ ζ^m $?O$ $M|M$; $-$ $H \notin B$ Km $?B$ $+ \bullet M$ $b \notin M$ i^l $\zeta Q^l M$; $\#^a Q$ $GK+o$
 mM ; $/mM$; $M?^m M?$ $\frac{1}{2}$ ζB p^Q $K^\circ i$ $[m \in M$ i^m - $M?$ bM $[m?$ i bS $+ \zeta^m M$; $?Q^m M$; $i?^m M?$ $i?$ $?$
 $^m M$; H^m $M?Q$ p^v - $\zeta \in K$ $M^\circ B$; $B \in M$ ζB $i?2Q$; $B \in K$ $i?$ $?^m M$ $H \notin B$ $+^m M$; $F?\neg M$; $/ \epsilon K$ $F?BM$
 $? \frac{1}{4}$ $h-M$ M^v $i \bullet K$ ζ^p $\neg +MM$; $;B$ M $i^l \epsilon$ - $p^l i^l \epsilon M$ $K^\circ i$ $+ \epsilon B$ H^T iS $+M^a v^w$ ζ^2 t^m - H
 $\# \hat{S} v$ - $i^l \notin M$ $i^m i$ $M?Q$ $HQ \notin M$ - $F?$ $/ \bullet v$ $/Q?$ $\notin M$ $+^a ?^2$ HvX $G9$ $+i?2Q$ $/ \hat{a} B?$ „ M $i \otimes i$ $M?$ i^l
 $\#^M$; $F?\neg M$; $+kM$; $b)$ $F?\neg M$; $\#B$ $i?$ „ M $+? \zeta v$ ζB $\zeta \bullet m$ $K^i X$
 $h-M$ $G \cdot K$ H M $H-m?$ B $[m \in M$ i^m $i bK$ $K^\circ i$ $+?^l /U$ p^Q $iQ^l M$; $F?m^i$; $B|$ - ; $\frac{1}{4} B$ i^m $\# \epsilon$ $+k$
 $+m^\circ M$ - $K^\circ i$ ζo KS $i?$ ^{T} $+ \sim K$ - $K^\circ i$ $+? \hat{u} M$ K^i - $T?$ $\#bM?$ i^m $M|M$; iU $i^l iU$ $m \otimes M$; $-p$ $\neg$ $+$
 $+?mv$ MX

$9RdX$ $^*?Q \notin M$; $9Rd$, $\hat{a} B$ m $>^l$ Gv $a \notin M$

hB M $bBM?$ F $+?mv$ M ζ M ; F $H \notin B$; B B $i?Q \notin B$ M G° $+a \notin M$ $i \zeta Q$ $T?^a M$ - $\hat{a} Q^l M$; $>mv$
 $Zm \otimes$ $+h^m M$; $+?mv$ M $[mv$ $M?$ ζB $MQ \hat{E} +$ - $h-M$ $G \cdot K$ $+? \hat{E} i$ $p^l \#^m M$ $K^\circ i$ $+ \epsilon B$ - $F?B$ M $+?Q$
 $@$ h $\zeta \bullet v$ M ; $?2M$; $Q^l B$ i $M|B$. $Q \notin M$; $;B$ $iQ \hat{E} M$; $- + \epsilon B$; b . $Q \notin M$; $H \frac{1}{2} Q$ H $M?$ $+\neg M$; $-$. $Q \notin M$
 $.Q \notin M$; $h\neg M$; $^a Q$ - . $Q \notin M$; $^m B$ $S?QM$; B M^v $K^\circ i$ $i^l K$ $H \hat{A} M$; bQM - $i^Q M$; $? \frac{1}{4}$. $Q \notin M$; iQ^m
 $\# \otimes B$ $+QM$ $+? \epsilon m$ $H \notin B$ $t m^i?$ B M $HQ \notin B$ M ; $Q^l B$ $H \hat{A} M$; H M ; $/ \zeta$ $b|B$ $M?Q$. $Q \notin M$; $Zm \otimes$ $+h$
 $+kM$; $+|$; B M $i?-M5$
 h^m $F? \epsilon$ $+?M$; $?2$ p^v B M^v $\neg K$ $\#KM$; $+Q^l B$ iQX $J^\circ i$ $p^l i?Q$ $bBM?$ $i^m M$; MB M $\#$ M $+ \zeta$
 $;B \otimes M$; $M?Q$ iB M $bBM?$ $/ \zeta v?$ $\frac{1}{4} + \zeta$ M ; $m \otimes M$; i^m - $T?Ki$ $K^\circ i$ $+ \epsilon B$ H^T iS $+T?$ mM M ; KK M
 MY M ; v - $+m \otimes B$ $+MM$; $K \hat{E} B?$ $^a Q$ $i \bullet K$ $M|B$ $p \notin B$ $h-M$ $G \cdot K$,
 $@$ o^l $F? \epsilon$ $+?M?$ $\bullet M$ $\#$ M M ; $Q^m B$ M^v - $+?^m$ $+H^m$ $H \hat{S} M$ $H^\circ M$. $Q \notin M$; $;B$ $iQ \hat{E} M$; $p \notin B$ $HQ \notin M$ M
 L ; $\frac{1}{4} + >Q^m$ - . $Q \notin M$; $Zm \otimes$ $+h^m M$; H^m $+?mv$ M $t^a v^l$ $\hat{I}$ $\hat{a} Q^l M$; $i^l B$ m - $\# \frac{1}{4} M$. $Q \notin M$; GK
 $i^l B$ m - $?B$ $\#$ M $+ \epsilon$ $+?M?$ m $i \hat{E} B$ K^v i^l „ K M , KX
 $h-M$ $G \cdot K?$ ϵ KB M ; $+SM$; $HQ \notin B$ - ; $\frac{1}{2} B$; $\frac{1}{2} B$ ζ - m $t^m?$ ^{l} $M|B$,
 $@$ $h?$ b^l H^m $M?Q$ p^v - tBM $i? \frac{1}{4}$; $B \in Q$ - $? \neg K$ M v $+QB$ $M?Q$ $K \hat{I}$ ^{l} $^\circ M$; FB M $i?S$ $+X$ $>$ „ $+$ $?$,
 $+ \epsilon$ $+M$; $Q \notin B$ - i $+ \hat{A} M$ $F?\neg M$; $\#B$ i $\zeta \notin B$; B M $i?-M?$ $\frac{1}{4}$. $Q \notin M$; M^v5
 $\hat{a} \in K$ i^m $F? \epsilon$ $+?H \notin B$ $+Q^l B$ ^{l} - $+?d$ $+?Q$ H^m p^l $F? \epsilon$ $+?iW$ $\#$ M M ; $Q^m B$ $i \hat{E} B$ M^v FB M $i?S$
 $GK+oB$ $M^*?Q$ $+? \frac{1}{4} + ?\neg M$; $+O$ L ; Qm $\hat{a} \notin B$ GU $+?$ $B?$ $mvM?$ ζ $/ \hat{I}$ $F?$ $!+ / \hat{I}$ $+Q^l B$ - h -
 M ; $?o$ $-$ $\#^a M$ $H \frac{1}{2} M?$ $+?d$ $+?!$ K „ M ; K Q $[m^a$ $i?$ $^i?$ i bS $+Q$ $i? \bullet KX$

æ€K M°B ;B€M ;Bª i` M; H`K i` F?€+? p`Q b m- ;Bª i` M; i?`M? M;QÌB çB çQÌM; p
HÌB +O h-M G•K ç m /Î F?|+ /Î +QÌBX æ•m T?ªB ?„M K„M; .QÆM; Zm®+ h`mM;-
?mv M+€+ M;QÆB- i +ÁM F?¬M; #B i ç¢B ;B M i?¬M ?¼ .QÆM; M`vö `ä ``M; H`
h`M; æ®+ .QÆM; h`B mX

>ÆM M[- +?QM? H` K„M; +?Q #¼M ?¼M ;?25

•M? K„i h-M G•K i?dM? i?QªM; [mûi [m - b„+ #ûM `ûi H¢M? ;B®M; M?Q çB MX æ€
+ Q i?O +| FBM? M;?B K /²B /`Q- M?QM; #` ?„M [mûi M?bM [m ç m +| +ªK ;B€+ F

h M FB K„M; tQM;- /QÆM; /QÆM; ç„+ w HB + HB + p T?Q #¼M M°B ;B€M- MK +
ç"K- +`M; F?B M +?Q #¼M ?¼ +ªK i?'v i?'i #¢BX

_®i +K+ +| M;QÌB F?¬M; M?`M çQÊ+ #` H`K M?K+ i`„M; i`ÊM M?Q p`v- ? B i M M°
çQÌM; /QÊB [m€M i` ç M; +?ªv MQÊ+ KkB `ÁM; `ÁM; i`QM; ;B| `ûi- K°i M;QÌB i`Q

@ L;¬ H½Q æ¢B- +?9M; i +ÁM T?ªB + M? +?WM; # Q H•m- pb b Q ?mvM? ç +ªK i?
i \

L;¬ H½Q æ¢B Î i`QM; ;B| `ûi ? B i v ¬K M;U+- ;B"K +?•M +?Q 'K- Q€M ?"M HB + K
m®M; i` M|M; i` M H-m ? B- F?¬M; i? H`K ;b F?€+ ?ÆM H`i?Î /`B,

@ *?Q /M H` ?„M çM ;BÐM +?9M; i - +kM; T?ªB + M? +?WM; +`M K"iX L m +| +?
M;QÌB M`v- +?„+ +?„M h`B m aQ :B b) H°i / ? B i X

G½Q iY +?QM? H` çM ;BÐM +€+ M;QÆB- b Q ?ª\ h-M G•K M;²B i` M H-m ? B [m€
M?¢i KdK +QÌB- H`K #° M?Q ç M; +?mv M i•K M;?2 iB M bBM? F +?mv MX

*?ì iB M bBM? F +?mv M M|B ç M +?¶ ç†+ b„+- ç€K i` F?€+? i?ªv ç m p¶ i v F?2
H M i?2Q,

@ > v- F i?"i ? v5

>„M pW F m H M pW ?Q i v K9 +?•M- i`QM; H9+ p¬ ibM? p T?ªB i` #€+ bo pW
+¢M?X *?d M;?2 K°i iB M; +?Q M; ``i HÊM- K°i +€B 'K i` #^M; ç²M; #` ?'i # v ` - p
;B[F?¬M; i`mM;- MQÊ+ b¬B i`9i tm®M; /QÊB M?Q i?€+ ç'X

> B i M M°B ;B€M ç M; + M? +?WM; /QÊB H-m +| M^K KÆ +kM; F?¬M; M;ì `^M; iW i
K°i #bM? i` +?S ç-v MQÊ+ b¬B M?Q p`vX *ªM? iQÊM; M`v +| i? M|B H` #bM? i`
b¬B i`9i tm®M; M?Q i?€+ ç'- +?Q /M H` i?•M i?O ? B M;QÌB F?¬M; FûK +kM; +?d
i` ç" T i`9M; ç-m- F?¬M; i`€M? i?Q€i i B QÆM; MQÊ+ b¬B iQÊB QÊi i?•MX

h`QM; iB M; MQÊ+ +?ªv ``Q ``Q- MQÊ+ b¬B iQÊB H M F?„T M;QÌB ? B i M M°B ;B
?¼ T?ªB M?ªv /UM; H M- F m +? ;¼B K HB M ?²BX

J v H`KM æ¬M; K†+ M?B m v T?K+- L;¬ H½Q æ¢B ç€M; i?QÆM; p` ç²M; #¢M +O
T?²M; `°T F?„T M;QÌB- ç m `€i ;B"K +?•M H` ?QªM;X

G-M M`v ? B M;QÌB #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +-M Q€M i`€+? ;B€ H¢M? M[- +?d iB + /
M;QÌB H9+ M`v çÄ #WM; M?Q ? B +QM i¬K Hm°+X

æ€K M°B ;B€M # M i`QM; # M M;Q`B i` H•m ç m FBM? ?½B M;•v M;QÌB- Km®M iB
H¢B F?¬M; iB M +¬M; F? B #¢B H° i?•M T?"M- i`QM; HÁM; i?-K K„M; E?•K a B ?¼
i?O çQ¢M b„+ #ûMX

L;¬ H½Q æ¢B +kM; HQm K M?- p°B p`M; ?®i K°i M„K imv i p2M çQÌM; €T H M K†i
+ÐB v T?K+ ` - H9+ M`v KÈB i?Î T?"Q M? M?äK- i?2Q #ªM M,M; çQ K„i M?bM H M

G9+ M`v GK+ oB M *?Q- L;Qm æ¢B GU+ pšM +ÁM Î +?¶ +k- /mv +?d +| +?¶ M;²B h-
?„M ç½ çB ç•mX

L;¬ H½Q æ¢B bÊ iÈB KS+ iBK M?Q M;WM; ç" T- p°B p`M; ` /'m i v- ?ÄB ç€K M°B ;B
F #€M ?"M; `QM; tmM; [m M? t2K +| B M?bM i?'v h-M G•K çB p T?Q M`Q F?¬M;

æ€K M°B ;B€M M;Æ M;€+ M?bM M? m- KÈB pW `²B #¼M ?¼#` +ªM? iQÊM; #'i M;
ç m i" T i`mM; p"Q L;¬ H½Q æ¢B M?ªv +?QB +?QB- F?¬M; B ç w iÈB h-M G•K- p`
?„M +?¢v çB ç•mX

*QM #` M|5 L;¬ H½Q æ¢B +| +ªK ;B€+ FQ+? ç°M; Km®M i`"Q K€m- M; v +ª i`" #€+
tBM H¶B +kM; F?¬M; i? K ç w iÈB- M?bM [m M? [m'i F?¬M; M;WM; ibK FB K imM;

u ç M; +?m~M #` +?d ?mv i?O ?¢ iªM ` ibK iÁB- H¢B i?'v h-M G•K iW ?"m pB M [m
M; Q + ?€i- H° p i?Ä K½M çB ` - `ä`"M; H" pW çB M?" tQX

J†i L;¬ H½Q æ¢B #` M|M; ç M çÄ #WM; F?¬M; iU +?O çQÊ+ ;B"i ;B"i p" B +€B- i`Q
@ *?9M; i G"K b Q #•v ;Bì\

h M i?O ?¢ +kM; #` #ÄM; M?Q i¬K Hm°+ #KK K†i M?`M ç m ?ÄBX

@ æB m i? K +€+ ?mvM? ç î?"M? /BM? E?•K a B iÈB ç•v- +?¶ h^M; hdM? L;¬ ç H
çO`²B

L;¬ H½Q æ¢B M;?B M ` ,M; M;?B M HÊB- `Qi iW i`QM; F) ` ,M; ` ,

@ h +kM; F?¬M; iBM +?9M; i M?B m M;QìB M?Q p"v- H¢B F?¬M; i? + M? ;B[çQ

h-M G•K î i`" H•m M;?2 +?mv M- E GB m h'M; æ®+ T?O #B i?„M H" M?•M p"i F?|
ç¢B ç b® M°B ;B€M iÈB ç•v + M? ;B[?„M +?,K +?,K- [mª i?"i F?¬M; /€K +?ÊT K,
M?bM +?^K +?^K ?„MX

@ >W- i +kM; F?¬M; iBM M;QÆB b) # v i` M i`ìB +?mB tm®M; ç'iX

L;¬ H½Q æ¢B Q€M ?"M M|B- ç²M; i?ìB F?¬M; M;WM; i?Q K°i HQ¢B /-m H M K†i ç
i?"i bU p¬ +MM; ç m `€i

h?2Q h-M G•K ?'T /šM T?-M HÈM HU+ +?9 w- b® HQÊM; M°B ;B€M T?2 .QÆM; h`B
H" T iS+ ;BªK #Èi ç M i?'T M?'i- M?QM; +?mv M M`v +| ;b H" [m M i`¼M; \ h^M; h?
im´B i€+ ç½ + Q- F?¬M; B +| i?O çQ¢M i`M M?šM F?¬M; i? +?Q M;QìB F?€+ M?Q

9R3X *?QÆM; 9R3, .B m E Gv :B€M

*Y b m ?"M? /BM? E?•K a B- i M M°B ;B€M /mv M?'i ;Bª /¢M; H"K T?m F?m•M p€
;B| `ûi ibK K®B H"K ,MX E?¬M; T?ªB H" v i?Q+? çB H¢B M?Q p"v- K" pb M m çSM
M?Q p"v- ? B +?•M b) +| M;mv +Æ #` ç¬M; +SM;X

E?B M°B ;B€M çB iÈB ;|+ iQìM; - i-K K„i #` M; ,M i`î +?d i`QM; K°i b€i M - K°i #|M;
/BM? E?•K a B +?¢v ` M;Q" B- t€+? i?2Q K°i +€B `QÆM; K•v i?"i HÈM- ``i M? M?

h`QM; b•M E GB m h'M; æ®+ T?O +?¶ î GQm GQÆM; S?K ç-v imv i i`„M; - ç€K M; C
#B i p` aQ :B M`v H" M;QìB *?B i :B M; h?B m >QM; - T?QÆM; L K Qi imv i- +?Q
+?'i ç®M; î i`QM; b•M F?¬M; [mûi- ç +| i? i?QîM; i?S+ +ªM? imv i T?QÆM; "„+X

J°i ç-m b•M i?¬M; pÈB T?ÁM; p, M i?Q h'M; æ®+ T?O- ç-m FB i?¬M; ` ? KX

GQm GQÆM; S?K ç M; î M?" iW iW m®M; h?B m >QM; ?Q" M; iYm- v ;B9T çÐ .QÆM
H•m M v FB K +?€+ +kM; F?¬M; Qi- im´B i€+ +kM; ç½ + Q- ?B M i¢B ç M; bmv M; ?
H-M M`v /Si F?Q€i +€Q H½Q pÈB .QÆM; h'M; æ®+ - K M; i?2Q i`B bªM iQM? +|T
? v F?¬M;X

L;`v ?¬K [m hW o,M h`QÌM; M|B `ä +?mv M b´ #ªQ K M?- b m ç| h`B m aQ h?-M K´
 ;B Q ` b´ b€+?- i`€M? +?Q #`E?•K a B ç¢B i?-M HK+ bQ€i çQÊ+ K¼B M;QÌB ç m
 H`K +?Q w iQÌM; `9i M;QÌB i?®B HmB i`QM; HÁM; GQm GQÆM; S?K i`Î M M K¢M?
 h?B m >QM; aQ :B H`K b´ ;Bª i? v M;QÌB- KbM? M?`i ç`M? TªB HQm H¢B K°i T?
 M?`i €M T?€i- æ¬M; ;B [m M T?O b) ç`v i`€+? M?B K i?`i i?Q€i iB M #¢+ H M ç-m
 F?¬M; +| [mv M F?¬M; +| i? - i` M i v H¢B F?¬M; +| +?SM; +Ê- ç M H9+ ç| H`K i?
 H`K M;QÌB +? i i? v K°i +€+? Q M m´M; ? v b Q\
 E?¬M; #B i .QÆM; h`B m ;B Q i?B T +MM; iQÈM; T?O M?Q i? M`Q- +| i? H`K E
 ;BÌX ""i [m€ ç•v +kM; H` +?mv M +O .QÆM; h`B m +MM; h`B m aQ h?-M- F?¬M;
 ?QÈM; GQm GQÆM; S?K +?d T?K i`€+? +?mv M H`K b´ b€+? ;BªX
 GQm GQÆM; S?K K°i KU+ iW +?®B v m +-m +O h`B m aQ h?-M- FB M [mv i F?¬
 b€+? i?"i #ªQ p i€M? K¢M; - M?QM; b m ç| M?È iÈB ?¼ h`B m M`v HÁM; /¢ ç°+ €+-
 HÁM; /-M /-M bBM? ` w i?®B HmBX
 *?Êi pÁM; +Y # M +QM ? K #`M;QÌB ;ä p M; - GQm GQÆM; S?K T?K+ ?²B iBM? i?
 +Y KÎ` - H`T iS+ iÄ` FBM? M;¢+ ?ÄB,
 @ N - i¢B b Q H` M;QÆB\
 L;QÌB iÈB p|+ M;QÌB F?¬ ;-v- K†+ K°i #° €Q #¬M; +k i?OM; `€+? p`B +?¶- ç-m i|+
 `•m / /QÈB +^K F?¬M; ç2M F?¬M; p`M;- +?QM? H` H½Q iB M #®B h?B m >QM; aQ
 @ h? ?QÆM; M;° +® i`B- GQm iB M bBM? F?¬M; KÌB H½Q ç-m iY çB p`Q K°i +?9i
 hW o,M h`QÌM; +QÌB Fª €B- +?ÁK `•m / `mM `mMX
 o`Q M,K o¢M G`+?- H`K >bM? . M?- hB M \*®+ aQ :B M? K¬M i`QM; i?B M ?¢- K
 M;QÌB h?B m >QM;- h`B m aQ h?-M- GQm GQÆM; S?K +MM; hW o,M h`QÌM; ç m H
 o,M h`QÌM; +?Q Î M # M; ç`M? [m®+- h`B m- GQm H` ;B9T çÐ +?O M?•M F?¬M; +?
 # M i? M?Q MQÊ+ pÈB HY - +,M #ªM F?¬M; +| ;B Q iBM? ;bX
 L m M?Q H` i`QÈ+ FB - GQm GQÆM; S?K ç½ bÈK ç|M; +Y +?Q hW o,M h`QÌM; ,M
 M v #`i ç²M; /o p½M;X >¬K [m b m F?B \*?QM? E?•K a B h`M; h dM? L;¬ M?"M çQÊ
 hQÈM; ;B H°` F?~m F?Q i?"i F?¬M; i®i- GQm GQÆM; S?K +ªK i?'v ?²B ?°T p¬+ i
 h`QÌM; iÈB- +kM; Km®M M?•M +Æ ?°B M`v i?,K /Á K°i +?9iX
 GQm GQÆM; S?K H`T iS+ K†i KkB iQÆB +QÌB- ? B ?`M; `B +?m°i # M KûT p M?
 @ G½Q iB M #®B ç¢B ;B€ [m M; H•K- p½M bBM? p¬+MM; pBM? ?¢M?X JÌB p`Q- #
 bBM? Î MÆB i?¬ bÆ M?Q p`v- 2 `^M; F?m`i i`i H½Q iB M #®BX
 hW H½Q ç-m F?¬M; +?d +| HÈM im´B ?ÆM K°i +?9i- i?"M? / M? bÊ +ÁM bÈK ?ÆM
 KQÌB K´v ? B KQÆB M,K- M m M|B p ?`M; M;k h?B m >QM; aQ :B - H½Q K` tQM; c
 KbM? ç M?"iX
 @ GQm iB M bBM? F?€+? b€Q
 G½Q iÄ` ?ÆB +,M; i?ŠM; ;"i ç-m K°i +€B- +`i #QÈ+ çB p`Q pB MX
 h?'v hW o,M h`QÌM; t€+? i?2Q K°i `QÆM; K•v- GQm GQÆM; S?K +| ?ÆB F€ [m€B-
 o,M h`QÌM; HB M M|B,
 @ > B i p®M H` ç²M; ?QÆM;- H½Q ç-m iY M;? Q- K†i /`v K M; i?2Q +?9i h?B m
 ` m F?¬ h?B m >QM;- i?"i MQÈM;- ç"m ?O F?¬- +ÁM +| +?•M ;BÁ ?mM F?|B- +MM
 h?B m >QM; bªM tm`i K|M ` m F?¬- ç"m ?O F?¬- i?ÌB M`v M;QÌB h?B m >QM; Î # M
 +?ªv `ÁM; `ÁM;X GQm GQÆM; S?K H`K K¢+ i•M +?Q M;QÌB Î #B M i€B ç½ +| +?W
 [m M?" K M; iÈB M?"i i?ÌB b•m i? K ,M M;¼ M;m"v i`QM; #KM;- Hm¬M KB M; M|B,
 @ G½Q iB M #®B # M +?Q- p½M bBM? i? M F?¬M; /€K M?"MX

æ²M; ?QÆM; HmB iÈB- K M; +?9i ç†+ bªM [m M?¨- ç•v [mª i?¨i H¨ +?mv M ? i bS
S?K F?¬M; M; ?B M; î ;b- çB +MM; hW o, M h`QÌM; p¨Q T?ÁM; M;²B tm®M; X

hW o, M h`QÌM; KÎ`QÆM; K•v` - [mª M?B M H¨ K°i Qi ç†+ bªM h?B m >QM; - H'v i
.MM; HÁHY i? M MQÈM; i?`i` m F?¬ h?B m >QM; - +„i +?•M; BÁ ?mM F?|B` - H
?•K +€+? i?Ov #bM? h`çM; L; mv M >²M; - b m ç|`|i` +?ûM- b„+ M?Q ?´T?€+?- KI

*ª ? B ç m ?B m ç®B T?QÆM; F?¬M; çÆM i?m-M +?d H¨ pb ibM? ç²M; ?QÆM; - b
GQÆM; S?K # M KÎ HÌB i`QÈ+,

@ G½Q iB M #®B M, K ç| Î Kç+ T?O >² h´M; æ®+- ?B T +?QÎM; +?mv M +?®M; P
*?B i- / M? +?´M :B M; L K- b m ? B KQÆB M, K M?¨M p•M /½ ?ç+- ?¬K M v HçB H
[m•M- +?ŠM; H) H¨ +?Q i?Ä +?Q\

@ h-M iQÈM; [m•M imv +ÁM i` im´B- ç½ H¨ i?B M iY M; ?2 / M?- ?ÆM M[+kM; F?
+U+ F€H ?B M ç½B bo- M?QÌM; +ÆK b €Q K¨ ç½B H½Q T?m

hW o, M h`QÌM; +QÌB ? ?ª M|B- i` M K†i +| ?ÆB M|M; H MX

*€B ;b H ?B M ç½B bo- +€B ;b M?QÌM; +ÆK b €Q\ h-M G•K KÈB ;†T ;Đ i?B m +?9
i`QM; M; K+- b m HçB i?dM? i?QªM; ç2 /¼ ;¼B Gw h?ÌB h`•M +?•K +?Q H½Q ç-v
L; Qm æçB GU+ bmwi +?9i M[p†i bç+? #°`•m +O H½QX

h? M?QM; hW o, M h`QÌM; pšM K°i HÁM; K°i /ç çB i?2Q h-M G•K- #¨v KQm iQM? F
L m ç +?Q ç€K ççi [m M ?B M [mw iWM; çQ ` i`¼M; H +mM; FQM? KÌB hW o, M h
i•M +?Q #¼M ?¼- M?QM; HçB #` H½Q iW +?®B M; Q¨B +Y #B i çQÈ+ +?mv M M¨
K²KX

GQm GQÆM; S?K ;¨i ç-m K°i +€B- +kM; iU F?2M,

@ >¬K M v M; QÌB h?B m >QM; +?9M; i H¨K Kç+ i•M- KQÌB +| ? i +?QM H¨ ç„+ wX
F?2M- h`B m iB M bBM? +MM; ?¼+ bBM? Î +?¶ .QÆM; h´M; æ®+ +kM; çQÈ+ ;B Q
?QÈM; ?ÆM KQÌB pçM ççB [m•M ?¨M; M, K tm´i M?¨T i` M i`, K pçM- ç m T?ªB [m M

h?´v ç½ p¨Q ç - hW o, M h`QÌM; HB M +´i iB M; +QÌB ? ?ª,

@ GQm iB M bBM? - +?mv M F?€+ F?¬M; M|B- M?QM; M; QÆB H¨K aQ :B HQÆM; ?
F?¬M; M?„+ M?Î M; QÆB T?ªB ;B´m F„ [mv M b´ #ªQ K M? FB X¨^M; F?¬M; ç +?
.QÆM; h´M; æ®+- H9+ ´v v i?Q€B i?€+ ç~v i`€+? M?B K- M; QÆB T?ªB H¨K M; QÌB

@ h? M¨Q- E?•K a B i?¨i bU Km®M i` .QÆM; h´M; æ®+ b Q\

J„i +?m°i GQm GQÆM; S?K çªQ K´v pÁM; - +® w H¨K #° M?Q bÊ ?½B- i?´T ;B¼M; ?

@ LÆB FBM? bQ- H¨ h`QÆM; hQÈM; ;B +® w ç®B T?| .QÆM; h´M; æ®+ ? v H¨ /m
.QÆM; h´M; æ®+ +MM; h`QÆM; hQÈM; ;B `¨i H¨ iQÆM; ç„+- H½Q iB M #®B M|B
ç€M; X

>W ?W- M; QÆB F?¬M; #B i b®M; +? i- M; QÈ+ HçB Km®M KQB iBM iS+ iW KB M;
HçM? i`QM; HÁM; - +-K Hv`QÈm H M +?¨K`½B m®M; ,

@ GQm iB M bBM? ?ÄB +€B M¨v H¨K ;b\ *?9M; i H¨K Kç+ i•M +?Q M; QÌB i - +?Q
F?¬M; t2M p¨Q- ç M H9+ ç| +MM; H„K +?9M; i M°T [mv M b´ #ªQ K M? FB ` - +m®

Jç+ i•M F?¬M; T?ªB H¨ [m M HçB +?QM? i?S+ i`QM; M? K¬M- i`QM; # HQçB M; Q
aQ :B - #^M; ?[m- K¬M F?€+? +?d ;€M? p€+ i`€+? M?B K +| ?çMX :B®M; M?Q M,
M; K+ Q M- +kM; F?¬M; HB M [m M iÈB hW o, M h`QÌM; [m€ M?B mX G½Q +?d pB
/o M?B M / M? /U #` i´M i?QÆM; - Hw iQÎM; #` +?MM M?Ki HçB H¨ +?mv M F?€+X

GQm GQÆM; S?K HçB i²M i•K iQ F?€+- M; ?2 hW o, M h`QÌM; M?„+ iÈB [mv M b´ #ª
v H|2 H M p tªQ i`€- ;Bª M?Q FBM? ?½B,

@ *?mv M HB M [m M ç M +?ûM +ÆK p½M bBM?- FQM? tBM H½Q iB M bBM? +?Q çQÌM; +?m~M #`X

hW o,M h`QÌM; M?QÈM; K`v- +® w M!B pK €M ç†+ #B i M;?B K i`¼M; ,

@ - GQm iB M bBM? F?¬M; #B i çQÊ+- +?mv M M`v HB M [m M i`U+ iB T pÈB i K°i ç¢B €M ç-m M,K M vX æ¬ L;U aY- *'T aU h`mM; /•M; i`m +?QÆM; ç¢M ?†+ H #QÈK- h`QÆM; hQÈM; ;B iS+ ;B`M- ?¢ H M? T?ªB çB m i` F„ €M M`vX h`M; h?` i`QÎM; [m M +?ŠM; [m H` ç€M? iB M i`¢K- b m ç! +ÁM +! ç¢B ç°B M?•M K½ *~K u

@ L!B K°i +•m F?¬M; / M;?2- +?ûM +ÆK +O H½Q ?mvM? F?¬M; ;B[çQÊ+- M M i? FB ` ç•v- H½Q T?m b) tBM i? ;B9T M;QÆB i`QÊ+ K†i i ç¬M; ¬M;X h-M i`QÎM; [M M K†i S?“i- b) #ªQ çªK +?Q M;QÆB #bM? M p [m H` çQÊ+X

hW o,M h`QÌM; M!B p`B +•m H¢B M?“+ iÈB [mv M b´- GQm GQÆM; S?K +kM; F?¬M >` i•K F?¬M; +? i- F?¬M; iÈB i?ìB F?“+ +m®B +MM; H`K b Q v +?`m ;B Q ` [mv M +O KbM?\

@ *€B M`v- p½M bBM? pšM +ÁM +! +?9i #,M F?Q,M- FQM? tBM H½Q iB M bBM? i? GQm GQÆM; S?K iÄ ` H'T H H'T HYM; - €M? K„i H'T H!2X

hW o,M h`QÌM; i?'v M;¬M M;[ ç®B T?QÆM; 9T KÎ F?¬M; i?“i- çSM; H M +?“Ti v K i?Î /`B,

@ G½Q T?m H'v HÁM; i?“M? ç®B ç½B- GQm iB M bBM? H¢B ¬K /¢ M;?B M;ìX «B- HìB- GQm iB M bBM? ?½v iU HQ bM? çB i?¬BX

GQm GQÆM; S?K iÄ ` ? i bS+ €v M€v iB M hW o,M h`QÌM; ` M;Q`BX

G9+ hW o,M h`QÌM; `ìB çB K M; i?2Q `QÆM; K•v +O KbM?- #QÊ+ +?•M i”Ti M? ç `ÆB /`v- i?Q¢i M?bM O `k +9B ç-m- iU `? ? i bS+ i?“i p¼M;X

GQm GQÆM; S?K +QìB i?¬K i`QM; HÁM; , H½Q ;B` FB - +?Q `^M; +?d ? B # +•m H >W- +?Q /M H` H½Q ;B M M;Q M M?Q [m,- T?2M M`v +kM; T?ªB m®M; MQÊ+ `Y +

a-K GQm GQÆM; S?K ç!M; K¢M? +Y pB M H¢BX

u F?¬M; #B i hW o,M h`QÌM; +?mv M [m ;!+ iQÌM; i`QM; ? K H”Ti S+ çSM; H¢B- i v çB M F?¬M; M;WM; - K„i ;B` b v M?“T M? K p`Q ;B! T?9i M`v i`Î M M ? i bS+ idM? GQm GQÆM; S?K ¬B GQm GQÆM; S?K- M m i?S+ i?ìB K m K m ;B Q [mv M b´ iÈ F?¬M; M;QÆB ?½v iU +¬m T?9+ bM? çBX

GQm GQÆM; S?K i`îp M;²B i`QM; T?ÁM; H¢B M;?o M;ÊB K°i i`”M- +ªK i?’v imv `^ F?¬M; i? M`Q iBM ? i- M?QM; +kM; +! ;B€ i` i? K F?ªQ F?¬M; QiX L?’i H` p`Q H9 çB M!B +?Q ç¬M; ¬M; .QÆM; h`B m +MM; h`B m aQ h?¬M #B i- +kM; iB M H`K ?/ ?¬K [m ;B[ ? B # M #îB pb v F?¬M; +?`m ;B Q ` [mv M b´X

o T?¬M [mv M b´ FB - ç! +?QM? H` çÁM b€i i?O ç GQm GQÆM; S?K #ªQ p iQM? i v KbM? KÈB M iQ`M M?“i- F?¬M; i? çQ +?Q #’i +S M;QìB M`QX

amv M;?o +†M F) tQM;- GQm GQÆM; S?K KÎ +Y pB M çB i?¬M; iÈB h´M; æ®+ T?O ç½ ;B”i KbM? çSM; H¢BX

*?O M?•M E GB m h´M; æ®+ .QÆM; h`B m +MM; h´M; o,M •M h`B m aQ h?¬M ç M h`B m iW i`QÊ+ iÈB M v p®M ? i bS+ •K i`¬K- H9+ M`v Mûi K†i H° ` p`B T?¬M FBM +O h`B m aQ h?¬M H¢B +`M; •K i`¬K iÈB KS+ ç€M; bÊX

GQm GQÆM; S?K F?¬M; ?B m +?mv M M`v- H¢B +ÁM iQÆB +QìB iB M iÈB K’v #Q

@ æ¬M; ¬M;- h`B m iB M bBM?- ?¼+ bBM? +! +?mv M Km®M ibK ? B p` M!B +?mv h`QÌM; hW H½Q M?B ç M ibK ?¼+ bBM?

:B¼M; b`B H M; +O h`B m aQ h?¬M F m H M- +„i çSi HìB v,

@ L m +?9M; i ç M +?"K K°i #QÈ+ M[- ?¼ GQm M; QÆB b) ; B Q [mv M b' +?Q hW
GQm GQÆM; S?K +ª FBM? HmB p b m K°i #QÈ+- KB M +QĐM; +QÌB M|B,
@ h`B m- h`B m iB M bBM?- pb pb b Q M; QÆB M|B M?Q p"v\ *?ŠM; H) ?mvM? ç
b-m ç•m M?Q p"v b Q\
.QÆM; h`B m b b-K Mûi K†i- €M? K„i •K i`-K H¢M? H)Q M?bM +?^K +?^K GQm GQ
i?'v i`QM; HÁM; T?€i`ûi- F?-M; M|B K°i HÌBX
h`B m aQ h?-M iB M iÈB ; -M iWM; #QÈ+ iWM; #QÈ+ ,
@ hW H½Q M?B K M; i?2Q`QÆM; K•v iQ M?Q p"v iÈB ibK M; QÆB- H9+ iÈB i`QM
`QÆM; +?S +€B ; b\
@ E?-M; +| - F?-M; +| ; b- +?d H" +?9i h`¢M; L; mv M >²M; - ` m F?- - ç"m ?O F?- h?
GQm GQÆM; S?K i?"M? i?"i ç€T- ç°i M?B M #WM; idM? M; °- p¶ çMB ç€M? çûi,
@ «B +? Q F?-M; i®i- +?9M; i i`9M; F Hv ; B€M +O H½Q`²B5
æ9M; M?Q .QÆM; h`B m çQ +?Q h-M G•K / p"m; - ?2Q b[- ; B'm i?"i M?B m #¢+
HB M ?Q"m F ðiW F?-M; bBM? +|öX h-M G•K T?€B hW o, M h`QÌM; tm'i K½- /MM;
/MM; F Hv ; B€M i? v K"m ç'B ç"QX
>B M i¢B ç M; H" i?ÌB F?„+ K'm +?®i- ç'B H¢B H".QÆM; h`B m- h`B m aQ h?-M-
iÈB +?¶ GQm GQÆM; S?K K M; i?2Q K°i +€B`QÆM; +?S ç-v` m F?- - ç"m ?O F?-
GQÆM; S?K p" hW o, M h`QÌM; +?d M|B M?[M; HÌB p- #´ /Á tûi HŠM M? m\
L; ?B M; QÌB i`°K #9
a„+ K†i GQm GQÆM; S?K M?Q çQ ç€K,
@ "¼M ?¼H"K M?Q p"v H" +® w Hv ; B€M +?9M; i 5 hW H½Q M?B i?"i bU H" K M; iÈ
L; mv M >²M; - ç9M; `²B- i` M #`M pŠM +ÁMX æ-M; -M; - h`B m iB M bBM?- +€+ M
+?9M; - M?'i ç`M? TªB iBM iQÎM; ?¼+ bBM?5
.QÆM; h`B m K°i KU+ M; ?B K K†i- ?²B H•m b m +?Êi +QÌB H M,
@ GQm iB M bBM?- M; QÆB M|B t2K TªB i? M"Q KÈB +| i? H"K +?Q #ªM [m M iB
h`B m aQ h?-M +kM; H° p mv ?B T M|B,
@ Zmv M b' FB ? v H" GQm iB M bBM? ; B Q ` ç•v i`QÈ+ çB- M m F?-M; HĐ M?C
H'v çB
@ E?-M; +| - ?¼+ bBM? +kM; F?-M; +| ; ?B [mv M b' M"Q F?€+X
GQm GQÆM; S?K H„+ ç-mHB H` M?Q i`®M; #ÄB- i`QM; HÁM; p- +MM; Q€M ?"M

9RNX *?QÆM; 9RN, h-M G•K JB M; Zm¢

a m F?B aQ :B HQÆM; ?QÈM; H"K b' ; Bª M?'i ç`M? TªB ; B[ H¢B b' i?"i +?Q`B M
h`B m aQ h?-M +?d M|B bm-M; M?Q p"v #„i GQm GQÆM; S?K TªB ; B Q ` - M?Q p
v` ? v b Q\
@ æQÊ+- çQÊ+- çQÊ+5
.QÆM; h`B m M|B HB M # +?[çQÊ+- t M? K†i T?'i i v €Q #Ä çBX
h`B m aQ h?-M +QÌB ?,M; ?„+- +kM; [m v ç-m #QÈ+ çBX

L?bM i?-M b„+ +O #¼M ?¼- i`QM; HÁM; GQm GQÆM; S?K +?Êi +ªK i?'v H¢M? iQ
L?QM; #®M T?Q ç m H` i?•M #BM? h´M; æ®+ T?O M?bM +?^K +?^K p T?Q v- +Y
#` F?| +?†iX

hW o,M h`QÌM; /MM; F Hv ;B€M +?ÆB GQm GQÆM; S?K K°i p®- +Æ ?² H` ç²M; i?Ì
w T?-M HÈM M°B ;B€M- mM; /mM; M?`M M?½ M;²B Î [m€M i` m®M; i` M;?2 F +
i` M;QM- KMB i?ÆK M;`Q M;¢i- b¬B #®+ F?|BX

*| M;QÌB Î i` M i?B M çQÌM; i?b +| M;QÌB Î ç` M;K+X

L;¬ H½Q æ¢B +-K ç-m M°B ;B€M i?€K #€Q- F?´ F?¬M; i? iª- F M`Q;Bª i` M; i?`M
i` H•m +QB M?Q +| T?9+ im K´v FB TX L?[M; F ;Bª i` M; i?`M? #€M ?`M; `QM;- ,M
Î #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; +Æ ?² #` ;B|`ûi i?´B i?`M? #,M; +-M- iW ç-m ç M +?•M

JQÌB i€K i-M; ç` M;K+ i-M; b m M†M; ?ÆM i-M; i`QÈ+- M m M?Q ç€K i?O ?¢ #`
i v pšM +?d H` Î ç` M;K+- L;¬ H½Q æ¢B p` K°i i?O ?¢ F?€+ ;Bª i` M; i?`M? F?B m
ç` M;K+ i?S KQÌB i€KX

æ-m K†i #` h-M G•K ç´ MQÈ+ i` b¬B tm®M; çÄ #WM;- K†+ /M ç½ i?Q /-m i` T?ÄM
ç m `€i çQÈ+ # Q M?B mX :QÆM; K†i #` ;B| H¢M? i?´B +| +ªK ;B€+ M?Q F?¬M; T?
+?`m M`v F?¬M; FûK +€B +? i H` # QX

J½B ç M; -M i`Q h-M G•K KÈB +?`m çSM; /"v- i?QM; i?ª iW i` M H-m ? B çB tm®
L;Qm æ¢B GU+ H[M; i?[M; #Ä çB- F?¬M; #B i Km®M çB ç•mX

"¼M L;¬ H½Q æ¢B F?¬M; /€K +?"K i` - p°B p`M; i?2Q Î T?Q b mX

h-M G•K pW çB pW M?bM [m M? [m´i M?Q M;QÌB `ªM? `¶B p¬ bU çB /¢Q- /-M /-
o•M ?mv MX

"€i iU M? K¬M KÎ ?QÈM; L K- ? B # M i`€B T?ªB ç¢B K¬M K¶B # M +| K°i #S+ iQÌM
?bM? +?["€i- +?QM? H` iQÌM; +?["€i /MM; ç /€M i?€M? /K- /€M #®+ €QX

æ¢B JBM? i?B M iY H´v ç¢Q çS+ i?®M; i` i?B M ?¢- i`W i?€M; :B M; ç-m M,K p`
i?€M; ç m T?ªB i?¬M; [m ? B i?O ?mv M FBM? bQ æ¢B >QM; +MM; lv M "bM? # M
/•M +?9M; +ª MQÈ+- /€M p`Q iQÌM; +?[ "€i i`QÈ+ K¶B ?mv M M? X

h-M G•K iÄ p ?QM; T?´M t2K i?€M? /K K¶B i?€M; - +| ç¢Q F?mv M /•M +?9M; M M
i?B M M?B m- +| ç¢Q F?mv M F?¬M; M M M?`M +Q pB #´i i?B M- +| ç¢Q +ªM? +€Q
i†+ M?B m p¬ b®- iQ`M H` K°i Qi bBM? ?Q¢i i?QÌM; M;`v i?¬M; iK+ / ?B mX

L;Q`B ` +ÁM +| F?¬M; Qi ç¢Q M|B iÈB Q+? HÊB +O i`B m +?QM? KÈB- M|B L?'i
M;Q¢B M;¢+? M[- i?m çQ ç¢+ `m°M; ç´i çQÈ+ +?B ç m M°B /mM; ? i bS+ T?®B ?
KÈB- M?bM [m +| p F?¬M; ;B®M; M?Q /Q o¢M G`+? ç H`K- ;B¼M; çB m ;B®M; M

æ•v H` i?€M; :B M;- i` M iQÌM; +?["€i /€M ç¢Q i?€M? /K KÈB M?'i H` p`Q i?€M; J
i?S #ªv- h-M G•K ç¼+ iWM; +?[K°i, õ"®+ €Q /•M +?9M;- H9+ M`v ç M; H` KM æ¬M
T?ªB ç T?ÁM; ?Ä ?Q¢MXö

>„M +ÁM +?Q ç¼+ ? i +?[ð?Q¢Mö- iB M; i`®M; +?Êi p M; H M /²M /"T- +| M;QÌB ç
K¬MX

*?d M?bM i?'v K°i p` H½Q M?•M ;B [m-M €Q +k `€+? /šM i?2Q K°i M K ?`B #ªv i
;B"K +?•M F m Q M m´M; ,

@_m°M; ç´i +O i `ä ``M; H` ?B M i†M; +?Q oQÆM; i?-M iB M- i¢B b Q [m M T?C
M?"M +€Q i`¢M; - #ªQ i ç•v ç M J"i o•M i®+ €QX \*?Q /M H` .QÆM; h´M; æ®+ HÊB
i? +?B K H´v `m°M; ç´i M?` i ?B M i†M; +?Q oQÆM; i?-M iB M5

J´v i M M? /`+? M;?2 p`v i? HQÐB- w +O H½Q ç-m iY M`v `ä ``M; Km®M M|B E G
+?B K ç´i M?` H½Q- pK €M M`v +| i? K M; ` FB M Î J"i o•M çQÈ+ b Q\ *?Q h?¬B
KQÈM ; M #€Q +kM; F?¬M; /€K ç`T `m²B i` M ç-m .QÆM; h`B mX

h M M? /`+? + - K ç - m b m v M ; ? o K ° i + ? 9 i - i ? ' v H ½ Q ç - m i Y M " v b „ + K † i ç 2 M F ` i ; •
F m H ; B ® M ; M ? Q K ° i H ½ Q ; B " ; • M - # M [m v i ç ` M ? ç ~ v ç Q p È B H ½ Q ,
@ G ½ Q M ? • M ; B - H ½ Q ? ¼ ; b \ h ? Ä B H ½ Q - ` m ° M ; ç ' i M ? " H ½ Q Î M Æ B M " Q \
@ h ? ¼ * ? m - K ¼ B M ; Q Ì B + k M ; ; ¼ B i * ? m H ½ Q > " K
G ½ Q ç - m i Y H ¢ B F m H M ,
@ L ; Q Æ B ? Ä B ` m ° M ; ç ' i M ? " i Q - ç Q Æ M ; M ? B M H " Î E * ? • m - p ® M i ç B i È B M ? K -
¼ M ? ¼ M | B E G B m h ' M ; æ ® + F ? B T ? O Î J " i o • M - # ^ Q H ½ Q ? € M i È B + € Q Î + ? ¶ M
+ ? € m i ` B i È B ç • v - ¬ B ç B ç Q Ì M ; i ? " i H " p ' i p ^ X L " v - + € + M ; Q Æ B M ? " M ç Æ M + € Q i `
b) # Ä ` i € K K Q Æ B ç ^ M ; i b K K ° i i B M b B M ? p B i ? ° X
L ? /`+? + Q Ì B ? „ + ? „ + - + ? Ê i M ; ? B K K † i ,
@ « B - + ? m v M M " v + k M ; + ? d + | i ? i ? Q Æ M ; K " F ? ¬ M ; ; B 9 T ç Q Ê + ; b - H ½ Q Î E * ? •
` m ° M ; ç ' i H ½ Q + k M ; Î E * ? • m - + ? m v M M " v + k M ; + ? d + | i ? ç M M ? K ¬ M E * ? • m i
h ' M ; æ ® + T ? O K Î Î J " i o • M + ? 9 M ; i . Q Æ M ; h ' M ; æ ® + F ? B T ? O Î Z m € M ? * ? • m T ? O
+ | K m ® M ç B i È B ç | i ® + € Q F ? ¬ M ; \
G • K * Q ? m v M + Æ ? ^ Î + U + L K æ ¢ B J B M ? - ç Q Æ M ; M ? B M * ? m H ½ Q > " K F ? ¬ M ; i
" „ + + ? ¢ v i È B ç | i ® + € Q X
@ * ? m v M M " v X
* ? m H ½ Q > " K [m " i + Q Ì M ; K ' T K € v K ¬ B - F ? ¬ M ; M | B ` ç Q Ê + H Ì B M " Q X
E * ? • m M | B . Q Æ M ; h ' M ; æ ® + F ? B T ? O Î J " i o • M - + ? 9 M ; i F ? ¬ M ; [m ^ M ç Q Ê + - H ½ Q
o • M ? m v M M | B ç • v + ? d H " + ? ¶ . Q Æ M ; h ' M ; æ ® + F ? B T ? O - + ? m v M ` m ° M ; ç ' i + O H
M M i ` Î p E * ? • m i ® + € Q X
h m v ` ^ M ; i Q M ? * ? m H ½ Q > " K [m " i + Q Ì M ; - M ? Q M ; / M b Q + ? d H " K ° i M ; Q Ì B / • M [m
M ? [M ; M ? K ¬ M M " v ç M ; + ? m v M # | M ; [m H ¢ B X * ? d + ^ K i ? ' v M ? K ¬ M E * ? • m M
? m v M M ? + k M ; M | B + | ç ¢ Q H w - M ? Q M ; / • M + ? 9 M ; i ? ' T + ' # û ? ¼ M ; + | ` m ° M ; ç ' i #
ç • v \
* ? m H ½ Q > " K ` p ç € M ; i ? Q Æ M ; M ? b M # ¼ M M ? /`+? - M ? Q M ; # ¼ M M ? /`+? + ? Š M
? „ + ? „ + X " ¼ M ? ¼ + k M ; F ? ¬ M ; ? ç ^ M ; i b M ? p È B M ? [M ; ç B m / • M - M ; m / • M M " v i ® +
h B i i ` Ì B H ¢ M ? H) Q / Š M i ? 2 Q + ? € m H † M H ° B ç Q Ì M ; t i È B ç • v - * ? m H ½ Q > " K i Q " M ;
h ? M ? Q M ; ? B M i ¢ B M ; ? 2 M | B J " i o • M + k M ; F ? ¬ M ; M ? " M + € Q i ` ¢ M ; - + ? 9 i # ' i # b M
M ; Q Ì B ` i ¢ B + ? ¶ X
@ : B ; B - ; B ; B
æ S # û i ` B ` b S + F û Q F û Q - M ? Q M ; b S + M | v m È i - H " K b Q F û Q ç Q Ê + - # ` p ' T M ; ½
G 9 + M " v * ? m H ½ Q > " K K È B T ? € i ; B € + F ? € + i ? Q Ì M ; - p ° B p " M ; ç Ð + ? € m K b M ? / " v - F
? ½ B ; B " i M ^ v K b M ? ,
@ « B + ? Q - * ~ m æ ^ M M ; Q Æ B # ` + ^ K ` ^ B b Q - p b b Q i ` € M M | M ; M ? Q p " v \
G ½ Q M ? b M F „ H ¢ B + ? € m K b M ? - b „ + K † i ç Ä # W M ; - K „ i F ? û T ? Ì - i B M ? i ? - M K Æ K " M
` i F ? ¬ M ; ' M X
* ? m H ½ Q > " K i ? Š M i ? Ì - ; ' T ç M ç ° H B M i B T # ¢ i i B K b M ? ,
@ G ½ Q ; B " F B - p b b Q F ? ¬ M ; # B i T ? • M M † M ; M ? - i ` Ì B H ¢ M ? M ? Q p " v / Š M i ? 2 Q
ç Q Ê + ; B | ` û i \
" ¼ M M ? /`+? i ? ' v p " v # M M | B # ` # M ? ? ½ v K m ç B i b K i ? - v i ? m ® + - Î + ? ¶ M " v i ? M
@ E ? ¬ M ; + | i B M

*?m H½Q >"K +9B ç-mX

@ E?¬M; +| iB M i?b iÈB >m .•M /QÊ+ +K+5

"¼M M? /`+? F?¬M; +?`m #Ä iB M- +?d çB K +?Q H½Q K°i +QM çQÌM; +kM; F?¬M

h`B m JBM? +| ? i?®M; iW i?B M t½ ?°B iQÆM; ç®B ?Q`M i?B M- T?ÁM; /`+? +| >
+¬ M?B- +¬ H½Q +| hW h pB M- i`W` ibM? ?m®M; i?B M i B ç†+ #B i içQ i?`M?
M?[M; +Æ +`m M`v #bM? i?ÌB +kM; +| i? T?€i ?mv i€+ /KM; X

*?m H½Q >"K ?ÄB p` i`Q >m .•M /QÊ+ +K+- Km®M ¬K i¬M M?B +?çv çB- #¶M; M?

@ «B +? Q F?¬M; i®i- *®+ ççB T?m >m .•M /QÊ+ +K+ M, K i`QÊ+ çB h K >"i?, K i?
L; mv M hB m KÈB +| i? i`Î p - KÈB pW `²B i ; ä +Y /QÊ+ +K+- +Y pšM +ÁM ç M;

@ o`v o`v T?ªB H`K b Q #•v ; BÌ\

*?m H½Q >"K ; 'T ç M ç° i v `mM `mM- M?bM +?€m KbM? ; Á K€ çÄ #WM; - i`€M +`M
; B`K +?•M HB H` - HçB ?®B ?"M F?¬M; M M , KçM? - i`ÌB HçM? M?Q i? K M; i?2C
M?B K T?QM; ?`MX

h-M G•K i?'v p"v F?¬M; +?`m çQÊ+- çB iÈB t2K i?Y,

@ G½Q M?•M ; B - K†+ /M # M? i? +?€m H½Q M; mv M†M; - M?QM; +?d +¬M F`T i
M; çBX >mvM? ç i ç•v H` i?¬v i?m®+ ç M iW T?Q L K- M m M?Q F?¬M; M; çB ?½

*?m H½Q >"K M; ~M; ç-m H M- i?'v H` K'v F?€+? M?•M F?¬M; [m2M #B i M; Q`B çQ
KbM? p`Q i`QM; HÁM; X L?QM; tQ v +?mv M i•K MB K- +ªK i?'v ? B ¬M; +?€m KbM
F?€+ +ÁM +| i? H`K ; b çQÊ+- # M /Q /U ; "i ç-m K°i +€BX

@ h M K`T- #®+ i?m®+

h-M G•K ç`v GK+ oB M \*?Q ` X

" M? T?QM; ?`M +ªK KçQ M`v M m H` i` +QM T?€i i€+ p`Q iB i i`ÌB HçM? H)Q M?C
KçM; X L?QM; M m F`T i?ÌB i` HB m- HçB F?¬M; T?ªB H` # M? M†M; ; bX

GK+ oB M *?Q iÄ ` iU iBM,

@ " M? M`v i +?[ i` / M?Q i`Î #`M i v- H½Q L; Qm- +?9M; i i`U+ iB T ç2K ?`B iY

L; Qm æçB GU+ ; "i ç-m K°i +€B- #`M i v iQ M?Q [mç i H€ #² +?°T ` K°i i`ªQ- M? M
+MM; h-M G•K #QÊ+ çB M?Q # v ç M iB K i?m®+X

h?'v M?[M; M; QÌB M`v çB K m M?Q p"v- \*?m H½Q >"K +Æ ?² +?Q H` ; †T T?ªB K K
iB K i?m®+ KÈB v M HÁM; X

@ >®i +?Q i i? M; [m +?B çB

GK+ K`T `i +| M„K +?„+ M!B +?Q M; QÌB H`K /QÊ+ çB K- bÊ v ?®i b B # M ç¼+ T?C

@ Zm +?B # iB M- i?QÊ+ /QÊ+ # iB M- ; WM; # iB M- ççB iªQ KQÌB ? B KB M; -

h-M G•K i?'v *?m H½Q >"K , M K†+ +k`€+? - çS i` +„M +?†i ?`K ` , M; - bmv çQ€M
çQÌM; F?¬M; +| , M i?S ; b- +?Q M M çS i` ?`M F?Q M?`T i? - pb p"v b m F?B i M

@ L'm tQM; - HçB i? K p`Q +?ûM i?m®+ K°i HçM; ?²M; çQÌM; - H`K 'K i?•M i? +?Q

hB K i?m®+ +| bÆM HÁ bB m- +?d +?®+ H€i b m +?ûM i?m®+ M'm tQM; - ?ÆB M; m

" M? +O çS i` ; ¼B \*~m æªM M`v +| M, K T?¬M H` /Q ; B! `ûi +ªK KçQ- M, K T?¬M +
çB çQÌM; +U+ F?`ç!B F?€i K` ` X a m F?B m®M; i? M; [m +?B iQ€i K² ?¬B- ?²M; C
iBM? i?¬M H`T iS +i®i ?ÆM F?¬M; Qi- pW KÍ K„i i?'v #¼M h-M G•K t Hç +| ?ÆB

@ :B ; B - +?9M; i ç M; Î ç•m p"v- M?[M; i?9+ i?9+ + + M`v H` B\

h?9+ i?9+ + + \

h-M G•K b[M; b\ K°i +?9i- M?bM €M? K„i +O *~m æªM KÈB ?B m çQÊ+, L;Qm æ¢B
 K" T K¢T- ? B M;Q\B M"v H" i?9+ i?9+- /mv +?d +\ h-M G•K H" #¢+? /B M i?Q bBM1
 "®B T?"M M?Q p"v i?"i H"
 GK+ K" T Î# M +¢M? bmwi +?9i M[+Q\B `KM; `,M;X
 *~m æªM i?Q€i F?ÄB M;mv ?B K- H9+ M"v h-M G•K KÈB iW iW ?ÄB *?m H½Q >"K-
 *?m H½Q >"K H" M;Q\B E *?•m- +QM i` B +? i- +QM /•m i€B ;B€- +ÁM H¢B H½Q p
 iU HšM M? mX
 æ` T?QÆM; +\ o,M >QÆM; K¬M i`mv M ;B€Q- F?¬M; Qi M;Q\B ç m iBM iQÎM;- *?r
 ;B€Q i?´B T?²M;- i?Q\B; tmv M [m H¢B +kM; iBM- M\B H" /•M; ?B M i`B bªM H"
 Km®M +¬m T?9+ +?Q *~m æªM # M K M; M,K Kšm `m°M; ç'i i`QM; M?" i†M; +?Q oQ
 K¬M- +ÁM KbM? i`Î i?"M? çB M ?° +O o,M >QÆM; K¬MX "i [m€ Î ç` T?QÆM; +\ i
 i?m - +kM; F?¬M; +\ ;b HÈM H„K- ;¬M M?Q õç¬m ?B M ö #bM? i?Q\B;X
 B M;Î ç` T?QÆM; ?B M +?Q o,M >QÆM; K¬M F?¬M; Qi `m°M; ç'i- i`i +ª H¢B ç M ;
 .QÆM; h`B m- *?m H½Q >"K F?¬M; T?K+- M\B i H" FQM? T?KM; oQÆM; i?¬M iE
 .QÆM; h`B m\ >ÆM M[ oQÆM; i?¬M iB M +?d H'v ? B i?"M? ç` i¬- #ÎB pb ;BªK
 i?m - i +kM; F?¬M; i?m i?B i- .QÆM; ;B çÁB i?m #®M i?"M? ç` i¬- +\ M\B Hw ?
 Jm®M ibK æ¢B bQ ?mvM? i`mv M ;B€Q o,M >QÆM; K¬M ?ÄB K°i +?9i- F i [mª æ¢
 M;Q\B F?€+ ç m F?mv M *?m H½Q M?šM M?`M K°i +?9iX h? M?QM; H½Q F?¬M
 +kM; /šM i?2Q +?€m KbM? i`QÊ+ ? i ç M E *?•m- b m ç M J"i o•M i® +€QX
 h-M G•K ;"i ç¬m K°i +€B- +?mv M .QÆM; h`B m +QÐM; çQ¢i `m°M; ç'i [m•M /•M ?
 pK €M h`¬M JBM? >"QX h Q M;° +O *?m H½Q >"K M?Q p"v +kM; F?¬M; +\ ;b F€ [
 HKv iÈB o,M >QÆM; K¬M- +\ H) H" ç¢Q ;B€Q ç` T?QÆM; pÆ pûi iB M i`B- ?®B H°
 @ G½Q M?•M ;B - H½Q ?½v i`Î p - .QÆM; h`M; æ®+ >W ?W- bÊ `¬M; F?¬M; ;B½v
 ç'i +O H½Q +kM; b) çQÊ+ i`ª H¢B
 h-M G•K i`'M M *?m H½Q >"K- H¢B çQ +?Q H½Q M,K HQÊM; #¢+- #ªQ H½Q p" *~m
 p`B M;"v- +?Î F?ÄB # M? `²B p H¢B M?"X
 *?m H½Q >"K M?"M #¢+- i?B M •M p¢M i¢ h-M G•KX
 @ *QM #` M\ - i M ?¼ .QÆM; M"v i`M ?¢B /•M +?9M; M?Q p"v- +ÁM H" M;Q\B b Q\
 h-M G•K +® w HÈM iB M; K„M;X
 L?[M; i?€K #€Q M°B ;B€M tmM; [m M? ;B€K i?` ?„M- +\ F?¬M; Qi M;Q\B +kM; H" t
 F?´- M;?2 p"v HB M +9B ç¬m- +\ p `i ?´i? MX
 L;Q\B M"v i?"i H" ;? iÎK5 L;¬ H½Q æ¢B +kM; F?¬M; #B i?®B +ªB- iÄ ` ;B" M /[T
 h-M G•K H¢B M\B,
 @ h`B i€+ M;?B i +ÁM +\ i? i`€M? çQÊ+- iU KbM? i€+ M;?B i F?¬M; i? i`€M?-
 M?Q p"v bÈK Km°M ;b +kM; #` i`B ç€M? M;k H¬BX
 oW /Si H\B- +?Êi i` M çQ\B; +\ M;Q\B F m H M,
 @ E?¬M; i®i- h`M; æ®+ T?O #®+ +?€v `²B5
 h`B ÆB5 L;¬ H½Q æ¢B ç M; /U Î +?•M iQ\B; H" T iS+ M;½ b\B; tQ`B- +MM; +€+
 M;Q\B H`K /QÊ+ çB K ç²M; HQ¢i p¢M T?¬M FBM? M;¢+ M?bM h-M G•K, +?šM; H)
 Í iB m pB M aQ :B HQÆM; ?QÈM; GQm GQÆM; S?K- HY +?€v ?WM; ?U+ # v H M
 pm®i ?Q`M? ?`M? M; M; M;QÊ+- iB M; ;B\ pM pM t2M HšM iB M; ;¶ +?€v M´ H®T
 ? i bS+ `ä `¬M;X

9kyX *?QÆM; 9ky, >Ä h?Ov o` h

>B M i¢B ¢ M; H`i?€M; :B M;- ¢` F?m J`i o•M î pMM; #B M ¢B T?Q „+ FBM? bQ
`^M; ¢SM; +€+? MÆB T?€i ?Ä t K`v i`QÊM; M?QM; bS+ M|M; M;¼M HY T?€i`
E?|B ¢2M i?dM? i?QªM; #` ;B|i?`B # v` M;Q`B F?B M „i M?[M; #BM? bo +Sm ?Ä
T?Q b mX

@ .QÆM; h`B m ?¢ i?O i?“i H` i`M ¢°+

hW o,M h`QÌM; pm®i`•m / ?ÆB +| p ¢°M; /mM;- H~K #~K M|B,

@ GQm GQÆM; S?K +´ ?O K` +? i- +kM; K°i T?–M H` pb H½Q ¢–m iY F?Q+? #€+ H
"€L?•M- "€L?•M pb i K` +? iX

h–M G•K H¢B +QÌB F?“M? F?¢+?,

@ *? i`i i®i- F?–M; TªB H` +?9M; i F?–M; +?Q v +Æ ?°B- H9+ `v ;B Q` [mv
+?mv M ;b b Q\ GQm GQÆM; S?K H¢B +SM; ¢–m M?Q p`v- ?W ?W- v iU +?m®+ H
hW iB M bBM? +?S\

h–M i`QÌM; [m M +?9M; i +kM; H` ?¢M; M;QÌB HÁM; /¢ ¢°+ €+5

L°B #° T?2 .QÆM; h`B m p[M; +?“+ M?Q iQÌM; ¢²M; p€+? b„i- h–M G•K p– F Fªi?
F Hv ;B€M F?Q+? #€+ +?QM? H` Km®M +?Q .QÆM; h`B m- h`B m aQ h?–M +MM;
?“M KÊB +| i? H`K M;Q –M; ¢„+ HÊBX

L m M?Q M|B +| +€B ;b` M;Q`B w HB m- ¢| +?QM? H` .QÆM; h`B m +MM; h`B m a
i?O i`M ¢°+- F?–M; M;ì`^M; hW o,M h`QÌM; KÊB pW iB M ?“M? F Hv ;B€M `ìB ¢B
S?K ¢½ /`v H M ?Ä ?Q¢M M;9i i`ìBX

“i [m€ ¢®B pÈB h–M G•K- ¢B m i` ?bM? bU p®M +?QM? H` bî i`QÌM;- .QÆM; h`B
K°i F?B +?| ;`T M?ªv iQÌM; /MM; ¢ M +?B m ;B i M;QÌB /B i F?~m M`v- [mª i?“i p
Km®MX

“i F€ ?“M? ¢°M; +® ;„M; +?2 ;B`m T?¢K i°B M`Q- +kM; b) +mM; +`T +`M; M?B m ¢
i` T?€ €MX

h–M G•K i`M ¢–v iU iBM M?bM HY +?€v- M;¼M HY TªM +?B m i`QM; i`ÁM; K„i
K„i b„+ #ûM /QÌM; M?Q ¢½ tmv M i?`m M;¼M HY +MM; F?|B /`v ¢†+- /Á tûi +?•M i

hW o,M h`QÌM; +kM; F?–M; TªB i?B M M K iQM M[ ;b- +?ŠM; [m H` H`K M;QÌB
M;?o ¢ M KÊB pW `²B GQm GQÆM; S?K +ÁM +MM; KbM? +?m®+ +?ûM +?mv M i`
i`QM; #B M HY - +?Q M M KÊB #MB M;MB +ªK F?€BX

>B M i¢B i`î H¢B pK €M- H½Q H`T iS+ T?`M +?`M iBM? i?–M- •K i?–K [m M b€i E
h`M; o,M •M h`B m aQ h?–M ¢SM; î# M FB X

h^M; hdM? L;– h`QÆM; hB m .QÆM; #B i ¢QÊ+ h`M; æ®+ T?O tªv` ?Ä ?Q¢M- H
a B +?¢v iÈB- .QÆM; h`B m ¢ M; T?KM; #²B ? B M;QÌB #¼M ?¼M |B +?mv M- ;Bª
HÁM;- ¬K ¢–m M|B,

@ h^M; h?` G M;- h`QÆM; +¬M; +¬M;- ¢•v i?“i H` i B # v p¢ ;B|– H½Q T?m i?•M K
î J`i o•M MÆK MÈT HQ bÊ F?–M; /€K +| +?9i HQÌB #B M;- +?ŠM; #B i i¢B b Q H¢B
M¢M HY i?B m M?Q p`vX

h^M; hdM? L;– +MM; h`QÆM; hB m .QÆM; F?–M; #B i ¢–m ¢m–B- +kM; F?–M; #B
? v F?–M;- # M /MM; HìB M OB v p`B +•mX

h?Q+? E Zm M; +kM; iW /`+? [m€M +?¢v iÈB- +?d ?mv h?Q+? EBK +MM; K'v i M
o` æ¢B aQ€B M"v #B m ?B M ? i bS+ iQ+? +U+ î i`QÊ+ K†i h'M; æ®+- i?"K +?Q i
i`QÊ+ M?'iX

h•K i`¢M; h`B m aQ h?–M +U+ i®i- M;?B M `M; M;?B M HÊB M?bM HY +?€v #WM
?°B- M;?2 .QÆM; h`B m M|B M?Q i? HB M M`M? M¼i M|B,

@ æ¬M; ¬M; - i?2Q ?¼+ bBM? i?'v imv `^M; i`"M HY M"v HÈM i?"i- M?QM; +?d ¢®
GQm iB M bBM? H•M + "M h'M; æ®+ T?O- +kM; F?¬M; +| i'M i?'i; b [m€ HÈMX >Æ
`U+ - # M /QÊB +?QM? H" ¢¢B ¢` - i?2Q M?Q [m iQÊM; +?QM? H" i?QÊM; Gv ?¢ E
M;?o ðZm M; KBM? H¶B H¢+- MQÆM; ¢²M; HQ¢B ¢ i?,M; iB M- ?"m H T?QM; T?
KBM? ¢S+ð- +| H) F?¬M; # Q H•m b m ¢¬M; ¬M; b) i?,M; i?B MX

> ? - .QÆM; h`B m +Q|B F? M K°i i`"M- H¢B +® w M|B,

@ >v p¼M; h`B m iB M bBM? +?9+ H"M? SM; M;?B K- +?d F?¬M; #B i GQm iB M bB
HÁM; H½Q T?m pšM ? i bS+ #'i MX

@ E?¬M; T?ªB p"v5

hW o,M h`QÌM; +Q|B F? M? F?€+? ¢B iÈB- H„+ ¢–m i?î /"B M|B,

@ h`B m iB M bBM? imv ?¼+ EBM? .`+? H¢B F?¬M; M;?B M +Sm b•m t X oB M M
H" /'m ?B m +O Gv >Ä - M?QM; /QÊB HY H¢B F?¬M; TªB H" ¢¢B ¢` - K" H" MQÊ
Zmª i?"i M?Q p"v- h^M; hdM? L;¬- h`QÆM; hB m .QÆM; ;BQÆM; K„i M?bM- i`QM
M?B m imv i- #` HY ¢®i ¢ m i M i?"M? MQÊ+- H¢B +| #BM? bo iQÊB MQÊ+ +Sm
M /QÊB `ä`"M; H" K°i ¢–K H–vX

hW o,M h`QÌM; +® w /WM; K°i +?9i- H9+ M"v KÈB + m K"v M|B,

@ *?Q M M ¢•v H" [m iQÊM; i?QÊM; Gv ?¢ E?ªK- >Ä h?Ov o`h - +| M;?o ðHY [
F?¬M; ;B Q M? m- K¼B +?mv M #'i HÊB- +| i„+ i`îöX .QÆM; h'M; æ®+- h`B m iB
#`- +~M i?"M +QB +?WM; `ÆB p"Q F?®M +ªM?X

h?|B M"v M"v M; Q|B i +| K'v T?–M MY iBM MY M; î ¢®B pÈB EBM? .`+? •K /QÆM;
M?Q p"v- b„+ K†i +O .QÆM; h`B m H"TiS+ i`î M M ? i bS+ F?| +QB- h`B m aQ h?
F?¬M; i bK ¢QÊ+ H|B ;BªB i?Q+? TªM #€+ hW o,M h`QÌM;X

h^M; hdM? L;¬ [m M b€i i`"M HY - M?Q +| ¢B m bmv M;?oX

•K K°i iB M; - M|+ T?ÁM; #` ¢®i b" T- +ª T?ÁM; +kM; b" T tm®M;X

h^M; hdM? L;¬- h`QÆM; hB m .QÆM; ¢ m +?2 K†i HmB p T?Q b m ? B #QÊ+X

"KB KM imM; # v #®M T?Q - h?Q+? E Zm M; - h?Q+? EBK i`Q #KB #€K ¢–v ¢–m +?
HY - +ÁM iQ+? +U+ ?ÆM #BM? bo h'M; æ®+ T?O- +?B M #`Q ¢½+k i` M M; Q|B H
¢2M K'v H¶X

@ h?Q+? aQ€B- F?¬M; +–M m'M; T?Q bS+ HU+

h–M G•K F?¬M; M?`M ¢QÊ+ H M iB M; - FûQ h?Q+? E Zm M; HmB p T?Q b m K'v

@ G½Q + T?Q bS+ /"T HY î MÆB M"v- M|B F?¬M; +?WM; M; Q|B M"Q ¢| +ÁM i`¬M

@ æ•m +| - ¢•m +| - E?•K a B æ¢B H½Q ;B M|B ¢M

h?Q+? E Zm M; +9B ¢–m i?"i i?'T- ?B M i`QÌM; #'i F E GB m h'M; æ®+ .QÆM; h
h^M; hdM? L;¬ ? v H" +?QÎM; L K L? *~K u o h–M G•K- H½Q F?¬M; Km®M ¢„+ i°B
æ€M; i?QÆM; +?Q h?Q+? æ¢B aQ€B F?ª FQM?5

h`B m aQ h?–M M;?2 h–M G•K M|B pÈB ;B¼M; ¢B m +? ;B m- K„i QM; pÁ p) HB + H
M?bM M?bM h–M G•K- +Q|B ?,M; ?„+ i?–K M?O, i`"M HY M"v ¢®i +?Q +ª M; Q|B H

i`Q #KB- +?Q /M H` +| [mv M b' FB +kM; F?¬M; +ÁM K M? ;B'v- +ÁM M|B H½Q iY
+| i? ibK çQÊ+ +?SM; +Ê b Q\

hB m pB M GQm GQÆM; S?K Î #^M; ;¶- b m HQM; H¢B H` F?Q +Ä F?¬ /`M? +?Q M
K°i + M? ;BÌ KÈB /"T i„i çQÊ+X

>Q†+ +| i? M|B M;¼M HY ç½ ç®i +?€v ? i i' i +^a- b m ç| KÈB +?`m i„iX

E?¬M; M?[M; iB m pB M GQm GQÆM; S?K +?€v i?`M? ç'i #^M; - K'v ;B M T?ÁM; H
;†T i B QÆM; - i?"i K v H` çQÊ+ +Sm F`T i?ìB- i? HY F?¬M; +| iB M i? K K°i #QÊ

E?¬M; #B i imM; iQ+? GQm GQÆM; S?K- i' i +^a K¼B M; QìB i¢B i`QìM; ç m [m M i
pB M ? v F?¬M; - # M M?' + +?•M iB M p`Q # M i`QM; X

@ *?"K ç½5

h-M G•K çQ i v M; ,M H¢B- F?¬M; + -M bmv M; ?o M|B ,

@ h`W h^M; h?` G M; - .QÆM; h'M; æ®+ - h`QÆM; +¬M; +¬M; +MM; M; QìB +O #^aM
M?' i Hm"i F?¬M; +?Q T?ûT çB p`Q- ç i`€M? T?€ ?Q ?B M i`QìM; 5

h`B m aQ h?¬M H` M; QìB i?S M?' i M?^av /UM; H M T?^aM ç®B- ;B¼M; b`B H M; F?|

@ .U p`Q +€B ;b T?<sup>a</sup>B M; ?2 HìB M; QÆB\ æ•v H` h'M; æ®+ T?O ç¬M; ¬M; 5

.QÆM; h`B m +kM; Km®M iQÆM; i`Ê- F?¬M; M; ì h^M; hdM? L; ¬M; ?B K K†i- H¢M?

@ E?•K a B T?€ €M- h`B m iB M bBM? F?¬M; M M #m¬M; HìB t^M; #°v +<sup>a</sup>M i`Î H` ?
.QÆM; h`B m- h`B m aQ h?¬M ;B"i M^av KbM?- i?'v h^M; hdM? L; ¬F?¬M; ;B®M; M|B
H¢BX

@ h-M iQÈM; [m•M- M; QÆB +S pB +i?ŠM; i v T?€ €M- #^aM [m M iBM iQîM; #^aM H½
h^M; hdM? L; ¬M?bM p T?Q h-M G•K +?„T i v K°i +€B- i`QM; i?¬M b„+ iQ€i` K°i
;B€+X

æ•v +kM; H` M?ì i€+ /KM; +O T?QM; i?Q K` h`QÆM; hY >mv M M; Kv i¢QX

h^M; hdM? L; ¬H` M?•M p"i MÁM; +®i +O :B M; G,M; ç<sup>a</sup>M; - ç bQ h?O S?K h`QÆM;
h?` G M; HB M ç€M? iÈB MÆB ç|- [m<sup>a</sup> i?"i H` K°i pB M æ¢B iQÈM; iB M T?QM; /Q

L m hQÈM; ;B [m•M ç½ M|B bÈK +| ;B Q T?| ç®B pÈB h-M G•K- *?QM? E?•K a B h
#½B #Ä p` i`Q +?QM? +O KbM?- ? i HÁM; ? i /¢ T?®B ?ÉT pÈB h-M G•KX

>m®M; +?B h^M; hdM? L; ¬H, M H°M [m M i`QìM; ç½ H•m- H` M,M; i?¬M çQÊ+ i`QM;
a B T?€ €M- h'M; æ®+ T?O ç°i M?B M M' B H M ?Ä ?Q¢M- #^aM i?•M +?mv M M`v +
M; ì ç®B pÈB .QÆM; h`B m- h`B m aQ h?¬MX

h-M G•K ?B m çQÊ+ +,M /Q- +kM; M?bM h^M; hdM? L; ¬+?„T i v K°i +€B- #'i +?'T
+ÁM K°i KbM? t¬M; p`Q i`QÊ+X

"ÎB pb GQm GQÆM; S?K i?Q+? i?QîM; i?S+ +^aM? imv i- i`QM; b•M iQ+? i`[`i M?
KÈB pW `²B +Sm ?Ä iQÈB MQÈ+- MQÈ+ i` M K†i ç'i b•m ç M K„i +€+?•M- i` M K
M?B m K^aM? ;¶ +?Q +?€v ? i- +| +^a i¢T p"i +MM; #KB #†K- /Æ #~M F?¬M; +?`m M

L?B i ç° M|M; `U+ HQm H¢B i`QM; F?¬M; i`mM; b m i`"M ?Ä ?Q¢M H`K +?Q i?•M
;B`v #QÊ+ i` M K†i ç'i bKM; MQÈ+- +?•M +O ?„M M; •K i`QM; MQÈ+ M|M; X

h`QÆM; hB m .QÆM; M„K H¶ KkB- +| ?ÆB F?¬M; iB M? M; mv M H°B MQÈ+ iB M p`
pûM p¢i [m M T?K+ H M- F?¬M; +?9i /Q /U H°B MQÈ+ p`Q i`QM; +U+ F€ M? M? M?
/°v /¢M H½Q Hmv MX

>Ä ?Q¢M pW `²B K M; i?2Q F?|B /°v ç†+ ?Q`M? ?`M? M; M; M; QÊ+ Î +?¶ M`v- i
pšM +ÁM /°m p i HY +?€vX GQÐB HY #` ;B| i?'B #¢i BM /°m M€K ç2M M?Q ;BQÆ

K°i #S+ i` M? i`QÌM; T?€B i`Wm iQÊM; +O çÌB b mX "i [m€ KkB M; YB KMB F?ûi
G•K ç•v H` K°i ?B M i`QÌM; T?¢K i°BX

h^M; hdM? L; ¬- h`QÆM; hB m .QÆM; +kM; M; YB i?'v KMB H` H¢- M?QM; /M b Q #
M`v t2M HŠM i`QM; KMB F?|B /`v ç†+ p` KMB ; ¶ +?€v F?ûi +`M; i? K F?| +| i? T?•

@ æ•v ç•v H` KMB +QM #` M| ; b p`v\

h`QÆM; hB m .QÆM; + m K`v,

@ :B®M; M?Q KMB i?`i +?QM; #` F?ûiX

*€M? KkB h-M G•K T?"T T?²M; - ` bS+ ?Qi K¢M?- T?•M #B i KMB F?ûi [m2M i?m°

@ *?Q p` M; YB çQÊ+ KMB F?ûi HQ¢B M`v +kM; F?¬M; T?ªB H` i?`i +?QM; F?ûi; b +
ç®M; ç´ M€i b) ibK çQÊ+ i?B i? +?€v `KBX

æ•v H` KMB F?ûi ç†+ i`QM; +O T`Qi2BM +?€v- M|B +?QM? t€+ H` KMB i?•M i? +
p¬ +MM; [m2M i?m°+ KMB M`v- ?„M +Æ ?²i`, K T?-M i`, K t€+ ç`M? i`QM; i`"M ?Ä ?
+?€v ç2MX

h^M; hdM? L; ¬ M; ?2 p`v i?-M b„+ F?) #B M- b„+ K†i h`QÆM; hB m .QÆM; H`TiS+

@ J +O i ¬B- GQm aQ :B ÎT?Q /QÈB i?"i b Q\ E?¬M; çQÊ+ F?¬M; çQÊ+- M?" i

L; ?o ç M KÈB pW `²B M; YB i?'v +?QM? H` KMB i?B i? +?€v- h`QÆM; hB m .QÆM;
H`TiS+ M¬M KY X

@ h^M; h?` G M; i? M`Q\

h-M G•K M?bM h^M; hdM? L; ¬ K°i +?9iX

@ E?¬M; b Q ç•m

h^M; hdM? L; ¬ +QÌB F?Q€i F?Q€i i v,

@ G9+ #ªM [m M /šM /„i ç¢B [m•M iB m /B i æ¬ *?QÎM; J M- +kM; iWM; +?SM; FB

h-M G•K ; "i ç-m K°i +€B- M?bM K†i ç'i H-v H°B- pšv pšv i v pÈB ç€K i?•M #BM?
#¼M ?¼iB M p`Q +?¶ T?ÁM; ®+ /¼M / T ç'i ç€ pKMx

a m F?QªM; i?ÌB ;B M i`M K°i MûM M? M; - ç€K *~K u >B m 8v F m H M,

@ h`QÎM; [m M- [mªM?B M T?Q /QÈB +| K°i +¶ i?B i? +?€v F?ûi5

h?B i? M^K M; ?B M; ¬K ç-m ; ®B +Q `9i- HY +?€v H`K +?Q iQ`M i?•M F?¬M; +ÁM
i?'v K°i K`m ç2M F`i- # M M; Q`B i?•M i? ç½ ?Q`M iQ`M i?`M? i? MX

o`i`Q ç¬B K„i i?B i? H` ? B H¶ ç2M M?Q KU+- KB M; ?€iQ M?Q ç M; F m H MX h
M?K+ #` M?B i ç° ç®i M|M; M M +Q H¢B- ?ÆM M[#ÎB pb ç¬B K¬B i?Q€i MQÊ+ ?û
#B i FBM? F?OM; X :B[M?[M; +Æ [m M i´ +?S+ +?€v i?`M? i? M H° ` ? B ?`K`,
Km®M +„M M; QÌB F?€+- ?"M F?¬M; çQÊ+ Mm®i +?YM; ?²M T?€+? M; QÌB b®M; p`C

*?Q /M H` Q M ?²M /QÈB l´M; hY i?`M? MÆB ç` M; K+- 2 `^M; +kM; F?¬M; ç€M; b
M`vX

h^M; hdM? L; ¬ + m K`v- H9+ v #bM? HQ¢M M; QÌB "†+ iWM; i?'v [m M9B i?•v #B M
M?bM i?'v +¶ i?B i? +?€v M`v i`QM; HÁM; pšM ;B®M; M?Q #` +€B ;b M; ,M +?"M- #

.QÆM; h`B m i?'v #° /€M; i?B i? ;? `ÊM M?Q p`v- iU M?B M +| i"i; B"i KbM?- K v
M`v +kM; F?¬M; i`€M? F?ÄB #B M b„+ K†iX

.mv +?d +| h-M G•K F?¬M; Mû F?¬M; i`€M?- +¬K +•v +¬M ; ¶ iÈB F? m i?B i? FB
i?QÌM; - i?-M i?€B +?mv M +?9i?"K +?Q F?¬M; +? M? H +? pÈB H9+ i?QÎM; i?S+

æ®B pÈB T?€T v- K¶B K°i +¶ i?B i? #` ?¢B ç m H` K°i i€+ T?~K i°B T?¢K ç€M; ç

h^M; hdM? L;¬ Î # M +¢M? M?bM i?'v FBM? ?½B p¬ +MM;- i`QM; HÁM; i?-K M?O
i?-Mö- ç¼+ çB ç¼+ H¢B +•m M"v F?¬M; #B i# Q M?B m H-MX
L?bM H¢B h-M G•K- €M? K„i h^M; hdM? L;¬ iQ€i` p #°B T?K+ i`QÊ+ ç| +?Q iWM
M|B- HÁM; + M çªK M?Q p"v [mª i?"i +ÁM ?ÆM b„i ç€X
G9+ h-M G•K T?€ €M- iW i`QÊ+ ç M ;BÌ F?¬M; #` M;Q¢B p"i H`K ç°M;- ?„M ç M;/
KÊB pW H"i çQÊ+ K°i MY +?Êi M;?2 b m HQM; h`QÆM; hB m .QÆM; M|B,
@ h-M i`QÎM; [m M- M?"i F?¬M; bÊ- +MM; H„K +kM; +?d H` K°i +¶ i?B i? ç½ +?
i? +„M M?"i çQÊ+ b Q\
h`QÆM; +¬M; +¬M; pW M|B pW iW # M M;Q`B çB p`Q- +® w M|B +?mv M HÈM iB
E?¬M; M;?o iÈB KÊB pW iB M p`Q ç½ M?bM i?'v h-M G•K H"i MY # M i?B i? H¢B
p`i`Q K„i ç M; M?bM p T?Q v- ç¬B K¬B +?€v iB m H°` ?"K`,M; i`„M; ? mX
*¢+? +¢+? +¢+?
> B ?"K`,M; h`QÆM; hB m .QÆM; p p`Q M? m H" T+ "T- i?•M i? K K M?kM H" T iS
QÊi bkM;X h?Q+? E Zm M; i?'v p"v # M çÐ v` # M M;Q`B pB M- #'K L?•M h`mM;
+?Q vX
@ h`ìB ÆB- ç| H` M;Q`B ? v [m, p"v\
h`QÆM; hB m .QÆM; pšM +ÁM ?²M #'i T?K i? X

9kRX *?QÆM; 9kR, h?mv i S?K+ h^M; hdM? L;¬

L|B H` M;Q`B- `ä `M; H` F?¬M; +ÁM b®M;- M|B H` [m,- +?ŠM; [m +?d H` K°i +¶
Zm M; F?| tY p¬ +MM;- +kM; K v iQM? H½Q F?ûQ HûQ ç~v çQ - i?Q€M; ç°M; HBM
@ J¢i iQÈM; FB M i?S+ i?B M + "M- h`QÆM; +¬M; +¬M; M|B H` M;Q`B +?QM? H` M
G½Q h?Q+? M"v i?"i H` h^M; hdM? L;¬ F?¬M; M?`M çQÊ+ #"i +Q`B H M- i•K i`¢M
i?B i? +? i +?€v ç½ iB m i M ?ÆM T?•M MY - +kM; ç`M? i?-M M?bM F„i?B i? - +
@ N - h-M iQÈM; [m•M M;QÆB t2K- K†+ /M GQm GQÆM; S?K p|+ M;Q`B M?Ä i?'T
HÈM ?ÆM +?| # Q M?B m- +?ŠM; H) H` iB m ?"B iY M"Q +? i +?€v\
Zmª i?"i- GQm GQÆM; S?K imv `M; HMM i?'T M?QM; +kM; +| +?WM; #®M i?QÈ
M?QM; +¶ i?B i? +Q `9i i` M K†i ç'i M?bM /€M; /'T [mª i?"i [m€ M?ÄX *?Q /M H`
M;„M ?ÆM GQm GQÆM; S?K F?B +ÁM b®M; +?WM; # i'+X
.QÆM; h`B m M?'i i?`B b„+ K†i ç¢B #B M- +kM; #„i ç-m M;?B i?-M M;?B [m,- Hm
M;?B K i?BX
G-M M"v h-M G•K +kM; F?¬M; M;„M +ªM- +?d +Q`B ?QT K„i M?bM .QÆM; h`B mX
J°i i M L;¼ h€+ çB p`Q- /MM; i?QÊ+ / çQ ç¢+ +€+ #° T?"M i?B i? - b m ç| H M iB
@ L;Q`B +? i H` M K- i?•M /"B #®M i?QÊ+ #®M i'+ +| i?W UK°i i?QÊ+ `QÐBV
.WM; K°i +?9i- .QÆM; h`B m #` /¼ bÊ ç M T?QÆM; i'+ ç¢B HQ¢M,
@ a Q F?¬M; E?¬M; TªB H` GQm aQ :B \ æ•v H` M;Q`B T?QÆM; M"Q\
h^M; hdM? L;¬ +kM; + m K"v- •K i?-K M;?o M;ÊB +?ŠM; H) +¶ i?B i? M"v H¢B H`
@ a Q ?ª- pb b Q .QÆM; h'M; æ®+ +S bÊ M;Q`B +? i F?¬M; TªB H` GQm aQ :B \

h-M G•K +| p ?SM; i?9 M?bM .QÆM; h`B m- €M? K„i b„+ #ûM M?Q ç Q ç•K p`Q KA
 @ s2K ` .QÆM; h`M; æ®+ `i bÊ GQm aQ :B +ÁM b®M; i` M çÌB5
 .QÆM; h`B m HmB K°i #QÊ+- KB M +QÐM; ç`M? i`K i•K i?-M- M; Q`B K¢M? i`QM;
 @ GQm iB M bBM? +MM; #ªM [m M i•M +?O iQÆM; ç„+- #ªM [m M +?d KQM; v i`QÌ
 iQÈM; [m•M F?-M; M M H'v #KM; iB m M?•M çQ HÁM; [m•M iYX
 h-M G•K +QÌB F?`M? F?¢+? ? B iB M;- €M? K„i H¢B HQÈi [m K°i HQÊi i` M M; QÌ
 mM; /mM; çB K i oM? M|B,
 @ L; QÌB b m F?B +? i #` HB i?Ä ç®i +?€v- +?B m /`B i?•M i? b) `9i M; „M- M?Ä
 +ÁM b®M; i?•M /`B #®M i?QÊ+ #ªv i'+- #B M i?`M? HQ¢B i?B i? +? i +?€v M?Q p
 i?QÊ+ #®M i'+X
 h?B i? i?`M? i? M M; ?B K i`¼M;- #ÎB pb #`HY ç®i i`QM; i?ìB ;B M /`B pÈB M?B
 i`QM; +Æ i? +?ªv MQÊ+ ` - ?| i?`M? i? M- F?B M +?Q i`¼M; HQÊM; i?B i? ;BªK
 G•K ç½ iWM; i?'v i?B i? +?€v i?`M? i? M `9i M; „M ?ÆM H9+ +ÁM b®M; #®M i'+ i
 GQm GQÆM; S?K b m F?B +? i `9i M; „M # i' +H` +?mv M ? i bS+ #bM? i?QÌM; X
 @ h?b ` H` M?Q p`v- h`M; K¶ i?K ;B€Q
 h`M; hdM? L; ¬ M?bM p T?Q h-M G•K +?„T i v K°i +€B- i?`M? F?`M M|B,
 @ E?`M; hY M|B i`QM; # M; QÌB ç²M; ?`M?- M?'i ç`M? +| K°i M; QÌB H` i?-v KbM?-
 S?M
 .QÆM; h`B m #B i çQÊ+ +?B m + Q `9i M; „M H` ?B M iQÊM; #bM? i?QÌM; F?B i?B
 K°i ?ÆB i?`i /`B M? M?äK- /MM; i v €Q H m [m K² ?-B i` M i`€M- ;B¼M; çB m H¢
 @ L m i?`i H` GQm GQÆM; S?K iB M bBM?- #ªM [m M +QB M?Q K'i çB K°i +€M?
 M?m F?Q- ç€M; iB + i?¼ K M? M; „M M; OB
 h-M G•K #om K¬B iÄ p F?BM? i?QÌM;- i`QM; HÁM; i?-K M|B, G½Q ;B M i t+- i t
 F?B M`Q\
 h`M; hdM? L; ¬ H¢B T?€i ?B M p'M ç - +?d i?B i? M|B,
 @ h-M iQÈM; [m•M- M; QÆB t2K iQ i? i?B i? M`v- iS +?B ;`T H¢B- +?•M +Æ ?² +
 M; QÌB #` i`|B +? i +?€v\
 G-M M`v .QÆM; h`B m H¢B F?-M; FBM? M; ¢+- +QÌB ?,M; ?„+ K'v iB M;- iU ?² `i
 L; ¼ h€+ ç M; M; ?B K i?B M; ?2 p`v Km®M M|B +€B ;b- H¢B F?-M; /€KX
 h-M G•K +QÌB F?Q+? H v- +| HìB ;b +S M|B çWM; M; ¢BX
 @ hB m M?•M +ª ; M #~K E?•K a B æ¢B H½Q ;B - M; QÌB i T?`K H` #` +? i +?€v- K
 H¢B M?Q p`v- +kM; F?-M; Hv F€
 L; ¼ h€+ i?`M? i?`i ç€TX
 L?QM; h`M; hdM? L; ¬ +ÁM Km®M #B i `ä M; ¼M M; m²M- # M i`mv p'M,
 @ h¢B b Q M?Q p`v\
 L; ¼ h€+ € F?`m F?-M; i`ª HìB çQÊ+- v M; ?B K i?B ?ÆB +| +?9i FBM? M; ?B K- M?
 M; mv M M?•M +?mv M M`vX
 h-M G•K +QÌB H M- ;BªB i?Q+? i? v v,
 @ æ•v H` #„T i?`i #`HY ç®i +Q `9i H¢B- +?Q M M iQ`M #° i?B i? ;`T H¢B M?Q p`v
 / MQÈM; h•M *QÆM; ? v +?Q - H9+ MQÈM; +?QM? H` M?Q p`v- M m F?-M; /MM; ;
 b) +Q `9i H¢B i?`M? K°i F?®BX

æQÆM; M?B M +ÁM +| M;mv M Hw b•m ?ÆM M[K" i¢K i?lB h-M G•K F?-M; +| +€
G9+ iQ" M i?•M i?B i? #` ç®i +?€v i?"M? i? M- #„T i?`i ;†T M?B i ç° " +Q `9i H¢B-
M;QlB +Æ +Q M?B m ?ÆM +Æ /m¶B- +Æ +Q H¢B K¢M? ?ÆM +Æ /m¶B K°i +?9i- +?
+?€v i?"M? i? M b) +| ?bM? ;'T F?9+X *ª +¶ i?B i? b) +| ?bM? /€M; M?Q i`QM; i`¢
i?O- i?m"i M;[T?€T v +?mv M M;?B T ;¼B H" iQ i? ç€M? M? mX
h^M; hdM? L;¬ M;?2 HlB +O h-M G•K- v ç½ i?'v / MQÈM; h•M *QÆM;- [mª i?"i H"
*?d #'i [m€ #•v ;Bì [m M b€i i?B i? M€K ç2M H¢B M;?o ç M / MQÈM; h•M *QÆM;-
i?'v #m²M M¬M- •K i?-K bmv M;?o çlB M"v +kM; b) F?-M; ,M / MQÈM; h•M *QÆM
G-M i`QÈ+ h-M G•K T?€ ?ÄM; ?SM; i?9 ,M | + ?2Q +O lv M "bM? >Q" M; >mv M G
"BM? #° h^M; h?` G M; i? F?-M; ,M / MQÈM; h•M *QÆM;- #ªM H½M? T?€ ?Q¢B M
F?€+ +O h-M i`QlM; [m M +?9M; i [mª i?"i H" M?'i çŠM;X
@ h M K"T- iÈB T?B M ç 5
h-M G•K ;•M +` ;¼B ` # M M;Q"BX
hW H9+ M;?2 MlB pB M +O GQm aQ :B +?€v- i M K"T p®M pšM ? v HªB M?ªB i`Q
M?B m- M?QM; `®i +K+ +kM; F?-M; i? i`€M? F?ÄBX >B M i¢B M;?2 h-M G•K ;½
+¬M; +K K M; iW ?"M? /BM? E?•K a B iÈB- pW H~K #~K pW çB p"Q pB M,
@ h +kM; #B i +?mv M M"v H" F?-M; i`€M? F?ÄB- h-M + i?"i H" +?B m +® K®B H
hmv `^M; KB M; MlB M?Q p"v- M?QM; ç°M; i€+ i M K"T pšM F?-M; M;WM; M;?d- i
i`•m ` - H'v ` çO +€+ HQ¢B +¬M; +K #`v i?"i +?dM? i X
L;¼ h€+ ç` T?QÆM; FB p®M M;?2 h-M G•K MlB +?mv M +kM; #B i;†T ç¢B ?"M? ;
M?Q p"v +¬M; #°B T?K+ F?-M; i?¬B- i?S+ i?lB M;Q M M;Q½M HmB ` M;Q"BX
h-M G•K ç½ bÈK +| i?€B ç° #bM? i?QlM; ç®B pÈB iY i?B- i M K"T +kM; H" M?•M p
/¬v- ; M HÈM i"v i`lB- ç2Q # Q i v iÆ HK ç†+ +? - H"TiS+ H"i i?B i? M^K M; M;-
ç€M? #KB i? M # M M;Q"Bi?B i? - i`QM; KB M; +ÁM MlB H~K #~K,
@ GQm GQÆM; S?K GQm H½Q ?mvM?- i p" M;QÆB FB Ti`QÈ+ F?-M; Q€M- FB T
M?Q p"v Km®M +„M M;QlB i b Q\ J" T;B iQ" M i?•M i?`i #ûQ- +?Q /M H" M;QÆB
+?Q +?„+ +| i? +„M çQÈ+ K°i KB M; M"Q- #Ä K°M; çB i?¬B

9kkX *?QÆM; 9kk, hBM hS+ hY oQM;

h^M; hdM? L;¬ î # M +¢M? M;?2 p"v /î F?|+ /î +QlB- MlB pÈB h-M G•K,
@ h-M iQÈM; [m•M i?"i ç9M; H" /QÈB i v iQÈM; K¢M? F?-M; +| #BM? ? MX
@ h M K"T- +?È +| MlB ?QÆm MlB pQÈM5
h-M G•K iW b m ç€ K°i +QÈ+ p"Q M;QlB i M K"TX
h`9M; K°i +QÈ+ M"v- i M K"T H"TiS+ +?9B M?OB p T?Q i`QÈ+- +?d +ÁM FûK K°i
+?€v ç2MX
h M K"T #` /¼ ç M iQ€i K² ?¬B H¢M? iQ" M i?•M- [m v ç-m H¢B ðl Q€Mö M?bM h-M
@ h-M + - ?mvM? +?d ;BÄB +?¼+ ;? Q ç X
GK+ oB M *?Q çB i?2Q h-M G•K ? B M,K [m - i?O T?€T +kM; ç½ i?"M? i?K+ ?ÆM
+?®+ ç½ [mûi b¢+? #KB i`Q i? M # M M;Q"Bi?B i? - H"TiS+ H°` K'v p i`€+? /"
b•m p"Q i`QM; #„Ti?`i- K" K°i p i î #KM; `i`°M; ç½ H"K H°` M;k i¢M; # M i`QM;

@ *?ŠM; H) H" #` M; QİB /MM; ç Q ç•K +? i- b m ç! KÈB ç®i i?B /B i iQ+? \
 h^M; hdM? L; ¬ /Si HİB- /MM; /Q [m M; F?|2 K„i M?bM .QÆM; h`B m K°i +?9iX
 .QÆM; h`B m +kM; K ?Q†+ F?¬M; ?B m- M?bM p i i?QÆM; b[M; bİX
 h-M G•K +kM; F?¬M; M; çB +?Q #¼M ?¼ #B i +?9i FB M i?S+ v ?¼+ T?´ i?¬M;;
 @ æ| +kM; F?¬M; T?ªB p i ç Q- K" H" H9+ M; ¼M HY i?B m +?€v- ?ÆB MQÈ+ i`QM;
 +?Q +Q`9i F`+? HB i /šM iÈB MSi` X h^M; h?` G M; - /
 @ . MQÈM; h•M *QÆM; T?ªB F?¬M; \5
 h^M; hdM? L; ¬ /Î F?|+ /Î +QİB F?Q€i F?Q€i i v- w #ªQ h-M G•K F?¬M; +-M MİB iB
 +| p ?QM; T?'M ?ÄB,
 @ o"v p b b Q h-M iQÈM; [m•M #B i çQÈ+ ç•v +?„+ +?„M H" p i MSi /Q HY ç®i- K" i
 @ JİB t2K i`QM; M"v
 h-M G•K /MM; K°i i? M? i?ûT KÄM; KÎ`°M; KB M; p i i?QÆM; ` - KİB h^M; hdM? L
 JB M; p i i?QÆM; #` ç Q ç•K +?ûK b) i`ÆM M?ÆM- K" p i i?QÆM; /Q HY ç®i MSi
 i?`i #®+ ?ÆB MQÈ+ çB- ç° +Q`9i F?¬M; ç m M? mX *?Q M M p i i?QÆM; b-M bME
 HÈT / p"Q i`QM; iÈB #„T i?`i b) ?B M` ?bM? #"+ i? M; X
 a m F?B; BªB i?Q+?- h^M; hdM? L; ¬ H"TiS+ HB M ?B m`ä- v +U+ F€FBM? M; ç+ M
 aU M"v +?ŠM; H) ç¼+ çQÈ+ i?B M i?Q; b ç! i`QM; ;B'+ K°M; - #^M; F?¬M; p b b Q +
 M?Q +| i? i?'m i`B i m KBM? \
 .QÆM; h`B m #„i ç-m +ªK i?'v F?¬M; ´M- i`QÈ+ ç•v v +ªK i?'v H"K +?mv M M"v`i
 içB /QÈB €M? K„i b„+ #ûM M?Q çB M +O h-M G•K- /QİM; M?Q +kM; F?¬M; T?ªB H
 M"Q +ªX
 > B çB K [m M i`¼M; M?'i i`QM; [m€ i`bM? çB m i` T?€ €M, t€+ ç`M? i?•M T?"M M
 +€B +? iX
 h-M G•K i?'v i M K" T F?¬M; iB M i?B i`B M i`QM; iB m pB M F?„T MÆB bkM; MQ
 H M? +?Q i?•M #BM? K M; iÈB K°i +€B +?, M bç+?- ç†i i?B i? H M ç!- F?B M; ` M
 tm®M; X
 æ€M; i?QÆM; h`QÆM; hB m .QÆM; ? B H-M M¬M KY - i`QM; /ç /`v M¬M ? i +?d +
 # M M; Q`B M; ?d M; ÆBX E?¬M; M; İ`^M; h-M G•K HçB H M? +?Q i?•M #BM? K M; i
 +?Q €M? K„i v b[M; bİ H-M M[X
 @ L?`i M?`i T?ªB çB iB m iB M- h^M; h?` G M; - h-M i`QİM; [m M- H€i M[;†T H
 a„+ K†i h`QÆM; hB m .QÆM; i`„M; # +?- p°B p`M; #Ä çBX
 JÈB pW`²B h`B m aQ h?¬M K°i KU+ #` h-M G•K M; ,M i`Î F?¬M; p`Q çQÈ+ pB M-
 h-M G•K MİB +ÁM T?ªB i` +?SM; i?•M T?"M M; QİB +? i +MM; M; mv M M?•M +€B -
 @ L; QİB +? i İ i`QM; pB M GQm aQ :B - +?B m /`B i?•M i? ç½ F?ÈT- +?ŠM; H) +
 M; QİB M¼ H" +? i +?€v- +?9M; i [m€`ä`M; - +?ŠM; H) h-M E?•K a B +ÁM +?Q H
 LİB tQM; - h`B m aQ h?¬M iU +?Q H" ç„+ w- +ÁM +`i ;B¼M; b`B H M; +QİB F? M ?
 h-M G•K MY M; `v F?¬M; MİB HİB M"Q- MY +QİB MY F?¬M; M?bM +?^K +?^K h`B
 M?bM ?²B H•m F?B M +?Q v p¬ +MM; bÉ ?½B- +m®B +MM; KÈB +?"K`½B MİB,
 @ B MİB i?B i? i bK çQÈ+ i`QM; ?Ä ?QçM M?'i ç`M? H" +? i +?€v- #B i ç•m H" b
 o T?¬M i?•M T?"M M; QİB M"v- pšM M M t€+ M?"M H" ?ÆM- M m F?¬M; +?Q /M H"
 .QÆM; h`M; æ®+ +kM; F?¬M; i`€M? çQÈ+ i?'T i?ÄK i`QM; HÁM; X

.QÆM; h`B m +MM; h`B m aQ h? -M #` h-M G•K M|B F?€v- +| +•m M|B +| i"i ;B"i K
F? -M; çQÊ+ iU M?B M- M;QÊM; M;MM; +QÌB F? M- +kM; F? -M; ibK çQÊ+ HÌB ;b`
J†+ /M T?•M iQ+? pK €M +MM; +?B m + Q M;QÌB +? i ;B®M; v M?Q GQm GQÆM; S
i`bM? T?€ €M iW i`QÊ+ iÈB M v Hm -M Hm -M +~M i?"M i?B i i?U+- +| p"i +?SM; i
Hm"M ;B€M iB T- #'i F i? M"Q +kM; T?ªB i` ` +?SM; i?U+ KÈB +| i? iBM çQÊ+X
h`M; hdM? L; - M?bM i?B i? F?) + m K"v,
@ *?ŠM; M?[M; M;k [m M ç½ ?Q ?¢B- +?Q /M # M M;Q"Bi?•M +| M®i`m²B ç2M- p
` - H"K b Q M;?B K +?SM; i?B i? M"v +| ç9M; H" GQm GQÆM; S?K ? v F? -M; \
*| `i M?B m #B M T?€T M;?B K +?SM;X
L m M?Q H"i`QÊ+ FB - h-M G•K +| Qi M?'i #ªv i€K #B M T?€T M;?B K +?SM; i?B
i` ?² bÆ ` ,M; M;QÌB +? i- H'v i' +?S+ b•m i`QM; +Æ i? +?Q +?€v iÈB ç M;?B K
i¢B ? „M F? -M; i? M"Q +| çQÊ+ ?² bÆ ` ,M; HQm i`[+?mv M M;?B T- +~M; F? -M; -
i? M"Q i` çQÊ+ i?•M T?"M M;QÌB +? i ç•v\
h-M G•K +| #B M T?€T çÆM ;BªM ?ÆM i? -M; KBM? ?ÆMX
@ h M K" T- K' #KM; i?B i? ` - M;?B K +?SM; M°B /mM; i`QM; /¢ /"vX
h-M G•K H"TiS+ ` H M?X
"ªM H½M? K' #KM;- GK+ oB M *?Q iW M?Ä M?bM +? ;B i?2Q +kM; ç½ [m2M`²B-
+~M; i? K i?"M? i?¢Q- H"TiS+ im•M H M? /MM; / Q K' #KM; iY i?B ` - `¢+? /¢ /"v
G9+ K M; i?B i? ` - M;QÌB ; M M?Ä K°i +?9i ç½ #Ä +?¢v i?"i t - i, M?Q h`QÆM; h
Zm M;- h?Q+? EBK ç½ i?'v M?B m +ªM? ;B i M;QÌB +?ªv K€m i` M +?B Mi`QÌM; /o
i?'v +ªM? GK+ K" T;BªB T?šm /¢ /"v ` FB K i` i?S+ ,M # Mi`QM;- +kM; F? -M; M
iîKX
h-M G•K p" i?O ?¢ +O ? „M iQ" M H" M?•M p"i ?mM; €+ ; M HÈM i"v i`ÌBX
h M K" T M?bM K°i +?9i- H"TiS+ HÈM iB M; #€Q +€Q,
@ h-M + - M°B /mM; /¢ /"v i?B i? +| ` m F? - ç"m ?O F? - iQ" M H" M^K i`QM; /¢ /"
@ Zmª M?B M H" GQm GQÆM; S?K
hW o,M h`QÌM; ;"i ç-m K°i +€B,
@ G½Q ç-m iY KÌB v ,M ` m F? - h?B m >QM;- ç"m ?O F? - M?[M; i?S M"v î J"i o•M
h-M G•K F? -M; +?d +| t€+ M?"M i?•M T?"M M;QÌB +? i- +ÁM #B i çQÊ+ i?ÌB ;B M
.` +? iB m ?| +O +QM M;QÌB b) ?Á i M i?S+ ,M- /¢ /"v p" `m°i +Q #|T b) p"M +?m
/QÈB- K" ? B +Æ M,M; iB m ?| M"v b m F?B M;QÌB i +? i çB +kM; b) H"TiS+ /WM
ç° iB m ?| i?S+ ,M i`QM; /¢ /"v p" ibM? ?m®M; iB M p"Q `m°i- +| i? T?€M çQ€M i?
+€+? #[+ÆK +m®B +MM; +O F ç| # Q H•mX
E i ?ÊT im' B i€+ p" ibM? ?m®M; i?•M i? GQm GQÆM; S?K- +?S+ M,M; iB m ?| +
M^K î i`bM? ç° i? -M; i?QÌM;X L m M?Q i`QM; /¢ /"v T?€i ?B M +ÆK ?¢i- ` m +MM
ç®B ?Q" M +?dM?- +?d +| K°i Qi i?S+ ,MiB M p"Q ?"M? i€ i`"M; UçQ¢M ç-m`m°i M
t€+ ç`M? b m F?B ,MiW K°i ç M ? B + M? ;BÌ i?b M; ° ?¢BX
L m M?Q i?S+ ,MiB m ?| i?"M? /¢M; M?k- ç½ iB M p"Q `m°i ;B"- i?"K +?Q /¢ /"v i`
i? M?"M ç`M? i?ÌB ;B MiY pQM; p"Q F?QªM; b m #[,M +m®B iW #®M ç M b€m +
J` b m F?B GK+ oB M \*?Q Kî /¢ /"v i?B i? ` +?d i?'v i?S+ ,M i`QM; ç| +ÁM ? i bS
?| i?"M? i`¢M; i?€B M?k- # Mi`QM; ?"M? i€ i`"M; F? -M; +| i?S+ ,M- p"v +| i? M
F?B ,M tQM; +?WM; MY + M? ;BÌX

hQM?` b m F?B hW o,M h`QÌM; +ÆK MQÈ+ tQM; +€Q iW`ìB çB- ç M F?B M;¬B pF
;B M +€+? M? m +?WM; MY + M? ;Bì- M?Q p"v +| i? F i Hm"M GQm GQÆM; S?K i
F?B HY +?€vX

h-M G•K F tQM; M?[M; HìB M"v- h^M; hdM? L;¬- h?Q+? E Zm M; M;?2 ? i bS+ +?
+MM; h`B m aQ h?-M M; Q`B K†i t2K i?QÌM; - i`QM; HÁM; HçB i?-K bBM?` b Ê ?½E
T?€ €M HÊB ?çB M?Q i? - ? B M; QìB M?bM M? m- i`QM; €M? K„i +| +?9i bÊ b iX

@ L m ç9M; H" +? i p`Q F?Q^M; i`QÈ+ b m F?B HY +?€v- p"v +| i? F i Hm"M i?"
F?¬M; \

h^M; hdM? L;¬ iÄ` F?B K i®M ?ÄBX

h-M G•K +QìB +QìB,

@ æ½ +| i?B i? Î +?¶ M"v- +?9M; i ?½v ç +?Q M| iU M|B +?mv M- M|B +?Q +?9M;
æ +?Q i?B i? M|B +?mv M\

hmv`^M; ?B M içB H" # M M; "v- M?QM; ;B| ", + i?´B`ûi HçM? F?B M +?Q B M'v iQ
i? +? i +?€v M"v ç2M F`i iW ç-m iÊB +?•M- ?€ ?®+ KB M; ç2M M; ÁK- p¬ +MM; FE
M?`M çQÈ+ iBK ç" T i?bM? i?`+?X

P€M MB K i`QÈ+ F?B H•K +?mM; +O M; QìB #` ?çB /QÌM; M?Q ç M; T?QM; +'K i`
+| i? T?€ pÐ M; ,M +€+? ;B[•K /QÆM; - H„M; i B M; ?2 #¼M ?¼ i® +€QX

>„M` H M? GK+ K" T ;B^B T?šm H²M; M;U + i?B i? ` - M?´i i?ìB #m²M; T?´B +MM;

" M i`QM; F?Q [m^M M; QìB +? i i`"M ç-v i`Q i? M K"m ç2M- ç•v H" +?SM; +S`i`
b®M; X J" T?´B #` bQM; T?²M; i M pÐ- H°` ?B M iQÈM; # M? Hw #ÄM; çQìM; ?¬ ?
p`Q F?Q i? M?B i ç° + Q- çQ iÊB F?Q [m^M #` i?QÆM; i`MX

æ M ç•v i?•M T?"M M; QìB +? i- M; mv M M?•M +€B +? i- i?ìB ;B M iY pQM; ç m ç½
€M HçB çQÈ+ iB M i? K K°i #QÈ+ KBM? t€+, b m F?B GQm GQÆM; S?K +MM; hW o
MY + M? ;Bì- Î# M i`QM; T?ÁM; iB m pB M- #îB pb ?Ä i B K" +? i +?€vX

o®M .QÆM; h`B m +MM; h`B m aQ h?-M iQîM; `^M; h-M G•K b) M|B` HìB ;b ç| ? i
M; ?2 ç M ç| +kM; i?Î T?"Q M? M?äK- t2K` iB M i`B M +?mv M M"v pšM +ÁM M^K
#¼M ?¼X

h`B m aQ h?-M +QìB HçM? K°i i`"M,

@ > ? ? - i?2Q M?Q HìB h-M E?•K a B i'i +^ ç m H" +?mv M B B +kM; #B i- M;
+?šM; H) +| M; QìB M|B F?¬M; T?^B H" GQm GQÆM; S?K b Q\ J„i i?'v €M? HY M;
v H" #` i?B m b®M; \5

æ9M; p"v- h^M; hdM? L;¬ +kM; K ?Q†+ F?¬M; ?B m M?bM h-M G•K- i`QÈ+ K„i t2K
H"K +kM; F?¬M; +| ;B9T Q+? ;b M?B m +?Q [m€ i`bM? i` €MX

E?¬M; M?B m b Q\

h-M G•K F?) KdK +QìB,

@ L m +?9M; i t€+ ç`M? GQm GQÆM; S?K H" #` i?B m b®M; - K" F?¬M; T?^B H" #
M?Q p"v MÆB M"v +?QM? H" ?B M i`QìM; iY pQM; ç-m iB MX >ÆM M[iW H9+ M
M?´i ç`M? +| K°i F?Q^M; i?ìB ;B M- /QÈB ibM? ?m®M; GQm GQÆM; S?K #B i`ä ?
M; ì- +| i? M"Q v

@ æ HçB iBM iS+ iY pQM; +?Q +?9M; i 5

h^M; hdM? L;¬- h?Q+? E Zm M; - GK+ K" T ç²M; i?ìB p¶ çMB K°i +€B- +?Êi ?B m`
.QÆM; h`B m +MM; h`B m aQ h?-M HB + K„i M?bM M? m- iBK +O +^ ? B M; QìB ç
i? v ç´B K'v H-MX

h`B m aQ h?-M bmv M;?o K°i i`"M- iB M H¢B ;-M .QÆM; h`B m i?'T ;B¼M; M|B,
 @ E?-M; i? M"Q- i`QM; T?ÁM; +kM; F?-M; +| ;B'v #9i M m +| +kM; ¢½ #` ¢®i i?"M
 GQÆM; S?K H¢B #` +?9M; i /MM; /•v iÆ / +?€v i`|B i v +?•M- H"K b Q v +| i? HQ
 .QÆM; h`B m ;"i ¢-m K°i +€B- ?ÆB i`'M ¢`M? H¢B K°i +?9i- [mª i?"i M?Q h`B m a
 +U+ F€ FQM ¢€Q- H"K b Q +| i? #` h-M G•K / /"M; ibK ¢QÊ+ bÆ ?Î\
 h`QÊ+ ¢| h-M G•K ¢B m i` i?•M T?"M M;QÌB +? i- i?ÌB ;B M iY pQM;- M;m v M M
 T?€T iBM? /B m ¢ M +U+ ¢B K- M?QM; F?-M; T?ªB H" pšM +?Q ibK ¢QÊ+ +?9i +?
 +kM; +?d +| i? +?SM; KBM? GQm GQÆM; S?K H" #` HY i?B m +? i K" i?-BX
 @ *S ¢ +?Q ?„M i` - H½Q T?m HB m ?„M +kM; F?-M; i` ` ¢QÊ+ ;b- ?W ?W
 .QÆM; h`B m iÄ` ? i bS+ •K i`-K- H¢B M|B,
 @ G½Q T?m i?•M K M; i`€+? M?B K #B M T?ÁM; M†M; M - ¢SM; ?"M; ¢¢B [m M i
 +?SM; +S- ¢ t2K ?„M /€K # m t'm H½Q T?m ? v F?-M;\
 GK+ K" T p®M ¢ M; ?QM; T?'M- +ªK i?'v €M? `¢M; ¢-M; T?€ €M ¢ M; Î i`QÊ+ K„i- i
 ¢®M; ;¢+? M;|B pKM +?€v ¢2M +kM; F?-M; F?ÄB ;½B ¢-m,
 @ h-M + - +?Q /M H" GQm GQÆM; S?K +| ¢ H¢B iBM iS+ ;b +kM; bÈK #` ¢®i i?"M?
 ¢•v\
 @ * M ¢ªK K" +~M i`¼M; id Kd- FQM ¢€Q- T?€ €M F?-M; +| #B M T?€T i?O tªQ- +?
 h-M G•K /Si HÌB- iW iW [m M b€i ¢®M; M;|B pKM X
 *® M?B M GQm GQÆM; S?K F?-M; ?mM; i`M ¢°+ €+ ;B®M; h`B m aQ h?-M- M?QM
 :B +U+ F€ ;BªQ ?Q¢i- M m M?Q v #B i`ä ?šM T?ªB +? i- +| i? M"Q + K i•K ibM?
 F?-M;\
 hW ibM? Hw bmv ¢Q€M- M?'i ¢`M? v b) ibK ¢O K¼B +€+? HQm H¢B i?S ;b ¢| +| ;B
 #€Q i?M imv i?"M bM?X
 h-M G•K bmv M;?o K°i i`"M- ` H M? +?Q +€+ i?•M #BM? >B m 8v /¼M / T ¢®M; M
 iW # M i` M `ÆB tm®M; T?ªB /¼M b M; K°i # M- M?QM; +€+ ¢² ¢¢+ #`B i`Q # M i`
 T?ªB ;B[M;m v M M?Q +kX
 G9+ M`v MQÊ+ +kM; ¢½ `9i ¢B ? i- +~M; pB + /¼M / T i`Î M M / /"M; ?ÆM- +€+ >
 +-K ¢O HQ¢B /KM; +K- /U i?2Q h-M G•K +?d ?mv /¼M / T ?B M i`QÌM;X
 L?B m M;QÌB HU+ HQÊM; K¢M?- F?-M; # Q H•m ¢½ /¼M / T tQM; ?B M i`QÌM;- ;¢
 i`M iQ+? +MM; KªM? pKM #`M ;? -`QÆM; ?ÁK- +?ûM ¢o - +?"m MQÊ+ `Y K†i #`
 i`Q i`QÊ+ ¢| +O +?9M;X
 h-M G•K H¢B ?ÄB i?,K >B m 8v T?€i ?B M i?B i? - F i?ÊT pÈB i`Q M?È +O KbM
 T?€T v` p-B #°i`„+ i` M K†i ¢'iX
 G`K ;b p"v- /MM; p-B #°i iB m ;BªK i?B ¢°+ b Q\
 .o M?B M F?-M; T?ªB- p-B #°i iW F) i v h-M G•K # v` -`ÆB tm®M; K†i ¢'i H"K M'
 i? +QM M;QÌBX *?d +?®+ H€i b m ¢½ ?B M` ?bM?ªM? K°i M;QÌB +Q i v +Q +?•
 #B i ¢QÊ+ `ä`"M; #° p` ¢-m KbM? i v +?•MX
 @ E?-M; b B +?9i M"Q- H9+ ibK ¢QÊ+ i?B i? +?QM? H" #° /€M; M`v5
 h?•M #BM? >B m 8v F m H MX
 h?b` h-M G•K `„+ p-B #°i tm®M; ¢'i H"K H°` iQ i? MªK +O GQm GQÆM; S?K H
 iQ+? KªM? pKM +O +€+ HQ¢B ¢² ¢¢+ # M i`QM; T?ÁM;- H" T iS+ T?K+ ?²B ibM? +
 #` HY ¢®iX

9kjX *?QÆM; 9kj, "Q —M hW æ` L;K+

J¼B M;QÌB t2K i?Y- +?d i?'v p`i`Q +€B #`M +| K^M? pKM +?ûM`QÊm +?ûM +ÆK +
i` M ç'i î # M +¢M?- `i;—M ç—m i?B i? GQm GQÆM; S?KX *?"m`Y K†i M^K i` M
M?B M H` pšM M^K M;mv M +?¶ +kX

h—M G•K M?ì hW o,M h`QÌM; +~M i?"M t2K tûi +| +€B ;b F?¬M; ;B®M; pÈB H9+ H½Q
`QÊm ,M +ÆK ? v F?¬M;X

@ .QÌM; M?Q F?¬M; +| ;b i? v ç´B

hW o,M h`QÌM; ;½B ;½B K€B ç—m #¢+ i`„M; ,

@ L;Q¢B i`W +€B ço pÐ FB

*€B ço \

h—M G•K M;²B t´K M;QÌB tm®M;- T?OB çB #KB #†K #€K i` M M?[M; K^M? ço pÐ - [

*€B ço ç½ pÐ M`v +| ?bM? #€i;B€+- çQÌM; FQM? QÈ+ +?WM; #^v i'+- ç€v i`„M; +
t M? H K- H` bS h? M? >Q \*^M? æS+ i`'M i?QÌM; i?'v M?'i î çÌB JBM?X "ÎB pb Hm
+O M| +| i? M?bM i?'v #¼i F?Q M?Q M?Ä- bmv çQ€M; B€i` F?¬M; + QX

G`i H¢B +?d i?'v T?Q /QÈB +€B ço +| ;?B ðæ¢B JBM? o¢M G`+? MB M +? öX

@ hW H½Q iB M bBM?\

h—M G•K +—K K°i K^M? pÐ HÈM M?'i +O +€B ço H M çQ +?Q hW o,M h`QÌM;X

L?"M H'v K^M? pÐ H`i [m H`i H¢B M?bM K'v H—M- hW o,M h`QÌM; ? i bS+ iU iBM M

@ æ•v +?QM? H` ço #€i;B€+ bS h? M? >Q \*^M? æS+ i`'M- ?`M; M,K *^M? æS+
F?¬M; +| KQÌB p¢M +kM; +| i€K p¢M- +?d +—M #Ä ? B ç²M; H` +| i? Km çQÊ+ b€
i?S ?B K H¢;bX

G` M?Q p"v b Q- h—M G•K ;½B ;½B ç—m- M m M?Q +€B ço F?¬M; +| ç†+ çB K ;b- p

>„M pšM +?Q iW #Ä w ç`M?- H`i [m H`i H¢B M?bM K'v H—M,

@ >Q p,M ?Q p" +?BK M`v T?^B +?,M; H` +| ;b ç†+ #B i\

hW o,M h`QÌM; H„+ ç—m K°i +€B- i?Î /`B,

@ h`QÎM; [m M- ç•v +?d H` ?Q p,M ?Q p" +?BK #bM? i?QÌM; M?'i- ?`M; M,K *^M
i`QM; ç| +| KQÌB p¢M ço #€i;B€+ bS h? M? >Q - i`QM; KQÌB p¢M +€B ço M`v 2
p,M ?Q p" +?BKX

h`ìB ÆB- i?"i H` F?| h—M G•K M;?2 p"v ;½B ;½B ç—m- +€B ço M`v +| +€B ;b +´ [m€
ç•m ç•m +kM; +| - F?¬M; +| +?9i çB K ç†+ i?M M"QX

GK+ K" T tQ tQ +^K- i`—K M;•K M|B,

@ > v H` GQm GQÆM; S?K F?¬M; ? +| HQm H¢B iBM iS+ ;b i`QÈ+ F?B +? i- +?ŠM
H`K ço `ÆB tm®M; #`M pÐ i M` \

h^M; hdM? L;¬ pšM ç M; K°i KU+ M†M | + bmv M;?o- H9+ M`v F?¬M; M?`M çQÊ+ +k

@ >Q†+ H` i`QM; H9+ HY M´B H M- GQm GQÆM; S?K bÊ ?½B i`QM; HÁM;- i`QM;
M`v F?¬M; HÈM- M?" +?€v M?Q p"v M;QÌB H¢B F?¬M; +?`m +?¢v- i?"i H` F€ [m€B

.Si HÌB- h^M; hdM? L;¬ iÄ p M;?B M;ì M?bM [m M? #®M T?Q - i?"M? i?"i K" M|B
v M HÁM; ç®B pÈB M;QÌB [m2M +k .QÆM; h`B mX

.QÆM; h`B m +® H`K M?Q F?¬M; #B i- ;Bª #° M;m M;®+ M;•v i?Æ,
 @ *kM; F€ [m€B i?"i- pb b Q GQm iB M bBM? #` i?B m b®M; M?Q p"v- +ÁM i` ç½
 +€M? i v- p¬+MM; ç€M; iB +
 @ æ¬M; ¬M; - F?¬M; T?ªB H` HB i K¢+ hW o,M h`QÌM; i?W M?"M ç½ iWM; m®M; `Q
 bBM? i`QÊ+ F?B +? i b Q\
 h`B m aQ h?¬M +`i; B¼M; b`B H M; - K„i QM; pÁ p) i`ÊM i`WM; ,
 @ >„+ ?„+- +| H) i`QM; `QÊm FB +| +€B ;b +´ [m€B
 æ•v KÊB ;¼B H` pW ,M +QÊT pW H H`M; - K¼B M; QÌB M; ?2 p"v ç m ?ÆB FBM? M
 hdM? L; ¬+QÌB M|B,
 @ hW H½Q iB M bBM? M´B / M? F?„T i?B M ?¢- F?¬M; +| F?ª M,M; H`K ` +?mv M
 h`B m aQ h?¬M •K /QÆM; [m€B F?Q M|B,
 @ *kM; F?| M|B H„K- # M? çB M +O H½Q T?€i i€+- F?¬M; T?ªB H` ;B i +ª pÊ F +
 hW o,M h`QÌM; #` h`B m aQ h?¬M M|B i`9M; +?¶ ç m- M?`i i?ÌB ;B"MF?¬M; +?¶ T?
 iB K€m- iS+ ;B" M ;¬M M; ¢i i?Î- ç M; +?m`M #` ,M KB M; i`ª KB M; X
 E?¬M; M; Ì h¬M G•K ç°i M?B M FûQ FûQ H½Q- H¢M? M?¢i M|B,
 @ hW iB M bBM? F?¬M; +-M iS+ ;B" M- M,K ç| F b€+? +?®M; ;B†+ #` F M;m Km°E
 +?€M MªM ?²B ?QÆM; #m²M #U+ i?"M? # M?- H` pb /•M pb MQÊ+ K` i´M ? Q i•K
 ç m #B i- +-M ;b bQ çQ +MM; iB m M?•M p¬ bd\ h`QM; HÁM; H½Q +?`i +?S #B i
 K¢+ +?d #B i; B9Th`K H`K €+- i? K +O +¬M; #Ä i9B `B M; M?Q p"v +?ŠM; F?€+ M
 hW o,M h`QÌM; b[M; bÌ- HY ;B" M i`QM; K„i /¬M /¬M #B M K'i- p€B +?"Q i?"i b•m
 F?¬M; ? HwiÊB h`B m aQ h?¬M M[X
 "` h¬M G•K +-K i?QÆM; K M; #´M; /¢v /¶ K°i i`"M- b„+ K†i h`B m aQ h?¬M +kM; i`
 @ *€B ;b ;¼B H` ;B9Th`K H`K €+- i? K +O +¬M; #Ä i9B `B M; \ L m h¬M E?•K a B
 i®i M?"i çWM; M M M|B [m€ KS+ F?| M; ?2 M?Q p"vX
 @ æ¢Q i`ÌB b€M; iÄ- ç¢Q i`ÌB b€M; iÄ5
 .QÆM; h`B m M;Y K†i H M i`ÌB i?Î /"B- pmM; i v €Q #`Q- b„+ K†i p¬+MM; +?QM?
 @ G½Q T?m H`K [m M i?O [m®+ K¬M pbi?B M iY- imv F?¬M; /€K M|B +¬M; H Q ;b
 F?¬M; /€K ç bÆ bm'i- i`K HÁM; bQM +| M?"i M; mv i +?B m bQBX
 *?d M?bM iQÈM; K¢Q- .QÆM; h´M; æ®+ [mª i?"i +| i? bQ pÈB o,M h?B M hQÌM; -
 K°i i?•M +?QM? F?Q ðæ-v`šv +ª pk i`K- F?Q ?¢Q M?B M +O M; QÌBöX
 æ€M; iB +.QÆM; T?O mv ?B THÊB /K /•M +?9M; ç-m ?B M`m°M; ç`i F?¬M; T?ªB
 K¬M ?®B H°+QÐM; çQ¢i`m°M; ç`i +O *?m H½Q >`K F?¬M; T?ªB H` ;Bª- +?QM? K
 h¬M G•K .QÆM; h`B m i? K ¬HQÆM; ?QÈM; - +`M; F?¬M; i? M`QH` ;BªX
 h¬M G•K M; Q`B +QÌB K` i`QM; F?¬M; +QÌB M?bM .QÆM; h`B m- /€M; p M?Q ç M
 .QÆM; h`B m +kM; +?°i /¢- imv`^M; M; Q`B K†i #`i ç°M; i? M? b„+- i`QM; HÁM; F?
 ?½B, €M? K„i +O ?¼ h¬M M`v p¬+MM; b„+ #ûM- H`K +?Q M; QÌB i T?ªB `mM`~v i
 oK €M iB M ?"M? ç M #QÊ+ M`v- h¬M G•K ;†T T?ªB p'M ç +U+ F€ F?| F?,MX
 •M M`v i`,K T?¬M i`,K +| i? bmv çQ€M H` pK €M ;B i M; QÌB T?|M; ?Ä - M?QM; i?2
 i` T?€ €M i?QÌM; [mv- ç M #QÊ+ ?B M i¢B [mª i?"i F?¬M; i? çBiB T çQÊ+ M[X
 æ¬m iB M pK €M ?Ä i B #bM? i?QÌM; H`v çB m i` çB K T?€i ?Ä ç¬m iB M H`K M
 iB M i? K K°i #QÊ+ çB m i` t2K H` bÆ w ;•v +?€v ? v +| +?SM; +S /Q M; QÌB T?|M;
 /KM; +K çB M- /•v çB M H½Q ?| ;•v +?"T çB M +?€v M´- +| i? i bK ` #° T?"M ?Q ?

L?QM; p"i /šM ?Ä i`QM; pK €M M"v # 'i [m€ +?d H" +? 'i HB m ; ¶ - p<sup>a</sup> H¢B +<sup>a</sup> M! + M? 'i`bM? +Sm ?Ä H¢B iQÊB ` 'i M?B m MQÊ + i` M K† i ç 'i X Jm® M ibK ç QÊ + ç B K T?€ i +QM M; QìB T? !M; ?Ä H" p¬ +MM; F? ! F?, M- i? "K +?Q H" ?Q" M iQ" M F?¬M; i? M" hB T i?2Q- i` ?ÄB M; QìB ?B K M; ?B T?¢K i°B +MM; ?ÄB i?, K M?•M +?SM; KK+ F T?€ €M i?QìM; ;†TX J" ? B M; QìB ?B K M; ?B i`QM; pK €M M"v H" ç¢B [m M i`B .QÆM; h`B m +MM; K¢+ i•M +O v h`B m aQ h?¬MX hmv h¬M G•K H" S? ! E?•K a B- ç-v çO +?SM; +S H¢B F?¬M; + ! [mv M # „ i ; B[ i` ?ÄB #¼M ?¼X
 *?Q /M H" /MM; bS+ K¢M? # „ i h`B m aQ h?¬M- +?Q F`T bY /KM; KQìB i€K #° ?bM? M? 'i ç`M? .QÆM; h`B m ç½ +€Q H M FBM? bQ
 L!B F?¬M; +?WM; +?mv M h`QÆM; hY >mv M M; Kv i¢Q [m•M +?d h?O S?K ç bQ + + ! ?v p¼M; T?€ €MX
 s2K ` pšM T?ªB ibK ç QÊ + #^M; +?SM; - KÊB + ! i? ?Q" M iQ" M ç !M; çBM? ? B i M + aQ h?¬M M"v i` M T?€T i`QìM; X
 @ " M i`QM; €M M"v + ! m~M F?9+ - çÊB #ªM [m M i`Î p bmv M; ?o id Kd K°i +?9i h¬M G•K +?d +?d ?B M i`QìM; ,
 @ LÆB M"v b) /Q *~K u >B m 8v +O #ªM [m M- i?•M #BM? +O h^M; h?`G M; - M; Qì iW i`QM; +mM; VK- +MM; pÊB #BM? i®i .QÆM; h´M; æ®+ E GB m h´M; æ®+ T?O + +QB- ç i`€M? F?¬M; #`M; QìB M"Q F?€+ ç°M; i v +?•MX
 h^M; hdM? L; ¬- h`QÆM; hB m .QÆM; iU M?B M ç²M; w M #`v M?Q p"vX .QÆM; h`B m bmv M; ?o K°i +?9i- ; "i ç¬m K°i +€B ,
 @ L?Q p"v +kM; i®i- i`€M? +?Q M; QìB M"Q ç ! +® w ?½K ?¢B H½Q T?mX
 @ "•v ç•m- i`¬M; +QB MÆB M"v M; ?B K K"i- +?È ç +?Q M; QìB M"Q ç°M; i v +?•M +?9M; i X
 h`B m aQ h?¬M ; ^M ; B¼M; ` H M? +?Q #BM? i®i h´M; æ®+ T?O- KÆ ?² +?d tûQ h¬M G•K F?¬M; ; B" M K" +QìB- M?bM h`B m aQ h?¬M H`K #°- MK +QìB +O ? „ M i` @ h¬M + - F?¬M; ibK ç QÊ + +?SM; +S- ?mvM? +QìB +€B ; b\ GK+ oB M \*?Q Î # M +¢M? i? 'T ; B¼M; Q€M ; B" M- i•K i`¢M; + ! p F?¬M; p mBX @ æ t2K /€M; p h`B m aQ h?¬M- + ! ; B®M; M?Q K°i +QM +m HÈM ? v F?¬M; \ h¬M G•K +QìB ?b ?b p mB p - H¢B M!B ,
 @ h +?Êi M?È iÊB +•m M!B +´- ?½v /MM; K „ i H¢M? M; „ K +m FB - t2K M! ?Q" M? ? h`Î H¢B ?"M? /BM? E?•K a B- h¬M G•K ; ¼B ?mvM? ç i•K T?9+ p"Q T?ÁM; - ` p i?¬ ç ! ? „ M H´v ; B´v #9i ` - /MM; #9i +?b p) M; m +? M; Q¢+- +?d +?®+ HÊi b m ç½ p) ` h?S M? 'i H" #`B i`Q p" p` i`Q iQÆM; ç®B +O ç² ç¢+ i`QM; M?`G Qm GQÆM; S?K- FB X E „ M, M; T?€+ ?¼ +O ? „ M ` ` i i®i- i`Q M?È H¢B pQÊi [m M; QìB i?QìM; - p) ` M"Q- ; B®M; M?Q +?KTªM?X
 L; v +ªL; Qm æ¢B GU+ +kM; F?2M M; ÊB ,
 @ *?" +??" + - i`QîM; [m M p) i` M? ; B®M; i?"i M?Q ç9+X
 h¬M G•K +QìB +QìB ,
 @ G9+ M"v çWM; M!B HìB M`M? #Ê- +?9M; i +MM; M? m M; ?B M +Sm id Kd t2K `® GK+ K" T +?ÈT +?ÈT ç¬B K „ i M?Ä ,
 @ h¬M + - i¢B b Q ?mvM? M? 'i ç`M? +?Q H" M; QìB +? i + ! ç H¢B iBM iS+ \

@ amv Hm"MX

h?B m >QM; aQ :B iQ"MH" M?[M; F iBM? KBM? H½Q Hmv M- ?QM M[+| [mv i„+
b' i?"i- h-M G•K ?Q"MiQ" M +| i? bmv çQ€M GQm GQÆM; S?K +?„+ +?„M +| ;B[H
amv çQ€M [mv M b' FB +O GQm GQÆM; S?K +kM; F?¬M; ;B Q +?Q .QÆM; h`B r
.QÆM; h`B m i?•MH" E GB m h'M; æ®+ F?¬M; +¬M T?ªB /MM; ç M T?QÆM; i?S+
i? M?i? iQÆM; ç®B HÈM M?Q p"v- K" ?Q"MiQ" M +| i? +?¼MHU T?QÆM; T?€T
H`K +?Q GQm GQÆM; S?K #B M K'iX

æ®i M?"- i`W ;B i M; QÌB /B i F?~m` +ÁM +| K°i KK+ iB m F?€+, i?B m ?Ov +ª [m
S?K F?¬M; +?`m ;B Q` +?Q #¼M ?¼X

*?Q M M T?QÆM; i?S+ T?|M; ?Ä ;B i M; QÌB HQ¢B M"v- iW K°i K†i F?€+ ç½ +?SM;
.QÆM; h`B m H½Q ;B M +U ?Q¢i- h`B m aQ h?¬M ?mM; €+ b„+ #ûM- #¼M ?¼H`K
H¼i- ç9M; H" ç½ i?B m b®M; GQm GQÆM; S?K- #ªM i?•M F?¬M; ç H¢B +?9i bÆ ?
"i [m€ #'i F€ T?QÆM; i?S+ T?¢K i°B M"Q +kM; F?¬M; i? H" ?Q"MK„- pb iB M ?"M
H`K +?Q i°B €+ / /"M; #¢B H° ?ÆMX

EB K i` i?B i? +?Q` F iHm"MM; QÌB #` i?B m b®M; K" F?¬M; T?ªB H" ç®i i?B b
G•K T?ªM; T?'i ?B M` F?QªM? F?„+ b m +MM; F?B GQm GQÆM; S?K +ÁM b®M; ,

"` K°i HQ¢B /•v / +?€v M"Q ç| i`|B H¢B- GQm GQÆM; S?K #` M?®i +?†i # M i`QM;
i`®MX "®M T?Q M; ¬B M?" M; ¼MHY M?ªv K9 `2Q KWM; - iB M; +?€v M' H®T #®
+?QM +Æ i? +QM M; QÌB H`K +?Q v ?B m` KbM? ?Q"MiQ" M F?¬M; +| ?v p¼M; +

o`Q ;BÌ T?9i M"v M?'i ç`M? GQm GQÆM; S?K ?"M i?'m tQÆM; .QÆM; h`B m +MM
?¼H`K M?B m b' ;Bª M?Q p"v- i? K ¬`i M?B m HQÆM; ?QÈM; - [m v ç¬m H¢B ;†
;B i M; QÌB /B i F?~mX "` i?B m b®M; M?Q p"v- +?ŠM; H) i`QM; HÀM; v F?¬M; i`M
F?¬M; T?ªB H" ibK çO K¼B +€+?¬ bY /KM; ? ii?ªv i?O çQ¢M +| i? ç FûQ ? B +Wm
KbM? b Q\

L?'i ç`M? v b) HÊB /KM; #'i F€ p"i ;b +| i? /MM; i`QM; i-K i v- H`K ? i bS+ ç HQ
M; QÌB çB m i` T?€€M ibK` bÆ ?Î+O .QÆM; h`B m p" h`B m aQ h?¬M- iW ç| çQ
M?Q p"v KÈB +| i? #€Q i?M bM?X

L?[M; i?S / /"M; ç H¢B iBM iS+ M?Q ;B'v #9i- +?ŠM; M?[M; .QÆM; h`B m F?¬M
GQÆM; S?K- +?Q /M +| +kM; #` HB i?Ä ç®i i?"M? i`Q #KBX L m M?Q GQm GQÆM
i?ÌB F?„+ i®B ?"m- çQÆM; M?B M b) F?¬M; bY /KM; p"i / +?€vX

L?Q p"v +?ûM ço - +?"m ç²M; `Y K†i- ç² ;®K bS +?„+ +?„M b) F?¬M; #` HY ç®i
/MM; ç H¢B iBM iS+ M?'iX

J` i`QM; M?[M; i?S F?ª M; ?B M"v- +€B ço bS h? M? >Q *ªM? æS+ i`'M`ÆB tm®M
GQÆM; S?K H" +| F?ª M, M; HÈM M?'iX

a m F?B h-M G•K M|B` M?[M; bmv Hm"MM"v- B M'v iÄ` p¬+MM; i?€M T?K+- hV
L; Qm æ¢B GU+ ç m`ÆB p"Q i`-K iQX

_®i +m°+ H" +€B ;b\ æ•v i?"i bU H" çB m #Q`MiÈB iW ç` M; K+

h-M G•K p„i| + bmv M; ?o- i`QM; ç¬m ?B M` +€B KB M; ç2M M; ÁK ?€iQ +O i?B i?
/QÌM; M?Q Km®M M|B i'i +ª i'i +ª +?•M iQÈM; +?Q i?~K T?€M /QÆM; ;B M- ç€M; i
` #'i F€ i? M? •K ;bX

@ h +| i`U+ ;B€+- +€B ço bS h? M? >Q M"v +?QM? H" iBM iS+ K" GQm GQÆM; S
F?B +? iX

h-M G•K +Q i v M?`T M?`T i` M K†i #`MX

*¬M; i€+ çB m i` i`BM? b€i ç½ M?B m M,K- T?€ çQÊ+ p¬ b® ç¢B €M v m €M- ç½
M?¢vX *| H) K°i Qi /'m p i F?¬M; / T?€i ;B€+ F?¬M; B +?9 w iÊB- iB K i?S+ ç½
?B M` i`U+ ;B€+ i?¬M F€X

h`QM; pK €M GQm E? K \*?B +QÐM; ;B M`²B ;B i +? i HB M ?Q`M- +?B + bWM; i ;
K'm +?®i T?€ €M- ç½ +?SM; KBM? i`U+ ;B€+ h¬M G•K +?QM? t€+ #ûM M?¢vX

hW o,M h`QÌM; pm®i`•m- ;"i ç¬m ç²M; w +€B M?bM h¬M G•KX GQm GQÆM; S?K
M;?B- +€B ço M`v +| i? H` F?B v +ÁM b®M; +® w H`K`ÆB tm®M; iW i` M #`M- +
+?Q M;QÌB çB m i` T?€ €M b m M`vX

.o M?B M T?€ €M +?d /U p`Q i`U+ ;B€+ H` F?¬M; çQÊ+ h¬M G•K F` i`i +ª çB K
ço #€i ;B€+ bS h? M? >Q M`v,

@ h M;?o GQm GQÆM; S?K +| i? bY /KM; +€B ço M`v M|B +?Q +?9M; i #B i-
/B MX h?S M?'i H` / M? tQM; p` ç` T?QÆM; bªM tm'i` +€B ço - ço #€i ;B€+ b
i`M- i`QM; ç| +| K'v iW ðªM? æS+ð- ðh? M? >Q ð- ð#€i ;B€+ðX h?S ? B H` ?bM? p

9k9X *?QÆM; 9k9, L;?B o'M *•m æ®

*QM M;QÆB p`M çK+ +O hW o,M h`QÌM; ç°i M?B M b€M; H M,

@ S?ªB +?,M; H` €K ?B m i M M;QÌB ?Q†+ H` ç` / M?- v ç½ ;B'm [mv M b´ FB i`QM
K°i ç` T?QÆM; FQM ç€Q\

h¬M G•K ?Ov #Ä F?ª M,M; i`QÊ+,

@ E?ª M,M; i M M;QÌB H` ``i i?'T- M;QÌB M`v tªQ i`€ ç M;?B- H¢B H` M;QÌB M;Q
[m2M #B i B- +| i? iBM çQÊ+ M;QÌB M`Q F?€+\

L?QM; F?ª M,M; b m [mª i?"i`'i + QX

@ *?9M; i ç m H` M;QÌB M;Q¢B ç` - M;QÌB M`Q ?B m çQÊ+ ç` / M? MÆB M`v\5

L;Qm æ¢B GU+ çQ #`M i v iQ #` ` ;½B ;½B ç¬mX

GK+ K" T p¶ çMB K°i +€B,

@ *?mv M M`v F?¬M; çÆM ;BªM b Q- ibK M;QÌB î i`QM; ?`M? /BM? ?ÄB K°i +?9i H

.Si HÌB- v HB M +?m`M #` çB` M;Q`B ibK M;QÌBX

@ *?"K ç½

hW o,M h`QÌM; /WM; i M K" T,

@ S?€B i?•M #BM? >B m 8v` çQÌM; çB K°i +?mv M- #„i ? B i` F?€+? i`QM; [m€
M;QÆB H¢B ibK K°i M;QÌB î i`QM; ?`M? /BM? E?•K a B- +?B` i?~K p'M i`QM; #

hW o,M h`QÌM; F?¬M; ?´ H` h?B m >QM; aQ :B çdM? +´T- h¬M G•K ;"i ç¬m i?¬K
ç€QX

_´i M? M?- ? B i M i` F?€+? +MM; K°i M;QÌB H`K i`QM; ?`M? /BM? #` #„i iÈBX

L;QÌB H`K /M b Q +kM; H`K pB + î ?`M? /BM? E?•K a B- FBM? bÊ +kM; +| ?¢MX >
M;²B i`QM; [m€M m®M; i` M;?2 F +?mv M v M´M- H¢B #` K°i ç€K *~K u >B m 8v
/BM? E?•K a BX G`K +?Q #¼M ?¼ bÊ iÈB KS+ ?²M pQ # v K'i- F?¬M; #B i /•M +?
+?¼+ iÈB ç¢B ;B M?Q p"v iW H9+ M`QX

L?„+ iÈB +kM; ç9M; /`T- i`QM; ? B i M i` F?€+? #` #„i+| K°i M; QÌB M;²B # M +¢M
F +?mv M Î [m€M i`X L; QÌB M`v pW i?'v F?€+? M?•M # M +¢M? KbM? KÈB pW
M`v ç½ i?•M K†+ S?B L; Q T?K+- ç-m ç°B ¬ b F?¬M; +€M?- #B M i?¬M? E?•K a B ç
bÊ ç M b„+ K†i i`„M; # +?- [m€i` M K†i ç'i /"T ç-m,

@ hB m M?•M M?B m +?mv M- iB m M?•M M|B ?QÆm M|B pQÊMX E?•K a B æ¢B i
i?¬M; FBK- .QÆM; ;B iQÈM; i?"i bU H`i`QÊ+ .QÆM; Zm®+ h`mM; - .QÆM; Zm®+
.QÆM; ;B iQÈM; H` æQÌM; i`B m

@ *€B M`v H`\

hW o,M h`QÌM; F?¬M; ?B m p b b Q M?bM h-M G•KX

L; Qm æ¢B GU+- GK+ K" T +QÌB M; ?B M; +QÌB M; Y - h-M G•K b b-K Mûi K†i i`M
M?QM; M; QÌB M`v #` /¼ bÊ ? i?²M- F?¬M; M; ?2 H¼i çQÊ+ HÌB M`QX

*€+ i?•M #BM? >B m 8v F?¬M; M|B HÌB ; b- +?B #¼M ?¼` M?®i Î# ;B M T?ÁM; -
M?[M; ç` / M? #ªM ç` +| iW ðh? M? >Q ð- ð#€i ;B€+ð- ð?Q ð- ðçB mö GÈM H`
i M iYm H•m i` [m€M- F` ? i F?¬M; +?W +?¶ M`QX

" M; QÌB M`v ç m #` /¼ bÊ ç M F?¬M; M? - +?d bÊ ?ÆB HÆ H` b) #` i?B i i?ÁB i`
M?Q ?' M?Q H M; M`v- # M p„i| + bmv M; ?o ç` / M?- bÊ KbM? #Ä b|iX

*m®B +MM; i" T ?ÊT F i [mª H`- # M i`QM; J"i o•M ?mv M i?¬M? M?Q M?Ä +kM; F
M?[M; iW M`v- M; QÊ+ H¢B M; Q`B ?ÆM M, K KQÆB /†K +| K°i J` "M i`¢B- i M +| +?

@ æ9M; `²B

GK+ K" T p¶ çMB- ç¬B K„i M?Ä çªQ i`ÁM HB M iK+,

@ *?QM? H` J` "M i`¢B M`v- M?'i ç`M? GQm GQÆM; S?K ;B'm [mv M b´ Î MÆB ç| -
H¢B €K ?B m +?Q +?9M; i 5

h-M G•K H¢B + m K`v- +ªK i?'v +| +€B ;b F?¬M; ç9M; - ?²B H•m KÈB ?ÄB,

@ >ÆM M, K KQÆB /†K- GQm GQÆM; S?K +| M; U ? v F?¬M; - v +| #B i +ÐB M; U ?

hW o,M h`QÌM; +kM; H„+ ç-m K°i +€B,

@ >ŠM F?¬M; T?ªB M?Q p"v- +?Q /M H` GQm GQÆM; S?K ? i bS+ +~M i?"M +kM; F
ç` T?QÆM; M; Q`B M, K KQÆB /†K- +ÐB M; U [m H¢B +kM; T?ªB +?¢v ?ÆM MY M

L m M?Q +€B ço i?"i bU +?d +?¶ ;B'm [mv M b´- M?Q p"v +| F?ªM, M; M?'i +?QM?
i?"M?- Î +€+? +?¶ Î GQm GQÆM; S?K F?¬M; t X L?Q p"v v KÈB +| i? i?"M" M iB M H
+S H9+ M`Q +kM; F?®M; +? [mv M b´ /QÈB i v KbM?X

L m M?Q J` "M i`¢B FB Î +€+? ?mv M i?¬M? +?d +| K'v /†K çQÌM; - +| F?ªM, M; +
ç`M? h-M G•K +kM; T?ªB çB K°i +?mv MX L?QM; Î +€+? MÆB M`v ?ÆM M, K KQÆB
F?¬M; #` # M? i?¬M FBM?- H`K ;b ç2K K°i [mv M b´ M?Q M?Ä ;B'm Î t M?Q p"v\

h-M G•K H M? GK+ K" T +?Q # M; QÌB T?®B ?ÊT çB m i` M`v K¶B M; QÌB ? B HQÊ
i? K K°i H9+ M[- i¢K i?ÌB F?¬M; M M`ÌB F?ÄB- ç i`€M? iB i H° T?QÆM; ?QÈM;

@ E?m pU+ M; ?B M; Ì i`¼M; çB K M^K # M i`QM; ?mv M i?¬M?- i? M?QM; # M i`QM
ç` / M? K M; i?2Q M?[M; iW K'm +?®i M?Q ðæo ð- ðh? M? >Q ð- ð>Q p` +?BKð

h-M G•K pm®i ?mv i h?€B .QÆM; - +•m ç® M`v F?B M +?Q ?„M +| +ªK ;B€+ bS+ H
M`Q bY tm'i- ? i bS+ F?¬M; i?QªB K€BX

@ >Q - +?BK

L; Qm æ¢B GU+ H-K #-K H~K #~K- +| p tm'i i?-MX

h M K" T ç~v v K°i +€B,

@ G½Q L;Qm M;QÆB F?Q2 F?Q M; H"K ;b p"v- #^M; p"Q ç-m ;¶ +O M;QÆB +| i?
L;Qm æ¢B GU+ F?¬M; çM ;BÐM +MM; i M K"T ;B®M; M?Q i`QÊ+ FB - K" H" + m K
@ *€+ M;QÆB M|B ç M +?BK- i ç°i M?B M M?È iÈB- KÈB pW M?bM i?'v i` M +•v ;
+| K°i +€B i' [m¢ HÈM- +| i? M"Q v ;B'm [mv M b' i` M ç| ? v F?¬M;\

_ 'i +| i? 5

h-M G•K- hW o,M h`QÌM; HB + K„i M?bM M? m- ç m i?'v çQÊ+ Mûi pmB KWM; F?-
ç®B T?QÆM;X

*€B ço M"v H" ?bM? p) ?Q p" +?BK- GQm GQÆM; S?K ` 'i +| F?ª M,M; ;B'm [mv M
h-M G•K ;¼B h^M; hdM? L;¬- çQ"MM;QÌB +ÐB M;U M? M? M?Q çB M +?ÈT +?¢v iÈ
tQÆM; i?'B p"Q K†i M?Q / Q +„i- M?QM; i`QM; HÁM; #¼M ?¼ M|M; M?Q HY ç®iX
Í h'M; æ®+ T?O- E GB m h'M; æ®+ .QÆM; h`B m +MM; h'M; o,M •M h`B m aQ h?
ço #€i ;B€+ ;B®M; M?Q ç9+ +€B ço bS h? M? >Q *ªM? æS+ i`'M +O GQm GQÆ
M;?o- +® ;„M; ;BªB ` K"i K½ i`QÊ+ h-M G•KX

L?QM; ? B M;QÌB #¼M ?¼ +Æ ?² bmv M;?o M€i | + +kM; F?¬M; i? M;° ` +?9i ;bX
æ°i M?B M M;QÌB H"K p°B p½ çB iÈB #€Q +€Q- M|B h-M E?•K a B ç M; +?d ?mv i?
M;¼M +•v M;?B M; M;?B M; i`QM; b•M- M?bM /€M; /'T ;B®M; M?Q H" Km®M K| + i
5 .QÆM; h`B m +MM; h`B m aQ h?-M F?¬M; ? M K" +MM; H ?QªM; H M- +€B ço
M€iX

GQm GQÆM; S?K /MM; ?bM? p) ?Q p" +?BK i` M ço - €K +?d b' b€+? ;B'm Î# M i
> B M;QÌB FBM? ?½B `mM `~v- /M b Q +?Q iÈB >Q" M; >" i•K F?¬M; +? i- pW `m
?bM?X

G¢B i?'v i?•M #BM? >B m 8v ç½ #QM; i' +?BK iW i` M +•v tm®M;- h-M G•K Î# M
?"M; H¬M; K"v + m +?†i i?"M? +?[smv MX

@ G"K b Q H"K b Q +| i? M?Q p"v çQÊ+ \

GK+ K"T +?mB ç-m p"Q i`QM; i' [m¢ HK+ ibK- +Æ ?² tû M€i +ª i' i?"M? iWM; KªM?
M;Q¢B i`W H¬M; +?BK p" H€ +•v +Ä /¢B ` F?¬M; +ÁM ;b F?€+- +?È M|B b' b€+?
F?¬M; +|X

> B +QM [m¢ iQ # v [m M? [m~M i` M +•v- HÈM iB M; F m [m M; [m€+- p¬ +MM; i
?ÄM; M?" KbM?X "'i [m€ pb bÊ ?½B ç¬M; çªQ i?•M #BM? >B m 8v +-K ç Q i?QÆ
+?9M; ç½ bÊK # v tm®M; K' i M K"T K°i i`"MX

9k8X *?QÆM; 9k8, J°i GÌB o¢+? h`-M

JÈB pW `²B GK+ oB M \*?Q F?Q2 F?Q M; F?Q€+ H€+ Î i`QÈ+ K†i K¼B M;QÌB- p"
b€+?- K v H" / K†i v /"v +kM; +| +?9i t'm ?'- i?"M M i v i?ª i' [m¢ tm®M; ç' iX
.QÆM; h`B m +MM; h`B m aQ h?-M i?'v F?¬M; ibK çQÊ+ ;b- i`QM; HÁM; M?'i i?Ì
pW çB [m [m, K¬M [m M K°i pÁM; `²B i`Î H¢B- b m HQM; ç-v K² ?¬B H¢M?- Q€M
/•M; + Q ?ÆM i`QÊ+X

S?M h`B m aQ h?-M i?Î /"B K°i +€B- K„i QM; pÁ p) çªQ i`ÁM- +'i ;B¼M; b" B H M;
@ æ¬M; ¬M; - i?2Q ?¼+ bBM? i?'v- i M GQm GQÆM; S?K M"v H" M;QÌB +| HÁM; M;
[mv M b' FB Î K°i MÆB M"Q ç| i`QM; M?"- KÈB pW `²B ?Ä ?Q¢M /'v H M ç½ ç®i

F?¬M; +ÁM HQ H„M; ?"m ?Q¢MX >B M i¢B ?¼ h-M FB ;•v` M€Q M?B i M?Q p"v
bS+ KbM?- ç t2K ?„M +ÁM +| i? ;B½v /K ç M F?B M"QX

.QÆM; h`B m F?¬M; M;WM; M?„+ M?Î KbM? T?ªB ;†T #B M F?¬M; bÊ ?½B- ? i bS
KÊB pW `²B- M;?2 h`B m aQ h?¬M T?•M iQ+? [mv M b´ ç½ #` i?B m ?Ov v H¢B +
hQM? FB m M;¢Q +O E GB m h´M; æ®+ +kM; i`Î H¢B K´v T?¬M- #QÊ+ +?•M p®I
/mM; M?¬M M?½- F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K M|B,

@ >¼ h-M i®M ? Q i•K ?mv i Km®M /²M H½Q T?m p"Q +?¶ +? i- H½Q T?m +| i? F?
+?bK M´B [m M i`QÌM; K´v +?K+ M,K [m - Î i`QM; i`B m +kM; +| +?9i K¬M bBM? +®
æ M; F?B M|B +?mv M ? B M;QÌB K°i i`QÊ+ K°i b m çB iÊB- .QÆM; h`B m +® H"K
[m¢- +? M?¢Q M|B,

@ h-M E?•K a B [mª M?B M i?B m MB M w F?Q- +ÁM K|+ i´ +?BK +?ÆB- +?•M +?Q
h-M G•K ç M; +9B ç-m i`-K iQ- M;?2 p"v HB M +QÌB ?QT K„i M?bM v K°i +?9i,

@ *?d bÊ M m M?Q #ªM [m M iÊB Km°M K°i ?²B- .QÆM; h´M; æ®+ #B i çQÊ+ iBM iS
b) iÊB MÆB M"v ðH½Q T?m #¢Q T?€i i?B m MB M +m²M;ð- +?ÆB i`Á K|+ i´ +?BK

.QÆM; h`B m #` M;? M K„i i`ÊM i`„M;- h-M G•K M|B +?QM? t€+ +?ŠM; F?€+ M"Q
i?"i v p" h`B m aQ h?¬M p¬ +MM; ?®B ?"M pb b Q F?¬M; M;?o iÊB çB K ?bM? p) ?
M"v i`QÊ+- ç i` M? ibK çQÊ+ [mv M b´ i` M i´ +?BK i`QÊ+ +ª h-M G•KX

h`B m aQ h?¬M iB M H M- ;QÆM; K†i M;U H²B HãK b b-K,

@ sQ +| F KBM? +~m ç¢Q - M v +| h-M E?•K a B K|+ ´ +?BK i` €MX h-M E?•K a B
i?€B +O M;QÌB tQ - iQÆM; H B „i b) H" +?mv M ? v HQm i`mv M i`QM; +ª MQÊ+-

.Si HÌB- v `i H" F?BM? i?QÌM; ç€ i´ [m¢ FB K´v +€B- iÄ p /QÆM; /QÆM; ç„+ w p

hW o,M h`QÌM; i`ÊM K„i K°i +€B- +?m~M #` ;B9T +?O M?•M Kd K B T?ªM FQ+?-
i?S ;b`Èi tm®M;- `ÆB p"Q K†i h`B m aQ h?¬M #®T K°i +€B- K°i #½B p"m; p"m; i` ,

*€B [m€B ;b p"v\ h`B m aQ h?¬M iS+ ;B"MH´v i v pm®i K†i- +?d M;?2 KMB i?®B F

Zm€+ [m€+ *QM [m¢ i` M i`ÌB p¶ +€M? # v [m - iB M; F m +O M|´`i ;B®M; iB M;

h?b` ? B +QM [m¢ FB p"Q H9+ i M K"TT?€i´ +O +?9M; +kM; ç½ çMM; çMM; M
v tm®M; i´M +¬M;X o"Q H9+ M"v h`B m aQ h?¬M H¢B ;BÆ +?•M ç€ i´ +O +?9M; /
F?¬M; #B i pb b Q ç°i M?B M idM? M;°- # M`tm®M; ç-m vX

@ L?•M T?~K

GK+ K"TH„+ ç-m- Hm¬M KB M; i?Î /`B,

@ J"t ;B T?€ ?Ov +ª i´ +?BK- +QM [m¢ +kM; F?¬M; +| T?ªM SM;X h`B m iB M bB
i` M ç-m- +?" +?"+- +?ŠM; H) [m¢ +kM; M?"M #B i M;QÌB i®i M;QÌB t'm\

h`B m aQ h?¬M M´B ;B"MH +?´i +?²M;- +?d +ªK i?´v HY ;B"MH #WM; #WM;- i? M?QM
#½B T?•M +?BK- +| HÌB T?ªM #€+ +kM; F?¬M; M|B` çQÊ+- p°B p"m; çB ibK MQÊ

L?bM /€M; p +?"i p"i F?¬M; +?`m M´B +O v- çWM; M|B GK+ K"t- L;Qm æ¢B GU+
M; v +ª i` M K†i +O h^M; hdM? L;¬ +kM; iÄ` pmB p X

æ€M? +?| T?ªB M K†i +?O- h`B m aQ h?¬M +?`m i?B i i?ÁB- .QÆM; h`B m +kM;
Km®M M;?2 M;|M; t2K #¼M h-M G•K M|B M?[M; ;bX .M b Q +?d +-M h-M G•K F?¬M
F?¬M; çBX

h-M G•K pm®i ?mv i h?€B .QÆM; +~M i?"M M;?o M;ÊB- [m¢ pšM F m [m M; [m€+
M€Q [m´v M?B m w M;?o +O ?„MX >B M i¢B i`QM; ç-m ?„M M?Q +| K°i +m°M iÆ
ç-m K®B- +?d +-M ibK çQÊ+ H" +| i? ;Ð` +m°M iÆ M"v- H¢B +?Q ibK çQÊ+X

@ æ i #„M +QM [m¢ ç€M; ;?ûi FB +?Q i`QÌM; [m M5

L;Qm æϕB GU+ `9i s æB M h?QÆM; # M ?¬M; ` X
 @ L;QÆB T?€ ?Q i´ +O +?9M;- +ÁM F?¬M; +?Q T?ûT M;QìB i F m K'v iB M; b Q\
 hW o,M h`QìM; M;,M L;Qm æϕB GU+ HϕB- H½Q +kM; #B i +?mv M- i?'v ? B +QM [n
 i?•M #BM? >B m 8v i` Q H M +•v H-M M[ i`ª i´ [mϕ p +?¶ +k- [mª M?B M ? B +QM
 *?•M K`v ϕ M; + m +?†i +O h-M G•K +?Êi ;B½M ` - KdK +QìB M¡B,
 @ *| H) bmv Hm" M +O +?9M; i ϕ½ ϕB H-K T?QÆM; ?QÈM;- +?Q M M KÈB F?¬M; ;
 S?K ϕ HϕB i`QÈ+ F?B +? iX
 hW o,M h`QìM; M?Q +| ϕB m bmv M;?o,
 @ v +O i`QîM; [m M M;"B H" \
 h-M G•K +?d +?d +€B +•v K" [mϕ H"K i´,
 @ *€+ M;QÆB M?bM t2K +•v M;?B M; M"v + Q # Q M?B m- KÈB pW `²B ?mvM? ϕ
 tm®M; +kM; F?¬M; / /"M;X h?•M i?O GQm GQÆM; S?K M"v +kM; F?¬M; T?ªB H" M
 b´ i` M ϕ| F?¬M; bÊ H2Q +•v #` M;QìB M?bM i?'v ? v b Q\
 L;?2 h-M G•K M¡B M?Q p"v- K¼B M;QìB +kM; +ªK i?'v F?¬M; ϕ9M;- GQm GQÆM; S
 i? HϕB M?Ä i?'T ;-v v m- [m M? M,K bm®i i?€M; H"K aQ :B +?Q M;QìB i - i?•M i?
 ;b- H"K b Q i` Q H M +•v + Q M?Q p"v ϕQÈ+\
 >m®M; +?B H2Q +•v `i H" M´B #"- i?•M H" ϕQìM; ϕQìM; aQ :B HQÆM; ?QÈM; h´M
 i` Q +•v #` M;QìB F?€+ T?€i ?B M- bÊ `^M; `i F?| ;BªB i?Q+? `ä M;mv M M?•MX L
 h`B m aQ h?¬M b) +`M; ϕQ iÈB M;?B M;ì- iW ϕ| ?Q" M iQ" M #ϕB H° [mv M b´ K" v /
 *?Q M M GQm GQÆM; S?K +kM; F?¬M; +| F?ª M,M; ;B'm b´ b€+? i`QM; i´ +?BK-
 /šM bU +?9 w +O M;QìB F?€+X
 @ >bM? p) i` M +€B ϕo FB +?QM? H" ?Q p" +?BK- M m F?¬M; HB M [m M pÈB +?
 GK+ K"T ?QM; T?'M pmM; +€M? i v MmM; M9+ i?'i- ϕ M; M¡B ;B[+?WM; i?bM? Hb
 p T?Q .QÆM; h`B mX
 @ - H½Q T?m +ÁM +| +¬M; pK T?ªB H"K- i?'i H - i?'i H 5
 .QÆM; h`B m i?B H HB H` p T?Q h^M; hdM? L;¬- h-M G•K- h`QÆM; hB m .QA
 /QìM; M?Q +| [m, ϕ M; ϕm´B b€i b m HQM; p"vX
 GK+ K"T p¬ +MM; ?®B ?"M- iU i€i p"Q K†i KbM? K'v +€B,
 @ «B +? Q F?¬M; i®i- M m F?¬M; T?ªB H" i`QM; i´ +?BK- M?'i ϕ`M? H" [mv M b´ F
 h´M; æ®+ T?O- i F?¬M; M M M¡B ` - .QÆM; H½Q i†+ HϕB i` M? i`QÈ+ ϕB ϕ"QX
 h^M; hdM? L;¬ +kM; ;B"i KbM? FBM? ?½B- v F?¬M; T?ªB H" ?ϕM; M;QìB FûK +ÄB
 h`B m- h`B m aQ h?¬M +| p F?ª M;?B ϕ½ +`M; M;"v +`M; M;?B M;ì ? B i M M"vX >
 M¡B M?Q p"v H"T iS+ +•M M?„+ t2K +| M M p" M /KM; [mv M HU+ i?€M? +?d- p¼i p"
 FB m `ªB i?ªK ? v F?¬M;X
 "i [m€ M m H"K M?Q p"v +QB M?Q ?Q" M iQ" M i`î K†i pÈB .QÆM; h`B m- M m F?¬
 M"v 2 `^M; F?| K" ,M M¡B pÈB FBM? bQX
 @ h^M; h?` G M; F?¬M; +¬M F?| tY
 h-M G•K F?) KdK +QìB- `i H" iU iBM M¡B,
 @ hBM iS+ GQm GQÆM; S?K HQm HϕB imv i ϕ®B F?¬M; T?ªB H" ?"K ?² F?¬M; `ä
 ?ϕ [m M +| i? ϕQ€M +?„+ imv i ϕ®B F?¬M; M^K /QÈB ;®+ ?Q X

h^M; h d M? L; ¬ ç € T S M; K ° i i B M; - i B T i ? 2 Q ` i H " F B M? M; ¢ + M? b M M? b M h - M C
H ¢ M?, p b b Q ? „ M # B i ç Q Ê + i ` Q M; H Á M; K b M? ç M; b m v M; ? o M? [M; ; b \ E ? ¬ M;
ç Q € M w + O M; Q Ì B M " v H ¢ B ç ¢ i i È B K S + M? b M i ? ' m H Á M; M; Q Ì B M? Q p " v X

h W o, M h ` Q Ì M; i € M i ? " M? T ? • M i Q + ? + O h - M G • K - H ½ Q p " G Q m G Q Æ M; S ? K ç ½
' i [m € ç ¢ Q # ' i ç ² M; F ? ¬ M; i ? + M M; K Q m X L ? Q M; + k M; # B i M; Q Ì B M " v i ` Ì B b M?
H 9 + b ® M; + ? i i ` Q Ê + K „ i i m v i b) F ? ¬ M; + K i • K i b M? M; m v M i ? " M? [m, p ¬ Q + ? M
H ¢ B T ? ^ B H " ç Æ M; B ^ M - i ` U + i B T - ? Æ M M [i Q Æ M; ç ® B t ^ Q / B m X

@ æ 9 M; p " v

h - M G • K b Ì b Ì + ^ K - + • M M ? „ + + • m + ? [M Ì B ,

@ * ? Q M M i + ^ K i ? ' v + ? 9 M; i ç ½ M; ? o [m € T ? S + i ¢ T - M; Q Ê + H ¢ B ç B p " Q H - K ç
T ? ^ B ç H ¢ B + ? Q M ? [M; M; Q Ì B ç B m i ` T ? € € M M ? Q + ? 9 M; i K ° i € K ? B m i Q Æ M; ç
M ? " M # B i - K È B i ? m " M i B M # € Q i ? M i m v i ? " M i ? v v X

Í ç B K T ? € € M M " v - K K + i B m + O G Q m G Q Æ M; S ? K ç ½ + ? i + k M; M ? ' i i ` Q p È B h - M
i ? M " Q H Q m H ¢ B + • m ç ® [m € K S + T ? S + i ¢ T X

@ æ Æ M; B ^ M - ` ä ` " M;

" " M i v i Q # + O L; Q m æ ¢ B G U + ; ½ B ; ½ B ç - m - + ? Ê i F B M? ? ¬ i ? ' i i ? M ? ,

@ * ? Š M; H) H " [m v M b ´ ç Q Ê + + ? ¬ M / Q È B p ` i ` Q + € B ç o ` Æ B t m ® M; \

@ * Ì F ? ^ M, M; F ? ¬ M; M ? Ä

h - M G • K ; " i ç - m K ° i + € B - H ¢ B # ´ b m M; ,

@ * ? Q / M H " F ? ¬ M; T ? ^ B - + k M; ç ½ ? i b S + i B T + " M X

G K + K " T H ¢ B + ? d M; ? 2 i ? ' v + • m i ` Q Ê + - + Q Ì B H È M p ¶ L; Q m æ ¢ B G U + K ° i + € B ,

@ G ½ Q L; Q m - ç - m ; ¶ M ? Q M; Q Æ B + k M; + Ì i ? T ? € € M b Q \ > ? - ç B i ? 2 Q h - M i ` Q
+ Ì i ? # B M i ? " M? i ? ¬ M; K B M ? 5

h W o, M h ` Q Ì M; K d K + Q Ì B M? b M G K + o B M \* ? Q K ° i + € B - i ? - K M ? O i ` Q M; H Á M; , M;
æ ¢ B G U + M; Q Ì B i H " # M; Q " B + ? ' i T ? € + M ? Q M; i ` Q M; H Á M; + Ì i • K F - 2 ` ^ M; + Á M

J ¼ B M; Q Ì B H " T i S + ç B i È B ? B M i ` Q Ì M; p K + ? € v - # „ i ç - m ç " Q Î p ` i ` Q + € B ç o ` Æ B

* M M; H 9 + ç Ì - . Q Æ M; h ` B m + k M; / Š M / „ i i ? • M # B M? b o i ® i # „ i ç - m ç " Q H M i ' i + ^ h
æ ® + T ? O + ? d + € + ? ç Ì K ° i # S + i Q Ì M; X " „ i ç - m ç " Q i W p ` i ` Q Î ; - M i B m p B M G Q m
? Q # ` # ¼ M ? ¼ ç " Q H M - ; ® + ? Q p " Q K M æ ¬ M; ç ½ b Ê K ` K M; H € F ? ¬ ? û Q # ` M ? ' i
M Æ B ? ¶ M H Q ¢ M p ¬ + M M; X

E i [m ^ ? i b S + / i ? ' v - i Q " M # ° h ´ M; æ ® + T ? O # ` ç " Q i ? " M? + ¬ M; i ` Q Ì M; p Š M F ? ¬ M
h ` B m ; B " M i È B M ¶ B i ? Î ? ² M; ? ° + - i S + i ® B i ` Q M; H Á M; - h ` B m a Q h ? - M K È B ` Y K
i ` Ê M i ` W M; K „ i X

> B i M # ¢ B ? Q ¢ B # Ì i v ? i + € + ? - p ® M i Q Î M; ` ^ M; ° i K ² B H Y ç ® i + ? € v + ? ¶ Î G Q m C
H " + Ì i ? p o M? p B M / S i i m v i ? " m ? Q ¢ M X E i [m ^ ç M # • v ; B Ì K È B ? B m ç Q Ê + M n
b ´ - i " M K „ i M? b M M Ì ? Ì i ? " M? i ` Q # K B - p " v i ` Q M; H Á M; p Š M M? Q + Ì i ^ M; ç € ç M † M
? Æ B + Ì + ? 9 i ; B Ì i ? ´ B + Ä H v H " T i S + ; B " i K b M? F B M? ? ½ B X

L; ? 2 i ? ' v i ? • M # B M? # € Q + € Q H ¢ B h - M G • K ç M; ç " Q Î p ` i ` Q + € B ç o ` Æ B t m ® M; i `
M; Q Ì B H ¢ B # W M; i d M? M; ° - [m ^ M? B M ; B ® M; M? Q h - M G • K M Ì B - p ¬ + M M; ? ® B ?
ç " Q i ` Q Ê + X

... + - H - M M " v H " F ? ¬ M; i ? M " Q - # Î B p b ? B M i ` Q Ì M; p K + ? € v ç Q Ê + # ^ Q p M; ? B K H
i ? M " Q ç Æ M T ? Q Æ M; ç " Q # È B X

o°B p"̄M; çB t2K K°i +?9i- ? B M;QìB #¼M ?¼ ;B®M; M?Q #` [m, çm´B b m HQM;-
i`QìM;X

amv çQ€M +O L;Qm æ¢B GU+ H¢B i?'i #¢B K°i H-M M[- b m F?B ç"̄Q /QÈB ç'i i?"
+kM; F?-M; ibK i?'v [mv M b´FB - ? B i v h-M G•K pšM i`®M; i`ÆM M?Q i`QÈ+X

L?QM; H-M M"̄v .QÆM; h`B m +MM; h`B m aQ h?-M F?-M; /€K M|B #|M; M|B ;B| +
? B H-M pW `²B- iBK #¼M ?¼ bmwi +?9i M[ `ìB F?ÄB H²M; M;U+X L m H"̄K M?Q p
+-M T?€ €M- i`QÈ+ ? i +kM; ç½ ?M +? i ? B i M ç-m bÄ i°B €+ M"̄vX

@ S?M G½Q T?m- H½Q T?m

.QÆM; h`B m i?Î?"Q ? M- b„+ K†i t M? ç M KS+ /¼ M;QìBX

:B¼M; b`B H M; +O h`B m aQ h?-M +kM; F?-M; +ÁM p M; M[- i v p`M iQìM; F?-M
`²B bmwi +?9i M[ iBK v ç½ i?2Q +´ ?¼M; M?ªv ` M;Q`BX

GK+ K"̄T- L;Qm æ¢B GU+ çSM; Î # M i` M ?® iQ ç"̄Q H M- M;Æ M;€+ M?bM M? m-
M|B pÈB h-M G•K,

@ h`QîM; [m M M;"̄B t2K

h-M G•K +kM; F?-M; [m€ KS+ i?'i p¼M; - bì bì +^K,

@ J†+ /M F?-M; T?ªB- M?QM; +ªK ;B€+ M"̄v H"̄K +?Q i +ªK i?'v `i [m2M i?m°+- +
b´ #^M; ;B´v KÄM; H¢B F?-M; T?€ çQÈ+

G9+ M"̄v h?Q+? E Zm M; /šM /„i h?Q+? EBK p` ç€K i?•M #BM? #B M [m•M iW # M
?°T çUM; i?S+ ,M- i? m +ÆK- +QìB ?QT K„i çB iÈB,

@ *?Q p` E?•K a B- .QÆM; ç¢B H½Q ;B - h`B m iB M bBM?- #°M `°M +ªM;"̄v M?Q
M?QM; pšM T?ªB #ªQ i`¼M; i?•M KbM?X J°+ •M ibK +?9i `QÈm i?'i iW [m€M +ÆM
æ¢B H½Q ;B i?QîM; /KM;X

"KM; GK+ oB M *?Q H"̄T iS+ F m H M ÁM; ¼+- i` M? i`QÈ+ iB M H M H´v K°i ?°T ç
imv iB i i`ìB ;B€ H¢M? M?QM; pšM +ÁM #®+ F?|B M;?B M;9iX

h?Q+? E Zm M; +| K´v T?-M ç„+ w M|B,

@ æ•v H"̄ ?°T çUM; i?S+ ,M ç†+ #B i H"̄K ? B i-M; - çUM; i?S+ ,M # M i`QM; MY M
h-M G•K +?Êi + m K"̄v- M?bM h?Q+? E Zm M; M?Q F?-M; [m2M #B i- FBM? M;¢+

@ G½Q + M|B ;b- ?°T çUM; i?S+ ,M M"̄v H"̄ çUM; +€B ;b\

@ >°T çUM; i?S+ ,M /o M?B M çUM; i?S+ ,M5

h?Q+? E Zm M; F?-M; ?B m +?ÈT K„i K°i +€BX

> ? ? h-M G•K ç°i M?B M M;Y K†i H M i`ìB +QìB M?Q çB M- iB T i?2Q +?Êi t-
h?Q+? E Zm M; ,

@ h?Q+? H½Q + - ç i¢ ?mvM? K°i HìB p¢+? i`-M #Q ~M5

h-M G•K H´v H¢B #bM? ioM?- #QÈ+ M? M? çB iÈB # M M;QìB hW o,M h`QìM;- F p
J„i ;B"̄ p`M çK+ +O hW o,M h`QìM; H"̄T iS+ Kî i?"i iQ- i?-M b„+ pW KWM; pW b

p"̄Q K†i KbM? K°i +€B,

@ E?-M; M;ì`^M; çÆM ;BªM M?Q p"̄v- pb b Q i H¢B F?-M; M;?o iÈB\

@ >°T çUM; i?S+ ,M- ;B[´K- ? B i-M;

GK+ K"̄T tQ tQ +-K MmM; M9+ i?`i bmv M;?o- ç°i M?B M F m H M i?'i i? M?,

@ æ9M; `²B- ?°T çUM; i?S+ ,M ? B i-M; - M?'i ç`M? H"̄ h-M i`QîM; [m M iW ?°T çUM
iQìM; FûT- [mv M b´FB ;B´m î i`QM; iQìM; FûT5

L;?2 M|B M?Q i? - K¼B M;QìB ç m çQ K„i M?bM [m M? #®M T?Q - M?QM; +?¶ Î G C
®+ ç½ #` ?Ä i?B m bKT ç´- p€+? iQìM; #®M T?Q ç½ bKT i?`M? ;ç+? pKM- KÈB p
ç½ +~M i?`M /¼M / T [m - +kM; F?¬M; M?bM i?`v +| iQìM; FûT- +| b´ b€+? ;b +ªX
*?ŠM; H) H¨ [mv M b´ çQÊ+ ;B´m i`QM; K°i +?¶ M¨Q ç| +O iQìM; pB M\

9keX *?QÆM; 9ke, *?| *MM; *,M *`M

h•K i`çM; h-M G•K +U+ i®i- +QìB F?~v ç€ p¨Q +€B K¬M; i`ÁM +,M; +O GK+ oB M
@ >² ç²- iW ?°T çUM; i?S+ ,M ? B i-M; HB M iQîM; ç M iQìM; FûT +® M?B M F?¬M
,M H¨ i KÈB pW M?bM i?`v- GQm GQÆM; S?K HçB H¨ /MM; +€B ço HQm HçB iB
H¨K b Q +€B ço bS h? M?>Q M¨v +| i? HB M ? pÈB ?°T çUM; i?S+ ,M\5

@ ...+- +kM; +kM; +MM; H¨ çUM; i?S+ ,M

h? M? •K GK+ K¨T +`M; M;¨v +`M; M?Ä- ç-m +kM; +9B ;^K tm®M; t´m ?´X

æ9M; p¨v- iW ?°T çUM; i?S+ ,M ? B i-M; HB M iQîM; ç M iQìM; FûT H¨ `i ?ÊT i?U
p¨i çUM; i?S+ ,M K¨ iW +€B ço HB M iQîM; ç M ?°T çUM; i?S+ ,M- +?mv M M¨v [m
*€B ço o¨i çUM; i?S+ ,M >°T çUM; i?S+ ,M >°T çUM; i?S+ ,M ? B i-M; hQìM; F
M¨v +?d +| K„i tQ+? +m®B +MM; H¨ ?ÊT Hw- M?[M; K„i tQ+? i`QÈ+ ç| ç m [m€ ;QÈ
i`QÈ+ bm v Hm¨M +| p´M ç - p¨v MY T?¬M b m b) F?¬M; +| ç´i çSM; +?•MX

@ o¨v `®i +m°+ H¨ +€B ;b ç•v\5

h M K¨T #om K¬B- #m²M #U+ tQ tQ i v- Km®M ?ÄB i?Y t2KX h-M + +MM; H½Q ç
#Q #Q ît t - pW M?bM +kM; #B i M?`i ç`M? T?ªB 9T 9T Kî KîX

.QÆM; h`B m i`QM; HÁM; +| [m,- i?`v h-M G•K +MM; hW o,M h`QìM; i?b i?-K K°i
#B i M;mv M /Q- # M çQ K„i ` ?B m +?Q h`B m aQ h?-MX

h`B m aQ h?-M ?°B w- i?`v M m KbM? ?ÄB hW o,M h`QìM; M?`i ç`M? H½Q b) F?¬
T?ûT F?Q+? iQÈM; ,

@ hW H½Q iB M bBM?- +€+ M;QÆB ç½ ? B H-M #` M?K+- K|+ i´ +?BK +MM; ç¨Q ç
+| i`Á ;b M[ \ 1 `^M; +kM; H¨ #| i v ? i +€+?- ? ? ?

hW o,M h`QìM; F?¬M; +| T?ªM #€+- +?ŠM; [m H¨ M?`M M?ç i M?bM h`B m aQ h?-
;B®M; M?Q ç M; M?bM K°i M;QìB +? iX

@ GQm GQÆM; S?K HQm HçB +•m ç® #Q ~M M¨v- p®M iQM? +ª v +?d +| # M;QìB
çQÊ+X *?Q M M v `i iBM iQîM; `^M; H½Q T?m b) ;BªB çQÊ+ +•m ç® M¨v i`QÈ+ M;

hW o,M h`QìM; M|B iÈB +?¶ M¨v M?bM h`B m aQ h?-M +QìB +? M?çQ- K¬B ;B¨i ;
p¨M; MY ç2M `mM `mM- ?B M M?B M ? i bS+ ç„+ wX

¨i [m€ iB T i?2Q H½Q HçB +| ?ÆB M;QÈM; M;MM;- K†i ;B¨ çÄ H M M?bM b M; h-M

@ *?ŠM; [m H¨ H¨K b Q GQm GQÆM; S?K +kM; F?¬M; M;?o iÈB- HçB H¨ h-M i`QîM
? i- M|B M?Q p¨v- H½Q T?m +kM; +| +?9i +¬ T?K HÁM; iBM +O v5

h-M G•K +?„T i v K°i +€B- F?B K i®M K°i H-M p¬ +MM; ?B K +| ,

@ *kM; M?ì +| hW iB M bBM? M;¨B H¨ M;QìB h?B m >QM; +?QM? i¬M;- +MM; ,M +

GìB M|B M¨v ? i bS+ F€ [m€B- iW h^M; hdM? L;- h?Q+? E Zm M; ç M GK+ oB M *
F?¬M; ?B m ç-m +m i B M?2Q ` b Q +ªX

h¢B b Q GQm GQÆM; S?K HQm H¢B iBM iS+- +?d +| M; QìB h?B m >QM; ?Q†+ H
 M; QìB h?B m >QM; KÈB +| i? ; BªB çQÊ+- +?ŠM; H) i`QM; i?S+ ,M +O M; QìB h?B
 hW o,M h`QìM; çB iÈB i`QM; b•M- ?ÆB M?È H¢B- b m ç| H¢B /MM; +?•M çB K çB K
 @ æ"Q MÆB M"v ` - T?Q /QÈB M?`i ç`M? ; B'm ; B K +`M F?¬M55
 L; Qm æ¢B GU+ +-K ç-m- K'v i M *~K u >B m 8v i?•M ?bM? iQ F?Ä2 pmM; +m®+ t
 æ•v F?¬M; T?ªB H" p` i`Q ç®M; imv i ç¼M; i`QM; b•M M?" GQm GQÆM; S?K b Q\
 S?"K H" M; QìB iWM; p"Q M; ¬B iB m pB M M"v ç m M?È `i`ä- GQm GQÆM; S?K `i
 +?`i K°i ç®M; imv i HÈM i`QM; b•MX a m ç| tªv ` ?Ä ?Q¢M- ç®M; imv i FB i M`
 o,M h`QìM; +?d +?QM? H" +?¶ ç®M; imv i i`QÊ+ FB X
 .QÆM; h`B m +ÁM F?¬M; ?B m pb b Q- K†+ /M pŠM +| +?9i HQ H„M; ç T?ÁM; - M?
 +O h-M G•K M?Q ? B H-M i`QÊ+- /M b Q K|+ i´ +?BK p" ç"Q ç'i +kM; F?¬M; ibK ç
 +?d H" FBM? ç°M; ?½Q K" i?¬BX
 @ h`B m iB M bBM?- M; "B i?'v H-M M"v #¼M ?„M N - M; QÆB H"K b Q p"v\
 .QÆM; h`B m [m v ç-m M?bM H¢B- H"TiS+ i?`i FBM?X
 *?d i?'v ; QÆM; K†i H²B HãK +O h`B m aQ h?-M H9+ t M? H9+ i`„M; M?Q +€B ço b
 /QÈB p p"Q M? m +`M? +¢+?- i`QM; K„i QM; pÁ p) ç-v bÊ ?½B- i`ÈM K„i ?€ K²K F
 o"Q H9+ M"v h-M G•K M„K +?„+ T?-M i?„M; - iB M; +QìB ;B M F?"M? F?¢+? ç•K p
 +MM; h`B m aQ h?-M,
 @ > ? ? - hW iB M bBM?- t2K` H-M M"v +?9M; i ç½ ibK ç9M; +?¶X
 @ æ9M; p"v- +?¶ ç'i M"v `i t®T- +| /'m p i ç½ #` ç"Q [m - +| H) T?Q /QÈB +?¬M i?
 hW o,M h`QìM; +kM; pm®i +?ÁK`•m / - F?Q ç`M? i?-M M?"M M?bM M?bM .QÆM;
 G-M M"v ?Q"MiQ"m ç|M; çBM? +€+ M; QÆB +?†i +?)5
 h-M G•K +® H"K` p ?®B iB + M|B,
 @ «B h?"i` i?b bÈK M M M; ?o iÈB- +?ŠM; [m H"i?S çÆM; BªM M?'i i`U+ iB T M
 H½M; - M; v iW ç-m M; v +ª #ªM [m M +kM; çB H-K çQìM; X
 hW o,M h`QìM; ;"i ç-m K°i +€B,
 @ æ9M; p"v- H½Q ç-m iY +kM; bmv M; ?o i?2Q i M ço - ç² €M i` M ço - H¢B F?¬M
 S?K /MM; i?S çUM; i`QM; ço ç H"K €K ?B m +?Q +?9M; i X
 h?S çUM; i`QM; ço - ç| F?¬M; TªB H" i?S+ ,M b Q\
 h M K"TH"TiS+ M?È iÈB F i [mª; BªB T?šm M; ?B K i?B i` ibK M°B /mM; /¢ /"v-
 +?ÈT +?ÈT ç¬B K„i M?Ä,
 @ "[+ÆK +m®B +MM; +O v F?¬M; TªB H" m®M; h?B m >QM; ?Q" M; iYm- ,M` n
 F?¬ ? v b Q- +| +€B ;b Hv F€\
 @ æ9M; p"v- i`QM; +€B ço çUM; ` m F?¬- p®M H" F?¬M; +| ;b Hv F€
 hW o,M h`QìM; HB + M?bM +?¶ ç'i ç M; ç"Q- +QìB ?QT K„i M|B,
 @ "'i [m€ ç TªB #B i` m F?¬ H"K #^M; ;b
 h-M G•K KdK +QìB- ;^M iWM; iB M; K°i- +?ûK çBM? +?†i b„i M|B` # +?[,
 @ hmv i- Hw- ?²M; 5 U+ªB /Q - +ªB + M?V

oW /Si HÌB- K°i iB M; F2M; p M; H M- L; Qm æϕB GU+ ç½ ç"Q i`9M; i?S ;b- KQB H
M?Ä ;|+ #`i ç²M; p" M; - KÎ` +?d i?`v # M i`QM; ;B`v /-m ;|B K°i [mv M b€+?- F?¬M
+ÁM H" +€B ;b\

S?QÆM; ?QÈM; T?€ €M M; v iW H9+ ç-m ç½ çB p"Q H-K çQÌM;- GQm GQÆM; S?
T?ªB H" #ªM i?•M +?`i HB m- ?Q p,M +€B ço - K" H" i?S ç½ iWM; çUM; i`QM; ço>

"[,M +m®B +MM; i`QM; çÌB v H" ,M +?mM; pÈB hW o,M h`QÌM;- i?S+ ,M H" ç†+
h`QÌM; Km î+Y ?"M; MÆB FBM? bQX h`ϕM; L;mv M >²M; ?Q" M; iYm- ç"m ?O F
i`QM; ç|+€B +€B ço M"v +?QM? H" çUM; ` m F?¬ h?B m >QM; X

_ m F?¬ h?B m >QM; +?QM? H" /MM; hmv i Gw >²M; QÈT T?ÆB F?¬ K" i?"M?- K"
pW ç9M; +?`i ç®M; `i M?B m imv i ç¼M;- F?¬M; TªB H" €K ?B m [mv M b´ +?¬
imv i? v b Q\

E?¬M; ?` H" HB i Kϕ+ h?B m >QM; ;BªQ ?Qϕi ;B M i`€- GQm GQÆM; S?K p"Q F?Q
iS+ i`QÈ+ F?B +? i pšM ;B M ?Qϕi K" tªQ /B m- +€B ço çUM; ` m F?¬ h?B m >QM
b´ î/QÈB ç®M; imv i- +?m¶B bmv Hm" M M"v ? i bS+ i`U+ iB T- ?B m [mª K" çÆM ;

>ÆM M[- iW ` m F?¬ h?B m >QM; +| i? M; ?o ç M hmv i Gw >²M;- M; QÌB h?B m >
K" MÆB M"v +?d +| # M; QÌB h?B m >QM;- i`W #ªM i?•M GQm GQÆM; S?K ` H" +v
pÈB hW o,M h`QÌM; K" v i`¬M; + "v b) i? v KbM? ibK çQÈ+ ?mM; i?O #€Q i?M imv i

h`QM; ? B M; QÌB M"v- pW F?ûQ hW o,M h`QÌM; H" K M; ` m F?¬ h?B m >QM; iÈB-
pÈB GQm GQÆM; S?KX *?Q M M F?ª M,M; hW o,M h`QÌM; +| i? ;BªB çQÈ+ +•m ç
h`B m aQ h?-M- iW ç| #€Q i?M imv i ?"M i? v GQm GQÆM; S?K F?¬M; i? M; ?B M

*?d iB + M; QÌB ç`M? F?¬M; #^M; i`ÌB ç`M?- ? B ç²M; ?QÆM; h?B m >QM; +Æ ?²,
i`QM; +€B ço +m®B +MM; +ÁM /Q HϕB K°i +?9i +kM; ?Q" M iQ" M ?| i?"M? i`Q #K
F?B h-M G•K çB m i` T?€ €M i?Ov +?mM; pšM bmv Hm" M iW #ªM i?•M +€B ço - F
M"v iWM; çUM; [m KÈB H" +?b F?| ;BªB ç®X

*?Q ç M h?Q+? E Zm M; /MM; ?°T çUM; i?S+ ,M K M; i?S+ ,M iÈB ç•v M`M? M¼i
G•K ç°i M?B M #WM; idM? M; °iW HÌB H½Q M|B- ?°T çUM; i?S+ ,M çUM; i?S+ ,MX
[m ` m F?¬ h?B m >QM;- M?Q p"v `i +| F?ª M,M; K'm +?®i ;BªB ç® F?¬M; TªB H
i?S M| ç½ çUM; X

o®M h-M G•K +MM; hW o,M h`QÌM; i•M +?O iQÆM; ç„+ - iWM; Km "²M; G B sm•M`Q
ç†+ bªM ` m F?¬ h?B m >QM; KÌB ?„M ?QÎM; /KM;- +?Q M M #B i` m F?¬ h?B m >
Gw >²M; X

h?"i` i?b i`QM; HÁM; h-M G•K p®M ç½ +| +?9i w M; ?o KÆ ?²- +?šM; [m H" +?"
K`v çB K [m M i`¼M; HϕBX *?Q ç M F?B h?Q+? E Zm M; i`QM; H9+ p¬ ibM? M|B`
+?¼+ `€+? i-M; +Y b´ #^M; ;B`v KÄM; +m®B +MM;- ?„M H" T iS+ ibK` +?•M iQÈM

Zmv M b´ i`QM; `QÆM; ç½ ?B M` î i`QÈ+ K„i K¼B M; QÌB `i`ä`"M;- €M? K„i b„+
HQÐB / Q M?bM +?^K +?^K p"Q K†i .QÆM; h`B mX

hmv i b€i5

h?•M H" "BM? #° h?` G M; S?| æ¬ L; U aY E GB m h´M; æ®+ - b„+ K†i +O .QÆM;
?ÆM H" +? i- i?-M b„+ i` M K†i #B M ?| F?¬M; M; WM;- i`QM; M?€v K„i i`QM; HÁ
#B i# Q M?B m w MB KX

h`B m aQ h?-M ç½ #B i F i +K+ bÈK ?ÆM .QÆM; h`B m K°i +?9i- KÈB pW `²B K„i
?²B- ç½ bÈK iQM? iQ€M i`QM; HÁM; Km®M ç€M? K°i i`"M +m®B +MM;- # M F?ªM

@ æ•v H" #¼M ?„M +?¬M b´ ;Bª- KQm ç² pm ?½K .QÆM; h´M; æ®+ +?9M; i X L?ϕ+
çbM?- +?mv M tQ ?¬K M v i€B ?B MX *€+ ?mvM? ç - .QÆM; h´M; æ®+ i?B M •M
[mv M b´ +€Q M; U i`ϕM; H M FBM?- M?ì h`QÆM; hQÈM; ;B H`v HϕB +¬M; #^M; 5

æ€K i?•M #BM? h´M; æ®+ T?O M?Q L;¬ H½Q æ¢B ç m H´v €M? K„i M?bM +?O M?•
i•K i´ +?S+ î +?¶ M¨v- +kM; +| çQÊ+ K´v i M i•K T?9+ i`mM; + M M;?o çªKX

æ½ H¨K T?ªB H¨K iÈB +MM;- .QÆM; h`B m bmv M;?o M m M?Q +| i? çQ¢i H´v [mv
H) pK €M M¨v +kM; +?Q +?„+ ç½ i?m - # M M;?B M ` ,M; K°i +€B- ;"i ç-m i?"i K¢M

@ hmv i F?¬M; i? ç +?Q ;B M i?¬M pm ?½K .QÆM; h´M; æ®+5

L;¬ H½Q æ¢B ?Á ?ûi F?ªM +´ - /šM /„i i?•M #BM? h´M; æ®+ T?O H"TiS+ M H MX

a® HQÊM; i?•M #BM? h^M; hdM? L;¬ p¨ h-M G•K K M; i?2Q `´i Qi- GK+ oB M *?Q-
s æB M h?QÆM; ` - `´i H¨ F?~M i`QÆM; ?° p i`QÊ+ M;QìB h-M G•KX

hbM? i? M;mv +´T5

@ «B +? Q F?¬M; i®i5

h`QÆM; hB m .QÆM; [m€i iQ K°i iB M;- ¬K H´v ç-m KbM?- H"TiS+ M;²B +?²K ?´K

h? M?QM; h-M G•K i?•M ;B[i`MM; p•v pšM F?¬M; ? iÄ ` ?QªM; ?®i- ?„M çQ i v
K°i #QÊ+- €M? K„i M?bM .QÆM; h`B m i`M ç-v p F?BM? i?QìM;X

æ`+? M?B m i Qi- H¨K b Q M;„M +ªM\

*?Êi +| K°i M;QìB iW i`QM; ç€K ç¬M; H Q ` - i®+ ç° M? M? M?Q M;U +?¢v- +Æ ?
i?•M ?bM?X J¼B M;QìB +?d F`T M?bM i?´v b m HQM; M;QìB M¨v ç H¢B ç¢Q ç¢Q i
i`QM; i`M i?•M #BM? h´M; æ®+ T?OX

@ "ªQ p .QÆM; h´M; æ®+5

L;¬ H½Q æ¢B H ?QªM; H M- +MM; K´v i M i?•M #BM? TªM SM; M? M? M? M +¬K
ç®B T?QÆM;X

EB K [m M; M?Q `„M ç°+ T?¶M; p9i H M + Q- +m®M H M ?¨M F?Q M?Q ;B| #´+ æ¢B
+ª ?¬ ?´T +kM; +ªK i?´v F?¶ F?„M ;´T #°BX EB K [m M; M?Q +¬m p²M; T?€ F?¬M; F
K„i- ç€K i?•M #BM? +?d +ªK i?´v i` M i v M? #¶M;- #BM? F?Q `ÆB tm®M; ç´i HQª

EB K [m M; M?Q ç¢Q ç¢Q i?B K çB M tû `€+? i`QìM; F?¬M; ç°i M?B M i?m H¢B- ?
#ªQ FB KX G9+ K¼B M;QìB ç`M? i?¬M M?bM H¢B- KkB FB K b„+ #ûM ç½ +?d p¨Q

*?m¬B FB K M^K i`QM; HÁM; #¨M i v h?Q+? E Zm M;- H½Q çSM; i?šM; M;QìB ?
F?¬M; ` +?["€i- imv p|+ M;QìB F?¬M; + Q HÈM K¨ F?Q i? i?•K b•m iU # X LK +
K¬B H9+ M¨v ç½ #B M çB ç•m K´i- iQ¨M i?•M ;B®M; M?Q K°i i? M? #ªQ FB K ` F?

J°i FB K M; M; i`ìB iBM? ç`m ?¨M- ;BÄB +?Q h?Q+? æ¢B aQ€B ç€M? ç•m i?„M; ç|

@ G½Q H½Q H¢B /€K ç°M; FB K pÈB H½Q T?m\

.QÆM; h`B m +ª FBM? i`ÊM K„i ?€ K²K- F?¬M; iU +?O çQÊ+ HmB p b m K°i #QÊ+-
E Zm M; pšM #€K b€i F?¬M; i? - pšM +?d p¨Q +´ ?¼M; v +€+? +?WM; MY i´+- FB
v TªB M´B / ;¨X

h?Q+? E Zm M; +QìB M?¢i K°i iB M;- M;?B K M;?` M|B,

@ .QÆM; h´M; æ®+- M;¨B i?•M H¨ ç¢B [m M i`B m çbM?- +?šM; H) F?¬M; #B i ç°
M; M; pÈB i¢Q TªM KQm M;?¨+? ? v b Q\ GQ¢M i?¬M i†+ iY B B +kM; +| i? i`m
„M H°+ pm HQ +?mv M MQÊ+ K¨ i?¬BX

@ *ÁM F?¬M; #Ä pk F?Q tm®M;\

h?Q+? EBK +kM; /šM /„i i?•M #BM? #B M [m•M ûT iÈBX

E2M; F2M; i?•M #BM? h´M; æ®+ T?O `®B `Qi #Ä pk F?Q tm®M;- tm¬B i v F?¬M; -

@ > v- ? v H„K5

h-M G•K p¶ i v +Q`B HÈM pQÊi [m ç€K ç¬M; iB M` - ;BÆM; ¶M i v +€B H M,
 @ æ•v KÈB H` h?Q+? H½Q + ðGÁM; F?¬M; pQÆM; p'M +¬M; / M?- +?d KQM; #B M
 .QÆM; h`B m +?¶ +MM; +„M +`M- h-M G•K F?¬M; ? HQ H„M; X hW i`QÈ+ iÈB M v h?
 T?€i +?QM? H` pb +® F} +?QM? +K+ i`QM; i`B m- bÊ +m®M p`Q çªM; i` M?- M?QM
 .QÆM; h`B m T?¢K i°B- H½Q +ÁM +¶ +€B ;b +® F}\
 *¶ h?Q+? æ¢B aQ€B i?B M ?¢ p¬ ç`+? Î +?¶ M`v- +ÁM bÊ .QÆM; h`B m +¶ i? H`i K
 h?Q+? E Zm M; i?m FB K p`Q pÄ- F?Q i? M?QÈM; K`v tm'i FB K i` M M; Q`B H½Q
 i?'v- +Q`B ?QT K„i +?„T i v- F?QK HQM; +U+ i?'T iÄ` F?€+? b€Q p¬ +MM; ,
 @ h-M E?•K a B i?U+ i•K i` €M- ç®B pÈB i`B m çbM? ? i /¢ i`mM; i?`M?X h?Q+?
 HÁM; [m•M iY- i`QÈ+ ç•v +® ibM? ;B'm /B K i? v .QÆM; h`B m- ?B M i¢B ? i bS+
 æ¢B H½Q ;B ;B€M; i°B
 :BÄB +?Q H½Q h?Q+?
 @ h?Q+? H½Q + 5
 h-M G•K iB M H M çÐ H½Q /"v- ? i bS+ i?`M? F?~M M?bM +?^K +?^K p`Q K„i H½Q ,
 @ >mvM? ç ?B m çQÈ+ H½Q + F?' +U+ Î E h`M- M?[M; H`B F?€+? b€Q M`v tBM
 t'm ?'- +kM; F?¬M; T?ªB H` H½Q + +¶ H¶B pÈB i`B m çbM?- K`H` i`B m çbM? +¶
 HÁM; - M;`B p` +€+ ?mvM? ç /QÈB [mv M +S v M i•K` bS+ ;B i; B†+- ;B[p[M; K°i
 iQÆM; H B b) F?¬M; +ÁM ç€K F?®M M?Q .QÆM; h`B m +ÐB i` M ç-m +€+ M; QÆB

9kdX *?QÆM; 9kd, æ¢B *¬M; *€Q h?`M?

*ªK M?"M çQÈ+ i?`M? w +O h-M G•K- h?Q+? E Zm M; +9B ç-m i?"i i?'T- æ¢B a
 #^M; HÁM; ç +?Q M; Q`B F?€+ i?'v K„i KbM? çÄ H MX
 h`B m çbM? çªM; i` M? ç'm ç€- H¢B #`i? K [m M i€M; i•K # M? +m²M; M?Q .QÆM;
 HQm M; ¬M [m M F?¬M; #B i F?¬M; #B i; b +ª H¢B ;•v` i`Î M; ¢B M?[M; +?mv M M
 ç i` M p B h?Q+? E Zm M; - F?B M +?Q H½Q F?¬M; i? M`Q #QÈ+ çB i?ŠM; HQM
 h-M G•K` bS+ /B i i`W .QÆM; h`B m- `®i +K+ /Ð tm®M; K°i M; ¼M M9B ;B9T H½Q
 €T i`QM; HÁM; - +?d +ªK i?'v K•v ç2M ç-v i`B ç½ iªM` ?ÆM K°i MY X
 ðL m H` ¢¢B [m M i`B m çbM? ç m ;B®M; M?Q p` h-M i`QÎM; [m M M`v- #ªQ i /šM
 b¢+? ç`+? M?•M- #„i hB m oQÆM; iY- æ´M; >² Gv M; Q`B #B MªB- +¶ F?¶ F?, M ;b\
 h?Q+? E Zm M; M; ?o M?Q p`v- M?QM; M?bM H¢B h-M G•K +ÁM [m€ i` H¢B +Q`B
 KbM? H` bB i•K p¼M; iQÎM; X
 h^M; hdM? L; ¬ F?¬M; ;B®M; M?Q h-M G•K- +?QM? v +kM; iWM; /šM /„i ¢¢B [m•M
 ?ÆM M[i?B M`v +?QM? H` i`¼M; p, M F?BM? pÄ- +kM; F?¬M; i¬M i`¼M; ç®B pÈB
 M?Q p`v- HB M M; ?B K K†i w Km®M T?€i H¢+ K`v +•m,
 @ h?Q+? aQ€B- H½Q F?¬M; iBM çQÈ+ E?•K a B ç¢B i?-M i`B m çbM? T?€B iÈB-
 hQÈM; ;B +kM; F?¬M; iBM çQÈ+ \ *?"K +?¢T F?¬M; M|B` i?"i ibM?- +kM; H`K F?
 @ .¢- /¢
 h?Q+? E Zm M; HB M iB T +€Q H¶BX
 h-M G•K Î# M +¢M? +kM; H M iB M; iQÆM; i`ÊX
 h^M; hdM? L; ¬ i?'v p`v- i?Î /"B i?"i b•m,

@ «B- çQÊ+ `²B- çªM; i` M? i`QM; i`B m +ÁM pQÊi [m i?U+ i - #ªM [m M ?B m çQ +kM; b) F?¬M; H`K F?| / H½QX

.QÆM; h`B m- h`B m aQ h?¬M ç½ #` #„i H¢B- h`M; hdM? L;¬ ?"M pW `²B ? B M; +?QM?¬ +® w iW K|+ i?Q i`QM; M;U+ ` - F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K KÎ` ç¼+,

@ h K hdM? ?B M ç - ç½ ç¼+ i?Q ?"KX h`QÊ+ ç| "'i \*®+ ç½ /†M /Á h¬M †+- ?B M ?"M? bU >W ?W- ç•v H` [m•M +?d ç bQ h?O S?K h?€B L?¢+ iB M bBM? ;ÎB +?Q# T?K i€ æ¢B JBM? i?B M iY i M?Q M?"i M;mv i +?B m bQB F?„T +ª i?B M ?¢- ?¢M +?¢v iÈB p¢M /†K #B M i?Mv +kM; F?¬M; i? H`M i`®MX æ½ bÊK i` ` +€+ M;QÆE #ªM [m M +MM; h¬M iQÊM; [m•M` FBM? çB m i` 5

Zm•M +?d ç bQ h?O S?K /Q h`QÆM; hY >mv M M;Kv i¢Q- H9+ M`v +kM; ç½ i`Î i? bÊK i` #B i; B M KQm +?SM; +SX

h`M; hdM? L;¬ H` M?•M p"i H,M H°M [m M i`QÌM; ç½ H•m- p®M i`QM; i?Æ M|B H` ç½ #ªQ h`M; hdM? L;¬ T?®B ?ÊT H` çQÊ+- M?QM; H9+ v ç¼+ i?Q i?Q€M; ç°M; HBM? ç|- M?Q p"v +¬M; H Q H¬M M`v +kM; +| K°i T?¬M +O h`M; h?` G M; vX

h¬M G•K +ÁM ç M; #®B `®B F?¬M; #B i T?ªB ,M M|B pÈB h`QÆM; *Q *?QM? ` b L;¬ ç½ iU bM? i?¬M; KBM? ;B`M? +¬M; - i`QM; H9+ p¬ iB M? +kM; i? v ?„M ;BªB [ F?¬M; M?Ä- H9+ M`v iÄ` M;?B K i` M; M|B,

@ *| i? T?€ çQÊ+ €M M`v iQ`M H` M?ì p`Q ?²M; T?9+ æ¢B JBM? i?B M iY- h`QÆ F - h`M; h?` G M; +?d ?mv çB m ç°- /o M?B M ?¢ [m M +kM; +| +?9i +¬M; H Q M?Q

h M M`v M|B çQ¢M ç¬m +ÁM iÄ` M;?B K i` M; - M|B ç M T?¬M b m H¢B +QÌB +Êi

@ h¬M iQÊM; [m•M i?"i ç9M; H` pB + M?•M çS+ F?¬M; M?QÌM; BX

h`M; hdM? L;¬ i` m ;? Q h¬M G•K- i`QM; HÁM; H¢B +U+ F€ +ªK FQ+?- #B i`ä h¬M M`v +QB M?Q +?„+ +?„M +| T?¬M KbM?X

"BM? #° h?QÊM; h?Q S?QÆM; S?MM; h?ÌB +| w +€Q H½Q p [m - +?S+ "BM? #° h? bmv M;?o ç +?Q M;QÌB M`Q iB T +?QÎM;X h`M; hdM? L;¬ F?¬M F?ûQ +QÌM; FB M?QM; i?•K MB M +¬M; +€M ?ÆB +¢M K°i +?9i- bmv çQ€M i`QÊ+ ? i iW "BM? #° ?Q†+ H` >bM? #° h?QÊM; h?Q t T b m K°i +?9i i`QM; GK+ #°- b m ç| b) iW iW +?m h?QX

L?QM; h¬M G•K +?B K°i MY +¬M; H Q pK €M i` tûi .QÆM; h`B m i? K ¬ [m•M ?Q hdM? L;¬ +| i? i? ,M; i`U+ iB T H M "BM? #° h?QÊM; h?QX

.QÆM; h`B m- h`B m aQ h?¬M HB + K„i M?bM M? m- i` M K†i iÄ` ?QªM; bÊ ? i bS JbM? ;BÎ i`Á Î #B MªB t t¬B- iU +?Q H` p¬ +MM; #Q`M- F?¬M; #B i bÊK #` ç bQ h` iQÌM; i" M- h?€B L?¢+ iQÊM; +¬M; [mª M?B M iM M?½M M?Q çm®+- F?¬M; b|i

h¬M G•K iQûi KB M; +QÌB ? ?ª- iW i`QÊ+ iÈB M v +?B + #€M? +¬M; H Q M`v F?- b) çQÊ+ M?B m M?'i- K` H` +`M; +?B ` M?B m H¢B +`M; çQÊ+ ?QÎM; M?B mX \* h`QÆM; *Q *?QM?¬ h`M; hdM? L;¬- Q+? HÈB K` h¬M i`QÎM; [m M FB K çQÊ+ +?„+

h`M; hdM? L;¬- h¬M G•K HB M / M? pB i i|K i„i pK €M E GB m h`M; æ®+ T?O J"i o• ?"K- ;ÎB p FBM? bQX

E GB m h`M; æ®+ .QÆM; h`B m i? K ¬ i?"i M?B m HQÆM; ?QÊM; #B M [m•M- /MM ?QÊM; GQm GQÆM; S?K- /MM; #BM? p•v +¬M; E?•K a B ç¢B i?¬MX

hBM iS+ M`v ;B®M; M?Q K°i pB M i¢+ ç¢M M†M; Fw M´ K¢M?- F?B M +?Q i`QM; K²K, .QÆM; h`B m +?QM? H` [m M p,M tm'i i?•M +?QM? ç² GQÐM; "ªM; hB M ao i`QM; i? M? HQm M?QM; +kM; çQÊ+ HB i / M? M,M; i?¬M- çªK M?B K i`¼M; i`€+

hm-M S?O- #®M h'M; "BM?- ?ÆM KQÌB p¢M ç¢B [m•M- çQÊ+ i`B m çbM? +QB
b Q H¢B i? K H K F?-M; +?`m M'B M?Q p"v\

L?QM; ibM? ?bM? H-M M"v +| +?9i [m, /`- F?€+ pÈB ibM? ?m®M; H-M i`QÊ+ *aM?
ç¢Q M;¬M [m M ;ÎB i'm +?QÆM; p•v +¬M; .QÆM; h`B m- ?Q" M iQ" M M; QÊ+ pÈB i
T?O ç'ii? v M? m Q M? i¢+- iW hv G :B€K- æ¬M; sQÎM; - ç M æ¬ a€i oB M- GK+ E
#°- i'i +a ç m i oM? H†M; K°i K aM?- /QÌM; M?Q F?-M; +| +?mv M ;b t a v ` p"vX

h?"i F?-M; +| +?mv M ;b b Q\

æ¢B H½Q +€+ T?2 *?QÎM; 'M hv G :B€K æ æ®+ æ¬M; sQÎM; S?MM; "aQ- hv G :
h?"M?- h`QÆM; EbM?- h a æ¬ æ®+ +?QÎM; +~K v G Qm h?O >[m- >bM? #° h?QÊM;
a€i oB M h a æ¬ L; U a Y h`-M "QM? ç m QÊ+ i?9+ K¬M bBM? +® H¢B F?-M; çQÊ+
i?ÌB /Á tûi i?-M; iBM ?"M? H M; - +® ;„M; #aQ p #aM i?•M i`QM; +ÆM #½Q b„T ç
Q+?X

*?S+ E GB m h'M; æ®+ F?mv i ;B®M; M?Q K°i KB M; i?`i #ûQ- ?'T /šM ç¬M; ç a Q
#ÎB pb .QÆM; h`B m `ÆB ç`B- +| i? pb p"v K" /'v H M K°i +m°+ ç a M; i` M? KÈB ?

hQÊM; T?O Î p"Q p` i`Q i`mM; i•K tQ€v MQÊ+- #` ç¬M; ç a Q ? T?€B +?9 w- +Y ç°M;
*Q *?QM? F?-M; i? M; ?B M; Î H" +?QM; +?|M; +?d ?QÊM; ;B| i`QM; K„i +€+ T?€B

h`QM; T?ÁM; F?€+? T?9 H çQÌM; ?Q" M; +O iQÈM; T?O- G #° h?QÊM; h?Q o, M I
h?ÌB >"M?- G¢B #° h?QÊM; h?Q oQÆM; Zm®+ Zm M; - >° #° h?QÊM; h?Q h`QÆ
h?QÊM; h?Q S?QÆM; S?MM; h?ÌB M;²B ;? i a ?[m ? B # MX J" i` M h?€B aQ , #^M
çÄ i?„K Î +?QM? ;B[- ç bQ h?O S?K h`QÆM; *Q *?QM? ç M; M;²B +? K +? X

9k3X *?QÆM; 9k3, :BÆ * Q æ€M? E?)

oQÆM; Zm®+ Zm M; - h`QÆM; >¼+ L? M H" ? +?QM? :B M; G, M; ç a M; - S?QÆM; S
+kM; H" M?•M p"i çQÊ+ h`QÆM; \*Q \*?QM? i?QÎM; i?S+ +MM; +i M?„+ - +€+ p` ç¢
H'v çQÊ+ iBM iS+ pK €M h^M; hdM? L; ¬- h-M G•K #€Q p FBM? bQX

E GB m h'M; æ®+ .QÆM; h`B m +?QM? H" M?•M p"i h`QÆM; *Q *?QM? K°i i v +i
i €M i? K ¬ HQÆM; ?QÊM; #B M [m•M M?Q p"v- :B M; G, M; ç a M; b) SM; ç®B M?Q
ç m •K i?-K M; „K M?bM b„+ K†i +O h`QÆM; hQÊM; ;B X

æQÆM; M?B M b„+ K†i h`QÆM; *Q *?QM? F?-M; ç T ç) ;b- i?•M H" ç bQ h?O S?K
ç H°` M; Q" B K†iX h`QM; M; Q" B i`B m +kM; +| ?¢M; M; QÌB /m M`M? M¼i ;¼B H
M?QM; /M b Q h`QÆM; \*Q \*?QM? F?-M; T? a B H" i?€M? M?•M- M; ?2 i?`v .QÆM; h
H" `i HÈM M?Q p"v- H½Q pW iS+ pW ?"M H¢B €Q M½Q- b„+ K†i •K i`-K ç€M; bÈ

hS+ H" iS+ KbM? F?-M; #B i M?bM M; QÌB- H¢B ç†i +QM +?| .QÆM; h`B m HÁM;
E GB m h'M; æ®+X >"M H" ?"M .QÆM; h`B m +¬ T?K i`¼M; i`€+? O v i?€+- h`QÆ
;|B ;?ûK i?m pûM- +?`m çUM; i`, K [m M Q€M i`€+? i?U+ ?"M? +?B i #´M; - i`, K T?Q
çQÊ+ HQÆM; ?QÊM; +?Q .QÆM; h`B m- i? K" v /€K i? K ¬ iQ i9B- [m a i?"i H" HÁM

> B T?-M iS+- # T?-M ?"M- +kM; +| M, K T?-M €Q M½QX h €M .QÆM; h`B m i? K
i`B m „i bBM? ` HÌB ç²M h`QÆM; \*Q \*?QM? M?bM M; QÌB b B H-K- M?'i ç`M? T?2
FQ+? #aM i?•M +O H½Q +MM; pÈB i`B m +?QM? KÈBX

*?Q /M H" HU+ F?®M; +? +O H½Q ç®B pÈB i`B m çbM? +U+ HÈM- M?QM; H-M I
+MM; M; ?B K i`¼M; - #¼M S?MM; "aQ- h`-M "QM?- L; ?B K h? M? M?'i ç`M? b) F?
p"vX aÊ`^M; h`QÆM; hQÊM; ;B +kM; T? a B #` # ç-m bSi i`€M- i?"K +?Q F?-M; i
Q+? HÈB +?QM? i`X

>ÆM M[+M; H`K +?Q h`QÆM; *Q *?QM? F?¬M; i?Q+? i`QM; HÁM; +?QM? H`- h`
p®M i?2Q b€i b m HQM; H½Q- H-M M`v H¢B M|B +| # M? i?Q€B i?€+ F?¬M; +?`m
G½Q i?"i bU +| # M? ? v +?d H` H'v +Ê- +?m`M #` M?•M +?mv M M`v iÄ`ä H`T i`Q
h`QÆM; \*Q \*?QM? /U p`Q +ªK ;B€+ #bM? i?ìB- +?Q H` F?ª M,M; i`QÈ+ pšM iQÆM;
hS .mv +ÁM +?Q +| H€ ; M HÈM M?Q p`vX
L;QÊ+ H¢B H½Q M?•M i®i h?•M h?ìB >`M? pšM `i M;?2 HìB- M;Q M M;Q½M iÈB
i?"M? ç®B pÈB ç bQ h?O S?KX o` \*€+ h?-M M`v Kti KkB i? M? ;-v- F?|2 KB M; 1
b•m- iW i`QÈ+ iÈB M v ç®B Kti pÈB #`i +S M;QìB M`Q H½Q pšM +| p`B T?-M H'v H
h?'v h?•M h?ìB >`M? çQ €M? K„i M?bM b M; - h`QÆM; *Q *?QM? iW iW /MM; M„T
i` M Kti- F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K M|B,
@ L?[Jt+ ?mvM?- i M ?¼ .QÆM; M`v i?"i H` [m€ ç€M;- i?2Q M;QÆB +?9M; i T?ª
h?•M h?ìB >`M? bmv M;?o K°i +?9i- +?„T i v M|B,
@ Jt+ /M i M ?¼ .QÆM; ç€M; ;?ûi i?"i- M?QM; pšM H` ç¢B [m M +O i`B m çbM?-
çbM?- M m H` i? K ¬K°i ? B KQÆB p¢M HQÊM;- p`v +€+? +?S+ v- i`ª #¢+ #²B i?Q
M;QìB- i M ?¼ .QÆM; tm'i i?•M GQÐM; "ªM; hB M ao- H` M;QìB ç¼+ b€+? i?€M?
M?Q p`v çQÈ+ \ \*?„+ +?„M H` i M aQ :B ?¼ h`B m FB iU H`K +?O- +kM; F?¬M; iE
.QÆM;- M m i`mv M` M;Q`B +kM; K'i i? /B M i`B m çbM?X
æ•v H` #B M T?€T ;BÆ + Q ç€M? F?)- oQÆM; Zm®+ Zm M;- h`QÆM; >¼+ L? M-
ç-m F?2M T?ªBX
E?¬M; T?ªB H` h?•M h?ìB >`M? Km®M H`K M;QìB i®i- +kM; F?¬M; ?Q`M iQ`M H`
G,M; çªM;- K` [mª i?"i i?ìB M`v F?¬M; +| [m M M`Q H` F?¬M; i? K- p`i`Q ;B®M; M
#ªv i€K p¢M #¢+ H` ? i bS+ #bM? i?QìM;X
aî /o h?•M h?ìB >`M? bmv çQ€M b® HQÊM; +?WM; K°i ? B KQÆB p¢M- +?d pb #ªv
+QB H` i? K ¬X .QÆM; h`B m H¢B H` M;QìB h`QÆM; *Q *?QM? +`i M?„+ H M- M m
L;¬+,M #ªM +kM; b) F?¬M; i` tûi H`K ;bX
h`QÆM; \*Q \*?QM? `i i?`B HÁM; ç®B pÈB #B m ?B M +O h?•M h?ìB >`M?- i?-K M|
H„K- iQÆM; H B +| i? i`¬M; +`v M?B m ?ÆM H` h`QÆM; hS .mvX a m F?B +?mv M
+€+? +?Q H½Q +?9i Q+? HÈB- #`i [m€ pb b Q h`M; hdM? L;¬iMv iB M p¢+? i`-M +
i M ?¼ .QÆM; i? K ¬t'm t iÈB KS+ M`Q- #ªQ v H†M; H) i`ª H¢B #¢+ i? K ¬H` çQ
HÈM M?Q p`v- F?B M +?Q i`QM; M;Q`B i`B m b¬B i`QX
ZmªM ;B .m h?'i i?¬M; #€Q +„i çSi /ÁM; bmv M;?o +O h`QÆM; *Q *?QM?- ;BQÆM
L;¬- h-M G•K ç½ i?2Q .m h?'i çB iÈB ç¢B bªM?X
@ L;²B çB- /•M; i`X
h? M? •K h`QÆM; \*Q \*?QM? #bM? ioM? M?Q i?QìM;- M?QM; i`QM; HÁM; M¬M M|M
.QÆM; h`B m H` M;QìB h`QÆM; \*Q \*?QM? +`i M?„+ H M- +?QM? H½Q F?¬M; iB
>`M? HB M ?ÄB i? v,
@ h^M; h?` G M;- h-M iQÈM; [m•M- +?mv M M`v ? B p`i` €M i?"i +U+ F?´- +?d F
.QÆM; i? K ¬`®i +K+ H` # Q M?B m\
h^M; hdM? L;¬pW iB M p`Q HB M T?€i ;B€+ i?-M b„+ h`QÆM; *Q *?QM? F?¬M; ç
ç M; FBM? M;¢+- M?'i i?ìB F?¬M; +| T?ªM SM; ç®B pÈB +•m ?ÄB +O h?•M h?ìB >
h-M G•K i`ª HìB- ;BÆ H M K°i ç-m M;|M i v,
@ h?®M; F i?¬ bÆ ;BªM HQÊ+- .QÆM; h`B m i? K ¬HQÆM; ?QÈM; i`M; +°M; QÈ+
HQÊM; #¢+X
J°i i`,K p¢M HQÊM;5

E?K F?K F?K

>° #° h?QÊM; h?Q h`QÆM; >¼+ L? M ç M; #QM; i` m®M; #` MQÊ+ i` H`K b†+ ?Q
h?QÊM; h?Q oQÆM; Zm®+ Zm M; ?€ KB M; iQ çO ç Mm®i +?YM; K°i [mª i`SM; ;
S?QÆM; S?MM; h?ìB çSM; T?„i /"v- pSi +?ûM i` tm®M; ç'iX

æ bQ h?O S?K h`QÆM; *Q *?QM? ¬K M; U+- +?d +ªK i?'v iBK KbM? ç m M?ìB iWM
h?•M h?ìB >`M? +?Q iWM; [m H¢B pÈB h-M G•K- +?d +?Q `M; ?„M çM ;BÐM- +
@ h-M iQÊM; [m•M i?"i H` + Q ?SM; - M; v +ª H½Q T?m +kM; Km®M i` m ;? Q h^M
+?ŠM; H) i?"i bU H` K°i i`,K p¢M\

h?'v #B m H° h^M; hdM? L; ¬ i`M? i`¼M; M?Q p"v- `®i +m°+ h?•M h?ìB >`M? #B i ç
i`ÊM K„i ?€ K²K i?"i iQ- +´ ?¼M; F m ^M; †+- MìB F?¬M; M M HìBX

h? K ¬ M,K b€m p¢M +MM; i? K ¬ K°i i`,K p¢M- imv i ç®B H` ? B F?€B MB K F?€+
"ìB pb i M¢M +O +? ç°- i?ìB M"v +ì i? MìB H` F?¬M; [m M M"Q F?¬M; i? KX h`
+O ç bQ h?O S?K h`QÆM; \*Q \*?QM? +°M; ? i i?ªv M?B m M,K [m 2`^M; +kM; +ì

L?QM; h`QÆM; \*Q \*?QM? i?m iB M ?B m FQM? i`QM; T?¢K pB p,M pä iQ`M i`B m
+i M?„+ [m M pB M +ì ?`M; i`,K ?`M; M; `M- K¶B M; QìB çQ +?Q H½Q H p"i K'v i`
H¢B H` `i M?B mX h` M i?U+ i b® HQÊM; +O K¶B M; QìB F?¬M; M?B m- i`QM; ;
G`+? i`B m æ¢B JBM? i?m°+ p ðHmB iÈB ;B Q ibM?ö #bM? i?QìM;X

>ÆM M[- h`QÆM; \*Q \*?QM? +?O v m H` pb +OM; +® [mv M HU+- ç~v K¢M? i`B m
H¢B +?mv M T?¬M HÈM b® #¢+ i?m çQÊ+ +?Q S?MM; "ªQ i? K H K- #ªM i?•M KbM
KQìB p¢M HQÊM;X

9kNX *?QÆM; 9kN, æ *Y >B M h`B

.QÆM; h`B m i?•M H` E GB m h'M; æ®+- iB M HQÆM; tm'i M?"T [m i v +?d H`
i? K ¬ iÈB i`,K p¢M HQÊM;X S?¢K pB pÆ pûi +O v F?¬M; #^M; K°i T?¬M KQìB h`Q
; 'T KQìB H-M- M; ?B K i`¼M; iÈB KS+ M"Q +ì i? iQîM; iQÊM; çQÊ+X

oQÆM; Zm®+ Zm M; ?€Q b„+- i`QM; M?" S?QÆM; S?MM; h?ìB H` ç¢B /B K i?QÆ
h?•M h?ìB >`M? +kM; i?m M?"M K¬M bBM? ?B m FQM? ;B®M; M?Q h`QÆM; *Q *?
i?"i bU i`QM; b¢+? M?Q MQÊ+X L?QM; #¼M ?¼M ?"M K¶B KìM ?B m FQM? +kM; ;
H¢B #'i [m€ +?d p`B p¢M HQÊM;X

æ°i M?B M M; ?2 i?'v E GB m h'M; æ®+ .QÆM; h`B m i? K ¬ i`,K p¢M HQÊM; - H`
i`QM; K°i M,K i`ìB +O +ª [m®+ F?® æ¢B JBM?X G¢B MìB H` M?ì h`QÆM; *Q *?
+?QM? KÈB +ì çQÊ+ i?m M?"T M?B m M?Q p"v- ç`B H¢B H` M,K :B hoM? ç€M? ;B†
b® .QÆM; h`B m i? K ¬ +ÁM HÈM ?ÆM +ª b® /Q +O [m®+ F?®X

h?•M h?ìB >`M? KÈB pW `²B +ÁM MìB +?d +¬M +€+? +?S+- i?m i M; - p`Q H9+ M`
H'v €M? K„i M?bM +?^K +?^K h`QÆM; *Q *?QM?X

h?O S?K ç bQ +® ;„M; ? i bS+ /mv i`b i`M ç`M?- M?QM; B M'v ç m i?'v çQÊ+-
F?¬M; / +QB +?9i M"QX

@ G½Q T?m- H½Q T?m M?bM M; QìB F?¬M; +?m~M- H¢B #` i M F?®M .QÆM; h`B m
h`QÆM; *Q *?QM? ;^M iWM; +?[K°i- ? i bS+ ç m tìiX

@ h? i?9+ MìB M?Q p"v- iB m çB i F?¬M; /€K i€M ç²M;X

æ°i M?B M h-M G•K Kî KB M; +„i çSi HìB +O h`QÆM; *Q *?QM?X

h?•M h?İB >“M?`i H”;B”i KbM? M?bM M;QİB i` im´B M”v- K†+ /M #B i?„M +| +?S
 +?QM? H” H9+ h`QÆM; *Q *?QM? €Q M½Q- pb b Q?„M /€K H M iB M; M;„i HİB M?
 Zmª M?B M h`QÆM; *Q *?QM? iS+ i®B b„+ K†i çÄ #WM;- +?d +?Q H” h-M G•K Km
 iB M; +?•K +?¼+ +€B ;b- pb p”v i`QM; HÁM; p¬ +MM; iS+ ;B”MX
 E?¬M; M;İ`^M; h-M G•K i`M? i`¼M; +?“Ti v H”K H ,
 @ hQÈM; ;B +’i M?“+ .QÆM; h`B m- ç| H” +?mv M K’v M,K p i`QÈ+ - H9+ ’v M”Q
 ¬ +O +¬M; #Ä p”Q i9B `B M;\ a m ç| hQÈM; ;B F`Ti?İB i` tûi #B i i M?¼ .QÆM
 M?½M M?Q çm®+ - H9+ M”v KÈB i`m T?€B h^M; h?` G M; +MM; ?¢ [m M H’v E?•K
 SM; #B M- +| i? M|B M? M? M? M [mv i çQ€MX
 @ S?QÆM; T?€T +?d ç¢Q h^M; h?` G M; +MM; ?¢ [m M T?€€M +| i? M|B +?d ?mv
 i? ?Q”M iQ”M i` `ä €M i M?¼ .QÆM; i? K ¬ i`,K p¢M- /B i i`W b•m K¼i +?Q i`B m
 +| +¬M; pÈB t½ i„+ - -M ;b i`€+? K|+ KbM? M?Q p”v\
 h`QÆM; \*Q \*?QM? K ?Q†+ M;Æ M;€+ i`ÊM i`WM; ? B K„i- i`QM; H9+ M?’i i?İB F
 i`QM; HÁM; , i +?Q M;QÆB +MM; h^M; hdM? L;¬ iMv +Æ SM; #B M F?B M”Q- ç•v F
 b Q\
 h^M; hdM? L;¬ çQÊ+ M?“+ M?Î- +?Êi idM? M;°` - K|+ T?QM; i?Q h`QÆM; hY >mv
 KÎ` i`QÈ+ K†i h`QÆM; *Q *?QM?X
 h`QÆM; \*Q \*?QM? M?bM ç¢Q [m•M +?d i` M ç| +| Mûi +?[ð+O KbM?ð- K„i i`ÊM i
 çSM; iWM; bÊB K°i, M;QİB F?€+ F?¬M; M?“M` - H½Q H” T?K i?•M +ÁM F?¬M; M?“
 KbM? b Q\
 h-M G•K i?¬M; ç²M; pÈB hY >mv M- M;Kv i¢Q [m•M +?d +O #ªM iQÈM;5
 æ bQ h?O S?K i? v ç´B i•K MB K i?“i M? M?- i¢B b Q h^M; hdM? L;¬ H¢B +¢M i”Q
 h`B m M?Q p”v- p®M H” ðçB m i` ç¢M ?†+ð H¢B H”K i?“M? ðT?KM; +?d M;?B K i`
 •K i?-K ;B Q +?Q :B M; G,M; çªM; i?QÆM; M;?“ tY i`Q- K” H” +¬M; #® pK €M` M
 #B i .QÆM; h`B m i? K ¬ M?Q p”v\ o”Q ;Bİ T?9i M”v- i`QM; HÁM; h`QÆM; hQÈM; ;
 +?Q M?[M; +•m ?ÄB M”vX
 L;?o ç M M[M?B v m /’m ;B9T çÐ h-M G•K HW KbM?- i`QM; HÁM; h`QÆM; *Q *?Q
 M; M; i`,K K®BX
 >m®M; +?B [m•M +?d ç bQ h?O S?K ?€+| i? iMv iB M M;Kv i¢Q\ G9+ M”v +|`i M
 ç bQ +ÁM +| i€+ /KM; ?ÆM +ª i?€M? +?d >Q”M; ç - +?mv M h-M G•K H”K ç½ +?¢K
 *Q *?QM?X
 a„+ K†i +O ç bQ h?O S?K H”TiS+ i`-K tm®M;- p¶ p¶ i v p`M h?€B aQ , - ;^M ;B¼M
 @ h-M G•K- M;QÆB
 L?QM; p”Q H9+ M”v h^M; hdM? L;¬ ç½ tQ v M;QİB H¢B- +QİB F? M? F?€+? ;BÆ [
 HB m- Î i`QÈ+ K†i ç bQ h?O S?K HÈM iB M; F?2M,
 @ h`QÆM; H½Q iB M bBM? F?¬M; ?´H” ç M?’i ?B M iQÈM; i`B m æ¢B JBM? i - ç
 +¬M; + Q ?ÆM u .Q½M- i?•M +Q FBM? bQ T?K #”i >Q”M; ç æ¢B JBM? i - M?Q M?
 i?B M ?¢X >¢M; M;QİB v m K [m, [m€B M?Q .QÆM; h`B m iU +?Q H” i?•M Î #B M
 ;B| - H¢B F?¬M; #B i•M iQÈM; ç½ M?bM i?’m ? i i?ªv- iQM? iQ€M p M iQ”M- ` K”i
 /”M; M?Q i Î #”M i vX
 h?b` H” M?Q p”v \*€+ p` [m M pB M +?mv M M? m t2K i?Q h`QÆM; *Q *?QM?- çQ
 FB `i iBM F?¬M; M;?B M;İ- M?’i i?İB #°B T?K+ b€i ç’iX
 *?Q p` ç¢B HB m #` h^M; hdM? L;¬ M; ,M i`Î- F?¬M; M?bM i?’v i?-M b„+ h`QÆM; *Q
 +kM; F?¬M; ?B m b BX

.M b Q ç9M; H" h`QÆM; \*Q \*?QM? i¢B i`B m ?°B i?QÊM; i'm T?€B ? B p`E?•K a B
ç¢M ?†+- F i [mª h`M; hdM? L;¬- h-M G•K pW ç M J"i o•M HB M p¢+? i`-M i €MX
b) +ªK ;B€+ H" h`QÆM; \*Q \*?QM? /†M /Á #¼M ?¼ H"K M?Q p"v- b m ç| h`M; hdM?
KQìB T?-M F?ŠM; ç`M? +?mv M M"vX

h?•M h?ìB >"M? +?" +?" + Hm¬M KB M; - F?~m F?Q M?'i i?ìB tQ v +?mv M K°i i`,K

@ h`QÆM; H½Q iB M bBM? [mª i?"i b€M; bm®i p¬ +MM; - KÈB ç-m ?¢ [m M +kM; M;
i? K ¬- i?'v i`QM; i`B m +kM; F?¬M; +| +Y ç°M; ;b- +ÁM +?Q H" h`QÆM; H½Q iB
`^M; M;"B ç½ •K i?-K #® i`Q i?Ä ç€M; i`QM; i®B- M?'i +Y #„i H'v ç-m bÄ ;•v i°BX

@ h?•M *€+ G½Q- +| H) M;"B F?¬M; ?B m

"BM? #° h?QÊM; h?Q S?QÆM; S?MM; h?ìB +QìB ? ?ª M|B,

@ "BM? T?€T +| +•m ðioM? M?Q K†i MQÈ+ F?¬M; / Q ç°M; - ç°M; iU H¬B çbM? H¢
+¬M; i` #B i i M ?¼ .QÆM; ;B M i"- i`QÈ+ ~M M?ŠM F?¬M; T?€i- +?QM? H" ;Bª pì
+?d ç¢Q ? B p`E?•K a B iMv +Æ ?"M? ç°M; - KÈB +| i? H'v i? bûi ç€M? F?¬M; F`T
.QÆM; K°i çÁM i`î i v F?¬M; F`TX

h`QÆM; \*Q \*?QM? M;?2 p"v b„+ K†i H"TiS+ i`Î M M +U+ F€+´ [m€B- `ä`"M; H"
i`QM; - i? M?QM; +?Q p`ç¢B [m M i`B m çbM? ç m F?2M KbM? i?'m `ä ? i i?ªvX *
H½Q iB M i?®B HQĐM; M M- +´ ?¼M; ;B®M; M?Q K„+ tQÆM; +€- T?mM F?¬M; ` M

æQìM; çQìM; ç bQ h?O S?K H¢B #` h-M G•K H"K +?Q `ÆB p`Q ibM? i? F?| tYX

h`QÆM; \*Q \*?QM? +?mv M €M? K„i b M; h-M G•K- ?mM; ?,M; i`ÊM K„i M?bM ?„M i

*?Q /M H" çQÆM; FBK i?B M iY o¢M G`+? >Q" M; ç Î i`QÈ+ K†i ç bQ M; ?B K M; ?
M?QM; h-M i`QîM; [m M +?9M; i H¢B M?bM p T?Q H½Q +QìB +Êi M?ª- H"K ` p
i v # M i`QM; ®M; i v €Q- w H" tBM i? X

h?'v #° /€M; h-M G•K M?Q p"v- h`QÆM; hQÈM; ;B /Î F?|+ /Î +QìB- H¢B F?¬M; i?

*?ŠM; H) i?•M H" ç bQ h?O S?K H¢B +¬M; F? B M|B +?Q +€+ ç²M; HB m- KbM? #
#B i v i? K ¬ M?B m #¢+ M?Q p"v\ *?ŠM; H) M|B pÈB +?Q p`ç²M; HB m- [m•M +?
M; Kv i¢Q M M\

L|B M?Q p"v F?¬M; +?d +| çª FQ+? mv iQM ç bQ h?O S?K- +kM; H" çª FQ+? HÁM;

L;QÈ+ H¢B i?W M?"M +?mv M M"v KÈB +| +•m i`ª HìB +¬M; #^M; +?Q i'i +ª +€+´
+?Q +OM; +® [mv M p`ç bQ h?O S?K- +| HÈB +?Q pB +i?ŠM; i v /Si F?Q€i ç~v K

"`ibM? i? ûT #m°+- h`QÆM; hQÈM; ;B +kM; +?d +| i? M„K KkB K†+ M?"M +?mv
?mM; ?,M; i`ÊM K„i M?bM h-M G•K K°i +€B- H9+ M"v KÈB iW iW M|B,

@ E?K F?K +?Q p`ç²M; HB m [m€ F?2M- H½Q T?m bÈK M;?2 M|B i M ?¼ .QÆM;
GB m h`M; æ®+- ç®+ bm'i # hm-M S?O- #®M h`M; "BM?- ?ÆM KQìB p¢M ç¢B [m•
v +?| +MM; +„M +`M H"K ` +?mv M ;b ç| i€M; i•K # M? +m²M; - +?Q M M KÈB M; 'K
K"iX h`QÈ+ ç| F?¬M; #`M #¢+ pÈB +?Q p`iB M bBM?- i?S H¶B- i?S H¶B5

@ h?€B L?¢+ iB M bBM? M|B [m€ HìB

G¢B #° h?QÊM; h?Q oQÆM; Zm®+ Zm M; p°B p" M; iB T HìB M|B,

@ Zm•M F?¬M; K"i H" K'i MQÈ+- i?-M F?¬M; K"i H" i?'i i?•M- ?"M? bU F?¬M; K"i
iB M bBM? #ªQ i?O +Æ K"i +?QM? H" HQ H„M; i`mM; [m•M ç M MÊ MQÈ+- H"K b Q

@ æ9M; p"v5 æ9M; p"v

*?9M; [m M ç²M; i? M? F?2M M;ÊB,

@ h`QÆM; H½Q iB M bBM? K°i i'K HÁM; bQM ç M MÊ MQÈ+- +?d i` M i`ìB M?"i M;

h`QÆM; *Q *?QM? F?) pm®i +^K- i?—M b„+ +| p +´ [m€BX æ´B H¢B H¨ M;¨v tQ -
 M`M? M¼i M¨v- M?QM; pb b Q ?¬K M v M;?2 H¢B +ªK i?´v F?€+ i?QÌM; M?Q p¨v\
 G¢B M?bM b M; h—M G•K- ?„M i?Ov +?mM; i`€M? Mû b M; # M- +9B ç—m H2M HûM
 L;Kv i¢Q [m•M +?d- iB M i`ªK ?¨m i´m- H€ ; M i M M¨v +kM; HÈM i¨v i`ÌBX a m ç|
 h?O S?K T?ªB M„K KkB ;€M? +?`m i? v ?„M- M m M|B ` +?mv M M¨v F?„Ti?B M ?
 ðh?¬B çQÊ+ i?¬B çQÊ+ - ;BªB [mv i i? v H½Q T?m Kºi p´M ç F?| F?,M- iQM? ` K
 MÊ M?•M i bM? ö
 h`QÆM; *Q *?QM? M;?o M?Q p¨vX
 S?M
 h`QÆM; \*Q \*?QM? i?´B `•m Kºi +€B- i`QM; HÁM; i?¨i bU F?¬M; Km®M Hw iÈB h—M
 MÆB T?€i i€+ - # M p¶ p¶ K¢M? p¨Q i v p`M h?€B aQ ,,
 @ *?Q p`iB M bBM?- i M .QÆM; h`B m M¨v ? i bS+ HÈM ; M- T?ªB tY i`Q M?Q i?
 h?O S?K M|B tQM; - ;BÌ ç M T?B M h?S S?K- h`QÆM; hS .mv tQM; # M? F?¬M; iÈ
 >¨M?X
 h?•M *€+ G½Q ç½ [m2M H¨K M;QÌB i®i- KÈB pW `²B ç®B pÈB +?mv M M M tY i`Q
 çQ ` +?O w ;BÆ + Q ç€M? F?)X
 L?QM; #•v ;BÌ H¢B F?€+ - i?S M?´i b® HQÊM; .QÆM; h`B m i? K ¬ [mªi?¨i +| i? M
 i?S ? B M m H¨ h`QÆM; \*Q \*?QM? M;´K M;—K +?d ç¢Q çB m i` €M M¨v- .QÆM; h
 h?•M h?ÌB >¨M? +—M ;b pb Kºi M;QÌB +? i K¨ F?¬M; p•M; i?2Q w iS h`QÆM; hQÊM
 @ .QÆM; h`B m #´i +?´T •M i`B m çbM? iBM iQÎM; #´ M?B K- çS+ h?€B L?¢+ iB M
 #W #½B HQÆM; ?QÊM; +O #B M [m•M- +QM b® H M iÈB i`,K p¢M HQÊM; #¢+ - [
 F?¬M; M;?B K i`` b) F?¬M; i? M m + Q T?€T F, - ?¢ [m M +?Q H¨ - ?¢ [m M +?Q H¨
 h?•M h?ÌB >¨M? M|B ? i bS+ +,K T?šM #´i #bM?- M?QM; ç M +•m K´m +?®i [mv i in
 *?Q /M H¨ #B i`ä i°B .QÆM; h`B m HÈM p¬ +MM; - pšM +ÁM MB K i bM? H¨K [m M ç
 ç`M?X
 o`h?•M *€+ G½Q M¨v +€B ;b +kM; i®i- +?d H¨ iQM? i bM? [m€ KS+ /Q /U i?B m [mv
 i`Ê i?O M°B +€+ +?Q h`QÆM; *Q *?QM?- F?¬M; +€+? M¨Q Kºi KbM? çªK çQÆM; K
 @ *?mv M M¨v +ÁM ;b ç M|B\
 G¢B #° h?QÊM; h?Q oQÆM; Zm®+ Zm M; ;^M ;B¼M; M|B,
 @ .QÆM; h`B m i? K ¬ T?•M MY [m®+ F?® M?Q p¨v- F?¬M; ;B i H¨K b Q M m + Q
 @ æ€M; +? i5
 >° #° h?QÊM; h?Q h`QÆM; >¼+ L? M H¢M? HMM; i?®i` ? B +?[X
 @ h`+? #B M ;B bªMX
 "BM? #° h?QÊM; h?Q S?QÆM; S?MM; h?ÌB H¢B i,M; i? K #®M +?[X
 h`QÆM; *Q *?QM? ;¨i ç—m Kºi +€B- p®M H¨ Km®M ?ÄB i?Y h^M; hdM? L;¬ +MM; h
 p #¢B ?Q¢B +O h—M G•K H¢B #Ä [m ?„M- +?d ?ÄB h^M; hdM? L;¬,
 @ h^M; h?`G M; - M;QÆB H¨ E?•K a B ç¢B i?—M- +ªK i?´v M M tY i`Q +?mv M M¨v
 h^M; hdM? L;¬ +?„T i v Kºi +€B- €M? K„i b„+ #ûM çªQ [m #®M T?Q - i`mM; F?Q K
 @ *| p¨B M;QÌB M;²B p¨Q ç` p` + Q HB M [m M çS+ +O •M iQÈM; ç #¢i- [m M +ª
 H M; /¢ b|B- i?S M;QÌB M?Q i? M M M;?B K i`` F?¬M; i? 5

*?9M; [m M M; ?2 p"v M? 'i i`MM; KbM?- i? 'v h^M; hdM? L; ¬ H"K æϕB iQÊM; :B M; ?½K i`"M- M|B M?Q p"v +ÁM +| ~M w # M i`QM; - +?ŠM; F?€+ M"Q çQ` HÌB +^M? h`QÆM; hQÊM; ;B + 'i M? „+ i?QÊM; p`- HϕB +® ; „M; H"TK¬M ?° F?€+- i, M?Q h`Q h`QM; HÁM; h`QÆM; \*Q \*?QM? +kM; F?¬M; iBM h`QÆM; hS .mv +| + M ç^aK M?Q p G,M; ç^aM; +kM; +| ? T?€B- iW i`QÊ+ iÈB M v h^M; hdM? L; ¬ +MM; h`QÆM; hS .m M? m- p`ç^aM; i?O H" H½Q +kM; F?¬M; ç w- # M H"K #° M?Q F?¬M; ?B m w h^M; h @ h K hdM? ?B M ç M|B H" T?^B tY .QÆM; h`B m i?2Q KS+ €M + Q M? 'i- i`+? i? ?B m [m^a +^aM? +€Q` ,M M; W Q\ L; QÌB F?€+ +kM; F?¬M; M|B- h-M G•K M; ?2 h`QÆM; \*Q \*?QM? M|B M?[M; HÌB M" i`QM; HÁM; +kM; ç½ çQÊ+ /Ð tm®M; - i?€B ç° +O h?O S?K ç bQ M?Q p"v- i M çϕB M? 'i ç`M? T?^B +? iX E GB m h'M; æ®+ H" K°i p`i`Q` `i i`¼M; v m- H"K #bM? T?QM; T?Q` „+ FBM? b .QÆM; h`B m ç½ #` +€+? +?S+ +?l +? i- p"v T?^B K m +?|M; iBK M; QÌB i? vX GϕB #° h?QÊM; h?Q oQÆM; Zm®+ Zm M; HB M M|B, @ h M .QÆM; h`B m M"v +? i F?¬M; +| ; b ç€M; iB +- +kM; K v h?€B L?ϕ+ iB M bBM #ϕ+ i? K ¬ çQϕi çQÊ+ b) #` i`+? #B M; B b^aM i`+? i?m bmM; +¬M; - +kM; F?¬M; +- b m ?°B i`B m „i b) M|B iÈB p'M ç +?¼M M; QÌB F M?B K E GB m h'M; æ®+- ç M FQM? tBM h?€B L?ϕ+ iB M bBM? +?d i?`X VK h`QÆM; *Q *?QM? i`-K M; •K K°i ?²B- +?Êi KÎ K„i` - ? B K„i iBM? [m M; H'T G•K, @ h-M G•K- M; QÆB H" S?| E?•K a B- HϕB H" +~K v [m M pä- [m2M i?m°+ [m•M bU GB m h'M; æ®+ b) i?Q+? ?ÊT\ h`ìB ÆB h-M G•K #` h`QÆM; \*Q \*?QM? i'M +¬M; i`Î i v F?¬M; F`T- bmwi +?9i M[ æϕB [m M i`B m çbM?- T?QM; +QÆM; çϕB HϕB M?Q E GB m h'M; æ®+- Qi M? 'i +| iQ +€+? i? K /U #bM? +?¼MX > „M +?d H" iS T?~K +~K v h?B K aU- +ÁM FûK h?Q t - /M H" M^K KÆ +kM; F?¬M; M; ?o iÈB h`QÆM; \*Q \*?QM? b) i`U+ iB T çti +•m ?Ä "¼M h?•M h?ìB >`M?- oQÆM; Zm®+ Zm M; +`M; ``i H" FBM? M; ϕ+- Hw /Q h`QÆM [m€ KS+ ;QÊM; ;ϕQX

9jyX *?QÆM; 9jy, E L;Q

*€B ;b +~K v [m M pä [m2M i?m°+ [m•M bU- MU+ +QÌBX h-M G•K H'v T?€ €M M' B i çB J"i o•M ? „M +kM; +?Q iWM; çB #B M; BÈB K°i H-M M"Q- b Q +| i? M|B H" ð[m ðG½Q iY +?d +| [m2M i?m°+ +?d ?mv +~K v [m•M /Q ç" T T?€ ç² çϕ+- i?m iB M +[i? h-M G•K +kM; # 'i ç„+ /o bÌ bÌ KkB- M?bM i? 'v €M? K„i +O h`QÆM; \*Q \*?QM? iQ€ M? 'i i?ìB idM? M; °X o` h?€B L?ϕ+ iB M bBM? M"v M|B +€B ;b b€M; bQB i?B M ?ϕ- ç| H" ;B^a- M?QM; F? i`-K imv i ç®B F?¬M; b B- H½Q bmv M; ?o i`QÊ+ b m K°i +?9i ç½ ;¬M M?Q i? 'm i`B ^aM? æ`M? GU+ ç½ çO iQ +€+? i?•K MB M- H9+ i`QÊ+ HϕB H"K F?¬M; Qi +?mv h`QÆM; *Q *?QM? +kM; #^M; HÁM; + 'i M? „+ vX L?QM; hQÊM; ;B F?¬M; M|B` K` ``M; H" Km®M i`^a +?Q h-M G•K K|M MÊ M?•M iBM?- F iW ç•v F?¬M; B i?B m BX L; ?o i?¬M; bm®i +?mv M M"v- h-M G•K +kM; pB + M; ?o F?¬M; M?QÌM; B +^a,

@ Jϕi iQÈM; +?Q H"- F M?B K E GB m h'M; æ®+ M M H'v M?•M bo i? M? HB K aY æ¬ a€i oB M *aM? L?`iB M bBM? i? M? / M? + Q +a- ``i H" ?S ? M i`QM; bo H M?B K M`vX

h?•M h?ÌB >"M?- oQÆM; Zm®+ Zm M; ç m F?¬M; #B i M M M|B +€B ;b +?Q T?ªB- *?d >mv M`v iQÎM; KbM? H" B- +?QM? iS T?~K +~K v h?B K aU HϕB /€K ç +Y E G

"¼M ?¼ F?¬M; M; Ì`^M; h`QÆM; *Q *?QM? H" T iS+ ;"i ç-m- F?¬M; M? M? F?¬M; +

@ h-M iQÈM; [m•M M|B +| Hw- *aM? æ`M? GU+ +| i? ;€M? p€+ i`¼M; M?B K M`vX

h-M G•K i?m" M KB M; M|B ` i M \*aM? æ`M? GU+- h`QÆM; *Q *?QM? HϕB H" T iS+

J†+ /M bÈK +| HÌB ç²M ç½B *aM? L?`iB M bBM? F?¬M; +?`m v M p`- Km®M çQÊ+ H9+ # M ç-m çϕM ?†+ M?^K p`Q .QÆM; h`B m +?QM? H" /Q \*aM? æ`M? GU+ ;ÊB L?QM; h-M G•K +?d M?„+ iÊB ?ÌB ?Êi M?Q p"v- h`QÆM; *Q *?QM? HB M H" T iS+ q MU+ +QÌBX

L?QM; i?¬M b„+ ç bQ h?O S?K HϕB imv i F?¬M; ;B®M; çM ;BÐM- HÌB M|B ` +`M

*€+ çϕB i?¬M h?•M h?ÌB >"M?- oQÆM; Zm®+ Zm M; - h`QÆM; >¼+ L? M i?ªv ç m #KM; •K i?¬K bmv çQ€M- F?¬M; #B i çQÊ+ `®i +m°+ ;B[h`QÆM; hQÈM; ;B +MM +?mv M ;bX

oQÆM; Zm®+ Zm M; HϕB M|B,

@ *aM? æ`M? GU+ i?,M; E GB m h'M; æ®+- p`i`Q h?B K æ¬ L;U aY b) F?mv i- + M;QÌB KbM? p`Q æ¬ a€i oB M ? v F?¬M; \

æQϕM i?ÌB ;B M i`QÈ+ \*aM? æ`M? GU+ ? i bS+ i?"M? i?"i- #^M; p`Q ç` p`i®B + i? M? HQm bo H•K M; ,M +?†M ç€K \*'T aU h`mM; çÄ K„i- æ¬ G½Q :B +?| çB M- ;Bª i? v :B M; G,M; çªM;X

L m çB m v çªK M?B K E GB m h'M; æ®+- M;QÌB i®i M?'i F M?B K h?B K æ¬ L;U p T?Q :B M; G,M; çªM;X

@ o®M *aM? æϕB iB M bBM? H" M?•M imv M i®i p¬ +MM;- M?QM; ç` p`i?•M T?"M

h?•M h?ÌB >"M? M;?o M;ÊB- +| +?9i /Q /UX

*aM? æϕB iB M bBM? +?QM? H" æ¬ a€i oB M L K EBM? *aM? æ`M? >QÈM;- v M;²B EBM? ç½ M?B m M,K- M m H" çB m iÊB FBM? bQ M?"K +?S+- i?2Q M?Q H i?QÌM; i?B m +kM; T?ªB H" S?| æ¬ L;U aY- F?¬M; i? M`Q #„i M;QÌB i ;BªK K°i +'T ç H çQÊ+X

o`i`Q æ¬ L;U aY- S?| æ¬ L;U aY- H9+ M #`B H" K°i +?mv M F?¬M; ? M?ÄX

>ÆM M[ç®B pÈB :B M; G,M; çªM; K" M|B- *aM? ;B ?mvM? ç ;¬M ç•v KÈB +| /'m M;QÌB ` M;Q`B H"K E GB m h'M; æ®+- K°i iW MÆB ? Q H€M? L K EBM? i?,M; H #'i F i? M`Q pšM +| +?¶ F?¬M; K'v i?Ä ç€M;X

*aM? æ`M? >QÈM; +kM; çB m ç M æ¬ a€i oB M FBM? bQ- h-M G•K +-m +ÁM F?¬M i` M i v ?„M +`M; M?B mX \*aM? ;B ?mvM? ç ?Q`M iQ`M #` ?„M M„K +€M- KÈB p°B ;B X

"i [m€ #•v ;BÌ F?| K" M|B ` - i`B m çbM? çªM; i` M? +?QM? H" M;? i?m"i ç'm i` M F?B ç'm i` M? ç®B pÈB .QÆM; h`B m F i i?9+- ç M T?B M i?Ä ?B T ç®B pÈB :B M ç´ .QÆM; h`B m- i` `ä pK €M i? K ¬- K†+ /M h-M G•K bBM? ` i€+ /KM; HÈM M?'i i? M`Q K°i KbM? +?B K ? i i' i +ª Q+? HÊBX

G9+ i`QÈ+ h-M G•K +?d +•M M?„+ ç M T?QÆM; €M H"i ç´ çϕB i? K [m M .QÆM; h iB T M?"M E GB m h'M; æ®+- iW ç| KÍ`°M; i? HU+ #ªM i?•MX L;QÊ+ HϕB F?¬M; -

M;QìB M"Q b) çªK M?B K p`i`Q h?B K æ¬L;U aY +O *ªM? æ`M? GU+X .M b Q [M?"M [mª i?"i [m€ M?B m- +kM; F?¬M; iÈB T?B M iS T?~K +~K v h?B K aU M?Q ?„L?QM; #•v ;Bì oQÆM; Zm®+ Zm M; M|B` - ç-m |+ h-M G•K HB M M? M? +?|M; p"M i'i +ª [m M pB M [m2M #B i- t2K +| +Æ ?°B i?W MQÈ+ çK+ i?ª +•m FB Ki? K K°i oQÆM; h? h`BM?\ æ½ H` +?QM? i K T?~K S?O .Q½M h?m"M h?B M- +?S+ p` +kM >Q„+ h`¼M; G•m\ E?K- #Ä çB- v H` M;QìB +O æ¬M; sQÎM;X h`QÆM; hB m .QÆM ;B€KX E?•m h` M?\ .QìM; M?Q F?¬M; T?ªB H` [m2M i?•M H„K *?Êi i?'v h?•M h?ìB >`M? h?•M \*€+ G½Q- h-M G•K HB M? +Æ i?Q€M; ç°M; Mªv ` K hdM? L;¬, @ h^M; h?` G M;- +?mv M çB J"i o•M M`v h?Q+? aQ€B `i H` F?€+? b€Q- K v M?ì M ,M- ?¢ [m M KÈB HB M iQîM; ç M +•m iª HìB F?¬M; +| î #ªM i?•M +€B ço - K` î i #B i- H½Q H¢B i†M; +?Q +?9M; i `i M?B m / p`M;- i?Ä hS smv MX h^M; hdM? L;¬ F?¬M; #B i H9+ M`v h-M G•K M?„+ H¢B +| /KM; w ;b- +kM; HB M ç€ @ æ9M; p`v- T?QM; +ªM? #B MªB E h`'M `i ç T- ç†+ bªM +kM; M;QM- #ªM [m M h +?S+ iB + `QÈm î M?`- KìB +?Q p` ç²M; HB m +MM; ?QîM;X h-M G•K +® H`K` p iB + Mm®B i?î /`B, @ æ€M; iB +- /mv +?d +| F M;Q M´B / M? E h`'M F?¬M; M K çQÈ+- H`K +?Q ?¢ [r E M;Q H` ç†+ bªM M´B / M? K°i /½v E *?•m- i?`i M| M;QM K K pW p`Q KB M; H` ?B M i¢B H` KM æ¬M;- b¬M; M;ÁB ç m ç|M; #,M;- çB ç•m ibK F M;Q\ h^M; hdM? L;¬ /î F?|+ /î +QìB- +QìB i?-K h-M G•K M;m M;®+, @ h-M iQÈM; [m•M Km®M ,M F M;Q- +?ì ç-m KM sm•M b¬M; M;ÁB i M #,M;- H9+ +QM- +S pB + iÈB ?ÄB h?Q+? aQ€BX L;?o ç M h?Q+? E Zm M; ;BÄB M`M? M¼i H'v HÁM;- ?`M; M,K i†M; +?Q ç¢B [m M #B MªB- oQÆM; Zm®+ Zm M;- h`QÆM; >¼+ L? M- S?QÆM; S?MM; h?ìB ç m KdK .mv +?d +| h?•M h?ìB >`M? M;?2 i?'v ? B +?[ðF M;Qö i?bM? HbM? M;~M M;QìB ` H¢B M?bM M?bM h-M G•KX \*?ì +?Q +?Q p` ç²M; HB m i?ªQ Hm"M +?mv M F M?B K h?B K æ¬L;U aY i? K K°i ç°i M?B M Kî KB M; M|B, @ *?Q p` iB M bBM?- +´ M?•M +| +•m ðsY Hw pB +i`QM; M?` F?¬M; p` M ibM? i? #Ä [m F i?Mö- H½Q T?m +ªK i?'v K¬M bBM? h`QÆM; \*¬M; L;Q M;QÈ+ H¢B `i i? aYX

9jRX *?QÆM; 9jR, h•K E *O h`QÆM; hQÈM; :B

h`QM; M?` h`QÆM; \*¬M; L;Q +| iB M- ?`M; M,K ?B m FQM? i¼ +?O h?•M h?ìB >`M M[ imv v H`K [m M ?² ç² H-K HšM- M?QM; H`K M;QìB +kM; `i i®i- iQM? F?Q +U+ i®i h?•M h?ìB >`M?X \*?ŠM; [m H` h`QÆM; \*¬M; L;Q pšM ç M; M?"K +?S+ # M M;Q`B- h?•M h?ìB >`M? h?Q- o,M lv M \*€+ æ¢B >¼+ ao- K¬M bBM? /M F?¬M; +| K°i i`,K +kM; +?WM; i€K F?¬M; M?È iÈB p` K¬M bBM? ç„+ w M`v- +?Q ç M F?B h-M G•K M?„+ iÈB F M;Q K æ¢B H½Q ;B X @ h?•M *€+ G½Q i?"i +?ŠM; FûK ;b "€ L?¢+ t2K M;U X

GϕB #° h?QÊM; h?Q oQÆM; Zm®+ Zm M; +MM; h?•M h?ìB >°M? [m M ? +U+ i@i-
?B m` ,

@ h`QÆM; \*¬M; L;Q Î ç` T?QÆM; ç½ H•m- [m2M i?m°+ /•M ibM?- H`K [m M +| / M
;BªM- pª HϕB ? i bS+ i? M? HB K- +?QM? H` M?•M imv M +U+ i@i+?Q +?S+ h?B K
>° #° h?QÊM; h?Q h`QÆM; >¼+ L? M +kM; +QìB H M,

@ *?S+ h?B K æ¬ L;U aY M`v +?Q M;QìB M;Q`B +| H) +kM; F?¬M; i?Q+?- /mv +?d
i`K HϕB çQÊ+ MÆB M? K¬M MQÊ+ i`QM; M`vX

o®M T?2 M;¬M [m M æ¬ a€i oB M- +® M?B M +?B m #`B `i b€M;- / M? iB M; p¬
?°B i?,M; i?B M +kM; HÈM- M?QM; F?¬M; +| +Æ ?°B FB K iB M ;B®M; M?Q [m M
T?QÆM;X G`K L;U aY B M`v ? i bS+ M;? Q F?|- FBM? bQ ;¼B H` *MM; æ¬ G½Q :
ç M +¬M; F? B #€M çϕM ?†+X

h, M?Q M;QìB M`Q ç| F?¬M; ?ÊT pÈB K°i [m M +?•m ?mv M M`Q ç|- b) #Ä` M,K K
Km +?m°+ *MM; æ¬ G½Q :B pB i` K°i çϕQ i`m +?QÆM; çO +€+ Hw /Q #`v #ϕ F?¬
+?•m ?mv M M`v- K†+ /M F?ª M,M; H`i ç` çQÊ+ v H` `i M?Ä M?QM; i@i t`m ;b +kM;
J` /M +€+ p` *MM; æ¬ G½Q :B M`v M|B #`v +kM; F?¬M; +| +?mv M ;b- /M b Q i`B
õS?QM; p,M M;¬M bUö UM;?2 HìB ç²M K` /UM; +?mv MV- çm`B ;B| #„i #|M; - /UM; +
+O #¼M ?¼X

*?Q M M- M m M?Q i?,M; i?QÊM; [m M M?Q h`B S?O h¬ \*?•m- .B K o`M GQÐM; >O
h?B K æ¬ L;U aY- M;QìB i +ÁM +?Q +?„+ ç½ #^M; HÁM;X

*?d +| h`QÆM; \*¬M; L;Q h`QÆM; æϕB H½Q ;B i`QM; M?` ;B`m +|- F?¬M; [m M i•
+?®M [m M i`QìM;- M? K¬M MQÊ+ i`QM; ;B®M; M?Q h?B K æ¬ L;U aY /`M? +?Q v
h`QÆM; \*Q \*?QM? +kM; iWM; M;?2 i?`v p` K¬M bBM? h?•M h?ìB >°M? M`v- M;?2 p
@ æB m p` K¬M bBM? M`v +O h?•M *€+ G½Q çªK M?B K h?B K æ¬ L;U aY M;QÊ+
ç M v H`K h?B K æ¬ L;U aY +kM; b) +ªK iϕ i¼ +?O +i M?„+- b) F?¬M; +-M #Ä iB

*?mv M h`QÆM; *¬M; L;Q tY €M ;BªB ?Á ? B # M- iU KbM? K|+ iB M i9B +?Q +ª
M; v +ª h?O S?K h`QÆM; \*Q \*?QM? +kM; +| M;?2 i?`v- M|B tQM; H½Q M?bM b M;
>B m çQÊ+ h`QÆM; \*Q \*?QM? ç½ T?€i ;B€+- h-M G•K K†i /`v +QìB ?„+ ?„+- /M b Q
>°M? M|B ` - +?mv M M`v +kM; F?¬M; i? #m°+ p`Q i?•M KbM? çQÊ+X

sQM; +?mv M H-M M`v- K¬M ?ϕ i¬B iÈ \*ªM? æ`M? GU+ ` M;Q`B H`K E GB m h`M
h`QÆM; \*¬M; L;Q H`K h?B K æ¬ L;U aY- i? M? i? h-M G•K Î i`QM; i`B m #`M? i`Q
h`QÆM; \*Q \*?QM? +kM; F?¬M; bQ çQ +MM; ?„M- b m F?B [mv i ç`M? M #`v M?•M
*?Q p` çϕB HB m `®B `Qi +€Q iW `ìB çB- h-M G•K i`QM; HÁM; +| [m,- +kM; +?m`M
h`QÆM; \*Q \*?QM? +?“K `½B M|B K°i +•m,

@ h-M iQÈM; [m•M- tBM iϕK /WM; #QÈ+X

*?Q p` çϕB i?¬M h?•M h?ìB >°M?- oQÆM; Zm®+ Zm M; HK+ iK+ `ìB çB- /mv +?d
*?QM? HQm HϕBX

" M i`€B F?€+? bªM? +€+ p` [m M pB M pW M;?` bU- iW ?°M? H M; çB tmv M [m ?
;Bª bÆM +U+ HÈM t•v #^M; ç€ h?€B >²- i` M çdM? +| K°i +€B çbM? #€i ;B€+ +?2Q
G9+ M`v i?B M FBK iQÈM; T?O h`QÆM; hY >mv M M? M b„+ F?mvM? i?°M? ç M; çQ
iU H M + M çbM? M;„K +ªM?X L`M; ¬K i`QM; HÁM; K°i +QM K Q " hQ i`„M; M?Q i
p2 M|¬ +QM K Q i? HQÐB K K KϕB QÈi €i ` HB K i v +?O M?•M- ? i bS+ ç€M; v m
J°i i`°M ;B| „+ i?`B iÈB- i|+ i` M i`€M h`QÆM; hY >mv M #` i?`B H`K i€M HQϕM-
tBM? ` pûM i|+ +?2 F?m`i i-K K„i- /€M; p T?QM; ibM? p¬ ?ϕMX

EBM? bQ ç M; H` ç-m KM sm•M- iB i i`ìB pšM +ÁM HϕM? H)Q- M? ?Q`M i?B T i?

@ hB m i?Q- MÆB M"v ;B| HÈM- +?9M; i M M çB tm®M; çB5

@ >¬K M v /QÌM; M?Q +ªM? b„+ p¬+MM; i? M? M?½- i Î ç•v K°i H9+ M[

h`QÆM; hY >mv M F?¬M; v M /¢ i`ª HÌB- pm®i p2 i B K Q- +?¼+ +?Q M| F m H M K

J'v i M M? ?Q`M i?B T i?•M #`i ç„+ /o HB + K„i M?bM M? m- iB m i?Q Î MÆB M"v M

h-M iQÈM; [m•M +MM; h^M; h?` G M; +MM; M? m p`Q T?O- M`M; HB M ¬K +QM K

i?QªM; M?bM p T?Q F?€+? bªM?X

h-M iQÈM; [m•M F?¬M; +?d ç½+| ;B i?`i- +ÁM H` ?QÎM; T?9+ i M?•M ? B p`FB

?„M p"v +QB M?Q +?d +| i? H` #bM? i? X

æQÌM; çQÌM; i?B M FBK iQÈM; T?O- +?Q /M H` ;ª +?Q +¬M; iY *€+ G½Q- h?QÈM

i?•M pQÆM; i? iY +kM; imv i ç®B T?ªB H`K +?QM? i? - M`Q +| ç¢Q Hw +?Q M; QÌ

E?¬M; #B i iB m i?Q +| K„+ # M? i?¬M FBM? ? v F?¬M; \ "¼M i?` M[ç m F?¬M; '

i?¬M; KBM? H¢B ?¼+ `°M; - pb b Q H¢B M?bM i`9M; p` h-M iQÈM; [m•M FB \ >ÆM

+O ?„M H¢B H` +¼T +€B M´B / M?X

æ•v i?"i H` B pb +?O M'v- h?` EB K +MM; ;B€T `i "QM? æBM? ;B9T çÐ hW h•M .B

+kM; +MM; +?mM; i?M ç`+? pÈB iB m i?Q KbM?X

"`i [m€ +€+ M`M; ç m ?B m çQÊ+ iQM? ibM? p` iB m i?Q M"v +O KbM? ? i bS+ +

[mv i ç`M? /M F?mv M i? M`Q çB M[+kM; F?¬M; H v +?mv MX *?Q M M #¼M ?¼

imM; - M; Q M M; Q½M çSM; pÈB M`M; # M i`QM; iB m çbM? i` M M; ¼M ;Bª bÆM-

i`QM; HÁM; F?¬M; #B i # Q M?B m H-M K` F X

*?Êi h`QÆM; hY >mv M F?) M? +? K¬B- KB M; F?) F m K°i iB M; - i`QM; ç¬B K„i b

H°p M¬M M|M; p¬+MM; , M`M; +?9 w iÈB +?Q p` ç¢B [m M HK+ iK+ `ÌB çB- /mv +?

bªM? F?¬M; +| çB ` X

@ hB m hmv i- M; Q M M`Q

h`QÆM; hY >mv M p¶ p¶ ç-m K Q- ;B Q M| H¢B °i i M i?` M[- KbM? t€+? i?2Q €Q

#QÈ+ p°B p`M; çB iÈB F?€+? bªM?X

h`QM; F?€+? bªM?- h`QÆM; *Q *?QM? M;²B h?€B aQ , i` M + Q- ? B ?`M; H¬M; K`

?`i H M + Q- €M? K„i H'T H€M? M?bM +?^K +?^K h-M G•KX

L, K o¢M G`+? i?S i€K h`QÆM; hQÈM; ;B +?QM? H`L?B T *?QM? oQÆM; i?U+ +?

F?¬M; TªB H` iQÈM; - H` M?B T +?QM?5ö- +kM; F?¬M; TªB h`QÆM; *Q *?QM? i

T?¬M i`, KX

:B®M; M?Q E GB m h´M; æ®+ .QÆM; h`B m- FB m M; ¢Q M; ¬M; +m²M; /QÌM; M`Q

æ¢B aQ€B / M? +?'M i?B M ?¢ iÈB KS+ ;¬M M?Q M; ¢i i?Î- M?QM; pW i?'v [m•M +?

i? i M #B MX

" Q M?B m [m M pB M /m M`M? M¼i- T?QM; +QÆM; ç¢B H¢B [m€ ç|M [m€ çQ - i-

*Q *?QM? +kM; ç`M? TªB M;²B ;? +m®BX

*ª i`B m p, M pã- #` ç bQ h?O S?K €T #S+ M?Q p"v pšM +ÁM +| i? +QÌB çQÊ+- +|

"`i [m€ K v H` ?„M ; M HÈM M?Q ç'm- #` ç bQ h?O S?K €T #S+ M?Q p"v pšM F?¬

FBM? ?½B- K†+ /M /€M; p # M; Q`B pšM +ÁM +QÌB +Êi- M?QM; i`QM; HÁM; ç½ T

«B- p` M?¢+ T?K M"v F?¬M; TªB H` / M|B +?mv M M?Q p"v

h`QÆM; \*Q \*?QM? ç°i M; °i p¶ K¢M? p`Q i v p`M h?€B aQ , K°i +€B- i`ÊM i`WM; K„

@ h-M G•K- ; M +?| M; QÆB HÈM i?"i- H¢B /€K M; K v i¢Q [m•M +?d H½Q T?m5 *´ M

ç Q i`QM; i v H½Q T?m F?¬M; çO b„+ #ûM b Q\

h-M G•K #` /¼ bÊ ? i ?²M- F?¬M; ?B m pb b Q b` b` KkB- HÁM; M!B F?¬M; M;ì`
;B" M [m€ KS+X

h`QÆM; \*Q \*?QM? i?"i bU M´B ;B" M- M; v +ª o¢M G`+? >Q" M; ¸ +kM; T?ªB M?Qì
G•K +kM; F?¬M; #B i H`K b Q- F?¬M; i? H`K ;b F?€+ ?ÆM H" +® ;„M; ;B[b„+ Ktì i
+?m~M #` bY tm`i imv i +?B m +m®B +MM; ¸®B T?ì M?¢+ T?K, ¸²M; iY #€B Zm M

L?QM; p"Q H9+ M`v K°i #!M; M;QìB v m ¸B m i?QÈi i? HQÈi M? M? p"Q- v m FB
*Q *?QM?X :QÆM; Ktì i?B M iQ [m®+ b„+ +O h`QÆM; hY >mv M p¬ +MM; FBM? ?

@ S?K i?•M æ¢B M?•M- +kM; H" M[M?B F?¬M; i®i- [m•M +?d H" M[M?B M; Kv i¢Q-
#`i ?B m M[tBM T?K i?•M æ¢B M?•M ;B€M; i°B5

@ h`QM; ¸bM? i` M ;Bª bÆM- ;B! +! HÈM F?¬M; \

h`QÆM; *Q *?QM? +QìB ?QT K„i ?ÄBX

h`QÆM; hY >mv M M;Æ M;€+ M;~M; ¸-m H M- +?Êi i?`v Ktì # M +?¶ M;²B h`QÆM;
+Y b´- pW ¸9M; M?bM i?`v ;Bª bÆM HQÆM; ¸bM?- #B i ¸QÊ+ pW `²B T?K i?•M
i?ìB p`i?B M FBK iQÈM; T?O M`v HB M t`m ?´ Ktì ¸Ä iÈB K M; i BX

>W5 h`QÆM; *Q *?QM? ?W HÈM K°i iB M;- H¢B M?bM h-M G•K- HÁM; M!B M m H
#B i +€+ M;QÆB +ÁM Km®M; Bî i`Á [m, ;b M[X

h-M G•K +kM; #` /¼ +?Q i v +?•M Hm®M; +m®M;- ?„M p" h`QÆM; hY >mv M H9+ M
?¼+ v m bÈK #` H½Q bQ #„i i¢B i`"MX J" p"Q ;Bì T?9i M`v- h`QÆM; *Q *?QM? h`
M;`v +`M; ;B®M; K°i p` H½Q #" +?O M?B K HÈT M;?B K T?ÁM; iY i?O ¸®B pÈB M

L?bM K€B i!+ M[M?B #` ;B! i?´B HQ¢M- p°B p½ +?¢v iÈB ?"Q ? M i?î /®+ +MM; i
`"M;- h?B i hw *¬M; pW ¸ m HÁM; pW #m²M #U+- +?Êi M;?B K Ktì,

@ h-M G•K- + M ¸ªK M;QÆB F?¬M; M?Ä- i?O ¸Q¢M +kM; BM?X G½Q T?m +?d +! H
;¢i T?ªB +?`m M;Kv i¢Q [m•M +?d H½Q T?m i? v M;QÆB5

h`QÆM; hY >mv M ¸Ä Ktì- +?Q /M H" M" M; KB M; HQÐB HBM? HÈB- H9+ M`v +kM

h-M G•K +kM; H9M; i9M; p¢M T?¬M- 'T 'T 9M; F?¬M; #B i M M M!B +€B ;b- +QM
¸QÊ+ +! H) ¸ m +! /€M; p M?Q p"vX

"` h`QÆM; *Q *?QM? p¢+? i`¬M M; v Ktì- [mª i?"i p¬ F F?ª i?B- h-M G•K F?¬M;
p€B +?`Q iÈB ¸`i,

@ h`QÆM; i? i?9+- i?"i H" +! H¶B- iB m ¸B i +kM; H" +?mv M #`i ¸„+ /o- F?¬M; i
b€+? M`v- KQM; `^M; i? i?9+ #Èi ;B"MX

h`QÆM; \*Q \*?QM? i?´B `•m i`WM; K„i- +?Êi +QìB ?,M; ?„+,

@ s2K` M;QÆB +?Q `^M; pb +! hY >mv M- H½Q T?m b) F?¬M; H`K ;b ¸QÊ+ M;QÆ
M;QÆB FB M i?S+ i?O ¸Q¢M +O H½Q T?m- #•v ¸•m5

ZmªM ;B .m h?`i M;?2 iB M; +?¢v p"Q- i?`v iB m i?Q [m€ i` M Ktì ¸`i- h-M G•K H
M +¢M?- pW ?B m F€ pW #m²M +QìB- i` M Ktì H¢B F?¬M; i? #B m H° +?9i M
M?•MX

h`QÆM; \*Q \*?QM? H`v K°i i? M? FB K i`2Q i` M iQìM; b m HQM; h?€B aQ , tm®M;

@ L;QÆB +-K FB K +O #ªM iQÈM; ¸B ;†T GQm h?O >[m- ?¢ +?B m M;K+ i M h-M
M;Kv i¢Q [m•M +?d b) /MM; FB K M`v +?ûK ¸-m +?! +O ?„MX

\5 .m h?`i F?¬M; /€K iBM M?bM M?bM +?O M?•M- H¢B M?bM M?bM iB m i?Q- #m
FB K FB X

h-M G•K FBM? ?½B F?¬M; Qi- ?„M H`K ``i M?B m +?mv M i? v hQÈM; ;B - F?¬
K°i H-M H¢B Km®M +?ûK ¸-m +?! ` F?¬M;- ¸-m M;QìB ?„M tm®M;- [mª i?"i [m€ #

h`QÆM; hY >mv M pW M?€v K„i +?Q h-M G•K #ªQ ?„M +?¢v K m- pW /MM; ? B i
 H¢B ` /'m i v HB M iB T +?Q .m h?'i- F?¬M; +?Q T?ûT v iB T FB KX
 .m h?'i `ÆB p`Q iB M? i? F?| tY- i`QM; +?QM? i` h-M G•K ;B9T ¢Ð +?Q :B M; G, M
 M?Q F?¬M; +-M pb p"v K" tQ+? KQ+?X h`QM; M?"- iB M? +ªK ;B[iB m i?Q p" ?„
 /QÌM; M?Q H-M M"v HY ;B" M +O hQÈM; ;B +U+ HÈM- i?"K +?Q H" [mv i w K" H"
 @ >W ?W- .m h?'i- +?ŠM; H) M; QÆB +kM; i?¬M; ¢²M; pÈB +?9M; - F?¬M; im•M ?B
 a„+ K†i h`QÆM; \*Q \*?QM? M; ?B K M; ?`- i`WM; K„i M?bM .m h?'iX
 .m h?'i FBM? ?½B i`QM; HÁM; - HB m K¢M; #` iB m i?Q ?"M +ª ¢ÌB +kM; +?d +ÁM
 h`QÆM; hY >mv M #` /¼ bÊ ¢ M iBK M?ªv i?bM? i?`+? HB M ?²B- iW i`QÈ+ iÈB M
 i?•M M' B ;B" M iÈB KS+ M"v- /QÌM; M?Q H" Km®M +?ûK +? i h-M G•K i?"i bUX L"
 i?•M H¢B- M?QM; h-M G•K pšM +ÁM ¢ M; M; •v M; QÌB ` ¢| ;B®M; M?Q +¼+ ;¶- ¬B-
 ¢B\
 P K°i iB M; - h`QÆM; hY >mv M # "i F?| + MS+ MÎ ? B i v ¢Q¢i FB K,
 @ h-M G•K- +?¢v K m ¢B S?K i?•M æ¢B M?•M- ? i i?ªv H¶B ¢ m H" M[M?B H"K ` -
 M[M?B H" ¢QÈ+
 h?-M b„+ h-M G•K F?) #B M- ¢` T?QÆM; K K K¢B M?'i i`QM; HÁM; #` +?¢K K°i +
 J†+ /M M; Q`B K†i h`QÆM; *Q *?QM? pšM ;B" M /[- i`QM; ¢¬B K„i H¢B +| p ¢„+ w i
 +€B H M? +?Q .m h?'i `ÌB ¢B- H¢B M; ?B K K†i ?' M|B,
 @ hY >mv M ¬B hY >mv M- pB T?K Mm¬B +QM iÈB #•v ;BÌ- +QM i?"i bU pb i M h-M
 +O +? b Q\
 h`QÆM; hY >mv M M•M; ¢¬B K„i ¢šK H H M- +?Q /M H" i•K iQ M" M; HBM? tªQ H
 +?Q€M; p€M; ¢-m |+ - F?¬M; #B i pb b Q T?K i?•M ?ÄB M?Q p"v- F?¬M; i? H"K ;
 ¢€T,
 @ L m h-M G•K #'i HÊB ¢®B pÈB T?K i?•M- M[M?B HB m K¢M; +kM; T?ªB #ªQ p T
 p®M H" p¬ i°B- pb ¢B m i` .QÆM; h`B m K" M; Kv i¢Q [m•M +?d +kM; H" pb i`mM;
 Km®M ;B i h-M G•K- M[M?B +kM; - +kM; +?d +| i?
 h-M G•K M; ?2 p"v +ªK ¢°M; i`QM; HÁM; - +kM; T?KM; #²B h`QÆM; hY >mv M [m€ t
 @ h`QÆM; H½Q iB M bBM? Km®M ;B i i - i F?¬M; T?K+- Km®M ;B i h`QÆM; iB m
 h`QÆM; *Q *?QM? + m K"v H¢B,
 @ G½Q T?m + "M; Km®M H"K i?2Q w KbM?- M; QÆB H"K ;b ¢QÈ+\
 @ o"v i F?¬M; i? H"K ;b F?€+ ?ÆM H"K M; h`QÆM; iB m i?Q +?¢v i?"i t - +?Ì M;
 h-M G•K #'i M; Ì M|B i?ŠM; X
 h M M"v F?¬M; M|B H" +MM; b®M; +? i pÈB h`QÆM; hY >mv M- K" H" ¢Q M" M; #,
 M|B i?ŠM; X *?Q /M H" h`QÆM; *Q *?QM? ¢ M; M; ?B K K†i M?QM; +kM; F?¬M; M
 KB M; p`B +€B- bmwi +?9i M[T?€ H M +QÌBX

9jkX *?QÆM; 9jk, h`ª G¢B JBM? *?•m

h`QÆM; hY >mv M M'+ H M K°i iB M; - ;QÆM; K†i F?| + MS+ MÎ M?Á H i?Q€M; [
 M?QM; `i M? M? H¢B #` m b-m +?2 H'TX

G-M M"v T?K i?•M ç½ M'Bi`"M H-B çbM?- H"K b Q KÈB +| i? ;B9T h-M G•K i?Q€
 h`QÆM; hY >mv M +® MûM MQÈ+ K„i- i•K iQ tQ v +?mv M HB M ?²B- i?"K +?Q M;
 i?•M- M|B i`QM; #KM; KbM? +| ?"B iY +O h-M G•K +kM; ç½ i?Q€M; M; ?o iÈBX
 E?¬M; M; ì h`QÆM; *Q *?QM? MûK #ªQ FB K çB- +?Êi +QÌB ? ?ªi?"i iQ,
 @ h-M G•K- +?ŠM; H) M; QÆB +kM; +?d #B i K M; i?2Q M| +?çv i`®M\ hY >mv M +
 H" i?•M M K iY ?€M ççB i`QÈM; T?m- +?ŠM; H) F?¬M; +| i`€+? M?B K +?9i M"Q b
 *€B ;b\ h-M G•K +MM; h`QÆM; hY >mv M HB + K„i M?bM M? m- ? B M; QÌB ç m H°
 h`QÆM; hQÈM; ;B F?´ i•K /B M i`Á- +?QM? H" pb +•m +m®B +MM; M"v5
 h`QÆM; hY >mv M +9B ;^K ç-m i?"i i?'T- K€ T?'M YM; ?²M; - çSM; H M H v H v p E
 @ S?K i?•M i?"i H"- /¼ M[M?B bÊ ? i?²M
 h-M G•K +QÌB ?,M; ?„+- H"TiS+ [m€ bKT tm®M; Hçv,
 @ L?ç+ T?K æçB M?•M î i` M
 @ *?"K ç½
 h`QÆM; *Q *?QM? +QÌB ? ?ª- M; ,M h-M G•K HçB F?¬M; +?Q ?„M Hçv T?K+ tm®M
 @ G"K b Q M[M?B +O H½Q T?m +kM; T?ªB H" +?QM? i? X G½Q T?m ç½ ?ÄB i?,
 i bM? ¬M HQÆM; ?B M i?K+ +O M; QÆB ç´B H"K #bM? i? çBX *? M" M; H"K h`B >n
 T?m b) i?,M; v H"K h`B \*?•m- F?¬M; - h`B S?O +kM; çQÈ+- HB m Gw ;B +kM; b) F
 h`QÆM; \*Q \*?QM? +ªK i?'v KbM? M #`B M?Q p"v +kM; F?¬M; [m€ ç€M; +?9i M"Q
 M?'i +?Q h-M G•K- +?Q M?" Gw h?ÌB h`•M E€ *?•mX
 o"Q i?ÌB M"v M[iY +kM; F?¬M; +| ç` p` [m€ + Q- içB ;B iÁM; T?K tm'i ;B€ iÁM; T
 "B M hm UbY [m MV >"M G•K pB M FBM? bQ ? i bS+ i? M? + Q- M?QM; T?9 i?QÆ
 K'v M; "M HQÈM; #ç+- H" +| i? +QÈB K°i M[M?B ?"M H•K M; ? Q H"K pÊX
 :B hoM? h?O S?K hW :B B pb [mv M p`- iU i v ç~v +?€m ;€B p"Q ?® HY - #„i M" M
 +O iY ç`+? L; ?B K hmM; - b m F?B L; ?B K hmM; `ÆB ç`B HçB ç°+ +? i M" M; X æçB
 +QM ;€B M, K im´B M?"M K°i +€B #€M? i`QM; i v K°i M K M?•M- H'v Hw /Q H ;B€Q
 *?m L; ?B m M?- *¬M; +?9 >Q" M; ;B - H" M[iY i?•M T?"M ç` p` + Q M?'i i`QM; i?
 Gw h?€B ?"m- ¬M; M; QçB Gw oo +?Q ç M S?MM; "ªQ- h`QÆM; h?"M?- +| M; QÌB M
 :B®M; M?Q h`QÆM; \*Q \*?QM? +?`m H"K M?[M; +?mv M M"v pb M[M?B- ç½ H" iW
 *?Q M M H½Q M #`B i?"i bU H" p¬ +MM; ?ÊT i bM? ?ÊT Hw- +ª i`B m p, M [m M pä
 p` i`Q M?" +?²M; iW +?QM? i? tm®M; H"K #bM? i? - ç +| i? ç´B çQÈ+ ç bQ h?O
 i?B M +i M?"„+- M?Q p"v b® [m M pB M #^M; HÁM; H"K +?mv M M"v +| i? t T?"M;
 ooM? æ`M? K¬MX
 >m®M; +?B imv ;B€M; Gw h? M? æçB iW +?QM? i? tm®M; H"K #bM? i? - M?QM; i
 FBK iQÈM; T?O- Gw ;B +`M; çQÈ+ F i i?•M +MM; h?O S?K çQÆM; i`B m- iW K°i
 pBM? /U +?d +| i? ;†T F?¬M; i? +-mX
 h`QÆM; *Q *?QM? p¬ +MM; iBM iQÎM; M?bM h-M G•K- +?ì çÈB ?„M ç€T HçBX
 L?QM; h`QÆM; hY >mv M +kM; F?¬M; M; ?o M?Q p"v- M; ?2 T?K i?•M Km®M h-M
 #bM? i? - i`QM; HÁM; M" M; i?bM? HbM? ;B"i KbM?- i?-K M|B F?¬M; i®iX
 L m h-M G•K H" HQçB iB m M?•M i?Q+? /U /šK [mv M [mw- tm pB K T?K i? - çQÌ
 T?O ç•m / ;b; îB ;„K i`€B iBK +?Q ?„M\
 *€B ;b +?QM? i? #bM? i? - h`QÆM; hY >mv M +kM; `i i?Q+? iB m +¬ MQÆM; h?
 h•M .B H'M HQÈi- M" M; +kM; F?¬M; +ªK i?'v +| +?mv M ;bX

L?QM; T?K i?•M ç½ M|B ` KB M;- M m H9+ M"v h-M G•K i`U+ iB T +U imv i- h`Q
i? M"Q ç•v\5

@ v i®i +O hQÈM; ;B - h-M G•K tBM i•K H½M?

h-M G•K M?bM h`QÆM; *Q *?QM? +?„Ti v K°i +€B,

@ *?d iB + F?¬M; /€K im•M i?2Q K M? H M?- iB m çB i +kM; F?¬M; i? H`K ;b F?€
h`QÆM; \*Q \*?QM? M;?2 p"v ;B"i KbM? p¬ +MM;- b„+ K†i H"TiS+ i`Î M M •K i`-K
i?Q€M; [m p ?mM; i`M- ?W K¢M? K°i iB M;- T?'i i v €Q #`Q K°i +€BX G¢B +| M;Q
ç bQ h?O S?K +?QM? KB M; +-m ?¬M\5

:QÆM; K†i tBM? ç Ti`ÁM i`oM? +O h`QÆM; hY >mv M H"TiS+ i`Î M M i`„M; # +
H`M`M; F?¬M; [m M i•K iÈB p`i`Q +?QM? i? #bM? i? - +kM; #B i h-M G•K F?¬M
M?QM; #` ?„M +?QM? KB M; +U imv i pšM F?| +?`m ?ÆM H`K'i K¢M;X

L m ç´B H¢B H`iB m i?Q M?` F?€+- T?K i?•M +?QM? KB M; +-m ?¬M K` #` +U im
çQìM; tm'i ;B +MM; iU p"M +| i? çBX

h-M G•K ¬B h-M G•K- +?ŠM; H) M;QÆB F?¬M; i? p b i i¢K i?ìB HW ;¢i T?K i?•M
h`QÆM; hY >mv M F?|2 K„i çÄ #WM;- +QM M;QÆB p®M i?•K i?9v M?Q iBM? F?¬M
[m M; H|2 H MX

h-M G•K H¢B çB iÈB i`QÈ+ M;QìB M`M;- p€B +?`Q i?"i b•m iÈB ç'i,

@ hbM? M;?o +O iB m i?Q- i¢B ?¢ tBM i•K H½M?X «B h`ª M;¼+ +?`M;- H M?Q
+?Q +| +?²M;X

.Si HìB- h-M G•K #'i ç„+ /o ;½B ç-m K°i +€B- tQ v M;QìB `ìB çBX

o®M H` ? B K„i h`QÆM; *Q *?QM? ç M; M?2Q H¢B H"TiS+ i`ÊM i`WM; H²B ` - #B
[m€B- iU ?² ? i bS+ M?`M +QìB- `²B H¢B +| p F?¬M; M?`M M´BX

h`QÆM; hY >mv M T?b +QìB K°i iB M;- i?€Q +?•m ?Q i` M ç-m tm®M; MûK p`Q ç

@ h tm'i ;B€ H9+ M"Q +?S- M|B M?,M; M|B +`M- H'v M;¼+ +O M;QÆB +9i çB5

æ-m h-M G•K #` +?•m ?Q ç"Ti`9M;- +´ +Q `Ki H¢B- #QÈ+ +?•M H¢B +?¢v M? M
[m, ç M; çm´BX

@ h M h-M G•K M"v #`i ?¼+ p¬ i?m"i

h`QÆM; \*Q \*?QM? pm®i +?ÁK `•m ç2M H„+ H„+ ç-m- i`QM; H9+ M?'i i?ìB /Î F?|+ /

h`ª M;¼+ +?`M;- H M?Q KQ - ;B"MF?¬M; ;†T ;Ð F?B +?Q +| +?²M;X æ•v H` ? B
L;•K +O h`QÆM; h`+?- +?QM? H` +O M[ M?•M ç½ +| +?²M; M|B ` ç iW +?®B ibM
çB M çªQ M K M[- [mª i?"i H` +?ŠM; ` ;bX :B®M; M?Q ?„M i`Î i?`M? HB i T?K i`B
i`Î i?`M? ç¢B i?B m ;B i`,M; ?Q i` m çM /•M M[p"vX L m /MM; ç +?d h`QÆM; hY
F?¬M; i?Ä ç€M;- M`M; tm'i ;B€ H9+ M"Q +?S\

@ S?K i?•M- M;QìB M;QìB +ÁM +QìB çQÈ+ b Q5

h`QÆM; hY >mv M ;B"K +?•M- ;QÆM; K†i çÄ #WM; ,

@ *?mv M M[M?B ç M[M?B iU HQ HB m- F?¬M; +?Q T?K i?•M , i? ûT h-M G•K5

h`QÆM; *Q *?QM? F?) H„+ ç-m,

@ G-M M"v çB m i` €M .QÆM; h`B m- [mª i?"i M?ì +| h-M G•K- M m F?¬M; HQÆM
#B M T?ÁM; tªv ` +?mv M- FBM? bQ F?¬M; v M- H`K b Q pB T?K +| i? iB TiK+
L?„+ iÈB +ÁM +ªK i?'v t'm ?´

h?'v K†i T?K i?•M H° ` p i`+? K`+?- h`QÆM; hY >mv M H¢B +ªK i?'v F?¬M; ç`M
H½Q M|B,

@ L;Q`B i F?-M; T?^B H` i?€M? ?B M- F?-M; i? M`Q F?-M; +| H`B- T?K i?•M æ
h`QÆM; *Q *?QM? v m i?QÆM; pm®i p2 K€B i|+ t M? +O M[M?B- M?bM i?2Q #
M;Q`B t - i?^M M?B M M|B,

@ :B`m F?-M; ç´B pÊ- ç•v +?QM? H` çS+X L m M?Q KÈB pW `²B h-M G•K ç€T SM
çQÊ+ p` ?-M T?m ç„+ w- M?QM; F?B ´v pB T?K b) +QB i?Q`M; ?„MX

9jjX *?QÆM; 9jj, *| æB *| G¢B

.Si H`B ç bQ h?O S?K +kM; +^K i?´v #m²M #U+X æ€K tm pB K T?K i? M? Q M? Q
T?O- +?Ê M|B h`QÆM; hY >mv M t2K i?Q`M; - H½Q i?´v +kM; T?B M HÁM;X L;Q`B
i?´v `´i i®i- i? M?QM; ?¢ i?O +?¨K K°i #QÊ+X

æ bQ h?O S?K +kM; +| +?mv M F?´ bÎ5

h`QÆM; hY >mv M +?m +€B KB M; M?Ä M?„M- H v H v +€M? i v h`QÆM; *Q *?QM?

@ *?mv M +O M[M?B F?-M; +-M T?K i?•M M?„K K„i M?9M; i v + M i?B T- KÈB p
?„M bÊ

@ æQÊ+- çQÊ+ T?K i?•M H` M?„K K„i M?9M; i v- /¼ +?Q ?„M bÊ

h`QÆM; \*Q \*?QM? +Q`B M|B,

@ *?mv M +O +€+ +QM- H½Q T?m +¨M; M?bM +¨M; F?-M; ?B mX h?-B i?-B- i #
H½Q T?m HQ i`B m +?QM? iB m bU H` çQÊ+X

" M FB h-M G•K K^B HQ +„K ç-m +?¢v ` M;Q`B- F?-M; ? M;?2 i?´v h`QÆM; hQ
F?-M; ç´B pÊöX

h?“i HÁM; K` M|B- F?-M; T?^B H` h-M G•K +?Q bmv M;?o [m ç M;?` +O h`QÆ
F?-M; ? iÄ` FB m +€+? #´v ` /€M; p iU +?Q H` i? M? + Q- ç€M? +? i +kM; F?-M

h? M? æ¢B +?d +-M b®M; +MM; ?„M +?mM; K°i +?¶ H` çQÊ+- ç•m ? [m M i•K #b
M? ç-m pšM ;¼B h`QÆM; hY >mv M +MM; hW h•M .B H` i, i,X

Gw ;B +¨M; F?-M; M|B ;b- +?Q /M H` Gw h?`B h`•M i? M? + Q iÈB KS+ M`Q- i?`B
i?•M- p®M i`QÊ+ ç| H½Q ;B iY +kM; M|B ç h? M? æ¢B H`K #bM? i? H` çQÊ+X

*?mv M M`v +?d +-M / K†i h-M G•K /´v K°i +?9i +kM; F?-M; b Q +^ - +MM; H„K i?
æ¢B M?B m K°i +?9i- ?ÆM M[+?šM; H) h`QÆM; hY >mv M H`K +?QM? i? - +ÁM

J'm +?®i +O p'M ç H` hW æ¢B iB m i?Q5

hW h•M .B +MM; h`QÆM; hY >mv M imv i ç®B F?-M; B M?Q`M; B- #´i F ç +?Q
M;Q`B H`K #bM? i? +kM; b) F?-M; +?`m #Ä [m - i`QM; M?“ b) T?^B KÎ /B M pä i`C

*?Q M M ç®B K†i p'M ç F?| F?,M h`QÆM; hQÈM; ;B çQ ` - h-M i`QÎM; [m M +O
+?¢v F?-M; +ÁM #B M T?€T M`Q F?€+X

@ G½Q h?€B aÆM- M;¨B +kM; çWM; +® +?´T M?Q p¨v M[- M?bM L;Kv Zm®+ *-M;
#B i +?WM; M`Q\

h-M G•K pW H`K #~K pW +Q ;BÁ +?¢v ` F?ÄB iQÈM; T?OX

h M M`v pšM F?-M; #Ä çQÊ+ w ç² t'm +O KbM?X

a m F?B pK €M .QÆM; h`B m i? K ¬ pÈB b® HQÊM; HÈM i`mv M ` - `´i M? M? i? H
çQÊ+ iB M M?•M ?¨m [m^ ? i i?^v +?mv M M`v, i?b ` +kM; F?-M; T?^B H` ç bQ h

M?bM M;Q`B F?¬M; +?m~M- /MM; M;Q`B F?¬M; ?ÊT- K` H` H½Q M?•M; B i?'m ?B
ç°M; i? K¬ H`K #`v +O .QÆM; h`B m- # M M;Q`B H'v / M? M;?o ðçB m i` ç¢M
FBM?- i`QM; i®B M;'K M;-K /†M /Á iMv +Æ ?`M? ç°M;- M?'i +Y #„i çQÊ+ .QÆM; h
*€+ T?2 i? HU+ i`QM; M;Q`B i`B m M;B iÈB +?mv M M`v F?¬M; F?ÄB Hm¬M KB M
hQÈM; ;B [mª M?B M H½Q i?`M? KQm [m®+5
"~M i v b„i +O h?O S?K p` :B M; G,M; çªM; H¢B H-M M[i? ?B M HU+ F?®M; +?
çbM?X .QÆM; h`B m i?•M +Q E GB m h´M; æ®+- ç®+ bm'i # hm-M S?O- #®M h´
[m•M- [mv M + Q +?S+ i`¼M;- p`v i?b ç½ b Q\ h`QÆM; hQÈM; ;B +| i? çQ v H M
H"i #`M i v H¢B ç~v v`ÆB tm®M; ç` M;K+X
Zm M pB M # M i`QM; :B M; G,M; çªM; K M; ? B HÁM;- +€+ T?2 i? HU+ i`QM; M;Q
T?€B Km®M F?Q M? i v i`mM; H`T ?B M i¢B F?¬M; `ûi K``mMX
@ h`QÆM; :B M; G,M; [mª i?"i HÊB ?¢B5
a m F?B M;?2 i?'v hW hQÈ+ +MM; h`-M RM; S?QÊM; K"i #€Q- S?MM; "ªQ +U+ F€
;B¼M; çB m +?•M i?`M? M;B pÈB S?MM; " M; LBM? KÈB pW /QÐM; i?QÆM; tQM;
@ :B M; G,M; çªM; i? HÈM HU+ K¢M?- i?ìB ;B M M`v +?9M; i M M i?2Q b€i h`QÆ
+| i` M? T?QM; pÈB ?¼ h-M H`K ;b M[X "ˆM; F?¬M; H-M M`v +?d H` +€B K¬M;- H
ç-m5
S?MM; " M; LBM? +kM; F?¬M; /€K F?¬M; p•M; HìB p` #€ T?K M`v- +mM; FQM? F?Q
i?QÆM; Î K¬M; ç½ H`M? ?ŠM- M?QM; pW M;?o iÈB h-M G•K ç€M; ;?ûi- iU ?² H¢
h?S S?K h`QÆM; hS .mv ç M; K„+ ð# M? M†M;ö îM?` M;?d M;ÆB M;?2 i?'v iBM M
H¢M?- F i [mª +ªK K¢Q i?"i bU- T?€i` b®i+ Q- +® ;„M; M^K i` M ;BQìM; +?Q M;C
i?QÆM; M;?` pÈB h`QÆM; *Q *?QM? +¬M; pB +tY Hw b m pK €M .QÆM; h`B mX h
h`QÆM; \*Q \*?QM? +kM; F?¬M; ? M;?B M;ì- +?d +?Q H` [mª i?"i h`QÆM; hS .mv #
"¢+? >´ ç¢B çQìM; M? K¬M *~K u o - hª æ¬ æ®+ +?QîM; *~K u o h?€B hY h?€B S
+¬K +¬M; p,M "BM? #° ;îB iÈBX J v H` v i•K +Æ i?•K i`-K- F?|2 KB M; +kM; F?¬M
;B"i K'v +€B- +?d +ªK i?'v +´ ?¼M; T?€i F?¬- i`QM; KB M; T?€i F?´X
h` M #° +?B m ;B'v i`„M; KU+ ç2M pB i`i`ä`„M; , ð*?d >mv h?B K aU *~K u o h-M
.QÆM; h`B m i? K¬ p¬ +MM; ç„+ HU+- T?•M`ä ;B M i`- i`mM; i?`M?` bS+- +| +¬M
*?d >mv æ²M; h`B- i?K >Q`B oB M iQÈM; [m•M- +?QîM; L K h`'M S?O hv *~K u o X
*?d >mv æ²M; h`B \*~K u o H` +~K v [m M pä iÁM; i K T?~K- i?,M; K°i +'T bQ pÈB
T?~KX h-M G•K H'v €Q pªB F?îB M;?B T- +?d p`B M,K ç½ i?,M; H M *?d >mv æ²M;
F?| çQÊ+- M?QM; +ÁM F?¬M; ç M M¶B H`K +?Q b„+ K†i GQm h?O >[m i`îM M F?|
.M b Q iY ç ?m•M [mw im´B +ÁM i` çQÊ+ ;B ?`K ç M *?d >mv aS- æ¬ *?d >mv aS
Q iX >Q`B oB M iQÈM; [m•M H` i€M +'T- [m M pä iÁM; i K T?~K M?"M çQÊ+ +'T M`
+| +m®B +MM;- +?QîM; L K h`'M S?O hv [mª i?"i p¬ +MM; HÊB ?¢B5
G9+ i`QÊ+ H` GQm h?O >[m iU KbM? ?¢ Ov i`€i +?Q h-M G•K- +kM; F?¬M; +| #° +
Hw i?mv i GQm h?O >[m i?•M H` +?QîM; \*~K u o #'i +S H9+ M`Q +kM; +| i? ?¢ i
+?QîM; L K L? +O h-M G•K- iB M? ?m®M; ;B®M; M?Q S?MM; " M; LBM? +kM; H`
.o M?B M- çB m M`v +kM; ç¢B #B m i? HU+ F?„T MÆB i¬M i`¼M; ç-m H½M? *~K
M?Q S?MM; " M; LBM? +?ŠM; H) i?¬M; [m #€ T?K S?MM; "ªQ- +ÁM bÊ F?¬M; H'v
u F?¬M; +| H'v #° +?B m K` H` ç +?Q GQm h?O >[m ?¢ i`€i- +?QM? H` i? HU+ [r
M;W HšM M? m- T?2 S?MM; "ªQ F?¬M; FQ+? i?Q+? GQm h?O >[m [m€ KS+- F?¬M
>m®M; +?B /M h-M G•K çQÊ+ Ov i`€i- i`QÊ+ +?QîM; L K L? +ÁM +| i? K K°i +?
+kM; +| i? +€+? +?S+ K°i F i¢K [mv M M?Q p"vX
J` H-M M`v "BM? #° i`U+ iB T T?€i #° +?B m iÈB +?Q M? K¬M *~K u o - +?QM? i?
+?QîM; L K h`'M S?O hvX o` i`Q M`v +O ?„M ç½ p[M; M?Q iQìM; ç²M; p€+? b„i- iW

G•K F?¬M; T?¢K b B H-K ; b [m€ HÈM- G Qm h?O >[m b) F?¬M; +| +€+? M"Q +€+? -
æB m M"v +kM; +| M; ?o H" iW ; B`i`î çB L K h`'M S?O hv ç½ i?Q€i F?ÄB #`M i v +
KS+ ç° M"Q ç|- +?QM? i?S+ i`î i?"M? ç'i H" T M; ?B T +O h-M G•KX
*-K #° +?B m- G Qm h?O >[m M; •v M; Q`B ?²B H•m- H9+ M"v M?Q KÈB pW idM? iW
?¢,
@ :B Q +?Q EBM? G`+? hv #ªQ i²M H¢BX > ? ? - [mªM?B M #ªM [m M F?¬M; M?b
F?¬M; T?K bU KQM; çÊB +O K¼B M; Q`B5 G-M M"v tY Hw pK €M +O .QÆM; h`B r
K"v MÎ K†iX
J'v p` çQ`M; i?QÊM; [m M +~K v ?B m `ä v M; Æ M; €+ M?bM M? m, ç9M; H" G Qm æ
iB M; +Q`B +O v H¢B F?¬F?®+ F?| M; ?2- F?¬M; +ÁM ; B¼M; çB m mM; /mM; M?"
*| i?m°+ ?¢ M?Q h-M G•K- G Qm h?O >[m +ªK i?'v €T HU+ `i HÈM
_ 'i M? M? .QÆM; h`B m #` €T ; BªB p"Q FBM?- M?®i p"Q ç¢B H Q >bM? #°- +O +ª
ç m #` i` tûi i`+? i?mX \*?d `B M; +O M´B M?Q +Y ?"M; - i`•M #ªQ ç½ +| ; B€ i` i
K" v #S+ #€+? /•M +?9M; ç-m ?B M +`M; F?¬M; ç K tm X h`B m çbM? i`+? i?m +O
ç'i H¢B +?Q /•M +?9M; X
G9+ h`QÆM; \*Q \*?QM? H•K i`B m # M ç tm'i h?B K æ¬L; U aY æ¬a€i oB M *ªM?
+ Q- HB K F?B i iU i?O- b m ç¢B i? K [m M .QÆM; h`B m `i +¬M K°i p` M?•M bo i
/Q Hm"MX ob p"v *Ym E? M? M?'i i`Q ç²M; w \*ªM? æ`M? GU+ iB T M?"M E GB m I
L K h`U+ G EBM? E€ æ¢Q h`QÆM; *¬M; L; Q +?QM? i? M? ?bM? ; BªM- pª H¢B tm
hB M ao- bo H•K +U+ F€ ?S ? M- i?, M; +?S+ p"Q FBM?- M?"M p` i`Q h?B K æ¬L;
GU+ ç H¢BX
.-M /-M pK €M .QÆM; h`B m M?¢i T? B- # M M; Q`B H" :B M; G, M; çªM; çQÊ+ i?
?Q¢+? HÈB Q+? M?B m M?'i F?¬M; i? M; ?B M; `H" h-M G•K h-M i`QÎM; [m MX
L; `v ç| h-M G•K #Ä +?¢v F?ÄB iQÈM; T?O- 2 bÊ h`QÆM; hQÈM; ; B iS+ ; B"M [m€ K
hQÈM; ; B F?¬M; M?[M; ; B[M; mv M F ?Q¢+? #´ M?B K *ªM? æ`M? GU+ M?"K +?
M?B K h`QÆM; \*¬M; L; Q +kM; ç½ T?€i +¬M; p, M çB- +?d +?`v p"Q FBM? M?"K +?S
çQÊ+ i?, M; K°i +`T- #Ä çB +?[ðç¢Bö- "BM? #° T?€i #° +?B m i?U+ i?K +?QÎM; L I
*?mv M M"v H`K +?Q +?9M; [m M pB M L K h`'M S?O hv H'v >²M; .QÆM; h?B M +
/U p"Q h-M G•K ?•M ?Q M F?Q+? H - ç m F?2M i`QÎM; [m M +?9M; i çQÊ+ K†i`²
i?U+ i?K +?QÎM; L K L? - i?"i bU H" iB M ç² #`i F?ª ?¢M HQÈM; - +?9M; i çB i?2Q
HÈB b Q\
h-M G•K i`î H¢B- hW h•M .B +`M; T?'M F?ÎB ?ÆM- ç¢B +?B M i`„M; ç K pÈB ?„MX
bQ H9+ 'K H9+ H¢M?- M?QM; i`QM; T?ÁM; H¢B M|M; #ÄM; p¬ +MM; X
J'v ?¬K b m M; ?2 M|B h-M G•K i?, M; [m M- imv M"M; F?¬M; [m M i•K [m M +?S+ +
+MM; + Q ?SM; +?Q i`QÊM; T?m KbM?X " M ; ÎB iBM +?Q h? M? æ¢B M|B +?Q M"i
+?S+ - K m bÊK p"Q FBM? ; †T ; ÐX
o T?-M M; mv M M?•M i?, M; [m M- i`W T?€ €M H" T +¬M; ` - M"M; +?Q H" h`QÎM; *
ç½ M|B i®i; B9T h-M G•K i`QÊ+ ?Q"M; ?mvM?- +kM; H" v m i® `i [m M i`¼M; X
*?d +| h-M G•K +MM; hW o, M h`Q`M; ?B m çQÊ+ M°B ibM?X
@ *| [m +| H¢B- h^M; h?` G M; H" M; Q`B ?B m +?mv MX
h`QM; i?Q T?ÁM; - hW o, M h`Q`M; #QM; +?ûM `QÊm h?B m >QM; L[L?B >²M; H M
i` M ; QÆM; K†i çÄ YM; MÎ K°i MK +Q`B F?ª €BX
h-M G•K +`i iB M; +Q`B ? ?ª,

@ o` h^M; h?` G M; M`v p¬ +MM; +| #^M H½M?- iQM? iBM? i`¼M; M;?o i®i pÈB #`
iBM? pÈB vX

*| iBM iS+ M|B "BM? #° h?QÊM; h?Q ?B M M?B K S?QÆM; S?MM; h?ìB M?B m H-
*?QM? b) T?^B ç +?Q H½Q i`Q bo ??B ?QÆM; X h`QÊ+ FB #îB pbi?•K MB M +¬M
+?9i- :B M; G,M; ç^M; bmv iQM? H` ç +?Q *¬M; #° h?QÊM; h?Q Gw 'm hQ çSM; ?
#° i¢K i?ìB HmB K°i #QÊ+- ç h^M; hdM? L;¬ iB T +?QîM; *¬M; #° h?QÊM; h?Q i
i?B M +?mv M iÈB p` i`Q i`¼M; v m M?Q "BM? #°- >° #° h?QÊM; h?Q /-M /-M çB H
L?QM; H-M M`v h^M; hdM? L;¬ H`K *?QM? E?•K a B- H"T çQÊ+ +¬M; HÈM i` `ä p
i`,K p¢M HQÊM; - ç½ F?€+ pÈB i`QÊ+ FB - ?Q`M iQ`M +| i? iW "BM? #° h?` G M; i
#° h?QÊM; h?Q- iB T M?"M # M +O S?QÆM; S?MM; h?ìB- Gw 'm hQ +kM; F?¬M; -
p` i`Q *¬M; #° h?QÊM; h?QX

L;QìB F?€+ F?¬M; #B i- i`QM; HÁM; h^M; hdM? L;¬ ?B m `i`ä `M; - +¬M; HÈM H-
+?B bM?- ?€+| i? F?¬M; +| [m +| H¢BX "° +?B m "BM? #°; îB iÈB ?ŠM H` /Qp`
h-M G•K bmv M;?o- +kM; `|i bM? +?ûM `QÊm,

@ a m F?B +?9M; i H`K M?Q p"v- p` i`Q h?B K æ¬ L;U aY iW \*^M? æ`M? GU+ ç`B
i` M i?U+i +ÁM +| i? K K°i p` E GB m h'M; æ®+X E i [m^:B M; G,M; ç^M; F?¬M
M? M?"M; +| i? K ? B p` h?QÊM; h?Q

@ S?^B #B i çO5

hW o,M h`QîM; HB + K„i M?bM h-M i`QîM; [m M HÁM; i? K F?¬M; ç€v- H'v çQÊ+
pšM +ÁM +? Qìb Q\ G½Q +QìB ?„+ ?„+- +? M?¢Q M|B,

@ h-M i`QîM; [m M +O i ¬B- hv G :B€K- æ¬M; sQîM; +MM; M°B +€+- GK+ #°- iM
M`Q- +?ŠM; H) +?9M; i +| i? Mm®i i`¬B\

@ >B M i¢B çQÆM; M?B M Mm®i F?¬M; i`¬B- M m M?Q iQÆM; H B

h-M G•K +QìB ;B^Q ?Q¢i- €M? K„i +| ?ÆB H|2 H M,

@ E?| K` #B i çQÊ+5

hW o,M h`QîM; +QìB ? ?^,

@ h®i H„K- h-M i`QîM; [m M- ? v H` M;`B çB ;†T \*^M? æ¢B h'M; æ®+ i`QÊ+ çB5
H-M- H-M b m F?~M i?B i?ÆM H-M i`QÊ+X

E?¬M; i? ç +?Q M;QìB F?€+ çQ€M ` H€ #`B i~v +O KbM?- p`Q i?ìB F?„+ K'm +?
i¢K i?ìB F?¬M; Km®M +¬M; F? B [m M ? ;B[?„M p` \*^M? æ`M? GU+- *^M? L?` iB
+Y #€B i¢- ç m #` ?„M +U imv iX

G½Q *^M? KK+ iB m [m€ HÈM- i? v pb ç +?Q v iÈB ;†T KbM?- F?¬M; #^M; h-M G
æ¢B h'M; æ®+ ç½ iU tQM; H` K¬M ?¢ i¬B iÈ +O h-M G•K- +ÁM +¬M v H T?ûT M[
pšM +ÁM M„K i?S çO ç H'v K¢M; vX

h`Q ?¬K M v- T?O ç æ¬ a€i oB M \*^M? L?` iB M bBM?- ` F?¬M; - #•v ;B`T?^B ;¼B
>[m S?| æ¬ L;U aY- h'M; æ®+ E GB m "aQ æ`M? [m•M pK FB K HQÆM; ?QÊM; *^M
L K >m•M T?QîM; - +` M?¢+ ` M p M; - F?¬M; F?Q pmB KWM; ?ÈM ?î- i•M F?€+? K
p b mwi +?9i M[ç¢T M; ½ ç¢B K¬MX

hW M? K¬M MQÊ+ i`QM; M?Q æ¬ a€i oB M ` M;Q`B ç` T?QÆM; M?"K +?S+- iQA
F?¬M; i?W /`T H9+ M`v F i;B Q M`M? M¼i +ÁM çÈB +?WM; M`Q\

:B€K a€i L;U aY E?•m h` M? çSM; î+Y ç|M F?€+? i? v i¼ +?O- H-M M`v p Kti v
H` F?€+? iÈB p` iB +?S+ iB m- / M? p¼M; F?¬M; çO + Q- F?~m F?Q E?•m L;U aY
+,M; KÆ ??X

h-M G•K K†+ i?QîM; T?K+ iÈB- E?•m h` M? pW i?'v H"T iS+ +QìB iQi K„i,

@ h-M iQÈM; [m•M- H½Q bQ +,M /†M F?B M"Q M;"B iÈB- KÌB ` ?"m çQÌM; ;†T K†i
h-M G•K ;"i ç-m K°i +€B çB p"Q i`QM;- +?ì çÊB K°i ?²B Î ?"m çQÌM;- i•M M?"K E
æ`M? GU+ i?•M F?Q€+ [m M #`Q K`m çÄ KÈB iBM?- çB M?Q +?çv p°B p`M; iB M p

9j9X *?QÆM; 9j9, s9B :BK+ h? K «

o` ççB [m M M`v ? i bS+ +~M i?"M iU i v ç|M; +Y HçB- b m ç| H"TiS+ bKT Hçv,
@ •M ç #çi +O KBM? +¬M;- *aM? L?` i`¼M çÌB F?¬M; [m M- M;mv M H'v i'K HÁM;
HÁM;- i?B M ç` #'i /mM;5

æWM; M|B i`QM; i v h-M G•K +ÁM M„Ki`B HB m ç2M +O v- +?d`B M; +?mv M H-M
h`B m i´ +?S+ M?B m M,K- F i i?•M :B M; G,M; iQÈM; [m®+- h-M G•K M|B H"i ç´
+?Q +?S+ E GB m h´M; æ®+- M; v +ª "BM? #° h?QÈM; h?Q +kM; F?¬M; i? M|B ;b
h`QÆM; \*Q \*?QM?- S?MM; "ªQ KÈB +| i? [mv i ç`M?- F i [mª h-M G•K M|B ç +?i
i?"i bU H`K çQÊ+ p` i`Q M`vX

*aM? æ`M? GU+ +| i? F?¬M; ? i HÁM; i?-M T?K+- MÆK MÈT HQ bÊ ? v b Q\

h-M G•K /MM; HÌB H) ¬M ?Á M OB K°i T?2M- b m ç| ;BÆ ` ? B M;|M i v,

@ G-M M`v iÈB ç•v i?S M?'i H` /†M M;QÆB F?¬M; çQÊ+ H`K F?| iQÈM; H½M? #B M
HQÈM; pÈB h?Q+? E Zm M; K` H`K- ? B H` F?¬M; +?Q T?ûT i? K ¬ HQÆM; ?QÈM

@ .ç /ç /ç- M?'i ç`M? i?QÆM; HQÈM; +MM; h?Q+? aQ€B- imv i F?¬M; H`K F?|

*aM? æ`M? GU+ ;"i ç-m HB H` M?Q ;"K´ i?|+- M?QM; b m M;?2 M|B F?¬M; +?Q T
H"TiS+ M?,M M?| K†i K`v p¬ +MM; F?´ bÎX

G`K h?B K æ¬ L;U aY M?B m M,K- v ç½ p¬ +MM; KQM; çÊB ` M;Q`B FB K +?€+ K
+?Q T?ûT i? K ¬ +?9i M`Q- p"v +-M ;b H`K +?S+ [m M M`v- Î HçB FBM? bQ iB T
F?¬M; i®i b Q\

h-M G•K i?v /€M; p F?´ bÎ +O v- i?"i bU F?¬M; /€K pB T?çK K M? H M? +O KbM
i?|B [m2M i?QÌM; i?v i?ÌB M`v- +kM; +?d ç`M? +QÌB F?´,

@ h?¬B- ?"M; M,K +?Q T?ûT M;QÆB i? K ? B pçM HQÈM; #ç+ çB oQÊi ?ÆM K°i
M;QÆB5

@ æ iç KBM? +¬M; i? im'i ?ç ibM?5

*aM? æ`M? GU+ p¬ +MM; + Q ?SM; T?K+ Hçv H-M M[X

h-M G•K F?¬M; i? H`K ;b bÌ bÌ H¶ KkB KbM?- HÁM; M|B i H`K M?Q p"v H` t9B ;B
æQÌM; çQÌM; E GB m h´M; æ®+ T?QM; +QÆM; ççB HçB- M; v +ª b® HQÈM; i? K ¬
h-M G•K- M m M|B ` +?mv M M`v +| B iBM çQÊ+ \

h?€M; :B M; M,K oçM G`+? i?S i€K- h-M G•K M;? M? ç|M i?m ?Qç+? /²B /`QX h?"M
+`M; M;"v +`M; ?MM; ?"m- /QÈB :B M; G,M; çªM; M?Q K†i i`ÌB çSM; #|M; +?2 H'T-
w iÈB h-M G•K +kM; ç M; H†M; H) T?€i i`B M i? HU+X J†+ /M pšM +ÁM MQM MÈ
ççB i?K- M?QM; +kM; ç½ +| çQÊ+ ?bM? /€M; # M ç-mX

æ M +m®B i?€M; :B M;- FBM? bQ HB M M€Q M?B i H M- i?B >°B F?Q * M? h?bM
?"M?- bo iY i` M F?„T +ª MQÊ+ p"Q FBM? i?"M? çB i?B- KQM; KÄB +€ M?ªv HQM;
M;? - ?| i?"M? ç pQÆM; ;B X

h`QM; H9+ M?'i i?`iB FBM? bQ H¼M; [m M iK i" T- i? M? MB M i" B im' M iS T? QÆ
?QÆM; - H`K p, M ?°BX \*ª FBM? bQ # Q H `°M; HÈM M?Q p"v M?'i i?`iB i" M M; "T
M; Q`iB i M; ?B M; `i H" +| MÆB M"Q ç| ç' ` K'v +?K+ Hm /Q +ªBX

L?[M; +?mv M M"v F?¬M; +| [m M ? pÈB h-M G•K +?9i M"Q- ?„M +kM; F?¬M; i? K
iW M v ?„M Km®M çB ;†T h`QÆM; hY >mv M +| +?9i F?¬M; i?m" M iB MX

G-M i`QÈ+ iW iQÈM; T?O +?çv K'i- Km®M çB ;†T h`QÆM; hY >mv M H-M M[+| +?
ç`M? KQÈM / M? M; ?o #€B FB M ? B p` #^M; ?[m h`QÆM; EQM? hm- h`QÆM; J"n
p` M"v # "M `°M çB /U +€+ HQçB p, M ?°B- +ª M; "v F?¬M; î i`QM; M?"- pb p"v M; v
F?¬M; +|X

hW h•M .B pB i i?Æ +?Q Gw h? M? æçB- i?9+ ;BK+ M" M; K m bÈK p"Q FBM?X

E?¬M; H•m b m M?"M çQÈ+ iBM L K EBM?- p"Q i?€M; hQ h? M? æçB b) çQÈ+ h K i
i?~K h`-K i?` T?KM; #²B +MM; M? m iÈBX

h?b ` "ªM h?ªQ \*QÆM; JK+ [m€ /`B- +¬M; pB + tm'i #ªM T?S+ içT # "M `°M- Gw h
L K EBM? ç iB M ç®B +?B m çQM? +?QM?X J" h K i?9+ Gw EB M S?QÆM; çQÈ+
v h?€B upB M- # M iW E€ *?•m çB h`Q`iM; :B M; i?Ov H° ç M L K EBM?- b m ç| T?
i?mv M çB i?2Q æçB o" M >" iÈB FBM? bQX

h-M G•K +kM; •K i?-K +?Q M[#BM? :B€T i`B M F? B ? i?®M; i?, K /Á iB M? #€Q
HQçB iB M? ?m®M; X

h?2Q "ªM h?ªQ *QÆM; JK+ tm'i #ªM- Gw h? M? æçB +| i M i` M ç| - FB i i€+ v ?¼
çQÆM; i`B m h?O S?K h`QÆM; *Q *?QM? +MM; i?O F?Q p, M ç`M oQÆM; h? h`E
h`•M / M? +? 'M ?çM? H•K- i M M[ v iB M h? M? æçB +kM; i`mv M F?„T :B M; L K-
+?Q * "M æçB M[v [m€MX

GçB +?B m i?m M[M?B- iS+ T?K ?B m v i?m"i +O +?Q p` H M; i`mM; >m .•M /Q
h? M? æçB #´ i9+ F?ªQ ?ç+? bmM; p"Q ç°B M; k v bQX *| H9+ Gw h?`iB h`•M +kM;
F?¬M; +?d +| * "M æçB M[v [m€M L K EBM? +| M, K i M M[v bQ +?QM? i?S+ - HçB
.QÆM; *?•m- >"M; *?•mX

" v [m€M M"v H`K , M ? i bS+ T?²M ?Q i' T M" T- i?B M FBK [m M T?O ç` T?QÆM; -
+?~M # M? î M[v [m€M- +?Q /M H" F?¬M; +| # M? +kM; iÈB H`K ç T- K bb ; 2 K°i +

L[v [m€M ? "M? v H" # M M; Q`B- i?m M?†i iBM iB M? #€Q KÈB H" [m M i`¼M; X " M
i`Q hW h•M .B +?¼M ` i`QM; b® M[ #BM? /QÈB [mv M •K i?-K T?K i`€+? +¬M; i€+
;B M M; „M M; OB +ÁM +?Q +| i? "M? iQ+? ;b `ä ` iX L?QM; +kM; i?m çQÈ+ F?¬M;
?B M [mw iW M?[M; H`iB i€M; šm +O M[ F?€+? ? "M; i`QM; H9+ `¶B `ªM?X

L?[M; M[#BM? M"v ç m H" i?•M T?"M i¬B iÈL; Kv Zm®+ *¬M; T?O- ç° i`mM; i? "M?
L K EBM? +| L; Kv Zm®+ *¬M; hW " M; h?Kv- S?O .Q½M h?m" M h?B M oQÆM; h?
* M? >"M S?B GB K- .QÆM; *?•m h`B S?O Zmv J° Zm M; H" [m2M #B i ç½ H•m- >
>B m >Q" M; +¬M; +¬M; +MM; >Q„+ h`¼M; G•m >Q„+ hv S?ÁM; - h`Q " M; p` L; k S?
#çM i®i- pçM M?'i M[v [m€M +| +€B ;b T?B M T?S+ K`iB #¼M ?¼ ` K†i- #ªQ p i-
?[m ?B mX

h-M G•K HB M F m :B€T 'i "QM? æBM? ;B Q +¬M; pB + HçB +?Q i?m°+ ?ç ç„+ HU+
h? M? æçB +MM; M? m H M FBM?X h?mv M # i?b #ªQ æB M h?'i; B ;B Q K°i +?
EBM? >"M; æçB o" M >" p"Q FBM?- M iQ" M /¼+ çQ`iM; /Q h`Q " M; T?K i`€+?X

EBK M? *Æ +kM; ;YB iÈB K°i T?QM; i?Æ- H`iB H) + v M; ?B i? i bS+, ðhB m Q M
[mª i?"i H" T?K iB M? #ç+ #)QX L¬; B î i` M #B M KÄB K„i +?î KQM; ò

*?d iB + T?QM; i?Q M"v F?¬M; +| ;B Q iÈB i v h-M G•K- K" H" hW h•M .B î M?" i?m
i?Q K°i H-M î i`QÈ+ K†i h-M G•K p¬ +MM; bBM? ç°M; - +?Q /M H" h-M i`Q`iM; [m M
iÈB KS+ M"Q- M; ?2 i?'v M°B /mM; i?Q +kM; F?¬M; i`€M? F?ÄB K†i çÄ iÈB K M; i
F? M ?„+ ?„+X

æ†+ #B i H¨ H-M M¨v hW æ¢B iB m i?Q +kM; F?-M; ç€M? HQM; i`ìB Hî ç'i pÈB h-
iB T iK+ ð+?B M ç'mö- K¨ H¨ M;?B K i` M; i`ª i?Q H¢B +?Q ?„MX

9j8X *?QÆM; 9j8, u m *-m *O *?m L;?B m M?

*?mv M +| F?€+ i?QìM; iS+ H¨ [m€B- h-M G•K i?2Q #ªM M,M; +ªK ;B€+ F?-M; ´MX
@ *?mv M +O EBK v m iBM?- #ªM iB m i?Q +kM; F?-M; [mªM M?B m M?Q p¨v- ?² H
M;QìB i®i H¨M? ;b- T?QM; i?Q M¨v +kM; F?-M; +| w i®i- Km®M F?Q+? #€+ Hv ;B€
+O ªX

hW h•M .B pmM; i v H M- iÄ` i?ìÆ M|BX

L¨M; +MM; h-M G•K H¨ ç M FBM? bQ KÈB +| ç K ç°M; T?ÁM; ?Q +?9+ +?•M +?Q
hW h•M .B H¨ #îB pb +ÐB M;U p¨M ç°M; KÈB F?-M; +| H¢+ ?²M;- hW æ¢B iB m i?Q
G•K F?-M; +| pQÊi¨¨Q pÈB EBK M? *Æ- #^M; F?-M; +?mv M M¨v M?`i ç`M? ç½ T
h-M G•K M;?2 p¨v i?îT?¨Q M? M?äK- +?d i?B M p) ç` M|B,

@ L;QìB F?€+ F?-M; ?B m pB T?m- H½Q #¨ +ÁM F?-M; ?B m b Q\ æB [m p¢M ;®
i H¨ ?ªQ M K M?B +O i`B m æ¢B JBM?X

E?K F?K- M|B M?Q p¨v +| p M?Q i?B m iU iBM

J„i ?¢M? +O hW æ¢B iB m i?Q çªQ i`ÁM K'v pÁM;- ¬K +€M? i v h-M G•K- #° M;U-
t€i- F?B M +?Q ?mv i K¢+? ?„M TªB b¬B i¨¨Q K°i i¨¨M,

@ h-M + + - M;QìB i +| +?mv M Km®M tBM +?¨M; ?¶ i`ÊX

o®M H¨ MY M;QìB h-M G•K ç½ K K M?kM- +?m¨M #` tY hW h•M .B M; v i¢B +?¶- F
M?Q p¨v H¨T iS+ +ªM? ;B€+X hW i`QÈ+ iÈB M v hW æ¢B iB m i?Q ç m ;¼B ?„M H
+U+ i®i +kM; +?d KB M +QÐM; i?2Q M?Q ?„M /¢v F m K°i iB M; H½Q +¬M;- #„i +?
h? M? æ¢B iW F?B M¨Q p¨v\

o¬ bU H'v HÁM;- F?-M; ;B M iS+ i`°K5

h-M G•K +QìB ?QT K„i çQ i v tQ tQ #° M;U+ ç-v ç†M +O M¨M;- b m ç| +?Êi i?m

@ E?-M; ;B9T5

@ >W- FûK +ÄB5

hW h•M .B çªQ +†T K„i i¨¨M; /½- ;¢i K i`ªQ +O h-M G•K` ,

@ h?B T ç½ ç€T SM; L;?B m M? #B m Km°B `²B- ?W- F?-M; M;?o iÈB +?¨M; H¢B i
i?“i FûK +ÄBX

h`QîM; *-M; +?9 *?m L;?B m M? Q\

h-M G•K H¨T iS+ M?È iÈB- H-M i`QÈ+ +?mv M h? M? JBM? h?QÊM; >¨ æ² +ÁM M
L m H¨ H-M M¨v M;QìB i v m +¬m ?ÊT Hw H¢B #` iMv iB M +U imv i- KbM? H¨K i,

@ L m H¨ L;?B m M? #B m Km°B- +?d +¬M F?-M; [m€ ç€M;- p¨v F?-M; i?“M? p'M

h-M G•K bì bì KkB- H¢B #´ bmM; i? K,

@ æQÆM; M?B M H¨ pb M K†i H½Q #¨ +O i

hW h•M .B i?'v h-M G•K pW M;?2 M|B H¨ *?m L;?B m M? HB M ç´B ;B¼M;- F?-
L?QM; +m®B +MM; h-M G•K M|B H¨ M K†i M¨M;- H¨T iS+ ç´B ;B¨M H¨K pmB- ¬K H
+ÆMX

*?m L;?B m M? î i`QM; +mM; #m²M #U+ p¬ +MM;- iW i`QÊ+ iÈB M v +?Q iWM; ` iW F?B çQÊ+ hW h•M .B HûM K M; ` M;Q`B K°i +?mv M- i`QM; HÁM; iB m +¬ MQ bmv M;?o M m +| pQB M?Q i`QM; +mM; +?ÆB b) `i pmB- # M i?¬M; [m hW h•M . tBM ?„M ;B9T /šM çB hm-M hQÊM; aî t2K pQB- +ĐB pQBX

@ h +ÁM iQÎM; +?mv M ;b +?S- F?¬M; T?ªB H` çB t2K /çv i?9 b Q- çÆM ;BªM i? o i [mªM5

h-M G•K pmM; i v H M- F?¬M; +?9i M;?o M;ÊB ç€T SM;X

@ G½Q +¬M; i?"i i®i5

hW h•M .B ?Q M ?¬ K°i iB M;- i?bM? HbM? ç~v h-M G•K M;½ tm®M; ;BQìM;- i?•M H M- +?O ç°M; /•M; ?B M ç¬B K¬B M;¼i M;`QX

_çM; b€M; ?¬K b m- h-M G•K +MM; hW h•M .B i?2Q h•v hB M K¬M iB M p`Q ?Q`M; >Q K¬M p`Q hY \*'K i?"M? çB ibK \*?m L;?B m M?- h-M G•K î # M M;Q`B h•v >Q K

hY *'K i?"M? H` +mM; i?"M? ?"m T?B >Q`M; ç î- ççB F?€B +?QM? H` T?çK pB \*® \* v m æ¬M; L K h•v "„+ ;²K +| æ¬M; >Q K¬M- M;¼ K¬M- h•v >Q K¬M +MM; >mv M b•K M;?B K- #bM? i?QìM; F?¬M; i? p`Q # M i`QM;X hmv `^M; h-M G•K +| v m #`E +mM; pšM ?ÆB #'i iB MX

S?çK pB ?Q`M; i?"M? `i HÈM- iW # M M;Q`B # Q #¼+ hY \*'K i?"M? #®M T?QÆM; i L K h•v "„+ ;²K +| æ¬M; M K¬M- h?W h?B M K¬M Uh?B M M K¬MV- h•v M K¬M ` M?;BÈB- Zm€ .`+? h`b Uh`mM; L K >ªBV- M? K¬M M°B [m M M?Q oçM hm aÆM +MM; Zm M; G°+ hU [mªM v M iB +- EBM? sQÎM; + B [mªM BM 'M ç m î i`QM; T?ç

E?€+ pÈB hY *'K i?"M? ç T?ÁM; M;?B K K"i- # M i`QM; ?Q`M; i?"M? M;QìB ç M M?B mX E?¬M; M?[M; +| i?Ê BM çB iÈB EBM? sQÎM;- ç-m # T Zm M; G°+ hU- M?[i?`i iÈB >Q`M; +mM;- i` M ç'i i`®M; +ÁM +| i?€B;B€K +'T i?'T K†+ HK+ #`Q- i? M

h-M G•K çB K°i pÁM;- H-M i`QÊ+ i`B m ?°B K²M; J°i h i F?¬M; i?'v M?[M; +ªM? iQ K°i +?9i +kM; +ªK i?'v i?"i i?9 p`- bQ b€M? +MM; hY \*'K i?"M? i` M; M;?B K- ?Q`M #S+ iQìM; i?"M? HçB +| i? K +?9i F?|B HY M?•M ;B MX

h`QM; +mM; M?B m H M;?B ?çM +? +MM; +¬ çÆM i`+? K`+?- iB m +¬ MQÆM; M?C ç|- i?"i ç9M; H` i? i?ªK p¬ M?•M ççQX

L?„+ iÈB h`Q h?€Q- h`Q h?€Q HB M ç MX

hW h•M .B M;~M; ç-m QĐM M;U+ iW h•v >Q K¬M çB ` - i`QM; K'v i M i?` M[ çB i? +¬ MQÆM; K`v i? M? K„i b€M;- M?bM [m i? M i?MM; F?B T bÊ F?¬M; T?ªB H` h`Q M? +ÁM B M[\

hB m +¬ MQÆM; +9B ç-m F?¬M; M?bM h-M G•K- i?2Q #QÊ+ +?•M +€+? h•v >Q K iBK +O M`M; +kM; iW iW i,M; M? M?- ç" T #bM? #`+? ;B®M; M?Q +QM i?Ä M?ªv H

G-M i`QÊ+ \*?m L;?B m M? i?2Q #B m i, t¬M; ` M;Q`B- iBK +kM; ç" T i?bM? i?`+? +mM; ;†T i, T?m h-M G•K HçB tªv ` +?mv M /î F?|+ /î +QìB- [mª i?"i /¼ M`M; p¬

L?QM; b m F?B h`QÎM; \*¬M; +?9 iW i`QÊ+ iÈB M v p®M ? i bS+ M;Q M M;Q½M in HçB +`M; M;`v +`M; i?Q+? +ªK ;B€+ FQ+? i?Q+? KÈB Hç M`vX :B®M; M?Q ?¼+ b M;Q½M p•M; HìB- b m F?B +| H-M i`®M ?¼+ ç-m iB M i?QìM; i?QìM; b) +`M; M;`v H`K M?[M; +?mv M iQ ; M ?ÆMX

*| H) ç•v +?QM? H` +?9i çB K tmv i +?Q +m°+ b®M; F?¬ F? M # M i`QM; iQìM; çÄ æ€M; i?QÆM; h`QÎM; \*¬M; +?9 `ä`M; i?B m FBM? M;?B K ç°i T?€t¬M; [m M- K† ç½ /†M M`M; i?ª HÄM; i?QªB K€B- +S t2K M?Q `¶B `ªM? çB /çQ M;U ?Q pB M K°i ` HQ •m +,M; i?šM; M?Q ?B M içBX

1 bÊ +?Q M;QìB F?€+ F?¬M; #B i- M" M; +?°i /¢ +9B ç-m i?"i i?'T- b„+ K†i +kM;
bBM? M;Q M iBM? +ì T?¢K b B H-K #` H½Q bQ #„i H¢B- bQ pÈB F H½Q Hmv M M
i`ÌB K°i pU+X

L?bM b M; hW h•M .B M;~M; ç-m QÐM M;U+ bªB #QÈ+ M?Q # v- /€M; p ? i bS+ p-
h?€B ç° F?¬M; #bM? i?QÌM; +O *?m L;?B m M? i?"i bU H" [m€ `ä `M;- *~K u >B
>Q K¬M bmv M;?o K°i +?9i- +m®B +MM; "€ >° +-K ç-m çQ i v +ªM H¢B,

@ sBM T?m M?•M +?ì °i +?9i- p` i?' M[M"v

h`QÎM; \*¬M; +?9 p®M M?€i; M- M;?2 i?'v +•m M"v #` /¼ ç M +Æ ?² ?¬M K #'i id
H" YM; çÄ M?Q i`QÈ+ M[ K" H" #` /¼ bÊ ç M i`„M; # +?X

hW h•M .B HB + K„i M?bM i M "€ >° FB ,

@ a Q ?ª- +| +€B ;b F?¬M; ç9M;\

@ JÈB pW `²B çB p"Q- /QÌM; M?Q F?¬M; T?ªB H" p` M"v >ÆM M[?¢ [m M M?bM-
"€ >° +~M i?"M [m M b€i *?m L;?B m M? +9B i?'T ç-m- F?¬M; /€K M|B ` KB M;X
æ€M; i?QÆM; h`QÎM; \*¬M; +?9 iBK M?Q ç€M? i`®M;- +Æ ?² iW +´ ?¼M; M?ªv ` M
h?` EB K çÐ b m HQM; +?„+ +?„M ç½ M;'i tdmX

@ L"v M"v- H"K ;b ç|\

> B i v h-M G•K p`M i?„i HQM; /QÆM; +?B #¢+? M;¼+ - #QÈ+ +?•M i?Q i?ª iB M iÈ
M?2Q K„i H¢B M?bM "€ >° FB K°i +?9i,

@ h? M"Q- M;QÆB M|B H" T?m M?•M #ªM [m M K M; +mM; M[çB ` - ? v H" #„i +|+
h`ìB ÆB- pb b Q h-M i, T?m +ÁM M?„+ iÈB *¬M; +?9 \ *?m L;?B m M? +| +ªK ;B€
L" M; F?¬M; #B i "€ >° FB F?¬M; M?"M #B i hW æ¢B iB m i?Q- M?QM; H¢B H" i?m
h-M G•K h-M i`QÎM; [m M +?QÎM; L K h`'M S?O hv #ªM p - M?'i i?ÌB #` /¼ +?Q p½
@ h`QÎM; [m M M|B çM - i`QÎM; [m M M|B çM - iv +?S+ +kM; +?d i?m" M KB M; ?Ä
K" i?¬B

h-M G•K +QìB ? ?ª +?d +?d *?m L;?B m M?,

@ h?'v `ä `M; +?Q - #ªM [m M +kM; F?¬M; +| #„i +|+ *¬M; +?9 5

hW h•M .B •K i?-K ;BÆ M;|M;B[p T?Q ?„M- i M M"v [mª i?"i [m€ iBM? ` M?X

h-M G•K M|B M?Q p"v- +~K v "€ >° FB M;QÈ+ H¢B v M i•K- v +?d H" +ªK i?'v p` iB
h`QÎM; \*¬M; +?9 \*?m L;?B m M?- +?Q M M KÈB `Q ç|M ?ÄB i?YX E i [mª h-M G
+|+ *¬M; +?9 - H" T iS+ H"K +?Q v v M i•K, M m i?"i bU H" iU iB M K M; *¬M; +?9
HÈM iB M; F m H Î æ¬M; >Q K¬M hY *'K i?"M?\

*?Q ç M F?B h-M G•K K M; i?2Q H½Q #" +MM; iB m /B Km°B çB t - i M "€ >° FB +
M;QìB,

@ h`QÎM; [m M çB i?QM; i?ª- iv +?S+ ? i T?B M i`U+ b) ç M T?O i`QÎM; [m M T?K
S?M *?m L;?B m M? i?Î T?"Q K°i ?ÆB /"B- H'v i v p¶ M;U+- M? ;B¼M; M|B,

@ h-M i, T?m- ?mvM? i?"i bU H" ; M HÈM M?Q ç'm- KÈB pW `²B +Æ ?² ?M +? i Km
o` h`QÎM; *¬M; +?9 M"v `i bÊ #` T?€i ?B M- H¢B `i Km®M çB ` M;Q"BX

@ *€B M"v ;¼B H" H'v i?U+ H"K ?Q- H'v ?Q H"K i?U+- ?Q ?Q i?U+ i?U+ F?B M +?
H-MX

h-M G•K F?Q€+ H€+ K" F?¬M; #B i i? M i`QÈ+ K†i iB m /B Km°B- i?m ?Q¢+? ? B
#€B- i`QM; bm®i M?Q MQÈ+X

hW h•M .B #om K¬B- /„i i v +O *?m L;?B m M? çB [m K°i #QÊ+,
 @ æWM; M;?2 ?„M- i, T?m +O Km°B `i; BÄB #ªM H½M? KB M; HQÐB HW ;çi- #ªM
 *?m L;?B m M? M?bm hW #B m i, +½B p½ +MM; h-M G•K- M``M; KQK K¬B +QìB ?b
 h-M G•K Km®M çM ;BÐM pÈB M``M; # M M;?B K K†i HçB,
 @ L;QçB i`W KB M; HQÐB HW ;çi- i +ÁM #B i +Q ç-m M;QìB- K´ #KM; KQB `m°i-
 #„i çQÊ+ K°i iY [m, i`2Q +´- HQÐB M| i? ` /`B M?Q p-v
 .Si HìB ?„M HB M i? HQÐB ` - ;Bª M?Q [m, i`2Q +´X
 a„+ K†i *?m L;?B m M? H”TiS+ i`Î M MH9+ t M? H9+ i`„M;- ? B K„i M?„KM;?B M
 Km®M M;½- K v H` hW h•M .B p°B p``M; çÐ M``M;X
 Zmª i?“i M``M; M?€i; M [m€ KS+- h-M G•K `i H` #’i ç„+ /o b| b| KkB- HÁM; M|B #
 # M K†i- M m M?Q #m´B i®B F +?mv M K +?ŠM; T?ªB H` b) /¼ M``M; +? i iQÆB ?
 M?’i ç`M? T?ªB i?Y K°i H-MX
 æ€M; i?QÆM; *?m L;?B m M?- M^K KÆ +kM; F?¬M; M;?o ` h-M G•K +ÁM +?m`M
 +?Q M``M;- i, T?m M`v [mª i?“i p¬ +MM; #çB ?QçBX
 *kM; K v /M b Q # M M;`v- h-M G•K HçB H` M;QìB [m2M #B i- *?m L;?B m M? +k
 i?“i bU- K` +® ;„M; H’v #bM? ioM?- p¶ p¶ M;U+- /MM; /Q [m M; F?|2 K„i ?ÆB bÊ M
 Mû i`€M?,
 @ h-M i, T?m i?“i H` ç€M; bÊ- i?“i H` ç€M; bÊ5
 hW h•M .B HB + F ;•v ?¼ h-M G•K K°i +€B- i`’M M *?m L;?B m M?;B®M; M?Q æ
 KÊB ;B9T +?Q M``M; F?¬B T?K+ #bM? ioM?X
 @ GQçB [m, M?€i; M M`v- ?W5
 h-M G•K M;?B M; ç-m [m +?¶ F?€+- iÄ p F?BM? i?QìM;X
 @ h, T?m i?“i H` K°i M;QìB t’m- t’m +U+ F€5
 *?m L;?B m M? +kM; #om K¬B- i`QM; ç¬B K„i ç T +ÁM M;•M M;’M MQÊ+ K„iX
 > B M;QìB M`v hW h•M .B +?ûT KB M;- FûQ FûQ h-M G•K i?’T;B¼M; M|B,
 @ L;?B m M? #B m Km°B KÊB KQìB #®M im´B- +?“M; +-M ;b bQ çQ iQM? iQ€M p
 M?Q Km°B Km°B KbM? F?¬M; çQÊ+ b Q\
 @ æ² +QM MQi5
 h-M G•K `Qi [m F) `„M; # +?[- b m ç| ?ç i?’T;B¼M;,
 @ L m i +| K°i Km°B Km°B M?Q p”v- M;`v M`Q +kM; b) ;Bª i` M; i?“M? [m, ?M /¼
 bÊ M[KÊB i?¬BX
 Zmª i?“i H` #| i v ? i +€+? hW h•M .B F?¬M; i? H`K ;b- #’i ç„+ /o M|B,
 @ æQÊ+ `²B- +?9M; i çB ` +?QM? H` çB hm-M hQÊM; bÎ- +ÁM +½B M? m Î +?¶ M
 *?m L;?B m M? pW M;?2 hm-M hQÊM; bÎ H”TiS+ H M iBM? i?-M- +kM; F?¬M; F
 h`QM; +mM; ççB i`B m °B +| ? B KQÆB #®M +QM pQB æ` "ªQ "bM?- +€+ i`B m ?
 H-M /MM; KQìB ? B- b€m +QM F?¬M; +?WM;- bmM; H`K M;?B i?S+- #B m?B M h
 S?“K H` iB m ?`B iY ç m i?Q+? pQB- iW M?Ä *?m L;?B m M? M?bm i?’v M?[M; +Q
 i`QM; HÁM;X L?QM; [mv +O i`QM; +mM; p¬ +MM; M;?B K F?„+- i?•M H` *¬M; +?9
 pQB\
 G-M M`v h-M G•K +?“m K M; M``M; çB hm-M hQÊM; bÎ- h`QîM; \*¬M; +?9 `i + Q ?
 çQÊ+ `²B- K†+ /M h-M i, T?m i?Q+? ?M /¼ M;QìB- M?QM; +?“m /šM i çB t2K pQB

hm-M hQÊM; bîî# M i`QM; hmv M ok K-M- iW h•v hB M K-M çB ` F?-M; t H„KX
M;U - *?m L;?B m M? M;²B FB m- çB p T?Q hm-M hQÊM; bîX
h-M G•K i?•M K†+ S?B L;Q T?K+- +ÐB æ¢T hmv i « *?mv- hW h•M .B M?mM; i` M;
hY- ? B +QM M;U K°i ç2M K°i i`„M; +?¢v bQM; bQM; pÈB M? m- F} bo i` M HQM; M
pB M /•M +?9M; ? B # M çQìM; T?® i?`v p"v F?-M; F?ÄB [m€i K°i iB M; ? vX
*?m L;?B m M? iW +Y b´ FB m M?bM i?`v- [mª i?`i p¬ +MM; ?•K K°- •K i?-K ;"i ç-
ç®B pÈB #B m i,- b m F?B F i ?¬M pšM +MM; M" M; +ÐB M;U çB +?ÆB- +kM; F?-M
iY F?-M; +?Q #QÈ+ +?•M ` F?ÄB M?`X
*-M T?ªB #B i +?Q /M *-M; +?9 ;ª çB- pšM T?ªB i`î p +mM; î- K¶B M;`v F?-M; çWM;
M¡B H" +ÐB M;U /QM; `m¶B # M M;Q" B p¬ +MM; i?QªB K€B M?Q p"vX
*?m L;?B m M? pW +ªK i?`v K v K„M i? v #B m i,- H¢B F?´ M½Q pb KbM?- M?bM i
i, T?m T?¡M; M;U /QM; `m¶B- i`QM; H9+ M?`i i?ìB +¡ +?9i M;•v /¢BX E?-M; T?ªB
M;`v bmv M;?o iÈB +?mv M i?`M? i?•M- K" H" ;ª +?Q S?Á K½ +?QM? H" K°i +Y ª
+?9 i`B m æ¢B JBM?X í i`QM; +mM; K'v p` \*-M; +?9 ç½ i?`M? i?•M- +?Q i?`M?
M"Q +kM; #`M i€M p +?mv M M"vX
_`i M? M? çQ" M M;QìB ç½ ç M hm-M hQÊM; bî- iW `i t ç½ M;?2 iB M; pQB `®M;

9jeX *?QÆM; 9je, hm-M hQÊM; aî

h-M G•K ç½ T?€B M;QìB iÈB /†M i`QÈ+- [mªM bU hm-M hQÊM; bî FB +kM; H" K°
[mv M i? FûK h-M G•K F?QªM; +?WM; KQìB p¢M i€K M;`M /†K- +?Q M M i?`i t ç
FQM? FQM? i?B H ,
@ J¢i iQÈM; «M æS+ h?„M; i? K FB M L K L? h-M i`QîM; [m MX JìB i`QîM; [m M
iB m M?•M K m /•M; i`5
h-M G•K +ªK i¢- M¡B +kM; F?-M; +-M i`"- çB t2K pQB i`QÈ+X
«M æS+ h?„M; i?`v hW h•M .B iÈB +kM; ?ÆB çQ€M çQÈ+ H" +?mv M ;b tªv ` - B K
M"v +O h-M i`QîM; [m M H" æ¢B iB m i?Q L;Kv Zm®+ *-M; T?O L K EBM?- iW M
#„MX G-M M"v + Q ?SM; iÈB t2K pQB- +?QM? H" +?mv M ? i bS+ #bM? i?QìM;X
.o M?B M- v F?-M; #B i iB m +¬ MQÆM; K†i i? M? i9 ?QM; T?`M i?2Q b€i T?Q b r
*-M; +?9 i`B m æ¢B JBM?- i?•M Km°B iY +O çQÆM; FBK o¢M G`+? ç X
hm-M hQÊM; bî iQÆM; ç®B `°M; `½B- +?B K /B M iQ+? +ÁM HÈM ?ÆM +ª #ªM M?
;B€Q i`QìM; `i HÈM- T?Q „+ H" M? i?U H"K pB + +MM; +?¶î [m M #BM? >B m 8
?`M; +?S çUM; i`B HB m +mM; SM; +?Q pQB bY /KM; M?Q #`M?X J" /½v T?ÁM; p
æ¬M; +?QM? H" +?m²M; pQB îX
@ h-M i`QîM; [m M- T?m M?•M- # M M"v KìB
«M æS+ h?„M; K†i KkB iQÆB +QìB- ;"i ç-m +9B M;QìB çB T?Q i`QÈ+ /šM çQìM;X
*?d >mv h?B K aU [mªM hm-M hQÊM; bî M"v `i +¡ i? H" M?Ä M?`i i`QM; b® çQìM
M?B M Km®M M`M? M¼i H'v HÁM; h-M G•K +?QîM; L K h`M S?O hvX
hB M; `®M; + Q p9i +O pQB iW i`QM; +?m²M; i`mv M iÈB- hW h•M .B +MM; *?m L
ç²M; i?ìB #QÈ+ M? M? ?ÆMX
ob iB M +?Q pQB bBM? b®M;- +Y +?m²M; +O M¡ +U+ F€ + Q HÈM `°M; `½B- FQ
çB M iQ HÈM- +?d H" F?-M; +¡ #i F€ i` M; i`Q ;b- ? i bS+ çÆM; BªMX

hW h•M .B pW p"Q +Y HB M p¶ i v +Q`B M|B,

@ - i?"i H" M?B m pQB5

h`QM; K„i \*?m L;?B m M? iQ€i` iBM? [m M; b€M; +?|B- ;Á K€ ?ÆB i€B pb FQ+? q
i? K p" B T? -M i? M? i9X

Zm^a i?"i H" M?Q p"v- +|`'i M?B m pQB ç M; ?Qç i ç°M; i`QM; +?m²M; - +| +QM ç M;
+| +QM ç QÊ+ [m^aM iQÊM; /„i çB iÊB çB HmB- +| +QM ç M; ç QÊ+ ?m'M Hmv M ç°M

E?B M +?Q M; Q`B i i?Q+? i?9 +?QM? H" M?[M; +QM p"i F?'M; H² M"v ç QÊ+ ?m'M
-M i?m" M ?B M ?Á - p- +MM; i?-M; ?B m M?•M iQM?X J†+ /M i?•M i? F?'M; H²-
i?-M i?€B HçB H°` +Æ i`Q p- +MM;X

Zm^aM iQÊM; H" >B m 8v- GU+ ao *~K u o - #'M; H°+ #¼M ?¼ Qi KÄM; - +m°+ b®M
«M *?d >mv #^aM bÎ MÆK MÊT HQ bÊ T?KM; #²B K°i p` \*?d >mv æ<sup>2</sup>M; h`B- HçB +| M
H" p` çç i [m M ?B M [mw M"Q ç| iÊB t2K pQB- # M`®B`Qi /„i pQB /Q KbM? [m^aM i
«M æS+ h?„M; ?„M; ;B¼M; - HÈM iB M; i?ûi,

@ *?QÎM; L K h`'M S?O hv h-M i`QÎM; [m M ççB ;B€ [m M; H•K- i'i +^a K¼B M; Q`B ?
oW M; ?2 H" h-M i`QÎM; [m M- ç€K [m<sup>a</sup>M iQÊM; +`M; i? K T?'M +?'M iBM? i?-M-
[m M M"v +| iB M- M; v +^a +?B i #'M; i`K [m M +kM; +| i? i?m Km X L m H"K +?Q
iMv iB M ç `ÆB K°i +?9i [m F) M; |M i v +kM; H" T?€i i`B K°i F?Q^aMX

æ-m iB M H" i`B m M; ?B H" T i`QÊM; - +kM; +?QM? H" M; ?B i?S+ i`B m ?°B HÈM M
? B ?"M; i^a ?[m çSM; M; v M; „M- «M æS+ h?„M; iU KbM? ;ä +?m-M; - H" T iS+ +?9
F?-M; M?9+ M?Q+?- ;B®M; M?Q i?` p - +kM; F?-M; +-M [m^aM iQÊM; + B [m^aMX

@ h?"i H" M; Q M5

hW h•M .B p¶ i v p mB p X

*?m L;?B m M? +kM; KQK K-B K" +Q`B- +kM; F?-M; T?<sup>a</sup>B i?Q+? H„K- Î i`QM; +m
i?'v pQB H"K ç°M; i€+ M"vX

«M æS+ h?„M; HçB ;ä +?m-M; F m p M; - #-v pQB M?'i i ?Q K°i iB M; - i? M?•K
iQÊM; T?€i` +MM; H9+ M; ?2 M?Q iB M; b'KX

a m ç| #-v pQB çQ pÁB /`B +O +?9M; +? M? +? +? H M F?-M; - ? B ?"M; ç®B /B
;B[F?-M; i`mM; - ;B®M; M?Q +'M; +?"QX

h-M G•K`'i` M? K½M? - +^aK i?'v ç°M; i€+ M"v *?m L;?B m M? M?bM ç½ [m2M F
HbM? FûQ i v M" M; ,

@ æB- +?9M; i çB [m # M /QÈB pÁB pQBX

æ€M; i?QÆM; h`QÎM; \*-M; +?9 +ÁM +?Q +| T?<sup>a</sup>M SM; F`T- ç½ #` h-M G•K FûQ çB
+QM pQB ;B Q M? m- M?'i i?ÎB ?M /¼ +?Q ?²M T?€+? M" M; # v` M; Q`B +?QM i-

*?m L;?B m M? Î i`QM; +mM; iQ`M H" çSM; iW t [m M b€i- +?Q iWM; iÊB ; -M pQ
+kM; F?-M; bÊ HQ`B p"i F?'M; H<sup>2</sup> M"v- M?QM; ?B M içB i`QM; H9+ M?'i i?ÎB pQB i
M"Q +QM M'v + Q iQ M?Q M; ¼M M9B- ;B®M; M?Q K°i ç€K v m [m€B +| pÁB /`BX C
M" M; pW FBM? pW bÊ- iBK M?Q M; WM; ç"TX

æSM; # M M; Q`B M?bM bQ iY i`QM; +?m²M; p` Î i`QM; +?m²M; +?mM; pÈB bQ iY
?Q`M iQ`M F?€+ M? mX

>`K`„M; M?Q M; ¼+ pKM +O h`QÎM; *-M; +?9 p p"Q M? m Hç+? +ç+?- i?•M i? K
+` h-M G•K i`2Q M; QÊ+ i` M M; Q`B ?„M ;B®M; M?Q +QM ;'m i9BX

h-M G•K +kM; +| +?9i ?®B ?"M- K†+ /M *?m L;?B m M? +| +?9i iQM? i` +QM- p
 M?Q K°i çS #û;€B- M?QM; /M b Q +kM; ç½ KQÌB #®M im´B- i`2Q M;QÊ+ i` M M;Q
 F?¬M; i?Ä ç€M; - ;B®M; M?Q H` KbM? +® w F?B / M`M;X
 h?•M i? +O i?B m M[/€M +?†i p`Q M;QÌB ?„M- i?"K +?Q +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+ #°
 h`ìB ÆB- M?Q p"v +kM; [m€ +-K i?9 h-M G•K p°B p`M; M;WM; bmv M;?o HmM; imM
 i? H`K ;b F?€+ ?ÆM H` +?`m çUM; K M; \*?m L;?B m M? çB M? M? ` F?ÄB +´M;
 +?Q h?` EB KX
 hW h•M .B ? B i v +?®M; M¢M?- K†i ç2M H¢B M?Q Km®M ,M i?`i M;QÌB,
 @ >¼ h-M FB - +| i, T?m M?Q +?`M; b Q\ \*?¼+ ;? Q M`M; M?Q p"v- /M ;b M;QÌB i
 h-M G•K F?¬M; çÊB M`M; ;¼B H M # +?[ h`QÎM; *¬M; +?9 - p°B p`M; +?2 KB M; M
 @ G` +?QM? Km°B 'v v m i?Q +? +€B ç T # M M;Q`B- M¡B `^M; i?Q +? pQB- F?¬M; M
 i? i`€+? i çQÊ+\
 @ h h +| i? b`ì M?[M; +QM pQB M`v K°i +€B ? v F?¬M;\
 ...+ - H` B ç M; ?ÄB\ h-M G•K +MM; hW h•M .B M;?2 iB M; +MM; [m v ç-m- H¢B i?
 `²B +ÁM bÊ Km®M +? i H¢B çSM; Î i`QÊ+ K†i K°i +QM pQB- çQ i v Km®M b`ì H¢B F
 @ hB m i?Q +S pB + b`i i?QªB K€B- +?Q /M H` +-K ;"v ç€M?- +?9M; +kM; b) F?¬M;
 «M æS+ h?„M; MÎ K°i MK +QÌB #²B- v F?¬M; #B i i?•M T?"M *?m L;?B m M?- +?Q
 ;b ç! +O h-M G•KX
 amv M;?o K°i +?9i +kM; T?ªB- #-v pQB M`v bY /KM; i¢B i`B m ?°B- M m M?Q F?-
 +O +?9M; - ç +?9M; +?çv HQ¢M ?9+ T?ªB i?B M iY +MM; i`B m i?-M b) p¬ +MM;
 *?m L;?B m M? çQ i v M? M?`M; b`ì b`ì +?•M K°i +QM pQB- M¡ pšM F?¬M; M?9+ M
 HÈM ?ÆM `i M?B m- H¢B b`i i? K K'v +€BX
 ZmªM iQÊM; +® w H'v HÁM; - ?¬ K°i iB M; H`K ?B m- +QM pQB HB M [m€ tm®M; - çQ
 M?X
 h`QÎM; \*¬M; +?9 H"TiS+ pmB p ` K†i- i?'v +QM pQB `i M?m i?m"M- M`M; +kM;
 FûQ pÁB- p¶ ç-m M¡- çM M;?`+? pÈB pQB p¬ +MM; pmB p X

9jdX *?QÆM; 9jd, "¢+? hQÊM; *€i hQÌM;

h-M G•K +MM; hW h•M .B HB + K„i M?bM M? m- ? B M;QÌB ç m F?¬M; #B i M M M
 «M æS+ h?„M; H¢B H'v HÁM; M¡B,
 @ L?[M; pQB M`v +?ŠM; M?[M; +| i? +?ÆB- +ÁM +| i? +ÐBX
 @ *ÁM +| i? +ÐB b Q\
 J„i ?¢M? hW h•M .B H"TiS+ b€M; H M- M`M; ç½ bÈK M? Q M? Q Km®M i?Y- H"Ti
 M?'i i`QM; ç! ,
 @ æQÊ+- i Km®M +ÐB M¡X
 «M æS+ h?„M; HÈM iB M; F?2M,
 @ S?m M?•M ?ªQ M?½M HU+- +QM lv ok æ¢B hQÈM; Zm•M M`v H` H½M? # M +O
 M?'iX

h?b` >Q`M; ç i`B m JBM? iBM? M;?`+?- i?Q`M; T?QM; / M? ?B m +?Q M?B m i?
 i?Q`M; +| T?QM; ?B m lv oB M hQ`EM; Zm•M- h?-M lv o- æ`+? æB hQ`EM; Zm•M-
 +| T?~K + 'T- +QM /šM ç-m çQÊ+ T?QM; æB hQ`EM; Zm•M- ?Q`M; H°+ M?'i T?~KX
 æQÆM; M?B M /M +QM pQB çQÊ+ T?QM; M?'i T?~K- Km®M +DB M| +kM; +| i? +D
 +QM æB hQ`EM; Zm•M M`v #QÊ+ iÊB M^K tm®M; - hW h•M .B p- +MM; + Q ?SM; +
 _'i M? M? hW h•M .B ç½ +DB pQB +?çv F?„T MÆB- æB iB m i?Q ``i F?-M; +| ?bM
 @ > ? ? - i?b` i?m"i +DB M;U +O i ;BÄB M?Q p"v- M; v +^a pQB +kM; #B i +DB
 æ•m T?^B H" i?m"i +DB M;U +O M`M; ;BÄB- `ä`"M; H" pQB +?Î M`M; - i?2Q F?~m
 pÂM; i`QM; +?m²M; X
 «M æS+ h?„M; #m²M +Q`B HçB F?-M; /€K +Q`B- ibK H`B pm®i K-M; M;U ,
 @ S?m M?•M h-M i`Q`M; [m M i?"i ç9M; H" iQ`EM; K-M ?' M[- M? T?QM; M?m F?
 K° p- +MM; X
 h-M G•K b` KkB K°i +€B- ç®B pÈB hW æB iB m i?Q [m^a i?"i F?-M; #B i M M M|B
 T?Q b m +| B ;B"i ;B"iX
 æ-B K„i t M? #B + +O *?m L; ?B m M? +?Êi +?ÈT +?ÈT- +?m +€B KB M; M?Ä M?,
 @ h, T?m- Km°B +kM; Km®M +DB- i, T?m
 LK +Q`B «M æS+ h?„M; +?Êi ç¼M; HçB Î i` M K†i- i?-M b„+ i`Î M M +U+ F€ +´ [m€
 J†i h-M G•K ç2M bçK HçB- +® ;„M; ? i bS+ M?` F?-M; `®M; iQ pÈB *?m L; ?B m M?
 Km®M +DB pQB- F?-M; T?^B H" +DB i, T?m5
 lv ok æB hQ`EM; Zm•M HÈM M?'i mv K½M? M?'i ç½ #` hW h•M .B +DB +?çv iQ`M
 w Km®M H`v HÂM; h-M G•K- M`M? ?|i M|B,
 @ h-M i`Q`M; [m M- ?ç [m M +ÁM +| K°i +QM #ç+? iQ`EM; JB M æB M iB M +®M; -
 +MM; H M? Km°B +DB #ç+? iQ`EM; - b m M`v M?'i ç`M? K¼B +?mv M i?m" M HÈB- +
 JB M æB M Q\ h-M G•K M?Qm K`v K°i +€B- H`v H`K F€ # M ?ÄB,
 @ E?-M; T?^B H" i`B m æB JBM? +?9M; i ç M; ç€M? M? m +MM; #¼M ?¼b Q\
 L,K :B hoM?- J½M; RM; GQM; F p` H" [m®+ pQÆM; æ-M; >m pQÆM; i`B m JB M
 T?^B H" ?MM; i`B ççB HQÊ+ ;b- HçB +| HÂM; /ç ?´ H M; - Î K°i /½v #B M i?Mv #€M
 H" M?•M FB i ?B K +|X J`v +?K+ M,K L K +?BM? „„+ +?B M- F?m +? i`QÆM; iU ?
 i`Q`EM; - iW +m®B M,K :B hoM? #„i ç-m tm'i #BM? M?B m H-M t•K +?B K o•M L K
 L,K M; Q€B J½M; RM; GQM; HçB /šM #BM? i`M +-M; o•M L K JçM? .QÐM; hmv M
 JBM?- h?´ hv hmv M 8v aS hQ *€ i`mM; i?`M? pÈB æB JBM? HU+ +?B M F?-M; ç
 +? i- JB M æB M i|K i?•m i?´ ç` JçM? .QÐM; X
 "ÎB pb JB M æB M i|K i?•m +?d H" h?´ hv ?ç i ç` +O i`B m JBM?- +kM; F?-M; i?
 i`¼M; - ç®B pÈB #¼M ?¼ /B i pQM; +?¼M HU M;²B M?bM #'i F X a m ç| i?"K +?Q h
 E?^M +ÁM T?€B M; Q`B çB +?B m M JB M æB M- F i [m^a çQÆM; M?B M H" ;½v ;B
 .QÈB ibM? ?m®M; M`v JB M æB M +ÁM iB M +®M; #ç+? iQ`EM; - iU M?B M h-M G•
 «M æS+ h?„M; HçB +^K i?'v ``i #bM? i?Q`M; - i`ÈM iQ ? B K„i F?-M; ?B m M|B,
 @ JB M æB M +?d H" MQÈ+ M?Ä- M; QÐM; p¼M; i?B M mv æB JBM? i - +?Q M M
 T?-M ç€M? ;B†+ +?QM? H" +?mv M; B[i?m°+ [m®+ p` h?´ hv- i`B m æB JBM? +
 h-M G•K b` b` KkB- #B i M|B Hw pÈB p` \*?d >mv +?d #B i Mm-B pQB M`v +kM; H" p
 M`v M[X
 *?m L; ?B m M? M; ?2 M|B +| #ç+? iQ`EM; - i`i M?B M ``i + Q ?SM; - HB M iB T i?9+

L|B p çB m F?B M pQB- «M æS+ h?„M; H` çφB ?`M? ;B - iU KbM? çB /„i #φ+? iQÊ
pQB iQ`M i?•M i`„M; ?ÆB ?²M;- ?Q`M iQ`M F?€+ pÈB ç²M; HQφB +| / K`m t€K i`Q
J`m b„+ pQB M`v ç†+ #B i- i` M; bS+ +kM; +U+ F€ ?Q H - #`M? #^M; p`M; `ÁM;- F
+?•m #ªQ i?φ+?- [mª i?“i; B®M; M?Q i¼ F} +O S?´ >B M `² h€i- +U+ ç TX

•M? K„i *?m L;?B m M? iQ€i` iBM? [m M; b€M; +?|B- + Q ?SM; F?¬M; #9i M`Q
+O M| - FûQ FûQ H¶ i B iQ iQÊM; +O M|X

Zmª M?B M M[iY i?B m bS+ ç F?€M; ç®B pÈB i`i +ª M?[M; i?S ;b +| K`m ?²M; T?`
õ``i [m€ +?d H` K°i +QM pQB K„+ # M? #φ+? iφM;- +| ;b Hv F€ +?S\ö

h-M G•K #om K¬B F?BM? i?Q`M;X

«M æS+ h?„M; +kM; ç½ +?Q #φ+? iQÊM; M^K tm®M;- i` M HQM; pQB +| #`M?`°M
M|M; M?ªv H MX «M æS+ h?„M; HφB +9B M; Q`B b M; K`B h-M G•K- Km®M K`B ?„
? i bS+ +€i iQ`M;- +ÐB +| i? K¼B bU M?Q wX

.M b Q i` M HQM; pQB +kM; +| ? B +?¶ M;²B- i?`v hW h•M .B ç M; +ÐB pQB +?φv F
+| +?9i ç°M; i•K- HB M M;²B H M HQM; pQB X

*?m L;?B m M? çQ i v p¶ p¶ i?•M i? #φ+? iQÊM; ,

@ "φ+? iQÊM; M; QÆB TªB M; Q M M; Q½M- h-M i, T?m M`v ``i ?mM; €+- M m +?¼-

h-M G•K i`ÊM K„i K°i +€B- F?¬M; Km®M M|B MªK +MM; M? ç-m iQM? i` +QM M

«M æS+ h?„M; [m€i iQ K°i iB M;- #φ+? iQÊM; HB M çSM; H M- #`M? i` M HQM; M
+?WM; ?ÆM i`QÊM;- \*?m L;?B m M? H`T iS+ i?ûi K°i iB M; FBM? ?½B- M„K i?“i-

@ h`QÎM; \*¬M; +?9 - +| i v p`M F?¬M; M„K- HφB M„K i v i ç m [m€

h-M G•K #m²M #U+- +€M? i v ?„M #` M`M; M„K +?†i H`K ç mX

@ sBM H¶B- tBM H¶B5

*?m L;?B m M? #m¬M; i v ?„M ` - b„+ K†i YM; ?²M;- M„K +?†i H`v i v p`M #`M? pQ

«M æS+ h?„M; /QÈB ç`i M?`M +Q`B- i?ûi #ªQ #φ+? iQÊM; çB p T?Q i`QÈ+X

*ÁM +?Q çB çQÊ+ K`v #QÈ+- +?Êi +| M; Q`B iW # M i`QM; +?φv ` Hm¬M KB M; F

@ E?¬M; +ÐB çQÊ+ F?¬M; +ÐB çQÊ+- #φ+? iQÊM; M`v F?¬M; +ÐB çQÊ+X

L; Q`B M`Q F m Q B Q€B M?Q p`v\ h-M G•K +ªK i?`v F?¬M; pmb- +?Q /M H` +€i iQ
K„+ # M? #φ+? iφM; K` i?¬B- +?ŠM; H) H½Q iY +ÐB [m K°i H-M M| b) ?| i?`M? ç2

*?m L;?B m M? +kM; +?m +€B KB M; M?Ä M?„M- +| p ``i F?¬M; + Q ?SM;X

@ >Q H½Q i?mM;- M; QÆB ;BÎ i`Á [m, ;b p`v\ J m +9i- +?ÈM; ,M çQ`M; h-M i`QÎM

«M æS+ h?„M; ;^M ;B¼M; F?B M i`€+? M; Q`B M¼- tQ v M; Q`B ;"i ç-m +9B M; Q`B

@ *QM #φ+? iQÊM; +€i iQ`M; M`v +| #®M i M [mªM iQÊM; i`¬M; +QB- >Q H½Q i?n
ç|- #ªM H½M? i?m-M T?K+ pQB ``i i®i- #`i [m€ iQM? ibM? ? T?ÁB- KφQ T?φK i`Q

>Q H½Q i?mM; QÈ+ +?WM; +?WM; #®M KQÆB im´B- i` M K†i ç2M M?Q KU+ ç-v
[m ? i bS+ ;B` /†M H½Q Hmv M- v T?K+ ? i bS+ +k`€+?- /€M; p i`ªB [m i M; i?Q
[mªM iQÊM; M`v ? i bS+ F? K F?´- +QB M?Q H` i-M; /QÈB +?| i M?`i # M i`QM; ?
p`i #` M; Q`B t2K i?Q`M; M?`ix

æ9M; Hw ` M; ?2 \*?d >mv h?B K aU «M æS+ h?„M; [mªM #ªM bÎ F?B M i`€+?- >Q
tm®M;- M?QM; €M? K„i v b€M; H M- M?[M; F?¬M; HMB +ÁM çB p T?Q i`QÈ+ ? B

@ sBM ?ÄB T?ªB +?,M; H" h-M G•K h-M i`QÎM; [m M tûi •K çQ€M /QÆM; K„i i?–M
«M æS+ h?„M; iS+ ;–M M´ T?´B- +–K `QB [mªM iQÊM; [m´i HB M ?²B p¨Q ç–m Kti
@ L;QÆB i?"i H" HÈM K"i- ; M +?| i"v i`lB- K°i +~m M¬ M?Q M;QÆB +kM; +| i? ;¼
? v b Q\ *ÁM F?¬M; K m +9i çB- î HçB +?¶ M"v ibK +? i5
h–M G•K M;?2 F?~m F?Q >Q H½Q i?mM; T?€i;B€+ +| p F?€+ i?QÎM;- # M [m€i M,
¬M ?Á ?ÄB,
@ "ªM [m M +?QM? H" h–M G•K +?'T +?QÎM; L K h`'M S?O hv- >Q H½Q i?mM; ç9
Km®M M|B pÊB #ªM [m M\ ob b Q F?¬M; +ÐB +QM #ç+? iQÊM; M"v çQÊ+\
>Q H½Q i?mM; M;?2 i?'v ç9M; H" h–M G•K- iU ?² M? M?äK i`QM; HÁM;- /QÎM;
M†M; M|B,
@ GîB ç²M h–M i`QÎM; [m M çQçM €M M?Q i?–M- #•v ;Bî h?B M H½Q ;B +?Q h–M
i`QM; HÁM; iB m M?•M +kM; +| i?
æ°i M?B M KÆ ?² +| i? M? •K ;b ç| p,M; pŠM; i`mv M iÊB- >Q H½Q i?mM; ;BÆ M;|
+?d h–M G•K # M i` M- b m ç| H° ` p +U+ F€ bÊ ?½B- +® ;„M; Km®M +?mv M ç°M;
+´ v M?Q +SM; HçB- +kM; F?¬M; M?9+ M?Q+? çQÊ+ +?9i M"QX
@ h? M"Q\ h` M Kti i +| ?Q Q\
h–M G•K F?¬M; ?B m pb b Q bî bî KtiX
h`QM; F?QªM? F?„+ M"v i?bM? HbM? #B M ?| tªv ` - #ç+? iQÊM; ç°i M;°i `®M; H
`®M; çBM? i B M?S+ | + T?|M; M? M? p T?Q i`QÊ+- i? M?Q M9B HîX
h–M G•K #` FûQ ç°i M;°i i?•M i? +?Êi M;½ p T?Q b m- +kM; K v T?ªM SM; ?„M +
i v p`MX
*?m L;?B m M? HçB ?ÆB +?"K K°i #QÊ+- H9+ KÈB pW /WM; HçB M|B +?mv M M
F?B Km®M +?°T H'v i v p`M i`QÊ+ Kti KbM?- ç–m M;|M i v +MM; i v p`M +ÁM +€+
iS+ H„+ HQ F`+? HB i #` MûK F?ÄB +?¶ M;²BX
h'i +ª K¼B M;QîB bÊ M;•v M;QîB- #ç+? iQÊM; ç M; p¼i M? M? p T?Q i`QÊ+ F?Q
L m *?m L;?B m M? `ÆB tm®M; M?'i ç`M? b) #` +?•M pQB ççT i`9M;- iB m +¬ MQ
p"v +| i? +ÁM KçM; çQÊ+ +?,M;\
hW h•M .B +ÁM +ÐB lv ok æçB hQÈM; Zm•M +?çv M?Q # v- i?'v p"v iBK M?Q M?ªv `
+€+? HçB t - i`Æ K„i M?bM #B m Km°B iW +?¶ M;²B # v ` M;Q`B- M" M; HçB F?¬M;
i`QM; T?9i +?®+ iBK KbM? M?Q #` B #|T +?ti- ?mv i /`+? iQ`M i?•M ç m t¬M; H
h?•M i? *?m L;?B m M? # v ;B[F?¬M; i`mM;- F?¬M; F`T +| +ªK ;B€+ ?®B ?"M ?
[m€ F?S KQîB #®M M,K i`ªB [m M?Q K°i #S+ K`M K`m t€K i`QÊ+ Kti- [m€ KS+ #b
F?„+ M"v M" M; +?d M?Ê çQÊ+ ? B H–M tm'i +mM; pÊB hW h•M .BX
a„T T?ªB +? i`²B b Q\ h?•M i? \*?m L;?B m M? #„i ç–m `ÆB tm®M; /QÊB- # M /Q
iQ M?Q MÁM; T?€Q ç M; +?çv M?Q çB MX
h`QM; ;B•v T?9i M;`M +•M i`2Q bÊB i| + M"v- i?bM? HbM? +| K°i +€M? i v KçM? K)
çB M +?ÊT- +?°T H'v M; M; ?¬M; M" M; ` bS+ FûQ KçM? i`Í p - +?d i`QM; M?€v K
M;²BX
«B +? Q5 *?m L;?B m M? +?d +ªK i?'v KbM? M;½ p¨Q HÁM; M;QîB M"Q ç| - F?Q iS
;b- +?ŠM; [m H" #ªM M,M; i?B m M[F?B M M" M; ;B½v /K X
@ *?È +| H°M t°M- i +kM; `´i F?´ +U+5
h–M G•K FbK MûM ç M b„+ Kti çÄ #WM;- i?"i p'i pª i?®i ` M?[M; HîB M"vX

_ä`"M; H" M?Q p"v- i v i`€B h-M G•K p[M; p" M; + -K i v p`M- i?•M i? T?ªB ;B[p[M
+QM pQB ç M; H„+ HQ T?"T T?²M;- i v T?ªB +ÁM T?ªB ¬K *?m L;?B m M? p"Q i`QM
F?¬M; M; WM; ;B½v /K m®M iÊB Q HmBX

.QÊB +?•M #ç+? iQÊM; +?çv M?Q # v- ¬K K„ M?•M i`QM; HÁM;- ? i bS+ Q B T?QM
T?Q bS+ +QM #` M¡X

JÊB ç-m «M æS+ h?„M; +MM; ç€K [mªM iQÊM; ç m #` bÊ M;•v M;QìB- b m F?B T?K
i?B M? m M; ,M +?†M M¡- i?B i`B M ? i #ªM H½M? iQ`M i?•M i?m i?"T #ç+? iQÊM
M;QìB ?mwi b€Q Hm¬M KB M;- +¡ M;QìB pmM; +`Q b„i M; ,M i`QÊ+ K†i- «M æS+ h
+?m¬M; ç²M;- `®i +K+ #ç+? iQÊM; FB i`Î M M M;Q M M;Q½MX

J v [m€- H9+ M"v M¡ ç½ M;Q M M;Q½M i`Î HçB- hW h•M .B +kM; +ÐB lv ok æçB hQÊ
`®M; iQ pÊB #ç+? iQÊM;- /QìM; M?Q ç M; i`€+? +S M¡- K" #ç+? iQÊM; +kM; `®M;
H¶BX

«M æS+ h?„M; HçB H M? +?Q #ç+? iQÊM; T?O T?K+ tm®M;- M¡ M;Q M M;Q½M +9
¬K *?m L;?B m M? iQ`M i?•M K K M?kM #QÊ+ tm®M; ç'i- ;B Q M" M; +?Q hW h•M

>²B H•m- *?m L;?B m M? Á H M K°i iB M; i`QM; HÁM; hW h•M .B- i?9i i?Qi F?¡+.

@ "B m "B m i,- KÊB pW `²B i?"i H" ç€M; bÊ- Km°B F?¬M; +ÐB M[ç•m +ÐB +Ð

h-M G•K H'v i v p¶ i`€M H-M M[ - H" +ÐB pQB- F?¬M; TªB H" +ÐB i, T?m- h`QîM;

hW h•M .B +kM; M?bM p T?Q h-M G•K ;BÆ M;¡M i v +€B H M- KÊB pW `²B M m
i?ìB- M¡B F?¬M; +?WM; F?¬M; ;B[çQÊ+ iQM? KçM; *?m L;?B m M?X

h-M G•K +kM; K i ç M M;'i M;Q- ?€ KB M; i?Î ?²M; ?°+- K² ?¬B iQ€i` iQ`M i?•M i

@ sBM tBM H¶B- tBM h-M i`QîM; [m M ;B€M; i°B

«M æS+ h?„M; p¬ +MM; €Q M½Q- i?'i ?²M Hç+ T?€+? M¡B,

@ >ç [m M M;U ?ç F?¬M; M;?B K- /çv pQB i?'i i?®- i?B m +?9i M[?çB h-M i`QîM
i°B5

*kM; F?¬M; TªB b Q- p®M H" Km®M H'v HÁM; h-M G•K +?QîM; L K L? - +m®B +M
2K pÊ ?„M- +kM; F?¡ i`€+? «M æS+ h?„M; i•K ?QªM; w HQçMX

h-M G•K i?Î /®+ K'v +€B- M;?2 p"v HçB +QìB HçM?,

@ L;U ?ç F?¬M; M;?B K- /çv pQB i?'i i?®\ >W ?W- «M *?d >mv- +?d bÊ M;QÆB +Á

\5 «M æS+ h?„M; +?ÈT +?ÈT K„i- F?¬M; ?B m w h-M G•KX

h-M G•K çSM; H M- iW iW çB iÊB ç` T?QÆM; #ç+? iQÊM; KÊB #„i ç-m M´B çB M
H†M; M^K i` M ç'i- H²M; M;U+ ?äK b•m tm®M;- ç-m pÐ i M- ;B®M; M?Q K°i +€B i
F„i ÊB M¶B F?¬M; i? +? i i? K H-M M[X

L;Q`B` +ÁM +¡ F?¬M; Qi M;QìB #` i?QÆM;- M?QM; >Q H½Q i?mM; H" M;QìB +?
iQÊM; M´B çB M pW `²BX

@ h`U+ ;B€+ M¡B +?Q i #B i- ç•v H" T?çK i°B

h-M G•K bì bì +^K- M;?o M;ÊB- ;^M iWM; +?[M¡B,

@ S?çK i°B HÊB /KM; pQB ç ;B i M;QìBX

@ GÊB /KM; pQB ;B i M;QìB Q\

«M æS+ h?„M; bÊ M;•v M;QìB- ?²B H•m b m KÊB T?K+ ?²B iBM? i?¬M HçB- H° p F

@ h`QîM; [m M M¡B i?"i H" ?mv MªQ- i?S +?Q iv +?S+- iv +?S+ F?¬M; ?B m

h-M G•K M?bM M;Q`B #` ?¢B #` #¢+? iQÊM; ;B i +? i iQÆB- iY i`¢M; ? i bS+ i?ªK
i?2Q K°i iB #B T?šM,

@ *ÁM M?È >Q H½Q i?mM; M; ,M +ªM +?9M; i M;²B #¢+? iQÊM; ? v F?¬M; \ G` K°i
H9+ 'v ?ÆM T?•M MY v #B i #¢+? iQÊM; M`v #` M;Q`B ¸°M; i v +?•M ;b ¸!- +?Q M
F?¬M; i? M;²B H MX >Q H½Q i?mM; #B i ¸QÊ+ i?•M T?"M #ªM [m M- ¸ M; +?m~M
H¢B #` M;Q`B HÊB /KM; #¢+? iQÊM; b€i ?¢B /B i F?~mX

9j3X *?QÆM; 9j3, h-M G•K .¢v oQB

@ ob b Q ob b Q +! i? M?Q p"v\

«M æS+ h?„M; tQ tQ i v- ;'T ¸ M ¸° tQ v KÁM; KÁM;X u i`¬M; +QB hm-M hQÊM; b
M?"K +?€M M?"i i`QM; +ª ? i?®M; *~K u o - M^K KÆ +kM; F?¬M; M;?o iÊB +! M;Q
hQÊM; bÎ M?Q p"vX

hW h•M .B ¸½ i`M M \*?m L;?B m M? tQM;- +?•M /`B i?QM; i?ª #QÈ+ ¸B iÊB- M;'
+€B- iS+ ;B" M M!B,

@ G`K b Q Q- i?"i H` p¬ /KM;- M;QÆB H` *?d >mv h?B K aU *~K u o - +?šM; H) F?
b Q\

Jti «M æS+ h?„M; M?,M M?; M?Q F?' [m ,

@ «B- ?¢ [m M +?d #B i /¢v pQB- ¸•m [mªM iÊB ¸¢B €M M?•M K¢M; \ GB m i?•M ;
h`'M S?O hv #€Q H M «B +? Q- h-M i`QÎM; [m M F?¬M; T?ªB H` +?QÎM; L K h`'M
?² ¸²- ?¢ [m M ?² ¸²5

o` «M \*?d >mv M`v ;†T +?mv M ?®i ?QªM;- K½B ¸ M H9+ M`v KÈB M?È iÊB- h-M
h`'M S?O hv- +?mv M [mªM ¸B m i` M°B #° *~K u o 5

amv M;?o ` ¸B K M`v- «M æS+ h?„M; HB M ?ÆB T?K+ ?²B iBM? i?¬M H¢B- H"TiS

h-M G•K pB + M;?o F?¬M; M?QÎM; B- ;"i ¸-m K°i +€B iÄ p b) M?"M H'v +¬M; pB
h?„M; i?Î T?"Q M? M?äK- K†+ /M pšM +ÁM HQ H„M; i`QM; HÁM; M?QM; ¸½ +! h-
i?¬M; B9T K°i i v- iªM; ¸€M; "M +•M ¸ M†M; i`QM; HÁM; +kM; +?d +ÁM +?WM; #

h-M G•K M?bM F„ K°i +?9i >Q H½Q i?mM; M^K i` M ¸'i #` ¸¢T M€i i?•M i? X *?mv
H` bUi?"i F?¬M; +-M i` M? +½B- #ªM i?•M i?B i? F?¬M; +-M FB K M;?B K ;b +ª-

LY M;`v F?¬M; i?'v BiB M H M- h-M G•K KÈB M?È iÊB L;Qm æ¢B GU+ ¸B iÊB +?
+MM; T?QÆM; T?€T +?B M i`"M- GK+ K" T +kM; ¸B i?2Q v /¢Q +?ÆB K°i +?9i- ?-
+kM; F?¬M; ¸B i?2Q ?„M iÊB ¸•vX

J'v i M i?•M #BM? >B m 8v ¸ m M? Q M? Q Km®M i?Y- +?šM; [m H` i`QÈ+ FB ¸
¾ F?¬M; ¸QÊ+ h-M G•K +?d i?` `ä`"M;- F?¬M; /€K iMv iB M iB M H MX

h-M G•K +?d +?d ? B i M +Æ i`Q M?"i i`QM; ¸! ,

@ > B M;Q`B +€+ M;QÆB HK+ bQ€i i?B i? K°i T?2M- i`QM; i9B €Q +! i?S ;b K!+ `
_ 'i M? M? ¸² i` M M;Q`B >Q H½Q i?mM; K M; i?2Q ¸½ #` KQB ` - M°B /mM; ` 'i ¸Æ
¸²M; ?ÆM ? B KQÆB ¸²M;- K°i +?B + F?,M i v K`m p`M; M?,M M?9K- ? Bi! #B M M
+?B + €Q #¬M; K¼i ¸K+ +?m°i +„M- +-K K°i M; "M ? B i`,KiB Mö- i! FB ;?B ð? B
+k M€i- +-K b€m M; "M i€K i`,KiB MöX

s2K ` i`QM; M?" >Q H½Q i?mM; M`v M;? Q F?'- KM æ¬M; KÈB pW [m - pšM +Á
K M; p"i +?®M; H¢M? M?Q €Q #¬M;- HÁ bQÎB ¸B +-KX

L?bM HϕB v T?K+ >Q H½Q i?mM;- €Q FûT `€+? `QÈB p€+?^M; p€ çKT- ®M; i v €O
 /Æ #~M K°i K^M; HÈM- pšM +ÁM p i +?•M #ϕ+? iQÊM; çϕT i`9M; F?B i`QÊ+X
 "aM i?•M +€B +? i +O >Q H½Q i?mM; +kM; F?¬M; +| M;?B çB K ;b- h-M G•K ` H
 M?•MX *?d +?®+ H€i b m- ? B p` H½Q M?•M- K°i T?K M?•M i`mM; MB M ?ÆM #
 #QÊ+ +?•M p°B p½ çB p`Q- M?bM i?'v >Q H½Q i?mM; #` +? i i? i?^K +kM; #'i +?
 iS+ T?O T?K+ i` M i?B i? F?|+ `®M;- i bM? +^M? +U+ F€ i? HQÆM;X
 h`QM; HÁM; h-M G•K F?| +?`m p¬ +MM;- >Q H½Q i?mM; M;?2 / M? iB M; KbM? T
 +?m~M #`;†T KbM? M|B ? ii•K bU i`QM; HÁM;X E?¬M; M;ì`^M; v HϕB #` M;QìB K
 [m^a i?"i F?B M +?Q M;QìB i bBM? HÁM; +,K T?šMX
 *QM #` M| - M?'i ç`M? H½Q iY T?^B i bK çQÊ+ ?mM; i?O5 h-M G•K M;?B M ` ,M; M;
 hW h•M .B M;Q`B +SM; i`QM; K K- i?'v ;B` i` >Q ;B F?|+ i? HQÆM; M?Q p"v H
 b-m i?^K- # M K|+ ` ? B i` ,K HQÊM; M;•M T?B m çQ +?Q #¼M ?¼ H`K iB M iY i
 iB M iÈB F?mv M M?O- +ÁM M`M; iÈB # M +ϕM? h-M G•K ?ϕ ;B¼M; ?ÄB,
 @ *| K M? K®B ;b F?¬M;\
 h-M G•K ;"i ç-m K°i +€B- H"TiS+ ` H M? ;¼B # i M [m^a M iQÊM; +ÁM HϕB T?K i`
 hW h•M .B p¶ i v M|B,
 @ æ9M; p"v- +?d +| [m^a M iQÊM; +| i? ç M ; -M pQB- ?m'M Hmv M M| - ?mM; i?O +|
 M?'i ç`M? M^K i`QM; # i M [m^a M iQÊM;5
 " i M [m^a M iQÊM; #` ;¼B ` `i M? M?- ;¼B H` L;?B K h`B- h`Q >,- E?'M; GQÊM;-
 ç M #®M KQÆB i m`B- ,M K†+ +kM; `€+? `QÈB M;? Q F?' M?Q >Q H½Q i?mM;X
 hm-M hQÊM; bî F?¬M; i?m çQÊ+ iB M +[i?QìM; H - i?m M?"T # M M;Q`B /mv M?'
 HB m +?Q pQB- +kM; +?d i`QîM; [m M KÈB +| T?¬M- F?¬M; iÈB T?B M [m^a M iQÊ
 M`v +kM; b®M; ? i bS+ F?| F?,M- i`QM; ? i?®M; *~K u o +kM; +| M;QìB F?' F bQ
 L;?B K h`B- h`Q >,- E?'M; GQÊM; #` ;¼B ` - i?¬M b„+ B M'v p¬ +MM; FBM? ?Q^M
 ç'i,
 @ h`QîM; [m M i? KϕM;5 \*?9M; iB m M?•M p¬ i°B- tBM i`QîM; [m M KBM? tûi5
 h-M G•K +QìB ?„+ ?„+ - çB i?QM; i?^ iÈB # M +ϕM? #ϕ+? iQÊM;X
 G9+ #ϕ+? iQÊM; M`v ç½ çQÊ+ i`'M M- M;Q M M;Q½M M^K i` M K†i ç'i- M?bM [m
 [m^a M iQÊM; î # M +ϕM? p¶ p M| - +® ;„M; ç +?Q M| #bM? ioM?X
 «M æS+ h?„M; F?¬M; #B i h-M G•K Km®M H`K ;b- +kM; çB i?2Q iÈBX
 E?¬M; M;ì h-M G•K ç°i M?B M H'v `QB /ϕv pQB iW i`QM; i v v- pmM; H M [m'i KϕM
 _QB /ϕv pQB +?QM? H` ;•M #Á T? pÈB / +€ b'm H`K M M- +?Q /M H` +QM pQB /
 tm®M; +kM; ç HϕB p i?^M- `i ç mX
 J¼B M;QìB i?'v h-M G•K ç°i M?B M ç€M? #ϕ+? iQÊM; KϕM? M?Q p"v- ç m #` /¼ b
 KÈB pW M`B çB M ;B i +? i M;QìB- h-M G•K ç€M? M| M?Q p"v +?ŠM; T?^B H`K +?
 *?m L;?B m M? î T?Q t M?bM i?'v #` /¼ bÊ iÈB M¶B M?„K M;?B M K„i- F?¬M; /
 @ h-M G•K- +?`M; H`K ;b p"v N \
 hW h•M .B H M iB M; M;„M +^M- ç M; Km®M çQϕi `QB /ϕv pQB i`QM; i v h-M G•K-
 T?K+ /QÈB i` M ç'i F m H M tBM i? - F?¬M; +| p ;b H` M`B çB MX
 @ h`QîM; \*¬M; +?9 - h`QîM; *¬M; +?9
 h?` EB K ç~v *?m L;?B m M? K°i +€B,
 @ h-M i`QîM; [m M F?¬M; +| b Q- #ϕ+? iQÊM; bÊ ?„M5

*?m L;?B m M? Î K„i M?bM- H9+ M˘v h-M G•K ;BÎ ? i m v T?QM;- ç½ /MM; `QB ç†
i?“M? iWM; p i K€mX "ç+? iQÊM; ç m çÈM p¬ +MM; F m H F?¬M; M;Èi- M?QM; +
i`€M? Mû K˘ i?¬B- /QÌM; M?Q ç†+ #B i FQM? bÊ h-M G•K- F?¬M; /€K ç®B M;?`+?
h`ìB ÆB- +?ŠM; H) M; v +ª +QM pQB +kM; bÊ ?mM; i?¬M M?Q h-M i, T?m\ *?m L;
h-M G•K HçB ç€M? #ç+? iQÊM; KçM? M?Q p˘v- +?ŠM; H) H˘ i`WM; T?ç i M! KÈB pV
b Q\

.o M?B M F?¬M; T?ªB h-M G•K bQ çQ iS+ ;B˘M +MM; b9+ bBM?- ?„M MûK `QB /çv
@ h?˘v F?¬M;- i?“i` +QM pQB M˘v #bM? i?QÌM; ? i bS+ ?B M H˘M?- ç€M? i? M˘
pb b Q pW `²B ç°i M?B M M! M˘B çB M ;B i M;QÌB M?Q p˘v\

«M æS+ h?“M; /çv pQB ç½ H•m- M;?2 p˘v H˘T iS+ +?Êi ?B m ` ,
@ L?“i ç`M? H˘ /MM; #B M T?€T ;b ç†+ i?M FQ+? i?Q+? M!- ç +?Q M! M˘B çB M p
[mªM iQÊM; Î;-M b€i M! KÈB +! i? H˘K çQÊ+X

9jNX *?QÆM; 9jN, o'M æ Í *?¶ L˘Q\

" i M [mªM iQÊM; L;?B K h˘B- h˘Q >,- E?“M; GQÊM; [m€i` M K†i ç'i- M;?2 i?˘v +
ç M #B M b„+ K†i- M;Æ M;€+ M?bM M? m- €M? K„i H° p FBM? F?OM;X

:B®M; M?Q «M æS+ h?“M;- #¼M ?¼ +kM; #B i`ä iQM? ibM? pQB M?Q i? M˘Q- pb
+Æ [m M- #¼M ?¼ H˘T iS+ i•K T?K+ F?~m T?K+X "¼M ?¼ pW Hm¬M KB M; F m Q
M;QÌB KbM?- `®i +K+ B KÈB H˘ ?mM; T?çK HÊB /KM; pQB ;B i M;QÌB\

•M? K„i b„+ #ûM M?Q çB M +O h-M G•K [mûi [m # [mªM iQÊM; K°i HQÊi,
@ >W ?W- /€K ;BÎ i`Á i`QÈ+ K†i H½Q iY- H€ ; M F?¬M; M?Ä

hW h•M .B i?˘v p˘v p mB KWM;- FûQ FûQ *?m L;?B m M?,
@ s2K Fb - i, T?m Km°B ç½ M;?o` #B M T?€T- ? ? - +?m v M F?€+ ?„M F?¬M; +!
HÊB ?çB5

@ L? M? M?Q p˘v b Q\
h`QÎM; *¬M; +?9 bÊ ? i ?²M- +! p F?¬M; K˘v iBM iQÎM;X

hW h•M .B FûQ *?m L;?B m M? ç M ;¬M- i?˘T ;B¼M; M!B,
@ L˘v- i? M˘Q\ *! T?ªB T?€i ?B M ç-m K®B ? v F?¬M;\

h-M G•K iQûi KB M; +QÌB,
@ Zm€ çÆM ;BªM- - i?S i` M M;QÌB >Q H½Q i?mM; +! p˘M ç - `®i +K+ H˘ +€B ;b-
h?S i` M M;QÌB >Q H½Q i?mM;\ hW h•M .B +MM; *?m L;?B m M? ç m +~M i?“M [
i M >B m 8v ç½ H˘v ? i ç² i`QM; i?B i? ` ç†i /QÈB ç'i- +?d +! K°i t•m iB M- ? B i l
F?,M i vX

L;QÌB #bM? i?QÌM; K M; M?[M; i?S ç² iMv i?•M M˘v +kM; `˘i #bM? i?QÌM;- ?ÆM M[
+QM pQB M˘B çB M\

@ h #B i`²B5

hW h•M .B ? B i v +?®M; MçM?- M;Y K†i H M i`ìB +QÌB iQ,
@ > ? ? Zm€ çÆM ;BªM- +?QM? H˘ t•m iB M5

h-M G•K ç-m iB M H" #` bÊ ? i ?²M- +?Q ç M F?B M ;?2 M" M; M|B H" t•m iB M H¢B
 ` b Q- p°B ?ÄB t•m iB M +| +€B ;b F?¬M; ç9M;X
 @ h K M; M;•M T?B m iMv i?•M- v K M; i?2Q iB M /o M?B M `i F€ [m€BX
 hW h•M .B +?ÈT +?ÈT K„i ?¢M?- ` p ç| H" +?mv M çQÆM; M?B MX
 h`iB ÆB h-M G•K +| +ªK ;B€+ M?Q Km®M ?¬M K - F?¬M; M?`M çQÊ+ ;ä ç-m M" M
 @ L;m ç-M- M" M; +?Q `^M; B B +kM; +| iB M M?Q M" M; b Q\ L;Q`iB M"v iQ" M i?•M
 M,K T?•M #¢+- +ÁM K M; M;•M T?B m M¶B ;b\
 hW h•M .B #` K„M; K°i T?2M +kM; F?¬M; iS+ ;B" M- H2 HQÐB K°i +€B,
 @ E?¬M; T?ªB i?b F?¬M; T?ªB- ?mM; ?,M; ;b +?S- ?W
 @ *| +| T?ªB H" X G" ? B i| ;B'v +-K ç² M"v F?¬M;\
 *?m L;?B m M? v m Èi ?ÄB- i? M? •K HQ M?Q M?Q Km¶B F m- €M? K„i +kM; i`€M
 h-M G•KX
 hB m +- MQÆM; #B i KÈB pW `²B K v M?i h-M G•K SM; #B M F`T i?iB KÈB +Sm ç
 M?È H¢B iWM; #` ?„M ¬K i`QM; HÁM; H¢B +ªK i?'v M;QÊM; M;MM;- M|B +?mv M +
 "•v ;B`i h-M G•K M;QÊ+ H¢B F?€+? b€Q pÈB p` iB m /B Km°B M"v ?ÆM M?B m- #B
 F?Q+? H M|B,
 @ *| ;b Km°B +S M|B ` çWM; M;¢B- K¼B M;Q`iB +MM; i? K F?ªQX
 *?m L;?B m M? H'v ? i + M çªK M|B,
 @ :B'v +-K ç² M"v +?SM; iÄ >Q H½Q i?mM; ç½ M;? Q iÈB i" M +MM;X *| i? M"Q
 /MM; iB M Km +?m°+ mv ?B T v- #S+ #€+? v H"K +?mv M +| H¶B pÈB HÁM; KbM?X
 HQÆM; i•K v i`¶B /"v- Km®M M|B •K KQm +?Q +?9M; i #B i- F i [mª #` /B i F?~m ?
 @ h`Q iQÎM; iQÊM; `i T?QM; T?9
 h-M G•K +Q`iB ?QT K„i ;"i ç-m- M?QM; T?Q b m H¢B iB T K°i +•m,
 @ æ€M; iB + i'i +ª +?d H" bmv çQ€M +?O [m MX
 h`QÎM; *¬M; +?9 p®M ç M; M;QÈ+ F?m¬M K†i M?Ä M?„M KQM; çÊB +?i i, T?m F?
 M;?2 p"v H"TiS+ +?m K¬B i?"i + Q M;?B M; ç-m [m +?¶ F?€+ F?¬M; ç w iÈB h-M
 @ *?ŠM; H) H" F?,M i v M"v F?¬M; ç9M; b Q\
 hW h•M .B M?bM M?bM +?B + F?,M i v K"m p" M; M?,M M?9K- +ªK i?'v /Q`iM; M?Q i
 H" F€ [m€B- bmv M;?o K°i +?9i H¢B M|B,
 @ *?¬M; Km®M M|B K"m p" M; H" T?¢K ?9v b Q- iB M ç :B hoM? ;B ç½ ?Ov #Ä +?
 T?¢K b B H-K `²B- ? ?
 *?m L;?B m M? +kM; [m v ç-m H¢B- M?bM h-M G•K +?mM KkB i` m +?¼+ ?„M- iB
 @ .o M?B M F?¬M; T?ªB K"m b„+- WK- ?Q†+ H" M|B K"m b„+ +?d H" K°i K†i
 h-M G•K b`i b`i KkB- +| p F?¬M; i? H"K ;b,
 @ *€+ M;QÆB F?¬M; +ªK i?'v M;Q`iB M"v K M; i?2Q F?,M i v +| +€B ;b F?€+ i?Q`iM
 @ L?Q p"v i?b +| ;b F?€+ i?Q`iM;\
 hW h•M .B F€ [m€B M?bM h-M G•K
 @ *?9M; i ç m K M; F?,M i v5
 @ æ9M; p"v- ç9M; p"v

*?m L;?B m M? H'v F?,M i v iÆ HK i? m mv M QÆM; iW i`QM; HÁM; M;U+ ` - +
M?"M M?¢iX

hW h•M .B iÄ p ` M? K½M?- çQ K„i M?bM ç€K M[ #BM? h?` EB K,

@ *€+ M;QÆB +| K M; F?,M i v ? v F?-M; p"v\

h?` EB K +-K ç-m- +ª ç€K M[ #BM? ç²M; HQ¢i H'v F?,M i v +O KbM? ` - iÆ HK - ;
i`-M; `i ç T K„iX

hW h•M .B F?B m F?Q+? M?bM M?bM h-M G•K- *?m L;?B m M? +kM; M?bM p T?C
*-M; +?9 +ÁM K'v T?-M t'm ?'- M?QM; +Æ ?°B +| i? F?BM? #d h-M i, T?m M?Q
F?-M; i? #Ä HÐ çQÊ+X

h-M G•K #'i ç„+ /o bÌ bÌ KkB- F?-M; bQ çQ pÈB ç€K MQÆM; iY [m•M M"v- +?Êi tQ v
+MM; ç€K [mªM iQÊM; ,

@ E?,M i v +€+ M;QÆB ç•m- H'v ` +?Q #ªM [m M t2K i?Y\

æ€K [mªM iQÊM; M;Æ M;€+ M?bM M? m- b„+ K†i B M'v p- +MM; F€ [m€B- F?-M;

«M æS+ h?„M; MÎ K°i MK +QÌB #²B,

@ h`QÎM; [m M M!B çM - ?mvM? ç hm-M hQÊM; bÎ +?9M; i M;`v M"Q +kM; +?ÆB
i„K +?9M;- /„i +?9M; çB /¢Q- +ÐB +?9M; hQ" M i?•M ç-v #MM ç'i K² ?-B- H"K b
çQÊ+\\

E?-M; T?ªB p"v b Q- M; v +ª iS T?~K +~K v h?B K aU «M æS+ h?„M; +kM; ;B®M; M
+?mB H M- [mªM iQÊM; F?€+ +`M; F?-M; +-M T?ªB M!BX L m /MM; F?,M i v- K¶B
+kM; F?-M; çO H mX

hW h•M .B +MM; *?m L;?B m M? M?'i i?ÌB idM? M;°- T?€i ;B€+ KbM? +?Q ``M; M
F?-M; T?ªBX

h-M G•K ç„+ w +?d F?,M i v,

@ JÈB pW `²B i'i +ª ç m i?'v çQÊ+- >Q H½Q i?mM; FB +kM; F?-M; F?€+ ;b # i
M;U+ ç m #~M i?dm /Æ /€v- i? M?QM; i`QM; M;U+ €Q H¢B +| K°i +?B + F?,M i v>
p" M; M?Q p"v `i i+| i? H" /šM /K H"K +?Q #¢+? iQÊM; M' B çB M- v K M; i?2Q F?,
iÈB i?-M; #€Q +?Q +?9M; i

.Si HÌB- h-M G•K +?d # i M [mªM iQÊM; [m€ /QÈB ç'i,

@ GK+ bQ€i i` M M;QÌB #¼M ?¼- M;QÌB M"Q K M; i?2Q F?,M i v K"m p" M; ;B®M;
?mM; i?O5

*€+ i?•M #BM? >B m 8v F?-M; M!B HÌB ;b- H"TiS+ FûQ # i M [mªM iQÊM; ` - +~M
_ 'i M? M? ç½ +| F i [mª- F?-M; B K M; i?2Q F?,M i v K"m p" M;- M?QM; €Q H|i +C
p" M;X

Zmª M?B M H" M?Q p"v- hW h•M .B +kM; F?-M; M!B- *?m L;?B m M? #°B T?K+ p
+O h-M G•K- M!B Î # M i B #B m i,,

@ «B- i, T?m i?"i H" HÈB ?¢B5

J†+ /M hW h•M .B çQ€M b B M?QM; pšM iÄ ` /QÆM; /QÆM; ç„+ wX h-M G•K ibK
+kM; ;B®M; M?Q #ªM iB m i?Q ibK çQÊ+ ? v b Q\

B M;Ì h"Q >, FB pšM K°i KU+ F m Q M- M!B KbM? H" #` Q M m' M;- F?-M; HB M [

«M æS+ h?„M; M' B ;B" M tmM; i?B M- ;^M ;B¼M; [m€i,

@ _QÊm KÌB F?-M; m®M; +?d i?Q+? m®M; `QÊm T?¢i- ç½ T?KM; +?S+ Î #ªM p - +
KQÌB i€K #° ç¢B ?bM? *~K u o +?9M; i \ L;Q M M;Q½M F? B ` - F?ÄB #` ç m çÈM

h-M G•K #^aQ «M æS+ h?„M; M;WM; HϕB- iÄ p iU iBM M|B,
 @ E?¬M; T?^aB pϕM #'i ç„+ /o- #^aM [m M b) F?¬M; F?BM? bm'i /KM; ?bM? ûT +mM
 M;QÆB i•K T?K+ F?~m T?K+5
 .Si HÌB h-M G•K H M? +?Q ç€K [m•M iQÊM; +°i #ϕ+? iQÊM; HϕB +?d +?W F?¬M;
 M|X a m F?B +?m~M #` tQM; tm¬B- +m®B +MM; ?„M KÈB +QÌB ?QT K„i çSM; Îi`Q
 @ L`Q #ϕ+? iQÊM; FB - ?½v +?Q +?9M; i t2K M;QÆB M' B ;B"Mi? M"Q
 h-M G•K +QÌB F?"M? F?ϕ+? t'm t - +¬K F?,Mi v K"m p" M; H M ` bS+ K9 K v i`QÊ
 "ϕ+? iQÊM; ¬M M?m ?B M ?Á M?bM ?„M- H¶ i B iQ pšv pšv- p K†i ? i bS+ p¬i°B-
 ?B m M;QÌB M"v ç M; H`K ;bX
 h`ìB ÆB- +| H-K ? v F?¬M;5 h-M G•K i`€M ç' K² ?¬B- +°M; i? K ` bS+ K9 F?,Mi
 æ°M;- `®i +K+ ç°M; `²B5 "ϕ+? iQÊM; H^aQ ç^aQ H„+ HQ- i?Qϕi M?bM ;B®M; M?Q H"
 @ h?"i H` ç€M; bÊ- i?"i H` ç€M; bÊ
 *?m L;?B m M? +„M M;|M i v- M9T Î b m HQM; #B m i,X
 hW h•M .B `i +| F?Q i? T?'i i v K°i +€B,
 @ æWM; bÊ- i #^aQ p Km°BX
 E?¬M; M;?o iÈB i`QM; KQM; çÊB +O i'i +^aK¼B M;QÌB- +?ŠM; M?[M; #ϕ+? iQÊM;
 [m€ tm®M;- pÁB /`B +O M|;BÆ H M ;BÆ tm®M; p T?Q h-M G•K- [m^ai?"i +U+ F€
 h-M G•K #m²M #U+ ;½B ;½B ç-m- F?¬M; ?B m `®i +K+ +QM pQB M"v H`K b Q M[
 æ€K [m^aM iQÊM; tb t`Q #`M i€M,
 @ h?Qϕi M?bM h-M i`QÎM; [m M +kM; F?¬M; +| HÊB ?ϕB M?Q i`QM; i`mv M i?mv
 @ E?¬M; /€K M|B- M?bM ?„M im' B +ÁM i` ¬B M;`M pϕM H-M +?È H`K HB M HKv ç
 i
 «M æS+ h?„M; #m²M +QÌB HϕB F?¬M; /€K +QÌB,
 @ h-M i`QÎM; [m M- M;`B i?'v i? M"Q\
 h-M G•K +| ?ÆB #m²M #U+- p®M iQÎM; `^M; pK €M çQÊ+ ;B<sup>a</sup>B F? B- F?¬M; M;ì`^M
 "'i [m€ çB m i` T?€ €M iW i`QÊ+ iÈB M v iQ" M H` bÆM +MM; i?Ov i" M M;?B p¬H°
 i?¬MX hbM? +^aM? ibK çQÊ+ ?mM; i?O +?d b m MY + M? ;Bì- i?"K +?Q KÈB pW t2
 H) +?d +| i`QM; T?BK ^aM?- #^aM i?•M h-M G•K +?Q iWM; i?'v [m X
 *?Q M M M?'i i?ÌB i?'i HÊB- ?„M +kM; F?¬M; iÄ ` +?€M M^aM- i?Ì Æ T?'i T?'i i v-
 *?m L;?B m M? i?'v h-M G•K i?"i H•m F?¬M; M|B HÌB M"Q- +?d +?Q `^M; ?„M #` i?
 M" M; +kM; + m HϕB- FûQ FûQ hW h•M .B,
 @ .QÌM; M?Q h-M i, T?m `i F?| tY- KÈB KÈB pW `²B Km°B F?¬M; M M +?¼+ ;? Q
 hW h•M .B #om K¬B,
 @ Jm°B +| +?¼+ ;? Q M?B m ?ÆM M[?„M +kM; F?¬M; bÊ- / K†i i M M"v +ÁM /`v
 h`QÎM; *¬M; +?9 T?b +QÌB K°i iB M;- +^aK i?'v #B m i, +MM; h-M G•K i?"i ç9M; H"
 > B M" M; i v i`QM; i v çB iÈB- i?'v h-M G•K H'v i v €M ?mv i h?€B .QÆM;- KB M;
 @ h?` ;B€+- F?Sm ;B€+- i?QM? ;B€+- t9+ ;B€+ æ9M; `²B- i?QM? ;B€+5
 >„M ç M; M|B +€B ;b\ hW h•M .B +MM; *?m L;?B m M? ç m F?¬M; M;?2 `äX
 h-M G•K p¶ i v K°i +€B- p K†i iQÆB +QÌB ?ÄB ? B M;QÌB #¼M ?¼,

@ *| M?È i`QÊ+ F?B #¢+? iQÊM; M´B çB M- +?9M; i iWM; M;?2 i?´v i? M? •K F€ [ hW h•M .B H„+ ç-m K°i +€B- \*?m L;?B m M? H¢B M|B M;?2 i? M? •K iQÆM; iU ;av @ .QìM; M?Q /•v ç`M F?¬M; +,M; K` H` #m¬M; +?MM; HÄM; H Q- H¢B `i M?Ä- +Æ G9+ ´v h-M G•K +kM; KÆ ?² M;?2 i?´v- HB M ?ÄB «M æS+ h?„M; +MM; M?[M; [m T?¬M HÈM M;QìB ç m M|B +kM; F?¬M; M;?2 i?´v ;b- +?d +| K¬i Qi [mªM iQÊM; i` iQÆM; iU FûQ bÊB #¬M;- M?QM; p¬ +MM; M?Ä- `i F?| M;?2X

*?ŠM; H) i? M? •K M`v +?QM? H` M;mv M M?•M FQ+? i?Q+? +QM pQB M´B çB M\ h-M G•K +| +?9i F?¬M; t€+ ç`M?X

hW h•M .B M?€v K„i K°i +€B- H´v H`K F€ # M ?ÄB,

@ *?Q /M +| HQ¢B i? M? •K ç|- M?QM; # M i`QM; +?m²M; iQÆM; ç®B ²M `Q- +?9i H`K b Q +| i? F?B M +?Q #¢+? iQÊM; M´B çB M\ L; v +ª i?B T +kM; F?¬M; M;?2-

@ h`QM; M`v M?´i ç`M? +| çB m +´ [m€B

h-M G•K M;?o M;ÊB- ` H M? HK+ bQ€i iQ`M i?•M h`Q >,- F i [mª i`W v T?K+ i`QM ;B`v +Ä` F?¬M; +| p`i ;b F?€+- F?¬M; +| M?¢+ F?Q M`Q +| i? T?€i` •K i? M?X

a„+ i`lB b„T i®B- M?´i ç`M? T?ªB çQ *?m L;?B m M? i`Î p +mM;- h-M G•K HB M +?WM; #¢+? iQÊM; i?´i +`M i?´M- h`Q >, ?B K M;?B +kM; `i HÈM- T?€B >B m 8v i

@ s2K ` - `i +¬M çB ;†T bS çQ`M JB M æB M iB M +®M; K°i +?mv MX

h-M G•K bmv M;?o K°i +?9i- KB M; H`K #`K,

@ .M b Q +?9M; i ?B m #B i i`TiQM? +O pQB [m€ QiX

h-M G•K- hW h•M .B çQ *?m L;?B m M? i`Î p +mM;- i` M çQìM; i`Î p ? B M;QìB # #¢+? iQÊM; ;B i M;QìB M`v `®i +K+ H` /Q [mªM iQÊM; +| i?M `B M; +?ûK ;B i HŠM T?€ i?•M T?´M \*?m L;?B m M?- +| w #´i HÊB ç®B pÊB M`M;- ? v H` +| KQm ç² F?€

h?´v hW o,M h`QìM;- h-M G•K i?dM? ;B€Q H½Q- ?ÄB `ä +?mv M JB M æB M iB M

h`B m æ¢B JBM? i?B i H`T hm-M hQÊM; bÎ *~K u o - T?K i`€+? ?m´M Hmv M M;?B i [m€ FBM? bQ M^K Î T?Q „„+ +kM; F?¬M; i?Q+? ?ÊT +?Q pQB bBM? b®M;X *?Q M +¬M iÊB o•M L K h?´ hv +MM; i?m°+ [m®+ sB K G Uh?€B [m®+V- JB M æB M iB M

Zm®+ pQÆM; æ¬M; >m pQÆM; i`B m JB M æB M J½M; RM; GQM; F?¬M; T?ªB H JBM? b Q- pb b Q +ÁM iB M +®M; #¢+? iQÊM; M?Q p`v\

J½M; RM; GQM; M`v /½ i•K #WM; #WM;- b m F?B i?®M; M?´i JB M æB M H¢B i`Q FQ+? T?€ G`Q- +| F?Q i? Km®M ?MM; #€ #€M çªQ h`mM; L KX

u i?´v i`B m JBM? „„+ T?QÆM; T?²M ?Q ;B`m +|- H¢B M´B H M HÁM; i? K F?¬M; ?ÆM KQìB M,K +| #®M H-M „„+ i?QÊM; t•K HQÊ+ h`mM; Zm®+ - hmv M S?O aS G L K h?Kv G GkM; smv M M;`v M vV æ ao LBM? i`mM; i?´M? pÊB i`B m JBM? #` KQm ?¢B- hmv M 8v aS J¢M? .QÐM; hQ \*€ ?mv i +?B M #` #„i M? /kM; ?v bBM?- U+? +? p T?Q h•v L K o•M L KV æ Q S?¢ o,M #BM? #¢B i`®M p T?Q o•M sQÆM H9+ M?´i i?ìB J½M; RM; GQM; p¬ +MM; FB m M;¢Q- iWM; KªM; HÈM H½M? i?´ KB æB M i|K i?•mX

æ€M; iB + [m M pB M ç` T?QÆM; i`B m JBM? î o•M L K +kM; F?¬M; #B i çQÊ+ iQ M;QÊ+ H¢B t2K J½M; RM; GQM; t•K HQÊ+ F?m +? i`QÆM; ;B®M; M?Q H` tmM; ç ;†T- H´v i•K iQM? F?Q M /mM; +O i?B M i`B m i?QÊM; [m®+ ç€T H¢B- ?î +?9i H` +?´m FB M [mv i çª FQ+? +? i`BX

¼M ?¼ F?¬M; #B i i`QM; K„i J½M; RM; GQM; M;¬M; +m²M;- i`B m JBM? F?Q M / v m p¬ M,M;- +`M; F?¬M; +?9i FB M; F}- F?¬M; t2K i`B m JBM? ` ;bX

L?QM; i?€B ç° i`B m æ¢B JBM? ç®B pÈB +?mv M JB M æB M H¢B #'i ç²M;X
 æ¢B JBM? i`mM; QÆM; i?B M i`B m- KB M; M|B H" õoQÆM; ;Bª F?¬M; i` .B æ`
 M; Q|B çB F?¬M; çm´Bö- M?QM; i?U+ +?'i H¢B ?v p¼M; M?'i H" õh?€M? i?B M iY
 JBM? h?¬M? h´ *?m G i¢B p` +ÁM T?€B h`M? >Á ?¢ h•v .QÆM; H'v i`B m +®M; -
 çªQ [m®+ /¼+ çQ| M;X

99yX *?QÆM; 99y, « J M h?`

æ®B pÈB [m®+ pQÆM; M?[M; MQÈ+ M?Ä M`v- /"T ç-m p`B +€B- iB M +®M; +?9i ç
 i?B M i`B m # M +?Q p`M; #¢+ iÆ HK ç² bS- pb b Q F?¬M; H`K\

L; Q`B ` i`B m +®M; +ÁM +| w M; ?o +?QM? i` `i`ä`¬M; ; i?W M?"M H" T?B M i
 " Q ;²K L?"i "ªM- h`B m hB M- sB K G - JB M æB M- GmxQM- J½ G B p` a`B G MF
 J°+ L?B ç [m®+ UhBKm`B/V #| +äB pQÆM t M?'i iÈB h?´ L?o E€- i` M / M?M; ?o
 i?®M; i` - M; ?2 i?2Q i`B m çbM? æ¢B JBM? i`¼M; i`BX

J°i F?B çbM? +?d i`B m +®M; - +kM; iS+ H" õhmv i +®M; ö- +| M; ?o H" MQÈ+ 'v b)
 T?QÆM; æ¬M; /Q i`B m æ¢B JBM? H" T ` - i`î i?"M? [m®+ ;B ?| M; Q¢BX L; Q¢B
 i`B m +®M; Km #€M- p K†i +?QM? i` +ÁM K'i çB bU +?2 +?î +O i?B M i`B m- M
 +| i? iMv w i`M +¬M; M| - æ¢B JBM? F?¬M; ? +mM; +'T i`¼M; i`B +MM; #ªQ p M[
 M?B #` #Ä`ÆB # M M; Q`B ? i?®M; i`B m +®M; T?QÆM; æ¬M; X

hmv i +®M; H" ?bM? i?S+ tY T?¢i ? i bS+ M†M; M - ç¢B F?€B +| mv HU+ iQÆM; ç
 h•v imv i T?¢i p`Q +MM; i?|B ç|X \*€+ [m®+ ;B M?Q h`B m hB M- GQm *-m- M m
 +| i? #m´B i®B ?¬K ç| [m®+ pQÆM; TªB i`2Q +´ iU p`M- M m F?¬M; +kM; b) #` ç
 MQÈ+ +„i ç-mX

.o M?B M #ªM i?•M æ¢B JBM? +kM; `i F?¬M; Km®M imv i +®M; - #îB pb MQÈ+ i`
 iÈB mv M; ?B K +O i?B M i`B mX LQÈ+ i`B m +®M; M?B m- +?SM; iÄ i?B M i`B m
 MQÈ+ i`B m +®M; Qi +?QM? H" ?¬M [m•M ;B M i?¬M- M; v +ª i`QM; S?QM; h?¬M /
 ?¬m ?QÈM; *?m K` F?¬M; ?QÈM; h?QÆM; - h?QÆM; h`K b) TªB /B i pQM; X

JB M æB M t•K HQÊ+ F?m +? i`QÆM; - #` ç€K [m M pB M iU ç¢B +´ ?O M?Q hm-M
 L?B m L?•M E?ªM +?Q H" tmM; ç°i #° i° + i?¬M; i?Q| M; - M?B m H-M +ÁM T?€B M;
 JBM? H¢B +?O ç°M; imv i +®M; \

J` JB M æB M J½M; RM; GQM; +kM; ;B M i`€ ;BªQ ?Q¢i- H'v +?mv M i?U+ ?B M
 K„i i`B m JBM?- +?2 ;B'm ?¬M? ç°M; t•K HQÊ+ F?m +? i`QÆM; i|K i?•m MQÈ+ M
 „+ i?QÈM; t•K +?B K ç'i ç B h`mM; Zm®+X

L|B tQM; M?[M; +?mv M M`v- hW o, M h`Q| M; pm®i +?ÁK `•m / - +Q|B H¢M? M|B,
 @ J½M; RM; GQM; i?B ?¬M? ;B M F [mª i?"i ;? iîK- +?d H" K°i +QM #¢+? iQÈM;
 # hmv M S?O aS o•M L K +O i`B m æ¢B JBM? +?9M; i - i†+ iY M`v iQM? iQ€M ;B

h-M G•K +?QîM; L K h`M S?O hv- +?O [mªM çB m i` M°B #° *~K u o - ç®B M; Q¢B
 S?O hv T?K i`€+? - +?Q M M ?„M +kM; F?¬M; #B i i bM? i? o•M L K- JB M æB M- ;
 h`Q| M; M|B ç M- H" T iS+ p¶ €M ;B" M [m€i,

@ *QM #` M| - J½M; RM; GQM; FB H" +€B i?€ ;b- H¢B /€K M?„K p`Q h`mM; Zm®+ +
 çB t2K i?Y- M|B F?¬M; +?WM; #¢+? iQÈM; ;B i M; Q|B M`v H" /Q #¼M +?9M; b B F

E?K F?K hW o, M h`Q| M; ?Q F? M K'v iB M; - M, K M; Q€B JB M æB M iB M +®M; #¢
 JB M æB M +| i? i?'v çQÈ+ - ç°M; +Æ HÊB /KM; iB M +®M; +?2 K„i i`B m çbM? +?
 F?¬M; +-M i?B i ç +?Q #¢+? iQÈM; M´B çB M çª i?QÆM; M; Q|B M?Q p`vX

a€M; bÈK ?¬K b m- h-M G•K #ªQ >²M; .QÆM; h?B M i? v K†i KbM? i¼ i`'M L K
K M; i?2Q i?•M #BM? >B m 8v çB ibK +®M; bS JB M æB M- hW h•M .B +kM; ;B®M
b mX

@ L"v- pB T?m T?€ €M M" M; çB i?2Q H"K +€B ;b\ æ¢B i,5

h-M G•K b\ b\ KkB- iÄ p # 'i ç„+ /oX

@ >W- B çB i?2Q +?`M; +?S\

J„i ?¢M? +O hW h•M .B çªQ i`ÁM HB M iK+- +?m + Q ç¬B K¬B,

@ "ªM iB m i?Q H" Km®M çB « J M h?` /¢Q K°i +?9i- +MM; çQìM; pÈB +?`M; i?¬BX

@ E?~m i?` i•K T?B5

h-M G•K #om K¬BX

h`B m JBM? +?Q T?ûT +€+ T?B M i?m° + [m®+ +MM; h?´ hv +®M; bS +®M; p"i` çQ
?| KB M i?m - i?B i H" T K°i « J M h?` î i`QÈ+ >°B æ²M; [m€M UMÆB i`B m çbM?
FBM? bQX J†+ +?Q +®M; bS tm' i #€M M? [M; ç†+ bªM M"v- ç +?Q [m M pB M /•M
T?~K M?" T F?~m- +®M; bS +kM; FB K +?€+ çQÈ+ K°i F?QªM- iQÆM; çQÆM; pÈB ?

hW h•M .B M|B çB « J M h?` - F?¬M; TªB H" çB >°B æ²M; [m€M b Q\

EBM? bQ +| ? B MÆB >°B æ²M; [m€M L K „+ - T?Q „+ î +€+? iQÈM; T?O M; Q`B æ
F?€B î K°i /½v oQÆM; S?O idM? çÌB b mX *®M; bS JB M æB M î L K >°B æ²M; [m
:B M; J ?¢M; - +€+? M? K¬M *~K u o +MM; T?O ç h-M G•K F?¬M; t X

LÆB « J M h?` ç¬m M; QìB M?®M M?€Q- F?¬M; Qi F?€+? M?•M T?B M # M; F€i`
MÆB Km #€M i?QÆM; T?~K- i`QM; ç| M; QìB J¬M; \*´ +MM; « hQ h`M; Uh•v h¢M; V
J¬M; *´ K†+ i`QìM; #`Q- M; QìB « hQ h`M; H" õ; B'm K°i i v- H° K°i i vö- ç MY # M
` M; Q`B- #€M çO +€+ HQ¢B ç†+ bªM M?Q ?Q ?²M; - imv i HB M- / /

G¢B +| i?"i M?B m h?´ hv +®M; bS /•M i°+ i?B m b® h•v L K- K†+ v T?K+ çO +€+
iQK çO HQ¢B ?Q ?Á2 F?B M +?Q M; QìB i ?Q K„i- T?K+ i` M; p¬ b® HQ¢B F?¬M

.mv +?d +| M; QìB h`B m hB M h-M G•K M?"M` - +?QM? H" K'v M; QìB K†i /`B- ç²M
pB M i`B m æ¢B JBM? ç M; ;`Q i?ûi #€M b•K * Q Gv- ç¬M; +?•m p` / çB m- M|B +
ç¢iö HB M ?²BX UG` i`È iW iB M; >`M ? v /MM; VX

*®M; bS +| iB M i?m +Y ?`M; - M?•M pB M i`QM; bS çQ`M F?¬M; i?QìM; iÈB- +O
i` M K†i ç'i- /MM; iB M; >€M M; ¼M; M; ?`m +O KbM?` Q ?`M; X

E?€+? ?`M; ç m H" [m M pB M- /•M +?9M; FBM? bQ- ç½ bÈK [m2M i?m°+ pÈB M? [F
F?¬M; p°B p½ K†+ +ª- Km ?`M; ?| K` KbM? +¬MX

hW h•M .B M?bM [m M? [m' i +ªK i?`v ` 'i +| ?SM; i?9- h-M G•K +kM; +ªK i?`v ?SM
çQÈ+ #QÈ+ +?•M +?"K H¢B K°i +?9iX

*?Æi M; ?2 T?Q i`QÈ+ iB M; M; QìB ²M`Q K°i KªM; - K°i ç€K M; QìB ç¬m ç°B pB M F
K`m ç2M HB M €Q- +´ ç2Q S?"i +?•m ç M; p•v [m M? M; QìB M`Q ç| HÈM iB M; ;¬K
FB m M; ¢Q M; ¬M; +m²M; X

h-M G•K ç M ;¬M KÈB T?€i ?B M- ç€K M; QìB €Q ç2M p•v [m M? # M; QìB ,M K†+
¬K oX

h`QM; # M; QìB FB +| K°i i M ?€M iY K†i ç2M #m°+ pªB t M? i` M /¬m- i?„i ç B HQ
ç Q +QM; +QM; X J°i M; QìB F?€+ H" H½Q #` #` im´B M; Q`B M, K KQÆB- /„i K°i #û

> B M; QìB HÈM #ªQ p #û; €B +?†i +?) î T?Q b m- M; ¬M M; [ç°M; i€+ +kM; H'v M
M?`M çQÈ+ [m M b€i F„ ?ÆM, +?d i?`v #û; €B M"v K†+ v T?K+ `U+ `Ð- çB +?•M i`-
ç¬m ç°B F?, M i`„M; +„K K°i +?B +H¬M; +?BK- ? B K„i i?"i iQ- KkB i?QM K` + QX
ç¬m K`v +m®B K„i KÆ ?² iQ€i` F?Q i? [m"i +QìM; #'i F?m' iX

J†+ /M ç®B T?QÆM; `ä `M; M;Q`B ç¬M; i? K¢M?- M?QM; #û ;€B F?¬M; 2 M;¢B +
ç€K M;Q`B €Q ç2M +'i ;B¼M; [m M i?Q¢B o•M L K ;BÁM ;B½ ;B"MK„M; ,

@ J½M; RM; Gw- JB M æB M +€+ M;QÆB b) F?¬M; ç„+ w [m€ H•m- h`mM; Zm®+ i
ç¢Q HwX J¢M? .QÐM; hQ ;B i HÁM; ?QÈM; h`mM; Zm®+- i`mM; i?`M? pÈB i`B m
t'm +?B K ç'i +?9M; i - ;B i?¢B +? K i - çÊB ç M F?B >Q`M; ç ;B€M; +?d tm'i #B
+kM; F?¬M; +?¢v i?Q€iX

99RX *?QÆM; 99R, æ€M? L;Q`B æWM; æ€M? J†i

h-M G•K M;?2 ç M ç! +kM; H'v H`K FBM? ?½B- i?b ` ç€K M;Q`B €Q ç2M M`v +?QM
F?`m F?Q- #û ;€B +?QM? H`M[M?B +O hmv M 8v aS J¢M? .QÐM; hQ *€X *kM; F?
H` i M M`Q- M;?2 [m ;B®M; M?Q H` ?mvM? ç +O JB M æB M [m®+ +?O J½M; RM

G-M M`v h-M G•K çQ€M b B`²B- M;Q`B .B æ`+? H`K b Q ?B m çQÊ+ H T?ûT >Q >
H` ?mvM? ç J½M; RM; GQM;- K` H` +QM H½Q- çQÆM; FBK pQÆM; iY JB M æB M

J½M; RM; Gw +kM; +! ?ÆM #®M KQÆB im´B- K„i H²B ` M;Q`B- ç¬B K¬B H"i- #° /€
H¢B iQ€i ` p iBM? KBM? +Q`M; ?½M- M;?2 p"v H"TiS+ +Q`B ? ?ª,

@ hW i`QÈ+ iÈB M v çQÊ+ H`K pm i?m H`K ;B†+- M;Q`B K¢M? H` pm - ç¢B [m•
i`B m i ç¢T #^M; sB K G - G`Q- ç€M? ç•m i?„M; ç!X L`v hQ oQM; Pm- +?ŠM; H)
S?O o•M L K M?B m H-M +?B m MJB M æB M +?9M; i - >Q`M; ç æ¢B JBM? +kM;
i iB M +®M;X >W ?W- i?B M ?¢ iQ HÈM M?QM; F?¬M; +! +?¶ /mM; i?•M +?Q hQ
Zm M; G°+ hU # M v M- H` æ`M? Zm®+ *¬M; iÈB #²B iB T #ªM pQÆM; iY ç•v5

"û ;€B [mª M?B M H`M[ M?B +O hmv M 8v aS J¢M? .QÐM; hQ \*€- ;¼B H` hQ oQM
L;?2 J½M; RM; Gw M!B >Q`M; ç æ¢B JBM? M?"M iB M +®M; #¢+? iQÈM; +€i iQ`M
bûi ç€M?- i?-M b„+ i`Î M M p¬ +MM; ªK ç¢K- KB M; H`K #`K,

@ E?¬M; i? M`Q- hm-M S?O o•M L K F?¬M; ;BªM; ç¢Q Hw- +?ŠM; H) >Q`M; ç +k
i i`M i?O H½M? i?´ +?Q æ¢B JBM?

>€M iY K†i ç2M +MM; H½Q #` #` #ªQ p hQ oQM; Pm M;?2 p"v +kM; M;•v M;Q`B ` i
aÎ /o #¼M ?¼+! i? T?Á 'm +?O iW #B M ;BÈB o•M L K p¢M /†K t t¬B +?¢v iÈB FB
HÁM; iBM >Q`M; ç h`mM; Zm®+ M? KBM? i?-M pä- i?B M i`B m po ç¢B +?d +-M
i?`M?- B F?B ?B Timv Ît +kM; b) i`m /B iX hW i`QÈ+ iÈB M v #¼M ?¼ F?¬M; ?
t Î #B M i?MvX

L?QM; ?B M i¢B MB K iBM FB M ç`M? i`QM; [m€ F?S ç M; /-M /-M #` i?U+ i çª F
J½M; RM; Gw F?¬M; M!B M?[M; H`B M`v- b m F?B iÈB FBM? bQ ;†T T?ªB bU H½M
[m M H¢B >°B æ²M; [m€M +kM; H¢M? M?Q #,M;- ç½ çO +?Q HÁM; KQM; çÊB +O
H¢M?X

J½M; RM; Gw i?'v p"v ` M b„i i?W H9+ +ÁM M!M;- T?€+? H®B +Q`B M!B,

@ hQ oQM; Pm- i?2Q #ªM pQÆM; iY i`Î p J¢M? .QÐM; çB i?¬B- +?`M;QÆB HÈM i
H`K i`„+ i?'i- ? ? ?

h`B ÆB h-M G•K i?B m +?9i M[ M;½ H,M ` - M;`v ?¬K [m i`QM; H9+ p¬ iB M? iB
L;?B m M? +ÁM i?-K K„M; KbM? +-K i?9- M?QM; /M b Q h`QÎM; *¬M; +?9 +kM; ç
M v ;†T T?ªB J½M; RM; Gw M`v +ÁM #¢B ?Q¢B ?ÆM- M; v +ª #û ;€B F?¬M; iÈB KQ
i? X

h?"i H` +-K i?9 +QM #` M!5

.o M?B M J½M; RM; Gw +kM; F?¬M; T?ªB H¨ çÆM i?m-M ?€Q b„+- M m M?Q v F?®
i? M;?B M;ì ``i +| HÊB +?Q pB + i?®M; i`` ç` F?m J¢M? .QÐM; KÊB pW +?BM?
+?QM? t€+X

@ >W- T?K iY +€+ M;QÆB ;B i +? i T?K Kšm i - i ?"M F?¬M; ;B i çQÊ+ M;QÆB5

E?m¬M K†i M?Ä M?„M +O hQ oQM; Pm p¬ +MM; iS+ ;B" M- ?"K +?S MQÊ+ K„i +®
H¢B M|B,

@ "¢+? iQÊM; p®M +kM; H¨ +O M?" i - i T?ªB çB M|B +?Q >Q" M; ç #B i- #¢+? iQ
+?Q i`B m çbM? H¨ +QÊT +O i 5

h-M G•K i?î /"B- +•m ç-m +ÁM çÐ- +•m b m hQ oQM; Pm M|B M?Q p"v F?¬M; F?Ä
HbM? ?„M i?Q€M; ç°M; w MB K- i?b` #¢+? iQÊM; p®M H¨ p"i +O hQ ;B - +kM; F
æB MX

LÆB M"v ?mv M M€Q ?¶M HQ¢M- M?QM; F?¬M; +| [m M pB M M"Q iÊB [mªM Hw- i
H¢B p"Q ?B M #¢+? iQÊM; +€i iQìM; - i`QM; M;Q" B i`B m #"M i€M +?mv M +?B m
[m€ +?d H¨ K°i i M iB m [m M +?QM? +Ym T?~K- H¨K b Q /€K M?´`,M; +¼TX L m M
+O >€M [m M æ¢B JBM?- #'i F H¨ B +kM; b) F?¬M; ç +?Q M| #` S+ ?B T M?Q p'
h?´ hv o•M L K

J½M; RM; Gw +¨M; M;¬M; +m²M; ?ÆM M[- iQ€+ KB M; +QìB ;^M,

@ *QÊT K°i +QM pQB ç½ ç€M; H¨ ;b- #ªM pQÆM; iY +ÁM Km®M +QÊT M;QìBX "•v

J°i ç€K p #BM? JB M æB M HB M +QìB [m€B /` ûT iÊB iWM; #QÊ+- ?° p +MM; H½
p iB m +?O M?•M- M?QM; ç®B T?QÆM; M;QìB ç¬M; i? K¢M?- K„i i?'v b„T bY i?

hQ oQM; Pm +?m +€B KB M; M?Ä M?„M ? i bS+ ç€M; i?QÆM; - M?bM p T?QÆM; ?
i`QM; ç¬B K„i M;"T i`"M m #m²M +MM; imv i p¼M; F?¬M; M M +| î im´B M"v,

*?ŠM; H) h`mM; Zm®+ i?B M i`B m +kM; F?¬M; +| B ;BªM; ç¢Q Hw- F?¬M; +| B +
;B[ç'i i? v i?B M i`B m- +m®B +MM; +Y M€i M?" i M b Q\ J†+ +?Q ç€K æ¬M; >m
#€ ç¢Q ? v b Q\

*QM #" M| h-M G•K i?-K K„M; K°i iB M; i`QM; HÁM; - i`mM; i?-M HB i bo M;QìB M
8v aS J¢M? .QÐM; hQ *€ HÁM; ?QÊM; h`mM; >Q b m F?B HU+ +?B M #'i F?m'i K"
+QM +¬B +O v #` ç`+? [m®+ S+ ?B T î FBM? bQ +O æ¢B JBM?\ >„M ` /'m i v- /
t¬M; H MX

"i [m€ +| M;QìB +ÁM M? M? ?ÆM ?„M- K°i #|M; ?²M; i?'T i?Q€M; t¬M; H M- hW h•
K†i hQ oQM; Pm- +?d J½M; RM; GQM; ;B" M M|B,

@ J M /B F?B h`mM; >Q i F?¬M; M;QìB Q\ æ•v H¨ >°B æ²M; [m€M FBM? bQ- /QÊ
/€K ?"M? ?mM; H¨K €+- +kM; F?¬M; #B i ç½ H¨K # Q M?B m +?mv M t'm î #B M i?

*?d i?'v hW h•M .B i?•M K†+ +~K #"Q ç¢B ?²M; i? m +?d p" M; - i`ÊM i`ÁM K„i ?¢M?
H€ HB m- K°i i v +?®M; 2Q i?QM M?Ä- K°i i v +?d J½M; RM; Gw- [mª i?"i H¨ M? F

J½M; RM; Gw H¢B F?¬M; M?bM ` - #îB pb M[ iY tBM? ç T i`B m æ¢B JBM? `i Qi
J M h?` +?Q T?B M i?m°+- h?´ hv Km #€M- hW h•M .B H¢B +| MQÊ+ / #€M? K"i- +
F?¬M; ;B®M; F?m i9 h`mM; L;mv M- +?d +?Q `^M; M" M; H¨ +QM ;€B h?´ hv M"Q ç

hW h•M .B +?•M /"B HQM; QM; - M;U+ ¬M; Mî- ? i bS+ F?€+ #B i pÈB +€+ i?B m M[
i M K M /B ?| M;Q¢B J½M; RM; Gw M"v i? K i?m²M; +?ªv MQÊ+ KB M; - +QìB M|B,

@ æ•v H¨ iB m i?Q h?´ hv M?" M"Q p"v- #ªM pQÆM; iY H¨ +QM +O JB M æB M æ¬M
iQÆM; H B F p` +?QM? H¨ JB M æB M æ¢B pQÆM;X L m M?Q M" M; +| w i?2Q i - i
T?BX

.` i°+ #B M i?Mv i`ìB bBM? iQM? ibM? T?|M; F?Q€M; - J½M; RM; Gw , p"Q i?•M T?
M"Q- /Si HìB #'i M;ì çQ i v ç`M? FûQ hW h•M .BX

hW æϕB iB m i?Q iW M?Ä ç M HÈM +?Q iWM; #`T?QÌM; ?B m b„+ i` m +?¼+ [m -
 G•K ?B M iϕB H`T?m [m•M M`M; X >¬K M v ; †T T?ªB J½M; RM; Gw + † K„i F?¬M; i
 K„i H²B K¬B H`i- +ÁM iU +?Q H`KbM? + Q î i` M K•v- ç•v [mª i?“i H`H-M ç-m iB
 hW h•M .B F?¬M; M †B HÌB ; b- i`U+ iB T # v H M çϕT ` K°i +QÈ+ p`Q K†i J½M; RM
 o`JB M æB M pQÆM; iY M`v ç½ [m2M +?B M i`M- i?•M i?O p®M `i i®i- HϕB F?
 T?€i H`K F? † / - p°B p`M; H„+ KbM? i`€M? Mû- K°i +QÈ+ M`v çϕT T?ªB p B v- F?B
 ? B #QÈ+X
 J½M; RM; Gw F m H M [m€B / `K°i i`M- ?Á ?ûi +€+ p`p bo ,
 @ J m- K m #„i K M #`M`v HϕB +?Q #ªM pQÆM; iY5
 @ E?K F?K- /QÌM; M?Q +?mv M M`v T?ªB ?ÄB #ªM [m M KÈB T?ªB
 h-M G•K M; Q`B +QÌB K`i`QM; F?¬M; +QÌB çB ` X
 J½M; RM; Gw i`ÈM i`ÁM K„i- KÌK`i F?¬M; ?B m ,
 @ L; QÆB H` [m M ; b p`v- pb b Q T?ªB ?ÄB M; QÆB \
 h-M G•K bÌ bÌ KkB ,
 @ "ÎB pb /QÌM; M?Q p bo +O M; QÆB +kM; F?¬M; i? ç°M; çQÈ+ M[5
 J½M; RM; Gw M?bM [m M? #®M T?Q - i?'v ç€K p bo +O KbM? ;B®M; M?Q iQÈM;
 iQ`M F?¬M; im•M i?2Q K M? H M? +O v #„i; B[ ðK M #`ð FB X
 @ *€+ M; QÆB *€+ M; QÆB H`K ; b p`v- /€K F?¬M; M; ?2 i?2Q K M? H M? +O i †+
 J½M; RM; Gw H`v H`K FBM? ?½B- M?bM F„ KÈB T?€i ?B M b m HQM; K †B i M p
 sm•M ç Q b€M; H€M; F M; M; 2Q- H`K b Q + † i? +Y ç°M; çQÈ+ \
 @ G½Q iY HB m KϕM; pÈB +€+ M; QÆB5
 J½M; RM; Gw T?€i i€+ ?mM; iQM?- `®M; ;B`M Km®M `9i v m ç Q ` t¬M; H M HB m
 h-M G•K bÈK + † +?m`M #`- h?'i hBM? #ªQ FB K # M ?¬M; + 'i iB M; HQM; M; •K ` F
 J½M; RM; Gw HϕM? HMM; M †B ,
 @ * † iBM i ç•K K°i FB K i?OM; +`M; QÆB ? v F?¬M; \
 @ L; QÆB L; QÆB F?¬M; /€K
 J½M; RM; Gw M; Q`B KϕM? i`QM; v m F m- €M? K„i ç½ + † p #®B `®BX
 @ G`K i?`i5
 *ÆM ;B`M +O hW h•M .B pšM +?Q iB m ? i- i?“i bU Km®M H`K i?`i JB M æB M p
 #Ä [m M +?ϕv i`®M p L K EBM?- L; Kv Zm®+ \*¬M; i?, M; i`-K pÈB MQÈ+- M; QϕB i
 ` - B /€K ç°M; i?`i` M ç-m h?€B hm \
 h?'v hW h•M .B F?¬M; ;B®M; M †B çM - J½M; RM; Gw #` /¼ bÊ ç M F?¬M; M? - v + †
 i`B m +? † i?W F - ;B M; bÆM HÈM M?Q i? +? † + B i` - b Q +?`m / /`M; +? i î +? †
 iS+ bBM? HÁM; bÊ ?½B- p°B p`M; F?Q€i i v HB M iK+ ,
 @ o`iQÈM; [m•M M`v- M; QÌB >€M +€+ M; QÆB M †B F?¬M; i? iBM FB M ;BªB +O T?
 M; ?2 M`M; X
 @ sBM H †B- #ªM [m M + † ?ÆB bÊ pÊ
 h-M G•K +QÌB iQ- ç`v KkB FB K p T?Q i`QÈ+ ,
 @ L; ?2 HÌB H½Q #`- H`K i?2Q H½Q #`

$J\frac{1}{2}M$; RM; Gw +?d +^aK i?'v + ' ? $\frac{1}{4}M$; ç m M?|B- M?'i i?ÌB ?²M T?B T?€+? i€M- ?²B
i?'v + ' ? $\frac{1}{4}M$; +?d #` KkB FB K ç•K`€+? / - +kM; F?¬M; #` ç•K tmv M i?"i bUX
L?QM; p K†i ?ÌB ?Êi ;B i M; QÌB i`QM; F?B +QÌB M|B +O h-M G•K [m^a i?"i / $\frac{1}{4}$ v
G•K H M? +?Q v çSM; /"v- F?¬M; /€K +| +?9i T?^aM F?€M; M"QX
h-M G•K +QÌB ;B M t^aQ M?bM hW h•M .B,
@ J°i +QÈ+ pW `²B +O H½Q #` ç¢T F?¬M; i`9M; çQ+?- ç pB T?m H`K Kšm +?Q +
hW h•M .B #om K¬B- pä +¬M; h-M G•K +ÁM F?¬M; #^M; M" M; X
G¢B i?'v h-M G•K +?Q ? B i M *~K u >B m 8v ;B[+?†i J½M; RM; Gw- b m ç| ?„M m
tQ v M; QÌB i¢B +?¶ # i`, K b€m KQÆB ç°- K°i +€B [mûi +?•M ç€ i`9M; K†i J½M; R
+| M, M; HU+ T?^aM F?€M; ? i bS+ / /"M; X
*?d M; ?2 K'v iB M; p +?¢K ?"K`, M; F?B M +?Q M; QÌB i`, M; - J½M; RM; Gw # v
F?¬M; i`mM; +| ? B +€B`, M; +Y ç M; # vX
@ .Æ ;B"v +O #^aM [m M
h-M G•K +?„+ HQÐB iB + Mm®BX
h`ÌB ÆB F?€+? T?B M # M; - i'i +<sup>a</sup> [m M /•M FBM? bQ « J M h?` p•v t2K ç m i? H C
i?"i H` ?mM; €+- ç€ ;½v ? B +€B`, M; M; QÌB i - ?„M +ÁM iB + ç¬B ;B"v KbM?X
J½M; RM; Gw F?¬M; T?^aB H` ?mM; +m²M; T?€+? H®B b Q\ :†T T?^aB h-M G•K +Q
[m M +ÁM ?mM; i`M €+ ç°+ ?ÆM v M?B mX
@ æ€M? i?"i ? v5
hQ oQM; Pm çSM; Î # M M; QÌB hW h•M .B- F?2M M; ÊB h-M G•KX hmv `^M; F?¬M;
M| +kM; i`9i ;B" M F?¬M; QiX
æ9M; p"Q H9+ M"v- MÆB t +| [m M pB M K M; i?2Q #BM? bo +?¢v iÈB- HÈM iB M
@ L; QÌB M"Q /€K [m"v T?€ ?mM; ?, M; Î « J M h?`\
1 `^M; i M +~K v [m M M"v b) +?`m F?'
S?B M M?•M >€M /•M « J M h?` ç m bmv çQ€MX J¼B M; QÌB ç m #B i i`B m çbM?`
bS JB M æB M H-M M"v çQÊ+ i`B m çbM? ? i bS+ F?2M M; ÊBX
L; QÌB iÈB H` G #° *?O E?€+? hv *?O aU æ æ®+ >°B æ²M; [m€M >"M hB M +MM;
aU ?B T Hw >°B æ²M; [m€M h`-M E?„+ *?Q- ? B M; QÌB K M; i?2Q F?¬M; Qi #BM?
>°B æ²M; [m€M M; Q M M; Q½M çB i?2QX
æ¢B bS M"v #'i [m€ +?d H` iB m [m M #'i M?"T HQm #€i +Ym T?~K- +?O v m H` /
#„iX o®M i`B m æ¢B JBM? ðE?„T #-m i`ÌB M"v- F?¬M; ç'i ç B M"Q F?¬M; T?^aB ç
/•M M"Q F?¬M; T?^aB +QM /•M +O i?B M iYö +kM; F?¬M; M; Q¢B ;B Q M; M; ?"M;
T?B M i?m°+ M?Q K°i i?-M iY- >°B æ²M; [m€M iB T ç½B T?B M i?m°+ +MM; h?' hv
i?®M; /`+? i`¢K +O "BM? #°- G #° [m^aM T?B M i?m°+ - "BM? #° [m^aM h?' hvX
> B p` >"M hB M- h`-M E?„+ *?Q Î >°B æ²M; [m€M H•m M, K iB T ç½B T?B M # M;
Qi F?B çB p"Q #°- F?¬M; M?"M` h-M G•KX h?'v K°i ç€K *~K u >B m 8v +MM; JB
M? m- p°B p" M; `€i + ' ? $\frac{1}{4}M$; ;¼B,
@ o`i QÈM; [m•M FB /WM; i v- F?¬M; M M T?€ ?Q i? i?®M; i`B m çbM? +?B m M
*ÁM Km®M +?B m M hS .B b Q\ h-M G•K M; ?2 HÌB M"v pšM H¢M? HMM; +QÌB K°i
, K¢M? Mm®i ?¢i ç` h?' hv o•M L K F?¬M; M|B- MÆB M"v H` FBM? bQ- J½M; RM;
p"v- +QB M?Q #` hS .B H'M ?B T iÈB M?" +ÁM ;b\
E?¬M; M?„+ iÈB +ÁM çÐ- M?„+ iÈB h-M G•K HB M iS+ ;B" M- H¢B ç¢T K¢M? p"Q #
M"v KÈB M; Q" B +QÌB K` i`QM; F?¬M; +QÌB H`K H` K„i +MM; ? B p` *?O aUX

J†+ /M *?O aU +?d +| +?QM? HK+ T?~K- ? B p` >"M- h`-M ç m H` tm'ii?•M GQĐM
[m M HB m i`B m æ¢B JBM? i?m°+ p M?•M p"i +SM; `„M- +?d +—MiÈB i?ìB- ` M;
?Q†+ H` æ >bM? •M a€i aS- iQÆM; H B iB M i`bM? `°M; `½B- pb p"v +kM; F?¬M;
F?B KbM? H M iB M; M;,M i`î ?„M +ÁM ç€ p"Q M; QìB J½M; RM; Gw ? B +QÊ+— B M
@ h M +~K v [m M M"v F?¬M; #B i i®i t'm ;b +^a
h`-M E?„+ \*?Q i`ÈM K„i M?bM h—M G•K K°i +€B- ;B" M M|B,
@ *-M T?ªB #B i +~K v GQm æ¬ æ®+ +€+ M; QÆB ç M "BM? #°- iW i`QÊ+ iÈB M v
M; QÆB M; ¬M; +m²M; FB m M; ¢Q M?Q p"v- #ªM [m M +kM; Km®M i?dM? ;B€Q GQn
H¢B M; ¬M; +m²M; M?Q p"v- `®i +K+ H` , p"Q i? HU+ +O B\
æ—m H½M? +^a *~K u o +?QM? H` GQm h?O >[m- M?QM; v F?¬M; €T +? çQÊ+ h—M
GQm æ¬ æ®+ ` - h—M i`QîM; [m M +?ŠM; [m H` KdK +QìB K°i iB M; F?¬M; +QB `
+?mv M pÈB hQ oQM; Pm- +QB HìB +O h`-M E?„+ *?Q M?Q ;B| i?QªM; # M i BX
>"M hB M i` M? i`QÊ+ K°i #QÊ+ ? B i v çĐ J½M; RM; Gw /"v- FBM? ?QªM; ?ÄB ? M
@ æ¢B pQÆM; iY M; ½ #` i?QÆM; +?¶ M"Q\

99kX *?QÆM; 99k, aÊ lv L?È æS+

@ «B- i?"i F?¬M; #B i pb b Q ç€K +~K v pk T?m i?¬ #d M;m M;®+ M"v H¢B ;•v ` +
i?QÆM; i`M iÈB M; ?o +<sup>a</sup> i`B m çbM? i ?"m ç½B hS .B iÈB i`B m +®M;- H`K i?'i p
M; QĐM; i?B M i`B m ? v b Q\
h`-M E?„+ \*?Q #` i?€+? i?S+ [m M mv +kM; +?d ` p #bM? i?QìM;- >"M hB M M|B
ç€M; ;?ûiX æ9M; H` i`B m æ¢B JBM? + Q + Q i¢B i?QÊM;- H'v i•K iQM? i?B M i`B
M; ìtm'i ?B M K°i i M [m M M?m M?QÊ+ M?Q p"v- M?bM /€M; p MÆK MÈT HQ bÊ
F?¬M; çQÊ+ i?ì J½M; RM; Gw H`K T?K i?•M KbM?X
L;mv M M?•M i`QM; ç| +kM; `i çÆM ;BªM- J½M; RM; Gw iÈB i`B m +®M;- i`W /•M
+kM; K M; i?2Q F?¬M; Qi i`•M #ªQ çO +€+ K"m b„+- ?ŠM H` >"M *?O aU T?K i`€+?
K|MX
J½M; RM; Gw p®M H` #` h—M G•K bY i` MY +? i MY b®M;- p"Q H9+ M"v çQÊ+ >
iBM? i?—M H¢B- T?m M K°i #½B MQÊ+ #¼i tm®M; ç'i ?mM; ?,M; M|B,
@ "ªM pQÆM; iY çQÊ+ T?K pQÆM; ?¢ H M? ç M FBM? bQ ?B M #¢+? iQÊM;- F?¬M
M; QÆB H¢B /€K ç€M? #ªM pQÆM; iY- [mª i?"i p¬ +MM; ç€M; ?"MX a m F?B i`î p M
iW M v F?¬M; ç M i`B m +®M;- +ÁM çB K ç¢B [m•M b m M"v ;†T H¢B +€+ M; QÆB i
h`-M E?„+ \*?Q p®M H` `i ;B" M- ;B9T çĐ J½M; RM; Gw F?B M i`€+? h—M G•K- M?
M;~M M; QìB ` - +ªK i?'v [m€ ç€M;- K'i çB ç¢Q i?—M iY i?m°+ [m®+- H° p b" B H M
Zm M pB M /•M +?9M; ç M; ;B Q /`+? î « J M h?` +kM; #'i #bM?- J½M; RM; Gw M|B
ç€M? M? m pÈB h`mM; Zm®+ +?9M; i b Q- M; QÆB H` +€B i?€ ;b\
*?Q /M H` M; QìB F?¬M; #B i iB M M?•M ?"m [mª- +ÁM +ªK i?'v h—M G•K ç€M? M; Q
p"Q H9+ M"v +kM; i?'T ;B¼M; #`M i€M,
@ o®M +?Q H` p` +~K v i`QîM; [m M M"v ?¢ i?O [m€ €+- ?W- #•v ;Bìt2K ` i M K M
+?W - ç€M? +?Q i?®M; F?Q€BX
>"M hB M H¢B b b—K Mûi K†i- ;^M ;B¼M; +?d h—M G•K,

@ L;QÆB H" B\ æ€M? +®M; bS- çQ¢M imv i i`B m +®M;- F?ÆB K"Q i B ?¼ - M;Q
K m tBM H¶B æ¢B pQÆM; iYX

@ sBM +€B ç-m M;QÆB5

h-M G•K i`ÊM K„i K°i +€BX

S?K iY J½M; RM; GQM;- J½M; RM; Gw æ¬M; >m pQÆM; i`B m HÁM; H M; /¢ b!B- K
Zm®+- b€i ?¢B h?´ hv h`mM; Zm®+X *?QM? H" HQ¢B [m M M?Q >"M hB M /mM; /Q
H" +?B m M- imv M 9v- F?¬M; #B i Km®M +?Q M; Q!B i bÊ mv M?Ê çS+ p"v i`QÊ+
i? i?B çS+X *?d +! çS+ K" F?¬M; +! mv- i?S M; Q!B M?Q T?K iY J½M; ;B b) +?Q
?B TX

*?mv M +?QM? H" ?ÄM; #ûi i`QM; i v ç€K [m M pB M +´ ?O M;m M;®+ M?Q >"M hB
Jm®M +?Q h-M G•K tBM H¶B v- M^K KÆ5

@ L;QÆB5

>"M hB M ;B"M ç M K†i çÄ iÈB K M; i B- +?d h-M G•K ?"M F?¬M; i? Mm®i +?YM;
J½M; RM; Gw i?´v +! M; Q!B H"K +?¶ /U bM? +kM; iÄ ` HÈM H®B ?ÆM- H"K #° Km
@ h?¬B çQÊ+- iÈB M; "v i`B m FB M #ªM pQÆM; iY +kM; b) F?¬M; çB- H"TiS+ i`Î
>"M hB M H" *?O aU T?K i`€+? iB T ç½B T?B M i?m°+- i?´v J½M; RM; Gw #` +?¼+
M?Q +QM FB M i` M +?ªQ M!M;- p°B p" M; FûQ v H¢B,

@ æ¢B pQÆM; iY +?"K ç½- #ªM [m M b) i`ª H¢B +-M; #^M; +?Q M;"BX

.Si H!B v HB M M;?B K K†i- M´B ;B"M çMM; çMM; M?bM +?^K +?^K h-M G•K,

@ " M;"v b m +?QM? H" M;"v JB M æB M i`B m FB M- ç€M? çm´B +®M; bS- çQ¢M
?'M- #'i +S i°B / M? M"Q +?9M; i +kM; F?¬M; ;€M? p€+ M´BX L m M?Q M;QÆB F
iY- #ªM [m M F?¬M; i? H"K ;b F?€+ ?ÆM H" #„i M;QÆB H¢B5

L;QÆB /€K\ h-M G•K HB + K„i M?bM- F?BM? KB i +Q!B +Q!B- i v ç h?'i hBM? #ª

@ "ªM [m M im•M F, i?O T?€T- FQM? bÊ [m, i?-M- M?QM; /mv M?'i F?¬M; bÊ- +?Q

@ L!B i?"i ? v5

h`QM; ç€K [m M pB M /•M +?9M; tmM; [m M? F?¬M; #B i H" B i` M? i`QÊ+ F m H
p M; H M F?¬M; M;ÈiX

L; v +ª K´v +®M; bS h`B m hB M #€M b•K * Q Gv +kM; ;"i ç-m M!B,

@ *?9M; i H" T?B M i?m°+- Hm¬M Hm¬M +mM; i?m"M i?B M i`B m- pQÆM; iY JB
M;QÊ+- F?¬M; F?ÄB K'i ç¢Q i?-M iYX

" M +¢M? +! p` i,M; M?•M h•v h¢M; ç K°i # M p B i`-M +kM; T?K ?¼ ,

@ G½Q ;B M!B +?Q T?ªB- ;B®M; M?Q >"M H½Q ;B - M; v +ª #-M i,M; +kM; i?´v
i`Q!M; [m M FB ;B®M; M?Q "'i æ°M; JBM? oQÆM;- +! mv i? M?Q EBK \*QÆM; i`Ê
M;?B +O >€M [m MX

>"M hB M +kM; F?¬M; T?ªB H" M; Q!B çB +- /o M?B M M;?2 H¼i M?[M; H!B M¬v- M
i? M [m€ ?! ;B"M- +?d ?mv #BM? bo Km®M #„i h-M G•K H¢BX

L?[M; iB M; H2M; F2M; p M; H M F?¬M; M;Èi- +€+ >B m 8v`9i h9 sm•M ç Q b€M; i
bo >°B æ²M; [m€MX

ob b Q H¢B ç M M¬M; M¶B M¬v\ h`-M E?„+ *?Q bÊ ? i?²M- p®M H" +?mv M M¬v K
H¢B çB iÈB +?¶ FB K #¢i +mM; ;BQÆM;- p°B p" M; iB M H M F?mv M ;BªBX

L?QM; +! M; Q!B +ÁM M? M? +?•M ?ÆM vX

@ S?^M`^2B- ç•v F?¬M; T?^B H` T?^M b Q\
>`M hB M Hm¬M KB M; F m H M,
@ J m KîB iB m +¬M;;B çB m FBM? /Q M? #BM? iÈB- +| +~K v [m M ç€M? +@M; b
+?B M i` M?- +ÁM ç€M? M? m M; Q`B çQìM; T?@X
*| F?¬M; Qi FBM? /Q M? #BM? iBM? M?m +€+ p i`9 ç|M; î i`QM; i?`M?- i`U+ M?
hB M T?€B #BM? bo +?çv çB #€Q iBM- +?d +?@+ H€i b m HB M M; ?2 iB M; p|M; U
H2M; F2M; p M; /°B- ççB ç°B M?•M K½ FBM? p +?2M +?9+ FûQ iÈB- ççB F€ ç|M;
E}>[m p X
> B H½Q t^Q [mv i L K L? æB m h? Zmw +MM; >Q æ„+ Zm M #îB pb [m2M i?m
K M; i?2Q # M M; QìB bmM; H`K ?QÈM; ççQ- i?`v p`v F m H M K°i iB M; F?`X
h¬M G•K + m K`v HçB- \*~K u o H` i?B M iY i?•M [m•M- +?ŠM; H) +ÁM bÊ EB m E}
æB m h? Zmw iÄ p b¬m F?`,
@ E?¬M; T?^B H` M|B M?Q p`v- i`QîM; [m M- EB m E} o +kM; H` FBM? p iBM? M?
*~K u o +?9M; i X hmv`^M; F?¬M; ç€M? M? m M; Q`B b€M; î FBM? bQ- M?QM; M;
i@B F?¬M; Qi X G9+ M`v #¼M ?¼ ç¬M; M; QìB- M m t^v +?mv M ç€M? M? m 2`^M;
*@ M?B M *~K u o H` i?B M iY i?•M [m•M- M?QM; M?[M; FBM? p iBM? M?m M?
p - EBK L;¬ p - oä G•K p ?Q†+ H` + M? ;B[ +mM; +`K ?Q`M; i?`M?- ?Q†+ H` çB i
F?¬M; T?^B H` i¬K i?QìM; X æ€M? M? m pb i` M? +QÈT ç` #`M- pb i?m iB M +[i?
;B`M? F„ M[+?@M i? M? H•m +kM; F?¬M; +?d K°i H¬M ? B H¬MX
"bM? i?ìB +ÁM KBM? i` M? €K ç`m- H¬M M`v ;†T T?^B +Æ ?°B M; Q`B b€M;- +ÁM
` bS+ +? M ûT\
>`M hB M +kM; ?B m çQÈ+ EB m E} o +MM; *~K u o F?¬M; ?ÈT M? m- /QÆM; /Q
E?„+ *?Q,
@ "¼M i i?•M H` K M? [m M i`B m çbM? tm`i i?•M GQĐM; "aM; hB M ao- M?`i ç`
i`B m çbM?- T?^B i`WM; i` çQ+? ç€M; M?[M; \*~K u >B m 8v M`vX EQM? tBM MB M
+aM? ?¬K M v i`QÈ+ K†i "BM? #° S?QÆM; h?QÈM; h?Q- h^M; h?` G M; X æ@B pÈB
F?¬M; T?€T F,- T?€ ?Q T?B M i?m°+ i`B m +@M;- ^M? ?QîM; ?bM? ^M? i`B m çbM
i?S çQÈ+

99jX *?QÆM; 99j, æ¬ æ@+ J†i æÄ

hmv h`¬M E?„+ \*?Q +^K i?`v ç²M; HB m +| +?9i [m€ ç€M;- M?QM; H9+ M`v bo H•K
[m M ? ç²M; K¬M- ç²M; MB MX u p` >`M hB M H` ç²M; MB M- iW i`QÈ+ iÈB M v H
G•K- /o M?B M T?^B ;B9T >`M hB M- +kM; /Q /U ;"i ç¬m K°i +€BX
æçB ç°B M?•M K½ EB m E}>[m p # Q p•v #¼M h¬M G•K +MM; +?O iÈ # M; QìB hQ
[m M ;B€Q EB m E} o FB ç m F?¬M; +| ?^Q w M?bM +?^K +?^K ç€K *~K u >B m 8v
M?| i` m +?¼+ æB m h? Zmw,
@ «B +? Q- ç•v F?¬M; T?^B H` H½Q æB m M? K¬M \*~K u o b Q\ G¬M i`QÈ+ ç€M?
>Q H•m- +?QM? H` v +¬K ;? ç€M? pĐ ç¬m h¬M h?B M >°- ? ? - H¬M M`v +QB M
i 5
s2K` EB m E} o +MM; \*~K u o K•m i?mšM F?¬M; T?^B H` K°i M;`v ? B M;`vX
*?9M; [m M ;B€Q EB m E} o i^M` ? B # M- +?W` K°i çQìM; i`@M; î ;B[ X`i M
>mv æ²M; h`B- *?d >mv h?B K aU- h?B M >°- "€ >° iB M ?¬ ?"m OM; K°i pB M [m

oB M [m M p ä M"v ?ÆM # KQÆB im' B- Kti p m¬M; +? [[m®+- ;QÆM; Kti ç Ä YM; -`
#"Q K"m ç Ä- M; U+ ç 2Q #` T?K+ bQ iY- i?„i HQ M ç €B #¢+? M; ¼+ bQ- pW M?bM +
T?~KX

h¢B b Q H" v\ æB m h? Zmw +MM; >Q æ„+ Zm M M;Æ M;€+ M?bM M? m- i?¬M b„
æ¬ æ®+ HB + K„i HB M i?`v h¬M G•K +MM; hW h•M .B- i?¬M b„+ F?) #B M- iU ?²H
M?"M ` #¼M ?¼X

h¬M G•K +kM; +| p FBM? M;¢+- +ªK i?`v æ¬ æ®+ Kti ç Ä `i [m2M Kti- H¢B F?¬M
MÆB M"Q- +~M i?"M bmv M;?o K°i +?9i- H¢B M?Q +kM; F?¬M; M?"M ` p` M"vX

æ¬ æ®+ Kti ç Ä M?ªv tm®M; M;U - M?bM ibM? ?m®M; K°i +?9i- ? i bS+ mv T?QM;

@ *| +?mv M; b p"v- B H" [m M [mªM bU MÆB M"v\

@ "~K iB m +¬M; ;B - H" ?¢ [m M- H" ?¢ [m M

>"M hB M +Q`B ?QT K„i M;? M? ç|M- Kt+ /M p,M [mw pkiB M- M?QM; +kM; T?ªB
G #° *?O aU +ÁM F?¬M; /€K iU + Q iU ç ¢B i`QÊ+ Kti æ¬ æ®+ +?QM? M?`i T?~KX

J½M; RM; Gw +kM; M?"M ` ç QÊ+ M; Q`B M"v- ?B m ç QÊ+ M; Q`B iÈB ;B i? ?B M ?
M?•M p"i +| iB M; i,K î i`B m æ¢B JBM?- +kM; p°B p"m; iQûi KB M; M|B,

@ hB m +¬M; ;B - M;`v ?¬K i`QÊ+ Zm M; G°+ hU i`B m ç bM? # M v M- H M? i¬M #
+?9M; i ç ½; †T [m K°i H¬MX

@ - i?b ` H" JB M æB M J½M; RM; Gw pQÆM; iY

hB m +¬M; ;B H'v i v p¶ i`€M- +Q`B +?d ç®B T?QÆM; ?ÄB,

@ ob b Q /Q`M; M?Q i?B m ? B +€B ` ,M; +Y

oW `²B J½M; RM; Gw #` h¬M G•K ç € ;½v ? B ` ,M; +Y - M|B +?mv M ;B| i?`B p"QX
pQÆM; p` b) H" p` æ¢B pQÆM; i?B m ` ,M; - F?¬M; F?ÄB K'i mv T?QM; - J½M; RM;
i"M tQÆM; iOv- iS+ ;B"M i®+ €Q,

@ hB m +¬M; ;B KBM? ;B€K- H" T?K i?•M i "¢+? hQÊM; æ¢B pQÆM; M;QÐM; K°
H M? +?Q i¢B ?¢ iB M +®M; #¢+? iQÊM; - +?QM? H" K°i i'K HÁM; i?"M?X E?¬M; M
+O [mw i`B m H"KM?K+- ç €M? ` M¬M; M¶B M?Q p"v- +?ŠM; T?ªB H" +¬m pBM? #
+?Q bS ;Bª+?9M; i î t iÈB i`B m +®M; æ¢B >Q"m; ç i?`i p¼M; p¬ +MM;X

@ N - p"v b Q\

hB m +¬M; ;B H¢B b| b| +^K- iU ?²`i /€M; p F?` bÎ- M?bM b M; h¬M G•KX

Zm M pB M /•M +?9M; « J M h?` ç m iQ€i K² ?¬B H¢M? i? v h¬M G•KX L?bM /€M; p
;B i?®M; H½M? EB m E} o M"v H" M; Q`B [m2M pÈB J½M; RM; Gw- +?ŠM; T?ªB +~

*?d +¬M iB m +¬M; ;B i?B M p` H" ç O ç /¼ +? i +~K v i`QÎM; [m M M"v- ?m®M;
*?O aU [m¢i ;B| i?`B HY X

@ hB m +¬M; ;B - H M? i¬M H" H½Q i?¬M # i`B m- K'v ç° i? v Kti ç i i?B M- M?
v M- +?B m M K M /B

>"M hB M t9B ;BK+- ;BÆ i v +?d h¬M G•K,

@ L?QM; ?„M i?b b Q- F?¬M; i? K ç wiÈB +?QM? b€+? +?B m M K M /B î t +O i`
+ÁM F?¬M; +?ûK bS ;Bª- pb b Q ?„M /€K iU iB M ç €M? +®M; bS\ Zmª i?"i H" H"K
i`B m i - i'M i?QÆM; [m®+ i? h"mM; >Q i 5

h`QM; ç €K /•M +?9M; +| K'v M; Q`B i` im' B M'T ÎT?Q b m F?¬M; bÊ +?mv M- /Si
H" pW `²B +~K v i`QÎM; [m M H° ? ip mv M;?B +O >€M [m M- >"M hB M i?Ä ?B T
;¼B H" M?K+ ç M [m®+ i? - F?B M +?Q F?€+? hS .B iÈB ç m +QB i?Q`M; h"mM; >O

hB m +¬M; ;B i?'T ;B¼M; i`-K M;•K- +?•M K"v + m H¢B,
 @ h?b` H" M?Q p"v- i?"i ç9M; H" [m€ ç€M; - h`-M *?O aU- KÈB pW `²B M;QÆB +
 H" M?Q p"v- #ªM [m M T?ªB i?QÊM; i'm i`B m çbM?- ç K" M;?B K i`X
 .o M?B M h`-M E?„+ *?Q T?ªB ;B9T ç²M; HB m- ?ÆB /Q /U K°i +?9i # M M!B,
 @ Zmª i?"i M?Q p"v- K†+ /M J½M; RM; Gw æ¢B pQÆM; iY H`B H) FB m M;¢Q- M?C
 +°v K¢M? K°i +?9iX
 G`B M!B M"v +! p ?ÆB mv M +?mv M- KÆ ?² Km®M ;BªB p•v +?Q h-M G•KX .M b
 i?B M HQÆM;- F?¬M; iÈB KS+ çB M çªQ i?` T?B ;B®M; M?Q >"M hB MX
 @ h`QM; FBM? bQ- /QÈB +?•M i?B M iY- H"K b Q +! i? ?Q" M? ?" M? M; M; M;QÊ+
 h?-M b„+ iB m +¬M; ;B +°M; i`Î M M •K i`-K- /Q`M; M?Q ç M; +® MûM ;B"MX
 >"M hB M +MM; J½M; RM; Gw HB + K„i M?bM M? m- ? B M;Q`B ç m +! p ç„+ wX J½
 F?Q+? M?bM M?bM h-M G•K, ?W ?W- H-M M"v t2K M;QÆB H"K b Q #•v ;B`- T?ªB
 hB m +¬M; ;B +?"K `½B çB i?QM; i?ª- çB iÈB i`QÊ+ M;Q`B h-M G•K- F?¬M; K†M
 @ h¢B b Q p"v\ *€+ M;QÆB H"K M?Q p"v +kM; F?B M +?Q i ? i bS+ F?† tY
 h-M G•K +?„Ti v K°i +€B- +kM; F?¬M; #B i / M? ?B m [m M +°T +O v- HB M ;¼B i
 @ hB m +¬M; ;B KBM? ;B€K- ?¢ [m M H" #ÎB pb p` hQ oQM; Pm iB m Km°B Km°B
 o•M L K hmv M 8v aS J¢M? .QÐM; hQ *€ i" M i`mM; pb MQÊ+- #` JB M æB M pQÆ
 H9+ M"v KÈB i`QÊM; M;?o ` i v
 @ æ¢B + + - F?¬M; i? HB M HKv ç M +€+ M;QÆB çQÊ+
 hQ oQM; Pm iW T?Q b m +?mB` - /€M; p +QM MQi ?¼+ H"K M;Q`B HÈM- M;?o +
 @ S?K i?•M i H" ;B[ç'i i? v i?B M i`B m K" +? i- +?d +¬M i`B m çbM? +€+ M;QÆB
 i +?Q J½M; RM; Gw H" çQÊ+X *?mv M M"v /Q i ;•v` - F?¬M; HB M [m M iÈB M;Q`
 çWM; H"K F?† / + + i, i, M"v5
 hB m +¬M; ;B `i H" FBM? M;¢+ M?bM hQ oQM; Pm- €M? K„i KÆ ?² +! w i€M i?QÎ
 +kM; FQM? M;QÐM;- imv hQ *€ H" h?´ hv- M?QM; M?bM M[M?B +O v i`mM; ?B m
 T?K i?•M M?i ç`M? H" p` M?•M bo i`mM; HB iX
 @ hB m +¬M; ;B
 h-M G•K +ÁM +?m~M #` ;BªB i?Q+? K°i i`"M;- +?Êi #` hW h•M .B FûQ FûQ H¢BX
 æ¢B iB m i?Q K°i i v +?®M; 2Q- K°i i v K9 K v ;B[F?¬M; i`mM;- p¬ +MM; iS+ ;B
 @ æQÊ+ `²B- M!B M?B m M?Q p"v +! Q+? ;b\ *QB M?Q H" +?9M; i +! H¶B- ?ÄB M;
 b Q KÈB #^M; HÁM; F?¬M; i`Î p - ?Q" M i?°M? i`B m FB M # M;°v b m\

999X *?QÆM; 999, "®B S?"M G M * Q

N - hW æ¢B iB m i?Q m®M; H°M i?m®+ `²B b Q\ h-M G•K F€ [m€B [m v ç-m H¢B M
 @ «B- i°B / M? ç€M? +®M; bS- F?ÆB K"Q +?B M ?¼ +kM; F?¬M; M?Ä
 hB m +¬M; ;B H„+ ç-m i?Î /°B- iW iW çB i`Î p - ?ÄB >"M hB M,
 @ *?mv M ?¬K M v H½Q ?mvM? T?ªB HQ H„M; K°i +?9i- H"K i? M"Q #ªQ +®M; bS
 M m F?¬M; # M;°v b m i`B m FB M F?¬M; +! M;Q`B- +?9M; i b) F?¬M; ;€M? p€+ M

h?b` B B +kM; bÊ +®M; bS T?`i i v €Q `lB çB- iÈB F€ ?çM i`B m FB M b) F?¬M;
i`B mX

hQ oQM; Pm`QM;`QM; M;'M H - MûT b€i p`Q hW h•M .B- i`QM; HÁM; ? i bS+ #B i?
F?¬M;; BªM; ççQ Hw M?Q p"v- #„i Mç i F v m M?Q p"v- T?K i?•M M? /kM; ?v bBM?

Zm M pB M /•M +?9M;; B" M K` F?¬M; /€K MlB ;b- ç m +ªK i?`v M; QlB JB M æB M [l
+½B M? m pÈB iB m +¬M;; B i?®M; H½M? EB m E} o X

>"M hB M M;?2 iB m +¬M;; B +kM; MlB bÊ +®M; bS iS+ ;B" M #Ä çB- H9+ i`B m F
çbM? K'i Kti KkB- H9+ M"v +`M; i`Î M M ç„+ w- Hm¬M KB M; MlB,

@ >ç [m M +?QM? H` i?m" M i?2Q w ðH`K +?Q M; QlB t iBM T?K+ð +O i`B m çbM?·
iB m +¬M;; B +?l K°i +?9i- JB M æB M pQÆM; iY #` ç€M? ç m M?Q p"v- Km®M H`K
/ /`M;X

.Si HlB >"M hB M çB b M; i?QÆM; HQÊM; +MM; J½M; RM; Gw- ? B M; QlB i?b i?¬K
F?l +QB- i`Î HçB MlB pÈB iB m +¬M;; B ,

@ «B- i?"i H` t'm ?´- ?ç [m M i?"i bU F?¬M; iB M MlB ` KB M;X

hB m +¬M;; B M; QÊ+ HçB +QlB ?QT K„i- MlB pÈB J½M; RM; Gw,

@ h?B M i`B m H'v M?•M M;?o T?O i` hS .B- æçB pQÆM; iY +l v m +¬m ;b +S pB
J½M; RM; Gw +U+ F€ ç„+ w- MlB i?ŠM; p`Q p'M ç ,

@ æQÆM; M?B M M [M?•M hQ ;B M"v T?ªB i?2Q iB m pQÆM; i`Î p X J M #` €Q çÄ
i - M m F?¬M; M?'i ç`M? T?ªB imv i +®M;X

GlB pW MlB ` - H"TiS+ tmM; [m M? K°i KªM? ² H M- i`B m æçB JBM? H" T [m®+ ?
;B Q i?¬M;; B pÈB K M /BX hmv `^M; [m M pB M /•M +?9M; F?¬M; #B i hW h•M .B
M?QM; +kM; MlB `^M; F?¬M; +l ççQ Hw çQ i, Km°B +MM; i°+ M /B M?Q p"vX

>"M [m M; Hl2 H M i`QM; ç¬B K„i h¬M G•K- bmv M;?o /MM; #B M T?€T ;b +?dM? i
b®M; +kM; F?¬M; çQÊ+ Km®M +? i +kM; F?¬M; tQM;X "'i [m€ F?¬M; çÈB ?„M tm
p`Q 2Q ?„M K°i +€B- b m çl bªB #QÊ+ iB M ` M; Q`B- i?ªM M?B M M?bM iB m +¬M

@ æbM? S?K- i?2Q M; QÆB i?'v +?mv M M"v +l M M ? v F?¬M; \

N - pb b Q M`M; +¬M; F? B ;¼B iK+ / M? iB m +¬M;; B M?Q p"v\ h M H` ç i¬M i`Q
+MM; +?S+ p` +?d ;¼B i M iU- ?B m K` i?¬BX

>"M hB M +MM; h`¬M E?„+ *?Q H"TiS+ +ªK i?'v F€ [m€BX

"'i [m€ #¼M ?¼ +?Q T?ªM SM; F`T- iB m +¬M;; B ç½ t M? Kti- ?mM; ?,M; M†M `

@ L M- M M Zmª i?"i M M ç€M?5

J½M; RM; Gw +ÁM +QlB ?b ?b Î# M +çM?- F?¬M; F`T ç T?ÁM; - i?bM? HbM? iB n
i B i€i #®T #®T p`Q Kti v HB M ?²B,

@ J M /B p¬ bd- #¼M +?m°i M?„i t'm t - M; QÆB H` i M K„i +?l +QB i?QlM; M; QlB-
M; QÆB- /€K M?„K p`Q i?•M +¬ +¬ +O H½Q iY5

E?¬M; i`€+? h¬M G•K M?bM [m2M K„i- i?b` iB m +¬M;; B +?QM? H` +QM +O æ`
'K i" T >"m Zm•M æ¬ æ®+ T?O hª æ¬ æ®+- i?®M; H½M? EB m E} p T?ÁM; i?O FBM

æ®B pÈB K°i + Q i?O T?€T v K` MlB- T?K iY /B i`mv M b) +l Mûi Kti ? i bS+ `ä`
;†T hW o, M "Q+?- +?Q M M i?'v hW æbM? S?K +kM; +ªK i?'v M?Q ç½ iWM; [m2M #

*QM +?€m h`mM; aÆM oQÆM; hW æç i;²K +l i`QlM; T?ÁM; L; Kv Zm®+ *¬M; L K
Zm®+ *¬M; FBM? bQX G9+ M"v i`QM; [m M i`QlM; F +ª ç²M; ?QÆM; ç m F i çªM; -
hmM; V +ÁM içB p`- [m M pB M [m [m€M :B M; h•v +QB M?Q ;†T K vX a m F?B h
i`QM; i`B m ç T?¬M /MM; M; QlB >² „„+¬ b m çl +ÁM +l T?•M +?B [m [m€M *?B i

GQϕB i?•M i?Q+? K€m KO ;B®M; M?Q ? B T?O L;Kv- æ`M? M`v HϕB +`M; F?¬M; +- i?B i p¬+MM;- # i`,K M,K [m i`B m æϕB JBM? i?,M; i`-K pÈB MQÊ+- +| i? M|B H h`QM; ði?B M- ç` - [m•M- i?•M- bQö- ç|B JBM? `i i`¼M; i?•M i?Q+?X hW h•M .B #`M p #®B T?`M +?QM? H` +¬+¬ hW æbM? S?K- J½M; RM; Gw #m¬M; H|B p¬ H p M`Q H`K M?K+ +? K hW æbM? S?K- çWM; M|B i€i i B- /M H` HB m KϕM; pÈB v +k æ€M; i?QÆM; J½M; RM; Gw #` hW æbM? S?K i€i i B HB M iB T p€M; ç-m ?Q K„i- M; ,M +ªM +?9i M`Q- iB m +¬M; ;B pšM ç M; i€i i B v HB M iK+ ? i +€B M`v iÈB +€ JÈB ç-m +ÁM H` #®T #®T ;B ÁM ;B ½- ç€M? iÈB #ªv i€K #ϕi i B- K†i J½M; RM; Gw i`-K çK+ F?B M +?Q M;Q|B i M; ?2 i?`v ? i bS+ F?| +?`mX J†i v M?Q KÎ +Y ?`M i`„M; ?²M; - çO K¼B K`m b„+ i`¬M; `i ç T K„iX

> B p` \*?O aU ç m bÊ M;•v M;Q|B ?²B H•m- ;B|T?9i M`v i?`v iB M? i? F?¬M; ´M p°I >`M hB M `€i +´ ?¼M; M|B,

@ hB m +¬M; ;B F?¬M; i? - ç€M? +? i v 2 `^M; b) /šM iÈB +?B M ?¼ - #B MªB o•M h`-M E?„+ *?Q +kM; p°B p`M; M|B,

@ hB m +¬M; ;B #Èi ;B`M- M;Q|B F?¬M; #B i F?¬M; +| i°B- J½M; RM; Gw +?d H` [m®+ i F?¬M; bQ çQ pÈB vX

hW æbM? S?K HB + K„i M?bM #¼M ?¼ K°i +€B- +Q|B HϕM? M|B,

@ > B p` \*?O aU +ÁM M|B iB M; M;Q|B b Q\ h?B M ç` [m•M i?•M bQ- /QÆM; + Q +QM K¶B F?B #9 ç m [m€ ? B +?•M i`QÊ+ tm®M; i`QÊ+ K†i / K - [mϕ +QM #B i K +¬H` 2K +O +? i - M m M?Q M;Q|B M;Q`B H`K M?K+ i`QÎM; #®B- M;QÆB pšM F? F?¬M; #^M; +-K i?9X > B p` H` GQÐM; ¨M; hB M ao ç¼+ b€+? i?€M? ?B M i?B ç +kM; F?¬M; ?B m- +?ŠM; H) pSi ? i H|B /ϕv +O E?´M; S?m iY p`Q i`QM; #KM; +?

>`M hB M- h`-M E?„+ *?Q #` K„M; iû i€i K°i i`M- i? M?QM; F?¬M; M|B çQÊ+ MY aU çÄ K†i çSM; M?Q i`|B i`²M; iϕB +?¶- +?d +ªK i?`v t`m ?´ F?| iª- ?`M F?¬M; iB H ç`i ç +?mB p`QX

E?Q M M|B ? B T?O L;Kv- æ`M? p®M H` HmB iÈB K`i i?B i- +?Q /M H` K°i p` +¬+ M;Q|B F?€+ H`K M?K+- hW æbM? S?K +kM; M?`i ç`M? TªB tm`i i?O M; v iS+ F? M?ϕQ #€M; i?“K +?Q i?| Kϕ- iQ`M #° æ`M? Zm®+ \*¬M; T?O b) #` M;Q|B i +QB i? J½M; RM; Gw ç½ ;¬M ?¬M K - #` hW æbM? S?K t€+? i?2Q +´ €Q KÈB F?¬M; +| K M`v JB M æB M æϕB pQÆM; iY çB M ?ϕ mv T?QM; HšK HšK ç½ bÊK i?`i ?²M Hϕ+ M; ?o iÈB K M #` €Q çÄ FB HϕB H` i`QÎM; #®B +O iB m +¬M; ;B - i?“i H` H`K +?Q

@ æB5

hW æbM? S?K tm`i K°i P h•K +QÊ+ ç€ i?“i KϕM? p`Q M;U+ J½M; RM; Gw- ç€ v # v æ€M; i?QÆM; i` M M;Q|B J½M; RM; Gw +| K`v /`m +?•M- K†i #` ç€M? pW çÄ pW i #` ç`T M; ?B M; b M; K°i # MX G9+ M`v v ?€ ?®+ K²K i?Î ?²M; ?°+- KB M; F m ç m (? B +€B- /€M; p +?“i p”i p¬+MM;X

>° p iW JB M æB M K M; iÈB ç m #` \*~K u >B m 8v i?O ?ϕ h¬M G•K +? i`K- F?¬M pQÆM; iY M;`v tQ çQÊ+ iB M ?¬ ?`m OM; ?B M iϕB ;B®M; M?Q K°i +QM ?2Q +? i +| B ç K td - [mª i?“i ? i bS+ i? HQÆM;X

@ æ€M? i?“i ? v5

hQ oQM; Pm M„K [mª ç`K M?Ä pmM; H M- M m F?¬M; TªB H½Q K K H¬B FûQ- #û J½M; RM; Gw K`v [mv MX

Zm M pB M /•M +?9M; HB M iK+ p¶ i v F?2M ? v- M; v +ª bS ;Bª h•v hϕM;- u K æ€ €M? K„i F?BM? #d p T?Q J½M; RM; Gw, M;QÆB +?d H` MQÊ+ M?Ä HϕB /€K iU +

i?B M i`B m ?Q`M? ?`M? M; M; M; QÊ+ - M; QÆB + ?Q ``M; ç•v H` ç•m\ æ€M; çÌB- M
; B K„i- +kM; Km®M ç€M? M; QÆB K°i i`M

aS i? - M h`B m hB M pmM; ®M; i v €Q H M- K†i /`B M?Q K†i M; U M; ?B K M; ?` - ?
/€M; p ? i bS+ i`mM; i?`M?

@ L m JB M æB M pb p`v F? B + ?B M pÈB i?B M i`B m- imv h`B m hB M i #BM? C
; B9T bS+ i?B M i`B m- i`m /B i ç€K ? JB M æB M M`v5

h- M G•K- hW æbM? S?K +MM; hW h•M .B M; ?2 p`v ç m +| +<sup>a</sup>K ; B€+ /ç /`v + ?m + ?
ç m #B i h`B m hB M ÎGB m æ¬M; T?Q ``„+ - JB M æB M Î o•M L K T?Q L K- ? B #
+ ?Q /M H` æçB JBM? F? B + ?B M pÈB JB M æB M- + - M h`B m hB M tm`i #BM? iQ
hB M M`v çQ ` i`K bû+ F?®M; [m<sup>a</sup> i?`i p¬ +MM; ; B^a /®BX

``i [m€ M? [M; HìB F?Q€+ H€+ +O #¼M ?¼F?B M + ?Q [m M pB M /•M + ?9M; ÎFB
M; ?B ç²M; T?K+ + ?[pB i h`B m hB M ç m iQ`M /B M ; BÆ + Q i?2Q b€i i`B m æçB
+€B ; ¼B H` ð>€M HQm ö çÌB b m- H9+ M`v H` >€M HQm p¬ +MM; T?´ #B M içB h`
w iU tQM; hB m h`mM; >Q - ``i ?çM? T?9+ ``i iU ?`Q H`K T?B M i?m°+ h`mM; Zm®
+ ?9M; æçB JBM? +kM; ``i +| ?^aQ +^aK ç®B pÈB h`B m hB MX

hW æbM? S?K ç€M? J½M; RM; Gw K°i i`M- H9+ M`v KÈB p¶ p¶ i v- çB iÈB i`QÈ+ i
p€B + ?`Q iÈB ç`i,

@ æB i M?B æbM? S?K ` K„i iB m +¬ ; B - iB m +¬ +¬X

``M p im´B- hW æbM? S?K +ÁM HÈM ?ÆM h- M G•K + ?WM; KQìB im´B- F i [m^a #®
h- M G•K +kM; +^aK i?`v #m²M +QìB- b m F?B +QÈB hW h•M .B #®B T?`M +O KbM?
p°B p`M; çÐ v /`v,

@ >B M çB i [m^a M?B M M? T?QM; M?m F?Q- ``i +| T?QM; i?€B +O T?K i?•M æ`
hW h•M .B M; QÊ+ HçB iÄ p ; B` /†M M¡B,

@ > ? - h- M G•K + ?`M; F?¬M; + - M F?€+ ? b€Q pÈB vX æbM? S?K- KÈB pW `²B M
+kM; F?¬M; T?^aB H` +¬ +¬ ; •v + ?mv MX >W- KÈB pW `²B +¬ +¬ ç½M; ?o i`QM; H
K°i i v- i Î p b) F m H½Q i`m iY i?m i?`T M; QÆB5

G½Q i`m iY hW h•M .B M¡B /o M?B M H` K `m°i hW æbM? S?K- iB m +¬M; ; B +kM
T?QM; i?€B +O T?K i?•M- iQM? ibM? çQ M + ?QM? M; ?B K i9+ ``i +| mv M; ?B K
i`QÎM; #®B /çv /¶ K°i T?2M [m<sup>a</sup> i?`i /Î F?|+ /Î +QìB- F?¬M; i? H`K ; b F?€+ ?ÆM H
; ``i ç- m ç€T SM; X

æ€K [m M ; B€Q EB m E} o B M`v i`ÊM K„i ?€ K²K- #m²M +QìB HçB F?¬M; /€K +Q
M v iB m +¬M; ; B [m M mv +U+ HÈM- F?¬M; M; î ``M; ; †T T?^aB p` +¬ M½B M½B M
/çv /¶ K°i i`M MX

*~K u o æB m h? Zmw- >Q æ„+ Zm M H`K K†i [m, pÈB ç€K ç®B i?O +k- H- M M`v
[m M + ?9M; i ç ûT ç- m H½M? +€+ M; QÆB K°i #`+ - b m M`v t2K +€+ M; QÆB +ÁM

*?d +| h- M G•K M; ?2 hW æbM? S?K i? K + ?[ðiB m ö Î i`QÈ+ +¬ +¬ - +¬ ; B - +kM; #B
i pšM F?¬M; [m2M pÈB ? B i`QÎM; #®B M?Ä im´B M?Q T?m i? KbM? - M?`i H` K°i p
hW h•M .BX

@ h•M .B- F?¬M; i? ; •v + ?mv M- + ?9M; i +¬M; iQ `ä ``M; - ?B M çB i +kM; H` i? i
M m F?¬M; ?ÄB `ä ibM? ?m®M; b) F?¬M; iB M pW ; †T ç½M¡B iQ ibM? X

h- M G•K M; ?B K i`M; M¡B pÈB hW h•M .BX

hW æçB iB m i?Q #om K¬B,

@ æQÊ+ `²B- + ?`M; M?B m ççQ Hw i?`iX

hW æbM? S?K i?Î T?Q M? M?äK- iB m +¬ +¬ M"v F?¬M; #B i M†M; M? - v ?ÆM #
[m M mv`i M†M;- M m H" +€+ p`i?m°+ ?¢- [m M pB M i?'v v #`iB m +¬ MQÆM; i
K°i i`"M- [mª i?"i +kM; ?ÆB K'i K†iX

u H¢B M?bM M?bM hW h•M .B ¸ M; M;"K KB M; +QÌB ?b ?b- i`QM; HÁM; H'v H`K F
i`ÌB F?¬M; bÊ ¸'i- iB m +¬ ;B +?d +•m M|B ¸-m iB M ¸½ H`K +?Q M" M; BK KB M
i?dM? ;B€Q p`iB m +¬ ;B M"v p i?m"i i ;B KÈB ¸QÊ+X

>"M hB M +MM; h`-M E?„+ \*?Q i`ÈM i`WM; ¸¬B K„i iB ?Q- [mª i?"i +| M^K KÆ +kM
KbM? ¸€ p`Q p€+? b„iX h?b` p` ðK M #` €Q ¸Äö FB H¢B H` Km°B iY +O æ`M? Z
F?~m F?Q +ÁM H` æ¢B iB m i?Q L;Kv Zm®+ *¬M; T?O L K EBM?X

"i F [m M pB M /•M +?9M; ? v H` M;Q¢B T?B M bS ;Bª ¸ m M?bM ? B M;QÌB M"v
;B®M; M?Q ¸ M; t2K F?d H`K i`ÁX

h`-M E?„+ \*?Q iU #B i KbM? ¸m®B Hw- O `k +9B ¸-m iU M?"M tmB t Q- >"M hB M ¸
+ Q ;B¼M; M|B,

@ æ€M? +®M; bS M;Q¢B T?B M M;Q" B ¸QÌM;- pB T?¢K w +?d ðH`K +?Q M;QÌB t
[m M i?•M H` K M? [m M i`B m ¸bM?- M?'i ¸`M? T?ªB i'm H M i` M

hW h•M .B H"TiS + t¬M; iÈB- KkB +?d >"M hB M M|B,

@ æB- ¸B- +?9M; i ¸B iÈB i`B m ¸bM? M|B Hw- ¸ t2K o¢M G`+? # ?¢ M|B i? M"
T?•M tY- +ÁM +| hW h?€M? h?€B ?"m MQÆM;MQÆM;X

h`QÊ+ ¸| p`B M;"v hW æ¢B iB m i?Q Î i¢B M?" K h?€B ?"m ok h? M? "€ T?O- h?€
M?" KbM? F i i?•M +MM; ? B Zm®+ *¬M; T?O L;Kv- æ`M?- +?ŠM; H) +ÁM # M? M;

h-M G•K +kM; i`-K K†i- €M? K„i b„+ #ûM ;B®M; M?Q ¸ Q- M;Q" B +QÌB K" i`QM; F

@ E?¬M; +-M T?ªB /MM; M?[M; +?mv M M?Ä M?†i M"v H`K #~M i B i?€M? i?QÊM
T?K+ +| i? i® +€Q iÈB G #°- "BM? #° +MM; æ¬ a€i oB MX "ªM [m M ¸B F?¬M; i?
?¼ h-M i M G•K- ?B M H'v ?"K *?d >mv æ²M; h`B +?QÎM; L K h`'M S?O hv- +€+ M;

hW æbM? S?K Î# M +¢M? i?'v p"v +QÌB pmB p - ¸¬B T?m i? iB m +¬ +¬ +MM; iB
FûT- F?¬M; B +?`m #m¬M; i? M;QÌBX

@ *~K v QM; F?mv M +| ;b ¸†+ #B i ?ÆM M;QÌB- #¼M i +?QM? M?•M [m•M iY tm'i

>"M hB M +ÁM Km®M KÎ KB M; F m H - h`-M E?„+ *?Q ¸½ tm'i i?O M? M? M?Q iB
HB m M"v i?"i +?†i- pW M?bM h-M G•K ;"i ¸-m +9B M;QÌB MÎ K°i MK +QÌB #²B-
b M; # M +¢M?X

>"M hB M M?'i i?ÌB F?¬M; ¸ T?ÁM;- #` MQÊ+ KB M; KbM? H`K +?Q b†+ Hm¬M KB

@ E?K F?K- h`-M ?mvM? M;QÆB H`K ;b p"v\

998X *?QÆM; 998, Zm®+ *Wm :B >"M

h`-M E?„+ \*?Q FûQ >"M hB M` i?"i t - H9+ M"v KÈB H m K² ?¬B H¢M? i` M i`€M,

@ LB M ?mvM?- M;QÆB #B i ¸¢B K¬M :B M; G,M; iQÈM; T?O poM? pB M`°M; KÎ ¸
#B i hv G :B€K S?MM; æ®+ *¬M; pb M;QÌB M"Q ¸€M? +?€m`m°i MY i?€M; F?¬M;
M;QÆB #B i E GB m h'M; æ®+ .QÆM; h`B m #` M;QÌB M"Q H"i ¸' ? v F?¬M;\ L m
F`Ti?ÌB- 2`^M; H½Q ?mvM? ?ÄM; #ûi5

J„i>“M hB M i`ÊM i`WM;- v î>°B æ²M; [m€M ;B Q i?B T pÈB hS .B H•m M;“v /“B i?+
 /BV M“v ç¢B ç b® F?B K i®M +mM; FQM? M?9M M?QÌM; pÈB i?B M i`B m- /-M /-
 ç¢BX G9+ M“v M;?2 ç²M; HB m M|B M?Q p“v KÈB #` /¼ bÊ ç M +ª M;QÌB ç´ K² ?-B
 @ *| +| +?mv M M?Q p“v b Q\
 h`-M E?„+ \*?Q M;?2 F?~m F?Q >“M hB M +ÁM +| p F?¬M; iBM- # M ?W H¢M? i`QM
 ç•v ç½ H“K ? i iB M? ç²M; MB M- M m M?Q M;QÆB pšM +ÁM +?´T K F?¬M; idM?- +
 i? +Sm çQÊ+ M;QÆB M[X
 J½M; RM; Gw M^K +Q `9i /QÈB ç´i ;B®M; M?Q +?| +? i- F?¬M; B i? K ç K td iÈB
 >m pQÆM; i`B m JB M æB M p®M H“ mv T?QM; HšK HšK- H9+ M“v ç½ ;B®M; M?Q
 F?¬M; B Km®M /•v p“QX
 *?O iÈ # M;QÌB hQ ;B hmv M 8v aS J¢M? .QÐM; o•M L K H“ H-M ç-m iB M çQÊ+
 iÈB FBM? bQ- i?´v çQÊ+ ?v p¼M; KÈBX
 @ L;QÌB i®i- i`B m æ¢B JBM? [mª M?B M +| i`mM; i?-M- +?9M; i ;†T çQÊ+ ç¢B i`
 a„+ K†i H½Q K K +MM; pä bo i`mM; MB M # M +¢M? hQ oQM; Pm iÄ` FQ+? ç°M;
 +MM; +ªK FQ+?X
 hQ oQM; Pm M?bM h-M G•K- hW h•M .B +MM; hW æbM? S?K- €M? K„i #û ;€B +| +?9
 çB +€+ M? K¬M ç m #` ç®B tY H½M? ç¢K +QB i?QÌM;- +?Q iÈB ?¬K M v`®i +K+ ç
 hQ oQM; Pm Km®M M|B p`B HÌB +ªK FQ+? M?QM; +´ ?¼M; M?Q #` i?S ;b M; ,M +?
 MQÊ+ K„i +?ªv tm®M;X
 h-M G•K i?´v p“v i?î /“B K°i iB M;- tQ tQ ç-m #û ;€B- i?´T ;B¼M; M|B,
 @ S?K i?•M M;QÆB HÁM; ?QÈM; h`mM; >Q - ;B[ç´i +?Q æ¢B JBM? K“ ?v bBM? Q
 +Wm ç`+? F?B / - T?“K H“ M;QÌB h`mM; Zm®+ +?9M; i b) TªB iU iB K†+ +ªK iW i
 hW h•M .B +kM; i i?€M- +-K i v M?Ä #û +O hQ oQM; Pm,
 @ hB m Km°B Km°B çWM; +| ;´T- + + i, i, b) #€Q K®B [m®+ +Wm ;B ?“M M“v i? v
 h-M G•K +MM; hW æbM? S?K #Ä H¢B J½M; RM; Gw K K M?kM F?¬M; ç w iÈB- /šM
 oQM; Pm iÈB iYm H•m K“ ç¢i [m M ?B M [mw FBM? bQ ? v ;?û- +MM; M? m M;²B tr
 hW æbM? S?K F?¬M; #B i`ä`“M; H„K +?mv M hQ ;B -`QÊm [m€ # im-M K|M ,M M
 ?ÄB M; v ;B[iB +X
 E?¬M; M?„+ iÈB +ÁM çÐ- pW M?„+ iÈB +€B KB M; M?Ä M?„M hQ oQM; Pm H“T iS
 F?|+X L?QM; #û ;€B FB M +QÌM; M“v pšM +® MûM MQÊ+ K„i- M;? M M;“Q M|B,
 @ *? i +?QM? H“ hmv M 8v aS J¢M? .QÐM; hQ *€i`B m æ¢B JBM?- T?K i?•M i?Q
 H¢B p“ ?mvM? ç i, Km°B +?9M; i - K†+ /M J¢M? .QÐM; +?9M; i t î #B M i?Mv o
 +?QM? H“ i?m°+ H½M? i?´ h`mM; Zm®+X hmv`^M; hQ ;B +?9M; i F?¬M; TªB H“
 H“ hmv M 8v aS i`B m æ¢B JBM? b„+ T?QM; - TªB çÌB çÌB i`mM; i?“M? pÈB i`B m
 @ JB M æB M J½M; RM; GQM; FB H“ K°i i M €+ i†+ ç¢B ;B M ç¢B €+- K°i HÁM; K
 p“Q +€+? i?B M i`B m t - +kM; F?¬M; t2K i`B m çbM?` ;b- M;Q¢B i`W /B i i`W +-
 M,K H-M #ªv HQÊi t•K çQ¢i i?´ ç` i?B M i`B mX *€+ h?´ hv o•M L K M?Q J¢M? J“i-
 s Gw ?Q†+ ç-m ?“M; ?Q†+ #Ä +?çv- +?d +ÁM H¢B J¢M? .QÐM; +?9M; i /šm +? i
 @ *? i ? i bS+ M? ?MM;- iQÈM; bo J¢M? .QÐM; +kM; i`mM; i?“M? +ªM? +ªM?- K
 J½M; RM; GQM;X L;Q`B` iWM; HB M H¢+ pÈB EBK æ^M; S?| aS G L?[S?QÆM;
 FQ+? ç€M? #¢B M;QÌB JB M æB M- bmwi +?9i M[#„i çQÊ+ J½M; RM; GQM;X
 @ E?¬M; M;| E?¬M; M;| hm-M S?O o•M L K oQÆM; L;QM; +O i?B M i`B m H¢B
 M; ,M i`Í F?B M +?Q G iQÈM; [m•M F?¬M; i? tm´i #BM?- ç J½M; RM; GQM; mM; /

@ L,K M;Q€B- J½M; RM; GQM; H-M M[K M; i?2Q ç¢B [m•M ",+ i?QÊM;- i`mv M ?
i`Ê +?B M- +ÁM +| M,K i`,K pQB +?B M p` K°i M;`M ?Ä i?QÆM; i?O "² æ`Q L? - i`
p¢M ç¢B [m•M- M?B m ?ÆM J¢M? .QÐM; #BM? +?9M; i QÊ+ +?WM; ;'T KQÌB H-M
@ a m p`B H-M €+ +?B M- i`i +ª iQÈM; bo +?9M; i ç m iY i`"M- #ªv + + i +? i ?
i?•M- /B Kšm +MM; # i, i, M?ªv tm®M; pU+- pQB +?B M +O +?9M; i #` ç€M? +? i
+¬M; T?€- K€m iQÆB +?ªv i?`M? b¬M; X h ?¬M K çQÊ+ L;¢i h`mM; +MM; L M; F
i?•M pšM +ÁM ;BÆ ç Q +?B M ç'm M? /kM; pÈB [m•M ç°B +O J½M; RM; GwX
@ L;?2 M|B- M;?2 M|B b m F?B T?K i?•M #` #„i- J½M; RM; GQM; Km®M M;QÌB ç-m
æ¢B JBM? b„+ T?QM; - ;B[ç'i +?Q h`mM; Zm®+- H`K b Q +| i? ç-m ?`M; T?ªM M;
bBM?
L|B +`M; p b m- hQ oQM; Pm ç½ F?|+ F?¬M; i?`M? iB M;- F?m¬M K†i M?Ä M?„M
p +® ;„M; M?`M ç m #m²M `²B H¢B ç m #m²M F?| M?`M- +?Q /M H` M;QÌB b„i ç€i?
/mM; X L°B /mM; F H¢B p¬ +MM; +?•M i?"i- HÌB M`Q +kM; çšK K€m p` MQÊ+ K„i- F
i?Î F?¬M; i?¬BX
oä bo L;¢i h`mM; +MM; #ªQ Kšm L M; K°i iª K°i ?[m çÐ hQ oQM; Pm `ÌB +?¶ [m€ tn
b`M M?` #bM? #`+?,
@ *€+ p` æ¢B H½Q ;B i?B M i`B m- ?B M M v hQ ;B i +?d +ÁM H¢B ;B¼i K€m +
iU # M`v +?d +| +¬m tBM i?B M i`B m ç2K #BM? `Y ?°5
hW h•M .B p¶ €M- hW æbM? S?K #`M; ?Q`M; FBM? ?½B- h-M G•K p°B p`M; ? B i v
`mM ;B¼M; M|B,
@ G M? i¬M- H M? çQÌM; +ª M?` H` pb ;B[ç'i +?Q i?B M i`B m K` +? i- imv H` h?
M;?o iB i HB i +| F?€+ ;b L?¢+ h?B m "ªQ- F?€+ ;b +€+ #°\ h`mM; i?¬M M;?o bo
K¶ +| i`B çS+ ;b- +kM; F?¬M; /€K M?"M +€+ M;QÆB [m€ M?Q p"vX
hW æbM? S?K ?ÆM # KQÆB im´B- ç½ iWM; i?'v [m T?QM; # #½Q i€T F?¬M; Qi-
M?[M; HÌB M`v +kM; iÄ ` ? i bS+ FQ+? ç°M;- +,K T?šM M|B,
@ Zm M pB M o•M L K ?¬M K M;m Km°B- hm-M S?O oQÆM; L;QM; M;;M +ªM G L?
FQ+?- [mª i?"i F?¬M; F?€+ ;b h-M *®B- H`K +?Q M;QÌB i?•M ç m çÈM- F i?M p mE
[m®+ ;B X
@ *ÁM M|B ;b M[\
hW h•M .B p¶ #`M K°i +€B i?"i K¢M?- ;^M ;B¼M; M|B,
@ EB K Zm®+ *¬M; J°+ ;B çÌB çÌB i`M i?O o•M L K- p®M +kM; H` pä +¬M; ?m•M
*?šM; H) #ªv i€K çÌB i`mv M tm®M;- L K h?B M M?`i i`K M,K tQ H¢B #B M i?"M
*?mv M M?Q p"v M M i?QÊM; i`m i`B m çbM?- T?€i ç¢B [m•M b M #^M;- i`m /B i i
/€K t•K T?¢K MQÊ+ i - ;B i +? i h?´ hv i X

99eX *?QÆM; 99e, * M J°+ E?„+ h€ h?´

hQ oQM; Pm +MM; ? B p` ?¬m +`M i`mM; i?`M? H"TiS+ H° p p mB KWM;- p` ç¢B
KB M; H - ç½ M|B ` ? i HÌB #¼M ?¼ Km®M M|BX
a„+ K†i hW æbM? S?K H¢B iÄ ` #m²M #½- +| p H9M; i9M; t'm ?´X
h-M G•K ç½ ?B m ç¢B F?€B i`QM; HÁM;- M?QM; pšM +® w H`K #° M?Q F?¬M; #B
@ ob b Q ?B M çB i H° p F?| F?,M M?Q p"v\ æ¢B JBM? i i?B M mv ?B M ?€+?- i
+?d +-M M;QÌB +| HÁM; ?QÈM; h`mM; >Q ç m H` +QM /•M +O i`B m i - T?"K H` #

i`m /B i ? iX *?ŠM; H) F?¬M; M M #€Q i?M imv i ?"M +?Q hQ ;B - çª FQ+? ç€K +C
çQç i HçB [m®+ i?´ #` t•K +?B K ? v b Q\

hW æbM? S?K i?Î /"B i?"i /"B,

@ L|B i?b / H„K- pb +?mv M +O J°+ h`B m ""i- i`B m çbM? H`K F?| J°+ ;B F?¬M;
pª H„K KÈB i?U+ ?B M F i? v K" M ç´B ç`Q- ?ç M; K+ J°+ h`B m ""i- +?Q J°+ sQÆ
KÈB iB m i`W K®B ?¼ - +?Q M M i`B m çbM? F?¬M; K'v #^M; HÁM; ç°M; #BM? Î o•

h?b ` EB K Zm®+ \*¬M; ç`B i`QÊ+ J°+ h`B m ""i ?Q`M? ?`M? #'i T?€T- +?mv M [r
o•M L K- H`K €+ `i M?B m- +| F?Q i? ?MM; KçM?X h`B m çbM? HQ H„M; tY i`Q
/ŠM iÈB EB K Zm®+ *¬M; T?O +?®M; +U- HQ H„M; EB K Zm®+ *¬M; T?O #'i ´M- +
+Æ ?°B H`K HQçM- +?Q M M F?¬M; H`K ;b çQÊ+ J°+ h`B m ""iX

a m ç| M?`h`QÆM; *Q *?QM? M; ?o #B M T?€T- ?ç +?d p`B J°+ h`B m ""i iÈB FB
imv M #® ç +?Q +QM J°+ h`B m ""i H` J°+ sQÆM; h° i?W F ç` p` EB K Zm®+ *¬

L?Q p"v ç½ tY Hw çQÊ+ i°B +O J°+ h`B m ""i- +QÆM; F, i`B m çbM? çQÊ+ M m -
+kM; #B i çQÊ+ i`B m çbM? +?d M?^K p`Q K°i KbM? J°+ h`B m ""i T?çK i°B- +kM; F
?Q T?9 [mw +O iQ`M J°+ ;B X ª [m€ i`bM? ;BªB [mv i +?mv M M`v p[M; p`M; ´M
;B| ;b- M? [M; h?´ hv o•M L K /QÊB [mv M J°+ ;B +kM; F?¬M; +| +Æ ?°B içQ T?ªM

L m M?Q #•v ;B`HçB iB T iK+ ç°M; #BM? Î o•M L K- p"v TªB i,M; +Q`M; [mv M i?
sQÆM; h° HçB T?€i i`B M HÈM KçM?- ç®B pÈB i`B m çbM? +?ŠM; TªB H` ;BŠK H

*?Q M M iW i`mM; QÆM; i`B m çbM? ç M [m M p, M hm-M S?O hm-M •M o•M L K ç
K K / Q ç ç®B T?| JB M æB M J½M; RM; GQM; ûT M; Q`B [m€ ç€M; - M; mv M M?•M

.Si H`B- hW æbM? S?K [m v Kti b M; - F?¬M; /€K M?bM i?ŠM; p`Q €M? K„i hQ oQM
+¬M; ;B - ççB [m M i`B m çbM? M?´i T?~K- Î i`QÊ+ Kti ?"m /m i`mM; i?-M HçB /•

h?b ` H` M?Q p"v5 h-M G•K b`b`KkB,

@ S?K iY J½M; RM; GQM; - J½M; RM; Gw i?"i bU ;? iÎK- ç€M? v K°i i`"M +ÁM +?Q
#Ä [m +?Q #¼M ?¼- H½Q iY i?"i +ªK i?´v F?¬M; + K HÁM; hQ oQM; Pm iB m Km°
JB M æB M iB M +®M; #ç+? iQÊM; H` +O M?` Km°B- pb b Q HçB iB M +®M; p`Q i

@ * + M|B ªK h`K TªB F?¬M;

L?„+ iÈB #ç+? iQÊM; - F?m¬M Kti M?Ä M?„M b-m F?´ +O hQ oQM; Pm `®i +K+ ?B
+| p FB m M; çQ M|B,

@ *?9M; i Î T?Q L K- b® HQÊM; pQB +| ?`M; M;`M ?`M; pçM- M?QM; +kM; +?d +
iQÊM; i?-M i?€M?- iQÊM; i`mM; +?B pQÆM; X J†+ /M J½M; RM; GQM; iU tQM; "ç+
i`QM; i v F?¬M; +| K°i +QM #ç+? iQÊM; X hmv `^M; #•v ;B`im´B ªK h`K +ÁM M?Ä
i?`M? b) p¬ +MM; HÈB ?çBX hW M?Ä T?K i?•M ç½ # M ªK h`K +?Q i - M| i?2Q i
?b

hQ oQM; Pm ç„K +?bK i`QM; ?²B S+ ?çM? T?9+ M; ¼i M;`Q- H9+ ´v M| ç M; +?mM
i?•M +MM; + + i, i, +ÁM +| #ç+? iQÊM; ªK h`K H`K #çM- F?B M +?Q F?| 2 KB M; #
K„i +kM; i`Î M M KÆ K`M; X

J†+ /M [m®+ +Wm ;B ?"M H`K +?Q M| bÈK ?B m çQÊ+ M?•M ibM? ´K HçM?- M?Q
#û ;€B +?Q iÈB KQ`B im´B- M?„+ iÈB #ç+? iQÊM; K M v m # M iU M?B M M|B +?r
+•m ?ÄB +O h-M G•KX

L?QM; M; Q`B M`Q HçB M?ŠM i•K +„i çSi ?²B S+ ç T ç) +O M| JçM? .QĐM; hQ ;
+? K ?mvM? i, +O hQ oQM; Pm i?ªv ç m ?v bBM? i`€M; HB i- M m M?Q +| i? poM
p i`QM; ?²B S+ M?Q p"v- #'i F h-M G•K- hW h•M .B ? v H` hW æbM? S?K ç m #^M;
i?`B ?çMX

æ€M; iB + `®i +K+ +kM; +?d H` ?²B S+- +m®B +MM; ?²B S+ ç T ç) M; ¼i M;`Q +kM
+€B KB M; M?Ä M?„M +O hQ oQM; Pm F?) +?m- MQÊ+ K„i M;•M M;'M +?U+ i`Q`

@ a m ç| a m ç| M?` +O i ?mv i +?B M i?'i #¢B- \*ªK h`K +kM; #` €+ i†+ J½M; RM
#`i [m€ +?d H` K°i +QM pQB M?Ä +?Q i`QÎM; i?`M?- M m M| HÈM i? K +?WM; # i
RM; GQM; H`K b Q +| i? ç€M? i?„M; çQÊ+ M|\ L?'i ç`M? M| i?W bS+ çQ i +?¢v
H` pQB +?B MX

oQB +?B M\ h-M G•K i?'i FBM?- p®M H` i?'v ç° HÈM i?•M i? #¢+? iQÊM; +kM;
M?[M; +QM pQB F?€+- +ÁM iQÎM; `^M; M| H` pQB ç½ i`QÎM; i?`M?- F?¬M; M;Î `^M
- pQB +QM ç½ HÈM M?Q p"v- iQÆM; H B i`QÎM; i?`M? M?'i ç`M? ? i bS+ mv pk ?M

h-M G•K H¢B ?ÄB i?,K pã bo L;¢i h`mM; +MM; #ªQ Kšm L M;- #B i çQÊ+ #¢+? iQÊ
#€M çªQ h`mM; L K- #bM? i?QÎM; F?¬M; i?'v tm'i ?B MX hQ ;B ibM? +| #„i çQÊ+ #
F?m `WM; `”K- H` +QM /mv M?'i i`QM; +€+ MQÊ+ +€+ h?´ hv M?[M; M,K [m X

L| F?¬M; +?d +| i`•M [mw- +ÁM H` pQÆM; ;Bª i`lB bBM? i`QM; HQ`B pQB- p¢M T?
imv i F?¬M; T?ªM #°B- ¬M ?Á iÈB KS+ +| i? i`Î i?`M? #¢M +?ÆB +O i` +QMX a
+?B M H¢B HU+ K¢M? p¬ +MM;- tmM; T?QM; ?½K i`”M ç€M? ç•m i?„M; ç|- M?[M; p
H` ç®B i?O +O M|X

*?QM? pb p"v- [m®+ pQÆM; J½M; RM; GQM; JB M æB M æ¬M; >m pQÆM; i`B m
æ¢B pQÆM;- +kM; +| +?¶ iQÆM; ç²M; pÊB >Q”M; ç h`mM; L;mv M iU tQM; *?•M G

*QM pQB +| i? b®M; i` M i`,K im´B- TªAB +?WM; KQlB im´B KÈB H` i`QÎM; i?`M
KÈB ç¢i iÈB çdM? T?QM; ?bM? i? +MM; HU+ HQÊM;X *QM #¢+? iQÊM; M`v +O h
M,K M;Q€B H9+ i€+ +?B M +MM; J½M; RM; GQM; pW KÈB pW +?QM im´B- +?ŠM;
HQÊM; i?•M i? +?Q çO- +?Q M M KÈB #` [m•M ç`+? #„i b®M;X

@ L m H` pQB +?B M- M?Q p"v +€+ M;QÆB /MM; #B M T?€T ;b +?d ?mv M| +?B M
h-M G•K çQ ` +•m ?ÄB K M; iQM? K'm +?®iX

hQ oQM; Pm +?ÈT K„i K°i +€B,

@ æQÆM; M?B M H` iB M; i`®M;- +kM; ;B®M; M?Q [m•M ç°B i?B M i`B m- +´ iB
RM; GQM; i?´B +ÁB pQB- i?QM? HU+ +O pQB `i i®i- H¢B p¬ +MM; i?¬M; KBM?- i
?B m çQÊ+X

L m M?Q H` +´ iB M FBK i?®B- p"v F?¬M; +| ;b F?€+ #B i pÊB hm-M hQÊM; bÎ; ä +
M?È H¢B ibM? ?bM? H9+ *ªK h`K M´B çB M- +| i? t€+ ç`M? H9+ 'v imv i ç®B F?¬M
H¢B +m®B +MM; «M æS+ h?„M; ;ä +?m¬M; ç²M;- *ªK h`K KÈB /-M /-M #bM? ioM?

aì bì KkB- h-M G•K bmv M;?o K°i ?²B,

@ L?Q p"v- +ÁB pQB H` ;b\

@ ”~K ç¢B H½Q ;B - Î ç•v iB m M?•M pW F?ûQ +| K°i +€B

oã bo L;¢i h`mM; H'v i`QM; #¼+ ?`M? Hw ` K°i +€B +ÁB pQB- ;BªB i?Q+? i?"i` ç
K` /•M ç` T?QÆM; i?QÎM; /MM;X

*ÁB pQB H` K°i ®M; i`9+ ç2M M?Q KU+- i` M +| H¶- h-M G•K ` ?B m #ªQ hQ oQM;
p M; H M b„+ #ûM +?|B i BX

h-M G•K M?Qm K`v K°i +€B- H9+ i`QÊ+ ?„M M;?2 çQÊ+ i? M? •K +ªK i?'v `i #m2
i`QM; i? M? •K ?mv M M€Q ?¶M i¢T +O `i M?B m M;QlB tmM; [m M?- ? i bS+ F?
ç¢B ç b® [mªM iQÊM; +MM; #BM? i®i hm-M hQÊM; bÎ ç m F?¬M; +?9 w iÈB- imv i
•K #ûM M?¼M +?|B i B M`vX

æ M; bmv M;?o id Kd- i?bM? HbM? iB M; p| M;U p M; H M M;Q`B çQlM; +„i çSi /
>²M; .QÆM; h?B M i? v K†i ?„M i¼ i`’M L K L? K M; i?2Q *~K u >B m 8v- ç-m ç-

@ h-M i`QÎM; [m M- +m®B +MM; ibK çQÊ+ M; "B `²B- GQm æ¬ æ®+ +| +?mv M F?¬
Î"¢+? >´ ç¢B çQÌM; 5

h-M G•K F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K m®M; i`",

@ æ +?Q v M´B; B"M çB- KM sm•M /QÆM; F?Q; B i,M; - GQm æ¬ æ®+ •K /QÆM; F
m´i F i- ç M H9+ ç| + M J°+ F?„+ i€ h?´- bBM? ` # M? b) F?¬M; i®iX

hW h•M .B T?b +QÌB K°i iB M; - iQûi KB M; p¬ +MM; pmB p X

hW æbM? S?K +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ KdK +QÌB K°i iB M; - +ªK i?´v p` iB m +¬; B
h?O >[m iU T?K / M? i?¬M- i•K +Æ i?•K i`-K- M?QM; #'i ?¢M? ;†T p` +¬ H½Q; B M
bÊ `^M; +kM; F?¬M; i? H`K; b çQÊ+X

h-M G•K mM; /mM; çB K iøM? çQ hW æbM? S?K çB- H¢B #ªQ hW h•M .B M #`B +?
ÎT?O ç +O KbM?- ç T?ÁM; #¼M J½M; RM; Gw ?mM; ?,M; i`ª i?M- b m ç| KÊB +
*~K u o X

@ h`QÎM; [m M +?9M; i i?"i H` #bM? iøM?X

æB m h? Zmw +MM; >Q æ„+ Zm M i†+ HQÐB i? M i?Î Hm¬M KB M; X

@ aY ç´B K°i +?9i iQM? ibM? #°T +?°T +O +€+ M; QÆB- çB i?2Q i`QÎM; [m M ?¼
>²M; .QÆM; h?B M +QÌB +QÌB,

@ L|B F?¬M; +?WM; ç M H9+ M`Q ç| b) çQÊ+ i?,M; H M h?B M >°- *?d >mv

L; ?2 i?´v +•m M`v- iBK ? B H½Q tªQ [mv i H`T iS+ ç`T i?bM? i?`+? M?Q i`®M; i`
#ÁM; - p #°T +?°T t®+ M´B; BªK çB F?¬M; QiX

"¢+? >´ ç¢B çQÌM; *~K u o - hª æ¬ æ®+ h?€B hY h?€B S?| +?QÎM; *~K u o GQm h?Q
;B - ç®B /B M K°i ç€K i?m°+ ?¢ çQÌM; i?QÊM; [m M +~K v HY ;B"M + Q #®+ # i`C

@ >¼ h-M FB +`M; M; `v +`M; p¬ H - iU iB M K M; M[[mv M çB hm-M hQÊM; bÎ +?
K¢M; X a m ç| F?¬M; +| +?mv M; b H¢B ç€M? +ª +®M; bS JB M æB M- M m M?Q im
#B M [m M- ç t2K ?„M ,M M|B i? M`QX

J°i ç€K çQÌM; i?QÊM; [m M +~K v +•K M?Q ? M- «M æS+ h?„M; «M h?B K aU [mªM
K†i H9+ t M? H9+ çÄ- M; ?2 w iS GQm æ¬ æ®+ i`€+? i°B h-M G•K +kM; M?B m ?Æ
M? M?äK- Km®M; BªK çB i`€+? M?B K K°i +?9i # M M?„K K„i M|B,

@ sBM GQm æ¬ æ®+ #Èi; B"M- #¢+? iQÊM; K`JB M æB M iB M +®M; FB p®M p¬
b Q H¢B ç°i M?B M M´B çB M- [mª i?"i F?¬M; M; ÎX >ÆM M[M?bM ibM? ?bM? H9
H½Q i?mM; M?"M ` çQÊ+ +€B; b F?¬M; ´M- Km®M i®+ €Q pÈB h-M i`QÎM; [m M- ç
/KM; +QM pQB; B iM; QÌB /B i F?~m

@ L|B M?,M; M|B +`M5

GQm h?O >[m pmM; ®M; i v €Q- ;^M; B¼M; M|B,

@ "¢+? iQÊM; JB M æB M iB M +®M; +€i iQÌM; - /M b Q +?ŠM; [m H`K°i b9+ bBM
i ` H M? M´B çB M; B iM; QÌB\ \_ä`M; H`M; QÆB +MM; ?¼ h-M i?Q€B i?€+ i`€+
bBM? ;•v ?¼ - +kM; F?¬M; i`€+? çQÊ+ +®M; bS JB M æB M- pb b Q ?¼ h-M çB ç
p"v\

«M æS+ h?„M; #` /¼ bÊ ç M +ª M; QÌB `mM H`T +`T- M; "K KB M; F?¬M; /€K M|B; b
æ°i M?B M # M M; Q`B "¢+? >´ ç¢B çQÌM; +| M; QÌB HQÌB #B M; M|B,

@ GQm æ¬ æ®+- KM sm•M /QÆM; F?Q H M + Q- M m H`•K ?Q ?Ä pQÊM; +kM; F
p¬ / M?5 *-M T?ªB #B i+ M i?´i iB i` - F?Q m´i ?| ?Ä b) H`K +?Q ç m ç-m- ?¬
M´B H M- i`ÁM; K„i çÄ p`M; - HQÐB F?¬ KB M; ç„M; - i?"K +?Q H` ? B i B F?¬M; i?
/QÐM; bBM?X

h-M G•K pW M|B pW mM; /mM; iB M p"Q "¢+? >' ¢¢B ¢QÌM;X
L;?2 ?„M M|B M?Q p"v- ¢€K ¢QÌM; i?QÊM; [m M +~K v F?¬M; M?`M ¢QÊ+ M?bM GQ
+~K v æ¬ æ®+ i`€M M' B ;•M t M?- €M? K„i ¢Ä M;-m- +kM; ;¬M ;B®M; M?Q iB M? +
;•M M' B H M- i`ÁM; K„i ¢Ä p" M;X h`QM; HÁM; #¼M ?¼ F?¬M; M?`M ¢QÊ+ +QÌB- M?
Kti GQm h?O >[m- B M'v M?`M ¢ M M¶B ¢ m #KM;X
@ h`ÌB ÆB F?¬M; i®i- GQm æ¬ æ®+ +?È i`€+? - ?¢ [m M i m' B + Q ¢ m #KM;- +€Q
J°i H½Q *?d >mv æ²M; h`B i|+ #¢+ T?Æ ¢ M; ¬K #KM; #Ä +?¢v ` # M M;Q"BX *Á
+Y ¢½ i?`v p B H½Q ;B"i ;B"i iWM; ?²B- `ä `M; H" ¢ M; +QÌB M?Q ¢B M /¢BX
*Æ Kti GQm h?O >[m ;B"i ;B"i K°i ?ÆB- H¢B F?¬M; T?€i i€+ ¢QÊ+ - *?d >mv æ²M;
+U+ + Q- ?ÆM M[iU #B i i' M i? ,M; p¬ p¼M; +kM; +?d +ÁM +?ì +€Q H½QX *?ŠM
M; v +ª H½Q M?•M ;B ¢ m #KM; +kM; F?¬M; +?Q T?ûT\
G¢M? M?Q #,M; M?bM h-M G•K- GQm h?O >[m M;Q" B +QÌB K" i`QM; F?¬M; +QÌB,
@ h-M iQÊM; [m•M +| p iBM? i?¬M; v ¢¢Q- F?¬M; i`€+? F?¬M; iÄ ` bÊ ?½B +?9i
#` +€+? +?S+ - H"K HQÆM; v /m T?QÆM; ¢-m ¢QÌM; t| +?Ê +kM; +| i? Mm¬B ;B ¢
h-M G•K ;Bª pì F?¬M; ?B m GQm h?O >[m +?•K +?¼+ - ? i bS+ i?`M? F?~M M|B,
@ L m M?Q i?"i +| M;`v ¢|- GQm æ¬ æ®+ +| # M? + M >Ä - FûQ ¢"K ;b- ?¢ [m M M
+?Q M;`B- MB K iB M? +?9M; i iWM; H" +`T i` M i?m° + ?¢X
GQm h?O >[m /Î F?|+ /Î +QÌB- i?¬K M?O i`QM; HÁM; i +kM; F?¬M; /€K m®M; i?
T?QÆM; i?m®+ #W #½B ¢°+ +? i i ¢½ H" K v K„MX
@ *?È M M M|B M?ªK
a„+ Kti GQm h?O >[m M;?B K M;?` ,
@ h-M G•K- #ªM i?•M M;QÆB ;•v +?mv M ¢½ ¢"M?- i?•M T?"M p` FB i¬M [mw iÈB
HÈM i"v i`ÌB- /€K iU iB M /šM M" M; ¢B +ÐB pQB M?Q p"v- HÐ M?Q ;•v ` ?¼ - ¢WM
h-M G•K FBM? ?½B i`QM; HÁM;- +kM; #B i +?mv M KbM? K M; \*?m L;?B m M?`
F?€+ - M?QM; F?¬M; ;¢i ¢QÊ+ K'v i M ¢-m H½M? ¢†+ pK M?Q GQm h?O >[m- S?M
"i [m€ ?„M +kM; F?¬M; bÊ ?½B- +QÌB ?b ?b M|B,
@ GQm æ¬ æ®+ [m€ F?€+? b€Q `²B- pQB p®M H" p"i +O i`B m ¢bM?- t2K i?Y K°i
H" HÈM +?mv M iÈB i`QÊ+ Kti Gw h?€B ?"m- +MM; H„K i?b #ªM [m M Kti /`v M;?2
iÈB M¶B HB M HKv iÈB S?MM; æ®+ *¬M; +MM; GQm æ¬ æ®+X
GQ¢B +?mv M ;B®M; M?Q *¬M; +?9 iU KbM? ` +mM;- M|B HÈM i?b HÈM M|B M?
pšM KÆ ?² €v M€v pÈB *?m L;?B m M?- hW h•M .B H¢B H" i?•M i?Q+? M?" K - bm
F?¬M; i`€+? T?¢i [m€ KS+X

99dX *?QÆM; 99d, E?€+? E?¬M; JÌB J" æ M

L;QÊ+ H¢B S?MM; "ªQ H" i'M; [mªM ¢¢B M°B T?K i`€+? [mªM Hw +mM; +'K- GQm h
i`€+? M iQ" M +ªM? p T?ªB ;€M? p€+ i`€+? M?B K HÈM ?ÆMX L m M?Q Gw h?€B
?¼ „i b) tmB t Q ?ÆM h-M G•K F?¬M; QiX
*?Q M M GQm h?O >[m M;?2 h-M G•K M|B M?Q p"v- F?|2 KB M; H¢B ;B"i ;B"i p" B
`ä `M; H" M|B M m M?Q i tmB t Q- M;QÆB +MM; S?MM; "ªQ +kM; F?¬M; i®i ¢ T ;

@ h?¬B i?¬B i?¬B- #^aM æ¬ æ®+ +kM; F?¬M; M|B M?B m pÈB M;QÆB H"K ;b- # M;
FB M- M m M?Q t^av` b B H-K ;b- ?W ?W- M;QÆB HB m ç| K" H"K5

GQm h?O >[m ;B^a #° çMM; çMM; M' B ;B" M- M;?B K K†i pmM; i v €Q- b„+ K†i p" M;
i?"i ?ÆB ;B®M; pÈB ?B M iQÊM; + M J°+ F?„+ i€ h?'X

E?¬M; +| +€+? M"Q- ;†T T?^aB HQΦB M;Q|B ç"TF?¬M; M€i ç€M? F?¬M; pĐ i`€M? F
æ¬ æ®+ F?¬M; i? M"Q F?¬M; + M >Ä tmM; i?B MX

h-M G•K iW M? K¬M *~K u o p ç M M?"- HB + K„i i?'v i`QM; F?€+? b^aM? hW o,M
oQM; Pm +?ÆB +| iQÊM;- #û ;€B ç M; HÈM iB M; F m H M,

@ •M ;B M- H½Q ;B ;B ,M ;B M- `ä`"M; +QM hQÊM; +| i? çB i?ŠM; iÈB- pb b Q M
>ÆM M[+QM pQB #B i #ÆB- pb b Q F?¬M; i? [m b¬M; \ o€M M"v F?¬M; iQM?- +

E?¬M; M?[M; hQ oQM; Pm /MM; [m•M hQÊM; /B +?mv M M?Q s2- K" +ÁM pQÊi [m
hW o,M h`Q|ÌM; `i FB M M?ŠM ;B^aB i?Q+? +?Q M|,

@ L? ç-m- hQÊM; M"v F?¬M; T?^aB H" pQB- K" H" F? M? iQÊM; # M +çM? [m®+ [m
b M; ç` #`M +O ç®B T?QÆM;X

@ >W- M;`B F?BM? i?Q|ÌM; i F?¬M; #B i +?[ b Q\ h`QM; M?" i +| K|B H½Q bQ M
M;`M +?[X

hQ oQM; Pm +?m +€B KB M; M?Ä M?„M- iU M?B M M|B,

@ *QM +| # M i H" hQÊM; U V- ç| +?QM? H" pQB +?B M- H½Q ;B ;B +-K [m•M h
M M hQÊM; i +| i? [m b¬M; ,M "BM? +O M;`B- hQÊM; M;`B F?¬M; i? [m b¬M; ,

*| iQÊM; +?B ` ? B K"m t M? çÄ- [m^a i?"i i M [m•M ? B # M F?€+ M? m- K°i # M H
K°i # M H" aQ€B U V K°i # M H" hQÊM; U V X Zm•M hQÊM; +kM; +| ? B HQΦB- hQ
o,M h`Q|ÌM; +-K hQÊM; U V X

J v H" hW o,M h`Q|ÌM; H½Q KQm i?•K iQ€M- H9+ M"v +kM; F m †+ K°i iB M; i`QM; +
F?¬M; #B i H"K i? M"Q KÈB +| i? ;B^aB i?Q+? `ä pÈB #û ;€B M"vX

h?'v h-M G•K çB iÈB- hW o,M h`Q|ÌM; p°B p" M; / T #`M +| i?`B `•m M|B,

@ æB- M? ç-m i bK hW i, i, M;QÆB +?ÆB çB- ;B ;B +MM; h-M i`Q|ÌM; [m M +| +?

@ L;`B ç€M? F?¬M; HΦB i

hQ oQM; Pm +Q|B ?b ?b K°i iB M;- +?"Q ?ÄB h-M G•K- b m ç| M?^av +?•M b€Q çB
#ç+ ç2Q /QÈB +´ +?•M p M; H M H2M; F2M;X

_®i +m°+ +kM; H" iB m ?`B iY- K†+ /M [m®+ +Wm ;B ?"M ç½K M; HΦB ç m F?' +?
?Q" M iQ" M +?2 H'T çQÊ+ iQM? M;•v i?Æ +O ç° i m' B M"vX

h-M G•K M?bM i?2Q #|M; HQM; #û ;€B,

@ hW iB M bBM? +kM; +| /mv M pÈB M|- pÈB F€M;? + Q /B m +O iB M bBM? ç'm
? Q T?Q F?¬M; Qi i•K +ÆX

@ >"m /m i`mM; i?¬M HB i bo H½Q T?m ;†T #'i ?çM? ç½ M?B m- FQM? i`¼M; #"-
h`QM; €M? K„i hW o,M h`Q|ÌM; +| p i?QÆM; +^aK- ;B¼M; çB m ? i bS+ ç²M; i bM?X

æ m H" i`mM; i?¬M M;?o bo- ç m H" i?|B i? ûT #m°+ K" b„T i?"M? HΦB #çB- i Q
.QĐM; hQ *€ +kM; iQÆM; ç²M; pÈB hW o,M h`Q|ÌM;X *?¶ #'i ç²M; +?ŠM; [m H" hQ *
K" hW o,M h`Q|ÌM; H½Q pŠM K v K„M +ÁM b®M;X

h-M G•K F HΦB K°i H-M i bM? ?m®M; ;†T GQm h?O >[m- #m' B +?B m hW o,M h`Q
Pm +MM; hW h•M .B #B i çQÊ+ F?¬M; Qi i bM? ?m®M;- H½Q ç-m iY p¶ #`M K°i +€B

@ JB M æB M ç½ H'M H M ç M ç-m- GQm æ¬ æ®+ +ÁM H'v # M; "v b m i`B m FB M
M; hS .B F?¬M; i?'v çQÊ+ +?¶ M?•M?"m +O i?B M i`B m- M; QÊ+ H¢B +?Q`^M;
/"M; F?B ?B TX

aì bì KkB- h-M G•K +QÌB F?' +kM; iÄ p F?¬M; i? H`K ;b,

@ aÊ`^M; i`QM; b® +€+ p` ç¢B i?-M i`QM; i`B m +?9M; i - +| bmv M; ?o ;B®M; M?
K°i M; QÌBX

> B M; QÌB ç m M;²B i` M ;? F?' i•K bmv M; ?o- Km®M ibK #B M T?€T bY i` T?K
RM; Gw K°i T?2M- ç #¼M ?¼ #B i çQÊ+ i?B M i`B m HÊB ?¢B- #B i çQÊ+ i?O çQ
h?"i bU +QB h`mM; >Q i F?¬M; M; QÌB b Q\

L?QM; ? B p` M`v- K°i H½Q ;B M +U ?Q¢i- K°i i?O çQ¢M b„+ #ûM- ``i H•m b m pšM
? vX .M b Q ?QM; bQ ç°M; +?9M; çB ç€M? ;B†+- çWM; M|B ? B M; QÌB #¼M ?¼- +
``i F?| çQ` [mv i ç`M?X

h-M G•K i`-K M; •K- bì bì +^K,

@ > v H` +?9M; i tm'i #BM? +?BM? T?¢i- ?M /¼ +?Q T?K iY J½M; ;B i M ; M pĐ
çQÊ+ i?B M i`B m HÊB ?¢B- +kM; i`9i ;B"M i? v hQ ;B \

@ h-M i`QÎM; [m M +O i ¬B- p`M ç H` #•v ;Bì i`B m çbM? K°i KU+ i?Ä ?B T i?®
hv i - +?B K ç'i +O i - p"v K` pšM T?€B bS ;Bª çB +?B m M- ?"M F?¬M; çQÊ+ çQ
+?QM i-M; K•v5

hW o,M h`QÌM; /Si HìB HB M ;B"M F?¬M; +?¶ T?€i iB i- i?'B`•m T?M T?MX

*?ŠM; H) pb +?mv M M`v K` çB ibK h`QÆM; \*Q \*?QM?\ 1`^M; hQÈM; ;B ç M; ;'T`
KÊB- pb i` M? i?O i?ÌB ;B M M; ?d M; ÆB /QĐM; bS+- F?¬M; +?`m tm'i #BM? i€+ +
æB ibK h`M; hdm? L; ¬\ "BM? #° ç®B pÈB +?mv M EB K Zm®+ \*¬M; J°+ h`B m ""i H
o•M L K pW tªv` +?B M bU- EB K Zm®+ \*¬M; T?O M?•M +Æ ?°B T?€i i`B M- J°+
M?Q H½Q iY +O vX

J†+ /M h-M G•K +| HU+ ªM? ?QÎM; M?'i ç`M? i`QM; i`B m- M?QM; pšM +?Q iU ç
i? [mv i ç`M? HQ¢B [m•M [m®+ i`¼M; bU M?Q tm'i #BM? +?BM? T?¢i M`vX

æ M; +,K iS+- i?bM? HbM? M; ?2 i?•M #BM? >B m 8v #€Q H¢B,

@ "€Q i`QÎM; [m M- +| ? B M; QÌB ?bM? /€M; F€ [m€B +¬m FB M- ?ÄB i M ?¼ F?¬M
#B iX

o`Q H9+ M`v i`ìB ç½ i®B`²B- M; QÌB M`Q +ÁM iÈB #€B FB M #m`B i®B M?Q p"v- +
i`ª i?M\

h-M G•K #® i`Q i?•M #BM? >B m 8v +-K s æB M h?QÆM; K B T?K+ i`QÈ+- b m c
p`QX

Zmª M?B M H` ?bM? /€M; F€ [m€B- ? B p` M`v ç m K†+ v T?K+ pªB #® t M? M?Q M;
;Bì b„+ i`ìB ç½ i®B- +?Q /M H` # M M; "v HšM p`Q i`QM; ç€K ç¬M; M; QÌB +kM; F?¬M

L?QM; p|+ M; QÌB iQÈM; K¢Q #¼M ?¼ i?"i bU H` [m€+®i +€+? i? M? F€- M?bM [m
pÈB M; QÌB h`mM; Zm®+- M?QM; M?bM F„ H¢B +ªK i?'v F?¬M; ;B®M; M; QÌB h`mM
HMM i?'T- / K†i ç2M p`M; - K„i i?"i b•m- K¬B ?ÆB H"i` M; Q`B K°i +?9i- i`QM; ç|

> B p` F?€+? pW i?'v h-M G•K- ç°M; i€+ ç m M?`T [m€ tm®M; /"T ç-m,

@ h`B m +®M; bS J > G :BªM`° h`¢B [m®+ U\* KTm+?B V- i`B m +®M; bS a B L; ª
G MV-` K„i i?B M i`B m i?B M iQÈM; h-M æ¢B H½Q ;B X

993X *?QÆM; 993, EB K J°i E?QªM GÈM

Zmª M?B M H¨ M;QÌB T?Q L K iÈB- KÈB ç-m h-M G•K i?'v iQÈM; K¢Q #¼M ?¼- iW v ç½ #B i HB M çQ€M çQÊ+ ç¢B F?€B H¨ M;QÌB ç M iW T?Q L K- F i[mª +kM; ?Q çQ€MX

L?QM; iW i`QÊ+ iÈB M v h-M G•K +?Q iWM; iB T t9+ [m pÈB sB K G - :BªM ¨° h`¢B M?B M iÈB i bK\

hW o,M h`QÌM; ç-m iB M `i H¨ ;B"i KbM?- iB T i?2Q HB M p m@i`•m, +| +€+? `²BX

æ®B pÈB [m M ? ;B[+€+ [m®+ ;B i`QM; i?ÌB M¨v- h-M G•K F?¬M; [m2M i?m°+ # +~M i?"M b m v M; ?o +kM; çQ€M çQÊ+ ç¢B F?€B- M?'i i?ÌB KWM; `Ð i`QM; HÁM;X

h` M K†i ?„M H¢B pšM ;Bª #° /€M; p F?¬M; K†M F?¬M; H¢i- ? B i v ç Ð ?\,

@ o b b Q H¢B M|B M?Q p¨v- h-M K¶ +MM; K'v p` #^M; ?[m +?Q iWM; ;B Q i b M?- :BªM ¨° h`¢B

> B M;QÌB J > G - a B L;ä G" T M?b M M? m- F?¬M; ? M K¨ +MM; K|+ ` iW i`QM; +QÌB M|B,

@ Zm®+ +?O i M;QÐM; K° m v / M? h-M iQÈM; [m•M- H-M ç-m ;†T K†i F?¬M; +| p H K¼M #`i i?"M? FQM? w- KQM; `^M; iQÈM; [m•M p m B p M?"M +?QX

h-M G•K +kM; F?¬M; F?€+? b€Q- M?"M H'v H ç M +O ? B M;QÌBX :BªM ¨° h`¢B i† iQÊM;- # `QÆM; +U+ T?~K T?d i?9v- sB K G H¨ ?²M; #ªQ i?¢+? H K #ªQ i?¢+? K¶ i? M? HQ M ç Q F?ªK ç-v #ªQ i?¢+?- i'i +ª ç m H¨ i`•M #ªQ ;B€i` F?¬M; ` - i' M; + KQÌB p¢M HQÊM; #¢+ i`„M;X

- ç•v H¨ K°i F?QªM F?¬M; M?Ä +?9i M¨Q- +?Q /M H¨ h-M G•K +| iB M- i?'v H ç M ?B m çQÊ+ ? B p` +®M; bS +?m v M M¨v ç½ /®+ ? i p®M HB M;X

æ†i H ç M H M #¨M- H9+ M¨v h-M G•K KÈB H M ;B¼M; F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K

@ o¬ +¬M; i?K H°+- #ªM [m M F?¬M; F?ÄB +| +?9i t'm ?´- F?¬M; #B i +| +€B ;b +| i M;¢B M|B i?"i- +kM; i`€M? +?Q #ªM [m M F?¬M; M„K +?„+ i`QM; HÁM;X

> B p` +®M; bS /®+ ? i p®M HB M; çQ H p"i- i?-M b„+ h-M G•K H¢B F?¬M; ç°M; FBM? ?QªM;- M;Æ M;€+ M?b M M? mX a B L;ä G" T +¬K ç-m i?Y i?,K /Á M|B,

@ L;?2 M|B h-M iQÈM; [m•M +| +?9i Q€M i?M +MM; JB M æB M J½M; RM; Gw pQA /`T ç K iÈB ç•v Km®M #¨v iÄ`m°i; M pÈB h-M iQÈM; [m•MX

h-M G•K M;?2 ç M ç| ç½ bÈK ?B m `ä M;m²M +ÆM- +QÌB F?´ ç~v H ç M i`Î p ,

@ v i®i +O ? B p` H½Q ?m v M?- #ªM [m M F?¬M; i? H¨K ;b F?€+ ?ÆM H¨ i•K H½ +?m°+ ç¢B [m•M i?B M i`B m ç€M? JB M æB M i? v +€+ M;QÆB- 2`^M; F?¬M; çO H½M? HÈM M?Q p¨v- iM v iB M H¨ +| i? [m v i ç`M? [m•M [m®+ i`¼M; bU ç€M? ;B† s m'i #BM?- ç€M? ;B†+ \ J > G - a B L;ä G" T i`ÈM K„i ?€ K²K- ?²B H•m KÈB M|B,

@ h-M iQÈM; [m•M ?B m H-K`²B +?,M;- #¼M iB m M?•M F?¬M; ? M|B ç€M? M? n

h-M G•K +ÁM ç M; i`-K M;•K- hW o,M h`QÌM; ç½ çQ€M çQÊ+ M;m²M +ÆM- p¶ i v M

@ *€+ M;QÆB Km®M +?Q JB M æB M i m v i +®M; Q\ >W ?W- iB M iS+ +kM; `i HBM tBM i`QÎM; [m M M?"i X

h m v i +®M;\ h-M G•K M?Q m K¨v K°i +€B- i m v i +®M; +?QM? H¨ iW M v p b m F?¬M FB M- çQ¢M i m v i [m M ? i¬M; +?O [m®+ +MM; [m®+ ;B T?B M i?m°+ ;B[i?B i M?„+ iW i?U+ i Q+? HÈB- +kM; +?QM? H¨ H¨K +?Q J½M; RM; GQM; i' M i?'i T?-M i iS b m F?B i`B m +®M;- HB m +| ç€M; ç +€+ MQÊ+ :BªM ¨° h`¢B- sB K G K M; i?

> B p` bS ;B<sup>a</sup> M ;?2 çQÊ+ ? B +?[ imv i +®M ; - H"TiS+ iBM? i? - M i`î M M T? 'M +? 'M
p¼M ; M|B ,

@ :B^a M "° h`çB i #` i?îB i? ûT #m°+ - F?¬M ; i? F?¬M ; H€ K†i H€ i`€B pÈB J½M ;
i?B M i`B m imv M #® imv i +®M ; - MQÊ+ i H"TiS+ çQçM imv i [m M ? +MM ; J½M

a B L ; ä G" T F?|+ H|+ F H - MQÊ+ K„i MQÊ+ Kk B +? ^av `ÁM ; `ÁM ; ,

@ JB M æB M ?Q`M? ?`M? M ; M ; M ; QÊ+ - M?B m H - M t•K HQÊ+ sB K G i - +?O i
?`M ; ççB [m•M JB M æB M +ÁM +QÊT bç+? [m®+ ç¬i?`M? HÈM vmii? v - +QÊT ç
i H`K T?B M i?m°+ +?Q v X J½M ; RM ; GQM ; +ÁM +QÊT çB ? B p` pQÆM ; iY - +?O
çQ *¬M ; +?9 h¬S?€M E? M ; GçT L?½ +?Q J½M ; RM ; GQM ; H`K i?` i?B T - KÈB ç
i`î p X

@ >¬K M v LçT G >mv M pQÆM ; iY i`î p MQÊ+ + - K [mv M - ç®B pÈB JB M æB M
HÁM ; - •K i? - K /®+ HÁM ; t•v /UM ; ç'i MQÊ+ - Km®M #„i +?QÊ+ +?mv M *•m hB M M
i`B m X JQÎB M ,K b9+ iQ+? - M? 'i ç`M? T? ^aB #€Q i?•K +Wm ççB ?`M M ,K ç| J½M ; F
+QÊT *¬M ; +?9 i X

@ L m i?B M i`B m imv i +®M ; ç®B pÈB JB M æB M - „i b) H`K +?Q i`QM ; M ; Q`B i`
G i ?•M ?Q M F?Q+? H - ççB M ; ?B T +O LçT G >mv M pQÆM ; iY „i b) i?`M? + -

G9+ ç - m h - M G•K +| +?9i F?¬M ; /€K iBM iQÎM ; - M ; Q`B K†i F?¬M ; H° p ; b - +?ŠM
?² ?² ç€T SM ; - +m®B +MM ; +?î #¼M ?¼ F F?´tQM ; KÈB iW iW ?ÄB ,

@ *?d H` imv i +®M ; - +| i? +| ?B m [m^a HÈM M?Q p"v b Q\

J > G - a B L ; ä G" T ; B^a B i?Q+? w iS H` M m M?Q i?B M i`B m +?O ç°M ; imv M #
?M /¼ T?K iY JB M æB M J½M ; RM ; GQM ; - J½M ; RM ; Gw p½B ` [m - MX J` ç®B pÈ
#€M ç^aQ h`mM ; L K #` æ¬M ; >m pQÆM ; i`B m t•K HQÊ+ #S+ #€+? - M? 'i ç`M? +|
i? - M - ççB +? 'M mv T?QM ; X

h - M G•K M ; ?2 HÎB +O ? B p` bS ; B<sup>a</sup> - H9+ M`v KÈB +| M? "M i?S+ ?Q`M iQ`M KÈB
Zm®+ i?`M? H" T p`Q çÎB JBM? X

h`QÊ+ FB ? „M Hm¬M +^aK i? 'v i? 'v [m®+ ; B T?B M i?m°+ H'v K°i Qi ç†+ b^a M M?Q
iB M +®M ; - i`B m çbM? ?²B iS i? "i M?B m p`M ; #ç+ - ç² bS - iÆ HK - /QÎM ; M?Q H
;²K h`M? >Á ?ç h•v .QÆM ; +kM ; p"v - i?m çQÊ+ `i Qi Q+? HÈB i? "K +?Q F?¬M ; +
HÈB H°+ ; b +^aX

h? "i` i?b F?¬M ; T? <sup>a</sup>B H` M?Q p"v - i`B m æçB JBM? H`K i¬M ; +?O [m®+ p K†i FBM
+QB FB K iB M H` KK+ çQ+? - içQ` iQÆM ; T? ^aM pÈB i?U+ /•M T?QÆM ; h•v b m ç|
;B T?B M i?m°+ +| HU+ M ; QM ; iK iQÆM ; ç®BX J` i`QM ; [m•M bU p` +?QM? i` -
QÆM ; i?B M i`B m H`K i`K +°i i? "i` H` iQÆM ; ç®B KçM? K) ?[m HU+ X

L m M?Q Î+€+ [m®+ ; B T?B M i?m°+ M?Q h`B m hB M - GQm \* - m t<sup>a</sup>v ` +?mv M b
JBM? H" T iS+ b) T? ^aB ; B i ,M ; €T HU+ ?MM ; KçM? i` M T?QÆM ; /B M +?QM? i`
i?B T p`Q +?QM? i` M°B #° MQÊ+ F?€+ F?¬M ; ? F?€+? b€Q +?9i M`Qö - " F?¬M ;
i`b [m•M i? - M +QÆM ; F , - T?€T i?®M ; ççQ M ; ?o öX

L m M?Q ; B [[m®+ ; B T?B M i?m°+ t^av ` tmM ; ç°i - æçB JBM? +kM ; T? ^aB H'v i?•M
` çB m çbM? - [m®+ ; B T?B M i?m°+ #` MQÊ+ F?€+ +¬M ; FQ+? - æçB JBM? b) tm

>ÆM M [i`B m JBM? H'v i?•M T? "M i¬M ; +?O [m®+ +| i? iMv w çB m ç°M ; [m•M ç
i?m°+ T?K+ pK +?Q +?B M HQÊ+ +O KbM? X h , M?Q M ,K ooM? Gç+ i?B i H" T hm
.QÆM ; +€+? t K'v M ; "M /†K - MÆB ç| H` ç<sup>a</sup>Q amK i` +O AM/QM2bB çÎB b m X

L m M?Q M|B h`mM ; >Q H` i`mM ; QÆM ; i?B M i`B m - [m®+ ; B T?B M i?m°+ i? "i
#^a M i?•M HU+ HQÊM ; i?B M i`B m ç½ i?W bS+ içQ` Qm i? €T ç^aQ ç®B pÈB #i
JBM? F?¬M ; tm' i #BM? i?b i?¬B - tm' i #BM? i' i i`mv M ?` +? F m ; ¼B +€+ MQÊ+ +€

i" T + ? B ç Q Ì M ; K " i B M - i ? H U + H " K T ? a M " i F ? ! M ; , M + a M - i ? S + i ? Ì B p ° B p " M ; ç p " v F ? ! i " € M ? F ? Ä B F i + K + # € B p Q M ; X

G • m M ; " v / - M / - M æ € B J B M ? ç € M ? ç • m i ? „ M ; ç ! - F ? ¬ M ; ; b + a M M ' B - m v T ? Q M ; i ? B i K + M M ; + ? ' M M ? B T ç ® B p È B [m ® + ; B T ? B M i ? m ° + + k M ; M Q È + / • M ; i ? m v M H M ? ` + ? t m ® M ; - + € + h ? ' h v i ? m ° + [ m ® + ç m M ? / k M ; i ` È + ? B M - ç € M ? ; B † + + " M ; i ? + ? Q M ? H " K ° i p Á M ; i m - M ? Q " M X

L ; Q È + H € B - M m b m F ? B ; † T T ? a B F ? B m F ? Q + ? K ° i K U + i ? Ä ? B T i ? ® B H m B - [m i " m M ; Q Æ M ; i ? B M i ` B m H " K K v m + ! i ? H ' M i È B - ; † T T ? a B H 9 + M ; m v + ' T + Á M h m v ` ^ M ; H U + H Q È M ; h " m M ; Z m ® + K € M ? - M ? Q M ; b m F ? B t • K M ? " T # B M ? Q M ; F M M i ? + ¬ H U + # € + - F ? ¬ M ; T ? a B H " / / " M ; ç € M ? i ? „ M ; X o € M M ? ' i i ? ' i # € B + ? ` m M F ? B M + ? Q + € + [m ® + ; B T ? B M i ? m ° + M a M H Á M ; - i € Q i ? " M ? F i [m a F ? ¬ M ; i ® i X

* ? Q M M H - M M " v # ' i F p + ¬ M ; ? v i Q - h - M G • K H " K + ? Q J B M æ B M J ½ M ; R M ; C + ? m v M ç Q Æ M ; M ? B M h " W [m ® + ; B ç € B M ; ? o - i ` M # " M M " v + Á M # " v H ç M ; B €

h W o , M h " Q Ì M ; M ? € v K „ i H B M i K + ` ? B m + ? Q h - M G • K - # a Q ? „ M K m K m ç € T S H Q Ð M ; i B M M " v + ? 9 M ; i + S p B + i ? Q a B K € B ç € T S M ; X o T ? - M H " K i ? M " Q + ? Q ç m H " M ; Q Ì B + Æ K Q m ç - v # K M ; - + Á M b È F ? ¬ M ; M ; ? o ` # B M T ? € T b Q \

h - M G • K H € B + ® H " K F ? ! - p ¶ p ¶ H ç M ,

@ " a M [m M + ? Š M ; [m H " [m M * ~ K u o M ? Q M ? Ä - F ? ¬ M ; [m a M ç Q È + H Q € B + ? m v M ; Q Æ B M M i b K G # ° S ? M h ? Q È M ; h ? Q - ? Q † + H " h " Q Æ M ; h Q È M ; ; B X > B M i € B ç € T S M ; + k M ; F ? ¬ M ; ç Q È + - F ? ¬ M ; ç € T S M ; + k M ; + a K i ? ' v + ! H ¶ B p È B T ? - M ? " m H

> B p ` b S ; B a ç m H " i B M ? M ? i ` Q M ; # a M [m ® + + ? ¼ M ` - p W M ; ? 2 ; B ¼ M ; ç B m + C ~ M w i ` Q M ; ç ! X " ¼ M ? ¼ F ? ¬ M ; b È h - M G • K # „ i + ? i K b M ? - + ? d b È h - M G • K F ? ¬ M ;

@ h ? B M i Q È M ; h - M H ½ Q ; B ; B a M i € B ç i • K - i Q M ? i b M ? ` ° M ; ` ½ B - i B M ç ² p - H Q h - M æ € B H ½ Q ; B t 9 + i ? " M ? + ? m v M M " v - M Q È + M ? Ä + ? 9 M ; i [m • M i ? - M i ` M / Q B M ! B - i ` Q M ; M Q È + b) + Á M / • M ; H M + ? 9 i H K ¼ M X

h - M G • K b Ì b Ì K k B - + Q Ì B t ' m t ; B ® M ; M ? Q b ! B t € K / K / ¶ + ¬ # û [m " M ; F ? , M ç Ä ,

@ G K ¼ M i ? b F ? ¬ M ; + - M - # a M [m M + ! p ` # ^ M ; ? [ m H " K , M Î i ` M # B M - + k M ; K m ® ; B + € + M ; Q Æ B - + a M ; F ? ~ m p " i ? m b m ' i

> B p ` b S ; B a ; " i ç - m H B H " M ? Q ; " K ' i ? ! + ,

@ * ? 9 M ; i b Y + ? [+ a M ; F ? ~ m - F Q M ? ç È B [m w ? [m ; B € H • K X h ? m b m ' i H € B + " M ; p È B K S + i ? m + O i ? B M i ` B m ç B

" ¼ M ? ¼ p ® M K m ® M M ! B K B M i ? m - # Î B p b F ? ¬ M ; # B i # ^ M ; ? [m F B + O h - M G • K i È B K S + M " Q - + ? Q M M ; B [H € B + ? 9 i ç Q Ì M ; b ® M ; K È B ; B a K T ? • M M Y X o b m L ; k S H " K , M p È B ? B M Q È + - ? B p ` b S ; B a K È B ? B m ç Q È + ; B a K K B M i ? m [m M H " + Q M

" i [m € + ? Q / M # B i ` ä H " K ° i + € B ? ® # ¼ M ? ¼ + k M ; b) F ? ¬ M ; + ? 9 i / Q / U M ? a v t m ® M / B i [m ® + - K ° i + ? 9 i F B K i B M ç ½ ç € M ; H " ; b \

æ Q ? B p ` b S ; B a ç B ` ² B - h W o , M h " Q Ì M ; M ? b M h - M G • K ; B Æ M ; ! M i v + € B ,

@ h " Q Ì M ; [m M [m a i ? " i H Á M ; i ? K F ? ¬ M ; ç € v - + ? „ + + ? „ M E B K i ? m v M + ? O b) K W M

h - M G • K + Q Ì B ? i b S + p m B p - ç • v K È B ; ¼ B H " ç B ` € + ? ; ! i ; B " v i b K + ? ^ M ; i ? ' v - i ? ' T ? m - ? B p ` b S ; B a M " v ` ä ` " M ; H " ç Q i B M / • M ; i È B + Y - F ? ¬ M ; H ' v i ? b [m € m ' M ;

L ; Q Ì B M " v F ? B K M ? Q Ì M ; K ° i H - M ? B K + ! ,

@ V K - h W i B M b B M ? - # • v ; B Ì + ? 9 M ; i M M M ; ? o # B M T ? € T H " K + € + ? M " Q + ? Æ B J + ? ¶ i m v i + ® M ; X

E€ ?¢M i`B m FB M b„T ç M- Km®M H`K +?Q JB M æB M imv i +®M; - ;BªB F? B -
+?QM? H` ç°i T?€ F?~mX a€M; ?¬K M v h-M G•K /šM i?2Q hW h•M .B +MM; +?O iÈ
iÈB hm-M hQÊM; bÎX

G-M M`v ;†T M? m- p K†i *?d >mv h?B K aU «M æS+ h?„M; +| K'v T?-M H9M; i9M
#’i M M|B,

@ h-M i`QÎM; [m M- ?¬K [m Î "¢+? >´ ç¢B çQÌM; - iv +?S+ - iv +?S+

@ E?¬M; [m M ?

h-M G•K +QÌB ?QT K„i M„K i v v- p¶ p¶ F?¬M; M? F?¬M; M†M; ,

@ GQm æ¬ æ®+ T?KM; +?d +?QÎM; *~K u o - +| +?mv M ;b /o M?B M b) T?ªB +?Q
#”M `°M M M [m M K’i- H½Q ?mvM? F`T i?ÌB #€Q +€Q +?QM? H` +?mv M çQÆM; M

aU FB M h-M G•K K M ; ;B [mv M ç M hm-M hQÊM; bÎ- ;†T T?ªB #¢+? iQÊM; ;B
+?QM? H` F?¬M; ;ç i çQÊ+ M; QÌB- ?m®M; +?B «M æS+ h?„M; +MM; h-M G•K F?¬
+€B ;b T?ªB ;B’m ;B K ;B9T ?„M\ J†+ /M iW i`QÊ+ iÈB M v h-M G•K +?d +?B K iB M
M?QM; +ÁM F?¬M; iU ç¢B ç M KS+ +?Q H` KbM? iMv iB M i?•M ?´`mM; H M- M; QÌ

L; ?2 K'v +•m M`v- «M æS+ h?„M; HB M ?B m çQÊ+ h-M G•K +kM; F?¬M; M; ?B M; Ì
M?äK F?¬M; QiX

u #B i GQm æ¬ æ®+ +MM; h-M iQÊM; [m•M F?¬M; / ç®B T?| - H`K i?m°+ ?¢ bÊ M
i?QÊM; [m M- H9+ ’v b) `ÆB p`Q iB M? +ªM? iB M i?®B HQÐM; M MX

E?¬M; M; ?o iÈB bQ pÈB ?¬K [m GQm h?O >[m M; ?B K M; ?` F?B M i`€+? - i?€B ç
«M æS+ h?„M; M?Q ;†T ;B| sm•M- iªM; ç€ HÈM ç ûT i`QM; HÁM; +kM; çQÊ+ /Ð`

@ L; `v K®i +?QM? H` F€ ?¢M JB M æB M i`B m FB M- #¢+? iQÊM; M`v ;B Q +?Q
F?¬M; M; Ì `M; tªv ` €M K¢M; - ?B M i¢B i`QM; HÁM; ?¢ [m M F?¬M; M„K +?„+X
i`QÎM; [m M Î MÆB M`v- iv +?S+ F?¬M; F?ÄB i?Î T?`Q M? M?äK- `®i +K+ M M tY
i`¬M; p`Q +?d i?` +O i`QÎM; [m MX

h-M G•K +QÌB +QÌB- «M æS+ h?„M; M`v +kM; H` K°i H½Q i?O H`+? H½K [m M i`Q
M|B ç½ Km®M ç~v T?€ €M i`€+? M?B K b M; bM?X oW ? v KbM? H` pb +?mv M M
F?¬M; M?QÌM; B- K M; i?2Q hW h•M .B +MM; hQ oQM; Pm p` +€+ i?•M #BM? >B r

@ *ªK h`K- \*ªK h`K5

hQ oQM; Pm HB + K„i HB M M?bM i?’v #` #¢+? iQÊM; tQ+? b„i +°i- #û ;€B K†+ €Q
M?Q ?Q ?² çB T # v iÈB- ¬K +€B pÁB #¢+? iQÊM; i?“i /`B KWM; ç M +?ªv MQÊ+ K

@ *ªK h`K- M; QÆB +ÁM b®M; 5 •+ i†+ J½M; RM; GQM; FB +| ç€M? M; QÆB ? v F
F?¬M; \ æ K M`Q i +kM; M^K KÆ- M; Q¢B i`W i?’v T?K i?•M Kšm i?•M +MM; + +
i?’v M; QÆB- M?Ì S?“i "² h€i T?M ?°- `®i +K+ ç½ ibK çQÊ+ M; QÆB5

"¢+? iQÊM; *ªK h`K p¬ +MM; i?¬M; M?•M iQM?- iU ?² +| i? M; ?2 ?B m HÌB +O h
i?’T- i?•M M| ;BKB ;BKB p`Q M; QÌB hQ oQM; Pm- +?B + pÁB /`B HBM? ?Q¢i pÁM
H v ç°M; X æ¬B i B iQ iQÊM; +O M| pšv pšv- H¢B +| MQÊ+ K„i +?ªv `X

99NX *?QÆM; 99N, GÌB *O L[P

hQ oQM; Pm +kM; pm®i p2 #¢+? iQÊM; - +?ÆB çM pÈB M| - +?Êi H ?QªM; H M,

@ «B +? Q- M?[M; M; QÌB t’m FB i?“i H` HÁM; /¢ ç°+ €+- #¼M ?¼ ç€M? M; QÆB i?“
F M`Q ç°+ €+ M?Q p”v\

h-M G•K M; ?2 p"v i?Q€M; ¸°M; i`QM; HÁM; - ¸B iÈB [m M b€i id Kd- [mª M?B M /Q
Qì p i b Q- i`QM; ¸! +! K'v +?¶ +ÁM +?Q +! F?ûT H¢B- M?bM /€M; /'T +! +?WM; M
b„i MmM; ¸Ä 'M p"QX

G-M i`QÊ+ +kM; i?'v M?[M; p i i?QÆM; M"v- p®M iQÎM; `^M; H" ?B M iQÊM; #bM
bm v M; ?o b•m t X G9+ M"v hQ oQM; Pm F m H M- h-M G•K +M; T?€i; B€+ +! p'M

hW h•M .B iÈB ; -M # M +¢M? ?„M- i?'T ; B¼M; M!B,

@ *?ŠM; H) H" B Km®M HÊB /KM; #¢+? iQÊM; H"K +?mv M t'm- M M H9+ /¢v pQB

h-M G•K ; "i ¸-m K°i +€B- [mª i?"i H" M?Q p"v- ?ÆM M[iW i?O ¸Q¢M €+ ¸°+ M?Q p
i`¢M; +O F /¢v pQB M"v M-M M!M; F?¬M; F`T +?Ì ¸ÊBX

hQ oQM; Pm M? M?"M; b! p i i?QÆM; #¢+? iQÊM; - +~M i?"M i?'B M? - b m ¸! H¢B

@ «B- #¢B ?Q¢B- i M #¢B ?Q¢B M"Q ; ? iÎK M?Q p"v- /QÈB # M *ªK h`K M; QÆB +!
p i`QBX h?"i H" ; ? iÎK- i M #¢B ?Q¢B FB +ÁM +¬K`QB ¸€M? M; QÆBX

h`QM; H9+ #'i +?Êi F?¬M; F?Q i`Î M M M; QM; ¸¼M; - i`W hQ oQM; Pm ` i'i +ª K¼B
F?€+ H¢M?bM h-M G•K- #ÎB pb F?¬M; T?ªB H" B F?€+- +?QM? H" h-M i`QÎM; [m
p`Q ?¬K M! M'B ¸B M; B i +? i >Q H½Q i?mM; X

hW h•M .B ` M? K½M? +?ÈT +?ÈT K„i,

@ h-M G•K- +?"M; M!B t2K H" i M #¢B ?Q¢B M"Q +¬K`QB ¸€M? \*ªK h`K\ *?9M; i #
i`"M ¸Q+? ¸€M; +! ¸QÊ+ ? v F?¬M; \

hQ oQM; Pm M?"M ` ¸QÊ+ ; B¼M; hW h•M .B +! p F€ [m€B- tQ v M; Q!B H¢B M?bM
+! +?9i M; ?B M; \X

@ æQÆM; M?B M H" i M #¢B ?Q¢B F?¬M; +?mv M €+ M"Q F?¬M; H"KX

h-M G•K M; ?o +?QM? iW M; ?B K M!B,

@ GQ¢B M; Q!B t'm M?Q p"v- M m M?Q #`i #„i ¸QÊ+- M?'i ¸`M? T?ªB i`2Q M; QÊ+
G9+ M"v hQ oQM; Pm KÈB ; "i ¸-m HB M iK+ p`B +€B- K9 K v [mª ¸'K- M; •v i?Æ M

@ æ9M; p"v- +S H`K M?Q p"v- + + H" K°i M; Q!B i?"i i®i5

*Æ K†i «M æS+ h?„M; F?¬M; iU +?O ¸QÊ+ F?); B"i; B"i- i`!B ÆB- h-M i`QÎM; [m M
i®i

@ *?d ; BÄB HW ; ¸i i` +QM X

hW h•M .B M?bM h-M G•K #om K¬B- F?¬M; +! ; b ¸ M!B pÈB i M K†i /"v M"vX

E?m¬M K†i M?Ä M?„M +O hQ oQM; Pm M?, M M?!- F?~M +¬m M!B,

@ * + - +! i? i?ª *ªK h`K ` ¸QÊ+ +?, M; - M! #` +°i M?Q p"v [mª i?"i ? i bS+ ¸€M; i

h-M G•K M?bM «M æS+ h?„M; i?, K /Á- i¬M i`¼M; w FB M p` [mª M bU hm-M hQÊM;

@ oQB M?È +?O +k- M m +?O M! ¸½ iÈB ¸•v p"v i?ª ` +kM; F?¬M; +! p'M ¸ ; bX

«M æS+ h?„M; ; "i ¸-m K°i +€B- b m ¸! H M? +?Q i?O ?¢i?€Q tQ+? b„i +°i #¢+? iQ

h?"i ` iQM? ibM? #¢+? iQÊM; F?€ ¬M ?Á - b m F?B ¸QÊ+ iU /Q +kM; F?¬M; +! #'
+?d ¸B +?"K`½B K'v pÁM; - H¢B pQÆM pÁB ` +?ÆB ¸M pÈB hQ oQM; Pm- b m F?
p `i i®iX

"û ; €B +?ÆB ¸M pÈB #¢+? iQÊM; - h-M G•K HB M ?ÄB «M æS+ h?„M; ,

@ *! HK+ bQ€i ¸B m i` i`QM; M?" h"Q >, +?Q \ L; Q" B ` HK+ bQ€i i`QM; M; Q" B +
i?S ; b +! i? T?€i ` i? M? •K F€ /` ¸! ? v F?¬M; \

@ h"Q >, H" K°i ?€M iY ç°+ i?•M- K°i M;Q`B ,M MQ +ª M?" F?¬M; ç|B #KM;- ;B ç
F?¬M; ibK çQÊ+ ;b

«M æS+ h?„M; H° p F?' bÎ- H¢B iÄ` +U+ F€ F?ŠM; ç`M?,

@ a m F?B i`QÎM; [m M çB `²B- iv +?S+ /šM i?2Q +€+ ?mvM? ç HK+ bQ€i id Kdi
+kM; F?¬M; ibK i?'v i?S ;b +| i? T?€i` i? M?•KX

G" M?Q p"v b Q h-M G•K bÎ+^K i`-K M;•K- +?Êi M?Qm K"v,

@ hQ oQM; Pm iB m Km°B Km°B- Km°B +| i? ` H M? +?Q \*ªK h`K +¬M; FQ+? M;Q
hQ oQM; Pm [m v ç-m H¢B- ç¬B K"v i? M? i9 F?) /UM; H M- iÄ p F?¬M; ?B m,

@ æQÆM; M?B M H" çQÊ+- M| p®M +?QM? H" pQB +?B M- ?ÆM M[b m F?B HÈM

@ Jm°B ?½v F?®M; +? M| - t+- i'M +¬M; ç®M; +Ä FB çB

h-M G•K +?d +?d K°i ç®M; +Ä +?'i i`QM; ;|+ +?m²M; pQBX

hQ oQM; Pm p¶ p¶ +?•M pQB- i v +?d ç®M; +Ä K°i +€B,

@ *ªK h`K- çB5

"¢+? iQÊM; `®M; /`B K°i iB M;- p Kti i`Î M M ?mM; #¢Q- ?mM; K½M? t¬M; iÈB ç®
t2 OB ç'i M†M; M - pW ?9+ p"Q ç®M; +Ä H"TiS+ F?B M +?Q M| imM; # v i M i€+X

@ *?QM? H" M?Q p"v

hW h•M .B i` M? i`QÊ+ F m H M,

@ L;`v ç| M| M´B çB M +?QM? H" M?Q p"v5

@ *ªK h`K- M;Q M M"Q

hQ oQM; Pm H¢B i?ûi iQ- #¢+? iQÊM; HB M #bM? ioM? H¢B- M;Q M M;Q½M M;²B
M?"M M?½ T?2 T?~v ;B[F?¬M; i`mM;X

s2K` M;`v ç| H" +| M;Q`B /MM; T?QÆM; i?S+ M"Q ç|` H M? +?Q #¢+? iQÊM; i'M
pQB +?B M +O M| - +QB >Q H½Q i?mM; ç€M; i?QÆM; H" ç®B iQÊM; +¬M; FQ+?X

L?Q p"v `®i +K+ i? M?•K FB H" ;b\

h-M G•K bmv M;?o K°i +?9i- #ªQ hW h•M .B +ÐB lv ok æ¢B hQÈM; Zm•M +?¢vX

G"K ;b p"v\ hW h•M .B F?¬M; ?B m pb b Q- #'i [m€ pšM `i M;?2 H`B +ÐB +QM pQ
+?m²M; ;B®M; M?Q H-M i`QÊ+X

h-M G•K H¢B` H M? +?Q +€+ p` [mªM iQÊM; H`K ;B®M; M?Q H-M i`QÊ+- B i„K
,M- B /„i pQB çB /¢Q i?b /„i- +kM; M|B +?mv M pÉB M? m ;B®M; M?Q #bM? i?Q`M

*?m²M; pQB p¬ +MM; `°M; HÈM- F?¬M; ;B M # Q H - M;Q`B pQB pW ç°M; H"TiS+
*ªK i?'v ibM? ?bM? ç½ ;¬M ;B®M; M?Q H-M i`QÊ+ #¢+? iQÊM; M´B çB M- +m®B +
Pm çSM; +€+? t M,K i`QÊM; M?Ä ;B¼M; ` H M?- H¢B #ªQ #¢+? iQÊM; i'M +¬M; ç

@ *ªK h`K çB- \*ªK h`K- çB5

hQ oQM; Pm #„i ç-m i?2Q M?Q H`B h-M G•K M?Ä ;B¼M; F m- F i [mª #¢+? iQÊM; +
? +| #'i F€ T?ªM SM; M"QX hQ oQM; Pm /-M /-M ;B i,M; i? M?•K- +m®B +MM; /M
#¢+? iQÊM; KÈB M;?2 çQÊ+- M;?B M;`M?bM +?O M?•M K°i +€B- H9+ M"v KÈB t¬M
`M; /Q /U ?ÆM H-M i`QÊ+ `i M?B mX

æQÊ+ `²B- h-M G•K iÄ p +Ki ?SM; T?'iT?'i i v- ` ?B m ¼B M;Q`B /WM; H¢B- hQ c
iQÊM;X

hW h•M .B iW i` M HQM; +O lv ok æ¢B hQÈM; Zm•M tm®M;- ç½ ?B m /KM; w h-M

@ s2K ` F?¬M; T?ªB H¨ /MM; #B M T?€T M?Q i? ` H M?5

JÈB pW `²B iB M; F m +O hQ oQM; Pm HÈM iÈB KS+ F?B M +?Q i'i +ª K¼B M; QÌB
çQÊ+- #ç+? iQÊM; *ªK h`K +€+? ç! M, K i`QÊM; KÈB T?€i ç°M; +¬M; FQ+?X L m M
` H M? +?Q #ç+? iQÊM; ;B i M; QÌB pÈB i? M? •K HÈM M?Q p"v- T?€ €M ç•m +¬M
F?€+ M; ?2 i?'v #„i çQÊ+X

h-M G•K M?È HQçB i? M? •K ç! H¨ p¬ +MM; M?Ä M? - t2M HšM i`QM; ?mv M M€Q F
T?€i; B€+- `®i +K+ H¨ +€B ;b\

"ç+? iQÊM; M^K i` M K†i ç'i- hQ oQM; Pm +! +?9i K'i ?SM; çQ i v M?ûQ H¶ i B M;

@ *ªK h`K \*ªK h`K- pb b Q KÈB pW `²B M; QÆB F?¬M; M; ?2 K M? H M? +O i \ æ
F?¬M; T?ªB H¨ HÌB +O L[P MQÆM; MQÆM; +kM; +! i? M; ?2 b Q\

98yX *?QÆM; 98y, E€ >çM h`B m EB M

L; ?2 HÌB +O L[P MQÆM; MQÆM; \ L; QÌB M; Q¨B +?d +?Q ç•v H¨ HÌB +O i` +QM-
;B€+ ?ÄB,

@ L[P MQÆM; MQÆM; M!B +?mv M pÈB +QM pQB i? M¨Q\

hQ oQM; Pm pW FûQ H¶ i B pQB pW iª HÌB,

@ *?QM? H¨ ç°M; ç'i- +?9M; i i?QÌM; M!B ç°M; ç'i H¨ L[P MQÆM; MQÆM; M'B ;
h`K b) #B i i`QÊ+- ?9+ imM; +Y ?m²M; - /MM; pÁB +m®M `ÆK i` M M!+ +?m²M; #
ç°M; ç'iX >b ?b- ç•v F?¬M; T?ªB H¨ +! i? M; ?2 çQÊ+ HÌB +O L[P MQÆM; MQÆM

h?b ` H¨ M?Q p"v- h-M G•K p¶ ç-m K°i +€B- ç•v KÈB ;¼B H¨ K°i HÌB ç€M? i?S+ M
? ?ª ¬K H'v hQ oQM; Pm ?¬M K°i +€B,

@ hB m Km°B Km°B- ç iç ç iç

L?'i i?ÌB ?B m `ä i`QM; HÁM; - ?„M +® MûM FQ+? ç°M; +QÌB iQ K°i i`"M- #ªQ «M a
çQÊ+ i` M M; QÌB h¨Q >, ` X

h?2Q K M? H M? i`QÊ+ ç! K'v M; "v +O h-M G•K- h¨Q >, #` M?®i HçB- i? v v T?K
K M; i` M M; QÌB ç m #` H°i tm®M; #ªQ [mªMX

u T?K+ p€ +?^M; p€ çKT- ;B"v `€+?-[m-M- F?® ç B HQM; h-M G•K +-K F?® ç B H

@ >W- F?® ç B HQM; M"v +! p `i # M +?„+- ;B®M; M?Q H¨ iÆ b®M; F i i?"M?X

@ a Q ?ª- +! +€B ;b +´ [m€B\

«M æS+ h?„M; MÆK MÈT F?¬M; v M ?ÄB,

@ L; "v K®i i`B m FB M- h-M i`QÎM; [m M M; "B i?'v

@ E?¬M; +!- F?¬M; +! p'M ç ;b

h-M G•K MûK F?® ç B HQM; #~M i?dm tm®M; - i`QM; €M? K„i i?Q€M; [m p tªQ i`€

L; QÌB M"v M?'i ç`M? #B i ;b ç!5 hW h•M .B ?QT K„i +QÌB ?,M; ?„+- +kM; F?¬M; M!
#m'B i®B ðL; ?B K ?bM? ûT +mM; ð- F?¬M; bÊ h-M G•K F?¬M; ;BÆ i v ç-m ?"M; X .
b® i?ÌB çB K i?"i` F K K M?kM M?Q #MM- +-m F?~M ç-m ?"M; HçB H¨ +?QM? M

E€ ?çM i`B m FB M +®M; bS JB M æB M ç½ ç M- oçM G`+? >Q¨M; ç ç°B h?¬M; h?
#½B ;B€ >Q¨M; *U+ K¬M- H¼M; p¨M; ç!M ;B!- HQ ?QÆM; iB M ?ç+ #^M; ç²M; F?!B

*?QÎM; 'M hv G :B€K i?€B ;B€K S?MM; "ªQ K†+ K°i #° K½M; #°Q K"m p" M; b€M; ?ªB i?Ov- *Ym E? M? HÈM M?Ä- [m M pã æ¬ æ®+ t T ?"M; i?2Q i?S iUX æ bQ h çSM; i`QÊ+ Î M;U ;B€- ç¬M; çªQ p,M [m M pã pB M +?d +| KbM? H½Q çQÊ+ çSM; i p" M;- b m HQM; H¢B +| ? B +mM; M[?-m [m¢iX

> B # M H" +€+ æ¢B >€M iQÊM; [m•M p|+ M;QÌB +QÌM; i`€M; i?•M K†+ ?²M; #°Q çS b€M; HQ€M;- ç Q i?QÆM; i`„M; b€M; M?Q imv i- B M'v QÐM M;U + i?|i #KM;- iBM

*mM; çB M +?m¬M; M;•M ` M p¢M +Y - i`QÊ+ b•M HK T?i`ÊTi? K [m M- ?Q +Q +ì FB bQÆM; +?Y i MX h?B M i`B m [m•M H•K p¢M # M;- M;?B i?S+ T?B M i`B i?QÊM; # M;X

*~K v æ¬ æ®+ GQm h?O >[m çSM; ç-m # M /½v pã i?¬M- h-M G•K +?QÎM; L K h`'M iQÊM; #ªM p - «M æS+ h?„M; [mªM hm-M hQÊM; bÎ +kM; i`QM; ç€K M"v- çQÆM; M h?O >[m `i M?B mX

* M? ;Bì ç½ ç M- imv M +®M; bS JB M æB M p"Q i`B mX

J½M; RM; Gw /šM i?2Q #®M i M iMv iMM;- çB i?2Q i?€B ;B€K F?ûT MûT iW M;¼K- # M T?ªB- +?d i?'v +mM; F?mv i ?mv ?Q" M; ?Q" M? ç¢B- F?Q iQÊM; b•K M;?B K- # M; M?Q JB M æB M +| i? bQ b€M?X G¢B +| æ¢B >€M iQÊM; [m•M Q B M;?B çSM HÈM ?MM; i`€M;- ç Q ;B€T b€M; HQ€M;- /QÊB K„i M;QÌB JB M æB M i?'T M?Ä i¬

J v H" J½M; RM; Gw /½i•K #WM; #WM;- ç M H9+ M"v KÈB ?B m çQÊ+ F?¬M; i? M" i`QM; HÁM; •K i?¬K ;BÈB #`X

hMv iMM; +kM; +9B ç-m- M?Ä ;B¼M; /MM; iB M; JB M æB M i?b i?¬K,

@ h?"i F?¬M; ?' H" i?B M i`B m- +mM; F?mv i M?Q hB M +mM;- p bo ç m ;B®M; M æ¬M; >m pQÆM; i`B m +kM; F?¬M; T?ªB H" M;m M;®+- M;QÌB JB M æB M ?B m `ä Î #B M ;BÈB o•M L K- i?W /`T h`mM; Zm®+ F?¬M; ç w +?B K +?9i iB M M;?BX L? K†i ç®B K†i pÈB h`mM; >Q i?B M i`B m- +?d bÊ JB M æB M HÈM ?ÆM ;'T KQÌB H

Zm EBK h?Ov FB m- J½M; RM; Gw +MM; iMv iMM; t t M?bM i?'v M;U ;B€- +kM; M?bM M;Y M?Q i`QÊ+- +9B ç-m ` p +~M i?"M çB +?"K- iU M?B M F?¬M; M?bM i +| K†iX

h-M G•K H¢B M?bM i?'v J½M; RM; Gw ? i bS+ `ä `M;- p` JB M æB M æ¢B pQÆM; F?€+ pÈB H-M i`QÊ+- ,M K†+ b¢+? b) [mv +O- çB #° p¬ +MM; +~M i?"MX *?d iB + HåK- ç¬B K¬B +kM; bQM; pM- K°i # M K„i bQM; iQ +?2 H'T +ª K„i- ;B®M; M?Q M? M;?B M;ì F?¬M; #B i T?ªB +?,M; H" v M?„K K°i K„i KÎ K°i K„i ? v F?¬M;X

E?¬M; +-M M|B- ç•v +?QM? H" F i [mª h-M G•K +MM; hW æbM? S?K ?¢i?O ç€M?

Zm M pB M ? B # M i?'v /€M; p +O +®M; bS JB M æB M M?Q p"v- ç m ;B"i KbM? ;?û i B #°M i€MX

G¢B #° h?QÊM; h?Q oQÆM; Zm®+ Zm M; FBM? M;¢+- ?ÄB ç²M; HB m # M M;QÌB,

@ hQ JBM? iB M #®B- pb b Q /€M; p +®M; bS JB M æB M H¢B ` M¬M; M¶B M?Q p #` i?QÆM;- M;`B +?'T +?QÎM; G #°- +| #B i M°B ibM? +?,M;\

G #° h?QÊM; h?Q S? M h?`M? iU hQ JBM?- +kM; H" MÁM; +®i :B M; G,M; çªM;- F i` FB M ç`M? OM; ?° i`B m +?QM? KÈB h`QÆM; \*Q \*?QM?- ?ÆM M[ H`K [m M i? ;†T T?ªB i?B M i B iWM; M?B m H-M KÎ F?Q `B M; T?€i +?€Q +Sm i M¢M /•MX

S? M h?`M? H" ªM; L?½M M,K :B hoM? ? B KQÆB F?Q h•M aYm- oQÆM; Zm®+ hoM? ? B KQÆB # F?Q :B€T h?bM- +?Q M M /M oQÆM; Zm®+ Zm M; +?QÎM; G M?QM; +kM; T?ªB ;¼B H½Q H" iB M #®BX

@ *ÁM F?¬M; T?ªB H" +?mv M i®i p` h-M iB m ?[m +O +?9M; i H`K `

S? M h?`M? F?) KdK + Q`B,
 @ Í « J M h?`- ?„M HB M i?O pÈB p`iB m +¬M; ;B æ`M? Zm®+ *¬M; T?O- F?¬M; #
 JB M æB M æ¢B pQÆM; iY M?Q p"vX
 oQÆM; Zm®+ Zm M; M;?2 F?¬M; F?ÄB KdK + Q`B K°i iB M; - +?ŠM; [m H" F?¬M;
 hW æbM? S?K iQM? ibM? çQ M +?QM? mv M;?B K- pb b Q H¢B HB M i?O pÈB h-M
 M;¢+ M?bM b M; h-M G•KX
 h-M G•K Î tûQ ç®B /B M- +kM; M?bM oQÆM; Zm®+ Zm M; ;"i ç-m K°i +€B- i v ;B'
 ¬K [mv M #€B i¢ S? M h?`M?X
 S? M h?`M? +ÁM +| p" B H`B F?¬M; +| M|B ` - i?"i` i?b b m F?B >"M hB M iW « J
 i?B M i`bM? p,M i`"M; ;B M; ç¢B ?ªB- w iS H" *~K u o h-M G•K p¬ T?€T p¬ i?B M-
 T?€ ?Q # M; ;B Q- [mª i?"i H" ?"M? pB ?¼ [m®+ QÆM; /•M- tBM #ªM #° h?QÊM; h
 E i [mª S? M h?`M? i?'v T?¬M i`bM? p,M M"v HB M H'v H"K FBM? ?½B- B B +kM
 +?QM? KÈB- imv F?¬M; T?ªB H":B M; G,M; çªM; M?QM; H¢B H" K°i KBM? ?[m [m
 K'v H-M iQÆM; i`Ê i`B m +?QM? KÈB- pb b Q H¢B ;•v +?mv M pÈB >"M hB M M?O
 i?,K ibM? ?m®M; H9+ 'v Î « J M h?`- ?ÄB +€+ +®M; bS h`B m hB M- h•v h¢M;X
 hU M?B M +€+ +®M; bS h`B m hB M- h•v h¢M; /†K K„K i? K Km®B F H¢B K°i T?2
 RM; Gw +| ?"M? pB H`B M|B ç ? M #d´B F?¬M; +?`m M´B- ?Q"MiQ"MH"K M?K+ [

98RX *?QÆM; 98R, æB K G" M?

a m F?B S? M h?`M? M;?2 ?²B #€Q H"TiS+ T? i` M i`bM? p,M K'v +?[ðM?ªK M?
 >"M hB M- +€+? +?S+ æ æ®+ >°B æ²M; [m€M +O v M; v i¢B +?¶- #„i v ç|M; +Y b
 HÁM; ?®B ?"M +QB +?WM; ç M H9+ #ªM #° çQÌM; FBM? b€i Ui?` b€i i? M? i` V F?
 " +'T i` M i`U+ iB Ti`9i ;B" M- >"M \*?O aU #` /¼ bÊ ç M ?²M T?B T?€+? i€MX æ
 KbM? ç®B M; ?`+? pÈB h-M i`QÎM; [m M [mª i?"i H" ç€ K°i +QÈ+ p"Q p€+? b„i- ;½v
 h-M G•K +?QÎM; L K h`'M S?O hv- F?„T FBM? i?"M? +| ;b K" F?¬M; M;?2 M; |M; çQ
 M"v çQÆM; M?B M T?ªB +ªK i¢ S? M h?`M?X
 " M ?"M; [m M pä +kM; +| K'v p` >-m- "€ ?ÄB GQm h?O >[m- çQÆM; M?B M GQm
 ;B K +?Q h-M G•K- +| p pmB KWM; i`QÈ+ i B ?¼ +O F F?€+,
 @ >W ?W- i`W h-M iQÈM; [m•M L K h`'M S?O hv #ªM p - +ÁM +| F M"Q /€K ?Q" M?
 ç w iÈB +?QM? b€+? ðT?O /K M; Q`B t ð +O i`B m çbM? M?Q p"v\ L m M; Q`B JB
 b Q- M m M|B ` i¢B M; U iB M- #ªM [m M t2K ?„M ,M M|B i? M"QX
 @ æ€M? +®M; bS Q- +?" +?"+- H€ ; M F?¬M; M?Ä- F?¬M; bÊ ;•v ` +?B M ?¼ #B
 J'v p` >-m- "€ i?m" M KB M; T?K ?¼ GQm h?O >[m- /M b Q #¼M ?¼ +kM; F?¬M; [r
 E?¬M; M; ì`^M; æ`M? Zm®+ *¬M; hW o,M "Q+? çSM; ç-m pä i?¬M [m v ç-m H¢B-
 F€ [m€B- ;B¼M; i?ªM M?B M,
 @ *€+ p` [m M H½Q i' i¬M; F?ÎB M;?B Ti? M"Q `²B b Q- +?9M; i H" pk ?m•M +¬M
 >W ?W- F?¬M; tªv ` +?B M HQ¢M #B M i?Mv i?b i?¬B- M m M?Q JB M æB M /€K
 ç`M? i?dM? M? tm'i +?BM? - +kM; F?¬M; +-M +€+ p` T?Q i•KX
 J'v p` >-m "€ ç m H'v H"K FBM? ?½B- H½Q Zm®+ \*¬M; M"v `ä`"M; H" M?^K p"Q G
 b Q ? B p` M"v F?¬M; ?ÊT M? m\

GQm h?O >[m € F?~m M;? M HÌB- i`QM; HÁM; •K i?–K ?@B ?"M- `ä `m; h–M G•K H J½M; RM; Gw- çQÆM; M?B M hW o,M "Q+? T?ªB # M? pU+ #¼M ?¼X

*?m RM; h`BM? KÈB i"TiQÈ+ h?"M? Zm®+ \*¬M; imv +ÁM i` im´B- iQÈ+ p` `i + Q ç–m M;?2 p"v M¡B ;B9Th–M G•K,

@ h–M iQÈM; [m•M H" K°i i`mM; i?–M- iQÎM; H" JB M æB M pQÆM; iY p¬ H - KÈB

GQm h?O >[m i`ÊM i`WM; K„i- hW o,M "Q+? H" H½Q i?–M # i`B m H"K +?Q i iS+ ?ÆM H" M?`M- M;QÆB +?d H" Zm®+ *¬M; ?Ì+kM; /€K +?2M HÌB- +?d H" ç€M? `„K

*?m RM; h`BM? bÊ ?½B- +Q `Ki +´ H¢B- M;"K KB M;X

æÌB JBM? ç M M,K o¢M G`+?– M;?B i?S+ i`QM; i`B m ç½ #m¬M; HÄM; `i M?B m- M¡B +?mv M- +?d +?®+ H€i b m i´i +ª ç½ #B i #° /€M; M"v +O JB M æB M pQÆM; K¼B M;QÌB +kM; Km®M t2K i?Y F ;•v ` +?mv M M"v +¡ T?ªM SM; i? M"QX

LK +QÌB h–M i`QÎM; [m M p¬ +MM; +?•M i?"M? i?m–M T?€+- ? B K„i KÎ iQ- KB M; +Y - /€M; p p¬ +MM; M;Q M M;Q½M, F?¬M; HB M [m MiÈB i - i p¬ i°B

h`ìB ÆB- / K†i i M M"v i?"i /"v5 hW h`QÆM; *Q *?QM? ç M hW o,M "Q+?- iW GQm h Zm M;- p,M pã #€ [m M ç m #` h–M G•K H"K +?Q /Î F?¡+ /Î +QÌBX

o¢M G`+? >Q" M; ç \*?m .U+ Zm•M +kM; M?bM i?'v p i i?QÆM; i` M K†i J½M; RM; G "ªQ,

@ S?MM; æ¢B "¢M- pb b Q JB M æB M pQÆM; iY FB bQM; K†i bQM; KkB M?Q p"v , K¢M? M; M; M;QÊ+- iÈB FBM? bQ +O +?9M; i pšM +ÁM + "v K¢M? ç€M? M? m ?

S?MM; "ªQ +?'T +?QÎM; æ¬M; sQÎM;- H" ç–m H½M? ç†+ pK b® K°i i`B m æ¢B JBM H¢B F?¬M; #B i ;B'm ;B K i? v h–M G•K,

@ "˜K >Q" M; ;B - H½Q M¬ M;?2 +?9M; iB m M?•M M¡B- H" +?QÎM; L K h`'M S?O hv æ`M? Zm®+ *¬M; T?O iB m +¬M; ;B hW æbM? S?K HB M i?O ç€M?- M;mv M M?•M K¢Q T?¢K #bM? i? hW i?` +O h–M G•KX

hW M?Ä o¢M G`+? +kM; ç½ ;†T [m hW h•M .B i?2Q T?K Kšm p"Q FBM? i`B m ?¢- M H M- i?•M i? ?ÆB M;Y p T?Q b m K°i +?9i- pmM; i v M¡B,

@ hW i?` \ o` ç¢B i, M;®+ Î L;Kv Zm®+ *¬M; T?O L K EBM? ç¡ b Q- ? ? h–M €B F? H" i`šK +kM; Km®M ç€M? v K°i i`"MX

E?¬M; ç T?ÁM; i? M? •K ?ÆB HÈM- #` h`QÆM; *Q *?QM? çSM; ç–m [m–M i?–M M; H¢B M?bM ?¼+ i`Á K°i +€B- i`–K ;B¼M; M?„+ M?Î,

@ æ•v H" ?°B i`B m iB T FB M M;Q¢B T?B M +®M; bS- tBM # ?¢ +˜M i`¼M; HÌB M h`QM; HÁM; o¢M G`+? `i bÊ p` M;?B K bQ M"v- H"TiS+ M;²Bi?ŠM; M;QÌB- b„+ K† iQÈM; "² h€iX

h`QÆM; \*Q \*?QM? +QÌB +QÌB ?"B HÁM;- [m v ç–m çB- +kM; F?¬M; T?€i ;B€+ K°i i i`ÁX h?"K +?Q S?MM; "ªQ S?MM; æ®+ *¬M; Î # M +¢M? M;U i¼ +kM; F?¬M; ç w- M?bM i?'v +kM; F?¬M; ç i`QM; HÁM;X

> B p` ?[m i•K M?•M h`QÆM; h?"M? +MM; h`QÆM; EbM? >ÆB t K°i +?9i- H¢B ? i ?¡ +?Êi H¡2 `²B #B M K'i M"v +O # ?¢X

J½M; RM; Gw ç½ çBiÈB M;U iB M- +´ M?¢+ i`¶B H MX JB M æB M pQÆM; iY p"Q F iQÈM; +€i iQÌM; Km®M +?Q hm–M hQÈM; bÎ ?m'M Hmv M [m2M i?m°+ KÈB +¡ i? iB KÈB çQÈ+ i`B m FB MX aÊK +¡ [m M pB M G #° /¢v v H iB i i`B m FB M- H"TiS- i€K H¢vX

o¢M G`+? +kM; F?¬M; KÎ KB M; M¡B +?mv M- K" H" i?W +? [m M imv M +? i? v v

@ >Q" M; ç ? ÄB H9+ bS ;B^a iÈB- [m®+ pQÆM; M;QÆB +! #bM? M ? v F?¬M; \ J½M; RM; Gw [m€ ç€T,

@ L?ì ?²M; T?9+ # ?ç- M;QçB T?B M +^a MQÈ+ M F? M;X

*?ì JB M æB M pQÆM; iY T?K+ Hçv H-M M[- i?W +? [m M HçB imv M +? ,

@ >Q" M; ç HçB ?ÄB- bS ;B^a M;QÆB î t iÈB +! K i M?¼+ ? v F?¬M; \ J½M; RM; Gw [m€ ç€T,

@ " ?ç `O HÁM; i?QÆM;- M;QçB i?-M [mv T?K+ +?Q M M çQÌM; t iÈB i`B m FB M

h`bM? iU K°i ?ÄB K°i ç€T M`v ?Q" M iQ" M ;B®M; M?Q FB m +€+? çÌB b m ð*€+ ç²M KçM? ;BÄB5 *€+ ç²M; +?Q #` M„M; ,M ç2M h?O i`QÌM; ç2M ?ÆM5ö

*^a i`B m p,M pä i?'v KÆ K" M; #m²M M;O- /mv +?d +! h-M G•K b! +^K +QìB pmB p, +?9M; i i?"i ç9M; H" +´ FBK M?Q K°i- M; v +<sup>a</sup> M;?B H F?€+? b€Q M`v +kM; çQÊ+ a m F?B M;?B i?S+ ?ÄB ç€T F i i?9+- ç M H9+ /•M; ?B M #ç+? iQÊM; +€i iQÌM;X

L?Q ;B iBM T?KM; i?B M M?•M +^aK SM;- >Q" M; ç +ÁM ;¼B i?B M iY- T?"K i?€M? + Q ;B€M; tm®M; çB K H" M? iÄ p +^aK SM;X

h`ìB ?B M K•v H" M? M;k b„+- H9 K¼+ ? B #¬M;- ç'i T?mM bm®B M;¼i- F€ +¬K /` i ibM? ?m®M; F?€+ i?QÌM; M?Q p"v ç m H" çB K H" M?X h`mv M i?mv i \*?m o,M oQ T?QÊM; ;€v E€ aÆMX \*?m ok oQÆM; i`WM; i` F €+ +Sm /•M H" M?- +€i`„M; M?^av +?SM; i®i M?'i +?Q çB K H" M?X

>¬K M v oçM G`+? ç H M M;-B i€K M,K- h`QÆM; *Q *?QM? M?B T+?QM? +kM; +! ç~v KçM? i`B m +?QM? KÈB- çQ çç+ HçB `m°M; ç'i- +?dM? ç®M HçB i`- /¼M / T+ ç M; +-M K°i çB K H" M? +U+ HÈM ç i? ?B M i?€M? [m•M ?B M i?-M içB p`- M;Q

"^aM i?•M oçM G`+? +kM; `i Km®M t2K i?Y #ç+? iQÊM;- M;QìB im´B i` ç m +! HÁM iQÊM; +€i iQÌM; b„T çQÊ+ /•M; H M +kM; +! p M?'T M?'K F?¬M; v MX

S?MM; "^aQ i? v Kti >Q" M; ç imv M i`B m,

@ G M? +?Q hm-M hQÊM; bî /•M; #ç+? iQÊM; +€i iQÌM; H M5

«M æS+ h?„M; #QÈ+ ` [m€ tm®M;- +?"K +?çT ` `` +?„T i v- 'T 'T 9M; ?²B H•m K

@ oB i?-M- pB i?-M p¬ M,M;- /½ iQM? #ç+? iQÊM; +?Q i?m-M- Qi M;`v i`QÈ+ +ÁM L m M?Q iMv iB M /„i iÈB M;U iB M- pçM M?'i M! M´B çB M 2`^M; b) H`K FBM? ç°M H-M +kM; F?¬M; i? +?m°+ i°BX

J½M; RM; Gw M;?2 p"v ç-m iB M H" F?¬M; iBM- M;?B ?Q†+ M?bM b M; # M M`v- p # M +çM? «M æS+ h?„M;- v H" M;QìB JB M æB M +kM; F?¬M; ?B m M;?B i?S+ i`Q HÈM iB M; F m H M,

@ L;QÆB L;QÆB æ9M; `²B # ?ç- +?QM? H" i M [m M ?¼ h-M M`v ç€M? T?B M i M¶B M?Q p"vX hB m # M; /•M; ?B M #ç+? iQÊM; p¬ +MM; M;Q M M;Q½M- +?QM? b Q #B i;B i M;QìB\ L?'i ç`M? H" ?„M +® w #`i HQÆM;- ;Bî i`Á # M i`QM;- Km®M

J½M; RM; Gw F?¬M; pç+? i`-M +ÁM çÐ- v pW M!B iQç+ ` i`,K [m M i?'v v #` ç€M M`v H„+ ç-m +QìB +Êi- i?-K M?O h-M G•K ?ç i?O +kM; [m€ €+X

æ½ i` M? +?'T i`QÈ+ M;U iB M- oçM G`+? +kM; F?¬M; i? ;B^a #° K„i K! i B çB + çQ

@ h-M €B F? M?- T?^aB +?,M; H" +! +?mv M M`v\

h-M G•K #QÈ+ ` F?ÄB ?" M;- çB i?ŠM; iÈB p` i`Q `i; -M oçM G`+? KÈB i?B H #~K

@ Jm¬M i•m # ?¢- [m^ai?"i H" pB i?¬M ç€M? v- tBM # ?¢ ;B€M; i°BX "'i [m€ #¢+? ç¢T M; QìB +? i- K†+ /M K'v M; "v ;¬M ç•v ç½ i`Î M M M; Q M M; Q½M- M?QM; +?9M; M' B çB M- FBM? ç°M; i?€M? ;B€X " ?¢ HQM; i? M; "M p" M; - p¢M M?'i +| ;b bÆ br J½M; RM; Gw +kM; F?¬M; #B i H iB i- Î # M +¢M? H~K #~K M|B,

@ h Mm¬B #¢+? iQÊM; FB ?ÆM MY M,K- K°i K¢+? iW o•M L K çB iÈB FBM? bQ M +| +?mv M; B i +? i M; QìB\ sBM # ?¢ i` h¬M G•K i°B F?B [m•M- pB i?¬M H'v i€M? p'M ç - pB i?¬M b) iU çB /„i pQB

h¬M G•K F?¬M; ç w iÈB J½M; RM; Gw- +?ŠM; [m H" i?Ov +?mM; ;B^a #° ? i bS+ H o¢M G`+? ç F?¬M; M M +?Q #¢+? iQÊM; ` X

o¢M G`+? M; ?2 p"v HB M + m K"v- i?•M i? ?ÆB M; ?B M; p T?Q i`QÈ+- i?'T; B¼

@ h¬M €B F? M? +kM; /€K +Q ç¬m M; ?B K i?QÆM; - K' #KM; KQB iBK- +?ŠM; H) i` K°i +QM +QM pQB +kM; bÊ ?½B b Q\ >€ ç•m +| Hw M?Q p"v- i`ŠK F?¬M; T?ªB H" i /„i pQB ` ç•v5

«M æS+ h?„M; F?¬M; ç°M; - ;BQÆM; K„i M?bM b„+ K†i h`QÆM; \*Q \*?QM?X h`QÆM; *Q *?QM? ç M; Km®M H" T +¬M; iQ- +kM; ?v p¼M; i`ìB ;B€M; çB K H" M? +O KbM? i` M ?ÊT i?B M w /QÈB i?¬M; /•M i bM?X hQM? H¢B +QM pQB ç½ çQÈ- i?€M; - J½M; RM; Gw H¢B M|B +?„+ +?„M M?Q p"v- +| H) +kM; b) F?¬M; tªv ` b B æ¢B >€M iQÊM; [m•M ç T?ÁM; M; ?B K M; †i- b m ç| +?Q «M æS+ h?„M; /„i pQB `

«M æS+ h?„M; F?¬M; +| #B M T?€T- F?¬M; i? H`K ;b F?€+ ?ÆM H" HmB tm®M; - C m®M; +¢M +?mM; i` ç½ /„i #¢+? iQÊM; *ªK h`K iW iW çB iÈBX

G9+ M"v *ªK h`K i?•M F?Q€+ ;'K p| + i? m i?M - i`€M i` M; bS+ K°i KªM; HÈM ?Q" #bM? HQm Hv i?'i #ªQ- ?ÊT pÈB MQÈ+ / i`„M; YM; ?²M; +O M| - [mª i?"i H" ?Q H *ª i`B m p, M pä i?'v ç m p mB KWM; - B +kM; M|B [mª i?"i H" çB K H" M?- #ªM; F?¬ K"m i`„M; \

o¢M G`+? p mB p ` K†i- +"M; M?'T M?'K F?¬M; v M,

@ N - +QM pQB M"v ;B®M; M?Q #¢+? iQÊM; K" S?' >B M "² h€i M; ²B i`QM; FBM? ? ? - i i?'v M| `i M; Q M M; Q½M- pW `²B h¬M €B F? M? M|B +kM; ?ÆB [m€ ç€M; S?MM; "ªQ M; ?2 p"v p mB H M- Î # M +¢M? [m¢i ;B| i?'B HY ,

@ sBM # ?¢ i` h¬M G•K i°B F?B [m•MX

G9+ M"v o¢M G`+? `i + Q ?SM; - M"Q +| ç w iÈB i°B F?B [m•M ;b ç|X •M? K„i v F +?ªK +?ªK #¢+? iQÊM; - M? Q M? Q Km®M i?Y- iU ?² Km®M +ÐB H M K°i T?2MX

h¬M G•K MY +QìB MY F?¬M; M?bM +?ÁM; +?¼+ S?MM; "ªQ K°i +€B, M?È ,M F?¬ H½Q H¢B M; S M; €v `²B b Q\

S?MM; "ªQ +kM; i`WM; K„i pÈB ?„M, B #ªQ M; QÆB M|B ?QÆm M|B pQÊM\ æ€M? + FB M ç¢B H /•M; #¢+? iQÊM; +€i iQìM; +kM; Km®M T?€ ?ÁM; - M; QÆB Km®M H" ? v b Q\ \*?mv M M"v- M; v +ª h`QÆM; hQÊM; ;B +kM; b) F?¬M; çSM; p T?Q M; Q

G9+ M"v h`QÆM; \*Q \*?QM? ç M; p m®i `•m +QìB F? M? F?€+? M?bM #¢+? iQÊM; M`M? ?|i + Q ;B¼M; M|B,

@ h`mv M i?mv i h?€B L?¢+ iB M bBM? ;B€M; i? - >€M :B M; +| `M i`„M; tm'i ?B M # ?¢- H¢B +| #¢+? iQÊM; iB M +®M; - [mª i?"i æ¢B JBM? i [m•M i?¬M iQÆM; ç„+ G9+ h`QÆM; *Q *?QM? ` çìB [mª i?"i >€M :B M; +| `M i`„M; M' B H M- +?Q M M H M; ?2 M|B M?Q i? - h?O S?K ç bQ H¢B +"M; i? K + Q ?SM; X

J½M; RM; Gw +® w Km®M +?SM; i?"i H`K +?Q h-M G•K K„+ i°B F?B [m•M- iU Kb
+QÆM; i`QM; i v «M æS+ h?„M; - +?d ?mv M! T?O T?K+- [m€ H¢v- K9 pÁB- pšv i E
*aK h`K +?ŠM; [m H` pQB +QM- #` M; QÌB JB M æB M +QÈT ¸B K°i M, K [m +?`m F?
RM; Gw- +kM; im•M i?2Q M?Q v +?d ?mv- M?`i M?`i H`K +€+ HQ¢B ¸°M; i€+- /€M;
J½M; RM; Gw ? i bS+ ¸„+ w +kM; F?¬M; +?9 w i?`v- i M [mªM iQÊM; p!+ M; QÌB i?
i`QM; #®M i M [mªM iQÊM; ; -M ¸! ¸ M; M?bM v pÈB €M? K„i +?S ¸-v +Wm ?"MX
h?`v #¢+? iQÊM; iÄ ` M; Q M M; Q½M M?Q p"v- p, M pä [m-M i?-M i?ªv ¸ m v M i•K
G•K H„+ H„+ ¸-m, [m"v T?€ +?mv M F?€+ +kM; F?¬M; M!B- M; Q¢B T?B M /•M; #¢
¸bM? M; QÆB +kM; Km®M T?€ ?Q- H`K M?Q p"v +kM; i?"i H` [m€ ¸€M; X L m M?Q
M; QÆB i°B F?B [m•M i`QÊ+ ¸B M +kM; F?¬M; i?"M? p'M ¸ X
GQm h?O >[m +QÌB ?,M; ?„+- iQM? iQ€M ¸ÊB H€i M[i bK +€+? +?KT Kk +?Q h-M G
Qm €B ?¼ h-M- H-M M"v +kM; b) H°i / ?„MX
S?MM; "ªQ ¸„+ w ? i bS+- M?bM M?bM h-M G•KX
@ GmB- HmB ¸B5
o¢M G`+? pmM; i v H M- +€+ æ¢B >€M iQÈM; [m•M p®M ¸ M; M; ?B K M; ti ¸ T?ÁM
H M- J½M; RM; Gw /„i *ªK h`K [m€ H¢v- [m•M i?-M i` M /QÈB ? i bS+ iQÌM; ?Á X
o¢M G`+? i?`v + Q ?SM; - +kM; #'i F h`QÆM; *Q *?QM? ¸ M; +! Kti î +?¶ M"v- iW i
p M?Q Km®M ¸B iÈB bl #¢+? iQÊM; K°i +€BX
>Q`M; ¸ F?ÎB ;B€- S?MM; "ªQ H"TiS+ +-K i`M? iB M H M ¸`M? [m'i `QB i?2Q M;
M #^M; iÆ b®M; - b m F?B M?m°K p`M; H¢B ¸QÊ+ i?Q b€T- [m'itm®M; Kti ¸'i F
M?Q T?€Q M`X
"i [m€ i`QÊ+ F?B [m'i `QB- S?MM; "ªQ i?2Q H i v T?ªB +-K `QB- i v i`€B M„K i?
H` i?Y `QB i`QÊ+ F?B [m'i `QBX
" iB M; #,M; #,M; #,M; p M; H M- pW M?Ä M? H¢B i`-K ¸K+- t2M HšM i`QM; +´ M

98kX *?QÆM; 98k, "B M >! L;U hB M

æ9M; p`Q H9+ M"v K„i #¢+? iQÊM; \*ªK h`K +?Êi i`î M M ¸Ä M; -m- i?bM? HbM? T?€
RM; Gw- imM; +?•M t¬M; p T?Q M; U ;B€ # M /QÈB H¼M; p`M; X
J½M; RM; Gw #` /¼ bÊ ¸ M ?²M T?B T?€+? i€M- +® ;„M; M„K +?ti /•v +QÆM; F?¬M
+?®M; H¢B ¸QÊ+ bS+ HU+ +QM pQBX .•v +QÆM; i?¬ iQ bB i p`Q #`M i v F?B M €
M?`i i?ÌB ¸ m i" M tQÆM; +®iX
"B M ?! tªv ` [m€ #'i M; !- p, M pä #€ [m M ¸ m i`ÊM K„i ?€ K²K- +?Q /M H` +! pä i
F?¬M; TªM SM; F`TX
*€+ æ¢B >€M iQÈM; [m•M ¸½ bÈK `9i HmB ` t - H9+ M"v ;B[M; U ;B€ p` #¢+? iQ
K°i #!M; M; QÌBX *QM p"i F?´M; H² +?¢v i?ŠM; iÈB M; U ;B€ /QÈB >Q`M; *U+ K¬M-
h`QÆM; *Q *?QM? ¸ m ¸ M; î ¸9M; ?QÈM; M! t¬M; iÈBX
@ "ªQ p # ?¢5

h-M G•K ¸°i M?B M +?Êi H!2 i?•M ?bM? M; ,M î i`QÊ+ M; U ;B€- +?d i?`v ? B +?•M ?
+kM; F?¬M; ` +?[ "€i- M; ?B M ` ,M; M; ?B M HÊB H`K ` p i?`v +? i F?¬M; blM- ? B
M?bM M?Q i?U+ +?`iX h?•M ?bM? p[M; M?Q h?€B aÆM- K°i i v M„K [mv M M; ,M +

+QM pQB M' B çB M- [m^a i?" i H" i?-M mv HŠK HŠK- pW M?bM ;B®M; M?Q M?Q EBK
HçB ;B®M; M?Q ?° T?€T oB æ" ?ç T?"KX

ob p"v +^aM? iQÊM; M"v ;B®M; M?Q K°i +^aM? i`QM; çB M^aM?- poM? pB M BM b•m i
+MM; p,M pã [m-M i?-MX

h`QÆM; \*Q \*?QM? /šM ç-m T?<sup>a</sup>M SM; F`T- h?O S?K ç bQ +?d ?mv H"TiS+,

@ æçB >€M iQÊM; [m•M Î +?¶ M"Q- K m M; ,M i`Î pQB- # ?ç K m i`€M? ` 5

oçM G`+? ç b®M; H•m Î i?•K +mM; - #bM? i?ÎB HçB Qi F?B p"M ç°M; - H" K°i F K"
ibM? +^aM? M?Q p"vX J„i i?'v +QM pQB t¬M; i?ŠM; HçB- #QÊ+ +?•M ;B"K KçM? F?
v pšM M; ²B v M i` M M; U i¼ F?¬M; M?9+ M?Q+? +?9i M"QX

h`QÆM; *Q *?QM? pW ;¼B- S?MM; "^aQ çSM; Î# M +çM? M; U i¼ H"TiS+ idM? i€
i?ÎB b®M; bmM; bQÊM; ç½ [m2M- M?QM; iÊB i?ÎB F?„+ K'm +?®i +kM; F?¬M; ? i
.U+ Zm•M ` F?ÄB M; U i¼ - i`€M? b M; # M +çM?X

oçM G`+? >Q" M; ç ç°B h?¬M; h?B M [m€M K†+ :B€M; a #`Q- p®M H" F?¬M; +| p'
"^aQ K†+ K°i i?•M K½M; #`Q K"m p" M; b€M; KÊB pW FûQ >Q" M; ç `ÎB F?ÄB M; U i
iQÊM; *^aK h`K H"TiS+ i? v ç`B T?QÆM; ?QÊM; - M?bM +?, K +?9 p"Q ? B M; QÎB #½

S?MM; "^aQ i?-K F m F?' K°i iB M; - i?-K M?O i`QM; HÁM; +?ŠM; H) H" ; -M ç•v /U [
pQB- +?Q M M #ç+? iQÊM; M"v Km®M #€Q i?M +?Q ç²M; HQçB +O M| \ h? M?QM
T?^aB H" +?d KbM? S?MM; æ®+ *¬M; i X

@ "^aQ p # ?ç5

h`QÆM; h?"M? +MM; h`QÆM; EbM? F?¬M; ? M K" +MM; M? m M; ,M Î i`QÊ+ M; QÎB
M? m ` i` M? p` i`Q M; v T?Q i`QÊ+ # ?ç- /mv +?d +| i`QÊ+ M; QÎB S?MM; "^aQ
M"QX

> B i M +? i #-K M"v +Æ K†i S?MM; "^aQ ;B"i ;B"iX

h`QÆM; h?"M? +MM; h`QÆM; EbM? +kM; F?¬M; / /`M; ;b- K„i i?'v +QM pQB +?çv
M; "M ?"M; pçM +•M +?çv M? M? M?Q p"v F?¬M; i? M"Q M; ,M M' B- ? B M; QÎB #¼M
M?kM- i?•M i? `mM H M H~v #~vX

"ç+? iQÊM; *^aK h`K p®M H" ¬M M?m F?^a €B- b m F?B M' B çB M iU M?Q K°i +QM
? B +?B + M; " F?¬M; /`B H„K i`„M; iQ€i HçM? HMM; - €M? K„i çÄ M?Q K€m i`"M ç-

æçB >€M iQÊM; [m•M +ÁM +?Q F`TiW ? B # M t9K HçB- p,M pã [m-M i?-M FBM?
i`QM; bÊK i®B- H9+ M"v B KÊB H" #"+ i`mM; HQm- B +| i? M; ,M +ÆM b|M; /[\

.mv +?d +| h-M G•K h-M i`QÎM; [m M F?¬M; HMB K" iB M iÊB- #QÊ+ H M K°i #QÊ
+?çv iÊB M?Q çB M- +•M i`QÊ+ +Q +?•M b m /m¶B- i?•M ?bM? M?Q K°i ;®+ iMM;
i`€B +Q HçB M?Q ¬K i`„M; b€M; p"Q HÁM; - i v T?^aB M; Y ` M?Q ç M; M•M; #^aQ i?
M?Q h-M h?9+ "^aQ t¬M; i`"M ;B[pçM [m•M- F?Q i? ?MM; ?²M ;B®M; M?Q h?QÎM
æ~m i` M +¬m h`QÎM; "^aMX

æÊB #ç+? iQÊM; ç M ; -M- h-M G•K ç°i M?B M i?' F?Q [m€i iQ- ;B®M; M?Q iB M;

L?„+ iÊB +kM; F€- #ç+? iQÊM; +?çv M?Q çB M ?mM; K½M? #U+ M"Q- M?QM; b m
+?•M i`Î M M`®B HQçM- iU ?² #` mv i? +O ?„M +?'M M?B TX

L; QÎB T?"K +| mv HU+ M?Q p"v iW # Q ;B| \ hW oçM G`+? ç ç M +<sup>a</sup>i`B m p,M pã- æ
i'i +^aç m M; •v M; QÎB bYM; b®i- p"Q ;B| T?9i M"v [m^a i?" i h-M G•K ;B®M; M?Q i?B

h®+ ç° #ç+? iQÊM; ç½ +?"K HçB- #'i [m€i i?•M i? ?"M; M; "M ?"M; pçM +•M H Q i€
b Q +| i? +?`m çUM; çQÊ+ \

o¢M G`+? ç M?„K ? B K„i H¢B- F?¬M; /€K M?bM +ªM? iQÊM; F iB T- i`QM; HÁM;
GQm h?O >[m +| p ?ª ? - h`QÆM; *Q *?QM? iBK +?Êi +,M; i?ŠM;- hW o,M "Q+? ç
HªQ çªQ M;?B M; M;½- ç€K ç¢B i?¬M oQÆM; Zm®+ Zm M;- S? M h?`M?- h`QÆM;

@ L;?B i b9+- t2K ç•v5

h?'v #¢+? iQÊM; b„T +?¢v iÈB ;¬M- h¬M G•K H¢B ?ûi HÈM K°i iB M;- #QÊ+ H M
ç€M? i?ŠM; i`mM; +mM;- K°i M;QÌB K°i pQB ç®B /B M M? m ?bM? i? +? M? H +?
i?¬M mv HŠK HŠKX

æ M; H9+ i'i +ª K¼B M;QÌB ç m +?Q H` ?„M b„T i`Î i?¬M? pQM; ?²M /QÈB +?•M pC
`^M; #¢+? iQÊM; /¬M /¬M +?“K +?•M H¢BX æ M H9+ +?¢v iÈB i`QÊ+ M;QÌB h¬M G•
i?QÌM;- K°i [mv M +O h¬M G•K ç€M? i?ŠM; p`Q pÁB M|X

"¢+? iQÊM; +?¢v p°B HU+ F?¬M; /QÈB p¢M +•M- H¢B ç~v h¬M G•K HmB p T?Q b
M;½ M;²BX

L?bM H¢B #¢+? iQÊM; F?¬M; +ÁM /€M; p ?mM; ?,M; çB M +m²M; M?Q pW `²B- ?
¬M M?m ?B M ?Á `®M; H M- +?B + pÁB /`B +QM; H M- H¶ i B iQ iQÊM; pšv pšv- /€
ç M; Km®M M`M? #Ê H'v HÁM; h¬M G•KX

S?M

h¬M G•K i?Î ` K°i ?ÆB i?“i /`B- M m *ªK h`K +?¢v i? K K'v #QÊ+- H½Q iY b) F?¬M

hQ`M i`QÌM; ?¶M HQ¢M K°i KªM?- i'i +ª K¼B M;QÌB F?¬M; +?9 w iÈB H9+ #¢+? i
i`QÊ+- #®M i M [mªM iQÊM; b m HQM; +?¢v i?2Q M|- i M [mªM iQÊM; p|+ M;QÌB M
+?¢v i?2Q p¶ p¶ M|- Hm¬M KB M; F m H M,

@ *ªK h`K- M;Q M- \*ªK h`K- M;Q M

>Q†+ +| i? M|B +?Q /M +| M;QÌB +?9 w iÈB +kM; b) F?¬M; +ªK i?'v F€ [m€B- [mª
+QM pQB M´B çB M M;U iB M /o M?B M #¼M ?¼ TªB +® ;„M; i?m¬M T?K+- #'i [m
;bX L m M?Q F?¬M; M?Î +| h¬M i`QÎM; [m M ç¢B T?€i i?¬M mv- bÊ `^M; F i [mª H`

E?¬M; M;?B M;Î +?9i M`Q- i`QM; K„i i'i +ª K¼B M;QÌB H` h¬M G•K H•K M;mv F?¬M
H MX h`QM; H9+ M;mv +'T pQB M´B çB M mv ?B T# ?¢- /Si F?Q€i F?¬M; ç w M
i?ŠM; p T?Q +QM pQB ;B®M; M?Q i?B M i?¬M ;B€M; i? ?`M; T?K+ pQB çB MX

*€+ æ¢B >€M iQÊM; [m•M ç½ p•v *ªK h`K H¢B- €M? K„i K¶B M;QÌB M?bM h¬M G•K
+?“+ +?“+ K°i [mv M +O h¬M i`QÎM; [m M bÊ `^M; +| HU+ p¢M +•M- i?ÌB +´ +| >¢M
oQÆM; çÐ t` ç´B +°i- oă hÁM; i v F?¬M; ;B i ?´X L?QM; +| i? i v F?¬M; ç€M? pQ
+| K°i KbM? h¬M i`QÎM; [m M K` i?¬BX

98jX *?QÆM; 98j, : M J¼+ æ¬v JbM?

a„+ K†i o¢M G`+? ç i`„M; # +?- M?QM; pšM +® ;„M; i?Q€i F?ÄB i v S?MM; "ªQ- çS
F?¬B T?K+ mv M;?B K +O #"+ ç pQÆM;X

o,M pä [m¬M i?¬M ç m +?¢v iÈB- H'v h`QÆM; *Q *?QM? +¬K ç¬m M?'i i KB M; tQ

@ "¼M i?¬M °° ;B€ +?“K i` - i°B ç€M; +? i p¢M H¬M5

@ *€+ F? M? #bM? i?•M

o¢M G`+? +® ;„M; ç +?Q i? M? •K H° ` #bM? ioM?- #'i [m€ pšM H` F?¬M; M;WM;

@ *?mv M M`v p¬+ M pÈB +€+ p` F? M? ;B X

@ hϕB b Q p"v\

h`QÆM; *Q *?QM? [m v ç-m HϕB- K"v ?ÆB /UM; H M- K„i H|2 [m €M? b€M; M?Q ç
«M æS+ h?„M; #` /¼ bÊ ç M ?²M T?B T?€+? i€M- [m€ i` M K†i ç'i ç-m /"T ç-m F n

@ oB i?—M i°B ç€M; +? i pϕM H—M- pB i?—M F?—M; /ϕv #ϕ+? iQÊM; M; Q M M; Q½M
>bM? #° h?QÊM; h?Q L; ?B K h? M? H„+ KbM? #QÊ+ ` - b„+ K†i i`—K ioM? M?Q b„

@ E?ªB i'm h?€M? i?QÊM; - hm—M hQÊM; bÎ T?K i`€+? /ϕv pQB- L K h`'M S?O hv
iQÊM; - M? K—M *~K u o i`M; H½K iQ" M p - pb p"v # M; QÌB «M æS+ h?„M; +?d ?
S?O hv h—M G•K- +?QÎM; *~K u o GQm h?O >[m ç m +| i°B- tBM # ?ϕ ç²M; i` i°B>

h`ìB ÆB- H½Q ;B" M"v €+ i?"i5

«M æS+ h?„M; ç½ bÊK M^K i` M K†i ç'i +Q [m„T- GQm h?O >[m # M ç-m +| +?9i ?
i} h—M G•K H" T M M / M? iB M; - +m®B +MM; F?—M; M; ?o iÊB KbM? +kM; #` FûQ p`
H" +QÌB F?´ #QÊ+ ` [m€ tm®M; - KB M; tQM; +| i°BX

@ oB i?—M +| i°B5

h—M G•K +kM; [m€ i?2QX

h`QÆM; \*Q \*?QM? pm®i `•m +ÁM ç M; bmv M; ?o t2K H"K b Q #•v ;Bì- oϕM G`+? ç¹

@ - KÊB pW `²B h—M iQÊM; [m•M ç½ F?mv M i`šK F?—M; M M t2K #ϕ+? iQÊM; - i
h—M iQÊM; [m•M M; ,M +ÆM b|M; /[M; ,M +ªM pQB çB M- i`šK ç½ i?'v `ä`"M; - T?ªB

h—M G•K M; ?B K i` M; ç€T,

@ h`mM; i?—M H'v +€B +? i + M ;B€M #€Q [m•M •M- KÊB pW i?—M #B i`ä #ϕ+? iQ
H'v +€B +? i + M ;B€M- F?B M +?Q # ?ϕ #ÎB pb #ϕ+? iQÊM; K" #` ;B"i KbM?- [mª

@ h`mM; i?—M- i`mM; i?—M5

JÊB pW `²B oϕM G`+? i?'v h—M G•K i v F?—M; ç€M? pQB- i`QM; H9+ M; mv +'T HB
p—+MM; X G9+ M"v HϕB M; ?2 ?„M M|B ` HÌB ? i KU+ i`mM; i?"M?- F?—M; ? FB m
/M H" oϕM G`+? i`ìB bBM? iQM? HϕM? M?ϕi +kM; T?ªB +ªK ç°M; `QM; `QM; M; 'M H
iWM; iB M; K°i,

@ h`mM; [m•M ç M MÊ MQÊ+ M?Q h—M iQÊM; [m•M- i?Y ?ÄB iW +´ +?Q FBK +| çQÊ
pQB #€Q [m•M •M- h—M iQÊM; [m•M ; M K¼+ ç-v KbM?X

@ :BÄB- ;BÄB +?Q h—M iQÊM; [m•M- [mª i?"i ; M K¼+ ç-v KbM?5

o,M pã #€ [m M +MM; F m H M F?2M HÈM- +ªM? iQÊM; [m•M i?—M KÊB pW `²B [m
ç€M? pQB- [mª i?"i H" M? ?MM; X

hW o,M "Q+? tY Hw # M i`QM; F?—M; M; ϕB i?•M i?Q+?- H'v i? /B M H½Q i?—M #

@ *?" + +?" + - S?B GB K •+ G B tQ T?Á EB i h`K +kM; p"v K" i?—BX

"BM? #° h?QÊM; h?Q S?QÆM; S?MM; h?ìB +€Q # M?- "BM? #° hª h?` G M; h^M; h
bU pK +kM; M|B,

@ >ϕ [m M i?QÌM; ç®+ bm'i [m•M ç°B- ibK ? i i`QM; KQÌB pϕM [m•M +kM; F?—M; i
h—M iQÊM; [m•MX .m GQM; h?Q+? >´- æ†M; h?—M h?QÆM; GQm æϕB æ Q ; b ç| -
F?—M; #^M; h—M iQÊM; [m•MX

.m æϕB .m FB K T?€T ç M?'i- h?Q+? E Zm M; b9M; FB K bQM; imv i- æ†M; hY GQ
M? M? M?Q çB M +?ÈT- GQm .B M /MM; K°i i? M? h? M? GQM; çϕB ç Q M†M; K°i
/kM; iQÊM; M?'i çŠM; i`QM; [m•M ç°B æϕB JBM?X L?QM; i?2Q HÌB p` h^M; h?` G
+€+ p` æϕB iQÊM; FB pšM F?—M; T?ªB H" ç®B i?O +O h—M G•KX

*?Q /M H" / K†i h-M i`QÎM; [m M +O +?9M; i +U+ /"v- M?QM; M;?2 HÎB i€M /QÆM
+| ?ÆB F?¬M; M?`M çQÊ+X

L;QÎB T?"K b Q i? i v F?¬M; ç€M? pQB\ *?Q /M H" Zm M o•M h`QÎM; b®M; H¢B- a
F?¬M; i? M"Q M; ,M çQÊ+ pQB +?¢v M?Q çB M- ?m®M; +?B H" h-M G•KX

hW ç-m iÈB çm¬B +,M #ªM H" /B M K°i im²M; F`+?5

hW F?B M;?2 hQ oQM; Pm M|B +QM pQB +| i? M;?2 ði? M? •K +O L[P ð K" #B i i
HB M H"TiS+ ?²B iQÎM; H¢B, i? M? •K +QM pQB M;?2 çQÊ+ i?"i` H" b|M; ?¢ •K5

J¼B M;QÎB i?QÎM; M|B b|M; •K H" /Q €T HU+ +?'M ç°M; T?€i` - i-M b® +?'M ç°M;
#ûM M?¼M- i-M b® +`M; i?'T H¢B +`M; i`-K çK+X æÆM p`i-M b® H" >2`ix- i B M;
•K i`QM; T?¢K pB iW ? B KQÆB >2`ix ç M ? B p¢M >2`ix- +?'M ç°M; pQÊi [m ? B
•K- i?'T ?ÆM ? B KQÆB >2`ix ;¼B H" b|M; ?¢ •K- b|M; bB m •K +MM; b|M; ?¢ •K
çQÊ+X

L?QM; F i +`m bBM? Hw H¶i B pQB +MM; H¶i B M;QÎB #'i ç²M; - F?¬M; M;QÎB M"
+QM pQB H¢B +| i? M;?2 çQÊ+X *QM pQB M;Q`B ç²M; ?Q M; /MM; +?•M ç¢T tm®
+| i? i`mv M` t K'v +?K+ /†K H`K +?Q pQB F?€+ M;?2 çQÊ+- iW ç| i`mv M iBM i

*kM; +MM; ç¢Q Hw M?Q p"v- H9+ ç°M; ç'i pÄ i`€B ç'i #B M ç°M; +kM; b) T?€i` b
M;QÎB F?¬M; ? +| +ªK; B€+- K" +QM pQB M;?2 çQÊ+ +| i? H`K` T?ªM SM; i`QÊ+

o•M L K H" F?m pU+ tªv` ç°M; ç'i i?QÎM; tmv M- ç°M; ç'i HÈM +| M?Ä +| i?QÎM
oQM; Pm i?'v +QM pQB +| ?`M? ç°M; T?B M M½Q #'i M- ?'i imM; M|+ +?m²M; i`Q
H" M| +| i? M;?2 çQÊ+ L[P `®M; ;B"MX E i [mª hQ oQM; Pm pW M|B` HB M iÈ
M;mv M M?•M i?U+ bU F?B M +?Q #¢+? iQÊM; *ªK h`K ;B i M;QÎB,

E?,M i v HK K"m p`M; #'i [m€ +?d H" ç¢Q +K /MM; ç €K +?d KK+ iB m- K" K M? H
+?QM? H" KQÊM b|M; ?¢ •K +?2 ;B'm i B K„i M;QÎBX

a|M; ?¢ •K- M;?2 [m `i i?¬M #Q- F?¬M; KQÊM /KM; +K ç†+ #B i H`K b Q +| i? T?

h?"i` i?b b|M; ?¢ •K `i i?QÎM; ;†T ÎiU M?B M- +QM pQB ç¢T K†i ç'i T?€i` b|M;
ç'i +kM; +| i? T?€i` b|M; ?¢ •K ?ÆB v m- i?"K +?Q /B +?mv M #`M; ? - ;B| i?'B [n
p`Q ç€ M; -K ç m +| b|M; ?¢ •K i`mv M` ?Q†+ M?B m ?Q†+ QiX

GÊB /KM; #¢+? iQÊM; *ªK h`K ç¢i iÈB KK+ çQ+? F?¬M; B #B i çQÊ+- +?mv M ?m
ibK çQÊ+ K°i HQ¢B F?Q +K +® ç`M? i-M b®- T?€i` b|M; ?¢ •K H`K iQM ?B m` H

h`Q >, /¢v pQB M;?B i?S+ i`QM; i`B m H•m M;`v /"B i?€M; - `i +| i? p`Q H9+ i`B
pQB +| T?ªM SM; ç†+ #B i pÈB iB M; i`M? iB M #`FûQ +,M; - ?Q†+ ?¼+ çQÊ+ iW ç
b Q M; v +ªJ¢M? .QÐM; h?´ hv +ÁM #B i +QM pQB +| i? M;?2 i? M? •K +O L[P
F?€+ +| i? çB t ?ÆM i` M +QM çQÎM; M`vX E?¬M; T?ªB H" M?Ì p`Q F?Q ?¼+- K
Hkv H•m M;`v /"B i?€M; T?€i?B M` #Q K"i`^M; pQB +| i? M;?2 çQÊ+ K°i Qi •K i
i-M b® i?'TVX

ob p"v- h`Q >, €T /KM; HÊB /KM; #¢+? iQÊM; \*ªK h`K ç iB M ?`M? F ?Q¢+? ?`M?

"¢+? iQÊM; çQÊ+ M;QÎB JB M æB M iB M +®M; i`B m çbM?- i`QÈ+ iB M T?ªB i?m-
bÎ- /¢v M| [m2M i?m°+ M;?B i?S+ i`B m ?°B- •K M?¢+ +MM; +€+ HQ¢B ç°M; i€+X h
/MM; +€+ i?O çQ¢M M?Q #Ä ç|B- /MM; `QB ç€M?- b„i MmM; çÄ ç /¢v pQB- ?m'M H
i? M? •K i`M? iB M +,M; i?ŠM; #,M; #,M; b) H"TiS+ +?mv M b M; i`¢M; i?€B i'M +
p`i`Q +O H¼M; p`M; - v T?K+ p`M; X

h?"i` +?mv M M`v +kM; F?¬M; F?† F?,M ;b- p®M H" b m F?B *ªK h`K HÈM H M b)
T?QM; HŠK HŠK i` M +?®M b i`QÎM; - J¢M? .QÐM; h?´ hv ç½ iWM; ?m'M Hmv M b

E ?Q¢+? +O h`Q >, +kM; p¬ +MM; tªQ /B mX

hm-M hQÊM; bî pb ç T?ÁM; pQB H`K HQçM i`QM; +mM; FBM? ç°M; ç M i?€M? ;B€
` `i M?B m #B M T?€T /U T?ÁM;X h, M?Q F?m +?B M; ;ä i`®M; +? içQ içT •K- K
+mM;- i?"K +?Q iB M; T?€Q- b9M;- ç +?Q +?9M; [m2M pËB M?[M; i? M? •K M`vX
+€+ HQçB i? M? •K i?QÌM; ;†T M?Q ç²M; H ? v i`®M; H`K iQM ?B m i'M +¬M;- +k
H9+ ?m'M Hmv MX

.mv +?d +| i`M? iB M FûQ +,M; ` +| iB M; F m #,M; #,M; T?€i` b|M; ?ç •K- i-M b
/çv pQB +kM; b) F?¬M; tm'i ?B M- H`K iQM ?B m i'M +¬M; i?"i bU H" [m€ ?Q`M K„

*?Q /M H` h`Q >, F?¬M; i?2Q #ç+? iQÊM; *ªK h`K p`Q i`B m- +?d +¬M >Q`M; ç Î
ªK h`K b) F?¬M; +?9i /Q /U t¬M; p T?Q M; QÌB K†+ v T?K+ K`m p`M; ççT v i?`M?

L`Q #B i F ?Qç+? i`,K # FQM ç€Q pšM +| bÆ tm'i- ?`M? ç°M; +O h`Q >, #` >Q
[mªM iQÊM; T?€i ?B M- ?ÆM M[+?m`M #` i® +€Q +?Q h-M G•KX

J„i i?`v b„T #çB H°- h`Q >, F?¬M; i? F?¬M; ` K°i çÁM ?B K- /MM; +¬M; +K ç†+ i?
+¬M; X

L|B iËB +?¶ M`v- +¬M; +K ç†+ i?M T?€i` b|M; ?ç •K FB +kM; ç½ T?ÆB #`v` €M
M #^M; iÆ b®M; +O h`Q >,- ?Q`M iQ`M ;B®M; pËB +?`i HB m H`K M M i`M? iB M

h`Q >, ;B`i +,M; /•v HQM;- T?€i` i? M? •K H¼i p`Q i B M; QÌB M; ?2 i`-K i?`T- `i M
HQçM ²M `Q b) F?¬M; çQ iËB #`i F€ +?9 w M`QX L?QM; ç®B pËB #ç+? iQÊM; *ªK i
`ä`M;- pb p`v M| H`v #ªM M,M; pQB +?B M- F?¬M; +?9i /Q /U t¬M; p T?Q F?,M i
;BÆ H M i`QË+ K†i h-M G•KX

J°i F?B ;BªB F? B çQÊ+ M;m²M ;®+ i? M? •K i?-M #Q FB - H`T iS+ +?•M iQÊM; pK
;BªB +•m ç® F?¬M; T?Q # Q M?B m bS+ HU+X

``i [m€ ?„M +kM; F?¬M; +| pç+? i`-M- K` H` iQÆM; F iUm F - M #`B K`M F`+? i v
bS JB M æB M i`B m FB MX

.M b Q h`Q >, +ÁM #` M?®i i`QM; H Q- iW iW i?m i?"T v +kM; F?¬M; Km°MX h`QÊ
Gw K„+ i°B i`v i`ÌB- #`i F H`p +¬M; ? v iQ +kM; T?ªB H`K +?Q JB M æB M #`imv
i`QÎM; [m M +kM; T?ªB FB K +?€+ K°i +?9i- ? ?

æQÊ+ +?QM? KB M; oçM G`+? ç i€M /QÆM; ; M K¼+ ç-v KbM?- i`€M; +Y M? ?MM
[m-M i?-M [m€ `ä`M;- +ÁM bÊ F?¬M; +| i?,M; i?QÎM; ? v b Q\

"ç+? iQÊM; #` i`|B HçB- oçM G`+? i`Î HçB M;U i¼ - [m-M i?-M çSM; M; v M; „M HçB
½B H M iB M; M|B,

@ G-M M`v H` içB i`šK F?¬M; i®i- p®M H` h-M iQÊM; [m•M +MM; «M *?d >mv ç½
i?m-M- +kM; pb i`šK M?`i [mv i H`K i?2Q w KbM? çÁB t2K- ;•v` HQçM F?¬M; i?
>mv- GQm æ¬ æ®+- ? B M; QÌB +€+ M; QÆB ç m F?¬M; +| i°BX

h`QÆM; \*Q \*?QM? ;"i ç-m K°i +€B- iÄ p i€M i?`M? ?¼+ i`Á tY i`QX

GQm h?O >[m iç ÆM i`Î p +?¶ - p®M H` +kM; F?¬M; bÊ ?½B # Q M?B m- /M b Q v
;B€M iB T- +?mv M; b ç½ +| h-M G•K ;€M? p€+ i`QË+ ? iX

«M æS+ h?„M; ;B®M; M?Q H` pW /çQ [m, K¬M [m M K°i pÁM; i`Î HçB- •K i?-K +ªK
M; ?2 i?2Q h-M G•K- ç +?Q M;mv M +?O #ç+? iQÊM; *ªK h`K hQ oQM; Pm ;Bª /çM;
M m F?¬M; +?d bÊ HQçM +ÁM ?mv M M€Q HÈM ?ÆM M[X u •K i?-K i? pËB HÀM;
` M;Q`BX

L m oçM G`+? ç½ ;€M? p€+ i`€+? M?B K- F?¬M; B M;m /çB M|B M?B m- +?d +| Gç
Zm M; çSM; ` #~K i`m,

@ h-M G•K ?° ;B€ +| +¬M;- T?ªB Hm`M +¬M; # M i?QÎM;X

æ9M;5 oçM G`+? /MM; bS+ pmM; i v H M,

@ G9+ 'v i`šK i? 'v `i`ä`M;- M?l+| h-M iQÈM; [m•M M; ,M +QM pQB H¢B- +?" + +?
bBM? i?-M HU+- +| i? M; ,M +?†M çQÊ+ pQB çB MX EQM? tBM M; mv M T?K ç bQ
i?-M #`M Hm`M K°i +?9i- M M i?,M; i?QÎM; h-M iQÈM; [m•M M?Q i? M`Q\`
h`QÆM; *Q *?QM? +QlB ?QT K„i M?bM h-M G•K K°i +€B- +?-M +?l F?-M; [mv iX
.M b Q h-M G•K H`K [m M +?d KÈB p`B M, K ç½ i?,M; iÈB *?d >mv æ²M; h`B *~K u
[m•M- +?QÎM; L K h`M S?O hv- M m M?Q ?B M i¢B +ÁM i?,M; M[F?-M; F?ÄB M;
hQM? ` +¬M; M; U iB M +Sm ;B€ [mª i? "i H` [m€ HÈM- +?Q /M H`; B ?m•M ç M h?Q
`i tSM; +¬M; X h? M?QM; F?-M; ç M ? B KQÆB im´B ç½ ;B ?`K h`K Zm®+- F?-M
*| +•m i?Æ +´ ð: B i iQÈM; T?€ [m•M i?,M; h`K Zm®+- ?m•M [m M +U+ çB K H´v ;b
ç M h?QÊM; h`K Zm®+- p`v i?b ;B F?-M; i? ;B - +¬M; + Q F?-M; i? i?QÎM;
h?2Q h`QÆM; \*Q \*?QM? i? 'v iQM? ibM? h-M G•K +kM; F?-M; T?ªB H` i`-K ioM?
+?9i FB m M; ¢Q iU + Q- bÊ`M; i?,M; i?K [m€ M? M? F?-M; T?ªB H` ç¢Q #²B /QÐ
L?QM; M m i?,M; [m€ Qi F?B M +?Q M; QlB F?€+ M?bM p`Q bBM? ` i? 'i p¼M; - M|B
FB K +?mv M [m´v`®B h`QÆM; hQÈM; ;B
h?•M H` ç bQ h?O S?K- i`QM; H9+ M? 'i i?lB h`QÆM; *Q *?QM? +| +?9i F?| tYX
h`M; hdM? L; ¬ F?-M; ?´ H` æ¢B iQÈM; :B M; G,M; çªM; - +?d +¬M t2K b„+ çQ€M w
h`QÆM; hQÈM; ;B - H`T iS+ H M iB M; M|B,
@ h?2Q pB i?-M i? 'v- h-M G•K H`K [m M F?-M; # Q H•m ç½ i?,M; iÈB K M? [m M
i? i¢K i?lB F?-M; p°B- +?l b m M`v ?„M H`T +¬M; i? K ?½v ;°T +?mM; i?,M; i?Q
;B€ H`T +¬M; - +?ŠM; H) iQÆM; H B H`K FbM? i?B M M; ¼+ i`K i`B m æ¢B JBM? i
#^M; i`lB M[? v b Q\
h-M G•K [m M ? +MM; h`M; hdM? L; ¬ `i i®i- pb b Q h`M; hdM? L; ¬ F?mv M F?-M
>Q +| i? KB M- i?U+ H¢B T?ªB +?QX
h`QÆM; \*Q \*?QM? H`T iS+ ?B m w h`M; hdM? L; ¬- ç9M; M?Q KQM; Km®M +O KbM
@ h`M; h?` G M; M|B +?Q T?ªBX h?2Q H½Q T?m i? 'v- h-M G•K H`T +¬M; [m€ HÈM
p`v i?,M; \*?d >mv aS \*~K u o - i?K \*?B m .kM; iQÈM; [m•M- +?QÎM; „,+ h`M S?O h
a„+ K†i +O GQm h?O >[m H`T iS+ F?| +QB ?ÆM H´v K¢M; - p,M pä #€ [m M t-K t
i?-M M?bM h-M G•K +| K´v T?-M ?•K K°X
h`K Zm®+ ?m•M [m M iÁM; M? 'i T?~K- h?QÊM; >° Zm•M ?m•M [m M +?QM? M?`T?
M? 'i T?~K h?QÊM; h`K Zm®+- H`K i?-M iY ç½ ç M KS+ +¬M; + Q F?-M; i? i?QÎM;
im´B M`v +O h-M G•K +| i? H´v çQÊ+X

989X *?QÆM; 989, *| h?QÎM; *| S?¢i

*?d >mv aS *~K u o H` [m M +?QM? i K T?~K- +€B M`v +kM; F?-M; ç€M; F ;b- GQ
+?QM? M? 'i T?~K hª æ¬ æ®+X L?QM; +?QÎM; „,+ h`M S?O hv +m®B +MM; ç| KÈB
„,+ h`M S?O hv çQÊ+ i?B i H`T p`Q M, K >²M; ok i?S KQlB H,K- +?mv M + B [mªM +
h?`M? >| M; mv M MB M ç9+ ç¢B ´M „,+ h`M S?O hv- i´i +ª +€+ çlB +?QÎM; iv [m
[mv i ç`M? [mv M bBM? b€i- ? i i?ªv ?bM? M; K+ F?-M; +-M #~K #€Q æ¬ æ®+ +?Q
H M iÈB M; U iB MX
h-M G•K çQÊ+ +?QÎM; „,+ h`M S?O hv- iW M v p b m T?€ €M b) +| [mv M iB M i
+?B m M; K+ i`QM; i`mv M i?mv i M^K /QÈB bU F?®M; +? +O ?„MX J†i F?€+ K†+

i`QM; ? i?®M; \*~K u o - M?QM; h-M G•K H¢B +?`m i`€+? M?B K i`U+ iB T pÈB >C
çSM; M; M; ?`M; +MM; GQm h?O >[mX
h`QÆM; \*Q \*?QM? ç½ çQ ` ç M; ?`- o¢M G`+? +| i? T?ªM #€+ b Q\ G9+ i M K" T
+?9i iB + Mm®B, +¬M; HÈM +Sm ;B€- +?d +?Q i?,M; K°i +`T
u F?¬M; #B i h-M i`QÎM; [m M ç½ pmB KWM; ` K†i- i`QM; HÁM; •K i?¬K + ?€iX
iQ`M H°i t€+- +?`T +?QÎM; +?B m M;K+- i v +¬K ç¢B 'M- iB M i`ªK ?"m i'm- ?„+ ?„
h?QÎM; +¬M; T?¢i i°B- h-M G•K ç½ çQÊ+ i?QÎM; +¬M; H Q- T?B M i?m°+ JB M æB
#` i`WM; T?¢iX
J½M; RM; Gw pQÆM; iY +Q [m„Ti` M K†i ç'i- ?[m F?Q p¬ HU+ ` M ?W ?WX
oW `²B i v v #` /•v +QÆM; pQB bB i €m +?ªv ç-K çb - KQÌB M; |M i v HB M i•K- [m
b m ç| v p°B p`M; #m¬M; i v ` - H¢B #` +?•M b m #¢+? iQÊM; ç€ i`9M; K°i +€BX
æ€M; i?QÆM; p` pQÆM; iY M`v ?ÆM #®M KQÆB im´B- +kM; H` M,M; iQÈM; i?Q
M?QM; ;†T T?ªB pQB M´B çB M +kM; F?¬M; +| +?9i #B M T?€T M`QX G-M M`v #`
M;Q`B- M; ½ H°M M?`Q tm®M; ç'i i?"i K¢M? - tQÆM; +®i iQ`M i?•M M?Q Km®M ;½v
L;QÌB ?ÆM i`,K +•M p +?¢K pÈB pQB ?ÆM p¢M +•M- ;B®M; M?Q +|+ ;? #` #Á ç€-
*d +| K`v i M iMv iMM; J½M; RM; Gw /šM iÈB p°B p`M; #`K L?•M h`mM; - #|T M; U
[m M JB M æB M F?¬M; #B i i?S+ i?ÌB +ÁM ibK i?€B ;B€K çÁB MQÊ+ M|M; +?Q p
çQ K„i M?bM i`B- H¶ KkB M?bM M;QÌB ?W H¢M? K°i iB M; - M;Q`B +QÌB K` i`QM
J½M; RM; Gw +kM; F?¬M; +| #` p i i?QÆM; +?Q K¢M; - ç½ /-M /-M idM? /"v- i?`v
HÁM; `mM H M- #B i ç¢B i? F?¬M; `MX
_ä `M; H` M?Q p"v- i?€B ;B€K KÈB pW /šM v iB M p`Q- [m M pB M G #° T?K i`€+
GQ hU /šM /„i H iB i p®M ç½ iWM; M?"M iB M ?B m FQM? +O v- M?QM; H9+ M`v i
[m M- i?"K +?Q i?'T ;B¼M; +QÌB H¢M?X
:•v ` HQ¢M HÈM M?Q p"v- M;QÆB +ÁM Km®M i®i H`M? b Q\ *?9M; i F?¬M; M?•M
+QB M?Q F?¬M; +| H¶B pÈB HQÆM; i•KX
hBK J½M; RM; Gw ç"Ti?bM? i?`+? M?Q Km®M M?ªv p¼i ` F?ÄB H²M; M;U+- F?¬
çUM; ç m çÈM iQ`M i?•M- +® ;„M; pMM; pšv H iÈB M;U iB M [m€ tm®M; - /"T ç-m
@ S?B M i?¬M ?B M #¢+? iQÊM; FBM? ç°M; i?€M? ;B€- i°B T?B M i?¬M ç€M; +? i
a„+ K†i +O o¢M G`+? ç F?¬M; i®i H`M? ;b- M?bM M;QÌB JB M æB M M`v K` #KM
i¬M i? M?QM; pW `²B i`QM; F?QªM? F?„+ +QM pQB p¼i iÈB #` /¼ bÊ ç M F?¬M
KkB i?B M iYX æ®B pÈB M;QÌB im´B i` ?B m +QÌM; - M|M; HÁM; +?SM; KBM? i`C
F?€+ M`Q p¬ +MM; M?K+ M?½X
a„+ K†i h`QÆM; \*Q \*?QM? F?¬M; H° p ;b- #`i [m€ +?d F?) M?QÈM; K`v- K„i H|2 `
æ•v ;¼B H` i?€M? M?•M pmB ;B"MF?¬M; ç H° ` M;Q`B K†i- i`B m i?¬M [m2M i?m
ç bQ h?O S?K iÄ p M?Q p"v +?QM? H` ç½ M´B i`"M H¬B çbM?X
o®M H` Km®M KQÊM #¢+? iQÊM; +€i iQÌM; M`v M|B `M; i?B M M?•M +ªK SM; - C
+OM; +® [mv M p` +O KbM?X >ÆM M[ KÈB pW `²B +kM; +| M;QÌB ç2K #¢+? iQÊ
M´B H M Í>€M :B M; H9+ h`QÆM; \*Q \*?QM? KÈB bBM? ` X E i [mª [m v ç-m H¢B #
?9+ i?€M? ;B€- #B i M|B i? M`Q\ L m M?Q #` M;QÌB ;?B p`Q /½ bY #¢B [m M- M
KQm ?`M? i?Q+? pm X
*d #`i [m€ /M b Q +kM; H` b9+ bBM? M´B çB M- M m M?Q H`K +,M; [m€ KS+ H¢B
?ÁBX h`QÆM; \*Q \*?QM? T?'i ®M; i v €Q K°i +€B- i`¬K ;B¼M; M|B,
@ JB M æB M M;QÆB ?B M #¢+? iQÊM; +€i iQÌM; ? v i?"i- +?ŠM; H) i`QÈ+ F?B p
? v b Q\

a,,+ K†i J½M; RM; Gw M?Q çQ ç€K- p®M H" bQM; K†i bQM; KkB- i?Qç i M?bM +""M
 @ S?B M i?—M iW o•M L K K°i Kç+? iÈB ç•v- ?ÆM MY M,K [m M! F?¬M; ? M' B çE
 M"v +! H) H" ?Q" M; mvi?B M i`B m [m€ HÈM- #ç+? iQÈM; KÈB #` ;B"i KbM? M' B
 h`QÆM; \*Q \*?QM? +Q`B HçM? - i?—M b,,+ +! p +?•K #B K- i?—K M!B JB M æB M pQ
 M? M? i`Q- pÁM; pQ ibK H`B F?2M ?Q" M; mvi?B M i`B m- F?ûQ HûQ i?Q€B i?Q€i
 +?B m M`M? ?!i ç i?Q€i i°B M"v +kM; i?"i F?€X

h?"i` i?b J½M; RM; Gw H"K pQÆM; iY ç M ?ÆM #®M KQÆB im' B- [mª i?"i H" K°i
 i€ T?K pQÆM; J½M; RM; GQM; ç€M? çQÊ+ ;B M; bÆM`°M; HÈM- +ª ç`B i?m" M #m
 K°i F v m M; ?B i M?Q h—M i`QÎM; [m M KÈB M?B m H—M M K KMB ç m F?' M?Q p"
 h?'v i?—M b,,+ h`QÆM; *Q *?QM? +! ?ÆB ?Á ?Q½M- J½M; RM; Gw KÈB i?Î T?"Q M
 i?W H9+ +ÁM M!M; - ?ç KbM? i?'T ?ÆM +?9i M[- HB m KçM; K'i ? i K†i KkB +kM
 M"vX

hmv`^M; Î « J M h?"- i M M"v ?Á ?ûi F?Q€+ H€+ çÁB imv i +®M; - Km®M ç°M; #BM
 i?"i bU imv i +®M; pÈB JB M æB M- #¼M ?¼M; v +ª Km®M F?!+ +kM; F?¬M; F?!+
 h`B m æçB JBM? M,K oçM G`+? - i`QM; i`B m h`QÆM; hQÈM; ;B iBM? KBM? b,,+ #
 h`QÆM; >¼+ L? M- h`M; hdM? L; ¬ F?¬M F?ûQ H½Q Hmv M- pä +! ç€K pä iQÈM; h
 B M'v ç m H" h?B M a€i iBM? ?ç T?"K- [m®+ HU+ ?MM; KçM? M?Q K†i i`B çSM;
 i?"i H" i?B M i`B m ?mv ?Q" M; +?!B H¼BX

L m H" i?B M i`B m +?O ç°M; imv i +®M; pÈB i?m°+ [m®+ M"Q ç!- +! M; ?o H" F? E
 +®M; - +ÁM HÈB ?çB ?ÆM ç`B b m F? B i`W` GB M >B T Zm®+X Zm®+ ;B F?€+
 ççB- h`mM; >Q i?B M i`B m b) F?¬M; M; ,M +ªM- M! Km®M T?ªM FQ+? - p"v b) ç°B
 H9+ M"QX

*K i? JB M æB M- K°i F?B #` h`mM; >Q imv i +®M; - M?[M; [m®+ ;B #` M! +?BM?
 t` `B M!X :BªM "° h`çB p®M H€ K†i H€ i`€B pÈB M! +MM; pÈB i?"i M?B m h?' hv K
 çQÊ+ F?Q+? H +U+ HÈM- +! çQÊ+ i?B M i`B m H"K +?¶ /U b) HU +?¼M i?€B ç°
 æB- K¼B M; Q`B HB M i?O ç€M? JB M æB M- M m i?B m #BM? F?Q- +! *¬M; #° æ
 ?QÈM; - hm—M S?O o•M L K b) HQ- #BM? HU+ F?¬M; çO- EB K Zm®+ *¬M; i`mv M
 iU M?B M F?¬M; +—M M!B- ç€M? i?m b m HQM; +! i?B M i`B m H"K +?¶ /U +?Q5

*?mv M i?QªB K€B M?Q p"v- +?d +—M +€+ [m®+ ;B T?B M i?m°+ +€+ h?' hv F?¬M
 i`"MX \*! +•m FB M M?B m +,,M +? i pQB- imv`^M; JB M æB M` i KçM? - M?QM; i
 M; Q`B M H M K°i HQÊiX \*?Q /M H" F?¬M; ç€M? +?Q JB M æB M iÆB #`B ?Q H€-
 i`€MX

*?Q M M J½M; RM; Gw Î « J M h?" +! F?Q€+ H€+ iÈB i`B çB M[ - ç M H9+ i`B m F
 +9B ç—m F?¬M; /€K iÄ` T?€+? H®B +?9i M"QX oW tªv` HQçM ç½ p°B p" M; M?"
 i? çQÊ+ #Ä [m - M; "M pçM H—M +?È M M ç #` imv i +®M; X

*?ŠM; H) pb K°i +QM b9+ bBM? K" imv i +®M; - i?B M i`B m +ÁM F?¬M; ç M M¶B ?
 h—M i`QÎM; [m M +?9M; i b) / /" M; #Ä [m +?Q J½M; æçB pQÆM; iY b Q\

@ E?K F?K- pB i?—M +! +?mv M F?ªB i'm
 h—M G•K +?Êi #QÈ+ ` #~K i'mX

J½M; RM; Gw pW i?'v h—M G•K H"TiS+`mM H M #—M #"- ?B M içB i M M"v çSM;
 ;b i®iX

oçM G`+? - h`QÆM; *Q *?QM? - S?MM; "ªQ +MM; p,M pä #€ [m M ç m M?bM h—M G•K
 `²B ççB i`B M i?—M mv +Sm ;B€- HçB Km®M M!B ;b ç•v\5

h—M G•K iÄ p M; ?B K i` M; i`M? i`¼M; M!B,

@ JB M æB M iB M +®M; #¢+? iQÊM; bÊ `^M; +kM; F?¬M; T?ªB H` çB K H`M? ;bX
JB M æB M J½M; RM; GQM; iU ?B m "¢+? hQÊM; æ¢B pQÆM; - K` +QM #¢+? iQÊM
pb b Q v H¢B iB M +®M; +?Q +?9M; i M?Q p"v\ æ H¢B JB M æB M F?¬M; T?ªB H`
+?„+ ?ÆM b Q\

J½M; RM; Gw i bK H`B ;BªQ #B M,

@ h?•M H` T?B M i?m°+- +| p"i ;b i®i /o M?B M M M ?B M i†M; +?Q h`mM; >Q i?B
i`mM; i?`M?X

L?[M; H`B M`v H¢B F?¬M; H`K +?Q B iBM çQÊ+- J½M; RM; GQM; ?B m "¢+? hQÊM
ç®B pÊB H½Q +?QM? H` iQÊM; i`QM; +?QM? [mv M´M ç`M? +U+ ç¢BX J†+ /M iB
H`M?- M?QM; H¢B F?¬M; [m M i`¼M; #^M; ç H¢B JB M æB MX

@ "ÎB pb +€+ M;QÆB +| [m, i`QM; HÁM; - ç•v F?¬M; T?ªB H` çB K H`M? ;b +ª- K`
/•M5

h-M G•K /äM; /¢+ M|B iWM; iB M; K°i- +?d #¢+? iQÊM; K°i +€BX

*ªK h`K ¬M M?m M?bM h-M G•K- F m H M ? B iB M; - /€M; p p¬ i°B, h-M i`QÎM;
M;QÎB ` F?¬M; - # m t'm pQB +QM M?Q p"v

...+- *ªK h`K M;QÆB T?®B ?ÊT `®M; ? B iB M; - M?2 `M; M;` ç| b QX h-M G•K +Q
ç| M|B,

@ oB i?¬M M;?2 M|B #¢+? iQÊM; M`v i?"i` H` ;B`M? çQÊ+ iW i`QM; M?` hmv M
JB M æB M i'M +¬M; J¢M? .QÐM; - +ª M?" hQ *€ #` ?¢B- ;B` i` KQÎB F?¬M; +ÁM
iQÊM; +kM; F?¬M; T?ªB H` çB K H`M?- K` H` p"i #`i iQÎM; b€i i?•M T?€ M?"- +?Q
+?9i /Q /U ?B M i†M; +?Q i?B M i`B m- i?"i bU H` K M? i•K F?¬M; i? HQÎM; çQÊ+
E?¬M; M;ì `^M; +| +?mv M M?Q p"v5

hW o¢M G`+? ç ç M p,M pã #€ [m M i?ªv ç m bÊ M;•v M;QÎB- /o M?B M i`B m çbM
iQ`M #° +ª M?" iY pQM; - +?d H` pb t2K +?mv M M`v M?Q tmM; ç°i #° i°+ h?´ hv #
[m€ +QB i`¼M;X

L?QM; #¢+? iQÊM; +€i iQÎM; H¢B H` ;B`M? çQÊ+ iW J¢M? .QÐM; h?´ hv hQ ;B #Á
M?Q p"v M|+ÁM H` çB K H`M? +€i iQÎM; F?¬M; - `ä `M; +?QM? H` p"i +U+ F€ #`i i
h?ÎB M`v L?Q ;B iBM T?KM; i?B M M?•M +ªK SM; - JB M æB M çQ çB K ?¼ HQ¢
i?"i H` K M? i•K F?| HQÎM;X

h? M?•K h`QÆM; \*Q \*?QM? i`Î M M +U+ F€ H¢M? H)Q- €M? K„i H'T H€M? M?bM +

@ *®M; bS JB M æB M- #¢+? iQÊM; +€+ M;QÆB /•M; H M T?ªB +?,M; H` ;B`M? çQ

J v H` J½M; RM; Gw FBM? M;?B K T?QM; T?9- `i M? M? i`Q- H9+ M`v +kM; H„T
M|B M M H`BX æ9M; M?Q h-M G•K T?•M iQ+?- p®M H` T?K pQÆM; v J½M; RM; G
pQÆM; `i Km®M ç H¢B \*ªK h`K- M?QM; +ª M?" J¢M? .QÐM; hQ ;B +? i? i- K€m
i?'v ;B`M? çQÊ+ #¢+? iQÊM; bÊ H` F?¬M; +€i HÊB- H9+ M`v KÊB ?B M i†M; +?Q

o®M +?Q /M H` h-M G•K p¢+? i`¬M +?mv M M`v- JB M æB M +kM; +| i? /MM; õ>B
+?mv MX "ÎB pb [m®+ ;B T?B M i?m°+ ç€M? i?„M; i`M- ç2K +?B M HÊB T?`K ?B
+kM; H` H i?QÎM;X

L?QM; #•v ;Bì #¢+? iQÊM; M´B çB M î i`QÊ+ K†i # ?¢ +MM; i`,K [m M- `i i`ä `M;
G•K `^M; ç•v H` çB K #`i iQÎM;X \*?Q /M H` J½M; RM; Gw Km®M +½B +kM; F?¬M; -
iS+ M;•v M;QÎB M?Q T?¶M; - F?¬M; M|B çQÊ+ MY H`BX

hQ oQM; Pm M9T Î T?Q b m #¢+? iQÊM; *ªK h`K- +?m +€B KB M; M?Ä M?„M- /M
+?^K +?^K J½M; RM; Gw- F?¬M; M;WM; pm®i p2 #¢+? iQÊM; - i?'T ;B¼M; M|B # M

@ *ªK h`K M;Q M- + + ;B9T +?9M; i bY i` `€+ i†+ JB M æB M- M;QÆB T?ªB M;Q

.Si H`B /Si H`B- MQÊ+ K„i #û ;€B HB M +?ªv tm®M;- #¢+? iQÊM; i`Î i?“M? p”i #’i
F?¬M; i®iX L?QM; ç•v H”M;”v ?¬K [m h-M G•K ç½ M|B `ä pÊB hQ oQM; Pm- pb #
;B - pb ç®B T?| M; Q`B JB M æB M- +kM; +?d ç”M? ?v bBM? \*ªK h`K ç€M; i?QÆM;
h`QM; i`B m çbM?- i`,K [m M M;?` Hm”M -K o- G¢B #° h?QÊM; h?Q oQÆM; Zm®+
@ L; Q`B JB M æB M H¢B /€K +-M; F? B F?B [m•M- ç2K çB K #’i iQ`M; M|B i?“M?ç
T?ªB ;B i5

hW o,M "Q+? +kM; M|B,

@ JB M æB M +?d H”MQÊ+ M?Ä- /€K F?B i?B M i`B m i M?Q i? Q\

o¢M G`+? ç ;B”M F?¬M; i? iª- H”K >Q”M; ç i` im´B #` JB M æB M HW ;¢i M?Q
K†i F?¬M; Qi i`QÊ+ K†i p,M pã #€ [m M- [mª i?“i M´B i”M H¬B çbM?- imv `^M; K
T?ªB M?“M- ?ÄB h`QÆM; *Q *?QM?,

@ L;mv M T?K h`QÆM; iB M bBM?- M;”B ?½v [mv i ç`M?- JB M æB M M”v ;? iÎK M
i? #Ä [m X

S?MM; ”ªQ +kM; `’i ?”M M; Q`B JB M æB M- KÊB pW `²B H½Q ¬K >Q”M; ç +?¢v- #
H½Q- bmwi +?9i M[?M /¼ H½Q +? i- H9+ M”v H”T iS+ [m¢i ;B| i?´B HY ,

@ h`QÆM; iB M bBM?- t2K ` +?9M; i +kM; F?¬M; i? iB M M;?B #¼M ?¼- FBM? ç
M”v [mª i?“i F?¬M; M?ÄX

@ hmv i +®M;5

h`QÆM; \*Q \*?QM? `Qi [m F) `,M; ? B +?[- H¢B M?bM +?^K +?^K J½M; RM; Gw M;

@ æ¢B JBM? i p¬ +MM; M?•M ?”m- T?B M i?¬M +mM; FQM? i?m”M i i?b ?QM;X >
i†+ iY M;?`+? i i?b pQM;X S?K iY M;QÆB ?Q”M? ?”M? M; M; M;QÊ+- H¢B /€K F
imv i +®M; +QB M?Q i`WM; T?¢iX hW i`QÊ+ iÊB M v F?¬M; +| H +?ûK bS ;Bª- +
F?¬M; ,M M,M b€K ?®B- çÊB iÊB M;”v i?B M #BM? FûQ iÊB b M #^M;- H9+ ’v +€+

a„+ K†i J½M; RM; Gw +ÁM F?| +QB ?ÆM F?|+- M;•v M;Q`B ` i¢B +?¶X h?€B ;B€K
ç-m v /”T ç-m i¢ÆM- b m ç| FûQ æ¢B pQÆM; iY çB M ?¢i?“i ?²M H¢+ T?€+? ;B®

æ¢B +-M; +€Q i?“M?5

h-M G•K /B M K”M F`+? i v F?¬M; ç€M? pQB M”v ÎM;U iB M- F?¬M; M?[M; KbM?
>mv aS *~K u o +?QÎM; ”„+ h`’M S?O hv- iW M v F?®M; +? +?B m M;K+ i?B M H
h`’M S?O hv T?€€M +| i? iB M i`ªK ?”m i’m- +?mv M K¬M #€Q +€Q M;U iB M- ?Æ
JB M æB M imv i +®M;- ?Q”M i?“M? QÊ+ ç`M? pÊB bS ;Bª sB K G - :BªM ”° h`¢BX

988X *?QÆM; 988, hBM? h9 >¢ S?“K

hW M v p b m- L;k S?QM; ?ªB i?QÆM; F? B i?€+ i?“i`Q`M; #€M çªQ h`mM; L K- B
i`B M;mv M T?QM; T?9- T?¬M +O h-M i`QÎM; [m M +kM; F?¬M; QiX

æ®B pÊB J¢M? .QÐM; hQ ;B i”M i`mM; pb MQÊ+- K†+ /M F?¬M; i? M?“i +Y /B i [m
ç½ H”K +?Q T?K iY J½M; RM; GQM;- J½M; RM; Gw +?“m çª FQ+? p¬ +MM; M;?B K
HBM? i?B M; +| H) +kM; ç½ i?Ä /¢X

*?d +| #û ;€B hQ oQM; Pm F?) pm®i p2 i B #¢+? iQÊM; *ªK h`K- ? i bS+ [mv M Hm
+U+ F€ M?Ä,

@ *^aK h`K- M; QÆB T?<sup>a</sup>B M; Q M M; Q½M- +m®B +MM; +?9M; i ç½ #€Q çQÊ+ K°i +? i?•M +MM; + + i, i, X æ€M; iB + M; QÆB b„T bY #Äi çB; †T T?K i?•M Kšm i?•M- + i` M +äB çÌB M`v

*€+ æ¢B >€M iQÊM; [m•M p•v [m M?- F?¬M; #B i i M [m^aM iQÊM; pW ç2M pW ; - /M b Q /U i?2Q [mv +O- #¢+? iQÊM; ?9+ M; U ; B€ H` M?`i ç`M? T?<sup>a</sup>B #` tY iYX

h-M G•K i?`v p`v +| +?9i F?¬M; ç`M? HÁM; - H¢B F?¬M; i? H`K ; b- +| çQÊ+ i`i +| i æB M imv i +®M; - ?v bBM? #¢+? iQÊM; M`v H` +?mv M F?¬M; i? i`€M? F?ÄBX

L?È iÈB ?¬K [m H9+ M|B ? i F ?Q¢+? M`v pÈB hQ oQM; Pm- #û ; €B +® MûM i?®M F?¬M; F?B M +?Q M; QÌB i HB M iQÎM; iÈB p` T?K i?•M h?` hv M? /kM; +O M|X GQM; F +`- +kM; iÄ` /Si F?Q€i [mv i imv i M?Q p`vX

æ€M; iB +- bÊ `^M; #¢+? iQÊM; \*<sup>a</sup>K h`K +?QM? H` i?•M M?•M /mv M?`i +O #û ; €B +Wm [m®+ ?`M F?¬M; i? F?¬M; ?v bBM? M|

h?QÎM; +¬M; T?¢i i°B i`B m M; ?` ç½ ç`M? - i`B m FB M ; B^aB i€M F?¬M; pmB- +€+ a iQÊM; H¢B- +?m`M #` H¬B ` tY iYX

hQ oQM; Pm M?`Q p`Q M; QÌB #¢+? iQÊM; - MQÊ+ K„i +?av `ÁM; `ÁM; - +?Q /M H` M F?`- M?QM; ç M F?Q^aM? F?„+ +?B #B i b m +MM; pšM F?¬M; M?`M çQÊ+ HÁM; ç`

“¢+? iQÊM; +kM; +`i iB M; F m i`-K i?`T- +?B + pÁB /`B HBM? ?Q¢i pm®i p2 HQM

*€+ æ¢B >€M iQÊM; [m•M ç m #B i [m^aM iQÊM; +| iB M? +^aK `i b•m pÈB pQB K` K b F?¬M; i`€+? - +?d H M iB M; i?9+ ; BK+- #^aQ hQ oQM; Pm çB K mX

@ hB m ?mvM? ç - M; QÆB H`K M?Q p`v +?9M; i +kM; i?“i F?| F?, M- M?QM; ?Q` iQÊM; M`v T?¢K p`Q i°B FBM? ç°M; M; U ; B€- T?^aB tY iY- +?9M; i +kM; F?¬M; +|

L; QÌB M|B +?mv M H` h`-M JBM? >`Q- H-M i`QÊ+ h-M G•K ; B^aB Q M +?Q v p®M H i•K- F i [m^a çQÌM; i?QÊM; [m M +~K v [m^aM æ¢B >€M iQÊM; [m•M M; ?B M; Ì h-M i` ç| pÈB h`-M JBM? >`QX "ÎB pb ; -M ç•v h-M G•K M|M; T?ÄM; i v- i?“K +?Q M; v + çQÊ+ ?QÎM; H•v- çQÊ+ ç #¢i H`K iB m ç-m KK+ æ¢B >€M iQÊM; [m•MX

æQÆM; M?B M M?[M; +?mv M M?Ä M?Q ?¢i K M`v h-M G•K +kM; F?¬M; #B i- +?•K i?-K +<sup>a</sup>K FQ+? ç€v HÁM; - +?d ?`M F?¬M; i? H`v +€B +? i iQÆM; #€QX

h-M G•K +kM; +?9 w iÈB H` M; QÌB [m2M h`-M JBM? >`Q Î +?¶ M`v- M?bM v ; “i ç-n Pm +?“K i` b) #` M; QÌB F?€+ M?bM i?`m- #`i ç„+ /o F?¬M; i? H`K ; b F?€+ ?ÆM H H¢B FûQ ` # M M; Q`BX

hQ oQM; Pm KÆ KÆ K`M; K`M; - i?2Q #^aM M, M; +„M K°i +€BX

h`ÌB- +?| b Q\ h-M G•K p°B p`M; `9i i v p - +?d i?`v +¢M? #`M i v #` +„M K°i ?`M;

hQ oQM; Pm idM? H¢B- M?bM i?`v H` •M M?•M + + ç2K ? i iQ`M HU+ #€Q i?M i M?„M H`T iS+ M|M; #WM; H M- K v H` ç½ #¬B ç2M- +| çÄ #WM; +kM; F?¬M; i? M?

h-M G•K +kM; +| +?9i M; QÊM; M; MM; - /M b Q M; QÌB i +^aM?`i`M i`mM; - +?QM? ? çQÊ+ F?¬M; Qì HÊB Q+?- #•v ; BÌ M; v +<sup>a</sup>#¢+? iQÊM; +kM; T?<sup>a</sup>B ?v bBM?X hmv M HÁM; pšM +| ?ÆB €v M€v- # M /K /¶ #û ; €B M`v,

@ *^aK h`K H M i`ÌB ; †T ; Ð +? K Km°B- +| H) +kM; b) F?¬M; ç m F?` ; b- H¢B M|B +?Q +<sup>a</sup>M?` Km°B- +kM; b) F?¬M; +| H¶B pÈB *^aK h`KX

J„i hQ oQM; Pm `QM; `QM; H - ; “i ; “i ç-m ` p `i ?B m +?mv M,

@ “B i- oQM; Pm #B i- M?QM; i`QM; HÁM; pšM +<sup>a</sup>K i?`v `i ç m çÈM

*?Q /M H` ?B m +?mv M iÈB KS+ M`Q- M| +kM; +?d H` K°i #û ; €B +?Q iÈB KQÌB i

h-M G•K F?¬M; +| +€+? M"Q- F?¬M; i? H"K ;b F?€+ ?ÆM H" FûQ #û ;€B` M;Q" E
iQÊM; +ÁM H¢B iQ" M H" ?mvM? ç i•K T?9+ +ªB i` M; - #¼M ?¼ t9K H¢B ;B9T +?
F?€K T?€X

*?Êi K°i i M i?€B ;B€K iW M°B +mM; p°B p½ +?¢v iÈB- HÈM iB M; ?ÄB,

@ h-M iQÈM; [m•M *~K u o pšM +ÁM Î ç•v T?ªB F?¬M; \ hW h?€M? h?€B ?"m i`mv

@ h ç•v- i ç•v

h-M G•K Hm¬M KB M; ç€T SM; - ç°i M?B M i`QM; HÁM; /•M; H M K°i w MB K- +, M /

@ h¢K i?ÌB F?¬M; çQÊ+ tY iY #¢+? iQÊM; - çÊB #ªM [m M FB M /B M h?€B ?"m`²B

L m H" M; QÌB F?€+- h`-M JBM? >"Q imv i ç®B b) #~K #€Q H" ?Q" M; K M? F?| pB T
iQ" M F?€+- h`-M JBM? >"Q F?¬M; ? /Q /U ç€T,

@ *~M im•M K M? H M? i`QÎM; [m M- #¼M i i¢K i?ÌB i`|B M| # M +¢M? EBK h?Ov
H¢+X

Í hW LBM? +mM; - hW h?€M? Gw h?€B ?"m ¬K o¢M G`+? ç - MQÊ+ K„i +?ªv`ÁM;
H¢B pÈB *?m L; ?B m M? iW M?Ä F?¬M; çQÊ+ v m i?QÆM; - çS +QM i` B H"K >Q
i?QÆM; v m M?`i +O M" M; X oW`²B M; ?2 M|B v ;†T M; mv ?B K- Gw h?€B ?"m M?

E?¬M; +| +€+? M"Q- M|B i`¼M; M K F?BM? M[- i` M çÌB M"v B [m€ ç€M; ?ÆM H½Q
`€+- >Q" M; iY H" #ªQ #®B- Gw h?€B ?"m +kM; ?B m çQÊ+ pBM? ?Q T?9 [mw +ª M
M"v- M" M; +| i? F?¬M; +~M i?"M KQÌB ? B T?¬M b Q\

a„+ K†i o¢M G`+? ç H° p F?¬M; FB M M?šM Km®M i`€M? F?ÄB Kšm i?•M- M?QM
+kM; H" i? M? MB M KQÌB #ªv im´B- Î i`QM; K„i Kšm i?•M H¢B pšM H" ?"B iY +?Q

æ M H9+ h-M G•K çQÊ+ i?€B ;B€K ç¢Q /šM çQ iÈB i`QÊ+ +mM; - o¢M G`+? KÈB p°
i?¬M b„+ ?ÆB +| +?9i H9M; i9M; X

G-M M"v Gw h?€B ?"m ;†T h-M G•K F?€+ t bQ pÈB H-M i`QÊ+X h-M G•K pW [m
?"m ç½ iU KbM? çSM; H M- ? B i v çÐ ?Ì Hm¬M KB M; M|B,

@ h-M iQÈM; [m•M #`i i`i T?ªB ?"M? H - M m F?¬M; T?ªB H" [mv +O >Q" M; ;B [m
KÈB ç9M; 5

hW K'v ç¢B i?€B ;B€K i?2Q ;B€M?Q S?MM; "ªQ- h`QÆM; h?"M?- h`QÆM; EbM?-
+mM; M[B M'v i`ÊM K„i ?€ K²K- i?-K M?O i`QM; HÁM; ; HÌB M"v +O h?€B ?"m i`n
M; QÌB i X h?€B ?"m K°i MQÊ+ H¢B Km®M #€B h-M i`QÎM; [m M- i? /B M +O ?„M

@ Jšm ?"m5

o¢M G`+? +| +?9i Q€M ;B" M M?bM Kšm i?•M- im´B v /-M /-M +kM; ç½ HÈM- i?2Q
h`QÆM; \*Q \*?QM? +kM; ?B m çQÊ+ `i M?B m ç¢Q Hw +O F H"K [m•M pQÆM; X L
T?"M [m•M i?¬M- K†+ /M v +ªK i¢ h-M G•K iW ç€v HÁM; M?QM; +kM; F?¬M; Km®M
F?¬M; Km®M h-M G•K , +¬M; FB m M; ¢QX

Gw h?€B ?"m H¢B i`ÊM K„i M?bM +QM i` B K°i +€B,

@ L m H" #€i€M? #bM? /•M- M; QÌB F?€+ +Sm +QM i - i H"K Kšm i?•M +kM; F?¬M
*QM i - Kšm ?"m +kM; ?B m çQÊ+ [mv +O >Q" M; ;B F?¬M; ;B®M; M?" #bM? i?QÌM
tm' i i?•M iW iB m K¬M iB m ?°

æ•v H" /B M im²M; K /¢v +QM- Gw h?€B ?"m M|B K°i ?ÆB i`"M; ;B M; ç¢B ?ªB- o¢
iÈB +U+ çB K- h-M G•K Î # M +¢M? M; ?2 +kM; iBK ç" T i?bM? i?`+?X

: -M p m M?Q ; -M + ¼ T - H ½ Q M? • M ; B M ; " B ç Q i H M + Q M? Q p" v - i b Ê M ; ½ t m
G` + ? + k M ; ç ½ + | + ? 9 i F? ¬ M ; M?` M ç Q Ê + - / M b Q v i? • M H" ç p Q Æ M ; + ? Q + Q p -
M? Q p" v 2 ` ^ M ; b) ç Q i Ê B T? ^ M i € + / K M ; X

o b p" v h - M G • K p ° B p" M ; F? Q K M ; Q Ì B ,

@ h? € B ?" m M Q Æ M ; M Q Æ M ; [m € F? 2 M - p B i? - M i? M F? ¬ M ; / € K M? " M - F? ¬ M ; T?
K" i? " i b U H" M? Ì m v H B M? H B i i' H B i i ¬ M ; i` Q M ; h Y * ' K i? " M? + ? 2 + ? Î X o @ M H"
H „ K - M? Q M ; H 9 + ' v + ? Ê i + ^ K i? ' v ? Q" M ; [m M ; + ? Ê i H | 2 i` M ç d M? > Q" M ; * U + K -
ç - v b S + H U + - + ? Q M M K Ê B M ; , M ç Q Ê + p Q B ç B M X

o € M G` + ? + Q Ì B F? ) - # B i h - M G • K ; B ^ B i? Q + ? M? Q p" v F? ¬ M ; i? " i + ? 9 i M" Q - ` ä ` " M
? „ M H" T + ¬ M ; H Ê M K" F? ¬ M ; ; B" M? + ¬ M ; - o € M G` + ? K Ê B p W K Æ ? ^ b B M? ` K' v
G • K # Î B p b K š m i? • M M | B ? m v M i? m v M F? B M b M? t' m ?' - M ; ? 2 p" v + k M ; H" T i S
h - M G • K i? m" M K „ i ? Æ M i` Q Ê + X

G w h? € B ?" m H € B i B M i Q Î M ; K Q Ì B T? - M K Q Ì B - M „ K + Q M i` B i v M | B ,

@ > Q" M ; M? B - i? b ` H" + | + ? m v M M? Q p" v 5 L , K t Q i + k M ; M ; ? 2 M | B i? B M i Y +
[m - M i` F? ¬ M ; i Ê B ; - M ç Q Ê + X L? Ê F? B t Q h? Q Ì M ; a Æ M h` B m h Y G Q M ; ¬ K æ ~ m
+ - m h` Q Ì M ; " ^ M - K † + / M h Y G Q M ; i? B M ? € p - ç` + ? M? Q M ; æ ~ m + ? d H" K ° i ç S #
i M # „ M M? Q K Q - p b b Q H € B F? ¬ M ; i? Q Æ M ; i' M + ? 9 i M" Q \ æ • v ` ä ` " M ; H" M? Ì i`

h - M G • K + M M ; o € M G` + ? H B + K „ i M? b M M? m - [m • M i? - M ? B M ; Q Ì B ç m + | p # ' i
H B M i Q Î M ; [m € K S + - p ç B K M" v ? B M ; Q Ì B i m' B i` M ; Q Ê + H € B i` " M ç - v ç ^ M ; + ^
E? ¬ M ; M ; Ì ` ^ M ; h? € B ?" m i? b M? H b M? ç' B ; B ¼ M ; ,

@ " i [m € h - M i Q È M ; [m • M + k M ; F? ¬ M ; T? ^ B M ; Q Ì B # b M? i? Q Ì M ; - M? ' i ç` M? H" i B
i' H B i i ¬ M ; K Ê B # M + ? Q ? „ M i? - M H U + M ; , M p Q B M? Q p" v X L? Ê M , K ç | h @ M ; L? •
i B M ; B € M ; i? - + | o , M E? 9 + i B M? [m • M " Q h? M? h? B M - o ä E? 9 + i B M? [m • M o h
i + k M ; H" i? - M i B M i` M i` Ì B - + k M ; + | p b i B M? i 9 h - M i Q È M ; [m • M M" v

h? € B ?" m M Q Æ M ; M Q Æ M ; M? È H - K - M | B æ` + ? h? M? i? " M? o h? M? - F? ¬ M ; F? Ä
ç € M? L? € + S? B - S? M M ; " ^ Q M ; ? 2 p" v + m K" v - M? Q M ; + k M ; F? ¬ M ; M | B ; b X

* ? d + | F M ; m K Ê B + ? d i` Q + ? M ; v K † i h? € B ?" m M Q Æ M ; M Q Æ M ; H Ð H Ì B X

@ h - M i Q È M ; [m • M - B ; B ? B m ç Q Ê + M ; Q Æ B ? i / € i` m M ; i? " M? - M? Q M ; i` m M ; i?
` ; B M i? - M ? ½ K ? € B X \* Q M i - i Q Æ M ; H B M? ' i ç` M? + Q M T? ^ B M? È h - M i Q È M ; [r
p Q B ? ° ; B € - F? ¬ M ; + ? Q M ; ? 2 b` K M ; ¬ M + € + ? + ? S + + O ? „ M 5

G w h? € B ?" m / S i H Ì B H € B b m v M ; ? o K ° i + ? 9 i - + , M / † M + m M ; M [H' v ` K ° i + ? B + M
G • K ,

@ L ; Q Æ B i? " M? i? • M p È B i B m i? Q h W ; B - B ; B Î F B M? b Q + k M ; F? ¬ M ; # B i ç Q Ê +
K ° i T? - M H p" i X L ; ¼ + # ° B M" v H" p" i + O B ; B - i Q Æ M ; H B M m B b` K M ; ¬ M ? € B
i` B m + Q Æ M ; - M ; Q Æ B + ? d + - M + - K M ; ¼ + # ° B p" Q + m M ; - i' i + ^ F? ¬ M ; ç Q Ê + M ; , M

h - M G • K M? ' i i? Ì B ; B i , M ; € T H U + - i? 2 Q M? Q G w h? € B ?" m M | B - H B H` + ? M ; ¼ +
ç - m M | B ,

@ h? € M ? [m • M ? B M i Q È M ; i € B p` - # ? € M? K B M? i? - M p ä - b € M ; b Q B i? B M ? € -
i m v i ç @ B F? ¬ M ; + - M p" i M" v - F Q M? t B M M Q Æ M ; M Q Æ M ; i? m ? ^ B X

@ h? M" Q - ? B K B ; B + ? Q H # € + ? v b Q \

G w h? € B ?" m H ° p K' i ? S M ; X

o € M G` + ? ç Î # M + € M? M? " M M? € i M | B ,

@ J š m ?" m ç ½ # M + ? Q M ; Q Æ B - p" v M? " M H' v ç B X

L;?2>Q" M; ç KÎ KB M;- H9+ M"v h-M G•K KÈB ç2K M;¼+ #°B i`•M i`¼M; #Ä p"Q i
+| +?9i #'i K½M ç®B pÈB +?mv M Kšm i?•M ?Î +?9i + M i?B T +Y ç°M; +O KbM?- M
F?B K i®M +~M i?"M +kM; +ªK i?'v M;QÌB M"v F?¬M; i X

@ "¢+? iQÊM; M´B çB M FB +| ?bM? /€M; ;b- T?ªB +?,M; H" v m [m€B +| H¶ KkB i
Gw h?€B ?"m H¢B ?ÄB h-M G•KX

h-M G•K i?Q€M; ç°M; i`QM; HÁM;- H9+ i`QÈ+ ç½ M;?2 o¢M G`+? M|B # M #~K i'm

@ h•m h?€B ?"m- F?¬M; F?€+ ;b i¼ F} +O S?´ >B M "² h€iX

Zmª M?B M Gw h?€B ?"m pW M;?2 M?Q p"v H"TiS+ iÄ` ?SM; i?9- H M? +?Q i?
t2K i?YX

æ€M; i?QÆM; #¢+? iQÊM; #` i`|B K'v bÈB /•v i?WM;- H¢B ç2Q tQ+? b„i- çQÈ+ +€
iÈB hW LBM? +mM;X

@ h`ÌB ÆB- bBM? HBM? HÈM M?Q p"v pb b Q TªB tY iY M| \ G"K +?mv M T?¢K ;
F?¬M; ç€T SM;X

Gw h?€B ?"m pW i?'v #¢+? iQÊM; ;B®M; M? m M?Q ç9+ i¼ F} S?´ >B M "² h€i i
MB K .B æ" S?"i- HÁM; iW #B M´B H M- Km®M +QM i` B KbM? i? +?Q M|X

o¢M G`+? #'i ç„+ /o M|B,

@ L| Km®M çª i?QÆM; M;QÌB- ?ÆM M[M?B i?-M ç½ ?¢ H M? ç2K M| tY iY

@ o"v i?b K m K m ?²B H¢B5

Gw h?€B ?"m +kM; K†+ F +€B ;b [m•M p¬ ?Q M;¬M- H"TiS+ #ªQ K M; #¢+? iQÊM
M?bM TªB,

@ h-M iQÈM; [m•M +| FªM,M; T?K+ pQB- ;B Q #¢+? iQÊM; M"v +?Q M;QÆB T?|M
HBM? iQ HÈM M?Q p"v- S?"i "² h€i b) i`€+? i°BX

«B- ;BªB [mv i pB M K½M5 h-M G•K ç½ bÈK M;Ì iÈB Gw h?€B ?"m `i iBM FBM? S?
S?´ >B M "² h€i M"vX

G-M M"v iB m Km°B Km°B hQ ;B +?„+ +?„M b) pmB p ` K†iX

h-M G•K çB hW LBM? +mM;- hQ oQM; Pm pšM +MM; K'v ?mvM? ç i•K T?9+ ;Bª i` M
ÎEBK h?Ov FB m- F?m¬M K†i M?Ä M?„M #m²M #½ + m +|X

h`QM; HÁM; iB m +¬ MQÆM;- >Q" M; ç i?B M i`B m H" FBK F?~m M;¼+ M;¬M- M m
iQÊM; *ªK h`K- +?mv M M"v b) F?¬M; +| +€+? M"Q p½M ?²B çQÈ+ M[X L;?o iÈB
+MM; +?ÆB iW M?Ä- *ªK h`K iW i`QÈ+ iÈB M v`i M;Q M M;Q½M b„T bY #`;B i- h

*?Q ç M F?B h-M G•K +QÌB ? ?ª /„i #¢+? iQÊM; iW hW LBM? +mM; i`Î H¢B EBK h?
+9B ç-m F?¬M; /€K M?bM *ªK h`KX oW i?QÆM; +ªK pW F?¬M; MÐ- /€M; p i` +
F?B M +?Q M;QÌB i TªB +?m t|i i`QM; HÁM;X

h-M G•K +QÌB t'm t bÌ bÌ pÁB *ªK h`K- ;Bª pÌ M|B pÈB +€+ i?•M #BM? >B m 8v,

@ *€+ ?mvM? ç - #ªM [m M M;?2 M|B K|M pÁB pQB KMB p` F?¬M; i - +€+ M;QÆB +
J'v i?•M #BM? >B m 8v ;Bª i` M; i?"M? [mªM iQÊM; M;Æ M;€+ M?bM M? m- i?-K M
[m€ KS+ ;? iÎKX G"K M?Q p"v +?„+ +?„M iB m +¬ MQÆM; b) ?"M M;`B iÈB +? i
M|B MY HÌBX

*ªK h`K p¬ +MM; i?¬M; M?•M iQM?- iU ?² M;?2 ?B m HÌB +O h-M G•K- +'i iB M;
i`€M? F?ÄB i v h-M G•K- #"v iÄ F?€M; M;?` K½M? HB i ç®B pÈB ?"M? ç°M; ;B i?

hQ oQM; Pm ;B" M ç M ? B i B çÄ YM;- i`ÈM i`WM; K„i +?m KB M; ,

@ * + i?"i H" [m€ ç€M;5 *^aK h`K ç€M; i?QÆM; M?Q p"v- ?mvM? +ÁM çÁB ,M pÁB
oQM; Pm- i`Î p K€+? +?Q h•M .B i, i,

98eX *?QÆM; 98e, P€M LB K *O *^aK h`K

@ *ÁM F?|+ M[b Q\

h-M G•K p°B p" M; tQ tQ ç-m #û ;€B,

@ > ? - ç€M; iB + + + F?¬M; +| F?~m T?9+- F?¬M; ,M pÁB pQB çQÊ+X

hQ oQM; Pm H"TiS+ M;WM; F?|+ i?9i i?Qi- M;~M; ç-m H M +?ÈT +?ÈT K„iX

@ JÈB pW `²B h?€B ?"m ?ç +?d- #<sup>a</sup>Q i ç2K \*<sup>a</sup>K h`K T?|M; bBM?5

h-M G•K +QÌB ? ?^a- +| +^aK ;B€+ ? i bS+ i?"M? iUm b m F?B HW ;ç i #û ;€B KÈB p
o` i`QÎM; [m M M"v +O +?9M; i K'v i M i?•M #BM? >B m 8v # M +çM? M?'i i?ÌB ç
#B i M|B ;b pÈB i?9 pmB i" M €+ +O i`QÎM; [m M KbM?X

hQ oQM; Pm F?¬M; /€K iBM M?bM h-M G•K- +?Q ç M F?B H'v çQÊ+ +•m i`^a HÌB F
?„M- i`QM; M?€v K„i HB M #"i +QÌB bÌ pÁB \*<sup>a</sup>K h`K- HçB pm®i p2 i BiQ iQÈM; +O
i^a tB iX *m®B +MM; KÈB M;QÈ+ ;QÆM; Kti M?Á M?„M H M M?bM h-M G•K,

@ oQM; Pm +kM; #B i + + i®i M?'i- WK- M m H" F?¬M; ;ç i M;QÌB- p"v i?b +~M; i®
Zm^a i?"i H" +QM MQi h-M G•K #om K¬B- H9+ M"v ;QÆM; Kti M?Ä M?„M #¬B ç2M
M M H2K Hm®+- MQÈ+ K„i +?^av tm®M; i`¬M; M?Q Kti K QX

æQ" M M;QÌB /„i #ç+? iQÊM; çB p T?Q M;¼ K¬M- /¼+ i?2Q çQÌM; çB M;?2 i?'v hC
Î # M i B *^aK h`K- h-M G•K HQm w- ?ÆB /WM; HçB #QÈ+ +?•M- p M? H¶ i B H M M

@ *^aK h`K ¬B \*<sup>a</sup>K h`K- M;QÆB T?^aB +~M i?"M + + - ?„M `i ;BÄB ;ç i M;QÌB- M m M
?„M b) +„i K°i F?9+ pÁB +O M;QÆB H`K i?S+ ,MX E?Q M M|B `i ç m- iQÆM; H B -
F?| +QB +? i çB çQÊ+X GçB M|B H¶ KkB #`i?QÆM;- ;†T T?<sup>a</sup>B KM æ¬M; bÊ`M; +
h`ÌB ÆB h-M G•K ?W ?W +QÌB HçM? ? B iB M;- F?¬M; +| ?^aQ w M?bM +?^K +?^K

hQ oQM; Pm #` /¼ bÊ ç M F?¬M; M? - /„i pQB çB M? M? p" B #QÈ+- p°B p" M; +€+?
M"v K°i +?9iX L; v +^a #ç+? iQÊM; +kM; +| T?€i ;B€+ +m®M pÁB /`B +O KbM? HçB
+?È +„i pÁB +O i - `i ç m

h-M G•K /šM hQ oQM; Pm p M?"- M #"v +?Q *^aK h`KX

h M K" T +MM; L;Qm æçB GU+ iW +?¶ .m æçB .m i`Î HçB- M?bM i?'v #ç+? iQÊM; *
[m M? hQ oQM; Pm ?ÄB +€B M"v ?ÄB +€B FB X G½Q ç-m iY hW o,M h`QÌM; +kM; Î
M?•M i bM? #B M i?Mv o•M L K- [m M ? `„ + `®B T?S+ içT ;B[+€+ ççB h?' hv- M?
+MM; iB m +¬ MQÆM;- i?"i` H" +| i?•K w F?€+X

"i [m€ + Q ?SM; M?'i H" hW h•M .B- #B i çQÊ+ h-M G•K H`K +?Q JB M æB M i m v i
RM; Gw #` #ç+? iQÊM; ?9+ ;B®M; M?Q +QM +?| +? i- M" M; HB M + Q ?SM; p¶ i v
ç M i`QM; T?ÁM;- i?•M i? K K KçB M?Q HY M|M; ¬K +?†i H'v ?„M- K¬B K K M;¼ i
æ M; H9+ h-M G•K +?Q H" HçB b„T ççB +?B M K°i i`"M- æçB iB m i?Q HçB +?çv`
...+- ç•v H" \

*?d i?'v hW h•M .B ç½ +MM; hQ oQM; Pm +ĐB H M i` M HQM; \*<sup>a</sup>K h`K- +?çv M?Q
æçB iB m i?Q ?Q i v K9 +?•M- ?¬ iQ ;¼B M?Ä- #'i F +QM pQB ç€ #²M ?Q M€i #
HQçM K°i K^aM?X

h-M G•K H'v i v p¶ i`€M- +| +ªK ;B€+ bmv v m p¬ HU+, t2K` pšM T?ªB K m +?|M;
.B +ÐB M;U F?¬M; b Q- ?B M i¢B +ÁM Km®M +ÐB pQB- 2`^M; ?Q +Ä F?„T i`QM;
JÈB pW ,M +ÆK tQM;- >²M; .QÆM; h?B M HB M HÁM; M?Q HY ç®i +?¢v iÈB T?O
#€Q,

@ æ¢B bU F?¬M; i®i5 h`Q >, FB #` M?®i i`QM; M;K+ ç°i M?B M iU p"MX

@ o"v b Q\

h-M G•K mM; /mM; çB K ioM? m®M; MQÈ+ i`" b9+ KB M;- iU ?² +?mv M M`v ç½ b
?„MX

h?'v h-M G•K iÄ` #bM? ioM?- >²M; .QÆM; h?B M +kM; i`'M ç`M? H¢B- F [m K°i
L;`v i`B m FB M JB M æB M iB M +®M; #¢+? iQÊM; ç½ ç`M? iW # i?€M; i`QÈ+ - +?
#` i`¬M; +?WM; M;?B K K"i ç°i M?B M ?ÄB *~K u >B m 8v- T?ªB +?,M; H` #¢+? iQÊ
`²B F?¬M;X

*€+ >B m 8v +kM; F?¬M; bmv M;?o M?B m - i?m"MKB M; #€Q +?Q v #B i- •K KQm
T?€ ?ÄM; i`B m FB M ç½ bÈK #` h-M i`QÎM; [m M M?bM i?'mX

E i [mª b m F?B h`Q >, #B i çQÊ+ iBM iS+ HB M t T +?•M M;²B /QÈB ç'i- KB M; M
i? - .B G†+ +?mv M bBM?öX æ M F?B +€+ ?mvM? ç >B m 8v T?€i;B€+ ` +| +?¶
HQÐB iU p"MX

L;?2 ç M ç|- h-M G•K +ªK i?'v ? i bS+ ç9M; M?Q KQM; Km®M +O KbM?X >„M ç½ ç
H B H`+? +O h`Q >,- +?d H` F?¬M; i? p¢+? i`¬M i`QÈ+ K†i #¼M «M æS+ h?„M;- #
/B M K`M F`+? M;U iB M +Sm ;B€ çQÊ+X o T?¬M h`Q >,- p®M h-M G•K ç½ +?m`
F?~m- /M b Q v HÈB /KM; #¢+? iQÊM; *ªK h`K ;B i +? i >Q H½Q i?mM; - p®M H` M

"•v ;Bì h`Q >, iU p"m +? i çB +kM; iB i FB K +?Q h-M G•K K°i T?2M i v +?•M- +?Q

@ :BÄB- ;BÄB +?Q M¬ i`B i`mM; i?`M?- i`QÈ+ F?B +? i pšM +ÁM ;BªB p•v +?Q +?
MQÈ+ M?Ä- F?¬M; #B i +?Q h`Q >, Q+? HÈB ;b- v H¢B H'v [m®+ bo #€Q ç€T5

>²M; .QÆM; h?B M M;?2 p"v M;~M M;QìB- M?'i i?ìB +?Êi ?B m` ,

@ h`QÎM; [m M [mª M?B M ;QÆM; b€M; i`2Q + Q5 h`QÈ+ F?B +? i h`Q >, pšM +ÁM
;B€Q- `ä`M; H` ;BªB p•v i? v JB M æB MX æ€M; iB + i`B m çbM? i?2Q +` H F?-
RM; Gw i`Î p - iB M M;?B +?Q i M F?®M M`vX

*kM; F?¬M; iB M M;?B ;b- imv i +®M; +?d +ÁM FûK i?B M i`B m tm'i ç°M; ç¢B [m
M,K tQ K†+ /M L?"i "ªM ît MÆB ?ªB M;Q¢B- pb i` M? çQ¢i [mv M HÈB i`B m +
smv M h?` +ÁM +?ûK ;B i HšM M? mX JB M æB M M^K Î #€M çªQ h`mM; L K- iB T
HU+ F?„T MÆB `„+ `®B T?S+ i¢T- K°i F?B #` h`mM; Zm®+ +?O ç°M; imv i +®M;- ç
M X

æ K ?¬K ç|- +®M; bS sB K G - :BªM "° h`¢B K†+ i?QìM; T?K+ çB iÈB T?O ç h-M O
K„i +?•M +?QM? F?| HÁM; KB m iªX *ª ? B ç m M|B ç m M|B h-M G•K •M i`¼M; M?
F?| HÁM; #€Q ç€TX

@ *kM; F?¬M; +-M #€Q ç€T ;b- +€+ M;QÆB +?d +-M T?K i`€+? +?mv M L;k S?QM;
?

h-M G•K +QìB ? i bS+ #d`BX

a„+ i`ìB +?¢M; p¢M; i®B- i`" H•m iYm [m€M i` M T?® FBM? i?`M? ç½ ç®i ç M H²M;
o,M h`QìM; iB T FB M +®M; bS sB K G - ? B # M B +kM; ç¢i çQÊ+ KK+ çQ+? +O
æB M æ¢B pQÆM; iY J½M; RM; Gw iQ`M i?•M #,M; #| ;B®M; M?Q t€+ QÈT M^K # M
iMM; F?B M; +?¢v` F?ÄB „+ EBM? i?`M?X

>Q`M iQ`M F?€+ pÈB ibM? +^aM? H9+ iÈB çQÊ+ T?€B pB M G #°- >²M; GQ hU- >°
i`¼M;- H9+ M`v F?¬M; +| #`i F€ M; QìB M`Q iÈB çQ - M; v +^aHQM? + M? ;B[+Y i?`
T?® ç m MûK iÈB €M? K„i F?BM? #dX L; v +^ai` +QM # M çQìM; +kM; T?mM MQÊ
+^aB i?®B p T?Q #¼M ?¼X

L?[M; bS i?¬M æ¬M; >m pQÆM; i`B m M`v [m^a i?“i +?“i p”i F?¬M; +?“m M´B- +?
i? K ç¬B +?•M bM?- /QÈB +?•M M?Q i?Q KĐ- i M M`Q i M M´v ¬K ç¬m HOB i`®M M

98dX *?QÆM; 98d, ",,+ h`´M S?O hv

J½M; RM; Gw M^K Î# M i`QM; FB m F?¬M; i? ç°M; ç”v- i`QM; HÁM; i`M ç¬v Q€
i`B m ç®B tY M?Q i?QÊM; F?€+?- JB M æB M æ¬M; >m pQÆM; i`B m F?¬M; +?9
#B M ;BÈB o•M L K ;B®M; M?Q i^K ,M`¶BX hm¬M S?O hm¬M •M +ÁM T?€B M; QìB
i`B m ç„+ w iÈB KS+ M`Q +| i? iQìM; iQÊM; çQÊ+X

L?QM; F iW b m F?B ;†T h¬M G•K- ? i i?av ç½ ?Q`M iQ`M #B M ç´BX æ¢B pQÆM
ç m i?m”M #m²K tm¬B ;B| #` ç€M? +?Q bQM; K†i ;½v ` ,M;- H¢B F?¬M; +| +?¶ M`Q
i`B m FB M- F i [m<sup>a</sup> +?Q F`T i® +€Q h¬M G•K ÎM; U iB M- F?¬M; ?B m p b b Q #¢
F?B M +?Q #` M; QìB M„K +€M

GmB i?Q- çm´B bS- imv i +®M;- i`B m æ¢B JBM? ç°i M?B M i? ?B M i? K¢M? M?
ç½ [m2M pÈB i?B M i`B m M?•M ?”m- [m2M FB K +?€+ Q+? HÈB- +?Q `^M; i?B M i
p +U+ F€ FBM? F?OM; X GÁM; J½M; RM; Gw H9+ M`v `®B M?Q iÆ pÁ- i`Í p H`K i
ç½ H` K°i +?mv M ç m ç¬m- ç®B T?| ?”m [m^a /Q imv i +®M; K M; H¢B +ÁM K i KÄB

hmv `^M; JB M æB M K¢M? i?“i M?QM; +Wm M?•M +kM; M?B m- J½M; RM; Gw #B
bÊ H` T?ªB #Qm ç¬m bSi i`€MX

GB + M?bM ",+ EBM? i?“M? ç M HY ?mv ?Q`M; i`QM; ç K- J½M; RM; Gw M; ?B M`
ç°+,

@ h¬M G•K- çìB M`v #^aM pQÆM; iY +MM; M; QÆB F?¬M; +? i F?¬M; i?¬B «B +? Q
æ¢B pQÆM; iY ç M; bBM? HÁM; i`M ç°+ - i•K i`¢M; FQ+? ç°M;- pmM; i v H M ç°M; i
i v /Q /•v +QÆM; #¢+? iQÊM; ;•v ` - M?“i i?ìB ç m i?“m i•K + MX JQìB M; ¡M i v H
i?“i H` +| F?“K` F?¬M; M¡B çQÊ+X

" M;`v b m- KQìB /†K i`QìM; çbM? K†i æ¬M; FBM? bQ ;¬M iÈB EBM? >`M; æ¢B o`
€T +?B m i` M æ¢B o”M >` b¡M; ;ÊM H,M i,M- /QÆM; HB m ? B # M #ì ç½ i? v K°i +
H` iB i i?€M; " `K €T M?•M ;B MX

hQ oQM; Pm +MM; pä bo L; ¢i h`mM;- #^aQ Kšm L M;- H9+ iÈB FBM? bQ +?O iÈ #
çB H¢B +| i? K K°i +QM #¢+? iQÊM; *^aK h`K- HQm Hmv M +?B i v +MM; h¬M G•K-
æ¢B i`Q i?mv M /Q h`Q " M; T?€B iÈB çÊB ç½ H•m- `®i +K+ #û ;€B #m¬M; HÄM; `v
i v +O h¬M G•K +MM; hW h•M .B- M; QÊ+ F?m¬M K†i M?Ä M?“M i? M? i9 F?ª €B H
+?av tm®M; ,

@ * + - i, i,- oQM; Pm poM? pB M M?È +€+ M; QìB5

J„i hW h•M .B çÄ H M- iQM? M`M; M; Q`B +SM; i`QM; K K- i?“i` H` M; QìB `i / ç°
M v +?mM; b®M; +MM; hQ oQM; Pm +?“i T?€+ ç€M; v m- +MM; M? m +ĐB pQB çB
çB [m^a i?“i p¬ +MM; HQm Hmv MX

@ æWM; F?|+ M[X

h-M G•K iÄ p F?¬M; [m M i•K tQ tQ ç-m #û ;€B- ?M /¼ M|,
 @ L m F?¬M; çB- + + b) + „i pÁB *ªK h`K M? „K `QÊmX
 hQ oQM; Pm +?Êi #”i +QÌB,
 @ * + b) F?¬M; H`K M?Q p”v- + + H` M; QÌB i®i M?`i i` M çÌB M”v- M; QçB i`W ?
 ...+- M|B i +?mv M S+ ?B T pQB Q h-M G•K bÌ bÌ KkBX
 > „M +kM; F?¬M; Km®M hQ oQM; Pm +MM; #ç+? iQÊM; `ÌB çB- +| i? K K°i M; QÌB M
 M?” +kM; pmB ?ÆM M?B m- M?”i H` hW h•M .B ç†+ #B i pmB p X
 L?QM; ç•v +kM; H` F?¬M; +| HU +?¼M M”Q F?€+- i` M çÌB F?¬M; +| iQÌM; M”Q ;
 oQM; Pm +MM; #ç+? iQÊM; Î H•m FBM? i?”M? b) F?| i`€M? F?ÄB iB i H° T?QM; i
 #ç+? iQÊM; +Sm ;B€ ` 2 `^M; F?¬M; ´MX
 *ÁM M[- hQ oQM; Pm i?•M K M; ;B +Wm [m®+ ?”M +kM; F?¬M; +?`m HQm HçB-H
 T?ªB H` +?¶ Î H•m- iB m +- MQÆM; M”v imv +ÁM M?Ä im´B- i` M p B HçB ;€M? p
 p€+ K°i Qi i`€+? M?B K p®M F?¬M; i?m°+ p ç° im´B M”v- h-M G•K +kM; F?¬M; +€+
 M|X
 ob hQ oQM; Pm +?O ç°M; v m +-m- h-M G•K M #”B +?Q M| i`Î HçB #B M i?Mv o•M
 æ^M; h`MM; o # M +çM? ç`i +k JçM? .QÐM; X .MM; pã bo L; çi h`mM; H` æçB iQÊM
 i`mM; i?”M? pÈB hQ ;B - /MM; T?QÆM; i?S+ [m’v M?B m /m FQ+? iB T iK+ ç®B F
 pQÆM; i`B mX
 h-M G•K çQ +?Q hQ oQM; Pm pçM HQÊM; #ç+ i` „M; bmM; H`K [m•M T?Q ç +?”M
 M; ?o “ „+ h`’M S?O hv K”i H M? \*~K u o o•M L K F?¬M; iB + #’i +S ;B€ M”Q i`Ê ;B
 h•M .B +ÁM H’v / M? M; ?o T?K i?•M L; Kv Zm®+ *¬M; hW ” M; h?Kv pB i i?Q +?Q
 sQÆM; h°- ? B # M +MM; H` pã +-M; ?m•M [mw i?•M i?B i pÈB M? m- J°+ sQÆM;
 *¬M; +kM; b) +?B m SM; hQ oQM; Pm ç¬B +?9iX
 *| [m•M /•M /•M +?9M; ç` T?QÆM; i`mM; i?”M? pÈB hQ ;B - +| *~K u o +MM; EB
 /U HQM; p”Q æ^M; h`MM; o - EBK æ^M; \*?B m +MM; ooM? sQÆM; T?O i`B m æç
 L; çi h`mM; ç€M? i?”M; çQÊ+ i?b ç€M?- ç€M? F?¬M; i?”M; b) HmB p æ^M; h`MM; - c
 JB M æB M F?¬M; /€K t•K M?”T +ªM? M°B h`mM; Zm®+ i`mv FQ+?X
 æ`+? iB M i HMB- ç`+? K i i [m’v- K†+ /M i`B m çbM? içK i?ÌB F?¬M; T?€i ççB [i
 F?¬M; i? ç æ¬M; >m pQÆM; i`B m v M´M ç€M? +?B K ç`i ç B h`mM; Zm®+X
 h?ÌB F?“+ Hv #B i b m +MM; ç½ iÈB- hQ oQM; Pm / „i #ç+? iQÊM; çB iWM; #QÈ+
 F?B H M i?mv M +ÁM pšv i v pÈB hW h•M .B p” h-M G•K- MK +QÌB iQÆB i „M M?Q
 i? M? •K i`QM; i` Q p M; H M,
 @ * + i, i,- iQÆM; H B M?È ç M o•M L K i?, K oQM; Pm5
 L; ?o ç M #û ;€B ;€M? p€+ i`€+? M?B K- +MM; iQÆM; H B +?BM? +?B M b i`QÌM;
 K¼B M; QÌB ç m +| p M†M; M X
 @ :B| ?Bm ?Bm- MQÈ+ b¬M; .`+? HçM? HMM; - EBM? E? ` çB Î MÆB M”v
 ...+- H` B ç M; M; •K M; \
 a „+ K†i GK+ K”T iÄ ` p¬ +MM; #B i`€M; X
 hW H½Q ç-m +ÎB ;B”v pªB ` ç€M? p”Q ç-m i M K”T,
 @ Zmª i?”i KB M; +?| F?¬M; i? K¼+ M; ” pQB- F?¬M; K v K „M +€i HÊB +?9i M”QX
 ` çB `ä `”M; H` õ>¼ ;B€+ #B ?ªB M; mv i- +?BM? v [mv M i?B M bQÆM; - pmM; ç
 # „M >B M oQÆM; õX h-M iQÊM; [m•M Î FBM? i?”M? +?d +-M +?Ì iBM i? „M; i`”M #€

æQ hQ oQM; Pm çB tQM; - h-M G•K +?QM? i?S+ iW L K h`'M S?O hv ç´B b M; M?"K
hmv `^M; L K "„+ h`'M S?O hv i` M / M? M; ?o +MM; + 'T- M?QM; +?S+ [mv M T?ç
[m^aM [m M #BM? [m•M iQÊM; #^aM p - T?ÁM; M; W ; B€M çB T +MM; ; B M ç^aM; €+ i
iQÆM; çQÆM; pÈB ?B M #BM? # M i`QM; *~K u o X

"„+ h`'M S?O hv H` T?K i`€+? +¬M; pB + ; B€M çB T +MM; T?^aM ; B€M çB T +^a MQÊ
[m M pB M /•M +?9M; - i`mv M½ ççB ; B M ççB €+ KQm T?^aM H`K HQçM- [mv M HU
J¬M; *´- h•v hçM; iQÆM; çQÆM; pÈB *A +°M; 6"A i`B m æçB JBM?- +| çQÊ+ [mv
>ÆM M[K†+ /M L K h`'M S?O hv +kM; +| M; K+ ; B K- M?QM; +?ŠM; [m H`K'v ; B M
ç M?®i [m M ; B€Q #^aM p T?çK T?€T [m MX "„+ h`'M S?O hv HçB [m^aM Hw M; K+ ;
M?'i- i?¬M #Q M?'i F?„Ti?B M ?ç- p®M i M H` +?B m M; K+- iK+ tQM; i?B M H QX

"'i F M? ?MM; ?"Q FB i i`QM; +?®M ; B M; ?^2H2Q iQÌM; i`´K €B- æçB iQÊM; M; mv
bQ€B KQÌB pçM ?MM; #BM?- ? v H` K°i M?` T?~K ççB [m M i`B m çbM? ?¬T?QM;
M?'i ç`M? F?Q çQ^aM ?^2M iB m- F?¬M; +? i +kM; T?^aB H°i / X

hW L K L? ç M "„+ L? - ; B[? B /½v T?ÁM; +?d +€+? +€B b•M i`QÊ+ K†i "ç+? >´
h-M G•K iW L K h`'M S?O hv çB [m +?d p`B #QÊ+ M?QM; ç½ +?QM? i?S+ i`Î i?`M
+'m iB M? #€Q #Q K"i i`B m æçB JBM?X h`QM; "ç+? >´ ççB çQÌM; - ?„M +?d FûK æ
*~K u o - K` çSM; i` M i`i +^a çQÌM; i?QÊM; [m M +~K v X

E?€+ pÈB H9+ KÈB iÈB- H-M M`v h-M G•K pW ç M M?"K +?S+ "„+ h`'M S?O hv- ç€
aU- GçB JK+- EBM? G`+? - æQçM aU B M`v p¬ +MM; M; Q M M; Q½M- +9B ç-m +
[m M- +kM; F?¬M; /€K i?Î KçM?X L; QÌB F?¬M; #B i +ÁM iQÎM; `^M; ç€K QM; F?mv
€+ M`v ç½ #B M i?`M? çS i` # im´B M; Q M M; Q½M ç€M; v m X

æ½ Mm®i +?YM; "„+ h`'M S?O hv- çQÆM; M?B M h-M G•K T?^aB M?^a L K h`'M S?O
?„M M„K +^a L K "„+ h`'M S?O hv- +?ŠM; H) ç +?Q GQm æ¬ æ®+ M; ^2B K°i KbM? i`
i`Æ K„i K` M?bMX Zm M i`QÌM; +| i?¬M; H - +kM; F?¬M; i? +`v KçM? H`K HQçMX

"'i [m€ h-M G•K +kM; K M; i?2Q i•K T?9+ ç M "„+ h`'M S?O hv- GK+ oB M *?Q- L; Q
i?•M #BM? >B m 8v i`QÊ+ ç| +kM; çB i?2QX >^2M; .QÆM; h?B M >^2M; *?d >mv +k
?„M +ÁM çB K ? B i M H½Q Hmv M +?®M FBM? i?`M? æB m h? Zmw +MM; >Q æ„

æQÆM; M?B M >^2M; .QÆM; h?B M ? i bS+ pmB KWM; - M?[M; ; b KbM? #Ä ` ç½ +
çQÊ+ K†i `^2M; Qm €B- ; B^aM içB ç i•K- iQÆM; H B +`i +€M? # v + Q- çB i?2Q ?„M

æB m h? Zmw +MM; >Q æ„+ Zm M HçB H` pmB KWM; M; Q`B w Km®MX G9+ h-M G
#`i /QÆM; K'v M; `v- çÊB ç M F?B #` ç€M? +?Q K°i i`"M F?¬M; ?B m pb b Q- KÈB
F?¬M; T?^aB H` ?çM; M; QÌB i-K i?QÌM; - H9+ `v KÈB M; Q M M; Q½M çB i?2Q h-M G
çB F?„T FBM? bQ- +¬M; H Q +?Q M|B iÈB- F?´ H Q +kM; +?Q ` ?bM? /€M; ; bX

h-M G•K i?QÌM; tmv M KÌB K¼B M; QÌB çB ,M m®M; - bÆM i`•M ?^aB p` i` M "€i hB
L; ?B T?QÌM; - B M`v ç½ ,M M; €M ç M i`M +`X J¶B i?€M; +ÁM iU K|+ iB M i9B T?€
iB M HQÆM; - #M HçB i`M i?`i F?¬M; çQÊ+ çB i?m iB M +[i?QÌM; H - M?Q p`v +ÁM

*?Q M M h-M G•K çQÊ+ çB m ç^aK M?B K "„+ L? - [mv M i? mv T?QM; HçB HÈM ?
M; QÌB M`v +kM; F?¬M; +| ; b ç€M; ç +QB i`¼M; - +kM; F?¬M; T?^aB H` >^2M; .QÆM
ç-m /U p`Q- +kM; F?¬M; T?^aB H` GK+ oB M *?Q- L; Qm æçB GU+ +| ; B Q iB M? +
[m M T?^aB +QB i`¼M; ? B M; QÌB +€+ M; QÆB\

E?¬M; M; ?o iÈB h-M G•K i`W >^2M; .QÆM; h?B M +ÁM çB K K†i Km®M ? B M; QÌB #
>Q æ„+ Zm M p¬ +MM; FQ+? ç°M; - p B b| M; p B [m€ ; ®B /QÊB +?•M h-M G•K- +
+? K - ?B m çQÊ+ i +?d +| h-M i`QÌM; [m M- iW M v p b m i`, K i€K KQÆB +•M i
i`QÎM; [m M M; ; BX

> B i M FûK +ÄB #`i i`B M`v +?çv +¬M; +?mv M p†i K°i +?9i +ÁM içK çQÊ+ - i`¬M;
F?¬M; #^M; ; B i [m€ +? #¼M ?¼ +?Q tQM; - h-M G•K +¬M ? B i M p¬ /KM; M?Q p`v

æ€K i?m°+ [m M i`QÊ+ ç•v +O „+ h`'M S?O hv +kM; +ªK i?'v F€ [m€B- # M HûM
T?9+ KÊB +O h-M i`QÎM; [m MX

æB m h? Zmw +?o M;|M i v +€B H M- M|B K°i i`M; F?Q€+ H€+ i` M i`B /QÊB ç'
@ h-M i`QÎM; [m M +O +?9M; i F?¬M; +?d +| H` ç M?'i i`mM; i?-M b® K°i +?[h?I
+| +¬M; M;U iB M +Sm ;B€- +ÁM çQÊ+ h?€B ?"m # M +?Q M;¼+ #°B- B +| i? bQ
H`K [m M [mª i?"i p¬ +MM; M?•M M;?o - ? B +?9M; i T?K+ /`+? iª ?[m- T?"K H½Q
ç m F?¬M; [m M ? B i X

h`B ÆB M?[M; i?m°+ [m M „+ h`'M S?O hv F?¬M; H° p ;b M;Q`B K†i- M?QM; i
? B i M F?Q€+ H€+ M`vX "¼M ?¼ i?-K M?O ? B i M p¬ /KM; +€+ M;QÆB +kM; +| i
[m M- +?9M; i +?d +¬M i"M i•K i"M HU+ i? v h-M i`QÎM; [m M- iQÆM; H B +ÁM bÉ

ob p"v K¶B M;`v h-M G•K pW ç M M? K¬M- ç€K i?m°+ [m M ¬K +¬M; p,M +€+ iv
FB MX LQÊ+ i` ?ÆB M;m°B K°i +?9i HB M +| M;Q`B i` M? ç´B i` M|M;X *?d +¬M
+ªB iB M +¬M; pB + +?¶ M`Q ç|- ?¬K b m ç½ +| #ªv i€K p` i?m°+ [m M K¶B M;Q`B
M`v TªB ç´B i? M`Q- +?¶ FB TªB ç´B ` b Q

L;`M p`M; Km tQÆM; M;U \5

h-M G•K +kM; +`M; M;`v +`M; +| F?Q i? +O ç-m H½M? ç†+ pK- +?d +¬M F?) `mM
+| F?¬M; Qi iB m ç /"T ç-m p€B HçvX

„+ o" M >` Î T?Q æ¬M; FBM? bQ i?¬M; i?ŠM; iÊB h?B M h•M- H` çQçM F M? +?O v
o" M >`- F?|B b|M; T?'i T?Æ i` M K†i F M?- i`Q i?mv M tm¬B L K M;QÊ+ „+¬ iB M
i?mv M ? B # M #|i? v M? m p M; H MX

h`Q i?mv M „+ i?QÊM; +?Î ç-v HQÆM; i?U+- ç² bS- Km®B #B M +MM; pªB p|+ M
M†M; ;¬M b€i KÊM MQÊ+X h?mv M tm¬B L K +?Î M? ?ÆM M?B m- M?QM; ;B€ i
M?•M b•K * Q Gv- ç¬M; +?•m- / çB m GB m æ¬M;¬ H°+ M?mM; iQ`M H` ?`M; ?| /

h`W i`Q i?mv M p"M iªB ?`M; ?| - i` M K†i b¬M; +kM; +| F?¬M; Qi /•M i?mv M +MM
/•M i?mv M FB m /€M; +?'i T?€+- [m M i?mv M i`2Q ç M F i?Q - i?"K +?Q i` M #
M?ç+ ç`M ?€i `bM? ` M;X

hmv `^M; çB i?mv M i` M æçB o" M >` +?"K ?ÆM +ÐB M;U - M?QM; ?ÆM Î +?¶ p[M;
+?Q ;B [mv M M;Q`B ;B` T?K M[p` i` +QM F?¬M; i? +ÐB M;U çB i?2QX L;Q`B `
Qi ?`M? Hw M†M; M - M M [m M pB M +€+ MÆB p`Q FBM? `B FBM? ç m +?¼M çQ

JkB M?[M; +?B + [m M i?mv M ç m i`2Q + Q ç M H²M;X S?"K H` i?mv M [m M M?Á
+ Q +?S+ i`¼M;¬ F?¬M; +¬M ç®B ç€T H`T iS+ +?O ç°M; M?Q`M; çQ`M;X h?"K +?
#B iM? m +kM; çB H M i` M #QQM; i?mv M tQM; i M ç®B ç€T- +?d +¬M +| # #®M
iB M; ;BÊB i?B m ði H` "® \*?QM? aSð- ði H` iQÊM; [m•Mð p M; H M # M i B F?-

h`QM; b® +€+ [m M i?mv M p`Q FBM? +| K°i +?B + i?mv M HÊM ;B,M; ç M F i?Q
i?mv M +ªM çQ`M; #'i F [m M /•M ç m i?B M? m Mû i`€M? F?¬M; M;WM;X L;Q`B `
+| [m M pB M iB M ` #€B FB M F?¬M; M;WM;¬ FQM? tQM; æ¬ æQ`M; æçB H½Q;B

E?¬M; M?bM i?'v i` M i?mv M FB i`2Q ç M H²M; [m M ?`K ;?B ðæ¬ a€i oB M hª h
? v b Q\

æ¬ a€i oB M ççM ?†+ i`,K iv- #B M KBM? Q M m´M;¬ æ æ®+ +€+ ççQ- H` iv i B K,
iYX

S?"K ççB i?-M ;B M i`- iB m M?•M +'m çªM;¬ i€+ [m€B ;•v HQçM- T?"K i`,K [m M i
F,- b) #` ççM ?†+X

:†T i?B F€ FBM? b€i M;QçB F?ªQ- b) +MM; GçB #° [mv i ç`M? [m M pB M i?,M; ;I

:†T pK €M i`¼M; ççB- æ¬ a€i oB M b) +MM; >bM? #°- æçB Gw iU iB M ?`M? i?`K Hw

983X *?QÆM; 983, æ¬ æQÌM; o"Q EBM?

*kM; iS+ H" æ¬ a€i oB M F?¬M; M?[M; H" +Æ [m M +?mv M FB K bQ€i HB K +?QM
[mv M M?•M bU +MM; [mv M iQ T?€T- i?"i bU H" M; "M? [m M i`¼M; i`mM; QÆM; i`
>[m æ¬ L; U aY iW i`QÊ+ iÈB M v iQ" M H" + Q [m M +?QM? M?` T?~K- b€M? M; M;
J†+ /M h?B K æ¬ L; U aY +?d H" +?QM? iS T?~K M?QM; H" +?S+ [m M + Q [mw- Î
>[m æ¬ L; U aY- S?¡ æ¬ L; U aY- M?`i H" M„K ;B [[mv M FBM? b€i M; Q¢B F?ªQ p" ç
çbM?- FQM? tQM; æ¬ æQÌM; H½Q ;B X

B /€K K¢Q ?B K ç„+ i°B K°i p` h?B K æ¬ L; U aY- H M K†i i` M æ¢B o" M >" M"v\
h` M #QQM; i?mv M +QÌB ? ?ª+?„T i v ç€T H +€+ p` [m M pB M M?QÌM; çQÌM;-
æ¢B æ¬ æQÌM; i?"i H" sm•M T?QM; ç„+ wX L; v +ª+?QM? v +kM; F?¬M; #B i pb b
i? - +?d i`QM; ? B # M, K iW iÁM; M; k T?~K h`B *?•m i?, M; h`B S?O- i?, M; EBM? E
M?B K h?B K æ¬ L; U aY + Q [mw- [mª i?"i H" H M i?ŠM; K°i H QX

EBM? E€ æ¢Q ;B ?"K •M a€i S?¡ aS- +kM; H" +?QM? iS T?~K- M?QM; iS T?~K FB
T?~K M"v\
EBM? E€ æ¢Q Î L K EBM?- HŠM H°M pÈB K°i ç€K h?QÊM; h?Q- h?` G M; i?MM; -
M; QÌB ,M F?¬M; M; ²B `²BX æ¬ a€i oB M h?B K æ¬ L; U aY FBM? bQ H" ?B T +?QÌ
?m•M i?-M [mw i?Q+? +ª MQÊ+- # M i`QM; æ¬ a€i oB M pBM? i?, M; H M +?QM? H
L; U aY- ` M; Q" B H" hm-M S?O h`M; æ®+- ç´B [m GK+ #° H`K hª>[m h?` G M; - bQ
E€ æ¢Q [mª i?"i K°i i`ÌB K°i pU+- +kM; ;B®M; M?Q +?m°i b +?oM? ;¢Q- +?„+ +?„
h`QÆM; \*¬M; L; Q +ªK i?€M i`QM; HÁM; - M?bM +ªM? b„+ KM sm•M ? B # M #Ì b-
+ªM? b„+ Î :B M; L K- i`QM; H9+ M?`i i?ÌB i?B ?SM; M´B H M- ¬K #KM; M; •K +•m i
@ æ½ i`¡i p M; / M? MÆB #®M # - T?ªB M; „K T?QM; +ªM? # KM sm•M- ? ? ?
*?Êi M; ?2 i?`v T?m M?•M i`QM; F?Q M; i?mv M ;¼B,
@ «B +? Q F?¬M; i®i- K`v M; `v M v M; ²B i?mv M ?ÆB MQÊ+ M²M; ç"K- GQM; hdM
#`~K
@ h¢B b Q p"v\
h`QÆM; \*¬M; L; Q i`Î p i`QM; F?Q M; i?mv M- KB M; HªB M?ªB,
@ >mvM? ç h-M G•K +O i H`K [m M *~K u o Î FBM? bQ- ?„M F?¬M; i?Q+? m®M;
M; QMX
h-M G•K H`K T?€T v- /o M?B M F?¬M; i? m®M; [m€ M?B m`QÊm- M?Q p"v b) i¢
M?¢v #ûM p" bmv Hm" M iBM? i X L?QM; H9+ i?S+ ç K T?€€M- K°i +?ûM i`" ç"K H
@ L; QÌB i +¬M +?9i i`" M"v +O +?~M; b Q\
S?m M?•M M; mwi v K°i +€B,
@ *?~M; ç½ H`K æ¬ æQÌM; - +kM; +QB H" ç¢B [m M i`B m çbM?- ;B9T çÐ ?„M K°i +
?ÆM +?9i i`" b Q\
h`QÆM; *¬M; L; Q +kM; M¡B,
@ S?m M?•M M¡B +?QM? TªB- i bmv M; ?o H-M M"v H`K æ¬ æQÌM; - TªB ibK +€+
+?`m •M +O ?„M F?¬M; Qi- iW h`B *?•m E€ *?•m H`K H M iÈB EBM? E€ æ¢Q- M?
;B9T K°i i vX > ? - #`i [m€ H-M M"v i?, M; h?B K æ¬ L; U aY- H¢B H" i¼ bQ h?•M H
/KM; X

h`QÆM; æ¬ æQÌM; +ÁM +?Q #B i çQÊ+ H-M M"v pšM H" M?Ì ?mvM? ç h-M G•K +
H" KbM? K v K„M- +°M; i? K i¼ bQ h?•M h?ÌB >"M? ç„+ HU+X

:B| sm•M i?´B p"Q K†i- €M? K†i i`ÌB 'K €T- h`QÆM; *¬M; L;Q ç M; + Q ?SM; +?Êi
i?mv M K'v i M M;QÌB H"K HÈM iB M; F m H M,

@ «B- +QM pQB K"m i`„M;- i¼ F} S?´ >B M "² h€i ?¢ T?`K5

*QM pQB K"m i`„M;\ h`QÆM; *¬M; L;Q F?¬M; iBM- pW çB pW M|B,

@ hY F?¬M; M|B [m€B HU+ HQ¢M i?¬M- +?[ðS?"iö H" /Q +?[ðM?•Mö ;?ûT pÈB +
i?"i H" ?"m M?•M #""M +?mv M pB M p¬M;

J†i æ¢B o"M >" bQ ` F?¬M; `°M; `½B #^M; h`QÌM; :B M;- hB M æQÌM;- i?mv M # [
?QÈM; FBM? bQ T?Q "„+ +?Êi +| K°i +?B + i?mv M +?¢v M;QÊ+ HQÈi [m b€i i?
F?QªM; +€+? ;B[? B i?mv M #'i [m€ ?ÆM i`QÈM;X

*?d i?'v i` M i?mv M FB [mª i?"i +| K°i +QM #¢+? iQÈM;- +ÁM +| K°i #û ;€B i`„M
M?Q M;QÌB .B î h•v L K- ? B +?•M i`¬M ç2Q pÁM; p" M;- ç M; pmB çM +MM; #¢+?

h`QÆM; *¬M; L;Q iQM? ibM? p®M +| +?9i ?² ç²- ç°i M?B M i?'v K°i +QM pQB HÈ
i`QÈM;- #` /¼ bÊ ç M H ?QªM; H M,

@ u m v m v m v m [m€B5

@ "¢+? iQÈM; +O i F?¬M; T?ªB H" v m [m€BX

"û ;€B p¶ p¶ H¶ i B #¢+? iQÈM; ,

@ *ªK h`K- T?mM çBX

"¢+? iQÈM; çQ pÁB tm®M; b¬M; ?9i MQÈ+- b m ç| M?„K h`QÆM; *¬M; L;Q T?mM
`"Q `Q M?Q KQ - h`QÆM; æ¬ æQÌM; +ÁM +?Q p"Q FBM? ç½ çQÊ+ i„K KQ K°i i`
> ? ?

h?mv M +?Î #û ;€B p" #¢+? iQÈM; i?m"M /ÁM; `ÌB çB- +?d ç H¢B K°i +?m¶ B iB M;

@ .mv M[iY +MM; iB m M?•M H" F?| Mm¬B

h`QÆM; *¬M; L;Q ;B"K +?•M i? M i?Î- i?O ?¢ ç M; Km®M [m v KkB i?mv M çm´B i
pW +ÎB v T?K+ QÈi pW F?Q€i i v,

@ L;QÌB .B F?¬M; i?¬M; ;B€Q ?| - ç K†+ M| çB çBX GÌB /¢v M,K tQ +O S?m hY ð
H" M;QÌB h`mM; Zm®+ö- pb b Q H¢B F?¬M; i?'v ?B m M;?B K Î MÆB M"v\

h`QÆM; \*¬M; L;Q idM? idM? K K +?¢v ç M FBM? bQ M?"K +?S+- +?Q i`B m FB
i`QM; M?"- +?mv M ç¬m iB M H" çB #€B FB M i¼ bQ h?•M h?ÌB >"M?X

E i [mª KÈB pW çB iÈB # M M;Q" B /BM? i?U æ¢B >¼+ ao- ç°i M?B M +| M;QÌB ;¼

@ h`QÆM; H½Q ?mvM?- h`QÆM; *¬M; L;Q h`QÆM; æ¢B æ¬ æQÌM;- ? ? - ç½ H•m

@ h-M H½Q ç 5

h`QÆM; *¬M; L;Q H"TiS+ +QÌB iQi K„iX

L;QÌB iÈB K†+ K°i #° €Q t M? i?QÌM; T?K+- p K†i iB m b€B H¶B H¢+- MK +QÌB i`
ç h-M G•K +O h`QÆM; *¬M; L;QX a m HQM; ?„M +ÁM +| ? B M;QÌB [m2M +k K" i
F?B H"K [m M T?K Kšm ÎE€ *?•m- L;Qm æ¢B GU+ i?•M ?bM? M?Q i?B M pQÆM; i
i?•M i?`i #ûQ M;²M M;°MX

h`QÆM; \*¬M; L;Q pW i?'v h-M G•K H"TiS+ iÄ ` pW KWM; pW bÊ,

@ «B +? Q [m^a i?"i H" ç9M; /`T- FBM? i?"M? HÈM M?Q p"v- pb b Q M;šm M?B M
?mvM? çB #€B FB M h?•M *€+ G½Q- b m ç| b) çB ibK ç - F?¬M; M;Î`^M; HçB p¬ib
o¬ibM? ;†T ;Đ\ "„+ EBM? i?"M? HÈM M?Q p"v- b® M;QÌB Î +| ?ÆM i`,K pçM- Km®M
2`^M; +kM; F?¬M; T?ªB H" +?mv M / /"M;X

G"K *?d >mv aS *~K u o - +?QÎM; "„+ h`M S?O hv- +?d +—M h—M G•K Km®M #B i- M
çB h`QÆM; *¬M; L;Q M;²B i?mv M "„+ i?QÊM; M"v K¶B # [+ÆK ,M +€B ;b- iWM; ;†
M|B KÈ M?[M; ;b +kM; F?¬M; i? ;ç i çQÊ+ ?„MX Jm®M ðo¬ibM? ;†T ;Đö h`QÆM; a
h?•M h?ÌB >"M?- [m^a i?"i H" ? i bS+ / /"M;X

æQÆM; M?B M h—M G•K b) F?¬M; M|B ` +?mv M M"v- #'i [m€ +?d +QÌB M|B,
@ 1`^M; h`QÆM; H½Q + F?¬M; #B i [mv +O FBM? bQ ?B M içB- H9+ M"v h?•M *€+
?mvM? ç M bÈK K°i + M? ;BÌX

@ h?b` H" M?Q p"v5

h`QÆM; \*¬M; L;Q +QÌB t'm ?´- v p®M iQM? ?² ç²- +kM; F?¬M; M?È`ä ;BÌ i M bÎ +O
h—M G•K HçB +?d GK+ oB M *?Q +MM; L;Qm æçB GU+,
@ > B p` ?mvM? ç M"v- H9+ h`QÆM; H½Q + M?"K +?S+ Î E€ *?•m ç½ #B iX

98NX *?QÆM; 98N, h`QÎM; Zm M h?B •M E?¬M; *—m "€Q Ui?QÊM;v

GK+ oB M *?Q- L;Qm æçB GU+ M?'i i +?„Ti v H"K H ` K„i +MM; h`QÆM; *¬M; L
L;Qm æçB GU+ p"Q H9+ h`QÆM; \*¬M; L;Q M?"K +?S+ E€ \*?•m ç½ H"K i`€M; # M "
F?B i`QÊ+ Hm¬M KB M; ;¼B v H" æQÌM; h¬MX GK+ oB M *?Q +kM; i?m ?²B b„+ K-

@ h`QÆM; æ¬ æQÌM; M?"K +?S+ Î E€ *?•m /çv /¶ /•M +?9M; - iv +?S+ M?"M i?Q M
+?9M; +| M?B m ?Q`B MB K- h`QÆM; æçB H½Q ;B +| i? M|B v m /•M M?Q +QMX
J'v +•m M|B M"v F?¬M; TªB H" M`M? ?|i- h`QÆM; *¬M; L;Q H"K [m M +| ?ÆB ?² ç
+?Q iWM; #|+ H°i ?9i K€m /•M +?9M;X ob Km®M +?Q K +?mv M +ÁM iU K|+ iB M
/"M t T´M i?Ä - i`QM; ç€K [m M ç` T?QÆM; i?ÌB M"v imv`^M; F?¬M; TªB H" ?Q"
M?QM; +kM; çQÊ+ /•M +?9M; v m K MX

h`QÆM; \*¬M; L;Q +kM; +QÌB ? ?ª H"K H ` K„i +MM; #¼M ?¼- F?€+? b€Q M|B,
@ > B p` Î E€ \*?•m- #ªM æ¬ æQÌM; ç½ #B i F?¬M; TªB H" p"i i`QM; Q- çB i?2Q
T?QM; p•M i ?°B- ?ŠM #•v ;BÌ +kM; ç½ H"K iÈB hB m E€- h´M; E€`²B TªB F?¬M;
@ Zm€ F?2M- [m€ F?2M5

GK+ oB M *?Q +MM; L;Qm æçB GU+ F?B K i®M +QÌB ? ?ªX

h`QÆM; *¬M; L;Q ?ÄB hB m E€- h´M; E€- /o M?B M F?¬M; TªB +QB i?QÌM; ? B M
/•M bmM; p"Q *~K u o H"K H M iW GU+ ao- Km®M i?,M; >B m 8v TªB K'i M,K M,K
+`M; +—M +| +¬M; H Q ç†+ #B i p¬ +MM; KÈB çQÊ+X \*?d i`QM; M;„M M;OB ? B #
iÈB hB m E€- h´M; E€- ç½ H" i®+ ç°i?,M; iB M FBM? M;QÌBX

h? M?QM; h`QÆM; \*¬M; L;Q pšM çQ€M b B `it X GK+ K" T +MM; L;Qm æçB GU
+?S+ #¼M ?¼ +kM; MQÊ+ H M i?2Q i?mv MX > B M;QÌB #¼M ?¼ ç m H" "€ >°- h—
+?m~M #`M; ?o #B M T?€T +?Q #¼M ?¼ i?,M; S?| h?B M >°X

L?bM M? m +QÌB K°i iB M;- ? B p` ?mvM? ç GK+ L;Qm F?¬M; +| pç+? i`—M- [m^a i?
h—M G•K K°i +?9i, H9+ i`QÊ+ Î E€ *?•m i?"M?- +ªK i?v +~K v "€ >° h?ç+? oB ç½ H

t F?¬M; i? pÈBX E?¬M; M;?o iÈB +! K°i M; "v h-M G•K +?„T +€M? # v + Q H"K iÈ
+?QÎM; "„+ h`'M S?O hv- ? B M; QÌB KbM? +kM; ç M p` i`Q "€ >°- ;B®M; M?Q h?ç
i`QÊ+ FB - ç•v F?¬M; T?ªB H" ?Q"MiQ" M /U p"Q h-M G•K h-M i`QÎM; [m M + 'i M
G½Q ?[m ;†T HçB- h?•M h?ÌB >"M? HçB F?¬M; Î M?"- K¼B M; QÌB HB M çB iÈB [m
Zm M pB M # M M; Q" B p"Q FBM?- +?¶ i?S M?'i F?¬M; i? F?¬M; çB +?QM? H" hB
M?bM i?'v H" i•M M?"K *~K u o "„+ h`'M S?O hv +?QÎM; M? ç M- /€M; p `!M`ûM
i?•M h-M G•K +kM; +ªK i?'v F?¬M; +?`m M'BX
h`QÆM; \*¬M; L; Q +`M; FBM? M; ç+ F?¬M; +¬M T?ªB M|B- #'i [m€ w M; ?o +O v HçB
H°i i?"i H" HÊB ?çB- ?M /¼ +?Q +?QÎM; [m„ i`Î i?"M? M?Q p"vX *?" +?"+- Î L K E
+?S+ bÎ +?[* M? /çv +~K v [m•M /Q i?m iB M +[i?QÌM; H - ?B M içB iQ" M #° +~K v
ç m ?€i +?B M + /Q ?„M b€M; i€+X
*€B ;b õh9 sm•M ç Q` M? M? M?Q bûi ç€M?- æçB JBM? QM; F?mv M H" +~K vö-
i?Ä i?Q+?- b m ç! H" õç"Ti M i" M?- ç€M? pĐ i M- i?m +?Q çO iB M +[i?QÌM; H
?mM; ?„M; K°i +?9iX *S t2K +?QÎM; [m„ M"v b„T bY i M; M pĐ K"i +kM; +! i? #B
h-M G•K +kM; F?¬M; M|B `ä M?[M; +?mv M H"i ç´.QÆM; h`B m- ;B9T +?Q *aM? æ
æ®+- HçB ç +Y h`QÆM; *¬M; L; Q iB T M?"M h?B K æ¬L; U aY- +?ŠM; [m +?d +QÌ
*¬M; L; Q- i€M; šm p" B +?mv M +k E€ *?•m- T?QM; +aM? :B M; L KX
L?„+ iÈB +?mv M M|M; #ÄM; M?'i L K EBM? F?QªM; i?ÌB ;B M M"v- ç! +?QM? H" *
H +k F?¬M; ç†+ #B i +mM; +`T v HB m T?K+ pK pb # M? T?€B M[- M[v [m€M iW v
/QÊ+ T?ÁM; i'i +ª ç m H" T?€B M[- ? i bS+ ?ÊT pÈB v m +¬m H ;B€QX GçB +mM;
T?K M[ç²M; #`Q- iW M v p b Q F?¬M; +ÁM õHB i M[ö pb M K M[i?K i?K #'i i?•M K
M?- iW ç! ?QÆM; iB m M; ¼+ i€M M[X
h`QÆM; *¬M; L; Q M?„+ iÈB H"Ti S+ +?o M; !M +€B H M,
@ *?mv M F?€+ h-M H½Q ç +! +¬M; pÈB MQÊ+- +kM; F?¬M; +¬M M?„+ HçB- +?d
+¬M; H Q`'i HÈM- +! HÊB i?B M i?mX \*?Q /M H" Î i?"M? i?`- +?•m T?O F?€+ +kM;
i?2QX >B M içB +ª :B M; L K- +?d +¬M i?"M? i?` ?ÆB HÈM K°i +?9i +kM; KÎ` M[
h-M G•K F?) KdK +QÌB- F i [mª M"v bÈK M^K i`QM; /U HB m +O ?„MX
*€+ H½Q ;B ççi [m M ?B M [mw KQÌB M; QÌB +! ? i +?QM? "M F?¬M; çQÊ+ M?®i
T?ÁM; iB m i?B T Î ?"m pB M- M; v +ª M; QÌB F?€+ HB + K„i M?bM +kM; T?ªB ;?2
i?-v i?m®+ H" pçM #'i ç„+ /o- +kM; +?d bÊ i`M T?K ççQ- M; v +ª #B M T?€T +°i i
[mª i?"i H" H"K F?! +?Q M; QÌB F?€+X
"•v ;B| +! M[v [m€M iQ" M #° /Q M?•M pB M T?€B M[H"K pB + içQ i?"M?- /o M?B
M"v b) iÈB M[v [m€M +?~M # M?X _'i M?B m # M? +?SM; FQM ççQ F?! M|B ?B M
`- tQ #!T +?•K +Sm +kM; F?¬M; +¬M +?2 +?2 ;B'm ;B'm- +?ŠM; T?ªB H" `i i®i ?
o T?-M M; QÌB F?€+ #„i +?QÊ+- h-M G•K +¬m +ÁM F?¬M; çQÊ+X L m M?Q F?„Ti
[m€M- p"v i?b [m€ KS+ M' B # "i i?m ?9i M; QÌB F?€+- M; QÌB #„i +?QÊ+ i?2Q +`M; M
[m€M- p"v M[v [m€M *"M æçB +O KbM? KÈB F?¬M; +ÁM ç°+ [mv M- M?Q p"v b) +
ibM? #€QX
*kM; F?¬M; bÊ çQçi K®B H"K ,M- *"M æçB M[v [m€M H" çB i?2Q +QM çQÌM; + Q
ççK ççi [m M ?B M [mw Î K'v M Q çQÌM; ;B Q i?¬M; [m M i`¼M; M?Q L K EBM?- .Q
Î ?mv M i?"M? +?•m T?O i?¬M; i?QÌM;- h-M G•K [mª i?"i F?¬M; `ªM? KÎ M[v [m€M
L|B +?mv M M½v ;B| B M"v `QÊm #®+ H M + Q- h`QÆM; *¬M; L; Q p¶ M; U+` p ?
@ h`QÊ+ FB i?B m MÊ•M ibM? +O H½Q ç [m€ M?B m- ?B M içB M; m ?mvM? H
+?mv M ;b +?d +¬M ibK H½Q + - M?'i ç`M? b) ;B9TX
@ L?Q p"v- p"v T?ªB ç iç h`QÆM; H½Q + 5

h-M G•K +QÌB ?QT K„i m®M; `QÊm i`QM; +?ûM K°i ?ÆB +¢M b¢+?X
 h?'v ç½ ç M H9+- h`QÆM; \*¬M; L;Q HB M +€Q iW çB ` M;Q`B #€B FB M i¼ bQ h?
 h-M G•K M?bM #M; HQM; h`QÆM; æ¬ æQÌM; F?) ;"i ç-m- K†+ /M M;QÌB M`v F?¬M
 Î i`QM; [m M i`QÌM; +kM; +QB H` M;QÌB i`mM; ?"m F?; çQÊ+- F?¬M; m´M; +¬M; K
 GK+ K" T Î # M +¢M? +?m KÄ,
 @ h-M + - pb b Q ?mvM? F?¬M; M|B +?Q v
 JÈB pW `²B i`QM; iB + GK+ oB M *?Q M,K H-M #ªv HQÊi Km®M M|B `ä- M?QM;
 F?€+ /MM; HÌB M|B +?Q [m - F?¬M; ç +`T iÈB [m M i`QÌM;- ç M +m®B +MM; i?Ov
 @ L?Q p"v F?¬M; T?ªB H` i?B •M +-m #€Q ? v b Q\
 h-M G•K bÌ bÌ KkB- +?QM? F?Q /•M; i`"Q,
 @ "ªM [m M H`K M;QÌB çQÌM; çQÌM; +?QM? +?QM?- +?Q iÈB #•v ;BÌ i?B •M F?¬M
 Km®M M|B `ä` - F?¬M; F?ÄB H`v #KM; iB m M?•M çQ HÁM; [m•M iYX
 h`ìB ÆB- ?mvM? H` [m•M iY Q GK+ K" T #om K¬B- HÁM; M|B çÌB M`v K" T ;B i +?
 •K ?B K tªQ i`€ ?ÆM h-M + M;QÆB- ? B +?[ [m•M iY 2 `^M; +€+? t h-M i`QÌM; [m
 h`QÆM; *¬M; L;Q çB #€B FB M h?•M h?ìB >"M?- h?•M *€+ G½Q ?"M; M,K M?"M H
 ?¼ h`QÆM; M`v H9+ M`Q +kM; çQ M?B m M?'iX >ÆM M[K†+ /M h?•M h?ìB >"M
 h`QÆM; \*¬M; L;Q M?B m- M?QM; +kM; +| i? +QB H` M;QÌB i®i- ? B i?-v i`Á M`v -
 h?ìB >"M? M|B +?mv M pÈB v QÊ+ +?WM; ?ÆM MY + M? ;BÌ KÈB #QM; i`" iB M F
 T?O æ¢B >¼+ ao #€B T?ÄM; +QB M?Q H` +QB i`¼M; +| i?W X
 h?•M h?ìB >"M? Î [m M i`QÌM; ç½ H•m- M|B +?mv M +kM; iÄ ` 'T 'T 9M;- MY M;"
 #'i ç°M; i? M? b„+ ?ÄB h`QÆM; \*¬M; L;Q- \*~K u o h-M G•K H` ?mvM? ç M;QÆBb
 h`QÆM; \*¬M; L;Q p®M iQM? ?² ç²- M;?2 +•m ?ÄB F?¬M; ,M M?"T ;b M`v H`K b Q +|
 KB M; ç€T ç9M; p"v- F?¬M; M|B ;b M[- h?•M h?ìB >"M? F?) KdK +QÌB K°i +€B- +k
 "€B i¼ bQ tQM;- h`QÆM; *¬M; L;Q KÈB ç M M? K¬M æ¬ a€i oB M M?"K +?S+X
 . M? iB M; p` æ¢B H½Q ;B ?² ç² M`v ç½ bÈK i`mv M çB F?¬M; Qi- h?B K æ¬ L;U a
 ?€+?- Î i`QM; æ¬ a€i oB M H¢B +?ŠM; ` ;bX h` M +| hª >[m æ¬ L;U aY- S?; æ¬ L;U
 ç¢Q :B€K a€i L;U aY H¢B H` F?Q€+ H€+ iÈB i`ìB- iU tQM; i? M? HQm M;¬M [m M-
 #•v ;BÌ +?d M?"M i¬M; +?O- i¼ bQ KbM?- F?¬M; t2K i M h?B K æ¬ L;U aY h`QÆM
 iÈB M`v ` ;bX
 J†+ /M +MM; H` h?B K æ¬ L;U aY- M?QM; / M? p¼M; i? M? HQm- ç` p` bo H•K +
 M;QÌB iB M M?B K +O KbM? H`ªM? L?` iB M bBM? [m € t X hW i`QÊ+ iÈB M v v +
 FBM? bQ +kM; F?¬M; ? M;?2 M|B +| M?•M p"i M?Q i? - i`QM; i? M? HQm +kM; F?
 H¢B +`M; F?¬M; ;B®M; M?QªM? æ`M? GU+- +| i?"i M?B m K¬M bBM? +® H¢B im
 iB M; M;QÌB M;QÌB ?QÌM; SM;X
 *?Q M M h`QÆM; æ¬ æQÌM; M?"K +?S+- b m F?B #€B [m hª æ¬ L;U aY h`-M "QM?
 M;`v M;²B i`QM; M? i?U +O KbM? ;B®M; M?Q iQÊM; ;¶- +?Q /M H` iQM? v`m°i ç
 i?'v +| p F?€+ i?QÌM;X
 >¬K 'v ç€K L;U aY pW iÈB- ` #ªM; çB K / M? ;¢+? K°i +€B +QB M?Q +| K†i- E?•m
 ?[m +MM; H` :B€K a€i L;U aY- h¬M h?W L K- G¬B ao h`€M? +MM; M? m çB iÈB M
 @ J"m h?U+ ?mvM?- ?mvM? t2K h`QÆM; æ¬ æQÌM; KÈB iÈB FB /€M; p ç-M ç°M
 çS+ ;b K` M?"M p` i`QªM? L?` iB M bBM? ç H¢B\
 h¬M h?W L K M;?B M;ì F?¬M; ?B m ?ÄB- +kM; F?¬M; +| #,M F?Q,M ;b- +,M #ªM F
 E?•m h` M? ç M; çB K / M? i` M #ªM; i? v ç²M; HB m- +kM; F?¬M; [m v ç-m H¢B M

@ *| H) H`i`B m çbM? M?„K K„i +?d #W i` M / M? b€+? [m M pB M- #^M; F?¬M; H
K v K„M M?Q p"v- ? ?

*?Êi +^K i?'v F?¬M; F?Q +| +?9i F€ [m€B- [m v ç-m M?bM H¢B- +?d i?'v h¬M h?V
ç M; M?€v M?| M? m- t ?ÆM K°i +?9i H`h`QÆM; *¬M; L; Q H° p H9M; i9M; X

@ h`QÆM; æ¬ æQÌM; iÈB bÈK5

E?•m h` M? F?¬M; i? K ç w- T?Q b m v +| i¼ bQ \*^M? L?` iB M bBM?- E GB m
M M F?¬M; t2K h`QÆM; \*¬M; L; Q M; m M; Æ F?Ì F?¢Q M"v` ; bX

E?•m h` M? +MM; ? B p` #^M; ?[m +QÌB +QÌB M|B M|B çB M; M; [m h`QÆM; *¬M;
.€M; p h`QÆM; \*¬M; L; Q O`k M?Q çQ ç€K- H~K #~K M|B,

@ h-M G•K h-M H½Q ç ¬B- M?[M; iQÎM; ?mvM? H`K æ¬ æQÌM; i?b +| i? +?B m +@
iÈB F?¬M; M; ?o iÈB H½Q + p¬ M, M; - M; v +^ #^M i?•M KbM? +kM;

L; ?2 i?'v h`QÆM; \*¬M; L; Q H~K #~K i? M i?Î M?Q p"v- E?•m h` M? çB ç-m ç°i M; °i
#„T çQ¢M tQÆM; i` M M; QÌB M; QM; ç¼M; H¢B M?Q iQÊM; - +Æ K†i +kM; i`Î M M +

hB T i?2Q E?•m L; U aY ç°i M?B M tQ v M; QÌB i¢B +?¶ K°i i`, K i€K KQÆB ç°- +Æ K
M M p¬ +MM; HBM? ?Q¢i,

@ h`QÆM; æ¬ æQÌM; - p` ?mvM? ç F i M; ?o K` M; `B M|B T?^B +?, M; H` *?d >n
„+ h`M S?O hv h-M G•K h-M i`QÎM; [m M\

h`QÆM; *¬M; L; Q M; ?2 p"v +kM; bÊ ? i ?²M,

@ h-M H½Q ç ç½ H`K iÈB \*?d >mv aS- +?QÎM; „+ L? `²B b Q\ æ½ H`K # Q H•m`
h`QM; T?9i +?®+- F?|2 K„i F?|2 KB M; E?•m h` M? ç²M; i?ÌB M?, M M?9K H¢B- p
? i bS+ F?BM? i?QÌM; ?B M i¢B MÎ K°i MK +QÌB iQÆB i„M,

@ «B +? Q- i?b` h`QÆM; æ¬ æQÌM; h`QÆM; iB M bBM? H` KBM? ?mvM? +O h-
FQM?X h¼ +?O ?¢ [m M H` \*^M? L?` iB M bBM? +MM; h-M i`QÎM; [m M H` +?Q; B
æQÌM; +?QM? H` i`QÎM; #®B bQ K¬M- tBM M?“M ?¼+ bBM? K°i t€5

h¬M h?W L K +kM; idM? M; °` - p°B p`M; M|B,

@ h`QÆM; æ¬ æQÌM; i?“i bU H` p¬ +MM; F?B K i®M- # Q M?B m M; `v [m F?¬M;
? i bS+ F?B K M?QÌM; X

G¬B ao h`€M? H`K #° Q€M ; B" M- +U+ F€ M`M? ?|i,

@ *| K°i p` KBM? ç M?Q p"v- b Q h`QÆM; æ¬ æQÌM; F?¬M; M|B bÈK\ >¬K M v h-
M; ,M pQB- M; U iB M +Sm ; B€- H` ?²M; M?•M +?[ h?B M b® J°i i`QM; p, M pã +^ i
?mvM? ç #€i #€B +?B ; B Q pÈB ?„M- M?'i ç`M? +kM; H` `²M; i`QM; HQ`B M; QÌBX

G9+ M"v ; B| ç½ tQ v +?B m- p®M H` ; B| h•v „+ F?“+ M; ?B i?B M i¢B ç½ ?| i?“
o®M H` ç²M; HB m i`QÊ+ ç•v K†i H¢M? t2K i?QÌM; - ç`B i?“M? MK +QÌB M?B i ibM?
h¬M h?W L K- G¬B ao h`€M? +MM; K'v i M : B€K a€i L; U aY F?€+ M?'i i?ÌB M?Q +
p•v h`QÆM; \*¬M; L; Q p`Q ; B[- K¶B M; QÌB K°i +•m- i?`B T?²M; imM; ?¬ v H M i" M

h`QÆM; \*¬M; L; Q M; •v M; QÌB i¢B +?¶- iQÆM; T?^M F`+? HB i i`QÊ+ b m F?B M +
H`K b Q- #`i [m€ +?d +| i? H~K #~K,

@ h-M G•K- h-M H½Q ç H¢B HÊB ?¢B M?Q p"v\ *€B ; b ; ¼B H` M; ,M pQB +Sm ; B€-

@ *?“+ +?“+ h`QÆM; æ¬ æQÌM; +MM; h-M iQÈM; [m•M i?“i H` [m•M iY +?B ; B Q #
/ M? HÊB H°+ M?Q K•v i`¬B5

E?•m h` M? Hm¬M KB M; F?2M M; ÊB- H`K H½Q + F?¬M; i? K M; ?2 M; |M; iÈB çQ
F i M; ?o - ç•v H` T?~K ?¢M? + Q F?B i iÈB KS+ M`Q- +| i? bQ b€M? pÈB L; k GB
M, K tQ X

h¬M h?W L K +?o M;|M i v +€B,
 @ h`QÆM; æ¬ æQÌM; iQM? #bM? ç¢K M?Q €M? i`,M; b Q- ;B Q ibM? pÈB h¬M iQÈ
 i?Ov- ?¢ [m M #°B T?K+ #°B T?K+5
 G¬B ao h`€M? H° p FQM? M;QÐM;- p€B +?“Q h`QÆM; *¬M; L;Q i?“i b•m iÈB ç'i,
 @ h` M çÌB i'i +ª i`¼+ - +?d +| KbM? i i? M?- h`QÆM; æ¬ æQÌM; `i +| T?QM; i?€B
 i`K +°i +O i? M? HQm +?9M; i X *ªM? L?“iB M bBM? iW hª h?B K æ¬ L;U aY i?,M
 æQÌM; F M?B K- æ¬ a€i oB M +?9M; i i?Ov +?mM; +?QM? F?Q i`M i` - +?Q bo M
 [mª i?“i H` ;B B i?Q¢B i`QM; bo H•KX
 h`QÆM; \*¬M; L;Q +?d #B i +QÌB M;•v M;®+ - iW i`QÈ+ iÈB M v v +?Q iWM; çQÊ+ i
 p"v- i`QM; HÁM; pW + Q ?SM; H¢B M;QÊM; M;MM;X

9eyX *?QÆM; 9ey, L?Q oW hdM? J°M;

.M b Q iQM? ibM? h`QÆM; \*¬M; L;Q p®M i?“M? i?“i- #` ç¢K :B€K a€i L;U aY M`v i
 `M; i`QÊ+ ç|i`QM; HÁM; +| ?ÆB F?¬M; pmB +kM; ç½ MûK b M; # M- Hm¬M KB M
 *?d +| çB m v F?¬M; ?B m çQÊ+ - i?QÌM; M;?2 M?[M; :B€K a€i L;U aY M`v +O æ
 *'T aU h`mM; J¬M iW i`QÈ+ iÈB M v ç¢B #€+ #„M F?¬M; iÈB- pb b Q #¼M ?¼ H¢B
 h`QÆM; \*¬M; L;Q F?¬M; ?B m ç-m +m i B M?2Q` b Q- i`ÈM i`WM; ? B K„i ?ÄB i
 @ N - h`QÆM; æ¬ æQÌM; +ÁM +?Q #B i ? v b Q\

E?•m h` M? ;B"K +?•M- Hm¬M KB M; M|B,

@ JB M æB M H`v / M? M;?o iB M +®M; çB K H`M? çQ #¢+? iQÊM; p`Q- M?QM; H
 iB M i?bM? HbM? M| +?¢v HQ¢M H M- bmwi +?9i M[H`K` +?mv M K` i?¬M iY +?
 +| h¬M iQÈM; [m•M çSM; ` p"MF?ÎB HU+ ç¢Q M;`M +•M- #'i M;Ì H`v i v F?¬M; M;
 KÈB +Sm çQÊ+ i?€M? ;B€X *¬M; tª i?•M +Sm ;B€ M?Q p"v iW +´ +?Q FBK +| K`v M
 €B- ;BªM i¢B ç i•K H` F?¬M; +-M M|BX

G¬B ao h`€M? ?•K K° ç M M|B ? B K„i çÄ H M,

@ h¬M iQÈM; [m•M ?€ +?d ;BªM i¢B ç i•K- F?¬M; M?[M; H`K [m M p`B M,K ç½ +?
 S?O hv *~K u o - çQ¢M M;K+ +| i? iB M M;?B ?`M? bU- iB M iªK ?"m i'm- hW h`
 MQÆM; +ÁM # M +?Q M;¼+ #°B- pBM? bOM; +| i?W 5

@ æ•m +?d +| M?Q p"v- +kM; TªB M|B h`QÆM; æ¬ æQÌM; çQÊ+ #' M?B K hª h?B
 [m M ? pÈB h¬M iQÈM; [m•M5

h¬M h?W L K M|B #' bmM;X

N - +?mv M M`v +| p F€ [m€B- +?ŠM; H) v #B i çQÊ+ h¬M G•K ç #¢i h`QÆM; *¬M
 E?•m h` M?- G¬B ao h`€M? H"TiS+ Q€M ?"M i`QM; HÁM;- M m H½Q h¬M M;QÆB #
 h¬M iQÈM; [m•M +| +?9i mv M M;mv M- pb b Q F?¬M; M|B i`QÈ+ - ç ? B +?9M; i F

G¢B M;?2 h¬M h?W L K M|B,

@ *?QM? H` h¬M iQÈM; [m•M +MM; "BM? #° h^M; h?“ G M; i` `ä pK €M .QÆM; h`B
 ?QÈM;X a m F?B .QÆM; h`B m `ÆB ç`B- \*ªM? L?“iB M bBM? i`Îi?“M? MB K ?v p
 +?S+ E GB m h`M; æ®+X \*ªM? L?“iB M bBM? `ÌB +?S+ +k- i`®M; ` +?S+ hª h?B
 æ¬ æQÌM; çQÊ+ çB m M?B K iW L K EBM? iÈB FBM? bQ- ç•v F?¬M; TªB H` M?Ì
 ? ?

h?b ` H` M?Q p"v- E?•m h` M? +MM; G¬B ao h`€M? HB M Mî MK +QÌB i?2QX

æQÆM; M?B M #¼M ?¼F?¬M; +?Q HÌB M"v H"i?"i- +?ŠM; [m H" +?d çM K°i +?9i
[m H" *?d >mv h?B K aU *~K u o - ç¢B +?QÎM; L K L? - +?Q /M H"i ç´.QÆM; h`B
çQÊ+ iQ +€+? [mv i ç`M? \*ªM? æ`M? GU+ H"K E GB m h´M; æ®+\ o T?¬M b m F
+?S+- h`QÆM; \*¬M; L;Q iÈB i? v i? - p"v +`M; çB t ?ÆM- +`M; i? K +?Q M;QÌB i
M´BX

L?QM; M?[M; HÌB M"v pW H¼i p"Q i B h`QÆM; \*¬M; L;Q H"TiS+ /"v b|M; i`QM; H
?² ç²- iÈB H9+ M"v +kM; ç½ ?B m pb b Q i¼ bQ h?•M *€+ G½Q H¢B M?„+ iÈB h¬M

@ h¬M H½Q ç - h¬M H½Q ç M;QÆB i?"i H"- ¬B5

h`QÆM; \*¬M; L;Q p¶ çMB- +?„Ti v M|B HÌB iW #B i +MM; K'v p` :B€K a€i L;U aY-
h¬M h?W L K i?'v p"v +QÌB K°i iB M; ,

@ o` h`QÆM; æ¬ æQÌM; M"v- i?"i ç9M; H" M;¢+ M?B M- ? ?

h?¬M b„+ E?•m h` M? H¢B iÄ` M;?B K M;?`- i`M? i`¼M; M|B pÈB ? B p` #^M; ?[

@ h`QÆM; æ¬ æQÌM; iQM? ibM? i?"M? i?"i- +?9M; i F?¬M; i? F?BM? i?QÌM; [m
T?ªB i¬M; p"Q h`QÆM; æ¬ æQÌM; /bm /„i +?9M; i - p¢M M?'i +| +€B ;b +kM; iB M

@ J"m h?U+ ?mvM? M|B +?Q T?ªB5

G¬B ao h`€M? +MM; h¬M h?W L K ç m ;"i ç¬m HB M iK+- #|M; HQM; h`QÆM; *¬M
iS+ +QÌB- p"Q ;BÌ T?9i M"v +kM; i`Îi?"M? ç†+ #B i i?•M i?B i

h`QÆM; \*¬M; L;Q iW M? K¬M æ¬ a€i oB M çB` - M;²B FB m +?¢v i?ŠM; iÈB T?O h
#€Q h¬M G•K +QÌB F? M? F?€+?` ç|MX

@ h¬M H½Q ç

h`QÆM; *¬M; L;Q iB M H M K°i #QÈ+ M„K i v +O h¬M G•K- +´ ?¼M; ;B"i ;B"i- i?
MY HÌBX

h¬M G•K +® H"K` p F?¬M; #B i- ç|M h`QÆM; *¬M; L;Q p"Q,

@ h`QÆM; H½Q + ?¬K M v ;B€M; H•K F?B M +?Q H m +Ä +O ç i? K T?¬M ?mv ?
pK æ¬ a€i oB M i? i M"Q\

h`QÆM; \*¬M; L;Q p¬ +MM; FQ+? ç°M;- 'T 'T 9M; MY M;"v KÈB i?®i` K°i +•m,

@ h¬M H½Q ç - M;QÆB +ÁM Km®M HW ;¢i H½Q + ç M F?B M"Q\

G9+ M"v h¬M G•K KÈB ;Bª #° i?'i FBM?- M;QÊM; M;MM; b| b|KkB,

@ h`QÆM; H½Q + #B i çQÊ+ +€B ;b\ E?K F?K- F?¬M; T?ªB H" iB m ç +® w HW ;ç
çÐ HŠM M? m +kM; F?¬M; ç€M; F ;b- +?Q M M iB m ç

@ L;m ?mvM? M,K H¬M #ªv HQÊi M?"M•M ?m +O ?B M ç - i? M?QM; ? i H¬M M"
[mª i?"i [mª i?"i H" t'm ?´ p¬ +MM;X

h`QÆM; \*¬M; L;Q p€B +?"Q h¬M G•K i?"i b•m- +ªK FQ+?`ÆB MQÈ+ K„i- [mª i?"i
i? ?bM? /mM;X

h`QM; [m M i`QÌM; #€B KBM? +kM; F?¬M; T?ªB H" GQm Zm M h`QÆM; ç"Q pB M
K" +?d +¬M i` Q ç´B HŠM M? m K°i i'K i?B T H" çQÊ+X h?¬M; i?QÌM; +kM; F?¬M
K†+ /M h`QÆM; *¬M; L;Q +| i?B M +ªK pÈB h¬M G•K M?QM; +kM; F?¬M; iÈB KS+ |

L?QM; ?B M i¢B- h`QÆM; æ¬ æQÌM; i?"i bU ç®B tY +?•M i?"M? pÈB h¬M G•K5

@ h`B ÆB- i`QÎM; [m M +?9M; i ;Bª #° i?"i ;B®M;5

GK+ K"Ti?'v +ªM? iQÊM; M"v- #°B T?K+ b€i ç'i ç®B pÈB +¬M; T?m /B M i`Á +O h

L;Qm æ¢B GU+ +kM; /Î F?|+ /Î +QÌB,

@ h`QÎM; [m M [m<sup>a</sup> M?B M H` i?B •M F?¬M; +-m #€Q

E€ i?B æbM? o¢M G`+? F?Q \* M? h?bM çQÊ+ K¼B M; QÌB +?9 w`®i +K+ +?m~M #
æÌB JBM? K¶B # M,K +Y ?"M? K°i H-M F?Q +Y- KM h?m i?€M; h€K M,K ç-m iB
?mv M ç M idM? i?"M? KbM? i?B- H` i?B >QÆM; - i?B \*Y L?•M- tQM; H` i?m pBX
i?€M; > B- *Y L?•M +€+ idM? +MM; ;B€K bBM? Zm®+ hY :B€K p`Q FBM? i?B >°B- ç
ç! i?€M; " i?B æbM?- i?B ç"m +?QM? H` hB M ao- H-M M`v F m H` tm•M pBX
G9+ h-M G•K iÈB J"i o•M ?mv M çB m i` pK €M .QÆM; h`B m- ç½ i?'v ç€K *Y L?•M
#` SM; i?Q F?Q * M? h?bM +?2M +?"i +?°B FBM? bQX "¼M ?¼ ibK p,M ?[m- KÎ p
[m M ç²M; ?QÆM; #€B T?ÄM; F i; B Q- H`K +?Q F?¬M; F?Q ¬ M?B K- p` +?m M; '
h'M; h`B [m M i?B >°B H` o,M lv M *€+ æ¢B >¼+ ao G #° h?QÊM; h?Q h?•M h?ìB
G #° >[m h?` G M; >"M G•K >¼+ ao .Q >[m æBM?- iQ`M H` [m M pB M K°i i v h`Q A
H MX
h?B >°B F i i?9+- #¢M +k h-M G•K- ? B p` +¬M; iY h`QÆM; EQM? hm- h`QÆM; J"r
*?QM? ç m pQÊi [m i?m" M HÊB F?¬M; M; Q`B bÎ HB mX
L?[M; bo iY F?¬M; pQÊi [m F€ i?B >°B #m²M #½ p [m - +?d +! b®` `i Qi Kti /"v Î H
H®B K°i +?9i- +?m~M #` # M,K b m i`Î H¢B +?®M +kX
L;`v `^K i?€M; " H` M;`v i?B æbM?- o¢M G`+? ç M;U >Q`M; *U+ çB M- ç€K *®M; a
? B # M >Q`M; \*U+ çB M- G #° h?QÊM; h?Q- h?` G M; çB m ?"M?- M°B +€+ T?K i
>"M G•K >¼+ ao +?'K #`B i?B- *~K u o ;B€K F?ªQX

9eRX *?QÆM; 9eR, Jti _²M; Pm •B

h-M G•K H` \*?d >mv aS \*~K u o - +?QÎM; "„+ h`'M S?O hv- +kM; iU KbM? i? K /U +
>¬K 'v ? B /½v b•M ? B # M >Q`M; \*U+ çB M t T çti `i M?B m #`M ;? - p,M pä #€
+?B i?2Q # M çSM; i?ŠM; - GQm h?O >[m +MM; h-M G•K H` [m M i`U+ çB M T?K i`
çSM; i`QM; ?"M; K` H` /šM >B m 8v im-M i` +?mM; [m M?X
GQm h?O >[m ?'i Kti H M i`ìB- h-M G•K +?¼+ +QÌB ?d ?ª pÈB M; QÌB [m2MX h`Q
i?-M- hW o,M "Q+? çSM; ç-m pk ?m•M- G¢B #° h?QÊM; h?Q oQÆM; Zm®+ Zm M;
h?`M? iQ`M H` M; QÌB [m2M #B i h-M G•K ç½ H•m- i?'v ?„M +QÌB +Êi F?¬M; M; ?B
+?Q H` M; ¶ M; ?`+? - +QÌB tÁ +?Q [m X
*?Êi i`QM; ç€K *®M; ao +! M; QÌB +QÌB H¢M?,
@ >W- [m M M`M? K v K` ç„+ i? - [m^a i?"i H` F?d ç°B M!M M; QÌB- M; ?B K M?B M b
*! ;B€K F?ªQ M?Q i? [m^a i?"i H` M¶B M?K+ +?Q [m•M iY +?9M; i X
h? M? •K M; QÌB M`v +kM; F?¬M; HÈM- i? M?QM; i B h-M G•K `i i?QM?- M; ?2 p`v
i? M? •KX h?b` H` *® >B M h?"M? *® :BªB L;mv M çSM; ç-m EBK G,M; hS +¬M; i
L K EBM? H9+ i`QÊ+ iWM; +! tQ+? KQ+? pÈB ?„MX
*® >B M h?"M? i?B >QÆM; çQ¢i :BªB L;mv M Î L K h`U+ G p,M T?QM; +U+ i?`M?-
t T?¢M; + Q- H-M M`v [mv i i•K çQ¢i h`¢M; L;mv M i?B æbM?X a m HQM; v çSM;
H` i`mM; i?-M M; ?o bo- +?Q M M F?¬M; +QB F M`M? i?-M K v K„M M?Q h-M G•K
æ€K *®M; ao ç m #B i çQÊ+ i? M? / M? *® >B M h?"M?- M; ?2 v M!B M?Q p`v H`T i
K„i F?BM? #d p T?Q h-M G•KX æ9M; H` M?Q p`v- #'i [m€ +?d H` #` pQB çKM;

F?¬M; #B i H" +| +?mv M ;b- +kM; /€K /B m pä ;BQÆM; Q B i`QÊ+ Kti M?[M; i`K
 M?Q +?9M; i b Q\

E?€+ pÈB #¼M E?•m h` M?- G¬B ao h`€M? H,M H°M i`QM; [m M i`QÌM; ç½ +| K°i
 iQ" M H" +QM i`ÌB KÈB #QÊ+ ` çÌB- i M M"Q i M M'v K„i K¼+ i` M i`€M- iQ" M i?•M

h¬M G•K M; ?2 *® >B M h?¬M? M|B M?Q p"v M? 'i i?ÌB ;B" M / [i`QM; HÁM; - i?¬K M?C
 *?B- +kM; H" K°i T?QÌM; Km / M? +?m°+ iB M; ;Bª M?•M ;Bª M; ?o - +ÁM +| Kti K

a„+ Kti ?„M pšM iÄ ` #bM? i?ªM F?¬M; +?9i ;ÊM b|M; - +kM; F?¬M; ç w iÈB *® >
 M?bM p T?Q h`QÆM; EQM? hm- h`QÆM; J"m hm i`QM; ç€K *®M; ao +?¬Q ?ÄB,

@ > B p` h`QÆM; ?mvM? - +¬m +?9+ +€+ M; QÆB FBK #ªM; ç / M? F?Q M"v5 h@i
 "ªM; L?½M- ?mvM? ç +MM; #ªM; +kM; +QB H" K°i ;B B i?Q¢BX

h`QÆM; EQM? hm F?¬M; i? H"K ;b +?d ç" M? +QÌB F?´- h¬M H½Q ç M; QÆB i? "i
 ç9M; H" i Km®M M?Q p"v- ?„+ ?„+X

hQM? h`QÆM; J"m hm i`ÌB bBM? iBM? M; ?`+?¬ iQûi KB M; + 'i iB M; +QÌB ? ?ª,

@ æ i¢ h¬M i? ?mvM? +?9+ H" M? - #'i [m€ #bM? i?ÌB i ? v M?QÌM; +?Q æ¢B + - i
 æ¢B + H" "ªM; L?½M- i" B p,M +O i ;BÄB ?ÆM ?mvM? 'v K°i +?9iX

æ•v H" h`QÆM; J"m hm Km®M M|B h`¢M; L;mv M F?Q M"v F?¬M; T?ªB v i?b +ÁM
 æ€K *®M; ao t¬M t Q K°i i`"M- B M'v ç m M?bM +?^K +?^K *® >B M h?¬M?X

B B +kM; #B i *® >B M h?¬M? Hm¬M KB M; Q M; Q M; M|B Km®M çQ¢i h`¢M; L;
 +U+ i?¬M?X *?Q /M H" hB m GQÆM; >[m çSM; ç¬m i?B >°B G #° i?€M; i`QÊ+ - i
 çQ¢i çQÊ+ ;BªB M? 'i iB M; ?¬ +kM; F?¬M; iQ M?Q vX

æ®B i?Q¢B pW `²B +O h¬M G•K p` h`QÆM; J"m hm ?Q" M iQ" M H" i€i i?ŠM; p"Q K

Zmª M?B M- b„+ Kti *® :BªB L;mv M H" T iS+ i î M M" i F?| +QB- #•v ;Bì +?Q #„i
 i? M"Q pšM +?Q #B i çQÊ+X J°i i?ÌB ;B M i`QÊ+ v +kM; iQÆM; ç®B ;¬M ;kB pÈ
 M M i mv`^M; i`QM; HÁM; F?¬M; i?Q+? HìB h`QÆM; J"m hm- M; Q" B KB M; +kM; F
 +?^K +?^K h¬M G•K H¢M? M?Q #,M; - ?"M F?¬M; i? Mm®i +?YM; ?„M M; v iS+ F?„

@ h¬M iQÈM; [m•M T?K i`€+? i`U+ çB M; B€K F?ªQ- F?¬M; M M M|B M?[M; HìB M"v
 +?Q M; QÌB i M; ?B M; Ì +| ;B M H" M # M i`QM; X

h`ÌB ÆB- €K +?d `ä `M;

h¬M G•K +QÌB ? ?ª F?¬M; ç w- F?¬M; #B i i`QM; HÁM; iQM? iQ€M +?O w [m, [m€

h`QÆM; J"m hm M; ?2 p"v Kti +kM; YM; çÄ- ç M; Km®M i` M? Hm" M +MM; *® >B
 EQM? hm ç½ FûQ ç ç KbM? H¢B- +QÌB ? ?ª +?„T i v i?B H ,

@ *?Q p`- i?B æbM? H" ç¢B H i?B M iY çQ+? i?•M /U- H" +¬M; +?QM? M? 'iX J¼B
 *U+ çB M M"v +?QM? H" #ªM H½M? p,M +?QÆM; M?Q ;'K p|+¬ +¬M ;b +?Q i?B ç½
 H" iU HQ¢M i•K iQ b Q\

æ€K *®M; ao M; ?2 p"v +ªK i? 'v `i +| ç¢Q Hw- i`QM; +m°+ i?B M"v i•K i`¢M; H" `'
 ? M|B M?ªK +MM; *® >B M h?¬M? M[- i?"K +?Q +| M; QÌB •K i?¬K Q€M ;B" M v- F?
 i?¬M M; ?B [m, - i•K i?¬M F?¬M; v MX

@ *® :BªB L;mv M- +?9+ M; QÆB H€i M[?¢ #9i M?Q +| i?¬M i`Ê5

h¬M G•K +QÌB ?„+ ?„+ t'm t çB [m - M; QÌB # M +¢M? F?¬M; M|B- ? B ?mvM? ç
 J"m hm i?Î /¬B i`QM; HÁM; - #B i i M M"v F?¬M; +| ?ªQ wX

o¢M G`+? ç i?,M; çB M- i`M? iB M- H T?€Q i`¶B H M- *?'T aU [m M K M; ç i?B p
 Kti >Q" M; i?QÈM; X æ€K *®M; ao ?¬M? H M,K [m€ # H¢v i`QÊ+ €M- b m ç| i`W [

?“M?` - p,M pǎ #€ [m M M®B çm¬B i`Î HmB- *®M; ao ç M +?¶ M;²B +?m~M #` b€M
#“B i?BX

L†B i‡K H¢B- i`W [mv +€+? + Q ?ÆM- ;B€K F?ªQ M;?B K ?ÆM- +kM; t tQ+? F?¬
M;?B T i`mM; ?¼+X

o¢M G`+? ç \*?m .U+ Zm•M M;²B i` M M;U i¼ - +€+ [m M pB M h?•M h?ÌB >“M? çª
[m M çB m ?“M? S? M h?`M?- [m M ;B€K F?ªQ GQm h?O >[m im-M i` #®M T?Q -
[m H¢B- M?QM; +?d çªQ [m M? i`QÊ+ K†i *® >B M h?“M?X

J†+ /M h-M G•K H9+ ~M H9+ ?B M Î i`QÊ+ K„i- *® >B M h?“M? pšM +?mv M i•K +?
#` [m’v M?B m +?9i M“QX >W- +?9i F„ tªQ M“v +kM; Km®M H“K +?Q; B ;B T?•M
ç½ i`ªB [m i?B >QÆM; - i?B >°B ç iÊB ç•v- i`ªB [m #B i# Q i?Y i?€+?X

@ h?“i H“ M;S - ç½ K’v M;“v F?¬M; +‡ ;°B ç-m

h-M G•K +?Êi çQ i v p“Q i`QM; ¬ b F?¬M; +€M? - ;½B ç-m bQ“M bQ¢iX

h`ÌB ÆB- *® >B M h?“M? +?d +ªK i?’v ç-m KbM? +kM; M;S i?2Q- M?QM; M;?o ç
#B i /QÌM; M“Q- F?¬M; i? H“K ;b F?€+ ?ÆM H“ +® MûM [m’v `¬v- F?¬M; ç w iÊB

«B- ?MM; K¢M? i?“i h-M G•K +QÌB H¢M? K°i iB M; i`QM; HÁM; - #¶M; M?B M H¢B
;B¼M; H“K #~K,

@ «B +? Q- pb b Q HQM; +kM; #` M;S M?Q p”v- ?¬K M v i`Î p TªB i„K M; v iS+ F

h M?“M çQÊ+ *® >B M h?“M? +kM; ç½ F?´ Hmv M [m i¼ +¬M; - K†+ /M #` h-M G•
+ªK i?’v HQM; KbM? M;S M;€v- pšM +„M `„M; +?“m F?´ - +® ;„M; H“K #“BX

h-M G•K #°B T?K+ *® >B M h?“M? F?¬M; #9i M“Q iª tB i- #’i [m€ `’i M? M? ?„M H

@ N - pb b Q HÁM; #“M +?•M +kM; +ªK i?’v M;S M;€v M?Q p”v- +?“m F?¬M; M´B-

L; v /QÈB K„i K¼B M;QÌB- h-M G•K #’i M;Ì çQ i v +ÎB ;B“v- i?Q¢i M?bM H“ Km®M
G`+? i` M M;U i¼ - h?•M h?ÌB >“M?- GQm h?O >[m im-M i` - i’i +ª ç m i`ÊM K„i ?€

h M?“M- i M?“M i F?¬M; i? M?“M çQÊ+ M[5 *® >B M h?“M? +kM; F?¬M; +ÁM M

@ " ?¢- HB i p` H½Q iB M bBM?- h-M G•K h-M iQÈM; [m•M M?B m H-M [m’v `¬v
+O i`B m çbM?- ?€ +?Q ?„M t9+ T?¢K M?Q p”v\5

h?•M h?ÌB >“M? F?´ +U+ K°i T?2M KÈB M?“M çQÊ+ +QÌB- #B i çQÊ+ h-M G•K H“ K
[m€ +?šM; B M;?o iÊB ?„M p¬ H¢B ç M i`bM? ç° M?Q p”v5

GQm h?O >[m tQ ?mv i h?€B .QÆM; ç M; ;B”i i?“i K¢M?- i?-K M?O i`QM; HÁM; ,
h-M G•K H“K [m M ;B€K F?ªQ\ G-M b m #’i F i? M“Q +kM; çWM; ;¼B ?„M iÊB- M
?„M HB M HKv +? iX

h-M G•K ;Bª #° bÊ ?½B- +?¢v ç M M;U iB M +?“T i v i•m,

@ " ?¢- pB i?-M tm’i i?•M i?ªQ K½M; - +?Q ç¼+ b€+? [m - +?d #B i K°i i’K HÁM; b
i¢B H“K [m M i`U+ çB M F?¬M; ?B m pb b Q M;S M;€v F?¬M; +?“m çQÊ+ - FQM? t
;½B M[X

S?MM; “ªQ M?bM h-M G•K K°i +€B- ç´B H¢B H“ i`QÊ+ FB ç½ bÈK M?•M +Æ ?°B ç´
M“v H¢B F?¬M; M‡B ;bX .M b Q pW `²B h-M G•K M; ,M pQB +Sm ;B€ +kM; ç½ ;B€M

o¢M G`+? M?bM /€M; p #¢B ?Q¢B +O h-M G•K- H¢B M?bM b M; *® >B M h?“M?-
i? M? b„+ - i`QM; HÁM; ç½ bÈK pmB M?Q KÎ ?°BX

hmv `^M; v H“ >Q“M; ç - M?QM; #` # p` Kšm i?•M Gw h?€B ?”m- æ¢B “¢M S?MM
*?QM? [mªM ? i bS+ ;„i ; Q- F?¬M; i? H“K M?[M; +?mv M [m€ ç€M;X >B M i¢B i
>B M h?“M? i`QM; F€ i?B æbM? M;?B K i9+ - +?d +ªK i?’v iW i`QÊ+ iÊB M v +?Q i
p”v- çWM; M‡B H“ iS+ ;B”M- M;QÊ+ H¢B +ªK i?’v i?“i + Q ?SM;X

L?QM; H`K >Q`M; ç - +m®B +MM; o¢M G`+? pšM F?¬M; i? H`K` +?mv M [m€ ç€M
 @ L m h-M iQÊM; [m•M #B i b) T?ªB i`U+ çB M ;B€K F?ªQ- pb b Q i`QÊ+ ç! F?¬M
 p"v F?¬M; F?ÄB K'i çB iQ +€+? [m M pB M "i [m€- *® >B M h?`M? M;QÆB i?•M
 [m'v M?B m M?Q p"v- +¬M; T?m ?`K /QÐM; +kM; F?¬M; F?ÄB +! ?ÆB FûK +ÄBX
 *® >B M h?`M? M;?2 H9+ ç-m o¢M G`+? M!B h-M G•K F?¬M; ç9M; - i`QM; HÁM; +ª
 çQ¢M b m # ?¢ M!B v i?B m +¬M; T?m ?`K /QÐM; - M?'i i?ÌB +ª M;QÌB H¢M? M?Q
 L?Q ;B p®M +?9 i`¼M; im i?•M i ;B i` [m®+ #bM? i?B M ?¢- +€B ;¼B H` im i?•
 KQ ;B! #'i ç°M; p[M; M?Q M9B KÊB +QB M?Q +¬M; T?m ç M MÆB ç M +?®MX h-
 *® >B M h?`M? ç M; i?B æbM? H¢B #` [m'v M?B m- M!B ` [mª i?"i ?`K /QÐM; F?¬
 *® >B M h?`M? ibM? i? + 'T #€+? i`Q bBM?- HB M iB T F?'m ç-m,
 @ " ?¢ im M?½M M?Q çm®+- i?"i` +¬M; T?m ?`K /QÐM; +O ?¼+ bBM? +ÁM FÜ
 ;B€Q5
 o¢M G`+? M;?2 v M!B M?Q p"v +kM; F?¬M; bQ çQ M[ - T?'i i v K°i +€B ç +?Q v i`Î
 #'i [m€ i•K i`¢M; \*® >B M h?`M? ç½ i`Î M M i ?¢B- H9+ ç-m +ÁM ?SM; +?Q pB i b
 + m K"v- + „M #9i H9M; i9M;X B #ªQ v ç„ + i°B h-M i`QÎM; [m M +O +?9M; i - ç•v`
 GQm h?O >[m i?'v h-M G•K #` o¢M G`+? +?dM? i` K'v +•m- i`QM; HÁM; i'i M?B M
 @ Jm¬M i•m # ?¢- pB i?¬M M;U ?¢ F?¬M; M;?B K- h-M G•K #B i`ä i?B æbM? +kM
 iW i`QÊ+- t9+ T?¢K i?€M? KBM?- H`K M?K+ [m M i? - tBM # ?¢ i` i°B5
 o¢M G`+? + 'i iB M; +QÌB ? ?ª,
 @ hW i`QÊ+ iÈB M v i`šK +?Q iWM; M;?2 [m ç¢Q Hw [m M i„K #` i` i°BX L m M
 i` M M;QÌB M;S M;€v- i`šK b) KB M +?S+ [m M ;B€K F?ªQ +O M;QÆB
 > ? - imv F?¬M; tY T?¢i i` i°B- KB M +?S+ [m M ;B€K F?ªQ +kM; F?¬M; +ÁM çQ
 h?O >[m M?bM h-M G•K pÈB p p mB KWM; i`QÊ+ i B ?¼ +O F F?€+X
 E?¬M; M;ì`^M; iB T i?2Q o¢M G`+? H¢B M!B,
 @ *kM; F?¬M; #B i h-M €B F? M? K'v M;`v +?Q i„K\ h`šK i?'v /€M; p +O M;QÆB
 +?Q M;QÆB i„K`Y ?QÆM; i? M; Î .K+ æS+ +mM; - b m F?B i„K`Y b¢+? b) ?½v i`
 h`ìB ÆB- GQm h?O >[m p` +€+ p` \*®M; ao ç M; H`K #`B i?B FBM? M;¢+ b[M; b!- M
 æìB JBM? >Q`M; ç i?QÌM; # M i?QÎM; +?Q i?¬M iY- G" T sm•M # M #€M? sm•M
 h?QÊM; L;mv M ,M L;mv M hB m- KM ? # M +?Q +?B i T?B M- KM æ¬M; i?QÎM;
 ç½ H` +? ç° ?! X æ M +€+ /`T H h i +ÁM +! # M v M- +kM; ;B®M; M?Q +¬M; iv çìB
 i?QÎM; M;`v H +?Q M?•M pB MX
 h-M G•K p`Q FBM? T?KM; +?S+ çQÊ+ MY M,K- ç½ ,M çQÊ+ [m®+ v M K²M; J°i h
 sm•M- L;mv M hB mX
 æ®B pÈB ç¢B i?¬M i?•M iQM- >Q`M; ç H¢B i?QÌM; tmv M # M i?QÎM; °i Qi i?S F?
 h`QÆM; \*Q \*?QM?- +?QM? H` ðæ¬M; +?Q i? M ?²M; >¢ +?Q #,M; - h?m +?Q +`®i
 i?QÎM; M;šm M?B M iMv i?2Q bªM p"i +! çQÊ+ i`QM; +mM; - +kM; F?¬M; T?ªB H` i?
 i?S M`v +kM; F?¬M; ç€M; ;B€ # Q M?B m- M?QM; H¢B +! pBM? /U +U+ HÈMX
 o¢M G`+? # M +?Q h-M G•K i„K`Y Î .K+ æS+ +mM; - H` i?m°+ p HQ¢B i?QÎM; ç†+
 çQÊ+ i?QÎM; K` +`M; ç†+ #B i pBM? [m M;X
 E?¬M; T?ªB +?d H` i„K i?¬B b Q\ \*! +¬M i?B i /MM; €M? K„i ?•K K° ;?2M i} M`v M?
 G•K b! b! KkB- ?²M M?B M F?¬M; t2K ç•v H` pBM? /U ç†+ i?M ;b- M?•M iB M i`W
 ç M; b[M; b!- b m ç! M;? M? M; M; çB i?2Q i?€B ;B€K` F?ÄB >Q`M; *U+ çB MX
 .K+ æS+ +mM; H` K°i i`QM; h•v HK+ +mM; M°B çbM?- Î p`Q K†i h•v \*`M h? M? +m

*kM; ;B®M; M?Q M?` Î +O /•M +?9M; i?B i F iB M çQÌM; ?"m ®+- hY *'K i?"M? #
 ?"m +mM; X >Q`M; \*U+ æB M- EB M \*U+ æB M- h`mM; *U+ æB M Uh K ç¢B çB M h?
 *® *mM; M; "v M vV- H` MÆB i`B m çbM? +Y ?"M? H ?°B M; ?B i?S+X Zm *"M h? M
 E?¬M LBM? +mM; - :B Q h?€B çB M H`K i`K+ ;B[- ? B # M #® i`Q i`i +ª +mM; i?'
 ?"m- >Q`M; iY- *¬M; +?9 ÎX

L; ?B K +?dM? K` M|B .K+ æS+ +mM; i?m°+ p M°B +mM; - i`W +mM; M[i?€B ;B€K-
 H` T?KM; i`B m F?¬M; çQÊ+ iU iB M iB M p`Q- imv h-M G•K +| H M? #`B *~K u o
 +?QÎM; "„+ h`'M S?O hv- F?¬M; +| H`K M?B K pK Î M°B çbM?- #bM? i?lB +kM; F?-
 "i [m€ M m o¢M G`+? # M +?Q h-M G•K i„K `Y - /o M?B M F?¬M; i? M`Q Î >Q`M;
 *U+ /`M? +Y ?"M? ç¢B H [m®+ ;B - K` +?d +| i? +?¼M K°i MÆB i`®M; i`QM; æ¬M
 .K+ æS+ +mM; H` +?¶ o¢M G`+? Î i`QÊ+ F?B i?"M? i?•M- ?B M i¢B i`®M; i`ªB- # M
 +?¶ M`vX

h-M G•K çQÊ+ i?€B ;B€K /šM çB p`Q iW +Y # M T?ªB \*"M h? M? K¬M- `i M? M? ç
 i?'v +mM; çB M M`v +| M,K ;B M- M; |B HQm Hv K`m p`M; - imv F?¬M; ?mv ?Q`M; i
 M?QM; +kM; ? i bS+ #'i T?`KX "i [m€ b m F?B o¢M G`+? i?"M? i?•M F?¬M; Î H¢B
 i`¬B [m +mM; M[ i?€B ;B€K T?K i`€+? +QB b|+ +| ?ÆB HQlB- i`QM; çbM? pB M +
 K¼+ ` m t M?- ?ÆB +| p m ioM?X

9ekX *?QÆM; 9ek, G° GB m L; Q`B v Jm®M

ZmªM bU iB m i?€B ;B€K ;¼B +mM; M[` - `i +mM; FQM? /•M; MQÈ+ i` H M- #ªQ h
 +?m`M #` tQM; KÈB KlB ?„M p`Q i„KX

*?QM? ;B[T?ÁM; çti K°i +?B +i?MM; ;¶ +U+ HÈM- i` M Kti MQÈ+ +| K'v +€M? ?
 K¶B ;|+ +| K°i HÁ i? M- i`QM; HÁ i? M +?€v çÄ `U+- F?B M +?Q i`QM; T?ÁM; `i M
 +?•M i?„T ?QÆM; i?ÆK- F?|B t M? HQÊM Hl- KMB i?ÆK M; "Q M; ¢i F?B M +?Q M;
 «B- i„K ?ÆB- b m M çlB b m FûK i?S M`v [m€ t

*?Q /M H` h-M G•K F?¬M; +ªK i?'v M; S M; €v- M?QM; i?'v ibM? +ªM? M?Q p`v +K
 i?MM; ;¶ i„K K°i i`"M +?Q i?Ä i?Q+?X "i [m€ K'v i M +mM; M[i?€B ;B€K ç m çSM
 +¢M?- i?"i bU H` F?¬M; [m2MX

@ *€+ M; QÆB- +€B M`v

h-M G•K T?'i i v K°i +€B,

@ "ªM [m M iU KbM? i„K H` çQÊ+- ? ? - i F?¬M; [m2M +| M; QlB M?bMX

h-M i`QÎM; [m M / Kti /`v M?Q iQÌM; i?"M?- +kM; +| H9+ +ªK i?'v t'm ?'X

h? M?QM; ç€K +mM; M[i?€B ;B€K F?¬M; ? ç°M; - B M'v +QlB F?9+ F?Q+? M?bM
 N - #¼M ?¼ +kM; +?l i?QÎM; i?S+ h-M i`QÎM; [m M i„K ? v b Q\ h-M G•K ;½B ;½B
 hB m i?€B ;B€K +-K ç-m +QlB /"T ç-m pÈB ?„M,

@ J¼B M; QlB +?9+ KWM; h-M iQÈM; [m•M çQÊ+ F?•K iS i„K `Y .K+ æS+ +mM; - H
 `²M; Qm €B- iQÆM; H B F? B T?O t•v M? - T?QM; ?¬m T?QM; +¬M; 5

æ½ ?B m- ç•v H` Km®M Hb tb T?ªB F?¬M; h-M G•K p¶ i v K°i +€B- H'v i`QM; i9B
 i?QÎM; ¶B i M i?€B ;B€K +MM; +mM; M[K°i i`,K HQÊM; X

•M? K„i B M'v t M? H - ç•v H` K°i b® iB M F?´M; H²- B M'v ç m /"T ç-m #BM? #BM

@ h-M iQÈM; [m•M [m^a M?B M`°M; `½B- F?¬M; ?´ H` çΦB M? ?MM; +Sm ;B€ M;U
K v K„M ;†T çQÊ+ - [m^a i?“i H` i`K +°i i`B m çbM?X

J'v i M +mM; M[+kM; +?2 KB M; +QìB- +?9+ +•m pΦM T?9+- M?Q ?² çB T tmv M ?

h-M G•K +,M /†M #¼M ?¼- M|B KbM? i„K F?¬M; +¬M T?K+ pK- #¼M +mM; M[i?€
F?¬M; M?Ä- HΦB pmB pb F?ÄB +¬M ?¬m ?Φ- i'i +^a ç m HmB ` M;Q`B ç|M; +Y HΦB

_®i +K+ ç½ +| i? i?Q^aB K€B i„K ?QÆM; i? M; `²BX

h-M G•K +îB v T?K+ ` i?“i M? M?- M?av iäK p`Q i?MM; ;¶X *?d i?'v i?•M i? M;•K
M;€i- #®M pΦM i€K M;`M H¶ +?•M H¬M; iQ`M i?•M ç m ;B½M MÎX >„M H'v F?,M H-
ç-m p`Q ç| i?Q ;B½M- M;YB KMB ?QÆM; i?ÆK M;€i- iQ`M i?•M i` M /QÈB p¬ +MM
v #B MX

JÆ KÆ K`M; K`M; M;?2 # M M;Q`B KÈB ç-m +ÁM +| i? M? •K i?€B ;B€K +mM; M[M
/-M i? M? •K çB t - M?[M; i?€B ;B€K +MM; +mM; M[FB F?¬M; #B i ç½ +?çv çB M

h-M G•K +kM; F?¬M; ç w- /M b Q ?„M F?¬M; [m2M F?B i„K +| M;QìB F?€+ ?¬m ?Φ

*?Êi # M M;Q`B i`mv M ç M i? M? •K #QÈ+ +?•M çΦT i` M H€ +•v- M? M?`M; K` pr
+QìB +QìB M|B M|B +kM; ç M; /¬M /¬M iÈB ;¬MX

:B¼M; i`QM; i` Q p9i + Q H` +O hW h•M .B,

@ > ? - H€ ; M Km°B +kM; [m€ M?Ä çB- iΦB b Q HΦB i?B m ?Ov v T?K+ M K M?•M
HΦB T?ªB çB ibK- i?“i T?B M T?S+5

:B¼M; M?Ä M? MkM; M`m çQÆM; M?B M H` +O h`QÎM; *¬M; +?9 *?m L;?B m M

@ >^aQ #B m i,- çWM; +QìB Km°B Km°B- M m i`QM; +mM; Km°B ç°i M?B M tm'i ?B
p"v +| çQÊ+ F?¬M; \ VK- M?È M,K ç| h`QÆM; h?`M? +MM; h`QÆM; EbM? /šM ?Q
?bM? +kM; M?Q Km°B #•v ;Bì- +?Q M M +ÁM +| i? K†+ çQÊ+X >b ?b- ?B M iΦB ?
M?[M; v T?K+ FB ç½ F?¬M; +ÁM pW M;QìB M[X

h-M G•K M;•K KbM? i„K # M i`QM; i?MM; MQÈ+ M|M; - iQ`M i?•M #m¬M; HÄM; ç
+?“K +?ΦT ?ÆM #bM? i?ìB `i M?B mX G9+ pW M;?2 i?'v i? M? •K # M M;?o- /Q
+?m`M #` /šM #B m Km°B tm'i +mM; - *?m L;?B m M? HΦB T?ªB ibK v T?K+ +O oΦ
bY /KM;X VK- i`QÈ+ F?B oΦM G`+? i?“M? i?•M îiΦB .K+ æS+ +mM; - /o M?B M v T

...+- i? M?QM; i pšM +ÁM ç M; i„K î +?¶ M`v- ?ÄM; #ûi

h-M G•K pW M;?o ç M +?¶ M`v- +ÁM +?Q F`T H M iB M; +^aM? #€Q- +Y +mM; +?
*?m L;?B m M? çB îT?Q i`QÈ+- K†i i`€B tQ M i? M? i9 ç M; iQÆB +QìB i?bM? H
ç°M; ;B®M; M?Q iQÈM; ç'i, .K+ æS+ +mM; iW i`QÈ+ iÈB M v p„M; H†M; p¬ +MM; - F
?B M K°i i?MM; MQÈ+ i„K `i HÈM +?QM? ;B[ - #®+ ?ÆB M|M; #WM; #WM;X h`Q
i„K- ç9M; `²B- +?QM? H` h-M i, T?m5

h-M G•K +?d ç H° +€B ç-m i` M K†i MQÈ+- F?¬M; i?'v çQÊ+ i?•M ?bM?X h? M?
M? M;•v M;¬ iÈB KS+ M`Q çB M[+kM; ?B m çQÊ+ ?„M ç M; i?•M F?¬M; K^aM? p^a
h`QM; F?Q<sup>a</sup>M? F?„+ M`v- M`M; ;B"i KbM? FBM? ?½B- M; v +^a ?¬ ?'T +kM; M;WM;
iB M; - p€M; ç-m ?Q K„iX

@ hΦB b Q aQM; >²M; M;QÆB HΦB çB p`Q\ æB ` M;Q`B- çB ` M;Q`B K m- #^aM iQ

h-M G•K ibM? i? + 'T #€+? i`Q bBM? - `M K†i i`QM; ç€K ?ÆB MQÈ+- +® w ;¼B i M +

h? M?QM; *?m L;?B m M? HΦB M;Æ M;€+ +?ÈT K„i K°i +€B,

@ Jm°B Km°B F?¬M; T?ªB H` aQM; >²M; - h-M i, T?m

h`ìB ÆB h-M G•K pm®i ?mv i h?€B .QÆM; ç M; ;B-M ;B"i- +| +^aK ;B€+ Km®M ?¬M

@ *| +?mv M ;b p"v- pb b Q i M;?2 i? M? •K ;B®M; M?Q +O i M h-M G•K FB - †+5

hW h•M .B çB p"Q +Y +mM; *?m L;?B m M? KÎ` - i?'v +ªM? iQÊM; i`QÊ+ K„i- ç¬B
iS+ i`ÊM i`ÁM- ç¬B K¬B çÄ K¼M; i`ÁM +| i? Mm®i +?YM; K°i [mª i`SM; ;"- +? i H
h-M G•K M^K i`QM; i?MM; MQÊ+ i„K- +?d ç H°` +€B ç-m- KdK +QÌB H° b€m +€
+?Q +ÁM pšv pšv i v pÈB +€+ M" M; ,

@ h`QÎM; \*¬M; +?9 K¢M? F?Ä2- H½Q #` K¢M? F?Ä25

hW h•M .B ?| ç€ i¢B +?¶- MY M; "v KÈB H„T #„T M|B F?¬M; ç-m F?¬M; çm¬B ,

@ h„K Q +?“M; i„K i`QM; .K+ æS+ +mM; M"v Q\ æ•v H" +?mv M ;b p"v- h-M G•K +?

h-M G•K iÄ` p¬ i°B- ;B®M; M?Q K°i çS i` ? i bS+ M; Q M M; Q½M ,

@ " ?¢ # M +?Q i ?QÆM; i? M; i„K`Y Î .K+ æS+ +mM; - +€+ M" M; iÈB i?"i H" ç9M
b Q\

>W

G9+ M"v hW h•M .B KÈB T?ªM SM; F`T- p°B p" M; çQ i v +?2 K„i +O *?m L;?B m
+?9 pšM +ÁM ç M; i`QM; i`¢M; i?€B ?| ç€ tQ v i¢B +?¶ K°i i` ,K i€K KQÆB ç°- çQ
HÈM iB M; M|B ,

@ B +MM; i„K pÈB +?“M; +?S- iQÎM; #Î b Q\ "B m Km°B- çWM; M?bM i M F?®M t'

GÌB M"v [mª i?"i +| p i`€B pÈB bU i?"i- b„+ K†i hW æ¢B iB m i?Q H" T iS+ i`Î M M
i?QÌM; i„K +?mM; pÈB h-M G•K- ? B M; QÌB çM ;BÐM pÈB M? m p¬ +MM; pmB p X

*?m L;?B m M? iW iW i?Q€i F?ÄB i`¢M; i?€B ?| ç€- p®M b„+ K†i ?ÆB i€B M?Êi H
iBK M?ªv i?bM? i?`+? M?Q M B M?ªvX

J†+ /M M;?B K F?„+ K" M|B M; Q¢B i`W K†i +O h-M G•K- M" M; +kM; F?¬M; M?bM i
M[iY +?Q tm'i ;B€ H¢B t¬M; p"Q +, M T?ÁM; +O M K M?•M ç M; i„K- i?'v h-M G•K
i?MM; MQÊ+X L¶B t'm ?' M"v [mª i?"i F?B M +?Q M" M; i•K ?QªM; w HQ¢M- K†i M|M
iÈB M; U+- M; |M i v i`„M; MäM #|T i?"i +?†i- +€+ ç®i tQÆM; i`„M; # +?- MQÊ+ K„i F

9ejX *?QÆM; 9ej, B *kM; : M? æm

h-M G•K H¢B iÄ p M?Q F?¬M; +| +?mv M ;b b`b` +^K- #m°M #U+ H~K #~K ,

@ hW ç¢B i,- +€B ;b ;¼B H" /Æ #~M €M? K„i\ h ç M; i„K i?"i i?QªB K€B- +€+ M" M;
+?Q i #` /¼ bÊ ?½B iÈB KS+ iBK ç" T i?bM? i?`+?- +ÁM +?Q #„i +€+ M" M; #²B i?

hW h•M .B #B i çQÊ+ h-M G•K #¢B ?Q¢B- h`QÎM; *¬M; +?9 *?m L;?B m M? p®M
M;?2 HÌB M|B M"v +kM; +QÌB i?-K i`QM; #KM; X \_®i +K+ M" M; F?¬M; M?`M çQÊ+-
`" M; H" ç M; +QÌB- i? M?QM; b„+ çÄ i` M K†i pšM +ÁM- ;QÆM; K†i +ÁM K M; i?2

@ æQÊ+ `²B- imv i ç®B F?¬M; i? M|B` +?mv M M; "v ?¬K M v5

hW h•M .B i`ÊM K„i M?bM h-M G•K K°i +€B- [mv i ç`M? i?"i M? M? ,

@ ob / M? iB i #B m Km°B- # M; QÌB +?9M; i M?'i ç`M? T?ªB i?O F?~m M?Q #bM
M; Q" B K°i +•m MY +?[X

@ h F?¬M; i?“M? p'M ç

h-M G•K i`QM; i?MM; MQÊ+ i„K / M; `°M; ? B i vX

*?m L;?B m M? çQ HQM; p T?Q h-M G•K- +kM; çÄ K†i ;"i ç-m K°i +€BX

@ æB K m

hW h•M .B / „i *?m L ;?B m M? +ÁM ç M ; M ;~M M ;QÌB- +?çv +ÁM M? M? ?ÆM i?ÄX
a m HQM ; i? M? •K +O h-M G•K iW t i`mv M iÈB ,
@ L`v- ç ; M ; +Y HçB- ; B i?´B p`Q b) H`K M ; m°B MQÊ+X
h`ìB ÆB- i M M`v F?¬M ; T?ªB H` M ; QÌB5 hW h•M .B +MM ; *?m L ;?B m M? ç²M ;
Km®M H¬B h-M G•K ` M ; Q`B M M +?Q ? „M K°i i` , K H-MX

a m ?¬K i?B æbM? - +€+ ççB i` t½- iYm H•m i`QM ; FBM? i?`M? H`T iS+ i`Î M M p¬
H` +€+ i•M F?Q *®M ; ao iKK M , K iKK # - F m ; ¼B #^M ; ?[m F?B M +?Q FBM? bQ i
E? i`€+? #¼M ?¼ + i +ªK ; B€+ M?Q çQÊ+ ççB t€- +?d `B M ; i?B h9 h`B ç½ + i #
pB M- b m ç i?B >QÆM ; i?B *Y L?•M- iB T i?2Q i?B >°B G #°- +m®B +MM ; i?B æ
i`i +ª [mª i?`i F?¬M ; +? i +kM ; H°i / X

_®i +K+ H-M M`v ç½ çQÊ+ ; BªB i?Q€i F?ÄB +m°+ i?B +?çv iB T bS+ J ` i?QM- B
o T?¬M F i [mª i?B æbM? - ç€K *®M ; ao +kM ; F?¬M ; [m€ KS+ HQ H„M ; - #ÎB pb *®
i?¬M ; i?QÌM ; F?QªM ; +?WM ; # i` , K M ; QÌB- K` i?B æbM? H`v L?`i : B€T # M ; QÌB
: B€T ?ÆM M , K KQÆB M ; QÌB hB M ao tm`i i?•M- h K : B€T ?ÆM ? B i` , K M ; QÌB ç²M
HçB i`M ; b® F?¬M ; +? M? H +? K`v pÈB H9+ i?B >°BX

L iB +€+? F?€+ *®M ; ao i?¬M ; [m i?B >°B- i` M + , M #ªM +kM ; + i? i?B ç`m hB M
M v i`Î i?`M? ðtm`i i?•M +?QM? ç²ö ? i?®M ; [m M p , M i`B m æçB JBM? - p p M ; Q
[m M + i? M iB F?¬M ; + i ; b i`Î M ; çBX

L ; `v i?S # b m F?B i?B æbM? - i`QM ; hS >ªB i` t½ HÈM M?`i FBM? bQ + i F?¬M ; Q i
²M `Q ?mv M M€QX hB M bBM? F +?mv M +kM ; ; i T p m B- F K°i çQçM G[J¬M ; *?Q
ç9M ; H9+ i?Q+? ?ÉT pÈB i•K i`çM ; +O +€+ p` *®M ; ao- i?m M?`T +kM ; M?B m ?Æ
* i K`v p` *®M ; ao /Q *® >B M h?`M? +¬K ç¬m M ; ²B +?mM ; K°i #`M- M ; ?2 i?`v çQçM
L ; mv M #€B iQÈM ; + i M ; QÌB +QÌB M iB ,

@ *® i? ?mvM? çQÊ+ # ?ç +?QM? KB M ; +?d çB K- H-M M`v M?`i ç`M? H` K°i #Q
L ; mv MX

J†+ /M oçM G`+? M iB +¬M ; T?m ?`K /QðM ; +O *® >B M h?`M? +?Q iÈB MÆB iÈB
+ÁM ç iç # ?ç +?d ; B€QX G`K M?Q p`v +QB M?Q ç½ +?SM ; i?`i / M? T?`M K¬M
i?B M iY çQ+? i?•M +?d çB K [m H) M`Q FûK +ÄB b Q\

G9+ i`QÊ+ \*® >B M h?`M? SM ; ç®B ç„+ i? - i`i +ª K¼B M ; QÌB i?`v iU ?² oçM G`+
+?Q M M H9+ M`v F? i`€M? F?ÄB i`QM ; HÁM ; + i K`v T?¬M iU ç„+- /o M?B M M ; Q
iB T ,

@ L`Q + i - F?¬M ; # m t`m M ; v içB +?¶ ç½ H` p¬ +MM ; K v K„M- M`Q /€K ?v p¼M ; t
M`v M?`i ç`M? H` hB m i? ?mvM? h`çM ; L ; mv M \*`T æ 5

@ E?¬M ; /€K F?¬M ; /€K

hB m GQÆM ; >[m tm HQçM ? B i v- +kM ; F?¬M ; ? M?`M HÌB i•M ; #®+ M`v +O ç®

@ *® ?mvM? p , M / M? H M t - i`B ?¼+ +O iB m ç #`i [m€ +?d ÎKS+ i`mM ; #bM? K`
L ; mv M ç½ +ªK i?`v K v K„M- H-M i?B æbM? M`v +kM ; F?¬M ; /€K KÆ K°M ; pB M p
æ€K *®M ; ao bmv çQçM pÈB M? m- + i F M iB *® >B M h?`M? i`B p , M tm`i +?9M ; -
L ; mv M- + i M iB hB m GQÆM ; >[m H` i?B >°B çQÊ+ >°B L ; mv M- + i F?ª M , M ; F?¬
L ; mv MX

h?¬M ; [m b® HQÊM ; *®M ; ao i?B >°B i` M + , M #ªM iQÆM ; çQÆM ; +MM ; h K : B€T
hB M ao H` F?¬M ; i?`M? p`M ç - K`m +?®i M`K Î i?S ?çM ; + Q i?`TX

L?`i:B€T hB M ao \*`T æ - h K ædM? :B€T çSM; ç-m +kM; +?QM? H` h`çM; L;mv M
i`U+ iB T i?K /Q >`M G•K "B M hmX a m i?ÌB M? h¬M; +| H ðE?¬M; T?ªB H` >`M
i?K >`M G•K "B M hm- iQÆM; H B +| F?ª M,M; `i HÈM H`K çQÊ+ M°B +€+ æçB >¼
#QÊ+ p`Q M°B +€+X

L?` :B€T hB M ao tm'i i?•M- +?¼M M;QÌB i` im´B K` i`B ?Q tm'i +?9M; p`Q >`M G
*€i ao b m # M,K F?ªQ ?ç+?- tQM; H` h€M Zm€MX L;QÌB i?`M? iQ+? Qm i9 K°i +?
"B M hm- tQM; GQm Zm€M- +kM; +| iQ +€+? iQÆM; H B p`Q M°B +€+ ;B®M; h K
M?B m ?ÆM # M,KX

L;Q`B ` h?S *€i ao- ?Q†+ H` ç M GK+ #° çªK M?B K \*?O aU- æ¬ a€i oB M H`K L
T?QÆM; H`K h`B >mv M- +ÁM FûK `i M?B m bQ pÈB GQm Zm€MX

h K :B€T ç²M; hB M ao tm'i i?•M- HçB FûK ?ÆM K°i #"+- M;QçB i`W F tm'i +?9M; -
H`K M´B h?S \*€i ao- +?d +| i? H`K [m M h?€B h?QÌM;- S?O h?¬B Zm M- h`B *?•m

"BM? bo F?¬M; Km®M H` iQÈM; [m•M F?¬M; T?ªB H` #BM? bo i®i- *®M; ao F?¬M
H` *®M; ao ;BÄBX

æQÆM; i`B m h?O S?K ç bQ h`QÆM; *Q *?QM? +?QM? H` çSM; ?çM; +?QM L?` :
hoM?- # M,K GQm Zm€M i?K >`M G•K "B M hm- i?,M; h?` :BªM; >¼+ ao- b m ç| p`
HQç i ç'm i` M? [mv M HU+ `®i +K+ iB M p`Q MÂM; +®i [mv M HU+ i`B m æçB JBM
ç` i`B m æçB JBM? i` M i?U+ i X

B +kM; ; M? çm - *® >B M h?`M?- hB m GQÆM; >[m p` i?"i M?B m *®M; ao- B K
h`QÆM; \*Q \*?QM? i?S ? B i`B m æçB JBM?- +kM; H`K ç M p` i`Q h?O S?K\

*?d #'i [m€ p`Q ;BÌ T?9i M`v #¼M ?¼ +kM; F?¬M; #B i i?S ?çM; KbM?- +?ì +?Q +
+€+ æçB >¼+ ao- G #° h?QÈM; h?Q h?` G M; içQ i?`M? FQT [m M +?'K i?B +?
b m ç| KÈB H` +€+ [m M +?'K i?B ç2K i?B [mv M +O #¼M ?¼ ç¼+ +?Q >Q`M; ç M
K¬M bBM? i?B M iYX

h`QM; H9+ ç€K \*®M; ao i`Á +?mv M ²M `Q ?mv M M€Q- €M? K„i +€+ i` F?€+? ç m
iÄ p F?•K T?K+- ?•K K°- M|M; #ÄM;- ç€K +QM i`ÌB M`v +?QM? H` `QÌM; +°i iQÆM

ob p`v F?¬M; +| B +?9 w iÈB K°i +€B #`M i`QM; ;|+- F?¬M; F?Q ;B[ # p` F?€+? M

hW h•M .B +ªB M K i` M; i`ÈM i`WM; K„i- /€M; p M?Q Km®M ,M i?`i M;QÌBX h`QÌM
M? +kM; +ªB M K i` M; +9B ç-m- ? B ;Á K€ YM; çÄ- KQK K¬B K` F?¬M; M|B HÌB M
[m'i HB M ?²B- H° p M;•v i?Æ p¬i°BX

9e9X *?QÆM; 9e9, h`çM; L;mv M G` B\

@ L`v- /QÌM; M?Q +?mv M M`v i F?¬M; +| H`K ;b b B FB K`\

h¬M G•K F?¬M; i? H`K ;b b| b| KkB,

@ æQÊ+ `²B5 æQÊ+ `²B- i ç€T SM; b m M`v i?QÌM; tmv M /šM L;?B m M? #B m
+?Q 5

@ L?Q p`v +ÁM içK çQÊ+

hW h•M .B #om K¬B- FûQ FûQ i v +O *?m L;?B m M?,

@ æQÊ+ `²B- çWM; ;Bª pì M[ L`v- Km°B +| +ÁM iS+ ;B`M ? v F?¬M; \

*?m L;?B m M? M;~M; ç-m H M- v m Èi ?ÄB,

@ *| #` i?OM; K„i ? v F?¬M; \

h-M G•K M;?B M ` ,M; M;?B M HÊB- h`QÎM; *¬M; +?9 - Km°B ç½ M?bM i?'v i iW p
KbM? # M i`QM; i?MM;- +| F?€+ ;b #•v ;Bì\

@ L m M?Q M?bM i K" #` i?OM; K„i- p"v #B m i, +O Km°B ç½ #B M i?"M? +€B `´X

h-M G•K iS+ ;B"MM;?B M; ç-m [m +?¶ F?€+X

>W- B i? K M?bM ?mvM? +?S *?m L;?B m M? +kM; M;?B M; ç-m [m +?¶ F?€+-
F?Q *®M; ao FB X

*¬M; +?9 +kM; i?m°+ HQϕB 7 Mb +m²M;- #'i [m€ M" M; F?¬M; T?ªB i?2Q çm´B KI
M?[M; i" B iY M´B / M? ç½ H•m M"vX o'i pª H„K KÊB M,M Md hW h•M .B /šM M" M; `i`
t½ M"v M;?2 +€+ p` i" B iY +?mv M i`Á pmB p - +?d çB K ;B M; bÆM- i`QM; €M
iQ€i` €M? b€M; H'T H€M?X

h•K i`ϕM; +O hW h•M .B F?¬M; i - ç´B HϕB H" i`QÈ+ FB - *?m L;?B m M? ç°i M?
M?•M i„K M?'i ç`M? b) F?|+ bm®i # M; "v # ç KX L?QM; i?ìB ;B M;-M ç•v iQM? ib
çÆM ç€M; i?QÆM; M"v ç½ i`Î M M b€M; bO ?ÆM M?B m- +ÁM +| i•K i`ϕM; +½B p

@ L?bM +€B ;b p"v- +| ;b H" F€ Hϕ\

h-M G•K F?¬M; +| i?B M +ªK pÈB M?[M; i" B iY M"v- #om K¬B p¶ M;U+ ,

@ *QB i`¼M; M;QìB M"Q- i, T?m b) H"K K B m°BX

h?-M b„+ *?m L;?B m M? +?Êi i`Î M M #m²M #½- +9B ç-m ,

@ "Ä çB- M;QìB i b) F?¬M; +QÈB Km°BX

«B hW h•M .B +kM; i?Î /"BX

L[M?B >Q" M; ç F?¬M; bÊ F?¬M; ;ª çQÈ+- +?d i`W \*¬M; +?9 i`B m JBM?X

h?2Q i?¬M; H i`B m JBM?- S?Á K½ F?¬M; çªK M?B K i?"i +?S+- +?d +| i? T?QM
M?B m M?'i M?"K +?S+ [m M h¬M; L?•M T?O- +ª ;B i°+ +kM; F?¬M; i? H"K [m M
*¬M; +?9 Î`B M; # M i`QM; # M M;Q" B >Q" M; +mM;- S?Á K½ HϕB F?¬M; i? +QÈ
F?Q hB M ao ? v H" +QM i` B h?QÈM; h?Q- h?` G M; ç m F?¬M; #^M; HÁM; +QÈB

*?m L;?B m M? +?m +€B KB M; M?Ä M?„M- ç€M; i?QÆM; +9B ç-m- ;B®M; M?Q
[m M? [m~MX

GÁM; i?QÆM; ?ϕB +O h-M G•K M´B H M- F?) p¶ #"M K°i +€B ,

@ æQÈ+ `²B- H"K M;QìB i®i H"K ç M +MM;- +MM; H„K i?b Km°B +QB i`¼M; M;QìB
ç| - +?9M; i H"K +?Q ;ϕQ M'm i?"M? +ÆK5

@ L|B ?QÆm M|B pQÈM- +€B ;b ;ϕQ M'm i?"M? +ÆK- +| i, T?m M"Q M?Q +?"M; F?

hW h•M .B T?€i h-M G•K K°i +€B- HϕB +´pk +?Q *?m L;?B m M? i?Ov +?mM; +9B
?´ ,

@ *?È +| t'm ?´- #B m Km°B tm'i ;B€ +kM; H" +?mv M i`QM; ? B M,K M[- ?½v /kM
+?m~M #` i`QÈ+X

J†+ /M *?m L;?B m M? KÈB +?d KQìB #®M im´B- #'i [m€ i`B m JBM? M[iY KQìB H
H" ? i bS+ #bM? i?QìM;X hQM? ` +kM; +?d i`QM; ? B M,K M[- M°B çbM? b) T?ªB
M; "v i®i ;ª +?QX

L;?2 #B m i, hW h•M .B F?Q+? H - `®i +K+ h`QÎM; *¬M; +?9 H'v ? i + M çªK- +?d
i`QÈ+- ç¬B K¬B K'T K€v M;"T M;WM;- i? M? •K M?Q iB M; Km¶B pQ p2 ,

@ L m M?Q L m M?Q M;QìB i `i ;?ûi Km°B- H"K b Q #•v ;Bì\5

@ G"K b Q #B i +?S\5

hW h•M .B iÄ ` #'i #bM? i? v #B m Km°B ,

@ h?•M T?"M +O #B m Km°B + Q [mw- H" *¬M; +?9 i`B m æ¢B JBM?- Km°B iY ç²M
+O o¢M G`+? # ?¢- iBM? i?¬M; +¬K F€ i?Q ?¼ - M[ +¬M; K v p€- pW /`m /`M; p
+kM; i?Q+?- +| ç9M; ? v F?¬M; \ L`v- h-M G•K +?`M; M|B +| T?ªB F?¬M; \

õhB m M[iY F?¬M; M;U+ F?¬M; K¬M; - +ª M; `v b-m M½Q +9B ç-m ;B®M; M?Q G•K
h-M G•K bmv M; ?o i`QM; HÁM; M?Q p"v- #om K¬B iÄ p F?BM? i?QìM; - i? M?QM
i`ÊM i`ÁM K„i ?¢M?- F?¬M; i? H`K ;b F?€+ ?ÆM H" +® ;„M; T?K ?¼ ,

@ æ9M; p"v ç9M; p"v- iB m +¬ MQÆM; tBM? ç T #B i # Q- B i?'v +kM; i?Q+?- ? ?
L;QìB M"v +QìB F? M •K /QÆM; [m€B F?Q- `i F?¬M; +| ?bM? ªM? çQ K i`ªQ `
M?X

hW h•M .B M; ?2 i? M? •K +kM; #B i h-M G•K M|B F?¬M; i?"i HÁM; - pûQ ?„M K°i +
#`M- ç m ç M ?„M M?2 ` ,M; iQûi KB M; - i`QM; HÁM; H¢B +ªK i?'v ?ÆB ç„+ wX

J„i i?~K K„ +O M; QìB çìB JBM? +?d i?Q+? +¬ MQÆM; #° /€M; i? M? i9 K"v M?Ä K
M?Ä M?„MX L m M?Q ? B p B i?QM; -v- çB H¢B v m Èi M?Q +`M? HB m p"v +`M;
M? ?Q`M iQ`M T?M ?ÊT pÈB M?[M; iB m +?m`M M"v- ç¬B K„i ?`K +?S K°i HÊT bQ
ç€M; i?QÆM; - ;B®M; M?Q M?Q F?„+ ` iW i`QM; J„ L?•M ç²X

L;QÊ+ H¢B- K„ M?•M /€M; i? i? Q M?Q hW æ¢B iB m i?Q +?•M /`B K¬M; i`ÁM 2Q
K"v H€ HB m- MQÊ+ / #€M? K"i- p`Q i?ìB M"v `ä `M; F?¬M; T?ªB H" imwT K„ M[
ç m F?¬M; +QB i`¼M; X

*?d +| h-M G•K F?€+ pÈB K¼B M; QìB- H`K M?Q F?¬M; i?'v iB m /B Km°B tBM? ç
iB m i?Q- F?B M +?Q i`QM; HÁM; hW h•M .B +kM; +ªK i?'v M; ¼i M; `QX

.M b Q *?m L; ?B m M? iB T t9+ F?¬M; M?B m H„K- F?¬M; M; ?2 ` w p` i`QM; HìB
M?bM ?„M pÈB €M? K„i H` H¢- b m ç| H¢B +9B i?'T ç-m tm®M; - F?¬M; #B i b Q ç°

@ E?¬M; i? M`Q- M; QìB i ç½ +| i? iY

L|B M?[M; HìB M"v- h`QîM; *¬M; +?9 HB M K„+ +Ð K†i çÄ iÈB K M; i B- €M? K„i H
M?bM i?ŠM; h-M G•K- i`QM; HÁM; `i H" ?®B ?"MX h?•M H" M[M?B H`K b Q +| i?
H` F?¬M; #B i t'm ?`X J†+ /M i?QìM; ? v çM ;BÐM pÈB i, T?m- M?QM; +kM; F?¬M

@ - M; QìB ç½ +| i? iY b Q\

h-M G•K iQûi KB M; +QìB t'm t - i?¬K M?O i`QM; HÁM; , p` iB m /B Km°B M"v +| F
?

hW h•M .B Kî ? B K„i i?"i iQ- M?bM p T?Q ç€K *®M; ao FB - i v +?®M; +^K M?Q ç
h?`M? H` K°i iB m bBM? #¢+? /B M- K†+ /M im´B ; -M # KQÆB M?QM; i?"i ç T i`
ç¢B / M? çdM? çdM?X o` >°B L; mv M ?¼ hB m FB im´B +kM; [m # KQÆB- [m [n
ç'i EBM? aî bBM? ` ?B M i`B- # M; Q`B +kM; F?€- /o M?B M ç m ç½ F i?¬MX

h-M G•K +kM; M?bM i?2Q ?QÈM; # M FB - KB M; H`K #~K M|B ,

@ *?ŠM; H) H" *® >B M h?`M? \ h M M"v +?d +| # M; Q`B ;B®M; M?Q ;®B i? m- F?
H) H" ?¼ .QÆM; KÈB pW `²B M; •K i?Æ FB - /QìM; M?Q ;¼B .QÆM; >¢Q\ h` im´
T?`K- ç€M; iB + M; ?2 ;B¼M; M|B ;B®M; M?Q M; QìB h`mM; L; mv M- F?¬M; T?ªB
*¬M; +?9 Km®M ibK5

E?¬M; #B i pb b Q *?m L; ?B m M? M; ?2 çQÊ+ i, i, i, T?m M|B K'v +•m M"v- i•K i`
HB M +?MM; tm®M; - KQK +€B KB M; M?Ä M?„M M? M?`M; +QìB K°i iB M; , i, T?n
iW i` M? ?¼ T?ªB ;ª +?Q :B M; L K i`B iY- p"v i?Q+? ,M ?² H¬ çQìM; T?ªB ;ª +?Q
b Q\

h-M G•K +MM; hW h•M .B +kM; ç M; [m M b€i ç€K *®M; ao FB p` p, M ?[m +O #¼
K°i H9+ H•m b m pšM F?¬M; çQ€M ` çQÊ+ i•K iQ +O #B m Km°B X "¼M ?¼ p†M ?

+9B ç-m KQK K-B- #'i F i? M"Q +kM; F?-M; +?`m M|B- i?dM? i?QªM; +ÁM H†M; M" M; ç M; M;?o M?[M; ;bX

L?bM /€M; p M" M; +kM; F?-M; +| +?mv M i•K M;?2 ç€K *®M; ao ç"K Hm" M i?Æ p i?-K M|B iB m #B m Km°B M"v i?"i ç9M; H" +?d i?Q+? p # M;Q" B- iW i`QM; +mM; +•m ç½ +ªK i?'v M;€M ç M i" M +´X "i [m€ h-M ç¢B ;B +kM; M;€M- ? ? 5

Í #`M # M FB - \*® >B M h?"M? ç½ çQÊ+ i?'B T?²M; H M i" M K•v t M?X "ÎB pb i•M GQÆM; >[m ç M iW >² "„+ >€M .QÆM; T?O +U+ F€ F?B K i®M- Hm-M KB M; M|B i? ?ÆM M[ p,M +?QÆM; KbM? +?ŠM; [m H" i`mM; #bM?- bQ pÊB *® ?mvM? /B m #9i

Zmª i?"i H" M?Q p"v- *® >B M h?"M? +kM; +ªK ;B€+ KbM? p,M / M? `i i?`M?- +Æ ` +ª i`QM; HŠM M;Q" B i`B mX L?Q hB m GQÆM; >[m +ÁM TªªB FûK K°i #"+- +°M; SM; #B M t€+ i?"i / M? T?"M K-M bBM? i?B M iY- +ÁM bÊ F?-M; +?B K çQÊ+ h`¢

*® >B M h?"M? ç M; p- +MM; ç„+ w +?Êi HB + M?bM i`QM; ;| + i?'v h-M G•K- M?'i H)QX

J°i F?B H"K iÊB h`¢M; L;mv M \*-M; - çB K >"M G•K- +? ç° i`B m çbM? ðE?-M; T?ª M°B +€+ö- ç M H9+ ç| iW >"M G•K >¼+ ao i?,M; M°B +€+ æ¢B >¼+ ao- p"v i?b Kr KQ - +?9i tQ+? KQ+? M?Q M?Ä pÊB ?¼ h-M FB [mª i?"i F?-M; ç€M; F ;bX *?Î *® >¼+ ao- *® *€+ G½Q- M?'i ç`M? b) ç'm pÊB F pk T?m M`M? ?|i i?,M; iB M M?Î

>B m `ä h-M G•K çQÊ+ K†i `²M; Qm €B- M?QM; *® >B M h?"M? iU tQM; H" i? M? H"K i? M? HQm / M? i9+- i`U+ ;B€M +?B i?-M- +,M #ªM F?-M; bÊ ?„M- HB M M•M M;Q|B- +Q|B ?QT K„i +?"Q ?ÄB,

@ h-M iQÈM; [m•M- /šM i?2Q M[[mv M m®M; i` b Q\ hª -K ?[m 'T ?QÎM; T?9+ i i?"i ç9M; H" ;B T?QM; M;?B K +~M- #'i [m€ +kM; F?-M; i`€+?- H M? h?€B aÆM ?

h?ÎB M"v M[iY F?-M; iB M tm'i ç-m H° /B M- *® >B M h?"M? `ä `M; H" +Q|B h-M ;'m [m-M M[M?•M [m M ? L;Kv Zm®+ *-M; K" H2Q H M- +?Q M M KÊB bÊ pÊ M?Q +?Q H½Q #` ç`M? çQ¢iX

J°i ç€K i•M F?Q *®M; ao i`B b M? F?-M; Q h-M G•K- T?K ?¼ i?2Q Kd K B ?„M ðQM; F?mv M sQÎM; o ðX \*?d +| hB m GQÆM; >[m iQM? iB M? +QB M?Q i`mM; ?"m

hW h•M .B ;B" M ç M [m B ?"K M´B p²M; H M- M;¢B pb #B m Km°B *?m L;?B m M ç€M? M? mX *?m L;?B m M? #` ?B m H-K K†i çÄ iÊB K M; i B- +9B i?'T ç-m F?-

ðh`B ÆB- M" M; F?-M; i?"i bU i?Q+? i M *® :BªB L;mv M ;®B i? m ?Q M"v +?S\ð h M;Q" B K†i H¢B +Q|B ? ?ª +?"Q ?ÄB *® >B M h?"M?,

@ æ•v F?-M; TªªB H" *® :BªB L;mv M b Q- H9+ #ªM [m M i„K Î .K+ æS+ +mM; i`Î i?"i H" t'm ?'- F?-M; #B i H9+ i?B æbM? M;QÆB +| H"K #`B çQÊ+ +?,M;\

.Si H`B h-M G•K F?-M; +| ?ªQ w +Q|B F? M ? B iB M; - \*® >B M h?"M? ;B" M ç M ; - M|B H-M M"v v H"K #`B FûK ?ÆM #bM? i?QÎM; F?-M; +?d K°i #"+- M;mv M M?•M M?B mX

@ *® :BªB L;mv M ?¢ #9i M?Q +| i?-M ;B9T- imv #` i M pk T?m M;m M;®+ M;QÆB [+| p'M ç +?9i M"Q

h M *®M; ao .QÆM; >¢Q ç€T i? v *® >B M h?"M?X

J°i p` *®M; ao F?€+ +kM; M|B,

@ *® :BªB L;mv M F?-M; M?[M; i'm ç®B ç„+ i? M;U iB M- +ÁM i?QÎM; bQ i`B p,M :B M; G,M; iQÈM; T?O- çQÊ+ h?O S?K ç bQ h`QÆM; h?€B L?¢+ H½Q iB M bBM? F?Q i'i b) çQÊ+ i`B m çbM? hQÈM; ;B M i`¼M;X "¼M QM; F?mv M sQÎM; o H" H•K +?QM? M?•M [m•M iY +?9M; i \

*® >B M h?"M? `i H" iU ç„+ ?'i K†i H M i`lB,
 @ > B p` +¬M; iY h`QÆM; ;B - p,M +?QÆM; i?Æ iW i?"i i®i- [mª i?"i ? B # M +MM;
 J†+ /M i`B ?Q h`QÆM; EQM? hm- h`QÆM; J"m hm F?¬M; i - i`B p,M +kM; p"Q ?"M;
 +ÁM FûK *® >B M h?"M? K°i +?9iX >ÆM M[i`QM; ç€K \*®M; ao i?QlM; ? v #`M i€
 G,M; M?B T +?QM? - # M,K i`QÊ+ F?Q æBM? aYm- L?` +¬M; iY h`QÆM; hU hm ç½
 * M? h?bM H¢B ç M T?B M æ¢B +¬M; iY +MM; h K +¬M; iY- +?Q /M H" pb i` ?B K
 [m€ + QX
 *?Q M M i`QM; HÁM; \*® >B M h?"M? F?¬M; t2K ? B p` +¬M; iY h`QÆM; ;B M?Q çQ
 ;B M i`QÊ+ HmB iÊB i?QlM; tmv M +MM; #¼M ?¼- ?ÆM M[+ÁM KÆ ?² H'v ç| iU ç
 h-M G•K +kM; +QlB H¢M? F?¬M; M;WM; i`QM; #KM; - ?„M #B i iQM? F?Q h`QÆM; i
 h?"M?X æQlM; H®B +O H½Q h?€B aÆM iQÆM; H B- F H`K +QM ` M?Q ?„M +ÁM
 @ L?Q p"v t2K ` \*® ?mvM? +?m`M #` H`K h`¢M; L;mv M H M; F?Q * M? h?bM
 h-M G•K M;Q`B +QlB K` i`QM; F?¬M; +QlB +?„T i v K°i +€B,
 @ h-M K¶ M|B +?9+ KWM; i`QÊ+ Î +?¶ M`v- H'v i` i? v `QÊm KlB h`¢M; L;mv M
 i`QÊ+ FB +| çKM; +?¢K +€B; b- iW M v +?9M; i #Ä [m F?¬M; ç +`T iÊB- iQÆM;
 i`B mX
 L?[M; HlB M`v F?¬M; ;B®M; M?Q +O h-M G•K M|B- hW h•M .B `i H" FBM? M;¢+
 HÁM; +?ŠM; H) H" ?„M M K†i *?m L;?B m M?` i [m€ *® >B M h?"M? ç½ +| pÊ +|
 G9+ M`v Km®M K K / Q Q\ *® >B M h?"M? +QlB H¢M? F?¬M; M;WM; - F? M? F?¢
 i` i`QM; i v h-M G•K- ç M; bmv M;?o T?ªB T?€i H¢+ ?„M K'v +•mX
 h? M?QM; h-M G•K ç°i M?B M `mM i v H M- H" T iS+ ?'i i` M|M; p"Q K†i *® >B M
 ;B¼M; M|B,
 @ «B +? Q F?¬M; i®i- i¢B b Q *® :BªB L;mv M M|M; HÁM; M?Q p"v\
 h`lB ÆB- M;QlB KM +kM; +| i? M?bM ` H" h-M G•K +® w ?'i
 *® >B M h?"M? #` M|M; F m H M Q Q - F?¬M; M;WM; #`M `°M /MM; i v €Q H m- M
 M´BX
 J'v i M *®M; ao H" T iS+ ;B" M /[- +?d h-M G•K +?YB K„M; ,
 @ o¬ bd #¢B ?Q¢B- QM; F?mv M sQlM; o b Q /€K F?B / bo ç¢B T?m +?9M; i \ .Q
 S?O hv ?€ +| i? ?Q`M? ?"M? #€ ç¢Q- +| ;BÄB ?½v #„i ? i +?9M; i p"Q +?B m M;K
 hmv `^M; h-M G•K +?QlM; „+ h`'M S?O hv HÈM i?"i- M?QM; T?ªB #B i i`B m JB
 +?mv M #` ç€M? çbM? i`QÊM; H`K pBM? - M; v +ª >Q`M; ç çbM? i`QÊM; +kM; F?
 S?O hv\ æ€K *®M; ao M`v H` M;?û +QM KÊB bBM? F?¬M; bÊ +¼T- ç M; +-M Hw /Q
 çQÊ+ h-M G•K #„i p"Q +?B m M;K+ i?B M H Q „+ h`'M S?O hv- i`l i?`M? +?QM? M
 sQlM; o #S+ ?¢B- iW M v M´B / M? iS ?ªB- HQm / M? #€+? i? X
 @ h`lB ÆB- pb b Q +?ÆB +MM; çQlM; H®B pÊB #¼M HQm K M? FBM? bQ- ç m i?Q
 h-M G•K T?'i T?'i i v ;B®M; M?Q çm´B `m²BX
 hW h•M .B +?®M; M¢M? +QlB iQ F?¬M; M;WM; - *?m L;?B m M? +kM; +9B ç-m KQ
 *€+ M`M; +kM; ?B m çQÊ+ +?mv M HQm K M? „+ EBM? i?"M? M`v- #¼M +?9M; bQ
 F?¬M; ? ç€M? M? m- K` +?mv M /MM; M?[M; T?QÆM; i?S+ iU M;QÊ+ M?Q ç`T p
 i`QM; HÁM; #`M i v- +„i i?`i #„T çMB KbM? M?„K `QÊm ç bQ ç`m pÊB M? m t2K
 >B M i¢B F?Q ç¢Q i? M? HQm ç°M; K°i +?9i H` Km®M +?¼+ ;B" M >Q`M; ç ç #`
 *®M; ao +SM; +´ M`v #ªQ h-M G•K #„i #¼M ?¼ p"Q +?B m M;K+- +?ŠM; T?ªB +MM;
 /m +¬M ? v b Q\

*® >B M h?`M? p'i p<sup>a</sup> H m b¢+? MQÊ+ i` i` M K†i- / K†i ç½ #` M|M; ç M ç Ä #WM; T?ªM FQ+?X h`B p,M +O v iU M?B M + Q ?ÆM h-M G•K ;'T KQÌB H-M- M?QM; H-M - #` h-M G•K +?¼+ +?Q iS+ iÈB M¶B +„M +?†i ?`K `„M;- +?d i?®i` çQÊ+ K'v + H•m- +kM; F?-M; i? M|B` K°i+•m i`¼M p MX

æ°i M?B M K'v i M #^M; ?[m „M K†+ FB m p,M bo #QÊ+ +?•M p°B p½ +?¢v iÈB- i? M?Q p"v ç m M?'i i bYM; b®iX

L?[M; *®M; ao F?€+ p°B p`M; ?ÄB,

@ " M G #° +| iBM iS+ `²B b Q- t T ?¢M; h K :B€T i? M`Q\

L;QÌB iÈB +?„Ti v pÈB hB m GQÆM; >[m i`QÊ+,

@ *?9+ KWM; hB m iB M bBM?- ?¢M; + Q L?'i :B€T ç M?' / M?- çQ¢i çQÊ+ i•M F?

"ªM; L?½M b Q\ hB m GQÆM; >[m ç®B pÈB iBM iS+ M`v pšM F?-M; ? iÄ p i?'i p L?½M `i + Q- M?QM; /M b Q v H` >°B L;mv M i?B >°B- çSM; K'v ?¢M; ç-m H` +? çQÊ+ h`¢M; L;mv M çQÊ+ "ªM; L?½M +QB M?Q H` F i[mª F?-M; pmB F?-M; #m²M

G-M M`v i'i +ª K¼B M;QÌB ç m M?bM +?,K +?9 p`Q *® >B M h?`M?- M m hB m GQ M?'i +?d H` "ªM; L?½M- M?Q p"v `®i +K+ +•m i`ª HÌB B KÈB H` i•M F?Q h`¢M; L;n tm'i ?B M `²B b Q\

•M? K„i +O hB m GQÆM; >[m iQ€i` p`B T?-M i`+? K`+?- MK +QÌB iÄ p -M ?Á K` \*® >B M h?`M? +?„Ti v K°i +€B,

@ *?9+ KWM; *® ?mvM?- i•M F?Q h`¢M; L;mv M F?-M; TªB H` *® ?mvM? +ÁM B

*® >B M h?`M? +ªK i?'v pmB p i`QM; HÁM;- ? i bS+ F?BM? i?QÌM; M?bM +?^K + M;?o +O v- KbM? H`K i•M F?Q h`¢M; L;mv M ç½ F?-M; +-M i` M? +½B pÈB QM; G•K- H`K M?Q p"v F?-M; TªB H` ?¢i?'T / M? ;B€+O KbM? b Q\

@ æ i¢ hB m ?mvM?- *® K¶ M?'i i?ÌB K v K„M K` i?-B

*® >B M h?`M? iÄ` F?B K i®M- M?QM; B M'v ç m i?'v çQÊ+ H9+ M`v v ? i bS+ F J'v i M p,M bo +?¢v iÈB #€Q iBM H¢B M?bM M? m- i?-M b„+ i`Î M M +U+ F€ H9M;

@ *®- *® iB M bBM? H` L?` :B€T ç M?' / M?

o,M bo K†i ç2M im´B i` ?ÆM K°i +?9i- h-M G•K M?È iWM; ;†T [m iK ?°B Î iQÈM; h-M h`o h?^M; ;B®M; M?Q M|B KÈ M|B` +•m M`v- b m ç| M?Q pW idM? H¢B- +?„

@ *?9+ KWM; *® iB M bBM?- +?9+ KWM;- +?9+ KWM;5

æ€M; i?QÆM; p`Q ;BÌ T?9i M`v *® >B M h?`M? ç•m +ÁM pmB p ;b M[X

L?` :B€T ç M?' / M?- H¢BH` L?` :B€T ç M?' / M?5 L; v +ª h K ædM? :B€T +kM; I

*® >B M h?`M? +?d +ªK i?'v i`QÊ+ K„i i®B b-K- +Æ ?² b„T M;½ tm®M;X

h`W L?'i :B€T h K ædM? :B€T H` h`¢M; L;mv M- "ªM; L?½M- h?€K >Q ` - F iB T+ / M?- *® >B M h?`M? L?` :B€T ç M?' / M? H` i?2Q b€i T?Q b m- H` ?¢M; M,K i` ç9M; ` +kM; ç½ H` `i + QX

*® >B M h?`M? H` B\ o,M / M? p M; F?„Ti?B M ?¢L K h`U+ G - i?B >QÆM; çQ¢i /"v :B M; L K- i?B M ?¢tQM; H` i`B iY- çSM; ç-m EBK G,M; hS +-M; iY- B B +kM L;mv MX E i[mª M; v +ª h K ædM? :B€T +MM; L?` :B€T ç-m / M? +kM; F?-M; H'v ?¢M; M,K- [mª i?"i H` +?mv M F?-M; M?Ä +?9i M`QX

hB m GQÆM; >[m iQM? iB M? i`mM; ?"m- i?'v /€M; p \*® >B M h?`M? M?Q p"v i`Q i?QÆM; ?¢B- p¶ p¶ p B v M OB K'v +•m- H¢B ?ÄB h-M h`o h?^M; ,

@ h-M ?B M ç - `®i +m°+ i•M F?Q h`¢M; L;mv M H` M;QÌB M`Q\

@ h`QÆM; J"m hm h`QÆM; +¬M; iYX

À K°i i`"M- +€+ p`*®M; ao M?'i i ?Qi b•m K°i ?ÆB F?Q H¢M?- B B +kM; #B i h`
iY h?O S?K ç bQ h`QÆM; \*Q \*?QM?- F?¬M; M; Ì v H" v çQ¢i çQÊ+ h`¢M; L; mv MX
a„+ K†i *® >B M h?“M? H"TiS+ i`ÎM M ? i bS+ F?†+ QBX

JÈB pW `²B M; QÌB F?€+ imM; ?¬i?´B T?²M; v- M|B v çQÊ+ hQÈM; ;B ;?û K„i t M
S?K ç bQ M i`¼M; X h? M?QM; ?B M i¢B +?mv M M"v ç½ i`Îi? "M? K B Kd HÈM H
i? M i?MM; t'm ?´ ç½ F?B M +?Q HY ;B" M i`QM; HÁM; v #®+ + Q p¢M i`QÊM; X

G`K b Q h`QÆM; *Q *?QM? +†i? F?¬M; +?9i FB M; F} M?Q p"v- H`K b Q +†i? M;
p"v\ h?•M H" ç bQ h?O S?K- F?¬M; M; Ì `^M; ç +?Q +QM KbM? H`K h`¢M; L; mv M

L; QÌB F?€+ +kM; +† ç²M; +ªK- F?¬M; Qi *®M; ao t b t`Q #`M i€M- +ªK i?'v h`QÆM
i?"i bU H" [m€ ç€M; X *?Q /M H" h`QÆM; J"m hm +?•M +?QM? +† i`B +kM; TªB i`€
/Q X L?QM; +kM; +† F?¬M; Qi M; QÌB i•K +Æ b•m t #„i ç-m F?2M M; ÊB h`QÆM; h
T?K F?¬M; bBM? F?mv M iYX

:B M; G, M; çªM; i? HÈM- i`QM; [m M i`QÌM; ç„+ i°B h`QÆM; hQÈM; ;B bÊ `^M; +
h-M G•K Î# M +¢M? +QÌB H¢M? HB M iK+- F?¬M; M; -M M; ¢B +?9i M"Q iB TiK+ ç
pU+ ?ÆM M[,

@ VK- hQÈM; ;B H" :B M; G, M; i?€M? M?•M- ;B ?¼+ b•m t M´B / M? i?B M ?¢X
H-M i`QÊ+ "ªM; L?½M F?Q æBM? aYm H" h`QÆM; L?` +¬M; iYX

E?¬M; ç + "TiÈB +ÁM çÐ- pW M?„+ iÈB *® >B M h?“M? + "M; #` HY ç® F} t¬M; H
M"v +QÌB H¢M? ?AB,

@ h¬M ?B M ç - M; QÆB +† #B i æ¢B +¬M; iY h`QÆM; EQM? hm H" ;B €T M"Q / M?
h¬M h`o h?^M; i?“M? i?"i M|B,

@ L?` :B €Ti? "Ti K / M?X

J¼B M; QÌB +kM; ?Qi b•m K°i ?ÆB F?Q H¢M?- #ÎB p b i`QÊ+ ç† +ÁM +† L?'i :B €
i K / M? M"v i` M i?U+ i +?QM? H" ?¢M; KQÌB b€m i` M #ªM; p`M; i`M; b„TX h`QÆ
h`QÆM; EQM? hm ?¢M; KQÌB b€m- ? B ?mvM? ç M"v ç¢i i?S ?¢M; + Q M?Q p"v- ç
M, K i`QÊ+ ç•v +ÁM +† "ªM; L?½M h`QÆM; hU hmX

S?ªB #B i h`¢M; L; mv M- "ªM; L?½M i`U+ iB Ti?K /Q >"M G•K "B M hm- +, M +S +?
iQÆM; H B M?"T +€+ #€B iQÈM; X h`QÆM; EQM? hm ?¢M; KQÌB b€m +kM; F?¬M; ç
h?S *€i ao- GQm Zm€M +Æ ?² F?¬M; i?“M? p'M ç - # M, K b m çB K >"M G•K- +kM;
aoX

J¼B M; QÌB t¬M t Q #`M i€M K°i i`"M- i? M? •K /-M /-M i?'T tm®M; - H9+ M"v i? M
>B M h?“M? H"TiS+ M´B #`i ? i bS+ +?†B i B,

@ > v- ? v i?"i- h`QÆM; hQÈM; ;B [mª i?"i ;B ?¼+ b•m t - ? ? - h`¢M; L; mv M-
L m M?Q F?¬M; M; Q`B /U HB m +O i - # M, K b m F?Q Zmw JMB- hS +¬M; iY h`
h?€K >Q

.€M; p M; "K K€m T?mM H M i`ÌB +O \*® >B M h?“M? F?B M ¼B M; QÌB TªB `MM
+QÌB H¢M?, M|B ? v- M|B ? v H„K- H-M M"v i M ?¼ *® M; QÆB +?† tmB t Q çB5

J†+ /M h¬M h`o h?^M; K†i ç2M ç²M; i bM? pÈB *® >B M h?“M?- M?QM; F?¬M; i? F

@ *€B M"v L; ?2 M|B +€+ [m M +?'K i?B p®M +?'K h`QÆM; h K +¬M; iY H" L?` :B €
?¢ çQ v H M iÈB h`¢M; L; mv MX

9e8X *?QÆM; 9e8, " Q L?B m h•K L?½M

*® >B M h?™M? H¢M? HMM; +„M `‚M;- pšM iÄ ` /€M; p iS+ ;B”M #’i #bM?- H¢B HÉ
@ h`QÆM; :B M; G,M; iW b m pK ðçQ¢i ibM?ö- ?™M? bU +™M; M;”v +™M; ;™M /ÎX E
i?•M H” h?O S?K +?ŠM; H) F?¬M; bÊ ?B K M; ?B bY /ûT pQìM /Q b Q\

L;?2 M|B M?Q i? - ç€K *®M; ao +kM; M?’i i H2 HQÐB K°i +€B- i` M K†i B M’v #B
;-M H”T iS+ +?¢v ` t - bÊ v M’B çB M p¢ H•vX

h-M G•K +kM; H„+ ç-m i? M i?Î- M?bM #QË+ +?•M *® >B M h?™M? p°B p½ `ìB çB
+MM; *?m L;?B m M? / M; `°M; ? B i v,

@ o”v b Q- i`QË+ F?B +| F i [mª H” hQËM; ;B +QB i`¼M; +| i?W - i’i çQË+ i`B m ç
H”T iS+ #B M i?™M? h`QÆM; :B M; G,M; ?™M? bU ;™M /ÎX *?”+ +?”+- [mª M?B M H”
iY- M|B i? M”Q +kM; +| Hw +ªX

*® w H”K ` /€M; p iS+ +QìB M”v- h-M G•K H2M HûM [m M b€i T?ªM SM; +O *?m L
h`QîM; *¬M; +?9 ? i bS+ F?BM? i?QìM;- F?¬M; i? K M?bM *® >B M h?™M? H-M M
@ Zmª i?”i H” #¢B ?Q¢BX

Zmª M?B M M;QìB M”M; i?Q+? F?¬M; T?ªB H” *® >B M h?™M?- +?ŠM; H) H” hB n
?Q”M; FB \ G9+ # M ç-m M;?2 ç€K *®M; ao ç”K Hm”M i?Æ p,M- M”M; iÄ ` ? i bS+
`U+- +| H) F?¬M; T?ªB H” ;Bª pl

a m F?B i?B æbM? F i i?9+ M;”v i?S # - i`B m çbM? +Y ?™M? ç¢B H L?` :B€T ç-n
T?K+ ;B€ H•K >Q”M; *U+ çB M- p,M pä #€ [m M i?•M K†+ i`B m T?K+ K” p”Q- ~K
:B€Q S?QìM; iv i`¶B M?¢+ h`mM; >Á p M; /”vX

*?m¬M; i`®M; M’B H M- iB M; M?¢+ p M; ` M- [m M >²M; GQ hU tQËM; i M h`¢M; L
>Q i¢B +?¶ # H-M iÄ p pBM? / M?- b m ç| /šM h K ædM? :B€T iW ç°B M;k i•M F
i` M M;U ç¢QX

h•M F?Q h`¢M; L;mv M [m€ Î p` i`Q ç-m M;U ç¢Q H” h`QÆM; J”m hm- M; v b€i # M
*Q *?QM? çSM; ç-m p,M pä ç¢B i?-M- +€+? M;U i¼ +?d K°i #QË+- +ÁM +| K°i i?
+O h`¢M; L;mv MX

h`QÆM; \*Q \*?QM? iW €B M?bM h`QÆM; J”m hm +?QM? ;B[M;U ç¢Q- p K†i F?¬M
i`QË+ +QM i?S ? B h`QÆM; hU hm +O H½Q çQ¢i çQË+ ªM; L?½M- H-M M”v +QM
+QM i`QìM; L?` :B€T i?”T i K / M?- +? H” ç bQ h?O S?K- +QM H”K h`¢M; L;mv M
;b pBM? /U ?ÆM +?mv M M”v\

E?¬M; M;?B M;ì +?9i M”Q- h`QÆM; \*Q \*?QM? ? i bS+ ?”B HÁM; ç®B pÈB o¢M G`+
im’B i` M M;U i¼ X

L;”v ?¬K [m i`bM? / M? HK+ ç`M? ` +?Q # ?¢- p®M H” h`QÆM; J”m hm H” L?` :B
L?` :B€T ç-m / M? +?d b m h`¢M; L;mv M ªM; L?½M +MM; h?€K >Q - ç•v H” F i [m
bmviQM?- +kM; iWM; i?Y /Á tûi T?ªM SM; +O [m•M i?-M K°i T?2MX

E i [mª b m F?B *?m .U+ Zm•M- p` ç iY i?•M i`mv M M”v +O h`QÆM; *Q *?QM? i
FBM? M;¢+,

@ L;mv M T?K h?€B S?| h`QÆM; iB M bBM? i”B ?¼+ i?B M M?•M- h`QÆM; J”m hm
K¬M tm’i bQ- +?ŠM; H) v F?¬M; +| iQ +€+? H”K h`¢M; L;mv M b Q\

L°B +€+ h?S S?K h`QÆM; hS .mv- h K S?K h?•M h?ìB >™M?- G #° h?QËM; h?Q
h?QËM; h?Q oQÆM; Zm®+ Zm M; +MM; M?B m ç¢B [m M i`B m çbM? :B M; G,M; ç
K) i€M i?™M? +?’K h`QÆM; J”m hm H” i•M F?Q h`¢M; L;mv MX h?”K +?Q h`QÆM; h
F?Q M|B,

@ sY Hw pB + i`QM; M?` F?~M; p` M ibM? i?•M- tY Hw pB + # M M; Q`B F?~M; #Ä +| i`B ?¼+ FBM? i?B M ç°M; ç` - ?€ #ÎB pb H` +QM +O h?€B L?ç+ iB M bBM? K` - h`QM; K°i K^M? iB M; F?2M M; ÊB +O [m-M i?-M- h`QÆM; *Q *?QM? i?m`M i?2Q # h`QÆM; J`m hm H` i•M F?Q h`çM; L; mv MX

*? h?O S?K- +QM h`çM; L; mv M- i`QM; ççB H L?` :B€T ç-m / M?- T?K iY h`QÆM pBM? /U #U+ M`Q\

*| M; QìB pmB KWM; +| M; QìB #m²M #½- *® >B M h?`M? çSM; ÎL?` :B€T ç M?` / i`QM; HÁM; /•M; H M HY ç® F} M?Q çB MX

h K ædM? :B€T ç½ #QÊ+ ` F?ÄB ?`M; - v p` L?` :B€T ç M?`i L?` :B€T ç-m / M? H` M?`i ç°B M; k i•M F?Q hB M aoX *?d #`i [m€ p`Q ; BÌ T?9i M`v ç®B pÊB v imv i ç® K` H` pk M?K+ HÈM H Q- M; v +^ K°i Qi i`B m i?-M +MM; i?€B ;B€K çQ K„i M?bM p` +QìB M?çQX

L; QìB +| bmv M; ?o ;B®M; M?Q v i`QM; b® i•M F?Q hB M ao+ÁM +| p`B i M- i, M?Q G M çSM; ?`M; h K :B€TX L; Kv .Q½M h`mM; H` >` L K :B^B L; mv M Uç¶ i?O F?Q G M H` S?9+ EB M :B^B L; mv M- M?QM; H-M M`v +| i? ççi çQÊ+ h K :B€T +MM; +kM; i`M ç-v Q€M F?Q ;B®M; M?Q \*® >B M h?`M?- ?ÆM M[ç m +?o KkB ;B€Q p J`m hmX

"i F i`QÊ+ FB #¼M ?¼ +| OM; ?° i`B m +?QM? KÈB ? v F?~M; - +| iWM; M`M? [m®+ h`QÆM; h?€B L?ç+ ? v F?~M; - F iW ?~K [m b m F?B #B i çQÊ+ +QM +O h` L; mv M- #¼M ?¼ H`T iS+ #B M i?`M? T?2 T?^M ç®B FB M ç`M? M; Q M +® #^Q i?C

*® >B M h?`M? H` :B^B L; mv M L K h`U+ G - +°M; i? K G Qm æbM? G M +MM; L; K F i i?`M? K°i KBM? ?°B M?Q M?ÄX "ÎB pb # M; QìB F?ÎB tQÈM; iQ`M H` :B^B L; r KBM? ?°B M`v çQÊ+ ;¼B H` h K L; mv M >°BX *ÁM +| K`v M; QìB iÈB b m ;B M?"T- bo Gw >¼+ - L?` :B€T M?` i?"T i?"i / M? F?Q M`vX

L?bM h`QÆM; EQM? hm b m HQM; +MM; i`QM; ç°B M; k çSM; ?çM; L?` :B€T i?"T HçM? HMM; ?W K°i iB M; - H°` p ? i bS+ F?| +QBX

*® >B M h?`M? ç½ +| [mv i ç`M? - v p` JçM? >| Gwi?S ?çM; iQÆM; ç®B + Q- HçB h?S \*€i ao- i?B imv M >`M G•K +Æ ?² KQìB T?~M +?„+ +?QMX hQÆM; H B çB K > h`QÆM; J`m hm +MM; h`QÆM; EQM? hm tm®M; i`QM; >`M G•K pB M- ç +?Q M; Qì KÈB i?"i bU H` i`B iY p, M +?QÆM; 5

o T?~M h-M G•K M; `v ?~K [m /€K ?`i MQÊ+ i` p`Q Kfi *® æçB i`B iY i \*® >B M h-M G•K i`QM; ç°B M; k [m M pä- €M? K„i i`M ç-v p Q€M ç°+X

h•K iQ *® >B M h?`M? F?~M; b Q ;B`m çQÊ+ h-M G•K- ?„M KdK +QìB iÄ p F?~M; # v pQ p2 M`vX

h®B ?~K [m h-M G•K M?"M çQÊ+ iBM iS+ +~K v K"i i?€K /Á H çQÊ+ - i?B m +?9i i *® >B M h?`M? H`K ;b +kM; çQÊ+ - h K >ÊT ?°B- h?B M æ` ?°B- M?•M /•M ççB ?° h K L; mv M >°BX h K L; mv M >°B +€B `„K- H½Q iY H` hS æçB +ÁM HÈM ?ÆM h K L ç•v5

L; QÊ+ HçB b m F?B hW o, M h`QìM; hW H½Q ç-m iY M; ?2 M; B H B H`+? h K L; mv :B^B L; mv M +°M; i? K K°i ç®M; hB M ao- [m^a i?"i H` F?| ç®B T?|5

E i [m^a ç M F?B h-M G•K F HçB M?[M; HìB KbM? F?Q+? #€+ *® >B M h?`M? +?Q H`T iS+ H° p i?Q^B K€B T?OB #KB i` M v T?K+,

@ æQÊ+ `²B- i`QîM; [m M M; `B ç½ ç~v ?¼ *® tm®M; /QÈB pU+ b•m- +?d +~M K°i M„K [mv M- v b) F?~M; # Q ;BÌ M; |+ ç-m H M çQÊ+ M[X

h-M G•K +?'T +?QîM; "„+ h`M S?O hv- +kM; F?~M; T?^B H` [m M G #°- +kM; F? [m®+ ;B ;b +^ ççB H çB K +?¼M i•M F?Q hB M ao L?` :B€T ç-m / M?- ?„M +kM

M"v- +?QM? H" ¬K HÁM; +?ì t2K F`+? pmBX

h`¢M; L;mv M h`QÆM; J"m hm- "ªM; L?½M hB m GQÆM; >[m- h?€K >Q oQÆM; a
?"M; [m€ Î ;B[M;U ç¢Q- çQÊ+ ;¼B i M # H-M- pBM? /U p¬ +MM;X hB M ao L?`
H"K ? B # M- +?d tQÈM; i M K°i H-M- F?¬M; #QÊ+ ` F?ÄB ?"M;X J†+ /M i•M F?Q
i? M?QM; bQ pÈB h K ædM? :B€T pšM FûK ?ÆM F?¬M; +?d K°i #"+X

"'i [m€ *® >B M h?"M? +kM; F?¬M; imv i p¼M;- +ÁM +| h?S *€i ao- +?d +¬M çB K
+| i? p"Q >"M G•K pB M- +| iQ +€+? iQÆM; H B M?"T +€+ #€B iQÈM;X

oÈB p,M / M? +O *® æ¢B i" B iY +?'M ç°M; :B M; L K- L?` :B€T ç M?` / M?- +ÁM
+?¼M h?S *€i ao b Q\ æ•v F?¬M; T?ªB H" KQÌB T?¬M +?„+ +?QM- K" H" KQÌB T?¬

sQÈM; i M F i i?9+- ç M F?'m i¢ ?Q" M; •M- `i M? M? ç¢B H L?` :B€T ç-m / M? b
H" imv M #® imv M +?¼M / M? b€+? h?S *€i aoX

E?€+ pÈB /o p½M; H" H-M M"v G¢B #° h?QÊM; h?Q oQÆM; Zm®+ Zm M; F?¬M;
F?¬M; #QÊ+ ` F?ÄB ?"M;- K†i F?¬M; H° p ;b [mûi M?bM ç€K i•M F?Q hB M ao K°
+?"K M|B,

@ "ÎB pb M?•M i" B >"M G•K pB M i" M i` T?QM; T?9- # ?¢ [mv i ç`M? F?Q i?B M"
i'i +ª +€+ i•M F?Q hB M ao T?€i tm®M; i?U+ i" T Î +€+ #° M? K¬M5

:B®M; M?Q +| K°i iB bûi ;B€M; tm®M; çdM? ç-m- *® >B M h?"M? ?Q" M iQ" M #®B
|+ +kM; F?¬M; M; ?o ` - F?Q i?B H-M M"v H¢B F?¬M; imv M h?S *€i aoX L|B +€+
i`U+ iB T i?K /Q >"M G•K "B M hm- L?` :B€T h K :B€T +ÁM H¢B +kM; F?¬M; +| iQ

*,M +S i?¬M; H i`B m æ¢B JBM?- F?¬M; çB K >"M G•K b) F?¬M; +| +€+? M"Q M?"
K°M; æ¢B >¼+ ao +O *® æ¢B i" B iY ç M ç•v ?Q" M iQ" M i M #B MX

æ€M; i?QÆM; *® >B M h?"M? ?Q" M iQ" M `ÆB tm®M; pU+ b•m- /€M; p M;Æ M; €+
[mª i?"i F?| +| i? /MM; M;¬M M;[ç ?bM? /mM;- i?•M ?bM? ç°i M;°i HMM tm®M; #

L; v +ª h-M G•K +kM; i†+ HQÐB i?Î /"B- ;Bª #° iW #B K Q F?|+ +?m°i- b„+ K†i H° p

S?¬M HÈM hB M ao L?` :B€T h K :B€T- K†+ /M M;Q" B K†i #'i ç°M; i? M? b„+- i`Q
KWM; i`QÊ+ i B ?¼ +O F F?€+X

*?¼M h?S *€i ao v m +¬m p,M i" B tm'i +?9M;- h?S *€i ao Km®M GQm Zm€M H"K >
K°i H-M- +kM; +?d +| K'v M;QÌB *® >B M h?"M?- J¢M? >| Gwi" B p,M p M; t #®M
M;QÌB i?•M H"K [m M i"QM; i`B m H" +| +Æ ?°B iQÆM; ç®B HÈM- ç b® M?[M; M;Q
t p|B K" i?¬BX

aQ pÈB h?S *€i ao F?¬M; i? GQm Zm€M- ` M;Q" B H"K h`B >mv M i` K'i # M,K p
G•K- F?¬M; #^M; +?¢v iÈB i?U+ i" T Î +€+ #° çQÌM; M? K¬M- iQÆM; H B H"K *?O a
H"K h`B *?•m +ÁM ? v ?ÆMX

J†+ /M *® >B M h?"M? +¬K ç-m h K L;mv M >°B ;'T iÈB KS+ ;B"K +?•M- T?¬M HÈM
ç½ H¢v T?K+ tm®M; /QÈB bU /šM /„i+O h`¢M; L;mv M h`QÆM; J"m hm F?'m i¢ ?Q
+m°MX E?¬M; i? H"K ;b F?€+- *® æ¢B i" B iY +kM; +?d +| i? +® ;„M; M?`M ç m [r

h?O S?K ç bQ h`QÆM; \*Q \*?QM? çSM; i` M i? K`²M; i?"i+ Q- €M? K†i i`lB +?B
i? m L;k h`ªQ EBK GQM; +O H½Q- ;B®M; M?Q T?O i? K K°i HÈT p" M; H M i?•M i?
H° ` p po ç¢BX

æ¬B K„i F?ûT ?| [m M b€i *® >B M h?"M? i`QM; ç°B M;k i•M F?Q hB M ao- F?|2
F?¬M; F?ÄB F?) M? +? +QÌB M?¢QX

*?QM? H" *® >B M h?"M? i`QM; i" H•m /€K MûK ç€ ;B'm i v +?d i`Q+? h`QÆM; *
çQ¢i +?S+ h`¢M; L;mv M- b m ç| H¢B +ÁM i´ +?S+ h K L;mv M >°B ;b ç|¬ Km®M H"

*€B ;b ;¼B H" H"i i v H"K K•v M;Y i v H"K KQ - +€B ;b ;¼B H" ç°+ +?QÎM; i`B m + h`QÆM; *Q *?QM? F?) ç°M; ç-m M;|M i v 9i H" +| i? +? M ûT *® >B M h?"M?- /Si Zm M; i?QÊM; i`m >"M G•K pB M M?•M i`B T?QM; T?9- F?Q i?B M"v F?¬M; +?¼M .M b Q h`QÆM; \*Q \*?QM? ç½ +| ? B çS +QM i`B H"K h`çM; L;mv M +MM; "aM; L? G•K "B M hm- ç½ +| çQÊ+ iQ +€+? iQÆM; H B M?"T +€+ #€B iQÊM; - /-M /-M #²B h`QÆM; EQM? hm +kM; F?¬M; çB +QM çQÌM; h?S *€i ao- >"M G•K pB M- M°B +€+ GK+ #° +kM; +| i? çQÊ+X

_i M? M? HU+ +?9 w +O h`QÆM; \*Q \*?QM? ç½ /ÌB çB F?ÄB \*® >B M h?"M?X h`Q M"v- *® æçB i`B iY +?ŠM; F?€+ M"Q +QM FB MX

h?O S?K ç bQ +kM; F?¬M; M?"M` - i?•M ?bM? + Q HÈM +O KbM? ç½ +?2 +?„M I G`+? >Q"M; ç i` M M;U i¼ X o` ?¼+ i`Á M"v ç M; M?bM p"Q #|M; HQM; M;?B K bC æçB H L?` :B€T ç-m / M? F i i?9+- G #° h?QÊM; h?Q S? M h?"M? i v +¬K K•K i`QM; - +´ M?ç+ M´B H M- ` F?ÄB >Q"M; *U+ K¬M- M;¼ K¬M- i`2Q #aM; p"M; H M Uh?B M M K¬M M;¬v M vV- i•M F?Q hB M ao +MM; p,M pã #€ [m M ç m i?2Q b m h-M G•K +QÌB F? M? F?€+? çB i`QM; ç°B M;k [m M pã- M|B çM +MM; æ`M? Zm®+ Zm®+ \*¬M; \*?m RM; h`BM? [m2M #B iX *?Q /M H" æ¬M; sQÎM; Gw >bM? h?B M > "€ >° h`-M RM; S?QÊM; - #ÎB pb [m M ? ;B[+?O iË S?MM; "aQ p" h-M G•K b m bU +| çB m ?Á ?Q½M- +kM; Î# M +çM? ;|T pmbX

*® >B M h?"M? +MM; K'v p` #^M; ?[m M;"K K€m T?mM M;QÌB- i?'v /€M; p h-M G•M?`M çQÊ+- M?av` ;B"M [m€i,

@ >¼ h-M- +| T?aB M;QÆB ;BÎ i`Á [m, ? v F?¬M; \ æ K [m h K L;mv M >°B +?9M; i?'v ç€K QM; F?mv M i?O ?ç M;QÆB çB iËB çB HmB HûM HûM H9i H9i ;¬M ç!- F?¬ h-M G•K FBM? M;ç+ +?ÈT +?ÈT K„i- /€M; p ? i bS+ M;•v i?Æ p¬i°B,

@ "aM [m M +?QÎM; „+ h`M S?O hv- T?KM; +?d i" T M½ ;B M çaM; €+ M;?`+? - +€ FBM? F€- B K" #B i çQÊ+ +| T?aB +| KQm ç² ;b t'm t KÌ €K ? v F?¬M; \ "aM [m M T +?ŠM; H) +ÁM +| p'M ç ;b\

S?Ki *?È M|B hW o,M "Q+?- *?m RM; h`BM?- +?Q /M H" ? B M;QÌB hW hQÈ+ +MM tmv M ;€M i°B / M?- ;¬B i M; p"i ?½K ?çB +?Q M;QÌB F?€+ M´B / M? æ¬M; sQÎM; - ` M;Q`BX

*| +•m M|B ði9 i`B içQ T?aM # M,K F?¬M; i?"M?ð- h K L;mv M >°B +?d H" p,M ?°B ao H" T` - +kM; F?¬M; T?aB H" "ç+? GB M ;B€Q- >aB a ?°BX L m M?Q pm ?½K +? ;¬ F?¬M; +?†i M?Q *® >B M h?"M? Km®M içQ T?aM- /M H" ;¬B i M; p"i K°i M;¬M K K°i pçM M?•M +?SM; - M|B` [m, +kM; F?¬M; iBM- +?d i´ H"K M;QÌB F?€+ +QÌB ç h? M?QM; h-M G•K HçB M;?B K i` M; M|B M?Q p"v- +?ŠM; H) F?¬M; MU+ +QÌB b hW hQÈ+ +?„T i v +QÌB +Êi M?a,

@ E?K F?K- h-M iQÊM; [m•M [mª M?B M +¬M; i`mM; pÈB MQÈ+- +aM? ;B€+ +ª M; +U+ F€ #°B T?K+5

*?m RM; h`BM? +QÌB K°i ?ÆB- +kM; M|B,

@ *® :BªB L;mv M- p` h-M iQÊM; [m•M M"v +O +?9M; i i`mM; + M M;?o çªK- F? +€+ M;QÆB H" p,M ?°B- T?€B M;QÌB çB ?ÄB i?,K K°i +?9i +kM; F?¬M; b BX

*® >B M h?"M? iS+ ;B"M p¬ +MM; - M?QM; M; v i`QÈ+ ? B p` Zm®+ *¬M; HçB F?¬ H"K ;b F?€+ ?ÆM H" +?,K +?9 M?bM h-M G•K,

@ L m h-M iQÊM; [m•M H" ?çM; M;QÌB H¶B Hç+- M?'i ç`M? F?¬M; M|B` M°B /mM p,M F i #çM +?S\

@ E?¬M; +| F?¬M; +| - K†+ /M i?m° + ?¢ >B m 8v ç½ ;?B H¢B HìB M|B +O +€+ M;C
i?¬ H¶- +€+ M;QÆB M|B +€B ;b +?B ?² ;Bª /½- #ªM [m M F?¬M; ?B m çQÊ+ H" +| v
h-M G•K i?ì Æ F?Q€i F?Q€i i vX
>W- [mª H" K°i i M pk T?m i?B M + "M /®i M€i5 h`QM; HÁM; *® >B M h?"M? i?-K F?
ûT ç®B T?QÆM; i?W M?"M F?¬M; i?¬M; p,M p i`QÊ+ K†i K¼B M;QìB- +m®B +MM
B M;ì h-M G•K ç°i M?B M H¢B bì bì ç-m- i?€B ç° +U+ F€ +?•M i?"M? M|B iB T,
@ *kM; H" #îB pb #ªM [m M F?¬M; ?B m- +kM; F?¬M; #B i+€+ M;QÆB +| i?QÆM; H
+?Q M M F?¬M; i? H"K ;b F?€+ ?ÆM H" ;B Q M°B /mM; ;?B +?ûT +?Q GQm h?O >|
ç M #•v ;Bì v +ÁM +?Q M|B +?Q i #B i M°B /mM; ç| +| w M;?o ;b- b m F?B i`î p
H½Q M?•M ;B KÈB çQÊ+X
h`ìB ÆB \*® >B M h?"M? +?Êi +ªK i?'v K„i ?Q ç-m p€M; K°i i`"M- ç°i M?B M ?B m
F?¬M; imv M h?S *€i aoX
h`QM; h K L;mv M >°B #¼M ?¼ M|B +?mv M pÈB M? m F?¬M; +| HìB M"Q i®i ç T p
M;QìB ç m #B i- GQm h?O >[m +| [m M ? p¬ +MM; +?†i +?) pÈB h`QÆM; hQÊM; ;
@ h? M"Q- #ªM [m M H"K ;b b B b Q\
h-M G•K iÄ ` M;•v i?Æ p¬ i°B- +?d +| €M? K„i H|2 ` K'v T?-M ?"B ?QÊ+ pmB p X
hW o,M "Q+? +MM; *?m RM; h`BM? ?€ ?®+ K²K +SM; HQÐB- ;Bì KÈB ?B m ` h-M G
M"v ç•K HûM ç½ ç•K +?Q *® >B M h?"M? i?OM; H¶ +?¶ M?Q +€B `X
hW hQÊ+ +MM; h`-M RM; S?QÊM; #°B T?K+ ?„M b€i ç'i, ç•v [mª i?"i H" bY i` M
+ Q- h-M G•K h-M i`QîM; [m M /MM; / Q M?Ä ç•K M;QìB i F?¬M; i?'v K€m- [m v ç
+QM #" M|X E?¬M; ;B®M; M?Q ? B M;QìB +?9M; i - çB ` M;Q"BiW [m M T?O ç M /
i?"i H" iS+ +? i M;QìBX
@ L;QÆB L;QÆB5
*® >B M h?"M? +?d h-M G•K- F?¬M; M|B çQÊ+ MY HìB- K„i i`ÊM i`„M; i?î ` i?b M
J v M?ì +| K'v p` #^M; ?[m J¢M? >| Gw- L;Kv .Q½M h`mM; - GQm æbM? G M tQ M;
;B9T- /-M /-M *® >B M h?"M? KÈB F?¬B T?K+ H¢BX
@ *® ?mvM?- T?'M +?'M iBM? i?-M- M?'i ç`M? +?QM? M?•M [m•M iY +?9M; i T?ªE
M`M? iB m M?•M- QM; F?mv M sQîM; o M"v5
GQm æbM? G M +?QM? F?Q #WM; #WM; M|BX
J¢M? >| Gw +kM; M|B,
@ *?9M; i #^M; K°i i`K HÁM; bQM >¢Q L?B M \*?QM? E?Q- M?'i ç`M? +| i? +?B M
"®M i M ?ªQ ?[m M„K i v H¢B pÈB M? m- p K†i i?'v +? i F?¬M; bìM- /QìM; M?Q b
+?B m M;K+ i" M i`mM; pb MQÊ+X
hW o,M "Q+?- *?m RM; h`BM? M;?2 p"v /î F?|+ /î +QìB- H„+ H„+ ç-m HB M iK+- K
K'v F ;¼B H" i`BiY M"v [mª i?"i H" i`,K p¬ /KM;X
hW hQÊ+- h`-M RM; S?QÊM; M?bM #¼M ?¼ pÈB €M? K„i M?Q M?bM M;QìB +? iX
*?QM? ;?B ?"M +ÁM Km®M M;|+ ç-m b Q- ç€K tmB t Q +€+ M;QÆB +?ì ?9+ ç-m p
"®M i M i•M F?Q hB M ao +?QM? F?Q #WM; #WM; F i #¢M çB t - GQm h?O >[m
i?2Q iW T?Q b mX
*| i? i?'v çQÊ+ i•K i`¢M; GQm æ¬ æ®+ ç M; `i i®iX L;`v ?¬K [m h-M G•K M?,M
#ªM ;?B +?ûT iÈB i`bM? +?Q v- M|B ç•v H" ;?B H¢B çQÊ+ +O h K L;mv M >°B iK ?
?² ;b ç|X "îB pb aQ :B hW o,M h`QìM; m®M; `QÊm b v- KbM? t2K F?¬M; ?B m- F?
H" i`bM? +?Q GQm æ¬ æ®+ [mv i ç`M?X

GQm h?O >[m pW t2K [m H"TiS+ +Q`B M;?B M; M;½- ç•v ç•m T?ªB H" iB M; H|M i`Q+? /šM FBM? çB M- ?ÆM M[tm'i tS ç m p¬ +MM; ?B K i?'v- M m F?¬M; T?ªB i? ;B - M;Q`B #bM? i?Q`M; [mª i?"i F?¬M; T?ªB H" / /¬M; ?B m çQÊ+X

a m F?B t2K M°B /mM; +~M i?"M- GQm æ¬ æ®+ M?'i i?`B M?Q M?†i çQÊ+ +?Q #ªQ >°B M"v H" /Q # :BªB L;mv M i' +?S+ H" T` - H`B H) i`QM; ç| F?¬M; T?ªB H" K„M;

GQm h?O >[m /K /¶ h-M G•K- M|B ç•v H" K°i # M; ;B M; ?² ?°B Km®M +QÊT iB M Î +?Q L;k h?"M? "BM? J½ iv çB H"K H" çQÊ+X *?`h-M G•K çB `²B- v # M tQ v M;Q`B T?OX

Zmª M?B M ?¬K M v h`QÆM; hQÈM; ;B +?Q h K L;mv M >°B M"v K°i p® i?"i ç m- çQÊ+ h`QÆM; *Q *?QM? F?2M M;ÊB K°i T?2MX L;?o iÊB H-M M"v +m®B +MM; +K K°i H-M Î i`QÊ+ K†i hQÈM; ;B - i•K i`¢M; GQm h?O >[m ç†+ #B i F?Q€B +?QX

@ _ K„i ? B p` Zm®+ *¬M; ;B - - ç•v F?¬M; T?ªB H" h-M iQÈM; [m•M M; ,M pQB +

GQm h?O >[m M;Q`B +Q`B K" i`QM; F?¬M; +Q`B M?bM M?bM h-M G•K- +® w M|B -

@ «B- ç½ çB m i` tQM;- i?b` h K L;mv M >°B FB H" K'v i M i•M F?Q hB M ao + h?O S?K- KÊB pW `²B h`QÆM; H½Q iB M bBM? +ÁM F?2M M;ÊB #ªM [m M K°i T? F?¬M; +| Î ç|- #^M; F?¬M; #ªM [m M ç½ #ªQ +Y +¬M; H Q +O M;QÆB H MX

@ «B +? Q- ç€M; iB +5

h-M G•K ;Bª #° iB + Mm®B p¬ +MM;- F?¬M; M;WM; ;½B ç-m,

@ s2K` F?¬M; i?¬M; p,M p ç½ H"K HÐ +?mv M

@ æ i¢- ç i¢5

GQm h?O >[m ?QM; T?'M bªB #QÈ+ `B çB- F?¬M; +| +?9 w iÊB #B m H° H" H¢ +C RM; h`BM?X

> B p` Zm®+ \*¬M; ;B M;Æ M;€+ M?bM M? m- ? B p` ç-m iQ æ¬M; sQÎM; +kM; M;A #|M; HQM; GQm æ¬ æ®+ çB t - #B m H° +O K¼B M;Q`B ? i bS+ F€ [m€B, GQm æ +kM; H" H"K [m M ç²M; i`B m- i?'v M;QÆB #` çM ;BÐM iÊB KS+ M?Q p"v- +?9M; i ;b L;QÆB [mª i?"i M;QÆB ? i bS+ M;m bB ç-M ç°M5

h-M G•K pšM` p M;•v i?Æ p¬ i°B,

@ .Q`M; M?Q GQm æ¬ æ®+ `i p mB p - WK- ?v p¼M; M;"v M"Q v +kM; + Q ?SM; M?

hW hQÈ+- h`-M RM; S?QÊM; ç²M; HQ¢i +?„T i v K°i +€B- `B çB M? M? M?Q +?¢v i?"i F?¬M; +?`m M´B- M m +ÁM Î H¢B ? B i bÊK Km°M T?ªB çB M K'i5

hW o,M "Q+? /WM; +?•M H¢B- [m M b€i h-M G•K ;B®M; M?Q F?¬M; [m2M #B i- iW ç M ç-mX

@ G½Q i?9+- M;"B H"K ;b p"v\

*?m RM; h`BM? ? i bS+ F€ [m€BX

hW o,M "Q+? +kM; F?¬M; [m v ç-m H¢B,

@ L?bM t2K i M Km°B T?m M"v +O i - iQ`M i?•M i` M /QÈB +| # Q M?B m i•K M?½

h-M G•K b`b`K kB- i?"M? i?"i M|B,

@ E?¬M; M?B m H„K- +kM; +?d +| M,K b€m- #ªv i€K- +?WM; KQ`B +QMX

hW o,M "Q+? FûQ *?m RM; h`BM? K°i +€B- ? B p` Zm®+ *¬M; +?¢v M? M? M?Q i?A +kM; F?¬M; +?`m M´B

9eeX *?QÆM; 9ee, G o"i *O h-M G•K

o"Q ç K- iQÈM; T?O î ? K a JçQ- çbM? ç" B H-m +€+ ç M HY ?mv ?Q" M;- i?Ov iç
çB TX hW t M?bM HçB ;B®M; M?Q +mM; çB M i` M i`İB- bQ iY ç€M; Q" B +Y mv p
i` M +Y ða„+ FB M h?€B S?İ T?Oö +M; iÄ`ä Q B T?QM; p" pBM? /UX

h`QÈ+ ççB K-M bÆM bQM çÄ +?İ B +?2M ç-v p, M pã #€ [m M FBM? bQ- t2 M; U +¶
H¼i- [m M + Q iQÈ+ HÈM +İ M; QİB M?QİM; çQİM; +?Q- +?S+ [m M i?'T M?Ä +?d
oW M?Q+? iÈB iWM; #QÈ+ K°i pW M; „K M?bM # M i`QM; iQÈM; T?O- i B M; ?2 i
iÈB- €M? K„i F?-M; F?ÄB i`İ M M MİM; #ÄM; X

"aM; p" M; pW ` H" T iS+ +?'M ç°M; FBM? bQ, h?O S?K ç bQ ç†+ i'M hª h`K Zm®
çB M æçB >¼+ ao h`QÆM; \*Q \*?QM? çQÈ+ oçM G`+? ç ;¼B H" L; mv M T?K h?€B
[m M i'm +?QÆM; F?-M; /€K; ¼B i?ŠM; i M ?¼ K` +?d i-M tQM; h?€B L?ç+ iQÈM;
?- H" :B M; G, M; i?€M? M?•M- ? B çS +QM i` B HçB H2Q H M #ªM; p" M; F?Q *
iY h`QÆM; J"m hm +ÁM çQç i i•M F?Q h`çM; L; mv M5

hQÈM; T?O i' +?S+ v M ?°B ,M KWM; ? i bS+ `bM? ` M;- +M; F? M? i?•M [mw- p, L
/ M? bo i`QM; FBM? ç m iÈB +?9+ KWM; X JQÈM / M? M; ?o +?9+ KWM; i•M F?Q
H" Km®M H'v HÁM; h`QÆM; \*Q \*?QM? +?'T +?QİM; i`B m +QÆM; - ç` p` + Q [mwX

> B ?mvM? ç h`QÆM; J"m hm- h`QÆM; EQM? hm [m M ? +MM; h-M G•K F?-M; i -
K°i L?` :B€T i?"T i K / M?- /o M?B M h-M G•K T?ªB iÈB +?9+ KWM; X

h?İB M"v [mv +O çQ H `i HÈM- bBM? M?"i +İ H p"i bBM? M?"i- M; "v h i +İ H p"
+?9+ KWM; i•M F?Q h`çM; L; mv M M M i†M; H p"i ;b- # M H M? +?Q aQ :B hW
KİM +?Q p"Q i`QM; ?°T ;¶ ç" M- +-K i` M i v +ĐB M; U +?çv iÈB iQÈM; T?OX

@ h-M G•K- h-M H½Q ç 5

*İ F F?ªM +´ F m ;¼B i`QM; ç€K ç-M; X

h-M G•K [m v ç-m M?bM HçB- i?b ` H" H½Q ?mvM? h`QÆM; *M; L; Q h`QÆM; æ-
p` :B€K a€i L; U aY E?•m h` M?- h-M h?W L K- G-B ao h`€M?X

> ? - h`QÆM; \*M; L; Q +kM; ç½ Kİ` çQÈ+ +?9i +K+ /B M İ æ¬ a€i oB M- `®i +K+
#İM; M?Q M?[M; M; "v ç-m- +?mv M M"v +kM; H"K +?Q h-M G•K v M i•K F?-M; Qi-
#¼M ?¼,

@ h`QÆM; H½Q + - +€+ p` L; U aY æ¬ H½Q ;B - M?bM [m /QİM; M?Q F?Q b„+ K¼B
K†iX

@ L"Q T?ªB H" ?²M; [m M; ç-v K†i- KÈB pW `²B +½B p½ K°i T?2M pÈB M¬ i" B iQ
K†iX

h`QÆM; \*M; L; Q /İ F?İ+ /İ +QİB- çQ i v ` H"i [m H"i HçB,

@ >W- ;B M?•M iQÈM; T?O HçB H" [m M i?'i T?~K- i?m H p"i p"Q +Y K°i i`QM; K
M"v i?"i H" HÈB ?çBX

"bM? i?QİM; [m M pB M çQ H +?Q +'T i` M- +ÁM T?ªB +?Q ;B çBM? ;B[+Y +'T
p"Q +Y - M?Q p"v M; QİB i KÈB #^M; HÁM; i`bM? +?Q +?O M?•M i? v KbM?X h?"
F?-M; T?ªB H" ;B[+Y +İ i? Mm®i i`¼M- i`QM; T?O iW b B p†i- M'm MQÈ+ +?Q ç
+?Q i?'i?B T ç m +?B T?-M i`QM; çİX

*kM; T?ªB MİB H p"i p"Q +Y +kM; ;B®M; M?Q iB M +[i?QİM; H T?ªB M°T +?Q +€
+?d ?mv +~K v [m•M /Q i?m iB M +[i?QİM; H - ;B çBM? ;B[+Y +O ççi [m M ?B
+Y +O F?€+? M?•M iÈB #€B T?ÄM; +?O M?•M KbM?X

G p"i p"Q +Y +kM; F?¬M; T?ªB +?d K'v ç²M; H H" tQM; +?mv M- i?Q`M; i?Q`M; H iW # i?"M?- M, K i?"M?- + Q M?"i H" iQÆM; çQÆM; pÈB H p"i +?QM?X æQ +?Q + F K H p"i p"Q +Y ; B€ i" iQÆM; çQÆM; - ç•v ; ¼B H" K°i i`QM; K°i M; Q"BX

JÈB pW `²B #¼M h`QÆM; *¬M; L; Q K†+ +ª H p"i p"Q +Y pÈB [mªM bU ççB K¬M iQ K M; i BX

@ *| +¬M i ibK .m h?"i M|B ?° +€+ M; QÆB K°i iB M; ? v F?¬M; \

h¬M G•K M?bM K°i +?9i- HçB +Q`B M|B,

@ "i [m€- t2K ` H" F?¬M; +¬MX

h`QÆM; \*¬M; L; Q i v F?¬M; - `ä `M; H" ç½ K†+ +ª tQM; H p"i p"Q +Y - ç½ ; B Q H K" h¬M h?W L K- G¬B ao h`€M? +kM; F?¬M; +| +¬K i?2Q ; b +ªX

Zmv +O i?`B M"v F?€+? iÈB #€B T?ÄM; F?¬M; çQ+? i?•M K M; H p"i p"Q- K" H" ; B M?"- b m ç| F?€+? M?•M ; B Q +?Q +?O M?•M K°i i'K H ç M H" çQÊ+X L m F?¬M; T?ÄM; +ÄM F? M K M; i?2Q # Q #¼+ ?ÁK `QÆM; - +ÄM ` i? i?®M; ; b M[\

.mv +?d +| E?•m h` M? K M; i?2Q ? B i M iMv iMM; - F?B M; ? B F?®B i?"i /`B `°M MY i'+- /`B ?ÆM i`QÊM; - +ÄM +¬K # Q çÄ- F?¬M; #B i H" K|M ç² +?ÆB ; b X

@ ob b Q E?•m L; U aY F?¬M; çQ H p"i p"Q\

h¬M G•K H'v H"K F€ # M ?ÄB- KbM? p" iQÈM; T?O [m M ? F?¬M; +çM- H p"i HçB p"Q ; B Q +?Q h`QÆM; \*Q \*?QM? H" çQÊ+X G p"i +O E?•m h` M? M"v pW +²M; M?[M; F?¬M; ; B Q +?Q i¬B iÈ iQÈM; T?O K" +ÄM #ªQ iMv iMM; F? M K M; p"Q- + b Q\

E?•m h` M? +?i iB M; +Q`B ? ?ª- +| K'v T?¬M ç„+ w,

@ E?¬M; /®B ; ç i h¬M iQÈM; [m•M- ?ç [m M i†M; K°i #° HB M F?„+ ; ¶- iWM; +?[H M M Km®M çQ+? i?•M çQ p"QX

h`QÆM; \*¬M; L; Q- G¬B ao h`€M?- h¬M h?W L K ç m +Q`B H„+ ç¬m K°i +€B- E?•n M?[M; M; Q`B F?€+X L; Q`B i i†M; p" M; #ç+ +?•m M; ¼+ #ªQ #®B- v i†M; K°i ç¬B H #B i # Q M?B m K" F X >ÆM M[ç¬B HB M F?¬M; # Q M?B m iB M- iU KbM? K M; +kM; iB i FB K çQÊ+- ç•v [mª i?"i H" iQM? iQ€M iÈB KS+ b|B ç¬m X

>ÄB i?, K HšM M? m- K¼B M; Q`B i†M; H p"i ç m +¬M; F? B- +kM; F?¬M; +| ; b H" 9 L; Q i†M; p, M T?ÄM; iS #ªQ K¶B i?S ? B #°- #9i H¬M; >² *?•m- KU+ >mv *?•m- ; B'v KU+ æQ M E? X "9i- KU+- ; B'v ç m F?¬M; # Q M?B m iB M- /mv +?d +| M; ?B M H çQÊ+ h®M; >mv h¬M; ç F?QªM- K¶B +€B i" ; B€ K°i M; "M HQÊM; #ç+

> B p` æ¬ G½Q : B G¬B ao h`€M?- h¬M h?W L K F?¬M; +| iB M M?B m- i†M; +?†M #9i M; ¼+ i?ç+?- ; B€ i" #?i [m€ #ªv i€K +?K+ HQÊM; #ç+X

@ æ9M; `²B h¬M H½Q ç - ç i†M; H p"i ; b p"v\

h`QÆM; \*¬M; L; Q M?bM M?bM ?°T ; ¶ ç" M i` M i v h¬M G•KX

@ o" M; #ç+ H†i p†i

h¬M G•K +Q`B +Q`B- M?È iÈB H9+ hW H½Q ç¬m iY çQ H p"i bM? +| #B m H° ?ÆB çB M +| H M +ÆM ç°M; FBM? ? v F?¬M; X

*€B ?°T h¬M G•K ç M; +¬K i?Qç i M?bM i`¼M; HQÊM; F?¬M; M†M; - +?Q /M H" +? F?¬M; ç€M; H" # Q- h`QÆM; *¬M; L; Q +kM; F?¬M; ?ÄB M?B mX u #B i H½Q ç +O T?O- H p"i ?„M çQ M?B m ? v Qi +kM; F?¬M; T?ªB H" [m M i`¼M; X

L; Q`B M"v ` ` p"Q p"Q î iQÈM; T?O # Q M?B m +?mv M- +?Q /M H" i v F?¬M; K" M v ?„M K M; H p"i iÈB +?O v m H" +?Q +| H K" i?¬BX

æSM; K°i ?²B- H¢B ;†T G¢B #° h?QÊM; h?Q oQÆM; Zm®+ Zm M; - >° #° h?QÊM; h? #° hª h?` G M; ¢¢B +?QÎM; #° pK h^M; hDM? L; ¬- G #° h?QÊM; h?Q S? M h?`M? - Gw 'm hQ- *~K u æ¬ æ®+ GQm h?O >[m- E GB m h'M; æ®+ *ªM? æ`M? GU+- Zm h?Q+? E Zm M;

*?QÆM; 9ee, G p"i +O h-M G•K Uh`mM; V

L; QÌB M"Q +kM; iÄ` ? i bS+ M?B i ibM? pÈB h-M G•K- +?d H" M; QÌB M?B m ?¶M i` Q ¢'B p" B +•m ¢½ K¢M? B M'v iB M p"Q i`QM; iQÊM; T?OX

h-M G•K +?9 w iÈB h? K hQÊM; t /Q M? .m æ¢B .m FBM? bQ +kM; F?¬M; iÈB- p` H F?Q M; M; i`M; M?Q K¼B F?BX

h•M F?Q hB M ao +kM; ¢½ iÈB F?¬M; Qi- >°B L; mv M i?B >°B G #°- "ªM; L?½M +¬K p"i; b i`QM; i v ;B®M; M?Q i` M? ?¼ - ¢QÊ+ ¢¬M; ¢ªQ hB M ao +MM; #ªM; p•v

@ hB m "ªM; L?½M- M; QÆB pšM F?Ä2

h-M G•K +QÌB ?QT K„i- +® w HÈM iB M; +?`Q ?ÄB,

@ h¢B b Q *® ?mvM? - J¢M? ?mvM? - L; Kv ?mvM? - GQm ?mvM? F?¬M; iÈB\ "ªM [F?¬M; ?B m- +ÁM Km®M i?dM? ;B€Q +€+ p` :BªB L; mv MX

h-M G•K +?'T +?QÎM; "„+ h`'M S?O hv- #B i`ä ¢°M; ioM? ¢€K M; QÌB *® >B M h? h?2Q K"i i?€K i?m° + ?¢ +~K v "„+ h`'M S?O hv?²B #€Q- ¢€K M; QÌB \*® >B M h?`M? .Q½M h`mM; - GQm æbM? G M iU tQM; Km®M ðG'v F?Q iB i i` m ;B²B- imv i F?¬M; sQÎM; o - imv i F?¬M; ?¢ KbM? F?QK HQM; i`QÊ+ [mv M [mwö- M|B i`„M; ` H" +?C +MM; h-M G•K- i` M Km®M ¢®B M; ?`+? +MM; h`QÆM; *Q *?QM?X

ob b Q ?„M #B i`ä +ÁM ?ÄB\

GK+ #° ¢QÌM; [m M oQÆM; Zm®+ Zm M; - h`QÆM; >¼+ L? M- h^M; hDM? L; ¬ ¢ M; iQÊM; T?O M; ?2 p"v /WM; +?•M H¢B- #` M?[M; HÌB M"v +O h-M G•K M?„+ M?Î- H >B M h?`M? +?Q iÈBX

æ€K ¢¢B H½Q :B M; G, M; ¢ªM; M"v M?'i i M?Qm K"v K°i +€B- M; QÊ+ H¢B F?¬M; T?OX

hB m GQÆM; >[m i?'v p"v p¢M #'i ¢„+ /o- M?bM h-M G•K p€B +?`Q iÈB ¢'i,

@ "¼M *® ?mvM? M?'i i?ÌB M¬M; M' B- M m M?Q +| i°B- iB m ¢ M|B HÌB tBM H¶B FQM? tBM h-M iQÊM; [m•M iQÆM; H B ?¢ i?O HQm ibM?X

G9+ ¢¢B H L?` :B€T ¢-m / M? ¢½ imv M #®- i•M F?Q hB M ao F?¬M; imv M h?S iÈB GK+ #° i?U+ i" T- ¢ +?Q +€+ p` hB M ao +?mv M ?¼+ i?Æ b€+? ?¼+ i" T+€+? M"Q Î+€+ M? K¬M #° ¢QÌM; X

"¼M *® >B M h?`M? ¢ M #•v ;BÌ pšM +ÁM +? i +kM; F?¬M; ?®B +ªB- ¢€K h?QÊM; ¢ªM; F?¬M; +| +?9 w iÈB ¢°M; ioM? ¢€K iB m M?•M p"i M"v i?b i?¬B- H-M M"v h-M +?Ì #¼M ?¼ iÈB i?U+ i" T Î+€+ #°- M?'i ¢`M? b) TªB M K KMB ¢ m F?'X

"ªM; L?½M hB m GQÆM; >[m iQM? ibM? i`mM; ?"m- p®M +kM; F?¬M; i?m" M pÈB \* i`QÊ+ +ÁM i` M? T?QM; pÈB M? mX L?QM; ?B M i¢B MB K ibM? ¢²M; #ªM; - +?Q #¼M ?¼X

" M +¢M? +| K'v M; QÌB ?B m ¢QÊ+ iQM? h-M G•K- ¢ m +QÌB i?¬K i`QM; #KM; - h-M ¢QÊ+ tQM; H" M; QÌB ðG'v ¢S+ #€Q Q€M- F?Q M ?²M; ¢¢B ¢°öX \*® >B M h?`M? ¢„ #M K°i T?2M ?€+| i? / /`M; #Ä [m +?Q\ hB m GQÆM; >[m +-m i? i?S i? v \*® >B +?WM; #ªM i?•M KbM? +kM; #` +m®M p"Q i`QM; ¢|X

h`QM; ¢€K i•M F?Q hB M ao +| p" B M; QÌB HBM? HÈB ¢½ +?O ¢°M; i`€M? t hB m E?¬M; M; ?o iÈB h-M G•K M; QÊ+ H¢B +QÌB ? ?ª p¶ p¶ p B hB m GQÆM; >[m,

@ hQM? M;QÆB [m^ai?"i F?¬M; i +?9i M"Q- i? M?QM; F i ;B Q #^M; ?[m T?^B +?9
 b) #`i?B i i?ÁBX L;QÌB F?€+ t2K M;QÆB M?Q ?ÁM ç€ H|i çQÌM;- M;QÆB +ÁM F?
 J'v i M hB M ao KÈB pW p°B p" M; Mû i`€M? F?¬M; F?ÄB çÄ K†iX
 hB m GQÆM; >[m +ÁM +?m~M #` M|B ;b- #` ç²M; #¢M FûQ i v H¬B çB- çB i?"i t KÈ
 @ hB m ?mvM? M|B ;b pÈB QM; F?mv M sQÎM; o p"v\ >¼ h-M iQM? ibM? •K ?B i
 i`bM? i?"i i®i- F?¬M; M M p +?¢K pÈB ?„M H"K ;bX
 @ L;m ?mvM? t2K ` - h-M iQÈM; [m•M +kM; F?¬M; T?^B H" H½M? F?®+ p¬ ibM? M
 hB m GQÆM; >[m iU KbM? H~K #~KX
 h-M G•K iW iW çB p T?Q +Y +?QM?- HB +[m i?'v æ¢B [m^aM ;B .m h?'i çSM; Î /
 i?'v +?Q p` F?€+? M?•M HB M M?B i ibM? +?"Q ?ÄB- +?d #`i [m €i`QM; MK +QÌB +
 K'v T?¬M ;B^a- K¼B M;QÌB iU ?B m i`QM; HÁM;X
 :B M?•M h hQÈM; [m M i?'i T?~K- .m h?'i h?€B ;B ?€+?d H" [m M i?'i T?~K K" i?-
 H" æ¢B aQ€B #B M [m M- [m M pã M?'i T?~K +kM; T?^B +QÌB ?b ?b H"K H ` K„i .
 ?B M ç X æ€K ç¢B [m M #° çQÌM; M?Q h^M; hdM? L;¬ /M b Q pšM ;B[#° /€M; [m M
 h?Q+? E Zm M; M?QM; +kM; iÄ ` F?€+? b€Q pÈB .m h?'iX
 æ M F?B h-M G•K çB iÈB i`QÈ+ M;QÌB- b®M; HQM; .m h?'i +?Êi ;"T tm®M; i?"i b•
 M?bM i?'v bÊ ? i ?²MX "ÎB pb v H"K H ` K„i pÈB h?QÈM; h?Q ç¢B [m M +kM; F?¬
 ?B M i¢B ç°i M;°i ;"T HQM; M?Q p"v- M?[M; [m M pB M F?€+ +ÁM iQÎM; `^M; v #`
 @ hB m M?•M .m h?'i ` K„i h-M iQÈM; [m•M5
 .m h?'i F?QK HQM; i?"i i?'T- K†i b„T bY +?¢K p"Q ;B"v h-M G•KX E?¬M; M;Î `^M
 `²B- i?•M i? pšM +ÁM K K K¢B HBM? ?Q¢i +| i? +Q +| i? /m¶B- #^M H½M? ;B[M
 T?^B i-K i?QÌM;X
 h-M G•K +QÌB ? ?^ ç-v +Êi M?^,
 @ G½Q .m pšM ?"M? H M?Q p"v- M m M;QÆB ;½v HQM;- #^M [m M H'v iB M ç•m K
 .m h?'i M;?B K i` M; M|B,
 @ G½Q M¬ pW i?'v h-M iQÈM; [m•M ;B®M; M?Q +•v ;†T ;B| sm•M- +?È M|B ;½v H
 F€ +m®B- i?'v FBK /B M iQÈM; [m•M +kM; H"TiS+ F?ÄB ?ŠM- +ÁM HBM? M;?B K
 @ L;QÆB +?Q `^M; i H" M?•M b•K ? v b Q\
 h-M G•K +QÌB ?QT K„i #QÈ+ p"Q M;QÐM; +Y iQÈM; T?OX
 æ€K [m M pB M T?Q b m i?'v +^M? iQÈM; M"v M?'i i i? HQÐB i?"i /"B, B +kM
 poM? pB M `°M; KÎ ç®B pÈB h-M i`QÎM; [m M- M?QM; +?ŠM; B M;?o iÈB- æ¢B
 i`QÈ+ K†i ?„M H¢B iÄ ` FQM? +~M M?Q p"vX
 h-M G•K +kM; F?¬M; +| +^K i?'v +| +€B ;b- [m^aM ;B HÈM iÈB KS+ M"Q +kM; +?d
 +¬ ;B çQÈ+ b Q\ >„+ ?„+
 L?' + +?•M çB +?Q çQÈ+ K'v #QÈ+ - +?Êi M;?2 T?Q b m +½B p^a- [m v ç-m M?bM
 + M? +Y iQÈM; T?O M; ,M +^M Î K°i # M- .m h?'i pšM +QÌB ?QT K„i ç|M F?€+?- +€
 p"Q- K¼B M;QÌB +QB M?Q F?¬M; i?'v E?•m h` M?X
 JÈB pW `²B E?•m h` M? /šM iMv iMM; K M; ç¬B HB M F?„+ ;¶ çB p"Q i`QM;- F i [v
 v +?Q +?Q H p"i p"Q +Y - H"TiS+ +^M H¢BX
 @ G p"i +O i H" ç¬B HB M iU KbM? ç - iW i`QÈ+ iÈB M v i?Æ iW i` M? ?¼ F?¬M
 E?•m h` M? /äM; /¢+ M|B- ? i bS+ +| HwX
 :B çBM? ;B[+Y +QÌB ?b ?b K°i iB M; ,

@ E?•m L;U aY- i?Æ iW i` M? ?¼ +O M;QÌB F?€+ iQ`M H` ;B'v KÄM; +m®M H¢B F?B M; p`Q- K'v +?K+ i` M i`,K +•M H¢B F?¬M; +?Q H p`i p`Q +Y - +?9M; i +kM; E?•m h` M? € F?~m M;? M HÌB- v K°i HÁM; Km®M i¢Q / M? iB M;- ¢†+ #B i K M; ¢¬ ?Q`M iQ`M F?€+ pÈB i?Æ iW i` M? ?¼ +O M;QÌB F?€+ p®M H` ;B'v KÄM;- F?¬M p`Q +Y M`vX

@ E?•m H½Q ¢ - F?¬M; T?ªB +?d H` H p`i p`Q +Y b Q\ \*?È bQ ¢Q- #ªM æ¬ æQÌM h`QÆM; *¬M; L;Q /Si HÌB +?m~M #` K|+ #¢+ ` X *?QÆM; 9ee, G p`i +O h-M G•K U>¢V

@ *?„+ ;B€- M,K i`,K HQÊM; :B ¢BM? +QÌB ?b ?b- i?'v €M? K„i b[M; b|+O #¼M ?¼ # M #'K ¢-m M;|M i v ;BªB

@ G p`i p`Q +Y iQÈM; T?O H i?QÌM; H` K°i +•M H p`i KQÌB HQÊM; #¢+- M;`B K #ªv i€K +?K+ +•MX \*?9M; i #Èi +?Q +?d +ÁM M,K KQÆB +•M- M?•M QÌB HQÊM; i`„M;X

L,K i`,K HQÊM; ¢®B pÈB h`QÆM; *¬M; L;Q F?¬M; ¢€M; F ;b- b m F?B ?ÆB +?[M; ` ¢Q X

L?QM; v M|B Km®M #Ä` i? v E?•m h` M?- E?•m h` M? HB M i?m"Mi?2Q #m°i KB M|B H` QÊM- E?•m L;U aY i?'v p`v F?¬M; pmB- M?bM [m M? [m'i i?'v h-M G•K ¢SM +¬m tBM,

@ h-M iQÈM; [m•M- M;`B t2K h-M G•K F?) KdK +QÌB- E?•m h` M? H`K M?Q p`v ?„M+| ?ÆB +QB i?QÌM;- #'i [m€ +?Q M M H'v K°i i'K M;•M T?B m i`QM; M;U+ €Q KbM?` M|B pÈB ;B ¢BM?,

@ o` E?•m L;U aY M`v p®M i? M? + Q M;? Q F?´- ¢ i ` #¢+ i? v vX

@ G`K b Q +| i? H'v #¢+ +O h-M iQÈM; [m•M- iB m M?•M ¢€M; +? i5 :B ¢BM? FB p°B p`M; ¢€M? KbM? K°i #¢i i B- iÄ p ¢€M; i?QÆM; M?bM .m h?'i Î

@ *-K ¢B- i?QÎM; +€+ M;QÆB m®M; `QÊmX h-M G•K +QÌB M?ûi p`Q i`QM; M;U+ vX

.m h?'i i?W #B i #¢+ `ÆB [m F) i v h-M G•K +?QM? H` ?`M; M;`M ?`M; p¢M- +,M #¢+ K¼M M`v- # M M?bM ;B ¢BM? FB ;"i ¢-m K°i +€BX G9+ M`v ;B ¢BM? KÈB i? ¢-m pÈB h-M G•K- M|B p`B HÌB +?9+- i?€B ¢° ¢†+ #B i +mM; FQM?X

G9+ M`v E?•m h` M? KÈB i?m"MHÊB +?Q M;QÌB ;€M? ¢¬B HB M p`Q i`QM;- +| p t ¢BM? F?¬M; M K†i- M; v +ªiB M +O h-M iQÈM; [m•M +kM; /€K i?m- +?9M; i F?- h-M G•K #B i ¢QÊ+ M;QÌB M`v H` K¬M bBM? *ªM? æ`M? GU+- #•v ;B|H¢B H` i?m° a€i oB M- +kM; F?¬M; bQ ¢Q pÈB HQ¢B M;QÌB M?Ä K¼M ? T ?ÁB M?Q v- i?m"MK E +?mv MX

E?•m h` M? M;QÊ+ H¢B i?Î T?`Q- i`QM; HÁM; i?-K F m K v K„MX

*?QM? ¢QÌM; :B M; G,M; iQÈM; T?O- h`QÆM; \*Q \*?QM? ¢-m ¢°B h`mM; hoM? [m€ iQÆB +QÌB ?ÈM ?Î ?`M ?mv M pÈB i•M F?€+? +| iQ +€+? iB M p`Q +?QM? ¢QÌM;X hm- h`QÆM; hU hm- h`QÆM; J`m hm ¢SM; ?-m b m HQM; T?K i?•MX

Zm M +?S+ M?Ä M?'i MÆB M`v +?QM? H` h-M G•K pW KÈB i?,M; H M i K T?~K *? /M +¬M; H Q +U+ HÈM- ¢QÊ+ K†i`²M; Qm €B- H¢B i?QÌM; tmv M HmB iÈB iQÈM; T M;²B ?`M; +m®BX

*| i? p"Q çQÊ+ +?QM? çQÌM; iQÈM; T?O iS+ H" +| i? /B M i"v i`lB- [m M pB M # K° pW ;?2M i)- T?ªB #B i H9+ M"v i`QM; +?QM? çQÌM; ç M; M;²B +Æ ?² +| ?ÆM M h-M G•K HçB H" M; QlB /mv M?'i Km®M +?çv` M; Q" B M? M? H M K°i +?9iX >„M p b) +?çv iÊB ?"m pB M çB ;†T h`QÆM; hY >mv M- F i [mª Kšm M; QlB M?Q ?„M ;B® p¬ +MM; M´B #”i- F?B M +?Q M; QlB F?€+ +?9 w- #` K°i p` [mªM ;B iQÈM; T?O F çQÌM; M;²BX

*?d i?'v tmM; [m M? H" K°i ç€K H½Q ç-m iY- ç®B /B M +ÁM +| GQm h?O >[m i?dM F?¬M; +| ?ªQ wX >„M m®M; i` M?QM; K M; HÁM; ?QÆm /ç pQÊM- M?Q ç M; M;²E F?¬M; v M- +?d ?"M F?¬M; `ªM? ç +?çv` M; Q"BX

ZmªM ;B .B m "€i çB iÊB # M i B h`QÆM; *Q *?QM?- MlB K'v +•m i?"i i?'T- +?•M K ;B + m HçB- F?) ;"i ç-mX

E?•m h` M? p¬ +MM; ?QM; T?'M çB iÊB- ? B i M iMv iMM; F?B M; H p"i i?2Q ÎT? G p"i iQ /"B M?Q p"v `i M? M? ç½ ?'T /šM €M? K„i +?Q p` F?€+? [mw- B M'v bmv h@ v +?S+ iU i v bQçM K°i ç¬B HB M- +mM; +?9+ :B M; G,M; iQÈM; +¬M; T?K i€ i M,K5

E?•m h` M? [m€ ?"M? H - çSM; H M iU i v pûM HK çÄ T?O i` M ç¬B HB MX æ¬B HB M M"v bÆM ç2M i? T p" M; p¬ +MM; #„i K„i- +?[p" M; i` M çl b€M; +?lB M´ S?l- M?'i çS+ T?K i K i`B m- +¬M; [m M; M?"i M; mv iX h`çM; L; mv M "ªM; L?½M- ?¼+ [m€M i?B M ?çX

æ¬B HB M ç®B M"v +?•M +?QM? ? v F?¬M; i? iª- h`QÆM; \*Q \*?QM? H" h hQÈM i`B m :B hoM?- GQM; E?€M?- oçM G`+- +¬M; H Q +| i? b€M? +MM; M?"i M; mv i M; mv iö ?ÊT +?mM; HçB H" +? [JBM?- +?QM? H" [m®+ ?B m i`B m æçB JBM?X >ç hU hm ç¶ h`çM; L; mv M "ªM; L?½M- ;B ?¼+ b•m t [m€M i mv i i?B M ?ç- +?QM? i M vX

@ > v- ? v- ? v5

h`QÆM; \*Q \*?QM? MlB HB M iK+ # +?[ ? v- H" T iS+ H M? +?Q .B m "€i i`2Q ç¬B +?QM? çQÌM;X

E?•m h` M? M?'i i?lB pmB M?Q KÎ +l i`QM; #KM;- +U+ F€ + Q ?SM;X

*€+ p` F?€+? [mw +kM; tb t"Q #`M i€M- bÊ `^M; H p"i M"v H" ç°+ ç€Q M?'i ?¬K M i?"i #B i +€+? pm®i K¬M; M;U - F?¬M; i®M iB M HçB çQÊ+ hQÈM;;B ?"B HÁM;X

L?[M; p` F?€+? [mw M"v ç m ç½ ;B Q H p"i +?Q i¬B iÈ iQÈM; T?O i`QÈ+ çl- +?d +| ç" M +?çv ç M +?QM? çQÌM;X

GQm h?O >[m M;²B Î ç®B /B M- M?bM ?°T H p"i +O h-M G•K bmv çQ€M F?¬M; ç€ t'm ?„M # M H M iB M; ?ÄB,

@ E?¬M; #B i h-M iQÈM; [m•M K M; i?2Q H p"i ;b- +| i? +?Q +?9M; i t2K i?Y çQ h`QÆM; *Q *?QM? M;?2 iB M; HB M çQ K„i M?bM t2K- H½Q +kM; ?B m F€ Km®M

@ > ? - +?9i H K¼M #'i i?"M? FQM? w

h-M G•K +QlB KÎ M„T ?°T ` - # M i`QM; H" K°i +QM ?QÆm +MM; K°i +QM ççB M? ?Q" M; FBKX

„i ç-m iW GQm h?O >[m +?Q ç M h`QÆM; hS .mv- h?•M h?lB >"M? M?'i i ?Qi b•r K†i ?mvM? ç h`QÆM; EQM? hm- h`QÆM; J"m hm ççB #B M- +?•M K"v h`QÆM; *Q *

h-M G•K F?¬M; ?B m pb b Q +?ÈT K„i K°i +€B- H¢B bÌ bÌ K†i +O KbM?, i` M K†i i
+€+ M; QÆB H¢B iÄ i?€B ç° M?Q p"v- B M'v ;B®M; M?Q #` K„+ tQÆM; +€\ ...+- +
F?¬M; ç9M;\

Zmª i?"i F?¬M; ç9M; +?9i M"Q- h-M G•K #` hW H½Q çB M +?ÆB °i p®X

*?d`B M; FBK H°+ U?QÆm p" M; V +| i? M|B H" M?" h-M K'i i?B M ?¢- çm' B ?QÆ
i?2Q •K ðH°+ö ç²M; •K K" ?B m H" H°+ i`QM; S?9+ G°+ h?¼X "'i [m€ M m T?®B ?É
+O M| +m®B +MM; +?d +| K°i- +?QM? H" bQM? H X

h?B EBM? +| +•m, ð.½ ?[m iY KB- #¢+? K Q # Q +?BX >[m M[?Q" B tm•M- +€i bo /
çQÊ+ +QM +?QÆM; U?QÆm F?¬M; bWM; V ç½ +? i- HB M H'v H€ #¢+? K Q ;|B H¢
çÌB b m H'v H°+ H"K bQM? H X

æ²M; i?ÌB #ÌB pb ç¢B M?¢M pQÊi [m i?B M bÆM p¢M i?Ov- i`®M; K€B # M M? m
/•M; bQM? H H¢B +?'T M?¢M H"K H - çQ bQM? H H¢B ;¼B ðNv +-Kö- +?QM? H"
#böX UaQM? H /•M; M?¢M- +MM; pÈB / ?QÆmV

h?B EBM? i?m°+ p hS h?Q L; k EBM? L?Q ;B - [m M pB M ç M; M;²B çWM; M|B H"
*?QM?- h?•M h?ÌB >"M?- +?Q /M H" +~K v æ¬ ç®+ GQm h?O >[m i`QM; [m M pã +|
h?Q+? E Zm M; çQÊ+ tQM; L?Q iQÈM; i?¬M; i?¢Q i?Æ b€+? - H"K b Q F?¬M; #B i

L; QÌB M"Q +kM; iÄ ` ? i bS+ M?B i ibM? pÈB h-M G•K- +?d H" M; QÌB M?B m ?¶M
i` Q ç' B p" B +•m ç½ K¢M? B M'v iB M p"Q i`QM; iQÈM; T?OX

h-M G•K +?9w iÈB h? K hQÈM; t /Q M? .m æ¢B .m FBM? bQ +kM; F?¬M; iÈB- p` H
F?Q M; M; i" M; M?Q K¼B F?BX

h•M F?Q hB M ao +kM; ç½ iÈB F?¬M; Qi- >°B L; mv M i?B >°B G #°- "ªM; L?½M
+-K p"i; b i`QM; i v ;B®M; M?Q i` M? ?¼ - çQÊ+ ç¬M; çªQ hB M ao +MM; #ªM; p•v

@ hB m "ªM; L?½M- M; QÆB pšM F?Ä2

h-M G•K +QÌB ?QT K„i- +® w HÈM iB M; +?"Q ?ÄB,

@ h¢B b Q *® ?mvM?- J¢M? ?mvM?- L; Kv ?mvM?- GQm ?mvM? F?¬M; iÈB\ "ªM [i
F?¬M; ?B m- +ÁM Km®M i?dM? ;B€Q +€+ p` :BªB L; mv MX

h-M G•K +?'T +?QÎM; "„+ h`'M S?O hv- #B i`ä ç°M; ioM? ç€K M; QÌB *® >B M h?
h?2Q K"i i?€K i?m°+ ?¢ +~K v "„+ h`'M S?O hv ?²B #€Q- ç€K M; QÌB *® >B M h?"M?
.Q½M h`mM; - GQm æbM? G M iU tQM; Km®M ðG'v F?Q iB i i` m ;B²B- imv i F?¬M;
sQÎM; o - imv i F?¬M; ?¢ KbM? F?QK HQM; i`QÊ+ [mv M [mwö- M|B i`„M; ` H" +?C
+MM; h-M G•K- i` M Km®M ç®B M; ?`+? +MM; h`QÆM; *Q *?QM?X

o b b Q ?„M #B i`ä +ÁM ?ÄB\

GK+ #° çQÌM; [m M oQÆM; Zm®+ Zm M; - h`QÆM; >¼+ L? M- h^M; hdM? L; ¬ ç M;
iQÈM; T?O M; ?2 p"v /WM; +?•M H¢B- #` M?[M; HÌB M"v +O h-M G•K M?„+ M?Î- H
>B M h?"M? +?Q iÈBX

æ€K ç¢B H½Q :B M; G, M; çªM; M"v M?'i i M?Qm K"v K°i +€B- M; QÊ+ H¢B F?¬M;
T?OX

hB m GQÆM; >[m i?'v p"v p¢M #'i ç„+ /o- M?bM h-M G•K p€B +?"Q iÈB ç'i,

@ "¼M *® ?mvM? M?'i i?ÌB M¬M; M' B- M m M?Q +| i°B- iB m ç M|B HÌB tBM H¶B
FQM? tBM h-M iQÈM; [m•M iQÆM; H B ?¢ i?O HQm ibM?X

G9+ ç¢B H L?` :B€T ç-m / M? ç½ imv M #®- i•M F?Q hB M ao F?¬M; imv M h?S
iÈB GK+ #° i?U+ i" T- ç +?Q +€+ p` hB M ao +?mv M ?¼+ i?Æ b€+? ?¼+ i" T +€+?
M"Q Î +€+ M? K¬M #° çQÌM; X

"¼M *® >B M h?"M? ç M #•v ;Bì pšM +ÁM +? i +kM; F?¬M; ?®B +ªB- ç€K h?QÊM;
çªM; F?¬M; +| +?9 w iÈB ç°M; ioM? ç€K iB m M?•M p"i M"v i?b i?¬B- H-M M"v h-M
+?ì #¼M ?¼ iÈB i?U+ i" T Î +€+ #°- M?'i ç`M? b) T?ªB M K KMB ç m F?'X

"ªM; L?½M hB m GQÆM; >[m iQM? ibM? i`mM; ?"m- p®M +kM; F?¬M; i?m" M pÈB *
i`QÊ+ +ÁM i` M? T?QM; pÈB M? mX L?QM; ?B M i¢B MB K ibM? ç²M; #ªM; - +?Q
#¼M ?¼X

" M +¢M? +| K'v M; QìB ?B m çQÊ+ iQM? h-M G•K- ç m +QìB i?-K i`QM; #KM; - h-M
çQÊ+ tQM; H" M; QìB ðG'v çS+ #€Q Q€M- F?Q M ?²M; ç¢B ç°öX *® >B M h?"M? ç„
#M K°i T?2M ?€ +| i? / /`M; #Ä [m +?Q\ hB m GQÆM; >[m +-m i? i?S i? v *® >B
+?WM; #ªM i?•M KbM? +kM; #` +m®M p`Q i`QM; ç|X

h`QM; ç€K i•M F?Q hB M ao +| p`B M; QìB HBM? HÊB ç½ +?O ç°M; i`€M? t hB m

E?¬M; M; ?o iÈB h-M G•K M; QÊ+ H¢B +QìB ? ?ª p¶ p¶ p B hB m GQÆM; >[m,

@ hQM? M; QÆB [mª i?"i F?¬M; i +?9i M"Q- i? M?QM; F i ;B Q #^M; ?[m T?ªB +?9
b) #` i?B i i?ÁBX L; QìB F?€+ t2K M; QÆB M?Q ?ÁM ç€ H|i çQìM; - M; QÆB +ÁM F?

Thần sắc Trương Cư Chính tỏ ra âm trầm bất định, không có vội vàng đánh đuổi Tần Lâm, mà là hết sức hoài nghi nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Cơ hồ trong khoảnh khắc nhìn thấy kim lộc, kim nhận, Trương lão tiên sinh liền suy đoán xem có phải nữ nhi cùng Tần Lâm thông đồng với nhau hay không, thừa dịp ăn mừng hai vị huynh trưởng đăng khoa nàng, trăm quan tụ tập, diễn tuồng ‘ép vua thoái vị’.

Trên lương đình giả sơn lần trước Trương Tử Huyền đứng, hiện tại ánh đèn rực rỡ chiếu rọi giống như ban ngày, trong đình không có một bóng người, cũng không thấy thân ảnh của nàng.

Lại nhìn dáng vẻ Tần Lâm cười hì hì, lần đầu Trương Cư Chính rơi vào tình cảnh vô cùng khó xử:

Nếu như thuận thế gả nữ nhi cho Tần Lâm làm bình thê, không khỏi mất đi thân phận của đề sư Thủ Phụ, lại thêm hiện tại là lúc ăn mừng hai đứa con trai đăng khoa, truyền ra cũng có hơi kỳ quái. Nếu như từ chối, Tần Lâm ủng hộ triều chính mới, làm rất nhiều đại sự có lợi cho quốc kế dân sinh, gần đây lại lập được công lớn hộ giá, quan trọng hơn cả là tâm tư của nữ nhi lão lại...

Trương Cư Chính vừa tỏ vẻ do dự, trăm quan đều nhìn ra đầu mối, nhất thời ai nấy chắc lưỡi hít hà: Tướng gia không lập tức đuổi Tần Lâm ra ngoài, chẳng lẽ thật sự có cân nhắc gả chưởng thượng minh châu cho Tần Lâm làm bình thê sao? Khoan nói lời đồn đãi thiên kim tướng phủ thiên tư quốc sắc, sau khi cưới nàng tất sẽ được Giang Lăng đẳng trợ lực, vậy càng kinh khủng.

Lưu Thủ Hữu cảm thấy hối hận trong lòng, nếu như Trương Cư Chính ra lệnh dùng loạn côn đánh đuổi Tần Lâm, đương nhiên là rất tốt. Nhưng vạn nhất lão lại đáp ứng, Lưu Đô Đốc thật sự rất muốn mua đầu hủ đập đầu chết, ai bảo mình lầm lời!

Tình cảnh lập tức trở nên cực kỳ lúng túng, không khí chính đường tướng phủ dường như ngưng đọng lại, mọi người cảm thấy có hơi ngột thở.

Trương Cư Chính cũng cau mày, trừng mắt nhìn chằm chằm Tần Lâm, thâm nhủ trong lòng: ‘Giỏi cho tên tiểu tử này, thừa dịp ăn mừng Kính Tu, Mậu Tu đăng khoa, đại quan triều đình đều ở đây, dám cố ý làm cho lão phu ở vào thế cưỡi hổ, không thể hạ đài! Lão phu há có thể bị chút kỹ xảo của người ép buộc như vậy?! Hừ hừ, lão phu đã nói bất kể Tử Huyền, tự người gây ra chuyện này, nó cũng không trách lão phu được!’

Mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng thương, ngược lại, trên đời này cha vợ nhìn con rể mười người có hết chín là không vừa mắt, Trương Cư Chính cũng không ngoại lệ.

Thái Nhạc tiên sinh phát ống tay áo một cái, chuẩn bị đánh Tần Lâm ra ngoài.

Thích Kế Quang lại giỏi xem sắc đoán ý, lão giao hảo với quản gia tướng phủ Du Thát, Diêu Bát, cũng hơi hiểu được nội tình, thấy Trương Tướng gia muốn nổi giận bèn toát mồ hôi lo thay cho Tần Lâm. Lão lại không biết người khác rất sợ đề sư Thủ Phụ, Tần Lâm lại là da mặt dày như thành tường, đừng nói Trương Cư Chính mắng hấn mấy câu, cho dù là cầm gậy đánh chưa chắc hấn đã bỏ chạy.

Nhưng Thích Đại Soái không biết chuyện này, trong lòng gấp gáp như lửa đốt, may nhờ lão thuộc lâu Tôn Ngô binh pháp, lòng đầy thao lược, am hiểu lục thao, nhướng mày lập tức nảy sinh một kế, tranh trước Trương Cư Chính nói:

- Tần tướng quân, rốt cục là kim lộc, kim nhận này của người tặng cho Trương lão tiên sinh, hay là tặng cho hai vị Trương công tử?

Lúc lão nói đến hai vị Trương công tử, cố ý tăng thêm trọng âm.

Bất quá đây là đàn gậy tai trâu, Tần Lâm vốn chính là tới chúc mừng hai vị bằng hữu đăng khoa, căn bản cũng không biết được mấu chốt trong chuyện này, bèn thành thật trả lời:

- Thật ra là tặng cho hai vị Trương thế huynh.

Nghe lời này, Thích Kế Quang cười híp mắt ngồi xuống, đặt quan hiển quý trong cả sảnh đường lập tức hiểu dụng ý của lão. Hay ột chiêu Bá Vương cưỡi giáp, Di Hoa Tiếp Mộc, thay mạo đối đào, Thích Đại Soái thật là uy vũ!

Trương Kính Tu cùng Trương Mậu Tu ngơ ngác nhìn nhau, Trương Kính Tu cười híp mắt nói:

- Ngu huynh dưới gối chỉ có hai đứa con trai, Tam đệ có đứa cháu gái, năm nay mới vừa một tuổi. Chẳng hay công tử Tần hiền đệ năm nay mấy tuổi, bát tự sinh thần (ngày tháng năm giờ sinh, tỷ như Giáp Tý, Ất Sửu, Bính Dần, Đinh Mão, tất cả tám chữ nên gọi là bát tự) như thế nào? Nếu như bát tự tương hợp, vậy kết thân cho bọn trẻ cũng không ngại.

Cái gì? Tần Lâm giật mình, lúc này mới hiểu ra mình bị Từ Văn Trường chơi một vỏ, thì ra theo lệ cổ, hươu và nhận là sính lễ đính hôn!

Cho dù là da mặt hần dày như tường thành, cứng rắn hơn tấm sắt, lúc này cũng lúng túng đỏ mặt, ấp a ấp úng nói:

- Ta... ta vẫn chưa có con trai...

Trương Kính Tu dở khóc dở cười, Trương Mậu Tu ranh mãnh nháy mắt một cái, cố làm ra vẻ thất kinh:

- Ôi chao, Tần hiền đệ quá mức lo xa, bất quá lệnh công tử chưa ra đời, chưa có bát tự sinh thần, chúng ta muốn kết thông gia với nhau e rằng còn hơi sớm. Ừm, hay là chỉ phúc vi hôn, chẳng hay lệnh phu nhân mang thai mấy tháng rồi?

Lão Từ điên, ta phải giết lão! Tần Lâm lúng túng mặt đỏ tới mang tai, không thể làm gì khác hơn là thành thật trả lời:

- Chuyện này... dường như... còn chưa có tin vui...

- Chắc chắn, Tần hiền đệ quả thật quá nóng lòng...

Trương Mậu Tu nháy nhó trêu ghẹo hần.

Đám đặt quan hiển quý đang ngồi nghe vậy lập tức cười ầm. Chỉ phúc vi hôn là chuyện cũng thường có, nhưng ngay cả tin vui chưa có đã gấp gáp muốn kết thông gia như vậy, chỉ có Tần Lâm là đệ nhất nhân từ cổ chí kim.

Nhưng nhìn ánh mắt Tần Lâm cũng không nhẹ nhõm giống như nụ cười vậy, không ít người bắt đầu xem xét lại vị Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, trưởng Bắc Trấn Phủ Ty Tần tướng quân mới quật khởi gần đây này. Theo như khẩu khí nếu như Tần Lâm có con, Trương Mậu Tu thân là con của Tế Phụ, lại mới vừa đoạt được tân khoa Trạng Nguyên, rất vui lòng kết thành thông gia với hần, ngay cả Trương Cư Chính cũng không tỏ vẻ gì phản đối.

468. Chương 468: Cửa Hàng Trái Cây

Trương Cư Chính vung ống tay áo, nhìn về phía Tần Lâm gần giọng quát:

- Trò hề, thật là lưu manh vô lại, còn không mau cút đi!

Nhìn kỹ, mặc dù Trương Tướng gia nghiêm mặt nhưng khóe miệng vẫn đang giật giật, hiển nhiên là đang cố nén mới không có bật cười, trong lòng thầm nói: tiểu tử, người quả thật kiên trì tới cùng sao, chờ xem lão phu thu thập người!

Lão Thái Sơn, ta vô lại ở chỗ nào, ta đây vô cùng nghiêm túc chân thành, nhất là đối với Tử Huyền, hắc hắc... Tần Lâm cười gian thi lễ với Trương Cư Chính, sau đó tự động cút đi.

Tần trưởng quan của chúng ta cũng không hề ngoan ngoãn cút khỏi tướng phủ, mà là nhìn dáo dác xung quanh, không bao lâu sau đã chạy tới hậu viện.

Khác với thông báo chính thức có người dẫn đường, tướng phủ rộng lớn như vậy, mặc dù Tần Lâm đã ra vào vài lần, nhưng không ai dẫn đường cũng không biết Trương Tử Huyền ở nơi nào.

Hắn đi lòng vòng một hồi, mặc dù tướng phủ lên đèn huy hoàng, đêm nay hắn cũng không thể phân biệt phương hướng, càng không tiện hỏi thăm người khác.

Chợt nghe oanh thanh yển ngữ tíu tíu, thấy là hai nha hoàn thiếp thân Trương Tử Huyền đi tới, hắn lập tức vui mừng hơn hở, đi tới hỏi:

- Hai vị muội muội, tiểu thư các người ở nơi nào?

Hai vị nha hoàn che miệng cười hì hì, nhưng không đáp lời.

- Con ruồi không đầu kia cũng không biết nhận bao nhiêu tỷ tỷ muội muội? Hoài Cầm, Tư Kỳ, các người không nên bị hắn lừa gạt!

Thanh âm hết sức êm tai dễ nghe mang theo vẻ hài hước vang lên, Tần Lâm đi vòng vòng hồi lâu nghe như tiên nhạc. Quay đầu nhìn lại, Trương Tử Huyền đứng đó nơi đèn lửa sáng choang, tóc dài như thác đổ, trường quần trắng hơn cả tuyết, đang cười duyên dáng yêu kiều.

Hoài Cầm, Tư Kỳ che miệng cười thầm, rõ ràng là tiểu thư mình sắp bị vị Tần tướng quân này lừa gạt đi rồi, vẫn còn muốn mang hai ta ra chống đỡ, quả thật là giặc kêu bắt giặc.

Bất quá Trương Tử Huyền ngoài mềm trong cứng, có phong thái của phụ thân, hai nàng cũng không dám giải thích, cười hì hì vội vàng chạy đi.

Tần Lâm nhìn nhìn bốn bề vắng lặng, lập tức xông lên, không hề khách sáo nắm lấy tay thiên kim tướng phủ, cười hăng hắc xấu xa:

- Ta không lừa gạt tỷ tỷ muội muội gì cả, đó không phải là hạt mè vứt lại dưa hấu hay sao? Chỉ cần một mình nàng, không phải là Hoài Cầm Tư Kỳ cũng trở thành người của lão Tần ta sao?

- Quả thật không biết xấu hổ, chưa từng thấy qua người nào không biết xấu hổ như vậy!

Trương Tử Huyền liếc hắn, sắc mặt đỏ lên, véo hắn một cái:

- Có tắc tâm không có tắc đảm, mới vừa rồi vì sao huynh không kiên trì tới cùng, một mực khẳng định hươu và nhận là cho phụ thân ta?

Tần Lâm cười xấu xa, ghé đến bên tai nàng thấp giọng nói:

- Ta nào dám? Ta sợ Thủ Phụ đế sư Thái Nhạc tiên sinh đây con rể tương lai sung quân, như vậy thì hỏng bét!

Dưới ánh đèn lửa Trương Tử Huyền cười lúm đồng tiền như hoa, gương mặt trắng như bạch ngọc hơi đỏ lên. Tần Lâm thấy vậy không nhịn được kích động trong lòng, thỉnh thoảng ngậm lấy dải tai nàng.

- Đáng ghét....

Trương Tử Huyền vội vàng đẩy hắn ra, trái tim nhảy thành thạch loạn cả lên, đã mất bình tĩnh. Chợt nghĩ tới lời Tần Lâm vừa nói bèn cố gắng trấn định, đôi mắt to thâm thúy sáng ngời hơi nheo lại, cười xấu xa một tiếng:

- Tần Lâm, mới vừa rồi huynh nói cái gì hạt mè dưa hấu. Hừ, khoan nói tới chuyện so sánh muội với dưa hấu không khỏi lời thôi lếch thếch, chẳng lẽ Từ Đại tiểu thư của huynh cũng là hạt mè hay sao?

Tần Lâm suy nghĩ một chút, nghiêm trang nói:

- Đó là dưa hồng.

- Ngoài ra còn có táo xanh, mật đào nữa phải không?

Trương Tử Huyền không nhịn được đập Tần Lâm một cước:

- Huynh mở cửa hàng trái cây sao?

- Ôi chào má ơi, Tần tướng quan tha mạng, tha mạng!

Sau khi Tần Lâm về nhà không lâu, tiếng thét thê lương của Từ Văn Trường liền vang lên phá vỡ bầu trời đêm yên tĩnh kinh thành.

Trong đại sảnh, lão điên Từ Văn Trường đầu tóc dựng đứng rối bời như tổ chim, đang nhảy nhót tới lui giống như con khỉ, động tác linh hoạt không hề giống một lão nhân tuổi gần hoa giáp.

Bộ râu không ra vàng không ra đen dưới cằm lão xơ xác, không còn rậm rạp như trước, giữa không trung còn có mấy cọng râu phiêu phiêu đặng đặng theo gió.

Tần Lâm theo sát không tha:

- Lão điên, lão tử sớm không ưa mấy sợi râu vàng của lão, hôm nay nếu không nhổ sạch khó mà giải được mối hận trong lòng.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực chuyên gây họa, e sợ cho thiên hạ bất loạn cũng giúp đỡ Tần Lâm chặn đường vây bắt lão điên. Vốn bọn họ tưởng rằng Từ Văn Trường chấp cánh khó bay, thế nhưng hiện tại thể lực lão điên quá tốt, cũng không biết thân thể gầy gò của lão lấy đâu ra sức lực, bị ba tiểu tử khỏe mạnh đuổi chạy vòng vòng náo loạn nửa ngày trời vẫn không bắt được lão. Cuối cùng ngược lại ba người bọn Tần Lâm mệt mỏi trước, ai nấy thở hồng hộc.

Thừa dịp Tần Lâm mệt mỏi, Từ Văn Trường vội vàng kêu oan luôn miệng:

- Trưởng quan, lão đầu tử cũng là vì muốn tốt cho ngài. Năm nay tiểu thư Trương gia đã mười tám, không còn nhỏ nữa, ngài thừa dịp sớm giữa bài với lão Thái Sơn, tránh cho sinh thêm rắc rối không đáng...
- Ta thấy lão mới là kẻ gây thêm rắc rối.

Tần Lâm hung hăng nhìn chằm chằm Từ Văn Trường, miệng vẫn thở hồng hộc.

Hắn cũng biết Từ Văn Trường nôn nóng thay mình, dù sao nữ tử thời này trên dưới mười sáu tuổi xuất giá thuộc về bình thường, Trương Tử Huyền mười tám tuổi, đã coi như là ế. Cho nên lão điên mượn tặng quà ép tỏ thái độ trước mặt mọi người, hoàn toàn giữa bài với lão Thái Sơn vốn còn trong tình cảnh lúng túng.

Nhưng Tần Lâm không nghĩ như vậy: mười tám tuổi vừa mới trưởng thành có được hay không? Lão tử có thời gian vùi vĩnh Trương Tướng gia, à không, là lão nhạc phụ, cần Từ Văn Trường lão nhúng tay vào làm loạn hay sao?

Hoàng đế không vội thái giám gấp sao?!

- Nghe kỹ đây, chuyện của lão tử đích thân ta sẽ làm, không cần người khác nhúng tay vào!

Tần Lâm thấy cũng đã tạm đủ, râu Từ Văn Trường đã bị nhổ gần một nửa, lúc này mới nửa đùa nửa nghiêm túc nói:

- Từ tiên sinh, nếu có lần sau nữa, râu của lão sẽ không còn một sợi nào!

Từ Văn Trường khép nép vâng dạ, ngoài mặt vẫn nở một nụ cười cợt nhả nhưng trong lòng đã kinh hãi. Ý trong lời này của Tần Lâm, lão đã hiểu được rõ ràng.

Hùng tài chi chủ, quyền bính tự cầm, phương lược độc đoán, hẳn cần Lưu Bá Ôn có thể phụ tá mưu lược, ra mưu đồ sách, mà không cần Gia Cát Lượng đưa ra quyết định thay thế hắn.

Tần Lâm không phải là A Đẩu.

Cũng may Tần Lâm vẫn tương đối xem trọng Từ lão đầu tử, lấy phương thức gần như đùa giỡn phân rõ phạm vi của mỗi người, chuyện này coi như qua, Từ Văn Trường cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Nay, nửa đêm canh ba các người làm gì vậy, không ngủ hay sao?

Từ Tân Di mặc chiếc áo trong nhà dẫn theo Thị Kiếm và mấy tên nữ binh đi tới, có vẻ bất mãn. Biết Tần Lâm phải đi tướng phủ, không tránh khỏi gặp gỡ cùng vị thiên kim tiểu thư kia, Từ Đại tiểu thư không khỏi có chút ghen hờn.

Đêm nay định chấn chỉnh lại một phen trên giường, quyết thư hùng một trận với Tần Lâm, kết quả đợi một lúc lâu nghe ngoài sảnh náo loạn ầm ầm, Từ Tân Di liền tức giận mang theo nha hoàn chạy tới.

Từ Văn Trường vừa thấy Đại tiểu thư, nhất thời liền thấp người đi ba tấc, rụt đầu rụt cổ muốn bỏ chạy.

Lục mập là kẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn, làm sao chịu bỏ qua cho lão, y hất mặt mập lên bấm báo:

- Khỏi bấm phụ nhân, lão điên này không có lòng tốt, trưởng quan chúng ta bảo lão chuẩn bị lễ vật đi tống phủ, lão chuẩn bị một con kim lộc, một con kim nhận, chính là sính lễ trong Thi Kinh, đây không phải là cố ý muốn làm loạn hay sao?

- Tần Lâm, tối nay có gặp mặt Tử Huyền muội muội hay không?

Từ Tân Di nheo mắt lại, ngửi tới ngửi lui trên người Tần Lâm.

Tần Lâm chột dạ, vội vàng né tránh:

- Nàng là chó sao, hơn nữa chuyện hôm nay...

Vừa nói hần vừa chỉ chỉ Từ Văn Trường, ra vẻ vô tội.

Lão điên biết mình đại nạn trước mắt, vội vàng thoa mỡ vào lòng bàn chân gia tốc chạy thực mạng.

Chạy đi đâu được? Từ Tân Di ra lệnh một tiếng, Thị Kiếm chỉ huy mấy tên nữ binh đã bắt lại được lão điên. Cho dù là trí kế Từ Văn Trường sâu xa hiện tại cũng chỉ có thể nhìn trời cảm thán: tối độc phụ nhân tâm, lần này mạng ta xong rồi!

Từ Tân Di chống nạnh, trợn tròn mắt hạnh:

- Ngân châm trị bệnh điên đâu?

- Không có mang...

Lục mập bắt đắc dĩ dang rộng hai tay.

Từ Văn Trường thầm kêu may mắn, lần này thật là Phật Bồ Tát phù hộ! Thái Thượng Lão Quân, Quan Âm Bồ Tát, Như Lai Phật Tổ, Nguyên Thủy Thiên Tôn phù hộ họ Từ này thoát được kiếp nạn lần này, sẽ sắm sửa lễ tam sinh heo dê bò cúng tế...

Tên mập kia thành linh toét miệng cười xấu xa, thịt béo trên mặt run lên:

- Bất quá có Mai Hoa Châm.

Trời ơi, Mai Hoa Châm chỉ dùng chọc bọ cạp cho bệnh nhân, vừa to vừa dài, dùng châm cứu thì phải biết. Tần Lâm nổi da gà, chìa ngón tay cái về phía tên mập.

Ánh mắt Từ Văn Trường nhìn về phía Lục mập tràn đầy u oán: người ác thật...

Có Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực đã mệt gần chết, thêm nữ ma đầu Từ Tân Di này cùng một đám nường tử quân thủ hạ, lão điên bị đuổi chạy kêu cha gọi mẹ, bộ xương già gần như gãy lìa.

Tần Lâm nhìn Từ Tân Di giở uy phong, trong bụng cũng như có điều suy nghĩ. Vẫn cảm thấy Trương Tử Huyền nói đúng, nhìn thấy đưa hồng hần lại có cảm giác muốn ăn táo xanh tiểu Thanh Đại chua chua ngọt ngọt.

Gió ẩm thổi hai bên bờ Đại Vận Hà, cảnh dương liễu đong đưa theo gió. Trên Thông Huệ hà ở phía Bắc Kinh Hàng Đại Vận Hà phồn hoa tấp nập, địa khu Hoa Bắc cuối mùa Xuân đầu mùa hè phơi mình dưới ánh mặt trời chói chang, khiến cho đám thuyền công, thuyền phu toát mồ hôi hột, gân cốt toàn thân dường như giãn ra, đếm nhịp càng thêm mạnh mẽ.

Hiện tại là tiết tháng Tư, tràn trề sinh cơ.

Trong số rất nhiều thuyền bè vận tải lương thực và lữ khách, có một chiếc quan thuyền hình dáng tinh xảo khiến cho người ta đặc biệt chú ý. Khoan nói nóc thuyền điêu khắc chạm trổ tinh xảo, ngay cả hai bên mạn thuyền cũng được bôi dầu bóng loáng. Phu kéo thuyền trên bờ cũng không phải là ở trần, mặc y phục rách rưới giống như phu kéo thuyền khác, mà mặc đồng phục áo màu xanh nước biển, quần đen, lưng thắt khăn trắng hết sức chỉnh tề.

Trên boong thuyền, bốn nữ tử trang phục đủ các màu sắc, hoặc anh khí bùng bùng, hoặc yêu kiều khả ái, dung mạo mỗi người mỗi vẻ, đang đứng tựa trên mạn thuyền ngắm phong cảnh phía Bắc khác hẳn Kim Lăng, cười đùa với nhau. Bọn họ hồn nhiên không biết mình cũng trở thành một phần trong phong cảnh trên Đại Vận Hà, hấp dẫn ánh mắt của lũ khách qua lại ngược xuôi.

Trong khoang thuyền, Thanh Đại vận một bộ trường quần vải hoa màu xanh nhạt, tóc tùy ý vén lên, trên đầu cắm xéo một chiếc đũa thay trâm cài, nhìn qua càng thêm đáng yêu.

Chỉ bất quá lúc này tiểu nha đầu cúi thấp đầu, trên gương mặt phúng phính còn có nét trẻ con lộ vẻ không kiên nhẫn.

Bởi vì Tam thẩm Trầm thị cùng thuyền Bắc thượng đang ở bên cạnh lái nhải không ngừng:

- Diệt nữ, không phải là thẩm thẩm cố ý nói, cô gia làm đại quan như vậy, sao không dìu dắt phụ thân con, để y vẫn ở Bồng Khê Tứ Xuyên làm chức quan Tri Huyện thất phẩm nhỏ như hạt mè? Ngay cả Tam thúc con cũng được Kinh Vương bảo cử, Tần ca nhi cũng không có xuất lực chút nào. Là chính thê phải có tư cách của chính thê, nên tranh thì phải tranh...

Thanh Đại ậm a ậm ừ đáp ứng, tay nghịch vạt áo, ánh mắt nhìn chằm chằm vào mũi giày thêu hoa dưới chân. Lời của Tam thẩm vào tai bên này sang tai bên kia, nàng không hề ghi nhớ trong lòng dù chỉ một câu nửa chữ.

Dọc trên đường đi Tam thúc cùng Tam thẩm không ngừng nói này nói kia, đáng thương cho tiểu Thanh Đại sắp sửa bị diếc tai.

Lý Kiến Phương mặc cho lão bà lái nhải, y ngồi ngay ngắn trên Thái Sư ý uống trà, tỏ vẻ hết sức ung dung nhàn nhã, nhưng tai lại tập trung chú ý lắng nghe Thanh Đại trả lời.

Từ Kỳ Châu đến kinh sư, trên quãng đường năm ngàn dặm này Tam gia cũng bày ra dáng vẻ của Tam thúc lão gia. Từ Kỳ Châu lên đường đi thủy lộ Trường Giang đến Nam Kinh, là Thiên Hộ Cẩm Y Vệ Hồ Quảng Thạch Vi Thạch Đại nhân phái Cẩm Y Hiệu Ủy hộ tống. Đến Nam Kinh liền nhận được tin tức cháu rể Tần Lâm lại thăng quan, Vương Sĩ Kỳ công tử Phủ Doãn Thuận Thiên Vương Thế Trinh mang theo lễ vật nhờ bọn họ chuyển giao, ngôn ngữ vô cùng khách sáo.

Lại có Bá Hộ sở chữ Canh Hàn Phi Liêm lo lắng lên xe xuống ngựa. Ngay cả Ngụy Quốc Công cũng mời bọn họ vào phủ ăn uống, nhờ bọn họ chuyển đồ cho Từ Tân Di. Đến khi đón Thanh Đại từ Dương Châu chuyển vào Đại Vận Hà, Tri Phủ Dương Châu Quý Mộ Quang đích thân nghênh đón, Tổng Đốc Tào Vận Lý Quảng phái Đại quản gia cầm thiệp tới bái, càng làm cho phu thê Lý Kiến Phương cao hứng không thể tả.

Ngay cả chiếc thuyền này cùng chi phí cũng là Tào Bang chuẩn bị từ trước. Thuyền lão Đại hẳn là một vị đại quản sự Hồng Kỳ Tào Bang, Tổng Đốc Tào Vận Lý Quảng lại cho quân binh dọc đường phát hỏa thiêm, kết quả mỗi lần đi qua máng nước, đê ngăn trên Đại Vận Hà, thuyền khác phải xếp hàng chờ vài ba ngày, thuyền này vừa đến lập tức được cho qua. Dọc đường đám Bả Tổng, Thiên Hộ báo lý lịch cho nhau, quý đón quý đưa.

Vốn phu thê Lý Kiến Phương hết sức coi trọng công danh lợi lộc, lần này lại càng thích thú, không phải là được nường theo vinh quang của cháu rể Tần Lâm sao? Thanh Đại vốn ngây thơ khờ khạo, không biết vùi vĩnh, không biết đòi thứ này thứ kia cho nhà cha mẹ, chúng ta làm thúc thúc, thẩm thẩm phải dạy dỗ nó nhiều một chút.

Tuy rằng Trầm thị luôn miệng nói thay cho phụ thân Lý Kiến Trung của Thanh Đại, nhưng dù sao không nhận được, nói một lúc lại nhắc tới trượng phu mình.

Lý Kiến Phương nghe nàng nói quá lộ liễu bèn ho khan hai tiếng, buông chén trà xuống:

- Khụ khụ, Thanh Đại diệt nữ, chớ chê thẩm thẩm con nói nhiều, nói ra lúc trước thúc thúc thẩm thẩm đối xử với Tần ca nhi không tệ.

469. Chương 469: Võ Trạng Nguyên

Lúc hần vẫn còn là học sinh y quán, người khác đều coi thường, duy chỉ có thúc thúc thấy hần thiên đình đầy đặn địa cách vuông vức, biết không phải là vật trong ao. Cho nên khi gia gia hỏi tới hôn sự của các con, Tam thúc ta đã ra sức chống lại mọi người phản đối, hết lòng ủng hộ.

Lúc trước Lý Kiến Phương kỳ vọng gả Thanh Đại cho thế tử Kinh Vương Chu Do Phiên, hận không được cắn chết tươi Tần Lâm lúc ấy không biết chui ra từ đâu. Hiện tại Tần Lâm chấp cánh bay cao, lời y nói ra hoàn toàn biến đổi, rõ ràng là trước kiêu ngạo sau cung kính.

Thanh Đại chợt ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lý Kiến Phương cười một tiếng ngọt ngào:

- Biết rồi, thúc thúc thăm thăm nhìn người chuẩn nhất, cho tới bây giờ bất kể danh lợi, nhất định con sẽ nói với Tần ca ca. Thật ra thì tính Tần ca ca rất tốt, cho dù có hiểu lầm, nhất định hần sẽ không nhớ ở trong lòng, chỉ muốn tốt cho người khác.

Lý Kiến Phương cùng Trầm thị ngơ ngác nhìn nhau, đều có hơi đỏ mặt.

470. Chương 470: Hồn Nguyên Phích Lịch Chỉ

Thôi Tứ gia giao du hết sức rộng rãi, có người đã từng nhìn thấy quản gia Du Thất trong phủ Trương Tướng gia cùng y ngồi ăn vịt quay ở Tiễn Nghi phường. Còn có người nói lão gia tử Thôi gia bày tiệc đại thọ thất tuần, Nhị Đường Đầu Đông Xưởng Trần Ứng Phượng Trần gia tự mình tới cửa chúc thọ. Hơn nữa còn có người cả quyết rằng Lưu Thủ Hữu Lưu Đô Đốc Cẩm Y Vệ đến Tết phải người hầu đưa thiệp chúc, Thôi Tứ gia cũng nhận được một tấm.

Bất quá thế lực Thôi Tứ gia càng lúc càng lớn, đã sớm không cần tự mình xuất thủ, hàng ngày lui tới với nho lâm danh sĩ, Cử Nhân Cống Sinh, còn bỏ tiền ra mua inh quan hàm thất phẩm, nghiễm nhiên là một vị chức sắc trong kinh sư. Những chuyện bên lục lâm đã có đồ tử đồ tôn y xử lý, bản thân y không nhúng tay vào.

Hôm nay là gió nào thổi Thôi Tứ gia ra đây, ăn mặc giống như tên lưu manh tàn gia bại sản, diễn trò giả vờ bị người khác đụng phải? Chẳng lẽ là Thôi Tứ gia quá mức nhàn rỗi cho nên tìm người khác tiêu khiển?

Hiển nhiên không phải là có chuyện như vậy, Thôi Tứ gia cũng là người có thân phận có địa vị, nếu không phải có đầy đủ lý do, vì sao lại đích thân ra làm chuyện dơ tay bẩn chân như vậy?

Cách đó không xa bên trong quán trà, Võ Trạng Nguyên Lưu Thừa Hy cùng một đám Võ Tiến Sĩ vừa uống trà vừa chú ý bên này.

Có người cổ tình lấy lòng nịnh nọt nói:

- Lưu Đại ca quả nhiên vận trù trong trường, quyết thắng ra ngoài ngàn dặm. Chờ tiểu nương tử kia bị lão Thôi khi dễ, chúng ta xông ra anh hùng cứu mỹ nhân, không phải Lưu Đại ca sẽ ôm được mỹ nhân về tay sao?

Lưu Thừa Hy cất tiếng cười to, tràn đầy vui mừng.

Du Tư Cao hết sức không kiên nhẫn, nhắc chân định chạy sang bên kia, tỏ vẻ buồn bực nói:

- Bộ dáng như vậy còn ra thể thống gì? Dù sao cũng là hậu duệ danh thần, vì sao Lưu Đô Đốc...

Trầm Hữu Dung phải dốc hết toàn lực mới kéo y lại được, thấy Lưu Thừa Hy không có chú ý bên này, vội vàng thấp giọng nói:

- Du Đại ca, tạm thời bớt nóng, không liên quan gì với chúng ta...

Còn đang nói, chỉ thấy Du Tư Cao trừng mắt, Trầm Hữu Dung không thể làm gì khác hơn là đổi lời nói:

- Được rồi, được rồi, đệ biết Du huynh trượng nghĩa, bất quá ai trong chúng ta có thể quản được họ Lưu? Quan sát một chút đi rồi hãy tính, nếu quả thật không được chúng ta sẽ lặng lẽ đi báo Ngũ Thành Bình Mã ty, tìm tuần thành Ngự Sử tới, thần không biết quỷ không hay phá hỏng trò quỷ của Lưu Thừa Hy, cũng tránh cho y ghi hận hai ta.

Nghe lời này, Du Tư Cao cảm thấy có lý, dù sao cha đang bệnh nặng, đối phương lại là con trai Lưu Đô Đốc Cẩm Y Vệ.

Bên này tạm thời án binh bất động, bên kia đã loạn cả lên.

Lý Kiến Phương năm xưa cũng theo phụ thân đi qua ngũ hồ tứ hải, vừa nhìn trận thế này lập tức biết ngay là bị người giả vờ va chạm, cho nên nghiêm mặt nói:

- Bản quan là mệnh quan triều đình, các người muốn làm gì? Một tấm danh thiếp đưa đến Thuận Thiên phủ, đánh các người tám mươi hèo!

Thôi Tứ gia đi vòng quanh nhìn toàn thân cao thấp Lý Kiến Phương một lần, ngoác miệng cười đến mang tai:

- Ta hỏi vị lão gia này, chức quan ngài mấy phẩm?

Lý Kiến Phương ưỡn ngực thật cao, rất tự hào nói:

- Quan bát phẩm.

Viện Sứ Thái Y viện chỉ là quan ngũ phẩm, Viện Phán chính lục phẩm, Thái Y toàn là quan bát phẩm, chỉ thấp hơn Viện Sứ Viện Phán, trong y quan đã coi như chức quan cao.

Phụt một tiếng, Thôi Tứ gia cười đến nổi mắt híp lại, chợt vung bàn tay to tướng tát mạnh vào mặt Lý Kiến Phương:

- Con bà người, ta còn tưởng là Thượng Thư, Thị Lang, Tổng Đốc, Tuần Phủ, Tứ gia ta lập tức né tránh, thì ra chẳng qua là một tên tiểu lại bất nhập lưu, cũng dám to tiếng lên mặt nơi kinh thành này sao?

Lý Kiến Phương chẳng qua là một thầy thuốc, làm sao chịu nổi cái tát này, lập tức bị đánh té xỉu xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

- Lão Tam!

Trầm thị gọi thứ của trượng phu, giống như con thú bảo vệ đứa con duy nhất của mình xông tới bảo vệ trượng phu, gào thét chói tai:

- Giết người rồi, giết người rồi, kinh sư còn có vương pháp hay không?

Nơi xa mấy tên bộ khoái khoác yêu đao thước sắt tuần tra tựa hồ chú ý tới cảnh tượng này, cũng mang đến lòng tin lớn lao cho Trầm thị. Nhưng sau khi mấy tên bộ khoái kia thấy rõ ràng là Thôi Tứ gia lập tức chạy trốn giống như thỏ, ngay cả cái rắm cũng không dám đánh.

Trầm thị lập tức choáng váng, nàng là phụ nhân Kỳ Châu quê mùa, ở nhà mình có thể điên đảo thị phi, muốn gì được nấy, nhưng đến kinh sư dưới chân thiên tử, không ngờ rằng gặp phải ác bá hoành hành ngang ngược. Trượng phu đã bị đánh hôn mê, ngay cả bộ khoái cũng không tới giúp một tay, nàng nhất thời không biết làm sao, chỉ nghe đầu mình kêu lên lùnh bùng.

- Bại hoại, không cho phép đánh Tam thúc ta!

Thanh Đại xông tới, nổi giận dưng dưng chỉ Thôi Tứ gia:

- Đừng cho là chúng ta dễ khi hiếp, Tần ca ca ta là đại quan Cẩm Y Vệ!

Ồi, tiểu nha đầu này quả thật là xinh tươi mơn mẩn... Thôi Tứ gia thầm khen một tiếng, thầm nhủ không trách được Lưu Thừa Hy coi trọng, đổi lại là Tứ gia ta cũng động lòng. Nếu không phải là Lưu Đại công tử đã nói trước, ta thật sự không thể buông tha nàng.

Về phần cái gì đại quan Cẩm Y Vệ, Thôi Tứ gia nghe thiếu chút nữa cười rụng răng. Sau lưng y chính là công tử của cẩm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu, tiểu nha đầu này còn nói cái gì đại quan Cẩm Y Vệ, có thể lớn hơn Lưu Đô Đốc sao?

- Tiểu nương tử, tình ca ca kia của nàng cũng không hơn được Tứ gia ta...

Thôi Tứ gia cười ha hả, hoàn toàn không xem lời tiểu cô nương ra gì.

Thủ hạ đi theo đưa tay chỉ Thôi Tứ gia:

- Tiểu nha đầu, không ngại nói cho nàng biết, bên trong Chính Dương môn kinh sư thuộc về Ngũ Thành Bình Mã ty, bên ngoài Chính Dương môn thuộc về Tứ gia chúng ta quản, ban ngày Thuận Thiên phủ quản, buổi tối thuộc về Tứ gia quản!

Dứt lời tên lưu manh này đưa tay định bắt Thanh Đại.

- Bảo vệ tiểu thư!

Giáp Át Bính Đinh lo bảo vệ Thanh Đại phía sau, bốn thanh trường kiếm lóe hàn quang gác ngang trước người.

Tên lưu manh kia đã được dặn từ trước, vẫn tiến lên.

Chỉ thấy kiếm quang chợt lóe, tên lưu manh kia kêu to một tiếng vội vàng lui ra, hổ khẩu chảy máu tươi đầm đìa.

Thôi Tứ gia dùng dùng nổi giận, tên thủ hạ này của y thật ra là một tay hảo thủ giả trang thành lưu manh, không ngờ rằng sợ ý bị mấy tiểu cô nương này gây thương tích. Nếu không dọa cho các nàng sợ gần chết, vậy sẽ phụ lòng của Lưu Đại công tử nhờ cậy.

- Dám dă thương huynh đệ Tứ gia ta, chỉ sợ mấy nữ tử này là yêu nhân Bạch Liên giáo, bây đầu, bắt các nàng tới Thuận Thiên phủ!

Thôi Tứ gia hò hét, lập tức liền có trên trăm đại hán áo đen chuẩn bị từ trước từ các đường hẻm, trà lâu tửu lâu chen chúc ủa ra.

Giáp Ất Bính Đinh hoành kiếm ngang ngực, bảo vệ chặt chẽ Thanh Đại ở phía sau, tay trái sờ vào hông cầm Xế Điện Thương.

Tào Bang phái tới hai mươi tên hảo thủ hộ tống các nàng, bởi vì đến kinh sư, một nửa theo thuyền lão Đại đi thông báo cho Tần Lâm, chỉ có mười người ở lại chỗ này. Lúc này bọn họ hò hét, lấy ra cờ hiệu của Điện Thất gia, kêu gọi huynh đệ Tào Bang ở bến thuyền tới đây hộ giá.

Lúc này hai bên đã đánh nhau bình bịch vô cùng náo nhiệt.

Tào Bang tuy mạnh, nhưng tổng đà ở Dương Châu, lực lượng ở kinh sư chưa đủ, vội vàng không có chuẩn bị, thật không ngờ tới Thôi Tứ gia một mực nước giếng không phạm nước sông đột nhiên làm khó dễ. Dám thủ hạ Thôi Tứ gia đã có chuẩn bị từ trước, dao phay, thước sắt, côn gỗ đầy đủ.

Đám thuyền công, phu kéo thuyền Tào Bang vốn đã mệt mỏi, bị đám nhân vật giang hồ thủ hạ Thôi Tứ gia ép cho lui về phía sau liên tiếp, mắt thấy sắp sửa ép tới trước mặt Thanh Đại.

- Phàm gặp nguy hiểm, Tần trưởng quan đã sớm cho phép chúng ta giết không tha!

Nữ binh Giáp lâm nguy không hãi sợ, trầm giọng căn dặn ba vị tỷ muội:

- Bắn người phải bắn ngựa trước, bắt giặc phải bắt vua trước, chúng ta bắn chết tên Tứ gia gì đó trước...

Xế Điện Thương có thể rút ra bắn ngay tức khắc, nhưng bắn một phát phải nạp đạn trở lại, vì vậy hai nàng Giáp Ất vẫn bất động, hai nàng Bính Đinh cầm súng lặng lẽ nhắm ngay Thôi Tứ gia.

- Nếu như bắn vào đầu, có lẽ sẽ nổ tung như quả dưa hấu...

Tiểu Đinh lẩm bẩm, không những không tỏ ra sợ hãi, ngược lại nhao nhao muốn thử.

Giáp Ất Bính nhớ tới lúc luyện tập ở Nam Kinh bắn dưa hấu thay bia, ai nấy đều cảm thấy lạnh mình.

Nhưng vào lúc này, tình huống tình hình xảy ra biến hóa.

Lưu Thừa Hy dẫn theo đám Võ Tiến Sĩ như mảnh hổ xuống núi vọt vào vòng chiến, quyền đâm cước đá đánh dẫu thẳng đó, đám đại hán áo đen đại chiếm thượng phong nhất thời chùn tay, lộ ra bại tướng.

Thôi Tứ gia đang cười ha hả định phối hợp diễn trò, không nghĩ tới trong đám Võ Tiến Sĩ, một người mặt chữ quốc, mày rậm mắt to đột nhiên đánh một quyền thật mạnh, khiến cho y mất nổ đom đóm.

- Người nào đùa mà thành thật, có làm hay không, đau quá!

Thôi Tứ gia ôm đầu tức gần nổ phổi, chỉ cảm thấy đầu mình không giống bị người dùng quyền đánh, mà giống như là bị bò đá một cước.

Du Tư Cao đã sớm không ưa y, thừa dịp loạn đập cho y một quyền thật mạnh, lại chạy đến chỗ khác nên bọn đại hán áo đen. Trầm Hữu Dung chạy sát theo sau, dở khóc dở cười.

Mặc dù Du Tư Cao đánh thật nhưng lại không đẹp bằng Lưu Thừa Hy. Võ Trang Nguyên quả nhiên rất giỏi, bên trái xuất ra một quyền, đại hán áo đen kêu oai oái ngã ngồi xuống đất, bên phải điểm một chỉ, liền có người bị điểm trúng huyệt vị, lập tức biến thành người gỗ ngã lăn quay. Quét chân một cái lại có năm ba tên bay ngược ra sau, gần như bị tê giác húc phải.

Đổi là người khác cũng có thể lừa gạt được, nhưng Giáp Ất Bính Đình là ai? Các nàng luyện võ công đã có tiêu chuẩn nhị tam lưu trên giang hồ, sử dụng thuật hợp kích có thể chống lại cao thủ nhất lưu như trưởng lão Bạch Liên giáo, lập tức khám phá chuyện này.

- Trời ơi, phải chăng là Đàn Chỉ Thần Thông của Đông Hải Đào Hoa đảo hay sao? Thật là uy vũ!

Nữ binh Giáp cố ý vỗ tay.

Lưu Tử Châu càng hứng chí hơn, công phu giả bộ càng khoa trương hơn. Đánh ra một chưởng, đại hán áo đen vội vàng phối hợp, thối lui mười mấy bước và vào tường, miệng còn thổ ra mấy búng máu.

Nữ binh Ất lại nói:

- Chẳng lẽ đây chính là Giáng Long Thập Bát Chương trong truyền thuyết?

- Nhìn kìa, còn có Tây Vực Vi Đà Chỉ!

Nữ binh Bính bổ sung.

Tiểu Đình cũng nói:

- Cước pháp kia dường như là công phu Xiêm La phương Nam.

- Đông Nam Tây Bắc đều có, vậy rốt cuộc là y dùng công phu gì thế, là ai?!

Giáp Ất Bính cùng nhau hỏi.

Tiểu Đình chớp chớp mắt, yếu ớt nói:

- Tứ bát tượng (bất luân bất loại, chẳng ra gì).

Giáp Ất Bính cười nghiêng ngả, Thanh Đại lại mím môi cố gắng nhịn cười.

Nghe thấy câu này, Lưu Thừa Hy đang đại triển uy phong nhất thời cảm thấy dưới chân trơn tuột, trượt ngã cắm mặt xuống đất. Thế nhưng tên đại hán áo đen đang phối hợp với y không hiểu, còn ngã lui về phía sau theo, khiến cho Lưu Thừa Hy nổi giận đùng đùng.

Chợt một thanh niên áo xanh khăn vuông chấp hai tay sau lưng ung dung đi tới, cười híp mắt hỏi nói:

- Các vị lão huynh, biểu diễn công phu giả xong, đến phiên huynh đệ ta biểu diễn công phu thật rồi chứ?!

- Người là ai?!

Lưu Thừa Hy cùng Thôi Tứ gia ngơ ngác nhìn nhau, cũng không nhận ra người này, có tên đại hán áo đen cất tiếng thóa mạ:

- Cái gì công phu thật, một tên mặt trắng cũng dám đến tìm chết!

- Hồn Nguyên Phích Lịch chỉ!

Người đến cười hề hề vô cùng giảo hoạt, chậm rãi giơ đầu ngón tay điểm ra một chỉ.

Chỉ nghe một tiếng âm vang lên, trên ngực đại hán áo đen kia đột ngột phun ra một vòi máu, không dám tin tưởng nhìn xuống ngực mình, sau đó mềm nhũn thân hình ngã xuống.

- Tần ca ca!

Trên gương mặt ngây thơ xinh đẹp của Thanh Đại nở một nụ cười như hoa nở, đôi mắt xanh biếc híp lại, trái tim vốn đang nhảy loạn thành thạch lập tức trấn định đều nhịp trở lại. Nếu không phải là Giáp Ất Bính Đình ngăn cản trước mặt, nàng đã sớm xông vào lòng Tần Lâm.

Vào giờ phút này trong lòng nữ y tiên chỉ còn lại một mình tình lang mà thôi, ngay cả hấn cười nói giết người cũng coi như không thấy. Trái tim thiếu nữ trong suốt như pha lê, hân hoan cùng vui sướng sau khi xa cách gặp lại viết rất rõ ràng trên gương mặt còn nét trẻ thơ của nàng, viết trên đôi môi căng mọng, viết trên mi mắt cong cong.

Bốn nàng Giáp Ất Bính Đinh nhất tề thở dài: sau khi lịch lãm kinh sư một phen, bản lãnh đóng kịch của Tần trưởng quan chúng ta lại gia tăng không ít. Đến khi nhìn thấy thân hình tròn trĩnh và nụ cười bỉ ổi quen thuộc của tên mập sau lưng Tần Lâm, nữ binh Giáp hừ lạnh một tiếng, ngoảnh mặt sang bên.

Người tuổi trẻ sử xuất Hồn Nguyên Phích Lịch chỉ chính là trưởng phu mới cưới của Thanh Đại Tần Lâm Tần trưởng quan. Hắn mỉm cười gật đầu một cái với tiểu thê tử, chân bước ung dung chậm rãi tiến vào giữa trường, vẻ mặt hết sức nhàn nhã, khoe miệng còn treo nụ cười như có như không. Đường như nơi này không phải là chiến trường nhân mã hai bên đang ra tay đánh nhau ầm ĩ, máu tươi và kẻ bị thương la liệt khắp nơi, mà là hậu hoa viên liễu rủ, hoa nở bướm lượn.

Bất kể Lưu Thừa Hy cầm đầu Võ Tiến Sĩ, hay là bọn đại hán áo đen Nhất Toát Mao Thôi Tứ gia đều bị biến cố đột nhiên xuất hiện làm cho giật mình kinh hãi, rối loạn tinh thần. Thấy hai tên tùy tùng đi theo sau lưng Tần Lâm một ột mập ở cách xa, còn hắn tay không đi tới, trong lòng ai nấy kinh nghi: chẳng lẽ một người tuổi trẻ đáng vẻ tầm thường như vậy thật sự là cao thủ tuyệt đỉnh bất xuất thế hay sao?

Thôi Tứ gia đưa mắt ra hiệu, một tên đại hán áo đen thân cao thể tráng xông tới, chỉ Tần Lâm thóa mạ:

- Tiểu tặc này từ đâu tới, dám hoành hành trên địa bàn của Thôi Tứ gia sao? Đến kinh sư rồi, dù người là rồng cũng phải cuộn tròn lại, là hổ cũng phải phục lay xuống.

Tần Lâm nhú mày một cái:

- Chẳng lẽ cha mẹ của người không có dạy qua, nói chuyện phun loạn nước miếng rất không vệ sinh sao?

471. Chương 471: Nghị Phỉ Bạch Liên Giáo

Đại hán kia lập tức tỏ ra giận dữ, sải bước xông tới, vung quyền xuất một chiêu Lực Phách Hoa Sơn. Vốn thân y cao lớn cường tráng như một con trâu, cho rằng chỉ cần một quyền này đã đủ đập tan xác tiểu tử có nụ cười khiến cho người ta tức chết này.

Tần Lâm vẫn cười khả ái, đưa ngón cái ra lẳng không điểm hờ, chậm rãi mềm mại không có chút lực đạo, không giống như cao thủ võ lâm chút nào.

Lại một tiếng nổ ầm vang lên, ngực hán tử áo đen kia phun máu, quỵ chân xuống ngã lăn ra đất. Sau khi giật giật mấy cái, thân hình to tướng như một con trâu nằm cứng đờ không thể dậy được nữa.

Thủ hạ của Thôi Tứ gia toàn là hạng người nhìn thấy sinh tử đã quen, lúc này lại có sáu bảy tên tráng hán áo đen xông về phía Tần Lâm.

Thôi Tứ gia lại phát hiện có cái gì không đúng, mới vừa rồi Tần Lâm lại sử Hồn Nguyên Phích Lịch chỉ, y theo thanh âm nhìn sang, thấy tựa hồ trên nóc nhà có ánh lửa chột lóe, nhất thời trong lòng giật thót, vội vàng giơ tay ngăn cản thủ hạ huynh đệ xông tới:

- Các huynh đệ, dừng tay...

Nhưng không còn kịp nữa, Tần Lâm cười hăng hắc:

- Nhiều người như vậy, phải đổi sang Lực Mạch thần kiếm: Quan Xung Kiếm, Thiệu Trạch Kiếm, Thương Dương Kiếm...

Chỉ thấy hai chân hắn đứng bất định bất bát, ưỡn ngực thót bụng mở rộng môn hộ, vẻ mặt hết sức thoải mái, mười ngón tay búng ra liên tiếp giống như gậy đàn tỳ bà. Chỉ nghe trên không trung có tiếng kinh khí xé gió liên tiếp, lại có tiếng nổ ầm ầm như sét đánh, trong nháy mắt tất cả đại hán áo đen ngoài mấy trượng đều ngã xuống, tới đa giật giật vài cái đã không thể nào động dậy được nữa.

Đây là công phu gì vậy?

Toàn trường hoảng sợ, đám Võ Tiến Sĩ trợn mắt líu lưỡi.

Thuật lạng không điểm huyết cũng có nghe thấy trên giang hồ, nhưng không phải là cao thủ có nội công thượng thặng mấy chục năm không thể sử xuất, tin đồn cũng chỉ bao gồm vài người ít ỏi như Bạch Liên giáo chủ, Võ Đang Vương chân nhân, Trát Luận Kim Đỉnh Tự Uy Đức Pháp Vương của Tây Tạng... là có thể làm được. Không ngờ rằng hôm nay lại thấy môn tuyệt thể thần công kia trên người một thanh niên còn trẻ tuổi, chưa có tiếng tăm gì lan truyền.

Hơn nữa lúc vị đại cao thủ này vận công vô cùng ung dung tiêu sái, cũng không cần trích diệp phi hoa, chỉ lấy nội kinh bản thân thúc phát vô hình kiếm khí đã thương người chết ngay lập tức. Phần công lực này không những độc bộ vũ nội, còn có thể nói là xưa nay chưa từng có.

Toàn trường yên lặng như tờ, đại hán áo đen ngã lún xuống đất kia, dưới người có máu tươi chảy ra đầm đìa thành dòng suối nhỏ. Lúc này ánh mắt Tần Lâm quét tới người nào, kẻ đó chỉ cảm thấy gần như tan gan vỡ mật.

Đám Võ Tiến Sĩ thấy vậy ngây người. Nếu so sánh với người này, mình luyện qua chút cung mã đao thương vật vãnh, rách giày cho người ta cũng không xứng!

Trầm Hữu Dung ngừng thở, hồi lâu mới cũng hít sâu một hơi khí lạnh:

- Trời ơi, đây là công phu gì vậy?

- Có lẽ là Hỏa Thương công...

Du Tư Cao như có điều suy nghĩ.

Tần Lâm nhìn vị hán tử mặt vuông này một chút, cảm thấy có vẻ quen quen, cười lớn tiếng nói:

- Các huynh đệ, đồ chơi Tây Dương đã bị khám phá, hiện thân đi!

Vừa dứt lời, trên nóc nhà bốn phía lập tức có mười tên thân binh Hiệu Úy đứng lên, tay mỗi người đều cầm hai súng.

Thì ra cái gọi là Hồn Nguyên Phích Lịch chỉ chẳng qua là trò đùa của Tần Lâm, hấn chỉ vào đâu, thân binh nằm trên nóc nhà lập tức nổ súng bắn nơi đó.

Mười tên thân binh này đều là thân thương thủ bách phát bách trúng, trong phạm vi năm mươi bước chỉ cần chỉ vào mũi, bọn họ sẽ không bắn trúng mắt. Có bọn họ, Tần Lâm muốn chơi Nhất Dương Chỉ cũng được, muốn chơi Lục Mạch Thần Kiếm cũng được, cho dù là Phích Lịch Kim Quang Lôi Điện Chưởng mà Cửu Thiên Thập Địa Bồ Tát phải lắc đầu sợ hãi, cũng sẽ không có bất cứ vấn đề gì.

- Khụ khụ, thật là xấu hổ, chỉ là đùa với mọi người một chút...

Tần Lâm toét miệng cười ha hả, chấp tay thi lễ bốn phương tám hướng:

- Chỉ là chút tài mọn, khiến cho hàng xóm láng giềng chê cười.

Lúc này không ai có thể cười được, bảy tám cỗ thi thể nằm trên mặt đất cũng không phải là giả, cười nói giết người ngoài đường phố chết ngay lập tức, giỡn sao, đây là thủ đoạn mức nào?

Nhất Toát Mao Thôi Tứ gia cũng từng trải qua biết bao sóng to gió lớn, tự xưng là lòng dạ tàn ác, thủ đoạn cay độc, nhưng so sánh với người trẻ tuổi đối diện có nụ cười khả ái này, nhất thời y cảm thấy những chuyện mình làm đắc ý trong quá khứ chợt trở nên ngây thơ như tiểu hài tử ba tuổi, nực cười tới mức nói ra ngay cả bản thân mình cũng phải xấu hổ.

So với Thôi Tứ gia, lòng dạ Tần Lâm tàn ác hơn, thủ đoạn cay độc hơn.

Cảm thấy lạnh lẽo trong lòng, Thôi Tứ gia vội vàng khom lưng thi lễ:

- Không biết vị công tử này xưng hô như thế nào? Tiểu nhân họ Thôi, thứ tư...

- Thì ra là Thôi lão tứ!

Tần Lâm cười ha hả, chỉ chỉ nốt ruồi đen trên cằm y:

- Đường như ta đã nghe nói qua, ngươi là Nhất Toát Mao gì đó...

Trời ơi... Thôi Tứ gia thấy Tần Lâm chỉ mình lập tức bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, may nhờ y hưởng phúc trong thời gian qua nhưng vẫn chưa quên hết công phu của mấy chục năm trước, vội vàng ôm đầu thi triển một chiêu Lại Lư Đả Cồn.

Chỉ nghe âm một tiếng, chỗ y đứng trước đó đã xuất hiện một lỗ đạn tròn xoe.

Đám đại hán áo đen, Võ Tiến Sĩ và thuyền phu xung quanh thấy vậy sợ hết hồn hết vía: trời ơi, nếu như bắn vào người chẳng phải là xong đời hay sao? Đường đường Nhất Toát Mao Thôi Tứ gia, được xưng nhân vật chỉ cần giậm chân một cái ở kinh sư, hai huyện Đại Hưng, Xương Bình phải run lên ba lần, chẳng phải là bị thịt giống như một con gà hay sao?

- Tên nào bắn loạn con bà nó vậy, mới vừa rồi là lão tử chỉ vu vơ...

Tần Lâm hùng hùng hổ hổ, vung tay lên mấy cái, thóa mạ đám thân binh Hiệu Ủy trên nóc nhà.

Lần này càng quá đáng, tay hấn vung tới chỗ nào, người ở hướng đó lập tức rạp xuống một mảng. Bất kể là đại hán áo đen thủ hạ Tứ gia, huynh đệ Tào Bang hay là Võ Tiến Sĩ, tất cả đều ôm đầu vội vàng ngồi xổm xuống, e sợ không hiểu vì sao bị bắn ột phát, chẳng phải lập tức ô hô ai tai?

Chỉ sau khoảnh khắc, tất cả mọi người đã ngồi xổm xuống hết.

Chỉ còn lại Giáp Ất Bính Đinh cùng Thanh Đại đang đứng, tiểu nha đầu nhìn về phía Tần Lâm nhoe nhệng mà cười, Tần ca ca lại đại triển uy phong, đánh cho người xấu tươi bởi hoa lá.

Lúc này Tần Lâm mới cười đi tới, Thanh Đại giống như chim én về tổ nhào vào lòng hấn, vừa vui mừng vừa uất ức, còn có hơi sợ sệt, tiểu nha đầu vừa khóc vừa cười:

- Tần ca ca, những người này thật là xấu xa, đã thương các huynh đệ Tào Bang hộ tống chúng ta. Mới vừa rồi Thanh Đại rất sợ... Ôi chao, mau trị thương cho bọn họ đi, chảy thật nhiều máu.

Thanh Đại cũng không úy kỵ ánh mắt người khác, lau nước mắt trên mặt mình vào vai áo Tần Lâm, lúc này gương mặt ngây thơ hồng hào của nàng trong giống như một con mèo ướt.

- Đợi lát nữa xem một chút cho các huynh đệ Tào Bang, về phần những đại hán áo đen này thì không cần...

Tần Lâm vuốt ve mái tóc mượt mà của tiểu nha đầu, cười nói:

- Người chết là không cần trị thương.

Thân thể mềm mại trong lòng hấn khẽ chấn động một cái, Tần Lâm vỗ vỗ lưng của nàng tỏ vẻ an ủi, sau đó ra lệnh Ngưu Đại Lực kéo Nhất Toát Mao Thôi Tứ gia lên.

Quan sát Thôi Tứ gia không có hảo ý, Tần Lâm chặc chặc thở dài:

- Làm gì cũng tốt, vì sao lại làm nghịch phẩm Bạch Liên giáo? Mưu phản bội nghịch dưới chân thiên tử, lão huynh, ngươi muốn tru di cửu tộc hay sao?

Nếu là người khác nói như vậy, Thôi Tứ gia đã sớm tát tai, không phải là nói nhăng nói càn sao?

Nhưng Tần Lâm giơ tay giết người, cười nói đoạt mệnh, vừa nhìn liền biết không phải là loại hiền, Thôi Tứ gia bị giọng điệu lạnh lùng của hấn dọa cho sợ hãi, cảm thấy toàn thân như vừa rơi vào hố băng, hai hàm răng va vào nhau lách cách, khó khăn lắm mới nặn ra được một nụ cười:

- Không biết, không biết các hạ tôn tính đại danh, là phủ đệ nhà nội nào? Thôi Tứ đắc tội ngài, đáng chết! Nhưng... Nhưng cũng không tới nỗi tru di cửu tộc...

Trong lời nói Thôi Tứ có mềm có cứng, hai huyện Xương Bình Đại Hưng, Thuận Thiên phủ, Ngũ Thành Bình Mã tỵ, y đều có giao thiệp. Bên Cẩm Y Vệ, công tử Lưu Đô Đốc đang ở trong đám Võ Tiến Sĩ, chỉ cần không bị tên trẻ tuổi vô pháp vô thiên này bắn chết ngay tại chỗ, sau này còn sợ Thôi Tứ gia không tìm được đường lối hay sao?

- Hắc, hắc, hắc, hắc...

Tiếng cười của Tần Lâm khô khan mà lạnh lẽo, hấn giơ tay vỗ vỗ vào mặt Thôi Tứ gia.

Lục mặt cười lạnh liên tục theo, lắc đầu nhìn Thôi Tứ gia giống như nhìn một người chết, tên mặt cười rất có kiểu cách, tỏ vẻ như người nhất định phải chết.

Tiếng Ngưu Đại Lực oang oang như sấm nổ, lại giống như sư tử gầm thét:

- Nghe cho rõ đây, trưởng quan nhà ta là Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, Chiêu Dũng tướng quân, phụng chỉ đốc quan giáo Bắc Trấn Phủ Ty kiêm lý chiếu ngục, quan hứ thượng Tàn hạ Lâm!

Một chuỗi quan hàm danh hiệu này giống như một tràng tiếng nổ, chấn cho mọi người tại chỗ váng đầu hoa mắt. Đám Võ Tiến Sĩ ai nấy ngẩng đầu quan sát, Du Tư Cao hết sức kinh ngạc, ánh mắt Trầm Hữu Dung lại nóng bỏng hơn.

Tàn Lâm tay không ngăn voi, ngự tiền cứu giá, tiên sinh kể chuyện đã biên thành chuyện kể khắp trà lâu, phụ nữ và trẻ con kinh sư đều biết. Chẳng những chương Bắc Trấn Phủ Ty, phụng chỉ xử lý hình ngục có thể tiện nghi hành sự tiên trảm hậu tấu, tấu chương không cần thông qua Thông Chính ty chuyển đạt ngự tiền, thậm chí Từ Thánh Thái hậu Lý nương nương còn ban cho ngọc bội, cho phép hần điều tra gian nịnh mật tấu vào cung.

Nhất đẳng nhất hồng nhân đương kim triều đình, trừ Tàn Lâm ra còn ai nữa? Quan phẩm không cao, chưa từng âm phong tước lộc, đó là vì tuổi còn quá nhỏ. Chỉ cần có thời gian, với công hộ giá của hần còn sợ không chấp cánh bay cao, quan cư nhất phẩm, thậm chí còn phong hầu bá tướng sao?

Nói thật ra, thay vì đám Võ Tiến Sĩ hăm mộ Lưu Thủ Hữu từ văn vào võ, lấy danh nghĩa hậu duệ danh thần mà chương Cẩm Y Vệ, phong Thái Tử Thái Phó, Tả Đô Đốc, cũng không bằng hăm mộ loại anh hùng hảo hán dùng một quyền một cước của mình mà gây dựng thanh danh như Tàn Lâm hơn. Về phần trò hề Hồn Nguyên Phích Lịch chỉ của hần vừa rồi, bọn họ đã sớm quên bẵng.

- Chẳng trách lợi hại như vậy, thì ra là Tàn tướng quân tay không ngăn voi!

Trầm Hữu Dung chặc chặc than thở:

- Truyền thuyết hần đánh ra một quyền có lực vạn cân, cho nên mới có thể lực địch voi điên, hôm nay chúng ta...

Thanh âm của Trầm Hữu Dung thấp xuống, đột nhiên nghĩ đến tình cảnh hôm nay không khỏi lúng túng.

Du Tư Cao quan sát Tàn Lâm cẩn thận, trong lòng nghi ngờ không quyết: phụ thân nói Tàn tướng quân cũng không có thần công cái thể gì, hôm nay nhìn thấy cũng cảm thấy không giống quân tượng, làm sao có thể ngăn voi cứu giá. Chẳng lẽ trong u minh có thần Phật phù hộ?

Tàn Lâm ung dung điềm tĩnh, đợi đến khi Ngưu Đại Lực rống xong, mọi người đang kinh ngạc hần mới cười hì hì nói:

- Bản quan nhiều lần phá đại án yêu phỉ Bạch Liên tà giáo phản nghịch, bị bọn họ coi là cường cừu đại địch. Thôi Tứ gia muốn cướp đi thê tử bản quan, rốt cục là bị vị trưởng lão nào, hoặc là hai vị sứ giả Phụng Thánh, Ứng Kiếp sai khiến?

Sắc mặt Thôi Tứ gia lập tức trở nên trắng bệch, cả gương mặt cắt không còn giọt máu.

Lưu Thừa Hy đang ở trong đám Võ Tiến Sĩ, lúc đầu thấy Tàn Lâm cùng Thanh Đại ôm nhau liền đổ hận chồng chất, vào lúc này nghe nói là thê tử hần càng cảm thấy tâm hỏa xông lên: nữ tử xinh đẹp khả ái, nhìn qua tuổi trẻ non nớt như vậy, vì sao lại là thê tử của họ Tàn này?!

Chỉ tiếc y cũng hiểu được Tàn Lâm chấp chương Bắc Trấn Phủ Ty, cơ hồ ngồi ngang hàng cùng cha mình Lưu Thủ Hữu, nếu không Lưu Thừa Hy thật sự là muốn bắt chước Cao Nha Nội (con của Cao Cầu trong Thủy Hử), diễn tuồng cường đoạt nữ tử.

Cuối cùng nghe Tàn Lâm chụp mũ yêu phỉ Bạch Liên giáo cho Thôi Tứ gia, lập tức trong lòng Lưu Thừa Hy run lên, lặng lẽ cầu nguyện cho Thôi Tứ gia trọng nghĩa khí, chớ có bán đứng mình.

Thôi Tứ gia vẫn cảm thấy nói hai chữ nghĩa khí rất dễ dàng, nhưng không phải là làm. Bất kể Lưu Thủ Hữu hay Tàn Lâm, bất cứ kẻ nào chỉ cần đầu ngón tay út là có thể ép cho y tan xương nát thịt.

Vì vậy Thôi Tứ gia quyết định không nhúng vào vũng nước đục này. Sống lâu ở kinh sư, hiểu được lợi hại, y liền tiếp xin tha:

- Tàn tướng quân, chuyện này tiểu nhân cũng là bị người che mắt, làm khó tôn phu nhân chính là con của cấm y Lưu Đô Đốc, tân khoa Võ Trạng Nguyên Lưu Thừa Hy. Y đang ở trong đám Võ Tiến Sĩ kia, mời Tàn tướng quân minh xét!

- Vậy sao?

Tàn Lâm cau mày, Ngưu Đại Lực liền ném Thôi Tứ gia giống như chó chết xuống đất.

Rốt cục toàn thân Thôi Tứ gia cơ hồ mềm nhũn thở ra một hơi thật dài, chờ chuyện nơi đây xong xuôi sẽ lập tức thu thập đồ tể nhuyển, cả đêm chạy ra khỏi kinh sư.

Dân chúng thấy Nhất Toát Mao Thôi Tứ bình thời oai phong như vậy, khi nam hiệp nữ không chuyện ác nào không làm, nhưng hiện tại so với đầu lãnh Xưởng Vệ, người ta mới là hổ dữ báo mạnh, y cũng chỉ thuộc về loài chó mèo nhỏ nhỏ mà thôi.

Hai đầu lãnh Cấm Y Vệ đấu pháp, y như con gà con bị kẹp ở giữa, chỉ cần sơ ý rất có khả năng rơi vào cảnh bị tru di tam tộc. Cho nên hiện tại cũng không cần cơ nghiệp, địa vị giang hồ nữa, nhanh chóng chạy đi thật xa ẩn tính mai danh, có thể giữ được tính mạng sống sót đã là vô cùng may mắn.

Lưu Thừa Hy thấy vậy biết là không có cách nào giả đại qua ải, không thể làm gì khác hơn là từ trong đám Võ Tiến Sĩ đứng ra, nhìn Tàn Lâm chấp tay thi lễ một cái:

- Tàn lão ca, tiểu đệ Lưu Thừa Hy, thay mặt gia phụ chúc lành trưởng quan ngài.

Quả thật là con trai Lưu Thủ Hữu, tân khoa Võ Trạng Nguyên Lưu Thừa Hy!

472. Chương 472: Đổi Trắng Thay Đen

Lúc này đám đại hán áo đen nhất thời cảm thấy yên lòng, cho dù là chức quan Tàn Lâm lớn tới mức nào cũng không thể hơn được Lưu Đô Đốc Cấm Y Vệ.

Thanh Đại đã cứu tỉnh Tam thúc, Lý Kiến Phương cùng Trầm thị nhìn cảnh tượng này kinh hồn khiếp vía. Mặc dù hai người bọn họ ở Kỳ Châu, nhưng vì si mê công danh cho nên cũng hiểu được cấm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu là quan lớn tới mức nào, nhất thời sợ hãi tới mức há hốc mồm cứng lưỡi.

Trầm thị trốn tránh hai mắt, lải nhải oán trách:

- Ta đã nói diệt nữ không nên xuất đầu lộ diện, lần này đã gây họa cho cô gia, ngay cả Tam thúc con cũng bị đánh...

Lý Kiến Phương từng trải nhiều hơn lão bà mình, thấy Lưu Thừa Hy đối với Tàn Lâm cũng không có vẻ ngạo mạn của cấp trên đối với thuộc quan, vội vàng kéo kéo lão bà, có ý bảo nàng ngậm miệng.

Thanh Đại không thèm để ý khế chu cái miệng nhỏ nhắn, cái gì Lưu Đô Đốc, quan lớn tới mức nào chứ? Trong lòng tiểu nha đầu, trên cõi đời này cũng không có chuyện nào mà Tàn ca ca không thể giải quyết, bất kể lúc nào, nàng cũng tín nhiệm Tàn Lâm vô điều kiện, trăm phần trăm.

Tàn Lâm nghe lời của Lưu Thừa Hy, trong lòng chẳng qua là cười lạnh liên tục, quan trường này nếu không có quan hệ thân quyến, sư đồ, đồng niên, làm quan cùng nha chỉ là ngang hàng. Mặc dù hán bất quá chỉ là một Chỉ Huy Thiêm Sự, Lưu Thừa Hy cũng nên kêu một tiếng lão thúc, y chỉ chịu gọi lão ca, chẳng lẽ Lưu Thủ Hữu có bối phận thúc bá của mình sao?

- Hừ, tiểu tử muốn chết!

Vốn Tàn Lâm đã muốn đối phó Lưu Thừa Hy, lúc này lập tức trở mặt:

- Ai là lão ca người? Lưu Đô Đốc có đứa con trai như người lúc nào vậy? Người dám giả mạo quan quyền, diên đảo thị phi sao?

Vốn võ công Lưu Thừa Hy rất khá, nhưng bị Tần Lâm bạo khởi làm khó dễ cho nên không kịp phản ứng, lại nghe hấn quát mắng, chỉ cho là Tần Lâm không tin, sợ trên Cẩm Y Hiệu Ủy nóc nhà hạ sát thủ, không thể làm gì khác hơn là không dám ngăn cản, một mực tránh né:

- Tần lão ca, tiểu đệ thật sự là con trai cấm y Lưu Đô Đốc, tân khoa Võ Trạng Nguyên kia mà...

Thật sao, tân khoa Võ Trạng Nguyên bị Tần Lâm đuổi theo đánh diên cuồng, cũng không dám trả đòn. Người ngoài thấy vậy tặc lưỡi luôn miệng:

- Trời ơi, Tần tướng quân ngăn voi cứu giá quả thật là lợi hại, ngay cả Võ Trạng Nguyên cũng không phải là đối thủ của hắn.

Lưu Thừa Hy bị Tần Lâm đánh ột tát tai văng đầu hoa mắt, sững sờ không hiểu rằng Tần Lâm không chịu thừa nhận. Kết quả Tần Lâm lại bảo Lục mập xuất thủ, đề lên người y đánh một trận diên cuồng. Đáng thương ặt trắng của Lưu Thừa Hy sưng to như đầu heo, cơ hồ tương đương với mặt của Lục Viễn Chí.

Đây không phải là mặt sưng trở thành mập sao?

Rốt cục cấm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu nghe thấy tin chạy tới, gương mặt đen sạm đáng sợ, mang theo thật nhiều Cẩm Y Hiệu Ủy thân tín bao vây Tần Lâm tầng tầng. Thấy con trai bị đánh suýt chút nữa mình không nhận ra, ánh mắt y lập tức trở nên đỏ ngầu giống như muốn ăn thịt người.

- Có chuyện gì vậy?

Thanh âm Lưu Thủ Hữu cực kỳ lạnh lẽo.

Tần Lâm am tường đạo lý ác nhân cáo trạng trước, tranh trước chỉ Lưu Thừa Hy một cái:

- Lưu Đô Đốc, tên này dám giả mạo con trai của ngài!

Trương Chiêu, Bàng Thanh, Phùng Hân, mấy tên đường thượng quan cấm y thân tín đi theo Lưu Thủ Hữu tới đây nghe vậy suýt chút nữa ngã lăn ra đất. Mặc dù Lưu Thừa Hy đã bị đánh như đầu heo, nhưng thật sự là con ruột Lưu Đô Đốc, chuyện này còn có thể giả được sao?

Ngay trước mặt Lưu Thủ Hữu nói Lưu Thừa Hy không phải là con của y, chẳng phải tương đương với mắng y bị cấm sưng, nuôi con người khác sao?

Sắc mặt Lưu Thủ Hữu lập tức trở nên xanh lét, chỉ Tần Lâm chuẩn bị ra lệnh bắt lại. Y muốn liều mạng hôm nay hoàn toàn trở mặt với Tần Lâm, cũng phải đòi lại công bằng cho con trai mình, lấy lại thể diện cho mình.

Lưu Thủ Hữu dẫn theo thật nhiều thân tín Hiệu Ủy, vừa tới lập tức vây quanh Tần Lâm, Ngưu Đại Lực, Lục mập tầng tầng. Ngoài ra lại có không ít Hiệu Ủy leo lên nóc nhà giằng co cùng thân binh Tần Lâm, hai bên kiếm bặt cung giương, không khí đầy mùi thuốc súng, quả thật khiến cho người ta phải ngạt thở.

Lại bị Tần Lâm mắng con trai không phải là thân sinh, Lưu Đô Đốc giận tới mức không nói được nên lời, tay run run chỉ mặt Tần Lâm, lắp bắp nói mấy chữ ‘người’ hồi lâu.

Các đại hán áo đen thủ hạ Thôi Tứ gia từ dưới đất đứng lên, cảm thấy có chỗ dựa, không còn kinh hoảng thất thố giống như mới vừa rồi vậy.

Bản thân Thôi Tứ gia cười khổ không ngừng, đầu tiên là y bị che mắt muốn lấy lòng Lưu Thừa Hy, kết quả chọc phải nội quyền Tần Lâm. Mới vừa rồi bị tình thế bắt buộc vì bảo vệ tánh mạng lại bán đứng Lưu Thừa Hy, hôm nay bất kể Lưu Đô Đốc hay là Tần Chỉ Huy chiếm thượng phong, xong chuyện này rồi chắc chắn người ta sẽ quay lại thu thập y.

Từ trước tới nay đều là thần tiên đấu pháp, tiểu yêu chịu tai ương, bất kể Lưu Thủ Hữu đại triển uy phong hay là Tần Lâm lật ngược thế cờ, tóm lại cuộc sống Nhất Toát Mao Thôi Tứ gia hoành hành ngang ngược ở kinh sư mười mấy hai mươi năm, đập trên hai đạo hắc bạch, khi nam hiệp nữ, hôm nay coi như đã kết

thúc. Cơ nghiệp của y ở kinh sư lần này coi như trôi theo dòng nước, có thể giữ được tính mạng đã coi như may mắn, làm sao có thể vui được.

Lý Kiến Phương cùng Trầm thị cũng bị dọa sợ đến vãi ra quần, Đô Đốc Cẩm Y Vệ Lưu Thủ Hữu, đây là chức quan lớn tới mức nào? Cho dù là ở Kỳ Châu cũng chỉ được nghe đại danh lão nhân gia.

Trong mắt hai người bọn họ, Thạch Vi Thạch Đại nhân đã là đại quan rất lớn, thế nhưng so sánh với vị Tả Đô Đốc, Thái Tử Thái Phó, chủ脑 Cẩm Y Vệ này, quả thật không bằng một hạt cát.

Mặc dù chức quan Tần Lâm cũng không nhỏ, nhưng Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ mới là chính tam phẩm, còn kém Tả Đô Đốc chính nhất phẩm rất xa. Hơn nữa lúc này mới vừa tới kinh thành bao lâu, có thể so sánh được với Lưu Đô Đốc thế lực thâm sâu, chằng chịt dây mơ rễ má sao?

- Nguy rồi nguy rồi, lần này chỉ sợ ngay cả mạng chúng ta cũng không giữ được...

Về mặt Trầm thị áo não như đưa đám, một mực oán trách trưởng phu:

- Cũng tại ông cứ một mực đòi tới kinh thành, tới Thái Y viện đáng ghét kia làm Thái Y quan. Bây giờ thì sao...

Lý Kiến Phương cũng coi là từng trải chuyện đời, thế nhưng nhìn thấy Lưu Thủ Hữu thân mặc quan bào màu đỏ, thắt lưng ngọc, đeo bảo kiếm, nghiêm nhiên đại quan triều đình nhất phẩm, có thật nhiều đường thượng quan Cẩm Y Vệ tiền hô hậu ủng, lại còn đằng đằng sát khí nhìn sang bên này, khiến cho y bị dọa sợ đến nổi hai chân mềm nhũn.

Hơn nữa bên tai Trầm thị nói huyền thuyên, chỉ cảm thấy tim mình như vừa bị một gáo nước tuyết tưới vào. Tâm ham mê danh lợi mơ ước vào Thái Y viện, kết giao đạt quan hiển quý trong phút chốc biến thành một mảnh tro tàn, không khỏi oán trách:

- Ta đâu nghĩ như vậy, vốn cho rằng cháu rể là chỗ dựa vững vàng, không ngờ rằng hắn lại lỗ mãng như vậy...

Thanh Đại cũng không sợ, núp ở sau lưng Tần Lâm nhìn về phía Lưu Thừa Hy le lưỡi, trêu chọc y không biết xấu hổ, lại thấp giọng hỏi Tần Lâm:

- Tần ca ca, huynh không có chuyện gì chứ?! Hi hi, Tam thúc Tam thẩm từ trước đến giờ nói hươu nói vượn, huynh cũng đừng để trong lòng.

- Không sao cả...

Tần Lâm nắm tay nàng, lại nháy mắt một cái, ghé vào bên tai nàng nói:

- Có tin Tần ca ca làm cho Lưu Thủ Hữu đánh con trai mình một trận thật đau hay không?

- Không tin!

Tiểu nha đầu cười ngọt ngào, nhìn Tần Lâm làm mặt quỷ. Tần ca ca có thể đối phó Lưu Đô Đốc, nàng không chút nghi ngờ, nhưng Lưu Đô Đốc rõ ràng bảo vệ con trai ruột, vì sao lại đánh con mình?

Lưu Thừa Hy bị đánh phải như đầu heo, mới vừa thấy Thanh Đại nhìn về phía mình le lưỡi, xương cốt toàn thân y lập tức mềm nhũn một nửa. Đến khi chờ Thanh Đại cười híp mắt cùng nói chuyện Tần Lâm, bộ dáng vừa yếu điệu vừa dịu dàng, trong lòng y càng phát ra lửa ghen thiêu đốt, kéo ống tay áo phụ thân tố cáo:

- Phụ thân Đại nhân, họ Tần không xem lão nhân gia ngài ra gì, đánh hài nhi thành như vậy ngoài đường phố, còn... Còn bắn chết người hoành hành bất pháp, ý thế hiếp người, phụ thân phải làm chủ cho dân chúng kinh sư.

Không hổ là con cháu thế gia, đầu óc Lưu Thừa Hy xoay chuyển nhanh chóng, rất nhanh đã cho phụ thân một lý do hết sức đường đường chính chính.

Ánh mắt Lưu Thủ Hữu sáng lên, miệng cười lạnh hai tiếng:

- Tần tướng quân, kinh sư là địa phương dưới chân thiên tử, người lại dám giết người ngoài đường phố, chuyện này phải ăn nói thế nào? Bản quan thân là Tả Đô Đốc chưởng Cẩm Y Vệ, không thể không tạm thời bắt người lại, bây đầu...

Thần sắc Tần Lâm vẫn không biến hóa chút nào, bất quá là hài hước nhìn chằm chằm phụ tử Lưu Thủ Hữu:

- Lưu Đô Đốc, ngài vì một đứa con trai giả lại muốn đối nghịch với tướng quân thật là ta hay sao, cần gì phải khổ như vậy? Tuổi ngài đã cao, đầu óc không tỉnh táo rồi sao?

Lưu Thủ Hữu đang thời sung sức, đầu phải tuổi cao, lúc này bị Tần Lâm nhiều lần châm chọc như vậy, rốt cục y cũng không nhịn được nữa, phát tay hạ lệnh:

- Trương Chiêu, Bàng Thanh, Phùng Hân, dẫn người bắt tên táng tâm bệnh cuồng này lại!

Tần Lâm cười hắc hắc, đang định sử xuất đòn sát thủ, lại nghe nơi xa có người cất cao tiếng gọi:

- Chậm đã, khoan hãy bắt người!

Thiên Đô Ngự Sử Trương Công Ngự, Tuần Thành Ngự Sử Tôn Thừa Nam mang theo binh sĩ Ngũ Thành Binh Mã ty nhanh như sao xẹt chạy tới, Trương Công Ngự cỡi trên lưng ngựa vô cùng ít thấy, chạy tới nổi ô sa nghiêng sang bên.

Tôn Thừa Nam chỉ vào đám Võ Tiến Sĩ:

- Trương Đô Đường, mới vừa rồi hai vị này báo án, ty chức lập tức dẫn người chạy tới. Kết quả xa xa nhìn thấy chuyện này quá lớn, ty chức không dám dừng lại, không thể làm gì khác hơn là chạy về nha môn Đô Sát Viện, gọi ngài tới chủ trì đại cục.

Người mà y chỉ chính là Du Tư Cao cùng Trầm Hữu Dung, mới vừa rồi tranh thủ thời cơ Lưu Thừa Hy dẫn đám Võ Tiến Sĩ ra khỏi quán trà chờ dịp anh hùng cứu mỹ nhân, hai người bọn họ len lén chạy ra ngoài tìm Tuần Thành Ngự Sử báo án.

Tất cả đám Võ Tiến Sĩ đều nhìn hai tên dị loại trong đám này với ánh mắt vô cùng kinh ngạc. Ánh mắt Lưu Thừa Hy lại cực kỳ âm lãnh, hận không thể ăn tươi nuốt sống hai tên phản đồ này ngay tại chỗ.

Trầm Hữu Dung hết sức lúng túng, hận đất không nứt ra một cái lỗ chui xuống. Mới vừa rồi lạng lẽ báo án còn nhờ Tuần Thành Ngự Sử kia giữ bí mật, không nghĩ tới đảo mắt người ta lập tức bán đứng bọn mình. Bất quá cũng phải nói rằng, ở trong mắt Ngự Sử Tam Giáp xuất thân, hai tên Võ Tiến Sĩ chỉ là hạt cát, cần gì giữ bí mật cho bọn họ?

Thần sắc Du Tư Cao tỏ ra thần nhiên, tách khỏi Trầm Hữu Dung sải bước tiến ra:

- Không sai, chính là ta lạng lẽ đi báo án, những gì Lưu thể huynh làm, ta nhìn không thuận mắt.

- Hay, hay lắm, Thừa Hy người giao du bằng hữu quả nhiên đại nghĩa thâm sâu!

Trong lời nói Lưu Thủ Hữu toát ra vẻ lạnh như băng, híp mắt quan sát hai tên Võ Tiến Sĩ to gan lớn mật này, trong lòng thầm tính toán nên thu thập bọn họ thế nào.

Mấy tên đường thượng quan thân tín Lưu Thủ Hữu như Trương Chiêu, Bàng Thanh, Phùng Hân, càng không có hảo ý nhìn chằm chằm hai người bọn họ, nở nụ cười lạnh liên tục: hừ, đắc tội với Lưu Đô Đốc, sẽ cho các người chết mà không biết vì sao mình chết. Hiện nay trong kinh sư Chỉ Huy đầy đường, Thiên Sư nhiều như chó, Võ Tiến Sĩ chó cũng không bằng, giết chết hai người các người cũng dễ dàng như giết chết loài trùng kiến.

Trương Công Ngự được tùy tùng đỡ từ trên lưng ngựa xuống, vì chạy quá mau nên khom lưng thở dốc hồi lâu, sau đó mới tiến lên thi lễ:

- Lưu Đô Đốc, Tần tướng quân, đã xảy ra chuyện gì vậy? Mới vừa rồi nghe nói người của Tào Bang cùng Thôi Tứ đánh nhau ngoài đường, thì thế nơi này chẳng lẽ là vì đánh nhau mà chết?

Cho dù là người thường cũng có thể nhìn ra những thi thể kia không phải là đánh nhau mà chết, đánh nhau có thể tạo ra lỗ thủng đầy máu trên ngực hay sao, đây là Trương Đô Đường giải vây cho lão mình đệ mình.

Lưu Thủ Hữu cũng là đại lão tại triều, huân thần quý thích kể dưới Phùng Bảo, Trương Cư Chính, nếu là Lục bộ Thượng Thư đương nhiên y còn nể mặt vài phần. Trương Công Ngư là Thiêm Đô Ngự Sử mới thăng tiến, danh tiếng trong thanh lưu lại không nổi bật, Lưu Đô Đốc không xem y ra gì, lúc này lập tức phản bác:

- Tuy rằng Trương Đô Đường tuổi không lớn lắm, nhưng nhân lực quả thật kém cỏi vô cùng. Những thi thể này rõ ràng là do lệnh minh đệ hạ lệnh cho thân vệ của hần nổ súng bắn chết. Hừ hừ, bản quan thân là cấm y Đô Đốc, phen này phải bắt kẻ bại hoại trong mắt không vương pháp, hành hung giết người như hần đem về thẩm vấn!

Trương Công Ngư nhìn Tần Lâm một chút, hạ quyết tâm cho dù là liều mạng bất chấp ô sa cũng phải một lần vì chuyện tư mà làm sai luật. Bất kể thế nào cũng phải thả Tần Lâm đi, không thể để hần rơi vào tay Lưu Thủ Hữu.

Ai ngờ Tần Lâm đối với Trương Công Ngư đưa mắt ra hiệu coi như không thấy, ngược lại thành thật thừa nhận:

- Đúng vậy, Lưu Đô Đốc nói không sai, những phi đồ áo đen này đều là bản quan hạ lệnh bắn chết.

- Trương Đô Đường còn gì để nói? Lệnh minh đệ cũng đã thừa nhận, ha ha...

Lưu Thủ Hữu cực kỳ đắc ý, dưới chân thiên tử tùy ý nổ súng giết người, cho dù là Tần Lâm được mặt rồng ưu ái cũng không thể nào thoát tội phen này.

Trương Công Ngư há hốc mồm, Lưu Thủ Hữu là đầu lĩnh đặc vụ, đương nhiên biết được y và Tần Lâm là minh huynh đệ với nhau. Muốn công khai ăn vạ trước mặt vị cấm y Đô Đốc này để bảo vệ minh đệ, cũng không phải có thể làm được dễ dàng.

Tần Lâm đột nhiên cười khàn khàn gian xảo, chỉ Lưu Thủ Hữu đám ngực giậm chân, đáng vẻ vui mừng khó nhịn.

Đến nước này rồi người còn cười được hay sao? Bọn Trương Công Ngư, Lý Kiến Phương đều đang suy đoán xem có phải Tần Lâm cố gắng cười vui kéo dài thời gian hay không.

473. Chương 473: Diệt Gian Trù Ác

- Giết người là giết người, nhưng bản quan giết là nghịch phi Bạch Liên giáo!

Tần Lâm vung tay áo bào, chợt trở nên nghiêm trang trịnh trọng hẳn lên:

- Tà giáo yêu phi vì trả thù bản quan, cho nên cố ý giả trang con trai Lưu Đô Đốc, cấu kết với ác bá kinh thành Thôi Tứ, ý đồ cướp đi gia quyến bản quan. Chẳng những bản quan phải giết chết những yêu phi này, hơn nữa giết thật vui, giết thật thống khoái!

Giết thật vui, giết thật thống khoái! Thật nhiều dân chúng, thuyền công, phu khuân vác bến thuyền Đông Tiệp môn xung quanh đều thầm khen một tiếng hay trong lòng. Đám lưu manh vô lại ác bá thủ hạ Thôi Tứ gia này bức hiếp dân chúng không chuyện ác nào không làm, đã sớm nên xuống mười tám tầng địa ngục từ lâu.

Lưu Thừa Hy cũng cười nghiêng ngả, mặc dù bị Tần Lâm đánh giống như đầu heo, tựa hồ vẫn còn rất vui vẻ: đi tới bất cứ nhà môn nào, cho dù là trích máu nhận thân cũng được, ai dám nói y không phải là con ruột cấm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu? Họ Tần nhiều lần nói y là giả trang, phải chăng là muốn cãi cối cãi chày?

‘Họ Tần đã hóa điên, chỉ sợ Lưu Đô Đốc không hạ sát thủ đối phó hần.’

Trương Chiêu, Bàng Thanh, Phùng Hân đều nghĩ như vậy.

Không ngờ rằng Tần Lâm ung dung điềm tĩnh đồng dạng nói:

- Mọi người đều biết, con trai Lưu Đô Đốc Thừa Hy hiền diệt mới vừa đoạt được đầu danh trong thi Đình, bệ hạ bổ nhiệm Võ Trạng Nguyên, chính là nhân sĩ hùng dũng giỏi võ...

Lưu Thừa Hy nghe Tần Lâm khen mình, lập tức ưỡn ngực thật cao, lòng nói lúc này người mới biết lấy lòng bản thiếu gia sao, muộn rồi!

Sắc mặt của Lưu Thủ Hữu cũng càng ngày càng nghiêm túc, ánh mắt cũng híp lại, mơ hồ đoán được mấy phần có cái gì không đúng.

Tần Lâm đột nhiên chỉ Lưu Thừa Hy một cái:

- Mà thân thủ người này chớ nói đánh không lại bản quan, ngay cả thủ hạ bản Hiệu Úy quan chưa từng học qua võ công cũng đánh không lại, Mới vừa rồi người nhìn thấy chuyện này không có một trăm cũng có tám mươi, rõ ràng chính là một tên yêu phi Bạch Liên giả mạo quan quyền, mưu đồ bất chính!

Nghe câu này của Tần Lâm, Lưu Thủ Hữu cảm thấy tim mình như chim xuống, thầm kêu đại sự không tốt.

Trương Cư Chính mặt mũi khá lớn, Trương Mậu Tu vốn là đứng hạng Nhị Giáp đệ nhất, kết quả Vạn Lịch Hoàng đế khai kim khâu, cất nhắc sư huynh của mình thành Trạng Nguyên. Mặc dù Lưu Đô Đốc cũng là đại quan nhất phẩm triều đình, nhưng so ra còn kém Trương Tướng gia không ít. Công phu thực tế của Lưu Thừa Hy thi đậu Võ Cử Nhân cũng có thể miễn cưỡng, nhưng cuối cùng y lại đỗ Võ Trạng Nguyên, dĩ nhiên là kết quả của Lưu Thủ Hữu mua chuộc lo lót từ trên xuống dưới.

Hôm nay Lưu Thừa Hy đánh nhau với người ngoài đường phố, Tần Lâm là mãnh tướng tay không ngăn voi đánh không lại cũng không nói, thậm chí ngay cả Lục Viễn Chí béo ị toàn thân nung núc thịt, nhìn qua hoàn toàn không có sức chiến đấu cũng đánh không lại.

Nếu như chuyện này truyền ra ngoài, người khác không thể không hỏi một câu: Lưu Thừa Hy làm thế nào đạt được chức Võ Trạng Nguyên? Công phu của y kém cõi tầm thường như vậy, làm sao có thể đoạt tân khoa Võ Trạng Nguyên? Chỉ sợ sau lưng có ẩn tình khác!

Công phu của đường đường Võ Trạng Nguyên kém cõi như vậy, tiền đồ Lưu Thừa Hy không phải là hoàn toàn bị hủy hay sao? Chức Võ Trạng Nguyên không những không còn là vinh dự, ngược lại sẽ biến thành chuyện hết sức nhục cười. Lưu Thủ Hữu khổ tâm lo lắng cho con trai mình, phen này hoàn toàn trôi theo dòng nước.

Hơn nữa nếu đào sâu tra cứu, Lưu Thủ Hữu mua chuộc lo lót thay con, thông qua ăn gian lấy được Võ Trạng Nguyên, e rằng tội danh này sẽ không tránh khỏi. Mặc dù thế lực Lưu Thủ Hữu rất mạnh, không đến nỗi vì vậy mà rơi dài, nhưng cũng sẽ tơi tả một phen. Thậm chí vì muốn dẹp yên chuyện này, không thể không làm ra một vài nhượng bộ với những thế lực chính trị khác ở kinh sư, tổn thất không nhỏ.

‘Vì sao tên họ Tần này nắm được nhược điểm của bản Đô Đốc?’ Lưu Thủ Hữu nghĩ tới nghĩ lui, sắc mặt âm trầm bất định.

Mấy vị Chỉ Huy Sứ Trương Chiêu, Bàng Thanh và Phùng Hân cũng lộ vẻ lúng túng, Lưu Thừa Hy có bao nhiêu cân lượng, đương nhiên là bọn họ biết rõ ràng, thậm chí chuyện ăn gian cướp lấy Võ Trạng Nguyên, bọn họ cũng từng ra sức an bài sắp xếp.

Tần Lâm hắc hắc cười xấu xa, cố ý chấp tay một cái về phía Bắc, phương hướng Tử Cấm thành:

- Thừa Hy hiền diệt chính là Võ Trạng Nguyên khoa Canh Thìn bệ hạ bổ nhiệm, vì sao lại kém cõi như thế? Thiên tử Đại Minh ta sáng suốt chiếu soi thiên hạ, thương xót vạn dân, anh minh cơ trí, quyết sẽ không bị người khác lừa gạt, để ột kẻ bất tài làm Võ Trạng Nguyên. Lưu Đô Đốc, người nói có đúng hay không?!

Lưu Thủ Hữu lúng túng không bút nào tả xiết, trong lòng dường như vừa trúng một tia sét từ trên trời giáng xuống: chuyện ăn gian đoạt Võ Trạng Nguyên vốn không đáng kể gì, trước kia cũng gian dối không ít, nhưng nếu vỡ ra chính là chuyện lớn bằng trời.

Vạn Lịch trẻ tuổi dễ gạt gẫm, nhưng trẻ tuổi cũng đại biểu khí thịnh, hiếu thắng, nóng lòng chứng minh mình ở trước mặt văn võ bá quan cùng bản dân thiên hạ. Nếu như bệ hạ biết Võ Trạng Nguyên mà mình bổ nhiệm thật ra không có chân công phu, bị người đánh sưng mặt sưng mũi ngoài đường phố, như vậy những

tát tai vừa rồi không phải là đánh vào mặt của Lưu Thừa Hy, mà là đánh thẳng vào mặt Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân.

Suy nghĩ một chút đi, Vạn Lịch Hoàng đế đột nhiên phát hiện mình bị lừa gạt, sẽ đối xử với phụ tử Lưu Thủ Hữu thế nào?

Nghĩ đến hậu quả có thể xảy ra, ngay cả cảm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu luôn xưng tâm cơ thâm trầm, cũng có cảm giác không rét mà run.

Đám đường thượng quan cảm y thân tín dưới tay y ai nấy biến sắc, biết rằng lần này Lưu Đô Đốc đá vào vách sắt, làm không khéo ngay cả bản thân mình cũng bị vạ lây.

Thế nhưng phé vật Lưu Thừa Hy còn không biết chuyện này, che gương mặt đầy vết sưng xanh xanh đỏ đỏ, xúi giục phụ thân mình:

- Phụ thân, tên họ Tần này diều võ giương oai, dám đánh hài nhi chính là không xem phụ thân ra gì...

Tần Lâm ho khan hai tiếng, chỉ chỉ Lưu Thừa Hy:

- Lưu Đô Đốc, ngài phải phân biệt rõ ràng, rốt cục người này có phải là con trai ngài không?

- Không phải!

Lưu Thủ Hữu quyết định thật nhanh, xoay người lại vung tay tát mạnh vào mặt Lưu Thừa Hy, xanh mặt nổi giận quát:

- Tên khốn kiếp này, bản Đô Đốc nào có đứa con vô dụng như vậy, rõ ràng là giả mạo quan quyền, muốn giở trò lừa gạt!

Lưu Thừa Hy khóc không ra nước mắt, kinh ngạc nhìn phụ thân, trên mặt đau rát, trong lòng càng thêm sợ hãi, trong lúc nhất thời đầu óc như tê dại: chẳng lẽ, chẳng lẽ ta thật sự là do năm xưa lão nương vụng trộm sinh ra, không phải là con ruột của phụ thân ư?

Lưu Thủ Hữu cũng khóc không ra nước mắt, không có biện pháp, lúc này chỉ có hạ thủ thật tàn độc mới không làm cho người khác nhận ra sơ hở, cho dù là con ruột cũng không thể lo được. Y không biết trong lòng con mình, kẻ làm cha là mình đã hơi nhú chút sừng trên trán...

Rõ ràng là con trai ruột, nhưng cảm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu lại không thể không miễn cưỡng tự cảm sừng lên đầu mình, còn quyền đâm cước đá lớn tiếng thóa mạ, đánh cho Lưu Thừa Hy kêu cha gọi mẹ, lăn lộn dưới đất giống như một con chó.

Cảnh này khiến cho người ta cười muốn trào quai hàm.

Mặc dù mọi người sợ hãi quyền thế Lưu Thủ Hữu không dám cười ra tiếng, nhưng vì tên Tần Lâm cảm hai cọng hành vào mũi giả làm voi, cho nên trong bụng ai nấy rất muốn phá ra cười nghiêng ngửa một phen.

Duy chỉ có Giáp Ất Bính Đinh cười khanh khách, trong lúc nhất thời xinh đẹp vô cùng.

Thanh Đại là vạn phần sùng bái nhìn Tần ca ca, quả nhiên làm cho Lưu Thủ Hữu nhin đau đánh con trai ruột, còn một mực nói y không phải là con trai mình. Hì hì, Tần ca ca trêu chọc người thật giỏi.

Lưu Thủ Hữu thứ nhất diễn trò, thứ hai đau lòng con mình, đánh Lưu Thừa Hy một trận thật đau. Đáng thương Lưu Đại công tử vốn đã bị thương, lần này thương càng thêm thương, đường đường Võ Trang Nguyên lại bị thương tích khắp người co quắp trên đất, chỉ còn đủ sức rên hừ hừ.

Tần Lâm lại giả vờ làm người tốt, giả mù sa mưa nói:

- Xin Lưu Đô Đốc hãy dừng tay, phạm nhân này liên quan trọng đại, nếu như bị ngài đánh chết, vậy chúng ta cũng không thể truy xét âm mưu sau lưng được nữa.

Trương Công Ngự cũng giúp:

- Đúng vậy, giả mạo quan quyền giở trò lừa gạt, đây là chuyện Tuần Thành Ngự Sử chúng ta quản.

Trời ơi, đánh cho nó chỉ còn thoi thóp, các người còn muốn truy cứu nữa sao? Sắc mặt Lưu Thủ Hữu vô cùng đau khổ, nghiêng gần nát cả hàm răng. Nhưng tình thế như vậy không thể làm gì khác hơn là chấp tay nói:

- Người này giả mạo con trai bản quan, ý đồ bất chính, bản quan bắt y trở về nghiêm hình tra hỏi, nhất định phải tra rõ nguồn cơn trong đó.

- Ủm, xin Lưu Đô Đốc điều tra tường tận đi.

Tần Lâm rút cục gật đầu một cái.

Lưu Thủ Hữu như được đại xá, lập tức lệnh cho thủ hạ mang nghịch tặc đi.

Mấy Chỉ Huy Sứ Trương Chiêu, Bàng Thanh, Phùng Hân còn đi chung quanh tìm cánh cửa làm bằng ca, Lưu Thủ Hữu giận đến nổi giáng cho bọn họ mỗi người một bạt tai:

- Nào các người bị nước vào rồi sao, cứ việc kéo con rùa này đi!

Một phạm nhân giả mạo quan quyền, còn đặc biệt dùng bằng ca khiêng đi, không sợ người khác nhìn ra chỗ kỳ quái trong đó hay sao?

Bọn Trương Chiêu không thể làm gì khác hơn là kéo Lưu Thừa Hy nửa chết nửa sống về, thấy sai nhưng không dám nói ra miệng. Cho dù là con rùa cũng là con của Lưu Đô Đốc ngài, cần gì trút giận lên đầu chúng ta như vậy?

Lúc này Lưu Thủ Hữu mới miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nhìn Tần Lâm, Trương Công Ngư chấp tay một cái, lùi thối chạy trở về.

Sau lưng y, Tần Lâm còn hết sức nhiệt tình nói lời từ biệt:

- Lưu Đô Đốc tái kiến. Đúng rồi, nhân lực của ngài không tốt, gần như nhận lầm người khác là con mình. Để thuộc hạ điều chế Thanh Tâm Minh Mục Thượng Thanh hoàn đưa tới quý phủ, nhất định sẽ có hiệu quả.

Tên tặc tử này, tức chết ta rồi! Lưu Thủ Hữu cơ hồ nghiêng nát hàm răng, lửa giận đã bốc lên đầu.

Không ngờ rằng bến thuyền này ngổn ngang bờ bãi, lúc này Lưu Đô Đốc đang bị lửa giận công tâm, trong lúc bước đi sơ ý vấp phải một bao đồ, lập tức chúi về phía trước.

May nhờ trong Cẩm Y Vệ cao thủ như mây, lập tức có mấy vị đại cao thủ sử xuất khinh công inh Lưu Tinh Truy Nguyệt, Bát Bộ Cẩn Thiên, Tinh Đình Thủy Thượng Phiêu, tranh nhau tiến tới đỡ lấy Lưu Đô Đốc, mới giúp y tránh khỏi ngã sấp mặt xuống đất.

Tần Lâm lại nói với theo:

- Trời ơi, dưới tay Lưu Đô Đốc quả nhiên tàng long ngọa hổ, cao thủ như mây, chắc chắn, công phu tuyệt diệu!

Lưu Thủ Hữu nghe vậy cảm thấy nghẹn ngang ngực, mắt trợn trắng, hồi lâu sau mới lớn tiếng thúc giục:

- Đi mau, đi mau!

Có quái vật Tần trưởng quan này ở đây, Lưu Đô Đốc cũng không muốn dừng lại một khắc nào nữa...

Lục mập dõm mắt nhìn theo bóng Lưu Thủ Hữu, đôi mắt nhỏ chớp chớp:

- Sao trưởng quan không nhân cơ hội lật đổ Lưu Thủ Hữu? Mượn chuyện hôm nay, nhất định bệ hạ sẽ hết sức căm ghét tên họ Lưu kia.

Tần Lâm ung dung cười khê, hỏi ngược lại:

- Lật đổ Lưu Thủ Hữu có ích gì cho ta, y rơi đài rồi, ta có thể làm cảm y Đô Đốc sao? Cũng không bằng giữ y lại, hắc hắc...

- Vậy cũng được, trưởng quan ngài muốn làm Đô Đốc, thật sự là quá trẻ tuổi...

Tên mập áy náy gãi gãi đầu, vô cùng bội phục tâm kế của trưởng quan mình.

Lưu Thủ Hữu vừa đi, Thôi Tứ gia cũng biết không ổn, nhị hổ tương tranh y định thừa dịp loạn chạy ra, không nghĩ tới Lưu Đô Đốc lại không chịu nổi một đòn, Tần Lâm nắm trong tay thế cục hết sức dễ dàng, y muốn đi cũng không được nữa.

- Mới vừa rồi bản quan cùng Lưu Đô Đốc đã tra rõ, yêu phi Bạch Liên giáo giả mạo quan quyền, ý đồ bất chính ở kinh sư, âm mưu cực lớn!

Tần Lâm trịnh trọng tuyên bố kết luận, sau đó chỉ Thôi Tứ một cái:

- Bậy đầu, bắt tên đầu lãnh yêu phi này lại!

Không chỉ có mười tên thân binh cầm song súng trong tay không chế thế cục, lúc này Hồng Dương Thiện cũng dẫn dắt thật nhiều Hiệu Ủy thuộc hạ Bắc Trấn Phủ Ty chạy đến, nhiều đội Cẩm Y Hiệu Ủy giục ngựa ra roi rầm rập, cầm Tú Xuân đao sáng loáng, đằng đằng sát khí, đáng sợ vô cùng.

Biết là binh mã tinh nhuệ Bắc Trấn Phủ Ty, kẻ nào dám động? Thôi Tứ gia cùng đám đại hán áo đen dưới tay y đều bị bắt.

- Tiểu... tiểu nhân không phải là yêu phi Ma giáo...

Thôi Tứ gia gân cổ kêu oan, bằng vào trực giác y cũng biết chuyện này vào Bắc Trấn Phủ Ty, chỉ sợ là không ra được.

Tần Lâm trừng mắt:

- Ta nói người phải, chính là phải!

Quả nhiên là phong phạm của đại đầu lãnh đặc vụ chương Bắc Trấn Phủ Ty! Đám quan giáo Hồng Dương Thiện, Điều Thế Quý, Hoa Đắc Quan... đều nhìn Tần Lâm với ánh mắt kính nể.

Bắc Trấn Phủ Ty là làm gì? Bắt kẻ cầm vào có thể làm cho y phải mở miệng nói chuyện, bắt kẻ mù vào có thể làm cho y phải mở mắt nhận người. Cho dù là bắt con thỏ vào, cũng có thể làm cho nó phải thừa nhận mình là một con gấu chó.

- Ngã xuống cho ta!

Điều Thế Quý chọc vào cổ Thôi Tứ gia một cái, trúng vào huyết đạo, lăn lộn ở nha môn Cẩm Y Vệ hai mươi mấy năm, thủ đoạn này làm sao Thôi Tứ gia chịu nổi? Nhất thời cổ y mềm nhũn gục xuống, trở thành đáng vẻ ngoan ngoãn cúi đầu nhận tội.

Nghĩ đến Sơn Đông hảo hán Ma Vân Kim Sí Thành Thiết Hải bị mình ép vào chiếu ngục thiên lao thế nào, Thôi Tứ liền thở dài một tiếng, quả nhiên là thiên đạo tuần hoàn báo ứng chẳng sai.

Đối với Thôi Tứ, Tần Lâm là vu hãm trần trụi, nhưng đối với đông đảo dân chúng trên bến thuyền chính là vén mây thấy ánh mặt trời, chỉ trong thoáng chốc tiếng hoan hô vang dậy 'Tần thanh thiên gương sáng treo cao'.

Tần Lâm cười híp mắt chấp tay thi lễ với phụ lão xung quanh:

- Thôi Tứ kia hoành hành ngang ngược nhiều năm ở Đông Tiệp môn, nếu như các vị có oan khuất gì chỉ cần tìm đến vị Trương Đô Đường này tố cáo. Quan thanh như thủy, lương tự thanh phong, chính là thanh thiên Đại lão gia đương kim nhất đẳng, nhất định sẽ làm chủ cho các vị.

474. Chương 474: Vừa Chua Vừa Ngọt

Trương Công Ngư nghe vậy mừng rỡ, mượn chuyện Tần Lâm xử lý Thôi Tứ gia, dân chúng kinh sư bị y gieo họa nhất định hết lời khen ngợi. Thanh danh Trương Đô Đường chắc chắn sẽ vang dậy, kiếm được một chỗ

ngồi trên chiếc chiếu thanh lưu.

Tần Lâm lại phát lạc đám Võ Tiến Sĩ kia mấy câu, bất quá là mấy tên tiểu nhân phụ họa Lưu Thừa Hy, sau khi la mắng mấy câu liền cho bọn chúng rút đi.

Ngược lại hai người lặng lẽ báo cáo Tuần Thành Ngự Sử kia, Tần Lâm muốn nói chuyện thêm mấy câu, nhưng hán tử mặt vuông võ nghệ cao cường kia chấp tay một cái đi liền, hẳn là không có ý khoe công chút nào.

Tần Lâm dẫn Thanh Đại cùng Tam thúc Tam thẩm về nhà, lần này phu thê Lý Kiến Phương không giống lúc trước, cười tới nổi mặt mày nhăn nhúm, luôn miệng khen ngợi đứa cháu rể Tần Lâm này, khen hẳn tới mức trên trời hiếm thấy dưới đất vô song.

Về đến nhà lại bận rộn một phen, Trầm thị quả thật không hề tỏ ra khách sáo chút nào, chỉ tỏ ra cẩn thận trước mặt một mình Tần Lâm, đối với người làm nha hoàn và thân binh lại tỏ ra khác hẳn, bày ra dáng vẻ thúc thái thái chỉ trở nọ kia, khiến cho Tần Lâm và Thanh Đại dở khóc dở cười.

Cuối cùng Trầm thị nhìn thấy Từ Vị, còn tưởng rằng lão điền này là giữ cửa hay làm vườn, lải nhải nói rằng không nên nhận một lão đầu tử bê bối như vậy vào làm, y phục rách rưới, toàn thân đầy mùi rượu, râu tóc rối bời, quả thật vô cùng mất mặt.

Từ Văn Trường vô cùng ranh mãnh, tỏ ra thành thật thỉnh an nàng:

- Thúc thái thái nói phải, Ngô Tuần Phủ năm xưa, Tăng Thị Lang lần trước đều nói y phục tiểu nhân quá rách rưới. Bất quá từ trước tới nay Tần trưởng quan phát lương quá ít, tiểu nhân không mua nổi y phục mới, xin thúc thái thái hiểu cho khổ tâm của tiểu nhân. Nếu thúc thái thái có thể nói động tẹ chủ nhân thêm chút lương bổng, tiểu nhân sẽ vô cùng cảm kích.

- Hừ, lão còn muốn tăng lương sao, nằm mơ!

Trầm thị dương dương đắc ý đi ra, cảm thấy không thể mắc bẫy lão điền này, thà để lão mặc rách rưới một chút cũng không để cháu rể phải tốn thêm tiền.

Ngược lại Lý Kiến Phương nghe lão đầu nhĩ nói đến Ngô Tuần Phủ, Tăng Thị Lang, trong lòng cảm thấy kỳ quái: làm Tuần Phủ, Thị Lang vì sao lại quản chuyện người khác mặc cái gì. Y bèn kéo sư điệt trước kia, cầm y Bá Hộ hiện tại Lục Viễn Chí vặn hỏi.

Tên mập tỏ ra đắc ý nói:

- Vị này là lão phu tử do Tần trưởng quan mời về, đệ nhất nhân Giang Nam Từ Vị Từ Văn Trường, bao nhiêu đại quan văn võ cả triều muốn mời lão làm Sư Gia, nhưng lão lại tới nương nhờ chỗ Tần trưởng quan, đánh đuổi cũng không đi.

Lý Kiến Phương nghe vậy vội vàng kéo lão bà sang bên, hạ giọng nói bên tai mấy câu, Trầm thị lập tức biến thành bình nút kín miệng, không còn lải nhải nữa.

Tần Lâm cùng Thanh Đại xa cách lâu ngày gặp lại, không hề để ý tới những chuyện vặt vãnh này. Mới vừa vào cửa, thừa dịp mọi người bận rộn hỗn loạn, Tần Lâm liền nghiêm trang gọi tiểu nha đầu:

- Thanh Đại từ Nam Kinh tới đây, có chuẩn bị lễ vật cho Tần ca ca hay không?

- Đương nhiên là có...

Thanh Đại cười hì hì lấy trong hành lý ra một chiếc rương mây, dời vào trong phòng Tần Lâm, lấy từng món trong rương ra cho hắn xem:

- Đây là bánh của Khuê Nguyên lâu mới có, có hai loại bánh bát bửu và bánh đậu. Từ Kim Sơn Bách Hợp, hương vị ngọt ngào mềm mại, chỉ là có hơi béo. Còn có anh đào mật Huyền Võ hồ, vừa chua vừa ngọt...

Nữ y tiên đáng yêu mang đặc sản cho trượng phu toàn là đặc sản thức ngọt Nam Kinh, có lẽ trong lòng Thanh Đại, những thức ăn ngọt này giống như tình nghĩa giữa hai người, vĩnh viễn ngọt ngào hạnh phúc.

- Đúng là vừa chua vừa ngọt!

Tần Lâm chắc chắn than thở, giọng mang hai nghĩa. Bởi vì Thanh Đại đưa lưng về phía hắn, khom người soạn đồ trong rương ra, từ góc độ của hắn vừa đúng thường thức thân hình yếu điệu là lướt của thiếu nữ mới lớn, eo hông thon thả, mông căng tròn, ngực thon nhỏ như trái táo xanh có thể nhìn thấy lúc nàng khom người xuống, hết thấy cực kỳ mê người.

Thanh Đại không phát giác con sói xám sau lưng mình có điều gì khác thường, còn nghịch ngợm le lưỡi một cái:

- Hì hì, thật ra thì toàn là thứ mà muối thích ăn, còn sợ huynh không thích, xem ra không chọn lầm.

- Sau lại không thích ‘ăn’ chứ?

Tần Lâm cười hắc hắc, tiểu Thanh Đại vừa chua vừa ngọt, có thể ‘ăn’ hết lần này tới lần khác.

Thanh Đại cầm anh đào mật và bách hợp, cười hì hì xoay người lại:

- Tần ca ca, huynh muốn ăn thứ nào trước?

- Để huynh nghĩ đã...

Tần Lâm làm bộ nghĩ ngợi từ từ đi tới, chợt đưa tay choàng lấy eo lưng mềm mại của thiếu nữ, hôn thật mạnh vào gương mặt hồng hào trắng trẻo của nàng, ghé vào tai nàng xảo xa nói:

- Anh đào mật và bách hợp đều ngon, bắt quá Tần ca ca phải ăn tiểu Thanh Đại trước...

Gương mặt của Thanh Đại trong phút chốc biến thành ửng đỏ, đang định giãy giụa, bộ ngực như trái táo xanh lại bị Tần Lâm không chút khách sáo giầy vò, giầy dựa cũng dần dần trở nên yếu ớt.

Mắt thấy sói xám Tần Lâm chuẩn bị nuốt chửng cô bé quàng khăn đỏ vào bụng, Từ Đại tiểu thư làm thợ săn kịp thời xuất hiện:

- Cái gì? Tên khốn Lưu Thừa Hy kia lại dám dẫn người tới chặn Thanh Đại? Thanh Đại muối muối ở nơi nào... Ta đi đánh họ Lưu!

Từ Tân Di mới từ chỗ biểu muối Chu Nghiêu Anh trong Tử Cẩm thành trở về, nghe nói Lưu Thừa Hy dẫn người chặn Thanh Đại ở bến thuyền Đông Tiệp môn, còn đánh một trận với Tần Lâm, Đại tiểu thư lập tức dùng dằng nổi giận, la hét muốn tìm Thanh Đại hỏi rõ ràng, sau đó dẫn người đi đánh Lưu Thừa Hy.

Tần Lâm cười híp mắt hôn Thanh Đại một cái nữa, lúc này mới ung dung điềm tĩnh đứng dậy. Nữ y tiên thiếu chút nữa bị sói xám ăn sắc mặt ửng đỏ, vội vàng sửa sang lại y phục bị Tần Lâm làm cho nhăn nhúm.

Từ Tân Di cũng sải chân dài đi tới cửa, Tần Lâm mở cửa đi ra ngoài, mắt hạnh nàng mở to, chỉ Tần Lâm đang tươi cười và Thanh Đại lúng túng đỏ mặt, quát to một tiếng:

- A, các người, các người...

Tần Lâm cũng không lên tiếng phủ nhận, ngược lại Thanh Đại đỏ mặt cúi đầu thanh minh:

- Không phải như Từ tỷ tỷ nghĩ đâu, đáng ghét, mới vừa rồi người ta đem lễ vật từ Nam Kinh tới cho Tần ca ca xem!

- Ta hiểu, ta hiểu rồi...

Từ Tân Di lộ vẻ ta đã biết hết, còn nhìn dáo dác cả hai người, tiến lại gần nhỏ giọng nói:

- Tiểu biệt thắng tân hôn, ha ha ha... Lễ vật của Thanh Đại muối muối mang tới, sợ rằng món lớn nhất chính là bản thân muối...

Tần Lâm ho khan vài tiếng, không thể không nói Từ Đại tiểu thư đoán rất chuẩn xác.

Gương mặt phúng phính đáng yêu của Thanh Đại lập tức đỏ bừng, ngay cả lỗ tai cũng đỏ, nhào vào trong lòng Từ Tân Di làm nũng:

- Từ tỷ tỷ xấu nhất, vừa gặp đã chọc ghẹo người ta. Từ sau khi tỷ theo Tần ca ca tới kinh sư càng thích chọc ghẹo người khác hơn trước, cũng không biết là người nào làm hư người nào! Hừ, không biết hai người đã làm bao nhiêu chuyện xấu sau lưng Thanh Đại.

Từ Tân Di vuốt mái tóc óng ả mượt mà của Thanh Đại, chỉ cảm thấy tiểu muội muội này hết sức đáng yêu, lại bị nàng nói trúng tim đen, có hơi chột dạ nhìn Tân Lâm một cái: trong khoảng thời gian này ở kinh sư, quả thật nàng bị Tân Lâm dạy hư không ít, tối nào cũng vui vẻ bên nhau, nghĩ lại còn cảm thấy xấu hổ tâm hoảng ý loạn.

Từ Tân Di trở về kêu la như vậy, gần như tất cả người trong phủ đều nghe tiếng kéo tới.

Phu thê Lý Kiến Phương tỏ ra cảm khái, hai ba năm trước lúc ở Kỳ Châu gặp vị Từ Đại tiểu thư này, người ta còn là Đại tiểu thư Ngụy Quốc Công phủ cao cao tại thượng, Thanh Đại cùng nàng là bạn kết giao khuê các. Người Lý gia ngoài miệng không nói, trong lòng có cảm giác với cao, thậm chí Lý Kiến Phương còn muốn đi theo con đường này để kiếm chỗ ở Thái Y viện ỳnh.

Không nghĩ tới chỉ chớp mắt, tiểu học đồ Tân Lâm ở y quán năm xưa hiện tại làm tới chức quan cao Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, chương Bắc Trấn Phủ Ty. Mà Đại tiểu thư Ngụy Quốc Công phủ năm đó lại cùng Thanh Đại gả cho hần, diễn tuồng Nga Hoàng Nữ Anh cùng thờ một chồng.

Dọc trên đường đi Trầm thị bận rộn dạy cho Thanh Đại dáng vẻ đại phụ, phải tranh thủ trượng phu cứng chiều, cầm quyền, kiếm ích lợi cho nhà mẹ. Tốt nhất phải đề bình thê Từ Tân Di xuống, thậm chí còn tính toán làm thế nào giúp Thanh Đại đấu với Từ Tân Di, làm thế nào dạy nàng tranh thủ sủng ái cứng chiều trước mặt cháu rể.

Nhưng chân chính gặp mặt, chỉ thấy Từ Tân Di đầu đội xích kim trên châu quán, thân khoác chiến bào màu đỏ thêu kim long tứ trảo, lưng đeo thắt lưng khảm minh châu, anh phong nhuệ khí không kém gì bậc mây râu, nhất thời Trầm thị trở nên áo não, không nói ra được nửa câu khiêu khích, bất quá chỉ lẩm bẩm trong miệng:

- Đại phụ không giống đại phụ, bình thê không giống bình thê, nào có đại phụ gọi bình thê là tỷ tỷ? Ta không hiểu được quy củ nhà cháu rể...

- Hừ, ta thấy bà còn không hiểu nhiều chuyện hơn nữa...

Lục Viễn Chí cùng nữ binh Giáp lặng lẽ từ một cánh cửa khác chạy ra ngoài, tên mập khinh bỉ nhìn Tam thẩm một chút, trong miệng lẩm bẩm một câu như vậy.

Tóc mai nữ binh Giáp có hơi rối, nghe vậy lập tức mất đảo tròn mấy vòng, tiếp tục kéo lỗ tai tên mập:

Thành thật khai báo, còn có chuyện gì nữa?

- Ôi chao, nàng buông ta ra trước đã...

Tên mập lén lén lút lút nhìn bốn phía một vòng, dáng vẻ nhiều chuyện lộ ra hết sức rõ ràng:

- Nàng không biết, lúc ở Hưng Quốc châu Tân trưởng quan của chúng ta đã dụ dỗ vị thiên kim tướng phủ kia. Ở Nam Kinh vô cùng sôi nổi, đến kinh sư lại tìm cách tới tướng phủ trộm hương cấp ngọc. Kim Anh Cơ Kim trưởng quan cũng không minh bạch cùng Tân trưởng quan chúng ta, chỉ vì ở cách quá xa, hai vị trưởng quan tạm thời không lui tới, đoán chừng là sớm muộn cũng sẽ thu phòng. Gần đây lại có vị Trưởng Công chúa, nói ra chính là tiểu di tử của trưởng quan, Từ Đại tiểu thư thường dẫn ra ngoài chơi, ta thấy dường như có vẻ khác thường với Tân trưởng quan...

A...

Tiếng kêu sợ hãi đè nén thành linh vang lên sau lưng, tên mập bị dọa sợ đến rùng mình, quay đầu nhìn lại chỉ ba cái đầu xếp thành một hàng, lỗ tai cách mình không tới hai thước.

- Quả thật Tân trưởng quan còn lợi hại hơn đạo tặc hái hoa!

Nữ binh Ất lắc đầu, lộ vẻ khó lòng tin được.

Nữ binh Bính cũng lộ vẻ hoảng sợ:

- Không ngờ rằng dám dẫn dụ Trưởng Công chúa ngay dưới mắt Đại tiểu thư chúng ta, lá gan này cũng quá lớn!

Tiểu Đình cắn móng tay, đôi mắt xanh biếc toát ra tinh quang sáng chói:

- Thật là hâm mộ, quả thật là cuộc sống phong phú...

Nữ binh Ất, Bính chỉ có thể kêu trời.

- Ngu ngốc, hâm mộ cái đầu muối.

Đại tỷ nữ binh Giáp gõ đầu tiểu Đình một cái, sau đó lại nín lấy lỗ tai Lục mập:

- Thành thật khai báo, phải chăng là người đi theo Tần trưởng quan cũng dọ dẫm không ít yến oanh hay không? Hừ, ta thấy người có vẻ không thành thật chút nào...

Mặt mập của Lục Viễn Chí nhăn nhúm như khổ qua: mẹ của ta ôi, đây mới là dẫn hỏa thiêu thân, vốn đang cao hứng tám chuyện Tần trưởng quan, vì sao lại lan đến người của mập gia như vậy?

Tần Lâm đã nói với Từ Tân Di chuyện sửa trị Lưu Thừa Hy, vị tân khoa Võ Trạng Nguyên xui xẻo kia bị đánh đau mấy lần, chỉ còn lại chút hơi tàn, làm sao chịu đựng được Từ Tân Di đánh một trận nữa. Cho dù là điều dưỡng nghỉ ngơi cũng phải ba tháng không xuống giường được, đau khổ lần này đủ cho y nghĩ lại phải kính hoàng.

Đúng lúc nhìn thấy Lục mập cùng nữ binh Giáp, Tần Lâm liền khẽ mỉm cười:

- Xem ra, chỗ chúng ta lại sắp tổ chức một hôn lễ.

- Tần ca ca muốn kết hôn với Tử Huyền tỷ tỷ sao?

Thanh Đại hơi có chút mong đợi hỏi.

Từ Tân Di lấy làm kinh hãi: hồngбет, chẳng lẽ là Tần Lâm muốn cưới chưởng thượng minh châu của Trương Tướng gia vào tay hắn?

Tần Lâm vô lực thở dài, chỉ chỉ tên mập cùng nữ binh Giáp, đồng thời vô cùng bái phục trí tưởng tượng của hai vị lão bà mình.

Ngày đó đến lúc cơm tối, hắn tuyên bố quyết định gả nữ binh Giáp cho hảo huynh đệ Lục Viễn Chí, Lục mập mừng rỡ toét miệng cười khúc khích, ngược lại nữ binh Giáp cố nén thẹn thùng véo lỗ tai y một cái:

- Mừng rồi chứ, còn không cảm tạ ân điển trưởng quan?

Đến khi trăng lên giữa trời, rốt cục Tần Lâm ‘ăn’ tiểu Thanh Đại vừa chua vừa ngọt, ‘ăn’ hết lần này tới lần khác, dường như vĩnh viễn không chán...

Thời này hôn nhân chú trọng mệnh lệnh phụ mẫu, lời của bà mai, nữ binh Giáp là thân phận nô tỳ, chủ nhà chỉ việc gả không cần biết đến cha mẹ của nàng.

Bất quá Tần Lâm cũng cực kỳ cẩn thận, hôm sau dậy sớm, lấy khế ước bán thân của bốn nữ binh Giáp Ất Bính Đình ra đốt trước mặt các nàng, lấy danh nghĩa Bắc Trấn Phủ Ty gởi công văn đến nguyên quán bỏ thân phận nô tì của các nàng.

Tiếp theo lại tự mình cầm bút viết một phong thư cho cha mẹ của nữ binh Giáp ở Nam Kinh, nói cho bọn họ biết chuẩn bị vào tháng Tám thành hôn cho nữ binh Giáp cùng cầm y Bá Hộ Lục Viễn Chí. Nếu phụ mẫu nàng có rảnh rỗi, nhờ Tào Bang an bài khách thuyền đến kinh sư tham gia hôn lễ.

- Đúng rồi, khuê danh người là gì?

Tần Lâm nhớ tới bấy lâu nay còn không biết đại danh nữ binh Giáp.

Nữ binh Giáp nhăn nhó uốn éo, đỏ mặt nói:

- Tỳ tử, tỳ tử không có đại danh, chỉ có nữ danh gọi Trương Tiểu Hoa.

Tần Lâm á khẩu nghẹn lời, quyết định vẫn gọi nàng là nữ binh Giáp.

Thấy Tần Lâm đặc biệt viết thư thông báo cha mẹ thay mình, nữ binh Giáp cảm kích rơi nước mắt. Thân là nô tỳ, chủ nhân có thể tùy tiện gả cho bất cứ gia nhân người hầu nào đó. Nàng và tên mập hai bên tình nguyện, Tần Lâm chấp thuận chính là ân lớn, còn trịnh trọng như vậy quả thật là ân trọng như núi.

Lục Viễn Chí cất tiếng cười ha hả:

- Tần ca đối với đệ không thể chê vào đâu được, trăm cân thịt béo này đã sớm bán cho huynh. Trên trán phu thê chúng ta đều có khắc chữ Tần, cũng không cần nói lời cảm tạ, tương lai hết lòng hết dạ bán mạng cho Tần ca là được. Đúng rồi, còn cha mẹ đệ, theo huynh...

475. Chương 475: Mọi Người Cùng Có Lợi

Tần Lâm trợn trừng mắt, hất mặt lên trời:

- Huynh trưởng như cha, ta không thể làm chủ cho đệ sao?

Lục Viễn Chí thề lưỡi thật dài, thẳm nhủ trong lòng: huynh lớn hơn ta bao nhiêu tuổi, còn giả giọng huynh trưởng như cha, chắc chắn, da mặt Tần ca càng ngày càng dày.

Giờn là giờn, Tần Lâm cũng viết thư báo cho phụ mẫu Lục Viễn Chí ở Kỳ Châu.

Chuyện ở bến thuyền Đông Tiệp môn bị Cẩm Y Vệ cùng Đô Sát Viện liên thủ đè ép xuống, kết luận cuối cùng là ‘yêu phi Bạch Liên tà giáo trà trộn vào kinh sư mưu đồ bất chính, bị cấm y mật thám ta anh dũng không sợ điều tra cận kề, giảng thiên la địa võng ở Đông Tiệp môn nhất cử giết chết!’.

Chương Cẩm Y Vệ Tả Đô Đốc Thái Tử Thái Phó Lưu Thủ Hữu trăm phần trăm ủng hộ kết luận này, thậm chí còn nói rõ sẽ thượng tấu thỉnh công cho Tần Lâm.

Ác bá Thôi Tứ gia cầu kết với Bạch Liên giáo rốt cục ác giả ác báo, bị nhốt vào chiếu ngục Bắc Trấn Phủ Ty, chờ khai đao vấn trảm.

Thiêm Đô Ngự Sử Đô Sát Viện Trương Công Ngự Trương Đô Đường đối mặt thế lực tà ác không hề sợ hãi, vẫn tiếp nhận tố trạng của thương dân bá tánh kinh sư, công bố tội trạng Thôi Tứ rõ ràng khắp thiên hạ. Tuần Thành Ngự Sử theo đó mà làm, bắt tất cả vây cánh của Thôi Tứ về Ngũ Thành Bình Mã ty, hèo còn bay đầy trời, liên tục năm sáu ngày thẳng đường toàn là tra khảo, dụng hình lấy được vô số khẩu cung, lập ra vụ án thật sự.

Trong lúc nhất thời kinh thành thị tỉnh đồn đại là ‘Thiết diện vô tư Trương Đô Đường’, nói Trương Đô Đường thật sự là đệ nhất đẳng thanh quan sau Bao Công triều Tống, gương sáng treo cao, chấp pháp như núi, ngay cả Hải Thụy Hải Thanh Thiên cũng có chỗ không bằng.

Các Đại nhân tiên sinh xuất thân Lương Bảng chính đồ dĩ nhiên sẽ không bị ác bá thành thị như Thôi Tứ làm hại, nhưng thái học sinh cùng các tú tài nghèo kinh sư bị Thôi Tứ khi hiếp qua cũng không ít, thi nhau truyền lưu thanh danh Trương Công Ngự. Dần dần đại danh Trương Công Ngự Trương Đô Đường trong thanh lưu cũng càng ngày càng có nhiều người biết, không còn yên lặng không nghe thấy giống như lúc mới tới kinh sư vậy.

Nghe nói Thái Sơn Bắc Đẩu trong thanh lưu Trần Giá Trần lão Đại nhân, Tả Đô Ngự Sử chấp chương Đô Sát Viện nghe được tin đồn, cũng khen một câu ‘Họ Trương kia không sợ cường hào, thẳng tay xử trị, quả thật hết sức quật cường’.

Một lời còn hơn cả biết bao câu hoa mỹ, uy danh Trương Đô Đường ngày càng bành trướng.

Ngay cả Trương Công Ngự cũng nhận được ích lợi, Tần Lâm càng không cần phải nói. Trong một thời gian kế tiếp, hần vô cùng thanh thản an nhàn, cấm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu từ trước tới nay vẫn chống đối hần đột nhiên trở nên vô cùng ngoan ngoãn. Bên Bắc Trấn Phủ Ty an bài nhân sự, điều động tiền lương, điều tra phá án, chỉ cần báo tới nha môn bản vệ lập tức được phê chuẩn răm rắp.

Thậm chí đám thuộc quan nha môn Cẩm Y Vệ phát hiện, cho dù Lưu Đô Đốc không phải là cố ý tránh né Tần Chỉ Huy, cũng cố gắng hết sức không chạm mặt với hắn.

Tần Lâm mừng rỡ, thừa dịp này cũng cố thậm chí khuếch trương thế lực, lại có Sư Gia Từ Văn Trường ở bên cạnh bày mưu tính kế, làm ra một loạt an bài nhân sự.

Vốn muốn thăng Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực làm Phó Thiên Hộ, nhưng nghĩ lại dù sao hai người bọn họ còn trẻ tuổi, đi theo mình vẫn còn rất nhiều cơ hội, hiện tại thành linh làm Phó Thiên Hộ quá bất mắt. Thay vì chút hư hàm trống rỗng không bằng quyền lực thực tế, bèn gia hàm Bá Hộ thực thụ, mỗi người cai quản một trăm tên Đề Kỳ tinh nhuệ Bắc Trấn Phủ Ty, công việc thường ngày giao cho Thí Bá Hộ cùng Tổng Kỳ cai quản, bình thời vẫn giữ ở bên cạnh mình nghe lệnh.

Hồng Dương Thiện biểu hiện không tệ, từ Chỉ Huy Thiêm Sự thăng làm Chỉ Huy Đồng Tri, hiệp chương Bắc Trấn Phủ Ty. Lần này Hồng Chỉ Huy là minh châu phủ bụi nhiều năm lóe sáng, cảm kích Tần Lâm không cần nói, cảm thấy sinh ta ra là cha mẹ, hiểu ta là Tần tướng quân.

Ngay cả hai vị Bá Hộ Điều Thế Quý, Hoa Đắc Quan, bởi vì đi theo Tần Lâm khắp kinh sư lập chút công lao, cũng nhận được chút ích lợi. Khác với Nam Trấn Phủ Ty chỉ lo nội bộ Cẩm Y Vệ, Bắc Trấn Phủ Ty quản các cẩm y Thiên Hộ Sở, Bá Hộ Sở tuần nhai kinh thành, Tần Lâm liền phân phái cho bọn họ chức phận tuần nhai (tuần tra đường phố), mỗi người một Bá Hộ Sở cai quản một hạt khu.

Từ ngòi băng đá lạnh lẽo bên trong bản nha biến thành quan viên thực quyền chương tuần nhai, Điều Thế Quý, Hoa Đắc Quan vui mừng chết đi sống lại, quyết tâm thi triển hết bản lãnh toàn thân, hồi báo ơn tri ngộ của Tần trưởng quan.

Tần Lâm cười một tiếng cho qua, dặn bọn họ thu tiền cữ thường lệ có thể không cần hiếu kính ỉnh, nhưng nhất định phải thăm dò động tĩnh khắp kinh sư chặt chẽ. Đến thời điểm cần dùng bọn họ, đừng để xảy ra chuyện hời mà không biết gì, lúc ấy sẽ phải chịu hoàn toàn trách nhiệm.

- Nếu tam giáo cửu lưu kinh sư có chút gió thổi cỏ lay qua mặt được hai chúng ta, không nói chuyện khác, lập tức đưa đầu tới gặp Tần trưởng quan!

Điều Thế Quý cùng Hoa Đắc Quan vỗ ngực bình bịch bảo đảm.

Tần Lâm lại từ bản nha phát công văn đến Thiên Hộ Sở Nam Kinh, cắt nhắc Hàn Phi Liêm là Phó Thiên Hộ, thăng Du Quả Tử làm Bá Hộ sở chữ Canh.

Một người đắc đạo gà chó thăng thiên chính là chuyện hết sức bình thường trong quan trường, đối với bọn Hồng Dương Thiện, Hàn Phi Liêm là ân chủ Tần trưởng quan cắt nhắc bọn họ. Đối với Tần Lâm, chính là mọi người cùng có lợi, bản thân mình cũng có lợi.

Nếu Trương Tướng gia không có Giang Lăng đẳng phụ tá, há có thể một mình nắm trong tay triều cục, nói một không hai? Nếu như huynh đệ Cảnh gia không có thật nhiều môn sinh cố lại, làm sao có thể hô lên một tiếng ngàn người hưởng ứng trong giới thanh lưu?

Mọi người cùng có lợi, bản thân mình cũng có lợi.

Lý Kiến Phương đi Thái Y viện phụng chúc, người khác nghe nói y là Tam thúc phụ nhân chính thất của Tần tướng quân Cẩm Y Vệ, lập tức vài phần kính trọng, Viện Sứ, Viện Phán đều tăng bốc lấy lòng y mà không cần tiền, lúc này Lý Kiến Phương mới biết được thể diện của cháu rể mình ở kinh sư lớn tới mức nào.

Mặc dù Thái Y là chức quan nhỏ, nhưng dù sao cả ngày ra vào Tử Cấm thành cùng phủ đệ đạt quan hiển quý, thời khắc mấu chốt nói không chừng cũng có thể phát huy tác dụng. Hơn nữa Thanh Đại dự định xây nữ y quán ở kinh sư, có vị Tam thúc là Thái Y xuất lực tương trợ, có thể nói sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Quan trường Xuân phong đắc ý, tình trường cũng không kém, ai nói chính thê Thanh Đại tới Tần Lâm sẽ trở nên đàng hoàng, vậy thì sai lầm thật lớn.

Lý Kiến Phương mang từ Kỳ Châu theo rất nhiều đặc sản chuẩn bị tặng người, đã có chỗ dựa Tần Lâm này cho nên tiết kiệm được hơn một nửa, Thanh Đại liền chọn không ít đi thăm viếng Trương Tử Huyền.

Từ Tân Di thấy vậy nổi cơn ghen, nói:

- Có người có Tử Huyền tỷ tỷ liền quên Từ tỷ tỷ...

Sau đó liếc xéo Tần Lâm bên cạnh một cái.

476. Chương 476: Chứng Ho Suyễn Kéo Đàm

Thanh Đại cười nghiêng ngả, Từ tỷ tỷ muốn chỉ chó mắng mèo sao, dường như Tần Lâm lại trúng thương.

Trương Cư Chính là người Hồ Bắc Giang Lăng, Kỳ Châu cũng ở Hồ Bắc, một ít đặc sản quê nhà tuy không bao nhiêu tiền, nhưng ngần ngại đưa lông ngỗng lễ nhẹ tình ý nặng. Hôm sau Trương Tử Huyền qua hỏi bái, đây là lần đầu tiên nàng vào ngôi nhà này của Tần Lâm.

Bất quá bình thời thiên kim tướng phủ vừa nói vừa cười cùng Tần Lâm, đột nhiên lần này mắt nhìn thẳng, coi Tần Lâm như người vô hình, chỉ một mực cười cười nói nói với Thanh Đại, khiến cho Tần trưởng quan hết sức buồn bực.

- Đây, hay là chúng ta chơi cờ thỏ cáo đi?

Tần Lâm suy nghĩ chủ ý, nhìn hai vị mỹ nhân cười hắc hắc xấu xa:

- Hay là cùng chơi trò gì đó vui vẻ một chút...

Dung nhan tuyệt mỹ Trương Tử Huyền giống như hàn băng đông cứng:

- Phi lễ chỗ nhìn, vô lễ chỗ nói, khuê trung mật hữu chúng ta nói một ít chuyện khuê các của nữ tử, kính xin Tần huynh tạm thời tránh lui.

Tần Lâm á khẩu nghẹn lời, nhìn về phía thiên kim tướng phủ nghiêng răng nghiêng lợi: coi như nàng độc.

Thấy Tần Lâm kinh ngạc, Trương Tử Huyền quay đầu, che miệng âm thầm cười trộm. Ai bảo lúc đơn độc người luôn tẩy tẩy tay chân chọc người ta, hiện tại ở trước mặt Thanh Đại, xem người có dám làm gì không?

Thanh Đại cười chớp chớp mắt, Tần ca ca gặp phải Từ tỷ tỷ chính là đánh nhau, gặp phải Tử Huyền tỷ tỷ chính là cãi vã, quả thật không có lúc nào đang hoàng cả.

Từ Tân Di biết được Trương Tử Huyền sẽ tới, sáng sớm chạy vào trong cung đi chơi cùng biểu muội Chu Nghiêu Anh, Tử Thanh Song Xu lại chỉ lo nói chuyện với nhau, Tần Lâm không có gì làm bèn vào thư phòng kiểm tra công văn chuyển tới.

Vừa khéo nhìn thấy tên người quen: Nam Kinh Đô Sát Viện Phó Đô Ngự Sử Cảnh Định Hưởng, thăng hàm Tả Phó Đô Ngự Sử Tuần Phủ Phúc Kiến địa phương kiêm Đề Đốc quân vụ, cũng chính là đổi sang nhậm chức Tuần Phủ Phúc Kiến.

Tần Lâm không rõ đây là có ý gì, vốn muốn đi thỉnh giáo Sư Gia Từ Văn Trường, xoay người chợt vỗ vỗ trán mình: có sẵn nữ Gia Cát ở đây không thỉnh giáo, đi tìm lão điền kia làm gì, thật là ngốc...

Trương Tử Huyền cũng không từ chối, cầm công văn có vẻ hăng hái đọc qua một lần, sau đó giải thích cho Tần Lâm:

- Huynh đệ Cảnh gia hai người một là Kế Liêu Tổng Đốc tay cầm thực quyền, một ở Đô Sát Viện Nam Kinh chưởng dư luận sĩ lâm, thân thiết với nhau, hỗ trợ lẫn nhau. Gia phụ quyết không cho bọn họ tiện nghi như vậy, cho nên Cảnh Định Lực ở cực Bắc Kỳ Liêu, liên điều Cảnh Định Hưởng đến cực Nam Phúc Kiến, hai huynh đệ cách xa vạn dặm, chia ra để trị...

Nàng nói đến cha mình an bài cũng không tỏ ra tự hiềm chút nào. Cũng phải nói huynh đệ Cảnh gia liên thủ coi như là một thế lực tương đối mạnh, nhưng vẫn bị Trương Tướng gia đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Thanh Đại không có hứng thú đối với triều cực, nghe Trương Tử Huyền cùng Tần Lâm nói tràng giang đại hải, nàng bỏ ra hoa viên quan sát hoa cỏ, sưu tầm thảo dược.

Ánh mặt trời chiếu vào bên mặt xinh đẹp tuyệt luân của Trương Tử Huyền, trắng như tuyết hết sức mê người, dung nhan trí tuệ của nàng đặc biệt hấp dẫn người khác. Tần Lâm vừa nghe vừa nhích lại gần nàng, cuối cùng khẽ vỗ tay:

- Hay, hay quá, thưởng cho Tử Huyền nhà ta một nụ hôn!

Thiên kim tướng phủ đang tính toán thế cục triều chính, không kịp đề phòng bị hân hôn một cái, xấu hổ mặt mũi đỏ bừng, vội vàng đẩy hân ra. Sau đó kinh hoảng nhìn Thanh Đại ngoài xa, mơ hồ có cảm giác vụng trộm.

Vào tháng Năm tiết trời càng ngày càng nóng, vừa đến giữa trưa mặt trời lên đỉnh đầu, kinh sư nằm trên Hoa Bắc bình nguyên lập tức trở nên nóng bức khô ráo, khí trời bức người, làm cho người ta tâm phiền ý loạn.

Tần Lâm không có chuyện gì làm, lúc đi làm ngồi trong nha thự rất gần chiếu ngục. Mặc dù bên ngoài nóng bức chói chang nhưng trong Bắc Trấn Phủ Ty này vẫn cảm thấy âm phong lạnh lẽo, trên đá xanh ẩm ướt mọc rêu xanh rất dày, bên trong tường cao nặng nề dường như là một thế giới khác hoàn toàn ngăn cách với dương gian.

Về đến nhà sáng khoái hơn, mùa hè mặc ít y phục, dễ dàng cho hân tập kích Từ Tân Di. Chỉ cần có hai người với nhau, hân lập tức bóp một cái vào bộ ngực đầy đặn của nàng, bằng không cũng thò ma trảo xuống vuốt ve cặp đùi thon thả của nàng. Từ Đại tiểu thư nhất định sẽ đánh nhau cùng hân, đánh tới đánh lui sau cùng hóa thành vật lộn, tiếng quát tháo của Từ Đại tiểu thư dần dần biến thành tiếng rên ư ử.

Thanh Đại lại càng đáng thương hơn, sói xám Tần Lâm ngày nào cũng ức hiếp cô bé quàng khăn đỏ. Hân lấy cớ học y, trợ giúp tiểu sư tỷ đáng thương học qua một lượt chín tư thế trong Tố Nữ kinh.

Kinh sư tiết trời nóng bức, chẳng những Tần Lâm nhàn rồi, dù là thân binh các Hiệu Úy cũng không có gì làm, thường theo Từ Tân Di đến Tây giáo trường luyện tập thương pháp.

Người bận rộn duy nhất chính là Lý Kiến Phương mới vừa làm Thái Y.

Mặc dù nhân phẩm vị Tam thúc này không tốt, nhưng y thuật rất là tinh xảo. Sau khi vào Thái Y viện lộ ra vài chiêu, lại là con trai Kinh Hồ thần y Lý Thời Trân, một trong tác giả Bản Thảo Cương Mục, dần dần có được tiếng tăm, đạt quan hiển quý tới tìm y chữa bệnh càng ngày càng nhiều.

Trong thời gian gần đây Lý Kiến Phương hết sức bận rộn, cơ hồ chân không chấm đất. Tần Lâm hỏi thăm, y tỏ vẻ đắc ý nói:

- Tiết trời nóng bức như vậy, các lão tiên sinh các phủ kinh sư phàm có chứng ho suyễn kéo đàm, đều phát tác cực kỳ lợi hại. Bởi vì phương thuốc chữa chứng ho suyễn kéo đàm của Lý gia ta rất hay, cho nên phủ đệ quyền quý khắp nơi đều mời ta đi chữa bệnh, Lần trước Vũ Thanh Bá phủ Lý lão bá gia chính là do ta chữa hết. Ôi, không chỉ có cho ta một trăm lượng bạc tiền xem bệnh, nghe nói ngay cả Thái hậu nương nương cũng biết thanh danh ta nữa...

Tần Lâm cười chúc mừng y, biết Lý Kiến Phương hết sức ham mê công danh nên cứ để mặc y theo con đường của mình.

Mồng Một tháng Năm, Ngưu Đại Lực đột nhiên hấp tấp trở lại, mặt lộ vẻ bi thương, nhìn về phía Tần Lâm muốn nói cái gì, trong cổ lại nghẹn không nói nên lời.

Tần Lâm đang cầm một tờ công báo chuẩn bị trở về thư phòng, nhìn thấy dáng vẻ Ngưu Đại Lực như vậy bèn ra lệnh người làm bưng cho y một chén Toan Mai thang uống, sau đó hỏi y đã xảy ra chuyện gì.

Ngưu Đại Lực ngửa cổ một cái uống hết chén Toan Mai thang, giơ tay áo lên lau miệng:

- Trưởng quan, ta... Sư phụ ta nằm trên giường bệnh có vẻ không xong, sợ rằng sắp sửa sẽ phải chầu trời. Sáng sớm hôm nay lão gia tử đột nhiên tỉnh lại, nói muốn gặp ngài một lần.

Cái gì? Tần Lâm giật mình, sư phó dạy kiếm thuật cho Ngưu Đại Lực chính là Du Đại Du, mấy tháng trước nhìn thấy Du lão tướng quân còn công lực tinh xảo, thần sắc mạnh khỏe, không hiểu vì sao hiện tại mắc bệnh sắp chết, hần bèn vội vàng hỏi Ngưu Đại Lực:

- Du lão tướng quân mắc bệnh gì vậy, có còn cứu được hay không?

Ngưu Đại Lực tỏ vẻ rầu rĩ nói:

- Bắt đầu từ mùa Đông năm ngoái đã ho, nhưng ho cũng không rõ ràng lắm. Vốn tưởng rằng đầu mùa Xuân khí trời ẩm áp sẽ khỏi, không ngờ rằng khí trời nóng lên ho càng nhiều hơn. Bảy tám ngày trước ngắt đi một lần, hai ngày trước lại ngắt đi, sáng sớm hôm nay mới vừa tỉnh lại.

- Sao không nói sớm một chút cho ta biết!

Tần Lâm giậm chân oán giận, nhìn thần sắc Ngưu Đại Lực, chợt hiểu ra.

Tần Lâm cùng Du Đại Du cũng không có giao tình sâu đậm, chỉ là lần trước tra án đi xa doanh giới thiệu kỹ thuật thuốc súng mới, mới để cho Ngưu Đại Lực lấy Du lão tướng quân làm sư học tập võ nghệ cùng binh pháp chiến trận.

Hoàn toàn ngược với Thích Kế Quang khéo léo trò chuyện, miệng lưỡi linh lợi, Du Đại Du đoan chính nghiêm túc, thiết diện vô tư, Tần Lâm thấy lão còn có hơi sợ hãi. Không ai muốn cả ngày đối diện một vị lão nhân mặt mày nghiêm nghị như vậy, cho dù là anh hùng chống Oa chiến công lừng lẫy.

Cho nên giao tình giữa hai bên nhạt hơn Thích Soái rất nhiều. Mặc dù cách ngày Ngưu Đại Lực lại tới đó học kiếm, nhưng Tần Lâm cũng không tới xa doanh nữa. Theo người khác thấy, có lẽ là hần và Du Đại Du cũng không hòa hợp.

Lần trước vì tra án đi tới xa doanh, phát giác Du Đại Du thỉnh thoảng ho khan mấy tiếng, dù sao Tần Lâm không phải là thầy thuốc lâm sàng, cũng không để ý tới chuyện này, không nghĩ tới bây giờ lại nghiêm trọng đến mức như thế.

Chậm đã, ho suyễn... Tần Lâm lập tức sức nhớ ra, bảo người làm tìm Lý Kiến Phương.

Ai ngờ Lý Kiến Phương gần đây ra ngoài chẩn bệnh liên tục, vào lúc này không biết được phủ đệ nhà nào mời đi, trong nhà cùng Thái Y viện đều không thấy đâu cả.

- Cần gì tìm Tam thúc?!

Thanh Đại biết được tin tức, chu cái miệng nhỏ nhắn tỏ vẻ không phục:

- Thứ gì Tam thúc biết muội cũng biết, nhưng thứ mà muội biết chưa chắc Tam thúc đã biết...

Tần Lâm chợt hiểu ra, phương thuốc trị ho suyễn là gia truyền của Lý gia, Lý Kiến Phương biết, Thanh Đại cũng biết. Lý Thời Trân cũng không phải là kẻ lòng dạ hẹp hòi truyền nam không truyền nữ, còn đặc biệt in ấn tâm đắc của mình xuất bản phổ cập rộng rãi.

Ngưu Đại Lực miêu tả bệnh tình một phen, triệu chứng Du Đại Du là nhức đầu, ra mồ hôi nhiều, sổ mũi, đàm đặc dính, lưỡi khô khát nước, da lông khô héo, có lúc còn chảy máu mũi.

Thanh Đại lập tức cả quyết nói:

- Đây là vốn có cự thương âm tật, cùng phong hàn thử thấp nội ngoại giao cảm, hình thành chứng ho suyễn kéo đàm. Nhà muội có phương thuốc tổ truyền đối chứng, dùng các loại dược vật như nhân sâm, Tử Tô Diệp, Tiên Hồ, Bán Hạ, Vân Linh, Trần Bì, Cam Thảo, Chỉ Xác, Kết Ngạch, Mộc Hương phối hợp, hiệu quả rất tốt.

Vậy còn chờ gì nữa, Tần Lâm lập tức lệnh cho người làm theo toa hốt thuốc, sau đó chuẩn bị tự mình mang tới xa doanh.

- Tần ca ca thật là nóng lòng!

Thanh Đại ngăn hần lại, cười híp mắt nói:

- Bởi vì tiết trời nóng bức ho suyễn tăng nhiều, Tam thúc đã chế sẵn rất nhiều Chỉ Khái Bình Suyễn tán, chúng ta chỉ cần hỏi Tam thẩm lấy mấy túi mang theo là được rồi.

Tần Lâm nghe vậy mừng rỡ, lập tức đi tìm Tam thẩm lấy thuốc, suy nghĩ một chút Lý Kiến Phương không có ở đây, y thuật Thanh Đại không kém với mấy vị thúc thúc bên mang nàg theo. Treo lên xe ngựa đèn lồng quan hàm Bắc Trần Phủ Ty, đoàn người nhanh như điện chớp chạy thẳng tới xa doanh ngoài thành.

Vừa tới xa doanh đã cảm thấy khác thường, mặc dù toàn doanh vẫn tỏ ra nghiêm chỉnh nhưng những quan binh trú đóng ai nấy lộ vẻ đau buồn. Khắp nơi tràn đầy không khí sầu thảm, bên trưởng trung quân mơ hồ có tiếng khóc truyền tới.

Chẳng lẽ đã tới chậm một bước?

Lần này Tần Lâm lấy ra lệnh bài Bắc Trần Phủ Ty, quan binh giữ cửa doanh xem xong lập tức cho đi, nói lão tướng quân ở trưởng trung quân phía sau, hăc liền giục ngựa chạy đến trưởng trung quân, nhảy xuống ngựa níu lấy một tên Kỳ Bài quan hỏi tình huống.

Kỳ Bài quan lau nước mắt:

- Lão tướng quân lại ngất đi nữa, tiểu tướng quân đang ở bên trong hầu hạ, các người đây là...

Tốt, Tần Lâm thở phào nhẹ nhõm, mang theo thủ hạ đi vào.

Kỳ Bài quan còn đang ngơ ngác, nhìn thấy đèn lồng Bắc Trần Phủ Ty treo cao trên xe ngựa, lại một vị thiếu nữ mắt ngọc mảy ngài đi xuống, càng không hiểu gì cả.

Trong trưởng trung quân, Du Đại Du nằm trên giường bệnh, Thủ Bị, Du Kích, Thiên Tổng, Bả Tổng đứng đầy xung quanh, ai nấy mắt đỏ ngầu. Một vị quan võ trẻ tuổi quỳ gối trước giường bệnh, đưa lưng về phía Tần Lâm không nhìn thấy dung mạo, hai vai giật giật hiển nhiên thương tâm tới cực điểm, bên cạnh còn có một vị quan võ cũng trẻ tuổi như vậy đang ra sức khuyên giải.

- Du lão tướng quân còn cứu được!

Tần Lâm sải bước tiến tới.

Các quan võ trong trưởng rồi rít quay đầu lại, có kẻ lần trước đã gặp Tần Lâm vội vàng hành lễ với hăc, sau đó nói cho đồng bạn biết vị này là Tần tướng quân thiếu niên anh hùng ngăn voi cứu giá, chưởng ấn Bắc Trần Phủ Ty.

- Phụ thân Đại nhân, Tần tướng quân tới rồi, người tỉnh lại đi.

Quan võ quỳ gối bên giường bệnh lay lay Du Đại Du đang hôn mê bất tỉnh, quay đầu lại nhìn Tần Lâm nặn ra một nụ cười khổ.

Tần Lâm ngăn ra, đây không phải là hán tử mặt vuông bên trong đám Võ Tiến Sĩ sao, ngày đó là y và đồng bạn lặng lẽ đi báo cho Tuần Thành Ngự Sử trước khi xảy ra án. Tần Lâm cảm thấy người này biết rõ Lưu Thừa Hy là con trai Lưu Thủ Hữu lại không chịu hòa mình làm bậy, có vẻ hay hay, muốn nói chuyện vài câu nhưng y đã bỏ đi mất hút.

Không trách lúc ấy cảm thấy nhìn quen mắt, thì ra là con trai Du Đại Du, tính ngay thẳng chính trực cũng có bảy phần giống với phụ thân y.

Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung thậm chí đám quan võ trong trưởng không hiểu, tại sao lão tướng quân dặn dò nhất định muốn gặp Tần Lâm. Cẩm Y Vệ và kinh doanh là hai hệ thống hoàn toàn khác nhau, Du Đại Du cùng Tần Lâm cũng không gọi là thâm giao gì, thậm chí chỉ có duyên gặp mặt một lần, chuyện này quả thật là kỳ quái.

Bất quá sau khi Du Đại Du ra lệnh như vậy liền hôn mê bất tỉnh, cũng không ai biết rốt cục lão tướng quân muốn làm gì.

Tần Lâm không nói lời gì đi lên phía trước, trầm giọng ra lệnh:

- Mang nước ấm tới đây, thê tử bản quan tinh thông y đạo, sẽ trị cho Du tướng quân.

Vừa dứt lời, Thanh Đại cũng mang theo đồ nghề đầy đủ, được bốn nữ binh Giáp Ất Bính Đinh phụng bồi đi vào trong quân trường.

Đột nhiên thấy nhiều võ tướng mặc giáp mang kiếm như vậy, Thanh Đại có chút xấu hổ, cúi đầu đỏ mặt, nếu không phải Tần Lâm ở chỗ này, quả thật muốn xoay người trốn.

Giáp Ất Bính Đinh ngược lại không có vấn đề, ở Nam Kinh đi theo Từ Đại tiểu thư, đã thấy qua Bá Hộ, Thiên Hộ, Chỉ Huy Sứ cũng nhiều, huống chi chỉ vài quan võ này.

Đám quan võ quan sát vị tiểu cô nương yếu điệu trẻ tuổi Thanh Đại này, đều cảm thấy khó lòng tin được.

Du Tư Cao cũng tỏ vẻ không dám tin, đây không phải là thiếu nữ hôm đó trên bến thuyền sao, nàng biết y thuật gì chứ... Y do dự không chịu nhường ra vị trí trước giường bệnh.

477. Chương 477: Lão Hữu

Cứu người như cứu hỏa, Tần Lâm cũng không nói nhảm, nói thẳng cho y biết:

- Thê tử bản quan là cháu gái Đại Minh thần y Lý Thời Trân, nữ y tiên Lý Thanh Đại Kinh Hồ, một trong tác giả Bản Thảo Cương Mục.

Du Tư Cao còn đang do dự, Trầm Hữu Dung cùng mấy tên quan võ đều khuyên giải:

- Thiếu tướng quân, nếu Du lão tướng quân di ngôn chỉ danh muốn gặp Tần trưởng quan, hẳn chính là vì chuyện này...

Du Tư Cao nhìn lại phụ thân cắn chặt hàm răng, bất tỉnh nhân sự, thở dài một tiếng, lắc mình đứng ở bên cạnh.

Trước hết Thanh Đại lấy nước ấm hòa tan Chỉ Khái Bình Suyễn tán, sau đó dùng que trúc cạy miệng Du Đại Du ra, rót nước thuốc vào. Sau khi ngừng một hồi, nàng lại cầm ngân châm đâm vào vị trí huyệt Nhân Trung, khẽ lay lay.

Khụ, khụ, khụ...

Du Đại Du đột nhiên ho khan một trận, sau đó chậm rãi mở mắt.

Du Tư Cao vốn đang chăm chú nhìn phụ thân, tâm trạng khẩn trương hết sức, mãi đến lúc này mới thở ra một hơi thật dài, vừa xoa ngực cho cha vừa cảm kích rơi nước mắt nhìn Tần Lâm, đôi môi mấp máy muốn nói ít lời cảm kích nhưng rốt cục không thể nói nên lời. Ân cứu một mạng phụ thân, dùng lời gì cảm tạ?

Quan võ trong trường đều vui vẻ ra mặt, mồm năm miệng mười thay Du Tư Cao cảm tạ Tần Lâm:

- Tôn phu nhân diệu thủ hồi xuân, chân chính thuốc đến bệnh trừ!

- Không hổ là nữ y tiên Kinh Hồ, còn nhỏ tuổi đã được Lý thần y chân truyền, quả thật vô cùng ưu tú, vô cùng ưu tú!

Những quan võ này không nói ra được lời gì hoa mỹ, nhưng hoàn toàn có thể nhìn ra đối với nữ y tiên chữa khỏi lão tướng quân mình, quả thật bọn họ cảm kích rơi nước mắt, hận không thể moi tim ra đáp tạ.

Thanh Đại cúi đầu không đáp, Tần Lâm thay nàng thuận miệng đáp ứng, cũng không lạc quan giống như các vị quan võ. Bởi vì Thanh Đại từ trước tới nay thích nói thích cười, lúc này thần sắc lại không hề tỏ ra mừng rỡ, gương mặt nhỏ nhắn không có chút vui vẻ nào cả.

Thừa dịp Du Đại Du lại ho khan một trận, Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung cùng chúng quan võ bận rộn, Tần Lâm bèn kéo Thanh Đại sang bên nhỏ giọng hỏi:

- Thế nào rồi?

Hàm răng trắng nõn của Thanh Đại khê cắn môi dưới, bắt đầu dĩ lắc đầu một cái:

- Mới vừa rồi muội chấn mạch, mạch tượng tán loạn, đây là dấu hiệu khó lòng chịu đựng được nữa. Du lão tướng quân tuổi đã cổ lai hy, trên người bị vết thương cũ, trước hết vào mùa Đông năm ngoài cảm phong hàn, sau vào giao mùa Xuân Hạ năm nay phải chịu tiết trời khắc nghiệt. Lão toàn dùng nội công thâm hậu áp chế, đến bây giờ đã đèn cạn khô dầu, cho dù là gia gia muội đích thân tới đây cũng không thể cứu được nữa...

Dứt lời, trong đôi mắt trong suốt như nước của tiểu cô nương toát ra vẻ bi thương buồn bã, đây chính là sinh lý tử biệt thầy thuốc không thể không đối mặt. Bất kể y thuật tinh xảo đường nào, cuối cùng cũng chỉ có thể trị bệnh mà không thể trị mệnh, cho dù là Hoa Đà tái thế, Biển Thước phục sinh, cũng nhất định phải đối mặt rất nhiều bệnh nhân phải chết trước mặt mình.

Trên giường bệnh Du Đại Du ho khan dần dần trở bình thường trở lại, chợt cười to:

- Năm xưa lão phu chống Oa ngự khẩu, mạo hiểm dưới làn tên mũi đạn, người bị thương lớn nhỏ hơn bốn mươi chỗ. Chỗ vết thương cũ trước ngực này gặp ngày mưa gió lạnh lẽo lập tức đau nhức, cố gắng đến hôm nay mới chết đã coi như may mắn. Ta sống đã mấy chục năm, còn sinh được hài nhi ngoan giỏi, có gì phải tiếc nuối?

Du Tư Cao vội vàng nói:

- Phụ thân, mới vừa rồi phu nhân Tần tướng quân chẩn bệnh cho người đã có chuyển biến tốt. Nàng là cháu gái của thần y Lý Thời Trân triều Đại Minh ta, nhất định có thể trị hết bệnh của phụ thân.

Du Đại Du lắc đầu liên tục:

- Khụ khụ, hài nhi chớ có nói bậy, chẳng lẽ phụ thân không biết bệnh của mình sao? Khụ, năm nay ta bảy mươi bảy tuổi, vết thương cũ cộng thêm bệnh mới toàn dựa vào một hộp chân khí ngăn chặn, sống được tới hôm nay đã là đèn cạn khô dầu, đã không còn có thể sống tiếp được nữa.

Chúng tướng quan lập tức lộ vẻ sầu thảm, biết lão tướng quân nói có lý. Râu tóc lão đã bạc trắng, năm nay đã bảy mươi bảy tuổi, vốn có vết thương cũ lại thêm bệnh mới, toàn bằng nội công áp chế, một khi nội lực hao hết cho dù là Đại La thiên tiên cũng khó cứu.

Chẳng qua thật là kỳ quái, nếu Du Đại Du biết rõ mình không thể sống thêm được nữa, vội vàng muốn gặp Tần Lâm là có ý gì, chẳng lẽ chỉ là muốn nữ y tiên chẩn bệnh cho lão thôi sao?

Du Đại Du chưa kịp nói ra nguồn cơn, chợt nghe bên ngoài có tiếng la hét không ngừng, có tiếng bước chân vô cùng hữu lực từ xa đang tới gần. Mọi người chưa kịp có phản ứng chỉ thấy một bóng người nhanh như cơn lốc, giống như thiên mã hành không vọt vào trường trung quân.

Rất nhiều võ tướng dưới quyền Du Đại Du đưa tay muốn ngăn lại, nhưng bị người này tiện tay hất một cái lập tức lão đảo lui lại. Bọn họ chỉ thấy trước mắt hoa lên, người tới đã vọt tới trước giường bệnh.

Mọi người cả kinh thất sắc, chỉ cho là thích khách từ đâu tới, lại nghe Du Đại Du lớn tiếng cười lên:

- Thích lão đệ, công phu của đệ lại có tiến triển. Khụ khụ, nếu không phải lão phu triển miên giường bệnh, nhất định phải dây đấu với đệ một trận.

Chỉ thấy người tới tuổi chừng bốn năm mươi tuổi, vóc người không cao không thấp, dung mạo bình thường, nhiều nhất coi như trung bình. Đầu quấn khăn xanh mặc một chiếc chiến bào vá chằng vá đụp, chính là quan Tổng Binh Kế Trấn, Tả Đô Đốc, Thiếu Bảo Thích Kế Quang.

Thích Kế Quang nhìn thấy lão hữu vẻ mặt tiêu tụy, rõ ràng không còn sống lâu trên nhân thế, lúc này cũng phải biến sắc, nắm tay của Du Đại Du mất hồ rưng rưng:

- Du huynh, huynh cần gì phải khổ tâm như vậy? Tiểu đệ ở Kế Trấn, khoái mã mất một ngày là tới, Du huynh lại không phái người thông báo cho biết. Nếu không phải sau khi tiểu đệ biết được tin tức, cả đêm giục ngựa chạy tới, cơ hồ, cơ hồ...

Tần Lâm thấy vậy chợt cảm thấy kinh ngạc, Du Đại Du tính tình nghiêm khắc không hề nói đùa, hơn nữa giữ vững khí tiết, từ trước tới nay không hề xu nịnh quyền quý, ngay cả tiền nhiệm Binh bộ Thượng Thư Đàm Luân cũng khen lão khí tiết cao thượng.

Mà Thích Kế Quang vô cùng linh lợi khôn khéo, đi cửa sau, tặng quà, bái lão sư, lôi kéo quan hệ không chỗ nào là không khéo léo. Cũng vì như vậy ngay cả Hồ cơ và xuân được cũng phải ra sức tìm kiếm dâng lên, bị sĩ lâm thanh lưu thời này hết sức coi thường.

Tính tình hai người này có thể nói là hoàn toàn trái ngược, vì sao có thể là hảo hữu như vậy?

Chẳng những như vậy, Tần Lâm còn nghe Tăng Tĩnh Ngô nói năm đó Du, Thích cùng nhau chạy tới Phúc Kiến diệt giặc Oa, Du Đại Du có thâm niên cao hơn là quan Tổng Binh, Thích Kế Quang là Phó Tổng Binh, Kết quả Du Đại Du tính tình cương trực đặc tội văn thần cấp trên, đợi đến khi Phúc Kiến diệt giặc Oa xong, vị trí hai người lập tức thay đổi, Thích Kế Quang thăng thành Tổng Binh, Du Đại Du giáng thành Phó Tổng Binh.

Ngay cả Tăng Tĩnh Ngô cũng cho rằng Du Đại Du có thù cũ bị Thích Kế Quang cướp đi chức vụ, Du Long Thích Hổ, quan hệ giữa một rồng một hổ này tương đối căng thẳng.

Không nghĩ tới hôm nay chính mắt thấy được, sự thật khác xa lời đồn.

Trên giường bệnh Du Đại Du thở dốc một trận, chợt cười nói:

- Thích lão đệ, đệ luyện binh ở Kế Trấn bận rộn vô cùng, lại phải hao phí rất nhiều sức lực đối phó các đại lão triều đình, khụ khụ, cũng không cần đệ phí tâm ở chỗ ta...

Thích Kế Quang đỏ bừng mặt, nói thẳng với lão hữu:

- Nhờ có Binh bộ Tăng Thị Lang cùng Cẩm Y Vệ Tần tướng quân lật đổ tên đại tham quan Dương Triệu, Kỳ Liêu Tổng Đốc đổi thành Cảnh Đô Đường lương tụ thanh phong, uy vọng tựa Đông Sơn, cuộc sống của tiểu đệ đã tốt hơn nhiều.

- Tần tướng quân, khụ khụ...

Du Đại Du lại ho khan một trận, bật cười to:

- Tần tướng quân đang ở trong trường, nhờ có phu nhân hẩn giúp chữa trị, lão phu mới có thể nói mấy câu này với lão đệ, bằng không Thích lão đệ chỉ có thể gặp được một người chết nằm thẳng cẳng trên giường.

- Tần lão đệ...

Thích Kế Quang xoay người đã nhìn thấy Tần Lâm, lần này cuối cùng không nở một nụ cười nịnh hót trơn tuột như những lần trước, mà tỏ ra cung kính chân thành ôm quyền hành lễ:

- Lần trước ở tướng phủ không kịp đàm luận, cho đến hôm nay mới gặp gỡ, ta đây làm lão ca ca nhưng đã sớm muốn cảm tạ lão đệ rất nhiều.

Thích Kế Quang là kẻ khôn ngoan lanh lợi, làm sao có thể không nhìn ra ngoắt ngoéo bên trong. Tân nhậm Kế Liêu Tổng Đốc Cảnh Định Lực ra sức phối hợp với lão, không hề làm khó chút nào, lương hướng trang bị đều kịp thời phân phát, trong lời nói chỉ hơi lộ ra chút phong thanh, Thích Kế Quang lập tức biết được là do Tần Lâm ra sức phía sau màn.

Du Đại Du nghe khẩu khí Thích Kế Quang cũng hiểu được mấy phần, ánh mắt nhìn Tần Lâm chợt sáng lên.

Quan võ trong trường thấy Thích Kế Quang coi trọng Tần Lâm như thế, đều âm thầm giật mình.

Du lão tướng quân chỉ là Tham Tướng xa doanh kinh sư, Thích Kế Quang lại là đại soái biên quan, được Giang Lăng tướng quốc Trương Cư Chính coi trọng, lại là đại anh hùng có công lớn với đất nước, lại tỏ ra quá mức cung kính với Tần Lâm tuổi còn trẻ như vậy, luôn miệng gọi hẩn là lão đệ, quả thật hết sức kỳ quái.

- Lão phu không sao, các người lui ra ngoài hết đi, ta có lời muốn nói với Tần tướng quân...

Du Đại Du lệnh cho các vị quan võ lui ra, chỉ chừa Tần Lâm, Thích Kế Quang, con trai Du Tư Cao cùng bạn tốt con trai Trầm Hữu Dung ở trong trường.

Thanh Đại chần chờ không đi, Du Đại Du cao giọng cười nói:

- Đa tạ diệu thủ nữ y tiên, bất quá bệnh lão phu là không thể nào chữa khỏi, cũng không làm phiền Tần phu nhân nữa.

Thanh Đại gật đầu một cái, cũng thối lui ra ngoài trường.

Du Tư Cao nhìn Trầm Hữu Dung, không biết rốt cục phụ thân mình muốn làm gì.

- Khụ, lão phu hơn năm mươi tuổi mới có được đứa con chẳng ra gì này, quả thật là cha già con mọn, tính khí giống như đúc kẻ làm cha gần dở này...

Du Đại Du rất là từ ái nhìn con trai, câu nói tiếp theo chợt làm ọi người trợn mắt há mồm:

- Hải nhi, hiện tại con lập tức bái làm môn hạ Tần trưởng quan, tương lai đi theo bên cạnh ra sức cho hần!

Tần Lâm lập tức sắc mặt một cái, Du Tư Cao là Võ Tiến Sĩ, thế tập Chỉ Huy Đồng Tri, con ruột danh tướng Du Đại Du, lạy làm môn hạ mình, khí bá vương của Tần trưởng quan ta cũng quá lợi hại rồi...

Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu phụ thân làm như vậy là có ý gì.

Thích Kế Quang cũng như có điều suy nghĩ, thần sắc rất là phức tạp:

- Rốt cục Du huynh cũng nghĩ thông suốt, nếu Du huynh nghĩ thông suốt sớm ba mươi năm, ôi...

- Vậy thì không tới phiên lão đệ cướp đi chức Tổng Binh Phúc Kiến của ta!

Du Đại Du vỗ giường bệnh cười ha hả.

- Người khác không biết, trong lòng tiểu đệ lại biết rõ ràng...

Thích Kế Quang nhàn nhạt nói:

- Chức Tổng Binh Phúc Kiến năm xưa vốn chính là Du huynh nhường cho tiểu đệ.

- Đúng vậy, là ta nhường. Bởi vì đệ biết cách đối phó đám Đại nhân tiên sinh kia, biết mặt dày, nịnh hót, chạy chọt quan hệ, ta lại không biết những chuyện đau đầu nhức óc này, đệ làm Tổng Binh thích hợp hơn ta.

Du Đại Du nói thẳng không kiêng kỵ thừa nhận, sau đó nhìn trừng trừng Thích Kế Quang, ánh mắt dần dần trở nên nhu hòa:

- Thích lão đệ, đệ đừng cảm hơn ta nhiều, ta bội phục đệ nhưng không bắt chước theo đệ được.

- Phụ thân!

Du Tư Cao có chút không phục kêu một tiếng, y thường nghe người khác đánh giá, nói mặc dù sự nghiệp phụ thân không bằng Thích Kế Quang nhưng khí tiết cao thượng hơn nhiều lắm, vì sao phụ thân lại nói Thích Kế Quang dũng cảm hơn?

Choàng một tay qua vai y, thanh âm của Tần Lâm trầm thấp mà kiên định:

- Du lão tướng quân nói không sai, Thích Đại Soái lấy xã tắc làm trách nhiệm của mình, không tiếc ô nhục thanh danh, thà chịu bị coi là hạng người xu viêm phụ thể, tình nguyện chịu khắp thiên hạ phỉ báng cũng quyết giữ được quyền cầm binh, từ đó Đông bình giặc Oa, Bắc đuổi Thát Lỗ, dựng nên một thời thái bình thịnh thế. Đây là cảnh giới ta không vào địa ngục ai vào địa ngục, quả thật cao hơn một bậc so với lệnh tôn giữ khư khư khí tiết, chỉ biết lo cho riêng mình.

Cũng là vì dân vì nước, Du Đại Du không vượt qua được cửa ải trong lòng. Nếu như dùng Phật pháp để so sánh, tu chính là tự chứng viên thông tiểu thừa Phật pháp, Thích Kế Quang lại là Đại Thừa Phật pháp không tiếc tự phế chính quả của riêng mình cũng muốn phổ độ chúng sinh.

Du Đại Du vui mừng nhìn Tần Lâm, hết sức vui mừng vì hắn có thể hiểu ý của mình. Du Tư Cao rơi vào trạng thái trầm mặc, đả kích lớn lao như vậy khiến cho trong lòng y rất khó có thể tiếp nhận.

Một lúc sau biết thời gian còn lại của mình không nhiều, Du Đại Du hạ lệnh con trai tới bái làm môn hạ Tần Lâm lần nữa.

Không biết rốt cuộc có suy nghĩ ra hay không, Du Tư Cao hơi lộ vẻ do dự.

Thích Kế Quang lên tiếng nói:

- Thật ra thì chỗ của đệ...

Du Đại Du liếc lão một cái:

- Thích lão đệ chỉ có thể tự giữ mình mà thôi, tiền trình của Tần lão đệ xa hơn đệ. Khụ, Tư Cao, con còn không quỳ xuống sao?

Du Tư Cao bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là quỳ xuống dập đầu ba cái bình bịch với Tần Lâm, thần sắc Tần Lâm nghiêm nghị, thần nhiên nhận lấy.

Lại phó thác con trai cho bạn tốt Trầm Hữu Dung, Du Đại Du cười mời Tần Lâm, Thích Kế Quang ra trưởng, thời gian còn lại lão sẽ dặn dò Du Tư Cao một vài lời giữa con trai và phụ thân.

Ngay đêm đó, Du Đại Du xuôi tay mà đi, một ngôi tướng tinh từ nay tắt ngấm.

Tần Lâm mang theo nữ quyến không tiện dừng chân ở quân doanh, từ trong quân trưởng đi ra liền chạy về kinh sư, Ngưu Đại Lực chấp lễ đệ tử, lưu lại hầu hạ sư phó.

Lúc trở về thành sắc trời đã tối, Chính Dương môn đã khóa, bất quá không làm khó được Tần Lâm. Yêu bài ngà voi quan giáo phụng chỉ đốc Bắc Trấn Phủ Ty hành sự vừa đưa ra, lập tức cửa thành mở ra cho bọn họ đi vào.

Sáng sớm hôm sau, bên xa doanh phái khoái mã báo lại, đêm qua vào lúc canh ba, anh hồn Du lão tướng quân châu trời.

Tần Lâm nghe vậy bùi ngùi cảm khái, mang theo Lục Viễn Chí và thân binh Hiệu Ủy chạy tới phúng điếu.

478. Chương 478: Phiền Não Của Du Tư Cao

Giục ngựa chạy tới chỗ xa doanh, chỉ thấy khắp doanh toàn là đồ trắng, các tướng sĩ kêu khóc buồn bã. Những hán tử trước đó đứng nghiêm canh gác trong gió tuyết lạnh lẽo, đầu vai tuyết đọng ba tấc vẫn an nhiên bất động, hiện tại ai nấy khóc nước mắt chan hòa.

Du Đại Du trị quân thương lính như con mình, tự nhiên các tướng sĩ coi chủ tướng như phụ mẫu.

Du Tư Cao thân mặc hiệu phục tiến ra chào đón, Ngưu Đại Lực lấy thân phận đệ tử để tang nửa hiệu cho sư phụ, Thích Kế Quang, Trầm Hữu Dung bận rộn giúp đỡ lật vật.

Tần Lâm đã sớm biết Du Đại Du làm tướng thanh liêm, hôm qua thấy lão nằm trên giường bệnh hết sức đơn sơ, bên trong trường trung quân ngoại trừ bảo kiếm, công văn, bản đồ ra không còn của cải gì khác. Cho nên hôm nay đã chuẩn bị năm trăm lượng bạc cho vào trong hộp, Lục Viễn Chí bưng tới đưa cho Du Tư Cao, giúp cho tang lễ.

Du Tư Cao vẻ mặt tiêu tụy, dập đầu với Tần Lâm:

- Thay tiên phụ cảm tạ Tần tướng quân. Trước khi tiên phụ lâm chung có dặn dò, tuy rằng tính tình ngay thẳng thanh cao không tốt, nhưng rốt cục cũng đã quen như vậy cả đời, tốt xấu gì cũng phải có thủy có chung. Cho nên ngoại trừ triều đình thưởng cho ra, quan quân trong ngoài doanh, thân bằng cố cựu phúng điếu tiền bạc sẽ không lấy.

Tần Lâm nghe vậy cũng không miễn cưỡng, lệnh cho Lục Viễn Chí thu hồi hộp bạc, trong lòng than thở không ngớt.

Du Đại Du thương lính như con mình, nếu như thu bạc phúng điếu e rằng tướng sĩ trong doanh sẽ ào ạt dâng lên. Mà lương hưởng các tướng sĩ vốn vô cùng ít ỏi, một phân một ly cũng không dễ dàng, làm sao Du Đại Du có thể nhẫn tâm để bọn họ tổn kém như vậy. Cho nên lão dứt khoát không nhận chút tiền phúng điếu nào của tất cả tân khách tới viếng, kể cả thân bằng cố cựu.

Trước khi chết lão tướng quân còn nghĩ cho các tướng sĩ, quả thật khiến cho người ta phải tặc lưỡi khen ngợi.

Thích Kế Quang cũng nhìn về phía Tần Lâm cười khỏ, Du gia cũng không thu bạc phúng điếu của lão, chờ Du Tư Cao đi sang tiếp tân khách khác, lão bèn tới bên người Tần Lâm:

- Tần lão đệ, tính khí Du Tư Cao này quả thật có bảy phần giống phụ thân y, mới vừa rồi thật là...

- Thích lão ca yên tâm, trong lòng tiểu đệ đã có tính toán...

Tần Lâm khoát tay áo một cái.

Dĩ nhiên Thích Kế Quang không phải nói bạc phúng điếu, mà là cách xưng hô của Du Tư Cao.

Đã xếp vào môn đình Tần Lâm, là quan văn nên gọi hần là lão sư, ân sư, quan võ phải gọi ân chủ, ân tướng, tự xưng là môn hạ hoặc là mộc ân. Giống như Thích Kế Quang bái ở môn đình đương triều Thủ Phụ Trương Cư Chính, tự xưng ‘Môn hạ mộc ân tiểu’.

Bái môn như vậy cũng không phải là tùy tiện, ân chủ phải cất nhắc môn sinh, môn sinh là thần phục ân chủ, quan hệ giữa hai bên như vậy hết sức kiên cố bền vững. Ân chủ bán đứng môn sinh tất bị người đời phỉ nhổ, nếu như môn sinh phản bội ân chủ cũng bị coi là loại lòng lang dạ sói, bất kể là trong hay ngoài triều cũng khó có chỗ đứng chân.

Du Đại Du lệnh cho con trai bái làm môn hạ Tần Lâm, có thể nói dụng tâm lương khổ. Bất quá dường như Du Tư Cao còn có chút không được tự nhiên, mới vừa rồi y không gọi là Ân chủ mà gọi là Tần tướng quân.

Trong lòng Tần Lâm biết rõ ràng chuyện này, mặc dù Du Đại Du già mới có con, nhưng Du Tư Cao cũng có hơn hai mươi tuổi, so với mình còn lớn hơn mấy tuổi, lại là võ nghệ cao cường, khí tiết trung nghĩa, danh tướng hổ tử. Hiện tại bất y bái làm môn hạ của mình, mặc dù là di mệnh lúc lâm chung của Du Đại Du, nhưng trong lòng Du Tư Cao khó tránh khỏi có chút gút mắc.

Sống lâu mới biết lòng người, Tần Lâm cũng không nóng nảy, Du Tư Cao là tướng tài chân chính, chậm mà chắc. Một khi được y tình nguyện phục vụ ình, dưới quyền sẽ có thêm một viên đại tướng có thể thống soái đại quân.

Giường bệnh trong trường trung quân đã đổi thành quan tài gỗ, Tần Lâm lạy ba lạy trước linh cữu. Bởi vì Du Tư Cao cùng Trầm Hữu Dung bận chào hỏi những vị khách khác, Tần Lâm bèn kéo Ngưu Đại Lực hỏi thăm tình hình đêm qua.

Ngưu Đại Lực kể lại một lần chuyện xảy ra trước sau Du lão tướng quân châu trời, nhắc tới trước khi Du Đại Du lâm chung cười nói như thường, duy chỉ có than thở một câu ‘Một đời thanh danh bị hủy bởi hai chữ gian tham’, không biết là nguyên nhân gì.

- Đó là chuyện xảy ra vào năm Long Khánh thứ sáu...

Thích Kế Quang nói đến chuyện cũ, vẻ mặt hơi có chút tịch mịch:

- Du huynh nhậm chức Tổng Binh ở Quảng Tây, Tuần Án Quảng Tây Lý Lương Thần đạn hặc Du huynh gian tham, mặc dù có Binh bộ nói chuyện giúp lão, nhưng vẫn bị miễn chức hồi tịch. Cả đời Du huynh từng bị bảy lần khuất nhục, bốn lần cách chức đoạt ấm, một lần dẫn độ hạ ngục thiếu chút nữa chém đầu, tất cả lão đều hồn nhiên không để trong lòng, duy chỉ có hai chữ ‘gian tham’ này đâm sâu vào tim rỉ máu, đến chết không quên.

Nói xong những lời này, giọng Thích Kế Quang trở nên buồn bã, có lẽ là nhớ đến cấp trên, đồng liêu cùng các chiến hữu năm đó sống vai chống Oa: Tổng Đốc Mân Chiết Hồ Tông Hiến bị Vương Bản Cố vu hãm,

lại bị dính lúu Nghiêm Tung chết trong ngực. Tuần Phủ Chiết Giang Chu Hoàn cách chức tự sát. Tổng Đốc bình Oa Trương Kinh hữu dũng hữu mưu bị Nghiêm Tung hãm hại chém đầu. Danh tướng Lư Thang bị cách chức oan sau buồn bực mà chết...

Anh hùng hào kiệt không phải là vinh quang chết trận sa trường, mà là chết bởi triều đình đảng tranh, chết bởi vu cáo hãm hại, làm sao không khiến cho người ta thở dài thương tiếc?

Thích Kế Quang may mắn được Trương Cư Chính thưởng thức, bảo vệ binh quyền, có thể tiếp tục ở lại biên quan ra sức vì nước. Nhưng phải nhẫn nhịn gánh vác trọng trách, ủy khúc cầu toàn, bị đại tham quan Dương Triệu ức hiếp, chua cay trong đó há có thể cho người ngoài biết?!

Cho nên trước khi Du Đại Du lâm chung mới bảo con trai lấy làm môn hạ Tần Lâm. Tính khí ngay thẳng chính trực của Du Tư Cao bị ảnh hưởng của phụ thân, ở trong quan trường quả thật nửa bước khó đi. Chỉ có lấy làm môn hạ Tần Lâm có công hộ giá, được mặt rồng ưu ái mới có thể tránh khỏi giẫm vào vết xe đổ của Du Đại Du.

Du lão tướng quân già mới có con, dù sao cũng không muốn Du Tư Cao vất vả cả đời giống như mình.

Nghe Thích Kế Quang nói xong chuyện cũ, Tần Lâm không nói gì, chẳng qua là cau mày như có điều suy nghĩ.

Ngưu Đại Lực lại ghen ngào nói:

- Sư phó lâm chung cũng đưa binh khí của người cho ta, dặn dò ta kiến công lập nghiệp ở dưới quyền Tần trưởng quan.

Dứt lời, Ngưu Đại Lực lấy từ phía sau trưởng trung quân ra một cây thiết côn to hơn tấc, dài chừng một trượng. Chỉ thấy thiết côn toát ra ô quang lạnh lẽo, sờ vào cũng có cảm giác lạnh, bề mặt còn có hình bàn long lồi lõm.

- Tần Thiết Bàn Long côn.

Thích Kế Quang thấy côn như thấy lão hữu, đưa tay nhận lấy dễ dàng múa ra một côn hoa:

- Côn này nặng chín chín tám mươi mốt cân, được chế tạo bằng thép ròng, là binh khí tùy thân của Du huynh. Bởi vì Du thể diệt theo học thương pháp với ta, năm đó Du huynh còn than thở côn này không có truyền nhân.

- Ủa, Ngưu tráng sĩ trời sinh thần lực, tương lai theo Tần lão đệ kiến công lập nghiệp, hắn không làm nhục thần binh của Du huynh.

Tần Lâm lấy làm kinh hãi:

- Không phải là Ngưu Đại Lực học kiếm pháp cùng Du lão tướng quân sao? Ta có thanh Thất Tinh bảo kiếm, chuẩn bị sau khi Ngưu Đại Lực học thành đưa cho y dùng, cần gì dùng côn?!

Thích Kế Quang khê phì cười:

- Mặc dù Du huynh viết Kiếm Kinh, thật sự tất cả trong đó đều là côn pháp. Bảo kiếm tuy bén, không thể làm gì khác hơn là tỷ võ giang hồ, bất lợi chém giết chiến trận. Bậc tráng sĩ dũng mãnh có thừa mà linh xảo chưa đủ như Ngưu huynh đây nên dùng Tần Thiết Bàn Long côn nặng nề này, nếu như dùng kiếm, ngược lại không phát huy ra hết sở trường của y.

Ngưu Đại Lực trợn trừng mắt thật lớn, vốn y đã quen dùng một cây côn gỗ to bằng miệng chén, đi theo Du Đại Du học tập côn pháp chính là danh sư gặp cao đồ, thầy trò hai người đều cảm thấy Tần Lâm an bài rất thỏa đáng, không ngờ rằng bản thân Tần Lâm cũng không biết, chỉ là may mà trùng hợp.

- Đây... đây gọi là đánh bậy mà trúng.

Tần Lâm lập tức đỏ bừng mặt mũi.

Triều đình hết sức nghi ngờ võ tướng, Du Đại Du mới mất, mọi người bất tiện ở lâu trong quân doanh. Sau khi phúng điếu xong Thích Kế Quang lập tức chạy về Kế Trấn, Tần Lâm dặn dò Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung mấy câu, cũng dẫn theo Ngưu Đại Lực giục ngựa trở về thành.

Nhìn theo bóng lưng Tần Lâm giục ngựa đi xa, Trầm Hữu Dung chần chờ hỏi:

- Du huynh, Tần tướng quân tính tình cực tốt, mới vừa rồi vì sao huynh...

Ánh mắt Du Tư Cao phức tạp, không biết đang suy nghĩ gì.

Chủ tướng bệnh qua đời, quan tọa doanh hộ ấn, ba hôm sau quan mới đến đảm nhiệm. Du Đại Du là người Phúc Kiến Tuyên Châu, Du Tư Cao liền vận chuyển linh cữu phụ thân đến kinh sư tạm để ở Phúc Kiến hội quán.

Quan văn triều Đại Minh gặp tang sự cha mẹ thì phải đình ưu, rời chức về nhà thủ hiếu ba năm (trên thực tế là hai mươi bảy tháng âm lịch, hơn hai năm). Nhưng các quan võ thứ nhất trách nhiệm quân sự nặng nề không thể nào bỏ vị trí mà đi như vậy, thứ hai quan võ bị coi là vũ phu, tựa hồ không cần quá mức chú trọng phương diện trung hiếu nhân nghĩa, vì vậy chỉ có một trăm ngày được nghỉ để tang.

Du Tư Cao là tân khoa Võ Tiến Sĩ, đồng thời cũng có phụ thân Du Đại Du thân trải qua bách chiến kiếm cho con trai chức thể tập Chỉ Huy Thiêm Sự Vĩnh Ninh Vệ Phúc Kiến Tuyên Châu, nếu phụ thân qua đời, phải tới Binh bộ làm thủ tục thay chức.

Khí trời nóng bức, cần phải đưa linh cữu về phía Nam nhanh chóng, Du Tư Cao quyết định chủ ý cố gắng trong kỳ nghỉ phải làm cho xong hai chuyện: thứ nhất, thỉnh triều đình ban cho điển tuất (nghỉ thức tang lễ), thụy hiệu cho phụ thân. Lúc sinh tiền không thể áo gấm về nhà, sau khi chết hy vọng cũng được oai phong một chút. Thứ hai tới Binh bộ làm thủ tục nhận chức, để sau khi đưa linh cữu về quê sẽ nhậm chức ở quê nhà.

Hôm ấy Trầm Hữu Dung phụng bồi Du Tư Cao đi Tiền Quân Đô Đốc phủ thỉnh điển tuất, thụy hiệu.

Tiền Quân Đô Đốc phủ nằm ở phố Kỳ Bàn phía Tây Giang Mễ hạng, là lán giềng của nha môn Cẩm Y Vệ. Khi còn sống Du Đại Du cũng đã từng dẫn con trai tới, cho nên Du Tư Cao cũng coi là xe nhẹ đường quen, chạy thẳng đi tìm vị Kinh Lịch quan cai quản chuyện này.

Vị Kinh Lịch quan tông ngũ phẩm này họ Tưởng, là một lão đầu tử hơn năm mươi tuổi khô gầy. Du Tư Cao rất cung kính đưa văn thư qua, lão tỏ ra bình thản nhận lấy lật qua lật lại xem, sau đó ra vẻ trịch thượng nói:

- Du lão tướng quân qua đời, thật là đột ngột, triều đình mất một viên kiêu tướng. Du thể diệt bất tất phải nhọc lòng, bản quan mau sớm báo lên, điển tuất cùng thụy hiệu triều đình sẽ xuống rất nhanh.

Du Tư Cao rất hài lòng ra khỏi Đô Đốc phủ, tự cho là rất nhanh sẽ xong điển tuất và thụy hiệu, như vậy y cũng tiện đến Binh bộ đi làm thủ tục.

Không nghĩ tới ba ngày trôi qua, năm ngày trôi qua, một mực đợi tám chín ngày, không có chút động tĩnh nào cả. Đi hỏi vị Tưởng Kinh Lịch kia, người ta vẫn cứ chậm rãi trịch thượng đáp 'sắp rồi, sắp rồi'.

Tiếp tục truy vấn chỉ nghe được những lời ậm ừ cho qua chuyện.

Hai người tuổi trẻ cũng không biết, mỗi lần bọn họ đến Tiền Quân Đô Đốc phủ thúc giục, sau khi rời đi, cẩm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu ngồi trên Bạch Hổ đại đường ở nha môn đối diện đã nhận được tin tức, khi đó nụ cười Lưu Đô Đốc trở nên đặc biệt âm hiểm:

- Hừ, điển tuất, thay chức, nằm mơ đi thôi! Không lật đổ được Tần Lâm, chẳng lẽ cũng không đối phó được đám tiểu quỷ các ngươi sao? Dám đem thuốc trị mất cho Lưu Đại Đô Đốc ta, hừ hừ...

Vài lần như vậy, Du Tư Cao vẫn chưa hiểu được ngoắt ngoéo bên trong, Trầm Hữu Dung đã nhìn ra có cái gì không đúng. Hôm ấy vừa ra khỏi Tiền Quân Đô Đốc phủ liền kéo bằng hữu lại:

- Du huynh, chúng ta đi Binh bộ trước xem thử, tìm lão Đại nhân quen biết nói rõ nguồn cơn, xin bọn họ giúp ột chút. Dù sao huynh thừa tập thể chức cũng phải tới Binh bộ làm thủ tục.

Du Tư Cao suy nghĩ một chút cũng phải, hai người chuẩn bị phong bao, bái thiếp, đi tới Binh bộ thăm dò tình hình một chút.

Nha môn Binh bộ cũng không xa, ở mé Đông phố Kỳ Bàn, giữa Hàn Lâm viện và Lại bộ, đi qua đường cái là đến.

Năm đó Binh bộ Thượng Thư Đàm Luân rất thương thức Du Đại Du, trước kia Du Tư Cao cũng đã cùng phụ thân tới nha môn Binh bộ, bất quá đó là chuyện ba năm trước đây. Từ năm Vạn Lịch thứ năm Đàm Luân chết khi còn tại chức, phụ tử Du gia không bước vào ngưỡng cửa Binh bộ nữa. Đương kim Binh bộ Thượng Thư Phương Phùng Thời thân thiết với Giang Lăng đảng, chỉ xem trọng Thích Kế Quang bá môn hạ Trương Cư Chính mà thôi.

Nhìn đại môn Binh bộ vừa quen thuộc lại xa lạ một chút, Du Tư Cao nhớ tới tình cảnh hơn ba năm trước cùng phụ thân tới nơi này, được lão Thượng Thư Đàm Luân nhiệt tình tiếp đãi, lại nghĩ đến Đàm Luân cùng cha mình lần lượt qua đời, có cảm giác bồi ngùi như vừa qua một kiếp người.

Sau khi hơi dừng lại, Du Tư Cao bước chân lên thềm đá trước cửa Binh bộ.

- Này, tên kia làm gì đó?

Một tên tiểu lại giữa cửa dẫn theo binh sĩ tới, đưa tay ra ngăn lại:

- Người cho rằng đây là hậu viện nhà mình sao, muốn vào thì vào?! Đây là nha môn Binh bộ!

Sáo quan đầu lĩnh gật đầu cười nói:

- Những tên tân khoa Võ Tiến Sĩ này thật là không hiểu quy củ, ai ai cũng ình là Võ Khúc tinh quân giáng phàm, ha ha ha...

Du Tư Cao ngẩn ra, năm xưa y không hề bị đối xử như vậy, giận đến da mặt đỏ lên, siết chặt quả đấm.

Ngược lại Trầm Hữu Dung thông hiểu thời vụ có thể co có thể duỗi, hiểu được vì sao bọn họ nói những lời này, vội vàng đưa hai phong bao nhỏ ra:

- Chúng ta không phải là luân cú cầu xin chức Võ Tiến Sĩ, vị Du huynh này là công tử Du lão tướng quân Tham Tướng xa doanh, đến nha môn Binh bộ làm thủ tục tập chức, kính xin hai vị phương tiện cho.

479. Chương 479: Va Đầu Vào Vách

Tiểu lại kia ước lượng bạc trong phong bao một chút, vốn y thành thạo vô cùng, lập tức ước lượng được tới đa trong phong bao chỉ có chừng hai ba lượng, lập tức nghiêm mặt:

- Hừ, chỉ có bao nhiêu đó bạc, cho ăn mày hay sao?

Sáo quan kia kéo kéo tiểu lại, thấp giọng nói:

- Cậu Thư Bạ, họ Du kia trị quân danh tiếng cực tốt, nghe nói trừ binh thư, bản đồ ra không có của cải gì khác, nể mặt lão chúng ta cho qua đi.

Cậu Thư Bạ ngẩn ra:

- Phí lão ca, người nói như vậy cũng không đúng, chúng ta làm nghề này, ăn chén cơm này không chỉ ngày một ngày hai, bỏ ra tiền vốn cũng không ít...

Trầm Hữu Dung bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là cho thêm y thêm hai lượng bạc, lại là sáo quan họ Phí kia nói giúp. Rốt cục Cậu Thư Bạ gật đầu một cái, phát tay giống như đuổi ruồi cho Du Tư Cao cùng Trầm Hữu Dung tiến vào, giống như vừa ban ân bố thí cho hai người bọn họ vậy.

Du Tư Cao nén giận đi vào trong, lại nghe thấy Cậu Thư Bạ ở phía sau không tị hiềm chút nào nói:

- Phí lão ca, ta thấy xa doanh kia cũng hết sức béo bở, đại pháo vừa vang lên hoàng kim vạn lượng. Đại pháo nhiều như vậy chỉ cần báo hồng mấy khẩu, hỏa dược nhiều như vậy báo hồng mấy vạn cân, lại khẩu

trừ chút lương hưởng, e rằng một năm kiếm được không dưới hai ba vạn lượng bạc. Tên họ Du kia ngồi không một chỗ không chịu lấy tiền, thật là một lão già ngu xuẩn, để lại đứa con cũng dần dần không kém...

Thật là lẩn hiếp người quá đáng, Du Tư Cao siết quả đấm định xoay người, thế nhưng Trầm Hữu Dung ở bên cạnh ra sức khuyên giải, cuối cùng thở ra một hơi dài, cổ dè xuống lửa giận trong lòng.

Ba năm trước đây có thể tìm Đàm Luân, lúc này đi tìm ai đây? Binh bộ Thượng Thư Phương Phùng Thời cáo bệnh, Tả Thị Lang Tăng Tĩnh Ngô thay mặt chương bộ vụ, nhưng hai vị này đều không có giao tình gì với Du gia.

Suy nghĩ một chút cảm thấy nên đi tìm Võ Tuyền Thanh Lại ty. Binh bộ lập ra bốn Thanh Lại ty Võ Tuyền, Chức Phương, Xa Giá, Võ Khố, trong đó Võ Tuyền Thanh Lại ty trông coi tuyển nhận, thăng điều, tập thể, công thưởng... vệ sở quan.

Trầm Hữu Dung biết chuyện, bèn tìm binh sĩ quét sân Binh bộ nhét một miếng bạc vụn, hỏi thăm được Võ Tuyền Thanh Lại ty có hai tên Lang Trung, ba tên Chủ Sự, hôm nay Lang Trung trực ban gọi là Hồ Bang Kỳ, chuyện quan võ thừa tập là y trông coi.

Rất nhanh bọn họ liền gặp được Hồ Bang Kỳ Hồ Lang Trung, vị ty quan này mang bổ phục ngũ phẩm trước ngực, da mặt vàng vọt, để chòm râu dê, ước chừng bốn mươi tuổi. Tuy rằng chức quan không cao nhưng hết sức tự đại, Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung vái chào y sát đất, mí mắt y không động chút nào, chỉ ừm một tiếng trong miệng coi như đáp lễ.

Không có biện pháp, thời này văn quý vũ tiện, Đại Soái chính nhất phẩm biên đình đến Binh bộ bá kiến nhị phẩm Thượng Thư, tam phẩm Thị Lang đều phải quỳ lạy khấu kiến. Hồ Bang Kỳ là chính ngũ phẩm Lang Trung, trong tay nắm tiền đồ của không biết bao nhiêu quan võ nhị tam phẩm, đương nhiên phải tỏ ra kiêu ngạo.

Du Tư Cao trình lên văn kiện ghi lại sự tích trọn đời của phụ thân Du Đại Du, chiến công lớn nhỏ Nam chinh Bắc chiến, Hồ Bang Kỳ lơ đãng lật lật, tiện tay ném lên bàn:

- Du công tử, người muốn thế tập quan chức phụ thân, bản quan không làm chủ được, chuyện này phải xem ý triều đình, hỏi qua Tăng Thị Lang rồi hãy nói.

- Vậy lúc nào thì có thể tìm được Tăng Thị Lang?

Du Tư Cao tròn tròn mắt hỏi tới.

Trong ánh mắt Hồ Bang Kỳ toát ra vẻ hài hước:

- Ôi chao, vậy cũng không biết được. Tăng lão Đại nhân gần đây rất bận rộn, vừa được tướng phủ gọi đi thương nghị quân cơ đại sự, lại vừa thay mặt chương bộ vụ, còn phải vào triều tham tán... Bản quan tận lực tranh thủ cho người, bất quá một tháng hay là hai tháng, vậy rất khó nói.

Du Tư Cao bị ép tới mức không thể nổi giận được nữa, không thể làm gì khác hơn là lại hỏi:

- Như vậy diễn tuất thì sao, có thể nhờ Binh bộ gởi công văn qua đó, thúc giục Đô Đốc phủ hay không?

- Diễn tuất cùng thụ hiệu ư, bản quan xem ra có chút khó khăn...

Khóe miệng Hồ Bang Kỳ toát ra vẻ khinh thường, đưa tay vỗ vỗ chông công văn:

- Lệnh tôn Du lão tướng quân đã từng bị Tuần Án đàn hặc làm tướng gian tham, tuy sau đó chuyện này giải quyết xong xuôi, nhưng dù sao ban đầu tố án còn để lại tỳ vết. Một người từng bị tố dơ tội, hắc hắc...

Những lời vô tình này giống như dao khắc sâu vào tim Du Tư Cao. Chẳng lẽ phụ thân cả đời trung trinh bất nhị, thanh liêm khí tiết, quay đầu lại vẫn còn lưng đeo ô danh không rửa sạch được mãi sao? Ý miễn cưỡng trấn định tâm thần, cố gắng giữ cho giọng nói được bình thản:

- Hồ Lang Trung minh giám, án này dưới thời Đàm lão Thượng Thư cũng đã được giải quyết xóa sạch, cho nên tiên phụ mới được kế nhiệm Tham Tướng xa doanh, chuyện này hẳn có ghi chép lại ở nha môn Binh bộ.

Trầm Hữu Dung cũng hết sức kịp thời lấy năm mươi lượng bạc đưa tới.

- Lớn mật!

Hồ Bang Kỳ chợt nổi giận, vỗ bàn một cái thật mạnh:

- Ta thấy phụ tử các người vừa gian vừa tham giống nhau như đúc. Bản quan thanh liêm như nước, sáng tỏ như gương, há có thể bị các người lừa gạt. Bây đầu, đuổi hai tên quê mùa dám hối lộ công khai này ra ngoài, sau này không cho bọn chúng vào nha môn Binh bộ nữa!

Du Tư Cao cùng Trầm Hữu Dung không kịp đề phòng, bị biến cố đột nhiên xuất hiện làm trợn mắt há mồm. Một đám binh sĩ Binh bộ ủa lên không nói lời gì, đuổi bọn họ ra khỏi nha môn Binh bộ.

Sau lưng bọn họ, Hồ Bang Kỳ vẫn hậm hực nói:

- Xem bản quan là người thế nào chứ, há đầu có lý như vậy! Bản quan phải tố cáo các người tội hối lộ quan viên, luồn cúi vô sỉ, cách đi thế chức của người!

Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung như lạc vào trong mộng, hai người bị đuổi ra phố Kỳ Bàn, tất cả quan viên bốn phía đi qua đều chỉ chỉ trỏ trỏ, lời châm biếm truyền vào trong tai, làm cho hai người bọn họ xấu hổ muốn chết.

- Du hiền điệt, người tới đây làm gì vậy?

Hai vị bằng hữu xoay người nhìn lại, Tần Lâm đang ôn hòa mỉm cười, trong ánh mắt mang theo vẻ ầm áp bọn họ rất ít nhìn thấy trong khoảng thời gian gần đây.

- Tần tướng quân!

Trầm Hữu Dung hết sức mừng rỡ, cơ hồ theo bản năng cảm giác được Tần Lâm đến, vận rủi nhiều lần bọn họ gặp phải trong khoảng thời gian này ắt sẽ được xoay chuyển.

Du Tư Cao then thùng xấu hổ mặt đỏ tới mang tai, Du Đại Du trợn đời thanh liêm tự thủ, đến lúc chết đi định công luận tội lại bị chụp mũ gian tham, chuyện này làm cho y vô cùng xấu hổ. Là con trai, không những Du Tư Cao không thể rửa sạch ô danh cho phụ thân, ngay cả bản thân mình cũng bị xem như tiểu nhân hối lộ quan viên, luồn cúi vô sỉ, bị đánh ra nha môn Binh bộ, xua đuổi đến phố Kỳ Bàn đông đúc quan viên qua lại, chẳng phải làm cho thanh danh một đời phụ thân bị hủy trong chốc lát?

Du Tư Cao thân trong khốn cảnh, hôm nay càng không mặt mũi nào đối mặt Tần Lâm.

480. Chương 480: Tay Độc Sau Màn

Trong ánh mắt ôn hòa của Tần Lâm toát ra vẻ trách cứ:

- Du hiền điệt, thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, làm người chỉ cần có thể đứng giữa thiên địa mà không thẹn với lòng. Huống chi chiến công Du lão tướng quân cùng Thích Soái chống Oa ngự khấu, trẻ con ba tuổi đất Mân Chiết cũng truyền miệng nhau. Công đạo ở lòng người, há là bọn tiểu nhân tặc tử có thể hủy đi được?

Lời của Tần Lâm nghiêm nghị mà ầm áp, trong thoáng chốc thậm chí làm cho Du Tư Cao nhớ tới lời phụ thân dạy bảo, bất quá lấy lại bình tĩnh, trước mắt đúng là Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ Tần tướng quân còn nhỏ tuổi hơn mình.

- Ta... Ta chẳng qua là không phục, dựa vào cái gì...

Du Tư Cao đỏ mặt, ra sức nuốt nước miếng một cái

- Nhớ Vu Các Bộ đã từng có thơ ‘Tan xương nát thịt lòng không sợ, phải lưu trong sạch ở nhân gian’, gia phụ cả đời trong sạch, bị tiểu nhân điểm nhục, phận làm con cảm thấy đau thấu tâm can.

Còn đang nói chợt bị Tần Lâm phát tay cắt đứt, hần cười lắc đầu một cái:

- Trước cửa Nhạc Vương miếu Tây Hồ có treo đôi liễn, ‘Chính tà xưa nay như nước lửa, tốt xấu đến giờ biết giả chân’. Đi theo ta, ta có mấy phần văn kiện cho các người xem, sau khi xem xong tự nhiên các người sẽ hiểu được vì sao điển tuất, thụ hiệu Du lão tướng quân chậm chạp không thỉnh được, vì sao thể chức thừa tập của người kéo dài lần nữa như vậy.

Du Tư Cao cùng Trầm Hữu Dung nghỉ hoặc đi theo Tần Lâm, đi tới phủ đệ của hãn

Ngôi phủ đệ này vốn là Thành Quốc Công Chu Ứng Trình tặng cho Tần Lâm, phòng khách rường cột chạm trổ, hoa lệ huy hoàng không bút nào tả xiết. Xuyên qua cổng vòm là có thể nhìn thấy kỳ hoa dị thảo ở hậu hoa viên, lại có rất nhiều nha hoàn vóc người yếu điệu nhưng trang bội kiêu, dung mạo đều rất là xinh đẹp.

Cho dù là hai người Du, Trầm trong lòng có chuyện, cũng không nhìn được tò mò, quan sát bốn phía mấy lần.

Bọn họ cũng không biết tình cảnh mình đi vào tòa phủ đệ này, một đôi mắt già nua trong ngách cửa đã nhìn thấy rõ ràng. Từ Văn Trường vượt chòm râu dê của mình, cúi đầu cười nói:

- Lại có anh hùng rơi vào trong túi trưởng quan chúng ta nữa rồi...

Trong đại sảnh, Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực đã chờ sẵn từ sớm, trên bàn để mấy phần văn kiện, trên đó có con dấu đỏ chói của Bắc Trấn Phủ Ty, toát ra khí tức vô cùng yêu dị.

Tần Lâm chỉ chỉ mấy phần văn kiện trên bàn:

- Hai vị chỉ cần xem qua sẽ biết tiền nhân hậu quả.

Du Tư Cao đưa tay muốn lấy, Trầm Hữu Dung lại kéo kéo bằng hữu, biết được văn kiện trên bàn là hồ sơ cực kỳ bí mật của Bắc Trấn Phủ Ty, hơi có vẻ chần chờ.

- Sao hử, hai vị sợ vào nhầm Bạch Hổ đại đường sao?

Tần Lâm cười ha hả, tự tay mở văn kiện ra đưa tới.

Sắc mặt Trầm Hữu Dung hơi có vẻ thẹn, nhận lấy văn kiện cùng Du Tư Cao xem qua một chút. Đột nhiên sắc mặt hai người đều đại biến, bỏ qua phần văn kiện thứ nhất, lại cầm lên phần văn kiện thứ hai.

Hồi lâu, tay của hai người trẻ tuổi run lên kịch liệt, ánh mắt của trở Du Tư Cao nên đỏ bừng:

- Bọn họ, bọn họ lẩn hiếp người quá đáng!

Trước đó Trầm Hữu Dung cũng đã biết qua hắc ám trong chốn quan trường, nhưng xem những văn kiện này xong cũng phải cảm thấy khiếp sợ:

- Quá đáng, thật là quá đáng, Du lão bá vì quốc gia vào sanh ra tử, thân bị thương lớn nhỏ hơn bốn mươi chỗ, bọn họ lại dám dùng biện pháp như thế đối đãi một vị lão tướng quân ra sức trung thành vì nước...

Văn kiện mật Bắc Trấn Phủ Ty ghi rất rõ ràng, Tiền Quân Đô Đốc phủ Đô Đốc Thiêm Sự, chủ quản xét tài định cấp cho quan lại Triệu Tú Đức là người do tiền nhiệm Thủ Phụ Từ Giai cất nhắc lên. Đồng thời mọi người đều biết, Lưu Thủ Hữu cùng Từ Giai quan hệ cực tốt, thê tử Lưu Thừa Hy chính là tăng tôn nữ Từ Giai, vì vậy tại sao Tướng Kinh Lịch lại nhiều lần từ chối, không nói cũng đủ hiểu.

Phần văn kiện mật thứ hai cũng không phải là lâu năm lắm, bất quá là sao chép danh sách Tiến Sĩ khoa Ất Sửu năm Gia Tĩnh thứ bốn mươi bốn. Bất quá danh sách khoa cử mười lăm năm trước này, nếu như không phải là người có lòng cũng sẽ không mấy chú ý tới.

Du Tư Cao cùng Trầm Hữu Dung thấy trong danh sách này có mấy cái tên quen thuộc: Lang Trung Hồ Bang Kỳ Võ Tuyển Thanh Lại ty Binh bộ cùng Tuần An Quảng Tây Lý Lương Thần đã từng dạn hặc Du Đại Du gian tham, đều ở trong danh sách Tam Giáp đồng Tiến Sĩ xuất thân này.

Cũng có nghĩa là Hồ Bang Kỳ cùng Lý Lương Thần là Tiến Sĩ đồng bảng.

Đồng hương, đồng học, đồng môn, đồng bảng, đây là bốn loại quan hệ mật thiết nhất của quan văn dưới chế độ khoa cử.

Nhìn hai vị quan võ trẻ tuổi trợn mắt há mồm, Tần Lâm khẽ mỉm cười:

-Nơi đây còn có mấy phần văn kiện khác chứng minh quan hệ giữa Hồ Bang Kỳ, Lý Lương Thần, Triệu Tú Đức cùng Lưu Thủ Hữu, các người có muốn xem nữa hay không?

- Không... Không cần!

Du Tư Cao mặt xám như tro tàn, lắc đầu quày quặt vô cùng máy móc.

Không nghi ngờ chút nào, chuyện ngày đó bọn họ lặng lẽ báo án với Tuần Thành Ngự Sử ở bến thuyền Đông Tiệp môn, đã đắc tội với cấm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu. Cuối cùng Lưu Đô Đốc triển khai trả thù từ phía sau màn, theo các đường đại quan khi Du Đại Du còn sống từng đắc tội qua, bày ra thiên la địa võng sau lưng Du Tư Cao.

Tuần Án Ngự Sử đạ hặc người khác, nếu tổ không ngã sẽ ra về mình kém cõi vô năng Lý Lương Thần vì quan vận cùng địa vị sĩ lâm của mình, nhất định sẽ trăm phương ngàn kế ngăn trở triều đình cho Du Đại Du diễn tuất, thụ hiệu, để che giấu hành vi vu cáo hãm hại năm xưa của mình.

Hồ Bang Kỳ là Lang Trung chủ quản Võ Tuyền Thanh Lại ty Binh bộ, Lý Lương Thần là từ Tuần Án Quảng Tây điều nhiệm trở về kinh sư nhận chức Đại Lý tự thừa, đều là vị trí quan chức không à quyền lực rất lớn. Huống chi từ năm Gia Tĩnh khoa Ất Sửu đến nay đã qua mười lăm năm, đồng niên, đồng môn năm đó của bọn họ đã thăng lên các cấp quan vị, từ Lục Khoa Cấp Sự Trung, Thập Tam Đạo Giám Sát Ngự Sử cho đến Lang Trung các bộ, dây mơ rễ má chẳng chịt.

Lại thêm cấm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu quạt gió thổi lửa, mạng lưới liên lạc tầng tầng chằng chịt như vậy, cũng không phải là một Du Tư Cao đang chờ thế tập Chỉ Huy Thiêm Sự nho nhỏ có thể xông phá. Chuyện ở Binh bộ lại bị Hồ Bang Kỳ cố ý vu hãm, muốn rửa sạch ô danh thay cha, muốn thế tập chức quan mà phụ thân Nam chinh Bắc chiến kiếm được, quan hệ đến vinh dự của gia tộc, hiện tại cơ hồ đã trở thành nhiệm vụ bất khả thi.

Du Tư Cao đắm một quyền thật mạnh xuống bàn gỗ bằng hoa lê mộc cứng rắn, giận dữ trợn mắt gằn rách khoe. Chẳng lẽ phụ thân vào sanh ra tử cả đời, ngay cả diễn tuất cùng thụ hiệu định công luận tội sau khi chết cũng không lấy được hay sao? Chẳng lẽ chức quan thế tập mà phụ thân khổ cực kiếm được, vinh dự tổ tông lại phải vứt bỏ trên tay đứa con kém cõi bất tài như mình sao? Lấn hiếp người quá đáng, lấn hiếp người quá đáng

481. Chương 481: Tiểu Chu Giúp Đỡ

Trầm Hữu Dung nhìn bằng hữu đang nổi giận xung thiên, lại nhìn sang Tần Lâm đang nở một nụ cười ung dung nhàn nhã, dường như nắm hết tẩy trong lòng bàn tay, đột nhiên thoáng động trong lòng, phục lấy Tần Lâm:

- Từ nghe Tần tướng quân mất thần như điện, gương sáng treo cao, lại có Du lão tướng quân lâm chung phó thác, cục diện hiện tại chỉ có thể cầu ngài xuất thủ tương trợ!

Chuyện liên quan tới thanh danh cả đời của phụ thân, thế tập vinh dự truyền thừa gia tộc, Du Tư Cao không do dự nữa, quỳ xuống dập đầu bình bịch với Tần Lâm, không nói nửa lời.

- Hai vị cần gì phải làm như vậy?!

Tần Lâm cười híp mắt đỡ Du Tư Cao cùng Trầm Hữu Dung dậy:

- Bản quan được Du lão tướng quân lâm chung phó thác, vốn là không tránh khỏi trách nhiệm.

Vì danh dự phụ thân, Du Tư Cao hết sức gấp gáp, sau khi bò dậy liền hỏi làm sao bây giờ. Ngược lại Trầm Hữu Dung khuyên nhủ y, nếu Tần trưởng quan đã đáp ứng vậy chuyện này đã có chín phần nắm chắc, cần gì thúc giục như vậy.

Trước hết Tần Lâm lệnh cho nha hoàn bưng trà thơm lên, sau đó nói với hai người bọn họ:

- Xin hai vị chó nên nóng nảy, chờ thê tử bản quan trở về, chuyện này sẽ được rõ ràng.

Ặc, chuyện này thế nào vậy? Du Tư Cao cùng Trầm Hữu Dung đầu đầy mê hoặc, thê tử Tần Lâm chính là cháu gái thân y Lý Thời Trân, nữ y tiên Kinh Hồ, thầy thuốc này thay người chữa bệnh không thành vấn đề, làm sao có thể lo được chuyện triều đình diễn tuất, tặng thụy hiệu?

Ngưu Đại Lực cùng Lục Viễn Chí bèn nhìn nhau cười, Ngưu Đại Lực rất là kín tiếng, mặc dù đi theo Du Đại Du học võ nghệ nhưng cũng không nói lung tung chuyện trong phủ Tần Lâm.

Lúc này thấy Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung có vẻ buồn bực, Lục mập thấp giọng cười nói:

- Vị cô nãi nãi kia của chúng ta đừng nói diễn tuất, thụy hiệu, cho dù là chuyện lớn hơn nữa cũng không thành vấn đề. Ngoài ra còn có mấy vị cô nãi nãi bản lãnh cũng không nhỏ, có người thỉnh được quân chỉ của Tướng gia, có người bắt được cá voi ngoài Đông Hải...

- Tên mập, không nói lời nào không ai cho là người cảm!

Tần Lâm hung hăng trợn mắt nhìn y một cái.

Lục mập lập tức im thin thít.

Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung nghe vậy càng giật mình, chỉ cảm thấy Lục Viễn Chí quá mức khoa trương khoác lác. Cái gì thỉnh được quân chỉ của Tướng gia, bắt được cá voi ngoài Đông Hải, quả thật khiến cho người ta khó lòng tin được.

Cũng may đợi không lâu, chợt nghe thấy trước cửa phủ đệ một mảnh ồn ào huyền ảo, dường như có mười mấy kỵ sĩ vừa chạy tới, kỵ sĩ lại cất giọng oanh vàng riu rít, rõ ràng là một đám nương tử quân.

Nữ tử cầm đầu thân hình cao ráo, chân dài thon thả thẳng tắp, đầu đội Xích Kim Anh Lạc quán, thân khoác trường bào thêu kim long tứ trảo, eo buộc loan đai hình sư tử trên khảm trân châu. Toàn thân nàng giống như một ngọn lửa đang cháy bùng bùng, tỏ vẻ vô cùng hấp tấp, tay nắm roi ngựa sải bước đi như bay tiến vào trong sảnh.

Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung không biết đây là nữ quyến của phủ nào lại dám giục ngựa chạy trong kinh sư đạt quan hiển quý tụ tập như vậy, thấy nàng đến gần không dám nhìn nữa, vội vàng cúi đầu.

Nữ tử này coi như không thấy hai vị quan võ trẻ tuổi bên trong sảnh, trong mắt hạnh xinh đẹp của nàng dường như chỉ có một mình Tần Lâm. Nàng cầm chén trà của hân lên uống một hớp, tỏ ra vui vẻ nói:

- Hừ, hôm nay tranh tài ở Tây giáo trường cùng Chu Ứng Trinh, thốt Ngọc Hoa Thông của y khoác lác là trên trời ít có dưới đất vô song, kết quả vẫn bị Đạp Tuyết Ô Chuy của thiếp vượt qua ba đầu ngựa!

Tần Lâm chân mày giương lên, kỳ quái nói:

- Tiểu tử Chu Ứng Trinh kia nhất gan như chuột, y dám đua ngựa với nàng sao?

- Đương nhiên là y không dám, là kỵ sư trong phủ y nuôi đứng ra đua.

Từ Tân Di nhìn quanh quất, lúc này mới phát hiện hai tiểu tử đang ngây người sững sờ.

Tần Lâm liền giới thiệu, nói là công tử Du lão tướng quân cùng bằng hữu của y, đều là tân khoa Võ Tiến Sĩ, lại cười nói:

- Hai vị thế huynh, đây cũng là lão bà của ta, Từ thị, chuyện của các người còn phải nhờ nàng giúp một tay.

- Cái gì lão bà, gọi nương tử mới đúng!

Từ Tân Di nửa vui nửa giận đá Tần Lâm một cước, lão công lão bà là họ Tần lén lút kêu loạn, không thể nói ra trước mặt người khác như vậy.

Du Tư Cao cùng Trầm Hữu Dung ngơ ngác nghe ngóng hồi lâu, nghe Từ Tân Di và Tần Lâm đối đáp mới biết hai người bọn họ là phu thê. Bất quá nghe nói phu thê nhà người khác tương kính như tân, cử án tề mi, vị phu nhân này lại đua ngựa ngoài đường phố, lại vùng quyền cước với trượng phu, theo dáng vẻ như vậy dường như Tần trưởng quan có hơi sợ vợ.

Hơn nữa theo như giọng điệu của nàng, ngay cả Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh cũng không xem ra gì, lại đua ngựa với Chu Ứng Trinh. Nếu Tần trưởng quan là người khác, e rằng đã sớm nổi giận.

Bọn họ không biết chẳng những Tần Lâm không hề sợ vợ, mà Từ Đại tiểu thư cũng chỉ tỏ ra phách lối bên ngoài một chút. Đại chiến vật lộn trong khuê phòng, quay đầu lại thường là mềm như bún, liên tiếp xin tha.

Tần Lâm cũng không giải thích thêm với Du Tư Cao, kể lại chuyện sau khi Du Đại Du qua đời cho Từ Tân Di nghe một lượt.

- Há đầu có lý như vậy, Tiền Quân Đô Đốc phủ là ai quản, làm như vậy không sợ các tướng sĩ sinh lòng bất mãn hay sao?

Từ Tân Di dựng đứng mày liễu, giận dữ không ít:

- Chuyện này không biết thì thôi, nếu biết, ta nhất định phải đòi công đạo thay Du lão tướng quân!

Tần Lâm như cười như không hỏi:

- Nàng đòi công đạo thế nào?

Từ Tân Di ưỡn ngực lên, lòng tin tràn trề:

- Đi Tiền Quân Đô Đốc phủ đánh Triệu Tú Đức kia một trận, lại mai phục ở bên ngoài Binh bộ, chờ Hồ Bang Kỳ đi ra đánh y một trận!

Trời ơi, thật là bạo lực, Tần Lâm á khẩu nghẹn lời.

Cầm Du Tư Cao cùng Trầm Hữu Dung thiếu chút nữa trật khớp, vị phu nhân này của Tần tướng quân thật là hung hãn có thừa, bất quá làm như vậy thật sự có thể có tác dụng sao?

- Kê tai vào đây.

Tần Lâm nói thật nhỏ bên tai Từ Tân Di mấy câu, chỉ thấy mắt hạnh tròn xoe của nàng chợt lóe ánh sáng, nhất thời lộ vẻ vui mừng.

Từ Tân Di vung tay lên nói với Du Tư Cao:

- Đi một chuyến với bản tiểu thư, bảo đảm xong chuyện diễn tuất cùng thụ hiệu phụ thân người.

Du Tư Cao cùng Trầm Hữu Dung có chín phần không tin, nhưng thấy Tần Lâm ở bên cạnh gật đầu, hai người bọn họ cũng không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là theo Từ Tân Di đi ra ngoài.

Mọi người đi tới phủ đệ Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh.

Đổi lại là hơn mười hai mươi năm trước, Thành Quốc Công phủ hết sức nổi danh. Dưới thời lão Quốc Công gia Chu Hy Trung, thống soái hết tất cả quân kinh sư như Hữu Lương Phủ, Tổng Thần Cơ Doanh, Đề Đốc Thập Nhị Đoàn Doanh và Ngũ Quân Doanh, quan chức Thái Sư. Sau khi chết được truy phong Định Tương Vương, hiển hách vô cùng, đệ đệ Chu Hy Hiếu cũng từng là cấm y Đô Đốc, quan tới Thái Bảo, chính là hiển quý đệ nhất đẳng kinh sư.

Con trai Chu Hy Trung là Chu Thời Thái tập tước chỉ vài tháng đã ô hô ai tai. Tới phiên cháu trai còn trẻ tuổi Chu Ứng Trinh, mới vừa tập tước vị, chưởng Hữu Quân Đô Đốc phủ, mặc dù là người mềm yếu kém cỏi nhưng cũng là trọng thần Đại Minh.

Đạt quan hiển quý giống như Chu Ứng Trinh, bình thời Du Tư Cao cũng không hy vọng xa vời có thể gặp được, nhưng nghe thê tử Từ thị Tần trưởng quan nói mới vừa rồi còn đua ngựa cùng Chu Ứng Trinh, gặp một lần hẳn không có vấn đề gì.

Dọc trên đường đi y và Trầm Hữu Dung sửa sang áo mào, bình tâm tĩnh khí suy nghĩ trước lời nói, chuẩn bị chờ đến lúc được truyền gặp sẽ nói cho rõ ràng. Thậm chí Trầm Hữu Dung còn tỉ mỉ cho ít bạc vào phong bao, đối phó người làm canh giữ đại môn Thành Quốc Công phủ.

Không nghĩ tới vừa tới trước phủ, Từ Tân Di liền cất tiếng kêu la:

- Tiểu Chu, gọi Tiểu Chu ra đây!

Du Tư Cao thiếu chút nữa té ngã lộn nhào, Trầm Hữu Dung sa sầm nét mặt, làm như vậy không phải là rõ ràng đắc tội với Chu Ứng Trinh sao?

Kế tiếp hai người được mở rộng tầm mắt, chỉ thấy quần gia Thành Quốc Công phủ đi như chạy ra, sắc mặt vô cùng kính cẩn:

- Từ phu nhân, mời vào trong uống trà, mời, mời!

Du Tư Cao như lạc vào trong mộng, tỉnh tỉnh mê mê đi theo vào, mặc dù tâm tư Trầm Hữu Dung linh lợi hơn cũng đoán không được nguồn cơn, thầm nhủ trong lòng: cho dù là nể mặt Tàn trưởng quan, Thành Quốc Công phủ cũng không cần nịnh nọt như vậy mới phải.

Bọn họ không biết ngay cả phủ đệ Tàn Lâm đang ở cũng là Chu Ứng Trinh tặng cho.

Chu Ứng Trinh ra tới cực nhanh, vị Quốc Công gia này là một thanh niên mặt trắng, trên mặt phủ một làn khí xanh, nhìn qua hơi có vẻ yếu ớt bệnh hoạn, nói chuyện cũng tỏ ra cực kỳ khách sáo:

- Ôi chào, Từ đại tỷ quang lâm khiến cho hàn xá thêm phần rực rỡ huy hoàng. Vì sao Tàn Đại ca không cùng đi, tiểu đệ rất nhớ hân.

Là người cùng ăn cơm mà lớn lên, trong đám con nhà giàu có kẻ hung hăng kiêu ngạo cũng có kẻ như nhược hèn yếu, Chu Ứng Trinh chính là người sau, mọi cử động chỉ sợ người khác bắt bẻ mình.

Vốn sau chuyện Thanh Minh Thượng Hà Đồ thấy Tàn Lâm hữu dũng hữu mưu, Chu Ứng Trinh đã muốn kết giao thành liên minh. Sau Tàn Lâm lại ngăn voi cứu giá lập được công lớn, Chu Ứng Trinh biết mình vô năng, càng cảm thấy phải dùng hết sức lôi kéo kết giao nhân vật có bản lĩnh, có thủ đoạn như vậy. Chỉ cần có gió thổi cỏ lay cũng có thể trợ giúp lẫn nhau, vinh hoa phú quý của mình mới có thể giữ được lâu dài.

Huống chi lui tới cùng Từ Tân Di cũng là kết giao tình với hai Quốc Công phủ Ngụy, Định cùng với Vũ Thanh Bá phủ, giữa huân thần quý thích với nhau kết giao chặt chẽ như vậy còn gì bằng.

Lúc này Từ Tân Di đã nói năng trịnh trọng hơn:

- Tiểu Chu, ta không nói dài dòng, ngươi có biết Du Đại Du Du lão tướng quân vừa qua đời không?

- Biết...

Chu Ứng Trinh chớp chớp mắt:

- Lão là một vị đại anh hùng đại hào kiệt chống Oa ngự khẩu của triều Đại Minh ta, đáng tiếc tiểu đệ mới chưởng Hữu Quân Đô Đốc phủ, công vụ bề bộn, không rảnh đi phúng điếu.

Lời này chính là nói dối cho qua chuyện, y có thời gian đưa ngựa với Từ Tân Di, không rảnh đi phúng điếu sao? Nguyên nhân cũng rất đơn giản, Tri Phủ chết không bằng con chuột sống, huống chi khi Du Đại Du còn sống cũng không được quyền quý ưa thích. Hiện tại lão chết đi rồi, Chu Ứng Trinh cần gì vất vả đi phúng điếu, cũng không bằng phụng bồi Từ Tân Di đưa ngựa, lôi kéo quan hệ.

Không ngờ rằng thói đời ảm lạnh tới mức như vậy, Du Tư Cao cùng Trầm Hữu Dung nghe xong, trong lòng không khỏi bi thương.

Từ Tân Di cũng không để ý nhiều như vậy, vung tay lên:

- Phúng điếu hay không ta không cần biết, Du lão tướng quân nhưng mã nửa đời, lập được rất nhiều công lao, chuyện thỉnh điển tuất cùng thụ hiệu phải có mọi người đồng tâm hiệp lực làm cho lão, mới cho thấy quốc gia ưu ái bậc chí sĩ có công.

Điển tuất cùng thụ hiệu là triều đình ban cho, hơn nữa đều là hư ảo, Chu Ứng Trinh cũng không nghi ngờ gì khác, nhìn Du Tư Cao gật đầu một cái:

- Đại tỷ nói là mấy nhà Quốc Công chúng ta liên hàm thỉnh thụ, vậy thể diện Du gia cũng tốt hơn, không biết lệnh huynh cùng lệnh tôn...

Cũng biết Chu Ứng Trinh làm việc trông trước trông sau, Từ Tân Di không nịn được nói cho y biết:

- Ngay cả Tiểu Chu người cũng đứng ra, chẳng lẽ đường huynh và phụ thân ta không đứng ra sao? Kể cả Hoài Viễn Hầu Thường gia, Vũ Thanh Bá Lý gia cũng liên danh trong đó.

- Vậy tiểu đệ đi viết tấu chương ngay...

Chu Ứng Trinh hết sức cao hứng đáp ứng. Thỉnh điển tuất, thụ hiệu cho người chết là chuyện hư ảo, thông thường không liên quan tới tranh chấp chính trị trong triều, đương nhiên Chu Ứng Trinh không nghi ngờ gì khác. Hơn nữa liên danh cùng các phủ đệ thế huân thượng tấu, sẽ có vẻ mọi người đồng tâm hiệp lực thân thiết với nhau, cũng cho người khác thấy mặc dù Thành Quốc Công phủ không còn được như ngày trước, nhưng quan hệ thân thích vẫn còn đó.

Có Thành Quốc Công thượng tấu, chuyện này đã có bảy phần hy vọng, Du Tư Cao cùng Trầm Hữu Dung vui mừng quá đổi, khẩu đầu bái tạ Chu Ứng Trinh.

Đối với hai vị này, Chu Ứng Trinh không có hứng thú gì, thuận miệng qua loa đôi câu mà thôi.

Kế tiếp, Từ Tân Di lại dẫn hai người Du, Trầm đi Vũ Thanh Bá phủ, Định Quốc Công phủ, rốt cục chợt hiểu ra hai người bọn họ: vị phu nhân này của Tần Lâm lại là Đại tiểu thư Ngụy Quốc Công phủ Nam Kinh, thân thích Vũ Thanh Bá phủ nhà mẹ Thái hậu, không trách phủ đệ đạt quan hiển quý khắp nơi đều rộng mở đối với nàng. Có nàng ra mặt liên lạc vũ huân thế gia thỉnh điển tuất, chuyện này tuyệt đối sẽ thành công dễ dàng.

Vị phu nhân này không chỉ có là tướng môn hổ nữ, còn là hào môn quý nữ, thật không biết Tần trưởng quan làm thế nào vợ được nàng? Trầm Hữu Dung chắc chắn than thở, nhất thời cảm thấy hết sức hâm mộ Tần Lâm.

Cách một hôm sau, Du Tư Cao cùng Trầm Hữu Dung đi tới nha môn Binh bộ phố Kỳ Bàn lần nữa. Khác với lần trước là sau lưng bọn họ có thêm một vị tùy tùng áo xanh khăn vuông, thoạt nhìn giống như vị phu tử mà các quan võ hay mời, không có gì là nổi bật hơn người.

Canh cửa vẫn là vị Cửu Thư Bạ hôm qua, từ xa nhìn thấy Du Tư Cao, y lập tức lộ ra vẻ khó chịu, hùng hùng hổ hổ nói:

- Lão già họ Du kia giả bộ thanh liêm ở trước mặt chúng ta, thế nhưng lại có tiền đi hối lộ Hồ Đại nhân, con bà nó quả thật là chẳng ra gì. Phụ thân anh hùng con hảo hán, phụ thân khốn kiếp con trai cũng là con rùa. Nhìn dáng vẻ con trai lão, e rằng lão họ Du chết đi bất quá chỉ là giả vờ thanh liêm ngoài mặt, trên thực tế cũng kiêu chác không ít...

Từ trước tới nay Phí sáo quan vẫn phụ họa Cửu Thư Bạ, lần này lại có vẻ không tán đồng:

- Trước kia tiểu nhân nghe huynh đệ ở xa doanh nói, Du lão tướng quân kia quả thật thanh liêm như nước, thương lính như con mình. Tiểu nhân quen biết tất cả binh sĩ các doanh kinh sư, nghe bọn họ nói duy chỉ có làm lính ở xa doanh, lương hưởng tới tay bị hao hụt ít nhất, e rằng lời này không phải là giả...

482. Chương 482: Lại Tới Binh Bộ

- Lão đệ người không hiểu...

Cửu Thư Bạ bấm đầu ngón tay tính toán:

- Những doanh khác đại khái cũng chỉ có nhân mã lương thảo cùng tiền lương mỗi tháng, chỉ cần liếc qua sổ còn lại cũng đã nhìn ra. Duy chỉ có xa doanh cho lão họ Du dẫn dắt vừa có pháo vừa có súng, đại pháo vừa vang lên hoàng kim vạn lượng, pháo đồng, pháo đạn, thuốc súng, đạn chì chỉ cần báo hồng ba thành, chắc chắn, người tính xem hàng năm thu vào được bao nhiêu?

Dứt lời ánh mắt Cầu Thư Bạ cũng trở nên đỏ ngầu, nước dãi chảy ròng ròng. Nhìn dáng vẻ tham lam của y, nếu như có một ngày y có thể được làm Tham Tướng xa doanh kinh sư, có lẽ sẽ mang hết hỏa thương hỏa pháo đi đổi tiền.

Loài chim se sẻ làm sao hiểu được chí lớn của chim hồng chim hộc. Cầu Thư Bạ lấy mình độ người, thật là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Cho dù là y nằm mơ cũng không có được khí phách bình Oa đẹp khầu, khước trương vạn dặm như Du Đại Du.

Thật may là dân tộc này, quốc gia này cũng không chỉ có người như Cầu Thư Bạ vậy, mà còn có anh hùng hào kiệt như Du Đại Du, Thích Kế Quang, có năng thần như Tăng Tĩnh Ngô, Phan Quý Tuân...

Cầu Thư Bạ cũng không cố ý hạ thấp thanh âm của mình, lời y nói rõ ràng truyền vào tai Du Tư Cao. Lúc này vị quan võ trẻ tuổi tính khí ngay thẳng này giận đến da mặt đỏ bừng, rất muốn lý luận với đối phương một phen.

Trầm Hữu Dung nhìn bằng hữu lắc đầu một cái, so với chính sự hôm nay, thái độ của bọn tiểu lại giữ cửa quả thật không quan trọng, không cần để xảy ra phiền phức ngoài ý muốn.

- Thế nào, Du công tử lại tới rồi sao?!

Cầu Thư Bạ chớ cậy thế người, đứng trên bậc thềm Bình bộ thật cao, vị trí từ trên cao nhìn xuống khiến cho y có cảm giác ưu việt.

Du Tư Cao im hơi lặng tiếng gật đầu một cái, bất quá Trầm Hữu Dung cũng không hỏi lộ phong bao bạc giống như hôm qua.

Dường như còn tràn đầy oán niệm đối với phong bao bạc ít ỏi hôm qua, Cầu Thư Bạ thấy người tới không thức thời, lửa giận lại càng bốc cao ba trượng, chế nhạo nói:

- Hừ hừ, lại còn tới tay không, Hồ Lang Trung sẽ không gặp các ngươi, thân là võ tướng công khai hối lộ mệnh quan Bình bộ triều đình, cứ chờ yết tổ đi! Đúng rồi, lệnh tôn làm quan nhiều năm như vậy hẳn kiếm được không ít ngân lượng, ngươi có tiền hối lộ các Đại nhân tiên sinh, cần gì giả bộ nghèo trước mặt những kẻ khổ sở như chúng ta?

Du Tư Cao cùng Trầm Hữu Dung cũng không có nhúc nhích, mà là vị mặc tân áo xanh phía sau bọn họ lật tay một cái.

Cầu Thư Bạ bị dọa sợ đến lui về phía sau một bước:

- Ôi chao, ngươi còn muốn đánh ta... Ặc?

Giọng nói đột nhiên cắt đứt, chỉ vì trong tầm mắt y xuất hiện thứ gì đó vàng chói. Ánh sáng màu vàng mê người này hết sức đáng yêu trong mắt Cầu Thư Bạ, thì ra trong tay vị mặc tân áo xanh kia đang cầm một thỏi vàng sáng chói.

- Ha ha ha, các ngươi mời tới vị Tây Tịch lão phu tử này ở nơi nào, quả thật là vị lão thành chi sĩ. Hành sự là phải nhanh nhẹn như vậy, nói nhảm nhiều lời làm gì?

Cầu Thư Bạ cười tí mắt, tiến lên định nhận thỏi vàng trong tay người kia.

Nhưng trong khoảnh khắc vừa tiếp xúc với thỏi vàng, tay Cầu Thư Bạ rút nhanh trở về giống như chạm phải thỏi sắt nung đỏ. Kế đó tay y hoàn toàn bất động giữa không trung, nụ cười đắc ý từ trên cao nhìn xuống cũng đột ngột ngưng đọng lại, cuối cùng mặt y trở nên méo xệch còn khó coi hơn khóc, thanh âm trở nên nức nở run rẩy:

- Sao... Tại sao là lão nhân gia ngài? Mắt... mắt chó tiểu nhân nên móc bỏ quách đi, tiểu nhân mê muội, mắt chó coi thường người...

Thư sinh bất quá chỉ khẽ mỉm cười, nhét thỏi vàng kia vào ngực áo, hài hước nhìn Cầu Thư Bạ:

- Cũng không có chuyện gì lớn, chỉ có điều là cái miệng này có hơi thối tha một chút...

- Tiểu nhân miệng thối, quả thật rất thối!

Thình lình Cầu Thư Bạ giống như phát điên, tát tai mình liên tục nghe bốp bốp, không hề nương tay. Đánh tới nỗi khóe miệng chảy máu tươi rùng rùng vô cùng ghê rợn, dường như cái miệng này không phải là nằm trên mặt y.

Những tiếng bốp bốp vang lên như vậy, bốn phía có không ít người ném ánh mắt kinh ngạc quan sát, rồi cục thư sinh áo xanh hài lòng gật đầu một cái, lại cười cười nói với Du Tư Cao và Trầm Hữu Dung đang ngơ ngác nhìn nhau:

- Thật là xấu hổ, làm cho hai vị thể huynh chê cười, một chút hư danh, dọa một ít kẻ ngu dốt ngoan cố cũng có hơi thú vị.

Du Tư Cao cùng Trầm Hữu Dung trao đổi với nhau ánh mắt đầy ý nghĩa sâu xa. Có lẽ bởi vì có thư sinh áo xanh đi theo, bước chân bọn họ tỏ ra kiên định hữu lực hơn lần trước rất nhiều.

Cầu Thư Bạ chờ đến khi người áo xanh đi vào trong nha môn khuất bóng, lúc này mới dừng tay lại, khóe miệng đã chảy máu tươi rùng rùng, e rằng mấy cái răng cũng đã lỏng lẻo không ít.

Phí sáo quan thấy vậy trợn mắt há mồm, y mới được điều tới Binh bộ trực nhật, không hiểu vì sao, vội vàng ra lệnh cho binh sĩ đang ngây ngốc lấy nước tới cho Cầu Thư Bạ tẩy rửa, lại lặng lẽ hỏi xem vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

- Phù, mới vừa rồi... Mới vừa rồi vị lão gia mặc áo xanh kia...

Cầu Thư Bạ vừa nói vừa thở hổn hển, vẻ sợ hãi còn in trên mặt rõ ràng:

- Là... Là Tàn tướng quân Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, chương Bắc Trấn Phủ Ty!

Mẹ của ta ôi, Phí sáo quan cũng cảm thấy chân mình có hơi run rẩy, hai sợi gân trên bắp chân khẽ lay động, hung danh của Bắc Trấn Phủ Ty quả thật vang dội bên ngoài.

Cầu Thư Bạ lấy nước sạch rửa máu dính trên miệng, lại nói:

- Mới vừa rồi may là ta sớm thức thời, Tàn tướng quan nói ta miệng thối, cho dù là ta đánh nát miệng cũng được. Nếu không tự trị mình, Bắc Trấn Phủ Ty sẽ trị thay, đến lúc đó, chắc chắn... rút lưỡi, nhổ răng, đổ than đỏ vào họng... còn mạng được sao?

Các binh sĩ xung quanh nghe vậy nhất thời không rét mà run, dưới ánh mặt trời chói chang mùa hè nhưng ai nấy vẫn cảm thấy lạnh lạnh.

Mặc dù miệng Cầu Thư Bạ vẫn còn đang rỉ máu nhưng lại tỏ vẻ như vừa trút được gánh nặng, thậm chí ánh mắt mơ hồ có vẻ đắc ý. Dường như mới vừa rồi không phải là y tự đánh mình, mà là đi dạo quanh Diêm Vương điện một vòng mới trở về dương thế.

Đám Phí sáo quan lại tỏ vẻ trầm tư, cảm thấy tên này bắt nạt kẻ yếu, tự làm tự chịu, mới vừa rồi không phải là bêu xấu hay sao?

Tần Lâm không hề phí tâm tư suy nghĩ chuyện làm sao chinh trị Cầu Thư Bạ, hàng ngày hắn có rất nhiều chuyện, nào có thời gian rảnh rỗi so đo với một tên tiểu lại giữ cửa.

Lần này Cầu Thư Bạ thật sự là tự mình hù dọa mình, bắt quá nói đi cũng phải nói lại, hung danh Bắc Trấn Phủ Ty rành rành ra đó, nếu Cầu Thư Bạ không sợ hãi mới là kỳ quái.

Vào nha môn Binh bộ, Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung được Tần Lâm dẫn đi tìm Võ Tuyền Thanh Lại ty Lang Trung Hồ Bang Kỳ. Còn hắn đi lòng vòng, xe nhẹ đường quen đi thẳng vào nơi Tầng Tĩnh Ngô làm việc.

Phương Phùng Thời cáo bệnh, Tầng Tĩnh Ngô lấy chức Tả Thị Lang thay mặt chương bộ vụ, để tỏ ý vẫn chờ lão Thượng Thư khỏi bệnh trở lại. Đại sảnh nhị đường tiếp tục để trống chờ đợi, Tầng Thị Lang làm việc ở sảnh bên.

Bất quá ai ai cũng biết lần này Phương Thượng Thư cáo bệnh khát hưu là thật sự sẽ không trở lại. Năm nay lão đã sáu mươi tám tuổi, năm xưa lo việc binh đao biên phòng khẩn cấp trách nhiệm nặng nề, cũng đã tới lúc nên về nhà dưỡng già.

Triều đình nhiều lần giữ lại như vậy, ý nghĩa vì sao? Mấy lần trước giữ lại đúng là Trương Tướng gia hy vọng Phương Phùng Thời có thể tiếp tục giữ vị trí Binh bộ Thượng Thư, chờ đợi lão ung dung an bài nhân sự thích hợp. Sau đó trong Giang Lăng đảng, Đại tướng Tăng Tĩnh Ngô lấy thân phận Khâm Sai phá được vụ án Dương Triệu tham ô, lập được công lớn, có tư cách trực tiếp vinh thăng lên Binh bộ Thượng Thư. Lúc này giữ lại chỉ là theo thông lệ công sự, tỏ vẻ tỏ triều đình ưu đãi cùng coi trọng đối với lão thần.

Vì vậy tất cả mọi người đều hiểu Tả Thị Lang Tăng Tĩnh Ngô thay mặt chương bộ vụ, hoặc là mười ngày, hoặc là nửa tháng sau sẽ trở thành Binh bộ Thượng Thư quyền thế cực trọng, trông coi binh mã khắp cả thiên hạ.

Cho nên khi các vị đồng liêu Binh bộ phục dịch Tăng Đại nhân trong sảnh, cùng với rất nhiều quan võ nhất nhị phẩm nhìn thấy một người tuổi trẻ áo xanh cười hì hì đi tới, đều lấy làm kinh hãi.

Dĩ nhiên đến khi bọn họ thấy rõ người này lập tức hiểu ra, đây là Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ Tần Lâm, là bạn thân Tăng Thị Lang, quan hệ rất tốt.

- Đáng ghét, Chiết Giang Đô Ty, Phúc Kiến Đô Ty lại thỉnh lương thỉnh hưởng, giặc Oa đã bị dẹp yên, lại có Doanh Châu Kim trưởng quan bình hộ hải phòng, Chiết Giang, Phúc Kiến đâu cần dùng tới nhiều quân trang quân bị như vậy? E rằng đây là do tướng quân tham ô bỏ vào túi riêng, bấy lâu, mãi mực cho ta!

Tăng Tĩnh Ngô chuẩn bị bác bỏ trình văn thỉnh lương thỉnh hưởng, đặt hết tâm tư vào chuyện này, không chú ý tới bên trong sảnh đột nhiên an tĩnh lại.

Đợi một hồi, nghiền mực mài xong đưa tới, người bưng mực chợt lên tiếng nói:

- Kim trưởng quan là hải phòng (phòng ngự trên biển), triều đình lại không thể buông lỏng lục phòng (phòng ngự trên bộ). Hiện tại bởi vì đã dẹp yên giặc Oa, công cuộc phòng ngự chuyển sang trọng Bắc khinh Nam. Nếu tương lai vùng biển phía Nam bị các nước man di như Bồ Đào Nha quấy nhiễu, lúc ấy mới chỉnh trang chuẩn bị chiến đấu, sợ rằng trong lúc nhất thời triều đình ứng phó không kịp.

Lúc đầu Tăng Tĩnh Ngô không thích người khác cắt đứt ý nghĩ mình, đang định phản bác, lại nghe người này nói có đạo lý mới ngẩng đầu nhìn lên, lập tức cười lớn:

- Tần lão đệ, người giả thần giả quỷ làm gì vậy? Dừng sĩ tay không ngăn voi vì sao phải khuất tất mài mực cho lão ca ta?

Tần Lâm cười nói:

- Lý Bạch say viết thư dọa bọn man di, có Dương Quốc Trung mài mực, Cao Lực Sĩ cỡi gậy. Tần lão ca nghĩ mưu tính kế lo cho quốc gia, chỉ có tiểu đệ nhỏ nhỏ tam phẩm Chỉ Huy Sứ này mài mực, mới gọi là khuất tất.

- Người! Người...

Tăng Tĩnh Ngô chỉ Tần Lâm lắc đầu cười, trong lòng cũng rất là vui sướng, sắp ngồi vào vị trí Binh bộ Thượng Thư, thiên quân vạn mã triều Đại Minh đều nằm trong lòng bàn tay, đang muốn thi triển một phen hoành đồ vĩ nghiệp, thay quốc gia mở mang bờ cõi, bảo vệ giang sơn Đại Minh vĩnh viễn yên bình.

Chư vị thuộc quan cùng Đề Đốc, Tổng Binh, Tham Tướng đều đưa mắt nhìn nhau, tất cả lui ra ngoài, hiểu được Tần trưởng quan này tới nhất định không phải chỉ để đùa giỡn vài câu với Tăng Đại nhân.

- Tần lão đệ vô sự không lên tam bảo điện, có lời gì xin cứ nói!

Tăng Tĩnh Ngô vỗ bàn hết sức hào sảng, khoát tay một vòng:

- Chỉ cần nằm trong quyền hạn lão ca, nhất định làm theo!

Trước khi tới Binh bộ đã thương nghị chia nhau làm việc, Tần Lâm áo xanh thường phục đi gặp Tăng Tĩnh Ngô, Du Tư Cao cùng Trầm Hữu Dung lại đi tìm Võ Tuyền Thanh Lại ty Hồ Bang Kỳ Hồ Lang Trung.

Không ngoài sở liệu, mới vừa gặp mặt Hồ Bang Kỳ liền thối chòm râu dê, dùng dùng nổi giận:

- Tại sao quân canh cửa lại cho các người vào? Dám công khai hối lộ quan viên, bản quan đã viết xong tấu chương yết tố, chờ đến đây chuốc khổ vào thân, mau cút, mau cút!

Dứt lời Hồ Bang Kỳ chuẩn bị gọi binh sĩ tới, đuổi cổ hai tên ngu đần không thức thời này đi.

Không nghĩ tới lần này Du Tư Cao không dễ dàng bị đuổi đi giống như lần trước vậy gần cổ nhìn trừng trừng Hồ Bang Kỳ đồng dạng nói:

- Quan viên bảo vệ lẫn nhau, Hồ Lang Trung, Du mỗ đã hiểu được vì sao người làm khó như vậy. Người và Tuần Ân Quảng Tây Lý Lương Thần năm xưa đạn hặc tiên phụ là đồng niên đồng môn, cho nên bảo vệ lẫn nhau.

Trầm Hữu Dung cũng cười lạnh hai tiếng, lớn tiếng nói:

- Du lão tướng quân bình Oa ngự khẩu, tẩm máu sa trường chém giết kiếm được công danh, các người dám lấy hai chữ ‘gian tham’ làm nhục. Là Lý Lương Thần ngậm máu phun người, vì sao Hồ Lang Trung người có thể mắc thêm lỗi lầm, gạt bỏ lương tâm che giấu thay bạn đồng niên, lại làm hại Du lão tướng quân không thể thỉnh được điển tước thực hiệu, không cảm thấy thẹn với lòng sao?

Thời này văn quý vũ tiện, đừng nói hai quan võ trẻ tuổi nhỏ nhoi, cho dù là Đại Soái biên quan tới Binh bộ cũng không dám thở mạnh. Hồ Bang Kỳ nằm mơ cũng không nghĩ ra hai tên tiểu tử chưa ráo máu đầu này dám quát mắng ngay mặt mình, hơn nữa từng câu từng chữ như đâm sâu vào tâm khảm, khiến cho y không có đường nào phản bác.

Lửa giận Hồ Bang Kỳ đã bốc lên cao, vỗ bàn một cái thật mạnh:

- Các người gan lớn bao thiên, dám tới chỗ này dây dưa như vậy. Không sai, bản quan cùng Lý huynh là đồng niên kết thành mạc nghịch chi giao, nhưng đó là chúng ta lưỡng bằng xuất thân chính đồ quân tử chi giao, há là hai tên vũ phu như các người có thể hiểu được?

Hồ Bang Kỳ hoàn toàn trở mặt, y coi như đồng bào trên chiến trường vào sanh ra tử chỉ là vũ phu, còn Tiến Sĩ đồng niên đồng bằng lại là quân tử chi giao.

Bất quá Hồ Bang Kỳ dám lớn lối như vậy cũng có chỗ dựa của mình. Khác với quan võ ti tiện, Tiến Sĩ xuất thân lưỡng bằng chính là chiêu bài chữ vàng trong quan trường Đại Minh. Chính là ‘Chính nhân quân tử’ nắm trong tay dư luận trong ngoài triều, cục diện chính trị triều đình.

Tỷ như làm quan địa phương không để ý tới chính vụ, đùa gió trăng, thậm chí là tầm hoa vấn liễu. Nếu là chính nhân quân tử xuất thân chính đồ làm như vậy lại được coi là chính thanh hình giản, danh sĩ phong lưu, nhưng quan viên xuất thân tạp nhập làm như vậy sẽ là ngu ngốc hồ đồ, không có liêm sỉ.

Các Tiến Sĩ mượn đồng hương, đồng niên, đồng học, đồng môn kết thành mạng lưới liên lạc, được kêu là quân tử chi giao. Quan võ cùng quan viên xuất thân tạp nhập làm như vậy, sẽ bị gọi là kéo bè kết đảng, luồn cúi vô sỉ.

Đối mặt hai quan võ nhỏ nhoi Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung, Hồ Bang Kỳ không thèm để ý chút nào, phía sau y có một mạng lưới liên lạc cực kỳ hùng mạnh hữu lực, tuyệt đối có thể làm cho hai thanh niên lỗ mãng này va chạm bể đầu chảy máu.

483. Chương 483: Hồ Tướng Quy Tâm

Đối thành quan võ khác đã sớm bị dọa sợ đến tè ra quần, thế nhưng Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung là hai con ghé mới sinh không sợ cọp, vẫn gân cổ cãi vã, dần dần có người chú ý tới bên này, ném tới ánh mắt kinh ngạc.

Trầm Hữu Dung chợt nhìn thấy thân ảnh quen thuộc xuất hiện, nhất thời trong lòng đại định, híp mắt trào phúng nói:

- Hồ Lang Trung ngài nói như vậy cũng không đúng, chẳng lẽ ngài có thể làm chủ Binh bộ hay sao? Hơn nữa nếu ngài nhất quyết làm theo ý mình như vậy, chúng ta sẽ tố cáo lên trên!

Hồ Bang Kỳ vùng tay áo lên, hết sức tự tin cười lạnh nói:

- Hừ, Binh bộ này là do bản quan định đoạt, các người cứ mặc tình đi cáo, Thập Tam Đạo Giám Sát Ngự Sử, Lục Khoa Cấp Sự Trung, cứ việc nhất nhất cáo một lần, không sợ các người có thể chọc trời khuấy nước.

Tiền Sĩ khoa Ất Sửu, đám đồng niên Hồ Bang Kỳ nhậm chức ở Đô Sát Viện, Lục Khoa và nha môn khác không biết có bao nhiêu, bất kể giao tình sâu hay cạn, tối thiểu khi đối mặt hai quan võ thanh niên lỗ mãng này, bọn họ tuyệt đối sẽ đứng về phía đồng niên Hồ Bang Kỳ.

Ai ngờ Trần Hữu Dung cũng không bị lời này của Hồ Bang Kỳ hù dọa, mà là cười vui vẻ.

Bởi vì Tăng Tĩnh Ngô đang cùng Tần Lâm vai sóng vai đứng ở sau lưng Hồ Bang Kỳ cách đó không xa trên bậc thềm. Sắc mặt vị Tả Thị Lang thay mặt chương bộ vụ này khó coi hơn lấy mạng, ánh mắt nhìn chằm chằm Hồ Bang Kỳ lóe ra vài tia hàn quang.

- Hồ Lang Trung nói rất có lý, chuyện của Binh bộ này còn phải nhờ ngài quyết định nhiều hơn...

Mặc dù lời của Tăng Tĩnh Ngô khách sáo, nhưng trong thanh âm mang theo vẻ lạnh lẽo như có như không.

Hồ Bang Kỳ giật bắn người một cái, run run quay đầu lại lập tức nhìn thấy vẻ mặt tiêu lý tàng đao của Tăng Tĩnh Ngô. Lập tức y bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, biết lời mình mới vừa nói đã chạm đến kiêng kỵ của vị Tả Thị Lang này.

Trong thời khắc mấu chốt Phương Phùng Thời cáo bệnh khát hưu, Tăng Tĩnh Ngô chờ tiếp chương bản bộ Thượng Thư, Hồ Bang Kỳ lại công khai nói Binh bộ là do y định đoạt, Tăng Tĩnh Ngô còn không hận chết y?!

Thị Lang chính là cấp trên trực tiếp của Lang Trung, Tăng Tĩnh Ngô lại sắp tiếp nhận Binh bộ Thượng Thư, đồng thời y còn là Đại tướng mở đường của Giang Lăng đảng, tâm phúc số một đi theo Trương Tướng gia.

Hồ Bang Kỳ sợ đến nổi thiếu chút nữa nằm phục xuống, môi run rẩy, giải thích câu trước không khớp câu sau:

- Bẩm Tăng Đại nhân, ty quan, ty quan nói là chuyện của hai quan võ này do ty quan làm chủ....

Tăng Tĩnh Ngô liếc y một cái thật sâu, gật đầu một cái:

- Hồ huynh nhậm chức ở Võ Tuyền Thanh Lại ty, chuyện phế truất bổ nhiệm quan võ đúng là người phụ trách. Xem ra trước kia bản quan tự mình hỏi thăm tuyển nhận đại tướng các nơi, chọn lựa thanh niên tài tuấn thừa tập thế chức, thật sự là vượt quá chức phận rồi.

Hồ Bang Kỳ khóc không ra nước mắt, chỉ cảm thấy khóe mắt đau xót, thiếu chút nữa òa khóc ngay tại chỗ. Lần này quả thật là mối oan có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không thể nào rửa sạch.

Tính tình Tăng Tĩnh Ngô cường thế, thủ đoạn cứng rắn, tâm địa ác độc, có phong cách giống như Trương Cư Chính. Đặc tội với lão nhân gia, Hồ Bang Kỳ còn có thể ở Binh bộ được sao?

Lang Trung, Chủ Sự, Viên Ngoại Lang cùng với các võ tướng làm việc ở Binh bộ nghe tiếng chạy tới, tất cả đều dùng ánh mắt thương hại hoặc là vui mừng trước tai họa của kẻ khác nhìn Hồ Bang Kỳ: người nhất định phải chết.

Chỉ có Tần Lâm ngoài cười mà trong không cười, lạnh lẽo hướng về phía Trần Hữu Dung giơ ngón tay cái lên, làm rất khá!

Tăng Tĩnh Ngô không hề để ý tới Hồ Bang Kỳ cơ hồ co quắp nữa, nhìn Du Tư Cao thần sắc trở nên ảm áp hơn nhiều:

- Du công tử, chuyện năm đó lệnh tôn bị đạn hắc, lúc cố Đàm lão Thượng Thư còn nhậm chức đã có định luận. Bây đầu, tìm hồ sơ ghi chép năm xưa ra... Về chuyện thế tập của người, không cần phải lo lắng, bản quan biết người là tướng môn hổ tử, đang muốn trọng dụng đây!

Đây mới là vén mây thấy ánh mặt trời, những lời này của Tăng Tĩnh Ngô đã hoàn toàn quét sạch đám mây đen trong lòng Du Tư Cao và Trầm Hữu Dung, hai người hết sức vui mừng, lập tức quỳ sụp xuống tạ ơn.

Không cần nói, đương nhiên đây là công lao của Tần Lâm, nhưng hắn cũng không giành công, đứng ở bên người Tăng Tĩnh Ngô nhìn về phía hai thanh niên khẽ mỉm cười.

Chờ ra khỏi nha môn Binh bộ, trở về phủ của Tần Lâm, thần sắc Du Tư Cao tỏ ra kích động vạn phần, thỉnh linh quỳ sụp xuống đất trước Tần Lâm, dập đầu lạy phục:

- Ân chủ ở trên cao, xin nhận môn hạ một ân một xá!

Rửa sạch oan uổng phụ thân, giữ được chức vị thừa tập vinh dự của gia tộc, đại ân đại đức như vậy, Du Tư Cao không còn do dự chút nào nữa.

Danh tướng chống Oa Du Đại Du khi còn sống quan vận gặp ghềnh, sau khi chết lại hết sức vinh quang: sáu vị Công Hầu Bá như Thành Quốc Công, Định Quốc Công vân vân liên danh tấu thỉnh điển tuất, triều đình long trọng truy tặng Quang Lộc Đại Phu, Tả Đô Đốc, trải qua Lễ bộ nghị định, thụy hiệu là Vũ Tương.

Trong lúc linh cữu để tạm ở Phúc Kiến hội quán, các quan viên như quan Tổng Binh Kế Trấn Thích Kế Quang, Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ Tần Lâm, Kế Liêu Tổng Đốc Cảnh Định Lực, Thiêm Đô Ngự Sử Trương Công Ngự, Chỉ Huy Đồng Tri Cẩm Y Vệ Hồng Dương Thiện đích thân tới tế bái. Tăng Tĩnh Ngô mới từ Tả Thị Lang vinh thăng lên Binh bộ Thượng Thư, đích thân viết một thiên văn tế theo thể biên tứ lệ lục, tuyên dương chuyện Du Đại Du trọn đời anh dũng giết địch, tận trung đền nợ nước.

Hảo hữu trong quân của Du Đại Du thấy vậy đều chắc lưỡi hít hà không dứt: võ công huân quý, quan văn chính đồ, ưng khuyến Xưởng Vệ, trước kia không có nghe nói lão tướng quân có giao tình gì cùng bọn họ, vì sao hiện tại cùng nhau ủa tới phúng điếu như vậy?

Du Tư Cao ngày ngày mặc tang phục tiếp khách, tự nhiên hiểu rõ trong lòng, biết hơn phân nửa là những người này nể mặt Tần Lâm mà tới. Bất quá phụ thân cả đời trải qua biết bao trắc trở, sau khi chết có thể được vinh quang như vậy, linh hồn lão dưới cửu tuyền hẳn cũng vô cùng an ủi.

Trầm Hữu Dung âm thầm thở dài, nếu như khi Du lão tướng quân còn sống có được nhân duyên tốt như vậy, với chiến công hiển hách cùng binh pháp thao lược của lão, há kết thúc cuộc đời chỉ với chức Tham Tướng xa doanh nho nhỏ thôi sao?

Bận rộn vài ngày, điển tuất, thụy hiệu cùng thủ tục nhận chức ở Binh bộ đã xong, rốt cục Du Tư Cao và Trầm Hữu Dung phải lên đường đưa linh cữu về Nam.

Trước khi đi, Du, Trầm để phủ Tần Lâm từ già, lần này hai người bọn họ đều dùng bái thiếp môn sinh, hơn nữa chuẩn bị lễ vật bái ân chủ.

- Được, được rồi...

Tần Lâm cười ha hả đỡ hai vị quan võ trẻ tuổi dậy, nhận lấy lễ vật bọn họ, sau đó mới nói:

- Các người nhận được công văn của Binh bộ chưa?

Du Tư Cao gật đầu một cái:

- Bẩm ân chủ, đã nhận được, một ân tập chức Chỉ Huy Thiêm Sự Phúc Kiến Vĩnh Ninh Vệ, thực thụ Thủ Bị Tuyên Châu, Trầm huynh đệ là Võ Tiên Sĩ được phát tới Vĩnh Ninh Vệ nhận hàm Thái Bá Hộ, tạm chức Bả Tổng Thủy sư Phúc Kiến.

484. Chương 484: Thuyền Vững Pháo Mạnh

- Một ân có thể có được như hôm nay, hoàn toàn là do ân chủ cất nhắc!

Trầm Hữu Dung vô cùng cảm kích bổ sung.

Thế tập quan võ cũng không phải là khi phụ thân còn sống làm chức quan nào, con trai sẽ được nhận quan chức lớn như vậy. Giống như Du Đại Du mặc dù là Tham Tướng xa doanh chức quyền không lớn, dù sao có chiến công nhưng mã nửa đời, khi còn sống quan hàm đã gia tòng nhất phẩm Đô Đốc Đồng Tri, nhưng ân ảm cho con trai thế tập chức vị cũng chỉ là chính tứ phẩm Chỉ Huy Thiêm Sự. Thế tập quan võ cũng chỉ là tam phẩm Chỉ Huy Sứ, những chức quan cao cấp như Đô Chỉ Huy Sứ, Đô Đốc là không thể thế tập.

Từ năm Gia Tĩnh tới nay chế độ vệ sở binh từ từ sụp đổ, hiện tại ngoại trừ Cẩm Y Vệ ở nội các kinh vệ ra, hệ thống Chỉ Huy Sứ, Thiên Hộ quân vệ địa phương đã không còn thực quyền, chỉ lo công việc hàng ngày như thu gom lương thực, hộ tịch binh lính. Chân chính lãnh binh tác chiến lại là các quan võ như Tổng Binh, Phó Tổng Binh, Tham Tướng, Thủ Bị, Du Kích, Bả Tổng... dưới chế độ doanh binh, hơn nữa ở chín trọng trấn phía Bắc và duyên hải Đông Nam thường hay xảy ra chiến tranh càng là như vậy.

Chỉ Huy Sứ, Thiên Hộ không đáng bao nhiêu, Tham Tướng, Thủ Bị, Bả Tổng khá hơn, Du Đại Du hàm tòng nhất phẩm Đô Đốc Đồng Tri cũng chỉ là Tham Tướng xa doanh, Du Tư Cao lấy tứ phẩm Chỉ Huy Thiêm Sự đã có thể làm Thủ Bị Tuyền Châu, đương nhiên là Tăng Tĩnh Ngô nể mặt Tần Lâm nên cố ý an bài như vậy.

Trầm Hữu Dung làm tân khoa Võ Tiến Sĩ, khắp thiên hạ có thể phát phối tới bất cứ nơi nào. Thế nhưng Binh bộ lại phát cho y tới Thủy sư Phúc Kiến nhận tạm chức Bả Tổng, để cho y và Du Tư Cao ở chung một chỗ, rõ ràng cũng là chiếu cố.

Làm sao bọn họ không hiểu một phen khổ tâm của Tần Lâm, trong lòng Du Tư Cao và Trầm Hữu Dung đều tràn đầy cảm kích.

Tần Lâm cũng không có thái độ kể công, chỉ cười cười khoát tay áo một cái:

- Bản quan cũng không có làm gì, vốn là nhờ Tăng Bộ Đường coi trọng hai vị, không cần phải cảm tạ bản quan. Ngược lại Phúc Kiến ở gần biển cả, phải cẩn thận dự nghịet giặc Oa, càng phải đề phòng người Tây Ban Nha, Bồ Đào Nha. Định nhân theo đường biển mà tới, Thủy sư vô cùng quan trọng, hai vị thế huynh có tâm đắc gì không?

Du Long Thích Hổ, Thích Lão Hổ lấy lực chiến xưng hùng, con rồng Du Đại Du lại là thủy lực toàn năng, năm đó từng đốc suất Thủy sư tiêu diệt giặc Oa thu hoạch toàn thắng. Du Tư Cao đã được phụ thân truyền thụ, nghe vậy thành thật đáp:

- Gia phụ từng nói tác chiến trên biển khác với trên bộ, binh pháp thao lược đều không quan trọng, duy chỉ có thuyền lớn thắng thuyền nhỏ, đại pháo thắng tiểu pháo, thuyền nhiều thắng thuyền ít, pháo nhiều thắng pháo ít, đây thuộc về bản chất không bao giờ thay đổi.

Trầm Hữu Dung ở bên cạnh cười khổ không thôi, thầm nói bằng hữu cũng giống như Du lão tướng quân, quả thật là vô cùng cố chấp. Nếu ân chủ hỏi như vậy cứ nói ra chút thao lược như âm dương, kỳ chính, phân hợp... không ngờ rằng chỉ biết nói thuyền lớn thuyền nhiều, pháo lớn pháo nhiều, chẳng phải là lộ ra mình kém cỏi bất tài, thiếu hiểu biết hay sao?

Không ngờ rằng Tần Lâm nhìn chăm chăm Du Tư Cao một hồi lâu, sau đó đột ngột đứng bật dậy, vỗ tay cười to:

- Rất tốt, bản quan cũng cảm thấy tác chiến trên biển duy chỉ có thuyền vững pháo mạnh mà thôi. Du lão tướng quân nói rất hay, Du thế huynh chấn chỉnh lại hải phòng, cứ làm theo như vậy!

Bốn chữ ‘thuyền vững pháo mạnh’ đối với người thời này cũng không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng trong ký ức hơn bốn trăm năm của Tần Lâm lại là đặc biệt khác sâu.

Thấy Trầm Hữu Dung đầu tiên là hớn hỏ pha lẫn thất vọng, tiếp theo lại hơi lộ ra vẻ vui mừng, Tần Lâm dặn dò:

- Hai vị bằng hữu, một cương nghị quả cảm, một cơ trí linh hoạt, vừa đúng bổ sung cho nhau, sau này ắt sẽ phát huy tác dụng lớn lao. Hãy luyện Thủy sư cho tốt, tương lai bản quan sẽ có đại dụng. Ngoài ra bản quan còn có thứ này cho các người, giúp cho các người một bước lên mây.

Tần Lâm vỗ vỗ tay, Ngưu Đại Lực, Lục Viễn Chí từ trong bụng ra hai cái hộp nhỏ.

Du Tư Cao chần chờ mở ra một trong hai hộp, may là bọn họ là tướng môn hổ tử cũng sợ hết hồn: trong hộp là một xấp ngân phiếu thật dày mỗi tấm trăm lượng hiệu Đại Thông, e rằng tổng cộng có không dưới vạn lượng bạc. Y lập tức đứng dậy, ra sức từ chối:

- Chuyện này... ân chủ ban thưởng quá mức phong phú, mặc ân thật sự không dám nhận.

Trầm Hữu Dung cũng giật mình không nhỏ, quả thật là khó lòng tin được: từ trước tới nay toàn là môn sinh ba tiết hai kính, mang bạc tới hiệu kính cho ân chủ, nào có chuyện ân chủ tặng bạc ngược lại ôn hạ?

Tần Lâm ung dung điềm tĩnh khoát tay áo một cái:

- Sớm biết Du thể huynh thanh liêm chẳng khác nào phụ thân lúc sinh tiền, nhưng từ trên xuống dưới, chỗ nào cần lo lót cũng phải lo lót. Hạ cấp có hôn tang giá thú, thượng cấp có ba tiết hai kính, đồng liêu có đón đưa qua lại, làm người xử sự há có thể không có mấy phần nhân tình? Số ngân phiếu này là đưa cho Du thể huynh sử dụng cho những khoản chi tiêu này.

Thấy Du Tư Cao còn đang chần chờ, Tần Lâm chợt trừng mắt:

- Sao hả, trước khi lâm chung đã được Du lão tướng quân phó thác, ngươi đã báỉ làm môn hạ bản quan, chẳng lẽ bản quan đưa chút lộ phí còn lần lữa từ chối mãi sao?

Du Tư Cao cảm lên được cũng bỏ xuống được, nghĩ đến phụ thân mình cả đời quan vận gặp ghềnh trắc trở, nghĩ đến Tần Lâm nói qua Du Đại Du cùng Thích Kế Quang phân chia tiểu thừa, Đại Thừa, lúc này cũng không tỏ ra cố chấp nữa, hai tay nhận lấy hộp ngân phiếu.

Hộp thứ nhất đã là vạn lượng bạc trắng, trong hộp thứ hai là cái gì?

Không chỉ có Du Tư Cao tò mò, thậm chí Trầm Hữu Dung cũng có vẻ nôn nóng.

Lục Viễn Chí cười hì hì mở nắp hộp ra, bên trong hộp này không chứa ngân phiếu như hộp trước, bất quá chỉ có một phong thư nhẹ bồng.

Nhưng chữ bên ngoài phong thư lại khiến cho hai người bọn họ âm thầm kinh hãi: gửi Hoàng An Cảnh Đại tiên sinh nhĩ giám.

Tả Phó Đô Ngự Sử, Tuần Phủ Phúc Kiến địa phương kiêm Đề Đốc quân vụ Cảnh Định Hướng nguyên quán Hoàng An, người ta gọi là Cảnh Đại tiên sinh, chẳng lẽ phong thư này...?

Phong thư cũng không có dán miệng, Tần Lâm vừa tự tay lấy thư bên trong ra xem cùng hai vị môn sinh, vừa cười nói:

- Đúng dịp Cảnh Đại tiên sinh làm Tuần Phủ Phúc Kiến cũng là chỗ quen biết của ta đã lâu, các ngươi thay ta mang phong thư này tới đó, y nhìn thấy thư nhất định sẽ chiếu cố các ngươi.

Chỉ thấy trên giấy trắng có tám hàng chữ dọc từ phải sang trái, chữ to bằng hột đào tổng cộng cũng chỉ có ba bốn mươi chữ. Đây là loại thư tám hàng mà đại quan triều đình thường hay sử dụng thư từ qua lại cho nhau.

Chữ viết ngân câu thiết hoạch lực thấu lưng giấy, không phải là nét chữ bút lông như mèo cào của Tần Lâm, mà là Từ Văn Trường viết thay hẩn.

485. Chương 485: Đại Hỷ

Bất quá chuyện làm cho Du Tư Cao cùng Trầm Hữu Dung kinh ngạc cũng không phải là thư pháp xinh đẹp, mà là câu chữ trong thơ, Tần Lâm nhờ Cảnh Đại tiên sinh chiếu cố hai vị môn sinh, khẩu khí thật sự dàng dàng tùy tiện giống như bạn cũ.

Mọi người đều biết Cảnh Định Hưởng là nhân vật lãnh tụ thanh lưu, vào mười năm trước đã danh chấn sĩ lâm, ba huynh đệ Cảnh Định Hưởng, Cảnh Định Lực, Cảnh Định Lý được xưng Hoàng An Tam Cảnh. Trừ Cảnh Định Lý không có ra làm quan, hai vị trước mặt là Tuần Phủ Phúc Kiến, một là Kế Liêu Tổng Đốc, quyền cao chức trọng.

Không nghĩ tới Tần Lâm lại có giao tình với Cảnh Định Hưởng trước là lãnh tụ thanh lưu, sau làm phong cương đại lại. Có Tuần Phủ Phúc Kiến giúp một tay, cho dù là Du Tư Cao không biết làm quan, bên trong Phúc Kiến cũng có thể đi ngang.

Hai vị bằng hữu cùng kính nhìn Tần Lâm, quả thật không biết trên đời này còn có cái gì mà vị ân chủ này không làm được.

Lục mập ở phía sau nhin cười đau bụng: huynh đệ Cảnh gia, hắc hắc, thật ra là đồng môn với hai người các người...

Trước khi cáo từ, Du Tư Cao mấy phen muốn nói lại thôi, cuối cùng rốt cục không nhin được hỏi vấn đề mấy hôm nay vẫn lờn vờn trong đầu:

- Ân chủ minh giám, ngài từng nói tiên phụ chỉ biết lo thân mình, là tiểu thừa Phật pháp, Thích lão thúc không tiếc tự ô mà phổ độ chúng sanh, là Đại Thừa Phật pháp, như vậy ngài tu theo pháp môn nào?

Trầm Hữu Dung cũng nhìn chăm chăm Tần Lâm. Trải qua thời gian vừa rồi, y và Du Tư Cao chỉ cảm thấy tựa như ảo mộng, càng ngày càng không nhìn thấu Tần Lâm. Du Đại Du chỉ lo cho khí tiết bản thân, cuộc sống cực khổ vất vả. Thích Kế Quang khôn khéo linh hoạt, vì quyền vị mà tự ô thanh danh, Tần Lâm là hai vị kiêu thế tả ôm hữu ấp, bất kể quan văn thanh lưu, võ tướng trong quân hay là võ công huân quý, bằng hữu khắp thiên hạ, lại được mặt rộng ưu ái giản tại để tâm. Hắn đi theo đường lối gì, quả thật là hai người trẻ tuổi này nghĩ mãi không ra.

- Chuyện này...

Tần Lâm sờ sờ mũi, đúng lúc xuyên qua cửa sổ nhìn thấy Từ Tân Di cùng tiểu Đĩnh đang đá cầu, một người nóng bỏng, người kia ngây thơ duyên dáng, bèn mỉm cười một tiếng:

- Đại tự tại hoan hỷ thiên.

Khụ khụ... Du Tư Cao cùng Trầm Hữu Dung luôn miệng ho khan, pháp môn bất nhị này, bọn họ cũng không có cách nào bắt chước.

Cuối cùng, hai vị Đại tướng Thủy sư tương lai nhất tề quỳ sụp xuống đất, trịnh trọng dập đầu ba cái với Tần Lâm, đại ân không lời nào cảm tạ hết được.

Chờ hai vị võ tướng cáo từ, đi khuất bóng lưng, Từ Văn Trường mới vuốt chòm râu dê tiến ra, cười chấp tay một cái:

- Chúc mừng Tần trưởng quan, chúc mừng Tần trưởng quan, dưới quyền lại được thêm hai viên hổ tướng
Lục Viễn Chí hơi có tiếc nuối:

- Đáng tiếc, Lưu Thủ Hữu tay độc phía sau màn...

- Lưu Đô Đốc là người tốt...

Từ Văn Trường gật gù đắc ý, trong mắt chợt lóe ánh sáng giảo hoạt:

- Nếu không nhờ Lưu Đô Đốc ra sức chèn ép như vậy, làm sao trưởng quan chúng ta có thể khiến cho hai vị hổ tướng quy phục?

Tần Lâm thành thật gật đầu một cái:

- Ừm, chuyện xấu như vậy, tốt nhất Lưu Đô Đốc nên làm thêm vài lần nữa.

Trời ơi, quả nhiên Tần trưởng quan mặt dày tâm độc.

Tháng Tám mùa Thu mùi hoa quế ngọt ngào, phủ đệ Tần Lâm giăng đèn kết hoa, đèn lồng màu đỏ treo thật cao, chữ Hỷ đại hồng dán trên cửa chính, cửa sổ.

Chẳng lẽ Tần Lâm muốn kết hôn vị thê tử thứ ba?

Người kết hôn không phải là Tần Lâm, mà là Lục Viễn Chí. Tên này đang hất mặt mập đứng ở cửa nghênh đón tân khách, tươi cười rạng rỡ, mắt mũi miệng chụm lại với nhau.

Thân tín của Tần Lâm như Hồng Dương Thiện, Điều Thế Quý, Hoa Đắc Quan, thuộc quan Bắc Trấn Phủ Ty tới dự không ít. Cũng có mười mấy đường thượng quan cảm y cổ giao ở Nam Trấn Phủ Ty tới chúc mừng cho Lục mập.

Bên trong một tiểu viện đơn độc, đám tỷ muội vây quanh nữ binh Giáp gương mặt hồng hồng. Nàng là lão Đại của bọn họ, từ trước tới nay toàn là anh khí bừng bừng, vào giờ phút này xấu hổ hơn bất kỳ ai khác, đầu cơ hồ gục xuống tới ngực.

Từ Tân Di bĩu môi, khuôn mặt không kiên nhẫn:

- Gả đi, gả đi, gả hết đi! Bản tiểu thư bị họ Tần lừa, ngay cả người cũng bị tên mập chết bầm kia lừa, chẳng lẽ trên đời này ngoại trừ huynh đệ bọn họ ra không còn nam nhân nào khác?

Thị Kiềm phì cười một tiếng, thừa biết tiểu thư chúng ta miệng cứng lòng mềm, thành thật mà nói, hôn sự Lục Viễn Chí cùng nữ binh Giáp còn có công lao Từ Đại tiểu thư tác hợp bên trong.

- Đại tiểu thư!

Mặc dù Từ Tân Di đã sớm gả cho Tần Lâm, nhưng nữ binh Giáp vẫn gọi như quá khứ, mặt mũi đỏ ửng kéo nàng:

- Dù sao tỷ tử không có gả ra bên ngoài, cho dù là... cho dù là kết hôn, tình chủ tớ chúng ta vẫn như cũ...

- Đây chính là người nói...

Từ Tân Di cất tiếng cười ha hả, có vẻ xảo quyết giống như gian kế được như ý, đầu ngón tay thon dài chỉ một vòng đám tỷ muội:

- Chúng ta nói trước, mặc dù họ Tần cho phép các người tự chọn vị hôn phu, nhưng vì tình tỷ muội, tương lai có gả cũng phải gả cho tiểu tử trong phủ chúng ta, cũng không cho phép gả quá xa!

Các nữ binh nhất tề đáp ứng, các nàng ở trong phủ tuy danh nghĩa là nha hoàn nhưng còn tự tại hơn cả tiểu thư ở nơi khác. Cho dù là Tần Lâm cho các nàng tự chọn vị hôn phu, các nàng cũng không bằng lòng tùy tiện gả ra ngoài. Hơn nữa đám thân binh Hiệu Ủy dưới tay Tần Lâm ai nấy tiền trình thật xa, chính là đối tượng gởi gắm cả đời rất tốt.

Lúc này Từ Tân Di mới cười híp mắt cởi một chiếc vòng vàng trên tay ra, tự tay đeo vào cho nữ binh Giáp, lại dặn dò mấy câu, lúc này mới rời đi.

- Phù, họ Tần kia, thiếp làm thay chàng những chuyện này đã là hết lòng hết dạ với chàng.

Từ Tân Di thở ra một hơi thật dài, nàng là nữ trung hào kiệt lòng dạ ngay thẳng, nhưng vì muốn lung lạc những tỷ muội này, để các nàng tiếp tục ra sức trong công tác tình báo tương lai, không đến nỗi vừa lập gia đình đã phải rời đi, mới vừa rồi phải dùng chút thủ đoạn nho nhỏ, cảm thấy bản thân có vẻ không được tự nhiên.

- Chúc mừng, chúc mừng!

Trong phòng ồn ào huyền náo như vỡ chợ, một đám tỷ muội vây quanh nữ binh Giáp, tíu tít trò chuyện như bầy chim sẻ.

Mặc dù Từ Tân Di không làm ra vẻ Đại tiểu thư, đối xử tình như tỷ muội với các nữ binh, nhưng dù sao cũng có danh phận nha hoàn tiểu thư, hiện tại lại là chủ mẫu chân chính. Lúc nàng còn ở đó, các nữ binh hoặc nhiều hoặc ít đều có hơi câu thúc, hiện tại nàng đi rồi, lập tức mọi người bùng nổ.

Gương mặt nữ binh Giáp ửng đỏ, trong lòng nóng bỏng, nhìn vòng vàng đeo trên cổ tay cảm thấy vô cùng cảm kích Đại tiểu thư, lại ước mơ tương lai mình và tình lang ngọt ngào cùng hạnh phúc.

Mặc dù tên kia hơi mập một chút, nhưng tính tình rất tốt, lại được Tần trưởng quan coi trọng.

Bọn tử muội ồn ào một phen, nữ binh Ất cũng bắt chước Từ Tân Di, chỉ bọn tử muội một vòng:

- Có nghe thấy không, cũng phải tìm tiểu tử trong phủ, các tử muội nói ta nghe thử, tiểu tử nào là tốt nhất?

Cầm Y Vệ

Tác giả: Miêu Khiêu

Chương 485: Đại hỷ (Hạ)

Người dịch: Hạo Thiên

Nguồn: vipvanda

>

Bọn tử muội ai nấy tự bấm đầu ngón tay tính toán cho riêng mình, ai tốt ai không tốt như người uống nước, nóng lạnh tự biết, nữ binh Ất nói như vậy có ý gì đây?!

Nữ binh Bính cười to lên, đẩy đại tử đang ngồi một cái:

- Chuyện này còn cần phải nói sao, đương nhiên là vị hôn phu của đại tử chúng ta, Lục Viễn Chí Lục Bá Hộ còn ai nữa!

Bọn tử muội lập tức hội ý, đều nháy nhau cười nói:

- Đúng rồi đúng rồi, Lục Đại ca hơi mập một chút, nhưng mập tròn hết sức đáng yêu.

- Đúng vậy, nghe người ta nói tên mập đặc biệt đáng hoàng, có thấy bình thời y thành thật tới mức nào không?

- Phu quân như vậy vô cùng ổn thỏa, gả cho y sẽ có chỗ dựa cả đời.

Nữ binh Ất nhìn bốn phía một vòng, cố ý tỏ ra lo lắng trùng trùng nói:

- Đại tử phải hết sức cẩn thận, Lục Đại ca giống như bảo bối, có rất nhiều tử muội đều nhìn chăm chăm, tương lai tử phải chú ý chặt chẽ một chút.

- Ta chấp các người!

Nữ binh Giáp biết rõ bọn tử muội chỉ nói đùa, trong lòng không khỏi hơi phát hoảng, không nhịn được đứng lên đánh nhau loạn xạ với các nàng.

Duy chỉ có tiểu Đình tỉnh tỉnh mê mê, kỳ quái nói:

- Lục Đại ca là tốt nhất sao, ừm, hình như là không tệ, bất quá so với Tần trưởng quan...

- Đần độn!

Nữ binh Ất Bính gõ đầu nàng một cái:

- Chúng ta nói tiểu tử trong phủ.

Đáng thương tiểu Đình đau đến nỗi co rụt cổ lại, trốn sang bên cạnh, trong đôi mắt to vẫn tràn đầy nghi hoặc, miệng lẩm bẩm nói:

- Tần trưởng quan không phải là tiểu tử, chẳng lẽ là lão đầu tử? Muội thấy tuổi hắc cũng không lớn..., sẽ không, không thể nào, các tử... Các tử thử nghĩ mà xem, thật ra hắc là thái giám sao?!

Tiểu Đình kinh hãi muốn chết, hàm răng gặm móng tay, trong đôi mắt tràn đầy sợ hãi.

Nữ binh Ất Bính không biết nói gì, chỉ hung hăng ném ra một câu:

- Có phải thái giám hay không, muối có thể tự đi thử...

- Thử thế nào?

Tiểu Đinh mơ mơ màng màng gãi gãi đầu, cảm thấy rất khó hiểu...

Ách xì...

Tần Lâm nhảy mũi vài cái, thậm nhử không biết người nào đang nói xấu mình.

Trên đại đường, nền đỏ chói sáng, Tần Lâm Tần trưởng quan phụng bồi nhị lão hai bên nam nữ, còn không biết danh dự mình đã bị ô nhục nghiêm trọng, đang cười híp mắt chào hỏi tân khách các phe.

Phu thê Lục đồ hộ (đồ tể) và phu thê Trương gia ngồi trên thượng vị, cười đến nỗi không khép miệng lại được. Lục gia là tiểu dân ngoài đường ngoài chợ, Trương gia bán rau bên ngoài thành. Hiện tại đột nhiên thấy con mình kết thân, Tần Lâm thân là Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ lại coi trọng như vậy, trong lòng bọn họ đương nhiên vui như mở hội.

Nhìn lại tân khách cả sảnh đường, nếu không mặc Phi Ngự phục vậy cũng là sắc phục quan võ tứ ngũ phẩm. Những quan này bình thời ai mà không phải là cao cao tại thượng, bây giờ đều tới đây chúc mừng, không phải là nhờ Tần trưởng quan lo lắng chu toàn giúp cho, con mình có thể có tiền đồ như vậy sao?

Lục đồ hộ cười há hốc miệng, lão bà bên cạnh tròn mắt quan sát xung quanh, kinh ngạc nói:

- Trời ơi, ghê gớm quá, rốt cục những quan viên này lớn tới mức nào? Ta cũng không biết Thiêm Sự, Đồng Tri gì cả. Lão đầu tử, theo ông thấy bọn họ lớn hay nhỏ hơn Trương Huyện Thờ?

Theo bà chủ hàng thịt thấy, Huyện Thờ lão gia đã là chức quan cực lớn. Cho dù là rất nhiều nha dịch dân tráng, dân chúng tầm thường gặp mặt, ai ai cũng phải tỏ ra cung kính.

Lục đồ hộ hừ một cái khinh thường:

- Tóc dài nào ngắn, Trương Huyện Thờ đã đáng là gì? Quan viên nơi này còn lớn hơn cả Tri Huyện lão gia, người lớn nhất e rằng không kém gì Tri Châu Đại lão gia.

Thật ra thì Lục đồ hộ cũng chỉ buột miệng nói bừa, Tần Lâm là chính tam phẩm Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, chương Bắc Trấn Phủ Ty, chức quan này chớ nói so với Tri Châu, cho dù là Tuần Phủ muốn đổi cũng không đổi.

Đêm tân hôn Lục Viễn Chí, khách khứa phần lớn là cẩm y quan võ tửu lượng cực lớn, nhưng tên mập may mắn không có uống say. Lúc giao bái thiên địa cùng nữ binh Giáp, sau đó đưa vào động phòng, các huynh đệ nhìn thấy rõ ràng tên mập nở một nụ cười vô cùng hạnh phúc trên mặt.

Kể say chính là Tần Lâm.

Biết tân lang còn có nhiều chuyện bận rộn trong đêm tân hôn, Tần Lâm rước lấy tất cả rượu mời thay cho tên mập. Mặc dù tân khách không dám quá ép trước mặt Tần trưởng quan, mỗi chén rượu chỉ cần hắt nhấp môi, nhưng tửu lượng Tần Lâm cũng không cao, chỉ sau ba vòng đã cảm thấy lâng lâng, nhìn ai cũng thấy chập chồn hai ba bóng, bước đi cũng bắt đầu loạn choạng.

Tần Lâm là vui vẻ thật sự, tên Lục mập này đúng là không xông lên phía trước đánh nhau sinh tử vì hân, cũng chưa từng ở bên cạnh ngăn đạn đỡ tên thay hân. Bàn về dũng mãnh ương ngạch không bằng Ngưu Đại Lực, nói về mưu trí cơ biến không theo kịp Từ Văn Trường.

Nhưng tên mập béo núc ních luôn đi theo bên cạnh hân mà không có nửa câu oán hận, dù là trong mưa gió bão bùng, gương mặt mập của y vĩnh viễn nở nụ cười tươi. Lúc cần nghiệm thi, tuy rằng lần nào y cũng nói huyền thuyên vài câu, nhưng cuối cùng vẫn không sợ bắn không sợ khổ cầm dao mổ xông lên. Đến giai đoạn phân tích vụ án, y thường hay mất hồn vô đầu sau đó kêu to 'Ta biết rồi!'. Mặc dù thường là sai thật xa so với chân tướng vụ án, nhưng cũng thường gợi ý phá án từ hướng khác.

Làm huynh đệ cũng không phải là mỗi ngày đều vào sinh ra tử, cũng không nhất định cần phải có nhiệt huyết sôi trào hào ngôn tráng ngữ. Bình bình đạm đạm mới là thật, có huynh đệ như Lục mập vậy, Tần Lâm đã cảm thấy đủ.

Tần Lâm say mềm được Thanh Đại cùng Từ Tân Di dìu trở về phòng, nữ y tiên nấu canh giải rượu cho hắn. Nàng dứt cho hắn từng muỗng một, Từ Tân Di lại thấy hắn mùi rượu nồng nặc đầy người, bèn lấy khăn tẩm nước nóng lau toàn thân hắn một lượt. Cuối cùng hai vị mỹ nhân đều mệt đến ngất ngư, ngã xuống giường liền ngủ thiếp đi.

Hai mỹ nhân ngủ cùng, tả ôm hữu ấp, chuyện tốt mà Tần Lâm thường hay mơ hiện tại đã xảy ra trong lúc vô tình. Đáng tiếc hiện tại hắn say không biết trời đất là gì, ngủ mãi cho đến hôm sau mặt trời lên cao ba sào mới thức, lúc này hai vị thê tử cũng đã rời giường rửa mặt.

Thanh Đại lẳng lặng ngồi trên ghế hoa lê mộc, y phục màu nguyệt bạch thật mỏng không giấu được dáng người yểu điệu. Vóc người thiếu nữ mới lớn của nàng đã toát ra vài phần thành thực quyến rũ, lúc này đang cầm lược sừng trâu khẽ chải mái tóc mượt dài như thác đổ. Ông tay áo nàng hơi trễ xuống để lộ một đoạn cánh tay trắng hơn tuyết, áo lót phần vai hơi buông lỏng, để lộ đầu vai trắng nõn bóng mượt, đường cong mê người khiến cho Tần Lâm nhìn thấy cũng phải kinh tâm động phách.

Trên giá gỗ đàn hương khắc hoa đặt một chiếc chậu rửa mặt bằng đồng, Từ Tân Di đang khom người rửa mặt. Đôi chân dài thẳng tắp của nàng đang dang rộng, váy ngắn màu hồng bó sát vào bắp đùi tròn căng, kiều đồn mượt mà tựa như một vầng trăng sáng, khiến cho Tần Lâm lập tức cảm thấy huyết mạch căng phồng.

486. Chương 486: Hai Vị Nương Tử

Một tĩnh một động, hai vị mỹ nhân thật sự là mỗi người mỗi vẻ. Cho dù là Liễu Hạ Huệ sống lại, Lỗ Nam Tử tái thế, e rằng giờ phút này tim cũng phải đập thình thịch, hướng chi Tần Lâm Tần trưởng quan chúng ta tu luyện là đại tự tại hoan hỷ thiên?

- Ấc, hai vị mỹ nữ, các người mạnh khỏe!

Tần Lâm sờ sờ mũi, chào hỏi cùng các nàng, thanh âm có hơi khô khốc.

Bị Tần Lâm đột nhiên tỉnh lại làm cho giật nảy mình, Từ Tân Di quay đầu lại nhìn hắn:

- Hừ, có người cho là mình ngàn chén không say, ngày hôm qua làm hại Thanh Đại muối muối và thiếp hết sức khổ cực!

- Tối hôm qua, ta không có làm gì ư?!

Tần Lâm cười xấu xa:

- Đường như... đường như tối qua ba người chúng ta ngủ cùng giường với nhau...

Hai vị nương tử liếc mắt nhìn nhau, đều có hơi đỏ mặt, đêm qua một mỗi cùng ngủ thiếp đi trên một cái giường, nếu là Tần Lâm đột nhiên làm chuyện gì đó, chẳng phải vô cùng xấu hổ sao?

Hừ, chẳng ra gì... Từ Tân Di nghiêng đầu qua chỗ khác, khẽ bĩu môi, lòng nói người đã say như chết, còn có thể làm ăn gì được?

Thanh Đại cười ngọt ngào, đầu hơi nghiêng sang bên:

- Hi hi, ngày hôm qua Từ tỷ tỷ dùng khăn nóng lau toàn thân Tần ca ca một lần, muối cũng dứt canh giải rượu cho huynh, bằng không say rượu sẽ rất không thoải mái.

Chẳng trách nào... bình thường say rượu thức dậy đầu nhức như búa bổ, hiện tại lại cảm thấy thần thanh khí sảng, dĩ nhiên là công lao của hai vị nương tử.

- Hai vị nương tử thật là, thật là tốt đối với vi phu ta quá...

Tần Lâm cảm động đến nước mắt dâng trào, thanh âm vẫn còn hơi khàn khàn sau cơn say rượu:

- Chỉ tiếc, chỉ tiếc...

Từ Tân Di cùng Thanh Đại không hiểu vì sao: người này không uống lộn thuốc chứ, hần tỏ ra tốt như vậy từ khi nào?

Nhưng thanh âm Tần Lâm càng ngày càng khàn khàn trầm thấp, hai vị nương tử đều không nghe rõ, bèn đến gần mép giường.

Từ Đại tiểu thư tức giận nói:

- Có lời mau nói, có rắm mau đánh!

Thanh Đại chớp chớp mắt to xanh biếc cười khanh khách:

- Thông thường dáng vẻ này của Tần ca chính là muốn giở trò.

Không giở trò, từ trước tới nay ta không giở trò, Tần Lâm nghiêm trang nói:

- Chỉ tiếc còn có một chuyện không hầu hạ vi phu, ha ha ha...

Thừa dịp hai vị nương tử còn chưa có phản ứng kịp, Tần Lâm đã vén chiếc chăn mỏng ra, xoa tay xoa chân nhẩy ra, tay trái vờ một vòng quanh vào eo thon của Từ Tân Di. Tay phải hần chộp lấy vai Thanh Đại, thuận thế lui về phía sau, ba người lập tức ngã lăn ra trên giường.

- Ghét, Tần ca ca thật là xấu!

Thanh Đại khước từ một cách yếu ớt vô lực, thay vì nói là cự tuyệt không bằng nói là mời. Bị Tần Lâm sờ soạng ngay trước mặt Từ tỷ tỷ, gương mặt tuyết trắng của nữ y tiên trở nên ửng đỏ.

- Họ Tần đi tìm chết, đi tìm chết...

Chân dài Từ Tân Di dùng sức giãy đạp, đá bay loạn xạ chần gối trên giường.

Một tay Tần Lâm bắt lấy Thanh Đại, miệng sới của hần hôn vào da thịt mềm mại của thiếu nữ, làm cho Thanh Đại bật cười khanh khách liên hồi. Tay còn lại cũng không nhàn rỗi, đôi chân chặn lại eo thon của Từ Tân Di khiến cho nàng không dậy được, ma quỷ linh hoạt vuốt ve dọc theo đôi chân nàng, dần dần lên tới cặp đùi tròn căng.

Cảm giác như điện giật rất nhanh làm cho chống cự của Từ Đại tiểu thư trở nên yếu ớt vô lực, nước da bánh mật trở nên ửng đỏ xinh đẹp, sóng mắt sáng ngời toát ra vẻ mê hoặc vô cùng.

Nắm lấy cơ hội tốt, thừa dịp Từ Tân Di chống cự yếu đi, Tần Lâm lập tức gãi lòng bàn chân Thanh Đại:

- Tiểu nha đầu, còn muốn trốn hay sao?

Nữ y tiên há hốc cái miệng nhỏ nhắn, phát ra một chuỗi cười khanh khách trong trẻo, giầy giụa làm cho áo lót rộng thùng thình trễ xuống ngực, lộ ra một mảnh trắng phau kinh tâm động phách. Nàng cười mà thở không ra hơi, mái đầu đen nhánh lắc quẫy quẫy như trống bỏi:

- Không... Không trốn nữa, hảo ca ca tha cho Thanh Đại đi.

Tần Lâm cười gian hắc hắc, bỏ qua tiểu Thanh Đại cười thổ không nổi, ngược lại tấn công Từ Tân Di. Thấy trong mắt hạnh xinh đẹp của nàng thoáng qua vẻ bối rối, hần lập tức hôn lên đôi môi mềm mại ngọt ngào của nàng, đôi ma quỷ sờ soạng khắp nơi, một tay xoa nắn bộ ngực mềm mại đàn hồi, mơn mê hạt đậu hồng khiến cho nàng khẽ rên lên mê mẩn. Tay kia hần lại sờ soạng dần xuống bắp đùi căng tròn của nàng, động tác càng ngày càng to gan lớn mật...

Thân thể thành thực mê người của Từ Tân Di trở nên nóng bỏng, sau đó căng cứng, đôi chân dài thon thả kẹp chặt lấy tay của Tần Lâm, không biết là cự tuyệt hay là mời.

Hồi lâu thân thể nàng trở nên mềm như bún lần nữa, trong mắt hạnh đã trở nên mơ hồ hết chín thành. Dựa vào chút tỉnh táo cuối cùng, nàng phát giác ra y phục mình đã bị cởi ra hơn nửa, để lộ thân trên, lúc này Tần Lâm đang phục trên ngực mình say sưa hôn hít.

Đẩy đầu Tần Lâm một cái, không đẩy ra được, Từ Tân Di nhìn xuống chân giường. Thanh Đại cũng đầu tóc rối bời, y phục xốc xếch, lộ ra vai trắng nõn như ngọc, con ngươi trong suốt như nước hiện tại cũng đã trở nên mê loạn, đang nhìn chăm chăm Tần ca ca cùng Từ tỷ tỷ.

- Hừ, tiểu nha đầu thật là quá đáng, không chịu đến giúp một tay, lại còn ngồi làm khách xem...

Từ Tân Di vừa xấu hổ vừa tức tối, chịu đựng cảm giác tê dại như điện giật từ trên ngực truyền tới, mắt hạnh đảo tròn vài vòng, thỉnh linh quàng tay qua cổ Tần Lâm, môi ướt át hôn hẩn, nhiệt tình đáp lại.

Thấy Từ Đại tiểu thư thoải mái, Tần Lâm cười hắc hắc vui vẻ: đại công cáo thành!

Từ Tân Di hôn nóng bỏng, rất nhanh thiêu đốt dục vọng Tần Lâm. Trong khoảnh khắc hẩn chuẩn bị xâm nhập, mỹ nhân nóng bỏng chợt nhẹ nhàng ngậm lấy tai hẩn, thấp giọng nói:

- Chớ có để Thanh Đại muối muối cô đơn lạnh lẽo...

Đúng vậy, còn nàng nữa, hẩn quay đầu nhìn lại chỉ thấy Thanh Đại đang co rúc dưới chân giường, y phục xốc xếch, con ngươi dịu dàng thanh tú toát ra vẻ quyến rũ đang nhìn chăm chăm không chớp mắt về phía này. Hàm răng nàng khê cắn ngón tay, mặt trắng như tuyết mềm mại toát ra vẻ tò mò, sợ hãi, hết sức dục hoặc người ta phạm tội.

Lửa dục trong lòng Tần Lâm lập tức bùng cháy, hẩn cười hung tợn, kéo Thanh Đại đang run lấy bầy như dê non tới, nhanh chóng lột sạch áo lót thật mỏng của nàng, lộ ra thân thể mềm mại trắng như mỡ đông của tiểu nha đầu, sau đó đè nàng xuống dưới người mình.

Ngón tay hẩn lưu lại dấu tay sâu cạn không đồng trên da thịt mềm mại của Thanh Đại, hẩn ra sức hôn mạnh vào vai trắng như sứ, mịn màng nhẵn nhụi của nàng. Giờ phút này hẩn đã hoàn toàn phát tiết dục vọng của mình, giẫy xéo tiểu Thanh Đại đáng thương không chút kiêng kỵ.

Không hiểu tại sao động tác Tần ca ca trở nên đặc biệt thô bạo, nữ y tiên then thùng nhẩn nhục cũng chỉ có thể nhẹ nhẹ cắn môi, eo dương liễu nhẹ nhàng pháp phồng theo động tác Tần ca ca.

Nhưng chuyện làm cho tiểu nha đầu càng không chịu nổi chính là, Từ tỷ tỷ cũng nằm phục xuống bên cạnh, hợp tác với Tần ca ca ức hiếp nàng

487. Chương 487: Chiếu Ngục Thiên Lao

Từ Tân Di lúc thì hôn lên cổ mềm mại của nàng, làm cho nàng mất hồn không chịu nổi, một hồi lại nâng eo nàng hơi cao hơn, thuận tiện cho Tần Lâm thể mạnh lực trầm xung kích.

Từ tỷ tỷ xấu xa... Đôi mắt sáng rõ của tiểu nha đầu trở nên mờ đi, hốc mắt dần dần tràn đầy nước mắt.

Cũng may phong thủy luân chuyển, không biết qua bao lâu, Từ Tân Di cũng rơi vào tình cảnh càng khó coi hơn Thanh Đại: mặt nàng hướng xuống, hai đầu gối quỳ ở trên giường, dùng hai cánh tay chống đỡ thân thể. Nước da bánh mật đã bị kích thích trở nên đỏ ửng, toàn thân mồ hôi chảy ròng ròng, Tần Lâm ở phía sau giống như kỵ sĩ giục ngựa ra roi, không ngừng đẩy nàng, thậm chí thỉnh thoảng vỗ một cái vào mông tròn căng của nàng.

Đáng thương, vì sao nữ tướng quân anh khí bừng bừng lại biến thành dáng vẻ này?

Thế nhưng Thanh Đại thân không mảnh vải còn ngồi bên cạnh, cười hì hì xoa nắn đôi ngọc phong mềm mại rũ xuống trước ngực nàng:

- Ôi, chỗ này của Từ tỷ tỷ lớn thật, cho nên Tần ca ca mới thích ăn nhất.

Hai chân hai tay chống đỡ sức nặng mình và Tần Lâm, còn phải chịu đựng hấn xung kích, Từ Tân Di cắn bản vô lực đối phó Thanh Đại, da thịt toàn thân đã nóng như lửa, thân thể khỏe mạnh run rẩy, mồ hôi to bằng hạt đậu từ trên ngực chảy xuống.

Lục Viễn Chí kết hôn, trong phủ Tần Lâm từ trên xuống dưới cũng chờ xem chuyện cười. Hiện tại đã mở ra mấy ván đánh cuộc lớn nhỏ, liên quan tới vấn đề tên mập cùng nữ binh Giáp sẽ rời giường vào giờ nào sau đêm tân hôn.

Bất quá khiến cho người ta mở rộng tầm mắt chính là, kẻ thức dậy trễ nhất không phải là Lục Viễn Chí, mà là Tần Lâm. Cơ hồ gần đến buổi trưa, Tần trưởng quan mới cười hì hì từ hậu viện đi ra.

- Uống rượu lỗ chuyện, uống rượu lỗ chuyện...

Tần Lâm cười ha hả.

Tay béo núc ních của Lục Viễn Chí cầm tay Tần Lâm, đôi mắt nhỏ chớp chớp:

- Tần ca, huynh còn thân thiết hơn cả thân huynh đệ của đệ, rõ ràng tửu lượng kém, tối hôm qua còn ngăn cản rượu mời thay huynh đệ ...

Thì ra là có chuyện như vậy! Mọi người chợt hiểu ra, tối hôm qua đúng là Tần Lâm uống không ít.

Tần Lâm đảo mắt liên hồi, vỗ ngực bình bịch:

- Vì huynh đệ có thể hy sinh hết thảy, hôm qua là đêm động phòng hoa chúc của đệ, cho dù là Đại ca ta uống gục cũng không thể để cho đệ say mềm, bỏ mặc cô dâu lạnh lẽo.

Đừng nói Lục mập cảm động đến nước mắt đầm đìa, cho dù là Ngưu Đại Lực, Hồng Dương Thiện và các thân binh Hiệu Ủy cũng nhất tề khen một tiếng trong lòng: Tần trưởng quan nghĩa bạc vân thiên.

Duy chỉ có Từ Văn Trường nhìn bước chân có chút hư phù của Tần Lâm, trên khuôn mặt già nua gầy gò hiện lên một nụ cười quỷ dị: nghĩa bạc vân thiên? Hắc hắc, trưởng quan chúng ta chẳng qua là da mặt thật dày, bất quá lão đầu tử rất thương thức. Chu Dịch Tham Đồng Khế Nội Đan Huyền Công của ta nhất định có người nổi nghiệp...

Tần Lâm là chương án Bắc Trấn Phủ Ty, phụng chỉ giám sát chiếu ngục, thiên lao đại ngục chính là hấn trông coi, thỉnh thoảng phải đi thị sát.

Kinh sư có vài chỗ ngục giam đều nức tiếng bên ngoài, Hình bộ Lục Phiên môn có đại lao, nhốt các loại trọng phạm cả nước đưa tới, Thuận Thiên phủ có ngục giam, chuyên nhốt phạm nhân kinh sư đủ các màu sắc Đông Xưởng theo như chế độ vốn là không có thiết lập ngục giam, nên hiệp đồng phá án cùng Cẩm Y Vệ, nhưng bây giờ cũng tự xếp đặt xưởng ngục, tự thi hành các loại công việc bắt nhốt cùng tra hỏi.

Nhưng nếu nói quy mô to lớn, danh tiếng lẫy lừng, đề phòng nghiêm mật, địa vị siêu nhiên, trên đời này không ngục giam nào có thể vượt qua chiếu ngục Bắc Trấn Phủ Ty Cẩm Y Vệ, tục xưng thiên lao!

Chiếu ngục, phụng chiếu phá án, quan cũng là khâm phạm, bất kể là đại thần triều đình, quyền yêm nội cung, giang hồ hào kiệt, Đại tướng trong quân, đến chiếu ngục tất cả đều hồn phi phách tán.

Chiếu ngục nằm ở phía sau nha thự làm việc Bắc Trấn Phủ Ty, một dãy tường đá xanh thật cao, trơn tới mức thần lẫn bò lên cũng phải rơi xuống. Tường dày chừng ba thước, trên đỉnh bằng phẳng, Cẩm Y Hiệu Ủy đeo Tú Xuân đao, trang bị cung mạnh nổ cứng qua lại tuần tra, trên mặt ai nấy mang bảy phần sắt khí ba phần lệ khí.

Bên trong tường tối mờ giống như Sâm La địa ngục, dường như có tiếng oan hồn đang than thở.

Chợt một tràng tiếng ken két vang lên, bánh xe chuyển động, cửa sắt kéo lên, đám khâm phạm nhốt trong chiếu ngục nhất thời xôn xao một trận, ánh mắt nhìn về phía cửa ngục.

Một vị Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ trẻ tuổi tiền hô hậu ủng ngang nhiên thẳng vào, Ty Ngục lão gia vô cùng cao ngạo trước mặt phạm nhân hiện tại cúi rạp người trước mặt hấn, giống như một con chó nịnh chủ, hấn không được cha mẹ sinh ỉn một cái đuôi, lúc này mang ra vậy vậy.

Ty Ngục quan quản chiếu ngục bắt quá chỉ là tiểu lại tòng cử phẩm bắt nhập lưu, đương nhiên biết Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, chương án Bắc Trấn Phủ Ty lớn hơn mình gấp bao nhiêu lần.

Tần Lâm không nhanh không chậm đi thông thả, đi trên thông đạo giữa các buồng giam tiến về phía trước, quan sát phạm nhân trong buồng giam, kiểm tra các tình huống.

Năm Vạn Lịch thứ tám cũng không phải là thời mà Xưởng Vệ hoành hành, Vạn Lịch để trẻ tuổi vẫn chưa có thói quen dùng thủ đoạn lôi đình biểu hiện oai để vương. Thủ Phụ đề sự Trương Cư Chính thân là lãnh tụ quan văn, theo bản năng giữ vững cảnh giác thích ứng đối với Xưởng Vệ, đối với phe phản đối áp dụng thủ đoạn giáng chức bãi quan, mà không phải là nhốt bọn họ vào chiếu ngục.

Cho nên trong chiếu ngục cơ hồ không có nhốt quan viên gì, số bị nhốt trong này toàn là phản tặc các nơi, giang dương đại đạo cùng yêu nhân Bạch Liên giáo.

Ty Ngục quan họ Đoạn cười bồi, mỗi lần Tần Lâm nhìn vào một buồng giam liền giới thiệu tình huống căn bản thay hẳn:

- Tần trưởng quan, tên gầy như que củi kia chính là Thái Hành Cự Phỉ nổi danh, trộm nhà cướp cửa, bắt cóc tổng tiền có thể nói không chuyện ác nào không làm. Tuy rằng bề ngoài y gầy gò như vậy nhưng trước khi vào đây hết sức vạm vỡ cường tráng, chỉ ở trong chiếu ngục chúng ta chưa tới ba năm đã trở thành da bọc xương.

Tần Lâm bĩu môi:

- Thứ người như thế còn nhốt trong ngục làm gì, chỉ tổ lãng phí lương thực.

- Trại của y bị quan binh đánh sập, tiểu lâu la bị giết hết, bản thân y bị Cẩm Y Vệ chúng ta bắt được, công văn quan phủ địa phương lễ mễ kéo dài...

Đoạn Ty Ngục vừa mới nói mấy câu, Tần Lâm nửa cười nửa không liếc mắt nhìn y, Đoạn Ty Ngục lập tức kinh hãi trong lòng, vội vàng cao giọng nói:

- Khái bẩm Tần trưởng quan, Thái Hành Cự Phỉ Đồng Cái Thiên, vào năm Vạn Lịch thứ tám bệnh chết trong ngục, cắt lấy đầu treo Chư Châu huyện Thái Hành sơn thị chúng.

Đồng Cái Thiên đột nhiên điên cuồng kêu lên, khuấy động xích sắt trói chặt tứ chi kêu lên loảng xoảng.

Mấy tên ngục tốt thân mặc y phục xám đen giống như hồn ma, bước chân vội vàng đi vào buồng giam Đồng Cái Thiên, chốc lát sau đã không còn tiếng động.

Tần Lâm hài lòng gật đầu một cái, hiệu suất giải quyết công việc của Hình bộ cùng Đại Lý tự quả thật quá thấp, xem Bắc Trấn Phủ Ty chúng ta, đây mới gọi là hiệu suất cao.

488. Chương 488: Ma Vân Kim Sí

Lại đi tới bên ngoài một buồng giam khác, chỉ thấy bên trong đang nhốt một tên mặt trắng tuổi không lớn lắm, chỉ tiếc trên mặt vết thương ngổn ngang chằng chịt, vốn có hơi trai hiện tại đã trở thành ghê tởm.

Đoạn Ty Ngục lại giới thiệu:

- Người này là Hoa Hồ Điệp nổi danh dâm tặc, đạo tặc hái hoa một dãy Hà Nam, từ sáu tuổi đến sáu mươi tuổi không buông tha, cả nam lẫn nữ, chặc chặc... Là chọc phải, ặc, chọc phải khuê nữ một vị quận vương bên kia, lúc này cao thủ Cẩm Y Vệ chúng ta mới ra tay, bắt tới nhốt ở chỗ này. Chuyện này liên quan tới bí mật Thiên gia, chúng ta lại không tiện báo lên...

Tần Lâm ghê tởm nhíu mày một cái, nhìn người nọ lộ vẻ hết sức chán ghét, lạnh lùng hừ mũi một tiếng:

- Đoạn Ty Ngục, nếu như là người khác không nói, nhưng vì sao người không hiểu rõ tình lý như vậy? Loại ác đồ hung hiểm này bị giam vào chiếu ngục chúng ta, những thứ khác không nói, chẳng lẽ còn cho y mang theo hung khí bên mình sao?

Đoạn Ty Ngục chớp mắt một cái, không hiểu Tần Lâm nói như vậy là có ý gì, Hoa Hồ Điệp kia bị giam trong lao ngục, toàn thân ngay cả một cây đinh sắt cũng không có, Tần Lâm nói y mang theo hung khí tùy thân, quả thật khiến cho người ta như lạc vào trong sương mù.

Vừa đúng Hồng Dương Thiện phụng bồi Tần Lâm cũng tới, Đoạn Ty Ngục ở Bắc Trấn Phủ Ty hơn mười năm cũng biết y, vội vàng chấp tay một cái, lời kéo y thấp giọng hỏi:

- Lão ca ca, huynh là đệ nhất đẳng tâm phúc dưới quyền Tần trưởng quan, xin hãy giải câu đố này giúp tiểu đệ đi, tương lai nhất định sẽ không quên ân điển lão ca.

Hồng Dương Thiện cười hăng hắc nhìn Hoa Hồ Điệp kia, nhẹ nhàng vuốt râu:

- Hung khí của dân tộc là cái gì, chẳng lẽ lão ca vẫn chưa hiểu?

Ồi chào má ơi, Tần trưởng quan thật đúng là lợi hại!

Đoạn Ty Ngục lập tức vùng tay lên, ra lệnh cho ngục tốt dưới quyền:

- Bấy đâu, thu công cụ gây án tên dân tộc này cho ta!

Một tiếng kêu thảm thiết ngán mà bén nhọn vang lên, từ nay Hoa Hồ Điệp cũng không thể nào làm dân tộc được nữa.

Tần Lâm đi thẳng tới một mạch, rốt cục án tồn đọng trong chiếu ngục dần dần được giải quyết nhanh gọn.

Càng đi sâu vào trong chiếu ngục càng âm u tăm tối, nhất là địa lao nhốt trọng phạm, ban ngày đưa tay cũng không thấy được năm ngón, chỉ có thể dựa vào ánh đèn trên tường chập chờn chiếu sáng. Bởi vì nằm sâu dưới đất, khí ẩm thấp lạnh lẽo khiến cho người ta phải nổi da gà.

Tần Lâm vừa đi vừa dọn dẹp án tồn đọng, phạm là phạm nhân xác thật không thể nghi ngờ, bởi vì nguyên nhân công văn dây dưa kéo dài chờ lâu không quyết, vậy trực tiếp đưa lên đường, nếu không sẽ ‘thu công cụ gây án’. Vụ án nào có nghi điểm bèn tra vấn tường tận, lệnh cho thuộc quan đem án quyển tới thự nha, chờ hần trở về sẽ nghiên cứu tỉ mỉ.

Chiếu ngục thông thường không dính dáng gì tới dân gian, trong đó nhốt toàn là tội phạm thập ác bất xá. Tần Lâm liên tục thẩm lý mấy chục vụ án, mười vụ có hết chín là tội chứng xác thật, những án phạm cùng hung cực ác kia cũng không kêu oan gì cả, nhiều nhất thóa mạ Tần Lâm thủ đoạn sắc bén, tương lai không chết tử tế được.

Không chết tử tế được? Hồng Dương Thiện, Ngưu Đại Lực đều cười lạnh không ngừng, có câu nói người tốt không sống lâu, kẻ ác thọ ngàn năm, vị Tần trưởng quan này của chúng ta tất nhiên là người sau không thể nghi ngờ. Đám mèo chó nhỏ nhỏ như các người đòi so sánh với loại người cùng hung cực ác như hần, quả thật không có tư cách.

Tần Lâm đi thẳng tới một mạch, đã giết chết không biết bao nhiêu cường đồ ác bá hoành hành ngang ngược, ác tặc gian dân bắt cóc. Thường chỉ nghe những câu thóa mạ ‘Con bà người’, ‘đầu rơi bắt quá để lại vết sẹo to bằng miệng chén’, ‘Mười tám năm sau lại là một hảo hán’ vang lên liên tiếp, nhưng chỉ được nửa chừng đã ngưng bắt giống như bị chẹn họng, có thể biết đã có vị đại đạo độc hành danh chấn lục lâm nào đó chết dưới tay hần.

Xử án giống như Tần Lâm, phạm nhân bị nhốt ai mà không sợ. Kèm theo tiếng kêu thảm thiết giống như gà bị cắt tiết, trong lúc nhất thời nhiệt độ chiếu ngục thiên lao dường như hạ thấp xuống không ít.

Chợt sâu trong thiên lao u tối vang lên một tràng tiếng rống giận khàn khàn:

- Đám ưng khuyến các người đổ oan cho lão tử, trời cao có mắt, các người sẽ không tên nào được chết yên lành tử tế!

Ủa, đây là ai vậy?

Tần Lâm kinh ngạc trong lòng, nhìn sang bên cạnh một chút, Đoạn Ty Ngục muốn nói lại thôi, ấp a ấp ứng không chịu nói tí mả.

- Xem ra Đoạn Ty Ngục có lời khó nói...

Tần Lâm liếc y một cái.

- Trưởng quan thứ tội, ty chức, ty chức không dám...

Đoạn Ty Ngục bị dọa sợ kinh hồn khiếp vía, vội vàng nói hết ra đầu đuôi gốc ngọn.

Tần Lâm nghe khẽ mỉm cười, chậm rãi đi tới trước buồng giam kia, nhìn thẳng phạm nhân đang lay cửa sất kêu to.

Phạm nhân kia ngược lại giật mình không nhỏ, lui về sau một bước. Y bị nhốt ở nơi này không biết bao lâu, mỗi khi thấy bên ngoài có cấm y quan viên tới thị sát liền lớn tiếng kêu oan, nhưng hy vọng càng lớn, thất vọng lại càng lớn. Từ trước tới nay không có ai chân chính để ý tới y, càng không có ai giống như vị trưởng quan này, mỉm cười đứng trước cửa buồng giam nhìn y.

- Ma Vân Kim Sí Thành Thiết Hải, người có biết người bây giờ thân ở chiếu ngục thiên lao, đã sớm chấp cánh khó bay rồi không?

Tần Lâm nở một nụ cười khả ái, nhưng giọng hần lại có phần lạnh lẽo.

Đúng vậy, đại hán trong buồng giam có vóc người khô ngô, khung xương to lớn lại gầy gò không còn hình dáng, hai gò má lõm xuống, mắt thụt sâu vào, râu tóc rối bù giống như ổ gà, hai mắt đỏ ngầu như có ngọn lửa nhảy động, chính là đệ nhất hảo hán, giang hồ đại hào từng khiêu chiến anh hùng thiên hạ Sơn Đông trên Thái Nhạc lời đài, người ta gọi là Ma Vân Kim Sí Thành Thiết Hải.

Bị gian nhân hãm hại, Xưởng Vệ xuất động năm tên cao thủ bày bẫy bắt y lại, nhốt trong chiếu ngục thiên lao suốt hai năm trời không nghe không thấy không hỏi, Thành Thiết Hải cơ hồ đã tuyệt vọng. Bất quá trong lòng ôm nỗi bất bình, mỗi khi thấy có người tới liền lớn tiếng kêu oan.

Năm xưa y cũng đi qua hai đạo hắc bạch, chuyện đã làm cũng đã lắng xuống nhiều năm. Nhưng lại bị vu hãm thành yêu phỉ Bạch Liên giáo, không minh bạch nhốt vào nơi này, tự nhiên trong lòng cực kỳ căm phẫn bất bình.

Nhưng hai năm qua thủy chung không người nào để ý, sâu trong lòng y đã không còn chút hy vọng nào. Hiện tại nghe Tần Lâm đột ngột hỏi như vậy, trong lúc nhất thời y khẩn trương hết sức, không biết trả lời như thế nào.

Tần Lâm thấy vậy cười cười, sờ sờ mũi, nói thẳng cho y biết:

- Nhất Toát Mao Thôi Tứ bởi vì cấu kết Bạch Liên giáo ý đồ mưu phản, đã bị bản quan tấu triều đình, nửa tháng trước đã xử lăng trì ở trước Thái Thị khẩu.

Mắt của Thành Thiết Hải bị tóc rối bởi che kín, đột nhiên lóe ra một luồng tinh quang.

Tần Lâm lại nói:

- Bất quá người là bị Thôi Tứ hối lộ cấm y Lưu Đô Đốc, lấy tội danh là yếu phạm Bạch Liên giáo xuất động thật nhiều cao thủ bắt về chiếu ngục, cho nên...

Cấm Y Vệ

Tác giả: Miêu Khiêu

Chương 488: Ma Vân Kim Sí (Hạ)

Người dịch: Hạo Thiên

Nguồn: vipvanda

>

- Cho nên mặc dù Thôi Tứ rơi đài, biết rõ là ta bị oan uổng, nhưng ai cũng không dám tự tiện để ta đi ra ngoài, ai cũng sợ Lưu Thủ Hữu Lưu Đại Đô Đốc!

Giọng Thành Thiết Hải cảm phần bất bình, hô hấp cũng biến thành kịch liệt.

Bất quá ánh mắt vị đại hào lạc phách giang hồ này nhìn Tần Lâm lại càng thêm nóng bỏng. Y biết nhân vật trẻ tuổi như vậy làm tới Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, tuyệt đối không phải là vật trong ao, người ta nói lời nói này phải có dụng ý khác.

- Đúng vậy, ai cũng sợ Lưu Đô Đốc, cũng không ai dám tự tiện thả người đi ra ngoài...

Tần Lâm nhẹ nhàng gật đầu, chợt thần sắc rất là hài hước cười cười:

- Trừ bản quan.

- Người ư?

Trong hai mắt Thành Thiết Hải tinh quang chớp lóe.

Thành Thiết Hải cũng không phải tiểu tử chưa ráo máu đầu, mà là đại hào nổi danh hiển hách trên chốn giang hồ, tài hùng thế lớn trên võ lâm Sơn Đông. Nếu bị giam vào chiếu ngục, người nhà cùng đồ tử đồ tôn ở bên ngoài nhất định xài tiền như nước, nghĩ hết biện pháp cứu y.

Nhưng suốt hai năm không có bất cứ động tĩnh gì, cũng biết tất cả những cố gắng này đều trôi theo dòng nước. Suy nghĩ một chút cũng phải, tuy Thành gia là giang hồ đại hào, nhưng có thể kết giao nhiều nhất cũng chỉ là loại quan tứ ngũ phẩm như Tri Phủ, Diêm Chính. Nghe nói là Lưu Đô Đốc phát trát bắt vào chiếu ngục, ai dám xúc phạm vị đương triều nhất phẩm, cẩm y Đô Đốc này?

Đột nhiên có một Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ tuổi còn trẻ tới, nói có thể thả Thành Thiết Hải ra ngoài, trong lòng y không khỏi đánh giá vài lượt, thầm tính toán xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

- Rốt... rốt cục người là ai?

Thành Thiết Hải kinh nghi bất định nhìn Tần Lâm.

- Lớn mật!

Hồng Dương Thiện quát một tiếng ngắn, chấn động vang vang bên trong chiếu ngục thiên lao âm u:

- Vị này chính là Tần Lâm Tần trưởng quan tay không ngăn voi, ngự tiền cứu giá, hôm nay quan bá Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, Chiêu Dững tướng quân, chương Bắc Trấn Phủ Ty, phụng chỉ giám sát chiếu ngục.

Thành Thiết Hải cũng không biết cái gì gọi là tay không ngăn voi, nhưng làm giang hồ đại hào từng lui tới không ít với quan phủ, y hiểu rõ chuỗi quan chức dài đằng đằng phía sau.

- Tần trưởng quan gương sáng treo cao, cầu xin trưởng quan giải oan cho tiểu nhân.

Thành Thiết Hải quỳ sụp xuống, liên tục đập đầu trước Tần Lâm.

Tần Lâm mừng thầm, vốn tưởng rằng muốn thu phục Thành Thiết Hải còn phải phí một phen tay chân, không nghĩ tới vị giang hồ đại hào này bất chấp thể diện, thân hổ mình còn chưa rung lên, y đã đập đầu liên tục.

Thật ra thì chuyện này rất bình thường, 'hiệp dùng võ phạm cấm', triều đình tất sẽ nghiêm nghị ước thúc, thậm chí còn đả kích, cũng không thể nào tồn tại một giang hồ có thể đối kháng cùng triều đình. Cái gọi là giang hồ hắc đạo thổ phỉ chiếm núi làm vua, gặp phải quan quân tiểu trừ ắt sẽ bỏ chạy tứ tán. Mà bạch đạo chính là hào cường tập võ các nơi, người ta thành lập quan hệ với quan phủ địa phương còn không kịp nữa là.

Tạo phản chuyên nghiệp giống như Bạch Liên giáo, trải qua Tống, Nguyên, Minh, Thanh tám trăm năm tạo phản không ngừng nghỉ, quả thật là độc nhất vô nhị.

- Tốt, tốt lắm...

Tần Lâm gật đầu liên tục, ra lệnh mở cửa buồng giam.

Sau khi thấy cửa mở ra, Thành Thiết Hải vội vàng cúi đầu xuống thấp, vắn quỳ vững vàng trên mặt đất, tỏ ra hết sức cẩn thận.

Hồng Dương Thiện, Đoạn Ty Ngục muốn biểu hiện trung thành, một tả một hữu hộ vệ bên người Tần Lâm.

- Không cần...

Tần Lâm mỉm cười khoát khoát tay, đi về phía trước hai bước, khẽ vỗ vào đầu Thành Thiết Hải:

- Ừm, khá, khá lắm...

Nếu như Thành Thiết Hải là độc hành hiệp, Tần Lâm quyết không dám sơ ý như vậy. Nhưng y là giang hồ đại hào có nhà có nghiệp, tại sao phải sợ y?

Vốn là Hồng Dương Thiện vạn phần khản trương cũng thở phào nhẹ nhõm, nói khẽ với Đoạn Ty Ngục:

- Chúng ta thật là không biết tự lượng sức mình, còn muốn che chở Tần trưởng quan. Chắc chắn, trưởng quan chúng ta là tuyệt đỉnh cao thủ tay không có thể ngăn cản voi điên, dù Bá Vương tái thế cũng không phải là đối thủ của hắn, đâu thêm quan tâm tới họ Thành này.

Thì ra là như vậy, Đoạn Ty Ngục làm ra vẻ chợt hiểu ra, ở bên cạnh vuốt mông ngựa Tần Lâm nịnh bợ.

Thành Thiết Hải cũng là vạn phần kinh ngạc, thầm nhủ trong lòng: ‘Tần trưởng quan bước chân hư phù, hô hấp nặng nề, cũng không có chút nội công nào, cho dù là những người này nịnh hót cũng không thể nào vuốt mông ngựa vuốt nhăm đùi ngựa như vậy. Chẳng lẽ Tần trưởng quan đã luyện đến cảnh giới đăng phong tạo cực, phản phác quy chân, công lực của mình cùng hắn chênh lệch quá lớn, cho nên không thể nhìn ra sâu cạn ư?’

Trong bụng hoảng sợ, Thành Thiết Hải phát ra kính cẩn từ nội tâm, năm vóc phủ phục sát đất không dám có cử động gì khác thường.

- Bản quan muốn người lợi dụng địa vị giang hồ, làm một ít chuyện cho bản quan...

Tần Lâm nói mấy câu, sau đó liền dẫn theo Thành Thiết Hải ra khỏi chiếu ngục.

Dĩ nhiên Đoạn Ty Ngục sẽ không phản đối, hôm nay y đã biết Lưu Đô Đốc cực kỳ nhường nhịn Tần tướng quân, mặc dù nguồn cơn trong đó hết sức phức tạp, nhưng kết quả mọi người đều đã nhìn thấy.

Ở nha thự Bắc Trấn Phủ Ty, Tần Lâm hỏi han tỉ mỉ Thành Thiết Hải về giang hồ trường cổ, võ lâm bí tân. Hắn vô cùng hứng thú với những chuyện này, sai người ghi chép lại cẩn thận.

Mặc dù Cẩm Y Vệ cũng có văn kiện mật, nhưng kém xa không tường tận tỉ mỉ bằng chính miệng giang hồ đại hào nói ra như vậy. Thành Thiết Hải hiểu biết rành rẽ thủ đoạn hai đạo hắc bạch trong chốn giang hồ, bí mật của các bang hội môn phái, quả thật còn chu toàn hơn cả một tập hồ sơ.

Hỏi hồi lâu, chân mày Tần Lâm dần dần nhíu lại, sờ sờ mũi:

- Theo như người nói này giờ dường như không có dấu hiệu sự tồn tại của Bạch Liên giáo, chẳng lẽ bọn họ không qua lại với người trong giang hồ sao?

Sau khi đến kinh sư, Tần Lâm phát hiện một hiện tượng hết sức kỳ quái, đó chính là so sánh với lúc ở Kỳ Châu, Nam Kinh, đối thủ cũ của hắn Bạch Liên giáo dường như im tiếng biệt tích. Mãi tới vụ án bạch tượng giết người gần đây mới mơ hồ lộ ra chút manh mối, nhưng quy mô âm mưu đều kém xa mấy đại án diễn ra ở Kỳ Châu và Nam Kinh.

Kinh sư là trung tâm chính trị triều Đại Minh, Bạch Liên giáo chỉ tại tạo phản lại không hoạt động ở nơi này, không phải là khiến cho người ta buồn bực sao?

Thành Thiết Hải lắc đầu một cái:

- Không đối gặt Tần trưởng quan, tiểu nhân cũng biết được vài chỗ đặt chân của Bạch Liên giáo ở phía Nam. Nhưng ở kinh sư này quả thật rất hiếm thấy Bạch Liên giáo, trên đường Sơn Đông, Hà Nam thỉnh thoảng còn có tin tức bọn họ hoạt động, Sơn Tây, Hà Bắc, Kế Liêu, càng đi về phía Bắc, tin tức liên quan tới Bạch Liên giáo lại càng ít.

- Được, hiện tại người có thể trở về nhà rồi...
- Tần Lâm cười nhìn Thành Thiết Hải gật đầu một cái:
- Tương lai phải làm sao, có lẽ trong lòng người cũng đã hiểu...
- Thành Thiết Hải quỳ xuống đất ôm quyền:
- Nguyên ra công khuyển mã vì trường quan.

489. Chương 489: Hành Động Yêm Cửu

Kinh sư Đời Minh Đông quý Tây phú Bắc bản Nam tiện, đương triều Thủ Phụ Trương Cư Chính ngụ ở Đãng Thị khẩu hẻm Hồ Đông Đông Hoa môn, thuộc về Đông quý điển hình. Ra khỏi Tuyên Võ môn đi theo đường lớn về phía Nam, dần dần nhà cửa trở nên thấp nhỏ cũ nát. Qua khỏi chợ ngựa mùi hôi nực mũi tiếp tục tiến về phía Nam, nhà cửa đã lâu năm không được tu sửa, thỉnh thoảng còn xen lẫn mấy chỗ tường ngã cột xiêu.

Thế nhưng đừng chê nơi này dơ bẩn cũ kỹ, nếu tiếp tục đi về phía Nam đến giữa Ngọc Hoàng miếu cùng Long Tuyên tự, nơi đó chính là một bãi tha ma, vậy thì càng thêm hoang vu không có người ở.

Những tiếng lộp cộp vang lên, vó ngựa chạy khiến cho bụi đất bốc lên mịt mù trên đại lộ, một chiếc xe ngựa có vẻ cũ kỹ từ phía Bắc chậm rãi đi tới, trục xe kêu ken két khiến cho người ta có cảm giác ê răng. Phía sau xe còn có mấy người bán đường hồ lô, bán dầu, phu khuân vác... nhìn đáng vẻ dường như không cùng đường với xe ngựa.

Xa phu đội một chiếc mũ rách rưới, che mặt hơn phân nửa, tiếng thét rất to:

- Các vị già trẻ lớn bé, đại cô nương tiểu tức phụ, xin nhường đường cho... Giá!

Quan viên kinh sư có thể nói là tam phẩm tứ phẩm đầy đường đi, ngũ lục thất phẩm nhiều như chó, xe ngựa đạt quan hiển quý vô cùng quý phái. Chiếc xe ngựa này nhìn bề ngoài bình thường, nhìn qua cũng biết tối đa chỉ là lão bản cửa hàng thực phẩm phía Nam, hay chương quỹ cửa hàng vải vóc gì đó, loại người không có quyền có thể sử dụng.

Vì vậy đám khát cái lưỡi biếng nửa nằm hai bên đường đi, lưỡi biếng bắt rận lập tức sinh ra hứng thú đối với chiếc xe ngựa này. Tên cầm đầu có cái đầu ghê rợn tóc ra hiệu cho đồng bọn, hơn mười tên khát cái lập tức vây lại như tổ ong, vòng quanh xe ngựa dập đầu, miệng kêu to:

- Lão gia đi đường mạnh giỏi, Bồ Tát phù hộ ngài nhiều phúc nhiều thọ!
- Vai ta trúng thương, lão gia bố thí chút tiền thang thuốc đi!
- Lão gia hành thiện tích đức, cả đời cát tinh cao chiếu...

Kỳ quái là, tuy thanh âm những người này lớn, nhưng cũng có hơi bèn nhọn, khàn khàn, lộ ra vẻ âm dương quái khí. Cả bọn nếu không phải là toét mắt cũng ghê lở, giống như quần ma loạn vũ.

Bốp một tiếng, xa phu giơ roi lên quát một cái vào không khí:

- Muốn chết, đám tặc tử này muốn chết, lão tử...

Đột nhiên thanh âm ngưng bật, bên trong buồng xe có người nói câu gì thật thấp, phu xe quay đầu vâng dạ luôn miệng, tiếp theo móc từ trong ngực áo ra nắm bạc vụn, tiện tay ném xuống dưới đất.

Tên đầu ghê ngáy người ra, nghi hoặc quan sát dung mạo xa phu, đột nhiên thần sắc đại biến, lệnh cho thủ hạ mau mau nhặt bạc vụn lên, sau đó lui ra hai bên nhường đường.

Đám khát cái rồi rút lui ra, thần sắc lại có chút kỳ quái, chờ xe ngựa kia dần dần đi xa, có lão khát cái không nhận được hỏi:

- Đầu ghê Đại ca, xe ngựa này rõ ràng là cũ kỹ, người bên trong lại có tiền, có vẻ khá giàu, vì sao vừa rồi chúng ta không làm khó kiếm thêm chút đỉnh?

Tuy rằng những người này danh nghĩa là ăn mày, nhưng thật ra có cả thành phần lưu manh giả dạng trong đó. Mới vừa rồi chính là vở mượn chuyện ăn xin tiền lại dò la, nếu cảm thấy xe ngựa này có tiền bạc, bọn họ cũng không ngại đổi nghề làm cường đạo một lần.

Đầu ghê nhìn xe ngựa đi xa, vẫn có chút không yên lòng, cũng không trả lời câu hỏi của đàn em.

Lão khắt cái tịt ra vẻ thông minh:

- À, đầu ghê Đại ca muốn chúng ta đuổi theo, động thủ ở bãi tha ma đằng kia...

Đầu ghê thỉnh linh đưa tay tát mạnh một cái, đánh cho lão khắt cái kia quay một vòng. Sau đó thanh âm y hạ thấp xuống, ngoắc ngoắc tay bảo đàn em tụ họp, lúc này mới thần thần bí bí nói:

- Mới vừa rồi ta nghe thanh âm của phu xe kia có cảm giác giống như Hoa Đắc Quan Hoa lão gia cai quản Tuyên Nam phường chúng ta. Lúc y quay đầu lại nói chuyện với người trong xe, quả thật nhìn thấy nốt ruồi trên cằm y.

Trời ơi... đám khắt cái bị dọa sợ đến khê hô lên, lão khắt cái mới vừa rồi đòi làm mạnh tay lập tức té ngựa. Không ngờ rằng bắt Bá Hộ Cẩm Y Vệ làm xa phu, rốt cục người trong xe là thần tiên phương nào? E rằng chọc tới người ta, chỉ cần khê hà hơi cũng đủ khiến cho bọn họ hải cẩu không còn.

Bây giờ lão khắt cái không phải là tiếc mất đi dê béo, mà là cảm thấy may mắn ỉn: Trời ơi, ta, hôm nay coi như là mình mạng lớn, nếu như thật sự động thủ, cái mạng này còn có thể giữ được sao?

Đầu ghê nói không sai, kẻ giả dạng xa phu kia chính là cẩm y Bá Hộ Hoa Đắc Quan Tuyên Nam phường Bá Hộ Sở. Những kẻ bán hồ lô đường, bán dầu... theo sau xe ngựa thật ra toàn là Cẩm Y Hiệu Ủy Bắc Trấn Phủ Ty cải trang đi theo xa xa.

Bên trong xe ngựa có Tần Lâm và Từ Văn Trường. Bởi vì Trường Công chúa Chu Nghiêu Anh nhiều lần thúc giục đòi đi Long Tuyền tự chơi, Tần Lâm bị nàng dây dưa không nghỉ, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng vị tiểu di tử phiền phức này.

Kinh sư phân ra Nam Bắc thành, lấy Chính Dương môn, Sùng Văn môn, Tuyên Võ môn làm ranh giới, Nam Bắc cơ hồ là hai thế giới khác nhau.

Bắc thành là xây trên cơ sở đại đô thời Nguyên, bố cục hình bàn cờ chỉnh tề hợp lý, công năng thành thị hoàn thiện, mặt đường chỉnh tề trật tự. Nam thành lại tạp nhạp vô cùng, tam giáo cửu lưu hỗn tạp, tình huống thế nào cũng có thể phát sinh.

Vì bảo đảm vạn vô nhất thất, Tần Lâm không thể không đi trước quan sát một chuyến, xem thử dọc đường có cái gì phải chú ý hay không. Thân phận vị tiểu di tử này không tầm thường, nếu như có sơ suất gì thật sự là hối hận không kịp.

Mới vừa rồi nghe những tên khắt cái kia nói với thanh âm sắc bén kỳ quái, chờ đi tới một đoạn, Tần Lâm liền hỏi Hoa Đắc Quan:

- Lão Hoa, vì sao những tên khắt cái vừa rồi nói chuyện giống như hoạn quan trong cung vậy?

- Trường quan rất thánh tai.

Hoa Đắc Quan giơ ngón tay cái lên, khuôn mặt tươi cười đầy vẻ nịnh hót, miệng lưỡi trơn tru nói:

- Đúng vậy, đám khắt cái hoạn này cũng giống như các công công trong cung, đều không có bên dưới. Hắc hắc, trường quan mắt thần như điện, quả nhiên cái gì cũng không gạt được ngài.

Từ Văn Trường vuốt chòm râu dê, tròng mắt một cái:

- Cái gì mà khắt cái hoạn, người muốn nói vô danh bạch phải không? Quay lại lo đánh xe đi, chớ làm bộ xương già của ta phải gãy.

- Phải, phải...

Hoa Đắc Quan co cổ lại, quay đầu lại chuyên tâm đánh xe.

Từ Văn Trường hiểu được nguồn cơn, bèn giải thích với Tần Lâm, thì ra những khát cái này chính là người tự hoạn nhưng lại không được cung đình thu dụng.

Mặc dù đời Minh có bố trí cơ cấu Từ Tế viện nuôi dưỡng cô nhi quả lão, nhưng bình thời còn đỡ, một khi gặp phải đại tai đại nạn không làm được chuyện chăn tể chúng sinh. Lúc này nạn dân ở gần kinh sư thường thường tự hoạn, để cầu vào cung kiếm được áo ấm cơm no. Chuyện này còn vì quyền thế thái giám cao cấp rất lớn, thường thường có thể khiến cho cả gia tộc mình được vinh hoa phú quý.

Cẩm Y Vệ

Tác giả: Miêu Khiêu

Chương 489: Hành động Yêm Cửu (Hạ)

Người dịch: Hạo Thiên

Nguồn: vipvanda

>

Cho nên vì hy vọng có thể thành người, cũng có không ít người tự hoạn cầu may, khiến cho người bị hoạn càng ngày càng nhiều, cung đình căn bản không cách nào thu nạp.

Luật pháp đời Minh quy định: ‘Phàm là người sáng suốt chớ chung đụng với kẻ bị hoạn, vi phạm sẽ phải chịu tội’. Những người tự hoạn này không cách nào tiến vào nhậm chức trong cung đình cùng các vương phủ, không thể làm gì khác hơn là trà trộn giữa thị thành. Lại thêm vì thân thể không trọn vẹn, không cách nào nhận đa số công việc của người bình thường, cuộc sống trở nên cực kỳ chật vật, trở thành vô danh bạch bị người khinh bỉ.

Vô danh bạch có kẻ đi nhặt rác, có kẻ chà lưng cho người khác trong nhà tắm công cộng. Bất quá nhiều nhất là trở thành khát cái, tụ tập thành đoàn, rảnh rỗi không có việc làm đầu trộm đuôi cướp. So với những quyền yêm (thái giám có quyền thế) trong cung, những người này được gọi là cái yêm (khát cái bị hoạn).

- Vì sao hiện tại cái yêm nhiều như vậy, tuy rằng hiện tại không phải là thịnh thế, nhưng vẫn là thời bình kia mà?

Tần Lâm có vẻ kỳ quái, mới vừa rời từ đường cái Tuyên Võ môn đi về phía Nam, vừa qua chợ ngựa, cái yêm áo quần rách nát hai bên đường phố có ít nhất mấy trăm, trong những ngôi nhà bỏ hoang cũng có bóng người thấp thoáng, khói xanh lượn lờ.

Từ Văn Trường cười khổ lắc đầu một cái:

- Dân gian độ nhật chật vật cũng chỉ là thứ yếu, theo như lão đầu tử ta thấy, quá nhiều người ăn ngon lành làm sợ khổ cực, ý đồ một buổi sáng gặp may một bước lên mây mới là nguyên nhân chủ yếu.

Quá nhiều vô danh bạch xuất hiện, ảnh hưởng tới sự ổn định của xã hội, ảnh hưởng quan phủ động viên binh sĩ, thu gom lương thực. Vì hạn chế hiện tượng này lan tràn, Minh Nhân Tông đã từng hạ chỉ nghiêm cấm hành động tự cung: Phàm người tự cung bị coi như bất hiếu.

Bất quá từ phát triển sau này, có thể thấy đạo thánh chỉ này cũng không đưa đến tác dụng bao nhiêu, đến thời kỳ Hoảng Trị, Chính Đức, Gia Tĩnh, Vạn Lịch, thậm chí triều Minh không thể đưa những điều luật liên quan tới ‘lệnh cấm tự cung’ vào Đại Minh Hội Điển có ý nghĩa luật pháp.

Nhưng luật pháp là luật pháp, rốt cuộc thi hành tới trình độ nào cũng là vấn đề, giống như sau đó quyền yêm Ngụy Trung Hiền năm Thiên Khải chính là tự hoạn mới vào cung, cũng không thấy có ảnh hưởng gì tới nghề nghiệp đời sống của y.

- Trời ơi, những người này quả thật hạ thủ tàn độc.

Tần Lâm lắc đầu cảm thán, giống như hần ít ngày trước ‘tịch thu công cụ gây án’ của dân tộc Hoa Hồ Điệp đã là lòng dạ độc ác, nhưng những người này lại có thể tự cung, chẳng lẽ người người đều là Đông Phương Bất Bại?

- Tự cung còn đỡ...

Từ Văn Trường phì cười một tiếng:

- Hàng năm vào Mười Chín tháng Giêng, Mười Chín tháng Chín, kinh sư có hành động gọi là Yêm Cửu. Có rất nhiều tên lưu manh vô lại, vô danh bạch đem trẻ con nhà lành tới hoạn ngay từ nhỏ. Đợi những đứa trẻ này trưởng thành đưa vào cung, mưu cầu vinh hoa phú quý.

- Há đâu có lý như vậy!

Tần Lâm giận đến nổi vung tay đập mạnh một quyền vào thùng xe, phát ra một tiếng vang lớn.

- Bảo vệ trưởng quan!

Đám Cẩm Y Hiệu Úy bên ngoài không biết đã xảy ra chuyện gì, rồi rút đao kiếm ra khỏi vỏ, Xế Điện Thương lên cò, vây quanh xe ngựa nhiều vòng nghiêm trận chờ sẵn.

Cũng có mấy người đi đường đang đi cùng đường, nhìn thấy bên này một đám bán hàng rong, phu khuân vác đột nhiên lấy đao thương sừng ống ra, ai nấy đều bị dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch, không biết đã xảy ra chuyện gì. Ai cũng thoa dầu vào lòng bàn chân né tránh ra xa, tránh cho rước họa vào thân.

Vì vậy một vị lão nhân lão đảo xông về phía xe ngựa lập tức trở nên hết sức nổi bật.

- Đứng lại, không cho phép nhúc nhích, bảo lão đứng lại!

Mấy tên Hiệu Úy hò hét rất lớn, thấy người tới không nghe khuyên bảo, liền xông lên vật lão ngã lăn ra đất.

- Các ngươi là ác tặc, cường đạo, trả cháu ta đây!

Lão nhân ra sức giằng co, thần sắc mang theo vài phần cuồng loạn.

Mọi người nghe vậy ngơ ngác không hiểu vì sao, có vị thân binh Hiệu Úy đã theo Tần Lâm từ Nam Kinh nhận ra:

- Ủa, đây không phải là Chu Lão Hàm đã gặp ở Mật Vân sao?

Tần Lâm đang nói chuyện cùng Hoa Đắc Quan, nghe thấy câu này liền vén màn xe bên hông lên nhìn một chút, nhướng mày hỏi:

- Có chuyện gì vậy, dẫn lão tới đây.

Chu Lão Hàm vốn đang giãy giụa, chợt nhìn thấy ‘Thương khách Tần chưởng quỹ’ đã từng cứu lão ở Mật Vân huyện lúc Cầu Đản ngã bệnh cảm hàn, lập tức không gây náo loạn nữa, ngoan ngoãn đi tới, quỳ sụp xuống đất dập đầu:

- Tần chưởng quỹ, cầu xin người cứu cháu của ta, cứu Cầu Đản... nó bị người ta bắt đi rồi!

Tần Lâm từ trong xe ngựa đi ra, hai tay đỡ Chu Lão Hàm dưới đất dậy:

- Lão nhân gia đừng có gấp, có gì từ từ nói, Cầu Đản là bị người nào bắt đi, làm sao ngài tìm tới được kinh sư này?

Tần Lâm vô số lần giao thiệp với thân nhân người bị hại đau buồn muốn chết, ánh mắt, động tác cùng tiếng nói đều trải qua huấn luyện đặc biệt, có lực lượng làm cho người ta bình tĩnh và tin phục. Vốn thần trí Chu Lão Hàm có hơi mơ hồ lúc này lập tức khôi phục mấy phần thanh tỉnh, kể lại những chuyện đã xảy ra một lượt.

Ngày đó Chu Lão Hàm đến Mật Vân huyện tố cáo Kế Liêu Tổng Đốc Dương Triệu, Cầu Đản đột nhiên ngã bệnh phát khởi sốt cao. Nhờ có Tần Lâm xuất thủ cứu chữa, lại khuyên bọn họ trở về quê Kế Châu, nói ruộng đất bị Dương Triệu chiếm đoạt không lâu sau sẽ trả lại cho bọn họ.

Lúc ấy Chu Lão Hàm không tin, nhưng rất nhanh xảy ra vụ án Dương Triệu tham ô, triều đình chém đầu y, tịch biên gia sản, ruộng đất dân gian bị y chiếm đoạt cũng trả lại hết, ruộng đất Chu gia cũng được trả lại.

Chu Lão Hàm thật sự mừng rỡ, chuẩn bị dựa vào số ruộng đất này nuôi dưỡng cháu trai Cầu Đản trưởng thành.

Sư huynh trong Văn Hương môn lại tới nói đây là dựa vào Phật gia phù hộ, dựa vào phúc âm Vương Đại sư mới có, phải bái Phật gia, bái Vương Đại sư nhiều hơn, tương lai mới có phúc báo tốt hơn.

Lần này Chu Lão Hàm cũng không tin giống như trước, mặc dù lão không biết thân phận chân thật của Tần Lâm, nhưng cũng mơ hồ cảm thấy Dương Triệu rơi đài, triều đình trả lại ruộng đất, chỉ sợ không phải nhờ phúc âm của Phật gia cùng Vương Đại sư, mà là có muôn vàn liên hệ với vị Tần chương quỹ kia.

Chu Lão Hàm tùy tiện ứng phó mấy câu, liền đuổi sư huynh truyền giáo đi. Từ đó về sau nghe thấy đồ chúng trong Văn Hương môn tới cửa, lão ậm a ậm ừ đối phó, quỳên góp tiền nhang đèn cũng dần dần ít đi. Lão đặt toàn bộ tâm tư vào cháu trai Cầu Đản, cảm thấy chỉ cần cháu mình lớn lên mạnh khỏe còn tốt hơn rất nhiều so với phúc báo hư vô mờ mịt kia.

Không nghĩ tới mười ngày trước, Cầu Đản ra cửa chơi đùa cùng đám trẻ trong thôn giống như thường ngày, rốt cuộc không thấy trở về nhà.

Thôn quê Kế Châu không hề có bọn bắt cóc con nít tới gây án, vì sao lại mất tích trẻ con? Chu Lão Hàm gấp đến độ lỗ mũi bốc khói, chạy tìm loạn khắp nơi không có mục tiêu cụ thể.

490. Chương 490: Sắp Sửa Không Còn

May nhờ một vị tú tài trong thôn lạng lẽ nói cho Chu Lão Hàm biết, kinh sư vào Mười Chín tháng Giêng, Mười Chín tháng Chín sẽ có hành động Yêm Cửu. E rằng Cầu Đản đã bị người nào đó bắt đi, chuẩn bị hoạn xong nuôi lớn, tương lai đưa vào cung mưu cầu vinh hoa phú quý. Chuyện như vậy xảy ra ở phụ cận kinh sư rất nhiều, không ngờ rằng kẻ bắt cóc chạy đến Kế Châu bên ngoài hai trăm dặm, quả thật khiến cho người ta không nghĩ tới.

Chu Lão Hàm nghe thấy những lời này lập tức hồn phi phách tán, lòng như lửa đốt chạy tới kinh thành, trải qua người chỉ điểm biết được chuyện hoạn cung con nhà lành xảy xa nhiều nhất ở phía Nam thành nơi cái yêm hay tụ tập, lão bèn chạy tới đây tìm.

Nhưng phạm vi phía Nam thành quá lớn, địa phương cái yêm tụ tập cũng là Đông một chỗ Tây một chỗ, Chu Lão Hàm giống như mò kim đáy biển, nhất thời không thể nào tìm được cháu trai. Không những không tìm được, chốc tới đám cái yêm còn bị hung hăng đánh ấy trận, lúc này mới tỉnh tỉnh mê mê lão đảo đi ngoài đường, may mắn gặp được Tần Lâm.

- Tần chương quỹ, lão hán biết ngươi giao du rộng rãi, bản lãnh lớn lao, cầu xin người cứu Cầu Đản với!

Chu Lão Hàm dứt lời liền khóc rống lên, quỳ trên mặt đất dập đầu bình bịch:

- Chu gia ta chỉ còn lại có một mình nó truyền dòng nối dõi, không thể để bị người ta hoạn, đoạn tử tuyệt tôn...

Ngoài mặt Tần Lâm không đổi sắc, nhưng lửa giận trong lòng đã sớm bốc cao vạn trượng, đỡ Chu Lão Hàm dậy:

- Xin lão nhân gia yên tâm, nhất định ta sẽ nghĩ hết biện pháp tìm Cầu Đản về cho lão.

Hắn cũng không đi Long Tuyền tự nữa, lập tức quay trở về phủ.

Đi nửa canh giờ đến trước cửa phủ đệ Tần Lâm, Chu Lão Hàm sợ hết hồn. Mặc dù lão không đọc được chữ trên bảng sơn son thếp vàng viết những gì, nhưng hai bên đứng đầy Cẩm Y Hiệu Úy, ai nấy mặc Phi Ngự phục, ô sa không cánh, lưng đeo loan dải, giày vải, hông đeo Tú Xuân đao sáng loáng, khí phách như vậy chương quỹ nào có thể có được?

Hai con sư tử đá to tướng trước cửa càng lộ vẻ uy vũ hùng tráng, không phải là nhà người bình thường có thể có, chỉ có đạt quan hiển quý kinh sư mới có thể sử dụng!

- Lão Chu người vận khí không tệ!

Thân binh Hiệu Ủy vỗ vai lão một cái:

- Tàn trưởng quan chúng ta là Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, chưởng Bắc Trấn Phủ Ty, dưới quyền cao thủ như mây. Đừng nói là tìm một đứa trẻ trong ngoài kinh sư, cho dù là tìm một con kiến cũng có thể bắt nó từ trong ổ.

Cẩm Y Vệ, Bắc Trấn Phủ Ty? Tuy Chu Lão Hàm là dân quê mùa nhưng cũng biết được hai cái tên này, cả kinh thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi mình:

- Trời ơi, cứ tưởng rằng các lão gia bên trong Xưởng Vệ vừa tàn độc vừa hung ác, không ngờ rằng Tàn trưởng quan lại là Bồ Tát cứu khổ cứu nạn...

Đám Hiệu Ủy nghe những lời này ai nấy dở cười dở khóc, Chu Lão Hàm nói như vậy không phải là hòa thượng mắng lừa trọc hay sao?

Bên trong khách sảnh viện thứ ba của Tàn Lâm, Thanh Đại cùng Từ Tân Di đang phụng bồi Chu Nghiêu Anh chơi đùa.

Nữ y tiên cùng Trưởng Công chúa gặp mặt cũng rất hợp nhau, Chu Nghiêu Anh đã sớm nghe Từ Tân Di nói qua Thanh Đại, lần đầu gặp mặt như đã quen thuộc từ lâu.

Chu Nghiêu Anh kể lại cuộc sống trong cung, thời này Hoàng cung đối với tuyệt đại đa số người đều là cao cao tại thượng, vô cùng thần bí. Thanh Đại nghe hết sức mê say, đặt toàn câu hỏi khiến cho người ta dở khóc dở cười, tỷ như Đông Xưởng Đại thái giám Phùng Bảo có phải luyện qua Hóa Cốt Miên Chương, bên trong mười bước lấy tánh mạng người ta như lấy đồ trong túi hay không vân vân.

Đây là do Tàn Lâm nguỵ tạo ra lừa gạt tiểu nha đầu, không ngờ rằng Thanh Đại lại tin răm rắp.

- Phùng công công có rất nhiều bản lãnh, người trong cung ai ai cũng sợ lão, nhưng võ công miên chương gì đó, dường như từ trước tới nay chưa từng thi triển qua...

Chu Nghiêu Anh nghĩ ngợi trả lời.

Đến phiên Thanh Đại kể chuyện hái thuốc ở vùng rừng núi Kỳ Châu, Chu Nghiêu Anh mở mắt thật to, vô cùng cảm thấy hứng thú.

Nghe thấy Tàn Lâm bị rắn cắn bị thương thiếu chút nữa mất mạng, ngón tay trắng nõn thon dài của nàng bấm lòng bàn tay thật chặt, Mặc dù biết rõ tỷ phu đến bây giờ vẫn còn đang khỏe mạnh như rồng cọp, nàng vẫn cảm thấy phát hoảng trong lòng, không nhịn được hỏi tới:

- Vậy, vậy sau đó thế nào?

- Gia gia cùng ta cứu huynh ấy, lúc ấy vô cùng chật vật, đau đến ngất đi...

Thanh Đại cười ngọt ngào, khoe miệng cong cong, ánh mắt cong cong, lông mày cũng cong cong. Nhớ lại lần đầu gặp gỡ trên vùng rừng núi Kỳ Châu, trên gương mặt xinh đẹp của thiếu nữ tràn đầy hạnh phúc.

Thì ra tỷ phu cũng có lúc bêu xấu, Chu Nghiêu Anh cảm thấy vui vẻ. Từ trước tới nay Tàn Lâm vẫn tỏ ra đạo mạo, nghe được chuyện cũ hắn bêu xấu, Chu Nghiêu Anh tưởng tượng dáng vẻ chật vật của hắn lúc ấy lập tức cảm thấy hết sức buồn cười.

Từ Tân Di nhìn ra cửa, không nhịn được nói:

- Vì sao họ Tàn kia vẫn chưa về, thật là, chờ hắn đã nửa ngày...

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, Tàn Lâm bước chân vội vã từ ngoài tiến vào, tiện tay cầm chén trà lên uống, uống xong chợt thấy ánh mắt mọi người có vẻ kỳ quái.

Tên này vừa vào đã bưng loạn chén trà lên uống, ngẫu nhiên cầm đúng chén trà của Chu Nghiêu Anh vừa mới uống, lập tức khiến cho gương mặt thanh tú của tiểu di tử đỏ ửng lên.

Cũng may Tàn Lâm lên tiếng phá vỡ lúng túng:

- Ngày mai không đi Long Tuyền tự được, thật là xấu hổ, có vụ án phải giải quyết.

Từ Tân Di cau mày lại, đầu tiên đang chuẩn bị trách hấn nói chuyện không giữ lời gì hết, sau nghe được có vụ án lập tức hai mắt sáng lên:

- Vụ án gì vậy, ở nơi nào, có hung tàn hay không?

Tần Lâm lấy tay vỗ trán:

- Tuyệt đối hung tàn, ngay cả tiểu đệ đệ cũng sắp sửa không còn, còn chưa đủ hung tàn sao?

Trời ơi, vì sao hấn thô tục như vậy, nói những lời này ngay trước mặt Trưởng Công chúa... Thanh Đại cùng Từ Tân Di đều lườm hấn một cái.

Cũng may Chu Nghiêu Anh cũng không hiểu, nhỏ giọng hỏi:

- Tiểu đệ đệ, tiểu đệ đệ gì vậy, tại sao sắp sửa không còn?

Tần Lâm ngẩn ra, hắc hắc cười xấu xa, dẫn dắt từng bước:

- Tiểu đệ đệ chính là cái ta có, các ngươi không có, hoàng huynh của muội có, Phùng Đốc Công không có.

Muốn chết! Từ Tân Di đá cho Tần Lâm hai cước, Thanh Đại cũng trợn mắt nhìn hấn: Tần ca ca thật là, thật là quá đáng!

Chu Nghiêu Anh hiểu được mấy phần, mặt đỏ tận mang tai, nhưng cũng không khoát tay áo rời đi, chẳng qua là cúi đầu không dám nhìn Tần Lâm.

Tần Lâm quả thật vô cùng bại hoại, trêu chọc tiểu di muội xấu hổ còn toét miệng cười, vui vẻ vô cùng.

Nói đến vụ án căn kễ, Tần Lâm ngược lại vô cùng nghiêm túc, kể lại một lượt từ đầu chí cuối.

Chu Nghiêu Anh há to cái miệng nhỏ nhắn, kinh hãi nói:

- Muội... muội ở trong cung thường thấy hoạn quan, không nghĩ tới còn có chuyện thê thảm như vậy. Những kẻ tự... tự hoạn kia cũng không nói, vì sao có thể lừa con nhà lành hoạn đi, để mưu cầu vào cung giàu sang, quả thật là thiên lý nan dung

491. Chương 491: Kỹ Viện Kỹ Nam

Tần Lâm nhìn nàng một chút, thần sắc có vẻ cổ quái.

Chu Nghiêu Anh vừa chạm vào ánh mắt hấn, lập tức thở dài, cúi đầu.

Đúng là Hoàng cung sử dụng thái giám rất có hạn, hơn nữa đều là tự nguyện tịnh thân vào cung. Thậm chí Nhân Tông Hoàng đế hạ chiếu 'Phàm người tự cung mang tội bất hiếu', nghiêm cấm hành động dân gian tự cung, cả nước mấy chục vạn vô danh bạch không thể hoàn toàn trách Hoàng gia.

Nhưng dù sao chuyện này cũng là bởi vì Hoàng gia dùng thái giám mà ra, chính là Hoàng cung sử dụng hoạn quan, hơn nữa trước sau xuất hiện Đại thái giám Vương Chấn, Lưu Cẩn, Phùng Bảo có quyền thế, mới làm gia tăng phong trào tự hoạn để cầu giàu sang

- Ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại vì ta mà chết...

Chu Nghiêu Anh cúi đầu thở dài, đột nhiên ngẩng đầu lên:

- Xin tử phụ phương tiện cho, muội muốn gặp vị Chu lão nhân gia kia một lần.

Tần Lâm hơi nghi ngại một chút liền đáp ứng yêu cầu này, đi ra ngoài nói với Chu Lão Hàm, chỉ nói Chu Nghiêu Anh là biểu muội mình.

Chu Nghiêu Anh vừa hỏi chuyện của Cửu Đản, Chu Lão Hàm liền lộ vẻ sầu thảm, vừa khóc rống vừa kể lể Cửu Đản là một đứa trẻ ngoan ngoãn, hiểu chuyện tới mức nào. Hiện tại nó đã bị kẻ xấu bắt đi, kẻ làm gia

gia như lão cũng không muốn sống, nếu không phải là còn chút hy vọng cuối cùng, đã sớm tự vận theo con gái mình.

Trưởng Công chúa bản tính thiện lương nghe vậy trong lòng sầu thảm, mắt ửng đỏ, tim như bị ai bóp mạnh. Nhưng đối mặt Chu Lão Hàm, nàng lại không có cách nào an ủi vị lão nhân mất đi cháu trai này.

Tần Lâm ra hiệu bảo các thân binh Hiệu Úy dùng lời khéo léo an ủi, dẫn Chu Lão Hàm xuống, an trí trong phủ.

Chu Nghiêu Anh trầm mặc hồi lâu, chợt nắm tay của Tần Lâm, con ngươi lóe sáng trong suốt nhìn hẳn:

- Tỷ phu, hãy hứa với muội nhất định phải cứu Cửu Đản ra, bắt những tên bại hoại bắt cóc trẻ con mang đi hoạn kia.

Tần Lâm trịnh trọng hiếm có gật đầu một cái, nếu như không làm thành chuyện này, sợ rằng Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh sẽ trọn đời áy náy không yên.

Tính ra không bao lâu sau sẽ tới ngày Yêm Cửu, nếu như tìm được Cửu Đản sau Yêm Cửu, sợ rằng người cũng tàn phế, cho nên việc này không thể chậm trễ, Tần Lâm lập tức hành động.

Tại sao đám ác bá lưu manh, yêm cái bắt hài tử, nhất định phải thiến hoạn đúng vào kỳ hạn Yêm Cửu?

Thì ra thời này trình độ y học có hạn, chỗ ở của đám ác bá lưu manh, yêm cái bắt hài tử kia hết sức dơ bẩn, không vệ sinh. Nếu như thiến hoạn vào mùa Xuân hay Hạ, ruồi muỗi nhiều, trẻ con rất dễ bị vết cắt nhiễm trùng mà chết.

Mặc dù không phải là con ruột mình nhưng cũng phải hao tổn sức lực mới bắt được, đám cái yêm cũng không muốn mình uống công vô ích một phen. Cho nên bọn chúng lựa chọn tiến thành hoạn thiến vào tiết Thu Đông, lại thêm một ít yếu tố mê tín cho nên tạo thành lệ Yêm Cửu.

Tần Lâm là Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, chưởng Bắc Trấn Phủ Ty chiếu ngục, phụng chỉ giám sát chiếu ngục, bên trong hệ thống Cẩm Y Vệ kể dưới Đô Đốc Lưu Thủ Hữu. Hơn nữa e rằng thiên tử ưu ái hẳn hơn Lưu Đô Đốc không ít, đây gọi là lệnh xuất như sơn, hẳn ra lệnh một tiếng ở Bắc Trấn Phủ Ty nha môn, Cẩm Y Vệ Bắc Kinh thành liền bận rộn vất giơ lên cổ, bắt đầu tra xét cả ngoài sáng lẫn trong tối ở khắp kinh sư.

Tần Lâm giao du rộng rãi, thủ đoạn phong phú, ngoại trừ hệ thống Cẩm Y Vệ, hẳn lại nhờ các Tuần Thành Ngự Sử quen biết Trương Công Ngự, dẫn theo quan binh Ngũ Thành Bình Mã lật hết mặt đất kinh sư lên.

Từ Đình Phụ phụ trách dẫn dắt kinh doanh phòng thủ kinh sư, Tần Lâm cũng bảo Từ Tân Di đi dạo dò vị lão điệt này, lúc dẫn quân tuần tra gặp bất kỳ kẻ nào khả nghi nhớ bắt lại, đưa đến Ngũ Thành Bình Mã ty tử tra hỏi.

Còn có một chỗ Uyển Bình huyện nha cuối cùng, Tần Lâm tự mình tìm tới người quen cũ Hoàng Gia Thiện.

Thân là quan phụ mẫu một phương, Hoàng Gia Thiện cũng đang bể đầu sút trán vì chuyện này:

- Tần tướng quân, người tới thật đúng lúc, hạ quan nhận được công văn các nơi yêu cầu điều tra cộng thêm trát của Thuận Thiên phủ, suýt chút nữa đè gãy bàn.

Ủa, Tần Lâm khê nhướn mày, hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

- Không biết được năm nay những người này phát bệnh gì, khắp Sơn Đông, Bắc Trực Lệ đều có trẻ mất tích, ngay cả Kế Trấn, Tuyên Phủ rất xa cũng bị mất tiểu hài tử...

Sắc mặt Hoàng Gia Thiện trở nên buồn bã, môi khô nẻ, hiển nhiên mệt đến ngất ngư:

- Không cần nói, sắp đến Yêm Cửu Mười Chín tháng Chín, ai cũng nghi ngờ số trẻ mất tích kia bị bắt tới kinh sư, sẽ bị đám lưu manh vô pháp vô thiên kia hoạn thiến, cho nên gọi công văn yêu cầu điều tra.

Tần Lâm thở dài:

- Khó trách Hoàng phụ mẫu bận rộn bể đầu sút trán. Vì sao những châu huyện kia không phải người tới đây, để ột mình người gánh lấy hết thấy như vậy?

- Bọn họ nào có nhiệt tâm như vậy, hộ dân bình thường mất hài tử, phát công văn báo lên đã coi như xong.

Hoàng Gia Thiện tức giận lắc đầu một cái, lại cười khổ nói:

- Hơn nữa cũng không phải một mình ta vất vả, kinh thành chúng ta còn có Đại Hưng Tri Huyện nữa.

Tần Lâm không nhịn được cười, đánh Hoàng Gia Thiện một quyền.

Kinh sư lập Thuận Thiên phủ, phía dưới cũng chỉ có hai huyện Đại Hưng, Uyển Bình, Hoàng Gia Thiện nói như vậy cũng là tự giấu mình cho khuây khỏa.

Lần trước vì vụ án cửa đầu nghiệm thi, Tần Lâm có giao tình cùng Hoàng Gia Thiện, cảm thấy tính tình vị Huyện Lệnh này rất tốt, bèn lui tới qua lại với y, lâu dần thành quen. Tần Lâm không hề ra vẻ cao quan quý phái, Hoàng Gia Thiện cũng không lên mặt Lương Bạng Tiên Sĩ.

Bắc Trấn Phủ Ty không quản tới vụ án dân gian bình thường như trẻ con mất tích, nhưng chỗ Hoàng Gia Thiện lại nhận được rất nhiều công văn từ nơi khác gửi tới yêu cầu điều tra. Tần Lâm cũng không khách sáo, tự mình chậm rãi lật xem.

Quả nhiên theo như lời Hoàng Gia Thiện, dĩ vãng cũng có vụ án bắt cóc trẻ con, nhưng phát sinh ở kinh sư tương đối nhiều, cùng với những thành thị giao thông tiện lợi, người qua lại đông đúc như Bảo Định, Tế Nam. Nhưng lần này có không ít vụ án bắt cóc trẻ con lại xảy ra ở vùng nông thôn dân số ít, giao thông bất tiện, thậm chí địa khu biên giới như Kế Châu, Tuyên Phủ trước kia rất ít phát sinh vụ án tương tự, nay cũng phát công văn tới nhờ điều tra.

Hoàng Gia Thiện vỗ vào bức họa, chỉ hình đứa trẻ trên đó:

- Tuy rằng ở địa phương hẻo lánh vắng vẻ, nhưng những đứa trẻ bị bắt đi toàn là mày thanh mắt sáng, tư chất còn cao hơn cả trẻ mất tích ở thành lớn. Hừ, có lẽ đám bắt cóc này chuẩn bị nuôi lớn, sau đó sẽ bán vào kỹ viện kỹ nam.

Đời Minh nghiêm cấm quan viên lui tới kỹ viện kỹ nữ, trên có chính sách dưới có đối sách, vì vậy kỹ viện kỹ nam do các bé trai thanh tú cung cấp phục vụ thừa thế xông lên, quả thật khiến cho người ta dễ khóc dễ cười.

Đến năm Vạn Lịch, pháp kỷ đã trở nên lỏng lẻo, quan viên có thể tùy tiện đi thanh lâu, nhưng kỹ viện kỹ nam cũng không biến mất, vẫn mở cửa nghênh đón một số người có nhu cầu.

Cẩm Y Vệ

Tác giả: Miêu Khiêu

Chương 491: Kỹ viện kỹ nam (Hạ)

Người dịch: Hạo Thiên

Nguồn: vipvanda

>

Hoặc là bị hoạn làm thái giám, hoặc là bị bán vào kỹ viện kỹ nam, tóm lại số mạng của những bé trai bị mất tích này vô cùng đáng ngại.

Tần Lâm liền nói mình muốn tra vụ án bé trai mất tích, Hoàng Gia Thiện vốn là có chức trách trong người, lúc này thỉnh cầu hợp tác, vì vậy bộ khoái nha dịch Uyển Bình huyện cũng gia nhập vào đội ngũ lùng bắt tập đoàn yếm cái bắt cóc nhi đồng.

Hoàng Gia Thiện nói như chém đinh chặt sắt:

- Tần tướng quân yên tâm, hạ quan nhất định tận hết chức trách, phối hợp với Bắc Trấn Phủ Ty các người giải quyết nhanh gọn vụ án này. Bằng không hạ quan là phụ mẫu một phương, làm sao ăn nói với rất nhiều dân chúng mất đi con cháu như vậy.

Tất cả Hiệu Úy Bắc Trấn Phủ Ty Cẩm Y Vệ đều là đặc vụ tinh anh, Từ Đình Phụ quản mấy kinh doanh là hệ thống quân sự, Tuần Thành Ngự Sử dẫn dắt Ngũ Thành Binh Mã ty, bình thời phụ trách trị an kinh sư, bộ khoái nha dịch Uyển Bình huyện lại là địa đầu xà, thổ địa thần ở kinh thành.

Tất cả những lực lượng này đều bị Tần Lâm phát động, đi khắp nơi tìm kiếm trẻ con bị bắt cóc, lật tung cả mặt đất kinh thành lên. Trong lúc nhất thời phía Nam kinh sư trở nên náo loạn, khu vực đám cái yếm tụ tập bị cày xới rất nhiều lần.

Lần này kinh sư bị Tần Lâm làm cho huyền não như vậy là vì bắt bọn bắt cóc, tìm trẻ con mất tích, lời đồn này cũng bay lên trên:

Có người nói là Tôn thiếu gia Giang Lăng tướng phủ mất tích, cho nên các nha môn mới đi tìm kiếm khắp nơi giống như nổi điên. Có người nói người mất tích không phải là Tôn thiếu gia tướng phủ, mà là Lộ Vương trong Hoàng cung, thân đệ đệ của Vạn Lịch Hoàng đế. Lại có người nói chuyện này là Tần trưởng quan Cẩm Y Vệ cầm đầu làm, sợ là con của Tần trưởng quan mất tích...

Thánh thần ơi, Tần Lâm thâm nhủ trong lòng ta còn chưa có hài tử, vì sao có lời đồn như vậy?

Nói tóm lại, không ai tin tưởng xuất động nhiều người như vậy chỉ là vì tìm một đứa trẻ bình thường nhà nông, chính là vì thực hiện cam kết của Tần Lâm với Chu Lão Hàm cùng Chu Nghiêu Anh.

Đúng lý ra điều động nhiều nha môn như vậy, cho dù là mò kim đáy biển cũng phải tìm được Cầu Đản mới đúng.

Nhưng chuyện này hết sức kỳ quái, lùng sục toàn thành ba ngày, bắt được đám bắt cóc nhiều không đếm xuể, tìm được trẻ con bị bắt cóc có tới năm sáu trăm. Vô số phụ mẫu tìm lại được con mình, nhìn trời chúc Tần trưởng quan phúc thọ kéo dài trăm tử ngàn tôn, ai nấy về nhà lập bài vị trường sinh thờ Tần Lâm. Thế nhưng Chu Cầu Đản cháu trai Chu Lão Hàm, từ đầu đến cuối không có bất kỳ tin tức gì.

- Quả thật là tà môn!

Lục mập nện mạnh một quyền xuống bàn.

Tần Lâm nói y béo tròn béo trọc nhìn qua vui vẻ, bèn để cho y phụ trách an bài Chu Lão Hàm. Mấy ngày nay không tìm được Cầu Đản, Chu Lão Hàm than thở không cần phải nói, mỗi lần gặp tên mập lập tức luôn miệng hỏi có tin tức gì không, khiến cho trong lòng tên mập cũng vô cùng khó chịu.

Ngưu Đại Lực vuốt ve Tần Thiết Bàn Long côn, đôi mắt to như chuông đồng của y lóe lên vẻ ác độc:

- Tìm được tên bắt cóc kia, lão Ngưu ta sẽ đập một gậy, khiến cho y trở thành bánh thịt.

Chỉ là một đám chuyên bắt cóc trẻ con mà thôi, có thể có thần thông gì rộng lớn? Xuất động nhân mã cũng đã đủ để lật cả Bắc Kinh thành tung lên, nhưng vẫn chưa tìm được.

- Chẳng lẽ Cầu Đản không ở kinh sư?

Lục Viễn Chí tỉnh táo lại gãi gãi đầu, cảm thấy rất có khả năng này, đôi mắt nhỏ sáng lên:

- Đúng rồi, dường như Hoàng Huyện Lệnh đã nói, đám bắt cóc Cầu Đản cũng không phải là chuẩn bị cho Yêm Cửu, mà là muốn nuôi lớn bán vào kỹ viện kỹ nam.

Quả thật lần này bắt được bằng đẳng bắt cóc cũng có mấy nhóm không phải là vì Yêm Cửu, mà là chuẩn bị bán các bé trai vào kỹ viện kỹ nam.

Có khả năng này không?

Tần Lâm vỗ vào bụng béo tên mập một cái:

- Ngưu ngốc, cẩn thận nhớ lại dung mạo Cầu Đản, xem nó có thích hợp vào kỹ viện kỹ nam không? Ta thấy đệ còn thích hợp hơn nó...

Tên mập tỏ vẻ đau khổ, Ngưu Đại Lực cười ngoác miệng tới mang tai

Đúng là như vậy, muốn làm kỹ nam vậy phải có da dẻ mịn màng trắng trẻo, mày thanh mắt sáng, thật là thanh tú giống như đại cô nương. Trong đám bằng hữu của Tần Lâm, thế tử Kinh Vương Chu Do Phiên là hợp cách nhất.

Kinh Vương phủ Kỳ Châu, Chu Do Phiên lần nữa trúng thương sắc mặt tái nhợt không có bao nhiêu huyết sắc, được nha hoàn dìu đỡ nâng chén rượu lên, rót về phía kinh sư phương Bắc xa xôi:

- Tần hiền đệ, ngu huynh chúc ngươi tiền trình thật xa, tung hoành tam vạn lý, hùng phong chấn cửu châu.

Nước da Chu Lão Hàm đen như than, Cầu Đản cũng hơi giống như gia gia, tuy rằng khẩu khí khinh nhưng mày rậm mắt to, da hơi đen. Với tướng mạo như vậy nếu tương lai trưởng thành vào kỹ viện kỹ nam, chỉ sợ ngay cả quỷ cũng không tới cửa!

Không giống như bắt bé gái có thể bán khắp nơi, làm kỹ nữ làm nha hoàn không được còn có thể bán cho lưu manh trên núi. Bắt cóc bé trai cũng chỉ có hai cách dùng kỹ viện kỹ nam cùng Yên Cửu. Nếu Cầu Đản tuyệt không thể nào vào kỹ viện kỹ nam, cũng chỉ có khả năng mang tới kinh sư chờ Yên Cửu.

Nhưng vì sao lại không tìm được?

Từ Văn Trường cũng lật hồ sơ xem, vị lão Thiệu Hưng Sư Gia này vuốt vuốt râu, đột nhiên sờ cằm mỉm cười:

- Tần trưởng quan, ngươi cố ý phân ra xấp hồ sơ này, có lẽ đã nhìn ra được manh mối nào đó phải không?

Tần Lâm chất hồ sơ của những hài tử chưa tìm được sang một bên, rất nhanh Từ Văn Trường đã phát hiện ra điểm giống nhau của những vụ án này: đều là mất tích ở những địa phương vắng vẻ hẻo lánh, từ Sơn Đông Trực Lệ cho đến Tuyên Phủ Kế Châu đều có.

- Đúng vậy, số hài tử chưa tìm được này rất có thể cùng bị một nhóm bắt cóc bắt.

Tần Lâm gật đầu một cái:

- Ta đang suy nghĩ, nếu như kết luận này là chính xác, rốt cục là kẻ nào có năng lực tổ chức bắt cóc với quy mô lớn như vậy ở những địa khu vắng vẻ?

Tần Lâm chưa kịp tìm được câu trả lời, Ma Văn Kim Sí Thành Thiết Hải thở hổn hển tới cầu kiến.

Vừa thấy Tần Lâm, vị Sơn Đông đại hào này không ngủ không nghỉ, trắng đêm giục ngựa chạy như bay chạy tới, thần sắc liền trở nên kích động:

- Tần trưởng quan, không xong, phía Nam Sơn Đông Hà Bắc, giang hồ hắc bạch hai đạo đều rối loạn, nói là đông đảo cao thủ Bạch Liên giáo cùng nhau Bắc thượng. Tả Hữu Sứ Giả, Thập Trưởng Lão, nội ngoại Đường chủ Hương chủ Bạch Liên giáo ùn ùn kéo tới kinh sư, e rằng muốn khởi sự chuyện lớn!

Nghe thấy tin này, Tần Lâm hơi giật mình, trong lòng âm thầm kinh ngạc.

Bạch Liên giáo trải qua mấy trăm năm mà không suy, thế lực ngầm trong dân gian không phải là tầm thường, trong giáo cao thủ như mây. Tần Lâm đã biết công phu của Thập Trưởng Lão, là cao thủ đỉnh cấp trên chốn giang hồ.

Nghe nói tu vi Đường chủ tam đường Thanh Dương, Bạch Dương, Hồng Dương lại cao hơn Thập Trưởng Lão, mà một thân thần công Phụng Thánh Tả Sứ, Ứng Kiếp Hữu Sứ càng cao hơn nữa. Về phần vị Bạch Liên giáo chủ thần long thấy đầu không thấy đuôi, rốt cuộc tu vi cao tới trình độ nào, đủ loại tin đồn giang hồ đã đến gần thần thoại.

492. Chương 492: Tử Kim Liên Đài

Lần này Bạch Liên giáo xuất động Tam Đường chủ, Ngũ trưởng lão, cao thủ cấp bậc Đà chủ Hương chủ đếm không hết, do một người trong Tả Hữu Sứ Giả đích thân suất lĩnh, ồ ạt tụ tập về phía kinh sư.

Vốn là chuyện này vô cùng bí ẩn, nhưng con cháu Kim Thương Lý gia Tế Nam phủ đã gặp mặt một vị trưởng lão Bạch Liên giáo. Gặp ở bên ngoài Tế Nam phủ, người Lý gia thấy trưởng lão Bạch Liên giáo này thi lễ quá mức cung kính với mấy người đồng hành, lập tức đoán ra bọn họ nhất định là Sứ Giả, Đường chủ cao hơn trưởng lão một cấp, bị dọa sợ đến vãi ra quần. Trước mặt đối phương y làm bộ không biết gì, sau khi trở về nhà mới nói lại với trưởng bối, vì vậy tin này không cánh mà bay.

Thành Thiết Hải nhận được tin tức từ chỗ lục lâm Sơn Đông, không ngủ không nghỉ giục ngựa chạy về kinh sư báo tin, nói đại sự kinh thiên động địa này với Tần Lâm.

Vụ án Kỳ Châu ám sát Đặng Tử Long, tranh đoạt Kinh Vương phủ, án Yên Tử Cơ, án Dương Châu mất bạc ngân khố, Bạch Liên giáo đều xuất động trưởng lão trấn giữ, Sứ Giả, Đường chủ tối đa chỉ chỉ huy từ xa, thủy chung chưa từng lộ diện. Lần này lại có Sứ Giả, Đường chủ tự thân xuất mã, cao thủ trong giáo cơ hồ dốc hết hàng ổ mà ra, không biết rốt cục muốn mưu đồ đại sự gì.

Tần Lâm suy nghĩ một chút, khẽ nhướng mày:

- Thành huynh, rốt cuộc Bạch Liên giáo có âm mưu gì? Bên kinh sư chúng ta xảy ra án trẻ con mất tích, theo người thấy có liên quan gì với Bạch Liên giáo hay không?
- Bẩm trưởng quan, rốt cục Bạch Liên giáo muốn làm gì, tiểu nhân không biết, bất quá chuyện trẻ con mất tích hẳn không có liên hệ gì với bọn họ...

Thành Thiết Hải suy nghĩ một chút, lựa chọn từ ngữ, cuối cùng ấp a ấp úng nói:

- Bạch Liên giáo muốn đầu độc ngu dân, vô cùng coi trọng danh tiếng, e rằng không chịu làm chuyện bắt con nhà lương dân đi thiến hoạn như vậy...

Dứt lời, Thành Thiết Hải liền do dự nhìn sắc mặt của Tần Lâm.

Tần Lâm cười xua tay tỏ vẻ không có vấn đề:

- Không quan hệ, bản quan cũng biết có một ít địa phương, e rằng danh tiếng của Bạch Liên giáo còn tốt hơn Cẩm Y Vệ chúng ta.

Thành Thiết Hải ngoác miệng lúng túng cười cười.

Đúng là như vậy, Bạch Liên giáo trải qua mấy trăm năm mà không suy, luôn có thể cổ động một nhóm cuồng tín đồ bán mạng ỳnh, cũng không phải đơn giản như vậy. Nó không phải là tổ chức tà giáo bình thường, mà là lấy tạo phản đoạt quyền làm tôn chỉ, cũng mấy lần dấy lên khởi nghĩa với quy mô lớn đủ để chôn vùi một vương triều.

Bình thời Bạch Liên giáo vẫn hay vẽ bùa cho thuốc niệm kinh chữa bệnh trong dân gian, tranh nhau mua chuộc lòng dân với triều đình là thủ đoạn của nó, cho nên không có nhiều khả năng bắt cóc con cái dân chúng mang đi thiến hoạn, hoặc là làm nghi thức tà ác tế sống gì đó. Bằng không để lộ ra ánh sáng, chẳng phải là đánh mất hết lòng dân?

- Trước mắt xem ra, đại cử Bạch Liên giáo Bắc thượng không có liên hệ gì với trẻ con mất tích...

Từ Văn Trường vuốt cằm râu dê, tỏ vẻ trầm tư:

- Đối với Bạch Liên giáo, chúng ta nên tăng cường đề phòng, trong kinh sư có mười vạn đại quân, chỉ cần chuẩn bị sẵn sàng, cho dù là đối phương cao thủ nhiều hơn nữa cũng vô ích.

Tần Lâm có vẻ hứng chí hỏi:

- Đúng rồi, nghe nói thần công Bạch Liên giáo chủ thiên hạ vô địch, rốt cục là nam hay nữ, là già hay trẻ, công phu đến trình độ nào?

Bản thân Thành Thiết Hải cũng là cao thủ trên giang hồ, nhưng vừa nghe nói nói giáo chủ Bạch Liên giáo lập tức tỏ ra kính trọng:

- Từ Đường Tái Nhi tới nay, các đời giáo chủ Bạch Liên giáo đều là nữ tử, hiện nhiệm chính là giáo chủ đời thứ bốn mươi ba, không biết tuổi bao lớn, cho tới bây giờ như thần long thấy đầu không thấy đuôi, cũng không có ai thấy nàng xuất thủ, chỉ biết là nàng được xưng thiên hạ vô địch cũng giống như các đời giáo chủ trước. Nàng và thượng sư Uy Đức Pháp Vương Tây Tạng trên Trát Luận Kim Đỉnh tự, chương giáo Võ Đang Vương chân nhân nổi danh được xưng là tam đại cao thủ tuyệt đỉnh đương thời.

Lão đầu tử Từ Văn Trường Từ không sợ trời không sợ đất cũng thu hồi vẻ cợt nhả, thần sắc nghiêm túc nói:

- Hơn nữa trong ba đại cao thủ, Bạch Liên giáo chủ xếp hàng thứ nhất!

Hai vị Thành Từ tuyệt đối không nói dối, các đời Bạch Liên giáo chủ đều là tuyệt đỉnh thần công, nhớ năm đó Bạch Liên giáo chủ Đường Tái Nhi khởi sự, triều đình sai phái danh tướng An Viễn Hầu Liễu Thăng năng chinh quán chiến dẫn quân trấn áp, lại bị nàng xua quân đánh bại. Trận tiền chém chết chính nhị phẩm Đô Chỉ Huy Sứ Cao Phong, Lưu Trung, giết mấy chục viên tướng Chỉ Huy Sứ trở xuống, binh phong nhắm thẳng vào kinh sư, thiên hạ chấn động.

Minh Thành Tổ Chu Lệ nghe thấy tin rất là tức giận, ngoài điều binh khiển tướng ra lại sai phái hơn mười vị cao thủ đại nội chạy tới tham gia vây bắt. Binh lực Đường Tái Nhi không đủ cuối cùng thất bại, bản thân nàng giết chết liên tiếp mười bảy tên cao thủ Xưởng Vệ, ung dung trốn đi mất tích. Làm cho Chu Lệ một đời kiêu hùng vừa tức lại sợ, nhưng thủy chung không làm gì được Đường Tái Nhi thần công đã đạt tới hóa cảnh.

Từ sau Đường Tái Nhi các đời Bạch Liên giáo chủ tung hoành thiên hạ, đến nay hơn trăm năm đánh đâu thắng đó.

Giang hồ có lời đồn đãi, giáo chủ đời này luyện Bạch Liên Triều Nhật thần công đến bát phẩm Tử Kim Liên Đài, chỉ kém Đường Tái Nhi năm đó tu thành cửu phẩm Kim Cương Liên Đài, bát phẩm này đã là đương kim thiên hạ không ai có thể địch lại, thật may là lần này nàng chưa đích thân tới đây...

Thành Thiết Hải dứt lời, trong ánh mắt toát ra một chút sợ hãi, bất quá rất nhanh liền phản ứng kịp, lấp bấp nói:

- Dĩ nhiên, dĩ nhiên, Tần trưởng quan mắt thần như điện, cho dù là Bạch Liên giáo chủ đích thân tới đây, cũng không trốn thoát lòng bàn tay trưởng quan ngài.

Tần Lâm cười cười, thấy Thành Thiết Hải nghĩ một đằng nói một nẻo, liền phát tay một cái cho y đi xuống trước ghế ngồi.

Vừa suy tính tin tức kinh người Thành Thiết Hải mang tới, vừa lấy tay xoa huyệt Thái Dương, Tần Lâm phân tích tin tức có được từ đủ các đường dây, đầu ngón tay gõ nhịp trên bàn liên tục.

Từ Văn Trường biết đây là đầu óc Tần Lâm đang vận chuyển ở tốc độ cao, bèn lẳng lặng ngồi ở bên cạnh uống trà, chờ hần mở miệng.

Tần Lâm lại xem tài liệu trẻ con mất tích, chợt ngừng đầu, trong đôi mắt có ánh sáng chợt lóe:

- Bất kể hồ sơ ta xem trước kia, hay là mới vừa rồi nghe Thành Thiết Hải nói, Hà Bắc, Sơn Tây, Sơn Đông... càng về phía Bắc dấu hiệu Bạch Liên giáo hoạt động lại càng ít. Những biên trấn như Kế Châu, Tuyên Phủ thậm chí căn bản không có cái bóng Bạch Liên giáo, Từ tiên sinh lão có biết tại sao không?

- Trưởng quan hỏi lão đầu tử ta, vừa hay hỏi đúng người...

Từ Văn Trường khẽ mỉm cười, thốt ra tên một người:

- Triệu Toàn, hoặc là gọi thẳng tên y, Triệu Hoàn Bắc.

Triều Minh Chu Nguyên Chương đánh đuổi phần lớn Nguyên Mông về phía Bắc, khiến cho bọn họ phải chạy trốn về thảo nguyên Mông Cổ nơi tổ tiên ở, nhưng cũng không có hoàn toàn diệt vong mà là thành lập chính quyền Bắc Nguyên, đối kháng lâu dài với Minh vương triều.

493. Chương 493: Tiếu Dao Thủ

Sau đó trải qua biến cố, Bắc Nguyên chia rẽ, dưới quyền lại có các thế lực Ngõa Lạt, Thát Đát trước sau quật khởi. Trong loạn Thổ Mộc, Ngõa Lạt, Thát Đát, Dã Tiên thậm chí từng bắt Minh Anh Tông làm tù binh.

Tóm lại, các lộ thế lực còn sót lại Mạc Nam Mạc Bắc Mông Cổ đối với Đại Minh vương triều, có lúc hàng thuận triều cống, có lúc lại thiết kỵ xâm lăng

Năm Gia Tĩnh ba mươi ba, trưởng lão Bạch Liên giáo Triệu Toàn Triệu Hoành Bắc dẫn dắt giáo dân chạy ra khỏi địa khu Nhạn Bắc, trốn ở địa khu Phong Châu, Vân Nội, lập nên Bản Thăng thành, nương theo thế lực Yêm Đáp Hãn mà phát triển, cuối cùng trở thành đại họa tâm phúc của Đại Minh vương triều.

Triệu Hoành Bắc thường phái người đi Kế Châu, Tuyên Phủ, Đại Đồng, thậm chí cả Sơn Tây Sơn Đông Hà Bắc, lừa gạt chiêu mộ dân chúng xuất quan, phần lớn Bạch Liên giáo đồ những địa khu này sẽ theo y ra vùng Tái Ngoại.

Không nghĩ tới năm Long Khánh thứ tư, cháu trai Yêm Đáp Hãn Bả Hán Na Cát đầu hàng triều Đại Minh, các đại thần Trương Cư Chính, Vương Sùng Cổ, Phương Phùng Thời lấy đây là cơ hội triển khai kế hoạch, thực hiện phong công Yêm Đáp Hãn.

Không còn Triệu Hoành Bắc giết dây, ý đồ dùng võ lực tấn công triều Minh của Yêm Đáp Hãn hoàn toàn thất bại. Được triều đình khuyến dụ, Yêm Đáp Hãn ngược lại bắt đám người Triệu Hoành Bắc giao cho triều Minh, giải về kinh sư lắng trì xử tử.

Thế lực Bạch Liên giáo ở Tái Ngoại Bản Thăng thành dần dần tan rã, mà địa khu phía Bắc gần biên giới, đến nay Bạch Liên giáo cũng chưa khôi phục được ảnh hưởng.

Từ Văn Trường đã từng được Tuần Phủ Tuyên Hóa Ngô Đoái mời đến biên trấn tương trợ chuyện sau khi phong công Yêm Đáp Hãn, cho nên kể lại những cố sự này hết sức rõ ràng tỉ mỉ.

- Trưởng quan đột nhiên hỏi tới cái này, chẳng lẽ là phát hiện vấn đề gì?

Từ Văn Trường hí hóp mắt, nhìn nhìn Tần Lâm.

Từ lão đầu tử giỏi xem sắc đoán ý, quả thật Tần Lâm đã phát hiện ra nghi điểm, hần lật qua lật lại tài liệu của những bé trai đến nay vẫn chưa tìm thấy:

- Chúng ta xem thử địa điểm những bé trai này mất tích, Tuyên Phủ, Đại Đồng, Kế Châu, Tuyên Phủ, Tuyên Phủ, Kế Châu, Chân Định, Đức Châu...

Từ Văn Trường kêu ủa một tiếng, cũng lật tài liệu ra xem, lập tức phát hiện nghi vấn giống như Tần Lâm.

Bởi vì sự kiện Triệu Hoành Bắc, thế lực Bạch Liên giáo địa khu Hoa Bắc càng về phía Bắc, càng đến gần biên cảnh lại càng suy sụp. Mà vụ án bé trai mất tích lần này, những bé trai chưa tìm được càng tiến về phía Bắc, càng đến gần biên cảnh càng nhiều, vừa đúng ngược lại với phạm vi thế lực Bạch Liên giáo.

Tần Lâm sờ sờ mũi, như có điều suy nghĩ:

- Xem ra, lần này Bạch Liên giáo đại cử Bắc thượng cũng không phải là không có chút liên lạc nào với vụ án bé trai mất tích. Chỉ bất quá không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rất có thể sẽ xảy ra bất ngờ...

Nửa ngày sau, Tần Lâm lại nhận được tin mật báo khẩn cấp bảy trăm dặm của đường dây nội bộ Cẩm Y Vệ: yêu phi Bạch Liên giáo do Ứng Kiếp Hữu Sứ Ngã Khổ Thiên dẫn dắt ồ ạt kéo tới kinh sư, chắc chắn có dã tâm. Ngã Khổ Thiên có biệt hiệu Thiết Diện Sát Sinh Phật hung tàn bạo ngược, cực kỳ nguy hiểm!

Tần Lâm lập tức lệnh Bắc Trấn Phủ Ty tăng cường đề phòng, lại thông báo Đông Xưởng, Ngũ Thành Bình Mã ty, tổng lý kinh doanh nhưng chính nha môn, Thuận Thiên phủ, thỉnh các đơn vị chú ý mật thiết.

Đang vội vàng làm việc này, chợt thân binh thông báo Hoa Đắc Quan cầu kiến.

Hoa Đắc Quan là Tần Lâm mới cất nhắc lên, cảm y Bá Hộ phụ trách tuần tra một dãy Tuyên Nam phường. Lúc y gặp Tần Lâm thở hổn hển nói đứt quãng:

- Không tốt, bên chợ ngựa, trong giếng nước phát hiện một cỗ thi thể. Bởi vì trưởng quan nói có cái gì dị động phải tới bẩm báo, tiểu nhân vội vàng báo lại. Tiểu nhân chạy vội tới đây không kịp uống một hớp nước nào, Thần Hành pháp so ra còn nhanh hơn Thần Hành Thái Bảo Đới Tông ba bước.

Thôi đi, Lục mập đập Hoa Đắc Quan một cước, chỉ giới thỉnh công.

Chợ ngựa? Tần Lâm lập tức nghĩ tới, chợ ngựa tiếp tục đi về phía Nam chính là một mảnh dân cư hoang phế, tường đổ nhà xiêu, xuất hiện cái yêm không ít. Có thể nào cỗ thi thể này có mối liên quan nào với cái yêm không? Mà sự kiện bé trai mất tích, hiện tại sắp tới Yêm Cửu, quả thật liên quan không nhỏ với đám cái yêm.

- Tới đó xem thử!

Tần Lâm khoát tay một cái, dẫn theo mọi người chạy tới chợ ngựa.

Quả thật Hoa Đắc Quan đã vâng theo răm rắp mệnh lệnh của Tần Lâm, sau khi phát hiện vụ án bèn lập tức chạy tới báo cáo. Gấp đến nỗi ngay cả người chết là nam hay nữ, là tự sát hay bị giết y cũng không biết, dọc đường Tần Lâm hỏi sơ qua không thu hoạch được gì, cũng phải dở khóc dở cười.

Cũng may chợ ngựa cách phủ Tần Lâm không xa, theo đường hẻm Thảo Mạo đi về phía Tây, ra khỏi Tuyên Võ môn dọc theo đường cái Tuyên Võ đi tới tận cùng phía Nam chính là chợ ngựa.

Trên đường gặp Tri Huyện Uyển Bình Hoàng Gia Thiện, y cũng đang cỡi ngựa dẫn nha dịch lên đường cùng một mục đích, Tần Lâm liền cùng y đi tới bên cạnh giếng nước chợ ngựa.

Tần Lâm không vội vàng quan sát thi thể trước, mà là quan sát chung quanh. Nơi đây là cực Nam của chợ ngựa, đi tiếp về phía Nam nữa chính là một mảnh nhà dân bỏ hoang và bãi tha ma, mặt đất bốn phía giếng nước cũng không có dấu chân hay phân lừa ngựa, xem ra cũng không thường sử dụng.

Đám địa bảo, ba tên tuần nhai Cẩm Y Hiệu Uy, bốn bộ khoái Uyển Bình huyện đã chờ ở bên trên giếng nước. Tên đầu ghề cái yêm lúc trước từng gặp cũng ở bên cạnh, thi thể là do y phát hiện, nhìn thấy Tần Lâm cùng Hoa Đắc Quan tới đã kinh ngạc trợn to hai mắt.

Thi thể dưới giếng đã được vớt lên.

Người chết là phái nam, thân không mảnh vải trần trụi, nguyên nhân cái chết hết sức rõ ràng, bởi vì cái đầu y đã bị chặt mất không biết ở đâu, chỉ để lại một vết dao bằng phẳng trên cổ. Da xung quanh vết thương tái nhợt, lớp mỡ màu vàng nhạt và bắp thịt màu hồng bị ngâm nước trở nên trắng bệch.

Thân hình người này không béo không gầy, vóc người tầm thước, trên thân thể cũng không có đặc điểm gì như nốt ruồi hay bớt.

Hoàng Gia Thiện cũng không khách sáo với Tần Lâm, đám địa bảo là do quan phụ mẫu y cai quản, bèn ra lệnh cho bọn họ:

- Còn chờ gì nữa, các ngươi tìm dân phu tới, đào giếng nước lên xem thử có thứ gì khác hay không.

Đào tới giếng nước có thi thể không đầu tuyệt đối là chuyện không dễ dàng gì, nhưng thượng quan đã ra lệnh như vậy, địa bảo cũng không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là tìm trổng đỉnh tới, dùng vớt múc tìm dưới giếng tỉ mỉ một lượt. Rốt cục tìm được mấy cái vó ngựa hoen rỉ, mấy miếng sành sứ vỡ đều đã đóng rêu xanh, xem ra đã rơi xuống giếng rất lâu, không có liên quan đến vụ án lần này.

Tần Lâm thò đầu ra miệng giếng nhìn xuống một phen, sau đó sờ sờ mũi:

- Giếng này chỉ sâu hai trượng, tốt nhất phái người đi xuống mò tìm một phen, mới có thể bảo đảm chắc chắn không bỏ sót chứng cứ.

Cẩm Y Vệ

Tác giả: Miêu Khiêu

Chương 493: Tiểu Dao Thủ (Hạ)

Người dịch: Hạo Thiên

Nguồn: vipvanda

>

Địa bảo vừa nghe như vậy lập tức sắc mặt xanh rờn, hiện tại là tháng Chín gió Thu xào xạc khí trời lạnh lẽo, nước trong giếng ắt lạnh thấu xương, lại từng ngâm qua thì thể không đâu...

Hoàng Gia Thiện cũng do dự nói:

- Tàn tướng quân, đã dùng vọt cào qua mấy lần, ngài thấy có nên...

- Trưởng quan, để chúng ta xuống!

Các thân binh Hiệu Ủy của hắn xin xuống ào ạt.

Tàn Lâm cười cười, sai người lấy nển tới.

Người khác không biết hắn cần nển làm gì, chỉ thấy Tàn Lâm đốt nển lên, dùng dây buộc lại dòng xuống giếng. Đến khi thấy chạm mặt nước mà nển vẫn còn cháy, hắn mới yên lòng gặt đầu một cái, ra đầu đã có thể xuống được.

Một tên thân binh Hiệu Ủy lập tức tung mình leo xuống.

Mọi người lấy làm kinh hãi, lại thấy Hiệu Ủy kia cũng không phải là trực tiếp nhảy xuống, mà là nắm dây thừng lần lần leo xuống, chỉ chốc lát sau nghe tiếng nước kêu lên, cũng biết y đã đến đáy giếng.

- Sợ không khí dưới giếng ô trọc, cho nên đốt nển thử một lần...

Tàn Lâm giải thích.

Hoàng Gia Thiện chìa ngón tay cái lên:

- Dưới tay tướng mạnh không có binh hèn, thân binh Hiệu Ủy Tàn tướng quân quả thật xuất sắc.

Đáy giếng không lớn lắm, thân binh Hiệu Ủy cầm nển dò tìm một hồi, thỉnh linh vui mừng kêu lên:

- Có phát hiện!

Y mang lên xem thử, thì ra là một đồng tiền bình an.

Cái gọi là tiền bình an chính là đồng tiền do dân gian tự chế tạo, mang ý nghĩa cát tường, hình dáng quy chế giống như tiền đồng lưu hành. Bất quá trên đó không phải là chữ Khai Nguyên Thông Bảo, mà là phú quý như ý, hợp gia bình an... mang theo bên người để cầu phúc cầu an.

Thân binh Hiệu Ủy kia vừa lên, mấy tên huynh đệ đưa y sang bên cạnh thay đổi y phục khô, Tàn Lâm cầm đồng tiền xem thử, chỉ thấy chữ trên đó là ‘Đa tử đa phúc’.

- Ủa, thật là kỳ quái,

Tàn Lâm đưa đồng tiền cho Hoàng Gia Thiện xem thử:

- Hoàng huynh, tiền bình an này có vẻ hơi khác lạ...

Hoàng Gia Thiện gặt đầu một cái:

- Không sai, thông thường người ta hay khắc chữ ‘phú quý cát tường’. Tuy rằng ‘Đa tử đa phúc’ cũng là lời tốt đẹp, nhưng thông thường chỉ cần viết trên cửa phòng ngủ trong nhà là được. Trên tiền bình an này viết cái gì không được, cần gì viết những lời này?

Chẳng lẽ người nọ là thật lâu không có sinh con trai, cho nên cố ý đúc bốn chữ này trên tiền bình an, ý là cầu con?

Tàn Lâm đang chuẩn bị truy xét theo phương hướng này, chợt khóe mắt dư quang nhìn thấy thần sắc đầu ghê cái yêm tỏ vẻ do dự muốn nói lại thôi, bèn cười ha hả hỏi:

- Vị bằng hữu này, người có lời gì cứ việc nói, chẳng những bản quan không làm khó dễ người, tương lai còn chiếu ứng người.

Hoa Đắc Quan cũng lên tiếng nói:

- Lão đầu ghê, người có lời gì nói mau, Tần trưởng quan chúng ta hết sức công bằng. Người làm khất cái ở Tuyên Nam phường này, Tần trưởng quan chỉ cần cho chút phương tiện, cho dù là người ngủ cũng còn cười.

Đối với thứ người như đầu ghê, Cẩm Y Vệ muốn chiếu ứng y là có thể giúp y bay lên trời, Cẩm Y Vệ muốn chinh trị y là có thể làm y muốn sống không được muốn chết không xong, y quyết định thật nhanh, lập tức quỳ xuống bầm bái:

- Xin trưởng quan minh xét, loại tiền này là Tiểu Dao Thủ dùng, bởi vì, bởi vì bọn họ làm chuyện đoạn tử tuyệt tôn, sợ nhất trời cao báo ứng bản thân mình cũng bị đoạn tử tuyệt tôn. Cho nên mới mang theo loại tiền bình an này bên người, phù hộ ỉnh đa tử đa phúc.

Tiểu Dao Thủ chính là đặc biệt phụ trách tịnh thân thay người, người khác không biết nội tình bọn họ, đầu ghê từng bị hoạn nên biết rõ như lòng bàn tay.

Tần Lâm bưng tỉnh ngộ, lập tức ra lệnh thủ hạ dựa theo đầu mối này đi tìm, xem thử kinh sư có tên Tiểu Dao Thủ nào mất tích trong hai ngày gần đây, hình dáng đặc điểm cũng có thể đối chiếu.

Không nghĩ tới một canh giờ sau thân binh Hiệu Úy trở lại báo cáo, nói những ngày qua, kinh sư mất tích Tiểu Dao Thủ không có một trăm cũng có tám mươi.

Tần Lâm thất kinh, lòng nói chẳng lẽ đám Tiểu Dao Thủ mở đại hội trong nghề, khai triển trao đổi hợp tác kỹ thuật giải phẫu thiến hoạn với nhau?

Kết quả hỏi cẩn thận, Tần Lâm cũng không biết nên khóc hay nên cười: những Tiểu Dao Thủ kinh sư này, trừ số ít quan phương ra, phần lớn là đích thân thiến hoạn cho người. Mặc dù triều đình cấm chỉ, trước kia cũng không ai nghiêm túc quản chuyện này, nghề này theo vô danh bạch gia tăng cũng dần dần phát triển lớn mạnh.

Gần đây Tần Lâm nghiêm trị tập đoàn phạm tội bắt cóc trẻ em mang đi thiến hoạn, mà Tiểu Dao Thủ có liên lạc hoặc nhiều hoặc ít với những tập đoàn phạm tội này. Bởi vì bản thân đám bắt cóc cũng không biết hoạn, bắt được trẻ con còn phải mời Tiểu Dao Thủ giúp một tay. Vì vậy đám Tiểu Dao Thủ sợ cháy thành vạ lây, rồi rít đi ra ngoài tránh né, trong kinh sư mười phần cũng chạy mất chín.

Như vậy rốt cục cũng không biết là người nào chết ở chỗ này.

- Trời ơi, chẳng lẽ còn phải dựa vào biện pháp cũ?

Tần Lâm sờ sờ mũi, ra lệnh một tiếng:

- Tên mập, ra tay đi!

Lục Viễn Chí đang xách túi da trâu lăm bắm đi tới:

- Không cần phải nói, đây cũng là chuyện của huynh đệ, Tần trưởng quan ngài quả thật là thân ca ca của đệ.

Thừa dịp Lục Viễn Chí đứng ở bên cạnh thi thể kiểm nghiệm giải phẫu, Tần Lâm hỏi cận kề tình huống phát hiện vụ án.

Đúng như suy đoán trước đó, giếng nước này nằm ở cực Nam chợ ngựa, thời gian sử dụng phụ thuộc vào thời tiết.

Vào mùa Xuân Hạ khí trời nóng bức, gia súc được đưa tới chợ ngựa này buôn bán cần uống nước thật nhiều, người lấy nước của giếng này sẽ xếp thành hàng dài. Vào tiết Thu Đông, lượng giao dịch mua bán gia súc giảm đi rất nhiều, lúc khí trời giá rét súc vật cũng không cần uống nhiều nước như vậy. Lúc ấy vài giếng nước nằm ở vị trí trung tâm chợ ngựa đã đủ cung ứng nhu cầu, mà giếng này bởi vì nằm ở địa phương quá xa, gần như không ai tới lấy.

Tần Lâm nhìn qua thành giếng chỉ thấy sạch sẽ khô ráo, bất quá mới vừa rồi bị kéo thi thể lên làm ướt, không mọc rêu xanh thật dày ở gần thành giếng giống như giếng nước thường sử dụng. Trục bánh xe bằng gỗ khô ráo nứt ra, bám đầy bụi bặm và mạng nhện, dây thừng cũ nát không chịu nổi, bởi vì khô ráo mà mọc đầy lông nhện, đâm vào tay.

- Nhìn qua giống như một giếng nước đã lâu không có dùng tới, hoặc có thể nói là giếng nước bị bỏ hoang...

Tần Lâm lẩm bẩm nói.

Hoàng Gia Thiện cau mày, như có điều suy nghĩ.

Đầu ghê cái yêm hiểu sai ý, cho là Tần Lâm hoài nghi mình, lập tức bị dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch, khoát tay giải thích:

- Tần trưởng quan Tần Đại lão gia, tiểu nhân không có nói láo, bình thời quả thật không ai sử dụng giếng nước này, nhưng chúng tiểu nhân bị người chê, không dám đến những giếng nước trong chợ ngựa lấy nước, không thể làm gì khác hơn là len lén tới nơi này...

Giữa chợ ngựa và bãi tha ma ở phía Nam là một mảng nhà dân hoang phế rộng lớn, thật ra trong đó cũng có người sinh sống, chính là dân chúng nghèo khổ nhất kinh sư, cùng với đám cái yêm thủ hạ tên đầu ghê này.

494. Chương 494: Phân Tích Hành Vi Phạm Tội

Vốn trong mảng nhà dân bỏ hoang kia cũng có vài giếng nước lâu năm không tu sửa, nhưng vào tiết Thu Đông hàng năm lượng mưa giảm bớt, mấy giếng nước này đều khô cạn, chỉ có giếng nước chợ ngựa còn có nước.

Đương nhiên dân chúng không có ấn tượng tốt với những kẻ tự tàn hại thân thể, cam lòng dọa lạc như bọn cái yêm, thương nhân buôn gia súc nơi chợ ngựa cũng không cho đám cái yêm xui xẻo tới lấy nước ở giếng của mình.

Thương buôn lừa ngựa toàn là đại hào khách tài hùng thế lớn, người làm đông đảo, đám cái yêm căn bản không dám tranh chấp với người ta, cho nên bọn họ không thể làm gì khác hơn là tránh lui chín mươi dặm, chơi trò du kích với đám thương nhân buôn lừa ngựa. Bọn họ chọn mấy giếng nước ở vị trí vắng vẻ trong chợ ngựa, hôm nay lấy nước ở chỗ này, mai lại đổi địa phương khác, tránh né đối phương. Nếu như bị đuổi kịp, bị thương buôn quát roi ngựa lên đầu cổ, quả thật không dễ chịu chút nào.

Hôm nay chính là lúc đầu ghê len lén tới đây lấy nước, thùng nước thả xuống chạm phải vật lạ, lúc này mới phát hiện ra thi thể dưới giếng.

Thần sắc Tần Lâm hơi động, lại hỏi

- Các người chơi trò đánh du kích với đám thương nhân buôn ngựa, dân chúng chung quanh có biết chuyện này hay không?

- Đều biết...

Đầu ghê kéo một tên cái yêm có sẹo trên mặt trong đám đông ra, chỉ vết sẹo nói:

- Xem đi, Tiểu Mao chính là lần trước lấy nước bị thương nhân buôn ngựa đuổi kịp, giải đến trung tâm chợ ngựa, người ta vây quanh tập nập quan sát, bảo là phải đánh cho đổ máu mới xả xui được, bị quát roi ngựa vào mặt máu chảy đầm đìa, vẫn còn lưu lại vết sẹo.

Hoàng Gia Thiện nghe vậy liền lắc đầu một cái, dằn dò địa bảo:

- Cái yêm tự cam dọa lạc, cố nhiên hết sức đáng xấu hổ, nhưng thương nhân buôn ngựa cần gì phải tàn độc như vậy? Truyền lời của bản quan, nếu lần sau bọn họ còn đánh người như vậy nữa, bản quan sẽ phải trị tội theo luật.

Đũa bảo gạt đầu vâng dạ luôn miệng, đầu ghẽ cầm đầu cái yêm hết sức vui mừng, lạy phục xuống trước mặt Hoàng Gia Thiện, hô to thanh thiên Đại lão gia, về phần Hoàng Tri Huyện trách cứ bọn họ ‘Tự cam đoạ lạc, đáng xấu hổ’, tự động bỏ qua.

Tần Lâm cười híp mắt sờ sờ mũi, gạt đầu một cái:

- Nói như vậy, thật ra người xung quanh đều biết cái yêm tới lấy nước ở giếng nước xa xôi này. Bất quá nếu như không biết rõ lai lịch, giếng nước này thoát nhìn giống như bị bỏ hoang.

- Tần tướng quân nói là...

Ánh mắt Hoàng Gia Thiện sáng lên, đưa tay chỉ giếng nước:

- Hung phạm ném thi thể xuống giếng là người không quen thuộc tình huống vùng này ư?

- Hoặc là nói người ngoại địa, hơn nữa hành động của người này hoặc bọn này có vẻ rất vội vàng, dường như còn bận rộn chuyện khác...

Tần Lâm nghĩ ngợi, lại tiến thêm một bước suy đoán.

Hoàng Gia Thiện cảm thấy hứng thú, hỏi ngược lại:

- Tại sao là người ngoại địa, không thể là người của Bắc thành hoặc là Tây thành kinh sư, bọn họ cũng không quen thuộc tình huống nơi này?

- Bởi vì ta ngửi thấy mùi máu tanh, mùi máu người vô cùng quen thuộc, trong mùi tanh đặc biệt lại có vị mặn...

Tần Lâm vừa nói, chợt một trận gió Bắc thổi tới, mọi người xung quanh đều rung mình, toàn thân nổi da gà.

Thế nhưng hần lại xem như không có chuyện gì, tiến vào cảnh giới vật ngã lưỡng vong, vừa tìm tòi dưới đất vừa nói:

- Xem đi, ở đây có vết máu, mới vừa rồi bị gió thổi lá khô che lên, bây giờ lá khô lại bị thổi đi, cho nên lộ ra. Người có thấy hình dáng vết máu này giống như một ngôi sao chổi hay không, Hoàng phụ mẫu?

Hoàng Gia Thiện nhìn hình dáng giọt máu, quả thật rất giống sao chổi bay xẹt qua trên bầu trời.

Tần Lâm quan sát giọt máu:

- Đây là lúc hung phạm xách theo người đi nhanh lưu lại, lúc giọt máu rơi xuống đất còn giữ lực quán tính. Một phần rất ít máu bắn ra phía trước, vì vậy tạo thành hình như sao chổi mà chúng ta nhìn thấy, chỉ về phía giếng nước.

May là Hoàng Gia Thiện bác học đa tài, nghe đoạn kiến thức chưa bao giờ nghe này cũng sáng mắt lên, tiếp lời nói:

- Cho nên đầu sao chổi chỉ phương hướng người tới, bây giờ, mau lục soát bên này.

- Chậm đã!

Tần Lâm quát ngưng đám nha dịch bộ khoái đang vội vàng chạy tới, trước tiên vẽ một vòng tròn bên cạnh giọt máu. Mọi người định thần nhìn kỹ, thì ra là nửa dấu chân mờ mờ.

Tại sao nói nửa dấu chân? Bởi vì chỉ có nửa bàn chân trước.

Một tên lão bộ khoái thấy vậy liền kinh hô thất thanh:

- Trời ơi, khinh công của hung thủ này quá lợi hại!

Sức nặng thi thể cũng có chừng trăm cân, khiêng thi thể nặng nề như vậy, hung thủ vẫn có thể chỉ dùng mũi chân chạm đất, lưu lại một dấu chân mờ mờ, phần khinh công này quả thật khó lòng tin được.

Chỉ dựa vào hình dáng dấu chân này, thậm chí Tần Lâm cùng bộ khoái có kinh nghiệm có thể tưởng tượng ra được tình cảnh hung thủ cấp thi thể, thi triển khinh công giống như chuồn chuồn điểm nước lướt đi.

Cao thủ, tuyệt đối là cao thủ.

Hung thủ tựa hồ cũng không có cố ý bày mê hồn trận, chỉ tới giếng nước vớt xác rồi đi. Tần Lâm lấy giếng nước làm khởi điểm, tiếp tục tìm theo phương hướng chỉ của giọt máu thứ nhất, rất nhanh tìm được giọt máu thứ hai, sau đó vết máu xuất hiện dần dần nhiều hơn.

Cuối cùng, Tần Lâm dừng ở địa phương cách giếng nước ước chừng nửa dặm đường, nơi này có một ngôi nhà dân bỏ hoang đã lâu, nửa bên nóc nhà đã sụp đổ. Nơi này mùi tanh bốc ra nồng nặc, gần như tất cả mọi người theo tới đều ngửi được mùi máu tanh này.

Chính là chỗ này!

Tần Lâm tìm được một mảng lớn vết máu trong nhà, trong đó vị trí trên tường phía Bắc cao chừng ngang cổ có một mảng lớn vết máu lấm tấm loang lổ, giống như họa sĩ tài ba vẽ đóa hồng mai nở rộ. Đây là vết máu dạng văng tung tóe tiêu chuẩn, chứng minh nơi này là hiện trường đầu tiên không nghi ngờ chút nào.

Trên tường phía Tây ở độ cao tương đương có vết máu do vũ khí vẩy ra thẳng tắp một đường, đuôi là một chuỗi dấu chấm lững tựa hồ vĩnh viễn không có kết thúc...

Nhìn những vết máu này, trong đầu Tần Lâm nhất thời tái hiện tình cảnh lúc xảy ra vụ án: người bị hại đứng ở nơi này, hung thủ đột nhiên rút đao chém từ bên phải sang bên trái. Tốc độ và lực lượng của nhát đao này đã đạt tới đỉnh phong, người bị hại không kịp né tránh, lưỡi đao đã chém đứt cổ y, lập tức chém rụng đầu.

Vì vậy, máu tươi dưới áp lực bơm của tim phun trào qua động mạch cổ bị chém đứt, để lại vết máu văng tung tóe trên tường phía Bắc. Mà thế đi của lưỡi đao chém đứt đầu người không hề suy giảm, vẩy máu tươi dính trên đó lên tường phía Tây tạo thành vết máu dạng vẩy một đường thẳng. Cuối cùng thi thể không đầu mềm nhũn ngã xuống, tiếp tục chảy máu ra ngoài, để lại một vũng máu trên mặt đất.

- Hảo đao pháp, hảo đao pháp...

Tần Lâm nhìn vết máu vẩy trên tường thẳng tắp, hoàn toàn có thể tưởng tượng được tốc độ và lực lượng của một đao kia.

Nhớ lại trước đây từng nghe Thành Thiết Hải nói qua, Ứng Kiếp Hữu Sứ Thiết Diện Sát Sinh Phật Ngã Khổ Thiền Bạch Liên giáo quen sử dụng một thanh tấn thiết giới đao, đao pháp Thiên Ma Thí Thần có nhiều chiêu lấy thủ cấp người.

495. Chương 495: Tiểu Đao Chu

Hoàng Gia Thiện đuổi theo tới đây, nhìn vết máu đầy nhà cũng kinh ngạc không thôi. Y lại không hiểu những vết máu này đại biểu cho cái gì, chỉ hỏi lại câu hỏi trước đó:

- Hẳn đây chính là nơi án phát. Ủa, vì sao biết án này là do người ngoại địa làm ra, Tần tướng quân ngài vẫn chưa trả lời hạ quan?

Tần Lâm khẽ mỉm cười:

- Người kinh sư đều biết xung quanh đây có cái yếm xuất hiện, ai dám chọn nơi này làm hiện trường giết người? Ngoài ra lựa chọn ném thi thể xuống giếng mà không phải phơi thầy đường cái, tức là có ý đồ che giấu tội ác. Nhưng hung thủ lựa chọn một giếng nước nhìn qua bỏ hoang đã lâu, trên thực tế lại thỉnh thoảng có cái yếm tới lấy nước, chuyện này chứng tỏ y không quen thuộc tình huống vùng này.

Hoàng Gia Thiện gật đầu một cái tỏ vẻ đồng ý, lại nói:

- Nhìn dáng dấp, hung thủ cũng có vẻ cầu thả.

- Ấc, thay vì nói cầu thả, không bằng nói không chút kiêng kỵ...

Tần Lâm cho ra câu trả lời chính xác hơn, chỉ điểm Hoàng Gia Thiện:

- Tội phạm ném xác xuống giếng thông thường, ngoại trừ ném xác xuống còn sẽ...
- Sẽ lấp giếng.

Hoàng Gia Thiện bưng tỉnh ngộ,

Nếu thật sự chuẩn bị giấu xác lâu dài, sau khi vứt xác xuống giếng, thông thường tội phạm sẽ ném thêm gạch đá xuống chôn vùi thi thể, tiến thêm một bước che giấu tai mắt người khác.

Mà trong vụ án này, xung quanh giếng nước có rất nhiều tường đổ cột xiêu, hung thủ hoàn toàn có thể lấy gạch đá ngay cạnh đó vùi lấp xác dưới giếng hết sức thuận tiện. Nhưng y lại không làm như vậy, lập tức lộ ra vẻ khác với người khác, ít nhất không giống tội phạm thông thường lo lắng thi thể bị phát hiện sau đó.

Hoàng Gia Thiện cảm thấy linh quang chợt lóe trong đầu:

- Ném xác xuống giếng lại không lấp giếng, là bởi vì làm việc vội vàng,
- Có yếu tố này...

Tần Lâm nghĩ ngợi nói:

- Dĩ nhiên nếu như suy đoán hợp lý, chúng ta hoàn toàn có thể suy đoán tiếp theo, tội phạm đã đạt thành mục tiêu một giai đoạn nào đó. Y ném xác xuống giếng là không muốn thi thể lập tức bị phát hiện, nhiều loạn hành động bước kế tiếp của mình. Không biết y lười biếng không chịu lấp giếng, hay là y tự tin có thể hoàn thành hành động trong vòng một hai ngày gần đây, rời đi nơi này!
- Còn có hành động bước kế tiếp ư?

Hoàng Gia Thiện sợ hết hồn, rốt cục hung thủ này muốn làm gì ở kinh sư?

- Xem thử kết quả Lục Viễn Chí kiểm nghiệm đi, hy vọng có thể tìm được thân phận đầu mối người bị hại...

Tần Lâm vừa nói chuyện vừa kiểm tra tỉ mỉ hiện trường đầu tiên này, sau khi cảm thấy không còn manh mối gì có giá trị nữa, bèn kéo Hoàng Gia Thiện trở về chỗ giếng nước.

Nhìn từ hành động tội phạm, Tần Lâm cảm giác thời gian dành ình phá án còn lại không nhiều.

Trở lại bên giếng nước phát hiện thi thể, Lục Viễn Chí đã hoàn thành giải công việc phẫu bước đầu.

Thi thể không đầu được đặt trên một chiếc chiếu cỏ, ngực bụng bị mổ ra hình chữ nhân theo yêu cầu của Tần Lâm, nước da tái nhợt. Lớp mỡ màu vàng nhạt bởi vì thiếu huyết sắc tố mà trở nên ảm đạm, da thịt lật ra hai bên theo vết cắt, xương sườn bị cưa ra chính tề, lộ ra phổi ứ nước và tim đã ngừng đập từ lâu.

- Làm tốt lắm...

Tần Lâm cười vỗ vỗ vai tên mập.

Đám cái yêm, dân chúng gần đó và đám thương nhân buôn ngựa vây xem không cần Cẩm Y Hiệu Úy xua đuổi, đã tự động tránh ra xa. Ánh mắt ai nấy tỏ vẻ sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, nhưng lại không nhìn được kiềng chân nghển cổ ngó về phía này. Không cần phải nói, hung danh cẩm y Đề Kỵ chắc chắn có thể làm cho con nít khóc đêm phải nín trong những năm gần đây.

Hoàng Gia Thiện tự xưng là gan lớn, thấy cảnh tượng này cũng không nhìn được cảm thấy chua trong dạ dả làm quan huyện không thể tùy ý tàn hủy thi thể, không được thượng quan cho phép Ngộ Tác chỉ có thể kiểm tra bên ngoài thân thể. Nhưng Cẩm Y Vệ phá án không chút kiêng kỵ, thoải mái mổ xẻ thành tám mảnh cũng không sao, phong cách Xưởng Vệ phá án chính là như vậy.

Thấy mọi người sợ hãi, Lục Viễn Chí ngược lại có hơi đắc ý, lớn tiếng báo cáo Tần Lâm:

- Khái bẩm trưởng quan, da tay chân thi thể vì ngâm nước đã sưng phồng như nhũn ra, vị trí lòng bàn tay lòng bàn chân xuất hiện nếp nhăn tái nhợt. Trưởng quan từng nói nếp nhăn xuất hiện ở lòng bàn tay là tử vong trong khoảng thời gian mười hai canh giờ, nếp nhăn xuất hiện ở lưng bàn tay bàn chân là ngâm mình

ở trong nước hai mươi bốn canh giờ, có thể biết thời gian người chết tử vong không vượt qua mười hai canh giờ.

Hoàng Gia Thiện nghe vậy âm thầm bội phục, từ trước chỉ biết là người chết bị ngâm nước, da sẽ trở nên trắng nhợt xuất hiện nếp nhăn, hiện tại mới hiểu vị trí nếp nhăn cũng có liên quan tới thời gian ngâm nước.

- Tiếp tục...

Tần Lâm nhìn dáng dấp cũng biết Lục Viễn Chí chưa nói xong, khích lệ y nói tiếp.

Tên mập càng trở nên đắc ý, gật gù nói:

- Bởi vì người chết mất đầu, mất máu thật nhiều, lại bị ngâm dưới nước cho nên cũng không có thi ban rõ ràng. Thi cương đã qua thời kỳ cao trào, bắt đầu hóa giải. Tần ca đã từng nói qua, thông thường thi cương xuất hiện sau khi chết chừng một canh giờ, mười hai đến hai mươi bốn canh giờ bắt đầu dần dần hóa giải...

Hoàng Gia Thiện nghe vậy kinh ngạc, không nhịn được chen lời nói:

- Lục trưởng quan, trước đó người nói căn cứ nếp nhăn do ngâm nước hình thành, thời gian tử vong không vượt qua mười hai canh giờ, nhưng sau còn nói thi cương hóa giải sau mười hai canh giờ mới dần dần phát sinh, chẳng phải là có mâu thuẫn hay sao?

Lục Viễn Chí đã là thực thụ Bá Hộ Cẩm Y Vệ, đã không còn ngây thơ khờ khạo như xưa, Hoàng Tri Huyện hỏi tới y ung dung điềm tĩnh trả lời:

- Bởi vì Tần ca còn nói qua, nếu là các loại tình huống như đứt đầu gãy cổ hay trúng độc mã tiền vân vân, cơ năng thân thể người chết khi còn sống bị tiêu hao thật nhiều, thi cương sẽ xuất hiện đặc biệt mau, hóa giải và biến mất cũng đặc biệt sớm.

- Cho nên trên thực tế người chết thời gian tử vong trong mười hai canh giờ, có phải không?

Hoàng Gia Thiện nhìn nhìn Lục Viễn Chí béo tròn, thầm nhủ quả nhiên không thể đánh giá con người qua vẻ bề ngoài, không nhìn ra tên mập thủ hạ của Tần tướng quân này cũng là một năng thủ.

Lục Viễn Chí gật đầu một cái, lại nói:

- Cuối cùng kiểm tra tình huống nội dung vật tiêu hóa trong dạ dày, có thể phán định người chết đã ăn bữa cuối cùng trước khi ngộ hại nửa canh giờ. Bởi vì trong dạ dày chứa thức ăn sáng như bánh, đậu, kết hợp với tình trạng vết nhăn ngoài da và thi cương, cho là người chết bị giết sau khi ăn điểm tâm sáng nay. Nếu như y ăn điểm tâm vào giờ Mẹo ba khắc (sáng sớm sáu giờ), như vậy ngộ hại vào cuối giờ Mẹo, đầu giờ Thìn (bảy giờ).

Hoàng Gia Thiện nghe say sưa nhập thần, cảm thấy nội dung Lục Viễn Chí nói quả thật đặc sắc tuyệt luân, chưa từng nghe qua, thầm than một tiếng:

- Phu tử viết trong ba người đồng hành ắt có một người là thầy ta, quả thật không sai!

- Được rồi! Tên mập...

Ngưu Đại Lực đánh cho Lục Viễn Chí một quyền, thấp giọng nói:

- Có thể hù dọa Tiến Sĩ xuất thân Lương Bảng sống sót như vậy, người đi theo Tần trưởng quan cũng không uống.

Cẩm Y Vệ

Tác giả: Miêu Khiêu

Chương 495: Tiểu Dao Chu (Hạ)

Người dịch: Hạo Thiên

Nguồn: vipvanda

>

Khi còn bé Lục Viễn Chí đi theo cha giết heo bán thịt ở Kỳ Châu, cảm thấy Cử Nhân lão gia là nhân vật rất inh. Lúc này nói mấy câu đã có thể hù dọa Tiến Sĩ lão gia, vẻ dương dương đắc ý trên mặt béo của y cũng không cần nói.

- Ừm, không tệ...

Tần Lâm cũng tán thành phán đoán của Lục Viễn Chí, bây giờ là đầu giờ Thân, cũng chính là ba giờ chiều, cách thời gian án phát tám tiếng, hoặc là bốn canh giờ, đủ các dấu hiệu trên thi thể đều phù hợp phán đoán này.

- Bất quá...

Tần Lâm lại sờ sờ mũi

- Ta bảo đệ tìm đặc điểm của người chết, cứ theo như đường lối mà chúng ta phá vụ án phân thân ở Kỳ Châu...

Lục mập đang đắc ý, lập tức ngưng cười, xụ mặt xuống ủ rũ nói:

- Tần ca, tiểu đệ nào có bản lãnh này. Không phải là đã giải phẫu rồi sao, hay là huynh tự xem đi.

Dứt lời, Lục mập liền cười cợt nhả đẩy Tần Lâm ra phía trước.

Y thuật Lục Viễn Chí rất giỏi, nhưng triều đình không cho tàn hủy thi thể, Trung y cũng không có thói quen giải phẫu. Lục Viễn Chí đi theo Tần Lâm lâu như vậy, động thủ giải phẫu, phán đoán nguyên nhân cái chết cùng thời gian tử vong là không thành vấn đề, nhưng muốn căn cứ tình huống kiểm nghiệm thi thể, phán đoán người chết có bệnh tật gì khi còn sống, y còn chưa có bản lãnh này.

Nếu như là bình thời, Tần Lâm còn muốn dạy dỗ tên mập đôi câu, lúc này thời gian tương đối cấp bách, hắn cũng không dài dòng, lập tức cầm dao mổ trong tay tên mập, tới bên thi thể bắt đầu động thủ.

Lục Viễn Chí đã làm xong phần lớn công việc, Tần Lâm tiết kiệm được rất nhiều chuyện. Trước hết hắn mở cổ họng người chết ra xem qua, sau đó cắt phổi và tìm ra quan sát cẩn thận, lại kiểm tra tuần tự đến các cơ quan gan, dạ dày...

Cái yêm, thương nhân buôn ngựa cùng dân chúng vây xem thấy cảnh tượng này, nhất thời toàn thân trên dưới nổi da gà, lúc này liền có không ít người bị dọa sợ đến mức chạy về nhà, không dám ở lại chỗ này nữa.

Hoàng Gia Thiện cùng nha môn bộ khoái, Cẩm Y Hiệu Ủy vô cùng bội phục Tần Lâm, thân là Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, chương Bắc Trấn Phủ Ty, cao quan chính tam phẩm cẩm y, không ngờ rằng đích thân động thủ kiểm nghiệm thi thể ở chỗ này. Hiện nhiệm Lưu Thủ Hữu Lưu Đô Đốc, quá khứ Chu Hy Hiếu Chu Đô Đốc, không ai dám làm.

Cho dù là Chương Hình Thiên Hộ Từ Tước cùng Lý Hình Bá Hộ Trần Ứng Phượng Đông Xưởng hung danh vang dậy, hai người này tra khảo phạm nhân, gài tang vật hãm hại, ép cung... có thể nói là có muôn ngàn thủ đoạn, nhưng bảo bọn họ động thủ kiểm tra tâm can tỳ phế thận của người chết, e rằng sẽ rất khó.

Pháp y kiểm nghiệm cơ quan nhiễm bệnh của người chết đơn giản thuận tiện hơn thầy thuốc lâm sàng kiểm tra bệnh tình bệnh nhân rất nhiều, không cần mượn dụng cụ, không cần vụng vẩn thiết gì cả, chỉ cần động thủ mổ ra xem là được, cho nên nhanh hơn rất nhiều.

Tâm can phế đều không có vấn đề lớn lao gì, hoặc có thể nói vấn đề không rõ ràng, không có giá trị thực tế đối với hiện tại cấp bách xác định thân phận người chết,

Bất quá ước chừng thời gian một nén nhang, Tần Lâm đã có được kết luận sơ bộ, phát hiện vấn đề ở dạ dày người chết.

Hắn mổ phanh dạ dày ra, sau khi lấy hết nội dung trong đó, rửa sạch dạ dày, lộn trái ra, ổ bệnh phá đổ muốn thối xuất hiện trước mắt.

Hoàng Gia Thiện thấy vậy đầu tiên là ghê tởm, tiếp theo giật mình:

- Ủa, dạ dày người này bị thối một miếng nhỏ.

- Đây là loét... à, gọi là đau dạ dày, ăn uống thất thường, bệnh nhân sẽ bị ợ chua, trong dạ dày có triệu chứng đau nóng...

Tần Lâm quay đầu lại, ánh mắt đảo qua trong đám người, hỏi đầu ghê:

- Người có biết tên Tiểu Dao Thủ nào có những triệu chứng này, chính là thường đau bụng, cổ họng miệng toát ra nước chua, lúc phát tác có thể sẽ dùng vật cứng đập vào vị trí bụng trên. Ăn các loại thức ăn có chất kiềm, triệu chứng này sẽ giảm bớt một ít...

Lời còn chưa nói hết, đầu ghê còn đang suy nghĩ, tên cái yếm mặt theo bị thương nhân buôn ngựa đánh đã bật thốt:

- Ủa, đó không phải là Tiểu Dao Chu ở dốc Lưu Ly sao? Lúc trước chính là y tịnh thân cho ta, nhà y còn có một con chó vàng rất dữ... Đúng rồi, Tần tướng quân gặp y lúc nào vậy? Ôi, cái miệng của ta...

Mặt theo sợ hãi tự tát mình một cái. Vốn y thấy toàn bộ quá trình Tần Lâm giải phẫu thi thể, phát hiện bệnh, nói lên triệu chứng khi còn sống của người chết, cho nên trả lời câu hỏi của hắn. Nhưng thấy Tần Lâm nói vô cùng chính xác triệu chứng bệnh của Tiểu Dao Chu trước kia, y cảm thấy dường như Tần Lâm đã gặp Tiểu Dao Chu.

Hoàng Gia Thiện, nha dịch Ngộ Tác Uyển Bình huyện lộ vẻ hoảng sợ, từ dấu hiệu bệnh rất nhỏ trên thi thể tra biết được triệu chứng trước đó, theo đó lần mò tìm được thân phận người bị hại, thủ đoạn phá án của Tần Lâm quả thật quỷ thần khó lường.

Việc này không nên chậm trễ, Tần Lâm sai người đem thi thể không đầu trở lại phòng xác Uyển Bình huyện, còn mình và Hoàng Gia Thiện dẫn người còn lại chạy thẳng tới chỗ của Tiểu Dao Chu ở dốc Lưu Ly.

Mới vừa đi tới cửa liền nghe thấy chó sủa một trận hung mãnh, một con chó vàng lớn giương nanh múa vuốt từ trong sân đầu lao thẳng ra, làm cho hai tên Hiệu Ủy đi đầu giật mình không nhỏ.

- Đại Hoàng, trở lại cho ta!

Nữ chủ nhân từ trong sân chạy ra nắm lấy dây cột chó, đá cho nó mấy cái, cũng không có ngăn đầu lên:

- Lão Chu nuôi con chó chết này thật là hung dữ, chỉ phục một mình y, ngay cả ta cũng giữ nó không được...

Chó vàng bị chủ nhân quát cũng không sủa nữa, nhưng vẫn tràn đầy địch ý đối với đám khách không mời mà đến này. Nhất là hai người Tần Lâm và Lục Viễn Chí, nó nhìn chăm chăm, nghe răng toét miệng, mũi hít hít, phát ra tiếng gầm gừ nho nhỏ.

Tần Lâm nhìn thấy bộ dáng chó vàng như vậy, ánh mắt liền híp lại, tựa hồ nghĩ tới điều gì.

Thê tử lão Chu ngẩng đầu lên, lúc này mới nhìn thấy người tới là quan viên Cẩm Y Vệ, còn có Hoàng Huyện Lệnh Uyển Bình huyện, nhất thời tim đập thành thịch, tỏ vẻ khép nép nói:

- Các người... các người chó bắt người bừa bãi, lão Chu nhà ta cũng không có vi phạm lệnh cấm đi tịnh thân cho người khác.

Hoàng Gia Thiện đưa mắt ra hiệu, địa bảo tiến lên hỏi:

- Đại tẩu Chu gia, không phải như nàng nghĩ, hôm nay phát hiện một cỗ thi thể trong giếng nước ở chợ ngựa...

Lấy đồng tiền bình an tìm được dưới giếng nước cho Chu đại tẩu xem, trông mắt nàng lập tức sững sờ, đặt móng ngựa ngồi dưới đất, đôi môi không tự chủ được run rẩy:

- Trời ơi, đồng tiền này là lão Chu mang theo bên người, sợi chỉ đỏ này là tự tay ta xỏ cho y...

Dứt lời, nàng cất tiếng kêu trời kêu đất gào khóc.

Dường như chó vàng cũng biết chủ nhân bất hạnh, lo lắng vòng tới vòng lui, thỉnh thoảng nhìn Tần Lâm cùng Lục Viễn Chí nghe răng toét miệng, Lục mập bị dọa sợ đến cứ tránh mãi. Rốt cục chộc cho Tần Lâm không kiên nhẫn, hung hăng trợn mắt nhìn nó một cái, con chó kia khẽ kêu một tiếng, cụp đuôi lui hai bước.

Mấy nữ quan vội vàng tiến lên an ủi Chu đại tẩu, rất nhanh hỏi thăm tình huống.

496. Chương 496: Truy Tung

Nếu Tiểu Dao Chu đã chết, Chu đại tẩu cũng không giấu giếm nữa kể lại hết thấy chuyện đã xảy ra mấy ngày nay.

Kỹ thuật thiên hoạn của Tiểu Dao Chu trong đám Tiểu Dao Thủ kinh sư cũng coi như tinh xảo, trong một năm vừa có thể nhận mỗi làm ăn trong cung, còn lại là dân gian tới tìm nhờ thiên hoạn, làm ăn hết sức thịnh vượng.

Đầu năm nay Tiểu Dao Chu chợt tỏ ra tâm sự trùng trùng, khi thì vô cùng cao hứng nói với lão bà sắp sửa phát đại tài, khi thì ở nhà than dài thở ngắn, làm Chu đại tẩu lo lắng không yên, hỏi y rốt cục có chuyện gì y lại không chịu nói.

Bảy ngày trước, Tiểu Dao Chu đi ra ngoài mấy chuyến, mấy ngày kế tiếp liền ở nhà nghỉ ngơi. Vừa đúng lúc kinh sư bắt đầu nghiêm tra vụ án bắt cóc trẻ con mang đi hoạn thiến. Chu đại tẩu thấy trượng phu ở nhà ngược lại cũng yên tâm, tránh phải đi ra ngoài gây ra tai họa.

Sáng sớm hôm nay mới vừa ăn điểm tâm xong, một vị Ngô tiên sinh trước kia từng tới dẫn theo hai người khác tìm tới cửa, thần sắc họ Ngô kia rất không bình thường, hình như rất sợ hai người bên cạnh. Tiểu Dao Chu không muốn theo chân bọn họ, nhưng Ngô tiên sinh thấp giọng nói mấy câu, cuối cùng Tiểu Dao Chu vẫn theo chân bọn họ đi ra ngoài.

Chu đại tẩu nhìn thấy thần sắc trượng phu mình có vẻ khác thường, trong lòng mơ hồ cảm thấy không ổn, chờ mọi người tìm tới cửa mới biết trượng phu đã ngộ hại.

Hoàng Gia Thiện cũng coi như Hình Danh lão thủ trong số quan viên xuất thân Tiền Sĩ, nhìn thấy Tần Lâm đang chọc ghẹo con chó vàng kia, âm thầm buồn cười, trước hết hỏi Chu đại tẩu:

- Chồng nàng nói sắp phát tài ư, tiền tài nhà các người là ai quản, để ở nơi nào?

Chu đại tẩu lau nước mắt thút thít:

- Là lão Chu quản, bình thời ta không hỏi, bên trong bực ngủ (bực ngủ xây bằng gạch đá, bên trong đốt lửa ngủ cho ấm) có giấu một cái rương nhỏ, chìa khóa trong tay lão Chu.

Lúc này cần chìa khóa làm gì nữa, đám bộ khoái lục soát bực ngủ lấy rương ra, dùng yêu đao phá khóa, chỉ thấy trong rương xuất hiện hai đỉnh hoàng kim sáng chói, khiến cho người ta trợn mắt há mồm.

Chu đại tẩu kinh ngạc bùm miệng.

Trừ hoàng kim còn có một xấp ngân phiếu mỗi tờ mười lượng, hai mươi lượng, ước chừng bảy tám lượng bạc vụn, ba xâu tiền đồng, tổng trị giá ước chừng hơn một trăm lượng bạc, đây mới là gia sản của Tiểu Dao Chu.

Xem sắc đoán ý, Hoàng Gia Thiện hiểu mấy phần, chỉ đỉnh vàng nói:

- Phải chăng hai đỉnh vàng này không phải là của các người?

Chu đại tẩu coi như thành thật, hơi do dự một chút rốt cục cũng gật đầu một cái.

Đến đây vụ án đã có được manh mối cơ bản, một nhóm người yêu cầu Tiểu Dao Chu làm thay bọn họ một chuyện, đưa trước hai đỉnh vàng chính là tiền đặt cọc. Chuyện này nguy hiểm không nhỏ, cho nên Tiểu Dao Chu vừa cao hứng vì tiền tài tới tay, lại lo lắng sợ hãi thở dài thở ngắn. Sáng sớm hôm nay, Ngô tiên sinh dẫn số người này gọi Tiểu Dao Chu đi, đưa y tới dãy nhà phía Nam chợ ngựa giết chết, ném thi thể xuống giếng, cho đến lúc gần cuối giờ Mùi đầu ghê cái yếm phát hiện thi thể.

Căn cứ Chu đại tẩu cung thuật, Ngô tiên sinh có thể là bị uy hiếp, như vậy có lẽ tồn tại một nhóm người khác có mâu thuẫn với nhóm người Ngô tiên sinh, chính là bọn họ hạ thủ giết chết Tiểu Dao Chu.

Về phần tại sao người khác đưa cho Tiểu Dao Chu hai đỉnh hoàng kim, rốt cục muốn y làm chuyện gì, với nghề nghiệp thân phận Tiểu Dao Chu cùng với hiện tại đã gần tới Mười Chín tháng Chín, kết luận đã hết sức rõ ràng.

- Xem ra, đám trẻ con mà chúng ta chưa tìm được rất có khả năng ở trong tay đám người cho Tiểu Dao Chu đỉnh vàng kia.

Hoàng Gia Thiện đưa ra kết luận.

Tần Lâm trêu chọc chó vàng, đồng thời cũng lắng tai nghe tình huống Hoàng Gia Thiện hỏi thăm Chu đại tẩu.

Hắn biết nhiều hơn Hoàng Gia Thiện, nếu như Ngô tiên sinh thật sự bị bắt ép tới tìm Tiểu Dao Chu, vậy có thể khẳng định đám người bắt ép y chính là người đã giết chết Tiểu Dao Chu, cũng chính là nhân mã do Ứng Kiếp Hữu Sứ Bạch Liên giáo Ngã Khổ Thiên dẫn dắt.

Tại sao Ngã Khổ Thiên lại xảy ra xung đột với bọn người bắt cóc trẻ con đi thiên? Chẳng lẽ lần này Bạch Liên giáo ồ ạt Bắc thượng, dốc hết cao thủ trọn ổ cũng không phải là muốn đối nghịch với triều đình, mà là có nguyên nhân khác?

Trong lúc Tần Lâm suy tư, Hoàng Gia Thiện tiếp tục hỏi Chu đại tẩu, cố gắng điều tra theo phương hướng vị Ngô tiên sinh kia, kết quả lại làm người ta hết sức thất vọng. Chu đại tẩu căn bản không biết thân phận chân thật và địa chỉ của Ngô tiên sinh, thậm chí là họ Ngô thật hay không cũng không thể xác định, chẳng qua là nghe trượng phu xưng hô y như vậy mà thôi.

- Làm sao bây giờ đây, người chết lại không thể mở miệng?

Hoàng Gia Thiện giậm chân một cái, cau mày tức tối.

- Hoàng huynh, tuy người chết không thể mở miệng, có lẽ Đại Hoàng sẽ thay chúng ta tìm ra hung thủ...

Tần Lâm đột nhiên nói một câu như vậy.

Lúc này mọi người mới chú ý, vị Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ này một mực âm thầm ngồi chồm hổm dưới đất, con chó vàng kia mới vừa rồi còn sủa hắn như điên cuồng, không ngờ rằng hiện tại nằm ngửa ra đất chống bốn vó lên trời, ngoan ngoãn nằm yên cho hắn gãi bụng.

Quả thật con chó vàng này không phải là cảnh khuyến trừng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, nhưng Tần Lâm chú ý tới lúc đầu nó có địch ý lớn nhất đối với mình cùng Lục Viễn Chí. Rất rõ ràng nó đã ngửi ra mùi máu tanh thuộc về chủ nhân của mình trên người hai người đã từng giải phẫu Tiểu Dao Chu.

Khứu giác của chó bén nhạy hơn con người hàng trăm hàng ngàn lần, cho dù là chó vườn tầm thường, lỗ mũi cũng tương đương với một cái máy tinh vi.

Vì vậy Tần Lâm liền giở ra bản lãnh thuần phục chó độc môn của mình. Năm xưa có một con chó đen từ căn cứ cảnh khuyến đưa tới, còn hung dữ hơn con chó vàng này nhiều, Tần Lâm cũng chỉ mất nửa ngày đã làm cho nó ngoan ngoãn thuần phục. Đối phó con chó vườn này, trước hù dọa sau gãi ngứa, rất nhanh đã thu thập được nó.

Dắt chó vàng đi tới bên trên giếng nước, nó nghi ngờ ngửi miệng giếng một cái, sau đó sủa lên inh ỏi, kéo dây cột căng thẳng.

Tần Lâm ngồi xổm xuống vỗ vỗ đầu của nó, thấp giọng nói mấy câu bên cạnh tai nó, lập tức nó sủa gâu gâu, dường như nghe hiểu tiếng Tần Lâm vậy.

Dân chúng còn chưa có tản đi, thấy Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ lại dắt con chó tới đây, lại còn nói chuyện với chó, ai nấy đều cảm thấy kỳ quái:

- Trời ơi, vị trưởng quan này một hồi mỗ thi thể, một hồi lại dắt chó tới, hành động quả thật khiến cho người ta không thể nào hiểu được.

Lại thấy Tần Lâm đứng dậy, chó vàng lao ra ngoài vèo một cái, kéo căng sợi dây. Tần Lâm cũng cất bước chạy theo sau, chạy tới nỗi ô sa không cánh rơi xuống đất, Ngưu Đại Lực nhặt lên cho hắn, một đám Cẩm Y Hiệu Úy đuổi sát theo sau.

Án mạng còn chưa phá được, Tần trưởng quan đã có tâm trạng chơi cút bắt với chó sao, mọi người ngơ ngác nhìn nhau không hiểu.

Cẩm Y Vệ

Tác giả: Miêu Khiêu

Chương 496: Truy tung (Hạ)

Người dịch: Hạo Thiên

Nguồn: vipvanda

>

- Đuổi theo!

Hoàng Gia Thiện khoát tay, cảm thấy Tần Lâm làm như vậy tất có thâm ý.

Chó vàng kéo Tần Lâm chạy thẳng đến một ngôi nhà dân sụp đổ gần một nửa, sửa inh ỏi vào trong nhà.

Mọi người thở hổn hển đuổi theo, thấy vậy không khỏi bật cười, căn nhà này không phải là hiện trường đầu tiên Tiểu Dao Chu ngộ hại sao? Mới vừa rồi Tần Lâm theo dấu máu đã tìm tới, bây giờ cũng bị chó kéo tới đây, là có ý gì?

Chó vàng nóng nảy chạy qua chạy lại, còn dùng một chân trước chỉ vào cửa.

Tần Lâm vỗ vỗ đầu chó, lại ghé vào tai nó nói:

- Đại Hoàng, Đại Hoàng, không phải là nơi này, chúng ta muốn tìm người xấu đã giết chết chủ nhân người, người có thể tìm y cho chúng ta được chăng?

Tên mập phì cười một tiếng, miệng lẩm bẩm:

- Tần ca, chó không nghe hiểu lời của huynh...

- Nói vậy, Đại Hoàng còn nghe lời hơn đệ...

Tần Lâm vỗ vỗ đầu chó, trợn mắt nhìn tên mập một cái.

Các Hiệu Úy bật cười to, tên mập xấu hổ mặt đỏ tới mang tai.

Không ngờ rằng dường như chó vàng hiểu được, lại bắt đầu chạy tiếp, kéo Tần Lâm chạy một mạch hai dặm đường, ai nấy mệt mỏi thở hồng hộc. Con chó kia lại càng ngày càng hưng phấn, thở hừ hừ thè lưỡi thật dài, đầu mũi ướt cũng hít hít liên hồi, như đang đánh hơi tìm thứ gì đó.

Hiện tại đã qua hết dãy nhà dân hoang phế, tiến vào bãi tha ma. Thỉnh thoảng có thể thấy chó hoang toàn thân đen trắng xuất hiện, mảnh ván quan tài, chiếu cỏ, có những nơi bị nước mưa cuốn trôi, có thể nhìn thấy lộ ra xương trắng mờ mờ.

Chó vàng sửa diên cuồng về phía một mảnh đất trũng.

Nơi đó rõ ràng có một cái đầu người, còn có y phục dính máu.

Một tên bộ khoái vừa nhìn thấy đầu người lập tức kêu lên:

- Tiểu Dao Chu!

Lúc này đã không ai nghi ngờ tác dụng của chó vàng, bắt quá tìm được đầu của Tiểu Dao Chu và y phục dính máu dường như không có trợ giúp gì nhiều cho việc phá án.

Mấy tên Cẩm Y Hiệu Úy cùng nha dịch liên thủ kiểm tra, không có phát hiện đầu mối có giá trị gì giúp cho phá án.

- Đại Hoàng ngoan nhất...

Tần Lâm gãi bụng chó, lại hỏi nó:

- Người có biết hung thủ chạy hướng nào không, chúng ta tìm được y sẽ báo thù cho chủ nhân người!

Nhưng lần này, chó vàng do dự đảo vòng quanh đầu Tiểu Dao Chu và y phục dính máu.

Hoàng Gia Thiện ngược lại rất bội phục Tần Lâm, ở bên cạnh khuyên giải:

- Có thể tìm được y phục dính máu và đầu người đã là rất tốt, dù sao cũng chỉ là một con chó...

Lời còn chưa dứt, chó vàng lại chạy đi, ban đầu chạy tương đối chậm, nhưng sau đó càng chạy càng nhanh.

Chó vàng không phải là cảnh khuyến trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, trước đó bắt đầu từ giếng nước tìm được hiện trường đầu tiên, lại từ hiện trường đầu tiên tìm được địa phương ném y phục dính máu và đầu người. Giữa những nơi này là lộ tuyến hung phạm mang theo thi thể người chết dính đầy máu tươi, đầu người chết, y phục dính máu, cho nên toát ra mùi tanh nồng nặc chỉ đường cho nó.

Sau khi tới bãi tha ma này, hung phạm đã vứt hết thi thể, đầu người chết, y phục dính máu, tay không mà đi, mùi đã giảm đi rất nhiều, chó vàng phân biệt khó khăn hơn trước nhiều lần.

Nhưng Tần Lâm tin tưởng cao thủ lợi hại đến mức nào cũng không phải thần thánh, y đã mang theo thi thể, đầu người chạy tới chạy lui, vậy trên người khó tránh khỏi dính vết máu. Chỉ cần có thể để cho chó vàng đuổi theo tìm kiếm tiếp tục, vậy nhất định có thể tìm tới đầu mối.

Về phần hung thủ đối y phục đưa đến Đại Hoàng mất đi mục tiêu, nếu như là vụ án khác cũng có thể, nhưng phân tích một loạt hành vi của vụ án này cho ra kết luận, hung phạm hành động có vẻ rất gấp, rất khẩn cấp, như vậy khả năng y bỏ thời gian thay y phục khác cũng là rất nhỏ.

Cũng tức là chó vàng có thể một mực đuổi tiếp.

Chạy giữa bãi tha ma một hồi, lại trở về đại lộ phía Nam, Tần Lâm chú ý tới nơi này có một ít phân ngựa chưa khô và dấu chân ngựa bừa bãi.

Đợi một hồi, các Hiệu Úy dắt ngựa tới, Tần Lâm, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cùng mười tên thân binh Hiệu Úy rồi rít lên ngựa, Hoàng Gia Thiện cũng muốn đi theo, Tần Lâm khoát khoát tay:

- Hoàng Huyện Lệnh, bản quan mang người theo không nhiều lắm, người lại là quan văn, mà địch nhân có không ít. Cho nên nhờ người trở về báo cho Bắc Trấn Phủ Ty Hồng Dương Thiện, cấp tốc phái đại đội tinh binh tới tiếp ứng, ta sẽ lưu lại dấu hiệu dọc đường!

Tần Lâm cỡi Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử, ôm ngang Đại Hoàng trên lưng ngựa, mỗi khi đến một ngã ba, trước hết để cho Đại Hoàng đánh hơi, nó sửa về phía nào bèn tiếp tục đuổi về phía ấy.

Đại Hoàng cũng có nặng mấy chục cân, may nhờ Tần Lâm cỡi Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử là bảo mã ngày đi ngàn dặm, chở một người một chó chạy nhanh hơn cả các Hiệu Úy. Thế nhưng đầu óc Tần Lâm vô cùng tỉnh táo, biết mình không phải là võ lâm cao thủ gì, nhiều lần dừng cương giảm tốc độ, chờ các huynh đệ đuổi theo.

- Trong phim ảnh, đại ma đầu Xưởng Vệ thường là tới khúc cuối mới ra sân, còn tiền hô hậu ủng khí thế mười phần...

Tần Lâm không biết xấu hổ, biện minh ình.

Một mực chạy về phía Nam mấy canh giờ, lúc Tần Lâm ra khỏi bãi tha ma để ý thấy đối phương có một con ngựa bị sút móng chân trái, có lẽ không còn thời gian thay. Dọc trên đường đi đuổi theo, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy dấu chân sút móng kia, biết mình đuổi theo không lầm.

Tần Lâm thật cao hứng vỗ vỗ đầu chó:

- Đại Hoàng, ghi công cho người, sẽ thưởng người mấy khúc xương.

Hiện tại đã qua Lư Câu hà, chạy về phía trước thêm mấy dặm là một ngã ba. Nhưng lúc này biểu hiện của Đại Hoàng hết sức kỳ quái, do do dự dự ngửi ngửi hướng Đông, sau đó vòng trở về phía Tây đánh hơi một lúc, thủy chung không quyết định được là hướng nào.

- Đồ chó!

Rốt cục Lục mậ cũng tìm được cơ hội mắng Đại Hoàng.

Cả bọn Cẩm Y Hiệu Úy cũng tỏ ra do dự.

Tần Lâm nhảy xuống ngựa, tìm kiếm trên mặt đất, nửa ngày vẫn không tìm được dấu móng ngựa bị sút quen thuộc kia, thỉnh linh vỗ trán một cái:

- Mới vừa rồi ta thấy có một con đường nhỏ phía Đông dẫn đến một khu rừng, có lẽ chúng ta đã đi quá, quay trở lại mau!

Mọi người chạy trở về hai ba dặm, quả nhiên có con đường nhỏ, vừa đến đầu đường Đại Hoàng liền sửa lên điên cuồng. Tần Lâm nhảy xuống ngựa, một hồi tìm được dấu móng ngựa sút quen thuộc.

- Đại Hoàng người lập công rồi!

Tần Lâm mừng rỡ, ra lệnh hai tên Hiệu Úy dẫn theo chó thủ ở chỗ này, chỉ dẫn phương hướng cho đại đội nhân mã tới sau. Sau đó để hết ngựa lại, mình dẫn đội đi bộ truy tung, để tránh dẫm thảo kinh xà.

Cuối cùng kiểm tra một lần Xế Điện Thương, Tần Lâm dẫn Ngưu Đại Lực, Lục Viễn Chí cùng tám tên thân binh Hiệu Úy theo đường nhỏ âm thầm tiến vào, không bao lâu sau đã thấy dấu vó ngựa hỗn loạn và một ít vết máu dính trên lá cây.

Đưa tay sờ sờ vết máu, vuốt trong tay cảm nhận độ đặc của nó, Tần Lâm vung tay lên:

- Hẳn là chưa muộn, thời gian máu này chảy ra chưa tới hai canh giờ.

497. Chương 497: Tranh Đấu Nội Bộ

Ở gần kinh sư có đại quân trú đóng, dọc theo quan đạo vừa rồi có mấy trạm canh, mặc dù địch nhân cũng cỡi ngựa nhưng lại không thể giục ngựa chạy như điên như bọn Tần Lâm, cho nên tốc độ chậm hơn không ít.

Đi về phía trước được chừng hai dặm, chợt nghe loáng thoáng có tiếng binh khí va chạm và tiếng hò hét, Tần Lâm lập tức đưa tay lên, nhẹ giọng nói:

- Các huynh đệ cẩn thận một chút, cố gắng không nên để bị phát hiện.

Cách đó không xa có một đoạn sườn núi tương đối thoải, Tần Lâm dẫn dắt các huynh đệ lom khom tiến tới, mượn cây cỏ đại che giấu lẫn mò tới sườn núi, nhìn xuống bên dưới nhất thời lấy làm kinh hãi.

Chỉ thấy phía dưới cao thấp mấp mấp có ít nhất bảy tám chục người, chia ra làm hai bên Nam Bắc đối diện mà đứng, y phục đều là tạp nhạp. Nhưng đám người đứng ở phía Nam ngực áo đều có đeo hoa sen bằng kim loại làm tiêu ký, nhóm người phía Bắc đeo ngọn lửa bằng kim loại ở vị trí tương tự.

Tần Lâm nhận ra tiêu ký hoa sen kim loại kia là tín vật chỉ giáo đồ Bạch Liên giáo mới có. Đồng chính là Đà chủ, Hương chủ sử dụng, bạc chính là trưởng lão sử dụng, đã từng bị hấn lấy được. Ở đây có mười mấy hoa sen đồng, năm đóa hoa sen bạc, mà hoa sen vàng từ trước tới nay chưa từng thấy qua, hiện tại có tới bốn đóa, chỉ có Đường chủ tam đường Thanh Dương, Bạch Dương, Hồng Dương và Tả Hữu Sứ Giả mới có thể đeo.

Những người phía Bắc đeo tiêu ký ngọn lửa cũng chia ra vàng bạc đồng, hẳn cũng giống như Bạch Liên giáo, nhìn qua hết sức tương tự, cũng không biết là ai.

Hai bên Nam Bắc kiếm tuốt cung giương, mảnh đất trống ở giữa có hai người đang tỷ võ, trên ngực áo đeo hoa sen đồng và ngọn lửa đồng. Hương chủ Bạch Liên giáo dùng một thanh loan đao hình rắn, đối phương sử Tử Mẩu Song Hoàn, hai bên đánh nhau sinh tử, bên nào cũng bị thương. Đầu vai Hương chủ Bạch Liên giáo có một vết thương sâu hoắm, cánh tay trái người sử Tử Mẩu Song Hoàn có vẻ đồ dẫn không linh hoạt, hiển nhiên đã bị ám thương.

Chợt thấy Hương chủ Bạch Liên giáo chém xéo loan đao hình rắn theo đường vòng cung, người sử Tử Mẩu Song Hoàn kia vội vàng dùng vòng bên phải ngăn chặn, vòng trái tấn công, cũng là chiêu thức không tồi.

Hương chủ Bạch Liên giáo lạnh lùng cười một tiếng, sắc mặt người sử Tử Mẩu Song Hoàn lập tức đại biến, biết đã mắc bẫy sử song hoàn này hai tay phải linh hoạt mới được, hiện tại một tay đã bị thương, lại trúng kế dụ địch của đối phương, e rằng...

Quả nhiên Hương chủ Bạch Liên giáo né người sang một bên, liệu mạng để mặc sườn phải bị mẩu hoàn đánh trúng chảy máu, loan đao hình rắn lại thừa dịp tử hoàn của đối phương chậm lại đâm xuyên qua giữa, trúng vào tim đối phương thật sâu.

- Thiệu Hương chủ hảo bản lãnh!

Phe Bạch Liên giáo lập tức hoan hô ủng hộ, nhóm người phía Bắc cũng xôn xao một trận.

Thiệu Hương chủ cũng bị trọng thương, lại không hề tỏ ra vui mừng chút nào, sắc mặt nặng nề đứng trước thi thể địch nhân, hai tay chấp trước ngực thành hình hoa sen nở rộ, tụng niệm:

- Mã huynh đệ hồn quy quê quán chân không, nguyện Vô Sinh Lão Mẫu tha thứ tội nghiệt của người!

Đám người phía Bắc lập tức há miệng mắng to:

- Tội nghiệt gì chứ? Nam tông các ngươi mới là tội nghiệt ngập trời, tương lai ai nấy cũng sẽ bị Minh Vương thánh hỏa thiêu đốt hồn phi phách tán!

Đám người Bạch Liên giáo phía Nam cũng mắng:

- Thối lắm, các ngươi bắt quả là Nhạn Bắc phân đà, cũng dám vọng xưng Nam tông Bắc tông? Hồn độn xuất xứ từ nước bùn, Bạch Liên vừa hiện thịnh thế cử, Bạch Liên giáo làm sao phân Nam Bắc?!

Hai bên cãi nhau được vài câu, phía Nam có người giơ hai tay đè xuống một cái, Bạch Liên giáo chúng nhất tề im miệng, tựa hồ y có quyền uy lớn lao, những người phía Bắc cũng dần dần không cãi nữa.

Người cầm đầu ngực đeo một đóa hoa sen vàng chói, là dấu hiệu Tả Hữu Sứ Giả cùng Đường chủ, có thể thấy vóc người y không à vai rộng, sắc mặt lộ vẻ khổ sở, đỉnh đầu đốt chín vết giới ba, sắc mặt âm trầm như sắt, dưới cổ đeo một chuỗi Phật châu lớn như hột đào, bên hông đeo tấn thiết giới đao, trong tay lại cầm một cây Thủy Ma thiên trượng nặng nề.

Không cần nói, đây chính là Bạch Liên giáo Ứng Kiếp Hữu Sứ Thiết Diện Sát Sinh Phật Ngã Khổ Thiên. Tần Lâm từng nghe Thành Thiết Hải nói qua, tấn thiết giới đao của Ngã Khổ Thiên chém sắt như chém bùn, đao pháp Thiên Ma Thí Thần cực kỳ lợi hại, chuỗi Phật châu kia lại là làm bằng gang, có thể làm ám khí bắn ra, Thủy Ma thiên trượng nặng tám tám sáu mươi bốn cân, múa may không gì ngăn nổi.

Ngã Khổ Thiên nhăn nhó mặt mày, thanh âm cũng có vẻ đau khổ:

- Nhạn Bắc phân đà các ngươi thoát ly bản giáo đã là tội nghiệt khó tha, niệm tình cùng là huynh đệ dưới trướng Vô Sinh Lão Mẫu, dù sao vẫn có vài phần hương hỏa, bản sứ mới tha thứ cho. Thế nhưng các ngươi năm lần bảy lượt bức ép như vậy, chẳng lẽ muốn bản sứ đại khai sát giới?

Bên đám người phía Bắc có một người tuổi trẻ thần sắc linh lợi bước ra, ngực áo y đeo ngọn lửa màu vàng, xem ra địa vị cực cao, đối mặt Ngã Khổ Thiên, thái độ của y có hơi hạ mình:

- Ngã Hữu Sứ, ngài muốn chúng ta buông tha cho kế hoạch thật vất vả, lại không nói rõ nguồn cơn, nếu như tiểu đệ tùy tiện đồng ý làm sao ăn nói với bao nhiêu huynh đệ Bắc tông? Hơn nữa kế hoạch này trù tính đã lâu, đã kích đối với Ngụy Minh Ngụy triều cực lớn, vô cùng có lợi cho bản giáo đoạt lại giang sơn, chẳng lẽ ngưng bật một cách không minh bạch như vậy?

Ngã Khổ Thiên cất tiếng than thở, mặt mũi nhăn nhó hết sức khó coi:

- Thạch Trung Thiên, nghe ta chuyện này, hãy quay đầu lại. Ta cho người biết phụ thân người Thạch Tự Nhiên hiểu được lợi hại.

Đám người phía Bắc lập tức kêu lên:

- Lớn mật, đại danh giáo chủ há cho phép người tùy tiện gọi như vậy?

Giáo đồ Bạch Liên giáo phía Nam mồm năm miệng mười chỉ trích:

- Nhạn Bắc phân đà nhỏ nhỏ cũng vọng xưng giáo chủ, vô sỉ, nực cười!

Ngã Khổ Thiên chợt lắc đầu một cái, giọng tức giận:

- Hừ, ta là Sứ Giả nói chuyện không ai nghe sao, tất cả chó ồn ào huyền ảo, hãy nghe ta nói trước.

Tuy rằng y nói câu này chỉ bình thường, nhưng sóng âm đâm vào màng nhĩ mọi người tại trường đau nhói, không tự chủ được ngậm miệng lại.

Tần Lâm dẫn người núp ở sườn núi, chỉ cảm thấy thanh âm kia xa xa truyền tới vẫn chấn cho lỗ tai kêu lên lùnh bùng, không khỏi hoảng sợ trong lòng, biết là các loại công phu cao thâm như Sư Tử Hống, Nhiếp Hồn Ma Âm.

Ngã Khổ Thiên nhìn Thạch Trung Thiên:

- Hiền đệ, bản sứ nói thêm một lần cuối, các người hãy hủy bỏ kế hoạch, giao tất cả trẻ con bắt được cho chúng ta, đây là chỉ ý của thần công thịnh đức quang minh chí đại Thánh giáo chủ, cho dù là phụ thân người có ở đây cũng không dám chống lại. Bản sứ vốn có thể cưỡng đoạt bằng võ lực, nhưng tỷ võ ba trận với người là đã hết tình huynh đệ cùng giáo. Nếu người còn ngoan cố không chịu thả người, bản sứ cũng chỉ có thể thi hành giáo quy, thanh lý môn hộ.

498. Chương 498: Bắt Giữ Con Tin

Mặc dù nhân số hai bên không chênh lệch mấy, nhưng người phía Bắc mang tiêu ký ngọn lửa này lại kém thể hơn không ít, không có nhiều cao thủ như Bạch Liên giáo, nghe lời này đã có chút ngoài mạnh trong yếu.

Thạch Trung Thiên giảo biện:

- Chúng ta cũng cùng là vì lật đổ Ngụy Minh Ngụy triều, lúc này mới chế định kế hoạch, các người lại muốn cản trở từ bên trong như vậy, chẳng lẽ đã đầu phục Ngụy triều?

Ngã Khổ Thiên chợt giọng mạnh thiên trượng xuống đất một cái, nhất thời một khối đá xanh chừng trăm cân chia năm xẻ bảy:

- Nhớ năm đó Mông Cổ Thát Lỗ hoành hành Trung Nguyên, Hàn giáo chủ Thánh giáo ta khởi binh phản Nguyên, Bắc đuổi Thát Lỗ. Tuy cơ nghiệp bị Ngụy triều chiếm đoạt, nhưng chiến công còn lưu mãi sử xanh, các người không chịu lật đổ Ngụy triều lại lên lút qua lại với hậu duệ của Mông Cổ Thát Lỗ, quả thật phá hỏng danh tiếng Thánh giáo ta. Chuyện bắt cóc trẻ con mang đi thiến hoạn như vậy đã làm tổn đức Vô Sinh Lão Mẫu nuôi dưỡng chúng sanh, há có thể để cho các người hành sự hoang đường như vậy?

Ngã Khổ Thiên không phát tác thì thôi, một khi phát tác giống như sấm sét lôi đình, lúc này ra lệnh:

- Các vị huynh đệ, bắt những phản đồ này lại, kẻ nào dám phản kháng nhất mực giết chết không tha.

Các vị giáo đồ Bạch Liên giáo phía Nam nghe mệnh lệnh, lập tức rút binh khí ủa lên một lượt. Bọn người phía Bắc võ công kém hơn nhiều, chỉ có thể kết thành trận tự vệ. Trận thế này lại có hơi giống như quân trận, cố thủ vững vàng, ngược lại trong lúc nhất thời nửa khắc không thể dễ dàng công phá.

Mắt thấy dưới sườn núi đánh nhau sinh tử, đây quả thật là bộ ngựa rình bắt ve sầu, nào hay chim sẻ đứng châu sau lưng, Tần Lâm trên sườn núi vô cùng vui vẻ, cầu cho hai đám phản tặc này đánh nhau lưỡng bại câu thương.

Bất quá mục đích của hắn là cứu những đứa trẻ kia, bất kể là bọn người phía Bắc chuẩn bị thiên hoạn đám trẻ, hay là yêu phi Bạch Liên giáo phía Nam, e rằng không ai có lòng tốt với đám trẻ, Tần trưởng quan phải đích thân ra tay.

Nhìn chăm chú ngôi miếu nhỏ cách nơi này chừng một dặm, mơ hồ có bóng người thấp thoáng, Tần Lâm liền khẽ mỉm cười.

Bạch Liên giáo đại động can qua, trong rừng cây cách chiến trường không xa, nơi vết chân người rất hiếm, có ngôi Linh Quan miếu bỏ hoang đã lâu.

Cửa miếu đã tróc sơn đóng lại thật chặt, mấy tên đại hán mặc áo có tiêu ký ngọn lửa trước ngực đang nằm phục trên đầu tường, khẩn trương chú ý thế cục trên chiến trường ngoài kia.

Rõ ràng đồng bọn họ không địch lại các cao thủ Bạch Liên giáo, Ứng Kiếp Hữu Sứ Ngã Khổ Thiền thần công cái thế, thanh Thủy Ma thiên tượng giống như độc long qua biển. Tam Đường chủ Thanh Dương, Hồng Dương, Bạch Dương cũng thần dũng vô song, thân ảnh như quỷ mị của bọn họ không ngừng qua lại giữa quần địch, không ngừng có người mặc y phục tiêu ký ngọn lửa bị thương dưới tay bọn họ.

Có thể nhìn ra được các cao thủ Bạch Liên giáo niệm tình hương hỏa, rốt cục cũng không nỡ hạ độc thủ. Bất quá trong hỗn chiến như vậy cũng không quân được quá nhiều, thỉnh thoảng có người gục xuống trong vũng máu.

May là như vậy, mấy người trên đầu tường Linh Quan miếu cũng kêu khổ một tiếng, người cao gầy cầm đầu luôn miện nói:

- Không xong không xong, Nam tông động thủ thật rồi, Ngã Hữu Sứ, Tam Đường chủ, Ngũ trưởng lão đều ở đây, Thiếu giáo chủ dẫn dắt nhân mã đánh không lại bọn họ...

- Há đâu có lý như vậy?

Một tên mập lùn mặt nung núc thịt bên cạnh hung hăng chém yêu đao vào đầu tường, nhất thời tia lửa văng khắp nơi:

- Tổng giáo, không, là Nam tông quả thật là quá đáng, vì đám trẻ con lại trở mặt động thủ với chúng ta.

Khó trách bọn họ tỏ ra phản hận, mặc dù Bạch Liên giáo không làm chuyện gian dâm bắt cóc, danh dự ở dân gian coi như tương đối tốt, nhưng nếu là phản tặc kỳ cựu mấy trăm năm qua thủy chung đối nghịch cùng triều đình, làm ra huyết án đầu chỉ hàng trăm hàng ngàn, đâu hề quan tâm tới một đám trẻ con như vậy.

Kể từ biến cố hơn mười năm trước, tổng giáo cùng Nhận Bắc phân đà đối xứng Bắc tông đã lâu không hề lai vãng, tại sao Bạch Liên giáo đột nhiên tìm tới cửa, lớn tiếng ra lệnh buộc thôi kế hoạch, hơn nữa cực kỳ cường ngạnh yêu cầu giao tất cả bọn trẻ ra?

Vì một đám trẻ, Bạch Liên giáo bất ngờ xuất động một tên Hữu Sứ, ba tên Đường chủ, năm vị trưởng lão cùng thật nhiều Đà chủ Hương chủ, cơ hồ dốc ỏ mà ra. Lực lượng như vậy đã có thể đập bằng một đại môn phái thực lực không thấp trên giang hồ, hưng sư động chúng như vậy rốt cục là vì cái gì?

Bất kể thế nào cũng không tin Bạch Liên giáo đột nhiên biến thành danh môn chính phái hành hiệp trọng nghĩa, vì một đám tiểu hài tử tiểu đệ đệ mà hưng sư động chúng.

- A, Trương Đường chủ bị Ngã Hữu Sứ đánh ngã, Thôi trưởng lão, đầu gối Thôi trưởng lão cũng trúng một mũi tên...

Tên cao gầy thấy cao thủ phe mình bị đánh ngã từng người một, ngày càng tỏ ra kinh hoàng:

- Thiếu giáo chủ nói không sai, Nam tông đây chính là mượn cớ, trên thực tế là muốn tóm đầu chúng ta!

- Mười năm trước Bắc tông máu chảy thành sông, bọn họ chỉ khoanh tay đứng nhìn, bây giờ lại muốn tóm đầu chúng ta ư? Không có cửa!

Tên mập lùn quay đầu lại nhìn đám trẻ, không có hảo ý nói:

- Không phải là bọn họ thay trời hành đạo, không phải là giả nhân giả nghĩa sao? Hừ hừ, đợi lát nữa ta xem thử rốt cục bọn họ có quan tâm tới tính mạng đám trẻ này không.

Trong sân Linh Quan miếu, chừng mười tên tráng hán bốn bề cầm đao trông chừng, ở giữa là hơn ba mươi đứa bé trai chen chúc. Những đứa trẻ này lớn cũng chỉ có chừng mười tuổi, nhỏ chỉ có sáu bảy tuổi, ăn mặc sạch sẽ chỉnh tề, tướng mạo kháu khỉnh thanh tú, có thể nói rất khá.

Bị tên mập lùn hung hăng trừng mắt, những hài tử này đều bị dọa sợ đến không nhẹ.

Bọn chúng đã bị bắt một thời gian, biết tên mập lùn này vừa hung hăng vừa ác độc, bình thường không đánh cũng mắng bọn chúng. Hôm trước còn đánh ột đứa nhân cơ hội ban đêm chạy trốn thương tích khắp người. Hiện tại thấy tên này sinh lòng ác độc, ai nấy sợ hãi lui về phía sau.

- A, ta muốn gia gia, ta muốn gia gia...

Một đứa bé quá sợ hãi òa khóc lớn lên.

- Con bà nó, lỗi con này...

Mắt tên mập lùn giật giật vài cái, tay không tự chủ được siết chặt chuôi đao, bị tiếng khóc khơi dậy hung tính.

Có đứa trẻ lớn tuổi hơn một chút thấy dáng vẻ tên mập lùn dữ tợn như vậy, bị dọa sợ tới nỗi thối lui về phía sau, thầm nghĩ sợ rằng lần này Cửu Đản đệ đệ hỏng bét.

Nhưng vào lúc này, một đôi tay nhỏ bé từ phía sau nhẹ nhàng bưng kín miệng Cửu Đản, tiếp theo chỉ đầu tường phía Đông một cái:

- Mau xem kìa, có một con chim thước rất lớn vừa bay qua.

Cửu Đản tuổi còn nhỏ, nghe nói chim thước lập tức lực chú ý bị dời đi, không khóc nữa, nhìn theo phương hướng đứa kia chỉ:

- Chim thước ở đâu, ta muốn chim thước...

Đứa trẻ che miệng Cửu Đản trên dưới mười tuổi, mày thanh mắt sáng, khuôn mặt nhỏ bé dính bùn đất loang lổ dơ bẩn giống như mặt mèo.

Cầm Y Vệ

Tác giả: Miêu Khiêu

Chương 498: Bắt giữ con tin (Hạ)

Người dịch: Hạo Thiên

Nguồn: vipvanda

>

Đầu tóc nó rối bù như tổ quạ, mũi dài chảy lòng thông, toàn thân trên dưới dường như là dơ bẩn nhất trong đám trẻ này.

Tên mập lùn ngăn người, lòng nói tiểu tử này đáng đáp không tời, đáng tiếc dơ dáy quá sức tưởng tượng, vì sao mấy ngày trước không chú ý tới nó?

Tên cao gầy trên đầu tường lại kêu lên:

- Thái lão đệ, mau tới đây, ngay cả Vương trưởng lão cũng bị đánh ngã, e rằng chúng ta...

Tên mập lùn họ Thái nghe vậy liền bỏ lại tiểu hài tử bất kể, lại lòng như lửa đốt leo lên đầu tường.

Lúc này đám trẻ mới thở phào nhẹ nhõm, một vài đứa trẻ lớn một chút oán trách Cầu Đản, nói nó không nên khóc lóc như vậy chọc giận người xấu, tất cả mọi người đều phải bị vạ lây.

Đứa trẻ dơ bẩn bảo vệ Cầu Đản phía sau, khề cau mày hỏi:

- Chính các người không có bản lĩnh chạy trốn lại trách Cầu Đản, còn là nam tử hán đại trượng phu gì chứ?

- A Sa người chó nói nhảm, có bản lĩnh sao người không thoát đi? Người có thể đối phó những người lớn vừa hung vừa ác này sao?

Mấy đại hài tử không phục.

Hừ, đối phó bọn họ đã đáng là gì, A Sa bĩu môi, lỗ mũi khề nhú, tay chỉ vào sau lưng đám hung đồ:

- Bọn ngốc các người hãy nghe đây, bên ngoài đã có người tốt tới cứu chúng ta, chờ lát nữa, ta muốn bọn người xấu này phải chết từng tên một.

Lúc nó nói đến muốn những người có tiêu ký ngọn lửa này phải chết, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không những bình tĩnh như thường, hơn nữa còn là hết sức đương nhiên, không cho phép nghi ngờ, giống như một đứa trẻ đòi mẫu thân mua kẹo ỉnh vậy.

Bọn nhỏ bị giọng nói thần thái của nó chấn nhiếp, lại không biết phản bác, hồi lâu mới có đứa cúi đầu lẩm bẩm:

- Khoác lác, làm như mình là nhân vật gì ghê gớm lắm, không phải là một tiểu khiêu hóa tử thôi sao?

- Cái gì A Sa, ta thấy là A Sỏa (ngốc) mới phải...

Cầu Đản sùng bái nhìn A Sa, trong đôi mắt tròn xoe toát ra ánh sáng:

- A Sa ca, huynh giỏi thật, tên mập lùn đó xấu nhất, chúng ta bắt y đánh vào mông một trận.

Đột nhiên vang lên tiếng súng, cắt đứt bọn nhỏ đối thoại.

Tiếng súng đùng đùng vang lên, đám phỉ đồ trên đầu tường bất ngờ không kịp đề phòng, rớt rít trúng đạn rơi xuống.

Duy chỉ có tên mập lùn thân thủ linh hoạt, đã sớm lui người xuống tránh được họa sát thân, rơi trên tầng đá ngã vỡ đầu mặt, máu tươi chảy ròng ròng.

Bọn nhỏ đều bị biến cố bất thành linh bị dọa sợ đến run rẩy, có đứa còn bật khóc, duy chỉ có A Sa bĩu môi khinh thường, miệng lẩm bẩm:

- Ta đã nói rồi, đám người xấu này đều phải chết... Ủa, thì ra Thánh giáo đã có nhiều hỏa thương như vậy.

Dứt lời nó bèn kéo Cầu Đản từ dưới đất đứng lên.

Đám hung đồ trong sân đã trở nên hỗn loạn, lập tức luống cuống tay chân, vốn bọn họ đang chú ý hai tông Nam Bắc đấu sinh tử, tỷ văn tỷ võ đủ cả. Nhưng căn cứ Thiếu giáo chủ phân tích, Nam tông cũng không phải thật sự vì đám trẻ này mà tới, Linh Quan miếu nhốt đám trẻ hẳn không gặp tập kích mới phải.

Chỉ nghe tiếng ầm ầm thật lớn vang lên bên tai, cửa miếu bị đập vỡ tan chia năm xẻ bảy, một vị đại hán giống như Thiên Vương thác tháp múa Tán Thiết Bàn Long còn xông tới, phía sau đi theo bảy tám tên Cẩm Y Hiệu Úy cầm Tú Xuân đao, một đám nhân mã xông ngang đánh thẳng giống như mãnh hổ xuống núi.

Hồngбет, lại là ứng khuyến triều đình! A Sa lấy làm kinh hãi, ánh mắt linh động đảo tròn liên hồi, nghĩ biện pháp chạy trốn.

Đám hung đồ trong sân cố gắng chống cự, Bàn Long còn của Ngưu Đại Lực thể không thể đỡ, gõ một cái vỡ đầu một tên. Sáu tên Cẩm Y Hiệu Úy múa Tú Xuân đao nhanh như điện chớp, hai tên Hiệu Úy không ngừng nạp đạn Xế Điện Thương, nhân lúc bất ngờ xạ kích. Dựa theo Tần Lâm bố trí, rất nhanh đã tiêu diệt hơn phân nửa phỉ đồ trong Linh Quan miếu.

A Sa nhắm cửa sau Linh Quan miếu, lặng lẽ cất bước nhích dần về phía đó. Cầu Đản theo bản năng lệ thuộc A Sa ca, cũng đi theo nó.

Thế nhưng tên mập lùn mới vừa rời từ đầu tường té xuống, mắt thấy Cẩm Y Hiệu Úy đột nhiên lao ra cũng biết đại thế đã mất. Y bị dồn vào bước đường cùng, thành linh sải bước nhảy vọt tới bên cạnh Cầu Đản và A Sa, mỗi tay bắt lấy một đứa bám vào cổ họng chúng.

- Không nên tới đây!

Tên mập lùn núp ở phía sau hai đứa trẻ, mặt mũi đầy máu tươi, thần thái dữ tợn đáng sợ:

- Nếu không ta bóp chết hai đứa trẻ này!

Trời ơi, thật là vô sỉ! Đám Cẩm Y Hiệu Úy nhìn nhau, mơ hồ làm thành vòng tròn vây tên mập lùn vào giữa.

Một thanh âm lười biếng từ cửa miếu vang lên:

- Ngu ngốc, ưng khuyến Xưởng Vệ chúng ta sẽ vì hai đứa trẻ chưa ráo máu đầu mà để cho yêu phỉ Bạch Liên giáo đối nghịch với triều đình chạy thoát hay sao?

Tần Lâm chấp hai tay từ bên ngoài ung dung chậm rãi đi vào, trên mặt nở một nụ cười chế giễu. Lục mập hoành Tú Xuân đao phía trước, dáng vẻ trung thành hộ chủ

Các thân binh Hiệu Úy dờ khóc dờ cười: trời ơi, không thấy trong miếu đại cục đã định rồi sao, mập gia của chúng ta hết sức vô sỉ, cũng có phong thái không khác gì Tần trưởng quan.

Tên mập lùn thấy vậy, vẻ hung cuồng tàn khốc chợt lóe trong mắt:

- Được, có bản lãnh đánh chết ta, có hai đứa trẻ chôn theo, lão tử đủ vốn!

- Được, các huynh đệ, chuẩn bị tác xạ!

Tần Lâm vẫn tỏ ra không sao cả, ra lệnh cho các Hiệu Úy nhắm chuẩn.

Tay tên mập lùn bám hai đứa trẻ không tự chủ được tăng lực.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cầu Đản kìm nén đến đỏ bừng, A Sa cũng hô hấp không thông. Cho dù là nó tâm cơ linh xảo trong lòng cũng khởi sinh ra sợ hãi: Trời ơi, lần này xui xẻo rồi, vì sao lại gặp bọn ưng khuyến triều đình không nói lý này, nguy rồi, hôm nay bị chúng hại chết oan uổng...

- Nhắm... chuẩn...

Tần Lâm vẫn còn kéo dài giọng hô khẩu lệnh, tên mập lùn khản trương vạn phần, trán nổi gân xanh nhìn chằm chằm Tần Lâm, chuẩn bị đồng quy ư tận với hai đứa trẻ.

Đột nhiên khoe miệng Tần Lâm nhếch lên, lộ ra nụ cười bất đắc dĩ:

- Được rồi, người thắng, muốn thế nào cứ việc nói ra, chúng ta có lời cứ nói, có chuyện cứ thương lượng. Nếu như người thật sự bóp chết chúng, vậy thì không có gì để nói nữa.

Các thân binh Hiệu Úy đã quen với tính bướng bỉnh của Tần trưởng quan, dự liệu được chuyện này, thi nhau hạ súng xuống. Thật ra thì mới vừa rồi Tần Lâm lặng lẽ ra dấu tay, bọn họ căn bản không hề đặt tay vào cò súng.

Phù... tên mập lùn thở ra một hơi thật dài:

- Được, tránh đường ra, thả ta đi!

Hai đứa bé hô hấp thông thả hơn, A Sa cũng thở phào, thầm nhủ trong lòng: tên ưng khuyến triều đình này vẫn còn có chút lương tâm, quả thật là hiếm có. Nó nhìn trộm Tần Lâm, chợt thấy hắn đang cười cợt nhả không giống người tốt chút nào.

Thả người đi? Tần Lâm thoáng giả bộ trầm ngâm không quyết thử dò xét, tên mập lùn liền tăng lực vào hai tay, bóp cho hai đứa trẻ trước mặt mình hô hấp khó khăn.

Coi như người độc! Tần Lâm dựng ngón giữa lên, sau đó quay lại ra lệnh cho đám cấm y Hiệu Úy:

- Bỏ đi, chớ làm thương tổn tới người vô tội, tránh đường thả cho y đi.

499. Chương 499: Thân Giữa Trùng Vây

Các Hiệu Úy lại không răm rắp nghe theo lệnh hần như trước, mặt mặt của Lục Viễn Chí nhăn nhó, tỏ vẻ khổ sở:

- Tần ca, cần gì phải làm như vậy? Đây là người sống cuối cùng chúng ta có thể bắt được, mau bắt lấy y đi, nếu còn chậm trễ bọn Ngã Khổ Thiên chạy tới bao vây, chúng ta sẽ không có cách nào chạy thoát.

Tần Lâm cau mày, rất là bất mãn nhìn Lục Viễn Chí, tựa hồ cực kỳ tức giận đối với thuộc hạ cãi lệnh.

Ngưu Đại Lực cũng ở bên cạnh nói giúp Lục Viễn Chí:

- Trưởng quan, Xưởng Vệ chúng ta hành sự toàn là lấy máu người nhuộm đỏ tiền trình, cần gì vì hai đứa trẻ chưa ráo máu đầu mà vứt hết công lao? Bắt sống tên này mang về chính là công lớn!

- Thối lắm!

Tần Lâm đưa tay tát cho Ngưu Đại Lực và Lục Viễn Chí mỗi tên một cái, kêu bốp bốp vang dội, gân cổ gào thét, nước bọt văng tung tóe:

- Vì công lao mà trở mặt nhìn hằm tử đáng thương như vậy phải chết, các người có nhân tính hay không? Người vô tình, người tàn nhẫn, người cố tình gây rối!

Lục Viễn Chí cũng điên lên, nhảy vọt lên cao ba thước, thịt béo trên mặt run lên:

- Tần Chỉ Huy Sứ, huynh đệ đi theo người nhiều năm như vậy, vào sanh ra tử mới làm Bá Hộ, chỉ chờ công lao để được thăng quan, người lại vì hai đứa trẻ không quen biết mà đánh ta? Chẳng lẽ người không vô tình, không tàn nhẫn, không cố tình gây rối?!

- Đúng!

Ngưu Đại Lực nhổ một bãi nước bọt xuống đất, ôm mặt vừa bị đánh đau, ánh mắt mở to như chuông đồng:

- Lục huynh đệ nói đúng, Tần Chỉ Huy Sứ, người còn mặt mũi nào nói chúng ta, ta thấy người mới là vô tình nhất, tàn nhẫn nhất, cố tình gây rối nhất!

Trời ơi, ba tên này xong chưa?

Vào giờ phút này buồn bực nhất không phải là thân binh Hiệu Úy đang trợn mắt há mồm nhìn nhau, không phải là tên mặt lùn trong lòng khấn nguyện vạn phần, càng không phải là Cửu Đản tuổi còn nhỏ mặt mũi nghi hoặc không hiểu những người lớn này đang làm gì, mà là A Sa bị tên mặt lùn bám ở cổ họng, ngăn cản ở trước người.

Vô Sinh Lão Mẫu ở trên cao, chẳng lẽ triều đình sử dụng ứng khuyến Xưởng Vệ chính là đám người điên ngu ngốc, ngu xuẩn này sao? A Sa nhìn Tần Lâm đang gân cổ tranh cãi với hai tên thuộc hạ trước mặt, quả thật khóc không ra nước mắt, không hiểu tên đàn này làm thế nào làm được Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ. Cho dù là ẩm tập con cháu huân thần thân quý, cũng quả thật khó lòng tưởng tượng.

Đúng lý ra ứng khuyến triều đình dĩ nhiên càng bắt tài càng tốt, Ngụy triều bị tiêu diệt sớm một ngày, Thánh giáo sẽ sớm ngày được thấy mặt trời. Nhưng bây giờ thân bị người khống chế, lại gặp phải tên Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ không đáng tin cậy này, A Sa rất lo lắng ạng nhỏ của mình.

Tên mặt lùn cũng có suy nghĩ giống như A Sa, thời này có nhiều Cẩm Y Vệ xuất thân tập ẩm quyền quý, thấy Tần Lâm bị làm bể đầu sứt trán, trong bụng âm thầm đắc ý, nhưng sau đó bị Tần Lâm cùng Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực làm cho văng đầu hoa mắt, rối loạn trong lòng, giận dữ quá:

- Cãi nhau làm gì, ta thấy các người cũng vô tình, tàn nhẫn, cố tình gây rối! Mau tránh ra, để gia gia đi!

Hắc, hắc, hắc, hắc... Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực đột nhiên thôi không cãi nữa, cùng nhau nghiêng đầu nhìn tên mập lùn, bốn ánh mắt đều như muốn nói: lão huynh người chết chắc rồi...

Vốn là tên mập lùn hiểu được hỏa thương lợi hại, thủy chung dựa lưng vào tường, khổng chế hai đứa trẻ ở mặt trước. Nhưng trong lúc nhất thời y nói chuyện với Tần Lâm, không để ý hai đứa trẻ hơi nhích sang hai bên tả hữu, để lộ ra mặt y ở giữa.

Phát giác đại sự bất ổn, tên mập lùn bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, hai tay dùng sức muốn vội vàng đem hai đứa trẻ che mặt mình lại.

Pằng!

Một tiếng súng chất chứa vang lên, biểu lộ tên mập lùn đột nhiên động lại ở trên mặt, sợ hãi, không cam lòng, hết thấy cố gắng đều không làm nên chuyện gì, bởi vì chính giữa Mi Tâm y rõ ràng có thêm một lỗ máu to bằng đầu ngón tay.

Trán tên mập lùn có lỗ máu to bằng đầu ngón tay, sau khi đạn chì bắn vào thân thể con người lập tức biến dạng, bẹp ra. Đến khi xuyên qua sau gáy bắn thủng một mảnh xương sọ, máu tươi pha não bắn lên tường sau lưng, não bị đạn bay với tốc độ cao làm cho tan nát, hai tay y bám ở cổ đứa trẻ cũng không thể xuất ra được chút sức lực nào nữa.

Phù...

Tần Lâm thổi thổi khói xanh nơi nòng súng, xoay súng một vòng ung dung tiêu sái, sau đó cầm Xế Điện Thương vào đai lưng trở lại, lại liếc nhìn tên mập lùn hai mắt dần dần trở nên mờ đi, đang mềm nhũn co quắp, tỏ vẻ tiếc nuối thở dài:

- Tài bắn có hơi thụt lùi, đạn lệch sang bên phải nửa tấc.

- Cao, thật sự là cao!

Lục mập nở một nụ cười vô cùng bỉ ổi, chìa ngón tay cái lên, tài bắn của Tần ca quả thật là xuất chúng.

Ngưu Đại Lực và các thân binh Hiệu Ủy lộ vẻ khinh bỉ nhìn nhìn tên mập lùn: muốn giở trò gì chứ, dám khổng chế con tin trước mặt Tần trưởng quan chúng ta sao, rõ ràng là muốn chết.

Súng nổ, người chết, chỉ trong nháy mắt A Sa phản ứng kịp, rất là giật mình quan sát Tần Lâm, lòng nói không trách người này tuổi còn trẻ làm tới Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, quả nhiên có mấy phần bản lãnh, giả vờ ngây ngốc thậm chí ngay cả ta cũng có thể gạt được. Ủa, nghe thủ hạ gọi hần là Tần Chỉ Huy Sứ, chẳng lẽ hần chính là...

Cầu Dẫn mắt thấy trên đầu tên mập lùn có thêm một cái lỗ máu, bị dọa ngây người tại chỗ. Đến khi thấy y mềm nhũn co quắp, lại thấy máu tươi chảy ra theo vết thương xối xả, lúc này lập tức miệng méo xệch òa khóc lớn lên.

Trời ơi, tiểu hài tử nhìn thấy tình cảnh đầm máu như vậy, rất dễ dàng để lại ám ảnh trong lòng...

Tần Lâm gãi gãi đầu, xông lên ôm Cầu Dẫn cùng A Sa vào trong ngực, vỗ vỗ lưng hai đứa bé:

- Đừng khóc, đừng khóc, mới vừa rồi bất quá chỉ là đùa giỡn, vừa rồi có một con chim thước thật to bay qua...

Cầu Dẫn rất hưởng thụ Tần Lâm vuốt ve, ngoan ngoãn nằm trong lòng Tần Lâm. A Sa lại tỏ ra buồn bực thân hình uốn éo, thậm chí nói chẳng lẽ A Sa ta cần được dỗ dành như vậy sao, có lắm hay không vậy?

Lại nghe Tần Lâm cũng nói chim thước, chọc cho nó bật cười, đột nhiên nhớ đến cái gì, ánh mắt linh hoạt sinh động lập tức đảo tròn, sau đó giụi giụi mắt, cũng cất tiếng khóc thút thít theo Cầu Dẫn.

Tần Lâm dỗ dành Cầu Dẫn, lại xoa xoa lưng A Sa. Đứa trẻ trong lòng từ lúc mới bắt đầu không phối hợp, sau đó ngoan ngoãn thuận theo, khiến cho hần rất hài lòng về liệu pháp tâm lý khẩn cấp của mình.

Thấy thân hình A Sa hiện tại vô cùng dơ bẩn, tay Tần Lâm sờ cũng cảm thấy rất dơ, bèn dỗ dành nó:

- Tiểu huynh đệ, người đệ rất bẩn, chờ về nhà, ca ca tắm rửa sạch sẽ cho đệ có được chăng?

Vốn A Sa quyết định tiếp tục giả bộ, nhưng nghe Tần Lâm nói câu này, chợt cảm thấy tức tối trong lòng, thầm nói người còn chê ta bẩn, ta rất sạch sẽ, người mới bẩn.

Nó vỗ trán, cảm thấy đầu hơi đau:

- Đại thúc, ai cần người tắm, ta không biết tự tắm sao?

Cầm Y Vệ

Tác giả: Miêu Khiêu

Chương 499: Thân giữa trùng vây (Hạ)

Người dịch: Hạo Thiên

Nguồn: vipvanda

>

- Tiểu hài tử thật là nghịch ngợm...

Tần Lâm cười vỗ vỗ đầu A Sa, buông nó ra.

Tựa hồ A Sa rất ghét người khác vỗ đầu mình, giống như con chó nhỏ bị chọc giận, hung hăng trợn mắt nhìn Tần Lâm một cái.

Tần Lâm cũng không so đo với đứa trẻ bẩn thỉu này, thấy trong sân còn mười mấy đứa trẻ bị bắt, hiện tại chuyện cấp bách nhất là chuyện bọn chúng tới chỗ an toàn.

Lục Viễn Chí vội vội vàng vàng đi ra cửa trước tra xét tình hình, mới vừa bước một chân ra ngoài chợt giật nảy mình như giẫm phải lửa than, lui về phía sau, mặt mập cười nhăn nhúm:

- Các... các vị đại gia có gì từ từ nói...

Người tới ngoài cửa là Ứng Kiếp Hữu Sứ Bạch Liên giáo Thiết Diện Sát Sinh Phật Ngã Khổ Thiên. Chỉ thấy toàn thân y vết máu loang lổ, bất quá đều là máu của người khác, tay cầm Thủy Ma thiên trượng dính đầy máu óc không biết của người nào, dữ tợn vô cùng giống như Ma Thần tàn sát chúng sinh.

Phía sau đi theo đông đảo cao thủ Bạch Liên giáo, người ngực đeo tiêu ký ngọn lửa đều đã bị bắt, Thiếu giáo chủ kia cũng bị người kẻ dao vào lưng, cùng đám đồng bạn khiêng thi thể. Mới vừa rồi bên Linh Quan miếu vang lên tiếng sấm, Ngã Khổ Thiên giống như phát điên, không để ý chút nào tới tình huống hỏa nữ, liên tiếp hạ độc thủ đánh chết liên tiếp bảy cao thủ của đối phương, không chế được thể cục, sau đó lập tức dẫn người vội vàng chạy tới chỗ này.

Ngã Khổ Thiên đi từng bước một trên đường đá xanh từ ngoài cửa miếu tiến vào, trong nụ cười đáng sợ dường như cất giấu nỗi lo lắng mơ hồ nào đó.

- Đứng tới đây, lui về phía sau, mập gia nổ súng đó!

Tên mập rút Xế Điện Thương ra, nhắm thẳng vào Ngã Khổ Thiên.

- Người có thể thử một chút...

Ngã Khổ Thiên cười gằn, đi mỗi bước dưới chân vang lên rắc rắc, định thần nhìn kỹ, dưới đất lát đá xanh thật dày, bị y giẫm vỡ từng viên chia năm xẻ bảy.

Ta không tin tà! Lục Viễn Chí hung hăng bóp cò.

Ngã Khổ Thiên đã sớm thấy rõ hướng hòng súng chỉ, tiếng súng vang lên lập tức gạt xéo Thủy Ma thiên trượng. Chỉ nghe một tiếng keng trong trẻo vang lên, đạn bắn vào thiên trượng bắn tung hoa lửa, không làm thương tổn được cộng lông nào của y.

Không hổ là Ứng Kiếp Hữu Sứ Bạch Liên giáo hoành hành giang hồ, công phu Ngã Khổ Thiên đã đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, súng ống tầm thường không dễ dàng đả thương được y.

- Tên mập mau trở lại!

Tần Lâm thấy vậy cũng biết không thể địch lại được, nhìn quanh tả hữu:

- Lão Ngưu cuốn lấy Ngã Khổ Thiền, các huynh đệ tranh thủ bắn súng, ta cùng tên mập mang bọn nhỏ đi đường nhỏ sau miếu!

- Người không đi được!

Ngã Khổ Thiền cười lạnh giọng mạnh Thủy Ma thiền tượng xuống đất, trên tường viện hai bên và nóc Linh Quan miếu, mỗi nơi có một bóng người xuất hiện.

- Thanh Dương Đường chủ Tử Hàn Yên.

Mặt Đông tường viện là một nữ tử vóc người xinh đẹp yếu điệu, đầu đội đầu lạp lụa mỏng, khăn lụa bị gió thổi phát phới khiến cho dung nhan như ẩn như hiện. Chỉ thấy má trái nàng đeo nửa cái mặt nạ sắt có vẻ dữ tợn đáng sợ, má phải để trần xinh đẹp vô cùng. Tay ngọc trắng nõn nà cầm một thanh viên nguyệt loan đao, một giọt máu tươi từ mũi đao chậm rãi rơi xuống.

- Bạch Dương Đường chủ Tiêu Vân Thiên.

Mặt Tây tường viện có một thư sinh nhảy lên, nhìn mặt mũi chỉ có chừng ba mươi tuổi, phong lưu nho nhã khí độ bất phàm, tóc dài trắng như tuyết, hai tay không chấp sau lưng.

- Hồng Dương Đường chủ Luyện Ích Trần.

Trung niên trên nóc chính điện, bên hông treo một hồ lô rượu, sắc mặt màu đỏ sẫm, mũi vừa đỏ vừa bóng, tay cầm một thanh trường kiếm thủ thế Đan Phượng Triều Dương, khí độ vững bằng non Thái.

Tần Lâm thầm kêu một tiếng hồng бет, một vị Ma giáo Hữu Sứ cộng thêm ba vị Đường chủ, bốn tên cao thủ tuyệt đỉnh, còn có Ngũ trưởng lão cùng hơn mười vị Đà chủ Hương chủ, nếu như có thể xâm nhập vào kinh sư xuất kỳ bất ý đánh bất ngờ, sợ rằng ngay cả nha môn Cẩm Y Vệ cũng có thể san bằng. Hiện tại chỗ mình chỉ có hai ba con mèo con chó, chắc chắn không đánh lại bọn họ.

- Đám ưng khuyến Xưởng Vệ các người không thể nào chạy thoát, mau bó tay chịu trói... ặc...

Ngã Khổ Thiền vừa nói vừa từ từ đi tới, trong khoảnh khắc bước vào ngưỡng cửa chợt nhìn thấy Tần Lâm một tay dắt Cầu Đản, một tay dắt A Sa, nhất thời lời lên đến miệng thành linh ngưng bật lại.

Cùng lúc đó, thần sắc ba vị Đường chủ nhảy lên đầu tường cũng lập tức thay đổi, cho dù với phong độ cao thủ tuyệt đỉnh của bọn họ, trong ánh mắt cũng lộ ra một chút bối rối.

Những cao thủ Bạch Liên Giáo mới vừa vọt vào cửa miếu, hoặc là nhảy lên hai bên cửa miếu, trưởng lão cùng ba vị Đường chủ ngực đeo hoa sen bạc cũng giống như nhau, sắc mặt âm trầm bất định. Đà chủ, Hương chủ ngực đeo hoa sen đồng vốn là chẳng hay biết gì, sau khi thấy A Sa lập tức chợt hiểu ra.

Tại sao Thánh giáo đột nhiên điều động rất nhiều cao thủ, tại sao đột nhiên tạo ra hoạt động hành hiệp trượng nghĩa, không quản trở mặt cùng Nhận Bắc phân đà cải xưng Bắc Tông, hơn mười năm chưa có lai vãng, nhất định phải cứu ra đám tiểu hài tử này. Tại sao Ngã Khổ Thiền sợ ném chuột vỡ đồ không dám trực tiếp tấn công Linh Quan miếu, phải so văn tỷ võ với người của Nhận Bắc phân đà trước, đến lúc này tất cả đều đã có đáp án.

A Sa, tên thật Bạch Linh Sa, chính là nữ đệ tử thân truyền của giáo chủ Bạch Liên Giáo đời này, Bạch Liên Thánh Nữ hiện tại, sẽ là người kế nhiệm thần công thịnh đức quang minh chí đại Thánh giáo chủ.

Hỗn độn xuất xứ từ nước bùn, bạch liên vừa hiện phóng quang minh. Chính là bởi vì xuất xứ từ bùn mà không nhiễm mùi bùn, cho nên mỗi đời Thánh Nữ trước khi trưởng thành đều phải phong bế công lực toàn thân, lấy thân phận của người bình thường khổ hạnh tu luyện, hoặc làm ăn mày, hoặc làm dân đói, hoặc làm tàn tật, hoặc giả bệnh tật, cảm thụ khổ nạn của chúng sinh thế gian, tương lai mới có thể kế nhiệm Bạch Liên giáo chủ.

Bạch Linh Sa lấy thân phận khát cái khổ tu ở địa khu Sơn Đông Hà Bắc, đột nhiên mất tung tích, tổ chức Bạch Liên Giáo nơi đó vội vàng dò la mọi nơi, kết quả nghe được lại khiến bọn họ đỡ khóc đỡ cười: do Nhận

Bắc phân đà cải xưng Bắc Tông, vì mưu đồ đại sự, đang đi khắp nơi bắt cóc bé trai đi hoạn, bọn họ xem Bạch Linh Sa cũng là bé trai bắt đi.

Bạch Liên giáo chủ bế quan tu luyện Triều Nhật thần công tăng thứ chín, sau khi biết được tin tức lập tức ra lệnh Ứng Kiếp Hữu Sử Ngã Khổ Thiên đem các cao thủ lên phía Bắc nghĩ cách cứu viện.

Ngã Khổ Thiên bắt được một tên gián điệp của Bắc Tông ở kinh sư, tra hỏi ra bọn họ chuẩn bị mời Tiểu Dao Chu động thủ hoạn bé trai, cho nên bắt Tiểu Dao Chu tra hỏi địa điểm nhốt trẻ em cùng tình huống tương quan. Sau đó Ngã Khổ Thiên tự tay đưa Tiểu Dao Chu lên Tây Thiên, lại vội vã chạy tới chỗ này, xảy ra xung đột cùng Thiếu giáo chủ Bắc Tông Thạch Trung Thiên. Vì Thánh Nữ ở trong tay bọn họ, sợ ném chuột vỡ bình mới đáp ứng ba trận tỷ võ với bọn họ, kết quả vẫn không tránh được đại động can qua.

500. Chương 500: Thánh Nữ Bạch Liên Giáo

Cho nên thấy một vị Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ đang nắm giữ Thánh Nữ công lực bị phong ấn, chẳng khác nào hoàn toàn không biết võ công, các cao thủ Bạch Liên Giáo đều trợn mắt há mồm, đầu óc choáng váng.

Tần Lâm cũng không biết những chuyện này, hấn bảo vệ hai tiểu hài tử ở phía sau, chỉ Ngã Khổ Thiên nói:

- Này, bề ngoài người xấu xa như vậy còn dọa người, có đức hay không? Bề ngoài xấu xí không phải là lỗi của người, bề ngoài xấu xí còn dọa người, dọa tiểu hài tử sợ hãi phải làm sao bây giờ? Nếu bản quan là người, đã sớm mua một miếng đậu hũ đập đầu mà chết...

Biết Tần Lâm là đang trì hoãn thời gian, Ngã Khổ Thiên cũng bị hấn chọc giận đến khóe miệng co rút lại, cắn răng nghiêng lợi hận không thể cắn chết tên ưng khuyến triều đình này ngay tại chỗ, nhưng lại kiêng dè Thánh Nữ, không dám động thủ.

Bạch Linh Sa trốn ở sau lưng Tần Lâm, le lưỡi vui mừng, tuy rằng vẻ mặt Ngã Hữu Sứ khổ sở, nhưng tính tình y từ trước đến nay nghiêm túc, bao nhiêu trưởng lão, Đà chủ Bạch Liên Giáo đều sợ y ba phần. Không ngờ bị Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ họ Tần này mắng xối xả một trận, tức giận đến nỗi giống như con cóc ghè, ngược lại cũng tức cười.

Nhìn hình bóng của Tần Lâm, nó cười cười âm hiểm, thừa dịp người khác không để ý lặng lẽ ra hiệu với Ngã Khổ Thiên.

Thế nhưng Ngã Khổ Thiên gấp đến độ muốn làm gì đó, trợn mắt nhìn Bạch Linh Sa một cái, không đồng ý ý tứ của nó.

Bạch Linh Sa lại nhìn y làm mặt quỷ: lão đầu tử vẻ mặt đau khổ, không phải là người thích quản ta sao? Bây giờ người cũng không quản được, hì hì!

Lúc này có người tới nói mấy câu rất khê ở bên tai Ngã Khổ Thiên, cuối cùng vị Ứng Kiếp Hữu Sử này khê cần môi, nhìn Tần Lâm một chút:

- Hừ, ưng khuyến triều đình, hôm nay coi như người may mắn. Các huynh đệ, đại đội ưng khuyến đang kéo tới nơi này, chúng ta rút lui trước!

Đường chủ tam đường Thanh Dương, Bạch Dương, Hồng Dương giật mình, hết nhìn Ngã Khổ Thiên lại nhìn Bạch Linh Sa.

- Ngã lão đầu, hậu hội hữu kỳ!

Bạch Linh Sa núp ở sau lưng Tần Lâm, lặng lẽ nhìn Ngã Khổ Thiên khoát tay, vị Hữu Sứ Ma giáo danh chấn giang hồ này giận đến đỏ khốc đỏ cười, gương mặt càng trở nên xanh mét, thật ứng với danh tiếng Thiết Diện Sát Sinh Phạt của y.

Tới nhanh đi cũng nhanh, Nam Bắc lưỡng tông Bạch Liên giáo khiêng thi thể người chết trên đất lên, các vị cao thủ thối lui như thủy triều, chỉ chốc lát sau đã đi sạch bóng. Ngoại trừ vết máu còn dính lại trên tường, trên mặt đất, dường như vừa rồi không có gì phát sinh cả.

- Trời ơi, chẳng lẽ bị ta mắng một trận, mắng cho Ngã Khổ Thiền kia phải bỏ đi rồi sao?

Tần Lâm sờ sờ cằm, lòng nói chẳng lẽ lần này Bạch Liên Giáo tới đây thật sự là hành hiệp trượng nghĩa, để tránh cho Bắc Tông tạo thành sai lầm lớn, cho nên đặc biệt tới cứu những hài tử này?

Mặc dù có chút khoa trương, ngược lại cũng không phải là hoàn toàn không có đạo lý. Bạch Liên Giáo muốn phát động dân chúng khởi sự, sẽ phải tranh thủ lòng dân cùng triều đình, đối nghịch cùng triều đình tự nhiên chém giết núi thây biển máu, nhưng thông thường sẽ không bỗng dưng vô cớ lạm sát kẻ vô tội.

Nếu như Bắc Tông thực sự bắt cóc trẻ con đi hoạn, một khi chuyện bị vạch trần, danh dự của Bạch Liên Giáo ở dân gian sẽ giảm xuống trên diện rộng, bất lợi cho bọn họ tranh thủ lòng dân.

Bất kể như thế nào, có thể cứu ra những hài tử trẻ người non dạ này thuận lợi, tránh cho bọn chúng trở thành cái yêm bị hoạn giống như tên đầu ghê và tên mặt sẹo kia, cũng coi như là một công lớn, không thẹn với trời đất, không thẹn với lương tâm.

Tần Lâm xốc lại tinh thần an ủi đám trẻ được cứu ra, lại đợi gần nửa canh giờ, chỉ nghe nơi xa tiếng chân như sấm, đại đội tinh nhuệ Hiệu Ủy của Bắc Trấn Phủ Ty ùn ùn kéo đến, Hồng Dương Thiện cỡi một con ngựa dẫn đầu, chỉ huy tề chỉnh như Gia Cát Lượng, khí thế mười phần thật giống như Quan Vân Trường.

- Vị Cẩm Y chỉ huy này thoát nhìn cũng dường như là có bản lĩnh thật sự, không giống họ Tần...

Bạch Linh Sa suy nghĩ trong lòng, từ phía sau nhìn Tần Lâm một chút.

Thánh giáo nhiều lần bị nhục trên tay của họ Tần, ở tổng giáo nghe người ta nói hấn mắt thần như điện, thông suốt âm ty, còn tưởng rằng là ba đầu sáu tay ghê gớm lắm. Không ngờ nghe danh không bằng gặp mặt, lúc nào cũng nở một nụ cười vô cùng giáo hoạt, nhìn thế nào cũng thấy không giống, cho dù là hấn mới vừa lừa gạt tên mập lùn kia quay cuồng một trận.

Vậy mà Hồng Dương Thiện xa xa nhìn thấy Tần Lâm liền lăn xuống khỏi yên ngựa, lộn nhào về phía trước, quỳ trên mặt đất nước mắt nước mũi trộn lẫn nhau:

- Thuộc hạ cứu viện tới chậm, nếu như liên lụy tổn thương một cọng lông của trưởng quan, thuộc hạ thật sự muốn chết vô cùng! Trưởng quan bất chấp tên đạn, chuyên tâm hành sự, thật là trung thần lương tướng số một trong Xưởng Vệ ta, bọn thuộc hạ dám không tận trung cống hiến, lấy máu thành thật tương báo. Đúng rồi, không biết yêu phủ Bạch Liên Giáo đi đâu?

Bạch Linh Sa lấy tay vỗ trán, trời, Gia Cát Lượng, Quan Vân Trường đã biến thành một kẻ vuốt mông ngựa.

Tần Lâm lại cười to ha ha không có hình ảnh lắm:

- Ôi chào, những người Bạch Liên Giáo đó được lời nói có ích phát ra từ đáy lòng của bản quan khuyên bảo thuyết phục một hồi, ai nấy đều tự ti mặc cảm, bây giờ sớm tứ tán chạy xa rồi, hấn là đuổi không kịp.

Bạch Linh Sa vô cùng tức tối vì Tần Lâm mặt dạn mày dày tới mức này, bây giờ nàng rất hoài nghi không biết mình ở lại có phải là lựa chọn sáng suốt hay không.

Đám Bạch Liên Giáo quả thật đã cỡi ngựa chạy xa, ở một chỗ đất trống trong rừng bên ngoài hai mươi dặm, Ngã Khổ Thiền nhìn Thiếu giáo chủ Bắc Tông Thạch Trung Thiên một chút, đột nhiên rút gươm đao ra khỏi vỏ, chém chênh chếch xuống, dấy lên một hàng ánh đao.

Thạch Trung Thiên lòng như tro tàn, người của Bắc Tông lại mở miệng muốn kêu, nhưng thấy ánh đao kia lướt qua một vòng ở trên thân Thạch Trung Thiên, dây thừng trói y bị cắt thành từng đoạn từng đoạn, mỗi đoạn dài chỉ khoảng một tấc.

- Các người đi đi, sự kiện mười năm trước, tổng giáo thật sự có lỗi với các người...

Ngã Khổ Thiền đầu tiên là thần sắc ảm đạm, tiếp đó gần giọng quát:

- Bất quá nếu như các người không biết hỏi cái, tiếp tục vì lật đổ Chu Minh Ngụy triều mà cầu kết cùng bọn Mông Cổ Thát Lỗ, hoặc là làm ra loại chuyện diệt tuyệt nhân luân bắt trẻ em đi hoạn này, chớ trách tông giáo thanh lý môn hộ!

Thạch Trung Thiên xoa xoa cổ tay có hơi tê dại, nhìn Ngã Khổ Thiên một chút, không nói một lời dẫn mọi người dưới trường rời đi.

Chờ đối phương đi xa, Đường chủ Thanh Dương Tử Hàn Yên nhú mày một cái:

- Ngã Hữu Sứ, vừa rồi vì sao phải đi, tại sao không cứu Thánh Nữ? Viện binh của đám ưng khuyến còn xa, xem ra hấn cũng chưa chắc biết thân phận của Thánh Nữ, chúng ta cùng nhau ủa lên một lượt, không hấn không thể cứu Thánh Nữ ra!

- Ta cũng muốn cứu Thánh Nữ!

Ngã Khổ Thiên lộ ra vẻ hết sức khổ sở.

501. Chương 501: Con Ghẻ

- Nhưng Thánh Nữ dùng ám hiệu tay trong giáo lặng lẽ nói cho ta biết, Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ họ Tần này là cường cừu đại địch của bản giáo, nhiều lần phá hỏng đại kế của Thánh giáo. Nàng muốn thừa dịp thân phận chưa bị vạch trần ẩn núp ở bên cạnh hấn, thăm dò nội tình của hấn, tìm hiểu rõ ràng tại sao khoảng thời gian trước kế hoạch của bản giáo lại liên tiếp thất bại.

Ba vị Đường chủ Tử Hàn Yên, Tiêu Vân Thiên, Luyện Ích Trần nghe vậy nhất tề chấn động.

Vụ án Kỳ Châu Kinh Vương phủ, vụ án ám sát Đặng Tử Long, vụ án Vũ Hoa đài cùng vụ án cướp bạc ngân khố, mấy đại án này đều là Bạch Liên Giáo tỉ mỉ bày ra, kín đáo bố trí, lại liên tiếp bị họ Tần phá được.

Cho rằng hấn miệng còn hôi sữa, chỉ là trẻ con, vậy dựa vào cái gì hấn có thể năm lần bảy lượt đối nghịch cùng Bạch Liên Giáo như vậy?

Người của Bạch Liên Giáo từ trên xuống dưới tuyệt không tin Tần Lâm thật sự là Bao Thanh Thiên chuyển thể, Tổng Đề Hình phục sinh. Khả năng lớn nhất, nghi ngờ trực tiếp nhất chính là nội bộ Bạch Liên Giáo đã có phản đồ, hơn nữa còn là phản đồ nằm ở trung tâm cao cấp tiết lộ kế hoạch hành động ra ngoài, mới khiến cho kế hoạch liên tiếp thất bại, hao binh tổn tướng.

Mà bản thân Tần Lâm khẳng định chỉ là tay sai triều đình cùng tên phản đồ kia tung ra để nguy trang thu hút lực chú ý, cố ý tỏ vẻ bí hiểm, cố ý tỏ ra cao thâm khó lường để người ta không đoán ra nội tình của hấn.

Đối với tên nguy trang Tần Lâm này, giết hấn cũng vô dụng, cho nên dù Bạch Liên Giáo cao thủ nhiều như mây nhưng không có tổ chức ám sát nhắm vào Tần Lâm, chỉ muốn giữ lại cái mạng nhỏ của hấn nhằm tìm ra kẻ phản đồ thực sự kia phía sau hấn.

Bây giờ Thánh Nữ tự thân xuất mã, mặc dù bất chấp nguy hiểm không nhỏ, nhưng chỉ cần thân phận không bị bóc trần, tra rõ nội tình Tần Lâm, cơ hội bắt được đại phản đồ sẽ là rất lớn.

- Quả nhiên Thánh Nữ trung thành và tận tâm đối với bản giáo, không tiếc lấy thân mạo hiểm, thâm nhập hang hổ. Trước đây chỉ cảm thấy nàng ham chơi, nghịch ngợm, hồ đồ, không ngờ là chúng ta đã nhìn lầm...

Tử Hàn Yên nhìn phương hướng kinh sư phía Bắc, trong mắt tràn đầy kính nể.

Thật may là nàng không biết, Bạch Linh Sa lấy thân thâm nhập hang hổ vào lúc này đang hăng hái bình bưng chơi với con chó vàng lớn của Tần Lâm mang tới, nắm lấy tai nó, kéo cái đuôi nó, chơi đùa vô cùng vui vẻ...

Đại Hoàng đang chạy như điên trong sân, hai tay Lục Viễn Chí nắm dây thừng bị nó lôi theo phải chạy, một mỗi thở hổn hển, trên mặt mập toát ra đầy mồ hôi.

Tần Lâm ngồi ở sảnh, ung dung nhàn nhã uống trà. Con chó vàng này chính là chiến lợi phẩm phá án của hắn.

Sau khi kết thúc vụ án bắt cóc trẻ con mang đi hoạn, mặc dù không thể bắt lại phi đồ Bạch Liên giáo Nam Bắc hai tông, nhưng căn bản vụ án đã tra rõ. Quan trọng hơn là đã cứu thành công tất cả trẻ con bị bắt, chúng sẽ có được cuộc sống đầy đủ trọn vẹn, sẽ không sống cuộc sống đáng thương bị hoạn.

Lúc trả đám trẻ lại cho phụ mẫu chúng, tình cảnh cảm động cốt nhục gặp nhau như vậy, thấy phụ mẫu mừng rỡ vì tìm lại được con mất tích, ôm nhau mừng vui, Tần Lâm cũng cảm thấy cao hứng trong lòng. Ít nhất ngoại trừ tranh quyền đoạt lợi, cố gắng leo lên cao, hắn cũng thật sự làm chút chuyện cho dân chúng.

Lần này quả thật công đức Tần Lâm không nhỏ, dựa theo Từ Văn Trường nói, bởi vì Tần Lâm đã kích Yêm Cửu thiên hoạn trẻ con bị bắt cóc, phong trào dân gian tự cung cũng liên đới bị át chế. Mười Chín tháng Chín năm nay toàn bộ kinh sư không biết có mấy ngàn mấy vạn đứa bé thoát khỏi tai kiếp một đao, ông trời có mắt, tích hạ âm đức tương lai trong u minh tự có phúc báo.

Lão bà của Tiểu Dao Chu coi như thành thật, Tần Lâm cũng không có làm khó nài, cũng không thu lấy hai đỉnh vàng vốn phải sung công, chỉ đòi nài con Đại Hoàng này.

Con chó này là Tiểu Dao Chu bắt đầu nuôi hơn một năm trước, vừa hung lại ác đặc tội xung quanh, nữ chủ nhân cũng không thích, thấy Tần Lâm đòi nó đúng như mong muốn, không chút do dự đáp ứng cho hắn.

Chó đều sợ kẻ ác, tựa hồ động vật có thể cảm ứng khí hung sát nhạy bén hơn con người, chó vàng ở trong tay chủ trước vô cùng hung dữ, sau khi được Tần Lâm thu nuôi trở nên ngoan ngoãn vô cùng.

Tần Lâm lấy con chó này chính là nhìn trúng nó thông minh, khứu giác cũng không tồi, muốn huấn luyện một chút sung làm cảnh khuyển. Cho nên bố trí các loại chướng ngại vật như hố cát, rào gỗ trong sân, để cho Lục Viễn Chí dắt nó huấn luyện.

Chó vàng không có gì, đáng thương Lục mập có chuyện, chạy liên tục vô cùng mệt mỏi, há to miệng thở liên hồi.

- Tên mập kia vô cùng kém cỏi, còn không bằng một con chó!

Tiếng nói trong trẻo phát ra từ miệng A Sa. Nó đã tắm rửa sạch sẽ, đổi lại mặc y phục nữ tử, y phục màu hạnh huỳnh, trên đầu búi hai lọn tóc trái đào, gương mặt trắng trẻo đáng yêu, đôi mắt to đen nhánh vô cùng linh hoạt, lông mi thật dài chớp chớp. Mặc dù tuổi còn non nớt nhưng tương lai hẳn là giai nhân tuyệt sắc hiếm thấy, khoe miệng luôn treo một nụ cười xấu xa, càng lộ vẻ bướng bỉnh thông minh.

Đây đâu phải là tiểu khất cái bần thiếu mười tuổi, mà rõ ràng là một tiểu mỹ nhân mười một mười hai tuổi, thân hình còn chưa nảy nở.

Đây chính là chiến lợi phẩm thứ hai của Tần Lâm, hoặc là theo như lời của bản thân hắn nói, là con ghê.

Từ Linh Quan miêu tả lại, những đứa trẻ khác đều sạch sẽ, chỉ có A Sa vừa dơ vừa thối. Tần Lâm không nói lời gì chộp lấy A Sa nhấc bổng lên giống như bắt gà, ném thẳng vào thùng gỗ đựng nước tắm. Thậm chí Tần Lâm còn động thủ kỳ lưng cho nó, làm cho A Sa cơ hồ khóc lên, hắn mới tức giận bỏ lại một câu ‘hảo tâm không có hảo báo’, hậm hực đi ra ngoài.

Hắn không biết sau khoảnh khắc mình vừa đi ra, lập tức gà mái biến thành thiên nga. Sau khi tắm xong thùng nước trở nên đen kịt, tiểu khất cái A Sa trở thành một tiểu cô nương xinh đẹp linh hoạt, băng tuyết thông minh.

Trong phủ nhất thời lan truyền chuyện Tần Lâm ra ngoài một chuyến nhặt về một tiểu tiên nữ. Chuyện lạ như vậy, các nữ nhân nhiều chuyện như Thanh Đại, Từ Tân Di, Giáp Ất Bính Đình, Thị Kiềm lập tức kéo tới xem. Vừa xem qua A Sa lập tức trở thành bảo bối của các nàng, chỉ cần rảnh rỗi lập tức dắt nó đi tô son trát phấn, tìm kim châu mã não, găm vóc lụa là cho nó mặc, dường như các nàng xem nó là búp bê của mình.

A Sa cũng có giải thích, ra vẻ đáng thương nói với các tỷ tỷ rằng cha mẹ mình là nạn dân chạy lạc, từ nhỏ đã bị xem như con trai. Sau đó cha mẹ đều chết hết, nó cũng sống cảnh màn trời chiếu đất giống như những tiểu khất cái khác. Vì sống lòi thoi như vậy, trên mặt dính bùn đất ngày này qua ngày khác, nếu như không rửa sạch cũng không biết dung mạo mình thế nào.

Đáng thương thật, càng ngày Thanh Đại, Từ Tân Di càng cảm thấy vô cùng thương xót A Sa

Chờ Tần Lâm thông báo cho người nhà đám trẻ bị bắt tới đón về, ngay cả Cửu Đản cũng có Chu Lão Hàm mang đi về nhà, duy chỉ có A Sa là không có chỗ nào để đi.

Hôm đó Tần Lâm từ Linh Quan miếu trở lại, đã cảm thấy nha đầu này hết sức tinh quái, lại thêm Thanh Đại, Từ Tân Di cùng một đám nữ binh đồng tình thương hại thay nhau oanh tạc, nói rằng ‘Nhà chúng ta còn thiếu nó một miếng ăn’, ‘Tần trưởng quan người không thể thấy chết mà không cứu’. Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là để A Sa ở lại trong phủ, nhưng luôn gọi nó là con ghẻ.

A Sa lại không có cảm giác là mình ăn nhờ ở đậu người khác, khắp nơi đối nghịch cùng Tần Lâm, dĩ nhiên cũng không coi Lục Mập ra gì.

Lần này thấy Lục Mập mệt mỏi le lưỡi thở hồng hộc, nó bèn vỗ tay trêu chọc:

- Tên mập, người thật mất thể diện, còn không bằng Đại Hoàng! Cho dù là thè lưỡi ra cũng ngắn hơn Đại Hoàng.

Lục Viễn Chí vô cùng căm phẫn, nhìn nhìn A Sa, cái này gọi là khóc không ra nước mắt: từ lần trước giúp đỡ Tần Lâm đắc tội con ghẻ, không biết sao nó liền nghĩ kế cho nữ binh Giáp, nói Lục Viễn Chí quả thật quá mập, đi theo Tần Đại ca vào sanh ra tử, tương lai gặp phải nguy hiểm sợ rằng muốn chạy cũng chạy không thoát. Không bằng để cho y dắt Đại Hoàng cùng nhau chạy, luyện bản lãnh chạy một chút, đến khi khẩn yếu quan đầu cũng có thể bảo vệ tánh mạng!

Nữ binh Giáp suy nghĩ một chút thấy cũng phải, trượng phu mình vừa mập lại không biết võ công, nếu như thật sự gặp nguy hiểm không phải là xui xẻo hay sao? Lập tức đại phát thư uy, buộc tên mập dắt chó chạy bộ.

Đáng thương Lục Viễn Chí trở thành vật hy sinh, mỗi ngày bị Đại Hoàng kéo chạy như điên ở trong sân. Đúng như A Sa nói, mệt mỏi le lưỡi quả thật nhìn qua giống như Đại Hoàng le lưỡi, hơn nữa còn mập như vậy...

- Nhìn cái gì vậy...

A Sa nhìn Lục Viễn Chí làm mặt quỷ:

- Mập giống như heo, nếu như thật sự bị người khác bắt được, giết người giống như giết heo, đến lúc đó A Giáp tỷ tỷ làm sao bây giờ? Nghe ta là vì tốt cho người thôi.

Coi như người độc... Tên mập thở dài, tiếp tục chạy như điên đi theo Đại Hoàng.

- Con ghẻ, không nên ép người quá đáng....

Tần Lâm hí mắt, huynh đệ bị khi dễ, làm Đại ca không thể không đứng ra bênh vực, hắc cười lạnh hai tiếng:

- Lão tử là Cẩm Y Vệ, phụng chỉ chấp chưởng chiếu ngục, hừ hừ, bắt tiểu nha đầu như người vào nuôi cạp, ngay cả xương cũng không còn lại khúc nào.

A Sa le lưỡi một cái, cắn đầu ngón tay nước mắt rưng rưng hết sức đáng thương:

- Ta sợ quá... Ngu ngốc, nếu như ta nói với Từ tỷ tỷ, nói người muốn bắt ta cho cạp ăn...

Tần Lâm bất đắc dĩ gãi gãi đầu, lòng nói người nào có vẻ sợ sệt gì, diễn trò còn lợi hại hơn cả ta...

Ngay trước mặt hai vị tỷ tỷ Thanh Đại, Từ Tân Di, Tần Đại ca ngọt ngào hơn bất kỳ ai khác, giả vờ hay hơn bất kỳ ai khác. Hiện tại bị mắng là ngu ngốc, Tần Lâm rất muốn gõ sừng đầu quý nha đầu này.

Nghe đến gõ sừng đầu nó, chợt thấy hai lọn tóc trái đào trên đầu A Sa, Tần Lâm bèn cười một tiếng đầy tà ác, mắt hồ tinh quang bắn ra bốn phía, thân hình chấn động:

- Ừm, dường như ta thấy hàng tơ lụa Phúc Ký vừa mới nhập hàng về... Đúng rồi, tay nghề Trần Lai ở Thuận Ngân lâu cũng rất khá, long phụng kim thoa rất hợp với ngoại hình của người, còn có châu quan cài đầu của cửa hàng Đại Phúc Kim...

Dứt lời, Tần Lâm sờ cằm không có hảo ý nhìn A Sa, biểu lộ gian trá âm hiểm.

Trời ơi, cứu mạng! Gương mặt nhỏ nhắn khả ái trắng như tuyết của A Sa lập tức nhăn nhúm lại, tức tối hừ hừ nhìn Tần Lâm:

- Kim thoa, châu quan, còn làm tóc... Tần Lâm người dứt khoát giết ta đi, không muốn sống nữa!

A Sa sợ nhất chính là bị Thanh Đại, Từ Tân Di cùng đông đảo tỷ tỷ săn sóc trang điểm ỉnh. Có câu ba nữ nhân thành cái chợ, còn đáng sợ hơn ba nữ nhân chính là mười mấy nữ nhân. Người này nói muốn kết tóc trái đào cho nó, người kia muốn bôi lên cao, còn có người nói trước trán để một chỏm ngắn, còn lại vén hết ra sau. Các loại đồ trang sức đeo tay cũng thử thay đổi từng món một, đáng thương A Sa gần như sụp đổ.

Phải biết, A Sa bướng bỉnh thông minh bình thời ghét nhất chính là rửa mặt trang điểm.

- Không được không được, A Sa đáng yêu như thế, nhất định phải ăn mặc phải thật xinh đẹp...

Tần Lâm không có hảo ý nhìn A Sa, giống như bà ngoại sói nhìn cô bé quàng khăn đỏ.

Cảm thấy lạnh toát trong lòng, A Sa không thể làm gì khác hơn là giả bộ ngoan ngoãn:

- Tần Đại ca, chứ có xấu xa như vậy, cùng lắm thì, cùng lắm thì chúng ta hòa hảo với nhau...

Lúc này muốn hòa hảo ư, muộn rồi!

Tần Lâm cười âm hiểm, không để ý A Sa đau khổ cầu khẩn, đứng dậy đi ra ngoài mua những thứ đó.

- Họ Tần, cả đời ta sẽ không bỏ qua người!

A Sa ở phía sau vùng quyền lên dứ dứ, sau đó xịu xuống rất nhanh, chu cái miệng nhỏ nhắn: Làm sao bây giờ, thất hai trái đào trên đầu đã hết sức buồn cười, nếu như hắt mưa về long phụng kim thoa, trên châu trang sức gì đó, trời ơi, thà là tìm đậu hủ đập đầu chết cho xong...

Từ Tân Di, Thanh Đại cùng Chu Nghiêu Anh trở lại, Thanh Đại lại mở nữ y quán ở kinh sư, bởi vì có Tần Lâm sau lưng làm chỗ dựa, Lý Kiến Phương làm Thái Y lại phát huy lực ảnh hưởng trong y giới, lần này nữ y quán mở vô cùng thuận lợi, khai trương ba ngày, cục diện thật tốt. Sau khi Chu Nghiêu Anh nghe nói bèn năn nỉ biểu tỷ dẫn mình ra ngoài chơi, cũng đi theo tới phủ Tần Lâm.

- Tần tỷ phu không có ở nhà sao?

Chu Nghiêu Anh nhìn thử xung quanh, sau đó rất nhanh liền phát hiện A Sa mặt mày đau khổ đang ngồi chồm hổm trên bậc thềm, Trưởng Công chúa thiện lương lập tức phát tác thiện tâm:

- Ừa, đây chính là A Sa mà tỷ phu cứu về đó sao, thật là đáng yêu.

Cứu mạng... A Sa cúi thấp đầu, nhắc chân muốn bỏ chạy, nhưng còn chưa kịp chạy đã bị Từ Tân Di bắt lại.

Từ Đại tiểu thư rất đặc ý giới thiệu tác phẩm của mình:

- Biểu muội xem, ta tết tóc trái đào cho A Sa, có đẹp không?

Không đẹp chút nào, thật là xấu... A Sa thâm nhủ trong lòng.

- Đẹp! Đẹp quá!

Chu Nghiêu Anh vỗ tay khen ngợi

Ừa, A Sa chú ý tới ngực nàng đeo một cái ngọc bội Ngũ Trảo Kim Long, đây là vật Hoàng gia, chẳng lẽ nàng chính là vị Trưởng Công chúa kia?

Hừ hừ, trong phủ họ Tần quả nhiên không đơn giản!

- Đúng vậy, là Từ tỷ tỷ kết uội...

A Sa nhìn về phía Chu Nghiêu Anh ngọt ngào cười một tiếng.

Lực tương tác giữa các thiếu nữ xinh đẹp quả nhiên vô địch, rất nhanh các nàng đã vui chơi hòa hợp với nhau. Đương nhiên là ba vị tỷ tỷ xem tiểu muội muội như người mẫu, không ngừng bày bố, đáng thương A Sa cố nén chịu đựng, cái miệng nhỏ nhắn chu cao có thể treo bình lên.

Tần Lâm xách theo túi đồ, ung dung từ bên ngoài tiến vào.

Hồng bét, ngày chết của ta đến rồi! A Sa hận tìm không được một cái lỗ để chui vào, nghĩ đến kim thoa, châu quan gì đó, nó muốn phát điên lên được.

502. Chương 502: Bạch Liên Bắc Tông

- A Sa, đây là cho ngươi...

Biểu hiện Tần Lâm ở trước mặt lão bà cùng tiểu di muội hết sức thương yêu.

A Sa nghiêng đầu không nhìn những hình cụ kia.

Tần Lâm cười xấu xa:

- Kỳ quái, ngay cả bánh đậu xanh cũng không ăn sao?

A Sa quay đầu nhìn lại, lập tức ánh mắt sáng lên: trong hộp cũng không phải là đồ trang sức châu quan gì, mà là bánh đậu xanh thật chính tề, tản ra mùi thơm mê người.

Vì vậy nó làm như không thấy Tần Lâm, cầm hai cái bánh lên nhét vào trong miệng, nhai thật mạnh, dường như đang cắn vào thịt Tần Lâm.

Tần Lâm an bài mật thám Bắc Trần Phủ Ty hỏi thăm tin tức, rốt cục đã có kết quả. Hần và Sư Gia Từ Văn Trường ngồi trong thư phòng xem mật báo đến từ nhiều nguồn khác nhau, cả hai đều cau mày.

Bản thân vụ án bắt cóc trẻ con mang đi thiên hoạn coi như đã phá, tra rõ bàn tay xấu xa sau màn là của Bắc tông Bạch Liên giáo, cứu được tất cả trẻ con bị bắt.

Nhưng rốt cục mục tiêu của đối phương là cái gì? Tin tưởng đối phương tuyệt không phải là muốn mang đám trẻ đi làm cái yêm.

Rất rõ ràng, Bạch Liên giáo lấy lật đổ triều đình làm trách nhiệm của mình, lần này có âm mưu nhắm vào Tử Cấm thành, bởi vì chỉ có bên trong Hoàng cung mới phải dùng tới nhiều thái giám như vậy.

Như vậy rốt cục âm mưu của Bạch Liên giáo là gì, hai tông Nam Bắc khác nhau xuất xứ từ nơi nào, đối phương ở trong cung có nội ứng hay không, những thứ này đều là vấn đề mà Bắc Trần Phủ Ty phải cấp tốc tra rõ.

Cơ quan đặc vụ Xưởng Vệ tuyệt đối không chỉ có hư danh, đầu lĩnh đặc vụ Bắc Trần Phủ Ty là Tần Lâm vừa ra lệnh, tất cả hệ thống Bắc Trần Phủ Ty đều vận chuyển với tốc độ cao, dò xét tin tức từ quan phủ, dân gian, hai đạo hắc bạch vân vân, rất nhanh đã nộp tài liệu tường tận lên bàn Tần Lâm.

Hai tông Nam Bắc Bạch Liên giáo phân chia, chuyện này phải nói từ năm Gia Tĩnh ba mươi ba. Đồng thời Ngũ Phong thuyền chủ Ôn Trắc tung hành ở ba mươi sáu đảo phía Nam, lúc đó Bạch Liên giáo trưởng lão Triệu Hoàn Bắc dùng tên giả Triệu Toàn. Bởi vì đại quân triều đình tảo thanh đang dần dần ép tới, bèn dẫn dắt hơn vạn giáo đồ Nhận Bắc phân đà vượt qua Vạn Lý trường thành, đầu phục Yêm Đáp Hãn có thù nhiều đời cùng triều Minh.

Bạch Liên giáo vừa thành lập từ triều Nguyên đã thành thế bất lưỡng lập cùng Thát Lỗ, bọn Hàn Sơn Đồng, Lưu Phúc Thông, Thiết Quan Đạo Nhân Trương Trung, Bành hòa thượng Bành Oánh Ngọc đều là thủ lĩnh nghĩa quân phản Nguyên, công tại thiên thu, danh lưu sử xanh, thiên hạ ai ai cũng biết, làm sao tổng giáo có thể cho phép Triệu Hoành Bắc đầu dựa vào Mông Cổ Thát Lỗ?

Vì vậy từ đó trở đi tổng giáo không hề thừa nhận thân phận trưởng lão của Triệu Hoành Bắc nữa, cũng cắt đứt liên lạc với Nhạn Bắc phân đà chạy trốn tới Tái Ngoại.

Triệu Hoành Bắc một lòng muốn mượn thế lực Yêm Đáp Hãn lật đổ cướp lấy giang sơn Chu Minh Ngụy triều Thánh giáo, giáo đồ Nhạn Bắc phân đà cũng bởi vì quan quân tảo thanh mà kết huyết hải thâm cừu cùng triều đình. Nếu tổng giáo không chịu ủng hộ hành động của bọn họ, vậy dứt khoát tự lập giáo môn, đối xứng Bạch Liên Bắc tông.

Triệu Hoành Bắc cũng coi như là một đời nhân vật kiêu hùng, làm ra sự nghiệp cực lớn ở Tái Ngoại, cấu kết Yêm Đáp Hãn, cải tạo Bản Thăng thành, khai hoang phóng mục, chiêu dẫn hơn mười vạn bộ chúng. Cũng thời thời khắc khắc sách động thiết kỵ Yêm Đáp Hãn tiến công triều Minh, hoàn toàn từ đầu lãnh Ma giáo, thủ lĩnh khởi nghĩa biến thành Hán gian.

Không ngờ mười năm trước Trương Cư Chính chủ trì phong cống Yêm Đáp Hãn, đủ loại cơ duyên, Yêm Đáp Hãn luôn luôn thù địch với triều Minh lại đạt thành hòa giải với triều đình, trở thành phiên thuộc một phương của thiên triều.

Thời thế thay đổi, Yêm Đáp Hãn không cần tới tên Hán gian Triệu Hoành Bắc nữa, bèn nội ứng ngoại hợp phối hợp với quân Minh, bất ngờ tập kích Bản Thăng thành, lòng bất Triệu Hoành Bắc, triều đình giải y vào kinh sư, lăng trì xử tử.

Lúc ấy tình cảnh Bạch Liên Bắc tông cực kỳ chật vật, bất đắc dĩ cầu viện với tổng giáo, nhưng bên tổng giáo cũng không có đưa ra viện thủ. Từ đó trở đi con hào ngăn cách giữa hai bên càng ngày càng sâu hơn, tuy rằng không tới nổi nước lửa bất dung nhưng cũng là nước giếng không phạm nước sông, cơ hồ không hề niệm tình đồng môn hương hỏa.

Những tài liệu trước mặt này bởi vì năm đó triều đình dưới sự phối hợp của Yêm Đáp Hãn bắt được không ít lãnh đạo cao tầng Bạch Liên Bắc tông bao gồm Triệu Hoành Bắc trong đó, thu được rất nhiều văn kiện bí mật, cho nên tương đối rõ ràng tường tận. Mà sau khi Triệu Hoành Bắc bị xử lăng trì từ mười năm trước, trọng tâm công việc Xưởng Vệ chuyển qua Bạch Liên tổng giáo phương Nam, văn bản ghi chép liên quan tới Bạch Liên Bắc tông trở nên mơ hồ rất nhiều.

Chỉ biết là Bạch Liên Bắc tông cũng không có bị diệt, năm đó Triệu Hoành Bắc dưới sự che chở của Yêm Đáp Hãn phát triển thế lực rất nhanh, lực lượng hùng hậu rải dọc theo Vạn Lý trường thành như Kế Châu, Đại Đồng, Tuyên Phủ... hơn vạn dặm. Những chỗ này đều phải Đại sư huynh truyền giáo, tổng giáo cũng không hạ thủ. Sau tuy bản thân Triệu Hoành Bắc bị lăng trì xử tử, nhưng cơ sở truyền giáo bí mật của Bạch Liên Bắc tông vẫn còn đó.

Ngoài ra đồ đệ Triệu Hoành Bắc gọi là Thạch Tự Nhiên, bên Xưởng Vệ nghi ngờ trước mắt là y đang chủ trì Bạch Liên Bắc tông.

Thạch Tự Nhiên? Tần Lâm xem tới đây liền vỗ vỗ hồ sơ:

- Ngày đó Bạch Liên giáo xảy ra tranh chấp nội bộ, ta nghe Ngã Khố Thiên đề cập tới cái tên này. Nếu ta nhớ không lầm, Thiếu giáo chủ Thạch Trung Thiên chủ trì vụ án bắt cóc trẻ con mang đi hoạn lần này chính là con trai của Thạch Tự Nhiên. Ừm, bây giờ đúng là y đang chủ trì Bạch Liên Bắc tông.

Từ Văn Trường cau mày, vuốt vuốt chòm râu dê lựa thưa của mình:

- Thanh danh Bạch Liên Bắc tông ở trên giang hồ không nổi bật, bởi vì năm xưa gặp phải biến cố lớn cho nên hành sự bí ẩn hơn tổng giáo, thủ đoạn nhắm vào triều đình cũng tỏ ra thiên kích hơn. Mặc dù thực lực của họ không bằng tổng giáo, nhưng năm đó đầu dựa vào Mông Cổ Thát Lỗ, lần này lại bắt cóc trẻ con mang đi thiến hoạn, đây chính là hành sự không từ bất cứ thủ đoạn nào.

- Hơn nữa ta nghi ngờ, Bắc tông có nội ứng ở trong cung!

Tần Lâm gãi gãi đầu, nhưng bây giờ đôi mắt hồ sơ, hần cũng phải bó tay hết cách.

Dọc theo trường thành hơn vạn dặm năm xưa là phạm vi truyền giáo của Triệu Hoành Bắc, ai biết Bạch Liên Bắc tông thiết lập Tổng bộ ở nơi nào? Muốn tìm nội ứng trong cung, nhưng hoạn quan trong Tử Cấm thành có hàng ngàn hàng vạn, chẳng lẽ bắt lại tất cả thái giám trên từ Phùng Bảo dưới tới Trương Tiểu Dương thăm vấn? Đừng nói Tần Lâm không có quyền lực đó, còn có Đại Hãn tướng quân, Kỳ Thủ Vệ, Kim Ngô Vệ đều làm nhiệm vụ trong cung, cũng không tránh khỏi hiềm nghi.

Nếu như là án cụ thể khác có thể lần theo chân tướng từ chứng cứ trong tay. Nhưng loại án huyền bí như mò kim đáy biển này, cho dù là đời sau cũng phải vận dụng lực lượng cảnh sát đông đảo, điều tra trên quy mô lớn, dùng các thủ đoạn khoanh vùng trọng điểm hiềm nghi, mai phục hai mươi bốn giờ... mới có hy vọng phá án.

Pháp y cùng hình cảnh đều không phải là thần, có đôi khi biện pháp ngu ngốc nhất lại là biện pháp hữu dụng nhất.

Thế nhưng trước mắt Tần Lâm lại không thể dùng bất cứ biện pháp nào, quả thật có lực lượng toàn thân lại không thể sử xuất, chỉ có thể nhìn Từ Văn Trường cười khổ.

Một tràng tiếng cười khanh khách từ ngoài cửa sổ vọng vào, A Sa ngồi trên ghế xích đu bằng trúc đóng đưa qua lại, vô thức tọng các món quà vặt vào miệng.

Trong thư phòng hai người mặt mày đau khổ nhìn nhau, không hện mà cùng nghĩ:

Ôi, rốt cục cũng là đứa trẻ này vô tư lự, không cần nghĩ gì, không cần buồn vì chuyện gì.

A Sa ngồi ngoài thư phòng cố tình nghe trộm, nở một nụ cười xấu xa: hừ, hai tên gốc các người muốn biết chuyện của đám phản đồ Bắc Tông kia sao, vì sao không đến hỏi ta? Bất quá, hỏi ta cũng không nói cho bọn họ biết, hì hì!

Tiểu khát cái bản thủ lem luốc hóa thành tiểu tiên nữ thơm ngát, cuộc sống của A Sa ở phủ đệ Tần Lâm thích thú vô cùng. Không có sự phụ là Bạch Liên giáo chủ bắt nó luyện công, không có Ngã Hữu Sứ vẽ mặt khổ sở thường hay lải nhải về sự tích huy hoàng Thánh giáo nhiều lần khởi binh phản Nguyên chống lại Mông Cổ Thất Lỗ, bị Chu Nguyên Chương soạn đoạt cơ nghiệp, các đời giáo chúng làm thế nào kể tục chiến đấu với Ngụy triều, cũng không cần nhìn gương mặt âm trầm lạnh lẽo như người chết của Cao Tả Sứ...

Ngược lại, nơi này chơi thật vui, ăn thật ngon, không có chuyện gì đi trên cột Lục mập cùng Đại Hoàng. Mặc dù trong giáo tiền hô hậu ủng, nhưng nơi đó nào có tự do tự tại như nơi này?

Nghĩ đến chủ ý nằm vùng Tần phủ, quả thật Bạch Linh Sa bội phục bản thân mình quá mức: vốn là tu luyện khổ hạnh vừa qua năm tháng, còn lại ước chừng bảy tháng khảo nghiệm, bắt buộc phải giả dạng làm người mù, què, tiểu khiếu hóa vừa dơ vừa thối, vừa chán vừa đáng ghê tởm, giống như một con khỉ dính đầy bùn, thối tới mức ngay cả mình cũng không chịu nổi.

- Ôi, như bây giờ thật là thoải mái...

A Sa phơi mình giữa nắng ấm đầu Đông, cực kỳ thoải mái sải rộng tứ chi, chiếm lấy ghế xích đu vốn của Tần Lâm. Tay nó bốc lấy hạt dẻ lấy được của Từ Văn Trường ném lên không, sau đó há miệng ra đón lấy hạt dẻ rơi xuống, nhai hết sức ngon lành.

Nó lại sờ sờ cái bụng tròn căng của mình, cuộc sống này thật là thích thú.

Nếu không có các nàng Từ tỷ tỷ, Lý tỷ tỷ cả ngày trang điểm mặc cho A Sa giống như búp bê, vậy thì hoàn toàn hoàn mỹ.

Về phần sứ mạng dò xét tin tức vì Thánh giáo, từ sau lưng tên ngụy trang Tần Lâm bắt được phản đồ chân chính, không nói A Sa hoàn toàn quên mất sau đó, nhưng cũng hết sức lơ là.

Chợt phía Tây trên bầu trời có một con diều đang bay theo gió, có hình uyên ương, trong mỏ uyên ương có ngậm một cái dải sen.

Nhìn thấy con diều này, A Sa như bị con gì cắn phải, lập tức nhảy bật dậy khỏi xích đu, nhìn quanh quát một vòng, sau đó lén lút theo cửa nhỏ của hậu hoa viên chạy ra ngoài.

Dọc trên đường đi nó đi một chút dừng một chút, lúc thì bỏ ra vài đồng tiền mua một xâu đường hồ lô, lúc lại cảm thấy hứng thú với người thổi đường, rẽ qua rẽ lại vài lần, cuối cùng đi vào một ngôi nhà dân cách phủ Tần Lâm chừng hai dặm.

Ứng Kiếp Hữu Sứ Ngã Khổ Thiền, Thanh Dương Đường chủ Tử Hàn Yên, Bạch Dương Đường chủ Tiêu Vân Thiên cùng Hồng Dương Đường chủ Luyện Ích Trần đã chờ ở nơi này, thấy A Sa, nhất tề khom lưng, hai tay làm thành hình hoa sen nở rộ trước ngực:

- Tham kiến Thánh Nữ!

- Được rồi được rồi, tìm ta có chuyện gì?!

Gương mặt A Sa tỏ ra không kiên nhẫn, trong lòng có chút thấp thỏm, sợ bọn họ ép mình rời đi Tần phủ tiếp tục khổ hạnh.

Ngã Khổ Thiền quan sát A Sa, thấy nó mặc áo bằng tơ lụa thượng hạng, trên đầu để tóc trái đào, đai lưng thoát nhìn không có gì nổi bật, nhưng cũng được khảm ngọc trên đó, không tự chủ được nhíu mày một cái.

Nếu nói tiền tài, Bạch Liên giáo trăm năm qua có thể chống đối cùng triều đình cũng không thiếu kỳ trân dị bảo, nhưng trong giáo cho là thân người chẳng qua là túi da mà thôi, quê quán chân không mới là nơi trở về, cho nên cuộc sống cũng không xa xỉ. Thấy A Sa ăn mặc như vậy, Ngã Khổ Thiền liền khuyên bảo:

- Thánh Nữ điện hạ, đừng trách Ngã Đại thúc lăm mồm, ngài cũng đừng mắc bẫy của ứng khuyến triều đình, quên đi căn bản Thánh giáo. Cần phải biết kiếp số thế gian này vốn là khổ nạn, chỉ có Di Lạc giảng sinh, Minh Vương hiện thế mới có phúc báo kiếp này, hết thấy khẩu phúc nhân phúc khác đều là vật ngoại thân...

Ngã Khổ Thiền dùng yêu cầu tiêu chuẩn Thánh Nữ cao nghiêm để giáo huấn A Sa, căn bản không hiểu nó chẳng qua là một bé gái chừng mười tuổi, lần này dạy dỗ sinh ra phản tác dụng.

Con người A Sa đảo tròn một cái, chỉ vào mũi mình:

- Hừ, Ngã lão đầu cho là ta sống vui vẻ lắm hay sao? Nói cho các người biết, ta phải tạm gởi thân vào hang hổ, bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm tánh mạng. Tần Lâm kia vừa hung ác vừa giảo hoạt, thủ hạ Từ Văn Trường lão mưu thâm toán, Lục Viễn Chí giả heo ăn hổ, bọn họ đều là cường thù đại địch của Thánh giáo. Ta vì Thánh giáo đi nằm vùng, ngay cả buổi tối cũng không ngủ được, xem thử tóc ta đã bạc!

Dứt lời A Sa liền bứt tóc mình xuống cho bọn Ngã Khổ Thiền xem, dù sao trong tay nó là một nắm tóc, cũng không ai nhìn ra có sợi nào bạc hay không.

Nó nói láo trước mặt mọi người mà không đỏ mặt, ngược lại lúc nói tới bọn Tần Lâm lại có hơi xấu hổ ngượng ngùng. Đúng vậy, Tần Lâm vừa hung ác vừa giảo hoạt mua bánh đậu xanh cho nó ăn, Từ Văn Trường lão mưu thâm toán bị nó vét hết thức ăn đặc sản mua từ Thiệu Hưng tới, Lục mập giả heo ăn hổ mỗi ngày cùng Đại Hoàng chạy một chết...

Ngã Khổ Thiền suy nghĩ một chút cũng cảm thấy A Sa không dễ dàng, cuối cùng bỏ qua cho nó, gật đầu một cái nói:

- Chuyện của Thánh Nữ điện hạ, thuộc hạ đã bẩm báo thần công thịnh đức quang minh chí đại Thánh giáo chủ. Lão nhân gia nói, chuyện tra ứng khuyến Tần Lâm triều Minh cùng phản đồ cao tăng của bản giáo càng quan trọng hơn xa so với tu luyện khổ hạnh, Thánh Nữ điện hạ khổ tu kế tiếp đối làm nằm vùng ở Tần phủ.

- A, sư phó thật tốt!

A Sa cao hứng ánh mắt sáng ngời, nhưng kế tiếp lại có hơi xấu hổ, cảm thấy tựa hồ khoảng thời gian này ở trong phủ Tần Lâm không làm được chuyện gì, có hơi có lỗi với sư phó. Dù sao sư phó ở tổng giáo Bạch Liên giáo thân là Thánh giáo chủ, là thật tâm thật ý đối xử với mình.

Chợt Ngã Khổ Thiền nhìn về phía ba vị Đường chủ gật đầu một cái:

- Động thủ đi!

Chỉ thấy Tam Đường chủ Thanh Dương, Hồng Dương, Bạch Dương di hình hoán vị, thành hình chữ phẩm vây A Sa vào giữa, sáu chưởng cùng xuất, nhất tề đánh vào giữa ngực bụng nó. Ngã Khổ Thiền lảo không nhảy lên, xuất thủ như điện, một chưởng vỗ vào huyệt Bách Hội trên đầu A Sa.

A Sa mới đầu sợ hết hồn, sau đó liền cảm giác được lòng bàn tay Tam Đường chủ chậm rãi rút lực đạo ào ạt vào người mình, mười hai kinh chính, kỳ kinh bát mạch của nó nhất thời vô cùng ảm áp.

503. Chương 503: Chuyển Đi Kế Trấn

Lúc này một chưởng Ngã Khổ Thiền đánh vào huyệt Bách Hội, chân khí quán đỉnh mà vào ngập tràn trong kinh mạch, như nước thủy triều tẩy rửa, hai mạch Nhâm Đốc vốn bị sư phụ phong ấn nhất thời được đả thông.

Ngã Khổ Thiền ung dung rơi xuống đất, khẽ mỉm cười:

- Chuyện này vô cùng quan trọng, nhiệm vụ Thánh Nữ gian nan, Thánh giáo chủ lệnh cho chúng ta xuất thủ giải khai công lực bị phong ấn của ngài.

Công lực A Sa là sư phó của nó, Bạch Liên giáo chủ đích thân xuất thủ phong ấn, đám người Ngã Khổ Thiền cũng không có nội công sâu dày như vậy, nhất định phải đồng loạt ra tay.

- Làm ta sợ muốn chết, nói trước một tiếng có được hay không? Hù dọa như vậy sẽ chết người đó!

A Sa tức giận liếc Ngã Khổ Thiền một cái, buồn cười vị Thiết Điện Sát Sinh Phật uy chấn tứ phương trên giang hồ này, lúc này chỉ biết toét miệng cười bồi.

Công lực được giải khai, A Sa nhắm ngay bình trà bằng đồng trên bàn co tay búng ra, cách xa ba thước kinh phong xô ra va vào bình trà kêu loong coong. Nó cười hi hi, tít cả mắt lại, giống như một đứa trẻ tìm lại được món đồ chơi của mình đã bị thất lạc từ lâu.

- Khỏi bấm Thánh Nữ...

Ngã Khổ Thiền lại nói:

- Thánh giáo còn có bố trí ở Nam phương, nếu công lực ngài đã được giải khai vậy đã có sức tự vệ, Bọn thuộc hạ phụng mệnh Thánh giáo chủ, còn phải đi về phía Nam một chuyến...

A Sa đang cầu cho bọn họ đi mau, nghe vậy bèn khoát tay liên tiếp:

- Đi mau đi mau, nơi đây một mình ta đã có thể ứng phó. Đúng rồi, nếu không còn chuyện gì ta đi về trước, đi ra ngoài quá lâu sẽ bị hoài nghi.

Dứt lời A Sa liền nhảy chân sáo chạy đi xa, để lại bốn vị cao thủ Bạch Liên giáo ngơ ngác nhìn nhau.

- Nhìn qua đường như vị Thánh Nữ này không đáng tin cậy...

Mặt Ngã Khổ Thiền lúc này đã kéo dài nhăn nhúm như trái khế qua.

Tử Hàn Yên cũng có vẻ mê hoặc không hiểu, sau khi suy nghĩ một chút, kiên định nắm chặt quả đấm:

- Thánh giáo chủ lấy bí thuật bản giáo xem tinh tượng, tra mệnh lý, tính thuật số, đã tính ra tương lai A Sa làm giáo chủ nhất định sẽ trung hưng Thánh giáo. Ước chừng hai ba năm trước Thánh giáo chủ đã nói tinh tượng xảy ra biến hóa cực lớn khó có thể suy đoán, có lẽ là Vô Sinh Lão Mẫu giảng xuống pháp chỉ, cho nên Thiên Đạo dời đi, thiên mệnh sửa đổi, thậm chí A Sa sẽ trở thành máu chốt lật đổ Chu Minh Ngụy triều...

A Sa nhảy nhót, linh lợi thông minh kia sẽ lật đổ Chu Minh hoàng triều? Sợ rằng nói nó đổ nước ngập tổ kiến, lấy trứng chim, đùa giỡn với Đại Hoàng còn dễ tin hơn.

Nhưng trong lòng bốn vị cao thủ Bạch Liên giáo thủ, đây là không thể nghi ngờ, bọn họ lòng tin mười phần gặt đầu một cái, lấy tâm trạng sùng kính đưa mắt nhìn theo thân ảnh A Sa biến mất sâu trong hẻm nhỏ.

- Đường như buổi sáng Tần Đại thúc thua cuộc, còn thiếu ta một hộp điểm tâm, rốt cục nên bảo hắn mua bánh hoa quế hay bánh đậu xanh đây?

A Sa liếm môi một cái, cuối cùng xác định mục tiêu:

- Xem ra ta thật sự muốn ăn bánh hoa quế.

A Sa chạy về phủ, lòng tràn đầy vui mừng đi tìm Tần Lâm đòi hộp bánh hoa quế. Cùng lúc đó trong phòng Tần Lâm, Thanh Đại cùng Từ Tân Di đang thu thập hành trang cho hắn.

Thanh Đại an tĩnh nhàn nhã ngồi trên ghế, lật tìm một chút trong rương thuốc nhỏ, lấy ra một hộp lớn thuốc viên và thuốc tán, bỏ hết vào bọc hành lý:

- Bây giờ đã là cuối Thu bắt đầu vào mùa Đông, biên ải lại càng giá rét, Tần ca ca phải chú ý thân thể. Lục Vị Địa Hoàng Hoàn này tư âm bổ thận, chỉ cần thận khí đầy đủ cũng không sợ giá rét.

- Còn cái này?

Tần Lâm cười híp mắt nhìn tiểu nha đầu bận rộn, cầm một bọc thuốc tán nghịch nghịch trên lòng bàn tay.

- Quế Chi Tán...

Thanh Đại nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Tần Lâm, giải thích cho hắn:

- Thuốc này cay, mát, chuyên trị ngoại cảm phong hàn, vạn nhất Tần ca ca bị nhức đầu cảm sốt có thể uống để ngừa trước. Còn nữa, loại thuốc hoàn sáp nhỏ bên cạnh là Ngưu Hoàng Giải Độc Hoàn, biên giới phía Bắc gió lớn, nếu như bị đau răng ho khan, miệng lưỡi mọc nhọt, uống thuốc này sẽ có hiệu quả rất tốt.

Tần Lâm nhìn hộp thuốc đủ các loại thuốc viên, tán, bột, hoàn, bắt đầu sờ sờ mũi: thật sao, chẳng lẽ nàng định inh mở tiệm thuốc?

Nữ y tiên yêu kiều khả ái đang ngoẹo đầu nhìn hắn hết sức quan tâm, cái miệng nhỏ nhắn mím thật chặt, con ngươi trong suốt lộ vẻ vô cùng lưu luyến.

Tần Lâm dễ dàng không lưu luyến?

Hắn nắm lấy tay nhỏ bé của Thanh Đại:

- Được, Tần ca ca sẽ mang theo hết, tiểu sư tỷ của ta, nàng yên tâm chưa? Nào, để ta hôn một cái.

- Da mặt huynh thật dày...

Thanh Đại cười khanh khách né tránh.

Từ Tân Di đang đứng khom lưng gần đó, lấy từng bộ y phục trong một cái rương ném ra ngoài:

- Kỳ lạ thật, vì sao không tìm được? Trời lạnh như vậy, chiến y trước đây ta may bằng da báo... Ha ha, tìm được rồi!

Tần Lâm lấy tay vỗ trán, thâm nhủ ông trời quả thật bất công, ta đã giấu nó dưới đáy rương còn bị nàng moi ra.

Từ Tân Di cầm chiếc áo choàng da báo bên trái dài bên phải ngắn, vạt trước xiên, vạt sau lệch ướm lên người Tần Lâm, tỏ ra vô cùng đắc ý:

- Mặc vào thử một chút, đây là món y phục duy nhất mà tự tay thiếp may, Tần Lâm chàng rất là vinh hạnh, ha ha ha...

Tần Lâm tỏ vẻ cảm phần:

- Vinh hạnh ư, mặc chiếc áo này ta muốn hóa điên, thật sự hận không thể dán giấy lên đó, trên viết Đại tiểu thư Ngụy Quốc Công phủ tự tay may, để cho cả kinh thành đều biết tay nghề may vá của lão bà ta thế nào.

Từ Tân Di liếc Tần Lâm một cái, cũng không tức giận, nghiêng mặt sang bên đưa má về phía Tần Lâm, nhắm đôi mắt hạnh xinh đẹp lại.

Tần Lâm hôn nàng một cái, sau đó nhìn về phía Thanh Đại cười xấu xa.

- Tần ca ca đáng ghét, luôn luôn ức hiếp Từ tỷ tỷ với muội, bắt quá bây giờ sắp đi xa nhà, cứ để cho huynh hôn vậy...

Thanh Đại cười hì hì, cũng nhón chân lên, con ngươi trong suốt như pha lê khẽ nhắm lại, lông mi thật dài hơi rung động.

- Hai vị lão bà đều ngoan...

Tay trái Tần Lâm nắm hông Từ Tân Di, tay phải hắt kéo eo nhỏ nhắn Thanh Đại, đồng thời ôm hai vị mỹ nhân vào lòng, hết hôn người này tới hôn người kia.

A... Thành linh một tiếng kêu trong trẻo từ ngoài cửa truyền tới, A Sa dùng hai tay che mắt, không ngừng lui về phía sau, miệng kêu la không ngớt:

- Không thấy không thấy, ta không nhìn thấy gì cả, các người cứ việc tiếp tục...

Hai vị mỹ nhân trong lòng Tần Lâm giật nảy mình, Từ Tân Di nhảy vọt ra, đến khi nhìn rõ là A Sa, gương mặt nàng lập tức trở nên đỏ ửng. Thanh Đại nằm trong lòng Tần Lâm, úp mặt vào ngực hắt cười khảnh khách.

A Sa làm bộ sợ hãi, che mắt nhìn trộm Tần Lâm qua kẽ tay, khoe miệng khẽ nhếch, dáng vẻ đắc ý vì gian kế của mình thành công.

Tần Lâm dựng lên ngón giữa với quý nha đầu này: làm bộ không thấy, người xoay người chạy đi là được, còn lớn tiếng kêu lên, làm bộ che mắt, coi như người độc!

Hắc hắc hắc hắc, A Sa lặng lẽ làm mặt quỷ với Tần Lâm, vừa che mắt lui về phía sau, miệng vừa tiếp tục gọi:

- Ôi chào, mới vừa rồi Tần đại thúc muốn cắn mặt của hai vị tỷ tỷ, không biết hắt cắn có đau hay không, vì sao hai vị tỷ tỷ không cắn hắt?

Từ Tân Di cùng Thanh Đại thấy nha đầu này giở trò, trong lòng vừa bức mình lại vừa buồn cười, nghĩ đến làm chuyện này cùng Tần Lâm lại không nhận được tim đập thành thích, sắc mặt lại càng đỏ hơn.

Quý nha đầu cũng thật xấu xa, nó gọi Tần Lâm là đại thúc, lại gọi Từ Tân Di cùng Thanh Đại là tỷ tỷ...

A Sa đang đắc ý vong hình, không đề phòng Tần Lâm lao ra, chớp lấy cánh tay mềm mại của nó.

Có lẽ là vô công bị phong ấn quá lâu, A Sa cũng quên mất, kinh hoảng kêu lên:

- Ta là tiểu hài tử, Tần đại thúc người cũng không thể ức hiếp tiểu hài tử như vậy, hai vị tỷ tỷ nhìn xem hắt...

- Nhìn nhìn cái gì, phi lễ chó nhìn có hiểu hay không?

Tần Lâm co ngón tay lại cốc loạn lên đầu A Sa một trận:

- Ta thấy sau lưng người có cây tiên nhân chướng, nếu như còn lui về phía sau, lui thêm bước nữa sẽ va vào tiên nhân chướng, gai đâm đầy móng.

Quả thật sau lưng A Sa là một bụi tiên nhân chướng do người Bồ Đào Nha mang tới, vào thời này chính là giống hoa vô cùng trân quý, cho nên bày ở chỗ này. Chỉ thấy hiện tại nó đã mọc đầy từng nhánh gai nhọn, nếu như A Sa đụng vào, không phải là bị đâm như cái rổ sao?

A Sa ngoảnh đầu nhìn lại cũng sợ hết hồn, không nhận được che móng lại, ngoài miệng vẫn không phục:

- Hừ, đại thúc người có lòng tốt như vậy sao? Người chỉ lo lắng bụi tiên nhân chướng trân quý này thôi.

Thanh Đại cùng Từ Tân Di nhìn nhau, nhất tề lắc đầu một cái: không phải là Tần Lâm rất hòa hợp với trẻ con sao, vì sao vừa gặp A Sa đã cãi nhau chí chóe như chuột với mèo như vậy?

Thanh Đại ôm A Sa vào trong ngực, vuốt đầu của nó:

- A Sa, Tần ca ca phải đi Kế Trấn làm việc, mấy ngày nay muội không thể tìm hắt, Lục Viễn Chí ca ca cùng A Hoàng chơi. Bắt quá chỉ cần nữ y quán rảnh rồi, ta sẽ tới chơi với muội.

- Vốn là ta cũng muốn đi Kế Trấn chơi...

Từ Tân Di bĩu môi, gãi gãi đầu:

- Nhưng mấy hôm sau là sinh nhật chị dâu ta ở Định Quốc Công phủ, trong thân thích phàm là nữ quyền cũng phải đi. Được rồi A Sa, mấy ngày nay ta dẫn muội đi chơi, nhất định trang điểm ăn mặc uội thật xinh đẹp, giống như tiểu tiên nữ vậy!

Ăn mặc, thật xinh đẹp, tiểu tiên nữ? Những từ này mỗi từ thốt ra từ trong miệng Từ Tân Di, miệng A Sa liền mở to một phần, nghĩ đến cuộc sống kế tiếp bị hai vị tỷ tỷ trang điểm ăn mặc, quý nha đầu cũng rất muốn học ẩn thân pháp, để các người không nhìn thấy ta, không nhìn thấy ta.

Nhưng võ công Bạch Liên giáo thần kỳ tới mức nào cũng không có ẩn thân pháp, nghĩ đến những ngày kế tiếp, A Sa dự cảm thấy mình sắp gặp phải tao ngộ bi thảm.

Tần đại thúc phải đi Kế Trấn, vậy ta thê thảm, đủ các kiểu đầu tóc, long phụng kim thoa... chắc chắn sẽ lấy mạng ta. Ủa, Kế Trấn... đó không phải là địa phương Thích Kế Quang luyện binh sao?

A Sa đột nhiên linh cơ thoáng động, nhìn về phía Tần Lâm cười ngọt ngào:

- Tần... Đại... Thúc...

Trời ơi, thanh âm ngọt ngào dẻo quẹo như cả cân đường, Tần Lâm nghe xong toàn thân nổi da gà, nghiêm mặt:

- Vô sự lấy lòng không gian tức trộm, con ghê, người có âm mưu gì?

A Sa ôm cánh tay của Tần Lâm, thân thể giống như không có xương uốn tới ẹo lui:

- Kế Trấn có trường thành, A Sa muốn xem trường thành, Tần đại thúc tốt nhất, nhất định sẽ không cự tuyệt A Sa chứ?

Tần Lâm cười âm hiểm, căn bản không hề động.

Thật là lòng dạ sắt đá, ngay cả hài tử đáng yêu như ta cũng bỏ rơi, quả thật quá đáng. A Sa nghĩ như vậy, lại dời đi hỏa lực, đem tay giụi giụi mắt, lập tức nước mắt tuôn ra như chuỗi trân châu bị đứt:

- Hu hu, Thanh Đại tỷ tỷ, Từ tỷ tỷ, A Sa thật sự rất muốn xem trường thành, hơn nữa, hơn nữa dọc trên đường đi A Sa cũng sẽ làm việc giúp đỡ, sẽ dắt ngựa, khiêng đồ đạc, đánh xe giúp Tần Đại thúc...

Từ Tân Di lườm Tần Lâm một cái, vuốt ve đầu A Sa:

- A Sa đáng thương như vậy, Tần Lâm chàng dẫn nó theo đi.

Thanh Đại cũng an ủi A Sa, đôi mắt xanh biếc tràn đầy hy vọng nhìn Tần Lâm:

- Đúng rồi, Tần ca phải có lòng thương hại, phải biết chăm sóc trẻ con.

Phục các người rồi! Tần Lâm tức giận đáp ứng, sau đó chộp lấy gáy A Sa, tiểu tiên nữ xinh đẹp, Thánh Nữ điện hạ Bạch Liên giáo giống như con mèo con chó bị hấn xách bổng trên tay đi ra cửa, sau đó tung ra một cước vào móng đá ra xa.

- A, Tần ca ca huynh thật là quá đáng, A Sa vẫn chỉ là một tiểu hài tử!

Thanh Đại chu miệng, dịu dàng oán trách Tần Lâm.

Tần Lâm bĩu môi, A Sa bị đá bay đã xoa móng bò dậy, còn nhe răng về phía hấn.

- Thật may là A Sa không có bị thương...

Từ Tân Di cũng liếc Tần Lâm một cái, vịn cánh tay của hấn:

- Chàng đó, vì sao lại đối với tiểu hài tử dã man như vậy?

Quý nha đầu ba mặt hai lòng này, coi như ta đã vô cùng khách sáo. Tần Lâm cười xấu xa đóng cửa phòng và cửa sổ lại, xoay người lộ ra sắc mặt dữ tợn:

- Thật ra thì còn có thể dã man hơn.

Dự cảm sắp sửa phát sinh cái gì, Từ Tân Di cùng Thanh Đại nhất thời tim đập thành thịch.

Đầu A Sa đầy tóc bị Tần Lâm chop lấy rồi bù như tổ chim, trên quần trắng ở vị trí mông còn để lại dấu chân, có thể nói đáng thương hết sức.

Các nữ binh đã thấy quen cảnh tượng như vậy, rồi rít lắc đầu thở dài:

- Ôi, thật là đáng thương kia, Tần trưởng quan cái gì cũng tốt, vì sao không nhường nhịn A Sa chút nào cả, nó còn là một đứa bé kia mà? Mặc dù nó hơi điêu ngoa một chút, trêu chọc Lục trưởng quan gây đi thấy rõ, lại làm hại Đại Hoàng thấy nó phải sợ hãi chạy trốn, ngay cả lão Hoàng phòng bếp cùng lão Lý vườn hoa đều vì sợ nó mà dứt khoát từ chối không làm. Bất quá rốt cục cũng chỉ là một đứa bé, lại còn đáng yêu như thế...

A Sa 'đáng yêu' nở một nụ cười vô tội yếu ớt, nhận được lòng thương hại đồng tình chưa từng có, cuối cùng dắt Đại Hoàng chạy đến hậu viện vắng vẻ.

- A a a, Tần Lâm, ta phải giết người!

A Sa đã hóa điên nghiêng răng nghiêng lợi, mắt to đẹp lộ hung quang quyền đâm cước đá vào một khối đá Thái Hồ lớn. Bất quá nhìn qua chỉ là trẻ con giận dỗi mà thôi, cho dù là nó nghiêng răng nghiêng lợi cũng lộ ra vẻ hết sức đáng yêu.

- A Sa thật đúng là khả ái!

Những ai nhìn thấy cảnh này đều nghĩ như vậy, có lẽ bọn họ không có chú ý tới Đại Hoàng co rúc sang bên, vẩy đuôi lia lịa như đã hóa điên.

A Sa phát tiết xong rốt cục dắt Đại Hoàng rời đi, trên khuôn mặt vẫn nở nụ cười ngọt ngào.

Ước chừng sau nửa canh giờ, Đinh lão hồ đi vào vườn hoa, lão tiện tay chống vào khối đá Thái Hồ kia, không biết vì sao tảng đá kia lại đột nhiên chia năm xẻ bảy, vỡ thành bảy tám chục mảnh.

- Kỳ lạ thật, vì sao tảng đá bỗng dưng vỡ nát như vậy?

Lão Hồ nghĩ mãi mà không hiểu chuyện gì.

504. Chương 504: Đổ Máu Rồi

Chuyến đi Kế Trấn của Tần Lâm là được Thích Kế Quang mời, ngày Hai Mươi Tám tháng Chín Kế Trấn sẽ cử hành một cuộc đại thao diễn trước khi mùa Đông rơi đợt tuyết sau cùng, được đặt tên là Ngụy Quốc Công trình hiển. Thật ra là Xế Điện Thương cùng Tấn Lôi Thương Tần Lâm phát minh đã trang bị không ít, cho nên mời hẳn tới quan sát.

Mặt khác, Bắc Trấn Phủ Ty Cẩm Y Vệ phụ trách công việc gián điệp cùng phản gián điệp, bố trí mạng lưới tình báo ở biên cảnh địa khu, thậm chí vươn vòi ra xa về phía Triều Tiên, Xiêm La. Phòng thủ ở Kế Trấn là binh phong phía Bắc kinh sư, là một công việc trọng tâm của Bắc Trấn Phủ Ty, Tần Lâm đi chuyến này cũng có tính toán thị sát cơ cấu lại Cẩm Y Vệ địa phương.

Kế Liêu Tổng Đốc khai phủ ở Mật Vân huyện mặt Đông Bắc kinh sư, cách kinh sư chừng hơn một trăm dặm, phủ Tổng Binh Kế Trấn lập ở mặt Đông kinh sư cách ba trăm dặm, trú đóng ở Tam Truân Doanh giữa Tuân Hóa thành và Hỷ Phong khẩu trường thành.

Kế Trấn được lập ra chủ yếu là kèm chế chín trọng trấn, những biên trấn khác và doanh kinh sư, có tác dụng phòng ngừa phản loạn. Đồng thời, cân nhắc đến những biên trấn khác kéo dài hình chữ Nhất, phòng tuyến phòng ngự kéo dài đến mấy ngàn cây số, binh lính phân tán, vì vậy thiết trí Kế Trấn là phòng tuyến dự bị chống lại quân Mông Cổ xâm lấn, có tác dụng chiếu ứng hỗ trợ lẫn nhau với doanh kinh sư.

Số lượng quan binh Kế Trấn vào thời Vĩnh Lạc được định là tám vạn năm ngàn người, vào năm Vạn Lịch tăng trưởng đến mười vạn người trở lên, trong chín trọng trấn chỉ có Tuyên Phủ, Đại Đồng là có thể sánh bằng.

Trước mắt thống soái mười vạn hùng binh này chính là bạn cũ Tần Lâm, Đại Soái Thích Kế Quang chống Oa nổi tiếng thiên hạ.

Vị Đại Soái này tính tình khôn ngoan linh hoạt, mặc dù biết Tần Lâm không thích những thứ giả dối, nhưng vẫn phải diệt nhi Thích Kim của mình dẫn theo biên quân tinh nhuệ bày ra nghi thức long trọng, kéo ra ngoài hai trăm dặm nghênh đón. Kinh sư chỉ cách Kế Trấn ba trăm dặm, Thích Kim đi đón cũng đã gần tới chân tường thành kinh sư.

Tần Lâm ngồi xe ngựa cực lớn vô cùng rộng rãi, Cẩm Y Vệ Đề Kỵ áo giáp sáng loáng tiền hô hậu ủng, tinh kỳ đón gió Bắc phấp phới tung bay. Quan hàm sơn đen thép vàng giờ cao, trên ghi ‘Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ’, ‘Chiêu Dũng tướng quân’, ‘Đốc Bắc Trấn Phủ Ty hành sự quan giáo’, ‘Phụng chỉ giám sát chiếu ngục’. Trước mặt là một đội hỏa thương thủ biên quân do Thích Kim dẫn dắt mở đường, phía sau là một đội biên quân thiết giáp tinh kỵ áp trận, thật là uy phong lẫm lẫm.

Chớ nói trên người đi quan đạo thấy vậy chắc lưỡi hít hà, ngay cả chó hoang ven đường thấy trận thế này cũng phải cụp đuôi kêu thét, bỏ chạy ra xa.

Tần Lâm ngồi ngay ngắn trong buồng xe, vén rèm xe lên xem thử bên ngoài, cảm thấy tình cảnh hiện tại có khí phái long trọng giống hệt như đại ma đầu Xưởng Vệ ra sân trong phim ảnh.

Đương nhiên ngoại trừ quý nha đầu hoàn toàn không biết gì trong thùng xe...

Đại Hoàng ngoan ngoãn nằm trên sàn xe, A Sa cũng giang tay chân nằm trên thảm nhưng ẩm áp thật dày, đầu nó thoải mái tựa lên người của Đại Hoàng. Đáng thương chó này vốn vô cùng hung dữ, thế nhưng hiện tại trở nên ngoan ngoãn giống như chó giữ nhà, mặc cho A Sa gối đầu lên thân thể mình không dám phản kháng chút nào, còn vẫy vẫy đuôi lấy lòng.

Không chỉ có như vậy, A Sa còn tìm được ngăn bí mật trong xe ngựa, lấy tất cả thức ăn cất giấu trong đó ra, mít trái cây, bánh hạt đào, bánh táo, bánh đậu xanh... lập tức cho vào miệng nhai liên tiếp, ăn tới nỗi bụng tròn căng.

Tần Lâm nhìn nó mà cảm thấy tức tối vô cùng, hoàn toàn không biết nói gì, không nhịn được vồ xấp văn kiện lên chiếc bàn thấp một cái, lên tiếng nói:

- Ăn, chỉ có biết ăn thôi, ăn nhiều đồ ngọt như vậy, tương lai sẽ xuất hiện sâu răng, sẽ làm cho người đau đến bật khóc.

A Sa lưỡi biếng nằm đó, tay cầm bánh táo ăn ngon lành:

- Ôi, bánh táo này làm không tệ, vừa mềm vừa ngọt, đáng tiếc dùng đường trắng, nếu dùng mật táo sẽ ngon hơn...

Quả thật khó lòng nhìn được, bánh táo này là trước khi đi qua tướng phủ từ biệt, Trương Tử Huyền đích thân làm đưa cho Tần Lâm. Thấy A Sa lấy ăn liên tục, Tần Lâm tức tối xông tới vồ lấy:

- Chớ có ăn hết, để lại cho ta mấy cái.

Dám cướp bánh táo của ta? Trên tay A Sa nhẹ bỗng, mới phát giác bánh táo trong tay đã lọt vào tay Tần Lâm. Lập tức nó như một con mèo bị chọc tức, vồ một cái từ dưới đất bắn lên, giương nanh múa vuốt đánh Tần Lâm.

- Người đã ăn hết tám cái, cái cuối cùng chừa lại cho ta!

Tần Lâm nắm tóc A Sa, đập đầu nó vào thành xe.

A Sa hết sức phản kháng, khí lực lớn đến bất ngờ, xoay người một cái vật ngã Tần Lâm:

- Đại thúc ăn nhiều đường như vậy làm gì? Ta là vì muốn tốt cho người mới ăn hết đồ ngọt như vậy.

- Trời ơi!

Tần Lâm bị vật ngã sóng xoài, quả thật không nghĩ tới khí lực con ghê lại lớn như vậy, vừa đứng lên liền xông tới, nhưng vẫn chậm một bước. A Sa đã ném bánh táo lên không, trong ánh mắt tuyệt vọng của Tần Lâm, bánh táo đã rơi vào miệng nó.

Tức chết ta rồi... có lẽ là đã quen chống lại năng lực đả kích siêu cường của A Sa, có lẽ là nhiều lần bị con ghê lấn hiếp, dưới cơn thịnh nộ Tần Lâm hoàn toàn không xem nó như bé gái, đưa tay bóp lấy cằm nó, thọc ngón tay vào miệng nó móc bánh ra.

A Sa không chút suy nghĩ, lập tức cắn mạnh.

A... Tần Lâm kêu thảm rút ngón tay về:

- Người là chó sao?

Thấy trên ngón tay Tần Lâm có máu, A Sa cũng sợ hết hồn, lại bắt đầu giả bộ khả ái, mắt to chớp chớp liên hồi:

- A, đại thúc bị ai đả thương vậy, người nào đả thương? Có đau hay không? Ta thổi cho thúc một chút, mũi mũi nói thổi một chút sẽ hết đau...

- Hừ hừ, còn giả bộ, còn giả bộ, ta xem ngươi còn giả bộ tới khi nào!

Tần Lâm cười lạnh bắt lại A Sa run lấy lấy, xem như quả cầu da đập ra một cước, đập con ghê giống như một miếng băng dính dán vào thành xe, sau đó dưới tác dụng của trọng lực từ từ tuột xuống.

Đại Hoàng nằm trên mặt đất, dùng một chân trước che kín mắt, trong mắt chó tròn trịa viết đầy sợ hãi: loài người, thật là quá đáng sợ...

- Đổ máu rồi!

Tần Lâm xem ngón trở phải mình, chỉ thấy một dấu răng sâu hoắm, có chút máu chảy ra, liền thò đầu ra buồng xe:

- Có lụa trắng không? Đổ máu rồi!

Lục mập cùng Ngưu Đại Lực đều ở trên xe phía sau, phụ trách dẫn đường chính là Thích Kim. Mới vừa rồi y nghe trong xe ngựa có tiếng động khác thường, bèn tránh đi xa xa. Tuy rằng bé gái trong xe ngựa còn rất nhỏ, nhưng ai biết Tần trưởng quan có thể nào...

Bây giờ không nghĩ tới Tần Lâm lên tiếng hỏi lụa trắng, Thích Kim ngớ ngẩn, thần sắc lập tức trở nên cực kỳ cổ quái, vội vàng tìm một mảnh cho hắn.

Tần Lâm cầm lụa trắng quay đầu lại nhìn A Sa, trong lòng hối hận mới vừa rồi quá tay, sợ đả thương bé gái. Nhưng cảnh tượng mà hắn nhìn thấy là A Sa mới vừa rồi còn bị dán trên thành xe, lúc này đang lười biếng gối đầu lên Đại Hoàng, tay cầm hạt dẻ bắt đầu chiến đấu.

Nhìn cái gì vậy...

A Sa vừa bóc hạt dẻ vừa trừng mắt nhìn Tần Lâm.

Trời ơi, con ghê này của hắn có phải là người không, năng lực chịu đòn của nó quả thật vô cùng mạnh mẽ. Tần Lâm gãi gãi đầu không hiểu vì sao, nhưng suy nghĩ nó có thể làm tiểu khiêu hóa cả ngày bị người đánh, bị chó cắn, có lẽ thân thể đặc biệt cứng rắn hơn người bình thường. Cũng phải nói hắn đánh con ghê không biết bao nhiêu, nhưng trên người nó lại không có vết thương nào cả, ngược lại vết thương của Tần Lâm không ít...

Nhịn đau lau một chút máu chảy xuống, dùng lụa trắng băng bó lại, sau đó Tần Lâm ném mảnh lụa dính máu ra ngoài cửa sổ xe ngựa.

Một mảnh lụa trắng ở giữa nhuộm đỏ máu tươi, Thích Kim và các huynh đệ thấy cảnh tượng này, tất cả đều kinh ngạc nhìn nhìn buồng xe, trong lòng tất cả mọi người cũng không nhịn được thóa mạ: cầm thú!

Dĩ nhiên bọn họ không biết Tần Lâm căn bản là không bằng cầm thú, tên này đang nhin đau ngón tay, lật công văn tài liệu rào rào, nhìn A Sa đang bóc hạt dẻ rang đường ăn ngon lành, hết sức muốn đập cho nó một cước văng ra ngoài.

- Này, đại thúc vẫn còn tức giận người ta hay sao?

A Sa nở một nụ cười lấy lòng, nhích lại gần bên cạnh Tần Lâm.

Tần Lâm liếc nó một cái:

- Con ghẻ cút ngay!

- Cùng lắm thì mời người ăn hạt dẻ rang đường, ta vừa mới bóc...

A Sa dúm một nắm hạt dẻ đã bóc vỏ vào tay Tần Lâm. Hồi lâu thấy hắn vẫn không có phản ứng, không nhin được hỏi:

- Vì sao lại không ăn, hừ, đại thúc không thể tức giận với trẻ con như vậy.

Tần Lâm tức giận thốt ra hai chữ cụt lủn:

- Tay đau.

Chợt trong miệng bị nhét vào một hạt dẻ, ngón tay của A Sa chạm vào môi Tần Lâm, cảm giác lạnh lạnh.

- Được rồi, đại thúc hẹp hòi, ta dứt người được chưa?

Tần Lâm cũng không lý tới nó, chăm chú lật xem công văn.

A Sa cười khanh khách, vừa dứt Tần Lâm ăn hạt dẻ vừa cúi đầu nhìn công văn, thì ra là văn kiện liên quan tới Bạch Liên giáo, lập tức liền hấp dẫn lực chú ý của A Sa.

Lại thấy Tần Lâm phê điểm văn kiện, A Sa không nhin được hỏi:

- Tần đại thúc, Xưởng Vệ các người đối phó Bạch Liên giáo, nhưng ta nghe nói có nhiều chỗ, danh tiếng Bạch Liên giáo còn tốt hơn so với ứng khuyến triều đình các người!

- Vậy thì có gì hay ho, lừa gạt dân chúng mà thôi...

Tần Lâm thuận miệng nói, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

Con người linh động của A Sa đảo tròn mấy vòng, lại hỏi:

- Lừa gạt dân chúng ư? Ta thấy không phải đâu, Hồng Cân quân lật đổ Mông Nguyên Thát Lỗ, quang phục Hoa Hạ đều là Bạch Liên giáo năm xưa phát động, Thiết Quan Đạo Nhân Trương Trung, Bành Oánh Ngọc Bành Hòa Thượng, đúng rồi, nghe nói ngay cả Thái Tổ Hồng Vũ gia cũng đã từng tham gia Bạch Liên giáo!

Trong mấy ngày qua Tần Lâm cũng phân tích nguyên nhân Bạch Liên giáo lúc nào cũng đối nghịch với triều đình, lại không có cách nào bị diệt trong dòng sông lịch sử dài tới ngàn năm. Phải biết trong lịch sử mà hắn đã biết, chẳng những triều Minh không thể tiêu diệt Bạch Liên giáo, mà thậm chí qua trăm năm sau tới khi triều Minh diệt vong, sang năm Càn Long, thậm chí nữ giáo chủ Bạch Liên giáo Vương Thông Nhi còn phát động khởi nghĩa đại quy mô giáng cho triều Thanh đả kích hết sức nặng nề.

Bạch Liên giáo trường thịnh không suy, vĩnh viễn bị đè ép lại không có cách nào tiêu diệt, Bạch Liên thánh hỏa vĩnh viễn không tắt, rốt cục bí mật là ở chỗ nào đây?!

Tần Lâm tuyệt không tin đây chỉ là lực lượng tôn giáo, những ngày qua hắn lật xem hồ sơ, cũng có một ít tâm đắc thể hội của mình, nhưng còn chưa kịp hệ thống sửa sang lại. Hiện tại A Sa hỏi tới, dù sao hiện tại cũng đang rối rắm nhàm chán, vậy nói chuyện cho nó nghe một chút, cũng coi như có chút khác biệt.

- Phá hư vĩnh viễn dễ dàng hơn so với xây dựng...

Tần Lâm cho ra câu trả lời:

- Nếu như không phát sinh một ít sửa đổi căn bản, Bạch Liên giáo vĩnh viễn chiếm cứ ưu thế trong chuyện tranh đoạt dân tâm cùng triều đình, đây là sở trường của nó. Nhưng đến phiên chính nó thành lập triều chính, ưu điểm và khuyết điểm từng có sẽ xảy ra biến chuyển.

A Sa chớp chớp mắt:

- Ta... không hiểu ý của đại thúc...

Tần Lâm mỉm cười một tiếng, từ từ giải thích cho A Sa.

Tỳ như quan phủ đối xử với dân chúng nghèo khổ chính là bắt lính thu lương, cai quản bọn họ, gặp phải tham quan ô lại còn tùy ý vợ vét thậm chí còn lấn áp dân chúng. Mà triều đình chinh quân bị chiến chống đỡ ngoại xâm, chinh tu thủy lợi trên Hoàng Hà để ngừa nạn lụt, thiết lập nha môn duy trì trị an căn bản... những chuyện này cách dân chúng khá xa, người bình thường không thể nhận thức được.

Ngược lại, Bạch Liên giáo tổn hao tâm huyết tạo phản, tự nhiên cho thuốc vẽ bùa, niệm kinh chữa bệnh ở dân gian. Từ Hoàng Cân Trương Giác cuối đời Hán cho đến Thiết Quan Đạo Nhân, Bành Oánh Ngọc cuối đời Nguyên, muốn tạo phản trước tiên cho thuốc chữa bệnh trong dân gian để mua chuộc lòng dân chính là đường lối vô cùng quen thuộc, không sai vào đâu được.

Đối với dân chúng nghèo khổ mà nói, quan phủ chỉ biết bắt lính thu lương, Bạch Liên giáo vẽ phù cho thuốc chữa bệnh, quan phủ lão gia cao cao tại thượng, sư huynh Bạch Liên giáo truyền giáo hòa ái dễ thân cận. Dân chúng lại không hiểu triều đình còn phải làm những đại sự luyện binh, trị thủy, cũng không biết phía sau khuôn mặt tươi cười Bạch Liên giáo còn cất giấu dã tâm tương lai tạo phản chảy máu rơi đầu. Như vậy trong mắt bọn họ, Bạch Liên giáo cùng quan phủ bên nào thân cận khả ái hơn, bên nào có danh tiếng tốt hơn?

Cho nên đây mới là nguyên nhân căn bản trăm ngàn năm qua các triều ra sức đả kích Bạch Liên giáo, nhưng thủy chung Bạch Liên giáo không cách nào dứt tuyệt.

Nhưng đến phiên Bạch Liên giáo thành lập triều đình, đường lối này cũng không có tác dụng gì. Nếu làm như nó đã tuyên truyền ‘vĩnh viễn không thu thuế’, vậy triều đình lấy gì luyện binh, lấy gì trị thủy?

Tần Lâm thông lãm lịch sử, phát hiện Hàn Sơn Đồng, Lưu Phúc Thông năm đó phản Nguyên khởi nghĩa, thành lập Long Phượng triều đình, nhưng cũng không có Di Lặc giảng xuống, Minh Vương hiện thế, càng không làm được chuyện ‘không thu thuế, không bắt lính’ giống như trong giáo nghĩa nói. Và như vậy nó không có khác biệt gì về bản chất với các thế lực cát cứ bình thường khác, ngoại trừ phản kích Mông Nguyên Thát Lỗ ra, cũng sẽ không có ưu thế đặc biệt gì trên phương diện lòng dân và đạo nghĩa.

Nói cách khác, lúc Bạch Liên giáo là thế lực khởi nghĩa, có thể nêu lên đủ loại khẩu hiệu, giáo nghĩa tiêu chuẩn cao để tranh thủ lòng dân, cho nên các triều không có cách nào cấm tuyệt. Nhưng một khi nó thành công thành lập chính quyền thuộc về mình, lại không thể nào chân chính thực hành, sẽ trở thành kẻ tạo phản bình thường, không có lực lượng đặc biệt gì.

Tần Lâm nói, từng câu từng chữ giống như đinh đóng thẳng vào lòng A Sa. Tuy rằng nó còn nhỏ tuổi, mặc dù tính tình bướng bỉnh nhưng lại đặc biệt thông minh, mức độ hiểu biết giáo nghĩa thậm chí vượt qua trưởng lão trong giáo, cho nên mới được giáo chủ hiện tại vô cùng yêu thích, truyền cho địa vị Thánh Nữ.

505. Chương 505: Bức Tử Nhân Mạng?

Nhưng nghe Tần Lâm phân tích, khẩu hiệu Bạch Liên giáo chỉ có thể dừng lại ở bề ngoài, dùng để tạo phản cố nhiên có thể đả kích triều đình, nhưng đến phiên mình xây dựng lại căn bản không cách nào áp dụng, hoàn toàn chính là hư vô mờ mịt.

- Có thể thật sự có một ngày, Minh Vương giảng xuống, Di Lặc xuất thế hay không...

Trong lòng A Sa yên lặng lắng lắng, nhưng rất nhanh đã tự bác bỏ khả năng này. Có lẽ giáo đồ cấp trung, cấp thấp Bạch Liên giáo đặc biệt tin tưởng những chuyện này, nhưng tự nhiên lãnh đạo cao tầng biết rõ ràng.

Bạch Liên hội ra đời vào năm Chí Nguyên thứ mười tám vào thời Nguyên Thế Tổ, do Đỗ Vạn Nhất kết xã tập hội tại Đô Ấp huyện, Giang Nam.

Lại có tăng Ưu Đàm Phổ Độ ở Đông Lâm Tự Giang Tây Lư Sơn thuộc Bạch Liên tông, soạn mười cuốn Lư Sơn Liên Tông Bảo Giám, nêu rõ chân nghĩa Bạch Liên giáo từ Nguyên tới Minh, cũng phản bác tà thuyết của Bạch Liên hội vào lúc ấy. Tới thời Vũ Tông Chí Đại nguyên niên, bởi vì Bạch Liên đạo nhân ở Bạch Liên Dương, Phúc Kiến Kiến Ninh làm việc sai quấy, lại bị cấm chỉ.

Đời Thuận Tông, phụ tử Hàn Sơn Đồng ở Loan Thành xưng Bạch Liên hoa khai, Di Lặc giảng thế, chính thức lập Bạch Liên hội, dựa vào Phật giáo tạo tác kinh quyển phù lục, truyền bá dân gian. Cho tới năm Chí Chính thứ mười một khởi nghĩa, xưng là Hồng Cân quân, có tác dụng lãnh đạo trong khởi nghĩa phản Minh.

Thời Minh Thái Tổ từng gia tăng cấm chế...

Như vậy trong dòng sông lịch sử dài đằng đẵng, chẳng lẽ bản giáo chỉ là thứ gì đó hư ảo mà thôi? Trong ánh mắt A Sa lộ vẻ vô cùng nghi hoặc.

- Này này, người làm sao vậy?

Tần Lâm thấy A Sa sững sờ, đưa tay sờ sờ trán nhăn nhui của nó:

- Không có nóng lên, chẳng lẽ là mới vừa rồi bị đánh hóa ngu?

- Người mới bị đánh ngu!

A Sa nắm lên một nắm hạt dẻ rang đường, nhét vào đầy một miệng Tần Lâm.

Kinh sư và Tam Truân Doanh ở Kế Trấn cách xa nhau hơn ba trăm dặm, nếu như dùng phi kỵ hỏa tốc bảy trăm dặm của Binh bộ, trong một ngày có thể vừa đi vừa về. Bất quá Tần Lâm đi Kế Trấn cũng không có việc gấp, còn phải kiểm tra công việc các Bá Hộ Sở, các Tổng Kỳ Tiểu Kỳ Bắc Trấn Phủ Ty dọc đường, cho nên ngồi xe ngựa ngày đi chỉ sáu mươi bảy mươi dặm, không nhanh không chậm.

Ngày thứ nhất trú ở Thông Châu, ngày thứ hai ở Tam Hà huyện, ngày thứ ba đến ở Kế Châu, chuẩn bị ngày mai đến Tuân Hóa thành, ngày sau sẽ đến Tam Truân Doanh.

Dọc đường quan viên địa phương có kẻ chấp lễ quá mức cung kính, có kẻ lên mặt đáng vẻ quan văn chính đồ, không để ý tới ứng khuyến Xưởng Vệ như Tần Lâm. Tần Lâm cũng không so đo với bọn họ, người không đến phiền ta, ta còn đỡ phải phiền phức.

Tri Châu Kế Châu gọi là Vương Tượng Càn, là vừa từ Tri Huyện Văn Hỷ Sơn Tây thăng chức mà lên. Lúc Tần Lâm tới y không ra đón tiếp, Tần Lâm ngủ lại ở một trạch viện phú gia do Bá Hộ Sở chuẩn bị, y cũng không có tới thăm viếng.

Bá Hộ quan Trần Hoạn Chương cai quản Bá Hộ Sở Cẩm Y Vệ trú bản thành, tuổi hơn bốn mươi, nói chuyện làm việc có vẻ rất khôn khéo. Sau khi y báo cáo với Tần Lâm các hạng mục sự vụ gần đây của bản sở, bèn cười khỏ nói:

- Trưởng quan, ty chức nhận được giá thiệp của ngài bèn lập tức đi nói cho Vương Tri Châu, nhưng Vương Tri Châu nói, nói...

Nói tới chỗ này, Trần Hoạn Chương cẩn thận tra xét sắc mặt của Tần Lâm.

Tần Lâm khề nhướn mày, thần sắc có vẻ không vui:

- Y còn nói gì nữa? Chẳng lẽ y lại dám lên tiếng bất kính đối với bản quan? Người cứ việc nói ra, bản quan không trách người.

Trần Hoạn Chương cau mày, cực kỳ căm phẫn nói:

- Y... Y lại nói thân là chính nhân quân tử, không vì năm đầu thóc mà khom lưng, không thêm nề mặt ứng khuyển Xưởng Vệ như trưởng quan. Tên họ Vương này quả thật là quá đáng, lúc ấy ty chức bèn cãi nhau với y...

- Không trách người, trong mắt những quan văn chính đồ này nào có chúng ta?

Tần Lâm khoát khoát tay, ý bảo thuộc hạ không cần nói nữa, sắc mặt sa sầm, thốt ra giọng điệu âm trầm lạnh lẽo:

- Hơn nữa, Sơn Đông mới trở thành của họ Vương, danh môn vọng tộc, chẳng trách nào y tự cao như vậy, hừ!

Lúc nói lời này, bàn tay Tần Lâm khẽ vuốt ve bàn, sắc mặt âm trầm đáng sợ, ánh mắt lộ hung quang, rất có khí thế của đại ma đầu Xưởng Vệ.

Ánh mắt Trần Hoạn Chương sáng lên, lại hàn huyền đôi câu, thái độ cực kỳ kính cẩn nhún nhường, cuối cùng còn dâng lên ba trăm lượng bạc hiếu kính, lúc này mới dập đầu cáo từ Tần Lâm, khom lưng quay ngược lại ra cửa.

- Vương Tượng Càn...

Tần Lâm lẩm bẩm cái tên này, rút ra một tập hồ sơ từ đồng hồ sơ chất trên bàn, bề ngoài đề ba chữ to Vương Tượng Càn.

Trên gác ẩm phòng ngoài, A Sa lười biếng nằm ở trên giường lớn, hất bay đôi dép nhung mềm mại, hai cánh tay gối đầu, hai chân dang rộng, lười biếng nói:

- Ôi, có người ngu như heo, bị người ta lợi dụng vẫn còn ngu ngốc lao đầu vào, từ trước tới nay ta chưa từng thấy qua kẻ nào ngu dần như vậy.

Tần Lâm nghe vậy khẽ mỉm cười, cũng không tiếp lời, chỉ chốc lát sau vỗ vỗ mép giường bên trong phòng:

- Đây con ghê, tự giác một chút có được chăng? Thân là nha hoàn, còn không mau rửa chân cho chủ nhân?

- Rửa cái đầu người!

A Sa ném tới một vật gì, đúng lúc trúng vào trên trán Tần Lâm.

Thật là đau, Tần Lâm nhặt lên xem, thì ra là một quả sơn tra ngào đường.

Trần Hoạn Chương ra khỏi chỗ ở Tần Lâm trở lại nha môn Bá Hộ Sở, đã sớm có một vị khách nhân chờ ở hậu viện.

Người này mặc một thân áo bông xám, đầu đội mũ lông, để một chòm râu dê nhìn qua không hề nổi bật. Nhưng y không chỉ có xuất hiện ở hậu viện nha môn Bá Hộ Sở Cẩm Y Vệ, mà lúc đường đường chính lục phẩm cẩm y Bá Hộ tiến vào y vẫn chậm rãi uống trà, không hề nhúc nhích.

Ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt Trần Hoạn Chương lộ vẻ vui mừng, khách nhân cầm nắp chén trà gạt bọt trên mặt, nhàn nhả tự đắc hỏi:

- Trần Đại nhân, chuyện thế nào rồi?

Trần Hoạn Chương cầm nước trà lên uống một hớp, cực kỳ đắc ý:

- Vị Tần trưởng quan nha môn ta được xưng là lấy đức báo oán, trên thực tế nổi danh có thù tất báo. Ta thấy hôm nay hẳn thật sự vô cùng nổi giận, ha ha, Vương Tượng Càn chờ xui xẻo đi!

Khách nhân râu dê ngẩng đầu nhìn Trần Hoạn Chương, nửa tin nửa ngờ:

- Tần Chỉ Huy Sứ há có thể hàm dưỡng thấp kém như vậy, bị người khích một chút đã thật sự giận dữ sao?

- Thiếu niên thành danh, ngồi chức vị cao, cố nhiên là có bản lĩnh, dĩ nhiên tính khí cũng phải tự cao hơn người thường.

Trần Hoạn Chương không cho là đúng giải thích.

- Vậy thì tốt...

Khách nhân râu dê khinh miệt cười cười:

- Vương Tượng Càn muốn đổi nghịch với chúng ta, cứ để cho họ Tần dọn dẹp y!

Tần trưởng quan ngay cả Kế Liêu Tổng Đốc cũng có thể lật đổ, sợ gì một Tri Châu nho nhỏ?

Đột nhiên Trần Hoạn Chương nghĩ đến cái gì, nặn ra một nụ cười:

- Hạ quan tận tâm làm việc cho quý chủ nhân, không biết trong cung bên kia

Khách nhân râu dê khinh thường cười cười, cầm trong tay một nhàn chương (con dấu không có giá trị pháp lý, con dấu chơi) khẽ vuốt ve. Nhàn chương này khắc từ Điện Hoàng thạch, trơn láng nhẵn nhụi, mặt bên khắc đồ án phượng hoàng uốn lượn tinh xảo, nhìn qua cũng biết xuất xứ từ trong cung cấm.

Thấy nhàn chương này, nụ cười trên mặt Trần Hoạn Chương lại càng thêm rạng rỡ.

Khách nhân râu dê trân trọng thu hồi nhàn chương vào ngực, khoe miệng lạnh lùng cười một tiếng: kể lần này một hòn đá hạ ba con chim, thật là thiết thời cho lão huynh!

Sáng hôm sau Tần Lâm thức dậy, A Sa không biết chạy đi đâu, hẩn lệnh cho Lục mập mang hai thân binh ra ngoài đi tìm, thuận tiện hỏi thăm thanh danh trên quan trường của Tri Châu Vương Tượng Càn.

Tần Lâm ăn điểm tâm xong, Lục Viễn Chí mang về mặt đau khổ trở lại, A Sa cười híp mắt theo ở phía sau, tay trái cầm đường hồ lô, tay phải cầm kẹo que, rõ ràng là đã lừa được của tên mập đáng thương.

Lục Viễn Chí rất thích lê la nhiều chuyện ngoài đường phố, đi ra ngoài chuyến này nghe được không ít tin tức, nhất là cái nhìn dân gian đối với Vương Tri Châu.

Vương Tượng Càn được điều từ Sơn Tây Văn Hỷ đến Kế Châu nhậm chức tháng Ba năm nay, Lục Viễn Chí ở trà lâu nghe người ta nói, vị Đại lão gia này xử án công bằng, làm quan thanh liêm, dốc hết sức mình đẩy mạnh triều chính mới, chỉ là hành sự hơi nóng nảy. Năm nay vì hoàn thành số lượng chinh thu đồng giải Khảo Thành Pháp quy định, cho nên thủ đoạn tương đối gấp gáp, đối với những khoản năm trước có thể chậm chước chậm thu hoặc miễn thu, năm nay y lại hạ thủ không chút dung tình.

Tiền lương khu vực Kế Châu thu thập chủ yếu là cung ứng cho biên trấn, nghe đồn tân nhậm Kế Liêu Tổng Đốc Cảnh Định Lực thúc đốc quân lương mạnh mẽ, cho nên Vương Tượng Càn cũng ép cấp dưới tương đối gấp.

Tần Lâm nghe xong gật đầu một cái:

- Tốt lắm, dọn dẹp hành trang, chúng ta đi thôi, tối nay còn phải chạy tới Tuần Hóa thành ở lại.

- Cứ như vậy mà đi sao?

A Sa kinh ngạc mở cái miệng nhỏ nhắn, một viên đường hồ lô từ trong miệng lăn ra:

- Người không phải là... chuyện của Trần Bá Hộ cùng Vương Tri Châu kia...

Tần Lâm cười ha hả, xoa xoa đầu nó:

- Không đi nhanh một chút, thật chẳng lẽ ở lại để cho người ta lợi dụng?

Trần Hoạn Chương muốn mượn dao giết người, chuyện này đúng là có hơi ghê tởm, bất quá loại chuyện như vậy trong quan trường thật sự quá nhiều, cần gì so đo với loại người tự cho là mình thông minh kia? Tương lai Tần Lâm tự sẽ đối xử 'khác' với Trần Hoạn Chương, cũng đủ cho y phải nếm mùi đau khổ.

Làm cấp trên, mắt thần như điện cố nhiên là tốt, nhưng nước quá trong sẽ không có cá, thỉnh thoảng Tần Lâm cũng giả bộ hồ đồ.

Thu thập xong hành trang, vừa muốn ra cửa, chợt nghe thấy ngoài đường có tiếng ồn ào huyền não, không biết bao nhiêu người náo loạn một mảnh.

Chỉ chốc lát sau có Hiệu Ủy nghe được tin tức, trở lại bẩm báo, nói vùng quê phía Đông Tuân Hóa thành có hai ông cháu họ Chu bị Tri Châu Đại lão gia ép tự vận bỏ mình, cho nên cả thành truyền nhau xôn xao.

Hai ông cháu họ Chu?

Tần Lâm cảm thấy quen quen, thỉnh linh sức nhớ: Chu Lão Hàm cùng Cửu Đản chính là ở vùng quê phía Đông Tuân Hóa thành!

Ngàn vạn lần không nên là bọn họ!

Tần Lâm và ông cháu Chu Lão Hàm cũng không có bao nhiêu giao tình, nhưng hắn đã từng cứu Cửu Đản trước sau hai lần, nếu như cuối cùng Cửu Đản vẫn phải chết oan chết uổng, không phải là bao nhiêu cố gắng trước đó của hắn hoàn toàn vô nghĩa?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của A Sa cũng nhăn nhúm, nó quen biết Cửu Đản ở Linh Quan miếu, tên nhóc béo mập kia lúc nào cũng theo sau lưng nó, cả hai từng bị tên mập lùn Bạch Liên giáo bắt giữ khống chế, cùng được Tần Lâm cứu. Cho dù là thường thấy sinh tử chém giết, nó cũng không dám tưởng tượng...

- Đi, đi tới nơi xảy ra vụ án xem thử!

Tần Lâm xanh mặt, ngồi lên xe ngựa, dẫn theo đám quan giáo chạy tới nơi xảy ra vụ án.

- Dẫn chúng ta theo!

A Sa bỗng Đại Hoàng lên, không mời mà tới ngồi lên xe ngựa.

Tần Lâm ở phía Tây châu nha, lúc đi ra cửa châu nha nhìn thấy một tên quan văn chừng ba mươi tuổi cỡi ngựa vội vàng lao ra, phía sau có hai ba mươi nha dịch, bộ khoái chạy theo.

A Sa bĩu môi, không có chút ấn tượng tốt nào đối với loại tay sai triều đình chỉ biết lấn áp dân chúng này:

- Hừ, dân oán dậy trời, Vương Tri Châu này còn dẫn người muốn trấn áp hương dân sao?

- Như vậy tại sao y không mang theo dân tráng và thổ binh?

Tần Lâm nhìn tình huống bên ngoài một chút, buông rèm xe xuống:

- Hắn là đi tra án, lão đầu tử và mấy người tuổi trẻ theo sau y ôm chiếu cỏ, lò than, chậu nước chính là đồ dùng nghiệm thi, xem ra hắn là Ngộ Tác.

Đồng thời Tần Lâm quan sát Vương Tượng Càn, y cũng nhìn thấy đám cấm y Đề Kỳ này, không tự chủ được nhíu mày một cái, lệnh cho thủ hạ bộ khoái:

- Chúng ta đi nhanh lên một chút, dừng để cho ứng khuyến Xưởng Vệ tới trước. Bản quan thấy chuyện này có vẻ kỳ quái, đề phòng bọn họ giở trò.

Làm sao tới kịp, phe Vương Tượng Càn chỉ có chính y và mấy tên sai nha cỡi ngựa, còn lại đám bộ khoái, Ngộ Tác đều đi bộ. Bên Tần Lâm toàn là mã đội, xe ngựa, đương nhiên phải chạy nhanh hơn bọn họ.

Vương Tượng Càn nôn nóng bất ngờ bỏ lại đám nha dịch chạy bộ, một mình giục ngựa chạy thật nhanh, tranh chạy trước Tần Lâm, mấy tên sai nha kêu khổ nhưng không có cách nào, chỉ đành chạy sát theo.

Bọn bộ khoái nhìn nhau: Đại lão gia chạy nhanh như vậy, chẳng phải làm cho chúng giật ở vùng quê sao, người mang theo có mấy người, muốn chết hay sao?

Tần Lâm thấy vậy cũng gần như đoán được suy nghĩ của Vương Tượng Càn, dứt khoát để cho y chạy trước, còn mình dẫn dắt mọi người bám sát.

Không bao lâu nhìn thấy đám người Vương Tượng Càn xuống ngựa, cũng biết đã đến nơi.

Đây là một gia trang có chừng trăm hộ dân, hiện tại đã qua mùa thu hoạch, trên ruộng chỉ còn lại gốc rạ bị đốt thành tro, rơm rạ chất trong sân vườn, mà trong thôn có không ít dân chúng tụ tập, có vẻ kích động phần khích.

Đúng như Tần Lâm đoán, Vương Tượng Càn vừa xuống ngựa lập tức bị dân chúng vây quanh. Y hươ tay múa chân giải thích, dân chúng mồm nấp miệng cười cãi lại, huyên não không thể tách rời ra, nhất thời nửa khắc nửa cười không đi tới hiện trường được.

Tần Lâm đưa mắt ra hiệu, Lục Viễn Chí dẫn dắt đại đội cấm kỵ quan giáo từ bốn phương tám hướng vây lại, cao giọng kêu to:

- Nhưng đường một chút, cấm kỵ thân quân tra án, ai là Lý Trưởng?

Dân chúng đang lý luận cùng Vương Tượng Càn, thấy thật nhiều cấm kỵ quan giáo tới đây, tâm trạng vốn kích động dần dần bình phục, mấy người trẻ tuổi ồn ào nhất cũng biết điều ngậm miệng lại.

Một tên trung niên vốn đang nói chuyện với Vương Tượng Càn, Lục Viễn Chí còn chưa mở miệng y đã chào đón, gật đầu khom người nói:

- Tiểu nhân chính là Chu Dự Đức, là Lý Trưởng một dãy Chu gia trang. Khụ khụ, vụ án Chu Lão Hàm này kinh động đại giá cấm kỵ thân quân các người, thật là, thật là...

Chu Dự Đức để chòm râu dê, mặc áo bông thêu hoa, đầu đội Ngõa Lăng mào, ăn mặc hết như viên ngoại nhà giàu, hàn huyên làm quen với Lục Viễn Chí, nhìn nhìn cỗ xe ngựa Tần Lâm ngồi phía sau y.

506. Chương 506: Màu Đỏ Chết Chóc

Tần Lâm cũng không có vội vàng đi ra, mà là từ cửa sổ xe ngựa nhìn ra ngoài, quan sát ngôn ngữ động tác mọi người ở hiện trường.

- Buông ta ra, thật là đáng ghét!

A Sa muốn ra đi xem thử người bị hại có phải Chu Lão Hàm cùng Cửu Đản hay không, lại bị Tần Lâm níu lấy cổ áo của nó, bất kể giãy giụa thế nào, Tần Lâm vẫn không buông tay.

Nó oán hận trợn mắt nhìn Tần Lâm một cái, tỏ vẻ căm phẫn bất bình: nếu không phải cố kỵ bộ y phục màu cánh sen này là Thanh Đại tỷ tỷ cho, sợ bị tên bại hoại này xé rách, còn lâu mới giữ được ta.

Chợt khoe miệng Tần Lâm khẽ nhếch lên, nở một nụ cười lạnh lẽo trào phúng, sau đó hất buông A Sa ra, không nói một lời chui ra xe ngựa.

A Sa vừa sửa sang lại y phục bị Tần Lâm kéo loạn, vừa dắt Đại Hoàng đi ra ngoài, chu cái miệng nhỏ nhắn oán trách:

- Đáng ghét, thiếu chút nữa xé rách y phục người ta...

Đám người Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cùng Thích Kim đều mặt đỏ tới mang tai, một bé gái đáng yêu mắt ngọc mày ngài từ trong xe ngựa Tần Lâm đi ra, còn nói y phục thiếu chút nữa bị hất xé rách, Tần trưởng quan của chúng ta thật là căm thù.

Lý Trưởng Chu Dự Đức chỉ nói chuyện với Cẩm Y Vệ, Vương Tượng Càn bị y bỏ mặc một bên, ngay người ra đó, khiến cho vị Tri Châu Đại lão gia này vô cùng lúng túng.

Wang Tượng Càn nhìn thấy Tần Lâm vừa mang theo chó vừa đồng hành với nha hoàn nhỏ tuổi xinh đẹp, không khỏi thầm thóa mạ khinh bỉ một phen trong lòng. Nhưng nhìn lại hiện tại phe mình thế cô lực bạc, tất cả các hướng dân đang trợn mắt nhìn mình, cũng không có biện pháp khác, không thể làm gì khác hơn là chấp tay một cái thì lễ:

- Xin hỏi vị trưởng quan này phải chăng là Bắc Trấn Phủ Ty Tần tướng quân? Bản quan Vương Tượng Càn, thân là quan phụ mẫu bản địa, không thể giáo hóa an dân cho nên có án mạng phát sinh, thật sự là xấu hổ vô cùng.

Bắc Trấn Phủ Ty Tần tướng quân? Dân chúng nghe câu này lập tức mặt lộ vẻ vui mừng, bất quá cũng có một số người nghi ngờ: Tần tướng quân qua lời kể của Chu Lão Hàm tinh minh cường kiện, mắt thần như điện, tựa hồ không phải là đáng vẻ giống như thiếu gia nhà giàu độc ác như vậy.

Tần Lâm tỏ vẻ lạnh lùng, ánh mắt nhìn trời, bất âm bất dương nói:

- Vương phụ mẫu làm quan tốt, chân chính là yêu dân như con, ngày hôm qua bản quan đến Kế Châu còn muốn tới cửa bái phỏng, lại nghe nói Vương phụ mẫu không có ở trong nha môn, đã đi thúc giục tiền lương. Chậc chậc, quả là giỏi thật, thật sự là một viên năng lại của quốc triều.

Lời nói này mang theo ẩn ý, khiến cho Vương Tượng Càn đỏ mặt. Mấy tên thân tín Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cũng ra vẻ chó cậy thế chủ, cười hăng hắc nhìn Vương Tượng Càn.

Đúng là quan địa phương cùng Cẩm Y Vệ không phải là một hệ thống, quan văn chính đồ cũng xem thường những vũ phu này, nhưng Tần Lâm là chính tam phẩm Chỉ Huy Sứ bởi vì công việc đi ngang qua, tông ngũ phẩm Tri Châu Vương Tượng Càn coi như nể mặt một chút, tốt xấu gì cũng nên nghênh đón hân hân một phen mới phải. Nhưng y không đón, hiện tại gió đã xoay chiều, nơi Vương Tượng Càn cai trị xảy ra án mạng, Tần Lâm có thể đối tốt với y sao? Năm mớ!

Wương Tượng Càn xấu hổ đỏ mặt, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là cứng rắn chống lại:

- Tần tướng quân chấp chương Bắc Trấn Phủ Ty, tra xét đại gian ác nghịch, dường như án mạng xảy ra nơi bản quan cai trị còn chưa tới phiên Tần tướng quân quản?

Tần Lâm còn đang trầm ngâm sờ mũi, Chu Dụ Đức đã đưa mắt ra hiệu, dân chúng già trẻ lớn bé lập tức quỳ rạp một mảng lớn, kêu oan vang cả trời đất:

- Cầu xin tướng quân chủ trì công đạo, ông cháu Lão Hàm rõ ràng là bị bức tử, hết sức đáng thương.

- Tần tướng quân gương sáng treo cao! Dân chúng chúng ta sợ quan phủ nhất, bình thời ngay cả nha dịch cũng không dám đắc tội, nếu không phải là hai ông cháu Lão Hàm bị chết quá oan uổng, làm sao dám tranh chấp với Đại lão gia bản châu.

- Lão Hàm từ kinh sư tìm tôn nhi trở lại, thường nói với mọi người về ân đức của tướng quân, còn lập trường sinh lộc vị ở nhà thờ ngài. Hiện tại hai ông cháu họ chết thê thảm, cũng chỉ có thể cầu xin ngài chủ trì công đạo!

Thật sự là hai ông cháu Chu Lão Hàm! May là Tần Lâm vui giận không để lộ ra ngoài mặt, lúc này khoe mặt đang giật giật kịch liệt. Mà A Sa tay dắt Đại Hoàng đang chu miệng, cơ hồ sắp khóc. Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cùng một đám thân binh Hiệu Uy, thần sắc tất cả đều ảm đạm.

Tần Lâm hít sâu một hơi, cố gắng trấn định tinh thần, nhìn Vương Tượng Càn cười lạnh hai tiếng, dùng sức vung tay áo bào Phi Ngự phục lên:

- Vương phụ mẫu mời! Chu Cửu Đản từng bị Bạch Liên tà giáo bắt đi, muốn cưỡng ép thiến hoạn, chuyện này là án phản nghịch mà Bắc Trấn Phủ Ty chúng ta xử lý. Hôm nay ông cháu Chu gia đột nhiên ngộ hại, nghi có liên quan cùng Bạch Liên tà giáo, bản quan chức trách tại thân, không thể không quản!

Dứt lời Tần Lâm không để ý tới Vương Tượng Càn nữa, mời Chu Dụ Đức dẫn đường, sải bước đi nhanh về phía địa điểm án phát.

Tất cả dân chúng xung quanh đều thở phào nhẹ nhõm, theo sau bàn tán ầm ĩ:

- Hừ, lần này tên hôn quan kia sẽ bị cách chức điều tra. Ngày hôm trước còn nghe Chu Lão Hàm nói, Tần tướng quân ngay cả Tổng Đốc, Thị Lang cũng có thể lật đổ, vị Vương phụ mẫu này của chúng ta đã là cái thá gì!

- Ôi, chúng ta là dân chúng thấp cổ bé họng, chỉ vì muốn đòi lại công bằng cho Chu Lão Hàm, bình thời ai mà không muốn sống, dám đi chọc Đại lão gia bản châu? Cũng vì Vương phụ mẫu quá tai tiếng, dám bắt

kính với quý thần, còn hủy đi Phật tượng, cưỡng ép thu tiền lương, lần này chính là Phật gia trách phạt, bắt y phải chịu tội với Tần tướng quân, coi như mất chức, chắc chắn xui xẻo.

Một người trẻ tuổi trán dán thuốc dán, trên đầu vai có một con sóc nhảy nhót chơi đùa, tỏ ra thương cảm lắc đầu một cái:

- Chu Lão Hàm cũng thật là, hai lần trước gặp dữ hóa lành gặp hung hóa cát, đều là Phật gia phù hộ lão trong u minh, vì sao có thể bắt kính thần Phật như vậy? Cho nên không thể nào tránh thoát lần tai kiếp thứ ba này.

Dân chúng nghe vậy, rồi rít gậy đầu khen phải.

Bọn họ không chú ý thấy, Lục Viễn Chí rơi lại phía sau đội ngũ cấm y quan giáo, nhìn như đang nói chuyện với Thích Kim hết sức bình thường, trên thực tế đã lặng lẽ nhớ kỹ hết thấy đối thoại của bọn họ.

Tần Lâm được Chu Dự Đức dẫn đi về phía nơi phát hiện vụ án, dọc trên đường đi hỏi thăm tình huống, làm như vô ý hỏi thăm về Tri Châu Vương Tượng Càn.

Dĩ nhiên Chu Dự Đức rất vui lòng nói những chuyện này, gật đầu khom người nói:

- Vốn là chúng ta làm Lý Trưởng không nên nói Đại lão gia bản châu không đúng không phải, nhưng nếu tướng quân hỏi tới, tiểu nhân cũng không dám giấu giếm. Thật ra thì Vương phụ mẫu này làm quan coi như thanh liêm, chỉ là tính khí cao ngạo một chút, làm việc hơi nóng nảy gấp gáp. Lần này ông cháu Chu Lão Hàm vì bị thúc ép tiền lương, cho nên bị y bức tử.

Cấm Y Vệ

Tác giả: Miêu Khiêu

Chương 506: Màu đỏ chết chóc (Hạ)

Người dịch: Hạo Thiên

Nguồn: vipvanda

>

Tần Lâm âm ừ từ chối cho ý kiến, tựa hồ làm ra vẻ cao thâm. Nhưng lúc đối phương nhắc tới Vương Tượng Càn liền khẽ nhú mày, mặt lộ vẻ chán ghét, đối với Chu Dự Đức không thể nghi ngờ chính là khích lệ cực lớn.

Đến nhà Chu Lão Hàm, đây là một nhà nông hết sức bình thường, Tần Lâm hết sức cẩn thận đi vào, nhìn qua chỉ thấy trên bức ngũ có hai cỗ thi thể một lớn một nhỏ đang nằm, nhìn thấy mà đau lòng.

Chu Dự Đức cũng muốn đi vào, Tần Lâm khẽ cau mày, Ngưu Đại Lực liền đưa tay ngăn y lại.

Có lẽ là cảm thấy mới vừa rồi Tần Lâm rất dễ nói chuyện, Chu Dự Đức nở một nụ cười bồi:

- Tần tướng quân, ta...

- Cút ra ngoài!

Tần Lâm nện một quyền lên bàn, âm âm vang dội.

Chu Dự Đức bị dọa sợ hết hồn, không hiểu vì sao đột nhiên Tần tướng quân nổi nóng, không thể làm gì khác hơn là xấu hổ lui ra.

A Sa mới từ dưới nách Ngưu Đại Lực chui vào bên trong phòng cũng giật mình, nó hiểu tại sao Tần Lâm nổi trận lôi đình như vậy: tường phía Bắc căn nhà có một miếu thờ nhỏ, thờ phụng một mảnh bài vị: ‘Án công Tần hủ Lâm trường thọ trăm tuổi, cao hầu vạn đại, con cháu đây nhà.’

Tần Lâm hai lần đã cứu Chu Lão Hàm cùng Cửu Đản, hai ông cháu hết sức vui mừng thờ phụng trường sinh lộc vị của hần. Nhưng hai ông cháu lại ngộ hại trong ngôi nhà này, tâm trạng Tần Lâm xấu đến thế nào cũng có thể tưởng tượng được. May là hần tâm cơ thâm trầm, mới vừa rồi cũng khó tránh khỏi thất thố.

Nhìn hai cổ thi thể trên bục ngủ, lại nhìn Tần Lâm đang nổi giận, A Sa cảm thấy mũi mình cay cay, nước mắt lăn xuống.

Tay của Tần Lâm bị người nắm lấy từ phía sau, hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mắt to thông minh linh lợi của A Sa đang chứa đầy nước mắt:

- Tần đại thúc, người chết không thể sống lại, người tìm được hung thủ thay Chu Lão Hàm, coi như, coi như cũng an ủi vong hồn bọn họ...

- A, đến phiên con ghê khuyển ta...

Tần Lâm miễn cưỡng cười cười, vỗ vỗ đầu A Sa, lại thầm khấn vái trong lòng: Chu Lão Hàm, Cầu Đản, Tần Lâm ta thề với trời, nhất định phải tìm được hung thủ, báo thù tuyệt hận thay các người.

Đúng vậy, đừng nói là Tần Lâm, ngay cả A Sa từ cái nhìn đầu tiên đã biết rõ ràng, Chu Lão Hàm tuyệt đối không phải là tự sát, mà là bị người khác mưu hại.

Cầu Đản chỉ bị bắt đến kinh sư, còn chưa bị thiến hoạn, Chu Lão Hàm đã gấp gáp gần như nổi điên. Tình cảm ông cháu thể hiện quá rõ ràng, thử hỏi lão làm sao có thể mang theo cháu mình cùng tự vận như vậy? Cho dù là lão muốn chết, tuyệt đối cũng không thể làm cho Cầu Đản cùng chết.

Chuyện này lừa trời lừa đất lừa gậy quỷ thần, bất kể thế nào cũng không lừa được Tần Lâm cùng A Sa quen biết ông cháu Chu gia!

- Được rồi, để chúng ta tới xem thử thi thể, tra rõ bọn họ chết vì cái gì.

Tần Lâm mang bao tay lụa sống vào, đi tới trước bục ngủ bày thi thể.

Chu Lão Hàm thành thật chất phác có chút quật cường, nước da cổ đồng của lão hiện lên sắc đỏ ửng trên mặt. Sờ qua cảm thấy thân thể lão vẫn mềm, vẫn còn độ ẩm chưa tan đi, nhưng đồng tử giãn ra và giác mạc bắt đầu trở nên mờ đục, chứng tỏ sinh mạng đã rời khỏi thân thể lão.

Thân thể nhỏ nhỏ của Cầu Đản cũng mất đi sinh cơ, đứa trẻ hay cười này còn giữ được vẻ an tường lúc ngủ say trên khuôn mặt. Bởi vì màu da nhạt hơn gia gia, trán, gò má nó lộ ra màu đỏ anh đào yếu ớt, đôi môi càng đỏ sẫm chói mắt.

Tần Lâm biết đây không phải là màu sắc do các phu nhân tiểu thư dùng phấn cùng son môi làm ra, mà là dấu vết do tử thần vô hình để lại sau khi lấy đi sinh mạng người ta.

Nhìn kỹ Cầu Đản, thấy màu da nó không tái nhợt như người đã chết, thần thái cũng an tường bình thản, A Sa thế nào cũng không tin tên tiểu tử ngây thơ đáng yêu từng là bạn mình này đã chết đi. Chạm vào mặt nó cũng thấy hết sức mềm mại, nhất thời A Sa lộ vẻ vui mừng, nắm vào huyết Đại Chuyết ngang lưng nó, truyền vào đó một cổ kính lực.

Lúc này nó mới ử rữ phát hiện, kinh lực rót vào hoàn toàn như đá chìm đáy biển, hiện tại mới tin chắc Cầu Đản quả thật đã mất đi sinh mạng.

Là cái gì làm cho nó chết đi kỳ quái như thế? A Sa nhin cơn tức giận, trong lòng điểm qua một lượt: Thôi Tâm chương? Huyền Âm chỉ? Hàm Tiểu Bán Bộ Diên? Đường như tất cả đều không phải!

A Sa hàng năm ở Nam phương, không biết cũng không kỳ quái, thật ra thì đây là tai nạn rất dễ gặp phải ở địa khu phía Bắc giá rét, vào mùa Đông lúc đốt lửa sưởi ấm.

- Trúng độc oxide carbon (CO)...

Tần Lâm sờ cằm, rất nhanh ý thức được con ghê buồn bực, liền đổi cách nói khác:

- Hoặc nói là độc than củi.

Trúng độc oxide carbon, đời sau cũng xưng là trúng độc than củi.

Phàm là các chất cháy như củi, than củi... khi cháy, chủ yếu là Carbon và Oxy trong không khí kết hợp, sinh thành dioxide carbon (CO2) không độc.

Nhưng dưới tình huống các cửa đóng kín, không khí lưu thông kém, lượng Oxy cung cấp không đầy đủ, cháy không hoàn toàn, sẽ sinh thành oxide carbon kịch độc.

Oxide carbon là một loại khí thể không màu không mùi, không dễ phát hiện. Năng lực kết hợp của Hemoglobin trong máu với oxide carbon mạnh hơn năng lực kết hợp với Oxy hơn hai trăm lần, hơn nữa, tốc độ Hemoglobin và Oxy phân tách nhau cũng rất chậm. Cho nên một khi người ta hít oxide carbon vào, Oxy sẽ mất đi cơ hội kết hợp với Hemoglobin, khiến cho cơ quan tế bào không có cách nào thu được đầy đủ Oxy từ trong máu, từ đó đưa đến trúng độc.

Lúc trúng độc thời kỳ đầu, oxide carbon kết hợp với Hemoglobin trong huyết dịch thân thể con người từ mười đến hai mươi phần trăm, lúc này nhức đầu choáng váng, run rẩy, ghê tởm, nôn mửa, tứ chi vô lực, thậm chí xuất hiện hôn mê ngắn ngủi. Thường là thần trí vẫn còn thanh tỉnh, sau khi hít không khí trong lành vào, thoát khỏi hoàn cảnh trúng độc, triệu chứng nhanh chóng biến mất, phần lớn không lưu lại di chứng.

Nhưng nếu không kịp thời thoát đi hoàn cảnh trúng độc, bị oxide carbon chiếm đoạt Hemoglobin đạt tới ba bốn mươi phần trăm, sẽ xuất hiện triệu chứng mệt lả hoặc hôn mê, đến đây hoàn toàn mất đi năng lực tự cứu, nếu như không được phát hiện kịp thời sẽ khó thoát ma quỷ vô hình của tử thần.

Mà tình huống giống như Chu Lão Hàm cùng Cửu Đản chính là thời gian phát hiện quá muộn, hít vào oxide carbon quá nhiều, hơn một nửa Hemoglobin mất đi năng lực cung dưỡng, nạn nhân sẽ hôn mê thật sâu, tiêu mất các loại phản xạ sinh lý, huyết áp giảm xuống, hô hấp dồn dập, trong lúc đang ngủ bất tri bất giác đi tới tử vong.

Tần Lâm chỉ liếc mắt nhìn trên căn bản đã xác định nguyên nhân tử vong của hai ông cháu Chu Lão Hàm, thật ra thì rất đơn giản, chính là nhờ màu đỏ quý dị hiện ra ngoài da bọn họ.

Sau khi Oxide carbon cùng Hemoglobin trong máu kết hợp, sinh thành carboxyhemoglobin là màu đỏ anh đào. Mà những mạch máu nhỏ li ti trên môi tương đối nhiều, cộng thêm da môi rất mỏng, sau khi chết ngạt carboxyhemoglobin ngưng đọng lại trong máu, xuyên qua lớp da môi mỏng sẽ nhìn thấy màu đỏ anh đào tươi rói.

507. Chương 507: Vô Hình Chi Độc

Trên gò má có một số chỗ da mỏng, huyết mạch nhỏ cũng nhiều, cũng sẽ hiện ra màu đỏ đậm nhạt không đồng nhất.

Đây là chứng cứ quyết định phán đoán trúng độc oxide carbon.

Tần Lâm đem những lời này giải thích với A Sa một lần, dùng phương thức mà nó có thể nghe hiểu được.

- Thì ra là như vậy, ta biết rồi!

A Sa cúi người, cúi đầu nhìn vào trong bọc ngủ, sau đó dứt khoát chui nửa người vào, rất nhanh đã móc ra một mảnh vải bố dính đầy tro than:

- Đại thúc, phải chăng là vật này ngăn chặn ống khói, Cửu Đản cùng gia gia nó mới bị ngộ độc chết?

Tần Lâm gật đầu một cái, đưa cho A Sa một đôi bao tay để nó đeo vào. Vừa rồi hắn cũng chuẩn bị dùng móc sắt để moi tìm, không ngờ rằng thân thể A Sa nhỏ gọn có thể chui vào, cũng đỡ cho hắn phải mất công.

Cầm mảnh vải quan sát cẩn thận, Tần Lâm có chút thất vọng, đi ra bên ngoài bảo Lục Viễn Chí lấy trong túi công cụ pháp y ra cọ quét vân tay và bột vàng bạc, tỉ mỉ quét trên mảnh vải bố này.

Hồi lâu sau hắn thật dài thở dài, buông cọ quét vân tay xuống. Mảnh vải bố này quá thô ráp, với kỹ thuật thủ đoạn trước mắt không thể lấy được vân tay. Đợi sau có phương pháp nung nóng để lấy vân tay trên vật thô ráp, nhưng phải có máy móc chuyên dụng và các loại hóa chất cần thiết.

Mới vừa rồi Vương Tượng Càn bị Ngưu Đại Lực ngăn ngoài cửa, bèn ghé cổ kiễng chân nhìn vào trong. Mặc dù bất mãn với Tần Lâm nhưng thấy hắn chuyên tâm dồn chí vào công việc, tâm không tạp niệm, cũng biết hắn làm như vậy nhất định có thâm ý, cho nên vẫn đợi ở bên ngoài.

Chờ Tần Lâm đi ra, thất vọng buông mảnh vải xuống, y mới chấp tay hỏi:

- Không biết Tần tướng quân có tra ra được vấn đề gì không? Tuy rằng vụ án này liên quan với Bạch Liên giáo, nhưng dù sao cũng xảy ra trong khu vực cai quản của bản quan, người chết là con dân bản quan cai trị, cho nên ngài xem có thể...

Lần này Tần Lâm cũng không ngăn cản nữa, cho phép bọn họ phái hai người đi vào, nhưng không cho chạm vào bất kỳ vật gì.

Vương Tượng Càn suy nghĩ một chút, mang theo một tên lão Ngộ Tác đi vào, chỉ chốc lát sau lão Ngộ Tác liền khê kêu lên:

- Ủa, đây là trúng độc than củi, trong Tẩy Oan Tập Lục có nói, phạm là người trúng độc than củi, khí thối từ kẽ đất đá bốc lên, sẽ bị ngộp chết mà không hay biết, thi thể mềm nhũn mà không có thương tích, tương tự người bị bóng đè mà không hay biết.

Nghe thấy lời nói này, sắc mặt Vương Tượng Càn có hơi tái đi, đi ra bèn chấp tay thi lễ Tần Lâm thật sâu:

- Xin hỏi phải chăng là mảnh vải này lấy ra từ ống khói trong bục ngủ?

Tần Lâm không ngần ngại:

- Không sai, hơn nữa còn là đầu dưới ống khói, cách chỗ đốt lửa không xa.

Sắc mặt Vương Tượng Càn lập tức trở nên khổ sở, nếu như ống khói bị bịt lại ở đầu trên, còn có thể chết bởi mưu sát, nhưng ống khói bị bịt lại ở đầu dưới, đương nhiên chính là người trong nhà tự sát.

Thân là quan phụ mẫu một phương, con dân trị hạ lại bởi vì thúc giục nộp thuế mà bị bức tử. Nếu như chuyện này báo lên trên, một câu 'Tàn ngược hại dân' là không thể nào tránh khỏi. Cho dù là gia tộc Vương Tượng Càn là sĩ lâm danh môn Sơn Đông, e rằng lần này cũng phải náo loạn mất hết thể diện, quá nữa là không giữ được cái ghế Tri Châu Kế Châu.

Huống chi y còn đắc tội với Tần tướng quân Cẩm Y Vệ được xưng 'Lấy đức báo oán'?

Tần Lâm không để ý đến Vương Tượng Càn, bắt đầu quan sát ngôi nhà này.

Hắn không hề lấy vân tay trên bàn, cửa, trên bục ngủ, hay tìm dấu chân dưới đất, bởi vì thời này căn bản không có khái niệm bảo vệ hiện trường. Trên đường tới đây hắn đã hỏi Chu Dự Đức, sáng sớm rất nhiều hương thân đi vào cố gắng cứu viện, không biết bao nhiêu người đạp lên sờ qua, cho dù là tìm được dấu chân cùng vân tay cũng hoàn toàn không có ý nghĩa.

- Lục Viễn Chí!

Tần Lâm kêu một tiếng, Lục mập liền ôm túi da trâu hăng hái chạy tới, biết được đã đến lúc trở tài. Chỉ bất quá lần này là Chu Lão Hàm cùng Cầu Đản đã từng gặp mặt hai lần, cảm giác trong lòng y khác xa những lúc kiểm nghiệm thi thể kẻ khác.

- Đệ đi vào tra nghiệm thời gian tử vong, kiểm tra có bị trói, bị đánh thuốc mê hay không, nếu như bị điểm huyết, trên vị trí huyết cũng sẽ có máu bầm...

Hoàn toàn khác với những lần trước để mặc cho Lục mập tự mình phát huy, sau đó mình mới bổ sung, lần này Tần Lâm ra lệnh cận kề.

Thậm chí sau khi nói xong, Lục Viễn Chí đáp ứng tiến vào, Tần Lâm nhớ tới chuyện gì bèn gọi y lại:

- Cất khí quản ra xem thử, nếu như khi còn sống hít khói độc mà chết, trong khí quản hắn sẽ đóng bụi màu đen.

Lục Viễn Chí gật đầu một cái, y nhìn ra được Tần Lâm coi trọng đối với vụ án này, ngay cả bản thân y cũng hết sức nóng lòng muốn mau mau báo thù tuyệt hận cho Chu Lão Hàm cùng Cầu Đản.

- Chẳng lẽ còn có vấn đề khác sao?

Lão Ngọ Tác cũng từ bên trong nhà đi ra, nghe đến đó cảm thấy hết sức kỳ quái, không nhận được hỏi Tần Lâm nguyên nhân.

- Da nổi màu đỏ, thân thể mềm nhũn thần sắc an nhiên mà chết, quả thật là dấu hiệu trúng độc than củi. Nhưng nếu như sau khi bị người giết hại lập tức đặt thi thể vào trong ngôi nhà tràn đầy khí độc này, khí vẫn sẽ xuyên thấu qua da, niêm mạc tiến vào huyết dịch, vì vậy da thi thể vẫn sẽ hiện ra màu đỏ anh đào...

Tần Lâm dứt lời liền vung tay một cái:

- Cho nên bản quan nhất định phải loại bỏ hết thấy khả năng khác!

Lão Ngọ Tác nghe tới nổi ngây dại, thật sự không nghĩ tới độc than củi còn liên quan nhiều như vậy, nếu không phải là Tần Lâm quan bái tam phẩm cấm y Chỉ Huy Sứ, lão thật sự muốn bái sư học nghệ.

Thừa dịp Lục Viễn Chí cận kề kiểm tra thi thể, Tần Lâm bắt đầu tra hỏi kẻ phát hiện thi thể và các hương thân biết tình huống Chu Lão Hàm gần đây.

Kẻ phát hiện thi thể chính là hàng xóm Chu Vượng, y là một hán tử nhà nông gương mặt thật thà chất phác, thấy một vị đại quan như Tần Lâm vô cùng sợ hãi, an ủi y hồi lâu mới lắp bắp nói:

- Sáng... sáng sớm ta đã nhìn thấy đại môn ông cháu Chu Lão Hàm còn đang đóng, quan gia ngài phải biết, Lão Hàm hay dậy sớm đốt lửa làm điểm tâm cho cháu trai lão. Hôm nay thấy đã trễ mà lão vẫn chưa thức, trong lòng ta lập tức cảm thấy khác thường. Ta gọi vài tiếng không nghe thấy ai đáp lại, vội vàng chạy tới bên này đập cửa nhưng bên trong vẫn không có thanh âm gì.

- Ta thăm nhử không tốt, bèn phá lớp giấy cửa sổ nhìn vào, chỉ thấy hai ông cháu nằm trên bực ngủ, trong nhà có mùi khí than củi. Ôi chao, ta vội vàng kêu to lên, gọi người tới phá cửa. Còn có mấy vị hương thân phá cửa với ta, bọn họ cũng có thể chứng minh cửa nhà được đóng chặt từ bên trong.

Tần Lâm gật đầu một cái, mới vừa rồi hán tử cũng đã kiểm tra cây gài cửa, là cây gỗ khá to, dấu vết gãy còn mới hết sức tự nhiên, dấu vết để lại lúc bọn họ phá cửa cũng hoàn toàn phù hợp đặc thù động lực học, không có gì khả nghi.

508. Chương 508: Tòng Phạm

- Như vậy mảnh vải này...

Tần Lâm chỉ chỉ mảnh vải bố kia:

- Các người có ai biết đây có phải là vật của Chu gia không?

Chu Vượng nhìn kỹ một chút:

- Không sai, ta từng nhìn thấy Chu Lão Hàm dùng nó lau bàn.

Trời, quả thật là kỳ quái, chẳng lẽ là vụ án giết người trong nhà kín?

Tuy Tần Lâm không phải là mắt thần như điện, nhưng quan sát cũng coi như vô cùng tỉ mỉ. Hán phát giác hai cửa sổ của nhà này đều là gài từ bên trong, bên ngoài không thể mở được, đây là hết sức thường gặp ở mùa Đông Kế Châu giá rét.

Cửa phòng được chốt lại từ bên trong, dấu vết cây gài bị gãy, khung cửa bị phá đều rất tự nhiên, rất bình thường, không có bất kỳ nghi điểm gì, Chu Vượng cùng nhiều hương thân như vậy cũng không thể nào liên hiệp làm chứng giả.

Tần Lâm nắm cánh cửa gỗ này lắc lắc, phát hiện nếu dùng sức đẩy mạnh vào trong, bên dưới sẽ có khe hở, tới đa có thể nhét được nắm tay vào, nhưng tuyệt đối không thể cho phép người chui qua.

Sờ cảm suy nghĩ một hồi, Tần Lâm lại hỏi các hương thân có biết nguyên nhân cái chết Chu Lão Hàm hay không, các hương thân mồm năm miệng mười nói.

- Còn không phải là Đại lão gia châu quan phái nha dịch tới, thúc giục tiền lương quá gấp hay sao?

Một tên nông phu sắc mặt đen kịt tay cầm cuốc, tỏ vẻ giận dữ bất bình:

- Con trai con dâu Lão Hàm đã chết, chỉ còn lại hai ông cháu lão mà thôi. Năm nay lão lại đi kinh sư tìm cháu trai tốn không ít tiền, trước kia hoàn cảnh như thế cũng có thể được phép chậm nộp thuế, thế nhưng năm nay quan phủ nhiều lần phái người thúc giục.

Đại thẩm bên cạnh nhìn Tần Lâm một cái, Tần Lâm bảo bà cứ nói đừng ngại, Vương phụ mẫu sẽ không so đo, bà mới lấy hết can đảm nói:

- Ruộng đất chúng ta là hiến tặng cho Phật Bồ tát Văn Hương môn, Vương Đại lão gia còn phái người tới thúc giục nộp thuế, hưởng chi ruộng đất Lão Hàm thúc ở trong tay mình? Hai ngày trước đã nghe lão cất tiếng thở than, nói cái gì không sống nổi nữa, muốn cáo đến chỗ Tần tướng quân ngài, không ngờ rằng lão nhất thời nghĩ quẩn...

- Ôi, sau khi Chu Lão Hàm từ kinh sư trở lại không chịu đi lễ bái Phật Bồ Tát, cho nên mới có đại nạn hôm nay...

Chu Vương dứt lời liền cất tiếng than thở, xem thử thần sắc Tần Lâm lại cười bồi nói:

- Bất quá lão thường hay nhắc tới tên Tần tướng quân, lần này ngài có thể tới đây đòi công bằng cho lão, cũng không uổng lão lập trường sinh lộc vị thờ ngài.

Vương Tượng Càn nghe đến đó trên mặt thoát đỏ thoát trắng, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào. Thân là quan phụ mẫu địa phương, dân chúng dưới quyền có oan ức phải đi cầu Cẩm Y Vệ, quả thật y mất mặt vô cùng.

Bị ánh mắt lạnh lùng như điện của Tần Lâm đảo qua, Vương Tượng Càn không tự chủ được chột dạ, đỏ mặt chấp tay nói:

- Đúng là hạ quan thúc giục chinh thu tiền lương tương đối khẩn, nhưng chưa tới mức bức tử nhân mạng, vì sao đám hương dân này nhất thời không nghĩ ra?

Trong đám đông có người cười lạnh:

- Còn không khẩn sao, còn cạo cả vàng trên mặt Phật Bồ Tát, chớ đừng nói chi là dân chúng tầm thường.

Tần Lâm khê mỉm cười, hỏi tới cho chắc chắn:

- Không biết Vương Tri Châu cạo vàng trên mặt Phật thế nào, nói cho bản quan nghe thử, cũng tiện học thêm vài thủ đoạn vơ vét.

Vương Tượng Càn bị chọc tức gần nổ phổi, tức tối nói:

- Hương dân nơi đây sùng kính thần Phật ngoại đạo của Văn Hương môn gì đó, mang hết ruộng đất hiến cho Văn Hương môn. Hạ quan không tìm bọn họ chinh lương thu thuế, vậy căn bản không cách nào hoàn thành định ngạch bản châu. Trương Tướng gia đưa ra Khảo Thành Pháp, hạ quan có thể không tận tâm tận lực sao? Những tượng Phật kia quả thật là do ta đập... A, chẳng trách nào Tần tướng quân muốn ra mặt thay bọn họ, hừ hừ, thì ra ngài kết giao quyền quý, cho nên tuổi còn trẻ mà đã chấp cánh bay cao như vậy.

Nói tới chỗ này, Vương Tượng Càn vừa tức tối vừa sợ hãi nhìn Tần Lâm, không nói tiếp nữa.

- Nói ta kết giao quyền quý ư?

Tần Lâm sờ sờ mũi, cảm thấy chuyện này càng ngày càng có vẻ thú vị.

Văn Hương môn, lời của Vương Tượng Càn, Trần Hoạn Chương khích bác, vụ án Chu gia trang mơ hồ xâu thành một cuôi, mặc dù trước mắt còn chưa rõ ràng, nhưng Tần Lâm đã có ý tưởng bước đầu.

Bất kể thế nào, các người cũng không nên mưu hại ông cháu Chu gia vô tội. Nếu dám can đảm động thủ giết người ở trước trường sinh lộc vị của ta, ta nhất định phải bắt được hung thủ trừng trị.

Chu Dự Đức... Tần Lâm nhìn vị Lý Trưởng này, sờ mũi mình, không nhanh không chậm nói:

- Đường như mới vừa rồi người nhắc tới Vương phụ mẫu, không có nói qua chuyện y làm ác bất kính thần Phật, phá hủy tượng thần?!

- Chuyện này...

Chu Dự Đức nghe vậy giật nảy mình, vội vàng cười bồi nói:

- Dù sao y cũng là quan phụ mẫu bản châu, tiểu nhân cũng không tiện nói xấu trước mặt ngài.

Tần Lâm cười lạnh trong lòng, mới vừa rồi người nói xấu y còn ít hay sao.

Tần Lâm hỏi xong vụ án, Lục Viễn Chí kiểm nghiệm thi thể đã có kết quả.

Tên mập trở lại hồi báo, nói căn cứ tình huống nội dung tiêu hóa dạ dày phán đoán, thời gian tử vong ước chừng vào khắc đầu giờ Dần (rạng sáng), hai cổ thi thể cũng không có dấu vết bị trói, cũng không có vết bầm do điểm huyết hình thành. Nội dung trong dạ dày cũng rất bình thường, là ít cháo loãng, thức ăn mặn và bánh bao, tìm con chó cỏ tới cho ăn, cũng không có gì khác thường.

Sau khi mổ khí quản người chết ra, quả nhiên phát hiện trong đó có bột màu đen li ti.

Tần Lâm gật đầu một cái, muốn tạo thành oxide carbon chắc chắn phải có sự cháy không đầy đủ, lúc này trong không khí sẽ có một ít bụi màu đen. Nếu như hai người chết là trúng độc khi còn sống, sẽ hít vào khí quản, nếu như sau khi chết bị người đặt thi thể ở chỗ này, oxide carbon xuyên thấu qua da tiến vào trong cơ thể cũng sẽ khiến cho lớp da ngoài thi thể hiện ra màu đỏ anh đào, nhưng trong khí quản sẽ không có những bụi màu đen này.

Hiện tại sau khi kiểm tra, đã loại bỏ hết thấy những khả năng khác, chứng minh hai người chết quả thật là đang trong giấc mộng âm thầm lặng lẽ chết đi vì trúng khí độc oxide carbon.

Nghe thấy kết luận này, kẻ buồn bực nhất chính là Vương Tượng Càn, y cố gắng hết sức duy trì dáng vẻ quan văn chính đồ không ngã, vẻ mặt lại tỏ ra khổ sở:

- Thuốc mê, bị trói, điểm huyết đều không phải, hơn nữa đúng là khi còn sống trúng khí độc than củi, ôi... xem ra quả thật đây là tự sát.

- Hôn quan, Cầu Đản cùng gia gia nó không phải là tự sát đâu!

A Sa dắt chó vàng, chỉ ngón tay út nhỏ xíu vào mũi Vương Tượng Càn:

- Chu Lão Hàm thương yêu cháu mình như vậy, tuyệt đối sẽ không mang theo Cầu Đản cùng chết với lão!

Đổi lại là bình thời Vương Tượng Càn bị một bé gái như vậy chỉ vào mũi mắng, y đã sớm gỡ quan uy của mình ra. Nhưng A Sa nói như vậy đúng vào điều mà sâu trong lòng y hy vọng nhất, cho nên không hề nổi giận quát tháo, bất quá chỉ nở một nụ cười khổ mà thôi.

Cẩm Y Vệ

Tác giả: Miêu Khiêu

Chương 508: Tông phạm (Hạ)

Người dịch: Hạo Thiên

Nguồn: vipvanda

>

Các hương thân cũng bàn tán xôn xao, ai cũng cảm thấy cố nhiên là Chu Lão Hàm đã từng nói qua đi tìm chết, sống không nổi vân vân, nhưng bình thời lão thương yêu Cầu Đản như vậy, hiện tại lại mang theo cháu trai cùng chết, đúng là không giống như chuyện mà lão làm.

Lý Trưởng Chu Dụ Đức mới vừa rồi thủy chung ngậm miệng, âm thầm quan sát Tần Lâm, hiện tại thấy các hương dân mồm năm miệng mười bàn tán, lập tức mặt mũi tươi cười nói với A Sa:

- Tiểu muội muội, không thể nói như vậy, dĩ nhiên Chu Lão Hàm rất thương yêu cháu mình, nhưng nhất thời lão nghĩ quẩn, hành động đại đột, cho là hiện tại con trai con dâu đã không còn, cháu trai ở lại trên đời này một mình cô khổ lênh đênh, cho nên dứt khoát mang nó theo xuống suối vàng tìm phụ mẫu, không phải cũng là rất bình thường sao?

Theo như đạo lý, cách nói của Chu Dụ Đức cũng không phải là không có khả năng, rất nhiều người tràn đầy tình cảm đối với thân nhân, nhất thời nghĩ sai, xuất phát từ suy nghĩ ‘Mang theo cùng đi’, hạ sát thủ với người thương yêu của mình, đây cũng là chuyện nhiều không đếm xuể.

Các hương dân liền rối rít phụ họa, cảm thấy Chu Dụ Đức nói cũng rất có đạo lý.

Nhưng A Sa ngoeo đầu suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy có cái gì không đúng, chẳng qua là không tìm được lý do vững chắc để phản bác đối phương. Không có chứng cứ xác thực, ai muốn nói thế nào mà không được.

- Không cần cãi, ông cháu Chu gia là bị người mưu làm hại!

Ai mà lên tiếng nói khẳng định như vậy?

Người vừa nói là Tần Lâm, vẻ mặt hần nghiêm nghị chỉ vào A Sa, khiến cho nó sợ hết hồn, sau đó hỏi:

- Các vị xem thử trên người nó có cái gì?

Có cái gì?! A Sa vội vàng cúi đầu xem thử, lúc này mới đau lòng phát hiện bộ y phục màu cánh sen mình đang mặc đã dính vài vết đen. Nó cẩn thận nhớ lại, đúng là vừa rồi chui xuống bụi ngủ móc chiếc khăn lau kia ra, đã bị dính tro than trong đó.

- Xin các vị xem đây...

Tần Lâm cầm khăn lau, lại chỉ trên người A Sa:

- Sáng sớm là chư vị hương thân phá cửa phòng mới có thể làm cho khí độc tan đi, khăn lau này vẫn nhét ở đầu dưới ống khói bên trong bụi ngủ. Mới vừa rồi đứa nhỏ này chui xuống bụi ngủ lấy chiếc khăn này ra, dính phải tro than đây người.

- Mới vừa rồi ta xem qua trong phòng, cũng không có các loại công cụ như que trúc, trên người Chu Lão Hàm cùng Cửu Đản cũng không có dính tro than, như vậy xin hỏi bọn họ dùng cách nào để nhét khăn lau vào ống khói bên trong bụi ngủ?

Tần Lâm nói hết sức đồng dạng đường hoàng, từng câu từng chữ đều suy luận rõ ràng rành mạch, khiến cho người ta không thể không phục.

Nghe hắn nói như vậy, các hương thân chợt hiểu ra, nhất thời nổ ầm lên bàn tán sôi nổi.

Trong mắt Vương Tượng Càn chợt lóe ánh sáng, nháy mắt hết sức vui mừng, cái nhìn đối với Tần Lâm cũng thay đổi. Y thật không ngờ vị Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ trẻ tuổi này lại thật sự xử án công bằng, không mượn vụ án lần này để sửa trị mình, thật là may mắn.

Nhưng rốt cục vụ án này đã xảy ra thế nào, làm sao nhét được khăn lau kia vào ống khói?

Người trẻ tuổi có con sóc trên vai thần sắc hốt hoảng nhìn quanh bốn phía, nhưng không biết từ lúc nào đã có hai ba tên Cẩm Y Hiệu Úy đứng bên cạnh y.

Thần sắc Chu Dụ Đức cũng lộ vẻ hốt hoảng, y đã có chút hối hận chuyện lần này, nhưng vẫn cố gắng vờ như không có chuyện gì, hỏi Tần Lâm:

- Tần tướng quân, cửa sổ đóng chặt, người ngoài tuyệt đối không chui vào lọt, nếu là người ngoài mưu hại bọn họ, làm sao có thể nhét khăn lau vào ống khói được chứ?

- Ngôi nhà này nhìn qua là đóng kín, trên thực tế vẫn còn hai chỗ có thể vào được...

Tần Lâm chỉ khe hở dưới cánh cửa có thể dứt lọt nắm tay, sau đó chỉ ống khói trên nóc nhà.

Môi Chu Dự Đức giật giật vài cái:

- Làm sao có thể như vậy được? Tần tướng quân nói đùa sao, ống khói nhỏ hẹp như vậy, đến bụng ngủ còn có khúc quanh, cho dù là trẻ con cũng không chui lọt...

- Xem thử, xem thử thì sẽ biết!

Tần Lâm nhìn nhìn ống khói, lại vỗ vỗ vai A Sa:

- Chỉ có thân thể người nhỏ bé, có thể chui thử từ trên ống khói vào nhà hay không?

- Không thành vấn đề!

A Sa rất sẵn khoái đáp ứng, đang chuẩn bị nhảy lên nóc nhà, sức nhớ tới bây giờ thân phận của mình là con ghê mà không phải Bạch Liên Thánh Nữ, cho nên ngoan ngoãn chờ Ngưu Đại Lực sang nhà bên mượn một cái thang, mới leo thang lên nóc nhà.

Không chỉ có vóc người nó thon thả nhỏ gọn, còn hết sức mềm dẻo, dùng lực chui vào trong ống khói, sau đó đốt hộp quẹt soi sáng.

Đúng vậy, đến khúc quanh ống khói A Sa cũng không chui qua được, nhưng nó cũng không cần chui đến tận cùng, rất nhanh đã nghe thấy tiếng thét của nó vang lên bên trong ống khói:

- A, tìm được rồi, ở đây có dấu chân thỏ... à không, dấu chân chuột bò...

Tần Lâm liền gọi A Sa đi ra, toàn thân đưa con ghê này vô cùng cẩn thận, cũng giống như tiểu khiêu hóa lúc hân mới vừa gặp gỡ.

Ngưu Đại Lực cũng leo lên nóc nhà, quả nhiên là Đại Lực Kim Cương, dựa theo vị trí A Sa chỉ điểm, năm ngón tay nắm lấy viên gạch, quát to một tiếng đã rút được viên gạch ra.

Ban ngày ban mặt, mặt trong viên gạch dính đầy khói đen như mực, dấu chân động vật bò trên đó hết sức rõ ràng, thậm chí còn có mấy sợi lông.

- Đúng vậy, ống khói nhỏ hẹp còn có khúc quanh, người không thể nào chui vào, nhưng người phạm tội có tông phạm là một con rối trợ giúp.

Tần Lâm cười lạnh, chỉ về phía người trẻ tuổi có con sóc trên vai ngoài xa một cái. Người nọ không tự chủ được ngã ngồi trên đất, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Thanh niên có con sóc trên vai là Chu Mãn Hưng, thấy y ngã ngồi trên đất, vẻ mặt cực kỳ hoảng hốt, các hương thân Chu gia trang lập tức ồ lên rất lớn:

- Tông phạm con rối ư, chẳng lẽ là con sóc sao?

- Chu Mãn Hưng nuôi con sóc kia đã có hai năm! Dấu chân trên viên gạch ống khói này thoát nhìn có vẻ giống như chân sóc...

Tim Lý Trưởng Chu Dự Đức chợt giật thót, kinh nghi bất định len lén quan sát Tần Lâm, lại nháy mắt ra hiệu với mấy tên hậu sinh vô lại bất lương.

Trong đám đông lập tức có người kêu lên:

- Mặc dù con sóc khôn thật, nhưng rốt cục cũng chỉ là loài vật, làm thế nào có thể giúp y giết người?

- Chu Lão Hàm rõ ràng chính là bị quan phủ ép tự sát, bây giờ lại muốn đổ sang đầu người khác, quả thật quan với quan bảo vệ lẫn nhau.

Dân chúng nghe vậy lập tức nghi hoặc, bọn họ ‘đầu hiền’ ruộng đất cho Văn Hương môn, liên tục mấy năm không có dâng lương nộp thuế. Mặc dù Văn Hương môn cũng có thu địa tô, nhưng lại tiết kiệm được khoản thuế nộp cho triều đình, một thêm một bớt coi như cũng cân bằng.

Hiện tại vị Vương Đại lão gia mới tới này thi hành triều chính mới đáng ghét kia, đo đạc lại ruộng đất, truy thu thuế phú không chút dung tình, ruộng đất đã đầu hiền cho Văn Hương môn cũng phải nộp thuế, nói thật ra trong thâm tâm dân chúng cũng không thích Vương Tượng Càn.

509. Chương 509: Diễn Lại Vụ Án

Dân chúng sợ quan phủ, vốn bọn họ cổ kỹ Vương Tượng Càn là Tri Châu bản châu, không ai dám tranh cãi với y, nhưng nếu bây giờ hưng sư động chúng, đã hoàn toàn trở mặt, bọn họ cũng không ngại buông lời khó nghe.

Wương Tượng Càn giận đến mặt đỏ tới mang tai, bĩu môi tức tối, lẩm bẩm một mình:

- Bản quan ở Văn Hỷ huyện công chính liêm minh, thế nhưng đến Kế Châu gặp phải đám điều dân tin tưởng ngoại đạo này, há đâu có lý như vậy? Thu thuế theo chính sách thì đắc tội với cung cấm, miễn thu cho bọn họ lại không hoàn thành số lượng Khảo Thành pháp quy định, không có cách nào ăn nói với Trương Tượng gia, còn bị thóa mạ trước mặt dân chúng ...

Tần Lâm nghe nói như thế liếc nhìn Vương Tượng Càn một cái thật sâu, vị Vương Tri Châu này có vẻ thú vị, lời y nói lại càng thú vị hơn.

Khẽ mỉm cười, Tần Lâm đưa ra hai tay ra đề xuống, chờ hơi yên tĩnh một chút mới vỗ vỗ đầu A Sa, hắng giọng nói:

- A Sa, vừa rồi người nói dấu chân trên viên gạch này là thỏ hay chuột, không chính xác chút nào.

Biết rõ Tần Lâm muốn mình phối hợp diễn trò mới có thái độ tốt như vậy, A Sa liếc hẩn một cái, cuối cùng vẫn giả bộ thành thật ngây thơ:

- Ủa, không phải là chuột, cũng không phải thỏ, vậy rốt cuộc là con gì?!

- Lập tức cho người xem câu trả lời...

Tần Lâm cười giá giá ngón tay cái với A Sa, khen nó chui ống khói rất tốt, sau đó lại ra hiệu cho thân binh Hiệu Úy, gần giọng nói:

- Chu Mãn Hưng, giao tên tông phạm của người ra đây.

Thân binh Hiệu Úy lập tức bắt lại Chu Mãn Hưng, không nói lời gì liền đoạt lấy con sóc trên vai y.

Tần Lâm lệnh cho Ngưu Đại Lực lấy một viên gạch ống khói khác dính đầy khói đen, nhưng trên đó hoàn toàn không có dấu chân mang tới, để bên cạnh con sóc, lại để cho A Sa dắt Đại Hoàng đến sau lưng sóc.

Chó vừa thấy con sóc bắt đầu nhe răng toét miệng gầm gừ, con sóc bị dọa sợ đến nổi kêu lên chí chöhe, ra sức giẫy dụa, chỉ tiếc Tần Lâm đã giữ chặt cái đuôi to tướng đầy lông của nó, không thể chạy thoát.

Tần Lâm thấy đã tới lúc bèn buông tay ra, sóc kia lập tức chạy nhanh về phía trước, giẫm lên viên gạch đầy khói đen chạy đi. Hiệu Úy đối diện nhanh tay lẹ mắt, vươn tay ra bắt nó lại.

- Ồ, dấu chân trên hai viên gạch này giống nhau như đúc!

A Sa chỉ hai viên gạch, một viên là lấy xuống trước đó có sẵn dấu chân vật gì không rõ, viên kia là lấy xuống sau, con sóc vừa mới giẫm lên, trên đó có nhiều dấu chân nhỏ li ti, hoàn toàn giống nhau.

Diễn trò không tệ, Tần Lâm cười xoa xoa đầu A Sa, chọc cho A Sa cũng trợn mắt nhìn hẩn một cái.

Dân chúng quan sát, quả thật dấu chân trên hai viên gạch không khác nhau chút nào, mấy tên hậu sinh vô lại vừa rồi quạu gió thổi lửa, hiện tại cũng á khẩu không trả lời được.

Chu Mãn Hưng bị Tần Lâm vạch trần gian mưu quá bất ngờ, bị dọa sợ đến té ngã trên đất, bất quá chưa tới Hoàng Hà tâm bất tử, chưa thấy quan tài không rơi lệ, vào lúc tối hậu quan đầu y lại lên tinh thần, gân cổ giảo biện:

- Tướng quân minh giám, Kế Châu ở gần quan ngoại, tiểu nhân nuôi sóc không có gì kỳ, hơn nữa còn là nuôi hai năm trước, cũng không phải là mới nuôi gần đây, làm sao dùng nó để giết người? Nơi này có rất nhiều sóc, e rằng dấu chân bên trong ống khói kia là do con sóc khác để lại.

- Lớn mật!

Ngươi Đại Lực quát to một tiếng như sấm động giữa trời quang, chấn động màng tai mọi người kêu lùng bùng, chỉ tay thóa mạ:

- Ngươi cho rằng Bắc Trấn Phủ Ty chúng ta dễ đùa giỡn lắm sao, chỉ cần bắt ngươi trở về, đảm bảo có hàng ngàn hàng vạn biện pháp bắt ngươi phải ngoan ngoãn mở miệng!

Tần Lâm khoát khoát tay, nên lấy lý phục người là hơn. Hiện tại Tri Châu Vương Tượng Càn rơi vào tình cảnh quẫn bách như vậy, chúng ta không chỉ có trách nhiệm tra rõ vụ án, lấy lại công bằng cho Chu Lão Hàm cùng Cầu Đản, càng phải tranh đoạt lòng dân với một ít thế lực ngầm có dụng ý khác, không thể để cho các hươu thân một mực bị bọn họ mê hoặc.

- Muốn chứng cứ phải không, rất đơn giản.

Ánh mắt Tần Lâm nhìn Chu Mãn Hưng giống như mèo nhìn con chuột đang giẫy chết:

- Người đầu, lục soát trên người y, lấy thức ăn cho sóc ra!

- Ngoan ngoãn chút đi!

Lục Viễn Chí tiến lên sờ soạng ngực áo Chu Mãn Hưng, giây lát móc ra một bọc giấy nhỏ, mở ra xem chỉ thấy trong đó chứa đầy hạt thông.

Theo mệnh lệnh của Tần Lâm, A Sa buộc sợi dây nhỏ lên người con sóc, sau đó leo thang lên nóc nhà, thả sóc vào miệng ống khói.

Lúc này bất kể quan dân, tất cả đều bình thanh tĩnh khí, chỉ nghe con sóc kéo dây thừng nhỏ sột soạt bên trong ống khói, thanh âm rất nhỏ, nếu không cẩn thận lắng nghe sẽ không thể nào nghe được. Có thể tưởng tượng được, Chu Lão Hàm cùng Cầu Đản trong khi say ngủ tuyệt đối sẽ không chú ý tới.

Lục Viễn Chí đi tìm một cây gài cửa, đi vào ngôi nhà ông cháu Chu gia ngộ hại, gài cửa lại từ bên trong.

Nhân vật phụ vào chỗ đầu đó sẵn sàng, nhân vật chính Tần Lâm mới long trọng đăng tràng. Một tay hẩn cầm túi quả thông kia, ngồi xổm xuống trước cửa đóng, ra sức đẩy mạnh vào trong, dưới cửa lập tức xuất hiện một khe hở đủ để lọt nắm tay.

Lúc này Tần Lâm mở túi hạt thông ra, đặt ở khe cửa, sau đó ung dung điềm tĩnh chờ đợi.

Thấy tình cảnh này, trấn Chu Mãn Hưng toát ra mồ hôi to như hạt đậu, từ chóp mũi chảy xuống cằm.

Chỉ chốc lát sau, con sóc bị mùi thức ăn dẫn dụ, kéo sợi dây từ khe hở chui ra, lấy hạt thông trong lòng bàn tay Tần Lâm ăn hết sức ngon lành.

Dân chúng thét một tiếng kinh hãi, đến bây giờ bọn họ đã hoàn toàn hiểu chân tướng vụ án.

- Còn muốn ta tiếp tục biểu diễn ngươi làm thế nào nhét khăn lau kia vào ống khói bực ngủ Chu Lão Hàm không?

Tần Lâm nở một nụ cười khả ái nhìn Chu Mãn Hưng, ánh mắt lại vô cùng lạnh lẽo.

Sắc mặt Chu Mãn Hưng xám như tro tàn, không dám nhìn thẳng vào mắt Tần Lâm, thân hình mềm nhũn ngã ra đất.

- Ừm, con sóc này là tông phạm của ngươi, nó không biết nói chuyện, bất quá ta còn có thể hỏi một tên tông phạm khác...

Tần Lâm cười lạnh nhìn Chu Dự Đức:

- Nói chuẩn xác phải là chủ mưu vụ án, Chu Dự Đức Chu Lý Trưởng, ngươi cảm thấy lời bản quan nói này giờ rốt cục là đúng hay sai?

Chu Dự Đức nhìn Tần Lâm một cái thật sâu, y tự xưng là âm hiểm sắc bén, vốn cũng cho là chuyện này làm kín đáo giọt nước không lọt, hơn nữa đã an bày mấy loại mưu kế biến hóa để đối phó, đủ để đùa giỡn tất cả các bên liên quan trong lòng bàn tay.

Không nghĩ tới cũng chỉ vì đánh giá thấp bản lãnh phá án tập hung của Tần Lâm, ở bước mấu chốt đầu tiên đã bị hấn đoán ra được, cho nên từng phần mưu kế an bài phía sau đều trôi theo dòng nước, uống phí tâm cơ.

Rốt cục Chu Lý Trưởng lắc đầu cười khổ nói:

- Thành thật mà nói, hôm nay con sóc này còn chạy nhanh hơn hôm qua, có lẽ là tối qua đã đi một lần, hôm nay đã quen thuộc đường lối.

510. Chương 510: Tra Tận Ngọn Nguồn

Toàn trường ồn ào một trận, ai nấy đều biết Chu Dự Đức nói như vậy có nghĩa gì, mấy vị trưởng giả cao niên nhảy dựng lên chỉ y giận quát:

- Chu Dự Đức, người điên rồi sao, ông cháu Chu Lão Hàm có thù gì với người, vì sao người lại hại chết bọn họ?

- Uống cho người còn là Đại sư huynh Văn Hương môn, ngày ngày thấp hương bái Phật khuyên người hướng thiện, không nghĩ tới người khẩu Phật tâm xà, lòng dạ ác độc như vậy.

Hai tay Tần Lâm đề xuống, hắng giọng nói:

- Chư vị chớ nên nóng nảy, để bản quan thuật lại vụ án một lần, giải khai tất cả bí ẩn trong vụ này.

Bật ống khói là trò đùa ác của một vài đứa trẻ thôn quê, thường là khiến cho khói bay mù mịt đầy nhà, khiến cho người trong nhà tức tối thỏa mạ.

Nhưng vì sao trò đùa ác này lại trở thành thủ đoạn giết người?

Đầu tiên Chu Dự Đức cùng Chu Mãn Hưng chính là lợi dụng con sóc làm tòng phạm, đem sợi dây theo ống khói vào nhà, theo cửa chui ra ngoài, sau đó buộc ở đầu dây một chiếc khăn vải bằng nút thắt có thể cởi ra dễ dàng.

Sau đó bọn họ bỏ khăn lau vào miệng ống khói, đứng ngoài cửa kéo dây, tính toán chiều dài dây tới vị trí khăn lau bên trong ống khói, đến chỗ muốn nó dừng lại sẽ ra sức kéo mạnh một cái, nút thắt sút ra, dây được kéo ra ngoài, khăn lau nằm lại đó, ngăn chặn miệng ống khói.

Đúng vậy, bình thời cửa sổ mở ra, khói bị chặn lại tối đa chỉ khiến cho trong nhà dày đặc khói, khiến cho người trong nhà bị sặc.

Nhưng nhà Chu Lão Hàm được xây theo kiểu tường gạch mái bằng thường thấy ở khu vực này, vô cùng kín đáo không giống như nhà mái ngói có nhiều khe hở. Ngoài ra Kế Châu mùa Đông giá rét, cửa sổ đều được đóng chặt từ bên trong, chỉ cần hung phạm khép thật chặt cửa nhà lại, khe hở đứt lọt nắm tay kia biến mất, cả nhà sẽ hoàn toàn kín mít, không thể trao đổi không khí với bên ngoài.

Lúc ấy củi trong bục ngủ vẫn còn đang cháy, vì vậy trong hoàn cảnh thiếu Oxy đã sinh ra thật nhiều khí than củi, cũng là monoxide carbon, làm cho hai ông cháu trúng độc mà chết trong giấc ngủ.

Tần Lâm nói xong cặn kẽ quá trình án phát, toàn trường yên lặng như tờ, thần sắc hấn uy nghiêm nhìn chằm chằm Chu Dự Đức:

- Về phần tại sao vị Chu Lý Trưởng này muốn hành hung giết người, ta nghĩ có liên quan không ít tới chuyện Chu Lão Hàm hay nói có quen biết với ta, cũng có liên hệ với chuyện Vương Tri Châu khai triển thanh tra ruộng đất thu thuế. Rốt cuộc như thế nào, hừ hừ, chúng ta mời Chu Lý Trưởng giải đáp nghi ngờ cho các vị hương thân!

Ánh mắt ác độc của Chu Dự Đức quan sát Tần Lâm, mới vừa nghe đến Tần Lâm kể lại quá trình án phát giống như tận mắt chứng kiến, y thật sự có chút không phục:

- Tàn tướng quân, tiểu nhân nhận tội phục pháp, chỉ có một câu muốn hỏi người. Đó chính là ngài đã nghi ngờ tiểu nhân từ lúc nào, không phải là ngài cố ý giả vờ bất mãn với Vương Tri Châu chứ?

- Từ bắt đầu gặp mặt...

Tàn Lâm cười cười chế nhạo:

- Người tự cho là mình thông minh, ta dẫn dắt thật nhiều thủ hạ Cẩm Y Hiệu Úy chạy tới, dân chúng đều rất kinh ngạc, duy chỉ có người tỏ vẻ hết sức bình thản giống như là chuyện đương nhiên, có vẻ như đã liệu trước là ta sắp tới. Một vị Lý Trưởng lại bỏ mặc Tri Châu sang bên không thêm lý tới, chỉ lo đối đáp với Cẩm Y Vệ, chuyện này lại càng thêm khả nghi. Kể từ lúc đó bản quan đã gia tăng lưu ý, đương nhiên sau đó người lộ ra sơ hở càng ngày càng nhiều.

Cơ quan tính hết quá thông minh, sai lầm một bước mất tính mạng.

Chu Dụ Đức tự cho là mưu kế kín đáo, hao tâm tổn huyết bày ra kế một hòn đá hạ ba con chim, nhưng ở giai đoạn đầu tiên giết người giả họa đã bị Tàn Lâm phá được, tất cả bố trí sau đó đều uống phí tâm cơ.

- Ta phạm sai lầm lớn nhất chính là đánh giá thấp người, Tàn trưởng quan...

Chu Dụ Đức lắc đầu thở dài, cảm thấy ngực đau nhói:

- Vốn cho là người thiếu niên đặc chí, bất quá là chỉ có hư danh, không nghĩ tới trong số những kẻ nổi danh không có ai kém cỏi, quả thật mất thần như điện!

Tàn Lâm khẽ nhếch môi, trên mặt lộ ra nụ cười giễu cợt:

- Quá khen, thẹn không dám nhận.

Dứt lời Tàn Lâm liền đưa tay ra làm hiệu mời, tưởng vào tình cảnh hiện tại, Chu Dụ Đức cũng không cần giấu diếm gì nữa.

Chu Dụ Đức gật đầu một cái, thành thật nói:

- Lời người nói quả thật giống như tận mắt nhìn thấy. Không sai, tối hôm qua chính là ta cùng Chu Mãn Hưng đã hạ thủ. Trước hết chúng ta trộm khăn lau của Chu gia, sau đó thừa dịp nửa đêm thế lửa trong bục ngủ đã trở nên yếu đi, ống khói không còn nóng, cho con sóc chui vào ống khói để mang dây theo, sau đó chui ra cửa, chúng ta cột khăn lau vào đầu dây kéo chặn lại ống khói. Ha ha ha, chỉ là chút lửa tàn không cháy hết kia đã hủy đi tính mạng của một già một trẻ này.

Có những thời điểm sinh mạng sẽ trở nên vô cùng yếu đuối, đừng nói là chút lửa tàn ra oxide carbon có thể độc chết người, Tàn Lâm ở đời sau đã từng xử lý vụ án, vào mùa Đông người bị hại ở trong xe taxi kín mít dùng máy sưởi ấm cầm tay đốt ít than. Chỉ mấy cục than to chùng đầu ngón tay đã lấy đi tính mạng của thiếu nữ xinh tươi mơn mớn.

Nếu Chu Dụ Đức đã thừa nhận đồng lõa với Chu Mãn Hưng giết người, vụ án coi như nước cạn lời đá, bất quá Tàn Lâm cũng không chịu nhẹ nhàng bỏ qua cho, mà là nhìn chăm chăm y:

- Hai ông cháu Chu Lão Hàm cùng Cầu Đản không tranh chấp với đời, Chu Dụ Đức người cũng đừng nói là mưu đồ vài mẫu ruộng cần của bọn họ cho nên mới giết người cướp của?!

Bị ánh mắt Tàn Lâm phảng phất có thể xuyên thấu linh hồn nhìn chăm chú, Chu Dụ Đức chỉ cảm thấy mình không còn chỗ nào lẩn trốn, hung hăng cắn răng, nói ra hết thấy:

- Tàn tướng quân cần gì biết rõ còn hỏi? Không sai, ngay từ đầu người đã nhìn ra, ta chính là muốn mượn tay người lật đổ Vương Tượng Cần này.

Dứt lời y gơ hai ngón tay trở giữa chỉ thẳng vào mặt Vương Tượng Cần với vẻ căm hận.

Vương Tượng Cần bị y dọa sợ hết hồn, trong lòng thầm kêu may mắn, lại âm thầm cảm kích Tàn Lâm, nếu như không phải là vị Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ trưởng Bắc Trấn Phủ Ty này tra rõ chân tướng, Tri Châu Đại lão gia y chắc chắn sẽ lãnh tội danh 'tàn ngược hại dân'. Suy nghĩ một chút Vương Tượng Cần cũng hiểu tại sao Chu Dụ Đức muốn hại mình.

Chu Dụ Đức cung khai không kiêng kỵ gì, y là Đại sư huynh thần đàn của Văn Hương môn ở Kế Châu, chẳng những Chu gia trang, cho dù là rất nhiều ruộng đất gần đó hương dân đều hiến cho Văn Hương môn cũng thuộc sự trông coi của y, nhận được rất nhiều ích lợi từ trong đó.

Vương Tượng Càn nhậm chức Tri Châu Kế Châu, lập tức dứt khoát đo đạc lại ruộng đất, truy thu thuế thiếu, không mở ra một góc lưới cho ruộng đất mà dân chúng đều hiến cho Văn Hương môn giống như trước kia nữa. Vị Tri Châu Đại lão gia này lại là người nóng tính, cho nên đã phát sinh xung đột với Văn Hương môn.

Cầm Y Vệ

Tác giả: Miêu Khiêu

Chương 510: Tra tận ngọn nguồn (Hạ)

Người dịch: Hạo Thiên

Nguồn: vipvanda

>

Vì chinh thu thuế, Vương Tượng Càn liền dẫn theo nha dịch đập hủy thần đàn Văn Hương môn, phá hủy tượng Phật bọn họ thờ phụng...

Vì vậy Vương Tượng Càn liền trở thành cái gai trong mắt Chu Dụ Đức, nhưng dù sao đối phương là Tri Châu Đại lão gia, sau lưng còn có Vương thị có danh vọng cực cao trong sĩ lâm ở Sơn Đông, làm sao có thể lật đổ một cách dễ dàng?

Đợi đến Tàn Lâm tới nơi đây, Chu Dụ Đức lập tức bày mưu kế.

- Ta chính là muốn mượn tay của Tàn trưởng quan người, lật đổ Tri Châu Vương Tượng Càn!

Cơ mặt Chu Dụ Đức giật giật, gần giọng nói:

- Ai bảo y đối nghịch với ta nhiều lần. Nếu Tàn trưởng quan người tay mắt thông thiên, ngay cả Kế Liêu Tổng Đốc cũng có thể lật đổ, nếu ông cháu Chu Lão Hàm có quen biết với người, nếu như bọn họ chết oan chết uổng, vậy nhất định người sẽ báo thù cho bọn họ, lật đổ Vương Tượng Càn này. Chỉ tiếc, chỉ tiếc thất bại trong gang tấc...

Ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân bởi vì ta mà chết, Tàn Lâm nghĩ đến Chu Lão Hàm chất phác trung hậu, Cầu Đản ngây thơ đáng yêu, ánh mắt liền trở nên sắc bén như đao, nhìn chăm chăm Chu Dụ Đức:

- Người muốn đấu với Vương Tượng Càn là chuyện của người, cho dù là dính dấp đến bản quan cũng có thể mở một góc lưới. Nhưng người lại lấy sinh mạng người vô tội làm bàn đạp có ý đồ chọc giận bản quan, được, coi như người đã thành công, bản quan quyết không tha cho người!

Các hương thân xung quanh nghe những lời bừa bừa chính khí của Tàn Lâm, tất cả đều cất tiếng khen hay. Còn có người chỉ Chu Dụ Đức lẳng mạp, nói y mặt người lòng thú, không bằng cảm thú, Chu Dụ Đức chẳng qua chỉ cười lạnh không ngừng, đáng vẻ như heo chết không sợ nước sôi.

Ánh mắt Tàn Lâm khẽ híp lại, cảm thấy có chỗ nào không đúng. Lúc mới vừa gặp mặt Chu Dụ Đức có vẻ tâm cơ sâu xa thâm trầm, sau khi bị khám phá lại tròn tròn mắt, khoe miệng giật giật, có vẻ phản ứng quá lớn. Chẳng lẽ là tự biết khó thoát khỏi cái chết, dứt khoát liều một phen?

Suy nghĩ một chút nguồn cơn, Tàn Lâm hỏi bằng giọng giễu cợt:

- Thật sự chỉ là muốn lợi dụng bản quan, ông cháu Chu Lão Hàm thôi sao, e rằng không chỉ có như vậy. Các vị hương thân, sau khi Chu Lão Hàm từ kinh sư trở về nói cái gì, làm chuyện gì, đã làm cho Chu Dụ Đức cực kỳ tức giận? Xin các vị hãy nhớ lại thật kỹ!

Một vị đại thẩm đột nhiên kêu lên:

- Đúng rồi, Lão Hàm thúc nói lão sẽ không tin cái gì Văn Hương môn, Phật Di Lặc nữa, chỉ thờ trường sinh lộc vị của Tàn trưởng quan ngài!

Một vị lão tiều phu khác ngang hông đeo búa đòn cửi, vai đeo dây thừng cũng nói:

- Hôm trước ta nghe lão nói Chu Dụ Đức khẫu Phật tâm xà, tương lai nhất định mời Tồn trưởng quan tới xử trí y, khi đó tiểu nhân còn chưa tin, hôm nay mới biết quả nhiên Lão Hàm ca nói không sai!

Dân chúng hôm năm miệng mười nói ra nội tình, mồ hôi lạnh lập tức nhỏ xuống giọt giọt, sắc mặt càng ngày càng trở nên hết sức khó coi. Thành linh y gân cổ tức tối gào thét:

- Không sai, chính là Chu Lão Hàm nói hươu nói vượn khắp nơi, làm hại hương thân lòng người bàng hoàng. Nếu như mọi người không tin Văn Hương môn ta, còn ai chịu đầu hiến ruộng đất, ai chịu cúng tiền hương hỏa nữa? Cắt đứt tài lộ cũng chẳng khác nào giết phụ mẫu, lão không thể trách ta lòng dạ độc ác.

Tất cả các hương thân nghe vậy ngăn người, nếu như trước đó bọn họ chỉ căm phẫn một mình Chu Dụ Đức, như vậy hiện tại tín ngưỡng đối với Văn Hương môn đã dần dần dao động, thậm chí là sụp đổ ầm ầm.

- Hừ, lão nương không tin Văn Hương môn quý quái gì đó.

Vị đại thẩm vừa rồi nhỏ toẹt xuống đất một cái:

- Trong miếu Quan Âm phía Tây thành thờ Bồ Tát, trong Tam Thanh quán phía Đông thành thờ Lão Quân, ở đâu mà không có thần Phật, cần gì tin Văn Hương môn này.

Các hương dân rối rít nói:

- Đúng vậy, thì ra bọn họ vì muốn vơ vét tài sản, ngay cả loại chuyện giết người diệt khẩu cũng có thể làm được, sau này ta sẽ không tin bọn họ nữa.

- Bị lừa gạt một lần là đủ, chỉ có kẻ ngốc mới mắc bẫy thêm lần nữa.

Vương Tượng Càn thấy vậy trợn mắt há mồm. Trước đây không lâu lúc y đi thu thuế, những hương dân này nói là y cạo vàng trên mặt tượng Phật, lòng tham không đáy, nói y bất kính thần Phật, tương lai ắt bị trời đánh ngũ lôi. Cho dù là y nhậm chức Tri Huyện Văn Hỷ huyện ở Sơn Đông cũng coi như là một năng lại, nhưng đến Kế Châu lại bó tay bó chân, thế nào cũng không thi triển được.

Lần này may quá, Tồn Lâm chỉ nói hời hợt vài câu đã bức Vương Tượng Càn nói ra chân tướng, từ nay những hương dân này không còn tin vào Văn Hương môn nữa, Tri Châu Đại lão gia y cũng bớt được rất nhiều công sức.

- Tồn trưởng quan, đa tạ!

Vương Tượng Càn nhìn Tồn Lâm chấp tay cảm tạ, chẳng qua là trên mặt vẫn có vẻ ngượng ngùng.

- Chỉ là một cái nhấc tay, không đáng kể gì.

Tồn Lâm cười cười, cũng không dài dòng với Vương Tượng Càn nữa, lệnh cho Cẩm Y Hiệu Úy trói gô hai tên hung thủ Chu Dụ Đức và Chu Mãn Hưng lại, mình dẫn người đi bắt đồng đảng của Chu Dụ Đức.

Chu Dụ Đức ra sức giảo biện:

- Tiểu nhân tự làm tự chịu, cũng không có đồng đảng gì, Tồn trưởng quan không nên làm liên lụy người khác!

Tồn Lâm cười hì hì vỗ vỗ mặt của Chu Dụ Đức, gằn giọng nói:

- Người cho rằng có thể giấu giếm được bản quan sao? Bản quan đến Kế Châu, trước đó chỉ đưa giá thiếp cho cẩm y Bá Hộ đóng trú bản châu, thử hỏi người là từ đâu mà nhận được tin tức biết bản quan muốn tới, từ đó bày mưu dùng tánh mạng ông cháu Chu Lão Hàm chọc giận bản quan, thay các người trừ đi Tri Châu Vương Tượng Càn?

- Ta... Ta...

Chu Dụ Đức ngập ngừng hồi lâu, cuối cùng nản chí ừ ừ cúi đầu.

Cẩm y Bá Hộ Trần Hoạn Chương bản châu, chắc chắn có qua lại với Chu Dụ Đức.

Tần Lâm lưu lại Thích Kim dẫn dắt sĩ binh biên quân canh giữ Chu Dụ Đức, Chu Mãn Hưng, còn mình dẫn Cẩm Y Hiệu Úy trở về Kế Châu.

Lục Viễn Chí phụng bồi Tần Lâm lên xe ngựa, vô cùng cao hứng nói:

- Nhờ có Tần ca mắt thần như điện, mới dễ dàng phá được vụ án này. Đúng lý ra Chu Dụ Đức kia cũng vô cùng xảo hoạt, kế sách giết người giả họa, khích bác ly gián rất xảo diệu, đến cuối cùng toàn là nói láo, nếu không nhờ Tần ca làm sao có thể ép y nói thật mọi chuyện.

Nói thật mọi chuyện? Tần Lâm cau mày, mơ hồ cảm thấy mới vừa rồi lời nói cử chỉ Chu Dụ Đức tựa hồ còn cất giấu gì đó, trong lời nói của dân chúng cũng còn mơ hồ ẩn giấu gì đó.

Bất quá bất nội gian quan trọng hơn, nơi này cách Kế Châu thành không phải là rất xa, nếu là Trần Hoạn Chương nghe tiếng bỏ chạy, hoặc là gây ra chuyện gì khác, vậy càng phiền phức, cho nên trước hết hãy bắt y lại rồi hãy nói.

Tần Lâm vội vã bắt nội gian, cũng không có chú ý tới từ khi nghe được ba chữ Văn Hương môn từ trong miệng dân chúng, A Sa liền trở nên trầm mặc ít nói, sau khi lên xe cũng ôm Đại Hoàng núp trong một góc xe ngựa, không biết đang suy nghĩ những gì.

511. Chương 511: Kính Cẩn Thọ Giáo

Bá Hộ Sở Cẩm Y Vệ Kế Châu, mấy tên Hiệu Úy, Lục Sĩ giữ cửa ưỡn ngực thót bụng, đứng thật là uy phong凛凛.

Nếu như ở kinh sư, mấy tên Hiệu Úy quả thật không đáng kể gì, có lẽ kẻ bán hàng rong ngoài đường cũng có quan hệ với quản gia người ở của Công Hầu Bá phủ nào đó. Nhưng nơi này là gần với trường thành biên thùy, Cẩm Y Hiệu Úy cũng đã vô cùng ghê gớm, trừ Tri Châu Đại lão gia ra, còn ai có thể to như Bá Hộ lão gia trong sở chúng ta?

Trần Hoạn Chương đang ngồi xía răng trong nhị đường, nắc lên hai cái vô cùng thoải mái, chờ tin tức tốt từ Chu gia truyền tới, chợt khê phì cười. Nghĩ đi nghĩ lại tuổi Tần Lâm còn trẻ như vậy, dựa vào cái gì làm được Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ? Ha ha, còn không phải là bị chúng ta đùa bốn xoay vòng vòng sao?

Tiếng vó ngựa chợt vang lên như sấm, nhiều đội cẩm y quan giáo tinh nhuệ từ mặt Đông Kế Châu giục ngựa thẳng vào, vọt thẳng tới trước mặt Bá Hộ Sở Cẩm Y Vệ.

Hiệu Úy giữ cửa nhận ra được đây là quan giáo tinh nhuệ Bắc Trấn Phủ Ty dưới quyền Tần tướng quân, thấy bọn họ thế tới hung hăng liền cười bồi nghênh đón:

- Các vị lão ca, các người đây là...?

Sắc mặt quan giáo Bắc Ty nghiêm nghị giống như sắt, trả lời bọn họ là mấy chục thanh Tú Xuân đao loảng xoảng ra khỏi vỏ, ánh đao thẳng tuyệt!

Mẹ của ta ơi... Cẩm Y Hiệu Úy Bá Hộ Sở Kế Châu bị dọa sợ đến ngã ngồi dưới đất, không biết đã xảy ra chuyện gì:

- Các vị huynh đệ Bắc Ty, có lẽ... là hiểu lầm phải không?

Ngưu Đại Lực cỡi ngựa hộ vệ một chiếc xe ngựa xa xa đi tới, gần giọng quát:

- Phụng mệnh Tần tướng quân Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, chuồng Bắc Trấn Phủ Ty, bắt Bá Hộ Trần Hoạn Chương Bá Hộ Sở Kế Châu lại tra hỏi, quan giáo còn lại nhất luật đợi tra, kẻ nào kháng mệnh giết chết không tha!

Lúc này không ít quan giáo Kế Châu sở cũng ào ra ngoài, tất cả trợn mắt há mồm quan sát, trong lúc nhất thời không hiểu có chuyện gì.

Lục Viễn Chí cười hì hì đứng bên ngoài vén rèm xe ngựa lên, Tần Lâm đầu đội ô sa không cánh, thân mặc Phi Ngự phục màu vàng sáng ngang nhiên bước xuống, không thèm liếc nhìn đám quan giáo Kế Châu sở lẫn nào, lạnh lùng hỏi:

- Sao hả, quan giáo Kế Châu sở cũng muốn đi theo Trần Hoạn Chương mưu phản bội nghịch sao?

Ngưu Đại Lực chỉ tay quát lớn:

- Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, Chiêu Dũng tướng quân, chương Bắc Trần Phủ Ty, phụng chỉ trông coi chiếu ngục Tần Đại nhân ở này, các người còn không mau mau tham kiến?

Hơn mười vị quan giáo Kế Châu sở thấy Tần Lâm, tất cả đều hồn phi phách tán, bị một tiếng quát ngắn này hồn phách trở lại, lập tức buông binh khí xuống đất, đồng loạt quỳ xuống một mảng lớn:

- Thuộc hạ tham kiến Tần tướng quân!

Tần Lâm không lộ vẻ gì trên mặt, mang theo mấy tên thân binh Hiệu Úy đi vào nha môn Bá Hộ Sở.

Bên trong nhị đường, Trần Hoạn Chương mới vừa rồi còn dương dương đắc ý, hiện tại sắc mặt đã trở nên vàng như đất, dưới tay y có mấy tên tâm phúc cũng đã quỳ xuống đất theo đám quan giáo. Chỉ là Hiệu Úy, Tiểu Kỳ mà thôi, ở trước mặt chương Bắc Trần Phủ Ty cũng không dám thở mạnh chút nào.

Hiện tại Trần Hoạn Chương mới hiểu ra, chút thủ đoạn kỹ xảo nhỏ của mình thì triển trước mặt Tần Lâm quả thật chính là múa rìu qua mắt thợ, không có chút cơ hội nào.

Y lập tức quỳ sụp xuống dưới chân Tần Lâm, liên tiếp khấu đầu:

- Tiểu nhân biết tội, tiểu nhân biết tội, cầu xin Tần trưởng quan tha mạng!

- Lại thêm một tên ngu xuẩn tự cho là mình thông minh.

Tần Lâm lạnh lùng nhìn Trần Hoạn Chương, trong ánh mắt lộ ra sát ý.

- Điều là... Điều là Chu Dụ Đức ép tiểu nhân làm, tiểu nhân quả thật vạn bất đắc dĩ, chỉ cầu trưởng quan tha mạng!

Trần Hoạn Chương dập đầu xuống đất liên tục, Tần Lâm có thể nghe thấy những tiếng bình bịch rất lớn.

- Ép người làm?

Tần Lâm cau mày lại, cười lạnh nói:

- Y chỉ là một Lý Trưởng, có thể ép một lục phẩm cẩm y Bá Hộ như người làm việc? Bản quan có thể không lấy mạng của người, nhưng nhất định người phải cho bản quan một lời giải thích hợp lý.

Trần Hoạn Chương khóc lóc thở than, nước mắt nói:

- Trưởng quan ngài có chỗ không biết, Chu Dụ Đức kia cũng không phải là nhân vật lớn lao gì, nhưng trong tay y có tín vật trong cung, Văn Hương môn bọn họ là...

Tần Lâm nhớ tới trước đó cũng nghe Vương Tượng Càn nói Văn Hương môn có liên lạc với trong cung, lại nghe Trần Hoạn Chương nói như vậy không khỏi thoáng động trong lòng, gần giọng quát hỏi:

- Nói lời không thật, làm sao bản quan tin người được? Người là người của Cẩm Y Vệ, cũng biết chiếu ngục có mười tám bộ hình pháp, còn được gọi là mười tám tầng địa ngục, người muốn ném thử một chút sao?

Trần Hoạn Chương bị dọa sợ đến hồn bất phụ thể, vội vàng nói:

- Tiểu nhân nói, tiểu nhân xin nói hết. Chủ nhân Văn Hương môn kia tên là Vương Sâm, là tộc huynh (anh chị em cùng ông sơ khác ông cố) của đương kim Hoàng hậu Vương nương nương. Bọn họ có quan hệ với cung cấm, cũng có liên lạc với mấy nhà Công Hầu Bá phủ kinh sư, cho nên Chu Dụ Đức cầm tín vật cung cấm tới tìm tiểu nhân, tiểu nhân không dám không đáp ứng, không thể làm gì khác hơn là tiết lộ hành trình của trưởng quan ngài cho y biết...

Tần Lâm đã sớm biết Văn Hương môn, lần này càng cảm thấy chuyện của Chu gia trang có vài phần kỳ quái. Hiện tại đột nhiên nghe nói Văn Hương môn có liên hệ với đương kim Hoàng hậu Vương nương nương, nhất thời giật nảy mình.

Tần Lâm chưa từng gặp mặt Vương nương nương kia, chỉ biết là nàng vốn tên là Vương Hỷ Thư, nguyên quán Chiết Giang, bắt quả tổ tiên dời đến phía Bắc. Nàng sống ở kinh sư, vào năm Vạn Lịch thứ sáu được sắc phong làm Hoàng hậu, đã được hai ba năm, địa vị trong cung dần dần trở nên vững chắc, tâm kế thâm sâu, được Từ Thánh Lý Thái hậu thương yêu.

Đường đường trung cung Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, cao cao tại thượng, lại sống trong thâm cung, làm sao có liên hệ với một giáo phái?

Mặc dù Trần Hoạn Chương nói không hết sự thật, e rằng y không chỉ vì bị buộc bắt đắc dĩ, mà bản thân cũng có ý muốn kết giao, nhưng chuyện Văn Hương môn có liên lạc với trong cung cũng không phải là không có. Bằng không Trần Hoạn Chương cũng sẽ không ăn cây táo rào cây sung, mạo hiểm đắc tội thượng quan Cẩm Y Vệ cầu kết với kẻ khác như vậy.

Suy nghĩ một chút, Tần Lâm hỏi tới:

- Cái gọi là tín vật cung cấm rốt cục là cái gì, người có nhìn rõ hay không?

Trần Hoạn Chương suy nghĩ một chút, miêu tả cặn kẽ:

- Đó là một nhàn chương (con dấu không có giá trị pháp lý, con dấu chơi), điêu khắc đồ án phụng hoàng, vô cùng tinh xảo, chắc chắn là vật trong cung, hơn nữa còn là chính cung Hoàng hậu mới có thể có. Nếu như tiểu nhân không nhận rõ, cũng không dám....

- Không dám ăn cây táo rào cây sung, bán đứng thượng quan phải không?

Giọng Tần Lâm trở nên lạnh hơn cả núi băng.

Trần Hoạn Chương bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, dập đầu lia lịa, luôn miệng kêu:

- Trưởng quan tha mạng, xin trưởng quan giơ cao đánh khẽ!

Cẩm Y Vệ

Tác giả: Miêu Khiêu

Chương 511: Kính cẩn thọ giáo (Hạ)

Người dịch: Hạo Thiên

Nguồn: vipvanda

>

Tần Lâm cười hăng hắc, lệnh cho Lục Viễn Chí:

- An bài một đội huynh đệ về kinh sư trước, giải tên này vào chiếu ngục, chiều đãi thật tốt!

Trần Hoạn Chương sợ hãi đến nỗi tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng cầu khẩn:

- Trưởng quan, trưởng quan ngài đã hứa tha mạng cho tiểu nhân...

- Ta đáp ứng không giết người...

Tần Lâm khê bữu môi, giọng trào phúng:

- Cho nên bản quan chỉ nhốt người vào chiếu ngục, mãi cho đến ngày người thọ chung chính tẩm thì thôi, như vậy bản quan có giữ chữ tín hay không?

Trần Hoạn Chương nhất thời mềm như bún, bị quan giáo Bắc Ty kéo ra ngoài như kéo một con chó chết, đang chờ đợi y là ngục tù sâu thẳm tối tăm không ánh mặt trời.

- Đi, chúng ta đi tìm Chu Dụ Đức...

Tần Lâm vỗ vỗ cánh tay tên mập, sắc mặt có chút khó coi:

- Nếu như ta đoán không sai, có thể y đã không còn trên nhân thể.

A?! Lục Viễn Chí há to miệng.

Quả nhiên không ra ngoài dự liệu của Tần Lâm, lúc gặp lại Chu Dụ Đức, y đã là một cỗ thi thể đang dần dần lạnh đi.

Phạm nhân là tự sát, Tần Lâm dẫn quan giáo Bắc Trấn Phủ Ty đi thanh lý nội gian, Thích Kim dẫn một đám biên quân trông coi tội phạm. Đám biên quân này ra trận đánh giặc lợi hại, trông coi phạm nhân lại thiếu kinh nghiệm, bị Chu Dụ Đức thừa cơ hội đi tiểu tiện móc trong giày ra một viên thuốc nuốt vào bụng, lập tức ô hô ai tai.

- Thật ra thì người này cũng vô cùng gian trá, nếu như không phải là đánh giá thấp bản quan, phạm vào sai lầm chí mạng, có lẽ đến bây giờ còn có thể tiêu dao ngoài vòng pháp luật.

Tần Lâm thở dài, lật mí mắt ra xem, kết mạc sung huyết nghiêm trọng chứng minh quả thật y đã chết bởi độc hóa chất, chính là loại thạch tín đã lấy mạng y.

Trừ ngay từ đầu phạm sai lầm coi thường Tần Lâm, những phương diện khác Chu Dụ Đức đã làm tới cực hạn. Sau khi vụ án xảy ra có vô số lời nói dối nửa thật nửa hư, cố ý chuyển dời lực chú ý của Tần Lâm, cuối cùng ung dung tự vận, lấy sinh mạng để trả giá không cho Tần Lâm tiếp tục đào sâu tra xét được manh mối gì khác, không thể không nói là một nhân vật cực kỳ lợi hại.

Tần Lâm lục soát ở trên người y một lần, không tìm được nhân chương của cung cấm kia.

Lục Viễn Chí lại nói:

- Đáng tiếc y chọc phải Tần ca ngài, cho nên bị buộc chỉ có thể tự sát, ngoài ra cũng không có bất cứ một con đường nào khác!

- Được rồi, không cần an ủi ta...

Tần Lâm vỗ vỗ vai Lục Viễn Chí:

- Chuyện này liên lụy trong cung, nhất định phải thật cẩn thận, tạm thời chúng ta vẫn không thể đi trực tiếp tới cửa thăm dò Văn Hương môn, càng không thể nào đi hỏi Vương Hoàng hậu. Nhưng phân tích đủ các dấu hiệu, ta cũng có đầu mối mới...

Dư quang khóe mắt chú ý tới Vương Tượng Càn đi vào Cẩm Y Vệ Bá Hộ Sở, Tần Lâm liền im miệng không nói.

Lục Viễn Chí vẫn giận dữ bất bình:

- Nhân chương kia... chúng ta đi lục soát nhà Chu Dụ Đức, có thể sẽ tìm được.

- Tuyệt đối không tìm được...

Tần Lâm khê mỉm cười, lại nói:

- Bất quá Vương Tri Châu rất muốn lục soát nhà Chu Dụ Đức, chúng ta không ngại nhường chuyện này cho y làm.

Wương Tượng Càn vừa đúng lúc đến gần, nghe vậy cười lớn, thi lễ với Tần Lâm:

- Nghe thấy huyền ca biết nhĩ ý, Tần trưởng quan thật có tài Chu Lang (Chu Du)!

Tần Lâm chấp tay đáp lễ:

- Lần này dân chúng cũng không cần nộp địa tô cho Văn Hương môn nữa, sẽ đóng thuế cho triều đình, tiếng tăm của Vương Tri Châu theo đó cũng sẽ trở nên tốt hơn.

Chuyện này Vương Tượng Càn tới chính là vì chuyện này trở về cũng đã suy nghĩ kỹ, dân chúng đầu hiến ruộng đất tặng cho Văn Hương môn, mê tín quỷ thần cũng chỉ có ba phần, bảy phần còn lại cũng là vì

trốn thuế, đóng ít đi hoặc thậm chí không đóng thuế cho triều đình. Như vậy cho dù là nộp địa tô cho Văn Hương môn, một thêm một bớt cũng không thiệt thòi.

Đúng vậy, Chu Dụ Đức đã chết, ruộng đất dân chúng Kế Châu bị lừa gạt có thể lấy về, nhưng bọn họ đã nộp địa tô cho Văn Hương môn, bây giờ châu quan trở lại thúc giục phải nộp thuế phú, e rằng bọn họ không dễ gì qua được mùa Đông này.

Mặc dù tra rõ ông cháu Chu Lão Hàm cũng không phải là bị thúc ép thuế phú mà tự vận, nhưng sau chuyện này Vương Tượng Càn cũng có hơi sợ, suy nghĩ một chút âm thầm hối hận, sau đó y bèn nghĩ ra một ý kiến hay: Chu Dụ Đức là Đại sư huynh thần đàn Văn Hương môn ở Kế Châu chuyên môn vợ vét ruộng đất dân chúng, nhà y chắc chắn của cải không ít. Đúng lý ra y phạm tội lớn như vậy, chụp mũ cho y là có thể tịch biên gia sản, không phải là số tài sản này có thể bù vào khoản thuế của dân chúng sao?

Bất quá sau đó Vương Tượng Càn lại nghĩ, loại chuyện tịch biên gia sản béo bở như vậy chắc chắn Cẩm Y Vệ sẽ tranh mất, làm sao có thể tới phiên châu nha. Không ngờ rằng còn chưa mở miệng, Tần Lâm đã đáp ứng trước, trong lòng y cảm kích quả thật một lời khó mà nói hết.

- Tần tướng quân, dù không quen biết, ngài lại khăng khái giúp đỡ hạ quan như vậy, hạ quan chân chính bội phục năm vóc sát đất.

Vương Tượng Càn vô cùng cảm kích nói.

- Đúng là không quen biết, bất quá bản quan cùng lệnh tôn từng có duyên gặp mặt một lần...

Tần Lâm mỉm cười, trong ký ức hiện ra cảnh tượng Tuần Phủ Hồ Quảng Vương Chi Viên ninh bộ trước mặt Trương Tử Huyền và hai vị huynh trưởng nòng:

- Tuần Phủ Hồ Quảng Vương Công, đó là hai năm trước ở Trường Giang, trên thuyền hai vị công tử Giang Lăng tướng phủ.

Vương Tượng Càn chợt hiểu ra, tiếp theo đỏ mặt ngập ngừng hồi lâu, vô cùng ngượng ngùng.

Tần Lâm vỗ vỗ vai Vương Tượng Càn:

- Người là một vị quan tốt, chẳng qua là có lúc tính tình hơi nóng nảy một chút, đối với dân chúng người chính là quan phụ mẫu một phương, thật ra thì chỉ cần kiên nhẫn làm ọi chuyện nước cạn lời đá, bọn họ sẽ đứng về phía người. Có ngu phụ ngu phụ, nhưng cho tới bây giờ không có ngu dân!

- Hạ quan...

Vương Tượng Càn vái chào sát đất:

- Kính cẩn thọ giáo.

Tần Lâm lấy đại ấn Bắc Trấn Phủ Ty phụng chiếu phá án, tiện nghi hành sự, trực tiếp chém Chu Mãn Hưng ở Kế Châu, lại hạ lệnh cho Bắc Trấn Phủ Ty âm thầm bí mật điều tra Văn Hương môn, lúc này mới lên đường chạy tới Tam Truân Doanh chỗ ở Kế Trấn Tổng Binh.

Sau lưng, Tri Châu Vương Tượng Càn tiết lộ chuyện Đại sư huynh Chu Dụ Đức thần đàn Văn Hương môn giả truyền giáo để tranh thủ cơ hội vợ vét ruộng đất, làm ác. Khiến cho Chu gia trang, thậm chí là toàn bộ dân chúng Kế Châu ai ai cũng biết, rồi rút lui ra Văn Hương môn. Mà số ruộng đất trước đó hương dân đã dấu ẩn, hiện tại dưới sự can thiệp của quan phủ cũng thi nhau trở lại tay nguyên chủ.

Chu Dụ Đức vốn chính là viên ngoại nhà giàu, cũng là mượn Văn Hương môn vợ vét được không ít của cải. Vương Tượng Càn tịch biên gia sản của y, thu hoạch đủ để bù cho thuế phú của dân chúng, rốt cục y cũng có câu trả lời với triều đình, với Trương Tượng gia.

512. Chương 512: Phân Tích Số Liệu

So với Vương Tượng Càn âm thầm cảm kích đối với Tần Lâm, dân chúng biểu hiện trực tiếp hơn, dân chúng Chu gia trang và khu vực gần đó ai nấy lập sinh từ ‘Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ Tần công hứ Lâm sống lâu trăm tuổi, đa phúc đa thọ’, mỗi ngày lễ Tết đánh lễ quỳ lạy.

Tất cả mọi người đều nói Văn Hương môn là giả, Tần trưởng quan đây là thật, tránh hung tìm cát, uế tà không tới cửa, cho dù là gặp oan khuất cũng có oan báo oan, có cừu báo cừu, còn có tác dụng hơn cả thần giữ cửa.

- Bọn họ thật sự làm trường sinh lộc vị ta ư?

Đêm trú ở Tuân Hóa thành, Tần Lâm vừa xem công văn ở dịch quán, vừa cười hỏi.

Lục mập mặt mày hớn hờ:

- Đó cũng không phải, đệ thấy trên đó viết cái gì trăm con ngàn cháu, phúc trạch đời đời. Ha ha, Tần ca huynh tiêu diệt tà ma ngoại đạo, cứu vãn dân khỏi lầm đường lạc lối, quả thật công đức vô lượng, thần Phật đầy trời cũng phải phù hộ huynh!

Tần Lâm cười lắc đầu một cái, lẩm bẩm:

- Trăm con ngàn cháu, phúc trạch đời đời... Vậy không bằng bọn họ viết là số đào hoa vượng, mỹ nữ ba ngàn, hắc hắc...

- Cái gì?

Tên mập không nghe rõ hỏi lại.

- Quỷ háo sắc...

A Sa nằm ở trên giường, mắt to thông minh linh động nhìn chằm chằm trần nhà có vẻ sợ run, không biết nó đang suy nghĩ gì.

Ngưu Đại Lực ở bên ngoài an bài túc vệ xong xuôi thỏa đáng, lúc này mới đi vào.

Lục Viễn Chí nhìn quanh quất, sau đó đóng cửa lại, thấp giọng:

- Tần ca, nhớ ở Kế Châu nhắc tới Văn Hương môn có liên lạc với người trong cung, huynh nói có đầu mối mới, nhưng lúc ấy vì Vương Tri Châu tới bái phỏng cho nên không nói nữa, không biết rốt cục là manh mối gì?

Tần Lâm cầm một phần bản đồ cả nước, trước hết dùng mực đỏ vẽ một đường hoạch định phạm vi từ Bắc Trục Lệ vượt qua Thái Hành sơn, đến đại khái Sơn Tây Đại Đồng.

- Đây là...?

Tên mập cùng Ngưu Đại Lực đều không hiểu, nếu nói là đường phân giới tuyến Nam Bắc, vậy quá thiên về phía Bắc, diện tích phía Nam chiếm tám chín thành, diện tích phía Bắc chỉ có một hai thành.

- Những năm gần đây Bạch Liên giáo khởi sự, hoặc ở Tương Tây, hoặc ở Giang Nam, ta lật xem tất cả vụ án lớn nhỏ, từ trước tới nay địa điểm phát sinh không hề vượt qua đường màu đỏ này...

Tần Lâm chỉ đường màu đỏ trên bản đồ, cười hăng hắc:

- Như vậy chúng ta có thể cho là, đây chính là giới hạn nào đó giữa hai tông Nam Bắc của Bạch Liên giáo hay không?

A Sa đang nằm trên giường rung đùi lập tức dừng phất lại, vểnh tai lên nghe Tần Lâm nói chuyện, nhìn trộm đường màu đỏ trên bản đồ kia, đúng là gần như ranh giới giữa tông giáo và Nhận Bắc phân đà dù chưa nói rõ, nhưng trên thực tế nước giếng không phạm nước sông.

Thấy Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực nín thở yên lặng, Tần Lâm lại dùng bút chì vẽ vô số vòng tròn lớn có nhỏ có trên bản đồ:

- Xem thử hiện tại ta vẽ nơi xảy ra những vụ án Bắc tông Bạch Liên giáo bắt cóc trẻ con khắp nơi, thống kê từ châu huyện, nhân số bị bắt càng nhiều, ta vẽ vòng tròn lại càng lớn.

Không phải là Bắc tông, là Nhạn Bắc phân đà! A Sa bữu mô!

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực nhìn Tần Lâm vẽ những vòng tròn này, những phủ châu huyện này có nơi không có trẻ con bị Bạch Liên giáo bắt cóc, có nơi bị bắt hai ba đứa, có nơi trên năm đứa, Tần Lâm theo như nhân số quyết định vòng tròn lớn nhỏ.

Cuối cùng, Tần Lâm lại lấy ra bút lông, bắt đầu công tác sau cùng:

- Bây giờ ta vẽ các đường, phân đà cùng thần đàn của Văn Hương môn, Văn Hương môn là truyền giáo công khai, Bắc Trấn Phủ Ty chúng ta có tin tức khắp nơi của nó. Đường là lớn nhất, ta vẽ cho nó một vòng tròn đôi, phân đà thứ hai, sẽ dùng điểm tròn lớn, thần đàn nhỏ nhất, sẽ dùng điểm tròn nhỏ, hai vị huynh đệ, nhìn ra cái gì chưa?

Lục Viễn Chí cả kinh vỗ đùi:

- Trời ơi, thì ra Văn Hương môn chính là Bạch Liên Bắc tông!

Trên bản đồ phàm là địa phương vẽ vòng tròn đôi bằng bút lông, vòng tròn bằng bút chì rất lớn, phàm là địa phương vẽ điểm tròn lớn, vòng tròn bằng bút chì nhỏ hơn, phàm là địa phương vẽ điểm tròn nhỏ, vòng tròn bút chì nhỏ nhất, hoặc là căn bản không có.

Tần Lâm lấy sự thật không thể tranh cãi nhận định, chuyện Văn Hương môn cùng Bạch Liên Bắc tông bắt cóc trẻ con có liên quan với nhau rất lớn. Cũng có nghĩa là hai bên rất có khả năng là một thể hai mặt, một giáo hai tên.

Giáo chủ Bạch Liên Bắc tông là Thạch Tự Nhiên, lần trước gặp Thiếu giáo chủ gọi là Thạch Trung Thiên, nhưng Văn Hương môn là tôn giáo công khai truyền giáo bình thường, môn chủ gọi Vương Sâm. Phải chăng tên Vương Sâm này là con rối bị Thạch Tự Nhiên khống chế? Bọn họ làm thế nào từ tà giáo mà ai ai cũng muốn đánh, lách mình một cái trở thành tôn giáo dân gian bình thường?

Những chuyện này đều phải chờ đợi kết quả điều tra.

- Đúng vậy, Bạch Liên Bắc tông có tám chín thành là Văn Hương môn...

Tần Lâm ném bút xuống kết luận:

- Bất quá dưới tình huống đó Trần Hoạn Chương sẽ không nói láo, Vương Tượng Càn cũng nói cho bản quan, nghe nói Văn Hương môn có liên lạc cùng Vương Hoàng hậu, Vương Sâm kia tự xưng tộc huynh của Vương nương nương, lại có tín vật trong cung, chuyện liên quan tới cung cấm không thể không đặc biệt cẩn thận.

- Cấm Y Vệ chúng ta chỉ để ý mưu phản bội nghịch bên ngoài triều, không cần thiết dính dáng vào tranh đấu trong cung. Bản quan quyết định an bài mật thám ngầm tra xét, tạm thời yên lặng theo dõi kỳ biến đối với chuyện này!

Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực cũng hiểu được chuyện liên quan trong cung không thể không vô cùng cẩn thận, sắc mặt hai người nghiêm lại, cẩn rắng nói:

- Xin trưởng quan yên tâm, thuộc hạ nhất định thủ khẩu như bình, tuyệt không tiết lộ chuyện này ra ngoài một câu nửa chữ, bất quá...

Tên mập nhìn A Sa nằm trên giường chếp miệng, Ngưu Đại Lực cũng trầm mặt, thần sắc âm trầm đáng sợ.

Một trận gió đêm từ khe cửa thổi qua, ánh nến lay động chập chờn, chiếu vào mặt của Tần Lâm lúc sáng lúc tối, âm trầm bất định.

Hắn đưa tay ra chém xéo từ trên xuống dưới một cái:

- Chỉ có một loại người không nói lung tung...

- Đây, các người, các người muốn làm gì?

A Sa tỏ ra cảnh giác.

- Đó chính là người bị bịt miệng!

Tần Lâm cười lớn, bốc lên một nắm mút hoa quả nhét vào miệng A Sa, đầy kín miệng của nó.

Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực đang ôm bụng cười sằng sặc:

- Tần trưởng quan ngài đích thân động thủ diệt khẩu, huynh đệ chạy trước!

Hai vị này sợ ngộ thương, như một làn khói xông ra ngoài.

A!

Biết mình bị Tần Lâm đùa giỡn, A Sa giương nanh múa vuốt đánh nhau với hắn, quyền qua cước lại, cuối cùng vẫn bị Tần Lâm nắm tóc, một cước đạp văng ra giường phòng ngoài, sau đó sập cửa phòng trong lại.

- Đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn phải lên đường...

Tần Lâm ngáp dài, sốt soạt chui vào trong chăn.

Hừ, nếu động thủ thật mười người cũng bị ta đánh gục! A Sa hai tay gối đầu, bắt chéo chân nằm ngáy người trên giường.

Mấy ngày nay nó hồn bất phụ thể, đang suy nghĩ rốt cuộc có nên nói chân tướng Bạch Liên Bắc tông chính là Văn Hương môn cho Tần Lâm nghe hay không, do dự mãi mà không quyết.

513. Chương 513: Kiến Thức Quân Doanh

Trong đầu A Sa như có hai giọng nói đang cãi nhau, một giọng lải nhải không ngừng nói:

- Mặc dù Nhạn Bắc phân đà đã thoát ly khỏi tông giáo, nhưng dù sao cũng là huynh đệ dưới trướng Vô Sinh Lão Mẫu, làm sao có thể bán đứng cho ưng khuyến triều đình?! Nếu làm như vậy, không khỏi trở thành phản đồ của bản giáo...

Một thanh âm khác lại nói:

- Nhạn Bắc phân đà năm đó cấu kết cùng Mông Cổ Thất Lỗ, đã là Hán gian, bây giờ lại lạm sát kẻ vô tội, thật sự là hung tàn tà ác, mượn tay của triều đình thanh lý môn hộ, chẳng lẽ không nên sao? Huống chi Tần đại thúc đối với người tốt như vậy, giúp hắn một lần thì đã sao?

Hai thanh âm gây gổ cả ngày trong đầu, A Sa cơ hồ bị làm cho đầu nứt ra, rốt cục ngủ không yên giấc, tới trời sáng lại nhìn trần xe ngựa ngầy người.

Lần này may quá, bản thân Tần Lâm đã tìm được chứng cứ Nhạn Bắc phân đà chính là Văn Hương môn, xác định bọn họ chính là một thể hai mặt, rốt cục A Sa không còn trong tình cảnh khó xử nữa, có thể ngủ một giấc ngon lành.

- Cũng không phải là ta bán đứng giáo hữu, Nhạn Bắc phân đà các người là phường bại hoại, tự mình làm cho trời người đều oán giận. Hừ, Tần Đại thúc bắt các người ra chém từng tên một, mới là làm cho lòng người sáng khoái.

A Sa thầm thích chí trong lòng, bỗng nhiên lại lẩm bẩm:

- Ủa, vì sao tên Thạch Tự Nhiên kia lại có quan hệ với Vương Hoàng hậu như vậy, bọn họ đi nước cờ này rất khá... Kệ bọn họ, dù sao đám ngốc này không thể nào đấu lại Tần Đại thúc.

Suy nghĩ một chút, A Sa liền ngọt ngào ngủ thiếp đi, trong miệng còn mang theo vị ngọt của mút hoa quả, là Tần đại thúc nhét vào trong miệng nó...

Ngày hôm sau lên đường từ Tuân Hóa thành, không bao lâu đã đến Tam Truân Doanh chỗ Kế Trấn Tổng Binh.

Cách Tam Truân Doanh còn chừng mười dặm, nói chính xác hơn là mới ra khỏi Tuân Hóa thành không bao xa, đoàn người Tần Lâm đã nghe ngoài xa có tiếng chiêng trống rền vang, tiếng vó ngựa rầm rập, khôì giáp loảng xoảng vang dội, thiên quân vạn mã đang kéo về phía này.

Rất nhiều tinh kỳ, kỳ bài ghi quan hàm danh hiệu: quan Tổng Binh Kế Trấn, Trung Quân Đô Đốc phủ Tả Đô Đốc, Thái Tử Thái Bảo, Thiếu Bảo...

Thích Kế Quang một mình chạy trước, thật xa đã ôm quyền hướng về phía Tần Lâm, trên mặt tươi cười:

- Tần huynh đệ đường xa tới, ngu huynh không có tiếp đón từ xa, thứ tội thứ tội!

Tần Lâm đang chuẩn bị từ trong xe ngựa chui ra ngoài, Thích Kế Quang đã nhảy xuống ngựa hai chân phát lực, chạy khiến cho cát vàng tung bay, lướt tới gần như một cơn trốt xoáy, hai tay đỡ lấy Tần Lâm:

- Không thể được, không thể được, Tần huynh đệ không có luyện võ công, chính là tấm thân ngàn vàng, nên ngồi trên xe ngựa là hơn. Nào, để ngu huynh đánh xe cho đệ.

Dứt lời, Thích Kế Quang định tranh vị trí xa phu.

Đám tinh binh quan giáo Bắc Trấn Phủ Ty không hiểu vì sao, chỉ cảm thấy đi theo Tần trưởng quan rất có thể diện. Bọn Lục Viễn Chí, Thích Kim đã thấy nhiều thành quen, không hề kinh ngạc, Thích Đại Soái ở trong phủ Trương Cư Chính quỳ xuống tự xưng ‘Môn hạ mộc ân tiểu’, so ra còn dễ coi hơn hiện tại.

Tần Lâm sớm biết vị lão huynh này là một vị hào kiệt có thể co có thể duỗi, cười vỗ vai lão một cái:

- Thích lão ca, giữa huynh cùng tiểu đệ còn khách sáo gì chứ, lên đây, chúng ta đi chung xe.

Thích Kế Quang lên xe ngựa, thấy trong buồng xe ngoại trừ một con chó vàng lanh lợi còn có một bé gái trắng trẻo đáng yêu, bèn nhìn Tần Lâm cười cười hết sức mờ ám, biểu hiện trên mặt rõ ràng là ‘ta đây đã hiểu’:

- Ôi chào Tần lão đệ, không ngờ rằng người lại thích kiểu này, quả thật ca ca ta suy nghĩ không chu toàn. Vốn đang chuẩn bị mấy tên hồ cơ Tái Ngoại hầu hạ lão đệ, xem ra lão đệ không xem ra gì, ha ha...

Tần Lâm ặc một tiếng trong cổ họng, dở khóc dở cười nhìn A Sa đang lộ vẻ vô cùng nghi hoặc, khoát tay nói:

- Thích lão ca, huynh nghĩ gì vậy? Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, ta đây vô cùng quang minh chính đại.

Thích Kế Quang chìa ngón tay cái lên, mặt mày hớn hở:

- Đúng vậy đúng vậy, Tần lão đệ đương nhiên là trọc giả tự trọc. Dọc trên đường tới đây thiết kỵ như bay, nằm trong xe ngựa ôm giai nhân, quả thật cũng quang minh chính đại.

Tần Lâm lấy tay vỗ trán, lần này cho dù là toàn thân đầy miệng cũng không thể nào nói được, xem ra trong mắt Thích Kế Quang, sở thích bé gái của mình là không thể nào chối cãi được nữa.

A Sa mở mắt to thông minh quan sát Thích Kế Quang, trong lòng kinh ngạc: đây chính là Thích Đại Soái danh chấn thiên hạ sao? Vì sao không giống như anh hùng hảo hán bạch mã ngân thương như trong tuồng hát, lại là một đại thúc không thấp không mập không gầy, mặt mũi nở nụ cười nịnh nọt như vậy? Hơn nữa cùng là đại thúc, lão còn kém xa Tần đại thúc, không chỉ có nụ cười lộ ra vẻ bỉ ổi, y phục cũng cũ rách, đai lưng ngà vàng, giày cũng mòn gân hết... hừ...

Nếu như không phải là Tần Lâm làm chứng, nếu như không phải là bên ngoài kia có rất nhiều binh mã, sợ rằng A Sa sẽ cho người này là một tên lương gạt giả mạo Thích Kế Quang.

Tần Lâm cũng chú ý tới Thích Kế Quang y phục cũ rách, nhớ lúc mới gặp gỡ trong phủ Trương Cư Chính lão ăn mặc rất đẹp, đội ô sa mới, lưng đeo ngọc đai, chân đi quan ngoa, vì sao lần này lại mặc một thân y phục cũ rách như vậy? Đúng rồi, lần trước điều tra vụ án Kế Liêu Tổng Đốc Dương Triệu, Thích Kế Quang cũng ăn mặc cực kỳ đơn giản.

Tần Lâm buồn bực trong lòng, âm thầm suy đoán chẳng lẽ Thích Kế Quang cố ý ăn mặc giản dị ở trong doanh, có ý đồ mua chuộc lòng quân?

Mọi người giục ngựa chạy như bay, thiết giáp phi kỵ làm tiền đạo, cung binh thương thủ làm hậu vệ, vô số biên quân tinh binh tiền hô hậu ủng, trống nhạc vang rền, thổi khúc Tướng Quân Lệnh. Tần Lâm và Thích Kế Quang ngồi cùng xe chạy đến đại doanh Kế Trấn Tổng Binh Tam Truân Doanh.

Chỉ thấy trên mảnh đất trống chu vi hơn mười dặm, giáo trường, quân doanh, nha môn, phòng kho chính tề, vô số tinh kỳ đón gió Bắc phần phật tung bay. Từng hàng hỏa thương thủ đứng trên sân tập bắn nhắm về phía bia của mình ngoài xa. Bên kia mấy chục tổ pháo thủ kéo Hồ Tồn pháo, Tướng Quân pháo thử vận hành, trên giáo trường rộng lớn có hàng ngàn hàng vạn đao thuấn thủ, trường thương binh đang đối luyện, những tiếng thét mạnh mẽ hữu lực phóng vút tận trời cao.

Nam nhi sao không cầm ngô câu, thu lấy quan sơn năm mươi châu, Tần Lâm thấy mấy vạn quân tinh nhuệ này, trong lòng nảy sinh hào khí bừng bừng, cất lời khen ngợi:

- Thường nghe người ta nói tinh binh Kế Trấn dưới quyền Thích Đại Soái thiên hạ vô song, quả nhiên danh bất hư truyền

Thích Kế Quang cười nói:

- Tần huynh đệ làm quan không bao lâu đã được giản tại để tâm, còn sợ tương lai không phong hầu bá tửng? Đến lúc đó người chỉ cần vung tay chỉ một cái, ngu huynh sẽ lập tức dẫn cánh quân này ra sức vì hiền đệ.

- Huynh thật là...

Tần Lâm cười xoa vỗ vai Thích Kế Quang một cái.

Cảm Y Vệ

Tác giả: Miêu Khiêu

Chương 513: Kiến thức quân doanh (Hạ)

Người dịch: Hạo Thiên

Nguồn: vipvanda

>

Hai người cười cười nói nói đi vào trường trung quân, sau khi dâng trà Thích Kim phụng bồi Tần Lâm, Thích Kế Quang nói câu thất lễ, liền đi ra ngoài.

Kế Trấn Tổng Binh thống soái mười vạn đại quân, quân vụ bận rộn, Tần Lâm cũng không trông cậy Thích Kế Quang có thể một mực phụng bồi mình, bèn hàn huyên mấy câu cùng Thích Kim, hỏi ý tình hướng luyện binh như thế nào.

Nói đến luyện binh, Thích Kim vốn là không nói nhiều lập tức trở nên thao thao bất tuyệt, nào là tân nhậm Kế Trấn Tổng Đốc Cảnh Định Lực thanh liêm tự thủ như thế nào, tôn trọng Thích Đại Soái như thế nào, từ lương hướng, nhân sự đến quân lược không hề gây khó khăn trở ngại, còn nói Binh bộ Thượng Thư Tăng Tĩnh Ngô chỉ huy thích hợp, điều động đắc lực. Kế Trấn hôm nay binh mạnh lương đủ, tinh thần cực cao, còn nhờ Công bộ Thượng Thư Lý Ấu Tư đích thân đốc thúc, chế tạo súng ống kiêu mới lục tục trang bị cho quân đội.

Tần Lâm nghe gật đầu liên tục, buông lời khen ngợi:

- Thích Đại Soái luyện tinh binh như vậy, phương Bắc triều Đại Minh chúng ta có thể xưng là tường đồng vách sắt.

- Há chỉ là tường đồng vách sắt?

Thích Kim nói đến chỗ cao hứng, hất cằm lên, cực kỳ kiêu ngạo nói:

- Trương Tướng gia đỡ đầu, Binh bộ Tằng lão Đại nhân ủng hộ, Kế Liêu Cảnh Tổng Đốc phối hợp, với khí thế như vậy chưa đầy ba năm Đại Soái sẽ luyện được mười vạn tinh binh, ắt sẽ bắt được Đồng Hồ Ly, Tiểu Vương Tử gì đó. Đến lúc đó không cần giữ trường thành làm gì nữa, chúng ta đánh thẳng lên thảo nguyên, cho ngựa uống nước ở Bối Nhĩ hồ.

- Thích Kim người lại đang khoác lác gì đó?

Thích Kế Quang cười khanh khách trở về.

Bây giờ Thích Đại Soái lại khác, quan bào đồ thắm, bổ phục hình sư tử tượng trưng nhất phẩm chói mắt, lưng đeo thắt lưng dương chi bạch ngọc, chân đi giày quan, thật là khí phái phi phàm.

Đây gọi là Phật dựa vào kim trang, người dựa vào y trang, Thích Kế Quang mặc một thân y phục này uy phong lẫm lẫm, có khí thế của quan võ nhất phẩm.

Tần Lâm không khỏi bật cười:

- Thì ra Thích lão ca đi thay y phục, huynh mặc y phục như vậy chẳng lẽ là muốn đi hỏi vợ?

Thích Kế Quang xoa xoa tay cười ha hả:

- Tuy rằng giao tình giữa chúng ta rất tốt, nhưng Tần lão đệ vẫn là đại quan triều đình, ngu huynh mặc y phục cũ rách tiếp đãi sẽ có điều thất lễ.

Lão Thích này thật là thú vị, Tần Lâm cảm thấy buồn cười, Thích Kế Quang ở trong doanh mặc y phục cũ, vào kinh sư, ở trong trường trung quân lại thay y phục mới, chẳng trách nào lão rất được lòng quân, tài diễn xuất này muốn đoạt giải Oscar cũng không khó khăn gì.

Tần Lâm cũng không phải là đại quan triều đình thị sát, nhưng Thích Kế Quang cũng lấy lễ tiếp đãi long trọng như Khâm Sai đại thần, truyền Phó Tổng Binh, Tham Tướng, Du Kích tướng quân, Tọa Doanh quan, Thủ Bị, Bả Tổng, Đề Điều quan trong doanh toàn bộ vào trường trung quân tham kiến.

Chỉ thấy trong trường trung quân đầu người lố nhố, khôi giáp loảng xoảng vang dội, Thích Kế Quang chỉ Tần Lâm, cười hì hì nói:

- Các người còn không quỳ xuống tham kiến!

- Cần gì hành đại lễ như vậy?

Tần Lâm vội vàng thoái thác.

Đám quan tướng này tuyệt đối phục tùng Thích Kế Quang, nhưng thấy thần sắc lão cũng không giống như là phát ra quân lệnh, lại thấy Tần Lâm chỉ là một quan quân cầm y tam phẩm, ai nấy đều cảm thấy kỳ quái. Lại nói nơi đây Phó Tổng Binh, Tham Tướng phong hàm Đô Đốc Đồng Tri, Đô Đốc Thiêm Sự có bảy tám người, là quan võ tòng nhất phẩm, chính nhị phẩm.

Thích Kế Quang cười ha hả:

- Hẳn chính là Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ Tần tướng quân mà bản soái thường nói, thiếu niên anh hùng lật đổ đại tham quan Dương Triệu lần áp chúng ta, lại tay không ngăn voi ngự tiền.

Không ngờ rằng Tần tướng quân lại trẻ tuổi như vậy, các tướng quân trong trường lập tức ồ lên một trận, miệng báo quan hàm lý lịch, nhất tề xưng 'Mộc ân tiểu tham kiến Tần tướng quân'.

Tiếng kêu giống như sét đánh, trong tai Tần Lâm kêu lùng bùng không ngớt, hẳn vội lấy hai tay đỡ hờ:

- Quả nhiên toàn là tinh anh bảo vệ xã tắc, chư vị cực khổ, xin đứng lên!

Các tướng quân thấy đều quan sát Tần Lâm, vốn là Thích Kế Quang nói, những tướng quân này đều cho rằng hẳn là một đại hán eo rộng mười tấc, thân cao chín thước, đến lúc này nhìn thấy người thật mới biết hẳn cũng không có ba đầu sáu tay.

- Ủa, tướng mạo như vậy làm sao có thể ngăn cản voi điên?

- Kế Liêu Tổng Đốc Dương Triệu, đại quan triều đình lão mưu thâm toán, không ngờ rằng đã gục trên tay hắn.

Các tướng quân nhỏ giọng bàn tán.

- Sao hả, cảm thấy thất vọng ư?

Tần Lâm cười híp mắt hỏi, lại chỉ vào mũi mình:

- Thật là có lỗi với các vị, bản quan chỉ có một lỗ mũi, hai con mắt, một cái miệng, không có gì khác mọi người.

Các tướng quân cùng nhau cười ầm, những quan võ thẳng tính này thích ăn ngay nói thẳng, Tần Lâm nói như vậy rất hợp tính bọn họ.

Thích Kế Quang cũng cười lên:

- Đám lũ con này không biết Tần tướng quân là nhân vật giản tại để tâm hay sao? Với tuổi tác còn trẻ như vậy, nhất định sẽ còn chấp cánh bay cao, chỉ cần lọt vào pháp nhãn của hắn, tương lai các người sẽ được hưởng lây oai phong theo hắn.

Đám võ tướng lại ồ lên khen hay, không khí trong trường trung quân nhất thời trở nên vô cùng nhiệt liệt.

Tần Lâm hoàn toàn bất đồng với đại quan Binh bộ, Khâm Sai trước đây tới thị sát tuần tra, không hề tỏ vẻ tự cao, vẫn xưng huynh gọi đệ với những tướng quân này.

Đến giờ cơm trưa, Thích Kế Quang liền phát tay một cái:

- Đám lũ này giải tán cả đi, Tần tướng quân đi đường mệt nhọc, cũng đã đến lúc dùng cơm nghỉ ngơi.

Vì sao lại đuổi bọn họ vào giờ cơm? Tần Lâm cũng ở nơi đây, vốn tưởng rằng Thích Kế Quang sẽ mời những tướng quân này cũng ăn, không ngờ rằng lão đuổi thẳng bọn họ đi như vậy.

Nhưng thật là kỳ quái, dường như các tướng quân đã biết trước Đại Soái mình sẽ không giữ lại ăn cơm, đồng loạt quỳ một chân trên đất cáo từ, bình thần rồi đi. Chẳng những bọn họ không hề tỏ ra không vui, từ đầu đến cuối cử chỉ vẻ mặt đều kính ngưỡng có thừa.

- Nào lại đây...

Thích Kế Quang cực kỳ nhiệt tình mời Tần Lâm:

- Ngu huynh làm chút tiệc đạm bạc đón gió tẩy trần cho hiền đệ, nhân mã do hiền đệ dẫn tới cũng đã được bố trí thỏa đáng.

Chỉ chốc lát sau, trong soái trường đã bày xong tiệc, sâm Liêu nướng hành, tay gấu chưng đường phèn, tôm rim, đùi hươu hầm... món ăn vô cùng phong phú.

Không biết vì sao Thích Kim bĩu môi đứng bên cạnh, dường như tỏ vẻ không vui.

Tần Lâm thấy chỉ có hai người Thích Kế Quang với mình, không thể nào ăn hết, bèn gọi Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực đi vào cùng ăn, cũng mời Thích Kim ngồi xuống.

Thích Kế Quang cùng Tần Lâm chuốc chén với nhau, Ngưu Đại Lực cùng Lục Viễn Chí tranh thủ thời cơ đối phó cả bàn thức ăn ngon. Duy chỉ có Thích Kim ở Tiệp Nghi phường ăn vẹt quay gió cuốn mây bay, xem ra vào lúc này khẩu vị không tốt lắm, hồi lâu mới gắp một miếng, một mực buồn buồn không vui, làm hại Thích Kế Quang mấy lần nháy mắt ra hiệu cho y. Kết quả không biết Thích Kim có chú ý hay không, thái độ vẫn y như cũ, Tần Lâm nhìn thấy hết thấy không bỏ sót.

514. Chương 514: Luyện Binh

Đột nhiên Cẩm Y Hiệu Ủy Bắc Trần Phủ Ty bên ngoài ồn ào lên, Tần Lâm đưa mắt ra hiệu, Lục Viễn Chí liền đi ra ngoài xem đã xảy ra chuyện gì.

Không bao lâu tên mập liền đỏ khóc đỏ cười trở lại, lắc đầu nói:

- Những tên lỗi đáng ghét này quả thật là không có vương pháp, tới chỗ Thích Đại Soái còn kêu khổ, nói thức ăn không ngon, tranh cãi với hỏa đầu quân của quân doanh. Theo đệ thấy, đám chết bầm này ở kinh sư ăn thịt cá đã quen, hiện tại ăn chút trà thô cơm lạt, làm sạch dạ dày cũng tốt.

Lục Viễn Chí nhìn cả bàn tiệc phong phú trước mắt, thần sắc có vẻ chế nhạo. Y đi theo Tần Lâm thấy các hành vi của Thích Kế Quang, cảm thấy vị Đại Soái trị quân này cố nhiên lợi hại, nhưng đối nhân xử thế dường như...

Sắc mặt của Thích Kế Quang lập tức trở nên xấu hổ, cực kỳ ngượng ngùng.

Tần Lâm suy nghĩ một chút, đột nhiên lắc đầu một cái:

- Thích Đại Soái, thật là bội phục, rốt cục đệ cũng hiểu nỗi khổ của lão huynh. Thích Kim, nói thật cho ta biết, phải chăng là bá phụ người chỉ có một bộ quan phục mới duy nhất, bình thời đều mặc chiến bào cũ rách? Để có được một bàn tiệc này, phải chăng là đã bắt các người ăn cơm rau thanh đạm mấy ngày?

- Người... Làm sao người biết?

Thích Kim cả kinh từ trên ghế nhảy dựng lên, đụng dũa rơi xuống đất.

- Đâu có chuyện như vậy, Tần huynh đệ chỉ nói mò.

Thích Kế Quang ra sức nháy mắt với Thích Kim, lại nhìn về phía Tần Lâm cố gắng cười nói:

- Lão ca vũ chức nhất phẩm, bổng lộc cũng không thấp, đâu tới mức nghèo như vậy.

Tần Lâm vỗ bàn một cái:

- Thích huynh, huynh còn muốn lừa gạt đệ nữa sao? Nếu như huynh đã có quan phục mới, lúc ở kinh sư cũng đã mặc qua, tại sao không mặc tới đón tiểu đệ? Đó cũng không phải diễn trò giả bộ thanh liêm trước mặt quan binh trong doanh, mà vì huynh phải cỡi ngựa, lo rằng bộ quan bào chỉ tiếp khách mới mặc của mình sẽ bị ma sát mài mòn trên lưng ngựa, cho nên sau khi về doanh mới thay nó vào.

- Thích Kim hiền triết sức ăn rất mạnh, lúc ở kinh sư ăn vẹt quay Tiện Nghi phường, đệ thấy y ăn rất nhanh, hiện tại lại không có bệnh gì, vì sao đối mặt bàn tiệc phong phú lại không ăn nổi? Rõ ràng là vì y nghĩ tới thường ngày huynh ăn cơm lạt trà thô, phải tiết kiệm bạc mời khách cho nên không ăn nổi.

Thích Kế Quang ngơ ngẩn, tiếp theo nở nụ cười khổ:

- Lão đệ quả nhiên mắt thần như điện, giấu giếm được người khác nhưng không giấu giếm được người.

Thích Kim cúi đầu, tức tối tới nỗi mặt đỏ bừng, hậm hực nói:

- Mặc dù bổng lộc bá phụ phong phú, nhưng bình thời trong doanh chi tiêu lại cực kỳ tiết kiệm, để lấy bạc đó tặng lễ cho Đại lão gia ở kinh sư, chi tiền tử tuất cho cô nhi quả mẫu của tướng sĩ hy sinh. Đến kinh sư bái kiến các Đại nhân tiên sinh, nếu mặc quan phục cũ người ta sẽ nói không cung kính, cho nên dành riêng một bộ mới lúc bái kiến khách mặc vào giữ thể diện. Bình thời ăn cơm cũng là rau nhiều thịt ít, gặp khách quý tới mới chuẩn bị yến tiệc...

Lục Viễn Chí ngậy người ra tại chỗ, nụ cười hoàn toàn đọng lại trên mặt, ngàn vạn lần không ngờ rằng trên đời này còn có loại người như Thích Kế Quang. Bản thân lão chịu khổ, chịu tội còn không được tiếng, thậm chí theo đám thanh lưu thấy, lão hối lộ đưa lễ, dập đầu lạy khắp nơi, tự chịu vô sỉ, rõ ràng là mất hết thanh danh. Nhưng lão lại không có nửa câu oán hận, vẫn tỏ ra nhiệt huyết sôi trào.

Cho nên đến lúc này cũng đã hiểu ra hết thấy, vì sao Thích Kế Quang lại được các tướng sĩ ưu ái như vậy, tại sao lão có thể chỉ huy quân đội thuần thực tự nhiên như cử động cánh tay. Bởi vì lão dùng tâm huyết

bồi dưỡng cánh quân này, giống như cây đuốc tự thiêu đốt mình, chiếu sáng khắp cả biên giới phía Bắc triều Đại Minh.

- Hôm nay thật là, diệt nhi ta không biết chuyện nói hươu nói vượn, khiến cho Tần lão đệ chê cười...

Thích Kế Quang cười xấu hổ, chấp tay một cái với Tần Lâm.

Tần Lâm nào còn cười được, Thích Đại Soái dụng tâm tới cực điểm, khiến cho hần bội phục vô cùng, nhưng trong lòng xoay chuyển ý nghĩ lại vỗ bàn một cái:

- Sai lầm rồi, lão ca sai lầm rồi!

Thích Kế Quang làm sai chỗ nào? Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực ngạc nhiên, sắc mặt Thích Kim hơi lộ vẻ tức giận, chỉ có bản thân Thích Kế Quang vẫn tươi cười như thường:

- Hiền đệ nói nhất định là kim ngọc lương ngôn, ngu huynh nhất định rửa tai lắng nghe.

Tần Lâm nghiêm nghị nói:

- Thích lão ca, đệ hỏi huynh, Trương Tướng gia là coi trọng chút tiền tài của huynh đưa tặng, hay là coi trọng tài thống soái của huynh, nhờ tài huynh làm tường đồng vách sắt phía Bắc triều Đại Minh, từ đó sáng lập một hoàn cảnh hòa bình giúp cho lão đệ mạnh triều chính mới?

- Tăng Tĩnh Ngô trẻ trung khỏe mạnh, mới vừa làm được Binh bộ Thượng Thư, đang muốn đại triển hoành đồ, chẳng lẽ y chỉ vì tiền hiệu kính của huynh mới ủng hộ sao? Không sai, Tăng Tĩnh Ngô cũng không phải là trong veo như nước, nhưng năm xưa y đề cử Lưu Hiền lãnh binh diệt loạn người Bắc, chẳng lẽ là vì Lưu Hiền đưa lễ vật cho y trọng hậu nhất hay sao?

- Hiền đệ nói rất có lý.

Thích Kế Quang cười khỏ, thần sắc có vẻ bất đắc dĩ:

- Bất quá bây giờ trong quan trường đều chú trọng đạo lý này, nếu như quá mức tùy tiện vô lễ, người ta sẽ nói người là một tên vũ phu còn lên mặt tự cao tự đại. Ôi, ngu huynh không bằng hiền đệ được...

Tần Lâm là thiếu niên đặc chí, lại được mặt rồng ưu ái, qua lại ung dung giữa các phe thế lực, tự nhiên hành sự không cố kỵ gì. Thích Kế Quang đã đến tuổi tri thiên mệnh, hai bên tóc mai đã bạc, sống trên lưng ngựa đã mấy chục năm, chính mắt thấy những chiến hữu cùng đồng liêu như Hồ Tông Hiến, Chu Hoàn, Trương Kinh, Lư Thang, Du Đại Du nếu không bị hạ ngục oan vạ cũng chết đi trong uất ức, cho nên lão phải vô cùng cẩn thận, chỉ sợ bước sai lầm giẫm vào vết xe đổ của những người này.

Tần Lâm lắc đầu một cái, tỏ vẻ ôm đồm cả chuyện này:

- Huynh cứ nghe đệ không sai, chỗ của Trương Tướng gia, Tăng Thượng Thư không cần đưa những lễ vật hoa mỹ mà không thật như châu ngọc, da điều... huynh chỉ cần đưa chút đặc sản quê là đủ rồi, ngàn dặm đưa lông ngỗng, lễ nhẹ tình ý nặng. Còn bên Kế Liêu Tổng Đốc Cảnh Định Lực cứ việc miễn, chuyện này tiểu đệ có thể làm chủ thay y.

Thích Kế Quang có hơi chần chờ, lão biết quan hệ giữa Tần Lâm và Trương Cư Chính, Tăng Tĩnh Ngô rất tốt, trong lời nói Cảnh Định Lực cũng hàm hồ nhắc tới tên Tần Lâm, bất quá nếu là như vậy...

Lục Viễn Chí im lặng này giờ, hiện tại cũng xen vào nói:

- Thích Đại Soái yên tâm, chuyện của tướng phủ, Tần tướng quân nhà ta nói được nhất định làm được. Cho dù là hần nói Tướng gia không nghe, chỉ cần nhờ Trương tiểu thư nói giúp, rốt cục Tướng gia cũng sẽ nghe theo.

Tần Lâm vỗ vai tên mập một cái, lại cười nói:

- Thích huynh, thật ra thì bảo huynh không nên đưa lễ trọng cho Trương Tướng gia nữa cũng là vì muốn tốt cho huynh, tránh cho xảy ra thất lễ, lúc ấy lại mất lòng cả đôi đảng.

Cầm Y Vệ

Tác giả: Miêu Khiêu

Chương 514: Luyện binh (Hạ)

Người dịch: Hạo Thiên

Nguồn: vipvanda

>

Thích Kế Quang kinh ngạc:

- Ta chỉ nghe nói không tặng lễ, tặng lễ ít sẽ đắc tội với người, vì sao đưa lễ trọng còn thất lễ, xin hiền đệ chỉ giáo.

- Huynh tặng lễ vật như vậy cố nhiên cố nhiên lấy lòng Trương Tướng gia, nhưng lại đắc tội với người bên gối của Tướng gia.

Tần Lâm vốn đang nghiêm túc, nói tới chỗ này không nhịn được ôm bụng bật cười:

- Hồ cơ A Cổ Lệ, Bồ Lệ Nhã mà huynh tặng cho Tướng gia rất được nuông chiều, nếu hiện tại tổn hao mua mỹ nhân tặng nữa, tự nhiên Tướng gia sẽ vui vẻ nhận. Nhưng hai vị Hồ cơ kia ắt sẽ hận chết lão ca, đến lúc đó chỉ cần tỉ tê bên gối vài lời, lão ca tổn hao bạc vô ích là chuyện nhỏ, gặp phải phiền phức mới là chuyện lớn.

Thích Kế Quang nghe vậy âm thầm kinh hãi, tự nghĩ nếu không nhờ Tần Lâm điểm phá, tương lai khó tránh khỏi làm hỏng chuyện, vội vàng nghiêm nghị nói:

- Hiền đệ nói chí phải, tương lai ngu huynh chỉ mang cho ân tướng chút đặc sản, ngàn vạn lần không dám tặng mỹ cơ nữa. Về phần Kế Liêu Tổng Đốc Cảnh Nhị tiên sinh... ôi, Tần lão đệ đã lên tiếng nói, còn có cái gì không yên lòng, cứ làm y như lão đệ vậy.

Như vậy mới phải, Tần Lâm cười quay đầu, nói với Thích Kim:

- Chỉ mấy chỗ này mỗi năm đã tiết kiệm được vài ngàn lượng bạc. Ngoại trừ số bạc chi cho ủy lạo cô nhi quả mẫu tướng sĩ, nhất định phải amy thêm cho bá phụ người hai bộ quan phục mới. Còn nữa, mỗi bữa cơm cũng phải có rau có thịt, nếu như trái lệnh, bản quan sẽ hỏi tội người!

- Mặt tướng tuân lệnh!

Thích Kim vô cùng cao hứng ôm quyền hành lễ, lại dương dương đắc ý nhìn nhìn Thích Kế Quang, ha ha, nếu như lần này bá phụ còn chơi xấu, tiểu diệt sẽ tìm Tần tướng quân cáo trạng.

- Còn không chịu động đũa sao?

Tần Lâm chỉ chỉ bàn tiệc:

- Bản quan đã ăn no, bất quá đường như có người...

Ôi chào, nhiều thức ăn ngon như vậy không nên lãng phí. Thích Kim vội vàng ngồi xuống, ăn một hơi như gió cuốn mây bay, có thể nhìn ra y rất vui vẻ.

Sau khi ăn xong nghỉ ngơi một hồi, Thích Kế Quang liền mời Tần Lâm lên tướng đài xem thao diễn.

Kế Trấn là binh phong hết sức quan trọng ở phía Bắc kinh sư, Cổ Bắc Khẩu, Hỷ Phong Khẩu, Đào Lâm Khẩu, Sơn Hải Quan là những nơi mà binh gia tất tranh từ xưa. Phía Bắc là Mạc Nam thảo nguyên thiết kỵ Mông Cổ tung hoành, mặt Đông là Bạch Sơn Hắc Thủy người Nữ Chân tụ tập. Một khi Thát Lỗ vượt quan, nếu như đánh tới Kế Trấn, phía Nam Hoa Bắc bình nguyên không còn chỗ hiểm nào có thể thủ, thiết kỵ có thể chạy thẳng tới trái tim của triều Đại Minh: kinh sư.

Cho nên triều Minh thiết trí Kế Trấn ở phía Bắc kinh sư, đóng trọng binh ở đó, một khi Thát Lỗ xâm chiếm, các tướng sĩ nhất định phải tẩm máu sa trường. Bình thời huấn luyện bọn họ càng nghiêm khắc hơn những cánh quân khác, là tinh nhuệ trong quân triều Đại Minh.

Thích Kế Quang cùng bọn Tần Lâm lên tướng đài, lệnh Trung Quân quan nổi vang trống điểm binh. Chỉ trong khoảnh khắc các Tham Tướng, Du Kích, Tọa Doanh quan, Đề Điều quan dẫn binh huấn luyện hô hiệu lệnh, tụ tập đám binh sĩ đang tản ra huấn luyện, chạy về phía bên dưới tướng đài nhóm đội chỉnh tề.

Chỉ thấy trên diễn võ trường chu vi mấy chục dặm, phía trước tướng đài có từng ô vuông phương trận lớn có nhỏ có hết sức chỉnh tề. Hỏa thương thủ khiêng điều thương, thủ pháo, có mấy phương trận đã được trang bị Xế Điện Thương, Tấn Lô Thương. Kỵ binh xách theo Tam Nhân Súng giống như cái búa, lưng đeo mã đao, xa doanh thẳng ngựa kéo các loại xe, trên xe chất các loại hỏa khí, pháo binh cũng điều khiển ngựa kéo các loại Tướng Quân pháo, pháo Bồ Đào Nha dầu mỡ bóng loáng...

Lại có thật nhiều đao thuấn thủ, trường thương binh, giáp sắt ma sát loảng xoảng vang dội, trường đao sáng như tuyết, trường thương như rừng, quan quân chỉ huy phương trận giờ từng lá lệnh kỳ lớn nhỏ không đồng, đón gió Bắc vù vù bay lượn.

Người trên một ngàn đã rất có khí thế, một khi đạt tới số vạn liền có cảm giác như biển người. Tần Lâm dõi mắt nhìn chỉ thấy giáp sắt đông nghìn nghịt, đao thương khô giáp thỉnh thoảng lóe lên hàn quang, không khỏi cảm thán:

- Thật là lợi hại, Thích lão ca luyện mười vạn đại quân quả thật chính là một đạo hùng binh.

Thích Kế Quang khẽ mỉm cười:

- Mười vạn đại quân chia ra trú đóng các doanh trại, thành bảo dọc theo trường thành, nơi đây bất quá chỉ có ba vạn tinh binh chọn lựa ra từ trong mười vạn người, trải qua ngu huynh đích thân huấn luyện.

Thấy Tần Lâm không phải là rất quen thuộc đối với biên quân, Thích Kế Quang liền giải thích cặn kẽ cho hắn. Kế Trấn này lấy phòng tuyến trường thành làm trọng, có chừng ba vạn quân đội trực tiếp trú đóng bên trong các phong hỏa đài dọc theo phòng tuyến, thuộc về cánh quân canh giữ.

Ngoài ra có bốn vạn quân chia ra trú đóng ở các thành trại Sơn Hải quan, Cổ Bắc khẩu, Hỷ Phong khẩu... do mười một tên Tham Tướng thống lĩnh, là lực lượng tiếp viện gặp phải địch tình có thể xuất động nhanh chóng.

Cuối cùng còn có ba vạn tinh binh sức chiến đấu mạnh nhất, do Thích Kế Quang là tổng lý sự vụ luyện binh kiêm quan Tổng Binh trấn thủ dẫn dắt, đóng trú ở Tam Truân Doanh, chính là lực lượng cơ động dễ kích có sức uy hiếp hùng mạnh nhất.

Thích Kế Quang nói xong, quân đội đã tập hợp xong, lão bèn vung lệnh kỳ quan tướng lên, mấy tên kỳ bài quan dựa theo khẩu lệnh lão chỉ huy quân đội đi tới, lui về phía sau, thỉnh thoảng bộ binh biến ảo trận thế, thỉnh thoảng thiết kỵ xung phong, không khỏi đắc tâm ứng thủ, dễ dàng sai khiến.

Tần Lâm thấy vậy chắc chắn khen ngợi:

- Thích Đại Soái dụng binh có một không hai thiên hạ, hôm nay nhìn thấy quả thật danh bất hư truyền. Ủa, nơi đó có con sông nhỏ, trường thương binh tiền phong đã đi đến bờ sông, Thích Đại Soái mau giống thanh la thu binh.

Chỉ thấy bên ngoài giáo trường mấy dặm về phía Đông có một con sông nhỏ rộng hơn mười trượng, có một phương trận trường thương binh đã đi tới bờ sông, đã tới lúc ra lệnh cho bọn họ quay về phía sau. Hiện tại là mùa Đông, nước sông lạnh thấu xương, cho dù là chân bước xuống cũng hết sức lạnh lẽo.

Không ngờ Thích Kế Quang khẽ mỉm cười, cũng không vội vàng hạ mệnh lệnh quay về phía sau.

Phương trận trường thương binh không nhận được mệnh lệnh cứ tiếp tục đi tới, mấy hàng binh lính trước mặt đã đi xuống dưới sông, đội hình vẫn không hề hỗn loạn. Ngoại trừ thấp đi một chút, quả thật không khác gì tiếp tục đi như trên đất bằng.

Đám trường thương binh thân mặc giáp sắt, cầm trường thương trong tay, hàng đầu tiên bước xuống nước sông đã ngập tới đầu gối, mấy hàng phía sau cũng đã đạp chân xuống nước. Dưới chân bọn họ bọt nước văng lên tung tóe, nhưng ánh mắt bọn họ thủy chung vẫn nhìn thẳng phía trước như thường, không hề do dự chút nào.

Rào... rào... tiếng nước sông ngày càng vang to, các binh lính hàng thứ nhất đã bị nước sông lạnh như băng ngập lên đến bụng, nhưng ánh mắt của bọn họ vẫn kiên định, động tác không hề chậm lại chút nào, vẫn chỉnh tề bước tiếp, mặc cho nước sông giá rét ngập qua bụng, sau đó ngập tới ngực. Tuy rằng lúc này bị nước sông đánh cho ngã trái ngã phải, bọn họ vẫn tay trong tay cố định thân thể, tiếp tục tiến về phía trước.

515. Chương 515: Giám Quân

Bọn họ không hề dao động chút nào, không có chút vẻ dừng lại, bước chân vẫn hết sức chững chạc, trên mặt lộ ra thần sắc kiên cường. Cho dù bị nước sông bao phủ qua đầu, cho dù trước mặt là núi đao biển lửa, e rằng cũng không thể ngăn cản bọn họ đi tới.

Rốt cục Thích Kế Quang trên tướng đài phát ra mệnh lệnh chuyển hướng về phía sau.

Phương trận xoay người tại chỗ, hàng đầu đổi thành hàng cuối, đội trưởng thương binh này lại lấy nhịp điệu như trước, bước chân cũng ung dung điềm tĩnh không nhanh không chậm từ dưới sông đi lên, tiến về phía tướng đài.

Thích Đại Soái dụng binh tới mức này, may là Tần Lâm kiến thức rộng rãi, thấy cảnh tượng này cũng cực kỳ kinh ngạc, thầm nhủ trong lòng: không trách Thích Kế Quang trăm trận trăm thắng, lão huấn luyện sĩ tốt dưới quyền đến trình độ như vậy, đương thời ai có thể làm đối thủ?

Những quan giáo Bắc Trấn Phủ Ty đi theo Tần Lâm từ kinh sư tới, lúc này càng há hốc mồm cứng lưỡi, ai nấy đều ngây người tại chỗ. Trời giá rét đã lâu, chỉ cần dính chút nước lạnh cũng đã cảm thấy lạnh thấu xương, huống chi trực tiếp đi xuống sông, ngâm hơn nửa người dưới nước sông lạnh như băng, đi lên còn bị gió Bắc thổi. Binh sĩ dưới quyền Thích Đại Soái quả thật là hán tử đúc bằng sắt thép.

Đội trưởng thương binh kia đi tới phía dưới tướng đài, bị nước sông làm ướt lại thêm gió rét thổi, ai nấy lạnh tới nổi sắc mặt trắng bệch, răng cắn chặt môi, nhưng không có bất kỳ người nào phát ra một tiếng rên rĩ.

Trên tướng đài, Thích Kế Quang mặc chiến bào cũ kỹ vá chằng vá đụp, bên ngoài mặc thiết khôi thiết giáp, đột nhiên rống to:

- Các con có lạnh không?

Đội trưởng thương binh phía dưới ầm ầm đáp lại:

- Không lạnh, là binh của Thích gia gia, dù lạnh tới mức nào, trong lòng vẫn nóng.

- Hay!

Thích Kế Quang vận trung khí, hét lớn một tiếng như lôi đình:

- Ngay trước Tần tướng quân, hát lên quân ca của chúng ta!

Trường thương binh dưới sự hướng dẫn của Đề Điều quan, cao giọng hát to:

- Vạn chúng một lòng hề, có thể lay chuyển quần sơn. Duy trung cùng nghĩa hề, khí thế xung thiên...

- Hát không được, giống như đám nữ tử rên rĩ!

Thích Kế Quang đột nhiên kêu lên.

Thanh âm của các binh lính lập tức phóng đại gấp đôi:

- Chủ tướng đối với ta hề, còn hơn phụ mẫu. Can phạm quân pháp hề, thân không tự do. Hiệu lệnh rõ ràng hề, thưởng phạt rõ ràng. Dù cho nước lửa hề, không dám từ nan!

Thích Kế Quang khễ gật đầu, lại gầm lên:

- Còn chưa đủ, chưa hát ra được khí thế của biên quân chúng ta!

Thanh âm lại phóng đại một ít, tiếng hát các binh lính cơ hồ có chút khàn khàn, nhưng cũng tràn đầy hào khí nam nhi:

- Trên báo ân thiên tử hề, dưới cứu bá tánh. Giết hết tặc nô hề, tìm kiếm phong hầu!

Chỉ thấy bọn quan binh hát đến nỗi đỏ bừng mặt mũi, gân cổ nổi lên, đỉnh đầu toát ra mồ hôi, địa phương bị nước sông thấm ướt trên người bốc hơi nước trắng toát. Đón gió Bắc thổi vào mặt, trên mặt ai nấy đều đỏ bừng.

Lúc này Thích Kế Quang mới hài lòng gật đầu một cái, ra lệnh cho kỳ bài quan vung cờ điều đội trưởng thương binh này đi. Bọn họ lấy đội hình chỉnh tề đi tới giáo trường, tự có phụ binh đốt nước nóng, canh gừng, chuẩn bị y phục sạch sẽ chờ sẵn.

Cho đến khi đội trưởng thương binh kia đi một hồi lâu, Tần Lâm mới thán phục nói:

- Thích Đại Soái dụng binh như thần, quả nhiên danh bất hư truyền, thật không biết huynh làm thế nào luyện binh đến trình độ như vậy?

Thích Kim đắc ý ngẩng cao đầu:

- Đại Soái nhà ta thương binh như con mình, trị quân như sắt, nhớ năm đó mới tới Kế Trấn, tướng sĩ biên quân Bắc phương còn có kẻ không phục, Đại Soái mang đến ba ngàn Chiết binh từ phía Nam tự tay huấn luyện bày trận ở ngoại ô. Gặp hôm trời đổ mưa to, Đại Soái nhà ta đích thân dẫn binh bày trận, cả ngày không có hạt cơm nào vào bụng, lại đứng giữa mưa to, từ sớm đến tối đội hình vẫn không nhúc nhích, vì vậy mười vạn biên quân thành tâm thần phục...

Thích Kế Quang khoát khoát tay ngăn Thích Kim chuẩn bị khoác lác, giọng điệu khiêm tốn:

- Ngu huynh cũng không có bản lĩnh gì khác, chỉ bắt quá đồng cam cộng khổ cùng binh lính mà thôi. Binh lính dầm mưa ngu huynh cũng dầm mưa, sông nhỏ mới vừa rồi bọn họ đi xuống kia, mấy năm trước vào tháng Chạp, ngu huynh cũng từng xuống qua mấy lần.

Đây là khiêm tốn bậc nào, lại là tự phụ bậc nào!

Vóc người Thích Kế Quang cũng không cao lớn, giống như một pho tượng sắt thép đứng trên tường đài, toàn thân chiến bào cũ, giáp sắt đen, chỉ có ngực khô màu đỏ trên đầu đón gió Bắc tung bay phần phật, giống như một ngọn lửa chấp chờn.

Tần Lâm cảm thấy trước đã nhiều lần trợ giúp Thích Kế Quang, đến bây giờ đã có hồi báo phong phú, suy nghĩ một chút chợt hỏi:

- Bây giờ thao diễn là lần cuối cùng trong năm nay sao? Mấy ngày nữa gió Bắc gia tăng, vậy sẽ càng lạnh hơn.

- Sau lần thao diễn này, năm nay coi như trôi qua bình an...

Thích Kế Quang nhìn về phía Bắc, chậm rãi nói:

- Nhiều nhất chừng mười ngày nữa sẽ có bão tuyết đóng băng, đám bạn cũ của chúng ta trên thảo nguyên như Đồng Hồ Ly, Tiểu Vương Tử Đồ Môn Hãn, Trường Ngang, Cửng Thỏ cũng phải chuẩn bị ủa Đông, không thể nào xuôi Nam nữa.

Tần Lâm cười cười:

- Ngược lại ta hy vọng bọn họ tới nơi này, cho tiểu đệ thấy phong thái của Thích lão ca chỉ huy tài giỏi, quyết thắng ra ngoài ngàn dặm.

Thích Kim chen lời nói:

- Sao có thể chứ? Đồng Hồ Ly, Đồ Môn Hãn đều bị Đại Soái nhà ta đánh cho nghe danh táng đờm, bọn họ căn bản không dám vượt qua ranh giới một bước. Trưởng quan tới sớm năm sáu năm còn có thể thấy Lỗ kỵ (kỵ binh Thát Lỗ) xông quan, tới sớm ba năm còn có thể thấy Hán quân ra biên giới, năm nay không thể nào thấy đánh giặc được.

- Quả thật là khoác lác...

Thích Kế Quang trợn mắt nhìn diệt nhị một cái.

- Đây là vị đại quan nào tới đây thị sát, vì sao không báo cho nhà ta một tiếng?

Thình lình có thanh âm bất âm bất dương vang lên dưới đài.

Người đến là một thái giám mặc quan phục, gương mặt trắng xanh, có hai tên tiểu thái giám trẻ tuổi xinh đẹp đi kèm hai bên. Y mặc áo lông cừu thật dày, phía trước còn có người cầm màn trướng che gió, phía sau lại là một đội nhân mã xách theo lò lửa, ôm bình trà, xách ghế bọc đệm da theo, tóm lại khí thế không kém gì Phùng Bảo ở kinh sư.

- Mai lão công, khách quý, khách quý!

Thích Kế Quang chấp tay một cái, vẻ mặt tươi cười:

- Hôm nay ngọn gió nào thổi ngai từ trong chốn tới giáo trường của ta vậy?

Thích Kim thấp giọng nói cho Tần Lâm:

- Đây là thái giám giám quân Mai Tướng, là người của Phùng Bảo, Đại Soái nhà ta không thêm để ý tới y.

Trương Cư Chính cùng Phùng Bảo đối ngoại giữ vững nhất trí cao độ, trong nội bộ liên minh lại tranh đoạt quyền chủ đạo.

Thích Kế Quang bái môn hạ Trương Cư Chính, mà Mai Tướng theo Phùng Bảo, hai người chính là bằng mặt không bằng lòng. Bởi vì ở Kế Trấn cũng không có phe thế lực thứ ba cần đối phó, Thích Kế Quang lại được Trương Cư Chính tin tưởng vô cùng, cho nên cũng không phải là rất coi trọng vị thái giám giám quân này, mặc cho y kiểm soát chút đỉnh là được, cũng không cho phép y nhúng tay vào quân sự.

516. Chương 516: Na Nhan Thiên Hộ

Mai Tướng quan sát quan sát Tần Lâm, thấy hãn tuổi còn trẻ mặc sắc phục tam phẩm Cẩm Y Vệ, liền biết có chút lai lịch. Bất quá có không ít huân quý tử đệ kinh sư thụ hàm Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, y cũng không biết rốt cục là ai. Thân y là thái giám cũng không mấy coi trọng, chỉ đảo mắt qua, giọng hài hước:

- Thích Đại Soái, một mình lão bồi vị tiểu tướng quân này điểm binh, quên mất chúng ta rồi sao? Người trẻ tuổi khỏe thật, gió thổi cũng không sợ lạnh, không giống chúng ta già rồi, khụ khụ...

Đối phương đã nhắc tới, Thích Kế Quang vừa đi xuống tướng đài vừa giới thiệu:

- Tần hiền đệ, vị Mai lão công này là thái giám giám quân, được Ty Lễ Giám Phùng Đốc Công vô cùng coi trọng. Mai lão công, Tần tướng quân là Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, chương Bắc Trấn Phủ Ty, cũng có giao tình với Phùng Lễ Ty, hai người các vị hãy thân cận với nhau hơn.

- Mai công công, thỉnh!

Tần Lâm cười hì hì ôm quyền.

- Người... Người chính là Tần... Tần trưởng quan, tay không ngăn voi, đứng ra cứu giá đó sao?

Mai Tướng đột nhiên không cần người đỡ, tránh ra hai tiểu thái giám, kinh nghi bất định nhìn Tần Lâm.

Tần Lâm khẽ mỉm cười:

- Khen ngợi quá lời, thật không dám nhận.

Mai Tướng cũng hít sâu một hơi khí lạnh, lưng cong hơn một chút. Y là hệ chính của Phùng Bảo, tự nhiên biết chuyện Phùng Bảo vì vị Tần gia này mà đánh chấu ruột mình trầy da sứt thịt. Tự nhiên cũng biết cũng là vị Tần gia này tay không ngăn trở voi điên, cứu ngự giá, là đại hồng nhân số một trước Từ Thánh Lý Thái hậu.

So với hãn, thái giám giám quân cũng chỉ là cái rắm.

- Không nghĩ tới, không nghĩ tới Tần tướng quân còn trẻ như vậy... Tuổi còn trẻ đã được mặt rồng ưu ái, tương lai nhất định là kinh thiên ngọc trụ, giá hải kim lương của triều Đại Minh ta.

Mai Tướng chìa ngón tay cái lên, những lời nịnh nọt tuôn ra như nước thủy triều.

Tần Lâm nhìn ra manh mối, bèn hỏi thẳng:

- Ta nghĩ Mai công công tới đây hẳn không phải là vì vượt sông ngựa bắn quan. Nếu như có chuyện gì, bản quan sẽ không quấy rầy quân cơ đại sự của hai người các người.

Vốn Mai Tướng tìm được một cơ hội, muốn đến tìm Thích Kế Quang gây sự một phen, nhưng thấy đường như quan hệ giữa Tần Lâm và Thích Kế Quang rất tốt bèn đổi giọng nói:

- Chúng ta nhận được mật báo, là quân tình khẩn cấp, một khắc cũng không dám trì hoãn, cho nên tới thông báo cho Thích Đại Soái.

Quân tình khẩn cấp? Thích Kế Quang thấy sau lưng Mai Tướng có vị Bả Tổng cai quản thám báo, mơ hồ đoán được mấy phần.

Bả Tổng tiến lên quỳ xuống, bẩm báo:

- Khai bẩm Đại Soái, tiểu nhân nhận được chim bồ câu báo quân tình, vốn nên trực tiếp báo cho Đại Soái, bất quá nửa đường gặp phải Mai công công, là y bắt tiểu nhân cùng đi...

Mai Tướng đỏ mặt lên, cười khan hai tiếng.

Tần Lâm ở bên cạnh xem sắc mặt đoán ý, cũng biết nhất định là vị giám quân này chuẩn bị mang quân tình khẩn cấp tới mượn đề phát huy, kết quả thấy mình ở nơi này lại đổi giọng điệu, đổi phương hướng.

Coi như là y thức thời!

Quân tình cho chim bồ câu mang về là tình huống cực kỳ khẩn yếu mới phát, Thích Kế Quang không dám trì hoãn, hỏi Bả Tổng kia:

- Rốt cuộc là quân tình gì, mau báo!

- Chim bồ câu Tham Tướng Yến Hà doanh phát tới cấp báo, Thanh Long hà đột nhiên trở nên vắng vẻ, nghi ngờ phương hướng thượng nguồn có một số đông người uống nước.

Đào Lâm khẩu là cửa khẩu quan trọng mặt Đông Tam Truân Doanh, Đông giáp Giới Lĩnh khẩu, Sơn Hải Quan, Tây giáp Hỷ Phong khẩu, năm trước Thất Lỗ thường lựa chọn xâm nhập từ Đào Lâm khẩu.

Có dòng Thanh Long hà từ Bắc chảy về phía Nam trải qua Đào Lâm khẩu, nếu như Thanh Long hà trở nên vắng vẻ, cũng có nghĩa là phương hướng thảo nguyên trên thượng nguồn có rất đông người hạ trại uống nước. Thời tiết này đột nhiên xuất hiện một số đông người như vậy ở phía Bắc Đào Lâm khẩu, chỉ có một chuyện:

Lỗ kỵ xông quan!

Chà, lão tử vận khí tốt như vậy sao? Tần Lâm nghe tin liền sờ sờ mũi, vừa đến Kế Trấn Tổng Binh đã có trận đánh lớn chờ sẵn rồi.

Thích Kim cùng mấy tên kỳ bài quan trọn tròn mắt nhìn Tần Lâm chăm chú, thật sự là không còn lời gì có thể nói đối với hắn.

Trước đó là ai nói cái gì mà 'Hy vọng quân Mông Cổ Lỗ kỵ tới nơi này, cho tiểu đệ thấy phong thái của Thích lão ca chỉ huy tài giỏi, quyết thắng ra ngoài ngàn dặm'? Má ơi, Tần trưởng quan là kim khẩu ngọc ngôn, lệnh xuất pháp tùy, à không, thực ra là cái miệng xui rủi như quạ đen chính cống!

- Tần lão đệ, người thật đúng là có tài nhìn trước đoán trước!

Thích Kế Quang cười khở vồ vồ vào bả vai Tần Lâm, tiếp theo gãi gãi đầu:

- Đào Lâm khẩu cách Tam Truân doanh hơn một trăm dặm, đại quân kéo đến cứu viện chỉ cần hai ngày là tới, nếu như dùng khinh kỵ cứu viện thì có thể sớm đi tới đến. Năm thứ ba Vạn Lịch, Đồ Môn Hãn, Đồng

Hồ Ly bị bản soái đánh sứt đầu mẻ trán, năm thứ sáu Vạn Lịch ta lại đánh cho bọn chúng rụng răng đầy đất, nay mới vừa tạm dừng có hai năm, sao lại còn dám tới tìm cái chết?

Mai Tướng cùng Thích Kế Quang có chút không hợp nhau, ngại có Tần Lâm ở đó không tiện làm thái quá, nhưng nghe câu này cũng không nhịn được cười lạnh nói:

- Thích Soái không khỏi tự ỉnh quá cao, trước kia nghe người ta nói ở thời Tống triều, trong quân có một Phạm, Tây tặc tâm đảm hèn, chẳng lẽ bây giờ là trong quân có một Thích, Thát Lỗ tặc tâm tức hay sao? Theo nhà ta thấy chuyện này chưa chắc là vậy đâu.

- Bản soái chẳng qua là cảm thấy Đồng Hồ Ly xảo trá đa nghi, Đồ Môn Hãn quỷ kế đa đoan, xem ra là không nên dẫm lên vết xe đổ...

Thích Kế Quang cau mày, trong lòng âm thầm tính toán, bước chân vội vã đi về soái phủ.

- Tần trưởng quan, ngài cảm thấy thế nào?!

Mai Tướng lại dùng lời khiêu khích Tần Lâm.

Tần Lâm nhìn về phía hấn cười ha ha:

- Ta cảm thấy thế nào à, chuyện hành quân đánh giặc này vẫn là dựa vào Đại Soái ở biên quan mới cảm thấy yên tâm hơn, bất kể trung quan giám quân hay là Xưởng Vệ quan giáo chúng ta, đều nên tự biết mình là ai.

- Người!

Mai Tướng bị nghẹn cổ họng không nói được gì, gương mặt trắng hiện đầy vệt xanh, rõ ràng là mặt sắp đổi sang màu xanh luôn rồi.

Soái phủ đại đường, treo một bức bản đồ to lớn, Cổ Bắc khẩu, Hỷ Phong khẩu, Đào Lâm khẩu, Sơn Hải quan, Niêm Ngự quan, Bạch Mã quan, Tam Truân doanh, Yến Hà doanh, Kiến Xương doanh, các trọng điểm phòng ngự dọc theo trường thành, các phạm vi bộ lạc từ trường thành trở ra... tất cả đều sờ sờ như ở trước mắt.

Chư vị Phó Tổng Binh, Tham Tướng, Du Kích tướng quân, Thủ Bị, Bả Tổng và những kẻ tương đương đứng đầy một đám lớn, hoặc là bày tỏ sự bức tức, hoặc là mặt mũi nghiêm nghị, khí thế như sắp sửa lâm chiến vậy.

Biên phòng không có chuyện nào nhỏ, nếu Kế Trấn bị công phá, kinh sư lập tức gặp nguy hiểm. Những năm Gia Tĩnh Thát Lỗ vào cướp, trước sau có hai vị đảm nhiệm Kế Liêu Tổng Đốc bị khép tội độc chức bị chém, mười đời Tổng Binh liên tiếp bãi quan, đây cũng không phải là chuyện chơi.

Cầm Y Vệ

Tác giả: Miêu Khiêu

Chương 516: Na Nhan Thiên Hộ (Hạ)

Người dịch: Hạo Thiên

Nguồn: vipvanda

>

Tần Lâm là Chỉ Huy Sứ Cầm Y Vệ, có quyền tham dự cơ vụ, Mai Tướng làm thái giám giám quân, đương nhiên cũng tham dự vào.

Thích Kế Quang một thân nhung trang, đích thân giới thiệu tình huống qua một lần.

Đánh hổ thân huynh đệ, ra trận phụ tử bình, Thích Kế Quang già rồi mới có con trai, con trai ruột tuổi còn nhỏ, Thích Kim chính là một dũng tướng mà ông ta rèn giũa nên, đợi chủ tướng nói xong, lập tức tiến lên trước một bước:

- Đại Soái, mặt tướng thỉnh mệnh dẫn quân đi chi viện Đào Lâm khẩu, nguyên chém đầu chó của Đồng Hồ Ly, Đồ Môn Hãn, mang về dưới trướng dâng cho Đại Soái!

Một viên tướng quân đầu báo mắt tròn bước ra khỏi hàng nói:

- Giết gà cần gì dùng dao mổ trâu, Thiếu tướng quân hãy lưu lại trấn giữ trung quân, để mặt tướng đi là được!

- Mặt tướng nguyên đi!

Càng có nhiều tướng quân hơn ôm quyền chờ lệnh, đao kiếm va chạm cùng khô giáp vang lên tiếng lanh canh không ngớt.

Thích Kế Quang cười khoát tay áo một cái:

- Dũng khí của các vị huynh đệ, bản soái hiểu rõ trong lòng. Nhưng mà, Đóa Nhan Đồng Hồ Ly cùng Tiểu Vương Tử Đồ Môn của Thổ Man bộ, hai nhà này hợp lại ở một chỗ, được xưng là có tới mười vạn binh sĩ. Nếu là chúng thật sự đánh đến Đào Lâm khẩu, sợ rằng nhất định phải do bản soái tự mình đem binh chi viện.

Thật sự tới đánh Đào Lâm khẩu sao? Các tướng quân ngơ ngác nhìn nhau.

Trừ việc Phong Hỏa đài phát tín hiệu cảnh báo, thám báo ra khỏi quan do thám ra, quan sát nước sông cũng là thủ đoạn trọng yếu để Kế Trấn tiện đề phòng trước.

Từ cao nguyên Mông Cổ đến bình nguyên Hoa Bắc, địa thế một đường thấp dần, phần lớn những dòng sông đều thuận thế từ trên cao chảy xuống thấp, từ thảo nguyên Mông Cổ phía Bắc chảy về phương hướng Kế Trấn ở phía Nam.

Các con sông Triều hà, Bạch hà, Loan hà, Thanh Long hà vân vân không sông nào không như vậy.

Lỗ kỵ xông quan, trước hết phải hoàn thành việc tập kết ở trên thảo nguyên, hơn vạn nhân mã uống nước không phải là chuyện có thể giải quyết dễ dàng, nhất định phải mượn những con sông này để cho ngựa uống nước. Vì vậy sẽ khiến cho nước sông bị vẩn đục, trong dòng sông sẽ trôi nổi rất nhiều thứ tạp vật, bao gồm cả lông ngựa, nếu ở hạ du phát hiện điều này, vậy có thể chuẩn bị trước.

Dĩ nhiên, nếu như Lỗ kỵ đã hoàn thành tập kết ở ngoài trăm dặm tại thủ phủ của thảo nguyên, sau đó nhanh chóng kéo binh xuôi Nam, nhanh hơn tốc độ nước sông chảy cũng sẽ không bị phát hiện sớm. Nhưng nếu chúng làm như vậy, áp lực hậu cần tương ứng cũng sẽ lớn hơn, nhân mã mỗi mệ.

Ngoài ra, cho dù là bộ lạc Mông Cổ lớn cũng phân tán thành nhiều nhóm nhỏ để chăn thả gia súc, nếu không những địa phương nhỏ hẹp sao có nhiều cỏ để nuôi súc vật được? Những nhóm nhỏ này muốn tập kết thành đại quân với mấy vạn binh sĩ, cũng không phải một ngày hai ngày là có thể làm được.

Năm Vạn Lịch thứ ba, năm Vạn Lịch thứ sáu, thậm chí còn có năm Long Khánh lúc Lỗ kỵ cướp quan, tương ứng đều có hiện tượng nước sông trở nên đục đi, cho nên các tướng quân đều cảm thấy lần này nhất định là Đồng Hồ Ly, Đồ Môn Hãn tặc tâm chưa hết, muốn xuôi Nam đánh nữa.

- Bản soái cũng không nghĩ như vậy...

Thích Kế Quang chỉ vào bản đồ:

- Đào Lâm khẩu ở phía Nam, đúng là có Vĩnh Bình phủ, tích trữ không ít lương thực, y giáp cùng binh khí. Nếu Đồ Môn Hãn cùng Đồng Hồ Ly đánh lấy Vĩnh Bình phủ, bọn chúng có thể ăn no tới nỗi miệng đầy mỡ...

- Không sai, bọn chúng chính là muốn công phá Đào Lâm khẩu, trực tiếp lấy Vĩnh Bình phủ!

Mai Tướng chen lời, làm ra dáng vẻ tinh thông quân sự.

Tần Lâm trợn mắt nhìn y một cái, tức giận nói:

- Có thể tạm thời im lặng hay không? Chúng ta hãy nghe nhân sĩ chuyên nghiệp nói.

Mai Tướng bị nghẹn nói không ra lời, phùng mang trợn má tức giận.

Thích Kế Quang nhìn về phía Tần Lâm cười cười, chợt đổi cách nói:

- Nhưng, mời chư vị xem, Đào Lâm khẩu nằm sâu năm mươi dặm phía Nam, có ba vị Tham Tướng Kiến Xương doanh, Đài Đầu doanh, Yên Hà doanh, trú đóng bảy ngàn quân. Mà đại quân Tam Trâu doanh của chúng ta chỉ cần hai ngày thì có thể chạy tới. Cho dù Thất Lỗ dẹp xong Đào Lâm khẩu, có thời gian đi đánh hạ ba tòa doanh trại này sao?

- Nếu như không đánh, trực tiếp đi lấy Vĩnh Bình phủ, đến lúc đó đại quân chúng ta vừa đến cộng thêm ba vị Tham Tướng tiếp ứng, chính là thế đóng cửa đánh chó, dù bọn chúng cướp được quân tư của Vĩnh Bình phủ, làm thế nào đem về quan ngoại được?

Các tướng quân xem thử bản đồ, mọi người đều là biên quan đã lâu, tinh thông quân sự, lập tức cảm thấy lời của Thích Kế Quang nói rất có lý.

Nghĩ tới Đồ Môn Hãn cùng Đồng Hồ Ly nhiều lần bị Thích Kế Quang đánh bại, thật ra thì thực lực đã không thể nào trực tiếp đánh tới kinh sư được nữa. Đối với bọn chúng mà nói, chiến thuật thích hợp nhất chính là nhanh chóng công kích một chỗ thuộc phòng tuyến dọc theo trường thành, mở lỗ hổng sau đó nhanh chóng đột phá, cướp bóc thành thị hậu phương nằm phía sau trường thành, sau đó đem vật tư lương thực đầy rẫy quay về.

Lần này đối phương lại muốn đánh Đào Lâm khẩu, chẳng lẽ bọn chúng tự tin có thể đánh thắng được Thích Kế Quang thiên hạ vô địch sao? Có thể chiến thắng được quân Minh có hỏa khí, dựa vào trường thành chắc chắn cố thủ hay sao?

Hơn nữa đối phương chậm chạp không phát động công kích, chần chờ cho đến lúc này, ngược lại bởi vì nước sông vẫn đục mà bị phát hiện ý đồ tấn công, nghĩ đi nghĩ lại dù thế nào cũng cảm thấy có điểm không đúng...

Các tướng quân lập tức mồm năm miệng mười nghị luận, có người nói thực là hư hư là thực, địch nhân chính là muốn đánh Đào Lâm khẩu. Có người lại nói đây là kế giương Đông kích Tây, e rằng là chúng muốn đánh Bạch Mã quan, ngăn ngừa chưa quyết.

Mai Tướng mấy phen muốn nói lại thôi, nhìn nhìn Tần Lâm ngồi ở bên cạnh, rốt cục cũng không nói gì. Rõ ràng bây giờ y đã bị Tần trưởng quan trị sợ luôn rồi.

Tần Lâm hiểu mình cũng không phải là xuất thân quân ngũ, đối với những sự tình biên quan này không thông hiểu lắm, cho nên chỉ nghe không nói, nghe các tướng quân tranh cãi ồn ào huyền não đàm luận quân tình, ngược lại cũng cảm thấy mới mẻ thú vị.

Ông nói ông có lý bà nói bà có lý, các tướng quân cũng không ai thuyết phục được ai, Thích Kế Quang chỉ mỉm cười không ngăn cản, mặc cho các tướng quân dưới quyền tranh luận.

Không ngờ Thích Kim chợt nhớ ra:

- A, không đúng, chúng ta phải du kích đi quan ngoại thám báo, vì sao còn chưa truyền tin tức về? Không ổn, chỉ sợ là...

Vừa dứt lời, vị Bả Tổng quản chuyện bò câu đưa tin đã mang vẻ mặt bi thương chạy vào, quỳ xuống bẩm:

- Khỏi bẩm Đại Soái, Tham Tướng Yên Hà doanh phát tới tin tức, thám báo từ Đào Lâm khẩu do chúng ta phái đi đều bị Thất Lỗ đánh chết giết hết rồi, thi thể theo nước sông trôi xuống, trong đó còn lẫn vào một tên Na Nhan Thiên Hộ Thất tử, xem ra là hai bên đột nhiên đụng mặt, lực chiến sau đó đồng quy vu tận.

Lần này Thích Kim đã biến thành cái miệng quạ đen. Y sờ sờ miệng mình, lại nhìn qua Tần Lâm, không dám lên tiếng nói loạn nữa.

517. Chương 517: Kiểm Tra Thi Thể

Các tướng quân đều đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt mở lớn, lập tức ma quyền sát chưởng muốn báo thù tuyệt hận thay cho đồng bào mình.

Mai Tướng từ trên ghế nhảy bật lên một cái, thân thủ nhanh nhẹn vô cùng:

- Quả nhiên, ngay cả Thiên Hộ Na Nhan đều dẫn đội, Lỗ kỵ chính là muốn đánh Đào Lâm khẩu, Thích Kế Quang người chần chờ do dự, nhất định là sợ địch không muốn đánh rồi!

Các tướng quân trong lòng đều cảm thấy oan khuất thay cho Đại Soái, nhưng cũng không tiện tranh luận cùng thái giám giám quân, nhất là thế cục bây giờ chứng minh rõ cái nhìn của hắn.

Phải biết Na Nhan là quý tộc trong Mông Cổ Thất Lỗ, một tên Na Nhan Thiên Hộ thống lĩnh mấy trăm đến hơn một ngàn hộ dân du mục. Nếu như du kỵ thám mã từ Kế Trấn xuất quan do thám đánh chết một Na Nhan Thiên Hộ, bản thân không khỏi bị hại hết sạch, vậy đã nói rõ có thể là có quý tộc Mông Cổ cao cấp hơn đang lãnh binh.

Vạn Hộ? Đài Cát? Hoặc chính là Đồ Môn Hãn cùng Đồng Hồ Ly, hai người này chính là họa lớn đến từ phương Bắc đối với triều Đại Minh.

Mặc dù Mai Tướng cả ngày ở nhà hưởng phúc, tả ôm hữu ấp, ăn uống ca hát chơi gái cờ bạc đều đủ cả, nhưng có thể làm được đến vị trí thái giám giám quân đều là người có chút xảo hoạt gian trá, dưới tay đều có chút bản lĩnh, ít nhất có thể nắm được tình thế biên quan rất thấu triệt.

- Thích Kế Quang, nếu người không chịu xuất binh cứu viện, chúng ta sẽ phải cáo người sợ địch không đánh, hèn nhất vô năng!

Mai Tướng đắc ý phi phàm, giọng vốn bén nhọn thế càng phát ra cao thêm tám độ.

Thích Kế Quang cũng không để ý so đo, chẳng qua là cúi đầu nhìn bản đồ, suy nghĩ chuyện của mình, xem lời hò hét chói tay của y coi như gió bên tai.

Ngược lại Tần Lâm nhìn không chịu nổi, đứng lên cười nói:

- Thích Soái, xin hỏi những thi thể của thám báo, còn có thi thể của tên Na Nhan Thiên Hộ đó, trước mắt đang ở nơi nào?

Mai Tướng vốn đang muốn phát huy thêm mấy câu, thấy Tần Lâm đứng lên, y liền quay mặt sang:

- Ha ha, Tần tướng quân muốn tìm chứng cứ sợ địch không đánh của vị họ Thích này đó hay sao?

Thích Kế Quang vẫn không thèm để ý tới hắn, nhìn sang Tần Lâm cười cười:

- Tham Tướng Yến Hà doanh đã dùng xe ngựa đang vận chuyển những thi thể kia gấp sang bên này, ước chừng nửa đêm là có thể tới. Thế nào, Tần lão đệ mắt thần như điện, định giúp ngu huynh sao?

Tần Lâm gật đầu một cái:

- Không sai, về mặt quân sự quả thật đệ không hiểu lắm, nhưng nếu nhìn thấy những thi thể kia, có lẽ có thể giúp Thích lão ca một tay.

Hội nghị quân sự kết thúc, sau khi các tướng quân từ Tổng Binh phủ đi ra ngoài, không khí của toàn bộ Tam Truân doanh lập tức trở nên khẩn trương.

Các pháo binh vội vàng sửa sang lại các loại đại pháo như Tướng Quân pháo, pháo Bồ Đào Nha vân vân cùng đạn dược, thợ mộc ở xa doanh bôi dầu mới cho tất cả trục chịu sức nặng của từng chiếc xe. Kỵ binh tỉ mỉ kiểm tra vó ngựa, không để ối một cây đinh nào có thể lỏng lẻo sút ra. Dao thuận thủ cùng trường thương binh thì dùng dầu lau chùi đao súng liên tục, cho đến khi ngón tay cái đặt lên lưỡi đao quét một cái liền cảm thấy sắc bén nổi da gà khắp người, bọn họ mới hài lòng bỏ vũ khí xuống.

Có quan giáo mang gia đình theo quân, lúc này đang nói lời từ biệt cùng người nhà.

Bất kể người già tóc bạc hoa râu hay là thiếu phụ hồng nhan tóc xanh, đã quen với việc đại quân xuất chinh, cho dù trong lúc sanh ly tử biệt cũng không ai khóc lóc kể lể, chỉ nhàn nhạt nói đôi câu:

- Đã treo thịt lên trên giàn bếp, ba đến năm ngày nữa là thành thịt xông khói ngon lắm!

Hoặc là:

- Cái cày của Tiểu Xuyên hư rồi, chờ chàng trở về sửa...

Chỉ vài ba lời, đã nói hết sự ân cần.

Các quan giáo vệ và từ biệt cùng vợ con phụ mẫu, rồi khẩn trương và có trật tự bắt tay vào công việc chiến bị.

Ngay cả Cẩm Y Hiệu Úy xuất thân từ Bắc Trần Phủ Ty cũng bị cỗ huyết khí nóng hổi trong doanh này làm cho huyết khí sôi trào, dù biết rõ mình không thể nào ra trận giết địch, cũng ma quyền sát chưởng tràn đầy nhiệt huyết theo, nói nếu là Thát Lỗ dám pháí thám tử vào quan, ta nhất định khiến cho chúng biết cảm y thân quân lợi hại như thế nào.

Có lẽ trong toàn bộ Tam Trưần doanh, chỉ có Tần Lâm là hoàn toàn ngược lại với cỗ không khí khẩn trương này, từ đại đường trở lại căn phòng mà Tổng Binh phủ đặc biệt chiêu đãi khách quý đến từ kinh sư, đầu tiên là hẩn ngồi ở trong sân chuyên tâm chuyên ý căn tĩa tu bổ móng tay, rồi thấy sắc trời đã tối, lại ra lệnh đổ đầy nước nóng trong thùng gỗ lớn, bắt đầu tắm một cách thoải mái.

- Cái tên này!

A Sa huy động quả dấm nhỏ, nhảy vọt vào ở từ bên ngoài phòng:

- Người khác đều đang bận rộn, còn hẩn thì quá khỏe, còn rảnh rỗi ngồi cắt móng tay, tắm tấp. Hẩn là chương ần Bắc Trần Phủ Ty, sao không pháí mật thám đi thăm dò quân tình, sao không nghĩ biện pháp tra rõ tung tích địch?

Bạch Liên giáo khởi gia từ Nguyên Hưng Hán, tuy bởi vì Chu Nguyên Chương ‘Soán đoạt’ giang sơn của Hàn Lâm Nhi giáo chủ bọn họ, sau khi lên ngôi lại nghiêm nghị tra cấm Bạch Liên giáo, cho nên trải qua hai trăm năm vẫn là địch với triều đình. Nhưng là chính thống, nên tổng giáo thủy chung duy trì đạo nghĩa, tuyệt không cấu kết với Mông Cổ Thát Lỗ.

A Sa từ nhỏ nghe sự phụ kể chuyện cũ của bản giáo, sau khi triều Nam Tống mới vừa diệt vong, Đỗ Khả Dụng Đỗ giáo chủ giờ cao ngạo cờ kháng Nguyên như thế nào, sau khi thua anh dũng hy sinh ra sao, Chung Minh Lượng Chung giáo chủ kế nhiệm kiên trì chống cự Mông Nguyên như thế nào, mười năm càng bại càng đánh, cuối thổ máu mà chết. Cho đến hai đời giáo chủ Hàn Sơn Đồng, Hàn Lâm Nhi, rốt cục Hồng Càn quân càn quét lấy thiên hạ.

Lần này tới biên thùỳ Kế Trần lại nghe nói Thát Lỗ vào đánh cướp, lập tức làm thức dậy huyết mạch của A Sa Bạch Liên thánh nữ. Tuy rằng bình thường nó cười hì hì ha ha, vào lúc này lại vung quả dấm vọt tới dữ dữ, hận không được xông thẳng vào đại trưởng của Thát Lỗ, giết cho sạch hết cái gì Đồ Môn Hãn, cái gì Đồng Hồ Ly!

Nghe trong phòng tiếng nước chảy ồn ào, A Sa bủ môi, vỗ vỗ đầu của con Đại Hoàng:

- Đại Hoàng, Đại Hoàng, ngươi thấy Tần Đại thúc có phải quá đáng hay không? Thát Lỗ vào đánh cướp, biên trấn có chuyện quân cơ trọng đại, hẩn còn đứng đả đứng đĩnh, không thèm để ý quan tâm tới, có phải chúng ta nên khinh bỉ hẩn hay không?

Đại Hoàng ngồi chồm hổm dưới đất sủa gâu gâu hai tiếng, đầu gật gật lia lịa.

Lại chờ giây lát, tiếng nước chảy ngừng nghỉ, tiếng mặc y phục soạn soạn, A Sa rầm một cước đá văng cửa, như một trận gió vọt vào:

- Tần đại thúc, tình huống bây giờ khẩn cấp, thúc mau pháí mật thám đi thăm dò tin tức đi!

- Có khẩn cấp hơn nữa cũng để cho ta cột chặt đai lưng đã, có được hay không?

Tần Lâm bắt đắc dĩ vội vàng trả lời, hiện tại trên người hẩn chỉ mặc áo lót, hai tay đang kéo giữ quần.

Cẩm Y Vệ

Tác giả: Miêu Khiêu

Chương 517: Kiểm tra thi thể (Hạ)

Người dịch: Hạo Thiên

Nguồn: vipvanda

>

Con người A Sa quay tròn mấy vòng, cự tuyệt một cách rất dứt khoát:

- Không được! Trừ phi thúc hạ lệnh bây giờ, sai phái mật thám Bắc Trấn Phủ Ty xuất quan điều tra!

- Bây giờ xuất quan?

Tần Lâm kiên quyết lắc đầu một cái:

- Làm như vậy tuyệt đối là đi chịu chết, nếu như Mông Cổ Thất Lỗ thật muốn xuôi Nam, dọc đường gặp thương đội quen biết đều phải tạm thời bắt giữ lại hết, còn biên dân thì giết chết hết để diệt khẩu. Quan ngoại đại quân tụ tập, tình báo chúng ta ngồi chờ không thể trở về, du ký thám báo cũng chỉ có thể dựa vào một dãy dọc trường thành, không cách nào xâm nhập sâu vào trong thảo nguyên, hơn nữa...

- Hơn nữa nhất định là Tần lão đệ có biện pháp tốt hơn!

Thích Kế Quang cười ha hả đi tới cửa, nhìn về phía Tần Lâm nháy nhó.

Cũng không phải sao, bây giờ trong phòng Tần trưởng quan bày một thùng nước tắm, thân chỉ mặc đồ lót, còn có một tiểu cô nương mắt ngọc mày ngài bồi ở bên cạnh, cho nên bất kể nhìn thế nào hán cũng rất giống một vị quái thúc thúc đang lừa gạt bé gái xem cá vàng...

Biết ở trong mắt Thích Kế Quang, ấn tượng 'sở thích bé gái' của mình là không rửa sạch được, Tần Lâm cũng không thêm giải thích, trực tiếp hỏi:

- Thích lão ca, bọn chúng vận chuyển thi thể tới rồi sao?

Thích Kế Quang gật đầu một cái, vốn chuyện thám báo bị giết, lại có Na Nhan Thiên Hộ thuận theo dòng nước trôi xuống chính là chuyện quân cơ cực kỳ lớn, Tham Tướng Yến Hà doanh nhất định phải dùng xe ngựa mau chóng đưa tới Tam Truân doanh, mời Tổng Binh tự mình tra nghiệm.

Tần Lâm kêu Lục mập tới, mang theo túi da trâu đựng bộ công cụ pháp y, sau đó theo Thích Kế Quang đi đến căn phòng chứa xác.

Từ thi không tiện trực tiếp kéo vào soái phủ, đành để ở bên trong một trường bông thật lớn phía ngoài. Lúc này ban đêm, trong trường đèn đuốc sáng choang, thái giám giám quân Mai Tướng cùng mấy tên tướng quân quan chức cao cấp Phó Tổng Binh, Tham Tướng đã sớm chờ ở đó đã lâu. Khi họ thấy Thích Soái cùng Tần Lâm cùng đến, trừ Mai Tướng ra, tất cả đều đứng lên chào đón.

Phía sau Tần Lâm còn đi theo một cái, không, hai cái đuôi nhỏ, A Sa dắt Đại Hoàng.

- Thi thể cùng quân tình có quan hệ gì?

A Sa nghe Tần Lâm cùng Thích Kế Quang đối thoại, suy nghĩ mãi mà không hiểu vì sao, nếu như bắt sống tù binh, lấy mười tám bộ hình phạt của Bắc Trấn Phủ Ty, không sợ không khai. Nhưng lúc này đã là thi thể lạnh như băng, chẳng lẽ còn có thể buộc chúng cung khai quân tình?

Tần Lâm cùng Thích Kế Quang sóng vai đi vào đại trường, A Sa đi theo cũng muốn đi vào, Tần Lâm đột nhiên xoay người lại, cười xấu xa nói:

- Muốn xem coi ta làm gì, có đúng hay không?

A Sa gật đầu giống như con gà con mổ thóc, trên mặt hiện nụ cười ngọt ngào, làm ra vẻ khờ khạo thật thà lắm vậy.

- Không cho phép tiểu hài tử xem!

Tần Lâm làm mặt nghiêm, kéo cửa lều xuống thật nhanh, ngăn A Sa ở bên ngoài.

- Thật là tức mình mà, tức chết ta rồi!

A Sa nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể cắn Tần Lâm một cái thật mạnh.

Cô gái nhỏ này mà nổi khùng thì lộ vẻ khả ái vô cùng, mấy quan giáo giữ cửa không nhìn được nhìn nhau mỉm cười.

A Sa nhéo nhéo lỗ tai Đại Hoàng:

- Đại Hoàng! Đại Hoàng, người nói Tần đại thúc có phải đặc biệt xấu xa hay không?

Đại Hoàng ngoắt ngoắt cái đuôi:

- Gâu gâu!

Trong đại trường đặt ba thi thể, trong đó có hai cái mặc áo bông màu xám tro, một cái đội Ngõa Lăng mào, bộ dáng thương nhân, một cái đội Anh Hùng cân, giống như một hộ vệ, trên thực tế hai người này đều là quân thám báo vô cùng lão luyện ‘Dạ Bất Thu’ của Kế Trấn biên quân, nhiều lần giả trang thành thương đội, xâm nhập sâu vào trong thảo nguyên điều tra tin tức.

Quản lý thám báo chính là viên Đề Điều quan, lúc giới thiệu tình huống thanh âm mang theo vài phần khổ sở nhàn nhạt:

- Tần trưởng quan, Dạ Bất Thu của chúng ta từ Đào Lâm khẩu xuất quan dò thám, bọn họ đi một nhóm có hơn hai mươi người, nhưng bây giờ chỉ có thi thể của lão Hoàng cùng Đại Lý thuận dòng trôi trở về bên trong quan. Các huynh đệ còn lại sợ là đã dữ nhiều lành ít, ôi, sợ rằng ngay cả hài cốt đều không tìm được...

Thi thể thứ ba mặc y phục của quý tộc Mông Cổ, gương mặt đen như than, cả người bốc mùi tanh nồng của dê bò, tóc bết thành đuôi sam nhỏ ở sau ót, trên lỗ tai còn đeo vòng vàng.

Không cần nói nhiều, đây chính là tên Na Nhan Thiên Hộ cùng hai vị thám báo thuận dòng trôi xuống hạ du, bên hông còn giắt một tấm hổ đầu bài làm chứng.

Tần Lâm quan sát ba cỗ thi thể, như có điều suy nghĩ.

- Tần trưởng quan còn cần phải phí sức suy nghĩ sao?

Mai Tướng chỉ chỉ một lão đầu nhí tóc râu bạc bên người, cất giọng the thé nói:

- Vừa khéo cao thủ Đông Xưởng Lưu Tam Dao Lưu gia ở Tuân Hóa phá án, chúng ta đặc biệt mời lão tới, mới vừa rồi lão đã nghiệm qua, thi thể không vấn đề.

Lưu Tam Dao? Tần Lâm cũng nghe qua cái tên này, chính là cao thủ thành danh đã lâu trong Đông Xưởng.

Đông Xưởng thiết lập mười hai khoa Tỳ Sứ Dân Mào ở dưới Chưởng Hình Thiên Hộ, Lý Hình Bách Hộ, Lưu Tam Dao chính là quản sự Dân khoa, tục truyền lão dùng hình tấn ép cung chỉ dùng ba đao, thật là lợi hại, có thể khiến cho sư tử đá bày ở cửa nhà môn phải mở miệng nói chuyện.

Tra nghiệm thi thể, lão cũng chỉ dùng ba đao liền mở ngực phá bụng, tâm can tỳ phế thận nhất nhất xem rõ.

Lưu Tam Dao tuổi chừng hơn năm mươi, tóc hoa râm, thân thể nhỏ thấp gầy gò, mặt mũi bình thường không gì lạ, duy chỉ có đôi mắt sáng rất kỳ quái, giống như hai luồng quỷ hỏa.

Mai Tướng là người của Phùng Bảo. Phùng Bảo hiện làm Đốc Công Đông Xưởng, không trách có thể gọi Lưu Tam Dao tới.

Từ bên cạnh quan sát thần sắc Tần Lâm, Mai Tướng cười lạnh hừ hừ, lòng nói mặc dù người làm được Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, lại được mặt rồng ưu ái, nhưng cái đó cũng chỉ là cơ duyên xảo hợp. Bàn về bản lĩnh

chân thật, có thể vượt qua được vị Lưu Tam Dao vào nghề hơn ba mươi năm, bất kể người chết người sống trên tay đều mổ qua cả ngàn cả vạn người này sao?

- Lưu gia...

Tần Lâm cũng không mang dáng vẻ làm quan đối với vị lão tiền bối này, nhìn Lưu Tam Dao chấp tay một cái:

- Không biết mới vừa ngài rồi tra nghiệm thi thể, có phát hiện cái gì không?

Lưu Tam Dao hí mắt một cái, trong lòng kêu một tiếng hay, biết đây là khảo nghiệm mình, liền không nhanh không chậm nói:

- Tần trưởng quan đứng hàng tam phẩm đại viên, tiếng Gia này tiểu nhân không dám nhận. Bất quá tiểu nhân ăn chén cơm này, dù sao cũng phải xuất ra chút chân tài thật học trình cho trưởng quan, hắc hắc!

Tần Lâm khẽ mỉm cười, dùng tay ra hiệu mời.

Lưu Tam Dao đi tới bên cạnh thi thể thám báo, chỉ vết thương nói:

- Mới vừa tra nghiệm thi thể của hai vị Dạ Bất Thu, vị huynh đệ họ Hoàng này, cánh tay trái có một vết thương xước da thịt, ngực cắm một mũi tên, đỡ cánh tay trái lên, vết thương cùng mũi tên tương xứng, có thể thấy là đột nhiên bị tên bắn tới từ đối diện. Y không thể tránh né, đưa cánh tay muốn ngăn cản nên bị thương xước da thịt, nhưng không thể ngăn trở mũi tên, xuyên tim mà chết.

518. Chương 518: Suy Luận Không Hợp Lý

Tần Lâm đi tới quan sát, dưới tình huống chảy máu quá nhiều, cơ thể tiêu hao, thi cương phát sinh mau, biến mất cũng mau, lúc này thi cương đã hóa giải. Hắn liền đưa cánh tay người chết nâng lên tới ngực, quả nhiên sát thương cùng mũi tên cắm ở ngực hoàn toàn nhất trí về phương hướng.

- Lưu huynh phán đoán vô cùng chính xác...

Tần Lâm gật đầu một cái, bày tỏ hoàn toàn đồng ý:

- Vết thương trên cánh tay rõ ràng là một vết thương do chống cự, chứng minh hắn là ở tình huống có thể tự do hoạt động, bị người bắn một mũi tên mà chết, hơn nữa còn gặp tập kích chính diện, chỉ bằng vào vết thương thì có thể thấy lúc ấy là một trận tao ngộ chiến.

Lưu Tam Dao nghe Tần Lâm khen ngợi, mặc dù vẻ mặt vẫn không biểu lộ gì, trong ánh mắt lại có thêm mấy phần ngạo mạn: hừ, người nói những cái này còn không phải là thu thập trí tuệ của người, hoàn toàn là nói theo lời lão phu hay sao!

Mai Tướng càng thêm dương dương đắc ý, khoe miệng một mực trề xuống liền dựng đứng cong lên, cảm thấy mời Lưu Tam Dao tới thực là một nước cờ hay. Tên họ Tần kia cố nhiên là thiếu niên đắc chí, giản tại dễ tâm, bất quá thời thế tạo anh hùng mà thôi, sợ rằng bản lĩnh chân thật còn xa không sánh kịp Lưu Tam Dao!

Thích Kế Quang ung dung điềm tĩnh, nụ cười bình hòa, tựa hồ tràn đầy lòng tin đối với Tần Lâm, nhưng những tướng quân khác liền nghi nghi hoặc hoặc, không biết Tần Lâm rốt cuộc có áp đảo được vị quân sự Dàn khoa Đông Xưởng thành danh đã lâu này, có thể tra ra quân tình gì từ trên thi thể hay không.

- Không thành vấn đề...

Thích Kim vô cùng có lòng tin siết chặt quả đấm, có lực vung xuống, khích lệ các đồng liêu:

- Tần trưởng quan phá tề án Dương Triệu tham ô, từ dấu vết phá giải mật mã tử vong gì đó, tìm được câu đố người chết lưu lại, tuyệt đối là mất thần như điện. Lão già hai mặt ba lòng này tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn!

Lưu Tam Đào được lý không buông tha người, thừa dịp hỏi:

- Nếu Tần trưởng quan cũng công nhận phán đoán tiểu nhân, có thể xác định nguyên nhân cái chết của Hoàng huynh đệ hay không, để nhanh chóng kiểm tra thì thể kế tiếp.

Đối mặt đối phương chèn ép, Tần Lâm cũng không nóng nảy, khoát tay nói:

- Mặc dù vết thương chống cự là tiêu chuẩn vàng để phán đoán nguyên nhân tử vong, nhưng cũng không phải là duy nhất, dù sao quân tình trọng đại, chúng ta nên đưa ra kết luận dựa trên điểm đáng tin hơn.

Lưu Tam Đào ngạc nhiên, trong lòng liên tục cười lạnh, thầm nói lão phu cũng muốn xem thử người còn có thể giở trò gì.

Tần Lâm chợt xá thi thể ba xá:

- Hoàng huynh đệ, bản quan vì tra chứng nguyên nhân cái chết, chứng thực quân tình mà quấy rối thi thể của người, bây giờ vạn bất đắc dĩ, người ở trên trời có linh thiêng xin hãy phù hộ bản quan tra rõ chân tướng, phán đoán quân cơ chính xác, để tiện báo thù tuyết hận cho người.

Các tướng quân âm thầm gật đầu, đều cảm thấy Tần trưởng quan làm người thật sự không tệ.

Lúc này Tần Lâm mới bảo Lục Viễn Chí kéo áo bông mà thi thể mặc ra, lộ toàn bộ xuống, lộ ra cả nửa người, sau đó cẩn thận quan sát vết thương xước trên cánh tay, cùng với vị trí cắm mũi tên gây vết thương chí mạng trên ngực trái của người chết.

Hừ, làm bộ làm tịch, giả vờ giả vịt! Lưu Tam Đào khinh thường nghiêng đầu, trong lòng không khỏi khinh bỉ.

Tần Lâm quan sát chốc lát, liền gật đầu một cái:

- Đúng là vết thương khi còn sống. Chư vị mời xem, hai nơi thương tích của người chết bởi vì ngâm mình ở trong nước sông, huyết dịch bị nước rửa đi nhiều, chúng ta ngược lại có thể thấy rõ ràng hơn, da thịt bị rạch ra bởi vì co giãn mà cuốn lật hướng ra hai bên, dẫn đến vết thương mở rộng nở toét ra, đây là đặc thù của vết thương gây ra khi còn sống... Người sau khi chết, da, bắp thịt sẽ mất đi co giãn, nên không có hiện tượng này.

Thích Kế Quang cùng các tướng quân nghe gật đầu liên tục, xác nhận là vết thương khi còn sống có tác dụng không nhỏ đối với việc phán đoán quân tình, ít nhất có thể loại bỏ chuyện dịch nhân làm giả cái chết của thám báo, lừa gạt khả năng phán đoán của phe ta.

Sắc mặt Lưu Tam Đào âm trầm biến ảo, vẻ mặt lại không còn tự tin như lúc ban đầu nữa. Chỉ có người có kinh nghiệm vô cùng phong phú mới có thể phán đoán vết thương gây ra khi còn sống cùng vết thương gây ra sau khi chết. Dù là lão cũng có thể làm được, nhưng mới vừa rồi bởi vì nguyên nhân cái chết quá rõ ràng, cho nên không suy nghĩ về phương diện này, ngược lại bị Tần Lâm nói ra trước, đánh cho lão một đòn trở tay không kịp.

Tần Lâm lại quan sát một hồi, hai tay đeo lên bao tay làm bằng lụa sống, dùng dao mổ vô cùng sắc bén cắt vết thương trên ngực, sau đó cẩn thận rút mũi tên đâm vào lồng ngực ra.

- Quả nhiên tìm được rồi! Lục mập, lấy nhíp nhỏ đưa cho ta...

Tần Lâm đưa tay về phía sau, trợ thủ Lục Viễn Chí liền đưa nhíp nhỏ tới tận trong lòng bàn tay hắn.

Tần Lâm khai mở chỗ vết thương trên tim người chết, dùng nhíp cẩn thận gấp ra cái gì đó, giơ lên ọi người thấy.

Dường như không có gì cả! Các tướng quân mở mắt thật to, đi lên hai bước để nhìn kỹ hơn.

Thích Kim nhân lực không tệ, mượn đèn đuốc sáng ngời rót cục nhìn thấy rõ, thì ra trên cái nhíp nhọn đang kẹp một sợi gì đó nhỏ như sợi tóc, không khỏi kỳ quái hỏi:

- Tần trưởng quan, đây là gì vậy?

Tần Lâm rất có kiên nhẫn giải thích:

- Mũi tên trước hết xẹt qua cánh tay người chết, đâm rách ống tay áo bông, lại xuyên thấu đâm vào lồng ngực, cho nên nếu như nguyên nhân cái chết không làm giả, chúng ta có thể tìm được sợi bông sâu trong vết thương của người chết. Bây giờ từ sợi bông này, chúng ta có thể luận định chính xác nguyên nhân cái chết của lão Hoàng, quả thật không có khả nghi về việc làm giả.

Các tướng quân nghe vậy than dài không dứt. Bọn họ đều từng tự tay giết Thát tử, trên tay cũng ít nhiều gì có dính máu mảy hoặc mười mấy mạng người như vậy, nhưng cho tới bây giờ không ngờ muốn xác nhận nguyên nhân cái chết còn có nhiều điều cần để ý như vậy.

Lưu Tam Dao cũng chấn động mạnh trong lòng. Lão không ngờ đến chuyện mũi tên phá rách áo bông, đem theo sợi bông vào trong vết thương.

Đúng vậy, kết luận của Tần Lâm hoàn toàn nhất trí với lão, nhưng Tần Lâm kiểm tra tỉ mỉ hơn, kết luận có lực thuyết phục hơn so với lão, thậm chí thủ pháp còn lão luyện hơn một lão thủ kinh nghiệm phong phú như lão.

Lưu Tam Dao ở Đông Xưởng hơn ba mươi năm, cho tới bây giờ chưa bao giờ gặp thách thức như hôm nay vậy. Lão âm thầm giới bị nhìn Tần Lâm, đã không dám tự coi mình là lão tiền bối nữa:

- Tần trưởng quan, ngài xem thi thể này có còn phải...

- Được rồi...

Tần Lâm bày tỏ đồng ý, sau đó đi tới thứ hai thi thể phía trước.

Xác người trên cang là Đại Lý, mặt vuông miệng rộng, vóc người vạm vỡ có lực, cải trang phục thành hộ vệ của thương đội. Khác với lão Hoàng bị một mũi tên xuyên tim, y có hai vết thương, một chỗ ở vị trí vai bên phải chính diện, từ xương quai xanh tà tà đi xuống kéo tới gần nách, một chỗ là ở phía sau tim, bây giờ còn cắm mũi tên thật dài, cho nên thi thể bị đặt tư thế nằm nghiêng, để dễ dàng tra nghiệm.

Cảm Y Vệ

Tác giả: Miêu Khiêu

Chương 518: Suy luận không hợp lý (Hạ)

Người dịch: Hạo Thiên

Nguồn: vipvanda

>

Vẫn là Lưu Tam Dao giới thiệu:

- Tần trưởng quan mời xem, vết thương thi thể từ vai phải chéo xuống là do đao tạo ra, xem ra là khi đối mặt với địch hai con ngựa chạy qua nhau, tay phải địch nhân cầm mã đao chém chéo qua tạo nên. Vết đao da thịt cuốn lên, máu nhuộm áo bông, là thương tích gây ra khi còn sống.

- Lại có trúng tên ở hậu tâm, tên ngập sâu vào thịt bốn tấc, đâm thủng lá phổi mà chết, có thể thấy người chết là do bị địch chính diện dùng mã đao chém bị thương sau đó giục ngựa bỏ chạy, rồi bị địch từ sau lưng đuổi theo, bắn tên giết chết hẳn. Vết thương cũng có da thịt lật cuốn lên, đúng là tạo ra khi còn sống.

Tần Lâm quan sát thi thể, cũng giống như trước cho Lục Viễn Chí mở áo bông, rút mũi tên ra, kiểm tra một lần giống như lần trước.

‘Lần này ngươi không chỉ ra được thứ mà ta sơ ý để lọt đâu, những gì đáng nói ta đã nói tất cả rồi!’

Lưu Tam Dao trong lòng có chút thấp thỏm, bị trưởng quan còn trẻ như vậy đưa ra điểm thiếu sót, cái mặt già của lão biết đặt ở nơi nào?

Cũng may sau khi Tần Lâm kiểm tra vết thương chẳng qua là gạt đầu một cái, không nói ra hiểu biết mới, khiến cho Lưu Tam Dao cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ai ngờ Tần Lâm lại nghĩ tới điều gì, so chiều dài mũi tên cùng vết thương sau lưng, lập tức lệnh cho Lục Viễn Chí kiểm tra miệng của thi thể.

Làm như vậy rốt cuộc là thế nào? Lưu Tam Dao cực kỳ kinh ngạc, lúc nghiệm thi chỉ có nghi ngờ người chết uống thuốc độc, mới có thể kiểm nghiệm khoang miệng hay cổ họng mà thôi.

Thích Kế Quang, Thích Kim cùng các tướng quân cũng không rõ vì sao, những người có liên quan bàn tán xôn xap, nói chẳng lẽ Tần trưởng quan cho là Đại Lý bị đồ độc được trước?

- A, trong miệng có thứ gì đó!

Lục Viễn Chí kéo mở miệng người chết, chỉ ọi người thấy.

Người chết thi thể lạnh như băng, bị nước ngâm làm cả người trắng bệch. Lục Viễn Chí kéo cho thi thể há miệng lớn ra, vừa đứng bên ngoài tưởng có một trận gió đêm thổi tới, dù là các tướng quân gan lớn như cái đầu cũng cảm thấy cả người phát rét, nổi hết cả da gà.

Rốt cuộc Thích Kim gan lớn, bước đi lên cẩn thận quan sát, liền kêu lên:

- Chà, trong miệng trong mũi đều có màu hồng, nhớp nhúa bọt huyết!

Tần Lâm gật đầu một cái:

- Lấy vết thương ở vị trí sau lưng cùng độ sâu, xác định người chết là do lá phổi bị đâm xuyên. Trước khi chết y thở dốc, hô hấp mạnh sẽ phun ra máu đầy bọt chất nhầy dính lại trong miệng mũi, bởi vì tính dính rất lớn, nên dù ngâm trong nước sông vẫn sẽ còn lưu lại. Cái này tiến một bước xác định nguyên nhân cái chết của y.

Các tướng quân chợt hiểu ra, ánh mắt nhìn Tần Lâm thay đổi hoàn toàn.

Lưu Tam Dao càng ra vẻ như đưa đám, ở thi thể thứ hai lão bị Tần Lâm đánh bại lần nữa.

- Này, rốt cuộc lão có được hay không?!

Mai Tướng nhỏ giọng hỏi, đã bắt đầu chột dạ, Lưu Tam Dao mất thể diện chính là Mai giám quân y mất thể diện lấy.

Lưu Tam Dao chưa kịp trả lời, Tần Lâm lại nói:

- Trúng tên là từ đằng xa bắn tới, bởi vì vết thương ngâm nước, biến hình, tạm thời chỉ có thể xác định góc bắn mũi tên bắn chết lão Hoàng cùng Đại Lý đại khái song song với mặt đất. Nhưng điều may mắn là, trên người Đại Lý còn có vết thương vật lộn cận thân hình thành. Chúng ta hãy xem thử vết đao thương này, có lẽ có thể phát hiện chút gì.

Vị trí cắt xéo từ xương quai xanh đến gần nách như vậy, còn có vấn đề gì? Các tướng quân đua nhau so so giá giá ở trên người mình, không cảm thấy có gì không đúng.

Duy chỉ có Lưu Tam Dao kinh nghiệm phong phú, bị lời của Tần Lâm đánh thức, cẩn thận quan sát vết thương kia, lại dùng thước đồng cắm vào đo lường độ sâu ở vị trí bất đồng trên một đường đao dài kia, lập tức kêu lên:

- Ủa, vị trí vung đao, người chém phải cao hơn người chết từ hai đến ba xích!

Tần Lâm khê mỉm cười, hẳn có một công cụ còn trực quan hơn so với thước đồng này, liền tìm mượn của các tướng quân: một thanh mã đao theo kiểu của Mông Cổ.

Đem lưỡi đao so sánh với vết thương, hình dáng chiều rộng hẹp hoàn toàn giống nhau, xác định người chết là bị một thanh vũ khí tương tự gây thương tích.

Tần Lâm dùng vải bao bọc lưỡi của thanh đao này lại, sau đó thử cho nó vào bên trong vết thương, cẩn thận điều chỉnh lực độ cùng góc độ, khiến cho lưỡi đao cùng vết thương hoàn toàn khớp với nhau.

Lúc này kết quả là rất rõ ràng, người chết là nằm dưới đất, cả thanh đao chém xéo hướng lên trên, vị trí cán đao ở bên phải phía trước hai thước.

Nói cách khác, nếu như Đại Lý là đứng, thì vị trí người dùng thanh đao này chém y cao hơn y hai ba xích.

Khi nào thì xuất hiện tình huống như thế?!

Không nghi ngờ gì nữa, chính là Đại Lý đứng dưới mặt đất, mà địch nhân chém y bị thương cỡi ngựa.

- Kỳ quái, Dạ Bất Thu giả trang thành thương đội, không phải là cỡi ngựa sao?

Các tướng quân bàn tán xôn xao.

Mai Tướng miễn cưỡng nói:

- Có lẽ đánh bất ngờ, y không còn kịp lên ngựa, ừm, điều này cũng có thể chứ.

- Không có khả năng này...

Thích Kế Quang một mực trầm mặc đột nhiên mở miệng:

- Đừng quên y bị trúng tên chí mạng ở sau lưng.

- Sau lưng thì thế nào? Ách...

Mai Tướng đột nhiên câm miệng.

Chỉ cần là người ở lâu tại biên trấn, đều hiểu trên thảo nguyên gặp phải kỵ binh của địch nhân, đi bộ tuyệt đối không thể chạy thoát được. Nếu như Đại Lý không cỡi trên lưng ngựa, bị địch nhân cỡi ngựa chém trúng bả vai một đao, phản ứng hợp lý của y cũng không phải là xoay người chạy trốn, bại lộ toàn bộ lưng của mình ra, để làm tâm bắn mũi tên của địch nhân.

Có lẽ biên dân bình thường sẽ phạm vào sai lầm chí mạng này, nhưng Đại Lý kinh nghiệm phong phú, là Dạ Bất Thu vào sanh ra tử, y ở bên ngoài biên tái mấy lần tử lý đào sanh, tuyệt không thể nào ở trong lúc sống chết trước mắt lại phạm loại sai lầm cấp thấp này.

Thích Kế Quang một lời vạch trần chỗ trọng yếu, không khí trong trường lập tức trở nên khẩn trương: chẳng lẽ mấy cỗ thi thể này thật sự là Thát tử dùng kế dụ địch?

Mai Tướng tỏ vẻ không vui gì, nhìn Lưu Tam Dao thấp giọng cười lạnh, giậm chân một cái:

- Cả ngày bắn nhận, cuối cùng lại bị nhận mổ vào mắt, Lưu gia ngài thật đúng là đi vào đường sai lầm rồi.

Sắc mặt Lưu Tam Dao hết xanh lại đỏ, hết sức ngượng ngùng, mặc dù Mai Tướng không phải là cấp trên trong hệ thống Đông Xưởng, nhưng y là Đại thái giám trong cung ra ngoài, ngay cả Chuông Hình Thiên Hộ Từ Tước, Lý Hình Thiên Hộ Trần Ứng Phượng đều phải nể mặt y mấy phần, huống chi là quân sự Dân khoa?

Không nghi ngờ Tần Lâm đột nhiên hỏi:

- Quân tình khẩn cấp, nếu đã phát hiện điểm nghi vấn, việc này không nên chậm trễ, chúng ta nhất định phải nhanh chóng giải câu đố này, không biết Lưu lão gia tử có thể phẩu thi kiểm nghiệm lão Hoàng tử mĩ hay không. Vị Lục huynh đệ của ta sẽ kiểm nghiệm Đại Lý, tranh thủ thời gian để cho hạ quan tra nghiệm thi thể của Mông Cổ Thiên Hộ này?

519. Chương 519: Cùng Nhau Giải Phẫu

A?!

Lưu Tam Dao lấy làm kinh hãi, thực không ngờ Tần Lâm không những không ném đá xuống giếng, ngược lại còn mượn tay lão tra nghiệm thi thể, mặt già đỏ lên, vô cùng ngượng ngùng nói:

- Tiểu nhân bằng lòng ra sức, chẳng qua là tiểu nhân tài sơ học thiển, sợ là không lọt vào pháp nhãn của Tần trưởng quan.

- Cũng không phải như vậy...

Tần Lâm cười khoát khoát tay:

- Ta thấy bản lãnh của lão Lưu người rất tốt, mới vừa rồi không thể tra ra điểm nghi ngờ sợ là bởi vì những tướng quân dưới quyền Thích Soái này không cho lão cởi y phục, có quần áo cản trở, mới khiến cho lão xem lầm đấy thôi!

- Tần trưởng quan thật là thần cơ diệu toán!

Lưu Tam Dao càng cảm thấy bội phục, cảm thấy Tần Lâm thật sự giống như chính mắt nhìn thấy vậy. Đúng là các tướng quân không cho lão tùy tiện kéo mở thi thể mặc áo bông, không cho lão thoải mái thi triển, mới nhìn lầm vết đao ở bả vai trên thi thể thứ hai.

Tần Lâm cười khan, lòng nói các tướng quân rất nặng tình nghĩa đồng bào, lão lại là người do thái giám giám quân Mai Tướng mời tới, không có dính dấp gì với bọn họ, bọn họ có thể cho phép lão bất kính đối với thi thể của chiến hữu, tự tiện kiểm tra hay sao? Nếu không vì sao mới vừa rồi ta lại nhìn trời cầu nguyện, nói mấy lời muốn báo thù tuyệt hận thay lão Hoàng, Đại Lý chứ?!

Trong Xưởng Vệ cao thủ lớp lớp, Lưu Tam Dao tuyệt đối là người tài cán bản lĩnh cao cường, cho nên Tần Lâm dứt khoát buông tay để cho lão kiểm tra. Hơn nữa có Lục Viễn Chí ba người kiểm tra ba thi thể, nhanh chóng cho ra kết luận, giúp Thích Kế Quang phán đoán quân tình.

Nói là làm liền, Lưu Tam Dao lên tinh thần, phân phó hai tên sai dịch Đông Xưởng mang tới:

- Mau lấy giấm đặc ra hun nóng thi thể, nếu có ẩn thương, lập tức có thể hiện ra!

Dứt lời, lão nhìn Lục Viễn Chí một chút.

Lục Viễn Chí dựa theo Tần Lâm truyền thụ, trước hết lấy ra dao cạo sắc bén, soạt soạt mấy cái cạo sạch tóc của một thi thể khác, cẩn thận quan sát.

- Ủa, như vậy trên đầu có ẩn thương thật nhỏ gì cũng không bị tóc che lấp, có thể phát hiện ra được...

Lưu Tam Dao suy nghĩ cảm thấy rất có đạo lý, liền lặng lẽ cầm dao cạo lên, cũng cạo sạch tóc của thi thể do mình phụ trách.

Đang lúc vội vàng, trên bả vai bị người vỗ vỗ, quay đầu lại nhìn thì thấy gương mặt tròn trịa của Lục Viễn Chí.

Hơi ngẩn ra, Lưu Tam Dao cười khan:

- Người... Biện pháp của các người không tệ, cho nên, cho nên ta cũng cạo sạch tóc của thi thể...

Ở từng tuổi này còn trộm sư học nghệ, nhắc tới thật có chút ngượng ngùng.

Lại thấy Lục Viễn Chí cũng ngẩn ra, kể đó cười khan theo:

- Thì ra lão gia tử nói là cái này, hắc hắc, thật ra thì ta muốn hỏi một chút, giấm đặc của ông còn có nhiều không?

A, thì ra cũng có một tên học trộm!

- Có rất nhiều!

Lưu Tam Dao lập tức lấy ra một bình giấm đặc, đưa cho Lục mập.

Hai vị này vội vàng hợp tác trao đổi, bên kia Tần Lâm đã nhìn chăm chăm vào thi thể cuối cùng, quý tộc Mông Cổ Na Nhan Thiên Hộ.

Cùng là bị nước sông ngâm có hơi trắng bệch, da tay chân nhú lại, bất đồng là thi thể này mặc y phục của quý tộc Mông Cổ, gương mặt đen sì, cẩn thận ngửi ngửi ngoại trừ mùi thây thối ra, cả người còn mang theo mùi tanh nồng của dê bò, tóc bện thành đuôi sam nhỏ thả ở sau ót, trên lỗ tai còn mang vòng vàng, bên hông đeo Thiên Hộ kim bài.

Lão Hoàng, Đại Lý xác định là Kế Trấn biên quân Dạ Bất Thu, mà đầu tiên phải xác nhận thân phận người Mông Cổ này, rốt cuộc có phải là Na Nhan Thiên Hộ thật hay không.

Người này có mặt rộng, vóc dáng thô, xương lườn quyền cao, mắt nhỏ, trán rộng nhưng ngắn, bộ dạng thấp mà thô, ăn mặc cũng rất giống người Mông Cổ, bất quá người Mông Cổ cùng người Hán khác nhau cũng không lớn, không thể chỉ bằng vào những điểm này là có thể kết luận được.

Nhân loại học là khoa học chuyên môn, Tần Lâm cũng chỉ có hơi thông hiểu đôi chút, nhưng áp dụng ở chỗ này cũng không sai biệt bao nhiêu.

Hắn thoáng suy nghĩ một chút liền mở miệng của người chết ra, chỉ thấy hai cái răng cửa to lớn có lực, răng nanh cũng cứng rắn to vô cùng, rất phù hợp dân tộc thảo nguyên lấy ăn thịt làm kết cấu ẩm thực chính.

Bất quá, điều này cũng chưa tính là chứng cứ xác đáng, mà còn phải xem thử còn có chứng cứ hữu lực nào khác hay không.

Tần Lâm gơ nén lên, khiến cho ánh sáng chiếu vào miệng của tử thi, thấy rõ hắn có bốn cái răng khôn chỉnh tề đối ứng, lúc này mới hoàn toàn xác nhận dân tộc và thân phận của người này.

Răng khôn, tên khoa học còn gọi là cữu xỉ đời thứ ba, tục xưng là răng cấm, là răng nằm ở chỗ sâu nhất trong vòm miệng người, thường sau khi trưởng thành mới có thể mọc ra, quá trình mọc răng sẽ rất đau.

Loài người ở trong quá trình mấy triệu năm tiến hóa, trên người có không ít cơ quan bởi vì vô dụng mà thoái hóa, ví dụ như manh tràng (ruột thừa). Răng khôn trợ giúp nghiền nát thức ăn thô cứng, người hiện đại bởi vì thức ăn mềm nhỏ, cho nên răng khôn thuộc về trạng thái nửa thoái hóa, có người mọc ra, có người trọn đời không mọc, có người chỉ mọc một cái, có người mọc đủ bốn cái, có vị trí ngay ngắn, có thể cắn khớp trên dưới, có trường hợp sai lệch, không thể cắn khớp trên dưới.

Dân tộc nông canh Trung Nguyên bởi vì thức ăn tương đối ổn định, mềm nhỏ, răng khôn rất ít sử dụng, phần lớn người hoặc là sẽ không mọc ra toàn bộ bốn cái, hoặc là mặc dù mọc ra cũng không chỉnh tề, không thể hoàn toàn cắn lại vừa khít. Dân tộc thảo nguyên du mục có nguồn gốc thức ăn ổn định, ăn uống thô sơ, cần răng khôn để nghiền nát thức ăn to, phần lớn sẽ sinh ra răng khôn chỉnh tề, hơn nữa có thể đối ứng cắn khớp rất tốt.

Tần Lâm kiểm tra cổ thi thể này, thấy bốn răng khôn vô cùng chỉnh tề, vị trí độ cao đối ứng, ngay cả góc cắn đều hoàn toàn giống y, răng khôn xinh đẹp giống như vậy, trong dân tộc nông canh Trung Nguyên sợ là trong một trăm người không tìm ra được một.

Vì vậy, xác định thân phận dân tộc của người này, nhận định y không phải là nông nô hoặc là tù binh người Hán do Thát Lỗ giết chết rồi giả trang thành.

Mông Cổ Na Nhan Thiên Hộ, đã xác nhận tộc duệ thảo nguyên, có thể kết luận thân phận quý tộc Na Nhan hay không?!

Mới vừa rồi Tần Lâm kiểm tra vòm miệng, đã phát hiện hàm răng người này quả thật có mức độ mài mòn không nghiêm trọng lắm.

Vì vậy Tần Lâm liền hỏi Thích Kế Quang:

- Bây giờ quý nhân Thát tử cùng dân du mục bình thường có cái gì khác nhau trong ăn uống?

Thích Soái vô cùng quen thuộc tình hình biên cương, nói liên tục:

- Quý nhân ăn ngon, có thịt, sữa cùng bánh tẻ giao dịch với đất Hán, dân du mục bình thường ăn kém hơn, thịt và sữa đều thiếu. Mặc dù bọn họ có trồng lúa mạch, nhưng làm bánh tốt, bột làm bánh rất thô, nướng ra bánh vừa khô lại vừa cứng...

- Như vậy xem ra người này có thân phận quý tộc Mông Cổ không sai...

Tần Lâm chỉ hàm răng:

- Lấy tuổi y chừng bốn mươi, hàm răng mài mòn không nghiêm trọng lắm, nói rõ thường ăn bánh tẻ, nếu như là dân du mục bình thường ăn loại bánh rắn như da bò đó, hàm răng đã sớm bị mòn hư rồi.

Cầm Y Vệ

Tác giả: Miêu Khiêu

Chương 519: Cùng nhau giải phẫu (Hạ)

Người dịch: Hạo Thiên

Nguồn: vipvanda

>

Thích Kế Quang vừa nhìn vừa nói tiếp:

- Đúng rồi, người Mông Cổ còn rất thích uống trà, nhưng trà và ngựa thường trao đổi cho nhau. Trung Nguyên vận chuyển trà thô đến biên thùy cũng không rẻ, chỉ có quý tộc mới có thể thường uống, dân du mục bình thường thỉnh thoảng uống một chút.

- Vậy thì càng xác định...

Tần Lâm chỉ chỉ kẽ răng của tử thi, bên trong khe hở có rất nhiều vết trà đen nhánh đóng lại, không phải là người thỉnh thoảng mới uống trà có thể lưu lại.

Các tướng quân nghe Tần Lâm cùng chủ soái của mình đối đáp, tất cả đều giương mắt choáng váng, ngàn vạn không ngờ chỉ từ hàm răng là có thể nhìn ra nhiều manh mối như vậy, tựa hồ có chỗ tuyệt diệu giống như binh pháp thao lược vậy!

Đột nhiên òa một tiếng, Mai Tướng che miệng chạy ra ngoài.

Thì ra Lục Viễn Chí cùng Lưu Tam Dao đều cầm dao bắt đầu giải phẫu thi thể, võ tướng từ trong núi thây biển máu chém giết ra ngoài, tối đa chỉ cảm thấy có chút ghê tởm, Mai Tướng sao có thể chịu được. Chỉ cảm thấy ngực nhộn nhạo, cổ họng cứ trào ra nước chua, vội vàng đi ra ngoài hóng mát một chút.

Trong trường các võ quan cười lớn ha ha.

Thích Kế Quang ngược lại ung dung điềm tĩnh, hăng hái hỏi Tần Lâm:

- Mông Cổ Na Nhan Thiên Hộ, Mông Cổ cùng Na Nhan quý tộc đều xác định, thân phận Thiên Hộ thì sao, Tần lão đệ có biện pháp gì không?

- Mặc dù không thể xác định là không phải là Thiên Hộ, nhưng thân phận võ sĩ cao cấp là không vấn đề...

Tần Lâm cầm tay của thi thể lên:

- Thích lão ca mời xem, trên bàn tay này có nhiều vết chai thật dày, nhìn vị trí tuyệt đối không phải là cầm cuốc xuống hoặc là cầm viết mà tạo ra được. Nếu như cầm loan đao, sẽ lưu lại những cục chai như vậy ở lòng bàn tay, mà vết chai trên khớp xương ngón tay sẽ rất dễ dàng tạo thành lúc giương cung. Ngoài ra còn có vòng chân kiềng của y, chính là đặc điểm của việc hàng năm cỡi ngựa. Nếu như không đoán sai, bên trong bắp đùi của y còn có vết chai thật dày và thô do bị yên ngựa ma sát lâu ngày.

Tần Lâm nói tới chỗ nào, tay chỉ tới chỗ ấy, kéo mở quần của tử thi, vừa đúng trên đùi bị có vị trí yên ngựa ma sát, có da dày và thô, không khỏi chứng minh lời hắc nói nhất nhất đều chính xác.

Thân phận người này hoàn toàn phù hợp, là Mông Cổ Na Nhan Thiên Hộ thứ thiệt!

Thích Kế Quang hơi nhíu mày rậm:

- Thật là Mông Cổ Na Nhan Thiên Hộ sao? Đồng Hồ Ly, Đồ Môn Hãn đã bỏ ra tiền vốn lớn, quá lớn đi rồi! Tần lão đệ, ngươi mau xem có phải y chết bởi vết đao hay không?

Mông Cổ Na Nhan Thiên Hộ là đầu mục thống lĩnh nghìn hộ dân du mục, thường thường chính là thủ lĩnh của một tiểu bộ tộc. Đồ Môn Hãn cùng Đồng Hồ Ly vì lừa gạt Thích Kế Quang mà giết chết một vị bộ tộc thủ lĩnh để làm mối nhử, chuyện như vậy không thể nói hoàn toàn không thể. Nhưng làm như vậy bọn họ cũng bị tổn thất quá lớn, thậm chí sẽ dẫn tới tranh chấp nội bộ trong bộ tộc thảo nguyên.

Mạo hiểm nguy hiểm tạo ra đấu tranh nội bộ, còn giục ngựa Nam xâm? Đồng Hồ Ly nên đổi sang gọi là Đồng heo rừng, Đồ Môn Hãn là đổi sang gọi là Đột Mãnh Hãn mới đúng.

Trên người của Thiên Hộ chỉ có một chỗ vết thương chí mạng, đó chính là lỗ thủng nơi cổ họng.

Sau khi Tần Lâm kiểm tra phát hiện, chỗ này đúng là vết thương tạo ra khi còn sống, có phản ứng sinh hoạt da thịt lật cuốn ra ngoài, huyết quản nhỏ co rút lại... đúng là lúc còn sống bị đâm vào. Vết thương có hình dáng của vật bén nhọn đâm thọc, từ hình thái có thể thấy thứ tạo ra vết thương này vừa có lưỡi bén, vừa có sống dày, giống y vết thương do mã đao của quân Minh thường dùng.

- Kỳ quái, bọn chúng thật sự làm thịt một Na Nhan Thiên Hộ sao?

Về mặt Thích Kế Quang có chút nghi hoặc, không biết trong miệng phát ra từ 'bọn chúng', rốt cuộc là chỉ đám thám báo Dạ Bất Thu này, hay là chỉ Đồ Môn Hãn cùng Đồng Hồ Ly.

- Làm thịt là làm thịt, nhưng có lẽ còn có ẩn tình khác!

Tần Lâm giả vờ úp mở cười cười:

- Bởi vì ta mới vừa mở miệng của người chết, phát hiện cổ họng có chỗ sưng lên nổi bọt, dịch đàm có chứa tia máu!

Mắt Thích Kế Quang mở cực to, vẻ mặt không khỏi vui mừng:

- Ý Tần lão đệ là?

Tất cả tướng quân cũng vậy lại, từng người từng người một nhìn chăm chăm Tần Lâm, tựa hồ nhìn ra đóa hoa mọc ra từ trên mặt hân.

- Mời Thích lão ca đeo khăn che miệng lên, đợi tiểu đệ giải câu đố này thay huynh...

Tần Lâm làm ra vẻ nhà quan, lại chấp tay ôm quyền xá một vòng:

- Chư vị tướng quân, mời đứng xa một chút, mặc dù tiểu đệ tận lực cẩn thận, người này có lẽ có bệnh về phổi, nói không chừng sẽ lây bệnh.

Bệnh phổi? Các tướng quân lập tức lui về phía sau mấy bước, người nào cũng không sợ chết, nhưng cũng không ai bằng lòng tự đứng chết vô lý vì bệnh dịch.

Tần Lâm cười cười, bệnh viêm phổi cũng không sao, chỉ cần không phải là thứ phi điển hình đó, cẩn thận một chút cũng không đáng ngại gì.

Thích Kế Quang cùng Tần Lâm đều đeo lên khăn che miệng, lúc này Tần Lâm không nói lời gì, nhặt lên dao mổ rạch soạt soạt mấy cái, đã cắt da ngực cùng bắp thịt của thi thể ra. Màu da tái nhợt do bị nước ngâm, tầng trên màu vàng nhạt, bắp thịt màu hồng, tất cả đều giống như từng trang sách mở ra hai bên, thật chỉnh tề, cho dù là lão sư phụ trong nghề giết heo ở hàng thịt cũng không lưu loát như hân vậy.

- Hà...

Các tướng quân hít sâu một hơi khí lạnh, Tần trưởng quan với tay đao pháp này, thật không biết đã giải phẫu bao nhiêu người chết người sống rồi. Bắc Trấn Phủ Ty ra ngoài đều là hạng người hai tay dính đầy máu tanh, đừng xem người ta ôn nhu nho nhã, nói không chừng hân đưa tiễn mạng người còn nhiều hơn những kẻ chinh chiến sa trường như chúng ta đây!

Chơi đao chẳng qua là chuyện nhỏ, Tần trưởng quan của chúng ta còn muốn chơi lớn hơn! Dưới con mắt mọi người, hân lấy từ trong túi da trâu ra một cái cửa thép.

Ôi mẹ ời, không ngờ hân còn chơi cửa? Các tướng quân ngơ ngác nhìn nhau.

Chẳng phải sao? Chỉ thấy Tần trưởng quan bưng cái ghế ngồi nhỏ ngồi ở bên cạnh thi thể, một chân cong, một chân thẳng, bên trái tay vịn xương ngực của thi thể, tay phải cầm cửa thép, đặt lên xương sườn giá giá cái cửa, rồi bắt đầu cửa xuống.

- Két két....

Tần Lâm ra sức kéo cửa, giống như thợ mộc làm gia cụ cho người, chỉ bắt quá cửa của thợ mộc thì cửa chân bàn, còn hân cửa xương người.

Cửa kéo ra thịt vụn, mảnh xương vỡ bay thẳng ra, tiếng két két khiến người nghe nổi da gà. Một cổ gió đêm cuốn lên màn đại trường, chư vị trong trường chợt cảm thấy phát rét khắp cả người.

Vừa khéo lúc này Mai Tướng lấy hết can đảm quay trở vào lần nữa, bất kể nói thế nào, vị thái giám giám quân này còn vẫn rất cố chấp, vừa đứng từ cửa đi vào thò đầu nhìn.

Chỉ thấy ánh nến chập chờn, chiếu vào trên mặt Tần Lâm, gương mặt nguyên bản bình tĩnh ung dung mỉm cười, chỉ một thoáng trở nên dữ tợn đáng sợ, một tay đè lên thi thể, một tay dùng lực lôi kéo cửa thép, cửa xương sườn người chết nghe kết kết..

520. Chương 520: Cho Ra Kết Luận

Mai Tướng chỉ cảm thấy đầu phát nổ, ót nặng như đeo đá, cả người giống như cương cứng rồi run lên lật bật.

Vừa khéo Tần Lâm chuyên làm trò quỷ, ở trong trường nhìn thấy Mai thái giám, liền âm trầm lạnh lẽo nhìn y cười:

- Mai công công, muốn tới xem thử không? Ta cửa xương sườn một mình có hơi không thuận tay, người tới đây phụ một tay có được chăng?

Mẹ của ta ơi! Mai Tướng chỉ cảm thấy đáy quần nóng lên, vãi ra quần rồi, lấy lại tinh thần liền lăn một vòng ra phía ngoài mà chạy, lòng nói ta mà phụ người một tay à, chỉ xem thôi cũng sắp bị hù chết rồi, tương lai sau này ngàn vạn lần không thể chọc vị Tần trưởng quan này nữa, quả nhiên hẳn là một tên yêu ma.

Thích Kế Quang thấy Tần Lâm sửa trị Mai Tướng, không khỏi mỉm cười, thầm nói vị Tần lão đệ này làm đến tam phẩm đại viên còn ranh mãnh như vậy, cứ thích trên cọt người khác.

Lúc này Tần Lâm đã cửa gãy mấy xương sườn của thi thể, buồng phổi bại lộ ra hoàn chỉnh.

- Ủa, phổi này có vấn đề!

Thích Kế Quang không hiểu cái gì là y học, nhưng lão cũng cảm thấy phổi này sưng đỏ phát trướng, bên trong nặng nặng căng đầy, không phải là nước sông thấm vào, mà là tích mủ sền sệt.

Tần Lâm một lời cho ra kết luận chắc chắn như đinh đóng cột:

- Đúng, vị Na Nhan Thiên Hộ Mông Cổ này mắc bệnh sưng phổi nghiêm trọng, ở trên thảo nguyên là chứng không thể trị, cho dù không đâm vào cổ họng y một đao kia, y cũng không sống được mấy ngày nữa!

Trên thảo nguyên thiếu y thiếu thuốc, mùa Đông lại đặc biệt giá rét, cho dù quý tộc Mông Cổ cũng không có cách nào tranh đấu với ông trời già, đáng chết thì phải chết.

Thích Kế Quang, Thích Kim cùng các vị tướng quân lập tức phát hiện không đúng, nếu vị Mông Cổ Na Nhan Thiên Hộ này thân mắc viêm phổi nghiêm trọng, đã sớm nằm ở bên trong chiến phòng thoi thóp hơi tàn rồi, vì sao lại còn lãnh binh đi ra đánh trận, sao còn đánh nhau cùng tiểu đội Dạ Bất Thu do Kế Trấn phái đến quan ngoại, còn rơi xuống sông mà chết nữa?

- Hừ hừ, vốn bản soái cảm thấy Đồ Môn Hãn cùng Đồng Hồ Ly bỏ tiền vốn hơi quá nặng...

Thích Kế Quang chỉ hơi trầm ngâm, liền lẩm bẩm nói:

- Hiện tại mới biết thì ra là làm ăn không vốn, lấy cái tên quỷ bệnh lao nguyên bản sắp chết ra...

Trong cùng một lúc, Lục Viễn Chí cùng Lưu Tam Dao cũng phân biệt hoàn thành công việc giải phẫu kiểm nghiệm thi thể cặn kẽ.

- Không vượt ngoài dự đoán của Tần trưởng quan, quả nhiên có điểm kỳ quặc...

Lưu Tam Dao cúi người chào làm lễ Tần Lâm, sau đó chỉ vào thi thể do lão phụ trách nói:

- Mời xem, trên đỉnh đầu lão Hoàng có một cục u, là tiểu nhân bắt chước biện pháp của Lục lão đệ, sau khi cạo sạch tóc của thi thể nhanh chóng phát hiện. Nhìn hình dáng ước chừng là do thanh đao đập trúng, một

đao đánh xuống liền té xủ, có bộ phận có triệu chứng khép lại, xem bộ dáng là trước đó bị đập cho hôn mê, vết thương có hơi khép lại, sau đó qua một đoạn thời gian mới bị một mũi tên xuyên tim bắn chết.

Lục Viễn Chí theo đó bấm báo:

- Tàn ca, đệ phụ trách giải phẫu Đại Lý, chuyện khác cũng không nói, dùng giấm đặc của Lưu gia hun nóng, nơi cổ tay hiện ra một vòng vết bầm, rõ ràng chính là khi còn sống từng bị trói qua.

- Thế nào... Tại sao có thể như vậy!

Vị Đề Điều quan phụ trách lính trinh sát Dạ Bất Thu vẻ mặt lập tức trở nên đau thương, các tướng quân khác cũng lộ vẻ cảm phần.

Tình huống như vậy, đã có thể tái hiện giản lược chuyện đã xảy ra ngày đó như thế nào rồi.

Tiểu đội Dạ Bất Thu bởi vì nguyên nhân nào đó toàn quân chết hết, lão Hoàng cùng Đại Lý một người bị đập ngất đi, một người bị trói lại. Địch nhân vì đạt thành mục đích lừa gạt, thả hai người bọn họ ra, lão Hoàng mới vừa tỉnh dậy liền bị mũi tên bắn vào ngực giết chết. Đại Lý bị trói chặt sau khi được mở trói, tay không đứng trên mặt đất, địch nhân lại cỡi chiến mã vọt tới, có người từ chính diện chém tới đả thương bờ vai của y, có người từ phía sau bắn mũi tên ra.

Vì vậy, hai tên tù binh bị ngụy tạo ra giả tượng ngộ hại trong kịch chiến, hơn nữa cộng thêm một Na Nhan Thiên Hộ vốn chỉ còn sống được có mấy ngày. Đồ Môn Hãn cùng Đồng Hồ Ly coi như đã hoàn thành toàn bộ chuẩn bị cho chiến lược lừa gạt của mình.

Khá khen cho kẻ giương Đông kích Tây!

Thích Kế Quang đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to, trong mắt hồ lệ quang chột lóe, đột nhiên hỏi:

- Tàn lão đệ, như vậy xem ra mục tiêu của Thát Lỗ cũng không phải là Đào Lâm khẩu, người cảm thấy thế nào?

Tàn Lâm cũng cười:

- Theo như đệ biết, Tri Châu Kế Châu Vương Tượng Càn ra sức nhiều gấp bội so với các đời Tri Châu trước, chinh tập lương thực tiền bạc đều đưa tới hướng ngược lại với Đào Lâm khẩu...

Thích Kế Quang từ góc độ quân sự, Tàn Lâm từ góc độ trinh sát hình sự, cho ra kết luận giống nhau như đúc, ánh mắt của hai người đều nhìn về địa điểm giống nhau trên bản đồ.

Thích Đại Soái đột nhiên chấn động cả y giáp, sải bước như lưu tinh đi ra bên ngoài trường, rút ra bội kiếm bên hông nhìn trời chỉ một cái, danh giọng nói:

- Thát Lỗ giết thám báo huynh đệ của ta, thù này không báo thì không làm người, tất cả nghe đây, rạng sáng bình phát Đào Lâm khẩu, phải chém thủ cấp của Đồ Môn Hãn, Đồng Hồ Ly!

Trên thảo nguyên phía Tây của Cáp Lạt hà, một chi quân đội khổng lồ đang hướng về phía mặt trời xuống núi di chuyển nhanh. Chỉ thấy vóc người thô to của võ sĩ Mông Cổ mặc giáp da trâu sừng, từng tên từng tên thần sắc đều dữ tợn đáng sợ, vô số chiến kỳ Tô Lỗ Định đón gió đêm bay lượn, đại biểu cho từng đội hàng ngàn người, hàng vạn người.

Quân đội từ đất bằng ào tới, nhìn không thấy đâu là cuối, tựa như thủy triều màu đen vô biên vô tận, tựa hồ có thể bao phủ hết thấy sự đề kháng, làm nát bấy bất cứ địch nhân nào...

Đây là liên quân tung hoành biên tái của Thổ Man bộ Đồ Môn Hãn cùng Đóa Nhan bộ Đồng Hồ Ly. Hai nhà được xưng có hơn mười vạn binh sĩ, cánh quân này không tới mười vạn cũng có tám vạn, thật đúng là uy phong lẫm lẫm, thế không thể địch.

Trong đội ngũ hành quân đông như kiến, một vị quý tộc Mông Cổ thân mặc kim giáp cỡi trên lưng con ngựa cao lớn, thân thể ngũ đoản nhưng lại phát triển bề ngang, mặt đầy thịt cộng với râu quai nón, tóc bện thành bảy cái đuôi sam nhỏ ở sau ót, lỗ tai đeo vòng vàng to lớn, nhìn thế nào cũng không giống như hạng người lương thiện.

Y chính là chủ nhân của phiến thảo nguyên này, Thổ Man bộ Đồ Môn Hãn, được xưng người thừa kế đế quốc Mông Cổ, dân chúng Trung Nguyên xưng y là Tiểu Vương Tử, hàng năm thường dẫn binh cướp bóc ở tuyến dọc theo trường thành, thỉnh thoảng dẫn dắt trọng binh xuôi Nam cướp quan, thật sự là cái họa tâm phúc của triều Đại Minh.

Một người bên trái Đồ Môn Hãn có khuôn mặt giống như con lừa, khoe miệng treo nụ cười gian trá giả hoạt, trong đôi mắt thỉnh thoảng thoáng qua một tia hung quang, chính là Đóa Nhan bộ Đồng Hồ Ly xảo trá như hồ, chính là đồng bọn của Đồ Môn Hãn

521. Chương 521: Ai Là Hán Gian?

Bây giờ trừ hai vị quý tộc Mông Cổ ra, còn có một vị tuổi trẻ mang mạng che mặt, mặc dù cũng mặc áo choàng Mông Cổ, nhưng dù sao cũng cảm thấy lời thôi lệch thếch, nhìn thế nào cũng không có vẻ bình thường.

Đúng vậy, bởi vì y cũng không phải là thường xuyên mặc cái loại y phục dị tộc này, bất quá vì nghiệp lớn, thỉnh thoảng mặc một lần tựa hồ cũng không gì đáng ngại.

- Rốt cuộc ta nên gọi người là Thạch thiếu chủ, hay là Vương công tử?

Trong lời của Đồng Hồ Ly không giấu vẻ chế nhạo, liếc mắt nhìn người trẻ tuổi kia:

- Người Hán các người cong cong lượn lượn, khiến cho người thảo nguyên chúng ta không thể hiểu nổi!

Không hiểu, dĩ nhiên không hiểu, giúp đỡ dị tộc về đánh đồng tộc, đây không phải là Hán gian sao, cái này so với Tần Cối có cái gì khác nhau?

Ngay cả chủ nhân trên thảo nguyên, cũng không có bất kỳ hảo cảm nào với những tên Hán gian này.

Nếu như Tần Lâm ở chỗ này, là có thể nhận ra Thạch Thiếu chủ là người mà hắn đã gặp ngày đó giải cứu đám trẻ. Lúc này mặc dù y thay đổi ăn mặc, nhưng cái mặt trắng nhỏ kia không hề thay đổi.

- Đồng Đại Soái nói giỡn...

Thạch Trung Thiên cười khan chấp tay một cái:

- Bạch Liên Bắc tông chúng ta luôn luôn có giao tình rất tốt cùng các vị anh hùng trên thảo nguyên. Nếu triều đình bắt nạt đối với Bạch Liên Bắc tông chúng ta, vậy chớ trách chúng ta bất nghĩa, cùng hai vị Đại vương liên hiệp đánh vào quan nội, cũng coi như là báo thù một mũi tên năm đó.

- Ha ha, không trách người họ Thạch...

Đồng Hồ Ly ngửa mặt lên trời cười to, tiếp theo nhìn chăm chăm ánh mắt của Thạch Trung Thiên:

- Ta nghe nói người Hán các người có tên Hoàng đế Thạch Kính Đường, người cùng cha người không cùng mẹ là hậu nhân của y phải không?!

Thạch Trung Thiên mặc dù tức giận, lại cười hì hì như cũ:

- Nếu Đồ Môn Đại Hãn ngồi thiên hạ, Thạch gia nguyện làm Hoàng đế Nam triều.

Đồ Môn Hãn cuối cùng mở miệng, oang oang nói:

- Vậy cũng hay, chính là lần này cũng may nhờ người hiền kế, điều đi Thích Lão Hồ đó.

Nhắc tới Thích Kế Quang, sắc mặt của Đồng Hồ Ly lập tức sa sầm xuống. Y tung hoành biên tái hai mươi năm, là anh hùng thảo nguyên thành danh đã lâu, dưới quyền có mấy vạn binh sĩ, dù là triều Minh có phòng tuyến trường thành chắc chắn đi chăng nữa, y cũng tự xưng là miệng đầy răng sắt, nhất định có thể gặm trường thành thủng ra một cái lỗ.

Ai ngờ từ khi gặp phải Thích Lão Hổ, chẳng những Đồng Hồ Ly không thể cắn được miếng thịt nào, ngược lại ba lần bảy lượt còn bị rượt vỡ cả răng, hao binh tổn tướng, uy tín hạ sát đất, hoàn toàn bị Thích Kế Quang đánh không còn manh giáp. Bao nhiêu năm qua y chưa từng đánh thắng được một lần.

Bản thân Đồ Môn Hãn cũng rất buồn rầu, khi nhắc tới ba chữ ‘Thích Lão Hổ’, quai hàm nung núc thịt của y liền co giật liên hồi, mồ hôi trên đầu chảy xuống, buồn bực khiến cho bên trong mào lông ướt nhẹp, vô cùng không thoải mái.

Nhớ đến từ những năm Gia Tĩnh đến những năm đầu Long Khánh, phòng tuyến trường thành giống như bức tường đất sét, thiết kỵ Mông Cổ xuôi Nam đánh cướp cỏ và lương thực, cướp ít đồ giống như đi chơi vậy. Hôm nay đi Kế Châu ngắm phong cảnh, ngày mai đến Mật Vân đi bộ hai vòng, dễ dàng biết mấy? Hoàng đế Nam triều liên tiếp chém hai Tổng Đốc Kế Liêu Tổng Đốc, đổi mười Đại tướng đảm nhiệm biên quan, cũng là vô dụng.

Nào biết kể từ khi Thích Lão Hổ tới, thời thế liền thay đổi, trường thành phòng tuyến dựng bằng đất sét đó biến thành tường đồng vách sắt, cái đám biên quân lang bạt nhéo nhóc ở Kế Trấn đó cũng từng bước được thao luyện, một Bả Tổng dẫn mấy trăm hoặc một ngàn tên binh, đã dám cứng rắn chống chọi cùng Vạn Nhân đội Mông Cổ...

Không quá mấy năm, biên quân ban đầu nhìn thấy Lỗ kỵ liền chạy rút cả răng, bây giờ liền đuổi theo thiết kỵ Mông Cổ đánh từ mông đến đầu, đánh cho những thảo nguyên anh hùng bò đầy đất tìm răng.

Quá đáng hơn chính là, lão tiểu tử liều mạng Thích Kế Quang kia lại dám mang theo binh chạy đến ngoài biên ải để đánh phá, không ngờ lại chơi trò đã chiến cùng thiết kỵ Mông Cổ, không ngờ lần nào lão cũng đánh thắng nữa chứ.

Từ trận Yến Vương tảo Bắc kia đến bây giờ đã hơn một trăm năm, trăm năm đó chỉ có Lỗ kỵ cướp quan, mấy khi từng thấy Hán quân ra khỏi biên ải?

Mặc dù Thích Kế Quang còn chưa luyện thành lính mới, chỉ có thể dựa vào phòng tuyến trường thành, thỉnh thoảng đi ra ngoài đi vòng một cái, nhưng cũng khiến cho tâm lý của Đồ Môn Hãn cảm thấy khó chịu vô cùng. Nếu cứ như vậy mà phát triển, sớm muộn gì cũng sẽ bị hấn đánh tới trọng địa trung tâm thảo nguyên, bưng luôn cả ổ nha!

Đồ Môn Hãn nghĩ tới Thích Kế Quang liền cảm thấy cần cổ phát lạnh. Lần này lãnh binh vào đánh cướp không cần đối mặt đối thủ đáng sợ kia, không khỏi âm thầm may mắn thật là trời cao phù hộ.

Y nhìn Thạch Trung Thiên một chút, lại nói:

- Thạch thiếu chủ đưa ra kế sách rất hay, người của bản Hãn hồi báo, lão đã dẫn đại quân Tam Truân doanh đi Đào Lâm khẩu. Ha ha, Đào Lâm khẩu ở mặt Đông của Tam Truân doanh hơn một trăm dặm, chúng ta lấy Hỷ Phong khẩu là ở bên ngoài hai trăm dặm mặt Tây của Tam Truân doanh, cộng lại hơn ba trăm dặm đường. Chờ tin tức truyền tới, Thích Kế Quang có đuổi theo về phía này, chúng ta đã đánh vỡ Hỷ Phong khẩu, lấy Mật Vân, Thích Lão Hổ mới chạy được nửa đường!

Thạch Trung Thiên trong vẻ nịnh hót mang theo mấy phần tự đắc:

- Thích Kế Quang không thức thời vụ, chúng ta chẳng qua là thi triển chút kế mọn, đã khiến lão mệt mỏi vì chạy tới lui. Tri Châu Kế Châu Vương Tượng Càn kia ra sức chinh tập lương thảo thay Ngụy triều, bây giờ đã vận chuyển thật nhiều thu lương đến Mật Vân. Chúng ta đánh phá Mật Vân, toàn bộ những lương thảo này sẽ thuộc về chúng ta!

- Không sai, không sai...

Đồ Môn Hãn ngửa mặt lên trời cười to:

- Vị Kế Liêu Tổng Đốc Cảnh Định Lực ở Mật Vân kia thực là một người ngu ngốc không đáng giá một đồng, bản Hãn còn coi thường cái đầu lừa của y, bắt quả Mật Vân tập hợp lương thảo, ha ha ha...

Đồng Hồ Ly chỉ hừ trong mũi một tiếng:

- Dùng lời của người Hán người mà nói, thì cuối cùng cũng là trị ngọn không trị gốc. Thích Lão Hồ còn một ngày, cuộc sống chúng ta không tốt một ngày. Mặc dù Nạp Cấp Trì không sống được mấy ngày, dù sao cũng vì lừa gạt Thích Lão Hồ mới hoành hành tự tiện, cướp được lương thực phải chia cho bộ tộc của y nhiều hơn một phần.

Đúng vậy, đúng vậy, Thạch Trung Thiên gật đầu đáp ứng, biết trong lời nói của Đồng Hồ Ly có ý tứ bên ngoài, số lương thực trước đây đáp ứng chia cho Bạch Liên Bắc tông, chỉ sợ là phải trừ bớt đi.

Bất quá làm Hán gian, tương lai còn dựa vào đại quân của hai vị Hãn vương này, chịu thua thiệt một chút, bị tức chút ít đã đáng là gì?

Hơi suy nghĩ một chút, Thạch Trung Thiên lại nói:

- Hai vị Hãn vương lo nghĩ, bất quá là về Thích Kế Quang mà thôi. Lần này lão bị chúng ta lừa gạt đến Đào Lâm khẩu, chờ phá vỡ Mật Vân, lão không trốn thoát tội danh bố trí thất cơ. Sau đó bản giáo dùng thêm chút sức ở trong triều, còn sợ lão không bị hỏi tội hạ ngục sao? Nói không chừng còn bị khai đao vấn trảm nữa là đằng khác!

Cầm Y Vệ

Tác giả: Miêu Khiêu

Chương 521: Ai là Hán gian? (Hạ)

Trong triều đầy thêm chút sức sao? Nghe nói muốn hãm hại Thích Kế Quang, Đồng Hồ Ly liền vui mừng trong lòng, lại nghe ra có chỗ khác thường, chân mày cau lại:

- Ý tứ của Thạch thiếu chủ là?

Thạch Trung Thiên đắc ý cười cười, lại không chịu nói thêm chút nào nữa.

Thần khí cái gì, người không phải là tên Hán gian sao, còn dám giả giọng ta đây với chủ nhân Mông Cổ? Đồng Hồ Ly khinh thường liếc mắt một cái, cố ý nghiêng đầu qua chỗ khác nói với Đồ Môn Hãn:

- Vương huynh, Nam triều có thêm mấy tên Thích Kế Quang nữa, chuyện của chúng ta liền hồng bét, thật may là còn có Thạch thiếu chủ là 'Người tốt' như vậy giúp một tay. Ta nghe nói thời cổ ngoại trừ Thạch Kính Đường ra, còn có Tần Cối, Trương Bang Xương cái gì đó, đều rất chịu khó kết giao cùng anh hùng thảo nguyên chúng ta.

Thạch Trung Thiên giận dữ trong lòng, cũng không dám phản bác, thần sắc rất lúng túng.

Thấy Thạch Trung Thiên ném mùi đau khổ, Đồ Môn Hãn tâm tình khoái trá, cười nói:

- Hiền đệ nói phải, nếu không có cái gì Sử Thiên Trạch, Trương Hoàng Phạm, Cổ Tự Đạo giúp một tay, Tiết Thiện Đại Hãn (Hốt Tất Liệt) muốn thống nhất thiên hạ sợ cũng không dễ dàng gì! Thạch thiếu chủ, nếu như hất đổ Thích Kế Quang, công lao của người rất lớn, tương lai nếu bản Hãn nhập chủ Trung Nguyên, sẽ kêu Thạch gia người làm Hoàng đế Nam triều.

- Đa tạ Đại Hãn tài bồi!

Thạch Trung Thiên ở trên lưng ngựa hành lễ, vẻ mặt cảm kích, vừa có vẻ nịnh hót.

Vạn mã bốn đẳng, đại quân hướng phương hướng Tây Nam tiến gấp.

Lúc này một tên Na Nhan Thiên Hộ tiên phong đánh ngựa trở lại, từ xa xa nhìn thấy đại đội nhân mã liền quỳ xuống chờ.

Đồ Môn Hãn ghim ngựa, một đám quý tộc Mông Cổ ngừng lại.

Na Nhan Thiên Hộ lớn tiếng bẩm báo:

- Khái bẩm Đại Hãn, trước mặt chính là Thập Bát Bàn, qua Thập Bát Bàn này sẽ đến Hỷ Phong khẩu. Đêm qua phái đi Bạt Đô Lô dũng sĩ thăm dò về hồi báo, Hỷ Phong khẩu cũng không có bất cứ dị thường nào, bên trong bên ngoài quan hoàn toàn chưa từng đề phòng gì.

- Hay, hay lắm!

Đồ Môn Hãn vui mừng vô cùng, chỉ roi ngựa về phía trước một cái:

- Truyền mệnh lệnh của ta, đại quân nhanh chóng thông qua Thập Bát Bàn, trực tiếp lấy mấy ngọn núi Phong Hỏa dài ở hai bên Hỷ Phong khẩu kia, mỗi bên phân một Bách Nhân đội đánh xuống, đại quân một khắc cũng không được dừng!

Đồng Hồ Ly bổ sung nói:

- Nói cho các huynh đệ, phía sau Hỷ Phong khẩu là Mật Vân, lương thực chất đống như núi, còn có thật nhiều nữ tử Nam triều, đánh hạ xong Mật Vân, cho phép các con ba ngày không phong đao!

- Tạ ân điển vương gia!

Na Nhan Thiên Hộ bò dậy, hết sức vui mừng lên ngựa, như một làn khói mà đi.

Chỉ chốc lát sau tiền quân liền vang lên một mảnh tiếng hoan hô.

Đồng Hồ Ly quả nhiên xảo trá như hồ, biết rõ không thể nào thật sự ở Mật Vân tới ba ngày, nhưng trước hết nói ra lời hứa như vậy, lập tức các binh lính dưới quyền đều đỏ mắt, kêu lên ngao ngao lao thẳng tới Hỷ Phong khẩu.

Cho dù là không thể cướp được ba ngày, có một ngày rưỡi hai ngày cũng đủ lạc thú rồi...

Quân đội đi tiếp với tốc độ nhanh hơn ba phần, rất nhanh tiến vào sơn khu bên ngoài Hỷ Phong khẩu, sơn thế trùng điệp, đỉnh nhọn chen nhau – đây chính là đại tiểu Thập Bát Bàn.

Chỉ thấy hai bên ngọn núi tầng tầng lớp lớp, địa hình khúc chiết quanh co, phải qua mười tám khúc quanh lớn lớn nhỏ nhỏ mới có thể thông qua mảnh sơn khu này, cho nên gọi là Thập Bát Bàn, trước giờ là hiểm địa bên ngoài Hỷ Phong khẩu.

Bất quá ngay cả Hỷ Phong khẩu không biết gì đối với chiến sự sắp xảy ra, thì Thập Bát Bàn này càng thêm bình tĩnh, chỉ có biên dân nơi xa khi nhìn thấy thiết kỵ Mông Cổ, không ngừng bận rộn dỡ gài dắt trẻ leo lên trên núi tránh, thương lữ bỏ lại hàng hóa không màng nữa.

Phong Hỏa dài trên đỉnh núi hai bên, biên quan đóng ở đó nhìn thiết kỵ cuộn cuộn không thấy đầu là cuối, tất cả đều há hốc mồm cứng lưỡi, đợi đến tiền phong đều chạy tới, mới luống cuống tay chân đi đốt lang yên (khởi báo động bằng phân sói), khiến cho các dũng sĩ Mông Cổ một trận cười to ha hả.

Đồ Môn Hãn nhìn về Nam phương, giơ roi thúc ngựa tà tà chỉ về Hỷ Phong khẩu đã có thể nhìn thấy đáng vẻ mờ mờ, thái độ rất có vẻ bệ vệ:

- Người Nam triều ngu dốt ngu ngốc, Thích Kế Quang uống có hư danh, Hỷ Phong khẩu lại không chút phòng bị, ha ha, trước hết chúng ta lấy Hỷ Phong khẩu, sau đoạt Mật Vân thành, tương lai giết đến kinh sư, lần nữa nhập chủ Trung Nguyên!

Đồng Hồ Ly cũng nhìn sơn thế hai bên, ha ha cười to:

- Hiểm địa như vậy, chỉ cần phục một đạo nhân mã, chẳng phải là chúng ta hao binh tổn tướng sao? Vừa khéo Thích Lão Hồ đi tiếp viện Đào Lâm khẩu, xem ba Thiên Nhân đội của chúng ta trở thành chủ lực mà giăng co, Đào Lâm khẩu cách nơi này hơn ba trăm dặm, cho dù lão có mọc thêm cánh cũng không bay tới đây nổi!

Vừa nói xong, chợt Đồng Hồ Ly không cười được nữa.

Bách Nhân đội phải đi lấy Phong Hỏa dài trên ngọn núi bên trái kia, do một tên Bá Hộ quan cường hãn dẫn dắt, xuống ngựa chạy dọc theo đồi vọt tới, các dũng sĩ đua nhau lấy xuống đại cung trên vai, gương cung lấp tên chuẩn bị đưa bọn quân Minh đang trợn mắt há mồm trên Phong Hỏa dài về Tây thiên.

Không ngờ phong vân đột biến, trên triền núi đột nhiên lao ra một đoàn quân Minh hồng bào, giơ điều thương nhắm xuống dưới bắn pằng pằng liên tục. Từ cao bắn xuống, lập tức tiêu diệt quân Mông Cổ gần một nửa.

Mũi tên bắn lên lực đạo yếu ớt, quân Minh trên núi nhắm xuống dưới bắn súng xuống lại mãnh liệt vô cùng. Tên Bá Hộ hung hãn kia đỏ ngầu cả mắt, múa may chiến đao vọt lên:

- Các dũng sĩ theo ta lên! Trời cao phù hộ người Mông Cổ!

Y nằm mơ cũng không nghĩ tới, quân Minh không ngờ lại từ trên sườn núi đẩy ra một khẩu Hồ Tồn pháo, mặc dù pháo này không lớn, nòng pháo đen ngòm lại làm cho quân Mông Cổ kinh hồn khiếp vía.

‘Oành!’

Hồ Tồn pháo nổ vang, quân Mông Cổ ở sườn núi ngã xuống một mảng lớn. Bá Hộ mới vừa đứng ở vị trí đó, sau một chùm mưa máu chỉ còn dư lại đầu khô với hàng trăm vết thương và lỗ thủng, lăn lông lốc xuống đồi.

Sau đó quân Minh trên đỉnh núi bắt đầu ép xuống, càng ngày càng nhiều quân Minh vượt qua sườn núi. Nơi xa trong thung lũng, tiếng trống vang vọng, tiếng còi thổi liên tục, cờ đỏ mơ hồ giương rợp trời.

- Đây... đây là chuyện gì vậy?’

Trong lòng Đồ Môn Hãn, Đồng Hồ Ly giống như treo mười lăm thùng mức nước, lo trên lo dưới.

Trên Phong Hỏa đài ở mấy ngọn núi khác cũng cùng cảnh tượng như vậy. Quân Mông Cổ căn bản đánh không lên, bị thật nhiều quân Minh từ trên đánh xuống, đánh tề ra quần.

Trên cao đỉnh núi bên phải, đột nhiên tiếng nhạc vang lừng, khúc Tướng Quân Lệnh hào hùng trỗi dậy, từng đôi nhật nguyệt kỳ đón gió bay cao, kỳ bài quan, trung quân quan, Đề Điều quan tiền hô hậu ứng, ba viên Đại tướng nhung trang bước ra.

Ở giữa là một lá cờ đen chữ vàng ghi ‘Tổng Đốc Kế Liêu Bảo Định quân vụ kiêm lý lương hướng Cảnh’, Cảnh Nhị tiên sinh khí sắc uy nghiêm trịnh trọng, ngực đeo hộ tâm giáp, lưng đeo bảo kiếm, có mấy phần khí tượng của văn thần đốc sự.

522. Chương 522: Phục Binh Ra Hết

Bên trái giương cao cờ đỏ một tướng hai thước ‘Tổng lý sự vụ luyện binh trấn thủ Kế Châu Tổng Binh quan Thích’, chính là Thích Lão Hồ Thích Kế Quang mà Đồ Môn Hãn cùng Đồng Hồ Ly sợ nhất.

Bên phải là Hạnh Huỳnh Phi Ngự kỳ ‘Đốc Bắc Trấn Phủ Ty bạn sự quan giáo Tần’. Dưới cờ, Tần Lâm nụ cười đáng yêu, lắc đầu nhìn Đồ Môn Hãn cùng Đồng Hồ Ly, hiển nhiên xem hai vị Hãn vương là dê béo đợi làm thịt.

Thấy người quen cũ Thích Kế Quang trên đỉnh núi, Đồ Môn Hãn cả kinh há hốc mồm cứng lưỡi, đôi mắt trừng đến cơ hồ lòi ra từ trong hốc mắt. Mới vừa rồi y còn lơ đãng thúc ngựa thề phải đánh vỡ Hỷ Phong khẩu, thẳng tiến lấy Mật Vân thành, bây giờ đã hồn phi phách tán, đầu lưỡi giống như cuộn lại, ngay cả một câu nói hoàn chỉnh cũng không thể nói ra:

- Thích, thích, thích, Thích Kế Quang, Thích Lão Hồ tại sao lại ở chỗ này? Đại sự không tốt, đại sự không tốt rồi!

Đồng Hồ Ly phát rét khắp cả người, cho dù y gian trá狡 hoạt, lúc này cũng tiến thoái rối loạn, vội vàng thúc giục một tràng:

- Hồng bát, chúng ta trúng quỷ kế Nam Man tử rồi, mau lui lại, toàn quân rút lui!

Làm gì còn kịp, ở Thập Bát Bàn sơn thế khúc chiết xoay quanh thành vòng này, tốc độ hành quân bình thường đã chậm rồi, lúc này quân Mông Cổ thấy đại kỳ ba mặt đỉnh núi, tất cả đều hồn bất phạ thể, giống như con ruồi không đầu bay loạn chung quanh, chà đạp lẫn nhau.

Lúc này nghe Đồ Môn Hân cùng Đồng Hồ Ly nói trúng kế, cất tiếng hét lui binh, ngay cả những hân tướng trong quân như Bạt Đô Lỗ, Triết Biệt, Na Nhan ai ai cũng hoảng hốt luống cuống tay chân, nắm không được quân đội dưới quyền.

Quân Mông Cổ kêu khổ vang trời:

- Khổ rồi, ra cửa không nhìn đường, đụng vào Thích Lão Hồ, lần này chúng ta dữ nhiều lành ít!

Thạch Trung Thiên là người trong giang hồ, chưa từng giao thủ cùng Thích Kế Quang, không sợ Thích Kế Quang giống người Mông Cổ vậy, lúc này ngược lại bình tĩnh hơn, kéo đầu ngựa Đồ Môn Hân lại:

- Đại Hân, lưu lại núi xanh không sợ không có củi đốt, ngài cùng Đồng Đại vương mau mau lui về, tương lai trùng chấn hùng phong, quyết thư hùng cùng Thích Kế Quang lần nữa.

Ai ngờ Thạch Trung Thiên không nhảy ra thì tốt, y mới vừa có động tác, lập tức bị một đôi ánh mắt thông minh linh động nhìn thấy rõ ràng.

A Sa mang theo Đại Hoàng đứng ở sau lưng Tần Lâm, nó liếc mắt nhìn thấy ngay Thạch Trung Thiên, nhất thời nổi cơn giận dữ: tên phản đồ bội phản giáo nghĩa, Hán gian cầu kết Thát Lỗ này, chính là thủ hạ của y hại chết Chu Lão Hàm cùng Cầu Đản! Ha ha, người cũng có ngày hôm nay!

Thân ảnh màu cánh sen triển khai, A Sa muốn xông qua, rút đồ chơi giết chết Thạch Trung Thiên.

Không ngờ Tần Lâm lanh tay lẹ mắt, nắm bắt cần cổ của nó lại, giữ nó đứng lại:

- Muốn làm gì?

Con người A Sa xoay tròn vài vòng, lúc này mới nhớ ra mình không thể bại lộ thân có võ công, lập tức nhấn nhỏ khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu giả mù sa mưa:

- Đại thúc, không phải là lần trước những người xấu kia bắt tiểu hài tử chúng ta giam ở Linh Quan miếu sao, người mang mạng che mặt đó là đầu lĩnh của người xấu đó, ta... Ta đi bắt y!

Thích Kế Quang cùng Cảnh Định Lực nhìn nhau mỉm cười, cảm thấy Tần Lâm mang theo tiểu nha đầu này có vẻ thú vị.

- Người đi bắt y?

Tần Lâm cất tiếng cười ha hả,

- Ta cũng nhận ra, Linh Quan miếu Bạch Liên giáo xảy ra nội loạn, người khác gọi tên đó là ‘Thạch thiếu chủ’, là người Bắc tông. Bất quá, bây giờ là đánh giặc, người cho rằng là tiểu hài tử chơi trò quan binh bắt cường đạo sao?

Ồi... Đại thúc thật đáng chán, A Sa bắt đắc dĩ bĩu môi, nhắm hai mắt lại.

Lần này trên móng cũng không bị cước của Tần Lâm đá, ngược lại hai chân đạp lên mặt đất, A Sa mở mắt, trong lòng thầm nói kỳ quái: bị đại thúc xóc lên, động tác kế tiếp không phải là hấn đạp người ta một cước bay đi hay sao?

- Xem ta chỉnh trị y...

Tần Lâm nhìn A Sa cười cười, đi tới một khối nhô ra trên núi đá, hướng về phía vị trí Đồ Môn Hân, Đồng Hồ Ly cùng Thạch Trung Thiên, hai tay bắt ở khoe miệng thành hình cái loa, lớn tiếng nói:

- Thạch thiếu chủ bỏ ám đầu mình, dụ địch vào vòng mai phục của ta, chiến công trác tuyệt, thật là đáng mừng! Kế Liêu Cảnh Tổng Đốc đã bảo đảm tiền cử người tứ phẩm tiền trình, nếu chém đầu Đồ Môn Hân, Đồng Hồ Ly trở về, lại tăng thêm quan ba cấp, thưởng vạn lượng bạc!

Tần Lâm ở cách chân núi chừng năm mươi trượng cao, võ sĩ Mông Cổ mũi tên bắn không lên, hấn từ trên cao nhìn xuống hết to, người phía dưới lại nghe rõ ràng, từng chữ từng câu truyền vào trong tai của võ sĩ Mông Cổ.

Những võ sĩ Mông Cổ này đang kỳ quái không hiểu làm thế nào Thích Kế Quang biết trước mai phục ở nơi này, nghe vậy lập tức chợt hiểu ra: hay thật, thì ra là họ Thạch chết bầm này lừa chúng ta!

Mấy tên Mông Cổ tướng quân đứng gần lập tức trợn mắt nhìn Thạch Trung Thiên.

Thạch Trung Thiên bị dọa sợ đến sắc mặt xám như màu đất, liên tiếp khoát tay:

- Chư vị, chư vị có lời gì cứ nói, đây là Nam Man tử sử dụng kế ly gián, chúng ta không thể mắc mưu!

Những võ sĩ Mông Cổ này đã sớm tức giận vô cùng, làm gì chịu nghe, bọn họ đua nhau rút chiến đao ra chém về phía Thạch Trung Thiên.

Mấy tên cao thủ Bạch Liên giáo Bắc tông cũng rút vũ khí ra, Thạch Trung Thiên thấy vậy ngay cả thần hồn đều bị hù dọa bay đi mất. Trong mấy vạn quân Mông Cổ này, võ công cao hơn nữa thì có ích lợi gì? Y vội vàng lớn tiếng quát lệnh bọn họ bỏ vũ khí xuống, không được động thủ.

Mặc dù Thạch Trung Thiên võ công không tệ, nhưng đón đỡ không nổi bốn năm tên Mông Cổ tướng quân mạnh mẽ hữu lực loạn đao đánh xuống, tránh né phải trái mấy cái, rốt cục trên cánh tay bị một đao, đau đến toát ra mồ hôi lạnh, hướng Đồ Môn Hãn, Đồng Hồ Ly lớn tiếng xin tha:

- Đại Hãn, Đồng Đại vương, tha mạng, tiểu nhân thực không bán đứng các vị anh hùng, đây là Nam Man tử sử dụng kế ly gián!

Hừ, Nam Man tử? Đồ Môn Hãn cười lạnh một tiếng, chẳng lẽ ngươi không phải là Nam Man tử sao?

Đồng Hồ Ly chỉ lo chỉ huy quân đội rút lui, cho đến khi nhìn thấy trên cánh tay Thạch Trung Thiên bị vết đao sâu thấy tới xương, hắn mới quát dừng mấy vị tướng quân lại:

- Thôi! Nếu Thạch thiếu chủ cấu kết cùng Nam Man tử, nhất định sẽ không bị vết đao như vậy chỉ tránh né không phản kích, đây là Nam Man tử dùng kế ly gián, chúng ta không được tự giết lẫn nhau.

Mấy vị tướng quân lúc này mới hậm hực dừng tay.

Lúc này quân Minh đã cho phục binh dậy lên khắp nơi, trong sơn cốc cờ đỏ phát phơ, bốn phương tám hướng trống hiệu rung trời, quân Mông Cổ đang bày ra đội hình hành quân ở trên Thập Bát Bàn, căn bản không có cách nào triển khai, bảy tám vạn nhân mã xếp thành Trường Xà trận, đầu đuôi không thể lo cho nhau, phía trước có địa phương đã bị quân Minh từ ngọn núi lao xuống, chặn thành mấy đoạn.

Đồng Hồ Ly thấy đại thế đã mất, vội vàng hạ lệnh:

- Nang Cáp Nhĩ Đài, người dẫn người tử thủ đại lộ phía Nam

- Miệt Nhi Chi, người mang năm Thiên Nhân đội cánh trái bảo vệ mặt Tây thung lũng, phòng bị phục binh tuôn ra. A Lạt Hãn, người dẫn dắt thiết kỵ, bảo vệ Đại Hãn cùng bản vương từ phía Bắc xông ra!

Chư tướng lĩnh mệnh làm việc, từng lộ nhân mã liều mạng chặn đánh quân Minh trên đại lộ, lại có hai vị tướng quân dẫn dắt hai cánh, liều mạng vọt lên lên trên núi đánh mạnh hấp dẫn lực chú ý. Có túc tướng Bạt Đô Lỗ A Lạt Hãn dùng mãnh nhân cơ hội đó bảo vệ hai vị Hãn vương, chống chịu giữa rừng thương lửa đạn chạy thực mạng về phía Bắc.

Thạch Trung Thiên ngay cả vết thương cũng không kịp băng bó, cũng chỉ đành cắn răng dẫn dắt mấy tên thủ hạ, đi theo phía sau móng ngựa của hai vị Hãn vương, ôm đầu trốn như chuột.

Trên đỉnh núi mọi người nhìn thấy rõ ràng cảnh này, thấy Thạch Trung Thiên bị chém một đao nặng nề, A Sa cao hứng vỗ tay, nhưng cuối cùng vẫn không khỏi thất vọng:

- Tiện nghi cho tên kia rồi, chỉ bị một đao, nếu như chủ nhân Mông Cổ đem tên Hán gian này làm thịt, mới hả lòng hả dạ!

- Một đao làm thịt chẳng phải là tiện nghi cho y quá sao?

Tần Lâm ha hả cười lớn.

Thích Kế Quang đã sớm có bố trí, hạ lệnh kỳ bài quan phát động trung quân lệnh kỳ, cây cờ ột trượng hai thước tà tà chỉ một cái, trên ngọn núi phía Bắc lập tức đẩy ra mấy khẩu Hồ Tồn pháo.

Trong sơn cốc hai vị Mông Cổ Hãn vương đang chạy như điên, thấy vậy lập tức sợ mất cả hồn, vội vàng sử dụng kế ẩn thân trong đền, núp ở bên cạnh bụng ngựa.

Các võ sĩ Mông Cổ bất kể là Thiên Hộ, Bá Hộ khiếp sợ vô cùng, chen chúc với nhau chung một chỗ, mấy tiếng pháo vang lên, chỗ bị bắn huyết nhục văng tung tóe, nhân mã rào rào ngã xuống một mảng lớn.

Đáng tiếc đại pháo ngàn cân trở lên không cách nào vận chuyển lên núi, quân Minh sử dụng đều là Hồ Tồn pháo, tiểu Pháo Bồ Đào Nha, uy lực có hạn, cuối cùng đã để cho Đồ Môn Hãn cùng Đồng Hồ Ly tránh được một kiếp.

Bất quá đột nhiên nổ vang một chuỗi tiếng pháo, tiến một bước làm gia tăng sự hỗn loạn của quân Mông Cổ.

Các võ sĩ Mông Cổ đều vội vã chạy mau, chỉ hận cha mẹ không sinh cho mình bốn cái chân, ngược lại ở chỗ hẹp chen chúc chung một chỗ, tự giày xéo lẫn nhau.

Mắt thấy quân Minh đã từ từ hợp vây, pháo hỏa cũng đuổi theo đến mông mình mà bắn, Đồ Môn Hãn cùng Đồng Hồ Ly gấp đến độ chẳng quan tâm cái gì nữa, bất chấp tất cả đã hạ lệnh cho thị vệ võ sĩ cầm đao mở đường, chém chết tất cả quân Mông Cổ cản đường.

Chỉ thấy Bạt Đô Lỗ A Lạt Hãn cương đao tung bay, trung quân thiết kỵ thiết lưu cuộn cuộn, uy phong lẫm lẫm, chỉ tiếc dưới vó sắt kẻ cật tiếng kêu cha gọi mẹ đồng dạng là võ sĩ Mông Cổ, bị chém rơi đầu thành quỷ không đầu, trước đó còn mộng đánh vỡ Mật Vân thành, cướp suốt cả ba ngày.

Một tên thương binh bị A thiết kỵ Lạt Hãn mở đường đạp gãy chân, nằm ở ven đường, mắt thấy Đồ Môn Hãn tuyệt trần bỏ đi, không khỏi sinh lòng bi thương, lên tiếng khóc lóc:

- Trời ơi, Đại Hãn, Đại Hãn không cần chúng ta nữa rồi!

Chủ tướng dần dần đi xa, tất cả quân Mông Cổ bị quân Minh vây ở trong sơn cốc đều kinh hồn táng đờm, cảm giác bị vứt bỏ tự nhiên sanh ra, ngay cả trong lòng tướng quân trung thành cũng sinh ra chút do dự như vậy.

Thấy địch nhân sắp tan rã, lúc này Thích Kế Quang mới phóng trung quân lệnh kỳ xuống, nhất thời bốn phương tám hướng tiếng hô giết rung trời, trong các thung lũng toàn bộ quân Minh mặc yên ương chiến giáp tuôn ra, quân Minh trên sườn núi cũng từ trên đánh xuống, lấy thế Thái Sơn áp đỉnh đánh về phía địch nhân.

Thích Kim một ngựa đi trước, mang theo mấy viên Du Kích, Bả Tổng, dẫn dắt một chi kỵ binh từ cánh thạch vào trong, mã đội ấy dùng Xế Điện Thương, cỡi ở trên lưng ngựa bắn súng, khi rút lui liền nạp đạn, sau đó xông lên bắn tiếp, tới lui qua lại, bắn cho quân Mông Cổ đua nhau té xuống ngựa.

Lại có kỵ binh xách theo Tam Nhân Súng, sau khi đốt dây thuốc nổ bắn ra ba phát đạn xong, xách theo Tam Nhân Súng nặng mười mấy cân xông lên, ôm báng súng quật thân súng, xem nó như thiết chùy, khiến cho quân Mông Cổ bị đập đầu óc vỡ toát.

Xa doanh từ đại lộ phía Nam đẩy chiến xa đi lên, bảy tám chiếc như một tổ ong xếp thành một hàng, đồng thời đốt dây thuốc nổ.

Một tổ ong này chính là Xung Thiên pháo làm lớn hơn, trên mũi tên có buộc ống hỏa dược, sau khi đốt mục lực hỏa dược bắn ra, một chiếc xe lắp một trăm mũi tên hỏa dược, đốt dây dẫn thì có thể bắn ra liên hoàn.

Nhất thời, trong thung lũng giống như kim xà cuồng vũ, từng mũi tên kéo theo hỏa dược cháy bùng bùng bay về hướng địch nhân. Mấy trăm mũi hỏa tiễn phá vỡ chân trời, chỉ nhìn một cách đơn thuần thanh thế, còn lợi hại hơn so với đại pháo.

- Thật là một buổi biểu diễn diễm hỏa long trọng...

Tần Lâm tặc lưỡi sách sách than thở.

Tâm trạng Cảnh Định Lực tốt cực kỳ, cười bồi nói:

- Tần trưởng quan liệu tiên cơ của địch, cho nên trong lúc cười nói đã đánh cho Lỗ kỵ tan thành tro bụi, ngay cả hạ quan cũng có may mắn thấy kỳ quan như vậy, thật chính là tam sinh hữu hạnh... Ủa, đây là mùi gì vậy?

Cảnh Định Lực hít hít mũi, là sĩ lâm thanh lưu quân tử, cũng chưa quen thuộc đối với loại mùi này.

- Mùi thịt bị đốt nướng...

Tần Lâm căn bản không vấn đề, có vẻ hăng hái đàm luận:

- Người trước của vị trí Cảnh Tổng Đốc đảm nhiệm là tên họ Dương, thiêu chết Sư Gia Tiên Lương của y, khi đó còn chưa tiến vào hỏa tràng ta nghĩ được mùi này, liền biết Thiệu Hưng Sư Gia kia nguy rồi...

- A...

Cảnh Định Lực cố hết sức nhịn chịu sự nhộn nhạo trong dạ dày, cuối cùng cũng không phun ra tại chỗ.

Bất quá Tần Lâm nói cũng không sai, võ sĩ Mông Cổ dưới chân núi từng tên bể đầu sắt trán, có mấy chỗ cỏ hoang trên đất bị hỏa tiễn đốt, thi thể cháy sạch bốc khói nghi ngút.

- Đầu hàng khỏi chết, đầu hàng khỏi chết!

Trên núi dưới núi, quân Minh cùng kêu lên thật to.

Quân Mông Cổ sớm biết Thích Lão Hồ uy danh hiển hách, lại thấy hai vị Hãn vương đều đã bỏ chạy, chính là binh không còn sĩ khí, mất hết ý chí chiến đấu, dù võ sĩ Mông Cổ xưa nay hãn dững cũng đã có người bắt đầu bỏ vũ khí, quỳ trên mặt đất đầu hàng.

Loại chuyện đầu hàng như vậy, có người thứ nhất thì có kẻ thứ hai thứ ba, giống như cờ domino vậy, càng ngày càng nhiều quân Mông Cổ quỳ xuống đất.

Mấy vạn đại quân lớp chết, lớp bị thương, lớp đầu hàng, từ đầu tới đuôi chưa tới một canh giờ, trận chiến tại Thập Bát Bàn bên ngoài Hỷ Phong khẩu cũng đã tuyên cáo kết thúc.

- Đại tiếp, Tần trưởng quan, đây là đại tiếp chưa từng có nha!

Cảnh Định Lực vui vô cùng, thanh âm có chút run rẩy.

Nhờ phúc của Tần Lâm, Cảnh Nhị tiên sinh biến thành Cảnh Tổng Đốc, trước kia ở Đô Sát Viện mặc dù là lãnh tụ thanh lưu, gần với mặt trời, nhưng dù sao trong tay không quyền, trong túi thiếu tiền, làm gì được như bây giờ nắm đại quyền, tiền lương quá tay sắm khoái? Cho dù là Tần Lâm hạn chế y hàng năm chỉ có thể lấy hai vạn, cũng còn béo bổ hơn so với lúc ở Đô Sát Viện nhiều.

523. Chương 523: Đại Tiếp

Bất quá vị trí Kế Liêu Tổng Đốc này cũng không phải dễ ngồi như vậy, hai mươi năm trước không phải là lần lượt có hai vị Tổng Đốc bị giết hay sao? Lớp bị bãi quan miễn chức cũng không ít!

Coi như bây giờ có Thích Kế Quang Thích Lão Hồ, Cảnh Định Lực cũng cảm thấy không được bảo đảm lắm, dù sao bản thân y không hiểu gì về quân sự, nếu là để xảy ra sơ sót gì, chẳng phải một đời thanh anh danh theo dòng nước chảy sao?

Không ngờ mới vừa lên đây nhậm chức có mấy tháng đã có đại tiếp trước giờ chưa từng có, đánh chết đả thương quân Mông Cổ đếm không hết, Đồ Môn Hãn, Đổng Hồ Ly tung hoành biên tái vất giơ lên cổ mà chạy.

Văn thần đốc sự có chiến công này, Cảnh Định Lực coi như là ngồi vững vàng trên ghế Kế Liêu Tổng Đốc, trong lòng vui mừng vô tận, càng nhìn Tần Lâm càng cảm thấy bá vị ân chủ lạy rất là đáng giá: đừng xem Tần trưởng quan trẻ tuổi, người ta bản lãnh lớn, có thể hất đổ một Kế Liêu Tổng Đốc, có thể đưa lên một Kế Liêu Tổng Đốc khác, còn có thể lập được chiến công đủ để ghi công sử sách như thế này, còn có cái gì có thể nói nữa?

Nếu như nói mới bắt đầu Cảnh Định Lực là bị Tần Lâm bắt được nhược điểm, không thể không bị hấn nói gì nghe vậy, trong lòng không khỏi oán hận. Nhưng hiện tại y đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục, thậm chí còn cảm thấy may mắn khi mình có thể bái làm môn hạ vị Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ trẻ tuổi này.

Thích Kế Quang thấy Cảnh Định Lực cùng Tần Lâm lúc nói chuyện thái độ cực kỳ khiêm nhường, trong lòng âm thầm kinh ngạc, Cảnh Nhị tiên sinh là sĩ lâm thanh lưu thành danh đã lâu, vì sao lại kết dính vào một khối cùng Tần Lâm là Xưởng Vệ đại viên mới vừa quật khởi này vậy? Trước kia Cảnh Định Lực mơ hồ nhắc tới, còn cho là hai người bọn họ là nhờ Trương Cư Chính ở bên kia kết nối quan hệ, bây giờ nhìn lại, sợ rằng Cảnh Tổng Đốc đối với Tần Lâm còn khiêm cung hơn so với Trương tướng gia!

Các thuộc quan Kế Liêu Tổng Đốc phủ cũng âm thầm kinh hãi, Tổng Đốc nhà mình là thanh lưu danh túc, cho dù là ở trước mặt Trương tướng gia, Phùng Ty Lễ cũng ra dáng vẻ, nghiêm trang, trong khi đó khi gặp Tần trưởng quan tuổi còn trẻ như thế này, ngay cả eo lưng cũng cúi xuống một đoạn, đây thật là ly kỳ.

Thích Kế Quang suy nghĩ một chút, dù sao Cảnh Định Lực là cấp trên trực tiếp của mình, nên cười chấp tay một cái:

- Lần này đại tiếp, quân ta lấy ba vạn vương sư mới vừa luyện, lực kháng tám vạn thiết kỵ Thát Lỗ năng chinh thiện chiến, giết, bắt địch binh ít nhất ba vạn, đại hoạch toàn thắng. Cái này là nhờ Cảnh Đô Đường trí tuệ tuyệt cao, vận trù duy ác quyết thắng bên ngoài nghìn dặm. Tiếp theo đó là nhờ Tần tướng quân tuệ nhãn như đuốc, sớm đoán được gian mưu Thát Lỗ...

Không ngờ rằng Cảnh Định Lực nghe lão xếp mình trước Tần Lâm, lập tức xua tay lia lịa:

- Lão Thích, lão nói như vậy cũng không đúng, biết người biết ta mới có thể bách chiến không nguy. Nhờ có Tần tướng quân liệu địch tình trước, mới có đại tiếp hôm nay. Ngoài ra, bản Đô Đường còn phải đa tạ ân cứu mạng Tần trưởng quan đây... Nếu như bị Lỗ kỵ đánh vỡ Hỷ Phong khẩu, công vào Mật Vân thành, lão phu còn có mạng ở đây không?

Dứt lời Cảnh Định Lực liền vái Tần Lâm thật sâu tới đất, tạ ân cứu mạng.

Bất kể quan giáo Bắc Trấn Phủ Ty hay là võ tướng dưới quyền Thích Kế Quang, tất cả đều cảm thấy trợn mắt há mồm kinh ngạc, Kế Liêu Tổng Đốc là quan bao lớn, Cảnh Định Lực danh tiếng bao nhiêu, y hướng về phía Tần Lâm làm cử động ra như vậy, há chỉ là cảm kích, quả thật chính là nịnh hót rồi.

Tần Lâm ha ha cười to, hai tay đỡ Cảnh Định Lực dậy:

- Cảnh Tổng Đốc, coi như không có bản quan, Thích Soái cũng không mắc mưu đâu, lúc ấy ta cẩn thận quan sát Thích Soái, thật ra thì trong lòng ông ta đã có kế mưu. Ta thông qua nghiệm thi tra rõ gian kế địch nhân, nhiều nhất chỉ là kiên định quyết tâm của ông ta, có đúng hay không Thích lão ca?

Thích Kế Quang cười cười, đằng hoàng nói:

- Lúc ấy lão ca ta theo như binh pháp suy đoán, thực có bảy thành trở lên nắm chắc và nhận định Thát Lỗ muốn lấy Hỷ Phong khẩu. Nhưng Kế Trấn là binh phong của kinh sư, dụng binh cần phải cẩn thận, bản soái sẽ lấy chủ lực tử thủ Hỷ Phong khẩu, cùng địch nhân đánh một trận tiêu hao chiến, khiến cho bọn chúng biết khó mà lui.

- Nhưng Tần lão đệ tra rõ thì thể suy ra nguyên nhân cái chết, hoàn toàn tra ra gian kế của địch nhân, đã khiến cho ta có chín thành chín chắc thắng, mới dám xuất quan mai phục, một trận lập công.

Cảnh Định Lực sáng mắt lên, một mực đẩy công lao lên trên người Tần Lâm:

- Nói như thế, đánh bại Thát Lỗ là công lao của Thích Soái, mà mai phục đại thắng là quy công cho Tần tướng quân, Tần tướng quân quả thật công đầu!

Tần Lâm cười cười, hiểu Cảnh Định Lực có ý tứ gì, lại lắc đầu nhẹ nhàng, thấp giọng:

- Hảo ý của hai vị, Tần mỗ tâm linh. Bất quá vẫn là thôi vậy, ta lập công ở trong Xưởng Vệ là được rồi, biên trấn này lập công trận, tốt nhất là miễn đi thôi...

Triều đình nghị kỹ!

Cảnh Định Lực cùng Thích Kế Quang đều ở trong quan trường lăn lộn mấy chục năm, nghe đến đây chợt hiểu ra, nhìn Tần Lâm lại với vẻ khác hẳn: thiếu niên đặc chí nhưng lại biết đại thể, biết tiến thoái, không trách không đầy mấy năm mà quan lên đến tam phẩm, tâm cơ người này thật không tầm thường!

Lập tức ba người nghị định, báo lên cho triều đình vẫn lấy Cảnh Định Lực nắm công đầu, đây là thông lệ, công của văn thần đốc sư thường lớn hơn so với võ tướng, hơn nữa Cảnh Định Lực cũng cần phần công lao này hơn so với Thích Kế Quang. Vì lão Thích đánh thắng trận đêm không hết, lão Cảnh đây là đại cô nương mới vừa lên kiệu... mới lần đầu mà!

Tiếp theo chính là Thích Kế Quang cầm đầu biên quân tướng sĩ. Thích Kế Quang không để ý lắm, vì phần công lao này muốn phong hầu còn chưa đủ, muốn thăng quan thì lão đã là chính nhất phẩm Tả Đô Đốc rồi, không thể thăng nữa, lão chỉ cầu tiếp tục ở Kế Trấn làm tiếp, đừng chọc vào chuyện đảng tranh ở triều đình, để tự nhiên bị đuổi đi.

Dĩ nhiên trong tấu chương cũng hơi đề cập tới Tần Lâm đốc suất quan giáo Bắc Trấn Phủ Ty điều tra dịch tình, nhưng cũng chỉ là ghi lướt qua vài chữ, làm người khác thoạt nhìn cảm giác giống như nhân tình thuận thủy vậy.

Chờ bên này an bài thỏa đáng, Thích Kim cũng đã thanh kiểm chiến trường xong quay trở lại, gương mặt hưng phấn:

- Bẩm báo Cảnh Tổng Đốc, Thích Soái, Tần tướng quân, lần này chúng ta chém thủ cấp hơn bảy ngàn, tù binh gần ba vạn, mình tử trận chưa tới một ngàn, thật là đại tiếp trước đây chưa từng có!

Đồ Môn Hãn cùng Đồng Hồ Ly được xưng có mười vạn binh sĩ, kéo vào đánh thật cũng có chừng tám vạn, nơi này bị chém, bị bắt có ba vạn bảy ngàn, chạy trốn cũng không thiếu người mang theo thương tích, có thể nói hai vị Mông Cổ Hãn vương đã mất đi binh lực ít nhất một nửa!

Huống chi so sánh với chiến quả, quân Minh tổn thất gần như bằng không, đây chân chính là đại tiếp chưa từng có rồi.

Thời này cũng không có chuyện ưu đãi tù binh gì, Thát tử vào đánh cướp đốt giết gieo họa dân chúng, quân Minh hận thấu xương, đua nhau quyền đâm cước đá, múa báng súng đập, đánh cho những tù binh này kêu la inh ỏi.

Tần Lâm thấy vậy chợt cười phá lên, nói với Cảnh Định Lực:

- Những tù binh này các người cũng không nên đánh tàn tật, nếu muốn thăng quan phát tài ngồi vững vàng vị trí, thì phải khiến cho bọn chúng ăn uống no đủ, tận lực dưỡng túc tinh thần.

Cảnh Định Lực cùng Thích Kế Quang ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu Tần Lâm có ý tứ gì.

- Ngộ môn hiển phu...

Tần Lâm cười ha hả:

- Đến lúc đó hiển chúng lên, báo là kiêu binh hãn tướng Mông Cổ, so với đưa lên một đám gậy tay gậy chân tàn phế, có thể biểu lộ được chiến công trác tuyệt của hai vị không?

Tuyệt diệu! Thích Kế Quang vỗ một cái sau ót, vội vàng ra lệnh, bảo các huynh đệ đánh cho bỏ tức một chút là được, chớ thật sự đánh tù binh trở thành người không giống người quý không giống quý.

Mọi người từ trên sườn núi đi xuống, Cảnh Định Lực đưa tay lên trước mặt mũi phẩy phẩy, cau mày nói:

- Những Thát Lỗ này đều không tầm sao? Mùi tanh đập vào mặt, mặt mày dơ bẩn, đơn giản là làm trở ngại chuyện nhìn ngắm, lúc hiển phu cũng khó nhìn. Người đâu, nấu nước nóng, tắm rửa cho thật sạch sẽ cho những tù binh này!

Ái chà? Tần Lâm giơ tay ngăn lại, lắc đầu cười nói:

- Cảnh Tổng Đốc lại cổ hủ rồi.

Cảnh Định Lực tròn mắt không rõ vì sao, nghĩ một hồi mới hiểu, không khỏi thấy buồn cười.

Đương nhiên là mặt mày dơ bẩn, cả người bốc mùi, mới lộ ra vẻ Thát Lỗ hung tàn đáng sợ, càng thể hiện rõ biên quân tướng sĩ anh dũng giết địch, người chỉ huy lãnh đạo có tài.

Ồi, nhục ình ở trong quan trường lẫn lộn mấy chục năm, so với Tần trưởng quan, đến từng tuổi này quả thật là đã sống uống phí nửa đời người.

Cảnh Định Lực thật là tâm phục khẩu phục.

Quân Minh quét dọn chiến trường, đồng thời Đồ Môn Hãn cùng Đồng Hồ Ly dẫn dắt tàn binh bại tướng cướp đường chạy như điên. Một hơi chạy ba mươi dặm, nhân mã mệt mỏi thở dốc không ra hơi.

May mà Thích Kế Quang luyện lính mới chỉ có ba vạn nhân mã, đánh diệt gần bốn vạn địch nhân đã là cực hạn, bây giờ không còn lực phân binh theo đuổi, hai Mông Cổ Hãn vương này mới thoát được một mạng.

Thấy sau lưng không còn truy binh, Đồ Môn Hãn mới dừng lại nghỉ ngơi, thở hổn hển vài cái, rồi nhìn nhân mã bên cạnh bao gồm lạc đội, chạy tán, đã thiếu đi hơn phân nửa, số còn sống thì cụt tay gãy chân, nhất thời trong lòng không khỏi thất vọng buồn rầu.

Cái mặt lừ của Đồng Hồ Ly bị pháo hỏa táp nám đen, tóc bị hỏa tiễn đốt rụng gần nửa, nhìn tướng sĩ dưới quyền bàng hoàng hoảng hốt như chó nhà có tang, cái mặt lừ liền kéo dài hơn.

Thạch Trung Thiên chạy tới thật nhanh, vết đao trên cánh tay đã băng lại, còn đau, nhưng y một lòng muốn làm Hoàng đế, cũng bất chấp gì nhiều, đến gần liền bẩm:

- Hai vị Hãn vương xin chớ nản chí ử rữ, không biết kế sách lần này bị người nào phá hư, lần sau chúng ta báo thù tuyết hận! Bây giờ Nam triều chủ thiếu quốc nghi, Trương Cư Chính chuyên quyền kiêu ngạo, chỉ cần bọn chúng tự loạn lên, vậy hai vị Hãn vương lấy giang sơn Nam triều sẽ dễ dàng như lấy đồ trong túi vậy...

- Đúng vậy, dễ dàng như lấy đồ trong túi vậy!

Đồ Môn Hãn cười ha hả, đột nhiên trở tay tát vào mặt Thạch Trung Thiên, tức giận mắng to:

- Nói như rầm thối ấy, gia gia mà tin người nửa câu nửa thì không phải là cha sinh mẹ dưỡng. Lần này gia gia mất một nửa nhân mã, làm hại vô số dũng sĩ Mông Cổ của ta mất mạng, có phải lần sau muốn bản Hãn cũng chết luôn thì người mới hài lòng hay không?

Dù sao Đồng Hồ Ly giả hoạt hơn một ít, nghe được trong lời nói của Thạch Trung Thiên có điểm khác thường, nhớ tới lần trước y nói hăm hại Thích Kế Quang từ trong triều, liền ngăn Đồ Môn Hãn lại:

- Vương huynh, tha cho y đi đi... Thạch thiếu chủ, hiện giờ người nói cái gì cũng vô dụng, nếu như Nam triều loạn lên thật, chúng ta sẽ lại ra binh giúp người!

Thạch Trung Thiên vô kế khả thi, liền vái chào thật sâu:

- Không lâu đâu, hai vị Hãn vương sẽ biết Thạch mỗ cũng không phải là nói dối.

Dứt lời, y dẫn đầu mấy vị cao thủ Bạch Liên Bắc tông giục ngựa đi xa, sau lưng Đồ Môn Hãn vẫn mắng không dứt miệng.

Tin tức Hỷ Phong khẩu đại tiếp truyền tới kinh sư, tất cả quan viên dân chúng đều hân hoan khích lệ. Trong những năm Gia Tĩnh Thát Lỗ từng mấy lần vượt qua phòng tuyến trường thành xâm nhập phía Nam, kinh sư cũng hay bị quấy rối. Lần này có thể nhất cử tiêu diệt nhóm địch khẩu lớn như vậy, thật là làm lòng người vui mừng.

Nguyên phụ đề sư Trương Cư Chính chấp chương triều cương cực kỳ hài lòng, bởi vì Đại tướng lập công lần này chính là Thích Kế Quang mà ông ta nhất mực đề bạt trọng dụng cho tới nay, coi trọng có thừa, hơn nữa Kế Liêu Tổng Đốc Cảnh Định Lực cũng thông qua ông ta đề cử mới lên đảm nhiệm chức ấy.

Nhất là người sau, Cảnh Định Lực vốn có danh vọng, nhưng tựa hồ cũng không hiểu gì về quân sự, để y đi làm Kế Liêu Tổng Đốc, thật ra lúc bàn riêng Lại bộ Thượng Thư Vương Quốc Quang, Binh bộ Thượng Thư Tăng Tĩnh Ngô cũng là bất đồng ý kiến.

Lần này Thích Kế Quang dâng tấu chương nói rõ Cảnh Định Lực ‘Chẳng những trí mưu hợp thời cơ, hơn nữa còn kiêm nhung trang đốc sư thân lâm chiến trường, cho nên chúng tướng sĩ không khỏi phấn dũng tranh tiên, tẩm máu lực chiến’. Trương Cư Chính cố ý đem tấu chương từ nội các cầm về nhà xem qua một lần, trong lòng không khỏi đắc ý.

Thấy tấu chương ở phần chót đề cập tới tên Tần Lâm, đế sư Thủ Phụ khẽ mỉm cười, lẩm bẩm nói nói:

- Thật là chỗ nào cũng có con khỉ chết bầm này... Hắn cũng không dám giành công, biết tị hiềm.
- Phụ thân Đại nhân, người nói con khỉ chết bầm nào vậy?!

Trương Tử Huyền cười khanh khách, từ bên ngoài đi vào thư phòng.

Thấy là con gái, trên gương mặt nghiêm túc của Trương Cư Chính hiện lên vẻ sinh động hơn nhiều, ngoắc ngoắc tay:

- Huyền nhi tới đây xem thử, tên họ Tần nào đó đang ở Kế Châu cùng Vương Tượng Càn khuấy đục, xong rồi đi ra quan ngoại đánh giặc. Hắn là tướng tinh con khỉ, không có lúc nào an phận cả!

Trương Tử Huyền đem tấu chương xem qua một lần, nhớ tới Tần Lâm với dáng vẻ xảo quyệt đó cùng Kế Liêu Tổng Đốc, Kế Trấn Tổng Binh ở chung một chỗ, đứng ở trên chiến trường thiên quân vạn mã đốc sư, nàng liền mỉm môi cười khẽ.

Trương Cư Chính xem thử thần sắc của con gái, trong lòng thở dài, cố ý lấy giấy viết ghi một bên, vừa ghi vừa nói:

- Cảnh Định Lực có công lớn này, gia thăng hàm Hữu Đô Ngự Sử Binh bộ Thượng Thư, đảm nhiệm Kế Liêu Tổng Đốc; Thích Kế Quang có công phong làm Tả Trụ Quốc, thừa ảm một con trai; Tần Lâm thăng Tả Đô đốc, thụ đặc tiến Vinh Lộc Đại Phu, huân gia trụ quốc...
- Phụ thân Đại nhân, ngàn vạn lần không thể được!

Trương Tử Huyền hô lên cả kinh, đưa ra ngọc thủ nhỏ nhắn kéo tay cầm bút của phụ thân. Tay Trương Cư Chính bị lệch, chữ viết ra cũng bị lệch sang bên cạnh.

524. Chương 524: Hiến Phu

- Chà?

Trương Cư Chính như cười như không nhìn con gái, vẻ mặt không khỏi lộ vẻ chế nhạo.

- Phụ thân thiệt là, lại dám gạt con gái...

Trương Tử Huyền lập tức hiểu ra, bĩu môi lộ vẻ làm nũng, lắc vai phụ thân quây quây.

Tần Lâm tuổi còn trẻ đã làm đến chức Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, chương Bắc Trấn Phủ Ty, đã là tình huống cực kỳ đặc thù, nếu như gia quan tấn tước thêm cho hắn, chỉ sợ rất nhanh sẽ công cao không còn chỗ thưởng nữa, khiến cho hắn lòng cánh đầy đủ, trở thành mục tiêu của một ít người quá sớm, không phải là giúp hắn, ngược lại hại hắn.

Để bút xuống, Trương Cư Chính thở dài một tiếng trong lòng, rất nhanh lại lên tinh thần:

- Tần Lâm trí tuệ hơn người, lại biết thẩm thời độ thế, trong vòng mười năm nhất định hắn sẽ đầy đủ lòng cánh, đến lúc đó ta sẽ phong cho hắn làm nhất phẩm đương triều Tả Đô Đốc, nhưng mà con gái ta...

Trương Cư Chính có lòng tin tuyệt đối đối với mình, Thái hậu tin vị Trương tiên sinh này, Hoàng đế tôn kính vị đế sư này, bên trong lại liên minh cùng Ty Lễ Giám Phùng Bảo, bên ngoài là Giang Lăng đảng chiếm cứ năm trong sáu bộ. Năm giữ trong tay Đông Xưởng, Cẩm Y Vệ, quyền khuynh thiên hạ, căn bản không người nào có thể làm rung chuyển địa vị của ông ta, ngay cả bản thân Hoàng đế... cũng không thể!

Mà Trương Cư Chính tuổi mới hơn năm mươi, chính là tuổi xuân thu cường thịnh. Ông ta tự tin tuyệt đối có thể làm đế sư Thủ Phụ tiếp mười năm, thậm chí hai mươi năm.

Nhưng, thanh xuân dễ qua, tuổi hoa dễ già, con gái như hoa như ngọc năm nay mười chín tuổi, còn phải chờ Tần Lâm mấy năm nữa?

Trương Tử Huyền nghe lời của phụ thân, nhưng không một chút ưu sầu. Nàng di truyền ở phụ thân ở chỗ biết mưu biết tính, là nữ trung Gia Cát, cũng không phải cái loại tiểu nữ nhân đa sầu đa cảm, hơn nữa từ trong mắt của Tần Lâm, nàng cũng đã sớm nhìn thấu tâm ý của hắn.

- Phụ thân, người cứ muốn gả con gái ra ngoài như vậy sao?

Trương Tử Huyền đẩy bả vai phụ thân, làm bộ không vui hờn mát.

- Được rồi, được rồi...

Trương Cư Chính ở trong triều đình đánh đầu thắng đó, ở trong nhà đối với con gái duy nhất lại cơ hồ có cầu tất ứng, cười vỗ vỗ tay của Trương Tử Huyền, coi như bỏ qua chuyện này.

- Tần Lâm ôi Tần Lâm, nếu không phải là Huyền nhi, ta thật muốn phong người làm Tả Đô Đốc, xem người có còn lý nữa hay không?

Trương Cư Chính suy nghĩ một chút về dáng vẻ vô lại bại hoại của Tần Lâm, tự mình không nhịn được cười lên.

Ý kiến của Đế sư Thủ Phụ, từ trước tới nay cơ hồ triều đình đều làm theo, rất nhanh thánh chỉ giáng xuống, Cảnh Định Lực đốc sư lao khổ công cao, gia thăng hàm Hữu Đô Ngự Sử Bình Bộ Thượng Thư, vẫn đảm nhiệm Kế Liêu Tổng Đốc; Thích Kế Quang lập công phong Tả Trụ Quốc, cho tập tước một con trai; Tần Lâm điều tra quân tình đặc lược, thưởng hai trăm lượng bạc.

- Trương tiên sinh thiệt là, làm sao nhất bên trọng nhất bên khinh như vậy?

Vạn Lịch đế Chu Dực Quân cúi đầu đi tới đi lui ở Dưỡng Tâm điện, hai Trương Ty Lễ Giám bồi ở bên cạnh. Chợt Hoàng đế ngắt đầu lên:

- Hai vị Trương bạn bạn, các người nói trầm nghe thử, có phải Trương tiên sinh cùng Tần ái khanh có cừu oán gì hay không?! Nhớ là khi trầm mới bắt đầu nghe tên Tần ái khanh, là hắn phá được đại án Kinh Vương phủ, lập công lớn, Trương tiên sinh lại nói thiếu niên đắc chí, không thích hợp quá ưu đãi, cho nên đề ép chuyện thăng thưởng một cấp.

Trương Thành cùng Trương Kinh nhìn lẫn nhau, trong lòng đều biết tại sao Hoàng đế có thể nhớ lâu chuyện như vậy... Không phải Hoàng đế nhớ Tần Lâm, mà là nhớ ngày đó bởi vì học đọc sai một chữ 'Sắc bột như dĩa', bị Trương tiên sinh hung hăng dạy dỗ một trận, cho nên mới liên đới nhớ lấy Tần Lâm.

Mặc dù ở trong thâm cung này, nói ra chỉ sợ cũng không gạt được hai vị Trương tướng gia, Phùng Ty Lễ, hai Trương nhìn thấy các Đại Hán tướng quân cùng cung nữ thái giám đều đứng khá xa, liền nhích đến gần Hoàng đế một chút.

- Bệ hạ...

Trương Kinh thêm dầu thêm giấm nói:

- Tần Lâm cùng tướng phủ không hợp nhau lắm, nghe nói Trương tiên sinh thường khiển trách hắn, vì là họ Tần đó cố ý bất lương, nghe nói Tướng gia còn mắng qua hắn không biết liêm sỉ.

Trương Thành liếc mắt nhìn đồng bạn, vội vàng biện hộ thay cho Tần Lâm:

- Hoàng gia mình giám, Tần Lâm làm sao không biết liêm sỉ chứ? Chỉ sợ là nghe sai đồn bậy, Hoàng gia không nên tin lời đồn đãi vô căn cứ này.

- Trương tiên sinh mắng Tần ái khanh không biết liêm sỉ ư?

Chu Dực Quân nghe nói như thế, ngược lại cười lên, như có điều suy nghĩ.

Tần Lâm biết chuyện phát sinh trong Hoàng cung rất nhanh. Sau khi hấn trở lại kinh sư, Trương Tiểu Dương liền tới bái phỏng, thêm dầu thêm mỡ tố cáo Trương Kinh một trận.

Tần Lâm lại không đếm xỉa tới sẽ những chuyện vặt vãnh này. Chuyện của hấn có rất nhiều, trừ thân thiết cùng Từ Tân Di và Thanh Đại ra, Bắc Trấn Phủ Ty cũng có công vụ. Mặt khác, rốt cuộc Vương hoàng hậu có liên hệ gì với Văn Hương môn hay không, cũng là công tác trọng điểm mà hấn phải người ngầm theo dõi.

Điều tra biết được, trong nhà Vương hoàng hậu cũng không phủ nhận quan hệ tộc hôn cùng Văn Hương môn môn chủ Vương Sâm. Nhà mẹ Vương hoàng hậu thậm chí còn thờ Phật Di Lặc, nhưng nàng ta tham gia vào đến độ sâu nào, chuyện này cũng không biết được.

Chuyện liên quan đến bí ẩn Thiên gia, Tần Lâm tuyệt không dám khinh cử vọng động, âm thầm quan sát, chờ đợi thời cơ, lựa chọn cơ hội có lợi nhất đối với mình...

Ba hôm sau, kinh sư cử hành nghi thức hiến phu long trọng.

Quân Mông Cổ đầu bù mặt dơ bẩn bị binh lính kinh doanh áp giải, từ phía Nam Vĩnh Định môn tiến vào kinh sư, dọc theo đường Chánh Dương một đường đi tới Ngọ Môn.

Những quân Mông Cổ này tên nào cũng toát ra đầy mùi tanh tươi, bộ dáng hung ác đáng sợ, vừa nhìn cũng biết là kiêu binh hãn tướng trên thảo nguyên.

Dân chúng đứng ở hai bên đường phố vây xem, có tiểu hài tử được mẫu thân ôm, thấy những quân Mông Cổ này hung thần ác sát, lập tức liền khóc.

- Ngoan không được khóc, nhìn kìa, bọn chúng đều bị trói, là Thích gia gia dẫn binh tướng bắt những người xấu này!

Thiếu phụ giơ tay chỉ về phía trước, chẳng phải sao, Thích Kế Quang cùng Cảnh Định Lực cười ngửa đi ngang, rất nhiều quan binh khua chiêng gõ trống, khải hoàn mà trở về!

Thích Kế Quang cực kỳ khiêm nhượng, thân là võ tướng, thuộc hạ, lão ghìm cương ngựa, nhường cho Cảnh Định Lực đi trước một đầu ngựa.

Ngự tọa của Hoàng đế ngồi ở thành lâu Ngọ Môn, Chu Dực Quân ngồi ngay ngắn trong đó, nhìn ngắm quảng trường phía dưới Ngọ Môn. Hai bên đứng thẳng là những tướng lĩnh cao cấp có tước vị, tỷ như Định Quốc Công Từ Văn Bích, Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh, phía dưới còn đứng rất nhiều Đại Hãn tướng quân.

Ở trên quảng trường, đông đúc quan viên nhìn soi mói, tù binh bị dắt đi vào, tay chân mang xích sắt, một khối có lỗ tròn có tám vải đỏ xuyên qua đầu, che ngực che lưng, bị quất thét bắt quỳ xuống đối diện Ngọ Môn.

Lúc này, Hình bộ Thượng Thư Nghiêm Thanh mau bước về phía trước, đứng lại, sau đó lớn tiếng đọc rõ tội lớn ngập trời của các tù binh, dĩ nhiên chỉ nhằm vào quan quân Mông Cổ cao cấp từ Na Nhan Thiên Hộ trở lên, nếu không lần này gần ba vạn tù binh, đọc hết tên chỉ sợ cũng phải chừng mấy ngày.

525. Chương 525: Bạch Cốt Khô Lâu

Đọc xong Nghiêm Thanh tuyên bố, những tội nhân này luật pháp không thể tha thứ, mời Hoàng thượng phê chuẩn theo áp phó thị tào chém đầu răn chúng.

Lúc này Vạn Lịch để Chu Dực Quân hết sức vui mừng, Hoàng đế trẻ tuổi cực kỳ thích loại vinh dự này, y trang trọng nghiêm túc quát:

- Mang đi!

Thiên tử kim khâu ngọc ngôn được Từ Văn Bích cùng Chu Ứng Trinh là hai vị Quốc Công đứng gần đó truyền đạt xuống. Kế tiếp là các Đô Đốc hàm đầu võ tướng Lưu Thủ Hữu, hai người truyền bốn người, rồi sau đó truyền đến tám người, mười sáu người, ba mươi hai người luôn miệng truyền xuống, cuối cùng ba trăm hai mươi vị Đại Hán tướng quân cùng quát to ‘Mang đi’ chấn động cả ngói trên lầu, người đứng xem không khỏi động dung.

Những võ sĩ Mông Cổ kia vốn vô pháp vô thiên, đến lúc này cũng bị dọa sợ đến mặt không còn chút máu. Thấy Cẩm Y Vệ muốn kéo bọn chúng đi xử tử, từng tên một co quắp trên đất, hoàn toàn không còn vẻ hung hãn của biên quân cướp bóc, thiết kỵ cướp quan lúc trước nữa.

Tần Lâm vốn có thể phụ trách chỉ huy chém đầu, nhưng hắn không hứng thú mấy đối với việc giết người, nhường nhiệm vụ vinh quang mà cực khổ này cho Hồng Dương Thiện.

Lần này Hồng Chỉ Huy uy phong rồi, bộc lộ quan uy, kéo những tên Vạn Hộ, Thiên Hộ Mông Cổ ra, rồi giải đến hình tràng ột đao giống như giết con gà. Số quân Mông Cổ phổ thông còn lại thấy thiên triều uy nghiêm, từng tên một bị dọa sợ đến mặt không còn chút máu, trong lòng sợ tới cực điểm.

Từ Tân Di cùng Tần Lâm đứng ở bên đường xem náo nhiệt, thấy tình hình như vậy nàng liền trề môi nói:

- Hừ, Tần Lâm chàng không phải là khoác lác uy phong lắm hay sao, sao lại để cho Hồng Dương Thiện lấy danh tiếng vậy?! Xem kìa, xem kìa người ta uy phong chưa, cũng sắp vượt qua Thích Soái cùng Cảnh Nhị tiên sinh rồi!

Tần Lâm cất tiếng cười ha hả, chẳng bận tâm chút nào, cũng không giải thích.

Ngược lại A Sa không phục, nói thay hắn:

- Từ tỷ tỷ nói như vậy có chút thiên lệch rồi. Phải biết lần này ngay cả Thích Soái cùng Cảnh Tổng Đốc đều nói là công lao của Tần đại thúc lớn nhất, nhưng chính vì đại thúc khiêm nhường, nhường công lao cho hai vị kia đó!

- Thật sao?

Từ Tân Di gương mặt hạnh thật to, thừa dịp người không chú ý, hôn lên trên mặt Tần Lâm một cái.

Viện thứ ba trong phủ đệ Tần Lâm đặc biệt dùng cho xử lý sự vụ cơ mật, mỗi khi Thị Kiếm dẫn dắt một đám nữ binh thân tín bảo vệ cửa ra vào viện, người trên dưới Tần phủ sẽ tự giác không đi về phía này.

Đại sảnh đóng chặt cửa sổ, Tần Lâm, Từ Văn Trường, Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực ngồi trong sảnh, nghe nữ binh Giáp hồi báo.

Lục Viễn Chí nhìn lão bà cười hắc hắc vui vẻ, nữ binh Giáp mới đầu còn có chút ngượng ngùng, trừng mắt nhìn y một cái, sau đó nói một hơi như súng liên thanh:

- Gần đây Vĩnh Niên Bá Vương Vĩ có một tiểu thiếp được cưng chiều, kể từ đắp mặt nạ ném được quả ngọt bèn thường đến nữ y quán chúng ta. Theo nàng nói lão bà tử chết bầm, ặc, chính là chỉ vợ chính thức của Vương Vĩ, mẫu thân Vương Hoàng hậu trong cung, năm năm trước đã từng có một lần mắc bệnh nặng, sau khi người của Văn Hương môn thấp hương tưng kinh đã khỏi bệnh, cho nên cả nhà rất tin Văn Hương môn, bái Tam Thế Phật.

Có lẽ là nói quá nhanh, nữ binh Giáp nói tới chỗ này liền hơi thở dốc.

- Còn không mau rót trà cho em dâu ta?

Tần Lâm trừng mắt, vỗ Lục Viễn Chí một cái:

- Đệ làm trượng phu kiểu gì vậy, không có chút nhân lực nào cả?

Lục mập vôi vàng châm trà cho lão bà, miệng còn lẩm bẩm:

- Có ai sợ lão bà như Tần ca chứ, có tiểu sư tỷ, Đại tiểu thư rồi, còn nhìn chăm chăm vị thiên kim tướng phủ kia, trên biển còn có vị Kim trưởng quan, ai cũng là kẻ không chọc nổi. Không thấy Lục Viễn Chí ta sao, trong nhà chỉ có một, không chọc loạn bên ngoài, đường đường chính chính, không giống như một số người chột dạ...

Dù là Tần Lâm đã sớm tu thành cái thể thần công Kim Kiểm Tráo, Thiết Diện Bì, cũng không nhin được mặt đỏ lên, làm bộ uống một hớp trà, lại vỗ vỗ bàn:

- Nói chính sự, mọi người nói chính sự đi.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cười không dứt, nữ binh Giáp uống nước trà trượng phu bưng lên, len len véo vào tay y một cái.

Từ Văn Trường như cười như không nhìn Tần Lâm, ho khan hai tiếng:

- Khụ khụ, nói chính sự... Vương Hoàng hậu sách phong vào năm Vạn Lịch thứ sáu, với tình huống nắm được trước mắt, ngay từ lúc trước Vương Hoàng hậu vào cung, Văn Hương môn đã từng có tiếp xúc cùng Vương gia, lúc ấy rất có thể do tình cờ. Đúng rồi, ngoài đường phố có lời đồn đãi môn chủ Văn Hương môn Vương Sâm là tộc huynh Vương Hoàng hậu, rốt cục có chuyện này hay không?

Nữ binh Giáp cau mày suy nghĩ một chút, lại lấy ra bản ghi chép tình báo lật xem:

- Có tiểu thiếp kia đã từng nói, mặc dù một nhà Vĩnh Niên Bá Vương Vĩ mấy chục năm trước ở kinh sư, nhưng nguyên quán cũng là Chiết Giang, Bắc phương cũng không có tộc thân gì. Từ khi nữ nhi được phong Hoàng hậu, những năm gần đây con mèo con chó cũng kéo tới liên tông (tức những người có cùng họ kéo tới liên kết thành một tộc).

Từ Văn Trường gật đầu một cái:

- Vương Sâm ghi danh nguyên quán ở quan phủ là Kế Châu, xem ra như vậy quá nửa là sau đó mới liên tông. Nương tử Lục gia, lần sau tiểu thiếp kia lại đến nữ y quán, xin hãy tận lực khai thác lời của nàng, tra xem ra Vương Sâm là đường huynh, tộc huynh, hay thuần túy chỉ là liên tông dựa vào Vương Hoàng hậu.

Nữ binh Giáp lập tức đáp ứng.

Từ Văn Trường lại quay đầu nhìn Tần Lâm:

- Tần trưởng quan, Vĩnh Niên Bá phủ cùng Vương Hoàng hậu tin Văn Hương môn là thật, nhưng lão đầu tử thấy, hết tám thành bọn họ không biết Văn Hương môn cùng Bạch Liên Bắc tông có quan hệ một thể hai mặt, rất có thể là bị yêu nhân Ma giáo đầu độc, lợi dụng!

- Không sai, Từ tiên sinh nói có lý...

Tần Lâm co ngón tay gõ xuống mặt bàn nhẹ nhẹ:

- Chuyện này quan hệ trọng đại, chúng ta tra chứng nhất định phải mười phần chắc chắn mười phần, mười phần chắc chín cũng không được.

Lục Viễn Chí cười khan hai tiếng, xem thử cửa sổ đóng chặt, vẫn hạ thấp thanh âm xuống một chút:

- Vĩnh Niên Bá là ngoại thích mới phong, cũng không có thế lực gì lớn, nghe nói Vương Hoàng hậu ở trong cung cũng không được bệ hạ ân sủng, đến bây giờ cũng chưa có đản sinh Hoàng tử Hoàng nữ, rốt cục Tần ca lo lắng...

Tần Lâm cười mà không nói, úp úp mở mở.

- Là lo lắng Lý Thái hậu...

Từ Văn Trường đưa tay gỡ gỡ mái đầu rối bù như tổ chim:

- Mặc dù Vương Hoàng hậu không được cưng chiều, nhưng lão đầu tử nghe Trương Tiểu Dương nói qua, vị Hoàng hậu này rất biết làm dâu, được Lý Thái hậu rất thương yêu. Mà Lý Thái hậu lại cực kỳ mê tín

thần Phật, thờ tượng Phật suốt ngày thắp hương, tụng kinh, lễ bái, còn từng mấy lần bảo bề hạ bỏ tiền xây dựng Phật tự, tạo nên kim thân.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực, nữ binh Giáp nghe đến đó, tất cả đều lộ vẻ hoảng sợ, nếu quả thật xuất hiện tình huống xấu nhất, hành sự tùy tiện e rằng sẽ làm cho vạn kiếp bất phục, không trách Tần trưởng quan phải thật cẩn thận như vậy.

Tần Lâm lo lắng chính là Bạch Liên Bắc tông phủ dùng vỏ ngoài là Văn Hương môn, thông qua Vương Hoàng hậu ảnh hưởng đến Lý Thái hậu.

Không giống với Vương Hoàng hậu mới vừa sắc phong hai năm, trước mắt còn không có quyền lực thực tế gì, Từ Thánh Lý nương nương chân chính nắm giữ quyền bính. Nàng không chỉ là mẹ đẻ đương kim Hoàng đế, mà còn thông qua Phùng Bảo chấp chưởng hết thảy sự vụ trong cung, thông qua Trương Cư Chính ảnh hưởng bên ngoài triều.

Nếu Tần Lâm không có chứng cứ đầy đủ và thời cơ thích hợp, dám bắt chấp hết thảy vạch trần quan hệ giữa Văn Hương môn và Bạch Liên Bắc tông, như vậy dựa theo lệ thường triều đình chính tranh, Vĩnh Niên Bá, Vương Hoàng hậu tin theo Văn Hương môn sẽ cho rằng đây là công kích nhắm vào bọn họ, Vương Hoàng hậu sẽ làm sao đây?! Tim bà bà thương yêu mình khóc kể, hiển nhiên rất hợp tình hợp lý.

Đến lúc đó Lý Thái hậu sẽ làm gì?

Trước khi tra rõ thái độ của nàng với Văn Hương môn, không ai có thể đoán được, nhưng Tần Lâm biết có thành ngữ là ‘sơ không bằng thân’, hẳn sẽ không mạo hiểm vô ích như vậy.

Tần Lâm lại gõ gõ bàn:

- Chúng ta nhiều lần đối nghịch với Bạch Liên Bắc tông, bọn họ tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ, mình thương dễ tránh ám tiễn khó phòng, nhất định phải moi ra đường dây của Vương Hoàng hậu, nếu không vĩnh viễn sẽ là mối họa tâm phúc chúng ta. Chuyện cấp bách trước mắt là tra rõ ba vị Vĩnh Niên Bá, Vương Hoàng hậu, Lý Thái hậu quan hệ với Văn Hương môn tới mức nào. Từ tiên sinh, lão có chủ ý gì chăng?

Từ Văn Trường vượt chòm râu dê rồi bù, rất nhanh liền quyết định sách lược tam quân tề hạ (đồng thời sử dụng ba phương pháp, ba đường), mình xét ngầm hỏi.

Đầu tiên là hệ thống Cẩm Y Vệ Bắc Trấn Phủ Ty, lấy danh nghĩa tra xét Bạch Liên giáo điều tra Bạch Liên Bắc tông cùng Văn Hương môn, thu góp chứng cứ xác thực, nhưng phạm vi giới hạn bên ngoài cung, tuyệt đối không đụng đến cung nữ, thái giám, cũng tuyệt đối không dính đến Vĩnh Niên Bá phủ, để tránh kinh động đến Vương Hoàng hậu quá sớm.

Tiếp theo là nữ y quán, nhắm vào nữ quyến điều tra tình huống hoạt động của Văn Hương môn ở Vĩnh Niên Bá phủ. Hơn nữa chú ý trước khi Vương Hoàng hậu chưa đi đến cung, Vương gia từng có tiếp xúc cùng Văn Hương môn, cho nên nhất định phải tra rõ bản thân nàng có bị đầu độc hay không.

Cuối cùng là trong cung, do Trương Tiểu Dương cung cấp tin tức trên diện rộng, Tần Lâm tìm mọi cách dò hỏi Chu Nghiêu Anh, điều tra xem Văn Hương môn có sinh ra ảnh hưởng đối với Hoàng hậu và Thái hậu hay không, nếu như có, ảnh hưởng này đạt đến trình độ nào.

Không hổ là Thiệu Hưng Sư Gia chữ Thiên số một, Từ Văn Trường bố trí tam quân tề hạ nhưng lại không chồng chéo với nhau, cho đến chỗ Tần Lâm mới tập hợp, có thể nói vạn vô nhất thất.

- Ta có ý kiến...

Tần Lâm tỏ vẻ phản đối:

- Tại sao muốn ta đi hỏi Trưởng Công chúa, bản quan cho rằng Từ Đại tiểu thư đi hỏi sẽ tự nhiên hơn.

Từ Văn Trường nháy nhó, râu ria dựng đứng lên:

- Tần trưởng quan đi hỏi tốt hơn, tiểu di muội nói trước mặt tỷ phu, khẳng định chân tâm thật ý.

Lão già mất nét... Tần Lâm thấp giọng mắng một câu, giơ lên ngón tay giữa với Từ Văn Trường.

Bên ngoài vang lên một tràng tiếng bước chân, Thị Kiềm đứng ở ngoài cửa lớn tiếng nói:

- Quản Sự Dân khoa Đông Xưởng Lưu lão gia tử tới bái!

Lưu Tam Dao?

Tần Lâm từng có duyên gặp mặt Lưu Tam Dao một lần ở Kế Trấn Tổng Binh khai phủ Tam Truân Doanh, soái phủ Thích Kế Quang, nhớ lão vốn là đi Tuân Hóa tra án, sau đó được thái giám giám quân Mai Tướng mời vào trong quân tra nghiệm tử thi.

- Mặc dù Xưởng Vệ một thể, nhưng Tần trưởng quan cùng Phùng Đốc Công cũng phân chia ranh giới rõ ràng, vì sao người của Đông Xưởng lại tìm tới cửa?

Từ Văn Trường suy nghĩ một chút, không hiểu vì sao, cho dù là từng giải phẫu thi thể cùng nhau, Tần Lâm và Lưu Tam Dao cũng chưa gọi là có giao tình gì.

Tần Lâm cười nói:

- Nếu tìm tới cửa, gặp một lần cũng không sao, nói không chừng lão muốn bái sư học nghệ.

Ngưu Đại Lực cùng Lục Viễn Chí đồng thời khinh bỉ Tần Lâm, da mặt vị trưởng quan này của chúng ta quả thật được đúc bằng sắt thép.

Tần Lâm sải bước thật nhanh đi ra ngoài, hần quan lớn, Lưu Tam Dao quan nhỏ, cũng không cần ra cửa nghênh đón, đứng ở bên trong ngưỡng cửa phòng khách chào đón.

Lưu Tam Dao mắt nhìn thẳng đi tới, thấy Tần Lâm lập tức tỏ vẻ tươi cười, rất cung kính hành lễ:

- Hạ quan Đông Xưởng Dân khoa Lưu Tam Dao, bái kiến chưởng Bắc Ty Tần tướng quân

Tần Lâm cười ha hả:

- Khách quý, khách quý, Lưu gia tới chơi, mời vào trong ngồi.

Vào trong sảnh hàn huyên được vài câu, Lưu Tam Dao nói chuyện áp a áp ứng rất không thoải mái. Từ trước tới nay Tần Lâm và lão không có giao tình gì, thấy vậy bèn nói thẳng không kiêng kỵ:

- Lưu gia có lời gì xin cứ việc nói thẳng ra, mặc dù hạ quan và ngài cũng chưa có giao tình gì sâu đậm, nhưng chuyện thông thường còn có thể giúp cho lão. Nếu chuyện quá mức khó khăn, hạ quan cũng chỉ có thể cự tuyệt, Lưu gia không cần miễn cưỡng như vậy.

Lưu Tam Dao suy nghĩ một chút, thấp giọng, lén lén lút lút hỏi:

- Tần trưởng quan, thật sự là tiểu nhân có vấn đề khó khăn, không thể không cầu cạnh ngài. Sớm biết Tần trưởng quan chuyên dùng bút vẽ chân dung người cực kỳ giống thật, xin hỏi ngài có thể vẽ ra hình dáng một người khi còn sống từ một cỗ bạch cốt hay không?

Bạch cốt?

Tần Lâm nhất thời hứng thú, suy nghĩ một chút, nếu là đời sau cũng có không ít biện pháp xử lý án bạch cốt, tỷ như rút từ xương tủy ra vật chất, tra nghiệm DNA, tỷ như tính toán kích thước xương đầu phục hồi dung mạo như cũ...

Nhưng bây giờ kỹ thuật hần có thể sử dụng tương đối có hạn, tính ra cũng chỉ có dùng đất sét đắp nặn vào đầu lâu phục hồi như cũ.

- Nếu như là một cỗ bạch cốt, ta cũng có cách vẽ ra bộ dáng khi còn sống, có thể giống tới tám thành...

Tần Lâm sờ cằm, nhìn Lưu Tam Dao khẽ mỉm cười:

- Không biết Lưu gia có dùng được chăng?

- Giống tới tám thành ư?

Ánh mắt có hơi vắn đục của Lưu Tam Dao lập tức lóe lên tinh quang bắn ra bốn phía, tựa hồ nhận ra được thái độ của mình có hơi quá mức, vội vàng thu liễm sắc mặt vui mừng:

- Mặc dù tám thành không phải là rất hoàn mỹ, nhưng cũng coi như tạm đủ dùng...

Hừ, còn làm bộ làm tịch trước mặt lão tử...

Tần Lâm biết rất rõ ràng trong lòng, nhưng cũng không vạch trần lão làm gì. Đối với mối làm ăn đưa lên tới cửa này tự nhiên hắn sẽ không đẩy ra ngoài, bèn bảo Lưu Tam Đào mang bạch cốt tới cùng nhau nghiên cứu.

- Tiểu nhân đã mang tới, xin Tần trưởng quan xem thử...

Lưu Tam Đào dứt lời, liền cởi bao mang theo bên mình ra, lấy ra một vật đặt lên trên bàn trước mặt Tần Lâm.

Đó là một cái đầu lâu trắng hếu, hốc mắt đen ngòm tựa hồ sâu không thấy đáy, miệng không còn đôi môi bao phủ, há to nhìn qua hết sức kinh người, thoát nhìn oán khí ngất trời, dường như muốn cắn một miếng thịt của người sống vậy.

526. Chương 526: Đông Xưởng Giở Trò

Nữ binh tiểu Đinh đang bưng trà nóng tiến vào, chợt thấy hốc mắt đen ngòm của đầu lâu đang nhìn chăm chăm mình, không khỏi trong lòng kinh hoảng, chân vấp ngưỡng cửa một cái, mâm trà bình trà chén trà hất vào người Tần Lâm.

Trời ơi, bị trà nóng đổ lên người chẳng phải là nóng chết hay sao? Tần Lâm kinh hoảng vội vàng đứng dậy đón đỡ, nâng lấy hai tay bưng mâm trà của tiểu Đinh.

Không ngờ nàng đang cúi về phía trước, Tần Lâm lại đứng lên, hai cái đầu vừa đứng đụng mạnh vào nhau. Bình!

- Đau quá...

Tiểu Đinh đặt mâm trà lên bàn, nước mắt chảy ròng ròng tay xoa xoa trán, hết sức đáng thương nhìn Tần Lâm:

- Đầu Tần trưởng quan cứng thật!

Tần Lâm cũng bị đụng mất nổ đom đóm, mặc dù tránh thoát nước nóng tưới thân, nhưng cuối cùng không tránh khỏi đầu sưng một cục, hắn giận tới nổi hung hăng trừng mắt nhìn tiểu Đinh một cái:

- Ngây người ra đó làm gì, còn không mau châm trà?

Tiểu Đinh yếu ớt đáp ứng, không ngừng thăm cổ vũ ình:

- Đừng nhìn, đừng nhìn khô lâu kia là được.

Nhưng nói thì dễ làm mới khó, ánh mắt của tiểu Đinh không tự chủ cũng đưa sang nhìn khô lâu kia, lúc châm trà tay run run, nước trà chảy tràn ra bàn.

- Thật là càng ngày càng kém cỏi....

Tần Lâm giận không chỗ phát tiết:

- Lúc trước ở Kỳ Châu, nửa đêm ngươi cũng từng đi theo ta đào mộ phần, mở nắp quan tài, vì sao hiện tại ngay cả khô lâu cũng sợ hãi?

Chẳng lẽ cho ngươi biết thật ra lần đó ta cũng rất sợ sao? Tiểu Đinh bĩu môi:

- Nhưng... Nhưng cái đầu lâu này há hốc mồm giống như muốn cắn người ta, thật là khủng khiếp!

- Cắn người, cắn người...

Tần Lâm nắm đầu lâu lên, tiến tới sát dưới mí mắt tiểu Đinh, tay còn lại nắm lấy khớp hàm của nó, khiến iệng nó khép mở trên dưới:

- Không cần người khác, chuyên cần kẻ hồ đồ như ngươi.

Vèo một tiếng, tiểu Đinh bắn ra ngoài giống như mũi tên, chạy thật xa đến hoa viên mới nhìn về phía sau xem thử, lòng vẫn còn sợ hãi, miệng lẩm bẩm nói:

- Thật là đáng sợ, Tần trưởng quan thật là đáng sợ!

A Sa mặt che nón cỏ, gối đầu lên Đại Hoàng, lười biếng nửa nằm trên băng đá phơi nắng ngủ, chợt lẩm bẩm:

- Xem ra bị Tần đại thúc khi dễ không chỉ một mình ta...

Thanh Đại cùng nữ binh Giáp Ất Bính xa xa đi tới, thấy tiểu Đinh kinh hoảng thất thố, vội vàng hỏi nàng xảy ra chuyện gì.

- Tần trưởng quan, hần... Hần... Cẩn ta!

Tiểu Đinh tức gần nổ phổi tố cáo.

- Cái gì?

Ba vị Giáp Ất Bính che miệng lại, trợn mắt tròn xoe, liên tục ra hiệu cho tiểu Đinh đừng nói nữa.

A Sa vén nón cỏ lên, để lộ ra lỗ tai, có vẻ vui mừng trước tai họa của kẻ khác: ha ha, Tần đại thúc ‘ăn trộm’ tiểu Đinh, lại bị Thanh Đại tỷ tỷ biết, lần này coi như ngươi xui xẻo...

Thanh Đại nắm tay của tiểu Đinh an ủi nàng, cười ngọt ngào:

- Tần ca ca xấu nhất, vì sao huynh ấy cắn tiểu Đinh muội muội? Tỷ tỷ thay muội chủ trì công đạo.

Thật sao, gọi muội muội rồi! Ba vị Giáp Ất Bính ngơ ngác nhìn nhau, thần sắc càng có vẻ cổ quái.

Tiểu Đinh huơ tay múa chân, diễn tả vô cùng sinh động:

- Đầu lâu, thật là đáng sợ, há miệng ra cắn, cách cách cách... cách cách cách...

Mọi người nghe không hiểu, ngược lại Thanh Đại quen thuộc tính Tần Lâm, nở một nụ cười nổi lên hai lúm đồng tiền:

- Muội nói là, huynh ấy cầm đầu lâu cắn muội ư?

- Đúng vậy đúng vậy...

Tiểu Đinh gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, lại không chú ý tới ba vị tỷ tỷ cũng đã dở khóc dở cười.

- Ngủ dần, có thể nói chuyện rõ ràng một chút hay không!

Nữ binh Giáp đập vào đầu tiểu Đinh một hạt dẻ vỡ ra.

Nữ binh Ất cũng vịn tai tiểu muội muội mình:

- Nói lời không rõ ràng, dọa chết chúng ta!

Nữ binh Bính giận nói:

- Muội là kẻ ngốc, bị Tần trưởng quan, không, bị khô lâu cắn cũng đáng đời!

A Sa đồng tai lên hóng chuyện, lúc này lại úp nón cỏ che mặt trở lại, miệng thốt ra hai chữ:

- Kém cỏi!

Trong phòng khách, Tần Lâm còn không biết thiếu chút nữa mình đã bị hàm oan, sau khi tiểu Đinh đi hần bèn nhìn Lưu Tam Dao cười cười:

- Nha hoàn trong nhà bản quan được nuông chiều đã quen, khiến cho Lưu gia chê cười.

Lưu Tam Dao hoàn toàn không biết nên nói cái gì cho phải, mới vừa nghe chính miệng Tần Lâm nói, nha hoàn trời sinh lệ chất xinh đẹp như vậy, ngàn vàng khó cầu, giữ ở bên người hồng tỵ thêm hương đã là điểm phúc vô biên. Không nghĩ tới lại bị hấn mang theo đi đào mộ phần làm lao động tay chân, thật là, thật là phí của trời, nói ra sợ rằng đám công tử nhà giàu khắp kinh sư hay tranh giành ghen tương sẽ phải tức chết.

Bản thân Tần Lâm lại cảm thấy không có gì, cũng không để ý tới sắc mặt của Lưu Tam Dao, cầm khô lâu kia lên quan sát cẩn thận.

Chỉ thấy màu sắc xương trắng trẻo dị thường, bề ngoài vô cùng sạch sẽ, tuy có chút bụi đất bám nhưng chỉ cần lấy tay phẩy qua là rơi xuống, không bám chặt vào đầu lâu. Theo kinh nghiệm của Tần Lâm cảm thấy giống như cổ ý rải lên sau này.

Bàn tay hấn nâng Thiên Linh Cái, khê ước lượng cả đầu lâu một chút, cảm thấy có trọng lượng tương đối nặng. Nhìn kỹ một chút có một khe nứt, nếu không chú ý nhìn sẽ khó có thể phát hiện dấu vết cạo trên đó.

Đến đây trong lòng Tần Lâm đã có tính toán, không đợi Lưu Tam Dao mở miệng hỏi đã tiên phát chế nhân:

- Đầu lâu này sống mũi nhỏ hẹp, hình trái lê. Chính là vị trí lỗ mũi, sau khi thịt tiêu đi mất hình thành lỗ lớn, lão xem thử có giống trái lê không?

Lưu Tam Dao nghe Tần Lâm nói vậy bèn quan sát vị trí trước kia là mũi trên đầu lâu, chỉ thấy hình dáng lỗ kia quả thật giống như trái lê, không tự chủ được gật đầu một cái.

- Xem đi, vị trí lỗ hình lê này tương đối thấp. Ngoài ra đầu lâu này hơi nhỏ, xương trán không nghiêng mấy, xương mày không nổi lên cao, hốc mắt nhỏ hẹp, vị trí xương cằm thấp, xương mỏng mà nhỏ, cho nên...

Tần Lâm phân tích một hơi, khiến cho Lưu Tam Dao thấp thỏm, cuối cùng mới cho ra kết luận:

- Cho nên đây là đầu lâu một nữ tử.

Lưu Tam Dao nghe như lạc vào sương mù, không hiểu đầu của tai nheo ra sao. Cho dù là kinh nghiệm của lão phong phú, nhưng cũng không biết bắt tay xử lý án bạch cốt này từ đâu. Sau khi Tần Lâm nói xong câu cuối cùng, lão lại sững sốt hồi lâu, lúc này mới chìa ngón tay cái lên:

- Lợi hại, Tần trưởng quan quả thật là lợi hại, tiểu nhân tâm phục khẩu phục. Như vậy để đầu lâu lại chỗ này, làm phiền ngài nghĩ biện pháp làm ra tướng mạo nàng khi còn sống đi.

Dứt lời, Lưu Tam Dao liền chuẩn bị cáo từ rời đi.

- Chậm đã...

Tần Lâm ngăn đối phương lại, trầm ngâm nói:

- Lưu huynh, muốn làm ra tướng mạo vốn có của người chết, tốt nhất là có toàn bộ bộ xương, như vậy sẽ chuẩn xác hơn.

Lưu Tam Dao cảm thấy kinh ngạc, chần chờ nói:

- Đây là vì sao? Cũng không phải là tiểu nhân không tin được Tần trưởng quan, dù sao tướng mạo là nằm ở trên đầu mặt...

- Chỉ có liên quan tới đầu lâu chứ gì?

Tần Lâm khẽ mỉm cười, lắc đầu nói:

- Không phải vậy, Lưu gia lão phải biết, tướng mạo một người hai mươi tuổi cùng bốn mươi tuổi sẽ có khác nhau rất lớn.

Mắt Lưu Tam Dao càng trợn lớn hơn, nhìn Tần Lâm với vẻ khó lòng tin được:

- Ý Tần trưởng quan là nếu có toàn bộ bạch cốt, ngài có thể tra ra được cả tuổi tác người chết hay sao?

Tần Lâm cười gật đầu một cái.

- Trưởng quan xét âm đoán dương, quả thật danh bất hư truyền.

Lưu Tam Dao vái chào Tần Lâm thật sâu, sau đó cáo từ rời đi, ước định lát nữa sẽ đem toàn bộ bạch cốt tới.

Sau khi Lưu Tam Dao đi rồi, Từ Văn Trường cùng Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực từ đại sảnh phía sau đi ra, bọn họ đều nghe được đối thoại giữa hai người mới vừa rồi.

- Tần trưởng quan là cố ý đòi toàn bộ bạch cốt phải không?

Từ Văn Trường cười hỏi.

Đương nhiên Tần Lâm không phủ nhận, trên thực tế từ vài tiêu chuẩn như mức độ mòn của hàm răng, xương cốt lão hóa... chỉ dựa vào đầu lâu cũng có thể vạch ra phạm vi đại khái tuổi tác của người chết. Nhưng lấy được cả bộ bạch cốt là có thể tra được càng nhiều đầu mối hơn, từ đó suy đoán xem rốt cục Đông Xưởng đang giở trò gì.

Lục Viễn Chí kinh ngạc nhìn đầu lâu, hồi lâu không nói một lời ngậy người ra đó, thành linh vỗ đùi la hoảng lên:

- Xương của nữ tử, trời ơi... không ngờ rằng bí mật kinh thiên động địa này bị chúng ta phát giác!

Ngưu Đại Lực vặn hỏi rốt cuộc là đại bí mật gì, tên mập ngậm miệng không chịu trả lời, chạy ra ngoài một vòng nhanh như gió, xem thử có người khác lảng vảng gần đây hay không, sau đó trở vào phòng khách đóng chặt tất cả cửa lại, cuối cùng mới gọi mọi người xúm lại.

Đôi mắt nhỏ của tên mập lóe ra vẻ gian xảo, tỏ vẻ thần bí nói:

- Hẳn là các người đã nghe nói tới vụ án 'ly miêu hoán chúa' (Trong Bao Công xử án Quách Hòe), lần này Bạch Liên giáo đổi người sống, thi triển kế sách thay mạo đổi đào. Hiện tại Vương Hoàng hậu trong cung nhất định là giả!

Ngưu Đại Lực lấy làm kinh hãi,

- Vậy người thật ở nơi nào?

Tên mập than thở, chỉ chỉ đầu lâu trên bàn:

- Không phải là chúng ta đã nói trước khi Vương Hoàng hậu vào cung, Bạch Liên giáo đã có lui tới với Vương gia sao? Vào lúc đó bọn họ đã giết chết Hoàng hậu chân chính, đưa kẻ giả mạo vào cung. Đầu lâu nữ tử Đông Xưởng đưa tới này chính là của Vương Hoàng hậu thật, nhất định là Phùng Bảo có nghi vấn gì bèn đào nó lên, đưa đến cho trưởng quan chứng thực!

Một vị Hoàng hậu giả mạo bị Bạch Liên giáo sai phái, đã chấp chưởng trung cung chừng hai năm, nếu tương lai mang bầu, sẽ dẫn hạ Thái tử thừa kế toàn bộ Đại Minh đế quốc.

Không thể không nói đây đúng là một tin tức hết sức kinh người, cho dù là đã đóng chặt cửa lớn cửa sổ, Ngưu Đại Lực và Lục Viễn Chí cũng có thể nghe thấy tiếng tim đối phương đập thình thịch.

- Hay, phân tích thật hay!

Tần Lâm vỗ tay, lại hỏi:

- Chúng có, chúng có đâu?!

Tên mập suy nghĩ một chút, dang rộng hai tay:

- Không có.

Ngưu Đại Lực nói:

- Trưởng quan phục hồi lại dung mạo nữ nhân này khi còn sống, sau đó so sánh thử với Vương Hoàng hậu...

- Không phải là Vương Hoàng hậu, thân phận người chết sẽ không quá quan trọng...

Từ Văn Trường một mực vuốt râu nghĩ ngợi, lúc này mới nói:

- Mặc dù vẫn là Xương Vệ một thể, nhưng hiện nay Đông Xưởng Phùng Đốc Công cùng Tần trưởng quan chúng ta cũng không phải một con đường, nếu như người chết thật sự là nhân vật quan trọng nào đó, làm sao Lưu Tam Dao có thể yên tâm giao đầu lâu vào tay chúng ta, nhất định lão phải mời trưởng quan tới Đông Xưởng xử lý chuyện này. Theo lão đầu tử thấy, chuyện này cũng giống như là thử dò xét lần đầu, dọn đường cho chuyện sau đó quan trọng hơn.

Tần Lâm nhìn Từ Văn Trường một chút, gừng càng già càng cay, Từ Văn Trường nói không sai.

Xương cốt chôn dưới đất, theo thời gian bị ăn mòn, phosphor hóa... sức nặng sẽ tự nhiên giảm bớt, nhưng sức nặng đầu lâu này cũng không giảm bớt, cầm trong tay cảm thấy nặng nề. Ngoài ra chôn dưới đất bạch cốt hình thành tự nhiên, sẽ không có dấu vết cạo ở khe nứt như vậy.

Nói cách khác, đầu lâu này là gần đây nhân công mới chế tạo ra, Đông Xưởng cắt đầu người chết đi, cẩn thận tách đi hết da thịt, dùng nước thuốc nấu, biến thành một cái đầu lâu nhân nhụy, lại sấy khô, lấy bụi đất trét lên, cuối cùng Lưu Tam Dao đưa đến cho Tần Lâm.

Vương Hoàng hậu đã vào cung hai năm trước, thân ở Tử Cấm thành thủ vệ sâm nghiêm, được Kim Ngô Vệ, Kỳ Thủ Vệ, Cẩm Y Vệ, cao thủ đại nội kín đáo bảo vệ, nếu dưới tình huống này còn bị cắt đầu, quả thật là chuyện hoang đường hết sức.

Cho nên đầu lâu do nhân công tạo ra gần đây này tuyệt không thể nào thuộc về Vương Hoàng hậu, giống như suy đoán của Lục Viễn Chí.

Về phần khả năng bản thân Vương Hoàng hậu bị đánh tráo cũng cực kỳ nhỏ bé, căn cứ đầu mối nắm giữ, ban đầu Bạch Liên Bắc tông kết giao cùng Vương gia cũng không nghĩ tới nữ nhi bọn họ tương lai sẽ trở thành Hoàng hậu. Mà sau khi Vương nương nương đã chọn Hoàng hậu, nàng bắt đầu được bảo vệ nghiêm ngặt nhất, Bạch Liên Bắc tông tuyệt đối không tìm được cơ hội hạ thủ.

Lục Viễn Chí trợn tròn mắt không còn lời gì có thể nói, lại gãi đầu một cái, nghi hoặc hỏi:

- Nếu là như vậy, Đông Xưởng đưa đầu lâu mời trưởng quan chúng ta phục hồi tướng mạo như cũ, rốt cuộc là có ý gì đây?!

- Ném đá dò đường...

Tần Lâm ước lượng đầu lâu trên tay, không chút nghĩ ngợi đáp.

Tiếp theo Từ Văn Trường giải thích, sợ rằng Đông Xưởng lấy được một bộ xương khô có giá trị quan trọng, Phùng Bảo muốn phục hồi tướng mạo chủ nhân của nó khi còn sống, để thông qua bộ xương khô này đạt thành mục đích nào đó. Nhưng cao thủ bên trong Đông Xưởng bao gồm Lưu Tam Dao lại không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là cầu viện Tần Lâm.

Nhưng Tần Lâm cùng Đông Xưởng xưa nay không có lui tới, Phùng Bảo cũng không biết rốt cuộc hắc có bản lãnh này hay không, bên phái Lưu Tam Dao mang đầu lâu mới làm tới, thử xem Tần Lâm có thể giải quyết được vấn đề hay không.

- À, nói cách khác, đầu lâu này thật ra là bọn họ ném đá dò đường!

Lục mập chợt hiểu ra.

Ngưu Đại Lực nắm quả đu đủ to bằng miệng bát, đáng vẻ cảm phần:

- Những người trong Đông Xưởng này quả thật hết sức hung tàn, chỉ vì thử tài trưởng quan chúng ta mà giết chết người, luyện chế khô lâu, thật là vô pháp vô thiên.

- Chưa chắc, có khi chỉ là một tử tù.

Từ Văn Trường cười lắc đầu một cái.

Lục mập vẫn có chút không phục:

- Còn thử thách công phu của Tần ca, thật là quá đáng, Phùng Bảo cho là mình là ai?!

Đi theo Tần Lâm quá lâu, ngay cả Lục Viễn Chí cũng không cảm thấy Phùng Bảo có gì là ghê gớm, không biết chương án Ty Lễ Giám kiêm Đề Đốc Đông Xưởng Phùng công công, chỉ cần cái tên thôi cũng đủ để hù chết thật nhiều người.

Tần Lâm lại vung tay lên:

- Nếu lão đã ném đá dò đường, lão tử sẽ thi triển ném gạch dẫn ngọc, buông dây dài câu cá lớn, làm cho tốt đầu lâu thứ nhất này, tự nhiên sau đó sẽ bắt lão ta xuất ra gốc gác nội tình.

Rất nhanh, Lưu Tam Dao liền đem toàn bộ bộ xương đưa tới, cảm tạ Tần Lâm tương trợ, thiên ân vạn tạ cáo từ rời đi.

527. Chương 527: Đào Đất

Bày bộ xương khô thành hình người, xem thử xương chậu Tần Lâm lại càng khẳng định phán đoán trước đó của mình. Xương chậu rộng mà thấp, phía dưới rộng rãi, chính là đặc điểm sinh lý của nữ giới.

Từ chiều dài xương ống tứ chi có thể suy ra chiều cao người chết. Bởi vì chiều dài xương ống tỷ lệ với chiều cao thân người, đo xương đùi bộ xương này dài một thước hai tấc, sau đó nhân với hệ số xương ống nữ giới Trung Quốc là 3,9, có thể tính ra được người chết thân cao chừng bốn thước bảy tấc.

Tiếp tục kiểm tra phát hiện xương sườn có hai chỗ bị gãy, xương cổ tay trái có một chỗ bị gãy, chỗ gãy có vết ban màu đỏ sẫm chứng minh là khi còn sống tạo thành.

- Vết ban ư?

Lục Viễn Chí chớp chớp mắt, chưa từng nghe qua Tần ca nói chuyện này.

Đúng là trước kia chưa từng gặp phải án bạch cốt, Tần Lâm liền giải thích cho y:

- Khi xương cốt người sống bị thương sẽ khiến cho xương ra máu, máu thấm ngược vào xương tạo thành vết ban màu đỏ sẫm, người chết sẽ không sinh ra. Vết ban này dùng dao cạo hay lấy nước rửa cũng không thể sạch được, là tiêu chuẩn quan trọng kiểm nghiệm rất cục xương cốt người chết bị thương là do khi còn sống bị đánh tạo thành, hay là gãy sau khi chết vì các loại nguyên nhân.

Lục Viễn Chí thở dài:

- Vậy người này khi còn sống thật là thô thảm, xương sườn cùng cánh tay đều bị cắt đứt, bị đánh chết tươi!

- Xem nơi này...

Tần Lâm cầm lên một đoạn xương sườn gãy, đặt vào vị trí trước đó của nó, sau đó mô phỏng phương hướng bẻ gãy, đâm vào ngực một cái.

Tên mập lập tức kêu lên:

- Ôi chao, là cắt đứt xương sườn, đâm vào tim mà chết.

- Tiểu cô nương mười bảy mười tám tuổi, cũng không biết là có tội hay là vô tội, ôi... Quá đáng thương!

Tần Lâm thở dài.

- Có thể nhìn ra bao nhiêu tuổi sao?

Lục Viễn Chí càng cảm thấy tò mò.

Căn cứ xương cốt suy đoán tuổi tác, bình thường là căn cứ tình huống xương đầu, độ mòn hàm răng, sự xuất hiện của các điểm cốt hóa trên xương nếu có, và tình huống khoảng cách giữa hai đầu khớp xương.

Tần Lâm kiểm tra bộ xương này, suy đoán tuổi tác sẽ không thấp hơn mười sáu tuổi, sẽ không vượt qua hai mươi tuổi.

Vì vậy tổng hợp tất cả các hạng mục kiểm tra lại, có thể nhận định người chết là phái nữ trẻ tuổi chừng mười tám tuổi, thân cao chừng bốn thước bảy tấc (một thước sáu), nguyên nhân cái chết là bị hung khí cùn đánh, khiến cho xương sườn gãy lìa, đâm thủng tim mà chết.

Kế tiếp chính là bước mấu chốt nhất, phục hồi dung mạo nàng khi còn sống.

Tần Lâm ra lệnh tìm Điều Thế Quý tới.

Tên này đang làm chương thực quyền Bá Hộ, đang lúc Xuân phong đặc ý, lúc này mặt mày đỏ ửng, toàn thân toát ra mùi rượu nồng nặc, không biết đang uống rượu ở đâu chạy tới.

Điều Thế Quý từ xa nhìn thấy Tần Lâm, đôi chân lập tức trở nên mềm như bún sụp xuống:

- Tiểu mợc ân Điều Thế Quý, ra mắt trưởng quan Tần gia gia. Tần gia gia càng ngày càng oai hùng, tương lai phong hầu bá tướng, lên tới Tam Công, chúng tiểu nhân cũng được hưởng lây....

- Ai cần người nịnh hót?

Tần Lâm đứng lên đập y một cước:

- Miễn đi, lúc này tỉnh rượu chưa, nếu chưa đi tắm nước lạnh...

Trời ơi, mùa Đông lạnh lẽo như vậy phải tắm nước lạnh sao? Điều Thế Quý bị dọa sợ đến rùng mình, cảm giác say bay đi tám chín phần, vội vàng nghiêm nghị nói:

- Tiểu nhân không say, trưởng quan có chuyện gì chỉ cần giao cho tiểu nhân, nếu làm hư đại sự trưởng quan, tiểu nhân đưa đầu tới gặp.

Tần Lâm hiểu được Điều Thế Quý cùng Hoa Đắc Quan đều có tính như vậy, không trông cậy vào bọn họ thay đổi, dù sao gà gáy chó sủa đều có tác dụng riêng của nó, chỉ cần chỉnh trị sơ qua là được, bèn hỏi:

- Ta hỏi người ở kinh sư này, chỗ nào có đất sét thượng hạng?

Trời ơi, thì ra chẳng qua chỉ cần đất sét! Điều Thế Quý sợ tới nổi lưng toát mồ hôi lạnh, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cười nói:

- Trong phạm vi tiểu nhân cai quản, bên bờ Đông sông hộ thành có một khu vực rộng rãi, các lò gạch đều lấy đất sét ở đó, có đất sét cực mịn cực tốt, tiểu nhân sẽ lấy về cho trưởng quan.

Tần Lâm khoát tay một cái:

- Người không biết ta muốn dùng loại đất thế nào, được rồi, để đích thân bản quan đi lấy.

Dự đoán kỹ thuật hồi phục dung mạo sẽ không chỉ dùng mỗi lần này, Tần Lâm chuẩn bị lấy nhiều một chút, sau này sẽ còn dùng tới.

Hắn thay y phục vải thô, lấy cuốc, giỏ tre mang theo, dẫn theo Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực và thân binh Hiệu Úy, Điều Thế Quý dẫn đường, đi tới chỗ lấy đất sét.

Tần Lâm đến nơi, không khỏi cảm thấy buồn cười:

- Trời ơi, nơi này không phải là phía sau Phan gia viên sao?

Phan gia viên vốn là gọi Phan gia điều, có rất nhiều lò nung gạch, trong đó một hộ họ Phan nổi danh nhất, bất quá nếu Tần Lâm có hứng thú kinh doanh sự nghiệp rất có tiền đồ là gạch này, mấy trăm năm sau có lẽ nơi này sẽ đổi gọi Tần gia điều.

Mặc Phi Ngưu phục đi đào đất sẽ hấp dẫn sự chú ý của người khác, mọi người đều mặc y phục ngắn thông thường, nhìn qua không khác phu đào đất là mấy.

Chỉ là đám phu đào thật thấy đám người kia, không khỏi âm thầm kinh ngạc: từ lúc nào trong số phu đào chúng ta xuất hiện những người chân yếu tay mềm như vậy?

Nơi này khắp nơi toàn là hố to do đào đất lâu ngày hình thành, Tần Lâm quan sát chung quanh một phen, cuối cùng tìm được một chỗ đất sét phù hợp nhu cầu của hắn nhất, chất đất mịn màng nhẵn nhụi, tính kết dính lại tốt, bèn dẫn người xuống hố bắt đầu đào.

Trong hố vốn có một ít phu đào đang đào đất, nhìn thấy đoàn người Tần Lâm cũng tới đào, không khỏi ai nấy kinh ngạc, một người trong đó lặng lẽ bò ra ngoài hố, như một làn khói đi về phía Bắc.

Tần Lâm dẫn theo các vị thuộc hạ đang ra sức đào đất dưới hố, chợt nghe trên đầu vang lên thanh âm trong trẻo:

- Này này, các người là ai vậy, vì sao tới đào hố đất nhà ta?

Ngẩng đầu nhìn lên, người vừa nói chuyện là một vị tiểu cô nương môi hồng răng trắng, xinh đẹp động lòng người, thoạt nhìn chỉ có mười lăm tuổi, đầu cột dây buộc tóc màu đỏ, mặc áo bông đỏ, sau lưng có hai tên gia đình tay cầm gậy.

Tần Lâm kinh ngạc hỏi lại:

- Ủa, hố đất nơi này cũng có chủ sao?

Điền Thế Quý cười cười, thấp giọng nói:

- Trưởng quan chớ nói đào đất, cho dù là đào cả tiểu cô nương này về cũng không sao cả, ha ha...

Tần Lâm không biết quy củ, Điền Thế Quý cũng không có nói quy củ cho hắn biết. Giỡn chơi sao, Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ muốn đào chút đất sét, ai dám nói một chữ không? Cho dù là trưởng quan chúng ta chạy vào phủ Phùng Bảo, Trương Cư Chính, Lưu Thủ Hữu đào đất sét, sợ rằng cũng không có ai để ý tới.

- Tiểu cô nương, nàng tên là gì? Ta thật sự không biết quy củ, thì ra đào đất cũng có chủ nhân, thật là mạo phạm.

Tần Lâm nhìn tiểu cô nương chấp tay một cái.

Hắn không biết trước đó vị cô nương này đã nghe qua ngôn ngữ khinh bạc của Điền Thế Quý, lại nghe Tần Lâm nói như vậy bèn bĩu môi thật dài:

- Hừ, giả vờ ngây ngốc, là Ngô gia phái tới phải không? Đừng cho là Trịnh gia chúng ta không biết, họ Ngô muốn mưu đoạt khu đất sét này đã rất lâu rồi!

528. Chương 528: Không Hiểu Vì Sao

Tần Lâm nghe vậy thật là dở khóc dở cười, chẳng lẽ ta làm chính tam phẩm Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, chưởng Bắc Trấn Phủ Ty, còn giúp Ngô gia gì đó tới mưu đoạt khu đất sét của nàng sao? Cho dù là tặng không khu đất sét này cho ta, ta cũng không thèm.

Điền Thế Quý ghé vào bên tai Tần Lâm nói nhỏ:

- Khu đất sét này là của Trịnh gia, lão gia bọn họ có bệnh trên người, Đại ca mãi lo ăn chơi trác táng, để cho tiểu cô nương này đứng ra quản sự, đã bị người khác xem như một miếng thịt béo.

Trong lời còn có ẩn ý, thịt béo trong lời Điền Thế Quý rốt cục là chỉ khu đất sét hay là chỉ tiểu cô nương Trịnh gia?

Tần Lâm nghiêm mặt trợn mắt nhìn Điền Thế Quý một cái, sau đó chấp tay nói với bên trên:

- Trịnh cô nương, bản quan là Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, chưởng Bắc Trấn Phủ Ty Tần Lâm, vì phá án muốn lấy đất sét, xin chớ nên hiểu lầm. Nếu so với làm gạch, thật ra số đất sét chúng ta cần cũng không đáng kể gì...

Lời còn chưa nói hết, Trịnh cô nương cười nghiêng ngửa, giơ tay chỉ vào mặt Tần Lâm, sắp sửa chảy nước mắt:

- Ha ha ha, tên phu đào đất như ngươi lại có giọng điệu lớn tới mức có thể lấy trời xuống. Nếu ngươi là Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, chưởng Bắc Trấn Phủ Ty, vậy cô nương ta chính là Hoàng hậu nương nương!

- Lớn mật!

Đám Cẩm Y Vệ quan giáo rồi rít lên tiếng quát tháo, vào thời Vạn Lịch luật pháp đã trở nên lỏng lẻo, dân gian tùy tiện nói lung tung cũng không ai quản. Nhưng nói hươu nói vượn trước mặt cẩm y quan giáo, mọi người cũng không khỏi không ra vẻ trung thành đối với Hoàng gia một phen.

- Người không biết không có tội...

Tần Lâm cười ngăn các vị thân binh, chỉ chỉ lỗ mũi mình:

- Cô nương, bản quan thật sự rất giống phu đào sao?

Đáng thương chop Tần trưởng quan không biết hình ảnh của mình vào giờ phút này, mặc áo ngắn, trên người dính đầy bùn đất, ngay cả trên mặt, trên tóc đều có đất sét, nói là phu đào đất sẽ tuyệt đối không ai nghi ngờ.

Trịnh cô nương chống nạnh, đưa ngón tay ra chỉ đang chuẩn bị mắng to Tần Lâm một trận, chợt sắc mặt nhanh chóng xụ xuống, thanh âm mang theo chút hốt hoảng:

- Hồngбет, người Ngô gia đến!

Tần Lâm cũng không để ý Trịnh gia dây dưa cùng Ngô gia, vẫn chăm chú đào đất dưới hố. Số đất sét này không đáng kể gì, đến lúc đó cho chủ nhân mấy lượng bạc, chuyện gì cũng giải quyết xong.

Trịnh cô nương lại không nghĩ như vậy, thấy bọn xấu Ngô gia mang theo hai mươi mấy hán tử cường tráng, Tần Lâm dưới hố làm bộ đào đất cũng có mười mấy tên thủ hạ, gia đình, phu đào bên mình cộng lại cũng chưa tới hai mươi, nhất thời trong lòng hốt hoảng.

Cầm đầu Ngô gia là một thanh niên chừng hai mươi tuổi, dáng vẻ hùng hổ, mặc một thân áo bông màu lục thêu hoa, trên đầu đội lệch Anh Hùng cân, còn cầm một dĩa hồng nhung cầu.

Xa xa nhìn thấy Trịnh cô nương, y đã bật cười vô cùng gian xảo:

- Đây không phải là tiểu muội muội Trịnh gia sao? Ha ha ha, lần trước Đại ca nàng đánh cuộc thua, đã gán khu đất sét này cho ta, nàng mau mau về nhà trông chừng y đi thôi, bằng không ngay cả nàng y cũng sẽ thua mất.

- Ngô Đức, người đừng quá kiêu ngạo!

Trịnh cô nương chống nạnh, tức giận mắng to:

- Ngô gia các người hoành hành ngang ngược, khi dễ huynh đệ phu đào ở khu đất sét, làm bao nhiêu chuyện xấu, tự người hiểu rõ trong lòng. Ca ca ta bị các người giở trò lừa gạt, cái gì thua hết khu đất sét chứ, không tính! Người nói suông không có bằng chứng, có giấy tờ đất đai hay không?

- Nàng...!

Ngô Đức trừng mắt, đang chuẩn bị ra tay động thủ, chợt nhìn thấy ‘phu đào’ dưới hố Trịnh gia nhiều gấp đôi so với bình thường, không khỏi lấy làm kinh hãi, lòng thầm nghi ngờ đối phương có phòng bị.

Vì vậy y liền xoay người, tạm thời không để ý tới Trịnh cô nương, nhỏ giọng thương lượng biện pháp với mấy tên tay sai bên cạnh.

Tần Lâm đâu để ý tới những chuyện vặt này, hắn chỉ lo đào đất, nếu có chuyện gì xảy ra tự nhiên có Cẩm Y Vệ ra mặt giải quyết.

Ngược lại Lục mập chợt vào hông hắn, chỉ Trịnh cô nương phía trên chống nạnh mắng to:

- Xem thử, Tần ca xem thử, phải chăng là khí thế kia có ba phần giống Từ Đại tiểu thư?

Tần Lâm ngẩng đầu xem thử, cười hắc hắc, tức tối vì câu nói của tên mập.

Trịnh cô nương cũng coi là một mỹ nhân, nhưng vẻ quyền rũ nũng nịu không bằng Thanh Đại, nóng bỏng không bằng Từ Tân Di, khí chất không bì kịp Trương Tử Huyền, cũng không phong tình vạn chủng được

như Kim Anh Cơ. Hơn nữa nàng vừa xuất hiện đã mắng một trận, theo ấn tượng của Tần Lâm quả thật hết sức điêu ngoa dữ tợn.

Ngô Đức đã thương lượng xong với đám tay sai y. Thấy tuy rằng phu đào đất Trịnh gia đang đào dưới hố hơi nhiều, nhưng toàn là đám phu lao lực nhất gan sợ chuyện. Bên mình toàn là lưu manh côn đồ, đã quen ỨC HIẾP phu đào trong khu đất sét này, bèn nổi lòng can đảm.

- Các huynh đệ, đuổi những người Trịnh gia này đi...

Ngô Đức phát tay một cái, hung thần ác sát nói:

- Ai dám ngăn trở, các huynh đệ cứ đánh!

Mười mấy tên đả thủ vọt xuống hố đất, bắt đầu xô đẩy đám phu đào đất. Quả nhiên những phu đào này không có bao nhiêu sức lực, lại không dám phản kháng, nhất thời khiến cho Ngô Đức yên tâm.

Trịnh cô nương gấp đến độ giậm chân, thiếu chút nữa bật khóc lên:

- Các người toàn là bại hoại, bản cô nương, bản cô nương...

- A Trịnh nàng muốn thế nào? Đừng khóc đừng khóc, thân ca ca nàng không cần nàng, còn có tình ca ca là ta đây.

Ngô Đức cười cợt nhả, mang theo đám đả thủ còn lại ép tới.

Thì ra nàng tên Trịnh Trinh, Tần Lâm ở đây hồ nghe vậy, lại nghe thấy Ngô Đức tự xưng ‘tình ca ca’, nhất thời hấn có cảm giác bị động chạm.

Lúc này đám đả thủ Ngô gia xuống hố đã đuổi đi hết đám phu đào, bắt đầu vây quanh đám người Tần Lâm.

Mấy tên thân binh Hiệu Ủy mơ hồ bảo vệ Tần Lâm ở chính giữa, chính hấn lại ung dung điềm tĩnh, chỉ lo cầm đầu đào đất giống như không có chuyện gì.

Nhưng phàm là người có chút nhãn lực lập tức nhìn ra hấn là đầu lĩnh của nhóm người này, đám tay sai Ngô gia quát tháo:

- Đám phu đào kia cút mau cho ta, đây là hố của nhà ta.

Tần Lâm cũng không quay đầu lại, vẫn tiếp tục đào đất:

- Nếu ta không đi, các người muốn làm gì?

Đám đả thủ vùng gây gộc đe dọa:

- Tiểu tử, chớ giở trò ở trước mặt chúng ta, nếu không chịu đi vậy chặt tay người, xem người làm thế nào đào đất!

- Vậy thì chặt tay...

Tần Lâm đứng lên đám lưng mấy cái, quay người lại, ánh mắt long lên nhìn thẳng khiến cho đám đả thủ cảm thấy lạnh toát trong lòng.

Một lúc lâu sau đám đả thủ mới phục hồi tinh thần lại: chẳng lẽ tên này bị bệnh rồi sao? Đầu lĩnh liền huýt sáo một tiếng, dẫn dắt thủ hạ quơ múa gây gộc nhào tới.

- Trưởng quan có lệnh, chặt tay hết!

Ngưu Đại Lực hét lớn một tiếng, giống như một tiếng sét giáng xuống giữa không trung, chấn động lỗ tai mọi người kêu ùng oàng không dứt.

Sau đó y xông lên, một tên lưu manh đối diện lập tức vùng cõn lên bổ xuống, mang theo tiếng gió vù vù, nhìn qua khí thế cũng không nhỏ.

Tên lưu manh này không biết mình gặp phải ông tổ chơi cõn, Ngưu Đại Lực đi theo học cõn pháp đệ nhất thiên hạ Du Đại Du, cõn pháp người này dưới mắt y chẳng khác nào múa que cõn lò, lập tức mở ra bàn tay to như quạt lá bồ, chộp lấy thân cõn kéo mạnh về phía sau một cái.

Người nọ tay cầm côn, hai cánh tay không tự chủ được bị kéo, còn chưa kịp buông tay, hữu quyền Ngưu Đại Lực đã như búa sắt nện xuống. Chỉ nghe rắc một tiếng vang lên, cánh tay người nọ giống như rã chét rũ xuống mềm nhũn, ánh mắt sững sờ quan sát một chút, cảm giác đau đớn mới truyền tới trung tâm thần kinh, lập tức lặn lộn dưới đất, ôm lấy cánh tay kêu trời kêu đất.

Các thân binh Hiệu Ủy còn lại cũng bắt chước theo, bọn họ đều là binh sĩ vào sinh ra tử chốn sa trường, tinh nhuệ trong cầm y thân quân, đánh đấm lưu manh địa phương này giống như giết gà dùng dao mổ trâu. Đối phương chưa kịp phục hồi tinh thần lại đã bị đánh ngã toàn bộ, bất kể là tay trái hay tay phải, tên nào cũng bị gãy một cánh tay, kẻ xui xẻo còn bị gãy cả hai tay.

Chặc chặc... Lục Viễn Chí hất mặt mập lên như hất trống châu:

- Trưởng quan đã bỏ qua cho các người, các người lại yêu cầu chặt tay, thật là hạ tiện.

Tần Lâm nhún nhún vai, hết sức bất đắc dĩ nói:

- Đúng vậy, loại người có khuynh hướng tự ngược mạnh mẽ như vậy, ta cũng mới thấy lần đầu tiên. Ôi, không thỏa mãn bọn họ cũng không được.

Ngưu Đại Lực và các thân binh Hiệu Ủy cười cợt không dứt, công phu diễn trò của trưởng quan chúng ta quả thật là cái thế.

Tần Lâm làm bộ thở dài, từng bước từng bước từ trong hố đi ra ngoài.

Ngô Đức dẫn dắt mấy tên thủ hạ ép Trịnh Trinh lui về phía sau liên tục, đám tay sai dùng lời ô uế không ngừng trêu chọc nàng. Bọn họ kẻ tiến người lui đi sang bên một đoạn, không nhìn thấy tình cảnh xảy ra dưới hố này giờ.

- Các người... các người không được làm loạn!

Bất kể bề ngoài Trịnh Trinh điêu ngoa hung dữ tới mức nào, rốt cục cũng chỉ là một tiểu cô nương chưa ra khuê các, bởi vì cha bệnh anh kém cỏi mới đứng ra chống đỡ, lúc này bị Ngô Đức công khai bức bách, không khỏi sợ hãi.

Hố đất khác cũng có phu đào và công nhân nung gạch, thấy cảnh tượng này ai nấy đều tránh ra xa một chút, đối với Ngô gia chỉ có thể giận mà không dám nói gì.

Trịnh Trinh gấp đến độ nước mắt rơi xuống giọt giọt, vừa tức mình chỉ là một cô nương, lại oán Đại ca chỉ lo ăn chơi không chịu chống đỡ gia nghiệp, để bị người ta ức hiếp.

- Đừng khóc, đừng khóc, khóc sẽ không còn đẹp nữa!

Ngô Đức dương dương đắc ý, đưa tay ra sờ cằm Trịnh Trinh.

Sau lưng đột nhiên có một thanh âm trầm ổn như núi truyền tới:

- Thật ra cho dù là khóc cũng vẫn xinh đẹp. Bất quá họ Ngô kia ban ngày ban mặt lại dám tùy ý làm loạn, không sợ vương pháp thâm nghiêm, luật pháp vô tình sao?

- Là ai?

Ngô Đức quay đầu lại xem thử, lập tức nổi giận mũi bốc khói, phì cười một tiếng:

- Khẩu khí lớn hơn trời, ta còn tưởng là nhân vật gì ghê gớm lắm, thì ra chẳng qua là tên phu đào. Ha ha, các huynh đệ nghe khẩu khí tên này là Phủ Doãn Thuận Thiên hay là Thiên Hộ Cẩm Y Vệ?

- Đoán như vậy cũng gần đúng...

Tần Lâm khê mỉm cười, phỉ phỉ bùn đất dính trên người.

Lục mập cũng từ trong hố đi ra, chìa ngón tay cái lên:

- Trưởng quan nhà ta chính là Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, chương Bắc Trần Phủ Ty, quan huy thượng Tần hạ Lâm, các người còn không mau buông khí giới đầu hàng?

Ha ha ha... Ngô Đức cùng tất cả tay sai y đều ôm bụng cười to, có người cười nước mắt nước mũi đều phun ra ngoài.

- Buồn cười như vậy sao?

Tần Lâm sờ sờ mũi, không nghĩ tới trên tay dính đất, sờ vào mặt lập tức dính đen, ngược lại càng giống như phu đào.

Người này thật là không đáng tin cậy, Trịnh Trình trợn mắt nhìn Tần Lâm một cái, đột nhiên thoáng động trong lòng, thừa dịp Ngô Đức cùng tay sai cười như điên, lặng lẽ đi vòng qua bên Tần Lâm, ôm hất cánh tay lắc lắc, nũng nịu nói:

- Biểu ca, huynh cần bọn họ lại, muối đi báo quan!

Báo quan cái gì, ta chính là quan đây, Tần Lâm không hiểu vì sao, nàng làm gì ôm cánh tay ta như vậy, chẳng lẽ chúng ta quen biết sao?

Trịnh Trình vừa nói như vậy, bọn Ngô Đức lập tức để mắt tới Tần Lâm, bảy tám thủ hạ xông về phía hắn.

Trịnh Trình giơ tay ra hiệu đa tạ Tần Lâm, sau đó co giò bỏ chạy như làn khói.

Lục Viễn Chí thấy vậy xui lơ:

- Tiểu cô nương này quả nhiên không đáng tin cậy, thật là không có nghĩa khí!

Ngô Đức hung thần ác sát, nhìn chằm chằm Tần Lâm cơ hồ muốn ăn tươi nuốt sống hắn:

- Tiểu tạp chủng, ta vẫn không hiểu vì sao A Trình không chịu đi theo bản thiếu gia, thì ra là người cản trở bên trong. Các huynh đệ, phế hắn cho ta!

Tần Lâm ôm đầu tỏ vẻ bất đắc dĩ, nở một nụ cười khổ:

- Trời ơi, vì sao nhiều kẻ tự ngược như vậy? Được, hiện tại tâm trạng ta đang vui vẻ, thỏa mãn y đi!

- Tuân lệnh!

Ngưu Đại Lực vừa đứng mang theo các thân binh Hiệu Ủy từ dưới hố đất xông lên, nghe thấy câu này nhất thời mặt mũi tươi cười, giơ lên hai nắm tay to như miếng bát, gầm lên như hổ xông tới.

Ngô Đức cùng tay sai y nhìn thấy một đại hán giống như thần giữ cửa, ánh mắt trợn trừng to như chuông đồng, cánh tay còn to hơn cả đùi người bình thường đang kêu to vọt về phía mình, ai nấy đều cảm thấy lạnh toát trong lòng.

- Các huynh đệ, ngăn y lại!

Ngô Đức thét to.

Không thét không sao, vừa thét đột nhiên phát hiện ra người trước mặt mình biến đi đâu mất, bọn lâu la vô cùng tự giác vọt sang hai bên, không ai muốn liều mạng với đại hán thể như hổ điên này.

Vì vậy Ngô Đức vô cùng bị ai nhìn quả đấm của Ngưu Đại Lực phóng đại lớn dần trước mặt mình, cuối cùng đã che kín toàn bộ tầm nhìn.

Bình!

Quyền trái Ngưu Đại Lực nện ở trên mặt Ngô Đức, quyền phải hung hăng nện vào giữa bụng y. Nhất thời Ngô Đức giống như bị tê giác chạy như điên húc phải, bay lên cao như điều đứt dây, thật xa mới rơi xuống.

Một đám Cẩm Y Hiệu Ủy ủa lên, quyền cước cùng xuất, gạch đá bay ào ào, giở ra uy phong đập phá mà Tần Lâm đích thân huấn luyện. Tài nghệ chuyên nghiệp quả nhiên mạnh mẽ, lập tức đánh cho đám lưu manh nghiệp dư này mềm như bún.

Nhìn lại Trịnh Trình đã chạy mất dạng từ lâu.

Thật là không hiểu được cuộc chiến này... Tần Lâm bất đắc dĩ lắc đầu một cái, lệnh cho thuộc hạ đẩy đất sét về nhà.

Trở lại phủ, Tần Lâm cố ý gọi Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực, Hồng Dương Thiện cùng mấy tên cao thủ Bắc Trấn Phủ Ty tới, cho bọn họ quan sát toàn bộ quá trình phục hồi đầu mặt của đầu lâu. Về phần mọi người có thể lĩnh ngộ bao nhiêu, vậy thì phải xem tạo hóa của bọn họ.

Đầu tiên Tần Lâm nhớ lại một hồi, điểm qua quá trình phục hồi đầu mặt mà mình đã biết lại một lần.

Hắn nhìn đầu lâu, không có răng cố định, có vài cái răng đã rớt ra ngoài, bèn dùng keo dán chúng trở lại vào xương hàm, rốt cục đầu lâu đã có lại một hàm răng chỉnh tề xinh đẹp.

529. Chương 529: Tái Hiện Nhân Gian

Nói thì dễ làm thì khó, mấy tên cao thủ Bắc Trấn Phủ Ty nhìn nhau, trong ánh mắt lộ ra vẻ kính phục. Phải biết người có hai mươi tám đến ba mươi hai cái răng (bốn cái răng khôn không phải là ai ai cũng có), chia ra trái phải trên dưới. Tần Lâm gắn trở lại hàm nhanh chóng, chính xác, không cần suy nghĩ như vậy, cho dù là lão Ngộ Tác mười năm cũng chưa chắc đã làm được như vậy.

Tiếp theo Tần Lâm tìm mấy chiếc đũa gỗ tới, dùng loại thước tốt nhất đo, dùng bút chì khắc vạch trên đũa, sau đó cắt đũa ra thành từng đoạn ngắn.

Những đoạn đũa này dài ngắn không đồng nhất, Tần Lâm dùng keo dán chúng vào nhiều vị trí khác nhau trên đầu lâu. Có đoạn dán vào trên má, có đoạn dán vào sau tai, rất nhanh bên ngoài đầu lâu đã tua tủa mấy chục đoạn đũa dài có ngắn có, nhìn qua giống như con nhím, vô cùng quỷ dị.

Hồng Dương Thiện cảm thấy kỳ quái, không nhịn được hỏi:

- Tần trưởng quan muốn phục hồi tướng mạo người chết khi còn sống, dán nhiều đoạn đũa như vậy làm gì?

Tần Lâm đang muốn trả lời, nhìn thấy Lục Viễn Chí như có điều suy nghĩ, liền chỉ y một cái:

- Tên mập, đệ có ý kiến gì cứ việc nói ra.

A... Lục mập bị kêu tên mới phục hồi tinh thần lại, áy náy gãi gãi đầu:

- Tần ca, đệ phát hiện ở địa phương nhiều thịt trên đầu, tỷ như má, cằm... huynh dán đoạn đũa dài một chút. Ở địa phương ít thịt, tỷ như trên trán, Thái Dương, huynh dán đoạn đũa ngắn hơn.

Tần Lâm nhìn Lục mập, cười thâm giết heo gia truyền, quả nhiên có thiên phú giải phẫu học.

- Chư vị, đúng như lời Lục Viễn Chí vừa nói, da thịt trên đầu người có chỗ dày chỗ mỏng, cho nên bản quan sẽ dùng đoạn đũa dài ngắn không đồng nhất để biểu hiện độ dày da thịt của từng nơi. Lát nữa dùng đất sét đắp nặn, độ dày lớp đất sẽ bằng với những đoạn đũa này, là có thể trả lại dung mạo người chết như cũ tương đối chính xác.

Tần Lâm chỉ đầu lâu cầm đầy những đoạn đũa gỗ giải thích, mọi người lập tức lĩnh ngộ.

Ngưu Đại Lực nhìn Lục Viễn Chí cười hăng hắc:

- Không trách tên mập nghĩ đến trước hết, nhìn cái đầu nung núc thịt của y chính là tỷ dụ tốt nhất.

Đúng là như vậy, người gầy cũng không nói, nhưng mập cỡ như Lục Viễn Chí, thịt dưới cằm dày hơn trên trán chừng hai tấc, chính là tỷ dụ tuyệt hảo.

Lục Viễn Chí học một biết mười, lại chớp chớp mắt hỏi:

- Bất quá người có mập gầy già trẻ, Tần ca làm sao có thể bảo đảm trả lại dung mạo gần sát người chết khi còn sống?! Tỷ như đệ, xương sẽ không thay đổi, nhưng giảm đi năm mươi cân thịt béo, e rằng tướng mạo sẽ có thay đổi rất lớn.

Hồng Dương Thiện cùng mấy tên đồng liêu Bắc Trấn Phủ Ty đều nháy mắt ra dấu với Lục Viễn Chí, lòng nói thượng quan nói chuyện người nghe là được, cần gì chăm chú như vậy? Mặc dù giao tình giữa Tần trưởng quan và người tốt thật...

Tần Lâm thấy vậy hiểu được suy nghĩ của những người này, bèn cố ý giơ ngón tay cái lên với Lục Viễn Chí:

- Hỏi rất hay, chính là chăm học thích hỏi, học được bản lãnh thật sự của bản quan tương lai mới có thể ra sức cho bản quan, nếu như hồ đồ, thủy chung không biết gì cả, bản quan cần các người để làm gì?

Sắc mặt bọn Hồng Dương Thiện đỏ lên, vội vàng tinh thần phấn chấn, càng chăm chú cẩn thận nghe.

- Quá mập cùng quá gầy, đều sẽ có điều biểu hiện trên xương cốt...

Tần Lâm chỉ chỉ khớp xương bắp đùi thi thể:

- Nếu như trước đó người này rất mập, thể trọng rất lớn, khớp xương sẽ phải gánh vác nặng nề, sẽ có một loạt bệnh chứng. Tên mập người đoạn thời gian trước đất Đại Hoàng chạy bộ, có phải đầu gối đặc biệt đau nhức khó chịu hay không?

Quả thật như vậy, Lục Viễn Chí gật đầu một cái.

Tần Lâm cười nói:

- Chờ đến khi đệ giảm cân cũng sẽ không còn như vậy, dĩ nhiên khớp xương thi thể không có biểu hiện gánh nặng quá lớn, chứng minh khi còn sống nàng cũng không béo mập. Ngoài ra bởi vì dinh dưỡng không đầy đủ mà gầy gò, sẽ có hiện tượng loãng xương, đệ xem bộ xương này cũng không như vậy.

Dứt lời Tần Lâm liền cầm lên hai khúc xương đùi gõ vào nhau một cái, thanh âm rất rắn chắc, biểu hiện xương cốt chắc chắn khỏe mạnh, không bị loãng xương, chứng minh người chết khi còn sống sẽ không quá gầy ốm.

Đương nhiên vị trí Tần Lâm dùng đoạn đũa dán vào đều là điểm đặc thù có nghĩa trong giải phẫu học, độ dày da thịt lấy theo chỉ số bình quân của nữ giới Trung Quốc, chỉ cần loại bỏ tình huống cực đoan quá mập cùng quá gầy là được. Dù sao phục hồi đầu người trở lại thu được kết quả cũng chỉ chừng tám thành, khi còn sống hơi mập hay gầy hơn chút cũng không thành vấn đề. Cho dù là một người từ chín mươi cân mập đến một trăm mười cân, cũng không đến nỗi ngay cả phụ mẫu cũng không nhận ra.

Nhìn thấy có người đang quan sát, thăm ghi nhớ chiều dài của các đoạn đũa, Tần Lâm cười cười:

- Bản quan không hề giấu giếm, các người không cần thiết ghi chép. Số liệu bình quân độ dày da thịt khắp trên đầu mặt của nam giới và nữ giới Hán tộc, lát nữa ta sẽ có một bản ghi chép phát cho các người.

Mấy tên cao thủ Bắc Trấn Phủ Ty nghe vậy liền đỏ mặt lên, thầm khen vị Tần trưởng quan này quả nhiên là nhân tài xuất chúng. Bọn họ không biết Tần Lâm còn cầu truyền thụ kỹ thuật của mình hết cho thủ hạ của mình nhanh nhanh một chút, sau này lão nhân gia gặp phải vụ án tương tự là có thể quang minh chính đại lười biếng.

Tần Lâm vừa nói vừa làm luôn tay không ngừng, lấy đất sét lên không ngừng đắp vào đầu lâu.

- Vị trí trên Thiên Linh Cái chỉ có một lớp da thật mỏng, lỗ mũi nhô ra, gò má nữ tử trẻ tuổi phải đầy đặn...

Tần Lâm dựa theo đoạn đũa trước đó để quyết định độ dày, cẩn thận đắp đất sét dày mỏng khác nhau lên đầu lâu.

Chỉ thấy đôi tay hần trên dưới tung bay, như mang theo ma lực nào đó khó gọi tên, xoa chỗ này một chút, nắn chỗ kia một chút. Trong lúc mọi người kinh ngạc nhìn chăm chăm, đầu lâu vốn dĩ tợn đáng sợ bị đất sét bao phủ, dần dần xuất hiện hình dáng ngũ quan tai mắt miệng mũi, đã có hình dáng mặt người, nhìn ra được là một nữ tử thanh niên.

Mọi người cố gắng kềm nén tiếng kinh hô thất thanh trong cổ họng, không dám cao giọng, e sợ làm rối loạn ý nghĩ Tần Lâm.

Bởi vì trước đó kiểm tra tình huống độ mòn của răng và chất xương, đã nhận định người chết là nữ tử trẻ tuổi chừng mười tám tuổi, cho nên Tần Lâm vừa dùng dao nhỏ và đầu ngón tay đắp gọt tỉ mỉ, vừa giải thích:

- Nữ tử trẻ tuổi nước da mịn màng căng thẳng, trán và khóe mắt sẽ không có nếp nhăn, lúc đắp nặn bề ngoài phải chú ý căn cứ tuổi tác mà quyền biến. Đúng rồi, nữ tử tuổi này hẳn là thích cười, ta làm cho nàng một nụ cười xinh đẹp, để cho khóe miệng của nàng hơi nhếch lên...

Quá trình dùng đất sét phục chế dung mạo càng ngày càng giống như người thật, Tần Lâm lại dùng thủy tinh châu nhét vào hốc mắt làm mắt, dán lông mày giả lên, sau đó lấy tóc giả của tiệm cắt tóc đặt lên đầu, để cho đầu lâu có được một mái tóc thật dày và dài.

Cuối cùng hẳn lại tu sửa chi tiết một phen, công tác phục hồi dung mạo đầu lâu đại công cáo thành.

Chỉ thấy dung mạo nặn bằng đất sét này vô cùng xinh đẹp, lộ rõ nét thanh xuân thiếu nữ. Gương mặt tròn trĩnh đầy đặn, vầng trán mượt mà phối với nụ cười mỉm, quả thật là một nữ tử xinh đẹp trăm người có một.

Bất kể Hồng Dương Thiện, Lục Viễn Chí, hay là những cao thủ Bắc Trấn Phủ Ty, tất cả đều tặc lưỡi ngợi khen. Nếu như không phải là tận mắt nhìn thấy, ai dám tin rằng dưới tượng đầu hoạt bát sinh động này lại che giấu một chiếc đầu lâu trắng hếu.

Chỉ có thủ pháp tuyệt diệu Tần Lâm, có thể làm ột chiếc đầu lâu trụi lủi lại ‘mọc’ ra da thịt, tóc, thậm chí lộ ra nụ cười giống như cải tử hồi sinh, tái hiện được dung mạo của nữ tử khi còn sống.

Rất lâu Hồng Dương Thiện mới thở ra một hơi thật dài, buông lời khen ngợi:

- Lời đồn danh y thời cổ có thể làm cho người chết sống lại, xương trắng sinh thịt, hạ quan không dám tin tưởng. Hôm nay thấy thủ pháp Tần trưởng quan, làm cho xương khô phục hiện dung mạo khi còn sống, quả thật là kỳ thuật thấu suốt âm dương, coi xét sinh tử.

- Được rồi, mặc dù bản quan không thẹn với những lời này, nhưng người nói ra như vậy ta cũng cảm thấy hơi khó chịu...

Tần Lâm cười, dùng vải lau sạch hai tay dính đầy đất sét.

Trong đại lao Bắc Trấn Phủ Ty có mấy bộ xương khô đã lâu ngày, ngoài ra còn có một khu mộ địa bí mật mai táng không ít đạo tặc khâm phạm bị giết chết trong những năm qua. Tần Lâm ra lệnh đi lấy mấy bộ xương khô trở về, giao cho thuộc hạ có hứng thú với chuyện này luyện tay.

Thật ra thì kỹ thuật phục hồi dung mạo như vậy cũng không dính dáng tới pháp y học quá nhiều, Tần Lâm ột bảng biểu số liệu độ dày da thịt các vị trí, cũng tương đương với có tiêu bản cố định, mọi người chăm học khổ luyện dĩ nhiên là lâu ngày quen tay.

Tần Lâm lại cầm bút chì lên nguyệt ngọc vạch nét vẽ ra bức họa của tượng đầu người này giao cho Hồng Dương Thiện, bảo y cho người sao chép vài bản. Căn cứ theo đó điều tra thử xem rốt cục thân phận nữ tử này là gì, đương nhiên hiện tại suy đoán nàng không phải là nhân vật quan trọng gì, nhưng nói không chừng cũng có thể lấy được chút đầu mối.

Quyết định chủ ý phải thả dây dài câu cá lớn, quyền chủ động phải ở trong tay mình, Tần Lâm phục hồi xong dung mạo đầu lâu cũng không vội đi tìm Lưu Tam Dao, mà là ngồi ở nhà đọc sách, chờ lão tới cửa. Hẳn hứng chí tới nổi đá cầu với A Sa một hồi, sau đó còn dẫn Đại Hoàng chạy hai vòng trong vườn hoa.

Trong lúc Tần Lâm chạy với Đại Hoàng ngoài vườn hoa, Từ Tân Di lại dẫn Chu Nghiêu Anh ra cung, ngồi chung một cỗ kiệu trở về phủ.

- Ha ha, chúng ta lạng lẽ đi vào, tìm cơ hội đột nhiên xuất hiện, hù dọa tỷ phu của muội giật mình một phen...

Từ Tân Di cười xấu xa, kéo tay của Chu Nghiêu Anh.

- Như vậy, tỷ phu sẽ tức giận...

Chu Nghiêu Anh nhỏ giọng phản đối, bắt quá vẫn bị biểu tỹ lôi kéo đi vào bên trong.

Các nàng từ đại sảnh đi thẳng đến viện thứ ba, dọc đường Từ Tân Di không cho nha hoàn người làm đi thông báo, thấy chính đường viện thứ ba đang đóng cửa, Từ Tân Di cất tiếng cười ha hả:

- Mấy ngày nay Tần Lâm tỏ ra lén lút, không biết đang làm cái gì? Chúng ta vào xem thử.

- Không... Không tiện lắm đâu...

Chu Nghiêu Anh tỏ vẻ không đồng ý, bắt quá vẫn như thường lệ không được biểu tỹ chấp nhận, vì vậy nàng cũng chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

Từ Tân Di đẩy cửa phòng ra, đột nhiên kêu lên một tiếng a, giống như vừa giẫm phải con chuột, nhảy vọt lên cao ba thước:

- Người... Người... Người... Đầu người!

Chu Nghiêu Anh cũng không kinh hãi như nàng, đã sớm thấy rõ là một tượng nặn đất sét, không nhìn được mím môi mà cười:

- Biểu tỹ còn khoác lác nói gan lớn, thật ra thì chưa chắc, tỹ nhìn kỹ xem, đó rõ ràng là tượng bằng đất kia mà...

Từ Tân Di định thần nhìn kỹ, đưa tay vuốt ngực phập phồng không dứt:

- Làm ta sợ muốn chết, tên Tần Lâm này thật là càng ngày càng tinh nghịch, nặn tượng làm gì, vì sao lại bày ở chỗ này?

Chu Nghiêu Anh không trả lời, định thần nhìn tượng đầu kia, chợt đi tới vuốt ve mái tóc, rơi nước mắt:

- Quế Hoa, là Quế Hoa tỹ! Ai làm tượng giống như vậy, chẳng lẽ Diêm Vương gia phù hộ người tốt, lại thả tỹ trở về dương thế hay sao?

Mặc dù Từ Tân Di không để cho thị nữ và người làm đi thông báo, vẫn có người lặng lẽ nói cho Tần Lâm biết. Hắn đang có chuyện muốn hỏi Chu Nghiêu Anh, nhận được tin tức liền ném Đại Hoàng cho A Sa, vội vã trở lại phòng khách viện thứ ba.

Vừa tới ngoài cửa liền gặp phải Từ Tân Di, Đại tiểu thư hấp tấp đi ra, mắt hạnh tròn tròn:

- Tần Lâm, đang tìm chàng đây, vì sao nhà chúng ta có tượng của Quế Hoa? Chớ có chối, Chu Nghiêu Anh biểu muội tới, là nàng nhận ra!

Thật là đi rách gót giày tìm chẳng thấy, thấy ra chẳng mất chút công phu, thì ra người chết hẳn là người quen của Chu Nghiêu Anh, như vậy trên căn bản xác định thân phận của Quế Hoa hẳn là cung nữ.

Tần Lâm đang muốn giải thích, nhìn thấy Chu Nghiêu Anh ôm tượng đầu người kia, hắn bèn cười nói:

- Trưởng Công chúa, có thể để đồ chơi này xuống trước được chăng? Chuyện này nói rất dài dòng, ta còn muốn tìm các người hỏi một chút chuyện của Quế Hoa đây.

- Không được!

Từ Tân Di chống nạnh, kéo Chu Nghiêu Anh, lại vung tay lên:

- Họ Tần, chàng giáo hoạt nhất, nhất định chàng phải nói trước đi. Biểu muội, chúng ta cũng không thể mắc bẫy của hắn!

Chu Nghiêu Anh cũng gạt đầu một cái, nhỏ giọng xuống nước năn nỉ:

- Tỹ phu hãy nói cho chúng ta biết đi, Quế Hoa thật sự rất đáng thương, phải chăng là nàng vẫn chưa chết?

Tần Lâm sờ sờ mũi, vừa nhích chân chậm rãi tới gần Chu Nghiêu Anh, vừa nhìn vào ánh mắt nàng từ từ nói:

- Được, ta nói uội biết, nhưng muội phải trấn tĩnh, chớ có giật mình sợ hãi. Quế Hoa quả thật đã chết kỹ tới mức không thể chết thêm lần nữa, Trưởng Công chúa đang ôm trong tay chính là bạch cốt khô lâu của

nàng, là tỷ phu ta dùng đất sét dán lên một lớp bên ngoài đầu lâu nàng, phục hồi dung mạo của nàng như cũ.

Tiếng nói còn chưa dứt, chỉ nghe Chu Nghiêu Anh kêu á một tiếng, tay buông lỏng, tượng đầu người liền rơi xuống.

- Ha ha, thật may là ta sớm có chuẩn bị!

Tần Lâm nhanh tay lẹ mắt, một chiêu ‘Mò trắng đáy nước’ nhanh nhẹn chụp lấy đầu lâu. Phục hồi dung mạo đầu lâu này tốn công phu hơn nửa ngày, nếu để rơi vỡ không ổn chút nào.

Không chỉ làm rơi tượng đầu, Chu Nghiêu Anh xưa nay nhu nhược, chưa bao giờ trải qua kinh sợ như vậy. Sắc mặt tiểu cô nương trở nên trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, thân thể yếu ớt tà tà ngã xuống bên cạnh.

May là Từ Tân Di gan lớn, nhưng nghe nói bên trong lớp đất sét là đầu lâu cũng bị dọa sợ hãi không ít, hiện tại không có phản ứng gì.

Tay phải Tần Lâm ôm tượng đầu đất sét, vội vàng đưa tay trái ra đỡ eo nhỏ Chu Nghiêu Anh, lại quay sang Từ Tân Di quát to:

- Đại tỷ ngọc, còn không mau giúp một tay?

530. Chương 530: Cái Chết Của Lữ Quế Hoa

Lúc này Từ Tân Di mới định thần lại, vội vàng giúp đỡ lấy Chu Nghiêu Anh, lại bấm Nhân Trung cho nàng. Một lúc lâu sau nàng mới từ từ tỉnh lại, nhưng gương mặt vẫn trắng nhợt, không có mấy phần huyết sắc.

- Có chỗ nào đau hay không, vì sao eo muội uốn cong như vậy?

Từ Tân Di khấn trương kiểm tra biểu muội, chỉ sợ vị Trưởng Công chúa gió thổi cũng bay này có điều chi sơ suất.

- Không có, không có...

Chu Nghiêu Anh đáp trả, chợt khuôn mặt trắng nõn trở nên đỏ bừng, nhìn Tần Lâm, đôi mắt ẩm ướt chớp chớp giống như nai con hoảng sợ, thanh âm nhỏ như muỗi kêu:

- Tỷ phu, tay của huynh...

Rốt cục Tần Lâm kinh ngạc phát giác ra, ma trảo của hắn vẫn còn đặt trên eo lưng hoàng hoa khuê nữ người ta.

Ừm... mềm mại mịn màng, êm ái...

Cười khan hai tiếng, Tần Lâm thu ma trảo trở về, sắc mặt không hề tỏ vẻ lúng túng, dường như là chuyện đương nhiên.

Từ Tân Di đỡ biểu muội ngồi vào ghế, xoay người lại nhìn chằm chằm Tần Lâm:

- Chàng cố ý! Vốn là thân thể Chu Nghiêu Anh biểu muội rất yếu, chàng còn lấy đầu lâu ra hù dọa nàng!

- Oan uống, quả thật oan uống tày trời!

Tần Lâm luôn miệng kêu oan:

- Lão bà minh giám, mới đầu ta đã bảo biểu muội để đầu lâu xuống trước, nhưng nàng lại bảo ta phải nói rõ nguồn cơn trước, ta bèn nói ra. Hiện tại lại trách đây là lỗi của ta sao?

Từ Tân Di suy nghĩ một chút cũng phải, quả thật Tần Lâm đã bảo để tượng đầu người xuống trước, là mình bắt hắn phải nói rõ mọi chuyện trước. Nhưng ai mà ngờ được bên trong tượng đầu này lại là một chiếc đầu lâu thật?

Chu Nghiêu Anh ngồi trên ghế nghỉ ngơi một hồi, thấy Từ Tân Di gầy gò cùng Tần Lâm, nàng liền bắt chấp thở dốc, vội vàng khuyên giải:

- Không... Không trách tỷ phụ, là muội quá nhát gan, thật ra thì khi Quế Hoa còn sống tốt với muội như vậy, muội không nên sợ nàng ấy.

Ta đã nói không thể trách ta được, Tần Lâm đắc ý nhìn Từ Tân Di cười cười.

Từ Đại tiểu thư cũng chỉ có thể bỏ qua, lòng nói người chỉ giỏi hù dọa tiểu biểu muội, tương lai làm cho nàng sợ hãi. Uống cho nàng hay bệnh vực người, chỗ nào cũng nói tốt cho người...

Chu Nghiêu Anh lại uống nửa chén trà thơm, lấy lại bình tĩnh, nói ra chuyện của Quế Hoa.

Đúng như Tần Lâm giám định xương cốt lấy được kết luận, Quế Hoa tử vong lúc mới vừa tròn mười tám tuổi.

Nàng là người Thuận Thiên phủ Đại Hưng huyện, họ Lữ, nhà ở bờ Đông sông hồ thành, mười sáu tuổi vào cung làm 'đô nhân', cũng tức là cung nữ bình thường, được điều tới hầu hạ Chu Nghiêu Anh.

Dung mạo Quế Hoa có thể coi là thượng giai, nhưng ở trong cung mỹ nữ như mây cũng không phải là xuất chúng, tính tình là hết sức ôn nhu hiền dịu, vừa đúng cùng Chu Nghiêu Anh chủ tớ tương đắc. Chu Nghiêu Anh bền dạy nàng học chữ, thời gian hơn một năm đã học thuộc cả Tam Tự Kinh, Bách Gia Tính, Thiên Tự Văn.

Đầu năm nay, bên cạnh Vương Hoàng hậu thiếu mấy cung nữ cơ trí, thái giám liền báo tên Quế Hoa lên. Mặc dù trong lòng Chu Nghiêu Anh không nỡ, nhưng nghĩ tới mình cuối cùng chỉ là một Công chúa không ai hỏi tới, Vương Hoàng hậu lại là chủ nhân nội cung nóng bỏng tay, Quế Hoa tới đó có lẽ sẽ có tiền đồ tốt hơn. Lại thêm xưa nay nàng không thích tranh chấp bất cứ thứ gì với người khác, cho nên để Quế Hoa đi qua chỗ Vương Hoàng hậu.

Từ đó trở đi Quế Hoa phục thị ở Khôn Ninh cung của Vương Hoàng hậu.

Không ngờ rằng tháng Bảy năm nay đột nhiên truyền tới tin dữ: Quế Hoa bởi vì không vâng lời Vương Hoàng hậu, lại bị Hoàng hậu hạ lệnh dùng hình trượng đánh cho tới chết. (Lịch sử ghi lại Vương Hoàng hậu không được sủng ái, cho nên tâm tính thiên khích, trước sau phạt trượng đánh chết cung nữ thái giám vượt qua trăm người.)

Chợt nghe tin dữ, Chu Nghiêu Anh thương tâm muốn chết, nửa đêm len lén khóc thầm mấy trận, không dám khóc ngay trước mặt người khác, sợ rằng tẩu tẩu biết sẽ đối phó với mình.

- Vương Hoàng hậu này quả thật ghê tởm!

Từ Tân Di giận đến mắt hạnh đỏ lên, siết quả đấm nói:

- Cung nữ tuy là người ở, nhưng cũng được mẫu thân mang thai mười tháng, phụ mẫu dưỡng dục khổ cực hơn mười năm. Trời cao có đức hiếu sinh, nàng làm ác như vậy, dựa vào cái gì làm mẫu nghi thiên hạ?

Chu Nghiêu Anh bị dọa sợ đến đứng lên, vô cùng kinh hoảng nhìn sang bốn phía:

- Biểu tỷ cẩn thận lời nói, để phòng tai vách mạch rừng!

Sau khi nhìn thấy Tần Lâm nàng mới định thần lại, à, thì ra nơi này là phủ đệ Tân tỷ phụ, cũng không phải là Hoàng cung tràn đầy lửa gạc, phản bội lẫn nhau.

Vốn Tần Lâm như có điều suy nghĩ, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Từ Tân Di cười lên:

- Nếu thật là giận dữ liền đánh chết cung nữ, Vương Hoàng hậu quả thật không xứng với mẫu nghi thiên hạ, bất quá theo khẩu khí Từ Đại tiểu thư nói, dường như...

Từ Tân Di bĩu môi, khẽ điểm vào trán Tần Lâm một cái:

- Biết chàng muốn nói gì rồi, dường như thiếp cũng có thể làm mẫu nghi thiên hạ phải không? Hừ, thiếp không có bản lĩnh này, chỉ giỏi giữ chân tên ngọc là chàng thôi!

Hai người đùa giỡn với nhau, thấy gương mặt lo lắng của Chu Nghiêu Anh dần dần giãn ra, Tần Lâm thở phào nhẹ nhõm. Loại người thân thể yếu ớt như Chu Nghiêu Anh, nếu như để cho u sầu uất kết chắc chắn sẽ tổn thương thân thể, cho nên đùa giỡn một chút để cho nàng mau chóng quên đi ký ức đau buồn kia.

Tần Lâm lại hỏi Chu Nghiêu Anh Vương Hoàng hậu là hạng người thế nào, nàng tin tưởng sủng ái người nào nhất vân vân...

- Vị Hoàng tẩu này không chỉ có đoan trang xinh đẹp, lại còn thông minh cơ trí, cổ hết sức lấy lòng mẫu hậu muội, sợ rằng trong lòng mẫu hậu ngay cả đứa con ruột là muội cũng không bằng nàng ấy...

Chu Nghiêu Anh cười khổ, nàng là con ruột Lý Thái hậu, nhưng được sủng ái thương yêu còn kém xa đứa con dâu là Vương Hoàng hậu.

Rất nhanh, đôi mày của nàng cau lại:

- Nhưng Hoàng tẩu ngự hạ quả thật khắc bạc cay nghiệt, ngoại trừ vị Tôn Hoài Nhân Tôn công công bên người nàng, thái giám cung nữ khác không ai có thể có kết quả tốt. Nàng vừa vào cung hai năm, hạ lệnh đánh chết thái giám cung nữ không có mười cũng có bảy tám người, Quế Hoa, Quế Hoa chính là bị tay nàng... ôi...

Chu Nghiêu Anh tính tình nhu nhược hiền lành, Tần Lâm rất ít thấy nàng biểu lộ bất mãn đối với người nào, nhưng lần này vẻ chán ghét trên mặt Trương Công chúa thật sự là vô cùng rõ ràng.

Tần Lâm không khỏi kỳ quái hỏi:

- Nàng làm như vậy, chẳng lẽ mẫu hậu nàng không ngăn cản sao? Ta nghe nói lão nhân gia được gọi là Quan Âm Lý nương nương, rất là nhân từ, khoan hậu.

Chu Nghiêu Anh lắc đầu một cái, bắt đầu nói:

- Hoàng tẩu dụ dỗ mẫu hậu xoay vòng vòng không biết gì. Đương nhiên nàng sẽ nói là những cung nữ thái giám kia đại nghịch bất đạo, tội đáng phải chết, mẫu hậu căn bản cũng sẽ không nghi ngờ. Lại nói ngay cả con ruột như muội mà phải tránh lui chín mươi dặm, còn có những người khác dám nói ra nói vào với mẫu hậu hay sao?

- Thật sự muốn đi đánh nàng một trận...

Từ Tân Di thở phì phò.

Đây đương nhiên là nói cho hả tức, trừ Lý Thái hậu cùng bản thân Vạn Lịch đế, còn có ai có thể làm gì được Vương Hoàng hậu?

531. Chương 531: Chủ Nhân Lục Cung

Tần Lâm cúi đầu nghĩ ngợi, Chu Nghiêu Anh không biết, cũng không cần thiết nói láo, như vậy chuyện này cũng rất cổ quái. Lữ Quế Hoa là một cung nữ ôn nhu hiền thực, tướng mạo ở trong cung lại không phải là nổi trội, gần như không có chuyện ghen tuông tranh chấp, tranh giành sủng ái ở nội cung. Càng không thể nào lấy thân phận cung nữ nhỏ nhoi nghịch ý Vương Hoàng hậu, như vậy vì sao nàng bị Vương Hoàng hậu đánh chết?

- Chẳng lẽ cũng giống như bảy tám người xấu số trước đó, đơn thuần chỉ là vô tình mà xúc phạm Vương Hoàng hậu, mà đã mất mạng nhỏ?

- Hẳn sẽ không...

Chu Nghiêu Anh nghi hoặc chớp mắt một cái:

- Quế Hoa nàng làm việc đặc biệt cẩn thận, tỉ mỉ, mài mực, trải giấy cho muối từ trước tới nay chưa từng sơ suất bao giờ. Đám thái giám cung nữ trước đó đều là tay chân vụng về đánh rơi chén lưu ly, rơi nến cháy hỏng lễ phục Hoàng hậu, mới bị trượng đánh chết, Quế Hoa lại khác với những người đó.

Chuyện này rất kỳ quái, Tần Lâm mơ hồ cảm thấy có cái gì không đúng, nếu như sau lưng chuyện này thật sự không có chuyện gì cả, vậy vì sao Đông Xưởng lại lấy hài cốt nàng đi, cuối cùng biến thành khô lâu, tới trên tay mình?

Sợ rằng Phùng Bảo cũng nghĩ ra có cái gì không đúng, cho nên mới âm thầm điều tra chuyện này, Xưởng Vệ một thể, Đông Xưởng cũng có không ít cao thủ, bọn họ vươn tay ra rất dài.

Tần Lâm cũng không giấu giếm, kể lại chuyện này từ đầu chí cuối một lượt.

Chu Nghiêu Anh rơi nước mắt giọt ngắn giọt dài, cũng không còn sợ nữa, sờ sờ tượng đầu đất sét:

- Quế Hoa, người thật đáng thương, tại sao người của Đông Xưởng lại làm cho người thành đầu lâu như vậy?

Tần Lâm suy nghĩ một chút, hỏi:

- Lúc nào Vương Hoàng hậu ra khỏi Khôn Ninh cung?

- Người muốn làm gì?

Từ Tân Di cùng Chu Nghiêu Anh đều kinh ngạc tròn to hai mắt.

Tần Lâm khẽ mỉm cười:

- Gặp vị chủ nhân lục cung này. truyện từ

Tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu vào mái ngói lưu ly của Từ Ninh cung, làm nổi bật một lớp sương trắng mỏng mịn, gió Bắc thổi tới một trận, cung nữ thái giám đều rét cóng tới mức co cổ giậm chân.

Trong lúc sáng sớm tiết trời giá rét này, có một đội nghi thức xa xa đi tới, thái giám cao phẩm thân khoác bào đỏ đi trước, từng đôi cung nữ xách đèn lồng, cầm quạt lông, vây quanh một chiếc lọng chuôi màu đỏ rực, tán màu hạnh huỳnh từ từ đi tới.

Dưới lọng, Vương Hoàng hậu đầu đội Tào Cấu quán trên có Thúy Bác sơn, san hô phượng quán, huy hoàng rực rỡ, thân mặc áo choàng vải vàng phối với khăn choàng xanh thẫm, khắp áo thêu cảnh rồng bay trên mây bằng chỉ vàng, sang quý vô cùng. Sắc mặt nàng như phủ một làn sương lạnh, môi mím chặt ra vẻ nghiêm trang, khí độ uy nghiêm của Hoàng hậu trung cung toát ra hết sức rõ ràng.

Đúng vậy, chỉ hai năm trước nàng còn gọi là Vương Hỷ Thư, ở trong khuê các, phụ mẫu đều là cấm y tiểu quan, không biết tương lai sẽ gả cho nhà nào.

Không ngờ rằng có một ngày bay lên cao hóa phượng hoàng, Vương Hỷ Thư biến thành Vương Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, trở thành chủ nhân lục cung, đây cũng là chuyện khiến cho nàng không chuẩn bị kịp.

Nếu đã ngồi lên vị trí Hoàng hậu, nàng quyết sẽ không thụ lùi, biết trượng phu cũng không sủng ái mình, ngược lại nàng ân cần hầu hạ Lý Thái hậu. Hai năm qua sáng sớm mỗi ngày, bất kể mưa nắng gió rét đều đến Từ Ninh cung vấn an, làm tròn bốn phận dâu hiền.

Thái giám cung nữ Từ Ninh cung xa xa nhìn thấy lọng Vương Hoàng hậu đều nhỏ giọng bàn tán:

- Vương nương nương hầu hạ Lý Thái hậu thật sự là thuần nhân chí hiếu! Mỗi ngày mặt trời mới vừa lên nương nương đã tới đây vấn an, mưa gió không ngại!

Bọn họ không ngại buông lời khen ngợi lớn một chút, tốt nhất là truyền tới tai Vương Hoàng hậu.

Wương Hoàng hậu mơ hồ nghe được mấy câu, khóe miệng hơi mỉm cười, ngực càng ưỡn cao về phía trước, đầu càng ngẩng cao lên.

Nàng nhìn một vị thái giám mặc y phục màu đỏ lụa đào bên người cười cười, thấp giọng nói:

- Tôn bạn bạn, biện pháp của người quả nhiên rất hay, bản cung có tương lai, tất nhiên sẽ có phần người.

Thái giám kia chính là Tôn Hoài Nhân được Vương Hoàng hậu sủng ái nhất, vóc người tầm thước, da mặt trắng nõn, trên mũi có mấy đốm rỗ, nghe vậy khẽ cúi đầu:

- Nương nương huệ chất lan tâm, nhân hiếu vô song, mỗi ngày thật sớm tới vấn an thật sự là phát ra từ phế phủ, tiểu nhân cũng không dám giành công chút nào.

Nụ cười Vương Hoàng hậu càng thêm thoải mái, nhìn Tôn Hoài Nhân càng thuận mắt hơn.

Hai năm trước sắc phong làm Hoàng hậu, làm nữ tử đời này coi như đi tới đỉnh, hẳn không cầu gì khác. Nhưng sau đám cưới Vương Hoàng hậu phát hiện một sự thật đáng sợ, đó chính là trượng phu cũng không thương yêu mình!

Vạn Lịch đế Chu Dực Quân cũng không có bất kỳ tình cảm nào đối với vị thê tử mà mẫu thân chọn thay mình này.

Mặc dù Vương Hỷ Thư chưa từng có kinh nghiệm trong chuyện này, nhưng cũng hiểu được tranh giành sủng ái chốn hậu cung vô cùng lợi hại. Theo như nàng thấy đây không thể nghi ngờ chính là tình huống đáng sợ nhất: không được Hoàng đế sủng ái, vị trí chủ nhân lục cung cũng không vững chắc, bất cứ lúc nào sẽ có hồ ly tinh nhảy ra tranh đoạt Hoàng đế sủng ái, thậm chí tranh cả bảo tọa Hoàng hậu của nàng.

Thật may là bên người có vị Tôn Hoài Nhân Tôn công công này nghĩ ra chủ ý giúp nàng. Thay vì tranh sủng ái với vô số hồ ly tinh, cung nữ trước mặt Hoàng đế, không bằng dựa vào thế chính cung Hoàng hậu lấy thân phận con dâu thoải mái đi lấy lòng Lý Thái hậu. Chỉ cần được Lý Thái hậu thương yêu, ngôi vị chính cung này lập tức vững như bàn thạch, tuyệt không thể nào bị người đoạt đi.

Vương Hỷ Thư có tâm kế, cũng có nghị lực, hai năm kiên trì không nghỉ đã có được hồi báo xứng đáng. Không chỉ được sủng ái trước mặt bà bà Lý Thái hậu, ngay cả trong ngoài cung cũng truyền mỹ danh Hoàng hậu thuần nhân chí hiếu. Mặc dù Hoàng đế vẫn không thích nàng như trước, nhưng lúc gặp nhau sắc mặt đã tốt hơn nhiều.

Đúng vậy, hạt sương mùa hè chưa tan, hạt sương đóng băng mùa Đông chưa tan, tia sáng mặt trời đầu tiên vừa xuất hiện đã tới Từ Ninh cung vấn an, cái này căn bản là một tuồng kịch. Nhưng Vương Hỷ Thư cam tâm tình nguyện diễn tuồng kịch này, vĩnh viễn diễn không thôi.

- Hoàng hậu giá lâm, Hoàng hậu giá lâm!

Bọn thái giám dọc đường thét lớn, thái giám cùng cung nữ gặp phải thấy đều quỳ xuống nghênh đón.

Chợt nụ cười của Vương Hoàng hậu ngưng bật, trong đôi mắt chợt lóe vẻ tức giận rồi biến mất: trước đại môn Từ Ninh cung có người không chỉ không chịu quỳ nghênh, còn lười biếng tựa người vào lư hương hoàng đồng tiên hạc, không biết đang cầu nguyện cái gì.

- Lớn mật, là người phương nào kháng lễ ở chỗ này?

Thái giám quát một tiếng.

Vương Hoàng hậu cũng lấy ánh mắt uy nghiêm nhìn trừng trừng.

Không ngờ rằng chẳng những người nọ không quỳ xuống, ngược lại tỏ vẻ gian xảo nhìn nàng cười, đôi mắt không khách sáo chút nào lướt trên người nàng một lượt, nhìn không bỏ sót.

Vương Hoàng hậu giận đến thân thể phát run, từ trước tới nay chưa bao giờ nàng gặp phải kẻ nào vô lễ như vậy.

Nếu như là thái giám cung nữ nàng đã sớm hạ lệnh dùng trượng đập chết, nhưng thấy người này mặc Cẩm Y Vệ Phi Ngự phục, lại đang ở bên ngoài Từ Ninh cung của bà bà, cho nên tạm thời miễn cưỡng nhin cơn tức giận, thấp giọng hỏi Tôn Hoài Nhân:

- Tôn bạn bạn, người này là ai?

Đúng như mong muốn, Tôn Hoài Nhân đáp:

- Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, trưởng Bắc Trấn Phủ Ty Tần Lâm, người này luôn luôn kiêu căng tự đại, rõ ràng không xem nương nương ra gì, quả thật là đáng giận!

Tần Lâm chờ ở chỗ này đã có một hồi, hần quan sát Vương nương nương, bộ dáng cũng đoan trang xinh đẹp, đáng tiếc lưỡng quyền nhô cao, đôi môi mỏng dính, gương mặt lạnh như băng, vừa nhìn đã cảm thấy không phải là hạng người ôn nhu hiền thực, vì sao Lý Thái hậu lại chọn thê tử như vậy cho con mình?

Vương Hoàng hậu thấy Tần Lâm quan sát mình không chút kiêng kỵ, càng tức giận, gằn giọng nói:

- Tần tướng quân vô lễ, bản cung đến đây, vì sao không mau mau quỳ nghênh?

Khụ khụ... Một tràng tiếng ho khan từ trong Từ Ninh cung truyền tới.

Tần Lâm cười cợt nhả với Vương Hoàng hậu:

- Xin lỗi, thất bồi, thất bồi!

Nói xong hần chợt xoay người, nhanh như một làn khói chạy vào Từ Ninh cung.

Đám cung nữ thái giám thấy vậy không khỏi trợn mắt há mồm, năm đó Lý Thái hậu phò ấu tử lên ngôi, Từ Ninh cung này thường có quan bên ngoài xuất nhập, Tần Lâm lại có lệnh bài xuyên cung, tới đây cũng không ly kỳ. Nhưng cười cợt nhả ở trước mặt chính cung Hoàng hậu, còn nói thất bồi, trời ơi, lá gan hần cũng quá lớn...

Vương Hoàng hậu giận đến cả người run run, thế nhưng đây là chỗ của Thái hậu, không dám cao giọng ồn ào, gương mặt xanh mét, chậm rãi đi vào.

Tôn Hoài Nhân bên cạnh nàng khẽ nhếch môi, nở một nụ cười lạnh lẽo.

Trong Từ Ninh cung, Lý Thái hậu ho khan, cười tươi nhìn Vương Hoàng hậu, Tần Lâm chạy vào trước đang đứng ở bên cạnh, lặng lẽ làm mặt quỷ với nàng.

Vương Hoàng hậu nhất thời tức bễ phổi, sau khi vẫn an Lý Thái hậu không nhin được tổ cáo:

- Mẫu hậu từ giám, mới vừa rồi vị Tần trưởng quan này thấy nhi thần, vẻ mặt vô lễ, cử chỉ khinh bạc, quả thật nhục đến Thiên gia, xin mẫu hậu trị hần tội đại bất kính.

Tần Lâm cũng không nói lời nào, lập tức quỳ xuống trước mặt Lý Thái hậu.

- Tần tướng quân không đến nỗi như vậy...

Lý Thái hậu buồn bực, ôn tồn nói:

- Mới vừa rồi ái khanh lấy lộ thủy (sương) làm thuốc dẫn cho ai gia, có lẽ là không có chú ý tới Hoàng hậu phải không?

- Cái gì, lấy lộ thủy làm thuốc dẫn?

Lúc này Vương Hoàng hậu mới chú ý tới trên bàn để một cái hộp gấm, bên trong chứa mấy hoàn thuốc.

Lý Thái hậu cười híp mắt, hai tay đỡ hờ:

- Xin Tần tướng quân đứng lên, chớ động một chút là quỳ xuống, người còn câu chấp như vậy nữa, ai gia cảm thấy không được tự nhiên.

Tần Lâm đứng lên, buồn bực nói:

- Bẩm Thái hậu nương nương, mới vừa rồi thần nhìn thấy Hoàng hậu, cũng nghe thấy công công bên người nàng đang gọi. Là vì thần không có để ý tới, bởi vì mãi lo bệnh của Thái hậu, nôn nóng muốn lấy lộ thủy trở về phục dịch người uống thuốc.

Vương Hoàng hậu nghe vậy cũng có vẻ không được tự nhiên, nàng là thuần nhân chí hiếu, người khác thay nàng đưa thuốc tới cho bà bà, gấp rút muốn chữa trị chứng ho khan kéo dài cho bà bà, nàng lại chấp nhất lễ nghi như vậy, không khỏi cũng hơi quá đáng.

Tần Lâm chấp tay một cái, lại nói:

- Trong ngoài cung đều đồn đãi Vương Hoàng hậu thuần nhân chí hiếu, vì thần tưởng mình chữa trị chứng ho khan kéo dài cho Thái hậu, sau khi nương nương biết nhất định sẽ không so đo. Hơn nữa dùng sương

sớm này làm thuốc dẫn, hiệu quả là cực tốt, chỉ là không thể phơi ánh mặt trời, mới vừa rồi ánh mặt trời đã chiếu xuống sân, cho nên vi thần chỉ có thể gấp rút mang lộ thủy về cho Thái hậu, không có thời gian hành lễ với nương nương. Chỉ cần chữa hết bệnh Thái hậu nương nương, vi thần cam nguyện chịu tội đại bất kính, chết mà không oán!

Đám cung nữ thái giám ai nấy cắn đầu ngón tay, Tần Lâm Tần trưởng quan thật là há miệng ra long trời lở đất, có thể nói cho người chết phải sống lại. Những lời vừa rồi có thể nói là nghĩa chính từ nghiêm, bưng bưng chính khí.

Từ Thánh Lý Thái hậu vốn xuất thân tiểu môn tiểu hộ, không hiểu nhiều lắm các loại đạo lý lễ nghi lớn nhỏ, chỉ cảm thấy lời Tần Lâm nói rất có lý, vội vàng nói:

- Tần tướng quân nói gì vậy, khụ khụ, chẳng lẽ người chữa bệnh cho ai gia là có tội hay sao? Há đâu có lý như vậy? Dù là Hoàng hậu biết được nguồn cơn cũng sẽ tuyệt đối không so đo.

Nói chuyện đến nước này, nếu Vương Hoàng hậu không có điều bày tỏ chính là ngu dại, vội vàng bày ra sắc mặt thuần hiếu, vừa ân cần vừa tự trách nói:

- Mẫu hậu nói rất phải, nhi thần hận không thể cắt thịt cho người, hiện tại Tần trưởng quan chữa bệnh cho người chính là phân ưu thay nhĩ thần, làm sao nhi thần có thể trách hấn được?!

Quả thật là một cảnh tượng con hiếu mẹ hiền!

Tần Lâm ở bên cạnh thấy vậy cười lạnh không dứt, trên đời này không hề có con dâu không coi sinh mạng kẻ ăn người ở ra gì, lại thuần nhân chí hiếu đối với bà bà như vậy, rõ ràng là giả vờ giả vịt.

Tôn Hoài Nhân lại đột nhiên quỳ xuống góp lời:

- Khải bẩm Thái hậu, Tần tướng quân vào hiến thuốc, không biết có trải qua ngự y kiểm tra hay không?

Hay ột chiêu rút củi đáy nồi! Tần Lâm thầm khen một tiếng, nhìn Tôn Hoài Nhân một chút.

Đáng tiếc phương thuốc trị bệnh ho suyễn kéo đàm là do Đại Minh thần y Lý Thời Trân thân truyền, uống vào lập tức có công hiệu. Trước khi Lý Thái hậu uống thuốc người nói như vậy có thể có chút tác dụng, hiện tại thì đã muộn.

Quả nhiên Lý Thái hậu không chút nghĩ ngợi nói:

- Mới vừa uống thuốc của Tần tướng quân, ai gia lập tức cảm thấy cổ họng mát mẻ, thoải mái hơn nhiều. Ôi chao, các người chớ khần trương như vậy, Tần tướng quân là anh hùng tay không ngăn voi, đã cứu con ta, làm sao lại hại ai gia? Sau này chỉ cần là hấn vào hiến thuốc, không cần để ngự y kiểm tra, ai gia tuyệt không nghi ngờ!

Tôn Hoài Nhân ngượng ngùng đứng ở một bên, không có hảo ý nhìn nhìn Tần Lâm, lại không làm gì được hấn.

Đối với một vị mẫu thân mà nói, còn có ân tình gì nặng hơn so với cứu mạng của con trai nàng? Bất kể thế nào, muốn lật đổ Tần Lâm trước mặt Lý Thái hậu, đó là chuyện hết sức không dễ dàng.

Lý Thái hậu hàn huyên mấy câu cùng Vương Hoàng hậu, đây là trong hậu cung, Tần Lâm bất tiện ở lâu, liền cáo từ rời đi.

Ra khỏi Hoàng cung, Tần Lâm cười to ba tiếng, trong lòng đã có tính toán.

Tần Lâm cố ý đập cổ động rần, chính là muốn xem thử tính tình Vương Hoàng hậu thế nào, quan sát cử động người bên cạnh nàng để có thể tìm ra manh mối.

Đúng vậy, hấn không thể tuyên bố với Lý Thái hậu rằng Vương Hoàng hậu có mối liên hệ với Văn Hương môn, Văn Hương môn chính là Bạch Liên Bắc tông, nhưng hấn có thể dùng ngôn ngữ thái độ thăm dò, quả nhiên lần này thăm dò biết được không ít chuyện.

Vương Hoàng hậu cũng không phải là hạng người tâm tư thâm trầm gì, tính khí là loại người ngoài mặt có thể rất ầm nẫn, bên trong lại chỉ cần điểm một cái liền nổ. Chẳng trách nào hở ra là nàng ra lệnh đánh chết cung nữ thái giám như vậy.

532. Chương 532: Bộ Xương Khô Thứ Hai

Tính tình Vương Hoàng hậu như vậy cũng không giống như thật sự có cấu kết với Bạch Liên Bắc tông, rất có thể chính nàng cũng bị người lợi dụng mà không hay không biết.

Về phần Tôn Hoài Nhân bên người nàng, Tần Lâm phát giác ra có vẻ khác thường, y lộ ra địch ý với mình hết sức rõ ràng.

Trong cả cuộc nói chuyện giao thiệp, Tần Lâm vận dụng kỹ thuật phân tích biểu hiện bên ngoài cực kỳ tinh thâm, đây là kỹ thuật phân tích thường xuyên dùng đến lúc thẩm vấn phạm nhân.

Lúc Tôn Hoài Nhân nói với Vương Hoàng hậu rằng Tần Lâm ‘vô cùng đáng ghét’, rõ ràng có động tác cau mày, mắt khép hờ, đây là tâm trạng chán ghét không tự chủ được để lộ ra.

Thử hỏi Tôn Hoài Nhân cùng Tần Lâm là lần đầu gặp mặt, cho dù là Tần Lâm bất kính đối với Vương Hoàng hậu, y cáo mượn oai hùm đứng ra quát tháo là được, cần gì tỏ ra chán ghét Tần Lâm ngay trong lúc nói chuyện với Vương Hoàng hậu như vậy?

Sau đó, khơi dậy địch ý của Vương Hoàng hậu đối với Tần Lâm thành công, Tôn Hoài Nhân đặc ý nhìn Tần Lâm, chân mày hơi nhướng lên, cơ hàm khẽ nghiêng lại, khiến cho cả gương mặt trở nên cương nghị, đây là bày tỏ địch ý mà y cố gắng hết sức che giấu trong lòng.

Cuối cùng ở trước mặt Lý Thái hậu, đột nhiên Tôn Hoài Nhân quỳ xuống hỏi thuốc có trải qua ngự y kiểm nghiệm hay không, muốn khơi lên lòng nghi ngờ của Lý Thái hậu đối với Tần Lâm. Đến lúc Thái hậu cũng không làm như y mong muốn, khóe môi y nhếch ngang ra hai bên, hơn nữa môi dưới hơi trề xuống, cho thấy nụ cười cũng không phải là nịnh hót, mà là cười khố.

Vì sao người này lại hao tổn tâm muốn đối nghịch với Tần Lâm, bản thân câu hỏi này chính là nghi điểm rất lớn.

Trở lại nha môn Bắc Trấn Phủ Ty, Tần Lâm lập tức phái người đi tìm Trương Tiểu Dương, tra xét lai lịch của Tôn Hoài Nhân.

Hồ sơ mật của nha môn Bắc Trấn Phủ Ty ghi chép về cung nữ thái giám rất ít, thường là không nhúng tay vào chuyện của nội cung, cho nên phải tra từ bên nội quan giám.

Đợi hai canh giờ, đúng như hần dự đoán, quả nhiên Lưu Tam Dao đã tìm tới cửa.

Tần Lâm đưa tượng đầu người làm xong cho lão, Lưu Tam Dao vừa nhìn liền tỏ ra kinh ngạc:

- Ủa, giống như đúc khi còn sống...

Tần Lâm cười mà không nói, chờ Lưu Tam Dao nói ra bước kế tiếp.

- Tần trưởng quan, tiểu nhân có một thỉnh cầu quá đáng...

Lưu Tam Dao ấp a ấp úng nói:

- Còn có một bộ khô cốt, nhưng lần này liên quan trọng đại, không dám lấy ra, không thể làm gì khác hơn là mời Tần trưởng quan đến Đông Xưởng chúng ta một chuyến...

Tần Lâm gật đầu một cái, bình đạm nói:

- Đúng là quan hệ trọng đại, ngay cả chính cung nương nương Phùng Đốc Công cũng theo dõi, lá gan này cũng thật sự khá lớn!

Lưu Tam Dao cả kinh từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, hồi lâu mới chỉ tượng đầu người Lữ Quế Hoa, ấp a ấp úng nói:

- Người... Người đã biết rồi sao?

- Không sai...

Tần Lâm chỉ chỉ tượng đầu người:

- Nàng là cung nữ bên cạnh Vương nương nương, tháng Bảy bị phạt trượng đánh chết, nếu không phải là Đông Xưởng các người theo dõi Vương Hoàng hậu, cần gì thu thi thể nàng vào tay như vậy?

Lưu Tam Dao im lặng không nói, chuyện này dù là ở nội bộ Đông Xưởng cũng là cơ mật cao độ, do hai tên thân tín của Phùng Bảo, Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng đích thân nắm. Tư cách của Lưu Tam Dao còn chưa đủ tiếp xúc với cơ mật quan trọng như vậy, không có cách nào đối đáp lời chất vấn của Tần Lâm.

- Chuyện này quan hệ quá lớn, không phải là Lưu gia có thể quyết định...

Tần Lâm vỗ vỗ vai Lưu Tam Dao, cười nói:

- Đừng chậm trễ, chúng ta đi thôi.

- Đi đâu?

Lưu Tam Dao trợn tròn mắt.

- Gặp Phùng Bảo Phùng Đốc Công của các người.

Tần Lâm gặp Đốc Công Đông Xưởng Phùng Bảo ở nha môn Đông Xưởng phía Bắc Đông An môn, cơ quan đặc vụ thần bí nhất triều Minh, địa phương âm trầm kinh khủng trong truyền thuyết. Vào cửa là bức họa Nhạc Phi Nhạc Vũ Mực, phía trên treo chữ vàng 'tinh trung báo quốc'.

Được Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng cung cung kính kính mời vào nội đường, Tần Lâm nhàn nhã uống trà, rung đùi quan sát xung quanh hết sức ung dung bình thản, làm như nơi này không phải là Đông Xưởng âm trầm kinh khủng, mà là thanh lâu tửu quán nào đó.

Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng chỉ nhìn nhau không nói, nhưng cũng âm thầm bội phục Tần Lâm. Hai người bọn họ cũng coi như là loại người cùng hung cực ác xú danh vang khắp kinh sư, bao nhiêu người nghe tên Nhị Đường Đầu, Tam Đường Đầu Đông Xưởng liền bị dọa sợ đến cả người run lên. Nhưng bản thân bọn họ biết rất rõ ràng, người ngồi rung đùi trước mặt bọn họ chắc chắn hung ác hơn mình rất nhiều.

Không bao lâu sau, Phùng Bảo tới.

Phùng Bảo Phùng Đốc Công Chương ấn thái giám Ty Lễ Giám, cai quản Đông Xưởng, mặc một bộ măng bào Ngũ Trảo Kim Long màu vàng sẫm, đầu đội ô sa không cánh, lưng đeo ngọc đá, mặt trắng nõn, lông mày treo cao, nhìn qua uy phong lẫm lẫm. Bao nhiêu người thấy lão nhân gia bị dọa sợ đến vãi ra quần, có bao nhiêu người muốn nịnh bợ lấy lòng lại không tìm được đường lối.

Cho dù là Từ Tước, Trần Ứng Phượng hung danh vang khắp Đông Xưởng cũng đã sớm đứng lên, nhìn thấy Phùng Bảo liền vội vàng quỳ xuống ra mắt.

Tần Lâm vẫn ung dung nhàn nhã ngồi trên ghế, cầm nắp chén trà hót bọt trên mặt, không thèm liếc nhìn Phùng Bảo một lần nào.

Nếu như ở bên ngoài bị người nào thấy cảnh tượng này, sợ rằng sẽ bị dọa chết tươi tại chỗ.

Nhưng Phùng Bảo cũng không tức giận chút nào, hoặc nói lão không tức giận được, chỉ đi tới kéo tay Tần Lâm, gần giọng nói:

- Họ Tần người tìm nhà ta làm quái gì, làm được thì làm, không được thì thôi, không có người nhà ta cũng giải quyết được...

Có phục hồi được dung mạo đầu lâu thứ hai hay không, thật ra Phùng Bảo cũng không quan trọng lắm, lão còn có biện pháp khác đạt tới mục đích, nhưng Tần Lâm có thể để cho lão nắm giữ quyền chủ động sao?

- Phùng Đốc Công, lão thật là to gan!

Tần Lâm đột nhiên vỗ bàn một cái thật mạnh, nước trà văng tung tóe dính vào người Phùng Bảo.

Đang lúc Phùng Bảo trợn mắt há mồm, Tần Lâm nói tiếp:

- Thân là chương án Ty Lễ Giám, Đốc Công Đông Xưởng, lại bí mật điều tra chính cung Hoàng hậu, Phùng Bảo, ý lão muốn như thế nào?

Nếu như nói trong một nhà, chính cung Hoàng hậu chính là nữ chủ nhân, cho dù Phùng Bảo ghê gớm tới mức nào bất quá cũng chỉ là Đại quản gia, không trải qua chủ nhân ủy quyền đã dám điều tra nữ chủ nhân, tuyệt đối là vượt quyền, mưu đồ bất chính.

Phùng Bảo bị dọa sợ đến lui một bước, chột dạ xem thử xung quanh, chỉ có Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng, lão lại phần chần tinh thần, lớn tiếng phản bác:

- Tần tướng quân không nên nói những nói càn, bất quá nhà ta chỉ điều tra chuyện cung nữ chết, cũng không có tra Vương Hoàng hậu, người nói hươu nói vượn.

- Phùng Đốc Công, ngài cần gì vội vàng phủ nhận như vậy?

Sắc mặt Tần Lâm thay đổi còn nhanh hơn cả tiết trời tháng Sáu, cười híp mắt phỉ phỉ nước trên người Phùng Bảo, lại đưa lão trở về chỗ ngồi, sau đó mới thần thần bí bí nói:

- Phùng Đốc Công, ngài cảm thấy hạ quan là người thế nào?

Phùng Bảo hừ mũi một tiếng:

- Bỉ ỉ hạ lưu, âm hiểm tàn độc, đề tiện xảo quyệt, không có lợi không làm, thua thiệt một chút không chịu, chiếm tiện nghi không chê nhiều...

Từ Tước, Trần Ứng Phượng nhin cười không được, hai người ôm bụng cười thật đau.

Cho dù là da mặt Tần Lâm dày, lúc này cũng không tránh khỏi đỏ mặt lên, gơ ngón tay cái lên khen:

- Sinh ta ra là cha mẹ, hiểu ta chỉ có Phùng Đốc Công!

- Cuối cùng còn phải thêm da mặt dày như thành tường!

Phùng Bảo thấy Tần Lâm ra vẻ bại hoại cũng không nhin được cười lên, thật sự là bị hấn làm cho dở khóc dở cười.

Tần Lâm chợt đổi giọng:

- Đúng, Phùng Đốc Công nói đúng, bản quan chính là kẻ xảo quyệt tàn nhẫn, ngàn vạn lần không chịu thua thiệt, chiếm tiện nghi cho dù là vỡ đầu cũng muốn. Đã như vậy, thử hỏi rốt cuộc Vương Hoàng hậu có gì cổ quái, có liên quan gì với ta? Cho dù nàng là giả mạo, cho dù nàng là nam nhân giả trang, cho dù nàng là hồ ly thành tinh, nếu không có lợi ta đếm xỉa tới làm gì?

Phùng Bảo nghe đến đó đã hiểu bảy phần, thần sắc trở nên hòa hoãn, gật đầu một cái nói:

- Thì ra Tần trưởng quan quả thật là người một đường với nhà ta, vậy thì dễ nói chuyện.

Người một đường? Tần Lâm cười thầm, lòng nói lão ít hơn ta một bộ phận, chúng ta không phải là người một đường, bất quá nếu nói ra lời này chắc chắn sẽ chọc cho Phùng Bảo tức chết, hấn bèn nuốt xuống, chỉ cười nói:

- Phùng Đốc Công, có câu Xưởng Vệ một thể, Đông Xưởng cùng Cẩm Y Vệ chúng ta có thể chung sức hợp tác trong chuyện này, mọi người đều có ích lợi. Đường nhiên không cần nhắc tới tên gốc Lưu Thủ Hữu kia, Phùng Đốc Công cùng hạ quan liên thủ là được.

- Người cũng rất giáo hoạt...

Phùng Bảo nửa cười nửa không nhìn Tần Lâm, gật đầu một cái:

- Không sai, người không chỉ có thể xét âm đoán dương, cũng có tư cách nói chuyện ở trước mặt Lý Thái hậu, trong chuyện này quả thật chúng ta có thể hợp tác.

Tần Lâm hiểu ý của đối phương, Phùng Đốc Công nhấn mạnh ba chữ ‘trong chuyện này’, có nghĩa hai bên vẫn phân chia rõ ràng, chỉ là tạm thời liên thủ mà thôi.

Từ Tước và Trần Ứng Phượng nịnh bợ ở trước mặt Phùng Bảo đã quen, thấy vậy vội vàng chúc mừng:

- Chúc mừng Phùng Đốc Công, chúc mừng Tần tướng quân, Xưởng Vệ chúng ta liên thủ, nhất định không gì mà không làm được.

- Cút đi!

Phùng Bảo đập ổi người một cước:

- Phải chi các người có bản lĩnh như Tần tướng quân, nhà ta cũng không rơi vào cảnh khó khăn như vậy.

Từ Tước, Trần Ứng Phượng không cút, bọn họ phải lưu lại làm việc, ai nấy cười hỉ hả, thâm nhủ trong lòng nếu như chúng ta có bản lĩnh như Tần tướng quân cũng tốt, người ta là thượng khách của Phùng Đốc Công lão, chúng ta thì sao, tối đa cũng chỉ là con chó hạ cấp mà thôi.

Phùng Bảo dẫn đầu, hai vị Từ, Trần đi sau, Tần Lâm ở giữa, đi tới một mật thất nha môn Đông Xưởng.

Giữa phòng bày ra một bàn lớn, trên che vải trắng, bên dưới có thứ gì đó phồng lên.

Từ Tước đi lên, vén vải trắng ra, rõ ràng là một bộ khô lâu trắng hếu.

Quả nhiên Tần Lâm đoán không sai, đây mới là chính chủ!

Tần Lâm vừa thấy bộ xương này chất xương thô kệch, khung xương chậu nhỏ mà hẹp, lập tức nói:

- Là xương của nam nhân, để ta xem thử hàm răng và chất xương... Ừm, căn cứ độ mòn của hàm răng và trạng thái chất xương, phán đoán lúc người này tử vong vào khoảng chừng ba mươi tuổi.

Bên trong mật thất Đông Xưởng âm thầm lạnh lẽo, đối mặt một bộ xương khô trắng hếu, Tần Lâm lại không tỏ ra sợ hãi chút nào, không ngừng lật qua lật lại quan sát, nhìn đáng vẻ còn cảm thấy rất hứng thú.

Cho dù là hai hung đồ Từ Tước, Trần Ứng Phượng thấy vậy cũng không thể nói gì được, chỉ có thể ngơ ngác nhìn nhau, buông tiếng than dài: ai nói hai ta biến thái, Tần Lâm còn biến thái hơn chúng ta.

Tần Lâm mân mê bộ xương khô, hai tay đặt trên xương sườn, không cẩn thận chột nghe rắc một tiếng, khúc xương sườn kia bất ngờ gãy đôi.

- Ừa, bộ xương khô này có điều cổ quái, vào tuổi này xương không nên xốp loãng như vậy mới phải...

Tần Lâm gãi gãi đầu, ngẩng đầu lại nhìn thấy sắc mặt Phùng Bảo trắng nhợt thê thảm, nhất thời chột hiểu ra:

- Thì ra đây là một vị công công!

Phùng Bảo, Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng thấy đều trợn mắt há mồm, nhìn chằm chằm Tần Lâm giống như nhìn quái vật, thậm chí nghi ngờ không biết hắn có biết dương thần xuất khiếu, mộng thẩm âm hồn giống như lời đồn hay không.

Phải biết thái giám so sánh với nam nhân bình thường cũng chỉ thiếu một bộ phận mà thôi, cũng không có khắc vào xương hai chữ ‘hoạn quan’. Bộ xương khô này đã tiêu mất da thịt toàn thân, chỉ còn trơ lại xương trắng, vì sao Tần Lâm vừa nhìn qua đã biết là một vị công công?

Đương nhiên là Tần Lâm có biện pháp độc môn của hắn.

Giống như bộ xương khô này, quan sát mức độ bào mòn của nó có thể phán đoán thời gian chôn cất ước chừng mười năm. Lại thêm ngửi, sờ nắn đất tìm thấy trong khe xương, phát hiện là đất có tính kiềm, chuyện này càng không bình thường.

Nếu như là chôn ở Nam phương trong đất có tính acid, chất vôi (Calci) trong xương sẽ bị biến mất rất nhanh, trở nên xốp loãng như vậy còn có thể. Nhưng trong loại đất có tính kiềm ở Bắc phương này, chất vôi biến mất rất chậm, cho dù là tiếp tục chôn mười năm hai mươi năm cũng sẽ không trở nên loãng tới mức này.

Cũng nói rõ người chết khi còn sống đã có triệu chứng xương bị xốp loãng.

Thông thường nói đến loãng xương, đây là triệu chứng xuất hiện trên thân thể người lớn tuổi. Bởi vì tuổi tác đã cao, mức hormone trong cơ thể giảm xuống, cơ năng sinh lý suy thoái, Calci tiêu mất rất nhanh, tạo thành bệnh chứng này.

Trước tiên kiểm tra độ mòn của men răng bộ xương khô này, tình trạng xương và gánh nặng khớp xương, kết luận người chết là một nam nhân chừng ba mươi tuổi, cuộc sống không lo, dinh dưỡng được bảo đảm, thông thường người ở tuổi này không nên có triệu chứng loãng xương mới phải.

Tần Lâm còn đang nghĩ ngợi, ngẩng đầu vừa đứng nhìn thấy Phùng Bảo Phùng công công, nhất thời chợt hiểu ra: tại sao người già dễ bị chứng loãng xương hơn? Là vì sau nhiều năm cơ năng thoái hóa, mức độ hormone giảm xuống, thiếu Calci. Trên người thái giám thiếu một bộ phận cũng sẽ làm ức hormone giảm xuống, cho nên thường là bọn họ mắc chứng loãng xương khi tuổi còn rất trẻ.

Chủ nhân bộ xương khô này vào ba mươi tuổi đã mắc chứng loãng xương, Tần Lâm đã có chín thành khẳng định y là một hoạn quan, hơn nữa bạch cốt xuất hiện vào thời khắc máu chốt Phùng Bảo bí mật điều tra Vương Hoàng hậu, bản thân điểm này cũng đã là bằng chứng gián tiếp, cũng không hoài nghi chút nào nữa.

Đương nhiên Tần Lâm sẽ không nói ra nội dung quá mức cặn kẽ, nếu còn nói nữa e rằng người khác cũng không hiểu, bèn chỉ đoạn xương gãy:

- Xương của người này loãng xốp hơn người bình thường, đó là vì thân thể hoạn quan không trọn vẹn, khí huyết vận hành không thông thuận. Phùng Độc Công ở trong cung, nhất định biết có không ít công công lúc đứng lâu, ngồi lâu sẽ cảm thấy đau lưng, ban ngày đau nhẹ, ban đêm và lúc thần thanh khí sảng lại càng đau hơn.

533. Chương 533: Người Chết Là Ai?

Lúc khom lưng, vận động, ho khan dùng sức cảm thấy khớp xương đau nhức, đến khi già lưng gù xuống, chiều cao bị giảm, nếu như té ngã rất dễ dàng bị gãy xương.

Lời nói này chân chính nói đúng vào tâm khảm Phùng Bảo, không cần hỏi thái giám khác, những triệu chứng mà Tần Lâm vừa kể, bản thân Phùng Bảo đã có vài triệu chứng.

Cho dù là Phùng Bảo trời sinh tính đa nghi, lúc này cũng không khỏi tin tưởng Tần Lâm mười phần. Lão từng chính mắt thấy những thái giám tiền bối lúc tuổi cao bị công lưng vô cùng thâm, hiện tại nhìn bộ xương khô mắc chứng loãng xương, nhất thời trong bụng lộ vẻ sầu thảm.

Ngược lại hai người Từ Tước, Trần Ứng Phượng đứng xem nhìn ra manh mối, thấy chủ nhân mình lo lắng trùng trùng vội vàng chen lời nói:

- Tần tướng quân đã biết bệnh lý, hẳn là có phương thuốc trị chứng bệnh này.
- Đúng đúng đúng...

Phùng Bảo giống như chộp được cọng rơm cứu mạng, kéo lấy ống tay áo Tần Lâm:

- Tần... Tần tướng quân, có biện pháp trị liệu loại bệnh này chăng?

Tần Lâm gãi đầu một cái, âm thầm nghĩ ngợi: thời này dĩ nhiên không có cách nào bổ sung hormone cho lão, nhưng bồi bổ Calci cũng có hiệu quả phòng ngừa và trị loãng xương. Giống như uống canh xương, phơi

nặng nhiều vận động nhiều đều có tác dụng bồi bổ Calci, ăn đồ lòng động vật giàu sinh tố D, lòng đỏ trứng và cá biển cũng giúp hấp thu Calci.

Bất quá chữa khỏi cho lão có ích lợi gì với đất nước, với dân với ta? Phùng Đốc Công cũng không phải là anh hùng hào kiệt, chính nhân quân tử gì...

Thình lình linh cơ thoáng động, Tần Lâm nhướng mày, cổ ý làm khó nói:

- Loại bệnh này là do Hậu Thiên không trọn vẹn gây ra, không phải là thuốc bình thường có thể trị được, thật sự là không dễ dàng gì. Bất quá ta còn có một vị đan dược, là thần y Lý Thời Trân chế năm xưa, sau khi trải qua bản quan cải tiến hiến tặng cho Kinh Vương lão thiên tuế, có thể tạo được tác dụng điều hòa âm dương, có thể trị liệu bệnh này.

Phùng Bảo nghe Tần Lâm nói mấy câu đầu tưởng chừng như bệnh này không có cách nào trị được, không ngờ rằng sau đó hắn đổi giọng, nói là có thuốc có thể trị, nỗi vui này không phải là tầm thường, mặt mày hớn hở hẳn lên:

- Tần tướng quân thật là y quốc diệu thủ! Nhà ta phải cảm tạ người thật nhiều, bằng không tương lai loãng xương sẽ chịu đau khổ không ít...

Tần Lâm nhẹ nhàng gõ vào bộ xương khô kia một cái, cười nói:

- Ta còn một ít loại thuốc kia, ngày mai sẽ đưa tới cho Đốc Công. Ngoài ra bệnh này của các vị công công là do thiếu dương khí đưa tới, ăn nhiều thức ăn bổ dương như lòng đỏ trứng gà, gan heo... phơi nắng nhiều bổ sung dương khí cũng có chỗ ích lợi.

Phùng Bảo chợt hiểu ra, vội vàng ghi nhớ từng câu từng chữ lời Tần Lâm. Đây chính là chuyện quan hệ tới tính mạng, không thể qua loa sơ sót được. Sau đó, vị chủ trương ẩn Ty Lễ Giám, Đốc Công Đông Xưởng này lại nghiêm trang trình trọng vái chào hẳn sát đất, cảm tạ hẳn trượng nghĩa viện thủ.

Tần Lâm cười thầm không ngừng, thuốc bổ bình thường thêm vôi trắng (Carbonate Calci) sẽ trở thành Cao Cái Phiến, hiệu quả chắc chắn vô cùng.

Loại thuốc này vừa đúng dễ dàng có thể trị thái giám mắc chứng loãng xương, bắt đầu từ Phùng Bảo cũng có thể dùng loại thuốc này giở trò chút đỉnh.

Chờ Phùng Bảo uống Cao Cái Phiến có hiệu quả, tự nhiên Tần Lâm sẽ mượn đó phát huy, bây giờ cũng không cần nóng lòng nhất thời.

Trở lại tiếp tục kiểm tra bạch cốt, Tần Lâm lại dùng thước đo chiều dài xương đùi bộ xương, dựa theo hệ số tỷ lệ xương của nam nhân Trung Quốc, rất nhanh tính được chiều cao của người này: năm thước một tấc (1 thước 73).

Cũng có nghĩa là người chết là tên hoạn quan thân cao năm thước một tấc, chừng ba mươi tuổi, mắc chứng loãng xương, là mười năm trước đã được chôn xuống đất, nếu như sống đến bây giờ, hẳn đã có bốn mươi tuổi.

Phùng Bảo, Từ Tước cũng không có biểu hiện đặc biệt giật mình, ngược lại nhìn nhau, đáng vẻ quả nhiên như vậy, hiển nhiên trước đó cao thủ Đông Xưởng Lưu Tam Dao cũng đã cho ra kết luận tương tự. Chỉ bất quá lão không nhận định được thân phận hoạn quan từ chứng loãng xương.

- Nghe nói Tần tướng quân có thể làm cho khô lâu hiện ra dung mạo khi còn sống?

Phùng Bảo thử hỏi thăm dò.

Tần Lâm gật đầu một cái, hắn đã đem theo sẵn các công cụ như tóc giả, đất sét, đũa, keo dán... cũng không giấu giếm, bắt đầu công việc phục hồi dung mạo ngay trước mặt Phùng Bảo, Từ Tước cùng Trần Ứng Phụng.

Hoàn toàn giống với trình tự lần trước, cũng dựa theo điểm đặc thù giải phẫu học gương mặt nam nhân Trung Quốc, lấy được độ dày da thịt, dán các đoạn đũa vào các vị trí khác nhau trên mặt đánh dấu độ dày, sau đó đắp đất sét lên đầu lâu dày mỏng không đồng nhất, cuối cùng chỉnh lý sửa sang lại.

Cân nhắc đến chết người khi còn sống là vị hoạn quan chừng ba mươi tuổi, Tần Lâm nhớ lại vẻ mặt của Trương Thành, Trương Kinh và Hoàng Tri Hiếu, chuẩn bị tham khảo.

Chỉ thấy Phùng Bảo chờ đợi, miệng há ra, sắc mặt bất âm bất dương, Tần Lâm bèn bật cười hăng hắc xấu xa.

Đại công cáo thành.

Chỉ thấy tượng đầu người hoàn thành dung mạo phục hồi như cũ, trán hơi nhô ra, xương gò má thấp, má lõm sâu vào, cằm hất ra ngoài, phối hợp với nụ cười lạnh lùng âm hiểm thường thấy trên mặt thái giám, quả thật sống động y như thật.

- Tôn... Tôn Hoài Nhân, quả nhiên là Tôn Hoài Nhân!

Phùng Bảo vừa giận vừa sợ, vỗ bàn một cái thật mạnh.

Sau khi phục hồi dung mạo chỉ thấy có tám chín thành tương tự Tôn Hoài Nhân, bất quá trẻ hơn chừng mười tuổi, ngoài ra còn có bằng chứng phụ khác, Phùng Bảo có thể trăm phần trăm kết luận người chết này chính là Tôn Hoài Nhân.

Hắn Tôn Hoài Nhân hiện ở trong cung là giả mạo, người chết này mới thật sự là Tôn Hoài Nhân.

Tần Lâm cầm vải sạch lau đất sét dính trên tay, chỉ chỉ bộ xương khô:

- Không nên động tới bộ xương khô này, ta cảm thấy có lẽ tương lai còn có chỗ dùng. Phùng Đốc Công, hai ta chung sức hợp tác, bây giờ phải chăng là lúc nên công khai minh bạch hết thảy với nhau?

Phùng Bảo gật đầu một cái, ra hiệu cho hai tên thủ hạ kể lại chuyện đã xảy ra cho Tần Lâm.

Từ Tước hất đầu lên, rất là tự đắc nói:

- Tần tướng quân quả thật xét âm đoán dương, mắt thần như điện, bất quá Đông Xưởng chúng ta cũng không phải ngồi không. Bên trong bên ngoài cung có chút gì gió thổi cỏ lay, cũng lọt vào tai mắt chúng ta.

Trần Ứng Phượng nói tiếp:

- Cho nên tháng Bảy Vương Hoàng hậu đột nhiên phạt trượng đánh chết Lữ Quế Hoa, chúng ta lập tức lưu ý. Phải biết rằng trước đó số người bị Vương Hoàng hậu phạt trượng đánh chết toàn là đám nô tài làm việc không cẩn thận, tay chân không sạch sẽ. Nàng muốn cầm quyền hậu cung, giữ uy phong ra, chuyện này là không tránh khỏi. Duy chỉ có Lữ Quế Hoa này lại cẩn thận từng chút, hắn không hề chọc giận nường nường mới đúng...

Vì vậy Đông Xưởng liền lặng lẽ đem thi thể Lữ Quế Hoa trở về kiểm nghiệm, nhưng bản thân thi thể không có bất cứ vấn đề gì, Đông Xưởng Lưu Tam Dao tế xuất tuyệt kỹ hun xương, cũng không phát hiện được gì. Rốt cục dùng bộ xương khô ấy để thử dò xét Tần Lâm có năng lực phục hồi tượng mạo khô lâu khi còn sống hay không.

534. Chương 534: Thay Mện Đổi Đào

Bất quá Đông Xưởng cũng là cơ cấu đặc vụ thần bí nhất quỹ dị nhất triều Đại Minh, trong tay cũng có mấy phần bản lĩnh. Phùng Đốc Công cũng bố trí tai mắt bên cạnh Vương Hoàng hậu, tra ra được ngày đó Lữ Quế Hoa bị trượng đánh chết, Tôn Hoài Nhân được nường nường vô cùng sủng ái đã đưa tới tác dụng mấu chốt.

Bởi vì Vương Hoàng hậu thu tóm quyền bính ở nội cung, trong vô hình xâm phạm đến ích lợi vốn có của Phùng Bảo. Cho nên lão lệnh ấy tên kiện tướng bí mật điều tra theo hướng Tôn Hoài Nhân, xem thử có thể tìm được chút manh mối nào không.

Tôn Hoài Nhân là người Tuân Hóa, người của Đông Xưởng tra qua một cái, liền tra được ở quê hương y có đệ đệ sinh đôi gọi là Tôn Hiểu Nhân. Năm đó trong nhà nghèo quá, ca ca bảy tuổi đã tịnh thân vào cung làm thái giám, đệ đệ ở nhà kế thừa hương khói.

Mười năm trước vào năm Long Khánh thứ năm, Tôn Hiểu Nhân vào cung đã hai mươi ba năm, ba mươi tuổi y đã làm tới Đô Tri Giám Thiêm Thư, thuộc về cao phẩm thái giám.

Năm ấy Tôn Hiểu Nhân ra cửa làm ăn, chợt đi mà không về, biết được đệ đệ có thể gặp chuyện không may, Tôn Hoài Nhân đặc biệt xin nghỉ hồi hương tra xét, nhưng cuối cùng không thu hoạch được gì, không thể làm gì khác hơn là mấy tháng sau hậm hực trở về cung.

Tra tới đây, Đông Xưởng có lòng nghi ngờ, nghi ngờ có thể hai huynh đệ này đã bị đánh tráo vào lúc đó. Mà trong hai mươi ba năm Tôn Hiểu Nhân một mực hoạt động bên ngoài cung, nếu như bị thế lực gì đó khống chế, thay ca ca nằm vùng trong Hoàng cung, vậy càng là bí mật tày trời.

Phùng Bảo lập tức mật lệnh các Đường Đầu, Ty Phòng, Linh Ban, Chưởng Ban Đông Xưởng triển khai công việc điều tra hết sức linh đình. Dù sao cũng là cơ quan đặc vụ cao nhất triều Đại Minh, hiệu suất làm việc của Đông Xưởng không phải là thấp, rất nhanh tra được lúc ấy từng phát hiện qua một cổ thi thể vô danh ở Ngọc Điện huyện phía Tây Nam Tuân Hóa thành một trăm dặm. Vì vậy sai phái Lưu Tam Dao đi tới đó đem cốt hài trở về Đông Xưởng khám nghiệm, đây chính là bộ xương khô bày trước mặt Tần Lâm.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, Tần Lâm phục hồi dung mạo người chết như cũ, lập tức tra ra đây rất có thể là một chiêu thay mặt đổi đào.

Tần Lâm cau mày, ra sức gãi gãi đầu, vẻ mặt trở nên cực kỳ cổ quái:

- Nếu như Tôn Hoài Nhân bây giờ đúng là bị Tôn Hiểu Nhân giả mạo thay thế, vậy bên cạnh Vương Hoàng hậu... ặc, thật ra không phải là thái giám hay sao?

Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng ngơ ngác nhìn nhau, Phùng Bảo nói nửa ngày, đang bưng chén trà làm trơn cổ họng, nghe lời này lập tức phun nước ra ngoài, sắc tới nổi ho khan một trận.

- Tần... Tần Lâm, tiểu tử ngươi nghĩ gì vậy?

Phùng Bảo chỉ Tần Lâm, hoàn toàn là dở khóc dở cười.

Còn có thể có cái gì? Tần Lâm bĩu môi, trong lòng mọi người biết rõ ràng, rất có khả năng trên đầu bệ hạ đã mọc hai cái sừng cong vút.

Khụ khụ... Từ Tước nhin cười, nhìn Tần Lâm chấp tay một cái:

- Tần tướng quân nghĩ sai rồi, các công công trong cung hàng năm đều phải kiểm tra thân thể hai lần, chỉ có thái giám năm mươi tuổi trở lên, làm tới Bình Bút Ty Lễ Giám cùng thủ lĩnh hai mươi bốn nha môn mới có thể được miễn. Mười năm trước Tôn Hoài Nhân từ Tuân Hóa trở về cung, hai năm trước mới điều đến bên người Vương nương nương, trong tám năm trước tổng cộng đã kiểm tra mười sáu lần.

Là như vậy sao, Tần Lâm lúng túng sờ sờ mũi, xem ra bệ hạ tạm thời chưa bị cấm sừng, ngược lại là mình nghĩ quá nhiều.

Tần Lâm cũng nói ra hết thấy tình huống bên mình thu thập được. Sau khi biết được Văn Hương môn rất có thể chính là Bạch Liên Bắc tông, Phùng Bảo, Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng cũng không tránh khỏi giật mình kinh hãi.

Đông Xưởng cùng Cẩm Y Vệ liên thủ, tình báo hai bên ẩn chứng lẫn nhau, dần dần đã hiện ra đường nét mơ hồ của vụ án. Dựa theo thứ tự thời gian trước sau, chính là hai mươi ba năm trước đây Tôn Hoài Nhân vào cung, mười năm trước Tôn Hoài Nhân trở về quê bị đệ đệ sinh đôi Tôn Hiểu Nhân đánh tráo.

Lúc ấy y trẻ nãi hai tháng mới trở về cung, hơn phân nửa chính là đang đợi vết thương tịnh thân khôi phục lại. Xét vì Tuân Hóa là địa bàn của Bạch Liên Bắc tông dọc theo trường thành, rất có thể là y đã bị Bạch Liên Bắc tông khống chế.

Năm năm trước Văn Hương môn có liên lạc với nhà Vương Hoàng hậu, nhưng lúc ấy Vương gia chẳng qua là một hộ tiểu quan lại kinh thành, Văn Hương môn cũng không nghĩ tới nhà này tương lai sẽ xuất hiện một vị Hoàng hậu, cho nên cũng chỉ tới truyền giáo giống như nhà bình thường.

Hai năm trước Vương Hỷ Thụ được chọn làm Hoàng hậu, Văn Hương môn không khỏi vui mừng quá đỗi. Bất quá sau khi biết tin tức bọn họ lại không tiếp xúc được với Vương Hoàng hậu, nằng thân ở Tử Cấm thành, thủ vệ sâm nghiêm, người ngoài không có cách nào tới gần.

Vì vậy nội gián mai phục trước đây sinh ra tác dụng, Tôn Hiểu Nhân nghĩ biện pháp điều đến bên cạnh Vương Hoàng hậu. Bởi vì cùng chung tín ngưỡng, bởi vì Văn Hương môn quen thuộc tình huống Vương gia có thể cung cấp tin tức cần thiết cho y, rất nhanh y đã lấy được lòng tin của Vương Hoàng hậu, trở thành đại hồng nhân bên cạnh chủ nhân lục cung.

Tôn Hiểu Nhân mượn thân phận địa vị của Vương Hoàng hậu, có thể làm rất nhiều chuyện cho Văn Hương môn hoặc là Bạch Liên Bắc tông.

Phùng Bảo lại cau mày, trước mắt muốn mượn chuyện này uy hiếp Tôn Hiểu Nhân, ảnh hưởng Vương Hoàng hậu, vẫn còn thiếu chứng cứ thực chất cụ thể.

Cho dù là kỹ thuật phục nguyên dung mạo đầu lâu của Tần Lâm có thể phục chúng, nhưng Tôn Hoài Nhân cùng Tôn Hiểu Nhân là huynh đệ sinh đôi, dáng dấp giống nhau như đúc. Hiện tại tên ‘Tôn Hoài Nhân’ bên cạnh Vương Hoàng hậu chỉ cần một mực khẳng định người chết mới là đệ đệ Tôn Hiểu Nhân, vậy không ai có thể làm gì được y.

- Tôn Hiểu Nhân có lão bà hài tử ở Tuân Hóa, chúng ta bắt lại, buộc y khuất phục!

Cơ mặt Trần Ứng Phượng giật giật, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Xin Đốc Công yên tâm, tiểu nhân mới luyện mấy thủ đoạn vô cùng lợi hại, cho dù là người sắt đá cũng có thể bắt phải mở miệng.

Từ Tước cũng đưa tay ra chém mạnh xuống một cái:

- Cho dù là tim y bằng sắt đá, chắc chắn cũng phải quỳ xuống cầu xin tha thứ!

Phùng Bảo tát ổi người một bạt tai, giận nói:

- Các người ngu ngốc tới mức này sao? Không có bằng cứ cụ thể cũng dám đối phó người bên cạnh Vương Hoàng hậu, các người thật sự cho là Đông Xưởng có thể duy ngã độc tôn, nhà ta có thể độc đoán chuyên quyền ư?

Mặc dù Vạn Lịch để Chu Dực Quân cũng không có tình cảm gì đối với Vương Hoàng hậu, nhưng trên đại thể cũng không tệ lắm. Lần trước muốn phong thúc thúc cùng huynh đệ của Vương Hoàng hậu làm Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Thiêm Sự, bị Trương Cư Chính cứng rắn bác bỏ. Lão nói rằng bọn họ bất quá chỉ là hoàng thân, không có lập công lao gì lớn, cho nên chỉ phong là cẩm y Thiên Hộ, Vạn Lịch liền oán trách Trương tiên sinh quá hẹp hòi, quá khắc nghiệt với nhạc gia của Hoàng đế.

535. Chương 535: Hiểu Lâm

Ngoài ra Vạn Lịch mới thành thân được hai năm, nếu Đông Xưởng xuống tay đối phó Vương Hoàng hậu, bệ hạ sẽ nghĩ như thế nào?

Càng đừng nhắc tới Vương Hoàng hậu bày ra dáng vẻ thuần nhân chí hiếu với Lý Thái hậu, hai năm qua sáng sớm mỗi ngày đi vấn an khi tia nắng ban mai đầu tiên vừa xuất hiện, Lý Thái hậu thật sự rất thích đứa con dâu này.

Nói cho cùng, quyền thế Phùng Bảo lớn hơn nữa cũng chỉ là Đại quân gia, Lý Thái hậu, Vạn Lịch để cùng Vương Hoàng hậu mới thật sự là chủ nhân, lão không có vạn phần xác thật nắm chắc, làm sao có thể cứng rắn đối kháng với Vương Hoàng hậu?

Theo Phùng Bảo thấy, thay vì vạch trần chuyện này, không bằng cố gắng lợi dụng, xem làm thế nào tìm được ích lợi mình, như vậy mới thích hợp hơn.

Kể ‘Đê tiện vô sỉ, lòng dạ độc ác, thua thiệt một chút không chịu, chiếm tiện nghi tuyệt không buông tha Tần Lâm Tần trưởng quan’ trong lòng Phùng Đốc Công, rốt cục đang nghĩ như thế nào?

Hắn cầm mấy mảnh xương nhỏ nơi cổ họng lên nghịch nghịch trong lòng bàn tay, khoe miệng khê nhếch có vẻ vui thích.

- Phùng Đốc Công, chuyện này còn phải từ từ thương nghị, hai nhà chúng ta theo dõi chặt chẽ Tôn Hoài Nhân kia, để xem y có hành động gì...

Tần Lâm dứt lời, lại cố ý giả bộ tỏ ra nghi ngờ, nhìn Phùng Bảo một chút:

- Hai nhà chúng ta hợp tác, ích lợi chia đều, nếu như có động tĩnh gì, Phùng Đốc Công cũng không nên nuốt một mình!

- Làm sao có chuyện như vậy, chẳng lẽ nhà ta là loại người như vậy sao?

Phùng Bảo nói một câu mà trong lòng lão cũng không tin.

Ngay cả ánh mắt của Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng cũng như đang nói: Đốc Công, ngài chính là loại người như vậy, lừa ngài là con chó nhỏ!

Phùng Bảo á khẩu nghẹn lời, giọng cảm hận nói:

- Nhà ta vẫn chờ Tần trưởng quan cho tiên đan trị chứng loãng xương này, nếu nhà ta dám lừa gạt Tần trưởng quan, người không cho thuốc kia là được!

Đã nói tới như vậy, Tần Lâm không tin cũng không được, hắn cười chấp tay một cái:

- Đốc Công nhân phẩm cao khiết, tín nghĩa vô song, Tần mỗ tuyệt đối tin được. Thuốc đó chờ sau khi ta trở về làm xong, sẽ đích thân đưa đến quý phủ.

Phùng Bảo ừm một tiếng, vốn là không muốn đưa Tần Lâm, suy nghĩ một chút cuối cùng vẫn đích thân đưa Tần Lâm đi ra ngoài. Chuyện liên thủ phá án cũng chỉ là phụ, mấu chốt là thuốc kia không thể xảy ra chuyện gì lầm lỡ.

Đông Xưởng đề phòng sâm nghiêm, chủ phòng ấn Ty Lễ Giám Phùng Bảo thân mặc măng bào, lưng đeo ngọc đai khí tượng pháp độ đầy đủ đích thân đưa Tần Lâm ra tới đại môn, chứng tỏ lão coi trọng Tần Lâm tới mức nào.

Lưu Tam Dao cầm đầu, những Linh Ban, Chưởng Ban, Ty Phòng Đông Xưởng thấy cảnh tượng này trong lòng ai nấy đều cân nhắc, biết không thể chọc vị Tần trưởng quan này.

- Tần tướng quân, thuốc kia...

Phùng Bảo suy nghĩ một chút, cuối cùng nói ra lời cất giấu trong lòng:

- Người cũng đừng hạ độc hại nhà ta!

- Ta là loại người như vậy sao? Tuyệt đối sẽ không!

Tần Lâm lắc đầu lia lịa.

Đúng vậy, người chính là loại người như vậy, lần này ý kiến Phùng Bảo, Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng hoàn toàn nhất trí.

Phục các người quá! Tần Lâm tức giận vỗ bụng Phùng Bảo một cái, nghênh ngang đi xa.

Phùng Bảo trở lại mặt thất, trong lúc vô tình lại cầm tượng đầu người Tần Lâm vừa làm xong quan sát, tỏ ra kỳ quái nói:

- Ủa, biểu lộ ngoài cười mà trong không cười này, vì sao ta thấy quen mắt như vậy?!

Từ Tước, Trần Ứng Phượng ngơ ngác nhìn nhau, sau đó cùng nhau chỉ chỉ Phùng Bảo: Đốc Công, chính là nụ cười hay treo trên gương mặt già nua của ngài...

Trời ơi... Phùng Bảo ném tượng đầu đi, lòng nói mình lại bị Tần Lâm đùa bỡn.

Phía sau nha môn Lễ bộ về phía Đông Đại Minh môn, chính là Thái Y viện trông coi sự vụ y dược, đề phòng chữa trị dịch bệnh trên cả nước.

Huệ Dân được cục, y quán hạnh lâm trên đời đều thờ phụng tượng hai vị lão tổ Kỳ Hoàng, duy chỉ có bên trong Thái Y viện là thờ thánh chỉ sắc kiến của Vĩnh Lạc gia, là tổ đình y gia. Thần y thánh thủ trong thiên hạ bất kể ở nơi khác tự cao tới mức nào, đến nơi này cũng phải nín thở tĩnh khí, không dám buông thả phóng túng.

Có thể đến Thái Y viện nhận chức y quan, đó là mục tiêu cao nhất của tất cả mọi người trong hạnh lâm cả nước, quang tông diệu tổ, nổi danh thiên hạ, ngoài ra cũng không còn con đường nào khác.

Cho nên Lý Kiến Phương phụng chức ở Thái Y viện, trong lòng không có lúc nào là không tràn đầy tự hào. Y thân mặc quan phục ngự y chính bát phẩm, ngồi trong nha môn Thái Y pháp độ sâm nghiêm viện làm việc. Người mời y đi xem bệnh không phải là Công Hầu Bá, Phò mã cũng là Thượng Thư Thị Lang, thậm chí có mấy lần còn là phụng chỉ đi tới phủ đệ lão thần thân quý chữa bệnh, thật là vinh dự vô cùng.

Ánh tà dương phía Tây chiếu vào tượng Kỳ Hoàng, Lý Kiến Phương nheo mắt lại, âm thầm tính toán: phụ thân Lý Thời Trân là năm Gia Tĩnh đến Thái Y viện nhậm chức, bị yêu đạo, phương sĩ chèn ép, chỉ làm đến bát phẩm ngự y đã trở về quê. Minh lại khác, có cháu rể Tần Lâm làm chỗ dựa, tương lai sẽ một mực thăng lên, làm chính lục phẩm Viện Phán thậm chí ngũ phẩm Viện Xứ.

Đến giờ nghỉ, các ngự sĩ, y sinh rồi rít thu dọn đồ đạc về nhà, không ít người chào hỏi Lý Kiến Phương:

- Lý ngự y, mặt trời ngã về Tây rồi, về nghỉ thôi.

- Lý huynh, hiếm khi rảnh rỗi như hôm nay, chúng ta cùng đi uống chút rượu chứ?

Lý Kiến Phương khách sáo mà cương quyết từ chối lời mời, bảo hai tên đầy tớ chậm rãi thu dọn đồ đạc, còn mình không nhanh không chậm cầm một quyển Bản Thảo Cương Mục lật xem, cố ý trì hoãn ra khỏi cửa chậm hơn các đồng僚 một bước.

- Lý huynh thật là hiếu học, chăm chỉ vô cùng.

Đám y quan nịnh nọt một phen, ai nấy rời đi.

Suy đoán Lý Kiến Phương không nghe được, có người cao gầy để chòm râu dê đen nhánh cười lên:

- Vị Lý lão huynh này thật giỏi, vừa mới tới đã làm chức ngự y quán Đại Phương Mạch, chắc chắn, sợ rằng tương lai chúng ta sẽ là thuộc hạ của y!

Lập tức có không ít y quan phụ họa:

- Người ta có hậu đãi vững chắc, có một đứa cháu rể ưu tú như vậy, ta thấy sớm muộn gì y cũng sẽ làm tới Viện Phán, Viện Xứ.

Bất quá cũng có mấy người nói giúp cho Lý Kiến Phương:

- Cũng không chỉ dựa vào Tần trưởng quan, dù sao Lý ngự y gia học uyên nguyên, y thuật quả thật lợi hại.

Y giới vô cùng chú trọng thực tế, không cần biết một người ba hoa trên trời dưới đất thế nào, rốt cục cũng phải xem kẻ đó có trị bệnh được hay không. Lý Kiến Phương vừa đến đã làm chức ngự y quán sự Đại Phương Mạch xếp hàng đệ nhất trong mười ba khoa của Thái Y viện, mặc dù những y quan này có hơi ganh ghét, nhưng không thừa nhận y thuật Lý Kiến Phương thật sự ỉnh cũng không được.

Đang khi các y quan vừa nói chuyện vừa ra khỏi nha môn, chợt thấy mấy người tuổi trẻ từ phía Bắc đi tới, trò chuyện chỉ chỗ về phía tấm biển chữ vàng nha môn Thái Y viện.

Người cầm đầu tuổi vừa hai mươi, khuôn mặt không có gì đặc biệt, duy chỉ có đôi mắt lộ vẻ giảo hoạt, khoác áo bông màu lam nhạt, vạt áo trước, ống tay áo dính không ít vết bùn đất, trông giống như thợ nặn tượng.

Tên này nhìn lên bảng vàng Thái Y viện, sau đó lại nhìn sang đồng bạn mình cười nói:

- Tên mập, nếu chúng ta vẫn một mực đi theo Thái sư phụ học y, chỉ sợ hiện tại cũng đã đến nha môn này làm việc.

Một tên mập mặt tròn nung núc thịt cũng nhìn nha môn với vẻ ‘vô cùng mơ ước’, cất tiếng than thở:

- Lúc trước đệ đã nghĩ bất kể ba mươi, bốn mươi hay là năm sáu mươi tuổi, chỉ cần có thể tới Thái Y viện làm việc, coi như đời này sống không uổng phí. Không ngờ rằng không tới nha môn ở cửa Đông Đại Minh môn, chúng ta lại làm nên chuyện ở cửa Tây, quả thật là thế sự khôn lường.

Mới đầu đám y quan nghe người tuổi trẻ lam bào kia nói một mực đi theo Thái sư phụ là có thể đến Thái Y viện làm việc, không khỏi cười thầm hắc hắc không biết trời cao đất rộng là gì. Sau đó nghe tên mập nói làm việc ở phía Tây, nhất thời hiểu ra: phố Kỳ Bàn phía Tây là Tiền Quân Đô Đốc phủ, Cẩm Y Vệ, dọc theo Giang Mễ hạng đi thẳng về phía Tây, đến tận cùng chính là xưởng gạch ngói. Thì ra ba người tuổi tác tương đương nhau này là thợ làm việc ở xưởng gạch ngói.

Danh y trên thiên hạ có hàng ngàn hàng vạn, có bao nhiêu người có thể tới Thái Y viện nhậm chức? Đám danh y từ nơi khác tới kinh sư, tới Thái Y viện là nơi tối cao của hạnh lâm này chiêm ngưỡng, vừa mơ ước vừa than thở, các y quan Thái Y viện đã thấy rất nhiều, không có gì là lạ.

Nghĩ tới mấy người tuổi trẻ này học y bất thành, không thể làm gì khác hơn là đi làm thợ gạch ngói, các y quan không khỏi bùi ngùi cảm khái.

Nhưng vào lúc này, một chiếc xe ngựa màn trướng màu xám từ trên đường phố từ từ chạy tới, rèm cửa sổ vén lên, lộ ra dung nhan thiếu nữ mắt ngọc mày ngài, chính là Trịnh Trinh ngày đó ra đi không từ già Tần Lâm.

Ngày đó nàng cố ý nhận Tần Lâm là biểu ca, mượn hắc chặn lại Ngô Đức và đám tay sai của y, nhưng nàng cũng chạy đi báo quan thật sự. Bất quá quan sai nhận được ích lợi của Ngô gia, tên nào cũng thoái thác năm lần bảy lượt. Trịnh Trinh khổ cầu bọn họ chạy tới khu đất sét, đến khi tất cả mọi chuyện đã xong, chỉ nghe nói một nhóm Cẩm Y Vệ mạo nhận phu đào đánh cho Ngô Đức và đám tay sai tới mức phụ mẫu bọn họ không nhận ra.

Thiếu nữ nào mà không hoài xuân? Mặc dù thân phận người tuổi trẻ đào đất hàn vi, nhưng lại có thể đánh cho Ngô Đức tới tả như vậy, trong lúc không hay không biết đôi mắt giảo hoạt của hắc hắc đã in sâu vào lòng Trịnh Trinh.

Hắn có thể là Cẩm Y Vệ thật không? Cho dù hắc chỉ là một Tiểu Kỳ, không, Hiệu Ủy bình thường... Trịnh Trinh bị bóng dáng của hắc làm cho rối loạn trong lòng. Vốn nàng vô cùng quả quyết, trong lúc nhất thời lại do dự đối với lựa chọn trước mắt.

Bây giờ nàng vừa liếc nhìn qua liền nhận ra thanh niên lam bào kia chính là phu đào đất ngày đó thay mình đuổi Ngô Đức đi, vội vàng bảo xa phu dừng xe lại.

- Tiểu thư, hôm nay là ngày cuối cùng ghi danh chọn tú nữ (ghi danh tuyển chọn vào cung làm cung nữ, phi tần), nếu còn trễ nữa sẽ không thể ghi danh.

Xa phu hảo tâm nhắc nhở.

- Bảo người dừng thì cứ dừng...

Trịnh Trinh vén màn cửa lên, há miệng định gọi. Nàng muốn chính miệng hỏi tên kia một chút, rốt cục hôm đó nói là Cẩm Y Vệ gì đó, có phải là thật hay không. Mặc dù trong mắt của nàng, chuyện này ngay cả một phần trăm hy vọng cũng không có, nhưng nàng vẫn cảm thấy còn chút hy vọng không thể từ bỏ.

Tần Lâm cũng nhìn thấy Trịnh Trinh, bèn vẫy vẫy tay với nàng. Hắn muốn hỏi nha đầu này xem hôm ấy rốt cục có chuyện gì, báo hại mình đánh một trận mà không hiểu vì sao, lại bỏ đi không từ già, quả thật cũng không trọng nghĩa khí gì cả.

Trong đám y quan Thái Y viện có vài người hảo tâm tiến lại nghênh đón bọn Tần Lâm, trong đó có một lão nhân vóc người ngũ đoản, da mặt vàng võ chột nhìn những người tuổi trẻ này cười nói:

- Học mà còn mỗi buổi mỗi tập, chẳng phải thích ư? Chư vị tuy gửi thân xuống gạch ngói, vẫn ôm lòng hành y tế thế, chuyện này quả thật là khó được.

Nụ cười của Trịnh Trinh lập tức ngưng đọng lại trên mặt: xuống gạch ngói, thợ gạch ngói ư? Không trách hẳn phải đi đào đất sét, tên này nói láo gạt người, quả thật là khoác lác một tác tới trời.

Trịnh Trinh buông rèm cửa sổ xuống, nghiêng rằng một cái lệnh cho xa phu:

- Đi, đi báo tú nữ!

Xa phu vung roi lên múa ra một bông hoa, xe ngựa lập tức chạy đi.

Trời, nữ nhân này thật là... Tần Lâm sờ sờ mũi, cười khổ một trận, dĩ nhiên hẳn biết tại sao Trịnh Trinh bỏ chạy còn nhanh hơn thỏ.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cùng mấy tên thân binh Hiệu Ủy ôm bụng cười nghiêng ngả, từ trước tới nay chưa thấy Tần trưởng quan kinh ngạc như vậy. Đại tiểu thư Quốc Công phủ, tướng phủ thiên kim, Trưởng Công chúa, ai ai cũng cười cười nói nói với hắn vô cùng vui vẻ. Nhưng tiểu cô nương nhà mở lò gạch này dường như lại sợ bị hắn bám lấy, quả thật khiến cho người ta không biết nên nói cái gì cho phải.

Bọn họ không biết tuy rằng xe ngựa chạy xa, trong lòng Trịnh Trinh cũng cảm thấy mát mát, năm lần bảy lượt muốn xuống xe chính miệng nói tiếng cảm tạ với Tần Lâm, nhưng cuối cùng nàng không làm như vậy. Sau khi phụ thân bệnh gia cảnh càng ngày càng suy sụp, ca ca mê rượu chè cờ bạc, hết thấy chuyện này khiến cho nàng không có lựa chọn.

Vào cửa hầu sâu như biển, Hoàng cung càng là sâu không lường được, tương lai sẽ có kết cục gì? Trịnh Trinh cắn môi để lại dấu răng thật sâu.

Tần Lâm cũng không mấy chú ý tới Trịnh Trinh, bèo nước tương phùng mà thôi, chẳng lẽ đánh giùm nàng một trận còn muốn nàng lấy thân báo đáp, khí bá vương của mình còn chưa tới mức đó.

Trên thực tế hôm đó sau khi lấy đất sét trở về, hắn đã hoàn toàn quên bằng chuyện này. Bằng không với uy lực của Bắc Trấn Phủ Ty chẳng lẽ không thể tra ra lai lịch Trịnh Trinh.

Khụ...

Y quan mặt vàng nhìn theo ánh mắt Tần Lâm, đã thấy rõ hết thấy chuyện này, bèn cười nói:

- Yếu diệu thực nữ quân tử hảo cầu, tiểu ca nhi, người làm thợ gạch ngói như vậy làm sao có thể lọt vào pháp nhãn của thực nữ người ta? Cần phải biết thư trung tự hữu nhan như ngọc, ta thấy ánh mắt người sáng, vàng trán đầy đặn, tự nhiên cực kỳ thông minh, không bằng nhật sách thuốc lên tiếp tục học tập. Nếu tương lai trở thành danh y hạnh lâm, tất có thể lấy được vợ đẹp.

Tần Lâm khẽ ặc một tiếng trong cổ, thâm nhủ trong lòng ta đã cưới hai người, cho dù là muốn cưới nữa cũng không cần chờ tới khi trở thành danh y.

Hắn cười nhìn y quan chấp tay một cái:

- Hảo ý của lão tiên sinh, tại hạ xin tâm lãnh, bất quá tại hạ có chuyện khác phải làm, sợ rằng không thể học y.

- Không biết tốt xấu...

Y quan cao đi tới, khinh thường liếc Tần Lâm một cái, nói với lão y quan kia:

- Triệu lão tiên sinh, cần phải biết gỗ mục không thể dùng điêu khắc, những người này làm gạch ngói còn tạm được, làm sao có thể học y? Nếu như có thể học từ sớm, vậy sẽ không tới nỗi đi làm thợ gạch ngói.

536. Chương 536: Ước Mơ Của Lý Kiến Phương

Chỉ cần có lòng là có thể học được...

Triệu lão y quan tỏ ra rất nhiệt tâm, lấy trong tay áo ra một quyển sách thuốc thật mỏng:

- Tiểu ca nhi, cho dù là vô tình học y nhưng dù sao biết nhiều cũng tốt, học những thứ trong quyển sách này, đến khi bị nhức đầu nóng lạnh cũng có thể đối phó. Ôi, cho dù là người trẻ tuổi thông minh, nhưng đáng tiếc không chịu hiểu học...

Tần Lâm, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực và các thân binh Hiệu Ủy đồng thời có cảm giác suy yếu vô lực, lúc này tỏ rõ thân phận đường như không thích hợp. Bất đắc dĩ, Tần Lâm không thể làm gì khác hơn là nhận lấy sách trong tay Triệu lão y quan, cười cảm tạ lão tặng sách.

- Ủa, vì sao hiền đệ lại tới đây?

Ở cửa Thái Y viện sau lưng, Lý Kiến Phương mặt mũi tươi cười, nhảy một lần ba bậc trên thềm chạy xuống.

Thái Y viện vô cùng coi trọng tư cách thâm niên, Lý Kiến Phương vừa tới đã được làm quản sự Đại Phương Mạch, chính là Lễ bộ Thượng Thư Phan Thịnh nể mặt Tần Lâm mới bổ nhiệm.

Tần Lâm cười cười, theo thân phận văn bối vái chào tới đất:

- Tam thúc, tiểu đệ mới từ chỗ Đông Xưởng Phùng Bảo trở lại, thuận đường bèn đi tới Thái Y viện.

Đông Xưởng, Phùng Bảo?

Trước mặt mọi người, kẻ dám gọi thẳng tên của chương án Ty Lễ Giám, Đốc Công Đông Xưởng có thể đếm trên đầu ngón tay. Hơn nữa Lý Kiến Phương còn gọi hắn là hiền đệ, chức vị y quan Thái Y viện lập tức hiểu ra đây là ai.

Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, Chiêu Dũng tướng quân, chương Bắc Trấn Phủ Ty, phụng chỉ giám sát chiếu ngục, Tần Lâm Tần tướng quân!

Y quan cao đột nhiên cảm thấy hối hận vì sao miệng mình không mọc mụn nhọt, vừa rồi không mở miệng nói thì hay biết bao nhiêu. Triệu lão tiên sinh suýt chút nữa ngã lặn ra đất: mình vừa nói Tần tướng quân là thợ gạch ngói.

Cho dù là Tần Lâm thuận đường tới đây, Lý Kiến Phương cũng đặc ý vô cùng. Viện Xứ Thái Y viện chỉ chính ngũ phẩm, Tần Lâm đã là cao quan chính tam phẩm, càng không cần phải nói quyền lực chương Bắc Trấn Phủ Ty, giám sát chiếu ngục, lớn hơn những y quán này không chỉ mười lần.

Có được cháu rể quyền cao chức trọng như vậy ủng hộ, Lý Kiến Phương muốn không đặc ý cũng khó. Y nở một nụ cười tươi tắn, giới thiệu với các vị đồng liêu:

- Triệu lão tiên sinh, Phương tiên sinh, vị này chính là xá đệ tể Tần Lâm, hiện tại phụng chức ở nha môn Cẩm Y Vệ phía Tây phố Kỳ Bàn, cách chúng ta một con phố.

Căn bản không cần giới thiệu quan hàm, chức của Tần Lâm, toàn bộ kinh thành người nào không biết Tần trưởng quan tay không ngăn voi, xả thân cứu giá?

Các vị y quan ngơ ngác nhìn nhau, lần này mới hiểu được lúc này người ta nói làm việc ở phía Tây cũng không phải là xưởng gạch ngói trên Giang Mễ hạng phía Tây, mà là nha môn Cẩm Y Vệ.

Dường như vừa rồi mình mới nói cái gì gỗ mục không thể dùng điêu khắc... Phương y quan vốc dáng cao toát mồ hôi trán to bằng hạt đậu, sắc mặt thoát trắng thoát xanh, vội vàng cúi gập lưng chín mươi độ, tỏ ra sợ hãi tới cực điểm:

- Tần tướng quân thứ tội, Tần tướng quân Đại nhân đại lượng, Phương mạo nói hươu nói vượn, Tần tướng quân ngàn vạn lần đừng để trong lòng...

- Nhìn dáng vẻ lão huynh, hình như rất sợ bản quan?

Tần Lâm cười cười, vỗ vỗ vai Phương y quan, hời hợt nói:

- Lời đồn đãi đều không thật, đây gọi là kẻ thanh thì thanh, người trọc thì trọc. Những chuyện như moi tim đào phế, cứa đầu nghiệm não, lột da rút gân, từ trước tới nay bản quan chưa từng thi triển trên thân thể người sống, những lời đồn đãi ngoài đường phố không thể tin được.

Tần Lâm nói chưa dứt lời, Phương y quan nghe thấy cái gì moi tim đào phế, lột da rút gân, thân thể lập tức run lên như gió thu thổi qua ngọn cây, hồn phách như theo huyết Bách Hội bay ra ngoài. Gương mặt y nhăn nhúm lại lộ vẻ hết sức khổ sở: trời ơi, người chưa từng dùng trên thân thể người sống, chẳng lẽ những người bị dùng qua đều đã chết rồi sao?

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực e sợ thiên hạ bất loạn, nhìn thấy Tần Lâm trên cột y quan mắt chó coi thường người này, đều ở bên cạnh nháy nhó cười với nhau. Như vậy càng khiến cho tim Phương y quan đập thình thịch, không biết những Cẩm Y Hiệu Úy hung thần ác sát này muốn định đoạt mình thế nào.

Phương y quan thích gây thị phi, lúc này các bạn đồng liêu Thái Y viện đều cười cợt y, duy chỉ có Triệu lão y quan cảm thấy không đành lòng, nhìn Tần Lâm thì lễ:

- Tần tướng quân, lão hủ Triệu Giản, là ngự y Thương Hàn khoa. Mới vừa rồi mắt già kém cỏi, không nhìn ra kim diện của ngài, mong rằng tướng quân thứ lỗi. Ngôn ngữ Phương y quan có điều xúc phạm, nhưng người không biết không có tội...

Lão y quan Triệu Giản có lòng hành y tế thế, Tần Lâm không dám khinh mạn, vội vàng dùng hai tay đỡ dậy:

- Triệu lão tiên sinh nói quá lời, bản quan cũng không trách tội Phương y quan, ngược lại ngài vô cùng nhân hậu, chúng ta không quen biết, ngài cũng lấy sách thuốc ra tặng, thật là đáng quý.

Phương y quan nghe nói Tần Lâm không trách tội, lập tức thở phào nhẹ nhõm thật to, bất quá trong lòng cũng không khỏi thấp thỏm, không biết Tần Lâm nói thật hay giả, vạn nhất trước mặt bỏ qua cho, sau lưng lại ném đá giấu tay thì sao?

Triệu Giản ửng đỏ nét mặt già nua:

- Tần tướng quân là truyền nhân của quốc triều thánh thủ Lý thần y, tiểu lão nhi đưa sách này chính là múa búa trước cửa Lỗ Ban, khiến cho Tần tướng quân chê cười.

- Nào có chuyện đó, Triệu lão tiên sinh quá khiêm nhường...

Tần Lâm khách sáo một phen, lúc này mới cáo từ các vị y quan, cùng Lý Kiến Phương rời đi.

Đám y quan đưa mắt nhìn Tần Lâm đi xa, hồi lâu mới có người thở ra một hơi thật dài:

- Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, may nhờ Triệu lão tiên sinh cầu tha thứ, nếu không Phương tiên sinh sẽ phải không ổn.

Sắc mặt Phương y quan vẫn rất khó coi, trong bụng thấp thỏm:

- Không biết hắn nói thật hay giả? Vạn nhất âm thầm định đoạt ta...

Triệu Giản thở dài một phen, nghiêm nghị nói:

- Vậy cũng chưa chắc, Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ muốn đối phó một y quan, còn cần động thủ sau lưng sao? Phương tiên sinh đừng trách lão hủ lảm mồm, người ăn nói không cẩn thận, suýt nữa rước lấy mối họa, sau này cần phải cẩn trọng lời nói hành vi mới được.

Dĩ nhiên, dĩ nhiên, Phương y quan gật đầu lia lịa giống như gà mổ thóc.

Nha môn Cẩm Y Vệ ở vào phố Kỳ Bàn phía Tây, phủ đệ Tần Lâm ở hẻm Hồ Đồng xa hơn một chút về phía Tây. Hàng ngày hắn đi thẳng từ nha môn về phủ đệ, cũng không đi qua Thái Y viện phía Đông.

Từ khi Lý Kiến Phương tới kinh sư Thái Y viện nhậm chức, đây là lần đầu tiên cùng Tần Lâm kết bạn về nhà. Mới vừa rồi vô cùng nở mày nở mặt trước mặt các bạn đồng liêu, y tỏ ra vô cùng cao hứng, vừa đi vừa hớn hớ khoác lác với đám thân binh:

- Không phải là thúc lão gia ta khoác lác, đôi mắt này xem bệnh cố nhiên lợi hại, nhìn người từ trước tới nay cũng không sai. Nhớ năm xưa lúc cháu rể ta vừa tới y quán Lý gia, chỉ có hai bàn tay trắng, người khác cũng không biết sau này hắn có thể làm nên sự nghiệp như vậy. Dạy chỉ có thúc lão gia ta, vừa thấy hắn tướng mạo đường đường, mặt mày sáng sủa đã biết tương lai nhất định bất khả hạn lượng, ra sức chú trương hôn sự cho hắn và cháu gái...

537. Chương 537: Đại Ân Trong Cung

Tần Lâm nghe chẳng qua là khê mỉm cười, cũng không vạch trần.

Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực nghe những lời này, cơ hồ muốn cười nghiêng ngả. Thân binh Hiệu Úy đều là mới đi theo Tần Lâm ở Nam Kinh, bọn họ không biết, chẳng lẽ hai tên Ngưu, Lục không biết hay sao, đây gọi là bán trời không mời thiên lôi, Lý Kiến Phương nói hoàn toàn ngược lại với sự thật.

Thấy Lý Kiến Phương mở miệng ra là tự xưng thúc lão gia, Lục Viễn Chí nháy nhó cười nói:

- Sư thúc, theo như quy củ trong quan trường kinh sư này, chỉ có chú ruột của Tần ca mới có thể tự xưng là thúc lão gia. Người là Tam thúc của phu nhân Tần ca, phía trước phải thêm một chữ ngoại, gọi là ngoại thúc lão gia mới phải.

Lý Kiến Phương ngẩn ra, cảm thấy thêm chữ ngoại ở phía trước không được đường hoàng, chợt đưa tay tát Lục Viễn Chí một cái:

- Tên mập này lảm mồm nói gì vậy, thêm chữ ngoại có vẻ xa lạ biết bao?

Lần này Tần Lâm đứng ở cùng trận tuyến với Lý Kiến Phương, nghiêm nghị nói:

- Lục mập, đệ nói như vậy cũng không đúng, Tam thúc Thanh Đại cũng là Tam thúc của ta.

Lục mập thè lưỡi thật dài, cười khan hăng hắc.

Lý Kiến Phương nghe lời này giống như uống một hơi nửa cân mật ong, từ trong ra đến bên ngoài đều cảm thấy ngọt lịm. Đừng nói Tần Lâm gọi y là Tam thúc, cho dù là bảo y gọi Tần Lâm là Tam thúc, y cũng sẽ tình nguyện gọi như thường.

Tần Lâm từ Đông An môn bên cạnh nha môn Đông Xưởng về nhà, đúng là phải đi ngang qua nha môn Thái Y viện, nhưng hắn không đơn thuần là thuận đường mà đi như vậy.

- Tam thúc, nhìn dáng vẻ thúc đường như lúc này ở Thái Y viện cũng không tệ phải không?

Tần Lâm đột nhiên hỏi.

Lý Kiến Phương xoa xoa tay cười:

- Đó là đương nhiên, nhờ phúc của hiền diệt tể, các đồng liêu Thái Y viện đều tỏ ra khách sáo với ta, nhận được mấy đạo phụng chỉ chữa trị, đều có danh tiếng bên trong bên ngoài cung.

- Vậy thì tốt...

Tần Lâm dừng một chút, lại nhìn vào cửa mắt Lý Kiến Phương hỏi:

- Tam thúc đại tài, làm bát phẩm ngự y quả thật là khuất tất, chẳng hay người có ý làm Viện Phán, Viện Xứ hay chăng?

Lý Kiến Phương vốn là ham mê công danh, nghe lời này vui vẻ tới mức tim đập thành thịch, làm sao có chuyện không muốn. Nhưng sau đó y chợt cau mày:

- Hiền diệt tể, Thái Y viện trên danh nghĩa là Lễ bộ cai quản, bởi vì phải phụ trách chẩn trị chư vị nương nương cùng thái giám trong cung, cho nên trên thực tế bổ nhiệm Viện Phán Viện Xứ đều phải nhờ Ty Lễ Giám lên tiếng. Ừ, chẳng lẽ ngươi và Phùng Đốc Công...

Cao Cái Phiến của Tần Lâm không phải là cho không, Phùng Bảo muốn cầu cạnh hắn, vậy phải hỗ trợ cất nhắc Lý Kiến Phương làm Viện Xứ Thái Y viện.

Mặc dù Lý Kiến Phương hơi tham công danh một chút, nhưng bất kể nói thế nào cũng là Tam thúc của Thanh Đại, người của mình ràng ràng. Cũng phải nói nếu như y không màng danh lợi, Tần Lâm sẽ rất khó nhờ vả y làm việc, y có tính tình như vậy, tương lai mới tận tâm làm việc cho Tần Lâm.

Tần Lâm không học y học lâm sàng, trước kia nhìn bọn thái giám cũng không nghĩ quá nhiều. Lần này là bộ xương khô mắc chứng loãng xương kia đã nhắc nhở hắn, thì ra Cao Cái Phiến mà hắn dùng lừa Kinh Vương Chu Thường Quán lại có hiệu quả với bọn thái giám.

Tiên đan đối chứng như vậy chỉ cung cấp cho Phùng Bảo, chẳng phải là quá lãng phí sao?

Vỗ vồ vào tay Lý Kiến Phương, Tần Lâm nghiêm nghị nói:

- Tam thúc, chúng ta là truyền nhân Kỳ Hoàng, phải chăng là nên chú trọng hành y tế thế?

Lý Kiến Phương chợt hiểu ra, gật đầu liên tục:

- Đúng đúng đúng, cho nên thuốc này mượn tiếng Phùng Đốc Công mà vang danh, làm cho hoạn quan cả Tử Cấm thành đều biết, khiến cho bọn họ đều tới mua ở chỗ chúng ta. Hiền diệu tể, loại thuốc thêm đá vôi vào như vậy thật sự có hiệu quả ư?

- Ôi... Là tiên đan, sau này ngàn vạn lần không thể nói hai chữ ‘đá vôi’...

Tần Lâm cười xấu xa chớp chớp mắt.

Hắn vẫn còn đang suy nghĩ làm thế nào lặng lẽ vươn tay vào trong Tử Cấm thành, còn phải làm sao cho đường đường chính chính, không thể chọc cho triều đình hiểu lầm.

Hắn chứng Bác Trần Phủ Ty, hệ thống Cẩm Y Vệ, từ các đường dây quân sự, chính trị, dân sự bí mật cũng có thể thu thập được tình báo. Ngoài ra hắn còn thiết lập nữ y quán, thu thập tình báo nhờ vào các tiểu thư phu nhân của các nhà đại quan hiển quý.

Trong cả mạng lưới tình báo này duy chỉ có Tử Cấm thành vẫn còn là một con số không to tướng, chỉ vì hắn thân là ngoại quan Bác Trần Phủ Ty không thể vươn tay vào trong cung. Mà trong cung tự có ngự y xem bệnh, thái giám hầu hạ, các cung nữ phi tần có bệnh cũng không cần phải đến nữ y quán.

Lần này may mắn, để cho Lý Kiến Phương làm Viện Phán hoặc là Viện Xứ Thái Y viện, lấy danh nghĩa của y mở tiệm thuốc ở gần hoàng thành, chuyên bán Cao Cái Phiến nhằm vào thái giám.

Trong cơ thể thái giám thiếu hormone, rất dễ dàng bị loãng xương, Cao Cái Phiến tuyệt đối có hiệu quả rõ ràng, nhất định bọn họ sẽ tranh nhau tới mua.

Thập Toàn Đại Bổ Hoàn, Lục Vị Địa Hoàng Hoàn gì đó, mỗi loại thuốc bổ đều được thêm đá vôi vào phương thuốc chính. Căn cứ theo thể chất của người mắc bệnh, tỷ như bệnh nhân khí huyết lưỡng hư sẽ cho ‘tiên đan’ lấy Thập Toàn Đại Bổ Hoàn làm căn bản, bệnh nhân can thận âm hư sẽ cho ‘tiên đan’ lấy Lục Vị Địa Hoàng Hoàn làm căn bản.

Giao trách nhiệm ột số y sinh hỏi han trong quá trình xem bệnh kê thuốc, bọn thái giám trong khi bắt mạch, lấy thuốc cũng sẽ nói chuyện phiếm với nhau. Nơi này có thể lấy được tin tức, sau khi tổng hợp phân tích cũng rất hữu dụng.

Lý Kiến Phương cũng không biết trong đó còn có chuyện này, bất quá cho dù là y phát hiện chẳng lẽ lại nói cho người ngoài biết?

Tần Lâm hoàn toàn có thể tưởng tượng tình cảnh bốc lửa sau này, sẽ mời Phùng Bảo Phùng Đốc Công để làm quảng cáo, mời Đốc Công đứng ngay ngắn, khai mạc.

Lúc ấy Phùng Bảo cười hì hì giơ viên thuốc lên, giơ ngón tay cái lên:

- Kể từ khi nhà ta uống Cao Cái Phiến, lưng không còn đau, chân không còn nhức, có thể lên tới lầu năm một mạch không cần nghỉ. Cao Cái Phiến của Tần tướng quân thật sự có hiệu quả gấp năm lần loại thuốc thông thường.

Hôm sau Tần Lâm bèn ôm hộp gấm tới nhà Phùng Bảo, đưa thuốc cho lão, nói nếu như uống thấy có hiệu quả hãy tuyên truyền giúp, để cho các thái giám khác đều biết.

Mới đầu Phùng Bảo không chịu giúp, chỉ sợ Tần Lâm cho người khác sẽ không đủ cung ứng ỉnh. Cho đến khi nghe Tần Lâm nói Lý Kiến Phương chuẩn bị sản xuất với số lượng lớn, lúc này Phùng Bảo mới yên lòng.

Về chuyện cất nhắc Lý Kiến Phương, Phùng Bảo lập tức đáp ứng không chút do dự. Viện Xứ Thái Y viện chẳng qua là chức quan ngũ phẩm, trong mắt Phùng Đốc Công quả thật chỉ là chuyện nhỏ như hạt đậu, thậm chí không đáng để lão phí đầu óc suy nghĩ. Lại nói Lý Kiến Phương là con trai thần y Lý Thời Trân, gia học uyên nguyên, y thuật ỉnh, còn có gì mà không yên lòng?

Thấy Phùng Bảo có vẻ hơi thất thần, Tần Lâm cũng giả vờ tỏ vẻ quan tâm, kinh ngạc hỏi:

- Ủa, vì sao khí sắc Phùng Đốc Công có vẻ không tốt như vậy, ngài chấp chương Ty Lễ Giám, Đông Xưởng, kiêm cả trong ngoài, trên đời chỉ có Lý Thái hậu cùng bệ hạ có thể làm cho ngài buồn bực phải không?

Phùng Bảo nhìn Tần Lâm giống như nhìn thấy quỷ sống, rốt cục cười khổ thở dài một tiếng:

- Thôi thôi thôi, chỉ có người mới cười, nào thấy người cũ khóc, nhà ta già rồi, chỉ có Tần tướng quân được mặt rồng ưu đãi, ngày sau còn dài!

Tần Lâm cười thầm, mới vừa rồi hẳn là cố ý nói ra hai người này, thật ra thì Lý Thái hậu tương đối tín nhiệm Phùng Bảo, ngược lại Vạn Lịch có chút chán ghét Phùng Đại Bạ đã quen quân y từ nhỏ, động một chút là báo cáo cho Lý Thái hậu.

Chuyện của Lý Thái hậu, Phùng Bảo cùng tiểu Hoàng đế, Tần Lâm không có hứng thú dính vào, khẩu thị tâm phi an ủi Phùng Bảo mấy câu, sau đó liền cáo từ rời đi.

Tần Lâm làm chuyện này, đồng thời cũng ra lệnh cho thân tín Bắc Trấn Phủ Ty, để cho Hồng Dương Thiện an bài cao thủ bí mật điều tra Tôn Hoài Nhân. Dù sao từ bộ xương khô suy đoán ra chứng loãng xương, tiếp theo bán Cao Cối Phiến cho bọn thái giám chỉ là phụ, Tôn Hoài Nhân bên cạnh Vương Hoàng hậu mới là mục tiêu chính.

Bất quá lực lượng Bắc Trấn Phủ Ty không cách nào xâm nhập Hoàng cung đại nội, chủ yếu vẫn là chờ tin tức bên Đông Xưởng, tại mắt Phùng Bảo Phùng Đốc Công đông đảo ở trong cung, còn phải dựa vào lão theo dõi sát sao Tôn Hoài Nhân.

Rất nhanh, triều đình ban hạ lệnh bổ nhiệm Viện Xứ Thái Y viện.

Chuyện cả đời Lý Kiến Phương có thể cũng không làm được, Tần Lâm làm thành dễ như trở bàn tay. Nhận được bổ nhiệm Viện Xứ Thái Y viện, lập tức Lý Kiến Phương bận rộn vắt giò lên cổ, vừa dâng hương tể cáo thần vị tổ tông, vừa gửi tin nhà báo cho phụ thân Lý Thời Trân biết, lúc trước lão bị yêu đạo, phương sĩ gạt ra khỏi Thái Y viện, hôm nay con trai làm được Viện Xứ Thái Y viện, rốt cục đã có thể trút giận cho phụ thân mình.

Trừ phụ thê Lý Kiến Phương ra, Thanh Đại là cao hứng nhất, tiểu nha đầu năm đó thường ôm bát bình thay gia gia, tại sao Gia Tĩnh Hoàng đế tin theo yêu đạo cùng phương sĩ, ngược lại đuổi đi thần y chân chính? Hiện tại rất tốt, Tam thúc làm Viện Xứ Thái Y viện, cuối cùng đã có thể nở mày nở mặt một phen.

Nghe người ta bàn tán biết là Tần Lâm lo liệu cho Tam thúc thăng quan, Thanh Đại dùng đôi môi mềm mại của mình thưởng cho hắn. Không phải vì Tam thúc thăng quan phát tài, mà là vì từ nay y thuật của gia gia có thể đạt được địa vị chính thống ở Thái Y viện, càng thêm phát dương quang đại.

Hôm ấy Tần Lâm mở tiệc ở phủ ăn mừng Lý Kiến Phương vinh thăng Viện Xứ Thái Y viện, trừ chủ nhân chính còn có mấy huynh đệ thân tín Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực ngồi, Trầm thị, Từ Tân Di, Thanh Đại ở một bàn khác, Thị Kiềm cùng bốn nàng Giáp Ất Bính Đinh tương bồi.

Xế chiều hôm đó trời đổ tuyết, đến ban đêm gió rét gào thét, bông tuyết bay tán loạn, trong sân đèn đuốc sáng choang, mọi người ngồi ở trong đại sảnh thưởng tuyết, vui vẻ vô cùng.

Trong lúc bất chợt trên đường phố bên ngoài vang lên tiếng vó ngựa rầm rập, y giáp kêu loảng xoảng, tiếng bước chân vang thành một mảnh, không biết bao nhiêu người tới.

Phu thê Lý Kiến Phương không khỏi có hơi bối rối, từ trên ghế đứng lên, muốn xem thử đã xảy ra chuyện gì.

- Trận thế này của lão Thích cũng quá lớn...

Tần Lâm gãi đầu một cái:

- Không phải, ở kinh sư nhất định lão sẽ cụp đuôi làm người. Ấc... hay là Lưu Đô Đốc lại ngứa ngáy tay chân, hoặc giả Phùng Đốc Công uống lộn thuốc?

Đều không phải.

Đại môn mở ra, người tới là một lão thái giám rất già, thân mặc măng bào thêu rồng, mái tóc bên dưới ô sa không cánh bạc trắng như tuyết, sắc mặt hết sức hồng hào, không giận mà oai.

Hơn nữa làm cho người ta kinh ngạc chính là, hai Bình Bút thái giám Ty Lễ Giám Trương Thành, Trương Kinh đều theo sát phía sau, thông tay cúi đầu, thái độ cực kỳ khiêm nhường.

Ánh mắt lão thái giám đảo qua trong sảnh, phu thê Lý Kiến Phương không tự chủ được cảm thấy lạnh lẽo trong lòng. Rốt cục ánh mắt của lão dừng trên mặt Tần Lâm, kéo dài giọng hỏi hai Trương Ty Lễ Giám:

- Đám lỗi con kia, đây chính là tên Tần Lâm mà các người nói sao? Nhìn qua tuổi còn trẻ, chỉ sợ là trẻ người non dạ, hành sự bất ổn.

Tần Lâm ngồi ở chỗ cũ, không nhúc nhích chút nào, ánh mắt lạnh lùng nghênh đón ánh mắt đối phương, cười lạnh nói:

- Hai vị Trương công công, vị lão nãi nãi này là ai, sao không giới thiệu với ta?

Phụt... Từ Tân Di cười phun cơm, Thanh Đại phục ở trên bàn, bả vai giật giật liên hồi. Rõ ràng là lão thái giám, Tần Lâm lại gọi là lão nãi nãi, quả thật hết sức xấu xa.

Thần sắc Trương Thành lại tỏ ra hốt hoảng, ra sức lấy tay, nháy mắt ra hiệu cho Tần Lâm.

Trương Kinh lập tức cúi đầu, nói với lão thái giám:

- Lão tổ tông, tiểu nhân đã sớm nói họ Tần này trẻ tuổi, kiêu vọng, không gánh nổi đại nhiệm. Chúng ta nên sớm hồi bẩm Lý Thái hậu, lựa chọn danh thần khác gánh vác trách nhiệm nặng nề này đi!

Lão thái giám cũng không tức giận, nhìn chằm chằm Tần Lâm một hồi, lại thấy Tần Lâm ngồi ở đó vững như Thái Sơn, khí định thần nhàn, khí độ nghiêm nhiên nhất phái tông chủ, cũng không phải là cố làm ra vẻ trầm ổn.

- Quả nhiên có chút bản lĩnh, không trách nường nường tin tưởng hẳn...

Lão thái giám gật đầu một cái, thần sắc hòa hoãn hơn đôi chút:

- Tần tướng quân, nhà ta là chưởng ấn Đô Tri Giám Trương Hoành, phụng ý chỉ Thái hậu có chuyện quan trọng tới đây muốn nói, xin hãy cho tả hữu lui ra.

Nghe thấy cái tên Trương Hoành, mọi người đang ngồi nhất tề phát ra tiếng kinh hô thất thanh khe khẽ, Từ Tân Di cũng lẩm bẩm:

- Chẳng trách nào... ta còn tưởng là ai tỏ ra tự đại như thế, thì ra là lão.

Thái giám trong cung vô cùng chú trọng bồi phạt, gặp người bồi phạt già hơn phải xưng là lão tổ tông. Giống như Phùng Bảo mặc dù chấp chưởng Ty Lễ Giám, Đông Xưởng, quyền lực kiêm cả trong ngoài, nhưng bồi phạt cũng không phải là cao nhất.

Hiện tại thái giám có bồi phạt cao nhất, thâm niên lâu nhất chính là Đô Tri Giám Trương Hoành này, ngay cả Bình Bút thái giám Ty Lễ Giám Trương Kinh cũng bái làm môn hạ của lão. Cho dù là Phùng Bảo gặp Trương Hoành cũng không dám lên mặt, thậm chí ngay cả Từ Thánh Lý nường nường cũng gọi lão là Trương

lão bạn. (Thường thì lão bạn là tiếng nương tử gọi trượng phu, nhưng ở đời Minh lại là cách xưng hô đặc biệt với thái giám.)

Đô Tri Giám là một trong mười hai giám nội đình, có chủ quan chương ấn thái giám, bên dưới lập ra Thiêm Thư, Chương Ty, Trường Tuy, Phụng Ngự... coi sóc các giám cung đình, thông báo, theo hầu Hoàng đế trước sau, không cho ai qua lại. Trương Hoành ở Đô Tri Giám cơ bản cũng là dưỡng lão.

Xưa nay Tần Lâm không hề có giao tình với lão, Cẩm Y Vệ Bắc Trấn Phủ Ty cùng Đô Tri Giám cũng không có công việc lui tới, Trương Hoành đột nhiên tới chơi, chẳng lẽ là tới hỏi Cao Cái Phiến?

Dĩ nhiên không phải, trừ phi đầu óc lão có vấn đề.

Tần Lâm mời Trương Hoành vào trong nội đường, thấy thị nữ dâng trà đều bị Trương Hoành khoát tay cự tuyệt, hẳn bèn hỏi thẳng vào vấn đề:

- Trương công công đột nhiên tới chơi, là tìm hạ quan hỏi tiên đơn trị bệnh loãng xương sao? Ha ha, không cần phải bày ra khí thế lớn như vậy, hạ quan nhất gan, rất sợ.

Trương Hoành nhìn chằm chằm Tần Lâm một hồi, đột nhiên khóe miệng khê nhếch, cười lạnh nói:

- Nhà ta lại cảm thấy gan Tần tướng quân rất lớn, gan lớn tày trời! Nếu không làm sao dám nhiều lần lên lút mang Công chúa ra khỏi cung?

Tần Lâm ngẩn người ra, cười cười sờ mũi một cái:

- Thì ra là chuyện này, ừm, thật ra thì Phùng Bảo, Lưu Thủ Hữu đều biết, về phần trước mặt Thái hậu... ta cũng quên nói một tiếng.

Trương Hoành nghẹn lời, suýt chút nữa ngạt thở, lúc này mới biết Tần Lâm là loại người khó chịu vô cùng, dẻo như keo đánh không vỡ, nấu không mềm, nhai không nát.

Khoan nói chuyện khác, nếu như vạch trần chuyện này, Phùng Bảo phụ trách cung cấm, Lưu Thủ Hữu phụ trách thủ vệ hoàng thành đều phải mất thể diện, rơi dài theo. Hơn nữa là Từ Tân Di đem Chu Nghiêu Anh ra ngoài, tra ra lập tức Ngụy Quốc Công, Định Quốc Công cùng Vũ Thanh Bá phủ đều có trách nhiệm. Người nào đưa chuyện này ra ánh sáng, Phùng Bảo, Lưu Thủ Hữu cùng một đồng hoàng thân quốc thích ắt sẽ hận kẻ đó tới chết, ngay cả Lý Thái hậu cũng không có gì vui.

Kể nào đầu óc bệnh hoạn mới đi nói với Thái hậu chuyện này.

Trương Hoành sống đã lâu năm như vậy, đã trải qua biết bao sóng to gió lớn, gặp phải Tần Lâm lại bó tay hết cách, không làm gì được hắn.

Trương Thành, Trương Kinh cúi đầu, mặc dù bụng đầy tâm sự nhưng nghe hai bên đối đáp cũng cảm thấy buồn cười, lần này là lão tổ tông gặp tiểu tổ tông, lão không bằng tiểu.

Tần Lâm cười cười, nhìn thần sắc Trương Hoành, nâng chung trà lên nói:

- Hẳn Thái hậu nương nương bảo lão tới cũng không phải nói chuyện Trưởng Công chúa phải không? Lão Trương công công, hai vị tiểu Trương công công, có chuyện gì cứ việc nói thẳng ra, chúng ta cùng nhau thương lượng. Tần mỗ thích mềm không thích cứng, nếu muốn đề đầu cỡi cổ ta nói chuyện quả thật là ý nghĩ hoang đường, Tần mỗ không thể làm gì khác hơn là bưng trà tiễn khách.

Trương Hoành vừa phủ đầu một chút, cảm thấy tên Tần Lâm này quả thật khó đối phó, cũng đã không còn ý muốn áp chế, chán nản đối phương. Hiện tại chuyện trước mắt cấp bách, lão bèn nói thật:

- Tần tướng quân, trong cung có đại sự xảy ra, Từ Thánh nương nương cho đòi người vào cung làm việc. Vừa rồi... vừa rồi là nhà ta tự tiện chủ trương, khiến cho người không hiểu rõ, xin đừng e ngại, mời theo chúng ta vào cung đi.

Đại sự? Tần Lâm thầm giật mình, ngoài mặt không thay đổi chút nào, gạt đầu một cái nói:

- Thái hậu có chỉ, Tần mỗ hẳn phải phụng chiếu, bất quá hẳn lúc này trong cung có chuyện dùng đến Tần mỗ, nhất định không phải là tiếp kiến ngoại phiên, thương nghị quân cơ, mà là có đại án gì phải không?!

Trương Hoành nhìn Tần Lâm, thần sắc lại hòa hoãn hơn trước:

- Tần tướng quân quả nhiên danh bất hư truyền, không sai, có vụ án tày trời muốn người xử lý, chuyện này tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài chút nào.

- Ta có vị trợ thủ phải dẫn theo, còn có túi da trâu đựng công cụ đồ nghề kiểm nghiệm...

Tần Lâm thấy đôi mày trắng như tuyết của Trương Hoành nhướn lên, liền tranh trước bổ sung:

- Y là Lục Viễn Chí, Bá Hộ Cẩm Y Vệ, từng theo bản quan vào sinh ra tử, tuyệt đối có thể tin được.

Trương Hoành suy nghĩ một chút, đồng ý với yêu cầu Tần Lâm, bốn người cùng đi ra, Tần Lâm liền kêu Lục Viễn Chí thu dọn đồ đạc, đi theo vào cung.

Thanh Đại cùng Từ Tân Di đã sớm chờ ở ngoài cửa, thấy Tần Lâm đi ra liền nghênh đón.

- Tần ca ca, có chuyện gì không, lão thái giám kia vô cùng hung dữ, còn mang theo binh tới...

Thanh Đại nắm tay của Tần Lâm, thiếu nữ nắm chặt năm ngón tay, truyền sang tình cảm sâu đậm ân cần, sóng mắt như nước càng khiến cho trong lòng Tần Lâm ngọt ngào như rót mật, hần vồ vồ tay nàng, mỉm cười tỏ vẻ không có vấn đề gì.

Từ Tân Di chống nạnh, mắt hạnh tròn tròn nhìn chằm chằm Trương Hoành:

- Lão thái giám, Tần Lâm thiếu một cọng lông, cô nãi nãi sẽ chặt đầu chó của lão!

Trương Hoành nhìn Từ Tân Di, lắc đầu mỉm cười:

- Lời đồn Nhị phu nhân Tần tướng quân Từ thị hung hãn điều ngoa, quả nhiên như vậy.

- Lão...!

Từ Tân Di tức tối vô cùng.

- Yên tâm, không có việc gì...

Tần Lâm cười híp mắt an ủi đôi câu, lại cau mày nói với Trương Hoành:

- Lão Trương công công, nói chuyện với lão bà của ta xin hãy khách sáo một chút.

Binh mã Trương Hoành mang tới là quan giáo Kim Ngô Vệ, thấy Tần Lâm cùng Trương Hoành nói như vậy đều bị dọa sợ đến cắn đầu ngón tay, Cho dù là Từ Thánh Lý nương nương cùng Phùng Đốc Công, ở trước mặt lão Trương công công cũng phải tỏ ra khách sáo vài phần.

Không ngờ rằng Trương Hoành nghe lời của Tần Lâm cũng không tức giận, ngược lại chân thành nhìn Từ Tân Di chấp tay một cái:

- Tần tướng quân nói phải, nhà ta vô lễ, xin bồi tội phu nhân.

Từ Tân Di cười tít mắt, cho dù là chính nàng chế phục lão Trương công công này, cũng không ấm lòng bằng câu nói của Tần Lâm.

Thấy thần thái giọng nói của Trương Hoành lúc này, mọi người yên tâm không ít, đưa mắt nhìn Tần Lâm cùng Lục Viễn Chí nhảy lên ngựa, theo Trương Hoành đội gió đập tuyết chạy về phía Tử Cẩm thành.

Tần Lâm cũng không biết trong lúc hần đang vội vàng phi ngựa, không khí bên trong Tử Cẩm thành đã trở nên ngưng trọng khác thường. Ai nấy bước đi vội vã, người quen chạm mặt cũng không chào hỏi, cứ đi ngang qua nhau, tối đa cũng chỉ trao đổi một ánh mắt đầy thâm ý.

Từ Ninh cung đèn đuốc sáng choang, cung nữ thái giám đều đứng ở bên ngoài cung. Bão tuyết trắng xóa như lông ngỗng bay tán loạn, phủ trên vai áo bọn họ đọng một lớp tuyết khá dày, nhưng không người nào dám loạn động dù chỉ một chút, chỉ có ánh mắt hốt hoảng thỉnh thoảng liếc nhìn vào trong cung.

Lý Thái hậu, Vạn Lịch đế, Phùng Bảo, mấy người có quyền lực nhất triều Đại Minh bây giờ đều ở trong Từ Ninh cung, chỉ bất quá không khí khác xa bình thường bọn họ đối xử với nhau.

Mẫu thân bệ hạ, Từ Thánh Lý nương nương sắc mặt tái xanh, vỗ tay vịn long phượng tọa ỷ, gần giọng quát:

- Chu Dực Quân!

Vạn Lịch quỳ dưới đất ngơ ngác ngẩng đầu lên. Không biết đã bao lâu y chưa từng nghe người khác gọi tên mình như vậy, cho dù là mẫu hậu cũng thường gọi y là hoàng nhi.

Lý Thái hậu đang vô cùng tức giận, tỏ ra thất vọng tới cực điểm giống như bất kỳ vị mẫu thân nào khác, trách cứ Vạn Lịch:

- Chu Dực Quân, đừng tưởng rằng hiện tại con đang trên ngôi chí tôn cửu ngũ là có thể tùy ý muốn làm gì thì làm. Mẫu hậu không nên, cũng không nhúng tay vào triều chính, nhưng triều Đại Minh chúng ta còn có vị Y Doãn, Hoắc Quang, bị nguyên phụ để sư Trương tiên sinh biết được, đến lúc đó xem con làm sao!

Có lẽ Lý Thái hậu đang bị lửa giận bốc cao làm mê muội, nói câu 'Bị lão sư biết, nhất định xử phạt' chẳng khác nào mẫu thân dân gian dạy dỗ con mình, khiến cho Vạn Lịch đang quỳ toàn thân run rẩy, sắc mặt trở nên hết sức khó coi.

538. Chương 538: Trung Thân Số Một

Bởi vì Vạn Lịch biết rõ ràng, Y Doãn cùng Hoắc Quang đều là hiền thần, đều là hiền thần đã từng phé qua Hoàng đế!

Trương Cư Chính có thể phé mình hay không? Có mẫu hậu ủng hộ, Trương Cư Chính cùng Phùng Bảo liên thủ... Mẫu hậu cũng không chỉ có một đứa con trai là y, Vạn Lịch còn có vị đệ đệ đồng bào, Lộ Vương Chu Dực Lưu!

Vạn Lịch không dám nghĩ tiếp nữa, y phục trước ngực sau lưng đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt đầm, dán thật chặt vào người, khiến cho y cảm thấy mình hô hấp có vẻ khó khăn, gần như ngưng trệ.

Trong lòng Phùng Bảo cười lạnh không ngừng, thần sắc lại giả bộ cực kỳ sợ hãi, nghiêm trang nói với Lý Thái hậu:

- Nương nương, bệ hạ chẳng qua là còn trẻ thiếu suy nghĩ, bị gian nịnh dẫn dụ, bản tâm ngài nhất định không chịu giết người bừa bãi như vậy.

Ta giết người rồi sao? Vạn Lịch giơ tay lên, nghi hoặc nhìn một chút, nhưng ký ức đêm qua dưới tác dụng của men rượu đã trở nên mơ hồ hồ, ngay cả chính y cũng không thể khẳng định rốt cuộc mình có giết người hay không.

Thần sắc Lý Thái hậu cực kỳ đau xót:

- Cái gọi là quân muốn thần chết, thần không thể không chết, đó cũng là chuyện có nguyên nhân, cũng không phải là nói làm Hoàng thượng là có thể tùy ý chém giết kẻ vô tội! Con ta tàn ngược như vậy, bởi vì uống rượu say lại muốn giết người, làm thế nào ăn nói với liệt tổ liệt tông? Hôn quân, hôn quân!

Bên ngoài Từ Ninh cung, thỉnh thoảng một loạt tiếng bước chân vang lên.

Vạn Lịch nơm nớp không yên quay đầu nhìn lại, đến khi thấy rõ người tới là Vương Hoàng hậu, y không tự chủ được nhíu mày một cái. Đối với vị Hoàng hậu này chỉ làm hết trách nhiệm trượng phu của mình mà thôi, không hề có tình cảm gì.

Vương Hoàng hậu cũng không có mặc cung trang hoa lệ, mà là mặc áo choàng bông màu đen cổ lông hạc, tương đối mộc mạc, má phấn có dấu nước mắt làm nhòe đi, vừa đi tới đã lập tức quỳ xuống khóc lóc:

- Mẫu hậu, là nhi thần không làm tròn bổn phận chủ nhân lục cung, để cho bệ hạ uống rượu tìm vui, giết lầm người hầu, xin mẫu hậu giáng tội trách phạt nhi thần, không nên trách mắng bệ hạ!

Lý Thái hậu thấy con dâu tới, cuối cùng thần sắc trở nên hòa hoãn đôi chút, đưa tay ra đỡ hờ:

- Hoàng hậu cũng không có lỗi, ai gia có thể nào trách con. Đứng lên, mau dậy đi, quỳ dưới đất rất lạnh...

- Chẳng lẽ bệ hạ quỳ không sợ lạnh sao?

Vương Hoàng hậu vô cùng cố chấp lắc đầu một cái, thần sắc kiên định:

- Bệ hạ không đứng lên, nhi thần cũng không dám đứng lên.

Lý Thái hậu tỏ ra do dự, nàng rất hài lòng đứa con dâu này, nhưng lại không bằng lòng bỏ qua cho chuyện con trai mình gây ra đại họa như vậy.

Vạn Lịch nhìn Vương Hoàng hậu, trong lòng không khỏi cảm động, quả thật y không hề thích vị Hoàng hậu lạnh như băng, không có gì thú vị này. Nhưng không thể không thừa nhận, vào giờ phút này nàng đã làm tròn chức phận của một người vợ, một vị Hoàng hậu.

Lý Thái hậu còn đang do dự không quyết, một tên tiểu hoạn quan bước chân vội vã đi vào thông báo:

- Nguyên phụ đệ sư Trương tiên sinh tới!

Phùng Bảo nghe vậy lộ vẻ vui mừng, vị Y Doãn đời nay, Hoắc Quang đương triều Trương Cư Chính này đến, không thể nghi ngờ sẽ quyết định số phận của Vạn Lịch. Nếu như muốn phế đế, có ý chỉ Thái hậu lại thêm đệ sư Thủ Phụ cùng Ty Lễ Giám nhất trí thông qua, hoàn toàn có thể thảo ra chiếu sách Vạn Lịch để thối vị ở trong Từ Ninh cung này.

Lộ Vương chỉ có mười hai tuổi, so với Vạn Lịch ngày càng trưởng thành, cố gắng thoát khỏi Lý Thái hậu, Phùng Bảo cùng Trương Cư Chính kiềm chế, từ nay độc đoán chuyên, Lộ Vương còn trẻ hơn nhiều. Nếu y lên ngôi sẽ xuất hiện cục diện vua còn nhỏ, như vậy Lý Thái hậu, tiểu Hoàng đế cùng thần công trong ngoài sẽ không thể không tiến thêm một bước ỷ lại vào vị Phùng Đại Bạ này.

Vạn Lịch nghe thấy Trương Cư Chính tới, ý thức được vận mạng của mình sẽ được quyết định rất nhanh, nhất thời thân thể lay động một cái, cơ hồ mềm nhũn ngã xuống đất. Bất kể y cố gắng học tập để vương thuật đường nào, bất kể địa vị của y chí cao vô thượng đường nào, dù sao y cũng chỉ là một thanh niên mới mười tám tuổi.

Trương Cư Chính có quyền cỡi ngựa chạy trong cung cấm. Lão dừng cổ kiệu ba mươi hai người khiêng ở bên ngoài ngọc môn, sau đó cỡi ngựa đón gió tuyết chạy tới Từ Ninh cung.

Đệ sư Thủ Phụ thần sắc nghiêm túc mà trầm ổn, một thân thường phục, đầu đội Trung Tĩnh quán vẫn lộ ra vẻ trang trọng uy nghiêm, được thái giám dẫn đường đang sai bước đi thật nhanh vào Từ Ninh cung.

Vạn Lịch vẫn đang quỳ dưới đất, nhìn thấy vị lão sư nghiêm nghị này tới, trong lòng vừa xấu hổ vừa sợ hãi, thậm chí vào lúc tối hậu quan đầu nổi lên mấy phần cảm phần: vì sao lão lại tới nhanh như vậy, chẳng lẽ lão thật sự muốn phế đi để vị của ta nhanh nhanh một chút?

- Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, nương nương thiên tuế!

Trương Cư Chính tung hô, chỉ bất quá tình cảnh hiện tại làm tất cả mọi người cũng không được tự nhiên, bởi vì Vạn Lịch Hoàng đế đang quỳ trên mặt đất.

- Ban cho Trương tiên sinh ngồi...

Lý Thái hậu lệnh cho cung nữ mang ghế tới, dâng trà, sau đó không kịp chờ đợi hỏi:

- Trên đường tới đây, hẳn Trương tiên sinh cũng đã biết chuyện phải không?

Trương Cư Chính gật đầu một cái, vuốt chòm râu ngăm đen:

- Bệ hạ, chuyện này quả thật là ngài có lỗi...

Xong rồi, trong lòng Vạn Lịch cảm thấy lạnh toát như vừa rơi xuống hố băng, dường như có thanh âm ma quỷ từ đáy lòng đang kêu gọi: đúng vậy, lão là lão sư của ngươi, nhưng lão muốn phế đi ngôi vị Hoàng đế của ngươi. Nếu như đệ đệ của ngươi Lộ Vương ngồi lên ngôi vị Hoàng đế, lão cũng sẽ là đệ sư, nhưng đệ đệ của ngươi chỉ có mười hai tuổi, quyền thế đệ sư chắc chắn sẽ lớn hơn!

Oán niệm giống như rắn độc, cắn xé tim của Vạn Lịch.

Không ngờ rằng Trương Cư Chính chợt đổi giọng:

- Bất quá dạy dỗ không nghiêm cũng là trách nhiệm của lão sư, lão thần là lão sư của bệ hạ, nhất định phải chịu trách nhiệm đối với chuyện này, xin nương nương giáng tội!

Dứt lời, vị đế sư Thủ Phụ này liền vén vạt bào phục lên, quỳ sụp xuống đất.

Chẳng lẽ Trương tiên sinh cũng không muốn phế ngôi vị Hoàng đế của trẫm? Vạn Lịch không khỏi cảm thấy kinh ngạc, đứng lý ra ấu đệ Lộ Vương lên ngôi chắc chắn sẽ nghe lời Trương tiên sinh hơn, chẳng lẽ lão chỉ giả vờ như vậy?

Rốt cục Trương Cư Chính nghĩ thế nào, với tầm mắt của Vạn Lịch vẫn không thể nhìn thấu.

Vương Hoàng hậu vốn là quý trên mặt đất, lúc này cũng tranh giành cho rằng đây là lỗi của mình. Còn Phùng Bảo giả vờ giả vịt, trong lòng lại cầu mong cho Lý Thái hậu mau mau hạ quyết tâm, phế Vạn Lịch đi là hay nhất.

Thái hậu hết sức thất vọng, văn thần Thủ Phụ và lãnh ban đại thần đều ở đây, có thể phế vua một cách quang minh chính đại...

Đang lúc mọi người thi nhau nói, tình cảnh trở nên hỗn loạn, bên ngoài Từ Ninh cung tiếng vó ngựa vang vang, có người lớn tiếng nói:

- Vụ án chưa rõ, có lẽ bệ hạ hàm oan, há có thể vội vàng kết luận như vậy?

Là ai đang nói giúp cho trẫm? Trong lòng Vạn Lịch kích động vô cùng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tần Lâm giục ngựa chạy tới, chạy một mạch tới dưới bậc thềm Từ Ninh cung mới ghìm cương ngựa lại. Đạp Tuyết Ô Chuy hí vang, dừng đứng thân trước, sau đó hai vó trước của nó mới rơi mạnh xuống đất, khiến cho bụi tuyết tung bay tán loạn.

Tần Lâm tung mình nhảy xuống, nhanh chóng mà không để mất trầm ổn đi vào Từ Ninh cung, không còn nụ cười cợt nhả như ngày thường, hiện tại thần sắc trang trọng vô cùng.

Tần ái khanh tới rất hay! Vạn Lịch mừng rỡ trong lòng nhìn sang, rất muốn nói cho Tần Lâm: bọn họ đều nói trẫm giết người bừa bãi, nhưng trẫm không có một chút án tượng nào cả!

Tần Lâm nhất định có biện pháp tra rõ chân tướng... Lý Thái hậu cũng rất cao hứng, nài tin được Tần Lâm, tin tưởng người trẻ tuổi này sẽ không để ỉn thất vọng.

Trương Cư Chính cũng âm thầm nghĩ ngợi: Tiểu tử này rất thích hợp, bất quá dính vào chuyện nhà đế vương bừa bãi sẽ vô cùng nguy hiểm, tương lai Huyền nhi...

Duy chỉ có Phùng Bảo lặng lẽ ra dấu với Tần Lâm, ý nói lão đã biết rõ tình thế, không nên tự tiện vọng động.

Bất quá mọi người cảm thấy kỳ quái, phái Trương Hoàn đi cho đòi Tần Lâm vào cung, vì sao Tần Lâm đã tới lại không thấy bóng Trương Hoàn đâu?

Bọn họ không biết Đạp Tuyết Ô Chuy của Tần Lâm rất nhanh, dọc theo đường đi nghe giới thiệu vụ án xong, hắn cũng bất chấp quy củ cấm cỡi ngựa trong cung, bèn giục Đạp Tuyết Ô Chuy chạy tới Từ Ninh cung, bỏ lại Trương Hoàn ở phía sau thật xa.

Nghe qua vụ án, trước khi đi tới Từ Ninh cung, Tần Lâm đã có được đường nét mơ hồ.

Theo Trương Hoàn giới thiệu, chuyện này phải nói đến từ đêm qua.

Vạn Lịch không thích Vương Hoàng hậu, tuổi lại trẻ, có Bình Bút thái giám Ty Lễ Giám Trương Thành, Trương Kinh, Tôn Đức Tú cùng quần sự thái giám Càn Thanh cung Khách Dụng dẫn dụ tìm vui. Gần đây Trương Thành, Trương Kinh bị Phùng Bảo khuyến cáo, dần dần không dám tùy ý vọng động, Tôn Đức Tú cùng Khách Dụng vẫn như cũ, ỷ vào bệ hạ tin tưởng, thậm chí đối với Phùng Bảo cũng giả trò lá mặt lá trái.

Đêm qua Tôn Đức Tú, Khách Dụng lại cùng Vạn Lịch mặc áo ngắn gọn gàng, đeo kiếm cầm đao du ngoạn ở trong cung, chỉ che giấu một mình Lý Thái hậu mà thôi.

Mọi người uống rượu khử lạnh, thưởng thức ca múa, chơi bời vô cùng vui vẻ ở Khúc Lưu quán trong cung. Vạn Lịch say mềm, lại nghe Tôn Đức Tú cùng Khách Dụng nói xấu mấy câu sau lưng Phùng Bảo, nhất thời tức giận, nói:

- Trẫm là Hoàng đế, khắp bầu trời này không đất đai nào không phải là đất của thiên tử, không con dân nào không phải là con dân của thiên tử. Trẫm thành thân trị nước đã có hai năm, Phùng Đại Bạt dựa vào cái gì cứ quẫn trẫm mãi?

Nét uống rượu của Vạn Lịch vốn đã không tốt, lúc ấy lại bị hai tên Tôn, Khách xúi giục, nhất thời bất chấp hết thủy, cầm bảo kiếm vọt tới chỗ ở Phùng Bảo ở trong cung, nói muốn giết Phùng Bảo.

Ngay đêm đó Phùng Bảo vừa đứng ở lại trong cung, nghe Hoàng đế lớn tiếng đòi giết mình vừa đau lòng vừa căm phẫn. Nhưng dù sao không tiện tranh chấp ngay mặt cùng Vạn Lịch, lão bèn sai người dời tảng đá lớn chặn cửa viện lại, không để cho Vạn Lịch đi vào, chuẩn bị sáng sớm hôm sau đi tìm Lý Thái hậu tố cáo, xin Thái hậu thu thập đứa con trai làm Hoàng đế này.

Vạn Lịch không vào cửa được, ở bên ngoài viện mắng to Phùng Bảo một trận. Hoàng đế bị ngăn ngoài cửa không cho vào, cơn giận bùng bùng khó lòng tiêu giải, lại đem người chạy về Khúc Lưu quán uống rượu, xem hát.

Lúc này mọi người đã say mềm, lại cầm đao kiếm, cung nữ ca múa Khúc Lưu quán vô cùng sợ hãi lại không dám chạy, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục ca hát vũ múa.

Không ngờ rằng Vạn Lịch say không nói đạo đức, bắt đám cung nữ biểu diễn ca khúc mới, đám cung nữ nói biểu diễn không được, Hoàng đế dùng dằng nổi giận, cầm kiếm muốn giết người.

Bọn thái giám còn có kẻ tỉnh táo, vội vàng khuyên giải, cuối cùng Vạn Lịch đùa ác cắt tóc hai tên cung nữ, nói là cắt tóc thay cắt đầu.

Lại uống thêm một trận, cuối cùng tất cả ngủ say.

Không ngờ rằng sáng sớm hôm sau thức dậy, Vạn Lịch cùng bọn thái giám lại vô cùng kinh ngạc phát hiện hai tên cung nữ kia nằm trong vũng máu, toàn thân lạnh như băng, đã chết từ lâu, một bên còn ném thanh bảo kiếm ngửa dụng dính máu.

Vạn Lịch bị dọa sợ đến luống cuống tay chân, y biết mẫu hậu có yêu cầu với mình nghiêm khắc tới mức nào, cũng biết xảy ra chuyện này không tiện đối mặt để sư Thủ Phụ Trương tiên sinh. Mặc dù trên lý thuyết quân muốn thần chết thần không thể không chết, nhưng cũng có hạn độ nhất định, nếu Hoàng đế thật sự giết người bừa bãi, tỷ như Hạ Kiệt, Thương Trụ, đó chính là hôn quân, bạo quân, độc phu, dân tộc, ai ai cũng có thể giết chết.

Vạn Lịch ngôi cao cử ngũ, dĩ nhiên không đến nỗi bởi vì giết hai tên cung nữ mà phải đền mạng. Nhưng chắc chắn y sẽ bị Lý Thái hậu hung hăng trừng trị một phen, ở trước mặt để sư Trương Cư Chính cũng không tốt lành gì.

Vì vậy, Hoàng đế biết mình đã gây họa bèn thương lượng với đám hầu cận, muốn che giấu chuyện này.

Làm sao có thể che giấu được, khắp trong Tử Cấm thành đều có tai mắt của Phùng Bảo, xé chiều lão biết được chuyện này, lập tức tố ra lo lắng trùng trùng chạy đi tìm Lý Thái hậu tố cáo.

Phản ứng của Lý Thái hậu còn nghiêm trọng hơn Phùng Bảo hy vọng, Thái hậu nương nương xuất thân tiểu hộ nhân gia, cũng không hiểu đạo lý quá cao thâm, nhưng nằng rất rõ ràng một điểm: sau khi say rượu giết người bừa bãi đó chính là hôn quân, thật là có lỗi với liệt tổ liệt tông!

Thái hậu hết sức thương yêu đứa con trai này, bao nhiêu tâm huyết đều dồn vào người y, tới nỗi lãnh đạm cả với con gái ruột, cơ hồ không nghe thấy không hỏi Chu Nghiêu Anh.

Vạn Lịch mười tuổi lên ngôi, trong sáu năm trước khi thành thân, mỗi ngày canh tư Lý Thái hậu rời giường, canh năm liền đến tẩm cung Hoàng đế gọi y thức dậy, tự mình rửa mặt, sửa sang y phục cho y, đưa y vào triều...

Hy vọng càng lớn, thất vọng lại càng lớn, phát giác con trai có thể là một hôn quân, bạo quân, nổi đau trong lòng Lý Thái hậu không bút nào tả xiết. Tâm trạng yêu càng sâu hận càng sâu này đã tới mức khiến cho nàng muốn phế đi ngôi vị Hoàng đế của Vạn Lịch.

Bất quá, mặc dù bản thân Vạn Lịch cũng không phủ nhận giết người, nhưng rốt cuộc chuyện tối ngày hôm qua là như thế nào, trong lòng Lý Thái hậu vẫn còn nghi ngờ. Cho nên vừa trách phạt con trai, phái người thông báo Trương Cư Chính vào cung, đồng thời nàng cũng sai phái Trương Hoành thâm niên già nhất trong cung, từ trước tới nay không hề kết bè kết đảng, cho đòi Tần Lâm vào cung.

- Tần trưởng quan xét âm đoán dương, có thể tra rõ chân tướng chuyện xảy ra vào đêm ở Khúc Lưu quán chẳng?

Tần Lâm trong Từ Ninh cung, đối mặt mấy vị chấp chương quyền lực cao nhất triều Đại Minh cũng không hề tỏ ra e dè sợ hãi chút nào, ngang nhiên bẩm báo:

- Thái hậu nương nương, thứ cho thần nói thẳng không kiêng kỵ, trước khi vụ án chưa rõ bệ hạ chẳng qua là hiềm nghi mà thôi. Nếu chưa tra rõ vụ án mà nương nương đã buông lời hồ đồ trách phạt bệ hạ, thứ cho thần không dám tán đồng!

Cung nữ thái giám Từ Ninh cung nghe vậy cơ hồ bị dọa ngất, có cung nữ lỡ tay làm rơi đèn. Dù sao ngay cả bệ hạ, Phùng Đốc Công cùng Trương tiên sinh cũng rất cung kính với Lý Thái hậu, tên họ Tần này vừa mới tới đã dám nói Thái hậu buông lời hồ đồ, còn cái gì không dám tán đồng, trời ơi, người là Thiên Vương lão tử hay sao?

Duy chỉ có Vạn Lịch Hoàng đế cảm động đến nước mắt tuôn trào, lòng nói thầm cũng sắp bị bức phải thoái vị, Tần ái khanh còn ủng hộ như vậy, không tiếc chọc giận mẫu hậu, Tần ái khanh thật là trung thần, trung thần số một trên đời này.

Trương Hoành vẫn còn ở sau, Trương Thành, Trương Kinh xuống ngựa, thở hồng hộc chạy vào, mới vừa vào cửa nghe được câu này, chớ nói Trương Kinh, cho dù là Trương Thành quan hệ tốt cùng Tần Lâm cũng đồng loạt nhảy lên, chỉ lỗ mũi hần biểu lộ trung thành với Thái hậu:

- Tần tướng quân xuất ngôn càn rỡ, phạm vào tội đại bất kính, còn không mau mau tạ tội với nương nương?

Tần Lâm không tạ tội, ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Thái hậu.

Chẳng ai nghĩ tới Lý Thái hậu lại không tỏ ra tức giận chút nào, ngược lại hơi suy nghĩ một hồi, gật đầu nói:

- Người nói có chút đạo lý, ai gia làm việc quả thật quá gấp gáp.

Trời ơi, người làm gì thế này? Phùng Bảo gấp đến độ giậm chân, ngày hôm qua Vạn Lịch nói muốn giết lão đã chọc tức Phùng Đốc Công, lại lo lắng Hoàng đế tuổi càng lớn càng không nghe lời của mình, lão đang hận không được phế Vạn Lịch nhanh lên một chút, thay bằng Lộ Vương mười hai tuổi.

Tần Lâm khề bĩu môi, trong lòng thầm mắng ngu đần, uống cho lão theo hầu bên cạnh Lý Thái hậu lâu như vậy, chẳng lẽ còn không hiểu tâm tư của nàng? Nếu Thái hậu thật sự hoàn toàn thất vọng đối với bệ hạ, nếu nàng đã hạ quyết tâm phế đế, còn cần phải chờ lâu như vậy, có cần thiết gọi ta tới đây ư?

Thật ra thì Phùng Bảo cũng không phải đần, mà là quan tâm quá mức sẽ bị loạn. Tối hôm qua Hoàng đế cầm kiếm nói muốn giết lão, quả thật vừa dọa lão sợ hãi, cũng chọc tức lão. Bây giờ có Lý nương nương, có Trương Tướng gia, Hoàng đế vẫn chỉ là say rượu nổi điên, dời khối đá lớn chặn cửa là tránh khỏi, nhưng nếu tương lai Lý nương nương không còn, Vạn Lịch muốn đâm một kiếm vào ngực Phùng Đốc Công lão, khi đó một tảng đá còn có thể ngăn cản được sao?

Bất kể Phùng Bảo nghĩ như thế nào, Tần Lâm bèn bẩm báo:

- Cho nên vì thần cho là, trước hết phải tra rõ chân tướng án mạng Khúc Lưu quán đêm qua, sau đó hãy nói những chuyện khác.

Phùng Bảo đứng ở sau lưng Lý nương nương, Thái hậu không nhìn thấy thần sắc của lão, cứ nói thẳng:

- Ai gia chính là vì chuyện này mới tìm Tần tướng quân tới, ngươi là anh hùng ngăn voi cứu giá, bệ hạ tin được ngươi. Nghe nói ngươi cũng có giao tình với Trương tiên sinh cùng Phùng Bạ Bạ, mọi người đều biết ngươi xét âm đoán dương, minh xét không sai, ai gia muốn giao vụ án này cho ngươi xử lý.

Tần Lâm có nhận vụ án này không, hần có thể tra ra chân tướng hay không?

Vạn Lịch nhìn Tần Lâm lom lom, bây giờ cũng chỉ có thể trông cậy vào vị đại trung thần này, ngàn vạn lần người không nên làm cho trầm thất vọng!

Đột nhiên mọi người thấy thần sắc Tần Lâm nghiêm nghị, mắt lấp lánh tinh quang, giống như Gia Cát Lượng được Lưu tiên chủ ủy thác di cô ở Bạch Đế thành, hay như Nhạc Vũ Mục ra sức bảo vệ Khang Vương, tiến lên trước một bước. Có khí thế hàng ngàn hàng vạn người cũng không thể nào ngăn được, thân hình vững như tảng bách, lại giống như Bao Công dùng lời thẳng thắn can vua, nhẹ nhàng mở miệng nói ra bốn chữ như chém đinh chặt sắt:

- Vi thần lãnh chỉ!

Thật là hay quá... Vạn Lịch nước mắt lưng tròng, hình ảnh động tác, khí thế thần thái của Tần Lâm thật sự là đại trung thần số một từ cổ chí kim.

- Thôi được, tối nay ai gia không ngủ, chờ ngươi tra rõ vụ án...

Lý Thái hậu nhìn con trai quỳ dưới đất, trong lòng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép:

- Đứng lên đi, nếu không phải là Tần tướng quân nói vụ án chưa rõ, ai gia sẽ bắt con quỳ cả đêm!

- Nhi thần, nhi thần...

Vạn Lịch ngáp ngừng nói không ra lời, vẫn là Vương Hoàng hậu xoa xoa đầu gối quỳ đau giúp y, vì vậy Vạn Lịch càng cảm kích đối với Vương Hoàng hậu, nhìn nàng cười cười cực kỳ hiếm có.

Lý Thái hậu lệnh cho Tần Lâm lấy ngọc bội ban cho hần lần trước, để thuận tiện tra án trong cung.

Tần Lâm cầm quyền phá án liền cáo từ đi ra ngoài, chuẩn bị bắt đầu công việc tra án suốt đêm.

Mới vừa ra Từ Ninh cung, Phùng Bảo từ phía sau lưng đuổi theo, thấp giọng oán trách:

- Tần Lâm, ngươi lại muốn sinh cường làm gì, chuyện này hoàn toàn không cần thiết tra xét. Nếu như... nếu như chúng ta có thể thành công, ngươi chính là cấm y Đô Đốc mới.

- Phùng Đốc Công...

Tần Lâm cười lắc đầu một cái:

- Lão vẫn chưa hiểu hay sao, Thái hậu không hề hạ quyết tâm phế đế.

Chỗ ánh đèn không chiếu tới, sắc mặt Phùng Bảo âm trầm bất định:

- Cho dù là Lý nương nương bất quá chỉ tức giận, nhưng chỉ cần nhà ta dùng lời lẽ khích bác, đưa Thái hậu nương nương vốn mong con mình nên người lên thật cao, nói không chừng nàng ở vào thế cỡi hổ khó xuống, xuống chỉ phế đế thì sao?

- Đế sư Thủ Phụ Trương tiên sinh sẽ không đồng ý...

Tần Lâm thàn than một tiếng trong lòng, Phùng Bảo cho là Vạn Lịch ngoan ngoãn quỳ gối trước mặt Thái hậu, như vậy chuyện phế đế sẽ dễ dàng như ăn kẹo hay sao?

Khoan đề cập tới tập đoàn quan văn kịch liệt phản bác, cho dù là Lý Thái hậu thêm vào Trương Cư Chính, một Thái hậu một đế sư liên thủ, bên ngoài là Phùng Đốc Công lão thật sự phế bỏ Hoàng đế. Lúc ấy tân quân lên ngôi lại là một thiếu niên mới mười hai tuổi, cục diện vua còn nhỏ, bên trong có Bạch Liên giáo chờ cơ hội tạo phản bất cứ lúc nào, bên ngoài có các bộ Thát Đát như hổ rình mồi, đến lúc đó nói không chừng sẽ xảy ra loạn lạc gì đó.

Phế đế, cho dù là phế bỏ một Hoàng đế trên thực tế vẫn chưa thể đích thân xử lý triều chính, chắc chắn cũng là cục diện chấn động cực kỳ, sẽ vô cùng bất lợi với toàn bộ quốc gia, hay là đối với Trương Cư Chính cải cách triều chính mới.

Thấy Phùng Bảo còn muốn khuyên nhủ, Tần Lâm chợt cười gian xảo:

- Phùng Đốc Công, lão nói tân đế lên ngôi, bản quan sẽ nhận vị trí của Lưu Thủ Hữu, nhưng nếu ta tra rõ vụ án có nội tình khác, hôm nay Vạn Lịch bệ hạ không thoái vị, lão đoán tương lai ta sẽ làm đến mức nào?

- Thằng lỏi này...

Phùng Bảo dừng dừng nổi giận, tới nổi sắc mặt thoát xanh thoát trắng, nhưng cũng không nói gì thêm.

- Nay, Phùng Đốc Công...

Tần Lâm gọi lại Phùng Bảo xoay người muốn đi:

- Ta khuyên lão lát nữa trở về vẫn nên diễn cho trọn vẹn tuồng kịch, cho dù là mèo mù khóc chuột giả từ bi, lão cũng phải cố gắng diễn cho thật tốt. Diễn cho tới mức đoạt được tượng vàng Oscar, tương lai có thể mượn đó lui bước.

- Không cần người làm bộ hảo tâm!

Phùng Bảo tránh thoát Tần Lâm, xoay người bỏ đi, nhưng trong lòng lão âm thầm tính toán, cảm thấy Tần Lâm nói như vậy cũng có đạo lý.

539. Chương 539: Hiện Trường Vụ Án

Mặc dù Phùng Bảo không hiểu tượng vàng Oscar là cái quái gì, nhưng diễn kịch ở trước mặt Hoàng đế cùng Thái hậu, không cần biết Hoàng đế có thoái vị hay không, vẫn lưu lại được chút ấn tượng tốt.

Trương Hoàn lớn tuổi, Lục Viễn Chí mập thây, hai người cỡi ngựa lúc này mới chạy tới, thấy Tần Lâm từ Từ Ninh cung đi ra cùng tiến lên hỏi:

- Thế nào?

- Tra án!

Tần Lâm vung tay lên.

Lục Viễn Chí dang rộng hai tay, lần này tốt rồi, tra án tới trên đầu Hoàng đế.

Sắc trời đã tối, khắp nơi trong cung đốt đèn sáng rực giống như ban ngày. Mặc dù Lý Thái hậu hạ lệnh tất cả mọi người ở trong cung thất của mình không được đi ra ngoài, hết thảy cứ theo lệ thường, nhưng ngay cả Lý Thái hậu, Vạn Lịch, Vương Hoàng hậu cùng Trương Cư Chính cũng chờ ở Từ Ninh cung. Toàn bộ Tử Cấm thành từ Lệ Vương trở xuống, tần phi, Công chúa, thái giám cùng cung nữ, vô số con mắt nhìn chằm chằm hành tung Tần Lâm, vô số lỗ tai nghe ngóng tiến triển tra án.

Tối nay nhất định là đêm Tử Cấm thành không ngủ.

Tần Lâm cầm ngọc bội Lý Thái hậu ban tặng tiện nghi làm việc, chường ấn Đô Tri Giám Trương Hoàn hiệp trợ phá án.

Nhìn nhìn lão thái giám tóc như sương tuyết, mặt đầy nếp nhăn này, đương nhiên Tần Lâm biết tại sao phái lão nhân gia tới. Trương Hoàn không chỉ có thâm niên lâu nhất, hơn nữa không tranh chấp với đời, không liên lụy tới bất kỳ hệ phái nào, không dính líu nhiều với Vạn Lịch, Vương Hoàng hậu và Phùng Bảo. Phái lão tới không chỉ có là hiệp trợ phá án, còn có ý chứng kiến giám sát.

Địa điểm phát hiện án mạng là Khúc Lưu quán phía Tây Tử Cấm thành, bởi vì nhân công xây dựng dòng suối uốn lượn mà có tên này. Trong lúc uống rượu có thể đặt chén rượu trong thuyền gỗ nhỏ, sóng sánh bập bênh trôi theo nước suối, gọi là mượn dòng nước chảy đưa chén rượu tới.

Lúc Tần Lâm đi qua, ở ngoài cửa có rất nhiều cấm quân Ngự Mã Giám quản, lại xen lẫn cấm y vệ sĩ cùng thái giám trong cung. Những cấm quân này có kẻ là Phùng Bảo điều tới, có kẻ nghe lệnh của Trương Hoàn, Trương Kinh, không lệ thuộc nhau, đều nghiêm ngặt đề phòng lẫn nhau, không khí hết sức khẩn trương.

Tôn Hoài Nhân cũng ở nơi đây, mang theo mấy vị Hiệu Úy thủ cung Khôn Ninh cung cùng thái giám trực nhật canh giữ ở ngoài cửa chính, thấy Tần Lâm tới, y liền dang rộng hai tay:

- Dừng bước, phụng ý chỉ Hoàng hậu nương nương, bất kể là ai cũng không cho đi vào!
- Ta cũng có ý chỉ...

Tần Lâm cũng không nói nhảm, lấy ngọc bội Thái hậu ban cho ra đưa lên, cười nói:

- Bất quá là phụng ý chỉ Thái hậu tra án!

Lục Viễn Chí một mực đi theo sau lưng Tần Lâm, sau đó ba vị Trương công công Trương Hoàn, Trương Thành, Trương Kinh nối đuôi mà vào. Tôn Hoài Nhân cùng mấy tên thái giám, cấm quân vô quan vốn là thủ ở bên ngoài cũng muốn đi vào theo, chợt thấy Tần Lâm đưa tay ngăn lại, tự đại nói một câu:

- Hiện trường án mạng, không phận sự miễn vào!

Tự cao gì chứ, Tôn Hoài Nhân cùng mấy thái giám giận vô cùng, nhưng không làm gì được Tần Lâm, không thể làm gì khác hơn là gương mặt nhin.

Nhưng sau khi tiến vào hiện trường, Tần Lâm lập tức văng đầu hoa mắt: trời ơi, trên mặt đất sạch sẽ không có hạt bụi nào, không hề giống như hiện trường án mạng.

- Đây là chuyện gì vậy?

Tần Lâm chỉ mặt đất, cực kỳ cảm tức mắng:

- Tên ngốc nào tẩy rửa mặt đất sạch sẽ như vậy, cả cột cũng lau qua một lần, đầu óc tên này có vấn đề rồi sao?

Trương Thành cùng Trương Kinh ngơ ngác nhìn nhau, vẻ mặt lúng túng vạn phần.

Lão thái giám Trương Hoàn cười híp mắt nhìn Tần Lâm, không nhanh không chậm nói:

- Là sáng sớm hôm nay bệ hạ phát hiện thi thể hai tên cung nữ, trong lúc hốt hoảng bèn hạ lệnh dọn dẹp hiện trường. Có vẻ như bệ hạ cũng không hy vọng bị Thái hậu nương nương biết chuyện này, đáng tiếc là không được như nguyện.

Lục Viễn Chí ặc một tiếng trong cổ họng, nhìn trưởng quan mình, có cảm giác muốn nổ tung đầu.

Thì ra là Vạn Lịch làm chuyện ngu ngốc này, Tần Lâm cười khan hai tiếng, đảo mắt vài vòng, cố ý lớn tiếng nói:

- Ngu, bệ hạ quả thật rất là ngu, nếu như có ý giấu giếm, tùy tiện mượn cớ gài tang vật không được sao? Nhìn Vương nương nương trong cung mà xem, từng quang minh chính đại phạt trượng đánh chết mấy vị thái giám, cung nữ, không ngờ rằng bệ hạ tới nơi này lại uống say giết người... Chắc chắn, cửu ngũ chí tôn muốn giết người, còn phải tự mình động thủ hay sao?

Mọi người mới đầu nghe Tần Lâm mắng Vạn Lịch đần, còn tưởng rằng hắn cuồng vọng hết sức, không biết giữ mồm giữ miệng. Sau khi nghe xong mới hiểu được rõ ràng là giải vây thay bệ hạ, nếu Vạn Lịch nghe được lời nói này, chắc chắn sẽ gỡ đầu mình, hối tiếc không nên xử trí thất thố như vậy.

Trương Hoàn nghe Tần Lâm nhắc tới Vương Hoàng hậu phạt trượng đánh chết thái giám cung nữ, đột nhiên thần sắc khê động, híp mắt không biết đang suy nghĩ gì.

Kết cấu của Khúc Lưu quán ở phía Nam là sân khấu dùng cho các cung nữ ca múa biểu diễn, phía Bắc là chỗ ngồi quân thần yên ả, thưởng thức ca múa. Trên đất nhân công đào dòng suối nhỏ quanh co chảy qua, có tác dụng mượn dòng nước chảy đưa chén rượu tới, quả thật có cảm giác thú vị khác lạ.

Bây giờ toàn bộ Khúc Lưu quán trải qua rửa sạch tương đối triệt để, hành lang, mặt đất, tường cột thấy đều sạch sẽ. Ngoại trừ mùi máu tanh nhột nhạt như có như không, quả thật không nhìn ra đêm qua nơi này từng phát sinh qua án mạng.

Tần Lâm muốn lấy vân tay, dấu chân, hoặc là tìm kiếm vết máu ở hiện trường cũng là cực kỳ khó khăn, thậm chí cần bản không thể nào.

Nếu như là đời sau, Tần Lâm có thể lợi dụng Luminol để làm cho vết máu hiện ra, chỉ cần một phần trăm vạn vết máu là có thể làm cho Luminol phát ra ánh sáng xanh. Trình độ rửa sạch hiện trường như vậy đối với pháp y là không có hiệu quả gì, nhưng hiện tại là năm Vạn Lịch, hẳn biết đi đâu tìm Luminol?

Tần Lâm giận đến nổi hỏi thăm mẫu thân Vạn Lịch trong bụng vài lần, Lý Thái hậu vô tội bị văng miêng.

Lục Viễn Chí nhìn qua hiện trường vô cùng sạch sẽ trước mặt, cũng cảm thấy bó tay hết cách, thành linh vỗ đùi một cái:

- Tần ca, hung khí, hẳn là trên hung khí vẫn còn vân tay!
- Thông thường có thể nghĩ đến rửa sạch hiện trường là có thể nghĩ đến chuyện rửa sạch hung khí...

Tần Lâm không thấy có hy vọng gì, nhưng vẫn nhìn Trương Hoàn dò hỏi.

Lão thái giám cười khổ, chấp tay một cái:

- Tần tướng quân liệu sự như thần.

Tần Lâm thở dài một tiếng trong lòng, Vạn Lịch ôi Vạn Lịch, có kẻ đàn độn như người thật sao? Tự mình hủy diệt tất cả chứng cứ, những gì còn lại hoàn toàn bất lợi đối với mình, nếu tất cả tội phạm đều ngu như vậy thì hay biết mấy.

Chỉ bất quá lần này không phải là Tần Lâm muốn định tội Vạn Lịch, mà là muốn giải oan cho y. Mặc dù Vạn Lịch cũng không dám kiên quyết phủ nhận tội giết người, nhưng Tần Lâm từ đủ loại dấu hiệu suy đoán, sau lưng chuyện này nhất định có điều mờ ám.

Hiện trường không tìm được thứ gì hữu dụng, Tần Lâm quét nhìn một vòng ghi nhớ hoàn cảnh trong lòng, sau đó ra lệnh đi tra nghiệm thi thể.

Hai cỗ tử thi cung nữ đặt trong phòng bên cạnh viện, vốn Vạn Lịch định lặng lẽ đem thi thể ra ngoài cung chôn cất, bất quá còn chưa thành công đã bị Phùng Bảo phát hiện, báo cáo cho Lý Thái hậu, thi thể cũng bị trông chừng nghiêm ngặt.

Chương 539: Hiện trường vụ án (Hạ)

Vốn tiết trời lạnh lẽo, căn phòng để thi thể càng có vẻ rét lạnh hơn. Hai vị cung nữ còn mặc vũ y nghệ thường xinh đẹp, chỉ tiếc sinh mạng đã bị tử thần mang đi, thi thể cương cứng không còn sức sống nằm trên chiếu, gương mặt sinh động thường ngày nay đã hóa thành một mảnh cứng ngắc trắng bệch, da cũng mất đi vẻ bóng loáng đầy sức sống, trở nên tái nhợt, không còn co giãn.

Mái tóc hai người bọn họ đều bị cắt đi một đoạn rất dài, đỉnh đầu chỉ còn lại tóc dài không tới nửa thước, Vạn Lịch cũng thừa nhận bởi vì hai cung nữ này không biết múa vũ điệu mới mẻ, y liền nói đùa ‘Cắt tóc thay cắt đầu’ dùng kiếm cắt tóc các nàng.

Tần Lâm lấy mắt ra hiệu, Lục Viễn Chí không chút khách sáo cúi y phục thi thể ra, đốt đèn đuốc sáng choang bắt đầu kiểm nghiệm thi thể.

Mọi người cũng hít sâu một hơi khí lạnh, mới vừa rồi mặc y phục, vết máu loang lổ, không nhìn rõ vết thương thể nào. Hiện tại đã cởi y phục ra hết lập tức thấy rõ ràng, chỉ thấy mặt ngoài thi thể vết thương ngón ngang chẳng chặt, quả thật rất giống sau khi Vạn Lịch say rượu vùng kiếm chém thương.

Thật sự là như vậy sao? Tần Lâm khẽ mỉm cười, nếu không có chứng cứ xác thực, chỉ nhìn một cách đơn thuần hiện tượng mặt ngoài, thường thường sẽ đi sai đường.

Lúc này thi cương đã phát triển đến cao trào, lúc Lục Viễn Chí cởi y phục đã phát giác thi thể cứng ngắt không có cách nào động. Thông thường mà nói sau khi tử vong ba canh giờ thi cương lực tụt xuất hiện, mười hai canh giờ phát triển đến toàn thân, đạt tới cao trào, sau đó dần dần tan đi. Trước mắt là vừa vào đêm không lâu, như vậy lấy thi cương phán đoán thời gian tử vong phải là trước sau giờ Sửu, lúc vừa bước qua ngày mới.

Tên mập đi theo Tần Lâm lâu như vậy, thủ pháp cũng hết sức thuần thực, lại lật xem mí mắt thi thể, kiểm tra mức độ vẫn đục của giác mạc, sau đó lại lật thi thể qua, kiểm tra thi ban ở vị trí thấp như dưới mông, sau lưng.

Tình huống xuất hiện thi ban, mức độ vẫn đục của giác mạc hoàn toàn ẩn chứng thời gian tử vong, đúng là khoảng giờ Sửu (1-3h sáng).

Sau khi kiểm nghiệm tỉ mỉ vết thương bên ngoài thi thể, Lục Viễn Chí bẩm báo:

- Nữ thi số một, cánh tay trái có một vết thương, trên mặt hai vết thương, vai phải một vết thương, đều là vết thương do vũ khí sắc bén gây nên. Vết thương chí mạng là vết thương đâm vào ngực trái, nghi là vũ khí sắc bén xuyên tim mà chết. Nữ thi số hai, cổ tay phải một vết thương, giữa ngực bụng bốn vết thương, đều là vết chém thương, vết thương chí mạng là cổ họng bị đâm, chính là vũ khí sắc bén đâm xuyên cổ mà chết.

Thần sắc Trương Hoành ngưng trọng, sau khi lão nhận được tin cũng không tới phòng để thi thể xem thử, lúc này thấy vết thương ngổn ngang trên thi thể, quả thật rất giống người say rượu dùng kiếm đâm chém loạn xạ giết chết.

Trương Thành cùng Trương Kinh ra sức nháy mắt với Tần Lâm. Hai người bọn họ là thân tín của Vạn Lịch, nếu quả thật Vạn Lịch thoái vị, Lộ Vương lên ngôi, từ nay về sau hai người coi như rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục, cả đời không thể nào ngóc đầu được nữa.

- Chư vị chớ nên nóng nảy...

Tần Lâm khoát khoát tay, hỏi Lục Viễn Chí:

- Những vết thương không phải là vết thương chí mạng, có hiện tượng da thịt bị cuốn hay không?

Lục Viễn Chí cẩn thận kiểm tra một phen, vô cùng khẳng định gật đầu một cái:

- Có ra máu, có da thịt bị cuốn.

Thông thường mà nói, da thịt bị cuốn đại biểu cho vết thương khi còn sống, bất quá Tần Lâm sờ sờ mũi nói:

- Nếu như hung thủ đâm vết thương chí mạng trước, sau đó thừa dịp trong thời gian rất ngắn trước khi người bị hại tắt thở nguy tạo vết thương, cũng sẽ có phản ứng da thịt bị cuốn như vết thương khi còn sống.

Trạng thái hấp hối của người ta thường là kéo dài mấy phút, hạ thủ trong mấy phút đồng hồ này cũng có thể tạo ra phản ứng giống như khi còn sống.

Lục Viễn Chí lại có chút không phục, theo y thấy không chỉ có vết thương có phản ứng giống như khi còn sống, chỉ vết thương trên cánh tay hai thi thể:

- Tần ca, không phải huynh đã nói, vết thương chống cự loại này là tiêu chuẩn vàng để phán đoán trạng thái bị hại hay sao?

- Quả thật mấy chỗ vết thương này rất giống hai vị nữ tử yếu ớt tay không tác sát lúc đối mặt hung đồ cầm kiếm, hết sức ngăn cản tạo thành, bất quá tại sao không thể là nguy tạo?!

Tần Lâm dứt lời liền cười phá lên.

Ba vị Trương công công đều có vẻ không hiểu nhìn Tần Lâm, vị Tần tướng quân xét âm đoán dương này danh tiếng rất lớn, nhưng hôm nay dường như chưa đạt tới trạng thái đỉnh phong. Cho dù là trong lòng bọn họ có khuynh hướng giúp Vạn Lịch, cũng cảm thấy lời Tần Lâm nói có chút cường từ đoạt lý, không thể làm cho người tin phục, ít nhất sẽ không thuyết phục được Lý Thái hậu và Phùng Bảo.

- Tên mập, đệ còn phải rèn luyện lực quan sát nhiều hơn.

Tần Lâm cười híp mắt đi tới bên cạnh thi thể, ngồi xổm xuống kiểm tra tỉ mỉ, chủ yếu là mở ra vết thương chí mạng ở cổ họng và tìm trên thi thể tra xét.

Rất nhanh, Tần Lâm tìm được thứ mà hắn muốn, cầm thứ nhỏ như sợi tơ kia đặt dưới ánh đèn mời mọi người quan sát.

Tóc vụn.

Bên trong vết thương chí mạng hai cổ nữ thi đều phát hiện tóc vụn, trong đó vết thương ngực trái thi thể số một khá nhiều, mà tóc bên trong vết thương cổ họng thi thể số hai lại ít.

- Chuyện này... chuyện này có nghĩa là gì?

Ba vị Trương công công một già hai trẻ trợn trắng mắt, không hiểu gì cả.

Duy chỉ có thịt béo trên mặt Lục Viễn Chí run lên, vội vàng ngồi xổm xuống lật xem những vết thương khác bên ngoài thân hai cổ thi thể, sau khi kiểm tra cẩn thận, thanh âm của y trở nên lằng lằng như đi trên mây:

- Tần ca, những vết thương khác trên hai cổ nữ thi hoặc là không có tóc vụn, hoặc là số lượng cực ít!

Cho dù là Trương Hoành điềm tĩnh thâm trầm, lúc này cũng không nhịn được ngạc nhiên hỏi:

- Rất cực là các người có ý gì, vì sao trong vết thương có tóc?

- Tên gốc này...

Tên mập chỉ vết thương, văng nước miếng nói:

- Những tóc vụn này là tóc mà bệ hạ cắt của hai tên cung nữ trước đó, dính trên bảo kiếm. Trong vết thương bị đâm trước sẽ dính tóc, vết thương bị đâm sau hoặc là dính ít tóc, hoặc là không có tóc. Nói cách khác, trước tiên hai tên cung nữ bị đâm vết thương chí mạng, lúc hấp hối còn bị đâm chém nhiều vết kiếm khác, ngụy tạo thành dáng vẻ bị người say rượu múa kiếm chém lung tung!

Dứt lời, tên mập mới nhớ tới lão thái giám này là lão tiền bối ngay cả Phùng Bảo cũng phải nể mặt vài phần, không khỏi thề lưỡi lúng túng nói:

- Trương công công, cũng không phải ta nói ngài...

Trương Hoành ngược lại tỏ ra cao hứng, không so đo ngôn ngữ Lục Viễn Chí mạo phạm, mà là bắt chước bộ dáng của y, kiểm tra vết thương cẩn thận.

Tần Lâm dứt khoát dùng hai tay vạch ra mấy chỗ vết thương, mời Trương Hoành nhìn kỹ, sau đó lại sờ sờ mái tóc còn lại trên đầu thi thể, cười nói:

- Xem đây, bôi dầu hoa quế, chẳng trách nào dính trên lưỡi kiếm nhiều như vậy.

540. Chương 540: Thảm Ván

Mặc dù Vạn Lịch kinh hoàng thất thổ, làm chuyện ngu xuẩn phá hư hiện trường, tiêu hủy chứng cứ, nhưng hành vi trước đó của y cũng đã để lại chứng cứ hữu hiệu ình trong lúc vô tình.

Trên thực tế tóc người ta tương đối dẻo dai bền bỉ, bảo kiếm của Vạn Lịch cũng không có cách nào một kiếm cắt đứt một lọn tóc khá lớn của một cung nữ đang tuổi thanh niên. Y muốn 'cắt tóc thay cắt đầu', vậy phải cầm kiếm kéo qua kéo lại, như vậy sẽ tạo thành rất nhiều tóc vụn.

Trước khi hai tên cung nữ ca vũ đều đã trang điểm, trên tóc được chải dầu hoa quế dưỡng tóc, những sợi tóc vụn có dầu hoa quế dính trên lưỡi kiếm rất nhiều.

Hung thủ dùng thanh kiếm này giết người, tóc vụn đi theo lưỡi kiếm vào trong vết thương người chết. Vết thương đâm trước sẽ có nhiều tóc vụn, trong vết thương đâm sau tóc vụn ít, hoặc là hoàn toàn không có.

Như vậy có thể tra ra được, quá trình hành hung cũng không phải là ‘Hung thủ đâm loạn, người bị hại ngăn cản, tạo thành vết thương chống cự... Hung thủ đánh trúng chỗ chí mạng, người bị hại bị mất mạng!’ giống như suy đoán thông thường. Mà là hung thủ đâm vết thương chí mạng trước, sau đó lại dùng lưỡi kiếm rạch loạn trên thân thể người bị hại đang hấp hối, nguy tạo vết thương chống cự, giả họa cho Vạn Lịch.

Tóc bên trong vết thương chính là bằng chứng.

Trương Hoành nghe Tần Lâm giải thích, lại chính mắt xem qua vết thương, suy nghĩ một chút lại nói:

- Tần tướng quân chớ trách nhà ta lảm miệng, nếu như người khác nói bệ hạ say rượu hành hung, sau khi giết chết hai tên cung nữ tiếp tục hành hạ thi thể, dùng kiếm đâm chém loạn trên người các nàng, vậy làm sao phản bác đây?

Tần Lâm cười lên:

- Bệ hạ rất say, Phùng Đốc Công chính là nhân chứng tốt nhất.

Trương Hoành chợt hiểu ra, thần sắc nhìn Tần Lâm lại khác với trước đó.

Ai ai cũng biết bình thời Vạn Lịch sợ Phùng Đốc Công tới mức nào, mỗi lần Phùng Bảo tố cáo Vạn Lịch với mẫu hậu của y, lại bị chính trị phê bình. Kết quả đêm qua Vạn Lịch say tới mức hồ đồ, dám chạy tới chỗ Phùng Bảo mượn rượu làm càn, có thể tưởng tượng được y say rượu kịch liệt thế nào.

Say tới mức như vậy, ngay cả đi cũng còn không vững, còn có thể cầm bảo kiếm trong tay đâm cho hai tên cung nữ khỏe mạnh một người xuyên tim, một người xuyên cổ họng, giết chết bọn họ một cách dễ dàng như giết gà được sao? Chẳng lẽ Vạn Lịch là võ lâm cao thủ, còn luyện túy kiếm?

Hơn nữa lúc đó Vạn Lịch say thế nào, lúc Phùng Bảo tố cáo Lý Thái hậu còn chính miệng nói qua, ai không tin cứ việc đi đối chất với Phùng Đốc Công!

Chỉ bằng vào điều này là có thể tẩy rửa tội danh Vạn Lịch hết bảy tám thành.

- Kế tiếp, chúng ta đi tìm những người trong cuộc khác đi.

Tần Lâm phát tay một cái, ánh mắt híp lại:

- Có lẽ bọn họ có thể cung cấp nhiều đầu mối hơn.

Thái giám đêm qua tham dự uống rượu ở Khúc Lưu quán đều bị trông chừng nghiêm ngặt, nhốt trong một cung thất cạnh đó, mỗi người một phòng, do phái viên Ty Lễ Giám, Ngự Mã Giám cùng Đông Xưởng canh giữ.

Tần Lâm thẩm vấn đơn độc từng người một, kẻ đầu tiên thẩm vấn chính là Bình Bút thái giám Ty Lễ Giám Tôn Đức Tú.

Người này hơn ba mươi tuổi, bên trong Ty Lễ Giám đứng ở sau Trương Thành, Trương Kinh, vốn cũng là Đại thái giám ngang ngược kiêu ngạo, nhưng lúc này là thân đời tội, vẻ mặt sợ hãi tới cực điểm.

Y cũng biết Tần Lâm là nhân vật thế nào, vừa gặp mặt liền kêu oan không ngớt:

- Tần tướng quân, nhất định phải bả bỏ Thái hậu nương nương, bệ hạ cùng chúng ta thật sự bị oan! Ngày hôm qua còn chưa tới canh hai, mọi người đã say tới mức hồ đồ, sáng hôm nay đã thấy hai cỗ thi thể nằm ở đó không hiểu vì sao...

Tần Lâm tra hỏi một phen, Tôn Đức Tú cơ hồ là không biết gì cả, nói đêm qua say quá mức, chỉ mơ mơ hồ hồ nhớ Vạn Lịch dùng kiếm cắt tóc cung nữ, từ đó về sau y đã ngủ thiếp đi.

- Thức dậy sớm như vậy sao?

Tần Lâm nhìn ánh mắt của đối phương, cân nhắc từng chữ hỏi:

- Người hãy suy nghĩ cho thật kỹ, là ai phát hiện thi thể trước, là ai chủ trương rửa sạch hiện trường?

Tôn Đức Tú suy nghĩ một hồi, sáng sớm say rượu chưa tỉnh, lúc ấy phát hiện tử thi lại hết sức hốt hoảng, có chút không nhớ rõ chuyện đã xảy ra. Một lúc lâu sau y mới nói với vẻ không chắc chắn:

- Có lẽ là Ôn Thái... đúng vậy, là Ôn Thái kêu lên trước tiên, đánh thức mọi người dậy. Lúc ấy bệ hạ cũng rất kinh hoảng, lại là Ôn Thái nghĩ kế, nói muốn giấu giếm chuyện này, kêu người đến rửa sạch Khúc Lưu quán.

Ôn Thái cũng là Bình Bút thái giám Ty Lễ Giám, bề ngoài trắng trẻo, y nói với Tần Lâm như vậy:

- Đúng vậy, là nhà ta phát hiện thi thể trước, khuyên bệ hạ giấu giếm thi thể cũng là chủ ý của nhà ta, không liên quan đến bệ hạ.

Tần Lâm hơi trầm ngâm, Trương Hoành chợt chen miệng hỏi:

- Phải chăng là người giết người?

- Lão tổ tông, làm sao có thể như vậy được?!

Ôn Thái cười khỏ, thản nhiên nói:

- Lão tổ tông ngài cũng biết, tiểu nhân làm tới Bình Bút Ty Lễ Giám, muốn sửa trị giết chết hai cung nữ không cần dùng biện pháp dần dần như vậy?! Ôi, thật sự là xui xẻo...

Ôn Thái nói như vậy quả thật không sai, trên thực tế thân phận Bình Bút Ty Lễ Giám muốn sửa trị giết chết hai cung nữ bình thường quả thật hết sức dễ dàng. Vương Hoàng hậu lần lượt phạt trọng đánh chết bảy tám thái giám cung nữ, chỉ nói là tay chân không sạch sẽ, không vâng lời chính cung nương nương là được, không hề giống như Vạn Lịch lần này, không chỉ có 'say rượu giết người', còn 'tự mình động thủ'! Quả thật không có chút thể diện của bậc quân vương, cũng không trách Lý Thái hậu đại động can hỏa như vậy.

Tần Lâm suy nghĩ một chút, cố ý hỏi:

- Nói không chừng là người manh tâm khó lường, muốn giá họa cho bệ hạ...

Ôn Thái nở nụ cười khỏ:

- Nếu như hỏi hết thấy trong cung người nào muốn bệ hạ bình an nhất, tuy rằng nhà ta không dám nói là người thứ nhất, nhưng cũng phải được xếp vào mười người đầu, bởi vì nhà ta mới hai mươi chín tuổi đã làm tới Bình Bút thái giám Ty Lễ Giám. Tần tướng quân không tin, chỉ cần hỏi Trương lão tổ tông sẽ rõ, người như nhà ta không nhiều lắm.

Trương Hoành gật đầu một cái, Ôn Thái chính là dựa vào nịnh nọt lấy lòng Vạn Lịch mới leo lên đến vị trí Bình Bút thái giám Ty Lễ Giám, có lẽ trong cung có người hy vọng Vạn Lịch xuống đài, nhưng tuyệt không bao gồm y.

Người thứ ba có mặt ở hiện trường là quản sự thái giám Càn Thanh cùng Tôn Hải, y mới vừa nhìn thấy Trương Hoành đã kêu lên:

- Là tiểu nhân giết người, không liên quan tới bệ hạ, muốn giết muốn mổ chỉ cần giết một mình tiểu nhân!

Mọi người nghe vậy nhất thời giật mình chấn động, chẳng lẽ thật sự chuyện này là do Tôn Hải làm?

Trương Hoành dùng dùng nổi giận, tiến tới tát tai Tôn Hải một cái thật mạnh:

- Khốn kiếp, vì sao vừa rồi ngươi không nói?

- Mới vừa rồi, mới vừa rồi tiểu nhân u mê đầu óc, muốn che giấu chuyện này, hiện tại nghe nói liên lụy tới bệ hạ, tiểu nhân... tiểu nhân không thể làm gì khác hơn là nói ra sự thật...

Tôn Hải áo nào như đưa đám, kéo kéo vạt áo bào Trương Hoành:

- Cầu xin lão tổ tông đi nói với Thái hậu nương nương, thật sự là tiểu nhân giết người, không có liên quan với bệ hạ.

Trương Thành, Trương Kinh nhìn nhau, thần sắc rất là vui mừng, chỉ đợi đem tin tức tốt này hồi báo Từ Ninh cung.

Tần Lâm đã sớm nhìn ra mấy phần manh mối, cười chế nhạo:

- Tôn công công, nếu là người giết người, như vậy còn nhớ mọi chuyện đã xảy ra không?
- Nhớ, nhớ chứ...

Tôn Hải kể lễ sống động như thật:

- Lúc ấy nhà ta tìm hai tiểu cô nương kia muốn đổi thực (kết hôn giả) với các nàng, không ngờ rằng bọn họ thoát thai nhiều lần. Nhà ta làm tới quân sự thái giám Cần Thanh cung, cũng là nhân vật có mặt mũi, còn có thể không tức giận sao?

Thái giám cùng cung nữ kết làm phu thê giả gọi là đổi thực, đây cũng là chuyện thường xảy ra trong cung đời Minh, vì chuyện này mà xảy ra tranh phong ghen tuông cũng không ít. Thậm chí có thái giám cùng cung nữ thân tín gây ra tranh chấp tình cảm, đến trước mặt Hoàng đế yêu cầu điều giải.

Tần Lâm một mực gạt đầu, làm ra dáng vẻ không hoài nghi chút nào, chợt hỏi như không có chuyện gì xảy ra:

- Thì ra là như vậy, người dùng kiếm giết chết hai tên cung nữ thế nào?
- Đương nhiên là dùng thanh bảo kiếm này của bệ hạ...

Tôn Hải làm ra vẻ hung tợn, gằn giọng nói:

- Nhà ta cầm kiếm chém các nàng, hai tiểu cô nương liều mạng ngăn cản, nhà ta đâm bên trái một kiếm, chém bên phải một kiếm, đâm bị thương mấy chỗ, cuối cùng rút cục các nàng bị nhà ta đâm trúng cổ họng, trúng tim, ha ha, cuối cùng cũng đã trút giận xong!

Nói tới đây Tôn Hải chợt ngưng bật lại, sắc mặt trở nên nghi hoặc, bởi vì hai Trương Ty Lễ Giám đã dở khóc dở cười, ánh mắt nhìn y giống như nhìn một bãi phân.

Trương Hoành cũng khẽ bĩu môi, giận dữ tát thêm cho y một cái:

- Ngu dân, mới vừa rồi Tần tướng quân tra được, hai tên cung nữ là trước tiên bị đâm vào cổ họng, ngực, kiếm thương nơi khác là sau đó mới bị đâm chém!
- Nhà... nhà ta...

Tôn Hải ngập ngừng hồi lâu, cuối cùng gân cổ nói:

- Là nhà ta nhớ lầm, sự thật là đâm vào nơi yếu hại trước, sau đó ghi hận hai nàng, lại đâm chém trên người các nàng vài lần nữa.

Tất cả mọi người lấy tay vỗ trán, Tôn Hải vì muốn gánh vác tội giết người thay Vạn Lịch, quả thật là bất chấp hết cả.

Quả thật là như vậy, nếu như Vạn Lịch thật sự bị phế, bọn họ toàn là người trong cuộc sợ rằng cũng sẽ không có kết quả gì tốt, không bằng liều mạng một mình mình giải thoát cho Hoàng đế. Cho dù là mất mạng, tương lai Vạn Lịch cũng sẽ không bạc đãi thân nhân mình.

Tần Lâm vỗ vỗ vai Tôn Hải:

- Lão huynh, nếu muốn giải oan cho bệ hạ xin hãy nói thật, ra sức cung cấp thật nhiều đầu mối, mà không nên nói hươu nói vượn như người. Người làm như vậy tự cho là có thể giúp được bệ hạ, không biết rằng tự nhận tội bừa bãi như vậy, theo Từ Thánh Thái hậu nương nương thấy, càng có thể khẳng định là bệ hạ giết người.
- A?!

Tôn Hải sợ hết hồn, cẩn thận suy nghĩ một chút thấy Tần Lâm nói có đạo lý, vội vàng khoát tay nói:

- Tần tướng quân, lão tổ tông, mới vừa rồi đúng là nhà ta nói vậy, muốn gánh tội danh thay cho bệ hạ. Trên thực tế đêm qua nhà ta ngủ rất say, không biết gì cả. Trương lão tổ tông, lão nhân gia ngài rất rõ ràng, tiểu

nhân đi theo bộ hạ từ Đông cung, không uống rượu, không cờ bạc, không nợ nần, vì sao làm ra chuyện như vậy?

Tôn Hải là thái giám chăm sóc Vạn Lịch từ khi y còn quần tã, có thể nói có Vạn Lịch một ngày thì có Tôn Hải. Nếu như y làm ra chuyện này để giả họa, trừ phi là đầu óc có vấn đề, trên thực tế thậm chí y không tiếc hy sinh thân mình cũng muốn bảo vệ Vạn Lịch.

- Như vậy mới phải chứ...

Tần Lâm khích lệ gật đầu một cái:

- Chỉ có nói thật mới có thể làm hết sức giúp bộ hạ.

Hỏi Tôn Hải tình huống cụ thể, y cũng mịt mờ không biết, bắt quá y cung cấp một tình huống mới.

Tôn Hải trợn tròn mắt, tỏ ra vô cùng cẩn thận nhìn quanh quất, sau đó khẽ thì thào nói:

- Lão tổ tông, Tần tướng quân, vốn là nhà ta không muốn nói, bắt quá thiên địa quân thân sự, vì trung quân cũng không lo được tới tình bằng hữu. Tiết lộ cho các người biết, thật ra thì tên Khách Dụng kia uống rượu không thành thật, từ trước tới nay toàn là uống một nửa đổ một nửa, nói không chừng lần này chỉ có mình y không có say chết, các người tra hỏi y nhiều một chút, có thể sẽ có đầu mối.

Khách Dụng cũng giống như Tôn Hải, đều là quân sự thái giám Càn Thanh cung, mở nhón tai khỉ, cũng là thân đội tội bị giam trong một phòng riêng biệt, bên ngoài có rất nhiều người canh chừng.

- Làm sao các người biết nhà ta uống rượu giả trò lừa bịp?

Khách Dụng kinh ngạc trợn to hai mắt, chợt dấm mạnh vào tường một cái:

- Nhất định là tên Tôn Hải kia bán đứng nhà ta, chỉ có y biết nhà ta uống rượu sẽ đổ một nửa vào ngực áo.

- Đây cũng là biện pháp tốt...

Tần Lâm gật đầu một cái:

- Ngực bị rượu thấm ướt, vừa toát ra mùi rượu ngát trời cả người, vừa thật sự không có uống vào bụng.

Khách Dụng nghe vậy có mấy phần đắc ý, tiếp theo lại tỏ ra tức giận:

- Hừ, không ngờ rằng Tôn Hải lại bán bằng hữu, được, nhà ta cũng đã làm hết bốn phận mình. Ngày hôm qua nhà ta không có say tới mức không biết gì, trong lúc mơ mơ màng màng nghe được có nữ nhân kêu Tôn công công, sợ liên lụy Tôn Hải cho nên nhà ta không nói...

Đúng như Tôn Hải đã nói, Khách Dụng say rượu mức độ nhẹ nhất, Vạn Lịch cùng ba tên thái giám khác đều say đến bất tỉnh nhân sự, chỉ có y còn duy trì một chút tri giác mơ mơ hồ hồ, say rượu nằm trên đất, không biết lúc nào mơ hồ nghe được có cung nữ kêu một tiếng Tôn công công.

Dĩ nhiên y cũng say không nhẹ, Tần Lâm hỏi tới y có thể xác định là Tôn công công hay không, Khách Dụng lập tức nổi lên nghi ngờ, cảm thấy cũng có thể là Thân công công, Ôn công công...

- Vì sao người không nói sớm?

Trương Hoành giận không nhẹ, muốn đánh Khách Dụng.

- Tiểu nhân nghĩ, tiểu nhân nghĩ...

Khách Dụng cúi đầu, không dám trả lời.

Trương Kinh chợt cười lạnh:

- Nhất định là người giao hảo với Tôn Hải, sợ dính líu đến bằng hữu cho nên muốn che giấu chuyện này, đẩy sang cho bộ hạ!

- Tiểu nhân không có nghĩ như vậy!

Khách Dụng cứng cổ biện giải:

- Tiểu nhân chỉ cảm thấy bệ hạ giết hai cung nữ không phải là đại sự gì, nhưng nếu để dính dấp đến Tôn Hải, y sẽ phải chịu xui xẻo, cho nên mới...

Hừ! Trương Hoành giận đến sắc mặt tái xanh, vung tay áo lên.

Tần Lâm thấy hỏi Khách Dụng không được gì, bèn kéo kéo Trương Hoành, dẫn mọi người đi ra khỏi phòng.

Kết quả tra hỏi bốn người trong cuộc hết sức thú vị, Tôn Đức Tú cùng Ôn Thái cũng không hỏi ra được tin tức gì có ích, Tôn Hải trước hết muốn chịu tội thay Vạn Lịch, tiếp theo còn nói Khách Dụng uống rượu giả trò lừa bịp, say tương đối nhẹ. Khách Dụng lại nói từng nghe cung nữ kêu Tôn công công hoặc là Thân công công gì đó...

541. Chương 541: Tái Diễn Vụ Án

- Đúng, chính là Tôn Hải gây án!

Lục Viễn Chí vỗ đùi một cái, hưng phấn nói:

- Y sớm nghi ngờ Khách Dụng không có say thật, sợ chúng ta moi ra thật tình từ trong miệng Khách Dụng, cho nên giả trò muốn bắt cổ thả, cố ý tranh trước ra vẻ muốn gánh tội thay bệ hạ. Sau đó lại nói với chúng ta rằng Khách Dụng uống rượu giả trò lừa bịp, cố gắng dời đi mục tiêu!

Trương Hoành nghe vậy hơi trầm ngâm, khẽ gật đầu, mặc dù Khách Dụng cũng không thể khẳng định nghe được là Tôn công công hay là Ôn công công, nhưng trong bốn thái giám quả thật hành động Tôn Hải là khả nghi nhất.

- Đúng là có chút khả nghi, ta cảm thấy chỗ nào đó có điểm không đúng...

Tần Lâm gãi gãi đầu, linh cảm dường như bị thứ gì đó ngăn chặn, tả xung hữu đột nhưng không thoát ra được.

Suy nghĩ một chút, bây giờ hiện trường đã bị rửa sạch hoàn toàn, chỉ còn lại hai cổ nữ thi, lại thêm chiều cao của bốn tên thái giám cùng Vạn Lịch không sai biệt lắm, muốn bằng vào góc độ vết thương xác định hung thủ cũng là không thể nào.

Lại lấy hung khí tới, là một thanh kim long bảo kiếm hết sức hoa lệ, đáng tiếc vân tay vết máu trên đó đã bị rửa sạch, sau khi Tần Lâm xem xong cũng không thể làm gì được.

Hiện trường, thi thể, hung khí, người trong cuộc... Dường như còn thiếu một thứ gì đó?

Tần Lâm chợt vỗ tay một cái, cười to nói:

- Huyết y, đúng rồi, huyết y ở nơi nào? Có huyết y là có thể dựng lại hiện trường như trước.

Mới vừa rồi bốn tên nghi phạm đều mặc y phục tội phạm, như vậy hẳn bọn họ đã cởi y phục dính máu ra, những y phục đó hiện tại ở đâu?

Cũng may chuyện này đã sớm giao cầm quân Đông Xưởng và cung nội điều tra, Tần Lâm vừa nói ra, lập tức hỏi ra tình huống từ trong miệng bốn tên thái giám. Thì ra bọn họ phái người đem huyết y đi đốt, lại bị người của Đông Xưởng ngăn lại, bây giờ huyết y đang dưới sự khống chế của Đông Xưởng.

Tần Lâm cầm ngọc bội Thái hậu khâm ban phá án, chực vị Đường Đầu Đông Xưởng không dám ngăn trở, chỉ chốc lát sau liền lấy được huyết y vào tay.

Thật là may mắn!

Tần Lâm lấy tay vỗ trán, lòng nói Vạn Lịch ôi Vạn Lịch, mặc dù nguoi ngu thật, nhưng lại may mắn vô cùng.

Lập tức áp giải bốn tên thái giám từ tù thất ra, Tần Lâm gần giọng nói:

- Không cho phép nói chuyện, không cho phép thông cung, nếu không bản quan sẽ xử tử các người. Hiện tại mạnh ai nấy mặc lại huyết y của mình, theo ta trở lại Khúc Lưu quán.

Bốn người Tôn Đức Tú, Ôn Thái, Tôn Hải, Khách Dụng bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là nghe lệnh mặc lại y phục dính máu của mình. Thấy trên y phục này vết máu loang lổ, sắc mặt bọn họ có hơi tái đi.

Cuối cùng còn dư một bộ áo đen thêu rồng vàng, Tần Lâm giận quát:

- Vì sao còn lại một bộ, còn tên khốn nào chưa mặc?

- Là, là bệ hạ!

Bốn tên thái giám yếu ớt trả lời.

Một đám thái giám Ngự Mã Giám, Cẩm Y Hiệu Úy cùng cấm quân Kim Ngô Vệ đều trợn mắt há mồm, người vừa hung hãn vừa tàn độc, không chút kiêng kỵ giống như Tần tướng quân, thật sự là ít thấy.

- Thì ra là bệ hạ...

Tần Lâm cười sờ sờ mũi, thầm nhủ trong lòng mình quên mất tên rác rưởi này.

Hắn nhìn một vòng đám Hiệu Úy, thái giám, cuối cùng chỉ chỉ một thái giám mập lùn:

- Người, tới đây, mặc bộ y phục này lên người.

- Nô tỳ không dám, nô tỳ ngàn vạn lần không dám mặc y phục Hoàng gia...

Tiểu thái giám kia quỳ sụp xuống đất, gần như bật khóc.

- Không mặc ư?

Tần Lâm hung thần ác sát rống lên:

- Người bất quá chỉ bị cắt bên dưới, có tin là lão tử lập tức cắt nốt bên trên của người không?

Đám thái giám đều run lập cập, Tần tướng quân bắn một phát pháo, tập thể một đám người đông đúc trúng thương.

Tiểu thái giám bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là run rẩy mặc y phục của Vạn Lịch lên người. Vóc người y tương đương với Vạn Lịch, cho nên mặc vào cũng rất vừa người, bất quá trên áo vết máu loang lổ, tiểu thái giám miệng méo xệch, muốn khóc lại không dám.

Tần Lâm dẫn theo mọi người đi trở về Khúc Lưu quán, mọi người canh giữ ở trước quán thấy một đám thái giám mặc huyết y tới, tất cả đều kinh ngạc vô cùng, không biết Tần Lâm muốn giở trò quỷ quái gì.

- Người đâu, lấy ra y phục của hai cung nữ xấu số kia.

Tần Lâm ra lệnh một tiếng, lại dẫn người xông vào một cung thất bên cạnh.

Có mấy cung nữ dựa ở cửa xem náo nhiệt, thấy Tần Lâm hung hãn xông tới bị dọa sợ đến nỗi chạy thẳng vào phòng. Tần Lâm cũng không để ý nhiều như vậy, chỉ huy cấm quân vọt vào, bắt hết tất cả cung nữ tập trung lại.

- Tướng quân tha mạng, tướng quân tha mạng!

Bọn cung nữ khóc lóc hết sức đáng thương, không biết vị cấm y tướng quân này muốn làm chuyện gì xấu.

Tần Lâm quan sát từng người một, nhìn tới người này lắc đầu một cái nói quá gầy, nhìn sang người khác nói hơi ột chút, người không biết cho rằng hắn đang chọn mỹ nhân.

Trong lòng bọn cung nữ đáng thương, Tần Lâm thật sự là cướp phỉ xông vào Nữ Nhi quốc.

- Người... Người, đi ra!

Tần Lâm chọn trúng hai người:

- Mặc huyết y vào!

A?! Hai tên cung nữ bị chọn trúng ngơ ngác nhìn nhau, do dự không chịu rời chỗ.

- Có phải muốn bản tướng quân mặc thay các người hay không?!

Tần Lâm cười xấu xa, làm ra vẻ muốn xông tới.

Ồi, sắc lang! Hai tên cung nữ bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là cầm huyết y lên trở về phòng, chỉ chốc lát sau đã thay xong, toàn thân vết máu loang lổ đi ra.

Lúc này mọi người đã đông đủ, Tần Lâm liền dẫn theo mọi người đi vào nơi phát hiện vụ án trong Khúc Lưu quán.

- Tôn Đức Tú, Ôn Thái, Tôn Hải, Khách Dụng, các người nhớ lại vị trí nằm sáng sớm của mình, sau đó tắt cả nằm xuống cho ta!

Tần Lâm ra lệnh.

Mới đầu bọn Tôn Đức Tú còn có chút do dự, lập tức Trương Hoàn nhắc nhở bọn họ:

- Đám lỗi con này, muốn mau tra ra vụ án nước cạn lời đá, cứ làm theo lời Tần tướng quân!

Bốn tên thái giám không do dự nữa, lập tức bắt đầu nhớ lại tình huống sáng sớm.

Đầu tiên Tôn Đức Tú nằm ở vị trí chệch sang bên trái một chút, sau đó nói với Ôn Thái:

- Lão Ôn, nhà ta nhớ người nằm bắt chéo với nhà ta, chân của người đè trên người nhà ta, ép tới sáng sớm nhà ta thức dậy nửa người tê dại.

- Không sai...

Ôn Thái gật đầu một cái, cũng nằm chệnh chệch bên người Tôn Đức Tú, gác một chân lên lưng đối phương.

Tôn Hải cùng Khách Dụng lại không được hòa hảo như vậy.

Bên này Tôn Hải mới vừa nằm bên cạnh dòng suối, Khách Dụng liền cau mày nói:

- Lão Tôn, nhà ta nhớ buổi sáng thức dậy, người nằm hơi lệch sang trái một chút.

- Thối lắm, mắt người nhìn thế nào vậy?

Tôn Hải giận nói:

- Rõ ràng là nhà ta nằm ở chỗ này, bởi vì uống rượu quá nhiều, cảm thấy rất khát, nhà ta còn nhớ trước khi ngủ đưa tay xuống suối vốc nước lên uống. Nằm như vậy mới có thể vốc nước được, người xem...

Khách Dụng nằm xuống ở vị trí hơi xa một chút, lẩm bẩm nói:

- Sáng sớm người tỉnh dậy cuối cùng, là Ôn Thái lớn tiếng gọi đánh thức, khi đó người nằm nhích vào bên trong một chút...

Tần Lâm nghe lời này, như có điều suy nghĩ.

Bốn tên thái giám ai vào chỗ nấy, tiểu thái giám đóng vai Vạn Lịch Hoàng để cùng hai tên cung nữ đóng vai người chết cũng nằm vào vị trí của mình.

Bây giờ, dựng lại hiện trường đã hoàn thành.

Mặc dù vết máu trên đất đã bị tẩy rửa sạch sẽ, nhưng trên huyết y của mọi người để lại nhiều vết máu đủ các hình dáng, cổ nhiên không có vết máu trên mặt đất, trên tường... khiến cho vết máu không hoàn chỉnh, nhưng như vậy cũng đã trợ giúp Tần Lâm rất nhiều.

Nhìn những vết máu này, Tần Lâm bắt đầu tái diễn vụ án.

Đầu tiên, bởi vì trước đó từ tóc vụn bên trong vết thương xác định người chết là bị trực tiếp đâm trúng bộ vị chí mạng mà chết, như vậy cũng có thể suy đoán vị trí các nàng ngã xuống không hề bị di chuyển.

Kiểm tra thi trường ở phần lưng, móng của hai cổ nữ thi, cũng chứng minh lúc ấy thi thể là nằm ngửa mặt lên trời.

Tần Lâm nhìn hiện trường mọi người đang nằm, sau khi ghi nhớ bèn bảo mọi người đi thay y phục màu trắng.

Lục Viễn Chí lấy một ít thuốc nhuộm màu đỏ đổ vào nước, làm máu giả.

- Đầu tiên chúng ta giả định là bọn hạ giết người...

Tần Lâm dứt lời, thấy thần sắc ba vị Trương công công khó coi liền cười nói:

- Giả định mà thôi, được rồi, bây giờ bắt đầu. Căn cứ theo vết máu trên huyết y của hai cô nữ thì chảy xuôi xuống dưới ngực bụng, phán đoán tư thế các nàng lúc ấy hẳn là đứng thẳng, mời hai vị tỷ muội cung nữ đứng lên.

Vì vậy hai vị cung nữ nghe lệnh đứng dậy, sau đó Tần Lâm lệnh cho tiểu thái giám đóng vai Vạn Lịch tiến lên, cầm kiếm mô phỏng động tác chém giết.

- Xin các vị xem, mũi kiếm đâm thấu tim và mạch máu ở cổ sẽ sinh ra vết máu dạng văng tung tóe, vết máu loại này chính là như vậy...

Tần Lâm dứt lời, đưa mắt ra hiệu cho Lục Viễn Chí.

Tên mập ngậm một hộp máu giả, từ độ cao ngang tim của nữ thì số một phun mạnh vào người tiểu thái giám. Sau đó chuyển sang độ cao ngang cổ nữ thì thứ hai, lại phun vào người tiểu thái giám một lần nữa.

Chỉ thấy lúc này toàn thân tiểu thái giám vết máu loang lổ, vô cùng ghê rợn. Lục Viễn Chí phun máu giả ra cũng có không ít dính vào thân thể bốn tên thái giám, y phục màu trắng dính máu giả màu đỏ trở nên nổi bật hết sức rõ ràng.

Tần Lâm lại tỏ ra hết sức hứng thú, vẻ mặt hẳn hiện tại trông như hung thần ác sát, khiến cho hai tên cung nữ bị dọa sợ gần chết. Thế nhưng hai nàng không nhận được mệnh lệnh, cũng không dám động dấy chút nào, đứng ở đó run lẩy bẩy.

Lúc này Tần Lâm mới lệnh cho hai tên cung nữ té xuống đất, tiếp theo để cho lưỡi kiếm Lục Viễn Chí nhúng vào máu giả, huy động bảo kiếm mô phỏng lại mấy nhát đâm chém sau đó.

Chỉ thấy bảo kiếm mang theo máu giả vung ra tung tóe, lại rơi không ít trên người bốn tên thái giám.

- Cắt!

Tần Lâm làm động tác ngừng quay, ý bảo dừng tái diễn vụ án, sau đó ra hiệu cho bốn tên thái giám đứng lên, mỗi người cõ ra huyết y của mình.

Quả nhiên hiện tại trên y phục trắng của bọn họ dính máu giả đỏ tươi, vết máu trên đó cơ bản nhất trí với huyết y có dính vết máu thật. Mặc dù có chút khác biệt hoặc nhiều hoặc ít nhưng các loại vết máu dạng văng tung tóe, dạng vẩy ra, dạng nhỏ giọt... và phạm vi đại khái không khác biệt, chứng minh tái diễn vụ án căn bản thành công.

Cuối cùng Tần Lâm chỉ tiểu thái giám nói:

- Xin các vị hãy xem máu giả trên áo y và vết máu trên huyết y của bọn hạ có chỗ nào khác nhau...

Tên mập bỏ máu giả xuống, mở y phục Vạn Lịch ra ọi người xem.

Tất cả mọi người đều kinh hô thất thanh.

Chỉ thấy vết máu trên người tiểu thái giám có dạng văng tung tóe là chính, lổm đổm từng giọt, thỉnh thoảng có vết máu dạng nhỏ xuống hoặc vẩy ra. Mà huyết y do Vạn Lịch mặc trước đó mặc dù cũng có thật nhiều vết máu, nhưng lại hết sức hỗn loạn, dính bết vào người, có không ít chỗ thoát nhìn giống như là tưới máu lên.

- Nếu là đứng giết người, tại sao có thể có những vết máu như bị rót tưới lên là chính?

Tần Lâm cười, đưa tay làm động tác:

- Rất rõ ràng, chỉ có tưới từ trên xuống mới có thể tạo thành vết máu như vậy.

Muốn tạo thành vết máu loại này, trừ phi người bị giết treo ở giữa không trung, kẻ giết người đứng bên dưới đâm ra một kiếm, máu tươi từ phía trên đổ xuống.

Mà tình huống như thế quả thật không thể tưởng tượng nổi, hoặc nói không có khả năng.

Nói cách khác, Vạn Lịch căn bản cũng không có giết người, là người khác giết chết hai tên cung nữ, sau đó xách thi thể lên, tưới máu tươi lên người y.

Hiện trường trả lại như cũ, tái diễn vụ án, lấy sự thật vững như bàn thạch chứng minh, Vạn Lịch là vô tội.

- Hai vị tiểu Trương công công, bây giờ các người có thể đi Từ Ninh cung bẩm báo Thái hậu...

Tần Lâm cười nói:

- Vi thần lấy chứng cứ xác thật không thể nghi ngờ chứng minh, bệ hạ là bị người cố ý hãm hại.

Trương Thành cùng Trương Kinh vui mừng quá đỗi, từ trước tới nay hai người bọn họ chưa từng vui mừng như vậy. Hiện tại đi bẩm báo tin tức tốt, không thể nghi ngờ sẽ làm cho địa vị bọn họ gia tăng không ít trong lòng Lý Thái hậu cùng Vạn Lịch đế.

Thần sắc Trương Hoành vẫn không thay đổi, vẻ mặt bình thản như nước đứng không chút dao động.

Trước khi đi, Trương Thành ghé vào bên tai Tần Lâm, thấp giọng nói:

- Vị lão tổ tông này của nhà ta hết dạ trung thành, từ trước tới nay không kết bè phái với bất cứ ai, Tần lão đệ ngàn vạn lần không nên có bất cứ thành kiến gì với lão.

Tần Lâm gật đầu một cái, không cần Trương Thành nhắc nhở, hắn cũng đã nhìn ra.

Chỉ chứng minh Vạn Lịch không phải là hung thủ, chẳng qua là phá được một nửa vụ án. Muốn thu hoạch toàn thắng, còn phải tìm ra hung thủ ẩn nấp sau màn.

Rốt cuộc là người nào giá họa cho Vạn Lịch?!

Tần Lâm lại cho bốn tên thái giám cùng hai tên cung nữ nằm xuống, tiểu thái giám đóng vai Vạn Lịch cũng nằm trở lại xuống đất. So sánh vết máu giả rơi vãi trên hiện trường, hắn tái diễn động tác của hung thủ lúc gây án từ đầu chí cuối một lượt.

- Không biết hung thủ dùng biện pháp gì tiến vào Khúc Lưu quán, đầu tiên hai tên cung nữ đứng ở chỗ này... Ủa, vì sao các nàng phải trở lại vị trí của một đám mèo say, mà không phải ở trên sân khấu hay ngồi trên ghế gần đó nghỉ ngơi? Chẳng lẽ là do hung thủ vô danh kia ép buộc các nàng?

Tạm thời không quản chuyện này, sau đó Tần Lâm xem xét quá trình hung thủ chém giết, trước hết đâm một kiếm như vậy giết chết nữ thi số một, sau đó đâm một kiếm như vậy giết chết nữ thi số hai.

Tiếp theo đâm chém thêm vài kiếm trên người hai tên cung nữ, sau đó mới xách hai cỗ thi thể lên tưới máu lên người Vạn Lịch, ngụy tạo hiện trường Vạn Lịch say rượu giết người.

Cuối cùng hung thủ trở về... không, y sẽ phải...

Tần Lâm cười, hắn đã hiểu tại sao Tôn Hải lại cãi nhau với Khách Dụng.

Sở dĩ Tôn Hải nói trước khi ngủ đưa tay ra là có thể vốc nước suối giải khát, Khách Dụng lại kiên trì nói sau khi tỉnh lại nhìn thấy Tôn Hải nằm ở vị trí cách dòng suối một khoảng, nguyên nhân chính là...

Hung thủ đã động vào Tôn Hải say như chết!

Nguyên nhân, nguyên nhân, nguyên nhân... tại sao hung thủ lại động vào Tôn Hải? Rất đơn giản, vị trí Tôn Hải ở gần dòng suối nhất, từ bên người Vạn Lịch đi tới là vị trí gần nhất, dễ dàng hơn so với đi ngang qua mấy người khác.

Bất quá nếu không cần thiết, cần gì làm chuyện này?! Chẳng lẽ còn có yếu tố khác sao?

Tóc, những đoạn tóc bị cắt, còn có thuyền gỗ nhỏ chở chén rượu, Tần Lâm không nhìn thấy trong khắp cả Khúc Lưu quán.

Tần Lâm liền hỏi bốn tên thái giám:

- Sáng sớm các ngươi thức dậy có nhìn thấy thuyền gỗ nhỏ dùng để tải chén rượu hay không? Còn có tóc của người chết, bị cắt xuống nhiều như vậy, chẳng lẽ đã dọn sạch sẽ rồi sao?

Bốn tên thái giám ngơ ngác nhìn nhau, nhớ lại một lúc đều nghi hoặc nói:

- Không có, tóc, tóc hình như là ném thẳng xuống suối rồi, về phần thuyền nhỏ kia ai mà nhớ được, bất quá chỉ là món đồ chơi rất nhỏ, giống như bầu nước...

- Đúng rồi, nhớ dường như vật kia ở bên cạnh nhà ta...

Tôn Hải bổ sung:

- Ít nhất trước khi ngủ là như vậy, nhà ta không nhớ rõ để nó ở đâu...

- Hẳn là ở chỗ này...

Tần Lâm cười lên, chỉ chỉ sau lưng Tôn Hải.

Vết máu dính trên người y chủ yếu nằm ở phần lưng và bên trái, chứng minh lúc hành hung giết người y nằm xoay về bên phải, đưa lưng về phía hung thủ. Nhưng vết máu phần lưng của y có một khoảng trống kỳ lạ to bằng bàn tay.

Tần Lâm không nói thì thôi, vừa nói mọi người liền phát giác, vị trí kia quả thật rất giống bị thuyền nhỏ ngăn cản.

Chẳng lẽ hung thủ đã lấy đi thuyền nhỏ kia, vì sao y làm như vậy?

- Dấu chân, dấu chân dính máu...

Tần Lâm giải thích:

- Hung thủ vì giá họa cho bệ hạ, xách theo thi thể chảy máu đi tới đi lui, tất nhiên đạp lên vũng máu, mà chúng ta biết, cao thủ Đông Xưởng có thể từ dấu chân máu tìm được hung thủ. Vì vậy sau khi y hoàn thành công việc giết người giá họa, không chỉ có dọn dẹp dấu chân dính máu dưới đất, mà còn lấy nước suối để tẩy rửa đi vết máu dưới bàn chân. Mà con thuyền nhỏ kia giống như bầu nước, đã bị hung thủ dùng để múc nước lên tẩy rửa để giày, tẩy rửa vị trí dấu chân dính máu dưới đất, cuối cùng ném đi.

Không trách bốn tên thái giám đều kêu lên, sáng sớm bọn họ thức dậy quả thật thấy trên mặt đất có vết nước. Bất quá hôm qua vui chơi thác loạn điên cuồng, chỉ cho là có ai đó vẩy nước suối loạn khắp nơi, cộng thêm hai cổ nữ thi bày ở đó, cho nên cũng không suy nghĩ nhiều.

Vốn là hiện trường đã bị chính bọn họ hủy diệt, không nghĩ tới Tần Lâm còn lấy huyết y làm căn bản, tiến hành xây dựng lại hiện trường và suy diễn vụ án, lại suy ra tất cả quá trình xảy ra án mạng, còn tra ra được thứ mà bốn tên thái giám sơ ý bỏ qua.

Bốn chữ xét âm đoán dương của Tần Lâm quả thật không phải chỉ có hư danh.

- Bất quá, còn có thể tìm được thuyền nhỏ kia sao?

Trương Hoành nhíu mày một cái, có vẻ lo âu nói:

- Tần tướng quân, dòng suối nhỏ này nối thẳng ngự hà, mà ngự hà lại thông ra ngoài sông lớn, nếu như lúc án phát thuyền nhỏ kia đã trôi xuôi dòng, bây giờ đã có chín canh giờ...

Tần Lâm khẽ mỉm cười:

- Bệ hạ hồng phúc tề thiên, bản quan tất có thể tìm được thuyền nhỏ kia.

Chỉ mong là như vậy, Trương Hoành có vẻ không tin, tính toán thời gian cũng không biết hiện tại thuyền nhỏ kia đã trôi giạt đến nơi nào.

Rất nhiều Đông Xưởng, cấm quân xuất động, ra ngoài dự liệu của Trương Hoành, rốt cục tìm được thuyền nhỏ ở cửa ngăn bên ngoài ngự hà.

Làm sao có thể như vậy được?

Trương Hoàn giật mình không nhỏ, thuyền gỗ nhỏ kia chỉ lớn hơn bàn tay một chút, khe song sắt của cửa ngăn ngự hà lại rộng hơn nhiều, hẳn nó đã phải trôi ra ngự hà mới đúng.

Mấy tên quan giáo Kim Ngô Vệ chạy như điên tới, dựa theo Tần Lâm đã dặn dò trước đó, dùng túi vải gói thuyền nhỏ lại mang tới, không cho dùng tay chạm vào.

Tần Lâm cười ra lệnh cho bọn họ tháo vải bọc ra, Trương Hoàn cùng những thái giám khác nhìn thấy nhất tề hít sâu một hơi khí lạnh: chỉ thấy xung quanh thuyền gỗ nhỏ kia quần từng mớ tóc dày, vẫn vương vương thuyền gỗ giống như oán niệm quỷ hồn, vĩnh viễn không chịu buông tha.

- Nếu như nói đây là oán niệm quỷ hồn làm ra, ta thật sự không dám phủ nhận...

Tần Lâm lẩm bẩm thở dài.

Chính là tóc mà Vạn Lịch cắt của hai tên cung nữ, sau đó tiện tay ném xuống suối. Số tóc này trôi xuôi dòng, kết lại thành đoàn.

Sau đó hung thủ dùng thuyền gỗ múc nước suối rửa đế giày và vết máu trên mặt đất, cũng thuận tay ném đồ chơi này xuống suối để cho nó theo nước trôi đi. Dù sao chỉ là một chiếc thuyền gỗ nhỏ tầm thường, trôi trên mặt suối chẳng khác nào rác rưởi, ai mà ngờ được nó đã từng là công cụ giúp đỡ tội phạm.

Không ngờ rằng thuyền gỗ bị tóc trước đó trôi đi cuốn lấy xung quanh, cuối cùng quần vào hàng rào sắt cửa ngăn ngự hà.

Tuy rằng tóc đã bị cắt đi, nhưng cũng có thể báo thù cho chủ nhân mình sau khi chết.

Tần Lâm điều tra phá án cả đêm ở Tử Cấm thành, mỗi khi công việc điều tra phá án có tiến triển mới, liền có người không ngừng vội vàng chạy đi báo cho Từ Ninh cung.

Từ Thánh Lý Thái hậu, đương kim cửu ngũ chí tôn Vạn Lịch Hoàng đế, chủ nhân lục cung Vương Hoàng hậu, đế sư Thủ Phụ Trương Cư Chính cùng thủ lĩnh nội giám Phùng Bảo, những người này có quyền thế nhất triều Đại Minh, tất cả đều chờ ở Từ Ninh cung, chờ đợi Tần Lâm hồi báo.

Hắn có thể tra rõ vụ án này, làm cho các phe tâm phục khẩu phục hay không?

Cung nữ đã dâng lên ba lần trà sâm, mặc dù Từ Thánh Lý Thái hậu lộ rõ vẻ mệt mỏi trên mặt nhưng vẫn ra sức chịu đựng. Vạn Lịch là Hoàng đế, cũng là con ruột của nàng, nàng nhất định phải biết rõ con trai của mình rốt cục có phải là hôn quân, bạo quân hay không.

Vạn Lịch khổ sở không thôi, nét uống rượu của y quả thật không tốt, chuyện đã xảy ra hôm qua, hiện tại không thể nào nhớ nổi dù chỉ một chút. Cho dù là y cố gắng vắt óc nhớ lại, trong đầu vẫn trống rỗng.

Nhờ có Vương Hoàng hậu thỉnh thoảng đưa ánh mắt khích lệ, tin tưởng nhìn trượng phu, tâm trạng Vạn Lịch mới khá hơn một chút. Sau đó y mơ hồ sinh ra mấy phần áy náy đối với Vương Hoàng hậu, âm thầm quyết định tương lai phải đối xử tốt với Hoàng hậu hơn một chút.

Phùng Bảo nói giúp mấy câu tốt đẹp cho Vạn Lịch, trái với lòng mình, nấp nhãn nơi khóe mắt Lý Thái hậu hơi giãn ra một chút.

Phùng Đốc Công vạn phần quen thuộc tính tình Lý Thái hậu, dĩ nhiên biết điểm này có ý nghĩa như thế nào, trong lòng thầm nói mặc dù tên Tần Lâm kia đáng ghét thật, nhưng phán đoán tình thế ngược lại vô cùng chính xác.

Cho dù Vạn Lịch thật sự là một hôn quân, Lý Thái hậu mắng con trai phạt con trai là một chuyện, người khác lên tiếng chỉ trích lại là một chuyện khác.

Cuối cùng Phùng Bảo lặng lẽ nhìn đồng minh Trương Cư Chính của mình, sắc mặt đế sư Thủ Phụ hết sức uy nghiêm, cũng như tâm cơ của lão sâu không lường được.

542. Chương 542: Tin Báo Liên Tiếp

Chỉ thấy hai mắt Trương Cư Chính lấp lánh hữu thần nhìn ra ngoài điện, toàn thân bất động như một pho tượng. Không biết là đang trầm tư suy nghĩ tiền đồ triều Đại Minh, hay là tính toán hơn thiệt được mất của vụ án này đối với nghiệp lớn cải cách triều chính mới của mình.

Ngoài điện sắc trời đen ngòm như mực, mây đen âm u giăng đầy bầu trời, không thể thấy một ngôi sao nào cả. Dưới bông tuyết rơi rơi lả tả, toàn bộ các cung thất điện vũ Tử Cấm thành đều đốt đèn lồng, ánh lửa có vẻ hết sức ảm đạm. Đại cung đằng trước đây chiếu sáng như ban ngày, hiện tại dường như chỉ có thể chiếu sáng xung quanh vài thước xa gần, xa hơn chút nữa ánh sáng của nó liền bị bóng tối nuốt chửng.

Trong lúc trong lòng mọi người nóng nẩy, tiếng bước chân vang lên dồn dập làm cho lòng người chấn động. Tất cả mọi người đều lên tinh thần, chuyển tầm mắt sang phương hướng tiếng bước chân vang lên.

Tôn Hoài Nhân từ ngoài điện bước nhanh chạy tới, mặt mũi vui vẻ tươi tắn, thở hổn hển lớn tiếng bẩm báo:

- Có tiến triển! Tàn tướng quân điều tra có tiến triển!

Vạn Lịch thấp thỏm trong lòng, đang muốn hỏi, Lý Thái hậu đã tranh trước, thân thể nàng nghiêng về phía trước, thanh âm mang theo vài phần nôn nóng:

- Như thế nào? Miễn lễ, nói mau!

Tôn Hoài Nhân miêu tả vô cùng sinh động:

- Khỏi bẩm Thái hậu nương nương, Tàn tướng quân tìm được tóc vụn bên trong vết thương chí mạng của hai tên cung nữ, lại không tìm được trong những vết thương khác trên thân thể. Những tóc vụn kia là trước đó bệ hạ dùng kiếm cắt tóc các nàng dính vào lưỡi kiếm, điểm này chứng minh hung thủ là dùng kiếm giết chết hai tên cung nữ trước, sau đó mới đâm chém loạn mấy kiếm trên người các nàng, làm như vậy rất có thể là ý đồ giả họa cho bệ hạ!

- Thì ra là như vậy!

Thần sắc Lý Thái hậu trở nên hòa hoãn rất nhiều, rốt cục dựa trở về lưng ghế.

Vạn Lịch cũng thở ra một hơi thật dài, mặc dù vẫn chưa thể triệt để giải oan, nhưng cũng đã giảm bớt hiềm nghi rất nhiều.

- Tàn tướng quân còn nói...

Tôn Hoài Nhân nhìn Phùng Bảo một chút, ấp a ấp úng.

Lý Thái hậu kinh ngạc, phát tay một cái nói:

- Ngay trước mặt ai gia, có chuyện gì người cứ nói đừng ngại.

Rốt cục Tôn Hoài Nhân nói thẳng không kiêng kỵ:

- Tàn tướng quân nói, nếu như Phùng công công bằng lòng, chính là nhân chứng tốt nhất của bệ hạ. Đêm qua bệ hạ đi tới chỗ ở Phùng công công quấy nhiễu, sau mới gặp chuyện không may ở Khúc Lưu quán, rốt cuộc bệ hạ say tới mức nào, Phùng công công biết rõ ràng nhất. Hai vị cung nữ này đều là bị một kiếm đâm trúng nơi yếu hại mà chết, nếu như bệ hạ say bí tỉ, như vậy càng không thể nào động thủ giết người.

Nhất thời tất cả ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào Phùng Bảo. Ai ai cũng nghĩ rằng: đúng vậy, Vạn Lịch cầm kiếm nói muốn giết Phùng Bảo, kết quả trở về Khúc Lưu quán liền xảy ra chuyện, nếu Tần Lâm cố ý nhắc tới, chẳng lẽ là Phùng Đốc Công...

Lý Thái hậu bưng trà sâm lên uống một hớp, từ từ nói:

- Phùng lão bạn, lúc ấy lão nhìn thấy bệ hạ say tới mức nào?

Vào lúc này Phùng Bảo thật sự hận Tần Lâm tới mức muốn ăn tươi nuốt sống hắn, nhưng không thể làm gì được, vì giải oan ình chỉ có thể lớn tiếng nói:

- Khỏi bầm nường nường, đêm qua lão nô thấy bệ hạ cầm kiếm tới, bước chân lão đảo, nghiêng ngả loạn choạng, đã say bí tỉ, xem bộ dáng tuyệt không thể nào hai kiếm đều đâm trúng vào nơi yếu hại, giết chết hai tên cung nữ.

Lời vừa nói ra, Vạn Lịch thở phào nhẹ nhõm thật to. Từ trước tới nay y vẫn sợ hãi vị Phùng Đại Bạ này, đêm qua cầm kiếm nói muốn giết Phùng Bảo thật ra chỉ là rượu nói rượu làm, sau khi tỉnh rượu nhớ lại cảm thấy âm thầm sợ hãi.

Lúc mới ban đầu, Phùng Bảo vội vàng vàng chạy tới tố cáo mẫu hậu, ngoài mặt làm như giải vây cho y, thật ra thì khẩu thị tâm phi, Vạn Lịch lại không phải người ngu, dĩ nhiên nghe được.

Sau Phùng Bảo đi ra ngoài một chuyến, khẩu khí liền thay đổi một chút, đã không còn xúi giục bới móc như lúc đầu.

Cho tới bây giờ, Phùng Bảo chính miệng thừa nhận Vạn Lịch say vô cùng, không có khả năng giết chết hai tên cung nữ nhanh chóng gọn gàng như vậy, rốt cục Vạn Lịch đã yên lòng.

- Lần này Phùng Đốc Công đã nói lời thật...

Vương Hoàng hậu nhìn về phía trượng phu hạ giọng cười nói.

- Lão cầu mong cho trăm thoát vị còn không kịp...

Vạn Lịch giận dữ bắt bình bữu môi, lại thấp giọng nói:

- Nàng cho rằng Phùng Đại Bạ là hảo tâm giải vây thay trăm ư? Thật ra là nhờ Tần ái khanh tìm được bằng chứng, lão không thể không đẩy thuyền theo nước.

Vào giờ phút này trong lòng Vạn Lịch Hoàng đế, bao nhiêu công lao thuộc về Tần ái khanh, bao nhiêu tội lỗi thuộc về Phùng Đại Bạ, đáng thương Phùng Bảo trúng thương lỗ chỗ khắp người.

Vương Hoàng hậu nghe vậy lại nhú mày một cái:

- Bệ hạ tin Tần tướng quân tới mức này sao?

Vạn Lịch cười cười, Tần tướng quân tay không ngăn voi, xả thân cứu giá, chính là đệ nhất trung thần số một chữ Thiên của trăm.

Duy chỉ có Trương Cư Chính thủy chung không nói một lời, thân hình lão vốn là cao lớn, cho dù ngồi trên ghế cũng có khí thế vững chãi mệnh mông như núi lớn.

Thấy sắc mặt Phùng Bảo khó coi, Trương Cư Chính vuốt chòm râu đen dưới cằm, mắt xếch khe nhướng, nháy mắt một cái.

Lúc này Phùng Bảo vốn đã rối loạn trong lòng, nhưng sau khi nhận ra được ý của đề sư Thủ Phụ, nhất thời tim cũng không còn đập mạnh nữa, huyết Thái Dương cũng không còn giật giật nữa, dần dần bình tĩnh lại.

Tiếng bước chân vội vàng vang lên lần nữa, lần này là Trương Thành cùng Trương Kinh cùng tới.

- Bệ hạ, bệ hạ!

Trương Thành còn cách thật xa đã nước mắt chan hòa, đáng vẻ như vui quá mà khóc:

- Tần tướng quân tìm được huyết y, phục hồi hiện trường như cũ, tái diễn vụ án, đã chứng minh hai tên cung nữ cũng không phải là bệ hạ giết chết!

Trương Kinh nhìn qua lập tức kêu trời, tiểu tử Trương Thành này giả bộ thật là lợi hại, cũng đưa ống tay áo lên khóc tới nỗi mưa gió tới bởi, vừa khóc vừa thốn thức:

- Hoàng gia, mới vừa rồi nô tỳ, nô tỳ bị dọa gần chết... May là Tần tướng quân giải oan cho Hoàng gia, bằng không chủ nhục thân chết, Hoàng gia có chuyện, làm sao nô tỳ có thể sống tiếp đây, hu hu...

Lý Thái hậu không phát giác, còn tưởng rằng hai người bọn họ lộ ra chân tình, gật gật đầu nói:

- Hai người các người cũng rất trung thành, ai gia không nhìn lầm người.

Phùng Bảo thật là dở khóc dở cười, hai người Trương Thành, Trương Kinh này, sợ rằng cách chữ Trung còn kém mười vạn tám ngàn dặm, ngược lại cách chữ Gian chỉ có chừng một thước mà thôi.

Trương Thành cùng Trương Kinh nóng lòng tranh công, tranh nhau kể lại một lượt chuyện Tần Lâm lợi dụng huyết y, lại tìm tới thái giám, cung nữ vóc người tương đương để phục hồi hiện trường như cũ và tái diễn quá trình vụ án.

Đến khi nghe hình thái cùng vị trí vết máu trên huyết y Vạn Lịch mặc và huyết y sau khi tái diễn vụ án khác xa nhau, Vạn Lịch kích động đứng lên, siết chặt nắm tay vung lên:

- Đã nói trăm không có giết người, may nhờ Tần tướng quân xét âm đoán dương, thay trăm điều tra rõ vụ án.

Lý Thái hậu lộ vẻ vui mừng, nhưng vẫn tỏ vẻ lo lắng hừ một tiếng:

- Bệ hạ, tuy không có giết người, nhưng chẳng lẽ uống rượu say mềm, đêm khuya dùng kiếm gây sự là đúng hay sao?

Vạn Lịch lộ vẻ đau khổ ngồi về chỗ cũ, cúi gằm đầu không dám lên tiếng.

Trương Cư Chính chợt mở mắt ra, háng giọng nói:

- Dạy không nghiêm là trách nhiệm của lão sư, lão thần cũng có trách nhiệm.

- Đúng là Trương tiên sinh có trách nhiệm...

Lý Thái hậu dừng một chút, lại nói:

- Cho nên bệ hạ có bao nhiêu tội, sẽ phạt Trương tiên sinh thảo chiếu.

Trời ơi, còn phạt mấy tội nữa sao? Vạn Lịch vừa nghe như vậy nhất thời tinh khí thần sa sút không ít, đang định cãi lại, đôi môi ngậm ngừng mấy cái, cuối cùng không dám nghịch ý mẫu hậu.

- Nô tỳ, nô tỳ...

Tôn Hoài Nhân nhìn sắc mặt của các vị chủ nhân, sau đó ấp a ấp úng nói:

- Nô tỳ cho là, bao nhiêu tội có thể để sau định đoạt, hiện tại quan trọng là phải tra rõ xem kẻ nào là đầu sỏ tội ác giết chết cung nữ, hãm hại bệ hạ.

Đúng vậy, lời này đã nói trúng vào sâu tận tâm khảm quân thần, rốt cục là kẻ nào gan lớn tày trời, dám gây ra hung án như vậy trong Tử Cấm thành, ngay trước mặt Hoàng đế bệ hạ?

Động cơ không thể nghi ngờ là khởi điểm hoài nghi.

Nếu như Vạn Lịch thoái vị, sẽ có lợi nhất đối với người nào?

Nhìn ngoài mặt là Lộ Vương có khả năng kế vị rất lớn, y là đệ đệ đồng bào của Vạn Lịch, cũng là con trai tiên hoàng Long Khánh đế.

Nhưng khoan nói tình cảm giữa Lộ Vương và Vạn Lịch rất tốt, huynh đệ chan hòa, chỉ riêng vấn đề tuổi tác đã không có khả năng. Năm nay Lộ Vương mới vừa tròn mười hai tuổi, một hài tử mười hai tuổi có thể bày âm mưu như vậy được sao?

Trừ Lộ Vương ra, người kế tiếp nhận được lợi ích chính là Trương Cư Chính và Phùng Bảo. Bất quá Trương Cư Chính đang ở bên ngoài cung không chế nội các, Lục bộ và ngôn quan Ngự Sử, tay của lão vẫn chưa thể vươn vào trong tận Tử Cấm thành.

Đối tượng hiểm nghi lớn nhất còn lại cũng chỉ có Phùng Bảo Phùng Đốc Công. Dù sao bệ hạ đi tới chỗ lão kêu chém giết vang trời, sau khi trở về Khúc Lưu quán lập tức xảy ra chuyện, thế nào Phùng Bảo cũng không thoát được hiểm nghi giá họa.

Nhất thời tìm Phùng Bảo đập thành thịch. Lão là tổng quản nội đình còn kiêm Đề Đốc Đông Xưởng, trong chuyện giết cung nữ hãm hại Vạn Lịch này, lão vừa có động cơ lại có năng lực, nếu không thể tra ra hung thủ, quả thật mối oan này có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không thể nào rửa sạch.

Lúc trước Phùng Bảo hy vọng Tần Lâm không phá được vụ án, để cho Lý Thái hậu thất vọng đối với con trai tới cực điểm, mình và Trương Cư Chính phối hợp lại diễn tuồng phế trưởng lập ấu. Nhưng vào lúc này trong lòng lão lại cầu xin thần Phật đầy trời Ngọc Hoàng Đại Đế, Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Như Lai Phật Tổ, Quan Thế Âm Bồ Tát qua một lượt, chỉ cầu Tần Lâm có thể phá án nhanh lên một chút, mau mau bắt được tên khốn giá họa kia.

Hừ hừ, tìm được tên khốn kia rồi, nếu không cho y ném thử sáu sáu ba mươi sáu bộ khố hình Thiên Cương của Đông Xưởng, nhà ta sẽ viết ngược chữ Phùng...

Thật may là đề sư Thủ Phụ Trương Cư Chính ném tới ánh mắt ủng hộ Phùng Bảo lần nữa, nghiêm nghị mà kiên định, dù sao cũng giúp cho tâm trạng Phùng Bảo bình tĩnh một chút.

Rốt cục tiếng bước chân vang lên lần thứ ba, có đoàn người xách theo đèn lồng vội vã chạy tới.

Hai lần trước đều là Tần Lâm tra án có đột phá, lần này lại sẽ mang đến vui mừng mới ư?

Người tới là bản thân Tần Lâm, tay hắn cầm một túi vải không biết chứa thứ gì bên trong. Ánh mắt của mọi người đều bị hắn hấp dẫn, tới nỗi bên cạnh Tần Lâm là Trương Hoàn vốn là nhân vật số một nội đình, lần đầu tiên bị hoàn toàn không thấy, bốn tên thái giám Tôn Đức Tú đem qua liên quan tới vụ án cũng không ai để ý.

- Khỏi bẩm bệ hạ, Hoàng thái hậu...

Tần Lâm cười khanh khách đi vào chính điện Từ Ninh cung:

- Vi thần đã tìm được vật thất lạc của hung thủ.

Thứ gì, chẳng lẽ là ngọc bội, đồ trang sức đeo tay các loại trên người hung thủ? Vậy cũng có thể tra ra là đồ của người nào, từ đó truy ra hung thủ.

Tần Lâm mở túi vải ra, chỉ thấy bên trong là một chiếc thuyền gỗ nhỏ chạm trổ tinh xảo.

- Đây... đây không phải là thuyền nhỏ chở rượu trong Khúc Lưu quán sao?

Vạn Lịch kinh ngạc nói:

- Tối hôm qua trẫm còn chơi đùa với nó, dùng nó chuyển chén rượu trên dòng suối. Tần ái khanh, đó cũng không phải đồ của hung thủ.

Thời này chưa có kỹ thuật phân biệt vân tay, chứng cứ phát hiện ở hiện trường chỉ có thể thông qua phân biệt thuộc về người nào mà tìm ra người đó. Tỷ như người chết giết được một cái nút áo trên áo hung thủ cầm trong lòng bàn tay, nếu như nút áo tương đối đặc biệt, vậy sẽ theo dấu mối này truy tìm hung thủ. Nhưng vật vô chủ giống như chiếc thuyền nhỏ này, lại không có tác dụng gì cho phá án.

Tần Lâm quan sát Tôn Hoài Nhân, phát hiện lúc mình vừa cầm túi vải tới, thần sắc y có mấy phần hốt hoảng, sau khi nhìn thấy bên trong túi vải là thuyền nhỏ lại trấn định lại.

Hừ, người cho rằng ta chỉ có chút bản lĩnh này ư?

Ngay trước các đại lão Lý Thái hậu, Vạn Lịch, Trương Thủ Phụ, Tần Lâm đồng dạng nói:

- Vân tay người ta là độc nhất vô nhị, tay người sờ qua nơi nào sẽ để lại dấu tay ở đó, vi thần có thể làm cho vân tay hiện hình, tra biết hung thủ.

Danh tiếng xét âm đoán dương của Tần trưởng quan không phải nhỏ, mặc dù trước đây chưa từng nghe qua phương pháp này, nhưng Tần Lâm đã nói như vậy, bắt đầu từ Lý Thái hậu cũng không ai tỏ ra nghi ngờ.

Duy chỉ có Tôn Hoài Nhân nói thật thấp bên tai Vương Hoàng hậu đôi câu, Vương Hoàng hậu liền đặt câu hỏi:

- Tần tướng quân nói người có thể biết dấu tay là của ai, nhưng từ trước tới nay cũng chưa từng nghe nói qua thủ đoạn này, người có thể chứng minh cho Thái hậu nương nương xem một chút hay không?

Lý Thái hậu nghe vậy gật đầu một cái, dù sao biện pháp mà từ trước tới nay chưa nghe nói qua, muốn dựa vào nó để tra tìm hung thủ, không thể không chứng minh trước thử xem loại kỹ thuật này có hữu hiệu hay không.

- Rất đơn giản...

Tần Lâm nhìn chư vị đại lão ở Từ Ninh cung một lượt:

- Ở đây có năm cây cột lớn sơn đỏ, hạ quan sẽ đi ra ngoài trước, mời Thái hậu nương nương, bệ hạ, Hoàng hậu nương nương, Trương Thủ Phụ cùng Phùng Đốc Công mỗi người chọn một cây cột, sờ một cái ở vị trí cao năm thước. Sau đó mọi người trở lại chỗ ngồi của mình, sờ trên tay vịn ghế của mình một cái. Hạ quan đi vào kiểm tra vân tay, sẽ chỉ ra người nào đã sờ cây cột nào.

Biện pháp này vô cùng mới mẻ, Lý Thái hậu còn chưa kịp đáp ứng, Vạn Lịch đã hứng thú vô cùng tranh trước đồng ý:

- Tần tướng quân nói rất có lý, cứ làm như vậy đi, người mau đi ra ngoài, chúng ta sẽ sờ cột.

- Vi thần tuân chỉ...

Tần Lâm dứt lời liền xoay người đi ra ngoài điện, đứng quay lưng về phía điện.

543. Chương 543: Thí Quân?

Thấy dáng vẻ hết sức tự tin của Tần Lâm, Tôn Hoài Nhân nghi ngờ trong lòng, suy nghĩ một chút bèn ghé vào tai Vương Hoàng hậu lẩm bẩm vài câu.

Vương Hoàng hậu nghe vậy nhẹ nhàng gật đầu, lúc này đám người Lý Thái hậu, Vạn Lịch cũng đã sờ qua cột, nâng liền đi tới phía dưới cây cột bên trái thứ nhất, vung ống tay áo lên đưa tay khẽ phẩy.

Sau khi mọi người trở lại chỗ ngồi, Lý Thái hậu lại ra lệnh truyền Tần Lâm trở vào điện.

Tần Lâm đã lấy công cụ từ trong túi da trâu do Lục Viễn Chí mang theo, cầm cọ quét vân tay và bột bạc cười khanh khách đi vào điện.

Vốn đã bảo trước mọi người sờ lên tay vịn ghế của mình một cái, để làm căn cứ giám định vân tay, nhưng sau khi Tần Lâm thấy Trương Cư Chính bưng trà nóng lên uống thoáng động linh cơ, thay đổi chủ ý, đi lên chỉ chén trà:

- Trương lão tiên sinh, xin ngài tạm thời đặt chén trà xuống, để cho hạ quan thi triển thủ đoạn.

Trương Cư Chính cười gật đầu một cái, vô cùng phối hợp để chén trà lên khay trà ở bên cạnh.

Tần Lâm cầm cọ quét vân tay vào bột bạc, sau đó nhẹ nhàng quét lên mặt ngoài chén trà. Chỉ thấy hần khí định thần nhàn, nín thở để tránh thổi bay bột bạc, vẻ mặt chăm chú, động tác thành thạo mà ung dung nhàn nhã, chỉ quét vài lần bề ngoài chén trà đã hiện ra mấy dấu vân tay màu bạc.

Ừa... Cho dù là tâm cơ thâm trầm như Trương Cư Chính, thấy cảnh tượng này cũng cảm thấy mấy phần kinh ngạc.

Tần Lâm quan sát vân tay chốc lát, lại đi về phía Phùng Bảo, mượn phát trần mà lão cầm trong tay, dùng phương pháp như trước lấy vân tay của lão trên cán phát trần.

Phùng Bảo trong lòng thấp thỏm, thấp giọng hỏi:

- Chỉ bằng vào một cái thuyền gỗ cỏ con muốn tìm ra hung thủ, rốt cục người có được hay không?

Nếu như không tìm được hung thủ, Lý Thái hậu cùng Vạn Lịch sẽ nghi ngờ vụ án này là Phùng Đốc Công lão ra tay, Phùng Bảo sẽ vô cùng oan uổng.

Tần Lâm lấy vân tay, cười xấu xa nói:

- Ta đường đường là đại trượng phu, làm sao có thể hỏi có được hay không? Phùng Đốc Công, loại chuyện như vậy lão không nên hỏi, chẳng phải là cái gì không vội cái gì gấp đó sao?

Hoàng đế không vội thái giám gấp? Phùng Bảo sức nhớ ra, giận tới nỗi phùng mang trợn má như con cóc, thở hồng hộc. Đáng tiếc lão là một thái giám, trên mép không có râu ria, đáng vẻ thối râu trũng mắt chỉ có thể làm được nửa sau là trũng mắt, khí thế không khỏi yếu đi nhiều.

Kể từ khi Tần Lâm giải mối oan hiềm nghi giết người của Vạn Lịch, trong lòng y đại định, vươn cổ dài ra nhìn chén trà Trương Cư Chính cùng phất trần Phùng Bảo, thấy Tần Lâm lấy được vân tay màu bạc, cảm thấy ngứa ngáy trong lòng.

Chờ Tần Lâm đi tới, Vạn Lịch cởi cữu long ngọc dải bên hông xuống thật nhanh:

- Tần ái khanh, trầm đưa cho người ngọc dải này, có thể lấy được vân tay trên đó hay không?

Dĩ nhiên không thành vấn đề, Tần Lâm dùng cọ chấm bột bạc quét lên ngọc dải, chỉ sau mấy cái đã hiện ra liên tiếp chuỗi vân tay màu bạc, há chỉ vân tay, toàn bộ bàn tay cũng hiện rõ ra.

Vạn Lịch mừng rỡ không thôi, há miệng nhìn một hồi.

Tần Lâm đưa ngọc dải trả lại cho y, Vạn Lịch lại lấy hai tay đẩy ra, ánh mắt nhìn Tần Lâm đặc biệt trịnh trọng nói:

- Ban cho Tần ái khanh sợi ngọc dải này, lần trước người tay không ngăn voi cứu trầm, còn chưa có ban thưởng gì, hiện tại hẳn cũng không muộn chứ?

Tần Lâm cũng không ngờ tới chuyện này, vội vàng giả bộ vô cùng sợ hãi:

- Lần trước lập công toàn là nhờ vào uy linh liệt tổ liệt tông triều Minh, hướng chi triều đình đã có thắng thưởng. Cữu long ngọc dải của bệ hạ là vật của thiên tử, thưởng trọng như vậy vi thần sợ hãi, quả thật không dám nhận lãnh.

Vạn Lịch giả như mất hứng:

- Triều đình thắng thưởng là công, ngọc dải này là trầm muốn ban cho người, người ngăn voi cứu giá, chẳng lẽ tánh mạng trầm không đáng giá một sợi ngọc dải sao?

- Chuyện này...

Tần Lâm ngập ngừng do dự, đưa ánh mắt nhìn về phía Lý Thái hậu và Trương Cư Chính.

Thái hậu cười khê vuốt cằm, hiển nhiên tán thành hành động của con mình. Trương Cư Chính khê nheo mắt, nhẹ nhàng vuốt chòm râu đen nhánh: cao đồ đã học được cách thu phục năng thần phục vụ mình, đây không thể nghi ngờ là học được chân truyền từ trên người vị đế sư là lão. Thái tử năm đó mười tuổi, hôm nay đã trưởng thành...

Lúc này Tần Lâm mới nhận lấy ngọc dải, nặn ra dáng vẻ cảm kích rơi nước mắt trên mặt, luôn miệng tạ ơn.

Sau đó Tần Lâm lấy vân tay của Vương Hoàng hậu trên tay vịn ghế, vân tay của Lý Thái hậu trên lò sưởi ôm trong người.

Lúc này đã có thể bắt đầu so sánh vân tay.

Năm cây cột sơn đỏ đều có thái giám cùng cung nữ Từ Ninh cùng coi chừng, Tần Lâm đi tới trước mặt cây cột thứ nhất, chấm cọ vào bột bạc, sau đó nhẹ nhàng quét lên vị trí cao năm thước trên cột.

Sau khi quét vài cái, mặt ngoài cây cột có một chỗ màu sắc bột bạc sẫm hơn một chút, Tần Lâm khê mỉm cười, lại quét thêm bột bạc nhiều hơn, chỉ chốc lát sau liền hiện ra năm dấu tay.

Tần Lâm suy nghĩ một phen, rất nhanh cho ra kết luận:

- Đây là bệ hạ sờ qua.

- Không sai!

Vạn Lịch kêu lên, kinh ngạc với phán đoán chính xác và nhanh chóng của Tần Lâm.

Vân tay Lý Thái hậu, Trương Cư Chính cùng Phùng Bảo đều được phân biệt chính xác, cột mà bọn họ đã sờ qua đều bị Tần Lâm nói trúng.

Chỉ còn lại cây cột thứ nhất bên trái.

Lần này Tần Lâm gặp vấn đề khó khăn, hắn quét qua lại nhiều lần ở vị trí cao năm thước trên cột, chân mày cau chặt, không còn tỏ ra tự tin mười phần giống như trước nữa.

Khóe miệng Vương Hoàng hậu nở một nụ cười lạnh chế nhạo: thật đúng theo như lời Tôn Hoài Nhân, tên họ Tần này giả thần giả quỷ, thật ra cũng không có bản lĩnh thật sự!

Không ngờ rằng Tần Lâm cười khẽ vài tiếng:

- Trên cột này không có dấu vân tay mới, chỉ có một ít vân tay mờ nhạt cũ kỹ, quá nửa là do các cung nữ thái giám trước kia lưu lại, không tương xứng với vân tay Hoàng hậu nương nương. Cho nên, vì thần kết luận mới vừa rồi nương nương cũng không có sờ vào cây cột này.

Ủa? Lý Thái hậu cau mày, Vạn Lịch, Phùng Bảo cùng Trương Cư Chính cũng hơi lộ vẻ kinh ngạc nhìn Vương Hoàng hậu một chút.

Mới vừa rồi Vương Hoàng hậu làm bộ phát tay một cái, quả thật không có sờ vào cây cột. Nếu như trong điện có người khác là nội ứng của Tần Lâm, là nội ứng này nói cho Tần Lâm biết người nào sờ qua cây cột nào, dựa vào chuyện này để giả vờ che mắt, nàng có thể lập tức nói ra mình cũng không có sờ vào cột, cái gọi là nhận dạng vân tay kia chỉ là một âm mưu.

Không nghĩ tới Tần Lâm có chân tài thực học, một lời vạch trần sự thật nàng cũng không có chạm tới cây cột, Vương Hoàng hậu không còn cách nào chống chế, chỉ đành phải lúng túng nói:

- Bản cung... bản cung muốn xem thử bản lĩnh Tần trưởng quan, cho nên mới cố ý thử hắn một lần...

Thử bản lĩnh ta ư? Tần Lâm cười thầm trong bụng, thầm nghĩ tuy rằng nàng là một mỹ nhân, nhưng bề ngoài có vẻ khắc nghiệt tàn nhẫn như vậy, cho dù là lão tử có bản lĩnh toàn thân cũng sẽ không thi triển với nàng.

Tần Lâm lấy sự thật không thể cãi lại, chứng minh công lực giám định vân tay của hắn.

Sắc mặt của Tôn Hoài Nhân lập tức trở nên hết sức khó coi, đôi mày giắt giắt vài cái, cố làm ra vẻ không thèm để ý.

Tần Lâm chỉ thuyền nhỏ kia:

- Xin các vị hãy xem, cái thuyền nhỏ này là hàng sơn mài, bề ngoài bóng loáng, chỉ cần tay người sờ vào sẽ có vân tay. Đáng tiếc nó ngâm nước trong thời gian dài, mặc dù đã được ta sấy khô nhưng muốn dùng cọ quét bột bạc làm nổi lên vân tay như này giờ, khả năng là rất thấp.

Tôn Hoài Nhân nghe đến đó, trong lòng hơi hòa hoãn một chút, lại kỳ quái nhìn Tần Lâm, cảm thấy đối phương không có khả năng bắn tên không đích như vậy.

- Bất quá, hun nóng có thể cho thấy vân tay rõ ràng hơn...

Tần Lâm cố ý liếc Tôn Hoài Nhân một cái, khẽ mỉm cười nói:

- Chẳng qua là thời gian hơi lâu một chút.

- Lâu một chút không có vấn đề, chỉ cần có thể hiện ra là được!

Vạn Lịch nôn nóng không thể đợi, lập tức muốn Tần Lâm bắt đầu.

Đời sau, hun nóng cũng là kỹ thuật thường dùng làm hiện vân tay, độ chính xác cao hơn quét vân tay bằng cọ, bất quá sử dụng phải phiền phức một chút. Cho nên thường là nhân viên kỹ thuật hình sự sử dụng cọ

quét vân tay ở hiện trường, sau khi trở lại phòng thí nghiệm mới áp dụng phương pháp hun nóng trên vật chứng trọng điểm.

Iode, nhựa thông, long não... đều có thể dùng làm nguyên liệu hun nóng, Tần Lâm liền chọn nhựa thông cùng long não thường thấy trong cung.

Hắn lệnh cho cung nữ lấy tới một cái rương lớn, để thuyền nhỏ vào bên trong, tiếp theo lấy nhựa thông, long não cho vào lò sưởi đốt, chỉnh lửa trong lò cực nhỏ để cho nhựa thông cùng long não không bị cháy mất. Sau đó hắn bỏ lò sưởi vào rương, đẩy nắp rương lại.

Làm xong những chuyện này, Tần Lâm sờ sờ mũi:

- Hun nóng ước chừng phải sau một khắc đồng hồ mới có kết quả, chúng ta có thể thừa dịp khoảng thời gian này điểm qua vụ án một lượt.

Hắn còn chưa dứt lời, Trương Cư Chính chợt cau mày, không nhanh không chậm nói:

- Lão phu mới vừa nghĩ ngợi, hung thủ cũng không chỉ là vì giá họa, ép bệ hạ thoái vị, hắc thủ phía sau màn lại không phải là chư vị ngồi ở Từ Ninh cung này, Tần tướng quân, xin hỏi lão phu nói có đúng hay không?

Thì ra mới vừa rồi Trương Cư Chính lặng im không nói, chính là đang suy tính chuyện này.

Tần Lâm thầm khen trong lòng một tiếng, không hổ là nhạc phụ của ta, có thể sinh hạ nữ nhi thông minh như vậy, Trương lão tiên sinh quả nhiên lợi hại.

Lý Thái hậu, Vạn Lịch, Phùng Bảo cùng Vương Hoàng hậu nhất tề ngẩn ra, mới vừa rồi quả thật là bọn họ nghi ngờ lẫn nhau:

Lý Thái hậu mới đầu thất vọng tới cực điểm đối với con trai, sau đó Tần Lâm tra rõ cũng không phải là Vạn Lịch giết người, lại nghi là Phùng Bảo cố ý hãm hại. Vạn Lịch vừa hận mẫu thân quá mức nghiêm khắc vô tình, lại cảm thấy sau khi Phùng Bảo cùng Trương Cư Chính liên hiệp ép mình thoái vị, Phùng Đại Bọn cùng Trương để sự lại có thể phò ấu chúa mà độc chiếm quyền bính.

Phùng Bảo là vừa tức vừa giận, mới đầu là bởi vì bệ hạ say rượu cầm kiếm nói muốn giết lão, sau đó Tần Lâm tra ra vụ án có ẩn tình khác, lại đến phiên lão lo lắng bị Lý Thái hậu cùng Vạn Lịch hiểu lầm. Vương Hoàng hậu thì sao, nếu như Vạn Lịch thoái vị, Lộ Vương lên ngôi, vị Hoàng hậu nàng sẽ biến thành Hoàng tẩu, vậy coi như mất mặt vô cùng.

Cho nên bốn người ai cũng có suy nghĩ của riêng mình, nghi kỵ lẫn nhau.

Trương Cư Chính nói hắc thủ phía sau màn cũng không phải là chư vị đang ngồi đây, chuyện này càng làm cho người ta khó hiểu.

Lần này Tần Lâm ngược lại rất khiêm tốn, chấp tay một cái mời Trương Cư Chính nói ra cái nhìn của lão.

Đế sư Thủ Phụ vuốt râu ung dung mỉm cười:

- Tần tướng quân hẳn đã sớm có tính toán sẵn rồi phải không? Lão phu bất quá cũng chỉ đoán mò, hẳn là người biết rõ ràng chuyện này hơn...

Dĩ nhiên Tần Lâm biết Trương Cư Chính không phải là đoán mò, bất quá nếu lão Thái Sơn đã cố ý thành toàn, hẳn cũng không cần khách sáo làm gì nữa, trước hết thỉnh chỉ Lý Thái hậu cùng Vạn Lịch:

- Suy đoán kế tiếp của vi thần có lẽ có tội đại bất kính, kính xin bệ hạ cùng Thái hậu thứ tội, vi thần mới dám nói.

Cái gì gọi là đại bất kính? Thiếu lễ tiết gọi là bất kính.

Chuyện kế tiếp Tần Lâm muốn nói sẽ mắc tội danh đại bất kính, hẳn muốn nói gì?

Vạn Lịch tranh trước phát phát tay:

- Nói mau, nói mau, trẫm thứ cho người vô tội!

Lúc này Tần Lâm mới đồng dạng nói:

- Lý Thái hậu là mẹ đẻ của đệ hạ, Vương Hoàng hậu là chính thê của đệ hạ, tự nhiên sẽ không hãm hại đệ hạ. Bất quá nếu thật sự là Trương lão tiên sinh, Phùng Đốc Công không chịu thần phục, muốn phế truất lập ấu, vậy cần gì phí công làm ra chuyện như vậy, đêm qua chỉ cần...

Dứt lời, Tần Lâm liền xòe bàn tay ra, lẳng không chém xéo vào cổ của Vạn Lịch.

Vạn Lịch nhất thời không rét mà run.

Y ở trong thâm cung đại nội, tường cao bao quanh, cấm vệ trùng trùng, từ trước tới nay không hề nghĩ qua có người dám hành thích Hoàng đế, càng không có nghĩ tới có người có thể hành thích Hoàng đế. Cho dù là lần trước bạch tượng nổi điên cũng chỉ là chuyện xảy ra ngoài ý muốn, hơn nữa nhờ có uy linh tổ tông phù hộ, không phải đã mượn tay Tần Lâm ngăn cản voi điên, hóa nguy thành an sao?

Cho nên dù xảy ra chuyện đêm qua có người hãm hại, y cũng chỉ cân nhắc người nào hãm hại mình, có phải muốn mượn chuyện này lợi dụng mẫu hậu dạy con nghiêm khắc ép mình thoái vị hay không, từ đó đưa ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Phùng Bảo, Trương Cư Chính.

Lúc này một lời Tần Lâm vạch trần máu chốt, Vạn Lịch mới chợt hiểu ra: nếu chỉ là vì phế truất lập ấu, cần gì tổn hao tâm huyết bố trí như vậy. Nếu đêm qua hung đồ kia có thể đi vào Khúc Lưu quán giết chết hai tên cung nữ, y thuận tay chém xuống cổ mình một kiếm, cửu ngũ chí tôn cũng không có hai cái đầu! Mẫu hậu và tiên hoàng chỉ có hai con trai ruột, mình chết đi rồi, không lập Lộ Vương còn có thể lập người nào?

Lý Thái hậu cũng bị dọa sợ đến sắc mặt đại biến, ở trong Tử Cấm thành cấm vệ tầng tầng lầu ngày dài tháng, mỗi khi xảy ra chuyện không hề nghĩ tới điểm này. Nếu không phải là Tần Lâm nhắc nhở, nàng cũng không nghĩ tới đêm qua con trai gặp phải hung hiểm rất cực là đáng sợ dường nào.

Phùng Bảo ngược lại hết sức mừng rỡ, Tần Lâm vừa nói như thế lập tức rửa sạch hiềm nghi cho lão, đây gọi là đảo ngược tình thế, mới vừa rồi lão oán hận Tần Lâm gần chết, nhưng vào lúc này càng nhìn hắn càng cảm thấy thuận mắt. Ai dám động tới một sợi lông của Tần tướng quân, trước tiên phải qua được cửa ải của Phùng Đốc Công nhà ta!

Sau lưng Vạn Lịch toát mồ hôi lạnh, lấy lại bình tĩnh, giọng cảm thán:

- Tần ái khanh nói như thế, trăm cũng cảm thấy đêm qua thật sự rất là hung hiểm.

- Đệ hạ gặp dữ hóa lành, gặp nạn hóa cát...

Trương Thành thủy chung cúi đầu đứng ở bên cạnh, nghe vậy thuận miệng vuốt mông ngựa một câu.

544. Chương 544: Khích Bác Nội Loạn

Trương Kinh cũng không cam lòng yếu thế:

- Thánh thiên tử có trời cao che chở, đây gọi là người hiền tự có thiên tướng.

Đủ rồi, Vạn Lịch lắc đầu một cái, đương nhiên y biết mình cũng là thịt thai phạm cốt, nếu như bị người đâm thủng một kiếm, cổ họng cũng sẽ thủng một lỗ to.

Hơi hơi an tâm, Vạn Lịch lại hỏi tới:

- Tần ái khanh, hung đồ kia đã có can đảm giết hai tên cung nữ giá họa cho trăm, vì sao không... Không làm như lời người nói, trực tiếp lấy tánh mạng trăm?

- Trời ơi, không cho con ta nói bậy!

Lý Thái hậu gặp đến độ sắc mặt cũng thay đổi, xông lên ôm Vạn Lịch vào lòng, dù là con trai đã là thanh niên mười tám tuổi, nàng vẫn vuốt vuốt đầu y giống như khi còn bé.

Tuy rằng Vạn Lịch có hơi lúng túng nhưng cũng hớn hởi tươi cười. Chỉ có lúc này y mới phát giác, tình thương của mẫu thân đối với mình cũng không bởi vì yêu cầu nghiêm khắc mà giảm sút.

Đây mới là tình mẫu tử trời sinh.

- Thật ra cũng rất dễ trả lời câu hỏi của bệ hạ...

Tần Lâm không chút do dự nói ra những lời hết sức kinh người:

- Bởi vì hung thủ đêm qua cũng không phải là kẻ thù riêng của bệ hạ, cũng không thể dao động căn cơ triều Đại Minh. Cho dù xảy ra chuyện xấu nhất kia, suy nghĩ một chút kế tiếp sẽ phát sinh cái gì? Bệ hạ, Thái hậu hẳn biết rất rõ ràng.

Quả thật theo như lời Tần Lâm, triều Đại Minh đến năm đầu Vạn Lịch đã là chính thể tương đối hoàn chỉnh, thành thực, bản thân Hoàng đế đột nhiên qua đời cố nhiên sẽ tạo thành hỗn loạn nhất định, nhưng tuyệt sẽ không chân chính dao động đến căn cơ triều đình.

Rất đơn giản, cho dù là Vạn Lịch bị hành thích bỏ mình, triều đình sẽ nói thế nào với cả thiên hạ? Chuyện thiên tử trẻ tuổi đột nhiên chết đi, gần như triều nào cũng có. Chính Đức Hoàng đế chính là không hiểu vì sao rơi xuống nước, sau khi vớt lên rốt cục chết đi không minh bạch, triều Đại Minh cũng không vì chuyện này mà sụp đổ. Chuyện này còn có lời đồn đãi nói là lúc đó Thủ Phụ Dương Đình Hòa hạ hắc thủ.

Chính Đức Hoàng đế không có con trai, là Dương Đình Hòa phò Hưng Hiến Vương Phủ Chu....., cũng tức là Gia Tĩnh Hoàng đế sau này kế vị. Như vậy còn không gây ra loạn, Vạn Lịch chết đi còn có thân đệ đệ Lộ Vương đồng bào một mẹ thay thế, có thể xảy ra đại sự gì?

Huống chi nếu như Vạn Lịch chết, Lộ Vương kế vị, đối với Lý Thái hậu con trưởng chết đi không lập tiểu nhi tử, còn có thể lập người nào khác? Mà lúc này nàng cũng nhất định phải cấp bách dựa dẫm vào hai vị Trương Cư Chính và Phùng Bảo, một trong một ngoài.

Phùng Bảo Phùng Đại Bạng càng có thể mượn chuyện ấu chúa lên ngôi, tiến thêm một bước củng cố quyền thế Ty Lễ Giám cùng Đông Xưởng. Trương Cư Chính vẫn là đề sư, chỉ bất quá học trò lão từ thanh niên mười tám tuổi dần dần có ý nghĩ của mình, biến thành thiếu niên mười hai tuổi u mê vô tri, sẽ càng ngoan ngoãn nói gì nghe nấy, vâng lời vị đề sư Thủ Phụ này hơn.

Cho nên nếu như xuất hiện cục diện Vạn Lịch tử vong, ba cỗ thế lực thao túng triều cục là Lý Thái hậu, Phùng Bảo, Trương Cư Chính này nhất định sẽ đoàn kết chặt chẽ, cùng nhau phò ấu chúa Lộ Vương kế vị, đối với bọn họ đây là lựa chọn duy nhất.

Nếu như cục diện ngược lại, án này không bị Tần Lâm tra rõ chân tướng, trên đầu Vạn Lịch vẫn đội cái mũ hôn quân say rượu giết người bừa bãi, vậy sẽ thế nào?

Lý Thái hậu sẽ thất vọng đối với con trai tới cực điểm. Vạn Lịch là ôm oan khuất, bất mãn với mẫu hậu quá mức nghiêm nghị, lại nghi ngờ Phùng Bảo cùng Trương Cư Chính manh tâm bất lương.

Phùng Bảo tức giận Vạn Lịch đêm khuya cầm kiếm kêu la muốn giết chết lão, nhất định hết sức xúi giục Thái hậu, thuyết phục Trương Cư Chính, tận lực đạt tới mục tiêu phế truất lập ấu.

Trương Cư Chính ra sức đẩy mạnh triều chính mới, phải tiếp tục độc lăm triều cương, cầm giữ quyền bính, đến lúc đó đối mặt tình thế như vậy, lão sẽ lựa chọn như thế nào?

Vì vậy Vạn Lịch chết là cục diện đã được xác định, Lý Thái hậu, Phùng Bảo, Trương Cư Chính vì ích lợi mỗi người nhất định phải chung sức hợp tác, hết sức phò Lộ Vương lên ngôi. Thậm chí tầm quan trọng của việc tra rõ hung thủ sẽ xếp phía sau rất xa chuyện tân quân kế vị.

Mà gài tang vật giá họa sẽ làm sinh ra loạn cục không xác định, lúc ấy có phế đế hay không, bốn phe đương kim Thái hậu, Hoàng đế, Thủ Phụ cùng chủng án Ty Lễ Giám sẽ triển khai đấu tranh kịch liệt. Không phế đế, Phùng Bảo sẽ mượn chuyện này giở trò, nói không chừng Trương Cư Chính cũng sẽ nhân cơ hội bôi đen Vạn Lịch, mượn đó chèn ép vị học trò càng ngày càng nắm quyền nhiều hơn này, thể hiện quyền uy của đề sư.

Cho dù phé để, chỉ cần Vạn Lịch không chết, đấu tranh vẫn sẽ tiếp tục kéo dài dưới các hình thức hoặc ngoài sáng hoặc trong tối.

Lý Thái hậu cùng Phùng Bảo cũng có mấy chục năm kinh nghiệm chính trị, Vạn Lịch cũng đi theo Trương Cư Chính học để vương tâm thuật gần mười năm, Tần Lâm vừa phá vỡ tầng cửa sổ bằng giấy mỏng, bọn họ lập tức hiểu ra tất cả ẩn tình phía sau màn trong sự kiện này.

Phân tích đến nước này rồi, bàn tay gây tội ác trong bóng tối là ai, đáp án đã nổi lên hết sức rõ ràng.

Phùng Bảo liền lấy ánh mắt quét nhìn Tôn Hoài Nhân, cười lạnh không có hảo ý. Người khác không biết, Phùng Đốc Công có biết lai lịch người này, vốn lão chỉ muốn làm cho Vạn Lịch thoái vị, không nghĩ tới Tôn Hoài Nhân. Đến khi Tần Lâm kể rõ mục đích của đối phương, lão mới nghĩ ra ngoại trừ tên thái giám có dính dáng tới Bạch Liên Bắc tông này, hung thủ còn là ai khác?

Tần Lâm không vội vàng nói ra câu trả lời, mà là chỉ vào cái rương đang hun nóng thuyền nhỏ:

- Bệ hạ, Thái hậu, thuyền nhỏ bên trong rương này, giờ phút này đã được hun xong.

- Mau lấy ra xem!

Vạn Lịch tỏ ra vô cùng nôn nóng.

Tần Lâm mang bao tay lụa trắng vào, mở nắp rương ra. Chờ cho khói mù bên trong tản mát, hắn bèn lấy thuyền nhỏ ra, nâng trong lòng bàn tay mình.

Chỉ thấy trong ngoài thuyền nhỏ hiện ra mấy dấu vân tay có thể nhìn thấy rõ ràng, bởi vì là hun nóng nhựa thông cùng long não lấy được, cho nên màu sắc dấu tay có màu xám đen, giống như do ma quỷ địa ngục lưu lại.

Mặc dù Tôn Hoài Nhân hết sức duy trì vẻ trấn định bên ngoài, thế nhưng sau khi nhìn thấy mấy dấu tay này, sắc mặt y lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Tần Lâm cười lạnh trong lòng không ngừng, cố ý làm bộ nói:

- Đêm qua Khách Dụng uống rượu giở trò lừa bịp, cũng chưa hoàn toàn say mất trí, y nói mơ hồ nghe được cung nữ bị hại kêu một tiếng Tôn công công. Ừm, vậy hiện tại tra xét vân tay mấy vị Tôn công công ở đây đi.

Tôn Hải, Tôn Đức Tú là thân đệ tội, vội vàng nhanh chóng chứng minh là mình trong sạch, nhất tề lần tay vào mực đỏ, sau đó lần ra tờ giấy trắng để lại vân tay.

Tần Lâm cũng không vội xem xét dấu tay của hai người bọn họ, mà ngoài cười trong không cười nhìn chằm chằm Tôn Hoài Nhân:

- Đường như còn có một vị Tôn công công ở đây...?

Tôn Hoài Nhân cười khan hai tiếng:

- Đêm qua... nhà ta... nhà ta không ở lại Khúc Lưu quán, có lẽ không cần...

Lời còn chưa dứt, hai chân y đột ngột ấn mạnh một cái, tung mình xông về phía Vương Hoàng hậu, đưa tay ra muốn chụp cổ nàng.

Làm sao tới kịp?

Phùng Bảo được Tần Lâm chỉ điểm đã có chuẩn bị trước, thân thể Tôn Hoài Nhân mới vừa động, mấy tên thái giám có võ công đã xông lên trước. Long Trảo Thủ, Đại Cẩm Nã Công, Hồ Hạc Song Hình, may là Tôn Hoài Nhân võ nghệ không kém, trong khoảnh khắc đã bị chế ngự nơi yếu hại toàn thân, ngay cả đầu ngón tay cũng không nhúc nhích được.

Vương Hoàng hậu bị dọa sợ đến mặt mũi trắng bệch, thanh âm run lấy lấy:

- Tôn, Tôn bạn bạn, người...

Hừ... Vạn Lịch giận không chỗ phát tiết, chỉ Tôn Hoài Nhân giận nói:

- Hoàng hậu của trẫm, nàng còn chưa nghĩ ra ư? Chính là tên Tôn Hoài Nhân một mực đi theo nàng, y muốn hại trẫm, muốn khuấy loạn giang sơn Đại Minh chúng ta, lấy mất xã tắc Đại Minh ta!

Vương Hoàng hậu trợn mắt liú lười, ngay cả một câu cũng không thể nói ra. Đúng là trước đây Vạn Lịch đối với nàng không lạnh không nóng không mặn không nhạt, nhưng lảng nhục công khai như vậy vẫn mới là lần đầu tiên, làm cho nàng bị dọa sợ đến ngơ ngác không rõ.

Tần Lâm lại thở dài trong lòng, giờ phút cuối cùng Tôn Hoài Nhân xông tới như vậy, quả thật đã giải oan sạch sẽ cho Vương Hoàng hậu.

Quả nhiên Lý Thái hậu thở dài, lắc đầu khuyên con trai:

- Hoàng hậu hẳn cũng là bị người lừa gạt, chẳng hay biết gì. Nếu như con thoái vị, đối với nàng có hại vô ích, chẳng lẽ vị Hoàng hậu là nàng tình nguyện biến thành Hoàng tẩu? Huống chi cuối cùng con cũng nhìn thấy, hung thủ vẫn còn muốn hại nàng.

Vương Hoàng hậu làm con dâu ngoan ngoãn từ trước tới nay, rốt cục hiện tại đã được báo đáp, nước mắt chan hòa quỳ xuống trước mặt Lý Thái hậu và Vạn Lịch cầu xin tha thứ.

Lý Thái hậu lấy hai tay đỡ con dâu lên, Vạn Lịch suy nghĩ một chút cảm thấy mẫu hậu nói có đạo lý, sắc mặt không tỏ ra đáng sợ như ban đầu nữa, nhưng cuối cùng không cách nào hoàn toàn quên được, tỏ ra lạnh như băng với Vương Hoàng hậu. Chẳng những cố gắng của nàng hôm nay hoàn toàn uổng phí, mà thái độ của Vạn Lịch đối với nàng còn kém hơn so với trước đây.

Ai bảo Vương Hoàng hậu tin lầm kẻ gian, không phé hậu đã là vô cùng may mắn, không thể oán trách được người khác.

Nhưng rốt cục bản thân nàng nghĩ thế nào, cũng không biết được, Tần Lâm rõ ràng nhận ra được trong ánh mắt Vương Hoàng hậu nhìn mình toát ra cảm phần sâu đậm.

- Tôn Hoài Nhân...

Tần Lâm nhìn hung thủ không thể động đây, cười chế nhạo nói:

- Hoặc ta phải gọi ngươi là Tôn Hiếu Nhân mới đúng?

- Sao cũng được...

Tôn Hiếu Nhân vệt chết vẫn còn cứng miệng, cùng hung cực ác nhìn chòng chọc Tần Lâm:

- Thánh giáo ta chiếu sáng thiên hạ, phúc trạch tứ hải, Vô Sinh Lão Mẫu ở trên cao, sớm muộn gì cũng sẽ giết sạch bọn người yêu ma quỷ quái các ngươi, muốn giết muốn mổ cứ việc, gia gia tuyệt đối không cau mày chút nào!

Tôn công công ngày trước ở bên cạnh Vương Hoàng hậu khép nép cung kính, chỉ trong khoảnh khắc hiện nguyên hình là Bạch Liên giáo đồ hung thần ác sát.

Lý Thái hậu luôn miệng niệm Phật:

- A Di Đà Phật, đây quả thật là chấp mê không tỉnh! Cho dù là Diêm Vương gia cũng không tha cho ngươi, đây ngươi xuống mười tám tầng địa ngục, chẳng phải là vô cùng khổ sở hay sao?

Tôn Hiếu Nhân giống như điên cuồng, phùng mang trợn mắt nói:

- Hừ, gia gia tin theo Vô Sinh Lão Mẫu, tự nhiên trở về quê quán chân không, địa ngục để dành cho các ngươi đi, ha ha ha...

Mấy tiểu thái giám võ nghệ cao cường vung tay lên tát y bôm bốp một trận, nhưng nhìn dáng vẻ Tôn Hiếu Nhân chắc chắn sẽ không chịu hối hận quay đầu.

Tên này đã bị tẩy não vô cùng triệt để... Tần Lâm sờ sờ cằm, âm thầm nghĩ ngợi.

Nói thật, vì đến hoàng cung nằm vùng mà dám cất tiểu đệ đệ mình, loại người tàn nhẫn quả quyết như vậy, cho dù là bị bắt cũng không chịu ngoan ngoãn cung khai.

Vạn Lịch dịu Lý Thái hậu đang luôn miệng niệm Phật hiệu:

- Mẫu hậu, đêm đã khuya, thân thể người đáng giá ngàn vàng, không thể so đo với loại nghịch tặc này. Có Tần tướng quân... ừm, còn có Phùng Đốc Công cùng nhau phá án, nhất định sẽ tra ra nước cạn lời đá.

Vốn là với tính tình Vạn Lịch không muốn nói tới Phùng Bảo, nhưng chuyện này giải thích ra đúng là Bạch Liên giáo muốn khích bác triều đình tranh chấp nội bộ, nếu y còn tranh đấu với Phùng Bảo chẳng phải là lộ vẻ kém cỏi bất tài sao?

Trương Cư Chính chỉ khẽ mỉm cười, chỉ mong sau hôm nay học trò mình có thể hiểu ra được một ít chuyện, nhìn từ góc độ này cũng chưa chắc đã là chuyện xấu.

Phùng Bảo cũng biết tiến thoái, vội vàng chấp tay bái:

- Lão nô sẽ không phụ kỳ vọng của bệ hạ, phối hợp với Tần tướng quân thẩm tra ác tặc, nhất định sẽ tra ra chân tướng toàn vụ án.

Lý Thái hậu nghe con trai nói chuyện, cũng hiểu được gút mắc giữa y và Phùng Đốc Công coi như là tạm thời giải khai, liền gật đầu một cái, đồng ý giao chuyện này cho Phùng Bảo và Tần Lâm đi làm.

Lúc này đêm đã khuya, Lý Thái hậu, Vạn Lịch cùng Vương Hoàng hậu mạnh ai nấy trở về cung. Trong ba người chỉ có thân ảnh của Vương Hoàng hậu hết sức tịch mịch, đi tới chỗ ánh đèn không chiếu tới nàng quay đầu lại hung hăng trợn mắt nhìn Tần Lâm nơi xa một cái, trong ánh mắt tràn đầy oán hận. Vốn nàng được bà bà sủng ái, quan hệ với trượng phu cũng đang tiến triển theo chiều hướng tốt, nếu như không phải là Tần Lâm...

Vương Hoàng hậu lại không nghĩ rằng, nếu như không phải là Tần Lâm, có lẽ chính nàng không còn là Hoàng hậu, biến thành Hoàng tẩu mất rồi.

Tần Lâm phát giác ra Vương Hoàng hậu hết sức căm hận mình, cơn giận cá chém thớt của nàng nhắc tới không đáng giá một xu, nhưng nàng lại đổ hết chuyện này lên đầu hắn, có thể làm được gì?

Hiện tại tranh thủ thẩm tra Tôn Hiểu Nhân, moi ra càng nhiều tin tức hơn, khám phá bí mật sâu hơn, đây mới chính là chuyện cấp bách trước mắt của hắn.

Từ Từ Ninh cung đi ra, Trương Cư Chính nhìn Tần Lâm gật đầu một cái, cỡi ngựa ung dung đi về phủ, rất có khí phái của đế sư Thủ Phụ.

Rất nhiều Cẩm Y Hiệu Úy, cấm quân cùng thái giám có võ công áp giải Tôn Hiểu Nhân, Phùng Bảo nhìn tên này cảm thấy có hơi đau đầu.

Tên này quả thật là hòn đá trong hồ xí, vừa thối lại vừa cứng. Đúng là Đông Xưởng có rất nhiều loại nhục hình thô thảm vô cùng, có thể làm cho người ta muốn sống cũng không được muốn chết cũng không thể. Nhưng loại người như Tôn Hiểu Nhân vì nằm vùng có thể giết chết cả ca ca ruột của mình, cắt đi tiểu đệ của mình, ác độc tàn nhẫn, lòng lang dạ sói như vậy, dùng hình pháp tra hỏi có hữu dụng với y chăng?

Phùng Bảo thật sự không có bao nhiêu lòng tin, bèn nhân lúc rảnh rỗi hỏi nhỏ Tần Lâm:

- Này, Tần tướng quân, người thấy chuyện này...

- Bản quan đã có chút manh mối...

Thanh âm của Tần Lâm bình thản vô cùng.

Nhanh như vậy sao, hắn lại nghĩ ra được cái gì? Phùng Bảo kinh ngạc nhìn chăm chăm Tần Lâm, quả thật không thể nhìn thấu đối phương.

545. Chương 545: Đại Hình Phục Dịch

Phùng Bảo cùng Tần Lâm lặn lội trong cơn bão tuyết, cả đêm giải Tôn Hiểu Nhân về nha môn Đông Xưởng.

Chưởng Hình Thiên Hộ Từ Tước cùng Lý Hình Bá Hộ Trần Ứng Phượng chờ ở phòng thư ký, trong cung xảy ra chuyện lớn như vậy, Đốc Công mình vào cung vẫn chưa trở lại, hai người bọn họ nào dám ngủ.

Thấy Phùng Bảo cùng Tần Lâm sóng vai trở lại, thần sắc cũng không có vẻ khác thường. Lúc này trong lòng Từ Tước, Trần Ứng Phượng mới đại định, dẫn dắt mấy chục Quản Sự, Chưởng Ban, Ty Phòng nhất tề quỳ xuống, lớn tiếng kêu lên:

- Thuộc hạ cung nghênh hủ giá Đốc Công!

Tất cả những cao thủ Đông Xưởng thân mặc áo nâu, đầu đội mũ tròn, chân mang giày đen, lần này quỳ sụp xuống một mảng lớn. Cho dù bọn họ là loại người như hổ lang trên giang hồ làm cho người ta nghe tiếng kinh hồn táng đờm, nhưng trước mặt Phùng Bảo Phùng Đốc Công tất cả đều cúi đầu xếp tay, giống như một đám hung ưng, ác khuyến được người nuôi dưỡng.

Phùng Bảo trở lại địa bàn mình, nhìn một mảng lớn ưng khuyến hung thần ác sát này, trong lòng không khỏi đắc ý, trợn mắt một cái, hùng hổ nói:

- Bọn nhỏ, bản đốc mang về cho các người một người, lát nữa các người phải gỡ ra bản lãnh giữ nhà, đừng để cho Bắc Trấn Phủ Ty Tần tướng quân coi thường.

- A, mệt quá...

Tần Lâm ngáp dài một cái, tựa hồ không phát hiện vẻ chua chát trong lời Phùng Bảo.

Phùng Bảo nhìn nhìn Tần Lâm, vụ án trong cung tối nay trên căn bản là một mình Tần Lâm nổi tiếng, Đốc Công Đông Xưởng là lão liên quan tới vụ án, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn đợi ở Từ Ninh cung, bị trói tay chân. Cho nên dù Tần Lâm nói có manh mối có thể làm cho Tôn Hiểu Nhân mở miệng, lão cũng quyết định tự mình phải nghĩ biện pháp.

Nếu như phá được toàn án toàn là công lao của Tần Lâm, Phùng Đốc Công thậm chí toàn bộ Đông Xưởng chỉ là bình hoa trang trí thôi sao, mặt mũi của Phùng Đốc Công để ở nơi nào?

Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng lập tức hiểu ý Phùng Bảo, cùng mọi người ầm ầm đáp lại:

- Cần tuân pháp chỉ Đốc Công!

Một đám cao thủ Đông Xưởng không có hảo ý nhìn chằm chằm Tôn Hiểu Nhân bị trói gô như bánh chưng, giống như sài lang theo dõi con mồi. Phùng Bảo khẽ gật đầu, Từ Tước, Trần Ứng Phượng đích thân động thủ, đưa Tôn Hiểu Nhân vào hình phòng giống như chim ưng bắt gà.

Phùng Bảo làm như vậy có hơi xấu hổ, Tần Lâm lại không thèm để ý chút nào, cười hì hì đi theo vào tham quan.

Mười tám tầng địa ngục Đông Xưởng không phải là tầm thường, Từ Tước liếc mắt nhìn nhìn nhìn Tôn Hiểu Nhân, giở uy phong lên âm dương quái khí nói:

- Tôn Hoài Nhân Tôn công công đúng không?! Ngày xưa chúng ta giao tình không nhiều lắm, bây giờ phải chiêu đãi cho cẩn thận. Bọn nhỏ, trước hết mang trà cho Tôn công công đi.

Lập tức có hai tên sai dịch cỡi trần đi tới, chỉ thấy bắp thịt toàn thân hai người bọn họ nổi vòng lên, trong tay xách theo roi da đầy gai, vừa nhìn liền biết không phải là hạng người lương thiện.

Hai tên sai dịch không nói hai lời, vung roi da lên quát tới tấp. Roi da kia không biết làm bằng gì, Tôn Hiểu Nhân mặc áo bông thật dày, quát xuống một roi lập tức xé rách áo bông, roi thứ hai liền trầy da sứt thịt, roi thứ ba đánh cho Tôn Hiểu Nhân máu thịt bầy nhầy.

Mấy roi đầu, Tôn Hiểu Nhân bị đau thân thể khẽ run lên, đám sai dịch cho rằng y ăn sung mặc sướng trong thâm cung đã lâu, chỉ đánh vài roi ắt sẽ cung khai. Không ngờ rằng nụ cười quái dị trên mặt người này

càng ngày càng tỏ vẻ bất cần, càng đánh càng lên tinh thần, dường như thân thể bị đánh không phải là của y, mà là của một người nào khác.

- Con bà nó, quả thật tà môn...

Từ Tước khề nhếch môi, cười gằn nói:

- Đám nhỏ các ngươi thêm chút sức, đừng để cho Tôn công công lơ lửng khó chịu, trách chúng ta tiếp đãi không chu đáo.

Chớ nói Chưởng Hình Thiên Hộ Từ Tước, ngay cả Phùng Đốc Công cũng ở đây, hai tên sai dịch phải cố gắng ra sức. Trong lúc nhất thời roi da đánh xuống liên tục, cả phòng toàn là bóng roi phá không, mang theo tiếng gió vù vù, tạo ra những tiếng bốp bốp trên cơ thể Tôn Hiểu Nhân khiến cho người ta phải ê răng.

Không nghĩ tới thân thể Tôn Hiểu Nhân như được đúc bằng sắt thép, toàn thân bị đánh ấu thịt bầy nhầy không ngờ rằng vẫn bất động thanh sắc, sau đó cúi gầm đầu xuống không có phản ứng gì nữa.

Từ Tước khoát khoát tay ngăn sai dịch lại, sau đó dùng cán roi nâng cằm Từ Tước lên.

Không ngờ rằng Tôn Hiểu Nhân cũng không có chết ngất, hai mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào Từ Tước, khiến cho vị Chưởng Hình Thiên Hộ này sợ hết hồn. Sau đó Tôn Hiểu Nhân lại cúi đầu, lè lưỡi liếm liếm máu tươi đầu vai, tỏ vẻ hết sức khinh thường.

Phùng Bảo nhíu mày một cái, giọng âm trầm lạnh lẽo:

- Từ Tước, trà đãi khách của ngươi không đủ kinh đạo, những món điểm tâm này coi như xong, hãy dọn bữa chính lên đi thôi!

Từ Tước vô cùng mất mặt, trao đổi ánh mắt với Trần Ứng Phượng một cái, người sau liền gạt đầu, xoay người đi ra ngoài.

Không đợi bao lâu, Lý Hình Bá Hộ Trần Ứng Phượng đích thân bưng một vật vào, bên dưới là đế gỗ, bên trên giống như lư hương đồng, mặt bên có lỗ to bằng đầu ngón tay, toát ra khói xanh mờ mờ.

Trần Ứng Phượng nghiêng răng nghiêng lợi, khoe miệng co quắp, mặt mũi dữ tợn nở một nụ cười đáng sợ:

- Tôn công công, chớ trách lão tử không nhắc nhở, nếu như ngươi còn ngoan cố không chịu cung khai, mùi vị bữa ăn chính này cũng không phải là người bình thường có thể tiêu thụ!

Tôn Hiểu Nhân vẫn không nhúc nhích, ngay cả cái rắm cũng không đánh.

Trần Ứng Phượng dùng ngón tay cái, nắm một đầu ngón tay Tôn Hiểu Nhân lên nhét vào lỗ tròn hình cụ. Chỉ thấy Tôn Hiểu Nhân nhất thời sắc mặt trắng bệch, toàn thân không tự chủ được giật giật, trên trán, hai bên tóc mai chảy ra mồ hôi hột, hiển nhiên đau đớn vô cùng.

Tần Lâm đợi ở một bên quan sát, mới đầu Trần Ứng Phượng bưng hình cụ đi ra hắn còn không hiểu là gì. Đợi đến khi bắt đầu dụng hình, đồ chơi kia phát ra tiếng xèo xèo như thịt nướng, trong không khí xuất hiện mùi khét thịt người bị đốt, hắn mới chợt hiểu ra: thì ra hình cụ này chính là một lư hương đặc chế, nhét ngón tay của phạm nhân vào đốt. Đây gọi là mười ngón tay nối liền với tim, dây thần kinh trên đầu ngón tay vô cùng phong phú nhạy cảm, đốt như vậy đau đớn không phải là tầm thường.

Chỉ bất quá, nếu Phùng Bảo muốn mượn đồ chơi này cạy miệng Tôn Hiểu Nhân, e rằng vẫn còn kém một chút.

Phùng Bảo thấy Tôn Hiểu Nhân đã đau đớn không chịu nổi, trong lòng không khỏi có mấy phần tự đắc, nhìn về phía Tần Lâm cười hăng hắc:

- Tần tướng quân, những đồ chơi của Đông Xưởng chúng ta hẳn là không kém Bắc Trấn Phủ Ty quý nha chứ?

- Quả thật không tệ...

Tần Lâm cười cười:

- Thủ hạ của ta phàm là loại huynh đệ tứ chi phát triển đầu óc đơn giản, thông thường ta sẽ không dạy cho bọn họ kỹ thuật điều tra phá án quá phức tạp, mà dạy bọn họ bản lãnh đại hình ép cung. Dù sao tư chất có hạn, đối với bọn họ hành hình ép cung tương đối dễ dàng mau lẹ, đơn giản thực dụng hơn.

546. Chương 546: Chân Tướng Che Giấu Mười Năm

Phùng Bảo ặc một tiếng trong cổ, á khẩu nghẹn lời, hồi lâu mới trợn mắt một cái:

- Tần tướng quân thật đúng là miệng lưỡi không buông tha người.

Mười ngón tay nối liền với tim, Tôn Hiểu Nhân đau đến hôn mê bất tỉnh, lúc này Trần Ứng Phượng mới rút ngón tay y ra khỏi hình cụ. Chỉ thấy ngón áp út của y bị cháy sạch, da thịt đen sì, cho dù là sai dịch Đông Xưởng cũng cảm thấy ghê tởm vô cùng.

Trần Ứng Phượng thị uy nhìn thử Tần Lâm, y không biết rằng Tần Lâm từng thấy qua cảnh tượng ghê tởm hơn như vậy gấp mười lần, chỉ cười cười bình thản, không coi ra gì.

Vô cùng mất hứng, Trần Ứng Phượng dùng nước lạnh tưới tỉnh Tôn Hiểu Nhân, gằn giọng nói:

- Họ Tôn, còn không chịu cung khai, gia gia sẽ đốt sạch tất cả mười đầu ngón tay người!

Sắc mặt Tôn Hiểu Nhân tái nhợt, suy yếu vô lực cười cười, ánh mắt lại không hề dao động, dường như đang muốn nói muốn làm gì tùy người.

Tất cả sai dịch Đông Xưởng đều chắc lưỡi hít hà, Tôn Hiểu Nhân này có phải là người hay không?! Từ phạm bình thường thông thường là không uống nổi món ‘trà đãi khách’ đầu tiên, cho dù là hán tử cứng rắn cũng chỉ có thể chịu đựng được ‘điểm tâm’ kế đó. Tôn Hiểu Nhân chẳng những uống trà đãi khách, ngay cả bữa ăn chính cũng nuốt chửng, vẫn tỏ ra không thêm để ý, e rằng có thể nuốt chửng cả bàn tiệc.

Trần Ứng Phượng tức giận nổ phổi, há miệng thở hồng hộc, trong lòng đã quyết xoay người lại bấm báo:

- Phùng Đốc Công, Từ Nhị Đương Đầu, tiểu nhân còn mấy trò chơi nữa, ‘tắm rửa’, ‘thoa dầu’, ‘lột da’, ‘moi ruột’...

Những khổ hình này đừng nói là thật sự dùng tới, chỉ riêng tên gọi của chúng đã khiến cho người ta không rét mà run. Tuy rằng đám sai dịch Đông Xưởng là ứng khuyến cùng hung cực ác, nghe vậy cũng liềm liềm đôi môi khô. Chỉ có vài tên biến thái, hành sự đặc biệt tàn độc mới xoa xoa tay, tỏ vẻ háo hức muốn mau mau động thủ.

Có thể tưởng tượng Phùng Bảo giận đến xanh cả mặt, tát Trần Ứng Phượng một cái thật mạnh:

- Moi ruột con bà người, chúng ta cần người sống, cần khẩu cung, chứ không cần người giết y. Sử dụng ‘lột da’, ‘moi ruột’... phạm nhân còn có thể sống được sao?

Trần Ứng Phượng ở trước mặt người khác hung ác bá đạo, gặp phải Phùng Bảo thuần phục còn hơn cả chó dữ ở trước mặt chủ nhân, vừa khẽ tự tát tai mình vừa cười híp mắt nói:

- Đốc Công nói rất phải, tiểu nhân bị phạm nhân chọc tức tới nỗi mất trí. Đốc Công đánh thật hay, đánh thật hay.

- Từ Tước, không phải là người khoác lác bản lãnh dụng hình ép cung của mình lớn lắm hay sao?

Ánh mắt Phùng Bảo liếc xéo, giọng điệu toát ra vẻ oán hận:

- Sao hả, lần này gặp phải kẻ cứng đầu cứng cổ, đã bó tay hết cách rồi ư?

Trần Ứng Phượng mới vừa thua trận, Từ Tước nhìn lại Tôn Hiểu Nhân, ngón tay y cháy đen như than, trên mặt vẫn giữ nụ cười lạnh lẽo tỏ vẻ không quan tâm. Trong lòng Từ Tước âm thầm kêu khổ, đối mặt Phùng Bảo chất vấn cũng chỉ có thể hậm hực hừ hừ.

Trong lịch sử cả ngàn năm của Bạch Liên giáo, bất cứ triều đại nào cũng không thể cấm tuyệt, còn sinh ra khởi nghĩa vô số lần quét ngang cả giang sơn. Bản thân nó có một bộ giáo lý đầu độc lòng người, giống như Tôn Hiệu Nhân chính là bị tẩy não hoàn toàn, không còn để ý tới sinh tử của bản thân mình nữa, muốn dùng khóc hình cạy miệng của y là muôn vàn khó khăn.

Phùng Bảo không làm gì được, trợn mắt nhìn Từ Tước lạnh lẽo vô cùng, hừ mạnh trong mũi một tiếng. Lão muốn lấy được khẩu cung nhưng lại không thể giết chết Tôn Hiệu Nhân, cuối cùng vô kế khả thi.

Bất đắc dĩ, nhìn sang Tần Lâm đứng bên cạnh ung dung nhàn nhã, Phùng Bảo không thể làm gì khác hơn là sa sầm nét mặt:

- Tần tướng quân, lúc chúng ta ra Từ Ninh cung, không phải ngài đã nói...

Phùng Bảo còn chưa nói hết lời, Tần Lâm lại ngáp dài một cái:

- A... thật là buồn ngủ, chỗ Đốc Công có trà ngon không vậy, hiện tại đêm đã khuya, ta buồn ngủ quá.

Bình thời ai dám tự cao lên mặt trước mặt Phùng Đốc Công như vậy, cho dù là Vạn Lịch cũng phải gọi lão là Phùng Đại Bạ.

Nhưng Tần Lâm lại không nề mặt lão chút nào, ai bảo ban đầu lão tự ý chủ trương, hiện tại quay lại cầu xin ta, vậy ta phải lên mặt một chút.

Trong lòng Phùng Bảo hiểu được Tần Lâm bất mãn, vội vàng khiển trách Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng:

- Các người có chút nhân lực nào không, còn không mau đi pha trà cho Tần tướng quân?

- Đừng lấy nhầm trà...

Tần Lâm cười ha hả, lời nói mang theo ẩn ý:

- Loại 'trà đãi khách' của Đông Xưởng các người, hạ quan không chịu nổi...

Vốn Từ Tước gọi một tên Ty Phòng đi pha trà, nghe ý trong lời Tần Lâm không tốt vội vàng đưa mắt ra hiệu cho Trần Ứng Phượng. Vị Lý Hình Bá Hộ này đi rót trà đậm tới, Chương Hình Thiên Hộ là y tự mình bưng lên, hai tay dâng cho Tần Lâm.

Tần Lâm thần nhiên nhận lấy, ung dung nhàn nhã uống trà, nếu không tỏ vẻ một chút trước mặt đám ưng khuyến hưng ác của Đông Xưởng này, bọn họ sẽ không biết Tần trưởng quan là thần tiên phương nào.

Phùng Bảo chờ đợi nóng nảy trong lòng lại không dám thúc giục, hết thấy ưng khuyến Đông Xưởng từ Từ Tước, Trần Ứng Phượng trở xuống đều thè lưỡi, thầm nói cao nhân có thể làm cho Đốc Công chúng ta nhận nhện như vậy, e rằng trên đời này cũng không có bao nhiêu người.

Uống trà xong, hắn đã đến lúc động thủ...

Tần Lâm lại không động thủ.

Hắn cười híp mắt nhìn Phùng Bảo nói:

- Phùng Đốc Công, hạ quan phá án có một số thủ đoạn không thể cho người khác xem, cảm phiền mượn mật thất lần trước dùng một chút.

- Người...

Phùng Bảo trợn mắt nhìn Tần Lâm một cái, suy nghĩ một chút ngược lại không từ chối, lão cho rằng có lẽ Tần Lâm có độc môn tuyệt chiêu ép cung nào đó không tiện tiết lộ ra ngoài.

Chính là mật thất lần trước kiểm nghiệm, bộ xương khô của Tôn Hoài Nhân còn bày trong đó. Tần Lâm gọi Lục mập, bảo y xách Tôn Hiệu Nhân bị trói gô đi vào, còn mình theo sau.

Phùng Bảo tò mò trong lòng, mặt dày cũng muốn cùng đi vào mật thất quan sát. Không ngờ rằng Tần Lâm vừa vào cửa đã nhanh tay đóng sầm cửa lại, rầm một tiếng, suýt chút nữa cánh cửa kẹp trúng mũi Phùng Đốc Công.

Tần Lâm vừa sờ sờ bộ xương khô vừa hỏi Lục Viễn Chí:

- Đệ có biết vì sao những tên ngu muội Đông Xưởng kia dùng tới đại hình cũng không thể cạy miệng người này hay không?

Tên mập suy nghĩ một chút, do dự nói:

- Bọn họ dùng hình pháp kinh khủng ép cung, đối phó tội phạm bình thường đương nhiên là có hiệu quả, gặp phải loại người bị Bạch Liên tà giáo tẩy não này dĩ nhiên là bó tay hết cách.

Tần Lâm gạt đầu một cái cười nói:

- Đúng vậy, cũng giống như một cuộn tơ rối, không tìm được đầu mối, cho dù là đệ có sức mạnh như trâu cũng không thể kéo ra. Nhưng nếu tìm được đúng đầu mối của nó, chỉ cần kéo nhẹ sẽ tháo được toàn bộ. Tên mập, đệ có tin ta chỉ cần nói vài câu sẽ làm cho tên này ngoan ngoãn lên tiếng nói thật hay không?

- Tần ca, huynh cũng đừng úp mở nữa, mau mau ra tay đi...

Lục mập xoa xoa tay, chuẩn bị học tập thủ đoạn của Tần Lâm.

Tôn Hiểu Nhân nghe được đối thoại giữa Tần Lâm cùng Lục Viễn Chí, chẳng qua chỉ cười hăng hắc không ngừng. Lòng tin của y vô cùng kiên định, thậm chí còn kiên cường hơn cả một số Bạch Liên giáo đồ tự vận sau khi bị bắt. Cho dù là gân toàn thân cốt đứt đoạn, dù chỉ còn lại hơi thở sau cùng, y cũng muốn sống tiếp, đấu với triều Đại Minh cho đến cùng.

Mặc dù đại kế khích bác Ngụy triều nội loạn bị tên Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ trẻ tuổi này phá hư, nhưng Tôn Hiểu Nhân tuyệt không tin đối phương có thể làm ĩnh khai ra thật tình. Đừng nói là hắn chỉ nói vài câu, cho dù là hàng ngàn hàng vạn câu cũng không thể được.

Tần Lâm ung dung điềm tĩnh mở tấm vải đỏ che bộ xương khô ra, chỉ chỉ:

- Tôn Hiểu Nhân, người hãy nhìn cho rõ, đây là cốt hài của ca ca người Tôn Hoài Nhân!

- Người nói phải là phải sao?

Tôn Hiểu Nhân cười lạnh, rốt cục ánh mắt không tự chủ được cũng nhìn theo tay Tần Lâm chỉ, vừa nhìn nhất thời giật mình kinh hãi.

Trong nhà bần hàn khốn khổ, hai huynh đệ từ nhỏ đã phải giúp nhà làm việc, trên ngón trỏ tay trái của bộ xương khô này có một vết cắt sâu, chính là năm sáu tuổi Tôn Hoài Nhân cắt cổ cho heo ăn, không cẩn thận bị lưỡi liềm cắt trúng bị thương.

Nói cách khác, bộ hài cốt này đúng là ca ca của y!

Thấy ánh mắt Tôn Hiểu Nhân kinh nghi bất định, Tần Lâm không nhanh không chậm nói ra câu thứ hai:

- Phùng Độc Công nói người vì vào cung nằm vùng làm ra hành động giết huynh tự cung, nhưng ta biết, Tôn Hoài Nhân không phải là do người giết.

Ánh mắt Tôn Hiểu Nhân híp lại, môi giật giật, cắn răng quan sát, cổ nén không lên tiếng, thần sắc tỏ ra hết sức bình thản.

Tần Lâm ngoài mặt cười hì hì, thật ra quan sát cẩn thận phản ứng của đối phương, thấy vẻ mặt Tôn Hiểu Nhân càng cảm thấy nắm chắc trong lòng, nói ra câu thứ ba:

- Tôn Hoài Nhân chết, là Bạch Liên giáo gạt người làm ra.

- Thối lắm, cầu quan thối lắm!

Tôn Hiểu Nhân giống như sư tử bị chọc giận, mặc dù bị trói chặt vẫn cố gắng giãy giụa mắng to. Lục Viễn Chí đánh y mấy cái, y mới chịu ngoan ngoãn một chút.

Tên mập vô cùng bội phục, mới vừa rồi hai đại ma đầu Đông Xưởng Từ Tước, Trần Ứng Phượng dùng đại hình phục dịch, Tôn Hiểu Nhân này chỉ coi như gãi ngứa. Hiện tại Tần Lâm chỉ nói ra ba câu, y đã không chịu được phải mở miệng.

Tôn Hiểu Nhân bị đánh mấy cái, ngồi dưới đất thở hồng hộc, ánh mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm Tần Lâm, chợt toét miệng cười:

- Cậu quan, người cho rằng nói như vậy là có thể khích bác ly gián sao? Nằm mơ, gia gia một lòng trung thành với Thánh giáo, tuyệt đối không mắc bẫy người đâu!

Tần Lâm cũng cười thầm không ngừng, chịu mở miệng nói chuyện, cũng đã mở ra đột phá khẩu này, còn sợ không thể trị cho y phải ngoan ngoãn sao?

- Người nói cũng không phải là người và Bạch Liên tà giáo hại chết Tôn Hoài Nhân, được rồi...

Tần Lâm chỉ chỉ bộ xương khô:

- Nói cho ta biết nguyên nhân cái chết ca ca ngươi, như vậy không phải là phản giáo chứ?

Tôn Hiểu Nhân nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cuối cùng mở miệng nói:

- Ca ca ta, ca ca ta là bệnh chết. Mười năm trước lúc Ngụy đế Long Khánh còn tại vị, ca ca ta làm việc ở Đô Tri Giám, tình cờ phạm chút ít lỗi, liền bị cửu Hoàng đế đánh một trận đòn độc. Lúc ấy ta đang... ca ca mang bệnh trở về Kế Châu tìm ta, dọc đường khổ cực, về đến nhà lập tức phát bệnh mà chết.

- Hừ, Ngụy đế tàn ác như vậy, hại chết anh ruột ta, lão tử thề không đội chung trời với Ngụy triều. Người không cần tra hỏi, chuyện này là do một tay ta làm ra, muốn giết muốn mổ cứ việc.

- Thật sự là bị Long Khánh gia phạt đánh, về nhà phát tác thương thế mà chết sao?

Tần Lâm bật cười, khoe miệng khe nhếch lên.

Lục Viễn Chí vô cùng quen thuộc biểu lộ này của Tần Lâm, không thể nghi ngờ, hắn đã nắm chắc phần thắng.

Tần Lâm nhặt lên một miếng xương nhỏ ở vị trí cổ bộ xương khô, trông hết sức bình thường:

- Tôn Hiểu Nhân, người xem cho kỹ, miếng xương này gọi là xương lưỡi, nếu như bị người bóp cổ mà chết, xương lưỡi người bị hại sẽ bị gãy. Nếu như Tôn Hoài Nhân là bị Long Khánh đế đánh, về nhà thương bệnh phát tác mà chết, như vậy người giải thích vì sao hai bên góc xương lưỡi của y đều có vết gãy?

A?! Tôn Hiểu Nhân trợn mắt há mồm nhìn chăm chăm miếng xương nhỏ trong tay Tần Lâm. Quả thật dấu gãy là dấu cũ, quan sát cẩn thận, trên xương trắng còn có vết ban màu đỏ sẫm, có nghĩa là vết thương tạo thành khi còn sống.

Tần Lâm nhìn thần sắc Tôn Hiểu Nhân liền biết mình đã phân tích đúng đường, bèn nói tiếp:

- Nếu như dùng vải mềm bọc hai bàn tay lại, sau đó bấm chính xác vào mạch máu hai bên cổ, người chết sẽ không xuất hiện tình huống mặt mũi sưng phù tím bầm giống như bị bóp cổ chết thông thường, hơn nữa sẽ không lưu lại vết bấm rõ ràng. Nhưng diện mạo sẽ hơi sưng phù hơn so với bình thường, cặp mắt sẽ xuất hiện nhiều tia máu một chút...

- Không cần nói nữa!

Cơ mặt Tôn Hiểu Nhân trở nên méo mó biến dạng, dường như toàn thân đắm chìm trong nỗi đau khổ cực lớn nào đó, thậm chí đau đớn gấp trăm lần vừa rồi bị khốc hình hành hạ. Huyết Thái Dương và gân xanh trên trán y giật giật liên hồi, từng giọt mồ hôi rất lớn lăn dài xuống.

Y phát hiện ra giáo lý khuôn vàng thước ngọc mà mình coi như chân lý từ trước tới nay, vào giờ phút này đã âm âm sụp đổ.

Xương lưỡi có thể làm giả, nhưng hiện tượng Tần Lâm nói lại không khác chút nào so với tử trạng của ca ca mà ngày đó chính mắt y nhìn thấy.

Tần Lâm không thể nào có mặt vào mười năm trước lúc ca ca chết, chuyện này tuyệt đối không có cách nào làm giả.

Mặt và đầu cổ Tôn Hiểu Nhân toàn là mồ hôi, lệ lưỡi liếm liếm môi khô khốc, ánh mắt nhìn chăm chăm Tần Lâm:

- Nếu như... Nếu như nhà ta nói ra hết toàn bộ, tướng quân có thể làm gì cho nhà ta?

- Bản thân người khi quân phạm thượng, phạm vào tội lớn thập ác không tha, không thể nào chạy thoát cái chết...

Tần Lâm quan sát thần sắc Tôn Hiểu Nhân, quả nhiên đối phương nghe tin chết hoàn toàn không có chút kinh hoàng nào. Kể từ ngày y cắt tiểu để đệ vào cung trở đi, cũng đã vứt bỏ sinh tử sang bên.

Bất quá rất nhanh, Tần Lâm sờ sờ cằm, ánh mắt sắc bén như dao nhìn thẳng vào mặt Tôn Hiểu Nhân:

- Nếu như người đã giả mạo tên tuổi, không phải là Tôn Hoài Nhân chân chính, vậy cái gọi là em dâu và cháu ở quê nhà Tuân Hóa thật ra chính là thê tử và con ruột của người, có phải không?

Thần sắc Tôn Hiểu Nhân nhất thời trở nên vô cùng hốt hoảng, khóe mắt không tự chủ được co giật liên hồi.

Đoán không lầm, Tần Lâm nói tiếp:

- Sở dĩ người không tự vận, cố gắng chịu đựng đại hình, ngoại trừ lòng tin Bạch Liên giáo chống đỡ ra, chỉ sợ cũng ôm lòng trì hoãn thời gian, để cho đồng bọn đưa lão bà cùng con trai người chạy trốn phải không? Ha ha, đến bây giờ người cũng nên hiểu, suy nghĩ này cũng chỉ là uống phí tâm cơ!

Tôn Hiểu Nhân không tự chủ được run lên bần bật, mới vừa rồi bị Đông Xưởng nghiêm hình ép cung, y cũng không run lên như vậy.

547. Chương 547: Sinh Đôi

Đương nhiên Tôn Hiểu Nhân hiểu ý của Tần Lâm, thứ nhất, nếu xương của ca ca Tôn Hoài Nhân đã xuất hiện ở mật thất Đông Xưởng, vậy đã nói rõ Đông Xưởng cùng Cẩm Y Vệ đã sớm theo dõi y chặt chẽ, nhất định thê tử y đã bị theo dõi vô cùng nghiêm mật, có trì hoãn thời gian thêm cũng không có chút ý nghĩa nào.

Thứ hai, nếu năm đó Bạch Liên giáo có thể giết chết Tôn Hoài Nhân, lừa gạt y tự tàn hại thân thể vào cung nằm vùng, như vậy bây giờ còn có thể trông cậy vào Bạch Liên giáo bảo vệ vợ con y được sao?

Tần Lâm cười cười, nhàn nhạt nói:

- Người không thể trốn thoát hình phạt lăng trì, nhưng nếu người cung khai thành thật, ta có thể nghĩ biện pháp thay đổi tội danh chém hết cả nhà người lại thành lưu đầy viễn xứ.

- Làm sao nhà ta có thể tin được người?

Tôn Hiểu Nhân cúi đầu hậm hực hỏi.

Tần Lâm nở nụ cười lãnh khốc, không chút lưu tình giáng cho Tôn Hiểu Nhân một đòn chí mạng:

- Bây giờ trừ tin tưởng ta ra, người không có đường nào khác có thể đi. Là chờ vợ con đoàn tụ ở âm phủ, hay để cho bọn họ sống thêm mấy năm trên nhân thế, tất cả nằm trong một niệm của người.

Toàn bộ thân thể Tôn Hiểu Nhân đều căng thẳng, ánh mắt đồ ngầu nhìn chằm chằm Tần Lâm. Nhưng y không nhìn thấy được thứ mà mình muốn trên mặt đối phương, chỉ có ánh mắt rét lạnh dường như có thể xuyên thấu lòng người.

Cát tiếng thở dài cảm khái, toàn thân Tôn Hiểu Nhân tuôn ra mồ hôi như nước, thân thể căng thẳng trở nên buông lỏng, ánh mắt tán loạn, miệng lảm bảm:

- Người là ma quỷ, người là một con quỷ thao túng lòng người... Được, chuyện tới nước này nhà ta cũng chỉ có thể nhắm mắt tin người, nhà ta sẽ nói cho người biết hết tất cả...

Sau khi lấy được tất cả tin tức mình muốn từ miệng Tôn Hiểu Nhân, lúc này Tần Lâm mới ung dung điềm tĩnh mở cửa mật thất ra.

Phùng Bảo, Từ Tước, Trần Ứng Phụng cùng một đám cao thủ Đông Xưởng đang chờ ở bên ngoài, thấy cửa phòng mở ra, Phùng Bảo tựa như có gấn lò xo dưới móng nhảy dựng lên từ trên ghế. Đang định hỏi tình huống, thấy Lục Viễn Chí giờ Tôn Hiểu Nhân lên, mọi người Đông Xưởng từ Phùng Đốc Công trở xuống thấy đều trợn mắt lú lười.

Tên Tôn Hiểu Nhân này bị roi da đặc chế đánh máu thịt bầy nhầy, y chỉ xem như gãi ngứa, đầu ngón tay nhét vào trong hình cụ cháy sạch da thịt, cũng không thể làm cho y mở miệng cung khai. Nhưng theo Tần Lâm vào mật thất không bao lâu sau, mọi người cũng không nghe thấy tiếng kêu rên thảm thiết, nhưng hiện tại ra ngoài sắc mặt y đã trở nên trắng bệch, mồ hôi ướt đầm toàn thân giống như mới vừa từ dưới ao lên, thần sắc cũng trở nên áo não, không còn vẻ quật cường ngoan cố như trước.

Cao thủ Đông Xưởng có kinh nghiệm đều hiểu được chuyện này có ý nghĩa thế nào: Tôn Hiểu Nhân đã cung khai!

Phùng Bảo nửa tin nửa ngờ tiến lên, vội vàng hỏi:

- Sao rồi?

- May mắn không nhục mệnh...

Tần Lâm khẽ mỉm cười.

Trời ơi... tất cả mọi người đều thè lưỡi thật dài, Tôn Hiểu Nhân không chỉ có uống 'trà đãi khách' và ăn 'bữa chính', nhìn dáng vẻ y cho dù là ăn hết một bàn bốn đĩa tám chén cũng không thành vấn đề. Không ngờ rằng sau khi đi theo Tần tướng quân vào mật thất một lúc đã ngoan ngoan cung khai, thử hỏi rốt cuộc Tần tướng quân đã dùng thủ đoạn gì?

Cũng không thấy hấn dùng hình cụ, đôi tay trống không, chẳng lẽ hấn biết Phân Cân Thác Cốt Thủ, hoặc là Cửu U Sư Hồn Thiên Ma Công?

Phùng Bảo méo miệng, nhìn Tôn Hiểu Nhân giận không chỗ phát tiết, chúng ta hỏi người đánh chết cũng không mở miệng, Tần Lâm vừa hỏi người đã khai ra hết sạch, quả thật là khiến cho người ta tức chết.

Tần Lâm vô cùng tiêu sái vỗ vỗ bụng bị Phùng Bảo:

- Đốc Công, ta đã cạy miệng phạm nhân ra, những công việc hàm lượng kỹ thuật rất cao như thẩm vấn cặn kẽ, chỉnh lý bút lục này, giao cho Đông Xưởng các người đi.

Phùng Bảo dở khóc dở cười, hậm hực hỏi:

- Còn người?

- Trở về đi ngủ...

Tần Lâm lại ngáp một cái, đi mấy bước ra ngoài, thỉnh linh uế oải quay đầu lại nói:

- Quên nói một tiếng, trà của Đông Xưởng các người dở quá.

Trời ơi... bắt đầu từ Phùng Bảo, đám ưng khuyển Đông Xưởng đều không biết nên nói cái gì cho phải, kể đến Đông Xưởng chúng ta còn chê trà không ngon, hơn trăm năm qua chỉ có Tần Lâm là người đầu tiên.

Nhìn theo bóng lưng Tần Lâm ung dung ra cửa, Phùng Bảo và đám tay sai ưng khuyển của lão có cảm giác kích động muốn phát điên. Nhìn lên đầu mình, chiêu bài chữ vàng Đông Xưởng vẫn còn treo trên đó, tám chữ to 'tĩnh trung báo quốc, vật uống vật tưng' vẫn còn nguyên. Phủ nha vẫn âm trầm đáng sợ như trước, nhưng từ khi vị khách Tần Lâm chạy tới uống chén trà, trong lúc nhất thời mọi người cảm thấy dường như nơi này đã hóa thành quán trà nào đó.

Tần Lâm được thân binh Hiệu Úy tiền hô hậu ủng về phủ, Lục Viễn Chí ôm túi da trâu, giục ngựa chạy theo bên cạnh, tươi cười nói:

- Tần ca, hôm nay thủ đoạn mượn nguyên nhân cái chết Tôn Hoài Nhân cạy miệng Tôn Hiểu Nhân ra, huynh đệ bội phục sát đất, đó không phải là khoác lác, mất thần như điện...

- Có lời gì cứ nói, có rắm mau đánh đi.

Tần Lâm ngáp dài một cái.

Da mặt tên mập rất dày, sau khi xấu hổ đôi chút lập tức đặt câu hỏi: làm sao Tần Lâm biết Tôn Hoài Nhân không phải là do Tôn Hiểu Nhân giết chết? Dù sao trước khi tra hỏi Tôn Hiểu Nhân ở mật thất, chỉ có thể phát hiện bộ xương khô là bị làm hại, nhưng ngay cả Phùng Bảo cũng cho rằng Tôn Hiểu Nhân bị Bạch Liên giáo đầu độc, mới giết chết thân ca ca, tự tàn hại thân thể vào cung nằm vùng.

- Ta đoán...

Tần Lâm nói một câu, làm cho tên mập hoàn toàn mất hoa đầu vầng.

Dĩ nhiên Tần Lâm không phải đoán mò, hẳn có đạo lý hết sức vững chắc.

Tà giáo khổng chế tinh thần cố nhiên lợi hại, nhưng muốn làm tới mức khiến cho Tôn Hiểu Nhân mưu sát anh ruột, sau đó cắt tiểu đệ đệ của mình vào cung nằm vùng, tựa hồ cũng cực kỳ khoa trương, đi ngược với tình lý thông thường.

Đương nhiên vẫn có kẻ bị đầu độc tới mức trở nên điên điên khùng khùng, ngay cả cha mẹ vợ con cũng có thể hạ thủ, nhưng Tôn Hiểu Nhân có thể nằm vùng mười năm không bại lộ, còn sử dụng âm mưu sách động triều đình nội loạn rất có mạch lạc, không hề giống loại người điên điên khùng khùng chút nào.

Nếu như nói đây vẫn chỉ là suy luận trinh thám, cũng không phải là chứng cứ vững chắc, như vậy bản thân chuyện Tôn Hiểu Nhân giả thân phận của ca ca Tôn Hoài Nhân, đã chứng thực y không phải là hung thủ giết chết ca ca năm xưa.

Người vào thời này còn không biết, thật ra thì sinh đôi trong y học cũng tồn tại hai trường hợp.

Dưới tình huống bình thường, phụ nữ mỗi tháng rụng trứng một lần, có lúc bởi vì nguyên nhân nào đó đồng thời tống ra hai tế bào trứng đồng thời thụ tinh, sẽ sinh ra hai trứng khác nhau thụ tinh. Hai trứng khác nhau này mỗi trứng có một bào thai riêng của mình, không có liên hệ gì với nhau, trường hợp này gọi là sinh đôi khác trứng.

Sản phụ sinh ra hai đứa trẻ, nhìn từ góc độ di truyền học không có gì khác quá lớn so với huynh đệ tỷ muội bình thường. Mức độ giống nhau về dung mạo cũng không khác mấy với huynh đệ tỷ muội bình thường, tối thiểu sẽ không tới nỗi sau khi trưởng thành khiến cho người khác không cách nào phân biệt.

Mà sinh đôi cùng trứng lại hoàn toàn khác, là do một trứng thụ tinh tách ra làm đôi, tạo thành hai bào thai, phát triển thành hai đứa trẻ sinh đôi.

Bởi vì hai đứa trẻ này ra đời từ một trứng được thụ tinh, tiếp nhận nhiễm sắc thể và gen di truyền hoàn toàn giống nhau, vì vậy giới tính và tướng mạo của chúng hoàn toàn giống như, giống như một khuôn đúc ra, có lúc thậm chí ngay cả cha mẹ ruột cũng khó lòng phân biệt.

Tôn Hoài Nhân vào cung đã nhiều năm, sau đó Tôn Hiểu Nhân còn có thể mạo nhận thân phận của huynh trưởng mình mà không bị bất cứ ai phát giác, chuyện này chứng minh bọn họ tuyệt đối không phải là sinh đôi khác trứng, mà là cặp huynh đệ sinh đôi cùng trứng có cùng gen, cùng tướng mạo.

Đời sau nghiên cứu chứng minh, bởi vì sinh đôi cùng trứng có gen hoàn toàn giống nhau, cho nên giữa cặp sinh đôi sẽ hình thành một mối liên lạc đặc biệt nào đó, thường là trong lòng xem đối phương như 'mình thứ hai'. Qua chuyện Tôn Hiểu Nhân làm tướng ca ca chết bởi bệnh thương vì Long Khánh đế đánh phạt, từ đó tự hoạn vào cung nằm vùng, có thể thấy được rõ ràng.

Đã có mối liên lạc tình cảm mà người bình thường không thể nào hiểu được này, Tôn Hiểu Nhân sẽ giết chết 'mình thứ hai' sao?

Cho nên sau khi Tần Lâm nhìn thấy hai bên xương sườn bộ xương khô có vết gãy, lập tức đoán ra được tám chín phần mười chuyện cũ mười năm trước.

Hắn lấy đây làm trụ cột, theo dấu vết gỡ từng gút thắt ra, rốt cục đã hoàn toàn giải khai đại án liên hoàn mười năm trước Tôn Hoài Nhân chết, Tôn Hiểu Nhân vào nằm vùng trong cung, vu hãm Vạn Lịch định làm dấy lên nội loạn cung đình.

Tần Lâm giục ngựa về tới nhà, vừa đi vào cửa phòng, dưới chân liền vấp phải cái gì mềm nhũn.

A Sa đang gối đầu lên Đại Hoàng ngủ thật ngon, mơ mơ màng màng giụi mắt, sau khi nhìn thấy là Tần Lâm lập tức chạy vào trong như cơn lốc:

- Thanh Đại tỷ, Tần Di tỷ, Tần đại thúc đã về!

Trời ơi... vừa rồi Tần Lâm vấp một cái không có chuyện gì, lần này suýt chút nữa té xỉu, vì sao gọi Thanh Đại cùng Từ Tân Di đều là tỷ tỷ, lại gọi ta là đại thúc?

Đổi mặt tiêu chuẩn phân biệt rõ ràng như thế, Tần Lâm tỏ vẻ vô tội.

Hiện tại đã là canh tư, hai vị mỹ nhân vẫn còn thức chờ ở sảnh, tiểu nha đầu Thanh Đại nấu mình trong chậu, hai tay thò ra ngoài cầm sách thuốc đọc. Vừa nghe A Sa cất tiếng kêu, nàng lập tức đẩy Từ Tân Di một cái.

Từ Đại tiểu thư nằm ở trên bàn ngủ thật say, gương mặt da bánh mật trở nên đỏ bừng. Có lẽ là tư thế không thoải mái, khoe miệng nàng còn vương chút nước dãi trong suốt.

- A, về rồi, Tần Lâm về rồi ư?

Từ Tân Di giật nảy mình, mở to mắt hạnh xinh đẹp.

Quả nhiên Tần Lâm đang đứng ở trước mặt, còn cười hì hì nhìn nàng, đưa tay véo mũi hai vị mỹ nhân:

- Tiểu ngốc, đại ngốc, vì phụ ta đi Tử Cẩm thành, xông pha Đông Xưởng như giẫm trên đất bằng, cần gì hai người phải lo lắng như vậy?

- Ai thêm lo cho chàng?

Từ Tân Di đỏ bừng mặt, bĩu môi nói với Thanh Đại:

- Ta đã nói tên này không có chuyện gì, muội không nên chờ hấn.

Thanh Đại mím môi mà cười, rõ ràng rất quan tâm, ngoài miệng lại luôn luôn muốn chiếm thượng phong, Từ tỷ tỷ thật đúng là...

- Buồn ngủ quá, mau đi ngủ thôi.

Da mặt Tần Lâm rất dày, một tả một hữu xốc hai vị mỹ nhân lên, chậm rãi đi về phòng.

A Sa véo lỗ tai Đại Hoàng:

- Hừ, Tần đại thúc lại muốn làm chuyện xấu, người nói hấn có cái gì tốt, làm hại hai vị tỷ tỷ thức đêm vất vả chờ hấn.

Đại Hoàng vẫy đuôi liên tục, không có ý kiến gì về chuyện này.

Tần Lâm không có những ý nghĩ kỳ quái trong đầu giống như A Sa, hấn đã quá mức buồn ngủ, ôm hai vị mỹ nhân thơm tho mềm mại chui vào chậu, ngáp một cái liền ngủ thật say.

Phá án thâu đêm, có hai vị kiều thê quan tâm mình ở nhà chờ đợi, cảm giác này thật tốt.

Trên đời không có tường nào gió không lọt qua được, bất kể tường cung Tử Cẩm thành cao dày tới mức nào, bất kể Phòng Bảo chọn lựa các biện pháp giữ bí mật kín đáo tới mức nào, nửa đêm gây ra động tĩnh như vậy, cuối cùng cũng có phong thanh truyền ra ngoài.

Mặc dù hôm nay không phải là hội triều ba sáu chín, nhưng bắt đầu từ sáng sớm, các quan tin tức linh thông đã lục tục chạy tới bên ngoài ngo môn.

Ánh sáng mặt trời mới vừa chiếu xuống, dãy triều phòng hai bên quảng trường ngo môn đã chen chúc đầy quan viên lớn nhỏ. Cho dù là các quan lười biếng hay bệnh, ngày thường hơi cảm lạnh một chút đã kiếm có ở nhà không chịu vào triều, lúc này cũng khoác thêm áo da cừu, đội khăn trùm tay, chịu đựng tiết trời giá rét tuyết rơi dày chạy như điên vào triều, ngó dáo dác khắp nơi hỏi thăm tin tức.

Những đại lão trong triều như Từ Văn Bích, Trương Tứ Duy, Thân Thời Hành cùng Lưu Thủ Hữu đều kết giao thái giám làm tai mắt trong triều, ít nhiều gì cũng biết nhiều hơn so với người khác. Cho nên vừa đến bên ngoài ngoi môn, bọn họ đã trở thành tiêu điểm cho vô số người vây quanh, bị đám môn sinh cổ lại của mình hỏi han không ngớt.

Các quan văn thích dài dòng rườm rà, tuy rằng đám quan viên môn hạ của Trương Các Lão, Thân Các Lão hết sức ngứa ngáy khó chịu trong lòng, nhưng cũng vẫn phụ họa chi hồ đã giả hết sức dài dòng. Hai vị Các Lão cũng hư hư thật thật cà kê một hồi, thỉnh thoảng hé lộ ra một chút cho đám môn hạ mình chậm rãi phỏng đoán, càng làm ra vẻ cao thâm khó lường.

Trong quan trường rất chú trọng hai chữ suy đoán, nếu ngay cả bản lãnh này cũng không có, vậy hãy về nhà lục cơm nguội là vừa, không cần ở lại kinh sư thêm mất mặt xấu hổ.

Đám quan võ lại thẳng thắn hơn nhiều, một đám Hầu gia, Bá gia cùng Đô Đốc vây quanh Từ Văn Bích, nói chuyện oang oang như long trời lở đất. Lão Quốc Công bắt quả chỉ vuốt râu mỉm cười, cũng không nói gì. Thật ra thì theo võ công huân quý suy thoái tại triều đường, lão nhân gia thân là đứng đầu ban võ trong triều, nói về tin tức linh thông còn kém xa hai vị Các Lão, nếu mở miệng ra chẳng phải là lộ ra mình kém cỏi hay sao?

Cũng may Từ Văn Bích cũng là nhân vật lão gian cự hoạt thành tinh, lập tức chỉ Lưu Thủ Hữu cách đó không xa:

- Các người không hỏi chính chủ nhân Lưu Đô Đốc, chỉ lo vây quanh lão phu, không phải là lạy lầm miếu rồi sao?

Các quan võ huân quý nghe vậy cảm thấy có lý, Lưu Thủ Hữu chấp chưởng Cẩm Y Vệ, cai quản Đại Hán tướng quân đang làm nhiệm vụ ở trong cung, bên trong Tử Cấm thành xảy ra động tĩnh gì, hẳn là y rất rõ ràng.

Lưu Thủ Hữu là danh thần thế gia từ năm Gia Tĩnh, từ văn vào võ, lấy hàm chính nhất phẩm Tả Đô Đốc chấp chưởng Đô Chỉ Huy Sứ Ty cấm y thân quân, cũng coi là nhân vật ghê gớm hàng đầu trong triều, các Công Hầu Bá Đô Đốc quen biết y từ trước vội vàng ủa tới hỏi han.

Lưu Đô Đốc đối phó đám đường thượng quan Cẩm Y Vệ thủ hạ đông đúc của mình đã cảm thấy kiệt lực, nhìn thấy đám quan võ cao cấp và huân thần quý thích vây lại, trong lòng càng thêm khổ sở.

548. Chương 548: Cửu Long Ngọc Đái

Tối hôm qua, Trương Hoành Trương công công phụng ý chỉ Thái hậu truyền đòi Bắc Trấn Phủ Ty Tần Lâm, không phải là cấm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu, chuyện này thật sự khiến cho y khó chịu vô cùng. Chẳng lẽ hiện tại phải nói thật ra trước mặt mọi người, làm như vậy chẳng phải là tự tát vào mặt mình sao?

Bất đắc dĩ, Lưu Thủ Hữu không thể làm gì khác hơn là ầm a ầm ớ, tìm đủ chuyện ngụy trang nói cho qua, không để ọi người tại trường phát hiện ra mình cũng không biết gì.

Đa số đường thượng quan cấm y là nhân vật tinh ranh, nhìn thần sắc Lưu Đô Đốc lập tức đoán được mấy phần, chẳng những đám thân tín không gạn hỏi nữa, ngược lại còn che chở giúp chủ nhân.

Nhưng trong đám huân quý vũ thần cũng có mấy tên nhờ vào tập ầm mà leo lên, trời sinh tính tình thẳng thắn thô lỗ, thấy Lưu Thủ Hữu nói chuyện không thật còn tưởng rằng y cố ý che che giấu giấu, không nhịn được lớn tiếng nói:

- Lưu Đô Đốc nói như vậy không có chút nghĩa khí nào cả. Ai mà không biết ngài là Đô Đốc Đại lão gia chưởng Cẩm Y Vệ, trong kinh sư trừ Phùng Đốc Công ra, chỉ có ngài là tin tức linh thông, vươn tay rất dài. Rốt cục đêm qua có chuyện gì, lão Lưu ngài nói thẳng đi, cần gì giấu trò đông dài trước mặt đám người tính tình ngay thẳng như chúng ta?

- Thôi bỏ đi...

Một vị Bá gia mặc đồ trắng võ võ đồng liêu, cười lạnh nói:

- Lưu Đô Đốc phụng mật lệnh triều đình phá án, chuyện này vô cùng cơ mật, làm sao có thể tiết lộ cho những người không có nhiệm vụ như chúng ta? Giải tán giải tán, tất cả giải tán đi, còn đứng đây nghe, nói không chừng người ta còn tưởng là chúng ta manh tâm khó lường.

Đây quả thật là vạch áo cho người xem lưng, Lưu Thủ Hữu vô cùng lúng túng. Nếu còn nói vòng vo nữa ắt sẽ chọc cho các vị đồng liêu sinh lòng bất mãn, nhưng nếu nói thật là mình không biết gì, quả thật không còn mặt mũi nào...

Đúng lúc này Tần Lâm từ đằng xa đi tới, chỉ thấy đầu tóc hăn rối tung, ô sa không cánh đội lệch, Phi Ngự phục trên người nhăn nhó nhàu nát, dáng vẻ sa sút tinh thần.

Công tác bảo mật của Phùng Bảo coi như rất khá, chuyện đêm qua ngay cả Lưu Thủ Hữu cũng không biết quá tường tận. Y nhìn thấy dáng vẻ Tần Lâm như vậy còn tưởng rằng hăn không phá án được, lập tức lộ vẻ vui mừng trước tai họa của kẻ khác.

- Tần tướng quân tới thật sớm...

Lưu Thủ Hữu âm dương quái khí chào hỏi:

- Chậm chốc lát nữa hăn là đến giờ cơm trưa rồi...

Tần Lâm gật đầu một cái, đáp lại bằng một nụ cười ngây thơ vô hại:

- Đúng vậy, bản quan mới vừa thức dậy rời giường, chuẩn bị đi ra Đông An môn ăn bánh bao điểm tâm, nhân tiện tản bộ một chút.

Chúng Công Hầu Bá Đô Đốc vừa nghe lời này thiếu chút nữa sắc sưa, xảy ra chuyện lớn như vậy, hăn còn có thể ngủ thẳng đến trưa, quả thật tác phong cũng hết sức bất cần đời.

Hơn nữa Thiên gia uy nghiêm, người nào không có chuyện gì lại dám tản bộ trong hoàng thành. Nhìn phương hướng Tần Lâm tới rõ ràng là từ Thừa Thiên môn tiến vào, đi Đông An môn thì phải từ Nam sang Đông xuyên qua toàn bộ hoàng thành. Chỉ vì đi ăn bánh bao, cho dù là có lệnh bài xuyên cung cũng đâu cần lớn lối như vậy?

Lưu Thủ Hữu á khẩu nghẹn lời, sắc mặt hết sức buồn bực, một lúc lâu sau vung tay áo lên, lạnh giọng nói:

- Hừ, Tần tướng quân không chờ bên ngoài ngoạ môn, lát nữa trong cung truyền đòi, bản Đô Đốc cũng không chờ người.

- Không sao cả, Lưu Đô Đốc cứ đi vào trước là được, dù sao ta đoán chừng chưa tới giờ Ngọ, trong cung sẽ không truyền đòi ngoại thần.

Tần Lâm tràn đầy tự tin nói.

Ai tin người được? Lưu Thủ Hữu cười lạnh một tiếng, bất kể thế nào cũng không tin.

- Nếu Tần muội phu nói như vậy, ngu huynh sẽ đi ăn bánh bao với đệ...

Từ Văn Bích đột nhiên đi tới, cười híp mắt sờ sờ bụng:

- Thức dậy quá sớm, mới giờ này đã sôi ruột kêu ông ọc, ha ha...

Bàn về bản lãnh xem sắc đoán ý, loại lão hồ ly như Từ Văn Bích tuyệt đối là nhất đẳng, lão đã nhìn ra vài phần manh mối, không phải là ủng hộ Tần Lâm đơn thuần chỉ vì thân thích.

Đứng sóng vai cùng Từ Văn Bích, Tần Lâm nhìn lướt qua đám đường thượng quan cảm y:

- Chư vị đồng liêu, có còn ai đi ăn bánh bao với chúng ta hay không?

- Cửa hàng bánh bao bên ngoài Đông Hoa môn là do sư phó điểm tâm của Quang Lộc Tự trước đây mở, rất ngon...

Từ Văn Bích lại nói bổ sung.

Không biết vì sao chúng đường thượng quan cấm y vốn vẫn đi theo sau lưng Lưu Thủ Hữu lại tỏ ra do dự, có vài người muốn động nhưng lại trông trước trông sau.

Quảng trường ngo môn và dãy triều phòng hai bên tụ tập tất cả quan viên lớn nhỏ của kinh sư có quyền tham triều, cảnh tượng này hấp dẫn lực chú ý mọi người rất nhanh. Không biết bao nhiêu người đứng đứng lơ tai, không biết bao nhiêu người dùng dư quang khóe mắt nhìn sang bên này.

Lưu Thủ Hữu lập tức giật mình kinh hãi, nếu như bên mình lòng quân dao động, có mấy người thật sự đi theo Tần Lâm, như vậy uy phong của y trước mặt văn võ bá quan coi như mất sạch. Đối lại là bất cứ người nào cũng phải cẩn thận suy nghĩ một chút: rốt cục Lưu Thủ Hữu còn có thể nắm Cẩm Y Vệ trong tay hay không?

Vì tình thế cấp bách, Lưu Thủ Hữu cũng không kịp quản rất nhiều, thấy Tần Lâm ăn mặc xốc xếch dơ dáy bèn mượn đó phát huy, mang dáng vẻ thượng quan ra khiển trách:

- Tần tướng quân, người ngủ tới trưa mới rời giường, có thời gian rảnh rồi đi ăn bánh bao nhưng không sửa sang lại nghi dung, thất lễ trước điện chính là tội khi quân. Người xem lại mình xem có ra hình ra dáng gì... đầu không gội, đội mũ lệch, y phục cũng lồi thoi lệch thếch, ngang hông đeo một sợi... ặc, cửi, long, ngọc, đá?

Lưu Thủ Hữu cơ hồ gần từng chữ nói ra bốn chữ cuối cùng, ánh mắt mở to hết cỡ.

Lúc đầu y phục Tần Lâm lồi thoi lệch thếch rũ xuống, che ngọc đá hơn phân nửa, mọi người cũng không chú ý, vào lúc này Lưu Thủ Hữu vạch trần, mới nhất tề phát ra một tiếng thét kinh hãi: cửi long ngọc đá kia chính là Vạn Lịch Hoàng đế bình thời thất ở ngang hông, vì sao chạy sang thất lưng Tần Lâm?

- Người nói ngọc đá này ư?

Dường như Tần Lâm mới vừa nhớ ra, nhắc nhắc ngọc đá càng thêm chói mắt. Ngọc đá này do tơ vàng dệt thành hào quang rực rỡ, trên khảm dương chi bạch ngọc trắng muốt bóng loáng, phản chiếu ánh mặt trời trong mùa Đông càng thêm sáng loáng.

Trong lòng cười lạnh một tiếng, Tần Lâm sờ sờ mũi, lúc này mới từ từ nói:

- Đương nhiên là bộ hạ ban cho ta rồi, Thái hậu nương nương, Trương Thủ Phụ cùng Phùng Đốc Công đều ở đây, không tin người có thể đi hỏi bọn họ!

Cửi long ngọc đá là do bộ hạ ban cho Tần Lâm ngay trước mặt Lý Thái hậu, Phùng Bảo cùng Trương Cư Chính. Tin tức này giống như tạc đạn nặng ký đột nhiên ném ra, nổ cho tất cả mọi người cảm thấy đầu óc choáng váng.

Quả thật lão Chu gia Đại Minh vương triều rất thích ban thưởng chút tiểu ân tiểu huệ cho đám thần tử của mình, tỷ như tối, củ cải, cà rốt, thịt dê... để tỏ lòng vinh sủng.

549. Chương 549: Phối Cùng Ngọc Đá

Nhưng bộ hạ khâm tứ ngọc đá này lại hoàn toàn khác, ngọc đá là vật quý trọng, lại có ý nghĩa tượng trưng cực mạnh, bởi vì theo lệ thường phải làm đến nhất phẩm đại viên hoặc là nhập các bái tướng, mới có thể ban cho ngọc đá.

Mặc dù bây giờ Tần Lâm chẳng qua là vũ chức chính tam phẩm, nhưng nếu bộ hạ ban ngọc đá cho hắn đã tỏ rõ không nghi ngờ chút nào, tương lai hắn làm tới nhất phẩm đại viên chẳng qua là vấn đề thời gian.

Huống chi, sợi ngọc đá này cũng không phải là đồ vật bình thường, mà là bộ hạ đích thân đeo.

Huống chi ngọc dải cũng không phải là Vạn Lịch tùy ý tặng, mà là đường đường chính chính ban cho Tần Lâm ngay trước mặt Lý Thái hậu, Phùng Bảo cùng Trương Cư Chính.

Lập tức liền có mấy đường thượng quan cầm y ở dưới tay Lưu Thủ Hữu bắt đắc chí, trong lòng xoay chuyển tâm niệm thật nhanh.

Tần Lâm lại kêu lên:

- Đây, còn ai có hứng thú đi ăn bánh bao không, chắc chắn rất ngon.

Lập tức có ba vị đường thượng quan đứng ra, đỏ mặt nói với Lưu Thủ Hữu ‘thuộc hạ thật sự đói bụng quá’, sau đó xoay người đi qua bên Tần Lâm.

Tần Lâm, Từ Văn Bích cùng ba vị đường thượng quan cầm y cười cười nói nói, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người đi về phía Đông.

- Hậu sinh khả úy!

Nơi xa bên trong nội các triều phòng, Thân Thời Hành chắc chắn than thở, thấy Tần Lâm còn trẻ như vậy không khỏi sinh ra chút cảm khái trong lòng.

Trương Tứ Duy vượt chòm râu dê, trong lời nói có mang ẩn ý:

- Đáng tiếc hẳn là người trong Xưởng Vệ...

Không chỉ hai vị Các Lão, tất cả quan viên chính mắt thấy cảnh tượng này đều biết từ nay về sau, Cẩm Y Vệ không còn là do một mình Lưu Đô Đốc định đoạt nữa.

Tần Lâm Tần tướng quân được mặt rồng ưu ái, từ nay ắt sẽ quật khởi, trở thành một phe thế lực có ảnh hưởng tới triều cục.

Hành động của Tần Lâm cũng giống như bố cáo thiên hạ: muốn bán thân đầu dựa vào, hãy mau mau một chút, cơ hội qua rồi sẽ không còn nữa.

Lưu Thủ Hữu giận đến sắc mặt tái xanh, nhưng lại không có biện pháp nào, không thể nghi ngờ lần này y đã ngã một cái thật đau trước mặt quan viên lớn nhỏ ở kinh sư.

Rất may là y cũng có không ít tâm phúc thủ hạ tiền hô hậu ủng xung quanh. Mấy vị Chỉ Huy Sứ Trương Chiêu, Bằng Thanh, Phùng Hân chính là tâm phúc trung thành, nhỏ giọng bàn tán một phen, sau đó có người chấp tay nói với Lưu Thủ Hữu như thế như thế...

- Hay lắm...

Lưu Thủ Hữu nghe vậy tươi cười hơn hở:

- Vừa rồi bản Đô Đốc tức giận hờ hờ, không nghĩ tới điểm này, quả thật là... Ha ha ha, đợi lát nữa cho họ Tần ném mùi đau khổ.

Tần Lâm không có ném mùi đau khổ, lúc hắn ăn bánh bao xong, cười híp mắt đi cùng Từ Văn Bích và ba tên Chỉ Huy Sứ mới đầu dựa vào trở về, thời gian đã là nửa canh giờ sau.

Đúng như hắn đã nói trước, trong cung thủy chung không có động tĩnh.

Nhưng người khác không dám chắc như Tần Lâm, ai nấy đều chờ đợi bên trong triều phòng hai bên quảng trường. Quan nhỏ thì gặm lương khô mang theo, quan lớn được người nhà dùng hộp đựng thức ăn mang bữa trưa tới.

Bất quá hiện tại là thời tiết mùa Đông giá rét, lại đúng vào lúc tuyết mới vừa ngừng rơi xong, có câu nói ‘tuyết rơi không lạnh tuyết ngừng lạnh’, gió rét khiến cho lạnh buốt tận xương tủy. Cho dù là hộp đựng thức ăn hai tầng, bên ngoài bọc thêm túi bông thật dày, từ bên ngoài hoàng thành mang vào tới ngo môn cũng đã trở nên lạnh lẽo.

Các vị quan viên cũng đã sớm thành quen, lạnh một chút cũng mặc, dù sao cũng còn ấm được một chút, không thể hâm lại trên bục ngai của triều phòng, đành ăn như vậy.

Bọn Tần Lâm ăn no nê hồng quang đầy mặt, trán còn toát ra vài giọt mồ hôi, khiến cho các quan viên đang gặm lương khô hoặc ăn thức ăn nguội lạnh nhìn thấy vừa hâm mộ lại ghen tỵ. Người ta ăn uống no đủ, bánh bao mới ra lò nóng hổi, bưng đến tận bàn, chúng ta ở đây ăn lương khô, thức ăn nguội lạnh, không cảm thấy tức tối sao?

Cho dù là những Đô Đốc cũng cảm thấy âm thầm hối hận, phải chi mới vừa rồi đi theo Tần Lâm được ăn ngon ăn no, lại kết giao quyền quý, chẳng phải là tốt hơn nhiều so với ở lại nơi này ăn thức ăn nguội lạnh hay sao?

Tần Lâm cũng không quản rất nhiều, cười cười nói nói với ba tên đường thượng quan mới đầu dựa vào. Không nghi ngờ chút nào bọn họ đều là thủ hạ bất đắc chí dưới quyền Lưu Thủ Hữu, rốt cục có bản lãnh gì hay không trong lúc nhất thời cũng không thể nhìn ra.

Bất quá tốt xấu gì cũng có hàm Chỉ Huy Sứ, Chỉ Huy Đồng Tri, dù là đánh rắm cũng góp thêm được chút gió, chính là lực lượng bên ngoài, cũng đáng cho Tần Lâm lung lạc một phen.

Lại đợi hơn nửa canh giờ, cho đến khi Thủ Phụ đề sự Trương Cư Chính ngồi đại kiệu ba mươi hai người khiêng đến, rốt cục thiên môn hai bên ngõ môn chậm rãi mở ra, các vị quan viên ủa vào như ong vỡ tổ.

Bên trong cửa, Bình Bút thái giám Ty Lễ Giám Trương Thành đích thân kêu lên:

- Tuyên Thủ Phụ đề sự Trương tiên sinh, Cẩm Y Vệ Lưu Đô Đốc, Bắc Trấn Phủ Ty Tần tướng quân vào bên trong Vũ Anh điện.

Hừ, vẫn có phần của ta! Lưu Thủ Hữu tự đắc nhìn Tần Lâm một chút, theo sát Trương Cư Chính ngẩng đầu uốn ngược đi vào.

Y cũng không chú ý tới, Thủ Phụ đề sự nhìn Tần Lâm cười cười khen ngợi.

Vũ Anh điện ở địa phương phía Tây rất gần ngõ môn, Trương Thành tự mình dẫn đường, rất nhanh đã đến điện này.

Lý Thái hậu cùng Vạn Lịch đã chờ ở trên điện, Phùng Bảo là thân phận thái giám, tự nhiên không cần truyền đòi cũng bồi ở bên cạnh.

Thái hậu và bệ hạ đều tỏ ra mệt mỏi, đôi mắt Phùng Bảo thâm đen như mắt gấu trúc, Tần Lâm thấy vậy âm thầm buồn cười. Đêm qua mọi người ngủ trễ như vậy, Lý Thái hậu cùng Vạn Lịch nhất định phải đến trưa mới có thể rời giường. Về phần Phùng Đốc Công đáng thương, Tần Lâm trút hết công việc sau đó cho lão, phỏng đoán tối đa lão cũng chỉ có thể ngủ gà ngủ gật mà thôi.

Trương Cư Chính dẫn Tần Lâm, Lưu Thủ Hữu tung hô vạn tuế, sau đó Phùng Bảo giới thiệu lại cận kề tình huống đêm qua một lượt. Trên thực tế chắc chắn đã nói trước với Thái hậu cùng Vạn Lịch, đây là nói cho Trương Cư Chính, Lưu Thủ Hữu nghe.

Đêm qua Trương Cư Chính tham dự chuyện này cho nên cũng không lộ vẻ gì, Lưu Thủ Hữu càng nghe càng kinh hãi, không phải là vì Bạch Liên giáo quỷ dị cùng xảo trá, mà là vì Tần Lâm lại phá được một vụ án tày trời quan hệ với thể diện của Hoàng gia, thậm chí dính đến phế đế, tương lai chắc chắn càng được mặt rồng ưu ái hơn nữa, vượt xa đồng bối.

Chờ Phùng Bảo nói xong, Vạn Lịch liền đưa tay ngăn lại:

- Tần tướng quân lại lập được công lớn, trăm muôn trọng thưởng người... Trương tiên sinh, theo ngài thấy trăm nên thưởng thưởng thế nào?

Vốn là Vạn Lịch muốn tự mình quyết định, nhưng Lý Thái hậu liếc mắt nhìn y, vì vậy cuối cùng vẫn phải hỏi Trương Cư Chính.

Thấy Hoàng đế khê cau mày, Trương Cư Chính liền cười nói:

- Tần tướng quân lập được công lớn, có liên quan tới bí mật trong cung, không thể tuyên cáo thiên hạ. Dù sao thâm niên hần còn ít, chỉ hai mươi tuổi mà đã làm đến chức cao, lão thần e rằng không thể phục chúng.

Mẹ con Vạn Lịch nhìn nhau, cũng không phải là rất đồng ý với lời của Trương Cư Chính, nhưng mười năm qua Lý Thái hậu một mực dạy dỗ con trai phải nghe lời của Trương tiên sinh, lúc này cũng không tiện mở miệng phản bác.

- Trương tiên sinh, ý của ngài là...?

Vạn Lịch nhú mày.

Trương Cư Chính vuốt râu:

- Bệ hạ ban thưởng ngọc đáí đã là hiếm có trong tất cả các triều, theo lão phu thấy bấy nhiêu đã là quá đủ. Nếu tương lai Tần tướng quân lại lập công lớn, lúc ấy hãy thưởng luôn một lúc cũng không muộn.

Vạn Lịch ôm bát bình trong lòng thay Tần Lâm, nhìn lại vị ái khanh này thủy chung mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, ung dung tự tại ở một bên, hoàn toàn không hề có cử động xin ban thưởng, trong lòng lại càng cảm kích.

- Tần tướng quân, người thấy thế nào?!

Vạn Lịch phá lệ hỏi Tần Lâm, từ trước tới nay chưa từng thấy:

- Bất kể người muốn cái gì, trẫm cũng sẽ thưởng cho người.

Tần Lâm cúi đầu, tỏ ra ngoan ngoãn hơn so với bất cứ lúc nào:

- Bệ hạ ban thưởng ngọc đáí, đối với vi thần đã là ân lớn, vi thần vì được quá yêu mà sợ hãi, không dám đòi hỏi gì nữa.

Vạn Lịch cảm động không ít, Lý Thái hậu cũng gật đầu liên tục, loại thần tử lập công lớn còn không giành công kiêu ngạo chút nào giống như Tần Lâm, quả thật là hiếm có.

Lưu Thủ Hữu lại hiểu sai ý, thấy Trương Cư Chính chèn ép Tần Lâm lần nữa, chỉ cho là để sư Thủ Phụ chán ghét hần. Nếu nữ nhi nhà ai bị hần làm cho trễ nãi đến mười chín tuổi còn không ai thèm lấy, sợ rằng cũng sẽ ghi hận tên này.

- Vi thần có chuyện khải tấu...

Lưu Thủ Hữu đường hoàng quỳ xuống bẩm báo:

- Bệ hạ, Thái hậu, Tần Lâm hết sức lớn gan. Vốn bệ hạ ngự tứ ngọc đáí phải cung kính thờ ở nhà, hần lại tỏ ra tùy tiện đeo trên người, toàn thân lại lồi thối lếch thếch như vậy, rõ ràng là khi quân phạm thượng!

Tần Lâm quả thật rất dơ dáy, nhưng Lý Thái hậu cùng Vạn Lịch đều biết nguyên nhân, cũng không trách hần.

Lý Thái hậu lắc đầu một cái:

- Đêm qua Tần tướng quân đêm hôm khuya khoắc vẫn còn tra án, nhất định mệt mỏi tới nỗi trở về ngã xuống giường liền ngủ đi, thức dậy không có thời gian sửa sang lại nghi dung, cũng là vì đền đáp triều đình!

Ánh mắt nhỏ dài của Vạn Lịch híp lại, hồ nghi nhìn chăm chăm Tần Lâm.

Vị đế vương này di truyền tính bạc bẽo lạnh lùng của tổ phụ Gia Tĩnh Hoàng đế, cho dù là công lao lớn hơn nữa cũng chỉ được y cảm kích trong lòng nhất thời. Dù sao đối với y, cách biệt giữa quân thần cũng như trời với vực, rốt cục đế vương tâm thuật cũng lớn hơn lòng cảm kích.

Lưu Thủ Hữu không đề cập tới thì thôi, hiện tại nhắc tới, Vạn Lịch thấy Tần Lâm đeo cữu long ngọc đáí ngang hông, trong lòng liền nổi lên phản ứng: vật ngự dụng ban cho thần tử, thần tử sử dụng sẽ có chút phạm kỵ hủ, cho nên thông thường đều là thờ ở nhà, cũng không chân chính sử dụng. Tần Lâm công khai đeo cữu long ngọc đáí, chẳng lẽ ý mình được sủng ái mà kiêu ngạo?

Tần Lâm vẫn ung dung điềm tĩnh, đồng dạng nói:

- Khải bẩm bệ hạ, thần biết vật ngự dụng không phải là thần tử có thể dùng, nhưng vi thần đeo ngọc đáí trên người cũng có một phen thâm ý.

Vậy sao? Vạn Lịch hứng thú, có vẻ hăng hái nhìn Tần Lâm.

Lưu Thủ Hữu cười ha hả, thâm nhủ trong lòng chờ xem người có thể giở trò gì. Dựa vào sợi cừu long ngọc đá này đè ép uy phong của ta trước ngọ môn, hiện tại cũng là vì sợi ngọc đá này khiến cho người nể mặt đau khổ trước mặt bệ hạ, mất đi mặt rồng ưu ái, xem người còn dám kiêu ngạo phách lối hay không.

Thần sắc Tần Lâm nghiêm nghị, lớn tiếng nói:

- Thiên hạ đều biết bệ hạ là thiếu niên thiên tử, năm xưa mười tuổi đã kế vị, cho đến ngày nay vẫn có thật nhiều người không biết bệ hạ anh minh thần võ như thế nào, cho nên vi thần bắt chước câu chuyện bỏ ngàn vàng mua xương ngựa, đặc biệt đeo cừu long ngọc đá bệ hạ ban tặng. Như vậy sẽ khiến cho người trong thiên hạ biết được mặc dù vi thần bất tài nhưng vẫn được bệ hạ tin tưởng sủng ái, là do bệ hạ chiêu hiền đãi sĩ, vì vậy chí sĩ hào kiệt bốn phía sẽ tới quy phục, ra sức cho triều đình.

Bỏ ngàn vàng mua xương ngựa là câu chuyện trong Chiến Quốc sách, kể lại một vị thị thần mua thiên lý mã cho quân vương, nhưng chỉ mua được bộ xương khô của thiên lý mã trở về. Quân vương dùng dùng nổi giận, không hiểu vì sao, thị thần bèn giải thích, nếu như mọi người thấy quân vương dám bỏ ra ngàn vàng mua xương ngựa, vậy sẽ cho rằng quân vương thật sự đang muốn mua thiên lý mã với giá cao hơn, tự nhiên sẽ đem thiên lý mã lên tới cửa. Sau đó quả thật như thị thần nói, không tới một năm đã có mấy thớt thiên lý mã được mang tới.

Tần Lâm vừa dứt lời, chân mày Vạn Lịch lập tức giãn ra, Thái hậu càng vui mừng khôn xiết:

- Tần tướng quân quá tự khiêm rồi, theo ai gia thấy người nào phải là xương ngựa, mà rõ ràng là lương câu danh mã phò tá hoàng nhi ta!

Vạn Lịch quan sát Tần Lâm, Lưu Thủ Hữu không nhắc tới còn đỡ, hiện tại nhắc tới, Vạn Lịch lập tức cảm thấy y phục mà Tần Lâm mặc không xứng, bèn lắc đầu một cái.

Lưu Thủ Hữu thấy bệ hạ nhìn Tần Lâm lắc đầu, trong lòng hết sức vui mừng, cho rằng Hoàng đế muốn lên tiếng trách cứ.

Không ngờ rằng Vạn Lịch lại lên tiếng nói:

- Tần ái khanh, ngọc đá phải phối với măng bào, Phi Ngự phục mà người mặc là phối với loan đá, hôm nay đeo ngọc đá, không khỏi có vẻ lồi thối lếch thếch.

Tần Lâm cố làm ra vẻ chần chờ, giả bộ ngu ngốc:

- Khái tấu bệ hạ, vi thần cũng không dám mơ mộng được thưởng măng bào.

- Khá khen cho tấm lòng thành thật của Tần tướng quân!

Lý Thái hậu cười nghiêng ngả.

Trương Cư Chính liếc hẩn một cái, khe vuốt râu cằm.

Vạn Lịch càng thêm hài lòng, chợt vung tay lên:

- Từ trước tới nay toàn là ngọc đá phối măng bào, trăm đã thưởng người cừu long ngọc đá, chẳng lẽ còn tiếc một chiếc măng bào sao? Đúng như lời mẫu hậu, lòng dạ Tần tướng quân không khỏi quá thật thà, được rồi, trăm sẽ ban cho người măng bào, vải bó chân bịt đầu, giày da... Tần tướng quân, còn có vớ, quần gì đó, trăm cũng sẽ nhất nhất ban cho, người cũng đừng mặc mỗi mình măng bào.

- Tạ bệ hạ long ân!

Tần Lâm cười tíu mắt, trong lòng vui như mở hội.

Măng bào là đặc chỉ ban cho, cho dù là làm tới Công Hầu Bá, không có đặc chỉ cũng không thể mặc. Bên ngoài triều cũng chỉ có đại thần làm tới chính nhất phẩm và thành viên nội các mới được đặc biệt ban cho, là một loại quan phục cực kỳ đặc thù.

Chỉ riêng hoa văn bề ngoài cũng có thể thấy măng bào đặc biệt, nó cơ hồ giống nhau như đúc với long bào Hoàng đế mặc, thậm chí có thể áp dụng màu vàng sáng chuyên dụng cho Hoàng đế. Khác biệt duy nhất chính là hình rồng thêu trên đó chỉ có bốn trảo thay vì năm, không gọi long mà gọi măng.

Lưu Thủ Hữu hối hận tới nỗi thiếu chút nữa tự sát inh một bạt tai, quả thật là vạch áo cho người xem lưng, nếu không lắm miệng như vậy, chuyện này coi như xong, lắm miệng lại giúp cho Tần Lâm có thêm một chiếc măng bào. Cẩm y Đô Đốc như mình cũng chỉ mặc Phi Ngự phục, hu hu... trong lòng Lưu Đô Đốc chỉ muốn khóc.

550. Chương 550: Chiếu Trị Tội

Lời khai của Tôn Hiểu Nhân đã cung cấp bằng chứng Bạch Liên Bắc tông chính là Văn Hương môn. Sau khi Vạn Lịch quyết định ban cho Tần Lâm măng bào, rất nhanh nghị định an bài trong Vũ Anh điện: Đông Xưởng và Cẩm Y Vệ sẽ hợp tác mật thiết, bí mật bày lưới, nhất định phải một lưới bắt hết Bạch Liên Bắc tông.

Bởi vì Tôn Hiểu Nhân biết năm đó Tôn Hoài Nhân bị Bạch Liên Bắc tông giết chết, y tự nguyện trợ giúp triều đình, khai ra hết tất cả nội ứng trong cung. Thật ra thì thế lực Bạch Liên Bắc tông cũng không lớn như mọi người tưởng tượng, nhân tố ngẫu nhiên nằm vùng giống như Tôn Hiểu Nhân tương đối nhiều, còn lại nằm vùng chỉ có năm người, đều ở cơ cấu bên ngoài như Hoán Y Cục, Hồn Đường Ty (lo việc tắm rửa)... hơn nữa phẩm cấp cũng rất thấp, không thể tiếp xúc được cơ mật nòng cốt của triều đình.

Phùng Bảo mượn cơ hội này triển khai hành động thanh lý trong cung, thanh tra tất cả cung nữ thái giám trong cung một lượt. Vừa đúng bọn Tôn Hải, Khách Dụng, Tôn Đức Tú giật dây hành động của Vạn Lịch, dần dần ý tưởng Hoàng đế sủng ái tranh quyền đoạt lợi cùng Phùng Bảo, Phùng Đốc Công mượn công làm tư, nhân cơ hội này đuổi sạch bọn họ đi trông đồng cỏ, giữ hoàng lăng.

Ngay cả hai Bình Bút thái giám Ty Lễ Giám Trương Thành, Trương Kinh kế dưới Phùng Bảo cũng thu liễm rất nhiều, e sợ Phùng Bảo nhân cơ hội này ném đá giấu tay.

Tâm tư của Phùng Bảo đa số đặt ở trong cung, hành động bên ngoài lấy Cẩm Y Vệ làm chủ, Đông Xưởng là phụ. Lưu Thủ Hữu bố cục toàn bộ, Tần Lâm phụ trách hành động trực tiếp, đào hang ổ Bạch Liên Bắc tông, bắt giết nhân vật cao cấp trong giáo. nguồn

Ngoài mặt nói là Lưu Thủ Hữu bố cục toàn bộ, Tần Lâm chỉ phụ trách tấn công tổng bộ Bạch Liên Bắc tông, nhưng các vị đại lão đều hiểu được đây chỉ là cách dùng từ mà thôi. Nói trắng ra là chính là binh tôm tướng cá nhai nhép ở các hương đường Bạch Liên Bắc tông để cho Lưu Thủ Hữu đối phó, đại nhân vật trên tổng bộ giao cho Tần Lâm.

Coi như nhìn lại, Lưu Thủ Hữu giăng lưới bốn bề chỉ bắt được một đồng tôm tép nhỏ, Tần Lâm đánh thẳng tổng bộ lại có thể bắt được cá lớn.

Bất quá đây cũng là tất nhiên, ai bảo bản lãnh phá án của Lưu Thủ Hữu không bằng Tần Lâm, cho nên y cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

Sau khi thương lượng xong xuôi, cuối cùng Lý Thái hậu đột nhiên nói:

- Chư vị ái khanh, mặc dù là lần này bệ hạ bị vu hãm, nhưng y uống rượu say mềm, cầm kiếm đi đêm phá phách, phạm lỗi cũng không nhỏ, nhất định phải hạ chiếu trị tội.

Trời ơi, hạ chiếu trị tội ư? Vạn Lịch lập tức méo miệng, chiếu trị tội đối với một vị đế vương có mức độ nghiêm trọng gần như chỉ kém thoái vị. Lý Thái hậu đột nhiên nhắc tới chuyện này, trong lòng Vạn Lịch buồn bực vô cùng, vội vàng đưa ánh mắt cầu viện nhìn về phía Trương Cư Chính.

Không có cách nào, bị đế sư Thủ Phụ phê bình mấy câu vẫn còn tốt hơn nhiều so với bị hạ chiếu trị tội.

Trương Cự Chính vuốt râu mỉm cười, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng, không biết đang suy nghĩ chuyện gì, nhưng rõ ràng là không có ý giúp Vạn Lịch.

Lão cải cách triều chính mới đã đến thời khắc mấu chốt, tên học trò Vạn Lịch này càng ngày càng không nghe lời, càng ngày càng trưởng thành cũng có ý muốn thu hồi quyền lực, vì vậy một ít thế lực phản đối triều chính mới cả trong lẫn ngoài triều đã đưa mắt nhìn về phía vị Hoàng đế trẻ tuổi.

Trương Cự Chính muốn lấy phương pháp không chút nghi ngờ nói cho đối phương biết, lão là đế sư, vẫn luôn là đế sư, triều đình này vẫn là do lão và Giang Lăng đẳng của lão nắm giữ triều chính. Triều chính mới nhất định phải được tiếp tục thi hành không sai một mảy may, muốn đi theo bàng môn tả đạo, kích bác quan hệ giữa lão và Hoàng đế, nằm mơ!

Lý Thái hậu là vị mẫu thân nghiêm nghị, từ trước tới nay không hề nghĩ tới tâm lý nghịch phản nảy sinh trong lòng con trai, thấy vậy bất quá chỉ ôn nhu hỏi:

- Trương tiên sinh công vụ bề bộn, chiếu trị tội để cho tiểu Trương Các Lão hay là Thân Các Lão thảo đây?
- Một chuyện không phiền hai chủ, để cho lão thần động bút đi...

Trương Cự Chính nhìn Vạn Lịch, mỉm cười nói:

- Dù sao dạy không nghiêm là lỗi của lão sư, lão thần cũng có trách nhiệm rất lớn.

Vạn Lịch chỉ cảm thấy trong miệng khô khốc, gần đây y có mấy chuyện không hoàn toàn làm theo ý của Trương tiên sinh, có thể tưởng tượng được, chỉ sợ đạo chiếu trị tội này không phải nhẹ nhàng như vậy.

Tần Lâm thấy vậy ngược lại trong lòng cảm thán một tiếng, ngày sau mâu thuẫn giữa Vạn Lịch cùng Trương Cự Chính đại khái chính là từ những chuyện này dần dần gieo mầm mống, ai tưởng tượng được chuyện sẽ phát triển tới mức đó?

Nhưng vấn đề hạ chiếu trị tội hay không, không phải là quan Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, chương án Bắc Trấn Phủ Ty chuyên quản tập nã đại gian ác nghịch như hắn có thể quản được, không thể làm gì cũng chỉ có thể ấn nhẫn không phát.

Quan sát tỉ mỉ, lúc Trương Cự Chính từ biệt, mặc dù Vạn Lịch cười tiễn đưa, nhưng khóe miệng y dường như đang kéo ngang ra hai bên. Tần Lâm nhận ra đây là do cơ cổ phát lực cười giả, mà không phải là cơ mặt hoạt động cười thật.

Dù sao cũng là nhạc phụ tương lai, nghĩ đến tấu chương của Trương Cự Chính trong lòng Tần Lâm lại cảm thấy khó chịu. Tính toán thời gian trở về Bắc Trấn Phủ Ty vội vàng làm một phen bố trí diệt sát Bạch Liên Bắc tông hãy còn kịp, hắn bèn giục ngựa chạy thẳng tới tướng phủ nằm ở Châu Thị khẩu hẻm Sa Mạo.

Tần Lâm đã vô cùng quen thuộc đường đi nước bước tướng phủ này, cảm thấy tính tình Trương Cự Chính cứng như sắt đá, không phải là có thể dễ dàng thuyết phục, trước hết hắn đi tìm Trương Tử Huyền.

Mười chín tuổi ở triều Minh đã là nữ thanh niên lớn tuổi, qua hai mươi chắc chắn đã trở thành nữ tử ế chồng, nhưng thiên kim tướng phủ này đang tuổi thanh xuân phơi phới, không hề có vẻ không ai thèm lấy.

Chỉ thấy nàng mày đẹp như vẽ, thiên tư quốc sắc, ôm một con mèo Ba Tư trắng như tuyết uể oải ngồi ở trong khuê phòng đọc sách, thỉnh thoảng vươn vai uốn éo một cái toát ra phong tình vạn chủng, chọc cho Tần Lâm ngoài cửa sổ nhìn coi nuốt nước miếng một cái.

Cốc cốc, hắc gỗ cửa sổ.

- Ý Hồng, Ôi Thúy, là ai đang nghịch ngợm vậy?

Trương Tử Huyền mím môi hỏi, cũng không quay đầu lại.

Tần Lâm gằn giọng, giả giọng Lý Hồng Nương trong Tây Sương ký:

- Tiểu thư, là tình lang tới rồi...

Trương Tử Huyền ném sách sang bên, lúc quay đầu lại đã lộ vẻ vui mừng:

- A, là Tần huynh, âm thầm lên đến dưới cửa sổ tiểu muội, ý muốn như thế nào?

- Tiểu sinh tới đây chính là muốn cấp hương trộm ngọc.

Tần Lâm nhìn quanh quất, theo cửa sổ tiến vào khuê phòng tiểu thư.

Thời này khuê phòng thiên kim tiểu thư cũng không phải là người ngoài có thể tiến vào, cho dù là Tần Lâm và Trương Tử Huyền quen biết đã lâu, cũng là lần đầu tiên hắn chạy vào trong khuê phòng nàng.

Chỉ thấy khắp nơi trong phòng trần thiết thanh nhã, trong bình hoa cắm mấy cành mai truyền tới mùi hương nhàn nhạt, trên án đặt lò hương, một chiếc đỉnh đồng cổ kính, tranh họa treo trên vách đủ các màu sắc, hẳn là niên đại của chúng rất xưa.

Nhìn lên tủ sách chỉ thấy không hề có Tây Sương Ký mà khuê nữ thường xem, mà thấy có Tư Trì Thông Giám, Trúc Thư Kỷ Niên, Phấn Kinh, Thái Bạch Âm Kinh... xem ra sở học của Trương gia chính là ngoại nho nội pháp.

- Hừ, Tử Huyền tiểu thư của ta quả nhiên là một tài nữ...

Tần Lâm chỉ giá sách, xem qua từng quyển:

- Tư Trì Thông Giám, Trúc Thư Kỷ Niên, Phấn Kinh, Thái Bạch Âm Kinh, chắc chắn, nào phải là sách mà nữ tử bình thường hay xem.

Đầu mày cuối mắt Trương Tử Huyền toát ra vẻ oán trách:

- Nữ tử khuê các bình thường sẽ không cho phép huynh nhảy cửa sổ như vậy, Tần huynh thật là một, là một...

Hầm răng nhẹ nhàng cắn môi đỏ mọng một cái, sóng mắt sáng rỡ quét một vòng trên người hắn, vốn là muốn nói hai chữ dâm tặc, nhưng cuối cùng nữ nhi xấu hổ, không thể nói ra miệng.

- Không phải vậy, khuê phòng khuê các nữ tử bình thường, bản tướng quân cũng sẽ không vào...

Tần Lâm cười xấu xa, len lén nhìn da thịt mịn màng trắng như tuyết chỗ cổ áo Trương Tử Huyền, liếm môi một cái:

- Ta chỉ vào khuê phòng nàng...

Sắc mặt Trương Tử Huyền lập tức trở nên ửng đỏ, về phương diện đấu khẩu nàng vĩnh viễn thua kém Tần Lâm vốn da mặt cực dày. Hiện tại hai người ở cách nhau quá gần, trong phòng lại hết sức yên tĩnh, cảm giác được hơi thở nóng hổi của hắn và nhịp tim đập như trống trận càng ngày càng nhanh của mình, thiên kim tướng phủ cũng hơi hốt hoảng. Nàng khẽ đẩy hắn, cố ý tìm một đề tài khác:

- Sao hử, hôm nay lừa được một chiếc măng bào, cho nên Tần huynh muốn tìm tiểu muội để khoe khoang sao?

Tần Lâm cười khổ sờ mũi một cái:

- Ta nào có nông cạn như vậy, không nói chuyện phiếm nữa, hôm nay ta có chính sự muốn tìm Trương lão tiên sinh, xin phiền tiểu thư dẫn kiến.

- Huynh muốn gặp phụ thân muội, cần muội dẫn kiến từ lúc nào vậy?

Trương Tử Huyền kinh ngạc nhìn Tần Lâm một chút, chột cười nói:

- Tiểu muội biết suy nghĩ trong lòng Tần huynh rồi.

Tần Lâm lập tức ngăn ra, thậm nhủ ngay cả chuyện này cũng biết, nàng cũng quá mức thông minh, không hổ là con gái duy nhất của Trương Cư Chính.

Trương Tử Huyền đưa tay ra, dịu dàng sờ vào mặt hắn:

- Tần huynh, gia phụ biết rõ Vạn Lịch tệ hạ thiên tính bạc bẽo, vốn là trước đó huynh tay không ngăn voi cứu giá, đêm qua lại rửa sạch oan khuất cho y, đương nhiên là y vô cùng cảm kích. Thế nhưng nếu phần thưởng lại do gia phụ đề xuất, nhất định tệ hạ sẽ có suy nghĩ khác. Cho nên gia phụ để mặc cho tệ hạ tự đưa ra phần thưởng với huynh, huynh có hiểu ý của muội không?

Tần Lâm nghe xong dở khóc dở cười, sáng sớm hắn đã hiểu rõ ý Trương Cư Chính, lúc này nghe Trương Tử Huyền nói như vậy bèn làm ra vẻ như vừa bình tĩnh mộng, chân mày cau chặt chậm rãi giãn ra, hưởng thụ cảm giác mềm mại từ bàn tay mỹ nhân. Thừa dịp nàng không chú ý, đầu hắn quay qua, môi nhẹ nhàng chạm vào đôi môi đỏ thắm mềm mại của nàng.

Trương Tử Huyền bị tập kích lui về phía sau một bước, chỉ thấy Tần Lâm đang cười hề hề vô cùng giảo hoạt, không hề có vẻ gì là buồn bực, thiên kim tướng phủ mới biết mình lại bị hắn gạt.

Tần Lâm cười ha ha:

- Ta có chuyện muốn tìm Trương lão tiên sinh, bất quá không phải là ta muốn thăng quan, mà là liên quan tới đạo chiếu trị tội bệ hạ!

- Chiếu trị tội?

Trương Tử Huyền vừa nghe, ánh mắt thâm thúy lập tức liền mở thật to:

- Saso hả, là muốn cho gia phụ thảo ra sao? Không xong, đi mau!

Trương Tử Huyền cũng không kịp quản rất nhiều, dắt tay của Tần Lâm bước chân vội vã đi ra ngoài. Dọc trên đường đi đám tôi tớ nha hoàn tướng phủ thấy vậy ai nấy đều chắc lưỡi hít hà: trời ơi, thiên kim tiểu thư tướng phủ chúng ta dầm dất tay nam nhân đi như vậy không kiêng kỵ gì cả. Mặc dù Trương lão tiên sinh bình sanh hận nhất lễ giáo, nhưng cũng không tới mức hoàn toàn gạt bỏ lễ giáo như vậy mới phải, chẳng lẽ là Trương lão tà sinh ra một Trương tiểu tà?

Quen thuộc đường lối, đi thẳng đến ngoài thư phòng, vừa đứng lúc nhìn thấy Du Thất đang bưng một cái hộp đi ra ngoài.

- Dừng lại!

Trương Tử Huyền nhanh chóng quát tháo:

- Phải chăng là trong hộp đựng chiếu trị tội thảo ra cho bệ hạ?

- Chính là vì phụ thảo...

Trương Cư Chính từ thư phòng đi ra, đầu đội Trung Tĩnh quán, thân mặc y phục tại gia, thân hình cao lớn cùng uy tướng mạo nghiêm toát ra uy thế bức người.

- Phụ thân Đại nhân!

Trương Tử Huyền quỳ hai gối xuống đất:

- Cho dù là người không nghĩ cho bản thân mình, cũng xin suy nghĩ nhiều một chút cho trên dưới Trương gia chúng ta. Lời lẽ trong đạo chiếu trị tội này chắc chắn là vô cùng nghiêm khắc, tương lai sẽ có một ngày bệ hạ nắm hết quyền bính, lúc ấy y sẽ xử trí Trương gia chúng ta thế nào?

Thần sắc Trương Cư Chính cực kỳ nghiêm túc, vung tay áo bào lên:

- Tan xương nát thịt hồn không sợ, phải lưu trong sạch ở nhân gian, dùng hai chữ 'trong sạch' dựng nên giàu mạnh chính là mong muốn cả đời của vi phụ. Hơn nữa... hơn nữa tương lai nhất định bệ hạ sẽ hiểu được nỗi khổ của ta.

- Sai lầm rồi, Trương lão tiên sinh sai lầm rồi!

Tần Lâm đột nhiên lắc đầu quây quây.

Trương Cư Chính nghe vậy vô cùng kinh ngạc, đôi mắt xé nhỏ dài híp lại, trong khoảnh khắc tinh quang bắn ra, ánh mắt như lôi điện hết sức sắc bén.

Kể từ khi ngồi lên địa vị cao để sư Thủ Phụ, Trương Cư Chính sử dụng quyền mưu đánh đâu thắng đó, bất kể là Cao Cung Cao Các Lão kiêu ngạo ngang ngược, hay là Hải Thụy Hải Bút Giá thanh danh trên đời đều biết, nhất nhất bị trục xuất, bị cách chức. Ngay cả Minh chủ văn đàn Vương Thế Trinh, huynh đệ Cảnh gia lãnh tụ thanh lưu cũng không thể không khuất tất cúi đầu trước lão.

Trong vụ án ‘đoạt tình’ gây nhiều tranh cãi vào năm Vạn Lịch thứ năm, Trương Cư Chính đã thi triển uy lực lời đình, dùng đình trượng và những thủ đoạn thâm khốc hơn đánh ngã đám quan viên bảo thủ ngoài sáng yêu cầu lão phải về quê để tang phụ thân mới mất, thật ra trong tối là phản đối triều chính mới.

Ba bốn năm qua, địa vị đề sư Thủ Phụ càng ngày càng trở nên kiên cố, Giang Lăng đảng từ trung ương tới địa phương kêu lên một tiếng vạn người hưởng ứng. Đã từ rất lâu Trương Cư Chính chưa từng nghe người khác nói chữ ‘sai’ này với mình, hiện tại Tần Lâm đột nhiên nhắc tới khiến cho lão cảm thấy hết sức ngỡ ngàng, khó lòng chấp nhận.

Trương Tử Huyền thấy thần sắc của phụ thân lập tức giật nảy mình, dùng ánh mắt hết sức nhu tình nhìn Tần Lâm, ánh mắt ai oán như muốn cầu khẩn hấn dùng lời lẽ hòa hoãn một chút, tạm thời thoái lui, còn mình sẽ từ từ nghĩ biện pháp uyển chuyển khuyên phụ thân.

Tần Lâm nhìn lại Trương Tử Huyền với ánh mắt an ủi, bất quá hấn cũng không chịu thoái lui, mà là tiến lên một bước tới gần Trương Cư Chính hơn:

- Trương lão tiên sinh, quả thật lão sai lầm rồi.

Trương Tử Huyền ngấm ngấm thở dài, đoán được tên này sẽ không chịu đổi ý.

Mặc dù Tần Lâm và phụ thân nàng là văn võ khác đường, tính cách khác nhau, nhưng tính kiêu ngạo từ trong xương tủy là hoàn toàn giống nhau. Có lẽ đây cũng là nguyên nhân khiến cho thiên kim tướng phủ vừa gặp Tần Lâm đã cảm thấy xiêu lòng.

551. Chương 551: Uy Cao Chấn Chủ

Trương Cư Chính vung tay áo bào lên thật mạnh, thanh âm trầm xuống:

- Được, nếu người nói lão phu sai lầm rồi, vậy phải nói ra được sai ở chỗ nào. Nếu như nói có đạo lý tự nhiên lão phu nghe theo can gián, nếu như không có lý vậy chớ trách lão phu, hừ!

Ngay cả Vạn Lịch cũng phải sợ Trương Cư Chính ba phần, duy chỉ có Tần Lâm không sợ lão nhân gia, ung dung điềm tĩnh hỏi:

- Vương Thế Trinh nói Trương lão tiên sinh giỏi lo cho nước, dở lo cho thân, ngài có biết hay không?

Trương Cư Chính khẽ cau mày:

- Lời này không phải là Hải Bút Giá nói sao?

- Ủa, là Hải Thụy nói sao?

Tần Lâm sờ mũi một cái, xấu hổ nói:

- Thật là xấu hổ, nhớ lầm... Ừm, dù sao cũng không sai bao nhiêu, ta chỉ muốn hỏi xem Trương lão tiên sinh thấy những lời này thế nào?

Vốn là Trương Cư Chính đang tức giận, nghe tới đây ngược lại dở khóc dở cười. Vốn lão cho là Tần Lâm hấn sẽ nói ra một phen đạo lý lớn thế này thế nọ, không ngờ rằng ngay cả là ai nói những lời này hấn cũng không nhớ chính xác.

Trương Tử Huyền cũng thấy buồn cười, đang muốn làm bộ quát tháo Tần Lâm mấy câu để cho hấn lui ra, lại thấy thần sắc phụ thân đã không còn nghiêm nghị như mới vừa rồi nữa.

- Mặc dù lão phu cũng không thích lão phu tử Hải Thụy kia, nhưng cũng không cảm thấy những lời này của lão có gì là không ổn...

Trương Cư Chính nhẹ nhàng vuốt râu mình, mơ hồ có vẻ tự đắc.

Sau khi xảy ra vụ án ‘đoạt tình’, Hải Thụy nói ra câu phê bình này. Trương Cư Chính thông qua ‘đoạt tình’ tránh khỏi hồi hương thủ hiếu ba năm, không rời xa trung tâm chính trị kinh sư, bảo vệ quyền vị, bảo vệ nghiệp lớn cải cách triều chính mới. Nhưng lão lại mất đi thanh danh, trong mắt người đời đặc biệt là nho lâm thanh lưu, lão trở thành một tên tiểu nhân hèn hạ vì quyền lực mà cam nguyện làm đứa con bất hiếu.

Nhưng theo bản thân Trương Cư Chính, những lời này ngược lại là đánh giá tốt nhất đối với mình, thân là Tể Phụ trọng thần, nắm giữ lộ tuyến đi tới của chiếc cự hạm triều Đại Minh này, chỉ cần lo cho nước là được. Chuyện ‘dở lo cho thân mình’ cũng có điểm hay, chính là lão vì nghiệp lớn triều chính mới không tiếc hy sinh danh tiết cá nhân.

Hơn nữa thân lão được Lý Thái hậu nhờ cậy, bên trong có Phùng Bảo là đồng minh, bên ngoài là Giang Lăng đảng trải rộng từ trong ra ngoài triều, quyền khuynh thiên hạ, cần gì phải lo nghĩ vinh nhục được mất cho cá nhân mình. Cũng giống như Thương Ưởng, Hoắc Quang, Vương An Thạch, thị phi vinh nhục mặc cho hậu nhân bình phẩm.

- Những lời ‘giỏi lo cho nước, dở lo ỉn’ quả thật là đánh giá rất cao...

Tần Lâm chắc lười khen ngợi, tựa hồ hoàn toàn đồng ý cái nhìn của Trương Cư Chính:

- Xứng đáng với tám chữ này, trong Nhị Thập Tứ Sứ cũng chỉ có lựa thừa mấy người như Thương Ưởng, Chu Á Phu, Triều Thác, Nhạc Vũ Mục, Vu Thiếu Bảo... mà thôi.

Thương Ưởng, Chu Á Phu... toàn là anh hùng hào kiệt của các triều trước, Tần Lâm so sánh như vậy Trương Cư Chính rất là ngạo nghễ tự đắc, nhưng nghe xong sắc mặt lão liền thay đổi.

Trừ Thương Ưởng ra, mấy người còn lại không khỏi rơi vào cục diện người mất đường lối triều chính mất theo. Triều Thác đời Hán bị giết, kết thúc tước phiên, Nhạc Phi đời Tống uất ức chết ở Phong Ba đình, Bắc phạt nửa đường hủy bỏ, giấc mơ đánh thẳng vào sào huyệt địch cuối cùng tan vỡ...

- Tần Lâm, người dựa vào cái gì nói lão phu sẽ bước theo vết xe đổ của bọn họ, dựa vào cái gì nói triều chính mới của lão phu cũng sẽ người mất triều chính mất theo?

Trương Cư Chính giận đến sắc mặt tái xanh, thở râu phù phù, ánh mắt như ngưng đọng thành thực chất.

Tần Lâm cười lạnh một tiếng, tỏ vẻ không chút khách sáo nói:

- Trương lão tiên sinh là đệ nhất danh tướng các triều Minh, cũng là đệ nhất quyền tướng, Lý Thiện Trường, Hồ Duy Dung, Nghiêm Tung... không ai có quyền lực có thể sánh với Trương lão tiên sinh ngài. Nhưng bọn họ có được kết cục tốt hay không, ở đây không có người ngoài, thứ cho tiểu đệ nói thẳng không kiêng kỵ, làm quan đến mức như ngài cũng chỉ còn lại có hai con đường, hoặc là sau khi chết bị xử tội, hoặc là... Tạo phản!

Cha con Trương Cư Chính, Trương Tử Huyền sắc mặt đại biến, ai nấy có suy nghĩ của riêng mình. Những lời Tần Lâm nói ra không phải là khoa trương vô căn cứ, mà là lịch sử mấy ngàn năm qua dùng máu tươi viết thành.

Làm tới đại thần nhiếp chính, quyền khuynh thiên hạ, hoặc là làm phản như Tào Tháo, hoặc có kết cục như Hoắc Quang, sau khi chết bị xử tội.

- Tần huynh không khỏi, không khỏi quá mức...

Trương Tử Huyền không nhịn được phản bác:

- Từ xưa cũng có quân thần tương đắc, tỷ như Gia Cát Lượng phụ tá Thục Hán Hậu chủ, sau khi chết cũng không bị phê bình xử tội.

Tần Lâm cười khổ lắc đầu một cái:

- Tiểu thư cần gì phải dối mình gạt người, chẳng lẽ nàng cho là đương kim bệ hạ là Lưu A Đầu?

Sắc mặt Trương Tử Huyền đại biến, mới vừa rồi nàng phản bác cũng chỉ là dưới tình thế cấp bách bật thốt lên, lúc này mới nhớ tới Vạn Lịch trời sinh tính tình cay nghiệt khắc bạc, làm sao trung hậu thật thà được như Lưu A Đầu?

Tạo phản? Trương Cư Chính cũng có khoảnh khắc thất thần, tiếp theo lão vội vàng lắc đầu một cái, xua đuổi ý niệm đáng sợ này ra khỏi đầu mình, thần sắc lại trở nên kiên định như trước:

- Không, lão phu là vì giang sơn xã tắc triều Đại Minh, lão phu tuyệt sẽ không tạo phản, Tần Lâm người không nên nói vậy. Về phần người mất triều chính mất theo, hừ hừ, cuối cùng bệ hạ cũng sẽ hiểu được một phen khổ tâm của ta...

Khó trách Trương Cư Chính cùng Vạn Lịch lại từ chỗ quân thần tương đắc, cuối cùng đi tới chỗ khiến cho người đời phải tặc lưỡi than dài. Tần Lâm không khỏi cảm thấy bi ai vì Trương Cư Chính, hần thở dài nói:

- Trương lão tiên sinh, Hải Thụy nói ngài giỏi lo cho nước, dở lo ình, tiểu diệt cũng không cảm thấy như vậy. Ngược lại tiểu diệt cảm thấy ngài vừa dở lo cho nước, lại dở lo ình mới đúng.

Trương Cư Chính giận đến mặt mũi đỏ bừng, Trương Tử Huyền cũng nháy mắt với hần liên tục, thế nhưng Tần Lâm vẫn nói ra một hơi như pháo liên thanh:

- Cần phải biết quan hệ giữa Tể Phụ cùng đế vương có ảnh hưởng rất lớn tới việc quyết định tình thế quốc gia. Trương lão tiên sinh chỉ mưu nước không mưu thân, vì muốn kết chặt quan hệ quân thần trước mắt cho nên đẩy mạnh triều chính mới, lại không biết đã chôn xuống mầm họa cho tương lai. Cho dù là ngài không sợ sau khi chết bị xử tội, chẳng lẽ không sợ người mất triều chính mất theo, triều chính mới trở thành bọt nước?

- Bệ hạ là thiên tử anh minh, tuyệt sẽ không làm như vậy...

Trương Cư Chính cố chấp nói.

- Cho nên ngài đã sai ở chỗ này.

Tần Lâm lắc đầu, cực kỳ tiếc nuối nói tiếp:

- Các người đều xem Vạn Lịch như Hoàng đế, như thiên tử, vì vậy cho nên lấy tiêu chuẩn nghiêm khắc nhất yêu cầu y, lại không biết y chẳng qua là người tuổi trẻ mới mười tám tuổi. Ngài thân là đế sư, càng phải biết trời sinh y có tính cay nghiệt khắc bạc, lòng dạ nhỏ mọn, công của người khác quên bằng chỉ sau ba ngày, tội của người khác lại ghi nhớ cả đời. Y chỉ là người đơn thuần tư chất bình thường, lòng dạ còn có chút nhỏ mọn, chỉ bất quá đi theo ngài học chút đế vương thuật mà thôi, còn kém thiên tử anh minh rất xa.

Từ trước tới nay không có ai dám nói Hoàng đế như vậy, ngay cả bản thân Trương Cư Chính biết rất rõ rằng tính xấu này của Vạn Lịch, nhưng có lẽ là lòng khoan dung của lão sư đối với ái đồ, có lẽ là tư tưởng truyền thống trời buộc, rốt cục vẫn xem y như chân mệnh thiên tử, cho dù có lỗi lầm thiếu sót gì tương lai cũng nhất định sẽ sửa lại. Cho nên khi thảo chiếu trị tội, lời lẽ trong đó cũng cực kỳ nghiêm nghị mà chính đại, cơ hồ là lấy tiêu chuẩn cao nhất của đế vương yêu cầu Vạn Lịch.

Duy chỉ có Tần Lâm biết rõ ràng hơn ai hết, trong số Hoàng đế triều Minh Vạn Lịch tuyệt đối không phải là thiên tử thánh minh gì. Năng lực chấp chính của y kém quá xa Thái Tổ Chu Nguyên Chương, Thành Tổ Chu Lệ, còn đặc biệt nhỏ mọn, thù dai, toàn là ỷ vào Trương Cư Chính chấp chính mười năm tích lũy mới hơi có chút khí tượng trung hưng, đánh thắng ba trận lớn, nhưng đến hậu kỳ thế nước lại dần dần suy sụp.

Một vị đế vương như vậy trông cậy vào y có thể vui vẻ nghe lời can gián giống như Đường Thái Tông, trông cậy vào y có thể có được hùng tài đại lược giống như Tần Thủy Hoàng, không phải là không có trâu bắt chó đi cày sao?

Thật ra thì bản thân Trương Cư Chính cũng biết rõ những chuyện này, chỉ bất quá theo bản năng không thêm nghĩ tới, không chịu nghĩ tới. Nhưng một khi Tần Lâm xé rách tầng cửa sổ bằng giấy mỏng, lão cũng lập tức nghĩ tới chỗ mấu chốt trong đó.

Nếu không bằng lòng làm Tào Tháo, cuối cùng Thủ Phụ đế sư cũng phải cáo lão về quê, cho dù là lão Xuân Thu cường thịnh như thế nào đi nữa cũng không sánh bằng Vạn Lịch tuổi còn trẻ.

Nếu như có một ngày mình cáo lão hồi hương, Vạn Lịch hoàn toàn nắm giữ triều chính, Hoàng đế có thể bởi vì cảm phần trong lòng, lại thêm gian nhân xúi giục mà đưa triều chính mới tới chỗ hoàn toàn xoay ngược lại hay không?

Chẳng những có khả năng này, hơn nữa còn là rất lớn.

Tần Lâm thấy thần sắc Trương Cư Chính biến hóa, bèn từ bên cạnh cho thêm một mồi lửa:

- Trương lão tiên sinh biết bệ hạ bất quá là tư chất trung bình, tính tình cũng không phải là khoan hồng đại lượng, trong chuyện lần này còn có một yếu tố khác. Không sai, bệ hạ có lỗi, không nên cầm kiếm dạ hành, uống rượu tới mức say mất lý trí, nhưng dù sao cũng là bị người hãm hại oan uổng, đã tức tối đầy bụng. Nếu như chiếu tội của lão nhân gia ngài còn dùng lời lẽ nghiêm khắc làm mất hết thể diện của bệ hạ, theo ngài bệ hạ sẽ nghĩ như thế nào?

Trương Tử Huyền lặng lẽ gơ ngón tay cái lên với Tần Lâm, cũng mở miệng khuyên giải:

- Phụ thân Đại nhân, bây giờ bệ hạ vẫn chỉ có cảm giác bất mãn đối với sự quản thúc của người, mang theo vài phần thiếu niên ý khí chi tranh, hiện tại khéo léo dẫn dắt vẫn còn chưa muộn. Nhưng để cho y cảm thấy mình bị oan uổng, bị hãm hại còn bị trách cứ nghiêm khắc, chỉ sợ y ghét ai ghét cả đường đi, sẽ hoàn toàn thay đổi thái độ đối với triều chính mới...

Trương Cư Chính chợt hiểu ra, vị đề sử Thủ Phụ này đã hoàn toàn bị Tần Lâm và nữ nhi thuyết phục, cười lắc đầu một cái, xoay người đi trở về thư phòng.

Du Thất ôm hộp gỗ đứng ở bên cạnh, đã sớm nghe tới mức tim đập thành thịch, cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

- Du Thất, còn không đem chiếu tội tội lão phu thảo vào đây?

Trương Cư Chính cầm bút lên:

- Lão phu phải sửa đổi lời lẽ trong đó. Du Thất, mài mực!

Thắng lợi rồi! Tần Lâm cùng Trương Tử Huyền đưa tay lên, bốn bàn tay đập vào nhau trên không trung.

Đề sử Thủ Phụ Trương Cư Chính thảo chiếu tội Vạn Lịch, sau khi đưa Từ Thánh Lý Thái hậu ngự lãm bèn đưa cho Vạn Lịch một bản sao.

Vốn Vạn Lịch đã chuẩn bị tư tưởng sẽ bị khiển trách nặng nề một phen. Hoàng đế vào mười tám tuổi đã bị xuống chiếu tội đã là chuyện rất mất mặt, theo hiểu biết của y về lão sư, câu từ trong đạo chiếu tội tội này hẳn sẽ không nhẹ nhàng gì.

Không nghĩ tới Trương Cư Chính viết chiếu tội tội này với lời lẽ tương đối ôn hòa, cũng không xuất hiện những câu từ nặng nề khiến cho Vạn Lịch phải quá mức xấu hổ. Nhất thời Hoàng đế trẻ tuổi thở phào nhẹ nhõm, tự tay sao chép đóng ấn, sau đó ban xuống cho quần thần cả triều.

Mặc dù lời lẽ ôn hòa, nhưng dù sao cũng là chiếu tội tội trước đó chưa từng có, những phe phái mới thấy Vạn Lịch dần dần trưởng thành, mơ tưởng mượn Hoàng đế cùng Trương Cư Chính tranh quyền để phản đối công kích triều chính, sau khi thấy đạo chiếu tội tội này không khỏi run rẩy toàn thân, kêu lên Giang Lăng đảng bất khả chiến thắng, trong lúc nhất thời khí thế tiêu mất.

Trương Cư Chính đã thân bút viết chiếu tội tội thay Hoàng đế, còn ai có thể làm gì được vị đề sử Thủ Phụ này?

Bên ngoài triều Giang Lăng đảng đại triển uy phong, bên trong nội đình Phùng Bảo cũng thi thố thủ đoạn, mượn cơ hội thanh lý đui cổ bọn Tôn Hải, Khách Dụng lấy được lòng sủng ái của Vạn Lịch, có ý đồ tranh phong với Phùng Đốc Công lão đi giữ hoàng lăng, coi đồng cỏ.

Hình bộ Thượng Thư Nghiêm Thanh, Binh Bút thái giám Ty Lễ Giám Trương Thành Trương Kinh, Thứ Phụ Trương Tứ Duy, cấm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu... hoặc là thuận theo cung kính, hoặc là rút đầu không ra, hoặc là lá mặt lá trái, không ai dám chống đỡ chính diện với Giang Lăng đảng.

Trương Cư Chính, Phùng Bảo tạo thành liên minh chính trị trở nên hùng mạnh như mặt trời ban trưa, nhìn xung quanh bên trong tứ hải bát hoang đã không còn đối thủ nào có thể chống lại bọn họ.

Tần Lâm cố gắng làm cho lời lẽ trong đạo chiếu tội vốn nghiêm khắc kia trở nên ôn hòa uyển chuyển, đúng là đã giúp âu thuẫn giữa Hoàng đế và Thủ Phụ không phát triển tới mức nghiêm trọng nhất.

Bất quá Vạn Lịch tính tình thiên khích, lòng dạ hẹp hòi nhỏ mọn, sau khi bị hạ chiếu tội như vậy sẽ không để ý chút nào sao?

Câu trả lời hiển nhiên là phủ định.

Trong lúc Trương Thành dọn dẹp lại sách vở trong ngự thư phòng, vô tình phát hiện phần Sử Ký và tả truyện liên quan tới Y Doãn, Hán Thư Hoắc Quang truyện, có mấy trang cơ hồ bị lật rách.

Sau đó Tần Lâm biết được tin tức này từ trong miệng Trương Tiểu Dương cũng chỉ có thể âm thầm cảm thán, xem ra Lý Thái hậu dưới cơn thịnh nộ nói Y Doãn, Hoắc Quang, Vạn Lịch thủy chung vẫn ghi hận trong lòng.

Y, Hoắc ngoại trừ được xưng là hiền tướng ra, còn đã từng có hành động phé để.

Không cầu mọi chuyện như ý, chỉ cầu không thẹn với lòng, Tần Lâm đã làm chuyện mình nên làm, sau khi rời đi tướng phủ hẩn lập tức tập trung vào hành động bí mật nhắm vào Bạch Liên Bắc tông.

Mặc dù thế lực Bạch Liên Bắc tông nhỏ hơn tổng giáo, cao thủ cũng ít hơn tổng giáo, nhưng phạm vi truyền bá của nó vừa đúng dọc theo trường thành, dải đất tiếp giáp giữa Trung Nguyên Hán địa và thảo nguyên Mông Cổ.

Bởi vì bọn họ có mối thù truyền kiếp với triều Minh, ra sức tiếp nối truyền thống phản Nguyên kháng Lỗ, trước sau cấu kết với các thế lực Mông Cổ Yêm Đáp Hãn, Đồng Hồ Ly, Đồ Môn Hãn... làm Hán gian hai năm rõ mười, quả thật là tội chết không thể tha được.

552. Chương 552: Tra Xét Gian Tà

Mọi ra được tên nằm vùng Tôn Hiểu Nhân bên cạnh Vương Hoàng hậu, chặt đứt bàn tay đen của Bạch Liên Bắc tông vươn về phía Tử Cấm thành, Tần Lâm cũng không cần cố kỵ trở lực có thể đến từ nội đình, rốt cục đã có thể phát ra một đòn chí mạng về phía Bạch Liên Bắc tông.

Chân tướng cái chết của Tôn Hoài Nhân mười năm trước bị Tần Lâm vạch trần từ một bộ xương khô, Tôn Hiểu Nhân bị cừu hận che mờ lý trí rốt cục tỉnh ngộ. Đương nhiên bản thân y không thể nào tránh khỏi cái chết, nhưng vì tính mạng của thê tử, cũng vì muốn báo thù Bạch Liên Bắc tông, y mới cam lòng tình nguyện phối hợp với Tần Lâm.

Tôn Hiểu Nhân khích bác triều đình nội loạn là do Thiếu giáo chủ Bạch Liên Bắc tông Thạch Trung Thiên chỉ điểm, mà hành động cụ thể lại là ý của y nảy ra nhất thời, cũng không có thông báo cho Thạch Trung Thiên trước. Tôn Hiểu Nhân không phải là thần tiên, dĩ nhiên không thể nào biết trước ngay đêm đó sẽ phát sinh chuyện gì, y cũng chỉ nghe nói Vạn Lịch uống say mềm, cầm kiếm kêu to muốn giết Phùng Bảo, mới nghĩ ra chủ ý giết cung nữ giá họa, khích bác nội loạn mà thôi.

Sau khi chuyện này xảy ra Đông Xưởng vẫn giữ bí mật chuyện này tương đối đến nơi đến chốn, đối ngoại tuyên truyền bao gồm chiếu tội kia cũng chỉ công bố Vạn Lịch uống rượu say mềm, dạ hành trong cung, như vậy đã giải thích được hỗn loạn xảy ra trong cung đêm đó.

Cỗ lực lượng này của Bạch Liên Bắc tông nằm vùng trong cung, do Tôn Hiểu Nhân có địa vị cao nhất cầm đầu. Có y phối hợp, Đông Xưởng rất dễ dàng bắt giữ đám nội gián nằm vùng ở thế lực vòng ngoài trong Hoán Y cục... phong tỏa nghiêm mật không để tiết lộ tin tức.

Lấy chuyện này làm cơ sở, Phùng Bảo, Lưu Thủ Hữu cùng Tần Lâm định ra kế hoạch một lưới bắt hết Bạch Liên Bắc tông. Đông Xưởng, Cẩm Y Vệ hợp tác mật thiết giăng ra một tấm lưới tuy thưa mà khó lọt, chụp xuống đầu Bạch Liên Bắc tông.

Ở phía Tây cách Vĩnh Bình phủ Loan Châu thành hai mươi dặm có một mảnh động thiên phúc địa, long mạch dựa lưng vào Phượng Hoàng sơn. Sa Hà trước mặt tựa như ngọc dải ngang lưng, núi sông xinh đẹp tuyệt trần, thổ địa phì nhiêu, gọi là Thạch Phật khẩu, chính là chỗ Văn Hương môn thiết lập tổng đàn.

Trước đây nơi này chẳng qua là một thôn bình thường trong địa khu Hoa Bắc, kể từ mười năm trước Văn Hương môn chủ Vương Sâm thiết lập tổng đàn ở chỗ này, lập tức trở nên sầm uất. Vương Sâm cho xây dựng miếu thờ điện các, tín đồ càng ngày càng gia tăng, bố thí phong phú, giúp cho tổng đàn Thạch Phật khẩu càng ngày càng huy hoàng, rốt cục tạo nên một tòa thành không lớn không nhỏ.

Thạch Phật khẩu chiếm diện tích cũng không lớn, chu vi chỉ có bốn dặm, nhưng quy mô kiến trúc lại được chú trọng đặc biệt.

Đầu tiên là bố trí bốn bề trước đình, sau diêm, Đông cốc, Tây lâu, để phụ trách tiếp đãi tín đồ từ bốn phương tám hướng tới cúng bái.

Bản thân Thạch Phật khẩu có kết cấu bố trí nghiêm cẩn, khí phái mười phần, bốn bề tường vây kiên cố, cửa thành hùng vĩ. Bên trong thành ở đầu hai con phố lớn Đông Tây có hai cổng chào lớn, trên đó có mấy chữ ‘Thanh sơn chủ nhân, Di Lạc chuyển thế’.

Bên ngoài thành là kiến trúc một đám miếu thờ khổng lồ, dưới chân Phượng Hoàng sơn Đông Bắc thành là Thần Chủ miếu, bên trong miếu thờ tượng Phật Di Lạc bằng đá hoa cương màu đỏ cao hai thước. Tây quan là Lão Gia miếu, Nương Nương miếu, Thổ Địa từ, Tam Quan miếu. Nam quan là Bồ Đề tự, chính điện bên trong chùa thờ phụng Thiên Thủ Thiên Nhãn Phật, sau lưng chính là Vi Đà Phật tay cầm Kim Cương Xử.

Trong đó Thần Chủ miếu cùng Bồ Đề tự là hoành tráng hùng vĩ nhất, chiếm diện tích trên dưới trăm mẫu, điêu khắc rường cột, lợp ngói lưu ly, nhìn đâu cũng thấy kim bích huy hoàng, khí tượng trang nghiêm cực độ.

Chính giữa Thạch Phật khẩu chỗ ở của giáo chủ Vương gia toát ra khí phái đặc thù, nội viện có khách sảnh, thư phòng, tú lâu, vườn hoa, viện bên có vệ sảnh, võ trường, phòng ăn, ao cá...

Vô số hán tử cường tráng không đếm xuể bảo vệ tòa đại viện này, mà trong lòng đám tín đồ thành kính, nơi này không nghi ngờ gì chính là trung tâm tín ngưỡng của bọn họ, là nơi mà chân thần cứu vớt thế giới trú ngụ.

Thật may là các tín đồ chưa biết, có bao nhiêu âm mưu làm hại quân dân vô tội dọc theo trường thành phải mất mạng, chính là phát sinh từ bên trong ngôi đại viện này. nguồn

Sâu trong đình viện đang cử hành hội nghị trung cao tầng trong giáo.

Thiếu giáo chủ Thạch Trung Thiên từng đánh nhau cùng Tần Lâm hai lần đều kết cục thảm bại mà về, đang đứng ở chính giữa phòng khách, thần sắc hết sức sợ hãi. Y đang khuyên giải một lão nhân tóc bạc ngồi trên ghế chạm rồng trên đài cao chín bậc:

- Phụ thân, xin người hãy suy nghĩ lại, cốt hài Tôn Hoài Nhân đã bị ma đầu Đông Xưởng mang đi, con sợ rằng chuyện này sẽ sinh biến.

Đúng vậy, lão nhân ngồi trên đài cao bên trên ghế chạm rồng, nghiêm nhiên tự xưng đế vương chính là Văn Hương môn chủ Vương Sâm, cũng là giáo chủ Bạch Liên Bắc tông Thạch Tự Nhiên.

Nghe lời khuyên nhủ của con trai, thần sắc Thạch Tự Nhiên âm trầm bất định, ánh mắt xảo trá híp lại.

Chuyện lần này đúng là vô cùng khó giải quyết.

Từ khi Đông Xưởng phái Lưu Tam Dao đào đi cốt hài Tôn Hoài Nhân, Bạch Liên Bắc tông lập tức nghi ngờ không biết thân phận Tôn Hiếu Nhân có bị tiết lộ hay không. Nhưng vào thời gian đó trong cung cũng không có dị động gì, Tôn Hiếu Nhân vẫn ở bên cạnh Vương Hoàng hậu êm xuôi, cho nên Bạch Liên Bắc tông tạm thời yên tâm.

Nhưng vô cùng kỳ quái, ít ngày trước bên kinh sư đột nhiên truyền tới tin tức, nói trong cung xảy ra tình huống dị thường, Vạn Lịch vì uống rượu dạ hành cho nên bị hạ chiếu trị tội, mấy tên nằm vùng trong Hoán Y cục cùng Hồn Đường ty bên ngoài cũng mất đi liên lạc.

Phải chăng là đã xảy ra vấn đề gì?

Đang lúc Bạch Liên Bắc tông nghi thần nghi quỷ, Tôn Hiểu Nhân lại lấy đường dây bí mật từ trong cung truyền tới tin tức, nói bị hạ uống rượu quá chén, chọc giận Thái hậu, khiến cho Phùng Bảo chỉnh lý toàn bộ nội đình. Mấy tên nằm vùng kia chẳng qua là ngẫu nhiên bị điều động sang cương vị khác, không bao lâu sau nhân cơ hội ra cung là có thể khôi phục liên lạc.

Đối với chuyện này, phe Bạch Liên Bắc tông nửa tin nửa ngờ, cho dù là Thạch Tự Nhiên lão gian cự hoạt cũng không biết nên làm thế nào.

Thạch Trung Thiên không nhận được lại khuyên nhủ:

- Cha, chúng ta không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nếu như Tôn Hiểu Nhân phản bội bản giáo, đầu nhập phe Ngụy triều, Thạch Phật khẩu chúng ta sẽ rất nguy hiểm!

Hai bên trên ghế có tám vị lãnh đạo cao cấp trong giáo đang ngồi, một tên thanh niên trong đó tuổi còn nhỏ hơn Thạch Trung Thiên, dáng dấp rất là tuấn tú, chẳng qua là giữa hai lông mày phủ một tầng âm khí, nghe vậy liền cười lạnh nói:

- Đại ca thất bại liên tục ở Linh Quan miếu và Thập Bát Bàn ở kinh sư, e rằng đã vô cùng rối loạn. Vào lúc này nói ra như vậy không khỏi có ý cho rằng cỏ cây hoa lá cũng là binh, ha ha ha...

Người nói chuyện là Tam đệ Thạch Trung Thiên Thạch Hiểu Hiền, lúc lấy Văn Hương môn truyền giáo dùng tên giả Vương Hiểu Hiền, đang tranh đoạt y bát của phụ thân cùng huynh trưởng.

Thạch Hiểu Hiền vừa dứt lời, Thạch Trung Thiên cố nén tức giận, sa sầm mặt nói:

- Tam đệ, nếu như ưng khuyến Xưởng Vệ phát hiện chân tướng cái chết của Tôn Hoài Nhân năm xưa từ bộ xương khô kia, Tôn Hoài Nhân sinh lòng căm phẫn đầu dựa vào Chu Minh Ngụy triều cũng là chuyện hoàn toàn có khả năng!

- Xương trắng đã mười năm còn có thể tìm ra chân tướng được sao, ha ha, Đại ca huynh quả thật là người si nói mộng.

Thạch Hiểu Hiền cười đến nỗi chảy cả nước mắt ra.

Thạch Trung Thiên đang muốn cất tiếng phản bác, một vị hán tử trung niên đang ngồi diện mạo tầm thường, giống như một nông phu cũng gật đầu một cái:

- Tam sư đệ nói có lý, mười năm trước giết chết Tôn Hoài Nhân, bây giờ thịt cũng đã rửa nát hết, chỉ còn lại một bộ khô cốt, ưng khuyến triều đình tuyệt không thể nào tra ra nguyên nhân cái chết, vạch trần Tôn Hiểu Nhân.

Hán tử trung niên này là Đại đệ tử Từ Hồng Nho của giáo chủ Bạch Liên Bắc tông Thạch Tự Nhiên, tràn đầy uy vọng bên trong giáo, y vừa mở miệng, trưởng lão, Đường chủ đang ngồi liền rít lên tiếng phụ họa.

Thạch Tự Nhiên trên ghế giáo chủ trầm ngâm một lúc lâu, rốt cục đưa hai tay ra dè xuống. Nhất thời không khí nặng nề như ngưng đọng thành thực chất, hai đứa con đang tranh đoạt y bát, Từ Hồng Nho cùng các vị trưởng lão lập tức nhất tề ngậm miệng lại.

- Hồng Nho và Tiểu Tam nói có lý...

Thạch Tự Nhiên gật đầu một cái, từ từ nói:

- Tên Tôn Hiểu Nhân này tính tình cương nghị ương ngạnh, mười năm trước mang mối thù của huynh trưởng, bỏ mặc thể tử tinh thần vào cung nằm vùng, tuyệt không phải người thường có thể làm được, y tuyệt đối sẽ không bán đứng bản giáo. Về phần chân tướng cái chết Tôn Hoài Nhân, đã mười năm qua, thân thể đã thối rửa chỉ còn lại một bộ xương khô, ưng khuyến Xưởng Vệ có thể làm gì được?

Thạch Trung Thiên đang muốn nói trong đám ứng trảo tôn Cẩm Y Vệ có tên Tần Lâm cực kỳ có bản lĩnh, xét âm đoán dương hết sức lợi hại, nhưng chuyển niệm lại nghĩ nói như vậy không phải là càng cho thấy mình kém cỏi bất tài sao. Tất nhiên Tam đệ sẽ nhân cơ hội càn tào ráo máng, cho nên không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng lại.

Thạch Hiếu Hiền tỏ ra dương dương đắc ý, nhìn Từ Hồng Nho một chút, ánh mắt hai người trao đổi với nhau.

Thạch Tự Nhiên đã sớm nhìn thấy cảnh tượng này, chỉ khẽ mỉm cười, đột nhiên đổi giọng:

- Bất quá lời của lão Đại cũng không sai, cần tắc vô áy náy, sắp sửa tới ngày Phật Di Lặc giáng sinh, tín đồ bốn phía kéo tới triều bái, chúng ta cần phải đặc biệt cẩn thận, phòng bị ứng khuyến Xưởng Vệ trà trộn vào.

Mọi người nhất tề vâng lệnh, đám người Thạch Trung Thiên, Thạch Hiếu Hiền, Từ Hồng Nho chia ra dẫn thủ hạ xuất ngoại tuần tra.

Thạch Tự Nhiên đi xuống ghế, đi lên chỗ cao quan sát toàn bộ Thạch Phật khẩu, chỉ thấy trong đám miếu thờ dày đặc đầu người nhón nháo, khắp nơi khói nhẹ lượn quanh, trong lòng không khỏi cảm thấy đắc ý.

Năm Long Khánh phong cống Yêm Đáp Hãn, Bắc tông bị Yêm Đáp Hãn và quân Minh liên hiệp tấn công ở Bản Thăng thành nơi Tái Ngoại, vất giơ lên cổ bỏ chạy tứ tán, khi ấy thế lương tới mức nào?

Hiện tại lão lung lạc nhân tài, thu thập của cải xây nên một mảng cơ nghiệp ở Thạch Phật khẩu này, hơn nữa cài cắm nội gián nằm vùng bên trong quan phủ, cộng thêm trăm vạn tín đồ dọc theo trường thành, nghiêm nhiên trở thành bá chủ một phương, đóng cửa nhà lại tự xưng Hoàng đế.

Tương lai bất kể mượn nhờ thế lực người Mông Cổ nơi Tái Ngoại, hay gây ra nội loạn triều Minh từ trong cung đình, lão và đám con cháu mình đều có thể thừa thế xông lên, ngồi lên ngai vàng chân chính trong Tử Cẩm thành kia.

Mồng Một tháng Giêng là ngày Phật Di Lặc đản sinh, hôm nay đã là Hai Mươi Tám tháng Chạp, tín đồ Văn Hương môn bốn phương tám hướng đều chạy tới Thạch Phật khẩu chờ ngày Di Lặc gia gia đản sinh. Hy vọng lão nhân gia sớm ngày giáng xuống phạm trần, xóa sạch khổ nạn nhân gian, chữa khỏi bệnh tật cho dân chúng.

Mặc dù tuyết mới vừa rơi, các nơi Loan Châu một mảnh tuyết trắng phau, nhưng tín đồ đi tới Thạch Phật khẩu vẫn vô cùng đông đúc, bên trong tòa thành nhỏ nhỏ này đầu người nhón nháo, trước mấy ngôi miếu lớn chen chúc nước chảy không lợ. Bất kể lão nhân tóc bạc hoa râm hay là thiếu phụ nhà nông tóc đen phơi phới, tất cả đều thành kính cầu nguyện, ngoài ra cũng có không ít xe kiệu của đại quan quý nhân đến chỗ này cầu thần bái Phật, cầu cho năm sau thăng quan phát tài.

Dưới cổng chào bằng đá phía Tây Thạch Phật khẩu, một tên mập chen chúc trong đám tín đồ, ngẩng đầu nhìn bốn chữ to 'Thanh sơn chủ nhân' trên cổng chào, không khỏi phì cười một tiếng:

- Ủa, khẩu khí tên này lớn thật, Thanh sơn chủ nhân, lão chiếm nửa giang sơn Đại Minh sao?

- Thiếu gia chớ có lên tiếng...

Tần Lâm ăn mặc áo xanh nón nhỏ như người làm, nhìn quanh tả hữu thấy toàn là thủ hạ mình, cũng không có người nào khác chú ý tới lời tên mập này, lúc này mới vỗ vai y một cái:

- Này heo, nói chuyện cẩn thận một chút, nếu không lát nữa người khác bắt ngài đi, cắt thịt béo nhắm rượu, lão tử bắt kế!

Đoàn người tới đây bí mật điều tra, muốn một lưới bắt hết Bạch Liên Bắc tông. Bề ngoài tên mập nhìn qua giống như con trai ông chủ lớn, cho nên giả trang làm thiếu gia, Tần Lâm tạm thời sung làm thư đồng, Ngưu Đại Lực trên đầu thủ sẵn mũ lông coi như là hộ vệ, mười tên thân binh Hiệu Uy vũ công cao cường giấu vũ khí ở phía dưới áo bông thật dày.

Từ Tần Lâm trở xuống, toàn là tinh nhuệ Bắc Trấn Phủ Ty.

- Ủa, không ngờ rằng bọn Bắc tông này xây dựng một mảng nhà cửa lớn như vậy ở Loan Châu...

Đầu A Sa từ trong đám người nhô ra, sau lưng nó còn có con chó vàng đi theo.

Tần Lâm sờ mũi một cái: dường như giữa chúng ta có thứ gì đó kỳ quái trà trộn vào.

A Sa muốn đi theo bọn họ, lý do vô cùng đầy đủ: bên người thiếu gia có một tiểu nha hoàn hầu hạ, không phải là diễn tuồng vui này càng thêm giống như thật sao?

Tần Lâm suy nghĩ một chút thấy cũng phải, chắc chắn Bạch Liên Bắc tông sẽ không nghĩ tới ứng khuyến Xưởng Vệ sẽ mang theo một bé gái đi, mang theo A Sa có thể mê hoặc địch nhân ở một mức độ nào đó.

Dọc trên đường đi, A Sa linh hoạt hơn bất kỳ ai khác, hơn nữa đến Thạch Phật khẩu, tiểu cô nương liền mở mắt to nhìn khắp nơi, dường như nhìn đâu cũng cảm thấy mới mẻ.

- Ha ha, quả thật tên mập giống như một vị thiếu gia nhà giàu, còn Tần đại thúc...

A Sa chỉ Tần Lâm cười hì hì:

- Quả thật giống như một tên cầu nô tài.

- Sau khi trở về sẽ làm thịt ngươi!

Tần Lâm nghiêng răng nghiêng lợi, hắn đã từng gặp mặt Thiếu giáo chủ Bạch Liên Bắc tông Thạch Trung Thiên, mặc dù cách xa nhưng cũng khó bảo đảm không bị nhận ra, cho nên hóa trang trên mặt, biến thành diện mục cầu nô tài bỉ ổi.

Nhìn dáng vẻ tinh quái của A Sa, Tần Lâm đột nhiên rất muốn đập dẹp nó, nhân lúc nó không chú ý bèn đưa tay cốc đầu nó một cái thật mạnh.

Cốp!

- Ôi chào!

Hai tay A Sa ôm lấy đầu, nước mắt rưng rưng nhìn Tần Lâm.

553. Chương 553: Giảng Lưỡi

Tần trưởng quan không biết thương hương tiếc ngọc chút nào, rất thích khi dễ bé gái, khặc khặc!

Mọi người đang đi dạo trên đường Thạch Phật khẩu, chỉ thấy khắp nơi toàn là tín đồ chen chúc tới dâng hương, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm gì bây giờ, vẫn là Tần Lâm nổi hứng, thậm chí chạy đi Thần Chủ miếu dạo chơi.

Vô số tín đồ đang lạy Phật Di Lặc, A Sa ở tổng giáo lạy Vô Sinh Lão Mẫu, Minh Vương cùng Phật Di Lặc, cũng đốt hương lạy phục xuống, thành khẩn tụng niệm:

- Di Lặc giáng thế, cứu khổ cứu nạn, thương xót thế nhân...

Tần Lâm cũng cười cợt nhả, dâng ba nén hương lên Phật Di Lặc.

Chỉ thấy hắn quỳ gối trên bồ đoàn, cung cung kính kính lễ bái Phật Di Lặc, miệng niệm lảm bảm.

Kỳ quái, tên Tần Lâm này cũng tin Phật Di Lặc sao? A Sa kỳ quái nhìn hắn, lắng nghe xem hắn cầu nguyện cái gì, là cầu thăng quan phát tài hay là cầu vinh hoa phú quý?

Không ngờ rằng Tần Lâm thấp giọng cầu nguyện:

- Phật Di Lặc ôi Phật Di Lặc, ngài xem thử đám đồ tử đồ tôn của mình đang giở trò quỷ quái gì. Bọn họ cầu kết Thát Lỗ, dẫn binh xâm lược, ngài có cảm thấy xấu hổ hay không? Ngài cho rằng mình là ai, bụng

to tròn mập mạp, trong bụng chứa toàn mồ hôi nước mắt, của cải dân chúng, nhìn qua chẳng khác nào một tham quan, còn cười ngoác miệng như vậy, không ngờ rằng ngài còn cười được...

Suýt chút nữa A Sa ngã lăn ra đất, nó nhìn Tần Lâm, môi mấp máy thật lâu không nói được lời nào, Tần đại thúc...

Dâng hương xong đi ra, mọi người thấy tình cảnh chen chúc đông đúc mà lo lắng, hiện tại có nhiều tín đồ tới đây như vậy, biết tìm khách sạn nào để nghỉ chân?

Tần Lâm tìm được một khách sạn lớn nhất sang trọng nhất, lão bản còn chưa kịp nói nhảm, hắn đã chỉ Lục mập một cái, sau đó ném một thỏi nguyên bảo nặng mười lạng về phía lão bản:

- Có thấy gì chưa, thiếu gia ta là Mã đại thiếu tử kinh sư tới, có tiền không cần nhiều lời vô ích, lấy cho lão tử mười gian phòng hảo hạng.

Quả thật giống như một tên ác nô, A Sa cười đến nổi méo miệng.

Lão bản nhìn đám người này thấy có gia đình, có hộ vệ, có tay sai, còn có nha hoàn và chó, cũng biết là đại gia đình thiếu gia xuất ngoại, làm ăn không tiện từ chối, không thể làm gì khác hơn là tỏ vẻ đau khổ nói:

- Vị Nhị gia này, chúng ta không có nhiều phòng hảo hạng như vậy nữa, chỉ còn dư lại hai gian, ngài xem...

- Năm gian, ít hơn năm gian là không được!

Tần Lâm lại lấy ra một thỏi bạc đặt lên trên quầy.

Mồ hôi trên mặt lão bản chảy thành dòng, thỉnh linh lão nghiêng răng một cái thu bạc vào tay:

- Khách quan chờ chút, tiểu lão nhi nghĩ biện pháp thay các người.

Không bao lâu sau có bốn người hùng hùng hổ hổ từ trên lầu đi xuống, lẩm bẩm nói:

- Hừ, gia gia bỏ năm đồng tiền ra ở trọ, chủ quán bằng lòng bồi thường một lượng đuối chúng ta đi, kẻ nào không đi chính là con rùa. Thạch Phật khẩu lớn như thế, chẳng lẽ không tìm được chỗ ở?

Bọn Lục Viễn Chí nhìn Tần Lâm một cái, thế công bằng vàng bạc của trưởng quan quả nhiên lợi hại.

Quả thật như vậy, thương nhân trọng lợi, ở lại khách sạn này không phải quan chính là thương, chỉ cần chịu trả giá, chắc chắn sẽ có thương khách chịu nhường phòng.

Đưa mấy vị khách nhân kia đi trước, lão bản vội vàng kêu Lục Viễn Chí, mặt cười nhăn nhúm:

- Công tử mời sang bên này, trên lầu, cẩn thận bước chân một chút...

Mọi người vào cùng một gian phòng, Lục Viễn Chí giả bộ dáng vẻ của một thiếu gia, thân thể béo mập tựa vào lưng ghế, vẩy vẩy tay với Ngưu Đại Lực:

- Lai Phúc, rót trà cho bản thiếu gia.

Ngưu Đại Lực không nói hai lời, lập tức tung ra một cước đá cái ghế ngã lăn, khiến cho tên mập ngã chống mông lên trời.

- Được rồi!

Tần Lâm gõ gõ bàn:

- Lần này chúng ta tới đây không phải là vì dâng hương, chỉ sợ khắp Thạch Phật khẩu này toàn là tai mắt của Bạch Liên Bắc tông, chúng ta nhất định phải cẩn thận hành sự.

Mọi người cảm thấy kinh sợ trong lòng, nhất tề ôm quyền vâng dạ.

Lần này cũng không phải là bí mật điều tra đơn giản, mà là phải lấy các loại thủ đoạn tra rõ đám người giáo chủ, Thiếu giáo chủ cùng trưởng lão Bạch Liên Bắc tông có ở Thạch Phật khẩu hay không. Nếu như có, Tần Lâm tọa trấn chỉ huy binh mã, một lưới bắt hết bọn họ, nếu như không có ở đây vậy phải tạm thời ẩn nhẫn, để tránh làm sảy cá lớn.

- Tiểu tử Tôn Hiểu Nhân kia quả thật nói không sai...

Lục Viễn Chí nghĩ đến Tôn Hiếu Nhân không khỏi khẽ thở dài, bất quá rất nhanh liền phấn chấn tinh thần trở lại:

- Mừng Một tháng Giêng Phật Di Lặc đản sinh, hôm nay mới Hai Mươi Tám tháng Chạp, trên đường đã là người người chen chúc nước chảy không lợ, đến ngày mừng Một còn không biết đông tới mức nào nữa.

Tần Lâm gật đầu một cái:

- Đúng vậy, chúng ta phải nhân cơ hội này bắt được toàn bộ nhân vật đầu não Bạch Liên Bắc tông.

Năm đó Yêm Đáp Hãn phong công, quân Minh và kỵ binh Mông Cổ Yêm Đáp Hãn cùng nhau tập kích bất ngờ Bản Thăng thành, bắt được đầu sỏ tội ác Triệu Toàn Triệu Hoàn Bắc, nhưng bọn Thạch Tự Nhiên vẫn trốn thoát, lẩn mình một cái trở thành Văn Hương môn, đầu độc dân chúng đến ngày nay.

Tần Lâm từ miệng Tôn Hiếu Nhân biết được mừng Một tháng Giêng Phật Di Lặc đản sinh, Thạch Phật khẩu sẽ cử hành long trọng ngày miếu hội Phật đản. Thạch Tự Nhiên, Thạch Trung Thiên cùng trưởng lão trong giáo rất có khả năng đồng thời xuất tịch, hẳn mới định ra kế hoạch dẫn dụ địch nhân chui đầu vào lưới.

Bất quá nhân vật Bạch Liên Bắc tông cũng không phải dễ đối phó như vậy, Tần Lâm cũng không muốn phái những người khác tới, hẳn muốn đích thân bắt được đám Thát Lỗ Hán gian cấu kết Mông Cổ này, tự tay đập tan sào huyệt bọn họ.

Nhìn Tần Lâm thảo luận cùng thủ hạ làm thế nào đối phó Bạch Liên Bắc tông, A Sa trêu chọc Đại Hoàng, đối với kết quả của những phản đồ kia, trong lòng nó không hề tiếc nuối chút nào.

Nằm vùng bên người Tần Lâm trong khoảng thời gian này, chính mắt nó thấy đám phản đồ Bạch Liên Bắc tông này lam sát kẻ vô tội thế nào, cấu kết cùng Mông Cổ Thát Lỗ, chiêu dẫn thiết kỵ xông quan thế nào.

Bọn họ hoàn toàn vi phạm giáo lý, rời khỏi quang minh, đã trở thành phường hắc ám, chết không có gì đáng tiếc.

Thậm chí A Sa đang suy nghĩ, nếu như đến lúc tối hậu quan đầu cần thiết, rất có thể nó sẽ đích thân xuất thủ, giết chết hai ác đồ phản giáo Thạch Tự Nhiên, Thạch Trung Thiên...

Chỉ có năm gian phòng hảo hạng, đêm hôm đó Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực ở một gian, mười tên thân binh Hiệu Ủy giả trang thành gia đình ở ba gian, Tần Lâm lại rất cảm thú ở chung với A Sa một gian.

Nhìn chiếc giường lớn ấm áp mềm mại, A Sa liếm môi một cái, đôi mắt to xinh đẹp lóe sáng, bắt đầu tìm cách vào đề:

- Tần đại thúc, cái giường này...

Hắc hắc... Tần Lâm cười lạnh một tiếng, không chút lưu tình chỉ chỉ sàn nhà.

Quả thật là không bằng cảm thú!

- Chẳng lẽ thúc nhân tâm để cho nữ tử khả ái như ta ngủ trên sàn nhà sao?

A Sa đáng thương cắn đầu ngón tay, dùng giọng nũng nịu gọi:

- Tần đại thúc...

Vừa nói, nó vừa leo lên giường.

Đùng!

Tần Lâm giơ chân đá A Sa rơi xuống đất.

Tức chết ta rồi... A Sa nghiêng răng nghiêng lợi, rất muốn cắn Tần Lâm một cái, cho dù ta là nằm vùng, dầu gì cũng là một nữ tử thật là xinh đẹp kia mà...

Tần Lâm ném chăn trên giường xuống:

- Có chăn cho ngươi coi như là đãi ngộ đặc thù rồi, nếu lạnh hãy ôm Đại Hoàng ngủ đi!

- Hừ, Tần đại thúc...

A Sa tức giận nói:

- Người càng ngày càng giống tên cẩu nô tài bỉ ổi!

Dứt lời nó bèn cuộn tròn trong chăn, rứt đầu vào.

Loại người dùng đầu óc công tác như Tần Lâm ngủ rất say, A Sa lại khác, trong giấc mộng chân khí vận chuyển đại tiểu chu thiên, linh đài thanh minh một mảnh.

Ngoài cửa sổ truyền tới một trận tiếng gió phành phạch, giống như cú mèo bay qua bắt chuột trong đêm.

Lỗi tai A Sa lại hơi giật giật, thỉnh linh mở mắt ra, sau đó rón rén chui ra khỏi chăn, đẩy cửa sổ ra.

Dưới ánh trăng, một bóng người đeo mặt nạ màu bạc, toàn thân trắng nõn đang ngạo nghễ đứng trên nóc nhà cao nhất gần đó. Dưới ánh trăng mờ mờ, người này cơ hồ hòa làm một thể với tuyết đọng trên nóc nhà.

A Sa vội vàng nhảy ra cửa sổ, suy nghĩ một chút bây giờ trời lạnh, lại vô cùng cẩn thận đóng cửa sổ lại.

Đến lúc nó xoay người lại, bóng người trên nóc nhà đối diện đã biến mất không thấy. Nó nóng lòng nhìn quanh quất, chỉ thấy rất xa ở phía Đông, một bóng người trắng như tuyết đang chạy rất nhanh trên nóc nhà, mũi chân khê điểm trên nóc nhà, lặng lẽ không tiếng động lẳng không lướt đi, thân hình tiêu sái như tiên, lại mau lẹ như quỷ mỵ.

A Sa vội vàng cũng nhảy lên nóc nhà, cũng đạp tuyết dạ hành giống như người nọ, tư thế cơ hồ giống nhau như đúc, chẳng qua là công lực hơi kém, không cử trọng nhược khinh bằng người nọ, thân hình mờ mịt không mang theo chút bụi trần nào.

A Sa miễn cưỡng đề khí mới theo kịp, người nọ đạp tuyết đọng nóc nhà ung dung phi hành, không gây ra tiếng động nào, chỉ chốc lát sau đã đi tới tường thành, tung mình nhảy xuống.

Cẩn cẩn đôi môi, A Sa cũng nhảy xuống theo, đuổi theo người nọ một mạch chạy tới miếu thổ địa bỏ hoang đã lâu bên ngoài Thạch Phật khẩu.

Trong miếu đã có không ít người chờ sẵn, Ứng Kiếp Hữu Sứ Ngã Khổ Thiên, Thanh Dương Đường chủ Tử Hàn Yên, Bạch Dương Đường chủ Tiêu Vân Thiên, Hồng Dương Đường chủ Luyện Ích Trần Bạch Liên giáo đều ở trong đó. Vừa thấy người đeo mặt nạ bạc kia lẳng không bay tới, tất cả đều lay phục xuống đất:

- Thuộc hạ tham kiến thần công thịnh đức quang minh chí đại Thánh giáo chủ.

- Sư phó!

A Sa vui mừng kêu lên, muốn nhào qua, nhưng Bạch Liên giáo chủ thủy chung không xoay người lại, khiến cho bước chân của A Sa trở nên hơi chậm lại.

A Sa là một cô nhi, Bạch Liên giáo chủ thu nuôi nó, dạy nó võ công, tuy danh nghĩa thầy trò mà tình như mẹ con.

Thấy sư phó không để ý tới mình, nước mắt A Sa trong khoảnh khắc đảo quanh trong hốc mắt, về mặt đau khổ nói:

- Sư phó, đồ đệ của người nằm vùng rất cực khổ, suốt ngày bị một đám phu nhân tiểu thư chọc ghẹo, đùa nghịch tới lui, quả thật thê thảm không nỡ nhìn! Mặc dù còn chưa có tiến triển gì, sư phó nể tình đồ nhi vất vả như vậy, cũng đừng so đo tính toán.

Lúc nói lời này, A Sa cảm thấy hổ thẹn trong lòng, ngoại trừ bị Thanh Đại và Từ Tân Di cưỡng ép ăn mặc như tiểu Công chúa ra, nó sống trong phủ Tần Lâm vô cùng ung dung tự tại.

Bạch Liên giáo chủ lạnh lùng hừ một tiếng:

- Quỷ nha đầu này, người khác không biết, sư phó còn không biết sao? Mới vừa rồi con đã nhảy ra khỏi cửa sổ, lại xoay người đi đóng cửa sổ lại, rõ ràng chính là nhìn thấy bên ngoài khí trời lạnh, sợ người nọ bên trong bị gió rét. Hừ hừ, trời sinh con tính ham chơi không câu chấp, chỉ sợ hưởng thụ vinh hoa phú quý ở

trong phủ tên họ Tần, đã sớm quen thâm cừu đại hận giữa bản giáo và Ngụy triều, quên đi khổ nạn thương sinh thiên hạ!

Vinh hoa phú quý? A Sa òa một tiếng khóc lớn lên:

- Sư phó thật là không có lương tâm, cái gì vinh hoa phú quý? Họ Tần ngủ trên giường lớn, đá đồ nhi xuống ngủ trên sàn nhà, ở, ở trong mắt hán, đồ nhi căn bản cũng không phải là người...

Ngã Khổ Thiên nghe vậy, thần sắc liền trở nên cực kỳ xấu hổ. Lão âm thầm dò xét, thấy A Sa rất được Tần Lâm sủng ái, suy đoán chỉ sợ độ trung thành của vị Thánh Nữ này đối với bản giáo cũng có hạn, bèn tố cáo với giáo chủ một trận, không nghĩ tới A Sa quá mức khổ sở như vậy, mỗi đêm đều phải ngủ trên sàn nhà.

Bạch Liên giáo chủ nghe đồ nhi khóc rống, lòng trở nên mềm đi rất nhiều, mới vừa rời từ ngoài cửa sổ lặng lẽ quan sát, cũng thấy là A Sa ngủ dưới đất, liền chần chờ gật đầu một cái:

- Không sai, nằm vùng phải ném chút khổ sở, con đã là Thánh Nữ bản giáo, vậy phải thay mặt thiên hạ thương sinh chịu khổ chịu khó, cho dù là khổ sở nhiều hơn nữa cũng nhất định phải gánh vác.

A Sa không khóc thật, nó lấy tay ôm mặt, lặng lẽ hé ngón tay ra, nhìn qua kẽ ngón tay theo dõi phản ứng của sư phó. Hiện tại nghe sư phó nói như vậy không chậm trễ nữa, nhào tới ôm Bạch Liên giáo chủ:

- Sư phó, hu hu, con không nằm vùng nữa đâu, con muốn theo người trở về.

- Hải tử gốc...

Bạch Liên giáo chủ xoay người lại, tháo mặt nạ bạc xuống, là một vị mỹ phụ cực kỳ đoan trang xinh đẹp, hai mắt thần quang sáng chói, da thịt mịn màng nhẵn nhụi, anh hoa nội liễm, chính là dấu hiệu thần công đại thành.

Bạch Liên giáo chủ ôm A Sa vào lòng, từ ái vuốt ve đầu nó:

- Các đời Thánh Nữ đều phải lập được công lớn thay Thánh giáo mới có thể kế vị giáo chủ, A Sa cũng phải giống như sư phó, tương lai mới có thể thừa kế vị giáo chủ.

- Con không thèm làm Thánh Nữ gì đó, sư phó chọn người khác đi...

A Sa nhăn nhó khuôn mặt nhỏ nhắn, không có hảo ý liếc Ngã Khổ Thiên một cái.

Trời ơi, còn ghi hận ta... Ngã Khổ Thiên dở khóc dở cười, không thể làm gì khác hơn là ôm quyền khom lưng nói lời xin lỗi.

Bạch Liên giáo chủ lại vỗ đồ đệ một cái, sắc mặt trở nên ngưng trọng mà nghiêm túc:

- Nói bậy! Ta lấy bí thuật xem tinh tượng, tính mệnh lý trong giáo, vốn là Tử Vi tinh trên trời óng ánh, tỏa phò hữu bát hào quang sáng chói. Bấm ngón tay tính toán, đương kim Ngụy triều Hoàng đế còn có thể ngồi bốn mươi năm long đình, khí số triều Đại Minh cũng còn có ít nhất một giáp.

- Nhưng ba năm trước đây lúc sách phong con làm Thánh Nữ, chợt dị tinh sáng rực như muốn phá vỡ trời cao, Tử Vi tinh nhất thời ảm đạm không ánh sáng, quần tinh không còn triều bái Tử Vi tinh nữa, mà triều bái ngôi dị tinh này. Vì sư lại tiếp tục tính toán, chính là thiên mệnh dời đi, thiên đạo sửa đổi, chỉ sợ hơn mười năm sau sẽ có Thần Châu dịch đỉnh (thay đổi ngôi vua)!

Nói xong những lời này, thần sắc Bạch Liên giáo chủ tỏ ra mơ màng phiêu hốt.

Bọn Ngã Khổ Thiên cũng hết sức tin tưởng chẳng chút nghi ngờ. Vị Bạch Liên giáo chủ này lấy bí thuật bí truyền trong giáo suy diễn tinh tượng từ trước tới nay vẫn vô cùng chính xác.

554. Chương 554: Bọ Ngựa Rình Ve Sâu

Cho nên dù A Sa ham chơi khó dạy, không hề giống như các vị Thánh Nữ đời trước, nhưng những kẻ có thâm niên trong giáo như bọn Ngã Khổ Thiên đều dung túng phục tùng nó, không dám chỉ trích.

Từ trước tới nay A Sa cũng chưa từng nghe qua người khác nhắc tới chuyện này, hiện tại nghe sư phó nói như vậy, mắt nó mở thật to, chỉ vào mũi mình:

- Ý của sư phó muốn nói, đồ nhi chính là kẻ ứng kiếp dị tinh kinh thiên, thần khí dịch chủ kia sao? Không thể nào, con... con bất quá chỉ là...

A Sa chu cái miệng nhỏ nhắn, cơ hồ muốn khóc.

A Sa cảm thấy hứng thú của mình đối với đường hồ lô, bánh đậu xanh và bánh hoa quế tương đối lớn, nhưng nghe ý của sư phó thật sự muốn mình làm một đời nữ hoàng, nó cảm thấy sợ hãi không ít.

Bạch Liên giáo chủ do dự một chút, hơi lộ ra vẻ lúng túng:

- Đại sự như chuyện thiên mệnh thay đổi, Thần Châu dịch đỉnh loại này không thể nào suy tính được căn cứ tỉ mỉ. Nhưng vì sự tính đúng thiên mệnh và số mệnh của con có dấu hiệu phối hợp với nhau, sau khi phái con đi tới Bắc phương độ kiếp, dấu hiệu thiên đạo dời đi càng thêm rõ ràng, cho nên người nhận mệnh trời kia hết tám thành chính là đồ nhi.

A Sa bị dọa sợ đến không nhẹ, nếu như là người khác nói lời nói này, nó sẽ cười xòa cho qua, nhưng đây là chính miệng sư phó nói.

‘Hi hi, chẳng lẽ sẽ ta thật sự làm nữ hoàng? Đến lúc đó nhất định bắt Tần Lâm lại, đánh vào mông hấn thật mạnh...’

A Sa đảo mắt liên hồi, tưởng tượng cảnh mình đang ngồi trên bảo tọa thật cao, vẻ mặt Tần Lâm như đưa đám quỳ phía dưới tung hô nữ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế. Minh đánh ông hấn nở hoa, hấn còn phải nhịn đau tạ chủ long ân, đã cảm thấy vui không bút nào tả xiết.

Bất quá, nếu như thật sự đánh Tần đại thúc, Thanh Đại tỷ tỷ cùng Tân Di tỷ tỷ nhất định sẽ không vui. Hơn nữa Tần đại thúc rất trọng thể diện, nhất định hấn sẽ tức giận... A Sa suy nghĩ một chút đã cảm thấy không thể làm như vậy, không khỏi có chút tiếc nuối.

Khụ khụ, thấy đồ đệ hồn vía bay đi đâu mất, Bạch Liên giáo chủ vỗ nhẹ vào gò má bầu bĩnh của nó:

- A Sa, tạm thời con không cần nghĩ nhiều như vậy, con chỉ cần tin tưởng vì sư đoán sẽ không sai là được, về phần tương lai, tự nhiên có thiên mệnh phò tá con.

- Được.

A Sa cười hi hi gật đầu một cái:

- Đúng rồi, sư phó cùng bọn Ngã đại thúc tới nơi này là muốn làm gì?

Giọng Bạch Liên giáo chủ không cho phép nghi ngờ chút nào:

- Nhận Bắc phân đà Thạch Trung Thiên lại dám cấu kết Mông Cổ Thát Lỗ xâm lấn Trung Nguyên, tuy bị Thích Kế Quang đánh bại, nhưng hành động này đã trở thành phản nghịch bản giáo. Cho nên vì sư dẫn dắt toàn bộ cao thủ trong giáo tới đây, muốn hoàn toàn thu phục Nhận Bắc phân đà. Nếu bọn họ chấp mê không tỉnh, vì sư cũng chỉ có thể...

Dứt lời, nàng đưa ra bàn tay trắng nõn chém xéo xuống, đáng vẻ đằng đằng sát khí.

A Sa nghe vậy dở khóc dở cười, triều đình muốn đuổi tận giết tuyệt Bắc tông, bên tổng giáo cũng muốn thanh lý môn hộ, dường như Bắc tông đã trở thành chuột chạy cùng sào, bị mọi người đuổi đánh.

- Sư phó, Tần Lâm cũng dẫn người muốn đổi phò những phản đồ Nhận Bắc phân đà này, để cho binh mã triều đình đối phó bọn họ được rồi, ngài cùng bọn Ngã đại thúc cũng tiết kiệm được chút chuyện!

A Sa cảm thấy không cần thiết giấu giếm thay Tần Lâm, bèn nói ra hết thấy kế hoạch của hấn.

- Là như vậy sao...

Bạch Liên giáo chủ khẽ gật đầu, dùng mắt trao đổi với Ngã Khổ Thiên, ba tên đường chủ, sau đó chợt cười lạnh nói:

- Được, nếu hần đã muốn giết đám phản đồ này, vậy chúng ta cũng không cần động thủ, ngược lại tiết kiệm được không ít chuyện, ha ha ha.

A Sa lại làm nũng trong lòng sư phụ một lúc nữa, sau đó mới lưu luyến thi triển tuyệt đỉnh khinh công, trở lại khách sạn Tần Lâm ở.

A Sa không hề biết sau khi nó đi rồi, mặt Bạch Liên giáo chủ như vừa phủ thêm một làn sương lạnh, lạnh lùng nói:

- Tần Lâm nhiều lần phá hư nghiệp lớn Thánh giáo ta, lần này may mà gặp phải tay chúng ta. Bọ ngựa rình bắt ve sâu, nào hay chim sẻ đứng châu sau lưng, chúng ta làm chim sẻ rình ở phía sau.

Ngã Khổ Thiên nhú mày một cái, chấp tay nói:

- Mới vừa rồi Thánh giáo chủ đối với Thánh Nữ Đại nhân...

- A Sa lòng ngay miệng lẹ, khoan hãy cho nó biết...

Trong đôi mắt xinh đẹp của Bạch Liên giáo chủ toát ra sát khí kinh người, liếc xéo về phía khách sạn nơi Tần Lâm ở.

A Sa trở lại khách sạn, Tần Lâm vẫn còn đang ngáy khò khò, nó nhảy vào bên trong phòng, rón rén đóng cửa sổ lại.

Đi ra ngoài lâu như vậy, chân dưới đất đã sớm lạnh như băng, A Sa đưa tay sờ sờ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời nhăn nhó.

Nó nhìn sang Tần Lâm, lúc này hần đã ngủ thật say, trên giường còn trải nệm da gấu thật dày, vô cùng ấm áp.

- Không công bình, không công bình chút nào...

A Sa đảo mắt mấy vòng:

- Đây, giường rộng như vậy, mỗi người một nửa mới phải, Tần đại thúc, ngươi có đồng ý hay không?

Tần Lâm vẫn ngáy khò khò.

- Không nói lời nào, coi như ngươi chấp nhận...

A Sa cảm thấy hết sức yên lòng ôm lấy chăn chen lên giường.

Tuy rằng nó còn là một đứa nhỏ nhưng nội công tinh xảo, khí lực thật sự lớn đến mức dọa người. Đôi chân trắng nhỏ của nó khẽ vươn ra, đã đá Tần Lâm lăn vào trong góc.

Sau đó, A Sa vô cùng thoải mái giang rộng tay chân, công khai chiếm đoạt cả cái giường lớn.

Hôm sau trời vừa rạng sáng, Tần Lâm tỉnh ngủ, lúc mở mắt ra đã thấy A Sa cầm đũa gài búi tóc trên đầu.

- Trời ơi, chẳng lẽ mình ngủ không quen nệm da gấu, vì sao toàn thân mệt mỏi khác thường như vậy?

Tần Lâm uể oải vươn vai, vô cùng kỳ quái phát hiện toàn thân bủn rủn, không giống như vừa ngủ thoải mái trên giường lớn một đêm, mà cảm giác giống như vừa ngủ trên giường hành quân vô cùng nhỏ hẹp, lúc rời giường có cảm giác nhức mỏi khó chịu.

A Sa thè lưỡi thật dài, xoay lưng lại cười thầm.

Nhìn thấy tiểu quỷ, Tần Lâm rời giường càng cảm thấy khó chịu, bèn vỗ mép giường một cái:

- Con ghê, cười cái gì vậy? Tới đây để ta đá mấy cái cho đỡ cơn buồn bực.

Một thứ gì màu trắng ném tới, nện vào mặt Tần Lâm.

Là một cái bánh bao lớn nóng hổi.

Tần Lâm xông tới giống như con báo, mà A Sa cũng không yếu thế chút nào, hai người quyền qua cước lại đánh nhau loạn xạ.

Dĩ nhiên A Sa không dám bại lộ võ công, kết cục cuối cùng chính là bị Tần Lâm nắm tóc đập một cước bay vào tường, dán tường trượt xuống dưới...

Kể đó ngày ngày A Sa chờ cho Tần Lâm ngủ thiếp đi rồi điểm huyết ngủ của hắn, sau đó đập hắn vào trong góc, một mình chiếm đoạt cả cái giường lớn. Có lẽ trong vô minh có điều cảm ứng, sau khi Tần Lâm rời giường lại đánh nó một trận trút giận.

Đáng tiếc A Sa thân mang nội công thượng thừa, quyền cước Tần Lâm làm sao có thể thật sự thương tổn được nó. Bất quá Tần Lâm cũng đã quen, dù sao trong mắt hắn, con ghê chính là một con gián đánh hoài không chết.

Cuối cùng đã tới ngày mừng Một tháng Giêng, là ngày đại lễ khắp chốn mừng vui, chỉ bất quá ở Loan Châu Thạch Phật khẩu còn có một hàm nghĩa khác, đó chính là ngày sinh Phật Di Lặc.

Di Lặc Bồ Tát, dịch ý là từ thị, dịch âm là mai da lợi da, mai đất lệ được, một trong tám đại Bồ Tát Phật giáo, trong kinh điển Đại Thừa Phật giáo lại thường được gọi là A Dật Đa Bồ Tát, là người kế nhiệm Thích Ca Mâu Ni Phật, thường được tôn xưng là Phật Di Lặc. Được Duy Thức học phái tôn sùng là thủy tổ, hệ thống tư tưởng khổng lồ được các Bồ Tát như Vô Trứ, Thế Thân phát dương quang đại, được Đại sư Đạo An và Huyền Trang của Phật giáo Trung Quốc hết sức sùng bái.

Phật Di Lặc được thờ phụng phổ biến trong dân gian. Ngay từ thời Tây Tần, trong hang đá Bình Linh tự ở Cam Túc đã có hình vẽ Phật Di Lặc. Duy Ma kinh viết ‘Có câu Di Lặc là tên Bồ Tát, tên tự là A Dật Đa, Nam Thiên Trúc Bà La môn’.

Dược Sư, Như Lai, Di Lặc là tên hiệu của Tam Thế Phật quá khứ hiện tại vị lai, các chùa miếu đều có thờ cúng. Cho nên Văn Hương môn cử hành long trọng miếu hội Phật đản ở Thạch Phật khẩu, về mặt đạo lý cũng không có bất kỳ chướng ngại nào.

Chỉ bất quá các tín đồ ở tầng dưới chót cũng không biết, Phật Di Lặc còn là tín ngưỡng của Bạch Liên giáo.

Di Lặc giáo là đoàn thể tôn giáo thờ phụng Phật Di Lặc ở nhà, từ sau Tùy Đường, các phần tử có dã tâm mượn danh Di Lặc chuyển thế, mưu đồ tạo phản. Ma Ni giáo sau thời Đường Vũ Hậu truyền vào nước ta, bởi vì Đường Vũ Tông bài xích Phật giáo, Ma Ni giáo cũng bị cấm cho nên chuyển sang hoạt động ngầm. Bởi vì giáo lý tôn thờ quang minh, thần mà bọn họ thờ phụng được tôn là Minh Vương, sau đó đối xứng Minh giáo.

Trong giáo lý của hai giáo này đều đề lộ về bất mãn hiện trạng, ước mơ tương lai, các nghi thức thấp hươu, ăn chay cũng có nhiều chỗ tương đồng, sau khi hai giáo tiếp xúc tự nhiên có khuynh hướng dung hợp. Mỗi lúc gặp thực tế chính trị làm dân chúng thất vọng, lời đồn đãi Di Lặc, Minh Vương xuất thế tự nhiên hiện lên.

Ngoài ra Đạo giáo là tín ngưỡng cổ hữu nước ta, truyền lưu với Di Lặc giáo, Minh giáo trong dân gian tự nhiên không khỏi bị ảnh hưởng. Sau đó đến thời Nguyên Bạch Liên giáo hưng khởi, cũng dung hợp ba loại tín ngưỡng Di Lặc giáo, Minh giáo, Đạo giáo.

Mùng Một tháng Giêng, trước Thần Chủ miếu hương khói lượn lờ, đầu người lơ nhô, châu huyện phụ cận có không biết bao nhiêu người tới đây tế bái. Thậm chí có tín đồ ở Sơn Tây Đại Đồng thật xa cũng tới, khiến iếu hội Thạch Phật khẩu náo nhiệt hơn cả miếu hội Nam Kinh, Bắc Kinh.

Giáo chủ Bạch Liên Bắc tông Thạch Tự Nhiên ngồi bên trong mật các Thần Chủ miếu, từ cửa sổ âm u nhìn ra ngoài, phía dưới toàn là đội ngũ tín chúng khổng lồ Văn Hương môn phát triển trong những năm gần đây.

Khởi nghĩa Hoàng Cân cuối đời Hán chính là Trương Giác mượn Thiên Sư đạo hành sự, Hồng Cân quân cuối đời Nguyên là do Minh giáo Bạch Liên giáo khởi sự. Hiện tại Văn Hương môn có nhiều tín đồ như vậy,

hơn nữa vẫn còn đang ngày càng phát triển lớn mạnh, rất có khả năng tương lai sẽ thay đổi triều đại, nhập chủ giang sơn.

Nhìn hàng ngàn hàng vạn đầu người nhón nháo, Thạch Tự Nhiên nở nụ cười.

Các hương dân đến Thạch Phật khấu bái Phật dẫn căn bản chẳng hay biết gì, không biết được mình vái lạy không phải là Phật Di Lặc Phật giáo, mà là Phật Di Lặc Bạch Liên giáo.

Lừa gạt, sách động, ngu dân... Thạch Tự Nhiên dùng đủ loại thủ đoạn tập hợp tín đồ, chính là vì đạt tới mục đích không thể cho ai biết của lão.

Con thứ hai Thạch Tự Nhiên đã chết trong khi phá vòng vây Bản Thẳng thành mười năm trước, còn lại hai đứa con trai, Thạch Trung Thiên cùng Thạch Hiếu Hiền, cộng thêm đại đồ đệ Từ Hồng Nho, ba người mặc áo cà sa thêu hoa rực rỡ vào, đầu đội mũ Tỳ Lư, khệnh khạng xuất hiện trước mặt Thần Chủ miếu.

Nói bọn họ là Phật, lại còn để tóc, nói bọn họ là Đạo, lại mặc áo cà sa, theo người sáng suốt thấy tự nhiên nực cười tới cực điểm.

Nhưng các tín đồ lại không nghĩ như vậy, theo ba vị cao nhân hiện thân, tín đồ trước Thần Chủ miếu lập tức quỳ rạp xuống một mảng đông như kiến.

- Con bà nó, còn phải quỳ trước mặt tên khốn này!

Lục Viễn Chí lẫn trong đám người, giận đến nổi mặt mập run run.

Tần Lâm liếc y một cái:

- Ngu dân, nói đệ là heo thì hơi quá đáng, thật ra tối thiểu đệ cũng thông minh hơn heo một chút.

Không phải sao, mặc dù thân thể Tần Lâm cũng thấp xuống một đoạn, nhưng hấn căn bản cũng không quỳ, mà là ngồi chồm hổm dưới đất.

Ngưu Đại Lực và các thân binh Hiệu Ủy nhìn nhau cười thầm, không trách người ta là trưởng quan.

- Đây, đến lúc rồi phải không?

Lục Viễn Chí chỉ lên trên, Thạch Trung Thiên đang mặc áo cà sa giả thần giả quỷ.

Tần Lâm lắc đầu một cái:

- Đừng nôn nóng, chờ Thạch Tự Nhiên kia đi ra, chúng ta hãy thu lưới!

A Sa hét nhìn Đông tới nhìn Tây, muốn xem thử sư phó cùng bọn Ngã Khổ Thiên ở nơi nào, nhưng xung quanh người ta tập nập, không thể thấy được.

‘Có lẽ lúc này bọn sư phó cũng muốn tới xem phản đồ diệt vong...’ A Sa liếc môi một cái, cảm thấy dù sao đám phản đồ Bắc tông này chết trong tay ai cũng không có gì khác biệt.

Trước Thần Chủ miếu đắp đài cao, trên đài Thạch Trung Thiên tụng niệm:

- Tam Dương hạo kiếp, Di Lặc giảng thể, cứu khổ cứu nạn, cứu vớt thế nhân!

Thạch Hiếu Hiền cùng Từ Hồng Nho cũng giơ pháp khí lên phối hợp, ba người đại biểu Bạch Liên giáo tuyên truyền Tam Dương hạo kiếp, về phần Phật Di Lặc giảng thể đương nhiên là thờ ở phía sau miếu.

Dưới đài mấy vạn tín đồ như mê như say, ai nấy thần tình kích động vạn phần, bên cạnh Tần Lâm có một người sắc mặt đỏ bừng, tuy rằng hiện tại tiết trời lạnh lẽo nhưng trán y lại toát ra mồ hôi nóng, thân thể cũng không ngừng run rẩy, giống như động kinh.

- Trời ơi, làm gì vậy?

Tần Lâm đẩy người nọ một cái:

- Đại ca, người run rẩy như vậy không mệt sao?

- Ta... Ta... Ta không mệt chút nào...

Tên kia vừa run vừa nói, nhưng sắc mặt tái nhợt, mới vừa nói xong cũng lập tức ngã quỵ.

Y cũng không phải là duy nhất, rất nhiều người nước mắt chan hòa, đắm chìm trong trạng thái kỳ quái khó hiểu.

Tần Lâm lấy tay vỗ trán, lòng nói loại tà giáo ngu dân này, lão tử nên đưa nó xuống địa ngục nhanh nhanh một chút mới được.

Đúng vào lúc này, đám người phát ra tiếng hoan hô như núi lở biển gầm.

Chỉ thấy đại môn Thần Chủ miếu mở ra, một lão đầu tử mắt tam giác, mặt hồ ly, thân khoác áo cà sa kim quang chói lọi, trên đầu đội bảo quán ba tầng, tay cầm một cây kim trượng, chậm rãi đi ra.

Tiếng hô của đám đông xông thẳng lên trời:

- Tái thế Di Lạc!

- Dương kim Phật tử!

Vô số người đổ mắt, mắt cơ hồ muốn lồi ra, vẻ mặt phấn khởi vô cùng. May là nơi này gần vùng Tái Bắc, gió rét lạnh lẽo, nhưng sóng nhiệt do đám đông toát ra cũng khiến cho Tần Lâm phải toát mồ hôi trán.

Trạng thái cuồng nhiệt vượt ra ngoài lý trí này, một khi cổ động nó, ngoại trừ dùng thủ đoạn đầm máu trấn áp ra quả thật không có cách nào khác đối phó.

555. Chương 555: Thần Tượng Sụp Đổ

- Tần ca, bây giờ có được chăng?

Lục Viễn Chí đưa tay ra chém xéo xuống.

Tần Lâm hơi do dự, cuối cùng lắc đầu một cái, chuyện nơi đây không phải là dễ dàng như vậy. Thạch Tự Nhiên đã xuất hiện, đương nhiên hiện tại chính là thời cơ ra tay bắt giết tốt nhất, bắt quả mồi vạn tin đồ tới đây dâng hương đều bị Thạch Tự Nhiên kích động, hưng phấn tới cực điểm. Nếu như hiện tại động thủ, trừ phi giết hết sạch sẽ mấy vạn người này.

- Chậm đã, đám dân chúng bị lừa gạt này là vô tội, chúng ta không thể tạo sát nghiệt bừa bãi...

Tần Lâm sờ cằm nghĩ biện pháp.

A Sa nhìn Tần Lâm bằng ánh mắt khen ngợi, nếu là những quan viên dùng máu người nhuộm đỏ tiền trình của mình, chỉ sợ sớm đã hạ thủ. Dù sao đôi phương đã đội sẵn cái mũ mưu phản bội nghịch, giết chết 'Phản tặc' càng nhiều càng tốt.

Nhưng dưới tình cảnh cuồng nhiệt hiện tại lại phải nhân cơ hội nhân vật đầu não như Thạch Tự Nhiên, Thạch Trung Thiên đều ở đây quăng một mẻ lưới bắt hết bọn họ, lại không làm dân chúng cuồng nhiệt bị chọc giận gây ra huyết án, rốt cục Tần Lâm có biện pháp gì có thể làm cho vẹn cả đôi đường?

Hắn ghé bên tai tên mập nói thật thấp đôi câu, sau đó Lục Viễn Chí liền lặng lẽ lui về phía sau, biến mất trong đám người.

Cùng lúc đó, cách đó không xa trong một tòa tiểu lâu, Bạch Liên giáo chủ và Ngã Khổ Thiên, Tam đường chủ, Ngũ trưởng lão, một đám cao thủ cấp bậc Hương chủ, Đà chủ đang tụ tập đông đủ.

Nhìn Thạch Tự Nhiên ra sức biểu diễn, Bạch Liên giáo chủ từ dưới mặt nạ bạc phát ra một tiếng cười lạnh đủ để cho người giá rét tận xương tủy:

- Thạch Tự Nhiên này bày ra cục diện cũng không nhỏ, lật đổ Chu Minh Ngụy triều cố nhiên không sai. Đáng tiếc lão trợ Trụ làm ngược, nhiều lần dám cầu kết với Mông Cổ Thát tử, công khai dẫn Lỗ kỵ xông quan, vi phạm giáo quy Thánh giáo ta, hủy đi danh dự Thánh giáo ta, quả thật chết không có gì đáng tiếc.

Ngã Khổ Thiền nhú mày một cái:

- Thánh giáo chủ, họ Tần kia bày ra không ít nhân mã ở Thạch Phật khẩu, đợi lát nữa...
- Bản giáo chủ tự mình xuất thủ...

Thanh âm của Bạch Liên giáo chủ lạnh như hàn băng.

Nghi thức tôn giáo trên quảng trường trước mặt Thần Chủ miếu, trong tiếng hoan hô của tín đồ cuồng nhiệt, không khí nhiệt liệt càng ngày càng gia tăng, tiếng khen ngợi tán thán của tín đồ vang lên hết đợt này tới đợt khác.

Trừ một ít quan viên phú thương, tuyệt đại đa số tín đồ Văn Hương môn là biên dân cùng quân hộ dọc theo trường thành, cuộc sống nghèo khổ hết sức, cơ hồ vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên được. Biên cảnh địa khu thỉnh thoảng dấy lên chiến hỏa, làm cho bọn họ lúc nào cũng lo canh cánh sáng không sống được đến tối.

Duy chỉ có Văn Hương môn tuyên dương Di Lặc giảng thế, đại từ đại bi cứu vớt hết thảy kiếp nạn nhân gian, vừa đúng hợp với tâm lý bọn họ. Hy vọng duy nhất của bọn họ chính là lúc tai kiếp vừa đến Phật Di Lặc giảng thế, lấy vô thượng pháp lực cứu vớt thương sinh, mang đến quang minh cho cuộc sống bọn họ vốn chìm sâu vào trong bóng tối vực thẳm.

Trên đài cao, Thạch Tự Nhiên thân mặc áo cà sa kim quang sáng chói, đầu đội bảo quán ba tầng rực rỡ, mặt nở một nụ cười hết sức từ hòa, tay cầm kim trượng múa may vẩy vẩy.

Ở trong lòng tín đồ, Thạch Tự Nhiên không chỉ có là hành giả thay mặt Phật Di Lặc, còn là chân thần trong lòng bọn họ.

Nếu có ai bệnh nặng thiếu y thiếu thuốc, Đại sư huynh truyền giáo Văn Hương môn sẽ tới cửa hỏi thăm ấm lạnh, bổ thí nước bùa. Có người uống nước bùa khỏi bệnh, đương nhiên là nhờ thần tích Phật Di Lặc, có người không khỏi bệnh, đó là oan nghiệt kiếp trước còn chưa trả hết, cần phải tiếp tục quyên góp tiền nhang đèn tiêu tai giải nạn. Nếu như cuối cùng bệnh nặng mà chết cũng không có quan hệ gì, bởi vì chỉ cần tin Phật Di Lặc, sau khi chết nhất định hồn về Tây Thiên, vãng sinh Cực Lạc.

Thần Phật thần kỳ vĩ đại như vậy, chẳng lẽ không đáng để gửi gắm tất cả tinh thần vào đó hay sao?

Vì vậy vào giờ phút này trong tay Thạch Tự Nhiên đang múa không phải là pháp khí kim trượng, mà là ma trượng trần đầy pháp lực thần kỳ. Trên mặt lão mang nụ cười uy nghiêm thần thánh mà không mất vẻ ấm áp chan hòa, vẩy tay liên tục với các tín đồ. Mỗi động tác của lão đều dẫn tới hoan hô nhiệt liệt, mỗi ánh mắt của lão đều làm cho tín đồ ý loạn thần mê.

Thần linh hư ảo dần dần dung hợp với nhân vật thực tế, thần quốc trên trời và nhân quốc dưới thế hợp nhau làm một, phảng phất Thạch Tự Nhiên có được lực lượng thần linh chân chính.

Nhưng vào lúc này, chợt phía sau đám người truyền tới một trận xôn xao, hơn nữa xôn xao nhanh chóng truyền ra giống như hòn đá ném xuống mặt hồ, gợn sóng khuếch tán ra xung quanh càng ngày càng lớn.

Bắt đầu là một hai người nghiêng đầu nhìn về phía sau, tiếp theo người quay đầu lại nhìn càng ngày càng nhiều, thậm chí Thạch Tự Nhiên cố gắng huy động kim trượng cũng không cách nào ngăn cản cảnh tượng kỳ quái này.

Rốt cục là có chuyện gì?

Những người khác có lẽ không rõ ràng lắm, nhưng Thạch Tự Nhiên cùng nhân vật cao tăng Bạch Liên Bắc tông đứng ở trên đài cao nhất định nhìn thấy rõ ràng:

Một vị đại hòa thượng mập đang lão đảo tiến tới phía sau đám đông, chỉ thấy y đầu mập tai to, mặt nung núc đầy thịt hồng hào béo tốt, lỗ tai to tướng cơ hồ rũ xuống tới vai, toét miệng cười ha hả, trên vai đeo túi vải, trong tay cầm chiếc quạt lá bồ rách nát, thân mặc bách nạp y, chân đi Nhĩ Ma hài. Tuy rằng mừng Một tháng Giêng tiết trời lạnh lẽo nhưng vẫn phanh ngực áo, để lộ ra ngực bụng tròn căng.

Trời ơi, đây không phải là Phật Di Lặc sao? Chẳng lẽ là Di Lặc giảng thế?

Các tín đồ ngơ ngác nhìn nhau, hình ảnh của người này quả thật giống nhau như đúc tượng Phật Di Lặc thờ trong miếu. Chẳng lẽ là chúng ta thành tâm lễ Phật, cảm động chân thân Phật Di Lặc hạ giới rồi sao?

Những người khác không nói, A Sa đầu tiên là cổ họng kêu ặc một tiếng, hai mắt trợn tròn xoe, sau đó phun ra ngoài phụt một cái. Đây nào phải là Phật Di Lặc, rõ ràng chính là Lục Viễn Chí Lục mập giả trang!

Tần Lâm, Ngưu Đại Lực và tất cả các thân binh Hiệu Úy đều bật cười suýt chút nữa ngạt thở, quả thật Lục mập cạo đầu hóa trang giống hệt như Phật Di Lặc.

Chư vị Bạch Liên Bắc tông giả thần giả quỷ trên đài cao, từ Thạch Tự Nhiên đến Từ Hồng Nho thấy đều mắt hoa đầu váng. Hàng ngày bọn họ dùng Phật Di Lặc ngu dân, đầu độc tín đồ, nhưng bản thân bọn họ cũng không ngờ rằng lại có một ngày bị Phật Di Lặc thật tìm tới cửa.

Bạch Liên giáo chủ ở tiểu lâu gần bên quảng trường chuẩn bị xuất kích, thấy cảnh tượng này kinh ngạc tới nổi tháo mặt nạ xuống, ánh mắt xinh đẹp tràn đầy nghi hoặc. Đám cao thủ trong giáo Ngã Khổ Thiên thấy cảnh tượng này cũng đồng thời á khẩu nghẹn lời, bị hành động của Tần Lâm khiến cho không biết làm sao.

Hồi lâu sau, sắc mặt Bạch Liên giáo chủ như sương lạnh, giận dữ nói:

- Tên khốn Tần Lâm này lại dám phái người giả trang Phật Di Lặc, bản giáo chủ sẽ băm thây hắn thành muôn mảnh!

Toàn bộ hội trường trở nên yên lặng như tờ, Nam Bắc hai tông Bạch Liên giáo cố nhiên không nghĩ tới lại xuất hiện trò đùa ác như vậy, cho dù là những tín đồ cả ngày lạy Phật Di Lặc, cầu xin Phật gia cứu khổ cứu nạn, ai nấy cũng phải trợn mắt há mồm.

Diệp công Hiếu Long thật ra cũng không phải là đặc biệt, nếu như bằng hữu tin Cơ Đốc có một ngày đột nhiên nhìn thấy thiên sứ có cánh từ trên trời giáng xuống, bằng hữu tin theo Đạo giáo nhìn thấy lão gia gia râu bạc cầm phất trần cỡi mây bay trên trời, suy đoán cũng sẽ có biểu lộ như vậy.

Lục mập giả dạng làm Phật Di Lặc nụ cười khả ái, chợt lên tiếng nói:

- Chư vị thiện nam tín nữ thấy tượng đất còn dâng hương lễ bái, hôm nay bản tôn cỡi mây lành hạ giới, sao không mau mau vái lạy?

Dứt lời y liền đưa tay phải ra, hai ngón trỏ giữa khẽ vạch lên không một cái, đầu ngón tay lập tức dấy lên đốm lửa xanh biếc. Sau đó y vẽ một hơi trên không, không trung hiện ra một chữ Vạn bằng lửa xanh biếc, ngưng đọng giữa không trung rất lâu không tiêu tan.

Chữ Vạn không chỉ có là dấu hiệu cát tường của Phật giáo, còn là tượng trưng thân phận Phật Di Lặc tương lai. Các tín đồ vốn thấy bề ngoài tên mập như vậy đã tin hết bảy phần, sau khi nghe y nói ra những lời này, còn vẽ ra chữ Vạn giữa không trung, lập tức tin rầm rập mười phần.

Lại có nội tuyến Tần Lâm cài sẵn trong đám đông khàn cả giọng gào thét:

- Chân thân Phật Di Lặc Thế Tôn giáng xuống, tiêu tai giải nạn cho chúng ta!

- Phật Di Lặc giáng thế độ kiếp, quang minh chiếu rọi nhân gian!

- Chân thân Phật gia mấy trăm năm khó gặp, mọi người mau mau vái lạy đi!

Câu thứ nhất không được, câu thứ hai không được, câu thứ ba tất cả mọi người ngoan ngoan quỳ xuống một mảng lớn, vô số tín đồ nước mắt chan hòa, dập đầu không ngớt với Lục Viễn Chí.

Mới vừa rồi không khí lắng xuống một hồi, lần này lập tức trở nên nhiệt liệt gấp mười lần so với lúc Thạch Tự Nhiên ra sức biểu diễn, thậm chí không ngừng có tín đồ thét lên ngắt đi.

Bọn Thạch Tự Nhiên, Từ Hồng Nho Bạch Liên Bắc tông lại dở khóc dở cười.

Bắc tông phản bội Bạch Liên giáo, về mặt giáo lý có bất đồng rất lớn. Nếu như nói tông giáo còn là tổ chức lấy tín ngưỡng tà giáo làm trụ cột, như vậy Bắc tông đã hoàn toàn là một nhóm người chỉ có lớp vỏ tôn giáo, mượn Phật Di Lặc làm danh nghĩa, thực tế là vợ vệt tiền của, tích tụ thực lực, là Hán gian vì thực hiện dã tâm đoạt quyền không tiếc cầu kết cùng Mông Cổ Thát Lỗ.

Tín đồ cấp trung thấp thật lòng thành ý tin tưởng giáo lý Tam Dương hạo kiếp, Di Lặc giảng thế, Thạch Tự Nhiên, Thạch Trung Thiên, Từ Hồng Nho là giáo chủ và nhân vật cao tăng trong giáo, giáo lý chính là bọn họ biên tập sửa đổi theo kinh điển Bạch Liên giáo mà ra, đương nhiên bản thân bọn họ không hề tin tưởng Phật Di Lặc.

Hiện tại không ngờ rằng giả mù sa mưa bá Phật, lại xuất hiện chân thân giảng thế, nhất thời khiến cho bọn Thạch Tự Nhiên không biết nên làm gì cho phải.

Thạch Trung Thiên tinh mắt chỉ Lục Viễn Chí, há miệng thật to:

- Phụ thân, tên này là ứng khuyển dưới quyền Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ Tần Lâm, con nhận ra y.

Khóe miệng Thạch Tự Nhiên khẽ nhếch còn chưa kịp lên tiếng, con thứ ba Thạch Hiếu Hiền đã mang theo cao thủ trong giáo chuẩn bị lao xuống:

- Phụ thân, hài nhi đi làm thịt tên khốn dám xúc phạm nhà Phật này.

- Chậm đã!

Thạch Trung Thiên kéo Tam đệ lại:

- Người này dám không sợ hãi nhảy ra, chỉ sợ đại ma đầu Tần Lâm đã có bố trí. Hơn nữa y giả thần giả quỷ, dụ dỗ khiến cho ngu dân phải quỷ lễ bái, làm sao có thể công khai dẫn người đi giết y?

Bây giờ mấy vạn tín đồ điên cuồng kích động đang lay ‘chân thân Di Lặc’, nếu như bọn Bạch Liên Bắc tông dám công khai giết Phật gia, lập tức sẽ bị biến tín đồ bao phủ nuốt chửng, lúc ấy ngay cả một mảnh cũng không còn sót lại.

Tín ngưỡng do mình xúi giục lừa gạt lại gặp phải tình huống cổ quái như vậy, quả thật là tự cầm đá đập vào chân mình.

May là Thạch Tự Nhiên lão gian cự hoạt cũng bị tình huống này làm cho vừa tức vừa gấp, dù là nằm mơ cũng không nghĩ tới đối thủ sẽ giở ra một chiêu như vậy.

Tần Lâm cất tiếng cười khàn khàn vô cùng gian trá, nhìn đám người Bạch Liên Bắc tông trên đài cao loạn thành một đám, khóe miệng của hắn khẽ nhếch lên, nở một nụ cười giễu cợt.

Không phải là các ngươi muốn lừa gạt dân chúng, khiến cho bọn họ tin tưởng mù quáng hay sao, lão tử làm như vậy chính là dùng gạt ông đập lưng ông, ha ha...

A Sa nhìn Tần đại thúc cười gian, lắc đầu thở dài. Trò đùa ác này của Tần đại thúc không ngờ sinh ra hiệu quả như vậy, đám phản đồ Thạch Tự Nhiên này e rằng muốn khóc cũng không có nước mắt.

Thạch Tự Nhiên không kềm chế được, từ trên đài cao nhảy xuống phất phơ, lộ ra khinh công inh, xa xa chỉ Lục Viễn Chí quát:

- Tên lương gạt kia từ đâu tới, dám giả mạo Di Lặc Phật gia, không sợ trời đánh ngũ lôi sao? Tả Hữu hộ pháp, theo ta bắt giữ y!

Tả Hữu hộ pháp chính là hai đứa con trai của lão, Thạch Trung Thiên cùng Thạch Hiếu Hiền cũng theo phụ thân từ trên đài cao nhảy xuống, sắp sửa xông tới.

Cục diện bây giờ chỉ có tranh trước không chế lại Lục Viễn Chí giả mạo Phật Di Lặc mới có hy vọng chuyển bại thành thắng, nếu không để cho các tín đồ tiếp tục lay như vậy, Lục Viễn Chí tranh trước nói hươu nói vượn một phen, Bạch Liên Bắc tông coi như tan tác.

Thạch Tự Nhiên dùng tên giả Vương Sâm, là Văn Hương môn chủ, vẫn luôn là hành giả thay mặt Phật Di Lặc ở thế gian này. Hiện tại lão đột nhiên chỉ trích chân thân Di Lặc là giả, các tín đồ đều thất kinh, tiếp theo không biết rốt cuộc tin bên nào, bàng hoàng do dự.

Lục Viễn Chí đã có tính toán trong lòng, ung dung điềm tĩnh nói:

- Các ngươi mạo danh Phật gia lừa gạt dân chúng nơi này, Phật gia đang muốn thu thập các ngươi!

Dứt lời y múa chiếc quạt lá bồ rách nát, những chuỗi thanh quang bay ra liên tiếp tung hoành ngang dọc giữa không trung.

Thạch Trung Thiên, Thạch Hiếu Hiền chưa từng thấy qua tình cảnh như vậy, cho dù là võ công hai người không tệ cũng không dám để cho thanh quang kia chạm vào, vội vàng dùng chiêu Lại Lư Đả Cổ lăn tròn ra xa.

- Phật gia phát uy, Phật gia phát uy!

Các tín đồ cùng kêu lên thật to.

- Trừ ma vệ đạo, cho dù là ngã Phật Như Lai cũng sẽ thi triển Sư Tử Hống.

Lục Viễn Chí thu nụ cười lại, dáng vẻ chính khí bừng bừng, múa may quạt lá bồ rách nát liên hồi.

Chỉ nghe bùng một tiếng vang nhỏ, cây quạt kia thành linh bốc cháy toàn bộ, phát ra ánh lửa màu xanh lam âm u, thế nhưng bản thân quạt lại không cháy, cũng giống như một món pháp bảo vô cùng lợi hại trong truyền thuyết.

Những cao thủ Bạch Liên Bắc tông thấy đều trợn mắt há mồm, bọn họ đã thấy qua rất nhiều loại võ công, nhưng tên mập này thi triển cảnh tượng thần kỳ, hoàn toàn không thể dùng võ công để giải thích, chỉ có thể nói là thần tích.

Các tín đồ bình thường thấy vậy càng thêm hoa mắt, lòng tôn sùng đối với Phật gia lên tới đỉnh điểm.

556. Chương 556: Đấu Với Bắc Tông

Lục Viễn Chí giờ ‘Pháp bảo’ chỉ Thạch Tự Nhiên xa xa:

- Chư vị thiện nam tín nữ, tên giả mạo này kêu gọi mọi người tụng kinh niệm Phật, làm việc thiện, diệt yêu trừ ma, thật ra là mượn danh ta lừa gạt người đời. Tên thật của lão là giáo chủ Thạch Tự Nhiên, dùng tên giả Vương Sâm, lão còn chạy đến Bản Thẳng thành cầu kết với ngoại địch Thát Lỗ, bán đứng triều Đại Minh chúng ta, dẫn dắt Lỗ kỵ xông quan!

Thì ra là như vậy! Phật gia đã chính miệng nói ra, các tín đồ rất tin không nghi ngờ, trong lòng bọn họ nhất thời đám Thạch Tự Nhiên từ thần linh cao cao tại thượng đã hóa thành đồng phân ai ai cũng ghê tởm.

Tần Lâm lẫn trong đám người, không để lỡ thời cơ vội vàng khăn cổ gào to:

- Hàng yêu trừ ma, mau thay Phật gia bắt lại đám bại hoại này!

- Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Cao thủ Bạch Liên Bắc tông Thạch Trung Thiên, Từ Hồng Nho thấy đều kinh hoảng thất thố nhìn bốn phía. Đám tín đồ trước đây bị bọn họ đùa giỡn trong lòng bàn tay, hiện tại dưới sự sách động của ‘chân thân Di Lạc’ Lục Viễn Chí đang hươ tay múa chân tiến tới gần bọn họ.

Chơi dao có ngày đứt tay, cảnh tượng hiện tại không thể nghi ngờ là hết sức mỉa mai đối với Bạch Liên Bắc tông.

Thạch Tự Nhiên quyết định thật nhanh, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Chỉ cần giữ được rừng xanh, không sợ không có củi đốt, nếu Tần đại ma đầu Cẩm Y Vệ tự mình tới đây, sợ là không giữ được cơ nghiệp này của chúng ta...

Thạch Hiếu Hiền, Từ Hồng Nho còn đang chần chờ, Thạch Trung Thiên đã hiểu ý phụ thân, lập tức đưa tay lên miệng phát ra tiếng huýt sáo chói tai lạnh lạnh.

Đại môn Thần Chủ miếu lập tức mở ra, có rất nhiều tráng hán thân mặc áo đỏ, đầu cột khăn xanh, tay cầm gươm đao, trường mâu sáng loáng chen chúc ủa ra.

Những tráng hán áo đỏ này là hộ pháp thần binh tham gia nghi thức lúc Văn Hương môn cử hành pháp sự, các tín đồ đã quen, cho dù là đối phương cầm vũ khí cũng không cảm thấy sợ hãi.

Có vị lão hán chừng năm mươi tuổi ở trước đám tín đồ nước da màu cổ đồng dày dặn phong sương, mặc một chiếc áo bông và mấy chố.

Các tín đồ đều nhận ra được người này tên là Triệu lão Đại, là một trong số những tín đồ thành kính nhất. Lão gần như đem hết gia sản quyên góp cho Văn Hương môn làm tiền hương hỏa, thành kính thờ phụng Di Lặc Phật tổ. Bình thời ai dám nói một câu bất kính đối với Văn Hương môn, hoặc là tỏ vẻ nghi ngờ đối với Di Lặc Phật tổ, Triệu lão Đại sẽ không tiếc liều mạng với người đó.

Triệu lão Đại đón hộ pháp thần binh đi tới, tay chỉ Lục Viễn Chí xa xa một cái:

- Các huynh đệ, thì ra Vương Sâm Vương môn chủ là một tên lường gạt, chúng ta đều bị lão lừa gạt. Xem kìa, chân thân Di Lặc Phật tổ giáng xuống phạm trần, muốn tố cáo cho chúng ta rằng...

- Giết!

Hộ pháp thần binh quát ngán một tiếng, Triệu lão Đại đang xoay đầu nhìn Lục Viễn Chí giả trang Phật Di Lặc, còn không có biết rõ chuyện gì xảy ra, đột nhiên cảm thấy thân thể nhẹ bổng, bay lên thật cao.

Chẳng lẽ mình đã phi thăng Tây Thiên?

Triệu lão Đại nghi hoặc không hiểu nhìn xuống, rất nhanh thấy được thi thể không đầu của mình đang mềm nhũn ngã xuống, cổ không đầu phun máu tươi ra điên cuồng, giờ mới hiểu được cũng không phải là ban ngày phi thăng, chỉ có đầu của mình bay lên.

Đáng thương cho Triệu lão Đại thành kính lễ bái Di Lặc, quyên hiến cơ hồ toàn bộ gia sản cho Văn Hương môn, cuối cùng lại có kết cục đầu một nơi mình một nẻo.

Đầu người bay lên, máu tươi từ cổ đứt phun cao ba thước, hàng ngàn hàng vạn tín đồ tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, ai nấy đều há to miệng không khép lại được.

Chân thân Di Lặc Phật tổ chính miệng nói ra, các tín đồ cố nhiên rất tin không nghi ngờ, nhưng dù sao cũng là chuyện tai nghe, không có cảm nhận trực quan mắt thấy. Bây giờ Văn Hương môn hành hung giết người, bày ra cảnh tượng đầm máu trần trụi nhất trước mặt các tín đồ, những lời tuyên dương từ bi, thương hại, cứu khổ cứu nạn của bọn họ trước đó, hiện tại không thể nghi ngờ trở thành chuyện mỉa mai lớn nhất.

Cháy nhà ra mặt chuột, Văn Hương môn đã xé xuống cái khăn che mặt giả nhân giả nghĩa, giờ cao dao mổ đối với tín đồ mình.

Cảnh tượng đầm máu như vậy nhất thời làm cho các tín đồ bùng nổ, kẻ nhất gan bắt đầu chạy trốn, cũng có nhiều người bị kích động tới mức mù quáng, tay không xông lên vật lộn cùng hộ pháp thần binh. Người già phụ nữ và trẻ con khóc lóc ầm trời, trong lúc nhất thời đạo tràng thanh tịnh trước Thần Chủ miếu biến thành Tu La địa ngục huyết nhục văng tung tóe.

Thạch Tự Nhiên thấy cảnh tượng hỗn loạn như vậy, đáy lòng không khỏi thở dài sâu kín một tiếng, biết hơn mười năm truyền giáo tạo dựng lên cơ nghiệp của mình bắt đầu từ giờ khắc này coi như xong đời.

Bất quá các tín đồ bị Lục Viễn Chí giả trang Phật Di Lặc kích động đã bắt đầu phản bội, nếu như không hạ sát thủ gây ra hỗn loạn, làm sao bọn Thạch Tự Nhiên có thể rút lui một cách bình yên.

Lúc này cũng không kịp quản rất nhiều, Thạch Tự Nhiên mang theo hai đứa con trai cùng đại đồ đệ Từ Hồng Nho, thừa dịp thế cục hỗn loạn không chịu nổi, dưới sự bảo vệ của rất nhiều cao thủ trong giáo mở một đường máu, dùng thi thể tín đồ làm đá lót đường cố gắng chạy trốn giữ mạng.

A Sa từ xa nhìn chằm chằm Thạch Tự Nhiên, trong đôi mắt của bé gái tràn đầy lửa giận, hận không thể cắn lão khốn kia chết ngay tức khắc. Bạch Liên giáo chú trọng độ Tam Dương hạo kiếp, Di Lặc giáng thế Minh Vương hạ sinh, lấy tế thể cứu khổ làm tôn chỉ, đối nghịch cùng triều đình là một chuyện khác, làm sao có thể giết tín đồ mình?

Đáng tiếc trên quảng trường chen chúc vô số người, người già phụ nữ và trẻ con loạn thành một đám, cho dù là thân hình A Sa trơn tuột như lươn cũng không thể chen qua lọt biển người như vậy. Tần Lâm lại ở sát bên cạnh, nó không thể thi triển khinh công, gấp tới nỗi gãi đầu gãi tai.

Bạch Liên giáo chủ và bọn Ngã Khổ Thiên chờ trên tiểu lâu cũng không nghĩ tới thế cục sẽ phát triển đến trình độ như vậy. Thấy phản đồ Thạch Tự Nhiên lại giết tín đồ mình, Bạch Liên giáo chủ lập tức động thân, chuẩn bị phóng ra khỏi cửa sổ xuống dưới.

Rất nhanh nằng đã dừng bước!

Bởi vì Tần Lâm đã có cử động...

- Thạch Tự Nhiên, lão làm ác đa đoan, còn mơ tưởng chạy trốn sao?

Tần Lâm xa xa quát về phía Thạch Tự Nhiên, sau đó giơ tay lên thật cao, chém xéo xuống thật mạnh:

- Các huynh đệ, bắt hết đám can phạm Bạch Liên tà giáo này!

- Tuân lệnh!

Mười tên thân binh Hiệu Úy lập tức lấy ra Xế Điện Thương từ dưới áo bông thật dày, nhắm vào đám hộ pháp thân binh bắn đùng đùng một trận, lập tức bắn ngã bảy tám tên.

Đây chính là hậu thủ của Tần Lâm sao? Bạch Liên giáo chủ nhướng mày, phát tay ngăn bọn Ngã Khổ Thiên đang rục rịch muốn động lại.

Thạch Trung Thiên cũng ngăn người ra, thấy thân binh Hiệu Úy Tần Lâm đều đang nạp đạn không khỏi vui mừng hơn hở:

- Bắt giặc phải bắt tướng trước, chúng ta phải hạ Tần ma đầu trước. Các huynh đệ lên, bọn họ chỉ có chừng mười người, súng kia cũng chỉ có thể bắn một phát!

Mấy tên cao thủ đi phía trước mở đường, hộ pháp thân binh theo sát, mở một đường máu giữa đám người hỗn loạn, chạy thẳng tới Tần Lâm.

A Sa bĩu môi khinh thường, làm bộ như sợ quá phải ôm đùi Tần Lâm, thật ra là che chở trước người hấn.

- Con ghê cũng biết sợ sao?

Tần Lâm rất không có lương tâm vỗ vỗ đầu nó, sau đó cất tiếng cười dài:

- Ha ha ha, nhiều người khi dễ ít người ư? Các huynh đệ, hết thấy hiện thân!

Lập tức có bảy tám chục tên tráng hán trong đám tín đồ nhất tề ứng tiếng:

- Tuân lệnh Tần trưởng quan!

Đông Xưởng Chưởng Hình Thiên Hộ Từ Tước, Lý Hình Bá Hộ Trần Ứng Phượng, Chỉ Huy Đồng Tri Cẩm Y Vệ Bắc Trấn Phủ Ty Hồng Dương Thiện dẫn dắt đông đảo cao thủ Xưởng Vệ trà trộn trong đám tín đồ, theo một tiếng quát ngắn của Tần Lâm hiện thân toàn bộ.

- Văn Hương môn chủ Vương Sâm, hay ta phải gọi lão là Thạch Tự Nhiên?

Trên mặt Từ Tước nở một nụ cười âm trầm lạnh lẽo, ánh mắt băng hàn giống như rắn độc nhìn chăm chú vào Thạch Tự Nhiên, cười khàn khạch quái dị:

- Thạch huynh, năm đó từ biệt ở Bản Thăng thành, chúng ta đã mười năm chưa từng gặp mặt!

Trần Ứng Phượng gác ngang cương đao, mặt nung núc thịt run run:

- Đám chết bầm Bạch Liên Bắc tông này, theo gia đi kinh sư một chuyến!

Bọn Thạch Tự Nhiên chấn động trong lòng, phàm là nhân vật Bạch Liên Bắc tông hơi lớn tuổi đều nhận ra được hai đại ma đầu Đông Xưởng Từ Tước và Trần Ứng Phượng này. Năm đó chính là hai người bọn họ dẫn dắt đông đảo cao thủ Xưởng Vệ, phối hợp quân Minh cùng Yêm Đáp Hân đánh bất ngờ Bản Thăng thành, bắt Triệu Hoàn Bắc, nhất cử phá hủy thế lực Bạch Liên Bắc tông thành lập ở Tái Bắc.

Đông đảo cao thủ Xưởng Vệ đồng thời xuất hiện, người Bạch Liên Bắc tông đã là chấp cánh khó thoát, từ trường lão đến hộ pháp thần binh bình thường, sắc mặt ai nấy lập tức trở nên trắng như tờ giấy.

Tần Lâm cười khàn khàn quái dị một trận, hai chân bắt đĩnh bắt bát, thân hình vũng vàng như non Thái, một tay chống nạnh, một tay dùng khí thế chỉ điểm giang sơn chỉ về phía Thạch Tự Nhiên ngoài xa:

- Các huynh đệ, bắt hết phản tặc cho ta!

Những cao thủ Xưởng Vệ ầm ầm hô to một tiếng, ai nấy đều muốn thể hiện mình trước mặt Tần trưởng quan được mặt rồng ưu ái, thanh danh như mặt trời đứng bóng, hết thầy tinh thần cao như cầu vồng.

- Liều mạng với ưng khuyến Xưởng Vệ!

Thạch Tự Nhiên múa tit kim trượng, giống như hổ điên lao về phía Tần Lâm.

Lao đi chưa được ba bước, Trần Ứng Phượng đã vung cương đao ngăn lại, mười ba đường Ngũ Hổ Đoạn Môn đao xuất ra vô cùng uy mãnh, nhắm vào các nơi yếu hại trên thân thể Thạch Tự Nhiên.

- Lên!

Thạch Trung Thiên, Thạch Hiếu Hiền cũng hiểu được hiện tại sống chết trước mắt, gạt hiềm khích huynh đệ tranh nhau sang bên.

Từ Tước lạnh lùng cười một tiếng, lợi kiếm bên hông ra khỏi vỏ, chỉ thấy kiếm mà y sử dụng vừa mỏng vừa nhỏ, lưỡi kiếm lóe lên u quang xanh biếc. Cổ tay y lộn một cái, một chiêu Độc Xà Thổ Tín đâm tới nhắm vào cổ họng hai huynh đệ Thạch gia.

Từ Hồng Nho cũng dẫn dắt tất cả trưởng lão Bạch Liên Bắc tông đấu với những cao thủ Xưởng Vệ vô cùng hỗn loạn.

- Trời ơi, quả nhiên là cao thủ đại nội!

Không biết Tần Lâm tìm được một cái ghế nhỏ ở đâu đặt mông ngồi xuống, người khác đánh nhau quên sống chết, hẳn ở bên ngoài quan sát có vẻ vô cùng cao hứng.

Chỉ thấy đầu người cuộn cuộn, vô số cao thủ Xưởng Vệ đánh nhau với Bạch Liên Bắc tông, các tín đồ đều tứ tán né ra, Phật Di Lặc Lục Viễn Chí đã hoàn thành nhiệm vụ, cười ha hả chạy đến bên người Tần Lâm, nhẹ nhàng đâm lưng cho hắn:

- Tần ca, thân ca ca của đệ, đệ có thể thay đổi y phục được chưa?

Tần Lâm cười vỗ vỗ bụng Lục Viễn Chí:

- Đệ mặc như vậy rất là anh tuấn.

- Lạnh không chịu nổi...

Thanh âm Lục Viễn Chí run lấy bấy, vừa nói chuyện vừa xoay người lại, ách xì liên tục mấy cái.

Quả thật là như vậy, Loan Châu nằm ở phía Bắc kinh sư, mùa Một tháng Giêng lạnh biết bao. Tên mập chỉ mặc một chiếc áo vải mỏng để lộ ngực bụng, cái bụng tròn căng của y phơi ra bên ngoài, quả thật là khó cho y.

Tần Lâm cười cười, bảo Lục Viễn Chí mau mau mặc áo bông vào. Y vì giả trang Phật Di Lặc phải cạo trọc đầu, cũng đã hy sinh rất lớn, nếu vì vậy còn bị cảm mạo phong hàn, Tần Lâm sẽ cảm thấy rất áy náy.

Đang khi nói chuyện tình thế đã phát sinh biến hóa, chỉ nghe một tiếng hét ôi chao thảm thiết, huyết Kiên Tinh của Thiếu giáo chủ Thạch Trung Thiên đã bị tể kiếm Từ Tước đâm trúng, cánh tay phải mềm nhũn rũ xuống.

Y nghiêng rằng một cái, chuyển kiếm sang tay trái đấu tiếp.

Dùng quen tay phải còn không phải là đối thủ, tay trái làm sao có thể ngăn cản được, kiếm pháp Thạch Trung Thiên càng ngày càng tán loạn.

Thấy ca ca bị thương, Thạch Hiếu Hiền càng cảm thấy nôn nóng, đúng lúc này Từ Tước để lộ sơ hở, trong lòng y hết sức vui mừng, kiếm thế đâm ra hơi mạnh một chút. Bất ngờ Từ Tước lướt sang bên cạnh, tể kiếm hót lên trên, kiếm và hai ngón tay Thạch Hiếu Hiền lập tức bay ra ngoài.

Từ Tước được thế không buông tha người, tể kiếm soát soát tựa như rắn độc quần thân, đâm vào mấy chỗ yếu huyệt trên thân thể hai huynh đệ Thạch gia, khiến cho hai người mềm nhũn co quắp trên mặt đất.

- Hay, hay lắm!

Tần Lâm vỗ tay cười to, Đốc Công Đông Xưởng Phùng Bảo cũng không phải là tuyệt thế cao thủ gì, nhưng hai ứng khuyển Từ Tước, Trần Ứng Phượng thật là lợi hại, là cao thủ đại nội không chê vào đâu được.

Thạch Tự Nhiên nghe Tần Lâm cười to, quay đầu lại nhìn thấy hai đứa con trai co quắp dưới đất, lập tức trong lòng đại loạn, kim trường bị cương đao Trần Ứng Phượng ép văng sang bên.

Trần Ứng Phượng xoay ngược sống đao lại bổ vào gáy lão một cái, Thạch Tự Nhiên chợt cảm thấy trời đất quay cuồng.

Ha ha ha... Tần Lâm cất tiếng cười to, giơ ngón tay cái lên với hai người bọn họ:

- Khá, khá lắm, võ công hai vị thật là lợi hại, lần này đã lập công lớn!

- Tần tướng quân khen quá lời rồi!

Từ Tước và Trần Ứng Phượng đều cười híp mắt chấp tay đáp lễ, lần này hai người bọn họ lập được công lao không nhỏ, cuối cùng vẫn là nhờ vào Tần Lâm mới có thể lập được công lao lớn như vậy.

Đầu não đã bị bắt, phản kháng của Bạch Liên Bắc tông lập tức trở nên uổng công vô ích. Đông đảo cao thủ Xưởng Vệ ép tới từng bước một, Từ Hồng Nho cùng đám hộ pháp thần binh liên tục lui về phía sau, cuối cùng bị ép thành một vòng tròn rất nhỏ, tựa lưng vào nhau cố gắng ngoan cố kháng cự.

Còn muốn chơi sao?!

Tần Lâm cười hăng hắc, nhận lấy Xế Điện Thương từ trong tay thân binh Hiệu Úy, nổ một phát súng vào giữa đám đông địch nhân.

Pằng!

Súng nổ người ngã, một tên hộ pháp thần binh mặc áo đỏ lập tức ngã xuống đất.

Tần Lâm ném súng cho thân binh Hiệu Úy nạp đạn, lại nhận lấy một khẩu súng khác bắn ra phát nữa.

Nếu như đầu dây dưa phân tán, Tần Lâm còn lo lắng ngộ thương người mình, bây giờ phản tặc Bạch Liên Bắc tông bị vây khốn thật chặt, chen chúc một đồng, bắn quả thật bọn họ quá mức dễ dàng.

557. Chương 557: Nhổ Cỏ Tận Gốc

Tần Lâm trước sau bắn chết ba tên phỉ đồ vô cùng dễ dàng thích ý, giống như bắn vịt trời.

Đáng thương Bắc tông yêu phỉ không có cả không gian xoay chuyển né tránh, hóa thành bia thịt cho Tần Lâm bắn, tên nào tên nấy toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Ai bảo bọn họ trợ Trụ làm ác?! Mới vừa rồi tru diệt tín đồ tay không tác sát, vì sao không chịu nường tay?!

Tất cả những tín đồ chạy ra xa, đặc biệt là người già phụ nữ và trẻ con, thấy tình hình Tần Lâm bắn giết đám hộ pháp thần binh cũng cùng nhau lớn tiếng hoan hô, hận Tần Lâm không giết hết bọn họ sạch sẽ.

- Đừng bắn, đừng bắn! Đầu hàng!

Một tên hộ pháp thần binh bỏ vũ khí xuống, quỳ trên mặt đất giơ hai tay lên.

Trên mặt Từ Hồng Nho chợt lóe vẻ tàn khốc, giới đao vung ra đâm xuyên tim người này:

- Không thể đầu hàng, phản giáo phải chết!

Phản giáo phải chết? A Sa bên cạnh Tần Lâm, Bạch Liên giáo chủ trên tiểu lâu đang chờ thời cơ xuất động, đồng thời cười lạnh không ngừng.

Nếu như thủy chung giữ vững căn bản giáo lý, tổng giáo Bạch Liên giáo đầy tín đồ tôn giáo cuồng nhiệt, có thể sẽ tử chiến đến cùng. Nhưng Bắc tông đã sớm lột vỏ trở thành tập đoàn Hán gian lấy mưu thủ lợi ích, tranh đoạt quyền lực làm tôn chỉ, làm sao những trưởng lão, Hương chủ cùng hộ pháp thần binh này chịu tìm cái chết vô nghĩa?

Từ Hồng Nho mới vừa rút giới đao từ bên trong thân thể kẻ hy sinh ra, các nơi yếu hại trên người y như cổ họng, tim, bụng đã bị mấy món vũ khí kè sát.

- Là người mình làm.

Các người muốn làm gì?

Từ Hồng Nho điên cuồng kêu lên, ánh mắt đỏ như máu:

- Triều đình sẽ không bỏ qua cho chúng ta, không có đường sống!

Một tên trưởng lão lạnh lùng nói:

- Đầu hàng triều đình có lẽ quay đầu lại khó thoát khỏi cái chết, bất quá nếu như không đầu hàng, bây giờ chúng ta phải chết.

Keng... keng...

Từ trưởng lão đến hộ pháp thần binh, Bạch Liên giáo đồ rồi rít bỏ vũ khí xuống.

- Hay, hay lắm...

Tần Lâm cười ném súng cho thân binh, vô cùng hời hợt vỗ tay mấy cái, giọng nói toát ra vẻ mỉa mai chế nhạo rõ ràng:

- Bỏ xuống đồ đao lập địa thành Phật, các vị làm như vậy, Di Lạc Phật tổ hẳn cũng rất cao hứng.

Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng nhất thời nhẹ nhõm trong lòng, chỉ huy cao thủ Xưởng Vệ trối Bạch Liên giáo đồ lại, sau đó vãi Tần Lâm một vãi thật sâu:

- Tần tướng quân bố trí quả nhiên là lưới pháp luật tuy thưa nhưng khó lọt.

Cùng lúc đó, Bạch Liên giáo chủ mai phục đã lâu trên tiểu lầu hừ lạnh một tiếng:

- Dễ thắng mà kiêu, khinh địch mà ngạo, hiện tại chính là lúc chúng ta xuất kỳ chế thắng!

Đang lúc Tần Lâm đạt được toàn thắng, chuẩn bị cùng Từ Tước, Trần Ứng Phượng xử lý mọi chuyện, tình hình bỗng trắng nhoáng lên trên cửa sổ tiểu lầu bên cạnh quảng trường, tình thế xuất hiện biến hóa.

Chỉ thấy một bóng người mang mặt nạ màu bạc bay ra như cầu vồng, dáng người đẹp vô cùng, tay áo trắng phất phơ theo gió như thiên ngoại phi tiên, tốc độ nhanh chóng kinh người, nhanh như tia chớp xông về phía Tần Lâm.

Sắc mặt của Từ Tước nhất thời trở nên hết sức khó coi, chặt vật nặn ra trong cổ họng:

- Bạch... Bạch Liên giáo chủ!

Kể từ năm Vĩnh Lạc, bắt đầu từ thời Đường Tái Nhi, các đời Bạch Liên giáo chủ uy chấn giang hồ, xưng thiên hạ vô địch. Không biết Bạch Liên giáo chủ đời này là già hay trẻ, nhưng không người nào dám khinh thị võ công của nàng, nghe nói phạm là địch nhân từng thấy qua nàng xuất thủ cũng đã hồn phi phách tán.

- Bắt giết đầu đảng phản tặc sinh tử bất kể, kẻ nào lập công thăng quan ba cấp, thưởng vạn lượng bạc!

Từ Tước lớn tiếng kêu lên.

Các cao thủ Đông Xưởng xông tới, cũng không có chú ý tới tiếng thét của Từ Tước có hơi run rẩy.

Đông Xưởng, Cẩm Y Vệ cùng Bạch Liên giáo từ trước tới nay đều là sinh tử đại địch, đột nhiên thấy Bạch Liên giáo chủ xuất hiện ở nơi này, lập tức có không ít cao thủ Xưởng Vệ cố gắng xông lên tranh đoạt công lao. Dù sao thiên hạ vô địch bất quá chỉ là tin đồn, triều đình thăng thưởng lại là thứ thấy được sờ được.

Bốn năm tên cao thủ đại nội xông lên trước nhất, người đi đầu vóc dáng cao kều, Luyện Tử thương trong tay đâm ra thẳng tắp, nhắm vào cổ họng Bạch Liên giáo chủ. Tên thứ hai lùn thấp sử Địa Đường đao, tấn công ba đường dưới, người thứ ba là một lão nhân tóc trắng bạc phơ, vận khởi công lực trọn đời lên song chưởng vào thẳng trung cung, vừa ra tay đã khiến cho kinh phong gào thét, hiển nhiên là nội gia cao thủ.

Bảo kiếm trong tay người thứ tư run lên, chín đóa kiếm hoa từ mặt bên vẩy lấy chín đại yếu huyết nửa người bên trái Bạch Liên giáo chủ. Người thứ năm gầy gò múa tít Phán Quan bút, đâm vào tất cả yếu huyết sườn phải của nàng.

Bạch Liên giáo chủ nhẹ nhàng cười lạnh:

- Đom đóm mà cũng đòi tranh sáng với ánh trăng?

Vừa rồi nói ra hai chữ ‘đom đóm’, hai ngón trỏ giữa tay trái của nàng đã kẹp lấy ngọn Luyện Tử thương, kéo mạnh về phía sau một cái, khiến cho người đi đầu lão đảo chúi về phía trước hai bước. Tay phải nàng vỗ nhẹ vào ngực đối phương một cái, lưng người cao kều kia thành linh nổi lên một cục to bằng nắm tay, ngũ tạng lục phủ đã bị chấn vỡ.

Lúc chữ ‘mà’ ra khỏi miệng, Bạch Liên giáo chủ tiến lên trước một bước, làm cho tên sử Địa Đường đao giống như tự mình dâng lên tới cửa, bị nàng đá trúng huyết Thái Dương. Nhất thời con người lòi ra, thất khiếu chảy máu, đầu bị vỡ nát như trái dưa hấu.

Lão nhân thứ ba ý nội lực mình tinh xảo, song chưởng vẫn tiếp tục đẩy thẳng vào ngực Bạch Liên giáo chủ. Ánh mắt nàng sau mặt nạ bạc toát ra hận ý vô biên, tả chưởng đánh ra nhẹ nhàng phơ phất, còn cách xa một thước đã đánh cho lão nhân kia như bị sét đánh, toàn thân bay về phía sau như điều đứt dây, miệng phun ra một vòi máu tươi.

Tên thứ tư sử kiếm thấy tình thế không ổn đang định lui về phía sau, Bạch Liên giáo chủ cong ngón tay nhẹ nhàng búng vào sống kiếm y, thanh kiếm sắc bén bằng thép luyện này lập tức vỡ vụn từng tác một. Người nọ sợ đến hồn phi phách tán, vội vàng hai chân lui lại nhanh chóng, lui về phía sau chừng bảy tám trượng chợt ngã quỵ. Lúc này mới nhìn thấy Mi Tâm y còn dính một mảnh kiếm gãy, từ đó có vết máu đỏ tươi chảy xuống.

Tên thứ năm sử Phán Quan bút bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, hai tay ngưng phất lại giữa không trung không biết rốt cuộc là nên đâm tới hay không đâm. Bạch Liên giáo chủ cũng không nói nhiều lời vô ích, vung tay đoạt lấy một thanh Phán Quan bút thuận tay ném ra. Chỉ nghe phập một tiếng vang lên, thanh Phán Quan bút đâm xuyên người chủ nhân trở ra sau lưng, sau đó đóng đinh chủ nhân của nó xuống đất.

Lúc này Bạch Liên giáo chủ mới nói xong chữ ‘trăng’. Chỉ sau một câu mười chữ ‘Đom đóm mà cũng đòi tranh sáng với ánh trăng’ ra khỏi miệng, năm tên cao thủ đại nội nhất đẳng đã phơi thây tại chỗ.

Đông đảo cao thủ Xưởng Vệ nhất tề hít sâu một hơi khí lạnh, không trách bắt đầu từ Đường Tái Nhi, Bạch Liên giáo chủ đã danh chấn thiên hạ, không trách chém chết vô số Chỉ Huy Sứ, Đô Chỉ Huy Sứ cùng Đại tướng lãnh binh triều đình, thân thủ như vậy thử hỏi trên thế gian này có ai có thể địch lại nàng vài hiệp?

Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng nhìn nhau, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là cắn răng xông lên, huy động tể kiếm cùng loan đao, một tả một hữu tiến lên đón Bạch Liên giáo chủ.

Ngã Khổ Thiên dẫn dắt người Bạch Liên giáo cũng thi nhau từ cửa sổ nhảy xuống, bắt đầu động thủ cùng cao thủ Xưởng Vệ.

Ứng khuyến triều đình Đông Xưởng, Cẩm Y Vệ nhiều không đếm xuể, nếu chỉ có đám Ngã Khổ Thiên cũng có thể đấu tương đương với bọn họ. Nhưng Bạch Liên giáo chủ quả thật quá lợi hại, vừa ra tay liền giết chết năm tên cao thủ đại nội, khiến cho trong lòng đám ứng khuyến Xưởng Vệ vô cùng kinh hãi.

Trời ơi, có phải là người hay không vậy? Tần Lâm thấy vậy há hốc mồm cứng lưỡi, dứt khoát cầm lấy Xế Điện Thương trong tay thân binh nhắm vào Bạch Liên giáo chủ. Mặc dù Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng đang dây dưa đấu cùng nàng, rất có thể bị ngộ thương, nhưng Tần trưởng quan chúng ta từ trước tới nay chết đạo hữu không chết bản đạo là được.

- Lão Từ, lão Trần, nếu bản ngộ thương, bản quan sẽ xin tiền tuất của triều đình cho các vị.

Tần Lâm cười xấu xa bóp cò.

Pằng!

A Sa đang nghĩ làm thế nào ngăn cản Tần Lâm nhưng chưa kịp, tiếng súng vang lên khiến cho nó giật thót trong lòng.

Lại thấy Bạch Liên giáo chủ bị hai đại cao thủ Từ Tước, Trần Ứng Phượng vây công vẫn ung dung thông thả vô cùng, Tần Lâm bắn phát súng này chỉ thấy thân hình nàng chột lóe đã tránh khỏi, dường như không có tác dụng gì.

Con bà nó! Tần Lâm thầm mắng một tiếng, trong lòng không khỏi bối rối.

Mặc dù vóc người Bạch Liên giáo chủ lả lướt xinh đẹp, tư thái tựa như thiên ngoại phi tiên, nhưng Tần Lâm lại không có lòng thương hương tiếc ngọc chút nào. Bởi vì nếu bản không chết đối phương, cái mạng nhỏ của lão nhân gia sẽ khó mà giữ được.

- Các huynh đệ, nạp đạn, chúng ta bắn quét qua một lượt!

Tần Lâm chỉ huy thân binh Hiệu Úy thủ hạ của mình.

Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng hồn phi phách tán, Bạch Liên giáo chủ không sợ đạn chì, hai người bọn họ sợ. Trong lòng bọn họ thầm mắng Tần Lâm không biết bao nhiêu mà kể, nhưng bị Bạch Liên giáo chủ chế trụ, không có cách nào nhảy ra khỏi vòng chiến.

Bạch Liên giáo chủ cũng nghe được tiếng kêu của Tần Lâm, đột ngột vung tay lên:

- Đánh chết ma đầu!

Một đạo ngân quang vô cùng mau lẹ bắn về phía Tần Lâm.

Ngư Đại Lực cản ở mặt trước, y giấu Bàn Long côn bên trong đòn khiêng kiệu, đã sớm lấy ra ngoài. Lúc này thấy thế tới của đạo ngân quang kia cực nhanh, vội vàng đứng bảo vệ trước mặt Tần Lâm, Tấn Thiết Bàn Long côn để ngang trước ngực.

Keng một tiếng vang lên, vật kia chạm vào Bàn Long côn lập tức tia lửa văng khắp nơi, sau đó rơi xuống đất lẩn đi, định thần nhìn lại thì ra là viên đạn chì đã biến dạng.

Thì ra Bạch Liên giáo chủ tiếp lấy đạn Tần Lâm bắn, lại ném nó trở về.

Tần Lâm nghiêng rằng một cái, âm thầm cầu phúc cho Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng, sau đó chỉ huy thân binh Hiệu Úy chuẩn bị súng bắn quét.

Bạch Liên giáo chủ lạnh lùng cười một tiếng, chột co ngón tay bắn ra, tể kiếm trong tay Từ Tước kêu ong vang dội, hổ khẩu máu chảy ròng ròng. Kế đó Bạch Liên giáo chủ vươn tay phẩy về phía Trần Ứng Phượng một cái, chờ đối phương giờ ngang đao đón đỡ, nàng đột ngột bước hai bước sang bên, sau đó thân hình gấp lại cực kỳ cổ quái, giống như mũi tên rời cung bắn về phía Tần Lâm.

Bàn tay trắng nõn tà tà chỉ vào cổ họng Tần Lâm, đôi tay tuyệt đẹp này là lợi khí giết người còn hung hiểm hơn cả cương đao lợi kiếm.

Tim Ngư Đại Lực đập thình thịch như trống trận, các thân binh Hiệu Úy trợn to hai mắt, Lục Viễn Chí há miệng to có thể nuốt lọt quả trứng gà, trơ mắt nhìn thân hình mạn diệu của Bạch Liên giáo chủ cách Tần Lâm càng ngày càng gần.

A Sa gấp đến độ cái miệng nhỏ nhắn méo xệch, cơ hồ muốn khóc lên. Bất kể Tần Lâm bắn sư phó hay là sư phó muốn lấy tánh mạng Tần đại thúc, nó đều rất khẩn trương.

Dưới tình thế cấp bách, nó bất chấp hết thủy hoành thân ngăn ở trước mặt Tần Lâm, hai tay dang ra:

- Không được dả thương Tần đại thúc ta!

Đôi mắt Bạch Liên giáo chủ giấu sau mặt nạ bạc toát ra vẻ vô cùng khó xử. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sợ hãi của A Sa, nàng nghiêng răng một cái, vẫn tiếp tục đẩy ra một chưởng.

Tần Lâm muốn đẩy A Sa ra:

- Ưc hiệp tiểu hài tử đáng là bản lãnh gì chứ...

Nhưng lại không đẩy được, mặc dù võ công A Sa không ngăn nổi sự phụ của nó, nhưng cũng không phải Tần Lâm có thể dễ dàng đẩy ra.

A Sa bị dọa sợ đến ngây người, trong lúc nhất thời vô số ý niệm nổi lên trong lòng: nguy rồi nguy rồi, sự phò thật sự muốn giết ta, lúc này cầu xin tha thứ còn hữu dụng không? A Sa ôi A Sa, cần gì ngăn cản một chưởng này giùm Tần đại thúc, hẳn đâu có thân thiết gì với mình?

Thế nhưng lúc chưởng phong của Bạch Liên giáo chủ bao trùm A Sa, chỉ cần ấn xuống là có thể nghiền nát nó, thành linh bàn tay nàng lách sang bên cạnh, vỗ nhẹ vào vai A Sa.

Ồi chao...

A Sa cất tiếng rên rỉ, thân thể nho nhỏ bay chéch sang bên, miệng phun ra máu tươi.

Tần Lâm giận đến nộ khí xung thiên, chỉ Bạch Liên giáo chủ quát tháo:

- Yêu nữ, ức hiệp tiểu hài tử có gì là hay ho? Có giỏi đại chiến cùng ta ba trăm hiệp...

Người ư? Bạch Liên giáo chủ cười lạnh không ngừng, lòng nói người không xứng là địch thủ một hiệp của ta, đại chiến ba trăm hiệp, quả thật vô cùng khoái lác.

- Nhờ vào tiểu hài tử ngăn cản ở trước mặt, da mặt ngươi cũng thật là dày!

Bạch Liên giáo chủ nói xong, bay lên một chân đá vào Tẩn Thiết Bàn Long côn Ngưu Đại Lực, mượn thế bay ngược trở về.

May là Ngưu Đại Lực trời sanh thần lực, bị nàng đá một cước này cũng không chịu nổi, thổ khí quát lên mới miễn cưỡng đứng vững bước chân. Mặc dù không bị đẩy lui về phía sau, sắc mặt y lại bầm đỏ giống như gan heo.

Tần Lâm còn đang thắc mắc không hiểu vì sao Bạch Liên giáo chủ rút lui, chợt nghe nơi xa có tiếng tù và ù ù như có thiên quân vạn mã đang kéo về phía này, nhất thời vui mừng hơn hở.

Ngã Khổ Thiên hét mấy tên cao thủ Xưởng Vệ ra, xông lại gọi to:

- Giáo chủ, đại quân Tần ma đầu đến!

- Lần này coi như ngươi may mắn!

Bạch Liên giáo chủ nhìn Tần Lâm một cái thật sâu, kêu gọi các vị thuộc hạ:

- Chúng ta đi thôi!

Bạch Liên giáo chủ và Ngã Khổ Thiên liên thủ, động tác mau lẹ vô cùng, chỉ trong khoảnh khắc đã nhảy ra khỏi vòng chiến với các cao thủ Xưởng Vệ.

Tần Lâm lại bắn súng dả thương mấy người, nhưng cuối cùng không cách nào ngăn cản đối phương rời đi.

Bạch Liên giáo chủ tự mình cản ở phía sau, Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng muốn cuốn lấy lại bị nàng đánh cho lui lại.

Chỉ thấy vị giáo chủ này thi triển thần công, đánh nhau kịch liệt giết chết liên tiếp mấy vị cao thủ Xưởng Vệ, y phục trắng nõn lại không dính một giọt máu tươi nào, thân hình yếu diệu phối với y phục thuần trắng giống như một đóa hoa sen trắng nở rộ, đập nóc nhà chậm rãi bay lên, tới chỗ cao nhất trên nóc đại điện Thần Chủ miếu.

Bạch Liên giáo chủ quay đầu lại, vị trí đôi mắt trên mặt nạ bạc toát ra hàn quang sáng chói, quét qua trên người Tần Lâm:

- Tần ma đầu, ngươi nhiều lần phá hư đại sự Thánh giáo ta, bản giáo chủ sẽ còn tới tìm ngươi, ha ha ha...

Dứt lời nàng thi triển khinh công bay đi, tựa như thiên ngoại phi tiên không để lại chút tung tích nào, rất nhanh biến mất ở phương xa.

- Bà nương này...

Tần Lâm cẩn cẩn dồi dồi, chợt nhớ tới A Sa, đi nhanh qua xem nó thế nào.

Chỉ thấy khoe miệng A Sa mang theo vết máu, hai tay chống đất từ từ ngồi dậy, thương thế cũng không nghiêm trọng như Tần Lâm tưởng tượng.

Hì hì, thì ra cuối cùng sư phó vẫn nương tay với mình!

A Sa thử vận công, phát giác mặc dù miệng phun máu nhưng công lực lại không rối loạn chút nào.

Nếu như Bạch Liên giáo chủ thật sự muốn giết chết nó, A Sa còn có thể sống được sao, đừng nói là công lực cũng không bị phế.

Thử đề khí một lần nữa, A Sa mừng rỡ phát hiện công lực vận chuyển càng thêm thông thuận, không có trì trệ chút nào, ngược lại tinh thuần hơn so với trước kia.

Thì ra thời gian trước A Sa bị Bạch Liên giáo chủ phong bế công lực, là bốn người Ứng Kiếp Hữu Sứ Ngã Khổ Thiên cùng Thanh Dương Đường chủ Tử Hàn Yên, Bạch Dương Đường chủ Tiêu Vân Thiên, Hồng Dương Đường chủ Luyện Ích Trần liên thủ giải khai. Công lực bốn người hợp lại có thể sánh ngang Bạch Liên giáo chủ, nhưng độ tinh thuần vẫn không bì kịp, cho nên nội lực A Sa vận chuyển vẫn có điều trì trệ.

Kết quả Bạch Liên giáo chủ đánh một chiêu này giải khai kinh mạch cho nó, đã thông ứ tắc.

- Đây, đây...

Tần Lâm không biết thương thế A Sa thế nào, quỳ trên mặt đất sờ trán nó, thấy rất lâu nó không nói lời nào lại càng thêm run sợ:

- Hồngбет, tên mập đệ tới xem thử, đây có phải ly hồn chứng trong y học hay không?

A Sa chợt từ dưới đất nhảy dựng lên, chỉ Tần Lâm nói:

- Ngươi mắc ly hồn chứng, cả nhà ngươi đều mắc ly hồn chứng!

Ặc, xem ra không có vấn đề gì.

Lúc này Tần Lâm mới thở ra một hơi thật dài nhẹ nhõm, mặc dù hắn không ưa gì đứa con ghẻ này, nhưng tốt xấu gì cũng sống chung với nhau một thời gian. Nếu như con ghẻ thật sự vì mình mà bị Bạch Liên giáo chủ gây thương tích, nhất định Tần Lâm sẽ tự trách mình thật nặng.

Thấy Bạch Liên giáo chủ bay đi theo hướng ngược lại, trong lòng A Sa chợt trở nên phiền muộn khó chịu: ta làm như vậy cố nhiên không có lỗi với Tần đại thúc, nhưng biết ăn nói thế nào với sư phó, sư phó đối với mình cũng là thật tâm chân ý.

Nhìn lại Tần Lâm, không biết sao lại cảm thấy người này có hơi đáng ghét, nhìn thần thái Tần Lâm ân cần, A Sa phiền muộn phát phát tay:

- Tần đại thúc, ai cần lòng tốt của thúc, ắt hẳn là có mưu đồ gì khác. Được rồi, để ta trốn đi xa một chút...

Dứt lời, A Sa liền buồn buồn đi qua một bên.

- Ủa, vì sao tiểu nha đầu này lại tỏ ra khó chịu như vậy?

Tên mập không hiểu vì sao đi tới hỏi.

Tần Lâm sờ sờ mũi, như có điều suy nghĩ, cuối cùng nhướn miệng cười:

- Có thể là vừa rồi bị dọa sợ.

Nơi xa bụi mù bốc lên cuộn cuộn, cờ xí phấp phới, trường đao sáng loáng như tuyết, binh mã nhiều không đếm xuể giống như một con rồng thật dài từ bốn phương tám hướng vây quanh Thạch Phật khẩu vô cùng chặt chẽ. Không ít giáo đồ Bạch Liên Bắc tông phân tán chạy trốn thấy đều bị đại quân chặn lại, không thể trốn thoát một tên nào.

Trước hết là một lá đại kỳ Tổng Binh phấp phới, trên ghi mấy chữ ‘Tổng lý luyện binh sự vụ quan Tổng Binh Kế Trần Thích’, chính là Thích Kế Quang dẫn dắt đại quân đến.

Thích Kế Quang, Thích Kim cùng một đám võ tướng cỡi ngựa chạy như bay đến trước Thần Chủ miếu. Nhìn thấy thi thể khắp nơi, sắc mặt Thích Kế Quang đại biến, cho đến khi phát hiện Tần Lâm còn đứng đó yên lành, lúc này mới thở ra một hơi thật dài nhẹ nhõm.

Thích Kế Quang phi thân xuống ngựa, chạy tới như một làn khói, ôm cánh tay Tần Lâm luôn miệng nói:

- Tần lão đệ của ta ơi, mạo hiểm lập công như vậy đương nhiên là vì đệ có lòng trung quân báo quốc, lão ca ta bội phục vô cùng. Thế nhưng nếu vì vậy lão đệ xảy ra chuyện gì, bảo ca ca ta làm sao tránh khỏi áy náy trong lòng?

Tần Lâm cười trêu ghẹo Thích Kế Quang:

- Thích lão ca, huynh đang ghen tỵ tiểu đệ lần này lập công lớn đó sao? Lần trước Lỗ kỵ xông quan, huynh lập được đại công ở Thập Bát Bàn, chẳng lẽ lần này không cho tiểu đệ kiếm chút công lao?

- Tần lão đệ ơi Tần lão đệ...

Thích Kế Quang chỉ Tần Lâm, bật cười ha hả.

Chính là bố trí từ trước, Tần Lâm dẫn dắt cao thủ Xưởng Vệ hóa trang lẻn vào Thạch Phật khẩu, thi hành kế hoạch Hắc Hổ Thâu Tâm. Mà Thích Kế Quang thống soái đại quân phân tán khắp địa khu bên ngoài, một khi Tần Lâm phát ra tín hiệu liền chỉ huy đại quân bốn bề hợp vây, không ột tên Hán gian Bạch Liên Bắc tông nào chạy thoát.

- Tần tướng quân mưu kế như thần, chỉ huy rành mạch, rốt cục đã thành công!

Từ Tước cũng cười hì hì đi tới, không hề đề cập tới chuyện mới vừa rồi thiếu chút nữa bị Tần Lâm loạn súng bắn chết.

Cầm lên được, để xuống được, vị Chương Hình Thiên Hộ Đông Xưởng này cũng là nhân vật xuất sắc.

Thần sắc Trần Ứng Phụng hơi có vẻ không được tự nhiên, nhưng không thể để lộ ra ngoài mặt:

- Thiên Hộ Đại nhân nói chí phải, nếu lần này không nhờ Tần trưởng quan vạch ra kế hoạch kín đáo, chúng ta cũng không thể thu hoạch toàn thắng!

Kế hoạch này của Tần Lâm chính là hấp thụ kinh nghiệm dạy dỗ năm đó quân Minh cùng Yêm Đáp Hãn liên thủ đánh bắt ngờ Bản Thăng thành, sửa đổi bổ sung càng thêm nghiêm mật chu đáo.

Năm đó Từ Tước dẫn dắt cao thủ Xưởng Vệ làm tiên phong, tập kích bắt ngờ Bản Thăng thành, cố nhiên bắt được Triệu Hoành Bắc, diệt trừ thế lực Bạch Liên Bắc tông ở Tái Bắc, nhưng để cho phần tử ngoan cố như Thạch Tự Nhiên chạy thoát, cuối cùng gieo xuống mầm họa Văn Hương môn hôm nay.

Kế hoạch của Tần Lâm lần này là ‘ở giữa nở hoa, bốn phía hợp vây’, bắt đầu từ hôm nay Bạch Liên Bắc tông hoàn toàn xóa sổ trên thế gian này.

Hiện tại là mừng Một tháng Giêng, Tái Ngoại càng lạnh hơn cả quan nội, cho nên Thích Kế Quang có thể yên tâm điều động quân đội ở phía Nam trường thành, mà không cần phải lo lắng Thất Lỗ Tái Ngoại tới gây náo loạn.

Phụng mật chỉ triều đình phối hợp Tần Lâm, lần này Thích Đại soái điều động hai vạn đại quân, bao vây Thạch Phật khẩu nước chảy không lọt. Không chỉ có Hán gian lớn nhỏ Bạch Liên Bắc tông không một tên nào chạy thoát, cho dù là những tín đồ bị đầu độc cũng bị quân đội đuổi trở về, trở lại trên quảng trường trước Thần Chủ miếu lần nữa.

Tần Lâm và Thích Kế Quang cùng nhau dùng tiệc rượu, ung dung nhàn nhã chờ đợi. Những tín đồ Văn Hương môn này trong lòng thấp thỏm bất an, dường như trái tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cho dù là ngu ngốc thấy trần thế này cũng biết là Văn Hương môn gây ra chuyện tày trời gì đó, bị triều đình xuất động Đề Kỳ cùng đại quân tiêu diệt. Tín đồ bình thường sẽ bị phát lạc như thế nào, không ai nắm chắc trong lòng.

558. Chương 558: Dám Trêu Lão Bà Ta?

- Ủa, đó không phải là chân thân Phật Di Lặc sao?

Có tín đồ tinh mắt nhìn thấy, tên mập mặc Phi Ngư phục bên người Tần Lâm rõ ràng chính là Phật Di Lặc giả trước đó.

- Không sai, chính là giả ra...

Tần Lâm đã đổi lại măng bào ngọc đá, rõ ràng là đại quan triều đình, trước đây Văn Hương môn xây dựng đài cao làm pháp sự, lúc này trở thành võ đài của lão nhân gia.

Hắn đưa tay chỉ Lục Viễn Chí cười nói:

- Y là cầm y quan giáo dưới quyền bản quan, cũng không phải là Phật Di Lặc gì cả, ngược lại gia đình y còn là giết heo, từ nhỏ đã cầm dao đồ tể.

Lục Viễn Chí cười ngây ngô, các tín đồ nhìn kỹ quả thật không thấy có chút Phật khí nào, trời ơi, chẳng lẽ vừa rồi mình hoa mắt hay sao?

Tần Lâm ung dung điềm tĩnh, giải thích một lần toàn bộ tội ác của Bạch Liên Bắc tông, lại bắt trưởng lão phản bội, cung khai ra hết chuyện đối nghịch cùng triều đình, cấu kết Thát Lỗ xâm lược Đại Minh ngay trước mắt vạn tín đồ.

Những người dân dọc theo trường thành này hận nhất chính là cấu kết Thát Lỗ. Không vì nguyên nhân gì khác, chỉ cần Thát Lỗ đánh vỡ trường thành xâm nhập vào trong nước, bọn họ là những người đứng mũi chịu sào, nhà cửa bị hủy diệt, thân nhân bị tàn sát bắt bớ, đó là vô cùng thê thảm.

Nghe đến đó, các tín đồ như từ trong mộng mới tỉnh, chỉ dám người Thạch Tự Nhiên, Thạch Trung Thiên bị trói gô tức giận thóa mạ, hận không được xông lên ăn tươi nuốt sống bọn họ.

Đám Hán gian Thạch Tự Nhiên bị trói gô không thể động đậy, miệng bị nhét giẻ chỉ có thể ứ ớ. Từ giáo chủ cao cao tại thượng biến thành Hán gian bị mọi người thóa mạ, không thể làm gì khác hơn là ủ rũ cúi đầu chờ triều đình xử trí.

Tần Lâm dùng lời lẽ chân thành tha thiết nói một phen đạo lý cùng các tín đồ, cuối cùng vung tay lên, trừ nhân vật nòng cốt Bạch Liên Bắc tông Đại sư huynh truyền giáo trở lên ra, cho tất cả tín đồ bình thường trở về nhà.

Trên quảng trường tiếng hoan hô như sấm động, ai nấy cùng nhau hô Tần tướng quân đại từ đại bi, lần này cảm kích không phải là bị tà giáo lừa dối nữa, mà là xuất phát từ tận đáy lòng.

Bạch Liên Bắc tông nhất cử bị san bằng, hậu sự Thạch Phật khẩu giao cho quan phủ địa phương giải quyết, Thích Kế Quang dẫn dắt đại quân trở về Tam Truân Doanh, Tần Lâm dẫn dắt chúng cao thủ Xưởng Vệ áp giải đám tù binh Thạch Tự Nhiên, Thạch Trung Thiên đắc thắng hồi triều.

Trong lúc Tần Lâm đại chiến Bạch Liên giáo ở Thạch Phật khẩu, đồng thời cầm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu tự mình chỉ huy thật nhiều cầm y quan giáo diệt trừ toàn bộ phân đà hương đàn mượn Văn Hương môn nguy trang, thật ra chính là Bạch Liên Bắc tông ở Bảo Định, Đại Đồng, Tuyên Phủ....

Có thể có một ít thành phần cấp trung cấp thấp Bạch Liên Bắc tông lọt lưới, nhưng sào huyệt Thạch Phật khẩu bị đào lên, tất cả nhân vật cao tầng bọn Thạch Tự Nhiên đều sa lưới, hương đàn truyền giáo các nơi bị phá hủy, cộng thêm Tần Lâm ép trưởng lão cung khai tội ác trước mặt mấy vạn tín đồ, nhổ sạch mầm mống đầu độc dân chúng của bọn họ, Bạch Liên Bắc tông hoặc là Văn Hương môn đã hoàn toàn không còn trên nhân thế.

Lúc Tần Lâm dẫn dắt quân ra kinh phải lén lút lút lút, chuyến này trở về hoàn toàn khác hẳn. Hẳn nhất bọn Thạch Tự Nhiên, Thạch Trung Thiên, Thạch Hiếu Hiền cùng Từ Hồng Nho ở trong tù xa, giường cờ Đông Xưởng và Cẩm Y Vệ nghênh ngang trở về.

Tất cả mọi người cỡi ngựa chạy nhanh trở về, bên trái sau lưng Từ Tước có một tên kỳ thủ tay cầm cờ xí màu đen thêu chỉ vàng 'Đông tập sự Xưởng Chương Hình Thiên Hộ', bên phải sau lưng Trần Ứng Phượng cũng có một tên kỳ thủ cầm cờ xí 'Đông tập sự Xưởng Lý Hình Bá Hộ'.

Ở giữa có bốn lá đại kỳ đón gió tung bay, trên đó ghi 'Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ', 'Chiêu Dững tướng quân', 'Đốc Bắc Trấn Phủ Ty ban sự quan giáo', 'Phụng chỉ đề điểm chiếu ngục', chính là quan hàm danh hiệu của Tần Lâm Tần tướng quân được đương kim thánh thượng ưu ái, danh chấn kinh sư, làm quan chưa bao lâu đã thăng tới tam phẩm.

Rõng nhờ mây, hổ nhờ gió, có thật nhiều cao thủ Xưởng Vệ tiền hô hậu ủng, cao thủ đại nội Đông Xưởng đều đội mũ tròn, đi giày đen, mặc áo vải nâu, một mảng lớn đông như kiến, người người như lang như hổ, quan giáo Cẩm Y Vệ mặc Phi Ngự phục màu vàng sáng, lưng đeo Tú Xuân đao, đằng đằng sát khí.

Tâm trạng hai đại ma đầu Đông Xưởng Từ Tước và Trần Ứng Phượng đều rất tốt, mặc dù thiếu chút nữa bị Tần Lâm dưới tình thế cấp bách loạn súng bắn chết, nhưng Phùng Bảo Phùng Đốc Công cũng thường cho hai người bọn họ chịu hàm oan. Chỉ cần cuối cùng không bị mất mạng, còn lập được công lớn, hai vị này cũng cầm lên được để xuống được, bí quyết làm quan như vậy cũng không ra ngoài đạo làm người.

Trần Ứng Phượng phóng ngựa bốn ba, thè đầu lưỡi đỏ liếm môi một cái:

- Lần trước tra vụ án Tôn Hiếu Nhân giá họa, mặc dù chúng ta đều có phần, nhưng liên quan tới bí mật trong cung, chắc chắn, đáng tiếc...

Đáng tiếc đương nhiên là công lao, phải nói rằng phá được vụ án lớn như vậy, cho dù là thắng quan ba cấp cũng không quá đáng. Nhưng chuyện bí mật trong cung không có cách nào công bố ra ngoài, các vị có công cũng chỉ có thể tạm thời chịu nhịn một chút. Ngoại trừ Tần Lâm được ban mang bào ngọc đai, Phùng Bảo, Từ Tước, Trần Ứng Phượng không được một sợi lông nào.

Vỗ vỗ vào bờ vai rắn chắc, Từ Tước cười nói:

- Lần này chúng ta dùng đao thương thật tiêu diệt Bạch Liên tà giáo Bắc tông, công lao đã hết sức rõ ràng, lão Trần, trở về hãy chờ thăng thưởng đi!

- Nếu nói thăng thưởng phải nói là công lao của vị trong xe ngựa phía sau này là lớn nhất, Đốc Công chúng ta cùng Lưu Đô Đốc cũng không đuổi kịp hắn!

Trần Ứng Phượng chỉ xe ngựa phía sau một cái, mặt hiện lên vẻ tham lam, không che giấu ham mê ghen tỵ chút nào.

- Còn có tiểu mỹ nhân xả thân bảo vệ!

Từ Tước cũng cười gian khàn khạch, sắc mặt tràn đầy vẻ lạnh lẽo tịch mịch.

- Từ Đại ca, theo huynh...

Trần Ứng Phượng giảm thấp thanh âm xuống mấy phần:

- Ta thấy tiểu nha đầu kia có điều cổ quái, bị giáo chủ Ma giáo đánh một chưởng lại không mất mạng, chẳng lẽ là...

Từ Tước phì cười một tiếng:

- Tiểu nha đầu kia ư? Chúng ta cũng không nhìn ra nó thân mang võ công, chẳng lẽ người muốn nói công lực của nó còn cao thâm hơn cả chúng ta, trừ phi nó bắt đầu luyện võ từ trong bụng mẹ. Ha ha ha, từ trước tới nay giáo chủ Ma giáo cũng chỉ đối nghịch với triều đình, giết một đứa trẻ như vậy cũng sẽ làm hỏng danh tiếng, cho nên mới tha cho nó một mạng.

Trần Ứng Phượng nghe vậy cảm thấy thoải mái, sờ sờ đầu:

- Ta đã nói rồi, hắc hắc... Như đã nói qua, họ Tần cùng tiểu mỹ nhân ngồi chung một xe, dọc trên con đường này điểm phúc vô biên!

Hai người lại liếc nhìn xe ngựa sau lưng, nháy nhó nhau cười, trong nụ cười đầy vẻ thâm tà.

Trong xe ngựa, lúc này Tần Lâm đang thi triển bản lãnh toàn thân dụ dỗ bé gái:

- A Sa ngoan, A Sa ngoan, ngoan ngoãn nghe lời thúc thúc, thúc thúc dẫn con đi xem cá vàng!

Tần trưởng quan của chúng ta đang cười nhả nhúm cả mặt, nụ cười vừa xảo quyệt vừa nham hiểm giống như bà ngoại sói đang lừa gạt cô bé quàng khăn đỏ.

A Sa co rút trong chấn thật dày, hai tay nắm chặt mép chấn che gương mặt mịn màng trắng nõn hơn phân nửa, chỉ để lộ ra cặp mắt to đen đảo tròn liên hồi, lắc đầu quầy quậy như trống bỏi:

- Không muốn, không muốn đâu, Tần đại thúc thật đáng ghét!

- Thật không muốn sao?

Tần Lâm giả làm ra vẻ tức giận:

- Được, sau này người không có hồ lô đường ăn nữa, bánh hoa quế, bánh đậu xanh không còn nữa, còn phải cho Thanh Đại tỷ tỷ cùng Tân Di tỷ tỷ ăn mặc cho người thành Tiểu Công chúa!

Thật là vô sỉ, không ngờ rằng dùng thủ đoạn hèn hạ loại này...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của A Sa nhăn lại suy nghĩ, một lúc lâu sau chu miệng nói:

- Thật là đáng ghét, Tần đại thúc chỉ giỏi ức hiếp người ta, được rồi, nhịn người một lần, coi như bị chó cắn.

- Vì muốn tốt cho người còn bị xem thành chó cắn ư?

Tần Lâm nghiêng răng nghiêng lợi, đưa một chén thuốc đã nấu chín cho A Sa.

- Trời ơi, đắng quá...

A Sa miễn cưỡng uống xong, lập tức há miệng thở hồng hộc.

Không hề có chuyện tệ hại như hai vị cao thủ Đông Xưởng đã nghĩ. Đúng là dọc theo đường đi Tần Lâm cùng A Sa ngồi chung một xe, không dám cởi áo đích thân chăm sóc cho nó, nhưng đó là vì cảm kích tình nghĩa nó xả thân bảo vệ mình, nào có chuyện bậy bạ giống như hai tên khốn Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng tưởng tượng.

Tần Lâm nhìn chằm chằm A Sa, chính mắt thấy nó uống hết chén thuốc mới gật đầu một cái:

- Như vậy mới ngoan ngoãn, người bị Bạch Liên giáo chủ đánh hộc máu, nếu không dưỡng thương cho thật tốt, tương lai thân thể sẽ rất dễ dàng ngã bệnh.

Trời ơi, A Sa rất thích thức ăn ngọt, ghét thuốc đắng, hiện tại chỉ cảm thấy từ miệng tới bụng đều đắng ngắt, thật là khó chịu vô cùng.

Thậm chí nó nghi ngờ không biết có phải Tần Lâm đã phát hiện ra thân phận nằm vùng của mình, cho nên cố ý dùng thuốc đắng chơi mình một vỏ hay không.

Lần này không có lỗi với Tần đại thúc, nhưng biết ăn nói thế nào với sư phụ đây? A Sa buồn bực gãi đầu, cảm thấy không chỉ có trong miệng mà trong lòng cũng đắng chát.

Không có biện pháp, bị Bạch Liên giáo chủ đánh học máu tại chỗ, A Sa lại không có khả năng nói cho Tần Lâm là được một chương sư phó đả thông kinh mạch ứ tắc, hữu ích vô hại. Cho nên nó nhất định phải tiếp nhận hảo ý của Tần Lâm, vẫn còn phải tiếp tục uống loại thuốc đắng nghét đắng ghét kia.

- A Sa người yên tâm...

Tần Lâm thấy A Sa buồn bực, liền vỗ ngực ra vẻ gánh vác hết thảy:

- Trong nhà đại thúc thuốc gì cũng có, Lục Viễn Chí lại được thần y Lý Thời Trân thân truyền, dọc trên đường đi chúng ta uống phương thuốc do y kê. Đến khi về nhà nhờ Thanh Đại tỷ tỷ chẩn bệnh cho người, uống thuốc bổ thêm mười ngày nửa tháng nữa, chắc chắn sẽ giúp cho A Sa ngoan tương lai khỏe mạnh vô cùng.

- Về nhà còn tiếp tục uống mười ngày nửa tháng sao?

A Sa lập tức kéo chăn trùm kín đầu:

- Tần đại thúc, người cứ giết ta đi...

Trở lại kinh sư, chiến công Tần Lâm đã sớm tới tai thiên tử, căn bản không cần thiết tranh công với Từ Tước, Trần Ứng Phụng. Công việc giải phạm nhân Bạch Liên Bắc tông vào chiếu ngục, tiếp tục thẩm vấn cặn kẽ, hẩn giao hết lại cho Hồng Dương Thiện và hai ma đầu Đông Xưởng, còn mình dẫn A Sa về nhà, bảo Thanh Đại xem thương thế cho nó.

Mùng Một tháng Giêng Phật Di Lặc dẫn sinh Tần Lâm phá án ở Thạch Phật khẩu, lúc trở lại kinh sư đã là mùng Tám tháng Giêng. Chỉ thấy cửa chính dán liễn Xuân đỏ chói, nét bút trên đó hùng mạnh hữu lực, nhất định là thủ bút của Từ Văn Trường. Dưới mái hiên treo đèn lồng màu đỏ và đèn tẩu mã, không khí vui vẻ ngập tràn.

Vừa đúng lúc Thanh Đại ở nhà, Tần Lâm không cho nha hoàn thông báo, lặng lẽ đi tới hậu hoa viên.

Nữ y tiên đang ngồi trên ghế mây, nàng mặc một chiếc áo bông màu lam nhạt thêu đầy những cánh hoa, tuy rằng áo bông rất dày nhưng cũng không che được đường cong lả lướt của mỹ nhân. Mái tóc đen như thác đổ được bới lên cao, cài bằng trâm gỗ trông hết sức xinh đẹp đáng yêu.

Bất quá vì sao làn thu thủy nàng như phủ một lớp sương mù, đôi môi mọng đỏ chu cao, cúi gằm đầu nhìn xuống đất tỏ vẻ buồn bã không vui như vậy?

Tần Lâm rón rén đi vòng qua từ phía sau lưng, nhẹ nhàng hôn một cái lên gương mặt bầu bĩnh chưa hết vẻ ngây thơ của Thanh Đại, hài hước nói:

- Tiểu sư tỷ, phải chăng là nhớ tới sư đệ?

Thanh Đại giống như chạm điện lui về phía sau tránh né, đến khi nghe ra thanh âm của Tần Lâm lập tức nhào vào lòng hẩn giống như con chim nhỏ:

- A, Tần ca ca đã về rồi! Hừ, Tết nhất cũng không chịu ở nhà, đương nhiên là người ta nhớ huynh.

Không giống Từ Tân Di khẩu thị tâm phi, Thanh Đại vĩnh viễn tâm như pha lê, không hề che giấu tình cảm của mình với Tần Lâm.

Đưa tay vuốt ve đầu Thanh Đại, lại nhẹ nhàng ngậm rái tai trong suốt như ngọc của nàng, chọc cho nữ y tiên mặt đỏ tới mang tai, rốt cục bị nàng đưa tay đẩy ra, đỏ mặt trợn mắt nhìn hẩn một cái:

- Tần ca ca thật là đáng ghét, ban ngày ban mặt, bị người nhìn thấy xấu hổ biết bao!

Tần Lâm cất tiếng cười ha hả, lúc này mới nói chuyện A Sa bị thương.

- Vì sao không nói sớm?

Thanh Đại không vui:

- Huynh còn tỏ ra vui vẻ như vậy, vạn nhất A Sa có cái gì...

Dứt lời Thanh Đại liền không để ý tới Tần Lâm nữa, bước chân vội vã đi về phía tiền sảnh.

Tần Lâm cười khở sở sở mũi, lòng nói dọc trên đường đi đã mấy ngày, ta đã biết tình huống A Sa cũng không có gì đáng ngại, cần gì phải khẩn trương như vậy?

Mới đầu thấy A Sa học máu đúng là Tần Lâm có giết mình, nhưng sau đó trong mấy ngày ngồi cùng xe trở lại kinh sư, tiểu cô nương đã nhảy nhót khỏe mạnh, cho nên hẳn không hề khẩn trương giống như Thanh Đại mới vừa nghe tin tức.

Thanh Đại vọng văn văn thiết, kiểm tra cận kề cho A Sa phát hiện cũng không có gì đáng ngại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

- Tình huống A Sa không tệ, không có nội thương gì.,

Ngón tay bắt mạch của Thanh Đại rời khỏi cổ tay A Sa, lại nói:

- Nếu nói như vậy, giáo chủ Ma giáo kia cũng là một kẻ kiêu hùng không giết bữa bãi nữ tử và trẻ con.

- Đúng, đúng vậy...

A Sa cao hứng tới mức suýt chút nữa nhảy căng lên, vốn nó không hề bị thương, rốt cục lần này coi như được giải phóng:

- Ha ha, Tần đại thúc, rốt cục ta có thể không cần uống thuốc đắng của người nữa!

Thanh Đại lại cười vỗ nó một cái:

- Tiểu nha đầu, nhỏ như vậy đã bị thương học máu cũng không phải là chuyện đùa, còn phải dùng thuốc bổ điều dưỡng thêm mấy ngày mới có thể bảo đảm không có hậu hoạn.

Cứu mạng... A Sa nhất thời biến thành quả bóng da xì hơi.

Đã trải qua Thanh Đại kiểm tra chứng thật A Sa không có gì đáng ngại, Tần Lâm bèn cho phép nó dắt Đại Hoàng đi chơi đùa với các nàng Giáp Ất Bính Đinh, Thị Kiếm.

Thanh Đại thấy Tần Lâm không có ý rời đi, mắt to lập tức chớp chớp liên hồi:

- Tần ca ca, huynh không đi nha môn sao? Ngoài ra bệ hạ trong cung có lẽ cũng đang chờ huynh vào phục mệnh. Muội nghe người khác nói gần vua như gần cọp, muốn giữ được mặt rồng ưu ái cũng không dễ dàng gì.

- Ta không đi đâu cả...

Tần Lâm ôn nhu nắm tay của Thanh Đại, nhìn thẳng vào mắt có vẻ tránh né của nàng:

- Hiện tại ta chỉ muốn ở đây với muội, tiểu ngọc, nàng mau nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì? Muội không gạt được Tần ca ca, đôi mắt của muội đã cho ta biết!

Quả thật là như vậy, tính tình Thanh Đại ruột để ngoài da, tất cả vui buồn không hề che giấu, ngay cả người lạ cũng không dễ gì giấu diếm, huống chi là Tần Lâm hiểu nàng rõ ràng như vậy.

- Không có... Không có gì...

Thanh Đại cúi đầu không dám nhìn Tần Lâm, thanh âm vừa gấp gáp lại ngượng ngùng.

- Tiểu ngọc này, có chuyện gì vậy...

Tần Lâm nhíu mày:

- Chẳng lẽ tiểu Thanh Đại còn không tin cả Tần ca ca sao? Nếu không nói, ca ca sẽ nổi giận đó.

- Muội... muội...

Thanh Đại ngẩng đầu lên, nhìn Tần Lâm, con ngươi phủ một lớp hơi nước.

- Để thiếp nói thay muội ấy.

Từ Tân Di sải bước từ bên ngoài tiến vào, sau lưng còn có Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh đi theo.

Đường như Từ Tân Di vừa ăn một thùng thuốc súng, nói một hơi như pháo liên thanh:

- Chính là vì chịu uất ức trong cung. Vào ngày mùng Một Tết mệnh phụ triều hạ, không ngờ rằng Vương Hoàng hậu kia không hài lòng muội ấy, còn... còn dùng lời lẽ chế giễu, ôi chao, tức chết ta rồi!

Chu Nghiêu Anh đi tới, hết sức dịu dàng vén áo thi lễ, nhỏ giọng nói:

- Hoàng tẩu nàng chính là người như vậy, ôi, Thanh Đại tỷ tỷ đừng nóng giận nữa, để muội thay mặt tỷ ấy xin lỗi tỷ vậy.

- Mặc mớ gì tới muội, chứ có chồng chế thay hạng người như vậy!

Từ Tân Di chỉ vào đầu biểu muội một cái, sau đó chống nạnh thở hồng hộc vô cùng tức tối, kể lại đầu đuôi một lượt.

Tần Lâm vừa nghe lập tức hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Mỗi lần Tết đến văn võ bá quan kinh sư sẽ vào tham gia đại triều hội có Hoàng đế chủ trì ngày mùng Một Tết. Năm ngoái Tần Lâm đã tham gia, năm nay phải đi Thạch Phật khấu phá án vào ngày mùng Một Phật đản, cho nên bỏ lỡ.

Mà tất cả nữ quyền quý thích cùng cáo mệnh phu nhân (nữ tử được triều đình phong tước quan) ở kinh, vào năm mới cũng phải vào cung triều hạ Hoàng hậu.

Năm ngoái ngày mùng Một Tết cáo mệnh Thanh Đại còn chưa kịp thời phát xuống. Năm nay theo Tần Lâm thăng quan, Thanh Đại nhận được triều đình cáo mệnh tam phẩm Thục Nhân, năm mới làm mệnh phụ sẽ phải vào cung triều hạ Hoàng hậu.

Vương Hoàng hậu đang dần dần được bà bà cùng trượng phu thương yêu hơn, nhưng bởi vì Tần Lâm điều tra phá án Tôn Hiểu Nhân lại trở nên thất sủng, ngược lại trút hết cơn giận lên đầu Tần Lâm, hận hấn tận xương tủy.

Nhưng Tần Lâm là Cẩm Y Vệ ngoại quan, không chỉ có được mặt rồng ưu ái, được Hoàng đế và Thái hậu tin tưởng rất sâu, còn là nhân vật đầu có sừng chân có gai, Vương Hoàng hậu muốn đối phó hấn cũng không tìm được chút sơ hở nào.

Đến phiên mệnh phụ vào cung, Vương Hoàng hậu lập tức trút lửa giận của mình lên đầu Thanh Đại. Tần Lâm không cần hỏi cũng biết nhất định tiểu nha đầu lúc ấy rất khó khăn, bị Hoàng hậu cao cao tại thượng chế giễu mà không có cách nào chống trả ngay trước nhiều nữ quyền mệnh phụ quý thích kinh sư như vậy ...

- Được rồi được rồi, tiểu sư tỷ, Hoàng hậu có gì đặc biệt hơn người? Nàng mắng cứ mắng nàng, chúng ta chỉ xem như chó sủa là được...

Tần Lâm cười ha hả ôm Thanh Đại vào lòng, vỗ nhẹ vai của nàng.

Từ Tân Di thấy cảnh này đã quen, nhưng Chu Nghiêu Anh da mặt mỏng, lập tức đỏ bừng, không ngờ rằng tỷ phu không hề úy kỵ như vậy, bất quá phu thê bọn họ thật là ân ái mặn nồng.

- Ủm, vốn là, vốn là Thanh Đại cũng không so đo...

Thanh Đại suy nghĩ Vương Hoàng hậu biến thành con chó cũng cảm thấy thú vị, bất quá miệng mới vừa nhồm cười đã lập tức chu cao:

- Nhưng, nhưng ngay trước nhiều quý phu nhân như vậy, nàng hỏi có phải gia gia muội xuất thân du phương lang trung hay không, chỉ viết một quyển sách nhỏ đã thanh danh vang dậy như vậy. Còn nói muội mở y quán... bên trong y quán có ổn bà... khiến cho tất cả mọi người đều cười chúng ta, thật sự muội cảm thấy vô cùng uất ức...

Ổn bà là cách gọi khác của bà mụ, bất quá thời này bà mụ cũng không chỉ có đỡ đẻ, thường là còn kiêm chức nữ quan canh chừng nữ phạm nhân, buôn bán xuân dược, dặt mối, kết hợp nam nữ câu thông... Bên trong cái gọi là ba cô sáu bà bị khinh bỉ nhất.

Vương Hoàng hậu dám lấy lời này vũ nhục Thanh Đại ư?!

Tần Lâm nghe đến đó, ánh mắt lập tức hí lại, lóe ra hàn quang có thể làm cho bất luận kẻ nào rợn cả tóc gáy.

- Thanh Đại mở y quán hành y tế thế, cứu mạng biết bao sinh linh, Bản Thảo Cương Mục của gia gia Lý Thời Trân hoành tráng hùng vĩ như vậy, nàng ta có thể phỉ báng được sao?

Tần Lâm vỗ bàn một cái thật mạnh, nhìn về phương hướng Tử Cấm thành ở phía Bắc, cười lạnh nói:

- Phải làm cho nàng ta thân bại danh liệt, lưu truyền đời đời!

- Đúng vậy...

Từ Tân Di lớn tiếng nói:

- Thật ra thì những mệnh phụ kia trở về đều ôm bất bình thay Thanh Đại, còn có quý phụ chữa khỏi bệnh tới nữ y quán an ủi muối ấy. Bất quá ngại vì thân phận Vương Hoàng hậu, bọn họ không dám giúp đỡ ngay mặt. Hừ, công đạo tại lòng người, Vương Hoàng hậu làm như vậy, ta thấy sớm muộn gì nàng cũng sẽ bị biếm vào lãnh cung!

- Biểu tỹ!

Chu Nghiêu Anh rất lo lắng nhìn Từ Tân Di.

Từ Đại tiểu thư không hề sợ hãi, khẽ bĩu môi:

- Muội thật nhất gan, Vương Hoàng hậu đánh chết Quế Hoa, muội lo sợ tới mức chết đi sống lại. Hừ, tương lai số phận nàng ta sẽ bị biếm vào lãnh cung, chẳng những ta phải nói, ta còn muốn chạy vào trong cung, tìm Thái hậu nương nương nói lý!

- Không cần!

Tần Lâm khoát tay áo một cái, liếm môi từ từ nghĩ ngợi.

- Chàng sợ Vương Hoàng hậu sao?

Từ Tân Di đang tức tối vô cùng, mở tròn mắt hạnh, khiêu khích nhìn Tần Lâm.

Tần Lâm lắc đầu một cái:

- Không phải là ta sợ ấy nàng. Có câu nói sơ không bằng thân, cho dù là ngoài mặt Lý Thái hậu trách cứ Vương Hoàng hậu mấy câu, nhưng bất kể thế nào trong lòng vẫn muốn giúp con dâu, mà sẽ không giúp diệt nữ như muội. Rốt cục là chúng ta thiệt thòi, hơn nữa cũng không gãi ngứa được Vương Hoàng hậu, không được tác dụng gì.

Từ Tân Di nghe khẩu khí Tần Lâm, ngược lại mở mắt lớn hơn, chỉ vào mũi hần:

- Chàng nói câu cuối cùng là có ý...

Ánh mắt Tần Lâm lóe ra hàn quang, thanh âm âm trầm đáng sợ:

- Đánh rắn phải đánh thất thốn, không đánh thì thôi, muốn đánh phải đánh cho nàng ta tổn thương tới gân cốt.

Từ Tân Di cũng hít sâu một hơi khí lạnh, tối đa nàng cũng chỉ muốn làm lớn chuyện lên để hả giận nhất thời, không hề nghĩ tới mình có thể làm gì được Vương Hoàng hậu cao cao tại thượng, nhưng nghe giọng điệu của Tần Lâm quả thật lợi hại hơn nhiều.

559. Chương 559: Một Đá Hai Chim

- Rất âm hiểm...

Từ Tân Di vỗ vai Tần Lâm thật mạnh, cười ha hả:

- Bất quá, ta thích!

Thanh Đại không nhận được hỏi:

- Dù sao Vương Hoàng hậu cũng là Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, Tần ca ca huynh...
- Hoàng hậu thì đã sao?

Tần Lâm cau mày lại, khí phách mười phần vùng tay lên:

- Thanh Đại, Tần Di, sau này các muội hãy nhớ, kẻ nào dám ức hiếp lão bà ta đều phải chết!

Trời ơi câu này có lực sát thương hơn cả một vạn câu ta yêu nàng, Thanh Đại cùng Từ Tân Di lập tức được hạnh phúc vô biên vô tận bao phủ.

Trong đôi mắt ẩm ướt của Chu Nghiêu Anh lóe ra tinh quang sáng rực, rất muốn vỗ tay hoan hô: tỷ phu thật sự quá đẹp trai.

Tần Lâm để cho Thanh Đại, Từ Tân Di phụng bồi Chu Nghiêu Anh chơi một hồi, hân thay đồ thường, lại lấy một món đồ, dẫn theo mấy tên thân binh Hiệu Uy đi thẳng tới Đông Xưởng.

Lúc nhận được thông báo, Phùng Bảo Phùng Đốc Công đang đích thân thẩm vấn đám yếu phạm Bạch Liên Bắc tông Thạch Tự Nhiên, Từ Hồng Nho, nghe thuộc hạ bẩm báo Bắc Trấn Phủ Ty Tần tướng quân tới, vị Đốc Công Đông Xưởng tự cao tự đại này lập tức gác lại chuyện đang làm, vội vàng chạy ra ngoài nghênh đón.

Đến địa vị của Phùng Bảo chỉ dưới vài người mà trên vạn người, thật ra bắt được yếu phạm triều đình cũng không phải là chiến công gì lớn lắm. Hiện tại lão đã là chủ tọa Ty Lễ Giám kiêm Đốc Công Đông Xưởng, cũng không còn chỗ nào bò lên cao hơn nữa. Đông Xưởng dưới quyền tranh phong với Cẩm Y Vệ, mục đích chủ yếu là vì củng cố phạm vi thế lực, tranh quyền đoạt lợi.

Ngược lại những ngày qua lão uống Cao Cối Phiến Tần Lâm cho, cũng không biết rốt cục là nhờ được hiệu hay nhờ tác dụng tâm lý nhiều hơn, Phùng Bảo đã cảm thấy chân không đau lưng không nhức nữa, có thể một hơi leo lên Vạn Tuế sơn sau lưng Tử Cẩm thành.

Phùng Bảo vừa đi vừa nghiêng đầu uốn vai giãn gân giãn cốt, tỏ vẻ vui mừng:

- Tần tướng quân lập được công lớn, thật là một viên phúc tướng triều Đại Minh chúng ta. Quý thân Lý Viện Sứ bán thuốc gần đây cũng tiêu thụ không ít ở trong cung, các công công uống vào thấy đều khen hay. Tần tướng quân danh lợi song thu, làm người ta hâm mộ!

Tần Lâm vui vẻ hàn huyên với Phùng Bảo vài câu, chợt hạ thấp giọng ra vẻ thần bí nói:

- Phùng Đốc Công, huynh đệ có một món đồ muốn bán cho lão, không biết lão có hứng thú hay không?
- Thứ gì vậy?

Phùng Bảo dựng đứng chân mày, mở to mắt tam giác, lập tức cảnh giác.

Phùng Đốc Công mắc bẫy Tần Lâm không chỉ một lần, cho nên lúc nào cũng vô cùng cảnh giác.

Tần Lâm cười ha hả kéo kéo Phùng Bảo:

- Làm gì vậy, chẳng lẽ trong mắt Phùng Đốc Công, Tần Lâm ta chính là một tên lường gạt hay sao?
- Không sai...

Phùng Bảo không khách sáo chút nào gật đầu một cái, lòng nói lần này nhà ta sẽ không mắc bẫy người đâu.

Tần Lâm cười xấu xa dán sát bên tai Phùng Bảo, thanh âm hạ xuống thật thấp:

- Nếu là thứ liên quan tới Vương Hoàng hậu thì sao, Phùng công công có hứng thú hay không?

Cấp mắt tam giác của Phùng Bảo lập tức sáng lên giảo hoạt, chộp lấy cánh tay Tần Lâm:

- Đi, Tần tướng quân có gì từ từ nói, ở đây đông người phức tạp, chúng ta vào mật thất nói chuyện.

Phùng Đốc Công nghe tới Vương Hoàng hậu liền lập tức hứng thú, chẳng lẽ lão chính là fan hâm mộ trung thành của Vương Hoàng hậu?

Hoàn toàn ngược lại, Vương Hoàng hậu là chủ nhân lực cung thâm tóm quyền lực trong cung, tất nhiên sinh ra xung đột với tổng quản đại nội Phùng Bảo. Bây giờ chỉ cần là chuyện có liên quan đến Vương Hoàng hậu, Phùng Bảo đều cảm thấy rất hứng thú.

Phùng Bảo tươi cười hơn hở, hết sức nhiệt tình dẫn Tần Lâm tới mật thất sâu trong nha môn Đông Xưởng, sau khi sai người dâng trà thơm bèn đích thân đóng cửa lại.

Nếu là trước mặt người khác, Phùng Đốc Công sẽ tỏ ra hết sức thâm trầm, nhưng lão thừa hiểu muốn gỡ tâm kờ trước mặt Tần Lâm là vô dụng, cho nên cũng không cần che giấu tâm trạng nôn nóng của mình:

- Tần tướng quân, rốt cuộc là vật gì, mau lấy ra cho nhà ta xem thử.

Tần Lâm ung dung điềm tĩnh lấy ra một món đồ từ trong ngực, để trong lòng bàn tay.

Đó là một chiếc nhân chương (ấn không có giá trị pháp lý) bằng ngọc thạch láng mịn, mặt bên điêu khắc phượng hoàng trông rất sống động, nhìn qua cũng biết là vật trong cung cấm.

Tần Lâm giải thích:

- Đây là nhân chương của Vương Hoàng hậu, bản quan tìm được nó trong tổng đàn Bạch Liên Bắc tông ở Thạch Phật khẩu.

Ngày đó Tần Lâm ở mật thất Đông Xưởng chỉ bạch cốt Tôn Hoài Nhân thăm vấn Tôn Hiểu Nhân, lấy tánh mạng vợ con y uy hiếp, hoàn toàn công phá phòng tuyến trong lòng đối phương.

Trong vụ án Chu Lão Hàm, Cầu Đản bỏ mạng ở Kế Châu, cầm y Bá Hộ bản châu Trần Hoạn Chương liên lụy trong đó. Y nói từng thấy qua người của Văn Hương môn cầm một chiếc nhân chương của Vương Hoàng hậu, mượn thế lực trong cung làm ô dù che chở.

Tần Lâm đem chuyện này hỏi thăm cận kề Tôn Hiểu Nhân, quả nhiên nhân chương này là y đánh cắp từ trong cung giao cho Bạch Liên Bắc tông, để dùng tên giả Văn Hương môn chủ Vương Sâm, trên thực tế là giáo chủ Bạch Liên Bắc tông Thạch Tự Nhiên giả mạo tộc huynh Vương Hoàng hậu, từ đó che mắt quan phủ địa phương, phát triển thế lực phe mình.

Tần Lâm biết được chân tướng từ trong miệng Tôn Hiểu Nhân, giữ lại một phần đối với phe Phùng Bảo, dặn Tôn Hiểu Nhân lúc tiếp nhận Đông Xưởng tra hỏi không được nói cho Phùng Bảo biết về chuyện nhân chương này.

Tôn Hiểu Nhân cung khai là bị Tần Lâm hàng phục, Tần Lâm bảo y làm thế nào, y nhất nhất làm theo như vậy, cho nên Phùng Bảo vẫn bị che giấu không biết gì cả.

Sau khi chiến dịch Thạch Phật khẩu tiêu diệt Bạch Liên Bắc tông kết thúc, Đông Xưởng Từ Tước cùng Trần Ứng Phụng cũng đề phòng Tần Lâm, dẫn dắt cao thủ đại nội và Cẩm Y Hiệu Ủy dưới quyền Tần Lâm cùng nhau lục soát sào huyệt Bạch Liên Bắc tông. Đáng tiếc trước đó hai người bọn họ không có được tin tức, làm sao hữu hiệu bằng Tần Lâm biết trước đi tìm nhân chương kia.

Cuối cùng, nhân chương của Vương Hoàng hậu vẫn rơi vào trong tay Tần Lâm.

Vốn là Tần Lâm chuẩn bị dùng nhân chương này giả trò một chút, hoặc là trực tiếp dùng để uy hiếp Vương Hoàng hậu, hoặc là đem nhân chương cộng thêm chứng cung Văn Hương môn lợi dụng nhân chương Hoàng hậu áp chế quan viên địa phương, cùng nhau lén lút trả lại cho nàng, mượn chuyện này để lấy lòng. Tóm lại đồ nằm trong tay hắn, quyền chủ động cũng là ở hắn, rốt cục sẽ làm gì vậy phải xem tâm trạng của Tần trưởng quan chúng ta.

Không ngờ rằng Vương Hoàng hậu không biết tốt xấu, lại buông lời chế giễu Thanh Đại trong buổi mệnh phụ vào cung triều hạ. Đây là chuyện có muốn nhần nhện cũng không được, Tần Lâm lửa giận bốc cao, lập tức quyết định đem đồ chơi này bán cho Phùng Bảo.

Dù sao Tần Lâm là quan võ bên ngoài, tự mình đi đối phó Vương Hoàng hậu có vẻ không đủ lực. Mà Phùng Bảo lại bất đồng, lão là chương án Ty Lễ Giám, Đốc Công Đông Xưởng, tổng quản đại nội đường đường chính chính, Tần Lâm mượn tay lão đối phó Vương Hoàng hậu chính là làm chơi ăn thật.

Quả thật là như vậy, Phùng Bảo đang tranh quyền đoạt lợi nội cung với Vương Hoàng hậu, vừa nghe Tần Lâm nói cũng biết nhân chương này hấp dẫn tới mức nào, đưa tay ra định đón lấy từ tay Tần Lâm.

- Chậm đã!

Tần Lâm nghiêm mặt, nắm ngón tay co lại vào trong, nhân chương lập tức trở vào bên trong tay áo.

Dùng thứ này đối phó Vương Hoàng hậu quả thật là rất tốt, Tần Lâm mất khá nhiều công phu mới thu được vào tay, có thể tặng không cho Phùng Bảo được sao? Hừ, nếu là như vậy, ngay từ đầu Tần Lâm chỉ cần mặc cho Tôn Hiểu Nhân nói ra hết thấy với Đông Xưởng là được, cần gì dận y giấu diếm như vậy?

Cho dù là Vương Hoàng hậu làm ra hành vi ngu xuẩn, khiến cho Tần Lâm nhất định phải mượn nhân chương này trả thù, nhưng đối với Phùng Bảo, không trả giá một chút là không được.

Phùng Bảo ngẩn ra, biết đây là Tần Lâm muốn đòi báo đáp. Lão là đệ nhất nhân nội đình, cũng không phải là nhân vật đơn giản, lập tức hiểu được uẩn khúc trong đó.

- Tần tướng quân, nhà ta biết tại sao người muốn đưa nhân chương này tới đây...

Phùng Bảo nâng chung trà lên uống một hớp, mượn đó che giấu, sau đó ngoài cười mà trong không cười nói:

- Tôn phu nhân vào cung triều hạ, vì Hoàng hậu nương nương mà phải chịu chút uất ức... Hừ hừ, Tần tướng quân thật đúng là 'Lấy đức báo oán'!

Về mặt Phùng Bảo không khỏi tỏ ra chế nhạo, cái gọi là 'lấy đức báo oán' phải nói là 'có thù tất báo' mới đúng.

- Không sai, cũng là bởi vì chuyện này cho nên huynh đệ mới đến tìm Phùng công công...

Tần Lâm khẽ mỉm cười, cũng không phủ nhận động cơ của mình ở trước mặt loại người thông minh như Phùng Bảo, sau đó thành linh đổi giọng:

- Nhưng nhân chương này nằm trong tay công công ngài sẽ hữu dụng hơn nhiều so với trong tay huynh đệ ta, có phải không?

Tần Lâm nhấn mạnh hai chữ 'hữu dụng', cười xấu xa nhìn nhìn Phùng Bảo, mang đầy ẩn ý sâu xa.

Quả thật là như vậy, Tần Lâm muốn báo thù Vương Hoàng hậu, đồng thời Phùng Bảo cũng là người muốn lấy được nhân chương này nhất.

Đối với Tần Lâm, không đem nhân chương cho Phùng Bảo, hẳn cũng có thể mượn nó sửa trị Vương Hoàng hậu, chẳng qua là hiệu quả sẽ kém hơn một chút. Đối với Phùng Bảo, Tần Lâm có trút giận được hay không cũng không quan trọng, mấu chốt là lão muốn mượn nhân chương này giở trò, từ đó củng cố quyền vị trong cung.

Cho nên Tần Lâm có thể không cho, nhưng Phùng Bảo thấy nhân chương cũng như con ruồi thấy máu, chó đói thấy phân, nhất định phải thu vào tay cho bằng được.

- Thôi thôi thôi...

Phùng Bảo cười khổ lắc đầu liên tục:

- Tần tướng quân, nhà ta vượn cổ ra cũng một đao, rút cổ lại cũng không cần đao thứ hai, đành mặc cho người làm tiền vậy. Bất quá theo như tình thế hiện tại, có nhân chương này cũng không thể lật đổ được Vương Hoàng hậu, tối đa chỉ có thể làm cho nàng thiệt thòi một chút mà thôi. Cho nên lão huynh muốn làm tiền nhà ta cũng chớ có làm quá đáng.

Phùng Bảo nói là lời thật, hành động Tôn Hiểu Nhân tấn công Vương Hoàng hậu trước khi bị bắt đã rửa sạch hiềm nghi cấu kết Bạch Liên giáo cho nàng. Cộng thêm Bạch Liên Bắc tông khoác lớp vỏ Văn Hương môn truyền lời đồn mê hoặc ở kinh sư, có không ít đại quan hiển quý đều bị lừa gạt. Lý Thái hậu, Vạn Lịch, Trương Cư Chính quyết định sẽ bỏ qua hết chuyện cũ với tất cả đại quan hiển quý bị lừa gạt, cho nên không thể nào chỉ bằng vào nhân chương này mà lật đổ Vương Hoàng hậu được.

Nhưng Phùng Bảo có thể tranh thủ đồ chơi này lấy được ưu thế trong cuộc tranh chấp quyền lực, ích lợi này không phải là nhỏ.

Tần Lâm cười vỗ vỗ vai Phùng Bảo bảo:

- Phùng Đốc Công, huynh đệ tin tưởng bản lãnh gây sóng gió của lão, tựa hồ không cần quá mức khiêm tốn. Nói cái gì làm tiền chứ, huynh đệ ta giống như loại người như vậy sao? Như vậy đi, mười vạn lượng bạc, đây là cái giá tình cảm giữa chúng ta với nhau...

- Mười vạn lượng bạc?!

Phùng Bảo há miệng thật to, thâm nhủ trong lòng người còn nói không phải là làm tiền, quả thật là công phu sư tử ngọam.

Phùng Bảo tham tiền, của cải của lão có không dưới trăm vạn, nhưng trời sinh tính keo kiệt, muốn lão lấy mười vạn lượng bạc ra còn khó hơn so với giết chết lão.

Nhất thời Đốc Công Đại nhân lắc đầu quày quảy.

- Như vậy cũng không được sao?!

Tần Lâm vô cùng khổ sở sờ sờ mũi:

- Vậy được rồi, ta suy nghĩ lại một chút, đúng rồi, Hoắc Trọng Lâu Hoắc lão ca Đông Xưởng các người có giao tình rất tốt với ta. Y vất vả ở Hàng Châu cũng đã lâu, có thể điều y tới kinh sư, vào quý nha môn làm chức Chương Hình Thiên Hộ, Lý Hình Bá Hộ gì đó được chăng?

Phùng Bảo nghe vậy á khẩu nghẹn lời, yêu cầu này không phải là moi tiền lão, mà là moi chân tường lão.

Chương Hình Thiên Hộ Đông Xưởng là Từ Tước, Lý Hình Bá Hộ là Trần Ứng Phượng, hai vị này đều là tâm phúc đáng tin cậy của lão, bất kể người nào nhường ra cái ghế của mình cho Hoắc Trọng Lâu, cũng là moi chân tường của Phùng Đốc Công lão.

Hoắc Trọng Lâu giao hảo cùng Tần Lâm, Phùng Bảo cũng biết chuyện này, suy nghĩ một chút bèn đưa ra ranh giới cuối cùng mà mình có thể chấp nhận được, do dự nói:

- Chương Hình Thiên Hộ, Lý Hình Bá Hộ là tuyệt đối không thể nào, nhiều nhất chỉ có thể cho chức Tỷ khoa Quán Sự. Nếu như Tần tướng quân còn không chịu, vậy nhà ta cũng chỉ có thể kính tạ mối làm ăn này.

Tần Lâm cười ha ha:

- Thành giao!

Nhàn chương điều khắc bằng ngọc mịn màng nhẵn nhụi kia lập tức nhét vào tay Phùng Bảo, Tần Lâm ung dung nhàn nhả thi lễ, chậm rãi đi ra khỏi Đông Xưởng.

A ha, phát tài rồi!

Lợi dụng Phùng Bảo đối phó Vương Hoàng hậu, nhân tiện còn thu một cao thủ Đông Xưởng làm thủ hạ, mối làm ăn này cũng được.

Đáng thương Hoắc Trọng Lâu còn không biết mình đã bị Đốc Công bán đứng. Từ nay về sau trên trán y đã đóng dấu tên của Tần Lâm, coi như cả đời này đã bán cho Tần Lâm.

Tần Lâm từ Đông Xưởng đi ra, cúi đầu từ từ đi bộ trên đường.

Mấy tên thân binh Hiệu Úy võ nghệ cao cường mặc thường phục theo ở phía sau, thấy trưởng quan mình đang suy nghĩ chuyện gì liền tự giác đi sau xa xa mấy bước, không thể gần quấy nhiễu suy tư của hắn.

Tần Lâm giao nhàn chương cho Phùng Bảo, nhất định có thể mượn tay Phùng Đốc Công làm cho Vương Hoàng hậu ngã lăn lông lốc một trận, báo mối thù chế giễu kia cho Thanh Đại.

Bất quá chỉ cần Vương Hoàng hậu không có bị phế hậu, không có bị biếm vào lãnh cung, vậy thủy chung nàng sẽ là trái bom hẹn giờ. Nói cho cùng nàng không chỉ có là nguyên phối thê tử của Vạn Lịch, còn là chủ nhân lục cung đường đường chính chính. Tần Lâm bị nàng ghi hận, ngày nào đó nàng thối lỗ tai Vạn Lịch bên gối, hoặc buông vài lời vu vơ trước mặt Lý Thái hậu, cũng thừa sức mang lại phiền phức không nhỏ cho Tần Lâm.

Không sợ trộm lấy đồ, chỉ sợ trộm dòm ngó, nào có đạo lý ngàn ngày đề phòng trộm?

Quả thật tình cảm giữa Vạn Lịch cùng Vương Hoàng hậu không phải là rất tốt, nhưng nói chung y vẫn tương đối ủng hộ vị Hoàng hậu này của mình. Mà Tần Lâm dù sao chỉ là một thần tử, cho dù là lập chiến công lớn tới mức nào cũng chỉ là thần tử mà thôi.

560. Chương 560: Lật Ma Phách Lối

Từ trước tới nay gần vua như gần cộp, khó mà suy đoán để vương tâm thuật. Tuy rằng Vạn Lịch còn trẻ nhưng trời sinh tính cay nghiệt khắc bạc, thiên khắc cố chấp, cho dù là người khác tốt tới mức nào cũng chỉ có thể đối được lòng cảm kích nhất thời của y, nhưng nếu người khác làm trái ý y một chút, y sẽ ghi hận cả đời.

Trước mắt Tần Lâm được mặt rồng ưu ái, nhưng không bảo đảm rằng sẽ được giản tại để tâm vĩnh viễn. Trong cung còn có trái bom hẹn giờ là Vương Hoàng hậu, đến lúc đó ai chết vào tay ai cũng còn chưa biết.

Tần Lâm cũng rất muốn vươn tay vào trong cung, nhưng dù sao Cẩm Y Vệ cũng là quan võ bên ngoài, không tiện liên quan tới quá nhiều chuyện trong cung. Nếu như làm quá lộ liễu sẽ dẫn tới triều đình nghi kỵ, vậy thì được không bằng mất.

Đoạn thời gian trước thương nghị cùng Từ Văn Trường, tình huống nhằm vào cung nội chủ yếu thông qua bốn con đường:

Thứ nhất là chú cháu Trương Thành, Trương Tiểu Dương, đây coi như là quan hệ liên minh tương đối chặt chẽ. Bất quá Trương Thành thân là Binh Bút thái giám Ty Lễ Giám, cũng có dã tâm bưng bưng, cũng không phải là dễ đối phó như vậy. Tình nghĩa chiến hữu với Trương Tiểu Dương tương lai có thể vượt qua được kiểm nghiệm của tranh chấp triều đình hay không, đây cũng là một vấn đề.

Thứ hai là Phùng Bảo, Tần Lâm cùng lão tựa như địch tựa như bạn, không phải là địch không phải là bạn, lúc có cùng chung ích lợi thì liên thủ, lúc sinh ra mâu thuẫn lại tranh đấu lẫn nhau. Thật ra Phùng Đốc Công không đáng tin cậy bằng chú cháu Trương gia.

Con đường thứ ba đã được xây dựng thông qua Lý Kiến Phương gần đây, đặc biệt nhằm vào thái giám thiếu hormone, dễ mắc chứng loãng xương để kinh doanh Cao Cối Phiến. Lý Kiến Phương là thúc thúc Thanh Đại, ở trong quan trường tự nhiên là theo hệ phái của Tần Lâm, từ khi Tần Lâm lấy được chức Viện Sứ Thái Y viện cho càng thêm trung thành với Tần Lâm hơn nữa.

Thông qua đám hoạn quan tán gẫu với nhau lúc chẩn bệnh bán thuốc, đương nhiên có thể biết được các tin tức trong cung. Nhưng đại đa số chỉ tiếp xúc được với bên ngoài, không có khả năng dễ dàng lấy được tin tức mật nồng cốt có giá trị cao.

Con đường thứ tư là nhờ vào tiểu di muội của Tần Lâm, Trương Công chúa Chu Nghiêu Anh. Nhưng nàng ở trong cung rất ít được mẫu hậu cùng hoàng huynh quan tâm, biết tin tức cực kỳ có hạn, về phương diện thu thập tình báo chỉ có thể xem như có còn hơn không.

Nếu có đường tắt gì có thể trực tiếp chạm tới vị trí trung tâm trong cung, thông qua đó tiếp xúc được với một trong ba người Lý Thái hậu, Vạn Lịch hoặc là Vương Hoàng hậu, vậy thì hay quá...

Tần Lâm suy nghĩ như vậy.

Đi tới giao lộ con đường Đông Xưởng và hẻm Báo Phòng, chợt nghe hướng Đông Bắc tiếng người ồn ào huyền ảo, Tần Lâm ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bên phố Song Niên người ta tấp nập.

Hắn hỏi thăm người đi đường, thì ra hôm nay chính là ngày Long Phúc tự tổ chức miếu hội.

Long Phúc tự tọa lạc ở bốn con phố lớn phía Tây, mới xây vào năm Cảnh Thái thứ ba triều Minh, là tự viện duy nhất trong kinh sư mà Lạt Ma và hòa thượng cùng nhau trú ngụ.

Long Phúc tự cử hành miếu hội đặc biệt náo nhiệt, trong miếu hội có thể mua được nhiều loại đặc sản, có thể ăn được nhiều món ăn vặt mang hương vị Bắc Kinh, có thể xem tuồng hát dân gian Bắc Kinh. Cho nên mỗi khi diễn ra miếu hội dân chúng kinh sư và bên ngoài thành đều chạy tới xem náo nhiệt, thỉnh thoảng còn có đặt quan hiển quý và sứ thần ngoại phiên tới tham gia.

Tần Lâm nhớ tới lúc trước còn ở Kỳ Châu, Thanh Đại rất thích những thức ăn vặt. Gần đây tâm trạng nàng không tốt, mua mấy món về cũng có thể giúp cho nàng vui vẻ hơn. Ngoài ra A Sa đặc biệt thích ăn đồ ngọt, vào miếu hội mua ít hạt dẻ, đậu phộng cho nó, nhất định nó sẽ rất thích.

Vì vậy Tần Lâm liền rẽ vào phố Song Niên, đi tới Long Phúc tự.

Từ rất xa đã nhìn thấy một tòa miếu lớn tường đỏ ngói vàng, trên quảng trường trước cửa miếu người đông tấp nập, chen chúc chật như nêm. Nam nam nữ nữ già trẻ lớn bé không biết có bao nhiêu, người thổi đường, nặn tò he, bán đèn lồng, bánh kẹo... Đủ các loại hàng hóa nhiều màu sắc bày ra trên các quầy các sạp, khiến cho người ta phải hoa mắt.

Mấy vị đại thẩm bốn năm mươi tuổi đi ngang qua bên người Tần Lâm, trên đầu buộc vải xanh, chân quần xà cạp, nhìn qua đã biết là nông phụ ngoại thành, tay xách cách loại thức ăn điểm tâm, rau dưa, cười cười nói nói rất vui vẻ.

Một vị đại thẩm cười hì hì chỉ đồng bạn mình đang xách mấy món điểm tâm:

- Chậc chậc, bánh tra, bánh bột lọc, váng sữa... tỷ mua nhiều điểm tâm như vậy định làm lễ hỏi cho tiểu Trụ tử hay sao?

Nông phụ xách theo điểm tâm tỏ vẻ vui mừng hớn hở lộ ra ngoài mặt:

- Đâu cần phải mời khách mới dùng tới? Năm nay chúng ta cũng tiết kiệm được vài đồng, phụ thân bọn nhỏ nói tiết Nguyên Tiêu cũng bắt chước theo quy củ của người trong thành, nhà mình ném thử mấy món điểm tâm này, ha ha, nên ta cũng tiêu xài rộng rãi một phen.

Đại thẩm mang mấy món rau dưa cũng cười vui vẻ:

- Không phải vậy sao, người Uyển Bình huyện chúng ta có phúc, Hoàng Đại lão gia là một vị quan tốt không chê vào đâu được, thi hành triều chính mới, tiên pháp gì đó của Trương Tướng gia. Nhờ vậy thuế má của các hộ dân nghèo như chúng ta giảm được một khoản lớn, nhà nào cũng dư ra được vài đồng so với trước kia.

Mấy vị nông phụ cười cười nói nói đi xa, lời của các nàng bị Tần Lâm nghe một chữ không sót, khóe miệng hắn liền lộ ra nụ cười hiểu ý.

Nông phụ nói Nhất Điều Tiên Pháp của Trương Cư Chính là 'tiên pháp gì đó', sự thật cũng không sai. Trương Cư Chính đẩy mạnh triều chính mới, đo đạc rõ ràng số ruộng đất mà đám cường hào địa chủ gian lận, giảm bớt gánh nặng thuế má cho dân chúng nghèo khổ, đả kích nhà giàu cường bách dân chúng đầu hiến ruộng đất, ra sức áp chế gồm thầu ruộng đất, có thể nói hết sức công bằng, công đạo ở tại lòng người.

Huyện Lệnh Uyển Bình Hoàng Gia Thiện là một thanh quan hiếm có, dốc hết sức mình đẩy mạnh triều chính mới, người Uyển Bình huyện dưới chân thiên tử khen ngợi không tiếc lời.

Triều chính mới của Trương Cư Chính triển khai toàn diện, Thích Kế Quang lại đại thắng ở Kế Trấn, triều Đại Minh san bằng nội ưu ngoại hoạn rất nhiều. Rõ ràng là cảnh tượng náo nhiệt của miếu hội Long Phúc tự năm nay cũng có mấy phần khí tượng trung hưng.

Nếu tính ra vụ án bạc ngân khố bị mất ở Dương Châu, chiêu an Ngũ Phong hải thương, mở ra hải cấm Đông Nam, trị thủy Hoàng Hà, moi ra đại tham quan Dương Triệu phá hoại biên phòng, đại thắng Kế Trấn...

Thầy đều có Tần Lâm tham dự trong đó, thậm chí đưa đến tác dụng chủ yếu, cục diện trung hưng triều Đại Minh cũng có rất nhiều công lao của hắn trong đó.

Tâm trạng Tần Lâm nhất thời trở nên vui vẻ, đi dạo khắp nơi, xem chỗ này xem chỗ kia, mua mấy món ăn điểm tâm lật vật xách trên tay.

Chợt đám đông trước mặt xôn xao một trận, một đám đông người vây quanh kêu la ồm ồm, còn có người huýt sáo, đặc biệt khiến cho người ta chú ý.

Tần Lâm cảm thấy tò mò, bèn đi về phía đó.

Mặc dù đám đông vây quanh nước chảy không lọt, nhưng bên người Tần Lâm đi theo mấy tên thân binh Hiệu Úy võ nghệ cao cường phụ trách mở đường, cũng không thấy bọn họ chen chúc xô đẩy gì, người vây xem phía trước không đứng vững được, tự động tách ra hai bên, tránh ra một con đường cho Tần Lâm.

Đi tới nơi chỉ thấy trong đám người có mấy tên Lạt Ma đang cãi nhau sôi nổi với một vị cô nương trẻ tuổi, Tần Lâm nhất thời kinh ngạc: Ủa, vị này là Trịnh Trinh Trịnh cô nương từng có duyên gặp mặt hai lần, vì sao nàng lại cãi nhau với các Lạt Ma này?

Trịnh Trinh bị mấy Lạt Ma bám riết dây dưa không nghỉ, quả thật buồn bực khó chịu vô cùng.

Trong khoảng thời gian này quả thật nàng xui xẻo tới cực điểm. Bệnh của phụ thân trong nhà tốn tiền như nước, mời thầy thuốc không chỉ có đòi tiền xem bệnh, tới nhà chẩn bệnh đi qua một con đường tính thêm một lượng bạc, dùng thuốc không phải nhân sâm cũng là linh chi, đắt tới mức chết người.

Thế nhưng ca ca nàng lại không chịu ra sức lo toan, thời gian trước trúng phải quỷ kế của Ngô gia, thua cơ hồ hết sạch của cải trong nhà trên bàn đánh bạc. Thời gian gần đây tuy rằng không đánh bạc nữa, nhưng cả ngày nằm ở nhà giống như người mất hồn, hơi không như ý lập tức cãi vả với tẩu tẩu, không nghe thấy không hỏi tới chuyện làm ăn, bỏ mặc hết thảy cho vị muội muội chưa xuất giá như nàng.

Ngô gia bên kia ép sát từng bước, muốn đoạt sản nghiệp Trịnh gia, Trịnh Trinh càng ngày càng cảm thấy khó thở.

Không thể làm gì được, rốt cục nàng quyết định đi làm cung nữ.

Nếu nói cung nữ Tử Cẩm thành giống như gia tộc nào đó có quyền có thế có thể nương nhờ, quả thật khiến cho người ta cười đến tởm quai hàm. Bất quá ai dám bảo đảm cung nữ trẻ đẹp không có một ngày nào đó hấp dẫn ánh mắt Hoàng đế, cất cánh bay lên thành phượng hoàng? Cho nên chỉ cần nữ tử con nhà nghèo khổ đi làm cung nữ, trong mấy năm còn trẻ không ai dám khinh suất chọc tới nhà mẹ nàng, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Đương nhiên cung nữ bên trong Tử Cẩm thành hàng ngàn hàng vạn, có thể leo lên ngôi cao thành công có được mấy người, tuyệt đại đa số đều sống cả đời trong tịch mịch cô đơn.

Chẳng qua là Trịnh gia đã đến tình cảnh như thế, Trịnh Trinh bị buộc bắt buộc dĩ cũng chỉ có con đường đi vào cung, tranh thủ giúp cho nhà mình một chút.

Nàng cũng không biết rằng con đường vào cung cũng không bằng phẳng chút nào.

Năm trước chọn tú nữ vào cung, nữ tử sắc đẹp kém hơn Trịnh Trinh, tính tình cũng không thông tuệ như nàng cũng được tuyển vào. Dù sao có tới hàng ngàn hàng vạn cung nữ, không thể nào ai ai cũng là thiên tư quốc sắc.

Đến phiên năm ngoái chọn tú nữ, Trịnh Trinh vội vàng chạy đi ghi danh, nhưng đến khâu cuối cùng trong việc chọn tú nữ, tức là kiểm tra thân thể, nàng ở nhà chờ mãi mà không được gọi. Cuối cùng nghe ngóng tin tức mới biết trong cung có chuyện gì xảy ra, Tử Cẩm thành náo loạn, chuyện chọn tú nữ bị trì hoãn.

Gặp phải tình huống như vậy, Trịnh Trinh thật là dở khóc dở cười, cảm thấy có thể là mình quá mức xui xẻo. Vì vậy hôm nay Long Phúc tự tổ chức miếu hội, nàng liền tới dâng hương, hy vọng có thể thay đổi vận khí.

Kết quả dâng hương xong mới vừa đi ra cửa miếu, thành linh có mấy Lạt Ma đuổi theo ra, nói nàng trộm pháp khí trong miếu.

Đây mới là tai bay họa gió, Trịnh Trinh giận đến mặt đỏ tới mang tai, tính nàng trời sinh vốn đánh đá điêu ngoa, ngay trước nhiều người như vậy cũng không sợ thẹn thùng, chống nạnh cãi nhau với Lạt Ma kia:

- Mất chỗ ngồi mù rồi sao, nhà ta là lò gốm Trịnh gia nổi danh bờ Đông sông hồ thành, chẳng lẽ đi trộm pháp khí rì sét của người?

Lập tức có mấy vị đại thúc đại thẩm ở bên cạnh nói giúp:

- Đúng vậy, Trịnh gia mở lò gạch gốm sứ, trong nhà không thiếu tiền, sẽ không trộm pháp khí các người, mấy vị cao tăng nhìn lầm rồi.

- Vậy cũng chưa chắc...

Trong đám người có kẻ mở miệng tai khí, âm dương quái khí nói:

- Vị ca ca của Trịnh tiểu nương tử ăn chơi đánh bạc đã sớm vét sạch cả gia tài. Ngày hôm trước ta còn nhìn thấy Ngô công tử tới nhà nàng đòi nợ, nói không chừng Trịnh tiểu nương tử đột nhiên nghĩ quẩn...

Chuyện ca ca Trịnh gia ăn chơi đánh bạc có không ít người biết, nghe người này nói như vậy, mấy vị đại thúc đại thẩm mới vừa rồi nói giúp nàng lặng im không lên tiếng nữa.

Trịnh Trinh dùng dằng nổi giận, giậm chân nói:

- Cho dù là nhà ta nghèo hơn nữa, ta cũng sẽ không trộm đồ của người khác.

Mấy tên Lạt Ma mặc tăng bào để hở một bên vai, đầu đội mũ Lạt Ma giống như cây chổi, một tên Lạt Ma cầm đầu vô cùng ranh ma láu lỉnh cười hì hì hành lễ với xung quanh:

- Các vị, pháp khí của chúng ta là một chuyển kinh đồng nho nhỏ chế tạo bằng vàng ròng, chỉ lớn hơn ngón tay một chút, vô cùng xinh đẹp, trên đó khắc trên châu đủ các màu sắc, giá trị không rẻ. Là sư đệ ta chính mắt nhìn thấy Trịnh cô nương lấy từ trên bàn thờ Phật xuống, giấu vào trong ngực.

Một tên Lạt Ma khác bề ngoài đàn dòn chấp tay hành lễ:

- Chúng ta tin Phật gia cho tới bây giờ không làm sai nói láo, đúng là tiểu tăng chính mắt nhìn thấy Trịnh cô nương đánh cắp chuyển kinh đồng.

- Nói vậy, nói vậy!

Trịnh Trinh gấp đến độ nước mắt cũng sắp rơi xuống, liền tiếp nói:

- Ta không có trộm chuyển kinh đồng, ta không có trộm.

Lạt Ma láu lỉnh nở một nụ cười gian rồi biến mất, rất nhanh lại giả bộ hết sức thật thà:

- Phật gia ở trên cao, Trịnh cô nương nhất thời sai lầm, chỉ cần giao ra bảo bối, chúng ta sẽ không so đo nữa.

Lại là tên mở miệng tai khí kia trong đám đông kêu lên:

- Trịnh tiểu nương tử, nàng hãy giao bảo bối ra đây đi, Đức Lăng Đại sư đã nói sẽ không tính toán, nàng cần gì cố chấp như vậy?

- Trịnh cô nương, nếu còn không giao ra bảo bối, bản tăng vì hộ pháp, không thể làm gì khác hơn là phải ra tay lục soát thân thể nàng!

Lạt Ma láu lỉnh cười âm hiểm ép tới một bước.

Dân chúng vốn đang nửa tin nửa ngờ, thấy vậy nhất thời biết chuyện không đơn giản, đâu có chuyện khinh suất lục soát thân nữ tử trẻ tuổi như vậy?

Lạt Ma láu lỉnh gọi là Đức Lăng, là Đại Lạt Ma truyền kinh Long Phúc tự, triều Minh mượn Lạt Ma giáo lung lạc các phe thế lực Tây Tạng và Mông Cổ, cho nên cực kỳ ưu ái đối với bọn họ. Từ đó khiến cho những Lạt Ma này hoành hành bá đạo ở kinh sư, dân chúng tâm thường gặp phải đều giận mà không dám nói gì.

Trịnh Trinh tức tối nghẹn lời, nhìn nhìn mấy tên Lạt Ma đang cười xấu xa vây lại. Cho dù là không lực soát được gì, ban ngày ban mặt bị lực soát thân thể, danh tiết nàng hủy hết, còn nói gì chọn tú nữ vào cung?

- Các người... Các người còn có vương pháp không?

Trịnh Trinh kiễng chân lên xoay người nhìn về phía sau, thấy cách đó không xa có mấy tên nha dịch đội nón đỏ đen, nàng vội vàng lớn tiếng kêu:

- Mấy vị sai gia, mau tới đây, Lạt Ma khi hiếp nữ tử yếu ớt như ta...

Không kêu còn đỡ, vừa kêu mấy tên quan sai bỏ đi nhanh như làn khói.

561. Chương 561: Đại Hiệp Xuất Thủ

Nói giỡn sao, Đức Lăng Đại Lạt Ma là triều đình cung phụng ở Long Phúc tự, phong cho chức ngũ phẩm tể quan, không phải mấy tên nha dịch có thể chọc nổi. Huống chi triều đình muốn mượn bọn họ lung lạc quý tộc Tây Tạng cùng Mông Cổ, tuyệt không sẽ vì chuyện tranh chấp nhỏ nhố dân gian mà làm gì y.

- Ôi, chúng ta thật sự không có cách nào, thật may là ban ngày ban mặt, lại có nhiều người nhìn như vậy, chẳng qua là lực soát thân thể một chút, cũng không mất đi miếng thịt nào...

Đám nha dịch bỏ đi cảm thấy khó chịu trong lòng, không thể làm gì khác hơn là dùng lời nói dối an ủi lương tâm còn lại không có mấy của mình.

Trịnh Trinh nhất thời ngẩn ra, ngàn vạn lần không nghĩ tới nha dịch sẽ làm như vậy.

Đức Lăng đưa mắt ra hiệu, mấy tên Lạt Ma cười xấu xa xông tới, thấy dung mạo Trịnh Trinh xinh đẹp, cổ họng nuốt nước bọt ừng ực.

- Lớn mật!

Đột nhiên một tiếng quát to như sét đánh vang lên, trên mặt tên Lạt Ma cười đậm đang nhất bị một cái tát thật mạnh.

- Là người?

Trịnh Trinh vui mừng lẫn lộn.

Người xuất thủ đánh Lạt Ma chính là người đã từng bị nàng lợi dụng ngăn cản Đại thiếu gia Ngô gia ở khu vực đất sét, cũng là người mà nàng tình cờ gặp lại trong ngày ghi danh chọn tú nữ ở bên ngoài Thái Y viện. Lúc ấy nghe đám y quan nói hắn là một người tuổi trẻ học y bất thành, không thể làm gì khác hơn là đến xưởng gạch ngói làm thợ.

Tần Lâm cười gật đầu một cái, hắn chưa có hảo cảm gì đối với Trịnh Trinh, nhưng giữa ban ngày ban mặt như vậy, không ngờ rằng Lạt Ma muốn lực soát thân thể thiếu nữ chưa xuất các. Mấy tên nha dịch thấy vậy lẫn trốn, thử hỏi nếu thật sự để cho bọn họ được như ý, uy nghiêm của triều Đại Minh ở chỗ nào, dân chúng sẽ xem triều đình này thế nào?

Huống chi tính khí của Tần Lâm từ trước tới nay chính là đến lúc nên xuất thủ lập tức sẽ xuất thủ.

Tên Lạt Ma có nụ cười bị ỉn bị Tần Lâm tát một cái ngã lộn nhào. Tuy rằng Tần tướng quân không thông võ nghệ, nhưng hạ thủ cũng không dung tình chút nào. Chỉ thấy Lạt Ma kia lăn lông lốc dưới đất, trên mặt còn in dấu năm ngón tay đỏ tươi, khóe miệng máu chảy ròng ròng, kêu đau không ngớt.

Đức Lăng Đại Lạt Ma sợ hết hồn, y ý vào triều đình ưu ái, hoành hành bá đạo ở kinh sư đã lâu, cố nhiên đại quan đại phủ không dám trêu chọc, khi hiếp dân chúng không có áp lực gì.

Không ngờ rằng hôm nay thành linh xuất hiện một người trẻ tuổi, không nói nữa lời tát cho tiểu Lạt Ma tâm phúc của y lăn đi mấy vòng.

Quan sát Tần Lâm, Đức Lăng cảm thấy có vẻ khác thường. Mặc dù tên này ăn mặc bình thường nhưng khí chất bất phàm, đôi mắt sáng tới mức dọa người, không biết có lai lịch gì, trong lúc nhất thời cũng không dám khinh cử vọng động.

Tần Lâm không xem mấy Lạt Ma này ra gì, không thèm chớp mắt lần nào, chỉ lo cười nói với Trịnh Trinh:

- Sao hả, Trịnh cô nương cũng tới tham gia miếu hội này sao?

- Đúng, đúng vậy...

Trịnh Trinh nhìn Tần Lâm, ánh mắt vừa chạm vào liền vội vàng né tránh, hai tai trở nên đỏ ửng, lắp ba lắp bắp nói:

- Xin... xin lỗi, lần trước ở cửa Thái Y viện ta có việc gấp... Lần này lại nhờ người giúp một tay... thật... thật là xấu hổ...

Tần Lâm sờ sờ mũi, nói thật:

- Không sao cả, dù sao cũng là trách nhiệm của ta, cũng không phải là chỉ đối với một mình Trịnh cô nương như vậy. Nơi này là kinh sư dưới chân thiên tử, có cương kỷ triều đình, há dung túng ấy tên Lạt Ma hoành hành bá đạo, khi dễ dân chúng Đại Minh ta?

Lại là những lời lớn lối này, Trịnh Trinh nghe giọng điệu của Tần Lâm dường như cũng không phải là hoàn toàn vì mình, trong lòng có hơi chua xót, cố ý hỏi:

- Còn chưa thỉnh giáo Đại ca họ gì, hôm nay người không làm ở xưởng gạch ngói sao? Đúng rồi, xưởng gạch ngói cũng giống như lò gốm nhà ta, phải qua tiết Nguyên Tiêu mới khai trương trở lại, chẳng trách nào người có thời gian rảnh đi chơi miếu hội.

Dứt lời Trịnh Trinh liền bật cười lên, tự cho là mình thông minh, còn nháy mắt với Tần Lâm một cái.

Xưởng gạch ngói.... Xưởng gạch ngói...

Tần Lâm không hiểu gì, yếu ớt nói:

- Ta họ Tần...

Đức Lăng Đại Lạt Ma nghe vậy không khỏi cười suýt chút nữa tẹo quai hàm, vốn tưởng rằng người này có lai lịch rất lớn, thì ra bất quá chỉ là tên thợ xưởng gạch ngói.

Y đưa mắt ra hiệu, mấy tên Lạt Ma thủ hạ lập tức dừng dừng nổi giận mắng Tần Lâm:

- Con cóc ghẻ này thật là lớn lối, dám giương oai trước mặt Phật gia?

Dứt lời mấy tên Lạt Ma liền ép lên, xắn tay áo lên muốn đánh Tần Lâm.

- Giương oai, ta còn muốn bắt các người vào chiếu ngục nữa là!

Tần Lâm cười hăng hắc, ánh mắt âm trầm đáng sợ khiến ấy Lạt Ma kia nhất tề rùng mình một cái.

- Đi mau...

Trịnh Trinh kéo cánh tay Tần Lâm, gấp đến độ trên trán rịn ra một lớp mồ hôi.

Tần Lâm không nhận được chế nhạo:

- Trịnh cô nương, lần này không gọi biểu ca nữa sao?

Sắc mặt Trịnh Trinh càng ngày càng đỏ, trong lòng vừa tức vừa vội, vì sao người này giống như một thanh niên lỗ mãng, không thức thời vụ như vậy... Hắn chỉ có một mình, bất quá chỉ là một tên thợ xưởng gạch ngói, có thể đấu với những Lạt Ma này sao? Phải biết ngay cả nha dịch tầm thường cũng không dám chọc tới Lạt Ma!

Tần Lâm vẫn tỏ ra ung dung điềm tĩnh, nếu Trịnh Trinh đã hiểu lầm, hắn cũng muốn cố ý đùa một chút, bèn nghiêm mặt nói:

- Mặc dù thân phận ta thấp kém, nhưng có câu công đạo tại lòng người, Lạt Ma hoành hành ngang ngược, dám lục soát thân thể nữ tử ngoài đường phố, rõ ràng chính là vũ nhục già trẻ kinh sư chúng ta, xem thường hào kiệt Trung Nguyên chúng ta. Ta tin tưởng thiện ác hữu báo, chánh nghĩa tất thắng, nhất định sẽ có đại hiệp kịp thời xuất thủ, dạy dỗ những tên ác Lạt Ma này.

Chẳng lẽ là người này có bệnh thần kinh, hoặc là nghe kể chuyện quá nhiều? Mặc dù hiệp khách giang hồ không phải là truyền thuyết, nhưng cũng không tới mức đầu đầu cũng có.

Dân chúng nhìn Tần Lâm bằng ánh mắt thương hại, Trịnh Trình hận không thể đào một cái lỗ chôn vùi hắn xuống.

Mấy tên Lạt Ma nhìn nhau, cười tới nổi lỗ mũi phun khói. Chẳng những tên này là một thanh niên lỗ mãng, hơn nữa còn là một kẻ ngốc không hơn không kém.

- Đánh hần!

Đám Lạt Ma múa may quyền cước xông lên, khí thế vô cùng hung hãn.

Tần Lâm không né không tránh, dáng vẻ như có chỗ dựa nên không lo sợ gì, nhưng trong mắt người khác, dường như hắn đang sợ quá ngây người ra tại chỗ.

Không ít dân chúng thiện lương đã nhắm hai mắt lại, không muốn nhìn cảnh tượng thê thảm người trẻ tuổi này bị Lạt Ma đánh tới bời.

Có lẽ chỉ trong khoảnh khắc, hắn sẽ bị đánh cho sưng cả mặt mày.

Trịnh Trình hơi cảm động trong lòng, lại cảm thấy là lạ, thầm nói lòng dạ kẻ ngu này cố nhiên là cực tốt, nhưng quá ngu độn như vậy, tương lai khó tránh khỏi va đầu vào vách khắp nơi, cả đời khó có thể góc đầu lên nổi.

Không ngờ rằng đột nhiên có người kêu lên:

- Tặc Lạt Ma dám hoành hành ngang ngược làm ác, Động Đình hồ Tiểu Bạch Long đã tới!

Tiểu Bạch Long này trắng thì có trắng, đáng tiếc trên mặt có mấy vết rỗ như hạt mè, bất quá thân thủ rất khá, chỉ sau một quyền đã đánh gục Lạt Ma cầm đầu.

- Bạch huynh hảo thân thủ! Hãy xem thiết chương của Nhạn Đãng sơn Vương Bá Thiên ta!

Hán tử kia mặt đen như trôn chảo, tiếng hô như sấm, đưa ra một bàn tay to bè đánh mạnh. Lạt Ma thứ hai giống như bị một tấm sắt đánh vào mặt, chỉ kịp a một tiếng, cả bộ mặt đã bị đánh ấu thối bầy nhầy.

- Kim đao Triệu Vô Dịch ở chỗ này, tặc tử đồ!

Người sử kim đao chính là một đại hán mặt tím múa đao vù vù vô cùng uy vũ, chỉ thấy một luồng kim quang bao vây vòng quanh Lạt Ma thứ ba, khiến cho người ta nhìn thấy hoa cả mắt.

Lạt Ma kia hồn bất phụ thể, vội vàng dừng chân lại không nhúc nhích, chột kim quang thu lại, Triệu Vô Dịch cười hì hì nhìn y.

Lạt Ma kinh hoảng sờ sờ lên người, không hề đau đớn như không có bị thương gì. Thành linh tăng mào, tăng bào vỡ ra thành từng mảnh to bằng bàn tay, thân thể y trần trụi từ trên xuống dưới, run lên lẩy bẩy trong gió rét.

Dân chúng thấy vậy thấy đều ngây người, chỉ cảm thấy hôm nay xem náo nhiệt còn hấp dẫn hơn cả nghe kể chuyện. Thì ra kinh sư quả thật là đầm rồng hang hổ, dân gian lại có nhiều đại hiệp như vậy.

Trịnh Trình trợn mắt há mồm, nhìn Tần Lâm giống như không quen biết, lại nhìn sang mấy vị đại hiệp, âm thầm bấm mình một cái, đau thật, không phải là nằm mơ.

- Ta đã nói rồi, có rất nhiều đại hiệp...

Tần Lâm cười hì hì chấp tay một cái với chư vị đại hiệp:

- Đa tạ, đa tạ!

Mấy vị đại hiệp rất là khách sáo, nhất tề ôm quyền đáp lễ:

- Công tử trượng nghĩa chấp ngôn, hào khí can vân, chúng ta đều bội phục vô cùng.

Chẳng lẽ Tàn Lâm đã luyện Đại Dự Ngôn thuật đến cảnh giới Ngôn Xuất Pháp Tỳ?

Hiển nhiên không phải.

Sở dĩ các vị đại hiệp khách sáo như vậy, bởi vì bọn họ vốn chính là thân binh Hiệu Úy thủ hạ Tàn Lâm.

Bọn họ thân là cao thủ chọn ra bên trong cấm y quan giáo, một số người còn là bò ra từ trong núi thây biển máu, đối phó mấy tên Lạt Ma quả thật là giết gà dùng dao mổ trâu, không phí bao nhiêu sức lực.

- Người người người người người...

Bây giờ đến phiên Đức Lăng Đại Lạt Ma gấp gáp, chỉ Tàn Lâm nói liên tiếp một chuỗi người, chính là nói không ra lời.

Tàn Lâm cất tiếng cười ha hả:

- Sao hả, muốn đánh đã có đại hiệp, muốn nói lý có vương pháp, Đại Lạt Ma người muốn chọn thứ nào?

Đức Lăng Đại Lạt Ma tức gần nổ phổi, trong lúc nhất thời không nghĩ ra nên làm cái gì bây giờ.

- Lạt Ma xấu xa, tại sao người muốn đổ oan cho ta?

Trịnh Trịnh tức giận chất vấn Đức Lăng.

- Ta... Ta không có đổ oan cho nàng!

Đức Lăng miệng rất cứng rắn, cổ găng cái cối cái chày:

- Nàng không chỉ có trộm pháp khí nhà ta, còn cấu kết bằng hữu lực lâm đạo đả thương Lạt Ma, ta phải thượng tấu triều đình, cáo đến trước Đô Sát Viện Trần lão Đại nhân, Lễ bộ Phan lão Đại nhân, trị tội nàng!

Trịnh Trịnh nghe vậy liền sững sốt, nhà nàng mở lò gốm làm ăn, cũng nhận ra được vài người của quan phủ, bất quá chỉ là các nhân vật tầm cỡ Bộ Đầu, Thư Bạ... Hiện tại nghe Đức Lăng mở miệng nhắc tới Tả Đô Ngự Sử cùng Lễ bộ Thượng Thư, trong lòng nàng không khỏi sợ run lên.

Tàn Lâm cười rạng rỡ hơn bất cứ ai, đi tới vỗ nhẹ vào má của Đức Lăng:

- Chớ nói Trần Giá cùng Phan Thịnh, cho dù là người gọi cả Lục bộ Cửu Khanh tới đây một lượt, lão tử cũng sẽ đánh người, xem thử đến lúc đó bọn họ nói thế nào?

Đức Lăng ngậy người sững sốt, đánh nhau đối phương có đại hiệp trợ giúp, lấy thế đè người đối phương là một thanh niên lỗ mãng, căn bản không sợ, từ trước tới nay y chưa từng thấy qua người khó đối phó như vậy.

Chợt ánh mắt sáng lên, Đức Lăng cảm thấy nắm chắc hơn, hết sức phách lối nói:

- Ha ha, đại quan triều đình tới rồi, các người chờ xui xẻo đi!

Đại quan? Tàn Lâm quay đầu lại xem thử, khoe miệng liền khê nhếch lên.

Trương Công Ngự Trương Đô Đường đang dẫn hai viên Tuần Thành Ngự Sử, mang theo quan binh Ngũ Thành Binh Mã ty đi về phía này, không ngừng vỗ đồn kiệu luôn miệng thúc giục:

- Mau mau mau, Lạt Ma đánh nhau với dân chúng, không phải chuyện đùa. Triều đình chú trọng làm cho người xa phục, dựa vào bọn họ ràng buộc Tây Tạng, nếu như xảy ra đánh nhau lớn, triều đình sẽ mất thể diện.

Thời này dân chúng đều sợ quan, thấy Đại lão gia tới, ai nấy nhất tề mau mau tránh ra hai bên, nhường ra một mảnh đất trống.

Quan binh Ngũ Thành Binh Mã ty rầm rập chạy lên, vây quanh Tàn Lâm cùng mấy vị đại hiệp

Trương Công Ngự đội giải trĩ quán, bỏ phục giải trĩ, khệnh khạng bước ra ngoài kiệu. Có vẻ như dọc trên đường đi đã nghe kể nguồn cơn, Trương Đô Đường hắng giọng nói to:

- Hiệp dùng võ phạm cấm, những người trong giang hồ này hở một chút là đánh đánh giết giết, vương pháp triều đình khó có thể dung... Ặc, người...

Trương Đô Đường đang nói chột nghẹn lời, nuốt chửng những lời còn lại xuống. Nguyên nhân không vì gì khác, người tuổi trẻ gây chuyện kia lại là huynh đệ bá mình với y, là Tần Lâm đã nhiều lần ra sức giúp đỡ.

Tần Lâm nhìn về phía Trương Công Ngự khẽ mỉm cười.

Trương Công Ngự vốn tính hồ đồ, thường hay tự cho là đúng, thấy Tần Lâm và thân binh Hiệu Úy đều mặc thường phục còn tưởng rằng hắn đang thi hành nhiệm vụ bí mật gì, liền cố ý nghiêm mặt, làm bộ không quen biết:

- Khụ khụ, kẻ nào dám gây chuyện ở chỗ này? Bản Đô Đường đang muốn tầm chương trích cú làm thơ, bị các người quấy rầy nhả hứng, quả thật mất hứng vô cùng.

Hai Tuần Thành Ngự Sử nhận ra được Tần Lâm, thấy vậy không hiểu vì sao, hơi suy nghĩ một chút cũng đoán như Trương Công Ngự, vẫn đứng bên cạnh không nói lời nào.

Đức Lăng ác nhân cáo trạng trước, lập tức tiến lên hai bước:

- Trương Đô Đường minh giám, nữ tử này trộm pháp khí chúng ta, người trẻ tuổi này cùng mấy tên giang hồ hào khách đều là đồng đảng của nàng ta. Đại lão gia biết người xuất gia chúng ta từ trước tới nay không nói láo, hẳn nói láo ngài không nên tin, chỉ cần bắt trở về nghiêm hình ép cung, nhất định có thể điều tra ra chân tướng chuyện này.

Đại Lạt Ma này quả thật cũng phách lối, không ngờ rằng dám ra lệnh trực tiếp cho Trương Công Ngự. Y là trưởng Đông Xưởng hay trưởng Cẩm Y Vệ, là Hình bộ Thượng Thư hay là Tả Đô Ngự Sử Đô Sát Viện?

Đừng nói Trương Công Ngự vốn là muốn giúp Tần Lâm, cho dù là không nghiêng về bên nào, nghe lời này của Đức Lăng cũng phải thâm thóa mạ trong lòng.

- Ừm, là như vậy sao...

Trương Công Ngự âm ừ trong miệng, sau đó nhìn sắc mặt Tần Lâm:

- Đúng rồi, vị huynh đệ này, người có gì để nói?

Tần Lâm chấp tay một cái:

- Trương Đô Đường, Đức Lăng Lạt Ma vu hãm vị Trịnh cô nương này, xin ngài minh xét.

Dứt lời, hắn đưa mắt ra hiệu cho Trịnh Trinh, bảo nàng nói chuyện.

Vốn Trịnh Trinh rất sợ, quan lớn nhất mà nàng quen biết cũng chỉ là một Tá Táp Thái gia Đại Hưng huyện, Đô Đường Đại lão gia quả thật là từ trước tới nay chưa từng nghe qua.

562. Chương 562: Nương Nương Thiên Tuế

Nhưng thấy ánh mắt của Tần Lâm không hiểu vì sao lá gan trở nên lớn hơn nhiều, Trịnh Trinh bèn vén áo thi lễ với Trương Công Ngự, chúc câu vạn phúc, sau đó chuẩn bị quỳ xuống bảm báo.

Không ngờ Trương Công Ngự thấy Trịnh Trinh cùng đường với Tần Lâm, dung mạo lại rất xinh đẹp, bèn cho rằng nàng cũng là vị hồng nhan tri kỷ nào đó của Tần Lâm. Lòng nói vị lão đệ này lưu tình khắp nơi, nói ra Trịnh cô nương cũng là đệ muội, ta cũng không thể thiếu lễ phép được.

Trịnh Trinh chúc câu vạn phúc, Trương Công Ngư cũng vội vàng chấp tay đáp lễ, miệng nói ‘lão ca ta xin có lễ!’. Thấy Trịnh Trinh muốn quỳ xuống, lão càng luống cuống tay chân, luôn miệng nói không thể, không thể...

Lần này làm cho dân chúng suýt chút nữa hôn mê. Thời này ngoại trừ Tú Tài, Cử Nhân có công danh gặp quan không quỳ, dân chúng tầm thường gặp thất phẩm Tri Huyện đều phải quỳ xuống, Trương Đại lão gia là chính tứ phẩm Thiêm Đô Ngự Sử, lớn hơn Tri Huyện không biết bao nhiêu mà kể, vì sao y lại đáp lễ Trịnh cô nương, người khác muốn quỳ, y còn luôn miệng nói không thể?

Trong lòng Trịnh Trinh cũng không hiểu vì sao, không tự chủ được nhìn nhìn Tần Lâm. Trong lúc không hay không biết nàng đã xem tên thợ xường gạch ngói gặp chuyện không hoảng hốt, vĩnh viễn ung dung trấn định này như đầu não tâm phúc của mình.

Tần Lâm thờ ơ nói:

- Đại lão gia không bảo nàng quỳ, vậy nàng cũng không cần quỳ.

Trịnh Trinh thấy bộ dáng Trương Công Ngư tỏ ra gấp gáp, cũng cảm thấy rất hứng thú, không cần quỳ xuống lại càng thêm có lòng tin. Vốn nàng miệng lưỡi linh lợi, bèn kể lại chuyện đã xảy ra một lượt vô cùng sống động.

- Cha chả, thì ra là như vậy!

Trương Công Ngư vung ống tay áo, vô cùng có khí thế đe dọa nhìn mấy tên Lạt Ma:

- Lãng lãng càn khôn, thanh thiên bạch nhật, lại dám vu hãm dân chúng trộm cắp, còn muốn lục soát người ngoài đường phố, ai cho các người có quyền làm như vậy?

Đức Lăng lại sững sốt, ngây ra hồi lâu mới đảo mắt một vòng, lớn tiếng nói:

- Trương Đại lão gia, hoàng kim chuyển kinh đồng này là bảo bối của Lạt Ma giáo chúng ta, năm nay là năm đại triều kiến, Uy Đức pháp vương Trát Luận Kim Đỉnh tự chúng ta sẽ phái sư đệ vào kinh triều kiến, đến lúc đó...

- Tử không nói quái lực loạn thần...

Trương Công Ngư nghiêm mặt:

- Bản quan cũng không tin những lời vô lý của các người.

Gặp phải người như Trương Công Ngư, Đức Lăng quả thật vô kế khả thi, suy nghĩ một chút nhớ lại lúc đầu dường như vị này có vẻ nói giúp mình, vội vàng đổi giọng, chỉ mấy tên Lạt Ma nằm dưới đất rên hừ hừ, vẻ mặt như đưa đám:

- Trương Đô Đường, không phải ngài mới vừa nói hiệp dùng võ phạm cấm sao? Xem đi, người của chúng ta đều bị mấy tên hiệp khách đánh này trọng thương!

- Cái gì hiệp dùng võ phạm cấm, bản quan chưa nói qua...

Trương Công Ngư đảo mắt một vòng, hừ mạnh một tiếng:

- Bản quan nói là bọn họ hành hiệp trượng nghĩa, quả thật không hổ là nghĩa dân Đại Minh ta!

Trời ơi, đây mới là chữ Quan có hai cái miệng, nói thế nào cũng được, Trương Đại lão gia uy vũ!

Đức Lăng và đám Lạt Ma trợn tròn mắt, Trương Công Ngư xuất thân Lương Bổng Tiến Sĩ, trong những năm qua là ngôi sao mới nổi, thanh danh vang dậy, không ngờ rằng hiện tại chơi trò xỏ lá, quả thật khiến cho bọn họ khó lòng tin được.

Dân chúng lại cất tiếng hoan hô như sấm động, cùng hô Trương Đại lão gia anh minh. Cũng có không ít người lặng lẽ đồn đãi vị Trương Đô Đường này không sợ kẻ quyền quý mạnh mẽ, chính là Bao Công tái thế, Dịch Nhân Kiệt sống lại, chân chính quan thanh như nước, gương sáng treo cao.

Bọn họ không biết nếu không phải là Tần Lâm ở chỗ này, Trương Công Ngư sẽ không công khai ăn vạ, lấy phương thức gần như vô lại ủng hộ hắn.

- Vậy... vậy tiểu nữ tử có thể đi rồi sao, Đô Đường Đại nhân?

Trịnh Trình có vẻ do dự hỏi.

Không đợi Trương Công Ngư trả lời, Tần Lâm đã nhường mày nói:

- Đi cái gì mà đi, còn chưa trị tội kẻ vu cáo hãm hại, chúng ta không vội đi!

- Đúng đúng đúng, luật Đại Minh có một điều, người vu cáo sẽ bị phản tọa...

Trương Công Ngư đưa tay chỉ đám Lạt Ma một cái:

- Bậy đâu, bắt đám lừa trọc này lại cho ta.

Quan binh Ngũ Thành Bình Mã ty lập tức ủa lên, bắt giữ tất cả Lạt Ma kể cả Đức Lăng.

Đức Lăng nằm mơ cũng không nghĩ tới Trương Công Ngư không nể mặt chút nào, xem Lạt Ma tăng quan y như đồng phân. Lần này rõ ràng là cầm đá tự đập vào chân mình, tự làm tự chịu.

- Nào có đạo lý không hỏi bị cáo, bắt nguyên cáo trước như vậy?

Đức Lăng luôn miệng kêu oan:

- Các người nói ta vu oan cho Trịnh cô nương, có chứng cứ hay không? Rõ ràng là nàng trộm pháp khí...

Trương Công Ngư đã quyết tâm muốn giúp Tần Lâm, chớ nói Đức Lăng không oan uổng, cho dù là thật oan uổng y cũng không thềm đếm xỉa.

- Đánh rắm!

Trương Công Ngư vung tay áo, ra lệnh cho tả hữu:

- Người đâu, vả miệng!

Hai tên binh đinh cường tráng như lang như hổ đi tới, xắn tay áo lên, vung bàn tay to tướng tát liên hồi, đánh cho Đức Lăng mặt mày choáng váng.

Trương Công Ngư nhìn Tần Lâm, vị lão đệ này khê gật đầu một cái không ai nhìn thấy, Trương Đô Đường lập tức hiểu ý, nhìn về phía Đức Lăng cười lạnh nói:

- Bản quan đã sớm tra biết đám Lạt Ma các người hoành hành bất pháp ở kinh sư, tội chứng có thể nói ghi chép không hết, còn dám gây sự ở đây? Bản ý triều đình là 'làm cho người xa phục', để cho các người làm Phật sự ở kinh sư chứ không phải là cho các người hoành hành ngang ngược ở chỗ này. Các người không cần mủ quan, bản quan cũng không ép các người, người đâu, bắt bọn chúng lại, bản quan sẽ thượng tấu lên trên cách chức tăng quan của bọn chúng!

Đức Lăng vừa nghe như vậy nhất thời hồn bất phụ thể, chức tăng quan của y so sánh với Thiêm Đô Ngự Sử Trương Công Ngư không bằng hạt đậu. Hơn nữa y chỉ là một phiên nhân, Trương Công Ngư lại là Tiến Sĩ Lương Bảng đường đường chính chính, một trong nhân vật cứng rắn nhất trong hệ thống quan văn triều Đại Minh, có thể nói một ở trên trời, một ở dưới đất.

Tần Lâm cũng nhìn Trương Công Ngư chấp tay một cái:

- Đô Đường Đại lão gia, tiểu dân thấy những phiên tăng này lén lút lút lút, cố ý vu hãm nữ tử đàn hoàng, sợ rằng có mưu đồ khác. Ngài có thể tra hỏi một phen, nói không chừng có thể tra ra tội bọn họ cầu kết ngoại phiên, mưu đồ bất chính.

Có đạo lý, chẳng lẽ Tần Lâm thường phục vi hành tới đây chính là vì chuyện này? Trương Công Ngư càng cảm thấy vui vẻ, cho là sắp lập được công lớn, vội vàng một mực ép hỏi Đức Lăng.

Đáng thương Đại Lạt Ma thật sự nằm mơ cũng không nghĩ ra sẽ rơi vào tình cảnh như thế, mắt thấy sẽ bị chụp mũ tội chết, y gấp tới mức trán toát mồ hôi, cũng không kịp nhớ rất nhiều, đôi môi ngáp ngừng như muốn nói gì.

Tần Lâm đã sớm nhìn thấu điểm kỳ quái này, nhìn ánh mắt của y cười lạnh hỏi:

- Thành thật khai báo, là ai bảo người hãm hại Trịnh cô nương? Nếu nói có lẽ Trương Đại lão gia sẽ khai ân, không nói, chỉ sợ người sẽ phải xui xẻo.

A?! Trịnh Trinh chân mày cau lại, nàng vốn thông minh, lập tức bật thốt lên:

- Ngô Đức!

Đức Lăng không tự chủ được đưa ánh mắt nhìn về phía một bóng người trên lầu hai quán trà cách đó không xa.

Chính là Ngô Đức, y đã mua chuộc đám Lạt Ma tham tiền, diễn nên màn kịch này.

Chuyện Trịnh Trinh ghi danh chọn tú nữ không cánh mà bay khắp nơi, Ngô gia liền cảm nhận được áp lực. Dù sao bọn họ chỉ là tiểu ác bá cấp bậc tương đối thấp, chỉ có thể khi dễ lương dân dân chúng, gặp phải quyền quý chân chính cũng chỉ có thể cúi đầu. Nếu như Trịnh gia có một nữ nhi đi làm cung nữ, Ngô gia muốn chiếm đoạt lò gốm của đối phương cũng sẽ không dễ dàng như vậy.

Huống chi Ngô gia suy nghĩ cẩn thận, Trịnh Trinh có dung mạo xinh đẹp như vậy, tính tình lại dịu ngoa đanh đá, lanh lợi thông minh, nhân vật như thế vào cung sẽ rất có khả năng được sủng ái. Nếu như nàng được một sủng phi nương nương nào đó thích, đến lúc đó ra tay trả thù, cũng không phải Ngô gia có thể chịu nổi.

Vì vậy Ngô Đức nghĩ ra một chủ ý, bỏ tiền mua chuộc Đức Lăng, an bài biểu diễn màn kịch này.

Trong cung chọn tú nữ trừ kiểm tra thân thể, còn phải khảo sát nhân thân người ứng tuyển có trong sạch hay không, nếu như Trịnh Trinh bị phá hư danh tiết, dĩ nhiên không cách nào thông qua tuyển chọn.

Kết quả thì sao, chuyện không như ý, không biết từ đâu xuất hiện một Trương Đại lão gia, chẳng những không nể mặt Đức Lăng chút nào mà dường như còn có thù oán với y, cố ý sửa trị y.

Nếu không phải như vậy, Ngô Đức cũng không nghĩ ra một cuộc là nguyên nhân gì, làm cho Trương Công Ngư vừa tới liền níu lấy Đức Lăng không thả, liên tục sửa trị y.

Đương nhiên tên thợ xướng gạch ngói kia hoàn toàn không nằm trong phạm vi tính toán của y.

Không ít quan binh Ngũ Thành Bình Mã ty đã bao vây trà lâu lại, Ngô Đức bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là tự đi xuống lầu, mặc cho bọn quan binh kéo đến trước mặt Trương Công Ngư.

- Tiểu dân Ngô Đức ra mắt Trương Đô Đường Đại lão gia...

Ngô Đức quỳ xuống dập đầu, y cũng không có lá gan gặp quan không quỳ.

Trương Công Ngư liếc mắt quan sát y, hừ mũi thật mạnh một tiếng:

- Chính là người hãm hại Trịnh cô nương đó sao? Ngô Đức, cái tên này rất hay, quả nhiên vô đức, không, phải gọi người vô sỉ mới đúng.

Vừa xuất hiện đã bị Trương Công Ngư châm chọc, Ngô Đức nghe lạnh toát trong lòng, thậm chí chẳng lẽ là vị Trương Đô Đường này ăn thuốc súng, mỗi câu đều giống như bắn pháo?

Y không biết trong lòng Trương Công Ngư đang nghĩ gì.

Trương Đô Đường nhìn Tần Lâm cùng Trịnh Trinh, lại nhìn nhìn Đức Lăng, Ngô Đức, trong lòng hận không được đánh ôi người bọn họ ba trăm hèo cho chết tươi tại chỗ.

Trời ơi, lão đệ Tần Lâm là phúc tinh của Trương Công Ngư ta, các người dám đối nghịch với hắn, Đại lão gia ta quyết không khoan dung!

- Bẩm Đại lão gia, tiểu nhân có oan tình...

Ngô Đức bẩm báo, lại đưa tay chỉ Tần Lâm một cái:

- Người này giả mạo cấm y quan giáo ở khu vực đất sét bờ Đông sông hộ thành, còn đả thương tiểu dân.

Thần sắc Trương Công Ngư trở nên cực kỳ cổ quái, hai tên Tuần Thành Ngự Sử khác cũng cố nín cười, Tần tướng quân giả mạo cấm y quan giáo ư? Hắn chính là Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, chương Bắc Trấn Phủ Ty.

Cho dù là một tên Tuần Thành Ngự Sử quan viên xuất thân Tam Giáp Tiến Sĩ, cũng không nhịn được cất lời thô tục nói:

- Đánh rắm, người còn nói hươu nói vượn, chớ trách vương pháp vô tình.

Dứt lời y cười cười lấy lòng nhìn Tần Lâm, vị Tần trưởng quan này giao hảo với huynh đệ Cảnh gia, Trương Đô Đường, cho dù là thanh lưu cũng phải nể mặt hần mấy phần.

Ngô Đức quả thật bó tay hết cách, không thể làm gì khác hơn là sử xuất một chiêu cuối cùng, lấy trong ngực ra một cuộn giấy đưa cho Trương Công Ngự:

- Đại lão gia, đây là đơn kiện của tiểu nhân, xin ngài minh xét.

Thật ra không phải là đơn kiện, bên ngoài bọc một lớp giấy, bên trong rõ ràng là một cuộn ngân phiếu.

Thần sắc Trương Công Ngự lại thay đổi mấy lần, lòng nói đây không phải là người làm nhục ta trước mặt Tần lão đệ sao, quả thật muốn nhịn cũng không được!

Bốp, ngân phiếu đập vào mặt Ngô Đức, theo gió tán ra, rơi vãi đầy đất.

Dân chúng nhất tề kinh hô thất thanh, đây toàn là ngân phiếu giá trị ồi từ trăm lượng, ở đây có mười mấy hai mươi tờ, chính là một hai ngàn lượng bạc.

Đối với người bình thường đây quả thật là một khoản của cải lớn cả đời cũng không kiếm được.

Trương Công Ngự không chút do dự từ bỏ khoản của cải này, đồng thời rung ống tay áo, tay trái vịn đai lưng, tay phải khép hai ngón trỏ giữa lại chỉ thẳng mặt Ngô Đức, thần sắc uy phong lẫm lẫm bất khả xâm phạm:

- Cầu tặc người dám công khai hối lộ mệnh quan triều đình, quả thật là gan chó tày trời. Trương Công Ngự ta thân là quan viên triều đình, nếu thu nhận khoản tiền bất nghĩa này của người đó mới gọi là lòng lang dạ sói.

Hay cho những lời khẳng khái của Trương Công Ngự, nhất thời đưa đến tiếng hoan hô như sấm động, dân chúng cảm động đến rơi nước mắt, làm quan như Trương Đô Đường quả thật hết sức đáng khen.

Mà Ngô Đức thì sao, nhất thời trở thành con chuột qua đường bị người người kêu đánh, sắc mặt trắng bệch, buồn bã ủ rũ, nhưng thủy chung không hiểu vì sao mình xui xẻo.

Đáng thương y như lạc vào trong mộng, thế nào cũng không nghĩ ra vì sao vị Trương Đô Đường này đối nghịch khắp nơi với mình, giống như có thù không đội trời chung vậy.

Ừm, đối nghịch cùng Tần Lâm Tần trưởng quan đúng là cừu địch không đội chung trời với Trương Công Ngự.

Trương Công Ngự ra lệnh giải Ngô Đức về thẩm vấn căn kẽ, về phần Đức Lăng Đại Lạt Ma dù sao cũng là tăng quan triều đình bổ nhiệm, cũng không cần nhốt. Lập tức thượng tấu y, tuyên bố Trịnh Trinh là bị oan uổng, Tần Lâm cùng các vị hiệp khách còn lại chính là nghĩa dân thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ.

- Trương Đô Đường không hổ là thanh thiên Đại lão gia, tiểu dân đa tạ Trương Đô Đường!

Tần Lâm vái chào, mang theo Trịnh Trinh rời đi.

Đi được một đoạn, Trịnh Trinh mới tỏ ra hoảng hốt lắc đầu một cái, hết thấy chuyện mới phát sinh vừa rồi quả thật còn lý kỳ hơn nằm mơ, miệng nàng lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ vị Trương Đô Đường kia có cừu oán với Ngô gia sao...

Tần Lâm nhìn thấy Trịnh Trinh lộ vẻ nghi hoặc, âm thầm cười đau cả bụng, ngoài mặt lại cố ý nghiêm trang nói:

- Chúng ta không nên lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, triều đình Đại Minh bổ nhiệm quan viên toàn là trong như nước suối, gương sáng treo cao, cho nên âm mưu Ngô Đức cùng Đức Lăng Đại Lạt Ma thông đồng hãm hại cô nương, gặp phải Trương Đô Đường lập tức bại lộ. Ta đã nói rồi, nhân gian ắt có chính nghĩa tại, thiên đạo trước nay chẳng thể khi.

Trịnh Trinh đang suy nghĩ chuyện mới vừa rồi, nghe thấy những lời ngu ngốc này dở khóc dở cười, quay đầu nhìn Tần Lâm, hết sức thành thật nói:

- Tần Đại ca, ta biết huynh là người tốt, nhưng chuyện trên đời này cũng không giống như huynh nói. Nếu không phải là ngẫu nhiên gặp vị Trương Đô Đường này, mới vừa rồi chúng ta sẽ rất nguy hiểm... Hơn nữa... hơn nữa xin huynh không nên nói những lời ngu ngốc kia nữa, có được chăng?

Ặc... Tần Lâm cười khúc khích gãi gãi đầu.

Dường như Trịnh Trinh tin hết thấy là thật, còn lên tiếng dạy dỗ Tần trưởng quan mặt dày lòng dạ xấu xa của chúng ta.

Trịnh Trinh cúi đầu không biết đang suy nghĩ tâm sự gì, chợt cắn cắn môi, lẩm bẩm nói:

- Tần Đại ca, ta biết huynh tốt với ta, đã cứu ta hai lần, huynh... huynh thật sự là người tốt... Bất quá, huynh quá thật thà, lại chỉ là một thợ gạch gạch ngói, cho nên... huynh có hiểu ý ta không?

Trịnh Trinh nói xong cũng ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt của Tần Lâm, trên mặt đã hơi đỏ lên, là thẹn thùng xấu hổ.

Tần Lâm nghe xong ngẩn người ra tại chỗ, đương nhiên hẳn hiểu được ý của Trịnh Trinh, nhưng từ trước tới nay quả thật hẳn không có ý đó, hiện tại rốt cục là ai không hiểu ý ai?

Suýt chút nữa hẳn hôn mê tại chỗ.

Rốt cục Tần trưởng quan của chúng ta đã lãnh được một tấm bằng khen người tốt từ tay Trịnh Trinh.

Mấy thân binh Hiệu Úy theo ở xa xa nghe thấy đối thoại giữa Trịnh Trinh và Tần Lâm, ai nấy nhin cười đau bụng. Không nghĩ ngờ gì, lần này trưởng quan mình chịu thiệt thòi, chuyện này sẽ trở thành đề tài bàn tán sôi nổi cho bọn họ trong khoảng thời gian kế tiếp.

- Trịnh cô nương, thật ra thì, chuyện này...

Tần Lâm sờ mũi, cười khổ nói:

- Có thể nàng đã hiểu lầm, ta đã có hai thê tử, hơn nữa từ trước tới nay ta cũng không có ý đó đối với nàng.

Hai thê tử? Trịnh Trinh phì cười một tiếng. Trong mắt nàng, Tần Lâm nghèo khổ như vậy, đến ba mươi tuổi có thể lấy được lão bà coi như không tệ, hiện tại tuổi hẳn còn trẻ như vậy làm sao có thể có được thê tử, còn có tới hai người?

Không nghĩ ngờ chút nào, trong lòng Trịnh Trinh lại cho là Tần Đại ca đang khoác lác, bèn cười nói:

- Được rồi, Tần Đại ca, ta biết huynh có hai vị thê tử, cho nên là ta hiểu lầm. Bất quá ta nói cũng là lời thật, bởi vì lần trước gặp nhau ở Thái Y viện, ta đi ghi danh chọn tú nữ, chẳng qua là trong cung trì hoãn, có lẽ chỉ vài ngày nữa sẽ phải vào cung rồi...

Trong lúc nói những lời này, Trịnh Trinh quan sát phản ứng Tần Lâm, bất kể thế nào nàng cũng có mấy phần áy náy đối với vị Tần Đại ca này.

Quả nhiên toàn thân Tần Lâm rung lên, vẻ mặt giống như thấy quỷ, xoay người chớp lấy vai Trịnh Trinh:

- Chậm đã, nàng nói ghi danh tú nữ, như vậy rất nhanh nàng sẽ vào cung rồi sao? Đúng rồi, nàng họ Trịnh, ha ha, nàng họ Trịnh!

Trời ơi, quả nhiên là hẳn yêu ta, hơn nữa còn vô cùng sâu nặng... Trịnh Trinh nhìn Tần Lâm với vẻ thương hại, chỉ trong khoảnh khắc quyết định của nàng chợt lay động, bất quá rất nhanh lại sinh lòng cứng rắn, nói với mình: hẳn chẳng qua là thợ gạch ngói hiền lành trung thực, nhưng hoàn cảnh nghèo khổ như vậy, vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên được, sẽ không cho được thứ mà mình và nhà mình cần.

- Đúng vậy, Tần Đại ca, thật xin lỗi...

Trịnh Trinh nhẹ nhàng sờ sờ mặt của Tần Lâm, sau đó không chút do dự rút tay về, dứt khoát vô cùng.

Tần Lâm lại không bình tĩnh chút nào, biểu lộ vẫn cực kỳ quái dị, khổ sở gãi gãi đầu tìm tòi trong mớ kiến thức lịch sử không nhiều lắm của mình, đột nhiên linh quang chợt lóe:

- Đúng rồi, có phải nàng có một đệ đệ tên gọi Quai Quan hay không?

- Không có...

Trịnh Trinh rất kỳ quái lắc đầu một cái, nhìn Tần Lâm với vẻ khó hiểu, nhưng rất nhanh lại nói:

- Bất quá ta có một đường đệ rất thân, nữ danh là Quai Quan, vì sao huynh lại hỏi chuyện này, thật là kỳ quái...

Tần Lâm cố nhịn kích động muốn cất tiếng cười như điên, rất muốn nói với Trịnh Trinh: quý phi nương nương, nàng có khỏe không?

Đây gọi là đi rách gót giày tìm không thấy, thấy ra chẳng mất chút công phu.

Suy nghĩ một chút, Tần Lâm hỏi với vẻ tò mò:

- Ta muốn hỏi nàng, vì sao lại muốn ghi danh vào cung làm cung nữ?

Thì ra hắn vẫn còn dây dưa vấn đề này, Trịnh Trinh khẽ nhếch môi, lên tiếng nói:

- Bởi vì vinh hoa phú quý, bởi vì quyền thế địa vị! Không có những thứ này sẽ bị người khác coi thường, cũng sẽ bị người khác khi dễ. Đúng, ta thật sự có lỗi với huynh, nhưng huynh sẽ không cho được thứ mà ta và nhà ta muốn, chỉ có vào cung mới có cơ hội một bước lên mây. Xem đi, giống như các nàng kia, cũng cùng là nữ nhân, tại sao các nàng có thể sống trong vinh hoa phú quý, ta lại chỉ có thể bị loại người như Ngô Đức khi dễ?

Trịnh Trinh đưa tay chỉ sang phía Nam một cái, mặt Tần Lâm lập tức giật giật, trở nên dở khóc dở cười.

Bởi vì Trịnh Trinh đang chỉ là xa giá của Thanh Đại và Từ Tân Di.

Thanh Đại và Từ Tân Di nhận lời mời của Chu Nghiêu Anh theo nàng đi ra ngoài, chuyến này bày ra đủ nghi thức xa giá của mệnh phụ tam phẩm. Bọn họ ngồi đại xa đỉnh vàng, rất nhiều nha hoàn người ở tiền hô hậu ứng, lại có cấm y quan giáo mặc giáp đi theo tả hữu hộ vệ bọn họ.

Không phải là Thanh Đại thích phô trương rình rang như vậy, chỉ vì miếu hội Long Phúc tự thường xuyên có nữ quyền đặt quan hiển quý tới xem, không ít mệnh phụ đã từng vào cung nhận ra được Chu Nghiêu Anh. Cho nên bọn họ phải bày ra xa giá long trọng, thừa dịp nha hoàn người làm đi theo đông đảo mới có thể che giấu được Trưởng Công chúa giả trang thành tiểu nha đầu lẫn trong đó.

Dọc trên đường đi Từ Tân Di cùng Thanh Đại đều suy đoán Tần Lâm muốn đối phó Vương Hoàng hậu thế nào, Chu Nghiêu Anh lại không cao hứng mấy, thủy chung buồn bực không vui. Hai nàng thấy vậy cũng chỉ có thở dài, cảm khái vì Lữ Quế Hoa bất hạnh, cũng vì Chu Nghiêu Anh hiền lành.

Ngày này nửa năm trước chính là ngày cung nữ Lữ Quế Hoa bị làm hại. Theo Tôn Hiểu Nhân cung khai, tiểu cung nữ tình cờ phát hiện bí mật chân tướng cái chết Lữ Quế Hoa đã bị mượn cớ diệt khẩu, chuyện này giữa tranh đấu cung đình quả thật hết sức đơn giản bình thường. Thậm chí không gây được chút bọt sóng nào bên cạnh cơn sóng thần Bạch Liên Bắc tông gài nội gián nằm vùng bên cạnh Vương Hoàng hậu, gây ra nội loạn cung đình.

Thậm chí triều đình không có xử lý gì về chuyện này, ai thèm quan tâm sống chết của một tiểu cung nữ?

Chỉ sợ cũng chỉ có Chu Nghiêu Anh ôn nhu thiện lương mới có thể đặc biệt đến Long Phúc tự dâng hương nửa năm sau, siêu độ oan hồn Lữ Quế Hoa.

Nghĩ đến Lữ Quế Hoa chết oan, nếu Chu Nghiêu Anh có thể dễ dàng vui vẻ trở lại mới là chuyện lạ.

Quảng trường Long Phúc tự người ta tấp nập, Thanh Đại thích náo nhiệt nhất, từ xa thấy vậy lập tức kéo rèm xe ra nhìn ra ngoài:

- A, Từ tỷ tỷ mau xem, người ta nặn đất thành hình Trư Bát Giới có giống Lục Viễn Chí hay không...

Từ Tân Di bĩu môi:

- Ta thấy Tôn Ngộ Không kia cũng có hơi giống như Tần Lâm.

Chu Nghiêu Anh vốn đang buồn buồn không vui, nghe đến đó liền phì cười một tiếng, thò đầu ra cửa xe xem thử. Quả thật là như vậy, nghệ nhân nặn đất nặn Tôn Ngộ Không có dung mạo cơ trí mà kỳ quái, có tám phần tương tự lúc Tần Lâm giở trò trên cột người.

- Quả nhiên có chút giống tỷ phu, hầu tinh... hầu tinh... Ủa, đó không phải là tỷ phu sao?

Chu Nghiêu Anh giật mình bưng kín cái miệng nhỏ nhắn.

563. Chương 563: Giám Chua

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, ở một ngã ba cách đó không xa, Tần Lâm mặc một chiếc áo bông cũ đang cười xẩu xà nhìn về phía này, bên cạnh hắn là một vị cô nương xinh xắn lạnh lùng.

- Cha chả, họ Tần lại đang trên hoa ghẹo nguyệt!

Từ Tân Di chợt vén rèm xe lên.

Tất cả dân chúng tham gia miếu hội xung quanh đều nhìn chăm chú xa giá mệnh phụ tam phẩm này. Thậm chí có người còn dạy dỗ con gái mình, tương lai nhất định phải trình tĩnh hiền thực giống như đại gia khuê tú như vậy, mới có thể tìm được nhà chồng xứng đôi như ý.

Không ngờ rằng trong hương xa đỉnh vàng kia đột nhiên có một vị phu nhân trẻ tuổi vai quàng khăn choàng nhảy ra, một tay vịn hạt châu khổng tước trên đỉnh chiếc Khánh Vân quán đang đội, tay còn lại cầm vạt áo thêu chỉ vàng sắc sỡ, sải đôi chân dài chạy ra như điên.

Nhìn thấy cảnh tượng này, các bậc phụ mẫu đang dạy dỗ nữ nhi phải bắt chước theo đại gia khuê tú, trình tĩnh hiền thực nhất thời trộn mắt há mồm, kinh ngạc nhìn người ra tại chỗ.

Trịnh Trinh cũng há miệng to tới nỗi có thể nuốt vào quả trứng gà, nàng mới vừa chỉ xa giá của nữ quyền đạt quan hiển quý, nói rõ tâm ý của mình với Tần Đại ca, kết quả lập tức có vị quý phu nhân trẻ tuổi đầu đội phượng quán, vai quàng khăn choàng chạy như điên về phía này. Khiến cho nàng bị dọa sợ tới mức đang đưa tay chỉ vội vàng rút tay về, trong lòng rất là thấp thỏm lo âu.

Suy nghĩ một chút, Trịnh Trinh vội vàng nhìn thử trước sau trái phải, thấy dường như cũng không có gì đáng để vị quý phu nhân trẻ tuổi kia chạy như điên như vậy.

Bất kể là nàng hay Tần Lâm bên cạnh cũng không thể nào có liên lạc gì với vị phu nhân hiển hách này...

Sau đó dưới ánh mắt vạn phần kinh ngạc của Trịnh Trinh, Tần Lâm đột ngột tiến ra nghênh đón vị phu nhân kia, vừa cười hì hì vừa đặt tay lên eo nàng.

‘Nguy rồi nguy rồi, chẳng lẽ là mới vừa rồi Tần Đại ca bị mình từ chối cho nên bị kích thích nổi điên sao?’

Trịnh Trinh bị dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch, suýt chút nữa tim cũng ngừng đập.

Từ Tân Di thở hổn hển mấy cái, hai tay chống eo thon nhỏ, mắt hạnh tròn tròn:

- Hừ, họ Tần kia, bị bản tiểu thư bắt tại chỗ rồi phải không? Hừ hừ, biết chàng sẽ trên hoa ghẹo nguyệt...

Khụ khụ... Tần Lâm thầm nhủ trong lòng: ta cũng không muốn động tới quý phi nương nương tương lai, lập tức nghiêm sắc mặt:

- Lão bà hiểu lầm rồi, vị Trịnh Trinh Trịnh cô nương này là tình cờ gặp ta, ngẫu nhiên liên quan tới vụ án vừa rồi. Hơn nữa nàng đã đi ghi danh chọn tú nữ, đợi thêm mấy ngày sẽ phải vào cung.

Dứt lời Tần Lâm lặng lẽ nhìn Từ Tân Di chớp chớp mắt.

Tú nữ? Từ Tân Di nghe đến đó lập tức biết mình đã hiểu lầm rồi, nguyên nhân rất đơn giản, chọn tú nữ nhất định phải kiểm tra cận kề hai phương diện thân thể và gia đình, chỉ có thân hoàn mỹ mới có thể vào cung, cho nên Tần Lâm không thể phát sinh chuyện gì với Trịnh Trinh. Mà sau khi vào cung rồi, bị bức tường Hoàng cung ngăn cách trong ngoài, vậy càng không thể nào có chuyện gì được nữa.

Nếu như Tần Lâm có ý với nữ tử này, vậy tuyệt đối sẽ không để cho nàng đi chọn tú nữ.

Nhìn lại Tần Lâm đang nháy nhó, nghĩ đến dọc trên đường đi nàng và Thanh Đại suy đoán xem hần muốn đối phó Vương Hoàng hậu thế nào, hiện tại Từ Tân Di đã suy đoán được mấy phần.

Nước da bánh mật lập tức trở nên đỏ ửng, Từ Tân Di ngưng ngừng nói:

- Trịnh cô nương đó sao?! Hắc hắc, thật là xấu hổ, ta là Nhị phu nhân của tên Tần Lâm này, nhà mẹ họ Từ.

Trịnh Trinh ngây người như khúc gỗ đứng bên cạnh, đã hoàn toàn thất thần. Nàng cố gắng hết sức quay sang nhìn Tần Lâm, lại nhìn Từ Tân Di, cuối cùng nhìn đám cấm y quan giáo đang hộ vệ xa giá, rốt cục mình bạch những lời mà Tần Đại ca nói trước đây cũng không phải là khoác lác.

Từ Tân Di không rõ chuyện này, còn tưởng rằng mình hấp tấp làm cho vị Trịnh cô nương này sợ ngây người, bèn tỏ ra áy náy xoa xoa tay, toét miệng cười nói:

- Nàng bị dọa sợ rồi sao, xin lỗi, tỷ tỷ ta lớn lên ở Ngụy Quốc Công phủ Nam Kinh, được phụ thân nuông chiều từ nhỏ thành hư, cười ngửa sẵn thứ cái gì cũng biết, chẳng khác nào nam nhân vậy.

Thì ra nàng là tiểu thư Ngụy Quốc Công phủ! Thân thể Trịnh Trinh lão đảo một cái thiếu chút nữa ngã quỵ, quan sát Tần Lâm giống như không quen biết vậy, cưới con gái Quốc Công làm Nhị phu nhân, như vậy hần...

Tần Lâm bắt đắc dĩ cười cười, lòng nói từ trước tới nay ta chưa từng lừa nàng, ba lần bảy lượt đã nói là Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, ai bảo nàng mãi không chịu tin?

Thanh Đại cùng Chu Nghiêu Anh cũng xuống xe ngựa từ từ đi tới, một người yêu kiều diễm lệ, người kia thanh tú động lòng người, đều là mỹ nhân vạn dặm chọn một.

- Từ tỷ tỷ thật là gấp gáp, hai ta kéo lại cũng không được, hì hì, khiến cho Tần ca ca khấn trương.

Thanh Đại nửa vui nửa giận mắt to cong thành vầng trăng khuyết, trời sinh nàng có tính ngây thơ, đi tới nắm lấy tay Tần Lâm hết sức tự nhiên.

Nếu như nói bởi vì thẩm mỹ quan khác biệt, Trịnh Trinh còn tự biết dung mạo mình hơn cô nương chân dài này một bậc, nhưng thấy Thanh Đại cười rạng rỡ như ánh mặt trời, kiều diễm tuyệt luân, Chu Nghiêu Anh rụt rè nhưng toát ra khí chất cao sang quý phái, nàng lại không khỏi sinh ra tự ti mặc cảm.

- Các... Các nàng đều là... đều là phu nhân của Tần Đại ca sao?

Trịnh Trinh chỉ cảm thấy lòng rối như tơ vò, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng há ra thật to, yếu ớt hỏi Thanh Đại và Chu Nghiêu Anh.

Thanh Đại gật đầu một cái, gương mặt Chu Nghiêu Anh lại đỏ tới mức có thể nhỏ nước xuống, ánh mắt che phủ một lớp hơi nước mờ mờ, nhỏ giọng nói:

- Không... Không phải, Tần tướng quân là tỷ... tỷ phu của ta.

Lúc này Trịnh Trinh mới từ từ phục hồi tinh thần lại từ trong khiếp sợ, không ngừng chúc câu vạn phúc:

- Dân nữ Trịnh thị ra mắt hai vị phu nhân và tiểu thư.

Dứt lời nàng nhìn trộm Tần Lâm, tâm trạng vào giờ khắc này vạn phần phức tạp: thì ra Tần Đại ca thật sự là Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, thì ra hần thật sự có hai vị thê tử thiên tư quốc sắc, chẳng lẽ là ta chỉ có tình cảm đơn phương... Không, nếu như ta không tham luyện giàu sang, nói ra lời tuyệt tình như vậy...

Trong lòng Trịnh Trinh hiện tại rối như tơ vò, không gỡ được, lý không thuận, chém không đứt, lòng hối hận càng ngày càng mạnh. Nàng phát giác mình đã bỏ lỡ một cơ hội vô cùng quý giá, hơn nữa vĩnh viễn cũng không cách nào bù đắp...

Thật may tựa hồ là Tần Lâm cũng không có so đo tính toán chuyện này, Từ Tân Di cũng một mực mời nàng cùng nhau dâng hương, còn nói vì hiểu lầm vừa rồi muốn thiết yến đãi nàng để an ủi cho đỡ sợ.

Vốn là Trịnh Trinh nghĩ tới mình tham luyến vinh hoa phú quý, còn nói với Tần Lâm những lời kia, xấu hổ mặt đỏ tới mang tai, hận không thể co giò bỏ chạy. Nhưng không biết vì sao, quỷ thần xui khiến nàng cũng không có rời đi, mà vẫn theo đoàn người Tần Lâm đi vào Long Phúc tự lần nữa.

564. Chương 564: Nghiêm Thanh Nghịch Tập

Lần này là xa giá rành rành, lấy thân phận Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ mang theo gia quyến dâng hương, thần sắc Đức Lăng Đại Lạt Ma kia trở nên hết sức khó coi, sắc mặt thoạt xanh thoạt trắng giống như mở cửa hàng nhuộm, sau khi miễn cưỡng nói vài câu bèn vội vàng trốn mất.

Mấy vị đại hòa thượng lại hết sức nhiệt tình vừa bưng trà đưa nước, vừa giới thiệu cặn kẽ những điển tích trong chùa, chạy vắt giò lên cổ.

Thì ra Long Phúc tự là chùa miếu duy nhất ở kinh sư mà hòa thượng và Lạt Ma ở chung. Đám Lạt Ma trời sinh tính dã man lại ỷ vào triều đình dung túng, ức hiếp hòa thượng cùng chùa. Tần Lâm mới vừa hung hăng dạy dỗ Đức Lăng cầm đầu đám Lạt Ma, tự nhiên được đám hòa thượng vô cùng mến mộ.

Đại Hùng Bảo Điện, ba nén nhang thơm khói xanh lượn lờ, Chu Nghiêu Anh quỳ gối trên bồ đoàn, ánh mặt trời từ cửa sổ phía Tây chiếu vào, khuôn mặt thanh tú nàng toát ra ánh sáng vô cùng thánh khiết.

- Là tín nữ không tốt, nếu dùng sức mạnh giữ Lữ Quế Hoa lại bên cạnh mình, nàng cũng sẽ không bị người xấu đánh chết... Cầu xin Phật tổ phù hộ nàng sớm giải được oan nghiệt, sớm ngày siêu thoát, nếu như có kiếp sau sẽ thác sinh vào nhà giàu sang...

Chu Nghiêu Anh khép hờ đôi mắt, chấp tay hành lễ, lẩm bẩm cầu nguyện, thật là vô cùng thành kính.

Tần Lâm thấy vậy liền nhớ lại, Lý Thái hậu cũng là vô cùng tin tưởng Phật Bồ Tát, xem ra Chu Nghiêu Anh chịu ảnh hưởng của mẫu thân không ít.

- Lữ, Lữ Quế Hoa?

Trịnh Trinh đột nhiên giống như thấy quỷ:

- Chẳng lẽ Quế Hoa đã chết?

Tần Lâm không tiện nói lung tung nội tình cho nàng biết, chỉ nói là Lữ Quế Hoa đắc tội một vị công công có quyền thế, bị vu hãm trộm đồ, bị phạt đánh loạn côn mà chết.

Trịnh Trinh chỉ cảm thấy cổ họng khô khan, nàng biết Lữ Quế Hoa ở phía Đông sông hộ thành, là nữ nhi Lữ gia phục vụ trong cung. Nghe nói còn được quý nhân trong cung sủng ái, từ trước tới nay Lữ gia hết sức tự hào, vì sao đột ngột đắc tội đại thái giám, bị đánh chết như vậy?

Nửa năm trước đã bị đánh chết, đáng thương Lữ gia bây giờ cũng không biết, còn tưởng rằng nữ nhi vẫn phục vụ ở trong cung...

Vốn là Trịnh Trinh rất có lòng tin đối với mình, chợt cảm giác tiền đồ mờ mịt một mảnh, kinh ngạc nhìn nhìn Tần Lâm một chút, hối hận vạn phần.

- Không cần phải lo lắng...

Tần Lâm ghé sát bên tai nàng, thanh âm trầm thấp tựa như ma quỷ nói nhỏ:

- Ta có mấy vị bằng hữu ở trong cung, đến lúc đó...

Tần Lâm chỉ nói thật thấp mấy câu, Trịnh Trinh lập tức lộ vẻ vui mừng, vội vàng gật đầu đáp ứng không ngừng.

Kể từ khi thấy Thanh Đại cùng Từ Tân Di, Trịnh Trinh lập tức tự cắt đứt ý tưởng trong lòng mình với Tần Lâm. Hai vị phu nhân này một xinh đẹp kiều mị, một xuất thân hiển quý, cho dù là nàng tự phụ xinh đẹp nhưng so với bọn họ cũng không tránh khỏi tự ti mặc cảm.

Không ngờ rằng Tần Lâm chỉ dùng mấy câu nói nhẹ nhàng đã mở ra cho nàng một vùng trời mới.

Có chú cháu Bình Bút thái giám Ty Lễ Giám Trương Thành, Trương Tiểu Dương tương trợ một tay, nếu như cần, ngay cả Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh cùng Thái Y Viện Sứ Lý Kiến Phương cũng sẽ xuất thủ giúp một tay, muốn leo lên cao trong cung không phải là dễ dàng sao? Thậm chí Tần Lâm hết sức bình thần nhắc tới, trong tình huống cần thiết hẳn còn có thể giao dịch với Phùng Bảo...

Trịnh Trinh nhìn lại vị Tần tướng quân trẻ tuổi này, trong lòng ngổn ngang trăm mối, biết rằng bất kể đối phương có tình cảm với mình hay không, tóm lại không phải là khách qua đường tình cờ gặp gỡ rồi chia tay đường ai nấy đi.

- A Trinh cảm tạ Tần Đại ca, nếu cuộc đời này có ngày ngóc đầu lên được, quyết không phụ ân của Đại ca hôm nay!

Trịnh Trinh trịnh trọng phát ra lời thề, rất nhanh nàng liền khôi phục lòng tin, khát vọng đối với vinh hoa phú quý khiến cho ý chí chiến đấu của nàng cháy bùng lên trong đôi mắt.

Theo Tôn Hiểu Nhân nằm vùng trở mặt, Bạch Liên Bắc tông bị diệt, trong cung từ từ khôi phục yên tĩnh. Sau tiết Nguyên Tiêu Trịnh Trinh thuận lợi thông qua tuyển chọn tú nữ, được nữ kiêu phu khiêng kiệu hoa đưa vào trong cung, từ đó trở đi đã thành Đô Nhân có địa vị thấp nhất trong Tử Cấm thành, cũng tức là cung nữ bình thường.

Bất quá Từ Thánh Lý Thái hậu hiện tại hiển hách vô cùng, năm xưa không phải là cũng lấy thân phận cung nữ bình thường như vậy tiến vào Dự vương phủ hay sao? Chỉ trong hơn mười năm từ địa vị cung nữ hàn vi đã trở thành Thái hậu mẫu nghi thiên hạ.

Có lẽ người khác không hiểu vì sao Tần Lâm coi trọng Trịnh Trinh như vậy, ngay cả Từ Văn Trường cũng cảm thấy Tần Lâm an bài vô cùng tự tin, làm sao hẳn biết được Trịnh Trinh chắc chắn sẽ bò lên cao trong cung? Tuy rằng dung mạo nàng coi như xinh đẹp, nhưng cũng không phải thiên tư quốc sắc gì.

Tần Lâm trong lòng buồn cười, thậm chí nói các người biết cái gì, Trịnh Trinh chính là Trịnh quý phi triều Vạn Lịch được Vạn Lịch để sủng ái nhất trong ba ngàn cung nữ. Tranh Quốc bản, Yêu Thư án, Đĩnh Kích án, Hồng Hoàn án, Di Cung án... mấy chục năm khuấy động cục diện triều Đại Minh đều có liên quan với nàng.

Có người nói nàng là yêu nữ mê hoặc quân vương, có người nói nàng cùng Vạn Lịch thật lòng yêu nhau, nhưng đối với Tần Lâm đều không quan trọng, quan trọng là có ích ích, tương lai Trịnh Trinh có thể đi tới vị trí nào?

Trong các tú nữ cùng nhau ngồi kiệu tiến vào trong cung đợt này, người khác là vừa vào nội đình sâu tựa như biển, Tử Cấm thành thâm cung u oán tịch mịch cả đời, quay đầu lại đã trở thành cung nữ bạc đầu. Nhưng đối với Trịnh Trinh, chuyến đi này không phải là tầm thường, những chuyện long trời lở đất trong triều Đại Minh sau này, từ khoảnh khắc nàng bước vào cung đã dần dần manh nha.

Nếu như nói Trịnh Trinh là cỗ tiềm lực tương lai mà Tần Lâm đầu tư trước, vậy nhân chương khắc ngọc mà Tần Lâm đưa cho Phùng Bảo lại là đòn đá kích mạnh mẽ hữu lực nhắm vào Vương Hoàng hậu.

Rất cục Phùng Bảo sử dụng nhân chương giở trò gì, Tần Lâm cũng không biết rõ. Bất quá không bao lâu sau Trương Tiểu Dương đã mang tin tức tới, những thái giám tâm phúc của Vương Hoàng hậu mà nàng an bài trong thập nhị giám tứ ty bất cục trong những năm qua cơ hồ bị Phùng Bảo quét sạch, cách chức phế truất, bằng không cũng lui về bên cạnh Vương Hoàng hậu, không còn cầm quyền được nữa.

Lần này Vương Hoàng hậu hứng chịu thiệt thòi rất lớn, nhưng cũng không có làm ra bất kỳ phản kích nào, hẳn là nhân chương kia sinh ra tác dụng rất lớn.

Nghe nói mấy buổi tối gần đây, Khôn Ninh cung nơi Hoàng hậu ở đều truyền ra tiếng đồ sứ vỡ, xem ra tâm trạng Vương Hoàng hậu vô cùng không tốt.

Ngoài ra một tiểu thái giám họ Phùng, một tiểu thái giám họ Tần bên cạnh Vương Hoàng hậu bị nàng tìm được sai lầm, đánh ột trận nhớ đời.

Tần Lâm nghe vậy cười ha hả, đường đường chủ nhân lục cung lại dùng phương thức này để phát tiết cơn giận, quả thật là kém cỏi vô cùng.

‘Còn không phải là là do Tần trưởng quan người làm ra sao?’

Trương Tiểu Dương trầm nghĩ như vậy.

Chương 564: Nghiêm Thanh nghịch tập (Trung)

Sau khi Từ Văn Trường biết được nguồn cơn, vuốt chòm râu dê nhắc nhở Tần Lâm, cho là Phùng Đốc Công cũng không phải kẻ hiền lành. Nhất định là lão vừa đấu với Vương Hoàng hậu vừa tiết lộ chuyện nhân chương có liên quan tới Tần Lâm thông qua một đường dây nào đó, từ đó bị Vương Hoàng hậu oán hận, nhưng lão cũng không quên lôi kéo Tần Lâm vào, đây chính là lừa gạt gian trá lẫn nhau.

Phân tích này hết sức đáng tin cậy, nhất định bản thân Phùng Bảo sẽ bị Vương Hoàng hậu oán hận, nhưng lão cũng không quên lôi kéo Tần Lâm vào, đây chính là lừa gạt gian trá lẫn nhau.

Đổi lại là một tháng trước, quả thật Tần Lâm sẽ xem mối thù Vương Hoàng hậu như mối họa đáng lo về sau, bất quá hiện tại, ha ha, tiết trời tốt thật... Trình quý phi được Vạn Lịch Hoàng đế sủng ái trong ba ngàn cung nữ đã ra tay, Vương Hoàng hậu còn có thể phách lối được bao lâu? Một năm hay hai năm... đến lúc đó dù là không vào lãnh cung cũng phải đứng sang bên, hắc hắc...

Nụ cười của Tần Lâm vô cùng âm hiểm, ngay cả lão đầu Từ Văn Trường nhìn thấy cũng không khỏi lạnh toát trong lòng.

Cơ hồ cùng lúc đó, Thanh Đại cùng Từ Tân Di cũng từ chỗ Chu Nghiêu Anh biết được chuyện Vương Hoàng hậu ném mùi đầu khổ, lập tức ba nàng đoán ra là do Tần Lâm giở trò quỷ quái. Hai vị phu nhân sớm biết phu quân thần thông quảng đại, chẳng qua là cảm thán một phen, Trưởng Công chúa lại sùng bái tỷ phu của mình tới cực điểm.

Hôm ấy Tần Lâm đang ngồi trong nha môn của mình, thấy ánh mặt trời mùa Xuân ấm áp rực rỡ bèn đưa Tôn Hiểu Nhân từ trong chiếu ngục ra, ngồi ở trong sân chiếu ngục Bắc Trấn Phủ Ty để phòng sâm nghiêm.

Trên bàn có bày mấy bình rượu cũ, hai chiếc chén sứ. Tần Lâm tự tay rót đầy, đẩy một chén tới trước mặt Tôn Hiểu Nhân:

- Lão Tôn, mặc dù ngươi giết người vô tội, thiên lý nan dung, nhưng bản quan kính ngươi là một hán tử, lần này bản quan có thể nhất cử diệt Bạch Liên Bắc tông cũng có công lao của ngươi.

Tôn Hiểu Nhân cũng không từ chối, cầm ly lên uống một hơi cạn sạch, nhẹ nhàng đặt lên bàn:

- Chén đầu tiên nhà ta kính Tần tướng quân, là tướng quân ngài tra rõ nguyên nhân chân chính cái chết gia huynh mười năm trước, mới giúp nhà ta không làm quỷ chết oan. Cũng nhờ Tần tướng quân chỉ điểm bến mê, vợ con nhà ta giữ được tính mạng, tội danh chém cả nhà trở thành lưu đày đi xa, quả thật là ân trọng như núi.

Tần Lâm cũng cười gượng ly rượu lên, từ từ uống cạn.

Không bao lâu sau, bên ngoài vang lên tiếng bước chân vội vã, Tôn Hiểu Nhân cười lớn đeo khóa sắt trở lại trên cổ, tự đi vào trong chiếu ngục.

Hình bộ Thượng Thư Nghiêm Thanh mang theo hai tên ty quan cùng một đội binh đinh, bày ra đầy đủ nghi thức đi tới Bắc Trấn Phủ Ty.

Vị lão huynh này bề ngoài gầy gò, mí mắt căng lên như sừng, để ria chữ bát, từ trước tới nay vẫn có danh thanh quan. Chỉ bất quá lúc nào sắc mặt cũng hết sức cau có, dường như là cả thiên hạ này đều thiếu nợ lão vậy.

Lão cũng là người duy nhất trong Lục bộ không phải là người Giang Lăng đảng.

Trong khi Giang Lăng đặng như mặt trời ban trưa, Nghiêm Thanh có thể lấy thân phận không phải là người Giang Lăng đặng làm được Hình bộ Thượng Thư, hoặc là hậu đãi của lão không nhỏ, hoặc có bản lĩnh cực lớn, hoặc có cả hai thứ này.

Mặc dù ưng khuyển Xưởng Vệ quyền thế cực lớn, nhưng đại quan Bộ Đường cũng không phải tùy tiện chọc nổi, thấy Nghiêm Thanh đến, Hồng Dương Thiện liền mặt mũi tươi cười nghênh đón, khom lưng nói:

- Nghiêm Thượng Thư đến tề nha môn có chuyện gì, tiểu nhân Hồng Dương Thiện ở chỗ này phục dịch.

Mí mắt Nghiêm Thanh căng lên gần như nhắm tít, thấy Tần Lâm không đích thân ra đón bèn hừ lạnh một tiếng:

- Quả nhiên thiếu niên đắc chí ngông cuồng, lão phu đã đến chỗ này hắn còn lên mặt tự cao như vậy, Hồng Chỉ Huy, gọi chuông án quan Tần Lâm của các người ra gặp!

Thời này gọi tên chính là khinh bỉ, kết giao ngang hàng chỉ gọi tên tự, trong quan trường gọi danh hiệu quan hàm. Tỷ dụ như Trương Cư Chính, Vạn Lịch, Thái hậu gọi lão là Trương tiên sinh, đồng liêu trong triều gọi lão là Thái Nhạc tiên sinh, dân gian gọi là Giang Lăng tướng công, ai kêu ba chữ Trương Cư Chính ngay mặt nhất định là không muốn sống nữa.

Nghiêm Thanh gọi thẳng tên Tần Lâm như vậy, sắc mặt của các vị cấm y quan giáo Bắc Trấn Phủ Ty lập tức trở nên hết sức khó coi, Hồng Dương Thiện lập tức dựng mặt lên, lạnh lùng nói:

- Nghiêm Bộ Đường, xin lỗi, Tần tướng quân nhà ta có chuyện quan trọng trong chiếu ngục, xin ngài chờ ột lát.

- Lão phu phụng chỉ làm việc, tên họ Tần còn thoái thác nữa, đừng trách lão phu thượng tấu!

Nghiêm Thanh dứt lời bèn vung tay áo một cái thật mạnh.

Đám quan giáo Bắc Trấn Phủ Ty từ Hồng Dương Thiện trở xuống thấy đều ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu tại sao thái độ Nghiêm Thượng Thư giống như ăn thuốc súng. Mặc dù cùng là nha môn chấp pháp, nhưng giữa Hình bộ và Bắc Trấn Phủ Ty lui tới cũng không nhiều, dường như Tần tướng quân cùng Nghiêm Thượng Thư cũng không có va chạm gì với nhau...

- Ôi chao, thì ra là Nghiêm Bộ Đường lão Đại nhân!

Lưu Thủ Hữu từ Bạch Hồ đại đường cười híp mắt chạy ra đón, nhìn nhìn thự nha Bắc Trấn Phủ Ty, sắc mặt lộ ra vẻ chế nhạo.

Nghiêm Thanh hừ mạnh một tiếng:

- Lưu Đô Đốc ngự hạ không nghiêm, để loại người nịnh bợ may mắn leo lên vị trí chuông án quan, quả thật là chuyện lạ của quốc triều.

Lưu Thủ Hữu giả vờ sợ hãi ngoài mặt, trong lòng đã sớm vui như mở hội. Là đầu lĩnh đặc vụ, đương nhiên y biết vì sao hôm nay Nghiêm Thanh lại nổi trận lôi đình.

Năm đó lúc Lưu Nhất Nho làm Thị Lang ở Hình bộ chính là hảo hữu của Nghiêm Thanh. Sau đó phụ tử Lưu Nhất Nho, Lưu Kham Chi tự vận ở Nam Kinh, Nghiêm Thanh bèn ghi món nợ này vào sổ bìa đen cho Tần Lâm. Bất quá là lúc ấy quả thật Lưu Kham Chi có hành vi bất chính, làm ra chuyện xấu, cho nên Nghiêm Thanh không tiện công khai nhảy ra tranh chấp cùng Tần Lâm.

Vì sao hiện tại đã qua hai năm, Nghiêm Thanh đột nhiên lại xông ra làm khó Tần Lâm như vậy?!

Thì ra sở dĩ lão có thể lấy thân phận không phải là người Giang Lăng đặng ngồi trên vị trí Hình bộ Thượng Thư vững vàng như vậy, chỉ vì nhà lão kết thông gia với nhà mẹ Vương Hoàng hậu. Có mối quan hệ này, Trương Cư Chính không làm gì được lão. Nếu như Thủ Phụ làm quá mức, vậy sẽ có lời bình phẩm độc đoán chuyên quyền, hoành hành ngang ngược.

Vương Hoàng hậu oán hận Tần Lâm, hắn là Nghiêm Thanh vì mối quan hệ này mới hoàn toàn trở mặt, nhảy ra chỉ trích Tần Lâm.

Thù mới hận cũ cùng nhau xông lên trong lòng, cũng khó trách Nghiêm lão Thượng Thư thất thố như thế.

Đương nhiên Lưu Thủ Hữu vui vẻ quan sát chuyện này, nếu như Nghiêm Thanh có thể đấu cùng Tần Lâm, y tuyệt đối không ngại ở bên cạnh quạt gió thổi lửa.

Đại môn chiếu ngục chậm rãi mở ra, Tần Lâm ung dung nhàn nhã đi ra:

- Người nào hô to gọi nhỏ ở Bắc Trấn Phủ Ty ta?! Chiếu ngục là trọng địa, không phận sự cảm vào, không phải là con mèo con chó nào muốn vào cũng được!

Tần Lâm không thèm liếc nhìn Nghiêm Thanh lần nào, hoàn toàn xem như không thấy đường đường Hình bộ Thượng Thư mặc sắc phục quan văn nhị phẩm này.

Chương 564: Nghiêm Thanh nghịch tập (Hạ)

Đám quan giáo thuộc hạ Bắc Trấn Phủ Ty Hồng Dương Thiện mới đầu thấy Hình bộ Thượng Thư Nghiêm lão Đại nhân phát uy đều có hơi không được tự nhiên, vào lúc này thấy tướng quân mình trấn định như vậy lập tức yên tâm.

Giỡn chơi sao, Tần tướng quân chúng ta đã hạ gục biết bao nhiêu đại quan triều đình, thêm một Hình bộ Thượng Thư nữa có đáng kể gì?

Nghiêm Thanh bị một câu ‘con mèo con chó’ chọc cho nổi giận đùng đùng, chỉ Tần Lâm nói:

- Người... Người, người, người dám vũ nhục đại quan triều đình, bản Bộ Đường...

- Đây là lão tự chuốc nhục vào thân....

Tần Lâm chỉ chỉ bằng hiệu chiếu ngục đen như mực:

- Xem thử đây là địa phương nào? Chiếu ngục! Nghiêm lão Đại nhân ở bên ngoài hô to gọi nhỏ, chẳng lẽ nóng lòng muốn đi vào nhanh một chút?

Người khác không hiểu lắm, Tần Lâm còn không rõ ràng ý tới của Nghiêm Thanh sao? Lão già này muốn trút giận thay Vương Hoàng hậu, cho nên tới đây chèn ép hẳn.

Nếu là người khác thật đúng là phải nhường Nghiêm Thanh ba phần, đổi lại là Tần Lâm quả thật không coi lão ra gì.

Hình bộ Thượng Thư có gì đặc biệt hơn người, tướng mình là ai chứ?

Đột nhiên Nghiêm Thanh như là phát hiện cái gì, mí mắt căng phồng híp sát lại, bật cười:

- Hừ hừ, Tần tướng quân lại đang uống rượu làm vui trong chiếu ngục, bản Bộ Đường muốn cáo đến triều đình, trị tội danh người sơ sót lười biếng, coi thường chức trách.

- Ta uống rượu thì đã sao? Ta còn đang uống cùng khâm phạm đây!

Tần Lâm khoát tay một cái, nói thẳng cho lão biết:

- Hôm nay lão tới đây dẫn đám yếu phạm Bạch Liên Bắc tông đi chém đầu chứ gì? Không ngại nói cho lão biết, mới vừa rồi ta chính là đang uống rượu cùng một tên khâm phạm trong đó, bây giờ lão có thể viết tấu chương thượng tấu liền, xem thử có thể tố được ta không?

- Người... Người... Người...

Nghiêm Thanh giận đến mặt đỏ tới mang tai, lão làm Hình bộ Thượng Thư thật lâu, từ trước tới nay chưa từng thấy kẻ nào lớn lối như Tần Lâm, không coi lão ra gì như vậy.

Lưu Thủ Hữu giả mù sa mưa vờ làm người tốt, đáng vẻ không có ý kiến:

- Ôi chao, tuy nói văn võ khác đường nhưng dù sao cũng là làm quan cùng triều, Nghiêm lão Đại nhân là tiền bối, Tần tướng quân không khỏi không kính lão tôn hiền. Nào tới đây, Tần tướng quân trẻ tuổi, nói lời xin lỗi coi như xí xóa chuyện này, đâu cần viết tấu chương thượng tấu làm gì cho phiền phức. Nếu như chuyện này truyền đi, người khác cười cả cấm y Đô Đốc ta, quả thật không tốt chút nào.

Thật ra lời Lưu Thủ Hữu toàn là đánh rắm, mặc dù Bắc Trấn Phủ Ty thuộc hệ thống Cẩm Y Vệ nhưng được đặc biệt cấp ột chiếc đại ấn, có chuyện gì có thể chuyển lên tới ngự tiền, chuyện của chiếu ngục cũng không thuộc quyền cai quản của Lưu Thủ Hữu.

Nhưng nếu Tần Lâm chịu nói xin lỗi, vậy coi như khí thế yếu đi, Lưu Thủ Hữu tự nhiên có hậu chiêu bắt hấn cúi đầu từng bước một.

Tần Lâm cất tiếng cười ha hả, quan sát Nghiêm Thanh một phen, không nhanh không chậm nói:

- Kẻ nào không viết tấu chương thượng tấu chính là cháu con rùa đen. Chỗ chúng ta có đủ giấy mực, cho Nghiêm Thượng Thư mượn viết, cứ viết ta uống rượu cùng khâm phạm ở chiếu ngục, không viết là con rùa đen khôn kiếp!

Nghiêm Thanh giận đến cơ hồ cắn nát hàm răng, xoay người vung tay lên:

- Được, Lưu Đô Đốc, đây cũng không phải là lão phu không nể mặt người, mà là tên họ Tần lấn hiếp người quá đáng. Ta mượn giấy bút ở nha thự người dùng một chút, hiện tại lập tức thượng tấu tên họ Tần!

Đồ trẻ con! Tần Lâm nhìn Nghiêm Thanh cùng Lưu Thủ Hữu, khê nhếch môi, cười đặc biệt gian trá.

- Tần ca...

Lục mập đuổi tới, thấp giọng hỏi:

- Theo hiểu biết của huynh đệ đối với huynh, vì sao đệ cảm thấy như huynh đặc biệt muốn khích cho Nghiêm Thanh viết đạo tấu chương này?

- Phải viết, nhất định phải viết, viết hay lắm!

Tần Lâm cười xấu xa hăng hắc:

- Bởi vì phải nhắc nhở một ít người, đừng quên...

Nghiêm Thanh xuất thân Tiến Sĩ làm tới Hình bộ Thượng Thư, tài văn có thể nói là hạ bút thành văn, soạt soạt mấy nét ở Bạch Hổ đại đường đã viết xong tấu chương thượng tấu.

Lưu Thủ Hữu giả mù sa mưa muốn ngăn cản, nhưng lời y nói ra toàn là thêm dầu vào lửa, không những không khiến cho Nghiêm Thanh bớt giận, ngược lại hỏa khí càng lúc càng lớn.

- Lưu Đô Đốc, cũng không phải là lão phu không nể mặt người, là tên họ Tần không nể mặt lão phu.

Nghiêm Thanh dứt lời bèn giao tấu chương đã viết xong cho quan sai vật, lệnh đem tới giao cho Thông Chính Ty.

Lưu Thủ Hữu cười lạnh một trận, chư vị đường thượng quan Cẩm Y Vệ cùng thuộc quan ngơ ngác nhìn nhau. Ai cũng biết Tần Lâm được mặt rồng ưu ái, nhưng đạo tấu chương này của Nghiêm Thanh gởi lên, có thể nào triều đình cảm thấy Tần trưởng quan ý được cưng chiều mà sinh kiêu ngạo hay không?

Nghiêm Thanh là giải phạm nhân đi Thái Thị Khẩu xử tử, lão lấy thân phận Hình bộ Thượng Thư kiêm nhiệm chức giám trăm quan. Tần Lâm lấy thân phận Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, chưởng Bắc Trấn Phủ Ty, Lưu Thủ Hữu lấy thân phận Tả Đô Đốc, chưởng Cẩm Y Vệ đảm nhiệm hai tên phó giám trăm quan.

Đưa tấu chương thượng tấu đi rồi, Nghiêm Thanh mặt lạnh làm thủ tục chuyển giao cùng Tần Lâm xong xuôi, đoàn người áp giải đám phạm nhân Bạch Liên Bắc tông về phía Thái Thị Khẩu.

Từ nha môn Cẩm Y Vệ đi ra, hai bên đường dân chúng kéo ra xem náo nhiệt rất đông. Nghe nói những tên phản bội Bạch Liên Bắc tông này cấu kết dẫn dắt Mông Cổ Thát Lỗ xông quan, dân chúng giận dữ vô cùng, tập trung ném rau cải thối, trứng gà trứng vịt thối vào bọn chúng tới tấp.

Thạch Tự Nhiên từ địa vị giáo chủ cao cao tại thượng được mấy vạn tín đồ quỳ lạy, biến thành tù nhân bị nhốt trong tù xa, lạnh yên không nói, nhắm mắt lại mặc cho đồ dơ bẩn ném vào người như mưa bắc.

Sắc mặt Thạch Trung Thiên, Thạch Hiếu Hiền, Từ Hồng Nho thấy đều tái nhợt, cho dù là bọn chúng từng mang tới tử vong cho bao nhiêu người khác, từng giết chết biết bao nhiêu dân chúng vô tội, nhưng khi cái chết giáng xuống đầu bọn chúng, cảm giác sợ hãi vẫn làm cho bọn chúng không rét mà run.

Bạch Liên Bắc tông hưng suy giống như giấc mộng đêm Xuân, uy thế hiển hách trong mười năm qua, quay đầu lại giống như dã tràng xe cát.

Chỉ có Tôn Hiểu Nhân là cười hì hì, thậm chí hai tay từ hai cái lỗ trên tù xa thò ra ngoài, liên tục ôm quyền thi lễ dân chúng, thần sắc không có hốt hoảng chút nào.

- Tên này quả thật là nam tử hán!

Dân chúng thấy y khảng khái như vậy, ngược lại không ném đồ dơ vào tù xa y.

Bọn họ không biết rằng trong số đám tội phạm bị xử tử hôm nay, duy chỉ có một mình Tôn Hiểu Nhân không phải là nam tử hán...

Thái Thị Khẩu cách nha môn Cẩm Y Vệ không phải là xa, từ từ đi gần nửa canh giờ cũng đã đến. Binh sĩ Hình bộ đã sớm vây quanh mảnh đất trống dùng làm hình trường, mấy tên đao phủ thủ khoác lụa đỏ đã chờ sẵn ở đó.

Đám người Thạch Tự Nhiên, Thạch Trung Thiên đại nghịch bất đạo, bị xử lăng trì. Đao phủ thủ nhét vải vào trong miệng bọn chúng, trói từng tên vào cọc gỗ, sau đó cắt từng đao một.

Cảnh tượng này quả thật là đẫm máu tàn khốc, Tần Lâm không thể nào dùng cách tử hình nhân đạo của đời sau áp dụng vào đời này, hơn nữa hắn cũng không có chút hứng thú nào đối với chuyện này.

565. Chương 565: Hoàn Toàn Ngược Lại

Nghiêm Thanh lại cực kỳ chuyên chú thi hành chức trách giám trăm quan của mình, trong cả quá trình cơ hồ nhìn chằm chằm không chớp mắt phạm nhân bị xử tử, thể hiện ra đầy đủ tính tàn nhẫn máu lạnh của lão.

Đây là một quan viên tàn khốc! Tần Lâm âm thầm báo ỉn, mặc dù Nghiêm Thanh là một quan văn, nhưng người này tâm tính ác độc, chỉ sợ chỉ có hơn Từ Tước, Trần Ứng Phượng chứ không kém.

- Thế nào, Tần tướng quân tự xưng hân dũng, lại không dám nhìn thẳng lăng trì sao?

Nghiêm Thanh liếc mắt Tần Lâm, mơ hồ có vẻ đắc ý.

Trong số quan văn lão được xưng can đảm, từ khi nhậm chức Hình bộ Thượng Thư tới nay rất hay dùng nghiêm hình khốc pháp, có thể nói thanh danh lừng lẫy.

Tần Lâm cười cười:

- Ta không có hứng thú mấy đối với người sống.

Lúc này Nghiêm Thanh mới nhớ ra Tần Lâm làm gì, lão có thể lấy làm kiêu ngạo về lòng can đảm trong đám quan văn đồng僚, nhưng so với Tần Lâm e rằng chưa đủ.

Mấy tên thủ ác đều bị lăng trì xử tử, số còn lại chém đầu ngay tức khắc. Đám đao phủ thủ đưa bọn Thạch Tự Nhiên lên Tây Thiên xong, quay sang bắt đám tòng phạm còn lại kể cả Tôn Hiểu Nhân quỳ xuống.

Trong khoảnh khắc cuối cùng Tôn Hiểu Nhân còn mỉm cười cảm kích nhìn về phía Tần Lâm. Lúc hành hình còn có thể nhìn kẻ đầu sỏ tội ác sát hại anh ruột, lừa gạt mình mười năm, gây thành bi kịch chết ở trước mặt mình, y không còn bất cứ tiếc nuối nào.

Ánh đao chợt lóe, đầu người bay lên, máu chảy như suối, Bạch Liên Bắc tông từ nay hoàn toàn trở thành lịch sử.

Lúc này giám trăm quan Nghiêm Thanh lại có chút không yên lòng, nhìn về phương hướng Tử Cấm thành phía Bắc, âm thầm nghĩ ngợi: Thông Chính Sứ Ty Phạm Thông Chính có tình cũ với lão phu, tấu chương

thượng tẩu kia hẳn đã phát đến triều đình rất nhanh, hừ hừ, cũng muốn xem thử Trương lão nhi đối phó thế nào...

Quả thật Thủ Phụ đề sư Trương Cư Chính đang ở nội các nhận được tấu chương, bắt quá lão cũng không có lập tức phê duyệt mà là cầm tấu chương suy nghĩ một hồi, sau đó bật cười lên.

Rất nhanh, Trương Cư Chính cầm tấu chương đi Đường Tâm điện, tìm Vạn Lịch đang đọc sách.

- Bệ hạ, Hình bộ Thượng Thư Nghiêm Thanh thượng tấu Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ Tàn Lâm...

Trương Cư Chính đưa tấu chương cho Vạn Lịch, sau đó không nói một lời đứng ở bên cạnh.

Hai vị Bạ Bạ Trương Thành cùng Trương Kinh đang phụng bồi Vạn Lịch lập tức dựng đứng lỗ tai lên, một người muốn hóa giải thay Tàn Lâm, người kia hận không được lập tức thêm dầu thêm mỡ, quật ngã Tàn Lâm trên mặt đất rồi giẫm chân lên giày xéo.

Vạn Lịch không hiểu chuyện gì nhận lấy tấu chương, lật tới lật lui xem, sau đó đột ngột vứt tấu chương trên bàn sách rộng lớn:

- Há dẫu có lý như vậy! Trương tiên sinh, hẳn là ông hiểu rất rõ ràng, Tàn ái khanh vì tra án, thủ đoạn thần kỳ nào cũng có thể dùng tới, cưa đầu, mổ bụng... thường thường làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi... Tôn Hiểu Nhân chính là hắn bắt ra ngoài, hơn nữa đã lập tức bị xử tử, chẳng lẽ hắn còn cấu kết với Tôn Hiểu Nhân mưu đồ bất chính hay sao?

Trương Cư Chính vuốt chòm râu đen nhánh, khẽ cười cười:

- Theo lão thần thấy, chứ nói uống rượu, lúc Tàn Lâm tra án giả thần giả quỷ đã sớm không chỉ một lần, nhất định là Nghiêm Thượng Thư hiểu lắm.

- Phần tấu chương này giữ lại không phát.

Vạn Lịch không chậm trễ chút nào, thậm chí có vẻ chán ghét tiện tay vứt bỏ tấu chương đạn hặc của người ta.

Cái gọi là giữ lại không phát, có nghĩa là phần tấu chương này bị vứt vào sọt rác.

Trương Kinh thở ra một hơi thật dài, may là chưa vội vàng đâm thọc Tàn Lâm, bằng không húc đầu vào vách sắt, tự mình chuốc khổ vào thân. Trương Thành lại âm thầm cao hứng, bất kể thế nào y cũng là đồng minh của Tàn Lâm.

Trương Cư Chính khẽ cau mày, thầm nói chẳng lẽ Vạn Lịch vẫn chưa nhớ ra được sao? Mặc dù mình cũng có thể nói, nhưng hiệu quả vẫn không tốt bằng bản thân bệ hạ nói. Dù sao tuổi Tàn Lâm còn trẻ, tuổi Vạn Lịch cũng còn trẻ, đôi quân thần này còn có mấy chục năm với nhau.

Vạn Lịch chỉ có tư chất tầm thường, nhưng trải qua bao nhiêu năm Trương Cư Chính khổ tâm dạy bảo cũng học được một bụng đế vương tâm thuật, rốt cục nghĩ tới chuyện này bèn hỏi:

- Ủa, lần trước Tàn ái khanh bắt Tôn Hiểu Nhân, vì là bí mật trong cung cho nên không được thăng thưởng. Lần sau hắn tiêu diệt Bạch Liên Bắc tông chính là chiến công thực thụ, chẳng lẽ chưa được thăng thưởng hay sao?

Ủa, lúc này người mới nhớ tới sao? Trương Cư Chính vui vẻ trong lòng nhưng ngoài mặt không lộ vẻ gì.

Đề sư Thủ Phụ cũng là một kẻ đáng yêu.

Dù sao Vạn Lịch cũng là đồ đệ, không hiểu được lòng dạ quỷ quái của sư phụ mình, không chút nghi ngờ vỗ bàn thật mạnh:

- Thường, nên thăng thưởng trọng hậu! Tàn tướng quân lập công lớn như vậy, không những trăm rất vui vẻ, dù là mẫu hậu cũng thường thường nhắc tới...

Trương Kinh đảo mắt một vòng:

- Bệ hạ, thiếu niên thiên tử thiếu niên danh thần, tương lai Tần tướng quân vĩnh viễn bảo vệ giang sơn Đại Minh ta, quả thật là phúc của xã tắc!

Trương Kinh đứng ra nói giúp Tần Lâm, mặt trời mọc từ hướng Tây lúc nào vậy?

Trong tình huống này thối phòng còn có hiệu quả hơn cả dìm xuống, quả nhiên thần sắc Vạn Lịch thoáng thay đổi.

Thiếu niên thiên tử, thiếu niên danh thần cố nhiên là tốt, nhưng từ cổ chí kim cực ít có thiện thủy thiện chung. Thần tử thiếu niên thành danh rất nhanh sẽ đối mặt với cục diện công cao không thưởng, từ đó sinh lòng ngăn cách. Có thể quân thần tương đắc từ đầu chí cuối, mười phần không được một.

Trương Thành biết rõ tính của tiểu chủ nhân mình, bèn giúp Tần Lâm khiêm tốn vài câu:

- Nô tỳ nghe nói Tần tướng quân tự nhận cũng không có công lao gì, hết thảy toàn nhờ vào bệ hạ hồng phúc tề thiên, uy linh liệt tổ liệt tông che chở.

Lần này chân mày Vạn Lịch mới giãn ra, tâm trạng trở nên thoải mái.

Trương Cư Chính thấy dáng vẻ của học trò mình như vậy không khỏi âm thầm có hơi hối hận. Thuật đế vương ngự hạ cố nhiên quan trọng, nhưng lại yêu cầu bản thân người học có lòng dạ bao la bát ngát, rộng sâu như bể mới có thể dung nạp. Nếu như lòng dạ nhỏ hẹp, tính tình thiên khích, lại không bằng ngu độn một chút còn hơn, học những quyền mưu thủ đoạn này rất dễ đi lầm đường.

Đáng tiếc Vạn Lịch đã có mười tám tuổi, Trương Cư Chính nghĩ tới những chuyện này đã là quá muộn.

Một đạo trung chỉ phát ra, Trương Cư Chính lấy tốc độ nhanh nhất làm các hạng thủ tục.

Bọn Tần Lâm, Nghiêm Thanh đang giám trạm ở Thái Thị Khẩu, chợt thấy từ xa xuất hiện khoái mã từ phương hướng Tử Cấm thành chạy tới

Lúc này đã hành hình xong hết thảy phạm nhân, Nghiêm Thanh đang đứng dậy, thấy vậy lập tức trợn to mí mắt sững húp: nhanh như vậy sao, xem ra Vương Hoàng hậu đúng là thối lỗ tai bên gối bệ hạ, ngay cả Trương lão nhi cũng không ngăn cản được, ha ha!

Trương Kinh dẫn dắt mấy tên thái giám tới đây tuyên chỉ, vốn ý hết sức không muốn đi, nhưng bệ hạ đã chỉ đích danh y, không đi mà được sao? (.

Rõ ràng y vô cùng oán hận Tần Lâm, nhưng lại phải tới tuyên đạo ý chỉ này, tâm trạng thật sự khó chịu hơn cả vừa nuốt chửng một con ruồi.

Chương 565: Hoàn toàn ngược lại (Hạ)

Trương công công cỡi ngựa chạy tới gần, mặt đen lại lạnh như băng nói:

- Có thánh chỉ, Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ trưởng Bắc Trấn Phủ Ty Tần Lâm tiếp chỉ!

Quan viên Đại Minh đều biết cách nhìn sắc mặt của sứ giả truyền chỉ, có thể ước đoán nội dung thánh chỉ thế nào.

Nhìn dáng vẻ quái dị của Trương Kinh, đạo thánh chỉ này còn có thể tốt được sao, nhất định Tần Lâm sẽ chịu xui xẻo.

Chư vị cẩm y quan giáo Bắc Trấn Phủ Ty, bắt đầu từ Hồng Dương Thiện đến Điều Thế Quý, Hoa Đắc Quan, đến thuộc quan cùng Hiệu Úy tâm thường, ai nấy tim đập như trống trện.

Chỉ có Ngưu Đại Lực cùng Lục mập đặc biệt trấn định, trưởng quan mình là ai chứ, nếu có thể bị một đạo tấu chương Nghiêm Thanh hạ gục đó mới là chuyện kỳ quái. Hơn nữa theo tình hình vừa rồi, hai người bọn họ quen thuộc tính khí Tần Lâm, thậm chí cảm thấy sự thật là hấn cố ý chọc giận Nghiêm Thanh, để cho lão thượng đạo tấu chương này.

Trên pháp trường vốn có sẵn hương án, trong quan trường có câu ‘thấy đỏ là vui’, thậm chí có vị quan đang xui xẻo vô cùng bèn đem phạm nhân ra đánh cho đỏ máu. Vì vậy Tần Lâm tiếp chỉ trên pháp trường mới vừa hành hình phạm nhân, cũng không cần úy kỵ gì.

Trương Kinh vô cùng không vui, hoặc là nói tình thế bất đắc dĩ mới không thể không mở thánh chỉ ra đọc:

- Phụng Thiên thừa vận Hoàng đế, chiếu viết: Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, Bắc Trấn Phủ Ty chưởng ấn quan Tần Lâm sống chết quên mình, đáp đền triều đình, nhất cử tiêu diệt yêu phỉ Bạch Liên Bắc tông, chiến công hiển hách, đặc thăng thụ Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, tấn cấp Phiêu Kỵ tướng quân, gia huân Thượng Hộ Quân, khâm thử!

Quả nhiên Tần Lâm cất tiếng cười ha hả, hai tay nhận lấy thánh chỉ:

- Vi thần tuân chỉ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Chính nhị phẩm Đô Chỉ Huy Sứ, tấn cấp Phiêu Kỵ tướng quân, gia huân Thượng Hộ Quân! Bọn Hồng Dương Thiện hâm mộ tới nổi đỏ mắt, mà sắc mặt của Lưu Thủ Hữu lại càng xám ngắt.

Đô Chỉ Huy Sứ là võ quan chính nhị phẩm, kế dưới chính nhất phẩm Đô Đốc và tòng nhất phẩm Đô Đốc Đồng Tri, là vũ chức cao phẩm cực lớn.

Cẩm Y Vệ gọi đầy đủ là cẩm y thân quân Đô Chỉ Huy Sứ Ty, nói cách khác quan lớn nhất Cẩm Y Vệ chính là Đô Chỉ Huy Sứ. Giống như chức Tả Đô Đốc của Lưu Thủ Hữu là gia hàm, mà chức quan y đảm nhiệm chưởng Cẩm Y Vệ thật ra chính là Đô Chỉ Huy Sứ.

Bây giờ quan chức Tần Lâm cũng được thăng đến Đô Chỉ Huy Sứ, nói cách khác, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể thay thế vị trí Lưu Thủ Hữu, trở thành chưởng ấn quan toàn bộ Cẩm Y Vệ.

Kế tiếp Phiêu Kỵ tướng quân là nhị phẩm tấn cấp, cũng không phải quá cao, huân quan Thượng Hộ Quân lại hơi có giá trị. Hơn Thượng Hộ Quân cũng chỉ còn lại có Trụ Quốc và Tả Hữu Trụ Quốc, Sinh Phong Thượng Trụ Quốc, quả thật là ghê gớm!

- Ta đã nói rồi...

Lục Viễn Chí lại trở nên đắc ý, dường như kẻ tiếp chỉ không phải là Tần Lâm mà là y vậy:

- Tên của trưởng quan chúng ta được gọi là ‘giản tại đề tâm’, muốn thượng tấu Tần ca ta, hừ, quả thật là một giấc mộng Xuân Thu.

Nghiêm Thanh hoàn toàn ngây dại, đúng như lời Lục Viễn Chí, cho dù là nằm mơ lão cũng không thể thấy, dâng tấu chương đặt hặc lên ngược lại khiến cho Tần Lâm gia quan tấn tước.

Trời ơi, còn có thiên lý hay sao, còn chỗ cho người ta sống sao... Nghiêm Thanh cảm thấy hết sức uất ức trong lòng.

Không giống với vụ án Khúc Lưu quán liên quan tới bí mật trong cung cấm, không có cách nào khai hở giống trống thẳng thường công khai, chỉ được mấy món măng bào ngọc đá, vụ án Thạch Phật khẩu tiêu diệt Bạch Liên Bắc tông là tiêu diệt phản nghịch vô cùng quang minh chính đại. Triều đình luận công ban thưởng, Tần Lâm thăng chính nhị phẩm Đô Chỉ Huy Sứ, tấn cấp Phiêu Kỵ tướng quân, gia huân Thượng Hộ Quân!

Tần Lâm vừa cuộn thánh chỉ lại vừa toét miệng cười xấu xa.

Nghiêm Thanh không hề biết chuyện này đã sớm nằm trong kế hoạch của Tần Lâm.

Nghiêm khắc mà nói, chuyện đánh dẹp Bạch Liên Bắc tông quả thật có thể không cần thăng thưởng. Bởi vì từ khi moi ra Tôn Hiếu Nhân đến đại chiến Thạch Phật khẩu cũng có thể xem chỉ là một vụ án xuyên suốt, đã tưởng thưởng măng bào ngọc đá tựa hồ cũng đủ rồi.

Nhưng vì sao thăng thưởng không rõ ràng, phải lấy danh nghĩa sủng ái thần tử đặc biệt ban cho hắn măng bào ngọc đá? Chính là vì liên quan tới bí mật trong cung cấm, không tiện truyền ra khắp thiên hạ.

Tần Lâm thầm nhủ trong lòng, đúng vậy, nếu chuyện Tôn Hiểu Nhân truyền ra ngoài không biết sẽ nguy hại tới mức độ nào. E rằng chuyện Vạn Lịch bị cấm sừng sẽ lưu truyền rất lâu trong dân gian, quả thật không thể thắng thưởng một cách rầm rộ được.

Nhưng sau đó tiêu diệt Thạch Phật khẩu là quang minh chính đại diệt bình phản tặc, nếu như vậy còn không thưởng phải thế nào mới thưởng?

Chẳng qua là dường như chuyện này bị triều đình quên bẵng đi, trở về lâu như vậy, Lý Thái hậu, Vạn Lịch, Trương Cư Chính cũng không đề cập tới. Tần Lâm cũng muốn mặt dày đi nói, nhưng Vạn Lịch kia nghi thần nghi quỷ, lòng nghi kỵ hết sức nặng nề, quả thật khiến cho người ta không dám thỉnh công, làm không khéo sẽ khiến cho y nghĩ rằng Tần Lâm tham công kiêu ngạo.

Cho dù là để những người khác, tỷ như Trương Công Ngự thượng tấu thỉnh công giùm Tần Lâm, quả thật cũng lộ liễu, thậm chí ngoại trừ bị hiểu lầm tham công kiêu ngạo, còn thêm tội kết bè kết đảng.

Vừa hay Nghiêm lão Thượng Thư muốn cho Tần Lâm một bài học, nhảy ra muốn thượng tấu, trong lòng Tần Lâm lập tức vui như mở hội.

Đạo tấu chương này vừa lên, Vạn Lịch cùng Trương Cư Chính chắc chắn sẽ có suy nghĩ ‘Tần Lâm uống rượu cùng khâm phạm thật sao, hắn còn hóa trang điều tra, ẩn núp nằm vùng, làm sao có thể coi là tội danh?’

Sau đó sẽ là thưởng công phạt tội, đã không có tội, vậy phải nghĩ tới công lao của hắn, cho nên tác dụng thật của đạo tấu chương này chính là nhắc nhở.

Vì vậy tấu chương Nghiêm Thanh thượng tấu không những không thể hạ gục được Tần Lâm, ngược lại đưa tới hiệu quả thỉnh công. Thậm chí hiệu quả còn tốt hơn để cho Trương Công Ngự, Tăng Tĩnh Ngô trực tiếp thượng tấu thưởng công.

Đáng thương Nghiêm lão Thượng Thư không hiểu gì cả, lão nhân gia lại trút giận chuyện này lên đầu Trương Cư Chính, oán hận lắm lắm:

- Trương lão nhi, lão che chở môn hạ, một nữ nhi mười chín tuổi còn chưa xuất giá, chúng ta không để cát lọt vào mắt...

Trời ơi... Tần Lâm nhờ gió thổi nghe lỏm được đôi câu, nhất thời choáng váng.

- Kinh sư, lâu lắm mới gặp lại!

Hoắc Trọng Lâu nhìn tường thành kinh sư cao lớn nguy nga, trong lòng bồi hồi cảm khái.

Y nhận được lệnh thăng quan ở Hàng Châu, nhất thời vui mừng quá đỗi, những lời ‘thăng quan phát tài’ này, hai chữ sau đã được thực hiện ở Hàng Châu, bây giờ đang suy nghĩ nhiều hơn về hai chữ trước.

Trước kia là anh hùng hảo hán bị nghèo khổ bức bách, một văn tiền cũng bị làm khó, nhưng trong xương tủy Hoắc Trọng Lâu vẫn muốn làm đại quan, một đao một thương gây dựng nên sự nghiệp. Bằng không nếu chỉ cần tiền, bằng vào võ công của y đi làm cường đạo trong những năm qua cũng đã sớm phát đại tài.

566. Chương 566: Thiết Dũng Trận

Cho nên khi nhận được lệnh Đông Xưởng điều động làm Tỷ khoa Quản Sự, lão Hoắc chê thuyền chậm bèn cỡi ngựa, chạy hơn ba ngàn dặm dọc theo quan đạo từ Hàng Châu đến kinh sư, hào hứng chạy về nhậm chức.

Thủ lĩnh Đông Xưởng xưng là Đông Xưởng chương ấn thái giám, cũng xưng Xưởng Công hoặc Đốc Chủ, là nhân vật số hai trong hoạn quan kế dưới thái giám chương ấn Ty Lễ Giám. Bình thường lấy người đứng hàng thứ hai, thứ ba trong Binh Bút thái giám Ty Lễ Giám đảm nhiệm, quan hàm gọi đầy đủ là Khâm Sai

Tổng Đốc Đông Xưởng quan giáo bạn sự thái giám, gọi tắt là Đề Đốc Đông Xưởng. Trước mắt Phùng Bảo vừa là chương án Ty Lễ Giám lại kiêm Đốc Công Đông Xưởng, cho nên quyền thế kinh thiên.

Thuộc quan Đông Xưởng có một Chương Hình Thiên Hộ, một Lý Hình Bá Hộ, do Thiên Hộ, Bá Hộ Cẩm Y Vệ đảm nhiệm, xưng Thiếp Hình quan, chính là Từ Tước và Trần Ứng Phượng tâm phúc của Phùng Bảo.

Ngoài ra còn thiết lập hơn bốn mươi người Chương Ban, Linh Ban, Ty Phòng, được Cẩm Y Vệ giao quyền, chia làm mười hai khoa Tý Sửu Dần Mão... Quản Sự các khoa đội mã tròn, đi giày đen, mặc áo nâu. Người còn lại giày mũi giống nhau, nhưng mặc áo dài.

Cụ thể phụ trách công tác điều tra truy bắt là Dịch Trưởng và Phiên Dịch, Dịch Trưởng tương đương với tiểu đội trưởng, lại gọi là Đương Đầu, chia ra dưới quyền mười hai khoa Tý Sửu Dần Mão... Bọn họ mặc đồng phục mã nhon, mang giày da trắng mặt y phục nâu, lưng thắt dây thao trắng. Mỗi Dịch Trưởng dẫn dắt mấy tên Phiên Dịch, Phiên Dịch còn gọi Phiên Tử, lại gọi Cán Sự, những người này cũng là lựa chọn ra từ trong phần tử tinh anh mẫn cán của Cẩm Y Vệ.

Nói cách khác, Hoắc Trọng Lâu nhậm chức Tý khoa Quản Sự là xếp hàng thứ nhất trong mười hai khoa, mặc dù vẫn là quan viên phẩm cấp hơi thấp, nhưng trong hệ thống Đông Xưởng chỉ kế dưới Đốc Công Phùng Bảo, Chương Hình Thiên Hộ Từ Tước và Lý Hình Bá Hộ Trần Ứng Phượng.

Trước đây quen biết Tần Lâm ở Kỳ Châu, Hoắc Trọng Lâu lẫn lộn hai mươi năm trong Đông Xưởng vẫn chỉ là một Đương Đầu nho nhỏ. Chỉ trong mấy năm qua thăng Ty Phòng, thăng Linh Ban, lần này leo lên tới Tý khoa Quản Sự, quả thật là một bước lên mây.

Nhìn tường thành kinh sư cổ kính, Hoắc Trọng Lâu suy nghĩ: Có lẽ tương lai ta có thể làm tới Lý Hình Bá Hộ, thậm chí Chương Hình Thiên Hộ...

Hoắc Quản Sự có vẻ hài lòng đắc ý, ngựa không ngừng vó chạy thẳng tới nha môn Đông Xưởng đã có hơn một năm chưa tới.

Cũng không giống như dự liệu tân quan trở về nhậm chức sẽ được hoan nghênh nhiệt tình, thái độ tất cả đồng liêu đều trở nên lạnh như băng, dường như ý không phải là tân khoa Quản Sự nóng bỏng mới ra lò, mà là tên ngốc xui xẻo nào đó.

Hoắc Trọng Lâu không hiểu vì sao, buồn bực vô cùng.

Thử hỏi Phùng Bảo là ngu dốt sao, Tần Lâm đào chân tường rõ ràng như vậy, Phùng Đốc Công dễ dàng đáp ứng, đương nhiên là có thủ đoạn khác chế. Lão chỉ cần ngấm ngấm ra hiệu là có thể làm cho Hoắc Trọng Lâu nửa bước khó đi.

Ý của Phùng Bảo cũng rất rõ ràng, mất đi Hoắc Trọng Lâu này không thành vấn đề, Tần Lâm muốn gài đinh vào Đông Xưởng ta, nằm mơ đi!

Hoắc Trọng Lâu nào biết những chuyện này, đi tới Đông Xưởng liền húc đầu vào vách sắt.

Cũng may quan hệ giữa y và Lưu Tam Dao cũng không tệ lắm, thừa dịp không có người nào bèn lên lút hỏi, Lưu Tam Dao nói thẳng không kiêng kỵ:

- Lão Hoắc, quan chức ngươi đã được cất nhắc, nhưng muốn nhúc nhích một cái còn khó hơn lên trời, người cho rằng là Đốc Công cất nhắc ngươi ư? Ta nghe nói là Tần trưởng quan Cẩm Y Vệ tìm Đốc Công yêu cầu, người cho rằng Đốc Công dám trọng dụng ngươi sao?

- Ôi chao, không trách đột nhiên được cất nhắc như vậy, vì sao ta quên mất phúc tinh Tần trưởng quan?

Hoắc Trọng Lâu vỗ trán một cái, ra cửa lập tức đi tìm Tần Lâm.

Hoắc Trọng Lâu hỏi thăm người đi đường tìm được phủ đệ Tần Lâm, vừa tới ngoài cửa lập tức lấy làm kinh hãi. Chỉ thấy đại môn sơn đỏ đình vàng sáng chói, hai bên có hai con sư tử bằng đá rất lớn, bảy tám tên cẩm y quan giáo như lang như hổ đeo Tú Xuân đao đứng trên bậc thềm, quả thật là uy phong lẫm lẫm.

Quá khứ nơi này không phải là biệt viện Thành Quốc Công Chu Ứng Trình sao? Xem ra hơn một năm qua, Tần trưởng quan ở kinh sư cũng oai phong không ít.

Hoắc Trọng Lâu không dám chậm trễ, cẩn thận sửa sang lại áo mao, lúc này mới chậm rãi cất bước tiến lên. Cách bậc thềm còn tới bảy tám bước, không đợi Hoắc Trọng Lâu mở miệng, cấm y quan giáo cầm đầu đã quát lên trước:

- Đường Đầu Đông Xưởng kia hãy dừng bước, hãy nói rõ ràng đến đây là vì việc công, hay muốn bá kiến riêng tư, để ta đi vào thông báo.

Hoắc Trọng Lâu kinh hãi trong lòng, hiểu được nay đã khác xưa. Nhớ năm đó mới gặp gỡ Tần trưởng quan, hẳn vẫn chỉ là một Tổng Kỳ nho nhỏ ở Kỳ Châu sở, chỉ sau mấy năm phá được rất nhiều kỳ án, lập tức lên như điều gặp gió, thăng lên tới Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, quả thật không phải là mình nói muốn gặp là gặp được.

Chỉ mấy năm trước, Hoắc Trọng Lâu võ nghệ cao cường nhưng sĩ đồ chậm chạp, dần dần nuôi dưỡng thành tính khí bướng bỉnh không phục ai, càng ngày càng chọc cho cấp trên không thích, chịu oan uổng hết lần này tới lần khác. Mấy năm qua quan vận hanh thông, tính tình cũng trở nên uyển chuyển hơn, cũng biết rõ đường đi lối lại trong chốn quan trường.

- Các vị huynh đệ thông cảm, hạ quan Tỷ khoa Quán Sứ Đông Xưởng Hoắc Trọng Lâu, muốn cầu kiến Tần trưởng quan của quý phủ. Chút lễ mọn bất thành kính ý, các huynh đệ cảm lấy uống trà...

Lão Hoắc cười râu quai nón run lên, đưa tay ra phía trước lập tức xuất hiện năm lượng bạc.

Quan giáo giữ cửa còn chưa kịp nói có nhận hay không, chợt Lục mập từ trong nhà chạy ra, cười híp mắt ôm chầm lấy Hoắc Trọng Lâu:

- Ôi chào, đây không phải là Hoắc lão ca sao? Khách quý, khách quý... Đám lời con chết bầm này dám thu bạc vào cửa của lão nhân gia sao? Hoắc lão ca chính là cố giao của Tần trưởng quan chúng ta, kết giao ở Kỳ Châu.

Cấm y quan giáo giữ cửa nghe vậy lập tức sinh lòng kính nể, chẳng những không thu bạc vào cửa mà còn tươi cười rang rỡ nịnh nọt Hoắc Trọng Lâu. Ai nấy đều gọi Hoắc Quán Sứ luôn miệng, đáng vẻ vô cùng thân thiết.

Hoắc Trọng Lâu cảm kích Lục Viễn Chí tới nỗi rơi nước mắt, trong lòng lại không khỏi bồi ngùi cảm khái. Nhớ lúc mới vừa gặp tên mập này, không nhớ y là một Tiểu Kỳ hay Hiệu Ủy, không ngờ rằng chỉ sau vài năm nước lên theo thuyền, nhờ Tần trưởng quan dìu dắt hiện tại đã làm tới chính lục phẩm cấm y Bá Hộ thực thụ.

Y còn không biết lần này đại chiến Thạch Phật khẩu, chiến công Tần Lâm là triều đình trực tiếp thăng thưởng, tướng sĩ có công còn lại là do Tần Lâm liệt kê danh sách bảo cử, triều đình theo lệ luận công ban thưởng. Đợi thêm mấy ngày nữa, gia hàm Phó Thiên Hộ của Lục Viễn Chí và Ngự Đại Lục hẳn sẽ phát xuống.

Có Lục Viễn Chí dẫn kiến, Hoắc Trọng Lâu gặp được Tần Lâm rất nhanh.

Vừa đi vài bước vào trong phủ đã nghe vang lên thanh âm của Tần Lâm:

- Không được không được, đi chờ ở chỗ này sẽ thua, để cho ta suy nghĩ lại một chút!

- Đại trượng phu hạ cớ không hối hận, không cho đi lại...

Từ Văn Trường lão gian cự hoạt cười gian, từ từ đặt cờ đen xuống, rõ ràng ván cờ này là Tần Lâm sắp thua.

Lục Viễn Chí còn ở rất xa đã kêu lên:

- Tần ca, huynh xem là ai tới?

Tần Lâm nhìn thấy Hoắc Trọng Lâu, lập tức đẩy bàn cờ ra đứng dậy, cười lớn ra đón:

- Hoắc lão ca, đã lâu không gặp, phong thái không kém năm đó!

Từ Văn Trường gãi gãi mái đầu bạc trắng, thầm nhủ tiểu tử Tần Lâm này thấy sắp thua bèn kiếm cớ bỏ chạy, quả nhiên da mặt dày.

Hoắc Trọng Lâu vui mừng quá đỗi, lòng nhiệt tình của Tần Lâm và sự thờ ơ lạnh nhạt của Hoắc Trọng Lâu ở Đông Xưởng đối lập nhau như nước với lửa. Y không hề do dự chút nào, lập tức quỳ sụp xuống lạy:

- Môn hạ Hoắc Trọng Lâu, khấu tạ ân đức của Tần trưởng quan!

Tần Lâm đã dự liệu sẽ có cử động này, cố ý muợn một bước, chờ Hoắc Trọng Lâu quỳ xuống hẳn mới làm bộ sợ hãi đưa hai tay ra:

- Không nên, không nên, tại sao Hoắc huynh lại hành đại lễ như vậy, khiến cho tiểu đệ cảm thấy áy náy trong lòng...

Thân hình Hoắc Trọng Lâu vẫn không nhúc nhích, thân y mang võ công thượng thừa, làm sao Tần Lâm có thể đỡ lên nổi. Y cố ý quỳ lâu một chút, sau đó mới chịu bò dậy, cảm kích tới nỗi rơi nước mắt:

- Tần trưởng quan năm lần bảy lượt cất nhắc môn hạ, thật sự là ân trọng như núi, nếu như Hoắc mỗ còn không biết báo đáp, vậy thì thật sự không bằng cầm thú!

Trước khác nay khác, lấy tình thể hiện tại mà nói, kể từ khi Tần Lâm mở miệng thỉnh Phùng Bảo cất nhắc Hoắc Trọng Lâu, bất kể bản thân Hoắc Trọng Lâu biết chuyện hay không, bằng lòng hay không, trên trán y đã khắc sâu chữ Tần.

Phùng Bảo ở trước mặt Tần Lâm tựa hồ hết sức ngoan ngoãn, đó là nhờ vào kế sách chu đáo của Tần Lâm, cho nên Phùng Đốc Công không thể không thuận thể mà làm.

Nhưng Phùng Bảo cũng không phải là kẻ ngốc, nhân vật có thể liên minh cùng Trương Cư Chính không chế triều chính, có thể chấp chưởng Ty Lễ Giám cùng Đông Xưởng, kiêm tổng nội ngoại, há có thể khinh thường?

Trong quan trường là dùng hết toàn lực chế tạo Thiết Dũng Trận (thùng sắt, ý nói vô cùng kiên cố) đối với phạm vi thế lực của mình, đối với phạm vi của người khác là tìm mọi cách rải đinh rải cát, cho người trà trộn nằm vùng. Trương Cư Chính và Phùng Bảo liên minh, hai bên lại còn ngầm ngầm tranh đoạt quyền chủ đạo, Lưu Thủ Hữu chấp chưởng Cẩm Y Vệ, Phùng Bảo còn phái Phùng Bang Ninh tới, chính là như vậy.

Hoắc Trọng Lâu là người Tần Lâm mở miệng đòi cất nhắc, Phùng Bảo có thể mặc cho y làm mưa làm gió ở Đông Xưởng sao? Nếu như không có biến số nào khác, chỉ cần Phùng Đốc Công còn tại vị một ngày, Hoắc Quần Sự vẫn phải chịu ghê lạnh một ngày.

Cho nên, hoàn toàn đầu dựa vào Tần Lâm là con đường duy nhất Hoắc Trọng Lâu có thể đi.

Bất quá Hoắc Trọng Lâu cũng không có nửa câu oán hận nào, nhiều năm qua cho tới bây giờ Phùng Bảo chưa hề đề bạt y lần nào. Hiện tại nhờ có Tần Lâm trực tiếp gián tiếp trợ giúp, lại làm cho y thăng một lần ba cấp, từ Dịch Trưởng làm tới Quần Sự. Nếu được cất nhắc thăng quan còn oán trách, vậy thừa dịp sớm về nhà ôm hài tử cho rồi, chớ lẫn lộn trong quan trường làm gì nữa.

Ngược lại trong khoảnh khắc quỳ xuống, trong lòng y có cảm giác mơ hồ trút được gánh nặng. Rốt cục hoàn toàn đầu nhập môn hạ Tần trưởng quan, cũng coi như hoàn thành một tâm nguyện.

Từ Văn Trường vỗ tay bôm bốp, gương mặt đầy nếp nhăn chẳng chịt nở một nụ cười rạng rỡ:

- Chúc mừng Tần trưởng quan, chúc mừng Tần trưởng quan, hôm nay cũng như Quan Văn Trường được Chu Thương, Nhạc Vũ Mục gặp được Vương Hoành, hào kiệt tuấn tài theo anh hùng, mời uống cạn một chén lớn!

Tần Lâm cười ha hả, bảo Lục Viễn Chí căn dặn phòng bếp làm tiệc rượu đón gió tẩy trần cho Hoắc Trọng Lâu.

Rượu qua ba tuần, món ăn năm vị, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cùng Từ Văn Trường thay nhau mời rượu, Hoắc Trọng Lâu rượu đến chén cạn, may là tửu lượng y lớn cũng cảm thấy ù tai hoa mắt.

- Tần trưởng quan yên tâm, cho dù Đông Xưởng là Thiết Dũng Trận của Phùng Đốc Công, thân lão Hoắc ta là cây đinh cũng phải đục cho lão thủng một lỗ to.

Hoắc Trọng Lâu vỗ ngực tỏ vẻ trung thành.

Tần Lâm bưng chén rượu cười mà không nói, khẽ lắc đầu một cái.

- Sai lầm rồi, Hoắc Quân Sự sai lầm rồi...

Từ Văn Trường cười ha hả, đôi mắt già nua lóe ra tia sáng tinh minh khôn khéo:

- Theo tiểu lão nhi suy đoán, Tần trưởng quan cũng không chuẩn bị dùng Hoắc Quân Sự như cây đinh.

Hoắc Trọng Lâu kinh ngạc, trong lòng cảm thấy mơ hồ khó hiểu. Đông Xưởng là Thiết Dũng Trận của Phùng Bảo, ta là người của Tần trưởng quan trà trộn vào trong đó, không làm hạt cát cây đinh vậy có thể làm được gì?

Tần Lâm giơ chén rượu ung dung chậm rãi, cao thâm khó lường nói:

- Đại tài của Hoắc lão ca dùng làm đinh đâm thủng thùng sắt của Phùng Bảo không khỏi quá mức khuất tất. Chuẩn bị làm thợ đóng thùng đi, vạn nhất ta muốn tìm người làm thùng mới, đến lúc đó nhất định người phải làm được!

Cái gì? Đôi mắt sắc bén như mắt ưng của Hoắc Trọng Lâu lập tức tròn tròn, hiểu ý trong lời của Tần Lâm, chợt cảm thấy tim mình như nghẹn lại, cảm giác trong lòng vừa mong chờ vừa hưng phấn, lại pha lẫn chút nghi ngờ.

Phùng Bảo đang thịnh như mặt trời ban trưa, Tần trưởng quan nói lời này không sợ quá sớm hay sao?

Từ Văn Trường cười ha hả:

- Chuẩn bị trước là tốt nhất, đến lúc đó sẽ tự hiểu. Hoắc Quân Sự biết nên làm như thế nào rồi chứ: ngoan ngoãn ngồi yên ở chỗ của mình, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, không thu tóm quyền lực, không ra mặt, âm thầm làm quen hết tất cả các ngõ ngách, để cho Phiến Tử thấp kém nhất cũng biết tới Tỹ khoa Quân Sự là người. Ngắm ngằm sắp đặt nhân, tài, sự, quyền một lượt, suy nghĩ về tương lai...

Hoắc Trọng Lâu gật đầu một cái thật mạnh, đương nhiên cảm thấy lòng tin của Tần Lâm là khó lòng tin được, nhưng quá khứ đã có lần chứng minh suy nghĩ của y đã sai.

Nói không chừng ta thật sự có thể làm tới Chương Hình Thiên Hộ Đông Xưởng? Hoắc Trọng Lâu chỉ cảm thấy tim mình bắt đầu nhảy lên kịch liệt, cho dù là chiến đấu sinh tử với trưởng lão Bạch Liên giáo cũng chưa đập mạnh như bây giờ.

Bữa tiệc này lại khiến cho Hoắc Quân Sự Đông Xưởng võ công cao cường, uy chấn giang hồ phải toát mồ hôi lạnh ướt đầm lưng áo.

- Đúng rồi...

Tần Lâm ăn uống xong rồi, mới làm bộ thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra hỏi:

- Doanh Châu Trưởng Quan Ty Kim trưởng quan, lúc người rời đi Hàng Châu có từng gặp qua nàng không?

Hoắc Trọng Lâu chớp chớp mắt, không hiểu Tần Lâm hỏi như vậy là có ý gì, chần chờ nói:

- Môn hạ... Môn hạ từng gặp nàng.

Ồ, hấp dẫn đây... Ba người Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cùng Từ Văn Trường lập tức dựng đứng lỗ tai, đều thấy vẻ mặt tò mò của đối phương.

- Nàng có từng nói với người chuyện gì không?

Tần Lâm phát giác cử động tò mò theo dõi của ba người, ho khan mấy tiếng che giấu, lại làm bộ bưng chén rượu lên uống một hớp.

567. Chương 567: Đại Triều Kiến

Hoắc Trọng Lâu đưa móng tay giống như móng ưng ra gãi đầu thật mạnh. Tên này chỉ giỏi luyện võ công, là kẻ không rành chuyện phong tình, ấp úng nói:

- Nàng nói chúc ta lên đường xuôi gió, quan vận hanh thông, lại lấy hai trăm lượng bạc tặng làm lộ phí.
- Nàng có nhắn tin miệng gì, hoặc gửi thứ gì cho ta chẳng?

Rốt cục Tần Lâm lộ ra đuôi sói, lúng túng hỏi:

- Năm nay là năm đại triều kiến, nàng phái ai tới kinh sư?

Hoắc Trọng Lâu suy nghĩ một chút, rất kiên quyết lắc đầu, quả quyết Kim Anh Cơ không nói với y chuyện gì khác, cũng không gửi bất cứ thứ gì cho Tần Lâm.

Biết chuyện như vậy, Tần Lâm có vẻ buồn bực sờ sờ cằm.

Năm Vạn Lịch thứ chín là thời hạn đại triều kiến, các quốc gia phiên thuộc như Lưu Cầu, Thổ Lỗ Phiên, Thiên Phương, Tát Mã Nhi Hãn, Lỗ Mê, Cáp Mật, Tây Tạng... sẽ cho sứ giả tới triều kiến, đương nhiên Thổ Ty các nơi cũng không ngoại lệ. Kim Anh Cơ đã thụ phong là Doanh Châu Trưởng Quan Ty, dựa theo lệ thường cũng phải phái người tới triều kiến.

Ít ngày trước Tần Lâm lặng lẽ viết thư gửi đi, hỏi nàng có tới hay không, lại bị Kim Anh Cơ gửi thư hồi âm giấu cột một phen, nói mới mở thị trường ở bán đảo Trung Nam, bận rộn vô cùng, nhất định phải trấn giữ Hàng Châu, không thể đích thân tới được.

Tần Lâm buồn bực một hồi, chợt nhớ tới Hoắc Trọng Lâu từ Hàng Châu tới đây nhất định sẽ từ biệt Kim Anh Cơ, cho nên hỏi thử xem nàng có đổi ý hay không.

Kết quả vẫn làm cho người ta thất vọng, Kim Anh Cơ hoàn toàn không có đề cập bất kỳ chuyện gì liên quan tới triều kiến với Hoắc Trọng Lâu.

- Hừ, chẳng lẽ phương thuốc nở ngực và điều hòa kinh nguyệt của ta tới nay vẫn chưa sinh ra tác dụng gì sao?

Tần Lâm không khỏi ác ý nguyên rủa.

Năm Vạn Lịch thứ chín là năm đại triều kiến của Đại Minh, các phiên thuộc quốc vương, các Thổ Ty hoặc là tự mình vào triều, hoặc là sai phái cống sứ vào kinh trình lên các loại cống phẩm, tỏ lòng thần phục trung thành với thiên triều.

Cái gọi là quốc thái dân an phải có Tứ Di tới triều kiến, bất kể là Vạn Lịch Hoàng đế mới vừa trưởng thành, hy vọng lấy tư thái chí cao vô thượng quân lâm vạn bang, hay là Trương Cư Chính đang ra sức đẩy mạnh triều chính mới, có ý đồ mượn chuyện này bày ra khí tượng trung hưng đều có luận điệu rất cao, hy vọng làm cho lần đại triều kiến này trở thành một phen thịnh hội biểu diễn quốc uy, để làm phấn chấn lòng người.

Lễ bộ điều khiển toàn cục, Hội Đồng quán phụ trách tiếp đãi cống sứ, Hồng Lư Tự tổ chức buổi lễ triều kiến, Thuận Thiên phủ cùng Ngũ Thành Bình Mã ty duy trì trị an kinh sư... Các nha môn đều vận chuyển hết tốc lực vây quanh đại triều kiến, quan viên của các nha môn ‘nước trong’ vốn rất thanh nhàn, hiện tại cũng bận rộn vất vả lên cổ, chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng phải kiểm tra cẩn thận, e sợ xảy ra sơ suất làm mất quốc uy của thiên triều.

- Quả thật giống như thể vận hội Olympic 2008!

Tần Lâm làm việc ở Bắc Trấn Phủ Ty, thấy công văn các nha môn đưa tới nườm nượp như vậy, nhất thời có cảm giác như đã qua một kiếp người.

Lục Viễn Chí chớp chớp mắt không hiểu hỏi:

- Hội gì chứ?

- Ta nói là đại hội triều kiến...

Tần Lâm khẽ mỉm cười.

Công văn chất đống như núi trên bàn, lượng công việc của Tần Lâm tăng lên gấp bội, đây là một trong kết quả chuyện gần đây tăng cường công tác bảo vệ an toàn kinh sư.

Trong khoảng thời gian này, lục tục đã có sứ giả triều cống đến kinh sư, người ngoại tộc kỳ trang dị phục ngoài đường càng ngày càng nhiều.

Phiên thuộc quốc và các Thổ Ty dưới quyền triều Đại Minh quả thật rất nhiều, Liêu Đông Triều Tiên, Đông Hải Lưu Cầu, Xiêm La, Giản Bộ Trại bán đảo Trung Nam, Tây Tạng Tuyết Vực cao nguyên, Tát Mã Nhĩ Hãn Trung Á, Thiên Phương quốc bán đảo A Lạp Bá, Lô Mật quốc Tiểu Á Tế Á...

Những quốc gia này đến triều Đại Minh xa gần bất đồng, có quốc gia đi đường thủy, có quốc gia đi đường bộ, thời gian đến kinh sư có trước có sau. Mặc dù cách triều kiến còn có một tháng, nhưng đã có không ít cống sứ tiến vào Hội Đồng quán.

Các cống sứ ngôn ngữ không thông, phong tục khác nhau, xung đột giữa các quốc gia với nhau cũng không ít, nói không chừng sẽ xảy ra đánh nhau. Ngoài ra bọn họ giao dịch cùng quan thương dân chúng kinh sư, thỉnh thoảng cũng sẽ sinh ra tranh chấp.

Vì vậy, Bắc Trấn Phủ Ty tương đương với Cục tình báo trung ương gánh vác trách nhiệm cũng nặng nề hơn, phải bảo đảm đại hội triều kiến diễn ra thuận lợi, không thể xảy ra bất kỳ sơ suất nào.

Những quốc gia Lưu Cầu, Xiêm La này xưa nay ngoan ngoãn, cũng còn dễ đối phó, những quốc gia như Tây Tạng, Cáp Mật xưa nay vẫn thích đấu đùng đấu trí, Tần Lâm phải tăng cường bố trí đối ứng, phòng bị bọn họ gây ra chuyện.

Chiều hôm đó nha môn tán đường (hết giờ làm), Tần Lâm cùng Hồng Dương Thiện và mấy tên đường thượng quan cảm y mới đầu phục cười cười nói nói vui vẻ đi ra ngoài.

Cảm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu cũng từ Bạch Hồ đại đường đi ra, một đám đường thượng quan giống như chúng tinh phủng nguyệt vây quanh.

Hai đám người gặp nhau ở cửa chính nha môn Cẩm Y Vệ, phân tách nhau rõ ràng, chỉ chuyện trò vui vẻ với người phe mình, đối với người phe khác coi như không thấy.

- Hừ, chỉ là nhất thời may mắn đắc chí, rốt cục sẽ không tồn tại lâu dài!

Lưu Thủ Hữu nhìn Tần Lâm thân mặc măng bào, lưng đeo cữu long ngọc đới, trong lòng vừa đổ kị vừa oán hận.

Mấy tên tâm phúc Trương Chiêu, Bàng Thanh, Phùng Hân vội vàng phụ họa:

- Vậy thì đã sao, Lưu Đô Đốc danh thần thế gia, đời đời chịu ân nước, cũng không phải là loại người may mắn có thể sánh bằng.

Mấy tên đường thượng quan phe Tần Lâm sắc mặt tỏ ra khó coi, Hồng Dương Thiện đang định tìm lời phản kích, lại bị Tần Lâm khoát tay ngăn lại.

Thì ra lần này tiêu diệt Bạch Liên Bắc tông, Lưu Thủ Hữu phụ trách tảo thanh các phân đà truyền giáo ở các địa phương Bảo Định, Vũ Thanh... cũng đã lập công. Y đã là chính nhất phẩm vũ chức Tả Đô Đốc, không thể nào thăng lên nữa, nên được gia huân là Trụ Quốc, vị thứ cao hơn Thượng Hộ Quân của Tần Lâm.

Vì vậy Trương Chiêu, Bàng Thanh, Phùng Hân thuộc hệ chính Lưu Thủ Hữu lại bắt đầu tỏ ra tự cao tự đại, cảm thấy mặc dù Tần Lâm giản tại đề tâm, nhưng dù sao căn cơ vẫn còn nông cạn, thâm niên còn thấp, so với Lưu Đô Đốc của mình căn cơ thâm sâu rộng lớn còn kém rất xa.

Đúng là như vậy, nhìn lại trong nha môn Cẩm Y Vệ, số đường thượng quan đi theo Tần Lâm tính cả Hồng Dương Thiện trong đó chỉ có bốn người, bên Lưu Thủ Hữu lại là đầu người lớ nhỏ, chen chúc đông nghịt.

Bên Lưu Thủ Hữu lại có người cười nói:

- Các vị đồng liêu, các người có biết trước đó vài ngày Hình bộ Nghiêm lão Thượng Thư thượng tấu tấu chương đạn hặc Tần tướng quân, tấu chương thượng tấu kia là vị Đại nhân nào mang đi gặp bề hạ hay không?

- Vị nào vậy?

Tất cả đường thượng quan cảm y đều dựng đứng lông tai, ngay cả mấy vị bên phe Tần Lâm cũng không ngoại lệ.

Bàng Thanh cười ha hả thốt ra bốn chữ:

- Giang Lăng tướng công!

Ầm một tiếng vang lên, giống như giữa đất bằng nổ tung một quả bom, tất cả mọi người biết Nghiêm Thanh thượng tấu đạn hặc Tần Lâm, tấu chương bị cho vào sọt rác, Tần Lâm không bị giáng mà còn được thăng quan. Nhưng vừa rồi nghe Nghiêm Thanh nói mới biết, tấu chương thượng tấu kia lại là Trương Cư Chính cầm đi gặp bề hạ.

Trương Cư Chính cầm tấu chương đạn hặc Tần Lâm đi tìm bề hạ, dụng ý rất rõ ràng, không có khả năng là muốn bảo cử Tần Lâm. Mặc dù cuối cùng không giáng ngược lại thăng chức, cũng chỉ là kết quả do Vạn Lịch để kiên trì.

Nói như vậy, Trương Cư Chính đã không còn coi trọng Tần Lâm nữa rồi! Hừ hừ, triều cục hôm nay là quyền thế Tướng gia vượt quá quyền bề hạ, Trương Cư Chính muốn chính trị Tần Lâm, Vạn Lịch bảo vệ được hần một lần, còn có thể bảo vệ được lần sau nữa sao?

Nghĩ đến điểm này, tất cả đường thượng quan cảm y hệ phái Lưu Thủ Hữu đều phấn chấn tinh thần, bản thân Lưu Đô Đốc lại càng cực kỳ đặc ý. Ngày hôm qua y đi tướng phủ đưa một phần lễ vật trọng hậu, nghe giọng điệu Trương Cư Chính quả thật là hết sức nể mặt y.

Tần Lâm mỉm cười không nói, âm thầm quan sát thủ hạ, vẻ mặt Hồng Dương Thiện tỏ ra xem thường, nhưng mấy tên đường thượng quan mới về đầu phục hoặc nhiều hoặc ít có vẻ tiếc nuối.

- Bây giờ thừa dịp trời còn sớm, chúng ta đi Tiệp Nghi phường ăn một bữa, kế tiếp chuyện an bài đại triều kiến, mọi người sẽ bận rộn vô cùng...

Tần Lâm cố ý không phản bác lời của phe Lưu Thủ Hữu, mà là lớn tiếng mời bọn thủ hạ.

Tên này hoảng hốt trong lòng cho nên vội vàng lung lạc thuộc hạ, dẹp yên lòng người sao? Lưu Thủ Hữu không khỏi âm thầm cười lạnh, lòng nói cố nhiên tên họ Tần là có chút bản lãnh, cũng hết sức may mắn, nhưng dù sao thiếu niên đặc chí, so với lão hồ ly tâm kế thâm sâu, lẫn lộn nhiều năm trong chốn quan trường như y quả thật còn kém xa.

Trương Chiêu, Bàng Thanh, Phùng Hân cầm đầu một đám đường thượng quan cảm y cũng chậm bước chân, ai nấy nhìn nhau cười to không có hảo ý, chờ xem Tần Lâm bêu xấu.

Mấy vị huynh đệ Hồng Dương Thiện, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực dĩ nhiên là ầm ầm đáp ứng, cười ha hả muốn quấy rầy Tần trưởng quan. Cho dù là Điều Thế Quý, Hoa Đắc Quan cũng không hề tỏ ra do dự, duy chỉ có trong ba tên đường thượng quan mới gia nhập, có một tên gọi là Hứa Tiến tỏ vẻ do dự.

Lưu Thủ Hữu thấy vậy trong lòng vui như mở hội, hừ mũi một tiếng thật lớn, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào mặt Hứa Tiến.

Nhất thời trán Hứa Tiến toát ra từng giọt mồ hôi to chừng hạt đậu, y vừa lau mồ hôi vừa ấp úng nói:

- Bẩm, bẩm Tần trưởng quan, tiểu nhi tử hạ quan sinh bệnh, hạ quan...

Ha ha ha... Đám đường thượng quan cảm y dưới quyền Lưu Thủ Hữu bật cười ầm, ánh mắt nhìn về phía Tần Lâm lộ rõ vẻ giễu cợt.

Chợt có người cất giọng ồm ồm nói:

- Lão Hứa, người làm như vậy coi được sao? Trưởng quan ời, ta cầu còn không được, tiểu nhi tử ngã bệnh người trở về cũng không có tác dụng gì, người cũng không phải là thầy thuốc.

Người vừa nói là một vị đường thượng quan cảm y khác bên phe Tần Lâm, thân hình cao to, mặt vuông tai to, gọi là Mã Bân, đảm nhiệm chức Chỉ Huy Đồng Tri Cẩm Y Vệ.

- Chuyện này...

Hứa Tiến do dự một lúc, cuối cùng vẫn hướng về phía Tần Lâm chấp tay liên tiếp:

- Xin lỗi, thật là không phải...

- Vô tình chưa chắc chân hào kiệt, thương con chẳng lẽ bắt trượng phu...

Tần Lâm cười híp mắt phát tay một cái:

- Nếu tiểu nhi của Hứa Chỉ Huy có bệnh, bản quan sẽ tới nhà người một chuyến. Sư đệ ta Lục Viễn Chí nhiều năm trước bái sư Đại Minh thần y Lý Thời Trân, y thuật siêu quần, còn giỏi hơn y sư thông thường ở kinh sư ba phần. Để y chẩn bệnh cho công tử của Hứa Chỉ Huy cũng có thể tránh cho y lâm bệnh kéo dài, khiến cho người phải nhọc lòng lo lắng.

Tần trưởng quan vô cùng nhân nghĩa! Mã Bân thầm than trong lòng một tiếng, ai mà không biết ngọn cỏ đầu tường Hứa Tiến này chỉ là mượn cớ rút lui, e rằng y vừa xoay người sẽ lập tức chạy sang phe Lưu Thủ Hữu. Kết quả không những Tần trưởng quan không vạch trần ngay mặt, còn nói phải người xem bệnh cho con trai y, phần tâm ý này quả thật cực kỳ khó được.

Đường thượng quan bên Lưu Thủ Hữu, trừ mấy tên tâm phúc như Trương Chiêu, Bàng Thanh, Phùng Hân... phần lớn người khác cũng dần dần thu nộ cười lại, Lưu Đô Đốc tự mình rất cao, chưa từng quan tâm thuộc hạ giống như Tần trưởng quan. Nếu như đối chỗ hai người bọn họ với nhau, gặp phải chuyện như vừa rồi, nhất định Lưu Đô Đốc sẽ làm cho Hứa Tiến mất hết thể diện trước mặt mọi người.

Sắc mặt Hứa Tiến thay đổi mấy lần, y lại nghĩ không phải là Tần Lâm nhân nghĩa, mà là cân nhắc nếu để Tần Lâm tới nhà thấy tiểu nhi tử của y cũng không có ngã bệnh, vậy lời nói láo của mình sẽ bị vạch trần.

Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu ngượng ngùng nói:

- Tạ Tần trưởng quan quan tâm, chẳng qua là khuyến tử đã mời danh y điều trị, cũng không dám phiền Tần trưởng quan cùng Lục huynh đệ! Hạ quan, hạ quan thất bồi...

Chấp tay một cái, Hứa Tiến lui mất nhanh như thỏ.

- Lão Hứa này thật là...

Mã Bân thở dài, cực kỳ xấu hổ nhìn Tần Lâm.

Tần Lâm tỏ vẻ không sao cả, giả làm như không hiểu dụng ý Hứa Tiến, chẳng qua chỉ cười ha hả:

- Đi, các huynh đệ, đi Tiệp Nghi phường ăn vịt quay!

Tần Lâm có tiền, chẳng lẽ Lưu Thủ Hữu không có, y cũng cất tiếng cười ha hả với đám đường thượng quan cẩm y phe mình:

- Người ta đi Tiệp Nghi phường, chúng ta đi Bát Tiên tửu lâu, hôm nay không say không về!

Không ít ỏi như người bên Tần Lâm, đường thượng quan cảm y dưới quyền Lưu Thủ Hữu có tới mấy chục người, trong đó cũng có vài người còn có việc khác gấp gáp. Nhưng nhìn lại sắc mặt của Lưu Đô Đốc, suy nghĩ lại một chút chuyện mới vừa rồi cũng chỉ có thể nhắm mắt liều mình bồi quân tử, ngoan ngoãn không dám từ chối.

Vừa ra cửa nha môn, hai nhóm người ai đi đường nấy.

Tần Lâm đi được hai bước chợt xoay người lại vỗ vỗ vai Mã Bân, cười híp mắt nói:

- Lão Mã, không tệ!

Mã Bân không hề tỏ ra kinh sợ vì được quá yêu, mà là cười khổ nói:

- Lão Hứa chính là kẻ có tính đứng núi này trông núi nọ, xin Tần trưởng quan ngài đừng so đo với y.

- Mọi người ai có duyên phận này...

Tần Lâm tỏ vẻ không sao cả.

Mã Bân thở dài trong lòng, giống như Hứa Tiến còn hay ho gì nữa. Chắc chắn Tần trưởng quan sẽ không dùng y, nhưng phe Lưu Đô Độc mãnh tướng như mây, ai lại quan tâm tới ngọn cỏ đầu tường như y vậy, rốt cục cả hai bên đều không nhận.

Mọi người không rõ nội tình, thật sự cho là Tần Lâm và đề sư Thủ Phụ không hòa thuận với nhau, vốn là bình thời cười cười nói nói, lúc này ngay cả giọng nói cũng giảm thấp xuống mấy phần, tình cảnh không khỏi có chút uể oải.

Tần Lâm ngược lại không thấy có gì là kỳ quái, chuyện trong quan trường chính là đáng vẻ này, đây gọi là chủ lo thần nhục, chủ nhục thần chết, đặt trong một hệ phái cũng là như vậy.

568. Chương 568: Tình Thế Phức Tạp

Những huynh đệ này với Tần Lâm một kẻ vinh cả bọn cùng vinh, nếu nghe được tin tức xấu còn có thể cười đùa vui vẻ đó mới là chuyện kỳ quái.

Đi về phía Tiệp Nghi phường không bao lâu sau, vô tình chạm mặt đoàn người xách đèn lồng tướng phủ vội vàng đi tới. Người đi đầu vừa nhìn thấy Tần Lâm lập tức cười tít mắt, nhanh chóng quỳ sụp xuống:

- Ôi chào, thật là may mắn, vốn cho là tán đường rồi e rằng khó lòng tìm được Tần trưởng quan, may là phúc khí tiểu nhân không nhỏ, mới có thể gặp được ngài dọc đường.

Mọi người nhìn lại, đây không phải là quản gia tướng phủ Diêu Bát, tâm phúc bên cạnh Trương Tướng gia sao? Trương Tướng gia giúp đỡ Nghiêm lão Thượng Thư đệ tấu chương thượng tấu Tần trưởng quan, vì sao Diêu Bát còn lấy lễ đối đãi hần như vậy?

Người nhà Tể Tướng quan thất phẩm, Diêu Bát hôm nay đâu chỉ thất phẩm. Bao nhiêu biên quan Đại Soái kết giao ngang hàng với y, cho dù là đại quan kinh sư nhị tam phẩm cũng phải xưng hô y một tiếng Diêu Bát lão đệ.

Đầu gối Diêu Bát cũng không phải là có thể tùy tiện quỳ trước mặt bất cứ ai.

Tần Lâm cũng không kinh hãi, bình thản như thường hỏi:

- Là tiểu thư các người ời hay là hai vị công tử?

Hỏi hay thật, trước hết lập tức hỏi có phải là tiểu thư ời hay không, da mặt Tần trưởng quan chúng ta thật dày.

Mọi người nghe Tần Lâm hỏi câu này không nhịn được buồn cười trong bụng, đồng thời trăm phần trăm xác định Tần Lâm cũng không có xích mích với đề sư Thủ Phụ, nếu không làm sao có thể hỏi như thế.

Diêu Bát thân là tâm phúc Trương Cư Chính, dĩ nhiên hiểu được tâm sự Tướng gia và tiểu thư mình, ngược lại không hề cho là Tần Lâm hỗn xược, cung cung kính kính đáp:

- Lần này cũng không phải là tiểu thư ời, chính là tướng công nhà ta từ nội các trở lại, liền cấp tốc mời Tần tướng quân đến phủ nghị sự.

Câu đáp này lại càng tuyệt diệu, lần này không phải là tiểu thư mời, nói vậy trước kia tiểu thư vẫn thường mời Tần Lâm vào phủ gặp gỡ. Sau đó nói Trương Cư Chính từ nội các trở lại liền cấp tốc mời Tần Lâm vào phủ nghị sự, quả thật là vô cùng nể mặt Tần trưởng quan.

Đề sư Thủ Phụ và Tần Lâm không những không có xích mích, quan hệ còn rất vi diệu.

Bắt đầu từ Hồng Dương Thiện cho đến Diêu Thế Quý, Hoa Đắc Quan, nhất thời giống như vừa uống một liều thuốc định thần, âm thầm cảm thấy may mắn mới vừa rồi không bị Lưu Thủ Hữu hù dọa. Nếu làm ra hành động giống như Hứa Tiến khi nãy, ha ha, tương lai chắc chắn sẽ phải hối hận.

Nếu Trương Cư Chính từ nội các trở lại phủ liên cấp tốc ời Tần Lâm, chắc là có chuyện quân quốc quan trọng muốn thương nghị với hắn. Mọi người không dám chậm trễ, lập tức chạy tới tướng phủ ở hẻm Sa Mạo bên ngoài Đông Hoa môn.

Trương Cư Chính là cho đòi một mình Tần Lâm, những người khác cũng không thể tùy tiện vào tướng phủ, Mã Bân liền do dự hỏi:

- Tần trưởng quan, ngài thấy hôm nay có nên...

Tần Lâm cười cười:

- Không có chuyện gì, chờ ta một hồi, sau khi ra chúng ta đi ngay Tiệp Nghi phường.

- Hay lắm.

Mã Bân đáp ứng, trong lòng cũng không mấy tin tưởng, bây giờ cũng đã gần đến giờ cơm, nếu là tướng phủ giữ lại ăn cơm, chẳng lẽ Tần trưởng quan lại từ chối?

Tần Lâm an bài Lục Viễn Chí dẫn các vị huynh đệ đi tới quán trà đối diện tướng phủ ngồi một hồi, chờ mình đi ra.

Nhìn theo bóng lưng Tần trưởng quan đi vào tướng phủ, Mao Tiên Trung Mao Chỉ Huy mới đầu dựa vào lau mờ hồi, nói khẽ với Mã Bân:

- Trời ơi, lão Mã, hôm nay vô cùng nguy hiểm, không sợ người chê cười, mới vừa rồi huynh đệ nghe nói Trương Tướng gia xích mích cùng trưởng quan chúng ta, trong lòng cũng phập phồng lo lắng...

- Làm người phải có thủy có chung, trước kia Lưu Đô Đốc không coi trọng chúng ta, nếu như bất chước lão Hứa làm ngọn cỏ đầu tường, gió chiều nào ngã theo chiều đó, vậy tương lai sẽ khó nhìn mặt nhau.

Mã Bân bưng một chén trà lên, uống một hơi cạn sạch.

Trong khách sảnh tướng phủ, măng bào ngọc đá Trương Cư Chính mặc vào triều vẫn không đổi, càng làm nổi bật thân hình cao lớn, toát ra khí thế của đế sư Thủ Phụ không giống tầm thường.

Lão đang chấp hai tay sau lưng đi tới đi lui trong khách sảnh, đầu mày cuối mắt toát ra vẻ lo buồn.

Quốc thể triều Đại Minh như mặt trời đứng bóng, triều chính mới càng ngày càng mạnh mẽ, lại có một đám tướng quân chinh chiến tài giỏi bảo vệ quốc gia, Thủ Phụ Trương Cư Chính còn có cái gì lo lắng?

Binh bộ Thượng Thư Tăng Tĩnh Ngô ngồi trên Thái Sư ý, thân thể hơi nghiêng về phía trước, dường như đang khuyến giải Trương Cư Chính:

- Tin tức bên Tam Nương Tử truyền đến cũng chưa chắc đã chính xác, Yêm Đáp Hân còn chưa chết, Hoàng Đài Cát sao dám làm như thế? Chúng ta tăng cường chiến bị, có hùng binh dưới quyền Thích Đại Soái, sợ gì thiết kỵ quân địch xông quan?

- Nếu Thất Sát phản, nhất định sẽ xảy ra họa chiến tranh liên miên bất tuyệt...

Trương Cư Chính bùi ngùi thở dài, lại nhìn sang Tăng Tĩnh Ngô:

- Phàm phương pháp dụng binh, toàn quốc là thượng, phá quốc là thứ. Toàn quân là thượng, phá quân là thứ. Toàn lữ là thượng, phá lữ là thứ. Toàn tốt là thượng, phá tốt là thứ. Toàn ngũ là thượng, phá ngũ là thứ. Cầm quân trăm trận trăm thắng, không phải tướng giỏi thì không dẫn dắt được. Quân đội không đánh mà khuất phục địch nhân, ai ai cũng có thể dẫn dắt.

Trương Cư Chính dùng Tôn Tử binh pháp ngấm ngầm tỏ ý cảnh cáo. Trước kia Tăng Tĩnh Ngô làm Tuân Phủ Tử Xuyên, đốc suất đám Đại tướng Lưu Chính tiêu diệt loạn người Bắc quấy nhiễu triều Đại Minh hơn trăm năm, có thể nói chiến công hiển hách. Bất quá bây giờ làm Binh bộ Thượng Thư nắm đại cục quân

sự cả nước trong tay, vậy phải từ mức ‘Trăm trận trăm thắng’ nâng cao tới mức ‘không cần đánh cũng có thể khuất phục’.

Sắc mặt Tăng Tĩnh Ngô đỏ lên, chấp tay nói:

- Tĩnh Ngô kính cẩn thọ giáo.

Trương Cư Chính mỉm cười gật đầu một cái.

Thế lực Yêm Đáp Hãn cũng không phải là Đồ Môn Hãn cùng Đổng Hồ Ly có thể so sánh, vị Hãn vương này là con cháu dòng dõi Thành Cát Tư Hãn, là hậu duệ gia tộc hoàng kim, uy chấn Tái Bắc.

Dưới trướng y có hơn hai mươi vạn quân đội, binh cường mã tráng, dắt cho ngựa ăn cỏ kéo dài từ Thanh Hải hồ mãi cho đến Hồ Luân Bối Nhĩ thảo nguyên, bao nhiêu năm qua là cường địch của triều Đại Minh ở Bắc bộ. Cuối triều Gia Tĩnh dọc theo trường thành binh tai không ngừng, thậm chí vào năm Gia Tĩnh hai mươi chín công phá phòng tuyến trường thành, binh đánh tới dưới tường thành kinh sư, khiến cho trong ngoài triều trở nên chấn động.

Cho đến năm Long Khánh Bả Hán Na Cát cháu ngoại Yêm Đáp Hãn hàng Minh, Trương Cư Chính tại triều, Vương Sùng Cổ Phương Phùng Thời ở biên phòng chủ trì chuyện phong cống Yêm Đáp Hãn, trong hơn mười năm rất cực đẹp yên chiến loạn, phía Bắc trở nên bình yên vô sự.

Không ngờ hơn mười năm sau lại truyền tới tin tức xấu, dĩ nhiên Trương Cư Chính cùng Tăng Tĩnh Ngô cảm thấy trong lòng thấp thỏm không yên.

Ngoài ra, trừ mục đích duy trì đại cục hòa bình ra, Trương Cư Chính cũng có chút tư tâm nho nhỏ trong chuyện này.

Năm đó Yêm Đáp Hãn phong cống là lão ở trung ương chủ trì tổ chức, nếu như bây giờ lại đánh nhau, không thể nghi ngờ chuyện này sẽ trở thành vũ khí công kích ngược lại lão vô cùng hữu hiệu. Nói không chừng bị hắt một thân nước dơ ‘tư thông Thát Lỗ’, vậy thì thật sự vô cùng oan uổng.

Đúng vào lúc này, Diêu Bát vội vàng đi tới bên ngoài khách sảnh, thấp giọng bẩm báo:

- Lão gia, Tần tướng quân tới.

- Mời, mau mời vào...

Trương Cư Chính không chần chờ chút nào.

Tần Lâm sải bước tiến vào khách sảnh, Trương Cư Chính cùng Tăng Tĩnh Ngô đều là người quen cũ, không cần câu lễ, Tần Lâm lập tức đi thẳng vào đề:

- Là hải phòng hay là lục địa xảy ra vấn đề?

Tăng Tĩnh Ngô vuốt chòm râu đen, cất tiếng cười to:

- Quả nhiên Tần lão đệ nghe thấy huyền ca biết nhĩ ý, thấy Binh bộ Thượng Thư lão ca này đã đoán trước được vài phần.

Trương Cư Chính lệnh cho Tăng Tĩnh Ngô nói chuyện này cho Tần Lâm.

Tăng Tĩnh Ngô là loại người lạc quan, gặp phải chuyện cũng không lộ ra vẻ ưu sầu, bèn nói tỉ mỉ cho Tần Lâm nghe một lượt.

Chuyện này phải nói từ năm xưa, Chung Kim Cáp Truân Vương phi Mông Cổ Tam Nương Tử hiện tại, thật ra là cháu dâu của trượng phu Yêm Đáp Hãn của mình, vốn ban đầu nàng được gả cho cháu ngoại Yêm Đáp Hãn là Bả Hán Na Cát.

Không ngờ rằng giống như Đường Minh Hoàng yêu Dương Quý Phi, Yêm Đáp Hãn vốn phàm ăn lại chằm trúng cháu dâu của mình, tranh đoạt khiến cho Tam Nương Tử ngã vào lòng mình.

Bả Hán Na Cát vì vậy nổi giận xung thiên, dứt khoát đầu hàng triều Minh.

Sau đó Yêm Đáp Hân lại cảm thấy hối hận, vừa cảm thấy quả thật có lỗi với cháu trai mình, vừa sợ triều Minh làm thịt Bả Hán Na Cát, cho nên tìm đủ mọi cách đưa y từ triều Minh trở về.

Đám người Trương Cư Chính, Vương Sùng Cổ cùng Phương Phùng Thời xem đây là cơ hội triển khai đàm phán, cuối cùng đạt thành phong cống Yêm Đáp Hân. Triều Minh sắc phong Yêm Đáp Hân là Thuận Nghĩa Vương, mở ra biên cảnh mua bán, dùng lễ đưa Bả Hán Na Cát về nhà, Yêm Đáp Hân giao ra đám Hán gian Bạch Liên Bắc tông Triệu Toàn Triệu Hoành Bắc.

Mười năm trôi qua, Bạch Liên Bắc tông đã tan thành tro bụi, Yêm Đáp Hân đã như đèn tàn trước gió, uy vọng của Tam Nương Tử càng ngày càng lớn, cơ hồ thay mặt Yêm Đáp Hân chấp chương thảo nguyên. Bất quá tuổi nàng còn rất trẻ, vốn chính là cháu ngoại Yêm Đáp Hân, mấy đứa con trai của Yêm Đáp Hân đều lớn hơn nàng, nên trong chuyện này xảy ra tranh chấp quyền lực.

Gần đây sứ giả bên Yêm Đáp Hân phái tới triều cống không ai xa lạ, chính là con trưởng Yêm Đáp Hân (cũng chính là cữu cữu kiêm con riêng Tam Nương Tử) Hoàng Đài Cát, người này xưa nay không hợp với mẹ kế kiêm cháu Tam Nương Tử, hơn nữa đã quen coi triều Minh là địch, thuộc về phần tử hiếu chiến của phe Mông Cổ.

Nếu so ra Tam Nương Tử chính là thuộc về phe phái thân Minh, có quan hệ tương đối chặt chẽ với triều Đại Minh, ra sức duy trì hai bên hòa bình.

Vào ngày hôm qua, Hoàng Đài Cát làm sứ giả triều cống đến kinh sư, tin của Tam Nương Tử cũng đồng thời gửi đến Binh bộ, nói cho triều đình biết Hoàng Đài Cát thừa dịp Yêm Đáp Hân ngã bệnh lâu năm, liên kết thật nhiều bộ lạc trên thảo nguyên, lớn tiếng xưng một khi thừa kế ngôi vị Hân vương sẽ gây chiến tranh trở lại.

Bởi vì Tam Nương Tử rất quen thuộc với Trương Cư Chính, Phương Phùng Thời, cho nên tin này được gửi đến Binh bộ, Bắc Trấn Phủ Ty Tần Lâm nhận được tin tức cũng còn chậm hơn một bước.

- Theo lời Tam Nương Tử, tên Hoàng Đài Cát này đã tâm bưng bưng...

Tần Lâm nghĩ ngợi, chợt đổi giọng hỏi:

- Bất quá tin tình báo này có thật chính xác không đây?! Trong lời nói Tăng Thượng Thư dường như là vì tranh đoạt quyền lực, Tam Nương Tử có cừ oán với Hoàng Đài Cát, nàng có thể muốn mượn tay chúng ta đối phó Hoàng Đài Cát, từ đó cung cấp tin tình báo giả hay không?

- Tần tướng quân hỏi thật hay...

Tăng Tĩnh Ngô bật cười lên.

Trương Cư Chính cũng gật đầu một cái:

- Cho nên chúng ta mới mời người tới, cần phải tra rõ chuyện này, để triều đình có biện pháp xử lý thích đáng.

Bắc Trấn Phủ Ty chính là ‘cục tình báo trung ương’, Tần Lâm không tránh được trách nhiệm tra rõ chân tướng chuyện này.

Tăng Tĩnh Ngô lại nói:

- Hơn nữa chúng ta không tìm Lưu Thủ Hữu Lưu Đô Đốc, mà tìm Tần lão đệ người cũng là có nguyên nhân. Gần đây Uy Đức Pháp Vương Tây Tạng Trát Luận Kim Đỉnh tự sai phái sư đệ gặp mặt Yêm Đáp Hân ở Thanh Hải, Yêm Đáp Hân tặng cho người này danh hiệu ‘Thánh Thức Nhất Thiết Công Đức Vô Lượng Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ Uy Linh Pháp Vương’. Người này tặng Yêm Đáp Hân danh hiệu ‘Cha Khắc Lạt Ngõa Nhĩ Đệ Triệt Thân Hân’, nếu như Mông Tạng liên thủ làm phản, vậy chuyện này hết sức phiền phức.

Thánh tức người siêu phàm. Thức Nhất Thiết là Phật giáo Tạng truyền tôn xưng tăng nhân có thành tựu cao nhất trong Hiến tông. Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ là Phạn văn, ý là Cháp Kim Cương, cũng là Phật giáo Tạng truyền tôn xưng tăng nhân có được thành tựu cao nhất trong Mật tông.

Yêm Đáp Hân tặng cho Trát Luận Kim Đỉnh tự danh hiệu Pháp Vương này, đại biểu Mông Nguyên bỏ Tắt Mãn giáo nguyên bản, hoàn toàn tôn thờ Phật giáo Tạng truyền.

Trát Luận Kim Đỉnh tự tặng cho Yêm Đáp Hân danh hiệu Cha Khắc Lạt Ngõa Nhĩ Đệ Triệt Thần Hân, Cha Khắc Lạt Ngõa Nhĩ Đệ là Phạn văn, ý là Chuyển Luân Vương. Triệt Thần Hân là tiếng Mông Cổ, ý là Hân vương thông minh cơ trí.

Điều này đại biểu phe Phật giáo Tạng truyền thừa nhận địa vị người thống trị thế tục của Yêm Đáp Hân.

Rất rõ ràng, hai bên có khuynh hướng hợp lưu.

Mà khuynh hướng loại này đối với triều Đại Minh dĩ nhiên không phải là chuyện tốt gì.

Trương Cư Chính đầu tiên là cau mày, chợt nghĩ tới điều gì vô một cái, không nhịn được cười:

- Theo lão phu thấy, Tần tướng quân rất giỏi đối phó những loại người giả thần giả quỷ này, cho nên chuyện này người không thể nhường ai.

Cũng không phải sao, ở Kỳ Châu, ở Nam Kinh, ở Kế Trấn, bao nhiêu lần Tần Lâm giả thần giả quỷ, quả thật bản thân mình chính là tên lưu manh du côn.

Tần Lâm nghe Thố Gia Phẩm Đệ Pháp Vương gì đó, chợt nhớ lại Đức Lăng Đại Lạt Ma của Long Phúc tự cũng đã nói, Trát Luận Kim Đỉnh tự Uy Đức Pháp Vương có sư đệ sắp sửa vào kinh triều kiến, hẳn chính là người này.

Cho nên Tần Lâm nhất định phải nghĩ hết biện pháp tra rõ lai lịch người này, tra ra rõ ràng xem rốt cục hai phe Mông Tạng muốn giở trò quỷ gì.

- Trương lão tiên sinh, Tăng Thượng Thư, xin hai vị yên tâm...

Tần Lâm vỗ ngực bảo đảm:

- Chuyện này giao cho hạ quan là tuyệt đối không có vấn đề, loại chuyện giả thần giả quỷ như vậy hạ quan hết sức rành rẽ. Không cần biết y là Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ gì đó, đến chỗ của ta cũng phải hiện nguyên hình.

Trương Cư Chính cùng Tăng Tĩnh Ngõ nhìn nhau cười một tiếng, không hiểu vì sao cảm thấy tràn đầy lòng tin với Tần Lâm.

Trương Cư Chính ra lệnh bày tiệc rượu trong nhà khoản đãi Tần Lâm.

- Cáo lỗi, cáo lỗi!

Tần Lâm cuống quýt chấp tay:

- Còn có mấy huynh đệ chờ ở bên ngoài, đã hẹn trước sẽ đi Tiệp Nghi phường.

Người cự tuyệt lời mời của đề sư Thủ Phụ ngay mặt, có lẽ Tần Lâm là kẻ đầu tiên trong thời gian qua. Phải biết rằng quan viên vất óc nghĩ hết cách để chen vào tướng phủ, có thể xếp hàng từ Sùng Văn môn cho đến Tuyên Võ môn.

Trương Cư Chính cũng không cho là Tần Lâm ngỗ nghịch, cười cười khen ngợi:

- Quân tử nhất ngôn khoái mã nan truy, nếu người đã hứa với người khác, tự nhiên nên nói được là làm được.

Tăng Tĩnh Ngõ ở bên cạnh cười thầm không ngừng, lòng nói quả nhiên yêu ai yêu cả đường đi, mặc dù đề sư Thủ Phụ đối với Tần Lâm thường là về phương diện lời nói không chút khoan nhượng, nhưng trên thực tế hết sức bao dung đối với hắn.

Nhìn Tần Lâm tràn đầy tự tin rời đi, rốt cục Trương Cư Chính thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng nói:

- Xem ra lần này là tìm đúng người.

Tăng Tĩnh Ngõ nhắc nhở:

- Lão tiên sinh đã cảm thấy nhẹ nhõm, hạ quan cũng có thể tạm thời yên lòng. Lão tiên sinh ngài chuẩn bị bạc ban thưởng ắt hẳn sẽ rất bận rộn, hiện tại đám phiến thuộc này phù cồng càng ngày càng lợi hại.

May là Trương Cư Chính không gì là không làm được, cũng phải buồn bực vì chuyện này.

Tần Lâm không vội vàng đi ra ngoài, bởi vì có một tiểu nha đầu đang vẫy vẫy tay với hắn, vì vậy hắn bèn rẽ sang hướng tiểu nha đầu, đi tới gác sưởi ấm bên cạnh hậu hoa viên.

Lửa than cháy đỏ, khiến cho gương mặt mịn màng của Trương Tử Huyền bên cạnh áo choàng cổ lông điều trở nên đỏ ửng. Trong lò lửa than được rắc bột hương, mùi thơm ngào ngạt, dung nhan tuyệt mỹ bên cạnh mơ hồ tựa như ảo mộng.

Trong đồng tử thâm thúy của Trương Tử Huyền toát ra vẻ giễu cợt, đôi mày ngài dài tận tóc mai khẽ nhướng, đôi môi nàng mấp máy:

- Tần huynh, đã lâu không gặp!

Tần Lâm cười xấu xa tiến tới gần:

- Một ngày không gặp như cách ba thu.

- Vậy một năm không gặp thì sao?

Trong giọng điệu của Trương Tử Huyền có mùi giấm chua.

Ặc... Tần Lâm đã hiểu vì sao thái độ nàng như vậy.

- Thiên kim tướng phủ từ trước tới nay vui buồn không để lộ ra ngoài, cũng có lúc ghen hay sao?

Tần Lâm cười hì hì, khẽ thổi một hơi vào tai hồng hồng của nàng.

Bên tai bị Tần Lâm thổi trúng ngứa ngáy, Trương Tử Huyền cau giận quát:

- Đúng vậy, đúng vậy, hơn một năm không gặp mặt, ngay cả tiểu muội cũng có chút nhớ nhung Kim trưởng quan. Khi nào nàng ấy tới kinh sư, để tỷ muội chúng ta gặp mặt một lần?

Thiên kim tướng phủ bằng tuyết thông minh bậc nào, hiện tại sắp sửa tới thời gian đại triều kiến, nàng đã đoán được hơn phân nửa Kim Anh Cơ sẽ vào kinh.

Bắt đầu từ khi triển khai đàm phán ở Nam Kinh, Trương Tử Huyền và Kim Anh Cơ đã coi nhau như đối thủ. May là có Tần Lâm đứng giữa điều hòa mới mở ra chiều an Ngũ Phong hải thương, dần dần giải trừ hải cấm, mở ra hiệp nghị cảng khẩu Hàng Châu.

Hiện nay Ngũ Phong thuyền chủ Kim Anh Cơ dẫn dắt hạm đội dưới quyền tung hoành Đông Hải, làm ăn Bắc đến Triều Tiên, Nam đến Xiêm La, có thể nói hưng thịnh như mặt trời đứng bóng. So với Hải Sa hội đại biểu tập đoàn buôn lậu quyền quý, Ngũ Phong hải thương đại biểu hải mậu bình dân nộp thuế đầy đủ, quan thuế triều đình thu vào chỉ một cảng khẩu Hàng Châu đã tăng lên mỗi năm hai mươi vạn lượng bạc, trở thành động lực mới giúp Trương Cư Chính đẩy mạnh cải cách triều chính mới.

Nhưng Tần Lâm phát hiện, nữ nhân ghen sẽ không nói đạo lý gì, cho dù Trương Tử Huyền là loại nữ nhân tâm tư kín đáo, mưu trí cơ biến, cũng không khác gì nữ nhân bình thường.

Rõ ràng là như vậy, vừa nhắc tới Kim Anh Cơ, trong lời nói của Trương Tử Huyền lập tức toát ra mùi giấm chua.

- Ta trông mong nàng ấy tới, có một số việc cũng tiện thông báo một chút...

Tần Lâm vừa nói vừa nhìn Trương Tử Huyền, cố ý chọc cho nàng khê cau mày liễu, lúc này mới chịu đổi giọng nói tiếp:

- Đáng tiếc nàng còn có rất nhiều chuyện ở trên biển Đông Nam, vô cùng bận rộn, năm nay không thể tới được.

Trương Tử Huyền khê nhếch môi, chột sa sẫm mặt ngọc:

- Hừ, thì ra huynh còn trông nàng tới, vậy tại sao lại tới tìm muội? Ở trong lòng huynh, tiểu muội, tiểu muội rốt cuộc là cái gì?

Càng nói càng cảm thấy trong lòng khó chịu, mắt thiên kim tướng phủ cũng dần dần ửng đỏ.

Cho dù là lúc đang tức giận thương tâm, Trương Tử Huyền vẫn xinh đẹp như vậy, nếu như nói từ trước tới nay Tần Lâm vẫn không tin chuyện nét đẹp của Tây Thi khi nổi giận, hiện tại hẳn tuyệt đối không còn nghi ngờ nữa.

- Là, lão, bà, ta...

Tần Lâm gần từng chữ nói, mặt dày nhẹ nhàng hôn một cái lên gương mặt mềm mại mịn màng của Trương Tử Huyền.

- Da mặt dày thật!

Trương Tử Huyền liếc hắn một cái, thần sắc đã hòa hoãn rất nhiều, đầu mày cuối mắt đã có nét vui vẻ, đưa ngọc chỉ ra khẽ điểm một cái lên trán hắn:

- Rốt cục huynh có mấy lão bà?

- Một, hai, ba...

Tần Lâm giơ đầu ngón tay ra nghiêm trang đếm, theo con số càng ngày càng nhiều, sắc mặt của Trương Tử Huyền càng ngày càng khó coi, thật may là người này đếm tới ba liền dừng lại, cười khanh khách nhìn thiên kim tướng phủ, ý muốn nói nàng là người thứ ba.

- Chỉ có ba sao?

Trương Tử Huyền tỏ vẻ không tin, suy nghĩ một chút lại hỏi:

- Vậy Kim yêu nữ thì sao?

Tần Lâm thần nhiên hết sức:

- Hồng nhan tri kỷ.

Một chiếc gối đập vào đầu hắn, thơm tho mềm mại, không đau chút nào.

Trương Tử Huyền nghiêng răng nghiêng lợi, múa may quả đấm nhỏ:

- Tần Lâm, da mặt huynh dày tới mức nào vậy?

- Không dày, không dày, miễn cưỡng chỉ đạt bảy tám tác mà thôi...

Tần Lâm cười xấu xa hắc hắc.

Vì sao ta lại thích tên này? Trương Tử Huyền oán hận nguýt xéo Tần Lâm một cái, cho dù là nàng tức trí đa mưu nhưng gặp phải kẻ da mặt dày như Tần Lâm cũng phải bó tay hết cách, không làm gì được hắn.

Nói đùa một trận, rốt cục Trương Tử Huyền nghiêm giọng nói vào chính đề:

- Đúng rồi, thật ra thì tiểu muội cũng có ý muốn Kim thuyền chủ vào kinh, bởi vì lần này đại triều kiến, đồ phù cống chắc chắn sẽ rất nhiều, đến lúc đó hy vọng nàng có thể phân ưu thay gia phụ.

Phù cống? Tần Lâm chỉ biết được giả trang thành cống sứ để gạt phần thưởng thiên triều ban, gọi là mạo cống, phù cống là cái quái gì?

Trương Tử Huyền giải thích, trừ mạo cống ra còn có lạm cống và phù cống.

Lạm cống chính là đội ngũ vốn chỉ một trăm tên cống sứ, nhưng lại đi tới năm trăm tên, hết thấy đều do Đại Minh chiêu đãi ăn uống cùng lộ phí. Vốn là chỉ mang theo cống vật giá trị một vạn, nhưng trên thực tế mang theo năm vạn, để có thể nhận được phần thưởng thiên triều ban trở lại nhiều gấp mấy lần, hoặc là dọc đường buôn bán kiếm tiền, có thể không phải mất thuế.

Giống như năm Thành Hóa, nhân số Tây Tạng hàng năm vào cống đạt tới hai ngàn người, trong đó phần lớn chính là lạm cống.

Phù cớ là do phiên thuộc hải ngoại nhắm vào điểm triều đình Đại Minh coi trọng thể diện, bèn hiến bảo bối, diêm lành... loạn cả lên. Tỷ như một con hươu cao cổ vận chuyển từ bờ biển châu Phi đến Trung Nguyên, tốn hao nhiều lắm cũng chỉ vài trăm, một ngàn lượng bạc, nhưng cớ sứ mang tới lại nói đây là Kỳ Lân, hết sức cát tường như ý.

569. Chương 569: Âm Mưu Của Hoàng Đài Cát

Thuộc quốc mang 'Kỳ Lân' tới cống, triều đình không ban thưởng cho vài ngàn, vạn lượng bạc, còn mặt mũi nào tự xưng thiên triều nữa?!

Có Kỳ Lân, cũng có phượng hoàng, tất cả thứ gì kỳ quái đều giả xưng diêm lành. Ngoại trừ cống phẩm chính thức còn có dâng hiến ngoại ngạch, triều đình không cách nào cự tuyệt, không thể làm gì khác hơn là vui vẻ nhận toàn bộ, con số phần thưởng ban cho sẽ đội lên rất nhiều.

Trương Tử Huyền cũng không biết chuyện của Tam Nương Tử cùng Hoàng Đài Cát, còn tưởng rằng phụ thân là vì chuyện lạm cống cho nên mới tìm Tần Lâm, từ đó hấn muốn Kim Anh Cơ giúp một tay tìm đường tiêu thụ cống vật.

- Trời ơi, bọn họ cho rằng triều Đại Minh chúng ta tiêu tiền như nước hay sao?

Tần Lâm vỗ đùi:

- Đến lúc đó ta sẽ cố hết sức nghĩ cách đối phó cho qua chuyện này.

Bàn về bản lãnh lừa gạt, cả triều Đại Minh cũng chỉ có Tần Lâm cao nhất, lão nhân gia ra tay hẳn sẽ có chút tác dụng.

- Tin tưởng Tần huynh sẽ không để cho tiểu muội thất vọng, vậy tiểu muội chờ hồi âm...

Trương Tử Huyền thản nhiên cười một tiếng, lại khẽ mấp má môi:

- Bất quá Tần huynh, tay của huynh có thể dời sang vị trí khác được chăng?

A... Tần Lâm giả bộ ngu ngơ cúi đầu xem thử, lúc này mới từ từ rút tay về:

- Thật là có lỗi... có lỗi...

Mới vừa rồi hấn vỗ đùi một cái, thật ra là vỗ vào đùi Trương Tử Huyền.

Vô sỉ vô sỉ, quả thật cực kỳ vô sỉ!

Lúc Tần Lâm từ tướng phủ đi ra ngoài đã là rất lâu từ khi hấn đi vào, các huynh đệ ở trong quán trà đói bụng tới mức sôi lên ồng ọc.

Đúng lúc Lưu Thủ Hữu dẫn theo một đám đường thượng quan cấm kỵ ngược chiều đi tới, ai nấy cơm nước no nê. Chuyện làm cho đám người Lục Viễn Chí, Hồng Dương Thiện tức giận chính là, Hứa Tiến mới vừa nói về nhà thăm con trai cũng cùng đi với bọn họ.

Mã Bân lập tức nổi giận, cho dù là thay đổi môn đình cũng không thể bắt kẻ quy củ như vậy, không nhận được đứng bật dậy:

- Lão Hứa, người làm gì vậy, không phải là về nhà thăm con trai sao?

Hứa Tiến cười xấu hổ, mấy tên tâm phúc dưới quyền Lưu Thủ Hữu thấy đều cười lạnh:

- Ha ha, theo Tần trưởng quan đi Tiệp Nghi phường ăn sao?! Lão Mã, Tần trưởng quan các người đi đâu vậy, bỏ mặc các người ở chỗ này uống gió Tây Bắc?

Mã Bân, Hồng Dương Thiện còn chưa kịp trả lời, đúng lúc Tần Lâm chấp tay ung dung từ tướng phủ đi ra, Diêu Bát đi theo sau vẻ mặt tươi cười.

Tần Lâm cười khanh khách nói:

- Phiên các vị chờ lâu, Trương lão tiên sinh có chút việc trì hoãn, bây giờ chúng ta sẽ đi Tiệp Nghi phường ngay.

Cái gì, vì sao Tần Lâm từ trong phủ Trương Cư Chính đi ra, có chuyện gì vậy?

Lưu Thủ Hữu và đám tâm phúc ngơ ngác nhìn nhau, Hứa Tiến trở mắt nhìn ngậy người tại chỗ. Làm phản bị bắt được tại trận, chuyện này hết sức khó coi, khiến cho y hận dưới đất không nứt ra một cái lỗ ỳnh chui xuống.

Tần Lâm cùng các vị huynh đệ uống rượu ở Tiệp Nghi phường lần này vô cùng tận hứng. Chỉ sau một thử thách nho nhỏ đã lập tức nhìn ra ai là trung, ai là gian, ai là cỏ đầu tường, ai là người trung thành cảnh cảnh, quả thật rất tốt.

Sáng sớm hôm sau Tần Lâm lập tức bố trí công việc, triển khai hệ thống tình báo Bắc Trấn Phủ Ty bí mật điều tra Hoàng Đài Cát, Tam Nương Tử, Uy Linh Pháp Vương.

Năng lực làm việc hiệu suất cao của Bắc Trấn Phủ Ty lại được nghiệm chứng lần nữa, rất nhanh Hồng Dương Thiện đã có được báo cáo tổng hợp.

Đúng như lời Trương Cư Chính và Tăng Tĩnh Ngô, Hoàng Đài Cát là một tên dã tâm bừng bừng, thuộc về phần tử hiếu chiến Thổ Mặc Đặc bộ Mông Cổ. Về phần hoạt động xâu chuỗi các bộ của y trong thời gian gần đây, rất cục là bởi vì Yêm Đáp Hãn bệnh nặng, chuẩn bị tranh đoạt quyền lực, hay là có ý tái khởi chiến tranh với triều Đại Minh, vậy tạm thời chưa biết.

Bên Tam Nương Tử từ trước tới nay vẫn giữ quan hệ rất tốt với Đại Minh. Trước mắt nàng thay mặt Yêm Đáp Hãn xử lý sự vụ bộ tộc, trên tay trực tiếp khống chế một Vạn Nhân đội có sức chiến đấu mạnh nhất Thổ Mặc Đặc bộ.

Biết người biết mặt nhưng không biết lòng, cả tin không thể nghi ngờ là biểu hiện ngậy thơ trong chính trị, Tam Nương Tử làm mẹ kế tất nhiên tồn tại mâu thuẫn với Hoàng Đài Cát, như vậy nàng tổ giác Hoàng Đài Cát có ý muốn phản bội là thật sự có chuyện này, hay là báo cáo láo quân tình, muốn mượn tay Đại Minh trừ đi kình địch?

Về phần vị Uy Linh Pháp Vương có danh hiệu khiến cho người ta phải chặc lưỡi hít hà: Thánh Thức Nhất Thiết Công Đức Vô Lượng Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ Uy Linh Pháp Vương, bên Cẩm Y Vệ có được rất ít tin tức liên quan tới y.

Chỉ biết là sư huynh của y, Trát Luận Kim Đỉnh tự Uy Đức Pháp Vương

chính là đệ nhất cao thủ Tạng Mật, từ trước đến giờ nổi danh cùng trường giáo Võ Đang Vương chân nhân và Bạch Liên giáo chủ, mấy chục năm qua uy chấn Tuyệt Vực cao nguyên. Vị cao nhân này còn tinh thông Phật pháp, thần lực thông huyền, đứng đầu Tứ Đại Pháp Vương Phật giáo Tạng truyền được triều Đại Minh sách phong, được triều đình phong danh hiệu Quán Đỉnh Đại Quốc Sư.

Từ trước cũng không biết được Uy Đức Pháp Vương có một sư đệ, ước chừng hai năm trước sư đệ của y Uy Linh Pháp Vương ở Trát Luận Kim Đỉnh tự khai đàn giảng kinh, lưởi nở hoa sen giảng kinh bàn về Phật, lại thi triển thần thông quảng đại, nhất cử khuất phục mấy chục vị đại đức cao tăng Mật tông các tự, từ đó thanh danh lan xa, được chúng cao tăng suy tôn là Thánh Thức Nhất Thiết Công Đức Vô Lượng Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ Uy Linh Pháp Vương.

Có người nói này vị Đại sư là hoa sen trùng sinh chuyển thế, có người nói y là Bát Tư Ba (quốc sư của Hốt Tất Liệt, có ảnh hưởng rất lớn tới Mật tông) trùng sinh, mỗi ngày đều có vô số tín đồ dập đầu vây quanh Trát Luận Kim Đỉnh tự nhiều vòng, chỉ cầu được Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ vĩ đại sở đầu chúc phúc. Chỉ trong hai năm lực ảnh hưởng của y đã mở rộng khắp Thanh Hải, Mông Cổ, ngay cả Yêm Đáp Hãn cũng đem lòng mến mộ, hai bên gặp mặt ở Thanh Hải, trao tặng danh hiệu cho nhau.

Năm nay vị Mật tông Pháp Vương này cũng sẽ đến kinh sư, đại biểu phe Mật tông Trát Luận Kim Đỉnh tự tham gia triều kiến, đến lúc đó y sẽ gặp mặt rất nhiều thủ lĩnh bộ tộc Tây Tạng, Thanh Hải, Mông Cổ.

Tần Lâm lập tức quyết định chú ý nghiêm ngặt động tĩnh Uy Linh Pháp Vương, hơn nữa phải phòng bị người này thông đồng làm bậy với Hoàng Đài Cát. Một khi thủ lĩnh bộ tộc thể tục trên thảo nguyên liên hiệp cùng thủ lĩnh tôn giáo Tuyết Vực cao nguyên, không cần nói, triều Đại Minh sẽ có phiền phức không nhỏ.

Dem những tin tức này thương nghị với Sư Gia Từ Văn Trường, đầu tiên Từ lão đầu tử ngẩn ra, tiếp theo nhìn phương hướng Tây Bắc xuất thần, hồi lâu mới vô cùng quả quyết nói:

- Tam Nương Tử sẽ không lừa gạt triều đình, chuyện Hoàng Đài Cát muốn tạo phản tuyệt đối là thật.

Tần Lâm cau mày lại, lấy làm kỳ bèn hỏi:

- Làm sao Từ lão tiên sinh có thể khẳng định như vậy? Năm đó lão ở Đại Đồng, Tuyên Phủ...

- Không sai, ta đã gặp Tam Nương Tử, cũng đã gặp Yêm Đáp Hãn cùng Hoàng Đài Cát...

Từ Văn Trường nhớ lại năm đó làm Tương Tán Quân Vụ ở phủ của Tuần Phủ Tuyên Đại Ngô Đoái, chợt nét mặt già nua ửng đỏ, dừng lại không nói tiếp.

Trời ơi, lão này nói chuyện không thật thà, có vấn đề... Tần Lâm nheo mắt lại, như có điều suy nghĩ.

Danh tiếng Từ Văn Trường rất lớn, Tần Lâm cũng hoàn toàn tin tưởng lão, nhưng chỉ bằng vào một câu nói của Từ lão đầu tử mà đã lập tức quyết định quân quốc trọng sự, muốn cho Trương Cư Chính cùng Tăng Tĩnh Ngô tin phục tuyệt đối là không thể nào.

Tần Lâm bố trí mạng lưới tình báo nghiêm mật, tiến hành bí mật theo dõi đoàn người Hoàng Đài Cát ở tại Hội Đồng quán.

Gần trưa hôm nay, trước mặt nha thự Bắc Trấn Phủ Ty vang lên một tràng tiếng bước chân dồn dập.

- Báo...

Điều Thế Quý sải bước chạy vào, vừa vào công thự Tần Lâm lập tức đình tham bẩm báo:

- Tần trưởng quan, tiểu nhân phái người canh chừng Hoàng Đài Cát, ước chừng nửa canh giờ trước phát hiện bọn họ ra khỏi Hội Đồng quán, ra phố chọn mua hàng hóa, một nén nhang trước đã đi vào Long Phúc tự.

Quả nhiên là như vậy!

Long Phúc tự là chùa miếu có cả Thiền tông và Mật tông cùng ở, nhưng đám Lạt Ma thế lớn, chiếm cứ tuyệt đối ưu thế, cơ hồ xem ngôi chùa bên cạnh cung cấm này như hạ viện của Tây Tạng Mật tông.

Sau khi Uy Linh Pháp Vương đến kinh sư, dựa theo lệ thường sẽ không ở Hội Đồng quán mà ở Long Phúc tự. Lần trước Đức Lăng Đại Lạt Ma phát sinh xung đột cùng Tần Lâm, tính ra coi như là đệ tử ngoại môn của Uy Linh Pháp Vương.

Bây giờ Uy Linh Pháp Vương còn chưa tới, Hoàng Đài Cát đã đi tới Long Phúc tự, hẳn y không phải là đơn thuần đi dâng hương.

- Đi, chúng ta cũng đi xem một chút...

Tần Lâm ra lệnh một tiếng, điểm danh các huynh đệ, thay thường phục chạy tới Long Phúc tự.

Long Phúc tự hương khói thịnh vượng vừa có một đoàn người Thát Đát hung thần ác sát tiến vào. Bọn họ mặc y phục lông thú, sau gáy để bảy tám bím tóc nhỏ, lỗ tai đeo vòng vàng khá lớn, hông đeo loan đao khiến cho người ta kinh sợ.

Người Thát Đát không thích tắm rửa, lại ăn toàn thịt trâu dê, mùi tanh trên người bọn họ nồng đậm tới mức có thể khiến cho người ta ngạt thở mà chết.

Thiện nam tín nữ tới lễ Phật có không ít người ngửi thấy, tất cả đều cau mày, hòa thượng Thiện tông trong miếu che miệng mũi, né tránh xa xa.

- Tránh gì mà tránh, tiểu Vương tử nhà ta là Hoàng đế các người mời tới!

Một tên võ sĩ Mông Cổ lông mày to dày rút ra loan đao sáng loáng, hù dọa hòa thượng cùng thiện nam tín nữ.

Những tiếng kêu kinh hãi vang lên, hương khách cùng hòa thượng bỏ chạy tán loạn.

Các võ sĩ Mông Cổ toét miệng cười ha hả, tên cầm đầu nhỏ toét một bãi nước bọt xuống đất:

- Thường nói người Hán hèn yếu vô năng, không trách được, ha ha ha...

Người cầm đầu này thân mặc áo lụa vàng, đỉnh đầu kết một chuỗi đuôi sam nhỏ, lỗ tai đeo vòng vàng to lớn, hông đeo loan đao vỏ bạc trên khảm bảo thạch, chân đi giày da trâu, mặt rộng mũi nhỏ mắt nhỏ, chính là con trưởng Yêm Đáp Hãn Hoàng Đài Cát.

Đức Lăng Đại Lạt Ma cười hì hì bồi tiếp bên cạnh, thấy vậy liền góp lời:

- Tiểu Vương tử thân uy lắm lắm, cho dù là hộ pháp trên trời bất quá cũng chỉ là như vậy, chẳng trách nào những người Hán này thấy kim diện ngài bị dọa cho sợ hãi như vậy.

Buồn cười, thiện nam tín nữ đến Long Phúc tự dâng hương toàn là người già, phụ nữ và trẻ con, Hoàng Đài Cát hù dọa được những dân chúng này cũng tự cho là mình ghê gớm lắm.

Cả bọn đi vào Quán Đỉnh thất Mật tông phía sau, cũng là địa phương bí ẩn nhất cả Long Phúc tự.

Vừa đi vào Hoàng Đài Cát liền đóng cửa lại, nhất nhất giới thiệu:

- Vị này là Tái Nghiêm Thiên Hộ của Hắc Chỉ Bộ, vị này là Cổ Nhĩ Cách Đài Cát của Nang Cáp Đại Bộ... Các vị anh hùng, Đức Lăng Đại Lạt Ma tinh thông Phật pháp, bản lãnh rất giỏi, ngài ở Long Phúc tự...

Thì ra người Hoàng Đài Cát dẫn tới cũng không chỉ là thủ hạ của mình, mà còn có không ít các nhân vật bộ tộc thảo nguyên quyền thế.

Đức Lăng ưỡn ngực ngẩng đầu, lộ ra vẻ đắc ý, bất quá những quý tộc Mông Cổ này cũng không để ý nhiều, ai nấy lộ vẻ không cao hứng.

Hoàng Đài Cát thấy vậy, đôi mắt ti hí đảo tròn mấy vòng, giải thích cặn kẽ:

- Đức Lăng Đại Lạt Ma cũng là phe Trát Luận Kim Đỉnh tự, coi như là đệ tử ngoại môn của Uy Linh Pháp Vương!

- Đệ tử Thố Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ!

Có người phát ra tiếng kêu đề nén.

Ánh mắt của các vị quý tộc Mông Cổ âm thú thay đổi, từ ban đầu không lạnh không nóng biến thành mơ hồ nóng bỏng.

Đức Lăng Đại Lạt Ma nở một nụ cười khả ái, chấp tay hành lễ vấn an:

- Ra mắt các vị anh hùng thảo nguyên. Pháp Vương nhà ta không bao lâu sau sẽ đến kinh sư, thứ nhất gặp mặt Đại Hoàng đế triều Minh, thứ hai hoằng dương Phật pháp, đến lúc đó các vị sẽ có thể gặp lão nhân gia.

Các quý tộc Mông Cổ không câu nệ lễ phép, trong đó có mấy người trời sinh tính thô lỗ thẳng như ruột ngựa, lập tức lớn tiếng bàn tán xôn xao:

- Thố Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ tới rồi sao, vậy thì hay quá! Đến lúc đó chúng ta sẽ cầu xin ngài tiến hành quán đảnh cho từng người một, tương lai có Phật gia phù hộ, nhất định phúc phận không nhỏ.

- Đúng vậy, đúng vậy...

Có kẻ tinh ranh nhìn thấy thần sắc Hoàng Đài Cát xem thường, lập tức đổi giọng:

- Tiểu Vương tử, có Pháp Vương cầu phúc phù hộ, ngài mưu đồ đại sự cũng nhất định có thể thành công.

Hoàng Đài Cát mừng rỡ vô cùng, luôn miệng nói:

- Đúng đúng đúng, Pháp Vương thần thông quảng đại, có Phật pháp của ngài gia trì, chúng ta làm chuyện gì cũng có thể làm chơi ăn thật.

Võ sĩ Mông Cổ lông mày dày dầy rậm mới vừa rồi rút đao hù dọa dân chúng lớn tiếng nói:

- Lần này các vị đã thấy rõ hư thực của triều Minh. Hừ hừ, chờ tiểu Vương tử đăng Hân vị, chúng ta sẽ đánh tới Trung Nguyên, đoạt lại mảnh giang sơn phồn hoa này.

- Bạt Hợp Xích nói đúng...

Hoàng Đài Cát bổ sung:

- Khi đó ta chỉ cần ngôi Đại Hân, nữ nhân, bạch ngọc, vàng bạc tài bảo... hết thấy thuộc về các vị anh hùng hào kiệt!

Các quý tộc Mông Cổ vừa nghe như vậy, ánh mắt ai nấy sáng rực. Không đến Trung Nguyên không biết, đi theo đoàn sứ Hoàng Đài Cát đến kinh sư bọn họ mới thấy được giang sơn Trung Nguyên phồn hoa gấm vóc, sản vật giàu có, con người xinh đẹp, khí hậu ấm áp, tốt hơn Tái Bắc vừa nghèo vừa lạnh không biết bao nhiêu lần.

Năm xưa tổ tiên bọn họ đã từng đánh chiếm mảnh giang sơn này, không phải là Thành Cát Tư Hân cùng Hốt Tất Liệt Hoàng đế vĩ đại đã từng thống trị qua mảnh đất này sao?

Mọi người đều biết Hoàng Đài Cát là hậu duệ của gia tộc hoàng kim, trên người y chảy xuôi huyết mạch của Thành Cát Tư Hân, có lẽ y thật sự có khả năng dẫn dắt người Mông Cổ đi tới vinh quang một lần nữa.

Ánh mắt của các quý tộc Mông Cổ nhìn Hoàng Đài Cát lại toát ra mấy phần kính sợ, mấy phần nóng bỏng.

570. Chương 570: Kinh Sư Rất Nguy Hiểm

Hoàng Đài Cát lại mật nghị một phen cùng Đức Lăng Đại Lạt Ma, thừa dịp các vị quý tộc Mông Cổ không chú ý, ghé vào lỗ tai y trình trọng hứa hẹn:

- Nếu Đại Lạt Ma có thể mời được Uy Linh Pháp Vương lão nhân gia đại giá, chuyện này thành công, bản vương tử tương lai kế Hân vị, nhất định sẽ phong người làm Quốc Sư Pháp Vương.

Ánh mắt của Đức Lăng Đại Lạt Ma cũng sáng lên giáo hoạt, Quốc Sư Pháp Vương rất là ghê gớm...

- Tiểu Vương tử yên tâm, chỉ cần gia sư Thố Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ vừa đến kinh sư, ta sẽ bẩm báo lão nhân gia ý tốt của ngài, đến lúc đó nhất định phối hợp làm việc!

Đức Lăng Đại Lạt Ma vỗ ngực bảo đảm.

Hoàng Đài Cát yên tâm cười ha hả, trong lòng không khỏi đắc ý, nhìn đám quý tộc Mông Cổ bên kia thấy thứ gì cũng lấy làm lạ, giống như một đám nhà quê lên tỉnh. Hừ hừ, chờ Thố Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ lão nhân gia lên tiếng, những kẻ ngu đần tin tưởng thần Phật này còn không ngoan ngoãn sụp lạy cho ta?

- Sư phụ, không xong...

Một tiểu Lạt Ma kinh hoảng vô cùng chạy vào kêu lên:

- Người lần trước đánh chúng ta lại chạy đến nơi này!

Tần Lâm cùng tùy tùng thân mặc thường phục, được mấy tên hòa thượng Thiền tông đi cùng dạo quanh bên trong Long Phúc tự, trong thời gian đó tranh thủ dùng lời khéo léo hỏi thăm động tĩnh của Đức Lăng Đại Lạt Ma gần đây.

Tri Khách tăng cực kỳ nhanh trí, lần trước Tần Lâm phụng bồi Thanh Đại, Từ Tân Di cùng Chu Nghiêu Anh đến tự dâng hương, các hòa thượng cũng biết vị công tử gia tuổi còn trẻ này hẳn là Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ Tần trưởng quan, lần này hẳn lại tới, nào dám thất lễ.

Ở cùng một chùa nhưng các hòa thượng lại bị các Lạt Ma ức hiếp, nghe Tần Lâm hỏi tới, đương nhiên là Tri Khách tăng thêm dầu thêm mỡ kể lại một lượt các hành vi của Đức Lăng, cuối cùng còn xem thử trái phải, phát giác bên cạnh không có Lạt Ma, lúc này mới bổ sung một câu:

- Đúng rồi, mới vừa rồi Mông Cổ Hoàng Đài Cát tiểu Vương tử tới nơi này, bọn họ lén lén lút lút đi vào phòng Quán Đỉnh Mật tông, rốt cục bọn họ nói những gì, bản tăng cũng không dám đoán mò.

Tần Lâm cau mày lại, nhìn hòa thượng này một chút, thấy bề ngoài y cũng nhanh nhẹn cơ trí bèn như cười như không hỏi:

- Đại hòa thượng pháp danh gì? Xem ra oán khí người với đám Lạt Ma không nhỏ...

Tri Khách tăng trong lòng đã quyết, thừa dịp đám Lạt Ma không có ở đây quỳ xuống bảm báo:

- Không dối gạt tướng quân, những Lạt Ma này làm cho trong tự trở nên ô uế, ngày ngày ăn thịt uống rượu không chuyện xấu nào là không làm. Thậm chí mang kỹ nữ tới làm cái gì ‘Hoan Hỷ thiền’, ‘Song Tu pháp’, hòa thượng Thiền tông chúng ta thật sự bị bọn họ ức hiếp thật thảm...

Hoan Hỷ thiền, Song Tu pháp? Đám cẩm y quan giáo lập tức dựng lỗ tai lên, ngay cả Tần Lâm cũng cười hì hì liếc mắt nhìn Tri Khách tăng:

- Có thứ tốt này sao, bản quan cũng muốn kiến thức một chút, ha ha... Ừm, người nói tiếp đi.

Tri Khách tăng lộ vẻ lúng túng, chần chờ hồi lâu nghiêng răng một cái:

- Tiểu tăng nguyện ra công khuyến mãi vì tướng quân, cho dù là... là Hoan Hỷ thiền kia cũng có thể lấy được cho tướng quân. Chỉ cầu tướng quân thương xót cho những đệ tử Thiền tông chúng ta, bảm rõ với Thánh thượng, hoặc là để cho Lạt Ma ở trong chùa miếu khác, hoặc ban một địa phương khác cho Thiền tông chúng ta xây dựng chùa miếu. Ta thà buông bỏ cơ nghiệp do tổ tiên để lại này cho Lạt Ma, cũng không dám tiếp tục ở cùng chỗ với Lạt Ma nữa.

Tần Lâm bật cười, nếu là như vậy quả thật rất dễ dùng những hòa thượng Thiền tông này, quả thật là buồn ngủ gặp chiếu manh. Vì vậy hắn gãi gãi đầu, cố ý lộ ra vẻ khổ sở:

- Đại hòa thượng, Lạt Ma là tiên hoàng cho phép ở tại Long Phúc tự, muốn đuổi bọn họ đi không dễ dàng gì...

Thần sắc Tri Khách tăng ảm đạm, tuy ngoài miệng nói bằng lòng buông bỏ cơ nghiệp tổ tông, nhưng dù sao ngôi chùa này là tiền bối Thiền tông đi lấy từng viên gạch hòn đá xây nên, trong lòng rất không nỡ bỏ. Cho dù là triều đình chịu ban cho địa phương khác xây chùa mới, công trình hao tổn thời gian dài, lấy đâu ra tiền của?

Đầu gối Tần Lâm giới xem sắc mặt đoán ý, thấy phản ứng của Tri Khách tăng, khóe miệng của hắn khẽ nhếch lên, thỉnh linh đối giọng:

- Bất quá, nếu như tra được Lạt Ma có cái gì mưu đồ bất chính, bản quan nghĩ triều đình sẽ trừng phạt không nhẹ, đến lúc đó nói không chừng...

Ánh mắt Tri Khách tăng sáng lên, nghe ra ý tứ trong lời nói Tần Lâm, vội vàng dập đầu lay xuống:

- Tiểu tăng Viên Thông, nguyện ra công khuyến mãi vì trưởng quan!

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực sớm đã quen thủ đoạn làm mưa làm gió của trưởng quan mình, hai vị đường thượng quan cẩm y Mã Bân, Mao Tiên Trung mới vừa đầu nhập cùng nhau thề lưỡi thật dài: không trách Tần trưởng quan tuổi còn trẻ đã có thể một bước lên mây, bản lãnh khổng lồ người như vậy không phải là người thường có thể bì kịp.

Không ngờ Tần Lâm nghe lời của Tri Khách tăng lại ngẩn ngơ, bật cười nói:

- Viên Thông? Có Trung Thông và Thân Thông hay không?

Tri Khách tăng mở mắt thật to, bội phục Tàn Lâm có thể nói là nắm vóc sát đất:

- Trưởng quan thật là mắt thần như điện, không sót chút nào, tiểu tăng là vai chữ Thông, trong các sư huynh đệ quả thật có Trung Thông, Thân Thông, cho dù là Nhật Thông, Liên Thông cũng có.

Tàn Lâm cười vỗ vỗ vai Viên Thông:

- Làm rất tốt, trước mắt ta chọn người làm công việc rất có tiền đồ này.

Viên Thông bị cái vỗ này, chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân nhẹ đi hai lạng.

- Cầu nô tài cũng vào trong miếu này ư, sao hử, Hoàng đế của người không yên lòng cho nên phái người theo sau bản vương tử nghĩ rằng hay sao?

Hoàng Đài Cát dẫn một đám quý tộc Mông Cổ từ hậu viện Mật tông đi ra, y và Đức Lăng Đại Lạt Ma là đồng đảng với nhau, tự nhiên muốn trút giận thay đồng minh, cho nên dùng lời nói kháy thóa mạ đối phương.

Ha ha ha... Các quý tộc Mông Cổ đều cất tiếng cười to, có mấy người không có hảo ý nhìn Tàn Lâm và đám cầm y quan giáo dưới quyền.

Đức Lăng Đại Lạt Ma tránh ở một bên, trong lòng hết sức hả giận.

Lần trước Tàn Lâm đánh y, Trương Công Ngự lại công khai thiên vị Tàn Lâm, ban đầu Đức Lăng còn không phục, suy nghĩ biện pháp lấy lại thể diện.

Nhưng không bao lâu Tàn Lâm lại phụng bồi hai vị phu nhân và tiểu di muội tới miếu dâng hương, lúc này Đức Lăng mới hiểu được đối phương là Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, chưởng ấn quan Bắc Trấn Phủ Ty, sợ tới mức suýt chút nữa vãi ra quần.

Đức Lăng Lạt Ma cũng là tăng quan có phẩm cấp triều đình sắc phong, nhưng so sánh với quyền thế địa vị của Tàn Lâm cũng giống như con kiến so với con voi, chỉ bằng vào bản thân y là vĩnh viễn không thể nào có cơ hội báo mối thù này.

Bất quá trời không tuyệt đường người, Uy Linh Pháp Vương sắp đến, tiểu Vương tử Hoàng Đài Cát Thổ Mặc Đặc bộ muốn cầu cạnh, mượn thể lực của y còn sợ Tàn Lâm sao?

Thổ Mặc Đặc bộ có hơn hai mươi vạn đại quân, đất cho ngựa ăn cỏ kéo dài từ Thanh Hải hồ mãi cho đến Hồ Luân Bối Nhĩ thảo nguyên.

Triều đình không làm gì được Yêm Đáp Hãn mới phong y làm Thuận Nghĩa Vương, Hoàng Đài Cát là khách quý triều đình cho đòi mời đến kinh sư tham gia đại triều kiến, cho dù là Tàn Lâm có quyền thế chỉ sợ cũng không làm gì được Hoàng Đài Cát.

Nghĩ đến những chuyện này, Đức Lăng Đại Lạt Ma lập tức lộ vẻ đắc ý, nấp ở phía sau đám quý tộc Mông Cổ, liên tiếp cười lạnh.

Mã Bân không quen thuộc tính khí Tàn Lâm, e sợ hấn khó chịu bèn giải thích:

- Những Mông Cổ Thất tử này từ trước tới nay dưới mắt không người, vừa thô鄙 vừa dã man, trưởng quan không cần so đo với bọn họ.

Tàn Lâm khẽ mỉm cười, sau đó nhìn về phía Hoàng Đài Cát nói:

- Không dối gạt lão huynh, đúng là bản quan đi theo người, bất quá không phải là theo nghĩ rằng, mà là theo để bảo vệ các người.

Các võ sĩ Mông Cổ bật cười to, làm như vừa được nghe chuyện nực cười nhất trên đời này:

- Ha ha ha, bảo vệ chúng ta, Nam man tử hóa điên rồi sao?

- Hừ, võ sĩ Mông Cổ chúng ta đánh đâu thắng đó, cần các người phải bảo vệ sao?

- Đáng thương con gà con này cũng dám lớn lối mà không biết thẹn, muốn bảo vệ chúng ta. Mới vừa rồi những người Hán trong miếu kia cũng không dám nhìn chúng ta lần nào.

Bắt đầu từ Hoàng Đài Cát, các võ sĩ Mông Cổ phình bụng cười to, sắc mặt ai nấy tỏ ra vô cùng vui vẻ.

Tần Lâm chẳng qua chỉ lắc đầu một cái, cố ý thờ dài nói:

- Rõ ràng là hảo ý, thế nhưng các người chẳng khác nào chó cắn Lữ Đồng Tân không biết lòng người tốt... Nếu không phải là bản quan đi theo, các người bị người nào làm thịt cho chó ăn, đến chết cũng còn là quỷ hồ đồ.

Hoàng Đài Cát thay đổi sắc mặt mấy lần, các võ sĩ Mông Cổ rồi rút rút dao ra, giận quát:

- Thối lắm, thật sự là thối lắm, chính là làm nhục võ sĩ Mông Cổ chúng ta hết sức nặng nề, ta muốn quyết đấu với người!

- Không tin ư?

Tần Lâm cất tiếng cười ha hả:

- Bản quan nói thật mà thôi, chẳng lẽ đây chính là làm nhục sao? Nào lại đây, hôm nay bản quan sẽ cho các người biết ai là anh hùng hào kiệt, ai là vô năng hèn nhát.

Dứt lời, Tần Lâm đưa mắt ra hiệu.

Ngưu Đại Lực cầm Tấn Thiết Bàn Long côn tiện tay múa ra một cơn hoa, tiếng hô như sấm:

- Ai không phục, hãy ném thử Bàn Long côn của lão Ngưu ta!

Giới ột đại hán vạm vỡ cũng giống như thần giữ cửa, quý tộc Mông Cổ kính trọng anh hùng mạnh mẽ hữu lực, thấy Ngưu Đại Lực khí thế bất phàm cũng phải thu hồi lòng khinh thị.

Bạt Hợp Xích nhao nhao muốn thử, trên mặt Hoàng Đài Cát lại hơi lộ ra vẻ do dự.

- Để ta lên!

Tên võ sĩ Mông Cổ thân cao thể tráng bên cạnh tiến lên phía trước, cầm trong tay loan đao Đại Hãn nặng nề:

- Tái Nghiêm Thiên Hộ Hắc Chỉ Bộ, gặp tên đại hán man tử người một lần.

Sớm biết có người muốn tranh lên trước, Hoàng Đài Cát mơ hồ đắc ý.

Mặc dù quan chức Tái Nghiêm chỉ là Na Nhan Thiên Hộ, nhưng thế lực Hắc Chỉ Bộ lại cực lớn, thế tử của y chính là con gái duy nhất của tộc trưởng Hắc Chỉ Bộ.

Trong những năm qua Hắc Chỉ Bộ phát triển lớn mạnh, đã mơ hồ uy hiếp được Thổ Mặc Đặc bộ, cho nên chỉ cần Tái Nghiêm nóng nảy đánh trận đầu, vậy bất kể là y giết Hãn quan kia hay là bị Hãn quan giết, Hoàng Đài Cát cũng có thể gỡ trò trong đó.

Tái Nghiêm là người nóng tính, cũng không nói nhảm, miệng y kêu lên oai oái, loan đao Đại Hãn mang theo một mảnh ánh đao sáng chói chụp xuống thân hình Ngưu Đại Lực.

Khá khen Ngưu Đại Lực ung dung điềm tĩnh gơ Bàn Long côn lên, một mảnh ô quang đen kịt vừa kịp nghênh đón mảnh ánh đao sáng trắng kia.

Hai đạo quang hoa chạm vào nhau trên không trung, chỉ nghe keng một tiếng vang lớn, chấn động đến nỗi tai mọi người kêu lên ù ù một hồi.

Ngưu Đại Lực lui ba bước liên tiếp, Tái Nghiêm kia lùi lại một hơi bảy tám bước, sau lưng đưng phải vách tường kêu bịch một tiếng, lúc này mới dừng lại.

- Giỏi, giỏi cho Nam man tử!

Tái Nghiêm lại một lần nữa múa đao xông lên tấn công ào ạt, bất quá người sáng suốt cũng có thể nhìn ra, mới vừa rồi là y bị thua thiệt.

Tiếng binh khí chạm nhau leng keng vang lên không ngớt, hai viên chiến tướng đều là dũng tướng đánh đâu thắng đó, cũng không giỏi công phu màu mè hoa mỹ, vừa đánh nhau đã dùng cứng đối cứng, so sức mạnh với nhau.

Bạch quang quần quít cùng ô quang, tiếng va chạm chấn động da đầu tê dại, đám cầm y quan giáo đều khấn trương nhìn chăm chú vào Ngưu Đại Lực, chỉ cảm thấy hung hiểm vạn phần.

Duy chỉ có Tần Lâm cười hăng hắc, sở trường võ sĩ Mông Cổ là thuật cỡi ngựa, bây giờ bỏ ngựa đánh bộ liều mạng với Ngưu Đại Lực trời sanh thần lực, coi như rơi vào bẫy rập của y.

Từ lúc vừa mới bắt đầu, Tần Lâm đã quyết định chủ ý lợi dụng ưu thế bộ chiến lúc gặp nhau bất ngờ trong Phúc Long tự này, đánh cho đám võ sĩ Mông Cổ một đòn phủ đầu.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, người Mông Cổ chịu không nổi phép khích tướng, lập tức nhảy lên cao ba thước, vừa đứng rơi vào tính toán của Tần Lâm.

Trong tiếng leng keng giòn giã, Tái Nghiêm lui về phía sau liên tiếp, cuối cùng loan đao rời tay bay ra, đặt mõng ngã ngồi xuống đất.

Vào một cái, loan đao bay ra ngoài dán sát da đầu Đức Lăng Lạt Ma, y bị dọa sợ đến vội vàng co rút cổ lại, động tác giống y hệt một con rùa đen.

Tái Nghiêm lập tức tâm như tro tàn, trong lòng vốn muốn đến kinh sư do thám hư thực Nam triều, sau đó mới dễ bề quyết định chiến hay không chiến, có ủng hộ Hoàng Đài Cát hay không, không nghĩ tới tự xưng là vũ dũng lại sắp chết dưới Bàn Long côn của đại hán này.

Đang nhắm mắt chờ chết, nhưng một đòn chí mạng như dự liệu cũng không thấy đến, y nửa tin nửa ngờ mở mắt, lại thấy cây Bàn Long côn trầm trọng vô cùng kia dừng lại sát đầu mình, chỉ cần nện xuống thêm nửa tấc, đầu y chắc chắn sẽ vỡ nát như quả dưa hấu.

- Sao hả?

Tần Lâm ra hiệu cho Ngưu Đại Lực thu hồi Bàn Long côn, lúc này mới cười híp mắt nói:

- Bản quan nói rồi, chút đạo hạnh này của các người vẫn còn chưa đủ, còn dám làm mưa làm gió, hoành hành ngang ngược như vậy. Nếu lỡ gặp phải kỳ nhân dị sĩ gì đó, ngay cả bản quan cũng không thể bảo vệ được các người.

Tái Nghiêm từ dưới đất bò dậy, xấu hổ mặt mũi đỏ bừng, tỏ ra hết sức thành thật cảm tạ ân Tần Lâm, Ngưu Đại Lực không giết.

Khí thế các võ sĩ Mông Cổ lập tức sa sút, Tái Nghiêm coi như là chiến tướng vũ dũng nhất trong bọn họ, lực mạnh vô cùng, lại bị Nam man tử kia dùng cứng đối cứng đánh bại, đòn đả kích tâm lý này quả thật hết sức nặng nề.

- Còn người nào muốn đấu tiếp hay không?

Tần Lâm nở một nụ cười khả ái, tiếp tục đả kích đầu chí của các võ sĩ Mông Cổ này.

Hoàng Đài Cát nhướng mày, chợt nghĩ ra một kế, chỉ Tần Lâm nói:

- Tỷ võ thì tỷ võ, được, ta chọn tên quan Nam triều mặt trắng người. Ở đây bản vương là lớn nhất, người cũng là lớn nhất trong đám quan Nam triều này, hai ta đấu với nhau là vô cùng thích hợp.

Kế thật hay! Hoàng Đài Cát thấy vóc người Tần Lâm không tráng kiện, cũng không giống như người mạnh mẽ hữu lực, trên mặt luôn luôn nở một nụ cười, cảm thấy giống như một tên quan văn, tương đối dễ dàng đối phó hơn.

So ra võ nghệ Hoàng Đài Cát kém Tái Nghiêm, nhưng đối phó với một quan văn trời gà không chặt vẫn dễ dàng như trở bàn tay.

Tần Lâm lại cảm thấy không có gì nghiêm trọng, chỉ cần nói một câu tùy ý chọn vũ khí, Hoàng Đài Cát rút đao hấn liền rút súng. Tương đối phương cũng không có võ công quý dị như Bạch Liên giáo chủ, người có loan đao, ta có hỏa thương, ha ha ha...

Mã Bân há to miệng gần rơi cầm xuống đất, ánh mắt Hồng Dương Thiện giống như nhìn thấy quỷ, đám cầm y quan giáo Điều Thế Quý, Hoa Đắc Quan suýt chút nữa phun hết cơm ra ngoài.

- Ngu ngốc, thật là ngu ngốc, muốn một mình đấu với Tần trưởng quan!

Điều Thế Quý vỗ đùi, cười gần như ngạt thở.

Đúng vậy, cơ hồ không có ai thấy Tần Lâm xuất thủ, nhưng người thấy qua hấn xuất thủ gần như đã chết hết không còn.

Cho dù đối mặt Bạch Liên giáo chủ thần công có một không hai thiên hạ đột nhiên tập kích, Tần trưởng quan cũng Thái Sơn sụp đổ ngay trước mắt mà mặt không đổi sắc kêu muốn đại chiến ba trăm hiệp cùng nàng, bức lui Bạch Liên giáo chủ. Nếu không phải A Sa đột nhiên xông vào trước mặt hấn, bị Bạch Liên giáo chủ đánh trúng một chưởng, có lẽ đầu sở phản tặc này cũng không thể nào chạy thoát.

Hoàng Đài Cát thấy đám cầm y quan giáo cười tới nỗi nước mắt nước mũi chảy xuống, trong lòng liền thấp thỏm lo âu, âm thầm nghĩ ngợi chẳng lẽ chọc vào tổ kiến lửa rồi sao, bèn ngoài mặt trong yếu nói:

- Tên quan Nam triều kia, hãy mau mau xưng tên ra, đao của mỗ không chém bọn chuột nhắt vô danh.

Lời nói này có vẻ chột dạ, muốn hỏi thăm thử lai lịch, võ công Tần Lâm, nếu là quả thật quá lợi hại, Hoàng Đài Cát cũng sẽ không ngại tạm lánh đi mũi nhọn.

Sắc mặt của Đức Lăng Đại Lạt Ma giống như vừa ngón một họng phân, nằm mơ cũng không nghĩ tới con lừa ngu ngốc Hoàng Đài Cát này muốn một mình đấu với Tần Lâm, lặng lẽ mò ra phía sau y, kéo kéo vạt áo vương tử Mông Cổ:

- Hoàng Đài Cát, không thể đánh với y, người này là Tần Lâm tay không ngăn voi, ngài, sợ rằng ngài...

- Cái gì?

Sắc mặt Hoàng Đài Cát lập tức thay đổi.

Sắc mặt Hoa Đắc Quan vô cùng hơn hớn, chìa ngón tay cái lên dương dương đắc ý nói:

- Trưởng quan nhà ta chính là Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, Phiêu Kỵ tướng quân, Thượng Hộ Quân, chưởng Bắc Trấn Phủ Ty giám sát chiếu ngục, quan hứ thượng Tần hạ Lâm

Điều Thế Quý cũng tiến lên một bước, lớn tiếng hò hét:

- Trưởng quan nhà ta tay không ngăn voi, xả thân cứu giá, trước sau đánh với Bạch Liên giáo hơn trăm trận lớn nhỏ, tự tay bắt được giáo chủ Bạch Liên Bắc tông, ba tên Đường chủ, mười tên trưởng lão, giết chết bốn tên trưởng lão Nam tông, chính là đệ nhất cao thủ triều Đại Minh ta, còn xếp trên cả Du Long Thích Hổ.

Không phải vậy sao, ngay cả cái thể anh hùng Thích Kế Quang cũng chính miệng thừa nhận võ nghệ không bằng Tần Lâm, chuyện này còn có thể là giả được sao?

Trời ơi, đây không phải là đá một cước vào vách sắt hay sao... Bây giờ không phải là Đức Lăng ăn phân, mà là đáng về Hoàng Đài Cát cũng như vừa ngón phân, hơn nữa còn ngón rất nhiều, đây một họng.

Chuyện Tần Lâm tay không ngăn voi cứu giá truyền đi còn nhanh hơn gió, người Mông Cổ đều biết Nam triều có vị thiếu niên anh hùng, tay không ngăn lại bạch tượng nổi điên. Có lời đồn rằng người này đầu báo mất chuông, râu như cương châm, thân cao trượng hai, eo rộng mười thước, tay có thể đập vỡ tảng đá lớn, ngực rộng tới mức có thể phi ngựa trên đó, quả thật là hấn tử thiết huyết.

Cho dù là nằm mơ cũng không nghĩ tới Tần tướng quân ngăn voi cứu giá này bình thường tới mức không thể bình thường hơn nữa.

Đám võ sĩ Mông Cổ đều ngậy người ra nhìn hấn, những hào kiệt thảo nguyên này trời sinh sùng bái cường giả, trong ánh mắt ai nấy đều toát ra vẻ kính sợ.

Hồ khẩu Tái Nghiêm chảy máu, toàn thân tê tái, trong lòng lại âm thầm cảm thấy may mắn, lòng nói mới vừa rồi nếu không phải là đại hấn Man tử họ Ngưu mà là vị Tần tướng quân này ra sân, chắc chắn là mình

đã bị nện thành thịt nát. Trời ơi, ngay cả voi phát điên cũng có thể ngăn cản, e rằng hai cánh tay hần có sức lực mạnh tới vạn cân.

Sắc mặt của Hoàng Đài Cát thoát xanh thoát trắng, thấy Tần Lâm giống như thấy quỷ, đang muốn nuốt lời. Thế nhưng lời đã nói ra lại nuốt trở về, quả thật mặt không đủ dày để làm như vậy, sau lưng y một đám quý tộc Mông Cổ đang nhìn chăm chăm, mặt thể diện biết bao.

Đang muốn nhắm mắt xông lên đánh, nhưng Hoàng Đài Cát biết rõ ràng mình có bao nhiêu cân lượng, mặc dù xưng vũ dũng nhưng so với Tái Nghiêm vẫn còn kém một chút. Tái Nghiêm ngay cả thủ hạ người ta cũng đánh không lại, mình lại muốn đánh với đệ nhất dũng sĩ triều Đại Minh, chẳng phải là tự mình đi tìm đường chết hay sao?

Rốt cuộc làm sao bây giờ?! Hoàng Đài Cát thật sự là khó có thể quyết định, một hồi muốn vì danh thanh, dứt khoát nhắm mắt liều mạng với Tần Lâm một trận, một hồi lại muốn tương lai thừa kế Hãn vị, muốn đánh hạ giang sơn thật to. Thế nhưng hiện tại mạo hiểm xuất chiến, vạn nhất bị Tần Lâm đánh chết, chẳng phải là giấc mộng này sẽ tan thành mây khói hay sao?

- Hoàng Đài Cát, người Hán có câu giữ được rừng xanh lo gì không có củi đốt, ngài giữ được tấm thân hữu dụng mới có thể mưu đồ tương lai!

Đức Lăng Đại Lạt Ma lại ân cần khuyên giải, kéo vạt áo Hoàng Đài Cát liên tiếp.

Trong lòng Đại Lạt Ma này còn nhớ chuyện Hoàng Đài Cát đáp ứng phong y làm Quốc Sư. Nếu Hoàng Đài Cát bị Tần Lâm lỡ tay đánh chết, giấc mộng Quốc Sư tự nhiên biến thành bọt nước mộng ảo, Đức Lăng tìm ai khóc đây?

Trong lòng Hoàng Đài Cát dần dần giãn ra, bất quá trong lúc nhất thời vẫn bị thể diện làm cho do dự.

Tần Lâm lại ranh mãnh, nhìn dáng dấp liền đoán được mấy phần đối phương nghĩ gì, cố ý nghiêm mặt hổ tiến lên trước một bước, không có hảo ý nhìn chăm chăm Hoàng Đài Cát, ánh mắt sắc bén như dao quét tới quét lui trên người y.

Má ơi, ánh mắt người này đáng sợ như vậy, chỉ sợ thủ đoạn cũng đặc biệt lợi hại! Hoàng Đài Cát chỉ cảm thấy toàn thân đều nổi da gà, cảm thấy lạnh toát trong lòng.

Ý chí chiến đấu hoàn toàn tan thành mây khói, Hoàng Đài Cát mặt dày, đưa tay ôm bụng kêu lên:

- Ôi chao, không tốt, đến kinh sư thủy thổ không quen, bản vương tử đau bụng quá... Tần tướng quân, thật là xấu hổ, bản vương tử đi trước một bước, lần sau chúng ta sẽ gặp lại...

Hoàng Đài Cát cũng không nghĩ ra lý do khác, bèn giả trò độn tử (phân).

- Đi thông thả, không tiễn...

Tần Lâm mỉm cười nói.

Đám cấm y quan giáo đều cười như điên, Tần trưởng quan đùa giỡn Hoàng Đài Cát quả thật vui hơn cả đùa giỡn với con khỉ.

Đám võ sĩ Mông Cổ mặt đỏ tới mang tai, thật sự là rất khó chịu.

Ngược lại Tái Nghiêm quay người lại, nhìn Tần Lâm cùng Ngưu Đại Lực ôm quyền, cảm tạ ân không giết lần nữa.

Tần Lâm gật đầu một cái, nói với y hết sức chân thành:

- Kinh sư rất nguy hiểm, người hãy mau mau trở về thảo nguyên đi.

571. Chương 571: Từ Thọ Tự

Tần Lâm ở Long Phúc tự làm giảm sút khí thế của bọn võ sĩ Mông Cổ, mấy ngày kế tiếp bọn họ trở nên ngoan ngoãn hơn nhiều, cả ngày nếu không ở Hội Đồng quán, vậy đi thăm thú các Phật tự lớn ở kinh sư.

Bắc Trần Phủ Ty không hề buông lỏng theo dõi đối với bọn họ, dù sao bây giờ là theo dõi rõ ràng ngay mặt, cũng không sợ đối phương phát hiện.

Tần trưởng quan đã nói qua, kinh sư rất nguy hiểm, Bắc Trần Phủ Ty là ứng khuyến triều đình, phải bảo đảm an toàn cho các khách nhân. Nếu không cụt tay gãy chân, hoặc bị lừa lạc đường không tìm ra phương hướng, triều Đại Minh chúng ta cũng sẽ hơi áy náy.

Dần dần phiên vương, Thổ Ty cùng cống sứ các nơi kéo tới càng ngày càng nhiều, hai người bạn cũ của Tần Lâm cũng đã tới kinh sư.

Triều cống sứ Giản Bộ Trại quốc Ma Ha La, triều cống sứ Xiêm La quốc Sai Ngõa Lập, hai vị lão huynh này đến kinh sư ngày đầu tiên không đi gặp vua, cũng không phải đến tướng phủ, mà là tới phủ Tần Lâm bái kiến trước tiên.

Chính là không bái kiến thiên tử, mà gặp trưởng quan trước.

- Bằng hữu ta làm ăn ở quý quốc, không có gì trở ngại chứ?!

Tần Lâm nhìn lướt qua danh sách lễ vật hết sức phong phú, tỏ vẻ thờ ơ hỏi.

Vừa nghe bằng hữu Tần trưởng quan, sứ giả hai nước liền nở nụ cười khổ, bất kể thế nào bọn họ cũng không nghĩ tới bằng hữu của Tần Lâm chính là Ngũ Phong hải thương, chỉ riêng khoản thuế miễn giảm cho bọn họ hàng năm đã là một con số trên trời.

Sai Ngõa Lập cười khổ nói:

- Làm gì có trở ngại chứ, quý hữu Kim trưởng quan làm ăn ở tệ quốc hết sức phồn hoa thịnh vượng, khiến cho người ta phải sinh lòng hâm mộ.

Tần Lâm là nhân vật bậc nào, lập tức nghe ra Sai Ngõa Lập còn có ý bức tức, lập tức đảo ánh mắt lạnh như điện qua, không nhanh không chậm nói:

- Dã tâm của phụ tử Mãng Ứng Long có thu lại chút nào chăng? Từ khi tuyệt cống tới nay, chỗ bản quan không còn nhận được tin tức gì của bọn họ nữa.

Lời nhắc khéo này thật là lợi hại, hai nước trên bán đảo Trung Nam làm ăn với Ngũ Phong hải thương thật ra cũng có lợi không ít, bất quá miễn giảm thuế quá nhiều, con số thu vào không lớn bằng con số giảm thuế. Nhưng so với áp lực của Đông Hu vương triều Miến Điện ép tới liên miên, chút tiền của ấy không đáng kể gì, nếu như quốc gia bị diệt, có nhiều tiền hơn nữa cũng bằng vô dụng.

Sai Ngõa Lập vội vàng nói:

- Đa tạ Tần trưởng quan, hôm nay thiên triều tuyệt cống cùng Miến Điện, tình thế Đông Hu vương triều không ổn, Mãng Ứng Long tức tối tới nỗi phải nằm liệt giường không dậy nổi, chỉ sợ tính mạng không còn bao lâu. Quan dân hai nước chúng ta hết lòng cảm tạ Tần trưởng quan vô cùng nhân hậu, quốc vương ta còn hạ lệnh lập sinh từ Tần trưởng quan ở kinh đô, để cho tất cả quan dân tới dâng hương đánh lễ.

- Đúng vậy...

Ma Ha La hơi lộ vẻ bất mãn nhìn Sai Ngõa Lập một cái, sau đó nhìn sang Tần Lâm cười nói:

- Tần trưởng quan làm chuyện này tốt lắm, từ khi thiên triều tuyên bố tuyệt cống cùng Miến Điện, dân chúng cả nước Giản Bộ Trại chúng ta hân hoan khích lệ, ai ai cũng nói thiên triều chủ trì công đạo, thật sự là ân trọng như núi.

Sai Ngõa Lập cũng nói:

- Quốc vương nước ta cũng đã dặn dò kỹ lưỡng, sau khi tiểu nhân tới kinh sư nhất định phải tới tìm Tần trưởng quan, cảm tạ ngay mặt mới được.

Đây không phải là tốt lắm sao, Tần Lâm cười xấu xa trong lòng, so với đại họa mất nước diệt loại, chút tiền tài ấy chỉ là mưa phùn lát phất, có đáng kể gì.

- Đúng rồi, gần đây Kim trưởng quan ở nước nào vậy?

Tần Lâm chợt nhớ mình còn có việc muốn tìm nàng, hành tung của nữ tử yêu mị kia thật sự là khó lòng nắm bắt.

Hai vị sứ giả nhìn nhau, Sai Ngõa Lập lên tiếng nói trước:

- Kim trưởng quan không có ở hai nước chúng ta, năm ngoái nàng đã đích thân tới mở thị trường, bắt quá tới cuối năm thị trường ổn định, nàng đã rời khỏi hai nước chúng ta đi lên phía Bắc.

Ừa, nói như vậy Kim Anh Cơ cũng không phải đang ở bán đảo Trung Nam, lúc Hoắc Trọng Lâu gặp nàng ở Hàng Châu, không phải là nàng đã nói muốn đi các nước phía Nam khai triển làm ăn sao, chẳng lẽ nàng đã đi Đài Loan?

Trong lúc nhất thời Tần Lâm không hiểu gì, không thể làm gì khác hơn là tạm thời gác chuyện này sang bên.

Sứ giả các nước Thổ Lỗ Phiên, Thiên Phương, Tát Mã Nhi Hãn, Lỗ Mê, Cáp Mật lục tục đến, trừ Uy Linh Pháp Vương Tây Tạng tới chậm, các sứ thần phiên thuộc còn lại trên căn bản đã tới đông đủ.

Hôm ấy Từ Tân Di lại đưa tiểu di muội Chu Nghiêu Anh về nhà, Từ Đại tiểu thư sai bước tiến về phía Tần Lâm, ra sức kéo kéo tay hắn.

Tần Lâm cũng biết hai quý nha đầu lại muốn làm mưa làm gió gì đó, không đợi nàng mở miệng đã xua tay lia lịa từ chối:

- Đừng nói gì cả, mấy ngày nay vi phu rất bận rộn.

- Tỷ phu...

Trong mắt Chu Nghiêu Anh bao phủ một lớp hơi nước mờ mờ, giống như mắt của nai con, chớp chớp liên hồi.

- Chẳng lẽ chàng nhần tâm cự tuyệt sao?

Từ Tân Di nghiêng răng nghiêng lợi, đáng vẻ như nếu Tần Lâm dám từ chối, vậy chắc chắn sẽ có tao ngộ vô cùng bi thảm.

Tần Lâm không thể làm gì, bất lực vung tay lên:

- Được, các người muốn đi đâu?

- Từ Thọ tự..

Chu Nghiêu Anh nhỏ giọng nói.

Mẹ đẻ Vạn Lịch Hoàng đế triều Minh là Từ Thánh Lý Thái hậu, xuất thân thấp hèn, lúc còn là một cung nữ được Long Khánh Hoàng đế sủng ái mới sinh hạ Vạn Lịch Hoàng đế, mẹ hèn sinh con quý, nhờ đó mới được phong làm quý phi. Long Khánh Hoàng đế tại vị sáu năm băng hà, tuy rằng Lý thị còn trẻ nhưng vì mất chồng sớm, cho nên được tôn là Từ Thánh Hoàng Thái hậu.

Vạn Lịch Hoàng đế tức vị lúc gần mười tuổi, cho nên chính sự trong ngoài từng có một thời do Lý Thái hậu chấp chương.

Lý Thái hậu tin theo Phật giáo, đam thái giám cũng thối phòng nàng lên tận mây xanh, xưng nàng là Cửu Liên Bồ Tát chuyển sinh. Nàng lại làm chủ xây dựng Phật tự khắp nơi trên cả nước, trong ngoài kinh sư, Từ Thọ tự ở kinh sư chính là tự viện nổi tiếng nhất trong số đó.

Ngôi chùa to lớn này xây vào năm Vạn Lịch thứ tư, nền của nó là lăng mộ của thái giám Cốc Đại Dụng từ năm Chính Đức triều Minh. Lúc xây Từ Thọ tự, Lý Thái hậu sử dụng tài liệu kiến trúc và thợ thuyền tốt

nhất lúc ấy, cũng cạn kẻ hỏi thăm tiến trình xây dựng. Bởi vì xây Từ Thọ tự hao tổn tài nguyên cực lớn, Đại Học Sĩ Trương Cư Chính từng lấy tài chính thiếu thốn làm lý do phản đối xây chùa, như vậy có thể thấy được Từ Thọ tự là sang trọng hoa lệ dường nào.

Nhưng Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh thân là nữ nhi ruột thịt của Lý Thái hậu, từ sau khi Từ Thọ tự hoàn công vào năm Vạn Lịch thứ sáu tới nay lại chưa từng tới đó lần nào. Đáng thương cho Trưởng Công chúa, Lý Thái hậu đối xử với nàng quả thật chẳng khác nào ác Hoàng hậu đối xử với Công chúa Bạch Tuyết.

- Công chúa Bạch Tuyết đáng thương, mấy chú lùn của nàng đâu rồi?

Tần Lâm cười vui vẻ, xoa xoa đầu Chu Nghiêu Anh.

Nói đi là đi, Từ Thọ tự ở ngoài Phụ Thành môn tám dặm, khoảng cách cũng không xa, Tần Lâm điếm khởi xe ngựa hộ vệ, lấy danh nghĩa gia quyến dâng hương dẫn theo hai nàng đi ngay.

Tri Khách tăng Từ Thọ tự hậm hực đi ra, vừa đi vừa nói:

- Nào có ác khách không giảng đạo lý như vậy, thật là quá đáng, A Di Đà Phật, tội lỗi tội lỗi...

Điều Thế Quý là con quý dưới thế giới ngầm của hoàng thành, Tần Lâm đi đâu cũng dẫn y theo. Lúc này nghe hòa thượng kia thốt lời oán hận, Điều Thế Quý lập tức chộp lấy cổ áo hòa thượng, làm bộ muốn đánh:

- Giặc trọc, không muốn sống nữa sao? Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ Tần trưởng quan đại giá quang lâm, các người không tập trung tăng chúng long trọng tiếp đãi đã đành, còn dám nói ác khách nữa sao?

Tri Khách tăng kinh hoàng xua tay lia lịa:

- Lầm rồi lầm rồi, tiểu tăng có mấy lá gan mà dám nói Tần tướng quân? Vả lại Tần tướng quân là người tốt, tệ tự không dễ gì mời được, nghênh đón còn không còn kịp nữa là... Tiểu tăng nói là những Thát Đát man tử kia, tên nào cũng tỏ ra hung hăng lỗ mãng chạy vào trong tự chúng ta, làm cho ô uế...

- Ủa, bọn Hoàng Đài Cát lại tới Từ Thọ tự này sao?

Tần Lâm khê mỉm cười, thấp giọng nói:

- Thật là nhân sinh hà xứ bất tương phù.

Chu Nghiêu Anh nghe nói người Mông Cổ lập tức sinh lòng muốn thối lui, lắp ba lắp bắp nói:

- Biểu tỹ, chúng ta đừng vào, nghe nói Thát Đát ăn thịt sống, uống máu dê bò, hung ác vô cùng, hôm... hôm khác chúng ta trở lại...

- Muội đó, không phải đã nói ngôi chùa này từ sau khi mẫu thân muội xây dựng tới nay đã mấy năm, muội chưa từng tới qua lần nào, cho nên hôm nay mới chạy tới xem sao?

Từ Tân Di đưa đầu ngón tay ra điểm vào trán Chu Nghiêu Anh một cái, lại hận nàng không nên người:

- Muội đã quên hoàng tổ của mình và tổ tiên của muội đã làm gì sao? Cho dù là người khác sợ hãi Mông Cổ Thát Lỗ, nhưng hai ta không được sợ!

Lời nói này có đạo lý, tổ tiên Chu Nghiêu Anh là Hồng Vũ gia Chu Nguyên Chương, khởi binh phản Nguyên đoạt thiên hạ, tổ tiên Từ Tân Di là Trung Sơn Vương Từ Đạt, dẫn dắt quân quét ngang Sóc Mạc như quét lá.

Chỉ tiếc Từ Tân Di còn có mấy phần khí thế của Từ Đạt, trên người Chu Nghiêu Anh lại không thấy được bóng dáng của Chu Nguyên Chương chút nào.

Chu Nghiêu Anh nghe biểu tỹ nói như vậy, trong bụng nửa tin nửa ngờ, không tự chủ được nhìn Tần Lâm một chút.

Tần Lâm cười cười khích lệ:

- Sẽ không có vấn đề gì, Hoàng Đài Cát thấy ta sẽ lẫn mất còn nhanh hơn cả chuột thấy mèo.

- Ủa, chẳng lẽ chàng...?

Từ Tân Di mở thật to mắt hạnh, chỉ vào mũi Tần Lâm vừa mừng vừa sợ.

Tần Lâm gật đầu một cái, nàng đã đoán đúng.

Đoàn người cất bước tiến vào bên trong chùa, Từ Thọ tự có một loạt kiến trúc như Thiên Vương điện, lầu chuông, lầu trống, Vĩnh An Vạn Thọ tháp, Duyên Thọ bảo điện, Ninh An các... hình thế chỉnh tề, quy mô hùng vĩ. Trong đó tấm bảng ghi mấy chữ Ninh An các chính là thủ bút của Lý Thái hậu, bên trong hậu điện thờ phụng tượng Cửu Liên Bồ Tát.

Người khác thấy thủ bút và tượng Cửu Liên Bồ Tát cũng không có cảm xúc gì đặc biệt, dù sao Lý Thái hậu xuất thân tiểu môn tiểu hộ, thư pháp của nàng cũng chỉ bình thường, nhưng tượng Cửu Liên Bồ Tát lại làm cho Tần Lâm phì cười.

Nguyên nhân không có gì khác, đường nét dung mạo pho tượng Bồ Tát này quả thật rất giống Lý Thái hậu, thật sự vô cùng sinh động. Tần Lâm thầm nhủ trong lòng may là Lý Thái hậu tin Bồ Tát, nếu như nàng tin chúng thần Jupiter, vậy Lý Thái hậu sẽ được xem như Athena, bọn thái giám nịnh hót thật sự công phu đến cực điểm.

Nếu Tần Lâm biết tương lai mình cũng được hưởng đãi ngộ như vậy, hẳn sẽ dở khóc dở cười.

Chu Nghiêu Anh vô cùng thành kính xá Cửu Liên Bồ Tát, thân thể yếu ớt lạy phục xuống đất, miệng lâm lâm khấn vái. Tần Lâm nhờ vào ánh sáng lọt qua từ cửa sổ, phát giác khóe mắt Trưởng Công chúa mơ hồ lóe lên ngấn lệ.

Tượng Cửu Liên Bồ Tát giống như Lý Thái hậu hóa thân, rốt cục Chu Nghiêu Anh là lạy Bồ Tát, hay là đang cầu tình mẫu tử khó tìm?

Tiếng ồn ào phá vỡ không khí yên tĩnh tự này giờ, chỉ nghe cách đó không xa mấy người Mông Cổ nói lý lẽ một phen, còn có giọng Từ Tân Di xen lẫn trong đó.

Không thể nào... Tần Lâm kinh ngạc trong lòng, Từ Đại tiểu thư ở thời đại này thuộc về loại mỹ nữ có thể yên tâm, từ trước tới nay chưa từng có vị công tử Trung Nguyên nào dây dưa theo đuổi, chẳng lẽ lần này lại là bị man di dây dưa?

Từ Tân Di dẫn đám nữ binh Thị Kiếm dưới quyền, trường kiếm trong tay lóe lên, ba tên võ sĩ Mông Cổ lúng túng vô cùng, đầu vai, cổ tay mang theo chút thương tích, thương, loan đao đều vút trên mặt đất.

Chỉ nghe Từ Tân Di lớn tiếng thóa mạ:

- Phật đường là tịnh địa, các người đi tiểu loạn khắp nơi còn không úy kỵ nữ khách, thật là quá đáng!

Thì ra Từ Đại tiểu thư là người nóng tính, không nhịn được bái Phật chậm rãi như vậy bèn dẫn theo các nữ binh chạy loạn khắp nơi. Ngẫu nhiên gặp phải ba tên võ sĩ Mông Cổ đi tiểu, hai bên một lời không hợp liền đánh nhau, rõ ràng cho thấy các nữ binh người đông thể mạnh chiếm thượng phong.

Tần Lâm thấy không có đại sự gì, cho nên không nhanh không chậm đi thông thả tới.

Mấy tên võ sĩ Mông Cổ thấy Tần Lâm tới thần sắc liền thay đổi, trao đổi với nhau mấy câu lý lẽ, kẻ đó đột nhiên quỳ sụp xuống đất, liền tiếp dập đầu với Tần Lâm.

Từ Tân Di lấy làm kinh hãi, mặc dù mấy tên võ sĩ Mông Cổ bị thua nhưng tính tình vô cùng cương ngạnh, mới vừa rồi còn kêu la vô cùng phách lối, không ngờ rằng Tần Lâm vừa tới, bọn họ lập tức quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ.

Nơi này không ai hiểu tiếng Mông Cổ, mà mấy tên võ sĩ cũng là thuộc tầng lớp cấp trung thấp, không hiểu Hán ngữ, bất quá bọn họ chỉ có thể quỳ trên mặt đất không ngừng gào thét, cầu xin Tần đại anh hùng tay không ngăn voi tha mạng.

- Ai nói thời thế thay đổi, lão công sợ lão bà?

Mấy tên nữ binh xì xào bàn tán, liếc Tần Lâm và Từ Tân Di nhỏ giọng nói:

- Xem đi, mặc dù tiểu thư chúng ta lợi hại, nhưng rốt cục vẫn là Tần cô gia hơn một bậc.

Đúng là như vậy, thể diện của Tần Lâm Tần trưởng quan quả thật to hơn gấp bội.

Rất nhanh Chu Nghiêu Anh cũng từ Phật đường đi ra, thấy cảnh tượng này, Trưởng Công chúa vốn đang rất sợ Mông Cổ Thất Lỗ nhất thời khóe miệng mỉm cười nhìn Tần Lâm, không hề sợ người Mông Cổ nữa.

Đúng vào lúc này, đột nhiên từ cách đó không xa truyền tới một tiếng thét thê lương, thanh âm kéo thật dài phá vỡ chân trời, cảm giác tuyệt vọng pha lẫn thê thảm giống như thủy triều đánh thẳng vào màng nhĩ mọi người.

Sắc mặt của ba tên võ sĩ Mông Cổ lập tức đại biến, nôn nóng vô cùng, hoa tay múa chân như muốn nói gì đó với Tần Lâm.

Tri Khách tăng cũng chạy tới, thần sắc hoảng lên:

- Là bên Vĩnh An Vạn Thọ tháp!

Tần Lâm lập tức bảo y dẫn đường.

Từ xa bên ngoài chùa đã nhìn thấy một tòa bảo tháp cao vút trong mây.

Vĩnh An Vạn Thọ tháp có mười ba tầng, là loại tháp có hình mái ngói bát giác, cao gần hai mươi trượng, do ba phần là nền tháp, thân tháp, cột đỉnh tháp tạo thành, xinh đẹp tuyệt trần, đoan trang cổ kính.

572. Chương 572: Giở Trò Quỷ Quái

Bốn mặt thân tháp có cửa vòm cuốn và cửa sổ nửa vòng tròn, thấy đều được điêu khắc tinh xảo. Biển đề trên cửa vòm phía Nam là Vĩnh An Vạn Thọ tháp, phía Đông là Trấn Tĩnh Hoàng Đồ, phía Bắc là Chân Từ Hồng Phạm, phía Tây là Huy Đăng Nhật Nguyệt. Mỗi tầng có hai mươi bốn bàn thờ Phật, thờ cúng tất cả ba trăm mười hai pho tượng Phật bằng đồng, hai bên cửa sổ có dựng tượng Kim Cương Lực Sĩ.

Vào thời cổ, chuông gió treo trên mái hiên chùa miếu chủ yếu là vì trừ tà, góc mái Vĩnh An Vạn Thọ tháp treo hơn ba ngàn chiếc chuông gió. Đứng dưới căn tháp cẩn thận lắng nghe bởi vì gió mạnh yếu, hướng khác nhau, tiếng chuông cũng theo đó sinh ra biến hóa vi diệu, thanh thúy dễ nghe, phảng phất đang diễn tấu một bản nhạc giao hưởng giàu âm điệu.

Lúc Tần Lâm chạy tới, hơn ba ngàn chuông gió dưới cơn gió thổi mạnh đang phát ra từng tràng tiếng chuông dồn dập. Nhưng tiếng chuông ngày xưa làm cho tâm trạng người ta bình tĩnh tuyệt vời, lúc này lại khiến tâm trạng người phiền não bất an.

Chạy tới gần đã nhìn thấy mấy tầng cửa sổ trên tháp có người thò đầu ra nhìn xuống dưới, có hòa thượng, có hương khách, có người Mông Cổ, thần sắc ai nấy đều tỏ ra kinh hoảng thất thố.

Theo ánh mắt của bọn họ, rất nhanh Tần Lâm đã tìm ra nguyên nhân làm cho bọn họ lộ ra vẻ mặt như vậy: một cỗ thi thể từ trên cao rơi xuống hình thành tư thế cuộn lại đang nằm dưới đất, máu tươi từ dưới người chảy ra rất nhanh, khóe miệng toàn là bọt máu.

Người chết vóc người trắng kiện, mặc áo choàng Mông Cổ màu lam có rất nhiều hoa, sau gáy có thắt sáu bím tóc, lỗ tai đeo vòng vàng, nhìn qua cũng biết là vị quý tộc Mông Cổ.

Chân trái thi thể vắn vẹo, đùi phải duỗi thẳng, hai cánh tay co sát vào trước ngực, cơ thể nằm nghiêng, mặt hơi hướng xuống phía dưới một chút, chính là tư thế tiêu chuẩn của kẻ rơi từ trên cao xuống.

Tần Lâm chỉ bằng vào kinh nghiệm là có thể phán đoán người này chết chắc, bất quá hẳn không vội vàng lật thi thể lại, mà trước hết đưa tay sờ vào động mạch cổ của thi thể. Quả nhiên mạch đã ngừng đập, chứng minh người này đã chết không chút nghi ngờ.

Lúc này Tần Lâm mới cẩn thận lật đầu thi thể lại, vừa thấy dung mạo người này nhất thời lấy làm kinh hãi: không ai xa lạ, chính là Na Nhan Thiên Hộ Hắc Chỉ Bộ ít ngày trước tỷ võ cùng Ngưu Đại Lực ở Long Phúc tự, Tái Nghiêm!

Cái chết còn đọng lại trên mặt Tái Nghiêm trong khoảnh khắc sau cùng, thể hiện bằng vẻ kinh khủng, sợ hãi, không cam lòng, cặp mắt tròn tròn, chết không nhắm mắt.

- Ta đã nói qua kinh sư rất nguy hiểm, đã bảo người mau trở lại thảo nguyên rồi...

Tần Lâm thở dài, đưa tay nhẹ nhàng phất một cái, vuốt mắt Tái Nghiêm nhắm lại.

Đám cấm y quan giáo Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực, Điều Thế Quý cũng nhanh chóng chạy tới, đúng lúc nghe được câu cảm khái này của Tần Lâm, nhất thời ngậy người kinh sợ: trưởng quan chúng ta vô cùng lợi hại, quả nhiên là miệng quạ đen siêu cấp vô địch. Hắn chỉ mới nói câu 'kinh sư rất nguy hiểm' mấy ngày trước, Tái Nghiêm đang sống sờ sờ khỏe mạnh đã biến thành một cỗ thi thể.

Hoàng Đài Cát cũng dẫn một đám võ sĩ Mông Cổ dưới quyền từ trong tháp chạy đến, nghe được những lời này của Tần Lâm ngăn người, tiếp theo con người đảo vài vòng nghĩ ra một kế, dừng bước lại lớn tiếng kêu lên:

- Quan triều Minh đã giết chết Tái Nghiêm Đại nhân, chúng ta đã chứng kiến. Lần này phải tố cáo lên trước mặt Đại Hoàng đế, bảo lão Hoàng đế của bọn chúng phải có câu trả lời công bằng.

Trời ơi, bản lãnh ác nhân tố cáo trước của người này thật là lợi hại.

Các quý tộc Mông Cổ nghe nói như thế cũng sững người ra tại chỗ. Mọi người trên tháp đều nhìn thấy rõ ràng, Tần Lâm là sau khi Tái Nghiêm gặp chuyện không may mới chạy tới, làm sao có thể nói là hắn đã hạ thủ?!

Quý tộc Mông Cổ trời sanh tính thô lỗ, Cổ Nhĩ Cách Đài Cát thuộc Nang Cáp Đại Bộ cũng không cần biết thể diện của Hoàng Đài Cát, là người đầu tiên lên tiếng phản bác:

- Không đúng, Hoàng Đài Cát người nói sai rồi, tên quan man tử này là sau đó mới tới...

Hoàng Đài Cát đưa mắt ra hiệu cho Đại tướng Bạt Hợp Xích dưới quyền, Bạt Hợp Xích lập tức hội ý, lên tiếng phụ họa:

- Hoàng Đài Cát nhà ta nói không sai, Nam man tử trời sinh tính gian trá xảo hoạt, tướng quân họ Tần này cai quản Bắc Trấn Phủ Ty, đặc biệt giỏi về âm mưu quỷ kế. Ít ngày trước Tái Nghiêm tỷ võ cùng bọn họ, quả nửa bị bọn họ oán hận, cho nên hôm nay phái người tới ném đá giấu tay, hại chết Tái Nghiêm!

Các quý tộc Mông Cổ nghe lời này cảm thấy cũng có đạo lý, cho dù là bọn họ ở Tái Ngoại xa xôi cũng biết được triều Đại Minh có Đông Xưởng, Cẩm Y Vệ, là tổ chức đặc vụ rất nổi danh, chuyện ám sát hoàn toàn là chuyện thường như cơm bữa.

Hoàng Đài Cát cười lạnh trong lòng, định mượn cái chết của Tái Nghiêm giở trò quỷ quái một phen, bèn dẫn một đám quý tộc Mông Cổ kêu la inh ỏi đi về phía thi thể.

- Đúng lại!

Thanh âm Tần Lâm lạnh như băng, khoát khoát tay nói:

- Bản quan tra án, những người không có nhiệm vụ đứng ở ngoài ba trượng!

Hoàng Đài Cát lớn tiếng kêu la:

- Người Mông Cổ tung hoành khắp thiên hạ, năm đó thiết kỵ Đại Nguyên ta đập khắp Giang Nam Giang Bắc, có chỗ nào mà không tới được?

Tần Lâm hừ mũi một tiếng thật mạnh.

Chúng cấm y quan giáo lập tức rút Tú Xuân đao ra khỏi vỏ, ánh đao chói sáng khiến cho người ta cảm thấy hoa mắt. Cho dù là quý tộc Mông Cổ vẫn xưng vũ dũng, nhưng thấy đám cấm y quan giáo cường hãn dưới quyền Tần Lâm, trong lòng cũng phải âm thầm giới bị đề phòng.

Trong lòng Hoàng Đài Cát biết nếu cứ rần trên địa bàn Tần Lâm sẽ không chiếm được ích lợi gì, bất quá y vốn cũng không có ý định làm càn, bèn dùng lời lẽ sách động đám quý tộc Mông Cổ:

- Hoàng đế lão quan triều Minh khách sáo mời chúng ta tới triều kiến, chúng ta cũng không thể không nể mặt. Không ngờ rằng tên quan họ Tần này lại hại chết Tái Nghiêm, chúng ta há có thể bỏ qua như vậy??

Bạt Hợp Xích cũng rút loan đao ra một đoạn, hai mắt lộ hung quang:

- Đi, đi Tử Cầm thành hỏi Hoàng đế lão quan của bọn chúng, nếu không có câu trả lời công bằng, chúng ta sẽ trở về điểm khởi đao binh, đánh tới Trung Nguyên.

Lập tức quần tình căm phẫn, những quý tộc Mông Cổ này hoành hành ngang ngược trên thảo nguyên đã quen, từ trước tới nay vẫn vô pháp vô thiên, kêu la rất lớn.

Nhìn những đồng bạn mình đang ra sức kêu la, Hoàng Đài Cát âm thầm cao hứng, khoe miệng cười âm hiểm liên tiếp.

Triều Minh thực hành chính sách kết hợp lung lạc và đả kích với nhau đối với thế lực Mông Cổ, quý tộc Mông Cổ đã có chỗ phân hóa. Giống như phụ thân Yêm Đáp Hãn, mẹ kế Tam Nương Tử của Hoàng Đài Cát là thuộc về phe chủ hòa, Đóa Nhan Bộ Đồng Hồ Ly, Thổ Man Bộ Đồ Môn Hãn chính là phe chủ chiến, Hoàng Đài Cát làm Đại vương tử Thổ Mặc Đặc bộ, lại là nhân vật trung thành của phe chủ chiến.

Thái độ của Đạt Cát Vạn Hộ Hắc Chỉ Bộ lơ lửng giữa chiến và không chiến. Thế nhưng lần này ái tể Tái Nghiêm của lão chết không minh bạch ở Trung Nguyên, còn không hoàn toàn ngã sang phe chủ chiến sao?

Càng có nhiều quý tộc Mông Cổ như vậy căm phẫn kích động, Hoàng Đài Cát càng dễ dàng sách động chiến tranh. Chỉ cần chiến sự xảy ra, phụ thân của Yêm Đáp Hãn bệnh nặng nhất định giao quân đội vào trong tay y, mẹ kế Tam Nương Tử lập tức không còn binh quyền. Mượn cơ hội chiến tranh, lại có nhiều quý tộc Mông Cổ ủng hộ như vậy, Hoàng Đài Cát há chỉ thừa kế Thổ Mặc Đặc bộ?

Nếu đánh thắng một hai trường đại chiến, chiếm được ích lợi của Đại Minh, từ đó được quý tộc các bộ ủng hộ, nói không chừng có thể thống nhất toàn bộ Mông Cổ thảo nguyên lần nữa, tái hiện huy hoàng Thành Cát Tư Hãn thuở nào.

Hoàng Đài Cát càng nghĩ càng mê ly khoái chí, cũng khó trách y đã tâm bưng bưng, hôm nay Thổ Mặc Đặc bộ đúng là thế lực cường thịnh nhất trên thảo nguyên, nhất thống thảo nguyên cũng không phải là chuyện quá xa vời.

Đang lúc đắc ý, chợt có một thanh âm chua ngoa đánh đá vang lên:

- Hừ, Thanh Đại muội muội, biểu muội, đám cóc ghẻ này từ đâu tới, lại dám lớn lối như vậy?

Hoàng Đài Cát giương mắt nhìn, chỉ thấy tới một đám nữ tử nhưng trang tiền hô hậu ủng ba vị mỹ nữ đi tới. Mỹ nhân bên trái kiều mị, mỹ nhân bên phải thanh tú động lòng người, người vừa lên tiếng nói là mỹ nhân ở giữa, thân cao chân dài, mặt trái xoan, mắt hạnh, chân dài sải bước kinh đạo mười phần, toàn thân toát ra sức sống bừng bừng, giống như một con báo đốm dai nhanh nhẹn.

Ánh mắt Hoàng Đài Cát sáng lên:

- A, các nàng này cũng giống nữ tử trên thảo nguyên ta...

- Đây, tốt nhất người hãy tỏ ra tôn trọng một chút...

Tần Lâm từ bên cạnh thi thể đứng lên, ánh mắt giống như lưỡi dao quét qua một vòng trên người đối phương:

- Bởi vì nàng là lão bà ta, cũng bởi vì tổ tông nàng đã từng đánh cho tổ tông các người vãi ra quần.

- Nói hươu nói vượn!

Hoàng Đài Cát rống giận, trên người y chảy xuôi huyết mạch gia tộc hoàng kim, từ trước tới nay đều hết sức tự hào vì chuyện này.

Bạt Hợp Xích cũng giơ tay chỉ mắng:

- Man tử, chủ nhân nhà ta là hậu duệ gia tộc hoàng kim, năm đó Hoàng đế Đại Nguyên ta quân lâm vạn bang, khi đó đám người Trung Nguyên đệ tứ đẳng các ngươi chỉ xứng làm heo chó mà thôi!

Mông Nguyên chia các dân tộc mình cai trị thành tứ đẳng, đệ nhất đẳng là người Mông Cổ, đệ nhị đẳng là Trung Á Tế Á Sắc Mục nhân (tức các dân tộc Tây Vực), đệ tam đẳng là triều Kim ở phía Bắc, người trong khu vực đó gọi là người Hán, đệ tứ đẳng là người trong khu vực triều Tống, gọi là người Nam. Nếu người đệ tứ đẳng dẫm thương người đệ nhất đẳng vậy phải đền mạng, thậm chí đền mạng cả nhà. Người đệ nhất đẳng đánh chết người đệ tứ đẳng chỉ cần bồi thường số tiền trị giá bằng một con lừa, địa vị người Nam quả thật không bằng heo chó.

Thời này cách triều Nguyên bị tiêu diệt chưa lâu, Đại Minh chính là lật đổ chiếm được giang sơn Mông Nguyên, những chuyện này ai ai cũng biết. Đám Cẩm Y Hiệu Úy nghe Bạt Hợp Xích thóa mạ người đệ tứ đẳng như vậy, lập tức trợn mắt gằn rạch khóe hận không được ăn tươi nuốt sống y.

Trong mắt Tần Lâm chột lóe hàn quang, hần cũng cười híp mắt hỏi ngược lại:

- Ủa, xưa kia triều Nguyên uy phong như vậy, tại sao lại bị Đại Minh Thái tổ Hoàng đế ta đoạt giang sơn, bây giờ chỉ có thể đứng ở đất Mạc Bắc lạnh lẽo nghèo khổ, ngay cả nồi sắt, chén đồng cũng không có, chỉ có thể tới Hồ Thị ở biên quan mua?

Không phải vậy sao, chính là vì mất đi Trung Nguyên hán địa, khoa học kỹ thuật Mạc Bắc thảo nguyên cực kỳ lạc hậu, ngay cả nồi sắt cũng không thể chế tạo, cho nên bị buộc không có cách nào, ăn uống Mông Cổ dùng cách nướng làm chủ, vì không có nồi nấu.

Hoàng Đài Cát, Bạt Hợp Xích giận đến mức thổ râu phù phù, nhưng trong lúc nhất thời không tìm được lời nào phản bác Tần Lâm. Yêm Đáp Hãn chịu đựng thành phong cồng, Hồ Thị chính là điều kiện quan trọng nhất. Nếu Đại Minh không chịu mở Hồ Thị, lại không phá được phòng tuyến trường thành, không có cách nào xâm nhập trong nước cướp bóc, những mục dân trên thảo nguyên ngay cả nồi cũng không có mà dùng.

Đám cẩm y quan giáo bật cười ầm, những kẻ không biết làm nồi sắt như Hoàng Đài Cát cũng dám khoác lác phô trương, quả thật hết sức nực cười.

Tần Lâm vừa cười vừa nhìn Từ Tân Di:

- Phu nhân, nói cho bọn họ biết, tổ tiên nàng là vị anh hùng nào.

Là vị nào mà có thể lợi hại hơn anh hùng hào kiệt cả triều Đại Nguyên chúng ta? Các quý tộc Mông Cổ nửa tin nửa ngờ, cảm thấy lời Tần Lâm hơn phân nửa là khoác lác.

Từ Đại tiểu thư hai tay chống nạnh, uốn ngực hất cằm lên, trên gương mặt da bánh mật viết đầy kiêu ngạo:

- Nghe cho kỹ đây, tổ tiên cô nãi nãi chính là cố Trung Sơn Vương Đại Minh, Từ huy Đạt!

Thì ra là y! Các vị quý tộc Mông Cổ nhất tề trợn to hai mắt, có mấy người cần phải đầu lưỡi.

Từ Đạt có lợi hại hay không, người Mông Cổ rõ ràng nhất, đại quân đánh thẳng tới kinh sư, Bắc đuổi Mông Nguyên vào Sóc Mạc, đuổi cho Hoàng đế cuối cùng của bọn họ không còn đường chạy, ngay cả Thái tử, hậu phi đều bị bắt làm tù binh, thật là khốc tình của Mông Nguyên.

Sắc mặt Hoàng Đài Cát cùng Bạt Hợp Xích nhất thời trở nên cực kỳ khó coi, mang huyết mạch gia tộc hoàng kim trời sinh ra khoác lác hù dọa người, rốt cục lần này gặp phải đối thủ, Từ Đạt đánh cho tổ tiên bọn họ sừng mặt sừng mũi, trên đời đều biết.

Người Mông Cổ sùng bái anh hùng nhất, cho dù là dị tộc cũng không ngoại lệ, lập tức liền có mấy võ sĩ quý tộc tính tình ngay thẳng khom lưng xuống nói với Từ Tân Di:

- Thì ra là hậu duệ Trung Sơn Vương Từ Đạt, thất kính, thất kính! Từ gia gia năm đó là đệ nhất dũng sĩ, người Mông Cổ chúng ta cũng hết sức tôn kính.

Lúc này thể diện Hoàng Đài Cát gần như không còn, nằm mơ cũng không ngờ mình tới nơi này lại gặp phải hậu duệ Từ Đạt. Uống cho y cố ý mang huyết mạch gia tộc hoàng kim ra khoác lác, không ngờ rằng thật sự gặp phải kẻ đối đầu, húc đầu vào vách sắt.

Chu Nghiêu Anh, Thanh Đại đều tỏ vẻ sùng kính nhìn Từ Tân Di, Từ Đại tỷ có tổ tiên uy phong như Trung Sơn Vương Từ Đạt vậy, thật là lợi hại.

Trưởng Công chúa không nghĩ tới, nếu nói ra tổ tiên của nàng là Hồng Vũ gia cùng Vĩnh Lạc gia, e rằng những người Mông Cổ này không còn lời nào để nói.

Hoàng Đài Cát suy đi nghĩ lại, cảm thấy nếu còn tiếp tục dây dưa sẽ không nói hơn được Tần Lâm, cho nên âm thầm nghĩ ngợi đối sách khác.

Đúng lúc Tần Lâm lật thi thể qua, ánh mắt y lập tức sáng rực, nhảy lên hai bước, chỉ tay vào hốc mắt Tái Nghiêm kêu to:

- Xem đi, còn nói không phải là các ngươi ngấm ngầm làm hại, đôi mắt y tím bầm như vậy, nhất định là trước khi rơi xuống đã bị người đả thương!

A! Từ Tân Di giật mình kinh hãi kêu lên, quả thật hốc mắt Tái Nghiêm tím bầm, giống như bị người khác đánh thành mất gấu trúc.

Tần Lâm cúi đầu liếc mắt nhìn một cái, tựa hồ cũng không có hứng thú đối với vết ngoại thương rõ ràng này, đưa tay đẩy Từ Tân Di một cái, để nàng tiến về phía trước.

573. Chương 573: Triển Khai Điều Tra

Đại tiểu thư chu cao đôi môi không chịu đi nơi khác, chỉ có Thanh Đại cùng Chu Nghiêu Anh đều không bằng lòng ở lại hiện trường án mạng.

- Lão bà, nàng thật cho là ta có thể một tay che trời sao? Lát nữa triều đình phái quan viên tới đây, nếu như bọn họ nhận ra Trưởng Công chúa, chúng ta biết ẩn nói thế nào?

Tần Lâm dụ dỗ Từ Tân Di, đưa tay vuốt ve eo thon nhỏ của nàng:

- Cùng lắm thì trở về ta sẽ kể lại vụ án cho nàng nghe, về đi.

Lúc này Từ Đại tiểu thư mới đổi giận làm vui, gương mặt da bánh mật tươi cười rạng rỡ, kéo Thanh Đại và Chu Nghiêu Anh đang cười thầm rời đi.

Lúc này Tần Lâm mới chỉ huy khai triển công việc điều tra phá án đầu vào đây.

Phía dưới Vĩnh An Vạn Thọ tháp là một mảnh đất trống rộng rãi có tường rào vây quanh, không ngăn cản tầm mắt, không gian phong bế tương đối độc lập. Lúc Tần Lâm chạy tới bên dưới tháp ngoại trừ thi thể ra cũng không có người nào khác. Đến khi hòa thượng, hương khách, người Mông Cổ từ trên tháp chạy xuống, cấm y quan giáo dưới quyền hấn đã phong tỏa nơi này, cũng không cho hung thủ lưu lại có cơ hội thừa dịp loạn chạy trốn.

Trước hết Tần Lâm phái thủ hạ thông báo nha môn tương quan, tiếp theo lệnh cho Lục Viễn Chí tiến hành kiểm tra căn kê bên ngoài thi thể. Ngưu Đại Lực dẫn một nhóm cấm y quan giáo cẩn thận sờ tầm mắt đất xung quanh chỗ thi thể rơi xuống, Điều Thế Quý dẫn dắt một nhóm quan giáo khác leo lên Vĩnh An Vạn Thọ tháp, tìm kiếm địa điểm người chết rơi xuống, số cấm y quan giáo còn lại khổng chế tất cả những người có liên quan tới vụ án từ trong ra ngoài tháp.

Các quý tộc Mông Cổ bị Hoàng Đài Cát sách động kêu la ầm ĩ, nhất định đòi chính mắt trông chừng thi thể Tái Nghiêm, nói mắt y tím bầm là bằng chứng sau khi bị người đánh lại bị ném xuống từ trên tháp, tuyệt đối không thể để cho Tần Lâm tẩy máy tay chân.

Tần Lâm bất quá chỉ cười hăng hắc, Hoàng Đài Cát muốn trông cứ để cho y trông, chẳng lẽ y có thể nhìn ra được gì. Bất quá hấn cũng không cho bọn họ đến gần, nhất định phải đứng ở bên ngoài mấy trượng.

Các quý tộc Mông Cổ thấy cảm y quan giáo bên Tần Lâm người đông thể mạnh, lại là Trung Nguyên Hán địa, hiểu được hảo hán không chịu thiệt thòi trước mắt, cũng không dám tương đương với đám cảm y quan giáo. Mặc dù bọn họ đứng xa bên ngoài mấy trượng, nhưng ai nấy cũng kiêng chân nghển cổ quan sát bên trong.

Hừ, đừng tưởng rằng chúng ta đứng xa sẽ không thấy rõ, võ sĩ Mông Cổ sinh ra lớn lên trên thảo nguyên, bảy tuổi săn sói, mười tuổi bắn điêu, nhãn quang hết sức tinh tường, không để hạt cát lọt vào mắt.

Bắt đầu từ Hoàng Đài Cát, Bạt Hợp Xích, tất cả quý tộc Mông Cổ đều trừng mắt to như chuông đồng, nhìn chăm chú không chớp mắt vào Tần Lâm và Lục Viễn Chí đang kiểm tra thi thể Tái Nghiêm, tuyệt không cho bọn họ bất cứ cơ hội nào.

Không bao lâu, quan viên các nơi nhá môn dính đến chuyện này rồi rít chạy tới, Huyện Lệnh Uyển Bình Hoàng Gia Thiện tới nhanh nhất, cỡi ngựa chạy như điên tới, gặp mặt liền nhìn về phía Tần Lâm cười khổ. Một tên công sứ Mông Cổ chết ở khu vực quản hạt của y, tuyệt đối là một chuyện khó giải quyết.

Kế tiếp hẳn phải là lão huynh Trương Công Ngư... Tần Lâm nghĩ đến dáng vẻ Trương Công Ngư võ dòn khiêng kiệu thúc giục kiệu phu chạy như điên, đã cảm thấy hết sức tức cười.

Không ngờ là người kế tiếp chạy tới cũng không phải là Thiêm Đô Ngự Sử Trương Đại lão gia, mà là một quan văn mặc áo bào màu lục, bổ phục chim vàng anh tượng trưng bát phẩm, cỡi trên lưng ngựa chạy thật nhanh. Lưng ngựa lắc lư, ô sa trên đầu quan văn này cũng theo đó lệch sang bên.

Hoàng Gia Thiện thấy Tần Lâm có chút nghi hoặc, liền cười nói:

- Người này là Chủ Bộ Hồng Lư Tự Triệu Sĩ Trinh, thư pháp vô cùng xinh đẹp, từ thư pháp vào sĩ đồ. Năm trước được bệ hạ đặc ân ban cho chức Chủ Bộ Hồng Lư Tự, tánh khí nóng nảy, không sợ quyền quý, tính tình có hơi bướng bỉnh, bất quá làm quan cực tốt.

Quả thật là như vậy, Tần Lâm thấy người này trán hẹp, lưỡng quyền nhô cao, miệng rộng, cũng biết Hoàng Gia Thiện nói không sai.

Hồng Lư Tự chưởng quản chuyện triều hội, tân khách, nghi lễ cát hung, phụ trách tiếp đãi ngoại phiên công sứ, chỉ dạy bọn họ lễ nghi triều kiến. Chủ Bộ chẳng qua là tiểu quan bát phẩm, loại đại sự như công sứ tử vong ngoài ý muốn này, thật ra thì y cũng không có bao nhiêu trách nhiệm. Nhưng Triệu Sĩ Trinh chạy tới nhanh hơn những người khác, trong một đám hôn quan lục lục thường tài cũng có thể coi như rất có trách nhiệm.

Tần Lâm không quen biết Triệu Sĩ Trinh, Triệu Sĩ Trinh lại nhận ra được Tần tướng quân ngăn voi cứu giá, y từ trên lưng ngựa nhảy xuống, tay vịn ô sa chạy tới thật nhanh, chấp tay thi lễ:

- Hạ quan ra mắt Tần tướng quân, Hoàng Huyện Lệnh, không biết rốt cục công sứ Mông Cổ bị ai giết chết?

A, đây mới gọi là đi thẳng vào vấn đề.

Sắc mặt Hoàng Gia Thiện có vẻ lúng túng, thầm nhủ trong lòng: lão Triệu người cũng không biết cư xử gì cả, có Tần trưởng quan trấn giữ, người gấp làm gì chứ?

Tần Lâm cũng không ngại chút nào cả, chậm rãi đáp:

- Phải chăng là Triệu Chủ Bộ, bản quan đã phân phái thuộc hạ quan giáo triển khai điều tra, trước mắt còn chưa có kết luận xác thực. Người nói bị người nào giết chết không khỏi quá sớm, bởi vì vẫn không thể loại bỏ khả năng vô ý sẩy chân rơi xuống và cố ý nhảy thụt tự sát.

- Thối lắm, đánh rắm chó!

Hoàng Đài Cát giậm chân mắng, chỉ vào vòng mắt tím bầm của người chết:

- Xem đi, mắt người của chúng ta đã bị đánh sưng lên, nhảy thụt làm sao mắt lại bầm đen như vậy được? Rõ ràng chính là trước bị người đánh, sau đó vút xuống!

Triệu Sĩ Trinh quan sát, phần đầu người chết cơ bản còn nguyên vẹn, phần mặt mũi cũng không bị thương, chỉ có hai hốc mắt trở nên tím bầm, quả nhiên là khi còn sống đã bị đánh thành mắt gấu trúc.

Y cau mày lại, ánh mắt sáng chói nhìn thẳng Tần Lâm:

- Tần tướng quân, mặt người chết cũng không có vết thương va đập do té ngã, thế nhưng hốc mắt bầm tím, chẳng lẽ không phải là khi còn sống đã bị người dả thương sao?

- Vậy cũng chưa chắc!

Tần Lâm cười cười, từ chối không cho ý kiến.

Sắc mặt Triệu Sĩ Trinh trầm xuống, nóng nảy nói:

- Vì sao Tần tướng quân lại diên đảo trắng đen như vậy, hạ quan...

Trời ơi, quả thật không tránh khỏi... Hoàng Gia Thiện thầm than một tiếng, lòng nói Triệu Sĩ Trinh, người làm Chủ Bộ một vạn năm cũng đừng mong thăng lên, nếu không phải gây gổ với thượng quan vậy cũng chống đối công khanh. Nhân vật đầu mọc sừng, dưới chân bốc khói như người chắc chắn sẽ khó lòng leo cao trong quan trường Đại Minh, người cho rằng người là Tần trưởng quan hay sao?

Hoàng Gia Thiện kéo Triệu Sĩ Trinh một cái:

- Triệu huynh, chớ nên nóng nảy, Tần tướng quân nổi danh mắt thần như điện, hẳn là ngài đã sớm có tính toán.

- Dù sao nhất định phải tra rõ chân tướng, mặc dù bản quan chức vị thấp nhỏ, cũng tuyệt không thể mặc cho người lừa dối.

Triệu Sĩ Trinh ngang ngạnh bỏ lại một câu, sau đó tự động đi chung quanh tra xét.

Hoàng Gia Thiện lộ vẻ áy náy nhìn Tần Lâm cười cười, Tần Lâm xua tay cho biết không có vấn đề gì, ngược lại hẳn còn cảm thấy tên Triệu Sĩ Trinh này có vẻ hay hay.

Người thứ ba chạy tới mới là Trương Công Ngự, cũng đứng như Tần Lâm tướng tượng, vị Thiêm Đô Ngự Sử Đại lão gia này tay vỗ đòn kiệu, luôn miệng thúc giục kiệu phu, bốn tên kiệu phu chạy đầu đầy mồ hôi, trên đỉnh đầu bốc hơi nghi ngút, giống như mới vừa ra khỏi phòng tắm hơi.

Tiếp theo cảm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu, Đông Xưởng Chưởng Hình Thiên Hộ Từ Tước cũng chân trước chân sau đến, Trương Kinh cũng cảm phát trần ngồi kiệu, ung dung tới sau.

- Bệ hạ nghe được công sứ Mông Cổ ngộ hại, trong lòng thật sự bất an, phái chúng ta tới xem thử rốt cục đã xảy ra chuyện gì...

Trương Kinh kéo dài thanh âm sắc bén chói tai, vừa nói vừa đưa mắt trao đổi cùng Lưu Thủ Hữu.

Lưu Thủ Hữu lập tức nhảy ra, giả bộ đau lòng ôm đầu:

- Ôi, Tần tướng quân Tần tướng quân, người phái quan giáo Bắc Trấn Phủ Ty bảo vệ công sứ Mông Cổ nghiêm mật cả ngày, vì sao lại để xảy ra án mạng như vậy?

Trương Kinh âm trầm nói:

- Có câu nói miệng còn hôi sữa dễ làm hỏng việc, theo nhà ta thấy, lần này Tần tướng quân đã gây ra đại họa, chỉ mong ngàn vạn lần không gây ra chiến họa biên quan.

Từ Tước không nói lời nào, Phùng Đốc Công mình cùng Tần Lâm không phải là địch không phải là bạn, tựa như địch tựa như bạn, nếu là bình thời cũng không ngại bỏ đá xuống giếng. Nhưng Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu cũng không phải là hạng tốt lành gì, hà tất phải ra sức cho bọn họ mà mình không được gì.

Tốt xấu gì Trương Công Ngự cũng là Thiêm Đô Ngự Sử, thanh danh lừng lẫy trong số thanh lưu, cũng có tư cách nói chuyện trước mặt Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu, liền vội vàng nói giúp cho Tần Lâm:

- Mặc dù Tần tướng quân phái nhân viên bảo vệ công sứ, nhưng dù sao người Mông Cổ là sống, y muốn nhảy xuống từ trên tháp, người khác làm thế nào quản được? Tử viết có bằng hữu từ phương xa tới chẳng phải vui sao, bất hạnh lạc cực sanh bi, đây cũng là không có cách nào.

Không những Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu, cho dù là Hoàng Gia Thiện, Triệu Sĩ Trinh nghe Trương Công Ngự nói một hơi lảm nhảm những lời điên đảo như vậy cũng phải cau mày, cũng lườm phản bác.

Hắc, hắc, hắc... Tần Lâm ở vào xoáy nước trung tâm này giờ không nói gì, trong lúc bất chợt cười to ba tiếng, chờ cho tất cả mọi người kinh ngạc nhìn hắn, lúc này mới không nhanh không chậm nói:

- Buồn cười, buồn cười tới cực điểm, ngay cả nguyên nhân cái chết cũng chưa biết rõ, là tự sát hay là bị giết cũng không biết, đã bắt đầu chỉ trích bản quan. Trương công công, Lưu Đô Đốc, hai vị cũng không sợ mình nói như vậy là quá sớm hay sao?

Ừa, chẳng lẽ người này chết thế nào còn có nghi vấn sao?

Chớ nói Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu cười nhạo nhúm cả mặt, ngay cả Hoàng Gia Thiện chính mắt thấy Tần Lâm phá án như thần, tận đáy lòng cũng xem thường. Dù sao quãng mắt người chết tím bầm không cách nào giải thích, nếu khi còn sống mắt bị đánh thương chứng tỏ xảy ra ẩu đả với người, sau đó bị ném xuống tháp mà chết, như vậy không phải là hợp tình hợp lý hay sao?

Hoàng Đài Cát nhìn ra manh mối, hiểu được Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu cùng Tần Lâm không hợp nhau, bèn lớn tiếng kêu lên:

- Các vị lão gia, bản vương tử là Đại Hoàng đế các người mời tới tham gia triều kiến, bây giờ người chết không minh bạch ở chỗ này, kính xin chư vị cho ta một câu trả lời.

Có người đóng vai cớm tốt ắt sẽ có kẻ đóng vai cớm xấu, Bạt Hợp Xích rút loan đao bên hông ra, khí thế hung hăng nói:

- Nếu như không cho câu trả lời công bằng, chúng ta trở về lập tức điểm khởi đao binh, khai chiến lần nữa!

Ồi chao, vì sao người Mông Cổ này hiểu chuyện như vậy? Trương Kinh cùng Lưu Thủ Hữu cảm thấy hết sức vui mừng, chuyện này dính đến hai bên Minh – Mông hòa hay chiến, gián tiếp ảnh hưởng đến tính chính trị chính xác trong hành động Trương Cư Chính chủ trì phong cống Yêm Đáp Hãn năm đó. Nếu xảy ra lớn chuyện, dù là Vạn Lịch và Trương Cư Chính cũng không bảo vệ nổi Tần Lâm.

Tần Lâm khê mỉm cười, không hề có vẻ nôn nóng gấp gáp chút nào, tràn đầy tự tin giơ lên một ngón tay:

- Chư vị chớ nên nóng nảy, phải biết rằng có người hy vọng bản quan phải chịu trách nhiệm về cái chết của cống sứ, hy vọng bản quan phải mất chức...

- Đâu có đâu có...

Lưu Thủ Hữu giả mù sa mưa nói:

- Tần tướng quân thiếu niên anh hùng, chẳng qua là chút ít ma luyện, bản Đô Đốc rất coi trọng người, ha ha...

Tần Lâm liếc y một cái, tiếp tục nói:

- Bất quá muốn bản quan chịu trách nhiệm, cũng phải tra rõ vụ án trước phải không?! Đến lúc đó là Bắc Trấn Phủ Ty bảo vệ bất lực hay là bản quan gia hại y, ha ha, tự nhiên sẽ cạn nước lời đá.

Lưu Thủ Hữu, Trương Kinh vừa nghe cảm thấy lời này có đạo lý, không thể nào không tra được gì đã thượng tấu Tần Lâm, hắn được mặt rộng ưu ái, cũng không phải là dễ dàng hạ gục như vậy.

Còn nữa, nơi này nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm như vậy, dưới quyền Lưu Thủ Hữu, Từ Tước và nhiều hành gia phá án, ngược lại cũng không sợ Tần Lâm giở trò quỷ quái.

Trước đó Tần Lâm đã ra lệnh cho các tổ quan giáo triển khai điều tra, lúc này trước sau có báo cáo.

Trước hết là Ngưu Đại Lực, y đeo bao tay bằng lụa vào theo lời dặn của Tần Lâm, bàn tay to như quạt lá bồ nâng bảy cái chuông gió bằng đồng vàng chói, tay kia nắm một thanh ngư nhĩ tiêm đao:

- Báo cáo trưởng quan, thuộc hạ tìm được trên mặt đất xung quanh bảy chiếc chuông đồng này, còn có thanh đao này.

- Thanh đao này có phải là Tái Nghiêm mang theo tùy thân hay không?

Tần Lâm hỏi Hoàng Đài Cát.

Hoàng Đài Cát nhìn Bạt Hợp Xích một chút, người sau hơi chần chờ, sau đó mới nói:

- Không sai, là y đeo ở bên hông.

Trương Kinh tự cho là mình thông minh nói:

- Thì ra là rút đao có ý đồ chống cự, kết quả vẫn bị đẩy xuống tháp.

Tần Lâm cười lạnh trong lòng, chẳng qua chỉ hỏi:

- Lão Ngưu, lúc ngươi và các huynh đệ nhặt được thanh đao kia, thân đao nằm trong vỏ hay là rút ra?

Ngưu Đại Lực cùng mấy tên Hiệu Úy đồng thanh nói:

- Là cắm bên trong vỏ.

Không những Ngưu Đại Lực cùng các huynh đệ nhìn thấy, lúc bọn họ nhặt được đao còn có mấy tên quý tộc Mông Cổ nhìn thấy, điểm này không lời nào có thể nói.

Tần Lâm ra hiệu cho Ngưu Đại Lực rút đao ra, quá trình rút ra khỏi vỏ rất thông thuận lưu loát, lại đem so sánh với bên hông thì thế, chỉ thấy sợi dây da trâu đeo đao có vết đứt còn mới.

- Nói không chừng là chưa kịp ra khỏi vỏ, đã bị chính y kéo đứt...

Trương Kinh vệt chết vẫn còn mạnh miệng.

Lần này ngay cả đám Đường Đầu Đông Xưởng thủ hạ Từ Tước cũng nhìn y giống như nhìn kẻ ngốc.

Mặt Lưu Thủ Hữu đỏ lên, kéo kéo Trương Kinh:

- Trương công công, đao này ra khỏi vỏ hết sức dễ dàng, nào có chuyện có rút đao không ra, ngược lại kéo đứt dây đeo da trâu? Chắc là lúc rơi xuống đã va vào chỗ nào làm đứt như vậy...

574. Chương 574: Vết Bầm Gấu Trúc

Trương Kinh xấu hổ đỏ mặt, bĩu môi thật dài, lòng nhủ không có mười phần nắm chắc vậy chớ nên nói chuyện, bằng không chọc cho người khác cười quả thật không hay ho gì.

Tần Lâm cười mà không nói, rốt cuộc Lưu Đô Đốc thông minh hơn Trương công công một chút. Đúng là như vậy, trên vỏ đao có dấu vết ma sát rõ ràng, đúng là lúc rơi xuống đã va vào nơi nào đó trên thân tháp, làm đứt sợi dây da cho nên rơi xuống.

Về phần bảy cái chuông đồng kia càng dễ giải thích, Vĩnh An Vạn Thọ tháp này treo rất nhiều chuông gió bên dưới mái, toàn bộ thân tháp tổng cộng có hơn ba ngàn cái chuông đồng. Tái Nghiêm rơi xuống làm rơi theo mấy cái chuông thật sự là chuyện hết sức bình thường.

Tần Lâm lệnh cho Ngưu Đại Lực cho chuông đồng và ngưi nhĩ tiêm đao vào túi da trâu sạch, kế tiếp hỏi Điều Thế Quý có nhiệm vụ lục soát trên tháp.

Điều Thế Quý bảm báo:

- Hạ quan đi lên kiểm tra, bên ngoài cửa sổ tầng thứ mười hai bảo tháp mặt Đông có mấy chiếc chuông đồng rơi mất. Góc mái tầng kế dưới cũng có dấu vết y phục ma sát, người chết hẳn là rơi xuống từ nơi đó.

- Chỉ sợ chưa chắc...

Triệu Sĩ Trinh lắc đầu lẩm bẩm:

- Thi thể rõ ràng là nằm ở phía Bắc tháp, vì sao lại rơi xuống từ cửa sổ phía Đông? Có người di chuyển thi thể hay dấu vết trên đó là ngẫu tạo?

Hoàng Đài Cát cùng Bạt Hợp Xích nhất tề ngẩn người, tiếp theo liền lộ vẻ vui mừng, cùng kêu lên:

- Đúng đúng đúng, nhất định là bị giở trò quỷ, mới vừa rồi chúng ta đều xuống cả, chỉ có những cảm y quan giáo này đi lên, chính là bọn họ động tay chân!

- Động cái đầu người!

Tần Lâm hận không thể tát cho bọn họ một cái, giận nói:

- Quả thật là đánh rắm! Triệu Chủ Bộ không biết sự tình còn có thể thông cảm được, các người ở trên tháp còn giả bộ ngây thơ sao? Lỡ tai các người có điếc hay không, lúc Tái Nghiêm rót xuống, các người không nghe thấy tất cả chuông gió của tòa tháp này đang kêu vang sao?

Những quan viên chạy tới sau như Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu, Từ Tước đều không hiểu vì sao, thăm nhủ trong lòng chuông gió trên tháp kêu vang có liên quan gì tới vị trí của thi thể. Kể thông minh một chút ngẩng đầu nhìn lên tòa tháp cao tới gần hai mươi trượng, như cắm thẳng lên trời này, ra vẻ suy tư khó hiểu.

Quả nhiên Tần Lâm vừa nói ra câu này, mấy tên quý tộc Mông Cổ đang chuẩn bị hòa theo phụ họa Hoàng Đài Cát và Bạt Hợp Xích, lập tức cười khan lúng túng, lời lên đến miệng lại nuốt trở xuống.

Hoàng Đài Cát cùng Bạt Hợp Xích cũng nghe được Triệu Sĩ Trinh nói tới mới tạm thời nẩy ý muốn chơi Tần Lâm một vỏ, không nghĩ tới Tần Lâm quả nhiên lợi hại, không những không bị hù dọa ngược lại còn thỏa mạ hai người bọn chúng té tát.

Tự biết đuối lý, Hoàng Đài Cát không dám tiếp tục dây dưa ở điểm này nữa, cười khan nói:

- À, thì ra là bị gió thổi, mới vừa rồi bản vương tử quên, ừm, thật là xấu hổ!

Mới vừa rồi Tần Lâm chạy tới đây, dọc đường nghe chuông gió trên toàn tháp kêu lên leng keng không ngừng, giống như hồi chuông tang tóc cho Tái Nghiêm.

Tại sao chuông đồng lại kêu vang như vậy, đương nhiên là vì gió thổi.

Mùa này gió Đông Nam, mới vừa rồi thổi cho chuông đồng cả tòa tháp vang dội, sức gió cũng không nhỏ, hơn nữa càng ở trên cao sức gió càng mạnh mẽ.

Tái Nghiêm từ độ ười tám mươi chín trượng, cũng chính là cách mặt đất hơn năm mươi thước ngã xuống, cơ hồ tương đương với độ cao hai mươi tầng lầu ở đời sau. Vốn ban đầu rơi xuống từ mặt Đông tháp, bị gió Đông Nam thổi mạnh rút cục rơi xuống chạm đất ở mặt Bắc tháp, quả thật là chuyện đương nhiên, không có gì đáng nghi ngờ.

Tần Lâm rất dễ dàng giải thích những nội dung này cho các quan viên tới sau, ai nấy đều lộ ra vẻ bình tĩnh ngộ.

Trời ơi, Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu cực kỳ lúng túng, thăm nói uống công chúng ta vừa rồi còn tưởng rằng có nội tình gì, thì ra là có chuyện như vậy. Hoàng Đài Cát ôi Hoàng Đài Cát, người thật là làm cho chúng ta lãng phí biểu lộ.

Tần Lâm cười lạnh không ngừng:

- Hoàng Đài Cát, ta thấy người nên an thần bổ não, nếu không chưa già đã yếu, trí nhớ giảm sút, tương lai mắc phải bệnh gì đó, lúc ấy có hối hận thì đã muộn. Mập, đệ kê thuốc cho Hoàng Đài Cát đi.

- Nên dùng Lộc Nhung một tiền, Hà Thủ Ô hai tiền, Dâm Dương Hoắc năm phân, gừng khô một tiền, cam thảo hai tiền, ba trái táo, mỗi ngày nấu nước uống...

Lục Viễn Chí nghiêm trang nói.

Hoàng Gia Thiện, Trương Công Ngư nghe vậy ai nấy ôm bụng cười, đám cảm y quan giáo cười nghiêng ngả.

Hoàng Đài Cát bị trêu chọc một phen, sắc mặt thoát xanh thoát trắng, nhưng cũng chỉ có thể nhịn xuống, ai bảo mới vừa rồi y muốn chơi Tần Lâm một vỏ. Gặp phải Tần Lâm phản kích, cũng chỉ có thể giả ngu giả dại cho qua chuyện.

Tần Lâm cũng mỉm cười, nhìn Lục Viễn Chí khoát tay áo một cái:

- Được rồi, bây giờ nói cho các vị Đại nhân biết kết quả đệ tiến hành kiểm tra bên ngoài thi thể thế nào đi.

Lục Viễn Chí bấm báo:

- Mặt ngoài y phục thi thể, ở ngực, bụng, tứ chi và quần đều có dấu vết ma sát do va chạm với thân tháp hình thành...

Chậm đã!

Quần?

Tất cả mọi người đều giật nảy mình, Tái Nghiêm từ trên tháp té xuống, va phải các góc mái uốn cong nhô ra, cho nên vị trí y phục ở ngực bụng tứ chi có dấu vết ma sát là rất bình thường, nhưng tại sao dưới quần cũng có dấu vết ma sát?

Chẳng lẽ đôi chân người chết mở ra, lúc rơi xuống có khoảnh khắc cõng lên trên góc mái, cho nên mới tạo thành dấu vết như vậy?

Nghĩ tới đây, hoa cúc của chư vị quan viên nhất tề căng thẳng.

Tần Lâm tựa hồ sớm có dự liệu, lại hỏi:

- Như vậy cơ quan mềm bên trong quần có vết bầm do va chạm tạo thành không?

- Không có, những địa phương khác trên y phục có ma sát, bên ngoài thân đều có vết bầm tương ứng, duy chỉ có trong quần không có...

Lục Viễn Chí lắc đầu một cái, chỉ chỉ thi thể đã lột hết y phục, rất rõ ràng trong quần cũng không có vết thương.

Mọi người lấy làm kỳ quái, cơ quan da thịt trong quần không có thương tích, nhưng quần lại có dấu vết ma sát, vì sao như vậy?

- Đây là cửa sổ bảo tháp...

Tần Lâm lấy tay giá giá, sau đó hai chân tách ra, làm động tác ngồi lên khung cửa leo ra ngoài.

Mọi người chột hiểu ra, thì ra Tái Nghiêm là ngồi lên khung cửa cho nên mới để lại dấu vết ma sát trên quần, nhưng cũng không phải là va chạm do rơi xuống, cho nên bên ngoài thân thể mới không có vết thương.

Lục Viễn Chí chỉ thi thể, tiếp tục giới thiệu tình huống kiểm tra bên ngoài với Tần Lâm và các vị quan viên.

Thi thể nằm bên trái, chân trái vắn vẹo, đùi phải duỗi thẳng, hai cánh tay co rút trước ngực, nằm nghiêng một bên, mặt hơi hướng xuống, chính là tư thế tiêu chuẩn rơi từ trên cao xuống.

Đầu thi thể không có tổn thương rõ ràng, tai, mũi, miệng có máu và dịch ứa ra, giác mạc mắt cũng xuất huyết, khiến cho ứ máu dưới giác mạc.

Dấu vết xuất huyết dưới da trước ngực tập trung ở xung quanh xương ngực và xương quai xanh, xương sườn bên trái gãy trên diện rộng.

Bởi vì bụng hơi mềm hơn, tổn thương tương đối hơi ít. Tuy rằng nhìn ngoài da ít vết thương, nhưng từ chuyện thất khiếu người chết chảy máu có thể đoán được, cơ quan bên trong tổn thương nặng hơn tưởng tượng.

Kiểm tra tứ chi, tay chân không có dấu hiệu gãy xương rõ ràng, mà chân trái bị biến dạng méo mó, đã gãy xương nghiêm trọng.

- Có thể kết luận trong khoảnh khắc Tái Nghiêm rơi xuống tiếp xúc mặt đất, là chân trái chạm đất trước...

Tần Lâm gật đầu một cái, nhìn Lục Viễn Chí cười cười khen ngợi.

Những vết thương này chỉ có giải thích nạn nhân từ trên cao rơi xuống, không có dấu hiệu bị người khác làm tổn thương.

- Người còn chưa giải thích vì sao mắt bầm tím như vậy...

Hoàng Đài Cát kêu lên, nhất quyết bám chặt lấy điểm có lợi ỉnh nhất không chịu buông tha:

- Xem đi, các vị lão gia xem đi, trên mặt Tái Nghiêm cũng không có dấu vết bị thương, thế nhưng xung quanh mắt bầm tím, chẳng lẽ không phải là bị người khác đả thương hay sao?

Trương Kinh cười lạnh hai tiếng:

- Đúng vậy, bất kể thế nào Bắc Trần Phủ Ty cũng dưới quyền Tần tướng quân, khó lòng trốn khỏi tội danh bảo vệ bất lực.

Ai bảo mấy ngày trước Tần Lâm nói ‘Kinh sư rất nguy hiểm, mau trở lại thảo nguyên đi’, sau đó phái người theo sát đám quý tộc Mông Cổ này, bây giờ xảy ra chuyện gì, dĩ nhiên hết thảy đều trút xuống đầu hắn.

- Thật may chỉ là bảo vệ bất lực...

Lưu Thủ Hữu làm bộ thờ dài, lại nói:

- Nếu như là mượn chuyện công báo thù riêng...

- Nhất định là như vậy...

Hoàng Đài Cát một mực khẳng định chính là Tần Lâm phái người giết chết Tái Nghiêm.

Trương Công Ngư cùng Hoàng Gia Thiện cũng không tiện nói chuyện giúp Tần Lâm, dù sao quãng mắt bầm tím kia bày ra trước mặt mọi người hết sức rõ ràng chân thật, không ai dám nhắm mắt nói bừa.

- Nếu như ta nói quãng mắt bầm tím này không phải là bị đả thương, các người có tin hay không?

Tần Lâm cười híp mắt hỏi.

- Không tin, làm sao có thể tin được đây, Tần lão đệ nói đùa sao?!

Trương Công Ngư cười híp mắt lắc đầu quầy quậy, đến khi thấy Tần Lâm tỏ ra nghiêm túc, lại vội vàng không ngừng gạt đầu, hết sức chặt vật.

Ha ha ha... Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu cười lớn, cảm thấy rốt cục lần này đã làm cho Tần Lâm nếm mùi đau khổ. Cho dù là không thể chứng minh hắn lấy công báo thù riêng hại chết tên Tái Nghiêm này, ít nhất cũng có tội danh bảo vệ không chu toàn, ảnh hưởng quan hệ giữa triều Minh và phiên thuộc Mông Cổ, có thể đưa tới chiến tranh đại quy mô biên cảnh khiến ấy chục vạn quân dân tử thương, đây cũng không phải là tội danh có thể dễ dàng gánh chịu.

Tần Lâm ung dung điềm tĩnh, nhìn chằm chằm vào mắt Hoàng Đài Cát:

- Nếu như người thật sự tin chắc y là bị người đánh, như vậy có dám để cho bản quan giải phẫu thi thể, tìm ra chân tướng quãng mắt bầm tím hay không?

Ánh mắt Tần Lâm lạnh lùng như băng giá, cho dù là hạng người kiêu hùng như Hoàng Đài Cát trong lòng cũng khó tránh khỏi run lên, không tự chủ được quay đầu nhìn Bạt Hợp Xích.

Ngay sau đó, y cứng rắn ngẩng cao đầu nói:

- Giải phẫu thì giải phẫu, người của chúng ta là bị người làm hại, lúc giải phẫu phải nhìn chăm chăm, tránh cho người giở trò!

Lưu Thủ Hữu thừa dịp người không chú ý, tiến tới thấp giọng nói ở bên tai Hoàng Đài Cát:

- Vương tử yên tâm, bản Đô Đốc sẽ theo dõi chặt chẽ tên họ Tần thay người, nhất định sẽ đòi lại công bằng cho người.

Tần Lâm không sợ đối phương theo dõi chặt chẽ, muốn theo dõi thế nào cứ việc, cho dù là mở mắt to hết cỡ, lồi hẳn ra ngoài cũng không sợ.

- Tên mập, đệ lấy cửa thép ra đi...

Tần Lâm chỉ thi thể Tái Nghiêm một cái:

- Cửa mở hộp sọ cho ta, ta tin tưởng rất nhanh là có thể thấy chân tướng quãng mắt tím bầm.

Nghe nói sẽ cửa mở hộp sọ nghiệm thi, những quan viên khác có bảy phần sợ hãi, mơ hồ lại hàm chứa ba phần mong đợi. Dù sao danh tiếng Tần Lâm cửa đầu nghiệm thi rất lớn, nhưng rất ít người được thấy, lần này coi như là khai mở nhãn giới cũng tốt.

Duy chỉ có sắc mặt của Huyện Lệnh Uyển Bình Hoàng Gia Thiện lập tức trở nên trắng bệch. Lần trước cửa đầu nghiệm thi ở huyện nha môn, cho tới bây giờ hề y nhìn thấy lẫu óc heo là lập tức buồn nôn, lần này lại sắp cửa đầu, thật sự là không biết nói gì.

Tên mập đáp ứng một tiếng, cũng không nói nhảm, lập tức đứng bên cạnh thi thể bắt đầu làm việc.

Trước hết y lấy dao cạo sắc bén ra, soạt soạt vài cái đã cạo hết tất cả tóc trên đầu Tái Nghiêm, chỉ còn lại cái đầu trọc lóc.

Sau khi cạo đầu lại càng dễ thấy, trên toàn bộ đầu cũng không có vết thương gì.

Kỳ quái thật, tại sao Tần tướng quân vẫn còn tràn đầy tự tin như vậy?! Triệu Sĩ Trinh kỳ quái nhìn nhìn Tần Lâm, rõ ràng tình huống trước mắt bất lợi đối với hắn, nếu như trên đầu có thương tích, còn có thể nói máu ứ trên quảng mắt là do ngã va chạm mà ra. Hiện tại toàn bộ đầu không có vết thương gì, chẳng phải là nói rõ máu ứ đọng là bị người đánh khi còn sống sao?

Trương Kinh cùng Lưu Thủ Hữu cười đắc ý, dường như trước mắt bọn họ đã hiện lên cảnh tượng Tần Lâm bị rơi đài.

Tần Lâm không hề tỏ ra hoảng hốt, chẳng qua chỉ cười khích lệ Lục Viễn Chí:

- Tiếp tục đi, chớ để bị những người không có nhiệm vụ quấy nhiễu.

Theo lời hắn, từ Trương Kinh Trương công công đến Lưu Thủ Hữu Lưu Đô Đốc đều trở thành những người không có nhiệm vụ.

Trương Công Ngư, Hoàng Gia Thiện buồn cười trong bụng, nhưng lại toát mồ hôi lạnh toàn thân thay Tần Lâm. Chuyện này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, nếu như vì vậy khiến cho hơn mười năm hòa bình giữ vững sau khi phong cống Yêm Đáp Hãn kết thúc, chỉ sợ cũng không phải Tần Lâm có thể gánh nổi trách nhiệm.

Tên mập lấy trong túi da trâu đựng công cụ ra một chiếc cửa thép nhỏ, ướm thử vào đầu thi thể. Lúc này tóc thi thể đã được cạo sạch, y liền lấy bút đen ra vẽ một đường trên cái đầu nhẵn nhụi, sau đó không nói nửa lời bắt đầu cửa hộp sọ người chết.

Cửa của Lục mập mới vừa ướm lên đầu người chết, Trương Kinh Trương công công trước hết không chịu nổi. Y ăn sung mặc sướng trong cung đã quen, nếu không phải là muốn đấu với Tần Lâm cũng không muốn ở lại hiện trường. Vào lúc này nhìn thấy Lục Viễn Chí thật sự sắp cửa đầu người, y lập tức cảm thấy hoa mắt, dạ dày ứa nước chua, toàn thân lâng lâng nhẹ bồng.

- Mau, mau diu Trương công công qua một bên ngồi xuống nghỉ ngơi...

Lưu Thủ Hữu vội vàng ra lệnh cho đám thuộc hạ, mấy tên tâm phúc Trương Chiêu, Bàng Thanh lập tức diu Trương Kinh sang bên nghỉ ngơi.

Tên mập lại kéo cửa vài cái, không được, thanh âm Trương Công Ngư cũng run lên, dùng tay áo che kín mắt:

- Tần lão đệ, ngu huynh... Ngu huynh quả thật không chịu nổi, cáo lỗi, cáo lỗi!

Dứt lời, dường như là sau lưng Trương Công Ngư có quỷ đuổi, chạy xa như một làn khói.

Đám cấm y quan giáo còn lại đều từng thấy máu, dính qua nhân mạng, cũng không sợ tình cảnh đầm máu.

Tần Lâm chú ý nhìn một chút, lần trước Hoàng Gia Thiện đã từng thấy chuyện này, có thể chịu đựng được cũng lý kỳ. Hồng Lư Tự Chủ Bộ Triệu Sĩ Trinh chẳng qua là quan văn bát phẩm lấy thư pháp nổi danh, không ngờ rằng cũng can chặt hàm răng ở lại hiện trường, cũng còn gan dạ khí.

Chỉ bất quá sắc mặt mọi người đều có hơi trắng bệch, đặc biệt là khi thấy Lục mập kéo cửa ken két, khiến cho thịt vụn xương vụn bắn tung tóe ra ngoài.

Không ít người nhắm hai mắt lại, nhưng cửa của Lục mập kéo qua kéo lại dần dần ăn vào xương sọ, tiếng ken két vang lên hết sức rõ ràng, khiến ọi người cảm thấy lạnh toát trong lòng, toàn thân trên dưới đều nổi da gà.

Những người vào lúc này cố nén không chạy đi, sắc mặt cũng trở nên trắng như tờ giấy, sau lưng mồ hôi lạnh đầm đìa.

Duy chỉ có Tần Lâm vẫn như vô sự, giống như Lục Viễn Chí không phải đang cửa đầu, mà là đang cửa một khúc gỗ.

- Tần ca, xong rồi!

Tên mập cười híp mắt lấy đầu xuống.

Lần này y dựa theo Tần Lâm dẫn dò, không phải cửa Thiên Linh Cái mà là cửa vị trí tương đối thấp hơn, cũng chính là vị trí đáy hộp sọ.

Đầu người ta, tổ chức xương bên trong chứa não gọi là hộp sọ, dưới đáy gọi là đáy hộp sọ.

Đáy hộp sọ lại chia làm phần trước và phần sau, kết cấu chủ yếu có xương chẩm, xương đòn, khoang sọ, lỗ tĩnh mạch cảnh, lỗ ngoài động mạch cảnh, lỗ ngoài dây thần kinh dưới lưỡi, khoang hàm, gân cổ trên, ụ xương chẩm ngoài, xương hàm, lỗ răng, vòm miệng, lỗ xương mũi...

Nếu như nói Thiên Linh Cái là trời, đáy hộp sọ chính là đất, một trời một đất chứa đựng cơ quan não bên trong.

Bất quá so với Thiên Linh Cái là phần đỉnh đầu, xương cốt phần đáy hộp sọ yếu ớt hơn nhiều lắm. Bởi vì nó không phải là trực tiếp bại lộ bên ngoài, mà là giấu ở giữa cả cái đầu, bên dưới còn có các cơ quan như vòm miệng, đầu lưỡi... không dễ dàng bị công kích, từ góc độ sinh lý học cũng không cần chắc chắn quá mức như vậy.

Người là động vật rất tinh vi, mỗi bộ vị trên thân thể đều có chức năng nhất định, từ đó sinh ra hình thái nhất định. Tỷ như chân là gánh vác sức nặng thân thể, cho nên tráng kiện hơn tay, tay dùng lao động, cho nên linh xảo hơn chân, mà không phải là ngược lại.

Vị trí đáy hộp sọ ẩn sâu giữa đầu người cho nên không quá chắc chắn, cũng là đạo lý này.

Đầu Tái Nghiêm bị cửa ra vừa đúng ở vị trí đáy hộp sọ yếu ớt này, xuất hiện dấu vết xương gãy rõ ràng, máu và não ứa ra, cảnh tượng vô cùng ghê rợn.

Ồi chao...

Một tràng tiếng kinh hô thất thanh vang lên, bất kể Trương Chiêu, Bàn Thanh dưới quyền Lưu Thủ Hữu, hay là Lưu Tam Dao Từ Tước mang tới, toàn là tay hảo thủ lão luyện trong nghề, ai nấy đều dùng cặp mắt kính nề nhìn Tần Lâm. Cho dù là lập trường thù địch với nhau, cũng không che giấu được sự tôn kính của bọn họ dành cho bậc Đại sư cùng nghề.

Đáy hộp sọ ẩn sâu giữa đầu, ai có thể biết được gãy xương trong đó? Nhưng Tần Lâm ra lệnh Lục Viễn Chí cửa đầu nghiệm thương rõ ràng chính là đã biết ngay từ đầu, há chỉ là mất thần như điện, không sót chút nào, mà quả thật là có khả năng nhìn xuyên thấu.

Nhân vật cường hân như vậy, chẳng trách nào người khác nói hần xét âm đoán dương, quả thật còn đáng sợ hơn cả yêu mị. Phải chăng là cặp mắt vô cùng sắc bén của hần có thể nhìn thấu tới mười tám tầng địa ngục?

Tần Lâm cũng không giải thích, chẳng qua là cố làm ra vẻ cao thâm khó lường cười cười, giữ vững vẻ thần bí cũng là một cách chấn nhiếp địch nhân.

Lúc này sắc mặt của Lưu Thủ Hữu Lưu Đô Đốc khó coi tới cực điểm, y xuất thân văn thần thế gia chấp chương Cẩm Y Vệ đã lâu, cũng là một người trong nghề, thấy Tần Lâm chỉ nhìn bên ngoài thân thể đã biết đáy hộp sọ có gãy xương, trong bụng thật sự là giật mình không nhỏ.

Thử hỏi trên đời này còn có thứ gì có thể tránh được ánh mắt cực kỳ đáng sợ của hần?

Thậm chí Lưu Thủ Hữu cảm giác trên người mặc dù mình mặc Phi Ngự phục, nhưng ánh mắt Tần Lâm vừa quét tới dường như không có gì cả, khóa thân trần trụi đứng trước mặt hắn.

Hắc hắc hắc, Tần Lâm âm thầm cười gian trong lòng, ta cười đắc ý, ta cười đắc ý, để xem ai sẽ là người cười đến cuối cùng.

Muốn thật sự nhìn thấy xương đáy hộp sọ gãy từ bên ngoài thân thể, trừ phi Tần Lâm là máy chụp X quang.

Nhưng thật ra là từ hai điểm chân trái thi thể biến dạng méo mó và quầng mắt tím bầm, hắn đã phán đoán được người chết bị gãy xương đáy hộp sọ.

Chân gãy có liên quan gì với đáy hộp sọ? Chân và đáy hộp sọ một thứ ở dưới một thứ ở trên, cách nhau rất xa.

Thì ra lúc người chết rơi xuống chi dưới hoặc là mông chạm đất, bởi vì trong nháy mắt ngoại lực sẽ truyền dọc theo xương sống thẳng lên trên, đến vị trí đáy hộp sọ yếu ớt rất có khả năng sẽ khiến cho đáy hộp sọ gãy xương, xung quanh lỗ xương chẩm đáy hộp sọ thường thường sẽ xuất hiện dấu gãy xương hình tròn.

Giống như Tái Nghiêm, bấp dùi, xương chẩm và xương sống dính liền nhau giống như một cây gậy, trong khoảnh khắc rơi xuống đất bị lực va đập cực mạnh, lực va đập này lan lên trên thật nhanh thật mạnh, đáy hộp sọ liền bị đập nát.

Chứng minh đáy hộp sọ gãy xương, tình thế nhất thời đại biến, ngược lại có lợi đối với Tần Lâm, bởi vì chứng thật đầu người chết bị tổn thương lan truyền, quầng mắt tím bầm sẽ có một cách giải thích khác.

- Tần tướng quân quả nhiên mất thần như điện...

Triệu Sĩ Trinh vái chào Tần Lâm trong tiếng hô khê của mọi người, thành linh đổi giọng:

- Nhưng hạ quan vẫn không hiểu, ngài nói vị trí đáy hộp sọ phát sinh gãy xương có liên quan gì với quầng mắt tím bầm như vậy? Nếu như lực lượng lan tràn lên trên dọc theo xương sống, chấn động khiến ất chảy máu cũng có thể hiểu được, nhưng nói là vì vậy mà quầng mắt tím bầm, không khỏi có chút không thể tưởng tượng được.

- Thật ra thì chuyện này rất tầm thường, muốn vạch trần bí ẩn con mắt tím bầm, chỉ cần vạch ra lớp da xung quanh mắt sẽ rõ.

Tần Lâm không cho rằng câu hỏi của Triệu Sĩ Trinh là ngỗ ngược, bèn lệnh cho Lục Viễn Chí vạch da xung quanh hốc mắt ra.

Lục Viễn Chí đi theo Tần Lâm lâu như vậy, thủ pháp cũng thuần thục, đưa tay lấy trong túi da trâu đựng công cụ một con dao nhỏ bằng thép cong cong, cầm lấy nửa hộp sọ Tái Nghiêm rạch xung quanh hốc mắt một hồi. Chỉ nghe vài tiếng soàn soạt vang lên, đã lột ra hết lớp da tái nhợt, lớp cơ nhục màu đỏ sẫm ra.

Mẹ ơi, không ít người chắc lưỡi hít hà, lòng nói tên mập này lột da đầu người ta giống như gọt vỏ chanh, nhìn y béo tròn béo trọc hòa khí vô cùng, không ngờ rằng có thể làm như vậy.

Vừa mới lột vết da này ra, mọi người lập tức thấy có vấn đề, chỉ thấy vị trí xương hốc mắt Tái Nghiêm ứa máu ra nhè nhẹ, xương nơi đó đã bị nứt.

Thì ra giữa mắt và đại não chỉ cách nhau một lớp xương rất mỏng, lúc đầu bị ngoại lực va đập, phát sinh tổn thương não nghiêm trọng, não xuất huyết sẽ theo vết nứt của xương thấm vào hốc mắt.

Mà vị trí da hốc mắt người ta vô cùng mỏng, một khi bị máu ứ thấm vào sẽ xuyên thấu qua da hiện ra sắc tím bầm, giống như bị người khác đánh một quyền.

Hiện tượng này được pháp y học đời sau gọi là ‘Vết bầm gấu trúc’.

Lúc đầu Tần Lâm phán đoán người chết tồn tại gãy xương đáy hộp sọ, ngoại trừ điểm chân trái chạm đất trước ra, vết bầm gấu trúc cũng là một căn cứ quan trọng.

575. Chương 575: Tự Sát, Bị Giết, Bất Đắc Kỳ Tử

Hoàng Đài Cát vốn là khí thế hung hăng, nhất thời lập tức giảm xuống không ít. Chúng có hốc mắt tím bầm mà y một mực bám chặt không buông, cảm thấy hết sức có lực thuyết phục rốt cục lại là như vậy, cũng không thể chứng minh Tái Nghiêm bị người đánh rơi xuống tháp.

Trời ơi, quan viên man tử trẻ tuổi này lợi hại như vậy sao? Hoàng Đài Cát buồn bực vô cùng, chỉ cảm thấy ngực uất nghẹn gần ngạt thở, kéo hơi lên hết sức khó khăn.

Tần Lâm lấy chuyện đày hộp sọ gãy xương cùng vết bầm gấu trúc, loại bỏ ‘chứng cứ trực tiếp’ Tái Nghiêm bị hấn giết chết. Hiện tại dường như vụ án quay trở lại khởi điểm, tạm thời không thể xác định nguyên nhân cái chết, nhưng khả năng bất đắc kỳ tử và tự sát đang dần gia tăng trong vô hình.

Rốt cuộc là tự sát, bất đắc kỳ tử, hay là bị giết?

Tạm thời chỉ có thể nói, hết thấy đều tồn tại khả năng nhất định.

Ngoài vật chứng còn phải xem nhân chứng, những hòa thượng hương khách từ trên Vĩnh An Vạn Thọ tháp chạy xuống kinh hãi run sợ phát hiện, Lưu Đô Đốc Cẩm Y Vệ cùng Đông Xưởng Từ Chương Hình bắt đầu nhìn bọn họ không có hảo ý. Lưu Đô Đốc ra lệnh một tiếng, đông đảo sai dịch Đông Xưởng và Cẩm Y Hiệu Ủy khí thế hung hăng ép tới.

Thiên hạ đều biết khổ hình của Xưởng Vệ, đáng thương cho những người có liên quan trong vụ án này, nếu không phải là hòa thượng trong miếu cũng là thiện nam tín nữ tới dâng hương, chưa từng thấy qua khí thế như vậy. Lập tức một mảng thanh âm kêu oan vang lên, không ít người bị dọa sợ đến nổi quay lơ trên đất.

- Chậm đã!

Tần Lâm đột nhiên lên tiếng ngăn cản.

Tiếng chậm đã này lọt vào tai người khác cũng không có gì lạ thường, nhưng chẳng khác nào tiếng trời rót vào tai các hòa thượng, hương khách. Ai nấy nhìn Tần Lâm bằng cặp mắt mong mỏi đáng thương, hôm nay cũng chỉ có Tần thanh thiên mất thần như điện có thể cứu mạng.

Lưu Thủ Hữu cười lạnh một tiếng:

- Nếu Tần tướng quân không thể phán đoán nguyên nhân cái chết từ thi thể và hiện trường, vậy đương nhiên bản Đô Đốc phải tra hỏi những người có liên quan, chẳng lẽ người muốn thả hung phạm đi?

Từ Tước cũng tỏ vẻ coi thường Tần Lâm, bây giờ không tìm chứng cứ ra trực tiếp, phải nghĩ biện pháp cạy miệng số người liên quan tới vụ án mà thôi.

- Khi Tái Nghiêm rơi xuống phát ra tiếng kêu thảm thiết, lúc ấy bản quan nhanh chóng chạy tới dưới tháp. Đúng lúc ở cửa sổ các tầng có không ít người thò đầu nhìn xuống, bản quan đã ghi nhớ rõ ràng vị trí của bọn họ...

Tần Lâm vừa nói vừa chỉ mấy tên hòa thượng một cái, ung dung không vội vã nói:

- Lúc ấy bọn họ ở tầng thứ tám.

Thiện nam tín nữ cũng ra sức chen chúc về phía trước, hy vọng Tần Lâm ghi nhớ vị trí của bọn họ trên tháp lúc ấy.

Tần Lâm không để cho bọn họ thất vọng, nhất nhất chỉ ra:

- Vị lão bá này cùng hai vị đại thúc ở tầng thứ chín, lão bà bà cùng đại thẩm là ở tầng thứ năm...

Thì ra Tần Lâm có bản lãnh của nhân viên điều tra tốc ký trải qua huấn luyện đặc thù mới có thể nắm giữ, có thể nhanh chóng ghi nhớ hình ảnh hiện trường. Lúc ấy hấn chạy đến dưới tháp chỉ quét mắt nhìn qua đã ghi nhớ được người đứng ở cửa sổ các tầng của bảo tháp mười ba tầng.

Từ Lưu Thủ Hữu, Từ Tước, đến Trương Chiêu, Lưu Tam Dao, tất cả đều thè lưỡi thật dài, thậm chí nói một tiếng lợi hại, Tần trưởng quan có bản lãnh đã thấy qua là không quên được, chắc chắn...

Cho dù là Triệu Sĩ Trinh tính tình bướng bỉnh thiên khích, thấy vậy cũng không khỏi không bội phục, lòng nói Cẩm Y Vệ Tàn tướng quân thiếu niên đắc chí, quả thật không phải là loại người chỉ có hư danh, trong tay có được bản lĩnh thật sự.

Cuối cùng ngón tay Tàn Lâm chỉ về phía người Mông Cổ:

- Bản quan nhớ rất rõ ràng, lúc ấy tầng thứ mười một là vị Cổ Nhĩ Cách Đài Cát này cùng mấy vị quý tộc Mông Cổ khác, tầng thứ mười ba là Hoàng Đài Cát cầm đầu.

Lão đầu ở tầng chín gật đầu không ngớt:

- Đúng vậy, người Mông Cổ lên cao nhất, sau khi người chết rơi xuống bọn họ vội vàng từ tầng trên chạy xuống, còn đẩy lão đầu tử ta té ngã lộn nhào, xem đi, hiện tại trên đùi còn bầm tím đây...

Hoàng Đài Cát buồn bực, lần này thật sự là không thể nào chống chế.

Tàn Lâm cười cười, nhìn lão đầu nhi chấp tay một cái, lại nói:

- Về phần tầng thứ mười hai mà người chết rơi xuống, người đứng trên cửa sổ tầng đó là... người...

Chỉ thấy đầu ngón tay Tàn Lâm đánh một vòng trên không, cuối cùng dừng ở trên mặt của một người. Mọi người định thần nhìn lại, chính là Bạt Hợp Xích kinh hoàng thất thố.

- Không không không, không phải là ta...

Bạt Hợp Xích giơ tay xua lia lia:

- Người... Người không nên nói bậy!

Khóe miệng Tàn Lâm khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười giễu cợt, nhìn chăm chăm vào mắt của Bạt Hợp Xích:

- Bản quan tuyệt đối nhớ không lầm, có muốn bản quan đưa ra chứng cứ hay không?

Bạt Hợp Xích còn muốn tìm lời chống chế, Hoàng Đài Cát đã thấp giọng nói:

- Có lẽ có những người khác thấy, hãy mau thừa nhận, cứ nói là từ trên thang lầu tầng mười ba đi xuống...

Bạt Hợp Xích lập tức đổi lời nói, nói rằng quả thật mình xuất hiện ở cửa sổ tầng thứ mười hai sau khi Tái Nghiêm chết. Nhưng khi Tái Nghiêm ngã xuống y đang ở trên thang lầu tầng mười ba, sau khi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết lập tức chạy xuống tầng mười hai thò đầu ra cửa sổ quan sát.

Tàn Lâm cười lạnh trong lòng, thầm nói coi như người biết tiến thoái kịp thời, bằng không ta tìm ra dấu tay người trên bệ cửa sổ, lúc ấy người cũng hết đường chống chế.

Đám quý tộc Mông Cổ đều kinh ngạc, nửa tin nửa ngờ nhìn Bạt Hợp Xích.

- Không phải là Bạt Hợp Xích làm...

Cổ Nhĩ Cách Đài Cát lắc đầu một cái, hết sức khẳng định nói:

- Y và Tái Nghiêm không có oan thù, thậm chí trước khi tới Trung Nguyên cơ hồ không biết nhau, vì sao lại làm ra loại chuyện như vậy? Hán quan lão gia, người không nên vu oan cho người tốt.

Tàn Lâm khoát tay áo một cái:

- Tạm thời công nhận lời của Bạt Hợp Xích đi, bất quá Tái Nghiêm rơi từ tầng thứ mười hai xuống, nếu như là bị giết, như vậy hung thủ cũng chỉ có thể chạy lên hoặc là chạy xuống. Hoàng Đài Cát, Cổ Nhĩ Cách Đài Cát, các người có nhìn thấy nhân vật khả nghi nào không?!

Sau khi nói xong những lời này, Tàn Lâm cười híp mắt quét nhìn đám người Mông Cổ, nụ cười của hắn lộ vẻ chế giễu hết sức rõ ràng.

Hoàng Đài Cát cầm đầu đám quý tộc Mông Cổ nhất thời á khẩu nghẹn lời. Chỉ cần vụ án này không phải là do thần tiên bay trên trời chui xuống đất làm ra, hung phạm ở tầng mười hai chỉ có thể hoặc là chạy lên tầng mười ba, hoặc là chạy xuống tầng mười một. Thế nhưng hai tầng này toàn là người Mông Cổ ở đó, quả thật không thể nào đổ sang đầu người khác được.

- Không có...

Hoàng Đài Cát suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng chỉ có thể thừa nhận không thấy có nhân vật khả nghi nào xuất hiện.

- Lưu Đô Đốc, bây giờ có thể thả đi tất cả bá tánh không có liên quan tới vụ án này được rồi chứ?

Tần Lâm cười hỏi ý Lưu Thủ Hữu.

Mặt Lưu Thủ Hữu ửng đỏ, vô cùng hậm hực khoát tay áo:

- Thả, thả hết đi.

Hòa thượng cùng dân chúng vui mừng quá đổi, thiên ân vạn tạ Tần Lâm:

- Tần thanh thiên quả nhiên gương sáng cao treo, nếu không phải là ngài tra xét không sai sót chút nào, e rằng chúng ta đã...

Thấy sắc mặt Lưu Đô Đốc Cẩm Y Vệ không dễ coi mấy, dân chúng không dám nói tiếp. Chỉ bất quá dù chưa nói ra, nhưng vẫn có thể hiểu được rõ ràng những lời mà bọn họ chưa nói.

Sắc mặt Lưu Thủ Hữu lại càng khó coi hơn, giống như mới vừa ăn một bãi phân.

Thế nhưng sự việc đi tới chỗ này, bọn Trương Công Ngư, Hoàng Gia Thiện và Triệu Sĩ Trinh cảm thấy buồn bực, không biết rốt cục là Tái Nghiêm ngã xuống chết thế nào. Kết hợp với động tác từng leo qua bệ cửa sổ của y, có thể suy đoán là tự nguyện trèo lên bệ, sau đó bất ngờ ngoài ý muốn mà rơi xuống, hay bị người uy hiếp không thể không làm như vậy, sau đó mới bị hung thủ đẩy xuống?

Suy đoán theo sắc diện, Bạt Hợp Xích hiềm nghi rất lớn, ít nhất cũng là người có khả năng tận mắt chứng kiến cái chết của Tái Nghiêm nhất. Nhưng y là một trong sứ giả Mông Cổ, muốn bắt y lại nghiêm hình thẩm vấn, đám quý tộc Mông Cổ do Hoàng Đài Cát cầm đầu nhất định sẽ không đáp ứng, cho dù là hỏi ra được cái gì cũng khó mà phục chúng, làm như vậy rất khó.

Ánh mắt của mọi người không tự chủ được nhìn về phía Tần Lâm.

- Lưu Đô Đốc ngài thấy thế nào?

Tần Lâm nhìn Lưu Thủ Hữu chấp tay một cái, cố ý khiêm tốn hỏi.

Lưu Đô Đốc buồn bực vô cùng, nhưng tự nghĩ bản lãnh không bằng Tần Lâm, chỉ có thể miễn cưỡng cười nói:

- Nếu là Tần tướng quân Bắc Trấn Phủ Ty phụ trách, vậy phụ trách tới cùng thì hơn, bản Đô Đốc sẽ không nhúng tay vào.

Tần Lâm vô cùng ranh mãnh, lại vái chào Trương Kinh mới vừa thở ra một hơi:

- Trương công công là thiên tử cận thần, kiến thức rộng rãi, xin ngài không ngại chủ trì đại cục...?

Trương Kinh bị cảnh cửa đầu người dọa cho sợ hãi tới mức hồn phi phách tán, vào lúc này mới hồi phục lại một chút, nghe đến đó sắc mặt lại trở nên khó coi.

Y tới đây là chỉ trích Tần Lâm, muốn mượn đại sự này gây ra khó khăn cho Tần Lâm. Khoan nói chuyện y mượn chuyện công báo thù riêng, có thể thừa sức ghép tội danh bảo vệ bất lực, đưa tới chiến hỏa biên cương, phá hỏng đại cục phong công Yên Đạp Hãn.

Nhưng bây giờ Tần Lâm giải thích hiện tượng thi thể hoàn mỹ, lại làm cho khả năng bị người khác giết chết hạ xuống thấp nhất, tựa hồ đã không thể gán ghép tội danh bảo vệ bất lực cho hắn được nữa.

Lại nghe Tần Lâm muốn ném củ khoai lang nóng phồng tay này sang ình, Trương công công gấp đến độ đưa tay xua lia lia:

- Vẫn nên để Tần tướng quân làm chủ thì hơn, nhà ta thân ở nội đình, kiến thức nông cạn, tướng quân nổi danh xét âm đoán dương...

Dứt lời, Trương công công cùng Lưu Đô Đốc liền nhất tề cúi đầu, đưa tay ra:

- Tần tướng quân, mời, mời ngài!

- Hắc... Hắc... Hắc... Hắc...

Tần Lâm ngửa mặt lên trời cười to, hai vị Lưu Thủ Hữu cùng Trương Kinh mặt đỏ tới mang tai, lúc này mới nghiêm nghị nói:

- Như vậy, bản quan cũng sẽ không trốn tránh trách nhiệm nữa.

Trên đời này, có thể ép Bình Bút thái giám Ty Lễ Giám Trương Kinh cùng chưởng Cẩm Y Vệ Lưu Thủ Hữu chặt vật không chịu nổi như vậy, trừ Tần Lâm ra chỉ sợ cũng không có mấy người, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Trương Công Ngự lặng lẽ giơ ngón tay cái lên trong tay áo với Tần Lâm:

- Tần lão đệ uy vũ, Tần lão đệ phơi phới!

Tần Lâm tự mình leo lên tầng thứ mười hai Vĩnh An Vạn Thọ tháp, dùng cọ quét vân tay chấm bột bạc quét lên bệ cửa sổ, tìm được hai dấu vân tay của hai người còn mới, không thềm để ý tới những dấu vân tay đã cũ.

Trải qua so sánh, một trong hai dấu vân tay mới này là thuộc về người chết Tái Nghiêm, còn lại thuộc về Bạt Hợp Xích.

Ngoài cửa sổ, chỗ treo chuông gió đã mất đi bảy cái. Thân thể Tái Nghiêm ngã xuống nhất định sẽ làm rơi chuông, hơn nữa bảy chiếc chuông đồng này rơi xuống đất cũng đã tìm được.

Thoạt nhìn, nơi này cũng không có đầu mối gì đặc biệt.

Kỳ quái, tại sao Tái Nghiêm phải nhảy lên ngồi trên bệ cửa sổ, là tự nguyện hay bị ép buộc?

Tần Lâm gãi gãi đầu, cảm thấy bị tổn thương đầu óc, nếu như là tự nguyện, y là người lớn như thế còn chơi trò chơi nguy hiểm này sao? Nếu như là bị ép buộc, nhiều quý tộc Mông Cổ như vậy đang ở hai tầng lầu trên dưới, vì sao y không kêu cứu? Nhớ lại lúc Tái Nghiêm rơi xuống, tiếng kêu thê lương từ rất xa cũng có thể nghe được.

Đúng rồi, rốt cục y đã kêu những gì?

Trong đầu Tần Lâm chợt lóe linh quang, tìm đám quý tộc Mông Cổ chia ra hỏi thử, kết quả làm hấn rất thất vọng, thì ra chẳng qua Tái Nghiêm chỉ kêu cứu mạng mà thôi.

Xem ra chuyện này còn phải tìm kiếm nhiều đầu mối hơn, Tần Lâm nhướn mày tính kế, sau đó xuống tháp nói với Hoàng Đài Cát:

- Chư vị đi cùng bản quan một chuyến có được chăng? Thi thể cứ để lại chỗ này, có Lưu Đô Đốc, Từ Chương Hình trông coi...

Quả nhiên Hoàng Đài Cát lắc đầu lia lịa như trống bỏi:

- Không được, không được, ai biết người muốn giở trò gì chứ. Lưu Đô Đốc, Từ Chương Hình gì đó đều là người phe người, chúng ta cũng sẽ không mắc bẫy, muốn đi thì người tự đi đi, chúng ta sẽ giữ ở chỗ này.

Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu cùng Từ Tước bị Hoàng Đài Cát đánh giá như vậy, quả thật là khóc không ra nước mắt, lòng nói chúng ta thật sự không cùng phe với Tần Lâm, Đại vương tử ngài cứ tin tưởng chúng ta một lần đi.

Dĩ nhiên không thể nào, làm sao Hoàng Đài Cát biết ai thuộc về phe nào. Những biểu hiện của bọn họ mới vừa rồi hoàn toàn rất có khả năng là phối hợp diễn kịch với Tần Lâm.

Tần Lâm nhin cười đau cả bụng, hấn dùng kế diệu hồ ly sơn, dặn dò đám cẩm y quan giáo giám thị đám quý tộc Mông Cổ Hoàng Đài Cát chặt chẽ, cũng để thi thể Tái Nghiêm ở lại chỗ này, còn mình dẫn người tạm thời rời đi.

- Mau, thừa dịp đám ngu ngốc kia thủ ở chỗ này, chúng ta đi Long Phúc tự cùng Hội Đồng quán xem thử có đầu mối gì không.

Tần Lâm lệnh cho các vị huynh đệ.

Vĩnh An Vạn Thọ tháp cách kinh sư bất quá tám dặm đường mà thôi, khoái mã ra roi rất nhanh chạy trở về trong thành, như một làn khói chạy đến Long Phúc tự, tìm tới Tri Khách tăng Viên Thông.

Tần Lâm vẻ mặt ôn hòa mời y ngồi xuống, sau đó tra hỏi:

- Ít ngày trước bọn Hoàng Đài Cát đến quý tự, người có lưu ý đến người tên gọi Tái Nghiêm hay không? Vóc người trắng kiện, lỗ mũi xẹp, mặt tròn đẹp, sắc mặt đen vàng... Y và Hoàng Đài Cát, Đức Lăng Đại Lạt Ma có cử động đặc biệt gì không?

- Tên mà ngài nói không có gì đặc biệt, chỉ có điều tay chân không sạch sẽ...

Viên Thông tức giận nói:

- Kể từ khi đám người Mông Cổ này rời đi, chỗ chúng ta mất đi một cái lư hương bằng đồng. Có hương khách nhìn thấy là tên gọi Tái Nghiêm kia trộm đi, đáng thương tệ tự cũng không dám đi tìm y, bỏ đi, coi như chúng ta xui xẻo đi, ngay cả lư hương cũng trộm, A Di Đà Phật...

576. Chương 576: Vân Tay Làm Chứng

Cái gì, Tái Nghiêm thân là quý tộc Mông Cổ lại ăn trộm vật sao? Tần Lâm thật sự giật mình kinh hãi, từ đầu tới đuôi cũng không ngờ tới điểm này.

Suy nghĩ một chút, Tần Lâm lập tức bật cười. Không phải là chúng ta đã phái người theo dõi chặt chẽ bọn Hoàng Đài Cát hay sao, nhất định các Hiệu Úy sẽ có phát hiện.

Rất nhanh tìm Hiệu Úy phụ trách giám thị tới, lập tức có phát hiện, Hiệu Úy cầm đầu cười hì hì nói cho Tần Lâm:

- Bẩm trưởng quan, trong đám Thát tử kia có mấy tên tay chân không sạch sẽ, lại trộm vật khắp nơi, chúng ta cũng cảm thấy nực cười...

Đây mới gọi là bỏ gần cầu xa, mới đầu Tần Lâm còn tưởng rằng Tái Nghiêm liên quan tới âm mưu của Hoàng Đài Cát và Đức Lăng Đại Lạt Ma, Uy Linh Pháp Vương, vì nguyên nhân nào đó bị diệt khẩu, hoặc là bị người phe mình Hoàng Đài Cát đẩy ngã, hoặc là bị buộc tự vận.

Không ngờ rằng lại có chuyện như vậy, cũng là Tần Lâm tính trăm mưu ngàn kế lại bỏ sót một điểm, chỉ lệnh cho các Hiệu Úy phụ trách giám thị hồi báo âm mưu của đối phương, chỉ chú tâm vào các phương diện như chính trị, chiến tranh. Cho nên các Hiệu Úy thấy Tái Nghiêm trộm vật cũng chỉ cảm thấy buồn cười, mới không báo cáo với hân.

Tái Nghiêm là một vị Na Nhan Thiên Hộ hiển hách, vì sao trộm vật như vậy? Thật ra thì rất đơn giản, người Mông Cổ trên thảo nguyên kỹ thuật lạc hậu, bấy lâu nay ngay cả nồi sắt cũng không thể chế tạo được, cho nên đối với bọn họ, vật phẩm Trung Nguyên làm bằng đồng cũng là đồ tốt.

Ngoài ra hoàn cảnh sinh tồn khắc nghiệt trên khu vực thảo nguyên tạo ra quan niệm đạo đức không giống như khu vực Trung Nguyên, các loại trộm cắp cũng không bị cấm đoán nghiêm khắc, thậm chí mẫu thân Ha Nguyệt Luân của Thành Cát Tư Hân Thiết Mộc Chân chính là do cha y giành được từ trong tay người khác.

Dưới tình huống như thế, Tái Nghiêm có hành động trộm đồ cũng chẳng có gì lạ.

Vì vậy nguyên nhân cái chết của vị Na Nhan Thiên Hộ hiển hách này cũng đã phơi bày, rõ ràng chỉ là vì muốn lấy trộm chuông gió trên Vĩnh An Vạn Thọ tháp, mới trèo lên bệ cửa sổ vườn người ra ngoài, không cẩn thận sẩy chân ngã xuống.

Chết kiểu này thật sự là mất thể diện!

Tần Lâm bắt đắc dĩ lắc đầu một cái, dẫn người chạy thẳng tới Hội Đồng quán, không để ý mấy tên võ sĩ Mông Cổ ở lại nơi đó ngăn trở, dùng sức mạnh lực soát căn phòng của Tái Nghiêm, tìm được ở dưới gầm giường y một cái bao.

- A, nặng thật!

Lục mập cười hì hì kéo bao ra ngoài, sau đó mở ra, không ít đồ đồng đồ bạc rơi ra bên ngoài kêu loảng xoảng.

Trước khi Tần Lâm trở lại Từ Thọ tự, Hoàng Đài Cát cầm đầu các quý tộc Mông Cổ không đếm xỉa tới thời tiết mùa Đông giá rét, vẫn canh giữ tử thủ thi thể Tái Nghiêm bên cạnh đám Cẩm Y Hiệu Ủy Tần Lâm để lại.

Trương Kinh cùng Lưu Thủ Hữu mấy lần tiến lên bắt chuyện, muốn nhân cơ hội làm chút chuyện bất lợi đối với Tần Lâm, đều bị người Mông Cổ cảnh giác trợn mắt nhìn, khiến cho bọn họ tức tới mức gần hộc máu.

Hoàng Đài Cát cười vô cùng vui vẻ, hừ hừ, các người đừng tưởng rằng diễn trò như vậy là có thể dụ dỗ ta mắc bẫy. Một thái giám Ty Lễ Giám, một Đô Đốc Cẩm Y Vệ, ai biết các người có phải là một phe Tần Lâm hay không? Hai mươi vạn đại quân Thổ Mặc Đặc bộ của lão tử sớm muộn gì cũng sẽ đánh tới Trung Nguyên, đến lúc đó đầu các người sẽ lục tục rơi xuống đất.

Bên kia, Hoàng Gia Thiện cùng Trương Công Ngư chuyện trò vô cùng vui vẻ hợp ý, hai vị này đều là quan văn xuất thân Lương Bảng Tiến Sĩ, là con trời trong quan trường Đại Minh, có nhiều điểm chung với nhau.

Hoàng Gia Thiện lại nhận ra được Triệu Sĩ Trinh, hai người đối đáp mấy câu, Trương Công Ngư lại xen vào hỏi quê quán ở đâu, tên họ là gì. Sau khi thăm hỏi tên họ lẫn nhau nói vài câu ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu, kế tiếp Trương Công Ngư lại hỏi ‘khoa nào’.

Dựa theo quy củ quan văn trong quan trường lần đầu gặp mặt vào thời này, Triệu Sĩ Trinh hẳn nên đáp mình là Cử Nhân khoa Ất Mão của tỉnh nào đó, hoặc là Tiến Sĩ xếp thứ mấy trong khoa Canh Thìn văn văn... Kế đó hai người chiếu theo thi trước thi sau phân ra tiền bối hậu bối, hoặc là đồng niên, đồng bảng, tìm hiểu tên họ tọa sư, lôi kéo quan hệ đồng môn. Hoặc tọa sư của người là đồng bảng với ta, hoặc tọa sư của ta từng là đồng môn của người, chắc chắn sẽ lôi kéo quan hệ với nhau.

Tạo dựng mạng lưới liên lạc như vậy không chỉ là rộng rãi mà còn hùng mạnh, các quan văn thân trong mạng lưới chính đồ này chẳng khác nào con trời, hưởng thụ các loại ích lợi do mạng lưới này mang lại, cũng ra sức cống hiến vì nó dù là vô tình hay hữu ý.

Không ngờ rằng Trương Công Ngư vừa lên tiếng hỏi hai chữ ‘khoa nào’, sắc mặt Triệu Sĩ Trinh lập tức thay đổi, cực kỳ lúng túng nặn ra một nụ cười:

- Bẩm Trương Đô Đường, hạ quan cũng không phải là xuất thân chính đồ, chỉ là nhờ thư pháp lọt vào pháp nhãn Thánh thượng, mới được thưởng cho chức Chủ Bộ Hồng Lư Tự.

Hoàng Gia Thiện liền vội vàng nói:

- Tuy rằng Triệu Chủ Bộ là không phải là xuất thân chính đồ, nhưng thơ từ văn chương lại là cực tốt, một tay thư pháp rất là khả quan, còn nghiên cứu cả binh pháp, hỏa khí, tương lai tất định là kiến công lập nghiệp vì nước.

Trương Công Ngư ừ hử vài tiếng, nghe nói Triệu Sĩ Trinh không phải là Cử Nhân không phải là Tiến Sĩ, lập tức coi thường y. Mặc dù Hoàng Gia Thiện đã nói giúp y nhưng trong lòng Trương Công Ngư lại không thể nào tin được, thuận miệng nói:

- Dương kim thiên tử trọng văn chương, tức hạ cần gì nói Hán Đường? Bây giờ thi từ ca phú đều là vô dụng, thư pháp lại càng không cần nói. Bẩm Đô Đường thấy Triệu Chủ Bộ hết sức thông minh, nếu như dời công phu tập học sang văn chương Bát Cổ, nhất định sẽ tìm được xuất thân chính đồ.

Theo suy nghĩ của Trương Công Ngự, mình nói như vậy chỉ là vì muốn tốt cho đối phương. Dù sao trong số quan văn triều Đại Minh, chính đồ và tạp lưu chênh lệch như trời với vực, cũng cùng là xuất thân chính đồ, người khác sẽ ngợi khen danh sĩ phong lưu, nếu là xuất thân tạp lưu, người khác sẽ cười chê là học đòi phong nhã. Cũng cùng một hành động truy thu cường chế nộp của phi pháp, quan văn chính đồ được coi như dũng mãnh tinh tiến, quan tạp lưu lại bị coi là vơ vét quá đáng.

Bao nhiêu năm qua Triệu Sĩ Trinh đã chịu biết bao uất ức vì xuất thân tạp lưu của mình, Trương Công Ngự nói như vậy đã chạm vào nỗi đau trong lòng y. Lập tức y giận đến mặt đỏ tới mang tai, tức giận chấp tay một cái:

- Tạ ân Trương Đô Đường tài bồi, đáng tiếc hạ quan tài sơ học thiển, bằng vào mấy chữ như gà bới mới được làm quan, không có được phúc phận lớn như ngài, có thể trông cậy vào xuất thân chính đồ.

Dứt lời Triệu Sĩ Trinh tức tối hậm hực bỏ sang bên cạnh, không thèm nói chuyện với Trương Công Ngự nữa.

Người này làm sao vậy? Trương Công Ngự vẫn không hiểu, trợn mắt trắng dã:

- Hoàng Huyện Lệnh, người xem y kìa, quả thật bản Đô Đường không hiểu vì sao...

Hoàng Gia Thiện dở khóc dở cười, hai vị này một người hồ đồ tới cực điểm, một người tính tình bướng bỉnh thích để tâm chuyện nhỏ nhặt, hoàn toàn không hợp với nhau, mình kẹt ở giữa bọn họ quả thật cực kỳ khó khăn.

Thật may là lúc này Tần Lâm dẫn đám cấm y quan giáo trở lại, cũng giải vây thay Hoàng Gia Thiện, vội vàng kêu lên:

- Trương Đô Đường, Triệu Chủ Bộ, Tần tướng quân đã trở lại, xem hấn có mã đao thành công hay không?

Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu cũng không tự chủ được tiến tới nghênh đón, đi được vài bước nhất tề dừng chân lại: quan chức hai chúng ta cao hơn Tần Lâm, tại sao phải nghênh đón hấn?

Bọn họ không ngờ mới đầu không bước tới thì còn đỡ, hiện tại đi được vài bước chợt ngừng lại, chỉ tổ gây ra trò cười cho người khác.

- Tên quan triều Minh kia, người đã tra ra được gì?

Bạt Hợp Xích nhìn Tần Lâm hỏi, thanh âm ồm ồm chấn động màng tai người ta vang dội.

Tần Lâm cười mà không nói, chờ Hoàng Đài Cát, Trương Công Ngự, Hoàng Gia Thiện đều vây lại, mới cười híp mắt nhìn Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu chậm lại phía sau mấy bước.

Cảnh tượng này lọt vào mắt Hoàng Đài Cát, nhất thời thẩm kêu may mắn: quả nhiên bọn họ là một phe, rõ ràng là vừa đưa mắt ra hiệu cho nhau.

Hoàng Đài Cát quay đầu lại, nghiêng răng một cái thóa mạ:

- Hai tên khốn này vì sao không tới, chớ có giả trò trước mặt bản vương tử!

Trương Kinh và Lưu Thủ Hữu một là thái giám Bình Bút Ty Lễ Giám, một là Đô Đốc Cẩm Y Vệ, từ trước tới nay chưa từng bị ai mắng như vậy. Thế nhưng đối phương là vương tử cầm trong tay hai mươi vạn đại quân Mông Cổ Thổ Mặc Đặc bộ, từ trước tới nay đã quen hoành hành vô lý, chân chính là không có một chút đạo lý nào cả.

Hai người bọn họ không thể làm gì khác hơn là nín nhịn cơn tức, bước nhanh đi lên trước, trong bụng thầm mắng Tần Lâm vô cùng âm hiểm.

Hoàng Đài Cát lại khiêu khích nhìn Tần Lâm, lần này xem người nói thế nào đây. Hừ, ai có thể ngờ rằng Tái Nghiêm là... liệu người cũng không đoán ra được, đến lúc đó mượn chuyện này...

Tần Lâm không hề trì hoãn nữa, chém đinh chặt sắt nói:

- Tái Nghiêm là không cẩn thận ngã chết lúc trộm chuông đồng trên Vĩnh An Vạn Thọ tháp!

Nhất thời tiếng bàn tán xôn xao vang lên một mảnh.

- Tái Nghiêm là quý tộc Mông Cổ tôn quý, y lại trộm mấy quả chuông đồng sao?

Trương Kinh cười lạnh, nhìn chằm chằm Tần Lâm âm dương quái khí nói:

- Tần tướng quân, người cũng đừng áp đặt tội danh bừa bãi, nếu truyền ra không khỏi khiến cho người ta cười đến trọ quai hàm.

Trương Công Ngự, Hoàng Gia Thiện cũng cảm thấy khả năng này không lớn, chẳng qua là nghiêng về phía Tần Lâm cho nên im lặng không lên tiếng.

Duy chỉ có ánh mắt Triệu Sĩ Trinh sáng lên, đôi môi giật giật sau đó ngậm miệng lại, cuối cùng không nói gì.

Lưu Thủ Hữu cười tới nổi mặt mũi méo xệch, lớn tiếng hỏi Hoàng Đài Cát:

- Vương tử, Tần tướng quân dám nói khách nhân tôn quý Đại Minh Hoàng để chúng ta là ăn trộm, đây không phải là chuyện hết sức hoang đường sao, ha ha ha...

Cười, người cứ tiếp tục cười đi! Tần Lâm tỏ vẻ hứng thú nhìn chằm chằm Lưu Thủ Hữu, giống như đang xem trò vui.

Lưu Thủ Hữu cười nghiêng ngả như vậy, chợt phát giác ra Hoàng Đài Cát căn bản không có ứng tiếng phụ họa, mà thần sắc biến ảo không chừng, trao đổi ánh mắt với Bạt Hợp Xích.

Lưu Đô Đốc cũng không phải người ngu, lập tức giật nảy mình, vội vàng ngưng bật tiếng cười nghi hoặc vô cùng nhìn nhìn Hoàng Đài Cát, lòng nói chẳng lẽ lại bị tiểu tử Tần Lâm này đoán đúng, Tái Nghiêm thật sự là trộm đồ?

Những quý tộc Mông Cổ khác có biểu lộ hoàn toàn khác nhau, có người lộ vẻ bình tĩnh ngộ, có kẻ sắc mặt hơi đỏ, có kẻ nghiêm mặt cười khan, cũng không lấy làm xấu hổ vì Tái Nghiêm trộm cắp, thậm chí không có mở miệng phản bác Tần Lâm. Quả thật là thái độ ngậm bồ hòn làm ngọt.

- Người... Người nói vậy!

Sắc mặt Bạt Hợp Xích trở nên đỏ bừng, cổ sức dùng lời giải biện:

- Tái Nghiêm Đại nhân là Na Nhan Thiên Hộ tôn quý, con rể của tộc trưởng Cáp Chích bộ, có một ngàn con bò, năm ngàn con dê, ba trăm thốt ngựa, vì sao y lại ăn trộm chứ?

Tần Lâm nhìn Lục Viễn Chí đưa tay ra dấu, tên mập cười híp mắt mang theo một cái bao đi tới, mở bao ra trút xuống đất. Những tiếng loảng xoảng vang lên, một đồng lớn đồ đồng đồ bạc rơi ra ngoài, có lư hương đồng, giá nến bạc... thôi thì đủ thứ linh tinh.

- Những thứ này đều là tìm được ở dưới chân giường Tái Nghiêm...

Tần Lâm chỉ tang vật, như cười như không quét nhìn Hoàng Đài Cát và Bạt Hợp Xích một cái:

- Nếu như bây giờ treo yết thị cho người mất của đến nhận, hẳn có thể tìm ra chủ nhân trước đây của chúng.

Hoàng Đài Cát nhìn các quý tộc Mông Cổ một vòng, thấy bọn họ không mấy để ý tới chuyện này bèn mạnh miệng nói:

- Thôi lắm, đây là người vu oan cho Tái Nghiêm, người nói là lục soát được từ dưới gầm giường y, ta thấy là người lên lút gài vào đó thì đúng hơn. Dù sao cũng chỉ có mình người đi lục soát, tự làm tự nói, ai mà tin được?

Tần Lâm hài hước nhìn Hoàng Đài Cát cười cười:

- Không tin ư, tự nhiên bản quan có biện pháp làm cho các người tâm phục khẩu phục! Ngươi Đại Lục, túi da trâu của người này giờ vẫn đặt chung chỗ với thi thể, không rời khỏi tầm mắt của những người Mông Cổ này chứ?

Dĩ nhiên không có, Ngươi Đại Lục cầm túi da trâu đựng bảy quả chuông đồng bên cạnh thi thể lên.

Tần Lâm tự mình động thủ, mang bao tay lụa sống trắng như tuyết vào, lấy chuông đồng từ trong túi ra, nhất nhất bày bày quả chuông lên bàn thờ trước tháp.

Kế đó hắn lấy từ trong túi công cụ pháp y ra cọ quét vân tay và bột bạc, dùng cọ chấm bột bạc quét qua quét lại trên chuông gió.

Tất cả mọi người nhìn không chớp mắt, chỉ thấy sau khi Tần Lâm quét xong quả chuông thứ nhất, mặt ngoài không có bất kỳ vật gì, hắn đặt nó trở lại trên bàn.

- Rõ ràng là cố ý giả thần giả quỷ...

Hoàng Đài Cát cùng Bạt Hợp Xích liếc mắt nhìn nhau.

Trương Kinh từ trước đến nay không hợp với Tần Lâm, vào lúc này ngược lại nín thở tĩnh khí không dám có động tĩnh. Y đã biết bản lãnh Tần Lâm, cảnh tượng vân tay Tôn Hiểu Nhân hiện ra trên thuyền gỗ nhỏ lần trước còn sờ sờ ở trước mắt. Nếu như hiện tại nói hươu nói vượn ở chỗ này chẳng phải là tự chuốc khổ vào thân, làm mất thể diện sao?

Tần Lâm lại bắt đầu quét quả chuông thứ hai, kết quả cũng không phát hiện có vấn đề gì.

Bọn Hoàng Đài Cát cũng thở phào nhẹ nhõm, cười thầm Tần Lâm giả thần giả quỷ thật ra không có bản lãnh thật sự. Cho dù là bọn Trương Công Ngư, Hoàng Gia Thiện cũng cảm thấy lo lắng thay Tần Lâm, nếu không phá được vụ án, cũng không nói chuyện khác, Tần Lâm chấp chương Bắc Trấn Phủ Ty ít nhất phải gánh trách nhiệm bảo vệ không chu toàn.

Tần Lâm không động chút nào, tay cầm chuông, cầm cọ vẫn vững như Thái Sơn, động tác chính xác mà nhẹ nhàng, tựa hồ không phải là đang quét chuông tìm vân tay mà đang khẽ vuốt da thịt của tình nhân.

Đến quả chuông thứ ba, rốt cục theo cọ quét vân tay quét qua quét lại, dần dần xuất hiện một dấu tay màu bạc bên ngoài chuông.

Không phải là mấy dấu vân tay, mà là cả dấu bàn tay to lớn cơ hồ cầm trọn cả quả chuông, ngay cả vân tay cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Bàn tay to rộng như vậy, ngón tay to tướng như chiếc chày, thậm chí ngay cả vết chai do giương cung từ bao lâu cũng hết sức rõ ràng, không phải là Tái Nghiêm còn có thể là ai?

- Chuyện... chuyện này là thế nào...

Hoàng Đài Cát không tự chủ được lui về sau một bước, nhìn chằm chằm Tần Lâm giống như gặp quỷ, người này có thể làm cho địa phương Tái Nghiêm đã từng sờ qua hiện ra dấu tay, quả thật là khó lòng tin được.

A... Các quý tộc Mông Cổ phát ra tiếng kêu kinh ngạc, từ trước tới nay bọn họ chưa từng thấy qua chuyện như vậy, rõ ràng trên chuông đồng không có gì cả, vì sao chỉ quét vài nhát cọ lại hiện ra dấu vân tay?

Trên chuông gió màu cổ đồng hiện ra dấu tay màu bạc rõ ràng, chính là địa phương cuối cùng mà Tái Nghiêm đã sờ qua khi còn sống.

Nghĩ đến Tần Lâm làm cho dấu tay người chết hiện ra, các vị quý tộc Mông Cổ hết sức mê tín cảm thấy như dựng đứng lông tóc toàn thân.

Trương Công Ngư rõ ràng đứng về phía Tần Lâm, nhìn về phía Hoàng Gia Thiện lớn tiếng khen:

- Xem đi, Tần lão đệ ta đây xét âm đoán dương, quả thật danh bất hư truyền! Hừ hừ, không giống như một ít người uống có hư danh, may mắn ngồi trên địa vị cao, thật ra thì hoàn toàn vô dụng. Đây gọi là núi tuy không cao nhưng nhờ có tiên mà nổi danh, nước tuy không sâu nhưng nhờ có rồng mà linh thiêng, cổ nhân đã nói đồ có sai bao giờ.

Tần Lâm Tần tướng quân danh bất hư truyền, kẻ may mắn ngồi trên địa vị cao cũng chỉ có Lưu Thủ Hữu Lưu Đô Đốc.

Tình thế bất lợi, tuy Lưu Thủ Hữu là cầm y Đô Đốc quyền cao chức trọng nhưng cũng không làm gì được Trương Công Ngư Trương Đô Đường dần dần thanh danh vang dậy, vì vậy không thể làm gì khác hơn là giả vờ không nghe thấy, trong lòng lại uất ức vô cùng.

Tìm được một quả chuông có in dấu tay trên đó, Tần Lâm cũng không bỏ qua, quét vân tay tất cả số chuông còn lại một lần, cuối cùng trong bảy quả chuông có ba quả còn in dấu tay Tái Nghiêm.

- Nào tới đây, không sợ không biết hàng, chúng ta so sánh một chút đi.

Lục mập cười xấu xa kéo thi thể Tái Nghiêm tới, thừa dịp thi cương vẫn chưa xuất hiện trên quy mô lớn, nhẹ nhàng giở tay phải thi thể lên.

Không đề cập tới cũng biết, lần này so sánh đã trở nên rõ ràng. Bởi vì cả bàn tay Tái Nghiêm cầm trọn chuông đồng, để lại tất cả dấu tay hết sức rõ ràng, cho nên căn bản không cần kiến thức giám định vân tay chuyên môn, chỉ cần nhìn hình dạng bàn tay, vị trí của mấy đường chỉ lớn và dấu chai đã có thể quả quyết là dấu tay của Tái Nghiêm để lại.

Tần Lâm bày chính tề ba quả chuông đồng có vân tay trên đó, ung dung điềm tĩnh cởi bao tay ra, theo thói quen phải tay một cái, lúc này mới ngoài cười mà trong không quét nhìn các quý tộc Mông Cổ một cái, cuối cùng ánh mắt dừng trên mặt Hoàng Đài Cát:

- Nếu như chỉ có một quả chuông đồng có dính vân tay, còn có thể nói có lẽ là lúc Tái Nghiêm rơi xuống hai tay quơ quào loạn xạ, ngẫu nhiên chộp được. Nhưng bây giờ có ba quả chuông đồng mang theo vân tay, chúng ta chỉ có thể cho là y đã giật chuông đồng xuống, sau đó hoặc đặt trên bệ cửa sổ hoặc cho vào trong ngực áo, lúc ngã xuống những chuông này cũng rơi theo. Đương nhiên bốn quả chuông còn lại thật sự là bị y chộp lấy trong khi rơi.

Trước đó đã sử dụng chứng cứ mang tính quyết định là xương gãy và vết bầm gấu trúc loại bỏ khả năng bị người khác giết chết. Sau đó dùng vân tay trên chuông đồng chứng minh sự thật Tái Nghiêm trộm chuông, lý luận của Tần Lâm hoàn toàn không cho phép nghi ngờ.

Sắc mặt Hoàng Đài Cát đỏ bừng, Bạt Hợp Xích cùng các vị quý tộc Mông Cổ có kẻ tỏ vẻ xấu hổ, cũng có người hắc hắc cười khan, thậm chí có mấy người căn bản xem thường, không xem chuyện này như đại sự lớn lao gì. Không phải chỉ là trộm vật thôi sao, trước khi phong cống Yêm Đáp Hãn, người Mông Cổ chúng ta còn thường xua thiết kỵ xông quan, sang biên giới cướp bóc, lúc ấy cũng không hề xấu hổ chút nào.

Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu buồn bực vô cùng, lúc đầu bọn họ cho là chuyện này liên lụy thật nhiều nội tình, có thể mượn cơ hội này làm cho Tần Lâm vấp ngã. Không ngờ rằng chuyện xảy ra như vậy, Tái Nghiêm này quả thật cũng hết sức đáng khinh, thân là Na Nhan Thiên Hộ vì trộm chuông đồng mà mất mạng, không thể nào tưởng tượng.

- Tần tướng quân xét án như thần, nhà ta bội phục, cực kỳ bội phục! Nhà ta trở về bẩm báo bệ hạ...

Trương Kinh ngưỡng ngừng chấp tay một cái, thừa dịp Tần Lâm còn chưa nói ra lời chế giễu đã bỏ chạy nhanh như một làn khói.

Lưu Thủ Hữu cũng vội vàng thoa dầu vào lòng bàn chân:

- Ôi chao, Tần tướng quân thật là... thật là ưu tú, bản Đô Đốc xấu hổ xấu hổ, trong nha môn còn có việc...

- Nếu như ngài thật sự xấu hổ, vậy thì không ngại thối vị nhượng hiền đi thôi...

Tần Lâm nghiêm trang nói, thấy Lưu Thủ Hữu cùng đám đường thượng quan Trương Chiêu, Bàng Thanh nhất tề chấn động thật mạnh, hần mới bật cười ha ha:

- Hạ quan chỉ đùa giỡn mà thôi, ha ha, Lưu Đô Đốc không nên cho là thật.

Nếu là thật thì xong rồi... Lưu Thủ Hữu giơ tay lau mồ hôi lạnh trên trán.

Đám cống sứ Mông Cổ Hoàng Đài Cát da mặt hết sức dày, cho dù là chuyện Tái Nghiêm trộm vật bị vạch trần ngay mặt, bọn họ cũng không hề lấy đó làm xấu hổ.

Tần Lâm hiểu được quan niệm thị phi của những người Mông Cổ này hoàn toàn khác với Trung Nguyên, cho nên cũng không nói đạo lý gì với họ, bất quá chỉ ngoài cười mà trong không cười nhìn chằm chằm Hoàng Đài Cát:

- Tâm cơ vương tử thật là sâu sắc, mượn cái chết của Tái Nghiêm để mưu đồ đại sự của mình, e rằng các vị Đài Cát, Thiên Hộ Vạn Hộ, có không ít người bị người che mắt không hay biết gì phải không?

- Nào có chuyện như vậy, người không nên nói xấu ta!

Hoàng Đài Cát phản bác ngoài miệng trong yếu.

Trong đám quý tộc Mông Cổ lại có mấy người cúi đầu, như có điều suy nghĩ.

Tần Lâm bật cười ha hả, giơ roi giục ngựa bỏ đi.

Trong phủ, Thanh Đại, Từ Tân Di vẫn chờ Tần Lâm, Chu Nghiêu Anh cũng đã được đưa về trong cung.

Tần Lâm cười cười kể lại chuyện này, Thanh Đại thề lưỡi thật dài:

- Thật là xấu hổ, tên Tái Nghiêm đó không biết thể diện là gì, đã là cống sứ khách quý của chúng ta còn đi trộm vật.

Từ Tân Di cũng không lấy đó làm kỳ quái, gật đầu một cái:

- Trong văn chương mà tổ tiên Trung Sơn Vương ta để lại có nói trên thảo nguyên Tái Ngoại cướp bóc diễn ra công khai, giữa các bộ tộc lừa gạt lẫn nhau, phong tục hết sức khác biệt với Trung Nguyên.

Dứt lời, Từ Tân Di lại ngoẹo đầu suy nghĩ một chút:

- Đúng rồi, nếu người Mông Cổ ở chỗ này, Hoàng Đài Cát còn là con cháu của gia tộc hoàng kim, Tần Lâm chẳng có thể mang Ô Nhĩ Ôn Dã Lực đi hỏi y thử xem y có biết đó là bảo bối gì chăng?

(Trích đoạn trước lúc Từ Tân Di đòi của hồi môn của phụ mẫu mình trước khi xuất giá: ‘Không ngờ rằng Ngô Thị tiếp lời nói:

- Cha con còn có một bảo bối tổ tiên Từ gia Trung Sơn Vương đánh người Mông Cổ, đuổi Nguyên Thuận Đế đến Mạc Bắc, đoạt được một món trân bảo hiếm thế của triều Đại Nguyên, tên là Ô Nhĩ Ôn Dã Lực gì đó...’)

577. Chương 577: Ô Nhĩ Ôn Dã Lực

Thanh Đại là một nha đầu thật thà, nghe vậy bĩu môi lắc lắc đầu:

- Từ tỷ tỷ, không thể nào, Hoàng Đài Cát đối nghịch cùng Tần ca ca, cho dù là y biết lai lịch bảo bối cũng nhất định không chịu nói cho Tần ca ca.

- Muội quá mức thật thà, chẳng lẽ Tần ca ca của muội không biết gạt y sao?

Từ Tân Di tức tối chọc chọc vào hông Thanh Đại, chọc cho tiểu nha đầu bật cười khanh khách.

Tần Lâm khề nhếch môi, nở một nụ cười vô cùng gian trá. Chuyện khác có thể ta không thành thạo, chuyện lừa gạt người khác thì... hắc hắc...

Từ Tân Di dứt lời liền vào nội thất, lấy ra hộp vàng đựng Ô Nhĩ Ôn Dã Lực đưa cho Tần Lâm.

Từ đầu đến cuối ba người cũng không chú ý đến, A Sa dốt Đại Hoàng đang chơi bên ngoài vừa nghe tới cái tên Ô Nhĩ Ôn Dã Lực lập tức dừng đứng tại lên lắng nghe, chăm chú theo dõi động tĩnh bên trong. Đến khi nhìn thấy Từ Tân Di lấy chiếc hộp vàng có khắc hình một con mèo trên đó ra, nhất thời ánh mắt trở nên sáng lên vô cùng giáo hoạt...

Hôm sau Tần Lâm mang hộp vàng theo đi tới Hội Đồng quán.

Lần trước là chạy thẳng tới chỗ ở người Mông Cổ tiến hành lục soát, lục soát xong đi liền, trước sau không tới một khắc đồng hồ, lần này Tần Lâm đi gặp hai vị Chủ Sự lão gia quán Hội Đồng quán.

Binh bộ Xa Giá ty Chủ Sự hiệp lý Hội Đồng quán Trần Khắc Chí là người quen cũ, thấy Tần Lâm đặc biệt kính cẩn, bởi vì biết làm người phải chừa đường lui, y mới không bị mất ô sa.

Lễ bộ Chủ Khách ty Chủ Sự Đề Đốc Hội Đồng quán trước đây là Hàn Tiến, sau này đã đổi sang vị khác họ Chu. Lần trước Tần Lâm, Từ Tân Di đại náo Hội Đồng quán, đánh Đại vương tử Đông Hu vương triều Mãng Ứng Lý, Hàn Tiến thiên vị giúp đỡ ngoại phiên, hành vi làm nhục quốc thể, Lễ bộ Thượng Thư Phan Thịnh đã cách chức y, đổi vị Chu Chủ Sự này.

Chu Chủ Sự biết rõ chức quan của mình làm thế nào mà có được, nếu không nhờ Tần Lâm lật đổ Hàn Tiến, có thể đến phiên mình trông coi Hội Đồng quán được sao? Vì vậy nụ cười của y vô cùng rạng rỡ, lảng xằng chạy tới chạy lui phục dịch, xem Tần Lâm như thân đại gia của mình.

Trong bụng Tần Lâm đang âm thầm suy tính, tìm cách làm cho hai vị Chủ Sự này phối hợp với mình hù dọa Hoàng Đài Cát một phen, gạt cho y nói ra lai lịch và cách dùng Ô Nhĩ Ôn Dã Lực.

Hắn còn chưa kịp nghĩ kế, chợt nghe nơi xa có tiếng ùng ùng vang lên, khác xa tiếng pháo trúc nổ, người có kinh nghiệm vừa nghe cũng biết là tiếng súng.

Tần Lâm sợ hết hồn, còn tưởng rằng lại xảy ra án mạng bắn súng giết người, chuẩn bị dẫn người chạy tới.

Không ngờ Trần Khắc Chí cùng Chu Chủ Sự cũng chỉ hơi nhúh mày một cái, sau đó lăm bắm với vẻ oán trách:

- Triệu Chủ Bộ thích những thứ tạp học này, không trách khoa cử lận đận, chỉ có thể đi theo cửa ngạch tạp lưu thư pháp.

- Đúng vậy, quần lấy sứ thần Lỗ Mật quốc kia, thỉnh thoảng lại bắn súng ùng ùng, quả thật là khiến cho người ta cảm thấy phiền phức.

Đời trước Tần Lâm nghịch súng mỗi ngày, hiện tại nghe thấy chữ ‘súng’ lập tức cảm thấy hứng thú, gác chuyện Ô Nhĩ Ôn Dã Lực sang bên, bảo hai vị Chủ Sự dẫn hắn đi xem chuyện gì.

Dọc trên đường đi hỏi thăm, Chu Chủ Sự bèn kể rõ nguồn cơn.

Lỗ Mật quốc có súng tốt, phái sứ thần cùng với vệ đội đi theo không ít, Chủ Bộ Hồng Lư Tự Triệu Sĩ Trình là triều đình phái tới tiếp đãi, hơn nữa dạy những công sứ này lễ nghi triều kiến. Không ngờ rằng y bỏ mặc chính sự bất kể, bất quá chỉ dạy sơ lược vài lần lễ nghi qua loa coi như xong, ngày ngày lại quần lấy sứ thần Lỗ Mật quốc nghiên cứu súng.

Lỗ Mật quốc? Tần Lâm kinh ngạc vô cùng, hắn biết Thiên Phương là Á Rập, Tát Mã Nhĩ Hãn ở Trung Á, Thổ Nhĩ Kỳ ở Tân Cương, nhưng không biết có quốc gia Lỗ Mật này, bèn cẩn thận hỏi thăm Chu Chủ Sự.

Vị Chu Chủ Sự này nhậm chức ở Lễ bộ, lại phái tới quán Hội Đồng quán, biết rất rõ ràng quốc gia phiên thuộc bốn phương thiên hạ, kể rõ đầu đuôi.

Nghe một hồi vị trí địa lý quốc gia cùng phong thổ nhân tình, lúc này Tần Lâm mới chợt hiểu ra, thì ra Lỗ Mật quốc là La Mỗ Tô Đan quốc chuyển âm, lúc này La Mỗ Tô Đan quốc đã bị Áo Tư Mạn (Osman) Thổ Nhĩ Kỳ tiêu diệt, nhưng triều Minh vẫn lấy tên Lỗ Mật quốc để gọi Thổ Nhĩ Kỳ.

Hiểu rõ điểm này, Tần Lâm càng cảm thấy giật mình, bằg vào lịch sử kiến thức không nhiều lắm của hắn cũng biết lúc này Áo Tư Mạn Thổ Nhĩ Kỳ như mặt trời ban trưa, chiếm Quân Sĩ Thần Đình Bảo (Constantinople) ở phía Đông đế quốc La Mã làm Y Tư Thần Bồ Nhĩ (Istanbul), đại quân thủy lục ép tới quốc gia Thiên Chúa giáo châu Âu không thở nổi. Trung tâm thống trị của nó xa ở Tiểu Á Tế Á, gần châu Âu, không hề tiếp giáp với Đại Minh, vì sao lại cam tâm lấy thân phận phiên thuộc thấp hèn tới triều kiến Đại Minh như vậy?

- Hừ, đó cũng là nhờ uy của Vĩnh Lạc gia chúng ta vẫn còn đó, làm cho Tứ Di không dám coi thường Đại Minh ta.

Binh bộ Chủ Sự Trần Khắc Chí mặt mày hớn hở, có vẻ đắc ý.

Năm đó Thiếp Mộc Nhi người Đột Quyết Mông Cổ Trung Á tự xưng là người thừa kế sự nghiệp Thành Cát Tư Hãn, thành lập đế quốc khổng lồ, hướng Tây đánh bại Thổ Nhĩ Kỳ đang trong thời toàn thịnh, khiến cho Thổ Nhĩ Kỳ phải xưng thần nạp cống.

Lúc này triều Nguyên đã bị triều Minh đánh bại, bờ cõi Thiếp Mộc Nhi đế quốc là tứ đại hãn quốc triều Nguyên (Oa Khoát Đài, Sát Hợp Đài, Kim Trướng, Y Nhi), y lại là người Mông Cổ, triều Minh theo như lệ cũ của triều Nguyên chinh thu cống phú của tứ đại hãn quốc, yêu cầu Thiếp Mộc Nhi đế quốc Tây Á tiến cống.

Ngay từ đầu Thiếp Mộc Nhi cũng không để ý tới, cuối cùng vẫn sai sứ tiến cống, viết trong thư tự xưng là thần, thờ triều Minh là tông chủ.

Nhưng Thiếp Mộc Nhi tuyệt đối không phải có ý thờ Trung Thổ là tông chủ, ngược lại, thông qua cống sứ y đang không ngừng tìm hiểu rõ tình huống cùng quốc lực triều Minh. Sau khi chuẩn bị đầy đủ Thiếp Mộc Nhi lập tức trở mặt, bắt giữ sứ giả Trung Quốc, dẫn dắt đại quân phát động tấn công triều Minh.

Thời ấy triều Minh là Vĩnh Lạc Hoàng đế Chu Lệ tại vị, cũng an bài quân sự tương ứng sẵn sàng, chuẩn bị quyết chiến cùng Thiếp Mộc Nhi thế tới hung hãn. Binh tướng triều Đại Minh cũng không sợ bọn họ, thời Chu Lệ bộ binh Đại Minh không có chuyện gì đi Mông Cổ thảo nguyên dạo hai vòng, Thủy sư của Trịnh Hòa Trịnh công công bảy lần xuống Tây Dương, thiết lập cự cảng Tuyên Ủy ty ở Indonesia, hải quân còn chạy tới châu Phi tuyên dương quốc uy.

Không ngờ rằng Thiếp Mộc Nhi còn chưa bước chân lên được lãnh thổ Trung Quốc lại đột nhiên ngã bệnh, một mạng ô hô, mấy đứa con trai y bắt đầu tranh quyền đoạt lợi. Rốt cục trường đại chiến với quy mô khoáng tuyệt cổ kim này còn chưa bắt đầu, đã bắt ngờ kết thúc với khí thế đầu voi đuôi chuột.

Không lâu sau, một đứa con trai Thiếp Mộc Nhi thừa kế phần lớn thực lực của phụ thân, lại phái sứ thần lấy thân phận phiên thuộc đến Đại Minh triều cống.

Chu Lệ liền cử hành diễn tập quân sự quy mô lớn mời y đi thăm, chỉ thấy binh mã hùng tráng, súng pháo như rừng, sứ thần kia không khỏi thở dài bái phục: ‘May là Thiếp Mộc Nhi đại đế nước ta bệnh chết ở trên đường tiến quân Đại Minh, nếu không chỉ sợ uy danh cả đời thường thắng bất bại của y cũng khó có thể bảo toàn.’

Chuyện này truyền dương ra, phàm là quốc gia bị Thiếp Mộc Nhi đế quốc đánh bại không khỏi kính sợ có thừa đối với Đại Minh.

Đế quốc Thiếp Mộc Nhi là phiên thuộc Đại Minh, Áo Tư Mạn Thổ Nhĩ Kỳ lại từng là phiên thuộc Thiếp Mộc Nhi, cho nên cho dù đã qua nhiều năm như vậy Thổ Nhĩ Kỳ hùng mạnh vẫn thường thường phái sứ thần tới triều kiến, biểu đạt kính ý của bọn họ đối với Đông phương thiên triều.

Binh bộ Chủ Sự Trần Khắc Chí chính miệng kể ra những chuyện cũ này, đương nhiên là hết sức hào hùng.

Tần Lâm cảm thấy máu nóng sục sôi, nhớ tới năm xưa Trung Quốc ra oai lan tràn tới châu Phi, Tiểu Á Tế Á, thật là huy hoàng vô cùng.

Nam nhi sao không mang ngô câu, thu lấy quan sơn năm mươi châu! Tần Lâm cũng hận không được theo Trịnh Hòa viễn hành Tây Dương, cũng hận không được theo đại quân đuổi hươu vùng Tái Ngoại...

Tiếng súng vang lên lần nữa nhắc nhở Tần Lâm đã đến nơi.

Quả nhiên là Chủ Bộ Hồng Lư Tự Triệu Sĩ Trinh đã gặp ngày hôm qua, y cầm trong tay một cây hỏa thẳng thương rất dài, hòng súng còn lượn lơ khói xanh, thấy Tần Lâm y có hơi giật mình.

Bên cạnh Triệu Sĩ Trinh có mấy tên ăn mặc như người Thổ Nhĩ Kỳ, lão nhân cầm đầu mặt đen, để một bộ râu trắng như tuyết xôm xoàm, con ngươi xanh biếc, mũi khoằm như mũi ưng, trên đầu quấn khăn trắng, thân mặc áo choàng hoa hòe sắc sỡ màu lam, bên hông đeo một thanh loan đao khảm đầy bảo thạch, chân đi giày da mũi cong vút, nhìn qua chẳng khác nào vị thần đèn trong truyện cổ tích Aladin.

- Thần đèn, thần đèn, ngọn đèn của ngươi ở đâu, có thể thỏa mãn ba điều ước của ta chăng?

Tần Lâm cười lẩm bẩm.

Sứ thần Lỗ Mật quốc đặt tay lên ngực, khom lưng vắn an:

Thỉnh an đại thần thiên triều tôn quý, thì ra ngài thuộc chuyện thần đèn Aladin như vậy, chuyện này phụ nữ và trẻ con ở nước ta đều biết, nhưng ở Đông phương thiên triều e rằng người biết chuyện không nhiều lắm.

Tần Lâm á khẩu nghẹn lời, thì ra sứ thần Lỗ Mật quốc này nói tiếng Hán tốt như vậy, mới vừa rồi nói mấy câu đùa giỡn đã bị y nghe hết.

- Đúng vậy, ta nghe nói qua chuyện này rồi...

Tần Lâm sờ sờ mũi:

- Ấc, lão huynh mặc y phục này thật đúng là giống như thần đèn.

Sứ thần Lỗ Mật quốc cười nói:

- Mục Lạp Đức Ưu Tố Phúc (Murad Yusuf), hết sức chân thành ra sức vì ngài, không biết ta có phúc phận biết tên đại thần thiên triều hay không?

Hôm nay Tần Lâm thân mặc măng bào ngọc dải, cho nên Mục Lạp Đức quen thuộc Trung Quốc nhìn qua cũng biết là vị quyền quý trong triều. Mới đầu thấy hần tuổi còn trẻ còn tưởng là một vị công công, kết quả thấy hần có cục xương ở cổ họng mới biết nhất định thân phận đối phương vô cùng tôn quý.

Chu Chủ Sự cố ý lấy lòng, nói thay Tần Lâm:

- Vị Tần tướng quân này quan hỷ thượng Tần hạ Lâm, chính là Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, Phiêu Kỵ tướng quân, Thượng Hộ Quân, chương ấn Bắc Trấn Phủ Ty, phụng chỉ trông coi chiếu ngục bản triều, rất được mặt rồng ưu ái, cũng không có người thứ hai có thể sánh bằng.

- Thì ra là sủng thần thiên triều Đại Hoàng đế, hạnh ngộ hạnh ngộ!

Mục Lạp Đức lại để tay lên ngực lần nữa, cúi mình vái chào thật thấp.

Chu Chủ Sự, Trần Khắc Chí cau mày, rốt cuộc hiểu biết của Mục Lạp Đức đối với Trung Quốc còn chưa đủ, ở Lỗ Mật quốc hần sủng thần là tiếng khen ngợi rất hay, nhưng ở Trung Quốc, nói người khác là sủng thần cũng chẳng khác nào nói là nịnh thần.

- Mục tiên sinh, người nói gì vậy?

Chu Chủ Sự lớn tiếng nói:

- Tần tướng quân nhiều lần lập công lớn, công trung với nước, cho nên triều đình vô cùng coi trọng. Ngài nhờ vào công lao mà thăng tới chức quan như bây giờ, không phải là loại sủng thần may mắn mà được thăng quan tiến chức.

Mục Lạp Đình rất biết phục thiện, lập tức đổi giọng, cười híp mắt vắn an Tần Lâm lần nữa:

- Thì ra Tần tướng quân lập được nhiều công lao như vậy, nhờ công làm được đại quan, bản sứ giả thật là thất kính. Cũng chỉ có thiên triều vĩ đại mới có quan viên trẻ tuổi mà thông minh cơ trí như ngài vậy.

- Quá khen, quá khen...

Tần Lâm và Mục Lạp Đức hàn huyên mấy câu, ánh mắt hần lại nhìn khẩu hỏa thẳng thương Triệu Sĩ Trinh cầm trong tay.

Bề ngoài của khẩu súng này hoàn toàn khác với khẩu thương mà trước kia Đại Minh sử dụng, cũng khác với Xế Điện Thương, Tẩn Lôi Thương mà sau đó Tần Lâm chế tạo ra. Đặc điểm nổi bật nhất chính là nòng súng đặc biệt nhỏ dài, có chừng bốn thước năm sáu tấc, cộng thêm phần báng phía sau, chiều dài khẩu súng có chừng hơn sáu thước, cũng chính là hơn hai mét đời sau. Triệu Sĩ Trinh cầm trong tay, chiều dài khẩu súng vượt qua xa chiều cao thân thể y.

Triệu Sĩ Trinh thấy Tần Lâm đang nhìn mình, nhất thời mặt đỏ lên, ngượng ngùng nói:

- Hạ quan khoa cử không được như ý, trời sinh tính thích chơi đùa những thứ kỳ kỳ dâm xảo này, tưởng tiếng súng đã quấy rầy Tần trưởng quan, quả thật là có lỗi...

Đúng theo như lời Trương Công Ngự, Bát Cổ khoa cử là xuất thân chính đồ, những thứ khác đều là tạp học, Triệu Sĩ Trinh lấy thư pháp gia nhập quan trường, chuyện này cơ hồ đã trở thành tâm bệnh của y.

Tần Lâm cười mũi một tiếng, tiếp theo bật cười ha hả.

Sắc mặt Triệu Sĩ Trinh lập tức sa sầm, sinh lòng căm phẫn, sắc mặt tái xanh, đang gân cổ lên định tranh cãi với Tần Lâm.

Không ngờ Tần Lâm ngưng bật tiếng cười, lại nghiêm nghị nói:

- Cái gì kỳ kỳ dâm xảo, đây là bảo vệ quốc gia. Các Đại nhân tiên sinh viết đạo đức văn chương chính đạo mở mang bờ cõi trong triều có hàng ngàn hàng vạn, người giống như Triệu Chủ Bộ đây thật là ít ỏi, cho nên bản quan cũng cảm thấy rất quý.

Hai vị Lễ bộ Chu Chủ Sự và Binh bộ Trần Chủ Sự đều xuất thân là Lương Bảng Tiên Sĩ, nghe lời này rất xem thường, đạo đức văn chương mới là căn cơ lấy nhân đức giáo hóa tứ phương, những kỳ kỳ dâm xảo này đã đáng là gì?

Nhưng Tần Lâm quan cư nhị phẩm, chấp chương Cẩm Y Vệ Bắc Trấn Phủ Ty, chính là nhất đẳng nhất hồng nhân đương triều, cho dù hai vị Chủ Sự có ý kiến bất đồng cũng chỉ dám để trong lòng, hết sức buồn bực mà không dám nói ra.

Triệu Sĩ Trinh lại khác, y lấy thư pháp tạp lưu gia nhập quan trường, làm bát phẩm Chủ Bộ Hồng Lư Tự, khắp nơi bị quan viên xuất thân chính đồ xem thường, trong lòng uất ức không nơi phát tiết, chưa từng có ai khen y một chữ hay.

Tần Lâm nói những lời này Triệu Sĩ Trinh chỉ cảm thấy trong lòng sục sôi máu nóng. Cho dù là tính tình y bướng bỉnh thiên khích nhưng lúc này cũng nảy sinh cảm giác xem Tần Lâm như tri kỷ. Bất quá là chênh lệch địa vị cực lớn cộng thêm thời gian qua bị xem thường, khiến cho y không dám quá mức tin tưởng chuyện này.

Rốt cục là vị Tần tướng quân này nói lời thật lòng hay là chỉ thuận miệng phụ họa với ta thôi?

Triệu Sĩ Trinh âm thầm kinh ngạc trong lòng.

578. Chương 578: Lỗ Mật Súng

Rốt cục Triệu Sĩ Trinh suy nghĩ lại, chợt thán than thở:

- Triệu Sĩ Trinh ơi Triệu Sĩ Trinh, chức quan người bao lớn chứ, Tần tướng quân quan cư nhị phẩm, được mặt rồng ưu ái, cần gì phụ họa người.

Tần Lâm thấy thần sắc Triệu Sĩ Trinh biến ảo không chừng, đoán được trong lòng đối phương nhất định gợn sóng phập phồng.

Bất kể tính tình Triệu Sĩ Trinh thiên khích, bướng bỉnh dường nào, dù sao y chỉ là chức quan bát phẩm con con, hơn nữa xuất thân tạp lưu, tương lai cũng không có bao nhiêu tiền đồ. Hiện tại được Tần Lâm là đại quan chính nhị phẩm chủ động lấy lòng, làm sao y không kích động cho được?

Quả nhiên Triệu Sĩ Trinh vái chào thật sâu:

- Tần tướng quân khen quá lời rồi, ty chức thẹn không dám nhận. Tuy rằng ty chức nhậm chức ở Hồng Lư Tự nhưng lại thích đùa nghịch súng pháo, nếu Tần tướng quân có điều sai khiến, ty chức nhất định tận tâm tận lực.

Tần Lâm khẽ mỉm cười, Triệu Sĩ Trinh không có ở quan trường cũng không sao, nếu ở quan trường, chỉ cần thi triển chút kế mọn chắc chắn sẽ bắt y ra sức ỳnh.

Bất quá rốt cuộc người này có bản lĩnh gì, loại súng từ Lỗ Mật quốc tới này có ích lợi gì, vậy phải thử một lần.

Tần Lâm chỉ chỉ Lỗ Mật súng trong tay Triệu Sĩ Trinh:

- Loại súng của ngoại phiên này có gì khác biệt với điều thương mà bản triều sử dụng, phiên Triệu Chủ Bộ bắn vài phát xem thử.

Triệu Sĩ Trinh không chút do dự lấy thuốc súng, đạn nạp vào nòng súng, dùng cây thông nòng ép chặt đạn được vào trong nòng. Sau đó đốt dây dẫn hỏa, gạt cò súng vào vị trí, nhắm chuẩn tác xạ.

Cách đó chừng ba mươi trượng, trên tường đã treo sẵn rất nhiều bia đá màu xám. Triệu Sĩ Trinh nhắm thật kỹ, sau đó bóp cò, đầu rồng đang kẹp dây dẫn hỏa rơi xuống. Pằng một tiếng vang lên, cơ hồ đồng thời bia đá xám nơi xa kia liền bốc lên một mảnh khói trắng.

Tần Lâm thấy vậy hết sức giật mình, Xế Điện Thương của hắn là súng ngắn, chỉ có thể đạt độ chính xác cao như vậy trong vòng mười trượng. Tần Lôi Thương là súng trường, cũng chỉ có thể tác xạ chuẩn xác như vậy trong khoảng cách ba mươi trượng, đường bắn xa nhất ngược lại có thể đạt tới năm sáu chục trượng. Nhưng đó chính là xếp thành đội ngũ tác xạ hàng loạt, có thể bắn trúng hay không vậy phải xem xác suất.

Loại súng này ngoài hơn ba mươi trượng còn có thể giữ được độ chính xác rất cao, tối thiểu cũng đã vượt hơn Xế Điện Thương và Tần Lôi Thương.

Cũng khó trách, nòng súng này dài khác thường, cho nên độ chính xác mới cao như vậy.

Thời này chế tạo những phụ kiện như báng súng, cò súng, đầu rồng, cốc thuốc mồi... tương đối dễ dàng, nhưng muốn chế tạo nòng súng chuẩn xác là vô cùng khó khăn. Sở dĩ chi phí và công chế tạo Xế Điện Thương của Tần Lâm giảm xuống rất nhiều chính là vì cân nhắc đến hoàn cảnh sử dụng súng ngắn, giảm bớt chiều dài nòng súng xuống còn một phần ba nòng điều thương, vì vậy công phu và thời gian lập tức giảm xuống chỉ còn một phần mười điều thương.

Căn cứ vào đó mà tính toán, nòng loại Lỗ Mật súng này dài chừng gấp sáu lần Xế Điện Thương, gấp đôi Tần Lôi Thương, chi phí và công phu chế tạo nó chẳng phải là cao tới mức khó lòng tin được hay sao?

Tần Lâm nói ra mối nghi hoặc của mình.

Triệu Sĩ Trinh rất là bội phục, trợn to hai mắt:

- Thì ra Xế Điện Thương, Tần Lôi Thương là do Tần tướng quân làm ra, hạ quan chân chính không nghĩ tới chuyện dùng lá thép đánh đá lửa tạo ra lửa, không cần phải đốt ngòi nổ, điểm này xảo diệu tới mức kinh người. Về phần chế tạo nòng súng thế nào, hạ quan cũng không biết rõ lắm, Mục tiên sinh nói không rõ ràng.

Mục Lạp Đức toét miệng cười hề hề, dáng vẻ cao thâm khó lường:

- Loại súng này của tể quốc cũng không có gì đặc biệt, đánh lửa cũng không nhanh nhẹn tinh xảo bằng Xế Điện Thương, Tần Lôi Thương của quý quốc. Duy chỉ có nòng súng đặc biệt dài, chính là dùng cơ khí đặc biệt chế tạo ra, Tô Đan (Sudan, tên gọi của người đứng đầu quốc gia theo đạo Hồi) tể quốc đã lệnh trên dưới giữ bí mật thật kỹ, quyết không cho phép truyền ra ngoài.

Triệu Sĩ Trinh nghe vậy sa sầm nét mặt, nhìn Lỗ Mật súng trong tay lại không chế tạo ra được, thật sự rất buồn bực. Cho dù là mua được của người ta vài khẩu cũng không có cách nào trang bị trên diện rộng.

Tần Lâm ngược lại nhếch miệng vui mừng, nếu như thật sự không truyền ra ngoài, Mục Lạp Đức cần gì nói nhảm nhiều như vậy, lại nhiệt tình giới thiệu Lỗ Mật súng như vậy? Chỉ sợ vị lão huynh này cũng cùng một đường lối với mình đây...

- Nào lại đây, Mục tiên sinh chúng ta đi sang bên nói chuyện...

Tần Lâm dắt Mục Lạp Đức đi sang bên.

Chỉ thấy Tần Lâm và Mục Lạp Đức nói chuyện, thần đèn tiên sinh thỉnh thoảng thì thào nhỏ, thỉnh thoảng lắc đầu làm ra vẻ bức tức, thỉnh thoảng vỗ ngực như đang thề thốt, cuối cùng lại cười tít mắt, nắm chặt tay Tần Lâm.

Mục Lạp Đức không hổ là gian thương Thổ Nhĩ Kỳ, bản lĩnh làm tiền của lão có thể sánh ngang với Tần Lâm. Đây mới là đại cao thủ đấu với đại cao thủ, hai người miệng lưỡi sắc bén, giằng co bất phân thắng bại với nhau một thời gian dài. Cuối cùng Tần Lâm trầm ngâm thời gian ước chừng một nén nhang, rốt cục nghiêng rằng một cái:

- Hai ngàn năm trăm lượng hoàng kim đổi toàn bộ kỹ thuật, thành thì thành, không thành thì thôi, lão tử sẽ không thêm một đồng nào nữa!

- Lạy thánh Ala!

Trong đôi mắt xanh biếc giáo hoạt của Mục Lạp Đức chiếu ra ánh sáng vui mừng hơn hở, đặt tay lên ngực khom người thật thấp:

- Đại thần thiên triều khăng khái, ngài sẽ nhận được hết thảy những gì mình muốn, Mục Lạp Đức sẽ hết lòng ra sức vì ngài.

Ta thừa biết lão thấy tiền là sáng mắt... Tần Lâm ngoài mặt cười hì hì đối phó đối phương, trong lòng lại vô cùng khinh bỉ Mục tiên sinh.

Thông qua trao đổi với Từ Văn Trường, Tần Lâm sớm biết thời này bên trong hoạt động triều cống, thành phần kinh tế là rất quan trọng. Triều Minh có thể tương đối coi trọng ý nghĩa chính trị vạn nước tới triều kiến, nhưng các quốc gia phiên thuộc lại coi trọng yếu tố kinh tế hơn.

Quốc gia tiếp giáp ranh giới, chịu ảnh hưởng của triều Minh thật sâu như Triều Tiên, tình cảm giữa sứ giả triều cống và quan viên thiên triều còn tương đối nồng đậm. Mà các quốc gia như Á Rập, Java, Lỗ Mật, thường là do thương nhân ngoại mậu đảm nhiệm cống sứ triều cống, không hề lơ là việc mua bán, đều tranh thủ nắm chắc cả hai phương diện chính trị và kinh tế.

Bởi vì đến Đại Minh triều kiến có thể lấy được ích lợi kinh tế không nhỏ từ phần ban thưởng trả lại. Thậm chí có một số quốc vương nước nhỏ bán chức danh cống sứ, thương nhân nào trả giá cao nhất sẽ được nhận chức cống sứ, mang theo quốc thư đi Trung Quốc triều kiến.

Lúc đi tới đây nghe hai vị Chủ Sự Chu, Trần giới thiệu, trong lòng Tần Lâm đã gần như có kế hoạch. Tuy rằng uy phong Đại Minh lớn thật, nhưng dù sao chuyện của Thiếp Mộc Nhi để quốc và Áo Tư Mạn Thổ Nhĩ Kỳ cũng xảy ra từ thời Vĩnh Lạc, lúc ấy Áo Tư Mạn nhất định thành tâm thần phục, hết sức thành thật ngoan ngoãn tới triều kiến.

Nhưng bây giờ đã qua hơn một trăm năm, Thổ Nhĩ Kỳ lại không giáp ranh với Trung Quốc, yếu tố kinh tế trong triều kiến có ý nghĩa sâu xa hơn chính trị rất nhiều.

579. Chương 579: Nhìn Xa Trông Rộng

Nhìn lại bộ mặt gian thương của Mục Lạp Đức, thấy lão còn nói tiếng Trung Quốc rành rẽ như vậy, tự nhiên không phải là nhân sĩ quan phương Thổ Nhĩ Kỳ lần đầu phái đến Trung Quốc, mà giống như một thương khách hàng năm ra biển làm ăn, nói không chừng người này tìm Tô Đan mua tư cách cống sứ.

Tần Lâm thấp giọng, đột nhiên ghé vào bên tai Mục Lạp Đức hỏi:

- Lão huynh, nói thật đi, tư cách cống sứ của lão mua hết bao nhiêu tiền?

- Không có, không có tổn tiền, ta là đại thần cung đình Tô Đan, được đặc chỉ tới Trung Quốc triều kiến...

Trong mắt Mục Lạp Đức thoáng qua vẻ bối rối.

Đúng như Tần Lâm suy đoán, lão là thương nhân Thổ Nhĩ Kỳ hàng năm lui tới Ấn Độ dương, duyên hải Trung Quốc, tốn tám trăm đồng Dinar vàng hối lộ hoạn quan bên cạnh Áo Tư Mạn Tô Đan, từ đó thu hoạch được tư cách cống sứ triều kiến Hoàng đế Trung Quốc.

Tần Lâm bèn nhảy bắt được vẻ hốt hoảng trong mắt Mục Lạp Đức, trong lòng càng tin tưởng suy đoán của mình, bèn vỗ vỗ vào vai lão, ngoài cười mà trong không cười:

- Mục tiên sinh, lão yên tâm, bản quan có mấy người bạn tốt ở Thủy sư Phúc Kiến Nguyệt Cảng và Thị Bạc Ty Hàng Châu, nếu lần này chúng ta hợp tác khoái trá, ha ha...

Mục Lạp Đức càng thêm giật mình, hợp tác khoái trá tự nhiên không cần phải nói, nếu như trong quá trình hợp tác gỡ trò gì, tương lai hai nơi Hàng Châu, Nguyệt Cảng thông thương khẩu ngạch, sợ rằng sẽ vĩnh viễn đóng cửa lại đối với mình.

Vốn Tần Lâm muốn đề phòng Mục Lạp Đức giấu lại chút đỉnh trong chuyển nhượng kỹ thuật, nếu lão muốn tiếp tục làm ăn ở Trung Quốc, vậy không sợ lão gỡ trò gì. Lúc này Tần Lâm lại trấn an lão:

- Trung Quốc chúng ta có câu nói cổ ‘thương nhân bàn bạc phải đứng trên lập trường thương mại’, chỉ cần kỹ thuật chế tạo Lỗ Mật súng của lão tốt, bản quan sẽ không thiếu của lão một lượng vàng nào, hơn nữa tương lai còn phụng dưỡng cho lão.

- Được, được lắm...

Mục Lạp Đức như trút được gánh nặng, vẻ mặt lại trở nên linh hoạt, vỗ ngực thề thốt:

- Đại thần thiên triều yên tâm, ta xin lấy danh nghĩa thánh Ala thề, Lỗ Mật súng là súng tốt nhất trên thế giới, bất kể phương Đông hay là phương Tây.

Nãy giờ Tần Lâm bàn chuyện giao dịch cùng Mục Lạp Đức là đi qua một bên to nhỏ thì thầm, người khác cũng không biết được bọn họ nói gì, cuối cùng những lời này của Mục tiên sinh lớn hơn một chút, bị Triệu Sĩ Trinh nghe lọt vào tai.

Triệu Sĩ Trinh khoa cử bất lợi, nhờ tập lưu mới vào được sĩ đồ, những năm gần đây bị người xem thường đến tột bậc, chỉ có Tần Lâm có vài phần kính trọng đối với y. Hơn nữa trong quá trình vụ án ở Từ Thọ tự, y cũng biết Tần tướng quân là vị năng thần tinh minh cường kiện, chứ không phải là nịnh thần nhờ súng ái mà thăng tiến.

Tuy không biết nội dung nói chuyện giữa Tần Lâm và Mục Lạp Đức, nhưng cũng đoán được đại khái là muốn mua kỹ thuật chế tạo Lỗ Mật súng, vào lúc này nghe Mục Lạp Đức khoác lác hò hét, e sợ Tần Lâm bị hét giá cao, Triệu Sĩ Trinh bèn tiến nhanh lên phía trước, chen lời nói:

- Mục tiên sinh, lão nói như vậy không khỏi hơi quá đáng một chút, cần phải biết Đại Minh chúng ta...

Lời còn chưa nói hết, Tần Lâm lại khoát khoát tay hết sức quả quyết, không cho Triệu Sĩ Trinh có cơ hội nói tiếp:

- Triệu Chủ Bộ quá mức bối lung tìm vết rồi, bản quan đã xem kỹ, Lỗ Mật súng quả thật là thần binh lợi khí đương kim nhất đẳng, binh khí Đại Minh ta thật sự là không bì kịp.

Triệu Sĩ Trinh hảo tâm không có hảo báo, cảm thấy uất ức trong lòng. Vốn theo tính khí của y đã phát tác tại chỗ với Tần Lâm ngay tức khắc, nhưng vì hảo cảm trước đó cho nên rốt cục nín nhịn không nói gì nữa, nhưng vẻ mặt đã tỏ ra cực kỳ khinh thường.

Mục Lạp Đức chẳng qua là một thương nhân, lại không suy nghĩ quá nhiều trong phương diện này. Nghe Triệu Sĩ Trinh nói Lỗ Mật súng cũng không phải là tận thiện tận mỹ, lão lập tức lo lắng chuyện hai ngàn năm trăm lượng hoàng kim đã thương lượng xong xuôi trước đó, cùng với chuyện Tần Lâm đã hứa tương lai để cho hai nơi thông thương hải cảng, bằng hữu chiếu ứng.

Sau đó nghe Tần Lâm phản bác Triệu Sĩ Trinh, Mục Lạp Đức lập tức cười nhả nhúm cả mặt, nhìn Tần Lâm gơ ngón tay cái lên:

- Vẫn là Tần tướng quân biết người biết cửa, Triệu Chủ Bộ, tầm mắt của ngài quả thật không bằng Tần tướng quân.

Trước đó Mục Lạp Đức còn ra sức biểu diễn súng ống cùng Triệu Sĩ Trinh, không ngờ rằng vào lúc này lại đổi giọng chê bai như vậy, quả thật là giọng điệu gian thương không sai vào đâu được.

Tần Lâm lại ứng phó với Mục Lạp Đức mấy câu, nói qua mấy ngày nữa sẽ phái người tới nói chi tiết vấn đề chuyển nhượng kỹ thuật, lúc này mới cười híp mắt cáo từ gian thương Thổ Nhĩ Kỳ.

Hai vị Chủ Sự Chu, Trần thủy chung ở bên cạnh quan sát, mặc dù bọn họ không coi trọng Triệu Sĩ Trinh nhưng cũng không nhịn được nói:

- Tần tướng quân, từ xưa tới nay là kẻ giá trên trời, mặc cả dưới đất, người mua thường nói hàng không tốt để dễ ép giá, mới vừa rồi ngài... Hay là hai người chúng ta tìm Mục tiên sinh kỳ kèo với lão giúp ngài?

Tần Lâm cười hăng hắc vui vẻ, cảm tạ hảo ý của hai vị Chủ Sự, lại nhìn Triệu Sĩ Trinh bên cạnh đang bĩu môi tỏ vẻ buồn bực không vui:

- Lỗ Mật súng thắng ở nòng súng dài mà độ chính xác cao, chi phí lại tương đối rẻ, là bởi vì nó dùng kỹ thuật hai nòng chồng lên nhau, cùng với một loại máy tiện gỗ đặc thù. Nhưng nó lại dùng dây thừng điểm hỏa, kém xa không thuận tiện bằng Xé Điện Thương, Tấn Lôi Thương của bản quan dùng lá thép đánh đá lửa. Ngoài ra đường kính nòng súng quá nhỏ, có thể chứa thuốc súng quá ít, cũng có vấn đề về uy lực...

- Trời ơi, thì ra Tần tướng quân biết hết, vậy vì sao...

Triệu Sĩ Trinh chớp chớp mắt, đầu óc mơ hồ.

Tần Lâm cười đặc biệt xảo trá:

- Tại sao ta phải nói những chuyện này cho Mục Lạp Đức? Nếu Lỗ Mật quốc dựa theo kỹ thuật chúng ta cải tiến súng của bọn họ, như vậy có ích lợi gì đối với Đại Minh chúng ta, đối với bản quan?

Trời ơi... Triệu Sĩ Trinh chợt hiểu ra, lòng nói Tần tướng quân thật là quá gian trá, à không, là 'nhìn xa trông rộng'. Chúng ta mua kỹ thuật tiên tiến của Lỗ Mật quốc, còn kỹ thuật tiên tiến của chúng ta... hắc hắc, không cho các người!

Hai vị Chủ Sự Chu, Trần cũng giậm chân khen hay, cho dù là Mục Lạp Đức gian hoạt như quỷ cũng phải uống nước rửa chân của Tần tướng quân, chân chính làm cho người ta dở khóc dở cười.

Ngay từ đầu Tần Lâm đã không có ý định sao chép nguyên bản Lỗ Mật súng.

Quả thật Lỗ Mật súng là vũ khí rất tân tiến, Tần Lâm đã chơi qua một game có tên là Đế Quốc Thời Đại, thân binh của Tô Đan Thổ Nhĩ Kỳ là binh chủng tương đối lợi hại, hẳn trong tay bọn họ cầm chính là Lỗ Mật súng.

Nhưng loại vũ khí đến từ Tiểu Á Tế Á này thật sự đánh đâu thắng đó hay sao?

Vào nửa cuối thế kỷ 16, vào thời hàng hải châu Âu triển khai không lâu, cách mạng kỹ nghệ còn chưa bắt đầu, Áo Tư Mạn Thổ Nhĩ Kỳ công chiếm Constantinople, hấp thu nền văn minh cổ La Mã còn sót lại của đế quốc Đông La Mã. Nền văn minh truyền thừa mấy ngàn năm của Đại Minh ở phương Đông có thể nói là sánh ngang hàng phương Tây.

580. Chương 580: Hồn Độn Chi Cầu

Vào thời này các trung tâm văn minh vẫn chưa chân chính phân thắng bại, mỗi nơi dựa theo đặc điểm của mình mà phát triển, trên phương diện kỹ thuật không tồn tại tiên tiến hay lạc hậu tuyệt đối. Đơn cử kỹ thuật hàng hải, toàn thể châu Âu thuộc về giai đoạn hơi dẫn trước một chút, nhưng về các phương diện mở bờ chống gĩ, khoang chứa nước, bánh lái thẳng bằng... lại lạc hậu hơn Trung Quốc.

Lỗ Mật súng cũng là như vậy, nòng súng siêu cấp nhỏ dài cung cấp độ chuẩn xác cực cao, nhưng trọng lượng đạn và lượng thuốc hơi thấp, uy lực có vẻ hơi kém, phương thức phát xạ cũng áp dụng dây dẫn hỏa còn tương đối lạc hậu.

- Thật ra thì thứ bản quan muốn chẳng qua là kỹ thuật nòng súng hai tầng của Lỗ Mật súng và loại máy tiện đặc thù kia...

Tần Lâm đem tính toán của mình nói thẳng không kiêng kỵ cho Triệu Sĩ Trinh, lại chỉ một khẩu Lỗ Mật súng chỉ Mục Lạp Đức lưu lại:

- Người xem báng súng của nó cũng không hoàn thiện.

Báng Lỗ Mật súng rất nhỏ, không gác trên vai tác xạ giống như đời sau, mà là kẹp dưới nách.

Triệu Sĩ Trinh lập tức nói:

- Hạ quan nghĩ ra một biện pháp, chính là gắn một lưỡi dao ở phía sau báng súng, như vậy khi địch nhân đến gần không còn kịp bắn nữa thì có thể trở ngược thân súng, dùng dao trên báng súng chiến đấu với địch nhân.

Ặc, Tần Lâm thấy buồn cười, không nghĩ tới Triệu Sĩ Trinh lại có thiết kế loại này, vội vàng nói:

- Triệu Chủ Bộ xem thử biện pháp này của bản quan có phải tốt hơn không, thêm móc vào phía dưới nòng súng...

Nói trắng ra chính là lưỡi lê của súng trường đời sau, gắn móc bên dưới thân súng, bình thời có thể không cần gắn lưỡi lê vào, chờ đến khi vật lộn xấp lá cà sẽ gắn lưỡi lê vào móc.

Trước triều Minh cũng có lưỡi lê, bất quá là cắm đuôi lưỡi lê thẳng vào họng súng, như vậy phạm là cài đặt lưỡi lê thì không thể bắn súng.

Tần Lâm đề xuất mô thức này kiêm cả tác xạ và vật lộn xấp lá cà, hơn nữa có thể chuyển đổi linh hoạt, cho nên trong chiến tranh mấy trăm năm về sau được áp dụng rộng rãi.

Hai vị Chủ Sự Chu, Trần cũng không nói, Triệu Sĩ Trinh là kẻ biết người biết cửa, lập tức bội phục Tần Lâm sát đất. Nếu làm như vậy, tương lai không phải là súng có thể thay thế được trường mâu hay sao, hỏa thương bình kiêm cả năng lực vật lộn xấp lá cà, sẽ là một cuộc cách mạng trên chiến trường.

- Đi theo ta đi thôi, dù sao lão Triệu người không phải là xuất thân chính đồ, cần gì khổ sở lăn lộn trong đám quan văn như vậy?

Tần Lâm vỗ vỗ vai Triệu Sĩ Trinh:

- Chuyện chuyển nhượng kỹ thuật dựa vào người, hãy giúp ta giải quyết Mục Lạp Đức.

Triệu Sĩ Trinh không do dự chút nào, gật đầu một cái vô cùng quả quyết.

Triều Minh văn quý vũ tiện, đó cũng là nói một cách tương đối, tỷ như Cẩm Y Vệ quyền lực rất lớn, Lưu Thủ Hữu là con cháu văn thân nhiều đời chịu ân nước, chuyển thành vũ chức cẩm y Đô Đốc có thể gọi là vô cùng oai phong lẫm lẫm.

Triệu Sĩ Trinh chỉ là bát phẩm Chủ Bộ Hồng Lư Tự, cũng không phải là xuất thân Tiến Sĩ, ngày trèo lên cao xa xa không hẹn. Tần Lâm làm cho y tâm phục ở mọi phương diện, lại cho y bắt đầu tiên đồ mới với chức Phó Thiên Hộ, cho dù là nằm mơ cũng phải nở một nụ cười.

Triệu Sĩ Trinh còn muốn nói chuyện hỏa thương với Tần Lâm, hai vị Chủ Sự Chu, Trần một mực ở bên cạnh nở nụ cười bồi nhưng trong lòng đã vô cùng không kiên nhẫn. Hai ta là phụng bồi Tần tướng quân tới đây, ai thèm nghe một chút quan tạp lưu nhơ nhỏ như người nói huyền thiên như vậy?

Tần Lâm cười khoát khoát tay:

- Triệu tiên sinh, chúng ta ngày sau còn dài, có lời gì có thể từ từ nói, không vội trong lúc nhất thời.

- Ôi chào, làm trẻ nãi công vụ trưởng quan rồi...

Triệu Sĩ Trinh vỗ trán một cái, lần này phải chạy rồi, y cảm thấy toàn thân vô cùng phấn chấn, không còn bướng bỉnh thiên khích khiến cho ai ai cũng chán ghét như trước đây ở Hồng Lư Tự, cười híp mắt nói lời từ biệt với Tần Lâm, lại nhìn hai vị Chủ Sự tạ lỗi, sau đó mới rời khỏi nơi này.

Tần Lâm thương lượng với Mục Lạp Đức xong, được phương pháp chế tạo nòng súng hai tầng của Lỗ Mật quốc, lại thu được một thủ hạ say mê súng ống như Triệu Sĩ Trinh. Hẳn tương lai y hợp tác với Tắt Mậu Khang ở Nam Kinh, nhất định sẽ nâng cao tài nghệ chế tạo hỏa khí lên một tầng.

Tâm trạng Tần Lâm đặc biệt tốt, suy nghĩ sự tình cũng nhanh chóng, sau khi đã có kế sách bèn móc hộp vàng đựng Ô Nhĩ Ôn Dã Lực ra đưa cho Chu Chủ Sự:

- Hai vị cầm đồ chơi này đi tìm Hoàng Đài Cát, cứ nói đây là lễ vật Mục Lạp Đức lên lút tặng, mở ra cho y xem đồ trong đó, ra giá một vạn lượng bạc bán cho y. Nếu như y mua, làm bộ như vô tình hỏi xem rốt cục đó là gì, nếu y không mua, các người cứ tiếp tục giảm giá, xem y nói thế nào.

Chu Chủ Sự cùng Trần Khắc Chí ngơ ngác nhìn nhau, đại khái đoán được mấy phần. Nghe nói ở Long Phúc tự và Từ Thọ tự, Tần tướng quân trước sau hai lần náo loạn xung đột với bọn người Mông Cổ Hoàng Đài Cát, rõ ràng cho thấy hai bên đối kháng, chắc chắn là lần này muốn mượn hộp vàng để thăm dò hư thật.

Hai vị hơi chần chờ, mặc dù võ sĩ Mông Cổ vừa hung hãn lại cậy mạnh, rốt cuộc vẫn là Tần tướng quân chấp chương Bắc Trấn Phủ Ty lợi hại hơn, trong lòng cân nhắc một chút cũng biết nên làm như thế nào.

Hoàng Đài Cát gần đây tương đối phiền phức.

Xảy ra chuyện Tái Nghiêm rơi chết ở Từ Thọ tự, mất thể diện trước mặt quan viên triều Đại Minh chỉ là thứ yếu, quan trọng hơn là không ít quý tộc Mông Cổ đã bị thâm ý Tần Lâm ngấm ngầm ám thị làm cho nghi thần nghi quỷ, thậm chí hoặc nhiều hoặc ít khám phá ra dã tâm của Hoàng Đài Cát.

Thật may là từ khi Yêm Đáp Hãn bệnh nặng, phe chủ chiến dần dần chiếm cứ thượng phong, trong đầu những quý tộc Mông Cổ này phần lớn vốn là muốn khai chiến cùng triều Minh, dẫn quân đến Trung Nguyên cướp bóc. Nên dù bọn họ nhìn ra dụng ý của Hoàng Đài Cát cũng không làm dao động lòng hiếu chiến của bọn họ.

- Chủ nhân yên tâm...

Bạt Hợp Xích siết quả đấm đầm đầm xuống thật mạnh:

- Chỉ cần Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đề đến kinh sư, mời lão nhân gia lấy Phật pháp hộ trì, quý tộc các bộ sẽ trở nên kiên định trở lại.

Hoàng Đài Cát cũng cho là đúng, Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đề là Liên Hoa Sinh tái thế, Bát Tư Ba phục sinh, không chỉ có làm cho hàng chục vị đại đức cao tăng Tây Tạng đánh lễ quỳ lạy, ngay cả phụ thân Yêm Đáp Hãn cũng bị y khuất phục. Chỉ cần y nói ra một câu sẽ có tác dụng hơn cả trăm ngàn lời nói của người khác.

Trong lúc hai kẻ chủ nhân và nô tài này đang thương nghị âm mưu, ngoài cửa chợt vang lên hai tiếng ho khan, thanh âm của Chu Chủ Sự truyền vào:

- Hoàng Đài Cát vương tử có ở đây không, hạ quan có chuyện cầu kiến.

Hội Đồng quán chiêu đãi sứ giả các nước phiên thuộc các nơi, ngày ngày giao thiệp với những công sứ này, Hoàng Đài Cát cũng không nghi ngờ gì, lệnh cho Bạt Hợp Xích mở cửa.

Chu Chủ Sự tay ôm một cái hộp màu vàng chói, Trần Chủ Sự cũng theo sát bên cạnh, hai vị cùng nhau đi vào.

- Đây là đồ cống sứ ngoại quốc tặng cho hai ta, nghe nói là vật của triều Nguyên xưa kia, không biết vương tử ngài có nhận ra hay không?

Chu Chủ Sự hỏi.

- Nếu như vương tử cần dùng tới, hai ta sẽ nhịn đau nhường lại.

Trần Khắc Chí cười xoa xoa tay.

Chu Chủ Sự mở nắp hộp ra, chỉ thấy trong đó chứa một quả cầu đen kịt.

Không ngờ rằng trên mặt Hoàng Đài Cát không hề lộ vẻ vui mừng, ngược lại tỏ ra nghi hoặc không hiểu:

- Vật của triều Nguyên xưa kia ư, bản vương tử không nhận ra! Kỳ quái thật, hộp vàng chứa đựng vật này không giống như phong cách của đại thảo nguyên chúng ta, chẳng lẽ là hai vị Chủ Sự bị người lừa gạt rồi sao?

Trang sức Mông Cổ thường thích dùng các loại đồ án trâu, dê, ngựa, phi ưng, đồ án khắc trên hộp này là mèo, vô cùng hiếm thấy trong công nghệ phẩm Mông Cổ.

Bạt Hợp Xích cũng tò mò sờ sờ quả cầu màu đen, cảm thấy cũng không có gì đặc biệt, lẩm bẩm nói:

- Thoạt nhìn cũng giống như là món pháp khí, nói không chừng Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Độ sẽ dùng tới.

Ánh mắt Hoàng Đài Cát sáng lên, càng nhìn càng cảm thấy đồ chơi này giống như món pháp khí gì đó, nếu như mua lại dâng cho Uy Linh Pháp Vương, hẳn là có thể được lão nhân gia thích thú.

- Vật này, hai vị muốn bao nhiêu tiền?

Hoàng Đài Cát hỏi.

Chu Chủ Sự cùng Trần Chủ Sự nhìn nhau, mặc dù cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng vì mệnh lệnh của Tần Lâm nên chỉ có thể nhắm mắt nói:

- Một vạn lượng bạc.

Bạt Hợp Xích đang cầm hộp vàng quan sát nghe vậy run tay, suýt chút nữa không giữ được, luống cuống tay chân để hộp vàng lên bàn, sau lưng đã toát ra mồ hôi lạnh đầm ướt.

Hoàng Đài Cát nổi giận nói:

- Hai vị Chủ Sự dám trêu chọc bản vương tử ư? Vật này cho dù là cả hộp bằng vàng ròng cũng không đến hai trăm lượng, đổi hai ngàn lượng bạc đã là giá trên trời, các người lại mở miệng đòi một vạn, bản vương tử không dám lãnh giáo, mời trở về!

Chu Chủ Sự không biết làm sao bèn thử thăm dò:

- Tám ngàn lượng bạc có được chăng?

Hoàng Đài Cát lắc đầu lia lịa.

- Sáu ngàn?

Trần Chủ Sự lại hỏi.

Hoàng Đài Cát giận đến sắc mặt đỏ bừng, chỉ chỉ ra cửa.

Chu Chủ Sự cầm hộp vàng lên đi ra cửa, giở chiêu muốn bắt cổ thả.

Đáng tiếc lần này không có hiệu quả chút nào, Hoàng Đài Cát liên tục cười lạnh, không thèm để ý tới y.

Chu Chủ Sự bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là dừng bước lại, nhét hộp vào ngực Hoàng Đài Cát:

- Thôi được, hai ngàn lượng bạc, bán cho người vậy.

Hoàng Đài Cát lại tỏ ra do dự, kiểm tra tỉ mỉ cái hộp một lượt, cuối cùng cũng lấy ngân phiếu ra mua vật kỳ quái này.

- Vì sao ta lại có cảm giác như bị mắc bẫy?

Sau khi hai vị Chủ Sự đi rồi, Hoàng Đài Cát nhìn quả cầu màu đen trong hộp, lòng thâm kinh hãi.

Hai vị Chủ Sự Chu, Trần đi ra ngoài, Tần Lâm đã cười khanh khách chờ ở cách đó không xa, Chu Chủ Sự đang muốn giải thích chuyện mới vừa rồi, hẳn đã khoát khoát tay:

- Không cần, ta đã biết.

Thì ra mới vừa rồi người này ở bên ngoài rình coi.

Chu Chủ Sự đưa ra hai ngàn lượng bạc bằng ngân phiếu:

- May mắn không nhục mệnh, vật của tướng quân đã đổi được hai ngàn lượng bạc.

Tần Lâm khẽ mỉm cười, nhận lấy xấp ngân phiếu kia, sau đó rút hai tờ một trăm lượng chia ra đưa cho hai vị Chủ Sự:

- Hai vị cầm lấy mà uống rượu.

- Vậy sao được...

Hai vị Chủ Sự Đại nhân cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, nhưng lại đồng thời đẩy tay ra phía trước, vờ như khách sáo.

Đùa sao, cầm bạc của quan chương ấn Bắc Trấn Phủ Ty như vậy, không sợ bỏng tay sao?

Tần Lâm nở một nụ cười:

- Nhờ hai vị Chủ Sự môi giới buôn bán giúp ta, công lao quả thật không nhỏ, nếu như không chịu thu bạc uống rượu, e rằng sẽ phá hỏng quy củ môi giới ở kinh sư.

Thấy Tần Lâm cố ý cho bạc, Chu Chủ Sự cùng Trần Khắc Chí cũng đành nhận lấy, trong lòng thầm nói may mắn nhưng vẫn không khỏi có mấy phần thấp thỏm. Phải biết bạc của quan chương ấn Bắc Trấn Phủ Ty ngày thường bảo cầm cũng không phải là dễ cầm như vậy.

‘Bảo người Tây Tạng xem thử cũng tốt, bọn họ ở gần Ấn Độ như vậy, nói không chừng là đồ của nơi đó...’

Tần Lâm nghĩ như vậy.

Có Bắc Trấn Phủ Ty tinh nhuệ theo dõi sát sao, còn sợ Ô Nhĩ Ôn Dã Lực mọc cánh bay đi sao? Bất kể là Hoàng Đài Cát hay là Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ gì đó đều chỉ có thể cầm trên tay thôi, cuối cùng vật đó vẫn mang họ Tần, khách khách...

Đồng thời Tần Lâm đi Hội Đồng quán, A Sa cũng chợt nhìn thấy trên bầu trời có một con điều bay có hình đài sen.

A, là sư phó triện kiến mình sao?

Cái miệng nhỏ nhắn của A Sa lập tức chu cao, cho dù là nó cơ trí thông minh nhưng vào lúc này cũng cảm thấy trong lòng phát hoảng.

Không nghi ngờ chút nào, sư phó muốn giết chết Tần Đại thúc, A Sa biết phân lượng một chương kia, nhưng cuối cùng sư phó lại thu tay tất nhiên là vì mình.

Tần Đại thúc là cường thù đại địch của Thánh giáo, ở Kỳ Châu, ở Giang Nam, ở kinh sư nhiều lần phá hư nghiệp lớn lật đổ Ngụy triều của Thánh giáo, toàn bộ Bạch Liên giáo trên dưới, từ giáo chủ sư phó cho đến giáo chúng bình thường, tất cả đều muốn giết hắn.

‘Ôi, vì sao Tần Đại thúc cứ khiến cho người ta oán hận như vậy?’

A Sa buồn bực chép chép miệng, biết trước chuyện lần này không tốt lành gì.

Nhưng cũng phải đi, nếu như không đi biết ăn nói thế nào với sư phó... Bạch Liên giáo chủ trong lòng A Sa vừa giống như tỷ tỷ, vừa giống như mẫu thân, thà rằng nó chết đi chứ không chịu phản bội sư phó.

Nhưng mặt khác, nếu như đi vậy biết giải thích thế nào về chuyện ngăn cản một chương kia thay Tần Đại thúc?

Cứ nói ta uống lộn thuốc, đầu óc lú lẫn... A Sa buồn bực lắc đầu một cái, cảm thấy lý do này không đủ thuyết phục.

Hoặc là, coi như là hoàn trả ân tình Tần Đại thúc mời ăn mút quả, sau đó hai bên không ai nợ ai? A Sa nhần mặt, cảm thấy lý do này còn gượng gạo hơn nữa.

Có lẽ mang theo một ít mút quả chua ngọt mà sư phó thích ăn, người sẽ tha ình lần này...

A Sa đi vào trong nhà, chuẩn bị tìm mút quả tròn tròn đen đen.

Ừa, dường như có chuyện rất quan trọng, tròn tròn đen đen...

Chợt nghĩ đến Ô Nhĩ Ôn Dã Lực mới vừa rồi Tần Lâm lấy ra, ánh mắt A Sa sáng lên: có rồi!

Đứa nhỏ thông minh cơ trí này lén lén lút lút chạy ra ngoài, vòng vo một hồi nhìn như đi loạn khắp nơi không mục đích, cuối cùng đi tới địa phương lần trước gặp mặt Ứng Kiếp Hữu Sứ Ngã Khổ Thiền.

Bạch Liên giáo chủ đang lẳng lặng ngồi trên ghế, vận một bộ trường quần trắng muốt không dính một hạt bụi, mái tóc đen như thác đổ xõa xuống sau gáy. Chỉ thấy dưới đôi mày lá liễu của nàng là đôi mắt toát ra ánh sáng sắc bén, gương mặt trái xoan có nước da trắng như mỡ đông, mơ hồ toát ra thần quang sáng chói, càng thêm lộ vẻ thuần khiết không tỳ vết.

Từ thời Đường Tái Nhi tới nay, các đời Bạch Liên giáo chủ tung hoành thiên hạ, đánh đâu thắng đó, giáo chủ đời này lại càng xuất trần tuyệt thế, luyện Cửu Phẩm Bạch Liên Triều Nhật thần công đến đài sen đệ bát phẩm, kể dưới Đường Tái Nhi năm đó, uy danh chấn động tứ hải, lại rất có ít người biết sau chiếc mặt nạ bạc kia ẩn giấu một vị hồng nhan như vậy.

Đôi tay nàng hết sức cân bằng, ngón tay thon dài xinh đẹp, lẳng lặng đặt ở trên đùi. Không ai ngờ được cũng là đôi tay này, lúc thi triển chưởng pháp Cửu Tiêu Thần Lô có uy lực thần quỷ khó lường.

Ứng Kiếp Hữu Sứ Ngã Khổ Thiền, Thanh Dương Đường chủ Tử Hàn Yên, Bạch Dương Đường chủ Tiêu Vân Thiên, Hồng Dương Đường chủ Luyện Ích Trần, bốn vị cao thủ đứng hầu tả hữu, các vị trưởng lão, Đà chủ, Hương chủ đứng thấp hơn một chút, thần sắc tất cả đều trang nghiêm.

A Sa lại không thèm để ý tới cảnh tượng mà mọi người cố ý tạo nên này, cầm hai xâu mút quả nhảy chân sáo tiến vào. Bạch Liên giáo chủ chưa kịp mở miệng, nó đã cười hì hì nói trước:

- Giáo chủ sư phó, thật lâu không gặp ngài, A Sa thật sự rất nhớ người! A, đây là mút quả chua ngọt, biết người rất thích ăn cho nên A Sa cố ý mua...

Bạch Liên giáo chủ ngẩn ra, tiếp theo cười khổ trong lòng.

Nàng thông minh cơ trí, võ công cao cường, cho nên mới có thể làm thần công thịnh đức quang minh chí đại Thánh giáo chủ Ma giáo đệ nhất thiên hạ, thống soái Bạch Liên giáo này, bình thời làm việc không thể nói là không sát phạt quả quyết, lòng dạ không độc ác. Hôm đó ở Thạch Phật khẩu nàng giết chết liên tục năm tên cao thủ đại nội, ngoài mặt vẫn cười nói ung dung, từ điểm này có thể thấy được.

Nhưng người ta không phải là cỏ cây sao thể vô tình, A Sa là cô nhi nàng thu nuôi, danh nghĩa hai người tuy là thầy trò, nhưng tình như mẹ con, tỷ muội. Khi A Sa cười hì hì giơ mút quả ghim lên, sâu tận đáy lòng nơi mềm yếu nhất của nàng lập tức xúc động.

Đường đường Bạch Liên giáo chủ, vốn là chuẩn bị đã lâu những lời trách cứ chợt dừng ở khóe miệng, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

- Giáo chủ thật là quá mức cưng chiều A Sa!

Các vị cao thủ Bạch Liên giáo thấy đều cau mày, cảm thấy giáo chủ bình thời tính toán trong trường quyết thắng ra ngoài ngàn dặm, quyết đoán bậc nào, thế nhưng gặp phải A Sa lại trở nên nhùng nhằng không quyết, quả thật là khiến cho người ta không thể làm gì được.

Ứng Kiếp Hữu Sứ Ngã Khổ Thiền thấy vậy lập tức cau mày, tiến lên trước một bước, hành lễ với Bạch Liên giáo chủ:

- Thần công thịnh đức quang minh chí đại Thánh giáo chủ ở trên cao, Bạch Liên Thánh Nữ Bạch Linh Sa chẳng phân biệt được địch ta, không ngờ chặn thay một đòn tấn sát của giáo chủ cho cừu địch của bản giáo,

quả thật tội không thể tha. Thánh giáo chủ cách chức Thánh Nữ của Bạch Linh Sa, sau đó lấy giáo quy xử trí.

Ngã Khổ Thiên tính tình cổ hủ, làm việc nổi danh công chính nghiêm minh, tất cả mọi người trong giáo đều biết. Vào lúc này có rất nhiều người ủng hộ lão, mặt dù không nói ra miệng ngay trước mặt giáo chủ, nhưng thần sắc trên mặt bọn họ đã nói rõ hết thấy.

Bạch Liên giáo chủ chỉ cảm thấy phiền muộn trong lòng, lúc trước lưu tình dưới chướng chính là niệm tình A Sa, nếu vào lúc này dựa theo giáo quy xử trí nghiêm khắc, vậy lúc ở Thạch Phật khẩu cần gì phải lưu tình?

Nhưng giáo quy sâm nghiêm, thân là người đứng đầu một giáo, nòng cũng nhất định phải quyết định công bình, không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Bạch Linh Sa hỏi:

- A Sa, tại sao con lại chặn một chương của sư phó thay Tần ma đầu? Cần phải biết Tần ma đầu là đại cừu nhân bản giáo, vì sư và trên dưới toàn giáo hận không được lột da, ăn thịt uống máu hắn!

Da Tần Đại thúc rất thơm, máu rất ngọt, thịt ăn thật ngon sao? A Sa buồn cười trong bụng, ngoài mặt vẫn ung dung điềm tĩnh nói:

- Sư phó, chẳng lẽ đồ đệ của người là loại phản đồ nhận giặc làm cha sao? Chỉ vì có chuyện quan trọng hơn cho nên mới không thể không tha Tần Lâm một mạng, nhưng nguyên nhân không thể nói trước mặt quá nhiều người, sư phó xem...

Bạch Liên giáo chủ suy nghĩ một chút, phất tay một cái lệnh cho tất cả giáo chúng từ trưởng lão trở xuống lui ra hết.

Hương chủ Bạch Liên giáo đã là hào cường một phương, trưởng lão càng là cao thủ hàng đầu trên giang hồ, tên bất kỳ một vị nào cũng như sấm động bên tai người giang hồ tầm thường. Nhưng ở trước mặt Bạch Liên giáo chủ cũng là gọi thì tới, đuổi thì đi, ra lệnh một tiếng tất cả liền thi lễ rút đi.

Chỉ còn lại có giáo chủ, Ngã Khổ Thiên cùng ba vị Đường chủ.

- Thật ra là con phát hiện được trân bảo của bản giáo đã thất lạc mấy trăm năm, người Mông Cổ dùng tiếng Ba Tư chuyển âm gọi nó là Ô Nhĩ Ôn Dã Lặc...

A Sa thấy sắc mặt vốn không dao động của sư phó lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc, nụ cười của nó càng ngọt ngào hơn:

- Hoặc gọi nó là Hồn Độn Chi Cầu.

Giáo lý Bạch Liên giáo bao la bác tạp, hàm chứa đủ các nhà Nho Thích Đạo, mà chủ yếu truyền thừa lại là Phật giáo Bạch Liên tông cùng Minh giáo hợp lưu. Trong đó Minh giáo ảnh hưởng lớn nhất, các đời giáo chủ và phương thức tổ chức, giáo lý căn bản đều từ Minh giáo mà ra.

Chẳng qua là từ khi triều Minh lập quốc tới nay, bởi vì Chu Nguyên Chương theo như giáo lý Minh giáo tự xưng Đại Minh vương, quốc hiệu cũng xưng Minh, đã kích Minh giáo hết sức rõ ràng, khiến cho bọn họ không thể không đối xưng Bạch Liên giáo.

Minh giáo còn gọi là Ma Ni giáo, truyền từ Ba Tư, giáo lý căn bản là ánh sáng (quang minh) đấu tranh với bóng tối (hắc ám), cho là ánh sáng ắt sẽ chiến thắng bóng tối.

Bạch Liên giáo có câu pháp quyết truyền thừa bí mật nhiều năm: Nước bùn xuất xứ từ hỗn độn, bạch liên vừa hiện thịnh thế sinh. Chính là thể hiện giáo lý căn bản ánh sáng đấu tranh với bóng tối.

Đồng thời hai câu pháp quyết này cũng có hai món thánh vật rõ ràng, món thứ nhất là Hồn Độn Chi Cầu đại biểu cho 'Nguyên sơ hắc ám', món thứ hai là Bạch Ngọc Liên Hoa đại biểu cho 'Mặt thể quang minh', hai món bảo bối hợp lại có diệu dụng cực kỳ quảng đại, cụ thể là cái gì, chỉ có bản thân các đời giáo chủ biết.

Vốn là Hồn Độn Chi Cầu ở lại tông giáo Ma Ni giáo Ba Tư, ý nghĩa tông giáo là nguồn gốc truyền thừa. Bạch Ngọc Liên Hoa là do Minh giáo Trung Thổ bảo tồn, có nghĩa Minh giáo sẽ phát dương quang đại ở Trung Thổ.

Minh giáo Trung Thổ đúng là phát dương quang đại, năm cuối triều Nguyên Hồng Cân quân bưng bưng khí thế, lại thêm Hàn Lâm Nhi, Lưu Phúc Thông thành lập Long Phượng chính quyền, cơ hồ cướp lấy toàn bộ thiên hạ. Sau đó mặc dù bị Chu Nguyên Chương đoạt giang sơn nhưng dù sao ảnh hưởng trong dân gian cực lớn, mấy trăm năm truyền thừa không ngừng, Bạch Ngọc Liên Hoa cũng một mực lưu truyền xuống.

Mà tổng giáo Ba Tư thật bất hạnh, bị đại quân Mông Nguyên Húc Liệt Ngột Tây chinh tàn sát sạch sẽ, ngay cả Hồn Độn Chi Cầu cũng bị cướp đi, từ đó trở đi không rõ tung tích.

581. Chương 581: Hai Vị Thánh Hiền

Bạch Ngọc Liên Hoa phải hợp với Hồn Độn Chi Cầu mới có hiệu dụng, nếu Hồn Độn Chi Cầu thất lạc, Bạch Ngọc Liên Hoa chỉ có ý nghĩa tượng trưng, địa vị có điều giảm xuống, dần dần từ tín vật giáo chủ biến thành vật thờ phụng Vô Sinh Lão Mẫu, do Phụng Thánh Tả Sứ trông coi.

Nếu như có thể đoạt lại Hồn Độn Chi Cầu, vậy có nghĩa là Bạch Liên giáo tiếp tục truyền thừa của tổng giáo Ba Tư, đồng thời nắm đủ hai đại thánh vật trong tay.

Bạch Liên giáo chủ nhất thời mặt mày hớn hở, tảng đá lớn đè nặng trong lòng cũng đã rơi xuống, luôn miệng nói:

- Giỏi, A Sa làm giỏi lắm, tính mạng của Tần ma đầu chẳng đáng gì, nhưng nếu có thể đoạt lại Hồn Độn Chi Cầu, bản giáo nhất định trùng chấn uy danh.

Ngã Khổ Thiên cũng nói:

- Chúc mừng Thánh giáo chủ, nếu hai món thánh vật thống nhất, sẽ thật sự ứng với pháp quyết ‘Nước bùn xuất xứ từ hỗn độn, bạch liên vừa hiện thịnh thế sinh’. Lúc ấy e rằng lật đổ ngụy Minh Ngụy triều, xây dựng lại Long Phượng triều đình cũng chỉ là vấn đề thời gian.

- Nếu có hy vọng đoạt lại Hồn Độn Chi Cầu, vậy thì thông báo Cao Tả Sứ giao ra Bạch Ngọc Liên Hoa đi...

Bạch Liên giáo chủ không nhịn được mỉm môi cười, tròng mền vuốt ve đầu A Sa:

- A Sa ôi A Sa, không trách mấy năm trước sư phó đoán tinh tướng, khí vận ngụy Minh triều sẽ bị hủy trong tay con, lần này tìm được Hồn Độn Chi Cầu chính là dẫn chứng tuyệt diệu nhất.

Bọn Ngã Khổ Thiên, Tử Hàn Yên nhất thời rung mình, biết đây là giáo chủ nhắc khéo mình, bèn nhất tề cúi đầu nói:

- Thánh Nữ Đại nhân một thân gánh vác trọng nhiệm bản giáo, chúng thuộc hạ nhất định tận tâm tận lực phụ tá, làm cho Thánh giáo sớm ngày phát dương quang đại, Long Phượng tinh kỳ tái hiện thế gian.

Như vậy mới phải chứ, Bạch Liên giáo chủ mỉm cười gật đầu một cái, trong con ngươi xinh đẹp cháy lên bùng bùng ý chí chiến đấu, phảng phất thấy được ngày cờ khởi nghĩa của Hồng Cân quân quét ngang thiên hạ.

- Đây, rất ngon, sư phó hãy nếm thử một chút đi...

A Sa đưa một xâu mút quả ghim vào trong tay Bạch Liên giáo chủ.

Bạch Liên giáo chủ theo bản năng nhận lấy mút quả ghim, suy nghĩ đột nhiên từ tình cảnh sát phạt chinh chiến chuyển tới xâu mút quả ghim thơm mọng này. Cho dù là năng mưu trí quyết đoán vượt xa người thường, trong lúc nhất thời cũng có hơi không thích ứng.

A Sa nhìn về phía nàng cười một tiếng ngọt ngào, xoay người nhảy chân sáo rời đi:

- Sư phó, con trở về phủ Tần Lâm tiếp tục nằm vùng, các vị yên tâm đi, chờ tin tức tốt!

- Hải tử A Sa này, thật là...

Ngã Khổ Thiền theo thói quen cười khổ, nhìn xâu mút quả ghim trong tay giáo chủ uy nghiêm đoan trang, không khỏi lắc đầu một cái.

- Thật ra thì ta cũng có ý muốn ăn mút quả ghim...

Bạch Liên giáo chủ cười cười ôn hòa, trong khoảnh khắc thoáng như băng tuyết tan ra dưới ánh mặt trời, khê hé môi cắn một quả trong xâu mút chậm rãi nhai. Cũng không biết đôi môi đỏ mọng của nàng và quả mút đỏ mọng, thứ nào rực rỡ chói chang hơn.

A Sa vô cùng cao hứng trở lại trong phủ, cao hứng tới mức đá cho Đại Hoàng đang vẫy đuôi nghênh đón nó một cái lăn lông lốc. Đại Hoàng lại càng tỏ vẻ nịnh nọt hơn, vẫy đuôi kịch liệt hơn nữa.

Nữ binh, người ở và thân binh Hiệu Ủy đi ngang qua đều cảm thấy kỳ quái, con Đại Hoàng này vừa dữ tợn vừa hung hãn, hết sức hung dữ với bọn Lục Viễn Chí. Thế nhưng sau khi gặp được A Sa nó lại trở nên ngoan ngoãn vô cùng, quả thật là kỳ quái.

Tần Lâm cũng đã trở lại, đang nói chuyện cùng Từ Tân Di, Thanh Đại trong sảnh.

A Sa xem thử bốn phía không ai chú ý, làm bộ đang chơi với Đại Hoàng, lén lút áp sát lại, rình nghe xem bọn họ nói gì.

- Ta thấy tên Hoàng Đài Cát kia chắc chắn là một tên cầu tạp chủng, nếu quả thật là hậu duệ gia tộc hoàng kim, vì sao không biết được lai lịch Ô Nhĩ Ôn Dã Lực?

Tần Lâm nói với vẻ hết sức khinh thường, chọc cho Từ Tân Di cười to một trận, Thanh Đại cũng khê mồm cười theo:

- Tần ca ca thật là xấu xa, nếu như bị Hoàng Đài Cát nghe được, nhất định y sẽ tức chết đi được.

Thì ra Tần Đại thúc cầm Hồn Độn Chi Cầu đi tìm Hoàng Đài Cát rồi, hừ hừ, vì sao hắn không đến hỏi ta? A Sa nghĩ như vậy, vân vân lỗ tai Đại Hoàng.

Lại nghe Tần Lâm nói:

- Bất quá Hoàng Đài Cát và Bạt Hợp Xích đoán mò, nói vật này có lẽ là Tây Tạng Mật tông nhận ra được, ta cảm thấy cũng có khả năng cho nên để lại ở chỗ bọn họ, để cho vị Thổ Gia Đạt Ngỗ Nhĩ Phẩm Đệ Tây Tạng kia xem giúp chúng ta một chút.

Hắn còn lấy được hai ngàn lượng bạc, đến lúc đó muốn lấy Ô Nhĩ Ôn Dã Lực trở về, đối với Tần Lâm chấp chương Bắc Trấn Phủ Ty quả thật là vô cùng đơn giản.

Cái gì? Ngoài cửa sổ A Sa nghe vậy gấp đến độ vò đầu bứt tai, nó biết Hồn Độn Chi Cầu đối với Tần Lâm thật ra không có tác dụng gì, cho nên trộm giao cho sư phó cũng coi như có câu trả lời.

Không ngờ rằng Tần Lâm đem Hồn Độn Chi Cầu cho người Mông Cổ, lại muốn cho vị đại cao thủ Trát Luận Kim Đỉnh tự kia, nếu như lọt vào tay Pháp Vương, muốn lấy lại quả thật không dễ dàng gì.

Uy Đức Pháp Vương Trát Luận Kim Đỉnh tự nổi danh cùng Bạch Liên giáo chủ, mấy chục năm uy chấn Tuyết Vực cao nguyên, chính là cao thủ tuyệt đỉnh đương kim. Lại thêm Phật pháp, võ công, kinh luận tam tuyệt, chỉ sợ sư đệ của lão cũng là đại cao thủ không giống bình thường, A Sa tự nghĩ e rằng không phải đối thủ.

- Chẳng lẽ còn phải nhờ sư phó tự thân xuất mã? Chọc tới Mật tông sẽ không tốt, Bạch Liên giáo chúng ta và Trát Luận Kim Đỉnh tự xưa nay nước giếng không phạm nước sông...

A Sa buồn bực chu miệng cầu nhàu.

Không bao lâu, A Sa lại mượn cớ chạy ra khỏi phủ đệ, đi tới tòa viện kia lần nữa.

Nhưng nơi này không có người nào cả, trống rỗng giống như từ trước tới nay chưa từng có ai tới đây.

A Sa vô kế khả thi, lưu lại ám ký mình đã tới, sau đó hậm hực trở về phủ.

Ngày hôm sau, pháp giá Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ công đức vô lượng, sư đệ Uy Đức Pháp Vương Trát Luận Kim Đỉnh tự, Uy Linh Pháp Vương vô cùng tôn quý khuất phục hàng chục vị đại đức cao tăng trên Tuyết Vực cao nguyên đi tới kinh sư.

Các vị Lạt Ma Long Phúc tự, quan dân bá tánh tin theo Phật giáo Tạng Mật ở kinh sư, quan viên Lễ bộ, Hồng Lư Tự, Hội Đồng quán được triều đình sai phái, cộng thêm Thổ Mặc Đặc bộ Hoàng Đài Cát dẫn dắt các vị quý tộc Mông Cổ, tất cả đi ra nghênh đón.

Bên ngoài thành mười dặm, chiêng trống vang trời, tù và phát ra thanh âm hùng hồn trầm thấp, giống như Phật âm hùng hậu đến từ Tây Thiên. Tất cả các vị Lạt Ma Long Phúc tự đều ăn mặc chỉnh tề ra nghênh đón, tay cầm đủ loại pháp khí như pháp xử, chuyển kinh đồng, kim cương trùy, gia trì bảo tóa... xếp hàng hết sức chỉnh tề.

Dân chúng chen lấn người đông tấp nập, phần lớn người không hiểu Tạng Mật và Thiền tông trong nước khác nhau, chỉ biết người tới là vị Bồ Tát chuyển thế, đại đức cao tăng, tất cả đều kéo tới vây xem.

Hoàng Đài Cát cầm đầu các vị quý tộc Mông Cổ mặc Mông Cổ bào hoa lệ thống nhất, cổ đeo Phật châu làm bằng ngọc mắt mèo, trân châu, mã não..., thành tâm chờ đợi.

Các quan viên triều đình tin tưởng Nho gia, mặc dù đáy lòng tự nói với mình ‘Tử không nói quái lực loạn thần’, nhưng vào giờ phút này cũng không nhịn được tâm trạng kích động.

Uy thế như vậy, Pháp Vương người còn chưa tới nhưng thanh thế đã tới trước.

- Tới rồi, tới rồi!

Có vị tiểu Lạt Ma vô cùng phấn chấn chạy tới, vừa chạy vừa hét to.

Từ phương hướng Thông Châu, một đại đội nhân mã từ xa đi tới, chỉ thấy trước tiên là hai con bò Tây Tạng lông trắng toát, bước chân trầm ổn, toàn thân trang sức vàng bạc châu báu, lộ ra vẻ cao quý hoa lệ.

Tiếp theo là mười tám tên phiên tăng áo đỏ, ai nấy có bề ngoài kỳ quái, cầm trong tay vũ khí quái dị đủ các màu sắc đại đồng la, bảo trượng, kim xử... Người luyện võ ở kinh sư biết người biết của bèn thấp giọng nói:

- Thập bát hộ pháp La Hán Trát Luận Kim Đỉnh tự đến!

Sau nữa là một đám nữ tử trẻ tuổi mặc y phục rực rỡ tất cả đều mặc y phục Tây Tạng, hai gò má đỏ ửng, tay cầm theo bình nước, giỏ hoa, vừa đi vừa vẩy nước, rải hoa.

Từng đội ngũ đi tới, thật sự không biết quy mô lớn tới mức nào, chỉ có thể nói là quan dân bá tánh nhìn hoa cả mắt. Cuối cùng mới là một chiếc xe kéo cực lớn, nóc là lưu ly màu trắng, bốn phía buông màn trướng bằng lụa đỏ, trên thêu kim tuyến rất nhiều phạm văn, từ xa nhìn lại rực rỡ giống như mây lành ngũ sắc.

- Uy Linh Pháp Vương đến!

Trong đám người nghênh tiếp phát ra một trận hoan hô kinh thiên động địa, các quý tộc Mông Cổ do Hoàng Đài Cát cầm đầu như si như say, tất cả đều lạy phục xuống đánh lễ cỗ xe kéo kia, miệng niệm lăm lăm:

- Uy Linh Pháp Vương, pháp giá Trung Nguyên, truyền công hoằng Phật, công đức vô lượng!

Ta ngắt, vì sao không phải là Tinh Tú lão tiên pháp giá Trung Nguyên? Tần Lâm đứng cùng đám quan giáo bên đường chỉ cảm thấy trong lòng có chút buồn cười.

Hắn có chức trách tại thân, đặc biệt tới xem thử vị Uy Linh Pháp Vương này rốt cục có lai lịch thế nào, có trọng lượng bao nhiêu, sẽ đưa tới tác dụng thế nào đối với đám quý tộc Mông Cổ.

Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh, Ty Lễ Giám Trưởng Thành, hai vị này lại là triều đình đặc biệt phái tới. Triều đình muốn mượn chuyện này lung lạc người Tây Tạng cùng người Mông Cổ ảnh hưởng tới phe Trát Luận Kim Đỉnh tự, cho nên đặc biệt vinh sủng, không chỉ phong Uy Linh Pháp Vương là Quán Đỉnh Đại Quốc Sư, mà còn sai phái một vị Quốc Công, một vị Bình Bút thái giám ra đón.

Chu Ứng Trinh nhát gan sợ chuyện, Trương Thành có tật xấu mà các thái giám đều có: Mê tín, hai người thấy Uy Linh Pháp Vương khí phái bậc này, vốn là không tin hiện tại cũng tin ba phần, trong lòng chỉ cảm thấy nơm nớp phấp phồng.

- Vị Quán Đỉnh Đại Quốc Sư này quả thật Phật pháp cao cường, chỉ nhìn một cách đơn thuần khí thể vạn chúng đánh lễ này, chắc chắn...

Chu Ứng Trinh thành tâm than thở.

Trương Thành thoáng động linh cơ:

- Ừm, Từ Thánh Lý nương nương rất tin Phật pháp, chúng ta trở về cung kể lại chuyện này có lẽ cũng sẽ kết một đoạn thiện duyên, Tần tướng quân, người thấy thế nào?

Không phải vậy sao, Lý Thái hậu là mê tín nhất trong cả hoàng cung, ngày ngày bái Phật, thậm chí đặc biệt xây một tòa Từ Thọ tự, làm tượng Cửu Liên Bồ Tát có dung mạo giống như mình.

Trương Thành tính toán chắc ăn như bấp, giới thiệu Uy Linh Pháp Vương với Thái hậu, nhất định có thể sẽ được Lý Thái hậu tin sùng.

Tần Lâm nghe lại hết sức không vui, rõ ràng Uy Linh Pháp Vương cầu kết với thế lực Mông Cổ, phe Trát Luận Kim Đỉnh tự có khuynh hướng kết hợp với dòng chính Yêm Đáp Hãn. Nếu như Uy Linh Pháp Vương mượn Lý Thái hậu mê tín làm mưa làm gió, vậy sẽ hết sức phiền phức.

- Cái này, sợ rằng không hợp quy củ, dù sao Pháp Vương cũng là phiên bang ngoại thần...

Tần Lâm châm chọc nói, tự biết lực thuyết phục tương đối nhỏ, quá nửa không thể đánh tan suy nghĩ của Trương Thành.

Quả nhiên dù Trương Thành không tranh cãi với Tần Lâm, nhưng ánh mắt y càng ngày càng trở nên nóng bỏng hơn.

Tần Lâm thầm than trong lòng không ổn, Trương Thành có tiền cử cho Lý Thái hậu hay không cũng không quan trọng, chỉ riêng tình cảnh hôm nay cũng đã hết sức đầu độc lòng người. Uy Linh Pháp Vương lấy hình ảnh từ phương Tây tới đây hoàng pháp để xuất hiện ở kinh sư, có thể nói có thanh thế bức người, vô hình chung tạo ra thế cục có lợi cho y.

Trong lúc hần đang trầm suy tính, lại thấy đám người phía sau có hơi náo loạn, hai bên bờ Đại Vận Hà cách đó không xa có rất nhiều người đang đứng chen chúc, không biết đang làm những gì.

Tần Lâm buồn bực vô cùng, những ngày qua hần chủ yếu chú ý chuyện của hai bên Hoàng Đài Cát, Uy Linh Pháp Vương, ngay cả kỹ thuật chế tạo Lỗ Mật súng của Mục Lạp Đức cũng bỏ rơi cho Triệu Sĩ Trinh, không quan tâm tới chuyện gì khác, cho nên cũng không biết trên Đại Vận Hà đã xảy ra chuyện gì.

Cũng may Tần Lâm dẫn theo Hoa Đắc Quan bên người, hỏi thăm tên quý địa lý này, lập tức nước bọt tung bay nói một hơi:

- Trưởng quan hỏi tiểu nhân là hỏi đúng người, những người này đều là khách phương Nam tới kinh sư, có người Chiết Giang, người Phúc Kiến, người Quảng Đông, cũng có không ít cố sứ Nam Dương tới, bảo là muốn nghênh đón Mục Tổ nương nương. Trưởng quan, không ngờ rằng người phương Nam duyên hải tin Mục Tổ lại tới đây nhiều như vậy.

Chỉ thấy xa xa trên Đại Vận Hà có ba chiếc thuyền cực lớn, vô cùng hoa lệ, điêu khắc chạm trổ, khảm nạm trên châu bảo thạch, phỉ thúy, mỹ ngọc... trang trí khắp thuyền. Buồm thuyền thêu hình ngọn núi màu vàng, dưới ánh mặt trời chiếu rọi trở nên rực rỡ giống như lửa cháy.

Tất cả thủy thủ trên thuyền đều mặc trang phục màu đen, ai nấy gọn gàng tề chỉnh, hưng phấn vô cùng.

Trên boong chiếc thuyền đi đầu sừng sững một pho tượng Mục Tổ nương nương được điêu khắc bằng dương chi bạch ngọc. Từ xa không thấy rõ, dần dần thuyền đến gần mới nhìn thấy tượng Mục Tổ bằng ngọc kia có chiều cao tương đương người thật, chất liệu ngọc mịn màng trơn láng, nhìn qua đẹp mắt vô cùng.

Mục Tổ, còn được xưng Thiên Phi, Thiên Hậu, Thiên Thượng Thánh Mẫu, Nương Mục, là vị thần mà các đời thuyền công, hải viên, lũ khách, thương nhân và ngư dân cùng chung thờ phụng.

Vào thời cổ đi trên biển thường bị sóng gió tập kích mà thuyền chìm người mất, an toàn của thủy thủ đoàn trở thành vấn đề chủ yếu đối với người đi biển, bọn họ gửi gắm hy vọng vào thần linh phù hộ. Trước khi

thuyền bè khởi hành phải cúng tế Thiên Phi, cầu nguyện cho thuận buồm xuôi gió an toàn, trên thuyền còn lập thần vị Thiên Phi thờ cúng.

Tại sao ở kinh sư lại thấy thánh tượng Mộc Tổ như vậy, còn có rất nhiều người nghênh tiếp, đây là chuyện gì?

Chuyện làm cho Tần Lâm càng buồn bực hơn chính là, dung mạo pho tượng kia từ xa không nhìn rõ, sau khi tới gần mới phát giác hết sức giống như một người quen cũ của hắn.

Pho tượng Thiên Phi nương nương là do dương chi bạch ngọc thượng hạng điêu khắc mà thành, chất liệu sáng loáng bóng bẩy, đường nét vô cùng sống động. Mặt trái xoan đường nét thanh tú, miệng anh đào nhỏ như gợn như mừng, đôi mày mờ nhạt như sương như khói, vòng eo thon nhỏ yêu kiều.

582. Chương 582: Mộc Tổ Nương Nương

Vạt áo cung trang trên người tung bay lộ vẻ phiêu dật linh động, hơn nữa tựa như cau mày lại không phải là cau mày, sắc mặt khổ sở, có thể hiểu là Thiên Phi nương nương thương xót chúng sinh trên thế gian chịu nhiều đau khổ, nhưng vì sao lại giống Kim Anh Cơ như vậy?

Tần Lâm thấy vậy thoáng động trong lòng, mơ hồ có chút mong đợi: chẳng lẽ lại là...

Người nghênh đón Uy Linh Pháp Vương nhiều, nhưng người nghênh đón thánh tượng Mộc Tổ cũng không ít.

Vào năm Gia Tĩnh, Long Khánh một dãy Mân Chiết văn phong rất thịnh, gian tướng Nghiêm Tung chính là người Chiết Giang Phân Nghi, rất nhiều người nguyên quán Mân Chiết Lương Quảng làm quan ở kinh sư, buôn bán, du học cũng rất nhiều.

Nghe thánh tượng Thiên Phi nương nương Bắc thượng, quan thương dân chúng các tỉnh ven biển phía Nam cư ngụ kinh sư bèn kéo nhau ra nghênh đón. Tần Lâm quét mắt nhìn qua, chợt thấy Triệu Sĩ Trinh cũng dẫn theo lão bà con cái đứng trong đám đông.

Triệu Sĩ Trinh là người Chiết Giang Nhạc Thanh, quê quán tín ngưỡng Mộc Tổ rất hưng thịnh, hôm nay Mục Lạp Đức chạy đi làm chuyện khác, y bèn dẫn theo người nhà tới đây nghênh thánh.

Trừ Triệu Sĩ Trinh, còn có thật nhiều quan viên Tần Lâm quen biết và không quen biết.

Lại có thật nhiều người ngoại quốc mặc phục sức quốc gia của mình, Triều Tiên, Lưu Cầu đều có, y phục đủ mọi màu sắc cực kỳ hoa lệ.

Giản Bộ Trại quốc triều cống sứ Ma Ha La, Xiêm La quốc triều cống sứ Sai Ngõa Lập, cống sứ Lưu Cầu quốc Lương Xán, Vệ Vinh, Tần Lâm đều biết những người này, thậm chí trong đội ngũ còn có mấy người Tây Dương mũi lõ mắt xanh.

Tần Lâm rất ngạc nhiên, bèn chạy tới chào hỏi bọn họ:

- Lão Ma, lão Sai, còn có hai vị bằng hữu Lưu Cầu quốc, các người đi đâu vậy?

- Ủa, Tần tướng quân còn chưa biết sao?

Sai Ngõa Lập lộ ra vẻ hết sức giật mình.

Lương Xán vội vàng nói:

- Chúng ta cũng là tới hôm qua nhận được thông báo...

Lời nói của y bị một mảng tiếng kinh hô thất thanh che lấp.

Trong khoang thuyền có vị trưởng quan nhẹ bước chậm rãi đi ra, chỉ thấy đầu nàng đội mũ ô sa, thân mặc áo bào xanh bằng lụa mỏng, lưng đeo thắt lưng bằng sừng đen, ngực đeo bổ phục phi bư tượng trưng quan

vô lực phẩm. Nàng môi hồng răng trắng, mặt trái xoan hơi có vẻ thanh gầy, làn thu ba linh động phảng phất hàm chứa sóng biếc Đông Hải, chính là Doanh Châu Trưởng Quan Ty Kim Anh Cơ Kim trưởng quan.

Kim Anh Cơ hết sức đáng yêu, hiện tại cải nam trang ăn mặc như quan võ càng nổi bật phong tình đặc biệt, chấn động lòng người.

Bọn Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực thấy đều trợn mắt há mồm, quan sát Tần Lâm: rõ ràng là trưởng quan chúng ta bị gạt, bất quá đây cũng coi như là niềm vui bất ngờ.

Tần Lâm mới đầu ngăn người, tiếp theo bèn nở một nụ cười xấu xa. Hừ hừ, không ngờ rằng che giấu cả ta, hành vi này nhất định phải nghiêm trị không tha, hắc hắc hắc hắc...

Quan dân bá tánh hai bên bờ Đại Vận Hà nghênh đón thánh tượng vô cùng đông đúc tấp nập, bất quá loại nam nhân bắt mắt như Tần Lâm nổi bật chẳng khác nào đom đóm trong đêm, làn thu ba của Kim Anh Cơ vừa quét qua đã lập tức nhìn thấy tên này.

- Đã có thời gian thật dài không gặp mặt, mình giấu hẩn Bắc thượng kinh sư, hẩn có tức giận hay không... hẩn là sẽ không...

Kim Anh Cơ còn đang suy nghĩ miên man, trong lúc nàng còn đang nơm nớp lo âu, đột nhiên phát hiện nụ cười xấu xa trên mặt Tần Lâm.

- Tên này nhất định không có lòng tốt...

Hàm răng trắng như ngọc vụn của Kim trưởng quan nhẹ nhàng cắn cắn đôi môi, mặt trái xoan lập tức trở nên đỏ ửng, tim đập thình thịch như trống trận.

Đám thuộc hạ Ngũ Phong thuyền chủ như Quy Bản Vũ Phu, Quyền Chính Ngân mạnh ai nấy mặc sắc phục bản tộc, trên boong thuyền đứng đầu người lớn nhỏ, vừa có người Hán, cũng có người Xiêm La, người Cao Ly, người Nhật Bản, thậm chí còn có người Tây Dương, mọi người cùng nhau khấn cổ gào thét:

- Doanh Châu Trưởng Quan Ty Kim trưởng quan, cung tiễn thánh tượng Thiên Phi nương nương vào kinh!

Sứ giả các nước như Lưu Cầu ở kinh sư cũng nhất tề cúi người chào, âm âm hưởng ứng:

- Sứ giả các nước cung nghênh thánh tượng Thiên Phi nương nương.

Tiếng hô như sét đánh truyền ra xa xa, nhân sĩ các nước ngôn ngữ khác nhau không khỏi có vẻ kỳ quái, khiến cho chư vị quan viên ở kinh sư kinh động một trận.

Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh vốn là nghênh đón Uy Linh Pháp Vương, từ sau khi Thiên Phi thánh tượng xuất hiện liền nhìn sang bên này không chớp mắt, nghe tiếng hô bèn thè lưỡi ra:

- Ôi chào, thì ra Doanh Châu Trưởng Quan Ty thế lớn như vậy, thu phục rất nhiều man di hải ngoại, triều đình chỉ ban cho chức hàm lục phẩm Trưởng Quan Ty nhỏ nhỏ, không khỏi đại tài tiểu dụng.

Trương Thành cũng hết sức tán thành, văn hóa y không cao, bèn thuận miệng phụ họa:

- Quốc Công gia nói chí phải... ừm, vị Kim trưởng quan này quả thật vô cùng xinh đẹp, chỉ tiếc tung hoành trên biển, giết người nhiều không đếm xuể, không phải là người bình thường có thể hàng phục được.

Quả là như vậy, mới đầu Chu Ứng Trinh có hơi động lòng, nhưng sau khi nhìn thấy cướp biển các tộc đều thần phục Kim Anh Cơ giống như quần sơn hướng về Thái Sơn, lập tức bỏ đi ý niệm nà làm Quốc Công sung sướng thoải mái biết bao, hà tất phải gây chuyện thị phi như vậy.

Người có lòng đều biết, sứ giả các nước hải ngoại cũng không phải là nghênh đón thánh tượng Mục Tổ, mà là tới đón vị Kim trưởng quan này.

Hai mươi năm trước thời Ung Chính, Ngũ Phong hải thương uy chấn hải cương, ba mươi sáu đảo Đông Dương nghe theo y sai khiến, các nơi Nhật Bản nín nọt lấy lòng. Ngay cả thực dân Bồ Đào Nha, Tây Ban Nha hùng mạnh cũng bị bắt ép phải giao nộp 'phí bảo hộ', nước nhỏ giống như Lưu Cầu càng xem y như Thái Thượng Hoàng.

Bởi vì triều Minh dùng quân sự đả kích, Ngũ Phong hải thương mất đi căn cơ duyên hải, trở nên trôi giạt như lục bình không rễ, gởi thân Bình Hộ cảng Nhật Bản, thế lực suy yếu.

Kể từ khi Tần Lâm ra biển đặt thành hiệp nghị chiêu an, Kim Anh Cơ lấy Đài Loan làm căn cứ, lấy Chu Sơn quần đảo làm môn hộ, lấy Hàng Châu làm trung tâm mua bán trên bộ, đánh bại Hải Sa hội phát ngôn viên cho tập đoàn buôn lậu của đám quyền quý, lấy lại uy phong, thanh thế đại chấn.

Những nước nhỏ Lưu Cầu, Xiêm La này, năm đó Uông Trục luận giao ngang hàng với quốc vương bọn họ, bây giờ Ngũ Phong thuyền chủ trở về chốn cũ, khuấy động Đông Hải ba đào. Lại thêm có quan hệ với Tần Lâm, các quốc vương đối với Kim trưởng quan đều dùng lễ quốc tân mà đối đãi. Hiện tại nàng đã tới kinh sư, tự nhiên sứ giả các nước đổ xô ra đón.

Bên này Đại Vận Hà tiếng hoan hô như sấm động, đội ngũ trên quan đạo nghênh đón Uy Linh Pháp Vương chợt xôn xao một trận.

Mặc dù cũng không đối nghịch trực tiếp, nhưng lúc pháp giá Pháp Vương vào kinh, thánh tượng Thiên Phi cũng vào kinh, đây không phải là đánh lời dài sao?

- Thiên Phi cái rắm, hừ hừ!

Bạt Hợp Xích nổi giận thóa mạ, phun một bãi nước bọt xuống đất.

Hoàng Đài Cát cũng lộ vẻ si mê, nhìn chằm chằm Kim Anh Cơ trên boong thuyền, miệng há hốc:

- Nam triều giang sơn gấm vóc, có được mỹ nữ bậc này. Hừ hừ, tương lai chúng ta đánh vỡ trường thành, cho ngựa uống nước trên Hoàng Hà... Không được, nếu nàng dám đến phá rối cục diện, ta sẽ đi gặp nàng!

583. Chương 583: Tần Lâm Chạy Nhanh

Dứt lời, Hoàng Đài Cát bấm báo với Uy Linh Pháp Vương ngồi trong màn trướng của xe kéo:

- Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ ở trên cao, tà thần Nam man cũng dám tới đây phá rối, rõ ràng là xem thường ngài, để ta đi nói lý với nàng.

Bên trong xe truyền ra một thanh âm uy nghiêm vô cùng:

- Yết đế yết đế, ba la yết đế, ba la tăng yết đế, bồ đề tát bà ha... Ngã Phật thấy bạng môn tả đạo cũng phải thi triển Sư Tử Hống, Hoàng Đài Cát có lòng hộ pháp vệ đạo, bản tăng hết sức vui mừng.

Đám quý tộc Mông Cổ cùng Lạt Ma nghe được lời nói này lập tức trở nên phấn chấn tinh thần.

Hoàng Đài Cát càng dương dương đắc ý, xốc bụng lên một cái, nắm thật chặt đai lưng, sải bước đi như bay về phía Đại Vận Hà.

Người phương Nam hai bên bờ Đại Vận Hà thấy đám người Mông Cổ, người Tây Tạng hung thần ác sát đi tới, rối rít tránh ra hai bên.

- Tiểu nương tử kia, nàng giỡn trò quỷ quái gì vậy?

Hoàng Đài Cát quơ tay múa chân, nói với người trên thuyền nước bọt văng tung tóe:

- Rõ ràng hôm nay là ngày Quán Đỉnh Đại Quốc Sư vào kinh, nàng cũng dám mang Thiên Phi nương nương gì đó tới. Hừ, thấy nàng ông ọ như vậy, tin Thiên Phi cái rắm gì chứ, không bằng theo bản vương tử, chúng ta luyện Hoan Hỷ thiên một chút, ha ha ha...

Đám quý tộc Mông Cổ và Lạt Ma đều cười như điên, tựa như quần ma loạn vũ.

Kim Anh Cơ cau mày, mím môi mà nhìn Tần Lâm.

Tần Lâm tỏ vẻ vân đạm phong khinh, nhất thời làm cho Kim trưởng quan giận đến không nhẹ. Hoàng Đài Cát nói ra những lời này cũng giống như chó sủa, đánh rắm, nhưng vì sao Tần Lâm không...

Ngược lại Quý Bản Vũ Phu, Quyền Chính Ngân lửa giận bốc cao ba trượng, bắt đầu dùng tiếng nước mình thóa mạ Hoàng Đài Cát. Ba bác (tiếng Hàn là khốn kiếp), Ba dất áp lộ... tóm lại không phải là lời tốt lành gì.

Mặc dù bọn Hoàng Đài Cát không hiểu nhưng cũng biết đối phương mắng loạn, bèn dùng tiếng Mông Cổ, Tây Tạng mắng trả liên hồi.

Buồn cười chính là hai bên đều không hiểu lẫn nhau, râu ông nọ cắm cằm bà kia, tất cả dân chúng kinh sư vây quanh xem náo nhiệt, dù sao biết là đang chửi là được.

Thần sắc Kim Anh Cơ âm đạm, đôi ngọc thủ vò vò vạt áo, hàm răng nhe nhẹ cắn môi, làn thu ba yêu kiều chỉ nhìn một mình Tần Lâm: tiểu oan gia, chẳng lẽ ngươi hận ta như vậy sao? Bất quá chỉ giấu người có vài ngày, hừ, quả thật là không có lương tâm!

Tần Lâm cất tiếng cười ha hả, cũng biết Kim Anh Cơ chỉ giả vờ, muốn ta xuất thủ cũng dễ dàng...

Hai vị đều không đơn giản, trao đổi không biết bao nhiêu ánh mắt đưa tình, dù sao cuối cùng gương mặt Kim Anh Cơ đỏ tới mức sắp nhỏ nước xuống.

Hoàng Đài Cát đang thóa mạ thống khoái, nước bọt tung bay, chợt không biết có chuyện gì xảy ra, sau lưng có một cỗ lực mạnh truyền tới.

Y đang đứng trên bờ Đại Vận Hà thóa mạ sướng miệng, không hề phòng bị sau lưng, nhất thời chân đứng không vững lập tức ngã về phía trước.

Nếu là nơi đất bằng phẳng cũng không nói, đây là bờ Đại Vận Hà, chỉ nghe ùm một tiếng, bọt nước văng khắp nơi, Hoàng Đài Cát bắt ngờ ngã xuống sông.

Người Mông Cổ biết không bơi lội, hai tay Hoàng Đài Cát quơ quào loạn xạ dưới nước, thân thể dần dần chìm xuống như quả cân, mắt thấy không chịu đựng được nữa.

Đám quý tộc Mông Cổ cùng Tây Tạng Lạt Ma thấy đều sợ ngáy người, nhưng người Mông Cổ không biết bơi lội, người Tây Tạng ngay cả xuống sông tắm cũng không được phép, cũng không ai biết thủy tính.

Đương nhiên dân chúng kinh sư không ai thèm cứu y, không ai coi trọng đám Thát Lỗ hung hăng này.

Ngược lại có mấy người phương Nam nhao nhao muốn thử, chuẩn bị nhảy xuống nước cứu người.

Tần Lâm ở gần đó bất thành linh kêu lên kinh ngạc:

- Ôi chào không tốt, người Mông Cổ này mới vừa rồi dùng ô ngôn uế ngữ đả kích tội Mụ Tổ nương nương, cho nên mới ngã xuống nước như vậy, e rằng Mụ Tổ muốn thu tính mạng của y.

Những người vốn là muốn xuống nước cứu người nghe vậy lập tức dừng chân lại. Ai ai cũng nghe thấy Hoàng Đài Cát lên tiếng thóa mạ loạn lên, bây giờ Mụ Tổ nương nương muốn thu y, ai dám đi cứu?

Trương Thành, Chu Ứng Trinh nhất thời luống cuống tay chân, nếu như vương tử Mông Cổ bị chết chìm, làm sao ăn nói với triều đình?

Tần Lâm cố ý giả bộ đáng vẻ hết sức khổ sở:

- Không có biện pháp, người mà Mụ Tổ muốn thu, ai mà dám cứu? Trừ phi y thành tâm cầu xin Mụ Tổ tha thứ, nếu không chỉ sợ khó bảo toàn tánh mạng.

Hoàng Đài Cát ra sức giãy dụa, đập cho bọt nước bắn lên tung tóe, chỉ sau chốc lát đã kiệt sức. Dòng nước vẫn đục của Đại Vận Hà rót vào miệng mũi y, khiến cho y cảm thấy văng đầu hoa mắt hô hấp khó khăn, mắt thấy sắp sửa ô hô ai tai một mạng.

Chu Ứng Trinh và Trương Thành ngơ ngác nhìn nhau, nếu như vương tử Thỏ Mặc Đặc bộ chết chìm, biết ăn nói thế nào với triều đình? Nếu chỉ huy binh sĩ cứu, ai ai cũng sợ Mụ Tổ giáng tội, cộng thêm lại có Tần Lâm ngăn ở trước mặt, đám binh sĩ cũng vui mừng khỏi mất công cứu.

Thấy tính mạng chủ nhân mình đáng ngại, Bạt Hợp Xích gấp đến độ luống cuống tay chân, bắt chập mình cũng không biết bơi kêu mấy tên võ sĩ Mông Cổ trung thành, chuẩn bị cùng nhau nhảy xuống cứu vớt.

Nước Đại Vận Hà này không sâu, nói không chừng nhiều người nhảy xuống là có thể vớt Hoàng Đài Cát lên được.

Nhưng Tần Lâm Tần trưởng quan có ở chỗ này, không giở trò quỷ quái mới là chuyện lạ.

Tần Lâm đưa mắt ra hiệu cho các huynh đệ, giả bộ kinh hoảng thất thố:

- Ôi chao không tốt, mau cản bọn họ lại, đã không biết bơi lại còn nhảy xuống sẽ khiến cho người chết càng nhiều hơn!

- Không được, không được, các vị lão huynh ngàn vạn lần chớ có nhảy xuống!

Lục Viễn Chí làm bộ xông lên, ôm lấy eo Bạt Hợp Xích.

Đám thân binh Hiệu Ủy cũng lập tức ủa lên, ôm lấy tất cả đám võ sĩ Thổ Mặc Đặc bộ chuẩn bị nhảy xuống nước.

Các quý tộc Mông Cổ ngược lại thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng Hoàng Đài Cát là thủ lĩnh nhưng bọn họ cũng là quý tộc các bộ, há chịu mạo hiểm tính mạng mình cứu Hoàng Đài Cát như vậy. Tần Lâm và Lục Viễn Chí diễn màn kịch này thật ra cũng chính là bắc thang cho bọn họ hạ đài.

Những người Mông Cổ cùng Tây Tạng này từ trước tới nay không hề biết bơi lội, trời sinh sợ nước, bọn họ cũng không biết nước Đại Vận Hà này sâu hay cạn, không ai dám khinh suất nhảy xuống. Chính là vì suy bụng ta ra bụng người như vậy, bọn họ không ngờ rằng Tần Lâm còn có dụng ý khác.

Không phải vậy sao, Tần trưởng quan của chúng ta nhìn thấy Hoàng Đài Cát ngụp lặn vất vả dưới nước như vậy, làm ra dáng vẻ giả vờ sợ hãi, dường như bối rối không biết nên làm gì, thật ra trong lòng hẳn đã sớm vui như mở hội.

Kim Anh Cơ trên mũi thuyền nhìn thấy dáng vẻ xấu xa của Tần Lâm, nhất thời dở khóc dở cười, miệng anh đào nhỏ hơi mở ra, đầu mày cuối mắt ý Xuân đào đạt. Đến khi thấy Tần Lâm nhìn sang mình với vẻ dương dương đắc ý, nàng vội vàng dời ánh mắt đi chỗ khác, khẽ cười, hừ, cũng chỉ có người mới dám làm như vậy...

Người hoàn toàn không biết bơi lội ngã xuống nước, bất quá chỉ có thể giẫy dụa trong khoảnh khắc mà thôi. Mắt thấy Hoàng Đài Cát bị nước sông bao phủ đỉnh đầu, trên mặt nước vẫn đục xuất hiện một chuỗi bọt nước, thoáng qua đã khôi phục yên tĩnh.

Bạt Hợp Xích nhất thời ngẩn ra, mới đầu nhìn thấy chủ nhân giẫy giụa dưới nước vẫn chỉ cảm thấy kinh hoàng mà thôi. Hiện tại nhìn thấy Hoàng Đài Cát hoàn toàn chìm mất, cảm giác lập tức đổi sang tuyệt vọng.

Lục Viễn Chí buông y ra, Bạt Hợp Xích lập tức mềm nhũn thân mình ngã xuống.

- Ôi, đây là quả báo, dám dùng ô ngôn uế ngữ xúc phạm Mụ Tổ, cho nên mới gặp kiếp nạn này...

Tần Lâm lắc lắc đầu than thở.

Tất cả quan thương dân chúng Mân Chiết Lương Quảng đang nghênh đón Mụ Tổ trên Đại Vận Hà ai ai cũng nói người Mông Cổ đắc tội Thiên Phi nương nương, đây không phải là hiện thế báo ứng sao?

Bạt Hợp Xích đột nhiên ngẩn ra, tiếp theo tựa như nổi điên đập đầu về phía tượng ngọc Mụ Tổ trên đầu thuyền Kim Anh Cơ, khóc lóc van xin:

- Cứu mạng, Mụ Tổ nương nương cứu mạng... chúng ta từ thảo nguyên tới, không biết được lão nhân gia ngài thần thông quảng đại, ngôn ngữ có điều xúc phạm, cầu xin ngài tha thứ...

Hiện tại chịu phục rồi sao, sớm một chút chủ nhân của người đã uống nước ít hơn... Tần Lâm cười xấu xa, nhìn Kim Anh Cơ trên thuyền khẽ gật đầu.

Đột nhiên đáy sông vang lên tiếng nước rào rào, dường như có một con cá lớn đang bơi bên dưới, làm bốc lên từng đám bọt nước, nước sông cũng trở nên vẩn đục cực độ.

Mọi người đang kinh nghi bất định, chợt thấy mặt nước có thứ gì nổi lên.

- Hoàng Đài Cát, là Hoàng Đài Cát!

Các quý tộc Mông Cổ la hoảng lên.

Chỉ thấy Hoàng Đài Cát như bị một cỗ lực lượng vô ảnh vô hình nâng lên mặt nước, đưa vào bờ rất nhanh. Tiếng nước rào rào vang lên rất lớn, giống như giữa không trung có một bàn tay vô hình khổng lồ tát cho y một cái, dang tay dang chân bay lên trên bờ.

- Trời ơi, Mụ Tổ hiền thánh!

Tần Lâm há to miệng, tròn tròn cặp mắt, đáng vẻ kinh ngạc vô cùng.

Quan dân bá tánh trên bờ nhìn thấy cảnh tượng này còn ai không tin, lập tức quỳ xuống rào rào một mảng lớn. Cho dù là Chu Ứng Trinh, Trương Thành cũng vội vàng nhìn trời cầu nguyện:

- Thiên Phi nương nương phù hộ cho Đại Minh vạn vạn năm...

Tần Lâm tươi cười rạng rỡ, nhìn trộm xe kéo trên quan đạo, trong lòng cười lạnh không ngừng: lần này uy phong Uy Linh Pháp Vương bị đè xuống một quãng lớn, Mụ Tổ hiền thánh rồi, người có thể hiển thánh không?

Không ngờ rằng màn trường thiêu kim tuyến dán đầy phạm văn kia không gió mà lay, những phạm văn màu vàng chợt lóe sáng hào quang, người trong xe tuyên một tiếng Phật hiệu, một đám mây lành ngũ sắc từ trong xe dâng lên cao.

- Hết thấy pháp hữu vi, như mộng ảo bọt nước... Bát Nhã Ba La Mật!

Tiếng niệm Phật trong xe trầm hùng sang sảng, khí thế bất phàm:

- Chư vị đệ tử, mau tiến đưa pháp giá Đông Phương Trì Quốc Thiên Vương!

Ôi, thật là lợi hại, tất cả dân chúng trên quan đạo nghênh pháp giá phải trốn mất há mồm.

Chúng Lạt Ma tăng đều lay phục đầy đất, ai nấy vui vẻ ra mặt: Thì ra là Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ thỉnh Kim Cương hộ pháp giáng xuống, cứu Hoàng Đài Cát vương tử.

Tần Lâm liếc mắt nhìn nhìn xe kéo, khê bĩu môi: thật là vô sỉ, hành động này có vẻ hết sức quen thuộc...

Mặt phẫn Kim Anh Cơ ứng đỏ, đôi mắt phủ một lớp hơi nước, nhìn chăm chăm vào xe kéo trên bờ.

Khuấy đục nước sông, lại ném Hoàng Đài Cát lên trên bờ không phải là Mụ Tổ nương nương, cũng không phải Kim Cương hộ pháp.

Quy Bản Vũ Phu cùng mấy người lặn giỡn toàn thân dầm ướt, lặng lẽ leo lên thuyền từ phía sau.

Hoàng Đài Cát nằm bên bờ, sắc mặt tái nhợt phát xanh, bụng trương to lên như con cóc gồ, hai mắt nhắm nghiền, cắn chặt hàm răng, hai tay nắm lại thành quyền thật chặt, hoàn toàn bất tỉnh nhân sự.

Lúc giãy dựa trên mặt sông uống nước cũng có hạn, sau đó là hoàn toàn chìm mất mới vớt lên, mặc dù Quy Bản Vũ Phu cùng đám thợ lặn mò rất nhanh, nhưng tên này cũng uống đầy một bụng nước.

Đám Lạt Ma tăng cùng võ sĩ Mông Cổ đều bó tay hết cách, Bạt Hợp Xích đề lên bụng chủ nhân muốn giúp y phun nước ra, nhưng y không biết cách, loay hoay thế nào làm cho bụng Hoàng Đài Cát trương đầy nước như quả cầu da chạy tới chạy lui, khiến cho dân chúng kinh sợ nhìn thấy phải bật cười.

- Nếu như Mụ Tổ hiền thánh đã tha y trở về, tưởng có lẽ là nương nương đã bỏ qua cho y...

Tần Lâm nghiêm trang nói.

Thời này người ta đối xử với nhau vẫn còn hết sức chân thành nhiệt tình, có một số người từ vùng ven biển phía Nam đi tới xóm Hoàng Đài Cát lên, đặt trên đầu gối làm cho y ới nước ra. Lại xoa huyết Thái Dương, Nhân Trung, bấm huyệt Khẩu, lại gọi Bạt Hợp Xích xoa nắn toàn thân y.

Như vậy một hồi lâu Hoàng Đài Cát mới chậm rãi mở mắt, ngơ ngác nhìn bốn phía. Lại một lúc lâu sau hồn phách mới trở về, tức tối vô cùng muốn lên tiếng nói, vừa há miệng đã phun ra một búng nước dơ.

- Òa... Mới vừa rồi là người nào... Òa... Đá sau lưng ta một cước... Òa...

Nói được vài chữ, Hoàng Đài Cát lại òa một cái phun ra một hớp nước dơ, toàn thân trên dưới ướt đẫm, giống như một con chó xui xẻo rơi xuống nước.

Còn có thể bị ai đá? Tần Lâm lặng lẽ thu cước về phía sau, sau đó lập tức thi triển thần công thao túng dư luận của hắn:

- Ôi chao, mới vừa rồi Hoàng Đài Cát ngã xuống nước, chẳng lẽ là dưới nước có yêu ma quỷ quái gì đó đã nhập vào người y?

Không phải vậy sao, mới vừa rồi dưới nước xôn xao một trận, nói có yêu quái cũng đúng.

Lục Viễn Chí hội ý, tiếp lời nói:

- Khó trách, khó trách y nói ra những lời này có vẻ khác thường, không biết là yêu quái nào phụ thể...

Tần Lâm gãi gãi đầu:

- Bụng trương to như chậu nước, nói chuyện phun nước ra òa òa như vậy, có vẻ giống như...

- Con cóc tinh?

Thịt béo trên mặt Lục Viễn Chí run lên, vội vàng nhin cười.

Bọn Quyền Chính Ngân, Quy Bản Vũ Phu trên thuyền nghe bọn họ nói chuyện cổ gắng nín cười, nhin đến đau cả bụng, Kim Anh Cơ xoay người lại, bả vai giật giật liên hồi.

Quan dân bá tánh không biết nội tình tin tám chín phần. Quả thật là như vậy, mới vừa rồi động tĩnh dưới đáy sông lớn như vậy, nếu nói không có yêu quái cũng thật sự khó lòng tin được.

Nếu quả thật là bị yêu quái phụ thể, nên làm cái gì bây giờ, nơi này có thánh tượng Mụ Tổ, lại có pháp giá Pháp Vương, nên thấp hương pho tượng thần nào?

Bạt Hợp Xích còn đang do dự, những quý tộc Mông Cổ khác đều nói mới vừa rồi là Pháp Vương mời Kim Cương hộ pháp hạ phàm, so ra vẫn là Pháp Vương tốt hơn.

Đám võ sĩ Mông Cổ giơ tay lên nhắc chân, khiêng Hoàng Đài Cát chạy về phía Uy Linh Pháp Vương.

- Hừ, qua cầu rút ván, trở mặt không nhận người, quả thật là không ra gì!

Dân chúng đang nghênh đón Mụ Tổ trên Đại Vận Hà vô cùng khinh bỉ những Thát Lỗ này.

Đáng thương Hoàng Đài Cát lo lắng hệt hơi, gấp gáp vô cùng, vừa phun nước ra ngoài vừa ra sức kêu la:

- Òa... Mới vừa rồi thật sự có người đá ta... Òa, tìm hắn cho ta...

Bạt Hợp Xích chưa từng thấy đáng vẻ chủ nhân như vậy, hết sức thật thà trả lời:

- Tiểu chủ nhân, xin ngài bớt nóng nảy, mau mau tìm Uy Linh Pháp Vương làm phép trừ tà, nếu không yêu quái phụ thể lâu, sẽ khó giữ được tánh mạng!

- Ta thật sự không có bị yêu quái phụ thể!

Hoàng Đài Cát chỉ cảm thấy miệng mình đắng nghét.

Trên xe kéo mà Uy Linh Pháp Vương ngồi, màn xe vén lên một chút, một đốm lửa từ trong đó bay ra, vừa chạm vào người Hoàng Đài Cát lập tức tắt mất.

- Phạt pháp vô biên!

Đám Lạt Ma cùng kêu lên, cao giọng tụng niệm pháp quyết, chiêm trống lại vang thành một mảnh.

Hai bên bờ Đại Vận Hà nghênh đón Mụ Tổ, tiếp tục nghênh đón Mụ Tổ, trên quan đạo nghênh đón pháp giá, vẫn nghênh đón pháp giá.

Chẳng qua là đám Lạt Ma gõ đồng la, thổi tù và cũng không còn vang dội như lúc đầu.

Mặc dù Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ cũng thi triển thần thông kinh người, nhưng vô hình trung loại khí thể duy ngã độc tôn đó đã bị phá hỏng hầu như không còn.

Chu Ứng Trinh và Trương Thành vô cùng cẩn thận nghênh đón, đồng thời chấp tay nói:

- Phụng thiên tử Đại Minh sai khiến, Thành Quốc Công Chu, Ty Lễ Giám Binh Bút Trương, đặc biệt tới đón Quán Đỉnh Đại Quốc Sư.

Trên xe kéo, bên trong truyền ra thanh âm uy nghiêm:

- Bần tăng có tài đức gì làm phiền hai vị quý nhân tới đón như vậy. Chẳng qua là hôm nay là rằm tháng Hai nhằm ngày Phật nhập Niết Bàn, quả thật không tiện gặp nhau, thứ cho bần tăng không thể hiện thân.

Rằm tháng Hai đúng là ngày Phật Thích Ca nhập diệt, Uy Linh Pháp Vương nói như vậy cũng không giả.

Chu Ứng Trinh, Trương Thành nhất tề ngẩn ra, trong lòng có chút không thoải mái, nhưng thứ nhất triều đình muốn mượn Phật pháp Trát Luận Kim Đỉnh tự lung lạc các bộ Mông Tạng, thứ hai hai người bọn họ cũng chính mắt thấy được Pháp Vương thần thông quảng đại cho nên cũng không dám kiên trì, sau khi hàn huyên đôi câu liền nghênh đón pháp giá vào thành.

- Giấu đầu lòi đuôi, cố ý lừa gạt!

Kim Anh Cơ trên mũi thuyền bĩu môi hết sức coi thường.

- Này, ai giấu đầu lòi đuôi vậy, là đang nói mình sao?

Tần Lâm lên thuyền, cố ý làm ra vẻ không vui.

Kim Anh Cơ mắt như xuân thủy, mảy liễu tình tứ chộp lấy cánh tay Tần Lâm:

- Tiểu oan gia, ngươi bỏ mặc nô gia một đi không trở lại, đến kinh sư lại không biết lừa được bao nhiêu tỷ tỷ muối muối rồi. Hừ, nô gia nhớ ngươi tới mức quên cả trời đất, không biết lúc ấy ngươi đang ôm vị mỹ nhân nào vào lòng.

Hai vị trưởng quan lại muốn đấu pháp với nhau!

Chỉ nghe bịch một tiếng, Quyền Chính Ngân, Quy Bản Vũ Phu nhanh chóng biến mất không thấy bóng dáng, chỉ chốc lát sau dưới khoang thuyền vang lên tiếng cười như điên cuồng, chẳng khác nào quần ma loạn vũ.

May là Tần trưởng quan da mặt dày như tường thành, cứng rắn như sắt thép, lúc này cũng không khỏi đỏ bừng mặt mũi, không thể làm gì khác hơn là nghiêm mặt kéo Kim Anh Cơ vào trong khoang.

- Lại muốn làm gì đây?

Kim Anh Cơ cắn môi, đôi mắt xanh biếc chớp chớp liên hồi, lại càng phát ra dục vọng dẫn động nam nhân xâm chiếm, thật là mê mẩn chết người không đền mạng.

Tần Lâm cười hề hề hết sức xấu xa, không hề khách sáo choàng lấy eo mềm mại như rắn nước của Kim Anh Cơ, tay kia thò vào cổ quan phục của nàng:

- Để ta sờ thử xem phương thuốc nở ngực kia có hữu dụng hay không... Ủm, dường như hiệu quả không tệ...

Người này gương mặt cười gian, thầy thuốc sắc lang điển hình!

Gương mặt trái xoan trắng như tuyết của Kim Anh Cơ ửng đỏ, eo rắn nước khẽ lay động lách mình tránh ra, che miệng cười khanh khách:

- Trưởng quan muốn cưỡng đoạt dân nữ ư, cứu mạng, ưng khuyến Xưởng Vệ cưỡng đoạt dân nữ...

- Chẳng những ta muốn cưỡng đoạt dân nữ, ta còn muốn làm chuyện xấu xa hơn nữa...

Nụ cười Tần Lâm trở nên hết sức tà ác, liếm môi một cái, giả bộ làm ra dáng vẻ hoa hoa thái tuế.

Trong suy nghĩ của hắn hai bên đã từng có một đêm vui vẻ, dường như cũng không cần quá căng thẳng, ha ha ha...

Hồng bét, càng chơi càng bốc lửa! Kim Anh Cơ phát hoảng trong lòng, đã lâu không gặp khiến cho nàng vô cùng nhung nhớ Tần Lâm, nhưng vừa thấy mặt hắn liền động tay động chân, thật là làm cho người ta rối như tơ vò.

Đảo mắt mấy vòng, Kim Anh Cơ chợt cười khanh khách, ánh mắt yêu mị quét nhìn Tần Lâm:

- Hi hi, tiểu oan gia muốn chơi trò cưỡng đoạt dân nữ, tự nhiên nô gia không dám chống lại. Chỉ là không biết nô gia đột ngột lên kinh như vậy, phải chăng là vị Tử Huyền muội muội của người uống một bình giấm to hay không? Hôm nay diễn tuồng hát này với Uy Linh Pháp Vương náo nhiệt như vậy, e rằng sẽ truyền ra rất nhanh, khiến cho cả thành mưa gió.

Há chỉ cả thành mưa gió, Tần Lâm chính là vai nam phụ xuất sắc nhất trong vở tuồng này.

Vậy còn ai là vai nam chính xuất sắc nhất, đương nhiên là tên gốc Hoàng Đài Cát.

Vai nam chính uống một bụng nước dơ, mất nửa cái mạng, Tần Lâm là vai nam phụ cũng không dễ dàng gì, hắn ở vào trung tâm xoáy nước còn phải đối mặt cục diện bể giấm sôi trào. Phải biết Kim Anh Cơ không chỉ có là vị yêu nữ trên biển, còn là Ngũ Phong thuyền chủ đương đại, chính lục phẩm Thổ Ty Trưởng quan Doanh Châu Trưởng Quan Ty được triều đình chính thức sách phong.

- Được rồi, xem ra ta phải đi tướng phủ giải thích một chút...

Tần Lâm có hơi buồn bực sờ sờ mũi, thuận tay lại chộp một trảo vào bổ phục hình phi bưu trước ngực Kim Anh Cơ:

- Có lẽ bổ phục phi bưu này nên đổi cái khác...

- Đáng ghét!

Kim Anh Cơ nguyệt xéo Tần Lâm một cái, hừ, nhân cơ hội ăn đậu hủ, thật là một kẻ xấu xa.

Thuyền đến bến thuyền, Tào Bang và sứ giả các nước chờ sẵn bên ngoài đông nghịt, chiêng trống rền vang.

Tần Lâm liền cáo từ chuẩn bị rời đi.

Lúc Tần Lâm động tay động chân, Kim Anh Cơ ra sức tránh né, thế nhưng lúc này thấy hắn muốn đi thật, nàng lại tà tà dựa lưng vào cửa khoang, lười biếng nói:

- Gợi lời của nô gia hỏi thăm Trương tỷ tỷ, còn nữa, lúc nào đó tiến cử nô gia một chút, đi gặp hai vị trong nhà huynh...

Tần Lâm chạy còn nhanh hơn thỏ.

- Con rùa đen này...

Kim Anh Cơ giận dữ thóa mạ, thỉnh thoảng lại nở một nụ cười bình thản, hai mắt nheo lại trở nên dịu dàng.

Hẻm Sa Mạo bên ngoài Đăng Thị Khẩu, phủ đệ Thủ Phụ đề sự Trương Cư Chính.

Tần Lâm có tật giật mình, đến cửa chờ đợi đến khi quản gia Du Thất đi ra bèn lúng túng hỏi:

- Trương lão tiên sinh có ở trong phủ hay không?

Du Thất cười khanh khách lắc đầu một cái.

- Ặc, vậy hai vị Trương công tử thì sao?

Tần Lâm lại hỏi.

Nụ cười Du Thất càng chứa đầy ẩn ý, lại lắc đầu.

Trương Cư Chính vào triều còn chưa trở lại, hai người quen cũ Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu cũng đã nhận quan chức sau khi thi đậu khoa Canh Thìn, vào lúc này tất cả đều không ở trong phủ.

Tần Lâm do dự, nhớ lại vài ngày trước Trương Tử Huyền hỏi tới với vẻ chua ngoa, mình còn nói Kim Anh Cơ ở lại phương Nam khai thác thị trường, hôm nay đột nhiên nàng lại tới kinh sư... Vậy không phải là mình và Kim Anh Cơ cùng nhau lừa gạt nàng sao?

584. Chương 584: Vò Giấm Thật Lớn

Dường như Du Thất biết được chuyện gì, thấy thần sắc Tần Lâm như vậy bèn cười ha hả nói:

- Tiểu thư ở trong phủ, hay là Tần tướng quân... Ha ha, lão nô mạo muội rồi.

Thời này lễ phép nghiêm cẩn, tiểu thư còn ở khuê các đợi gả, Trương Cư Chính và Trương Tử Huyền không giữ lễ giáo là một chuyện, Du Thất làm người ở theo thói thường là không nên hỏi như thế. Bình thời Tần Lâm đều là mặt dày xâm nhập vào phủ đi tìm Trương Tử Huyền, đám người Du Thất, Diêu Bát mắt nhắm mắt mở làm như không nhìn thấy.

Lần này Du Thất lại hỏi như vậy, rõ ràng là muốn bắt chẹt hấn.

Lão tiểu tử này! Tần Lâm mắng Du Thất một câu trong lòng, không thể làm gì được, chuyện này không phải chỉ là nhi nữ tình trường mà còn liên quan tới triều đình, trì hoãn càng lâu càng không chủ động, nói ra càng nhanh càng đỡ khó xử hơn.

Bên trong hoa viên tường phủ, gió Xuân thổi lật phát trăm hoa nở rộ, Trương Tử Huyền búi mái tóc như thác đổ của mình lên, cầm xéo một cây trăm vàng trên đó. Mặt nàng không hề son phấn, nhưng trời sinh nhan sắc khuynh thành, thân mặc y phục màu xanh nhạt bó sát mình càng làm nổi bật đường cong kiều diễm của thân thể.

Lúc Tần Lâm tiến vào hoa viên, vị thiên kim tiểu thư này đang nằm nhắm mắt lại giả vờ ngủ say trên ghế, gương mặt trái xoan bị nắng ấm ngày Xuân chiếu rọi đỏ hồng, trông hết sức đáng yêu.

Rón rén đi tới, Tần Lâm khom người cúi đầu xuống, đôi môi khẽ chạm vào gò má thơm tho của nàng, chỉ cảm thấy kích động trong lòng không ít.

Mỹ nhân đang giả ngủ bình tĩnh, ánh mắt sâu không lường được bao phủ một lớp hơi nước thật mỏng, nhìn chằm chằm Tần Lâm gần trong gang tấc, tim đập thình thịch, cố làm ra vẻ kinh ngạc:

- A, thì ra là Tần huynh còn nhớ đến thăm tiểu muội, quả thật là khó được!

Vốn là Tần Lâm còn chút ngượng ngùng, thấy Trương Tử Huyền làm bộ ngược lại cười lên, cầm chén trà trên bàn thấp bên cạnh ghế nâng lên, cho là nàng đã uống, bèn uống sạch nửa chén trà còn lại.

Thấy cử chỉ thân mật của Tần Lâm, thiên kim tướng phủ vốn có dạ ghen tức cuối cùng tiêu mất ba phần, đang muốn ngồi dậy từ ghế nằm, Tần Lâm lại lấy hai tay chống tay vịn, cúi người xuống.

Bốn mắt nhìn nhau, Trương Tử Huyền chỉ cảm thấy tim đập thình thịch, nhắm mắt nói:

- Tần Lâm, huynh đừng nảy ra ý nghĩ xấu xa gì, tiểu muội cũng không phải là những kẻ oanh oanh yến yến kia, mặc cho huynh tùy tiện khi dễ!

Ha ha, vẫn còn cứng rắn ngoài miệng sao, nhưng ánh mắt đã bán đứng nàng rồi!

Tần Lâm cười hì hì, cúi đầu hít sâu một hơi trên đôi môi đang hé mở vì kinh ngạc của Trương Tử Huyền, sau đó lại nghiêng đầu sang bên hôn vào tai nàng:

- Vốn là đại sự triều đình đường đường chính chính, nhưng có người thích lẫn lộn tư tình nhi nữ. Nếu như đây dựa không rõ, để lỡ chính sự, chẳng phải là vì tư phế công sao?

Hay thật, đây là nói ta sao? Trương Tử Huyền lộ vẻ hờn giận, đưa tay đẩy Tần Lâm ra:

- Cái gì là vì tư phế công? Tần huynh, huynh chụp mũ bừa bãi như vậy, tiểu muội cũng không dám đội!

Tốt lắm, phép khích tướng đã hữu dụng, Tần Lâm mừng thầm trong lòng, ngoài mặt vẫn tỏ vẻ nghiêm trang nói:

- Ngụ huynh ư, từ trước tới nay đều là công tư phân minh, nhưng muội lại không làm đúng, ôi... Cũng phải nói rằng về tư, quả thật là ngu huynh có lỗi với muội.

Trương Tử Huyền mím môi oán hận nhìn Tần Lâm, chợt bật cười, vung quyền đập hấn hai cái:

- Tên ngốc này, chẳng lẽ tiểu muội là loại người không hiểu biết đại sự sao? Nói cho huynh biết, chuyện mà Kim trưởng quan muốn cầu, trước khi tiểu muội giả vờ ngủ say cũng đã nghĩ ra đối sách xong xuôi.

Lần này Kim Anh Cơ Bắc thượng kinh sư thật ra chỉ có một mục đích chủ yếu, đó chính là yêu cầu triều đình thăng chức cho Doanh Châu Trưởng Quan Ty.

Triều Minh thực hành chế độ ràng buộc đối với những chính quyền địa phương bán độc lập xung quanh vương triều trung ương, cũng tức là sắc phong Thổ Ty.

Phẩm cấp Thổ Ty cao có thấp có, cao nhất là tòng tam phẩm Tuyên Ủy Sứ, kế đó là tòng tứ phẩm Tuyên Phủ Sứ, kế nữa là tòng ngũ phẩm An Phủ Sứ, Chiêu Thảo Sứ, thấp nhất là chính lục phẩm trưởng quan Trưởng Quan Ty.

Những phẩm cấp này trên căn bản là dựa theo thực lực Thổ Ty mạnh yếu tiến hành sắc phong, địa bàn lớn, binh lực nhiều, quan chức được phong sẽ cao, địa bàn nhỏ, binh lực ít, sẽ được phong thấp. Dĩ nhiên quan chức thường là đời đời thừa kế, mà thực lực khi mạnh khi yếu cũng không đối ứng nghiêm khắc lắm, nhưng trên đại thể cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Giống như Xiêm La trên thực tế là quốc vương, mà triều Minh cho là soán vị lên ngôi, chỉ phong cho chức Đô Thống Sứ, chức Đô Thống Sứ này tương đương với quốc vương, không xếp trong hàng ngũ chức Thổ Ty bình thường.

Lúc trước chiêu an Ngũ Phong hải thương, vì tránh cho quá mức nổi bật, tránh cho triều đình tranh cãi vô vị, Trương Cư Chính chỉ cho Kim Anh Cơ một chức lục phẩm trưởng quan, chính là có ý để nạm tạm thời tòng quyền. Địa khu của một trưởng quan lục phẩm thường thường bất quá mấy chục dặm, binh bất quá chỉ có vài trăm, ngàn người, thực lực Ngũ Phong hải thương há chỉ có bấy nhiêu thôi?

Nhưng bây giờ Tần Lâm liên lạc các nước Giản Bộ Trại, Xiêm La, Ngũ Phong hải thương làm ăn càng ngày càng lớn. Kim Anh Cơ đi các nước đều được quốc vương đãi như thượng tân, nếu như chỉ có chức hàm lục phẩm trưởng quan quả thật là đầu lớn mà mũ nhỏ, bất tiện đủ điều.

Nhớ năm xưa Ung Trục tự xưng Huy Vương, các vị quốc vương như Lưu Cầu quốc gặp y đều tỏ ra hết sức khách sáo.

- Tần huynh, Kim Anh Cơ rất biết biểu diễn thực lực, nàng làm như vậy bên ngoài thành nhất định đã làm kinh động cả trong triều ngoài triều, triều đình chúng ta cũng không phải là không biết đạo lý. Cho nên chuyện thăng chức cho Doanh Châu Trưởng Quan Ty có thể nói là thuận buồm xuôi gió. Hơn nữa chế độ ràng buộc của triều Đại Minh lấy nhập gia tùy tục làm gốc, từ trước tới nay sắc phong cho nữ Thổ Ty cũng không chỉ một vài người...

Trương Tử Huyền bấm ngón tay tính toán, cuối cùng chợt đổi giọng:

- Bất quá Kim trưởng quan làm như vậy sẽ rất dễ dàng rước lấy tai tiếng, thật may là gia phụ chấp chương triều cục, tương lai...

Triều cục Đại Minh biến ảo không chừng, thật may là thân thể Trương Cư Chính tráng kiện, Xuân Thu cường thịnh, ai cũng cho rằng ít nhất lão còn có thể đảm nhiệm Thủ Phụ mười năm.

Nhưng Trương Tử Huyền mưu kế sâu xa ngược lại thật lòng nghĩ thay cho Tần Lâm và Kim Anh Cơ, lật cả lá bài tẩy ra như vậy, nếu là tương lai triều cực có biến, chẳng phải là sẽ mang nàng ra khai đao trước tiên sao?

Tần Lâm cười hắc hắc, gật đầu nói:

- Tiểu muội thật không then nữ trung Gia Cát, bắt quá chuyện này ngu huynh và Kim Anh Cơ đã sớm tính toán từ trước. Ở hải ngoại Phúc Kiến có một đảo lớn được đặt tên là Đài Loan, vốn có thổ dân ở, sau đó lục tục lại có dân chúng duyên hải Phúc Kiến lên đảo sinh sống, thật ra thì mẫu cảng của Ngũ Phong hải thương không có ở Hàng Châu, không có ở Chu Sơn, mà ở Đài Loan.

Trong mắt Trương Tử Huyền chợt lóe vẻ kinh ngạc, con người thâm thúy như tinh không trở nên sáng chói khác thường, nhìn chằm chằm vào mắt Tần Lâm, nhẹ nhàng đặt một ngón tay lên môi hắn:

- Huynh là tên ngốc, quân không mật là thất thần, thần không mật là thất thân, vì sao huynh lại nói cho tiểu muội biết cơ mật quan trọng như vậy?

Tần Lâm cười hắc hắc, ra vẻ đó là chuyện đương nhiên, nếu như ngay cả Trương Tử Huyền cũng không tin nổi, quả thật cũng không thể nào nói nổi.

- Ta không nói với người khác, nói cho nàng biết thì đã sao?

Tần Lâm ghé vào tai nàng khẽ lẩm bẩm.

Nếu là Từ Tân Di tùy tiện cầu thả, Thanh Đại tim như pha lê nghe câu này cũng không nói làm gì. Thế nhưng Trương Tử Huyền biết rõ chính trị hắc ám, trong quan trường lừa gạt lẫn nhau, nghe Tần Lâm nói như vậy chỉ cảm thấy trong lòng ngọt như rót mật, đầu mày cuối mắt vui vẻ khôn tả.

- Chớ, bị người nhìn thấy không tốt...

Thiên kim tướng phủ nhẹ nhàng đẩy Tần Lâm ra, lại nói:

- Đã như vậy, tiểu muội đoán chừng gia phụ sẽ xúc tiến việc thăng chức Doanh Châu Trưởng Quan Ty, trong đó cũng sẽ không có trở ngại gì.

- Vậy thì hay quá!

Tần Lâm nắm tay phải đập mạnh một cái vào lòng bàn tay trái.

Người ta thường nói lòng dạ nữ nhân như mò kim đáy bể, không phải vậy sao, mới vừa rồi Trương Tử Huyền còn như uống mật ngọt, thấy động tác vui mừng này của Tần Lâm lại nói với giọng chua ngoa:

- Hừ, Tần huynh ôi Tần huynh, huynh giúp Kim cô nương như vậy sao?

Tần Lâm ngạc nhiên, tiếp theo bật cười ha hả:

- Sao hả, thiên kim tướng phủ của ta cũng phát tác rồi sao, đúng lý mà nói, e rằng nàng làm quan còn đáng sợ hơn Kim Anh Cơ rất nhiều.

- Được rồi được rồi...

Trương Tử Huyền nhẹ nhàng đẩy Tần Lâm:

- Nếu còn không trở về, e rằng hai vị trong nhà huynh sẽ bồn chồn nóng nảy. Thanh Đại muội muội dễ nói chuyện, Từ Đại tiểu thư cũng không bị huynh khi dễ giống như tiểu muội đây!

Ai nói? Tần Lâm kiên quyết phản đối, ta 'khi dễ' Từ Tân Di còn quá đáng hơn cả khi dễ nàng nữa, hắc hắc...

Ặc, như đã nói qua, là phải trở về một chuyến.

Tần Lâm vội vàng cáo từ ra cửa, hắn cũng không biết ngay vào lúc này, cộp cái đã phát uy.

Từ Tân Di cỡi Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử, toàn thân nhung trang, lưng đeo bảo kiếm, trong tay xách theo thương dài một trượng hai, dẫn theo đám nữ binh hấp tấp từ trong phủ lao ra.

- Tiểu thư, tiểu thư không thể làm như vậy...

Thị Kiếm vất vả khuyên can.

Sau khi tiểu thư xuất giá gọi thái thái hoặc là phu nhân, bất quá theo quy củ thời này, phàm là nha đầu gả đi theo, dù là nữ chủ nhân tám mươi tuổi vẫn xưng nàng là tiểu thư.

Từ Tân Di trợn tròn mắt hạnh, cau mày lá liễu, giận nói:

- Hừ, tên Tần Lâm này, cũng biết hấn gạt ta, vẫn lén lút qua lại với Kim yêu tinh. Quả thật muốn nhin cũng không nhin được, bản tiểu thư muốn đơn độc đấu với ả!

Đây mới là thù mới hận cũ xông lên trong lòng, nhớ tới chuyện lúc trước ở Nam Kinh Thiên Hương các bị Kim Anh Cơ bày mưu tính kế, tuy rằng rốt cục cũng xúc tiến thành chuyện tốt giữa Tần Lâm và nàng, nhưng vẫn cảm thấy Kim yêu tinh vô cùng đáng ghét.

Lần này Kim Anh Cơ khua cờ gióng trống chạy tới kinh sư, lại thêm Tần Lâm xuất hiện tại trường nghênh đón, nghe nói còn xảy ra chuyện không nhỏ.

Từ Tân Di nhận được tin tức nhất thời lửa ghen cháy bừng bừng, bèn dẫn theo các nữ binh lao ra phủ đệ, muốn đi tìm Kim Anh Cơ tính sổ.

Hừ hừ, chúng ta cùng tính một lượt nợ mới nợ cũ.

Kể duy nhất có thể ngăn cản nàng, ít nhất trì hoãn thời gian là Thanh Đại, đúng lúc này đang hành y ở toạ đường nữ y quán, vì vậy...

- Ôi, trưởng quan gặp nạn rồi!

Từ Văn Trường nhìn theo bóng lưng đoàn người Đại tiểu thư đi xa, vuốt chòm râu hoa râm, đáng vẻ vô cùng thương xót.

Từ Tân Di dẫn người vọt tới phía Đông Đẳng Thị Khẩu, đến chỗ Long Phúc tự vừa khéo gặp phải đội ngũ Kim Anh Cơ.

Sứ giả các nước, thuộc hạ của Tào Bang và Ngũ Phong hải thương tiền hô hậu ủng cổ kiệu từ xa đi tới, Từ Tân Di chắn ngang đường.

Dân chúng hai bên đường không hiểu có chuyện gì, tất cả đều không hiểu vì sao nhìn cảnh tượng này. Có kẻ nhận ra Từ Tân Di cảm thấy kỳ quái, vì sao Từ Đại tiểu thư nổi giận đùng đùng, giống như là muốn đánh người vậy?

Há chỉ đánh người, ta muốn, ta muốn bắt Kim yêu tinh lại, đánh vào mông nàng thật mạnh! Từ Tân Di oán hận cắn môi, khiến cho đôi môi đỏ mọng in hằn dấu răng hết sức rõ ràng.

- Kim yêu tinh, cút ra đây cho ta!

Từ Tân Di hướng về phía cổ kiệu hô to, hoành đao lập mã, khí thế hung hăng.

Phàm là dân chúng không ra ngoài thành nghênh đón pháp giá Uy Linh Pháp Vương và thánh tượng Thiên Phi thấy vậy hết sức giật mình, cũng có một ít tên lưu manh kinh sư nói lời xằng bậy:

- Vị nương tử chưa ngoa đánh đá này cần gì tức giận như vậy, chẳng lẽ bên trong kiệu có cái ấy của nàng?

Người bên cạnh bị dọa sợ đến run lên lấy bầy, vội vàng che miệng người kia lại:

- Chớ có nói nhảm, vị này là Nhị phu nhân của Tần tướng quân Cẩm Y Vệ Bắc Trấn Phủ Ty!

Tên lưu manh vừa nói lập tức sắc mặt trở nên trắng nhợt, suýt chút nữa vãi ra quần.

Giờ chơi sao, Bắc Trấn Phủ Ty không phải là chuyện đùa, muốn lấy mạng nhỏ của người quả thật dễ như trở bàn tay.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, màn kịch vén lên thật cao, bên trong một người mặc quan phục lục phẩm khoan thai bước ra.

Không phải là bậc mày râu nam nhi mà là hồng phần giai nhân, vị trưởng quan này dáng vẻ yếu điệu, eo thon thả mềm dẻo như rắn nước, đầu mày cuối mắt toát ra phong tình vạn chủng.

Một mảng tiếng ôi chao vang lên, tất cả đều kinh ngạc nhìn dung mạo vị trưởng quan này, người không biết nội tình giật mình, không hiểu vì sao nàng lại mặc quan phục lục phẩm.

- Tiểu muội ra mắt tỷ tỷ...

Kim Anh Cơ mặt đầy gió Xuân, vén áo khép nép thi lễ với Từ Tân Di.

Tại... tại sao ả gọi ta là tỷ tỷ, chẳng lẽ là... Từ Tân Di bình thời tùy tiện cầu thả, lúc này lại đặc biệt cơ trí, mặt hạnh lan lợi đảo tròn, lập tức phát giác tình thế không ổn.

- Kim yêu tinh, ngươi không nên gọi lung tung, cái gì tỷ tỷ muội muội, bản tiểu thư không quen biết người!

Từ Tân Di tức giận nói, thanh linh cảm thấy hơi chột dạ.

Đám nữ binh Thị Kiếm thấy dáng vẻ Kim Anh Cơ không hề tỏ ra sợ hãi cũng âm thầm nghĩ ngợi, lòng nói chẳng lẽ là Tàn trưởng quan...

Kim Anh Cơ cười giống như tiểu hồ ly mới vừa trộm trứng gà, cố làm ra vẻ buồn bã:

- Từ tỷ tỷ, cùng là nữ nhân hà cớ làm khó nhau? Tương lai... tương lai chúng ta đều là người một nhà!

Quy Bản Vũ Phu, Quyền Chính Ngân vô cùng quen thuộc, biết rõ mỗi lần Ngũ Phong thuyền chủ của mình lộ ra dáng vẻ như vậy chính là đang dối gạt người.

Nhưng triều cống sứ Giản Bộ Trại quốc Ma Ha La, triều cống sứ Xiêm La quốc Sai Ngõa Lập, Lưu Cầu sứ giả Lương Xán, Vệ Vinh, những người này không biết, ai nấy lộ ra vẻ bình tĩnh ngộ: À, chẳng trách nào Tàn tướng quân nhiều lần lột đường thay vị nữ bằng hữu này của hắn, thì ra hai người bọn họ có gian tình, có gian tình, hắc hắc hắc... Bất quá sau này cũng phải tôn kính gấp bội đối với Ngũ Phong thuyền chủ và Tàn trưởng quan, hai người này một ở trong triều một ở trên biển hỗ trợ lẫn nhau, lực lượng há chỉ gia tăng gấp đôi?

- Nói hươu nói vượn, bản tiểu thư tuyệt không tin!

Từ Tân Di cắn răng kiên quyết nói, bất kể thế nào cũng không thừa nhận vị ‘muội muội’ Kim Anh Cơ này.

Giữa tiếng reo hò cổ vũ của dân chúng hai bên đường, may là Từ Tân Di nghĩ lại, dây dưa với Tàn Lâm rất có khả năng sẽ biến Kim Anh Cơ trở thành ‘muội muội’ của mình thật, rốt cục không có đánh nhau.

Bọn họ không biết vào giờ phút này, có một ánh mắt sắc bén vô cùng, mơ hồ hàm chứa tia chớp lôi đình, từ nhà gian trà lâu cách đó không xa đang nhìn chằm chằm các nàng.

Đó là một người mang theo mặt nạ bạc, chính là Bạch Liên giáo chủ hiện nhiệm xưng thiên hạ vô địch.

A Sa ngồi đối diện với nàng, gác chân trên ghế có vẻ không đứng đắn chút nào.

- Sư phó, sợ là Hồn Độn Chi Cầu đã đến tay Uy Linh Pháp Vương. Ôi, lúc con tới tìm mọi người, mọi người đi đâu vậy? Thật là lãng phí...

A Sa bĩu môi, vừa nói vừa ném từng quả mít anh đào vào miệng.

Trên mặt Bạch Liên giáo chủ mang mặt nạ, không nhìn ra biểu lộ gì:

- Hừ, không ngờ rằng Tây Tạng Mật tông cũng dính vào, Bạch Liên giáo chúng ta và phe Trát Luận Kim Đỉnh tự từ trước tới nay nước giếng không phạm nước sông, nếu Uy Linh Pháp Vương ngoan ngoãn giao ra Hồn Độn Chi Cầu thì thôi, nếu y không chịu giao ra đây, chẳng lẽ vì sư không thể đánh lên Đại Tuyết Phong, đập bằng Kim Đỉnh tự hay sao?

Hảo uy phong, hảo sát khí!

A Sa lại bĩu môi xem thường:

- Sư phó, Uy Đức Pháp Vương thành danh mấy chục năm, lúc trước tỷ võ cùng sư tổ ba canh giờ cũng chỉ thua một chiêu mà thôi. Nếu như người luyện Bạch Liên Triều Nhật thần công đến tầng chín, vậy thì thật là cảnh giới thiên hạ vô địch, muốn san bằng Đại Tuyết Phong cũng không khó. Nhưng bây giờ, hì hì...

Bạch Liên giáo chủ hiềm khi khoắc lác lại bị A Sa phản bác, nàng ngẩn người, đưa tay ra vỗ nhẹ đầu A Sa:

- Con không biết, Uy Đức Pháp Vương kia có gì đặc biệt hơn người chứ? Lão luyện công phu Mật tông, hơn sáu mươi tuổi mới có cảnh giới như bây giờ, vì sư ta luyện Bạch Liên Triều Nhật thần công hai mươi năm là có thể tung hoành giang hồ vô địch thủ. Con nói đi, cảnh giới nào cao hơn?

- Ôi chao, sư phó thật đáng ghét, vì sao giống như Tần... Tần ma đầu, thích vỗ đầu người ta như vậy?

Suýt chút nữa A Sa gọi là Tần Đại thúc, may là đổi lại kịp. Nó le lưỡi thật dài, lại làm nũng với sư phó:

- Được rồi được rồi, con biết sư phó ba tuổi luyện võ, trong hai mươi năm luyện đến thiên hạ vô địch, A Sa thật sự bội phục sát đất...

Bạch Liên giáo chủ sát phạt quả quyết, trong chốn giang hồ người nghe thương tâm người thấy rơi lệ, được xưng giết người không cần chiêu thứ hai, lại thống trị trên dưới mấy chục vạn giáo chúng, không thể không xưng mưu trí sâu xa.

Trước mặt giáo chủ nàng vĩnh viễn là một tòa băng sơn giá rét, cao không thể leo tới, một vị thần cao tại thượng.

Thế nhưng hết sức buồn cười, duy chỉ có lúc ở một mình với A Sa vừa giống như nữ nhi vừa giống như muội muội, vị giáo chủ Đại nhân này mới lộ ra một bộ mặt khác của núi băng, có vui có buồn, tranh cường hiếu thắng, còn khoắc lác trước mặt bé gái như vậy.

- Nay, Tần ma đầu kia có bản lĩnh gì lừa gạt khiến cho những nữ tử kia mắc bẫy, phải cãi vã với nhau giữa đường như vậy?

Đôi mắt dưới mặt nạ bạc của Bạch Liên giáo chủ lộ ra vẻ không hiểu, lại nói:

- Người này háo sắc đáng ghét, lại không biết võ công, thật không biết vì sao những nữ tử này lại cam tâm theo hắn?

Nếu như Tần Lâm gặp phải loại sơn phấn tầm thường, Bạch Liên giáo chủ cũng không tỏ ra hiếu kỳ như vậy. Thế nhưng nữ y tiên, con gái Quốc Công, thiên kim tướng phủ, Ngũ Phong thuyền chủ, tất cả đều là nữ trung hào kiệt vô cùng ưu tú. Bạch Liên giáo chủ cũng là thân nữ nhi, cảm thấy không đáng gièm các nàng, lại kinh ngạc không hiểu vì sao.

- Sư phó ngốc, có nói với người người cũng không hiểu.

Dáng vẻ A Sa giống như cừ non, tỏ ra hết sức tự tin nói.

Bạch Liên giáo chủ im lặng, so với A Sa cơ trí cổ quái, tính tình nàng cao ngạo hơn, lạnh như băng, từ nhỏ đi theo sư phó cũng chính là giáo chủ đời trước luyện võ, không hỏi chuyện đời, cho nên tuổi còn trẻ đã luyện thành Bạch Liên Triều Nhật thần công đệ bát phẩm đài sen.

Nhưng nói tới chuyện tình cảm nam nữ, quả thật nàng không biết chút gì.

- Được rồi...

Bạch Liên giáo chủ đổi đề tài:

- Dù sao con cũng phải chú ý, thấy những nữ tử này bị nam nhân lừa gạt xoay vòng vòng như vậy, tương lai cũng không nên giẫm lên vết xe đổ của bọn họ.

- Con ư?

A Sa chỉ chớp mũi đáng vẻ sắp cười sặc sụa, bĩu môi:

- Chỉ có sư phó ngốc mới dễ bị lừa gạt như vậy.

- Tuyệt không thể nào!

Bạch Liên giáo chủ rất có tự tin vung tay lên, nhất thời sát khí ngang trời:

- Người nào dám gạt ta, ta sẽ giết kẻ đó!

A Sa cười mắt gần như nhắm tít lại, vỗ tay nói:

- Sư phó uy vũ, sư phó hùng mạnh thiên hạ đệ nhất cao thủ, thật sự là khác hẳn kẻ tầm thường.

Lời nói của tiểu quỷ này rõ ràng lộ vẻ trào phúng.

Bạch Liên giáo chủ đang định đưa tay gõ đầu A Sa, tiểu quỷ vội vàng lui về phía sau lách mình tránh khỏi. Nó dừng lại ở tư thế đó một chút, sau đó thân thể lại phục xuống bàn, chớp mắt một cái:

- Nếu như, có lẽ, hoặc là... con muốn nói là vạn nhất sư phó coi trọng nam nhân nào, muốn tìm một sư thúc cho A Sa, chẳng lẽ y dùng lời ngon tiếng ngọt nói với người vài câu cũng coi là lừa người sao?

- Con còn nhỏ mà thật là ranh ma quỷ quái!

Bạch Liên giáo chủ hừ một tiếng, lại nói:

- Ta sẽ không nghe lời ngon tiếng ngọt gì cả!

- Vậy các vị sẽ nói chuyện yêu đương với nhau thế nào? Cho dù sư phó là đại mỹ nhân, nhưng cũng không có khả năng không nói chuyện với người khác...

A Sa chớp chớp mắt, đáng vẻ như biết hết mọi chuyện.

Bạch Liên giáo chủ cúi đầu suy nghĩ trong khoảng thời gian uống cạn chén trà, lúc này mới vô cùng khẳng định lắc đầu một cái:

- Nếu như ta thích người nào vậy sẽ tỷ võ với kẻ đó, bất kể là so đấu chưởng pháp, ám khí hay là nội công đều được, không cần nói chuyện yêu đương gì cả.

Phụt một tiếng, A Sa phun ra, sư phó thật là hung hãn, trước kia chỉ nghe nói tỷ võ chiêu thân, không ngờ rằng hiện tại lão nhân gia muốn tỷ võ cướp thân. Lần này tốt rồi, tương lai ai bị thiên hạ đệ nhất cao thủ chấm trúng, nên tự cầu phúc ỉn đi.

- Ách xì...

Tần Lâm vừa cỡi Đạp Tuyết Ô Chuy đi, vừa không ngừng nhảy mũi, thậm chí trong lòng không hiểu vì sao nhảy mũi liên tục như vậy. Hiện tại kinh sư đang là mùa Xuân, có lẽ là phấn hoa bay khắp nơi, thật là bực bội...

Sau khi từ tướng phủ đi ra, Tần Lâm liền nhận được báo cáo của Lục mập: hậu viện bốc cháy, đại sự không ổn.

Cũng may là tướng phủ ở Đặng Thị Khẩu cách Long Phúc tự rất gần, cùng ở bên ngoài Đông Hoa môn chỉ cách hai con đường, Tần Lâm cỡi ngựa tới nơi đã nhìn thấy xa xa một đám đông người chặn đường

585. Chương 585: Vì Yêu Mà Sợ

Một đầu là Từ Tân Di lãnh đạo nương tử quân, một đầu là Kim Anh Cơ dẫn dắt thuộc hạ Ngũ Phong hải thương cùng với công sứ các nước ven biển, hai bên gây gỗ ồn ào. Bên này oanh thanh yểm ngữ, bên kia đủ loại ngôn ngữ quái dị, quả thật cũng có sự tương phản thú vị.

Cho dù là Tần Lâm không sợ trời không sợ đất, thấy tình cảnh như vậy cũng chột dạ vô cùng, tay gãi gãi đầu cực kỳ khó xử.

Hắn còn chưa kịp nghĩ ra kế, Từ Tân Di đã nhìn thấy hắn, Đại tiểu thư lập tức hai tay chống eo thon nhỏ, mắt hạnh đen nhánh trợn tròn xoe, chỉ Kim Anh Cơ lớn tiếng nói:

- Tần Lâm, chàng hãy tới đây nói cho rõ ràng, vì sao ả gọi thiếp là tỷ tỷ?

Kim Anh Cơ cũng không cãi lại, lần thu ba như sương như khói đảo qua Tần Lâm một lượt, sau đó lập tức cúi gằm đầu, gương mặt trái xoan trắng nõn trở nên tái nhợt, đáng vẻ trông hết sức đáng thương.

Đây rõ ràng là động tác tiêu chuẩn của thiếp thất bị đại lão bà bắt ngoài đường phố.

Không cần nói, Từ Tân Di càng thêm nghiêng rằng nghiêng lợi, tính tình Đại tiểu thư nổi lên, bất chấp cả bốn phận thê tử. Nàng giục ngựa xông tới, chộp lấy thịt mềm bên hông Tần Lâm véo thật mạnh:

- Hừ hừ, Tần Lâm chàng giỏi lắm, thật sự tài giỏi cực kỳ, dám đi lại với Kim yêu tinh!

Tần Lâm cười khỏ, len lén giơ ngón tay cái lên với Kim Anh Cơ: nàng rất độc!

Kim Anh Cơ cúi đầu, vai hơi giật giật dường như muốn khóc, nhưng thật ra là nàng đang cố nhịn cười: ai bảo người táy máy tay chân với người ta làm chi, hì hì, lần này ném mùi đau khổ, để xem lần sau người còn dám nữa hay không.

Những sứ giả ngoại phiên như Ma Ha La, Sai Ngõa Lập thấy vậy thầm giật mình, không nghĩ tới Tần tướng quân uy phong lẫm lẫm lại không thể giữ đạo trượng phu như vậy.

Đám người Quy Bản Vũ Phu, Quyền Chính Ngân biết nội tình sơ lược, phải dùng hết toàn lực mới có thể nhịn được kích động cười như điên, thoát nhìn Kim trưởng quan chúng ta sửa trị cho Tần trưởng quan phải xoay mòng mòng, thật là thú vị!

- Hôm nay thời thế nay đổi, là hùng sợ thục...

Quy Bản Vũ Phu ngoác miệng khoa hàm răng vàng khè, cười ngu ngơ.

Trong lúc Từ Tân Di, Tần Lâm, Kim Anh Cơ còn đang dây dưa với nhau, thành linh ngoài xa vang lên tiếng tù và ù ù, nhịp điệu mệnh mông mà trầm hùng.

Là Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ Uy Linh Pháp Vương trở về chùa miếu.

Long Phúc tự là chỗ ở của Uy Linh Pháp Vương, sau khi y tới Từ Thọ tự cầu nguyện phúc thọ thay Lý Thái hậu, lại trở về chỗ ở của mình.

Hoàng Đài Cát đi trước mở đường, mặc áo bào Mông Cổ màu đỏ, lưng đeo bảo đao, cỡi ngựa cao to, lộ ra vẻ uy phong lẫm lẫm.

Nhưng làm cho người ta kinh ngạc chính là, không hiểu vì sao sắc mặt vị vương tử Mông Cổ cường tráng khôi ngô này lại trở nên tái xanh, cỡi trên lưng ngựa lão đảo ngồi không vững, dường như chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi bay đi.

Bị chìm xuống Đại Vận Hà uống một bụng nước, cũng sặc vào trong phổi không ít, cho dù là Hoàng Đài Cát trui luyện trong hoàn cảnh khắc nghiệt của đại thảo nguyên, thân thể xưa nay tráng kiện cũng cảm thấy không chịu nổi. Nếu không phải là phụng bồi Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ chạy khắp nơi, quả thật y rất muốn được lăn ra giường ngủ một giấc ba ngày ba đêm.

Đoàn người đang muốn trở về Long Phúc tự lại thấy đường phía trước bị ngăn chặn, không khỏi giật mình. Uy Linh Pháp Vương được triều đình sắc phong là Quán Đỉnh Đại Quốc Sư, chính là khách quý của đương triều Thánh thượng, ai dám chặn đường ở chỗ này?

Hoàng Đài Cát cố gắng lên tinh thần, mở to đôi mắt có hơi hoa lên của mình quan sát, nhất thời tỉnh táo bảy tám phần. Y nhận ra được cả ba người trước mặt, vị vương tử vóc người bốc lửa thân cao chân dài kia chính là hậu duệ của Trung Sơn Vương Từ Đạt, mỹ nhân có eo rắn nước là Doanh Châu Trưởng Quan Ty Kim trưởng quan. Nam nhân lộ vẻ khổ sở đang bị véo hông kia không phải là kẻ đối đầu cũ Tần Lâm còn ai nữa?

Nghe đám tiểu Lạt Ma Long Phúc tự kể lại tiền nhân hậu quả, Hoàng Đài Cát mừng rỡ vô cùng: Tần Lâm ôi Tần Lâm, người cũng có hôm nay!

Thật là người gặp chuyện vui tinh thần thoải mái, Hoàng Đài Cát vốn là bị nước chìm đến mức nửa chết nửa sống, đến bây giờ cũng chưa hoàn toàn khôi phục, thế nhưng vừa nhìn thấy cảnh tượng này lập tức tinh thần bay bổng.

Chuyện y đột ngột ngã xuống Đại Vận Hà, suy nghĩ lại một chút cũng cảm thấy kỳ quái. Bất quá thứ nhất không có bằng cứ cụ thể, thứ hai Hoàng Đài Cát ngã xuống Đại Vận Hà suýt chút nữa chết chìm, ký ức trong đầu có hơi lộn lộn. Các vị quý tộc Mông Cổ nhất trí nhận định y là bị cóc tinh phụ thể, cầu xin Uy Linh Pháp Vương thi pháp trừ tà, ký ức của y càng trở nên mơ hồ, cũng không dám hoàn toàn khẳng định.

Nhưng y mơ hồ nhớ là mình bị người nào đó ở sau lưng đá một cước vào mông. Không cần suy nghĩ, chuyện xấu như vậy ngoại trừ Tần Lâm ra còn ai làm nữa?

- Ha ha ha, Tần tướng quân hẳn là một hảo hán sợ vợ..

Hoàng Đài Cát giục ngựa tiến lên, cười cợt nhả:

- Chỉ nghe Tần tướng quân có bản lĩnh hết sức cao cường, không ngờ rằng lại sợ lão bà, thực sự khiến cho bản vương coi thường. Chắc chắn, người Hán các ngươi có câu ‘Nghe danh không bằng gặp mặt’, quả thật không sai chút nào!

Nói xong Hoàng Đài Cát bật cười ha hả, tự cho là mình đã khinh bỉ Tần Lâm mất mặt vô cùng.

Đám quý tộc Mông Cổ Bạt Hợp Xích cũng cười phụ họa:

- Vương tử nói đúng, anh hùng trên thảo nguyên chúng ta cũng sẽ không có tính đàn bà như vậy, hừ, tướng quân sợ lão bà, quả thật vô cùng mất mặt!

Từ Tân Di nghe vậy ngẩn ra, trong lòng nơm nớp không yên, cảm thấy dường như mình đã làm mất mặt trượng phu trước mặt người ngoài, vội vàng buông tay đang véo bên hông Tần Lâm ra.

- Đa tạ...

Tần Lâm ghé sát vào bên tai Từ Tân Di thấp giọng cảm tạ, lại quay đầu nhìn nhìn Hoàng Đài Cát:

- Sợ lão bà là bởi vì yêu lão bà, đây gọi là vì yêu sinh ra sợ, vô tình chưa chắc chân hào kiệt, ai bảo thương con bất trượng phu? Nghe nói trên thảo nguyên quý xứ vẫn lưu hành tục cướp hôn, mấy trăm năm trước mẫu thân Thành Cát Tư Hãn là do phụ thân y cướp được, lão bà lại từng bị bộ tộc Miệt Nhi Khất cướp đi. Đến bây giờ còn có chuyện gia gia cướp vợ của cháu, cháu gái làm mẹ ghê của cữu cữu, tự nhiên coi nữ tử như cỏ rác, cho nên các ngươi mới không cần sợ lão bà.

Dân chúng kinh sợ vây xem hai bên đường ồ lên rất lớn, ai nấy trợn mắt há mồm, Tần Lâm nói những lời này quả thật khiến cho người bình thường không thể nào tưởng tượng.

- Hành động như vậy quả thật không bằng cảm thú!

Một tên tú tài dáng vẻ nho nhã bên đường nhổ một bãi nước bọt xuống đất, ánh mắt nhìn Hoàng Đài Cát tràn đầy vẻ khinh bỉ.

Hoàng Đài Cát sững sờ chôn chân tại chỗ, thế nhưng mỗi lời Tần Lâm nói ra đều là lời thật, không thể phản bác được chút nào, khiến cho y phải nhịn cơn tức giận trong lòng, tức tối mặt đỏ tới mang tai.

586. Chương 586: Đuổi Cá Về Khe

Cũng may phong tục Mông Cổ đúng là như vậy, đám quý tộc Mông Cổ cũng không quá quan tâm.

Hoàng Đài Cát suy nghĩ một chút, không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác, dù sao sắc tâm chưa chết, lại dám đuổi nhìn Kim Anh Cơ:

- Kim trưởng quan, Tần Lâm không cho nàng danh phận, chỉ bằng nàng theo bản vương tử, sẽ phong nàng làm Vương phi, chúng ta cùng học pháp song tu của Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ, cùng nhau lên Cực Lạc, không phải là tốt hơn sao?

- Vương tử nói đùa...

Bên trong xe kéo buông rèm đỏ truyền ra thanh âm uy nghiêm:

- Pháp song tu phải cam tâm tình nguyện mới có thể đạt tới cảnh giới hợp thể đại hoan hỉ, e rằng vị Kim cô nương này không thể làm minh phi của người.

Minh phi là cách gọi phái nữ trong pháp song tu, dù sao cũng dễ nghe hơn so với cách gọi của Đạo gia: lô đỉnh.

Thanh âm của Pháp Vương truyền tới trà lâu cách đó không xa, Bạch Liên giáo chủ đưa tay gõ bàn một cái, trong đôi mắt sau mặt nạ toát ra vẻ hoang mang ngơ ngác.

- Thế nào sư phó?

A Sa gấp gáp hỏi:

- Công lực của y rốt cuộc như thế nào?

Bạch Liên giáo chủ chần chờ chốc lát:

- Nghe không ra.

A?! A Sa kinh ngạc trợn to hai mắt, lấy công lực sư phó cũng nghe không ra, hoặc là người này căn bản không có võ công, hoặc là công lực đối phương vẫn còn ở trên sư phó...

Kim Anh Cơ nghe Hoàng Đài Cát cùng Pháp Vương công khai thảo luận song tu, minh phi gì gì đó, trong bụng hết sức tức giận, đang muốn tìm lời phản bác, chợt nhìn thấy Tần Lâm và Từ Tân Di ra về úy kỵ, trong bụng lại không khỏi có chút ảm đạm, cố ý cười khanh khách nói:

- Vương tử nói nhăng nói càn gì vậy, chẳng lẽ người cho rằng không ai thêm lấy ta hay sao? Hì hì, cho dù là nam nhân trên đời này chết sạch, cũng không tới phiên người đâu!

Lời này quả thật đáng xấu hổ Hoàng Đài Cát không chút lưu tình, thế nhưng đáng về Kim Anh Cơ cực kỳ yêu mị khiến cho Hoàng Đài Cát mềm nhũn nửa người, trợn trắng mắt, không thể nào phản bác.

- Người ta ép chàng kia!

Từ Tân Di đưa ngón tay ra thọc vào sườn Tần Lâm, lại khoanh hai tay, nở một nụ cười lạnh.

Kim Anh Cơ cũng không phải đèn cạn khô dầu, vô cùng oán nhìn Tần Lâm, sóng mắt yêu kiều muốn khóc thật sự khiến cho người ta phải tan gan nát ruột.

Tần Lâm ặc một tiếng trong cổ, không biết phải nói thế nào với hai mỹ nhân này. Kim yêu tinh tranh thủ có cơ hội lập tức làm mưa làm gió, Từ Đại tiểu thư lại tỏ ra nghiêm túc vô cùng.

Trong lúc bó tay hết cách, một cỗ kiệu hương đăng từ phía Tây chậm rãi tiến tới, bốn tên người làm áo xanh nón nhỏ, bốn tên nha hoàn trẻ tuổi xinh đẹp đi theo. Nhìn kỹ lại người đang vô cùng cẩn thận vịn đòn kiếng kiệu, thì ra là Đại quân gia tướng phủ Du Thất.

Không cần nói, đây là Trương Tử Huyền đến.

Màn kiệu vén lên, lộ ra dung nhan thiên kim tướng phủ thiên kiều bá mị, thanh âm dễ nghe giống như tiếng trời:

- Nghe nói Kim trưởng quan gặp gỡ Từ phu nhân ở chỗ này, tiểu muội cũng không nhịn được tới đây tham gia hội khăn tay, không biết hai vị có thời gian hay không...

- Không có không có!

Từ Tân Di lắc đầu quây quây như trống bỏi, chợt nín lấy cánh tay Tần Lâm:

- Phu quân, dường như chúng ta còn có chuyện khác?

Lần này tốt rồi, kể từ khi Trương Tử Huyền đột nhiên xuất hiện, không khí trở nên vô cùng quỷ dị.

Từ Tân Di mới vừa rồi còn kêu la ồm tỏi với Tần Lâm, lập tức từ sư tử Hà Đông trở nên dịu dàng hết mực, nhảy xuống ngựa vô cùng thân thiết kéo lấy cánh tay Tần Lâm, nở một nụ cười ngọt ngào, ánh mắt nhìn Trương Tử Huyền vẫn toát ra vẻ thị uy.

Không uống lộn thuốc chứ?! Tần Lâm có vẻ không hiểu vì sao, đưa tay sờ sờ trán Từ Đại tiểu thư:

- Không nóng, hay là nhờ Thanh Đại bắt mạch cho nàng?

- Chàng mới có...

Từ Tân Di nói đến một nửa lại vội vàng nuốt chữ 'bệnh' vào bụng, trở nên dịu dàng nói:

- Vậy cứ do phu quân làm chủ...

Tần Lâm mơ hồ đoán được cái gì, nhưng không thể không nói cảm giác này vô cùng sáng khoái, trong một năm trời Từ Đại tiểu thư không được một lần dịu dàng như vậy.

Huống chi vóc người nàng bốc lửa, lúc ôm cánh tay, bộ ngực mềm mại áp sát vào người Tần Lâm, cảm giác vô cùng chân thật khiến cho hắn phải nảy sinh ý nghĩ kỳ quái.

Không những Từ Đại tiểu thư, Kim trưởng quan cũng thay đổi rất nhiều.

Trong khoảnh khắc thiên kim tướng phủ xuất hiện, Kim Anh Cơ không tự chủ được ưỡn thẳng người lên, thu hồi nụ cười yêu mị mê người của mình. Chỉ trong thoáng chốc mặt phần ngậm sương uy không lộ, ô sa, thất lưng sừng, bổ phục phi bửu, thật không then Doanh Châu Trưởng Quan Ty triều Đại Minh, Ngũ Phong thuyền chủ tung hoành trên biển.

Hoàng Đài Cát cùng đám quý tộc Mông Cổ hoàn toàn ngây dại, chỉ là một cái bóng thấp thoáng phía sau rèm cửa sổ kiệu đã làm cho bọn họ xem như người trời.

Hồi lâu, Cổ Nhĩ Cách Đài Cát của Nang Cáp Đại bộ mới ra sức vỗ đùi:

- Con bà nó, từ trước tới nay ta vẫn cho là Tam Nương Tử chính là xinh đẹp nhất trên đời, nhưng không nghĩ tới trên đời còn có mỹ nhân bậc này!

Không phải vậy sao, Tam Nương Tử Chung Kim Hắc Truân được xưng đệ nhất mỹ nữ thảo nguyên, nhưng so sánh với vị thiên kim tướng phủ tựa như thiên tiên này, nhất thời lộ ra vẻ sút kém.

- Thì ra là nữ nhi của Trương Cư Chính...

Hoàng Đài Cát chảy nước dãi rờn rờn, nảy sinh ý nghĩ dâm tà.

Trương Tử Huyền không phát giác ánh mắt dâm tà của Hoàng Đài Cát, trong ánh mắt của nàng chỉ có ba người Tần Lâm và Từ Tân Di, Kim Anh Cơ mà thôi, những người còn lại căn bản không vào pháp nhãn.

Cũng khó trách tâm trạng Hoàng Đài Cát kích động như vậy, ngay cả Từ Tân Di và Kim Anh Cơ cũng cảm thấy áp lực cực lớn. Gia thế, tài học và dung mạo của thiên kim tướng phủ, cho dù là Từ Đại tiểu thư tràn đầy tự tin hay Ngũ Phong thuyền chủ đời này ở trước mặt nàng cũng không tránh khỏi nảy sinh chút cảm giác tự ti.

‘Nếu như ta có được bề ngoài xinh đẹp như nàng ấy... ôi...’

Từ Tân Di cắn cắn đôi môi.

‘Đáng hận cha nàng là đế sư Thủ Phụ đương triều, phụ thân ta lại là cự khấu trên biển, so sánh xuất thân không khỏi quá thấp, cũng không thể tỏ vẻ yêu mị nữa, tránh bị nàng ấy coi thường...’

Kim Anh Cơ nghĩ như vậy.

Đối mặt vị thiên kim tướng phủ khắp mọi mặt đều có thể xưng là hoàn mỹ này, Kim Anh Cơ cùng Từ Tân Di chỉ cảm thấy áp lực nặng như Thái Sơn.

Trong kiệu truyền ra hai tiếng cười yếu ớt dễ nghe tới cực điểm, Trương Tử Huyền khoan thai nói:

- Kim tiểu thư, mới vừa rồi dường như tiểu muội nghe nàng có chút lời lẽ bất hòa với Từ phu nhân? Chỉ bằng để tiểu muội làm người trung gian, đứng ra hòa giải cho hai vị có được chăng?

Suýt chút nữa Tần Lâm ngã lặn ra đất, thầm nói lòng nói hai người này đã đủ làm ta nhức đầu, lại thêm nàng tới đây ‘hòa giải’, e rằng đầu ta sẽ trở nên lớn như cái đầu.

Suy nghĩ một chút, Tần Lâm bèn lặng lẽ chìa ngón tay cái xuống dưới, ý của hắn là xin Trương Tử Huyền tha cho.

Chương 586: Đuổi cá về khe (Hạ)

- Tần huynh ngốc thật!

Trương Tử Huyền nhăn mũi một cái, hừ, huynh cho rằng tiểu muội cũng là hũ giấm như Từ Tân Di hay sao, đây là tới giúp huynh kia mà?!

- Quả thật là chó cắn Lữ Đồng Tân, không biết lòng người tốt!

Trương Tử Huyền bĩu môi.

Quả nhiên Kim Anh Cơ cùng Từ Tân Di nhất tề ngẩn người, bốn mắt nhìn nhau, trao đổi ánh mắt cực nhanh. Có thiên kim tướng phủ ở chỗ này, hai nàng lập tức sinh ra cảm giác cùng chung cừu địch.

Kim Anh Cơ cười rục rờ hơn bất cứ lúc nào:

- Hi hi, Trương tiểu thư nói gì vậy, thiếp thân và Từ phu nhân vừa gặp đã thân, trò chuyện với nhau thật vui, đâu có lời gì bất hòa chứ?

Vừa nói vừa đi, Kim Anh Cơ đi tới bên người Từ Tân Di, làm ra dáng vẻ thân thiết.

- Đúng vậy đúng vậy, chúng ta vừa gặp đã thân...

Từ Tân Di cũng rất phối hợp khoác lấy cánh tay Kim Anh Cơ, còn cười khúc khích lắc lắc vài cái.

Cái gì vừa gặp đã thân, gạt quỷ thì có... Hai vị này diễn kịch ở Thiên Hương các, hiểu nhau rất rõ ràng, duy chỉ có gạt Tần Lâm mà thôi.

Nhưng tóm lại là Tần trưởng quan biết hai vị này không hợp nhau, thấy bộ dáng hai nàng bây giờ lập tức cho rằng mình đang nằm mơ.

- Trời ơi, đau quá!

Tần Lâm dùng sức véo mạnh vào đùi, đau đến nhe răng toét miệng.

Trương Tử Huyền quét nhìn qua lại trên mặt Từ Tân Di và Kim Anh Cơ nửa tin nửa ngờ, ngón tay nhẹ nhàng day day huyết Thái Dương, phong tình vạn chủng không bút nào tả xiết, khe hé đôi môi đỏ mọng nhàn nhạt cười một tiếng:

- Có thật không? Hai vị giống như...

- Thật thật, chúng ta là hảo tỷ muội, chuyện của hai ta nàng cũng không cần nhúng tay vào...

Từ Tân Di nói một hơi, kéo đó ôm tay Kim Anh Cơ lắc lắc vô cùng nhiệt tình.

Thật sự nhiệt tình như vậy sao... Ánh mắt hung hăng của nàng dường như đang nói với Kim Anh Cơ:

- Hồ ly tinh, bây giờ chẳng qua là lừa gạt Trương Tử Huyền mà thôi, nàng cũng đừng cho là thật.

Kim Anh Cơ che miệng mà cười, trong lòng cũng không tức giận, chỉ cảm thấy Từ Tân Di u mê hồ đồ như vậy cũng không khó đối phó, bèn nhìn Trương Tử Huyền nói:

- Đúng vậy, bản thân Trương tiểu thư rất bận rộn, chuyện của thiếp thân cũng không nhọc đến Trương tiểu thư, đa tạ đa tạ!

Lời này ẩn chứa móc câu, rõ ràng muốn nói bản thân Trương Tử Huyền vẫn chưa giải quyết được chuyện giữa nàng với Tần Lâm, đã ôm đồm dính vào chuyện của người khác, không khỏi quá nóng nảy.

Ba nữ nhân cùng diễn kịch, quả thật miệng lưỡi sắc bén vô cùng, cho dù là Tần trưởng quan chúng ta cực kỳ thông minh mưu trí, hiện tại cũng chỉ có thể ngây người ra tại chỗ như khúc gỗ, ngu ngơ ở đó.

Giờn sao, lúc này không giả ngu còn đợi lúc nào, có thể co có thể duỗi mới là đại trượng phu.

Không thấy Tam Quốc Diễn Nghĩa Ngụy Thục Ngô, cuối cùng thiên hạ thuộc về họ Tư Mã hay sao? Đa mặt dày, biết giả ngu giả dại chắc chắn sẽ có ích.

Đúng là như vậy, rốt cục Trương Tử Huyền gật đầu một cái:

- Xem ra Từ phu nhân cùng Kim trưởng quan tỷ muội tình thâm, Tần huynh, huynh cũng không nên cô phụ một phen ý tốt của người khác.

Lời nói này có vẻ chua chát, Tần Lâm đỏ mặt như suối, hướng về phía cổ kiệu hương đăng chấp tay liên tiếp, Tử Huyền muội muội của ta ôi, muội hãy bớt tranh cãi một ít có được hay không, coi như huynh nợ ân tình của muội...

Trong lòng Kim Anh Cơ rõ như gương, nội dung bốn chữ 'tỷ muội tình thâm' này vô cùng bao la bát ngát, ai mà không biết Từ Đại tiểu thư xuất giá thế nào...

Đổi lại là người khác đã sớm mặt đỏ tới mang tai, nhưng Ngũ Phong thuyền chủ là nhân vật nào, nàng chỉ hết sức dịu dàng vén áo thi lễ với Trương Tử Huyền:

- Đa tạ tiểu thư chúc lành.

Trương Tử Huyền cũng bị nàng làm cho không lời có thể nói, Kim Anh Cơ tự do tự tại, hành động phóng khoáng, ngược lại chính nàng...

- Hừ, Tần huynh, coi như lần này tiểu muội đuổi cá về khe, xua sê vào rừng giúp huynh!

Trương Tử Huyền nhẹ nhàng cắn cắn đôi môi, sóng mắt nhìn Tần Lâm lưu chuyển, trong lúc nhất thời ánh mắt long lanh rực rỡ.

Nàng miễn cưỡng nói lời từ biệt, buông màn kiệu xuống, cổ kiệu hương đăng dần dần đi xa.

Từ Tân Di thủy chung cùng Kim Anh Cơ tay trong tay, vốn là Trương Tử Huyền rời đi, nàng đã có thể rút tay trở về, nhưng cảm thấy làm như vậy lại có hơi quá đáng. Vốn trời sinh nàng tính tình khoáng đạt hào sảng, anh phong nhuệ khí, loại chuyện như vậy lại có hơi không làm được.

- Đa tạ Từ tỷ tỷ...

Kim Anh Cơ thản nhiên cười một tiếng.

Giơ tay không đánh mặt người cười, hướng chỉ mới vừa rồi còn làm ra dáng vẻ tỷ muội tình thâm. Từ Đại tiểu thư không thể làm gì, chỉ cảm thấy nhận tiếng xưng hô tỷ tỷ này quả thật cũng có phiền phức.

Tần Lâm giả ngu giả dại bề ngoài, trong lòng thật sự hồi hộp. Nếu chuyện này tiếp tục phát triển như vậy, có lẽ tương lai, hắc hắc hắc... Nhìn eo mềm mại như rắn nước mê người của Kim Anh Cơ, lại nhìn nhìn bộ ngực phồng lên của Từ Tân Di, tên này bắt đầu suy nghĩ một ít chủ ý xấu xa.

Mặc dù từ đầu chí cuối hắn không nói nửa lời, nhưng không nghi ngờ chút nào là tiêu điểm của vở tuồng này.

Loại chuyện ba nữ nhân tranh một chồng như vậy, dân chúng kinh sư hiếm khi nào chứng kiến. Rốt cục Từ Đại tiểu thư tương phủ có ý gì, có lẽ vẫn chưa thể đoán ra, nhưng hai vị Kim trưởng quan cùng Từ phu nhân này không phải là rất rõ ràng sao? Nghe đi, không phải gọi nhau là tỷ tỷ muội muội sao?

Tần trưởng quan Cẩm Y Vệ quả thật là hảo nam nhi triều Đại Minh chúng ta, ngay cả nữ Thổ Ty cũng khuất phục được, dương uy nước ta, gia tăng chí khí, quả thật là cao cường, hết sức cao cường!

Đám người Quy Bản Vũ Phu, Quyền Chính Ngân ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ vẫn cho là Kim thuyền chủ chơi trò lá mặt lá trái với Tần trưởng quan, nhưng bây giờ nhìn lại, tựa hồ muốn lấy giả làm thật.

Nhìn Ngũ Phong thuyền chủ đập sóng vượt biển, tung hoành ba mươi sáu đảo Đông Hải, hiện tại dịu dàng như con chim nhỏ nép sát vào người Từ Tân Di, đôi mắt xanh biêng biếc nhìn Tần Lâm, Quy Bản Vũ Phu giậm đôi guốc gỗ kịch kịch, miệng nói:

- Vốn tưởng đầu thời thế đã thay đổi, thì ra thời thế Trung Nguyên vẫn không thay đổi, rốt cục vẫn là thư sợ hùng.

Quyền Chính Ngân bắt quá chỉ bật cười khan, trong lòng người Triều Tiên đầy cơ mưu này bắt đầu làm một phép tính:

Tuy Kim trưởng quan có thủ đoạn, có quyền mưu, nhưng chủ yếu vẫn là dựa vào dư uy của phụ thân Ưông Trục và đám lão đệ huynh của phụ thân như Mao Hải Phong năm xưa lưu lại. Bất quá dư uy cuối cùng có hạn, lão đệ huynh cũng ngày càng điêu linh, những năm qua không nói, qua mười, hai mươi năm sau vậy thì khó nói.

May là bây giờ có chỗ dựa vững chắc là Tần trưởng quan, địa vị thuyền chủ của Kim Anh Cơ càng không thể nào lay chuyển được. Danh tiếng của quan chương ấn Bắc Trấn Phủ Ty Cẩm Y Vệ tuyệt đối thừa sức dọa lui một mảng lớn người khiêu chiến.

Hơn nữa hải lực một thế, mượn thế lực của Tần trưởng quan ở trong triều, Ngũ Phong hải thương có thể dựa lưng vào đại lực, mặt quay về phía đại dương, tiến thoái tự nhiên, vững vàng nắm giữ quyền chủ đạo, vô cùng có lợi cho phát triển tương lai.

587. Chương 587: Đa Cát Quần Bội

- Cái gì thư hùng? Quy Bản Vũ Phu, người không nên nói bậy nói bạ!

Quyền Chính Ngân nghiêm mặt hồ dạy dỗ đồng bạn Nhật Bản đôi câu, lại cười gian:

- Vì tiền trình Ngũ Phong hải thương chúng ta, nhất định phải nghĩ biện pháp thay Kim thuyền chủ và Tần trưởng quan... Ha ha ha...

Quy Bản Vũ Phu rung mình, chỉ cảm thấy vị bằng hữu Cao Ly này cười lên đôi mắt lá rầm híp lại, trông bỉ ổi tới cực điểm.

- Ai nói thư không bằng hùng?

Cách đó không xa trên lầu hai quán trà, Bạch Liên giáo chủ hừ hai tiếng, vỗ bàn một cái thật mạnh, phi thân bay lên.

Bộ bạch y của nàng làm nổi bật vóc người tuyệt diệu, chân đạp trên nóc nhà thi triển khinh công, giống như tiên tử lẳng ba, thiên ngoại phi tiên.

Nhưng hai lỗ thủng trên mặt nạ bạc của nàng lộ ra ánh mắt bắn ra thần quang sáng chói, giống như sấm sét lôi đình, thân hình lẳng không bay nhanh chẳng khác nào cầu vòng ngang trời.

Trời ơi, tới nữa rồi! Dưới tình thế cấp bách Tần Lâm bất chấp quá nhiều, nhanh chóng ôm ngang eo Từ Tân Di và Kim Anh Cơ nhào lặn xuống đất.

Trường quần lụa trắng, mặt nạ bạc, lần nào bóng người yếu diệu này xuất hiện cũng làm cho người ta kinh hồn táng đờm, bởi vì nàng là Bạch Liên giáo chủ thiên hạ vô địch!

Từ thời Đường Tái Nhi tới nay hơn một trăm năm đã qua không biết bao nhiêu đời Bạch Liên giáo chủ, cho tới bây giờ toàn là huyền thoại bất bại trên giang hồ. Có không biết bao nhiêu hào kiệt võ lâm, cao thủ đại nội, ưng khuyến Xưởng Vệ chết ở trên tay các nàng, nhưng từ trước tới nay chưa từng có vị giáo chủ nào thua dưới tay người khác một chiêu nửa thức, thật là uy danh hiển hách.

Nhìn lại vị Bạch Liên giáo chủ tựa như thiên ngoại phi tiên bước trên mây mà đến này, chỉ riêng mũi chân nàng khẽ điểm nóc nhà đã lướt đi với tốc độ hết sức kinh người. Khoảng cách hai mươi trượng vượt qua nhanh như điện chớp, khinh công mạnh mẽ sắc bén, năng lực hùng mạnh, đã đạt tới cảnh giới lừng lẫy xưa nay.

- Bảo vệ trưởng quan, bảo vệ phu nhân!

Thị Kiếm dẫn đám nữ binh rồi rút lợi kiếm ra khỏi vỏ, Quy Bản Vũ Phu rút ra Oa đao cất tiếng kêu quái dị, thị vệ sứ thần các nước Xiêm La cũng cuống quýt rút vũ khí ra. Trong lúc nhất thời tiếng kêu ầm ỹ vang lên không ngớt, mấy nhóm người khác phe trở nên hỗn loạn.

Bạch Liên giáo chủ vừa hiện thân, Tần Lâm cũng biết nhất định là nàng nhắm vào mình, cho nên vội vàng ôm Từ Tân Di và Kim Anh Cơ lăn tròn trên đất. Tần trưởng quan chúng ta da mặt rất dày, sử xuất ra tuyệt chiêu Lại Lư Đả Cổn này để giữ mạng, không hề cảm thấy xấu hổ chút nào.

- Hạt châu nhỏ như hạt gạo cũng đòi tranh sáng với ánh trăng?

Bên trong xe kéo Uy Linh Pháp Vương thỉnh linh vang lên một tiếng cười lạnh khô khan.

Chỉ thấy màn trướng màu đỏ thêu đầy phạm văn trên đó cuộn lên, giống như nước thủy triều Đông Hải, dường như trong đó cất giấu một cỗ cực kỳ lực lượng mạnh mẽ. Bốn phía còn phun ra khói mù màu hồng, quả thật giống như mây lành lớn vờn.

Đám Lạt Ma tăng nhất thời vui mừng khôn tả: Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ thi triển thần thông!

- Đại Quốc Sư mau mau hàng yêu phục ma, nhãi nhép Bạch Liên giáo không phải là đối thủ!

Tất cả quý tộc Mông Cổ đều lay phục xuống, thật sự bội phục sát đất đối với vô thượng thần thông của Quán Đỉnh Đại Quốc Sư, Hoàng Đài Cát cầm đầu càng hưng phấn hoa tay múa chân.

Ánh mắt Bạch Liên giáo chủ dưới mặt nạ bạc bạo phát ra hàn quang sắc bén như dao. Bạch Liên giáo và Trát Luận Kim Đỉnh tự nước giếng không phạm nước sông, nhưng những quý tộc Mông Cổ này một lòng muốn tiến binh Trung Nguyên, bắt đầu từ cuối đời Tống đã bị Bạch Liên giáo cho là cừu địch đời đời, thậm chí còn xếp trên cả Chu Minh Ngự triều.

Vốn là đánh bắt ngờ Uy Linh Pháp Vương, cố gắng đoạt lại Hồn Độn Chi Cầu, đối phương chủ động nghênh chiến rõ ràng đúng như mong muốn, Bạch Liên giáo chủ khẽ quát một tiếng, song chưởng đan chéo vào nhau đánh về phía trước mau lẹ tuyệt luân:

- Giả thần giả quỷ, bản giáo chủ xem ngươi có bao nhiêu cân lượng!

Trong lúc tất cả mọi người đều cho là Uy Linh Pháp Vương sẽ phá xe kéo bay ra, quyết chiến kinh sư cùng Bạch Liên giáo chủ, một tên phiên tăng áo đỏ đen mập cầm trong tay hai chiếc phi bạt thỉnh linh đập mạnh một cái, nhất thời tiếng vang ầm ầm, gần giọng quát:

- Không nhọc Pháp Vương xuất thủ, hộ pháp chúng ta hàng ma!

Người vừa lên tiếng nói chính là kẻ đứng đầu mười tám hộ pháp La Hán Trát Luận Kim Đỉnh tự, y ra lệnh một tiếng, mười tám La Hán cầm các loại binh khí ngoại môn như ngũ bảo luân, tích trượng, phi bạt, Kim Cương tóa, hàng ma xử... nhanh chóng tiến lên nghênh đón.

Bạch Liên giáo chủ cười lạnh một tiếng, song chưởng dang ra, hộ pháp mau lẹ tuyệt luân. Phiên tăng cầm Kim Cương tóa còn chưa kịp ra chiêu đã bị nàng ép tới gần, nhất thời hồn phi phách tán, chỉ đành vung tả chưởng ra so đấu nội lực với nàng.

Vị đương kim giáo chủ Bạch Liên giáo này đã luyện Bạch Liên Triều Nhật thần công đến đệ bát phẩm đài sen, thấy vậy trong mắt tinh quang đại thịnh, thúc giục chưởng lực đến tám thành, vốn nghĩ một chưởng này sẽ nghiền nát phiên tăng kia.

Phiên tăng chỉ cảm thấy chưởng lực đối phương như bài sơn đảo hải trong nháy mắt nuốt chửng mình, cất tiếng kêu oai oái lui về phía sau liên tiếp.

Lúc này hai tên phiên tăng cầm tích trượng, ngũ bảo luân sau lưng y mỗi tên vôi vàng đánh ra một chuông, đặt vào hậu tâm phiên tăng sử Kim Cương tỏa, thân hình ba người ngã rạp về phía sau.

Lại có bốn tên phiên tăng nhất tề xuất chuông, chia ra đặt lên lưng phiên tăng cầm tích trượng, ngũ bảo luân, lúc này cả bọn mới đứng vững được.

Tên phiên tăng đứng đầu trực tiếp chịu đựng một chuông Bạch Liên giáo chủ, mới đầu trên mặt ửng đỏ giống như vừa uống rượu say. Đến khi hai tên huynh đệ đặt chuông vào hậu tâm y, nét ửng đỏ kia lập tức giảm bớt vài phần. Sau khi thêm bốn tên sư huynh đệ tiếp lực chịu đựng, vẻ ửng đỏ kia lập tức biến mất, bước chân vững vàng, hành động như thường, phảng phất chưa hề bị thương.

Bạch Liên giáo chủ ngẩn ra, nhớ tới những đời giáo chủ trước từng nói Trát Luận Kim Đỉnh tự có loại hộ pháp thần công gọi là Đa Cát Quần Bội, có thể truyền nội lực người tu tập theo chuỗi để ngăn địch. Hẳn là mười tám La Hán kia vừa sử môn công phu này, mới lấy bảy người hợp lực tiếp nhận một chuông thế không thể đỡ của nàng.

- Giỏi, đón thêm bản giáo chủ một chuông!

Lòng háo thắng Bạch Liên giáo chủ nổi lên, song chuông giao nhau vận khởi mười hai thành nội lực, vỗ mạnh về phía phiên tăng đen mặt cầm đầu.

Phiên tăng kia không dám chậm trễ, giơ ngang phi bạt đón đỡ chiêu này, chỉ nghe tiếng nổ ầm ầm vang lên, thanh âm kim loại chạm nhau chấn động khiến cho lỗ tai người ta đau nhói, sắc mặt phiên tăng kia đỏ rực như muốn ứa máu.

Lại là một truyền hai, hai truyền bốn, bảy người liên công vẫn không chịu nổi, cuối cùng mười tám La Hán cùng nhau vươn tay, công lực truyền sang lẫn nhau, rốt cục hóa giải được cỗ lực đạo hùng hậu như dời non lấp bể kia, lúc này vẻ đỏ ửng trên mặt phiên tăng đen mặt cũng tan biến trong nháy mắt.

Chương 587: Đa Cát Quần Bội (Hạ)

Bạch Liên giáo chủ chỉ cảm thấy chuông lực mình thoáng như đá chìm đáy biển hoàn toàn không có tin tức, trong lòng âm thầm kinh ngạc, thầm khen Đa Cát Quần Bội này không hổ là hộ pháp thần công Mật tông. Không chỉ có phương pháp mọi người liên công, còn có thể tạm thời áp chế nội lực đánh tới, chờ đợi sư huynh đệ liên thủ tiêu giải. Hẳn là sắc mặt người trực tiếp chịu đựng chuông lực đỏ ửng chính là triệu chứng.

Nàng không biết mười tám La Hán cũng vô cùng hoảng sợ, phi bạt bằng đồng trong tay phiên tăng đen mặt cầm đầu kia in hai dấu bàn tay hết sức rõ ràng, có thể nhìn rõ vân tay. Càng thêm đáng sợ là, cơ hồ phải dùng đến công lực mười tám người liên thủ mới có thể chống lại Bạch Liên giáo chủ.

‘Công lực của một mình nàng ước chừng tương đương với mười hai mười ba người chúng ta, nếu như sức chiến đấu của ta là tám ngàn, vậy nàng có ít nhất mười vạn.’ Phiên tăng đen mặt lặng lẽ xoa hai tay tê dại, cảm thấy vô công Bạch Liên giáo chủ và Uy Đức Pháp Vương gần như thần kỳ trên Tuyết Vực cao nguyên, cơ hồ là ngang ngửa.

- Tiếp tục!

Bạch Liên giáo chủ không dùng tới nội lực hùng hậu nữa, thân ảnh tung bay bốn phía chấp chờn như hồ điệp xuyên hoa, song chuông trắng muốt đánh ra bóng chuông rợp trời, đấu với mười tám hộ pháp La Hán kịch liệt.

Không hổ là hộ pháp La Hán Trát Luận Kim Đỉnh tự Mật tông, mười tám tên phiên tăng này mỗi tên cũng đạt tới cảnh giới nhất lưu hảo thủ trên giang hồ, không chênh lệch mấy so với năm tên cao thủ đại nội ngày trước bị Bạch Liên giáo chủ giết chết ở Thạch Phật khẩu. Nhưng bọn họ đã luyện qua Đa Cát Quần Bội liên thủ ngăn địch, lại lấy binh khí ngoại môn phi bạt, ngũ bảo luân, Kim Cương tỏa... tạo thành trận thế đặc thù, không ngờ rằng chỉ có thể đánh ngang tay với Bạch Liên giáo chủ vốn được xưng thiên hạ vô địch.

Chỉ thấy mười tám tên phiên tăng áo đỏ lui tới qua lại, làm đầy lên sóng đỏ rợp trời. Còn Bạch Liên giáo chủ giống như một đóa hoa sen trắng toát ra ánh sáng chói chang, mỗi chiêu mỗi thức rẽ cơn sóng đỏ.

Tần Lâm ngẩng đầu lên, thấy vậy vô cùng vui vẻ:

- Ôi chào, Mật tông cùng Bạch Liên giáo đánh nhau, ha ha, đánh thật hay, đánh cho lưỡng bại câu thương càng hay hơn nữa, ha ha ha...

- Đây, tiểu oan gia, ngươi còn muốn đè chúng ta bao lâu nữa?

Đây là thanh âm vừa dịu dàng vừa mê hồn của Kim Anh Cơ:

- Nô gia không ngại, nhưng có người...

Từ Tân Di lập tức kêu lên:

- Tần Lâm, đừng cho là thiếp không biết chàng muốn làm gì!

Ồi, thì ra Tần trưởng quan ôm hai vị mỹ nhân lặn lông lốc, vào lúc này còn đè hai nàng bên dưới người mình. Nhuyễn ngọc ôn hương dán vào nhau thật chặt, dường như tay của tên này còn đặt ở một vài địa phương không nên chạm vào...

- Ha ha, thật là xấu hổ...

Tần Lâm cười ha hả không có chút xấu hổ nào, bò dậy từ dưới đất. Nhìn Bạch Liên giáo chủ đánh nhau với người của Trát Luận Kim Đỉnh tự, hần gãi gãi đầu... đây... chẳng lẽ là hiểu lầm sao?

Sắc mặt của Từ Tân Di đã sớm trở nên đỏ bừng, biết Tần Lâm là vì bảo vệ mình cùng Kim Anh Cơ, chỉ có thể bĩu môi thật dài mà không nói được gì.

Kim Anh Cơ liền ném ánh mắt mê hồn cho Tần Lâm, làn thu ba dịu dàng tới cực điểm, lại dán sát vào tai hần, hơi thở thơm như hoa lan:

- Tiểu oan gia, coi như ngươi có lương tâm, trong lúc nguy cấp còn biết bảo vệ nô gia dưới người, hi hi...

Tần Lâm cười hắc hắc, cũng không trả lời, nhìn chăm chăm Bạch Liên giáo chủ đại chiến với phiên tăng không chớp mắt.

Cao thủ bậc này so chiêu với nhau, lại có tới mười tám tên hộ pháp La Hán, bọn Quy Bản Vũ Phu, Thị Kiếm cơ hồ không xen tay vào được. Cho dù là cầm súng bắn cũng vô dụng, thân hình Bạch Liên giáo chủ nhanh như quỷ mị, không thể nào nhắm chính xác được.

- Tên chết bầm này...

Kim Anh Cơ khẽ điểm vào trán Tần Lâm một cái, giọng chua lết:

- Tiểu oan gia này thấy ai yêu nấy, lại nhìn trúng giáo chủ người ta rồi phải không? Hi hi, ánh mắt ngươi cũng không tệ, thân hình nàng thật đẹp, ngay cả nô gia cũng chết mê chết mệt đây!

Từ Tân Di trợn trừng mắt hạnh, bất chấp ghen tuông với Kim Anh Cơ, kinh ngạc nói:

- Không thể nào, họ Tần chó ngốc, Bạch Liên yêu nữ muốn lấy mạng chàng đó!

Tần Lâm sờ mũi cười khở, thấy mọi người đều nhìn chăm chăm Bạch Liên giáo chủ và mười tám La Hán đấu với nhau kịch liệt, không ai chú ý đến mình, bèn vỗ một cái vào hông tròn căng của Kim Anh Cơ:

- Nói hươu nói vượn, ta nhìn người nào là thích người đó sao? Hừ, nàng ta đeo mặt nạ như vậy, ai biết có phải là xấu xí như một lão yêu bà hay không? Bằng không vì sao bất cứ lúc nào nàng cũng mang mặt nạ, không dám lấy mặt thật gặp người, nhất định là một xú bát quái!

Bị Tần Lâm vỗ một cái vào chỗ nhạy cảm của nữ nhân, toàn thân Kim Anh Cơ khẽ run lên, chỉ cảm thấy chỗ bị vỗ nóng ran lên. Cho dù là nàng có đáng về yêu mị nhưng dù sao vẫn còn là tấm thân xử nữ, nhất thời mặt đỏ tới mang tai, mắt híp lại như sợi tơ.

Cảnh này lọt vào mắt Tần Lâm lại khiến cho hần có suy nghĩ khác, cười xấu xa hắc hắc. Lòng hần thầm nghĩ phải chăng là sau một đêm vui vẻ ở Thiên Hương các ngày trước, nàng ăn quen nhện không quen, lâu như vậy không có gì, chẳng lẽ là lòng Xuân cuộn cuộn rồi sao, hắc hắc...

Không ngờ rằng lời nói này hơi lớn một chút, tuy rằng Bạch Liên giáo chủ kịch chiến cùng mười tám La Hán, nhưng thần công nàng đã đạt tới hóa cảnh, nhĩ lực tự nhiên không tầm thường, đã nghe hết không sót chữ nào.

Hừ, cái gì lão yêu bà, xú bát quái? Mặc dù Bạch Liên giáo chủ thân ở chức vị cao, nhưng dù sao cũng là một nữ tử thanh niên, nghe Tần Lâm nói mình như vậy càng hận hấn thấu xương.

Hoàng Đài Cát cũng nghe thấy lời này, mới đầu y thấy Từ Tân Di là thê tử Tần Lâm, Trương Tử Huyền, Kim Anh Cơ cũng mập mờ không rõ cùng Tần Lâm, chỉ cảm thấy lửa ghen trong lòng thiêu đốt, vào lúc này không nhịn được nói:

- Theo bản vương tử thấy, vị giáo chủ này nhất định là một đại mỹ nhân, hơn nữa còn đẹp hơn cả hồng nhan tri kỷ của Tần tướng quân.

Bạch Liên giáo chủ nghe vậy mừng thầm, tuy là cừu hận người Mông Cổ, nhưng dù sao lời này vẫn dễ nghe hơn.

Tần Lâm đảo mắt vài vòng, nhìn thấy bộ mặt của Hoàng Đài Cát lại tức tối, cố ý kinh ngạc nói:

- Ủa, chẳng lẽ Hoàng Đài Cát... Ha ha ha, người nằm mơ đi?! Bạch Liên giáo chủ cũng không phải là Hán gian như Triệu Toàn.

Bạch Liên giáo chủ đang kịch đấu lại cảm thấy lời này không tệ, quay đầu nhìn Tần Lâm một cái, lòng nói Tần ma đầu cũng hiểu được lập trường của bản giáo chủ.

Hoàng Đài Cát hoành hành ngang ngược đã quen, không chịu nhường lời. Tần Lâm vừa đàm thọc một câu, y càng tỏ ra đắc ý lớn tiếng nói:

- Nương tử giáo chủ kia, trước kia Triệu Toàn của nàng đầu hàng phụ hãn ta, làm ra đại sự nghiệp. Chi bằng nàng cũng đi theo bản vương tử, chúng ta hợp thể song tu Hoan Hỷ thiên, Tái Ngoại vạn dặm mặc tình nàng tiêu dao, sao hử

588. Chương 588: Hai Âm Mưu

Không nhắc tới còn đỡ, Hoàng Đài Cát nhắc tới Triệu Toàn, Bạch Liên giáo chủ lập tức bốc lên lửa giận uôn trượng. Thành linh nàng xoay người tránh khỏi phiến tăng công kích, tung chân đá mạnh xuống đất, không biết có thứ gì đen đen bị nàng tung tước đá bay nhanh về phía Hoàng Đài Cát.

Bốp!

Thứ đen kia đập trúng vào mặt y, thì ra là một đồng bùn vừa mọc dưới cống kinh sư lên.

Mặt mũi miệng Hoàng Đài Cát dính đầy bùn, trông cực kỳ chật vật. Tay y chỉ vào Bạch Liên giáo chủ run run, quả thật ngay cả khóc cũng không ra nước mắt. Tần Lâm nói nàng xấu xí nàng không nổi giận, vì sao ta vừa lên tiếng nói nàng lại nổi giận như vậy, ta với hãn có chỗ nào khác nhau?

Nhóc con, Tần Lâm bĩu môi, đã biết ngươi sẽ xui xẻo.

Bạch Liên giáo chủ bật cười ha hả, nhìn nhìn xe kéo thủy chung thần bí khôn lường, lại nhìn sang Tần Lâm đầy ẩn ý sâu xa, vung chưởng bức lui các vị phiến tăng, hai chân điểm nhẹ, thân hình như hoa sen trắng chậm rãi bay lên cao, đập nóc nhà lướt đi xa.

Bạch Liên giáo chủ một thân thần công lực chiến mười tám hộ pháp La Hán Trát Luận Kim Đỉnh tự, ra vào giữa đám cường địch như vào chỗ không người, cho dù là cao thủ Xưởng Vệ có mặt theo dõi cũng không nhìn được thềm lối, âm thầm khen một câu: Giỏi cho yêu nữ Ma giáo!

Nghiêm chỉnh mà nói phe Trát Luận Kim Đỉnh tự lần này đã rơi xuống hạ phong, mười tám tên đánh một mình người ta, Bạch Liên giáo chủ còn có thời gian rỗi rảnh đá bùn bay vào mặt Hoàng Đài Cát, lộ ra vẻ ung dung nhàn nhã có thừa.

Kỳ quái là Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ thần thông quảng đại, đường đường nhân vật số hai Mật tông, triều Đại Minh sắc phong làm Quán Đỉnh Đại Quốc Sư Uy Linh Pháp Vương, vẫn ngồi ngay ngắn trên xe kéo, bên trong màn trướng. Ngoại trừ cảnh tượng sức thể chờ phát thanh thể kinh người lúc đầu, sau đó mười tám La Hán động thủ hộ pháp, thủy chung y không hề cử động, dường như không coi Bạch Liên giáo chủ ra gì.

Hộ pháp La Hán Lạt Ma đen mặt cầm đầu hai tay nâng phi bạt, đến trước xe kéo quỳ xuống:

- Khải bẩm Pháp Vương, chúng ta không thể bắt giữ giáo chủ Ma giáo kia, quả thật là làm nhục ngã Phật, xin nghe Pháp Vương trách phạt.

Trong xe truyền ra thanh âm nhẹ nhàng như mây khói:

- Ma ột thước, đạo ột trượng, cuối cùng là Phật pháp vô biên, tuy các người có lực hộ pháp nhưng thần thông chưa đại thành, lần sau để lão nạp tự mình xuất thủ thôi.

Lạt Ma đen mặt tỏ ra khép nép, đặc biệt kính cẩn nhún nhường đối với Pháp Vương.

Quyền Chính Ngân sinh lòng nghi ngờ đề phòng, nhìn nhìn xe kéo buông màn trướng màu đỏ trên thêu đầy phạm văn màu vàng kia:

- Chân nhân bất lộ tướng, lộ tướng không phải là chân nhân, Bạch Liên giáo chủ mang theo khí thể không thể chống lại như vậy, vị Pháp Vương này vẫn ngồi yên trong trướng, quả thật là sâu không lường được.

Quy Bản Vũ Phu, Thị Kiếm, cống sứ các nước cũng cảm thấy tò mò, mười tám La Hán này cũng coi là nhất lưu cao thủ trên giang hồ, lại chấp lễ quá mức cung kính đối với Pháp Vương, hẳn là vị Pháp Vương này võ công cực cao.

Còn nữa, Uy Đức Pháp Vương là đệ nhất cao thủ Tuyết Vực cao nguyên, từ trước tới nay vẫn nổi danh cùng Bạch Liên giáo chủ, Võ Đang chân nhân, Uy Linh Pháp Vương là sư đệ của lão, hẳn cũng không kém cỏi gì...

Trên xe kéo lại truyền một tiếng Phật hiệu:

- Nam mô ty đắc lý nha, đề duy dát nan...

Lời chú quả thật vô cùng thâm ảo khó hiểu, có lẽ chính là phạm văn kinh chú, chỉ cảm thấy thanh âm vang rền, dường như chứa lực lượng đặc thù nào đó.

Mười tám La Hán tiến về phía Long Phúc tự, rất nhiều Lạt Ma nâng xe kéo lên, trên trăm tên Lạt Ma theo sát phía sau, tất cả đều vào Long Phúc tự.

Tần Lâm xoa xoa mũi:

- Lão tiểu tử này làm bộ làm tịch, luôn miệng kêu la lại không đánh chiêu nào, quả thật còn lợi hại hơn cả ta.

- Như vậy nô gia cũng nên từ già Tần lang rồi...

Kim Anh Cơ che cái miệng nhỏ nhắn cười khanh khách, mắt híp như tơ liếc nhìn Từ Tân Di:

- Tránh ột ít người nói yêu nữ trên biển ta không biết lễ phép.

Tần Lâm trợn to hai mắt, tiếp theo chột bạt cười lên:

- Vì sao không đến... cùng là tỷ muội với nhau, không tới nhà ở sẽ trở nên xa lạ, Từ Đại tiểu thư nàng nói có đúng hay không?

- Không xa lạ, không hề xa lạ, vốn ra tới nhà cũng không thuận tiện, Kim muội muội vẫn nên ở bên ngoài sẽ tự do tự tại hơn...

Mặc dù Từ Tân Di cố gắng nặn ra một nụ cười trên mặt, nhưng nàng cũng nghiêng rằng nghiêng lợi nói ra những lời này, tay nàng đã sớm lặng lẽ sờ tới bên hông Tần Lâm... Ta véo, ta véo, ta véo... véo chết tên họ Tần khốn kiếp này... Muốn đưa tiểu yêu tinh về phủ sao, khoan nói tới ta, còn chưa qua được cửa ải của Thanh Đại muội muội nữa là...

Đáng thương Tần Lâm bị hai vị đại mỹ nhân kẹp ở giữa, người khác hâm mộ hẳn diễm phúc vô biên, nào biết lão nhân gia đỏ mồ hôi trán chảy xuống ròng ròng, môi giật giật liên hồi, diễm phúc này cũng không phải người bình thường có thể chịu được.

Kim Anh Cơ rõ ràng thấy Từ Tân Di đang véo Tần Lâm, vẫn cười một cách tự nhiên, đưa ngọc thủ ra sờ sờ mặt của Tần Lâm, vô cùng thân mật nói:

- Tiểu oan gia, không phải là nô gia không đến, là trong nhà của huynh không có thuận tiện đó... Ôi chào Từ tỷ tỷ, tỷ nói trong nhà Tần lang có cái gì không thuận tiện, là nuôi cá sấu hay là nuôi cạp?

Cha chả, chẳng phải là mắng xéo ta là cạp cái sao? Từ Tân Di hận đến nghiêng rằng nghiêng lợi, thật sự rất muốn nuốt chửng Kim Anh Cơ ngay tức khắc. Thế nhưng ngoài miệng không thể nhận thua, bèn cười ngọt ngào cầm tay Tần Lâm lên, cười lộ ra hai cái răng khểnh:

- Mặc dù không có cạp nhưng cũng sợ hồ ly tinh tới quấy rối, cho nên có hơi không thuận tiện.

Keng, keng, keng...

Ánh mắt Ngũ Phong thuyền chủ và tướng môn hổ nữ như ngưng đọng thành thực chất, va chạm giữa không trung mơ hồ có tiếng kim loại chạm nhau. Tần Lâm Tần trưởng quan thân ở giữa chợt cảm thấy sinh cơ khắp cả người bị hai đạo sát khí tràn ngập thiên địa phong tỏa, phong vân trở nên biến sắc, cỏ cây héo úa.

Đám người Quy Bản Vũ Phu, Thị Kiếm nhất tề hít sâu một hơi khí lạnh, chỉ cảm thấy biểu lộ của chủ nhân mình lúc này thật là đáng sợ.

- Như vậy đi, Tần lang và Từ tỷ tỷ, muội đi trước đây.

Kim Anh Cơ cười híp mắt, trước khi đi lại ném cho Tần Lâm một ánh mắt mê hồn:

- Tiểu oan gia, nhớ đến thăm nô gia.

Trước khi Từ Tân Di đưa ra ma trảo Tần Lâm vội vàng né tránh, tức giận hỏi:

- Từ Đại tiểu thư, dừng tay, động một chút là véo người, nàng tuổi con cua hay sao?

- Thiếp không véo nữa...

Từ Tân Di xoa xoa hai tay, cái miệng nhỏ nhắn méo xệch, nghiêng rằng một cái:

- ... Mà đập!

Trời ơi... Tần Lâm cảm thấy chân mình dường như vừa bị chân voi giẫm trúng, vất vả lắm mới nhận được không cất tiếng kêu thét lên.

Trước bao nhiêu con mắt nhìn chăm chăm như vậy, kêu đau sẽ mất thể diện biết chừng nào.

- Trưởng quan, chân của ngài... dường như bị bẹp...

Thân binh Hiệu Úy nhìn cười, ra vẻ nghiêm trang hỏi.

Chương 588: Hai âm mưu (Hạ)

Ta đập bẹp người! Tần Lâm gõ đầu y một cái.

Từ Tân Di bĩu môi, hừ, nếu không phải là nể tình mới vừa rồi chàng ôm thiếp tránh Bạch Liên giáo chủ, còn phải đập mạnh hơn nữa!

Dĩ nhiên nếu không phải là Tần Lâm ôm thêm Kim Anh Cơ, Từ Tân Di cũng sẽ không đập xuống một cước này làm gì.

Hoàng Đài Cát mới vừa rửa sạch nước bùn trên mặt, nhưng bị bùn chui vào trong mũi trong miệng không ít, vẫn ngửi thấy một mùi hôi thối, thật sự là rất khó chịu.

Bị uống nước sông, bị bùn bay vào mắt, đáng thương cho Hoàng Đài Cát thế nào cũng không nghĩ ra, chuyển đi Trung Nguyên lần này lại có nhiều rắc rối như vậy.

Nếu như nói y hện Bạch Liên giáo chủ có ba phần, vậy hện Tần Lâm có chừng mười phần, trực giác nói cho y biết hai lần xui xẻo đều có liên quan tới Tần Lâm.

Bị Từ Tân Di bắt được, Tần Lâm không thể làm gì khác hơn là hậm hực trở về phủ, cũng không biết có hai âm mưu có liên quan với hắn đang được tiến hành.

Hội Đồng quán, trong phòng của Hoàng Đài Cát.

Các quý tộc Mông Cổ thân cận Hoàng Đài Cát tụ tập lại với nhau, Bạt Hợp Xích hươ tay múa chân sách động:

- Uy Linh Pháp Vương truyền pháp chỉ xuống, lấy vô lượng thần thông hộ trì, chúng ta nhất định sẽ chiến thắng triều Minh!

- Đúng...

Cổ Nhĩ Cách Đài Cát của Nang Cáp Đại bộ đưa tay chém mạnh xuống một cái:

- Triều Minh vẫn yên vô lặng, vua còn nhỏ tuổi, Trương Cư Chính độc chưởng triều cương càng ngày càng không thoả mái với tiểu Hoàng đế kém cỏi bất tài, chúng ta có thể...

Cổ Nhĩ Cách Đài Cát vốn nổi danh mưu trí, chỉ nghe y chậm rãi nói ra một phen mưu kế, các vị quý tộc Mông Cổ đầu tiên là trợn to hai mắt, tiếp theo liền bật cười ha hả.

Hoàng Đài Cát cười âm trầm, khe vuốt chòm râu ngắn dưới cằm, vẻ mặt vô cùng bỉ ổi:

- Đến lúc đó nếu Trương lão nhi không đáp ứng, chúng ta sẽ mượn thế hưng binh, nếu Trương lão nhi đáp ứng, chúng ta sẽ tâu thỉnh Tần Lâm làm sứ giả, để xem hắn tức tối tới mức nào. Hừ, sau khi tới thảo nguyên sẽ chậm rãi định đoạt hắn!

Suy nghĩ biện pháp áp chế cừu địch Tần Lâm, Hoàng Đài Cát vui không thể tả.

Trong một tòa trạch viện phú lệ đường hoàng ở phía Tây thành gần Thập Sát Hải, thuộc về tài sản của Tào Bang, hiện tại là chỗ nghỉ ngơi của Doanh Châu Trưởng Quan Ty Kim trưởng quan.

Ban đêm, trong thiên phòng ánh nến chập chờn, chiếu rọi mấy bóng người lén lén lút lút.

Quyền Chính Ngân, Quy Bản Vũ Phu, còn có mấy người Hán thân tín của Kim Anh Cơ đều ở đây.

- Thoạt nhìn, chương ngại duy nhất giữa thuyền chủ chúng ta và Tần trưởng quan chính là Từ Đại tiểu thư kia...

Quyền Chính Ngân sắc mặt âm trầm, trong lòng tính toán kế sách.

Quy Bản Vũ Phu nghiêng răng một cái, hung thần ác sát nói:

- Ta đi giết nàng!

- Giết cái đầu người!

Quyền Chính Ngân tức gần nổ phổi, không nhịn được đánh Quy Bản Vũ Phu một bạt tai:

- Chúng ta là muốn giao hảo với Tần trưởng quan, cũng không phải là muốn làm cừu địch với hắn. Tuy rằng hắn đối với Kim trưởng quan chúng ta không tệ, nhưng nếu người động tới Từ phu nhân chỉ một ngón tay, có biết hắn sẽ làm gì không?

Quy Bản Vũ Phu biết được đầu óc cùng địa vị mình cũng không theo kịp người Cao Ly này, bèn gật đầu thật mạnh:

- Cáp y!

Bọn Quyền Chính Ngân, Quy Bản Vũ Phu này hoặc là bộ hạ cũ của Uông Trục năm xưa, hoặc là tâm phúc được Mao Hải Phong cất nhắc lên, coi như trên cùng một chiếc thuyền với Kim Anh Cơ. Bất kể bằng hiệu Ngũ Phong hải thương thay đổi thế nào, cuối cùng nằm trên vai người nào, nhất định bọn họ cũng phải giúp Kim Anh Cơ.

Vạn nhất xảy ra nội loạn, phe bọn họ chắc chắn sẽ bị Ngũ Phong thuyền chủ mới ném xuống biển làm mồi cho cá.

Tuy rằng hiện tại Kim Anh Cơ nắm giữ Ngũ Phong hải thương trong tay vô cùng chắc chắn, nhưng đó là nhờ có dư uy của lão thuyền chủ Uông Trục năm xưa còn lại, cùng đám lão đệ huynh nâng đỡ, lại thêm lúc Tần Lâm chiêu an thì thổ đủ cả ân lẫn uy. Bằng không một thiếu nữ trẻ tuổi như nàng cho dù là thông minh cơ trí hơn nữa, muốn nắm mấy vạn hải thương đã quen sóng gió trong tay, không phải là dễ dàng như vậy.

Bây giờ Ngũ Phong hải thương càng ngày càng mạnh, người cũng có dã tâm. Kim Anh Cơ chỉ là một nữ tử yếu ớt làm Ngũ Phong thuyền chủ phát hiệu lệnh, ai biết tương lai có thể xuất hiện người khiêu chiến tranh đoạt quyền lực hay không?

Mao Hải Phong là tâm phúc vào thời Uông Trục, hết mực trung thành đã chết vào năm ngoái, lão đệ huynh ngày càng điêu linh, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Nếu kết thân cùng Tần Lâm, khả năng này sẽ giảm đi rất nhiều. Với uy danh của quan chương ấn Bắc Trấn Phủ Ty cộng thêm tất cả đại lão triều đình sau lưng hắn, ai muốn thách thức uy quyền của Kim Anh Cơ, toàn bộ Ngũ Phong hải thương, vậy sẽ phải mạo hiểm nguy cơ bị đuổi ra đại lục, trở lại Bình Hộ cảng lần nữa.

Mọi người ai cũng vất vả, còn ai dám chịu tội chịu khổ hai lần, bất kể là ai cũng sẽ không chịu.

Cứ như vậy, quyền vị Kim Anh Cơ sẽ vững chắc, Quyền Chính Ngân, Quy Bản Vũ Phu yên tâm, toàn bộ Ngũ Phong hải thương dựa lưng vào đất liền quay mặt ra biển, chắc chắn là càng ngày càng hùng mạnh.

- Cho nên, bất kể thế nào chúng ta cũng phải làm cho thuyền chủ và Tần tướng quân...

Quyền Chính Ngân cười gian hắc hắc.

Quy Bản Vũ Phu có chút đồ dẫn trên mặt, lộ ra vẻ bình tĩnh ngộ.

Quyền Chính Ngân tức giận nói:

0 Người hiểu được cái gì?

Quy Bản Vũ Phu ngớ ngẩn, giống như đã hiểu hết, lại như không hiểu gì cả.

- Nào lại đây...

Quyền Chính Ngân ngoắc ngoắc tay, đến khi mọi người xúm xít lại, y mới nói như vậy như vậy một hồi.

- Diệu kế, diệu kế...

Quy Bản Vũ Phu cùng mấy vị bằng hữu gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

Chỉ không biết, người Cao Ly cùng các bạn của y tự cho là mình thông minh, thật sự có thể được như nguyện không?

Tượng ngọc Mụ Tổ Kim Anh Cơ mang tới được thờ phụng ở Trấn Thủy Quan Âm am Tích Thủy đàm.

Tích Thủy đàm bên trong Đức Thắng môn kinh sư là khởi điểm ở đầu phía Bắc của Kinh Hàng Đại Vận Hà, Đại Vận Hà ba ngàn dặm sóng cuộn cuộn bắt đầu từ đây. Tào thuyền dương buồm chạy tới Hàng Châu,

Ninh Ba, cho nên vào năm Vĩnh Lạc xây dựng Pháp Hoa tự, lại xưng Trấn Thủy Quan Âm am nằm trên Tích Thủy đàm.

Lúc này là năm Vạn Lịch, bởi vì Thông Huệ hà ứ tắc, tào thuyền cũng chỉ có thể đi đến Đông Tiệp môn kinh sư, Tích Thủy đàm mất đi công năng vận chuyển đường thủy nhưng vẫn là khởi điểm trên danh nghĩa của Kinh Hàng Đại Vận Hà. Hương khói Trấn Thủy Quan Âm am vẫn thịnh vượng như cũ, phàm là nhân sĩ duyên hải Đông Nam tới kinh sư sinh sống, còn có Tào Bang kiếm sống trên Đại Vận Hà đều gởi gắm tín ngưỡng của mình ở nơi này.

Hưởng chi lâu chuông trống kinh sư nằm trên bờ Tích Thủy đàm, ngày nào cũng vô cùng náo nhiệt, tiểu thương tiểu phiến, trà khách tửu khách, đại cô nương tiểu tức phụ lui tới, hương khói Trấn Thủy Quan Âm am càng thêm phồn thịnh.

Đặt tượng ngọc Mỵ Tổ vào Quan Âm am quả thật không còn gì thích hợp hơn. Lại xây thêm một tòa đại điện trong am, thờ phụng tượng thần đẹp rực rỡ này, hương khách ngày ngày tới chiêm bái có hàng ngàn hàng vạn, đập cho ngạch cửa phải lún xuống hơn ba tấc.

589. Chương 589: Trấn Thủy Quan Âm Am

Trong mấy ngày gần đây, trụ trì Quan Âm am Tuệ Năng lão ni cô dù nằm mơ cũng muốn cười, hương hỏa cung phụng thu được mỗi ngày nhiều gấp hai ba lần so với trước đây.

Bất quá hôm nay, đại môn Quan Âm am đóng chặt, bất kể hương khách gõ cửa thế nào, tối đa cửa chỉ hé ra một chút, lộ ra cái đầu trọc lóc của một tiểu ni cô, cười hì hì nói:

- Thật là xin lỗi, trong am đang bận Phật sự, mời thí chủ hôm khác trở lại.

Gần đây Quan Âm am mỗi ngày nhận được hương khói cung phụng sợ không dưới năm mươi lượng bạc, là ai bảo Tuệ Năng lão ni cô buông bỏ số thu nhập này, nhốt hương khách ở ngoài cửa?

Hương khách tầm thường ăn bẻ món canh như vậy, không thể làm gì khác hơn là hậm hực rời đi, hương khách nhà phú quý ra ngoài không khỏi tranh chấp một phen.

Lúc này có mấy tên hán tử quần áo tầm thường đi tới, bước chân nhẹ nhàng, thân thủ linh hoạt, toàn thân toát ra khí thế hung hãn, nở một nụ cười âm trầm lạnh lẽo, hơi nhấc vạt trước đoản sam lên một chút, lộ ra phù bài giắt bên hông.

Bác Trấn Phủ Ty.

Kể muốn ồn ào cũng không ồn ào nữa, người muốn gây loạn cũng không dám gây loạn, ai nấy cười ha hả mặt mũi tươi tỉnh lui về phía sau, đi thật xa mới giờ lên tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán, một lúc lâu sau tim còn đập thành thạch loạn nhịp.

Cỏ cây trong Quan Âm am hết sức sum suê, không có hương khách ngày xưa qua lại không dứt càng lộ ra vẻ u tĩnh thanh nhã.

Trụ trì Tuệ Năng lão ni cô phụng bồi hai vị khách quý, nụ cười khiến cho gương mặt đầy nếp nhăn phập phồng như gợn sóng:

- A Di Đà Phật, Kim thí chủ vạn dặm xa xôi thỉnh thánh tượng Thiên Phi tới thờ cúng ở tiểu am, quả thật chính là tìm đúng chỗ. Hương khách bốn phương tám hướng đều nói thánh tượng điêu khắc diễm lệ vô cùng, không hổ là thiên thượng thần phi. Thật ra theo bản ni thấy, bản thân Kim thí chủ xinh đẹp hơn thánh tượng, ha ha, cùng Tàn tướng quân thật là một đôi người ngọc.

- Có thật không? Hì hì...

Kim Anh Cơ che miệng cười khẽ, sóng mắt mê hồn liếc nhìn Tàn Lâm. Nếu là nữ tử khác chỉ sợ đã sớm mặt đỏ tía tai, vị Ngũ Phong thuyền chủ yêu mị này lại tuyệt không xấu hổ.

Chẳng trách nào người ta thường nói những ni cô ở kinh sư rất có tài miệng lưỡi, còn dẻo hơn cả bà mai mối, chỉ nói vài câu đã trói Tần Lâm vào trong đó.

Cũng may da mặt của Tần trưởng quan chúng ta cũng giống như võ công Bạch Liên giáo chủ, được xưng thiên hạ vô địch, nghe vậy cũng chỉ cười cười, cố ý nói sang chuyện khác:

- Tuệ Năng sư phó, Quan Âm am từ chối rất nhiều hương khách, hẳn là thất thoát không ít tiền hương hỏa. Cần gì như vậy, chúng ta cũng chỉ tùy tiện đi dạo một chút, không muốn bà phải khó xử như vậy.

- Không hề khó xử, không hề khó xử...

Tuệ Năng cười mắt híp lại nhỏ như tơ, lại thấy Tần Lâm như cười như không nhìn mình chằm chằm, trong lòng chột dạ, nhất thời bưng tỉnh ngộ. Vừa nói người ta là một đôi người ngọc, mình vẫn còn ở đây rề rà lảm chuyện để làm gì? Không phải là mình làm khó, khiến cho Tần trưởng quan cùng Kim thí chủ không được tự nhiên sao?!

Những ni cô kinh sư này rất giỏi quan sát sắc mặt đoán ý, Tuệ Năng vội vàng mượn cớ rời đi, đi ra thật xa còn nhẹ nhàng đánh mình một cái tát: quả thật là không biết xấu hổ, không hiểu vì sao hôm nay nhân lực lại kém cỏi như vậy...

Thấy Tần Lâm đuổi Tuệ Năng đi, Kim Anh Cơ cố làm ra vẻ kinh ngạc, nhẹ nhàng bấm Tần Lâm một cái, bật cười khanh khách:

- Tiểu oan gia, chẳng lẽ huynh...

Hôm nay Kim Anh Cơ mặc trường quần đoạn (satin) đen, trên vai thêu một đóa hoa mẫu đơn nở rộ, làm nổi bật dung mạo xinh đẹp của nàng. Eo lưng thon nhỏ mềm mại như rần nước đeo thắt lưng gấm sắc sỡ nhiều màu, vóc người yếu điệu đáng yêu, lúc cất bước khoan thai giống như gió nhẹ đưa cành dương liễu chấp chờn lay động.

Tần Lâm rung động trong lòng, cố ý đưa tay khoác vào eo lưng mềm mại của mỹ nhân, ngoài mặt lại nghiêm nghị nói:

- Kim trưởng quan nói đùa, bản quan là loại người như vậy sao? Hơn nữa, nơi này chính là am ni cô.

Bị Tần Lâm chạm vào eo lưng, sóng mắt nhu tình của Kim Anh Cơ lại toát ra vài phần mê hoặc, thanh âm ngọt như mật:

- Ngốc tử nói lời gì vậy, huynh không biết những tiểu ni cô trẻ tuổi xinh đẹp trong am này...

Nàng hờn mát nhìn chằm chằm Tần Lâm, sau đó nhẹ nhàng cắn cắn đôi môi, lại không nói hết lời.

Làm sao Tần Lâm không biết, mới vừa rồi vào trong am đã nhìn thấy có mấy tiểu ni cô chừng mười bảy mười tám, hai mươi tuổi, ai nấy môi hồng răng trắng, trên mặt cũng không ra vẻ trang trọng mà là nhìn người khác cười híp mắt, có thể thấy được những lời đồn đãi kia chỉ sợ không phải là bóng gió.

Bất quá Tần Lâm vẫn vờ làm ra vẻ kinh ngạc:

- Chẳng lẽ... Ôi chao, thật sự ta không ngờ tới sẽ như vậy, thật sự là làm nhục ngã Phật!

Kim Anh Cơ liếc hắt hẩn một cái:

- Cái gì mà nhục ngã Phật? Bọn nam nhân các ngươi khẩu thị tâm phi, giả vờ như chính nhân quân tử, thật ra lúc nào cũng muốn ức hiếp nữ tử...

- Ức hiếp thế nào?

Tần Lâm đang mong như vậy, cười xấu xa, tay sờ loạn trên người Kim trưởng quan:

- Ức hiếp như vậy hay là ức hiếp như vậy...

Thấy Tần Lâm càng ngày càng quá đáng, Kim Anh Cơ cuống quýt đẩy hắt ra xa một chút, sắc mặt ửng đỏ, hàm răng nhẹ khê cắn môi đỏ mọng:

- Tiểu oan gia, hện nô gia tới đây là để nói chuyện chính sự, nhưng vừa gặp mặt đã tẩy máy tay chân, thật sự là hư hỏng quá!

Tần Lâm cười hề hề, thầm nói ta đây là Khương Thái Công buông cần, ai muốn thì mắc câu.

Bất quá mới vừa nói đến chuyện trong am này, Tần Lâm ngược lại mất đi hứng thú. Nếu đã xem Kim Anh Cơ như nữ nhân của mình, vậy cũng không muốn làm gì bên trong địa phương bất tịnh ô uế này.

- Như vậy, những ngày qua sự tình như thế nào?

Tần Lâm cười híp mắt nhìn Kim Anh Cơ:

- Tin rằng đường đường Ngũ Phong thuyền chủ, làm những chuyện này sẽ không có vấn đề gì.

- Dĩ nhiên...

Kim Anh Cơ tự tin ưỡn ngực, cổ thật dài, thân hình thon thả tuyệt diệu, giống như một con công xinh đẹp.

Ặc, dường như ngực nàng lớn hơn một chút, Tần Lâm quan sát, tin chắc rằng chuyện này có công lao của phương thuốc nở ngực của mình.

Kim Anh Cơ không nhịn được nguýt hấn một cái, người này thật sự là quá... quá ghê tởm...

Kim Anh Cơ khua chiêng giống trống đi tới kinh sư, mượn cống sứ các nước Đông Nam làm nền, Ngũ Phong hải thương diễn màn kịch này chính là phô bày thực lực hết sức khéo léo.

Nhớ lại hai mươi năm trước, Ônng Trục ở duyên hải Đông Nam và Yêm Đáp Hãn ở Mạc Bắc đều là đại họa tâm phúc của triều Minh. Trong đó Bắc phương có phòng tuyến chín trọng trấn tương đối kiên cố, mà khu vực ảnh hưởng của Ônng Trục thuộc về trọng địa tài phú Đông Nam, nên triều Đại Minh coi trọng hơn một chút.

Hiện tại Yêm Đáp Hãn được sắc phong là Thuận Nghĩa Vương, Ngũ Phong thuyền chủ Kim Anh Cơ chỉ nhận được chức lục phẩm Trưởng Quan Ty nhỏ, thật sự là không tương xứng chút nào.

590. Chương 590: Mối Duyên Kỳ Lạ

Lúc trước đàm phán với Trương Cư Chính, cân nhắc từ thực tế, vì để tránh tranh cãi, mau sớm đạt thành mục tiêu chiêu an hải thương, mở ra cảng khẩu, hủy bỏ hải cấm, chỉ phong Kim Anh Cơ là lục phẩm Thổ Ty để tránh cây cao gió lớn, dính dấp đến đám quan viên phản đối chiêu an Ônng Trục năm xưa như Vương Bản Cố, Cảnh Định Hưởng, sẽ bị trì hoãn.

Nhưng tình thế trước mắt đã sớm phát sinh biến hóa, Vương Bản Cố bị Tần Lâm tự tay làm thịt, huynh đệ Cảnh gia thanh lưu danh tức trở thành môn hạ tay sai Tần Lâm, Hải Sa hội đại biểu tập đoàn buôn lậu quyền quý duyên hải cũng đã toàn quân chết hết, trở lực gia phong Kim Anh Cơ đã hầu như biến mất.

Quan trọng hơn chính là đông giải thuế ngân năm ngoái của Hàng Châu Thị Bạc Ty đã vận chuyển tới kinh sư vào ba tháng trước. Đề Đốc Thị Bạc thái giám Hoàng Tri Hiếu dốc hết toàn lực, chuyến này thu được tới ba mươi bảy vạn lượng bạc thuế, tương đương với hơn một phần sáu thu nhập quốc khố Đại Minh cả năm.

Khoản thuế này phần lớn là do Ngũ Phong hải thương giao nộp theo luật.

Hơn nữa hải cấm lúc trước thực hành trên giấy, trên thực tế do tập đoàn quyền quý buôn lậu nắm giữ mua bán duyên hải, hàng năm một phần thuế khoản không vào được quốc khố.

Bằng vào hai điểm này, tầm quan trọng của Ngũ Phong hải thương đối với triều Đại Minh là vô cùng đáng quý.

Kim Anh Cơ không đến thì thôi, nàng đến bất ngờ như vậy, Tần Lâm cũng sẽ ủng hộ nàng tranh thủ vị trí sắc phong cao hơn. Ngay cả huynh đệ Cảnh gia, Trương Công Ngự hẳn còn sử dụng, nâng đỡ nữ nhân của mình chắc chắn sẽ yên tâm hơn.

Ngũ Phong hải thương ở kinh sư không có chân đứng, Tào Bang có được một ít đầu mối nhưng vị trí không cao. Nhờ vào Tần Lâm phía sau màn thúc đẩy, âm thầm ra sức thay Kim Anh Cơ, dẫn kiến nàng với những nhân vật quyền quý tiếng nói có trọng lượng trong triều như Bình Bút thái giám Ty Lễ Giám Trương Thành, Binh bộ Thượng Thư Tăng Tĩnh Ngô, Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh...

Vì vậy những ngày qua, thanh thế Kim trưởng quan bành trướng, kinh sư thị tỉnh đồn đãi Doanh Châu Kim trưởng quan lực áp Đông Hải ba mươi sáu đảo, các nước hải ngoại chấp tay cúi đầu, triều đình sẽ gia phong trong thời gian sớm nhất.

Tần Lâm ước hẹn nàng gặp nhau ở Trấn Thủy Quan Âm am, chính là để thương nghị đại sự này.

- Trương lão tiên sinh cũng ủng hộ nàng leo lên thêm một tầng, thậm chí có thể chính thức công khai thân phận Ngũ Phong hải thương. Có được chiến công phong cống Yêm Đáp Hãn, lại thêm chiêu an Ngũ Phong hải thương, hai đại cường địch một Nam một Bắc đều bị lão chiêu an, ta thấy lão nhân kiếm thêm ình chức Thái Sư là không thành vấn đề...

Tần Lâm phân tích thái độ Trương Cư Chính, chợt cười hì hì nhìn Kim Anh Cơ:

- Chẳng qua là lão tiên sinh đối với chuyện nàng không mời mà tới có hơi không vui!

Không phải vậy sao, còn chưa gả được Trương Tử Huyền lại xuất hiện một Kim Anh Cơ, không lên tiếng chào hỏi lại đột nhiên chạy đến kinh sư, trong lòng Trương Cư Chính cũng có hơi nổi giận.

- Còn không phải là do huynh khắp nơi lưu tình gây ra?

Kim Anh Cơ nói với giọng chua ngoa, nguyền xéo Tần Lâm một cái.

Đột nhiên đi tới kinh sư mà không thông báo, là vị Ngũ Phong thuyền chủ này cố ý gây nên. Ý nàng muốn bày tỏ cho Trương Tướng gia thấy, mặc dù thực lực có phân ra mạnh yếu khác nhau, nhưng hai bên là quan hệ hợp tác ngang hàng cả hai cùng có lợi, không cần phải đi đâu cũng phải xin phép trước.

Huống chi, liên lạc với tướng phủ vẫn là thông qua Trương Tử Huyền...

- Nàng đó...

Tần Lâm bật cười, khẽ véo chóp mũi Kim Anh Cơ.

Đột nhiên nơi xa có tiếng ni cô nhẹ giọng gọi:

- Hai vị thí chủ, trụ trì nhà ta tự tay làm mứt táo, pha trà ngọt, mời hai vị nếm thử một chút.

Trà ngọt của Trấn Thủy Quan Âm am hết sức nổi danh, ngoài ra còn có canh hạnh nhân, hạch đào lạc, mứt táo và trà ngọt, sữa chua, mỗi thứ một vị.

Người bưng trà tới là một vị tiểu ni cô xinh đẹp, đôi mắt hoa đào làm say đắm lòng người, lúc khom người cúi đầu nâng trà lên cao cho Tần Lâm, cổ áo hơi rộng để lộ một mảng trắng muốt mê người.

Dường như Tần Lâm không thèm để ý tới, đưa tay nhận lấy hai chén trà, đưa Kim Anh Cơ một chén, sau đó cũng không nhìn tiểu ni cô này nữa.

Nhìn tiểu ni cô đầy cõi lòng u oán rời đi, Kim Anh Cơ cười như tiểu hồ ly, gơ ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái lên trán Tần Lâm:

- Hay cho kẻ ngốc không hiểu phong tình!

Tần Lâm nhìn Kim Anh Cơ cười mà không nói, ánh mắt rõ ràng là nói có vị đại mỹ nhân thiên kiều bá mị nàng rồi, ta còn trêu chọc tiểu ni cô ai cũng có thể làm chồng kia để làm gì?

Trong lòng Kim Anh Cơ ngọt ngào như rót mật, thấy Tần Lâm đang muốn uống chén trà ngọt mứt táo kia đột nhiên thản nhiên cười một tiếng, gơ tay ngăn không cho hắn uống, ôm chặt lấy khuỷu tay hắn hết sức dịu dàng, dắt hắn đi tới đại điện thờ cúng tượng thần Mụ Tổ.

Chỉ thấy trên thần đài là tượng ngọc vô cùng lộng lẫy, bốn phía treo lụa đỏ, hoa hòe sắc sỡ, lưu kim pháp khí đủ các màu sắc bày biện chỉnh tề. Bên dưới là một cây nến đỏ to như cánh tay, thỉnh thoảng nổ bốp một tiếng, có vẻ hỷ khí tràn đầy.

Thời này thuộc hạ thờ cúng chủ nhân thường đặt làm tượng có dung mạo giống như chủ nhân. Tỷ như tượng Cửu Liên Bồ Tát ở Từ Thọ tự chính là điêu khắc theo dung mạo Lý Thái hậu, cho nên pho tượng bạch ngọc Thiên Phi ở Trấn Thủy Quan Âm am này cũng có tám chín phần tương tự Kim Anh Cơ.

Tần Lâm vào thần điện, ánh mắt không tự chủ được bị tượng ngọc hấp dẫn, bèn dạo quanh pho tượng một vòng, sao đó không chút khách sáo nhìn Kim Anh Cơ từ đầu tới chân, trong lòng cười thầm không ngừng: đây đâu phải là thờ Thiên Phi, mà rõ ràng là thờ Kim Anh Cơ!

Kim Anh Cơ lấy phân thân ở chỗ này được vạn chúng đánh lễ, không biết rằng từ trước tới nay có thể hấp thu lực tín ngưỡng, ngưng tụ thần cách, đăng lâm thần vị được chăng? Hoặc là tiếp nhận công đức cảm ứng, khí vận hào nhiên dư thừa, trên cảm thiên đạo dưới ứng nhân hòa, từ đó cải thiên hoá mệnh, thần khí dịch đỉnh?

Tần Lâm lại quên là ở thật nhiều địa phương Kỳ Châu, Dương Châu, Hưng Quốc, Kế Châu thậm chí cả kinh sư, đã sớm có rất nhiều người chịu ân của hắn tạo sinh từ hắn thành kính vái lạy, cúng tế đầy đủ bốn thời tám tiết, quanh năm hương khói không ngừng. Nếu quả như thật có khí vận gì đó, đã sớm đạt tới cảnh giới Thiên Nhân Giao Cảm trên người hắn, lúc ấy thuận thì còn, nghịch thì mất, làm gì cũng được, đánh đâu thắng đó, chính là Kinh Dịch nói: nguyên hanh lợi trinh. (Quẻ Càn, mở nghiệp lớn, có bốn đức: Có sức sáng tạo lớn lao (nguyên), thông suốt và thuận tiện (hanh), lợi ích thích đáng (lợi), ngay thẳng và bền vững (trinh).)

Kim Anh Cơ nhìn ánh mắt Tần Lâm lập tức đại khái đoán được hắn đang suy nghĩ gì, vào lúc này Ngũ Phong thuyền chủ lại thu hồi nụ cười, nghiêm trang dẫn Tần Lâm đi tới trước mặt tượng thần.

- Tiểu oan gia, làm sao nô gia không biết tình nghĩa của huynh?

Sóng mắt Kim Anh Cơ dụ dằng quán quýt cùng Tần Lâm, ánh mắt chứa đầy nhu tình mật ý giống như sóng biếc ngoài Đông Hải, khe hé đôi môi đỏ mọng:

- Nô gia cũng không trông cậy huynh sẽ cưới người ta vào cửa, hiện tại ở trước mặt thần tượng Thiên Phi chúng ta lấy trà thay rượu uống chén giao bôi. Sớm muộn... sớm muộn gì nô gia cũng sẽ thỏa mãn tâm nguyện của huynh...

Dứt lời thanh âm càng ngày càng nhỏ, Kim Anh Cơ cúi gầm đầu xuống, gương mặt trái xoan ửng đỏ lan rộng tới tận hai tai.

Từ trước tới nay vẫn làm ra dáng vẻ yêu mị dụ hoặc, Kim Anh Cơ chưa hề biết xấu hổ là gì. Chỉ có vào lúc này nói thật lòng mình, cuối cùng vị Ngũ Phong thuyền chủ tung hoành trên biển này mới để lộ ra vẻ thẹn thùng nhi nữ.

Nếu như hai bên đã có tình ý với nhau, ai mà không muốn đường đường chính chính gả vào nhà chồng? Không cần biết là chính thê hay bình thê, hay thiếp thất, tóm lại cũng phải có một danh phận.

Nhưng đối với Kim Anh Cơ, chuyện này cũng là tuyệt đối không thể nào.

Thân là nữ nhi Uông Trục, Ngũ Phong thuyền chủ hiện nhiệm, tánh mạng của nàng thuộc về biển cả sóng xanh mênh mông. Nàng là nữ nhi của biển, tuyệt không thể nào ở lại bên người vị hôn phu giúp chồng dạy con giống như nữ tử bình thường. Cũng chỉ có dẫn dắt hạm đội tung hoành trên biển, tánh mạng của nàng mới tươi tắn linh động, vĩnh viễn không khô héo.

Từ góc độ thực tế hơn, có lẽ Ngũ Phong hải thương không ngại chủ nhân của mình có quan hệ như vậy với Tần Lâm, nhưng nếu nàng chính thức gả cho Tần Lâm, lấy thân phận thiếp thất Tần Lâm chấp chương đội ngũ hải thương khổng lồ cũng có chút bất tiện.

Mà phương diện triều đình cũng tuyệt đối sẽ không cho phép xuất hiện tình huống như thế, chỉ riêng vấn đề lễ giáo đã khó lòng giải quyết. Thổ Ty triều đình chính thức sách phong lại làm thiếp thất Hán quan,

rốt cuộc Kim Anh Cơ được coi là cáo mệnh phu nhân hay là Thổ Ty? Từ trước tới nay cũng chưa có tiền lệ như vậy!

Huống chi làm như vậy sẽ mang lại cho Tần Lâm hiểu lầm và chỉ trích không nhỏ. Thu nạp nữ Thổ Ty làm thiếp, nắm giữ lực lượng quân sự ở Đông Hải không bị triều đình khống chế, triều đình sẽ tuyệt đối không dễ dàng cho phép một vị quan viên như vậy ngồi ở vị trí quan chương ấn Bắc Trấn Phủ Ty.

Cho nên bất kể từ góc độ Kim Anh Cơ hay là Tần Lâm, cái gọi là danh phận chỉ là gánh nặng làm cho bọn họ khó chịu thêm. Tần Lâm liên kết lực lượng trong triều, Kim Anh Cơ tung hoành vạn dặm ở trên biển, tùy duyên mà đến với nhau, ngầm hiểu trong lòng chính là kết cục tốt nhất.

Có được ắt phải có mất, Kim Anh Cơ là nữ nhi của biển, Ngũ Phong thuyền chủ tự do tự tại tung hoành vạn dặm sóng biển, nàng cũng phải bỏ qua một ít thứ nữ tử tầm thường có thể dễ dàng có được.

Kim Anh Cơ cúi đầu chờ đợi Tần Lâm trả lời, vào giờ phút này, trong đôi mắt mê hồn vị Ngũ Phong thuyền chủ sát phạt quả quyết này cũng không nhìn được ứa ra một giọt nước mắt trong suốt.

- Ha ha ha...

Tần Lâm đột nhiên cười to một trận.

Kim Anh Cơ đã sớm trần trở không biết bao lâu vì lựa chọn của mình, hiện tại nghe tiếng cười bèn oán hận trợn mắt nhìn Tần Lâm một cái. Tiểu oan gia, nò gia vì người quên ăn quên ngủ bỏn ba chạy mấy ngàn dặm đến kinh sư, vậy mà người còn cười được sao?

Chợt Tần Lâm thu tiếng cười lại, đưa ngón tay ra ấn vào mũi mỹ nhân một cái:

- Nàng ngốc thật, nếu như ta thích một con công xinh đẹp, vậy ta nên nhốt nó trong lồng, để cho cái đuôi xinh đẹp của nó không thể xòe ra, cánh nó bị trói buộc, hay nên để cho nó tự do tự tại tung cánh bay cao, lúc vui vẻ thả sức kêu to, thoải mái xòe đuôi xinh đẹp của nó?

Kim Anh Cơ chợt ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn tình lang chợt trở nên sáng rực.

Tần Lâm vừa cười vừa nói:

- Cho nên người mà ta thích chính là Ngũ Phong thuyền chủ Kim Anh Cơ dương buồm dong ruỗi trên biển cả, dẫn dắt thuyền đội buồm trắng như mây, viễn hành bên ngoài vạn dặm. Ta không hề có ý muốn nhốt nàng ở nhà, cả ngày làm chuyện bếp núc thêu thùa, sống trọn đời một cách nhàm chán. Ta vẫn chờ nàng đưa hải thuyền Đại Minh về phía Ấn Độ, về phía Ả Rập, về phía Lỗ Mật quốc, thậm chí là xa hơn.

Kim Anh Cơ gật đầu thật mạnh, nếu như nói trước kia đối với Tần Lâm là bảy phần chân tình, ba phần cảm kích, như vậy bây giờ lại là chỉ đồng đạo hợp, tâm tâm tương ấn.

Trừ Tần Lâm ra, nàng biết vĩnh viễn không cách nào tìm được nam nhân thứ hai hiểu mình như vậy. Mẫu thân đã mất của nàng đã từng nói, loại nam nhân như vậy phải giữ cho thật chặt, bằng không hẳn sẽ giống như con cá trong lòng bàn tay, trong lúc nàng cho rằng đã cầm tù được nó, nó lại chạy ra ngoài theo kẻ tay nàng.

Sửa sang lại tâm trạng một chút, trong đôi mắt mê ly của Kim Anh Cơ giờ đây chỉ có mình hình bóng Tần Lâm:

- Nào lại đây, tiểu oan gia, chúng ta nhờ Thiên Phi nương nương làm chứng, uống trà ngọt và mút táo thay cho chén rượu giao bôi, chính là duyên định kiếp này.

Tần Lâm ung dung cười một tiếng, bá đạo choàng lấy eo nhỏ như rắn nước của Kim Anh Cơ, bốn mắt nhìn nhau trước tượng Thiên Phi, dù có muôn vạn lời nhưng không cần phải nói.

Thần diện mới cất này là hành cung ngày sau, trang trí vô cùng hoa lệ, hai cây nến đỏ toát ra hỷ khí tràn trề, nhưng không phải là đại đường dùng bái thiên địa dành cho hôn lễ. Thế nhưng ngẫu nhiên có người đưa tới trà ngọt và mút táo tượng trưng cho nam nữ ân ái, quả thật là trời chiều lòng người.

Hai người nhu tình mật ý, chuẩn bị uống chén trà giao bôi.

Không ngờ rằng trong khoảnh khắc này dị biến xảy ra, thành linh một thanh âm lạnh như băng vang lên ở ngoài cửa:

- Hừ hừ, giỏi ột đôi nam nữ si tình, người không biết chỉ cho là hai thiếu niên nam nữ từ đâu trốn ra đây lên lút định ước, không thể ngờ được lại là Tần ma đầu Cẩm Y Vệ và Kim thuyền chủ Ngũ Phong hải thương.

Thanh âm này cao ngạo tuyệt thế, lạnh lùng như hàn băng trên núi tuyết vạn năm không tan, Tần Lâm vừa nghe cũng biết hồng bét: Bạch Liên giáo chủ đến!

Người ngoài cửa quả thật chính là Bạch Liên giáo chủ, nàng vận một bộ bạch y không dính một hạt bụi nào, mái tóc như thác đổ hết sức mê người. Thế nhưng đeo mặt nạ bạc lạnh như băng giá, chỉ chừa ra hai lỗ thủng đen ngòm ở vị trí hai mắt, lộ ra vẻ cực kỳ đáng sợ.

- Thì ra là giáo chủ Ma giáo đại giá quang lâm, bản quan cùng chuyết kinh định duyên trong Thiên Phi điện, không ngờ rằng có vị khách quý như vậy tới dự lễ, quả thật là khách quý, khách quý...

Tần Lâm làm mặt dày nói nhảm một tràng, giả vờ đặt chén trà lên bàn thờ, tay kia âm thầm lặng lẽ sờ vào Xế Điện Thương ở đai lưng.

Giọng Bạch Liên giáo chủ lạnh như băng nói từ sau mặt nạ bạc:

- Bản giáo chủ xin khuyên Tần trưởng quan tiết kiệm sức lực là hơn, khẩu súng rì của ngươi không có chút tác dụng nào với bản giáo chủ, chỉ cần ta muốn, sau khoảnh khắc ngươi chỉ còn là một cỗ thi thể.

591. Chương 591: Trời Xui Đất Khiến

Tay cầm súng Tần Lâm cứng lại, trong lòng âm thầm kêu khổ.

Mới vừa rồi Kim Anh Cơ nghe Tần Lâm gọi mình là chuyết kinh, trong lòng vui như mở hội, lúc này chợt trở nên ảm đạm thất sắc, tim đập loạn xạ.

Tần Lâm nhiều lần phá hư đại sự Bạch Liên giáo, giết chết, bắt sống giáo chủ Bạch Liên giáo từ trưởng lão trở xuống nhiều không đếm xuể, Bạch Liên giáo chủ há chịu bỏ qua cho hắn một cách dễ dàng? Ngay cả Kim Anh Cơ trong vụ án ngân khố mất bạc cũng chơi Bạch Liên giáo một vỏ, gây ra gút mắc không nhỏ.

Vốn Tần Lâm tưởng rằng bí mật gặp gỡ Kim Anh Cơ ở chỗ này, lại có cẩm y quan giáo mặc thường phục bảo vệ cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, cho nên chỉ có hai người vào Quan Âm am đi dạo. Không ngờ rằng Bạch Liên giáo chủ như thần long thấy đầu không thấy đuôi đích thân đến chỗ này, lực lượng bố trí bên ngoài nhất thời mất đi tác dụng.

E rằng lần này phiền phức rất lớn, thiên hạ đệ nhất cao thủ cũng không phải là dễ đối phó như vậy.

Nhưng kỳ quái là, làm sao Bạch Liên giáo chủ biết Tần Lâm ở Quan Âm am?

- Giáo chủ tỷ tỷ tới, vì sao không nói với tiểu muội một tiếng?

Kim Anh Cơ nhẹ nhàng bước liên tục vài bước, chậm rãi tới gần Bạch Liên giáo chủ, nở một nụ cười khả ái:

- Quý giáo anh hùng hảo hán, tiểu muội vô cùng hâm mộ.

Bạch Liên giáo chủ vẫn không nhúc nhích, giống như một ngọn núi cao không thể leo tới, lại giống như hàn băng vạn năm hàn khí bức người không tan, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Kim Anh Cơ:

- Ai là tỷ tỷ của ngươi, hừ, giỏi cho Ngũ Phong thuyền chủ lên lút gặp tình lang, ngươi lừa được người khác, không lừa được bản giáo chủ.

- Không phải là tỷ tỷ, chẳng lẽ là muội muội?

Kim Anh Cơ cười híp mắt lại đến gần hai bước, một tay nàng ở phía sau không ngừng ra dấu với Tần Lâm, ý bảo nàng sẽ ôm lấy Bạch Liên giáo chủ, Tần Lâm nhân cơ hội chạy trước.

Ngũ Phong hải thương tung hoành Đông Hải, Bạch Liên giáo cũng không có bao nhiêu thế lực trên biển, rất nhiều chuyện phải trông cậy vào hải thương. Cho dù là có chuyện gút mắc lần trước, Bạch Liên giáo chủ cũng sẽ không thật sự giết Kim Anh Cơ, mà chỉ lấy nàng uy hiếp, bức bách Ngũ Phong hải thương làm chút chuyện thay Bạch Liên giáo.

Tần Lâm lại khác, là quan triều đình chưởng ấn Bắc Trấn Phủ Ty, tử địch Bạch Liên giáo, rơi vào trong tay Bạch Liên giáo chủ ắt phải nguy đến tính mạng.

Chút tâm cơ nhỏ nhỏ của Kim Anh Cơ không qua được mắt của Bạch Liên giáo chủ, tuy rằng nàng đeo mặt nạ bạc không để lộ tình cảm gì, nhưng trong ánh mắt đã toát ra vẻ giễu cợt.

Trước có Đường Tái Nhi làm cho Vĩnh Lạc đại đế ăn không ngon ngủ không yên, sau có Vương Thông Nhi chung kết cái gọi là Khang Càn thịnh thế, các đời Bạch Liên giáo chủ ai mà không phải là nhân vật mưu trí võ công đạt tới tuyệt đỉnh? Chút mưu kế thủ đoạn này của Kim Anh Cơ có thể lừa gạt được người khác, nhưng trong mắt giáo chủ Ma giáo quả thật là vô cùng ấu trĩ.

Nhưng Bạch Liên giáo chủ cũng không vạch trần lập tức, bắt quá chỉ từ lạnh lùng nhìn Tần Lâm sau mặt nạ bạc, để xem tên này hành động thế nào.

Bạch Liên giáo truyền thừa mấy trăm năm, trải qua mấy vương triều, thế lực ngấm cực kỳ kinh người, nhưng lại không vươn tay ra tới đại dương mênh mông bát ngát, có rất nhiều địa phương cần Ngũ Phong hải thương hiệp trợ. Giáo chủ thấy Kim Anh Cơ và Tần Lâm thuận tình với nhau, cho nên muốn thi triển kế công tâm.

Chỉ cần Tần Lâm xoay người chạy trốn, nàng sẽ có thể mượn chuyện này ly gián hai người, tiến thêm một bước thi triển cả biện pháp cứng rắn lẫn mềm dẻo, uy hiếp Ngũ Phong hải thương hợp tác với mình.

Dĩ nhiên cuối cùng Tần Lâm vẫn không thể chạy thoát, thân là thiên hạ đệ nhất cao thủ, Bạch Liên giáo chủ có lòng tin tuyệt đối.

Ngốc tử, ngốc tử, vì sao ngươi còn không chạy?! Kim Anh Cơ mặt mũi tươi cười đi về phía Bạch Liên giáo chủ, trong lòng gấp như dầu sôi, một tay ở phía sau liên tục ra hiệu cho Tần Lâm.

Bạch Liên giáo chủ thấy rất rõ ràng cảnh tượng này, bắt quá chỉ thâm cười lạnh trong lòng. Thứ người giống như Tần Lâm được hưởng cao quan hậu lộc, kiêu thế mỹ nữ trong lòng, hần chịu phụng bồi Kim Anh Cơ rơi vào trong lòng bàn tay mình sao? Hừ, những tên ưng khuyến Xưởng Vệ này, chết đến trước mắt còn có mấy tên có thể có được khí tiết cứng rắn?

- Kim Anh Cơ, không cần...

Tần Lâm đột nhiên nói bằng giọng trầm ổn hữu lực.

- Có chuyện gì vậy?

Ngũ Phong thuyền chủ quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Tần Lâm, trong ánh mắt tràn đầy nóng nảy: tiểu oan gia của ta ôi, huynh hại chết nô gia rồi...

Bạch Liên giáo chủ cũng ngăn ra:

- Tại sao ngươi không thừa dịp Kim cô nương giữ chân bản giáo chủ mà chạy trốn? Chẳng lẽ ngươi không sợ chết sao?

Tần Lâm đi lên hai bước đứng sừng sững cùng Kim Anh Cơ, cười cười ra vẻ không sao cả:

- Khoan hãy đề cập tới dựa vào Kim Anh Cơ có thể giữ chân giáo chủ Ma giáo thiên hạ đệ nhất cao thủ hay không, cho dù là có thể, da mặt Tần mỗ cũng không dày tới mức để cho nữ nhân ở lại ngăn địch, mình lại nhân cơ hội chạy trốn.

Vốn là Tần Lâm còn muốn nói lấy võ công giáo chủ Ma giáo giết hai người chúng ta hết sức dễ dàng, thế nhưng nàng nói nhiều như vậy lại không ra tay động thủ, nhất định không phải là muốn lấy mạng hai ta, mà là có mưu đồ khác.

Nhưng sóng mắt ôn nhu như nước của Kim Anh Cơ đã cắt đứt lời kể tiếp của hắn, đôi môi hơi lạnh của nàng đã dán chặt vào má hắn, tay nàng cũng ra sức nắm chặt tay hắn.

- Hay ột đôi uyên ương đồng mệnh!

Bạch Liên giáo chủ cười lạnh, đột nhiên tiến lên trước một bước, xuất thủ nhanh như điện chớp, khó lòng tin được.

Tần Lâm chỉ cảm thấy hoa mắt, huyết Thiên Trung giữa ngực tê chồn, lập tức toàn thân vô lực, mềm nhũn ngã ngồi xuống đất. (.

- Người... Người giết hắn!

Kim Anh Cơ trợn to hai mắt, đôi môi đỏ mọng run rẩy, vẻ mặt kinh hãi tới cực điểm.

- Yên tâm, ta còn muốn giữ lại hắn hỏi một ít chuyện...

Bạch Liên giáo chủ thuận miệng nói, tay áo lụa vung lên, Kim Anh Cơ cũng mềm nhũn ngã xuống đất.

Thì ra tiểu oan gia vẫn chưa chết... trong lòng Kim Anh Cơ vui mừng vô tận.

Vị trí hai người ngã xuống đất rất gần nhau, mặt đối mặt gần trong gang tấc. Eo lưng mềm mại của Kim Anh Cơ đè lên đùi Tần Lâm, thân thể hai người áp sát, thậm chí Tần Lâm còn nháy mắt với nàng.

Nếu như không phải là bị điểm huyết, không thể động đậy một chút nào, sợ rằng Tần trưởng quan của chúng ta không chỉ nháy mắt mà thôi.

Bạch Liên giáo chủ điểm ngã hai người, bèn khom lưng chuẩn bị nhắc hai người bọn họ lên, đưa bọn họ cùng đi.

Chợt ánh mắt nàng quét nhìn lên bàn thờ, hơi dừng lại một chút.

Lúc này tiết trời kinh sư trở nên nóng, không khí oi bức, cho dù là Bạch Liên giáo chủ thần công cái thế sau khi biết được tin tức nhanh chóng chạy tới Trấn Thủy Quan Âm am, lại thần không biết quỷ không hay đột phá phòng tuyến bên ngoài, bắt giữ hai người Tần Lâm, Kim Anh Cơ, đến lúc này cũng cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

Nàng đến gần mấy bước cầm chén trà lên xem thử, chỉ thấy màu đỏ đáng yêu, chính là trà ngọt cùng với mút táo vừa chua vừa ngọt.

Bạch Liên giáo chủ xưa nay mưu trí sâu xa không phải người thường có thể bì kịp, tâm niệm thoáng chuyển đã có chủ ý: hai chén trà này là mới vừa rồi Tần Lâm và Kim Anh Cơ chuẩn bị uống, trong đó nhất định sẽ không có cái gì cổ quái.

Trời sinh nàng thích sạch sẽ, thấy chén bên trái Tần Lâm đã từng cầm lên, mặc dù hắn chưa từng uống qua cũng không nhịn được khe cau mày, chọn chén bên phải Kim Anh Cơ đã từng bưng trên tay.

Nàng vén mặt nạ lên một chút, gương mặt thâm tàng bất lộ của nàng hiện tại lộ ra chút đường nét, cũng xinh đẹp vô cùng, không phải là xú bát quái như Tần Lâm nói.

Nâng chén trà ngọt lên chậm rãi uống, ánh mắt Bạch Liên giáo chủ sáng lên. Quả nhiên trà ngọt của Trấn Thủy Quan Âm am này có mùi vị hết sức thơm ngon, Tuệ Năng lão ni tự tay chế biến càng đặc biệt khác thường, uống vào chỉ nghe hương thơm xông vào mũi, vị ngọt đọng thật lâu trong cổ.

Là người tài cao gan lớn, nàng cũng không sợ người khác đột nhiên xông tới, cứ từ từ uống trà như vậy, còn quan sát tượng Mụ Tổ thờ cúng trên thần đài, lại xoay người nhìn Kim Anh Cơ nằm ở bên cạnh Tần Lâm, có vẻ cao hứng, giống như đang dạo chơi thong thả.

Tần Lâm cố ý kêu lên:

- Này này, đó là trà giao bôi dành cho lão bà ta uống, ma nữ này cũng muốn gả cho ta sao? Chậc chậc, loại bà nương hung dữ này lên giường nhất định sẽ đè lão công bên dưới, ôi chao, ta không chịu nổi...

- Nói hươu nói vượn gì chứ?

Bạch Liên giáo chủ đá Tần Lâm một cước, như cười như không nói:

- Chỉ chút kỹ xảo nhỏ như vậy mà muốn lừa bản giáo chủ rối loạn hay sao. Tần ma đầu, người chó nên si tâm vọng tưởng.

Tần Lâm thở dài trong lòng, không biết giáo chủ này rốt cục là linh đài thanh minh bụi trần bất nhiễm, hay là hoàn toàn u mê ngu ngốc. Lời nói vừa rồi đối lại là nữ tử khác chưa thành thân nghe được, mười người có hết mười sẽ tức giận, thế nhưng Bạch Liên giáo chủ chỉ coi như gió thoảng bên tai.

Nếu là Bạch Liên giáo chủ dùng dùng nổi giận hoặc có phản ứng gì khác, Tần Lâm sẽ có thể thừa cơ dẫn dắt, hoặc là khích nòng nổi trận lôi đình, hoặc là chọc tức khiến cho nòng xảy ra sơ suất, như vậy còn có mấy phần cơ hội, nhưng như bây giờ, hẳn thật sự không có biện pháp nào.

Kim Anh Cơ cũng thầm kêu khổ không ngừng, thầm nói quả nhiên Bạch Liên giáo chủ mưu tính sâu xa, lời Tần Lâm vừa nói ngay cả nòng nghe cũng phải đỏ mặt tim đập mạnh, giáo chủ Đại nhân lại không phản ứng chút nào, lần này thật sự gặp phải cường địch rồi.

Nàng không biết trong lòng Bạch Liên giáo chủ cũng rất kinh ngạc: quái dị, tại sao lại phải đề người ở phía dưới, đây là luyện công phu gì thế?

Nàng chưa kịp nghĩ ra, thành linh dưới bụng sinh ra một luồng khí nóng, nhất thời cảm thấy trên dưới toàn thân nóng không thể tả, lập tức toát ra mồ hôi trán.

- Người... Người, trong chén trà này có điều kỳ quái...

Bạch Liên giáo chủ run giọng nói, ném chén trà xuống đất.

Chỉ thấy mặc dù vị giáo chủ này đeo mặt nạ bạc, nhưng cổ trắng như tuyết của nàng chợt trở nên đỏ ửng một mảng, hơi thở nhẹ mà dài thành linh trở nên hết sức nặng nề, thân thể hơi run, dường như đang cố gắng kềm chế.

Tần Lâm không hiểu vì sao, nháy mắt có ý hỏi Kim Anh Cơ.

Kim Anh Cơ cũng tỏ ra hoang mang ngờ ngác, không biết được tại sao trà kia lại xảy ra vấn đề.

Tần Lâm cũng không kịp ngẫm nghĩ nữa, miệng nói nhắm một hơi:

- Ha ha, hai ta nhân duyên khó thành, vốn chính là muốn tự vận vì tình, không nghĩ tới lại cuốn theo giáo chủ Ma giáo, quả thật là ưu đãi mua một tặng một, thật là hậu hĩ!

- Hừ, chút độc được còn con có thể làm gì được bản giáo chủ?

Bạch Liên giáo chủ cố gắng đè ép cảm giác nóng nảy khó chịu vô cùng, vận khởi nội lực hùng hậu của mình, chỉ trong khoảnh khắc nội kinh đã đi đủ đại tiểu chu thiên.

Một thân nội công của nàng cơ hồ lộ hỏa thuần thanh, đã đến cảnh giới bách độc bất xâm, bất kể loại độc nào cũng có thể vận công bức ra bên ngoài cơ thể.

Không ngờ rằng bên trong trà ngọt và mát táo này không phải là độc dược, mà là xuân dược cực mạnh. Bạch Liên giáo chủ không vận công thì thôi, vừa vận công dược lực nhất thời phát tán ra, toàn thân nóng như lửa đốt, mềm nhũn không còn chút lực đạo nào, trong đầu như vừa nổ đùng một tiếng, bất ngờ ngã xuống.

Không biết có phải là trùng hợp hay không, Bạch Liên giáo chủ cũng ngã lên trên người Tần Lâm.

- Này này, chó sờ ngực ta!

Tần Lâm hổ chết vẫn còn oai, tuy rằng bị điểm huyết đạo không thể động đậy, miệng hẳn vẫn ba hoa chích chèo không nghĩ.

Kim Anh Cơ giận nói:

- Oan gia, huynh nói nhắm gì đó, còn không thừa dịp này gọi người. Người đâu, cứu mạng...

Thật là kỳ quái, tiếng Kim Anh Cơ gọi không thể nói là không lớn, thế nhưng mãi vẫn không thấy bóng người nào xuất hiện.

Ni cô trong Quan Âm am đã sớm nhận được mệnh lệnh, không được đến gần Thiên Phi thần điện trong vòng mười trượng, tập trung đến Phật đường làm trung khóa.

- Nam mô Đại Từ Đại Bi Quan Thế Âm Bồ Tát...

Tuệ Năng lão ni cô mơ hồ nghe được tiếng kêu, khoe miệng nở một nụ cười gian xảo, càng gõ mõ mạnh hơn nữa.

Ở địa phương xa hơn một chút, Quy Bản Vũ Phu khẽ cau mày:

- Đường như ta nghe thấy thanh âm gì đó...

- Phi lễ chớ nhìn, vô lễ chớ nghe...

Quyền Chính Ngân cười giảo hoạt, kéo bằng hữu đi xa hơn một chút, hắc hắc, Kim trưởng quan, ta làm như vậy cũng là vì tốt cho nàng...

Bên trong thần điện Kim Anh Cơ kêu nửa ngày không ai để ý tới, cổ họng cũng trở nên khản đặc, trong lòng vạn phần kinh ngạc, thế nhưng tay chân lại không thể động đậy.

Tần Lâm ngoại trừ có thể nói chuyện, nháy mắt ra, toàn thân cũng không nhúc nhích được.

Bất ngờ hơn nữa chính là Bạch Liên giáo chủ nằm trên người hắn, mặc dù mang mặt nạ bạc không nhìn thấy tướng mạo, nhưng vóc người nàng vô cùng tuyệt diệu, đường cong thân thể tuyệt vời dán sát vào thân thể hắn, vừa mềm mại vừa nóng hổi.

Đầu nàng gác lên vai hắn, một đoạn cổ đã trở nên đỏ rực hết sức mê người, gò ngực mềm mại đàn hồi ép chặt vào ngực hắn. Độ đàn hồi kinh người khiến cho tim Tần Lâm đập thành thịch như trống trận, hai chân nàng cũng quẩn lấy chân hắn, toàn thân đỏ hồng đầm đìa.

- Tần Lâm, huynh... Huynh có thể hay không...

Kim Anh Cơ ở bên cạnh thấy vậy không vui.

- Ta cũng không có biện pháp, toàn thân không nhúc nhích được!

Tần Lâm kêu khổ.

Quả thật là như vậy, nếu hắn có thể động, làm sao chịu nằm yên như vậy?

Ặc... Tần Lâm chợt sắc mặt một cái, dường như vừa nuốt chửng một quả trứng gà.

Bị một nữ tử hoạt sắc sinh hương trẻ tuổi như vậy đè lên trên người mà sát không ngừng, cơ thể Tần Lâm có phản ứng theo bản năng. Vừa đúng lúc cặp đùi thon thả của Bạch Liên giáo chủ kẹp lại, khe giấy dựa, Tần Lâm nhất thời hồn bay lên trời.

Chẳng lẽ mình bó tay hết cách, không làm gì được sao?

592. Chương 592: Đạn Hặc

Khi cuộc sống không thể phản kháng, vậy hãy nhắm mắt lại hưởng thụ, Ặc, đây là câu nói của ai?

Trong lòng Tần Lâm vô cùng do dự không quyết, rốt cục mình nên nhắm mắt lại hưởng thụ hay là trốn tròn mắt hưởng thụ? Ôi, quả thật khó khăn...

Bất quá không đợi Tần Lâm hiểu rõ, toàn thân Bạch Liên giáo chủ chợt run rẩy dữ dội, khắp cả người tuôn mồ hôi như nước, nằm phục trên người Tần Lâm một lúc nữa, sau đó thành linh nhảy dựng lên giống như lò xo.

Không còn dáng vẻ ung dung trấn định như trước nữa, vút phong thái của thiên hạ đệ nhất cao thủ ra chín tầng mây, Bạch Liên giáo chủ kinh hoàng nhìn quanh bốn phía, sau đó bóng trắng chợt lóe, thân hình giống như mũi tên rời cung bắn ra thật nhanh.

Chẳng qua là lần này, lúc Bạch Liên giáo chủ bước lên nóc nhà, dưới chân chợt mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống...

Tần Lâm Tần trưởng quan bị Bạch Liên giáo chủ vô lễ như vậy, mặc dù chưa tới mức tiêu hồn nhưng đã sớm vượt qua giới hạn thọ thọ bất thân. Chỉ tiếc bị điểm huyết đạo, ngay cả nửa đầu ngón tay cũng không nhúc nhích được, rốt cuộc là thoải mái đến hồn bay trên trời hay là bị hành hạ thê thảm, niềm vui nổi buồn trong đó người ngoài không thể nào hiểu được.

Lại nằm trên đất một hồi lâu, may nhờ Bạch Liên giáo chủ biết hai người này không biết võ công, lực đạo điểm huyết không nặng, dần dần khí huyết vận hành tự động giải khai huyết mạch, từ từ có thể hoạt động.

Mới vừa bò dậy, Kim Anh Cơ liền tức giận bĩu môi, cuộc định duyên trước tượng thần vô cùng êm đẹp bị biến thành như vậy. Dường như mới vừa rồi Tần Lâm bị Bạch Liên giáo chủ 'vô lễ' còn rất cam tâm tình nguyện, càng làm cho trong lòng nàng cảm thấy khó chịu.

- Đây đây, mới vừa rồi ngay cả ngón tay ta cũng không nhúc nhích được...

Tần Lâm dang rộng hai tay, như cố ý khoe khoang mình vừa chiếm tiện nghi một trận.

Kim Anh Cơ oán hận trừng mắt nhìn một cái, nũng nịu nói:

- Huynh đó, nếu động tới nàng vậy nhất định phải chết, giáo chủ Ma giáo cũng không phải là dễ ức hiếp giống như nô gia...

- Ấc, ta ức hiếp nàng ư, là thế này phải không?

Tần Lâm cười gian xảo, lại ức hiếp Ngũ Phong thuyền chủ một phen, đến khi nàng thở hồng hộc mới thôi.

Hai người lững thững đi ra đại điện, lúc này Tuệ Năng lão ni cô còn đang lãnh đạo đám tiểu ni cô tụng kinh ở Phật đường.

Lão ni cô tiểu ni cô mới đầu còn ngồi, vào lúc này đã là đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng lại nhìn sang phía Thiên Phi thần điện. Phàm là kẻ biết được nội tình đều than thở trong lòng: A Di Đà Phật, Tần trưởng quan thật là cường hãn, hiện tại đã hai canh giờ trôi qua, chúng ta ngồi tĩnh tọa tới nỗi đau lưng như vậy, hắn vẫn còn đang làm mưa làm gió, quả thật thân thể bằng sắt thép! Kim trưởng quan yếu ớt như vậy, chẳng khác nào cành dương liễu, không biết nàng có chịu đựng được hay không...

Đến khi nhìn thấy Tần Lâm và Kim Anh Cơ khoác tay nhau từ phương hướng thần điện đi tới, rốt cục các vị ni cô thở ra một hơi thật dài, rồi rút đứng lên hai tay tạo thành chữ thập hành lễ.

Bọn họ thấy sắc Tần tướng quân ung dung, lại thấy Kim trưởng quan mặt mày đỏ ửng. Cuối cùng tính toán sơ sơ thời gian bọn họ ở thần điện, chúng ni cô nhất tề kêu một tiếng xấu hổ, có mấy tiểu ni cô trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp nhìn chằm chằm Tần Lâm, ánh mắt toát ra ý Xuân nồng đậm nóng bỏng.

Sắc mặt Kim Anh Cơ toát ra vẻ giận dữ, đang định mở miệng hỏi thăm, Tần Lâm đưa mắt ngăn nàng lại, ngoài cười mà trong không cười:

- Tuệ Năng, dường như trà ngọt và mứt táo của bà có chỗ khác thường...

- Bồ Tát ở trên cao...

Tuệ Năng khom lưng cung kính đáp:

- Trà ngọt của tỳ am là đặc chế, nhưng trà ngọt lần này là do Quyền thí chủ dưới quyền Kim trưởng quan cố ý pha, tưởng rất hợp khẩu vị của hai vị khách quý.

Ni cô này lão gian cự hoạt, chỉ nói vài lời đã trút hết trách nhiệm ỉn.

- Quyền Chính Ngân...

Kim Anh Cơ giận đến nổi gò má ửng đỏ, lớn tiếng quát:

- Người cút ra đây cho ta!

Quyền Chính Ngân và Quy Bản Vũ Phu cùng núp ở sau Phật đường, nghe tiếng gọi không trốn được nữa, vừa chạy vừa đáp lại:

- Tới ngay tới ngay, tiểu nhân ở chỗ này, tham kiến thuyền chủ Đại nhân!

Quy Bản Vũ Phu cũng đi theo sau, cố gắng trợn to cặp mắt ti hí quan sát Kim Anh Cơ cùng Tần Lâm.

- Hừ hừ, lớn gan thật, dám gạt ta làm chuyện tốt!

Kim Anh Cơ chậm rãi đi qua đi lại, ánh mắt sắc bén như dao quét qua trên người Quyền Chính Ngân.

Quy Bản Vũ Phu thất kinh, mỗi lần Kim thuyền chủ lộ ra vẻ mặt như vậy, sẽ có người phải làm mồi cho cá mập.

Trên trán Quyền Chính Ngân toát ra mồ hôi lạnh, cung cung kính kính nói:

- Thuộc hạ cũng là vì thuyền chủ, vì Ngũ Phong hải thương, nếu như mạo phạm hỗ uy thuyền chủ, cam nguyện chịu hình phạt ba đao lỗi.

- Được rồi được rồi...

Tần Lâm ở bên cạnh khuyên giải:

- Y cũng không có ác ý gì, cũng phải nói lần này cũng nhờ có y...

Quyền Chính Ngân nghe Tần Lâm lên tiếng, nhất thời thở phào nhẹ nhõm thật to, tiếp theo đắc ý đưa mắt cho Quy Bản Vũ Phu: ha ha, ta nói không đúng sao, lần này Kim trưởng quan là vì giữ thể diện nhất định phải phạt ta, nhưng Tần tướng quân nhất định sẽ bảo vệ ta, đến cuối cùng, hai người bọn họ cũng phải cảm tạ ta!

Lại không biết chuyện này không phải như Quyền Chính Ngân nghĩ, Kim Anh Cơ liếc mắt nhìn Tần Lâm, cố gắng nén giận. Cho dù là Quyền Chính Ngân bỏ xuân được trong trà, ta uống cũng không có gì, dù sao hai ta... Thế nhưng ta lại không uống được, lại để cho giáo chủ Ma giáo uống! Hừ, tiểu oan gia người cũng chớ đắc ý, chộc tới giáo chủ Ma giáo, tương lai hẳn sẽ ném mùi đau khổ...

Tần Lâm sờ sờ cằm cười khúc khích không ngừng, lúc này không giả ngu giả dại còn đợi chừng nào?

Kim Anh Cơ ở kinh sư những ngày qua chạy đôn chạy đáo bá kiến khắp nơi, lại lui tới với sứ giả các nước, làm ưa gió khắp thành.

Hai nhóm người Uy Linh Pháp Vương cùng Hoàng Đài Cát lại yên tĩnh hơn nhiều, cơ hồ đóng cửa không ra, chẳng qua mỗi ngày chỉ tụ tập phiên tăng Tây Vực và quý tộc Mông Cổ giảng kinh thuyết pháp, tham thiền ngộ đạo ở Long Phúc tự.

Nhưng dòng nước ngầm cuộn cuộn phía dưới đầu chỉ có một hai nơi.

Từ Tân Di đem tin tức Kim Anh Cơ đến kinh sư thêm dầu thêm mỡ nói cho Thanh Đại biết, nhưng Thanh Đại không hề có ý ghen tuông chút nào, còn cười hì hì hỏi lúc nào mời Kim tỷ tỷ tới phủ, nghe nàng kể chuyện trên biển nhất định sẽ vô cùng thú vị.

Từ Đại tiểu thư chỉ có thể cười xòa, quả thật không có lời gì để nói, ôi, quả thật không có cách nào với tiểu nha đầu này.

Lại qua ba ngày, thời hạn cống sứ các nước đại triều kiến càng ngày càng gần, Vạn Lịch đế Chu Dực Quân giá lâm Cần Thanh môn, văn võ đại thần tụ tập, cử hành nghi thức ngộ môn vấn chính. (hội triều ở ngộ môn)

Tần Lâm là quan chấp sự Cẩm Y Vệ, thân mang chức trách tập nã yếu phạm triều đình, xử lý quân tình trọng đại, bình thời có lý do không phải vào triều. Hắn bèn mượn chuyện này vào triều bữa đực bữa cái, năm lần vào một lần đã coi như may mắn.

Vào năm Vạn Lịch, quan viên lười biếng không vào triều cũng không ít, nhưng phần lớn là người già yếu bệnh hoạn thảng quan vô vọng, quan tuổi còn trẻ ai ai cũng hăm hở vào triều, hy vọng thời vận đến, vì nguyên nhân nào đó ngẫu nhiên được mặt rồng ưu ái.

Tần Lâm lại vô cùng may mắn, là đại hồng nhân số một trong triều, ba năm từ Cẩm Y Hiệu Ủy lên tới Đô Chỉ Huy Sứ, triều hội vô cùng khó thấy bóng dáng hần.

Thế nhưng Vạn Lịch đế, Lý Thái hậu đều nói Tần ái khanh chức trách đặc thù, công vụ bản nha bề bộn, không vào triều cũng không có gì, người khác nghe vậy cũng chỉ có thể thầm than một tiếng: trời ơi, Tần Lâm quả thật xứng với bốn chữ ‘mặt rồng ưu ái’.

Hôm ấy đến ngày triều hội, thấy Tần Lâm cũng xuất hiện, các vị văn võ quan viên giật mình kinh hãi: hôm nay ngọn gió nào thổi vị tiểu gia này tới đây?

Chu Dực Quân ngồi trên ghế cao ở Càn Thanh môn, Phùng Bảo đứng ở bên cạnh hầu hạ, quát roi ba lần, theo lệ quát to:

- Có chuyện sớm tấu, vô sự bãi triều!

Đây không phải là đánh rầm sao? Nếu không có chuyện gì, cần gì khai mở triều hội? Nhưng quy củ chính là như vậy, mọi người cũng đã quen.

- Thần có bản khải tấu...

Người lên tiếng nói trước tiên chính là Lễ bộ Thượng Thư Phan Thịnh:

- Ba ngày sau sẽ cử hành đại triều hội các nước triều kiến, liên quan tới chuyện thứ tự trước sau của sứ giả các nước, phiên thuộc Thổ Ty, thần có bản chương tấu dâng lên, chẳng biết tại sao giữ lại không phát?

Giữ lại không phát chính là không có trả lời, dưới tình huống thông thường tương đương với bị ném vào sọt rác.

Thâm niên Phan Thịnh cực cao, tính ra vẫn có danh phận thầy trò với Trương Cư Chính, cũng là một viên đại tướng của Giang Lăng đảng, vì sao tấu chương của lão bị giữ lại không phát? Nội các cùng Ty Lễ Giám đều là do Trương Tướng gia trực tiếp gián tiếp nắm giữ.

Chớ nói văn võ quần thần kỳ quái, cho dù là Vạn Lịch đế cũng cau mày lại, lộ vẻ hỏi han.

Trương Cư Chính đứng đầu ban văn, chỉ chờ những lời này, lập tức đứng ra tấu:

- Tấu chương Phan Thượng Thư dâng lên an bài rất tốt, chẳng qua là Thành Quốc Công có bản tấu chương khác. Nếu như không giải quyết chuyện này, vậy tạm thời không dễ an bài chuyện sứ thần triều cống sắp hàng thứ tự trước sau.

Tới rồi... Tần Lâm mừng thầm, lòng nói Trương Tướng gia quả thật là bản lãnh cao cường, lão thi triển chiêu này vô cùng tuyệt diệu, không hổ là Thủ Phụ đế sư, thủ đoạn hết sức inh.

Trương Cư Chính mỉm cười, nhìn Tần Lâm gật đầu một cái, cả hai hiểu ngầm với nhau.

Vạn Lịch kinh ngạc, quay đầu hỏi Chu Ứng Trinh trong đám huân quý vũ thần:

- Chu ái khanh, người có chuyện gì mà dâng bản chương thượng tấu? Hôm qua trẫm bị Hoàng thái hậu gọi đi, là Phùng Đại Bạt thay mặt trẫm phê hồng, trẫm không xem tấu chương của người.

Không trách Vạn Lịch giật mình, vị Thành Quốc Công trẻ tuổi này quả thật như người gỗ, từ trước tới nay không dám nói bữa bao giờ, lần này có tấu chương gì chứ?

Chu Ứng Trinh đã sớm được Tần Lâm dặn dò, Kim Anh Cơ lại đưa cho y một phần hậu lễ. Y vốn là nhát gan sợ chuyện, nhưng nghĩ tới chuyện này là khiêng kiệu thay người, chỉ có kết thân mà không hề đắc tội với bất cứ người nào, cho nên cũng nhắm mắt nhận lời.

- Khải tấu bệ hạ, vì thần vâng mệnh nghênh đón Tây Tạng Quán Đỉnh Đại Quốc Sư Uy Linh Pháp Vương, ngẫu nhiên gặp được Doanh Châu Trưởng Quan Ty Kim trưởng quan...

Chu Ứng Trinh nói tới chỗ này, thần sắc mấy người Hình bộ Thượng Thư Nghiêm Thanh, cảm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu nhất tề khẽ động, nhìn nhìn Tần Lâm với ẩn ý sâu xa.

Nhìn ta làm gì? Da mặt Tần Lâm được xưng sủng bắn không thủng, tên bắn không xuyên, chẳng lẽ lại sợ bọn họ nhìn sao? Hắn chỉ đáp lại bằng nụ cười thần nhiên vô tội, nhất thời làm cho đám đại thần lão gian cư hoạt không thể làm gì.

Chu Ứng Trinh không ngừng kể lại tình hình hôm đó vô cùng sinh động, ra sức tán dương Kim trưởng quan tài hùng thế lớn, Đông Hải ba mươi sáu đảo thủy đều cúi đầu, thái độ sứ thần các nước Lưu Cầu đối với nàng thật sự giống như đối với quốc vương của mình vậy.

Từ khi mang tượng ngọc Thiên Phi vào kinh, toàn thành đã bắt đầu lan truyền, đám triều thần hoặc nhiều hoặc ít nghe qua lời đồn đãi. Hiện tại lại thêm Chu Ứng Trinh kể lại sinh động như vậy, nhất thời vang lên tiếng bàn tán xôn xao.

- Thì ra Kim trưởng quan có thể lực lớn như vậy, chúng ta phong nàng làm lục phẩm Thổ Ty Trưởng Quan nhỏ nhỏ thật sự là đầu to đội mũ nhỏ, không xứng chút nào.

Định Quốc Công Từ Văn Bích nói như thế.

Binh bộ Thượng Thư Tăng Tĩnh Ngô cũng nói:

- Chế độ ràng buộc Thổ Ty hết sức chú trọng vận dụng sao cho phù hợp trong từng hoàn cảnh, bởi vì muốn được việc, ngàn vạn lần không thể câu nệ. Nếu thực lực Doanh Châu đã gia tăng, vậy chúng ta nên gia phong, tránh cho người ta nói thiên triều chúng ta hẹp hòi.

Tần Lâm ở bên cạnh nghe vậy buồn cười, lòng nói quả nhiên giống như Từ Văn Trường dự liệu, chỉ cần thực lực Kim Anh Cơ đủ lớn, triều đình nhất định gia phong. Ha ha, đây không phải là giống như Tôn Ngộ Không hay sao, mới đầu thiên đình không biết nó thần thông quảng đại, nên chỉ phong chức Bát Mã Ôn, sau khi đánh nhau biết thủ đoạn nó lợi hại, lập tức phong làm Tề Thiên Đại Thánh.

Khoan hãy nói, Tần Lâm không biết mà thôi, trong Tây Du ký của Ngô Thừa Ân, thiên đình chính là dựa theo triều đình Đại Minh làm mẫu mà viết ra.

Mất thấy chuyện gia phong Kim Anh Cơ sẽ được triều nghị thông qua thuận buồm xuôi gió, đột nhiên Hình bộ Thượng Thư Nghiêm Thanh hí mắt lại, một luồng hàn quang bắn về phía Tần Lâm, tiếp theo đứng ra khải tấu:

- Muôn tâu bệ hạ, thần có bản đạn hặc Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ Tần Lâm!

Đạn hặc Tần Lâm ư? Đạn hặc đệ nhất hồng nhân đương triều, Tần ái khanh được mặt rồng ưu ái ư?

Vạn Lịch để trên ngự tọa lập tức tinh thần tỉnh táo, chân mày khẽ cau lại, trên mặt lộ ra một dấu hỏi thật to, nhìn mấy vị Bạn Bạn phía sau.

Hai Trương Ty Lễ Giám chỉ đứng sau vị trí Phùng Bảo một chút, Trương Thành đang muốn phân biện thay Tần Lâm, Trương Kinh lại cúi đầu tranh trước nói:

- Nghiêm lão Thượng Thư lão thành mưu quốc, từ trước đến giờ hết dạ trung thành, hãn đạn hặc không phải là vô căn cứ. Tần Lâm tâm cơ thâm trầm, lòng nhiều cơ mưu, ắt hẳn lát nữa sẽ dùng lời lẽ sắc bén giáo biện, mong rằng bệ hạ quyết đoán, nhận rõ thị phi phải trái.

Tuy rằng Vạn Lịch để từ chối cho ý kiến, nhưng thần sắc trên mặt đã hơi động, vốn Trương Thành muốn nói giúp Tần Lâm vài câu, thấy vậy vội vàng ngậm miệng lại.

Vị đế vương này chỉ có tư chất trung bình, lại thừa kế quyền vị của tổ phụ Gia Tĩnh đế, trong một thời gian dài chịu đựng tam giác sắt Lý Thái hậu, Trương Cư Chính và Phùng Bảo áp chế, dần dần sâu trong lòng y sinh ra bệnh ngầm: đó chính là không thích có thần tử thông minh hơn mình. Phạm bất cứ ai ngu trung sẽ rất hợp với sở thích Vạn Lịch, người nào hơi biểu hiện mưu trí quyền biến, giống như Trương Cư Chính, coi như đã chạm vào kỵ huyệt của Vạn Lịch.

593. Chương 593: Kéo Người Xuống Nước

Cho dù là Tần Lâm lập công lớn hơn nữa, ra sức làm việc đắc lực cho triều đình, duy trì Đại Minh vương triều, thậm chí năm lần bảy lượt giúp cho bản thân Vạn Lịch, nhưng có tiền lệ là Trương Cư Chính, thủy chung Tần Lâm sẽ không cách nào được Vạn Lịch tín nhiệm mười phần.

Trong số văn võ bá quan có một số người không tập trung, lúc này lập tức lên tinh thần, tuy rằng không lộ vẻ gì ra ngoài mặt nhưng ánh mắt ai nấy không ngừng nhìn qua lại giữa Nghiêm Thanh và Tần Lâm.

Bọn họ không thất vọng, trên mặt của Tần Lâm lộ vẻ kinh ngạc rất rõ ràng, ánh mắt mở to, khe nhếch miệng, giống như bị Nghiêm Thanh đạn hắc bất ngờ không kịp đề phòng, hoàn toàn bối rối vậy.

‘Rốt cuộc là trẻ tuổi kiến thức nông cạn, không đủ thâm trầm, ai trong chúng ta mà không bị đạn hắc hàng chục hàng trăm lần, chút sóng gió như vậy đã đáng kể gì...’

Không ít văn võ triều thần nghĩ như vậy.

Duy chỉ có mấy vị Trương Cư Chính, Tăng Tĩnh Ngô, Từ Văn Bích quen thuộc Tần Lâm thầm cảm thấy buồn cười, mặt tên họ Tần dày như vách sắt, gan lớn tày trời, chẳng lẽ chỉ một bản tấu chương đạn hắc của Nghiêm Thanh là có thể hù dọa được hắn? Hiện tại hắn giả ra đáng vẻ như vậy, không biết đang muốn giở trò gì.

Quả nhiên Vạn Lịch để thấy đáng vẻ Tần Lâm thất hồn lạc phách, trong lòng đã có vài phần thương hại trước.

Vị Hoàng đế này trời sinh tính cay nghiệt khắc bạc, đa nghi rất nặng. Nếu như Tần Lâm đối mặt đạn hắc không sợ hãi không giận, biểu hiện tâm cơ thâm trầm, nhất định y sẽ sinh ra nghi ngờ. Khi nhìn thấy Tần Lâm há hốc mồm cứng lưỡi, bị Nghiêm Thanh đạn hắc đã lập tức rối loạn trận cước, ngược lại lộ vẻ vui mừng ra mặt, cảm thấy Tần Lâm chỉ có phá án lợi hại, tranh đấu chính trị trong triều bất quá cũng chỉ tầm thường, tương lai sẽ buông tay mặc cho hắn làm việc.

‘Loại quan lại tàn ác như vậy giống như con dao, tuy rằng lưỡi dao sắc bén nhưng chuôi dao dễ cầm. Cũng giống như Trương Thang triều Hán, Lai Tuấn Thần triều Đường, khi cần dùng thì đánh đầu thắng đó, khi không cần vứt sang bên như giẻ rách. Mượn đó củng cố hoàng quyền cũng hết sức tiện lợi...’

Vạn Lịch để nghĩ như vậy.

Không nghi ngờ chút nào, trong lòng Vạn Lịch cho là để vương tâm thuật của mình có thể sánh ngang với Hán Võ đế đời Hán và Võ Tắc Thiên, mà Tần Lâm bị liệt vào hàng ngũ quan lại tàn ác, cũng giống như Chu Hưng, Lai Tuấn Thần, Ninh Thành, Nghĩa Tổng...

Trương Kinh đang định sàm tấu thêm vài lời nữa, chợt thấy khóe miệng Vạn Lịch hơi nhếch lên, Trương công công quen thuộc tính tình Hoàng đế không khỏi lấy làm kinh hãi. Sau đó nhìn lại đáng vẻ vừa kinh sợ vừa hốt hoảng của Tần Lâm, nhất thời kêu trời trong lòng: Ông trời ơi, tên Tần Lâm này lớn gan như vậy, làm sao có thể dễ dàng bị hù dọa? Hắn đang giả vờ, bệ hạ, nhất định người phải tra xét cho rõ...

Nhưng y trẻ môi một cái, cuối cùng không dám nói ra lời nói này, nếu như chọc cho Hoàng gia mất hứng sẽ không còn được sủng ái, cần gì phải khổ như vậy?

Trương Thành lặng lẽ giơ ngón tay cái lên với Tần Lâm: diễn hay lắm.

Diễn viên nghiệp dư Tần Lâm thầm vui vẻ trong lòng, lần này hắn làm bộ như vậy không cần lừa gạt Trương Cư Chính, không cần lừa gạt Tăng Tĩnh Ngô, thậm chí không cần gạt Lưu Thủ Hữu, Trương Kinh, Phùng Bảo, chỉ cần lừa gạt một mình Vạn Lịch là đủ.

Nơi này có không biết bao nhiêu người biết là ta đang diễn trò, nhưng ai dám chọc tới Vạn Lịch chứ?

Bệ hạ, thật ra thì người đã bị Tần Lâm lừa, hắn vô cùng gian trá xảo hoạt, tất cả đều là diễn trò mà thôi, ngài nhất thời không cẩn thận đã bị hắn lừa gạt!

Phải, ai muốn nói ra lời này rõ ràng là không nể mặt Vạn Lịch. Tần Lâm chưa chắc đã rơi đài, nhưng ai dám nói ra những lời này ắt phải chịu xui xẻo trước.

Không phải vậy sao, cảm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu cau mày bĩu môi, vẻ mặt như vừa nuốt chửng một con ruồi. Phùng Bảo lộ vẻ lúng túng, dở khóc dở cười. Trương Kinh cố gắng nuốt lời sàm ngôn lên đến miệng trở lại vào bụng. Những người này đều biết Tần Lâm là đường hoàng diễn trò trước mặt Vạn Lịch, thế nhưng lại không thể vạch trần hắn, kìm nén hết sức khó khăn, sắc mặt ai nấy trở nên hết sức khó coi.

Hắc hắc hắc, ta cười đắc ý, ta cười đắc ý... Tần Lâm lộ vẻ nơm nớp lo sợ ngoài mặt, trong lòng lại vui như mở hội.

Từ Văn Bích đứng đầu ban võ nhìn thấy rõ ràng biến hóa thần sắc của bọn Vạn Lịch, Tần Lâm, Trương Kinh... trong lòng thầm nói một tiếng xấu hổ: vị muội phu này quả thật là khi quân trước mặt tất cả mọi người, nhưng không ai dám vạch trần, trong triều Đại Minh ta cũng coi như độc nhất vô nhị. Ta thấy lòng trung thành của Tần muội phu với triều đình cũng chỉ vô cùng có hạn...

Nghiêm Thanh lớn tuổi, nhân quang có hơi kém cỏi, không nhìn thấy sắc mặt Vạn Lịch nơi ngự tọa, ngược lại thấy rõ ràng vẻ kinh hoàng thất thổ của Tần Lâm. Vị Hình bộ Thượng Thư này lại càng thêm đắc ý, vung ống tay áo lên gần giọng quát:

- Lão thần đàn hặc Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ Tần Lâm kết đảng mưu lợi, cấu kết ngoại phiên, mưu đồ bất chính!

Ầm một tiếng, quần thần bất chấp thất lễ trước mặt rồng, lập tức vỗ òa bàn tán sôi nổi. Ba tội danh này vô cùng lợi hại, chỉ cần xác định một trong ba tội, Tần Lâm cũng sẽ không thể nào gánh nổi.

Tần Lâm kinh hãi hết sức, hiển nhiên bị đả kích bất thành linh làm cho tay chân luống cuống. Dáng vẻ hắn vô cùng uất ức đáng thương, không hề giống với Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, quan chương án Bắc Trấn Phủ Ty. Cũng không còn anh phong nhuệ khí lúc giương buồm ra biển chiêu an Ngũ Phong hải thương, hay vẻ phóng khoáng mạnh mẽ lúc dẫn quân càn quét hang ổ của Bạch Liên giáo ở Thạch Phất khẩu.

Giả vờ, rõ ràng là người giả vờ... Trương Kinh cùng Lưu Thủ Hữu ngơ ngác nhìn nhau, tức giận hăm răng ngứa ngứa, biết rất rõ ràng Tần Lâm đang lừa gạt Vạn Lịch nhưng lại không thể nói ra một câu nửa chữ, kềm nén thật sự khó chịu.

Thế nhưng Vạn Lịch để tự cho là đế vương tâm thuật độc bộ hải nội, nếu có thời gian ngay cả nguyên phụ đệ sư Trương tiên sinh cũng không bằng mình, hết sức đắc ý với ánh mắt và thủ đoạn trị vì thuộc hạ của mình, nở một nụ cười khê gật đầu, dường như đang nói: xem kìa, Tần ái khanh xét âm đoán dương bất quá cũng như vậy thôi sao, bị đàn hặc cũng tỏ ra sợ hãi như vậy. Ừm, cảm giác nắm quyền trong tay mặc tình thưởng phạt này, trăm cảm thấy vô cùng thoải mái...

Nghiêm Thanh cũng không biết chuyện này, mơ hồ nhìn thấy Vạn Lịch mỉm cười còn tưởng rằng là bệ hạ tán thưởng mình, càng tỏ ra dương dương đắc ý, bắt đầu nhất nhất kể tội Tần Lâm:

- Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ Tần Lâm thân chịu hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, vốn nên ra sức phục vụ nhưng lại cấu kết với Doanh Châu Thổ Ty Kim thị, mưu lấy gia phong vì Kim thị. Còn có lời đồn đãi nói hai người bọn họ có tư tình nam nữ, liên thủ cấu kết làm ra không ít chuyện lừa gạt triều đình.

Hình bộ Thượng Thư Nghiêm Thanh cũng là nhất định phải được, ngay cả tư tình nam nữ cũng mang ra nói giữa triều hội ngọc môn này, không khỏi mất đi thể thống của văn thần sĩ đại phu.

Lại bộ Thượng Thư Vương Quốc Quang, Lễ bộ Thượng Thư Phan Thịnh, Công bộ Thượng Thư Lý Ấu Tư, mấy vị đại thần này lão thành trì trọng, trên mặt liền lộ ra vẻ bất ngờ.

Trong đám võ thần có mấy tên thế tập huân quý vũ chức Đô Đốc trẻ tuổi quen biết Tần Lâm, bao gồm Chu Ứng Trinh, Từ Đình Phụ... đang nháy nhó cười nhìn về phía Tần Lâm. Vị Kim trưởng quan Doanh Châu kia có thân hình tuyệt mỹ, quả thật chính là giai nhân phong lưu. Nói Tần Lâm có tư tình với nàng, mọi người tuyệt đối tin tưởng, ha ha ha...

Từ Đình Phụ lặng lẽ hướng về phía Tần Lâm chấp tay một cái: tiểu cô gia, ngài rất uy vũ!

Từ Văn Bích trợn mắt nhìn con trai một cái, Từ Đình Phụ vội vàng thu hồi nụ cười, lại biến thành thần sắc uy nghiêm không thể xâm phạm như trước.

Tần Lâm chờ Nghiêm Thanh nói xong, Vạn Lịch để ném tới ánh mắt thăm dò, lúc này mới nói với giọng vừa uất ức vừa đau lòng:

- Vi thần thật sự là rất oan uổng, lúc trước là Lưu Đô Đốc bản nha điểm vi thần điều tra vụ án ngân khổ mất bạc, chuyện ra biển chiêu an là triều đình phê chuẩn, cũng không phải là vi thần tự mình đi cầu kết cùng Kim thị, chuyện này hỏi Trương Thủ Phụ cùng Lưu Đô Đốc sẽ biết rõ.

Lưu Thủ Hữu hết sức không bằng lòng làm chứng thay Tần Lâm, nhưng chuyện này là có ghi chép, có tồn tại nhân chứng vật chứng. Lúc Vạn Lịch chuyển ánh mắt sang nhìn y, Lưu Đô Đốc cũng chỉ có thể vô cùng miễn cưỡng lên tiếng nói:

- Đúng là vi thần sai phái Tần Lâm điều tra vụ án ngân khổ mất bạc.

Trương Cư Chính cũng gật đầu nói:

- Lão thần vẫn còn nhớ chuyện chiêu an Ngũ Phong hải thương, quả thật là triều đình sai phái Tần Lâm ra biển, vượt qua biển cả chiêu an, quả thật là đáng quý.

Mấy chữ đáng quý thốt ra từ miệng Trương Cư Chính quả thật rất có phân lượng, trong lúc nhất thời cả triều đình trở nên yên tĩnh.

Nghiêm Thanh ngây người tại chỗ, không ngờ rằng Trương Cư Chính lại ủng hộ Tần Lâm ra mặt như vậy, khiến cho lão bị rối loạn, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt nói:

- Trương lão tiên sinh có chỗ không biết, họ Tần kia trên đường ra biển chiêu an đã bị Kim thị mê hoặc, vì có tư tình cho nên không để ý tới triều đình, ủng hộ ả ta khắp nơi...

Trương Cư Chính chỉ cười mà không nói gì nữa, thân là Tể Phụ đại thần, lão nói một câu cũng đã đủ rồi, nói quá nhiều sẽ khiến cho vị học trò thiên tư có hạn thiên khích có thừa kia chú ý, ngược lại không ổn.

Trương Công Ngự đứng ở bên dưới Tả Đô Ngự Sử Trần Giá, nghe Nghiêm Thanh đạ hặc Tần Lâm muốn ra ban tấu, phân giải thay Tần Lâm.

Không ngờ Tần Lâm lặng lẽ khoát khoát tay với y, ý là không nên khinh cử vọng động.

Đang đạ hặc lão tử kết đảng mưu lợi, nếu ngươi còn đứng ra nói giúp, chẳng phải là xác thực tội danh sao?

Ánh mắt gian xảo của Tần Lâm đảo qua một vòng trong đám quần thần. Phụ tử Từ Văn Bích ai ai cũng biết là thân thích của Từ Tân Di, không được. Trương Cư Chính cầm đầu Giang Lăng đảng bị Vạn Lịch nghi kỵ, trừ phi Tần Lâm hoàn toàn đầu nhập Giang Lăng đảng, nếu không không thích hợp để cho bọn họ xuất thủ. Chu Ứng Trinh, Trương Công Ngự... Đến khi nhìn thấy Tả Đô Ngự Sử Trần Giá ung dung tự tại, dáng vẻ vân đạm phong khinh, rốt cục Tần Lâm nở một nụ cười xấu xa.

- Khái tấu bệ hạ...

Hắn tỏ vẻ oan ức tới cực điểm, nước mắt rưng rưng:

- Phiên nhân Doanh Châu có người Cao Ly, có người Nhật Bản, có người Lưu Cầu, còn có người Tây Ban Nha, Bồ Đào Nha, tuyệt không phải dân chúng Trung Nguyên, cho nên muốn chiêu an nhất định phải tùy cơ hành sự, lá mặt lá trái, mới có thể làm cho những man di này sợ uy kính đức. Chớ nói là tư tình, cho dù là kết bái huynh muội hay nhận con gái nuôi cũng là vì tình thế bắt buộc, không thể không làm.

Con gái nuôi, 'nuôi' ư? Quần thần nghe vậy cũng không nhịn được cười, thậm chí Tần Lâm đáp lại lời này quả thật rất có bản lĩnh.

Nghiêm Thanh càng nghĩa chính từ nghiêm phản bác:

- Nói hươu nói vượn, chẳng lẽ ngươi nói nhận Kim thị làm con gái nuôi, mượn chuyện này che giấu tai mắt người khác? Quả thật không thể tưởng tượng được, chân tướng sự tình không hỏi cũng biết.

Không ngờ rằng bên này Tần Lâm đối đáp cùng Nghiêm Thanh, sắc mặt của Tả Đô Ngự Sử Trần Giá bên kia càng ngày càng đen, quay mặt sang nhìn Nghiêm Thanh, trong ánh mắt dần dần lộ vẻ lạnh lùng oán hận.

Tả Đô Ngự Sử Trần Giá là người Phủ Châu Lâm Xuyên, năm Gia Tĩnh thứ hai mươi đồ Tiến Sĩ, đăng khoa còn sớm hơn Trương Cư Chính sáu năm, là lão thần qua ba triều Gia Tĩnh, Long Khánh, Vạn Lịch, thâm niên kỳ cựu.

Trong thời điểm Giang Lăng đang cầm giữ triều chính chặt chẽ, lão vẫn có thể lấy Đô Sát viện làm căn cứ tự lập hệ phái của riêng mình, dưới quyền tụ tập rất nhiều môn sinh cố lại, danh vọng trong đám thanh lưu còn trên cả huynh đệ Cảnh gia, chính là Thái Sơn Bắc Đẩu chân chính trong sĩ lâm thanh lưu đương kim.

Trần Giá có phạm vi độc lập của mình, cố ý giữ vững khoảng cách không xa không gần với Giang Lăng đang, phe Phùng Bảo, không hề nổi bật. Trong thời điểm Giang Lăng đang như mặt trời ban trưa, không thể nghi ngờ lão là một lực lượng kèm chế vô cùng quan trọng.

Vạn Lịch vô cùng coi trọng Trần Giá, đã từng nhiều lần nhìn lão mà buông lời khen ngợi ‘quả thật trọng thần’. Người đương thời đánh giá vị lão tiên sinh này thanh liêm tự thủ, nói lời đúng đắn, không lập thế thiếp, không có môn khách, cho nên uy vọng rất cao, mỗi lần triều đình nghị chính thường là lão lặng im không lên tiếng, nhưng mỗi lần lão lên tiếng nói điều gì đó, ngay cả Thủ Phụ đề sư Trương Cư Chính cũng phải cân nhắc một chút.

Nghe thấy mấy chữ ‘con gái nuôi’ từ miệng Nghiêm Thanh càng nói càng không chịu nổi, thần sắc Trần Đô Đường trở nên càng ngày càng nghiêm túc, rất có thâm ý nhìn nhìn Nghiêm Thanh, lại có chút bận tâm quan sát lão bằng hữu đứng bên cạnh.

Cả triều văn võ đều biết, Trần Giá không kết đảng không tranh quyền, một mình độc lập, được sĩ lâm thanh lưu xưng là Thái Sơn Bắc Đẩu, nhưng lão cũng không phải là ẩn sĩ trong núi không dính hạt bụi trần nào. Nếu như hỏi ai có quan hệ tốt nhất với lão, đó chính là một vị trưởng quan Đô Sát viện khác, đã từng đảm nhiệm Tổng Đốc Tuyên Đại Sơn Tây quân vụ, Hữu Đô Ngự Sử Ngô Đoài.

Thần sắc Ngô Đoài vẫn vẫn đậm phong khinh như trước, nhưng Trần Giá quen thuộc lão rõ ràng nhìn thấy, trên mặt của lão bằng hữu chợt lóe một làn khí xanh rồi biến mất.

Lão Ngô ở biên trấn vất vả lâu ngày sinh bệnh, từ trước tới nay vẫn giấu kín vui giận trong lòng, nhất định lần này đã bị chọc tức nặng nề...

Trần Giá có hơi lo lắng, cũng càng ngày càng bắt mắt Nghiêm Thanh.

Tần Lâm ở trong phòng thẩm vấn luyện bản lãnh đoán ý qua sắc mặt lời nói đến mức lô hỏa thuần thanh, nhìn thần sắc của Trần Giá cùng Ngô Đoài cười thầm trong lòng không ngừng: ha ha, thật là hấp dẫn, lão tử lại cho thêm một mối lửa, để xem hai lão có còn nhịn được nữa chăng...

- Bệ hạ, vi thần thực sự oan uổng!

Tần Lâm lại gân cổ há miệng kêu oan liên hồi.

594. Chương 594: Diệt Thủ Nhân Tâm Chân Quân Tử

- Con gái nuôi hay là kết bái huynh muội, nói ra cũng không ai tin, vậy không đề cập tới cũng được. Nhưng man di trên biển không giữ lễ phép, Kim trưởng quan cùng vi thần nghị sự, có lúc hứng thú nổi lên bèn nói chuyện trắng đêm, ở trên cùng một chiếc thuyền, thậm chí trong cùng một khoang, chuyện này cũng có. Hẳn những lời đồn kia xuất phát từ chuyện này, bệ hạ, nhất định người phải tin tưởng vi thần mới được!

Lần này ngay cả Vạn Lịch cũng không kèm được, nhếch môi cười khẩy, Tần ái khanh người nói như vậy không phải là lạy ông con ở bụi này sao? Trên đời này còn có người giải thích ình như vậy, quả thật là thật

thà tới mức đáng yêu, xem ra hẳn trừ phá án lợi hại, thật đúng là không có bản lĩnh gì khác, ngược lại rất thích hợp phục vụ cho trẫm.

Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh vốn là nhất gan, nhưng quan hệ cùng Tần Lâm rất tốt, nghe vậy liền nhìn Tần Lâm giơ ngón tay cái lên: người trâu bò thật!

Văn võ bá quan cũng không nhịn được cười, kẻ không đánh đã khai giống như Tần Lâm vậy, chân chính rất hiếm thấy.

Duy chỉ có Trương Cư Chính như có điều suy nghĩ, nhìn chằm chằm Tần Lâm một hồi, sau đó ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía Trần Giá cùng Ngô Đoài...

Nghiêm Thanh cười tới nổi mặt nhăn nhúm lại, vốn sắc mặt lão giống như bị người thiếu nợ, lúc nào cũng tỏ ra khó chịu, lần này tràn trề vui mừng vô cùng hiếm thấy, lớn tiếng nói:

- Đây gọi là trời bất dung gian, từ trước tới nay Tần Lâm vẫn cơ mưu xảo trá, lần này lại tự khai ra cô nam quả nữ qua đêm cùng thuyền, còn nói cái gì nói chuyện trắng đêm. Chẳng lẽ hẳn khi dễ bệ hạ là con nít ba tuổi, khi dễ chúng ta là trẻ con không hiểu biết hay sao?

Vạn Lịch nghe thấy câu ‘con nít ba tuổi’, lập tức sa sầm nét mặt. Y còn nhớ rất rõ ràng lúc trước câu ‘Thái tử mười tuổi làm sao trị thiên hạ’ của Cao Cung Cao Các Lão, sau Thủ Phụ đề sư Trương Cư Chính cũng cho rằng y còn quá nhỏ nên công khai độc quyền nhiếp chính, cơ hồ khiến cho kẻ làm Hoàng đế như y chỉ là bù nhìn.

Trương Kinh gấp đến nỗi giậm chân, Nghiêm lão Thượng Thư, ngài càng già càng hồ đồ rồi sao, dám nói những lời này ngay trước mặt Hoàng gia, biết làm thế nào đây?

Bất quá Vạn Lịch còn không phải là người tức giận nhất, chỉ nghe trong ban văn thần vang lên một tiếng khê hô, sắc mặt Hữu Đô Ngự Sử Ngô Đoài đỏ bừng bừng, trán toát ra mồ hôi hột, tay ôm ngực ngã quỵ xuống đất.

- Quân Trạch hiền đệ, Quân Trạch hiền đệ!

Trần Giá kêu tên tự Ngô Đoài, vội vàng tới bên cạnh đỡ lão.

Chỉ thấy hai mắt Ngô Đoài nhắm nghiền, cắn chặt hàm răng, chỉ trong thoáng chốc cũng đã bất tỉnh nhân sự.

Trong triều đình đột nhiên có vị chính nhị phẩm Hữu Đô Ngự Sử đức cao vọng trọng gục ngã, các vị văn võ đại thần thấy đều thất kinh, ngay cả Vạn Lịch đế cũng từ ngự tọa đứng lên.

Nghiêm Thanh vốn dương dương đắc ý, trong lúc bất chợt há hốc mồm cứng lưỡi, lão mơ hồ phát hiện rất có thể mình phạm vào một sai lầm cực lớn.

- Tránh ra, mau mau tránh ra!

Tần Lâm không khách sáo chút nào đẩy các đại thần ra, vọt tới bên người Ngô Đoài.

Ngô Đoài và Từ Văn Trường có quan hệ rất tốt, đã từng mời Từ lão đầu tử làm chức Tương Tán Quân Vụ, hai người liên thủ vì cục diện hòa bình của hai tộc Hán Mông, làm rất nhiều chuyện vì an ninh của miền Bắc Đại Minh.

Tần Lâm không trực tiếp nhắm vào Ngô Đoài, nhưng vì giải vây ình, ở bên cạnh quạt gió thổi lửa trong khi Nghiêm Thanh đang hạch tội mình. Cho nên nếu như Ngô Đoài bị tức chết, chính là ‘Ta không giết bá nhân, bá nhân lại vì ta mà chết’, Tần Lâm khó tránh khỏi lương tâm bất an.

Trần Giá đỡ Ngô Đoài, thấy Tần Lâm xông lại, thần sắc toát ra vẻ nghi ngờ.

Trương Công Ngự vội vàng nói:

- Trần Đô Đường, Tần tướng quân được thần y Lý Thời Trân truyền nghề, lúc hạ quan ở Kỳ Châu rất bội phục thủ đoạn của hắn.

Thật ra thì Trương Công Ngự cũng chỉ từng thấy qua Tần Lâm phá án tập hung, về phần Tần trưởng quan chúng ta chữa bệnh cứu người, Trương Đại lão gia chưa từng thấy qua. Bất quá ngoài mặt vẫn phải nói như vậy, vì ủng hộ lão đệ kết nghĩa của mình, Trương Công Ngự phải dốc hết toàn lực.

Nghe danh tiếng thần y Lý Thời Trân, Trần Giá vội vàng giao Ngô Đoài cho Tần Lâm, lúc này cũng có thật nhiều quan viên đang gọi truyền Thái Y.

Chu Ứng Trinh chen tới xem thử, thanh âm nhất thời trở nên nức nở:

- Hồngбет, Ngô lão tiên sinh nguy rồi! Năm đó gia gia ta cũng giống như vậy, nói là bệnh tim, chỉ trong thoáng chốc là chết, cho dù là nấu canh sâm đổ vào miệng giữ mạng cũng không kịp.

Các vị quan viên thấy đều cả kinh thất sắc, chẳng lẽ Ngô Đoài lại chết trên triều như vậy hay sao?

Trong lòng Trần Giá nơm nớp không yên, nhìn chăm chăm Tần Lâm không chớp mắt, để xem hắn có Hồi Thiên thuật hay không, hy vọng duy nhất bây giờ cũng chính là hắn.

Tần Lâm không dám trễ nãi chút nào, trong lúc mọi người nói chuyện, trước hết hắn lật mí mắt Ngô Đoài ra xem, sau đó đưa ra hai ngón trỏ giữa thăm dò mạch cổ bên dưới xương tai chừng một tắc, thần sắc lập tức trở nên nghiêm túc.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Tần Lâm đặt Ngô Đoài nằm ngang dưới đất, sau đó đập vào ngực lão một quyền.

- Tần tướng quân, người...!

Trần Giá vừa giận vừa sợ.

Tần Lâm bịt tai không nghe thấy, lại nắm quyền đập hai ba cái.

Trần Giá tức giận vô cùng, đưa tay muốn kéo hắn lại, chợt thấy Tần Lâm lại cúi người xuống, ‘hôn’ vào miệng Ngô Đoài.

Trời ơi, chẳng lẽ tên họ Tần này điên rồi sao? Các vị quan viên thấy đều trợn mắt há mồm, cho dù là Tần Lâm có sở thích nam nhân ấт cũng phải thích loại thiếu niên thanh xuân môi hồng răng trắng, Ngô Đoài là một lão già như vậy...

Trần Giá đứng gần lại nhìn thấy rõ, thì ra Tần Lâm gân cổ bạnh hàm, dùng sức thổi khí thật mạnh vào miệng Ngô Đoài.

Tiếp theo Tần Lâm lại đưa tay đặt lên ngực Ngô Đoài, đè ép liên tục hết sức đều nhịp. Nhịp này cũng tương đương tới nhịp tim đập của người bình thường (mỗi giây một lần). Sau khi đè như vậy mười lăm lần, lại thổi khí hai cái vào miệng lão, thời gian mỗi lần thổi tương đương với năm lần ép ngực (tức năm giây).

Lặp đi lặp lại như vậy, nhấn ngực thổi khí, thổi khí lại nhấn ngực, Tần Lâm mệt mỏi đầu đầy mồ hôi.

Các quan viên cũng dần dần hiểu ra, Trung y cũng có xoa bóp đạo dẫn, hắc là phương pháp xoa bóp ngực đặc thù để trị bệnh tim cấp tính mà Tần Lâm đang sử dụng.

Dần dần, trên mặt Tần Lâm đã có nụ cười, chỉ thấy toàn thân Ngô Đoài rung lên, nắm tay siết chặt buông lỏng ra, ánh mắt cũng lập tức mở ra, chẳng qua là ánh mắt còn mê mê hồ hồ, dường như vừa tỉnh lại từ trong mộng.

Lúc này ngự y mới đầu đầy mồ hôi chạy tới, không ai xa lạ chính là Thái Y Viện Sứ Lý Kiến Phương. Y xông lên nhanh chóng thăm mạch cho Ngô Đoài, sau khi kiểm tra một phen cực kỳ mừng rỡ nói:

- Bệnh tim không phát tác thì thôi, mỗi khi phát tác thường là chết rất nhanh chóng. Ngô lão Đại nhân gặp đại nạn, hiện tại còn sống hắc là nhờ phúc trạch phi phạm.

Cấm Y Vệ

Tác giả: Miêu Khiêu

Chương 594: Diệu thủ nhân tâm chân quân tử (Hạ)

Người dịch: Hạo Thiên

Sưu tầm:

Nguồn: vipvanda

Chương 594: Diệu thủ nhân tâm chân quân tử (Hạ)

Không ai để ý tới Lý Kiến Phương, bởi vì mọi người đều biết nhờ có Tần Lâm xoa bóp đạo dẫn, nếu không sợ rằng Ngô Đoài đã mất mạng già.

- Ta... Ta làm sao rồi?

Ngô Đoài xoa xoa ngực, trong đầu mờ mịt một mảnh, chỉ nhớ Nghiêm Thanh nói những lời kia khiến ình vô cùng tức giận, sau đó hoàn toàn không nhớ gì nữa.

- Quân Trạch hiền đệ, nếu không phải là Tần tướng quân xuất thủ, sợ rằng, sợ rằng đệ đã...

Trần Giá cảm kích nhìn Tần Lâm, vì quá kích động nên nói không hết lời.

Tần Lâm cũng không giành công, chuyện này vốn chính là bởi vì hấn mà ra, bèn chấp tay cười nói:

- Mọi người là quan đồng triều, có thể phương tiện thì nên phương tiện. Huống chi bản quan xuất thân hạnh lâm, chút chuyện này quả thật là không đáng kể gì.

Thì ra hấn thấy triệu chứng Ngô Đoài bèn nghi ngờ là giận đến nổi bệnh tim cấp tính phát tác. Sau khi lật mí mắt ra xem thấy lão mất đi ý thức, sau đó thăm động mạch cảnh phát hiện không có mạch, lập tức xác định là bệnh tim phát tác đưa tới tim chợt dừng.

Nếu như bị tim chợt dừng, xoa bóp tim ngoài lồng ngực và hô hấp nhân tạo là các biện pháp cấp cứu hữu hiệu nhất, các biện pháp khác cũng không kịp. Cho dù là đời sau y học tiên tiến, nhưng cấp cứu kéo dài thêm một phút, xác suất tử vong sẽ gia tăng mười phần trăm.

(Tác giả ghi chú: nếu như trưởng bối trong nhà có bệnh tim, nên học chút thủ pháp cấp cứu. Một khi phát sinh tim chợt dừng, đưa đi bệnh viện căn bản không còn kịp nữa, trong vòng mười phút sẽ mất đi sinh mạng, xe cứu thương nào có nhanh như vậy.)

Mặc dù Tần Lâm chỉ là pháp y, chưa từng thực nghiệm lâm sàng, vẫn phải có chút bản lãnh cấp cứu hô hấp nhân tạo và xoa bóp tim để cấp cứu bệnh tim, cho nên lần này đã kéo Ngô Đoài từ bờ vực tử vong trở lại.

Tim của Ngô Đoài chợt dừng nhưng được cấp cứu, nhất thời nửa khắc không có chuyện gì, bất quá còn phải từ từ điều dưỡng, Vạn Lịch lập tức hạ chỉ cho Lý Kiến Phương đưa Ngô Đoài trở về phủ, chẩn trị bệnh cho lão.

Trước khi chia tay, Ngô Đoài không hàm hồ chút nào, cũng không nhiều lời, khom lưng thi lễ Tần Lâm:

- Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, tương lai nếu Tần tướng quân có thì giờ rảnh, không ngại đến phủ lão hủ chơi một chuyện.

Đây cũng là nhân vật cầm lên được để xuống được, không trách Từ Văn Trường chịu làm mạt tân cho lão, Tần Lâm cũng cười nói:

- Ngô lão tiên sinh nói quá lời, xin hãy trở về nghỉ ngơi, ngày khác hạ quan tới cửa lãnh giáo.

Vốn là Tần Lâm rất tán thưởng chuyện Ngô Đoài thống trị biên đình, thứ hai bản thân hấn giở trò gây ra họa lớn, gián tiếp hại Ngô Đoài, cho nên kẻ mặt dày như hấn hôm nay lại có thái độ ngược với bình thường, không có giành công.

Trần Giá nhìn thấy rõ ràng, lớn tiếng khen ngợi:

- Tần tướng quân quả thật là trung lương triều ta, có công mà không kiêu ngạo, thi ân không cầu báo, diệu thủ nhân tâm, quân tử thời xưa bất quá cũng chỉ như thế.

Khụ khụ...

Tần Lâm bị sắc nước bọt của chính mình ho khan liên tiếp, sắc mặt hấn thật sự hết sức phức tạp.

Trương Cư Chính, Tăng Tĩnh Ngô dờ khóc dờ cười, Tần Lâm thật đúng là quân tử, đại quân tử...

Mà kẻ gây ra chuyện này là Nghiêm Thanh vào lúc này sắc mặt trở nên hết sức khó coi, mắt la mày lét ở bên cạnh.

Quả nhiên, ánh mắt Trần Giá từ Tần Lâm chuyển qua Nghiêm Thanh, lập tức thu nụ cười lại.

Trong những năm đầu triều Vạn Lịch, Trương Cư Chính một tay che trời, Giang Lăng đảng nắm giữ triều chính vững vàng, những đại lão triều đình tương đối độc lập giống như Tả Đô Ngự Sử Trần Giá, Hình bộ Thượng Thư Nghiêm Thanh, huynh đệ Cảnh gia này, đều là lực lượng kiềm chế Giang Lăng đảng, giữa bọn họ với nhau cũng có điểm ăn ý bất thành văn.

Trần Giá cùng Nghiêm Thanh ngày xưa không oán gần đây không thù, thậm chí còn mơ hồ có chút hợp tác trong việc kiềm chế Giang Lăng đảng, vì sao vào lúc này Trần Đô Đường lại hận thấu xương Nghiêm Thượng Thư?

Thì ra hảo hữu của Trần Giá, cũng là đồng minh tâm phúc trong chính trị Ngô Đồi, mới vừa rồi bệnh tim phát tác, thiếu chút nữa chết tươi tại chỗ, chính là vì những lời nói của Nghiêm Thanh.

Vào năm Long Khánh thứ năm, Ngô Đồi đảm nhiệm Tuần Phủ Tuyên Phủ, năm Vạn Lịch thứ hai gia Binh bộ Thị Lang, Hữu Thiêm Đô Ngự Sử, năm Vạn Lịch thứ năm thăng Tổng Đốc Tuyên Đại (gọi chung Tuyên Phủ, Đại Đồng), là một vị trọng thần biên phòng tay cầm đại quyền chỉ sau Vương Sùng Cổ, Phương Phùng Thời.

Lão triệu thỉnh Từ Văn Trường làm mạc tân, bày mưu tính kế, tăng cường biên phòng, đồng thời làm cho chính sách đối Mông của Trương Cư Chính càng thêm chắc chắn, lập được công lao hãn mã trong chuyện phong công Yêm Đáp Hãn, là công thần phòng vụ Bắc phương bảo vệ triều Đại Minh.

Ngô Đồi hiểu rõ Yêm Đáp Hãn tuổi tác đã lớn, hơn nữa nhiều bệnh, mọi chuyện lớn nhỏ đều trông cậy vào phu nhân Tam Nương Tử hết sức tài hoa quyết định, vì vậy lão mới gia tăng liên lạc với Tam Nương Tử.

Hoàng Đài Cát cầm đầu phe chủ chiến bên Mông nhiều lần khiêu khích, Ngô Đồi cũng không mắc bẫy, mà là trực tiếp tìm Tam Nương Tử xử lý.

Tam Nương Tử là một vị chính trị gia ưu tú, biết được chỉ có tích cực duy trì quan hệ hữu hảo cùng triều Minh, cống thị mới có thể lâu dài. Vì vậy, nàng ra sức ước thúc các bộ lạc động đao thương, kẻ nào vi phạm nghiêm trị không tha. Cũng như gặp phải những bộ lạc khác mà Thổ Mặc Đặc bộ không quản được tính toán cướp bóc, liền phái người kịp thời truyền lại tình báo cho quân Minh.

Thổ Mặc Đặc bộ là đại bộ tộc thứ nhất thảo nguyên, thế lực như mặt trời ban trưa, trên thảo nguyên không có chuyện gì giấu giếm được bọn họ. Ngô Đồi lấy được tin tình báo quân sự của Tam Nương Tử, nhiều lần mai phục, đánh cho thiết kỵ Mông Cổ tới xâm chiếm tới bởi, gặt hái rất nhiều chiến thắng quan trọng, trước sau hơn mười năm thiết kỵ Mông Cổ không thể vượt qua trường thành một bước.

Cho nên Ngô Đồi và Tam Nương Tử thành lập quan hệ tư nhân rất tốt, thậm chí lão nhận nàng làm con gái nuôi, nhiều lần tặng quà cho nàng bằng những lễ phẩm vô cùng quý trọng như Bát bảo quan, Bách phương vân y, Hồng cốt đóa cẩm quần. Tam Nương Tử cũng thường xuyên đến Tuyên Hóa thăm Ngô Đồi, mỗi lần tới bèn nghỉ chân trong quán doanh Ngô Đồi.

Từ Văn Trường tài hoa hơn người, thấy được nhan sắc và tài ba của Tam Nương Tử cũng phải hết lời khen ngợi.

Giao tình giữa Ngô Đồi, Tam Nương Tử cùng Từ Văn Trường xúc tiến hòa bình ở biên cương, được dân chúng hai tộc Hán Mông ủng hộ, trong lúc nhất thời truyền thành giai thoại.

Bất quá Mông Cổ có phe chủ hòa là Tam Nương Tử, cũng có phe chủ chiến Hoàng Đài Cát, phe Đại Minh cũng có một số người manh tâm bất lương đối với chuyện phong công Yêm Đáp Hãn lễ mễ. Bởi vì Trương Cư Chính cầm đầu Giang Lăng đảng dùng sức mạnh áp chế, những thế lực này không dám phản đối chính diện, bèn đưa mắt theo dõi Ngô Đồi cùng Tam Nương Tử lui tới, ý đồ dùng thủ đoạn trái đạo đức vu khống công kích để đạt tới mục đích không muốn cho ai biết của bọn họ.

Cùng lúc đó, phe Mông Cổ cũng có một số lời đồn đãi kỳ quái liên quan tới chuyện này. Không cần phải nói, chắc chắn là có liên quan với phe chủ chiến Hoàng Đài Cát.

595. Chương 595: Càng Bôi Càng Đen

Kỳ quái là Ngô Đoài cũng không phản bác chính diện những lời đồn đãi này, có lẽ lão không thêm với để ý tới, có lẽ có tính toán khác. Tóm lại là vào năm Vạn Lịch thứ bảy lão tâu xin nhậm chức Đô Sát viện kinh sư, rồi đi biên phòng trách nhiệm nặng nề, cũng không tiếp xúc trực tiếp cùng Tam Nương Tử nữa.

Ngô Đoài thật sự có tư tình cùng Tam Nương Tử sao? Từ trước tới nay lão chưa từng giải thích với ai vấn đề này.

Nhưng chỉ cần là người có chút giao tình với lão đều khịt mũi khinh thường về lời đồn này. Bởi vì từ trước tới nay Ngô Đoài không hề hiếu sắc, cũng không nạp thiếp giống như Trần Giá, hơn nữa tính tình lão vững về hiền như cục đất không có chút phong tình, cả ngày ngồi yên một chỗ đọc sách giống như tượng gỗ. Mẫu người như vậy nếu có thể hấp dẫn Tam Nương Tử cả ngày cười ngửa sẵn sẵn, tính cách nhiệt tình bên ba khắp thảo nguyên, đó mới là chuyện cười lớn nhất trong thiên hạ.

Duy chỉ có Trần Giá cùng Ngô Đoài quan hệ tốt nhất, mơ hồ phát hiện dường như hảo hữu của mình có lời gì không thể nói ra với người ngoài giấu kín trong lòng. Cho nên lão thà rằng bị oan uổng cũng không thêm giải thích, để trong lòng lâu ngày rốt cục trở thành tâm bệnh.

Lúc này những lời của Nghiêm Thanh đã chọc vào tổ ong vô vè. Tuy rằng lão nói ‘con gái nuôi, cả đêm cùng thuyền’ là để thóa mạ Tần Lâm, nhưng từng câu từng chữ giống như những tát tai thật mạnh vào mặt Ngô Đoài. Quả thật làm như vậy chính là chỉ chó mắng mèo ngay trước mặt Vạn Lịch để cùng văn võ quần thần:

- Ngô Đoài lão muốn dụ dỗ ai đó?! Nhận Tam Nương Tử làm con gái nuôi, còn cho ở qua đêm trong quân doanh của lão, ha ha ha, mọi người không phải là trẻ con...

Ngô Đoài vốn có tâm bệnh, loại người tính tình nghiêm túc hiền như cục đất như vậy, ấp ủ uất ức trong lòng làm hại tới thân, nghe những lời này lập tức phát bệnh. Nếu không phải là Tần Lâm kịp thời xuất thủ, e rằng đã lập tức táng mạng đương trường.

- Nghiêm Thượng Thư, lão cố ý dùng lời bóng gió ám chỉ, làm nhục trường thành quốc gia như vậy, rốt cục muốn thế nào?

Trần Giá vung tay áo bào lên, chỉ tay vào Nghiêm Thanh quát mắng.

Thấy mình vô tình gây ra họa, sắc mặt Nghiêm Thanh lúc đỏ lúc trắng, lão cũng không ngờ tới mấy câu nói của mình khiến cho Ngô Đoài giận đến nổi suýt chút nữa mất mạng, thậm chí kết phải mối oán thù không nhỏ. Dưới tình thế cấp bách, lão buột miệng nói:

- Bản quan đạ hặc Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ Tần Lâm, cũng không có nói Ngô Đoài Đường.

Tần Lâm cúi thấp đầu, thủy chung buồn bực không nói, dường như chuyện không có liên quan với mình, thật ra hần cười gần đau bụng. Nghiêm Thượng Thư ới Nghiêm Thượng Thư, lão có biết cái gì càng bôi càng đen hay không?

Trương Cư Chính cười khẩy lắc đầu, sau đó lại gật đầu một cái, nói khẽ với Lại bộ Thượng Thư Vương Quốc Quang, Binh bộ Thượng Thư Tăng Tĩnh Ngô bên cạnh:

- Tiểu tử Tần Lâm này thật là bại hoại, kéo Nghiêm Thanh, Trần Giá, Ngô Đoài vào một bè với hần.

Tuy rằng lời nói tùy ý, nhưng về tán thưởng lộ ra rất rõ ràng, có thể kéo Hình bộ Thượng Thư cùng Tả Hữu Đô Ngự Sử vào vòng một lúc ngay trước Hoàng đế cùng văn võ quần thần, bản lãnh này không phải là tầm thường.

Quả nhiên Trần Giá nghe Nghiêm Thanh giải thích, tức tối tới nỗi mặt mũi tối sầm. Chuyện Ngô Đoàn hôn mê liên quan tới danh tiết, không giải thích rõ ràng thỏa đáng, Nghiêm Thanh lại nói ra như vậy chẳng phải là càng thêm oan uổng cho Ngô Đoàn hay sao?

Trần Giá hận không được nuốt chửng Nghiêm Thanh ngay tức khắc, nghiêm mặt nói:

- Tàn tướng quân nói như vậy từng câu từng chữ đều đúng lý. Phong tục man di khác xa với người Hán Trung Nguyên chúng ta, cho nên vì vận dụng sao cho phù hợp, cuối cùng là vì quốc thái dân an, há có thể lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử như vậy?

Tần Lâm cười trộm không ngừng, đau cả bụng mà không dám nói.

Trần Giá không hề có chút giao tình gì với Tần Lâm, nhưng vào giờ phút này, Trần Giá vì bảo vệ Ngô Đoàn cũng quyết tâm phải bảo vệ Tần Lâm. Cũng cùng là trong lúc chiêu an có tư tình nam nữ, trong đêm cùng thuyền (doanh), nếu Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ có chuyện gì, chẳng phải là Ngô Đoàn cùng Tam Nương Tử cũng khó bảo toàn thanh bạch hay sao?

Trần Giá thân là Tả Đô Ngự Sử Đô Sát viện đã lên tiếng, đám Phó Đô Ngự Sử, Thiêm Đô Ngự Sử và khoa đạo ngôn quan cũng lập tức nhảy ra chỉ trích Nghiêm Thanh. Đám ngôn quan này vĩnh viễn không ưa quan Bộ Đường thực nhiệm, có những kẻ vô cùng gan dạ không sợ cách chức, không có chuyện gì còn dạn hặc Trương Cư Chính chơi. Hiện tại đã có Tả Đô Ngự Sử uy vọng giống như Thái Sơn Bắc Đẩu trong thanh lưu dẫn đầu, bọn họ bèn nhanh chóng khai hỏa mãnh liệt về phía Nghiêm Thanh.

- Bệ hạ, thần tó hặc Hình bộ Thượng Thư Nghiêm Thanh tin lời đồn xằng bậy, lạm dụng quyền hạn hặc!

Giám sát Ngự Sử Khâu Thuần vô cùng hưng phấn nhảy ra phát pháo.

Thiêm Đô Ngự Sử Vương Triện cũng nói:

- Khải tấu bệ hạ, thần cho là Nghiêm lão Thượng Thư nói lời thiên lệch, quả thật không thích hợp chấp chương pháp ty.

Trương Công Ngự cũng không chịu nhường ai:

- Vi thần cả gan, xin bệ hạ chuẩn cho Nghiêm lão Thượng Thư cáo lão trí sĩ.

Làm khoa đạo ngôn quan, bình thời rảnh rỗi biết bao, vào lúc này không đứng ra tìm chút cảm giác tồn tại, không phải là uống lăm sao?

Nghiêm Thanh bị oanh tạc điên cuồng một trận, cho dù là lão đã quen thấy sóng to gió lớn, chuyện này cũng bị nện cho co đầu rụt cổ, sắc mặt đỏ bừng đứng yên tại chỗ, không dám lên tiếng phản bác.

Trong triều Nghiêm Thanh cũng có băng đảng, nhưng vào lúc này bọn họ đều khôn khéo giữ thân. Dù sao mới vừa rồi Ngô Đoàn thiếu chút nữa bị tức chết, thăm trạng ấy được rất nhiều người đồng tình thông cảm, còn ai không thức thời dám nhảy ra, nhất định bị Ngô Đoàn, Trần Giá hận đến xương tủy, cũng sẽ không tốt lành gì trước mặt văn võ cả triều, cần gì làm khổ mình như vậy?

Ngay cả những kẻ không có lúc nào là không nghĩ tới chuyện lật đổ Tần Lâm như Lưu Thủ Hữu, Trương Kinh, lúc này cũng làm rùa đen rụt cổ, im lặng không lên tiếng.

Đến bây giờ Tần Lâm đã không cần nói một câu nào nữa, mỗi một tội danh mà Nghiêm Thanh dạn hặc hắn đều bị thanh lưu ngôn quan do Trần Giá cầm đầu bác bỏ hoàn toàn. Đáng thương cho Nghiêm Thanh hoàn toàn bị bao phủ bên trong biển nước bọt...

Nghiêm Thanh vốn cũng là một nhân vật cứng rắn, nhưng ai bảo cảnh Ngô Đoàn hôn mê kia khiến cho người ta đồng cảm thương hại đến như vậy. Đường đường Hình bộ Thượng Thư bị mắng xối xả tới bởi, cảnh này thật là hiếm thấy.

Vạn Lịch để trên ngự tọa chỉ cảm thấy buồn cười, nếu là những người như Trương Cư Chính, Từ Văn Bích biện bác thay Tần Lâm, vị đế vương thích hiểu lầm này nhất định sẽ có ý tưởng khác. Thế nhưng hiện tại Tả Đô Ngự Sử Trần Giá không kết bè kết đảng, không có bất cứ quan hệ gì với Tần Lâm đứng ra đấu lời dài với Nghiêm Thanh, tự nhiên tâm trạng của Vạn Lịch hoàn toàn khác.

- Trần Giá nổi danh thanh liêm cương chính, ngay cả lão cũng trọng nghĩa chấp ngôn vì Tần ái khanh, xem ra Tần ái khanh thật sự là trung lương của triều ta.

Vạn Lịch nhìn Nghiêm Thanh cùng Trần Giá tranh chấp, vuốt cằm mỉm cười liên tiếp.

596. Chương 596: Thánh Chỉ Vả Vào Mặt

Chỉ có thần tử tồn tại tranh chấp mới làm nổi bật quyền uy nhất ngôn cửu đỉnh của bậc đế vương. Nếu như văn võ cả triều đều đồng lòng giống như Giang Lăng đẳng, bất kể Trương Cư Chính nói gì phía dưới đều là một mảnh ‘vì thần nhất trí’, Vạn Lịch làm Hoàng đế còn thú vị gì nữa?

- Được rồi được rồi...

Rốt cục Vạn Lịch lên tiếng, đưa tay ra khê đề xuống hồ, đợi đám triều thần lắng xuống mới nghiêm nghị nói:

- Nghiêm Thượng Thư không kiểm điểm lời nói mà thôi, cũng là lo lắng cho quốc triều, rốt cục cũng không phải là xấu xa gì. Trẫm cũng tin tưởng tính tình Tần tướng quân, bộ hạ Đông Hải Doanh Châu Kim thị vào thời tiền đế gia chính là cái họa tâm phúc Đại Minh ta, có thể chiêu an chính là công lao rất lớn, Tần tướng quân khéo léo chiêu an Tứ Di, trẫm cảm thấy rất an ủi.

Tần Lâm sớm biết Vạn Lịch sẽ không chân chính trừng phạt Nghiêm Thanh, dù sao lão cũng là lực lượng ít có trong triều kiềm chế Giang Lăng đẳng. Hừ hừ, dám chọc tới ta, tương lai chúng ta từ từ chơi đi, lần này chỉ cho lão hứng vài cân nước bọt của đám ngôn quan, lần sau sẽ không dễ dàng như vậy nữa.

Nghiêm Thanh lau mồ hôi lạnh trên trán, nằm mơ cũng không nghĩ tới lần này chật vật như vậy.

Tần Lâm chờ Vạn Lịch nói xong, vội vàng giả bộ đáng vẻ cảm kích rơi nước mắt, cố gắng nặn ra mấy giọt nước mắt, tung hô vạn tuế:

- Tạ bệ hạ tín nhiệm! Vi thần thề gan óc lấy đất để báo ân bệ hạ trong muôn một!

Từ Văn Bích, Trương Cư Chính thấy Tần Lâm biểu diễn quá lộ như vậy, đều cười khẩy không dứt.

Nhưng vốn Tần Lâm không phải gạt bọn họ, chỉ cần gạt Vạn Lịch là được.

Vạn Lịch vô cùng hài lòng gật đầu một cái:

- Tần ái khanh trung thành, trẫm đã biết. Kim thị kia uy chấn Đông Hải, khuất phục man di, chẳng lẽ Đại Minh ta lại keo kiệt sắc phong? Trương tiên sinh, theo ông nên phong chức quan gì cho nàng?

- Thần cho là Tuyên Úy Sứ sẽ vừa phải không quá đáng.

Trương Cư Chính mỉm cười đáp.

Vạn Lịch gật đầu một cái:

- Ừm, Tần tướng quân giỏi chiêu an Tứ Di, cứ để cho hắn và Trương Kinh đi truyền chỉ ý của trẫm đi.

Tòng tam phẩm Tuyên Úy Sứ chính là chức quan Thỏ Ty lớn nhất. Tần Lâm cười thầm, lòng nói lần này Kim Anh Cơ hắn sẽ rất hài lòng, nàng tốt, ta cũng tốt...

Tào Bang chuẩn bị đình viện cho Kim Anh Cơ ở phía Tây Thập Sát Hải, phòng xá tường hồng ngói xanh, bốn bề liễu rủ, sóng nước lăn tăn, dù là kinh sư phía Bắc nhưng thoáng có phong cảnh Giang Nam xưa.

- Người người đều nói Giang Nam đẹp, khách chơi muốn ở Giang Nam mãi. Nước xuân biếc như trời, thuyền ngủ tiếng mưa rơi. Bên lò người tựa nguyệt, tay trắng như sương tuyết.

Trong hoa viên sát bên cạnh Thập Sát Hải, Binh bộ Võ Tuyền Thanh Lại Ty Chủ Sự Cố Hiến Thành tay cầm quạt lông, đầu đội khăn xếp, cổ làm ra vẻ tiêu sái ngâm tụng thơ cổ của tiền nhân. Khi y ngâm đến câu ‘Bên lò người tựa nguyệt, tay trắng như sương tuyết’, bèn cười khanh khách nhìn nhìn Kim Anh Cơ.

- Hay cho câu ‘tay trắng như sương tuyết’, tuy là tiền nhân đã làm nhưng ngâm vào hiện tại hợp tình hợp cảnh, lại do Cố đại tài tử danh chấn thiên hạ ngâm nga, lại càng lộ ra văn tài phong lưu.

Hộ bộ Chủ Sự Mạnh Hóa Lý, Thái Thường Bác Sĩ Ngụy Doãn Trung, Lại bộ Chủ Sự Lưu Đình Lan cùng kêu lên khen hay.

Nhưng trong lòng ba vị bằng hữu không phải là không kinh ngạc, Kim Anh Cơ là Doanh Châu Trưởng Quan Ty chính lục phẩm trưởng quan, trong câu thơ kia tả một nữ tử bán rượu, không khỏi có chút lồi thối lếch thếch. Cố Hiến Thành bác cổ thông kim, đây một bụng thi từ ca phú, vì sao lại chọn đúng bài này?

Đến khi nhìn thấy Cố Hiến Thành trên mặt mơ hồ hiện ra vẻ hài hước, ba vị lão gia mơ hồ hiểu ra, bèn nhìn lại nữ chủ nhân những ngày gần đây danh chấn kinh sư.

Kim Anh Cơ cười nhàn nhạt, mặt trái xoan lộ ra má lúm đồng tiền duyên rũ, cũng rất là buồn bực liếc mắt Tôn chương quỹ Tào Bang: tại sao mới bốn tên chưa lết như vậy tới đây?

Tôn chương quỹ cười đến nổi mặt mũi nhăn nhúm, lão không hiểu thơ văn, cho nên không biết giữa chủ và khách đã có chuyện bằng mặt mà không bằng lòng.

Kim Anh Cơ vì mưu lấy triều đình gia phong, tạo thanh thế ở kinh sư, giao du rộng rãi, mở tiệc mời quan viên các phủ nha và hoàng thân quý thích tới dự, Tôn chương quỹ Tào Bang cũng thay nàng mời khách vài lần.

Cố Hiến Thành làm ra Tam Nguyên hội gì đó để mắng Trương Cư Chính, bị Tần Lâm gài bẫy, khiến cho giặc mộng chọn thứ cát sĩ, vào Hàn Lâm viện Tể Phụ hoàn toàn vỡ tan tành, chỉ đạt nhị giáp đệ nhị danh khuất thân làm chức Binh bộ Chủ Sự, coi như là xui xẻo vô cùng.

Bất quá cũng rất khéo, y phụng chức Võ Tuyền Thanh Lại Ty coi sóc chuyện tuyển thụ, thăng điều, tập thế, công thưởng... cho các chức quan Thổ Ty. Phạm là chín cấp quan Thổ Ty từ tòng tam phẩm tới tòng thất phẩm, đời đời theo như phong tục, bổ nhiệm con em, tộc thuộc, thê nữ, con rể, cháu ngoại thừa kế.

Tôn chương quỹ không biết rõ ràng gút mắc giữa bọn Tần Lâm, Kim Anh Cơ và Cố Hiến Thành, nghĩ rằng Võ Tuyền Thanh Lại Ty cũng là cơ quan mà Thổ Ty thừa tập và thăng thưởng phải trải qua, cho nên đặc biệt mời Cố Hiến Thành tới uống rượu, kết quả là hảo tâm lại gây ra chuyện xấu.

Cố Hiến Thành đã hơn ba mươi tuổi, trước đây là kẻ lớn tuổi nhất trong Kim Lăng Tứ công tử trong lớn tuổi nhất, tự xưng là chính nhân quân tử ngược lại không phải là phường hảo sắc. Y nhận được lời mời bèn gọi thêm bằng hữu tới đây, mục đích lớn nhất chính là làm mất mặt của Tần Lâm.

Hừ hừ, không phải là họ Tần người vô cùng kiêu ngạo sao, nữ nhân người muốn thăng quan lại tới tìm ta. Hừ, cho dù là thanh thế của người lớn tới mức nào, công văn xuất nhập cũng phải qua Võ Tuyền Thanh Lại Ty của ta. Hiện tại làm khó người một chút, thử xem người có đến cầu xin ta không?

Lần đầu y gặp Kim Anh Cơ chính là ở Thiên Hương các bên Tần Hoài hà Nam Kinh, câu ‘bên lò người tựa nguyệt’ rõ ràng là châm biếm Kim Anh Cơ đã từng gởi thân chốn thanh lâu.

Kim Anh Cơ giận dữ vô cùng, nhưng nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi, hơi nghĩ ngợi một chút bèn từ chủ vị đứng lên, nhẹ nhàng bước đi khoan thai yếu điệu, tới bên cạnh hai chậu quýt vàng bên trong đình viện.

Hai chậu quýt vàng này được mang tới từ Giang Nam, sau khi được nuôi dưỡng trong phòng ẩm, cành lá tươi tốt, sinh ra rất nhiều trái màu vàng, vô cùng đẹp mắt.

- Giang Nam cây quýt trái hồng, mùa Đông mà lá xanh không úa tàn, phải nào đất ẩm Giang Nam, mà do tính quýt chịu hàn tự nhiên.

Kim Anh Cơ khẽ hé đôi môi đỏ mọng, chậm rãi ngâm thơ, sau đó nhìn Cố Hiến Thành yêu kiều cười nói:

- Cùng là ngâm thơ từ Giang Nam, Cổ Chủ Sự thích bài Bồ Tát Man của Vi Đoan Kỳ, bản quan lại thích bài Cảm Ngộ này của Trương Tử Thọ.

Vốn Cổ Hiến Thành đang tươi cười, lần này biến sắc mặt, bọn Mạnh Hóa Lý, Lưu Đình Lan ngơ ngác nhìn nhau.

Cổ Hiến Thành ngâm Bồ Tát Man giọng điệu khinh bạc, Kim Anh Cơ ngâm bài Cảm Ngộ lấy cây quýt để tỏ chí mình, trải qua mùa Đông lạnh lẽo vẫn xanh tươi, không sợ lạnh, có thể nói chí khí cao khiết, phong cách lại có phân ra cao thấp.

Huống chi tác giả Kim Anh Cơ điểm ra, lại có so sánh cao thấp.

Vi Trang tự Đoan Kỳ, trước là thần tử triều Đường, sau vào đất Thục phụ tá Vương Kiến. Sau khi Đường bị Chu Ôn diệt vong, Vi Trang ra sức khuyên Vương Kiến xưng đế thành lập Tiền Thục, sự nghiệp không nhỏ, nhưng cuối cùng vì chuyện một thân hai triều, Đường chưa mất đã qua Thục, cho nên khí tiết có điều khiếm khuyết.

Trương Cửu Linh tự Tử Thọ, cùng là đại thần Đường triều nhưng là một đời danh tướng chấp chính nghiêm chỉnh, chuyên cần liêm khiết, hết sức phụ tá Đường Huyền Tông, khai sáng một thời thịnh thế huy hoàng.

Cổ Hiến Thành ngâm thơ Vi Trang thờ hai chúa, Kim Anh Cơ ngâm thơ của danh tướng Trương Cửu Linh, lập tức đã phân ra cao thấp.

- Không ngờ rằng nàng nhắm vào tác giả thơ từ, ta nhất thời lỡ lời...

Cổ Hiến Thành vô cùng hối tiếc, thầm nói mới vừa rồi không nên ngâm thơ Vi Trang. Lần này không chế giễu được Kim Anh Cơ, ngược lại bị hai bạt tai thật đau vào mặt, khó chịu vô cùng.

Thơ từ của nữ nhân này thật là sắc bén. Mạnh Hóa Lý, Ngụy Doãn Trung, Lưu Đình Lan không thể làm gì bèn cười khỏ, nhìn Cổ Hiến Thành nếm mùi đau khổ lại không có cách gì cứu.

Triều Đại Minh lật đổ Mông Nguyên mà được nước, hết sức chú trọng trung hay gian, Hoa Hạ hay Tứ Di. Kim Anh Cơ lấy Trương Cửu Linh so với Vi Trang, chụp cái mũ to tướng nhất thời khiến cho bọn Cổ Hiến Thành phải trợn mắt há mồm.

Cùng là quan lục phẩm, Cổ Hiến Thành là Binh bộ Võ Tuyền Thanh Lại Ty Chủ Sự, Tiến Sĩ nhị giáp đệ nhị danh khoa Canh Thìn. Kim Anh Cơ chẳng qua là một quan Thổ Ty, vốn là Cổ Hiến Thành có cảm giác rất ưu việt, nhận được lời mời liên cố ý tới đây, mượn Kim Anh Cơ để trút giận một phen.

Không ngờ rằng chưa kịp trút giận đã bị ngã đau một trận, nhất thời sắc mặt Cổ Hiến Thành đỏ ửng, vút phong độ quân tử bình thường vẫn giữ ra sau gáy, cười lạnh nói:

- Năm đó sơ ngộ cùng Kim trưởng quan ở Thiên Hương các Tần Hoài hà, không ngờ lại có hôm nay. Cổ mỗ kim băng đề danh, Kim trưởng quan cũng được chức Thổ Ty, nghiễm nhiên là mệnh quan triều đình, thật có thể nói là thế sự như cờ, khiến cho người ta không có cách nào dự liệu.

Quân tử không vạch chuyện riêng tư của người khác, huống chi đối phương còn là hạng nữ lưu, Cổ Hiến Thành làm như vậy lộ ra vẻ hạ lưu.

Mạnh Hóa Lý, Ngụy Doãn Trung cũng vô cùng kinh hãi, theo như ý trong lời Cổ Hiến Thành, năm xưa Kim trưởng quan còn ở trên Tần Hoài hà...

Mặt phấn của Kim Anh Cơ như phủ thêm một màn sương, ánh mắt lạnh như băng quét qua trên mặt Cổ Hiến Thành, đang lúc người khác cho là nàng muốn nổi giận, không ngờ mỹ nhân thần nhiên cười một tiếng, che miệng nói:

- Năm đó có duyên gặp mặt một lần, không ngờ rằng Cổ tiên sinh còn nhớ rõ ràng như thế, nếu không nhắc nhở, bản quan cũng đã quên. Thật là xấu hổ, năm xưa bản quan vì báo phụ thù mà gởi thân thanh lâu, thật may là mới tới Tần Hoài hà đã gặp một vị đại anh hùng đỉnh thiên lập địa, cho nên không để trong lòng hạng người nhai nhép.

Không cần hỏi, đại anh hùng trong miệng Kim Anh Cơ dĩ nhiên là Tần Lâm, mà hạng người nhai nhép không thể nghi ngờ chính là Cổ Hiến Thành cùng những người khác. Lời nói này không chỉ nói rõ nàng mới

tới Tần Hoài đã gặp phải Tần Lâm, nói rõ nàng cũng không phải là chân chính gởi thân thanh lâu, trong lời nói lại giải thích khéo léo, quả thật là nhất bên trọng nhất bên khinh.

Hai tên thị nữ thiếp thân phía sau nàng cười thầm, khinh thường nhìn Cố Hiến Thành: hừ, thuyền chủ chúng ta quả thật là từng ở Tần Hoài hà, nhưng cũng chầm trúng Tần Lâm Tần tướng quân, tên khốn người là cái thá gì chứ?

Ba tên Ngụy Doãn Trung lập tức cau mày, vì báo phụ thù mà gởi thân thanh lâu chính là tròn đạo hiếu, liệt nữ thời xưa bất quá cũng chỉ như vậy mà thôi, chẳng những không tính chuyện danh tiết, hơn nữa tương lai còn có thể danh lưu sử xanh. Cố Hiến Thành mang chuyện này ra nói không khỏi có vẻ hẹp hòi, lại bị chế nhạo ngược lại, chúng ta không thể nào giúp được...

Cố Hiến Thành bị chế giễu mấy lần liên tiếp, khiến ặt đỏ tới mang tai, đứng lên phất ống tay áo một cái:

- Hừ, ta cũng muốn xem thử anh hùng mà nàng nói...

Lời còn chưa dứt chợt nghe ngoài xa ồn ào một mảnh, Tần Lâm thân mặc măng bào, đeo cườ long ngọc đá, ngồi Đạp Tuyết Ô Chạy nhanh đến, tươi cười rạng rỡ, nhìn về phía Kim Anh Cơ định nói gì đó. Nhưng chợt thấy Cố Hiến Thành cũng có mặt ở chỗ này, lập tức hẩn khẽ cau mày tỏ vẻ không vui.

- Cố Chủ Sự không phải là cười bản quan đã từng gởi thân thanh lâu sao, nếu như không phải là gởi thân Tần Hoài, vậy làm sao biết được ai là chân nam nhi, ai là anh hùng đương thế?

Kim Anh Cơ gương đôi mày liễu nghênh đón Tần Lâm, đầu mày cuối mắt lộ ra vẻ phong tình vô hạn.

Tần Lâm bật cười ha hả, không nghi ngờ chút nào, anh hùng trong mắt Kim Anh Cơ chính là bất tài tại hạ.

- Giỏi, giỏi lắm...

Cố Hiến Thành giận không chỗ phát tiết, y là Tiến Sĩ bị coi không ra gì, kẻ nịnh thần may mắn thăng quan như Tần Lâm lại được Kim Anh Cơ coi là chân nam nhi, y chỉ có thể lẩm bẩm trong miệng:

- Duy chỉ có nữ tử cùng tiểu nhân là khó nuôi, duy chỉ có nữ tử cùng tiểu nhân là khó nuôi...

Sắc mặt Tần Lâm nghiêm nghị, tỏ vẻ đường hoàng nói:

- Cố Chủ Sự, người cũng không nên tin lời xằng bậy, Kim trưởng quan uy chấn lưỡng dương, ba mươi sáu đảo thủy đều cúi đầu khuất phục, triều đình đang muốn phong là Hải Đông Bình Phiên, há dung cho người dùng lời bêu xấu như vậy?

- Lời này hơi quá rồi?!

Mạnh Hóa Lý chen lời nói.

- Lớn lối mà không biết thẹn.

Ngụy Doãn Trung vung tay áo.

- Cái gì Hải Đông Bình Phiên, quả thật là huênh hoang khoác lác.

Lưu Đình Lan lộ vẻ khinh bỉ.

Cố Hiến Thành cười suýt chút nữa rụng răng:

- Chỉ là lục phẩm Thổ Ty trưởng quan cũng xứng với bốn chữ Hải Đông Bình Phiên sao?

Mấy tên này còn đang cười vui vẻ, không biết Trương Kinh dẫn theo đám thái giám cung nữ theo sau Tần Lâm, tay bưng thứ gì đó tới.

- Đây là...

Bọn Cố Hiến Thành ngơ ngác nhìn nhau, trong lòng thầm nói không ổn.

Tần Lâm cười nói:

- Doanh Châu trưởng quan Trưởng Quan Ty Kim thị tiếp chỉ!

Đoán được hơn phân nửa là thắng chức, Kim Anh Cơ vui vẻ vô cùng, sai người bày hương án tiếp chỉ.

Tần Lâm lấy thánh chỉ ra, mở ra đọc to:

- Phụng Thiên thừa vận Hoàng đế, chiếu viết: Doanh Châu Kim thị, mộ đức vua ta, thành tâm quy phục, trung trinh tập hợp chư phiên Đông Doanh vào Trung Thổ triều kiến, Nam Hải từ nay không còn sóng gió, chẳng lẽ trầm lại tiếc sắc phong? Đặc thăng Doanh Châu Trưởng Quan Ty là Tuyên Ủy Sứ Ty, Kim thị là Tuyên Ủy Sứ, gia Hoài Viễn Tướng Quân, ban cho Giáng Sa Bào, Phượng Sí Xung Thiên Quan, Đan Phượng Triều Dương Đái, lấy đo làm vinh sủng, đời đời là Hải Đông Bình Phiên, ban bố ân uy thiên triều ta với thiên đảo vạn quốc, phải gắng sức mà làm, khâm thử!

Kim Anh Cơ tạ ơn đứng lên, nhìn về phía Tần Lâm mỉm cười một tiếng.

Đám Cổ Hiến Thành lập tức trợn tròn mắt, bọn họ mới chính lực phẩm, Kim Anh Cơ đã lên tới tòng tam phẩm, tuy nói văn võ khác đường nhưng cũng cảm thấy trên mặt nóng bừng bừng.

597. Chương 597: Từ Văn Trường Kỳ Quái

Hướng chi ‘đời đời là Hải Đông Bình Phiên’ lại là nguyên văn thánh chỉ, bọn Cổ Hiến Thành vừa mới cười chuyện này một trận, hiện tại không cần Tần Lâm và Kim Anh Cơ xuất thủ, thánh chỉ đã tát thẳng vào mặt bọn họ.

Cổ Hiến Thành suýt chút nữa phun máu ra ngoài, nhìn Tần Lâm, Kim Anh Cơ chấp tay một cái, lập tức cùng Mạnh Hóa Lý, Lưu Đình Lan, Ngụy Doãn Trung bỏ chạy trốn chết.

- Cổ huynh, Mạnh huynh, Lưu huynh, Ngụy huynh, ở lại uống rượu rồi đi cũng không muộn!

Tần Lâm vẫn còn kêu lớn ở phía sau, sắc mặt hết sức chân thành.

Cổ Hiến Thành nào có mặt mũi lưu lại, bọn họ càng chạy nhanh hơn, Lưu Đình Lan đập lên vạt áo ngựa ục ục xuống đất.

Nghe Doanh Châu Trưởng Quan Ty thăng chức là Tuyên Ủy Sứ Ty, Kim thuyền chủ được sắc phong là Tuyên Ủy Sứ, Hoài Viễn Tướng Quân, tất cả Ngũ Phong hải thương đều cười vui vẻ. Quyền Chính Ngân lộ về bị ỏi đưa mắt nhìn Quy Bản Vũ Phu: hắc hắc, lần này may nhờ có Tần tướng quân, muốn thành sự phải trả một cái giá nhất định, không hy sinh Kim trưởng quan làm sao bắt được Tần trưởng quan, rốt cục kế sách mà chúng ta vô cùng cực khổ nghĩ ra đã có hiệu quả.

Hai kẻ tự cho là thông minh này không hề hay biết, kẻ uống trà ngọt mát có chứa xuân dược của bọn họ không phải là Kim Anh Cơ cùng Tần Lâm, mà là Bạch Liên giáo chủ đột nhiên xuất hiện.

Chỗ ở của Ngũ Phong hải thương bên bờ Thập Sát Hải nhất thời vui mừng một mảnh. Phải biết thuộc quan phía dưới Tuyên Ủy Sứ Ty có tứ phẩm Đồng Tri, tòng tứ phẩm Phó Sứ, ngũ phẩm Thiêm Sứ, cho đến Kinh Lịch, Đô Sứ... theo lệ được Tuyên Ủy Sứ đề bạt bổ nhiệm, triều đình chỉ xuống công văn xác nhận.

Lấy được quan chức chính thức do triều đình sắc phong, chẳng phải là quang tông diệu tổ hay sao? Ánh mắt các vị hải thương nhìn Tuyên Ủy Sứ Kim Anh Cơ lại càng trở nên nóng bỏng.

Triều đình mượn thực lực Thổ Ty đàn áp chư phiên biên cương, các Thổ Ty cũng mượn uy của triều đình để tạo ra uy vọng cho bản thân mình.

Kim Anh Cơ ngồi vào vị trí Tuyên Ủy Sứ, cái ghế Ngũ Phong thuyền chủ lại càng vững vàng hơn trước.

Trương Kinh hai tay ôm quyền, ngoài cười mà trong không cười nói chúc mừng, cũng không biết là chúc mừng Kim Anh Cơ hay là chúc mừng Tần Lâm.

Kim Anh Cơ theo lệ đưa y một trăm lượng bạc đáp tạ, tuy Trương Kinh hận Tần Lâm, nhưng thái giám thấy bạc lại như con ruồi thấy máu, cũng không từ chối, sau khi để lại các phần thưởng ngự ban bèn chấp tay thi lễ, dẫn đám cung nữ thái giám trở về cung.

- Tiểu oan gia...

Kim Anh Cơ đông đưa sóng mắt yêu kiều chỉ nhìn một mình Tần Lâm, lúc này như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói cùng hắn, nhưng lại rất khó mở miệng.

Tần Lâm cũng không ngại, cười đẩy vai nàng một cái:

- Tuyên Ủy Sứ Đại nhân của ta ơi, nàng nên đối phó với chư vị hải thương huynh đệ đi. Nếu như để bọn họ chờ đợi quá lâu, e rằng sẽ có người đâm sau lưng ta, nói rằng ta mang Ngũ Phong thuyền chủ của bọn họ chạy mất.

Gương mặt trái xoan của Kim Anh Cơ ửng đỏ hiem thấy, sau đó đẩy Tần Lâm:

- Ai bị huynh mang chạy chứ, hừ, ta mang huynh chạy, đến lúc đó xem đám tỷ muội kia nói thế nào.

Tần Lâm bật cười ha hả, hẹn ngày mai mở hội ăn mừng gặp lại, sau đó phóng người lên ngựa rời đi.

Hắn vừa giục ngựa đi một lúc, chợt nghe sau lưng có tiếng hô như núi đổ biển gầm:

- Đạp sóng cỡi mây, dời non lấp bể, Ngũ Phong hải thương tham kiến Tuyên Ủy Sứ Kim tướng quân!

Tần Lâm đột nhiên cảm thấy có vẻ quái lạ, hắn sờ sờ cằm, âm thầm nghĩ ngợi: Kim tướng quân, vì sao nghe có chút quỷ dị? Ấc, dường như mẫu thân Kim Anh Cơ là người Triều Tiên... Trời ơi!

Các thân binh Hiệu Ủy đi theo Tần Lâm thật sự không hiểu vì sao tướng quân mình từ Thập Sát Hải trở về phủ, vừa đi vừa cười suốt trên đường, bất kể thế nào cũng không dừng lại được như vậy.

Vào phủ thấy A Sa dất Đại Hoàng đang tản bộ trong sân, tâm trạng Tần Lâm rất tốt bèn vỗ vỗ đầu nó:

- Con nuôi, huấn luyện Đại Hoàng thật tốt cho ta, chờ phá án lập công sẽ mời con ăn mứt táo.

Nghe hai chữ mứt táo, nhất thời A Sa cảm thấy đắng miệng, dường như có khúc gỗ chặn ngang cổ họng. Sau khi sự phó của nó đi Quan Âm am một chuyến trở về, lập tức có vẻ hết sức kỳ quái, nói chuyện cũng ấp a ấp úng, mới vừa nhắc tới hai chữ mứt táo lập tức im bặt. Hừ, Tần Đại thúc, rốt cục ngươi đã làm gì sự phó ta?

Đáng tiếc Tần Lâm đang vô cùng cao hứng, đi nhanh như cơn lốc, không hề chú ý tới tâm trạng của A Sa.

- Theo bộ dáng trưởng quan phải chăng là đã thu hoạch toàn thắng?

Từ Văn Trường vuốt chòm râu nửa đen nửa vàng của mình, từ trong phòng đi ra làm mặt quỷ:

- Để lão đầu tử đoán thử xem Kim tiểu yêu được phong chức quan gì... Ừm, Đô Thống Sứ gần với quốc vương, hẳn là triều đình không hào phóng tới mức này, tòng tứ phẩm Tuyên Phủ Sứ lại hơi nhỏ một chút, những Tuyên Phủ Sứ Tương Tây, Vân Nam cai quản địa phương nhỏ như bàn tay... Đúng rồi, nhất định là tòng tam phẩm Tuyên Ủy Sứ!

- Trả lời chính xác hết sức!

Tần Lâm chìa ngón tay cái khen ngợi, Từ lão đầu quả nhiên liệu sự như thần, thông suốt cả mạch môn của triều đình.

Suy nghĩ một chút, Tần Lâm lại đắc ý nói:

- Lần tranh chấp trong triều này chân chính thu hoạch toàn thắng, ta không chỉ đẩy Kim Anh Cơ lên vị trí Tuyên Ủy Sứ, còn kết giao được với Tả Đô Ngự Sử Trần Giá và lão Đông gia của lão Ngô Đô Đường.

- Vì sao Ngô Quân Trạch bị người lôi kéo?

Từ Văn Trường có vẻ cao hứng hỏi thăm tin tức lão bằng hữu.

Tần Lâm cười ha hả, kể lại đầu đuôi một lượt.

Không ngờ rằng mới vừa nghe xong, thần sắc Từ Văn Trường thành linh thay đổi, chợt áo não đánh một cái tát vào mặt mình, sau đó xoay người chạy nhanh ra bên ngoài.

Lão lại bị bệnh nổi điên rồi sao? Tần Lâm không hiểu vì sao, đưa tay kéo Từ Văn Trường lại, không ngờ rằng lão này vừa già vừa gầy nhưng sức mạnh vô cùng, hắn cũng bị lão kéo đi.

Từ Văn Trường vì chuyện Tần Lâm chiêu an Ngũ Phong hải thương, rửa sạch ô danh Hán gian ình nên một mực đối đãi với hắn như ân chủ, thấy vậy cuống quýt nói:

- Tần trưởng quan, không phải là tiểu lão nhi trách người, chuyện này, chuyện này... ôi...

Tần Lâm không hiểu vì sao, cho dù mình là nguyên nhân làm cho Ngô Đoàn nổi nóng sinh bệnh, đây cũng chỉ là chuyện ra ngoài dự liệu, hơn nữa chủ yếu phải trách Nghiêm Thanh nói nhăng nói càn. Huống chi sau đó mình còn cấp cứu cho Ngô Đoàn, kéo lão từ bờ vực tử vong trở về kia mà...

Từ lão nhi gặp cái gì, chẳng lẽ lão có tư tình với Ngô Đoàn...

Nghĩ tới đây, Tần Lâm nhất thời cảm thấy lông tóc toàn thân dựng đứng.

Hắn còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thành linh Ngưu Đại Lực cầm một tấm danh thiếp màu đỏ từ ngoài đi vào:

- Công tử Ngô Hàn của Hữu Đô Ngự Sử Ngô Đô Đường tới bái.

Danh thiếp màu đỏ dùng để bái kiến thượng ty, trưởng bối, lễ số như vậy không thể nào là không cung kính, Tần Lâm cũng cùng Từ Văn Trường ra ngoài nghênh đón.

Ngô Hàn đi cùng Lý Kiến Phương mà tới, vừa thấy Tần Lâm lập tức sải bước đi như chạy tới gần, sau đó quỳ sụp xuống:

- Tạ Tần tướng quân cứu gia phụ một mạng, tiểu đệ cảm kích rơi nước mắt, tạm thay mặt gia phụ tạ ân cứu mạng, sau này gia phụ khỏi hẳn sẽ đích thân dâng môn bái tạ.

Tuổi Ngô Hàn còn lớn hơn Tần Lâm, lại là con cháu thế gia quyền quý. Nếu không phải là Tần Lâm cứu phụ thân y, làm sao có chuyện y miệng xưng tiểu đệ, cung kính lễ bái như vậy?

Tần Lâm cũng không từ chối, đứng yên nhận một lạy của Ngô Hàn, sau đó đỡ y dậy:

- Hiền đệ cần gì làm như vậy, bản quan cùng lệnh tôn là quan đồng triều, lúc có nguy nan ra tay viện thủ là chuyện thường tình giữa đồng liêu với nhau. Huống chi ta xuất thân từ y quán Kinh Hồ Lý thần y, là sư đệ của vị Lý Viện Sứ này, làm những chuyện này hết sức nhẹ nhàng không khó khăn gì, ha ha...

Lý Kiến Phương rất là tự đắc đứng ở một bên, trong lòng lại thầm nói kỳ quái. Pháp môn xoa bóp đạo dẫn và thổi khí vào miệng kia, mình cũng chưa từng thấy qua quyển sách nào ghi lại. Nếu tìm ngừng đập bệnh nhân sẽ chết rất nhanh, không ngờ rằng Tần cô gia thi triển qua loa đã cứu sống được Ngô Đoàn, sau này phải thỉnh giáo hẳn pháp môn này, tương lai ắt sẽ có nhiều chỗ dùng tới.

Ngô Hàn lại dập đầu thật mạnh mới đứng lên, không hề trách Tần Lâm tự đại, có vẻ hơi xấu hổ.

Trên đường tới đây, Ngô Hàn đoán rằng Tần Lâm vừa là chính nhị phẩm Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, lại là nhân vật nổi danh không chọc được, từ sau khi tới kinh sư đã dấy mây trận vô cùng lợi hại. Hắn đã thi ân với phụ thân mình, hẳn lát nữa lúc bái tạ nhất định sẽ hết sức từ chối, đặc biệt khiêm tốn, để ình thiếu hẳn một món nợ nhân tình. Tương lai tranh chấp trong triều sẽ nhờ phụ thân mình và Trần Đô Đường nói chuyện giúp hắn.

Cũng không trách Ngô Hàn nghĩ như vậy, dù sao biết người biết mặt mà không biết lòng, danh tiếng Tần Lâm dường như hơi có chút...

Y không ngờ Tần Lâm không chỉ nhận một lạy của y, hơn nữa miệng nói rõ ràng hành y cứu người, ý nói chính là ta làm chuyện thầy thuốc nên làm, người theo như bệnh nhân cảm tạ thầy thuốc là được, không cần thiết phải quá mức như vậy.

Ngô Hàn cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, sau đó xấu hổ mặt đỏ tới mang tai, thầm tự trách mình lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Xem đi, đây mới là nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt hơn cả nghe danh,

Tần tướng quân bình thản vô cùng, quả thật tính tình bộc trực chân thành đến dường nào. Sau khi trở về nhất định phải kể lại khí tiết cao quý của Tần tướng quân cho phụ thân và Trần Đô Đường, cho tất cả bằng hữu biết.

Cho dù là Từ Văn Trường lo cho lão hữu nhưng lúc này cũng không nhịn được âm thầm bội phục Tần Lâm. Trong chính trị phân chia hệ phái hết sức rõ ràng, không phải là tình cờ cứu Ngô Đoài một mạng, Trần Giá, Ngô Đoài sẽ lập tức đầu nhập Tần Lâm trận doanh. Mà tỏ ra bình thản thanh cao giống như bây giờ, mới làm cho Trần Giá, Ngô Đoài càng thêm cảm kích.

Lão không biết Tần Lâm không phải là bình thản như vậy. Thật sự là hấn chột dạ vì mình khiêu khích cho Nghiêm Thanh chỉ chó máng mèo, mới chọc cho Ngô Đoài suýt chút nữa tức chết. Nếu như Ngô Đoài tự mình phát bệnh, Tần trưởng quan chúng ta xuất thủ cứu, chắc chắn hấn sẽ làm tiền một phen thật nặng mới chịu thôi.

Từ Văn Trường không để ý tới hàn huyền, hỏi thẳng bệnh tình Ngô Đoài như thế nào.

Ngô Hàn chấp tay một cái đáp:

- May nhờ Tần tướng quân kịp thời viện thủ, Lý Viện Sứ chẩn bệnh tỉ mỉ, tình huống gia phụ tốt hơn nhiều, đang nằm ở nhà tĩnh dưỡng.

Nhìn sang thần sắc Lý Kiến Phương tỏ ra đắc ý như vậy, cũng biết lần này coi như Ngô Đoài đã qua được nguy hiểm. Tuy rằng nhân phẩm Lý Kiến Phương không tốt, nhưng y thuật lại rất in.

Ngô Hàn lại thiên ân vạn tạ Tần Lâm, cho đến khi Tần Lâm da mặt dày như vậy cũng cảm thấy ngượng ngùng, y mới chịu cáo từ rời đi.

Từ Văn Trường cũng đi theo tới Ngô phủ, nói muốn thăm bạn cũ. Sắc mặt lão đầu này có vẻ khác thường, dường như còn có hơi đỏ mặt.

Tần Lâm cảm thấy rất ngạc nhiên, da mặt của Từ lão đầu này cùng đẳng cấp với bản quan, độ dày da mặt lão tử có một vạn, lão ta ít nhất cũng có tám ngàn, bình thường rất hiếm khi thấy lão đỏ mặt. Chẳng lẽ vì mình chơi Ngô Đoài một vỏ, lão cũng cảm thấy xấu hổ sao?

Một canh giờ sau, ở phủ đệ Hữu Đô Ngự Sử Ngô Đoài.

Ngô Đoài nằm trên giường bệnh thần sắc thản nhiên, nhìn Từ Văn Trường đôi môi ngáp ngừng, trông trước trông sau buông lời khen ngợi:

- Tần tướng quân quả thật xích đảm trung can, quang minh lỗi lạc, Ngô mỗ bội phục không thôi. Từ tiên sinh có tình tri ngộ với hấn, ắt có thể làm nên đại nghiệp, hơn xa quãng thời gian lãng phí ở phủ của Ngô mỗ.

Tả Đô Ngự Sử Trần Giá tới thăm bệnh cũng thở dài cảm khái:

- Quân tử thời xưa bất quá cũng chỉ như vậy mà thôi, trí dũng song toàn, diệu thủ nhân tâm, tương lai Tần tướng quân ắt là rường cột của Đại Minh ta.

Đám quan viên Đô Sát viện Khâu Thuần, Trương Công Ngư, Vương Triện... nghe vậy liền âm thầm kinh hãi, uy vọng Trần Giá như Thái Sơn Bắc Đẩu, có thể nói lão khen ngợi một lời còn vinh dự hơn cả muôn ngàn lời của người khác. Tương lai nếu ai muốn diều võ giương oai với Tần tướng quân, ắt cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng xem mình có thể dời được ngọn núi lớn Trần Giá này không.

Hôm nay nữ y quán Cận Đại tiếp một vị khách nhân kỳ quái.

Nữ khách của các phủ đệ hiển quý tám chín thành bó chân, quá nửa là ngồi một cỗ kiệu hương đăng nhỏ tới, vị khách nhân này lại là tự mình đi tới cửa.

Chỉ thấy nàng mặc áo lụa trắng muốt, Bách Diệp quần màu cánh sen, trên dưới toàn thân không dính một hạt bụi. Hồng nàng thắt một chiếc thắt lưng lụa thêu mây, càng làm nổi bật thân hình thon thả yếu điệu, lúc bước đi tư thái nhàn nhã, giống như nước chảy mây trôi.

Chuyện duy nhất khiến cho người ta kinh ngạc chính là mặt nàng che bằng một cái khăn, hoàn toàn che kín dung nhan.

Nữ y quán Cận Đại chỉ tiếp đãi nữ bệnh nhân, từ y sinh tọa đường, được công, cho đến y tá toàn là nữ tử. Cho dù là ôn đại hộ gia quy cực nghiêm cũng không cần phải lo lắng nam nữ thụ thụ bất thân, từ khai trương đến bây giờ chưa từng thấy qua người nào che mặt tới xin chẩn bệnh.

- Nay, vị tiểu thư hay phu nhân này, xin hỏi phải chăng là tới nữ y quán chẩn bệnh?

Nữ binh Giáp đưa mắt ra hiệu, ba vị tỷ muội lập tức vây lại, mơ hồ bao vây ba mặt người tới.

Nụ cười trên mặt các nàng vẫn rực rỡ như trước, bất quá nếu chú ý nhìn là có thể phát hiện các nàng đã buông tay xuống, cách chuỗi kiếm đeo bên hông rất gần.

Người tới hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu:

- Không sai.

Giáp Ất Bính Đình nhất tề ngẩng ra, chỉ cảm thấy thanh âm của đối phương dễ nghe tới cực điểm, hơi trầm thấp so với người bình thường, khàn khàn nhưng lại ẩn chứa một lực lượng thần bí khó lường nào đó.

598. Chương 598: Không Phiên Diệp

Nữ binh Giáp tương đối lão thành, nặn ra một nụ cười:

- Phu nhân, y sinh xem bệnh chú trọng vọng vấn vẫn thiết, nếu như che mặt khó lòng xem bệnh. Ngài nhìn xem, y quán chúng ta từ trên xuống dưới toàn là nữ tử, cũng hết sức kín miệng. Cho dù là bệnh nhân có cái gì khó nói cũng quyết không truyền ra bên ngoài...

Đó là đương nhiên, không truyền ra bên ngoài, tối đa chỉ truyền tới tai Tần Lâm mà thôi.

Dường như người tới không hề nghe nữ binh Giáp nói gì, chậm rãi cất bước qua ngưỡng cửa, đi vào trong sân nữ y quán Cận Đại.

Bốn nàng Giáp Ất Bính Đình đang muốn ngăn trở, chợt thần sắc thay đổi: đối phương khoan thai bước đi, hết sức nhẹ nhàng hời hợt nhưng lại toát ra khí thế nặng bằng non Thái, cự tuyệt người ngoài ngăn dậm trong vô hình. Áp lực vô ảnh vô hình, liên miên bất tuyệt này khiến cho các nàng hoàn toàn không có cách nào xuất thủ.

Người này đi về phía trước một bước, bốn tên nữ binh liền lui theo một bước, hẳn là thân bất do kỷ.

Đám nữ binh tản mát trong sân phát hiện ra chuyện khác thường, có người đã sờ vào Xế Điện Thương đeo bên hông.

Thế nhưng người đến vào sân chợt giơ tay lên, nhẹ nhàng tháo khăn che mặt của mình xuống.

Chỉ thấy dung mạo nàng xinh đẹp tuyệt trần, da mặt mềm mại tới mức chỉ cần búng tay cũng có thể rách, trắng muốt chẳng khác nào mỡ đông, giống như từ trước tới nay chưa từng phơi ánh mặt trời. Đôi mày kiếm thon dài thanh tú, trán hết sức đầy đặn bóng bẩy, phối hợp với đôi đồng tử toát ra thần quang sáng chói, khiến cho người ta chỉ cần gặp mặt nàng một lần nhất định sẽ suốt đời khó quên.

Nếu như có một khuyết điểm nào đó, chính là môi nàng mím thật chặt cộng thêm sắc mặt lạnh như băng, bất quá nhìn từ mặt khác vẻ lạnh lùng như vậy càng khiến cho người ta kinh tâm động phách.

Nếu như A Sa hoặc những lãnh đạo cao cấp Bạch Liên giáo khác có mặt ở đây, nhất định có thể nhận ra nàng chính là vị thần công thịnh đức quang minh chí đại Thánh giáo chủ thống lĩnh hàng trăm vạn giáo chúng, triều đình treo giải thưởng ngàn vàng tập nã lại không thu hoạch được gì, làm đông đảo cao thủ Xưởng Vệ Lục Phiến môn nghe danh táng đờm.

Bốn nàng Giáp Ất Bính Đinh gặp qua mỹ nhân cũng đã nhiều, nhưng khi nữ khách nhân tháo khăn che mặt xuống, các nàng cũng phải thất thần trong khoảnh khắc.

- Ta... có thể tiến vào hay không?

Bạch Liên giáo chủ mặt không đổi sắc hỏi, thanh âm mang theo lực lượng thần bí nào đó làm cho không người nào có thể cự tuyệt.

Giáp Ất Bính Đinh nhất tề tránh ra, đối phương tay không tác sát, lại là một vị nữ tử thanh niên xinh đẹp vô cùng như vậy, quả thật các nàng không có lý do cự tuyệt.

Các nữ binh trong sân cũng thôi không đề phòng nữa, vô số ánh mắt hoặc hâm mộ hoặc kinh ngạc nhìn chằm chằm người đến, thầm than tại sao trên đời có thể có mỹ nhân xuất sắc như vậy.

Bạch Liên giáo chủ nhẹ nhàng bước đi, như nước chảy mây trôi tiến vào đại sảnh nơi Thanh Đại tọa đường chẩn bệnh, sau lưng yên lặng như tờ.

Hồi lâu sau, bốn nàng Giáp Ất Bính Đinh mới phục hồi tinh thần lại từ trạng thái ngây ngốc.

Nữ binh Giáp thề lưỡi thật dài:

- Ghê gớm thật, vị phu nhân này thật sự giống như tiên nữ hạ phàm, ta thấy e rằng chỉ có Tử Huyền tiểu thư mới có thể sánh được với nàng. Nhất là dáng vẻ đó của nàng, chắc chắn, khó tả vô cùng, nhất định là một vị Vương phi nào đó...

Vương phi? Nữ binh Ất rất xác định:

- Hoàng hậu cũng chưa chắc có thể so sánh được với nàng!

Hai mắt nữ binh Bính toát ra tinh quang sáng chói:

- Ta cũng cảm thấy nàng giống như một nữ tướng quân vô cùng lợi hại, ta thật muốn đi hỏi thử xem nàng xuất thân từ phủ đệ nào. Dáng vẻ và khí độ như vậy, chúng ta có thể học được một phần mười là được rồi.

- Vậy còn không dễ dàng sao?

Tiểu Đinh bĩu môi, khoát tay ra vẻ hết sức dễ dàng:

- Chỉ cần bảo Tần trưởng quan thu nàng vào tay, ngày nào chúng ta cũng có thể gặp mặt nàng.

Hừ... Ba vị tỷ tỷ Giáp Ất Bính nguyệt tiểu Đinh một cái thật dài, trong đầu vị muội muội này cả ngày nghĩ toàn chuyện không đầu.

Bạch Liên giáo chủ nội công tinh xảo, thính lực không giống tầm thường, đã sớm nghe rõ ràng đối thoại của bốn nữ binh, bình thời tự nhiên chỉ cười xòa cho qua chuyện, nhưng vào lúc này lại khác. Nhớ lại lúc trúng phải xuân dược vô cùng khó chịu ở Quan Âm am, nàng không nhận được trên mặt cảm thấy nóng bừng, lòng vốn yên tĩnh cũng bất ngờ dậy sóng.

- Họ Tần kia, nếu như, nếu như ta thật sự có chuyện gì, nhất định sẽ không bỏ qua cho người!

Giáo chủ Đại nhân siết chặt nắm tay kêu rằng rắc, nếu như hiện tại nàng xuất quyền này ra, đừng nói là Tần Lâm Tần trưởng quan của chúng ta, cho dù là con bạch tượng của Tư Vong Ưu cũng sẽ bị một quyền của nàng đánh chết ngay tại chỗ.

Thanh Đại đang tọa đường chẩn bệnh, chợt nhìn thấy Bạch Liên giáo chủ cũng không nhận được vững sờ một chút, mỹ nhân xuất sắc như vậy cũng chỉ có Trương Tử Huyền có thể so sánh với nàng.

Nhưng thấy vị phu nhân này mặt phủ một làn sương lạnh, giữa đôi mày ẩn chứa vẻ ưu tư, Thanh Đại cũng thường thấy thần sắc như vậy trên mặt bệnh nhân, cũng không cho là kỳ quái, cười hì hì chào hỏi:

- Tỷ tỷ xưng hô như thế nào, chẳng hay quý thể ra sao? Không nên quá lo lắng, tiểu muội thấy tỷ bước đi nhẹ nhàng mau chóng, hai mắt ẩn chứa hào quang, nhất định vô cùng khỏe mạnh, lại còn trẻ như vậy, chỉ là một ít bệnh nho nhỏ rất là dễ chữa, đừng nhăn nhó mặt mày cả ngày như vậy, sẽ không đẹp đâu!

Bạch Liên giáo chủ không phải là mặt mày nhẵn nhọt, tối đa nàng chỉ lo lắng có ba phần mà thôi. Bình thường nàng đều đeo mặt nạ, vui giận không để lộ ra ngoài mặt, hiện tại tháo mặt nạ xuống, sắc mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng như băng giá.

Nụ cười Thanh Đại chân thành thuần khiết, Bạch Liên giáo chủ cũng không nhịn được khẽ mỉm cười, trong lòng âm thầm thích tiểu cô nương tinh khiết như pha lê này.

- Tỷ tỷ là Bạch Sương Hoa, đến tìm y tiên muội muội là muốn xem thử có tin vui hay không...

Bạch Liên giáo chủ cố gắng làm cho thần sắc của mình bình thường.

Ngày đó từ Trấn Thủy Quan Âm am vắt giò lên cổ mà chạy, vị giáo chủ Đại nhân này trở về bên cạnh cánh bên lòng, không biết dưới tình huống như vậy mình có thể mang thai hay không?!

Nàng nội công tinh xảo, chân khí vận chuyển đại tiểu chu thiên, thần quang nội chiếu cũng không phát hiện ra dị trạng gì.

Nhưng trong cuộc đời hai ba mươi năm của nàng chưa từng trải qua chuyện nào như vậy. Từ nhỏ nàng đã chuyên tâm khổ luyện Bạch Liên Triều Nhật thần công, không hiểu tình yêu nam nữ chút nào. Bạch Liên giáo chủ nhìn qua thành thực bề ngoài, thật ra còn ngu ngốc hơn cả Thanh Đại kiêu mị khả ái.

Chuyện này lại không thể hỏi người khác, đi tìm y quán thường cũng sợ bị thuộc hạ nhìn ra, nghĩ tới nghĩ lui dứt khoát mượn danh nghĩa ngầm ngầm điều tra chạy tới nữ y quán Cận Đại của Thanh Đại xem thử.

Thanh Đại cũng không cho là kỳ quái, rất nhiều nữ tử có tin vui đều đến y quán để chứng thực. Nàng thân là nữ y tiên Kinh Hồ, thậm chí có thể phân biệt thai nhi là nam hay nữ của thai kỳ bảy tháng thông qua mạch đập.

- Tiểu muội sẽ bắt mạch cho tỷ tỷ...

Thanh Đại cười hì hì nói.

Bạch Liên giáo chủ đưa ra cổ tay trắng nõn đặt lên mặt bàn, Thanh Đại bắt mạch cho nàng một hồi nhất thời kinh ngạc:

- A, thật là kỳ quái, chẳng những phu nhân không có tin vui, mà mạch tượng chính mà không loạn. Tiểu muội thấy hai đồng tử của phu nhân thần quang trong suốt, tựa hồ vẫn còn thân xử nữ...

Thời này nữ tử thường thường xuất giá ở khoảng giữa mười sáu tuổi đến mười tám tuổi, Bạch Liên giáo chủ đã có chừng hai mươi, nói nàng là có vợ có chồng, đến xem tin vui không có bất kỳ điều gì khả nghi.

Ngược lại, Thanh Đại vọng văn vấn thiết một hồi, không những không thấy đối phương có tin vui, ngược lại cảm thấy tựa hồ còn là tấm thân xử nữ, quả thật vô cùng khó hiểu.

Kỳ quái tới cực điểm, xử nữ chạy tới hỏi có mang thai hay không, nếu như là Tần Lâm ở chỗ này nhất định sẽ nói thiện tai.

Bạch Liên giáo chủ cũng kỳ quái, gương mặt lạnh như băng sương hơi đỏ lên, móc trong lòng ngực ra một quyển sách thật mỏng, đưa cho Thanh Đại xem:

- Chẳng lẽ... Chẳng lẽ thức Không Phiền Diệp này có cái gì không đúng?

Thanh Đại nhận lấy xem thử, thì ra là bản Động Huyền Tử Tam Thập Thức, thức Không Phiền Diệp kia chính là tư thế nam ở dưới, nữ ở trên, còn có hình vẽ minh họa.

Ngay cả Thanh Đại cũng gãi đầu, suy nghĩ một hồi, thấp giọng nói:

- Bạch phu nhân, chẳng lẽ trượng phu, trượng phu của tỷ có ẩn tật gì khó nói hay sao?

Sắc mặt Bạch Liên giáo chủ chợt tái xanh, khổ sở mà không nói được: cái gì trượng phu ta, chính là trượng phu người mới đúng, tiểu tử họ Tần kia!

- Hẳn là không có ẩn tật gì khó nói...

Nàng lắc đầu một cái, lòng nói nếu có ẩn tật gì, làm sao hẳn cưới được hai lão bà là người và Từ Đại tiểu thư?

Thanh Đại nhăn nhó mặt mày suy nghĩ hồi lâu, chợt chỉ vào hình vẽ:

- Chẳng... chẳng lẽ các người không có cớ y phục?

Đến phiên Bạch Liên giáo chủ giật mình, chỉ vào hình vẽ:

- Cái gì, còn phải cớ y phục sao, không phải là người trong hình vẽ đều mặc y phục?

Thanh Đại kêu ặc một tiếng trong cổ, buồn cười lại không dám cười, kìm nén đến đau bụng.

Thì ra Bạch Liên giáo chủ cầm quyển Động Huyền Tử Tam Thập Thức kia là nàng tùy tiện mua ở bên đường, tất cả hình vẽ trong đó chỉ là minh họa tư thế mà thôi, nam nữ được vẽ đều mặc y phục. Nếu như vẽ không mặc y phục sẽ bị quan phủ ghép vào dâm thư, cấm đoán bắt bớ.

- Phu nhân trì hoãn vô ích mấy năm, tướng vị phu quân của tỷ cũng quá mức chính nhân quân tử...

Thanh Đại không nhịn được cười nhẹ, sau đó lấy hai quyển sách nhỏ dưới gầm bàn lên đưa cho đối phương:

- Đây là Tổ Nữ Cứu Pháp và Động Huyền Tử Tam Thập Thức bản tỉ mỉ căn kẽ, tỷ và tôn phu nghiên cứu nhiều hơn, nhất định sẽ sinh ra quý tử.

Ta không thèm quý tử! Bạch Liên giáo chủ đỏ khóc đỏ cười, nhận lấy sách từ trong tay Thanh Đại, ném một đĩnh bạc lớn lên bàn, sau đó chạy ra ngoài thật nhanh.

- May là chúng ta học y tốt, cho nên không gây ra chuyện nhục cười như vậy...

Thanh Đại hai tay chống cằm, khẽ mỉm cười:

- Hì hì, tướng phu vị phu nhân này thành thật hơn Tần ca ca rất nhiều...

Nàng không biết Bạch Liên giáo chủ mang khăn che mặt lên, sau khi đi ra khỏi y quán bèn thở ra một hơi thật dài:

- Phù, thì ra không có bị Tần ma đầu... Ủa, sách này...

Nàng tùy tiện lật vài trang hai quyển sách kia, không tự chủ được nhớ tới cảnh tượng trong Trần Thủy Quan Âm am hôm trước, sắc mặt nàng dưới khăn che mặt đã đỏ tới mang tai. Thành linh cơn giận bùng lên, nàng giơ tay định xé tan tành hai quyển sách, không hiểu vì sao xoay chuyển tâm niệm, cuối cùng không xé mà nhét trở lại vào trong ngực áo.

Bạch Liên giáo chủ Bạch Sương Hoa tới chơi bắt quá chỉ mang lại cho các cô nương nữ y quán Cận Đại một câu chuyện phiếm để bàn luận. Ngoại trừ Thanh Đại hâm mộ đối phương là mỹ nhân siêu quần xinh đẹp tuyệt luân ra, cũng không đặc biệt chú ý cho lắm.

Đây cũng không phải là hậu thế nói cần, mà trong thời này lễ giáo thịnh hành, chuyện nam nữ kết hôn ba năm còn không biết cách quan hệ cũng không khiến cho người ta kinh ngạc chút nào.

Kết thúc một ngày chán bệnh, Thanh Đại trở về phủ trên phố Thảo Mạo.

Nữ y tiên từ nhỏ đi theo gia gia học y, có thể trắng đêm chong đèn vẽ hình ảnh minh họa cho Bản Thảo Cương Mục, nói đến làm việc nhà lại lập tức biến thành mèo lười, khuê phòng nàng cũng bừa bãi hơn khuê phòng của người khác:

Trên bàn trang điểm không có phấn son, lại bày đầy chai lọ bình chứa đựng cao đơn hoàn tán. Trên bàn có mấy quyển sách, không phải là Tây Sương Ký cũng không phải Toàn Đường Thi, mà là Bản Thảo Cương Mục, Hoàng Đế Nội Kinh, Thái Bình Huệ Dân Hòa Tề Cự Phương.

Nếu như một vị phu nhân tiểu thư nào tới chơi kéo ra ngăn kéo đầu giường ra càng phải thất kinh, bởi vì trong đó không chứa đựng châu báu trang sức, mà kéo ra chỉ thấy ngập tràn những đồ kỳ quái như đàn

hương Thiên Trúc, đông trùng hạ thảo... Vốn trong lúc rảnh rỗi ở nhà, nàng còn nghiên cứu cách phối các loại thuốc với nhau tạo ra phương thuốc.

Trong bình hoa cắm một cuộn lụa vàng, là cáo mệnh triều đình ban cho chính nhị phẩm phu nhân, bao nhiêu phu nhân quan hoạn vô cùng nâng niu trân quý, sau khi lấy được cất giữ hết sức trân trọng, lại bị Thanh Đại nghịch ngợm cắm vào trong bình hoa như vậy.

Khăn choàng thêu mây vàng và áo lụa tay rộng đỏ tươi cũng không được nàng ưu đãi hơn, bị nàng thờ ơ vứt trên đầu giường. Mũ phượng khảm trân châu viền vàng bị nàng đội lên đỉnh đầu một con búp bê bằng đất sét Vô Tích đại a phúc, trông hết sức tức cười.

Bình thường Thanh Đại quần vải trâm gỗ, những món sang trọng này chỉ mặc những khi vào cung triều hạ hay tiếp khách. Thế nhưng gần đây Tần Lâm vinh quang tột đỉnh, phu nhân Hồng Dương Thiện, lão bà Mã Bân, thậm chí còn có thể tử Trương Công Ngự, Cảnh Định Lực đều thường thường tới chơi. Người ta ăn mặc trang trọng tới, Thanh Đại cũng chỉ có thể vội vàng thay lễ phục ra nghênh đón, cho nên những quan phục đều bị nàng đặt ở địa phương có thể tiện tay cầm lấy.

Những cáo mệnh phu nhân thường hay lui tới này ai nấy mặt đầy nếp nhăn, nào giống như Thanh Đại chỉ mười tám tuổi đã được phong cáo mệnh nhị phẩm.

Kết thúc một ngày làm việc về đến nhà, nghe nói Tần Lâm còn chưa trở lại, Thanh Đại bĩu môi đùa cợt với con búp bê nam bằng đất sét trong cặp đại a phúc:

- Phải chăng là Tần ca ca lại đi gạt người ta nữa, không biết là Tử Huyền tỷ tỷ hay là Kim tỷ tỷ... Hừ, người không thành thật chút nào, cười ngoác miệng tận mang tai thật xấu xa. Ta cho người biết, hôm nay y quán có một vị Bạch tỷ tỷ tới, trượng phu của nàng còn thành thật hơn người nhiều.

Bốn nàng Giáp Ất Bính Đinh nhìn nhau mà cười, đôi đại a phúc này là Tần Lâm cho Thanh Đại, hiển nhiên Thanh Đại coi con búp bê nữ là mình, búp bê nam là Tần ca ca của nàng.

Ngoài cửa sổ vang lên một tràng tiếng bước chân gấp gáp, không cần hỏi cũng biết là Từ Tân Di tới.

599. Chương 599: Tối Cửa

Gương mặt tươi tắn đầy đặn ngày thường của Từ Đại tiểu thư sưng lên như bánh bao, miệng chu lên thật cao, người quen nàng đều biết tâm trạng vị Đại tiểu thư này hiện tại không tốt chút nào.

Bốn nàng Giáp Ất Bính Đinh mượn cớ vội vàng chạy đi, Đại tiểu thư nổi giận, ở gần ắt sẽ bị cháy thành vạ lây.

- Tân Di tỷ tỷ, có chuyện gì vậy?!

Thanh Đại kéo cánh tay của Từ Tân Di, cười ngọt ngào:

- Mọii biết, nhất định là Tần ca ca lại chọc cho tỷ tức giận nữa rồi...

Từ Tân Di hừ mũi một tiếng thật lớn, giận không chỗ phát tiết:

- Họ Tần quá ghê tởm, ta nghe nói chức Tuyên Ủy Sứ của Kim tiểu yêu kia chính là hấn ra sức!

- Như vậy thì sao?

Thanh Đại ngờ ngác không hiểu, mắt to trong suốt như dòng suối chớp chớp liên hồi, nàng thật sự không hiểu vì sao Kim tỷ tỷ làm quan, Tân Di tỷ tỷ lại tức giận.

Từ Tân Di hậm hực nói:

- Bây giờ Kim tiểu yêu là tòng tam phẩm Tuyên Ủy Sứ, đời đời trấn Đông Hải, vĩnh viễn là bình phiên, quyền lực thực tế còn lớn hơn thân vương triều đình, ả... ả gặp ta ắt sẽ chê cười ta...

Nói tới đây, giọng Từ Đại tiểu thư trở nên thấp xuống.

Thanh Đại chợt hiểu ra, rốt cuộc minh bạch tại sao Từ Tân Di tức tối.

Nhớ tới trước đây Từ Tân Di là con gái Quốc Công, Thanh Đại bắt quá chỉ là con nhà y quán, Kim Anh Cơ còn là Ngũ Phong thuyền chủ lưu lạc trên biển, thân phận địa vị Từ Đại tiểu thư không thể nghi ngờ là cao nhất.

Bây giờ Thanh Đại đã là nhị phẩm phu nhân triều đình sắc phong, địa vị bình thê của Từ Tân Di chẳng qua chỉ được trong nhà cùng dân gian thừa nhận, triều đình không nhận (về mặt luật pháp chỉ coi là thiếp), cũng không có sắc phong cho nàng. Bất quá Thanh Đại cùng nàng tỷ muội tình thâm, chuyện này cũng không sao.

Không ngờ rằng Kim Anh Cơ được phong Tuyên Ủy Sứ, trên danh nghĩa tòng tam phẩm, thực tế là đòi đòi thế tập chẳng khác nào quốc vương nước độc lập, nhất thời làm vỡ hũ giấm của Từ Đại tiểu thư, nàng chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu vô cùng.

Tính Từ Tân Di gần giống như nam nhân, có chuyện gì cũng viết rõ ràng trên mặt, Thanh Đại hơi suy nghĩ một chút bật cười lên:

- Hi hi, Tân Di tỷ tỷ của muội hào phóng nhất, vì sao lại so đo tính toán như vậy? Kim tỷ tỷ cũng mới tòng tam phẩm, vậy muội cho tỷ chúc cáo mệnh chính nhị phẩm này.

Thanh Đại cười khúc khích, tháo mũ phượng trên đầu búp bê xuống đội lên đầu Từ Tân Di.

Lòng của nữ y tiên trong suốt như pha lê, trong ánh mắt toát ra ánh sáng chân thành thuần khiết. Nàng hoàn toàn không thêm để ý chính thê hay bình thê, hay vinh quang của nhị phẩm cáo mệnh, chỉ cần thật vui vẻ cùng Tần ca ca, Từ tỷ tỷ, những chuyện khác sao cũng được.

Từ Tân Di cũng cảm thấy xấu hổ, tình cảnh như hiện tại giống như nàng tranh chấp với Thanh Đại, vội vàng tháo mũ phượng xuống, đội trở lại đầu đại a phúc, tròn tròn mắt hạnh:

- Tiểu muội ngốc nghếch này, chẳng lẽ tỷ tỷ lại so đo với muội sao, tỷ chỉ là, chỉ là...

- Chỉ là cái gì?

Tần Lâm từ bên ngoài đi vào, tư xa đã giơ tay lên quạt mũi liên hồi:

- Chưa thật, chưa thật, bình giấm đổ ở đâu vậy?

Thì ra hẳn đã nghe mấy câu... gương mặt Từ Tân Di có hơi nóng lên, cũng không kịp lo quá nhiều, đột nhiên đứng bật dậy, hai tay chống eo thon nhỏ:

- Họ Tần, thiếp cũng muốn làm Tuyên Ủy Sứ, làm nữ tướng quân...

Tần Lâm thấy buồn cười, đưa tay vỗ một cái vào mông tròn căng của nàng, ghé sát vào tai nàng nói nhỏ:

- Đại tiểu thư của ta, chẳng lẽ bây giờ nàng còn không phải là nữ tướng quân sao? Chớ nói dẫn theo các nữ binh cưỡi ngựa đi săn, bày binh bố trận, ngay cả bản quan đường đường chính nhị phẩm Đô Chỉ Huy Sứ, cũng bị nàng cỡi trên người...

Sắc mặt Từ Tân Di nhất thời đỏ ửng, mắt hạnh cũng phủ hơi nước mờ mờ, khẽ véo Tần Lâm một cái, trở nên nửa giận nửa vui.

Đúng vào lúc này, chợt bên ngoài vang lên tiếng nữ binh Giáp bẩm nói:

- Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ Kim Anh Cơ cầu kiến.

- Hừ, đã tìm tới cửa rồi sao?

Từ Tân Di oán hận đẩy Tần Lâm ra, vẻ nũng nịu vừa rồi lập tức biến mất không thấy:

- Họ Tần, còn không mau đi gặp Kim tiểu yêu?

Nữ binh Giáp nghe rõ ràng, nhin cười nói:

- Kim tướng quân là cầu kiến hai vị phu nhân, cũng không nói muốn gặp Tần trưởng quan.

Dứt lời đưa thiếp lên, cũng không phải thiếp đổ, không có viết quan hàm danh hiệu, mà là viết nhũ vàng trên trâm hoa, xưng là tỷ muội.

- Gặp chúng ta ư...

Từ Tân Di chỉ mũi mình, lấy làm kinh hãi.

- Hay quá, muội muốn nghe nàng kể chuyện trên biển.

Thanh Đại từ trên giường bò dậy.

- Nhất định là tới để cười cợt ta...

Từ Tân Di hết sức không vui.

Tần Lâm cũng rất là giật mình, Kim Anh Cơ làm việc thường thường ngoài dự đoán mọi người, lần này nàng tới kinh sư đã làm cho hắn hết sức bất ngờ, hôm nay lại tới bãi kiến Thanh Đại cùng Từ Tân Di, không biết...

Nhưng người ta chỉ rõ không phải là tới gặp hắn, tuy da mặt Tần trưởng quan dày thật nhưng cũng biết lúc này không thích hợp chơi xấu, bèn tránh qua một bên yên lặng theo dõi biến hóa.

Một cỗ kiệu hết sức tầm thường không có gì là nổi bật dừng ở trước cửa phủ đệ Tần Lâm, nữ tử trong kiệu đã bước xuống. Gương mặt trái xoan của nàng không thoa son phấn càng lộ ra vẻ quyến rũ đa tình, mặc áo vải xanh tay rộng, thắt lưng lụa, thân hình thon thả, eo mềm mại như rắn nước, có một phen phong tình khác biệt, nhìn như lá ngọc cành vàng của nhà quyền quý Giang Nam.

Nhưng đám quan viên đi ngang qua cửa phủ Tần Lâm, cùng đám quan giáo Bắc Trấn Phủ Ty đi làm việc thấy vậy cũng âm thầm thề lưỡi: vị tiểu thư lá ngọc cành vàng này cũng không đơn giản, nàng là Kim Anh Cơ tân nhậm Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ, Hoài Viễn tướng quân được triều đình sắc phong chính thức, cũng là Ngũ Phong thuyền chủ thống soái mấy vạn hải thương.

Kim tướng quân mặc áo vải cài trâm gỗ tới phủ Tần tướng quân, quan hệ giữa hai người bọn họ rất tốt, bất quá cũng không ai nói gì được. Bộ hạ đã khai kim khẩu khen ngợi Tần Lâm giỏi chiêu an man di, Trương Tướng gia cũng đích thân lên tiếng thỉnh phong Kim Anh Cơ là Tuyên Ủy Sứ, ngay cả Tả Đô Ngự Sử Trần Giá cũng khen Tần Lâm là trung lương Đại Minh, còn ai có gan nhiều lời, chẳng lẽ không lo lắng cho tiền đồ của mình bất lợi hay sao?

Nhìn lại Kim Anh Cơ tỏ vẻ ung dung nhàn nhã chờ ở cửa, mọi người không khỏi thầm khen ngợi tận đáy lòng: dung mạo vị Kim trưởng quan này rất xinh đẹp, cũng không biết Tần trưởng quan của chúng ta ‘chiêu an’ thế nào?

Nghĩ thì nghĩ, nhưng không ai dám nói lung tung, triều đình đang ưu ái Kim Anh Cơ, Trương Cư Chính có công chiêu an Yêm Đáp Hãn ở phía Bắc, Ngũ Phong hải thương ở phía Nam, đã có đại thần thượng tấu thỉnh phong lão là Thái Sư. Vào thời khắc mấu chốt này dám đắc tội Kim trưởng quan, lỡ như xảy ra chuyện gì phá hỏng đại cục Trương Tướng gia leo lên đỉnh của văn thần, e rằng sẽ bị Giang Lăng đảng không chút lưu tình đánh cho tan xương nát thịt.

Huống chi Tần Lâm là quan chưởng ấn Bắc Trấn Phủ Ty, cũng là một nhân vật không ai dám đắc tội. Năm xưa Hình bộ Thị Lang Lưu Nhất Nho, Kế Liêu Tổng Đốc Dương Triệu có kết quả thế nào?

600. Chương 600: Các Người Đều Sai Lầm Rồi

Trung môn mở rộng, Thị Kiếm và bốn nàng Giáp Ất Bính Đinh ra đón:

- Hai vị phu nhân mời Kim tướng quân vào bên trong.

Ai ngờ Kim Anh Cơ không đi trung môn, mà cười yêu kiều cất bước đi vào theo cửa hông.

Người không biết nội tình nhất thời ngơ ngác nhìn nhau, kẻ hơi biết chút đỉnh như bọn Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực suýt chút nữa làm rơi tròng mắt xuống đất: trời ơi, Kim thuyền chủ đây là tự xưng thiếp thất hay sao?

Thanh Đại cùng Từ Tân Di chờ bên trong cửa, Từ Tân Di vẫn còn đang dạy dỗ Thanh Đại:

- Lát nữa phải tỏ ra tự cao tự đại, không nên để ả giễu cợt. Mặc dù quyền lực Thổ Ty rất lớn, nhưng ả cũng chỉ là tòng tam phẩm, muội lại là cáo mệnh chính nhị phẩm, cao hơn ả nhiều...

Thấy Kim Anh Cơ không mặc trang phục lộng lẫy mà là áo vải trâm gỗ, lại là từ cửa hông đi vào, Thanh Đại cũng không nói, Từ Tân Di đã lấy làm kinh hãi: chẳng lẽ ả không phải là thăng chức Tuyên Ủy Sứ cố ý tới đây chọc tức ta sao?

Kim Anh Cơ mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, nghiêm trang đi thẳng tới, Thanh Đại cùng Từ Tân Di chưa kịp nói chuyện, nàng đã yêu kiều lay xuống:

- Muội muội Kim thị, ra mắt hai vị tỷ tỷ!

- Người... Người gọi ta là tỷ tỷ?

Từ Tân Di chỉ vào mũi mình, mắt hạnh mở tròn, miệng há to có thể nuốt vào một quả trứng gà.

Bắt đầu từ đêm ở Thiên Hương các bên Tần Hoài hà, Từ Tân Di bị Kim Anh Cơ chơi một vỏ nặng nề, cứ nhắc tới Kim tiểu yêu lập tức oán hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không làm gì được. Trong lòng Từ Đại tiểu thư, Kim tiểu yêu chính là một hồ ly tinh vừa phóng đảng vừa giảo hoạt.

Thế nhưng gần đây, sau khi Ngũ Phong hải thương trở lại thanh thế phục chấn, Kim Anh Cơ được triều đình sắc phong là Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ, có thể sánh ngang với Yêm Đáp Hân binh cường mã tráng ở phía Bắc. Hiện tại đương nhiên nàng tới cửa, hiển nhiên bị Từ Tân Di vẫn ôm lòng oán hận xem như nàng tới để thị uy.

Không ngờ rằng Kim Anh Cơ áo vải trâm gỗ theo cửa hông mà vào, gặp mặt liền xưng bá kiến hai vị tỷ tỷ, hạ mình thấp tới mức như vậy.

Nếu không phải chính mắt thấy, ai dám tin tưởng nữ tử thanh lệ yêu kiều lay xuống này chính là Ngũ Phong thuyền chủ năm xưa là hoa khôi danh chấn Tần Hoài, sau đó cỡi mây lướt sóng, dời non lấp bể, bây giờ triều đình phong là Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ, Hoài Viễn tướng quân Hải Đông Bình Phiên, vâng mệnh trấn Đông Hải?

Vốn Từ Tân Di đã chuẩn bị sẵn muôn ngàn lời nói trong lòng, chờ đầu miệng lưỡi một phen với Kim Anh Cơ, không ngờ rằng hiện tại tất cả bị ngăn lại trong cổ họng, trong lúc nhất thời tay chân luống cuống.

Thanh Đại đang ngẩn người chợt giơ hai tay ra đỡ Kim Anh Cơ, sau đó bật cười khanh khách:

- Kim tỷ tỷ thật biết nói đùa, rõ ràng là tỷ lớn hơn ta, vì sao gọi ta là tỷ tỷ. Chẳng lẽ là gần đây ngày nào ta cũng chữa bệnh cho người ta, trên mặt đã xuất hiện nếp nhăn rồi sao?

Vốn tiếng cười của Thanh Đại trong trẻo hơn chuông bạc, nhưng nói đến câu sau không khỏi lo lắng, hai tay ôm mặt xoa xoa, sờ thử trán, đuôi mắt của mình có nếp nhăn hay không, tỏ ra lo lắng vô cùng, khiến cho người ngoài nhìn thấy phải sinh lòng yêu mến.

Nào có nếp nhăn gì, Thanh Đại hoàn toàn là một thiếu nữ ngây thơ hồn nhiên, gương mặt kiều mị mà hồng hào, sáng bóng giống như trứng gà luộc vừa bóc vỏ.

Trời ơi ngốc thật... Từ Tân Di ở bên cạnh gấp đến độ giậm chân, lòng nói mới vừa rồi quên dặn, bây giờ mới nhớ tới Thanh Đại là thấy ai lớn tuổi cũng gọi tỷ tỷ, nha đầu ngốc này thật là... Chợt nàng nhớ ra cho tới nay Thanh Đại cũng gọi mình là Tân Di tỷ tỷ, nhất thời đỏ mặt lên, cũng không tiện nói gì nữa.

Tâm cơ Kim Anh Cơ vô cùng linh xảo, đã theo dõi chặt chẽ cử chỉ của hai nàng. Nếu như là trước kia nhất định nàng đã chế giễu Từ Tân Di, thế nhưng lần này lại tỏ ra hết sức đàng hoàng, nhẹ nhàng cầm tay Thanh Đại nói:

- Muội muội thật là người lòng dạ thuần lương, chẳng trách nào Tần ca ca thích muội như vậy, ngay cả Kim tỷ tỷ cũng không nhịn được phải thích muội. Muội không hề có nếp nhăn gì cả, da của muội mịn màng như vậy, nếu có nếp nhăn vậy chẳng phải tỷ tỷ đây sẽ trở thành lão thái bà sao?

Cái miệng nhỏ nhắn của Kim Anh Cơ ngọt như mật, khen ngợi tới nỗi Thanh Đại phải đỏ mặt cười khúc khích, càng thêm có hảo cảm với vị Kim tỷ tỷ này. Kim tỷ tỷ lại là Tuyên Ủy Sứ do triều đình phong, lại là Ngũ Phong thuyền chủ tung hoành trên biển, nàng thật sự có bản lĩnh, nhất định có thể giúp Tần ca ca nhiều hơn... Hơn nữa nàng cũng rất đẹp, hi hi...

Từ Tân Di ở bên cạnh bĩu môi, Kim Anh Cơ đã hạ thấp mình xuống như vậy, đã đi cửa hông, đã gọi tỷ tỷ, còn có thể làm gì được nàng? Chẳng lẽ thật sự bắt Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ Hoài Viễn tướng quân người ta phải tiến hành tất cả trình tự của thiếp thất vấn an đại phụ như đi cửa hông, nhảy qua chậu lửa, dâng trà... một lượt hay sao?

- Từ tỷ tỷ, tiểu muội xin có lễ.

Kim Anh Cơ lại yêu kiều lạy xuống, vô cùng thành khẩn nói:

- Năm đó chuyện Thiên Hương các là tiểu muội có lỗi với tỷ tỷ, tiểu muội không thể làm gì khác hơn là phụ kinh thỉnh tội...

Đại tiểu thư Quốc Công phủ từ trước tới nay thích mềm không thích cứng, lần này Từ Tân Di ngược lại lòng dạ mềm nhũn, chỉ hậm hực nói:

- Cũng, cũng không có gì, ôi, chuyện đã qua coi như xong đi.

Mắt to của Thanh Đại chợt chớp chớp:

- Thiên Hương các? Hi hi, dường như Tân Di tỷ tỷ có chuyện gì đó giấu muội...

Từ Tân Di quỳnh lên, sắc mặt nhất thời trở nên đỏ ửng, tim đập loạn thình thịch giống như trống trận, âm thầm kêu khổ: nếu như chuyện này bị vạch trần không biết sẽ bị tiểu nha đầu cười tới mức nào, tên Tần Lâm đang ghét kia chắc chắn cũng sẽ cười nhạo mình không ít...

- Không có, không có gì, Kim tiểu thư nói gì vậy, bản tiểu thư là người đại lượng, không hề ghi nhớ những chuyện nhỏ nhặt trong lòng. Ta... ta đã sớm quên mất...

Từ Tân Di cười nói, nàng nóng lòng kết thúc đề tài ở trước mặt Thanh Đại, bèn tỏ ra thân thiết cầm tay Kim Anh Cơ lên, còn ra sức nháy mắt với nàng.

Kim Anh Cơ cười trộm trong lòng không ngừng, trên mặt vẫn tỏ ra hết sức chân thành:

- Hại Từ tỷ tỷ oan ức mấy năm qua, tiểu muội thật sự vô cùng áy náy. Lần này phải nói ra chân tướng với Tần lang, muốn đánh muốn phạt xin nghe theo tỷ tỷ xử trí.

Không hổ là Ngũ Phong thuyền chủ, diễn trò này cơ hồ đã đạt tới trình độ sánh ngang Tần Lâm Tần trưởng quan.

Nghe thấy câu ‘mấy năm qua’, đột nhiên Từ Tân Di ngẩn người, suy nghĩ một chút cũng đúng, thật ra thì lần đó bị Kim Anh Cơ thi triển kế thay mận đổi đào, có tổn thất gì đối với nàng chứ? Dù sao cuối cùng vẫn là tâm cam tình nguyện gả cho Tần Lâm, hơn nữa nếu như đêm đó kẻ lưu lại là Kim Anh Cơ, vậy chẳng phải là Từ Đại tiểu thư nàng trở thành phòng thứ ba sao?

Từ trước tới nay nàng vẫn cảm thấy Kim Anh Cơ chơi mình một vỏ nặng nề, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, nếu cuối cùng là thật sự bằng lòng gả cho Tần Lâm, vậy phải coi Kim Anh Cơ như bà mối.

Bây giờ lại được chính miệng Kim Anh Cơ nói xin lỗi, khối tâm kết này được hóa giải, nhất thời cảm giác ghen tuông của Từ Tân Di giảm đi nhiều. Lúc này nhìn lại Kim tiểu yêu dường như cũng không đáng ghét như trước nữa.

Ba vị mỹ nhân từ địch ý trùng trùng cho tới tay trong tay đi vào đại sảnh, tình thế có thể nói là xoay chuyển cực nhanh.

Thị Kiềm cùng bốn vị nữ binh Giáp Ất Bính Đinh thấy đều thấy choáng váng.

Nữ binh Giáp lộ vẻ sùng bái, lẩm bẩm nói:

- Không hổ là Ngũ Phong thuyền chủ, không hổ là Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ, có thể văn có thể võ, có thể co có thể duỗi, Kim trưởng quan cùng Tần trưởng quan mới là kỳ phùng địch thủ gặp lương tài.

- Hãn là thiên lôi đánh xuống làm mặt đất bùng cháy...

Tiểu Đinh cho ra câu trả lời chuẩn xác hơn.

Ba nàng Giáp Ất Bính theo thói quen muốn gõ đầu tiểu muội mình, bỗng nhiên lại cảm thấy dường như lần này tiểu Đinh nói không sai, quả thật đã nói trúng vào vấn đề.

- Ủa, đó là... Tần trưởng quan sao?

Thị Kiềm kinh ngạc chỉ chỉ phương hướng đại sảnh.

Tần Lâm Tần trưởng quan của chúng ta là tâm phúc của triều đình, là trung thần của Đại Minh được mặt rồng ưu ái, Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ Đại nhân, lúc này đang rón rén tay chân lén lút bên ngoài hành lang đại sảnh, giống tai nghe ngóng động tĩnh bên trong, đáng vẻ lén lút lút lút quả thật khiến cho người ta không nhịn được cười.

Tần Lâm đưa ngón tay lên môi, làm ra động tác bảo các nữ binh chớ có lên tiếng.

Thị Kiềm cùng Giáp Ất Bính Đinh nhất tề xoay người, vai giật giật, ôm bụng cười như điên.

Trong đại sảnh, cũng không biết rốt cục Kim Anh Cơ đã nói những gì, không khí trở nên hết sức hòa hợp, Từ Tân Di cười cười nói nói, thảnh thơi còn hoa tay múa chân, Thanh Đại cũng phát ra tiếng cười vui vẻ trong trẻo như chuông bạc, duy chỉ có mặt nàng vẫn còn ửng đỏ, bên cạnh trên khay trà còn bày chiếc khăn lụa bị dính ướt nước mắt.

- Hừ, nha đầu ngốc này...

Từ Tân Di cố ý trêu chọc Thanh Đại:

- Muội cho là Kim tiểu yêu có lòng tốt hay sao, ả muốn cướp Tần ca ca của muội, như vậy muội cũng bằng lòng sao?

Kim Anh Cơ che miệng cười khúc khích:

- Không phải là cướp, tối đa chỉ chia một chút...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Đại trở nên nhăn nhó, tiểu nha đầu tính toán tới tính toán lui trong lòng, cuối cùng quyết định:

- Tình nghĩa Tần ca ca đối với Thanh Đại đương nhiên là rất sâu rất nặng, nếu như so với một trái dưa hấu lớn, muốn chia ra một miếng to như quả bưởi cho Kim tỷ tỷ, muội không bỏ được. Nhưng nếu chia một miếng to chừng quả táo, ngược lại cũng không có gì.

Từ Tân Di cùng Kim Anh Cơ nhất thời dở khóc dở cười, vị muội muội này quả thật hết sức ngây thơ.

Khụ khụ...

Tần Lâm ho khan đi tới, nở một nụ cười xấu xa:

- Chẳng lẽ trong lòng Thanh Đại, Tần ca ca chính là quả dưa hấu sao? Ta đây anh tuấn phong lưu tiêu sái ngọc thụ lâm phong, dù sao đi nữa cũng phải là ô mai bồ đào các loại...

Từ Tân Di nhỏ toẹt xuống đất:

- Chàng vừa thối vừa nát, chính là quả dưa thối, thối vô cùng.

Thanh Đại nhìn Kim Anh Cơ, lại nhìn Tần Lâm:

- Tần ca ca, không cho huynh ức hiếp Kim tỷ tỷ, thì ra từ nhỏ tỷ ấy đáng thương như vậy, thân mang quốc cừu gia hận...

Thì ra là thế công nước mắt! Tần Lâm nhìn Kim tiểu yêu giơ ngón tay cái lên, Kim Anh Cơ giả vờ lau nước mắt, âm thầm bĩu môi: hừ, không phải là vì tên ngốc huynh sao, vì tiểu oan gia này, nô gia phải tự đưa mình tới cửa, còn phải thay huynh giải quyết hai vị phu nhân, nói ra ai tin chứ?

Từ Tân Di cũng tỏ ra vô cùng đại lượng nói:

- Nếu Kim muội muội đến kinh sư, Tần Lâm chàng nên dành chút thời gian bồi tiếp muội ấy, thật ra muội ấy cũng không dễ dàng gì...

Trời ơi, suýt chút nữa Tần Lâm ngã lăn ra đất, chẳng lẽ mặt trời mọc từ hướng Tây?

Chẳng lẽ người thật cho là ta là thê tử ghen tuông? Từ Tân Di liếc Tần Lâm một cái.

Nữ nhân bất kể chánh thê, bình thê hay thiếp thất, cuối cùng phải có danh phận, đây là chuyện quan trọng nhất trong đời. Thế nhưng Kim Anh Cơ lại không cần danh phận, chuyện này đã làm Từ Tân Di kinh hãi, lại nói không lâu nàng sẽ phải ra biển rồi đi, Từ Đại tiểu thư lại càng cảm thấy áy náy vì tính ghen tuông của mình trước đây.

Người ta không cần cả danh phận thiếp thất, suy nghĩ lại bản thân mình cảm thấy làm bình thê đã mất hết thân phận địa vị, thật ra thì lúc nào Thanh Đại cũng đối xử với mình như tỷ tỷ. Bình thời nàng và Tần Lâm còn được ở bên nhau, không giống như Kim Anh Cơ thường phải ra biển, đi một chuyến như vậy là nửa năm một năm.

Từ Tân Di vốn tính rộng rãi hào sảng, đã giải khai được gút mắc trước đây, lúc này càng cảm thấy có vài phần đồng tình với Kim Anh Cơ.

Tần Lâm cười xấu xa hơn bất cứ lúc nào:

- Được, được, coi như ta là quả dưa ngốc, các nàng mỗi người cắn một miếng có được chăng?

- Ai... ai thêm cắn chàng chứ, không biết xấu hổ...

Từ Tân Di lập tức đỏ ửng mặt mày.

Trước mắt tạm thời chuyện này thuộc về bí mật của Tần Lâm cùng Từ Tân Di, Thanh Đại còn không biết, nàng cười hì hì đẩy Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ:

- Được rồi được rồi, đại hội ăn mừng của Kim tỷ tỷ sắp sửa bắt đầu rồi, Tần ca ca mau đưa nàng trở về đi thôi!

Bốn người cười cười nói nói, cùng đi ra cửa chính.

Lục mập, Ngưu Đại Lực cùng các nữ binh vốn cho là có thể quan sát một trường đại chiến kinh tâm động phách, hiện tại đã mở rộng tầm mắt: không ngờ rằng bọn họ hài hòa như vậy...

Các người đều sai lầm rồi! Tần Lâm cười gian xảo.

Thanh Đại vẫy tay nói lời từ biệt cùng Tần Lâm:

- Tần ca ca, tối nay muội ở y quán nghiên cứu được vật, sẽ không về nhà.

- Đúng rồi, lão tẩu tử Định Quốc Công phủ mời thiếp tới chơi một chuyến, buổi tối sẽ ngủ ở đó...

Từ Tân Di nói xong cũng nhìn về phía Kim Anh Cơ cười.

Tần Lâm cười xấu xa nháy mắt với Kim Anh Cơ, nhất thời mặt Kim trưởng quan hiện lên một vầng mây đỏ.

- Trời ơi, ai đánh ta một cái giùm, không biết có phải đang nằm mơ hay không...

Lục Viễn Chí ở cách đó không xa nhìn thấy trợn mắt há mồm.

Đùng!

Ngưu Đại Lực đưa nắm đấm to bằng miệng bát ra, đập cho tên mập gục xuống.

Lão Ngưu lộ vẻ căm phẫn: thật ra thì ta cũng hâm mộ ghen tỵ... trưởng quan chúng ta có phải là người hay không?

Chỗ ở của Ngũ Phong hải thương bên bờ Thập Sát Hải hôm nay giăng đèn kết hoa, không khí vô cùng vui vẻ, ai nấy cũng tươi cười rạng rỡ.

Trong Ngũ Phong hải thương ngoại trừ một ít người Triều Tiên, người Nhật Bản cùng người Tây Dương, có hết tám chín thành là hán tử duyên hải Chiết Giang Phúc Kiến. Bọn họ đã quen dần sương dãi nắng, ánh mặt trời chói bỏng và gió biển thật mặn làm cho gương mặt bọn họ ứng đỏ trên nền đen, chính là dấu ấn của cuộc sống quanh năm kiếm ăn trên biển.

601. Chương 601: Oan Gia Ngõ Hẹp

Trước đây không lâu huynh đệ Ngũ Phong hải thương bị buộc phải bỏ xứ mà đi, gởi thân nơi đất khách quê người ở Bình Hộ cảng Nhật Bản, đứng nhìn phần mộ của phụ mẫu ở quê nhà cách Đông Hải, trong lòng như dao cắt. Hiện tại bọn họ đã được triều đình chiêu an, đường đường chính chính áo gấm về nhà.

Theo Hàng Châu cảng mở ra thông thương, toàn bộ tập đoàn Ngũ Phong hải thương hiện tại như mặt trời ban trưa, được triều đình coi trọng, dân chúng hoan nghênh. Kim thuyền chủ của bọn họ từ lục phẩm Trưởng Quan Ty thăng lên tòng tam phẩm Tuyên Ủy Sứ Ty, so với quá khứ vô cùng tệ hại quả thật khiến cho người ta vui mừng hơn hở.

Từng gương mặt đỏ đen đều hiện lên nụ cười tươi tắn, niềm vui từ tận đáy lòng như vậy rất dễ lây lan, khiến cho Kim Anh Cơ đi theo Tần Lâm trở về cảm thấy tâm trạng vui vẻ giống như mặt trời mọc lên trên biển.

Quả là như vậy, Tần Lâm và Kim Anh Cơ vừa tới đã được vô số khuôn mặt tươi cười hoan nghênh. Hán tử vùng biển ngôn ngữ chất phác, không quen dùng lời lẽ để miêu tả tình cảm, thế nhưng niềm vui từ tận đáy lòng đã hơn cả hàng ngàn hàng vạn lời nói.

Kim Anh Cơ bỏ kiệu đi bộ, nói khẽ với tình lang bên cạnh:

- Tiểu oan gia, xem thử những thuộc hạ này của nô gia cảm kích huynh thế nào. Từ thứ dân lưu lạc hải ngoại sau khi chiêu an trở thành con dân triều đình, chiến công khai hải quả thật là rất giỏi.

Một vị lão hải thương, một vị thủy binh thủ hạ cũ của Mao Hải Phong dẫn dắt mọi người vây lại, Quyền Chính Ngân, Quy Bản Vũ Phu cũng ở bên cạnh.

- Tạ Tuyên Ủy Sứ cất nhắc, Tạ Tần trưởng quan cất nhắc!

Lão hải thương gọi là Củng A Tài dẫn đầu lay phục xuống, những người phía sau lập tức rạp theo.

Tuyên Ủy Sứ Ty thực hành chế độ Thổ Ty, thuộc quan tùy thuộc Tuyên Ủy Sứ tấu thỉnh, triều đình lập tức phê chuẩn không hỏi han gì. Kim Anh Cơ phong Củng A Tài làm tứ phẩm Đồng Tri, tên thống lĩnh thủy binh gọi Chu Thuận Thủy kia làm tòng tứ phẩm Phó Sứ, Quyền Chính Ngân là ngũ phẩm Thiêm Sự, Quy Bản Vũ Phu cũng được chức quan tòng thất phẩm Kinh Lịch.

Củng A Tài, Chu Thuận Thủy còn tưởng rằng Kim Anh Cơ sẽ cất nhắc thân tín của nòng. Mặc dù hai người bọn họ là lão huynh đệ tâm phúc với cố đại đầu lãnh Mao Hải Phong, từ trước tới nay vẫn ủng hộ Kim Anh Cơ, nhưng so với bọn Quyền Chính Ngân, Quy Bản Vũ Phu vẫn còn kém hơn một bậc.

Không ngờ rằng lần này Kim Tuyên Ủy Sứ báo lên danh sách, hai người bọn họ một Đồng Tri, một Phó Sứ, quan vị cũng xếp trước Quyền Chính Ngân cùng Quy Bản Vũ Phu. Nhất thời trong lòng bọn họ cảm kích vô cùng, phát lời thề sẽ ra sức cho Kim Tuyên Ủy Sứ giống như năm xưa đối với Uông Trực, Mao Hải Phong.

- Kim Tuyên Ủy Sứ, ta... Ta... Ngài không hổ là gia truyền Uông Đại lão, Uông thuyền chủ và Mao lão ca ở trên trời có linh thiêng, xin phù hộ Ngũ Phong hải thương ta!

Cũng A Tài nhớ tới chuyện xưa, trong lúc nhất thời lão lệ tung hoành.

Chu Thuận Thủy vỗ ngực một cái thật mạnh:

- Từ nay về sau, cái mạng này của ta đã bán cho Kim Tuyên Ủy Sứ!

Quan vị vẫn không quan trọng bằng thể hiện sự tôn trọng đối với hai vị thiết hán tử từng vượt qua đầu sóng ngọn gió vào sinh ra tử này. Đây gọi là kẻ sĩ vì tri kỷ mà chết, huống chi năm đó bọn họ đã bán mạng cho Huy Vương Uông Trục, bây giờ lại ra sức cho nữ nhi của y, không phải là chuyện đương nhiên sao?

Quyền Chính Ngân cùng Quy Bản Vũ Phu núp ở phía sau, vốn các vị huynh đệ hải thương đều cảm thấy hai vị này gần gũi với Kim thuyền chủ như vậy, nhất định có thể thăng quan tấn tước, không ngờ rằng chức quan của bọn họ lại thấp như vậy, quả thật khiến cho người ta khó hiểu.

Hừ! Kim Anh Cơ cười lạnh một tiếng, hai tên gốc thành sự chưa đủ bại sự có thừa này, bỏ thuốc ở đâu không bỏ, lại chạy tới Trấn Thủy Quan Âm am bổ, lão nương không uống được lại để cho Bạch Liên giáo chủ uống, thật là tức chết ta. Rất may là...

Tuyên Ủy Sứ Đại nhân đưa mắt nhìn nhìn Tần Lâm bên cạnh, sóng mắt chợt trở nên nhu mì vô cùng.

Quyền Chính Ngân tự cho là mình thông minh lại hiểu sai ý, an ủi Quy Bản Vũ Phu có vẻ buồn buồn không vui:

- Yên tâm đi, cuối cùng là Kim thuyền chủ da mặt mỏng, cho nên trút giận lên đầu chúng ta, thật ra thì trong lòng nàng rất vui mừng. Hơn nữa hiện tại thời thế Trung Nguyên vẫn chưa thay đổi, vẫn là thư sợ hùng, ta chỉ cần làm Tần trưởng quan cao hứng, hấn sẽ nói nhỏ bên gối Kim thuyền chủ, cuối cùng chúng ta cũng sẽ có ích lợi.

Đôi mắt ti hí như gà chọi của Quy Bản Vũ Phu lập tức nhìn chăm chăm Tần Lâm, vô cùng hy vọng về những lời Quyền Chính Ngân vừa nói.

Lúc này Tần Lâm cũng nhớ tới chuyện hôm đó, cũng cảm thấy hai tên dở hơi này hành sự quả thật buồn cười, bèn nhìn về phía bọn họ cười cười. Nhất thời làm cho Quy Bản Vũ Phu vui không thể tả, cảm thấy Tần trưởng quan thật sự sẽ nói nhỏ bên gối Kim thuyền chủ giúp mình.

- Làm rất tốt...

Tần Lâm nhìn về phía Kim Anh Cơ gật đầu một cái:

- Tạm thời cất nhắc tâm phúc chậm một chút, trước tiên lấy lòng người, chiêu này rất tốt.

Đó là dĩ nhiên, nếu Kim Anh Cơ làm việc chỉ bằng vào một mình mình, nàng có thể ngồi vững vàng trên địa vị Ngũ Phong thuyền chủ mới là chuyện lạ.

Triều đình thăng Doanh Châu Trưởng Quan Ty là Tuyên Ủy Sứ Ty, phân phối quan chức chính là một vấn đề rất lớn, cố ý để tâm phúc thủ hạ chậm một chút, làm như vậy quả thật vô cùng tuyệt diệu.

- Dù sao đi nữa vẫn không lợi hại bằng huynh...

Kim Anh Cơ thản nhiên cười một tiếng:

- Xem thử các huynh đệ hải thương kia, quả thật xem huynh như huynh đệ tái sinh còn gì.

Tần Lâm khiêm tốn một lần hiếm có:

- Vậy thì ta không đảm đương nổi, trước kia quan thương duyên hải Đông Nam cầu kết buôn lậu, triều đình không thu được một phần thuế ngân nào cả, bây giờ hàng năm Đông giải mấy chục vạn lượng bạc, Trương Tướng gia phân phối ra ngoài trị thủy, luyện binh, thông thả tiêu xài. Lập được công lao như vậy, triều đình phong thưởng cũng là chuyện các người đáng được nhận.

Tỷ như những phiên thuốc như Lưu Cầu, Triều Tiên, tuy rằng hàng năm triều cống nhưng thật ra mang phần thưởng trở về còn nhiều hơn. Không giống như Ngũ Phong hải thương, giao cho triều đình mấy chục vạn lượng bạc.

Chỉ riêng số bạc này, Kim Anh Cơ cũng đã xứng đáng với chức Tuyên Ủy Sứ.

- Vậy cũng tốt...

Kim Anh Cơ ưỡn ngực:

- Nếu tiểu oan gia đã nói như vậy, nô gia cũng không khiêm tốn nữa.

Tần Lâm khom lưng ra hiệu mời, ánh mắt giảo hoạt lại quét một vòng trên ngực người ta: dường như là lớn hơn trước một chút, xem ra phương thuốc nở ngực đã có hiệu nghiệm.

Kim Anh Cơ phong tình vạn chủng liếc hẩn một cái, đi vào hậu viện.

Trừ Ngũ Phong hải thương cùng huynh đệ Tào Bang, các tân khách được mời cũng lục tục chạy tới, nhân số cực kỳ đông đảo, lấy nhân sĩ Chiết Giang, Phúc Kiến sinh sống ở kinh sư làm chủ. Ngoài ra còn có rất nhiều lão bản buôn bán hàng hóa phía Nam, thương nhân tơ lụa, chưởng quỹ tiền trang.... chạy tới chia vui.

Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ Ty cùng Ngũ Phong hải thương là một cửa tiệm hai bảng hiệu, đối với triều đình là một nha môn Thổ Ty, đối với thị trường mua bán lại là một tập đoàn khổng lồ, cho nên tân khách có cả quan viên lẫn thương nhân. Mọi người chấp tay hành lễ lẫn nhau, tiếng kêu gọi thi nhau vang lên, tình cảnh vô cùng náo nhiệt.

Nơi này là một đại đường rất rộng rãi, được bày ra rất nhiều bàn tròn, các đầu lãnh Tuyên Ủy Sứ Ty có quan chức trong người cùng mấy lão chưởng quỹ Tào Bang vô cùng bận rộn chào hỏi nghênh đón khách nhân, trông cũng chỉnh tề nghiêm nghị.

Hôm nay nhân vật chính là Kim Anh Cơ, Tần Lâm cũng không làm khách mạnh đoạt chủ. Hắn không ngồi ở hàng đầu mà một mình lặng lẽ ngồi vào trong góc, nhường lại cả võ đài thật to cho Kim Anh Cơ, còn mình chờ thưởng thức phong thái của nàng.

Không ai tới quấy rầy hắn, Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, quan chưởng ấn Bắc Trấn Phủ Ty, hắn ngồi một bàn mai dấm tới tham gia náo nhiệt? Những người có tư cách ngồi một bàn cùng hắn lại không tới.

Những thân thuộc bằng hữu của Tần Lâm như Định Quốc Công Từ Văn Bích, Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh, Bình bộ Thượng Thư Tăng Tĩnh Ngô, Thiêm Đô Ngự Sử Trương Công Ngự, Vũ Thanh Bá Lý Vĩ... đều phái người làm đưa quà tới, lời lẽ đặc biệt khiêm tốn, cái gì mà chút lễ mọn bất thành kính ý vân vân... bất quá bản thân bọn họ tuyệt đối không xuất hiện.

Không phải là bọn họ tự cao tự đại, mà vì thể chế của triều đình bó buộc. Tần Lâm phụng chỉ chiêu an man di ngoại phiên, lão nhân gia muốn chiêu thể nào thì chiêu, cho dù là chiêu an trên giường cũng không ai xen vào. Nếu bọn họ xuất hiện trong bữa tiệc mừng này, vạn nhất bị tên Ngự Sử chó điên nào đó chụp mũ tội danh kết giao ngoại phiên, ắt sẽ hết sức phiền phức.

- Định Quốc Công phủ tặng y phục hoa hồng, chúc mừng Kim tướng quân vinh thăng!

- Thành Quốc Công phủ tặng kim ngọc quán, chúc Kim Tuyên Ủy Sứ gia quan tấn tước!

Thanh âm chúc mừng càng ngày càng vang dội, các tân khách cũng càng ngày càng cao hứng, thể diện chủ nhân cũng lớn thật.

Ngay cả Tả Đô Ngự Sử Trần Giá cùng Hữu Đô Ngự Sử Ngô Đoài xưa nay tự xưng thanh cao cũng đưa lễ vật tới, lễ vật Ngô phủ còn là do đích thân con trưởng của Ngô Đoài đưa tới, khiến cho thể diện Kim trưởng quan đủ mười phần.

Kể hiểu được chút nội tình đều biết là do nể mặt Tần Lâm, cho dù là quyền thế Kim Anh Cơ lớn hơn nữa nhưng cũng chỉ giới hạn trong một mẫu ba phần đất của mình, những Quốc Công, Thượng Thư, Đô Đường Đại lão gia này chỉ là nể mặt của Tần Lâm mới nghiêm túc gởi lễ vật tới chúc mừng Kim Anh Cơ như vậy.

Tằng Tĩnh Ngô là Đại tướng xung phong hãm trận của Giang Lăng đảng, Trần Giá có uy vọng như Thái Sơn Bắc Đẩu trong thanh lưu, hai phủ Thành, Định là võ công huân quý, Vũ Thanh Bá phủ là nhà mẹ đương kim Thái hậu...

Thấy những vị này gởi lễ vật tới chúc mừng, các tân khách không khỏi thè lưỡi thật dài, thán phục Tần Lâm giao du rộng rãi, không hổ là Cập Thời Vũ chốn quan trường, quả thật đầy đủ thủ đoạn bản lãnh.

Duy chỉ có bản thân Tần Lâm ngồi không rảnh rỗi hết sức nhàm chán, chờ mãi không thấy Kim Anh Cơ đi ra, có hơi buồn bực.

Lúc này chợt nghe sau lưng có người nói:

- Thiếu gia, bàn này còn chỗ, có một tên nhà quê đang ngồi...

Tần Lâm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một vị công tử bột được mấy tên tôi tớ tiền hô hậu ủng đi tới, hai người ngơ ngác nhìn nhau, đồng thời ngăn người ra tại chỗ.

Người này không phải là Ngô Đức Ngô đại công tử trước kia từng trêu đùa Trịnh Trinh, muốn cướp hổ đất sét nhà nàng, nhưng không hiểu vì sao chọc tới Tần Lâm, bị tên mập đánh ột trận sao?

Ha ha... Ngô Đức vỗ mạnh cây quạt vào lòng bàn tay, từ trên cao nhìn xuống Tần Lâm:

- Quả thật là nhân sinh hà xứ bất tương phùng, không ngờ rằng vị lão huynh giả mạo cấm y quan giáo này lại tới đây lừa gạt ăn uống thỏa thuê như vậy...

Mấy tên tôi tớ cười để lộ hàm răng vàng khè, thật là quái lạ, những bàn khác đều có người ngồi đầy hết, tên này lại ngồi đơn độc một bàn, không phải là lừa gạt ăn uống thì còn gì nữa?!

Tần Lâm cau mày lại, lạnh nhạt hỏi:

- Lão huynh tới nơi này là vì chuyện gì?

- Đương nhiên là được mời tới...

Ngô Đức hết sức đắc ý lấy ra tấm thiệp mời từ trong lòng ngực, vô cùng phách lối quơ qua quơ lại trước mặt Tần Lâm:

- Người có không, ha ha, tên lừa gạt!

Tần Lâm thấy buồn cười, hần cùng đi với Kim Anh Cơ mà tới, cần gì phải thiệp mời?

Ngô Đức đường hoàng ngồi xuống, cười lạnh nói:

- Tên lừa gạt kia, gia gia sẽ không vạch trần ngươi, bắt quá lát nữa ăn uống xong chúng ta phải nói chuyện với nhau một chút. Con bà nó, lần trước dám đánh ta ư?

Mấy tên tay sai của y cũng vây lại, mơ hồ đề phòng Tần Lâm chạy trốn, bọn họ không dám ra tay đánh nhau trong buổi lễ ăn mừng của Kim Anh Cơ, nhưng đến khi đại lễ kết thúc chính là giờ chết của người trẻ tuổi này. Con bà nó, lần trước dám đánh thiếu đông gia chúng ta, chán sống rồi sao?

Đám tân khách Ngũ Phong hải thương cùng Tào Bang cũng không nhận ra Ngô Đức, nhìn dáng vẻ y cũng chỉ giống như nhà giàu mới nổi nơi thành thị. Lúc y đi về phía bàn Tần Lâm, có mấy người tiếp tân tiến tới nghênh đón, chuẩn bị đưa y tới một bàn khác, không để quấy rầy nhả hứng Tần trưởng quan.

Không ngờ Ngô đại công tử lại quen biết với Tần trưởng quan, hai người còn trò chuyện không mặn không nhạt, cũng làm cho đám tiếp tân lấy làm kinh hãi, trong lòng chợt hiểu ra: thì ra hai người bọn họ là người quen, chắc chắn... Quả thật không thể nhìn người bề ngoài, xem cách ăn mặc của vị công tử này cũng không giống như hoàng thân hiển quý, không hiểu vì sao lại quen biết một quý nhân như Tần trưởng quan?

Để tránh hiềm nghi kết giao ngoại phiên, các đại quan Bộ Đường cũng không tới tham gia khánh điển, quan viên đang ngồi phần lớn là nhân sĩ Chiết Giang, Phúc Kiến, còn có một ít đại phú thương dùng tiền mua được quan hàm Diêm Vụ, Trung Thư... thấy Ngô Đức ngồi cùng Tần Lâm một bàn, nhất thời châu đầu ghé tai bàn tán:

- Chắc chắn, đây là công tử nhà nào vậy, theo dáng vẻ dường như rất quen thuộc với Tần trưởng quan?

- Vì sao chúng ta không biết kinh sư còn có nhân vật như thế? Có thể ngồi cùng bàn với Tần trưởng quan mà không phải là hoàng thân quốc thích, thế gia huân quý, ít nhất cũng phú khả địch quốc.

Thậm chí có người âm thầm tính toán tìm lý do gì đó để kết giao với vị đại công tử này, gián tiếp liên quan tới Tần trưởng quan, vậy thì ngày chấp cánh bay cao không còn xa nữa.

Dãy bàn ở trước hết cũng có tình cảnh gần giống như bàn của Tần Lâm, cả mười cái bàn tròn lớn chỉ có hai người ngồi.

Đông Xưởng Chương Hình Thiên Hộ Từ Tước cùng Lý Hình Bách Hộ Trần Ứng Phượng, nếu không phải là Tần Lâm cũng ở nơi đây, bọn họ sẽ được coi là sát tinh làm người ta rợn cả tóc gáy nhất toàn trường. Hai người bọn họ đường hoàng bề thế ngồi ở phía trước nhất, ai dám nhắm mắt liều mạng ngồi cùng bàn với họ?

602. Chương 602: Cửu Đẳng Thương Nhân

Thật ra thì mới đầu hai vị Từ, Trần cũng muốn tới ngồi chung một bàn với Tần Lâm, nhưng xoay chuyển tâm niệm suy nghĩ một chút, nếu như chủ nhân bọn họ Phùng Đốc Công ngồi với Tần Lâm dĩ nhiên dư sức có thừa, đổi lại hai người bọn họ dường như không xứng, rốt cục theo tiếp tân dẫn ra bàn phía trước nhất ngồi.

Lúc này thấy Ngô Đức đường hoàng oai vệ ngồi xuống bên cạnh Tần Lâm, Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng đều kinh ngạc nhìn nhau đầy ý nghĩa sâu xa: kinh sư xuất hiện nhân vật lợi hại như vậy, không ngờ rằng hai chúng ta không nhận ra, thân là Đại đầu mục Đông Xưởng, không khỏi có chút thất chức!

- Đây... đây không phải là con trưởng của Ngô gia lò gốm bên bờ sông hồ thành sao?

Rốt cục Hoàng chương quỹ Tiệp Nghi phường nhận ra Ngô Đức, nhỏ giọng kinh hô lên.

Thương nhân hành nghề ở kinh sư được chia làm cửu đẳng, điểm tơ lụa, tiệm cầm đồ, tiền trang, cửa hàng vàng bạc... những nghề này phải có tối thiểu mấy vạn lượng bạc tiền vốn, chính là thượng tam đẳng. Các loại cửa hàng da, tiệm thuốc... xếp thứ hai, tuy thanh lâu sổ quán có tiền vốn rất lớn nhưng vì thanh danh bất hảo, cũng phải xếp vào trung tam đẳng này. Hạ tam đẳng chính là tửu quán, tiệm cơm, khách sạn...

Mà mỗ than, lò gốm... cùng với nghề đồ phân được gọi là bất nhập lưu, chỉ đơn thuần dùng sức lao động đổi lấy chút bạc, thu nhập không bao nhiêu, danh tiếng lại không tốt. Quan phủ đương nhiên không bằng lòng lui tới với bọn họ, thương nhân kinh doanh càng không thêm để ý tới bọn họ.

Ngô Đức phải muối mặt chạy vay khắp nơi mới tìm được một tấm thiệp mời tiến vào, cũng khó trách người ở nơi này không có mấy ai nhận ra y. Đám quan phủ không cần nói, cho dù là đám lão bản thương nhân, ai mà quen biết với một tên chủ lò gốm quanh năm đào đất?

Chỉ vì Ngô Đức thích thể diện bề ngoài, từng mời khách mấy lần ở Tiệp Nghi phường cho nên Hoàng chương quỹ mới nhận ra y, một lời vạch trần lai lịch.

Các vị quan viên phú thương nhất thời mở rộng tầm mắt, thầm nhủ trong lòng tên này làm lò gốm cho dù là có được vài đồng tiền thối, dựa vào cái gì có thể ngồi cùng bàn với Tần trưởng quan, hai người còn giống như người quen cũ. Nói không chừng người này cùng Tần trưởng quan có giao tình gì đó, lập tức nữa phải kiếm chuyện làm quen với y, tìm cách kết giao mới được.

Không ít người đưa ánh mắt nhìn về phía Ngô Đức, có mấy vị Chủ Sự, Diêm Chính... phú thương cự cổ còn mỉm cười nhìn y gật đầu một cái, lộ ra vẻ kết giao lấy lòng.

Nhất thời Ngô Đức vì được quá yêu mà kinh sợ, những nhân vật ngày xưa cao không thể với tới này lại chủ động bày tỏ ra thiện ý, lập tức làm cho y cảm thấy tổn biết bao công phu lấy được thiệp mời tới nơi này quả thật là xứng đáng.

Tần Lâm ngoài cười mà trong không cười, ngồi ở bên cạnh chậm rãi uống trà, cũng không lên tiếng vạch trần Ngô Đức, bắt đầu nghĩ kế chơi xỏ một phen.

Mấy ngày nay hẳn không quản chuyện của Trịnh Trinh, bắt quá Ngô Đức vẫn còn phơi phới tới được chỗ này chứng tỏ Trịnh quý phi tương lai vẫn chưa đặc thế. Nàng cũng không phải là người hiền lành, nếu được sủng ái trong cung, tên Ngô Đức còn có thể mạnh khỏe nhảy nhót như vậy sao?

Vạn Lịch ôi Vạn Lịch, chẳng lẽ ngài quên Dung Ma Ma ven hồ Đại Minh rồi sao? Sai rồi, là Trịnh quý phi...

Tần Lâm không để ý tới Ngô Đức, thế nhưng Ngô đại công tử cáo mượn oai hùm lại không phát giác chút nào, liếc mắt nhìn nhìn hắn:

- Tiểu tử, đừng tưởng rằng cầm đầu uống trà sẽ trốn được ta, ngươi nằm mơ đi! Quả thật là oan gia ngõ hẹp, con bà nó, ha ha, gia gia từ từ tiêu khiển với ngươi.

- Ngô đại công tử...

Tần Lâm cười hì hì ngẩng đầu lên, cố ý lên tiếng khiêu khích:

- Ngươi tức tới tiểu nhân để làm gì, Trịnh Trinh đã vào cung, có giỏi hãy tìm nàng đi!

Không nhắc tới còn đỡ, vừa nhắc tới mặt Ngô Đức liền đỏ lên:

- Tiểu nương tử Trịnh gia vào cung thì có gì đặc biệt hơn người, chỉ là cung nữ mà thôi, chẳng lẽ ta bị người dọa sợ hay sao? Hừ hừ, con dâu nhà mẹ ca ca Tam thúc công đại gia ta làm Thiếu Giám ở Nội Quan giám, Trịnh Trinh đã là cái thứ gì? Lần trước ở Long Phúc tự gặp phải Trương Công Ngự có bệnh ở đầu mới bệnh vực người, lần này có giỏi thì tìm y tới đây!

Ta thật sợ quá... Tần Lâm làm ra vẻ sợ hãi, trong lòng cười thầm không ngừng.

Ngô Đức càng trở nên dương dương đắc ý, y tìm cách ngăn cản Trịnh Trinh vào cung ngược lại không phải là sợ nàng chấp cánh bay cao, chỉ một cung nữ đã đáng là gì. Chỉ bất quá Tử Cấm thành tường cao cách trở trong ngoài, y sẽ không có hy vọng chấm dứt mỹ nhân được nữa, suy nghĩ một chút không khỏi trong lòng nổi giận.

Đám tay sai bên cạnh cũng vô cùng cao hứng phụ họa chủ nhân:

- Tiểu tử, sợ rồi sao?! Đừng nói phét vật như người, nữ nhi Trịnh gia vào cung thì có thể làm gì được? Thiếu đông gia chúng ta cũng sẽ đánh tới cửa, đánh cho tên đệ đệ Trịnh Quốc Thái của nàng rã rời đầy đất.

Trời ơi, mắt Tần Lâm trợn trừng thật to, miệng cũng há hốc, nhìn bọn Ngô Đức giống như nhìn người chết: quốc cụ gia tương lai bị đánh rã rời đầy đất, chúng ta cũng có thể đánh cuộc một lần, rốt cuộc tương lai Ngô đại công tử ngài sẽ có kết quả thế nào...

Giả mù sa mưa thở dài, trong lòng Tần Lâm đã xử tử hình Ngô Đức.

Bọn Ngô Đức đắc ý quên mình, giọng nói hơi lớn một chút, tuy rằng tình cảnh đại lễ hiện tại hỗn tạp ồn ào, nhưng khách nhân ở những bàn bên cạnh cũng nghe lọt đối thoại bên bàn Tần Lâm.

Nhất thời biểu lộ mọi người trở nên cực kỳ cổ quái, suy đoán nửa ngày thì ra Ngô Đức căn bản không biết Tần Lâm, nghe khẩu khí hai người bọn họ còn có chút hiềm khích. Trời ơi, người mở lò gốm lại muốn đối nghịch với quan chương ấn Cẩm Y Vệ Bắc Trấn Phủ Ty, chẳng phải là ông Thọ uống thuốc độc, sợ mạng mình quá dài sao?

Sau lưng quan viên phú thương vốn có ý muốn kết giao cùng Ngô Đức lập tức toát mồ hôi lạnh, thầm nhủ trong lòng bất kể người này có lai lịch gì, sau này chúng ta cũng xem y như người chết, gặp giữa đường lập tức tránh né. Bằng không cháy thành vạ lây, chọc cho Tần trưởng quan nổi giận mới là xui xẻo bằng trời.

Còn có hai tên Phiên Tử Đông Xưởng giả dạng làm thương nhân bình thường tới nghe lén, bận rộn không ngừng đem nội dung nghe lén báo cáo cho hai vị Đại đầu mục. Hai tên Từ Tước và Trần Ứng Phượng vốn khiến cho người ta nghe thấy phải biến sắc, nghe vậy đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo không hẹn mà cùng xoay người lại, bật cười như điên.

Duy chỉ có một mình Ngô Đức chẳng hay biết gì, mới vừa rồi thấy những đại nhân vật bình thời chỉ có thể ngửa cổ trông lên tỏ thiện ý với mình, nhất thời cảm thấy lâng lâng bay bổng. Y đưa mắt ra hiệu cho đám

tay sai canh chừng Tần Lâm, đừng để hắn chạy mất, còn mình đứng dậy đi về phía mấy vị thương nhân quen biết vẫn an.

Ngô Đức cơ hồ biết hết đại nhân vật nơi này, đáng tiếc người ta không quen biết hắn, nếu như mượn cơ hội lôi kéo quan hệ, chẳng phải là tốt lắm hay sao?

603. Chương 603: Ban Tặng Công Lao

Mới vừa rồi Hoàng chương quý Tiệp Nghi thường nhìn về phía y nụ cười rục rịch nhất, trước hết Ngô Đức qua đó hỏi thăm.

- Hoàng chương quý, ngài vẫn khỏe.

Ngô đại công tử rất lễ phép ôm quyền hành lễ.

Không ngờ rằng mặt Hoàng chương quý lập tức trở nên trắng bệch như tờ giấy, đứng bật dậy từ chỗ ngồi của mình, ngay cả chén rượu cũng làm đổ, lắp bắp nói:

- Ta... Ta... Ta... Lão hủ... Công tử... Người là ai, lão hủ không quen biết, không quen biết, đi mau!

Vừa nói Hoàng chương quý vừa giơ ống tay áo lên che kín mặt, tay kia xua liên tiếp giống như đuổi ruồi, đáng vẻ gấp gáp khó lòng tả xiết.

Ngô Đức đứng thừ người chôn chân tại chỗ, hoàn toàn không hiểu vì sao Hoàng chương quý nổi điên trở mặt như vậy. Đừng nói mới vừa rồi còn tươi cười rạng rỡ, cho dù là bình thời đi ăn cơm Tiệp Nghi thường gặp mặt, cũng không tới nổi không khách sáo như vậy.

Vô cùng miễn cưỡng cười khan hai tiếng, Ngô Đức vô cùng nghi hoặc bỏ qua Hoàng chương quý, lại đi sang bàn bên cạnh, tiến về phía một vị phú thương trước kia từng có giao dịch.

Fú thương kia còn gấp gáp hơn Hoàng chương quý, tay cầm đôi đũa chìa lên trời, cúi gục đầu lâm lâm khẩn vãi, chỉ có người ngồi bên cạnh mới nghe rõ ràng:

- Thiên linh linh địa linh linh, Thái Thượng Lão Quân mau hiển linh, làm cho tên ôn dịch Ngô Đức này không nhìn thấy tiểu nhân, xin cúng trả lễ tam sinh!

Thái Thượng Lão Quân không có hiển linh, chỉ có Ngô Đức đi tới, mặt mũi tươi cười, thần thái càng thêm khiêm nhường hơn cả lần trước:

- Triệu viên ngoại, ngài vẫn khỏe chứ, lần trước tiểu nhân theo gia phụ tới quý phủ bái kiến...

Triệu viên ngoại không ngừng nhìn trộm Tần Lâm, đáng vẻ quần bách hận không tìm ra một cái lỗ dưới đất chui vào.

Tần Lâm bị mấy tên tay sai Ngô Đức vây quanh phía sau cũng không thèm để ý, tiện tay uống một ngụm rượu, ngoài cười mà trong không cười nhìn sang bên này, ánh mắt chạm nhau cùng Triệu viên ngoại, còn cười cười với lão.

Trời ơi... Triệu viên ngoại chỉ cảm thấy một cỗ khí lạnh lẽo vô cùng từ xương cột chạy thẳng lên trên đỉnh đầu, lập tức sau lưng toát mồ hôi lạnh, mồ hôi trán to bằng hạt đậu chảy xuống từ từ.

- Ôi chao đau bụng quá, hẳn là hôm qua ăn nhầm thứ gì dơ bẩn...

Triệu viên ngoại tình thế cấp bách trí sinh, hai tay ôm bụng như một làn khói chạy ra ngoài, bỏ mặc Ngô Đức trơ ra đó.

Người ngồi cùng bàn nhất thời bối phục Triệu viên ngoại sát đất. Xem bản lãnh tùy cơ ứng biến của người ta kìa, chẳng trách nào có thể gây dựng nên cơ nghiệp đồ sộ như vậy.

Ngô Đức hoàn toàn bối rối, y phát hiện trong nháy mắt trong mắt các vị quan viên phú thương, mình từ một cái bánh bao nóng hổi thơm phức hóa thành một đồng phân chó nóng hổi...

Con bà nó, rốt cục là có chuyện gì vậy, Ngô đại công tử thật sự khóc không ra nước mắt.

Tần Lâm sờ sờ cằm, rất là đồng tình thở dài: ôi, nếu Ngô đại công tử khổ sở như vậy, Tần trưởng quan ta lấy đức báo oán sẽ thành toàn cho y, sẽ cho người giải thoát.

- Từ Tước, Trần Ứng Phượng, hai người các người xem nào nhiệt đủ chưa vậy?

Tần Lâm nghịch nghịch chén rượu trong tay, cũng không ngẩng đầu lên nói một câu như vậy, tuy rằng giọng hần bình thản nhưng dường như mang theo một lực uy hiếp vô hình nào đó, khiến cho chỉ trong thoáng chốc toàn trường yên lặng như tờ.

Ngô Đức đầu tiên là ngẩn ra, thấy sắc mặt hai vị Đại nhân Từ Chương Hình cùng Trần Lý Hình chợt biến, nhất thời mừng rỡ trong lòng.

Đông Xưởng Chương Hình Thiên Hộ cùng Lý Hình Bách Hộ là nhân vật cao cao tại thượng đường nào, bên trong Đông Xưởng chỉ dưới một mình Phùng Đốc Công mà thôi.

Mới đầu Ngô Đức cũng phát hiện hai vị Đại nhân nhìn sang mình mấy lần, trong lòng y lập tức sinh ra vọng tưởng trèo cao. Bất quá hung danh đối phương vang dậy, cho y có mười lá gan cũng không dám tùy tiện tiến tới bắt chuyện.

Không ngờ tên lừa gạt kia lại gọi thẳng tên, cũng không khách sáo với hai vị Đại nhân chút nào, ha ha, đây không phải là buồn ngủ gặp chiếu manh hay sao?

Ngô Đức vô cùng cao hứng, chỉ Tần Lâm quát lớn:

- Lớn mật, thứ người cũng dám gọi quan hủ của Từ Chương Hình và Trần Lý Hình sao? Phát Tài, Vương Phúc, thay hai vị Đại nhân tát tai hần, để xem hần nói thể nào?!

Trời ơi... tất cả khách nhân đang ngồi đều há miệng to tới mức có thể nuốt một quả trứng gà, ánh mắt đều nhìn chăm chăm Ngô Đức: tên này vừa ăn gan hùm mật gấu, hoặc giả chính là một kẻ điên chính hiệu.

Hai tên thủ hạ tay sai Ngô Đức sau lưng Tần Lâm đã giơ tay lên, mấy tên tiếp tân Tào Bang đang muốn lên tiếng ngăn cản, tựa hồ đã không còn kịp nữa. Duy chỉ có Tần Lâm vẫn không nhanh không chậm uống nước trà, vẻ mặt vẫn đạm phong khinh...

Bốp!

Thanh âm bàn tay đánh vào mặt vừa dứt khoát vừa giòn giã, dễ nghe như tiếng pháo mừng Xuân.

Kẻ bị đánh không phải là Tần Lâm, ngược lại là Ngô Đức.

Mới vừa rồi lời của y dạy dỗ Tần Lâm vừa ra khỏi miệng, Từ Tước thiếu chút nữa bị chọc tức chết, lập tức rời chỗ đứng lên, chân thì triển khinh công inh Bát Bộ Cẩn Thiên, thấp thoáng một cái đã đến bên người Ngô Đức, vung chưởng lên đánh vào mặt y. Cùng lúc đó Trần Ứng Phượng cũng tung mình bay lên, giữa không trung lật người một cái giống như chim ưng, người còn chưa rơi xuống đất, một chiêu Phân Cân Thác Cốt thủ đã tháo khớp hàm của Ngô Đức.

Ngô đại công tử phun ra ngoài một búng máu, còn lẫn vào hai ba cái răng cửa, ôm quai hàm kinh hoàng nhìn hai vị Từ, Trần, hoảng sợ tới cực điểm, muốn khóc mà không có nước mắt:

- Rốt... rốt cục đã xảy ra chuyện gì, hai vị Đại nhân...

Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng giận không chỗ phát tiết, hận không được bổ một đao chém chết Ngô Đức. Cho dù là Phùng Đốc Công của chúng ta cũng phải tỏ ra khách sáo với Tần tướng quân, người là cái thá gì, dám 'thay hai vị Đại nhân tát tai hần'? Nếu thật sự bị người làm rơi sợi lông cọng tóc nào của Tần trưởng quan, hai ta có thể yên ổn với hần sao?

- Nhiều lời lắm chuyện!

Ánh mắt lạnh lẽo đáng sợ của Từ Tước quét qua Ngô Đức, lập tức khiến cho y phải rùng mình. Nhưng đến khi nhìn về phía Tần Lâm, Từ Chương Hình lập tức đổi khuôn mặt tươi cười:

- Tần tướng quân, tên này quả thật to gan lớn mật, dám cất lời ngài, hạ quan thay ngài dạy dỗ y một chút.

Trần Ứng Phượng nhổ một bãi nước bọt vào mặt Ngô Đức:

- Hừ, người là cái thá gì, Tần trưởng quan ra lệnh cho Từ gia và ta, có chỗ cho người chen lời sao?

Ngô Đức hoàn toàn bối rối, hoang mang ngơ ngác nhìn ‘tên lừa gạt’ từ trước tới nay vẫn giả mạo Cẩm Y Vệ lúc này đang cười giảo hoạt. Nhớ lại vừa rồi hai vị Từ, Trần xưng Tần trưởng quan, nhất thời nhớ tới một cái tên đáng sợ, Ngô Đức bị dọa sợ đến toàn thân run lên lẩy bẩy, phát giác mình đã phạm vào một sai lầm vô cùng chí mạng.

Đám tay sai Ngô Đức mới vừa rồi còn giơ tay lên định đánh Tần Lâm, lúc này vội vàng cụp đuôi rút sang bên cạnh, tên nào tên nấy giống như chó nhà có tang. Cũng cùng là chó săn, chủ nhân Từ Tước, Trần Ứng Phượng là Phùng Bảo, chủ nhân của chúng là Ngô Đức, nếu nói hai vị Từ, Trần là chó hổ ngao Tây Tạng, vậy chúng tôi đa cũng chỉ có thể coi như Chihuahua.

Tần Lâm khẽ mỉm cười, Trịnh quý phi tương lai, quốc cữu gia tương lai, ta đây đã đuổi Ngô Đức đi thay các người, dù sao đến lúc các người phát tích, kết cục của tên này chắc chắn còn thảm hại hơn.

Khụ khụ...

Tần Lâm làm bộ ho khan hai tiếng:

- Lão Từ, lão Trần, chỗ bản quan có một công lao muốn tặng các người, chẳng hay các người có nhận không?

Từ Tước, Trần Ứng Phượng mừng rỡ, gật đầu lia lịa giống như gà mổ thóc. Mặc dù hệ phái Phùng Bảo và hệ phái Tần Lâm nằm giữa ranh giới địch và bạn, không được gọi là đồng minh, nhưng hai bên vẫn có nhiều lần liên thủ phá án, xử lý Bạch Liên giáo, xử lý vụ án Tôn Hoài Nhân, hai người bọn họ nhờ vào Tần Lâm dúi dất cũng lập không ít công lao.

Tần Lâm cười gian hắc hắc, đưa tay chỉ Ngô Đức một cái:

- Ta hỏi người, chỉ cần trả lời bằng cách gật đầu hay lắc đầu là được, còn có mấy tên tay sai của người ở chỗ này, chỉ cần người dám nói láo... Hừ hừ!

Trần Ứng Phượng trợn trừng mắt, nắm tóc Ngô Đức xách lên, gằn giọng quát:

- Chỉ cần có nửa lời không thật, lão tử lập tức bóp chết người!

- Ta hỏi người, phải chăng là người tới nhà cung nữ Trịnh Trinh đánh huynh đệ Trịnh Quốc Thái của nàng, ép nàng làm chuyện gì thay người?

Tần Lâm dứt lời, ánh mắt nhìn chằm chằm Ngô Đức.

Ngô Đức giật mình, quả thật y đã từng đi đánh Trịnh Quốc Thái, nhưng chủ yếu chỉ là cho hả giận, cũng không buộc y hoặc muội muội y làm chuyện gì. Nửa câu đầu Tần Lâm là thực, nửa câu sau là hư, rốt cuộc nên gật đầu hay là lắc đầu?

Thế nhưng cảm y bị Trần Ứng Phượng tháo rời, muốn giải thích cũng nói không ra lời.

- Tại sao không nói?

Trần Ứng Phượng hung hăng nắm cổ Ngô Đức, gằn giọng hỏi đám tay sai:

- Các người có từng tới nhà Trịnh Trinh, đánh huynh đệ của nàng không?

Đám tay sai vội vàng quỳ xuống đất đáp ứng có chuyện này.

Trần Ứng Phượng cười lạnh một tiếng, trên tay tăng thêm sức, chỉ nghe một tiếng rắc ê răng vang lên, cảm Ngô Đức đã bị bóp nát nửa bên.

Ngô Đức đau đến không muốn sống, phát ra tiếng kêu thảm thiết như con vịt bị người bóp cổ, toàn thân mồ hôi đầm đìa.

Tần Lâm lại không nhanh không chậm nói:

- Ngô Đức, mới vừa rồi người còn nói với ta, con dâu nhà mẹ ca ca Tam thúc công người làm Thiếu Giám ở Nội Quan giám, nếu muốn làm chuyện gì không muốn ai biết trong cung không phải là hết sức thuận tiện sao?

Lại là nửa câu đầu vô cùng chân thật, nửa câu sau là chup mũ, Ngô Đức còn cố gắng cứng đầu, mấy tên tay sai đã không ngừng dập đầu xin tha:

- Thiếu đông gia đã từng nói qua, y quen biết Nội Quan Giám Thôi công công...

Cầu kết người trong cung, mưu đồ bất chính! Từ Tước cùng Trần Ứng Phụng nhìn nhau, trong mắt đều chớp động vẻ vui mừng. Từ sau khi giải quyết vụ án Tôn Hoài Nhân, trong cung tra xét những chuyện này vô cùng chặt chẽ, họ Ngô ngẫu nhiên tự dâng lên cửa như vậy, đây không phải là công lao từ trên trời giáng xuống cho bọn họ sao?

Từ Tước ra lệnh một tiếng:

- Bây đầu, giải hết đám phản tặc này về Đông Xưởng!

Đám Phiên Tử như lang như hổ ồ lên, nhanh nhẹn như chim ưng bắt gà trời Ngô Đức và mấy tên tay sai lại. Ai nấy dùng toàn là dây gân bò, trói chặt như đòn bánh tét, miệng còn thóa mạ không ngừng, hẳn là đối xử với bọn chúng như đám đại gian đại ác.

- Tạ Tần trưởng quan tặng công lao cho hai ta!

Từ Tước, Trần Ứng Phụng đều rất khách sáo thi lễ Tần Lâm.

Hai người bọn họ cáo lỗi với đám tiếp tân Ngũ Phong hải thương, cũng không ăn tiệc, vội vàng chạy về thăm vấn phạm nhân.

Không nghi ngờ chút nào, Ngô Đức đi chuyến này là vĩnh viễn không ra được, bản lãnh bắt bóng bắt gió, từ không sinh có của Đông Xưởng là độc nhất vô nhị trên đời này. Huống chi đám tay sai Ngô Đức còn thừa nhận có uy hiếp thân nhân cung nữ, cầu kết thái giám trong cung.

Đã có thể kết án ổn thỏa!

Tần Lâm vẫn ngồi đó uống trà, tỏ ra như chuyện không liên quan đến mình, nhưng quan viên phú thương dự lễ đều hiểu rất rõ ràng.

Trước kia cũng biết Bắc Trấn Phủ Ty Tần trưởng quan uy danh hiển hách, bắt quá những phú thương mua chức quan và đám quan viên tứ phẩm, ngũ phẩm bình thường vẫn chưa tiếp xúc trực tiếp.

Hôm nay xem xong màn kịch này mới biết Tần trưởng quan tuyệt đối không chỉ có hư danh, không thấy thái độ của hai vị Đại đầu mục Đông Xưởng hung hãn như sài lang hổ báo ở trước mặt hẳn thế nào sao?

Đám đồng bạn làm ăn với Ngũ Phong hải thương tự nhiên vui mừng phấn khởi, cho dù là giao kết qua loa cũng quyết định trở về sẽ lập tức tăng cường hợp tác.

Tần Lâm nhìn thấy thần sắc của những người này, tự nhiên cảm thấy vui vẻ. Vốn là Ngũ Phong hải thương làm ăn có hai thành cổ phần của hắn trong đó, bắt quá hiện tại dường như không cần phân chia cổ phần gì nữa, hừ hừ...

Một tên thị nữ bước chân vội vã đi tới bên người Tần Lâm, vén áo thi lễ:

- Tiểu thư nhà ta mời trưởng quan vào hậu đường gặp mặt.

Hả, trắng trợn như vậy sao? Tần Lâm cười hăng hắc, đi theo thị nữ rời đi.

Các tân khách đưa mắt ra hiệu cho nhau, mọi người ngẫm hiểu với nhau, lúc này không cần nói gì cả.

Khuê phòng ở hậu đường, Kim Anh Cơ ngồi ngay ngắn ở trước bàn trang điểm, đã ăn mặc chỉnh tề.

Chỉ thấy nàng mặc một chiếc Giáng Sa bào gấm đỏ rực rỡ, đầu đội Phụng Sứ Xung Thiên quán khảm minh châu mỹ ngọc, lưng đeo một chiếc Đan Phụng Triều Dương đai, chân đi giày đỏ, toàn thân sáng chói.

Lúc này mỹ nhân đang soi gương, ưỡn cao chiếc cổ thon dài, đầu ngẩng lên, gương mặt thanh tú không còn vẻ yếu mị thường thấy, mà hiện tại lộ vẻ ngạo nghễ đúng như phong thái của Ngũ Phong thuyền chủ.

Giới ột vị Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ, nữ tướng quân trên biển! Tần Lâm thầm khen trong lòng.

Thấy Tần Lâm đi vào, hai tên nha hoàn hầu hạ tiểu thư mặc y phục nhìn về phía hắn khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng bước lui ra ngoài.

- Tần tướng quân, nghe nói huynh gây chuyện ở hội trường của bản quan phải không?

Thần sắc Kim Anh Cơ uy phong凛凛, giọng nhà quan nói:

- Hôm nay bản quan chính là Tuyên Ủy Sứ, Hoài Viễn tướng quân triều đình sách phong, nếu Tần tướng quân lấn hiếp người quá đáng, chắc chắn bản quan sẽ thượng tấu triều đình, thỉnh Thánh thượng minh xét!

Tần Lâm chưa từng nghe qua Kim Anh Cơ nói như vậy, không khỏi đưa tay gãi gãi đầu.

Kim Anh Cơ nằm trên bàn trang điểm cười lên, vai giật giật.

- Hay thật, dám trêu chọc ta...

Tần Lâm đi tới, ra tay từ phía sau cù loạn một hồi, đến khi Kim Anh Cơ thở hồng hộc xin tha mới bỏ qua cho tiểu yêu tinh này.

- Hừ, lại có người không nhận ra Tần trưởng quan chúng ta, quả thật muốn nhện cũng không nhện được.

Kim Anh Cơ cố ý làm ra vẻ tức giận vỗ một cái xuống bàn trang điểm, đứng lên, cười híp mắt nhìn Tần Lâm, một tay đặt lên ngực hắn:

- Đợi lát nữa tiểu oan gia cũng mặc cát phục đi ra ngoài ban ẩn cho nô gia, để cho người người đều biết...

Biết cái gì? Mặt trái xoan Tuyên Ủy Sứ Đại nhân ứng đỏ, không chịu nói tiếp, chỉ thấy dáng vẻ nàng hết sức thẹn thùng kinh tâm động phách, thanh âm ngọt như mật, cho dù là thép luyện cũng có thể trở nên mềm tới nổi quần được quanh ngón tay.

604. Chương 604: Vô Lễ Với Bản Quan

Làm sao Tần Lâm không muốn đáp ứng, hắn phụng chỉ chiêu an, ban ẩn vốn là chuyện nằm trong tình lý. Bất quá là hắn không có mặc quan phục tới đây, cũng không thể mặc áo vải để ban đại ẩn hai tác bầy phân cho tông tam phẩm Tuyên Ủy Sứ.

- Vừa rồi nô gia đã nghĩ sẵn cho huynh...

Kim Anh Cơ cười trộm chỉ chỉ trên giường:

- Mặc dù không có quan phục võ quan nhị phẩm, bất quá Giáng Sa Bào không phân biệt nam nữ, ở đây còn có ô sa có cánh, quan ngoa, ngọc đá, huynh cứ mặc y phục của nô gia... hì hì...

Tần Lâm theo bản năng muốn lắc đầu, nhưng nhìn ánh mắt dịu dàng như nước của Kim Anh Cơ toát ra vẻ cầu xin, nhất thời đoán ra được nguồn cơn, đưa tay khẽ véo mũi nàng một cái:

- Giải cho tiểu yêu tinh không biết xấu hổ, được, cứ làm theo lời nàng vậy.

Tần Lâm thay áo, Kim Anh Cơ cũng không tránh né, tự tay hầu hạ hắn mặc áo, động tác êm ái, mặt trái xoan hàm chứa vẻ vui sướng, không hề có dáng vẻ của Tuyên Ủy Sứ sắp sửa nhận ẩn, mà rõ ràng là tân nương vừa xuất giá.

Hai người từ hậu đường nắm tay nhau tiến ra, tân khách cả sảnh đường đầu tiên là ngăn ra, tiếp theo nhất tề khen đẹp trong lòng.

Chỉ thấy Kim Anh Cơ đầu đội Phượng Sí Xung Thiên quán rực rỡ sáng chói, càng làm nổi bật gương mặt đỏ bừng. Mái tóc như mây, thân mặc Giáng Sa bào đỏ chói, eo mềm mại như rắn nước thắt Đan Phượng Triều Dương Đái, càng làm nổi bật thân hình thon thả.

Tần Lâm đầu đội ô sa có cánh, cũng mặc Giáng Sa bào, lưng đeo thắt lưng tê giác, chân mang giày đen.

Quan phục nữ Thổ Ty khác biệt với quan viên phái nam, Giăng Sa bào đặc biệt ban cho Kim Anh Cơ lại không phân biệt nam nữ, được may cũng rất rộng rãi, cho nên Tần Lâm mặc Giăng Sa bào của nàng lên người cũng không có gì không ổn, chẳng qua là khung xương hần lớn hơn Kim Anh Cơ cho nên bào phục vốn rộng rãi trở nên bó sát. Mất đi ba phần rộng rãi tiêu sái, lại có thêm bảy phần anh khí bừng bừng, anh tuấn nổi bật.

Các tân khách đều nhếch môi cười, một nam một nữ này đều mặc y phục đại hồng, người biết chuyện là ban ẩn, kẻ không biết còn tưởng là bái đường thành thân.

Không phải là muốn bái đường thành thân sao? Quyền Chính Ngân cùng Quy Bản Vũ Phu nháy nháy với nhau vui vẻ, tuy rằng quan viên từ nhất phẩm đến tứ phẩm cũng có thể mặc áo bào màu đỏ, nhưng mọi người nhìn nhìn chất liệu và hình dáng áo mà Tần trưởng quan đang khoác trên người, không phải là Giăng Sa bào mà Kim Tuyên Ủy Sứ được ban sao?

Trong đám tân khách nơi này người thông minh không ít, cũng không chỉ một hai người nhìn ra chuyện này, nhưng không có ai đại dột vạch trần.

Hàng năm mấy chục vạn lượng bạc tiền thuế nộp vào kho, hai mẹ con Lý Thái hậu cùng Vạn Lịch tham tiền mừng rỡ cười vui không ngậm miệng lại được. Giang Lăng đảng muốn lấy công lao chiêu an hai đại địch ở phía Nam phía Bắc, vĩnh viễn không lo để thỉnh phong Thái Sư cho Trương Cư Chính, từ đó leo lên tột đỉnh văn thần. Thậm chí ngay cả Trần Giá và Ngô Đoài cũng bảo vệ Tần Lâm, lúc này chiêu an Ngũ Phong hải thương chính là đòn chính trị chính xác cứng rắn hơn cả sắt, ai dám tỏ ra nghi ngờ?

Tần Lâm toét miệng cười vui, nhìn chăm chăm Kim Anh Cơ, cho đến khi Tuyên Ủy Sứ mới ra lò đỏ bừng mặt, nhẹ nhàng cúi đầu, lặng lẽ đánh hần một cái từ phía sau.

Tần trưởng quan cùng Kim trưởng quan không hề sợ hãi, phụng chỉ chiêu an, theo quy chế ban ẩn, thật sự khiến cho người ta không nắm được chút sơ hở nào. Thế nhưng hai người lại cùng mặc áo đỏ, bên trong đại đường giăng đèn kết hoa, hai bên mấy chục cây nến to như cánh tay, ánh sáng chập chờn.

Ngay cả tán lễ sinh (MC) được mời tới cũng tỏ ra hoang mang ngơ ngác, rốt cục đây là Tần tướng quân ban ẩn cho Tuyên Ủy Sứ Đại nhân, hay là đôi phu thê trẻ thành thân?

Đến khi Tần Lâm cầm hộp trong tay, lấy mắt ra hiệu bắt đầu buổi lễ, tán lễ sinh kia vẫn tỉnh tỉnh mê mê, kéo dài giọng nói:

- Nhất bái...

Toàn trường yên tĩnh, ngay cả tiếng kim rơi trên đất cũng có thể nghe rõ, ban ẩn nhận ẩn phải là khấu tạ hoàng ân mệnh môn cuộn cuộn, vì sao lại có nhất bái thiên địa như vậy, chẳng lẽ kế tiếp là nhị bái phu mẫu, sau đó phu thê giao bái hay sao?

Trên mặt ai nấy đều lộ ra vẻ kỳ quái, buồn cười lại không dám cười, kìm nén đến khó chịu.

Tần Lâm cũng không nhìn được, vội vàng trừng mắt.

Tán lễ sinh chợt hiểu ra, vội vàng nói tiếp:

- Nhất bái tạ hoàng ân mệnh môn cuộn cuộn.

Kim Anh Cơ một mực nhìn Tần Lâm, sóng mắt quyến rũ đậm tình không rời, nghe thấy tán lễ mặt trái xoan ửng đỏ, xá một cái với ẩn mà Tần Lâm cầm trong tay.

Tần Lâm tay phải cầm ẩn, tay trái rũ xuống, hai ngón trở giữa khép lại phất một cái, coi như là lạy cùng nàng.

Kim Anh Cơ hết sức vui mừng, nữ tử nào mà không hy vọng mình được tám cổ kiệu lớn oai phong gả sang nhà người khác. Bởi vì bất đắc dĩ không thể hưởng được ngày hạnh phúc nhất đời mà nữ tử nào cũng mong đợi, cho nên dụng tâm an bài buổi lễ hôm nay, cũng coi như in một câu trả lời. Mà Tần Lâm phối hợp khiến cho trong lòng nàng ngọt ngào tựa như rót mật.

Nhị bái xã tắc lễ dân, tam bái tổ tông che chở, trình tự cơ hồ là phiên bản của bái đường thành thân. Tam bái xong xuôi Tần Lâm giao hộp ẩn cho Kim Anh Cơ, đọc nguyên văn thánh chỉ:

- Kim Tuyên Ủy Sứ đời đời là Hải Đông Bình Phiên, ban bố ân đức thiên triều ta với ngàn đảo vạn nước, cố gắng mà làm!

- Thần kiếp này đời này vĩnh viễn một lòng!

Kim Anh Cơ nhìn về phía Tần Lâm nhớn cười, không phải là tỏ lòng trung thành với triều đình, mà rõ ràng là nói: tiểu oan gia, trái tim của nô gia đã vĩnh viễn giao cho huynh.

Nhận lấy hộp ấn, Kim Anh Cơ lấy ấn bằng đồng ra, hai tay giơ lên cao cho tân khách và thuộc hạ cùng thấy: chỉ thấy đại ấn này vuông hai tắc sáu phân, dày sáu phân, trên có chuỗi cầm nắm, nặng ba cân có thừa, bằng vào ấn Thổ Ty này độc chưởng uy quyền bên trong hạt địa, chúc vị thế tập đời đời.

Tân khách toàn trường thấy đều đứng dậy, thuộc hạ Ngũ Phong hải thương quý rạp xuống một mảng lớn, lớn tiếng hoan hô:

- Chúc mừng Kim tướng quân, chúc mừng Kim tướng quân!

- Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ đời đời trấn Đông Hải, vĩnh viễn là Bình Phiên!

- Tạ Tần trưởng quan nâng đỡ, bọn ta bái phục năm vóc sát đất.

- Tần trưởng quan cùng Kim trưởng quan vĩnh kết đồng tâm...

Trời ơi, câu cuối cùng là người nào nói vậy? Quyền Chính Ngân xuất thủ như điện, vội vàng bịt miệng kẻ kêu loạn cuối cùng kia lại.

Kim Anh Cơ nhìn Tần Lâm yêu kiều mà cười, có lẽ so với mấy câu trước, câu cuối cùng này mới là đúng ý của nàng.

Tần Lâm nhìn nàng gật đầu một cái ra vẻ cho phép.

Kim trưởng quan lập tức rung ống tay áo lên, giơ ra uy phong Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ, hắng giọng nói:

- Chư vị thuộc quan tiến lên nghe phong: Cũng A Tài, Đồng Tri Tuyên Ủy Sứ Ty, Chu Thuận Thủy, Tuyên Ủy Phó Sứ, Quyền Chính Ngân, Tuyên Ủy Sứ Ty Thiêm Sự, Quy Bản Vũ Phu, Tuyên Ủy Sứ Ty Kinh Lịch...

Từng tên thuộc hạ thi nhau tiến lên quỳ xuống, miệng hô to tạ Tuyên Ủy Sứ Đại nhân đề bạt.

Cẩm Y Vệ

Tác giả: Miêu Khiêu

Chương 604: Vô lễ với bản quan (Hạ)

Người dịch: Hạo Thiên

Sưu tầm:

Nguồn: vipvanda

Kim Anh Cơ tướng quân phong chức xong, sắc mặt nghiêm nghị, trầm giọng nói:

- Bản quan đã được triều đình tin cậy, là trưởng thành Đông Hải, cai trị thuộc hạ không thể không cầu công mình liêm chính, trị quân không thể không nghiêm minh pháp kỷ, sau này mong rằng chư vị tuân thủ pháp lệnh, bằng không sẽ xử theo quân pháp, tuyệt không dung thứ!

Cũng A Tài, Chu Thuận Thủy trong lòng căng thẳng, vội vàng dập đầu vâng dạ. Quy củ của Ngũ Phong thuyền chủ vốn rất lớn, dám mạo phạm nàng, không phải là ba đao sáu lỗ chính là điểm thiên đăng, cũng là nuôi cá mập, bây giờ lại thêm triều đình vương pháp, càng thêm không dám xúc phạm.

Giới ột vị Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ, không trách có thể thống ngự hạm đội hoành hành trên biển.

Không ít đồng hương Mân Chiết và quan viên phú thương kinh sư, trước kia chẳng qua là nghe nói Ngũ Phong thuyền chủ vô cùng lợi hại, hiện tại nhìn thấy Kim Anh Cơ bất quá chỉ là một nữ tử yếu điệu xinh đẹp, không khỏi kinh ngạc trong lòng. Lúc này thấy nàng quân lệnh như núi, mới hiểu được dưới tay danh tướng không có lính quèn.

Mặc dù Kim Anh Cơ làm Ngũ Phong thuyền chủ là dựa vào dư uy phụ thân cùng lão đệ huynh nâng đỡ, nhưng bản thân nàng cũng phải có bản lĩnh mới được. Nếu như nàng thật sự là A Đẩu, Mao Hải Phong, Cung A Tài, Quyền Chính Ngân, Quy Bản Vũ Phu... sẽ không phí tâm phí sức đi theo nàng từ trước tới nay.

Kim Anh Cơ cho đại ấn vào trong hộp, lại cầm chén vàng rót đầy rượu giơ lên cao:

- Các vị tân khách, chư vị huynh đệ, mời uống cạn chén này, chúc thiên triều ta vạn dặm hải cương sóng yên gió lặng, vạn quốc Đông Tây lưỡng dương tới triều bái.

A, chí hướng này cũng không nhỏ... Tần Lâm cũng bưng chén rượu lên, nhìn Kim Anh Cơ hùng tâm bừng bừng gật đầu một cái. Đúng vậy, đây mới là Ngũ Phong thuyền chủ tung hoành lưỡng dương, Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ uy chấn Đông Hải.

Tân khách cả sảnh đường ầm ầm phụ họa, nhất tề uống cạn sạch rượu trong chén.

Đại lễ chúc mừng tiến hành vô cùng viên mãn, trước sau có nữ tử các nước Cao Ly, Lưu Cầu, Nhật Bản hiến vũ, trân hào hải vị trong tiệc là của các nước: gà nấu nhân sâm của Cao Ly, sashimi của Nhật Bản, cơm gạo thơm dứa của Indonesia, toàn là đặc sản mà quan dân kinh sư chưa từng thấy qua, khiến cho người ta mở rộng tầm mắt.

Chủ khách vui say, rốt cục tiệc cũng tới lúc tàn.

Trước mặt của mọi người, Tần Lâm cũng cáo từ rời đi cùng các tân khách.

- Đa tạ Tuyên Ủy Sứ thịnh tình khoản đãi, ngày khác trong nhà thiết yến mời lại, thỉnh quý sứ tới dự.

Tần Lâm cười hì hì nhìn về phía Kim Anh Cơ chấp tay.

Mặt trái xoan quyến rũ của Ngũ Phong thuyền chủ lộ vẻ nghi hoặc, dừng một chút, cũng chấp tay một cái:

- Tần trưởng quan đã mời, hạ quan nhất định phải tới.

Người khác cũng không nói, có kẻ không hiểu biết gì còn cười hì hì, xem chuyện mới vừa rồi Kim Anh Cơ cùng Tần Lâm cùng mặc cát phục, giống như bái đường thành thân làm thành chuyện cười.

Quyền Chính Ngân cùng Quy Bản Vũ Phu đồng thời cảm thấy ê răng: hai vị trưởng quan, các người giả bộ giống y như thật vậy, hắc hắc hắc...

Đùa giỡn, Tần trưởng quan cùng Kim trưởng quan là ai?

Trở lại khuê phòng, hai tên thị nữ bước chân nhẹ nhàng đi tới, vốn định giúp tiểu thư nhà mình thay y phục ra, nhưng thấy nàng dựa ở đầu giường ngáy người ra, hai người bèn ngơ ngác nhìn nhau, không dám tiến tới quấy rầy.

- Tên gốc Tần Lâm kia chẳng lẽ đi về thật sao?

Trái tim Kim Anh Cơ đập thành thạch, gọi tiểu oan gia vô số lần, chợt kêu không tốt:

- Hồngбет, tiểu oan gia kia nói cái gì thiết yến mời lại, hẳn là phải chờ tới khi đó... Hừ, hại nô gia chờ đợi lo lắng, đáng ghét.

Dứt lời nàng chợt nổi nóng, cũng không cởi áo khoác, không tháo quan đới, trùm áo ngủ bằng gấm lên đầu núp trong chăn hậm hực vô kể.

Hai vị thị nữ bèn nhìn nhau cười, bất kể tiểu thư mạnh bạo, sát phạt quả quyết thế nào ở bên ngoài, sau khi trở vào khuê phòng lại trở nên giống như nữ hài tử trong độ tuổi này, cũng biết nũng nịu giận hờn.

Hai nàng bèn rón rén lui về phía sau.

- Khụ khụ, Tuyên Ủy Sứ Đại nhân đang tức giận ai vậy, tên tiểu oan gia kia cũng không ngu tới mức không đến...

Thanh âm quen thuộc làm cho Kim Anh Cơ lập tức giở áo ngủ trùm đầu ra, nhất thời vô cùng xấu hổ. Kẻ đang đứng ở cửa sổ cười híp mắt không phải là Tần Lâm còn ai nữa?

Thì ra người này giả bộ quân tử ngay trước mọi người, sau khi ra cửa, hắt lại đánh một vòng lớn lần mò tới cửa sau. Kẻ canh gác cửa sau hiểu rõ trong lòng, tự nhiên sẽ không ngăn hắt. Tên này chạy thẳng một mạch tới cửa sổ phòng mỹ nhân, nghe hết tất cả mấy câu oán trách vừa rồi của nàng.

Tần Lâm ung dung nhàn nhã tiến vào phòng, hai tên thị nữ vén áo thi lễ, cười khúc khích lui ra ngoài.

- Thật là đáng ghét!

Mặt trái xoan của Tuyên Úy Sứ Đại nhân đỏ ửng, lời nàng vừa nói cũng giống như oán trách Tần Lâm không đến.

Bất kể Kim Anh Cơ giả vờ yêu mị ở trước mặt Tần Lâm tới mức nào, thật ra vị Ngũ Phong thuyền chủ này vẫn còn là một hoàng hoa khuê nữ, hiện tại bị ý trung nhân biết được suy nghĩ trong lòng, làm sao mà không thẹn thùng xấu hổ.

Kim Anh Cơ chợt kéo chân trùm kín đầu, rúc vào trong đó, tim đập thành thịch như trống trận.

Đây là lời mời rõ ràng sao? Tần Lâm cười hăng hắc, tay thò vào dưới chân, không hề khách sáo chọc vào eo mềm mại như rần nước của nàng, khiến cho nàng vô cùng ngứa ngáy.

- Giỏi thật... huynh dám... dám vô lễ với bản quan...

Kim Anh Cơ cười khanh khách chui ra, mặt ửng hồng, sóng mắt êm ái, đôi môi ửng đỏ giống như anh đào, vẻ kiều mị hết sức mê người.

Tần Lâm cười xấu xa choàng tay qua eo thon nhỏ của tiểu yêu tinh, vỗ mạnh vào mông nàng một cái:

- Chỉ là vô lễ thôi sao?!

Phượng Sứ Xung Thiên quán, Giáng Sa bào, Đan Phượng Triều Dương đai, từng món rời khỏi thân thể mềm mại của Kim Anh Cơ.

Gió mát trăng thanh thường làm bạn, tài tử giai nhân sóng vai nhau, một vầng trăng tròn chiếu soi khắp thể gian, gió đêm thổi khiến ặt Thập Sát Hải sóng gợn lăn tăn.

Trong tiểu viện của Doanh Châu Tuyên Úy Sứ bên bờ Thập Sát Hải, hoa hải đường nở rộ tỏa ngát hương, trong đình viện không thấy thân ảnh thị nữ, duy chỉ có trong khuê phòng vang lên tiếng thì thầm to nhỏ.

Có bóng đen vừa lướt qua trên cây hải đường, chẳng lẽ là bóng mây đen trên cao?

Một đạo thân ảnh màu trắng tựa như thiên ngoại phi tiên ngự phong mà bay, tay áo lẳng không phát ra tiếng phành phạch cực nhỏ, quần lụa trắng muốt như hòa làm một thể với ánh trăng. Duy chỉ có mặt nạ màu bạc phản xạ ánh trăng vô cùng lạnh lẽo, sau mặt nạ là đôi mắt bắn ra tinh quang sáng chói, chẳng khác nào tia sét trên trời.

Kẻ đạp nguyệt mà đến này chính là Bạch Liên giáo chủ.

Từ Cận Đại nữ y quán trở về, lấy được Tố Nữ Kinh và Động Huyền Tử Tam Thập Thức bản đầy đủ do Thanh Đại tặng cho, rốt cục Thánh giáo chủ Đại nhân từ nhỏ không hiểu tình yêu nam nữ cũng minh bạch mình không hề thất thân với Tần Lâm, rất nhanh cũng trở nên phần chần tinh thần trở lại.

605. Chương 605: Tầm Triền Miên

Dưới sự chỉ huy của giáo chủ, Bạch Liên giáo triển khai một loạt hành động đoạt lại Hỗn Độn Chi Cầu. Thông qua đủ loại thủ đoạn tra rõ, thánh vật này đã bị Hoàng Đài Cát hiến tặng cho Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Độ Uy Linh Pháp Vương, Pháp Vương hơn hờ nhận lấy.

Uy Linh Pháp Vương là cao tăng Mật tông, kiến thức uyên bác, y có biết lai lịch thánh vật này không? Bạch Liên giáo bí mật truyền giáo ở Trung Thổ, Trát Luận Kim Đỉnh tự uy chấn Tuyết Vực cao nguyên, hai bên phân chia ranh giới hết sức rõ ràng, Uy Linh Pháp Vương giữ lại thánh vật bản giáo, ý muốn như thế nào?

Nếu dùng sức mạnh chiếm đoạt e ngại ném chuột vỡ đồ. Nếu như đàm phán, lại lo lắng Uy Linh Pháp Vương vốn không biết lai lịch Hồn Độn Chi Cầu, nếu nói ra ngược lại sẽ làm cho y coi trọng, âm thầm điều tra. Mười tám vị hộ pháp La Hán kia không phải là hạng người tầm thường, bản thân Uy Linh Pháp Vương càng là cao thủ tuyệt đỉnh, mặc dù công lực Bạch Liên giáo chủ thâm hậu nhưng cũng không thể hoàn toàn không bị đối phương phát hiện...

Mặt khác, tin tức bất lợi đối với Bạch Liên giáo cũng truyền ra rất nhanh, đồng minh trước đây của bọn họ trong sự nghiệp đối kháng vương triều Đại Minh là Ngũ Phong thuyền chủ Kim Anh Cơ, sau đó phản bội, hiện tại đã được triều đình phong làm Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ, chắc chắn đã một lòng đi theo triều đình.

Chỉ riêng Hàng Châu khai hải, Ngũ Phong hải thương đã nộp tiền thuế hơn ba mươi vạn lượng bạc mỗi năm, chẳng khác nào gia tăng thực lực càng thêm hùng mạnh cho triều đình. Đánh gục tập đoàn buôn lậu quan thương, thực hành giao dịch công bình, lại trấn an mấy chục vạn dân chúng duyên hải Mãn Chiết buôn bán trên biển, trong vô hình đã mua chuộc lòng dân giúp cho triều đình, Bạch Liên giáo muốn phát động khởi nghĩa nông dân ở những khu vực này sẽ vô cùng khó khăn.

Bất kể thế nào cũng không thể để cho khuynh hướng này tiếp tục phát triển.

Cho nên Bạch Liên giáo chủ bèn tới vào đêm Kim Anh Cơ nhận ấn, định ép buộc vị Tuyên Ủy Sứ mới nhậm chức này, hoặc lấy lợi dụ, hoặc dùng sức mạnh ép buộc. Nếu như nàng liều chết không theo, còn có thể mượn năng để uy hiếp cường địch Tần Lâm.

- Hừ hừ, đôi si nam oán nữ này...

Bạch Liên giáo chủ khinh thường cười lạnh, nhẹ nhàng bay lên nóc phòng, thân thủ phiêu hốt như một chiếc lá rơi đáp trên mái ngói.

Vạch mảnh ngói theo dõi bên trong phòng, thân thể Bạch Liên giáo chủ đột nhiên cứng đờ.

Trên giường hoa ngọc thể Kim Anh Cơ không còn mảnh vải, mái tóc như thác đổ xõa ra trên gối uyên ương, sóng mắt dịu dàng hết sức động lòng người, mặt trái xoan hoa đào nở rộ, cái miệng nhỏ nhắn yêu kiều hơi hé mở giống như cá lên cạn, đôi gò ngực căng tròn điểm hai hạt đậu đỏ đang phập phồng theo nhịp thở kịch liệt của nàng. Hiện tại Kim Anh Cơ không còn chút uy phong sát khí nào của Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ Ty, mà hoàn toàn là một con dê béo đang chờ giết thịt.

Như vậy cũng không nói, vì sao trên giường còn có thêm một nam nhân?

Tần Lâm cũng thân không mảnh vải, áo ngủ bằng gấm chỉ đắp đến thắt lưng, một tay đang đỡ lưng mịm màng của Kim Anh Cơ, tay kia tuần tra tới lui qua lại giữa đôi ngọc phong, hông và eo mềm mại của nàng. Thỉnh thoảng hân hào nhè nhẹ, khiến cho thân thể mềm mại mỹ nhân run rẩy, da thịt hiện ra sắc đỏ ửng mê người.

Làm sao... làm sao có thể như vậy được? Bạch Liên giáo chủ nằm phục trên nóc nhà nhất thời trợn tròn mắt, từ nhỏ nàng đã đi theo giáo chủ đời trước tu luyện thần công, học tập thuật ngữ hạ, cho tới bây giờ chưa từng nếm trải ái tình nam nữ. Trong đời nàng đây là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh ái ân như vậy, cho dù là tính nết bình thường sát phạt quả quyết, lúc này cũng ngây người, trong đầu hỗn độn một mảnh, không biết nên làm thế nào cho phải.

Khinh công Bạch Liên giáo chủ thành tựu cực cao, Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ bên trong phòng không hề hay biết trên nóc nhà có người rình coi. Hai người bọn họ đang buổi tân hôn, tình chàng ý thiếp, lúc này chính là lúc tình cảm nồng đậm.

Tần Lâm nhẹ nhàng liếm láp da thịt mềm mại của Kim Anh Cơ, phảng phất mang theo hơi thở biển cả mát mẻ, eo rần nước uốn éo liên hồi cũng hết sức mê người. Đôi chân thon dài của nàng kẹp chặt hông hắn, đôi đùi hết sức mềm mại.

Tần Lâm cười xấu xa khẽ cúi đầu, nhẹ nhàng ngậm vào hạt đậu. Mỹ nhân trong lòng hần run lên kịch liệt, miệng phát ra tiếng rên rỉ dụ hoặc dịu dàng, đôi chân không ngừng cọ xát, nhất thời cảnh tượng cực kỳ mê ly...

Bốn bề trống trải, tiếng rên rỉ Kim Anh Cơ không khỏi hơi lớn, lọt vào tai Tần Lâm đương nhiên đặc biệt thỏa mãn dục vọng chinh phục của phái nam, nhưng Bạch Liên giáo chủ trên nóc nhà nghe thấy vô cùng khó chịu.

Thân thể hàm chứa nội công cao thâm của nàng chợt trở nên nóng ran bất an, vốn tu tập Bạch Liên Triều Nhật thần công có thể khống chế nhịp tim nhanh chậm muốn sao được vậy, hiện tại cũng dần dần không bị khống chế như tuần mã sút dây cương. Hơi thở đi ra ngoài miệng mũi cũng trở nên nóng hơn bình thời rất nhiều, ngay cả mặt nạ bạc lạnh như băng cũng biến thành nóng ran.

Không... Không được, không thể tiếp tục như vậy nữa! Bạch Liên giáo chủ quyết định thật nhanh, quyết tâm cố gắng nén cơn xấu hổ xuống, xông vào phòng bắt đôi 'gian phu dâm phụ' mang đi.

Đang định phi thân xuống, chợt nghe xa xa truyền tới tiếng đối thoại ồm ồm, công lực Bạch Liên giáo chủ đạt tới bậc nào, lập tức nghe rõ ràng.

Quyền Chính Ngân hoa tay múa chân nói:

- Đám nha hoàn này, vất vả lắm mới giữ lại được Tần tướng quân, vì sao không cho ta biết? Muốn bảo đảm an toàn, ngàn vạn lần không nên để cho những người không có nhiệm vụ tiến vào, nếu không tội chúng ta sẽ rất lớn. Vũ Phu huynh, người dẫn người bao vây viện lại, nhưng ở ngoài xa, chú ý không cho phép tiến vào quá gần, ha ha...

Quy Bản Vũ Phu gật đầu một cái thật mạnh:

- Cáp y!

Nhất thời bốn phương tám hướng vang lên tiếng leng keng của binh khí va chạm, tiếng bước chân chạy rầm rập hết sức ồn ào huyền ảo. Trên trăm tên thủy binh tinh nhuệ Doanh Châu Tuyên Uy Sứ Ty thấy đều vô trang đầy đủ, phân tán bên ngoài mười trượng, bao vây từ xa tiểu viện này nhiều tầng.

Bạch Liên giáo chủ lập tức giật mình, với võ công nàng tự nhiên không hãi sợ những thủy binh này, nhưng cũng không thể nào một lần giết sạch nhiều người như vậy.

Nơi này có không biết bao nhiêu con mắt nhìn chăm chăm, nếu như công khai xông ra, chỉ sợ ngày mai trên giang hồ sẽ xuất hiện lời đồn đãi đường đường Bạch Liên giáo chủ chạy đến bên ngoài phòng cưới Kim Anh Cơ cùng Tần Lâm nghe lén, thật là mất mặt.

Vọt vào trong nhà bắt Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ, vậy thì càng kỳ quái hơn nữa, Bạch Liên giáo chủ ôm một nam nhân mộng trần và một đại cô nương thân không mảnh vải thi triển khinh công đạp vân truy nguyệt giữa đêm khuya ở kinh sư. Trời ơi, đây không phải là Bạch Liên giáo chủ, mà rõ ràng là đám tặc hái hoa và nam nữ thông gian...

Nhức đầu, Bạch Liên giáo chủ lấy tay vỗ trán, từ trước tới nay nàng chưa từng đau đầu như vậy, không thể làm gì khác hơn là ra sức mổ sát thân thể trên nóc nhà, nắp kín vào bóng tối của góc mái.

Lúc này Tần Lâm trong phòng vẫn không hề hay biết, hần thè lưỡi không nhanh không chậm rà từ trên đỉnh núi tuyết xuống phía dưới, mãi cho đến eo thon mềm mại, chọc cho Kim Anh Cơ cười khanh khách, cười xấu xa trêu ghẹo:

- Tuyên Uy Sứ Đại nhân của ta ơi, bản quan hầu hạ có thể coi là chu đáo chăng?

Kim tiểu yêu cũng trở nên bạo dạn, hai tay ôm lấy đầu của hắn, nũng nịu nói:

- Tiểu oan gia, triều đình bảo huynh chiêu an, vì sao lại liếm nô gia như vậy? Bại hoại, nô gia phải tố cáo huynh...

Chiêu an? Tần Lâm cười hăng hắc, đôi ma thủ của hắn thành thạo vuốt ve bộ vị nhạy cảm của nàng:

- Phải chăng là chiêu an như vậy...

Tần Lâm càng vuốt, thân thể mềm mại Kim Anh Cơ càng uốn tới eo lui, hai chân siết chặt, rốt cục phát ra một tiếng rên khe khẽ trầm thấp, toát ra vẻ vui sướng trong đó.

Thủy bình bảo vệ ngoài xa tự nhiên không biết màn mây mưa bên trong phòng, nhưng Bạch Liên giáo chủ trên nóc phòng lại nghe thấy rõ ràng. Chuyện này làm cho lỗ tai nàng đỏ ửng nóng bừng, âm thầm oán trách: Kim Anh Cơ này thật sự là mỹ nữ xà, làm gì kêu rên lớn tiếng như vậy?

Nhưng gần trong gang tấc, cũng không phải là bị tai lại sẽ không nghe được, Bạch Liên giáo chủ không thể làm gì khác hơn là ra sức vận nội công, nội tức vận chuyển đại tiểu chu thiên, khí mát mẽ từ Đan Điền dâng lên, miễn cưỡng hóa giải cảm giác toàn thân trên dưới nóng ran.

Bên trong phòng Kim Anh Cơ đã từ vui vẻ tột cùng bình tĩnh lại, con ngươi sáng ngời trong suốt nhìn Tần Lâm.

- Tiểu yêu tinh, bản quan đã chiêu an, hiện tại đến phiên nàng nhận ‘tuyên úy’...

Tần Lâm nói nhỏ bên tai nàng.

Mặt trái xoan Kim Anh Cơ càng đỏ hơn, hờn dỗi cắn môi, cuối cùng eo rần nước chậm rãi ngừng uốn éo, hai chân mềm mại nhẹ nhàng tách ra, mặt phần mềm mại xoay ngang không dám nhìn thẳng Tần Lâm.

Mỹ nhân đã sớm động tình, Tần Lâm không chậm trễ, hai tay đè lại eo nhỏ trơn mềm mại, không hề khách sáo bắt đầu ‘tuyên úy’...

A... Đáng thương Kim Tuyên Úy Sứ nghiêng răng nghiêng lợi, đôi mày thanh tú cau chặt, nước mắt tuôn rơi trên gương mặt trái xoan.

Tần Lâm kinh ngạc, lòng nói chẳng lẽ là cách lần trước quá lâu sao? Vốn định êm ái một chút, thế nhưng mỹ nhân dưới người quả thật yêu mị mê người, trong lúc không hay không biết diễn ra cuồng phong bạo vũ, để lại vô số dấu vết trên da thịt mềm mại của nàng.

Đáng thương Ngũ Phong thuyền chủ bình thời yêu mị, nhưng đây lại là lần đầu tiên trong đời nàng phải chịu mưa gió dập vùi. Nàng hết sức cắn răng chịu đựng, âm thầm oán trách: tiểu oan gia, sao lại dùng sức mạnh như vậy, làm cho eo người ta như muốn rời ra...

Bất quá rất nhanh sau khi cơn đau đón tiêu tan, Kim Anh Cơ ném được trái cấm liền phát ra nhiệt tình đáp lại, hai cánh tay thon dài ôm cổ của Tần Lâm, hai chân bắt chéo siết thật chặt vào hông hắn.

Vệ binh đứng xa hoàn toàn không biết tình hình trong phòng, duy chỉ có khổ Bạch Liên giáo chủ. Bạch Liên Triều Nhật thân công của nàng còn chưa luyện đến tầng đài sen thứ chín, không thể phong bế sáu giác quan, vất vả lắm mới vận chuyển nội tức xua tan cảm giác nóng ran trong cơ thể. Thế nhưng bên tai vang lên tiếng rên rĩ rõ ràng, từng câu từng chữ vang động trong đầu nàng.

Thật là không biết xấu hổ! Bạch Liên giáo chủ oán hận oán trách, không nhịn được lòng hiếu kỳ, nhìn xuống từ chỗ mảnh ngồi lấy đi.

- Đây... Đây là Tổ Nữ Kinh Long Phiên, a, lại đổi thành Tầm Triều Miên...

Bạch Liên giáo chủ không tự chủ được nghĩ tới nội dung hai quyển sách Thanh Đại đưa cho nàng, nhìn hồi lâu chợt tỉnh ngộ: ối, vì sao ta lại nghĩ tới những chuyện này?

Cho đến sáng sớm hôm sau mặt trời lên, binh sĩ Doanh Châu Tuyên Úy Sứ Ty rút lui đi, Bạch Liên giáo chủ mới tìm được cơ hội chạy đi thần không biết quỷ không hay. truyện từ

- Trời ơi!

Sau khi trở về chỗ mình Bạch Liên giáo chủ soi gương xem thử, trên gương mặt lạnh lùng như băng sơn của mỹ nhân hiện tại đã xuất hiện hai quầng mắt đen ngòm. Cho dù nàng là cao thủ tuyệt đỉnh, nhưng sáng đêm không ngủ nấp trên nóc phòng như vậy cũng không chịu đựng được.

Thật may là, thật may là vị giáo chủ Đại nhân này thường đeo mặt nạ bạc, nàng vội vàng đeo mặt nạ lên, giọng nói trở nên trầm ổn mạnh mẽ, đi ra ngoài cửa nói:

- Ngã Hữu Sứ, đêm qua bản giáo chủ xem thiên tượng hao hết tâm lực, lại lĩnh ngộ mấy phần thiên cơ, kế hoạch hôm nay tạm thời hủy bỏ, chờ ta ngồi tĩnh tọa khôi phục.

Giáo chủ lại lĩnh ngộ thiên cơ ư? Bọn Ngã Khổ Thiền nghe vậy đều mừng rỡ không thôi, rồi rút tuân lệnh lui ra.

Bạch Liên giáo chủ nào có tĩnh tọa gì, nàng vừa đóng cửa lập tức chui đầu vào trong chăn, ngủ một giấc thật say.

Ánh nắng sáng sớm từ cửa sổ chiếu vào khuê phòng, trên giường gỗ điêu khắc rồng phượng, Kim Anh Cơ vô cùng thoải mái gối đầu lên cánh tay Tần Lâm. Nàng để lộ một góc vai trần ra khỏi áo ngủ bằng gấm, trên đó đầy vết hằn hết sức mê người, tất nhiên là dấu vết cuồng phong bạo vũ đêm qua lưu lại.

Bị ánh mặt trời sáng chói làm tỉnh cơn mộng đẹp, hai hàng lông mi dài của mỹ nhân khẽ lay động, lười biếng ngáp một cái, rồi cục mớ mắt.

Nhẹ nhàng vén lên áo ngủ bằng gấm, trong lúc vô tình thấy da thịt mịn màng như ngọc trên cánh tay và ngực mình trải đầy dấu vết ngọt ngào, Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ lập tức chu cái miệng nhỏ nhắn:

- Tiểu oan gia, cho huynh chiêu an chứ không cho huynh cắn loạn bầm loạn, lòng dạ huynh thật là tàn nhẫn.

Tần Lâm đang ngủ thật say, ngực hơi phập phồng, trong giấc mộng chập chập miệng, trên mặt vẫn treo nụ cười xấu xa, không biết có phải đang nhớ lại mưa gió đêm qua hay không.

- Còn dám cười ư, xấu xa, thật xấu xa...

Ánh mắt Kim trưởng quan đảo tròn, che miệng cười thầm, sau đó luồng ngọc thủ của nàng xuống dưới áo ngủ bằng gấm, cầm lấy thứ đêm qua đã quấy rối hư hỏng, vuốt ve không ngừng.

Thân thể Tần Lâm lập tức căng thẳng, chân mày cũng cau lại thật chặt.

Kim Anh Cơ tăng nhanh động tác, trên mặt nở một nụ cười đắc ý gian xảo, giống như con hồ ly vừa trộm được quả trứng gà.

Đột nhiên động tác Kim trưởng quan dừng lại, cái miệng nhỏ nhắn há ra tròn xoe. Lúc này Tần Lâm đã mở mắt, đang nhìn chăm chăm vào nàng.

Trong cổ họng Tần Lâm phát ra tiếng gầm nhẹ trầm thấp, choàng lấy eo rắn nước ôm chặt mỹ nhân quấy rối vào lòng.

Đây mới là dẫn hỏa thiêu thân, thân thể mềm mại như rắn của Kim Anh Cơ run rẩy, mặt lộ vẻ khổ sở cầu xin tha thứ:

- Tiểu oan gia, đêm qua một mối như vậy, nó gia... nó gia thật sự không chịu đựng được nữa.

Cũng không phải sao, đường đường Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ Đại nhân, không chỉ có ngọc thể trải rộng vết hôn cùng vân tay, giữa hai đùi lại càng đau đớn khó chịu, không thể đáp ứng yêu cầu của Tần Lâm được nữa.

Đôi mày thanh tú của mỹ nhân cau chặt, mặt trái xoan tràn đầy cầu khẩn, đáng vẻ đáng thương mang theo vẻ phong tình khác biệt, khiến cho ngọn lửa trong lòng Tần Lâm lại càng cháy mạnh hơn.

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn Kim Anh Cơ tựa như mật anh đào, khóe miệng Tần Lâm mang theo nụ cười tà ác, nói thật thấp bên tai nàng:

- Tuyên Ủy Sứ của ta ôi, chuyện tốt nàng đã làm phải chịu trách nhiệm, vì phu còn chờ nàng để ‘tuyên ủy’ đây...

606. Chương 606: Từ Đại Tiểu Thư Gặp Phiền Phức

- Hừ, tiện nghi cho huynh!

Kim Anh Cơ cau mũi, sóng mắt xinh đẹp làm cho Tần Lâm rung động trong lòng.

Mỹ nhân chui vào áo ngủ bằng gấm, dùng cái miệng anh đào nhỏ nhắn của nàng an ủi tình lang. Kim thuyền chủ trời sanh mũi cốt học được rất nhanh, không bao lâu đã làm cho hô hấp Tần Lâm càng ngày càng dồn dập...

Sau khi mưa gió đã tạnh, Kim Anh Cơ nép vào vai Tần Lâm. Một người là chưởng ấn Bắc Trấn Phủ Ty quan, người kia là Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ, sau khi xong chuyện tình ái bắt đầu đổi sang đề tài khác.

Sau đại triều hội, Kim Anh Cơ sẽ giương buồm xuôi Nam, khi đó chính là lúc hai người bọn họ phải chia biệt. Đây gọi là có được ắt có mất, cả hai người đều cẩn thận tránh né không đụng chạm tới đề tài này.

- Nô gia vẫn cảm thấy đại triều hội sẽ không thuận lợi như vậy...

Kim Anh Cơ tựa đầu vào vai Tần Lâm, nhìn vào mắt của hắn:

- Bạch Liên giáo chủ tự cao tự đại, xưng thiên hạ vô địch, chúng ta ngẫu nhiên làm cho nàng chịu thiệt thòi, chắc chắn nàng sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy. Còn có Hoàng Đài Cát hoành hành ngang ngược, Uy Linh Pháp Vương giả thần giả quỷ, ta đoán bọn họ tuyệt đối sẽ không chịu ngoan ngoãn chờ tới ngày đại triều hội.

Há chỉ làm cho Bạch Liên giáo chịu thiệt thòi, tối hôm qua còn làm cho người ta phải nằm trên nóc nhà nghe cả đêm.

Tần Lâm cũng cảm thấy kỳ quái, mấy ngày nay trong kinh sư trừ Kim Anh Cơ thụ phong Tuyên Ủy Sứ, các phe còn lại đều yên tĩnh, Bạch Liên giáo không gây sóng gió, ngay cả Hoàng Đài Cát cũng đặc biệt ngoan ngoãn. Y dẫn theo một bọn quý tộc Mông Cổ gặp mặt Vạn Lịch đế, thậm chí nữ nhân Mông Cổ đi theo y còn đi gặp mặt Vương Hoàng hậu, trong đó có có mấy vị nhất nhị phẩm cáo mệnh phu nhân.

Năm đó quy cách Yêm Đáp Hãn phong cống cực cao, Yêm Đáp Hãn phong Thuận Nghĩa Vương, năm mươi sáu người dưới quyền phong quan hàm Đô Đốc Đồng Tri, Đô Đốc Đồng Tri chính là cao quan tòng nhất phẩm, còn lớn hơn chính nhị phẩm Đô Chỉ Huy Sứ Tần Lâm. Đương nhiên cũng giống như thiên đình phong Tôn Hầu Tử là Tề Thiên Đại Thánh, hữu danh vô thực mà thôi.

Nói đến những chuyện này, Kim Anh Cơ lập tức liếc xéo Tần Lâm, cất tiếng than thở:

- Ôi, vợ nương nhờ chồng, ngay cả phụ nhân trên thảo nguyên Mông Cổ cũng được phong nhị phẩm cáo mệnh, nô gia chỉ mới là một tòng tam phẩm Tuyên Ủy Sứ, lúc nào mới có thể phong vương đây?

- Tiểu yêu tinh lòng tham không đáy, còn muốn phong vương ư?!

Tần Lâm cười véo mũi nàng một cái, biết nàng chỉ là nói đùa. Lão bà dám quý tộc Mông Cổ chẳng phân thê thiếp, trừ một số cực kỳ cá biệt ra, đại đa số không có địa vị gì. Cho dù là được triều đình phong nhất phẩm cáo mệnh, trượng phu vẫn muốn đánh thì đánh muốn mắng thì mắng. Hoàn toàn không có cách nào so sánh với Kim Anh Cơ tay cầm binh quyền, đời đời thế tập chức Tuyên Ủy Sứ.

Kim Anh Cơ lại hứng thú, hai tay chống cằm, cười duyên nói:

- Nếu nô gia được phong vương, chắc chắn sẽ nạp tiểu oan gia huynh làm Vương phi, hì hì!

Hừ... Tần Lâm vỗ mạnh một cái vào hông nàng.

Ôi chào...

Kim Anh Cơ khẽ cau mày liễu, bị chưởng này của Tần Lâm vỗ cho chấn động chỗ đau ê ẩm khó chịu.

- Đáng đời, ai bảo nàng giấu ta hai năm?

Tần Lâm oán hận nói.

Cho đến đêm qua sau khi Kim Anh Cơ thất thân, thấy trên giường nở rộ một nụ hồng mai Tần Lâm mới giật mình kinh hãi, luôn miệng hỏi tới. Rốt cục Kim Anh Cơ đã nói ra sự thật che giấu bấy lâu nay, khiến cho hắn phải dở khóc dở cười.

Kim Anh Cơ nhin xấu hổ nhin đau, cố gắng giả bộ:

- Hừ, tiểu oan gia thật thiên vị, chỉ oán trách một mình nô gia thôi sao, không phải là Từ Đại tiểu thư cũng gạt huynh sao?

- Cả hai đều phải chịu phạt!

Sắc mặt Tần Lâm tỏ ra hung hãn, Từ Tân Di, vi phu phải trừng phạt nàng thật nặng, hừ hừ...

Trong lúc Tần Lâm đang động não tìm chủ ý xấu xa, Từ Đại tiểu thư lại gặp phiền phức.

Trên đường cái Tuyên Vũ môn kinh sư, một đội nương tử quân anh khí bừng bừng đang giục ngựa chạy thật nhanh. Người cầm đầu mặc trang phục đỏ rực, chính là Từ Đại tiểu thư.

Ngày hôm qua nàng đến Định Quốc Công phủ tìm lão tẩu tử và cháu dâu chơi nửa ngày, ngủ lại trong phủ. Sáng sớm lại giục ngựa đến Tây giáo trường chạy một vòng, gió sớm se se lạnh thổi, tâm trạng vô cùng thoải mái.

Gút mắc đã từ lâu trong lòng nàng hiện tại đã được hoàn toàn giải khai. Ngoại trừ mấy vị chính nhân quân tử cực kỳ chính trực như Trần Giá ra, bá quan văn võ cả triều, Trương Cư Chính, Lưu Thủ Hữu, Từ Văn Bích, Thích Kế Quang, ai mà không có vài thị thiếp? Ngay cả đại thanh quan Hải Thụy Hải Bút Giá cũng cưới hết thiếp này đến thiếp khác.

So ra mà nói, mặc dù họ Tần lưu tình khắp nơi, ngược lại cũng hữu tình khắp nơi, cũng không phải là kẻ bạc tình. Nghĩ tới chuyện sau đại triều hội Kim Anh Cơ sẽ phải đi xa trên biển, Từ Đại tiểu thư hoàn toàn mất đi chút ghen tuông cuối cùng.

Thậm chí nàng ra roi giục ngựa chạy thật nhanh, chuẩn bị tới chỗ của Ngũ Phong hải thương bên bờ Thập Sát Hải, tốt nhất là xông vào phòng Kim Anh Cơ và Tần Lâm khi bọn họ còn trong chăn, đùa giỡn với họ một trận.

Thị Kiểm dẫn dắt các nữ binh huyết sáo liên tục, chuông treo dưới cổ ngựa kêu leng keng một mảnh, tiếng vó ngựa rầm rập kéo tới thật nhanh.

Lúc này là sáng sớm người đi đường thưa thớt, đường phố kinh sư lại rộng rãi thẳng tắp, từ rất xa đã có thể nghe tiếng vó ngựa như sấm động. Nhìn thấy đội ngũ giục ngựa chạy nhanh, người đi đường cũng chỉ đi ở hai bên đường phố, chừa lại ở giữa cho đội ngũ chạy qua.

Giá, giá!

Từ Tân Di vung roi liên tục, Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử tung bay bốn vó, tựa như bước trên mây mà đi, nàng chỉ nghe bên tai gió rít vù vù, chép chép miệng tỏ vẻ đắc ý.

Ha ha, bắt quả tang bọn họ còn trong chăn, xem thử Kim tiểu yêu thể nào...

Trước mặt lại là một con hẻm, ánh sáng mặt trời chiếu xuống chệnh chênh, trong bóng râm loáng thoáng có một bóng người.

Những con hẻm như vậy ở kinh sư không có một ngàn cũng có tám trăm, hẳn là người nhát gan nghe mã đội chạy nhanh tới, từ ngoài đường trốn vào trong hẻm.

Từ Tân Di bật cười ha hả:

- Vị khách qua đường kia, không cần sợ, thuật cỡi ngựa của bản tiểu thư rất khá, sẽ không đụng người!

Từ Đại tiểu thư cỡi ngựa từ nhỏ, Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử đang cỡi lại là thiên lý danh câu rất có linh tính. Cho dù là nàng nhắm mắt lại để cho ngựa mình chạy cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Không ngờ rằng lời còn chưa dứt, trong hẻm chợt có bóng người xông ra.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Từ Tân Di vội vàng vịn eo xoay người, tay cầm cương kéo mạnh sang bên. Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử hí dài một tiếng, lập tức thay đổi phương hướng.

Nhưng hiện tại đã không còn kịp nữa!

Người nọ trong hẻm xông ra hết sức bất ngờ, Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử lại chạy cực nhanh. Cho dù là thuật cỡi ngựa Từ Tân Di đạt tới thượng thừa, Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử danh câu thông linh, nhưng cũng thật sự không có cách nào tránh thoát.

607. Chương 607: Đới Thủ Cạnh Tranh

Một tiếng sầm trầm đục khiến cho người ta nghe thấy phải ê răng, thậm chí có thể nghe được thanh âm của xương cốt cùng nội tạng vỡ tan tành.

Từ Tân Di đang chạy với tốc độ cao vội vàng ‘thắt’ gấp, thân thể ngã về phía sau, hai tay nắm chặt yên ngựa mới không bị rơi xuống đất. Mà kẻ bất hạnh đột ngột lao ra kia giống như một con búp bê rách bị ngựa chạy nhanh húc phải, sau một tiếng rầm nữa vang lên đã va vào tường nhà dân bên đường.

Từ Tân Di bị dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch, may nàng là tướng môn hổ nữ, ngồi trên lưng ngựa hô hấp thật sâu vài lần, rốt cục định thần lại.

Lúc này đám nữ binh Thị Kiếm tụt lại phía sau mới giục ngựa chạy tới, mồm năm miệng mười hỏi:

- Tiểu thư sao rồi, tiểu thư có bị thương không?

- Ta không có sao...

Từ Tân Di khoát tay áo một cái, nhảy xuống ngựa đi xem người bị húc bay kia. Mới vừa đi hai bước, chân mày nàng cau lại, thậm chí nói một tiếng không tốt.

Đây là một phụ nhân chừng bốn mươi tuổi, đầu gục sang một bên, gáy chảy máu ròng ròng, tứ chi cũng vắn vẹo với góc độ kỳ dị, ngực mềm nhũn lồi xuống. Hẳn là xương cốt toàn thân bị va gãy rất nhiều chỗ, mặt mũi xám ngắt, rõ ràng đã mất đi sinh mạng.

Người bị ngựa phóng nhanh và phải như vậy, ngựa tối đa chỉ bị thương nhẹ, người coi như mất mạng.

Người chết da hơi đen, ngũ quan cũng hết sức tề chỉnh, có vẻ rất phúc hậu. Chuyện khiến cho Từ Tân Di cảm thấy kinh hãi trong lòng chính là, đầu người chết cài không ít trang sức bằng vàng, thân mặc áo bào Mông Cổ thêu hoa, hẳn là một quý phụ Mông Cổ.

Vốn là người này đột nhiên lao ra, cơ hồ không khác gì tự sát, xảy ra chuyện cũng không trách được Từ Tân Di. Nhưng người bị đụng chết lại là quý phụ Mông Cổ, chẳng lẽ...

Hoàng Đài Cát cùng mấy vị quý tộc Mông Cổ cười cười nói nói từ trong cửa hàng bên đường đi ra, chợt cây quạt y cầm trong tay rơi xuống đất, lộ vẻ kinh hoảng chạy nhanh tới, kêu thét lên như heo chọc tiết:

- Đức Mã, Đức Mã nàng làm sao rồi? Trời ơi, ta đưa nàng tới thế giới Trung Nguyên phồn hoa gấm vóc, gặp mặt Đại Hoàng để mở rộng tầm mắt một phen, chỉ hy vọng nàng có thể sống vui vẻ được một thời gian nữa, vì sao hiện tại đã bỏ ta mà đi. Phật gia ở trên cao, xin hãy phù hộ Đức Mã sống lại...

Cái gì?! Từ Tân Di cùng các nữ binh ngơ ngác nhìn nhau, chẳng lẽ quý phụ bị đụng chết này chính là thê tử của Hoàng Đài Cát?

Một lời của Từ Tân Di vô cùng linh nghiệm, quý phụ Mông Cổ bị Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử đụng chết ngẫu nhiên lại là nguyên phối thê tử của Hoàng Đài Cát, Đức Mã phu nhân, nhà mẹ Thổ Nhĩ Hổ Đặc bộ.

Hoàng Đài Cát xông về phía thi thể Đức Mã dập đầu xuống đất, dáng vẻ thật sự giống như cha mẹ chết.

Bạt Hợp Xích vội vàng ôm lấy y, luôn miệng khuyên giải:

- Đài Cát, Đài Cát, người chết không thể sống lại, Đức Mã phu nhân đã lên Tây Thiên, Phật gia sẽ ban cho nàng bình an cực lạc...

Cổ Nhĩ Cách Đài Cát của Nang Cáp Đại bộ vỗ đùi một cái, nhìn về phía Từ Tân Di và các nữ binh cất tiếng thóa mạ vô cùng tức tối:

- Giải cho bà nương Nam man tử vô lễ, Đức Mã phu nhân là nguyên phối Hoàng Đài Cát nhà ta, còn là hảo tỷ muội của Tam Nương Tử Chung Kim Hắc Truân (Hắc Truân: Vương phi), các người lại dám đụng nàng chết ngoài đường như vậy. Hân Vương nhà ta cùng Hắc Truân nhất định sẽ điểu khởi đại binh, đập bằng trường thành, báo thù tuyết hận, bắt các người đền mạng cho nàng!

Các quý tộc Mông Cổ dùng ngôn ngữ Mông Cổ mắng loạn lên, có mấy vị Na Nhan võ sĩ còn rút loan đao Đại Hân ra, kêu la muốn báo thù cho Đức Mã phu nhân.

Thị Kiềm cầm đầu chúng nữ binh rồi rút rút trường kiếm ra khỏi vỏ, giằng co cùng các võ sĩ Na Nhan. Bất quá dù sao cũng là tiểu thư nhà mình đụng chết người, khí thế của các nàng yếu đi mấy phần, cũng không có mở miệng quát mắng, ánh mắt ai nấy đều nhìn về phía Từ Tân Di.

Từ Đại tiểu thư chuyện nhỏ qua loa, chuyện lớn lại không chút hồ đồ, thấp giọng lệnh cho Thị Kiềm cấp tốc phái người đi tìm Tần Lâm, đồng thời đi Định Quốc Công phủ cầu viện, sau đó uốn ngược ngẩng đầu, lớn tiếng nói:

- Bản tiểu thư đang cỡi ngựa, đường rộng như vậy vốn là rất an toàn. Chỉ có thể trách Đức Mã phu nhân gì đó của người đột nhiên từ trong đường hẻm chạy ra, lao thẳng vào ngựa của ta, rõ ràng là chính nàng tìm chết!

Đúng, chính là như vậy, các nữ binh nhất tề gật đầu, bọn họ cỡi ngựa tụt lại phía sau có lẽ không thấy rõ, Thị Kiềm cùng mấy vị nữ binh khác chạy trước nhất, đã nhìn thấy rất rõ ràng tất cả sự việc xảy ra.

Cổ Nhĩ Cách Đài Cát cười lạnh một tiếng:

- Bà nương Nam man tử nói hươu nói vượn, phu nhân nhà ta là hảo tỷ muội Tam Nương Tử, lại là con gái của tộc trưởng Thổ Nhĩ Hồ Đặc bộ, vô cùng tôn quý, làm sao có chuyện tự tìm đường chết?

Bạt Hợp Xích cũng tròn tròn đôi mắt:

- Các người có chứng cứ hay không? Hại chết phu nhân nhà ta, còn dám nói hươu nói vượn!

Thị Kiềm hắt mặt lên:

- Ta, Hòa Cung và Dao Nô, chúng ta đều nhìn thấy là Đức Mã phu nhân từ trong hẻm lao ra, đụng phải ngựa Đại tiểu thư nhà ta.

Bạt Hợp Xích không nói lời nào, chỉ một mực cười lạnh, lấy Cổ Nhĩ Cách Đài Cát cầm đầu, những quý tộc Mông Cổ cùng Na Nhan võ sĩ khác gân cổ kêu la phản đối rung trời.

Thị Kiềm le lưỡi một cái, không tự tin thấp giọng hỏi:

- Đại tiểu thư, chẳng lẽ tiểu tỳ nói sai?

Từ Tân Di buồn bực lắc đầu một cái:

- Ngu dân, các người là nha hoàn của ta, có thể làm chứng cho ta dễ dàng như vậy sao? Đừng nói những người Mông Cổ này, cho dù là quan phủ triều đình cũng sẽ không thừa nhận.

Sau khi nói xong, đôi mày nàng lập tức cau lại, sáng sớm trên đoạn đường này người qua lại tương đối ít, mới vừa rồi xung quanh không có người nào, vào lúc này mới có vài tên hán tử nhàn rỗi vây lại xem náo nhiệt, đi đâu mà tìm nhân chứng mục kích?

Thị Kiềm ngấm ngầm kéo kéo vạt áo Đại tiểu thư, chỉ một tên hán tử vàng vồ gầy gò trong đám người:

- Tiểu thư, chỉ có người này mới vừa rồi là đứng ở góc tường đối diện, nói không chừng y đã nhìn thấy...

Mới vừa rồi Từ Tân Di chỉ lo né tránh Đức Mã, đột nhiên đụng chết người tâm trạng cũng cực kỳ kích động, Thị Kiềm chạy phía sau một chút nhìn thấy toàn diện tình hình lúc đó hơn.

Hay quá... Từ Tân Di nghe vậy hết sức mừng rỡ, đi tới trước mặt hán tử gầy kia, thân nhiên nói:

- Vị Đại ca này, mới vừa rồi ngựa của ta đụng chết người, người ở bên kia đường có thấy rõ ràng không? Là quý phụ Mông Cổ kia đột nhiên xông ra, đụng vào ngựa ta đang cỡi, có phải vậy không?

Đường như hán tử gầy kia rất sợ, thân thể lui về phía sau một chút, ánh mắt lén lút.

Từ Tân Di không vui bĩu môi:

- Vị Đại ca này, cứ nói những gì người thấy ra là được, không bảo người nói láo giúp ta, nam tử hán đại trượng phu có chút trách nhiệm có được hay không?

Dân chúng chung quanh nhìn nhìn hán tử gầy kia, lại nhìn nhìn Từ Tân Di, có người cổ vũ cho y, bảo y nói ra chân tướng:

- Hoàng Tam Đản, có cái gì người hãy nói đi, nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, còn sợ người khác ăn thịt người sao?

- Nói, người cứ việc nói ra!

Bạt Hợp Xích giao Hoàng Đài Cát cho đồng bạn đỡ, đi về phía Hoàng Tam Đản lớn tiếng nói.

Hoàng Tam Đản khó khăn nuốt nước miếng một cái, có vẻ sợ sệt chỉ Từ Tân Di:

- Mới vừa... Mới vừa rồi vị đại tiểu thư này cỡi ngựa chạy thật nhanh, phu nhân Mông Cổ kia đang từ từ qua đường. Không biết vì sao vị tiểu thư này không né không tránh, cỡi ngựa lao thẳng tới, sau đó...

A, vì sao lại như vậy? Từ Tân Di trợn tròn mắt hạnh, trong phút chốc há hốc mồm cứng lưỡi, nằm mơ cũng không nghĩ tới lời chứng của Hoàng Tam Đản lại hoàn toàn ngược với sự thật.

Hoàng Đài Cát làm bộ thương tâm lau nước mắt, vừa trao đổi ánh mắt cùng Bạt Hợp Xích, Cổ Nhĩ Cách Đài Cát, sắc mặt ba người đều có vẻ cười gian không che giấu được.

- Hay thật, bà nương Nam man tử này gan lớn tày trời, đụng chết Đức Mã phu nhân nhà ta, hãy bắt ả đền mạng cho phu nhân!

Bạt Hợp Xích kêu la thật to.

Cổ Nhĩ Cách Đài Cát cũng bực tức ra mặt:

- Chúng ta trở về liền điểm binh đánh vào Trung Nguyên, báo thù cho phu nhân!

Hoàng Đài Cát giả vờ khóc lóc, ra sức giãy dụa đòi ôm thi thể Đức Mã phu nhân:

- Hu hu, lấy mạng ả thì có ích gì, đánh vào Trung Nguyên thì có ích gì? Đức Mã của ta cũng không sống lại được, trời ơi...

Quần chúng vây xem không rõ chân tướng gật đầu liên tục, cảm thấy vương tử Mông Cổ này đối với lão bà mình coi như không tệ, có vẻ nhân hậu.

Cũng có một số dân chúng hơi hiểu được phong tục vùng Tái Ngoại, trong lòng âm thầm kinh ngạc: ba niềm vui lớn nhất trên đời là thắng quan, phát tài, lão bà chết. Nhìn bề ngoài Hoàng Đài Cát này bốn mươi tuổi xuân thu cường thịnh, không biết được dưới trướng cưới bao nhiêu nữ nhân, Đức Mã tuổi tác tương đối cao lại trải qua phong sương Mạc Bắc, đã sớm tàn phai nhan sắc. Hiện tại Hoàng Đài Cát khóc thương phu nhân thê thảm như vậy, hẳn là hán tử Mạc Bắc si tâm, nam nhân Tái Ngoại đa tình.

Bạt Hợp Xích nghe lời của chủ nhân ngược lại tâm linh thần hội, lập tức gọi:

- Không cứu sống được Đức Mã phu nhân, hãy lấy bà nương Nam man tử này bồi thường, bắt ả trở về hầu hạ Đại nhân nhà ta!

Từ Tân Di giận đến mắt hạnh trợn tròn, mày liễu dựng đứng, các nữ binh rút bảo kiếm sáng choang ra. Có mấy người rút Xê Điện Thương bên hông ra, tạo thế giằng co kiếm tuốt cung giương với các võ sĩ Mông Cổ.

- Thật là thối, thật là thối!

Từ Tân Di nghe thấy thanh âm này nhất thời cảm thấy bình tĩnh lại, thở phào nhẹ nhõm thật to.

Tần Lâm tung chân từ trên lưng Đạp Tuyết Ô Chuy nhảy xuống, vừa đi vừa quạt tay dưới mũi.

Bạt Hợp Xích giận nói:

- Người nói cái gì thôi?

- Ta nói là tên Bạt Hợp Xích con cháu loài rùa này đánh rắm còn thối hơn phân chó!

Tần Lâm nói chuyện nhanh như sấm liên thanh bắn.

Bạt Hợp Xích nói tiếng Hán vốn không lưu loát, vào lúc này trợn tròn hai mắt, tức gần nổ phổi:

- Ta không phải là... con cháu loài rùa... không có đánh rắm!

- Con cháu loài rùa không có đánh rắm, chẳng lẽ là cha loài rùa đánh rắm?

Tần Lâm liếc mắt nhìn nhìn Hoàng Đài Cát.

Bạt Hợp Xích giơ loan đao Đại Hân lên:

- Dám mắng vương tử nhà ta, người mới là cha loài rùa! Cả nhà người đều là cha loài rùa!

- Lão tử mắng các người thì đã sao?

Tần Lâm nói thật nhanh, thóa mạ liên tiếp một hơi:

- Con loài rùa, con loài rùa, con loài rùa... con con con con...

Đầu óc Bạt Hợp Xích không xoay chuyển nhanh như Tần Lâm, không cam lòng yếu thế, cũng mắng theo hần:

- Cha loài rùa, cha loài rùa, cha loài rùa... cha cha cha cha...

- Ôi, con trai ngoan, vì sao một mực gọi cha như vậy?

Tần Lâm mỉm cười hết sức từ ái.

Tất cả dân chúng vây quanh đều bật cười sặc sụa.

Cho dù là Từ Tân Di đang tức tối đầy bụng thấy vậy cũng không nhịn được phì cười, Thị Kiếm cầm đầu các nữ binh cũng ôm bụng cười thầm.

Bạt Hợp Xích giận đến đỏ mặt tía tai, thế nhưng miệng lưỡi không nhanh nhẹn bằng Tần Lâm, đã thua trận rất nhanh vẫn còn trợn tròn mắt định tiếp tục mắng nữa, nhưng bị Hoàng Đài Cát đưa mắt ra hiệu ngăn lại.

Mắng tay đôi với tên Tần Lâm này chẳng phải là tự chuốc khổ vào thân sao?

- Trời ơi Đức Mã, nàng hiền thực đường nào... Mùa Xuân xuất chinh khâu vá, sửa yên ngựa cho ta, mùa hè thu thập mật Bách Hoa phong (ong), mùa Thu chăm chỉ làm lương khô dự trữ, mùa Đông dựng trại, may vá áo bông lại cho ta, vì sao thăng thiên trước ta một bước như vậy?

Nước mắt Hoàng Đài Cát tuôn trào xối xả như mở đập, thỉnh linh giấy thoát khỏi tay võ sĩ nâng đỡ, vọt tới bên thì thế đập đầu xuống đất, quả thật đau đớn đến mức không muốn sống nữa.

Trời ơi... Tần Lâm thấy vậy nhảy lui về sau một bước, tay trái Lâm Tước Vĩ, tay phải Dã Mã Phân Tông, hai chân bắt đĩnh bắt bát, thần sắc như lâm đại địch.

Màn diễn vừa rồi của Hoàng Đài Cát toát ra đầy đủ vẻ đau khổ của một trượng phu mất đi thê tử, bất kể trên phương diện ánh mắt, động tác, biểu lộ cho tới hành động, y đều diễn xuất thần nhập hóa. Nhất là động tác sau cùng lấy đầu đập mạnh xuống đất của Hoàng Đài Cát, diễn tả nỗi đau của mình càng thêm nổi bật.

Tần Lâm vốn có tài diễn xuất tuyệt vời, nhất thời cảm thấy áp lực hùng mạnh. Bất kể tư chất hay thiên phú, vào giờ phút này Hoàng Đài Cát tuyệt đối có thực lực dòm ngó giải Oscar, trở thành đối thủ cạnh tranh vai nam chính xuất sắc nhất, tạo thành áp lực cực mạnh đối với Tần trưởng quan của chúng ta.

Hừ hừ, rất may là ta có thực lực thật sự, rất nhiều chuyện không thể dựa hết vào tài diễn xuất...

Tần Lâm khẽ nhếch môi, cách đó không xa Lục mập cỡi một con ngựa toàn thân toát mồ hôi, ôm túi da trâu đựng công cụ pháp y chạy tới.

Cơ hồ cùng lúc đó, quan viên các cấp Uyển Bình Huyện Lệnh Hoàng Gia Thiện, Thuận Thiên Phủ Doãn Trương Quốc Ngạn, Thiêm Đô Ngự Sử Trương Công Ngự, cấm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu, Đông Xưởng Chưởng Hình Thiên Hộ Từ Tước Lý Hình Bách Hộ Trần Ứng Phượng... cũng đã lục tục tới hiện trường.

Mắt thấy đại triều hội sắp tới, Yêm Đáp Hân phong công cùng Ngũ Phong hải thương được chiêu an, hai đại cường địch Nam Bắc cùng tới triều hội dệt thêm một lớp tơ vàng lên chiếc áo hưng thịnh của triều Vạn Lịch. Lúc này lại xảy ra chuyện đụng chết phu nhân Hoàng Đài Cát, các quan viên tương quan nghe tin lập tức hành động.

Hoàng Gia Thiện, Trương Công Ngự là giúp Tần Lâm, Trương Quốc Ngạn không có lập trường gì, Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng cũng gần như trung lập, duy chỉ có Lưu Thủ Hữu vui mừng như mở cờ trong bụng.

- Ôi, Tần tướng quân quả thật quá mức sơ suất, tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ, Tần tướng quân thiếu niên đặc chí, trị gia vẫn còn có chỗ khiếm khuyết.

Lưu Thủ Hữu giả vờ thật khéo, đáng vẽ như hết sức chân thành.

Từ Tân Di nghe vậy hết sức xấu hổ, thấy mình đã gây ra họa bèn cúi gằm đầu xuống, đáng vẽ lo lắng vô cùng.

- Còn chưa tra rõ chuyện này, Lưu Đô Đốc ngài gấp làm gì? Gia phong nhà ta thế nào, dường như chưa tới phiên ngài quan tâm!

Tần Lâm bắt âm bắt dương liếc Lưu Thủ Hữu một cái.

608. Chương 608: Hảo Tử Muội

Lưu Thủ Hữu còn chưa kịp phản bác, chợt nghe Từ Đình Phụ cất tiếng cười sang sảng:

- Ha ha, tiểu cô gia nói thật hay! Cô nương Từ gia ta gả ra ngoài toàn là gia phong nhất mạch Trung Sơn Vương truyền xuống, ngay cả Nhân Hiếu Văn Hoàng hậu cũng là như vậy, Lưu Đô Đốc cảm thấy có cái gì không ổn sao?

Nhân Hiếu Văn Hoàng hậu là nữ nhi của Từ Đạt, gả cho Yến Vương Chu Lệ cũng tức là Minh Thành Tổ sau này làm vợ.

Trong loạn Tĩnh Nạn, hai chú cháu Chu Lệ cùng Kiến Văn Đế tranh thiên hạ, trong một lần tình thế bất lợi, bị Kiến Văn Đế phái Đại tướng Lý Cảnh Long thống soái năm mươi vạn đại quân ép sát sào huyết Bắc Bình. Trong lúc nguy nan Từ Hoàng hậu có phong thái của chồng mình dẫn theo con trai đích thân lên thành đốc chiến, bảo vệ chặt chẽ Bắc Bình thành, tạo nên căn cơ vững chắc cho thắng lợi cuối cùng của Chu Lệ, thậm chí trực tiếp ảnh hưởng tới khí vận hưởng di triều Đại Minh mấy trăm năm sau.

Nói Từ Tân Di cỡi ngựa đi sẵn chính là gia phong bất chính, vậy Từ hoàng hậu tự mình lên thành đốc chiến coi là thế nào?

Từ Đình Phụ giao roi lại cho thân binh, nhìn về phía Bắc chấp tay một cái, lấy danh hiệu vị lão tổ tông này ra, lại liếc mắt nhìn sang Lưu Thủ Hữu.

- Giải cho Đại diệt tử của ta, hỏi rất hay!

Từ Tân Di kiêu ngạo ưỡn ngực:

- Từ gia ta xuất tướng môn hổ nữ, lão cô nãi nãi Nhân Hiếu Văn Hoàng hậu nhất mạch truyền xuống! Lưu Đô Đốc người có dám nói lão cô nãi nãi nhà ta không đúng hay không?

Lưu Thủ Hữu lập tức đỏ bừng mặt mũi, bị nghẹn trong cổ không nói nửa lời, trong lòng thầm nhủ thật là xui xẻo, vì sao lại quên đi chuyện như vậy...

Bắt đầu từ thời Minh Thành Tổ Chu Lệ, các đời hoàng thống cũng phải tính từ loạn Tĩnh Nạn, bởi vì Chu Nguyên Chương vốn là truyền ngôi vị Hoàng đế cho Kiến Văn Đế, nếu như phủ nhận Từ hoàng hậu thủ thành đốc chiến, chính là phủ nhận loạn Tĩnh Nạn. Chẳng lẽ bắt đầu từ Chu Lệ mãi cho đến Vạn Lịch, toàn thành là loạn thần tặc tử hay sao, con bà tên nào có gan dám nói lời này?!

Lưu Thủ Hữu nhất thời lỡ lời, lập tức bị ghen ngang trợn trừng mắt.

Thấy dáng vẻ chật vật của y, đám quan văn Trương Công Ngự, Hoàng Gia Thiện quay lưng cười trộm. Lưu Đô Đốc người y vào quyền thế Cẩm Y Vệ hoành hành ngang ngược, hắc hắc, hôm nay cũng ném mùi đau khổ một lần.

Từ Tân Di vui vẻ, đám cho Từ Đình Phụ một quyền:

- Đại diệt tử, coi như con có lương tâm, không uổng cô cô cùng lão chị dâu thương con.

Vị tiểu công gia Định Quốc Công phủ này đã hơn ba mươi tuổi, làm tới nhất phẩm Đô Đốc, bị Từ Đại tiểu thư đâm một quyền ngoài đường phố như vậy nhất thời toát mồ hôi trán, cơ mặt giật giật: trời ơi, chẳng trách nào phụ thân co đầu rút cổ bảo ta chạy tới đây chống đỡ. Ngay trước mặt nhiều văn võ quan viên như vậy, mặt mũi ta còn dấu...

Quả là như vậy, đám Từ Tước, Trần Ứng Phượng buồn cười lại không tiện cười, cũng nín nhịn khổ sở.

May nhờ Tần Lâm trợn mắt nhìn Từ Tân Di một cái, lại nhìn về phía Từ Đình Phụ cười nói:

- Đa tạ tiểu công gia trọng nghĩa chấp ngôn, xin bái lệnh tôn Định Quốc Công thay phu thê chúng ta.

Từ Đại tiểu thư không sợ trời không sợ đất, bị Tần Lâm đưa mắt nhìn một cái lập tức ngoan ngoãn lặng im không nói, đứng yên bên cạnh. Nhìn qua rõ ràng là một nữ tử vô cùng dịu dàng hiền thực, nào giống đại ma đầu số một Nam Kinh thành?

Kỳ quái thật, chư vị quan viên đều nhìn nhìn Tần Lâm, lòng nói hắn cũng không có ba đầu sáu tay, vì sao Từ Đại tiểu thư lại nghe lời của hắn như vậy?

Còn có Từ Tước, Trần Ứng Phượng hung hăng khinh bỉ Lưu Thủ Hữu một phen: con bà nó, Lưu Đô Đốc còn nói Tần trưởng quan không biết tề gia, quả thật là nói nhăng nói càn hết sức. Tần trưởng quan thật sự có bản lĩnh này, đã sớm thu thập ổn thỏa lão bà lớn nhỏ, phòng ba phòng bốn trong nhà vô cùng ngoan ngoãn. Hừ, mấy ngày trước không phải là trong nhà Lưu Đô Đốc người xảy ra chuyện ồn ào, thê thiếp tranh sủng ái, làm mất hết thể diện của người sao?

Thấy hai vị đồng nghiệp Đông Xưởng ném tới ánh mắt hài hước, Lưu Thủ Hữu lại đỏ mặt, sờ vào vết thương trên cằm bị thiếp được mình sủng ái cào ra, lại nhìn sang Tần Lâm cùng Từ Tân Di, thật sự là khóc không ra nước mắt.

Từ Đình Phụ thở phào nhẹ nhõm, tiểu cô cô nói hươu nói vượn khiến cho y thật sự muốn khóc, miệng xưng cô gia liên tiếp chấp tay thi lễ với Tần Lâm, trong lòng đã sớm phục sát đất: Tần cô gia, người cười vị cô nãi nãi nhà ta không chọc được này, thật sự là đại ân nhân chữ Thiên số một của hai phủ Ngụy, Định.

Từ hướng phố Kỳ Bàn, một cỗ kiệu màu lục đang vội vàng chạy về phía này, hai bên binh sĩ tiền hô hậu ủng.

Lưu Thủ Hữu thấy cỗ kiệu này nhất thời khôi phục tinh thần, bởi vì Hình bộ Thượng Thư Nghiêm Thanh bên trong kiệu là đối đầu của Tần Lâm, hơn nữa do vị cầm y Đô Đốc là y phải người đi thông báo.

Từ trong kiệu bước xuống, Nghiêm Thanh phô bày sắc mặt của người chết ra, nhìn Lưu Thủ Hữu một cái sau đó lập tức vung tay áo lên:

- Chạy ngựa ngoài đường phố giữa kinh sư, ngang nhiên đụng chết người đi đường giữa thanh thiên bạch nhật như vậy, há có thể dung túng cho quyền quý hoành hành ngang ngược?! Hoàng Huyện Lệnh, Trương Phủ Doãn, hai vị thân là quan phụ mẫu, vì sao không bắt phạm phạm lại?

Lần này Nghiêm lão Thượng Thư nói một phen nghĩa chính từ nghiêm, quả thật chính là Bao Công tái thế, Định Nhân Kiệt sống lại, lập tức lấy được hảo cảm của rất nhiều người qua đường. Có không ít người cất tiếng khen hay, vì vậy gương mặt người chết của Nghiêm Thanh càng lộ ra vẻ đắc ý.

Hoàng Gia Thiện, Trương Quốc Ngạn ngơ ngác nhìn nhau, Từ Đình Phụ sạm đen gương mặt, vô cùng tức tối nhưng nhất thời không nghĩ ra lời gì phản bác.

Các quý tộc Mông Cổ nghe vậy càng phát ra tiếng kêu lớn, nói muốn nghiêm trị hung thủ, Hoàng Đài Cát biểu diễn còn cao hơn một bậc, khóc tới nổi trời sầu đất thảm. Bạt Hợp Xích rút loan đao Đại Hãn ra gào thét:

- Nếu không có câu trả lời công bằng, ta trở về thảo nguyên điểm binh mã, phân thắng bại trên chiến trường.

Nghiêm Thanh bề ngoài thanh liêm chính trực, thật ra thì trong lòng âm hiểm độc ác, thấy vậy lại càng đổ dầu vào lửa, cố làm ra vẻ thương xót:

- Ôi, nếu chỉ vì bao che một nữ tử đến nỗi đoạn tuyệt phong cống, gây ra chiến họa, sẽ gây ra sinh linh đồ thán không biết bao nhiêu ở biên cương. Đêm trần trọc, tướng quân tóc bạc, chinh phu khóc. Lời xưa nói không sai bao giờ!

Các quan viên cúi đầu bàn tán, dân chúng nghe nói sắp có chiến tranh cũng đổi sắc mặt.

Tần Lâm lên cơn giận dữ, Nghiêm Thanh làm như vậy quả thật quá ti tiện, tai nạn giao thông xảy ra chưa rõ đầu đuôi, đã bị lão chụp mũ tội danh đùng chết người đi đường. Đường như nếu không nghiêm trị Từ Tân Di nhất định sẽ là quan với quan bênh vực lẫn nhau, lại thuận nước đẩy thuyền, giúp Hoàng Đài Cát mang chuyện gây chiến ra hù dọa, chẳng phải là làm người thân đau, kẻ thù vui mừng sao?

Con người Tần Lâm đảo vài vòng nảy ra kế sách, cười lạnh nhìn Trương Công Ngư nháy mắt, chỉ chỉ đám quý tộc Mông Cổ Hoàng Đài Cát, lại ho khan giữ giữ quan phục mình.

- Ấc, như vậy... giống như...

Trương Công Ngư áp úng vài lời, rốt cục cuối cùng hội ý, lập tức tiến lên trước một bước, tay trái nắm quyền để ngang eo, tay phải run ống tay áo lên, giờ hai ngón trở giữa ra, sắc mặt hết sức uy nghiêm:

- Thánh hiền chú trọng đề phòng Tứ Di, phân biệt Tứ Di Hoa Hạ, cho nên Đại Minh ta đuổi Mông Nguyên, nhất thống giang sơn. Hôm nay vụ án chưa rõ, Nghiêm lão Thượng Thư không chịu tra rõ vụ án, ngược lại xử quyết không hợp lý. Vì quý phụ Mông Cổ này chết, bắt kẻ chân tướng sự thật trước tiên muốn gia tội con dân Đại Minh ta, xin hỏi là có ý gì?

Hay! Trương Công Ngư nói những lời này thật sự là đồng dục, động tác biểu lộ càng là thiên địa lập tâm, vì dân lập mệnh, có thể so với Vương Ngự Chính trực gián Đường Vương, cương chính thẳng thắn không xu nịnh.

Dân chúng ầm một tiếng khen hay, còn có thư sinh không sợ chuyện nói:

- Trương Đô Đường nói thật hay, vụ án còn chưa tra rõ, vì lấy lòng Thát Lỗ, vô duyên vô cớ đã trị tội tỷ muội Hán gia ta trước. Còn tưởng rằng hiện tại là thời triều Nguyên, Mông Cổ là chủ nhân đệ nhất đẳng, người Hán chúng ta là nô tài đệ tứ đẳng sao?

- Điều dân, điều dân!

Nghiêm Thanh giận đến sắc mặt tái xanh, loại người như lão quả thật không coi dân chúng ra gì, nghe theo lời lão thì cười vui, không theo lời lão chính là điều dân, quả thật chính là chữ quan có hai cái miệng.

Nhất thời tiếng xì xào nổi lên bốn phía, chớ nói dân chúng dần dần nhận rõ mặt mũi thật của Nghiêm Thanh, ngay cả Trương Quốc Ngạn, Hoàng Gia Thiện cũng là quan văn cũng cau mày, cảm thấy Nghiêm Thanh làm quá đáng.

Nghiêm Thanh cũng hiểu được chúng giận khó phạm, không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng lại, vẻ mặt rất là lúng túng.

Tần Lâm cười gian hắc hắc, trò trẻ, muốn chơi với ta sao? Nếu lão đã làm một, cũng đừng trách ta làm mười, lão dám chụp mũ tội danh đùng chết người đi đường cho lão bà ta, lão tử sẽ cho lão tội phân biệt Tứ Di Hoa Hạ, ai sợ ai?

Bọn Hoàng Đài Cát cũng không phải là ngu ngốc, thấy tình thế chuyển sang hướng có lợi cho Tần Lâm nhất thời lớn tiếng cổ vũ:

- Nếu không cho câu trả lời công bằng, chúng ta đi tới ngọ môn gặp Hoàng đế lão quan, tìm bọn họ nói lý. Nếu như muốn đánh, chúng ta trở về điểm binh!

Đây gọi là vừa kéo cờ lập tức có gió nổi lên, Lưu Thủ Hữu lập tức phối hợp, giả giọng chân thành khuyên nhủ Tần Lâm:

- Tần lão đệ, rốt cục là tôn phu nhân đặng chết nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, dù chưa tra rõ vụ án cũng phải có câu trả lời trước. Bằng không nếu như gây ra chiến hỏa biên cương, triều đình nhất định trách tội, lão ca ca cũng là vì tốt cho ngươi. Không bằng trước hết bắt tôn phu nhân lại, tốt xấu gì cũng làm ra vẻ cho người Mông Cổ xem...

Tần Lâm thật sự rất muốn tát một cái thật mạnh vào mặt Lưu Thủ Hữu, không hiểu vì sao mặt tên này lại lớn như vậy, làm hại tay lão tử ngứa ngứa.

- Ai muốn bắt tỷ muội ta? Hừ hừ, chỉ có người Mông Cổ biết đánh nhau, khi dễ Doanh Châu Tuyên Uy Sứ Ty ta sao?

Kim Anh Cơ ngồi xe kéo đặc biệt triều đình ban cho đi tới, yểu điệu bước xuống, che miệng cười duyên nói:

- Lưu Đô Đốc, nếu như bản quan cũng bắt người làm ra vẻ cho người khác xem thử, vậy ngươi có bằng lòng chăng?

Vào năm Gia Tĩnh có hai mối họa biên cương, một là Yêm Đáp Hãn phía Bắc, hai là Uông Trục duyên hải Đông Nam, so ra Uông Trục ảnh hưởng đến trọng địa tài phú Giang Nam, so với Yêm Đáp Hãn bị trường thành ngăn ở Tái Ngoại rõ ràng là mối họa tâm phúc.

Ai ai cũng có thể nghe được ý uy hiếp trong lời Kim Anh Cơ. Lưu Thủ Hữu lập tức văng đầu hoa mắt, âm thầm kêu khổ: đây mới là lo được bên này lại lo không xong bên kia, muốn mượn tay của người Mông Cổ cản Tần Lâm, Ngũ Phong hải thương lại không đáp ứng.

Chức cấm y Đô Đốc của y dù mạnh tới mức nào cũng không thể vươn tay ra biển. Ngoài ra chiêu an Kim Anh Cơ, thực chính sách hành khai hải là một tay Trương Cư Chính tổ chức, hàng năm gia tăng rất nhiều bạc nộp thuế, Lý Thái hậu cùng Vạn Lịch cũng rất vui mừng.

Bị hỏi hết sức khó chịu, Lưu Thủ Hữu không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt nói:

- Kim trưởng quan, nàng không nên ý mạnh đứng ra làm gì. Từ thị đặng chết Đức Mã phu nhân, có quan hệ gì với nàng?

Kim Anh Cơ chớp chớp mắt, nói dối mà không đỏ mặt:

- Từ phu nhân là tỷ muội khuê các của ta, hôm nay nàng đến chỗ bản quan mở hội khăn tay, dọc đường xảy ra chuyện, dĩ nhiên ta phải xen vào.

Dứt lời Kim Anh Cơ liền khoan thai uyển chuyển đi tới bên người Từ Tân Di, còn nhìn nàng chớp chớp mắt, lại nhìn sang Tần Lâm cau mũi. Hừ, bại hoại, đem qua dùng sức mạnh như vậy, hại nô gia không ngồi ngựa được, cho nên mới tới chậm.

Dĩ nhiên Tần Lâm biết tại sao Kim Anh Cơ phải ngồi xe kéo, nở một nụ cười xấu xa.

Từ Tân Di cảm động không thôi, nắm lấy tay Kim Anh Cơ, hai người thật đúng là giống như tỷ muội khuê các, ừm, dường như nói vậy cũng không có gì sai.

Lưu Thủ Hữu vô cùng hối hận, nếu sớm biết như vậy, lúc trước mình đã không phái Tần Lâm điều tra vụ án ngân khố mất bạc.

Bất quá rất nhanh y lại dấy lên hy vọng mới, chức vị quan viên chậm chạp không tỏ thái độ cuối cùng, chỉ thị Từ Cẩm thành đang mong đợi rốt cục đã tới.

Tới nhanh như vậy sao?

Nhìn thấy Văn Uyên các Đại Học Sĩ Lễ bộ Thượng Thư Thân Thời Hành ở phía trước, Ty Lễ Giám Binh Bút thái giám Trương Kinh theo sau, dần dần hộ vệ tùy tùng từ hướng Tử Cấm thành giục ngựa chạy tới, các vị quan viên hiện trường nhất tề lấy làm kinh hãi.

Hoàng quyền triều Minh bị không ít hạn chế, thánh chỉ Hoàng đế trực tiếp phát ra được gọi là trung chỉ, trên lý thuyết là không hợp pháp, quan viên có thể phản bác trả lại, không tuân theo. Đường nhiên trong đại đa số thời điểm, trăm quan đều nể mặt Hoàng đế, tuân chỉ làm theo.

Phàm phiếu nghị trải qua nội các, bản thân Hoàng đế hoặc là Ty Lễ Giám thụ quyền Hoàng đế phê hồng, sau đó chuyển trở về nội các phát đi Lục khoa, cuối cùng giao Trung Thư sao ra mới là thánh chỉ hợp pháp chính thức.

Trung chỉ chỉ có thể do thái giám ban truyền, chỉ có thánh chỉ phù hợp trình tự pháp định chính thức mới có quan văn ban chỉ, sự vụ cấp bậc hơi thấp cũng chỉ phái quan viên Hành Nhân ty cùng Bộ Đường ty. Hơi ột chút sẽ sai phái quan viên cấp bậc Lục bộ thị lang, Thượng Thư, phái Các Thần (cách gọi khác của Đại Học Sĩ) ban chỉ, đó chính là thánh chỉ liên quan tới quân quốc trọng sự.

Hiện tại người tới ngoại trừ còn có nội các Tam Phụ Thân Thời Hành, cũng đã nói lên đạo thánh chỉ này là hoàn toàn hợp với trình tự pháp định, hơn nữa nội dung cực kỳ quan trọng.

Mấu chốt là từ lúc án phát đến bây giờ cũng chỉ chừng nửa canh giờ, không ngờ đạo thánh chỉ này đi qua các loại trình tự phiếu nghị, phê hồng, nội các phát Lục khoa sao chép, tốc độ cực nhanh, có thể nói là triều Minh coi trọng chuyện này tới mức nào.

609. Chương 609: Đá Xanh Làm Chứng

Nghĩ tới đây, tâm trạng các vị quan viên đều trở nên hết sức nặng nề, cho dù là Lưu Thủ Hữu, Nghiêm Thanh cũng không còn lòng dạ nào mà vui mừng trước tai họa của kẻ khác. Nếu như thật sự gây ra loạn, chẳng lẽ Cẩm Y Vệ, Hình bộ không có một chút trách nhiệm nào? Vạn nhất vụ án xuất hiện biến hóa gì đó, mọi người cũng sẽ xuất hiện nguy cơ...

Duy chỉ có Tần Lâm thân là người trong cuộc vẫn ung dung điềm tĩnh, cúi đầu chăm chú nhìn dưới đất, giống như mặt đất có hoa.

Ngược lại Nghiêm Thanh, Lưu Thủ Hữu vô cùng cẩn thận nghênh đón, thi lễ hỏi:

- Thân Các Lão...

- Đứng lại!

Tần Lâm quát ngắn một tiếng, chấn động lỗ tai Nghiêm Thanh, Lưu Thủ Hữu kêu lung bùng.

Thân Thời Hành đang được tùy tùng đỡ xuống ngựa, nghe tiếng quát lập tức mềm nhũn toàn thân. Nếu không phải là tùy tùng lanh tay lẹ mắt, chỉ sợ phải ngã xuống ngựa ngay tại chỗ.

- Người... Người...

Nghiêm Thanh chỉ Tần Lâm, giậm đến tay run rẩy.

Lưu Thủ Hữu cũng thối râu trợn mắt, đảo mắt vài vòng vội tiến lên đỡ Thân Thời Hành:

- Thân Các Lão, ngài chậm một chút... Tần Lâm, người giở trò quỷ gì vậy?!

Tần Lâm cười lạnh một tiếng, chỉ mấy chỗ dấu vó ngựa trên mặt đất:

- Lưu Đô Đốc, ta chỉ là vì muốn tốt cho người. Suýt chút nữa người đạp lên chứng cứ hiện trường, hừ hừ, nếu là ảnh hưởng phán đoán vụ án, triều đình trách tội xuống, chỉ sợ chúng ta không gánh vác nổi!

Phàm là thốt ngựa dành cho người cỡi sẽ được đóng móng sắt bốn vó, bằng không vó ngựa sẽ bị ma sát mòn mất. Từ Tân Di cỡi Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử dĩ nhiên không ngoại lệ, hiện trường dụng người là mặt đường bằng đá xanh bị vó sắt ma sát, để lại mấy vết màu trắng sâu cạn không đồng nhất.

Lưu Thủ Hữu nhìn lại dưới chân, sau đó vung tay áo bảo:

- Thật là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử! Kinh động Thân lão tiên sinh, nếu như vừa rồi té xuống ngựa, người cũng không gánh tội nổi!

Thân Thời Hành không hổ là hảo hảo tiên sinh, liên tiếp khoát tay nói:

- Lão phu không có gì, không có gì.

Ba vị phụ thần nội các, Trương Cư Chính hùng tài đại lược, Trương Tứ Duy khẫu Phật tâm xà, chỉ có Thân Thời Hành là một người tốt, nghe nói từ trước tới nay lão chưa từng đưa ra ý kiến riêng của mình trước mặt Trương Cư Chính, chỉ biết nghe theo răm rắp.

Từ trước tới nay Tần Lâm cũng không có qua lại gì với lão, lúc này thoát nhìn tin đồn đúng là không giả. Lúc Thân Thời Hành khoát tay thậm chí sắc mặt lộ ra vẻ hơi quần bách, dường như e sợ người khác lo lắng cho lão.

Khụ khụ...

Trương Kinh cũng không để ý dáng vẻ của Thân Thời Hành, nhắc khéo lão nên truyền chỉ.

- Hay là Trương công công tuyên đi...

Thân Thời Hành cười ôn hòa.

Thật ra đại quan trong triều cũng không coi Thân Thời Hành ra gì, bởi vì vị lão tiên sinh này cơ hồ không có ý chí của mình, giống như cục bột mặc tình cho người khác nhào nặn thế nào cũng được.

Trương Kinh cũng không từ chối, nhận lấy thánh chỉ mở ra, chưa đọc ngay mà là cười lạnh nhìn nhìn Tần Lâm.

Chẳng lẽ là bất lợi đối với Tần Lâm? Tim của Lưu Thủ Hữu cùng Nghiêm Thanh đập nhanh hơn bình thời không ít.

Lúc này Trương Kinh mới chậm rãi đọc chỉ:

- Chiếu viết, vụ án thê tử Hoàng Đài Cát, nhất phẩm phu nhân Đức Mã mất, giao cho Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ Tần Lâm tra xét tường tận, cần phải xét xử công bình, lấy đức phục người xa, nhớ lấy!

Cái gì, để cho Tần Lâm là tượng phụ của Từ Tân Di tra án, có lầm hay không?!

Các quan viên nhất tề trợn mắt há mồm, Nghiêm Thanh đang hí mắt cười vui há miệng to suýt chút nữa tọc quai hàm. Lưu Thủ Hữu cũng đầu óc mơ hồ, không hiểu vì sao nhìn Trương Kinh: Trương công công, nếu là đạo chỉ ý như vậy, mới vừa rồi ngài cần gì cười lạnh, báo hại ta còn tưởng rằng họ Tần xui xẻo chứ...

Trương Kinh cũng đáp trả bằng một ánh mắt u oán, lòng nói chẳng lẽ ta không muốn cho họ Tần ngã chổng cẳng hay sao? Nhưng bốn chữ mặt rồng ưu ái quả thật không thể xem thường, ngay cả Lý Thái hậu cũng nói giúp cho hắn, cho nên cũng chỉ có thể như vậy... Bất quá họ Tần muốn chạy trốn một kiếp này cũng không dễ dàng, suy đoán ý của mấy câu cuối cùng của thánh chỉ cũng có đây hàm nghĩa sâu xa.

Trương Công Ngư tính hồ đồ không nói, Hoàng Gia Thiện khôn khéo tinh minh, nghe được nửa phần đầu thánh chỉ thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau khi nghe hết lại âm thầm toát mồ hôi lạnh thay Tần Lâm.

Thánh chỉ rất sâu xa, bảo người trong cuộc là Tần Lâm, tượng phụ Từ Tân Di không cần né tránh, tự mình điều tra vụ án, đây không thể không nói là tin tưởng ở một mức tương đối. Nhưng đoạn sau nói 'cần phải xét xử công bình, lấy đức phục người xa' chính là bảo hắn liệu mà làm, ít nhất phải để cho người Mông Cổ tâm phục khẩu phục, nếu như ngay cả điểm này cũng không thể làm được, chẳng lẽ coi triều đình là nhà của hắn sao, lúc ấy sẽ không ai bảo vệ được hắn!

Cảm giác được thiện ý của Hoàng Gia Thiện, Tần Lâm vừa lĩnh chỉ tạ ơn, vừa tràn đầy tự tin nhìn y khẽ gật đầu: nếu triều đình cho ta quyền phá án, chuyện này còn sợ cái rắm. Lý Thái hậu cùng Vạn Lịch ưu ái, Trương Cư Chính ghé mắt xanh, quan viên đồng đảng trong triều... lão tử không cần, chỉ bằng vào đôi mắt đôi tay này là đủ làm cho Hoàng Đài Cát phải ngã sấp mặt xuống đất.

- Khụ khụ, bản quan phụng chỉ phá án, mọi người nhất nhất chờ nghe thẩm vấn...

Tần Lâm bèn giở quan uy của mình ra, nhìn Từ Tân Di quát lớn:

- Từ thị, nàng cỡi ngựa đụng chết Đức Mã phu nhân như thế nào hãy nói hết cho bản quan, không được giấu diếm!

Làm gì hung dữ như vậy?! Kim Anh Cơ nhìn Tần Lâm bĩu môi.

Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu thầm nói không tốt: chẳng lẽ tên họ Tần muốn thí Tốt giữ Xe, dưới áp lực của thánh chỉ xử trí Từ Tân Di thật sự sao?! Như vậy lòng dạ hắn cũng hết sức tàn nhẫn độc ác...

Từ Tước, Trần Ứng Phụng gật đầu một cái, cảm thấy Tần Lâm làm như vậy là chuyện đương nhiên, đổi lại hai người bọn họ cũng làm như vậy, trảng sĩ chặt cổ tay, đại nghĩa diệt thân.

Duy chỉ có Từ Tân Di thấy rõ ràng, rõ ràng Tần Lâm nháy mắt với mình. Đại tiểu thư vốn đang chu môi nhất thời cười vui vẻ, lớn tiếng kể lại sự việc đã qua một lượt.

- Thối lắm, nói hươu nói vượn!

Phe Hoàng Đài Cát lập tức kêu lên, theo lời bọn họ câu chuyện hoàn toàn ngược lại.

Bất quá nhân chứng duy nhất mục kích Hoàng Tam Đản đứng về phe người Mông Cổ, tuy rằng bị Tần Lâm vặn hỏi nhiều lần vẫn khẳng khái một mực khai rằng ‘Từ Tân Di không hề ghìim ngựa hoặc là né tránh, trực tiếp đụng chết Đức Mã phu nhân’.

Theo lời Hoàng Tam Đản, Từ Tân Di hoàn toàn không xem nhân mạng ra gì, không chút kiêng kỵ phóng ngựa như bay ở kinh sư, cho nên mới xảy ra án mạng.

Từ Tân Di chu miệng đủ để treo bình lên đó, nhiều lần muốn mắng Hoàng Tam Đản đều bị Kim Anh Cơ ngăn lại.

- Tỷ tỷ yên tâm, phu quân sẽ có biện pháp...

Kim Anh Cơ dịu dàng an ủi.

Đó là đương nhiên, Từ Tân Di ưỡn ngực, nàng có lòng tin tuyệt đối đối với Tần Lâm.

Bất quá lúc xảy ra vụ án ngoại trừ hai bên đương sự, chỉ có một nhân chứng mục kích là Hoàng Tam Đản, cho dù là biết rõ y ngang nhiên nói láo có biện pháp gì có thể vạch trần?

Ánh mắt Tần Lâm sắc bén như dao, nhìn chăm chăm vào mặt Hoàng Tam Đản:

- Hoàng Tam Đản, bản quan hỏi một lần cuối cùng, ngươi xác định nhớ không lầm chứ?

Bị Tần Lâm ép bức, Hoàng Tam Đản chỉ cảm thấy ánh mắt của đối phương giống như đinh thép cắm mạnh vào trong tim mình. Y tỏ vẻ khiếp sợ nhìn Hoàng Đài Cát cùng Bạt Hợp Xích, cuối cùng nghiêng răng một cái, nhắm mắt nói:

- Bẩm trưởng quan, thảo dân thật sự nhìn thấy như vậy, không sai chút nào. Nếu như có nửa câu nói láo, trời đánh ngũ lôi!

- Tốt, tốt lắm!

Tần Lâm đột nhiên bật cười ha hả, tiếp theo vung tay lên tát thật mạnh vào mặt Hoàng Tam Đản, khiến cho y choáng váng mắt mày.

- Tần tướng quân, người...?

Thân Thời Hành cả kinh trợn mắt há mồm.

Bạt Hợp Xích, Cổ Nhĩ Cách Đài Cát lập tức lớn tiếng cổ vũ, nói Tần Lâm vị tình riêng mà hành sự bất hợp pháp, công khai đánh nhân chứng.

Hành sự bất hợp pháp? Tần Lâm cười lạnh một tiếng:

- Được, bản quan sẽ cho các người xem chứng cứ, con bà nó, nói láo ngay trước mặt bản quan, Hoàng Tam Đản ngươi không muốn sống nữa sao!?

Tần Lâm dùng dùng nỗi giận. nắm lấy cổ Hoàng Tam Đản giúi y sát xuống mặt đường:

- Mở mắt chó của ngươi ra nhìn cho kỹ, mấy vết màu trắng dưới đường này là cái gì? Chính là lúc ghìm cương ngựa chạy nhanh tạo ra, đồ heo!

Mọi người định thần nhìn kỹ, quả thật có bốn dấu vó sắt cày trên mặt đường màu trắng sẫm cạnh không đồng nhất, bắt quá vó sắt ma sát trên mặt đường tạo ra như vậy cũng không có gì kỳ.

Người khác không biết, nhưng Tần Lâm lại biết rõ như lòng bàn tay, giống như xe thắng gấp sẽ để lại dấu ma sát giữa bánh xe và mặt đường, ngựa đang chạy với tốc độ cao đột nhiên bị ghìm cương lại, vó sắt của nó cũng sẽ để lại dấu vết đặc biệt trên mặt đường.

Tần Lâm đẩy Hoàng Tam Đản ngã xuống đất, chỉ dấu vết giải thích:

- Mời chư vị văn võ đồng liêu xem, đúng là trên đường đá xanh có không ít dấu vết vó ngựa để lại, có mới có cũ, có sâu có cạn. Nhưng bốn dấu này là còn mới rành rành, hơn nữa có thể khẳng định chính là thốt ngựa mà Từ thị cỡi để lại. Tên mập, Đại Lực, hai người các ngươi tháo móng của Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử ra, đối chiếu so sánh một chút.

Hai người ở trong phủ cũng từng chăm sóc ngựa, rất nhanh đã tháo móng sắt chân trước bên trái Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử, dựa theo chỉ thị của Tần Lâm Ngưu Đại Lực dùng kinh lực vạch trên mặt đường một cái. Chỉ nghe soạt một tiếng, để lại một vết màu trắng dài hơn thước.

Rất rõ ràng, vết màu trắng này hoàn toàn giống với một trong bốn vết trắng trước đó.

Thấy các vị quan viên nhất tề gật đầu, Tần Lâm cười:

- Chúng ta hãy tiếp tục xem, vốn chuỗi dấu móng ngựa này hết sức bình thường, mờ cạn, không liên tục, từ Nam chí Bắc chạy một mạch tới đây là chạy bình thường. Nhưng đến trước con hẻm này lại đột nhiên trở nên vừa sâu vừa kéo dài trên mặt đường, đây chính là ghìm ngựa dừng đột ngột tạo thành.

Các quan viên rồi rít gập đầu khen phải, Tần Lâm vừa giải thích bọn họ lập tức hiểu ra chính là đạo lý hết sức rõ ràng nông cạn, vì sao mới vừa rồi lại không nghĩ tới?

Sắc mặt Hoàng Tam Đản lập tức trở nên hết sức khó coi.

Tần Lâm cười híp mắt hỏi:

- Hoàng Tam Đản, người nói Từ thị hoành hành ngang ngược không coi nhân mạng ra gì, cũng không hề ghìm ngựa đã trực tiếp đụng chết Đức Mã phu nhân. Như vậy bản quan mời người giải thích nghe thử, tại sao mặt đất để lại dấu vết vó sắt lúc ghìm ngựa tạo ra?

Hoàng Tam Đản kinh hoảng thất thố lui về phía sau hai bước, ánh mắt lảo liên, căn bản không dám tiếp xúc cùng ánh mắt của Tần Lâm, rõ ràng trong lòng có quỷ.

Tần Lâm ép tới từng bước, ánh mắt như dao sắc quét trên người Hoàng Tam Đản:

- Nói, có phải người bị người mua chuộc, cố ý làm nguy chứng hay không?

Trán, thái dương Hoàng Tam Đản nhỏ giọt mồ hôi, cuống quýt xua loạn hai tay:

- Không không không, trưởng quan minh giám, tiểu... tiểu nhân thật sự có hơi hoa mắt, mới vừa rồi không thấy rõ, là... là bị bọn họ ép hỏi nóng nảy, thuận miệng nói bậy. Trưởng quan tha mạng, trưởng quan tha mạng!

Dứt lời y vội vàng quỳ xuống đất, đập đầu bình bịch liên hồi, trán bị vỡ chảy máu ròng ròng cũng bất chấp.

Thật sao, Nghiêm Thanh cùng Lưu Thủ Hữu ngơ ngác nhìn nhau, nở một nụ cười khổ. Hoàng Tam Đản nói như vậy ngược lại thành chúng ta ép hỏi y, quả thật không thể nào giải thích.

Hoàng Tam Đản lấy cớ hoa mắt bắt quá là tránh nặng tìm nhẹ, Tần Lâm đưa mắt ra hiệu, Ngưu Đại Lực, Lục Viễn Chí lập tức vừa xăn tay áo vừa cười lạnh ép tới:

- Hoa mắt ư, ta thấy là ngươi muốn giở trò thì đúng hơn. Khôn hồn thì khai thật, bằng không hãy ném mười tám trò chơi của Cẩm Y Vệ chúng ta, bảo đảm ngươi sẽ được như ý.

Chiếu ngục Cẩm Y Vệ trên đời này có ai mà không sợ? Hoàng Tam Đản là loại người nhất gan ở kinh sư, không tự chủ được đưa ánh mắt nhìn về phía bọn Hoàng Đài Cát như muốn hỏi ý.

Bạt Hợp Xích lập tức kêu to:

- Trọng hình đánh khảo, khảo cung gì mà không lấy được? Mang chuyện này ra lừa gạt chúng ta ư, tuyệt đối không phục!

Cổ Nhĩ Cách Đài Cát cũng trợn trắng mắt, lớn tiếng sách động đám quý tộc Mông Cổ:

- Họ Tần kia bảo vệ lão bà của hần, muốn dùng nhục hình ép cung, chúng ta tuyệt đối không thể mắc bẫy hần!

Các quý tộc Mông Cổ cùng Na Nhan võ sĩ vô cùng phối hợp, mồm năm miệng mười ồn ào huyên náo một mảnh.

Nghiêm Thanh lập tức nói:

- Đúng, nghiêm hình ép cung làm ra án sai quả thật quá nhiều, những tên khốc lại như Lai Tuấn Thần, Chu Hưng tội danh hãm hại trung lương, đủ để là tấm gương cho hậu nhân

- Nghiêm lão Thượng Thư nói chí phải...

Lưu Thủ Hữu cũng hòa theo:

- Làm quan cần phải thanh chính liêm minh, dùng hình phải thật là cẩn thận. Chỉ bởi vì nhân chứng hoa mắt nhìn lầm lại muốn dùng đại hình phục dịch, chỉ e làm trái với đạo nhân ái, khoan hòa độ lượng của các đời tiên đế triều Đại Minh ta.

Lời này người khác nói không có gì, từ trong miệng Lưu Thủ Hữu nói ra giống như đánh rắm, các quan viên hiện trường tỏ ra kinh ngạc vô cùng, Từ Tước, Trần Ứng Phượng há miệng không ngậm lại được. Lưu Đô Đốc chấp chương Cẩm Y Vệ, làm chuyện nghiêm hình đánh khảo còn chưa đủ sao? Danh tiếng của lão nhân gia cũng chỉ tốt hơn hai tên ưng khuyến Xương Vệ Từ, Trần một chút, hơn nữa nếu không phải là ý vào xuất thân danh thần thế gia, có lẽ còn thối hơn nhiều.

Lưu Thủ Hữu bị người nhìn tới nổi cảm thấy trên mặt nóng rát. Cũng may da mặt lão nhân gia cũng coi như thật dày, hoàn toàn không để ý, bất quá chỉ cùng với Nghiêm Thanh trợn mắt nhìn chằm chằm Tần Lâm, chờ hần lên tiếng cãi lại.

Tần Lâm không thèm để ý, phát tay một cái giống như đuổi ruồi:

- Không đánh thì không đánh, chẳng lẽ thiếu khảo cung Hoàng Tam Đản, bản quan sẽ không phá được án sao? Nghiêm lão Thượng Thư, Lưu Đô Đốc, hai vị bất tất phải nhọc lòng.

Tại sao có thể như vậy? Bọn họ chuẩn bị sẵn một đồng lời nói, chuẩn bị ra sức tranh chấp với Tần Lâm, nhất thời có cảm giác hao hết khí lực đánh ra một quyền lại đánh vào khoảng không, tức ngực khó chịu vô cùng.

610. Chương 610: Xâm Nhập Từng Bước

- Ôi... Tần lão đệ thật sự quá thành thật!

Trương Công Ngư ở bên cạnh thấy vậy trong lòng rất là tiếc nuối. Tuy rằng bình thường y hồ đồ nhưng cũng biết rằng thông thường gặp phải loại người ngụy tạo bằng chứng như vậy, chỉ cần dùng nghiêm hình tra khảo Hoàng Tam Đản là bị kẻ nào mua chuộc, lần theo đó tra ra phá án sẽ tương đối dễ dàng. Hiện tại bản thân Tần Lâm lại bỏ qua phương pháp này, không khỏi có chút đáng tiếc.

Hoàng Gia Thiện quan sát vẻ mặt Tần Lâm tràn đầy tự tin, cúi đầu như có điều suy nghĩ, sau đó liền kéo kéo Trương Công Ngư, thấp giọng nói:

- Trương Đô Đường, theo ngu kiến của hạ quan, hần là Tần trưởng quan có diệu pháp khác, nói không chừng hần là lấy lui làm tiến.

Trương Công Ngự ngăn ra, cẩn thận quan sát Tần Lâm, cảm thấy Hoàng Gia Thiện nói có đạo lý.

Không sai, Tần Lâm dễ dàng bỏ qua Hoàng Tam Đản, trong lòng không có chút tiếc nuối nào cả.

Thân Thời Hành cũng có chút thất vọng, làm Tam Phụ nội các, lão hết sức mong mỏi mau mau kết thúc án này, để có thể cho triều đình, cho sứ thần Mông Cổ, cho các phiên thuộc cống sứ một câu trả lời.

Từ Tân Di cỡi ngựa đung chết thê tử sứ giả triều hội, ảnh hưởng của chuyện này quả thật quá lớn, rất nhanh sẽ truyền khắp kinh sư, các Thổ Ty các nước tới triều hội biết được, nếu như xử lý không tốt không chỉ có ảnh hưởng đến uy tín triều đình, thậm chí quan hệ đến toàn bộ hệ thống triều cống vững chắc.

Nếu như bọn Hoàng Đài Cát rêu rao khắp nơi rằng lão bà cống sứ bị đung chết ngoài đường, triều đình lại bao che hung thủ không có câu trả lời thỏa đáng, nhất định chuyện này sẽ trở thành gút mắc giữa triều đình và các phiên thuộc, ảnh hưởng đến hình ảnh quốc gia tông chủ của triều đình. Các bộ tộc Mông Cổ là đương sự trực tiếp, từ nay về sau ắt sẽ sinh lòng bất mãn với triều đình.

Ngay cả Tam Nương Tử một mực giữ vững hữu hảo cùng triều đình, nghe nói đường tử bị đung chết ở kinh sư cũng sẽ không vì vậy mà im hơi lặng tiếng. Nếu như nàng thay đổi thái độ, từ nay ven chín trọng trấn vĩnh viễn sẽ không có ngày nào được yên ổn.

- Tần tướng quân, thật ra thì theo ngu kiến của lão phu, chuyện này... chuyện này... hiện tại đã có thánh chỉ triều đình giao cho người phá án, chính là cho phép người tiện nghi làm việc. Có lúc chuyện gấp phải tòng quyền, đại trượng phu lúc cần phải tỏ ra quyết đoán...

Thân Thời Hành ấp a ấp úng nói, ý là muốn Tần Lâm cứ thẳng tay ép cung, thế nhưng lão vòng vo ấp úng hồi lâu, rõ ràng là không muốn nói thẳng ra.

Tần Lâm chấp tay một cái, nhìn Thân Thời Hành cười cười:

- Thân Các Lão nói có lý, ép hỏi lấy được cung từ là đường tắt phá án, nhưng không tránh được dị nghị dùng nhục hình ép cung, để cho Hoàng Đài Cát lấy cớ quạt gió thổi lửa. Nếu để cho hạ quan lấy được chứng cứ xác thực sẽ có lực thuyết phục rất lớn, càng có thể làm cho người Mông Cổ tâm phục khẩu phục, không còn lời gì để nói. Cũng có thể làm cho chư phiên thuộc thấy rằng triều đình ta nói ra là giữ chữ tín, không phải là tốt hơn nhiều sao?

- Nào dám như vậy...

Thân Thời Hành lập tức cười híp mắt, chỉ cần Tần Lâm xử lý gọn gàng sạch sẽ, Thân Các Lão cũng trút được gánh nặng khiến cho người ta nhức đầu này.

Bất quá vụ án đung chết người ngoài đường phố, tương đối đơn giản rõ ràng loại này, Tần Lâm có thể phát hiện chứng cứ xác thực gì đây?!

Trước hết Tần Lâm cho Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực lui về phía sau, sau đó ra hiệu cho Hoàng Tam Đản đứng lên, không mặn không nhạt hỏi:

- Bây giờ mời lặp lại khẩu cung lần nữa, sau đó ký tên lặn tay, bản quan nhắc nhở người một lần cuối cùng, nếu đạo khẩu cung này có cái gì không đúng, hừ hừ...

- Không dám, thảo dân không dám, mới vừa rồi thảo dân đã nói, chẳng qua là hoa mắt nhìn không rõ ràng...

Hoàng Tam Đản tựa gập đầu liên tục như gà con mổ thóc, thuật lại vụ án một lần nữa, sau đó ký tên lặn tay, trở thành như đinh đóng cột không thể thay đổi gì được nữa.

Hoàng Tam Đản đã lấy cớ mình hoa mắt, những lời khai trước đó y nói ra hăm hại Từ Tân Di đã hoàn toàn mất đi hiệu lực. Kết quả cuối cùng không nói Từ Tân Di không chút kiêng kỵ phóng ngựa giết người, cũng không nói Đức Mã phụ nhân tự mình lao ra tìm chết, mà là kể lại toàn bộ sự việc hết sức mơ hồ, không có nội dung mang tính thực chất.

Nhìn bề ngoài, Tần Lâm cũng không đạt được tiến triển mang tính đột phá gì. Nhưng trên thực tế, hắn đã lợi dụng dấu vết ghim ngựa hình thành trên mặt đường để lật đổ hoàn toàn khẩu cung của nhân chứng duy nhất mục kích hiện trường vô cùng bất lợi cho Từ Tân Di.

Cổ Nhĩ Cách Đài Cát là một kẻ thô kệch không có tâm kế gì, thấy mấy thủ đoạn ngầm hữu hiệu nhất của phe mình đều bị Tần Lâm nhất nhất hóa giải, lúc này không khỏi tỏ ra ủ rũ.

Hoàng Đài Cát giả mù sa mưa khóc lóc, lại âm thầm ném cho y một ánh mắt khích lệ: sợ cái gì, chẳng lẽ họ Tần có ba đầu sáu tay hay sao?!

Có lẽ là vì muốn làm ra tổng kết ột đoạn trước, Tần Lâm nghiêm nghị nói:

- Nếu như hiện tại Hoàng Tam Dẫn thừa nhận hoa mắt, thu hồi lời khai trước đó, hơn nữa mặt đất lưu lại dấu vết vó ngựa cày sâu, như vậy có thể nhận định sau khi Từ thị phát hiện Đức Mã phu nhân đã chọn lựa các biện pháp né tránh, từ đó loại bỏ hiềm nghi Từ thị phóng ngựa chạy như bay, vô tình thậm chí cố ý đụng chết người.

- Cho dù là vô tình đụng chết, cũng phải bắt nàng đền mạng, nếu không đem bà nương này đền cho Đài Cát nhà ta đi!

Bạt Hợp Xích trợn trừng hai mắt kêu la.

- Không phải vậy...

Hình bộ Thượng Thư Nghiêm Thanh lắc đầu liên tục, đang lúc người khác lấy làm kỳ không hiểu vì sao lão lại nói giúp Tần Lâm, thình lình lão đổi giọng:

- Hình luật Đại Minh ta quy định, phạm là xe ngựa vô cớ chạy trên đường gây ra tai nạn chết người, phạt một trăm trượng, lưu đầy ba ngàn dặm là đủ, không phải đền mạng.

Trương Công Ngư phun ra một cái, Nghiêm Thanh thật độc, Từ Tân Di là một đại cô nương như vậy đòi đánh một trăm trượng, lưu đầy ba ngàn dặm, mặt mũi của Tần Lâm biết để đâu? Lão Nghiêm Thanh này rõ ràng cũng là một nhân vật giết người không thấy máu.

Bạt Hợp Xích ngẩn người, cười khan:

- Được, lưu đầy ba ngàn dặm cũng được, cứ lưu đầy đến thảo nguyên chúng ta, nếu không tuyệt không chịu bỏ qua!

Từ Tân Di giận đến nổi gân cổ nổi lên, định cãi nhau với Bạt Hợp Xích. May nhờ Kim Anh Cơ kéo kéo nàng, chỉ chỉ Tần Lâm, ý bảo nàng chớ nên nóng nảy, hết thấy cứ để cho Tần Lâm làm chủ.

Xử phạt nặng như vậy sao? Tần Lâm nghe lời của Nghiêm Thanh cũng có chút giật mình, đời sau tai nạn giao thông bình thường, nếu như không có các loại tình tiết tăng nặng như say rượu lái xe hoặc là sợ chuyện bỏ trốn, khiến ột người tử vong, hơn nữa người gây ra họa đứng ra chịu toàn bộ trách nhiệm hoặc là trách nhiệm chủ yếu, sẽ bị xử phạt ba năm tù ở hoặc treo.

Thế nhưng luật pháp triều Minh nghiêm khắc hơn nhiều, không cần phân biệt có phạm luật hay không, cũng không cần biết trách nhiệm chủ yếu hay là thứ yếu, chỉ cần đụng chết người, nhất luật phạt một trăm trượng cộng thêm lưu đầy ba ngàn dặm.

611. Chương 611: Bối Trí

Tần Lâm có nhiều biện pháp phá án, nhưng không có đầu óc đầu ghi nhớ luật Đại Minh, bên cạnh hẳn có Từ Văn Trường, đầu cần nhớ làm gì ột óc.

Vốn là hẳn chuẩn bị dùng dấu vó ngựa để chứng minh Từ Tân Di cũng không phạm luật, không chịu trách nhiệm chuyện này, từ đó biện hộ cho nàng. Bây giờ xem ra con đường này lại đi không thông, phải tìm đường tắt khác.

Tần Lâm trầm tư mặc tưởng, Trương Kinh, Nghiêm Thanh, Lưu Thủ Hữu hiểu sai ý, ai nấy có vẻ vui mừng trước tai họa của kẻ khác.

Không phải là người có thể phá án sao, hiện tại xảy ra vụ án như vậy, cho dù là gỡ được tội danh Từ Tân Di cố ý đùng chết người, nhưng không chạy được tội ngộ sát. Chớ nói lưu đầy ba ngàn dặm, đánh một trăm trượng cũng đã đủ mất thể diện, xem họ Tần người còn có mặt mũi ở kinh sư nữa không?

Bọn họ không hề nghĩ tới Tần Lâm đã loáng thoáng bắt được chút gì, cầm cung từ lật xem, chân mày cau lại.

Theo lời khai trong đó, Hoàng Đài Cát dùng một mạng của lão bà mình để hãm hại Từ Tân Di, làm như vậy quả thật không thể tưởng tượng nổi. Bất quá Đức Mã phu nhân bị đùng chết trùng hợp như vậy, thật sự không có gì mờ ám sao?

Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu tự cho là đắc kế, ở bên cạnh lải nhải không ngừng, chọc cho Tần Lâm phiền lòng: con bà nó, mấy cái mỏ chim này, thật sự muốn lấy phân chặn lại... Đúng rồi, thì ra chỗ này có quỷ!

Trong đầu Tần Lâm chợt lóe linh quang, lúc ngẩng đầu lên trong đôi mắt đã là tinh quang sáng chói.

Hoàng Đài Cát đang lau bộ lau nước mắt, chợt phát hiện ánh mắt lấp lánh hữu thần của Tần Lâm đã chột chặt vào mặt mình, không tự chủ được giật nảy mình.

Hoàng Đài Cát, Cổ Nhĩ Cách Đài Cát, Bạt Hợp Xích... Ánh mắt của Tần Lâm quét qua trên mặt bọn họ hết người này tới người khác, dường như muốn thông qua cửa sổ tâm hồn điều tra bí mật trong lòng bọn họ.

Ba người đều cảm thấy vô cùng không thoải mái, hết sức trợn trừng mắt làm ra dáng vẻ không cam lòng yếu thế.

Tần Lâm cất tiếng cười ha hả:

- Căn cứ khẩu cung Hoàng Tam Dẫn, lúc chuyện xảy ra các người đều ở trong cửa hàng gấm lụa bên đường, như vậy lúc chuyện xảy ra rốt cuộc là tình huống thế nào, các người có thể kể lại hay không?

Hoàng Đài Cát gơ tay áo lên lau mấy giọt nước mắt miễn cưỡng nặn ra, cất giọng đau khổ nói:

- Từng nghe tay nghề may y phục ở kinh sư rất giỏi, chúng ta bèn tới cửa hàng đối diện chọn mua gấm lụa, chuẩn bị may mấy chiếc áo choàng thật tốt mang về thảo nguyên, Đức Mã nàng chợt muốn đi nhà xí đối diện, ôi, chỉ nghe tiếng vó ngựa chạy rầm rập tới càng ngày càng gần, trong lòng ta chợt vô cùng căng thẳng. Quả nhiên nghe một tiếng ầm rất lớn, Đức Mã, Đức Mã nàng...

Dứt lời Hoàng Đài Cát bật khóc không thành tiếng, biểu hiện đầy đủ một mảnh chí tình của một trượng phu si tình đối với thê tử, có thể làm cho người nghe thương tâm người thấy rơi lệ.

Cổ Nhĩ Cách, Bạt Hợp Xích đồng loạt gật đầu, tỏ vẻ phụ họa.

- Tốt, rất tốt, làm phiền các người ký tên lần tay trên tờ khẩu cung này...

Tần Lâm cười híp mắt vẫy vẫy tay, một tên Cẩm Y Hiệu Úy liền cầm tờ ghi chép lời khai vừa rồi tới.

- Chuyện này...

Bọn Hoàng Đài Cát trầm mặc nhìn nhau lộ vẻ do dự.

- Chẳng lẽ lời khai mới vừa rồi của các vị là giả?

Tần Lâm cười hì hì chiếu Tướng bọn họ một cái.

Tình thế bất buộc, Hoàng Đài Cát cũng không thể lộ vẻ khiếp sợ. Y chọn ra một tên thủ hạ thông thạo Hán văn đọc lại từng câu từng chữ lời khai, sau khi cảm thấy không có vấn đề gì mới gân cổ lên lớn tiếng nói:

- Lần tay thì lần tay, chẳng lẽ chúng ta sợ tên cầu quan người sao?

Dám mắng chồng ta? Từ Tân Di hai tay chống eo thon nhỏ, tức giận bưng bưng khó lòng nhịn được. Bao che chính là gia phong truyền thừa hai trăm năm của Từ gia, người khác mắng Tần Lâm chọc giận nàng còn hơn là mắng bản thân nàng.

Tần Lâm chỉ là cười cười, lệnh cho Lục mập thu cất tờ khai đã lần tay ký tên, còn khoát khoát tay với Từ Tân Di, bảo nàng không cần tức giận.

Kỳ quái thật, từ trước tới nay Tần Lâm chiếm tiện nghi không chê nhiều, thua thiệt nửa phần không chịu nhận, vì sao hiện tại bị Hoàng Đài Cát mắng loạn như vậy vẫn tỏ vẻ như không có chuyện gì?

Từ Tân Di chớp chớp mắt hạnh, ngơ ngác không hiểu.

Kim Anh Cơ ghé đến bên tai nàng nói nhỏ:

- Ta đoán mới vừa rồi hơn phân nửa phu quân đã làm Hoàng Đài Cát phải chịu thiệt thòi.

Đúng rồi! Từ Tân Di gật đầu một cái, cũng cảm thấy không sai, mặc dù không biết được rốt cuộc Tần Lâm đã giở trò gì, nhưng nhìn thấy nụ cười xấu xa quen thuộc của hắn, cũng biết nhất định Hoàng Đài Cát đã mắc bẫy.

Hoàng Đài Cát, Cổ Nhĩ Cách cùng Bạt Hợp Xích cũng cảm thấy nơm nớp lo âu, cảm thấy lời khai mới vừa rồi cũng không có vấn đề gì, nhưng không hiểu vì sao tên họ Tần kia lại cười gian xảo, tiểu nhân đặc ý như vậy.

Ôi... Tần Lâm làm bộ thờ dài:

- Xem ra trong khẩu cung không tìm được đầu mối gì, bây giờ nhất định phải kiểm nghiệm thi thể, có lẽ sẽ có phát hiện mới.

Hoàng Đài Cát lập tức nhảy dựng cao ba thước cao, khàn cả giọng kêu to:

- Không cho người đụng vào Đức Mã của ta, cầu quan, chính là lão bà người hại chết Đức Mã!

Tần Lâm như cười như không nhìn Hoàng Đài Cát:

- Không cho phép bản quan kiểm tra, chẳng lẽ trong lòng người có quỷ? Nếu như ta nói Đức Mã đã chết trước khi đụng vào ngựa Từ thị thì sao?!

Hoàng Đài Cát, Cổ Nhĩ Cách Đài Cát cùng Bạt Hợp Xích đồng thời chấn động toàn thân, trao đổi ánh mắt sâu xa với nhau, chợt ba người đồng thời cười to:

- Hoang đường, quả thật chính là nói hươu nói vượn! Có thể để cho người kiểm tra, nếu như không tra được, ngay cả tên hôn quan người cũng phải chịu tội!

Ba vị này tràn đầy tự tin tránh ra, buông tay để cho Tần Lâm kiểm tra, hoàn toàn không tỏ ra sợ hãi.

- Chậm đã!

Tần Lâm nghe tiếng quay đầu lại, người vừa lên tiếng chính là Hình bộ Thượng Thư Nghiêm Thanh.

- Tần tướng quân cố nhiên gương sáng treo cao, nhưng đây gọi là sửa dế vườn dưa, rất dễ hiềm nghi xử án không công chính. Vì thủ tín với người, hãy để cho cao thủ Hình bộ chúng ta cùng kiểm tra với Tần tướng quân đi!

Nghiêm Thanh dứt lời, trong đôi mắt già nua vẫn đục của lão thoáng qua vẻ xảo trá, dường như đang muốn nói: hừ hừ, họ Tần người muốn âm thầm giở trò gì sao, lão phu quyết không cho người được như ý!

Khá khen cho lão thất phu... Tần Lâm trong lòng thầm mắng một câu, ngoài cười mà trong không cười nói:

- Nghiêm lão Thượng Thư nghĩ thay hạ quan thật chu đáo, ha ha, Thân Các Lão, ngài thấy thế nào?

Thân Thời Hành đang gấp gáp tới mức như ngồi trên bàn chông, cầu mong Tần Lâm mau mau tra rõ chân tướng, luôn miệng thúc giục:

- Tần tướng quân, lão phu tin tưởng người, mau kiểm tra đi... Nghiêm Thượng Thư, lão... nếu lão không yên tâm cũng phải người tới xem đi.

Câu sau cùng có vẻ bất đắc dĩ, trong lòng Thân Thời Hành càng âm thầm bất mãn Nghiêm Thanh vì chuyện này. Lão muốn chọc Tần Lâm, ta không xen vào, nhưng triều đình phái ta lấy thân phận Các Thân tuyên chỉ đốc thúc án này, lão không thể phá hỏng chuyện này như vậy được!

612. Chương 612: Tin Tức Máu Chốt

Một vết thương có thể kèm theo tin tức máu chốt của vụ án, trong mắt vị pháp y kinh nghiệm phong phú cũng quả thật không thua gì một bảo tàng.

Rốt cục hắn đã chạm tới thứ mà mình muốn: dưới lớp tóc dày che giấu vết thương, xương chằm vỡ nát hình thành rất nhiều mảnh vụn. Quan trọng nhất chính là dựa theo xúc giác từ đầu ngón tay truyền tới, đó không phải là vết thương va vào tường gây ra tổn thương trên diện tích lớn!

Bạt Hợp Xích không nhận được, ngoài mạnh trong yếu kêu lên:

- Cầu quan, người sờ gì vậy? Phu nhân nhà ta bị ngựa húc bay vào tường, đầu bị vỡ nát có gì là lạ?
- Chỉ sợ không phải là đụng vỡ!

Ánh mắt Tần Lâm quét qua trên mặt đối phương, trong mắt lộ vẻ hài hước nồng đậm.

Trong phút chốc, trong đôi mắt của Hoàng Đài Cát, Bạt Hợp Xích cùng Cổ Nhĩ Cách đều thoáng qua một tia hốt hoảng không dễ nắm bắt, không hẹn mà cùng kêu lên:

- Nói bậy, đừng cho là có thể giải vây thay lão bà người!
- Còn muốn ngoan cố chống cự ư?

Tần Lâm nhếch miệng cười lạnh, lệnh cho Lục Viễn Chí lập tức cạo sạch tóc trên đầu thi thể.

Lục mập lấy dao cạo sắc bén trong túi da trâu ra, không đợi Hoàng Đài Cát nghĩ ra đối sách, chỉ sau mấy nhát dao đã cạo sạch sẽ tóc xung quanh vết thương sau gáy người chết, thủ pháp dứt khoát lưu loát.

Vết thương vốn bị tóc rậm rạp che phủ lập tức lộ ra hết sức rõ ràng, cũng không phải là vết thương với diện tích lớn như tưởng tượng, xương chằm cũng không có vết nứt vỡ trên phạm vi lớn, mà là một vết thương đường kính chừng một tấc lõm xuống.

Nghiêm Thanh, Lưu Thủ Hữu, Hoàng Gia Thiện, Từ Tước toàn là quan viên giàu kinh ngạc xử án, thấy vậy liền nhất tề hít sâu một hơi khí lạnh: vết thương này hoàn toàn không phải là va vào tường tạo thành, mà là bị vật tày nào đó đập mạnh gây ra.

Đức Mã phu nhân bị ngựa chạy nhanh húc bay, đầu đập vào tường tạo thành vết thương cũng không lý kỳ, vết thương lại bị mái tóc rậm rạp và bím tóc thắt kiểu Mông Cổ của nàng che lấp, nên không làm cho bất kỳ cao thủ Lục Phiến môn nào chú ý. Nếu không phải là lực quan sát Tần Lâm bén nhạy và ngón tay linh hoạt kinh người, sợ rằng vụ án máu chốt này rất khó rõ ràng khắp thiên hạ.

- Các vị bằng hữu Mông Cổ, các người giải thích lỗ tròn trên đầu Đức Mã phu nhân thế nào?

Tần Lâm sờ sờ cằm, đã có nắm chắc trong lòng.

- Chuyện này...

Đám Hoàng Đài Cát lập tức luống cuống tay chân.

Đám quý tộc Mông Cổ cùng Na Nhan võ sĩ đồng hành đa số không để ý. Nhưng có một võ sĩ cường tráng râu ngắn, thần sắc tỏ vẻ hết sức nghi ngờ, không nhận được hỏi:

- Hoàng Đài Cát tôn quý, trưởng phu chủ nhân ta, rốt cục Đức Mã phu nhân là chết như thế nào?

Trên đầu người này đội mũ lông kiểu Mông Cổ có cắm ba cọng lông chim, rõ ràng là vị thần tiên thủ bách phát bách trúng, xưng Xạ Điều Nhi. Y trùng tên với một trong tứ đại dũng sĩ dưới quyền Thành Cát Tư Hãn năm xưa là Triết Biệt, là gia nô năm xưa được Đức Mã phu nhân mang tới từ Thổ Nhĩ Hổ Đặc bộ, sau khi trưởng thành dùng tài bắn một mũi tên bắn hai con chim nổi danh vùng Tái Ngoại.

Hoàng Đài Cát nghe hỏi ngẩn người ra, chột thẹn quá hóa giận:

- Triết Biệt, người là đầy tớ thấp hèn, chớ hoang ti tiện, dám lớn gan hỏi ta như vậy ư?!
- Càn rỡ! Nô tài Thổ Nhĩ Hổ Đặc bộ kia, không hiểu quy củ sao?

Bạt Hợp Xích vùng roi ngựa lên quất mạnh vào Triết Biệt.

Bốp! Triết Biệt không né không tránh, trên mặt lập tức nổi lên một vết máu vừa to vừa sâu, ngay cả người khác thấy vậy cũng không nhịn được khần trương trong lòng. Thế nhưng Triết Biệt lại không nhúc nhích, chẳng qua chỉ trợn tròn đôi mắt, nhìn chằm chằm Hoàng Đài Cát giống như con sói bị thương.

- Đồ phế vật được sói nuôi lớn!

Hoàng Đài Cát mắng một câu thật thấp, ngẩng đầu nhìn Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử của Từ Tân Di, chợt tỉnh thể cấp bách trí sinh:

- Xem đi, dưới cổ ngựa có treo chuông, nhất định là do chuông đụng vào gây ra.

Khoan nói mặc dù bản thân lời này sơ hở trăm chỗ, nhưng hình dáng lớn nhỏ của chuông cũng gần giống như vết thương.

Không đợi người khác mở miệng, Từ Tân Di đã cười lạnh trước, hai tay chống eo thon nhỏ, tức giận nói:

- Một cái chuông nặng chưa tới hai lạng, có thể đụng ra một cái lỗ lớn như vậy ở trên đầu sao? Hoàng Đài Cát, người muốn thêu dệt cũng phải làm sao cho giống thật một chút...

Bạt Hợp Xích trung thành hộ chủ, vội vàng nói giúp:

- Chỉ riêng chuông kia đương nhiên không đụng được như vậy, nhưng chuông treo dưới cổ ngựa, bị ngực súc sinh này ép tới, nếu vừa khéo va vào sau gáy Đức Mã phu nhân, đụng thành một cái lỗ tròn như vậy cũng không có gì kỳ quái.

Lời này không thể phục chúng, quan viên hiện trường từ nhất phẩm đại viên Thân Thời Hành đến quan lục phẩm nhỏ như hạt mè Hoàng Gia Thiện (hai Huyện Lệnh Đại Hưng, Uyển Bình kinh sư là lục phẩm), tất cả đều xem thường. Dựa theo cách nói của Hoàng Đài Cát cùng Bạt Hợp Xích, làm sao cũng cảm thấy vô cùng gượng gạo.

- Chỉ là đánh rầm!

Từ Tân Di không nhịn được nói lời thô tục, sải bước đi dắt Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử lại:

- Chớ vu oan cho ngựa của ta, các người xem đây, nếu như ngực nó ép chuông vào gáy Đức Mã phu nhân gây ra một lỗ tròn như vậy, ngực nó cũng sẽ bị thương. Nào tới đây, Thân Các Lão, Trương Đô Đường, các vị hãy nhìn cho kỹ, trước ngực con ngựa có vết bầm hình tròn hay không?

Đúng vậy, Tần Lâm cười ha hả, Từ Đại tiểu thư thích xem phá án, rốt cuộc vẫn có mấy phần linh ngộ, hiện tại mang ra áp dụng quả thật rất tốt.

Kim Anh Cơ lặng lẽ bấm hần một cái:

- Tiểu oan gia, huynh còn cười được sao, Từ tỷ tỷ đang cực kỳ nôn nóng!

Hoàng Đài Cát đầu đầy mồ hôi, bất đắc dĩ phải ra sức tìm lời giải biện:

- Man bà tử này dám so người với ngựa sao? Con ngựa da thô thịt dày, đầu người bị chuông đụng vỡ nhưng ngực nó lại không bị thương, chuyện này cũng có thể xảy ra, người đừng nghĩ dựa vào điểm này là có thể thoát tội.

Giới cho Trư Bát Giới trả đũa! Ngay cả Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu, Nghiêm Thanh lòng tràn đầy hy vọng sửa trị Tần Lâm, đều cảm thấy mặt không đủ dày để nói giúp Hoàng Đài Cát, quả thật chính là cưỡng từ đoạt lý.

Bất quá cho dù là y cãi cối cãi chày như vậy, quả thật vẫn còn chút khả năng tồn tại, Trương Công Ngự, Hoàng Gia Thiện muốn phản bác cũng cảm thấy không biết nên nói thế nào, nếu dùng miệng lưỡi tranh chấp quá nửa sẽ trở nên cãi vã vô vị.

Gương mặt Từ Tân Di đỏ lên vì tức, định cãi nhau với Hoàng Đài Cát một trận. Tần Lâm mỉm cười nhìn nàng khoát tay áo một cái, ý tứ là không cần gấp gáp, hết thấy đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Ngốc tử này bình thời hay cợt nhả, nhưng đến thời khắc máu chốt vẫn có thể trông cậy vào, hì hì, lúc trước bản tiểu thư đã không nhìn lầm người... Từ Đại tiểu thư nhất thời cảm thấy ngọt ngào trong lòng.

Tần Lâm nhìn về phía Hoàng Đài Cát, ngoài cười mà trong không cười nói:

- Mặc dù lời người nói thật sự gương gạo, nhưng ta vẫn thừa nhận có khả năng một phần vạn, bất quá vết thương này thật sự là hình thành lúc xảy ra va chạm sao? Theo ta thấy có lẽ đã hình thành trước đó...

- Tuyệt không thể nào!

Hoàng Đài Cát gần giọng quát to.

- Trước khi nàng chết còn chọn mua gấm lụa ở cửa hàng, từ lúc rời khỏi chúng ta đi nhà xí cho tới khi bị lão bà người cỡi ngựa đụng chết, vẫn chưa tới một khắc đồng hồ!

Tần Lâm cố ý quay đầu, vẻ mặt ôn hòa hỏi Triết Biệt mới vừa rồi nổi lên tranh chấp cùng Hoàng Đài Cát:

- Vị Triết Biệt huynh đệ này, chủ nhân của người có phải giống như y vừa nói không?

Triết Biệt do dự gật đầu một cái, trên mặt tỏ ra hối hận vô cùng. Đức Mã đi nhà xí y mới không đi theo, không nghĩ tới sự việc lại xảy ra bất ngờ như vậy.

Người khác còn không cảm thấy cái gì, Lục mập vừa nghe nhất thời ngẩn ra, thấp giọng không ngừng kêu khổ:

- Tần ca, chúng ta phiền phức rồi, huynh dạy đệ những bản lãnh như xem mức độ vẩn đục của tròng mắt, thi ban thi cương... cũng không có cách nào xác định thời gian thụ thương chính xác đến một khắc đồng hồ!

Lục Viễn Chí nói không sai, pháp y là người không phải thần tiên, phán đoán thời gian tử vong và bị thương cũng chỉ có thể căn cứ các dấu hiệu của thi thể hoạch định ra một phạm vi đại khái. Hiện tại mọi người tranh chấp, kiểm tra, trì hoãn như vậy đã có một canh giờ trở lên từ khi Đức Mã tử vong. Muốn xác định thời gian thụ thương chính xác xuống dưới một khắc đồng hồ, không có dụng cụ chuyên môn tinh vi là không làm được.

Có thật vậy không?

Nụ cười của Tần Lâm vẫn tỏ ra hết sức nhẹ nhàng thoải mái, hiển nhiên hắn cũng không tán đồng lời Lục mập vừa rồi.

Chẳng lẽ hắn còn có biện pháp khác?

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực, Từ Tân Di thấy đều mở to hai mắt, nghe xem kế tiếp Tần Lâm nói gì.

- Cửa!

Tần Lâm thốt ra một chữ không cho phép nghi ngờ, đồng thời đưa ngón tay ra chỉ đầu Đức Mã.

A?! Lục mập trợn trừng mắt, nhìn theo tay Tần Lâm chỉ lại nhìn sang đầu người chết, mặt mập nhăn nhó, miệng không ngừng oán trách, tay lấy cửa thép trong túi da trâu ra.

- Không cho người cửa!

Triết Biệt thở hồng hộc ngăn ở trước đầu, trong đôi mắt hiện đầy tơ máu đỏ ngầu.

Từ nhỏ y đã mất đi phụ mẫu, được Đức Mã nuôi dưỡng lớn lên, tuy danh là chủ tớ nhưng tình như mẹ con, mới vừa rồi thấy Lục Viễn Chí khám nghiệm thi thể đã hết sức không bằng lòng, vào lúc này lại muốn cửa đầu, rốt cục y không nhịn được nữa.

Gần đây Tần Lâm xem không ít bí mật thảo nguyên ở Bắc Trấn Phủ Ty, mới vừa rồi lại quan sát tình thế, đã xác định được năm sáu phần quan hệ giữa Đức Mã, Hoàng Đài Cát, Triết Biệt, Cổ Nhĩ Cách Đài Cát, thậm chí Thổ Nhĩ Hồ Đặc bộ, Thổ Mặc Đặc bộ, Nang Cáp Đại bộ trên thảo nguyên, cho nên hắn mới cố ý hỏi Triết Biệt như vậy.

Tần Lâm ngăn Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực đang chuẩn bị quát tháo Triết Biệt, cất giọng chân thành nói:

- Triết Biệt huynh đệ, dựa theo tín ngưỡng Phật giáo các người, thân thể con người bất quá chỉ là túi da hôi thối mà thôi. Lúc này Đức Mã phu nhân đã sớm hồn về Tây Thiên, vì tra rõ vụ án, tìm được hung thủ báo thù rửa hận cho nàng, hạ thủ với một túi da hôi thối như vậy có gì mà không thể? Người cũng không hy vọng Đức Mã phu nhân chịu hàm oan khó giải chứ?

Triết Biệt trợn tròn mắt suy nghĩ một hồi, rốt cục giậm chân một cái thật mạnh, sau đó xoay lưng lại. Vốn y đã cố nhịn này giờ, rốt cục đã không nhịn được nữa, có mấy giọt lệ to bằng hạt đậu rơi xuống đất.

- Dám cửa thi thể phu nhân ta, nếu không tìm được cái gì, người nhất định phải chết!

Hoàng Đài Cát ngoài mặt trong yếu cố gắng kêu gào.

- Yên tâm...

Tần Lâm cười hì hì:

- Ta sẽ cho người hài lòng.

Lục Viễn Chí không nói hai lời, dựa theo vị trí Tần Lâm chỉ, cầm cửa thép lên bắt đầu hạ thủ. Cửa thép ma sát với xương đầu phát ra thanh âm ken két, khiến cho người ta nghe phải cảm thấy ê răng. Cửa đi ngang qua da đầu và cơ quan mềm nhũn, ai nấy đều run rẩy.

Thân Thời Hành, Trương Công Ngư đều đưa tay áo lên che mặt, né tránh ra xa. Lưu Thủ Hữu, Từ Tước thường lấy hình tấn ép cung bên trong Xưởng Vệ, mặc dù không sợ nhưng chỉ nhìn cũng cảm thấy âm thầm kinh hãi.

Hình bộ Thượng Thư Nghiêm Thanh còn đứng yên tại chỗ làm bộ làm tịch, nhưng sắc mặt trắng bệch của lão đã hoàn toàn bán đứng lão.

Hoàng Gia Thiện càng lặng yên không nói, án mạng Ma Sư Gia, án ngã từ trên Vĩnh An Vạn Thọ tháp xuống, cộng thêm vụ án cỡi ngựa đụng chết người hiện tại, Tần Lâm cửa đầu người ba lần, lần nào Huyện Lệnh Uyển Bình y cũng có ở hiện trường, đời này ăn lẩu còn dám ăn óc heo sao?

Lục Viễn Chí bận rộn gần nửa canh giờ đổ mồ hôi như mưa, rốt cục đầu người chết đã bị y cửa đứt hoàn chỉnh. Sau khi lấy xương nắp hộp sọ ra, hiện ra một lớp mô não cứng đầy mạch máu lớn nhỏ rậm rạp chằng chịt. Sau đó lại dùng kéo nhỏ sắc bén cắt đứt lớp mô cứng này, lập tức nhìn thấy tổ chức não sâu trong hộp sọ, được lớp tóc dày, lớp da dẻo dai và lớp mô não cứng, xương hộp sọ cứng bảo vệ chặt chẽ.

Bản thân tổ chức não người có màu xám trắng, bởi vì huyết dịch, người chết tử vong thời gian chưa lâu, tổ chức não hiện ra màu hồng nhạt. Mà ở vị trí đối ứng vết thương hình tròn lõm vào trên xương chẩm hậu não, hiện ra một mảng đỏ tươi vô cùng đáng sợ.

Toàn bộ tổ chức não bởi vì bị thương khi còn sống hiện ra trạng thái không phải bình thường, cũng tức là pháp y học gọi là ‘Phản ứng lúc còn sống’.

Phản ứng lúc còn sống chỉ phản ứng xảy ra khi cơ thể con người còn sống, hệ tuần hoàn và hô hấp vẫn còn hoạt động, người đã chết sẽ không có phản ứng lúc còn sống như vậy. Đây là kim chỉ nam mà pháp y thường hay sử dụng, Tần Lâm đã từng lợi dụng da thịt miệng vết thương không bị cuốn mép sang bên, chứng minh vết thương là sau khi chết ngẫu tạo mà thành, từ đó phá được án hung sát ngay tại chỗ.

Đầu bị vật tày đánh mạnh vào, sẽ tạo thành phản ứng khi còn sống thế nào?

Tổ chức não của Đức Mã phu nhân cho ra câu trả lời hết sức rõ ràng.

Đầu tiên, tổ chức não làm ra phản ứng cơ bản nhất với kích thích bên ngoài như ký sinh trùng chui vào não bộ, trúng độc, dĩ nhiên cũng bao gồm vật tày đập mạnh, chính là não sưng phù. Những mạch máu nhỏ li ti bên trong tổ chức não bị sung huyết, thẩm qua huyết quản làm cho cả tổ chức não sưng phù, áp lực trong đầu nhanh chóng gia tăng.

Trong tổ chức não Đức Mã phu nhân rõ ràng có hiện tượng sưng phù.

Tiếp theo Tần Lâm phát hiện tổ chức não vị trí đối ứng vết thương ra máu một mảng lớn.

Ở giữa lớp mô não cứng và tổ chức não còn có một lớp mô mỏng trong suốt gọi là mô mạng nhện. Khe hở giữa mô mạng nhện và tổ chức não màu xám trắng được gọi là xoang dưới mô mạng nhện. Hiện tượng nơi này xuất huyết được gọi là xoang dưới mô mạng nhện xuất huyết, thường là sẽ khiến cho người ta hôn mê.

Mức độ sưng phù của não Đức Mã phụ nhân khá nghiêm trọng, Tần Lâm căn cứ kinh nghiệm pháp y học lập tức có thể xác định, nàng cũng không phải là lập tức chết đi sau khi bị ngoại thương ở đầu, mà vẫn còn sống sót từ năm đến mười phút, cuối cùng mới thật sự tử vong.

613. Chương 613: Mai Phục

- Xin các vị xem đây...

Tần Lâm chỉ tổ chức não, giải thích cho các vị quan viên cùng quý tộc Mông Cổ:

- Mọi người đều biết, người đã chết bị đánh thế nào, vết thương cũng hoàn toàn khác với vết thương người sống bị đánh hình thành, là vì nguyên nhân người sống có khí huyết vận hành, mà người chết không có. Cũng cùng một đạo lý, nếu như sau khi Đức Mã bị ngựa đạp lập tức tử vong, đầu của nàng sẽ xuất huyết nhưng sẽ không sưng phù giống như hiện tại, cho nên...

Lục mập vỗ đùi, tiếp lời nói:

- Có nghĩa trước đó nàng đã bị hung phạm đạp vào gáy, hôn mê bất tỉnh, trong não xảy ra sưng phù kéo dài, sau đó mới bị đẩy ra chắn đường ngựa chạy, bị ngựa chết!

Căn cứ theo lời khai được các bên đương sự Hoàng Đài Cát, Hoàng Tam Dẫn, Từ Tân Di nhất trí công nhận, sau khi Đức Mã bị ngựa đạp phải cơ hồ là lập tức tử vong, cũng không có trải qua quá trình hấp hối, hẳn không nên có phản ứng lúc còn sống hình thành não sưng phù như vậy.

Thế nhưng hiện tại bây giờ chưa đầu nghiệm thi, tra ra người sống sau khi bị đánh vẫn còn sống sót một thời gian mới có sưng phù cao độ như vậy, cũng chỉ có thể là xảy ra trước khi bị ngựa của Từ Tân Di đạp phải.

Chẳng trách nào Tần Lâm muốn lấy lời khai của bọn Hoàng Đài Cát, còn bắt ký tên lẫn tay như đinh đóng cột, thì ra mục đích của hắn là ở chỗ này.

Trương Kinh, Nghiêm Thanh cùng Lưu Thủ Hữu đều không phải là hạng người bình thường, lập tức nghĩ tới điểm này, nhất thời đồng loạt hít sâu một hơi khí lạnh: họ Tần này có phải là người hay không? Mưu kế sâu xa, mắt thần như điện, rõ ràng từ vừa mới bắt đầu đã nắm chắc vững vàng quyền chủ đạo, đùa giỡn bọn Hoàng Đài Cát trong lòng bàn tay.

- Lão đệ của ta, ha ha, Tần tướng quân chính là lão đệ kết nghĩa của ta!

Trương Công Ngư lộ vẻ đắc ý nói với Hoàng Gia Thiện, xem ra bộ dáng của Trương Đô Đường đã vô cùng khoái chí.

Phù... Thân Thời Hành lau mồ hôi trán, lòng nói vụ án thật đúng là có bước ngoặt bất ngờ, cũng may nhờ Tần tướng quân xét âm đoán dương mới có thể lần theo manh mối tra xét tới mức này, đổi lại là những người khác chỉ sợ không thể tra ra được.

Từ Tước, Trần Ứng Phượng cùng mấy tên cao thủ Lục Phiến môn không hẹn mà cùng nhau lắc đầu thở dài, ngay cả lòng ghen tỵ cũng không thể sinh ra, trong lòng biết rõ ràng đời này mình không thể đạt được tới độ cao của Tần trưởng quan. Bản lãnh của người ta, bọn họ tự biết mình có quát ngựa đuổi theo cũng không kịp.

Hoàng Đài Cát gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, vụ án bị Tần Lâm phá đến mức này, cũng chỉ còn một bước nữa là tới mức nước cạn lời đá.

Dưới tình thế cấp bách y cũng không kịp lo nghĩ quá nhiều, cao giọng nói:

- Đây chỉ là lời nói một phía của người, ai biết được chết sớm chết muộn đâu sẽ sung thế nào? Không phục, chúng ta không phục!

Nghiêm Thanh cũng cúi đầu, làm như vô ý lẩm bẩm:

- Đường như trong Tẩy Oan Lục của Tống Đề Hình và Vô Oan Lục của Vương Lục Sự cũng không nhắc tới...

Không hổ là Hình bộ Thượng Thư, chiêu này của Nghiêm Thanh thật độc!

Lão thất phu! Thân Thời Hành mắng thầm, nụ cười trên mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, trong lòng lại ghi thêm một khoản cho Nghiêm Thanh vào sổ bìa đen, thầm hận lão ta không xem nội các Tam Phụ như mình ra gì, đối nghịch nhiều lần như vậy.

Quan viên hơi có chút kinh nghiệm xử án, tỷ như Từ Tước, Trần Ứng Phượng, Trương Quốc Ngạn, Hoàng Gia Thiện đều tỏ ra hết sức xem thường thái độ vạch lá tìm sâu của Nghiêm Thanh. Đúng là Tẩy Oan Lục và Vô Oan Lục cũng không đặc biệt nhắc tới vấn đề nào sung phù, nhưng hai quyển sách này nhiều lần nhắc tới điểm khác nhau giữa ba khả năng thụ thương khi còn sống kéo dài một thời gian mới chết, thụ thương lập tức chết ngay và thụ thương sau khi chết, đạo lý hoàn toàn tương đồng.

Thân Thời Hành muốn làm người tốt, Trần Ứng Phượng lại không sợ chuyện có đắc tội với Nghiêm Thanh hay không, chớp mắt vài cái, cất giọng sài lang nói:

- Tàn tướng quân, muốn chứng minh chuyện này cũng dễ dàng, trong chiếu ngục Bắc Trấn Phủ Ty người và địa lao Đông Xưởng ta có không ít ác nghịch giết cha giết mẹ, phản tặc mưu phản làm loạn đã thẩm quyết xong. Cứ mang ra mười, hai mươi tên, đập đầu sau đó چرا ra xem xét, không phải là có thể kết luận được sao?

Biện pháp này cũng tốt, chẳng qua là quá tàn khốc đầm máu, mặc dù phạm nhân vốn là phải xử tử nhưng làm vậy cũng quá đáng.

Quả nhiên ưng khuyến Xưởng Vệ chính là tàn khốc vô tình! Hết thấy quan văn tại trường đều tỏ ra khinh bỉ Trần Ứng Phượng, Tần Lâm, Lưu Thủ Hữu bất hạnh cũng bị vạ lây.

Kim Anh Cơ cùng Từ Tân Di cũng cau mày, phạm nhân bị xử tử là một chuyện, mang ra đập chết một đám lại là một chuyện khác. Huống chi liên tục چرا đầu người, mặc dù hai nàng cũng không phải là tiểu thư lá ngọc cành vàng sợ máu gì, nhưng cũng cảm thấy không đành lòng làm như vậy.

- Trời ơi...

Lục mập nghe được Trần Ứng Phượng đề nghị lập tức sùng sờ tại chỗ, kể đó nhún nhó mặt mày, ôm đầu khổ sở. Muốn giỡn sao, tên mập cũng không phải là kẻ hủy diệt, چرا một cái đầu đủ cho ý cảm thấy ghê tởm, nếu lại چرا mười hai mươi cái nữa, không biết sẽ có cảm giác thế nào...

- Tàn ca, tha mạng!

Lục mập lập tức quỳ một gối xuống.

Tần Lâm cười cười:

- Yên tâm đi, ta không chuẩn bị làm như vậy.

Lục mập lập tức vui vẻ ra mặt nhảy dựng lên, bỗng nhiên lại lo lắng thay Tần Lâm, không lấy phạm nhân làm thí nghiệm, biết dùng phương pháp gì chứng minh đây?!

- Nếu không, hay là làm theo như lời Trần Lý Hình đi...

Lục mập áy náy xoa xoa tay, chỉ chỉ Ngưu Đại Lực đang cười toe toét:

- Cùng lắm thì để cho lão Ngưu phụ một tay.

Trời ơi... Ngưu Đại Lực suýt chút nữa hôn mê, thầm nhủ đây quả thật báo ứng nhãn tiền.

- Ta nói không cần là không cần...

Tần Lâm trừng mắt.

Khụ khụ, Tần Lâm ho khan hai tiếng, ánh mắt xảo quyệt đảo tròn, khóe miệng khẽ nhếch lên. Phàm là người quen thuộc hắn như Từ Tân Di, Kim Anh Cơ, Ngưu Đại Lực, Lục mập... đều biết Tần trưởng quan của chúng ta lại muốn giở trò quỷ gì đó.

- Hoàng Tam Đản, tới đây...

Tần Lâm tươi cười vẫy vẫy Hoàng Tam Đản đang nép mình ở bên cạnh, thái độ thật sự là nhiệt tình hết sức.

Không cần phải nói, dáng vẻ tiểu lý tàng đao của Tần trưởng quan hết sức rõ ràng, làm cho Hoàng Tam Đản phải rùng mình một cái. Thế nhưng y không thể làm gì được, chỉ còn nước rề rà bước tới mấy bước, cúi đầu hỏi:

- Tần trưởng quan có lời gì muốn hỏi tiểu nhân?

Đúng, như vậy mới ngoan ngoãn... Tần Lâm vẫy vẫy tờ khẩu cung, cười gian xảo nói:

- Hoàng Tam Đản, trên khẩu cung này không có nói tới tiếng thét của Đức Mã phu nhân, chẳng lẽ lúc ấy người không có nghe sao?

Hoàng Tam Đản đã ký tên lặn tay vào tờ khai, làm sao dám đổi lời nói? Không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt nói:

- Không có, tiểu nhân chỉ nghe được tiếng vó ngựa, tiếng va chạm, không có tiếng thét của nàng.

Ánh mắt các vị quan viên đồng thời sáng lên, hoặc nhiều hoặc ít đoán được ý nghĩ Tần Lâm, thì ra hắn còn mai phục một chiêu ở chỗ này.

614. Chương 614: Nước Cạn Lòì Đá

Hoàng Đài Cát gấp đến độ cuống quýt, không chiếu cố được quá nhiều, sắc mặt tái nhợt nói:

- Có kêu, Đức Mã nàng kêu một tiếng, mới vừa rồi chúng ta đều quên nói.

Đúng đúng đúng, Cổ Nhĩ Cách Đài Cát cùng Bạt Hợp Xích gật đầu liên tục.

Sắc mặt Tần Lâm càng ngày càng cao hứng:

- Trong tờ khai nói lúc ấy các người ở cửa hàng gắm lụa bên đường, nếu các người nghe được, như vậy hẳn chứng quỹ và người làm cửa hàng cũng phải nghe được. Có lẽ bản quan có thể đi hỏi bọn họ một chút...

- Không không, để ta nhớ lại, ừm, thật ra là nghe lầm, Đức Mã cũng không có kêu, không có kêu...

Hoàng Đài Cát hoảng hốt hai tay xua liên tục, vội vàng đổi lời nói, dáng vẻ quả thật chật vật không chịu nổi, hết sức buồn cười.

Hì hì... Kim Anh Cơ che miệng cười khẽ, lại kéo kéo Kim Anh Cơ:

- Thật... thật là nực cười, rốt cục ta đã hiểu trước kia Tần Lâm làm gì rồi.

- Làm cái gì?

Từ Tân Di chớp chớp mắt to tròn.

Kim Anh Cơ nghiêm nghị nói:

- Làm trò khi!

Dứt lời, hai vị mỹ nhân đều cười khom lưng không thẳng nổi.

Các quan viên nghe đoạn đối thoại này ai nấy lộ vẻ dở khóc dở cười. Đây không phải là Tần tướng quân đang làm trò sao, khiến cho Hoàng Đài Cát xoay vòng vòng không phân biệt được phương hướng, vừa phun nước bọt ra đã vội vàng nuốt trở vào, đáng về tiến thối lưỡng nan hết sức khó chịu.

Tần Lâm chuyển sang Triết Biệt, lại hỏi:

- Triết Biệt huynh đệ, Đức Mã là chủ nhân của người, nàng có tai diếc mắt mù, có cảm hay không?
- Không có, mắt chủ nhân còn sáng hơn sao, giọng nàng giống như mã đầu cầm (loại đàn Mông Cổ đầu cầm có hình đầu ngựa).

Triết Biệt dứt lời liền hung hăng nhìn chằm chằm vào Hoàng Đài Cát, nếu như ánh mắt có thể phun ra lửa, Hoàng Đài Cát nhất định đã bị tan thành tro bụi.

- Đúng vậy!

Tần Lâm đồng dạng nói:

- Trong lời khai của Từ Tân Di, Hoàng Đài Cát và Hoàng Tam Dẫn thuộc phe ‘trung lập’, tất cả đều không nói tới Đức Mã đã từng kêu lên. Nhưng tại Đức Mã không diếc, mắt không mù, miệng không câm, cho dù là ngựa Từ thị nhanh hơn nữa, cũng không thể nào đột ngột va chạm trên đường cái trống trải rộng rãi, bay lên đụng vào tường mới chết. Trong quá trình này có một thời gian, vì sao nàng không hề cất tiếng kêu kinh hãi?

Đến đây câu trả lời đã xuất hiện rõ ràng, Tần Lâm nói thẳng ra:

- Trước sau khi bị đụng không có kêu lên, sau khi bị thương sống sót một thời gian mới có thể hình thành não sưng phù, vết thương do vật tày hình tròn đánh, bất kỳ điểm nào có lẽ cũng không gây nghi ngờ gì. Thế nhưng ba điểm này xuất hiện đồng thời cũng chỉ có thể là một kết quả: sau khi Đức Mã phu nhân bị đánh ngất xỉu lại bị ném từ trong hẻm ra đường, đúng lúc Từ thị cỡi ngựa chạy tới đụng chết!

- Chẳng trách nào...

Từ Tân Di la hoảng lên:

- Ta hồi tưởng lại cảm thấy lúc ấy có cái gì không đúng, bây giờ mới nhớ ra, Đức Mã không chỉ không kêu thét lên, tư thế của nàng cũng có vẻ khác thường, không giống như là tự mình xông ra ngoài.

Bằng chứng như núi, không thể cãi lại, đến đây vụ án đã không có bất cứ quan hệ gì với Từ Tân Di. Mặc dù Đức Mã là bị ngựa chạy đụng chết, nhưng thủ phạm thật sự phía sau màn là do người khác.

- Đức Mã, nàng chết thật thê thảm...

Đột nhiên Hoàng Đài Cát gào khóc lớn lên:

- Là ai, là ai giết Đức Mã của ta?

Trời ơi, chuyện tới nước này vẫn còn đóng kịch sao? Thật ra đến hiện tại trong lòng mọi người đã có suy đoán, ai nấy đều khinh bỉ tên khốn này.

Tần Lâm cười vui vẻ hơn bất cứ lúc nào, ra lệnh cho Lục Viễn Chí:

- Tên mập, đệ mau dắt A Sa tới đây, à không, bảo A Sa dắt Đại Hoàng tới.

Từ Tân Di nghe vậy ngơ ngác không hiểu.

Tần Lâm vừa cười vừa chỉ chỉ thi thể Đức Mã:

- Mới vừa rồi các vị đã thấy được, nàng bị một vật tày hình tròn to chừng một tấc đánh ngất xỉu, như vậy rốt cục hung khí đánh nàng là thứ gì... Hòn đá, đá cuội, côn gỗ... hay là chuôi đao?

Tần Lâm vừa dứt lời, ánh mắt của tất cả mọi người không tự chủ được nhìn về phía đám quý tộc Mông Cổ.

Bất kể quý tộc hay là Na Nhan võ sĩ, ai nấy đều đeo bên hông một thanh loan đao Đại Hãn. Loại loan đao này thân đao khá dài, sống đao rất dày, lưỡi rất sắc bén, năng lực bổ chém siêu quần tuyệt luân, nhưng sức

nặng tương đối lớn. Cho nên cuối chuôi đao có gắn một quả cầu sắt để cân bằng đối trọng, giúp cho lúc múa may trở nên vừa tay hơn.

Quả cầu sắt này vừa đúng có đường kính một tấc, hoàn toàn giống với vết thương bị đánh bằng vật tày sau gáy Đức Mã phu nhân.

Hừ hừ hừ, Tần Lâm cười lạnh nói tiếp:

- Đức Mã ngộ hại trong vòng mười phút từ khi rời khỏi cửa hàng tơ lụa đi nhà xí, hung thủ cũng sẽ không đặc biệt đi tìm hung khí, sau khi xong chuyện cũng sẽ không nghĩ đến xử lý hung khí, như vậy còn có cái gì thuận tay hơn so với chuôi loan đao Đại Hân mà bọn họ luôn mang theo bên mình?!

Đang khi nói chuyện A Sa đã dắt Đại Hoàng chạy tới thật nhanh, Lục Viễn Chí bị bỏ rơi ở phía sau, một mồi thở hồng hộc.

- Đại thúc, muốn A Sa giúp một tay ư?

Ánh mắt của bé gái long lanh tràn đầy hy vọng.

- Là để cho Đại Hoàng giúp một tay...

Tần Lâm cười vỗ vỗ đầu của nó.

Thật là tức chết đi được! A Sa oán hận liếc nhìn hắn một cái, rốt cục vẫn phải dựa theo chỉ thị của Tần Lâm, dắt chó ngửi thi thể Đức Mã phu nhân.

- Cởi loan đao Đại Hân của các người xuống hết!

Tần Lâm quát to một tiếng về phía đám quý tộc Mông Cổ:

- Hung thủ sát hại Đức Mã phu nhân nằm trong số các người!

Cổ Nhĩ Cách Đài Cát, Bạt Hợp Xích vẫn còn cứng đầu cứng cổ không muốn cởi loan đao ra, Triết Biệt là người đầu tiên cởi loan đao của mình từ bên hông đặt xuống đất, sau đó trợn mắt nhìn bọn họ.

Tần Lâm giơ tay ra hiệu, các Hiệu Úy thân binh Bắc Trấn Phủ Ty tay cầm Tú Xuân đao, nhất tề tiến lên trước một bước:

- Bỏ đao xuống!

Mấy tên quý tộc Mông Cổ vốn là tương đối nghiêng về phía triều đình, thấy tình thế bất lợi cho Hoàng Đài Cát lập tức như cỏ đầu tường ngã theo chiều gió, vội vàng cởi loan đao:

- Được rồi, chúng ta được Hoàng đế thiên triều chiêu an, lại được Trương Tướng gia thương yêu, ai nấy đều được phong Đô Đốc, Chỉ Huy, chẳng lẽ rốt cục thật sự đánh nhau ở kinh sư sao?

Đám Hoàng Đài Cát ngơ ngác nhìn nhau, chuyện cho tới bây giờ bọn họ cũng bị ép không có đường lui, thật sự không thể làm gì, chỉ còn nước rề rà đặt loan đao của mình xuống đất.

Tần Lâm ra lệnh cho các Hiệu Úy bày hơn hai mươi thanh loan đao Đại Hân, mỗi thanh cách nhau ba thước thành một hàng thật dài, sau đó vẫy vẫy tay:

- A Sa, dắt Đại Hoàng tới đây.

Mới vừa rồi A Sa dắt Đại Hoàng ngửi ngửi thi thể Đức Mã phu nhân, nó đã hưng phấn chạy một vòng, không ngừng vẫy vẫy đuôi.

Trong thời gian qua Tần Lâm dạy phương pháp huấn luyện cảnh khuyển cho A Sa, ngày nào nó cũng nghiêm khắc huấn luyện con chó này, luyện tập khứu giác, truy tung đuổi bắt, rèn luyện thể năng.

Không ngờ rằng Đại Hoàng chỉ là một con chó vườn vừa hung vừa ác như vậy, được A Sa huấn luyện lại thật sự có chút đáng dấp của cảnh khuyển. Bộ lông của nó bóng mượt, hai tai dựng đứng ra về hết sức cơ trí, ánh mắt lấp lánh hữu thần.

Đại Hoàng được A Sa dắt đến trước một hàng loan đao Đại Hân, bé gái vỗ đầu của nó:

- Đại Hoàng ôi Đại Hoàng, người ngồi thử xem thanh đao nào có mùi của Đức Mã phu nhân?

Dáng vẻ thông minh lanh lợi của bé gái khiến cho các vị quan viên cảm thấy vui vẻ trong lòng. Thân Thời Hành vuốt chòm râu bạc nở một nụ cười, hơi cúi người xuống:

- Tiểu cô nương, chó của người có thể ngửi ra được mùi trên đao hay sao?

- Đúng vậy, lão gia gia, Đại Hoàng vô cùng lợi hại, có lần ta mua một hộp hạt dẻ làm rơi trên xe ngựa, đã đi xa năm dặm Đại Hoàng còn quay trở lại tìm được!

Ánh mắt trong veo như nước của A Sa chớp chớp, liến thoắng nói một hơi.

Thân Thời Hành mừng rỡ, vỗ vỗ đầu A Sa:

- Thật ngoan, ừm, nếu lão phu có một đứa cháu gái như vậy, vậy thì an ủi biết bao...

A Sa cười ngọt ngào, thầm nhủ trong lòng nếu lão đầu nhi người biết thân phận chân thật của bản Thánh Nữ Đại nhân, còn không bị dọa sợ đến ngất đi...

Khụ khụ, Tần Lâm ho khan hai tiếng nhắc nhở, đây là phá án, Thân Các Lão muốn mang con nuôi ta chạy đi sao?

Thân Thời Hành áy náy lui lại hai bước, ra hiệu cho A Sa thẳng tay thi triển.

A Sa dắt Đại Hoàng chậm rãi đi ngang trước mặt hàng loan đao Đại Hãn được bày sẵn. Mũi Đại Hoàng đen bóng óng ánh, hơi ẩm ướt, ngửi ngửi không ngừng, ngửi hơi còn lưu lại trên từng thanh đao.

Đại Hoàng có thể tìm được thanh loan đao dùng làm hung khí hay không?

Những người khác có lẽ còn có nghi vấn, Tần Lâm không nghi ngờ chút nào.

Khứu giác của chó cực kỳ bén nhạy, từ góc độ giải phẫu học mà xét, niêm mạc mũi của chúng có rất nhiều nếp nhăn, diện tích rộng gấp bốn lần người, có hơn hai ức tế bào khứu giác, cao gấp bốn mươi lần con người. Mà mức độ bén nhạy của khứu giác đạt tới gấp vài trăm, thậm chí ngán lãn con người, phối hợp với năng lực phân tích hệ thống thần kinh khứu giác đặc biệt phát triển, có thể phân biệt hơn hai trăm vạn loại mùi khác nhau.

Tỷ như giày mà người từng mang qua, bỏ đó không dùng tới chừng ba tháng, cảnh khuyển vẫn có thể ngửi được mùi trong giày đó, lựa ra đôi giày mà chủ nhân đã từng mang trong một đồng giày lẫn lộn.

Giày bỏ đó ba tháng không làm khó được cảnh khuyển thông minh, loan đao Đại Hãn hơn một canh giờ trước đập vào gáy Đức Mã phu nhân, há có thể chạy trốn khỏi Đại Hoàng?

Quả nhiên Đại Hoàng ngửi ngửi liên tiếp mười ba thanh đao đều không có phản ứng đặc biệt gì, đến thanh thứ mười bốn nó đột nhiên ngoắt ngoắt cái đuôi ngừng lại. A Sa thử thăm dò muốn dắt nó đi, Đại Hoàng lập tức lộ ra vẻ kháng cự.

Có rồi!

Tất cả quan viên cùng quý tộc Mông Cổ đều khẩn trương nhìn Đại Hoàng, xem bước kế tiếp nó sẽ có hành động gì.

A Sa buông lỏng ra sợi dây dắt chó, Đại Hoàng đi vòng quanh thanh đao này, miệng thở phì phò liên hồi, biểu hiện của nó vô cùng hưng phấn.

Gâu gâu gâu...

Đại Hoàng chợt luôn miệng sủa, giờ chân trái trước ra chỉ vào thanh loan đao Đại Hãn này, dường như đang muốn nói chính là thanh đao này mang theo khí tức tử vong chết chóc, chính là hung khí đánh ngất Đức Mã phu nhân.

Ánh mắt của Triết Biệt lập tức trở nên đỏ ngầu, vùng quyền đánh về phía Bạt Hợp Xích:

- Con rắn độc Bạt Hợp Xích này, lão tử giết người...

Các quý tộc Mông Cổ cùng Na Nhan võ sĩ đều biết tại sao Triết Biệt tức giận như thế, bởi vì thanh loan đao Đại Hãn mà Đại Hoàng chỉ chính là của Bạt Hợp Xích.

- Không không không...

Bạt Hợp Xích xua hai tay lia lịa:

- Lúc Đức Mã phu nhân gặp chuyện không may, ta đợi bên trong cửa hàng tơ lụa, Hoàng Đài Cát Đại nhân và các vị huynh đệ đều thấy.

Triết Biệt dừng bước, tức tối nhìn chăm chăm Bạt Hợp Xích, hơi có vẻ do dự.

Tần Lâm cười híp mắt nói:

- Bạt Hợp Xích chắc chắn đã từng đơn độc ra ngoài, hẳn là y còn một tên đồng bọn khác. Sau khi y hạ thủ đánh ngất xỉu Đức Mã phu nhân, bèn giao cho tên đồng bọn này ném phu nhân ra trước mặt ngựa Từ thị đang chạy. Muốn tìm ra người này cũng rất đơn giản, A Sa!

Tới liền! Thánh Nữ Đại nhân hết sức cao hứng dắt Đại Hoàng, dựa theo mệnh lệnh Tần Lâm để cho nó đi ngửi ngửi đám quý tộc Mông Cổ cùng Na Nhan võ sĩ.

Quý tộc Mông Cổ bị Đại Hoàng ngửi đều toát mồ hôi, chỉ sợ con chó thần kỳ này đột nhiên sửa mình.

Gâu gâu gâu...

Rốt cục Đại Hoàng dừng lại trước mặt một tên võ sĩ Mông Cổ tên là Tổ Nhĩ Đan sửa lên liên hồi.

Đức Mã phu nhân không chỉ có là thê tử Hoàng Đài Cát, còn là con gái tộc trưởng Thổ Nhĩ Hổ Đặc bộ, là đường tỷ có quan hệ rất tốt với Tam Nương Tử Chung Kim Hắc Truân, triều Minh sách phong nhất phẩm cáo mệnh phu nhân. Tội danh sát hại nàng rất lớn, đám người Hoàng Đài Cát cùng Bạt Hợp Xích không sợ, nhưng võ sĩ Mông Cổ bình thường rất sợ!

Lá gan Tổ Nhĩ Đan rõ ràng không bằng Bạt Hợp Xích, vừa bị Đại Hoàng sửa lập tức ngã ngối xuống đất, sắc mặt trắng bệch, hai tay xua loạn:

- Dừng, dừng, không phải là ta, Trường Sinh Thiên ở trên cao, toàn là do Bạt Hợp Xích bảo ta làm...

- Khốn kiếp!

Triết Biệt đá một cước vào cằm Tổ Nhĩ Đan, nhất thời máu chảy ròng ròng đầy mặt. Triết Biệt lại vừa gào thét vừa xông về phía Bạt Hợp Xích, vung quyền to lớn đập vào mặt đối phương.

Bạt Hợp Xích cũng coi như một viên hãn tướng của Mông Cổ, công phu vật lộn không thua gì Triết Biệt, nhưng lúc này có tật giat mình, tay chân mềm nhũn, bị Triết Biệt đánh ất hoa đầu văng, chỉ sau vài cái đã nằm gục trên đất giống như một con chó chết.

Mới vừa rồi Hoàng Đài Cát còn giả bộ là trượng phu tốt si tình, hiện tại không tiện khuyên can. Mắt thấy Bạt Hợp Xích bị đánh, y cũng chỉ có thể giả mù sa mưa nói:

- Bạt Hợp Xích ôi Bạt Hợp Xích, uống cho bình thời bản vương tử đối đãi người tốt như vậy, vì sao người dám giết hại Đức Mã phu nhân?

Tần Lâm lạnh lùng bàng quan, bắt quá chỉ cười lạnh trong lòng, cố ý không khuyên can Triết Biệt, đợi đến khi Bạt Hợp Xích bị đánh tới mức người không giống người quỷ không giống quỷ, mới đưa mắt ra hiệu cho các Hiệu Úy.

- Ôi chao, nếu đánh chết phạm nhân sẽ không thẩm tra được chân tướng...

Ngưu Đại Lực dẫn đám Hiệu Úy xông lên, vất vả lắm mới kéo được Triết Biệt đang nổi giận lôi đình ra.

Từ trước tới nay Bạt Hợp Xích vẫn kiêu ngạo ngang ngược, lần này đã ném mùi đau khổ. Hai mắt y bầm đen như gấu trúc, mũi cũng bị đánh gãy, đôi môi sưng lên thật to, khóe miệng máu tươi chảy ròng ròng, nằm dưới đất ngoẹo đầu sang bên, phun ra một ngụm máu tươi còn mang theo hai cái răng.

Quả thật không ngờ tới... các quan viên có mặt tại trường, bất kể là Thân Thời Hành, Từ Đình Phụ hay là Lưu Thủ Hữu, Nghiêm Thanh đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, tại sao Bạt Hợp Xích lại muốn giết chủ mẫu mình?

Người có lòng quan sát sắc mặt đoán ý, cảm thấy chuyện này chắc chắn có liên quan với Hoàng Đài Cát. Nhưng chỉ vì vụ hãm Từ Tân Di mà chỉ điểm thủ hạ giết chết lão bà mình, đây là chuyện gì vậy, đầu óc Hoàng Đài Cát có bệnh hay sao?

Vụ án đến đây cũng chỉ còn một tầng cửa sổ bằng giấy mỏng là nước cạn lời đá. Tần Lâm tiến lên trước một bước, ánh mắt lấp lánh đe dọa nhìn Bạt Hợp Xích:

- Nói, tại sao ngươi lại sát hại Đức Mã phu nhân, rốt cục là người nào ở sau lưng chỉ điểm ngươi?

Bạt Hợp Xích bị đánh đến váng đầu hoa mắt, không tự chủ được dời ánh mắt có chút dờ dẫm về phía chủ nhân Hoàng Đài Cát, câu trả lời sắp sửa xuất hiện.

Hoàng Đài Cát kinh hoảng tim đập như đánh trống, tình thế cấp bách trí sinh, lặng lẽ đưa tay chỉ về phương Bắc, sau đó chỉ chỉ dao cắt thịt đeo bên hông, cuối cùng chỉ chỉ đai lưng khảm ngọc đầy trân châu bảo thạch.

Bạt Hợp Xích bị đánh đến váng đầu hoa mắt, không tự chủ được dời ánh mắt có chút dờ dẫm về phía chủ nhân Hoàng Đài Cát, muốn y gánh lấy tội danh này. Đại nhân đã nói rất rõ ràng, cả nhà người vợ con già trẻ đều ở thảo nguyên Bắc phương, chuôi dao nắm trong tay y. Chỉ cần người ngoan ngoãn chịu tội, tương lai sẽ có vinh hoa phú quý, vợ con già trẻ cũng không lo ăn mặc.

Suy nghĩ một chút dù sao mình không thể chạy thoát, Bạt Hợp Xích trong lòng đã quyết, nhắm mắt nói:

- Đúng vậy, là ta giết Đức Mã phu nhân, Tổ Nhĩ Đan cũng là ta lấy năm mươi lượng hoàng kim thu mua, tự ta muốn giết nàng, không liên quan với người khác!

- Quả thật là lòng lang dạ sói!

Thân Thời Hành tranh trước Tần Lâm lên tiếng nói, sau đó kéo kéo Tần Lâm còn chuẩn bị tiếp tục hỏi tới, lấy mắt ra hiệu cho hắn tạm lánh sang bên nói chuyện.

Tần Lâm thầm thở dài, ban đầu hắn đã có linh cảm, lúc này xem ra linh cảm sắp hóa thành sự thật.

Sắc mặt Thân Thời Hành ửng đỏ, thân là Tế Phụ đại thần, nói ra cũng rất ngượng ngùng:

- Tần tướng quân, triều đình có chỗ hết sức khó xử, buổi lễ đại triều hội đã gần tới, nếu đột nhiên thiếu người Mông Cổ... Hoàng Đài Cát là con trưởng của Yêm Đáp Hãn, nếu như chúng ta thật sự tra ra cái gì có thể làm gì được hắn? Năm xưa Trương lão tiên sinh mượn chuyện Bả Hãn Na Cát quy hàng, thúc đẩy phong cống Yêm Đáp Hãn, nếu như Hoàng Đài Cát xảy ra chuyện gì ở kinh sư, chỉ sợ cục diện phong cống vất vả lắm mới có được sẽ hoàn toàn tan tác...

Làm sao Tần Lâm không biết triều đình khó xử?

Đời sau có câu, Minh không mất vì Sùng Trinh, thật ra là mất vì Vạn Lịch, là có chút đạo lý. Vào năm Vạn Lịch mặc dù ngoài mặt nước thế vẫn mạnh, trên thực tế đã đi tới ngã tư đường từ thịnh chuyển suy, toàn bộ xã hội đã xảy ra nội忧 ngoại hoạn:

Trên biển từ năm Vĩnh Lạc lúc Trịnh Hòa bảy lần xuống Tây Dương thành lập hệ thống phong cống Nam Dương, bởi vì thực dân phương Tây Bồ Đào Nha Tây Ban Nha ép sát từng bước, đã tới bên bờ vực sụp đổ. Tuyên Ủy Sứ Ty lập ở cảng Indonesia cũng không còn tồn tại, ngược lại là thực dân người Bồ Đào Nha vào năm Gia Tĩnh lấy được quyền ở Macao, đưa tay về phía trung ương thiên triều.

Quyền quý không chút kiêng kỵ thu tóm đất đai, đại tham quan Kế Liêu Tổng Đốc Dương Triệu bị Tần Lâm điều tra lấy danh nghĩa đầu hiến để dụ dỗ nông dân đầu nhập môn hạ, khiến cho thật nhiều nông dân bị mất ruộng đất. Vụ án thầy trời ở Hưng Quốc châu cũng để lộ thổ hào cấu kết quan phủ địa phương lấn áp dân chúng trong quá trình đo đạc ruộng đất. Đây quả thật là nổi giáo cho Bạch Liên giáo hiện tại, Lý Tự Thành, Trương Hiến Trung đời sau, xua dân chúng bị mất ruộng đất về phe bọn họ.

Thôn tính đất đai, quan thương buôn lậu, thất thu thuế nông thương cũng đưa tới tài chính mất cân bằng. Lại thêm chính trị thoái nát, khiến cho chế độ vệ sở quân hoàn toàn sụp đổ, binh không còn sĩ khí, tướng không còn đầu chí, gây ra mầm họa ấy chục năm sau Thát Lỗ xâm lấn vương triều tiêu diệt.

Kế sách trước mắt cũng chỉ có cải cách dứt khoát triệt để mới có thể cứu vớt thời cuộc. Do đặc ruộng đất ngăn cản gồm trâu, mở ra hải cảng chinh thu thương thuế, cải tạo thủy lợi Hoàng Hà phòng ngừa hồng thủy vỡ đê, định ra Khảo Thành pháp gia tăng hiệu suất làm việc của quan phủ, biên luyện lính mới sử dụng vũ khí mới, chính sách triều chính mới của Trương Cư Chính chính là hành động giúp kéo dài sinh mạng triều Đại Minh.

Phàm là cải cách, nhất định ích lợi các phe có được có mất, Trương Cư Chính cải cách có lợi cho quốc gia, có lợi cho dân tộc, có lợi cho dân chúng bình thường, lại phải đoạt lấy lợi ích từ trong tay đại địa chủ quyền quý và thương nhân, đấu tranh với rất nhiều quan liêu thủ cựu. Quá trình này tàn khốc mà vô tình, cho dù là lão lấy quyền mưu thủ đoạn cao siêu lấy được thắng lợi cực lớn, nhưng trong âm thầm vẫn có dòng nước ngầm chuyển động.

Triều cục đi tới ngã tư đường mấu chốt như hiện tại, quả thật không cho phép sơ suất chút nào. Từ khi Yêm Đáp Hãn phong cống tới nay, đám hiền thần như Trương Cư Chính, Vương Sùng Cổ, Ngô Đoài, phe Mông do Tam Nương Tử cầm đầu vô cùng vất vả duy trì cục diện hòa bình, cũng tuyệt đối không thể bị Hoàng Đài Cát dễ dàng đánh tan tành. Nếu như xảy ra chiến loạn biên cương, chính là đúng vào mong muốn của phe chủ chiến Mông Cổ, khiến cho người thân đau đớn kẻ thù vui mừng.

Sinh tử của một mình Hoàng Đài Cát không đáng kể gì, nhưng tính mạng mấy trăm vạn dân chúng bá tánh Hán Mông trong ngoài trường thành thì sao? Huống chi pháp y không phải là vạn năng, Tần Lâm tra vụ án ra được Bạt Hợp Xích đã là dốc hết toàn lực. Đối phương một mực cả quyết vụ án không có quan hệ với Hoàng Đài Cát, ngoại trừ dùng nghiêm hình ép cung ra thật đúng là không có biện pháp gì.

- Nỗi khổ của Thân lão tiên sinh, hạ quan hiểu rất rõ ràng, cho nên phải làm như thế nào, trong lòng hạ quan đã có cân nhắc...

Tần Lâm nhìn về phía Thân Thời Hành chấp tay một cái.

Thân Các Lão cười gật đầu một cái, hảo cảm đối với Tần Lâm tăng nhiều, Tần tướng quân vừa có nguyên tắc lại hiểu biến thông, nếu có thời gian ắt trở thành rường cột của Đại Minh ta.

Bất quá Tần Lâm sẽ dễ dàng bỏ qua cho Hoàng Đài Cát sao?

Hắn chậm rãi đi tới, cười lạnh nhìn nhìn Bạt Hợp Xích:

- Tại sao người phải giết Đức Mã phu nhân, nàng là chủ mẫu của người, giữa các người có quan hệ gì khác nữa?

Còn có quan hệ gì nữa chứ, các quan viên đều bĩu môi, đây là 'gian sát' mà lời xưa thường nói.

Bạt Hợp Xích bỏ năm mươi lượng hoàng kim thu mua đồng bọn, dĩ nhiên không thể nào là vì cướp bóc, cho nên không thể làm gì khác hơn là bịa chuyện nói bừa. Y bị Tần Lâm cố ý dẫn dắt, thừa nhận mình có gian tình với Đức Mã phu nhân, sợ chuyện bại lộ liền sinh ra sát tâm. Vừa đúng nhìn thấy Từ Tân Di sáng sớm mỗi ngày đều dẫn nữ binh đi Tây giáo trường luyện tập, bèn định ra độc kế sát nhân giá họa, mượn cơ hội đi tới cửa hàng mua gấm lụa để tiến hành.

615. Chương 615: Đã Mất Phu Nhân Lại Hao Binh

Ha ha ha... Tần Lâm ngửa mặt lên trời cười to, hài hước nhìn Hoàng Đài Cát:

- Lão huynh, dường như đầu người mọc sừng rồi...

Hoàng Đài Cát giận đến xanh cả mặt, thảm mắng Bạt Hợp Xích bịa ra lý do gì cũng được lại bịa ra lý do như vậy, quả thật khiến cho người ta tức tối.

Sắc mặt đám quý tộc Mông Cổ còn lại cũng không dễ coi chút nào, ai nấy bề ngoài tỏ ra nghiêm trang đứng đắn, nhưng trong lòng cười thầm không ngừng.

Kim Anh Cơ giờ ngọc thủ lên che miệng anh đào nhỏ, cười khanh khách:

- Hì hì, ở Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ Ty chúng ta nào có chuyện như vậy, đã sớm bị ba đao sáu lỗ, ném xuống biển làm mồi cho cá rồi. Không nghĩ tới trên thảo nguyên Mông Cổ còn có loại chuyện như vậy.

- Không bằng cầm thú, không bằng cầm thú!

Từ Tân Di lớn tiếng thóa mạ.

Sắc mặt Hoàng Đài Cát phát xanh, bị mắng té tát như vậy cũng không cách nào phản bác, không thể làm gì khác hơn là nín giận nhìn về phía Thân Thời Hành thi lễ:

- Thân Các Lão, tội Bạt Hợp Xích đáng chết vạn lần, xin cho hạ quan mang y về, xử lý nghiêm minh trước mặt gia phụ.

Hừ, để cho người mang y về ư? Tần Lâm không đợi Thân Thời Hành nói chuyện, tranh trước một bước nói:

- Vậy cũng không được, y phạm án ở kinh sư, sẽ phải dựa theo luật pháp Đại Minh xử trí. Tội phạm thượng, cường gian rồi giết chết chủ mẫu, hẳn nên lăng trì xử tử.

A?! Bạt Hợp Xích trực tiếp hôn mê, Hoàng Đài Cát cũng hoàn toàn ngây người choáng váng, vốn muốn mang Bạt Hợp Xích trở về thả ra, không ngờ rằng lại bị lăng trì xử tử.

Thân Thời Hành cũng biết lúc này nên phối hợp với Tần Lâm, phu nhân Tần trưởng quan bị hãm hại, người ta thay triều đình tra rõ vụ án, hóa giải một trường bão táp phong ba thật to, bảo vệ cục diện hòa bình Yên Đạp Hãn phong công, bảo vệ buổi lễ đại triều hội thuận lợi tiến hành, đã là cố gắng hết sức. Nếu ngay cả Bạt Hợp Xích cũng thả, vậy không cho Tần trưởng quan, Từ phu nhân một câu trả lời công bằng sao?

Triều đình thống trị phiên thuộc, cũng chú trọng trong cương có nhu, sử dụng cả ân lẫn uy.

- Tần tướng quân nói chí phải, chức vị đã được triều đình ta sắc phong, coi như bị vương pháp thiên triều cai quản, Bạt Hợp Xích làm như vậy quả thật là đại nghịch bất đạo, phải bị xử theo mức hình phạt cao nhất ở kinh sư, lấy đó răn chúng!

Thân Thời Hành gần giọng nói, lại vùng mạnh ống tay áo, bày tỏ quyết tâm của lão không cho phép nghi ngờ.

- Bạt Hợp Xích, người hại ta, người hại ta!

Tổ Nhĩ Đan đột nhiên khóc rống lên, mềm nhũn co quắp dưới đất.

Tên này thật đáng thương, còn không biết thật ra thì Hoàng Đài Cát mới là chủ sử sau màn.

Bạt Hợp Xích mặt xám như tro tàn, không ngờ rằng mọi chuyện lại đi tới nước này. Thế nhưng bị tình thế bức bách, có gì oan uổng cũng chỉ có thể đi tố cáo với Diêm Vương gia.

- Đa tạ Tần trưởng quan tra rõ oan khuất, báo thù tuyết hận thay chuyết kinh!

Trước khi Hoàng Đài Cát đi, còn nhìn về phía Tần Lâm chấp tay một cái, chẳng qua là nụ cười trên mặt y quả thật khó coi hơn khóc gấp mười lần.

Thủ hạ đắc ý nhất bị Tần Lâm xử lăng trì, y lại không có bất kỳ biện pháp nào, ngay cả quý tộc Mông Cổ cùng Na Nhan võ sĩ đồng hành đều nhìn thấy rất rõ ràng, mặt của người thừa kế Yên Đạp Hãn, Đại Đài Cát là y đã bị Tần Lâm đánh cho sưng như mặt heo.

Tần Lâm cười hăng hắc, tha cho người tội chết, tội sống không thể tha được. Muốn hãm hại lão bà ta, chúng ta từ từ chơi đi.

- Hoàng Đài Cát, chúng ta sẽ mau chóng trời Bạt Hợp Xích đem ra pháp trường, đến lúc đó sẽ thông báo cho người tới xem...

Tần Lâm vô cùng chân thành nói, thậm chí vỗ vỗ bả vai y tỏ vẻ an ủi:

- Đài Cát Đại nhân, xin bớt đau thương thuận theo biến cố.

Cơ mặt Hoàng Đài Cát không khổng chế được giật giật vài cái, nổi khó chịu trong lòng cũng không kém so với giết chết y là bao.

Chờ Hoàng Đài Cát đi mấy bước, Tần Lâm chợt bật cười ha hả:

- Đài Cát diệu kế gài tang vật, đã mất phu nhân lại hao binh!

Hừ hừ, tha cho ngươi một mạng, chẳng lẽ lão tử còn bị thua thiệt? Người chết là lão bà Hoàng Đài Cát, kẻ sắp bị lăng trì xử tử là tâm phúc Hoàng Đài Cát. Có bản lĩnh làm như vậy vài lần nữa, Hoàng Đài Cát sẽ trở thành trắng tay xung quanh không còn ai, ha ha!

Hoàng Đài Cát chỉ cảm thấy cổ họng hơi ngọt, thân thể lão đảo vài cái.

Nghiêm Thanh cùng Lưu Thủ Hữu tới đây thấy không còn vui thú gì nữa. Vốn tưởng rằng có thể trông thấy Tần Lâm bêu xấu một phen, không ngờ rằng cuối cùng là Hoàng Đài Cát đã mất phu nhân lại hao binh, khiến cho bọn họ cao hứng mà tới, mất hứng mà về.

Những quan viên quan hệ tốt với Tần Lâm như Từ Đình Phụ, Trương Công Ngự, Hoàng Gia Thiện lưu lại hàn huyên đôi câu, Tần Lâm cảm tạ hảo ý của bọn họ, mời hai ngày nữa đến phủ dự tiệc.

Trước khi Từ Tân Di cùng Kim Anh Cơ về nhà, Tần Lâm ghé đến bên tai hai nàng nói nhỏ:

- Hừ hừ, hai ả ngu đần lại dám lừa vi phu, quả thật lớn gan, chờ ta trở về thi hành gia pháp!

Sắc mặt hai vị mỹ nhân đỏ ửng, ngơ ngác nhìn nhau. Lúc này bọn họ tỷ tỷ muội muội vô cùng thân thiết, nhớ lại chuyện Thiên Hương các trước đây quả thật là xấu hổ ngượng ngùng.

Tần Lâm nhận thánh chỉ, không thể xong chuyện trở về nhà, phải theo Trương Kinh, Thân Thời Hành trở về cung phục mệnh, Tần trưởng quan thở dài:

- Ôi, người trong giang hồ thân bất do kỷ, lúc nào nước nhà bình yên vô sự trí sĩ về quê, mới có thể được hưởng thanh phúc!

Trời ơi... Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng còn chưa đi thiếu chút nữa ngã lăn ra đất. Tần trưởng quan đồng kích nói những lời này quả thật khiến cho người ta á khẩu nghẹn lời, muốn lừa lão thần ba triều, nội các phụ thần ư, rõ ràng là làm quan mới vài năm đã đòi trí sĩ về quê!

Bất quá suy nghĩ lại một chút người ta đã làm tới chính nhị phẩm Đô Chỉ Huy Sứ, chưởng Bắc Trấn Phủ Ty, vào cung gặp vua cũng giống như trở về nhà mình. Người khác cầu còn không được đi ngự tiền khoe công, hần chỉ xem như ăn bữa cơm thường, hai vị đại Đương Đầu Từ, Trần cũng chỉ có thể có hâm mộ ghen tỵ.

Tần Lâm vào cung phục mệnh cũng không có trắc trở gì, Vạn Lịch Hoàng để hết sức mừng rỡ:

- Trẫm đã nói Từ thị không có khả năng làm ra chuyện như vậy, Trương Kinh, người đi nói cho Thái hậu nương nương biết.

Trương Kinh cười nịnh hót, dường như hết sức vui mừng thay Tần Lâm, trên thực tế trong bụng rất không thoải mái, nhưng cũng không dám biểu hiện ra ở trước mặt Vạn Lịch chút nào.

Nói thế nào Từ Tân Di cũng là thân thích quốc triều, bàn về quan hệ người thân coi như là biểu tỷ họ xa của Vạn Lịch. Nếu như thật sự xảy ra chuyện nàng dụng chết thê tử cống sứ, Vạn Lịch cũng không đẹp mặt chút nào.

Vạn Lịch cười khanh khách lại hỏi:

- Trương tiên sinh, Bạt Hợp Xích kia thật là đáng hận, trẫm cảm thấy nên chuẩn tấu Tần ái khanh, đem y ra lăng trì xử tử.

Trương Cư Chính khề vuốt cằm, nhìn về phía Tần Lâm tỏ vẻ tán thưởng.

Tần Lâm nói tương đối mật mờ, Vạn Lịch tư chất bình thường không nghe ra được. Nhưng Trương Cư Chính nghe hiểu rõ ràng, thì ra chẳng qua là Bạt Hợp Xích động thủ, sau lưng chính là Hoàng Đài Cát.

Yêm Đáp Hãn bệnh nặng, e rằng không còn sống bao lâu nữa, để cho Hoàng Đài Cát tới triều hội, mọi người đều hiểu được ẩn ý sâu xa trong đó, chính là xác định địa vị người thay thế mình.

Thế nhưng Hoàng Đài Cát là phe chủ chiến Mông Cổ, nhiều lần có ý khơi lên chiến hỏa biên cương. Trương Cư Chính cần một hoàn cảnh tương đối hòa bình để thúc đẩy cải cách triều chính mới, cho nên hết sức đau đầu.

Lần này Tần Lâm không chỉ đập nát khiêu khích của phe chủ chiến thành công, còn bắt được kiện tướng số một dưới quyền Hoàng Đài Cát là Bạt Hợp Xích một cách hợp tình hợp lý, để cho triều đình có thể danh chính ngôn thuận xử tử Bạt Hợp Xích, đã làm được điều tốt nhất mà Trương Cư Chính có thể tưởng tượng.

Trương Cư Chính cần hoàn cảnh hòa bình để thực hành cải cách, nhưng cũng không có nghĩa là lão đối ngoại mềm yếu. Xem thử vị Thủ Phụ có bàn tay sắt này sử dụng người thế nào: Thích lão hổ Thích Kế Quang đánh đâu thắng đó, Tăng Tĩnh Ngô từng dẹp yên loạn người Bặc, có người nào là hiền lành?

Nếu Vạn Lịch đã hỏi, Thủ Phụ để sự hơi suy nghĩ một chút, rồi cục đưa ra quyết định:

- Lão thần cho là chiêu an cũng phải thi cả ân lẫn uy, Hoàng Đài Cát tỏ ra kiêu ngạo như vậy, nhưng rất có thể tiếp thay vị trí Yêm Đáp Hãn. Chúng ta không tiện phá hư đại cục phong cống Yêm Đáp Hãn, nhưng xử tử Bạt Hợp Xích, giết gà dọa khỉ đối với Hoàng Đài Cát là hoàn toàn có thể được!

Bạt Hợp Xích chết chắc, con ác lang Hoàng Đài Cát này cũng bị chém đứt một chân. Tần Lâm tưởng tượng đến lúc đó lăng trì xử tử Bạt Hợp Xích, nhất định phải mời Hoàng Đài Cát tới xem, đến lúc đó biểu lộ trên mặt y sẽ rất đặc sắc, ha ha ha...

- Tần trưởng quan đối phó người Di thật sự là rất có biện pháp, nước ta trong hơn trăm năm qua có rất ít năng thần như vậy.

Vạn Lịch chắc chắn cảm thán.

Tần Lâm tạo được cục diện này không dễ dàng, chiêu an Doanh Châu Tuyên Úy Sứ Ty, lại sửa trị phe chủ chiến Mông Cổ kiêu ngạo phách lối, ẩn ý trong lời này của bệ hạ đương nhiên là muốn thưởng.

Trương Cư Chính hơi rủ mắt nhìn xuống, cười cười nói:

- Tần tướng quân chiêu an thật là khổ cực, ngày hôm qua trắng đêm không hề trở về nhà, ở chỗ Ngũ Phong hải thương tuyên dương uy đức thiên triều ta với người Di. Ôi, tuy rằng Tần tướng quân còn trẻ nhưng phải chú ý thân thể, tương lai các ngươi quân thần tương đắc, còn phải phụ tá bệ hạ mấy chục năm nữa đó!

Trời ơi, không ngờ rằng lão cũng biết chuyện này! Cho dù là da mặt Tần trưởng quan chúng ta dày như tường thành, cứng như thép ròng, nhưng hiện tại bị Trương Cư Chính âm thầm vạch trần không khỏi cảm thấy nóng ran lên.

Trương Tướng gia oán niệm sâu nặng, lừa gạt nữ nhi Tử Huyền của lão cực khổ chờ hán, trong nhà có đôi Nga Hoàng Nữ Anh thì thôi, đằng này lại thêm một Đông Hải yêu nữ, lúc nào mới yên chuyện?

Vạn Lịch lại không biết được ẩn ý trong lời nói của lão sư, thật sự cho rằng Tần Lâm vô cùng vất vả, vội vàng nói:

- Trương Thành, lấy ba gốc sâm Đông Sơn trăm năm ban cho Tần ái khanh. Trẫm dù thân cư đại nội, nhưng cũng hiểu được chiêu an người Di cực kỳ khổ cực. Năm đó Trương tiên sinh, Vương Tổng Đốc xử lý thành công Yêm Đáp Hãn phong cống, tốn bao nhiêu tâm huyết, mất bao nhiêu công phu thời gian?

Tần Lâm vội vàng tạ ơn, trong lòng thầm nhủ chiêu an như vậy quả thật phí công phu thời gian không ít, nhưng lại cũng không khổ cực chút nào, làm càng nhiều càng tốt.

Trương Cư Chính nghe vậy ngược lại đỡ khóc đỡ cười, Vạn Lịch nói những lời này vô tình mà trúng. Năm xưa lão phong cống Yêm Đáp Hãn, tốn công phu làm bao nhiêu chuyện mất rất nhiều thời gian, Tần Lâm chiêu an Ngũ Phong hải thương lại là chẳng mất chút công phu, quả thật là một viên phúc tướng.

Nhận ngự tứ ba gốc sâm Sơn Đông trăm năm, Tần Lâm cực kỳ khiêm tốn bẩm báo, nói chuyện lần này liên quan tới lão bà mình, mặc dù giải quyết vụ án viên mãn nhưng nếu triều đình lại phong thưởng ỳnh, ắt không tránh khỏi người ngoài đàm tiếu.

Thật là trung thần! Cho dù là Vạn Lịch cẩn thận tới mức nào, vào lúc này cũng bị Tần Lâm làm cho cảm động. Trẻ tuổi, có bản lĩnh, lại đặc biệt khiêm nhường cẩn thận biết tiến thoái, giữ đạo thần tử nghiêm ngặt, thật sự là đáng quý.

Tần Lâm nói xong cũng muốn rời đi, không có nguyên nhân gì khác, bị nhạc phụ tương lai vạch trần chuyện đêm qua, cho dù là da mặt Tần trưởng quan chúng ta có dày thật nhưng cũng không chịu được.

Không ngờ rằng Vạn Lịch suy đi nghĩ lại, đột nhiên nói:

- Ái khanh nói, dĩ nhiên trăm đồng ý, bất quá Từ thị bị tội đùng chết người oan uổng, vô cớ oan ức như vậy, triều đình không thể không có điều bày tỏ. Ừm, cha nàng Ngụy Quốc Công nhiều đời chịu ân nước, lại là giai thoại Nga Hoàng Nữ Anh cùng thờ một chồng, trăm sẽ phá lệ đặc chỉ ân thưởng nàng nhị phẩm cáo mệnh vậy!

Lời vừa nói ra, Trương Tứ Duy, Thân Thời Hành liền giật giật đôi môi, muốn khuyên can bệ hạ. Ngược lại không phải là bọn họ cố ý làm khó Vạn Lịch hoặc là Tần Lâm, mà là làm như vậy nghiêm khắc mà nói, không phù hợp tạo thành tông pháp chế gia đình, vi phạm lễ giáo Nho gia cùng nghi chế triều đình, phàm là người xuất thân sĩ lâm sẽ không tán thành.

Tần Lâm không thêm để ý, vốn hắn không hiểu rõ lắm những uẩn khúc trong Nho gia này, mang chức nhị phẩm cáo mệnh về có thể làm cho Từ Tân Di cao hứng một chút, như vậy là đủ. Thấy Trương Tứ Duy, Thân Thời Hành tựa hồ không tán thành, trong bụng hắn không khỏi không vui.

Đúng vào lúc này, Trương Cư Chính đột nhiên hắng giọng nghiêm trang nói:

- Bệ hạ anh minh, cả nhà Từ thị đời đời chịu ân nước, Ngụy Quốc Công trấn thủ Nam Kinh có công với xã tắc, mặc dù đặc chỉ ân thưởng Từ thị cáo mệnh không hoàn toàn hợp với lễ giáo, nhưng cũng có thể thể hiện triều đình tin tưởng, thi ân cho trọng thần có công.

Thủ Phụ đế sư vừa mở miệng như vậy, Trương Tứ Duy cùng Thân Thời Hành lập tức chuyển ngay phương hướng, cùng kêu lên hắn nên như vậy.

Vì chuyện nhỏ có cho đạo cáo mệnh này hay không, cần gì khổ sở tranh chấp với Thủ Phụ đương triều như vậy? Hơn nữa Từ Tân Di bị hãm hại, bị oan ức, đây là tình huống đặc biệt, cũng không phải là phá hư lễ giáo.

Lập tức cáo mệnh làm xong, giao nội các Trung Thư dặt tờ ngũ sắc thành thánh chỉ, lại đóng ấn lên đó, phái thái giám đi cùng Tần Lâm về nhà tuyên chỉ.

Người khác không hiểu rõ tại sao Trương Cư Chính lại đột nhiên tán thành cáo mệnh cho Từ Tân Di, Tần Lâm còn có thể không hiểu sao? Hắn giấu bàn tay trong ống tay áo vãi vãi lão Thái Sơn tương lai, miệng cười hì hì: tiểu tử xin có lễ!

Lần này đến phiên nét mặt già nua Trương Cư Chính ửng đỏ, nếu nữ nhi Từ gia đời đời chịu ân nước làm bình thê (triều đình cáo phong chỉ nhận chính thê, còn lại đều coi là thiếp), còn có thể được triều đình cáo phong là nhị phẩm phu nhân, vạn nhất tương lai nữ nhi Thủ Phụ đế sư ta đây... Bây giờ có cơ duyên xảo hợp mở ra tiền lệ, sau này sẽ dễ nói hơn.

Đáng thương lòng cha mẹ trong thiên hạ, đế sư Thủ Phụ Trương lão tiên sinh cũng không thể ngoại lệ!

Lát nữa tự có thái giám về đến nhà truyền chỉ, Tần Lâm tạ ơn thối lui ra. Hắn là Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, có yêu bài xuyên cung bằng ngựa voi, không cần thái giám dẫn dắt, chậm rãi đi ra hướng ngự môn.

- Tần tướng quân xin dừng bước!

Thình lình một thanh âm nữ tử mềm mại vang lên, lại có vẻ dịu dàng, Tần Lâm quay đầu nhìn lại, chính là Trịnh Trinh đã lâu không gặp.

Mái tóc của nàng búi lên cao, cầm một chiếc trâm gỗ lộ vẻ thanh tao tú lệ, mặc một chiếc trường quần vải xanh hết sức đơn giản cũng không che giấu được thân hình kiều diễm. Toàn thân cao thấp cũng không có trang sức dư thừa, cũng rất có phong tình của tiểu thư lá ngọc cành vàng.

Tần Lâm thấy nàng vẫn mặc trang phục cung nữ bình thường, trong lòng không khỏi kinh ngạc, hỏi:

- Trịnh cô nương, nàng đang phục dịch ở đâu vậy, đúng rồi, là Vĩnh Hòa cung.

Trịnh Trinh vui mừng trong lòng, thầm nói quả nhiên Tần tướng quân vẫn còn quan tâm ta, ngay cả ta ở cung nào cũng biết.

Nàng nào biết thật ra là Tần Lâm lo lắng cho hướng đi của quý phi nương nương tương lai, cho nên mới dò xét thông qua Trương Tiểu Dương.

- Là ở Vĩnh Hòa cung...

Trịnh Trinh cẩn cẩn đôn đôn, sắc mặt ửng hồng:

- Mới vừa rồi nghe nói ngài vào cung, ta liền xin nghỉ tới đây... Cảm tạ, cảm tạ ngài báo thù trút giận thay nhà ta, trừng trị tên Ngô Đức kia.

Dứt lời, Trịnh Trinh liền yêu kiều khuất tất, vén áo thi lễ Tần Lâm.

Ngô Đức bị Đông Xưởng bắt đi, sống chết không rõ... Ừm, cụm từ 'sống chết không rõ' này trong Đông Xưởng thật ra chỉ có một nghĩa, nhân dân trên toàn thế giới đều hiểu. Cho dù là không chơi bịt mắt bắt dê cũng phải hít đất, chưa chắc được uống một hớp nước.

Tần Lâm nhìn nhìn Trịnh Trinh, trong lòng lại thầm than thở, nàng vào cung cũng đã được một thời gian, vì sao vẫn chưa dụ dỗ Vạn Lịch được vậy?

Tần Lâm biết Trịnh quý phi, nhưng hẳn cũng không phải là máy vi tính, làm sao nhớ nổi Trịnh quý phi được sủng ái vào ngày tháng năm nào, không khỏi gơ tay gãi gãi đầu.

Trịnh Trinh nhìn dáng vẻ Tần Lâm không nhịn được bật cười, nhìn lại hẳn mặc Giáng Sa bào, đầu đội ô sa giương cánh, lưng đeo ngọc dải, trong bụng lại cảm thấy ảm đạm: ôi, nếu sớm biết hẳn thật là Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ...

Tần Lâm chỉ để ý suy nghĩ kế hoạch của mình, lẩm bẩm nói:

- Vị trí Vĩnh Hòa cung quá xa xôi, không tốt chút nào, ta phải nghĩ biện pháp cho nàng được điều đến Dưỡng Tâm điện hoặc là Từ Ninh cung phục vụ mới được.

Dưỡng Tâm điện, Từ Ninh cung? Ánh mắt của Trịnh Trinh lập tức sáng lên, Dưỡng Tâm điện là địa phương Vạn Lịch thường ở, Từ Ninh cung là tẩm cung của Từ Thánh Lý Thái hậu, bệ hạ cũng thường đi. Phàm là cung nữ có lòng trào cao rất muốn tới mấy chỗ này, không phải là hai ngày trước có lời đồn đãi, nói một cung nữ họ Vương ở Từ Ninh cung được bệ hạ sủng ái sao?

Vốn là thấy Tần Lâm, Trịnh Trinh còn hơi có chút tiếc nuối, bây giờ lập tức bị nàng ném ra ngoài chín tầng mây, vô cùng khao khát hỏi tới:

- Tần tướng quân, ngài... ngài nói là sự thật sao?

- Dương nhiên...

Tần Lâm cười thầm trong lòng, nữ nhân này quả thật là kẻ trời sinh gây loạn lục cung, hẳn vô cùng khẳng định nhìn nàng gật đầu:

- Yên tâm đi, vài ngày sau sẽ có tin tức.

Trịnh Trinh vui mừng quá đổi, con người xinh đẹp thông minh bừa bừa ý chí chiến đấu, mặc dù tuổi còn nhỏ quá, loáng thoáng có thể thấy được phong phạm quân lâm lục cung, mẫu nghi thiên hạ, đúng hơn là nét yêu mị gây họa lục cung, buông rèm nhiếp chính...

Hậu cung chân hoàn, hoàng phi khuynh thế gì đó cũng không bằng, Trịnh quý phi ta mới là Đất Kỷ phục sinh, Điều Thuyền tái thế, ha ha...

Trời ơi, khí thế thật là hùng mạnh! Tần Lâm vội vàng cáo từ rời đi, không tự chủ được nhìn lại Dưỡng Tâm điện mới vừa ra ngoài, Vạn Lịch để gặp gỡ Trịnh Trinh, điển hình công yếu thủ mạnh.

Về đến nhà, Tần Lâm cố ý không nói tin tức tốt cho Từ Tân Di, chuẩn bị cho nàng một bất ngờ. Dù sao ba nữ nhân thành cái chợ, vào lúc này Từ Đại tiểu thư, Kim Anh Cơ cùng A Sa giống như ba con chim sẻ, ríu rít bàn tán không ngớt chuyện hôm nay, ai nấy tỏ ra vô cùng hưng phấn.

Nếu như Thanh Đại từ y quán trở về, lúc ấy đã có thể bày ra một bàn mạt chược.

Bất quá dường như có thứ gì kỳ quái trong đó... Tần Lâm nhìn nhìn A Sa.

Trong lòng vẫn còn có một mối nghi hoặc chưa giải được, hắn bèn đi tìm Từ Văn Trường, lão đầu nhi mấy ngày nay có điều cổ quái, không biết đang giữ trò gì.

Từ Văn Trường không đi ra ngoài dạo chơi như thường ngày, cũng không ngủ say như chết, mà đang lật vài quyển sách xem xét ghi chú. Tần Lâm nhìn lướt qua tựa đề gồm có các quyển Hắc Thát Sự Lược, Mông Cổ bí sử, Mông Cổ Nguyên Lưu, Đại Hoàng Kim Chú... có quyển là Hán văn, có quyển là Mông Cổ văn, không ngờ rằng Từ lão đầu tử có thể xem hiểu chữ Mông Cổ vô cùng khó hiểu.

- Trời ơi, Từ tiên sinh chủ động phân ưu thay bản quan đó sao?!

Tần Lâm cười ha hả vỗ vỗ bàn.

Từ Văn Trường ngẩng đầu lên, khuôn mặt nghi hoặc:

- Phân ưu, phân ưu gì vậy?

- Lão không biết sao?

Tần Lâm lấy làm kinh hãi, cẩn thận hỏi tới, từ sáng sớm tới giờ Từ Văn Trường ở trong phòng này cũng không có đi ra ngoài nửa bước, người khác sợ quấy rầy vị lão tiên sinh vang danh thiên hạ này đọc sách, cũng không ai nói cho lão biết chuyện đã xảy ra hôm nay.

Tần Lâm dở khóc dở cười, mới biết mình hiểu sai ý, lúc này mới kể lại chuyện của Hoàng Đài Cát cho Từ Văn Trường.

- Tên khốn Hoàng Đài Cát này, quả thật là lòng lang dạ sói!

Từ Văn Trường dùng dùng nổi giận, thở râu nói:

- Y là con trưởng Yêm Đáp Hãn, thế lực lớn nhất, thủ hạ có năm vạn nhân mã, trên căn bản đã được định là người thừa kế Yêm Đáp Hãn trong nội bộ...

Tần Lâm khoát khoát tay:

- Ta đã biết những chuyện này, bất quá vẫn có điểm nghi không thông, vì sao y lại muốn giết chết Đức Mã phụ nhân? Dĩ nhiên vụ hãm Từ Tân Di để sửa trị bản quan, mượn cái chết Đức Mã sách động phe chủ chiến Mông Cổ cũng có chút đạo lý, nhưng vì chuyện này mà giết chết lão bà, cũng quá mức khác thường...

Từ Văn Trường nghe vậy vuốt chòm râu bạc, hồi lâu sau mới lộ ra vẻ mặt phức tạp than thở:

- Một đời anh hùng thảo nguyên Yêm Đáp Hãn, chỉ sợ không còn trên nhân thế được bao lâu, mấy năm trước ta ở biên quan đã nghe nói thân thể lão không tốt, kéo dài tới hôm nay...

Tần Lâm không nghe thì thôi, hiện tại nghe được càng cảm thấy vô cùng nghi hoặc, lấy làm kỳ bèn hỏi:

- Ta cũng biết Yêm Đáp Hãn không còn sống bao lâu nữa, nhưng có liên quan gì tới chuyện Hoàng Đài Cát giết vợ?

- Trưởng quan cho là nam nhân Tái Ngoại sẽ có tình sâu ý nặng với nữ nhân giống như ngài sao?

Từ Văn Trường tức giận liếc mắt một cái, lại nâng chung trà lên uống một hơi.

Trời ơi... Tần Lâm nôn nóng, chộp lấy bộ râu bạc của Từ lão đầu:

- Từ lão đầu tử, có lời mau nói có rắm mau đánh, nếu còn úp mở nữa, đừng trách lão tử nhổ sạch mấy cọng lông chim của lão!

616. Chương 616: Vui Càng Thêm Vui

Cũng chỉ có Tần Lâm mới không cố kỵ gì như vậy, đối lại là người khác dám có thái độ như vậy đối với Từ Văn Trường, lão đầu tử đã sớm rũ hai tay áo, ta xin bye bye trưởng quan ngài thôi...

Nhưng Tần trưởng quan làm như vậy, Từ Văn Trường cũng chỉ có thể vuốt râu cười khổ:

- Ôi chào, đừng làm như vậy, trưởng quan ngài không biết các Thiệu Hưng Sư Gia vốn hay úp mở hay sao, được được, ta nói, là cha chết con thừa kế.

Cha chết con thừa kế? Tần Lâm buông tay ra, cảm giác mơ mơ hồ hồ nắm bắt được điểm nào đó, nghi vấn tồn tại trong lòng bấy lâu nay đột ngột được giải.

- Ha ha, thì ra là như vậy! Con bà nó, Hoàng Đài Cát lòng dạ độc ác, cũng coi là hạng người kiêu hùng!

Tần Lâm cười lớn, vỗ bàn thật mạnh.

Thì ra cha chết con thừa kế trên thảo nguyên Mông Cổ so với Trung Nguyên Hán địa vô cùng đặc biệt, có truyền thống con lấy vợ của cha. Nói cách khác, Hoàng Đài Cát là người thừa kế Yêm Đáp Hãn, nếu như phụ thân chết đi y thừa kế Hãn vị là phải cưới tất cả nữ nhân của cha mình, ngoại trừ mẹ ruột mình.

Tam Nương Tử trên thực tế là ngoại tôn nữ của Yêm Đáp Hãn, nếu không phải là gả cho Yêm Đáp Hãn còn phải kêu Hoàng Đài Cát một tiếng cậu cậu. Dĩ nhiên nàng không phải là mẹ ruột Hoàng Đài Cát, như vậy sau khi Hoàng Đài Cát thừa kế Hãn vị, đương nhiên phải cưới nàng.

Đồng thời trên thảo nguyên còn có một thông lệ đặc biệt tàn khốc, giống như Tam Nương Tử có quyền lực rất lớn, địa vị cũng rất cao quý, nếu như Hoàng Đài Cát cưới nàng là nhất định phải làm chính thê, để tổ thành ý, thậm chí trước khi cưới phải giết chết chính thê trước đây của mình.

Tần Lâm hưng phấn đi qua đi lại, lớn tiếng nói:

- Vả lại không cần biết Tam Nương Tử có bằng lòng gả cho Hoàng Đài Cát hay không, chỉ xét riêng quan hệ thân mật giữa Đức Mã phu nhân và Tam Nương Tử, nàng sẽ không đồng ý gả cho Hoàng Đài Cát. Cho nên Hoàng Đài Cát âm thầm giết chết Đức Mã, cũng là vì dọn sẵn con đường trống trải để cưới Tam Nương Tử. Hừ hừ, tâm cơ thủ đoạn thật là thâm độc!

Tam Nương Tử không chỉ có xinh đẹp như hoa, được xưng đệ nhất mỹ nữ Tái Ngoại, nàng còn rất được Yêm Đáp Hãn sủng ái, lại ra sức bảo vệ đại cục hòa bình, được dân chúng Hán Mông kính yêu. Thủ hạ còn có một Vạn Nhân đội tinh nhuệ của Yêm Đáp Hãn, là vị đại quý tộc Mông Cổ vừa có uy vọng lại có thực quyền.

Nếu như Hoàng Đài Cát cưới được nàng, không chỉ có mỹ nhân tới tay, còn có thể củng cố quyền lực thật to, để cho thế lực của mình tiến thêm một bước bành trướng. Mỗi mua bán này quả thật hết sức hời, chẳng trách nào y coi Đức Mã phu nhân giống như giấy rách.

- Tam Nương Tử tuyệt đối sẽ không gả cho Hoàng Đài Cát...

Từ Văn Trường lẩm bẩm nói.

Tần Lâm cau mày lại:

- Lão biết nội tình gì? Ủa, chẳng lẽ nàng thật sự cùng Ngô Đoàn...

- A?! Không đúng không đúng!

Từ Văn Trường khoát tay liên tiếp, mắt sụp xuống, rất là chột dạ nói:

- Ta đoán, ta chỉ đoán mà thôi...

- Có khách tới bái...

Thân binh Hiệu Úy ở bên ngoài thành linh cao giọng thông báo.

Thái giám tuyên chỉ đến rồi sao? Tàn Lâm nhếch miệng cười vui, bỏ mặc Từ Văn Trường bất kể, sải bước đi nhanh ra ngoài.

Vừa ra ngoài nhìn thấy khách tới, Tàn Lâm không khỏi buồn bực một phen. Bởi vì người tới không phải là sứ giả trong cung mà là một võ sĩ Mông Cổ mặt tròn râu quai nón, vóc người không phải là cao, ngược lại vô cùng rộng, cánh tay vừa to vừa dài. Không ai xa lạ, chính là gia nô của Đức Mã phu nhân, Thần Tiễn Thủ Triết Biệt.

Y vác một cái bao, trên mặt còn mang theo vết thương ứa máu, đang nơm nớp không yên quan sát bốn phía, có vẻ hết sức chột dạ.

Người làm, nữ binh trong phủ nghe nói tới người Mông Cổ đều cảm thấy ly kỳ, từ đằng xa chỉ chỏ bàn tán, càng làm cho Triết Biệt thêm quẫn bách.

Tàn Lâm thấy bộ dáng như vậy trong lòng lại rất vui mừng, ha ha, không uống công một phen miệng lưỡi của mình, quả nhiên Triết Biệt chạy tới muốn đầu phục.

Tàn trưởng quan thân hổ rung lên, nhất thời khí bá vương toát ra bốn phía, mà Triết Biệt cũng lập tức phục xuống lạy, phối hợp kín kẽ như áo trời.

Trời ơi, khí bá vương của Tàn trưởng quan đã đến trình độ này rồi sao? Các vị người làm, cấm y quan giáo cùng nữ binh thấy đều kinh ngạc không thôi, lòng hâm mộ Tàn Lâm dâng ềnh mông cuộn cuộn.

Không nghĩ tới Triết Biệt lau nước mắt, ồm ồm nói:

- Ân công, ngài báo thù thay Đức Mã phu nhân, bắt được con rắn độc Bạt Hợp Xích này, trong lòng tiểu nhân vô cùng cảm kích. Bất quá Triết Biệt cũng không phải người ngu, rõ ràng chuyện này dính dáng rất lớn tới Hoàng Đài Cát, tiểu nhân phải về thảo nguyên nói chân tướng của sự tình cho Tam Nương Tử Chung Kim Cáp Truân, nói cho Thổ Nhĩ Hồ Đặc bộ nhà mẹ Đức Mã phu nhân!

Khụ khụ, Tàn Lâm sắc mặt ngum nước trà, thì ra không phải là tới đầu phục mình, làm mình uống công bày ra tư thế, thật là... sao không nói sớm một tiếng.

Vì vậy Tàn trưởng quan chúng ta vội vàng thu hồi khí bá vương, lúng túng đỡ Triết Biệt dậy:

- Lão huynh trung thành với chủ nhân, can đảm vô cùng, bản quan rất vui mừng, ha ha, rất vui mừng...

Vui mừng cái rắm, nụ cười trên mặt Tàn Lâm vô cùng giả dối.

Đám nha hoàn người làm cười nghiêng ngả, trừ ra mấy thân binh Hiệu Úy bảo vệ Tàn Lâm ra, ai nấy đều rời đi thật xa, vị trưởng quan này của chúng ta quả thật hết sức buồn cười.

- Thật ra thì, thật ra thì tiểu nhân đến tìm Tàn tướng quân, còn có chuyện muốn nhờ cậy...

Triết Biệt nói tới đây liền đỏ mặt, ấp úng hồi lâu rốt cục nói ra ý tới của y.

Y trở về Hội Đồng quán bên gậy gỗ với bọn Hoàng Đài Cát, thế nhưng thế cô lực bạc, bị đánh ầy quyền mấy cước. Nhớ tới cái chết của Đức Mã phu nhân lập tức giận dữ vô cùng, thu thập hành lý bỏ đi.

Muốn trở về thảo nguyên báo tin, thế nhưng không có văn điệp thông quan, lại thiếu lộ phí, một mình Triết Biệt vòng vo nửa ngày ở ngoài đường, suy nghĩ một chút cảm thấy Tàn tướng quân là một vị quan tốt, bèn hỏi thăm đường tìm tới phủ Tàn Lâm nhờ giúp đỡ.

- Văn điệp thông quan ư?

Tàn Lâm cố làm ra vẻ trầm ngâm.

Thần sắc Triết Biệt ảm đạm:

- Khó khăn lắm sao... ôi, làm khó tướng quân rồi, tướng quân báo thù tuyệt hận thay phu nhân, Triết Biệt đã rất cảm kích, quả thật không nên trở lại làm phiền như vậy...

Có gì là khó? Đối với quan chuồng ần Bắc Trấn Phủ Ty mà nói, làm một văn điệp thông quan có khó gì. Tên Tàn Lâm này giả vờ làm khó, làm cho Triết Biệt cảm kích, quả nhiên khiến cho lòng dạ võ sĩ Mông Cổ phật phùng lo lắng.

Tần Lâm trầm tư một hồi, sau đó dứt khoát nói:

- Mặc dù bây giờ không dễ dàng gì, nhưng Triết Biệt lão huynh là người trung nghĩa, bản quan nhất định phải giúp chuyện này. Phải tìm cách mới có thể làm được...

Triết Biệt vui mừng quá đổi, suy nghĩ một chút lại nói:

- Còn có một chuyện, chẳng hay ta có thể thiêu thi thể Đức Mã phu nhân, sau đó đem tro cốt về thảo nguyên hay không?

Nói ra khiến cho người ta phải chạnh lòng, Hoàng Đài Cát giả bộ phu thê ân ái, vụ án vừa kết thúc lập tức xoay người rời đi, không nghe thấy không hỏi đối với thi thể, cuối cùng ngược lại Triết Biệt còn nhớ ở trong lòng.

Chuyện này cũng dễ dàng, nếu Hoàng Đài Cát không cần thi thể nữa, hai ngày nữa giao cho Triết Biệt thiêu, mang về thảo nguyên cũng tốt.

Tần Lâm vỗ ngực, ôm đồm đáp ứng chuyện này.

- Tần tướng quân, ngài thật là, thật là Phật Bồ Tát từ bi!

Triết Biệt quỳ trên mặt đất, nước mắt chảy ra, đại ân không lời nào tạ hết được, hảo hán Mông Cổ chỉ làm không nói, Tần trưởng quan ngài hãy chờ xem.

Tần Lâm ra lệnh thân binh Hiệu Úy dẫn Triết Biệt đi, an bài chỗ ở cho y, chờ hai ngày nữa làm xong chuyện sẽ đưa y trở về Tái Ngoại.

Triết Biệt vừa đi, Tần Lâm lập tức cười lăn lộn.

Đang rầu không ai thông báo chuyện này cho Thổ Nhĩ Hổ Đặc bộ và Tam Nương Tử, Triết Biệt liền chủ động đưa tới cửa. Lần này y trở về, sân sau nhà Hoàng Đài Cát không phải sẽ bốc cháy sao?

Đây gọi là trời chiều lòng người.

Còn có chuyện cao hứng hơn nữa, ngoài cửa lại có thanh âm vừa sắc bén vừa cao vút gọi:

- Tần tướng quân, Từ phu nhân có ở trong phủ hay không, mau ra nhận cáo mệnh!

Cáo mệnh? Phản ứng đầu tiên của mấy nữ binh đứng ở cửa chính là luống cuống tay chân muốn đi tìm Thanh Đại trở về, cho tới bây giờ triều đình chỉ ban cáo mệnh cho chính thất phu nhân, trừ phi mẫu bằng tử quý (có nghĩa mẫu thân là chính phòng, con cũng có được thân phận chính thức.)

Trương Tiểu Dương dẫn theo hai tiểu thái giám, cười hì hì nói:

- Không phải là Lý thị phu nhân, là Từ thị phu nhân.

Tiểu Trương công công có thể nói là hiểu rất rõ ràng tình huống trong phủ Tần Lâm, lúc trước Từ Tân Di đến Kỳ Châu Kinh Vương phủ y đã từng gặp qua, Thanh Đại tới chơi y cũng đã gặp.

Các nữ binh vừa nghe như vậy lập tức đi vào thông báo, trong lòng vạn phần kỳ quái, chẳng lẽ triều đình sửa lại quy củ, trắc thất cũng được phong cáo mệnh hay sao?

Tần Lâm cười hì hì đi ra ngoài nghênh đón, Từ Tân Di cũng chậm không ít, cùng Kim Anh Cơ, Thị Kiếm, A Sa bắt đầu đi ra ngoài, còn cười lớn:

- Ha ha, các người chớ đùa giỡn, bản tiểu thư không quan tâm cáo mệnh hay không. Muốn gạt người hãy tìm lý do khác có được hay không, chớ có để ta mừng hụt như vậy...

Đến cửa, Từ Tân Di cũng nhận ra được Trương Tiểu Dương, lập tức lấy làm kinh hãi, nghe Trương Tiểu Dương bưng ra sắc phong cáo mệnh, miệng kêu một tiếng Từ thị nghe phong, nhất thời luống cuống tay chân.

Trương Tiểu Dương cũng không nóng nảy, từ từ chờ bày xong hương án, lúc này mới ung dung điềm tính truyền cáo mệnh.

Từ Tân Di mặt hạnh trợn tròn, tay bưng cuộn cáo mệnh mờ mịt không hiểu, như lạc vào trong mây mù, trong lòng có vài phần vui mừng, nhưng thật ra nghi ngờ nhiều hơn.

Tần Lâm vỗ vai Trương Tiểu Dương:

- Tiểu Trương công công, cung nữ họ Trịnh mà lần trước ta từng nói, người giúp ột tay... Đúng rồi, ở lại uống một chén?

Trương Tiểu Dương một mực gạt đầu, điều động một cung nữ không phải là chuyện lớn lao gì, nghe tới Tần Lâm muốn giữ y lại uống rượu bèn lắc đầu một cái:

- Tần tướng quân, hai ta còn kém bữa tiệc rượu này sao? Không dỗi gạt ngài, tiểu nhân quang minh chính đại đi ra ngoài một chuyến cũng không dễ dàng, buổi tối còn có một số việc phải làm, ha ha, hy vọng ngài hiểu cho.

Dứt lời, y nháy nháy mắt với Tần Lâm.

Lúc này Tần Lâm mới nhớ tới, tiểu Trương công công rất thích đi thanh lâu kỹ viện, tối nay chắc là có an bài. Chắc chắn, làm thái giám cũng có thú vui đặc sắc như vậy, bội phục bội phục.

Nếu không phải là tiểu Trương công công thật sự không có đồ chơi kia, Tần Lâm thật sự muốn hỏi thăm mẫu thân y có phải họ Vi, tên Xuân Hoa hay không. (Mẹ Vi Tiểu Bảo, ý nghi ngờ Trương Tiểu Dương là thái giám giả như Vi Tiểu Bảo).

Đưa Trương Tiểu Dương đi rồi, Tần Lâm quay đầu nhìn lại, Từ Tân Di không có vui mừng như dự liệu, ngược lại giống như đang cầm một củ khoai lang nóng phỏng tay, thần sắc bọn Thị Kiếm, Kim Anh Cơ cũng tỏ ra hết sức kỳ quái.

- Thiếp... thiếp không muốn...

Từ Tân Di nhét cuộn cáo mệnh vào trong tay Tần Lâm, sắp sửa bật khóc:

- Chẳng làm gì vậy, bảo thiếp làm sao ăn nói với Thanh Đại đây? Vốn chỉ là đùa giỡn, hiện tại đã lấy giả làm thật...

Đây là ý gì? Tần Lâm hoàn toàn không hiểu gì cả.

Kim Anh Cơ kéo hẳn qua một bên, thấp giọng hỏi:

- Có chuyện gì vậy, huynh bỏ Thanh Đại rồi sao?

Tần Lâm ặc một tiếng trong cổ, lần này quả thật là không cười nổi.

Thì ra nữ tử bởi vì trượng phu làm quan mà được triều đình cáo mệnh, phải là chính thất, thông lệ này mấy trăm năm qua ai ai cũng biết. Dựa theo lễ pháp, nếu như triều đình ban hạ cáo mệnh cho Từ Tân Di, suy luận lý do hợp lý duy nhất chính là Tần Lâm bỏ Thanh Đại, đưa Từ Tân Di lên làm chính thất.

Giới cho lòng dạ Từ Đại tiểu thư! Tần Lâm vừa buồn cười vừa cảm động, đi tới véo mũi nàng một cái:

- Ngốc ơi, đây là bệ hạ nghĩ tình hôm nay nàng bị oan ức, Ngụy Quốc Công lão nhân gia trấn thủ Nam Kinh có công với nước, cộng thêm vi phu cũng có chút công lao phá án cho nên mới đặc chỉ ban thưởng. Hừ, bỏ Thanh Đại ư, cho dù là nàng chịu ta cũng không chịu!

Thật sao? Từ Tân Di ngẩng đầu lên, tìm được câu trả lời trên mặt Tần Lâm, lập tức nở một nụ cười, mở cuộn cáo mệnh được dệt bằng tơ ngũ sắc ra xem, sau đó chống eo thon nhỏ bật cười ha hả:

- Ha ha, rốt cục bản tiểu thư cũng là nhị phẩm cáo mệnh, oan ức sáng nay cũng không uống chút nào!

Không phải vậy sao, Hoàng Đài Cát bị mất phu nhân lại hao binh, chẳng những phe Tần Lâm không bị bất kỳ tổn thất nào, ngược lại Từ Tân Di còn được sắc phong nhị phẩm cáo mệnh.

Phải biết nhị phẩm cáo mệnh này cũng không dễ dàng gì, phong quan nhất phẩm nhị phẩm, cả triều nhiều không đếm xuể. Nhưng trắc thất thụ phong cáo mệnh phu nhân, nhắc tới không liên quan đại cục, cũng là chuyện độc nhất vô nhị trong trăm năm qua mới có. Nói ra người khác cũng phải chĩa ngón tay cái khen ngợi: Tần tướng quân được mặt rồng ưu ái, quả thật không sai!

Trong phủ giăng đèn kết hoa chuẩn bị ăn mừng, không bao lâu sau Thanh Đại trở về, tiểu nha đầu nghe nói Từ Tân Di cũng được phong nhị phẩm cáo mệnh bèn cười hì hì, mắt cong lại như vầng trăng khuyết:

- A, vậy thì hay quá, Từ tỷ tỷ cũng có cáo mệnh, để muội xem thử, hì hì, cuộn cáo mệnh này được thêu đẹp quá...

Các nàng Giáp Ất Bính Đinh lập tức bật cười, người khác đều nói chúc mừng gì đó, Thanh Đại tiểu thư lại buông lời khen ngợi cuộn cáo mệnh thêu đẹp, nếu đổi lại là người khác còn tưởng rằng nàng buông lời châm chọc.

Thanh Đại chỉ cười không nói, tấm lòng của nữ y tiên còn tinh khiết hơn pha lê, nàng không có chút ý ghen tuông nào cả, thật tâm thật ý vui mừng cho Từ Tân Di.

Kim Anh Cơ bị nàng lây, cũng cảm thấy trong lòng trong suốt một mảnh, thậm chí nói không trách tiểu oan gia vô cùng chung thủy với Thanh Đại như vậy, nàng tinh khiết như pha lê, cho dù ta là nữ tử cũng phải thích.

Ngay đêm đó trong phủ thiết yến ăn mừng, các quan giáo huynh đệ Ngưu Đại Lực, Lục Viễn Chí, Hồng Dương Thiện, Mã Bân đều tới chúc mừng, ai có phu nhân tự nhiên dẫn theo, Từ Tân Di cầm đầu bồi tiếp ở hậu viện.

Từ lão đầu tử cũng ngồi ở đây, lão gia rượu đến chén cạn, không bao lâu sau uống đến say mèm, được mấy thân binh Hiệu Úy dìu trở về phòng.

A Sa dắt Đại Hoàng tìm được hung khí cùng hung thủ, hôm nay là nửa công thần, dứt khoát không đếm xỉa tới gì khác, đôi mắt nó sáng rỡ như mắt mèo, đôi đũa trên tay hoạt động liên tục, động tác có thể coi là đi vô ảnh tới vô hình, soạt soạt như gió cuốn mây bay.

- Bánh nhân đậu, thật là ngọt... Hạt sen sữa đông, ta thích. Trời ơi, đây là bánh đậu mật bách hợp trong truyền thuyết đây sao, ta thích quá...

Đũa của A Sa vẽ trên bàn tiệc những trận tàn ảnh, lượng thức ăn của nó đủ ột con voi ăn no.

Đến tàn tiệc chia tay, trăng đã lên cao giữa trời, đèn lửa thấp sáng choang, các tân khách đã sớm cáo từ rời đi, các huynh đệ cũng ríu rít trở về nhà, Tần Lâm đi thông thả lui tới qua lại trong hậu đường, không có hảo ý nhìn nhìn Từ Tân Di.

Cáo mệnh phu nhân cũng chột dạ, nghĩ đến chuyện hoang đường ở Thiên Hương các trước đây, sắc mặt lập tức nóng ran ửng đỏ, cố ý giả vờ như không có chuyện gì, đẩy Kim Anh Cơ một cái:

- Còn không theo tiểu oan gia của muội đi, tối nay, tối nay hãy ở lại trong phủ đi. Ha ha, tương lai các người gần nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, ta và Thanh Đại sẽ không đổ kỵ, đúng không? Thanh Đại muội thấy thế nào?

Tiểu nha đầu cười khanh khách, đẩy Từ Tân Di một cái:

- Từ tỷ tỷ lựa lời mà nói, dù sao muội cũng không có ý kiến.

Kim Anh Cơ cũng cười mắt cong cong:

- Có một vài cô nương ăn vụng, đừng tưởng rằng thần không biết quỷ không hay, thật ra thì cuối cùng cũng phải bại lộ.

- Cha chả, dám nói ta ăn vụng!

Từ Tân Di đưa tay thọc lét Kim Anh Cơ.

Kim Anh Cơ cười khúc khích duyên dáng, eo mềm như rắn nước khẽ lách một cái, chạy thật xa. Lúc chạy ngang qua Tần Lâm còn nắm tay chọc tức hân:

- Tiểu oan gia, thu thập Từ tỷ tỷ, giở uy phong tối qua của huynh ra!

Yêu tinh này vừa nghịch ngợm lại mê người... Tần Lâm không nhịn được vỗ mông nàng một cái, Kim Anh Cơ nói xong cũng chạy nhanh hơn.

Thanh Đại cũng lặng lẽ rời đi, bất kể thế nào, lúc trước Từ tỷ tỷ cũng đã nhường cho nàng làm chính thê. Hôm nay là ngày vô cùng cao hứng của Từ tỷ tỷ, Thanh Đại biết nên làm như thế nào, hì hì, Từ tỷ tỷ sẽ bị Tần ca ca nuốt chửng...

Hai mỹ nhân đi rồi, chỉ còn lại một người, Tần Lâm sờ sờ cằm, cười xấu xa nói:

- Lão bà, theo nàng bây giờ chúng ta nên...

Phách lối gì chứ, Từ Tân Di đỏ mặt liếc hắt hắt một cái, lấy khí thế hết sức hiên ngang, coi chết như về trở lại phòng.

Sầm một tiếng đóng cửa phòng lại, Tần Lâm cười xấu xa hắc hắc, không hề khách sáo xông về phía đôi thỏ ngọc đang nhảy nhót trước ngực Từ Đại tiểu thư, ma trảo hắt thò từ dưới vạt áo vào, nắm lấy trái cây mê người trên đỉnh núi:

- Đại tiểu thư, vì sao không nói cho vi phu biết chuyện trước đây xảy ra ở Thiên Hương? Làm hại vi phu khổ sở đợi lâu như vậy, hắc hắc, vi phu phải trừng phạt nàng mới được.

- Chuyện gì vậy, rõ ràng chính là chàng cưỡng bách người ta!

Từ Tân Di thở hồng hộc, ngoài miệng lại không chịu nhận thua:

- Sắc lang, dâm tặc, ban đầu là chàng muốn... muốn làm chuyện ấy... người ta chỉ là bất đắc dĩ. Hừ, cách xa thiếp một chút, tiểu dâm tặc!

Dứt lời hai cánh tay Từ Đại tiểu thư liền dùng sức đẩy Tần Lâm ra.

Tần Lâm nhìn lại thấy sắc mặt Từ Tân Di đã trở nên đỏ ửng, mắt hạnh tròn xoe cũng lộ ra vẻ dịu dàng, không nhịn được cười lên, biết Từ Đại tiểu thư muốn chơi trò chơi nữ hiệp cùng dâm tặc.

- Đúng, vi phu chính là dâm tặc, bá vương ngành thượng cung thì đã sao?

Tần Lâm cười tà ác ép tới:

- Sớm muộn gạo sống nấu thành cơm chín, còn không phải là ngoan ngoãn theo ta sao, ha ha ha...

- Dâm tặc, nạp mạng đi!

Từ Đại tiểu thư múa may quả đấm, nhưng mềm nhũn không có lực đạo, bị Tần Lâm bắt được rất dễ dàng.

Nàng không ngừng vùng vẫy quyền đấm đá, ngược lại làm cho dục niệm Tần Lâm dâng cao. Hắn hung hăng ném Từ Tân Di lên giường, sau đó bắt đầu lột ra từng món y phục.

- Không... Không muốn!

Từ Tân Di trợn tròn hai mắt, thấp giọng kêu, hai tay giữ lại yếm trên ngực.

Chống cự là không có chút hiệu quả nào, hướng chỉ ý nguyện người chống cự hoàn toàn ngược lại với bản thân. Tần Lâm cười khàn khặc hết sức xấu xa, một tay lột yếm Từ Đại tiểu thư ra, khiến cho đôi thỏ ngọc đáng yêu lộ trần ra dưới ánh nến chập chờn khi mờ khi tỏ.

Chợt mất đi quần áo che đậy, tiếp xúc với hơi lạnh gió đêm, trên da thịt nàng nổi lên một lớp da gà li ti, Tần Lâm xoa nắn đôi thỏ ngọc cũng càng ngày càng cảm thấy êm ái dần hồi.

Chuyện cho tới bây giờ còn có thể do dự nữa sao, Tần Lâm cúi người đè lên thân thể mềm mại nóng ran của nàng, há miệng ra ngậm một quả trái mê người vào miệng, từ từ chuyển động đầu lưỡi, thưởng thức vị ngọt của nó.

Á... Từ Đại tiểu thư kêu lên một tiếng nũng nịu, tựa hồ hiệp nữ đã thần phục dưới dâm uy của dâm tặc hái hoa.

Tần Lâm nhả trái ra, liếm một mạch dọc theo vùng ngực bụng mẹn màng của mỹ nhân chạy dài xuống dưới. Đến bụng, hắn ra sức dùng miệng xé khố quần nàng ra, chỉ nghe soạt một tiếng, bắp đùi tròn trịa mẹn màng lập tức hiện ra trước mắt hắn.

- Dâm tặc!

Từ Tân Di khước từ gào thét, hai chiếc chân dài không ngừng giãy giụa. Nếu không phải là Tần Lâm giữ lại thật chặt, thật sự sẽ bị nàng hất xuống.

Chẳng lẽ kỹ xảo của Tần trưởng quan chúng ta chỉ có bấy nhiêu?

Tiểu sắc lang đưa ma thủ vào giữa hai chân nữ hiệp, vuốt tới vuốt lui giống như con lươn, vuốt ve da thịt mềm mại giữa hai đùi tròn trịa của nàng, chợt vuốt mạnh lên trên một cái.

Nữ hiệp đang phản kháng chợt trong cổ phát ra tiếng kêu hừ hừ, toàn thân căng thẳng, hai chân kẹp chặt lấy ma thủ Tần Lâm không ngừng ma sát, lúc này khe suối đã ướt đầm Xuân thủy...

Lại một lát sau, toàn thân Từ Đại tiểu thư mềm như bún, nước da bánh mật giờ đây trở nên đỏ ửng, đôi môi đầy đặn mấp máy như cá mắc cạn, đôi mắt hạnh bình thường sáng ngời, lúc này cũng như phủ một làn sương mỏng.

Thở ra một hơi thật dài, hai chân dài của Từ Tân Di biết điều tách ra, thanh âm khàn khàn nói:

- Tiểu sắc lang, lại bị chàng đắc thủ nữa, đến đây đi, ta không vào địa ngục ai vào địa ngục, muốn, muốn làm gì cứ việc nhắm vào bản nữ hiệp!

- Là bá, vương, ngạnh, thượng, cung!

Tần Lâm cười xấu xa nói nhỏ ở bên tai nàng, nói từng chữ một, đồng thời eo dùng sức đẩy mạnh về phía trước một cái.

Cho dù là Từ Tân Di thành thực khỏe mạnh cũng có cảm giác bị hoàn toàn xỏ xuyên qua, mất hạnh hoàn toàn thất thần, chân dài mê người không tự chủ được quán chặt lấy hông Tần Lâm, phối hợp nhịp nhàng theo động tác của hắn.

617. Chương 617: Thái Sư

Chẳng lẽ nữ hiệp từ nay trầm luân sao?

Không biết qua bao lâu, tình thế đã phát sinh biến hóa, Tần Lâm lẳng lặng nằm ở trên giường, Từ Tân Di đắc ý cỡi trên người hắn, cười đắc ý, lộ ra răng nanh nhọn hoắt:

- Hừ, dâm tặc, bản nữ hiệp xả thân trừ ma, làm cho ngươi kiệt sức, cũng không thể gieo họa cho tiểu thư nhà nào nữa.

Tần Lâm hai tay gối đầu, có vẻ hăng hái thưởng thức cảnh đẹp trước mắt: thân thể Từ Đại tiểu thư khỏe mạnh thành thực toát ra đầy mỡ hôi, tóc rối bù dính sát trên trán, ánh mắt khê cười, môi đỏ mọng khê nhếch. Đôi thỏ ngọc trước ngực theo nhịp thở phập phồng của nàng mà nhảy nhót không ngừng, eo thon nhỏ giống như moteur vận động không biết mệt mỏi, mang đến cho hai bên khoái lạc vô cùng, bắp đùi mịn màng trơn láng đang kẹp hông của hắn thật chặt.

- Xem ra không thể không xuất kỳ chế thắng được rồi...

Tần Lâm cười gian hắc hắc, lấy từ dưới gối ra một quả cầu màu bạc nho nhỏ.

Đó là miễn linh!

Hiệp nữ lập tức sắc mặt đại biến, mềm nhũn phục xuống xin tha:

- Tiểu bại hoại...!

Tiếng thét chói tai cuối cùng kia là vì sao... lúc này đã là vô thanh thắng hữu thanh.

Mấy ngày kế tiếp kinh sư gió êm sóng lặng, bọt sóng duy nhất chính là Bạt Hợp Xích xui xẻo bị lãng trì xử tử, mà Tần Lâm thịnh tình mời bọn Hoàng Đài Cát, Cổ Nhĩ Cách Đài Cát đi tới nơi xem.

Lý do cũng hết sức đường hoàng, Tần Lâm nói như thế này:

- Hoàng Đài Cát tôn quý, phu nhân ngài bị hại ở kinh sư, bây giờ chúng ta xử quyết hung thủ thay người, người có thể moi tim gan tên khốn lòng lang dạ sói kia, hiến tế trước bài vị tôn phu nhân.

Hoàng Đài Cát không có cách nào, ngoài ra y cũng lo rằng trước khi Bạt Hợp Xích chết đầu óc rối loạn, khai ra sự thật gì đó sẽ càng hồng bét, cho nên rốt cục y đích thân chạy tới pháp trường ở Thái Thị khẩu.

Quan sát cận kề quá trình lãng trì xử tử, Tần Lâm tỏ vẻ không sao cả. Cũng chỉ là giải phẫu cơ thể sống mà thôi, hắn đã giải phẫu người chết các loại rất nhiều, lúc học giải phẫu cũng từng giải phẫu qua không ít ếch, thỏ, gà sống, không hề quan tâm đến chuyện này.

Bọn Hoàng Đài Cát lại khác, trơ mắt nhìn đồng bạn bị cắt từng miếng thịt trong lòng khó chịu vô cùng, lại không thể nói với người ngoài.

Ngược lại Bạt Hợp Xích hết sức cứng đầu cứng cổ, có lẽ là nhớ tới vợ con già trẻ trên thảo nguyên, y thủy chung không nói tiếng nào, chẳng qua là dùng ánh mắt bi ai cầu khẩn nhìn Hoàng Đài Cát, sau đó liền nhắm mắt đợi chết, bị hình phạt lãng trì.

Đám quý tộc Mông Cổ khác thật ra đã có cân nhắc trong lòng. Bọn họ nhìn Hoàng Đài Cát mặc y phục hoa lệ ngồi trên cao, nhìn lại Bạt Hợp Xích bị cắt từng miếng thịt không còn hình người, trong lòng không khó chịu mới là chuyện lạ. tung hoành

Mông Cổ tôn sùng anh hùng, cái gọi là anh hùng chính là người có lực lượng, Thành Cát Tư Hãn Thiết Mộc Chân đã từng nói:

- Niềm vui lớn nhất trong đời chính là đuổi giết địch nhân của mình khắp nơi, xâm chiếm đất đai bọn họ, cướp đoạt của cải bọn họ, sau đó nghe tiếng kêu khóc của thê tử bọn họ.

Quan niệm thị phi của người Mông Cổ khác xa người Hán.

Phủ phục nịnh nọt với thủ lĩnh có thực lực, ức hiếp lăng nhục người nhỏ yếu, đây là pháp tắc cạnh tranh tự nhiên mạnh sống yếu chết trên thảo nguyên.

Nhưng làm thủ lĩnh cũng nhất định phải bảo vệ bộ hạ của mình, để cho bọn họ tránh khỏi bị người khác khi dễ, nếu không tại sao bọn họ phải làm trâu làm ngựa ỉnh?

Hiện tại Hoàng Đài Cát ngồi nguyên lành ở đó, thủ hạ tâm phúc của y Bạt Hợp Xích bởi vì thi hành mệnh lệnh của y mà bị triều đình lãng trì xử tử, thử hỏi Hoàng Đài Cát có còn được coi là một thủ lĩnh hợp cách, có lực lượng của anh hùng thảo nguyên sao?

Câu trả lời tạm thời còn chưa rõ ràng lắm, nhưng Hoàng Đài Cát nhất định cảm thấy khó chịu hơn vừa ngón một họng phân.

Cho dù là trở về Hội Đồng quán, cũng sẽ có một ít thanh âm khó nghe lọt vào tai.

Sắc mặt triều cống sứ Ma Ha La Giản Bộ Trại quốc vừa đen lại vàng cười lên:

- Những tên Thát Lỗ kia cả ngày kêu đánh kêu giết, cho là mình ghê gớm lắm, lần này thì sao, mắt mặt tới cả Trảo Oa quốc.

- Nay, lão huynh không nên nói chuyện lung tung, Trảo Oa quốc ta cũng không có nhân vật như Hoàng Đài Cát...

Người nói chuyện chính là cống sứ của Trảo Oa quốc.

Lập tức mọi người cười ồ, Trảo Oa quốc bị văng miếng.

Lời nói bóng gió giống như mọc cánh bay, cũng có mấy câu như vậy truyền tới tai Hoàng Đài Cát, nhưng y có thể làm gì được? Đây gọi là cầm đá tự đập vào chân mình, tự làm tự chịu.

Đại triều hội chuẩn bị đã lâu rồi cực bắt đầu trong sự buồn bực vô cùng của Hoàng Đài Cát.

Chuyện khiến cho Tần Lâm kỳ quái chính là Uy Linh Pháp Vương không dự hội, y tuyên bố bế quan mười ba ngày cầu phúc vì thiên hạ vạn dân, vĩnh viễn bảo vệ xã tắc giang sơn Đại Minh, chỉ phái Ngạch Triều Ni Mã Đại Lạt Ma đại biểu y tham gia triều hội.

Triều đình Đại Minh đối với Tây Tạng luôn luôn là lợi dụng tôn giáo tiến hành khống chế, sắc phong các cấp Pháp Vương, Quán Đỉnh Đại Quốc Sư, Quốc Sư... Dù là Ngạch Triều Ni Mã cũng có chức vị tăng quan, lại là đại đệ tử đời thứ hai của Trát Luận Kim Đỉnh tự, để cho y đại biểu dĩ nhiên không thành vấn đề.

Cần nhắc đến danh vọng long trọng của Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ Uy Linh Pháp Vương, triều đình còn phái người tới ủy lạo, kết quả đều bị ngăn ở bên ngoài tinh thất Long Phúc tự.

Hôm ấy Tần Lâm lấy thân phận Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ vào cung thật sớm, phối hợp với Lưu Thủ Hữu bố trí kiểm tra các hạng mục công việc nghi thức.

Đại triều hội là đại lễ quốc gia, dĩ nhiên Lưu Thủ Hữu không phải không biết nặng nhẹ, mặc dù vẫn bằng mặt không bằng lòng với Tần Lâm nhưng lúc này đã trở nên ngoan ngoãn, ra dáng vẻ hợp tác chân thành, hai người khách sáo với nhau giải quyết công việc xong xuôi.

Tần Lâm cùng Lưu Thủ Hữu lá mặt lá trái, hai người đều giả mù sa mưa, khiến cho Hồng Dương Thiện và Mã Bân đi theo cười thầm trong lòng.

Sao vừa lặn, hoa chào kiếm bội, liễu đắm sương, pháp phối tinh kỳ. Vạn Lịch để giá lâm Hoàng Cực điện, hai bên văn võ quần thần đứng hầu, phía dưới là hai mươi bốn con voi chở bảo bình, đám Đại Hán tướng quân dày dặc tầng tầng thấy đều mặc áo đỏ, khoác giáp bạc hộ giá, xếp hàng hết sức nghiêm chỉnh, quả nhiên có khí phái của thiên triều.

Các sứ thần các nước phiên thuộc Mông Cổ, Thổ Nhĩ Kỳ, Ả Rập, Tây Tạng, Xiêm La, Giản Bộ Trại, Triều Tiên, Lưu Cầu từ ngọ môn nối đuôi mà vào, theo như phẩm cấp cao thấp sắp hàng thứ tự, tất cả đều mặc y quan của bản quốc, mặc vào quan phục triều Minh ban cho, quay qua quay lại, từ xa nhìn lại cũng ra hình ra dáng.

Dùng ánh mắt của người đời sau mà xem, triều Đại Minh rất là bá đạo, tất cả quốc gia cùng phiên thuộc Thổ Ty vào cống triều hội cũng phải mặc quan phục triều Đại Minh, không ặc y phục bản quốc. Hơn nữa trước đó phải được Hồng Lư Tự dạy lễ nghi, hành Hán lễ, dùng Hán ngữ đối đáp với Hoàng đế tung hô vạn tuế.

Không biết Hán ngữ ư, mời ngài trở về đi, thứ cho chúng ta không tiếp đãi.

Chỉ tiếc sứ thần các nước đến gần lập tức khiến ọi người kinh ngạc, có người mặt đen như than, giống như vừa mới đào lên từ hầm than, chỉ có đôi đồng tử trắng dã dọa người. Có người tướng mạo ngũ đoản, lưỡng quyền nhô cao, miệng rộng, nhìn qua chẳng khác nào con khỉ. Chỉ có vóc dáng sứ thần Triều Tiên còn tạm được, Mục Lạp Đức giống như thần đèn cũng coi như đẹp để đường hoàng.

Kim Anh Cơ đứng hơi tụt lại phía sau so với các quốc vương sứ thần khác một chút, đưa tới một trận xôn xao nho nhỏ giữa triều thần, nguyên nhân không vì gì khác, nàng nổi bật như hạc giữa bầy gà.

Chỉ thấy giữa một đám sứ thần kỳ hình quái trạng, Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ đầu đội Phượng Sứ Xung Thiên quán, thân mặc Giáng Sa bào đại hồng, lưng đeo Đan Phượng Triều Dương đai, chân đi giày đỏ giống như một vầng mặt trời đỏ chói chậm rãi dâng lên trên Đông Hải, ánh sáng bắn ra bốn phía.

Mặt trái xoan của nàng tuy không son phấn nhưng toát ra vẻ ửng đỏ, làn thu ba mơ hồ như sương khói, trong lúc lưu chuyển toát ra khí tức của biển khơi. Miệng anh đào nhỏ đỏ tươi vốn là có vẻ xinh đẹp nhu mì, nhưng thần sắc nghiêm nghị lại phối thêm quan bào màu đỏ càng lộ ra phong thái tha thướt yêu kiều.

Không ít ánh mắt đều nhìn về phía Tần Lâm, số quan viên hơi biết được chút nội tình vừa hâm mộ vừa ghen tị Tần trưởng quan.

Khụ khụ, Tần Lâm ho khan hai tiếng, nhìn Kim Anh Cơ cười cười.

Kim Anh Cơ cũng không úy kỵ, cũng nhìn về phía Tần Lâm mỉm cười. Ánh sáng mặt trời vừa mọc chiếu vào mặt của nàng, không còn nét yếu mị ngày xưa mà chỉ còn nét diễm lệ khôn tả.

- Quả thật là quốc sắc!

Ngay cả Vạn Lịch trên ngự tọa cũng có một khoảnh khắc thất thần.

Trương Kinh chuyên về nịnh hót lập tức khom lưng thật thấp hỏi:

- Bệ hạ?

Vạn Lịch lập tức ngồi thẳng lại, nhàn nhạt nói:

- Nói một tiếng mà thôi, người quan trọng làm gì chứ?

Thấy Trương Kinh kinh ngạc, Trương Thành đứng ở bên trái thầm thở mái trong lòng.

Vả lại chớ nói nữ Thổ Ty tuyệt đối không phải là Hoàng đế có thể dây vào, nếu như bệ hạ có chủ ý này, e rằng từ Thái hậu đến Trương Tướng gia rồi đến cả triều văn võ sẽ oanh tạc trái tim. Huống chi hai ngày gần đây bệ hạ đang mặn nồng thăm thiết với cung nữ họ Trịnh kia, hai người như keo như sơn, đầu óc đầu mà nghĩ tới nữ nhân khác chứ?

Cũng phải nói ánh mắt của Tần tướng quân thật sự không tệ, cung nữ kia không chỉ có dung mạo xinh đẹp khiến cho Hoàng gia phải mê mẩn nàng, thủ đoạn lại càng bất đồng với người khác. Thân là cung nữ lại dám nhéo lỗ tai Hoàng đế, thậm chí ôm y, cười hì hì sờ đầu y... Hừ, không ngờ rằng Hoàng đế mê mẩn như bị nàng bỏ thuốc, Vương thị ở Từ Ninh cung trước đó một thời gian may mắn được sủng ái, bụng cũng dần dần lộ vẻ mang thai, Hoàng đế cũng không hỏi một tiếng, dường như quá mức vô tình vô nghĩa.

Ừm, người chỉ là một thái giám, nghĩ nhiều như vậy làm gì? Trương Thành âm thầm bấm mình một cái, cảm thấy Tần tướng quân thật không hổ là phúc tướng, cung nữ hần thuận miệng đề cập tới với Trương Tiểu Dương, giúp nàng điều đến Dưỡng Tâm điện, nhìn bề ngoài hết sức bình thường, không ngờ rằng lập tức được Vạn Lịch nhìn trúng,

Nói không chừng tương lai Trịnh thị sẽ được phong là phi tần, Trương Thành cảm thấy bước này coi như là đi đúng rồi.

Đương nhiên một vị tần đường như đối với cung nữ đã là vô cùng ghê gớm. Cho dù là hiện tại Trương Thành biết rõ Vạn Lịch đối với Trịnh Trinh như keo như sơn, cũng tuyệt đối không nghĩ tới tương lai nữ tử trẻ tuổi này sẽ đi tới bước kia.

Tịnh roi quát ba tiếng bôm bốp, chuông trống cùng vang lên, quốc nhạc trời dậy làm cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của Trương Thành, cũng cắt đứt vẻ mờ ám của Tần Lâm và Kim Anh Cơ đang bốn mắt nhìn nhau.

Các vị sứ thần tung hô vạn tuế, theo như ban bộ đi đúng trình tự, khí thế của thiên triều đại quốc hiển lộ không bỏ sót. Trong mấy ngàn năm lịch sử dài đằng đẵng, bất kể thế nào Trung Hoa vẫn là trung tâm của thế giới phương Đông, thành lập hệ thống triều cống thậm chí hơn xa Thổ Nhĩ Kỳ, chuyện này đã đủ để ngạo nghễ đứng trên đỉnh thế giới.

Hoàng Cực điện ban yến là giai đoạn cuối cùng của triều hội, Tần Lâm thân là công thần chiêu an Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ Ty, dĩ nhiên cũng phải tham gia.

- Chư vị mộ thiên triều ta vương hóa, không ngại xa xôi vạn dặm tới dự triều hội, lòng trăm rất an ủi.

Vạn Lịch vô cùng cao hứng nói, lại cố ý chuyển sang Tần Lâm:

- Chuyện đáng để nhắc tới chính là, lần này tới tham gia đại triều hội lại có thêm một vị Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ so với năm trước. Năm ngoái Miến Điện tuyệt cống, sợ rằng có người sẽ nói Đại Minh ta vua yếu tôi hèn, nhưng năm nay lại là cục diện vạn quốc tới châu, ha ha, sự thật thắng hùng biện!

Có thể nhìn ra được Vạn Lịch cao hứng vô cùng, Nho gia nói thánh quân hiển thần tại vị mới có bát phương chấp tay Tứ Di tới châu, hiện tại Tứ Di tới châu cũng đã chứng minh Hoàng đế anh minh, thần tử hiền năng không sai vào đâu được.

Các đời Hoàng đế các triều không ai là không thích cục diện này.

Trương Cư Chính cũng tỏ ra ngạo nghễ, rất có vẻ đắc ý, thậm chí ném một ánh mắt cảnh cáo về phía Hoàng Đài Cát đang ủ rũ cúi đầu: lão phu cầm quyền triều chính, uy chấn thiên hạ, người dám buông lời ngông cuồng, uy hiếp khai chiến với Đại Minh ta ư? Lần này chém một viên Đại tướng của người trước, nếu vẫn còn không biết hối lỗi, vậy chờ trách ta không cảnh cáo trước.

Trương Tướng gia cải cách chưa thành nên không muốn đánh giặc, nhưng lão cơ hồ đem hết toàn lực ủng hộ Thích Kế Quang biên luyện lính mới, dẫn dò các đại thần Binh bộ Thượng Thư Tăng Tĩnh Ngô, Công bộ Thượng Thư Lý Ấu Tư điên cuồng chế tạo hỏa thương hỏa pháo, chẳng lẽ sau khi luyện thành cánh đại quân này sẽ để nằm nhà chơi? Ngày tháng thoải mái còn lại của bọn Hoàng Đài Cát rõ ràng không thể kéo dài lâu.

Cảm giác được Trương Tướng gia có ý cảnh cáo, Hoàng Đài Cát càng cảm thấy bức mình. Lần này đã mất phu nhân lại hao binh, trên đầu cũng có dấu hiệu bị cấm sừng, quả thật y chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Vạn Lịch càng nói càng cao hứng, xem ra có tình yêu tươi đẹp quả thật khác hẳn, thậm chí y còn nói đùa với Tần Lâm:

- Tần ái khanh, khanh chiêu an Doanh Châu Kim Tuyên Ủy Sứ phải ra biển, phải đấu với Hải Sa hội tạo phản làm loạn, khổ đấu với Bạch Liên giáo, quả thật vất vả công cao, Kim tướng quân quy mộ thiên triều cũng thật đáng mừng. Chi bằng Tần ái khanh cùng Kim tướng quân ngồi chung một bàn đi, tiếp đãi Kim tướng quân thật tốt thay trăm.

Tần Lâm ngẩn ra, thấy sắc mặt của Vạn Lịch vẫn bình thường, trong bụng lại cảm thấy buồn cười.

Quần thần có kẻ hiểu được chút nội tình cơ hồ sắp té xỉu. Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ ngồi cùng bàn yến tiệc ở Hoàng Cực điện, hai người này thật là phá tiền lệ. Bất quá, Kim Anh Cơ là nữ Thổ Ty, đây cũng là quốc yến dành riêng cho ngoại quan, quả thật không tiện phái tần phi, Công chúa, mệnh phụ... bồi tiếp nàng. Để cho quan chiêu an là Tần Lâm phụng bồi cũng coi như là lựa chọn tốt nhất ngoài sáng.

Về phần trong tối thì... Từ Văn Bích, Chu Ứng Trình nháy nhó với nhau, cười xấu xa: người không nói, ta không nói, chúng ta đều không nói, ha ha!

Da mặt Tần Lâm dày đạt tới mức độ khoáng tuyệt cổ kim, không cần để ý địa vị cao quý của quốc yến ở Hoàng Cực điện. Vạn Lịch đã nói như vậy, hẳn bèn cung kính không bằng tuân mệnh, lãnh mệnh dời bàn, ngồi đối diện với Kim Anh Cơ.

Vạn Lịch cười ngất, lòng nói trăm chỉ là đùa giỡn, người cho là thật tới ngồi đối diện Kim tướng quân sao? Tần ái khanh thật đúng là thành thật, dù sao nam nữ thụ thụ bất thân, không biết Kim tướng quân có chú trọng chuyện này, có tức giận hay không...

Không hề có chuyện tức giận, Kim Anh Cơ có thể uống rượu cùng bàn với tình lang của mình trên Hoàng Cực điện, tuy rằng không nói là vinh hạnh gì, nhưng cũng có thể coi như kỳ ngộ hiếm có.

Mặt trái xoan Kim Anh Cơ ửng đỏ, lặng lẽ nguyệt Tần Lâm một cái, thấp giọng nói:

- Tiểu oan gia, huynh thật sự ngồi cùng bàn uống rượu với nô gia sao?!

- Sao hả, bản quan là phụng chỉ chiêu an...

Tần Lâm khoác lác mà không biết thẹn, ánh mắt nhìn vào cổ áo Kim Anh Cơ, rả xuống dưới.

Nghĩ đến tiểu oan gia này 'chiêu an' mình như thế nào, sắc mặt Kim Anh Cơ lại đỏ bừng lên, hận không thể đá cho hắn một cước dưới gầm bàn.

Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ tình chàng ý thiếp, tâm trạng đặc biệt tốt, ăn cơm cũng nhiều hơn bình thường rất nhiều, như lang như hổ, chộc cho Tuyên Ủy Sứ Kim tướng quân mấy lần che miệng cười duyên.

Vạn Lịch để thấy vậy vô cùng tán thưởng, gật đầu nói:

- Ừm, quả nhiên Tần ái khanh cùng Kim tướng quân rất là tương đắc, tuy rằng hiện tại hiền thần nhiều, nhưng từ sau Vương Sùng Cổ, Phùng Phùng Thời, Ngô Đoài, nói đến sở trường chiêu an, Tần ái khanh là đệ nhất.

Phùng Bảo, Trương Kinh, Trương Thành đồng thời khinh bỉ Tần Lâm trong lòng, nếu bộ hạ biết được tên này chiêu án thế nào, còn có thể nói lời này sao?

Bất quá bọn họ cũng chỉ thầm oán trong lòng mà thôi, nếu ai dám nói ra phá hỏng dấu hiệu thịnh thế vạn quốc tới châu này, thật sự là đáng chết.

Triều hội đại điển kết thúc thắng lợi, đến khi sắp sửa kết thúc, Lại bộ Thượng Thư Vương Quốc Quang ra ban tấu thỉnh:

- Bộ hạ, có câu thánh quân hiền thần tại vị mới có vạn bang tới châu, hôm nay sở dĩ Đại Minh thiên triều ta được Tứ Di cung kính, chính là nhờ bộ hạ thánh minh thiên tử, Thái Phó Trương tiên sinh tận tâm phụ tá. Cổ thần không tiếc mạo muội, tấu thỉnh thăng Trương tiên sinh là Thái Sư, tỏ vẻ vinh sủng, cũng biểu hiện với sứ thần tứ phương Đại Minh ta có thánh quân hiền thần!

Cả tiệc trở nên yên tĩnh, cần phải biết Thái Bảo Thái Phó Thái Sư gọi là Tam Công, theo điển chế Đại Minh, văn thần chỉ có thể truy phong Tam Công sau khi chết. Lúc còn sống được phong Tam Công chỉ có khai quốc Thừa tướng Lý Thiện Trường vào năm Hồng Vũ, còn có vị Trương Cư Chính bây giờ đã được phong Thái Phó.

Nếu Trương Cư Chính được tấn thăng làm Thái Sư, lão chính là đệ nhất nhân sau Lý Thiện Trường của triều Đại Minh hai trăm năm qua!

Mặc dù đã sớm có người thượng tấu, nhưng vào lúc này Vương Quốc Quang nói ra, Vạn Lịch vẫn cảm thấy đột ngột, bèn đưa ánh mắt nhìn về phía lão sư của mình.

Trương Cư Chính cười khẽ, uyển chuyển khước từ:

- Lão phu có tài đức gì dám thỉnh phong Thái Sư, đứng trên đỉnh văn thần như vậy? Vương Thiên Quan khen quá lời rồi, lão phu thẹn không dám nhận.

Vương Quốc Quang nghiêm nghị nói:

- Thánh nhân có câu ‘việc nhân đức không nhường ai’, Trương tiên sinh vì dân vì nước đức hạnh tràn đầy, phong công Yêm Đáp Hãn, chiêu an Doanh Châu, nếu như ngài còn từ chối ắt sẽ làm trăm quan cảm thấy buồn lòng, cũng khiến cho Tứ Di hiểu lầm thiên triều ta không thể bổ nhiệm bậc hiền thần.

Thật sao, lời nói này rất hay, không chỉ có vinh nhục được mất của cá nhân Trương Cư Chính, còn dính đến thái độ trăm quan và thể diện của triều đình,

Tăng Tĩnh Ngô lập tức ra ban tấu:

- Vương Thượng Thư nói có lý, thần đồng ý!

Công bộ Thượng Thư Lý Ấu Tư cũng nói:

- Không sai, Trương tiên sinh điều lý âm dương, minh chính được mất, hẳn nên ngồi ghế Thái Sư mới có thể tỏ rõ uy nghiêm thiên triều Đại Minh ta với Tứ Di!

- Thần đồng ý!

- Thần đồng ý!

- Thần cũng đồng ý!

Hộ bộ Thượng Thư Trương Học Nhan, Lễ bộ Thượng Thư Phan Thịnh, Đô Sát viện Thiêm Đô Ngự Sử Vương Triện rồi rít ra ban khải tấu.

Cả triều văn võ, Giang Lăng đẳng chiếm cứ nửa giang sơn, lần này nhất thời thanh thế thật lớn, đám người Hình bộ Thượng Thư Nghiêm Thanh, Tả Đô Ngự Sử Trần Giá thấy đều thất sắc.

Tim của mọi người đập thành thịch liên hồi, muốn xem Vạn Lịch có cử động thế nào.

- Ha ha ha, hay, hay lắm!

Vạn Lịch hăng giọng cười to, sau đó không ngừng gật đầu, luôn miệng nói:

- Chưa vị ái khanh công trung với nước, chuyện các người tấu thỉnh, trăm chuẩn cho! Trương tiên sinh bắt đầu phụ chính từ khi trăm còn nhỏ, công cao đức dày, lẽ ra trăm phải sớm hạ chỉ thụ dư Thái Sư cho tiên sinh, hiện tại phải chờ quần thần tấu thỉnh là sơ suất nhất thời của trăm.

Trương Cư Chính khẽ mỉm cười, chấp tay một cái:

- Bệ hạ nói quá lời, lão thần có tài đức gì dám ngồi lên địa vị Thái Sư...

Vạn Lịch càng nở nụ cười khả ái một mực dùng lời lẽ ôn tồn thuyết phục, Trương Cư Chính kiên quyết từ chối, hai thầy trò này sử dụng Thái Cực quyền đánh nhau kẻ tới người lui, phối hợp hết sức nhịp nhàng kín đáo.

Thái Sư chưởng tá thiên tử, lý âm dương, kinh bang tế thế, quyền cao chức trọng. Trương Cư Chính lấy địa vị Thủ Phụ nhiếp chính thực tế, lại thêm hàm Thái Sư, quả thật là đứng trên đỉnh quần thần.

- Sao hả, tiểu oan gia...

Kim Anh Cơ len lén bấm Tần Lâm, hiện tại hai người bọn họ đã sớm không phải là tiêu điểm cho văn võ bá quan và đám sứ thần Tứ Di chú ý:

- Trương Cư Chính làm Thái Sư, huynh còn dám lui tới với nữ nhi của lão chẳng?

Tần Lâm nghiêm nghị nói:

- Tuy là như vậy, ta vẫn lui tới!

Kim Anh Cơ cười trộm không ngừng, liếc hẩn một cái:

- Sắc đảm bao thiên!

Rốt cục Thái Cực quyền của hai thầy trò Trương Cư Chính đã phân thắng bại, ngoài mặt là Trương Cư Chính bại, vô cùng miễn cưỡng đón nhận chức Thái Sư, nhưng trên thực tế rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trong lòng mọi người biết rõ ràng.

Quốc yến kết thúc, Trương Cư Chính được bá quan tiền hô hậu ủng ra khỏi Hoàng Cực điện, thấy trong ánh mắt Tần Lâm mang theo vài phần kinh dị, lão tiên sinh dừng bước lại, nhìn lên bầu trời phong vân biến ảo, chậm rãi nói:

- Trên đỉnh quần thần, độc chưởng triều cương, đó là thế nào? Người hiểu ta, duy chỉ có Xuân Thu! Kẻ kết tội ta, duy chỉ có Xuân Thu!

Quần thần nghe được Trương Cư Chính đối đáp cùng Tần Lâm, các đại lão võ thần tính tình thẳng thắn thiếu tâm cơ tự nhiên không hiểu, nhưng đám văn thần xuất thân Lương Bổng âm thầm kinh hãi, các đại thần Nghiêm Thanh, Trần Giá càng hoảng sợ biến sắc.

Những lời Trương Thái Sư mới vừa nói trích từ Mạnh Tử Đằng Văn Công Hạ, chính là lấy nguyên văn lời Khổng Tử, từ trong miệng Trương Cư Chính nói ra rõ ràng là ngầm có ý so sánh mình với thánh hiền.

618. Chương 618: Tăng Cường Hợp Tác

Phụ bật thiên tử, quyết ý cải cách, ra sức đẩy mạnh triều chính mới, đương thời người nào có thể sánh vai cùng ta, ai có thể đạt tới cảnh giới của ta?

Độc chưởng triều cương, kiêm cả trong ngoài, đẳng vũ giảng đầy, bên trong lục hợp đánh đâu thắng đó, người nào có thể cản được ta?

Chỉ có sử xanh Xuân Thu mới có thể đánh giá công tội của ta!

Trương Cư Chính chậm rãi nói, sau đó thu hồi ánh mắt khỏi bầu trời kinh sư, khẽ nhếch mày lên, bên trong mắt phượng toát ra thần quang sáng chói, làm như vô tình đảo qua bọn quan viên Nghiêm Thanh một lượt.

Cử chỉ hơi hợm lại có oai như lôi đình, mặc dù Nghiêm Thanh là chính nhị phẩm Hình bộ Thượng Thư cũng chột cảm thấy kinh hãi trong lòng, không tự chủ được cup mắt xuống, không dám nhìn thẳng vào mắt Trương Cư Chính.

Phàm là quan viên thủ cựu vừa rồi ở Hoàng Cực điện không đồng ý Giang Lăng đảng đề cử Trương Cư Chính nhậm chức Thái Sư, thấy đều phủ một làn sương lạnh trên mặt. Hoặc là giận mà không dám nói gì, hoặc là về mặt tịch mịch, hoặc là âm thầm hối hận.

Thành viên Giang Lăng đảng tương trợ triều chính mới như Vương Quốc Quang, Trương Học Nhan, Tăng Tĩnh Ngô, Phan Quý Tuần... sắc mặt hoàn toàn khác hẳn, ai nấy cười vui vẻ.

Những triều thần mới vừa rồi còn hơi do dự, nhưng rốt cục cũng đứng ra tán thành càng cảm thấy quyết định của mình vừa rồi vô cùng sáng suốt.

Trương Cư Chính rõ ràng là mượn chuyện tấn phong Thái Sư thể hiện cho khắp cả thiên hạ biết lực không chế hùng mạnh của mình đối với triều cục, ép văn võ quần thần cả triều phải tỏ rõ thái độ, cũng giáng cho phe phản đối một đòn đả kích nặng nề, tiến thêm một bước đẩy mạnh triều chính mới.

Lần này quả nhiên vô cùng lợi hại, nhất thời làm cho phe phản đối câm như hến, Hoàng Cực điện yên lặng như tờ.

Tần Lâm biết được đại khái tương lai Trương Cư Chính, trong lòng phát ra tiếng thở dài bùi ngùi cảm khái, cũng không hy vọng cha vợ tương lai giẫm lên vết xe đổ, bèn không để ý đến nguy hiểm đứt khoát lên tiếng khuyên nhủ:

- Những chuyện mà Trương Thái Sư làm đương nhiên là ý chí anh dũng mà làm, nhưng theo hạ quan thấy lại có hơi hoành hành bá đạo một chút. Theo ngu kiến của hạ quan, thật ra thỉnh thoảng cũng có thể viên chuyển biến thông một chút...

Cái gì... tất cả văn võ bá quan đều ngơ ngác nhìn nhau. Thái Sư Trương Tướng gia độc chưởng triều cương, đứng trên đỉnh quần thần, Tần Lâm lại dám trách lão hoành hành bá đạo ngay trước mặt nhiều người như vậy, lá gan to lớn khiến cho người ta nghe thấy phải kinh hồn khiếp vía.

Bọn Nghiêm Thanh, Lưu Thủ Hữu lại hết sức vui mừng, thầm nói không phải là họ Tần cấu kết Trương Cư Chính nhiều lần đề ép chúng ta hay sao. Lần này hần dám nói hươu nói vượn ngay trước mặt văn võ bá quan, nhất định đã đắc tội với Trương lão nhi không ít. Nghêu cò tranh nhau thì ngư ông đắc lợi, đây quả thật là chuyện tốt.

Tần Lâm nói những lời này cũng là liều mạng mà nói. Vừa mới dứt lời hần đã than thở trong lòng, cảm thấy nhất định sẽ bị Trương Cư Chính trách móc, tính khí lão tiên sinh khó chịu vô cùng.

Kim Anh Cơ ngược lại vui buồn lẫn lộn, thầm nhủ trong lòng:

- Tiểu oan gia huynh cần gì chuốc khổ vào thân như vậy? Hi hi, chọc cho Trương lão nhi tức giận, đại môn tướng phủ đóng lại, huynh sẽ không được gặp vị thiên kim tướng phủ kia nữa, để xem huynh có hối hận hay không...

Nằm mơ cũng không nghĩ tới không những Trương Cư Chính không tỏ ra tức giận, ngược lại nét mặt già nua hơi đỏ lên, sau khi ngẩn người ra một chút bèn vung ống tay áo cười nói:

- Tiểu tử vô tri, lão phu tự có chủ trương, ha ha, cần người phải nhiều lời lắm miệng hay sao?

Ủa, vì sao Trương Cư Chính không tức giận? Không chỉ có Lưu Thủ Hữu, Nghiêm Thanh, cho dù là Tăng Tĩnh Ngô, Trần Giá đang âm thầm toát mồ hôi lạnh thay Tần Lâm cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ ra Trương Tướng gia vẫn hay hoành hành ngang ngược, sau khi bị Tần Lâm chỉ trích ngay trước mặt văn võ cả triều còn có thể cười hi hi, ngay cả lời trách mắng hần cũng chỉ có vẻ qua loa hơi hợm, không thấm thía gì.

Trương Cư Chính hơi lúng túng, thối râu phù phù: hừ, Tần tiểu tử người cho là lão phu tán thành cáo phong Từ thị chính là làm tiền lệ thay Tử Huyền, chính là nhượng bộ đối với tiểu tử người đó sao? Đắc ý vong hình, lão phu không chịu gả Tử Huyền cho chính là hoành hành ngang ngược, còn cần người khuyên lão phu ‘Viên chuyển biến thông’ nữa sao? Thật là... thật là quá kiêu ngạo, lão phu sẽ không để cho người đắc ý!

Không trách Trương Thái Sư hoàn toàn hiểu lầm, ai bảo bình thời Tần Lâm quen đùa giỡn cợt nhả với vị Thủ Phụ để sư đứng đầu quần thần này. Hơn nữa trước đó Trương Cư Chính tán thành cáo phong Từ Tân Di đúng là có chút tư tâm như vậy, hiện tại Tần Lâm bất ngờ nói lời nghĩa chính từ nghiêm hiêm thấy từ trước tới nay, cho nên bị lão hoàn toàn hiểu lầm.

Chư vị Đại tướng Giang Lăng đẳng Vương Quốc Quang, Trương Học Nhan vây quanh Trương Thái Sư như chúng tinh phủ nguyệt, ai cũng nhìn Tần Lâm thêm vài lần, bày tỏ thiện ý không hề che giấu: trong mười năm qua, kẻ dám trách Thủ Phụ để sư trước mặt đông người như vậy, nếu không phải bị cách chức chính là bị lưu đầy, sung quân. Tướng gia từng nói ‘phàm là kẻ nào làm trở ngại triều chính mới của ta, xúc phạm bản Tướng gia, cho dù là có tài đức như chi lan (cỏ chi và cỏ lan, thời xưa chỉ sự cao thượng, tài đức, tình bạn tốt.), ta cũng sẽ diệt trừ! Thế nhưng Tần Lâm lại hoàn toàn ngược lại, có thể thấy rằng lão tiên sinh cũng nhìn hắn với ánh mắt khác biệt.

Thật ra giống như tất cả triều thần, Tần Lâm cũng không hiểu vì sao, lòng nói cha vợ tương lai không phải là dễ nói chuyện, lão trở nên hiền hòa thân thiết như vậy từ lúc nào? Suy nghĩ một chút, hắn nói với giọng điệu hòa hoãn hơn:

- Hạ quan xuất ngôn mạo phạm, Thái Sư thứ tội, nhưng thật sự là xuất phát từ tấm lòng thành, mong rằng sau khi Thái Sư trở về phủ cần thận suy nghĩ một chút.

Lần này biết cầu xin ta rồi sao? Nhớ tới nữ nhi độc nhất vừa ngoan ngoãn vừa thông minh của mình, Trương Thái Sư lại mềm lòng: thôi được, lão phu tha cho tiểu tử người... Loại chuyện như cầu hôn, ắt người phải tới cầu xin ta. Nếu lão phu đáp ứng ngay tức khắc mà không từ chối năm lần bảy lượt, vậy thể diện của Thái Sư đương triều vụt ở nơi nào?! Nếu người nói chân thành, vậy phải có hành động cụ thể, chỉ bằng vào vài lời nói suông mà muốn lão phu mở miệng cho phép gả Tử Huyền, làm sao có chuyện dễ dàng như vậy, nằm mơ!

Vừa đi vừa suy nghĩ, Trương Cư Chính dần dần đi xa. Tưởng tượng tới cảnh Tần Lâm năm lần bảy lượt tới phủ cầu xin cưới Tử Huyền, lúc ấy mình phải dứt khoát từ chối hắn vài lần, làm ra dáng vẻ lão Thái Sơn uy vũ, lập tức Thái Sư gia không nhịn được mỉm cười.

Cảnh tượng này truyền tới tai Vạn Lịch rất nhanh, vị Hoàng đế trẻ tuổi này thiếu chút nữa lệ rơi đầy mặt: trung thần, quả thật trung thần! Tần ái khanh can đảm trung thành, bất kể được mất cá nhân chỉ trích Trương tiên sinh cầm giữ triều chính chuyên quyền ngay mặt, quả thật chính là cánh tay đắc lực của trẫm!

Ngay đêm đó, biển chữ vàng của tướng phủ Giang Lăng ở hẻm Sa Mạo bên ngoài Đăng Thị khẩu đổi từ Thái Phó phủ thành Thái Sư phủ, tân khách đổ xô chen chúc tới chúc mừng, quả thật là đông như họp chợ.

Thái Sư Thái Phó Thái Bảo hợp xưng Tam Công, thời thượng cổ thiên tử thấy Tam Công cũng phải đứng dậy kính lễ, Thái Sư lại là đứng đầu Tam Công. Thời Chu Vũ vương có Thượng Phụ Khương Tử Nha, thời Chu Thành vương là Chu Công Đán, thời Hán Hiến Đế là Đồng Trác, lúc nhà Minh vừa khai quốc có Thừa Tướng Lý Thiện Trường, trước sau được phong chức quan này, tất cả đều đứng đầu quần thần.

Tuy rằng triều Minh không lập Thừa tướng nhưng quyền bính nội các ngày càng gia tăng, đến Trương Cư Chính quyền mưu thủ đoạn cực kỳ ỉn càng có thực quyền nhiếp chính. Hôm nay lão leo lên tới chức Thái Sư, rốt cục đã leo lên tới tột đỉnh, quyền khuynh thiên hạ.

Ba huynh đệ Trương Kính Tu, Trương Tự Tu, Trương Mậu Tu thấy đều mặc quan phục đứng ở cửa đón khách. Bọn họ thừa kế dung mạo phụ thân, ai nấy giống như cây ngọc trước gió, cử chỉ ngôn ngữ đều khéo léo phù hợp thân phận tân khách tới.

Giám sát Ngự Sử Khâu Thuần lại khiêng hai tấm liễn sơn son thếp vàng tới. Bởi vì lễ vật lần trước rất được Trương lão tiên sinh ưa thích, lần này dám canh cửa đặc biệt không đòi tiền vào cửa của y nữa.

Bên trong phòng khách tân khách chật nhà, nhất nhị phẩm đại quan chen chúc đông nghịt, lại có thật nhiều phiên thuộc cống sứ tới kinh đang ngồi.

Khâu Thuần mở lụa đỏ bao bọc đôi liễn ra, cao giọng đọc:

- Nhật nguyệt tịnh minh, vạn quốc bá Đại Minh thiên tử. Khâu Sơn vi nhạc, tứ phương tụng Thái Nhạc tướng công!

Đôi liễn này rất khéo, không chỉ tả được cảnh tượng vạn quốc tới châu, Tứ Di phủ phục, còn hợp thời hợp cảnh. Hơn nữa chữ Nhật bên trái, chữ Nguyệt bên phải hợp lại là chữ Minh, trên chữ Khâu dưới chữ Sơn hợp lại là chữ Nhạc, quả thật vừa khéo.

- Hay, hay lắm...

Trương Cư Chính vỗ tay mà cười, lệnh cho tả hữu treo đôi liễn lên.

Khâu Thuần cười cực kỳ vui vẻ, y dùng họ mình trong vế liễn đầu, sau này mỗi khi Trương Cư Chính thấy liễn nhất định sẽ nhớ tới, à, đôi liễn này là do họ Khâu tặng...

Người có lòng quan sát bốn phía, chú ý không thấy Tần Lâm xuất hiện trong số tân khách tới tướng phủ chúc mừng. Thì ra rốt cục tên họ Tần chộc giặc Trương Thái Sư, hơn phân nửa là bị ngăn lại ở ngoài cửa, tự làm tự chịu, vì sao lại khổ sở như vậy?!

Tỷ như Lưu Thủ Hữu, y chính là một trong những kẻ chú ý sớm nhất tới chuyện Tần Lâm không có trong đám tân khách, nhất thời đàm luận ồn ào, chuyện trò vui vẻ, thậm chí hỏi riêng Tam công tử Trương gia giao tình cũng không tệ lắm:

- Thế huynh, hôm nay tên họ Tần không có tới sao?

- Không có, tối nay không thấy bóng dáng hắn đâu cả.

Trương Mậu Tu trả lời vô cùng khẳng định.

Lưu Thủ Hữu vui như mở hội, đầu mày cuối mắt linh hoạt vô cùng.

Trương Mậu Tu đi ra ngoài, trong lòng thầm nói: hừ, chẳng lẽ ta phải nói cho người biết Tần Lâm đã sớm vào phủ bằng cửa sau, đang ở cùng một chỗ với muội muội ta sao?

Trương Tam công tử cũng không lo lắng Tần Lâm và muội muội làm ra chuyện gì khiến cho y trở thành đại cừu ca quá sớm. Bởi vì ngoại trừ Tần Lâm ra còn có một con kỳ đà cản mũi thật to phụng bồi, Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ Ty Kim Anh Cơ Kim tướng quân.

Trong vườn hoa, vấn đề phức tạp liên quan tới mấy chục vạn lượng bạc thuế hàng năm, sinh kế của đông đảo dân chúng vùng duyên hải cùng với chuyện mua bán trên biển giữa triều Đại Minh cùng chư phiên thuộc Đông Hải Nam Dương, đã đặt thành hiệp nghị mới thông qua miệng lưỡi sắc bén của hai vị mỹ nhân. Hai bên Thái Sư phủ và Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ Ty nhất trí đồng ý tiến thêm một bước tăng cường hợp tác.

Từ trước tới nay liên lạc với Ngũ Phong hải thương đều do Trương Tử Huyền đại diện Trương Cư Chính tiến hành. Dù sao Kim Anh Cơ là nữ tử, Trương Cư Chính ỷ vào thân phận của mình không bằng lòng nói chuyện trực tiếp với nàng, Trương Tử Huyền lại khác, kẻ tới người lui long trời lở đất, mùi thuốc súng nồng nặc hơn bất cứ nơi nào. Nguyên nhân vì sao... trong lòng ba người đang ngồi đây đều hiểu rõ.

Tần Lâm Tần trưởng quan bình thời hay pha trò cợt nhả, vào lúc này ngoan ngoãn hơn bất cứ ai, giống như một đứa trẻ ngoan ngồi yên bên cạnh, không ngừng cắn hạt dưa, ăn bánh hạt đào.

Lúc nào cần giả ngây giả dại thì nên giả, nếu không ngậm miệng lại vạn nhất để lộ ra cái gì, vậy thì ô hô ai tai.

Rốt cục đàm phán tràn đầy mùi thuốc súng kết thúc, Tần Lâm thở ra một hơi thật dài:

- Hai vị, hai vị tiểu thư, tối nay trăng sáng gió mát, mọi người nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt một chút có được hay không?

- Được, tiểu muội gầy đàn rửa tai cho Tần huynh!

Trương Tử Huyền dung mạo như thiên tiên hé miệng cười một tiếng, ánh mắt thâm thúy mê người lại nhìn chăm chăm Kim Anh Cơ.

Kim trưởng quan cười yêu mị, không tỏ ra yếu thế chút nào:

- Tử Huyền khảy đàn, Anh Cơ thổi tiêu, chúng ta cầm tiêu hợp tấu có được chăng?

Tiếng đàn du dương vang lên, tay ngọc Trương Tử Huyền nhẹ nhàng gảy Cửu Tiêu Hoàn Bội cầm, thanh âm như cao sơn lưu thủy. Tiếng tiêu cũng hết sức du dương, Kim Anh Cơ gác ngọc tiêu lên môi đỏ mọng, tiếng nhạc dường như mang theo tiếng sóng rì rào của Đông Hải.

Trắng sáng sao thưa, mỹ nhân như ngọc, mùi hoa say lòng người, hay ột khúc cầm tiêu hợp tấu.

Đàn xong một khúc, Trương Tử Huyền nhẹ nhàng vuốt dây đàn:

- Kim Tuyên Ủy quả nhiên lợi hại, tiếng tiêu ẩn hàm đao sinh vân diệt, mơ hồ có có chí bao trùm Đông Hải.

Kim Anh Cơ cũng tỏ ra khiêm tốn hiếm thấy:

- Khen quá lời rồi, tiếng đàn Tử Huyền tiểu thư cao khiết mệnh mông, giống như câu thơ ‘Bắc phương có giai nhân, tuyệt thế mà độc lập’, thật là khó được.

Dứt lời, hai vị mỹ nhân đều nhìn chăm chăm Tần Lâm, chờ xem hắn bình phẩm thế nào.

- Chuyện này...

Tần Lâm gãi gãi đầu, nhìn cái miệng anh đào nhỏ nhắn của Kim Anh Cơ đang cong lên:

- Nếu như bảo ta nói, ta vẫn thích thổi tiêu hơn.

Rầm! Ngọc tiêu Kim Anh Cơ gõ thẳng lên trên đầu hắn.

Trương Tử Huyền đã cười phục trên dao cầm, hai vai giật giật.

Đại triều hội năm Vạn Lịch thứ chín tiến hành viên mãn, dựa theo lời nói của Tần Lâm, đây là một đại hội đoàn kết, đại hội thắng lợi, hai bên chủ khách trao đổi ý kiến trong không khí thân thiết hữu hảo. Hệ thống triều cống Đông Á lấy Trung Quốc làm tông chủ được củng cố thêm một bước, sứ thần các nước Trảo Oa, Xiêm La... bày tỏ các phiên thuộc đều là một phần không thể tách rời của trung ương thiên triều, cũng đưa ra lời khiển trách mạnh mẽ với hành động xâm lược Nam Dương của người Tây Ban Nha, Bồ Đào Nha.

Lần thịnh hội này các phe đều có thu hoạch, Đại Minh thực hiện mục tiêu chính trị vạn quốc tới châu, tăng cường ảnh hưởng thống trị đối với phiên thuộc. Các quốc gia phiên thuộc và Thổ Ty tăng cường liên lạc với trung ương thiên triều, được bảo đảm an toàn trong hệ thống triều cống.

Nhưng phe có thu hoạch nhiều nhất lần này chính là Trương Cư Chính và Giang Lăng đảng của lão.

619. Chương 619: Nể Tình Đài Cát

Dựa theo quan điểm Nho gia chính thống nhất, bát phương chấp tay, Tứ Di phủ phục chính là minh chứng thánh quân hiền thần tại vị, ngôi vị Hoàng đế của Vạn Lịch đã là lớn nhất, thắng như thế nào đi nữa cũng không thể thành Thái Thượng hoàng. Cho nên thánh quân chẳng qua là hư danh, quyền nhiếp chính của Trương Cư Chính là từ Thái Phó tấn thăng Thái Sư, chân chính đứng đầu quần thần, củng cố địa vị càng thêm vững chắc.

Bắc có Yên Đạp Hãn phong cống, Nam có Doanh Châu chiêu an, thể hiện ra tình cảnh vương triều trung hưng, chứng minh Giang Lăng đảng chấp chính đúng cách, gia tăng cân lượng cho chuyện đẩy mạnh triều chính mới. Đạt thành hiệp nghị mở rộng thông thương với Ngũ Phong hải thương, dự trừ sẽ có một khoản

thuế rất lớn rót vào ngân khố, tiền chi cho việc biên luyện lính mới, trị thủy đường sông cũng sẽ rộng rãi thông thả hơn.

Tiếp theo là Kim Anh Cơ thu hoạch cũng không ít, từ chính lục phẩm Thổ Ty Trưởng Quan thăng lên thành tam phẩm Tuyên Ủy Sứ, thế tập đời đời, vĩnh viễn là Hải Đông Bình Phiên. Trương Tử Huyền còn đại biểu phụ thân đưa ra cam kết, sẽ tiến thêm một bước giải khai hải cấm trên cơ sở Hàng Châu, Nguyệt Cảng, dần dần gia tăng thông thương khẩu ngạch, chuyện này càng thêm có lợi đối với Ngũ Phong hải thương.

Kể mất mát nhiều nhất đương nhiên là Hoàng Đài Cát, đã mất phu nhân lại hao binh, danh tiếng bị bôi nhọ. Người không hiểu nội tình đều nói y bị cấm sừng, đám quý tộc Mông Cổ hiểu được đại khái nội tình lại cảm thấy ngay cả thủ hạ tâm phúc Bạt Hợp Xích y cũng không bảo vệ được.

Hoàng Đài Cát cũng không thể quan tâm quá nhiều, Tái Ngoại truyền ra tin tức Yêm Đáp Hãn bệnh nặng, đúng lúc này y không còn mặt mũi ở lại nữa, bèn mượn chuyện này từ giả triều đình thật sớm, ủ rũ bỏ chạy trở về Tái Ngoại.

Đúng lý ra Hoàng Đài Cát là công sứ từ giả rồi đi sớm nhất, triều đình nên có điều bày tỏ. Nhưng Thái Sư đương triều Trương Cư Chính cố ý làm cho y thấy, nên lúc gần đi chỉ phái tiểu quan cửu phẩm Hồng Lư Tự Chủ Bộ Triệu Sĩ Trinh đi tiễn hành.

Uy Linh Pháp Vương bế quan không ra, cũng phái Ngạch Triều Ni Mã Đại Lạt Ma thay mặt sư phụ tiễn khách.

Ở Đức Thắng môn phía Bắc kinh sư, bọn Hoàng Đài Cát ủ rũ cúi đầu chuẩn bị cút đi. Nhớ lại lúc tới đây oai phong biết chừng nào, triều đình dùng lễ nghi nghênh đón long trọng tới mức nào, lúc này rời đi lại vô cùng vắng lạnh, quả thật cực kỳ thê thảm, trong lòng các vị quý tộc Mông Cổ cảm thấy khó chịu vô cùng.

Ngạch Triều Ni Mã Đại Lạt Ma có bề ngoài vừa đen lại mập, mặc tăng bào đỏ để lộ một bên vai, đầu đội mũ tăng giống như cây chổi, hai tay choàng khăn ha-đa lên cổ Hoàng Đài Cát, cổ vũ cho y:

- Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ từng nói, Hoàng Đài Cát là hộ giáo Vi Đà thần hạ phạm, có đại trí tuệ, đại duyên phận, cực kỳ thù thắng, thất bại nhất thời bất quá chỉ là thử thách đã được chỉ định trong số mạng, tương lai phúc báo còn dài!

Những lời này thanh âm tương đối lớn, tựa hồ Hoàng Đài Cát sớm có dự liệu, ưỡn ngực thật cao, ánh mắt quét qua tất cả quý tộc Mông Cổ.

Quý tộc các bộ và các Na Nhan võ sĩ trong lòng thất kinh, Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ tôn quý trí khôn tinh thâm, pháp lực vô biên, y đã nói Hoàng Đài Cát là Vi Đà hạ phạm, còn có thể giả được sao?

Giả thần giả quỷ... Triệu Sĩ Trinh thầm mắng một tiếng, lòng nói lão tử cùng Tần trưởng quan còn có chuyện, nào có thời gian rồi rảnh bồi tiếp các người lái nhai như vậy? Hoàng Đài Cát người cũng cút nhanh đi, chớ có dài dòng lời thôi nữa...

Hoàng Đài Cát rất không cam lòng nhìn lại tường thành kinh sư lần cuối, mặc dù có Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ ủng hộ, nhưng dù sao chuyển đi kinh sư lần này thật sự vô cùng mất mặt, trong lòng áo nào là chuyện khó tránh khỏi.

Đúng lúc này, phía Nam chợt vang lên tiếng vó ngựa, tựa như có thật nhiều nhân mã đang chạy tới.

Chẳng lẽ là ai đó tương tri chạy tới đây đưa tiễn? Hoàng Đài Cát vui mừng trong lòng, xem trận thế này người tới cũng không ít, cuối cùng cũng vớt vát được chút thể diện.

Nhưng chỉ sau khoảnh khắc, sắc mặt của Hoàng Đài Cát lập tức trở nên hết sức khó coi, bởi vì người tới là Tần Lâm và Kim Anh Cơ.

- Hoàng Đài Cát dừng bước, bản quan đặc biệt tới đưa tiễn!

Tần Lâm cởi Đạp Tuyết Ô Chuy, từ rất xa đã vô cùng nhiệt tình chào hỏi.

Kim Anh Cơ cũng khề nhếch cái miệng nhỏ nhắn nở một nụ cười khanh khách, càng lộ ra vẻ yêu mị mê người.

Tần Lâm không tới còn đỡ, hiện tại hắn tới khiến cho Hoàng Đài Cát càng thêm buồn bực, hừ mũi một tiếng,

- Vì sao Đài Cát lại đi gấp như vậy, ôi, ở lại thêm vài ngày nữa đi...

Tần Lâm tỏ vẻ cực kỳ tiếc nuối nói, làm như vừa mới nhớ ra:

- Đúng rồi, Triết Biệt huynh đệ ở nơi nào, ủa, y không đi cùng các người hay sao?

Thân hình Hoàng Đài Cát lập tức chững lại, hôm đó đánh nhau, mặc dù đánh Triết Biệt vỡ đầu chảy máu nhưng cũng không dám thật sự giết người, để cho y chạy thoát. Đã có một thời gian không biết tung tích Triết Biệt, khiến cho trong lòng Hoàng Đài Cát cũng có chút lo âu.

Thật sự không có cách nào khác, Hoàng Đài Cát cố gắng nặn ra một nụ cười, chấp tay một cái:

- Đa tạ Tần tướng quân tới đưa tiễn, ngài biết Triết Biệt ở đâu sao, tiểu khả không nhìn thấy y đã bốn năm ngày qua.

Tần Lâm cả kinh thất sắc:

- Ôi chao, thật là kỳ quái! Ngày hôm trước y tìm tới bản quan, nói đã đánh mất văn điệp thông quan của Đài Cát, cần phải làm lại cái khác. Bản quan nể tình Đài Cát lập tức làm văn điệp khác cho y, nể mặt Đài Cát còn tặng cho y một con khoái mã, năm mươi lượng bạc. Chẳng lẽ y không nói với Đài Cát sao?

- Người... Người!

Hoàng Đài Cát gơ tay chỉ Tần Lâm, giận đến nổi run lên bần bật, không nói được hết câu.

Y đang lo Triết Biệt sẽ chạy về thảo nguyên trước mình, nói ra nguyên nhân chân chính cái chết Đức Mã, vậy thì đất bằng chắc chắn sẽ dậy sóng. Bất quá Triết Biệt không có văn điệp thông quan, không ra quan được, tưởng sẽ rơi lại phía sau mình.

Không ngờ rằng Tần Lâm làm văn điệp thông quan thay Triết Biệt không nói, còn tặng thêm khoái mã cho y, quả thật chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Triết Biệt cỡi ngựa một mình lên đường ngày hôm trước, suy đoán lúc này đã chạy qua Tuyên Phủ, cho dù là Hoàng Đài Cát có chấp cánh cũng không đuổi kịp.

Lúc này Hoàng Đài Cát giận đến nổi trợn mắt, Tần Lâm lại tỏ dáng vẻ vô tội, dường như hắn cũng thật sự lo cho đối phương.

Kim Anh Cơ che miệng anh đào nhỏ, cười đau cả bụng, tiểu oan gia Tần Lâm này thật là xấu xa.

- Đi, chúng ta đi!

Hoàng Đài Cát trợn trừng mắt, rất lâu sau mới thốt ra một câu như vậy, sau đó y xoay đầu ngựa lại ra khỏi Đức Thắng môn, sắc mặt đen sạm như vừa mới ăn phải một đồng phân lớn.

Đám quý tộc Mông Cổ rồi rít giục ngựa đuổi theo, đám anh hùng Tái Ngoại này không có tâm cơ gì, thẳng ruột ngựa không nhìn được xì xào bàn tán: Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ nói Hoàng Đài Cát là hộ pháp Vi Đà, nhưng không hiểu vì sao mỗi lần y gặp phải Tần tướng quân lại ném mùi đau khổ như vậy.

620. Chương 620: Kỹ Thuật Tiến Bộ

Nếu theo đó suy đoán, trừ phi Tần tướng quân là Văn Thù Bồ Tát hóa thân!

Hoàng Đài Cát giục ngựa chạy như bỏ trốn, chỉ trong thoáng chốc đã không còn thấy bóng dáng.

Ngạch Triều Ni Mã Đại Lạt Ma nghe các quý tộc bàn tán, nhìn nhìn Tần Lâm đầy thâm ý. Đến khi Tần Lâm phát giác ra, y nhanh chóng dời ánh mắt đi nơi khác, miệng tuyên một tiếng Phật hiệu, chạy trở về Long Phúc tự.

Triệu Sĩ Trinh nghênh đón Tần Lâm, sắc mặt vui mừng:

- Tần trưởng quan làm gia tăng chí khí chúng ta, diệt uy phong Hoàng Đài Cát, khiến cho hạ quan nhìn thấy hết sức vui mừng.

Tần Lâm phát tay một cái, cười nói:

- Chớ có vui mừng suông, mau dẫn bản quan cùng Kim tướng quân đi xem thử bảo bối Tây Dương, đó mới là thật sự vui mừng.

Trương Cư Chính, Kim Anh Cơ ai cũng có thu hoạch, Tần Lâm cũng được như ý nguyện. Sứ thần Thổ Nhĩ Kỳ Mục Lạp Đức không chỉ có bề ngoài giống như thần đèn, hơn nữa còn thật sự thực hiện nguyện vọng Tần Lâm, đó chính là cung cấp toàn bộ kỹ thuật Lỗ Mật súng: trong đó bao gồm một loại máy tiện bằng gỗ cao bằng nhà hai tầng, cùng với ba tên kỹ sư nô lệ Thổ Nhĩ Kỳ giàu kinh nghiệm.

Dĩ nhiên không phải là Mục Lạp Đức vận chuyển từ Thổ Nhĩ Kỳ tới, tất cả đều lấy tài liệu tại chỗ, dựa theo bản vẽ trực tiếp chế tạo ở kinh sư.

Mới đầu là Triệu Sĩ Trinh quan sát Mục Lạp Đức cùng kỹ sư, lúc chế tạo được một nửa, Tất Mậu Khang cùng Lý Hỏa Vượng Tần Lâm giữ lại ở xưởng hỏa khí Nam Kinh đã chạy tới, ba người cùng nhau nghiên cứu, rất nhanh đã nắm được kỹ thuật.

Thử vận hành máy tiện vài ngày, hết thấy tình huống đều tốt, ba người báo tin vui cho Tần Lâm, vào lúc này đi xưởng đồ sắt ở phía Bắc thành thị sát.

Xưởng sắt cách Đức Thắng môn cũng chỉ mấy dặm đường, dọc theo đường đi Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ cười cười nói nói cũng không úy kỵ, Triệu Sĩ Trinh thấy vậy thề lưỡi thật dài: a, thì ra Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ quả thật có qua lại với Tần trưởng quan, vị trưởng quan này quả thật vươn tay thật dài...

Xưởng sắt ở phía Bắc thành vì đúc các loại đồ lớn như chuông lớn, hỏa pháo... phòng ốc đặc biệt cao lớn rộng rãi, trong đó bày hai cỗ máy tiện cao hơn một trượng cũng không hề chật chội.

Lúc Tần Lâm và Kim Anh Cơ tới, Tất Mậu Khang cùng Lý Hỏa Vượng đang chỉ huy các học đồ làm việc hăng say. Ba tên học đồ đứng trên máy tiện quay tay quay dẫn động mũi khoan, khoan nông súng. Ba tên kỹ sư nô lệ Thổ Nhĩ Kỳ đứng bên cạnh không ngừng gật đầu tỏ vẻ tán thưởng.

Triệu Sĩ Trinh kêu lên một tiếng, đám người Tất Mậu Khang mới phát hiện Tần Lâm tới, đang muốn hành lễ tham kiến, Tần Lâm khoát khoát tay:

- Các người bận rộn, không cần hành lễ.

Tất Mậu Khang, Lý Hỏa Vượng cũng biết được Tần trưởng quan không để ý tới hư lễ bề ngoài, bèn tiếp tục sử dụng máy tiện với các học đồ.

Triệu Sĩ Trinh ở bên cạnh giải thích:

- Thật ra kỹ thuật máy tiện này cũng không phức tạp, phần lớn đều làm bằng gỗ, bất quá là cấu tạo vô cùng xảo diệu, giúp cho tốc độ khoan nông súng nhanh hơn lúc trước ít nhất gấp bốn, cho nên Lỗ Mật quốc mới có thể trang bị nông Lỗ Mật súng đặc biệt dài như vậy.

Năm đầu Vạn Lịch vẫn chưa phải là niên đại cách mạng công nghiệp khoa học kỹ thuật Tây Dương hoàn toàn vượt trội. Trước mắt khoa học kỹ thuật các nước ai có sở trường nấy, tỷ như Oa đảo Nhật Bản đặc biệt sắc bén, người Tây Âu hoàn thành khám phá hàng hải địa lý, kỹ thuật chế tạo hỏa thương của Thổ Nhĩ Kỳ tương đối dẫn trước...

Ngược lại Trung Quốc thể hiện ra ưu thế cân bằng kỹ thuật tương đối toàn diện, năm Gia Tĩnh phỏng chế điều thương Tây Dương, một lần một vạn khẩu không có khó khăn chút nào, bất chúc cực giống bản gốc của Bồ Đào Nha thậm chí Tây Ban Nha.

Tần Lâm quay một vòng, quan sát máy tiện, đương nhiên còn kém rất xa so với những cỗ máy toàn sắt thép thậm chí kỹ thuật số ở đời sau, nhưng thao tác hoàn toàn thủ công, cũng rất tiện lợi vào thời này.

- Nói như vậy chỉ cần có bản vẽ cùng kỹ thuật tài liệu tương quan, thật ra thì ở bất kỳ địa phương nào cũng có thể lợi dụng kỹ thuật chế tạo nông súng loại này sao?

Tần Lâm gãi đầu một cái, nhìn Triệu Sĩ Trinh.

Triệu Sĩ Trinh không chậm trễ chút nào gặt đầu một cái.

Kim Anh Cơ nắm chặt tay của Tần Lâm, dĩ nhiên nàng biết chuyện này có ý nghĩa thế nào.

Nụ cười của Tần Lâm vô cùng âm hiểm, lực lượng trên biển được vô trang tinh binh lợi khí như vậy, rất nhanh sẽ khiến cho Đông Tây lưỡng dương trở nên sôi trào.

Tần Lâm cũng không chuẩn bị sao chép nguyên bản Lỗ Mật súng, dù sao thứ này vẫn còn lạc hậu hơn hỏa thẳng thương, lúc đánh giặc phải đốt dây dẫn hỏa bất tiện biết bao. Nòng súng nhỏ dài như vậy độ chính xác rất cao, thế nhưng uy lực lại hơi nhỏ, bắn từ xa không thể nào xuyên thủng trọng giáp.

Chỗ ưu tú nhất của Lỗ Mật súng chính là kỹ thuật chế tạo nòng súng của nó, hiệu suất được đề cao từ ba tới năm lần so với thủ công. Thời này chế tạo nòng súng cơ hồ hao tổn hết bảy tám thành thời gian và chi phí của toàn bộ khẩu súng, nòng điều thương nguyên bản hoặc Tấn Lôi Thương dài ba thước, cần có một người thợ làm việc ròng rã một tháng mới có thể chế tạo ra.

Hiện tại có máy tiện này rồi, ba tên thợ hợp tác sử dụng một máy tiện, hai ngày rưỡi là có thể cho ra nòng một khẩu súng trường, hơn nữa chất lượng tốt hơn quá khứ, bắn chính xác hơn, lại khó nổ nòng hơn.

Về phần Xế Điện Thương Tần Lâm mang theo bên mình, nòng súng chỉ dài có một thước, chế tạo dễ dàng hơn, mỗi máy tiện như vậy chỉ cần hai canh giờ là có thể cho ra một cây.

Tất Mậu Khang cùng Triệu Sĩ Trinh tính toán đại khái một chút, áp dụng kỹ thuật sản xuất nòng súng mới đã giảm giá cả của cả khẩu súng xuống còn chừng bốn thành. Mỗi khẩu Tấn Lôi Thương ước chừng bảy lượng bạc, mỗi khẩu Xế Điện Thương không tới ba lượng bạc.

Nói cách khác, giá Tấn Lôi Thương ước chừng tương đương với bộ cung quân dụng tương đối tinh xảo, mà giá cả Xế Điện Thương thậm chí không chênh lệch mấy so với cung săn bắn thông thường. Cứ như vậy, tương lai hỏa thương sẽ hoàn toàn thay thế cung tên.

Phải biết vào thời Chu Lệ hai trăm năm trước chính là ‘Thần Cơ súng đi trước, mã đội theo sau’, đánh cho Mông Cổ phía Bắc rã rời đầy đất. Sở dĩ binh khí nóng không thể thay thế vũ khí lạnh chủ yếu là vì chi phí quá cao, tài chính triều đình khó có thể chịu đựng.

Nhưng bây giờ tình huống hoàn toàn khác, kỹ thuật tiến bộ mang đến biến hóa long trời lở đất.

Tất Mậu Khang cùng Lý Hỏa Vượng hoàn thành công việc, trình một nòng súng mới vừa khoan xong cho Tần Lâm xem.

Nước thép đen bóng trông có vẻ sắc bén, cảm giác nặng nề khiến cho người ta cảm thấy yên tâm. Bên ngoài sáng loáng, nòng súng chính xác, mặc dù vẫn chưa thể sánh ngang với thành phẩm cơ giới hóa sản xuất đại trà đời sau, nhưng đã hoàn toàn vượt qua chế phẩm thủ công, thể hiện ra mỹ cảm đặc biệt của kim loại gia công.

- Văn minh chiến thắng dã man...

Tần Lâm cảm thán, gõ nòng súng xuống đất một cái, phát ra tiếng va chạm giàu cảm xúc.

Hắn lập tức hạ lệnh chỉnh lý kỹ thuật công nghệ máy tiện này, sao chép ra đưa cho Binh bộ Thượng Thư Tăng Tĩnh Ngô, Công bộ Thượng Thư Lý Ấu Tư, từ nay biên quân Kế Trấn của Thích Kế Quang sẽ được vô trang với giá tiền thấp hơn, trong thời gian ngắn hơn.

Cung mạnh nỗ cứng, cỡi ngựa bắn cung vô địch ư? Ha ha, cũng phải run rẩy trước mặt hỏa thương.

Kim Anh Cơ chu cái miệng anh đào nhỏ nhắn bấm Tần Lâm một cái, kê vào lỗ tai nói nhỏ:

- Tiểu oan gia, bên nô gia...

Khụ khụ, chú ý ảnh hưởng, sắc mặt Tần Lâm ửng đỏ, thật may là Triệu Sĩ Trinh, Tất Mậu Khang đều vội vàng nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn máy tiện, làm bộ không nhìn thấy.

- Xưởng rèn này bất quá chỉ tạm thời sử dụng...

Tần Lâm giải thích:

- Máy tiện, thợ thuyền đều phải xuôi Nam trở lại Nam Kinh, mấy ngày nữa nàng đi hãy đưa bọn họ đi theo.

Xưởng rèn ở kinh sư này lập ra hoàn toàn là vì tạm thời giao dịch với Mục Lạp Đức, Tần Lâm tìm Công bộ Thị Lang Phan Quý Tuần mượn công xưởng dùng tạm, lúc sản xuất chân chính vẫn phải trở về quê nhà Nam Kinh.

Chế tạo súng cần có gỗ tốt và mỏ sắt có hàm lượng cao, pha chế thuốc súng cần có lưu huỳnh tiêu thạch. Đạn cần có chì, vỏ đạn dùng giấy làm bằng vỏ cây dâu. Trong đó lưu huỳnh và chì ở Nam Kinh có nhiều nhất, khu vực rừng rậm ở phía Nam tài nguyên phong phú, gỗ cũng dễ kiếm hơn ở phương Bắc, giấy vỏ cây dâu ở Giang Tây giá rẻ mà chất lượng tốt.

Cho nên thiết lập xưởng công binh ở Nam Kinh, lợi dụng hải vận cùng Trường Giang thủy vận có thể thu thập các loại nguyên liệu thuận tiện.

Mặt khác chế tạo hỏa khí ở kinh sư rất dễ khiến cho người ta đàm tiếu, lập xưởng công binh ở Nam Kinh có Ngụy Quốc Công Tử Bang Thụy chiếu ứng, vậy sẽ yên tâm hơn nhiều.

Kim Anh Cơ có thuyền lớn, để cho nàng đem máy tiện cùng nhân viên kỹ thuật trở về Nam Kinh rất tiện. Đến Nam Kinh chỉ cần đưa nhân viên kỹ thuật cùng một máy tiện xuống, một máy tiện khác cùng ba tên kỹ sư nô lệ Thổ Nhĩ Kỳ trực tiếp theo thuyền đi Đài Loan Cơ Long, chỉ đạo đám thợ rèn ở mẫu cảng của Ngũ Phong hải thương cải thiện công nghệ.

Tần Lâm nói ra an bài của mình, Kim Tuyên Ủy Sứ Đại nhân nhất thời vui vẻ ra mặt, sóng mắt lưu chuyển khe lờm hẩn, hừ, cuối cùng tiểu oan gia cũng có chút lương tâm.

Nói xong an bài, Tần Lâm liền cười híp mắt nhìn Triệu Sĩ Trinh, nếu đi Nam Kinh lão Triệu sẽ không thể làm tiếp Chủ Bộ Hồng Lư Tự nữa, đối với vị quan văn thư hương môn đệ này mà nói, không khác nào lựa chọn cực kỳ quan trọng trong đời.

Triệu Sĩ Trinh đã sớm nghĩ tới vấn đề này, nhưng không nghĩ tới xảy ra nhanh như vậy ngăn người ra một chút, rốt cục nghiêng rằng một cái:

- Thôi được, nếu Tần tướng quân thương yêu, hạ quan còn do dự gì nữa. Triệu mỗ không làm chức quan Chủ Bộ Hồng Lư Tự cửu phẩm nhỏ như hạt mè này.

Nói xong, Triệu Sĩ Trinh vô cùng quyết đoán cởi ô sa xuống ném vào trong lò rèn, nháy mắt một trận khói xanh lượn lờ, cháy thành tro bụi.

Suy nghĩ một chút cũng phải, cho dù là phụ thân của Thanh Đại Lý Kiến Trung lấy thân phận Cử Nhân xuất sĩ, cũng còn bị đám Tam Giáp Tiến Sĩ coi thường. Mặc dù Triệu Sĩ Trinh xuất thân thư hương môn đệ nhưng lại khoa cử bất lợi, ngay cả Cử Nhân cũng không phải, nhờ vào thư pháp tốt mới lấy được chức quan, có ai coi trọng y?

Nhớ lại Trương Công Ngư vốn là người tốt cũng coi thường mình, quan viên chính đồ khác đối với mình thế nào cũng không cần phải nói. Triệu Sĩ Trinh làm chức quan Chủ Bộ Hồng Lư Tự cửu phẩm nhỏ xú như vậy còn có ý nghĩa gì?

Không bằng đi theo Tần Lâm, dù sao cũng còn có chút hy vọng cho tương lai.

Nhìn ô sa bị đốt sạch, luồng khói xanh cuối cùng tiêu tán trong không khí, Triệu Sĩ Trinh không khỏi bùi ngùi cảm khái, lần này y đã hoàn toàn từ giã cuộc sống mấy chục năm qua.

- Ha ha ha, hay, đốt hay lắm! Chức quan cửu phẩm bị người ta coi thường như vậy, quả thật không nên làm.

Tần Lâm đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to, chọc cho Triệu Sĩ Trinh mặt đỏ tới mang tai, đột nhiên đưa tay vỗ vỗ vai y, đối giọng nói:

- Nếu Triệu tiên sinh đốt ô sa quan văn, bản quan sẽ cho người một chiếc mũ khác, chỉ bất quá mũ này sẽ không có cánh.

Quan văn đội ô sa có cánh, ô sa không cánh đương nhiên là quan giáo Cẩm Y Vệ đội.

Tần Lâm cười vỗ vỗ tay, lập tức có thân binh Hiệu Úy bưng quan phục, ô sa, lệnh bài, văn điệp ra giao hết cho Triệu Sĩ Trinh.

Chữ viết trên hổ đầu bài còn tươi rói: Bá Hộ Cẩm Y Vệ, Triệu Sĩ Trinh.

Chủ Bộ Hồng Lư Tự là quan cửu phẩm, Bá Hộ Cẩm Y Vệ lại là lục phẩm, mặc dù trên tổng thể địa vị quan võ thấp hơn quan văn, nhưng Cẩm Y Vệ thắng ở thực quyền rất lớn, Bá Hộ lại cao hơn Chủ Bộ tới ba phẩm, chân chính thăng một lúc ba cấp.

Cho dù là Triệu Sĩ Trinh nhiều năm lao đao lận đận khiến cho tính tình trở nên cố chấp bướng bỉnh, vào lúc này cũng hoàn toàn bị thuyết phục, khoe mắt đỏ lên ngập ngừng nói:

- Tần tướng quân đối đãi, đối đãi với ta như thế, hạ quan, hạ quan...

Cuối cùng y xấu hổ quá không tiện nói thẳng ra, nhưng ý kẻ sĩ chết vì người tri kỷ là tuyệt đối không sai.

Kim Anh Cơ cười một cách tự nhiên, càng nhìn vẻ mặt đóng kịch của Tần Lâm càng cảm thấy người này giống hệt như Tào Tháo, rất thạo cách mua chuộc lòng người. Tỷ như phù bài Bá Hộ của Triệu Sĩ Trinh, rõ ràng Tần Lâm đã sớm ngờ tới y sẽ có quyết định như thế nào.

- Còn người, Tắt tiên sinh cũng đã thật lâu chưa trở về quê phải không?!

Tần Lâm lại cười híp mắt nhìn Tắt Mậu Khang, lúc trước y bị Từ lão đầu ép lên Lương Sơn.

Tắt Mậu Khang cũng chần chờ một chút, sau đó cung kính chấp tay thi lễ:

- Học trò theo Tần tướng quân hai năm qua, học được rất nhiều thứ, quả thật được ích lợi không nhỏ. Bất quá lúc trước rời nhà vội vàng, lại bị Từ lão tiên sinh trêu, ô danh ở quê quán đang chờ rửa sạch...

- Được, chuyện này đơn giản, chỉ cần Bắc Trấn Phủ Ty ta gửi một đạo công văn tới đó, sẽ giải tội cho người.

Tần Lâm hơi dừng một chút, lại nói:

- Hay là Tắt tiên sinh ở xưởng rèn Nam Kinh thêm nửa năm một năm nữa, chờ sang năm Nhâm Ngọ khoa thi Hương đi ứng thí đi.

Nghe Tần Lâm chịu giải oan ình, lại ình đi ứng thí, Tắt Mậu Khang hết sức vui mừng, luôn miệng nói cảm tạ.

- Đúng rồi, bản quan còn có phong thư gửi cho Thuận Thiên Vương Phủ Doãn, Tắt tiên sinh thuận đường mang đi thay ta...

Tần Lâm như mới sực nhớ ra, thuận tay lấy từ trong ngực ra phong thư đưa cho Tắt Mậu Khang.

Nhìn thấy bên ngoài phong bì màu đỏ viết mấy chữ to ‘Nguyên Mỹ huynh thân khai’, nước mắt lão Tắt cũng sắp rơi xuống.

Thi Cử Nhân Tiến Sĩ vừa phải dựa vào thực lực lại phải trông vào may mắn, không phải là bản lãnh lớn thì nhất định sẽ đậu. Từ Văn Trường có tài năng tới mức nào, kết quả thi rớt rất nhiều lần, tuy rằng Triệu Sĩ Trinh cũng không phải là hạng người bình thường nhưng cũng khó lòng nắm chắc.

621. Chương 621: Tiến Công Đại Dương

Tắt Mậu Khang có phong thư này, vậy thì lại khác, có thể nói thi Cử Nhân là mười phần chắc chín. Thuận Thiên Phủ Doãn Vương Thế Trinh tự Nguyên Mỹ, chính là đương kim lãnh tụ văn đàn, quan chấm thi thi Hương không phải đệ tử cũng là văn hữu của y. Có một câu nói của Vương Thế Trinh, muốn thi đậu Cử Nhân là hết sức dễ dàng. Huống chi có Vương Thế Trinh thay mặt đề bạt, văn danh sẽ bay bổng, tương lai thi Hội, thi Đình đều có ích.

Cho dù là học chăm chỉ mười năm cũng chưa chắc đã có được cơ duyên như vậy. Tính ra bị Từ Văn Trường ép lên Lương Sơn, làm việc cho Tần Lâm hai năm, Tất Mậu Khang vẫn lãi to.

- Được rồi được rồi, chớ có mơ màng nhìn bản quan như vậy có được chăng?

Tần Lâm cười cợt nhả, nói đùa một câu.

Đột nhiên Tất Mậu Khang quỳ xuống nói:

- Tần tướng quân đối xử với học trò ân trọng như núi, học trò chỉ cầu có thể được tướng quân thu vào dưới trướng, vĩnh viễn báo ân đức tướng quân, như vậy cuộc đời này không còn gì nuối tiếc.

Giới cho Tất Mậu Khang thông minh linh mẫn, mười Triệu Sĩ Trinh thúc ngựa chạy theo cũng không kịp.

Tần Lâm cười gật đầu một cái, hai tay đỡ dậy:

- Tất thế huynh, xin đứng lên, xin đứng lên!

Thế huynh thông thường là xưng hô ngang hàng, nhưng cũng có thể dùng cho ân chủ gọi môn sinh. Tần Lâm đổi cách xưng hô, tất nhiên đã thu Tất Mậu Khang vào môn tường.

Lại dặn dò một phen, an bài hết thấy thỏa đáng, Tần Lâm mới cùng Kim Anh Cơ rời khỏi xưởng thợ rèn.

Kim Anh Cơ nhìn nhìn Tần Lâm giống như không quen biết, chợt cười khanh khách:

- Tiểu oan gia, hao hết công phu thu được Triệu Sĩ Trinh, đến Tất Mậu Khang lại để cho y dễ dàng chạy thoát, huynh...

- Người nào dùng theo tài này, vật nào dùng theo chức năng ấy.

Tần Lâm bĩu môi:

- Triệu Sĩ Trinh tính khí khó chịu, cho làm kỹ thuật thích hợp nhất, làm quan chắc chắn sẽ toàn gánh lấy xui xẻo. Ngược lại Tất Mậu Khang thức thời vụ, tính tình viên thông, lăn lộn trong quan trường tương đối có tiền đồ.

- Huynh thật sự rất giỏi hoạt, hừ, lần đầu tiên gặp mặt, thật đúng là không nhìn ra...

Kim Anh Cơ liếc hần một cái, lại nói:

- Đúng rồi, nô gia đã chế tạo không ít súng pháo, cũng mới đóng xong ba chiếc đại quân hạm bốn ngàn liêu, huynh lại cho nô gia kỹ thuật chế tạo nòng Lỗ Mật súng. Rốt cục chúng ta phải biên luyện bao nhiêu Thủy sư vậy?

Tần Lâm hơi hột nói:

- Có chừng cá năm, sáu, bảy, tám vạn thủy binh, chiến thuyền lớn nhỏ năm ba trăm chiếc cũng coi như tạm đủ.

Tuyên Ủy Sứ Đại nhân ở trên lưng ngựa nghe vậy thiếu chút nữa ngã nhào xuống ngựa:

- Trời ơi, tiểu oan gia của ta, huynh muốn Ngũ Phong hải thương chúng ta phải phá sản hay sao?

Theo quy chế của triều đình, các Thổ Ty có thể chiêu mộ thổ binh, loại thổ Hoàng đế cực mạnh giống như Mạc Bắc Yên Đáp Hãn, Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ càng hoàn toàn không bị khống chế. Dưới trướng Yên Đáp Hãn có hai mươi vạn quân, binh cường mã tráng, xưng hùng Tái Ngoại.

Đương nhiên đông quân thì tốn cơm nuôi, các Thổ Ty các vương quốc phiên thuộc xây dựng quân đội cũng phải lượng sức mình. Địa phương nhỏ như hạt đậu như vương quốc Lưu Cầu, cả nước quan dân tổng cộng chỉ có mấy vạn hộ, muốn cho nó thành lập mười vạn hùng binh không phải là chuyện tức cười sao?

Thời kỳ Bình Hộ căng, Ngũ Phong hải thương tính cả người già phụ nữ và trẻ con trong đó cũng chỉ có hơn bốn vạn người. May là vào hiện tại tập đoàn hải thương đều là bán quân sự hóa, thủy thủ, thợ thuyền đều là nhân viên tác chiến, như vậy mới duy trì quy mô một vạn năm ngàn, hơn bảy mươi chiếc thương thuyền võ trang chuẩn quân sự hóa.

Sau khi chiêu an xong có được địa vị hợp pháp, lại đánh bại Hải Sa hội đại diện cho tập đoàn buôn lậu quyền quý ở vùng ven biển Đông Nam, Ngũ Phong hải thương nghênh đón đại phát triển, trước mắt mới chiêu mộ gần vạn tráng đinh, số lượng thương thuyền lớn từ ngàn liêu trở lên cũng vượt qua một trăm chiếc.

Bất quá khẩu vị Tần Lâm rất lớn, cũng không thỏa mãn với thương thuyền võ trang, hẳn đề nghị Kim Anh Cơ căn cứ vào cánh quân được quân sự hóa trong quá khứ mà xây dựng hải quân chuyên nghiệp chân chính. Dựa theo hình dáng thuyền Tây Dương có lợi tác chiến trên biển, hấp thu kỹ thuật tiên tiến để chế tạo thuyền kiểu Trung Quốc. Từ đó chế tạo ra chiến hạm viễn dương bốn ngàn liêu, trên chiến hạm trang bị không ít Hồng Di đại pháo hạng nặng và pháo Bồ Đào Nha có tốc độ bắn cực nhanh.

Chi phí cho quân hạm vô cùng đắt đỏ, không chỉ có bản thân độ dày thân thuyền gia tăng, mà tài liệu gỗ cần có và công phu, thời gian đều vượt xa thương thuyền, trang bị hỏa pháo cũng không dễ dàng gì, nhân viên trên đó cũng vượt xa thương thuyền cùng cấp. Chỉ riêng pháo thủ đã có gần hai trăm người, khiến cho quan binh mà mỗi chiếc đại quân hạm bốn ngàn liêu chuyên chở đạt tới hơn năm trăm người, tổn hao chi phí cực lớn cho nhân viên.

Ngoài ra lúc huấn luyện sử dụng pháo đạn, hỏa dược, mỗi ngày đều lấy hàng trăm lượng bạc để tính. Đại pháo vừa vang lên, hoàng kim vạn lượng, cũng không phải là khoác lác.

Cho dù là Ngũ Phong hải thương, sau khi kiến tạo ba chiếc đại quân hạm, huấn luyện một ngàn năm trăm tên thủy binh tác chiến, cũng có chút thiếu hụt phải giật gấu vá vai.

Đột nhiên nghe thấy Tần Lâm muốn xây dựng một lực lượng khổng lồ mấy vạn binh lực trên biển, Kim Anh Cơ lập tức sợ hết hồn, ánh mắt nhìn chằm chằm Tần Lâm hồi lâu, phát giác y không giống như đang nói đùa, rốt cục tỏ vẻ nghiêm túc hỏi:

- Tiểu oan gia, rốt cục huynh muốn làm gì vậy, nhiều quân hạm như vậy, rốt cục là muốn đối phó ai vậy?

Nói tới đây, ánh mắt của Tuyên Ủy Sứ Đại nhân lập tức trở nên giảo hoạt, nín thở cương nghiêm người sang bên hỏi nhỏ:

- Chẳng lẽ huynh muốn tạo phản hay sao?

- Chẳng lẽ ta muốn tạo phản, năng cần gì hưng phấn như thế?

Tần Lâm cười hì hì, vỗ nhẹ nằng một cái:

- Yên tâm đi, xây dựng quân đội là vì đối phó người Nhật Bản và người Tây Dương, cũng là vì sự nghiệp trên biển của chúng ta, tương lai nhất định Ngũ Phong thuyền chủ còn đi xa hơn cả Trịnh Hòa.

Nghe thấy Tần Lâm nói hai chữ ‘chúng ta’, lòng Kim Anh Cơ ngọt ngào vô kể, nằng cúi đầu trầm tư hồi lâu, qua một lúc sau mới cười nói:

- Người Nhật Bản mang theo dã tâm, cực kỳ hiếu chiến, trước kia tranh đấu nội bộ với nhau nên không rảnh đối phó chúng ta. Nhưng những năm gần đây Chúc Điền thị có khí thế thống nhất toàn Nhật Bản, đến lúc đó chỉ sợ sẽ là kinh địch của chúng ta...

Chúc Điền thị? Tần Lâm chỉ cười mà không nói.

Kim Anh Cơ nói tới đây bèn cau mày:

- Bất quá lang quân nói đề phòng người Tây Dương, nô gia lại cảm thấy hết sức kỳ quái. Tuy rằng người Tây Dương tàn bạo hung cuồng vượt xa người Nhật Bản, nhưng bọn họ người ít thuyền ít, năm xưa đã bị tiên phụ sửa trị cho tâm phục khẩu phục, hẳn không đáng lo mới đúng...

Ngũ Phong thuyền chủ nghĩ như vậy cũng không kỳ quái, cho dù là tập đoàn hải thương Trịnh thị (Trịnh Chi Long, Trịnh Thành Công) mới phát triển gần đây, cũng đủ làm cho người Tây Dương không dám manh động.

- Không phải vậy...

Tần Lâm lắc đầu thở dài:

- Người Bồ Đào Nha, Tây Ban Nha ở những địa phương như Macao, Luzon... bắt quá chỉ là tiểu đội tiên phong của bọn họ. Cần phải biết Tây Dương ở xa ngoài vạn dặm, trên một châu lục lớn có tên là Âu La Ba (Europe), là địa phương nằm xưa con cháu Thành Cát Tư Hãn đã từng đánh tới. Bọn họ theo đường biển vòng qua Mombasa (thuộc Kenya ở bờ Đông châu Phi ngày nay), Tích Lan, Malacca (thuộc Malaysia) chạy thẳng tới đây, càng đến phương Đông lực lượng lại càng yếu...

Thân là Ngũ Phong thuyền chủ, Kim Anh Cơ cũng biết không ít chuyện của đại dương, nghe vậy chợt động dung:

- Đúng, ta nghe lão thủy thủ kể lại chuyện xưa trên biển, vào năm Hoằng Trị thường có thương thuyền từ Ả Rập, Kenya, Tích Lan lui tới Quảng Châu Tuyên Châu, mấy chục năm gần đây lại không thấy qua nữa, thay thế bọn họ toàn là thuyền Bồ Đào Nha, hẳn những địa phương này đã bị Bồ Đào Nha tóm thâu.

Tần Lâm gật đầu một cái, hần lạt xem hồ sơ nha môn Cẩm Y Vệ, biết triều Đại Minh đã từng thiết lập cự cảng Tuyên Ủy Sứ Ty ở Nam Dương, cũng thành lập quan hệ phiên thuộc với hơn bốn mươi quốc gia từ bờ Đông châu Phi đến phía Tây eo biển Malacca. Nhưng kể từ năm Chính Đức thành Malacca bị người Bồ Đào Nha công hãm, phần lớn quốc gia phiên thuộc bị ngăn cản đường đi, cho nên bị buộc cắt đứt triều cống.

Bây giờ Bồ Đào Nha, Tây Ban Nha cơ hồ lũng đoạn tuyến đường biển từ eo biển Malacca về phía Tây. Cho dù là trước mắt các quốc gia phiên thuộc như Ấn Độ, Tích Lan, bờ Đông châu Phi chưa bị Bồ Đào Nha tóm thâu, tương lai cũng là cá nằm trên thớt mặc tình thực dân phương Tây làm thịt.

- Không trách bọn họ hoành hành bá đạo như thế!

Kim Anh Cơ hậm hực nói:

- Mấy thập niên trước, thương nhân Trung Quốc chúng ta có thể tùy tiện đi làm ăn đến phía Tây Malacca, nhưng bây giờ chẳng qua là đi tới Luzon, người Bồ Đào Nha động một chút là làm khó chúng ta, còn chính thu thuế nặng. Thì ra người Luzon, Bồ Đào Nha ở Macao chẳng qua là đi tiền trạm, phía sau còn có đại đội. Chúng ta biết chế tạo thuyền, biết chế tạo pháo, tuyệt không thể để cho người Tây Dương nuốt túi tiền của Tích Lan, Ả Rập và Ấn Độ như vậy được!

Câu nói cuối cùng này mới là bản sắc của Ngũ Phong thuyền chủ.

Chính là như vậy Tần Lâm mới yên tâm, trước có tập đoàn Uông Trục vì phá vỡ hải cấm, thực hiện mua bán tự do cho nên không tiếc khai chiến cùng Thủy sư chính quy triều Minh. Sau có tập đoàn Trịnh thị tranh đoạt với người Tây Dương quyền khống chế đại dương phía Đông nên đánh nhau kịch liệt. Sức chiến đấu tập đoàn hải thương võ trang cũng rất mạnh, vì ích lợi tác chiến thậm chí còn mạnh hơn cả hải quân chính quy.

Muốn đối kháng cùng người Tây Dương, thậm chí đoạt lại quyền khống chế eo biển Malacca, thậm chí đưa tuyến vận chuyển đường biển ra xa hơn, không có đầy đủ thực lực là không được, Ngũ Phong hải thương giàu có tới mức nào cũng không có tiền chế tạo nhiều chiến hạm viễn dương như vậy.

Tần Lâm đã sớm có suy tính tới vấn đề này, lúc này hẳn bảo Kim Anh Cơ đi triệu tập những đầu mục Củng A Tài, Chu Thuận Thủy, Quyền Chính Ngân, Quy Bản Vũ Phu lại.

Chỗ ở của Ngũ Phong hải thương ở Thập Sát Hải, trong một sảnh đường cực lớn, bọn Củng A Tài đang bàn tán sôi nổi, mỗi khi nhắc tới người Bồ Đào Nha lập tức nổi giận.

- Nhớ năm đó Uông Trục Uông thuyền chủ còn xưng hùng trên biển, đám Tây Dương mũi lõ vô cùng ngoan ngoãn, chỉ cần vừa qua eo biển Đài Loan liền chủ động thượng cống, không dám có sai lầm.

- Hiện tại thời thế thay đổi, hai mươi năm trôi qua, đám Tây Dương mũi lõ càng ngày càng phách lối, không coi Ngũ Phong hải thương ra gì.

- Con bà nó, người Tây Dương cùng Luzon chẳng ra gì!

Chu Thuận Thủy oang oang thóa mạ:

- Nhớ năm xưa không phải là chúng ta muốn đi đảo Luzon lúc nào cũng được hay sao? Thế nhưng hiện tại người Tây Dương hoành hành bá đạo, người Luzon cũng ngóng cuồng theo, không xem người thiên triều chúng ta ra gì. Hừ hừ, nếu không dạy cho bọn họ một bài học, e rằng ngay cả Hoàng Nham đảo (Bãi cạn Scarborough) cũng nói là đất của bọn họ!

Quyền Chính Ngân, Quy Bản Vũ Phu nhất tề cười to, Hoàng Nham đảo từ xưa là địa phương Trung Quốc, nghe nói Quốc Sư Quách Thủ Kính triều Nguyên lấy tứ hải đo lường, khu vực Nam Hải chính là chọn ở nơi đó. Mà trước khi người Tây Dương đến, đám người Luzon chỉ biết chèo thuyền độc mộc, muốn chiếm Hoàng Nham đảo quả thật là chuyện hoang đường.

Chỉ chốc lát sau Tần Lâm tới, còn có sứ thần các nước Sai Ngõa Lập, Ma Ha La, Lương Xán, Mục Lạp Đức lục tục chạy tới.

Kim Anh Cơ cười khanh khách chào hỏi các khách nhân, nhưng trong lòng có chút kinh ngạc, lần trước Tần Lâm đã làm tiền các nước Giản Bộ Trại một chuyến, chẳng lẽ hiện tại lại muốn nữa? Huynh cũng không nuôi người ta, há có thể làm tiền hết lần này tới lần khác như vậy?

Tần chủ ngồi xuống, hàn huyên một hồi, Tần Lâm chợt làm bộ thở dài.

Kỳ quái thật, vị tiểu gia này từ trước tới nay chỉ chiếm tiện nghi không chịu thua thiệt, ai làm cho hần than thở như vậy? Đám đầu mục Ngũ Phong hải thương và sứ giả các nước đều cảm thấy kỳ quái.

Tần Lâm thở dài một tiếng:

- Phiên thuộc thiên triều nhất nhất thất thủ, đều bị cường đạo Bồ Đào Nha chiếm cứ, tuy nói năm nay là đại triều kiến, nhưng số quốc gia quyết định tới triều kiến ít hơn trước kia rất nhiều.

Cũng không phải sao, trong Minh Hội Điển liệt kê tên quốc gia phiên thuộc tổng cộng là sáu mươi ba, bao gồm các nước Cao Ly, Nhật Bản, Lưu Cầu, trong đó hai phần ba ở vào phía Tây eo biển Malacca. Tỷ như Cổ Lý (Kozhikode, Ấn Độ), Tích Lan, Kenya, Ả Rập, Lỗ Mật (Thổ Nhĩ Kỳ), sau khi đường đi ngang eo biển Malacca bị chặn đứt, đại quốc giống như Thổ Nhĩ Kỳ, Mục Lạp Đức còn có thể đi vòng chạy tới triều cống, mà tuyệt đại đa số nước nhỏ từ nay biến mất khỏi ghi chép triều cống của triều Đại Minh.

Không đề cập tới còn đỡ, vừa nhắc tới chuyện này, chư vị sứ giả lập tức có cùng cảm nghĩ, Ma Ha La lớn tiếng nói trước:

- Trưởng quan nói chí phải, người Tây Dương bề ngoài hung thần ác sát, hành động cũng giống như ma quỷ. Bọn họ bắt hết người Cổ Lý lại, chặn đứt tay chân để hù dọa những kẻ dám phản kháng. Cầu cho Bì Thấp Nô đại thần (Vishnu) trừng phạt bọn họ!

- Thánh Ala ở trên cao!

Mục Lạp Đức cũng tức tức ra mặt:

- Xin hãy giáng xuống trừng phạt bọn bại hoại này! Muslim giết chết cả thành Goa (tiểu bang nhỏ nhất Ấn Độ), không phân biệt nam nữ, vượt qua tám ngàn người, thậm chí bọn họ nhốt lão nhân cùng hài tử trong khoang thuyền, đốt cháy cả người lẫn thuyền. Đáng tiếc trong hải chiến Diu do Ai Cập và Indian Muslims tạo thành, có hạm đội liên hiệp ba vạn chiến sĩ khổng lồ, bất hạnh bại bởi ma quỷ Bồ Đào Nha, bây giờ Thổ Nhĩ Kỳ chúng ta ở Hồng Hải cùng vịnh Ba Tư hoàn toàn không thể ra sức nữa!

Sai Ngõa Lập lòng vẫn còn sợ hãi:

- Malacca vốn là địa phương của Xiêm La ta, Bồ Đào Nha đánh bại Tô Đan nơi đó, đoạt đi đất đai chúng ta, còn giết chết ít nhất một vạn cư dân, Phạt tổ phù hộ...

622. Chương 622: Bá Chủ Lương Dương

Nếu từ Bì Thấp Nô đến Phạt tổ đều tức giận, Tần Lâm còn có thể không có điều bày tỏ sao? Hần tỏ vẻ vô cùng căm phẫn nói:

- Cho nên bản quan triệu tập chư vị lại, chính là vì thiên triều chuẩn bị trợ giúp các người chống cự người Tây Dương tàn bạo đáng sợ, giúp cho các người tránh khỏi bị hại. Không biết chư vị nghĩ như thế nào?

Bọn Sai Ngõa Lập, Ma Ha La ngơ ngác nhìn nhau, không có hoan hô nhảy cẫng như dự đoán, ngược lại mặt lộ vẻ lúng túng, ấp úng nói:

- Tần... Tần tướng quân, ngài chớ có nói đùa...

Ặc... Tần Lâm ngạc nhiên, lòng nói lúc trước còn đỡ, mọi người càng nói càng hòa hợp, vì sao lúc sau lại chuyển hướng như vậy? Chẳng lẽ các nước Nam Dương không sợ thực dân phương Tây cùng hung cực ác, không lo lắng cho tình cảnh của mình sao?

Thời đại này người châu Âu thế tới hung hăng, cũng không giống như mấy trăm năm sau luôn miệng nói chủ nghĩa nhân đạo, trên thực tế thời đại hàng hải tất cả những kẻ mạo hiểm đều là nhân vật liếm máu đầu đao.

Vasco da Gama lạm sát kẻ vô tội ở bờ Đông châu Phi và Ấn Độ, đốt cháy cả thuyền của bá tánh bình dân. Sau khi quân thực dân Bồ Đào Nha công hãm Malacca cổ động tàn sát thành, giết chết ba vạn người Mã Lai, có thể nói không còn chút nhân tính nào.

Cho dù là chạy tới chỗ Trung Quốc tương đối hùng mạnh, thực dân phương Tây vẫn cố chấp không thay đổi, vẫn đốt giết bắt cướp trên mặt biển gần Quảng Đông. Cho đến khi Quảng Đông Hải đạo Phó Sứ Ưng Hoàng đánh quân thực dân Bồ Đào Nha đại bại hai trận hải chiến ở Truân Môn, Thiển Thảo Loan, bắt sống thủ lĩnh quân Bồ Đào Nha Biệt Đô Lô (Pedro Homen), thực dân mới trở nên ngoan ngoãn, làm ăn ở Ma ột cách quy củ, không dám làm xằng bậy nữa.

Mà nước nhỏ như Malacca, Luzon khó thoát tai kiếp, lần lượt bị Bồ Đào Nha, Tây Ban Nha công chiếm. Các Tô Đan, quốc vương mất nước bị giết, dân bản xứ phải làm nô lệ...

Các nước Giản Bộ Trại, Lưu Cầu thế đơn lực bạc, binh tướng ít ỏi, đối mặt thực dân phương Tây ép người quá đáng há có thể không sợ?

Tần Lâm hơi nghĩ ngợi một chút, sau đó nghiêm nghị nói:

- Chư vị lo lắng thiên triều đánh không lại Tây Di ư? Nực cười, Trung Quốc chúng ta là thiên triều đại quốc, năm đó Tam Bảo thái giám hạ Tây Dương, chế tạo thuyền lớn hơn Tây Di nhiều lắm. Nếu bàn về súng pháo, ta cũng có Tướng Quân Đồng, pháo Bồ Đào Nha, Hồng Di đại pháo, tốc xạ điều thương, số lượng càng vượt hơn bọn họ gấp mười lần!

Nói thật ra hiện tại trên Đông Hải, mặc dù triều Đại Minh không còn đánh đâu thắng đó giống như năm Vĩnh Lạc lúc Trịnh Hòa hạ Tây Dương, nhưng vẫn ăn đứt thực dân phương Tây ở khu vực phía Đông eo biển Malacca. Mấy chục năm trước Ưng Hoàng đánh bại người Bồ Đào Nha, mấy chục năm sau, Trịnh Thành Công cũng đánh cho thực dân Hà Lan rã rây rơi đầy đất như vậy.

- Không dám, không dám...

Sai Ngõa Lập, Ma Ha La xua tay lia lịa, cười bồi nói:

- Trung Hoa thiên triều chính là chủ chung của thiên hạ, làm sao chúng ta dám nghi ngờ thực lực thiên triều, chỉ bất quá, chỉ bất quá...

Tần Lâm nghiêm mặt, cũng không quần sứ giả khác, chỉ nhìn chăm chú vào một mình Sai Ngõa Lập... Sứ giả Xiêm La này là giáo hoạt nhất trong đám các sứ giả.

Sai Ngõa Lập không chịu được, không thể làm gì khác hơn là gơ tay đầu hàng, than thở:

- Không phải là chúng ta nghi ngờ thực lực thiên triều, là, là lo lắng đến lúc đó thiên triều không chịu xuất binh.

Vì sao y lại nói ra những lời này?

Thì ra lúc trước đã có tiền lệ!

Malacca là yết hầu con đường biển đi từ Thái Bình Dương đến Ấn Độ Dương, trấn thủ yếu đạo giao thông từ Đông sang Tây, cho nên thực dân Bồ Đào Nha quyết chiếm nó cho bằng được, đã phát động tấn công với quy mô lớn vào năm Chính Đức.

Malacca là phiên thuộc quốc quan trọng của Trung Quốc, năm Chính Đức thứ mười lăm Tô Đan Malacca phái người cầu cứu Trung Quốc, Minh Vũ Tông Chính Đức Hoàng đế biết chuyện này.

Người Bồ Đào Nha dùng võ lực chiếm lĩnh Malacca, tạo thành uy hiếp nghiêm trọng đối với hệ thống triều cống phương Đông do Trung Quốc làm trung tâm. Minh Hội Điển ghi lại sáu mươi ba quốc gia triều cống có chừng bốn mươi nước ở vào phía Tây Malacca, người Bồ Đào Nha khống chế tòa thành này có nghĩa hệ thống triều cống có nguy cơ dao động, tan rã, phần lớn nước nhỏ phía Tây eo biển Malacca vĩnh viễn sẽ không đến triều cống nữa.

Vốn Chính Đức Hoàng đế nên trợ giúp Tô Đan Malacca đánh bại người Bồ Đào Nha, nhưng lúc đó triều Minh đã không còn tích cực như lúc đầu. Mặc dù Malacca quan trọng nhưng dù sao chẳng qua là phiên thuộc bên ngoài Trung Quốc, chuyện nó mất hay còn cũng không ảnh hưởng tới an nguy của bản thân Trung Quốc.

Cho nên Chính Đức bận rộn hưởng lạc ở Báo Phòng cũng không hề sử dụng biện pháp gì để giúp đỡ. Huống chi người Bồ Đào Nha hối lộ quyền thần, Đề Đốc Đông Xưởng kiêm Cẩm Y Vệ Giang Bân nói rất nhiều lời tốt giúp bọn họ trước mặt Hoàng đế.

Năm Chính Đức mười sáu Vũ Tông băng hà, Gia Tĩnh Hoàng đế kế vị, Tô Đan Malacca lại cho sứ giả đi cầu cứu. Lần này bọn họ vô cùng hy vọng, Chính Đức hoang dâm vô độ giá băng, tân Hoàng đế hần sẽ chấn chỉnh lại một phen.

Đáng thương Tô Đan Malacca, lão nhân gia dù nằm mộng cũng không nghĩ tới, lần này lại đụng vào hòng súng.

Chính Đức không có con ruột, Gia Tĩnh lấy thân phận phiên vương bằng chi kế thừa đại thống, mới vừa kế vị đã vì vấn đề có truy phong cha ruột làm tiên đế hay không mở ra Đại Lễ Nghị, tranh cãi với văn võ cả triều loạn cả lên, không hề để ý tới chuyện của một quốc gia phiên thuộc nho nhỏ ở cách kinh sư xa vạn dặm.

Triều Minh ra quyết định lấy thân phận thiên triều thượng quốc, tông chủ vạn bang hạ chỉ trách cứ Bồ Đào Nha, yêu cầu bọn họ lập tức thoái lui ra Malacca, cũng ra lệnh Xiêm La cùng là phiên thuộc quốc phải binh đi cứu viện Tô Đan.

Suy đoán Tô Đan Malacca thấy phần chiếu sách này, sợ rằng lo tới thót tim, thịt béo mà người Bồ Đào Nha đã nuốt vào bụng, chỉ vì một đạo chiếu sách chịu nhả ra sao? Bảo Xiêm La giúp một tay lại càng không đáng tin cậy, Xiêm La vô cùng yếu ớt, có thể đánh thắng thuyền cứng pháo mạnh của Bồ Đào Nha trên biển sao?

Cho nên Tô Đan Malacca nhận được chiếu sách chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, vứt địa bàn của mình bỏ chạy tháo thân. Mà Xiêm La dở khóc dở cười, mãi đến bây giờ cũng không thấy bọn họ xuất động một binh một tốt đi chinh phạt Bồ Đào Nha.

Cho đến ngày nay, giống như Miến Điện Đông Hu vương triều tiếp giáp cùng Vân Nam, triều Đại Minh là chủ chung thiên hạ tuyệt cố với bọn họ, tạo ra áp lực hùng mạnh, các nước Xiêm La, Giản Bộ Trại hân hoan khích lệ. Nhưng triều đình nói sẽ bảo vệ bọn họ, thay bọn họ đối phó người Tây Dương, chuyện này quả thật khó lòng tin được.

Nói xong những lời phế phủ như vậy, các vị sứ giả các nước đều nở nụ cười khổ, triều Đại Minh lè mề dầy dưa, ai nấy đều có tính toán trong lòng. Nếu thật sự đối mặt Tây Di xâm lược, trông cậy vào Đại Minh đem binh tới, e rằng lúc bọn họ tới nơi thì mọi sự đã rồi.

Bọn Chu Thuận Thủy, Quyền Chính Ngân nhìn nhau, trong lòng âm thầm buồn bực, chẳng lẽ lần này là lần đầu tiên Tần trưởng quan làm tiên thất bại từ trước tới nay?

Thần sắc Kim Anh Cơ khẽ động, trong làn thu thủy chợt thoáng qua vẻ kinh ngạc, ủa, chẳng lẽ là tiểu oan gia muốn...

Mới đầu Tần Lâm thật sự có hơi nản chí, triều Đại Minh đến thời kỳ giữa cuối triều chính lễ mễ, trì hoãn, công kích, tranh chấp không ngừng nghỉ, tốc độ làm ra phản ứng chậm tới cực điểm. Chỉ cần chuyện không uy hiếp tới an nguy của đế quốc như lửa cháy ngang mày, vậy sẽ trì hoãn vô thời hạn, khiến cho cả quốc gia giống như một con khủng long khổng lồ mà vụng về. Từ ý nghĩa này mà nói, Trương Cư Chính độc đoán chuyên quyền, cũng dùng Khảo Thành Pháp siết đảm quan lại tăng cường hiệu suất, thật sự là rất nên làm.

Bất quá rất nhanh hắn đã phục hồi tinh thần, thậm chí khoe miệng lộ ra nụ cười xấu xa mà Kim Anh Cơ đã quen thuộc: vốn cho là phải phí một phen miệng lưỡi, hiện tại lại thuận buồm xuôi gió như vậy, không phải là đúng như mong muốn sao?

- Có lẽ các vị hiểu lầm rồi, ý của bản quan là...

Tần Lâm chậm rãi nói, lại nâng chung trà lên uống một hớp, khơi lên lòng tò mò của mọi người, lúc này mới thấp giọng:

- Nếu chư vị Đại nhân tiên sinh triều đình thích lễ mễ, Tây Di đánh vào không trông cậy nổi chư vị, vậy sao chúng ta không nghĩ biện pháp bảo vệ mình?

Nói đến xây dựng quân đội, đám sứ giả chợt nghe miệng mình đắng nghét. Bọn họ quốc lực nhỏ yếu, nào có thực lực thành lập một cánh hải quân có thể chống đỡ được với thực dân người Tây Dương?

Ma Ha La là người đầu tiên nói:

- Tần trưởng quan, ngài không biết, hạ bang nước nhỏ dân nghèo, binh tướng yếu ớt...

- Đúng vậy, triều đình bảo chúng ta xuất binh Malacca, nhưng chúng ta nào phải là đối thủ của Tây Di?

Sứ thần Xiêm La Sai Ngõa Lập không quên thuận đường giải vây ỉnh một phen.

Tần Lâm bật cười ha hả, hai tay đề xuống:

- Một chiếc dũa rất dễ dàng bị bẻ gãy, mười đôi dũa cột thành một bó cứng rắn vô cùng. Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao. Muốn đối phó Tây Di, bảo vệ cho Nam Dương gió yên sóng lặng, ta thấy còn phải trông vào Kim Tuyên Ủy Sứ và đám huynh đệ dưới trướng nàg.

Trời, đánh một vòng lớn, rốt cục lại trở về nơi này! Kim Anh Cơ ném cho Tần Lâm một ánh mắt mê hồn, thấp giọng rỉ tai:

- Tiểu oan gia, rõ ràng là huynh giày vò nô gia.

Ta giày vò nàg còn ít sao... Tần Lâm cười xấu xa, chọc cho Tuyên Ủy Sứ tự biết lỡ lời véo hấn một cái, mặt trái xoan đỏ bừng.

Quyền Chính Ngân nhìn Tần Lâm, trong ánh mắt tràn đầy kính sợ, người Triều Tiên thông minh này đã biết kế hoạch Tần Lâm xảo diệu tới mức nào. Mà mấy vị Quý Bản Vũ Phu, Chu Thuận Thủy này vẫn còn chưa hiểu tình thế, trong lòng âm thầm suy đoán: ý Tần trưởng quan ngoài sáng chống cự Tây Di, trên thực tế là bảo Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ Ty chúng ta đứng ra làm bá chủ Đông Hải Nam Dương. Những nước nhỏ này có thể đồng ý sao, tin được chúng ta sao?

- Tần trưởng quan diệu kế, diệu kế!

Sứ thần Lưu Cầu Lương Xán nước mắt rưng rưng, nếu không phải là Tần Lâm lạnh tay lẹ mắt đỡ lấy, y đã quỳ sụp xuống:

- Có Tần trưởng quan cùng Kim Tuyên Ủy Sứ chủ trì công đạo, chúng ta khẩu tạ còn không còn kịp nữa, chân chính bội phục năm vóc sát đất, tề quốc từ quốc chủ đến dân chúng nhất định vui mừng vô cùng!

Vì sao người Lưu Cầu lại kích động như thế? Thì ra Lưu Cầu vừa đứng ở trung tâm mua bán của khu vực Nam Dương, từ Nhật Bản, Triều Tiên đi Luzon, tuyến đường biển Nam Dương đều phải đi qua nơi này. Vương quốc Lưu Cầu thông qua mua bán kiếm tiền đầy túi, thế nhưng nước nhỏ binh ít, quân lực yếu đến đáng thương.

Địa phương béo bở như vậy, số người dòm ngó có rất nhiều. Chẳng những người Tây Dương lom lom như hổ rình mồi, dù là Tắt Ma Phiên Đảo Tân Gia Nhật Bản cũng lăm lăm dao đồ tể. Vốn là khoảng mười mấy

năm sau, Lưu Cầu thật sự bị Tát Ma Phiên tóm đầu, từ phiên thuộc Trung Quốc biến thành Xung Thắng huyện Nhật Bản.

Cho nên Lương Xán là người đầu tiên đứng ra ủng hộ, ngược lại không phải là vì chuyện Tần Lâm phá án bắt được hung thủ trong vụ án Hải Sa hội giết người trên biển, cho y một câu trả lời công bằng, mà là vương quốc Lưu Cầu quả thật lo lắng đề phòng, vừa sợ Tây Di, vừa sợ Nhật Bản.

Tuy rằng Ngũ Phong hải thương cũng không phải thiện nam tín nữ gì, nhưng so với giặc Oa cùng hung cực ác, Tây Di không có chút nhân tính nào, lập tức trở nên thuần khiết như thiên sứ.

- Thật là hay quá!

Ma Ha La, Sai Ngõa Lập cũng cùng nhau vỗ tay cười to:

- Tần tướng quân, Kim thuyền chủ, chúng ta còn có cái gì không tin chứ? Tệ quốc từ trên xuống dưới hết sức vui mừng.

Vì sao không tin triều đình mà tin hải thương, đây là vì liên quan đến ích lợi.

Triều đình tự xưng trung ương thiên triều, xem Tây Di xâm lược như tranh chấp của phiên thuộc xa nơi hải ngoại, thường là không thèm chú ý tới. Cho dù là thỉnh thoảng coi trọng một chút, nhưng cũng sẽ vì tranh chấp trong triều không ngừng nghỉ mà dây dưa lè mè khiến cho hành động trì hoãn.

Nhưng tập đoàn hải thương lại bất đồng, bọn họ phải tranh đoạt thị trường mua bán và vận chuyển đường biển với thực dân Tây Dương. Ông Trục thuyền chủ đời trước của Ngũ Phong hải thương từng vì độc bá Đông Hải mà ra tay đánh nhau kịch liệt với Tây Di, Chân Oa, ép thực dân người Bồ Đào Nha, Tây Ban Nha và các phiên Nhật Bản phải cúi đầu với mình. Hiện tại Kim Anh Cơ chuẩn bị làm chuyện giống như vậy, dĩ nhiên các nước rất tin không nghi ngờ.

Nói cách khác, các nước nhỏ Nam Dương bị Tây Di xâm lấn, nếu cầu cứu triều đình sẽ cực kỳ khó được cứu viện. Nhưng nếu cầu cứu với Kim Anh Cơ, vì ích lợi thiết thân, nhất định nàng sẽ đem hết toàn lực xuất binh, khai chiến với Tây Di!

Điểm này cho dù là người mù cũng có thể thấy được.

Đại cục đã định, Tần Lâm cười hì hì xoa xoa tay:

- Chư vị, cùng nhau liên kết phòng thủ là chuyện tốt, bất kể Tây Di hay là Đông Oa, Kim Tuyên Ủy Sứ cũng có thể đánh thay các người, bất quá chuyện trên đời này cũng không thể làm không như vậy...

Hừ, hẳn lại chuẩn bị làm tiền nữa rồi!

Các bên thương lượng, đàm phán qua lại với nhau, đường nét mơ hồ của bá chủ Đông Tây lưỡng dương tương lai dần dần hiện ra.

Muốn các nước nhỏ lấy vàng thật bạc trắng từ quốc khố ra, đó là khó như lên trời, cho nên cuối cùng đạt thành hiệp nghị có ba điểm chính: Kim Anh Cơ lấy danh nghĩa Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ Đại Minh, dẫn dắt hạm đội bảo vệ các nước khỏi họa Tây Di cùng Đông Oa xâm nhập, cũng điều đình xung đột giữa các nước.

Lưu Cầu, Giản Bộ Trại, Xiêm La thực hành mở ra buôn bán trên biển toàn diện đối với Ngũ Phong hải thương, cho bọn họ thuế suất ưu đãi nhất, cho phép Ngũ Phong hải thương thiết lập kho hàng ở cảng khẩu tùy ý, quan lại địa phương sẽ cung cấp phương tiện cần thiết, đồng thời mua bán giữa các nước với nhau cũng thi hành thuế suất ưu đãi.

623. Chương 623: Khí Bá Vương Thật Sự

Để hạn chế hải thương Nhật Bản và Bồ Đào Nha Tây Ban Nha tới mua bán, thực hành chế độ chuyên bán đối với hàng hóa quan trọng như hương liệu, trân châu, đồng, tiêu thạch... Chỉ có thể cho phép thương nhân Trung Quốc và thương nhân ba nước của mình kinh doanh, cấm chỉ trực tiếp bán ra cho thương nhân Nhật Bản và Tây Dương.

Còn có một điểm nhỏ liên quan tới thuế suất, vốn là Tần Lâm trợ giúp hai nước bán đảo Trung Nam đối phó Miến Điện Đông Hu vương triều, thuế suất đã giảm một nửa, lần này chuẩn bị nói tới một phần tư là được. Nhưng sứ thần Lưu Cầu Lương Xán chủ động yêu cầu giảm xuống đến một phần mười, lúc ấy khiến cho sứ giả hai nước kia phải sa sầm nét mặt.

Dù sao các nước Xiêm La, Giản Bộ Trại vẫn có sức tự vệ, không giống như Lưu Cầu, giàu nứt đổ đổ vách nhưng nước nhỏ binh yếu, nguy cơ mất nước chỉ trong sớm tối.

Tần Lâm cất tiếng cười ha hả, thật ra thì lần này đàm phán vấn đề thuế suất vẫn chỉ là phụ, mấu chốt là phải xác nhận địa vị bá chủ đại dương của Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ. Phải giống như Uông Trục năm xưa, ‘Hiệu lệnh ba mươi sáu đảo, ai dám không theo’, sau đó chính là độc quyền mua bán của Ngũ Phong hải thương.

Mặc dù tất cả hải thương Trung Quốc và thương nhân ba nước cũng có thể hưởng thụ đãi ngộ ưu đãi, nhưng phần lớn sẽ không cách nào cạnh tranh với một quái vật khổng lồ như Ngũ Phong hải thương vậy.

Cuối cùng thuế suất thi hành chỉ còn một phần tư của quá khứ, bởi vì thuế suất quá khứ là một phần mười, cho nên hiện tại hạ xuống một phần bốn mươi, hoặc là 2,5 %. Đây đối với chuyện mua bán trên biển hết sức có lãi, quả thật cũng chẳng khác nào không thu thuế.

Nhưng Lương Xán vỗ ngực nói:

- Tần tướng quân, Kim Tuyên Ủy Sứ thâm tình như vậy, tề quốc không biết lấy gì báo đáp, bất kể thế nào chỉ cần thuyền treo cờ Ngũ Phong hải thương tới Lưu Cầu ta, tề quốc tuyệt đối chỉ thu thuế 1% mà thôi. Dù là như vậy, sau khi trở về quốc chủ cũng sẽ trách hạ quan không biết lễ phép, quá mức không khách sáo với hai vị quý nhân.

Đó là dĩ nhiên, Lưu Cầu thông qua hải mậu kiếm được đầy túi, thế nhưng nước nhỏ binh yếu, quân lực yếu tới mức ai ai cũng muốn tấn công bọn họ. Người Tây Dương, người Đông Dương tới dồn dập, không ai tỏ ra khách sáo. Trên dưới Lưu Cầu quốc đều cảm thấy nếu như Đại Minh không chịu trực tiếp xuất binh bảo vệ, sợ rằng mất nước chỉ xảy ra trong vòng mười năm.

Lúc này Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ bằng lòng cung cấp bảo đảm an toàn, quả thật là giúp người trong hoạn nạn. Quân thần Lưu Cầu lập tức xem như cọng rơm cứu mạng, chớ nói lập ra thuế suất ưu đãi cho Ngũ Phong hải thương, mở ra thương mậu toàn diện, cho dù là chia nửa quốc khố, rất có khả năng bọn họ cũng sẽ cam tâm tình nguyện.

Tần Lâm cười híp mắt, cung kính không bằng tuân mệnh, vô cùng miễn cưỡng đón nhận hảo ý của Lương Xán.

Bọn Chu Thuận Thủy, Quy Bản Vũ Phu cũng sắp sửa hôn mê, Tần trưởng quan thật là yêu nghiệt, trên thực tế địa vị bá chủ đại dương phương Đông, mua bán chuyên doanh, chúng ta động đao động thương đánh nhau sinh tử cũng khó thu được vào tay, hần chỉ cần đàm phán trên bàn đã thu được, người khác còn thiên ân vạn tạ, e sợ hần không đáp ứng...

Nào có thoải mái như ngoài mặt vậy, Tần Lâm cùng Từ Văn Trường trắng đêm lật xem hồ sơ mật Cẩm Y Vệ, kết hợp với hướng phát triển của lịch sử, kết cục biến hóa phương Đông phương Tây nhờ vào ký ức của Tần Lâm, cuối cùng mới định ra kế hoạch khéo léo theo đà phát triển này.

Thổ Nhĩ Kỳ tạm thời không gia nhập liên minh này, bởi vì Malacca ở trong tay Bồ Đào Nha, Ấn Độ dương là thiên hạ của người Tây Ban Nha, Bồ Đào Nha, Thổ Nhĩ Kỳ cùng Trung Quốc không có liên lạc thực chất, chỉ duy trì quan hệ triều cống trên danh nghĩa. Cho dù là có tham gia, trước mắt thuyền đội Kim Anh Cơ cũng không đi tới được Hồng Hải và vịnh Ba Tư.

Đồng thời Mục Lạp Đức chẳng qua là một thương nhân thích mạo hiểm, thông qua hối lộ hoạn thần được Tô Đan sủng ái mà lấy được thân phận cống sứ. Không giống như mấy vị cống sứ khác là đại biểu toàn quyền cho quốc vương mỗi người, cũng sẽ không dám tự tiện làm chủ.

- Đáng tiếc, kể từ khi Barbarossa Hayreddin vĩ đại qua đời vào ba mươi năm trước, Thổ Nhĩ Kỳ chúng ta, không, toàn bộ thế giới Islam cũng không có anh hùng nào có thể đối kháng với đám Cơ Đốc trên biển.

Sắc mặt Mục Lạp Đức tỏ ra tịch mịch thê lương, vuốt chòm râu bạc rậm rạp thở dài một trận, rồi cục cười lên:

- Dĩ nhiên, Thổ Nhĩ Kỳ chúng ta rất cao hứng có thể thấy hạm đội Kim thuyền chủ đánh bại tin đồn Cơ Đốc ở Ấn Độ dương. Khi hạm đội của ngài đánh bại tin đồn Cơ Đốc, đến vịnh Ba Tư, chắc chắn Tô Đan, Thủ tướng, Nguyên soái sẽ tới chúc mừng ngài.

Kim Anh Cơ đang nép mình bên cạnh Tần Lâm như con chim nhỏ, nghe vậy ngồi thẳng người, ánh mắt kiên định mà tràn đầy tin tưởng, hắng giọng nói:

- Tương lai sẽ có một ngày như vậy.

Bọn Chu Thuận Thủy, Cung A Tài, Quy Bản Vũ Phu nghĩ đến cờ Ngũ Phong hải thương lặng lẽ đã hai mươi năm, từ nay về sau sẽ tung bay trên Đông Hải Nam Dương, trong lòng ai nấy vô cùng kích động, nhất tề lạy phục xuống:

- Đạp sóng cỡi mây, lật nhào bể cả, Ngũ Phong thuyền chủ uy chấn Đông Hải

Trời ơi... Tần Lâm liếc nhìn về phía sau, quan sát Kim thuyền chủ đang cười dịu dàng, thần thái nghiêm trang tựa như Thiên Phi nương nương, thẳm sâu thì ra khí bá vương của nàng còn lợi hại hơn ta nhiều.

Đã định như vậy, sứ thần các nước lục tục về nước, cũng đã đến lúc Tần Lâm và Kim Anh Cơ sẽ phải ly biệt. Hôm ấy Thanh Đại, Từ Tân Di cùng Tần Lâm đến bến thuyền bên ngoài Đông Tiệp môn đưa tiễn. Chợt thấy có một cỗ kiệu hương đăng nhỏ, bốn tên người làm áo xanh nón trắng, Trương Tử Huyền đã sớm chờ ở bến thuyền.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực e sợ thiên hạ bất loạn, lập tức nháy nhó với nhau: có tuồng hay xem rồi, ha ha, lần này Tần trưởng quan chúng ta sắp có tuồng hay xem...

- Tử Huyền tỷ tỷ, tỷ cũng tới sao?!

Thanh Đại cười ngọt ngào tiến tới nghênh đón, Từ Tân Di gấp đến độ giậm chân, muốn kéo nàng lại cũng không kịp.

- Đúng vậy...

Trương Tử Huyền mỉm cười gật đầu một cái, cũng không thèm nhìn tới Tần Lâm vừa cười xấu xa, chẳng qua là thần sắc nghiêm nghị nhìn Kim Anh Cơ nói:

- Tuân mệnh gia phụ đặc biệt tới đưa tiễn Kim Tuyên Ủy Sứ xuôi Nam. Chúc hào kiệt Doanh Châu dương oai dị vực, đạp bằng vạn dặm ba đào Nam Dương, cũng hy vọng tương lai lúc Kim tướng quân tung hoành tứ hải, còn nhớ mình là Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ của Đại Minh.

Quả nhiên chuyện đạt thành hiệp nghị cùng sứ thần hải quốc, cuối cùng không gạt được Thái Sư Trương tiên sinh.

Bất quá Tần Lâm cũng không có ý định gạt người, vội vàng vỗ ngực nói:

- Có ta làm trung gian bảo đảm, xin Thái Sư bắt tất phải nhọc lòng, tiểu muội không tin được người khác, còn không tin được ngu huynh sao?

Trương Tử Huyền mặt như sương lạnh, cũng không để ý tới hấn chút nào, con ngươi thâm thúy chỉ nhìn chằm chằm Kim Anh Cơ.

- Hì hì, Thái Sư cũng quá đa tâm...

Kim Anh Cơ cười khúc khích, mặt ửng đỏ, mắt híp như tơ liếc Tần Lâm một cái:

- Chúc Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ của ta phải truyền thừa đời sau, ta là nữ nhân, muốn truyền thừa vậy phải có hài nhi... Hì hì, các người vẫn chưa yên tâm sao, thật đáng ghét, chẳng lẽ muốn cho ta nói trắng ra hay sao?

Trời ơi, như vậy còn chưa phải là nói rõ hay sao? Cho dù là kẻ ngu cũng hiểu được, Kim Tuyên Ủy Sứ muốn truyền thừa đời sau, cũng phải mang thai hài tử Tần Lâm.

Tần trưởng quan bị vô số đạo ánh mắt bắn tới, không thể làm gì khác hơn là vội vàng giả vờ ngây ngốc.

Lục mập cùng Ngưu Đại Lực liếc mắt nhìn nhau, hai người đồng thời thở dài một tiếng, bản lãnh này của Tần trưởng quan, cho dù là chúng ta thúc ngựa đuổi theo cũng không kịp.

- Thanh Đại tỷ tỷ, Từ tỷ tỷ...

Cuối cùng Kim Anh Cơ cười xấu xa, ánh mắt rơi vào trên người Trương Tử Huyền:

- Còn có Tử Huyền tỷ tỷ, các vị hãy bảo trọng, tiểu muội xin đi trước một bước!

Thanh Đại chớp chớp mắt to trong suốt, trong lòng kinh ngạc: kỳ quái thật, vì sao nàng gọi mình là tỷ tỷ? Còn có Tử Huyền tỷ tỷ, hẳn còn nhỏ tuổi hơn Kim tỷ tỷ một chút.

Gương mặt tuyệt mỹ vô luân của Trương Tử Huyền lập tức trở nên đỏ bừng, dĩ nhiên nàng biết Kim Anh Cơ nói như vậy là có ý gì.

Tần Lâm ở bên cạnh cười sung sướng, dáng vẻ mặt la mày lét giảo hoạt vô cùng. Từ Tần Di hận đến hàm răng ngứa ngáy, siết chặt nắm tay muốn làm thịt hắn.

Không ngờ rằng sau khi Kim Anh Cơ nói lời từ biệt lên thuyền, lúc đi lên ván thuyền chợt nôn khan một cái, tiếp theo lẩm bẩm nói:

- Kỳ quái, không hiểu vì sao lại thêm thứ gì chua chua, ô mai, mất quả gì đó...

A, chẳng lẽ nàng đã có... nhanh như vậy? Sắc mặt Từ Tần Di chợt tái xanh, Trương Tử Huyền cũng có chút không được tự nhiên, duy chỉ có Thanh Đại còn đang cười ngây thơ.

Tần Lâm ặc một tiếng trong cổ họng, tròn tròn hai mắt, đưa tay gỡ đầu: tính ngày tháng hẳn là không có khả năng lớn lắm...

Kim Anh Cơ bước chân vội vã đi vào khoang thuyền, che bụng cố nén, rốt cục lát sau trong khoang thuyền truyền ra tiếng cười xấu xa của Ngũ Phong thuyền chủ. Miệng anh đào nhỏ nhắn của nàng khẽ nhếch lên, ánh mắt yêu mị cong thành vầng trăng, giống như con tiểu hồ ly mới vừa ăn trộm.

Cũng biết nàng chỉ giỏi trêu chọc người! Tần Lâm mơ hồ nghe thấy tiếng cười trong khoang thuyền, lập tức hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn theo bóng buồm dần dần đi xa, tên này bắt đầu tính toán một phen.

- Sao hả, vẫn còn lưu luyến hay sao?

Giọng Từ Tần Di chua như giấm, thăm hạ quyết tâm sau này cũng không thể cho Tần Lâm 'cấn' nữa, phải như vậy mới được, vạn nhất thật sự bị Kim tiểu yêu tranh trước, sẽ mất mặt biết bao...

Tần Lâm đề khí hóp bụng, mắt hồ rưng rưng, dùng giọng hết sức truyền cảm nói:

- Ta đã quyết sẽ không trói buộc nàng, bởi vì nàng phải đi chinh phục bề cả mệnh mông...

Ba vị mỹ nhân đồng thời xuất thủ đánh hắn ngã lăn xuống đất, ngay cả Trương Tử Huyền cũng không nhịn được đá hắn một cước, không có gì khác, tên này giả bộ thật là đáng ghét.

Ba vị tiểu thư lên kiệu đi một lượt, cuối cùng vẫn là Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực đỡ trưởng quan mình dậy.

- Thời khắc mấu chốt, chỉ có huynh đệ có thể dựa vào!

Tần Lâm cảm khái thở dài:

- Tại sao trong mắt của ta thường ngập lệ nóng, bởi vì ta yêu các nàng vô cùng sâu nặng...

Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực nhìn nhìn lẫn nhau, xem ra sau khi Kim trưởng quan đi rồi, trưởng quan chúng ta thật sự có vẻ không bình thường.

Phịch một tiếng, hai người lập tức buông tay, tên mập phát tay một cái:

- Tần ca, ngài tự mình sâu nặng đi, huynh đệ ta vẫn cảm thấy vịt quay Tiệp Nghi phường hợp khẩu vị hơn!

- Vịt quay ư? Thật ra thì ta cảm thấy Thủy Lục Bát Trân của Đắc Ý lâu tỏa hương thơm ngát bốn phía, hương vị ngọt ngào, còn hơn cả vịt quay.

Đúng vậy, tên mập vỗ tay một cái, lời này nói đúng vào tâm lý của ta, ủa, không phải là lão Ngưu, là ai nói? Tần trưởng quan!

Quay đầu nhìn lại, Tần Lâm đã từ dưới đất bò dậy, ánh mắt vô cùng giảo hoạt, cười to một tiếng:

- Toàn thể cấm y quan giáo thăng tiến, mục tiêu Đắc Ý lâu!

Chúng quan giáo hân hoan khích lệ, cao giọng hát quân ca xông về phía Đắc Ý lâu, tiếng ca vang dậy dọc đường:

- Cấm y thân quân, có bao nhiêu anh hùng hào kiệt tỏ lòng kính trọng. Cấm y thân quân, có bao nhiêu chuyện thần kỳ truyền dương khắp nơi, võ nghệ tinh xảo, có một không hai...

- Ôi, chỉ chậm một bước, ta vẫn muốn gặp Kim Tuyên Úy một lần. Nàng chỉ là một nữ tử yếu ớt lại có thể thống lĩnh mấy vạn chu sư tung hoành trên biển, thật là nữ trung hào kiệt!

Hai tay trắng như ngọc của Chu Nghiêu Anh chống trên khay trà, nhẹ nâng gương mặt trái xoan hơi có vẻ thon gầy, ánh mắt linh động lóe lên vẻ sùng bái.

Bị tường Hoàng cung cao cao nhốt kín, Trưởng Công trần đầy ước mơ vô hạn đối với cuộc sống tự do tự tại trên biển của Kim Anh Cơ. Dĩ nhiên cũng chỉ có thể là ước mơ mà thôi, đáng thương Chu Nghiêu Anh ngay cả tường thành kinh sư cũng chưa từng vượt ra khỏi. Dựa vào Tần Lâm cùng Từ Tân Di trợ giúp, cộng thêm Phùng Bảo cùng Lưu Thủ Hữu cũng mắt nhắm mắt mở, mỗi tháng cho nàng xuất cung chơi một lần cũng đã là hạnh phúc lớn lao.

Ngày nào Trưởng Công chúa ở trong cung cũng bấm ngón tay tính toán ngày tháng, chờ tới ngày được xuất cung đi chơi.

Bất quá vào giờ phút này còn có người đáng thương hơn nàng, A Sa đầu cài châu hoa, khuôn mặt nhỏ nhắn bị đánh phấn trắng ửng đỏ, trông mềm mại đáng yêu khiến cho người ta hận không được cắn một cái. Nó mặc một bộ cung trang kiểu mới vào thời ấy, toàn thân trên dưới khó chịu vô cùng, móng nhấp nhô liên hồi như đang ngồi trên bàn chông.

Nghe Chu Nghiêu Anh hết lời khen ngợi Kim Anh Cơ, A Sa lập tức chu cái miệng nhỏ nhắn: hừ, Kim yêu nữ có gì đặc biệt hơn người, sư phó ta mới là đệ nhất cao thủ đương kim thiên hạ... Ừa, nhắc tới có chút kỳ quái, tại sao lần trước lúc bí mật gặp mặt, nhắc tới Kim yêu nữ, biểu lộ sư phó trở nên là lạ như vậy?!

Từ Tân Di cầm lược, thừa dịp A Sa xuất thần lại bói đầu lên cho nó, trang điểm hết sức khác người, chọc cho A Sa nhăn nhó mặt mày giống như đang chịu hình phạt.

- Trời ơi, đây không phải là phúc oa (Fuwa, linh vật Olympic 2008) sao?

Tần Lâm đi tới, nhìn thấy A Sa liền sợ hết hồn:

- Không đúng, thoát nhìn mặt bên lại giống như hải bảo (linh vật của Hội chợ Thế giới Thượng Hải 2010).

Nhìn thấy Tần Lâm mặt phấn Chu Nghiêu Anh liền ửng đỏ, nhỏ giọng ấp úng hỏi:

- Tần tỷ phu, cái gì là phúc oa, hải bảo?!

- Cái đó là vật cát tường của quốc gia...

Tần Lâm nghiêm trang trả lời, thuận tiện đưa tay vỗ đầu A Sa vài cái giống như vỗ quả bóng da, chọc cho A Sa le lưỡi nhìn hấn.

Chu Nghiêu Anh không hiểu nhưng cũng không tiện tiếp tục hỏi thăm, ngược lại kéo kéo vạt áo Từ Tân Di:

- Từ biểu tỷ, có thể... có thể uội mượn ít tiền hay không?

- Này này...

Tần Lâm không nhìn được khe véo gò má Chu Nghiêu Anh:

- Tốt xấu gì muối cũng là Trưởng Công chúa triều Đại Minh, còn tìm lão bà ta mượn tiền, có lầm hay không vậy?

624. Chương 624: Thiên Mẫu Cát Tường

Mặt trái xoan thanh tú của Chu Nghiêu Anh thành linh đồ tận mang tai, ánh mắt tránh né như con nai ngây thơ, không dám nhìn thẳng Tần Lâm.

Từ Tân Di đẩy Tần Lâm ra, nói nhanh như pháo nổ:

- Công chúa thì sao chứ, chàng cho rằng Công chúa có nhiều tiền lắm hay sao? Niên bổng hai ngàn thạch cũng chỉ là viết trên giấy, chút tiền tiêu xài mỗi tháng cũng bị ma ma giáo dưỡng giữ, trong tay nàng ngay cả một đồng cũng không có!

Đáng thương như vậy thật sao? Chớ nói Tần Lâm, ngay cả A Sa cũng lộ vẻ đồng tình thương cảm, bé gái liêm môi một cái: mặc dù sư phó thích quần ta, nhưng ít nhất mỗi tháng còn cho ta trên dưới trăm đồng mua bánh kẹo. Nếu ngay cả chút tiền này cũng không có, dọc đường nhìn thấy bán hồ lô đường, bánh đậu xanh... trời ơi, giết chết ta đi!

So sánh qua một lượt, A Sa chợt cảm thấy Trưởng Công chúa điện hạ triều Đại Minh thật sự quá đáng thương.

Chu Nghiêu Anh cúi đầu, thanh âm nhỏ đến mức giống như muỗi kêu:

- Thật ra thì... Thật ra thì trước kia cũng có được một chút, thế nhưng hiện tại có Dung ma ma mới tới vô cùng hung ác, cái quần bạc mỗi tháng của muội cực kỳ chặt chẽ...

- Quần cái gì, e rằng là bà ta đã bỏ vào túi riêng!

Từ Tân Di dùng dằng dằng nổi giận, dáng vẻ muốn đứng ra quần bắt bình giùm muội muội, đưa ánh mắt nhìn về phía Tần Lâm, ý muốn nhờ hấn đi tìm Dung ma ma kia gây phiền phức.

Không ngờ rằng nụ cười của Tần Lâm chững lại trên mặt, dáng vẻ vô cùng cổ quái, dở khóc dở cười nói:

- Dung... Dung ma ma? Chẳng lẽ là Dung ma ma ven hồ Đại Minh trong truyền thuyết?

- A, Tần tỷ phu thật là thần cơ diệu toán!

Chu Nghiêu Anh ngẩng đầu lên, sùng bái nhìn Tần Lâm:

- Dung ma ma vốn là người của hoàng tẩu muội, không biết vì sao Phùng Đại Bạ phái bà đến bên cạnh muội. Quê bà quả thật là ở Tế Nam, bất quá có phải là ven hồ Đại Minh hay không, muội cũng không biết nữa.

Khụ khụ, Tần Lâm bị sắc nước trà, khoát khoát tay:

- Ta... Chúng ta tạm thời không nói tới Dung ma ma, muội hãy nói thử ta nghe vì sao phải mượn tiền đi, trong cung sơn trân hải vị, gấm vóc lụa là, bảo bối hiếm quý không thiếu thứ nào kia mà?

- Muội muốn đi thỉnh một pho tượng Thiên Mẫu cát tường, mang về cung thờ phụng...

Chu Nghiêu Anh vô cùng hy vọng nói:

- Từ nhỏ thân thể muội yếu ớt nhiều bệnh, lại nhát gan, nghe nói nếu thờ phụng vị Bồ Tát này có thể được phù hộ thân thể khỏe mạnh, ban cho trí khôn và can đảm.

Thiên Mẫu cát tường? Tần Lâm cau mày một cái, nếu như hấn nhớ không lầm, đây là vị thần mà Tây Tạng Mật tông thờ phụng.

Từ Tân Di không vui, mua một pho tượng có thể hết bao nhiêu tiền? Không nói tới người ta là Trưởng Công chúa, chỉ riêng là biểu muội của ta cũng nên nể mặt mà tặng cho nàng. Tên Tần Lâm này quả thật hết sức hẹp hòi...

Nàng chưa kịp ưỡn ngực lớn tiếng đáp ứng, thần sắc Tần Lâm đã trở nên nghiêm nghị, nghiêm mặt hỏi:

- Vì sao đột nhiên muốn mua Thiên Mẫu cát tường? Có phải đám lừa trọc Tây Tạng Trát Luận Kim Đỉnh tự kia nói gì đó với muội không?

Chu Nghiêu Anh bị dọa sợ đến lui về phía sau nửa bước, mặt trái xoan trắng bệch, mũi nhỏ khê nhú, cái miệng nhỏ nhắn chu cao, mắt thấy sắp sửa bật khóc.

- Làm gì, làm gì vậy, hù dọa ai đó?!

Từ Tần Di hai tay chống nạnh, ngăn ở trước người Chu Nghiêu Anh, húc Tần Lâm mấy cái.

Tần Lâm ý thức được mình quá mức khẩn trương, sắc mặt biến còn nhanh hơn diễn viên kịch, lập tức khoe miệng đầu mày đồng loạt cong lên, vẻ mặt ôn hòa nói:

- Trưởng... Công... Chúa... Không... Nên... Sợ... Tỷ... Phu... Chỉ... Hỏi... Một... Chút...

Từ Tần Di nghe vậy khẽ rùng mình, Chu Nghiêu Anh ngược lại bị hấn chọc cho khẽ mỉm cười.

A Sa lấy tay vỗ trán, nổi da gà nổi lên khắp người, lòng nói trong câu chuyện mà Thanh Đại tỷ tỷ đã kể, bà ngoại sói lừa gạt cô bé quàng khăn đỏ cũng có dáng vẻ này.

Chu Nghiêu Anh không sợ nữa, cũng từ từ giải thích cùng Tần Lâm, nàng nói chuyện vô cùng nhỏ nhẹ, mạch lạc lại rất rõ ràng, nói từ đầu chí cuối một lượt.

Những ngày qua Tần Lâm vội vàng làm chuyện của Kim Anh Cơ, cân nhắc đến Hoàng Đài Cát dẫn đám quý tộc Mông Cổ gây giáo quay về, Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ Uy Linh Pháp Vương mất một nhóm cường tín đồ lớn nhất, đã không còn gây nên sóng gió gì được nữa, cũng tạm thời không để ý tới y.

Không ngờ rằng trong thời gian gần đây, Uy Linh Pháp Vương đi lại chuyên cần trong cung, nói là ít ngày trước bế quan tụng kinh, đã tụng kinh cầu phúc cho giang sơn Đại Minh vĩnh viễn vững như tường đồng vách sắt, bây giờ nên tụng kinh vì Thái hậu, Hoàng đế, chư vị Công chúa hậu phi, tiêu trừ tội nghiệt hai kiếp trước, phù hộ kiếp này bình an, cầu nguyện phúc báo chuyển thế.

Đây mới là mèo mù vớ phải cá rán, thật là trùng hợp. Lý Thái hậu lại là người vô cùng tin theo Phật giáo, lúc rảnh rỗi còn tụng kinh thắp hương bái Phật, trai tăng, khởi tạo chùa miếu. Hiện tại có một vị Tây Thiên Phật tử, cao tăng đại đức tới đây, đương nhiên phải truyền vào gặp mặt ngay tức khắc.

Vị Pháp Vương này hết sức rất inh, phô bày các loại pháp lực cầu vòng hóa cầu, Phật quang bảy sắc, sen xanh nghiệp hỏa vân vân trước mắt mọi người, quả nhiên cực kỳ thù thắng, hù dọa khiến cho Lý Thái hậu sững sốt, không ngừng lay phục trước mặt y.

Chẳng lẽ trải qua vụ án Bạch Liên Bắc tông Tôn Hoài Nhân tiềm phục vào cung, chư vị đại lão trong cung còn chưa rút ra bài học kinh nghiệm hay sao?

Vừa khéo ngược lại, Lý Thái hậu nói nàng lay Phật thật, Bạch Liên giáo thờ ngoại đạo, cho nên nhờ có Phật pháp phù hộ mới nhất cử san bằng tà ma ngoại đạo, bảo vệ triều Đại Minh bình an vô sự!

Bị mẫu thân ảnh hưởng, Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân cũng tương đối sùng bái Phật giáo, nhiều lần sử dụng tiền riêng của mình tu sửa Phật tự. Trên đã có sở thích như vậy, dưới chắc chắn còn hơn, không khí trong cả Hoàng cung đại khái cũng không cần nói.

Chu Nghiêu Anh thân ở trong cung nên cũng không ngoại lệ, cho nên hết sức muốn thỉnh một pho tượng Thiên Mẫu cát tường về thờ cúng.

Tần Lâm nghe xong cau mày, ngón tay nhẹ nhàng gõ khay trà:

- Tên khốn Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ, Uy Linh Pháp Vương hẳn là một tên giang hồ lừa gạt... Ta quen biết một người...

Suy nghĩ một chút, hẳn lại cười lắc đầu một cái, mũi trâu cùng Lạt Ma tăng, hai bên quả thật khác quá xa.

Chu Nghiêu Anh lại phản bác với thái độ khác hẳn bình thường:

- Không phải là như vậy. Pháp Vương Phật pháp tinh vi, thật sự là lợi hại, Tần tỷ phu không nên nói chuyện lung tung. Phật gia có ức vạn pháp thân, thông tỏ quá khứ vị lai, chúng ta nói ngài cũng có thể nghe thấy.

Dứt lời, ánh mắt xanh biếc của Trưởng Công chúa nhìn Tần Lâm một cái, vô cùng lo lắng thay hắn, nếu như Tần Lâm nói lời bất kính gì nữa, nàng sẽ thật sự giơ tay bịt miệng hắn lại.

- Loại chuyện như vậy thà tin là có, không thể tin là không.

Từ Tân Di cũng tỏ vẻ tin tưởng.

Tần Lâm cười cười, sờ sờ đầu Trưởng Công chúa:

- Ha ha, tỷ phu không nói bậy nữa. Đúng rồi, Thái hậu cùng bề hạ chuẩn bị đối đãi vị Tây Tạng Pháp Vương này thế nào?

625. Chương 625: Sàm Ngôn Của Pháp Vương

Chu Nghiêu Anh chớp chớp mắt, thành thật đáp:

- Pháp Vương cầu nguyện thay Đại Minh, nói long khí Đại Minh ta có dấu hiệu suy yếu. Ngài tụng kinh cầu nguyện, cầu Tây Thiên Phật lực kéo dài khí số Hoàng gia ta thêm chín trăm chín mươi chín năm. Cho nên mẫu hậu chuẩn bị bảo hoàng huynh sắc phong thật lớn cho ngài, xưng là Hộ Quốc Đại Hiền Thánh Sư, còn có toàn bộ phe Trát Luận Kim Đỉnh tự đều được gia phong.

Tần Lâm bĩu môi, trong lòng không tin những lời quỷ quái này chút nào, thuận miệng ứng đối qua loa mấy câu, bảo Từ Tân Di phụng bồi Chu Nghiêu Anh, còn mình đi ra ngoài tìm Từ Văn Trường thương lượng.

Tần trưởng quan mới vừa bước ra chân trước, ánh mắt của A Sa lập tức trở nên vô cùng giáo hoạt. Ba năm trước đây sư phó đêm xem thiên tượng thấy Thiên Đạo đã đổi, thiên mệnh đã dời, có khí thể thần châu dịch đỉnh, hơn phân nửa là triều Đại Minh không được. Nhưng Uy Linh Pháp Vương này cầu nguyện một phen, nếu y thật sự mời được Tây Thiên Phật lực gì đó kéo dài triều Đại Minh thêm chín trăm chín mươi chín năm, vậy Bạch Liên giáo ta làm sao tạo phản đây?

Không được không được, phải mau sớm nói chuyện này cho sư phó biết...

A Sa tìm cớ chạy đi, Từ Tân Di cùng Chu Nghiêu Anh mãi nhớ lời Tần Lâm nói, cũng không có chú ý tới nó. Tiểu hoạt đầu này chạy ra ngoài giống như con lươn, không ngờ rằng không ngừng lại giữa đường mua quà vật, mà chạy thẳng tới điểm liên lạc bí mật.

Lần này vận khí của nó không tệ, Bạch Liên giáo chủ và các vị cao thủ trong giáo đều ở chỗ này, nhìn đáng vẻ như đang nghị sự.

Nghe A Sa nói xong nguồn cơn, Bạch Liên giáo chủ cả kinh thất sắc:

- Chẳng trách nào... đêm trước bản giáo chủ xem thiên tượng thấy đế tinh ảm đạm như tủy, lại mơ hồ có vòng ánh sáng tản ra, lại có âm tinh đột nhiên xuất hiện phối hợp với đế tinh, hiện ra dấu hiệu phúc đức trùng điệp. Hoàng gia triều Đại Minh vốn phải đoạn tuyệt lại có cơ hội kéo dài, thì ra là vì tên yêu tăng này giở trò quỷ quái.

Ngã Khổ Thiên chấp tay nói:

- Thứ cho thuộc hạ vô lễ, âm tinh không phải là nên ứng ở trên người nữ tử sao?

- Yêu cũng là âm, yêu tăng thuộc âm!

Bạch Liên giáo chủ hết sức khẳng định nói, bàn tay trắng nõn thon dài vỗ xuống bàn nhẹ nhàng, nhất thời mặt bàn gỗ lê hoa lõm xuống một dấu bàn tay sâu chừng một tấc:

- Xem ra kia yêu tăng đoạt thánh vật Hỗn Độn Chi Cầu cũng là có ý muốn đối nghịch với bản giáo, giúp nguy triều kéo dài, hừ hừ, bản giáo chủ quyết không tha cho y!

Ở một bên, trong phủ đệ Tần Lâm ở hẻm Thảo Mạo, trong căn phòng bừa bãi của Từ Văn Trường, sau khi hai người thương nghị lại cho ra kết luận khác xa với Bạch Liên giáo.

Bàn tay như chân gà của Từ lão đầu tử gãi tới gãi lui trên đầu, trong đôi mắt già nua lóe lên vẻ giảo hoạt:

- Hừ, rốt cục Trát Luận Kim Đỉnh tự cũng có cử động! Lần trước Hoàng Đài Cát ở chỗ này, lão đầu tử còn không dám hết sức xác định, bây giờ xem ra đã có thể xác định tám chín phần mười.

Nói ra rất dài dòng, các đời Hoàng đế triều Nguyên tin sùng Lạt Ma tăng, Nguyên Thế Tổ Hốt Tất Liệt phong Bát Tư Ba là Quốc sư, lực ảnh hưởng của Phật giáo ở khu vực Trung Nguyên càng ngày càng gia tăng. Các Hoàng đế đầu và giữa triều Minh bị ảnh hưởng này cho nên cũng tương đối tin tưởng Phật giáo, giống như đệ nhất mưu thần Đạo Diễn Đại sư Diêu Quảng Hiếu thủ hạ của Minh Thành Tổ Chu Lệ, chính là một hòa thượng.

Sắc phong thủ lĩnh Phật giáo Tạng truyền còn có ý nghĩa chính trị vô cùng thực tế, đó chính là thông qua lung lạc không chế thượng tôn giáo, từ đó thực hành thống trị ràng buộc đối với Tây Tạng.

Năm Vĩnh Lạc Minh Thành Tổ sắc phong hai đại Pháp Vương, Tuyên Tông lại sắc phong vị Pháp Vương thứ ba, thiền sư, quốc sư, Quán Đỉnh Đại Quốc Sư khó có thể đếm hết, Hiến Tông, Hiếu Tông cũng làm Phật sự không ít.

Đến thời Vũ Tông Chính Đức Hoàng đế càng nặng nề hơn, vị Hoàng đế ham chơi này bởi vì si mê Phật giáo Tây Tạng không ngờ lại chịu tổn hao tâm huyết học tiếng Phạn, tiếng Tạng. Có một ngày từng chuẩn cấp ba vạn phần độ điệp cho phiên tăng, đến cuối cùng vị cử ngũ chí tôn này lại tự phong là Tây Thiên Giác Đạo Viên Minh Tự Tại Đại Định Tuệ Đại Khánh Pháp Vương.

Khi đó, phiên tăng Tây Tạng ở kinh sư là con cua có thể bò ngang, ánh mắt nhìn trên trời, có thể nói muốn gì được vậy.

Chính Đức Hoàng đế phá phách cả đời, thế nhưng không có lấy một đứa con thừa tự, Gia Tĩnh Hoàng đế là bàng chi kế thừa đại thống. Vị Hoàng đế này còn thành kính hơn gấp mấy lần so với liệt tổ liệt tông trước đó, nhưng phiên tăng các phái Tây Tạng lại khổ sở. Bởi vì khẩu vị Gia Tĩnh bất đồng cùng người khác, y thích Đạo giáo.

Trình độ Gia Tĩnh sùng đạo thật sự là vô bờ bến, đạo sĩ Đào Trọng Văn quan bái Lễ bộ Thượng Thư, gia Thiếu Bảo Thiếu Phó Thiếu Sư, phong Cung Thành Bá. Đạo sĩ Thiệu Nguyên Tiết quan bái Lễ bộ Thượng Thư, ban cho quan phục nhất phẩm, sau khi chết thụy hiệu được phá lệ dùng bốn chữ Văn Khang Vĩnh Tĩnh.

Ngay cả gian tướng Nghiêm Tung cũng là vì viết tế thiên Thanh Từ Đạo giáo rất tốt mà được sủng ái. Thậm chí Lý Xuân Phương chỉ vì có thể viết một thiên Thanh Từ tốt mà được nhập các bái tướng, người đời gọi là Thanh Từ Tế tướng.

Nhưng hết thảy chuyện này có liên quan gì tới các phiên tăng?! Thấy các đạo sĩ được vinh sủng có thừa, trong lòng bọn họ vừa hâm mộ vừa ghen tị. Nhìn lại chùa miếu lưu hương của mình khói lạnh nhang tàn, bọn họ cảm thấy trống không tịch mịch.

Không cần phải nói, thời này vị Pháp Vương nào tới tìm, từ Gia Tĩnh đến Nghiêm Tung nhất định đóng sầm cửa lại trước mặt kẻ đó: ngài từ đâu tới thì trở về đó đi, Pháp Vương ngài mạnh giỏi, Pháp Vương gặp lại sau!

Lại thêm thời gian Gia Tĩnh Hoàng đế tại vị đặc biệt dài, tới bốn mươi lăm năm, phiên tăng Tây Tạng không hề được coi trọng, ai nấy đen hơn mỡ chó.

Rốt cục kéo dài đến Gia Tĩnh giá băng, sau khi Long Khánh lên ngôi lập tức phế bỏ Đạo giáo, các Tam Thanh quán dần dần trở nên vắng lạnh, đám phiên tăng lại bắt đầu rục rịch muốn động.

Long Khánh chỉ tại vị sáu năm, đến khi Vạn Lịch kế vị, nghe thấy Lý Thái hậu vô cùng tin tưởng Phật gia, Bồ Tát, Vạn Lịch cũng bị mẹ ảnh hưởng, đám phiên tăng liền tới dôn dập, cố gắng mở rộng cửa Tử Cấm thành trở lại, khôi phục vinh dự ngày xưa, thậm chí gia tăng ảnh hưởng với triều Đại Minh.

Mẹ con Vạn Lịch đã nhiều lần ban thưởng phiên tăng, sửa chữa chùa miếu phiên tăng trú đóng. Lần này Uy Linh Pháp Vương tới chơi, trừ tạo thanh thế thay Hoàng Đài Cát ra, sợ rằng đối với bọn họ mục tiêu quan trọng hơn chính là vào sáu mươi năm sau, xác lập lực ảnh hưởng mạnh mẽ ở trung tâm triều Đại Minh.

Sau khi Tần Lâm nghe Từ Văn Trường nói một phen như có điều suy nghĩ, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ lên bàn:

- Người tới bất thiện, kẻ thiện không tới, Uy Linh Pháp Vương Trát Luận Kim Đỉnh tự này qua lại với Hoàng Đài Cát, bản quan thấy y không phải là hạng tốt lành gì. Nếu như Lý Thái hậu bị y đầu độc, vậy sẽ hết sức phiền phức.

Từ Văn Trường gật đầu một cái, mặt cũng lộ vẻ buồn rầu. Khác với liệt tổ liệt tông Thành Tổ, Tuyên Tông có kinh nghiệm chính trị phong phú, Lý Thái hậu xuất thân tiểu môn tiểu hộ, tư tưởng mê tín rất nặng, Vạn Lịch còn trẻ tuổi kiến thức nông cạn, tính tình hẹp hòi, nếu như bọn họ bị đám phiên tăng Tây Tạng mê hoặc, không thể nghi ngờ cực kỳ bất lợi đối với triều chính.

Huống chi Tần Lâm cùng Hoàng Đài Cát, Uy Linh Pháp Vương một mực thù địch với nhau, nếu là Pháp Vương được thế, chẳng lẽ Tần Lâm còn có thể có ích lợi gì sao? Đám phiên tăng Tây Tạng này đối với hần chẳng khác nào một quả bom hẹn giờ có thể nổ bất cứ lúc nào.

Sờ sờ cằm, Tần Lâm cười lạnh liên tục:

- Xem ra, bản quan cũng phải gặp vị Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ kia một lần, hừ hừ...

Nói là làm liền, hần trở lại phòng khách hỏi thăm Chu Nghiêu Anh, biết hôm nay Uy Linh Pháp Vương lại hoằng pháp trong cung, Tần Lâm bảo Từ Tân Di dẫn năng đi dạo phố mua tượng Bồ Tát Thiên Mẫu cát tường, còn mình vào cung đi tìm Lý Thái hậu.

Tần Lâm là Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, có lệnh bài xuyên cung, Đại Hán tướng quân thủ vệ cung cấm và cẩm y quan giáo đều là thuộc hạ của hần. Quan binh các vệ Kim Ngô Vệ, Kỳ Thủ Vệ cũng nhận ra vị đại hồng nhân số một chữ Thiên này, tự nhiên hần đi thẳng một mạch vào trong thông suốt không trở ngại. Thậm chí có mấy tên tiểu thái giám cố ý nịnh bợ lấy lòng, khom người dẫn hần đi tới Từ Ninh cung.

Nực cười, Tần trưởng quan của chúng ta lui tới nơi này thường xuyên, còn cần phải có người dẫn đường sao? Bất quá người ta có lòng tốt, dĩ nhiên Tần Lâm cung kính không bằng tuân mệnh.

Không ngờ rằng lần này hần tới trước cửa Từ Ninh cung lại bị người ngăn cản.

Nhìn thấy Tần Lâm đi tới, một tên Lạt Ma tăng trên bậc thềm xoay người đi vào, hai tên tiểu thái giám bước nhanh xuống, mặt mũi tươi cười:

- Tiểu nhân xin thỉnh an Tần trưởng quan, Uy Linh Pháp Vương tới phía Đông hoằng pháp, bệ hạ và Thái hậu nương nương đang ở trong đó nghe giảng kinh Phật. Bất cứ kẻ nào cũng không được vào, tránh cho quấy rầy Pháp Vương giảng kinh.

Nhìn Lạt Ma tăng bước đi vội vã, trong lòng Tần Lâm càng cảm thấy kỳ quái, hần đâu chịu nghe hai tên thái giám này nói nhảm, lập tức lấy ngọc bội lúc trước Lý Thái hậu ban cho ra:

- Thái hậu cho phép bản quan xuyên cung gặp vua, có ngọc bội làm chứng, xin hai vị nhường đường!

Mấy tiểu thái giám dẫn Tần Lâm tới, hai thái giám Từ Ninh cung này thấy ngọc bội trong tay Tần Lâm quả thật không giả, nhất thời bội phục hần quả thật không hổ là đại hồng nhân số một đương triều.

- Chúng ta chỉ bất quá phụng mệnh làm việc, trời sắp xuống có người chống đỡ thay, cần gì đắc tội Tần trưởng quan...

Hai tên thái giám Từ Ninh cung thương lượng với nhau một chút, sau đó chuẩn bị cho Tần Lâm vào.

- Chậm đã!

Đại Lạt Ma Ngạch Triều Ni Mã vừa đen lại mặt, bước chân vội vã từ Từ Ninh cung đi ra, trên gương mặt đen sì ứa đầy mồ hôi, quát ngăn Tần Lâm:

- Tần tướng quân, không thể tự tiện xông vào đạo tràng như vậy, sẽ phạm tội xúc phạm Phật pháp. Nếu người muốn nghe kinh, vậy phải trở về tắm rửa trai giới, thành tâm dâng hương ba ngày ba đêm, sau đó lần sau giảng kinh mới có thể cho người đi vào.

Ngạch Triều Ni Mã... Mỗi lần Tần Lâm nói tới cái tên này đều không nhịn được cười xấu xa, hiện tại vội vàng nghiêm sắc mặt nói:

- Bản quan muốn ra mắt Thái hậu, bệ hạ, có công vụ khẩn cấp trình báo, người làm trễ nãi chuyện quan trọng của bản quan, vậy nói không chừng phải mời tới Bắc Trấn Phủ Ty ta một chuyến!

Đám tiểu thái giám ngơ ngác nhìn nhau, trong lúc nhất thời đều sợ ngây người, Ngạch Triều Ni Mã Đại Lạt Ma đã được sắc phong Quán Đỉnh Đại Quốc Sư, còn là đại đệ tử đắc ý của hai vị Pháp Vương Uy Đức, Uy Linh, đứng đầu mười tám hộ giáo La Hán Trát Luận Kim Đỉnh tự, Tần tướng quân lại không khách sáo với y chút nào. Nếu chọc cho Phật gia, Bồ Tát giảng tội xuống, lúc ấy phải làm sao?

Có kẻ thông minh hơn âm thầm kêu khổ thay Tần Lâm, cho dù là Phật gia Bồ Tát không giảng tội, Từ Thánh Lý nương nương nghe nói chắc chắn trong lòng cũng mất hứng!

Ngạch Triều Ni Mã chợt lóe hắc khí trên mặt, nhưng cũng không tỏ ra tức giận chút nào, hai tay tạo thành chữ thập hơi khom người:

- Ma ni bá mê nư! Phật pháp vì phổ độ chúng sanh mở rộng cửa phương tiện ra, truyền đạo hoàng pháp là chính đạo, mong rằng Tần tướng quân không nên làm người khác khó chịu. Bên trong đạo tràng, dù là thiên tử và Thái hậu cũng phải trai giới tắm rửa mới đến nghe kinh, nếu ngài tùy tiện xông vào, chỉ sợ kinh động thánh giá.

Lần này động tới thánh giá, còn ai dám không thức thời? Mấy tên tiểu thái giám dẫn Tần Lâm tới lập tức mỉm cười thi lễ:

- Tần trưởng quan, mời đi bên này, chúng ta mở đường cho ngài quay về.

Tần Lâm cười híp mắt gật đầu một cái, hiểu được bọn họ có hảo ý bắc thang ỳnh hạ đài.

Bất quá Tần trưởng quan chính là Tần trưởng quan, đổi lại người khác có lẽ cứ đi về như vậy, hẳn lại bắt đồng cùng người khác, nhìn về phía Ngạch Triều Ni Mã cười ha hả, làm bộ xoay người định đi về, thành linh xoay lại phóng vút một cái lên bậc thềm.

Ngạch Triều Ni Mã sợ hết hồn, nằm mơ cũng không nghĩ tới Tần Lâm vô lại như vậy. Vốn y võ công cao cường, nhưng vì kinh ngạc nên chậm một bước, hai chân vội vàng giậm xuống đất một cái, thân hình bay vù thật nhanh lên bậc cấp, ngăn ở trước mặt Tần Lâm:

- Tần tướng quân, người...!

- Ha ha, đi nhằm phương hướng không được sao?

Tần Lâm dáo dác quan sát phía trong Từ Ninh cung, mơ hồ nghe được có người đang dùng Phạn ngữ giảng kinh thuyết pháp. Hắn còn muốn đi vào trong, Ngạch Triều Ni Mã đã trọn trùng mắt to như chuông đồng nhìn hắn.

Xông vào bây giờ là không được, bất quá Tần Lâm cũng đã tìm hiểu được chút manh mối, vừa lui về phía sau vừa suy nghĩ trong lòng: kỳ quái thật, lão tử là trên mặt nở hoa hay là Thiên Ma Vương A Ba Tuần chuyển thế, vì sao bọn họ lại sợ ta xông vào như vậy? Trai giới tắm rửa, hừ hừ, chờ ta trở về trai giới dâng hương ba ngày ba đêm trở lại, hết thấy đã quá muộn màng rồi!

Nhìn dáng vẻ xảo quyệt của Tần trưởng quan tất cả bọn thái giám đều ngả ngửa, lòng nói vị trưởng quan này thật đúng là bại hoại, không ngờ rằng tuổi còn trẻ đã làm được đại quan, thật là kỳ quái.

Trong lòng xoay chuyển muôn vàn ý nghĩ, nhưng Tần Lâm chưa kịp nghĩ ra kế gì, thành linh nghe trong Từ Ninh cung một mảnh phạm xuống vang lên, có thái giám hô to:

- Đưa Pháp Vương khởi giá!

Một chiếc xe kéo tay nóc bằng gấm màu vàng sáng, màn che màu tím được khiêng từ trong Từ Ninh cung ra, mười sáu tên Lạt Ma tăng kéo xe, hơn trăm người cầm pháp khí cuộn cuộn chen chúc tiến ra,

Trời ơi, thanh thế lớn tới mức này sao? Tuy rằng kiệu của Trương Cư Chính do ba mươi hai người khiêng, còn lớn hơn xe kéo này, nhưng người ta chỉ ngồi vào ngọ môn. Tên lưu manh Tây Tạng giả danh thần thánh này lại dám ngồi xe trong Từ Ninh cung.

626. Chương 626: Tập Kích Bất Ngờ

Trong lòng Tần Lâm mơ hồ kêu lên không tốt, như vậy xem ra Lý Thái hậu và Vạn Lịch đã... Tần trưởng quan đang suy nghĩ miên man, cũng không chú ý trong xe có ánh mắt lén lút đang quan sát hẩn thông qua khe cửa.

Đám Lạt Ma theo Uy Linh Pháp Vương đi hết, không còn ai ngăn cản Tần Lâm nữa, rốt cục hẩn cũng được vào Từ Ninh cung gặp được Vạn Lịch và Lý Thái hậu.

Thái độ Lý Thái hậu ngược với bình thường, không còn nhiệt tình như lúc trước, hơi chần chờ một chút liền nói:

- Tần tướng quân, người làm việc cho triều đình là rất tốt, chỉ là giết quá nhiều người, trên người dính đầy máu tanh, sát khí quá nặng, Phật gia Bồ Tát không thích. Người xem đi, chỗ của ai gia thờ phụng Bồ Tát, cho nên sau này...

Vật đồi sao dời, từ trước tới nay toàn là Tần Lâm trêu chọc người khác, lần này hẩn lại bị người ta sàm tấu trước mặt Thái hậu.

Đám cung nữ thái giám cảm thán thế sự vô thường, Trương Kinh hầu giá đặc biệt vui mừng trước tai họa của kẻ khác. Trương Thành nhìn Tần Lâm tỏ vẻ không thể làm gì được, sắc mặt lãnh đạm hơn ngày xưa vài phần. Trong lòng y đang thâm tính toán nếu như Tần Lâm thất thế, sẽ mang lại cho mình ích lợi được mất thế nào.

Trong quan trường từ xưa tới nay trở mặt rất nhanh, hôm nay là bạn, ngày mai sa cơ thất thế lập tức sẽ trở thành thù, chuyện giúp nhau khi khốn khó quả thật vô cùng hiếm có. Nếu là Lưu Thủ Hữu hoặc Trương Kinh nói xấu Tần Lâm, dĩ nhiên Trương Thành sẽ phân giải thay hẩn, nhưng bây giờ là chính miệng Thái hậu nương nương nói ra, y cũng chỉ có thể buồn bực mà không làm gì được.

Không nghe thấy Thái hậu nói Tần Lâm huyết tanh khí nặng, bảo hẩn ít tới trong cung sao? Từ mặt rồng ưu ái sa cơ trở thành đen như mồm chó, Trương Thành e sợ mình cũng không còn được ưu ái, vạch rõ giới hạn cùng Tần Lâm còn không kịp nữa là, làm sao chịu nói giúp cho hẩn?

Trong vô số ánh mắt duy chỉ có ánh mắt của người bên cạnh Vạn Lịch là lộ vẻ tiếc nuối, ngoài ra còn có vẻ chỉ thành.

Đó là Trịnh Trinh, hiện tại nàng phần son sơ sài, nhưng dung mạo vẫn vô cùng nổi bật, không còn thần sắc của tiểu cung nữ nhỏ nhoi ti tiện trước đây. Mặc dù nàng vẫn vận phục sức cung nữ, nhưng kiểu dáng tinh xảo khác biệt hơn cung nữ thông thường. Tóc búi cao lên cài châu hoa, đứng ở vị trí đầu nào đám cung nữ, ở rất gần Vạn Lịch. Thỉnh thoảng ánh mắt hai người quán quýt lấy nhau, nếu như quan sát cẩn thận sẽ phát hiện, Vạn Lịch nhìn nàng nhiều lần hơn cả nàng nhìn Vạn Lịch.

Tạm thời Trịnh Trinh vẫn chưa được sắc phong tần phi, cho nên vẫn mặc sắc phục cung nữ, nhưng châu hoa trên búi tóc chính là dấu hiệu từng được Hoàng đế sủng ái. Từ khi được Tần Lâm an bài tới Dưỡng Tâm điện, tiếp xúc được Vạn Lịch giống như trong lịch sử vốn nên phát sinh như vậy, trong một tháng ngắn ngủi Trịnh Trinh đã vượt trội lục cung, làm cho Chu Dục Quân mê mẩn, thần hồn điên đảo.

Vào lúc này Tần tướng quân sẽ làm gì, hẩn có thể ngăn cơn sóng dữ, nhất cử thay đổi thế cục hay không? Trịnh Trinh mơ hồ hy vọng, hy vọng Tần Lâm giống như mấy lần trước tiếp xúc vậy, luôn luôn đánh

đầu thẳng đó không gặp trở ngại.

- Bấy đầu, đưa Tần tướng quân ra cung!

Trương Kinh cười đắc ý, hai tên tiểu thái giám lập tức chạy tới bên người Tần Lâm.

Trương Kinh là cố ý, nụ cười của y đặc biệt âm hiểm độc ác, không còn coi trọng Tần Lâm như trước. Không phải là người chỉ quen chiếm phần hơn mà không chịu thiệt thòi sao, không phải là từ trước tới nay người rất trâu bò sao? Vào lúc này còn muốn nghĩ cách phân giải, nhà ta sẽ bày bày rập rập cho người chui vào...

Không sai, Lưu Thủ Hữu đã đem tin tình báo Tần Lâm cầu kết với Kim Anh Cơ, đánh lập minh ước với chư phiên thuộc hải ngoại, không hề có lòng thần phục, thêm dầu thêm mỡ một phen, thừa dịp Trương Thành không có ở đây bí mật cáo đến chỗ Vạn Lịch. Mà Trương Kinh cũng tuyệt sẽ không bỏ qua cơ hội, ở bên cạnh ra sức quạt gió thổi lửa.

Không hề, Tần Lâm cũng không hề biện hộ ỉn, sắc mặt của hắn giống như vừa xem xong một vở tuồng đầy đủ mặn nồng ấm lạnh thể thái nhân tình: đầu tiên là giặt mình kinh hãi, miệng há hốc ra không ngậm lại được. Kế đó ánh mắt trở nên hoang mang ngỡ ngàng, thậm chí khóe miệng còn giặt giặt vài cái, cuối cùng lại tỏ ra lo sợ, dùng ánh mắt oán ức nhìn về phía Vạn Lịch.

Trong khoảnh khắc này, Vạn Lịch cũng có chút không đành lòng, dù sao Tần Lâm cũng là trung thần trong lòng y, thậm chí năm lần bảy lượt có công cứu giá. Nhưng trong mắt thoáng qua một tia sáng, cuối cùng y vẫn đưa mắt nhìn sang nơi khác:

- Tần ái khanh, Từ Ninh cung là chỗ mẫu hậu sinh sống, ngoại thần bất tiện lui tới, khanh hãy về trước đi.

- Vi thần lĩnh chỉ tạ ân, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!

Tần Lâm giả bộ đáng vẻ nhẩn nhục uất ức, nhưng ngoài miệng không hề có nửa câu oán hận, ngay cả thanh âm tạ ơn cũng có thể nghe ra là đang cố gắng không chế để không run rẩy.

Vì sao hắn không mặc bày như vậy... Trương Kinh vô cùng thất vọng.

Lý Thái hậu nhìn Vạn Lịch, thấp giọng nói:

- Hoàng nhi, có phải mẫu hậu đối với Tần tướng quân có hơi quá đáng hay không?

- Vua muốn thần chết, thần không thể không chết, huống chi mẫu hậu vì bái Phật cầu phúc, chút uất ức nho nhỏ này của hắn có đáng kể gì?

Vạn Lịch lòng tin mười phần trấn an, chút áy náy trong lòng Thái hậu tiêu tan rất nhanh dưới ánh mắt khích lệ của con mình.

Khóe miệng Vạn Lịch khẽ nhếch lên, âm thầm đắc ý với thủ đoạn dò xét mới vừa rồi của mình: Lưu Thủ Hữu tố cáo Tần Lâm kết giao hải ngoại phiên thuộc, có lòng không thần phục, lần này trầm thử dò xét, xem ra hắn vẫn rất trung thành! Ha ha, Lưu Đô Đốc cùng Tần tướng quân phải tranh chấp như vậy mới tốt, nếu bọn họ giống như Trương Thái Sư, tổ chức thành một khối liên lạc vững chắc như Giang Lăng đảng, vậy trăm lăm Hoàng đế còn có hứng thú gì?

Đối với thuật đế vương hạ của mình, Vạn Lịch vẫn rất có lòng tin.

Trịnh Trinh nhìn theo bóng lưng tịch tịch của Tần Lâm, tâm trạng phức tạp tới cực điểm, lại có chút tiếc nuối, khó chịu, lại có cảm giác may mắn khó bề tả xiết: Tần tướng quân xưa kia đã từng được nàng hâm mộ, ngược mắt nhìn lên, hiện tại lại chỉ vì mấy câu nói của Thái hậu, Hoàng đế mà trở nên ảm đạm thất sắc, cuối cùng thiên hạ vẫn được nắm giữ trong tay bệ hạ...

Vì vậy mỗi khi Chu Dực Quân ném tới ánh mắt nóng bỏng, nụ cười Trịnh Trinh lại càng thêm quyến rũ yêu kiều. Lòng tin mình sẽ tranh được sự sủng ái của bệ hạ của nàng chợt trở nên mạnh mẽ chưa từng có từ trước tới nay.

Người của Từ Ninh cung hoặc là buồn ngủ cảm khái, hoặc là vui mừng trước tai họa của kẻ khác. Bọn họ tuyệt đối không ngờ rằng sau khi Tần Lâm 'tịch tịch' ra khỏi Từ Ninh cung, lập tức thẳng lưng ưỡn ngực,

thần sắc sợ hãi trong phút chốc biến mất không còn, ánh mắt trở nên sắc bén mà kiên định, thậm chí khoe miệng toát ra nụ cười lạnh như có như không.

Đúng vậy, từ trước tới nay hần chưa bao giờ tỉnh táo, tinh thần trong sáng như hiện tại.

Nhân vật như Tần Lâm từ trước tới nay không hề xem chuyện ngu trung ‘quân xử thần tử, thần bất tử bất trung’ như lý tưởng sống của mình. Nhưng vì năm lần bảy lượt phá án lập công, mấy lần được triều đình cất nhắc trọng dụng, có thể nói là đại hồng nhân số một của cả triều, được mặt rồng ưu ái, tự nhiên đáy lòng hần phát sinh cảm giác tri ngộ.

Đương nhiên cảm giác này vẫn còn kém rất xa trung quân truyền thống. Nếu nói chuẩn xác cũng gần giống như cảm giác kính trọng đối với vị giáo sư già dốc túi truyền thụ kinh luân đầy bụng cho hần ở đại học, hoặc giống như cảm giác đối với lão cục trưởng luôn bênh vực hần trong khi làm việc.

Trước sự thật xảy ra hôm nay, cảm giác này đã hoàn toàn biến mất. ‘Từ trước tới nay lòng vua là khó dò nhất, gần vua như gần cọp’. Tần Lâm mặc niệm hai câu mà Từ Văn Trường vẫn hay lải nhải này trong bụng mấy lần, sau đó ung dung cười bình thản.

Mặt rồng ưu ái, thiên ân cao dày gì đó, trong mắt người khác cố nhiên cầu còn không kịp, Tần Lâm lại cảm thấy không đáng giá một đồng. Nguyên nhân không vì gì khác, gởi gắm hết thảy hy vọng vào mặt rồng, để tâm, đối với hần chẳng khác nào hoàn toàn giao số phận của mình cho người khác nắm giữ.

Cho dù là Hoàng đế, cũng không được!

Mặt rồng gì đó đi gặp quỷ đi thôi... Tần Lâm xua xua tay giống như đang đuổi ruồi, lại âm thầm dùng sức nắm chặt quả đấm. Chỉ có nắm trong tay thực lực vững vàng mới là căn bản của quyền thế.

Mấy tên tiểu thái giám dẫn đường lúc trước, lúc này đã sớm tránh không kịp, xa xa nhìn thấy vẻ mặt cử chỉ Tần Lâm lén lút cười thầm, thắc mắc vị Tần tướng quân này chẳng lẽ là vì không còn được mặt rồng ưu ái, cho nên thần trí đã rối loạn rồi sao?

Hai tên tiểu thái giám thủ hạ Trương Kinh một người tên là Lai Thuận, một người tên là Hỉ Vượng, đi theo bên cạnh Tần Lâm giống như đang áp giải phạm nhân, thấy vậy liền âm dương quái khí nói:

- Hừ, có người còn cười được, thật là không biết sống chết...

Tần Lâm đầu thềm so đo với bọn họ, không thềm liếc bọn họ lấy một lần, chỉ lo cầm cúi đi, khiến cho Lai Thuận cùng Hỉ Vượng không có gì vui.

- Tần tướng quân, Tần tướng quân!

Trịnh Trinh phía sau cất tiếng gọi to, dẫn theo bốn tên cung nữ tay bưng hộp vàng đuổi theo Tần Lâm.

Tần Lâm dừng bước lại, ngay trước chúng cung nữ thái giám cố ý làm bộ như không quen biết hỏi:

- Cô nương đây là?

Trịnh Trinh vén áo thi lễ, lớn tiếng nói:

- Trịnh thị ra mắt Tần tướng quân! Mới vừa rồi Từ Ninh cung truyền cơm chay, bệ hạ nhớ tới lúc này nhất định tướng quân vẫn chưa dùng cơm, nên đặc biệt ban cho tướng quân một phần.

Thì ra Vạn Lịch lại chơi trò cây gậy và củ cà rốt, vừa đấm vừa xoa. Cảm thấy mới vừa rồi đối xử Tần Lâm quá mức tệ bạc, sợ rằng lòng trung thần sinh ra bất mãn cho nên đổi ý ban thưởng cơm chay, Trịnh Trinh bèn đứng ra xung phong đuổi theo Tần Lâm.

Nàng cố ý lớn tiếng nói ra, chỉ sợ cung nữ thái giám tại chỗ nghe được không có một trăm cũng có tám mươi, ai nấy ngơ ngác nhìn nhau: trời, Tần tướng quân thật là ghê gớm, mới vừa bị đuổi ra từ Từ Ninh cung, bệ hạ lại phái Trịnh thị vừa được sủng ái đưa cơm chay cho hần, quả thật mặt rồng ưu ái hần vô cùng long trọng.

Lai Thuận cùng Hỉ Vượng mới vừa rồi còn diễu võ dương oai, lần này trở nên áo nã, đứng ở bên cạnh không nói lời nào.

Mặt rồng cái rắm! Tần Lâm cười lạnh trong lòng không ngừng, thuật đế vương này của Vạn Lịch sử dụng quả thật thuần thực, đánh một cái tát lại cho một quả táo, đáng tiếc lão tử không phải là Pikachu.

Nói cho cùng, bốn hộp cơm chay này cũng không phải mặt rồng ưu ái gì cả, mà là chứng tỏ thực lực thật sự. Nếu như không có bản lĩnh thật sự xét âm đoán dương, nhiều lần phá kỳ án, nếu như không có thể lực trong triều ngoài triều có thể chống đỡ với Lưu Thủ Hữu, thử hỏi Vạn Lịch có thể đưa bốn hộp cơm chay này sau khi mới vừa đuổi đi Tần Lâm hay không?

Không hề lộ vẻ gì trên mặt, Tần Lâm quay về phương hướng Từ Ninh cung cảm kích rơi nước mắt tạ ơn, lại đưa mắt kín đáo ra hiệu cho Trịnh Trinh.

- Tần tướng quân, chúng ta tránh sang bên nói chuyện, bệ hạ còn có chỉ ý truyền cho người!

Trịnh Trinh nói xong bèn ngẩng cao đầu, ánh mắt ngạo nghễ đảo qua trên người mấy tên cung nữ, các nàng liền tự giác lui về phía sau mấy bước.

Đám cung nữ thái giám càng kinh hãi, ai nấy vô cùng hâm mộ Tần Lâm. Ban thường cơm chay không đáng kể gì, nhưng vinh dự vô cùng, phải Trịnh thị mới được sủng ái tới đưa cơm, điểm này càng thêm vinh dự, thậm chí còn có khẩu dụ mang tới, càng lộ vẻ bất đồng với người khác!

Lai Thuận vội vàng kéo Hỉ Vượng một cái, hai người trốn sang bên cạnh lau mồ hôi lạnh, hồi hận mới vừa rồi không nên chê cười, âm thầm lẩm bẩm nếu như Tần tướng quân so đo, không biết Trương Kinh Trương lão công có thể giữ được hai ta hay không?

Cung nữ thái giám bên cạnh đều cười, hai người các người là cái thá gì chứ, trong lòng Tần tướng quân e rằng không bằng cả cái rắm, hần không thèm để ý tới các người làm gì. truyện từ

- Vậy thì tốt, vậy thì tốt, lão nhân gia cứ xem như chúng ta đánh rắm đi...

Lai Thuận, Hỉ Vượng đổ mồ hôi ròng ròng.

Quả thật Tần Lâm không đếm xỉa tới hai tiểu nhân vật này, hần biết được từ trong miệng Trịnh Trinh, mới vừa rồi chính là Uy Linh Pháp Vương vào cung buông lời sàm tấu. Có lẽ là Tần Lâm mới vừa vào tới Từ Ninh cung, sau khi tiểu Lạt Ma đi vào thông báo, Ngạch Triều Ni Mã Đại Lạt Ma đi ra ngăn trở, Uy Linh Pháp Vương đang ở trong cung đặt điều hãm hại trung lương. Y nói Tần Lâm là hung tinh đẫm máu tanh tưởi vô cùng, đục phải Phật gia, Bồ Tát, vội vã kết thúc Phật sự, chọc cho Lý Thái hậu cực kỳ không vui, mới xảy ra chuyện như lúc này.

- Như vậy rốt cục những thần thông của y là thế nào, chỉ là những tiểu kỹ của giang hồ hay là thật sự có chuyện lạ?

Tần Lâm xoa xoa cằm.

Trịnh Trinh khẽ cau mày liếc:

- Quả thật thần thông quảng đại, tuyệt không phải tên lường gạt giang hồ, nếu không trong cung nhiều người như vậy đã sớm đoán ra được...

Nàng nói một hơi, Tần Lâm vừa nghe vừa gật đầu, như có điều suy nghĩ.

Đúng vào lúc này, Đại Hán tướng quân Trần Minh Hào dẫn người vội vàng chạy tới:

- Không xong, Tần tướng quân, đã xảy ra chuyện, pháp giá Pháp Vương bị tập kích ở ngoài Đông An môn!

Chỉ trong thoáng chốc, ước chừng chính là thời điểm Tần Lâm bước qua ngưỡng cửa Từ Ninh cung, pháp giá Thố Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đề Uy Linh Pháp Vương cũng vừa mới tiền hô hậu ủng đi ra Đông An môn.

Mười tám tên hộ giáo La Hán Trát Luận Kim Đỉnh tự vì mở đường tiên phong, ai nấy tỏ ra hung thần ác sát, tất cả đều mặc tăng y sắc trắng, tăng bào màu đỏ, đầu đội pháp quán tỳ lư, cầm trong tay các loại pháp khí như gia trì bảo tóa, nao bạt, kim cương tóa... Gần trăm tăng nhân khổ tu đầu đội mũ trụ, hơn phân nửa gương mặt bị che kín đi theo sau, tiền hô hậu ủng mười sáu người kéo xe đỉnh vàng của Pháp Vương.

627. Chương 627: Hoa Mai Chia Cánh

Chúng phiến tăng miệng niệm lẩm bẩm, trên đường đi tới phạm âm vang dội. Lại có phiến tăng cầm cánh hoa ném lên giữa không trung, tung bay đầy trời, hoặc vấy tịnh thủy, giống như ban ơn mưa móc xuống khắp nhân gian.

Vị Pháp Vương này đạo hạnh cao thâm tới mức nào, thần thông rộng lớn tới mức nào, quả thật người ta chưa thấy. Nhưng thanh thể hiển hách như vậy e rằng Tây Thiên Phật tổ hạ phạm, Nam Hải Quan Âm giáng thế cũng phải kém y rất xa.

Dân chúng dọc trên đường đi thấy thanh thể như vậy kinh hoảng sụp lạy. Mặc dù ngày thường phiến tăng hay tác oai tác quái, nhưng lúc này trở về đường đường chính chính là Phật tử Tây Thiên, ngay cả triều đình cũng đối xử với trọng lễ như vậy, còn có thể giả được sao?

Đông An môn đi ra hướng Đông một dãy phố, rẽ vào hẻm Kim Ngư sau đó xuôi theo đại lộ đi về phía Bắc, đi thẳng tới một lúc chính là Long Phúc tự chỗ ở của Uy Linh Pháp Vương.

Đại lộ hướng Nam Bắc này đặc biệt có nhiều đường hẻm hai bên, phía Tây là hẻm Tích Trá, hẻm Thiêu Tửu, phía Đông có hẻm Đường Tử, hẻm Kim Ngư, hẻm Càn Ngư, hẻm Xuân Thụ... đường sá ngang dọc giăng mắc, đúng lý ra phải là địa phương dễ dàng xảy ra chuyện, nhưng từ trước tới nay vẫn rất bình an.

Nguyên nhân rất đơn giản, nơi này không chỉ ở sát bên hoàng thành, mà phía Đông Nam cách đó không xa chính là Hiệu Ủy doanh, Tuần Bộ sảnh, mặt Đông Bắc cách một dặm còn có Tổng Lý kinh quân các đại doanh nhưng chính phủ, ai ăn gan hùm mật gấu dám làm loạn ở chỗ này?

Xa xa nghe thấy Phạm âm đầy trời, dân chúng trong đường hẻm đều đi ra đường cái tham gia náo nhiệt, số người đánh lễ quỳ lạy cũng nhiều không đếm xuể. Đám phiến tăng thấy vậy lại càng đắc ý hơn, ai nấy tinh thần phấn chấn, gõ trống gõ bập vang trời.

Không ngờ rằng lạc cực sinh bi, đột nhiên giữa không trung vang lên một tiếng rống giận giống như sấm động giữa trời quang:

- Yêu tăng chó chạy, Thánh giáo gia gia tới gặp gỡ đám tà ma ngoại đạo các ngươi một lần!

Theo tiếng kêu nhìn lại, không biết từ lúc nào, trên nóc một căn nhà dân trong hẻm Tích Trá đã xuất hiện thêm một người. Người này mặt đen như trôn chảo, lông mày rủ xuống tướng mạo khổ não, vóc người không cao lớn lắm, mặc một chiếc choàng vải ngắn, để lộ ra bắp thịt ngăm đen cứng rắn như sắt. Bên hông treo một thanh giới đao, chính là Ứng Kiếp Hữu Sứ Bạch Liên giáo, Thiết Diện Sát Sinh Phật Ngã Khổ Thiền.

- Bảo vệ pháp giá Phật gia!

Đại Lạt Ma Ngạch Triều Ni Mã thét:

- Khúc Nhân, Thứ Nhân, A Ni, Khúc Bỉ, hộ pháp vệ đạo!

Bốn tên hộ giáo La Hán xông lên nghênh đón, móc bỏ đề tử, thiết liên tử ra bắn nhanh về phía Ngã Khổ Thiền, trên không trung phát ra tiếng vút vút khác thường.

Ngã Khổ Thiền ung dung điềm tĩnh, múa thiền trượng đến nỗi mưa gió không lọt. Chỉ thấy thiết liên tử bị đánh trúng tia lửa văng khắp nơi, một tràng tiếng keng keng vang lên lập tức bị ngăn chặn.

- Gia gia siêu độ các ngươi!

Ngã Khổ Thiền lập tức từ nóc nhà nhảy xuống, thiền trượng đập về phía bốn tên phiến tăng.

Hộ giáo La Hán Trát Luận Kim Đỉnh tự cũng không phải là hạng người bình thường, bốn thanh kim cương xữ, hàng ma trượng nhất tề đưa ra, đấu với Ngã Khổ Thiền.

- Thánh giáo Thanh Dương Đường chủ Tử Hàn Yên ở chỗ này, yêu tăng nhận lấy cái chết!

Trên nóc nhà dân trong hẻm Thiêu Tửu xuất hiện một nữ tử thân hình thon thả xinh đẹp, đầu đội đầu lạp lụa xanh. Lúc này lụa xanh bị gió thổi bay lên khiến cho dung nhan như ẩn như hiện, má trái đeo mặt nạ sắt hung bạo đáng sợ, lộ ra má phải lại xinh đẹp vô cùng. Tay ngọc của nàng cầm một thanh viên nguyệt loan đao, lưỡi đao sáng chói như ánh trăng.

Vị Thanh Dương Đường chủ này thân hình uyển chuyển như quỷ my, chạy nhanh đến tựa như một luồng khói xanh. Ngạch Triều Ni Mã kinh hãi, lập tức lại phân ra bốn tên hộ giáo La Hán đi ngăn cản nàng, kim bặt, bảo tảo cùng viên nguyệt loan đao đánh nhau không phân thắng bại.

- Còn có ta, Bạch Dương Đường chủ Tiêu Vân Thiên!

Trong hẻm Đường Tử chợt có một vị thư sinh áo bào trắng chấp tay sau lưng ung dung tiến ra.

Vừa khéo bên cạnh có một tên khố tu tăng tay bưng tịnh bình và bát đồng, y lập tức vung bát đồng lên đập xuống đầu Tiêu Vân Thiên. Bát đồng kia nặng chừng hai mươi cân, lần này đập trúng chắc chắn sẽ khiến cho đối phương vỡ sọ mà chết.

Tiêu Vân Thiên không né không tránh, đưa tay chộp về phía trước một trảo. Khố tu tăng kia chỉ cảm thấy hoa mắt, ngực đau nhói, trước ngực lập tức xuất hiện một lỗ thủng to bằng nắm tay, nhìn lại trong tay Tiêu Vân Thiên rõ ràng là một quả tim còn đang đập.

Ngạch Triều Ni Mã trong lòng kinh hoàng, thầm nói Bạch Liên giáo quả nhiên cao thủ như mây, lại vội vàng phái ra bốn tên hộ giáo La Hán kịch chiến với Tiêu Vân Thiên.

- Rượu ngon rượu ngon, các vị muốn uống rượu, lúc nào có thể thiếu được Hồng Dương Đường chủ Luyện Ích Trần ta?

Trong hẻm Càn Ngự lại xuất hiện một vị tửu quỷ trung niên, bên hông treo một chiếc hồ lô rượu, một thanh bảo kiếm, mặt đỏ như gấc, lỗ mũi đặc biệt đỏ, bước chân lảo đảo xiêu vẹo tiến ra.

Ngạch Triều Ni Mã đưa mắt ra hiệu, hai tên khố tu tăng chia ra tả hữu ép tới. Hai vị này mới vừa giờ bình khí trong tay lên, không thấy rõ Luyện Ích Trần có động tác gì, chỉ thấy một đạo ngân quang thoáng qua trước mắt, cổ họng hơi ngọt, máu tươi từ cổ họng phun ra xa chừng hai thước.

- Rượu ngon, rượu ngon!

Luyện Ích Trần há miệng uống máu tươi đối phương bắn ra, sau đó cười vang:

- Tráng chí dối ăn thịt giặc Hồ, nói cười khát uống máu Hung Nô, quả nhiên tuyệt diệu!

Ngạch Triều Ni Mã giận quát như sấm, trên mặt hiện ra khí xanh, rốt cục cố nén giận ra lệnh cho bốn tên hộ giáo La Hán đi chống lại Luyện Ích Trần.

Lúc này mười tám La Hán đã xuất trận mười sáu tên, hiện tại xung quanh Pháp Vương trừ gần trăm tên khố tu tăng ra, cũng chỉ có Đại Lạt Ma Ngạch Triều Ni Mã và một tên sư đệ của y.

Không nghĩ tới Bạch Liên giáo ồ ạt tập kích như vậy, Ngạch Triều Ni Mã kinh hãi trong lòng, quay đầu nhìn lại hoàng thành cách đó không xa, âm thầm kêu khổ không ngừng: tại sao cấm quân còn chưa tới? Bạch Liên giáo cùng ta nước giếng không phạm nước sông, vì sao đột nhiên phát động thế công quy mô như vậy? Vạn nhất vị giáo chủ của bọn họ...

Đúng là sợ gì thì gặp nấy, chỉ nghe một tiếng cười dài nổi lên như tiếng phượng gáy trên chín tầng mây, trên nóc một ngôi nhà trong hẻm Xuân Thụ thành linh xuất hiện một bóng dáng yêu kiều. Nữ tử này áo trắng như tuyết, đeo mặt nạ bạc, chính là thần công thịnh đức quang minh chí đại Thánh giáo chủ Bạch Liên giáo đã tới!

Ngạch Triều Ni Mã nhất thời hồn phi phách tán, vội vàng kêu lên:

- Trúng kế 'hoa mai chia cánh' của Bạch Liên giáo rồi, mau lui lại, mau lui lại, bảo vệ pháp giá Pháp Vương lui vào hoàng thành!

Nhưng không còn kịp nữa, trên nóc nhà dân xa gần, hơn mười người áo đen cầm cung tên trong tay xông ra. Chỉ nghe tiếng bật dây cung vang lên liên tục, tên bay như mưa bắc mang theo tiếng rít gió sắc bén chói tai.

628. Chương 628: Vị Trí Vết Thương Khác Thường

Những người áo đen này toàn là trưởng lão, Đà chủ, Hương chủ Bạch Liên giáo, ai nấy võ công cao cường, tên bắn ra không thua gì nổ cứng trong quân, mặc dù đám khổ tu tăng cũng có võ nghệ nhưng vẫn không thể nào ngăn nổi. Trong tiếng phập phập khiến cho người ta cảm thấy ê răng, mũi tên xuyên thủng thân thể con người, lập tức có bảy tám khổ tu tăng bị đóng chặt xuống đất.

Nhất thời cục diện trở nên vô cùng hỗn loạn, ngay từ lúc Ngã Khổ Thiền xuất hiện dân chúng đã kêu lên chạy tứ tán, vào lúc này đám phiến tăng cũng giống như bầy ruồi bay loạn xạ, xung quanh xe kéo hỗn loạn không chịu nổi.

- Hừ, vọng tưởng kéo dài Hoàng gia thay Ngụy triều...

Đôi môi đỏ mọng của Bạch Liên giáo chủ dưới mặt nạ bạc khê quát:

- Uy Linh lão tặc, chịu chết đi!

Bóng người trắng muốt bay giữa không trung, tay áo tung bay, dáng người đẹp tuyệt giống như thiên ngoại phi tiên, tốc độ nhanh như chớp giạt.

Trong mắt của rất nhiều phiến tăng, đây chẳng khác nào tử thần màu trắng vừa giáng xuống, bọn họ vô cùng kinh hãi không tự chủ được đưa ánh mắt nhìn về phía xe kéo sau lưng. Xem ra lần này Uy Linh Pháp Vương phải tự mình xuất thủ, mới có thể trừ ma vệ đạo.

Ngạch Triều Ni Mã Đại Lạt Ma lại cùng sư đệ liếc mắt nhìn nhau, hai người nghiêng rằng một cái tả hữu cùng xuất, tiến lên nghênh đón Bạch Liên giáo chủ.

Sáu chưởng giao nhau trên không trung, nhất thời kinh phong gào thét, phiến tăng bên ngoài hơn trượng đều cảm thấy trên mặt đau như dao cắt. Chỉ nghe hai tiếng ối vang lên, sư huynh đệ Ngạch Triều Ni Mã bay ra ngoài, rầm một cái va vào nhà dân bên đường, khiến cho bức tường bị sụp mất một nửa.

Sắc mặt Ngạch Triều Ni Mã đỏ ửng như máu, cố gắng giãy dựa đứng lên, thân hình lão đảo lắc lư giống như uống rượu say. Sư đệ y ho khan khạc ra ba búng máu tươi lớn, dùng hết khí lực mới miễn cưỡng vịn tường ngồi dậy được.

Bạch Liên giáo chủ đã luyện Bạch Liên Triều Nhật thần công đến đài sen đệ bát phẩm, trong mấy trăm năm qua chỉ kém Đường Tái Nhi vào năm Vĩnh Lạc. Mười tám La Hán liên thủ cũng chỉ có thể đấu ngang tay với nàng, thế nhưng hiện tại Ngạch Triều Ni Mã đã trúng phải kế 'hoa mai chia cánh', mười sáu tên sư đệ đều bị bọn Ngã Khổ Thiền quán lấy, chỉ còn lại y và một tên sư đệ, làm sao có thể là đối thủ của Bạch Liên giáo chủ?

Đã dọn dẹp tất cả cường địch, Bạch Liên giáo chủ cũng không thềm nhìn tới Ngạch Triều Ni Mã đau khổ giãy giụa lần nào, ung dung như tản bộ đi về phía xe kéo.

Ngay từ lúc cung tên bắn ra, đám khổ tu tăng đã lập tức trở nên hỗn loạn, lúc này càng không ai dám tiến lên ngăn trở. Tà công của giáo chủ Ma giáo bất phân thắng bại với Uy Đức Pháp Vương Trát Luận Kim Đỉnh tự, chỗ này ngoại trừ Uy Linh Pháp Vương trong xe kéo ra, còn ai là đối thủ của nàng?

Bạch Liên giáo chủ cũng không nhẹ nhõm giống như ngoài mặt, giáo chủ Bạch Liên giáo đời trước từng luận kiếm cùng Uy Đức Pháp Vương trên đỉnh tuyết sơn, mặc dù thắng hiểm một chiêu nhưng thật ra công phu hai bên đều đạt tới mức lô hỏa thuần thanh, căn bản không có chênh lệch gì. Hiện tại đối mặt sư đệ Uy Đức Pháp Vương Thố Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ, thậm chí có lời đồn càng thêm thần thông quảng đại hơn cả sư huynh, Bạch Liên giáo chủ cũng không nắm chắc phần thắng.

Nàng bước từng bước một về phía trước, chậm rãi súc tích lực lượng, điều chỉnh các bộ phận cơ thể tới trạng thái đỉnh phong, Bạch Liên Triều Nhật thần công vận khởi mười hai thành công lực, kế tiếp ắt sẽ là một đòn như trời giáng.

Kỳ quái là trong xe kéo cũng không có động tĩnh gì, Pháp Vương không có thi triển thần thông hàng yêu phục ma, càng lộ ra vẻ cao thâm khó lường.

- Bất kể nhiều như vậy!

Trong hai tròng mắt Bạch Liên giáo chủ giấu sau mặt nạ bạc, ngọn lửa nóng bỏng như vạn đóa hoa sen đỏ nở rộ, song chưởng cùng xuất đánh về phía xe kéo.

Pằng, pằng, pằng...

Tiếng súng chất chứa bất ngờ vang lên như pháo nổ, thân hình Bạch Liên giáo chủ khẽ chuyển tránh khỏi đợt mưa đạn này, bên tai nghe thấy đám người áo đen trên nóc nhà khẽ hô liên tiếp, có người đã bị thương.

Phương hướng Đông An môn, quan giáo Kim Ngô vệ thân mặc thiết giáp, cầm trường thương đại kích, nhóm đội vượt tường mà vào, hai bên mã đội Kỳ Thủ vệ mặc thiết giáp chạy nhanh đến, lại có binh lính Thần Cơ doanh cầm điều thương, Tam Nhân súng bao vây bắn tới. Vừa rồi chính là một tiểu đội điều thương thủ khai hỏa xông đến gần nhất, ngăn cản một đòn như trời giáng của Bạch Liên giáo chủ.

Tuy rằng bản thân Bạch Liên giáo chủ chưa bị thương, nhưng mắt thấy cung tiễn thủ bố trí trên nóc nhà đã có mấy tên trúng thương, thấy không thể chống đỡ đại đội binh mã triều đình, bèn kêu thuộc hạ rút lui đi, Sau đó song chưởng nàng giao nhau trước mặt chậm rãi lui về phía sau, phòng bị Uy Linh Pháp Vương đợt ngót hạ độc thủ.

Cho đến khi nàng lui vào hẻm, Uy Linh Pháp Vương cũng không có xuất thủ.

- Xem ra y cũng không có nắm chắc lưu lại bản giáo chủ!

Bạch Liên giáo chủ thở ra một hơi thật dài, dẫn dắt đông đảo giáo chúng biến mất trong các con hẻm ngang dọc chằng chịt rất nhanh.

Bạch Liên giáo tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, trên đường chỉ còn lại thi thể phiến tăng, máu tươi loang lổ khắp nơi, cũng không ít tay cụt chân gãy.

- Khụ khụ, tại sao vậy, tại sao vậy?

Tần Lâm dẫn theo Cẩm Y Hiệu Úy không nhanh không chậm đi tới, giả vờ tỏ vẻ lo âu nói:

- Ôi, bản quan thất chức, dưới chân thiên tử mà đánh nhau như vậy, thật sự là đau lòng ôm đầu, chỉ mong không có kinh động pháp giá Pháp Vương, Ủa, Ngạch Triều Ni Mã, dường như sắc mặt người không được dễ coi lắm?

Ngạch Triều Ni Mã buồn bực muốn ói, bị một chưởng Bạch Liên giáo chủ đánh cho nội thương, vào lúc này khí huyết còn đang sôi trào, còn bị Tần Lâm chế nhạo.

Đây cũng là chuyện đương nhiên, cảnh sát, à không, là Cẩm Y Vệ, luôn luôn chờ đánh tới cuối cùng mới chịu xuất hiện.

Tần Lâm vừa chỉ huy cấp cứu người bị thương, bảo vệ hiện trường, vừa ra lệnh quan giáo Xưởng Vệ truy kích yếu phạm Ma giáo, đồng thời thông báo cho nha môn Ngũ Thành Binh Mã ty, kinh quân thập nhị đoàn doanh, Hình bộ Lục Phiên môn lục soát khắp thành.

Đây gọi là người thiện không tới, người tới bất thiện, Bạch Liên giáo dám hạ thủ với đám Uy Linh Pháp Vương ở dưới chân thiên tử, cho dù kẻ tham dự chuyện này là một số nhân vật khinh công cực cao cũng nhất định đã sớm quyết định kế hoạch rút lui, chỉ sợ là không đuổi kịp, nhưng cũng phải làm cho có lệ.

Trên con đường hướng Nam Bắc này, khắp nơi toàn là thi thể nằm trong vũng máu, mười tám hộ giáo La Hán cuối cùng đều còn sống, khổ tu tăng chết rất nhiều, có thi thể lưng cắm mũi tên, có thi thể mình một nơi đầu một nẻo, tình cảnh vô cùng thảm thiết. Lại có thật nhiều phiến tăng bị thương, dùng tiếng Tây

Tạng kêu loạn danh hiệu Thiên Mầu cát tường, Đại Nhật Như Lai, những phiên tăng không bị thương bằng bó cho đồng bạn, hỗn loạn vô cùng.

Tần Lâm cau mày, nhắc chân thông thả bước trong đám thi thể và máu tươi ngổn ngang, ánh mắt sáng ngời giảo hoạt dò xét bốn phía.

Khụ khụ, khụ khụ... Ngạch Triều Ni Mã bị Bạch Liên giáo chủ đánh một chưởng trọng thương, cũng may y là kẻ đứng đầu đám đệ tử đời thứ hai Trát Luận Kim Đỉnh tự, vào lúc này cũng không ngừng ho khan ra máu, đưa tay chùi vết máu bên miệng, lắp bắp nói:

- Tần tướng quân, pháp giá Pháp Vương mới ra cửa cung liền gặp tập kích, người có tội!

Tần Lâm liếc mắt nhìn y, cười hì hì nói:

- Đúng vậy, Đại Lạt Ma nói không sai, bản quan sẽ tự dâng biểu xin tội.

Chợt có mấy vị quan viên vội vã chạy tới, vừa mới đi qua góc đường liền nghe được câu này, vội vàng phản bác:

- Tần tướng quân đâu có tội, rõ ràng là vô tội có công!

- Phùng Đốc Công nói không sai, mới vừa rồi ta dẫn dắt quan binh dưới sự chỉ huy của Tần tướng quân, kịp thời đánh lui yêu phỉ Bạch Liên giáo tạo phản...

- Tần tướng quân không hổ là thiếu niên anh kiệt Cẩm Y Vệ ta, hành động uy mãnh thần tốc, lúc này mới đại thắng nghịch tặc Ma giáo hoành hành dưới hoàng thành.

- Hổ gầm ưng dương, tường thành quốc gia...

Đám người Phùng Bảo, Từ Văn Bích, Lưu Thủ Hữu, Nghiêm Thanh có kẻ cỡi ngựa, có người ngồi kiệu, cơ hồ trước sau chạy tới, ai nấy đều ra sức khen ngợi Tần Lâm.

Con bà nó! Ngạch Triều Ni Mã không nhịn được mắng một câu thô tục, căn cứ tin tức hỏi thăm, Lưu Thủ Hữu, Nghiêm Thanh hận thấu xương Tần Lâm, Phùng Bảo cũng không phải là địch không phải là bạn, bọn họ uống lộn thuốc gì mà khen nức nở Tần Lâm như vậy?

Trừ Từ Văn Bích là Đại cửu ca của Tần Lâm, ba vị còn lại bình thời chờ có cơ hội sẽ không ngại đá cho Tần Lâm mấy cước. Nhưng lần này lại khác, Uy Linh Pháp Vương gặp tập kích ở dưới chân hoàng thành, bàn về phụ trách tuần tiểu kinh sư có thập nhị đoàn doanh, phụ trách điều tra bắt bớ có Hình bộ Lục Phiên môn và Ngũ Thành Bình Mã ty, chuyên chức công tác đặc vụ là Đông Xưởng cùng Cẩm Y Vệ, tất cả những nha môn này đều có trách nhiệm.

Nếu như Tần Lâm sau khi chuyện xảy ra đã chạy tới hiện trường đầu tiên đánh lui Bạch Liên yêu phỉ còn có tội, vậy chẳng phải là bọn Phùng Bảo, Lưu Thủ Hữu phải nghiền nát thành tương hết hay sao?

Tần Lâm cười cười, cố làm ra vẻ khiêm tốn:

- Vào lúc này chỉ ý còn chưa xuống tới, hạ quan chức nhỏ thấp kém, quả thật không đủ lực giải quyết vụ án này, kính xin Phùng Đốc Công ra quyết định.

Giới cho tiểu tử, muốn cho chúng ta mắc bẫy sao?! Phùng Bảo nhướng mày lên, tỏ vẻ hết sức nghiêm trang nói:

- Vì sao Tần tướng quân lại nói ra những lời này, người làm việc nhà ta rất yên tâm. Từ Tước, Trần Ứng Phượng, các người phối hợp Tần trưởng quan phá án, không được lậm lỗi!

Hai vị Từ, Trần lập tức dẫn dắt đám phiên tử Đông Xưởng tới.

Tần Lâm lại đưa ánh mắt nhìn về phía Lưu Thủ Hữu:

- Lưu Đô Đốc công trung với nước...

Lưu Thủ Hữu xua tay lia lịa:

- Không không không, bản Đồ Đốc làm công văn còn được, chuyện phá án tầm hung này phải do đích thân Tồn tướng quân ra tay mới được.

Tồn Lâm gãi gãi đầu, lại nhìn Nghiêm Thanh chấp tay một cái:

- Nghiêm lão Thượng Thư thanh chính liêm khiết, gương sáng treo cao...

Nghiêm Thanh đỏ mặt lên:

- Khụ khụ, lão phu, lão phu gần đây mệt mỏi buồn ngủ, chuyện phá án xin phiền Tồn tướng quân vậy.

Đám quan viên này bình thời đầu đá lừa gạt lẫn nhau, bây giờ ngược lại vô cùng đồng lòng, đều nói chỉ có Tồn Lâm xét âm đoán dương mới có thể giải quyết được vụ án kinh thiên này.

Tồn Lâm bắt đầu dĩ gạt đầu một cái coi như là đáp ứng.

Từ Văn Bích ở bên cạnh cười đau cả bụng, hai vị Lưu Thủ Hữu, Nghiêm Thanh là lão thủ quan trường, đại quan triều đình, lại bị vị muội phu trẻ tuổi này ép tới nỗi không có lời gì phản bác, quả thật là ghê gớm.

Lại thấy Tồn Lâm lại đưa ánh mắt nhìn sang mình, Từ Văn Bích giật nảy mình: không thể nào, chúng ta đầu gì cũng là thân thích!

- Mời Định Quốc Công hạ lệnh các quân kinh sư ra khỏi thành lòng bắt, thanh thế thật lớn mới được!

Tồn Lâm lời nói xong, Từ Văn Bích thở ra một hơi thật dài, hiểu được điểm này. Chỉ là đuổi Bạch Liên giáo chạy đi thật xa mà thôi, nếu bọn họ còn gây ra chuyện gì ở kinh sư, e rằng mũ quan trên đầu mọi người khó lòng giữ được.

Lúc này có một phiến tăng tỏ ra kinh hoảng đi tới bên người Ngạch Triều Ni Mã, vẻ mặt như đưa đám nói:

- Đại sư huynh, không xong rồi...

Lời còn chưa nói hết, Ngạch Triều Ni Mã đã hung hăng trợn mắt nhìn y một cái, phiến tăng kia lập tức thấp giọng, đổi dùng tiếng Tây Tạng nói lý lẽ một hồi.

Đừng nói Tồn Lâm nghe không hiểu tiếng Tây Tạng, cho dù là có thể nghe hiểu, thanh âm nhỏ như vậy cũng không phân biệt ra được bọn họ đang nói cái gì.

Chỉ bất quá chút chuyện nhỏ này có thể làm khó được Tồn tướng quan của chúng ta sao? Hắn cúi đầu nhìn chốc lát, đột nhiên lật tìm khắp nơi giữa đám tử thi và người bị thương, thỉnh thoảng dừng lại cau mày suy nghĩ một hồi, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Cả đám quan viên đều không biết hắn muốn làm gì, chỉ có thần sắc Ngạch Triều Ni Mã cùng Lạt Ma bên người kia càng ngày càng cổ quái.

Rốt cục Tồn Lâm đi tới góc giao nhau của hẻm Kim Ngư và đường cái, tìm được hai tên khổ tu tăng nằm bên dưới một cổng vòm, đưa tay chỉ:

- Đại Lạt Ma Ngạch Triều Ni Mã, nếu như bản quan đoán không sai, trong đội ngũ các người có nội gian!

Sắc mặt của Ngạch Triều Ni Mã lập tức trở nên phát xanh, giống như thấy quỷ. Đám quan viên Phùng Bảo, Nghiêm Thanh cũng trợn trừng mắt, thậm chí trong lòng cho dù là Tồn Lâm có khả năng xét âm đoán dương, nói ra những lời này cũng khiến cho người ta khó lòng tưởng tượng. Vì sao hắn tìm được hai phiến tăng này, lại biết bọn họ là bị nội gian đã thương?

- Dấu chân, là dấu chân máu!

Từ Tước cùng Trần Ứng Phụng hết sức đè nén kêu lên.

Hai vị cao thủ Đông Xưởng cũng có chút bản lãnh, kết hợp cử chỉ Tồn Lâm trước sau đã đoán ra manh mối. Thì ra khắp nơi trên mặt đất toàn là máu tươi, người đi bộ khó tránh khỏi dính vào, Lạt Ma kia mới vừa tới đây báo tin cho Ngạch Triều Ni Mã, Tồn Lâm liền nhận chuẩn dấu chân y, sau đó theo dấu chân máu tìm tới nơi này.

Nghe qua thì dễ nhưng làm rất khó. Trên mặt đất máu tươi chảy đầy, phiên tăng bị thương, binh sĩ đuổi bắt giặc, người cứu hộ... đi tới đi lui, dấu chân ngổn ngang trùng điệp, hoàn chỉnh không hoàn chỉnh chồng chéo lên nhau. Tần Lâm có thể theo dấu chân đi tới nơi này, cho dù là cao thủ Lưu Tam Dao của Đông Xưởng cũng phải đứng từ xa hít bụi.

Về phần tại sao nói có nội gian, nguyên nhân ngược lại có thể thấy hết sức rõ ràng, bởi vì vết thương hai Lạt Ma đều rất đặc biệt: Lạt Ma đen gầy bên trái ngoẹo cổ dựa vào tường, phần sau tai bị thứ gì đó đập áu thịt bầy nhầy. Lạt Ma trắng mập nằm bên phải bằng một miếng vải trắng ở hậu não, máu tươi thẩm ra đỏ au, đau tới nổi rên rừ rừ.

Những Lạt Ma khác nếu không trúng tên hoặc là bị chém, vết thương đều ở chính diện, mặt bên. Hai Lạt Ma này là bị người từ phía sau dùng vật tày đập vào đầu ở khoảng cách gần, nhất định là người nấp trong đội ngũ phe mình làm ra.

629. Chương 629: Theo Vết Máu Truy Tung

Các vị quan viên không nghi ngờ Tần Lâm phán đoán chút nào, đều nhìn chăm chăm Ngạch Triều Ni Mã. Chỉ cần biết được nội gian là ai, lần theo manh mối tra rõ, chuyện phá án tự nhiên trở nên hết sức dễ dàng.

Ngàn vạn lần không ngờ rằng thịt béo trên mặt Ngạch Triều Ni Mã run lên, cười khan nói:

- Chúng ta là Lạt Ma Trát Luận Kim Đỉnh tự, đều đã thọ Phật giới, thành tâm hầu hạ Pháp Vương, ai làm nội gian chứ? Tần tướng quân đoán sai rồi, hai vị khổ tu tăng này đều là kinh sợ quá độ cho nên vấp ngã, đầu đụng vào pháp khí bị thương.

Có thật không? Tần Lâm ngồi xổm xuống, nhìn kỹ vết thương sau tai Lạt Ma đen gầy, lại giơ tay lột miếng vải trắng băng đầu Lạt Ma béo trắng ra xem, không để ý y đau đến kêu la oai oái, quan sát cẩn thận vết thương một phen.

Ngạch Triều Ni Mã giận nói:

- Tần Lâm, ngươi không nên được voi đòi tiên! Pháp giá Pháp Vương gấp tập kích, vốn là do quan viên triều đình các người kém cỏi bất tài, lại còn ở đây ức hiếp Lạt Ma chùa ta. Ta phải tố cáo tới ngự tiền, xin bệ hạ và Thái hậu chủ trì công đạo.

Phùng Bảo, Lưu Thủ Hữu vốn là có trách nhiệm, nghe vậy vội vàng khuyên giải ngọt nhạt, bảo Ngạch Triều Ni Mã không nên nổi giận.

Cũng may Tần Lâm cũng không xem tiếp tục, lại nhìn nhìn dấu chân dưới đất, cười gãi đầu một cái:

- Không xem thì không xem, cần gì phải nổi giận như vậy?

Lại trở lại trước mặt xe kéo, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực đã chạy tới, trong tay Mã Bân còn bắt theo một người áo đen:

- Tần trưởng quan, huynh đệ Hiệu Úy chúng ta anh dũng truy kích, rốt cục bắt được một tên nghịch phỉ Bạch Liên giáo.

Tần Lâm nhìn lại, nào phải là cao thủ Bạch Liên giáo gì, rõ ràng là một tên dân tặc hái hoa bị nhốt trong thiên lao Bắc Trấn Phủ Ty, đã bị tịch thu 'công cụ gây án', bị Mã Bân mặc ột thân y phục đen giả làm yếu phạm Bạch Liên giáo.

- Ôi chao, Bắc Trấn Phủ Ty lại lập kỳ công, làm cho bản Đô Đốc hâm mộ vô cùng!

Lưu Thủ Hữu tranh trước kêu lên.

Phùng Bảo gãi đầu một cái, sờ sờ chiếc cằm nhẵn thín:

- Tần tướng quân cùng mấy vị quan giáo này cực khổ rồi!

Nghiêm Thanh cũng thất kinh nói:

- Chẳng lẽ tên này là một trong mười trưởng lão Bạch Liên giáo?

- Hạ quan cảm thấy rất giống...

Từ trước cùng Trần Ứng Phượng cũng phụ họa.

Tên này không giống yêu phạm Bạch Liên giáo chút nào. Sắc mặt y xanh mét, vóc người yếu ớt, nhìn qua cũng biết bị nhốt trong địa lao tối tăm không ánh mặt trời ít nhất vài năm.

Nhưng quan viên có mặt tại trường ai mà không biết, đây chính là mang lại thể diện cho triều đình. Bằng không Bạch Liên giáo phát động tập kích dưới chân hoàng thành lại có thể toàn thân trở lui, các vị quan viên tại trường đều có trách nhiệm, rất khó lòng ăn nói. Hiện tại đã bắt được một tên, vậy thì lại khác.

Trong quan trường từ trước tới nay đều là như vậy.

Thấy cũng đã đến lúc, các vị quan viên cũng không có ý đối nghịch với mình, Tần Lâm liền bước nhanh tới xe kéo:

- Pháp Vương bị sợ hãi, cũng tại hạ quan truy bắt yêu phỉ Ma giáo bắt lực, cho nên thỉnh tội...

Trong xe kéo lặng yên không một tiếng động.

Xem người có thể giấu đầu lòi đuôi đến khi nào! Tần Lâm hừ lạnh một tiếng, đưa tay ra định vén màn xe.

- Tần tướng quân không thể!

Ngạch Triều Ni Mã cuống quýt cản ở trước mặt, hai tay dang ra:

- Pháp Vương đang tụng kinh siêu độ người chết, người không thể quấy nhiễu lão nhân gia! Phùng Đốc Công, Lưu Đô Đốc, Nghiêm Thượng Thư, các người...

Phùng Bảo, Lưu Thủ Hữu, Nghiêm Thanh cùng nhau xoay mặt qua chỗ khác giả bộ không nghe thấy, mới vừa rồi đủ loại biểu hiện của Ngạch Triều Ni Mã, ai nấy đều nhìn ra vẻ khác thường. Vào lúc này làm trễ nãi Tần Lâm phá án, quay đầu lại ai nấy đều phải gánh trách nhiệm, cho dù là muốn sửa trị Tần Lâm, cũng giết địch một ngàn mình tổn tám trăm.

Ngưu Đại Lực, Mã Bân không chút khách sáo đẩy Ngạch Triều Ni Mã thân bị trọng thương ra, Tần Lâm không chậm trễ chút nào, lập tức kéo màn xe ra.

- Có chỉ ý, có chỉ ý...

Thình lình Trương Kinh cỡi ngựa chạy như bay ra Đông An môn, cao giọng gọi to:

- Bệ hạ có chỉ, nghe thấy pháp giá Pháp Vương gấp tập kích, đặc biệt triệu vào cung hỏi!

Tần Lâm cười cười, đưa tay vỗ vỗ lên cang xe:

- Xem ra bản quan vô duyên với Pháp Vương, được rồi, lần sau bản quan trở lại lãnh giáo vậy.

Trong xe vang lên tiếng Tây Tạng hàm hàm hồ hồ đáp một tiếng, cũng không biết nói cái gì. (.

Phù... Ngạch Triều Ni Mã thở phào nhẹ nhõm thật to, dùng ống tay tăng bào rộng lớn lau mồ hôi, gương mặt béo núc có hơi xanh.

Mấy tên không bị thương trong số mười tám La Hán lập tức ủa lên, đưa pháp giá quay đầu về phía Tây, chạy vào trong Đông An môn.

Lục Viễn Chí kinh ngạc nhìn theo bóng lưng bọn Uy Linh Pháp Vương dần dần đi xa, vô cùng buồn bã vỗ đùi kêu lên:

- Đây, Tần ca, chúng ta kém may mắn để cho tên này chạy thoát. Tên này giấu đầu lòi đuôi, lén lén lút lút, chúng ta phải thẩm tra cẩn thận...

- Thẩm tra cái gì? Pháp Vương là khách quý triều đình, chúng ta chỉ cần bảo vệ an toàn cho lão nhân gia là được!

Tần Lâm nghiêm trang phản bác, nhìn chằm chằm tên mập nháy mắt vài cái, nhỏ giọng nói:

- Thông báo A Sa, mau dắt Đại Hoàng tới!

Không trách Tần ca không cứng rắn với Pháp Vương, hẳn đã sớm có tính toán, có lẽ còn có đột phá khẩu tốt hơn so với bản thân Uy Linh Pháp Vương.

Tên mập vừa nghe lời này, đôi mắt nhỏ lập tức trở nên sáng ngời giao hoạt, cỡi ngựa chạy như điên về phủ Tần Lâm ở hẻm Thảo Mạo.

Đám Phùng Bảo, Lưu Thủ Hữu không hiểu chuyện này, thấy giọng điệu Tần Lâm trở nên mềm hơn rất nhiều, đều cho là hẳn bỏ tay hết cách, ai nấy cười lạnh trong lòng không ngừng.

Phùng Bảo đột nhiên hắng giọng cười khan:

- Phá án có Tần trưởng quan chỉ huy, nhà ta hết sức yên lòng, trong cung còn có rất nhiều chuyện. Từ Tước, Trần Ứng Phượng, hai người các người phối hợp Tần trưởng quan làm việc, nhà ta đi trước một bước.

- Cung tiền Đốc Công!

Hai vị Từ, Trần dẫn dắt chúng phiên tử Đông Xưởng quỳ rạp xuống một mảnh.

Nghiêm Thanh cùng Lưu Thủ Hữu liếc mắt nhìn nhau, gần như đồng thời thóa mạ một câu trong lòng: giỏi cho Phùng Bảo giao hoạt.

- Ủm, lão phu chấp chương Hình bộ, đối với chuyện pháp giá Pháp Vương bị tập kích không thoát khỏi trách nhiệm, hiện tại phải vào cung xin tội...

Nghiêm Thanh chấp tay thi lễ bốn phía.

Lưu Thủ Hữu cũng tươi cười, nhìn về phía Tần Lâm chấp tay một cái:

- Tần tướng quân mời, hiện nay bộ hạ, Thái hậu cũng đang lo lắng chuyện bên này, trước hết bản Đô Đốc áp giải phạm nhân vào cung phục mệnh, Tần tướng quân, làm phiền!

Lưu Thủ Hữu nói xong, mấy tên đường thượng quan cảm y thân tín của y tiến lên muốn bắt tên đạo tặc hái hoa giả mạo phi đồ Bạch Liên giáo kia. Thân là lão thủ Cẩm Y Vệ, tự nhiên bọn họ có biện pháp làm cho người này mở miệng, cũng có biện pháp cho y vĩnh viễn không mở miệng được.

Đây rõ ràng chính là cướp công, thật ra thì Lưu Thủ Hữu cũng có thể tìm ra tử tù giả mạo Bạch Liên giáo, nhưng y không nghĩ tới điểm này, không kịp chuẩn bị, bây giờ lấy của Tần Lâm không phải là thuận tiện hơn sao?

Mã Bân vẫn không động đậy, vẫn giữ chặt tên phạm nhân kia, đưa mắt nhìn Tần Lâm.

Trên mặt Lưu Thủ Hữu chợt lóe vẻ tức giận, không đợi y phát tác, Tần Lâm liền thờ ơ gạt đầu một cái. Mã Bân thả tên nọ ra, lại nhìn hướng về phía mấy vị tâm phúc Lưu Thủ Hữu cười lạnh:

- Chư vị, nghịch phi Bạch Liên Ma giáo này rất ngoan cố, thế nào cũng không thể để y nói hươu nói vượn trước mặt thánh giá, như vậy mọi người sẽ không còn mặt mũi nào nữa.

- Đa tạ Mã trưởng quan...

Mấy tên cảm y Chỉ Huy ngược lại rất khách sáo, cười híp mắt nhận lấy phạm nhân, một người trong đó đưa tay làm như vô ý đặt vào cổ phạm nhân. Chỉ nghe một tiếng rắc rất khê vang lên, phạm nhân chợt trợn trừng mắt, trong cổ họng ứ ớ liên hồi lại không phát ra thanh âm nào. Thì ra dây thanh của y đã bị ám kinh đánh thấu vào huyết đạo đứt mất, từ nay biến thành câm.

- Dưới quyền Lưu Đô Đốc quả nhiên cao thủ như mây, công phu mấy vị lão ca này rất đẹp, trên giang hồ có thể coi là cao thủ nhất đẳng, Xưởng Vệ ta thật là đầm rồng hang hổ, hào kiệt lớp lớp. Chẳng trách nào có thể phá được nhiều kỳ án, bảo vệ giang sơn Đại Minh ta vĩnh viễn bình yên...

Tần Lâm vừa cười vừa nói, hết lời khen mấy tên cảm y Chỉ Huy kia.

Hừ, bản Đô Đốc khổ tâm tổ chức nhiều năm, há là hạng người mới nổi như ngươi có thể so sánh? Lưu Thủ Hữu đắc ý trong lòng, dẫn người đi mấy bước đột nhiên sực nhớ ra: Tần Lâm tán dương một phen đám cảm y Chỉ Huy thủ hạ của y, nhưng không hề khen Lưu Đô Đốc y dù chỉ một câu nửa chữ. Giống như có người

mặc bộ đồ mới đi khoe, người khác lại chỉ khen y mang đôi giày cũ vừa vặn. Rõ ràng là mắng y ngồi không ăn bám, thủ hạ có thật nhiều anh hùng hảo hán, mình lại là một kẻ ngu ngốc đần độn.

Lưu Thủ Hữu tức tối cơ hồ méo mũi, thầm nói tên Tần Lâm này mắng xéo người khác, bản Đồ Đốc không cần thận bị hấn chơi xỏ...

Từ Văn Bích ở bên cạnh thấy vậy buồn cười, đang ôm bụng cười trộm, đợi đến khi Lưu Thủ Hữu đi xa, Tần Lâm quay lại nhìn mình, lão vội vàng liên tục khoát tay nói:

- Muội phu, mấy tên này không phải là hạng tốt lành gì, nhất định sẽ nói xấu sau lưng ngươi, ngu huynh sẽ trông chừng bọn họ giúp cho.

Dứt lời, Từ Văn Bích cỡi ngựa chạy đi nhanh như một làn khói. Vị Quốc Công gia này cũng là lão hồ ly vô cùng xảo quyệt, lần trước vụ án Từ Tân Di cỡi ngựa đụng chết người, lão không đích thân tới mà là phái con trai Từ Đình Phụ, vừa tròn tình thân thích vừa không bị dính dáng quá sâu dưới tình huống không rõ ràng như vậy.

- Vẫn là đại cứu tử ngay thẳng, muội phu ta cảm kích sát đất...

Tần Lâm ở phía sau la lớn.

Thân thể Từ Văn Bích lão đảo một cái, thiếu chút nữa từ trên lưng ngựa rơi xuống, tướng quân, quan giáo bên cạnh lão cũng không nhịn được cười, thầm nói Tần trưởng quan không biết hai chữ 'cứu tử' còn có thể dùng để mắng người sao?

- Chẳng lẽ hấn không thể gọi lão phu là thế huynh sao?

Từ Văn Bích dở khóc dở cười, tên Tần Lâm này nhất định là cố ý.

Trước mắt hiện trường chỉ có Tần Lâm lớn nhất, hấn bèn giữ uy phong ra chỉ mặt khiển trách đám quan lại các nha môn lục tục chạy tới:

- Ngũ Thành Bình Mã ty, các người làm sao vậu phỉ tập kích khách quý triều đình ngoài đường phố, các người gánh vác nổi sao? Còn có Đại Hưng huyện, vào lúc này mấy tên bộ khoái dân tráng mới đến, có lẽ lúc này Huyện Lệnh các người còn đang nằm trên người tiểu thiếp! Từ Chương Hình, Trần Lý Hình, hai vị... hai vị bảo bản quan phải nói thế nào đây?

Quan uy Tần Lâm khá lớn, cũng không quản văn võ, hết thấy quan viên hiện trường đều bị hấn quát tháo một trận. Chúng quan viên cũng đã lẩn lộn mười mấy hai mươi năm quan trường, nghe lời hấn đều hiểu được ẩn ý trong đó, vội vàng bày tỏ thái độ:

- Tệ huyện thật sự có trách nhiệm, bất quá yêu phỉ khinh công inh như vậy, trong nha môn chúng ta toàn là thân thể phàm thai, có thể làm gì được bọn chúng?

- Trưởng quan dạy rất phải, Ngũ Thành Bình Mã ty ta thật là đàn áp bất lực, chẳng qua là trước đó cũng không nhận được tin Bạch Liên giáo ồ ạt tập kích như vậy.

- Tần trưởng quan, Xưởng Vệ chúng ta một thế, ngài nói lời này là không đúng. Đương nhiên hạ quan suy đoán ý của Phùng Đốc Công là...

Rất đơn giản, chuyện này quả thật rắc rối, yêu phỉ Bạch Liên giáo ồ ạt tập kích pháp giá Pháp Vương ngay dưới chân hoàng thành, các nha môn có liên quan đừng mong thoát khỏi trách nhiệm.

Thông lệ trong quan trường mọi người phải gánh một chút, mọi người đều hết sức đùn đẩy cho người khác, vì vậy đến cuối cùng cũng không giải quyết được gì. Tối đa triều đình cũng chỉ 'nghiêm nghị khiển trách, phạt vạ' mà thôi, không ai thật sự động tới gân cốt.

Tần Lâm lớn tiếng tranh chấp với các nha môn quan viên, Đông Xưởng, Cẩm Y Vệ, Hình bộ, tổng lý kinh doanh nhưng chính phủ, Ngũ Thành Bình Mã ty, Ứng Thiên phủ, Đại Hưng huyện, bảy tám nha môn đùn đẩy cho nhau, nhất thời tranh cãi ồn ào huyên náo. Ai cũng ra sức kêu khổ than thở, đồng thời ra sức đẩy trách nhiệm sang cho người khác.

Ngạch Triều Ni Mã nội thương nghiêm trọng, lại bị tình cảnh ồn ào này làm cho vầng đầu hoa mắt, vội vàng bỏ đi.

Mắt y đảo tròn mấy vòng, thấy các vị đại quan triều đình đã lục tục trở về, duy nhất còn lại Tần Lâm tựa hồ đã không còn chút hy vọng nào, chẳng qua là tận lực thoái thác trách nhiệm, trong bụng liền hết sức vui mừng, hết nhìn Đông tới nhìn Tây, nháy mắt ra hiệu ấy tên sư đệ ở lại.

- Chúng ta đưa người bị thương đi về nghỉ trước, bất hạnh quy Tây cũng phải chờ về Long Phúc tự!

Ngạch Triều Ni Mã nhìn Tần Lâm, chuẩn bị một khi đối phương không cho phép sẽ tranh cãi với hắn.

Không ngờ Tần Lâm vô cùng rộng rãi khoát khoát tay, lập tức cho đám Lạt Ma rời đi.

- Hừ, nói cái gì xét âm đoán dương, còn không phải là bị Phật gia quay vòng vòng sao, chờ vượt qua một kiếp trước mắt này...

Ngạch Triều Ni Mã âm thầm cao hứng, kêu các sư huynh đệ mang người bị thương và tử thi đi.

Tần Lâm cười thầm trong lòng không dứt, đợi một hồi nữa, nhân viên hắc sớm bố trí ngấm ngấm theo dõi đã mang tin tức về.

Đieu Thế Quý kê vào lỗ tai hắn thấp giọng nói:

- Bẩm trưởng quan, đám Lạt Ma này trên đường trở về Long Phúc tự bắt đầu chuồn mất, kẻ không bị thương tùm năm tùm ba chui vào hẻm, xem ra chúng đang tìm người. Chúng hỏi thăm dân chúng ngoài đường có nhìn thấy hai Lạt Ma hay không, nói lo lắng bị Bạch Liên giáo bắt đi rồi.

Tần Lâm cười mũi một tiếng, Bạch Liên giáo làm gì bắt đi hai Lạt Ma. Sợ rằng có liên quan với hai Lạt Ma nằm trong cửa vòm, bởi vì đánh lén mà bị thương kia.

Nếu như đoán không sai, hơn phân nửa là hai Lạt Ma trong đội ngũ Uy Linh Pháp Vương vì nguyên nhân nào đó đột nhiên trở mặt, đánh lén đả thương Lạt Ma đen gầy cùng Lạt Ma trắng mập, sau đó thừa dịp loạn chạy mất tăm.

Đám người Ngạch Triều Ni Mã không quen thuộc địa hình, muốn tìm được hai Lạt Ma chạy trốn trong địa phương đường hẻm chằng chịt như vậy, không khác nào mò kim đáy biển.

630. Chương 630: Thật Là Lợi Hại

Nhưng Tần Lâm có đòn sát thủ của riêng hắn.

Lúc này Đại Hoàng đã được A Sa dắt tới, tiếng sủa của nó có hơi khác lạ. Nguyên nhân là A Sa đá nó một cước, chó này ngửi được mùi máu tanh nồng đậm nên tỏ vẻ hưng phấn.

Tần Lâm bảo A Sa dắt chó đến cửa vòm mà hai tên Lạt Ma bị thương vừa ở đó, trên mặt đất nơi này rơi vãi không ít giọt máu, thậm chí còn có một mảnh vải dính máu. Chính là mảnh vải trắng băng vết thương trên đầu Lạt Ma trắng mập mà Tần Lâm đã lột xuống khi nãy, lúc ấy làm cho Lạt Ma đáng thương đau đến nhe răng toét miệng.

Ủa, thì ra là như vậy! Chúng huynh đệ Hiệu Ủy nhìn nhau, vô cùng bội phục. Lúc trước bọn họ không hiểu dụng ý của Tần Lâm, cảm thấy hắn quá ác, bây giờ mới hiểu được còn có tác dụng để cho Đại Hoàng đánh hơi.

Đại Hoàng ngửi ngửi mảnh vải đã từng băng vết thương, lập tức nhảy nhót, đuôi vẫy lia lịa.

A Sa nghe giới thiệu qua vụ án, vừa dắt chó vừa hỏi:

- Tần đại thúc, hai Lạt Ma tập kích người bị thương chạy trốn, trên người khó tránh khỏi dính vết máu, chúng ta có thể cho Đại Hoàng ngửi mùi đuổi theo, nhưng muốn tìm được địa điểm bị tập kích, hay là bắt

đầu truy từ nơi này, Đại Hoàng chỉ có thể tìm được hai Lạt Ma bị thương, vậy thì đuổi vào bên trong Long Phúc tự đi.

Thật thông minh! Tần Lâm đưa tay vuốt tóc bé gái, khiến cho tóc nó rối bời như tổ quạ.

Hắn đã sớm quan sát địa điểm xảy ra đánh lén, dẫn mọi người đi qua con đường vết máu loang lổ:

- Xem kìa, mới vừa rồi ta đã quan sát qua dấu chân của hai Lạt Ma bị thương, dấu chân bọn họ là từ bên này đi một mạch tới. Vết máu cuối cùng trên cây cột này càng khẳng định suy đoán của ta.

Tần Lâm giơ tay chỉ, ở vị trí cao chừng bốn thước trên một cây cột gỗ trước cửa một quán rượu nhỏ gần đó, rõ ràng có mấy giọt máu vẩy ra giống như dấu chấm than, vô cùng sinh động.

Lỗ mũi ẩm ướt của Đại Hoàng đang ra sức hít hít không khí, tìm kiếm ngọn nguồn mang tới thứ mùi khiến cho nó cảm thấy hưng phấn. Thành linh lỗ tai nó dựng lên, sủa lên một tiếng chạy đi thật nhanh, khiến cho dây da căng thẳng.

- Ngủ ngốc, tìm sai phương hướng rồi!

A Sa đá một cái vào mông nó.

Bởi vì Đại Hoàng vừa sủa vừa chạy tới cửa vòm chỗ hai tên Lạt Ma bị thương đã nằm lúc trước.

Dù sao không phải là cảnh khuyến chuyên nghiệp, nếu như tùy tiện huấn luyện một chút là có thể sử dụng thuần thục như cánh tay, chẳng lẽ còn hơn cả các giống Labrador Retriever, Berger hay sao?

A Sa có vẻ ủ rũ, đánh chó mấy cái.

Tần Lâm vẫn ung dung điềm tĩnh, tên này đã có biện pháp. Chỉ thấy hắn đang nhìn chằm chằm dấu chân dính máu chẳng chịt trên mặt đất, còn bị người khác giẫm đạp lung tung.

Dấu chân của dân chúng vây xem, Lạt Ma tử thương, quân binh cứu viện... hỗn tạp rắc rối, thường là trong phạm vi một thước vuông có tới mấy dấu chân ngổn ngang, còn không được trọn vẹn hoàn chỉnh, tình huống như vậy có thể tìm ra dấu mồi sao?

Từ Tước, Trần Ứng Phượng cùng mấy tên cao thủ Hình bộ Lục Phiên môn, bộ khoái Ứng Thiên phủ cũng bắt chước Tần Lâm cúi đầu quan sát. Nhưng không được bao lâu đã cảm thấy tâm phiền ý loạn, váng đầu hoa mắt, đi theo mấy bước liền mất đi dấu mồi.

Duy chỉ có Tần Lâm thủy chung không hề bỏ cuộc, căn cứ vào dấu chân của hai tên đánh lén bắt đầu truy tung lần theo. Hắn vòng qua sọt đựng thức ăn bị ngã, xuyên qua bàn ghế của quán trà, cuối cùng dừng lại ở đầu hẻm Càn Ngự.

Quan sát hai dấu chân cuối cùng mà mắt người còn có thể thấy được ở đầu hẻm, từ tư thế của vết chân, trong đầu Tần Lâm hiện ra tình hình lúc hai tên đánh lén chạy trốn. Nhất định là bọn họ tạm thời nấp ra ý, thừa dịp Bạch Liên giáo tạo hỗn loạn, sau khi đánh lén hai Lạt Ma mập gầy đắc thủ, nhanh chóng xâm nhập vào đám đông dân chúng chạy trốn tứ tán, đá ngã lắn sọt đựng thức ăn, đẩy ngã bàn ghế trong quán trà, cuối cùng rẽ vào hẻm Càn Ngự, biến mất sâu trong hẻm chẳng chịt đường ngang ngõ tắt.

Sau khi hai tên đánh lén này rời khỏi đường lớn đầy máu, dấu chân chúng cũng càng ngày càng mờ nhạt, mới tiến vào hẻm vài bước đã không có cách nào dùng mắt thường quan sát được nữa.

Lúc này đến phiên Đại Hoàng truy tung, nó trở nên hưng phấn lần nữa, dùng chân trước chỉ vào sâu trong đường hẻm sủa gâu gâu, dường như đang muốn nói:

- Chủ nhân, hai tên bại hoại kia chính là chạy trốn theo con đường này!

Đúng vậy, nơi này không có mùi hai Lạt Ma mập gầy bị thương lưu lại quá nhiều, chỉ còn mùi của hai tên đánh lén, Đại Hoàng dùng mũi truy theo không còn trở ngại nữa.

Từ Tước, Trần Ứng Phượng ngơ ngác nhìn nhau, mặt mũi lộ vẻ hoảng sợ, Tần Lâm có thể tìm được đặc điểm trong đồng dấu chân ngổn ngang hỗn tạp, chẳng chịt như vậy, truy theo một mạch tới con hẻm cuối cùng mà thủ phạm đã chạy, phần công lực này thật là ghê gớm.

Cao thủ Lục Phiến môn và đám bộ khoái Ứng Thiên phủ cũng than thở. Chẳng trách nào Tần trưởng quan tuổi còn trẻ đã làm đến đại quan nhị phẩm đương triều, người ta quả thật có bản lãnh chân chính.

Đôi mắt linh lợi của A Sa chớp chớp liên hồi, vô cùng kính ngưỡng nhìn Tần Lâm, hết lời khen ngợi:

-Tần đại thúc thật là lợi hại, lợi hại hơn cả Đại Hoàng!

Thì ra Tần trưởng quan đáng thương bất quá chỉ lợi hại hơn Đại Hoàng, lời khen này thật sự vô cùng chân thật.

Từ Tước, Trần Ứng Phượng ôm bụng cố nén cười, thiếu chút nữa ngạt thở. Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lục cũng không dễ chịu gì, đám quan giáo, bộ khoái ai nấy tỏ vẻ vô cùng cổ quái.

Xú nha đầu, người cố ý phải không?! Tần Lâm nghiêng răng nghiêng lợi, hung tợn nói:

- Con nuôi, dẫn huynh đệ của con truy tiếp đi!

A Sa vốn là đang cười trộm, nghe vậy nhìn Tần Lâm le lưỡi một cái, vỗ đầu Đại Hoàng:

- Đại Hoàng, Đại Hoàng, ngoan ngoãn tìm cho ra hung thủ chạy trốn, nếu không Tần đại thúc của người sẽ tức giận!

Đại Hoàng sủa gâu gâu lao đi, A Sa ở phía sau kéo sợi dây, chạy theo nó thật nhanh.

- Mau đuổi theo!

Tần Lâm vung tay lên, trong lòng cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng đuổi theo nghi phạm quan trọng hơn nên cũng không suy nghĩ nhiều.

Hắn không biết đám quan giáo sau lưng mình suýt chút nữa hôn mê, Tần trưởng quan của chúng ta đã trở thành đại thúc của Đại Hoàng rồi sao? Tần trưởng quan từ trước tới nay đánh đâu thắng đó, không ngờ rằng hôm nay bị tiểu nha đầu này trêu cợt như vậy.

Khứu giác Đại Hoàng tương đối bén nhạy, mùi máu tươi lại rất đặc biệt, nó chỉ cần tìm được nơi đầu tiên đổ máu, cũng không có khả năng không tìm được.

Dọc theo đường đi hai lần gặp Lạt Ma Trát Luận Kim Đỉnh tự phân tán ra ngoài, mỗi tổ đều chỉ có ba bốn người, chạy loạn trong các con hẻm chằng chịt.

Đường hẻm thành Bắc Kinh dày đặc như mạng nhện, ngang dọc khắp nơi, Lạt Ma Kim Đỉnh tự không quen địa hình, mò mẫm tìm kiếm như vậy có thể tìm được mới là chuyện lạ.

Thấy Tần Lâm dẫn người chạy như điên, số Lạt Ma gặp được cũng muốn đi theo hắn, nhưng bị Mã Bân chỉ huy cấm kỵ quan giáo ngăn lại tất cả, mặc cho bọn họ dùng tiếng Mông Cổ kêu loạn.

Từ hẻm Càn Ngự đi tới cuối đường, băng ngang qua đường trước Sùng Văn môn, sau đó rẽ vào hẻm Thạch Tào, chưa đi đến cuối đã rẽ sang phía Bắc, cuối cùng theo một con hẻm nhỏ vô cùng yên tĩnh chạy tới hẻm Sử Gia.

Nơi này cách Uy Linh Pháp Vương gặp tập kích ngoài Đông An môn đã có mấy dặm đường, chúng quan binh chạy tới nổi thở hồng hộc, nhưng mọi người cũng không cảm thấy mệt mỏi, kỳ vọng sắp vạch trần bí mật khiến cho bước chân của bọn họ vừa nhanh vừa vội.

Rốt cục Đại Hoàng ngừng lại, sủa gâu gâu liên hồi về phía một vườn rau, cho dù là A Sa ra sức kéo dây, nó vẫn nhảy nhót ra sức muốn xông về phía trước.

Không cần nói, bên trong vườn rau này nhất định có điều cổ quái, tất cả mọi người nhìn chăm chú vào bên trong một chiếc lều cỏ.

Tần Lâm chỉ huy đám quan giáo vây quanh tầng tầng, sau đó hai tay bắc thành hình loa, lớn tiếng kêu:

- Người ở bên trong nghe đây, các người đã bị bao vây, lập tức bỏ vũ khí xuống đầu hàng, chính sách của chúng ta là khoan hồng độ lượng, nếu như kháng cự sẽ bị nghiêm trị...

Ặc... sắc mặt bọn Từ Tước tỏ ra ngơ ngác, không biết Tần trưởng quan vừa giả trò gì.

- Sai rồi sai rồi, thật là xấu hổ, đọc sai lời rồi....

Tần Lâm cười hắc hắc, đổi lời lại tiếp tục kêu lớn:

- Bọn chuột nhắt trong đó hãy nghe cho kỹ, bản quan là Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ Tần Lâm, phụng chỉ giám sát chiếu ngục, cai quản Bắc Trấn Phủ Ty. Bọn người đã bị vây quanh tầng tầng, có thể nói chấp cánh khó thoát, thức thời vụ là tay tuấn kiệt, mau mau ghìem cương bên bờ vực mới có một đường sinh cơ...

Như vậy mới phải chứ, mới thể hiện được uy phong của đại thần triều đình, ma đầu Xưởng Vệ.

- Tần... Tần trưởng quan?

Bên trong có người nhỏ giọng thầm thì, sau đó chợt vang lên một tràng tiếng ồn ào, chợt có hai Lạt Ma chạy gấp ra, chạy thẳng về phía Tần Lâm.

- Còn dám ngoan cố kháng cự ư?

Từ Tước xuất chiêu Đại Bằng Triển Sí, động tác dứt khoát lưu loát, chưởng phong mơ hồ mang theo tiếng sấm gió, quả nhiên không hổ là Đại Đương Đầu Đông Xưởng. Trần Ứng Phụng cũng rống to tiến lên trước hai bước, tay trái hổ trảo, tay phải hạc chưởng, chính là ngành công thượng thừa Hổ Hạc Song Hình.

Chúng quan giáo nhất tề quát to, cũng rút Tú Xuân đao tiến lên. Chỉ cần Tần Lâm ra lệnh một tiếng, lập tức sẽ loạn đao phân thân hai Lạt Ma kia.

Không ngờ rằng hai Lạt Ma kia chạy tới còn cách xa một trượng đã quỳ rạp xuống đất, đầu gối trượt thêm một quãng trên đất bùn trơn trượt, miệng kêu lên liên hồi:

- Tần trưởng quan cứu mạng, Vô Lượng Thọ Phật, Thái Thượng Lão Quân, Vương Mẫu nương nương, Quan Âm Bồ Tát...

Bọn Từ Tước, Trần Ứng Phụng thấy đều tròn mắt, khí bá vương của Tần trưởng quan cũng quá mức mạnh mẽ, mới vừa rống lên mấy câu đã hù dọa cho hai Lạt Ma kia phải hồn vía lên mây.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực lại tròn mắt nhìn nhau, suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi mình: gọi hồi lâu, vì sao kẻ chạy ra lại là hai tên này?

- Các người có quyền giữ im lặng, hết thấy những gì các người nói sẽ trở thành chứng cứ trình đường.

Tần Lâm cười híp mắt nói, sau đó rất kiên nhẫn giải thích cho hai Lạt Ma đang tuôn rơi nước mắt:

- Nói cách khác, bây giờ các người có thể ngậm miệng lại, chờ lát nữa bản quan hỏi cái gì các người sẽ trả lời cái đó, bằng không bản quan sẽ không khách sáo.

- Không nói, chúng ta sẽ không nói bậy một chữ nào!

Hai Lạt Ma lập tức dùng hai tay bịt miệng lại, suy nghĩ một chút cảm thấy không yên lòng về đồng bạn, bèn lấy ra một tay bị miệng đối phương, trông có vẻ vô cùng ngoan ngoãn.

Trong Từ Ninh cung Tử Cẩm thành, Uy Linh Pháp Vương thăng đàn giảng pháp, nói đến chỗ tuyệt diệu quả thật là ba hoa không ngớt, nước bọt tung bay.

Chỉ thấy vóc người lão cực kỳ cao lớn, thân khoác một chiếc pháp bào màu trắng viền đỏ, hai đạo mày kiếm không giận mà uy, hai mắt lấp lánh thần khí sung túc, sống mũi anh tuấn, miệng rộng mặt vuông, đầu đầy tóc bạc kết thành hình trôn ốc, quả thật chính là bảo tướng trang nghiêm.

Mặc dù khoảng cách giữa hai mắt tựa hồ quá gần, dường như lông mày lại ở cách nhau quá xa. Miệng lão há ra khoe một hàm răng vàng khè như lưỡi cuốc, nhưng kỳ nhân tự có dị tướng, hướng chi ngã Phật chú trọng từ bi, thân thể phạm tục thể gian bất quá chỉ là túi da hôi thối mà thôi.

Không hổ là Thố Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đề, giảng tới Đại Nhật Như Lai kinh ngón tay bắt Pháp Giới Định ấn, khoe miệng khê nhếch giống như Phật tổ niêm hoa vi tiếu. Giảng tới bộ Bồ Đề Đạo Thứ Đệ Quảng Luận lại bắt Kim Cương Đại Tuệ ấn, thần sắc cực kỳ trang nghiêm, giống như Tây Thiên La Hán giảng phạm.

Lý Thái hậu cùng Vạn Lịch nghe nửa hiểu nửa không, nhưng trong lòng càng thêm tin tưởng Pháp Vương hơn trước.

Không phải vậy sao, Pháp Vương mới vừa gặp tập kích, vốn là đặc biệt triệu vào cung thăm hỏi. Kết quả lão nhân gia còn nói hôm nay lệ khí tứ hải bay lên, cho nên lại giảng kinh hoàng pháp tiêu tai giải nghiệp, cầu cho giang sơn Đại Minh vĩnh viễn trường tồn.

Cái gì gọi là đại từ đại bi, đây chính là đại từ đại bi!

Bọn Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu cũng đứng nghiêm bên dưới nghe giảng, trầm nghĩ trong lòng dù có tin hay không, tóm lại sau này địa vị Pháp Vương sẽ không dao động nữa.

Vì sao? Pháp Vương chân trước cầu phúc thay Đại Minh, bảo vệ Hoàng gia duy trì chín trăm chín mươi chín năm, chân sau ra cung liền gặp phải Bạch Liên Ma giáo tập kích, nghe nói giáo chủ Ma giáo còn kêu lên ‘Vọng tưởng kéo dài Hoàng gia thay ngụy triều, Uy Linh lão tặc nhận lấy cái chết’. Ma giáo và triều đình không chết không thôi, thử nghĩ nếu như không phải là Uy Linh Pháp Vương thật sự có đại thần thông nghịch thiên cải mệnh, kéo dài hoàng thống, Ma giáo đâu cần tới tập kích lão như vậy?

Thật vất vả Uy Linh Pháp Vương mới kết thúc hoàng pháp, mấy vị Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu, Nghiêm Thanh chỉ cảm thấy đứng lâu tới nỗi chân tê dại. Lý Thái hậu và Vạn Lịch là thường thức nghiền ngẫm tinh tế, có cảm giác dư âm vẫn còn vang vọng xung quanh.

Hồi lâu, Lý Thái hậu mới cất tiếng thở dài:

- Ôi, vì kéo dài hoàng thống thay triều đình, lại làm Pháp Vương bị Ma giáo tập kích bất ngờ, ai gia thật sự rất xấu hổ.

Pháp Vương bảo tướng trang nghiêm, thần sắc uy vũ nói:

- Phật viết: ta không vào địa ngục ai vào địa ngục, vì bảo vệ giang sơn triều đình vĩnh viễn vững bền, vì phúc của vạn dân trong thiên hạ, cho dù là bần tăng tan xương nát thịt cũng không tiếc.

Hay ột vị Pháp Vương thương nước thương dân!

Trương Kinh cung cung kính kính hỏi:

- Không biết mới vừa rồi Pháp Vương nói lệ khí sâu nặng, rốt cục là ứng trên thân người nào? Vì sao gần hai năm qua nhiều lần xảy ra hung án liên quan tới Hoàng cung? (.

Lưu Thủ Hữu, Nghiêm Thanh lập tức phấn chấn tinh thần, ha ha... Mọi người đang chờ Pháp Vương nói ra tên Tần Lâm!

Từ Văn Bích cảm thấy nôn nóng trong lòng nhưng lại không có cách nào, Tần muội phụ ơi Tần muội phụ, người vô cùng linh xảo, chẳng hay có biết Uy Linh Pháp Vương đang sầm tẩu người sau lưng hay không?

631. Chương 631: Trì Lực Tiệp Tật

Tần Lâm an bài thỏa đáng xong xuôi mọi chuyện, sau đó mới giục ngựa chạy thẳng tới Đông Hoa môn. Mặc dù hần vội vàng tới Từ Ninh cung nhưng cũng chỉ có thể giao ngựa lại cho cấm y quan giáo, đi bộ vào cung.

Từ Ninh cung ở mặt Tây, từ Đông Hoa môn muốn đi qua đó cơ hồ phải đi từ Đông sang Tây băng ngang qua cả tòa Tử Cấm thành, lúc này khí trời quá mức nóng, đi gấp như vậy toát ra mồ hôi đầy đầu.

Đúng lúc Trương Cư Chính cũng tiền hô hậu ủng đi ra Văn Uyên các, thấy vậy trầm giọng hỏi:

- Tần tướng quân bước chân vội vã, muốn đi nơi nào?

Tần Lâm ngăn người ra, thấy Thái Sư gia mặc long bào đại hồng thêu ngũ trảo kim long, đầu đội ô sa có cánh dài hơn thước, bên cạnh còn có hai tiểu hoạn quan trực Từ Ninh cung bèn thi lễ đáp:

- Thái Sư cần gì biết rõ còn hỏi, hạ quan đang muốn đi Từ Ninh cung diện thánh.

- Đi cùng lão phu đi...

Trương Cư Chính cũng không nói nhiều, vung tay áo bào rộng đi về phía trước.

Tần Lâm không thể làm gì khác hơn là đi theo bên cạnh, cười bồi nói:

- Thái Sư đi Từ Ninh cung...

- Phiên tăng Tây Tạng giả tạo yêu ngôn, đầu độc thánh thượng, lão phu thân là Thái Sư, giữ đạo kinh bang tế thế, cũng phải gặp lão một phen...

Trương Cư Chính dứt lời liền dừng bước lại, nửa cười nửa không liếc nhìn Tần Lâm: phiên tăng kia nói hươu nói vượn sàm ngôn sau lưng người, lần này lão phu nữa là làm hết trách nhiệm Thái Sư, nữa là giúp tên tiểu tử ngốc người.

Tần Lâm vừa cảm kích lại thấy buồn cười, hồi lâu mới chần chờ nói:

- Chuyện này... dường như có chỗ không đúng. Hạ quan cho là lung lạc phiên tăng Tây Tạng cũng là đường tắt để triều đình khống chế thượng tầng Mông Cổ, Tây Tạng. Về phần phiên tăng nói lời quỷ quái, Khổng Tử có nói kính quỷ thần mà rời xa, dường như chúng ta cũng không cần quá mức so đo với lão làm gì.

Trương Cư Chính nhếch mắt phượng lên, trong lòng hết sức buồn bực, cho dù là đương triều Thái Sư lòng dạ sâu như bể cả cũng không đoán ra trong lòng Tần Lâm đang nghĩ gì.

Hai người cùng nhau đi tới Từ Ninh cung, tiểu hoạn quan giữ cửa xa xa nhìn thấy Thái Sư tới, lập tức khom người không dám nhiều lời.

- Pháp Vương nhà ta đang truyền kinh hoàng pháp, các người không thể tự tiện xông vào đạo tràng!

Mấy tiểu Lạt Ma tiến lên ngăn trở.

Trương Cư Chính lại nhướng mắt phượng, hừ lạnh trong mũi một tiếng.

Đám tiểu hoạn quan lập tức chảy mồ hôi ướt lưng, vội vàng kéo Lạt Ma ra, thấp giọng nói:

- Mấy vị Phật gia, đừng tự chuốc khổ vào thân, vị Trương tướng công này là Thái Sư Thủ Phụ triều Đại Minh ta!

Uy phong Thái Sư lớn thật, Tần Lâm âm thầm suy nghĩ nếu như mình cũng có được ngày này, vậy thì không còn gì bằng.

Trương Cư Chính tựa hồ đoán được ý nghĩ của Tần Lâm, nhìn hắn với vẻ khích lệ, sau đó cất bước ngang nhiên thẳng vào, sau khi bước qua ngưỡng cửa theo thói quen giữ ống tay áo một cái.

Không ngờ rằng bóng người trước mắt thấp thoáng một cái, Tần Lâm đã chạy nhanh đi vào như một làn khói.

Xảy ra chuyện gì vậy? Trương Cư Chính ngạc nhiên, vô cùng mê hoặc không hiểu chuyện gì.

Chúng tùy tùng quan lại và thái giám cũng sợ ngây người, đương triều Thái Sư là dưới một người trên vạn người, làm sao Tần Lâm có thể công khai vượt mặt, chạy trước cả lão nhân gia như vậy?

Trước khi vào tới Từ Ninh cung còn phải băng qua một quảng trường nhỏ, Tần Lâm chạy chậm qua quảng trường, sau đó chạy thẳng vào Hoàng Pháp chính điện đang giảng kinh.

Lúc này Uy Linh Pháp Vương đang bị Trương Kinh hỏi, đang muốn nói ra chuyện khí hung lệ ứng trên thân người nào. Mặc dù trước đó chưa nói ra, nhưng mọi người trong cung đã đoán được tám chín phần mười: trừ Tần Lâm Tần tướng quân ra còn có thể có người khác sao?

Vạn Lịch nhìn thấy Tần Lâm sải bước chạy vào, hoàn toàn thờ người trợn mắt. Trong lời nói của Uy Linh Pháp Vương để lộ ra ý Tần Lâm là tai tinh, hiện tại tai tinh sống sờ sờ này lại chạy tới, quả thật là nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, làm cho Vạn Lịch cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Sau khi Tần Lâm tung hô vạn tuế, Vạn Lịch tỉnh tỉnh mê mê, hoàn toàn bằng bản năng đáp một câu ái khanh bình thân.

Không ngờ rằng chuyện Tần Lâm làm kế tiếp càng khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi. Hắn sải bước đi nhanh tới trước pháp tọa của Uy Linh Pháp Vương, cười hì hì vỗ mấy cái lên đầu vị Pháp Vương uy nghiêm này, sau đó đưa tay sờ sờ những lọn tóc xoắn giống như tròn ốc, cười nói:

- Không tệ không tệ, vẫn muốn sờ kiểu đầu tóc giống như mọc đầy u nhọt này, hiện tại đã được như nguyện.

Trời ơi... Lý Thái hậu run rẩy đôi môi, sắc mặt trở nên tái nhợt pha lẫn sắc xanh. Mới vừa rồi Tần Lâm đi vào nàng liền bị kinh động, hiện tại tim đập thình thịch. Tần tướng quân lại dám đối đãi Tây Thiên Phật tử, Tuyết Vực Pháp Vương như vậy, nếu chọc cho Phật gia tức giận, pháp sự thịnh Phật lực kéo dài hoàng thống Đại Minh thất bại, vậy biết phải làm sao? Bạch Liên Ma giáo ồ ạt tập kích đã làm hỏng chuyện, lần này lại bị Tần Lâm phá hoại nữa...

Vạn Lịch cau mày, cũng hết sức bất mãn với Tần Lâm. Cho dù là không đề cập tới Pháp Vương kéo dài hoàng thống, cầu phúc thay để hậu trong cung, người ta cũng là nhân vật quan trọng ở địa khu Mông Tạng mà triều đình cần mua chuộc, Tần Lâm làm như vậy chẳng phải khiến cho thật nhiều tăng lữ cùng quý tộc thượng tầng Mông Tạng bất mãn với triều đình sao?

- Tần Lâm, ngươi giở trò quỷ gì vậy? Mau mau lui xuống!

Trương Kinh không để mất thời cơ rống lên một tiếng, thanh âm bén nhọn khiến cho người ta nghe thấy nổi da gà.

Lưu Thủ Hữu càng tỏ ra hết dạ trung thành, đưa tay ra định kéo Tần Lâm lại:

- Không được vô lễ! Pháp Vương chính là khách quý của triều đình...

- Kiêu ngạo ngông cuồng, tự ý làm càn, quả thật là kẻ thất phu ngu ngốc!

Nghiêm Thanh lải nhải, chuẩn bị sau khoảnh khắc sẽ trực tiếp đạn hắc Tần Lâm ngay trước mặt bệ hạ, sợ rằng lần này Thái hậu cùng bệ hạ sẽ rất vui lòng trị tội của hắn!

Bất quá mọi người quan tâm nhất là thái độ của Uy Linh Pháp Vương, ngay cả Lý Thái hậu cũng tâm hoảng ý loạn nhìn chằm chằm vị cao tăng đại đức này, chỉ sợ lão giận dữ. Lời xin lỗi an ủi cũng nằm trong cổ họng, nhất thời không thốt ra được.

Từ khi Tần Lâm tiến vào trong điện, đầu tiên Uy Linh Pháp Vương tỏ ra giật mình kinh hãi, kế tiếp thần sắc có vẻ mất tự nhiên. Đến khi hắn bước tới gần vô đầu, sờ đầu, rốt cục cố nén kinh hãi trong lòng nghiêng rằng một cái, nảy sinh lòng hung ác muốn phát tác.

Tần Lâm cười hắc hắc, cố ý lắc lắc hai chiếc thẻ gỗ đeo bên hông, một chiếc khắc danh hiệu Không Thanh Tử, một chiếc khắc Vân Hoa Tử.

Thần sắc Uy Linh Pháp Vương nhất thời kịch biến, lập tức trở thành quả bóng xì hơi, ánh mắt cũng chuyển sang vẻ nịnh bợ lấy lòng.

Thật may là Tần Lâm đứng ở trước người Pháp Vương, thần sắc Uy Linh Pháp Vương biến hóa bị hắn ngăn trở, nếu bị người khác nhìn thấy thật đúng là khó bề giải thích.

Tần Lâm khề mỉm cười, bây giờ nên làm như thế nào, vậy phải trông vào lão.

Uy Linh Pháp Vương lấy lại bình tĩnh, ngồi ngay ngắn trên pháp tọa trang trí hoa tươi, ngón tay bắt ấn cát tường, hiện tướng Phật tổ cầm hoa mà cười, nhìn về phía Tần Lâm vô cùng hiền lành cười nói:

- Trì Lực Tiệp Tật, ngươi lại nghịch ngợm rồi!

Mọi người nhất tề ngẩn ra, vẫn là Lý Thái hậu đọc rất nhiều kinh Phật tỉnh ngộ lại trước, Trì Lực Tiệp Tật không phải là pháp danh của Vi Đà Bồ Tát trong Bi Hoa kinh hay sao?

Có chuyện gì vậy, vì sao Pháp Vương không nổi giận, ngược lại nói cái gì Trì Lực Tiệp Tật?

Tần Lâm đã có kinh nghiệm ở Kinh Vương phủ, lúc này giả như không biết, lui về phía sau hai bước, chân trước co chân sau duỗi, hai mắt mở to:

- Tật tật gì chứ, lão hòa thượng người vừa nói gì?
- Vừa vào nhân quả luân hồi, quên hết chuyện cũ tiền kiếp, ôi...

Không hổ là lừa gạt nổi danh, Uy Linh Pháp Vương, hoặc nói là Uy Linh Tiên năm xưa ở Kinh Vương phủ thở ra một hơi thật dài, sau đó chậm rãi nói:

- Nếu trong ngực Trì Lực Tiếp Tật vẫn còn một điểm chân linh bất diệt, tìm được tới chỗ bần tăng, vậy chính là hai ta có pháp duyên. Nào lại đây, để bần tăng khai thị cho người, ừm, ma, ni, bá, mẹ, hồng!

Sau khi đọc xong Lục Tự chân ngôn, Uy Linh Pháp Vương điểm vào Mi Tâm Tần Lâm một chỉ.

- Ôi chào!

Tần Lâm quát to một tiếng, lui về phía sau, vẻ mặt nửa tỉnh nửa mê, hồi lâu mới nói:

- Ta... dường như ta hiểu ra chuyện gì đó, lại... dường như không hiểu gì cả...
- Pháp môn bất nhị, chính là như thế!

Uy Linh Pháp Vương chậm rãi lên tiếng nói, bày ra mười phần đáng vẻ cao tăng đại đức.

Trên đại điện tất cả mọi người đều kinh ngạc ngây người, bị cảnh tượng hết sức dị thường này hù dọa phải sững sờ. Ngay cả Trương Cư Chính mới vừa tiến vào cũng há hốc mồm không khép miệng lại được, lão có nằm mơ cũng không ngờ Uy Linh Pháp Vương mới vừa rồi còn sàm ngôn ở sau lưng, hiện tại lại đối đáp ăn ý với Tần Lâm như vậy.

Chẳng lẽ mới vừa rồi hần cũng đã... Tiểu tử thối này, ngay cả lão phu cũng chẳng hay biết gì! Trương Cư Chính không nhận được mỉm cười vuốt chòm râu đen dưới cằm. Có thể không xảy ra xung đột chính diện với Lý Thái hậu và Vạn Lịch đương nhiên là tốt nhất, nhớ đến năm xưa mừng thọ Lý Thái hậu, Trương Thái Sư còn tặng một pho tượng Phật vàng cho nàng để lấy lòng.

Rốt cục Lý Thái hậu không nhận được, lấp ba lấp bắp hỏi:

- Pháp Vương, Tần tướng quân, các người... rốt cục giữa các người đã xảy ra chuyện gì, trước kia Pháp Vương từng quen biết Tần tướng quân sao?

Tần Lâm vẫn giả bộ như đang nửa tỉnh nửa mê:

- Dường như nhận ra, dường như lại không nhận ra, quá mức mơ hồ... Ôi, đầu ta đau quá, không nhớ ra được...
- Nhận được, nhận được!

Uy Linh Pháp Vương bật cười ha hả, chấp tay hành lễ nói:

- Bần tăng nhận ra được Tần tướng quân, chính là gặp ở hội Bảo Hoa Lưu Ly Phật bốn vạn tám ngàn kiếp trước!

Mọi người kinh ngạc trợn mắt há mồm, chẳng lẽ Tần Lâm cũng là một vị Bồ Tát?

Trương Cư Chính cười lạnh không ngừng, chỉ có lão từ cử chỉ của Tần Lâm đã đoán ra được vài phần, bất quá Thái Sư tuyệt đối sẽ không vạch trần.

Lý Thái hậu đọc nhiều kinh Phật, chỉ hơi suy nghĩ một hồi chợt vui mừng kinh ngạc nói:

- Trì Lực Tiếp Tật là pháp danh Vi Đà Bồ Tát, Vi Đà chứng đạo thành Phật ở hội Bảo Hoa Lưu Ly Phật... Trời ơi ghê gớm quá, thì ra Tần tướng quân là Vi Đà Bồ Tát hạ phàm!

Thật sao, Thái hậu nương nương đã nói như vậy, còn ai có thể nói không phải? Lưu Thủ Hữu, Trương Kinh, Nghiêm Thanh há hốc mồm cứng lưỡi, còn khó chịu hơn nuốt sống con ruồi, thế nhưng không có cách nào phản bác.

Duy chỉ có Tần Lâm đóng kịch tài tình, hiện tại vẫn còn đang giả vờ ngờ ngác, gãi đầu lẩm bẩm:

- Ta... vì sao ta lại không biết?

- Ôi chào, không nghe Pháp Vương nói vừa vào nhân quả luân hồi, quên hết chuyện cũ tiền kiếp hay sao?

Lý Thái hậu lộ vẻ hưng phấn giúp hắn giải thích, đáng vẻ nhìn Tần Lâm còn vui mừng hơn cả cha mẹ vợ nhìn con rể.

- Mẫu hậu nói chí phải, nhi thần đã sớm nói Tần tướng quân là tường thành của đất nước.

Vạn Lịch cũng lộ vẻ tươi cười, lại nói:

- Như vậy, Pháp Vương mới vừa nói lệ khí...

Uy Linh Pháp Vương nghiêm nghị nói:

- Một miếng cơm hóp nước đều do tiền định, Tần tướng quân là hộ pháp Vi Đà hạ giới, hàng yêu trừ ma, bảo vệ quốc gia, chỉ cần chút Phật niệm trong lòng không diệt, cho dù là Thiên Ma Ba Tuần dẫn dắt chư thiên ma đầu ba ngàn thế giới tới đây một lượt cũng không sợ hãi, huống chi một chút lệ khí? Bần tăng cố ý nói như vậy chỉ là vì dẫn hắn tới đây, kết đoạn pháp duyên này mà thôi.

Trịnh Trịnh đứng ở bên người Vạn Lịch, ngay sau đó kê vào tai y nói nhỏ:

- Bệ hạ, không trách nào trước khi thần thiếp vào cung ngài gặp phải bạch tượng nổi điên, Tần tướng quân thừa nhận uy linh liệt tổ liệt tông tay không ngăn voi cứu giá. Hi hi, thì ra Tần tướng quân là hộ pháp Vi Đà hạ giới, được Tây Thiên Phật chỉ tới bảo vệ giang sơn cho ngài!

Trịnh Trịnh đã được Hoàng thượng sủng ái trong cả lực cung, nàng nói gì Vạn Lịch nghe nấy. Lúc này chỉ cảm thấy hơi thở giai nhân bên cạnh thơm như hoa lan, nhất thời nảy sinh lòng hươu dạ vượn, không còn nghi ngờ Tần Lâm và Uy Linh Pháp Vương chút nào.

- Trương Thái Sư, Tần tướng quân nhiều lần có công với nước, lại có công chiêu an Tứ Di, trăm thưởng hẳn ngồi ngựa trong cung có được chăng?

Vạn Lịch dứt lời lại thăm hỏi hận, muốn thưởng thì tự mình thưởng, cần gì hỏi Trương tiên sinh, để cho lão được Tần Lâm thừa tình, ngay sau đó bèn nói:

- Trương Kinh, truyền chỉ ý của trăm, ban cho Tần Lâm hai chiếc ấn trên viết 'Hổ khiêu ưng dương', 'Càn thành chi tướng'.

Thật sao, lần này nhanh thật! Trương Cư Chính nhin cười, tỏ vẻ đồng ý chuyện này, bọn Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu ngờ ngác nhìn nhau, suýt chút nữa hôn mê.

Uy Linh Pháp Vương đã 'khai thị' cho Tần Lâm, hai người còn có lời muốn nói, bèn cùng nhau tạ ơn cáo từ.

Vạn Lịch bãi giá trở về Càn Thanh cung, Trương Cư Chính cũng cáo từ lui ra, chờ mọi người đi hết, Lý Thái hậu chợt nhìn theo bóng lưng Tần Lâm, lẩm bẩm với vẻ tiếc nuối:

- Tiếc là Tần tướng quân đã cưới vợ rồi...

Lần này Tần Lâm xuất cung khác hẳn những lần trước, tin tức trong cung truyền đi nhanh nhất, dọc theo đường đi gặp phải thái giám, cung nữ tỏ ra đặc biệt nịnh hót, đám quan giáo Kim Ngô vệ, Kỳ Thủ vệ trực nhật gặp hắn cũng lộ vẻ tươi cười. Đám Đại Hán tướng quân như Trần Minh Hào thuộc Cẩm Y Vệ cai quản, lại càng ra vẻ tươi cười hơn hở.

Được cưỡi ngựa trong cung, ban cho hai chiếc ấn bạc 'Hổ khiêu ưng dương, 'càn thành chi tướng' quả thật là vinh sủng tới cực điểm, không hổ danh đệ nhất hồng nhân đương triều.

Nhưng Tần Lâm bất quá chỉ mỉm cười chẳng khác bình thường, cũng không hề tỏ ra kiêu căng. Cái gọi là hoàng ân cuốn cuộn, mặt rộng ưu ái, sau khi trải qua trắc trở lần này hắn thấy bất quá cũng chỉ như vậy.

Hôm nay còn gió Xuân hóa mưa, ngày mai sẽ nắng chói chang, có hay ho gì? Chỉ có thứ nắm trong tay mình mới là đồ thật.

632. Chương 632: Cổ Nhân Gặp Nhau

Sau khi xuyên thủng lớp cửa sổ bằng giấy mỏng này, trong lòng cảm ngộ thêm một bậc, nụ cười Tần Lâm tự nhiên có chỗ khác với khi xưa.

Trương Cư Chính từ đằng xa âm thầm quan sát cử động Tần Lâm, không nghi ngờ chút nào hành động hôm nay của Tần Lâm có hiềm nghi phạm tội khi quân. Nhưng bản thân Trương lão tiên sinh vốn không câu nệ lễ giáo, thỉnh thoảng cũng giở chút quyền mưu thủ đoạn, dĩ nhiên cũng không cảm thấy Tần Lâm làm như vậy có vấn đề gì.

Bất quá dùng quyền mưu thủ đoạn, vậy nhất định phải tâm rộng như bể, có lượng cả bao dung. Giống như Vạn Lịch tính tình hẹp hòi, thích dùng để vương tâm thuật ngược lại có hại vô ích. Những năm qua Trương Cư Chính cũng hơi hối hận vì chuyện này, như vậy tâm cảnh của Tần Lâm sẽ thế nào?

Lần trước Tần Lâm bị sàm ngôn mất đi mặt rồng ưu ái, lúc vào cung gặp Trương Cư Chính mặc dù bước chân vội vã nhưng trên mặt không thấy lo âu. Mà lúc này mặt rồng ưu ái còn hơn cả trước đây nhưng bước chân hẳn vẫn ung dung mà trầm ổn, vẻ mặt thần nhiên như thường, không hề lộ ra chút kiêu căng nào.

Trương Cư Chính liền vuốt râu khê gặt đầu lẩm bẫm:

- Vinh nhục không kích động, không hổ là tường thành của quốc gia, rất xứng với ấn ‘càn thành chi tướng’ mà bệ hạ ban cho. Ủa, vì sao tên này thành thân quá sớm, khiến cho lão phu cũng khó xử vô cùng.

Lúc này mấy vị hoạn quan từ Từ Ninh cung đi ra, loáng thoáng nghe thấy câu cuối cùng này của Thái Sư gia, lập tức cả kinh há to không khép miệng lại được: chẳng lẽ suy nghĩ của Lý Thái hậu và Trương Thái Sư cũng trùng hợp với nhau sao?

Ngược lại Tần Lâm không biết được hai vị đại lão sau lưng mình thở dài, cùng Uy Linh Pháp Vương vai sóng vai đi qua Kim Thủy kiều.

- Bản Pháp Vương có lời muốn nói với Tần tướng quân, các người không nên đi theo...

Uy Linh Pháp Vương lệnh cho đám tiểu Lạt Ma.

Đám tiểu Lạt Ma ngơ ngác nhìn nhau, có hai tên hộ giáo La Hán muốn nói cái gì, đôi môi mấp máy rốt cục lại không nói. Trước khi đi Uy Đức Pháp Vương đã từng có giao phó chuyện này do Ngạch Triều Ni Mã Đại Lạt Ma chủ trì, bây giờ Ngạch Triều Ni Mã không ở nơi này, lại thêm Tần tướng quân thoát nhìn rất lợi hại. Dầu gì Uy Linh Pháp Vương cũng là sư đệ Uy Đức Pháp Vương, đường đường Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ, mọi người không dám cãi lại ý của lão.

Đi về phía Tây ra khỏi Quy Cực môn vài bước, đi tới chỗ tĩnh lặng không có người, Uy Linh Pháp Vương nhìn bốn phía thấy không có ai, lập tức chộp lấy Tần Lâm, tức gần nổ phổi hỏi:

- Tần trưởng quan, người muốn giở trò quỷ gì vậy?

- Ta cũng muốn hỏi lão giở trò quỷ gì đây!

Tần Lâm cười lạnh, từ từ gỡ tay của Uy Linh Pháp Vương ra, lại lắc lắc hai chiếc thẻ gỗ có khắc tên của Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử.

Uy Linh Pháp Vương nhất thời nhụt chí, then quá hóa giận đoạt lấy thẻ gỗ:

- Thôi thôi thôi, hai tên đồ đệ bất thành khí ngu xuẩn rơi vào trong tay người, coi như là bản đạo xui xẻo! Đời này gặp phải Tần trưởng quan người, chính là tai tinh của lão đạo tới rồi!

Cũng không phải sao, cho dù là lúc trước Tần Lâm vén màn xe kéo lên đối chất ngay mặt với Uy Linh Pháp Vương cũng hoàn toàn không làm nên chuyện gì. Nói suông rằng Uy Linh Pháp Vương sư đệ Uy Đức Pháp Vương, được Yêm Đáp Hãn phong hiệu là Thứ nhất thiết công đức vô lượng Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm

Đệ lại là tên lừa gạt Uy Linh Tiên trước đây ở Kinh Vương phủ, ai sẽ tin tưởng Tần Lâm? E rằng ngược lại hắn sẽ bị coi như là kẻ điên!

Bắt được Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử, thế cục liền hoàn toàn nghịch chuyển, hai người này không giấu được chuyện gì, chỉ cần hơi hù dọa một chút không đánh đã khai, lập tức khai thật lai lịch của Uy Linh Pháp Vương, coi như chắc chắn sẽ giải trừ được tội danh khi quân phạm thượng.

Cho nên dù là Uy Linh Pháp Vương hù dọa cho Lý Thái hậu, Vạn Lịch sững sờ ngây ngốc, nhưng thấy hai tấm thẻ gỗ mà năm xưa lão cho hai tên đồ đệ nằm trong tay Tần Lâm, bọn họ luôn luôn mang theo bên người, Uy Linh Tiên lập tức giật mình kinh hãi, vội vàng khuất phục trước Tần Lâm.

- Chuyện của lão đạo đã bị hai tên đồ đệ xuẩn ngốc này phá hủy.

Uy Linh Pháp Vương thở dài một phen, thái độ liền mềm nhũn, sắc mặt trở nên ửng đỏ, giọng nịnh hót:

- Tần trưởng quan, làm sao lão đạo lại không nhớ rõ ân đức của ngài kia chứ? Nhưng tình thế bất buộc, cũng vì sợ ngài vạch trần lão đạo cho nên đành phải nói lời sàm ngôn trước mặt Thái hậu, khiến cho người phải né tránh xa xa, tránh cho phá hỏng chuyện tốt của bản đạo.

Rõ ràng là lão ăn mặc Lạt Ma, nói chuyện lại xưng là bản đạo, Uy Linh Pháp Vương quả thật vô cùng thú vị.

Nhưng Tần Lâm không mắc bẫy của lão, vẻ lạnh lùng trên mặt càng ngày càng nồng đậm.

Mồ hôi Uy Linh Pháp Vương chảy ướt lưng, đột nhiên đưa tay đánh mình một bạt tai:

- Ai bảo người bị che mờ lý trí, ai bảo người chó cắn Lữ Đồng Tân, Tần trưởng quan đại nhân đại lượng...

- Được rồi được rồi, chó giả bộ nữa...

Tần Lâm không khỏi dở khóc dở cười:

- Nếu lão đánh mạnh hơn nữa, e rằng con muỗi cũng không chết.

Uy Linh Pháp Vương tuyệt đối không biết xấu hổ, chỉ cười xoa ngừng tay, quả nhiên trên khuôn mặt già nua không có một dấu đỏ nào cả.

Tần Lâm lại nói:

- Có muốn gặp hai tên đồ đệ ngốc của lão một chút không?

Uy Linh Pháp Vương vẫn lo lắng chuyện này, đương nhiên gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

Cũng không quản những Lạt Ma khác của Trát Luận Kim Đỉnh tự nữa, Tần Lâm cùng Uy Linh Pháp Vương ra cửa, theo Tây Hoa môn ra cung, đi về phía phủ đệ ở hẻm Thảo Mạo.

Gương mặt mập của Lục Viễn Chí cười nhăn nhúm, tiến tới trêu ghẹo:

- Ôi chào, đây không phải là Uy Linh chân nhân sao, vì sao đổi cách ăn mặc như vậy?

- Ôi chào, quả thật là thay đổi hoàn toàn!

Nữ binh Giáp cười hì hì nói.

Nữ binh Ất, Bính cùng kêu lên:

- Cạo sạch râu ria, trên đầu nhiều lọn tóc xoắn như vậy...

- Gà mái hóa thành vịt, lão đạo biến Lạt Ma.

Tiểu Đinh ôm đầu Uy Linh Pháp Vương, kéo tóc của lão:

- Ta xem thử ta xem thử, đây là thật hay giả? Mỗi lần vào chùa lại cảm thấy kỳ quái, vì sao hòa thượng cạo trọc đầu, còn đầu Phật Bồ Tát lại có những lọn tóc xoắn như vậy?

- Vì sao mọi người đều có hành động giống như Tần trưởng quan?

Uy Linh Pháp Vương khóc không ra nước mắt, rốt cục nổi giận nói:

- Các người biết cái gì, lão đạo đây là từ Đạo vào Thích, cũng giống như Lão Tử qua Hàm Quan độ hóa rợ Hồ vậy.

Đến nước này rồi Uy Linh Pháp Vương còn giả thần giả quỷ. Không ngờ rằng lão dám tự so sánh mình với Lão Tử, e rằng ngài biết được đồ tử đồ tôn của mình làm ra chuyện xấu như vậy, sẽ nổi giận tới nổi hồng mắt mấy lò kim đan.

- Được rồi...

Tần Lâm phát tay giải tán đám người e sợ thiên hạ bất loạn này, bảo Lục Viễn Chí dẫn đường, dẫn theo Uy Linh Pháp Vương đi tới sương phòng nhốt Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử.

Vừa nhìn thấy hai tên đồ đệ ngốc, Uy Linh Pháp Vương liền giận đến đỏ mặt nổi gân cổ, xông lên vùng chưởng tát bọn họ:

- Hai tên khốn kiếp này, sư phụ có lỗi gì với các người, lại làm hỏng chuyện tốt của sư phụ, lần này mọi người cũng không tốt lành gì được nữa.

Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử bị đánh phải ôm đầu trốn chui như chuột, miệng kêu loạn:

- Sư phó tha mạng, chúng con cũng không có cách nào. Ngài ăn sung mặc sướng, chúng con lại không nói được lời nào, còn mắc tội danh khi quân phạm thượng. Đám Lạt Ma cũng vô cùng hung hãn, không đánh cũng mắng.

- Còn nữa còn nữa, Bạch Liên Ma giáo thật là hung dữ, chúng ta rất sợ...

Uy Linh Pháp Vương thở dài một tiếng ngã ngồi xuống đất:

- Thôi thôi, đây là do thời vận lão đạo kém cỏi, thu phải hai tên đồ đệ như các người. Tần trưởng quan, lão đạo phục người rồi, thế nào không cũng tránh thoát, thôi thôi, lão đạo nhận thua.

Nếu đã nhận thua, như vậy cũng phải kể ra hết thấy. Vấn đề thứ nhất khiến cho người ta khó hiểu chính là, vì sao Uy Linh Pháp Vương đột nhiên từ Đạo vào Thích, từ Uy Linh chân nhân biến thành Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ?

Ngày đó không thể ở lại Kỳ Châu được nữa, Uy Linh Pháp Vương bèn ngồi thuyền nhỏ xuôi Tam Hạp, qua Tây Xuyên, đi tới biên giới Tây Tạng.

Lão đã suy nghĩ kỹ càng, có hai tên đồ đệ tử ngốc Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử làm liên lụy, ở đất Hán đừng mong yên ổn. Chỉ có ở địa phương nghe không hiểu tiếng Hán, khiến cho hai tên đồ đệ này có miệng cũng không nói được, mình mới có cơ hội trùng chấn uy phong.

Còn nữa, cái tên Uy Linh Tiên đã bị Cẩm Y Vệ ghi nhớ trong vụ án Kinh Vương phủ, lại chọc tới Bạch Liên giáo, giang hồ tuy lớn nhưng không còn chỗ cho lão dung thân.

May là năm xưa Uy Linh Tiên lưu lạc giang hồ, ở kinh sư cũng học được tiếng Tây Tạng, cho nên dẫn theo hai tên đồ đệ vượt qua biên giới Tây Tạng bắt đầu lừa gạt. Phật giáo Tây Tạng không chú trọng xuất thân dân tộc, các vị Đại sư Liên Hoa Sinh có người Ấn Độ, có người Nepal. Sau chư Pháp Vương, Phật gia cũng có người Mông Cổ và người Hán, Uy Linh Tiên từ đất Hán tới đây hoành pháp cũng không lỵ kỳ.

Đây mới gọi là cá chép vốn không phải là vật trong ao, một khi gặp phong vân lập tức hóa rồng. Uy Linh Tiên không có hai đàn đồ đệ liên lụy, dù sao bất kể bọn họ nói gì người khác cũng nghe không hiểu, lập tức trở thành tên lừa gạt giang hồ lợi hại, dùng đủ loại thủ đoạn gạt dân chúng Tây Tạng truyền nhau có Tây Thiên Phật tử hạ phạm.

- Vậy lão cũng nên tự xây miếu vũ, tiếp nhận dân chúng hương khói triều bái, vì sao trở thành sư đệ Trát Luận Kim Đỉnh tự Uy Đức Pháp Vương như vậy?

Tần Lâm sờ sờ cằm, trước đó thậm chí Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử, hai người bọn họ không hiểu tiếng Tạng, cho nên Tần Lâm cũng không biết được đã xảy ra chuyện gì.

Uy Linh Pháp Vương rất là tự đắc ưỡn ngực:

- Nhân duyên tế hội, phong hổ vân long... Được được được, Tần trưởng quan chó có nhìn bản đạo với vẻ hung dữ như vậy, sẽ không úp mở nữa.

Nói ra rất dài dòng, Phật giáo Tây Tạng cũng chia ra rất nhiều phái, trong đó lớn nhất có bốn phái, dựa theo tạng bào hoặc là miêu vũ màu sắc khác nhau, xưng là Hồng giáo, Hoa giáo, Bạch giáo, Hoàng giáo.

Hồng giáo nguyên lưu dài nhất, tương truyền tổ sư chính là Liên Hoa Sinh Đại sư, mấy trăm năm trước cũng từng hiển hách một thời, hôm nay lại dần dần sa sút.

Vào năm đầu triều Nguyên, Hoa giáo xuất hiện một đại nhân vật xuất sắc, là Đại Quốc Sư triều Nguyên Bát Tư Ba, thụ giới cho Hốt Tất Liệt, chế ra Bát Tư Ba Mông Cổ văn, thống quản Tuyên Chính viện, vô cùng ưu tú, cho nên trên danh nghĩa phái này thống trị địa khu Tây Tạng.

Đến triều Minh, Bạch giáo Trát Luận Kim Đỉnh tự nhất mạch nổi lên sau này thay thế địa vị của Hoa giáo, trở thành người thống trị chân chính toàn bộ địa khu Tây Tạng. Vào năm Vĩnh Lạc được Minh Thành Tổ Chu lệ sắc phong Pháp Vương, ban cho bảo quan, uy chấn Tuyết Vực cao nguyên.

Trước khác nay khác, bởi vì Gia Tĩnh Hoàng đế thay đổi đường lối thờ Phật của tiên hoàng biến thành sùng bái Đạo giáo, Bạch giáo từ trạng thái không hề được triều đình ủng hộ, không có liên lạc gì nhiều trở nên chèn ép Hoàng giáo thừa thế xông lên, tranh thủ tín chúng thế công ngày càng ép tới.

Hoàng bạch tranh nhau, Uy Linh đắc lợi, đột nhiên có một vị Tây Thiên Phật tử như vậy ngang trời xuất thế, hai bên còn không vội vàng lôi kéo lão để sử dụng ỳnh?

Trung tâm Hoàng giáo ở một dãy Lạp Tát, Bạch giáo tương đối gần biên giới Tây Tạng hơn. Gần quan được hưởng lộc, Uy Đức Pháp Vương tranh trước hạ thủ, thừa nhận Uy Linh Pháp Vương là sư đệ Pháp Vương đời trước chuyển thế, đương nhiên cũng là sư đệ của Uy Đức Pháp Vương đời này, từ đó lôi kéo lão về dưới trướng mình.

Uy Linh Pháp Vương quả nhiên không phụ lòng mong mỏi, đánh đâu thắng đó trong cuộc chiến tranh đoạt công thành chiếm đất, biểu diễn đại thần thông cực kỳ thù thắng, làm tất cả cao tăng đại đức Hoàng giáo tự thẹn không bằng. Thậm chí ngay cả Yêm Đáp Hãn vốn đã chuẩn bị gặp mặt Hoàng giáo ở Thanh Hải, lại đổi thành mời Uy Linh Pháp Vương gặp, cũng tặng cho lão tôn hiệu 'Thức nhất thiết công đức vô lượng Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ'.

Gia Tĩnh Hoàng đế triều Đại Minh đời trước sùng đạo ức Phật đã chết, Long Khánh không tin Phật cũng không tin đạo chỉ sau mấy năm đã giá băng, Vạn Lịch kế vị tin Phật, Lý Thái hậu càng tin tưởng Phật giáo đến mức si mê.

Bạch giáo Trát Luận Kim Đỉnh tự đấu tranh với Hoàng giáo càng ngày càng kịch liệt, Uy Đức Pháp Vương muốn được triều đình ủng hộ lần nữa, phái sư đệ Uy Linh Pháp Vương đi kinh sư trước để làm chuyện này.

Chẳng lẽ Uy Đức Pháp Vương vô cùng nổi danh Tuyết Vực cao nguyên không nhìn ra trò hề của Uy Linh Pháp Vương sao, vì sao lão không đích thân tới đây?

Trên đời này còn có ai giỏi diễn trò hơn Uy Linh Tiên nữa. Nguyên nhân rất đơn giản, luận võ công Uy Đức Pháp Vương chỉ cần dùng một đầu ngón tay út cũng mạnh hơn cả sư đệ mình. Nhưng nếu muốn gạt Lý Thái hậu, được triều đình ủng hộ, chỉ sợ Uy Đức Pháp Vương võ ngựa cũng không đuổi kịp tên lường gạt lão luyện như Uy Linh Tiên.

Bất quá Uy Đức Pháp Vương cũng đề phòng tên sư đệ từ trên trời rơi xuống này, bất kể là đi Thanh Hải gặp mặt Yêm Đáp Hãn hay là đi kinh sư triều kiến, ngoài sáng do Uy Linh Pháp Vương cầm đầu, thật ra toàn là do Ngạch Triều Ni Mã Đại Lạt Ma làm chủ.

Uy Linh Pháp Vương cũng không so đo chuyện này, dù sao lão là một tên lường gạt, đi đến đâu mà không lừa gạt? Lần này làm nhân vật số hai Trát Luận Kim Đỉnh tự tới kinh sư, nếu có thể hù dọa được hai mẹ con Lý Thái hậu cùng Vạn Lịch, còn sợ không có vinh hoa phú quý hay sao? Có thân phận Trát Luận Kim Đỉnh tự chính thức, có thật nhiều Lạt Ma tiền hô hậu ủng, ai dám nói ta là giả?

Về phần khắc tinh Tần Lâm, lúc rời đi Kỳ Châu nghe nói hần sắp đi Nam Kinh nhậm chức, tuổi còn trẻ lại không có căn cơ gì, cũng sẽ không được điều đến kinh sư. Nam Kinh Bắc Kinh cách mấy ngàn dặm, làm

sao có chuyện trùng hợp như vậy?

Lần này Uy Linh Pháp Vương vô cùng đắc ý chạy tới kinh sư, không ra ngoài dự liệu, lập tức hù dọa cho Lý Thái hậu phải sợ hãi.

633. Chương 633: Trộm Trứng

Điểm không ổn duy nhất chính là Tần Lâm Tần trưởng quan mà Uy Linh Pháp Vương sợ tới cực điểm, chẳng những không có ở Nam Kinh mà còn ngẫu nhiên cũng ở kinh sư, hơn nữa đã làm tới địa vị cao Đốc Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, chưởng Bắc Trấn Phủ Ty, giám sát chiếu ngục.

Đột nhiên nghe thấy tin tức này, Uy Linh Pháp Vương thiếu chút nữa hồn phi phách tán, nghĩ không thể bị Tần Lâm vạch trần, bèn ra sức sàm ngôn dèm pha Tần Lâm trước mặt Lý Thái hậu.

Không ngờ rằng lão vừa mới nói xấu Tần Lâm xong, ra khỏi cung thành linh gặp phải Bạch Liên giáo ô ạt kéo tới tập kích. Đám Lạt Ma lớp chết lớp bị thương, khiến cho Uy Linh Pháp Vương bị dọa sợ đến mất hồn mất vía.

Như vậy cũng không nói, lại thêm Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử vừa sợ phạm tội khi quân, vừa sợ Bạch Liên Ma giáo tìm tới cửa, còn bị một đám Lạt Ma thứ thiệt vây vào giữa, cả ngày không ai nói chuyện khiến cho hai tên nhiều chuyện này nhẹn đến phát khổ.

Vừa đứng thừa dịp Bạch Liên giáo tập kích hỗn loạn, hai tên này từ phía sau đánh ngất xỉu hai tên Lạt Ma phụ trách giám thị bọn họ, sau đó bỏ chạy một mạch, cuối cùng bị Tần Lâm bắt được, làm hỏng chuyện tốt của Uy Linh Pháp Vương.

Uy Linh Pháp Vương nói xong cũng khóc không ra nước mắt, luôn miệng oán trách:

- Tần trưởng quan, người cứ việc nói thẳng đi, nhất định Bạch Liên giáo chủ cũng là nhân tình của người phải không?! Nếu không vì sao lão đạo mới vừa nói xấu người ở trước mặt Thái hậu, nằng đã lập tức dẫn theo thật nhiều cao thủ tới báo thù như vậy?

Không Thanh Tử dậm ngực giậm chân:

- Sư phụ, con đã sớm nói qua không chọc được Tần trưởng quan, lần này chúng ta làm sao bây giờ?

Vân Hoa Tử òa khóc lớn:

- Ôi chao má ơi, ta không muốn chết, Tần trưởng quan tha mạng...

- Câm miệng!

Uy Linh Pháp Vương cho hai đồ đệ mỗi tên một bạt tai, sau đó đáng thương hết sức nhìn Tần Lâm, ánh mắt toát ra vẻ cầu xin tha thứ.

Tần Lâm không nói một lời, ngoài cười mà trong không cười nhìn chằm chằm bọn họ, cho đến khi ba thầy trò tìm dịp thành thịch như đánh trống mới cười lạnh nói:

- Lão mũi trâu, lão nói sợ ta phá hư chuyện tốt của lão, cho nên nói lời sàm ngôn khiến cho Thái hậu cách xa ta, như vậy cũng không nói. Thế nhưng vì sao lão còn qua lại cấu kết với Hoàng Đài Cát, nhiều lần đối nghịch với lão tử như vậy?

- Trưởng quan minh giám, chuyện này không liên quan với lão đạo, đều là Ngạch Triều Ni Mã giữ trò quỷ!

Uy Linh Pháp Vương kêu khổ liên hồi.

Từ sau khi Thổ Phồn vương triều bị diệt, quần hùng cát cứ địa khu Tây Tạng, các Thổ Ty các giáo phái mạnh ai nấy làm theo ý mình, hoàn toàn tản mát rời rạc, lực lượng quân sự suy sụp tới cực điểm.

Các Thổ Ty các giáo phái tranh quyền đoạt lợi, lục tục kéo theo các thế lực khác tham gia. Đương nhiên trung ương thiên triều ủng hộ mạnh mẽ nhất, Vương gia thảo nguyên có thiết kỵ hùng binh quét ngang Tái Ngoại cũng là lực lượng không thể coi thường.

Sau khi Yêm Đáp Hân khống chế Thanh Hải liền tiếp xúc với Trát Luận Kim Đỉnh tự, Uy Linh Pháp Vương gặp Yêm Đáp Hân ở ven Thanh Hải hồ, tặng danh hiệu cho nhau. Yêm Đáp Hân lợi dụng tôn giáo tín ngưỡng Pháp Vương khống chế các bộ thảo nguyên, Trát Luận Kim Đỉnh tự cũng lợi dụng võ lực hùng mạnh của Yêm Đáp Hân chấn nhiếp hệ phái Tây Tạng nội bộ phản đối, có thể nói cả hai bên đều đạt được thứ mình cần, đôi bên cùng có lợi.

Yêm Đáp Hân có bệnh lâu năm, các phe triều đình, Mông Cổ, Tây Tạng đều biết tháng ngày còn lại của lão không còn nhiều nữa, đương nhiên cũng hết sức chú ý tới người thừa kế lão. Trong đó con trưởng của Yêm Đáp Hân là Hoàng Đài Cát có thực lực mạnh nhất, được các phe nhất trí coi trọng.

Ngạch Triều Ni Mã Đại Lạt Ma nói cho Uy Linh Pháp Vương biết, lần này là Hoàng Đài Cát dẫn dắt quý tộc các bộ thảo nguyên tới kinh sư triều hội, không thể nghi ngờ là tỏ vẻ y đã đạt được thắng lợi trong việc cạnh tranh thừa kế Hân vị. Cho nên phải giữ mối quan hệ tốt với y, thậm chí ở một trình độ nào đó không tiếc đắc tội triều đình. Dù sao không có khả năng lớn lắm triều đình sẽ xuất binh từ Tứ Xuyên qua biên giới Tây Tạng, Thổ Mặc Đặc bộ lại có thể từ Thanh Hải hồ thúc ngựa uy hiếp tới thủ phủ Tây Tạng.

Tần Lâm đảo mắt mấy vòng, thờ ơ nói:

- Nói như vậy, phối hợp Hoàng Đài Cát cũng không phải là bản tâm lão, mà là bị Ngạch Triều Ni Mã thao túng ư?

- Phải phải...

Uy Linh Pháp Vương dang rộng hai tay:

- Hoàng Đài Cát cũng không có cho ta hậu lễ, y cũng không phải con ruột ta, nếu không phải là Ngạch Triều Ni Mã làm trung gian, ta cũng sẽ không giúp y...

Tần Lâm đột nhiên hét lớn một tiếng:

- Hồ đồ, còn dám nói không có thu lễ, y đưa cho lão Ô Nhĩ Ôn Dã Lực thì sao?!

- Cái... cái gì...

Uy Linh Pháp Vương bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, sắp sửa bật khóc:

- Trưởng quan muốn nói là hòn đá đen sì kia sao? Ta... Ta thấy nó không có giá trị gì bèn tiện tay đặt ở dưới đầu nằm, nếu ngài không nói ta cũng đã quên khuấy...

- Vật kia là của ta, lát nữa lấy trả cho ta...

Tần Lâm không hề khách sáo, vừa cười vừa sờ sờ đầu Uy Linh Pháp Vương:

- Cái đầu của lão đẹp lắm, cũng không biết tương lai bị người nào chém đi?

Trước đó Uy Linh Pháp Vương vẫn thầm cảm thấy may mắn trong lòng, Hoàng Đài Cát đưa cho lão ba trăm lượng vàng, mười viên đại bảo thạch, tất cả đều cất trong rương. Không ngờ rằng Tần Lâm không hề hỏi tới, chỉ đòi hòn đá đen kia, quả thật là vô cùng may mắn.

Không ngờ lúc này thỉnh linh Tần Lâm đổi giọng, đòi đầu rơi xuống đất, sắc mặt lão hồ ly quen lừa gạt lập tức đại biến:

- Trưởng quan, Tần trưởng quan của ta ôi, ngài cũng đừng làm ta sợ, người già rồi không chịu đựng được hù dọa như vậy đâu...

- Ta thấy lão thật lớn gan!

Tần Lâm cười lạnh, đưa đầu ngón tay ra tính:

- Hiện tại lão đã bị ta biết được, còn muốn tiếp tục giả danh lừa bịp là không được, chỉ cần lộ ra ngoài, làm sao lão tránh được tội khi quân? Bên Bạch Liên giáo cũng không cần biết lão có phải là lừa gạt hay không, có thể tới một lần là có thể tới lần thứ hai, trong giáo bọn họ cao thủ như mây, cổ của lão có thể cứng tới mức nào? Còn có Uy Đức Pháp Vương và Hoàng Đài Cát, lão không hoàn thành tâm nguyện của bọn họ, chẳng lẽ bọn họ chịu bỏ qua sao?

Mồ hôi trên trán Uy Linh Pháp Vương chảy xuống từng giọt lớn, vốn tưởng rằng có thể vẹn toàn ở giữa mấy thế lực lớn, qua lại tự nhiên, lừa gạt thoải mái, hiện tại đã bị Tần Lâm biết được mặt thật, thua một nước coi như thua cả bàn. Cho dù là Tần Lâm không vạch trần với mọi người, cũng sẽ không để cho lão tiếp tục lừa gạt triều đình nữa. Như vậy Uy Đức Pháp Vương cùng Hoàng Đài Cát không đạt thành mục đích, nhất định sẽ mang lão ra khai đao, còn có Bạch Liên giáo cũng sẽ không bỏ qua cho lão.

- Trưởng quan, trưởng quan cứu mạng lão đạo!

Uy Linh Pháp Vương lập tức mềm nhũn xụi lơ trên đất, ôm lấy đùi Tần Lâm kêu khóc van xin.

- Cứu mạng, cứu mạng!

Không Thanh Tử cùng Vân Hoa Tử cũng tới tham gia náo nhiệt.

Tần Lâm úp mở một hồi mới không nhanh không chậm nói cho bọn họ biết muốn sống thì phải nghe Tần trưởng quan ta. Hiện tại ngoại trừ Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ ta, còn có ai có thể giữ được đầu của các người?

Thầy trò ba người lập tức chỉ thiên chỉ địa phát lời thề độc:

- Thái Thượng Lão Quân, Như Lai Phật tổ, chư thiên Bồ Tát ở trên cao, đời này kiếp này chúng ta sẽ không dám chống lại Tần trưởng quan, nếu làm trái lời thề này xin cho chúng ta tan xương nát thịt, chết không có chỗ chôn!

Lời thề này thốt ra không khỏi thuận miệng quá mức.

Tần Lâm cười thầm không dứt, cũng không thật sự tin tưởng, sắc mặt hơi hòa hoãn lại, đỡ bọn họ dậy:

- Ra sức cho Uy Đức Pháp Vương không bằng ra sức cho bản quan, lão xem thử kể từ khi từ biệt ở Kỳ Châu, hiện tại bản quan đã làm tới vị trí nào rồi. Uy Linh lão nhi, có bản quan ủng hộ, chớ nói Pháp Vương, cho dù là Phật gia lão cũng có thể làm được. Còn hai vị cao tước, Uy Đức Pháp Vương có thể cho các người cái gì chứ, chỗ bản quan lại có vinh hoa phú quý.

- Thành giao!

Uy Linh Pháp Vương vỗ hai tay một cái, vô cùng lão luyện giang hồ:

- Từ nay về sau coi như bán cho trưởng quan trăm cân thịt này.

Không Thanh Tử lập tức ba hoa khoác lác:

- Uy Đức Pháp Vương là cái thá gì, xách giày cho Tần trưởng quan cũng không xứng, chúng ta đi theo trưởng quan làm việc chắc chắn sẽ dốc hết toàn lực, cũng phải ăn cơm nhiều hơn trước...

Vân Hoa Tử cũng nói:

- Chúng ta làm như vậy rõ ràng là bỏ chỗ sáng mà sang chỗ tối...

- Là bỏ chỗ tối sang chỗ sáng!

Không Thanh Tử lập tức phản bác, hai người nhất thời cãi nhau ỏm tỏi.

Tần Lâm lắc đầu, xem ra hai người này ở Tây Tạng quả thật đã kìm nén đến không chịu đựng được nữa.

Kế tiếp Tần Lâm dẫn dắt cẩm y quan giáo phụng bởi Uy Linh Pháp Vương trở về Long Phúc tự lấy Ô Nhĩ Ôn Dã Lực, Ngạch Triều Ni Mã thấy vậy liền biết được đại sự không ổn. Thế nhưng chúng Lạt Ma bị Bạch Liên giáo đánh cho tới bởi hoa lá, chính y cũng trọng thương chưa lành, sự thúc trên danh nghĩa Uy Linh Pháp Vương lại trở thành đồng bọn của Tần Lâm, cả ngoài sáng lẫn trong tối Ngạch Triều Ni Mã đều rơi xuống hạ phong, muốn can cũng không được.

Không ngờ rằng Tần Lâm không tìm được Ô Nhĩ Ôn Dã Lực trong phòng ngủ Uy Linh Pháp Vương, chỉ phát hiện một mảnh giấy trên bàn.

Chữ viết thanh tú, lực đạo thấu qua lưng giấy, vết mực còn hơi ẩm ướt: 'Bản giáo chủ đã lấy đi bảo vật của Tần tướng quân, đa tạ quà tặng.'

Về mặt Uy Linh Pháp Vương như đưa đám:

- Ta để hồn đá tròn như quả trứng kia ở dưới gối, vì sao lại...

Tần Lâm vô cùng tức giận, quên mất tên của Ô Nhĩ Ôn Dã Lực, thuận miệng mắng theo Uy Linh Pháp Vương:

- Tặc bà nương ghê tởm, dám trộm trứng của ta đi...

Trứng của Tần trưởng quan... biểu lộ của bọn Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực trở nên vô cùng phong phú.

Cùng lúc đó, A Sa đang ngồi xích đu cười trộm trong vườn hoa Tần Lâm, lộ ra hai cái răng khểnh khoe miệng, nó vỗ vỗ đầu Đại Hoàng:

- Đại Hoàng ơi Đại Hoàng, thông báo cho sư phó trộm đi Hồn Độn Chi Cầu, nhất định Tần đại thúc rất tức giận. Bất quá hần giữ vật này trong tay cũng không có tác dụng gì, dù sao cho sư phó vẫn hay hơn!

Bên ngoài kinh sư hơn ba mươi dặm về phía Đông Nam, đã tiến vào địa giới huyện Quách. Mặt trời chói chang nhô lên cao, sông Quách lẳng lặng chảy xuôi, ruộng mọc đầy cao lương, màu xanh mơn mớn nhìn qua giống như đại dương mênh mông vô tận.

Nơi này cách đoạn sông Thông Châu thuộc Kinh Hàng Đại Vận Hà phồn hoa chỉ có mười dặm, cách kinh sư cũng gần trong gang tấc, nhưng hoàn toàn bất đồng với Đại Vận Hà thuyền xuôi thuyền ngược, kinh sư tấp nập người qua lại, nông phu nơi vùng quê này có lẽ trọn đời cũng không hề nhìn thấy thế giới bên ngoài ruộng nương xanh um của mình, mặt trời mọc dậy làm, mặt trời lặn ngơi nghỉ.

Cho dù là đám khách nhân mới tới trong trang Thôi đại thiện nhân kia, cũng khiến cho đám nông phu đang phơi ngô cốc bàn tán một hồi.

Trương Lão Thực đập đập đế giày dính đầy bùn đất, luôn miệng nói:

- Đây, mọi người có biết không, ngày hôm qua Vương Tiểu Nhị về nhà liền mất hồn mất vía, nói dọc đường có một nữ khách hỏi thăm đường đi tới nhà Thôi lão gia. Giọng của nữ khách kia còn dễ nghe hơn cả Tiểu Thúy Hỷ của Hải Hồng ban, thân hình giống như tiên nữ, chỉ là không nhìn rõ dung mạo, bởi vì nàng đeo mặt nạ.

- Ha ha, cái gì tiên nữ, chẳng lẽ là Vương Tiểu Nhị gặp phải hồ tiên rồi sao?

Có người kêu to.

Trương Lão Thực nóng nảy nói:

- Bà nương ta cũng nhìn thấy nàng vào Thôi gia, đáng tiếc chỉ thấy bóng lưng, trở về nói rằng còn đẹp hơn cả Tiểu Thúy Hỷ.

Tiểu Thúy Hỷ là nữ diễn viên nổi danh nhất trong phạm vi mấy chục dặm xung quanh, mọi người nhắc tới nàng cũng giống như tiên nữ. Nhưng thân hình nữ khách kia còn đẹp hơn cả Tiểu Thúy Hỷ, vậy thì thật sự không biết dung mạo của nàng còn xinh đẹp tới mức nào.

- Hơn phân nửa là bạn thân của Thôi lão gia ở trong thành tìm tới chơi!

Có người nói như vậy.

Vì vậy diễm phúc của Thôi đại thiện nhân lại khiến cho đám nông phu hâm mộ.

Tiếng bàn tán ngoài sân phơi cũng không truyền xa, cho dù là có hơi vắng vắng cũng bị tiếng ruộng lúa xanh biếc rì rào nuốt chửng.

Đám nông phu tuyệt đối không ngờ rằng Thôi đại thiện nhân chỉ cần giậm chân một cái xa gần cũng phải rung lên vài lượt lại không có cả tư cách nói chuyện với vị nữ khách kia. Hiện tại phòng khách lão đã bị các khách nhân chiếm cứ, mà chính lão chỉ có thể một mực cung kính đứng ở bên ngoài cửa sảnh đang đóng, không dám thở mạnh chút nào.

Ứng Kiếp Tả Sứ Ngã Khổ Thiên, Tam Dương Đường chủ Thanh Bạch Hồng, năm tên trưởng lão, hơn mười tên Đà chủ Hương chủ đang ngồi. Trưởng lão trở xuống không ít người thân thể mang theo thương tích, nhưng giờ phút này trên mặt ai nấy vui mừng hơn hởi, ánh mắt sáng ngời, tràn đầy mong đợi.

Sau khi bọn họ tập kích Uy Linh Pháp Vương bèn phân tán ra bỏ chạy khỏi thành, đến trang viện này tập hợp. Mà Bạch Liên giáo chủ là người tài cao gan lớn, gặp mặt A Sa được tin tức lập tức quay ngược trở lại, thừa dịp chúng Lạt Ma trọng thương chưa lành, một người một ngựa chạy tới Long Phúc tự đánh cắp Hồn Độn Chi Cầu.

Mặt nạ bạc, quần lụa trắng, Bạch Liên giáo chủ ngồi trên chủ vị, chậm rãi mở hộp vàng ra, vô cùng cẩn thận lấy ra Hồn Độn Chi Cầu, năm ngón tay bắt ấn hình hoa sen, nâng nó trong lòng bàn tay.

Quả cầu đá đen kịt này chính là thánh vật ngàn năm truyền từ Ba Tư tới, bàn tay trắng như ngọc của Bạch Liên giáo chủ có uy lực chém tướng đoạt cờ. Một đen một trắng sinh ra mỹ cảm yêu dị nào đó, cho dù là Ngã Khổ Thiên, Tam Dương Đường chủ uy chấn giang hồ cũng không tự chủ được phải nín thở.

- Hồn Độn Chi Cầu thất lạc mấy trăm năm sau trở về bản giáo, Thánh giáo đã có hy vọng trung hưng, sẽ có ngày ngụy triều bị diệt!

634. Chương 634: Điều Võ Giương Oai

Bạch Liên giáo chủ nói với giọng chém đinh chặt sắt, vì khích lệ tinh thần giáo chúng lại bổ sung thêm:

- Bản giáo chủ đã quan sát sao trời tỉ mỉ, thấy khí vận Ngụy triều tuy liên tục không dứt, nhưng quang hoa Tử Vi tinh lại âm đạm, có dấu hiệu đang thoi thóp hơi tàn, chính là lúc khí số đã hết, bản giáo phải thừa thế xông lên.

Tất cả các cao thủ Bạch Liên giáo thấy đều hân hoan khích lệ, các đời giáo chủ truyền lại cho nhau thuật xem sao xem tướng tương đối linh nghiệm, thường thường mười phần trúng hết tám chín.

Ngã Khổ Thiên lại trầm ngâm nói:

- Thuộc hạ cả gan thỉnh giáo, đêm qua cũng từng suy diễn thiên tượng, thấy ba sao Tham Lang, Thất Sát, Phá Quân cũng không có vẻ gì khác thường, như vậy chỉ sợ thiên hạ sẽ không đại loạn...

Mỗi khi gặp loạn thế, Bạch Liên giáo tất thừa thế xông lên, Tổng mắt với Mông Nguyên, có Đỗ Khả Dụng, Chung Minh Lượng khởi binh kháng Nguyên. Năm cuối triều Nguyên có Hàn Lâm Nhi, Lưu Phúc Thông, Bành Oánh Ngọc, Lãnh Khiêm đại cử Hồng Cân, loạn Tĩnh Nạn vào năm Vĩnh Lạc gia tăng bắt lao dịch, xuất hiện Đường Tái Nhi dấy binh Sơn Đông.

Nếu như ba hung tinh Tham Lang, Phá Quân, Thất Sát không có dị động, thiên hạ sẽ không đại loạn, vậy cơ hội của Bạch Liên giáo từ đâu mà có?

Bạch Liên giáo chủ cất tiếng cười dài:

- Ha ha ha, Ngã Tả Sứ chỉ biết một mà không biết hai, bản giáo chủ thấy dị tinh sáng rực như đuốc, quang hoa mờ mờ xâm đoạt Tử Vi, mơ hồ sinh ra hồng quang, càng hung hiểm hơn so với trước kia. Sợ rằng họa của ngụy triều không phải là xảy ra trong chốn giang hồ, mà là bắt nguồn từ bên trong nội bộ.

- Vậy dị tinh kia là...?

Tất cả Bạch Liên giáo đồ đều sáng mắt lên.

Bạch Liên giáo chủ khẽ mỉm cười:

- Mấy năm trước dị tinh ở phía Nam, ứng với Kinh Sở, gần đây bản giáo chủ quan sát được dị tinh lần nữa, nó lại đang ở đất Bắc, ứng với đất Yên Triệu. Như vậy rốt cục thiên tượng này cảm ứng với người nào, chư vị vẫn chưa rõ sao?

Mấy năm trước Bạch Liên giáo chủ từng thấy dị tinh ứng với Kinh Sở, con trai Phụng Thánh Cao Tả Sứ đi tới đó truyền giáo, cố gắng thượng ứng thiên tượng, thành tựu nghiệp lớn.

Từ trước tới nay thiên ý hết sức khó dò, không phải là nhân lực có thể tính được. Cao Sài Vũ đi một lần mất tích, đến bây giờ còn không biết sống chết, ngược lại Bạch Liên giáo chủ nghe tin dẫn A Sa đi điều tra, A Sa vốn là ham chơi không dụng công, ở trên đất Kinh Sở đột nhiên tu luyện nội công bất ngờ tăng mạnh, liên tục xông phá ba cửa ải gian nan hiểm trở, Bạch Liên Triều Nhật thần công đạt tới đài sen tầng thứ bảy, chưa từng có trong các đời Thánh Nữ từ trước tới nay.

Lúc này trong giáo trên dưới mới bình tĩnh ngộ, thì ra người dị tính cảm ứng chính là Bạch Linh Sa bướng bình, lưỡi biếng, thích ăn thức ăn ngọt này.

Sau đó phát sinh một loạt sự thật cũng chứng minh điều phán đoán này, A Sa ở Nam, dị tính theo Nam, A Sa lên Bắc, dị tính ngược Bắc. Đến khi nó tới kinh sư nằm vùng, ánh sáng dị tính chói rực, hiện tại nó mới vừa tìm được Hỗn Độn Chi Cầu trở về cho Thánh giáo, dị tính liên sinh ra hồng quang đâm thẳng vào Tử Vi.

Nếu lúc này vẫn không rõ ai là người dị tính cảm ứng, vậy chẳng khác nào heo. Tất cả Bạch Liên giáo chúng thấy đều thần phục, chẳng trách nào lúc trước giáo chủ đoán mệnh cho A Sa đã nói nó có liên quan rất lớn với khí vận nguy triều, hiện tại xem ra hoàn toàn ăn khớp.

Bạch Liên giáo chủ khê vung tay lên vỗ một chưởng vào tay vịn ghế:

- Buồn cười tên họ Tần tự xưng là mắt thần như điện, lại bị A Sa ỉn núp bên người, hồng quang dị tính đã đâm thẳng Tử Vi, ha ha ha... Phái người truyền lệnh cho Cao Tả Sứ, mau đưa Bạch Ngọc Liên Hoa lão bảo quản tới đây, bản giáo chủ muốn hai thánh vật hợp nhất, trung hưng thánh giáo, tiêu diệt Nguy triều!

Ngã Khổ Thiên cầm đầu, chúng Bạch Liên giáo đồ tinh thần phấn chấn, nhất tề lay phục xuống đất:

- Thánh giáo chủ thần công thịnh đức, ánh sáng Thánh giáo chiếu soi tứ hải!

Tần Lâm cũng không biết Hỗn Độn Chi Cầu mất đi sẽ sinh ra sóng gió thế nào. Mặc dù có chút buồn bực nhưng thứ kia lại không thể ăn, không thể mặc, mất đi cũng không sao, so với chuyện thu được con cờ quan trọng Uy Linh Pháp Vương quả thật không đáng kể gì.

Về vấn đề vì sao Bạch Liên giáo chủ lại đi Long Phúc tự, dưới tình huống đám Lạt Ma thân bị trọng thương chạy ngược về đó cũng là chuyện hết sức bình thường.

Thầy trò Uy Linh Pháp Vương lấy danh nghĩa khai thị cho Tần Lâm, từ đó trở đi ở lại phủ của hắn. Tây Tạng Bạch giáo thường có tình huống kiếp trước sư phó chết, chuyển thể thành trẻ, đồ đệ khai thị, điểm ngộ cho đứa trẻ này. Tương lai đồ đệ chuyển thể, đứa trẻ lớn lên trưởng thành lại trở thành người khai thị thuyết pháp cho tên đồ đệ chuyển thể, Uy Linh Pháp Vương làm như vậy vô cùng danh chính ngôn thuận.

Vì vậy Ngạch Triều Ni Mã chỉ có thể giương mắt mà nhìn, luận đạo lý, chẳng lẽ y có thể đi nói với Lý Thái hậu rằng thật ra Uy Linh Pháp Vương là tên lương gạt do sư phụ y Uy Đức Pháp Vương tìm về để lừa gạt triều đình sao? Bàn về sức mạnh, mười tám hộ giáo La Hán do y cầm đầu bị Bạch Liên giáo chủ dẫn người đánh cho bị thương gần hết, càng không thể làm gì được.

Liên quan tới chuyện Bạch Liên giáo ồ ạt tập kích dưới chân thiên tử lần này, nghiêm chỉnh mà nói Đông Xưởng, Cẩm Y Vệ, Thuận Thiên phủ, Hình bộ... đều có phần trách nhiệm, Tần Lâm cũng thoát không khỏi liên quan. Nhưng có cái miệng dẻo quẹo của Uy Linh Pháp Vương, chuyện này đã không thành vấn đề nữa.

Hôm ấy sau khi ngộ triều kết thúc, Uy Linh Pháp Vương ngồi xe kéo, Tần Lâm cỡi ngựa phụng chiếu chạy thẳng vào Tử Cấm thành, nhìn nhìn chung quanh, thần sắc có vẻ ngạo nghễ.

Quan viên văn võ Lục bộ Cửu khanh hạ triều thấy vậy, không ít người cất tiếng cười khẩy, Lưu Thủ Hữu lớn tiếng nói:

- Thiếu niên ý khí, ý được sủng ái mà kiêu ngạo, Tần tướng quân cũng dám thật sự cỡi ngựa vào cung, hừ!

Các quan viên liền suy nghĩ, cảm thấy rất đúng. Cho phép người cỡi ngựa trong cung bèn thật sự cỡi ngựa chạy loạn trong Tử Cấm thành, thật sự là quá mức kiêu ngạo rồi.

Từ Văn Bích mỉm cười nói:

- Lưu Đô Đốc cũng nói thiếu niên ý khí sao, nếu như ai ai cũng già dặn lão luyện giống như chúng ta, vậy còn có ý nghĩa gì nữa? Hơn nữa ngân ấn bệ hạ ban cho Tần tướng quân viết ‘Hổ khiêu ưng dương’, chính là muốn có chút nhuệ khí thiếu niên, chính là bảo hấn nên điều võ giương oai.

- Ủm, không sai, lão Quốc Công nói đúng...

Thái Sư Trương Cư Chính này giờ im bất đột nhiên lên tiếng, tay vuốt vuốt râu:

- Hiện tại trong triều chúng ta đa số là già nua cằn cỗi, thiếu tuổi trẻ phơi phới bông bột. Nay thấy Tần tướng quân cỡi ngựa trong cung, lão phu cũng động ý niệm ‘bên trái dắt chó vàng, bên phải mang chim ưng, chẳng khác nào thiếu niên cuồng’.

Lưu Thủ Hữu á khẩu nghẹn lời, vội vàng cười bồi:

- Đúng vậy, đúng vậy...

Câu nói này của Thái Sư suýt chút nữa đánh ặt Lưu Thủ Hữu sưng lên.

Tần Lâm cỡi trên lưng ngựa ý khí tung bay, Tử Cầm thành phảng phất trở nên thấp hơn không ít.

635. Chương 635: Thiên Lang Tinh Rơi Xuống

Tần Lâm làm như vậy là cố ý, Từ Văn Trường đã phân tích, hiện tại hắn đang tuổi thiếu niên đặc chí, nếu như khiêm tốn cẩn thận quá mức sợ rằng khó tránh khỏi bị cho là già dặn lão luyện, tâm cơ thâm sâu. Ngược lại biểu hiện kiêu căng một chút sẽ phù hợp với mong muốn của một số người hơn.

Tỷ như Vạn Lịch, nghe thấy bên ngoài Từ Ninh cung vang lên tiếng ngựa hí, đầu tiên là ngăn người ra, tiếp theo liền khẽ mỉm cười.

Ở trước mặt Lý Thái hậu và Vạn Lịch, Uy Linh Pháp Vương tỏ ra hết sức từ bi bác ái:

- Cái nhân hôm qua là cái quả của hôm nay, sở dĩ Ma giáo hoành hành ngang ngược như vậy cũng không phải là vì chúng nha môn và Tần tướng quân lòng giết bất lực, mà là quả báo trong vô minh, không nên truy cứu là hơn. Huống chi Phật tổ cất thịt nuôi chim, lão tăng vì tiêu giảm tội nghiệp chúng sinh, bỏ lại túi da thối này có gì là tiếc nuối. Ta không vào địa ngục ai vào địa ngục, Ma giáo muốn giết muốn mổ cứ việc nhắm vào một mình lão tăng, A Di Đà Phật...

Chỉ thấy Pháp Vương bảo tướng trang nghiêm, ánh mắt trung chính bình hòa của lão tràn đầy vẻ từ bi, vầng trán đầy đặn rộng lớn hiện lên ánh sáng trí huệ, có thể sánh với Địa Tạng Vương Bồ Tát từng lập lời thề nguyện ‘khi nào địa ngục chưa trống rỗng, ta sẽ chưa thành Phật’.

Tần Lâm biết rõ nội tình còn bị hù dọa đến nỗi sững sờ, lão lưu manh này diễn trò thật là xuất sắc, ngay cả Tần trưởng quan ta cũng phải tự thẹn không bằng.

Vạn Lịch bị hù dọa đến nỗi sững sờ ngây dại, Lý Thái hậu càng là lệ nóng doanh tròng.

Uy Linh Pháp Vương đã nói như vậy, còn muốn tiếp tục truy cứu chuyện Bạch Liên giáo tập kích chẳng phải là không hay ho gì sao? Vì vậy chuyện này kết thúc tại đây, chỉ là khiển trách quan giáo Xưởng Vệ coi như xong, chẳng những không ai bị cách chức quan, ngay cả phạt bổng cũng không có.

Trương Thành tuân chỉ, tự tay đưa hai chiếc ấn bạc do Thượng Bảo giám vừa mới làm xong cho Tần Lâm: cần thành chi tướng, hổ khiêu ưng dương.

Tần Lâm tạ ơn, thành thật không khách sáo đeo hai chiếc ấn ngang hông. Trương Kinh đang muốn tìm cách chế giễu hấn, chợt phát giác mắt Vạn Lịch hí lại, khẽ vuốt cằm, nhất thời trong lòng chợt dạ, vội vàng ngậm miệng.

- Khải bẩm Hoàng gia, Thái hậu, Thái Sư Trương tiên sinh cùng Phùng Đại Bạt bên ngoài cung cầu kiến!

Tiểu hoạn quan thông truyền làm mọi người Từ Ninh cung trong lòng kinh ngạc, Đại Học Sinh Văn Uyên các ở góc Đông Nam Tử Cầm thành, Ty Lễ Giám là ở vào góc Đông Bắc hoàng thành, có đại sự bức nào khiến cho hai đại nhân vật này phải cùng nhau vào cầu kiến như vậy?

Uy Linh Pháp Vương vui mừng chồng chất, thấp giọng hỏi Tần Lâm:

- Chẳng lẽ, chẳng lẽ Trương Thái Sư cùng Phùng Ty Lễ cũng nghe thấy đại danh lão nạp, có lòng tới lễ bái hay sao?

Nằm mơ đi! Tần Lâm thiếu chút nữa cười đến tẹo quai hàm, Phùng Bảo tâm cơ hiểm ác, Trương Cư Chính trí lự sâu xa, thu thập một tên lưu manh buôn thần bán thánh như lão hết sức dễ dàng. Hiện tại chưa vạch trần lão, thứ nhất là vì không trêu chọc đến bọn họ, thứ hai nể mặt Lý Thái hậu, thứ ba mượn lão để lung lạc tầng lớp lãnh đạo của Mông Tạng, chỉ có vậy mà thôi.

Trương Cư Chính sải bước tiến vào, đôi mày thon dài có hơi cau lại, bước chân Phùng Bảo cũng trở nên vội vã, sắc mặt âm trầm.

Sau khi tung hô vạn tuế, Trương Cư Chính bèn đi thẳng vào đề nói ra lý do tới đây:

- Thuận Nghĩa Vương Yên Đáp Hãn qua đời, con trưởng Hoàng Đài Cát phái khiến sứ tới báo tang, đã được Tuân Phủ Tuyên Đại phi ngựa hộ tống tới kinh.

Mọi người nghe tin Yên Đáp Hãn chết đều cảm thấy buồn ngủ cảm khái.

Yên Đáp Hãn tung hoành Tái Ngoại mấy chục năm, dưới quyền có cả chục vạn hùng binh, binh phong Đông đến Sơn Hải quan, Tây đến Thanh Hải hồ, quả thật là kinh địch của triều Đại Minh. Mà lúc lão đã già dưới sự xúc tiến của nhân kiệt hai bên Hán Mông như Trương Cư Chính, Tam Nương Tử đạt thành phong cống, triều cống với triều đình, cúi đầu xưng thần. Từ đó trở đi biên giới một dãy Tuyên Đại trong mười năm không hề có khói lửa đao binh, dân chúng an cư lạc nghiệp.

Cho nên mặc dù đã sớm biết được Yên Đáp Hãn tuổi cao nhiều bệnh, nhưng khi tin chết của lão truyền tới, mọi người vẫn không khỏi sinh ra buồn ngủ thương cảm.

- Ha ha ha, hay, hay lắm!

Vạn Lịch đột nhiên vỗ tay cười to:

- Lão tặc đã chết, một đại địch của triều Đại Minh ta đã ra đi, trăm thật cao hứng!

Thần sắc Trương Cư Chính tỏ vẻ xem thường, Yên Đáp Hãn hùng tài đại lược chết đi dĩ nhiên coi như là bớt đi một cường địch, nhưng về già lão đã biết được đối nghịch với triều đình chỉ đi tới kết quả lương bại câu thương, từ đó tâm cam tình nguyện quy phục triều đình, đã có mười năm không hề có binh đao khói lửa. Hiện nay Hoàng Đài Cát sắp sửa kế vị, đây chính là một kẻ đã tâm bưng bưng, cho nên Yên Đáp Hãn chết đi đối với Đại Minh là phúc hay họa còn chưa biết.

Năm đó tình huống Yên Đáp Hãn phong cống, Phùng Bảo cũng biết lai lịch, khê lắc đầu một cái, thúc giục:

- Sứ giả đã tới cửa cung, mời bệ hạ giá lâm Kiến Cực điện.

Tần Lâm cúi đầu từ từ tính toán, xem ra thực lực tên Hoàng Đài Cát này ở bản bộ Thổ Mặc Đặc đủ mạnh, lần trước lão tử xử tử ái tướng Bạt Hợp Xích của y, khiến cho y mất thể diện không ít trước mặt bọn quý tộc Mông Cổ. Không ngờ rằng sau khi Yên Đáp Hãn chết Thổ Mặc Đặc bộ vẫn để Hoàng Đài Cát cho khiến sứ báo tin, chẳng lẽ thật sự muốn cho y thừa kế Hãn vị?

Về công, Tần Lâm là Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, chương Bắc Trấn Phủ Ty, không thể khoanh tay ngồi nhìn phân tử hiếu chiến như Hoàng Đài Cát quật khởi ở Mạc Bắc. Về tư hai bên đã có thù oán với nhau, cũng đã mất đi mấy người, Hoàng Đài Cát không thể nào bỏ qua như vậy, Tần Lâm cũng tuyệt đối sẽ không làm Đông Quách tiên sinh.

Trương Cư Chính đã sớm nhìn thấy thần sắc của Tần Lâm, lão tiên sinh sớm có chuẩn bị, Vạn Lịch mới vừa nâng mũ đứng dậy, lão liền bẩm:

- Tần tướng quân giỏi về chiêu an Tứ Di, Uy Linh Pháp Vương quen thuộc chuyện biên cương, mời hai vị tương trợ chuyện này có được chăng?

Đúng như mong muốn... Tần Lâm vội vàng đáp ứng.

Uy Linh Pháp Vương vì được quá yêu mà sợ hãi, hai tay chấp chửi thề:

- Thái Sư có lời, bần tăng vô cùng vinh hạnh, bần tăng đã được bát phương cung phụng, vậy phải ra chút lực bạc vì chúng sinh trong thiên hạ.

Trương Cư Chính chẳng qua chỉ cười cười, Lý Thái hậu lập tức mừng rỡ, vỗ vỗ sau lưng của Vạn Lịch nói:

- Hoàng nhi, người Mông Tạng có lòng hướng Phật, có cao tăng như Pháp Vương tương trợ, nhất định sẽ giải quyết được chuyện này ổn thỏa. Mẫu hậu ta thấp hương lễ Phật, mới giáng xuống vị cao tăng đại đức này phụ tá con ta...

Lý Thái hậu lải nhải như vậy, Vạn Lịch tỏ ra không kiên nhẫn, nhưng thái độ của y đối với Uy Linh Pháp Vương từ đầu đến cuối đều rất tốt.

Quân thần bãi giá Kiến Cực điện, Phùng Bảo hộ giá, Trương Cư Chính lĩnh ban, các đại thần Binh bộ Thượng Thư Tăng Tĩnh Ngô, Lễ bộ Thượng Thư Phan Thịnh xếp hàng ngay ngắn chỉnh tề, tiếp kiến sứ giả đường xa mà đến báo tang.

Tần Lâm đã gặp sứ giả đi theo bên người Hoàng Đài Cát, tên là Khoát Nhĩ Chích, vóc người trắng kiện, mặt đen râu vàng, sau gáy để mấy cái đuôi sam nho nhỏ.

Trước kia Bạt Hợp Xích là tâm phúc số một của Hoàng Đài Cát, người này chỉ có thể đứng sang bên. Bởi vì Tần Lâm nhân vụ án Từ Tân Di cỡi ngựa đụng chết người giải quyết Bạt Hợp Xích, lần này mới có thể đến phiên y làm sứ giả.

- Chỉ Huy Sứ Khoát Nhĩ Chích dưới quyền Thuận Nghĩa Vương, ra mắt thiên triều Đại Hoàng đế, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Khoát Nhĩ Chích tung hô thi lễ, sau đó dâng lên biểu văn.

Đạo biểu văn này là viết theo khẩu khí của Hoàng Đài Cát, có hai loại tiếng Hán Mông, phần Hán văn hết sức nông cạn thô鄙, chính là phong cách thảo nguyên điển hình:

- Trường Sinh Thiên chiếu cố, Tây Thiên chư Phật hộ hữu thiên triều Đại Hoàng đế, thật nhiều phúc âm phò trợ Thuận Nghĩa Vương Yêm Đáp Hãn thắng thiên, cầu xin triều đình theo thể chế điển tuất. Yêm Hoàng Đài Cát là con trưởng lão Vương, y theo quy củ chúng ta thừa kế vương vị, cầu xin triều đình sắc phong như cũ, khấu đầu, vạn phần sợ hãi.

Biểu văn Mông Cổ từ trước đến giờ vẫn vậy, vào thời Mông Nguyên triều đình không có nhiều nho sinh người Hán uyên bác, thánh chỉ, công văn đều thô鄙 như thế, biểu văn Hoàng Đài Cát thẳng thắn thô thiển như vậy cũng không có gì là kỳ quái.

Mẫu chốt là giọng điệu biểu văn này tương đối khách sáo, khách sáo hơn biểu văn của Yêm Đáp Hãn trước đây rất nhiều.

Vạn Lịch khê nhếch môi, Phùng Bảo nhướng mày, Tăng Tĩnh Ngô, Phan Thịnh cũng khê gật đầu.

Không nghĩ tới Trương Cư Chính trợn trừng mắt, vung mạnh ống tay măng bào hăng giọng nói:

- Sấm sét hay mưa móc đều là ân trời giáng xuống, phong hay không phong là do triều Đại Minh ta, nói cái gì 'y theo quy củ chúng ta thừa kế vương vị', há đâu có lý như vậy?!

Trời, đây không phải là vạch lá tìm sâu sao? Quân thần đầu tiên là kinh ngạc, bất quá rất nhanh đã hiểu dụng ý Thái Sư, lần trước Hoàng Đài Cát vấp ngã ở kinh sư, sợ rằng thâm sinh lòng không thần phục, đây là mượn cơ hội sửa trị y một chút.

Thần sắc Khoát Nhĩ Chích khê biến, cố gắng cười nói:

- Thảo nguyên chúng ta ở nơi xa xôi, chính là man di mà người thiên triều hay nói, quả thật có nhiều chuyện khác hẳn Trung Nguyên, bằng không vì sao thiên triều phong lão Hãn nhà ta là Thuận Nghĩa Vương như vậy. xem tại

Trương Cư Chính cười lạnh một tiếng:

- Trong thiên hạ đâu cũng là đất của thiên triều, dân ở bất cứ đâu cũng là con dân thiên triều, Hoàng Đài Cát muốn làm Cha Khắc Lạt Ngõa Nhĩ Đệ Triệt Thần Hãn, tự nhiên có thể theo quy củ trên thảo nguyên

người, lấy lực phục người, ai mạnh người đó thắng. Nhưng nếu y muốn làm Thuận Nghĩa Vương vậy phải ngoan ngoãn nghe theo quy củ thiên triều ta, vô cùng cẩn thận làm phiên thuộc phía Bắc, không được tự cao tự đại!

Khoát Nhĩ Chích kinh hoảng tới nỗi quỳ xuống khấu đầu liên tiếp, giải thích thay chủ nhân:

- Đài Cát cũng không có tự cao tự đại, chúng ta luôn luôn rất trung thành đối với triều đình. Chẳng qua là hy vọng triều đình sớm ngày sắc phong, mau chóng cho thảo nguyên an định lại, cũng tránh cho biên cảnh không yên.

Lời nói này trúng vào tâm khảm quân thần Đại Minh, bất kể Vạn Lịch đế hay là Trương Cư Chính đều cho rằng cục diện phong cống Yêm Đáp không nên kéo dài, bằng không thảo nguyên dậy loạn, nhất định sẽ quấy nhiễu biên quan Đại Minh.

Trương Cư Chính khê chỉnh trị bọn Hoàng Đài Cát như vậy cảm thấy cũng đã đủ rồi, dù sao triều đình không vươn tay tới được thảo nguyên xa xôi, sắc phong phiên thuộc chú trọng vấn đề 'bất kể con cháu, tộc nhân, thê nữ... trong tộc, ai cũng có thể thừa kế'. Nói cách khác bất kể nội bộ đối phương cạnh tranh là ai thắng, chỉ cần không làm nghịch căn bản trình tự, không phải là soán đoạt công khai, triều đình đều thừa nhận sắc phong sau đó.

Hoàng Đài Cát là con trưởng Yêm Đáp Hãn, lại có thực lực mạnh nhất, là người thừa kế hoàn toàn xứng đáng của Thổ Mặc Đặc bộ. Y đã cho khiến sứ tới báo tang, cầu xin sắc phong, dầu gì cuối cùng cũng có lòng kính sợ triều đình, chỉ cần khéo léo nhắc nhở một chút cũng coi như đã xong chuyện.

Thần sắc Trương Cư Chính trở nên hòa hoãn lại, ném ánh mắt khen ngợi về phía Tần Lâm. Lần trước Tần Lâm xử tử Bạt Hợp Xích, đánh cho khí thế Hoàng Đài Cát giảm sút rất nhiều, lần này thái độ khiến sứ Hoàng Đài Cát phái tới đã tốt hơn nhiều. Tính thời gian cơ hồ là Yêm Đáp Hãn chỉ mới chết một hai ngày đã lập tức phái người chạy tới báo tang cho triều đình, từ đó có thể thấy được Hoàng Đài Cát có lòng kính sợ và tôn trọng triều đình.

Nhưng Tần Lâm chỉ khê cau mày, tựa hồ trầm tư suy nghĩ chuyện gì đó, lại không để ý tới ánh mắt của Trương Cư Chính.

Khoát Nhĩ Chích thấy vậy âm thầm cao hứng, ngoài mặt lại khấn cầu:

- Đại Hoàng đế, Trương Thái Sư, Hoàng Đài Cát nhà ta thật sự không dám quấy rối thiên triều, chỉ cầu triều đình phát hạ thánh chỉ sắc phong, thừa kế vương vị thuận lợi, thảo nguyên được an bình, một dãy dọc theo trường thành sẽ không hề có khói lửa đao binh...

Những lời này lọt vào tai, Trương Cư Chính suy nghĩ một chút cũng cảm thấy là thật sự có chuyện như vậy. Thật ra thì lần trước Yêm Đáp Hãn còn sống đã cho Hoàng Đài Cát cầm đầu tới kinh sư triều kiến, cũng đã tỏ rõ ý để Thổ Mặc Đặc bộ cho y thừa kế.

Nếu còn tiếp tục trì hoãn, phát sinh ra chuyện ngoài ý muốn đối với hai bên đều không phải là chuyện tốt lành gì, vì vậy Trương Cư Chính liền nhìn Vạn Lịch khê gật đầu một cái.

Vạn Lịch cũng cảm thấy rất có lý, nhưng vì tôn trọng Uy Linh Pháp Vương bèn xoay qua cười nói:

- Pháp Vương đã từng tặng cho Yêm Đáp Hãn tôn hiệu Cha Khắc Lạt Ngõa Nhĩ Đệ Triệt Thần Hãn ở ven Thanh Hải hồ, lần này tâu sắc phong Hoàng Đài Cát vẫn mời Pháp Vương thay triều đình ban chỉ, ắt sẽ trở thành một đoạn giai thoại trong chuyện triều đình chiêu an cai trị Mông Tạng.

Khoát Nhĩ Chích mơ hồ đắc ý, ai cũng biết Uy Linh Pháp Vương là giúp cho tiểu vương gia mình.

Tăng Tĩnh Ngô, Phan Thịnh tỏ ra xem thường, căn bản không tin tưởng lão lưu manh.

Uy Linh Pháp Vương khê mỉm cười, chấp tay hành lễ:

- Bệ hạ thánh minh, sắc phong vương vị là chuyện thể tục, bản tăng không dám phạm vào giới vọng ngữ. Mà tôn hiệu nhất định phải thể ngộ Phật học, trí khôn viên ngộ mới có thể lấy được, bản tăng cho hay không còn phải xem Hoàng Đài Cát có hữu duyên với ngã Phật hay không!

Cái gì? Không nghe lầm chứ?!

Khoát Nhĩ Chích lui lại một bước, mặt mũi hoảng sợ, Tăng Tĩnh Ngô, Phan Thịnh khẽ há miệng, giống như nghe thấy chuyện gì hoàn toàn không có khả năng. Dù là Trương Cư Chính, Phùng Bảo cũng hết sức kinh ngạc, trong lúc nhất thời không giải thích được.

Thảo nguyên Mông Cổ từ quý tộc đến dân du mục nghèo khổ đều hết sức mê tín, Phật giáo Tây Tạng vô cùng thịnh hành trên thảo nguyên, Trát Luận Kim Đỉnh tự Bạch giáo Pháp Vương tặng tôn hiệu tuyệt đối không chỉ mang ý nghĩa về mặt tôn giáo, mà ở một mức độ nào đó đại biểu Phật tổ, trời cao thừa nhận đối với người thống trị thế tục.

636. Chương 636: Bệnh Sa Dạ Dày

Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ uy danh truyền xa, thần thông quảng đại, đồng thời cũng là Uy Linh Pháp Vương quen thuộc nội tình Mông Cổ lại tỏ vẻ nghi ngờ Phật duyên của Hoàng Đài Cát, chuyện này có nghĩa thế nào?

Không cần nói cũng biết!

Vạn Lịch lập tức đổi giọng vòng vo, nhìn Khoát Nhĩ Chích cười nói:

- Sứ giả đi đường xa mệt nhọc, hãy về quán dịch nghỉ ngơi trước, triều đình có sắc phong Hoàng Đài Cát hay không, phải chờ bàn lại!

Khoát Nhĩ Chích cố gắng nặn ra một nụ cười, muốn nói cái gì nhưng cuối cùng không nói, rốt cục tạ ơn lui ra.

Quân thần đều không biết được Uy Linh Pháp Vương muốn làm gì, muốn hỏi lại không tiện hỏi. Đúng vào lúc này thái giám Từ Ninh cung lại tới thúc giục, nói Lý Thái hậu tụng Bồ Đề Đạo Thứ Đệ Quảng Luận có cảm ngộ mới, mời Pháp Vương tới đó chỉ dẫn.

- Bần tăng cáo lui!

Uy Linh Pháp Vương tuyên một tiếng Phật hiệu, tay áo phát phơ đi xa, để lại một đám quần thần ngơ ngác như rơi vào trong sương mù.

Tần Lâm cười thầm không ngừng, cũng cáo từ chạy ra.

Hắn vừa ra khỏi Kiến Cực điện còn chưa đi xuống hết bậc thềm, đã bị Trương Cư Chính kéo tay từ phía sau:

- Tần Lâm, người giở trò quỷ gì vậy?

Trò của Tần Lâm và Uy Linh Pháp Vương gạt được người khác nhưng không qua mắt được Thái Sư Trương Cư Chính.

- Thế thúc quả nhiên tuệ nhãn như đuốc, không hổ là đương triều Thái Sư...

Tần Lâm cười cợt nhả nịnh hót, cho đến khi Trương Cư Chính đưa tay muốn đánh, hắn mới nghiêm nghị nói:

- Hoàng Đài Cát đối với triều đình trước kiêu ngạo sau cung kính, lần trước lúc tới ngạo mạn vô lễ, gây chuyện thị phi, lần này dâng biểu văn hết sức khiêm nhường, phái sứ giả cũng đặc biệt cẩn thận, chẳng lẽ Thái Sư không cảm thấy kỳ quái sao?

Trương Cư Chính thổi râu một cái:

- Muốn khoe công ư, cứ việc nói thẳng ra.

Hoàng Đài Cát trước kiêu ngạo sau cung kính, hoàn toàn có thể dùng cách nói lần trước y tới kinh bị Tần Lâm bẻ gãy nhẹ khí để giải thích, cho nên Trương Cư Chính mới nói như vậy.

- Oan uổng, lão Thái Sư, trong mắt ngài họ Tần ta chỉ có chút tâm cơ như vậy sao?

Tần Lâm làm ra vẻ vô cùng oan ức.

Trương Cư Chính vô cùng khẳng định gật đầu một cái, đúng, người chính là người như vậy, lão phu không nhìn lầm người.

Tần Lâm bắt đắc dĩ gãi gãi đầu, xem ra đùa giỡn quá nhiều cũng dễ dàng bị hiểu lầm, không thể làm gì khác hơn là nói thẳng:

- Thái Sư cho là Hoàng Đài Cát thừa kế Hãn vị thuận buồm xuôi gió, vì vậy bất kể thế nào triều Đại Minh chúng ta cũng phải thừa nhận, lý do là vì sao?

Muốn khảo hạch lão phu ư? Trương Cư Chính mỉm cười, đối lại là người khác hỏi tới chỉ sợ lão đã sớm phất tay áo bỏ đi, nhưng là Tần Lâm hỏi, vị Thái Sư mỗi ngày phải xử lý hàng ngàn hàng vạn sự vụ này bắt ngờ chậm rãi phân tích cho hắn nghe, giống như đang dạy bảo cho con cháu: Hoàng Đài Cát là con trưởng Yêm Đáp Hãn, trước khi Mông Nguyên tiến vào Trung Nguyên là theo chế độ con út thừa kế, từ triều Nguyên tới nay đổi thành con trưởng thừa kế, y thừa kế Hãn vị là chuyện hợp với lẽ thường.

Yêm Đáp Hãn cố nhiên sủng ái Tam Nương Tử, nhưng là một vị kiêu hùng thảo nguyên, khi còn sống lão vẫn lựa chọn bồi dưỡng Hoàng Đài Cát đang vào độ tuổi cường tráng. Tam Nương Tử tay cầm một vạn tinh binh, Hoàng Đài Cát trực tiếp nắm giữ ba vạn, thực lực mạnh nhất Thổ Mặc Đặc bộ.

Lần trước Hoàng Đài Cát dẫn dắt sứ đoàn triều cống tới kinh, lần này Yêm Đáp Hãn quy Tây lấy danh nghĩa Hoàng Đài Cát cho khiến sứ báo tang, cũng có nghĩa là trong nội bộ Thổ Mặc Đặc bộ, vấn đề quyền thừa kế đã an bài đầu vào đây.

Cuối cùng, Tam Nương Tử là người duy nhất trong Thổ Mặc Đặc bộ có thể tạo thành trở ngại cho Hoàng Đài Cát kế vị. Căn cứ tin tức triều đình nhận được, trong mấy tháng qua thái độ nàng cũng không rõ ràng, ít nhất không có phản đối Hoàng Đài Cát kế vị mang tính thực chất.

- Không sai, Thái Sư nói rất có lý, triều đình chúng ta từ trên xuống dưới thấy đều nghĩ như vậy...

Tần Lâm gật đầu một cái tỏ vẻ đồng ý trước, kể đó thỉnh thoảng đổi giọng:

- Bất quá còn có một điểm, sợ là Thái Sư cùng chư vị Thượng Thư Thị Lang trong lúc vô tình không để ý tới.

Trương Cư Chính khẽ nhướng mày, có vẻ không tin tưởng lắm. Đương nhiên triều đình không bằng lòng sắc phong Hoàng Đài Cát, nhưng mấy đứa con trai mà Tam Nương Tử cùng Yêm Đáp Hãn sinh ra cũng còn tám bé, không phải là đối thủ của Hoàng Đài Cát đang tuổi thiếu niên cường tráng.

Kể từ khi Yêm Đáp Hãn bệnh nặng, chuyện liên quan tới người nào sẽ thừa kế Hãn vị Thổ Mặc Đặc bộ, nội các cùng Lễ bộ, Binh bộ đã thương nghị từ sớm, lại trao đổi thư trát cùng Tổng Đốc, Tuần Phủ Tuyên Đại, đến bây giờ đã có hơn nửa năm, mọi người nhất trí cho rằng không phải là Hoàng Đài Cát thì còn ai nữa.

Chẳng lẽ nhiều năng thần như vậy lại còn bỏ sót tin tức gì, không cần nhắc đến sao?

Tần Lâm cười ha hả vô cùng giảo hoạt, khẽ sát tai lão nói nhỏ:

- Hãn lão tiên sinh đã quên, trên thảo nguyên có chuyện con cưới thiếp của cha... hắc hắc...

- Tục lệ của đám man di, chẳng khác nào cầm thú!

Trương Cư Chính rất khinh thường nhíu mày một cái, chợt kêu ặc một tiếng trong cổ họng, trợn trừng mắt phượng:

- Người... Người muốn nói là...

Tần Lâm cực kỳ trịnh trọng gật đầu một cái.

Các quan viên triều Đại Minh chịu ảnh hưởng Nho gia rất sâu, hở ra là nói lễ nghĩa liêm sỉ, cho dù là Trương Cư Chính không quá cầu chấp lễ giáo nhưng cũng không tránh khỏi bị ảnh hưởng.

Vì vậy chuyện con cưới thiếp của cha này, lúc các quan viên triều đình thảo luận vấn đề người thừa kế Yêm Đáp Hãn đã bị bỏ quên trong lúc vô tình. Có lẽ bọn họ cho rằng loại chuyện như vậy trên thảo nguyên không đáng để đi sâu nghiên cứu, thậm chí nhắc tới đã cảm thấy ghê tởm.

Nhưng Tần Lâm bất đồng, trong vụ án Đức Mã phu nhân bị ngựa đung chết, hãn đã phát hiện ra nghi điểm này, hơn nữa ghi nhớ rất kỹ tập tục hoàn toàn khác với người Hán này.

Nhìn từ mọi phương diện, Hoàng Đài Cát đều là người thừa kế Yêm Đáp Hãn không then chốt nào, chỉ có chút biến số: đó chính là Tam Nương Tử có bằng lòng gả cho y hay không.

Mọi người đều biết Tam Nương Tử là một bậc cân quốc thảo nguyên rất có quyền mưu thủ đoạn, mà quan hệ giữa nàng và Hoàng Đài Cát vô cùng phức tạp, vốn là cháu gái và cữu cữu, sau đó biến thành mẹ kế và con riêng. Nàng lại sinh con với Yêm Đáp Hãn, cứ như vậy quan hệ đương nhiên không hay ho chút nào.

Chỉ cần Hoàng Đài Cát thừa kế Hãn vị, y sẽ có thể danh chính ngôn thuận cưới Tam Nương Tử. Nếu như Tam Nương Tử không muốn gả cho y, vậy nhất định sẽ dùng hết tất cả thủ đoạn ngăn cản y leo lên Hãn vị.

Nói cách khác, vấn đề thừa kế Hãn vị Thổ Mặc Đặc bộ thật ra là một thể hai mặt với vấn đề Tam Nương Tử tái hôn, đi đôi với nhau.

Lui thêm bước nữa, cho dù Tam Nương Tử vì đại cục không ngăn cản Hoàng Đài Cát kế vị, chỉ cần nàng không bằng lòng gả cho y, như vậy Hoàng Đài Cát không được mỹ nhân, không được bộ chúng Tam Nương Tử quy phục, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, biến số cả sự kiện vẫn sẽ rất lớn.

Sau khi Trương Cư Chính chợt hiểu ra bèn nhìn Tần Lâm với ánh mắt có vẻ hài hước:

- Từ sự kiện Tam Nương Tử có gả cho Hoàng Đài Cát hay không mà cân nhắc về mọi mặt, cũng chỉ có tên tiểu nhân khinh bạc vô hạnh như ngươi mới nghĩ ra được. Như vậy ngươi cho là Tam Nương Tử sẽ ngoan ngoãn đồng ý gả cho Hoàng Đài Cát, hay hoàn toàn trở mặt với y?

Lão tiên sinh, ta khinh bạc vô hạnh ở chỗ nào? Nếu ta thật sự hư hỏng, ngài đã có cháu ngoại ẵm bồng từ lâu... Tần Lâm thâm nhủ trong lòng, ngoài mặt vẫn không lộ vẻ gì:

- Ít nhất có thể xác định, nàng tuyệt sẽ không dễ dàng đáp ứng!

Vốn Hoàng Đài Cát diệt trừ nguyên phối Đức Mã phu nhân là tiêu diệt chướng ngại vì thừa kế Hãn vị, nghênh hôn Tam Nương Tử. Nhưng y cơ quan tính hết quá thông minh, vu hãm không thành bị Tần Lâm vạch trần, ngay cả đại tướng Bạt Hợp Xích cũng phải chết đi, đã mất phu nhân lại hao binh.

Nếu như chuyện này không truyền ra ngoài cũng không nói, nhưng tên Tần Lâm này vô cùng ác độc, tặng khoải mã cho Triết Biệt vốn hết dạ trung thành với Đức Mã phu nhân, lại tặng văn điệp thông quan và lộ phí giúp cho y chạy trốn về thảo nguyên báo tin trước bọn Hoàng Đài Cát một bước.

Vốn Tam Nương Tử đã ghét Hoàng Đài Cát, hiện tại lại biết tỷ muội tình thâm Đức Mã phu nhân bị y sát hại, chẳng lẽ nàng chịu lép gả cho kẻ lòng dạ độc ác như vậy hay sao?

Cho nên Tần Lâm kết luận, nhất định sẽ xảy ra chuyện ở điểm này. Hoàng Đài Cát muốn thừa kế Hãn vị, nghênh hôn mẹ kế, tuyệt đối không thể nào thuận buồm xuôi gió được.

- Ủm, như vậy xem ra sứ giả báo tang tới có vẻ quá nhanh...

Trương Cư Chính trầm tư, dựa theo Tần Lâm suy luận, Tam Nương Tử sẽ không dễ dàng gả cho, Hoàng Đài Cát muốn thừa kế Hãn vị cũng không đơn giản như vậy. Thế nhưng tính thời gian, rõ ràng là Yêm Đáp Hãn vừa chết, Thổ Mặc Đặc bộ liền lấy danh nghĩa Hoàng Đài Cát phái ra sứ giả ngựa không ngừng vó báo tang, điểm này rất có vấn đề.

- Hảo, hảo tiểu tử!

Trương Cư Chính cười ha hả, vỗ vỗ vai Tần Lâm:

- Cần thận điều tra thử xem sao, đừng lo lắng, lão phu sẽ nghĩ biện pháp giữ chân Khoát Nhĩ Chích thay ngươi, để cho y chờ thêm mấy ngày.

Tần Lâm cảm tạ, đi được vài bước chợt lăm bắm nói:

- Thái Sư của ta ời, có chuyện kéo dài được, có chuyện không thể kéo dài, vạn nhất bụng lớn... Ngài nên suy nghĩ thêm một chút...

Tên khốn kiếp này... Trương Cư Chính dùng dùng nổi giận muốn cởi giày đánh hấn, Tần Lâm đã nhanh chóng biến mất không thấy. Thái Sư gia thối râu trợn mắt, tiếp theo lại cười lên: hừ, cho là lão phu không biết người giở trò quỷ gì sao, chuyện này người phải tới cầu xin lão phu.

Tần Lâm từ trong cung đi ra, lập tức an bài quan giáo Bắc Trấn Phủ Ty triển khai điều tra kín đáo, nhất là sứ giả Khoát Nhĩ Chích, mỗi ngày mười hai canh giờ phải nhìn chăm chăm y không rời mắt.

Trở về phủ thương nghị chuyện này cùng Từ Văn Trường, lão đầu nhi cơ hồ không chút nghĩ ngợi kết luận Tam Nương Tử tuyệt không bằng lòng gả cho Hoàng Đài Cát, chuyện này nhất định sẽ sinh ra trắc trở không nhỏ.

Chờ Tần Lâm ra cửa, Từ Văn Trường cũng lén lút ra cửa, như một làn khói đi tới phủ Hữu Đô Ngự Sử Ngô Đoài.

- Lão đầu tử này chắc chắn có gian tình!

A Sa đang gối đầu lên Đại Hoàng ngủ trưa, ngái ngủ nói một câu như vậy.

Đứa bé này đã trưởng thành sớm.

Tần Lâm được mấy tổ quan giáo hồi báo tin tức.

Hồng Dương Thiện, Mã Bân hỏi quan binh do Tuần Phủ Tuyên Đại phái tới hộ tống Khoát Nhĩ Chích, bọn họ nói sau khi Khoát Nhĩ Chích nhập quan, mặc dù đi tương đối mau nhưng vẫn lộ ra vẻ rất bình tĩnh. Chỉ có điều bọn họ nóng lòng muốn trình tin tức cho triều đình, mới chạy cả ngày lẫn đêm tới kinh sư.

Lúc này bản thân Khoát Nhĩ Chích làm bộ rảnh rỗi không có chuyện gì làm, đi dạo tới lui trên đường. Một tổ Hiệu Ủy liền nhân cơ hội lặng lẽ âm thầm vào Hội Đồng quán, kiểm tra bọc quần áo y mang tới, đáng tiếc cũng không phát hiện thứ gì quan trọng.

Một tổ huynh đệ khác nhìn thấy Khoát Nhĩ Chích bất thành linh chạy vào Long Phúc tự, đại khái ở đó trong thời gian một bữa cơm mới đi ra. Sau đó tiến vào y quán ven đường, bảo thầy thuốc bắt mạch khai phương, hốt mấy thang thuốc.

Xem bệnh hốt thuốc ư? Tần Lâm hơi nghĩ ngợi một chút liền sai người dẫn đường, đi tới y quán kia.

Lão đại phu y quán thấy là Cẩm Y Vệ tìm tới cửa, suýt chút nữa hồn phi phách tán, bất quá Tần Lâm hỏi tới bệnh tình Khoát Nhĩ Chích, lão vẫn dài dòng lải nhải một hơi:

- Tên Mông Cổ này quả thật ghê tởm buồn nôn tới cực điểm, miệng đắng lại chua, chính là gan uất tỳ hư, sau khi ăn xong dạ dày sưng to chạm cả xương sườn...

Được rồi được rồi, Tần Lâm khoát khoát tay, không phải là bệnh sa dạ dày sao.

Hơn nữa căn cứ theo lão đại phu giới thiệu, bệnh sa dạ dày của Khoát Nhĩ Chích hẳn là mới bị gần đây.

Bệnh sa dạ dày phần nhiều là do các nguyên nhân như lực treo của hoành cách mô không đủ, công năng dây chằng dạ dày giảm bớt trở nên lỏng lẻo, hoặc cơ bụng lỏng lẻo gây ra, thường thấy ở những người gầy như bộ xương khô. Khoát Nhĩ Chích là một võ sĩ Mông Cổ ngày ngày cỡi ngựa, thân thể khỏe mạnh như trâu, nếu như cỡi áo chắc chắn sẽ có bụng sáu múi, vì sao người như vậy đột nhiên mắc bệnh sa dạ dày?

- Đi, chúng ta đi Hội Đồng quán xem thử!

Tần Lâm phát tay một cái, kêu các huynh đệ quan giáo.

Bên ngoài Hội Đồng quán cũng có một tổ huynh đệ trực ở nơi đó, thấy Tần Lâm tới bèn báo cáo cho hấn biết tình huống mới vừa kiểm tra hành lý tùy thân Khoát Nhĩ Chích.

Tần Lâm lắc đầu một cái:

- Không cần xem hành lý của y, bản quan muốn xem ngựa của y!

Xem ngựa? Mọi người không hiểu, những con ngựa kia nhìn qua thân thể cường tráng, cũng không có vấn đề gì.

Dưới sự phối hợp của quan lại Hội Đồng quán, Tần Lâm dẫn người đi tới chuồng ngựa. Hắn không xem rằng miệng ngựa, cũng không xem vó ngựa, mà bảo mã phu lấy yên ngựa ra xem trước.

Lúc không cởi ngựa đều tháo yên ngựa xuống. Mới vừa rồi đám quan giáo không có chú ý, lần này mã phu lấy ra, tất cả mọi người kinh ngạc:

- Ủa, thoát nhìn dường như đã bị ướt qua, trên đó còn có dấu muối đọng lờ mờ.

Võ sĩ Mông Cổ tráng kiện lại bị bệnh sa dạ dày ngựa thấm nước đọng muối là vì sao?

Lục mập là người đầu tiên vỗ đùi kêu lên:

- Tần ca, đệ biết rồi! Bọn họ ở Tái Ngoại nhất định là lên đường ngày đêm kiêm trình, sau khi ăn cơm cũng không nghỉ ngơi, cho nên gây ra bệnh dạ dày. Cởi ngựa đường dài có thể thay ngựa nhưng không thể đổi yên, nếu không cao thấp dày mỏng hơi khác một chút sẽ làm ông không chịu được. Hiện tại sáng sớm có sương, buổi trưa lại nóng đến người đổ mồ hôi, cho nên yên ngựa bị mồ hôi đọng lại thành muối.

Đúng, Tần Lâm tán thành suy luận này:

- Dựa theo ngày tháng trên biểu văn, sau khi Yêm Đáp Hãn tắt thở bọn họ xuất phát từ Quy Hóa thành, năm ngày chạy tới Vạn Toàn Hữu Vệ thành, đây là tốc độ bình thường. Nhưng đủ loại dấu hiệu tỏ rõ bọn họ dùng tới tốc độ cực hạn, có lẽ đoạn hành trình thảo nguyên này chỉ tốn ba ngày, thậm chí hai ngày!

637. Chương 637: Người Muốn Mặc Câu

Như vậy tính ra, Khoát Nhĩ Chích đã ‘nuốt chửng’ mất ba ngày, vì sao y lại làm như vậy, hoặc phải hỏi vì sao y lại gấp gấp như vậy?

Y gấp, ta không gấp, nụ cười của Tần Lâm vô cùng rạng rỡ.

Trương Cư Chính thực hiện lời hứa, dùng sức mạnh làm cho triều nghị chuyện liên quan tới cái chết của Yêm Đáp Hãn chậm trễ ba ngày, thậm chí bọn Cổ Hiến Thành vẫn một lòng muốn lừa gạt đình trệ đã chuẩn bị thượng tấu đạ hặc lão ‘lười biếng thất chức’. Những quan viên khác đều bị che mắt, cũng lên tiếng thúc giục nhanh chóng làm cho xong chuyện này.

Đáng tiếc chuyện này không chỉ có Thái Sư Trương Cư Chính, Vạn Lịch Hoàng đế cũng bị Uy Linh Pháp Vương dùng một màn sương mù che kín lại thêm hù dọa, nên bệ hạ cũng chỉ có thể lặng lẽ chờ theo dõi biến hóa, cho nên bất kỳ tấu chương nào liên quan tới chuyện này đều giữ lại không phát.

Ngày đầu Khoát Nhĩ Chích còn cố làm ra vẻ trấn tĩnh, rồi rảnh đi dạo ngoài đường, khiến cho các Cẩm Y Hiệu Úy âm thầm theo dõi y phải mắng thầm trong bụng. Tần trưởng quan nói người này tới rất gấp, nhưng nhìn bề ngoài dường như không giống lắm...

Kết quả ngày thứ hai Khoát Nhĩ Chích không nhận được nữa, chạy loạn khắp phủ của các vị đại quan hiển quý như Chu Ứng Trinh, Lưu Thủ Hữu, Trương Kinh, nghe ngóng khắp nơi vẫn không tìm được manh mối gì. Mặc dù bọn Lưu Thủ Hữu không ưa gì Tần Lâm, nhưng dù sao bọn họ vẫn là đại quan triều đình, vẫn chưa tới nỗi cấu kết với đám Thất tử Mông Cổ.

Ngày thứ ba vị sứ thần này thật sự muốn nổi điên, chạy loạn khắp các nha môn Lễ bộ, Binh bộ, Hồng Lư Tự, gặp người liền hỏi thăm, thủ đoạn mềm cứng đều sử dụng hết. Khoảnh khắc trước còn khom mình nói lời dễ nghe, chỉ trong thoáng chốc đã kêu lên oai oái, nói triều đình vũ nhục phiên thuộc sẽ phải gánh lấy hậu quả.

Cũng có mấy vị tiên sinh gần đỡ học Tứ Thư Ngũ Kinh đến mù mắt cả người, bị y làm ê mũi, lại thật sự nói giúp cho y với các vị Bộ Đường. Bọn họ nói làm như vậy sẽ khiến cho lòng quy phục thiên triều của các phiên thuộc sinh ra bất mãn, tương lai sẽ gây ra chiến họa biên cương.

Vấn đề là Binh bộ Thượng Thư Tăng Tĩnh Ngô, Lễ bộ Thượng Thư Phan Thịnh đều là nhân vật chủ chốt của Giang Lăng đảng, lại còn là người quen cũ của Tần Lâm. Được Thái Sư gia cùng Tần trưởng quan hai bên dăn dò, hai vị Thượng Thư ra sức ém nhẹm chuyện này xuống, mặc cho Khoát Nhĩ Chích chạy loạn nhưng vẫn không làm dấy lên chút gợn sóng nào ở kinh sư.

Khoát Nhĩ Chích tức nước vỡ bờ, cuối cùng bất ngờ chạy đến Đô Sát viện tố cáo, nói Binh bộ Lễ bộ Cẩm Y Vệ làm việc thất chức, đón tiếp phiên thần chậm trễ, cố ý bắt chẹt y đưa hối lộ. Bởi vì bắt chẹt không được cho nên không chịu xúc tiến quá trình sắc phong.

Theo thông lệ của triều Đại Minh, khoa đạo ngôn quan và chức quan Bộ Đường là oan gia kiếp trước với nhau, làm sao bỏ qua cơ hội tốt như vậy?

Một vị quan viên mặt trắng râu đen, ánh mắt lấp lánh, hai tay vịn lấy đai lưng, không nhanh không chậm đi thông thả, giống như Định Nhân Kiệt, Bao Công xuất hiện, cất giọng khàn khàn hỏi:

- Man đi kia là người ở đâu, muốn tố cáo ai?

Khoát Nhĩ Chích ngăn người, tên Thư Bạ đã nhận bạc của y đi theo bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở:

- Vị Trương Đô Đường này là thanh thiên Đại lão gia nổi danh đỉnh đỉnh, có oan tình gì tìm tới lão, tuyệt đối công chính liêm minh!

Đến nước này Khoát Nhĩ Chích cũng đã đến bước đường cùng, lập tức quỳ sụp xuống đất hai tay dâng lên cáo trạng:

- Đô Đường minh giám, Binh bộ, Lễ bộ, Cẩm Y Vệ bắt chẹt phiên thần, quả thật cực kỳ ác độc...

- Được được, bản Đô Đường tiếp nhận cáo trạng của người, nhất định sẽ đòi công đạo cho người!

Trương Đô Đường vẻ mặt ôn hòa đón lấy cáo trạng, còn dùng lời lẽ ôn tồn khuyên bảo vài câu.

Khoát Nhĩ Chích đứng vô số đình, đến chỗ này rốt cục vệt ra mây mù thấy được trời xanh, cảm kích rơi nước mắt một phen, cuối cùng tỏ vẻ lưu luyến rồi đi.

Không ngờ rằng Trương Đô Đường nhìn theo bóng lưng y cười lạnh ba tiếng, xoay người cầm bản cáo trạng lên vút vào sọt rác, hừ lạnh trong mũi:

- Không phải là tộc loại ta, chắc chắn có dị tâm, lời xưa nói cấm có sai bao giờ.

Thư Bạ kinh hãi mất lời ra ngoài, tim đập thành thịch, thầm cảm thấy may mắn vừa rồi mình không nói giúp tên Thất tử kia.

Hữu Đô Ngự Sử Ngô Đoài từ nhị đường đi ra, đúng lúc thấy rõ ràng cảnh tượng Trương Đô Đường ném giấy, lẩm bẩm, có vẻ kinh ngạc nhìn cáo trạng trong sọt giấy.

Trương Đô Đường sắc mặt ửng đỏ, há hốc mồm cứng lưỡi, chỉ cần Ngô Đoài nhặt cáo trạng lên sẽ biết y bao che cho lão đệ Tần Lâm. Bị cấp trên vạch trần như vậy quả thật hết sức mất thể diện.

Ngàn vạn lần không ngờ rằng Ngô Đoài chỉ cười nhìn y gật đầu một cái:

- Hoàng Đài Cát không có liêm sỉ, lòng lang dạ sói, chủ nào tố nấy, không xem bản cáo trạng này cũng được.

Trương Công Ngự cùng mấy Thư Bạ, Giám Sát Ngự Sử tại trường thấy đều trợn mắt há mồm.

Không cần phải nói, Khoát Nhĩ Chích gỡ hết tất cả bản lãnh của mình ra cũng không gây nên được chút gợn sóng nào. Đường như quan trường kinh sư tạo thành một tấm lưới dày đặc, bao phủ y chặt chẽ trong đó, khiến cho y không thể chạy thoát, không xé rách được.

Con nhện ngồi ở trung tâm tấm lưới này... không phải nhện mà là Tần Lâm Tần trưởng quan, trong ba ngày qua không phải là phụng bồi Từ Tân Di đi săn thú vậy cũng cùng Thanh Đại đến Thập Sát Hải chèo thuyền câu cá.

Thỉnh thoảng có Cẩm Y Hiệu Ủy tới hỏi báo động tỉnh Khoát Nhĩ Chích, hần liền cười khan hai tiếng vô cùng hắc ám, sau đó gọi Thanh Đại:

- Tiểu sư tỷ, xem ta câu được con cá chép vàng rất lớn.

Vừa dứt lời liền có cá cắn câu, Tần Lâm dùng sức giật cần câu, thật sự là một con cá chép màu vàng đang quẫy đuôi loạn xạ.

- Ôi, Tần ca ca huynh thật là lợi hại!

Thanh Đại vỗ tay mừng rỡ, trong đôi mắt trong sáng thuần khiết tỏ ra vô cùng vui vẻ, tối nay có canh chua cá chép ăn rồi...

Tần Lâm vô cùng đặc ý gỡ lưỡi câu từ trong miệng cá, miệng khoác lác liên hồi. Đôi tay trắng muốt của Thanh Đại ôm đầu gối, tỏ ra hết sức sùng bái hần.

Ọc ọc... mặt nước xuất hiện một đám bọt nước không ai chú ý, bên dưới lá sen có mấy ống sậy thật nhỏ. Nhờ lá sen dưới hồ che giấu, mấy ống sậy này chậm rãi di chuyển tới đám lau sậy bên bờ, sau đó có mấy cái đầu nhô lên.

Là thợ lặn giỏi nhất của Tào Bang.

Đừng nói Tần Lâm câu được cá chép vàng ở Thập Sát Hải, cho dù là hần muốn câu được rùa biển từ trong ao ở hoa viên phủ mình cũng không thành vấn đề.

Sau cá chép vàng, trước sau Tần Lâm câu được cá trắm đen, ba ba, rùa... Cuối cùng ngay cả Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực cũng không thể chịu đựng được nữa, kế tiếp trưởng quan chúng ta sẽ câu được rồng hay cá voi, chẳng lẽ khi dễ Thanh Đại thật thà mãi như vậy sao?

Rốt cục Hiệu Ủy hết sức vui mừng báo lại:

- Trưởng quan, Bá Hộ Sở Tuyên Phủ đã đưa người tới...

- Ha ha ha, bản quan phải câu cá lớn!

Tần Lâm cười lớn, đưa cần câu cho Thanh Đại.

Cá lớn này thật ra là một con vịt mắc cạn, chính là người quen cũ của Tần Lâm Thần Tiên Thủ Triết Biệt. So với lúc gặp y ở Bắc Trấn Phủ Ty, hiện tại đã thay đổi hoàn toàn, mặc y phục chất liệu rất tốt, còn mang theo hơn mười vị tùy tùng. Bất quá người nào cũng khô nứt đôi môi, tóc rối bù, ánh mắt mang theo tia máu, dáng vẻ phong trần bụi bặm.

- Triết Biệt khấu tạ ân công!

Vừa thấy Tần Lâm, Triết Biệt liền quỳ xuống dập đầu thật mạnh, sau đó nhảy dựng lên như lò xo, to tiếng kêu lên:

- Ân công, tên Hoàng Đài Cát này thật là khôn kiếp, lòng lang dạ sói! Lão Hần vừa chết, y bèn giả vờ nói phải thương lượng về thứ tự trên biểu văn với Chung Kim Cáp Truân Tam Nương Tử, dây dưa như vậy hết ba ngày. Thế nhưng ở ngày đầu tiên, y đã âm thầm phái Khoát Nhĩ Chích chạy vào Trung Nguyên dâng biểu văn...

Thì ra là như vậy, đến đây đám cầm y huynh đệ Hồng Dương Thiện, Lục Viễn Chí chợt hiểu ra, không trách Tần Lâm thông qua bệnh sa dạ dày và yên ngựa bị ẩm ướt đọng muối mà nhận định Khoát Nhĩ Chích có vấn đề.

Nếu như là biểu văn thỉnh sắc phong bình thường, căn bản không cần phải vội vàng như vậy, dù sao quan hệ giữa triều đình phiên thuộc rành rành ra đó, thứ thuộc về người cuối cùng cũng sẽ cho người. Mà Khoát Nhĩ Chích chạy suốt cả ngày lẫn đêm tới thật ra có âm mưu, muốn tranh trước Tam Nương Tử lấy được triều đình sắc phong, từ đó lấy được thắng lợi trong cuộc chiến thừa kế vương vị.

Tần Lâm bảo Triết Biệt uống miếng nước chậm rãi nói, tên võ sĩ Mông Cổ thô lỗ này bèn lớn tiếng kể tất cả mọi chuyện xảy ra kể từ sau khi y từ biệt Tần Lâm.

Ngày đó y được Tần Lâm tặng ngựa, lộ phí và văn điệp thông quan, lập tức chạy hết tốc lực về thảo nguyên, về Thổ Mặc Đặc bộ trước tìm Yêm Đáp Hãn và Tam Nương Tử.

Lúc này Yêm Đáp Hãn đã bệnh nặng, mỗi ngày chỉ có một thời gian tỉnh táo ngắn ngủi, đại sự đều do Tam Nương Tử quyết định. Triết Biệt tố cáo Hoàng Đài Cát trước mặt nàng, Tam Nương Tử giận đến mặt phẫn đỏ bừng, buột miệng mắng to Hoàng Đài Cát phụ thân còn chưa chết đã đòi cưới mẹ kế, còn sát hại nguyên phối Đức Mã phu nhân, quả thật táng tận thiên lương, mình tuyệt không để cho y được như nguyện.

Triết Biệt lại chạy về bộ tộc mình, cũng là Thổ Nhĩ Hổ Đặc bộ nhà mẹ Đức Mã cùng Tam Nương Tử báo tin. Đương nhiên người trong tộc hết sức tức giận, sau đó đến lúc Triết Biệt trở về Thổ Mặc Đặc bộ lần nữa, Hoàng Đài Cát đã từ kinh sư trở về. Mà Yêm Đáp Hãn nằm triền miên trên giường bệnh đã lâu, rốt cục cũng trút hơi thở cuối cùng.

Bất kể ý Yêm Đáp Hãn lộ ra khi còn sống hay là an bài trên thực tế, Hoàng Đài Cát đúng là người thừa kế hoàn toàn xứng đáng, ngay cả Tam Nương Tử cũng không hề tỏ vẻ dị nghị với chuyện này.

Nhưng lúc soạn biểu văn dâng lên triều đình đã xảy ra tranh chấp. Tam Nương Tử và Yêm Đáp Hãn cùng được triều đình sắc phong, gọi là Trung Thuận phu nhân, nàng yêu cầu biểu văn phải viết tên mình trước. Hoàng Đài Cát lại ỉn là người thừa kế Hãn Vương, phải được viết tên trước.

Nói trắng ra chuyện này cũng không phức tạp, Tam Nương Tử được viết tên trước có nghĩa là tương lai dù Hoàng Đài Cát làm Thuận Nghĩa Vương, nàng vẫn giữ thân phận mẹ kế, mẹ xếp trước con. Nếu như Hoàng Đài Cát xếp trước, vậy có nghĩa là phải theo tục lệ Mông Cổ cưới Tam Nương Tử, hai người sẽ là vợ chồng, dĩ nhiên trưởng phu phải được xếp trước nương tử.

Hai bên có một đám người ủng hộ, vì chuyện này tranh chấp không nghỉ, Tam Nương Tử tuyệt không chịu gả cho, mà Hoàng Đài Cát là nửa bước không nhường.

Với uy vọng Tam Nương Tử và đông đảo bộ chúng quy phục nàng, nếu như không gả cho Hoàng Đài Cát, thử hỏi Hoàng Đài Cát có thể ngủ yên sao?

Tam Nương Tử cũng quyết không nhượng bộ, nhất định phải mượn cửa khẩu Hoàng Đài Cát nóng lòng thừa kế vương vị, tranh thứ tự trước sau trên biểu văn. Cũng chính là xác định rõ vấn đề rốt cục sau này hai bên sẽ có thân phận mẹ con hay phu thê.

Lúc này Hoàng Đài Cát bèn giở trò, ngoài mặt làm bộ thương lượng biểu văn, trong tối lệnh cho Khoát Nhĩ Chích chạy suốt ngày đêm tới kinh sư. Trên đạo biểu văn này không hề có thứ tự trước sau gì cả, chỉ có tên một mình y mà thôi.

Chỉ cần thánh chỉ triều đình sắc phong đến, trên đó không có Tam Nương Tử, chỉ có tên Hoàng Đài Cát, như vậy sẽ có ý nghĩa như thế nào? Hoàng Đài Cát sẽ mượn chuyện này danh chính ngôn thuận thừa kế Thuận Nghĩa Vương, sau đó theo như cựu tục ghê ghê cưới Tam Nương Tử.

Đến lúc đó nếu Tam Nương Tử không chịu gả, trên là vi phạm chỉ ý triều đình, dưới không tuân theo tục lệ thảo nguyên, không hiểu đại thể, bất chấp đại cục.

Hoàng Đài Cát cũng biết chuyện này tuyệt đối không thể để bên triều đình khám phá, nếu không khó tránh khỏi sinh biến, cho nên mấy ngày gần đây Khoát Nhĩ Chích mới gấp gấp như vậy.

Đáng tiếc cơ quan tính hết cuối cùng vẫn bị Tần Lâm đoán được, chỉ chờ ba ngày, Tam Nương Tử phát giác mắc bẫy, Triết Biệt cũng ngày đêm kiêm trình chạy tới kinh sư, mang đến tình huống chân thật trên thảo nguyên.

- Tốt, làm rất tốt, vất vả cho người rồi!

Tần Lâm vỗ vai Triết Biệt trấn an, lại an bài một phen, sau đó gọi Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực:

- Đi, về nhà ăn cá.

A?! Hai vị huynh đệ có chút giật mình, bây giờ trưởng quan chúng ta còn có lòng dạ ăn cá sao?

Suy đoán có một thời gian không ăn được cá tươi Thanh Đại làm nữa... Tần Lâm suy nghĩ, chuyện này hẳn phải đi xa nhà.

Trong lúc Tần Lâm cùng hai vị phu nhân thưởng thức canh chua cá, trong phòng của Uy Linh Pháp Vương cũng bày ra tiệc thịnh soạn. Không Thanh Tử cầm giò heo ăn ngấu nghiến, mỡ chảy ròn ròn trên ngực. Vân Hoa Tử đang gặm đùi gà, ống tay tăng bào dính mỡ trở nên bóng loáng.

Tuy rằng Phật giáo Tây Tạng không cấm ăn mặn, nhưng nếu như người khác nhìn thấy Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử ăn như vậy, tuyệt đối sẽ nghi ngờ bọn họ không phải là Phật môn cao tăng, mà là ngạ quỷ đầu thai.

Uy Linh Pháp Vương giận không chỗ phát tiết:

- Mấy tên vô dụng ngu xuẩn này, đi theo vi sư lâu như vậy, ngay cả nửa điểm phong phạm của vi sư cũng không học được, tức chết Đạo gia ta...

Trong miệng Không Thanh Tử ngổn đầy thịt, nói ồm ồm không rõ ràng:

- Rõ ràng là cao tăng Phật môn, lại mở miệng ra là xưng Đạo gia, sư phụ ngài cũng thật là...

- Chúng con cũng rất nhớ lão nhân gia ngài, cả ngày ở trong cung ăn ngự yến, Chậc chậc, nếu như có ngự yến ăn, đồ nhi cũng không gặm gà quay làm gì...

Vân Hoa Tử dứt lời, lại dùng miệng ra sức cắn một miếng thịt gà.

Uy Linh Pháp Vương giận đến mức trợn trừng mắt, trong lòng lại thầm kêu may mắn. May là những ngày qua Tần Lâm coi chừng hai tên đồ đệ già, bằng không để cho hai người bọn họ cùng theo vào cung, có lẽ chưa tới nửa canh giờ đã hoàn toàn bại lộ.

- Khụ khụ, mấy vị lão huynh, thức ăn này có ngon không vậy?

Tần Lâm đã phụng bồi hai vị phu nhân dùng xong cơm tối, cười híp mắt đi tới.

638. Chương 638: Quân Chỉ Rẻ Như Bèo

Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử miệng đầy thức ăn, gật đầu lia lịa như gà mổ thóc:

- Ăn ngon, ngon thật!

Tần Lâm cười xấu xa, còn gian xảo hơn cả gian thương ở chợ Nam thành:

- Như vậy các người có muốn ăn thử dê nướng, phô mai, cơm chiên và bánh bao nghệ hay không?

- Muốn, rất muốn!

Hai tên ngốc há miệng thật to, nước dãi chảy ròn ròn.

- Không muốn, không muốn!

Uy Linh Pháp Vương lắc đầu quây quây như trống bỏi, lão đã đoán được Tần Lâm có chủ ý gì.

Ở kinh sư lão vô cùng uy phong lẫm lẫm, hờ chút là vào cung hoàng pháp. Đây gọi là bề trên có sở thích, kẻ dưới nhất định càng thích hơn, rất nhiều đạt quan hiển quý như Thành Quốc Công Chu Ứng Trình cũng thỉnh giáo Phật pháp với lão, bạc hương hỏa dâng cho lão cũng đã đựng đầy hai rương lớn. Cho nên lão đâu chịu rời đi như vậy, chạy tới vùng Tái Ngoại xa xôi khi ho cò gáy?

Sắc mặt Tần Lâm khoảnh khắc trước còn tươi cười, nghe vậy lập tức thu nụ cười lại, giọng lạnh như băng hỏi:

- Thật sự không muốn sao?

- Không, ặc, muốn, muốn!

Về mặt Uy Linh Pháp Vương vô cùng áo não, như cha mẹ chết.

Như vậy mới ngoan ngoãn, Tần Lâm tỏ vẻ rất hài lòng, lại nói:

- Pháp Vương, xem ra lão cũng không thông minh hơn hai tên đồ đệ của mình chút nào, kinh sư có đạt quan hiển quý xu phụng lão, chẳng lẽ trên thảo nguyên còn ít quý tộc Mông Cổ mê tín hay sao?

- Ái chà, không sai!

Uy Linh Pháp Vương chợt hiểu ra, những năm qua lão sống cuộc sống lang bạt đầu đường xó chợ, hiện tại bất thành lĩnh được tới kinh sư, cũng giống như Lưu Bị mới vừa làm con rể Đông Ngô, bị cơm ngon áo đẹp làm cho lóa mắt, có hơi nhút nhát sợ sệt hơn trước.

Đạt quan hiển quý ở kinh sư và quý tộc Mông Cổ đều có vàng bạc châu báu, nhưng những người kinh sư kiến thức rộng rãi, thay vì nói là chân chính tin lão, không bằng nói là muốn xu phụng Lý Thái hậu, cho lão bạc hương hỏa cũng có mức độ nhất định. Mà quý tộc Mông Cổ trên thảo nguyên lại khác, gặp phải thiện nam tín nữ tín ngưỡng kiên định, cho dù là dốc hết gia tài ra cũng không có gì là kỳ quái.

- Ôi, thật là càng già càng hồ đồ!

Uy Linh Pháp Vương nhẹ nhàng tát vào mặt của mình, xấu hổ cười nói:

- Tần trưởng quan, ngài thật là một lời đánh thức người trong mộng.

- Mau mau chuẩn bị đi, nói không chừng mấy món thần thông của lão còn có chỗ dùng tới.

Tần Lâm đi ra ngoài vài bước bỗng nhiên quay đầu lại:

- Nói không chừng, lão có thể làm Pháp Vương thật ở đó.

A?! Mắt già của Uy Linh Pháp Vương lập tức tinh quang sáng chói, mặc dù lão vô cùng tham lam vàng bạc tài bảo, nhưng đến từng tuổi này rồi, rốt cục xem thường vật ngoại thân hơn trước mà tha thiết với chuyện khai tông lập phái, để lại danh tiếng cho đời sau hơn.

Mặc dù Uy Linh Pháp Vương là tên lường gạt, thế nhưng tốt xấu gì lão cũng là tên lừa gạt có hoài bão ước mơ, bằng không làm người mà không có lý tưởng thì có khác nào loài vật?

Ở kinh sư nhờ vào Lý Thái hậu mê tín, tối đa cũng chỉ được triều đình sắc phong, xây một tòa miếu cho lão đã coi như cực điểm. Nhưng nếu tới thảo nguyên được đám quý tộc Mông Cổ tin tưởng, nói không chừng sẽ là Liên Hoa Sinh thứ hai, Tông Khách Ba thứ hai (các vị Lạt Ma nổi tiếng của Tây Tạng)

- Này này, sư phụ sao rồi, chẳng lẽ là trúng tà rồi sao?

Không Thanh Tử cùng Vân Hoa Tử trợn trừng đôi mắt, kinh ngạc phát hiện sư phụ đang há miệng thật to, nước dãi từ khóe miệng chảy xuống.

Hôm sau Triết Biệt mang theo biểu văn Trung Thuận phu nhân thượng tấu triều đình, trong biểu văn Tam Nương Tử lấy thân phận di sương xin điển tuất cho Thuận Nghĩa Vương Yêm Đáp Hãn, đồng thời kể tội Hoàng Đài Cát bất hiếu, thỉnh triều đình hạ chỉ mắng trách.

Trương Cư Chính lập tức thảo luận chuyện này ở triều nghị, phần lớn quan viên đều chưa hiểu tầm quan trọng của chuyện này, nhao nhao nói đủ điều.

Dù sao trước mắt thoát nhìn là Hoàng Đài Cát chiếm thượng phong, dựa theo truyền thống, y là con trưởng Yêm Đáp Hãn, thừa kế vương vị là điều dễ hiểu. Nếu như lần này triều đình đứng về phe Tam Nương Tử, tương lai Hoàng Đài Cát thừa tập Hãn vị có thể sinh lòng bất mãn với triều đình hay không?

Trương Cư Chính khẽ mỉm cười, cũng không nói thêm cái gì, xế chiều hôm đó quần gia Du Thất thần không biết quỷ không hay đi cửa sau vào phủ đệ Tần Lâm.

Triết Biệt lập tức ở diễn ra màn kịch khóc lóc báo tang ở phố Kỳ Bàn chỗ nha môn Lễ bộ Binh bộ, mấy chục hán tử Mông Cổ đứng ở ngoài Đại Minh môn khóc bù lu bù loa, thanh âm kinh động khiến cho quan lại các nha môn đều đi ra xem chuyện gì.

Cái gì, Hoàng Đài Cát ép cưới kẻ mẫu, chẳng phải là không bằng cầm thú sao?

Các quan viên thẩm nhuần Nho học nhiều năm nghe chuyện này lập tức cảm phần bưng bưng, phun nước bọt xuống đất thóa mạ, tỏ vẻ vô cùng cảm phần Hoàng Đài Cát, không ít sĩ tử đi học ngang qua càng tuôn ra ngôn từ kịch liệt.

Mặc dù không ít quan viên biết truyền thống Mông Cổ con cưới thiếp của cha, nhưng có gì hữu dụng đâu?! Dư luận đã tạo thành, nếu ai ủng hộ Hoàng Đài Cát người đó sẽ không bằng cầm thú, người đó chính là tội nhân Nho giáo.

Cửa nha môn Binh bộ, Tuyển Thanh Lại Ty Chủ Sự Cố Hiến Thành nhìn cảnh tượng này trợn mắt há mồm, xoay người trở về nha thự của mình, cầm công văn có tựa đề ‘thỉnh cấp tốc lập Thuận Nghĩa Vương tử thừa kế vương vị để vỗ yên biên cảnh’ ném thẳng vào sọt rác, sau đó lấy giấy bút ra viết. Lần này y viết thỉnh chỉ nghiêm trách Hoàng Đài Cát không tuân luân thường để chấn chỉnh cương kỷ, dùng lời lẽ hết sức kịch liệt: lễ nghĩa liêm sỉ là bốn giềng mối của một nước, bốn giềng mối này mục nát, nước phải diệt vong...

Lần này là Trương Cư Chính phái Du Thất tới là để mời Tần Lâm vào Thái Sư phủ.

Lúc Tần Lâm đi tới cửa thư phòng, Thái Sư Thủ Phụ vẫn ngồi trên ghế gỗ tử đàn giả vờ ngủ say, sắc mặt vàng khè có hơi ửng đỏ, đôi môi cũng có hơi khô nứt.

Vì chuyện của thảo nguyên Bắc phương, trong khoảng thời gian này lão tốn hao không ít tâm lực. Nhiều lần thương nghị với đám quan viên như Binh bộ Tăng Tĩnh Ngô, lại triệu đám quan viên canh giữ biên giới như Phương Phùng Thời, Ngô Đoài hỏi thăm tình huống, còn bận rộn hơn cả Tần Lâm.

Tần Lâm cũng không biết nên gọi lão dậy hay là đợi lát nữa, đứng ở cửa do dự một hồi không quyết.

Hắn còn đang do dự, sau lưng Trương Tử Huyền cất bước nhẹ nhàng đi tới, mỉm cười trêu ghẹo:

- Tần tướng quân có gì do dự, hay là có giấu bảo đao trong ngực, muốn bắt chức Tào Tháo hành thích Đồng Trác?

Trương Cư Chính giả vờ ngủ say mà thôi, nghe tiếng liền mở mắt, cười to nói:

- Tần tiểu tặc gian hùng không kém Tào Mạnh Đức, nhưng Trương Thái Sư một tấm lòng son, không phải là Đồng Thái Sư soán quyền loạn chính.

Chính là quen không câu lễ, Tần Lâm cười một cái chấp tay, sau đó đi vào thư phòng.

Mới vừa đi vào đã nhìn thấy trên bàn có một chén trà mở nắp, nước trong chén đỏ như máu, mùi hơi tanh, Tần Lâm đã nghe Trương Tử Huyền đề cập tới, liền biết là máu hươu.

Nhìn lại mặt Trương Cư Chính có màu trắng ngả vàng, Tần Lâm có lòng tốt khuyên nhủ:

- Thái Sư, thuốc bổ tuy tốt nhưng là thứ cực nhiệt, nếu như bồi bổ quá nhiều e rằng bên trong cơ thể tích nhiệt không xuất được sẽ làm iệng lưỡi khô nóng, tâm thần bồn chồn phiền loạn. Thể thúc của tiểu diệt Lý Kiến Phương là con của Kinh Hồ thần y Lý Thời Trân, Thái Sư không ngại mời y xem thử, dùng một số phương thuốc trung chính bình hòa tư âm bổ thận, chắc chắn sẽ có tác dụng hơn cả nhân sâm, máu hươu.

Sắc mặt Trương Cư Chính ửng đỏ, lão cũng có dục vọng như người thường, áp lực mỗi ngày phải giải quyết hàng ngàn hàng vạn sự vụ rất lớn, chỉ có dùng thanh sắc để giải khuây. Mỹ nữ Ba Tư A Cổ Lệ, Bồ Lệ Nhã cũng thường xuyên uống thuốc đại bổ, Thích Kế Quang thường từ Kế Trấn đưa hải cẩu thận đến tướng phủ, nhân sâm, lộc nhung càng nhiều không đếm xuể.

Tần Lâm chỉ cho là Trương Cư Chính phục dược chỉ vì trợ giúp tinh thần, cho nên nói thẳng không kiêng kỵ, Trương Thái Sư lại không bằng lòng nói những chuyện này ngay trước mặt nữ nhi, khoát tay cười nói:

- Thân thể lão phu rất là tráng kiện, sắc mặt đỏ thắm như thiếu niên, ngày Đông không cần đội mũ lông trùm tai, ngày tuyết cũng chỉ mặc áo bông mỏng, cũng không phải là lão nhân già yếu, không cần Tần tướng quân lo lắng.

Tần Lâm thầm nhủ trong lòng như vậy mới là không tốt, rõ ràng là ngài uống thuốc đại bổ quá nhiều, làm cho hư hỏa vượng thịnh, không bệnh thì thôi, một khi bệnh chính là bệnh nặng!

Đang định khuyên nữa, Trương Tử Huyền từ phía sau kéo kéo vạt áo hắn, cái miệng nhỏ nhắn khẽ chu, mặt phẫn thẹn thùng: ngu ngốc, loại chuyện như vậy tiểu bối chúng ta sao có thể nhiều chuyện được chứ...

Tần Lâm lắc đầu cười khổ, thôi được, tướng phủ muốn mời danh y ở đâu mà không được, ngoài ra nhìn qua thân thể Trương Cư Chính hết sức cường tráng, cho dù là có bệnh cũng không đáng ngại.

- Khụ khụ, nên nói chính sự đi...

Trương Cư Chính lập tức nói sang chuyện khác, cầm một xấp công văn trên bàn lên:

- Người diễn kịch rất hay, nhưng lại đưa lão phu lên giàn hỏa!

Trước đó Trương Cư Chính đồng ý giúp Tần Lâm giữ chân Khoát Nhĩ Chích ba ngày, cũng là hy vọng sau đó sẽ có tin vui truyền tới. Tỷ như Tam Nương Tử đại triển thân uy, đã bắt giữ được Hoàng Đài Cát vân vân, như vậy triều đình cũng không chiến mà thắng.

Hoặc là Hoàng Đài Cát trực tiếp lấy được thắng lợi, Tam Nương Tử đồng ý gả cho, như vậy cũng không cần suy nghĩ thêm cái gì.

Thế nhưng Triết Biệt mang tới tin tức vẫn là trạng thái hai bên giằng co, như vậy đến phiên triều đình phải tốn hao tâm huyết, suy tính lập trường để lập người hiền. Đương nhiên là đối với người Mông Cổ, Hoàng Đài Cát kế vị hoàn toàn xứng đáng, nhưng phe Tam Nương Tử cũng rất có đạo lý, nếu tính ra đương nhiên Trương Cư Chính hy vọng có thể để cho Tam Nương Tử thượng vị.

Đang giằng co chưa quyết, Tần Lâm lại bảo Triết Biệt diễn một màn kịch, làm cho triều đình không còn lựa chọn nào khác.

- Thế thúc nói đùa rồi, e rằng suy nghĩ của người cũng hoàn toàn giống với tiểu diệt...

Tần Lâm cười cười, ánh mắt nhìn thẳng Trương Cư Chính.

Lão Thái Sư bật cười ha hả:

- Được, coi như hảo tiểu tử ngươi đã đoán đúng, xem thử đây là vật gì?

Một đạo thánh chỉ sắc phong do tờ ngũ sắc dệt thành, đúng lý ra cũng không có gì là đặc biệt. Nhưng mở ra xem thử, chớ nói Trương Tử Huyền há miệng thật to, ngay cả Tần Lâm của giết mình không nhỏ: đạo thánh chỉ này đã đóng sẵn ngọc tỷ, ngay cả những câu chữ thông dụng lúc sắc phong tỷ như 'Kính thiên thuận mệnh', 'Bảo cảnh an dân' cũng đã viết lên sẵn, duy chỉ có tên là trống không!

Ai cũng biết Trương Cư Chính giỏi linh hoạt biến thông, nhưng không nghĩ tới lão nhân gia lại độc như vậy!

Sao hả, tiểu tử kiến thức thủ đoạn lão phu rồi chứ?! Trương Cư Chính hơi có vẻ đắc ý vuốt vuốt râu, nhét thánh chỉ vào trong tay Tần Lâm, dặn dò hắn bốn chữ: 'Tùy cơ ứng biến'.

- Không được, phụ thân làm như vậy mới là đưa Tần huynh lên giàn hỏa.

Trương Tử Huyền vội vàng kêu lên, nắm lấy vai Trương Cư Chính:

- Phụ thân, phụ thân ôi, người giao cho hắn trọng trách nặng như vậy, cũng phải cho hắn chút quyền lực ngõ hầu tiện nghị hành sự mới phải...

- Sắc phong Khâm Sai chẳng lẽ không đủ hay sao?

Trương Cư Chính giả vờ ngây ngốc.

Trương Tử Huyền bĩu môi làm nũng:

- Ít nhất... Ít nhất cũng phải viết mấy đạo thủ trát, đốc phủ đại soái biên quan chỉ nhận thủ trát của phụ thân, bọn họ đâu thêm để ý tới một Khâm Sai sắc phong.

Trương Cư Chính lại vuốt râu, khẽ mỉm cười nói:

- Ôi, những ngày qua phụ thân phê duyệt công văn quá nhiều, cổ tay hơi đau...

- Để nữ nhi viết thay người...

Trương Tử Huyền mang tới một chiếc cảm đơn ngồi xuống, bắt chước bút tích phụ thân, cầm bút viết thủ trát:

- Ủm, Tổng Đốc Tuyên Đại là nhất định, Tuần Phủ Tuyên Phủ, Tuần Phủ Đại Đồng, còn có hai nơi Chính Tây Tiền tướng quân, Trấn Sóc tướng quân...

Trương Tử Huyền viết soạt soạt một hơi bảy tám đạo thủ trát, đều ký tên Trương Cư Chính, đây chính là những đạo quân chỉ của tướng phủ.

Trương Cư Chính nhìn Tần Lâm bên cạnh cười trộm, lại nhìn sang nữ nhi đang viết tới lúc hưng phấn, lắc đầu:

- Con gái lớn không thể giữ trong nhà, con gái lớn không thể giữ trong nhà!

Tần Lâm nói lời từ biệt với hai vị phu nhân Thanh Đại, Từ Tân Di, vô cùng bận rộn chuẩn bị đi vùng thảo nguyên Tái Ngoại một chuyến. Cùng lúc đó cũng nhận được mật báo của thám tử Bắc Trấn Phủ Ty, Cố Hiến Thành cầm đầu Tam Nguyên hội lại đang cấu kết làm bậy, quân gia phủ đệ Nghiêm Thanh, Lưu Thủ Hữu, Trương Kinh cũng chạy tới chạy lui mấy chuyến, sợ rằng triều hội ngày mai sẽ nổi lên sóng gió.

Chẳng lẽ ta sợ mấy tên chẳng ra gì kia? Tần Lâm không thêm để ý làm gì.

Từ Văn Trường vuốt vuốt chòm râu:

- Tần tướng quân, tuổi người còn quá trẻ, cũng không phải là khoa cử chính đồ, hiện tại bất ngờ đảm nhiệm Khâm Sai đại thần khó tránh khỏi có người lời ra tiếng vào, không thể không đề phòng.

Tần Lâm cười gian không dứt, bảo Từ lão đầu tử kê tai vào nói nhỏ.

Hôm sau lâm triều Lục bộ Cửu khanh đình thôi, triều đình quyết định phái người lấy danh nghĩa chiêu an man di đi sứ Mạc Bắc, ngoài sáng tỏ về ủy lạo an ủi về chuyện Yêm Đáp Hãn mất, sự thật là điều tra tình huống hai bên Tam Nương Tử cùng Hoàng Đài Cát, tùy cơ hành sự.

Lúc nhắc tới nhân tuyển Khâm Sai, Trương Cư Chính nhìn Vạn Lịch Hoàng đế ngồi trên ngự tọa, sau đó cố ý hỏi quần thần:

- Các vị đồng liêu, đây là lúc tiến cử hiền tài, các vị có thể nói ra cho thoải mái, phân ưu với quốc gia.

Không cần hỏi cũng biết nhân tuyển thích hợp nhất định là Tần Lâm, Trương Thái Sư cố làm ra vẻ mà thôi.

Tần Lâm đứng trong ban võ thần liền suy đoán, lần này người nói tên của mình ra là Tăng Tĩnh Ngô hay là Vương Quốc Quang, hoặc Trương Học Nhan?

Đều không phải, đang lúc mấy vị đại lão trao đổi ánh mắt, chuẩn bị chọn lựa ra một vị ra ban khảo tấu, Binh bộ Vũ Tuyền Thanh Lại ty Chủ Sự Cố Hiến Thành từ hàng sau ban văn thần chợt lắc mình tiến ra bẩm tấu:

- Vi thần cho là lần chiêu an này trách nhiệm trọng đại, phải tuyển chọn đại thần thạo chuyện biên cương, lão thành tri trọng đi sứ mới có thể vạn vô nhất thất.

639. Chương 639: Khâm Sai Chiêu An

Ặc!

Tần Lâm nheo mắt lại, có vẻ hứng chí nhìn Cố Hiến Thành. Mắt phượng của Trương Cư Chính chợt lóe tinh quang, mà chủ đại thần Giang Lăng đằng cũng buồn bực trong lòng.

Thạo chuyện biên cương?! Mặc dù Tần Lâm đi Kế Trấn làm nên đại sự kinh thiên động địa, phối hợp Thích Kế Quang đánh cho Đồ Môn Hãn, Đồng Hồ Ly kêu cha gọi mẹ, nhưng nghiêm khắc mà nói quả thật hắn chưa từng làm quan viên coi giữ biên giới ngày nào.

Lão thành trì trọng, hiện tại tuổi hắc bao lớn? Cho dù là da mặt Tần trưởng quan dày hơn nữa cũng không tiện nhận lấy bốn chữ này vào mình.

Vạn Lịch trên ngự tọa có vẻ hưng phấn nhìn Tần Lâm, nhìn Cố Hiến Thành, lại quét nhìn quần thần, không ai có thể đoán được suy nghĩ của y lúc này.

Sắc mặt Cố Hiến Thành nghiêm trang, trong lòng thầm kêu khoái chí. Không phải là Tần Lâm người có bản lĩnh rất lớn hay sao, cho người Mông Cổ diễn tuồng khóc linh báo tang ở phố Kỳ Bàn, làm hại bản quan nắm lỗ mũi đối đầu chương để phụ họa người. Ha ha, lần này người trọn tròn mắt rồi phải không? Đi sứ là đi sứ, triều nghị cũng nghiêng về Tam Nương Tử, đáng tiếc cuối cùng Khâm Sai sứ giả không phải là người.

Không thể không nói đề nghị của Cố Hiến Thành vẫn rất có đạo lý, liên quan tới chuyện biên giới hòa hay chiến, an nguy của hàng trăm vạn quân dân dọc theo trường thành, quan hệ giữa triều đình cùng phiên thuộc, để cho đại thần lão thành trì trọng, kinh nghiệm biên giới phong phú đảm nhiệm Khâm Sai là chuyện đương nhiên.

Cố Hiến Thành thay lời muốn nói giúp không ít người, trong đó Nghiêm Thanh rất là vui mừng, ném ánh mắt tán thưởng cho tên Chủ Sự trẻ tuổi này. Lão Thượng Thư giữ áo ra ban, đằng hắng một tiếng nghiêm giọng nói:

- Bệ hạ, thần cho là Cố Chủ Sự nói có lý, chuyện quân quốc tuyệt không phải trò đùa, phải đề cử lão thần chứng chắc, đoan chính đảm nhiệm Khâm Sai.

- Thần tán thành...

Lưu Thủ Hữu cũng không để lỡ thời cơ phụ họa.

Phùng Bảo bên cạnh ngự tọa có vẻ vui vui nhìn Tần Lâm, chợt chuyển phát trần từ tay trái sang tay phải, lập tức có nhiều quan viên hơn tỏ vẻ phụ họa.

Trương Cư Chính biết rất rõ ràng động tác nhỏ nhỏ này của bạn nói khổ mình, chỉ vuốt râu cười mà không nói. Chút trò trẻ con này muốn làm khó Tần Lâm sao, e rằng chỉ uống phí tâm cơ mà thôi.

Thần sắc Tần Lâm không thay đổi chút nào, lấy mắt ngăn đám đồng minh Từ Văn Bích, Trương Công Ngự đang muốn nói giúp mình, ung dung điềm tĩnh ra ban tấu:

- Bệ hạ, vi thần tiến cử Hữu Đô Ngự Sử Ngô Đoài nhận chức Khâm Sai. Ngô Đoài Đường nhậm chức biên quan đã lâu, quen thuộc tình huống man di, hơn nữa làm việc chứng chắc chắc chắn, phái lão nhân gia làm Khâm Sai nhất định không làm nhục sứ mạng!

Chớ nói quan viên Giang Lăng đẳng khác không hiểu vì sao, ngay cả Trương Cư Chính cũng buồn bực trong lòng.

Ngô Đoài đúng là một nhân tuyển cực tốt, đã làm Tổng Đốc Tuyên Đại thời gian tương đối dài, cũng rất quen thuộc Tam Nương Tử, Hoàng Đài Cát, tính tình trì trọng, làm việc lão luyện.

Bất quá lão và Tả Đô Ngự Sử Trần Giá là mạc nghịch chi giao, quan hệ với Vương Sùng Cổ, Phương Phùng Thời cũng rất tốt, quan hệ với Giang Lăng đẳng cũng chỉ bình thường, mọi người cũng không biết thái độ của lão đối với chuyện này thế nào.

Nếu là Ngô Đoài thật sự cho là Tần Lâm đang đề cử lão, vì vậy đáp ứng, chẳng phải sẽ khiến cho người ta dở khóc dở cười sao?

Nghiêm Thanh cười thầm Tần Lâm ngu dốt, thật ra thì chính lão cũng muốn đẩy Ngô Đoài ra, chẳng qua là lần trước nói không lựa lời, suýt chút nữa làm cho Ngô Đoài tức chết giữa triều. Cho nên lần này lão phải cẩn thận kín đáo hơn, tránh cho bị đám Ngô Đoài cùng Trần Giá ghi hận.

Hiện tại chính miệng Tần Lâm nói ra, chẳng phải là đúng như mong muốn?

Bọn Nghiêm Thanh, Lưu Thủ Hữu quyết định chủ ý, cho dù là Ngô Đoài tỏ ra khiêm nhượng bọn họ cũng sẽ mượn chuyện này phá rối, hoàn toàn làm cho Tần Lâm không được chọn.

- Vi thần bằng lòng đi sứ Tái Ngoại, ra công khuyến mã vì triều đình!

Ngô Đoài ngang nhiên bước ra khỏi hàng, vung ống tay áo lên, dứt khoát quyết tuyệt nói:

- Hoàng Đài Cát nhiều lần ngấp nghé bờ cõi nước ta, có thể nói mang dã tâm lang sói, con cười thiếp của cha, quả thật bội nghịch luân thường, thật là trời đất không dung. Lần này lão thần ra đi cũng giống như Nễ Hành đánh trống mắng Tào Tháo, Nhan Thường Sơn bị cắt lưỡi vẫn mắng An Lộc Sơn, quyết không làm nhục cương thường triều đình...

Trời ơi, vốn Vạn Lịch đang ngồi dựa ngự tọa nghe vậy thân hình chợt lão đảo, suýt chút nữa ngã xuống, lộ vẻ dờ khóc dờ cười. Lần này tốt lắm, phái Ngô lão tiên sinh đi sứ, lão lại đòi làm Nễ Hành, Nhan Cảo Khanh đã đành, trầm lại xui xẻo trở thành Hán Hiến Đế, Đường Huyền Tông trong loạn An Lộc Sơn sao?

Cho dù là cửu ngũ chí tôn, trong lòng cũng thở dài thâm nhủ: những lão tiên sinh như Ngô Đoài này, không có một ai là dễ đối phó!

Sắc mặt Nghiêm Thanh, Lưu Thủ Hữu lộ vẻ như vừa nuốt chửng con ruồi, ngàn vạn lần không ngờ rằng Ngô Đoài lại dứt khoát nhận lời như vậy. Hiện tại còn ai dám đề cử lão nữa, như vậy đồng nghĩa với buộc lão đi tìm chết, bệ hạ và đồng liêu văn võ cả triều sẽ nhìn bọn họ thế nào?

Trong thoáng chốc, tựa hồ Vạn Lịch trên ngự tọa đã cau mày.

- Ngô Đô Đường, Ngô Đô Đường, bớt nóng nảy một chút, chúng ta từ từ thương nghị...

Nghiêm Thanh toát mồ hôi trán, gấp đến độ luống cuống tay chân.

Lưu Thủ Hữu cũng không dễ dàng gì, luôn miệng nói:

- Ngô Đô Đường nhiệt tình vì lợi ích chung, quả thật khiến cho chúng ta khâm phục vô cùng. Bất quá ngài tuổi cao đức trọng, nếu như để xảy ra sơ suất gì ở Tái Ngoại, vậy chúng ta sẽ hối hận không kịp. Vẫn nên lấy ổn thỏa làm trọng, chọn người tuổi trẻ xử sự viên thông đi đi.

Như thế rất tốt, hai người tự bạt tai mình.

Văn võ triều thần thấy đều cười thầm không ngừng, nhìn Nghiêm Thanh cùng Lưu Thủ Hữu bêu xấu.

Người mắt sáng cảm thấy kỳ quái, Ngô Đoài trời sinh tính công chính trì trọng, lại xử sự ngay thẳng, vì sao lần này lại dùng biện pháp điều ngoa cay độc như vậy để bêu xấu Nghiêm Thanh và Lưu Thủ Hữu ngay trước mặt mọi người như vậy? Đây không giống phong cách của lão chút nào...

Không ai chú ý tới, Ngô Đoài lặng lẽ nháy mắt một cái với Tần Lâm: chuyện tối hôm qua Từ Văn Trường đã dặn, lão phu thay người làm rất tốt còn gì, ha ha...

Duy chỉ có Trương Cư Chính và Phùng Bảo nhìn ra manh mối. Bọn họ quan sát Ngô Đoài vẫn còn đang thối râu trợn mắt, thâm nghị lần trước Tần Lâm đã cứu lão một mạng giữa triều, chẳng lẽ hai người đã ngầm ngầm bắt tay với nhau sao?

Khụ khụ... Vạn Lịch ngồi trên ngự tọa nhìn hết tất cả phản ứng của quần thần, rốt cục mỉm cười nói:

- Ngô ái khanh muốn làm Nễ Hành, Nhan Cảo Khanh, lòng trầm rất an ủi, bất quá trầm cũng không phải là Hán Hiến Đế ngu ngốc, Đường Huyền Tông già nua. Chư vị ái khanh, các người hãy đề cử hiền tài khác đi thôi.

Dứt lời, Vạn Lịch liền nhìn Tần Lâm, ý tứ dĩ nhiên không cần nói cũng biết.

Nếu lúc này Tần Lâm đứng ra xin đi, Vạn Lịch cùng Trương Cư Chính sẽ lập tức công nhận, bất quá cứ tính như thế còn là Tần trưởng quan xấu xa đen tối của chúng ta hay sao?

Tên này cười gian trong lòng một tiếng, lớn tiếng bẩm tấu:

- Vi thần cho là Lưu Đô Đốc chấp chương cảm y nhiều năm, quen thuộc tình huống biên quan, có thể nói văn võ song toàn. Người xưa có nói xử lý việc trong nhà không vị nề tình thân, mặc dù y là cấp trên của vi thần, nhưng vi thần vẫn không hề sợ mang tiếng nịnh nọt, cho nên tiến cử Lưu Đô Đốc đảm nhiệm Khâm Sai!

Trời ơi, nhất thời mặt Lưu Thủ Hữu trở nên dài hơn mặt ngựa, lòng nói lão tử nhận chức Khâm Sai, chuyển đi này mấy tháng không phải là giao Cẩm Y Vệ cho người chấp chương hay sao? Hay ột chiêu thay mặt đổi đào của tên họ Tần!

- Bệ hạ, nha môn vi thần sự vụ bận bịu vô cùng, quả thật không rảnh, không bằng để cho Tần tướng quân đi đi, hẳn rất có khả năng chiêu an Tứ Di.

Lưu Thủ Hữu vẻ mặt đau khổ, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là tiến cử Tần Lâm.

- Không được không được, ta tuổi còn trẻ, miệng còn hôi sữa dễ làm hỏng chuyện.

Tần Lâm lắc đầu quầy quậy, sau đó lại nhìn chằm chằm Nghiêm Thanh:

- Nghiêm lão Thượng Thư đã từng làm Tuần Phủ Tứ Xuyên, Quý Châu, ân uy gồm đủ, rất có khả năng trị lý man di, lại cực kỳ lão thành trì trọng, thần đối thành tiến cử lão nhân gia đảm nhiệm Khâm Sai.

Nghiêm Thanh ngẩn người ngây dại, đôi mắt già nua suýt chút nữa lồi ra khỏi hốc mắt. Mẹ ôi, từng tuổi này còn phải đi Mạc Bắc, chắc chắn phải để mạng lại trên thảo nguyên.

- Bệ hạ minh giám, lão thần suy yếu vô năng, tuổi già mắt kém, quả thật không thể nhận trọng nhiệm này.

Nghiêm Thanh cao giọng kêu to, trong lòng đã quyết, liều mạng bất chấp thể diện của mình cũng phải thoái thác chuyện đi sứ, vội vàng nói không ngừng:

- Cẩm y Tần tướng quân thiếu niên lão thành, trí lự sâu xa không phải người thường có thể bì kịp, lão thần lấy toàn bộ tài sản tánh mạng bảo cử hẳn đảm nhiệm Khâm Sai đại thần!

Đúng đúng đúng, Lưu Thủ Hữu cũng không ngừng gật đầu phụ họa, tỏ vẻ lấy đầu mình ra bảo đảm, Tần Lâm tuyệt đối sẽ không làm nhục sứ mạng.

Văn võ cả triều thấy đều mắt hoa đầu váng, nhất là Trương Công Ngự, há hốc miệng có thể nuốt lọt một quả trứng: Lưu Thủ Hữu cùng Nghiêm Thanh nguyện mang tài sản tánh mạng ra bảo cử Tần Lâm, mặt trời đang mọc phía Tây hay sao?

Cổ Hiến Thành mới vừa rồi can đảm đứng ra đâm thọc, hiện tại đã rút lui trở về đội ngũ quan văn. Mặc dù không ai lý tới ý nhưng trong lòng ý lại xấu hổ không chịu được, tự dưng làm trò hề, cảm thấy mặt nóng bừng bừng.

Vạn Lịch trên ngự tọa nén cười đến nỗi đau cả bụng, đối với vị Hoàng đế trẻ tuổi này, nhìn thấy Tần Lâm tuổi tác tương đương mình đùa giỡn hai vị đại lão xoay vòng vòng như vậy, không thể nghi ngờ rất là vui vẻ.

- Được rồi được rồi, nếu hai vị ái khanh Nghiêm lão Thượng Thư cùng Lưu Đô Đốc đều bảo cử Tần ái khanh, trăm sẽ phách hẳn làm Khâm Sai đại thần chiêu an Tái Bắc, cũng nhờ Uy Linh Pháp Vương siêu độ vong hồn thay Thuận Nghĩa Vương Yêm Đáp Hãn, tỏ vẻ triều đình tuyên úy...

Vốn Vạn Lịch đã nói xong, dừng một chút lại nở một nụ cười:

- Thái Sư Trương tiên sinh, cảm thấy như thế nào?

- Thần tán thành...

Trương Cư Chính trả lời đơn giản dứt khoát.

Mấy ngày sau, Đức Thắng môn phía Bắc kinh sư, nhiều đội quan giáo thân mặc Phi Ngự phục, uyển ương chiến bào xếp hàng tề chỉnh. Phi Hổ kỳ, Soái Tự kỳ, Xung Phong kỳ đón gió tung bay, Khâm Sai đại thần chiêu an có nghi thức vô cùng uy phong lẫm lẫm.

Tần Lâm mặc măng bào đại hồng gang nha hải thủy, đầu đội ô sa có cánh, đeo cữu long ngọc đá, cỡi Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử, thần thái tung bay.

Thanh Đại ngồi kiệu nhỏ tử la, Từ Tân Di cỡi Đạp Tuyết Ô Chuy, hai vị phu nhân đưa tới cửa thành.

- Tần ca ca, phải mau trở về đó, muối sẽ nấu cá cho huynh ăn.

Thanh Đại cười ngọt ngào, đôi mắt trong sáng khẽ ứa ra một giọt lệ.

Từ Tần Di giờ giờ quả đấm, thấp giọng uy hiếp:

- Không cho phép trêu hoa ghẹo nguyệt, Tam Nương Tử kia...

- Hừ, làm như ta hiếu sắc lắm vậy...

Tần Lâm bĩu môi.

Ngoài ra còn có hai người nhìn theo đội ngũ đi xa, sắc mặt khổ sở.

Nhất định tên họ Tần phải làm xong chuyện... Nghiêm Thanh và Lưu Thủ Hữu không hẹn mà cùng thăm thì, đã lấy cái đầu trên cổ ra bảo đảm, nếu như Tần Lâm có gì sơ suất, tuy rằng hai người bọn họ không tới nỗi phải rơi đầu thật sự, nhưng suy đoán cũng không còn mặt mũi nào làm quan trong triều được nữa.

Ồi chào... Thân thể Tần Lâm chợt lão đảo, giống như là muốn té xuống ngựa.

- Tướng quân cẩn thận!

Nghiêm Thanh cùng Lưu Thủ Hữu đồng thời chạy tới mấy bước, đưa tay muốn đỡ lấy Tần Lâm.

Không ngờ rằng thân thể tên này chỉ hơi lão đảo lại ngồi vững vàng, quay đầu lại cười một tiếng:

- Thật là xấu hổ, nhọc công hai vị quan tâm, yên ngựa này hơi cứng một chút...

Trời ơi, một vị Thượng Thư, một cảm y Đô Đốc lại sắp trở thành xa phu.

Sắc mặt của Nghiêm Thanh cùng Lưu Thủ Hữu đen hơn cả mực.

‘Dòng Sắc Lặc, dưới Âm Sơn, trời như chiếc lều, bao trùm lên bốn bề.’ (Trích bài hát Sắc Lặc ca vào đời Nam Bắc triều, tả cuộc sống của dân du mục).

Một dãy Phong Châu, Vân Nội và Thổ Mao Xuyên, chính là Sắc Lặc Xuyên năm đó Tiên Ti mục nhân lên tiếng cao ca. Nơi này Nam giáp đoạn uốn cong chữ U của dòng Hoàng Hà, Bắc uốn theo Âm Sơn nguy nga ngăn chặn gió cát từ Mạc Bắc thổi tới. Đất đai phì nhiêu, non xanh nước biếc, trời đất mệnh mông, có thể nhìn thấy trâu dê từng đàn trên thảo nguyên.

Hai ngàn năm qua, bất kể anh hùng thảo nguyên thỉnh thoảng quật khởi hay nam nhi nhà Hán ra khỏi Tái Bắc chinh chiến, đây cũng là đất mà binh gia phải tranh. Nơi đây đã từng chứng kiến Hung Nô Đan Vu, Đột Quyết Khả Hãn, Thành Cát Tư Hãn một đời thiên kiêu giương cung bắn điêu. Cũng từng lưu lại truyền thuyết Vệ Thanh, Hoắc Khứ Bệnh đại phá Hung Nô, Từ Đạt, Lam Ngọc đuổi Mông Nguyên chạy ra Mạc Bắc, mười lăm vạn quân Minh cho ngựa uống nước bên bờ Bộ Ngự Nhi Hải.

Trải qua biến hóa bể cả ruộng dâu, đế quốc Mông Cổ khổng lồ ngày xưa bị quân Minh chỉ mũi kiếm tới đâu tan tác tới đó, hôm nay Sắc Lặc Xuyên đã là mục trường của Thổ Mặc Đặc bộ Mông Cổ. Kể từ khi Yêm Đáp Hãn hàng Minh thụ phong Thuận Nghĩa Vương, hàng năm tiến cống, vào triều bái, đã khiến ảnh thảo nguyên này không còn binh đao khói lửa, mười năm qua không nghe thấy tiếng trống trận.

Cuối mùa Hè đầu mùa Thu cây cối xanh tươi, dê vàng và thỏ hoang chạy nhảy trong bụi cỏ cao, từng bầy dê trắng non di chuyển trên thảo nguyên trông như những đám mây trắng.

Mục nhân tự do tự tại múa rọi, nhìn thương đội từ chợ biên giới xa xôi tiến tới, trên gương mặt đen nhem lập tức nở một nụ cười: nổi sắt trong nhà hư hỏng, lần này phải đổi cái mới, nữ nhân cực khổ hơn nửa năm, cũng nên mua cho bộ y phục mới...

Sau khi Yêm Đáp Hãn phong công kéo dài mười năm hòa bình, dân chúng Trung Nguyên không còn than thở ‘bên sông Vô Định xương tàn, vẫn người trong giấc mộng xuân khuê phòng’, dân du mục thảo nguyên cũng thôi khúc bi ca ‘Xin đừng làm mất đi Yên Chi sơn của chúng ta, mà phải khiến cho nữ tử của chúng ta mất đi nhan sắc! Xin đừng bỏ mất Kỳ Liên sơn của chúng ta, mà khiến cho súc vật của chúng ta phải bớt dần đi.’ (Bài Dân Ca Cổ Hung Nô)

640. Chương 640: Sắc Lặc Xuyên

Không ít dân du mục chạy về phía thương đội, dùng đặc sản trên thảo nguyên đổi lấy đồ tốt đến từ Trung Nguyên như vải vóc, lá trà, nồi sắt... là những mặt hàng rất chạy ở vùng Tái Ngoại.

Từ hai mươi năm trước Triệu Toàn Triệu Hoành Bắc vì Yêm Đáp Hãn mà xây Bản Thăng thành (Hô Hòa Hạo Đặc), người Hán thiên cư Tái Ngoại có hơn mười vạn, thương đội cũng càng ngày càng thường xuyên xuất hiện trên thảo nguyên. Mà những mục dân này vừa hận vừa yêu đối với những thương đội này.

Yêu chính là thương đội luôn có thể mang đến hàng hóa cần thiết, hận chính là đám lão bản luôn nghĩ hết cách móc sạch tới đồng xu cuối cùng trong túi bọn họ.

Bất quá hôm nay thương đội cực kỳ dễ nói chuyện, hàng hóa vừa có nhiều chủng loại, giá cả lại rẻ hơn bình thường, những mục dân mừng rỡ cười vui vẻ. Vì vậy người làm cùng thông dịch thương đội hỏi thăm bọn họ chuyện gì, bọn họ cũng vui vẻ trả lời mà không cảm thấy phiền phức.

Mấy đại cô nương đang chú ý một tên hậu sinh tuần tú đang đi đầu thương đội, cố ý đi qua đi lại trước mặt hắn. Ôi, không ngờ rằng tên người Hán này bề ngoài trắng trẻo anh tuấn như vậy...

Thậm chí có vị cô nương xinh đẹp gầy mã đầu cầm, nhiệt tình qua lại, tiếng hát vang cao:

- Khách nhân phương xa tới ôi, người muốn đi đâu vậy? Hùng ưng giương cánh trời xanh, cuối cùng cũng phải về ổ nghỉ ngơi, không bằng ở lại lều chiên của ta. Ở đó có rượu sữa ngựa ngọt ngào và váng sữa...

Chưởng quỹ, người làm cùng bọn cận vệ thương đội buồn cười lại không dám cười. Cho dù là lão trưởng đội mặt mũi khổ sở cũng nhin tới nỗi khổ cực vô cùng, chân mày giật giật vài cái.

Hậu sinh tuần tú không hề đáp lại vị cô nương kia, mặt lạnh như băng sương, hừ nhẹ một tiếng trong mũi, đôi mày thanh tú khê cau:

- Vì sao nữ tử thảo nguyên lại không biết xấu hổ như vậy?

Thật ra người này không phải là nam nhân, mà là thần công thịnh đức quang minh chí đại Thánh giáo chủ Bạch Liên giáo, cùng các vị thuộc hạ giả trang thành thương đội đi tới thảo nguyên Tái Ngoại. Đương nhiên nàng không thể đeo tấm mặt nạ bạc kia, bèn cải nam trang đóng vai thiếu đông gia.

Ngã Khổ Thiên giả trang làm lão trưởng đội mỉm cười đi tới.

Bạch Liên giáo chủ khê vuốt cằm:

- Ngã Tả Sứ làm khá lắm, chủ ý giả trang thành thương đội này rất tốt.

Trên thảo nguyên các bộ thường gặp nhau bằng binh đao, cướp bóc chém giết lẫn nhau, nhưng thương đội lại là an toàn nhất. Bởi vì bất kỳ một bộ tộc nào cũng hiểu được đồ sắt, muối, dược phẩm, lá trà... đều là vật liệu bắt buộc phải có nếu muốn đứng vững chân trên thảo nguyên. Nếu như đắc tội thương đội, thương nhân bị dọa sợ đến nỗi tuyệt không đến nữa, bộ tộc sẽ dần dần suy sụp. Nếu như đối xử tử tế với thương khách, thương đội tới dồn dập, bộ tộc sẽ như mặt trời lên cao.

Cho nên thái độ các bộ Mông Cổ đối với thương đội đều rất tốt, thậm chí có quy củ bất thành văn, nếu như thương đội bị đánh cướp trên địa bàn của bộ tộc nào, bộ tộc đó nhất định phải bồi tiền túi bồi thường cho tổn thất của thương đội.

Bạch Liên Bắc tông bị Tần Lâm đả kích tiêu diệt, một ít cá lọt lưới trốn về tông giáo, Bắc tông bắt đầu từ Triệu Toàn đã liên lạc chặt chẽ với các bộ tộc Mông Cổ, trong đó có mấy người thường hay lui tới vùng Tái Ngoại. Lần này phải đi Bản Thăng thành một lần, Ngã Khổ Thiên bèn lợi dụng bọn họ làm hướng đạo, giả trang làm thương đội đi tới Tái Ngoại, quả nhiên đi đường thuận chèo mát mái.

- Thiếu đông gia quá khen!

Ngã Khổ Thiên lớn tiếng trả lời, sau đó hạ thấp giọng:

- Khỏi bầm Thánh giáo chủ, mới vừa rồi thuộc hạ hỏi thăm dân du mục, phía Bắc ba mươi dặm chính là Bản Thăng thành, Hoàng Đài Cát cùng Tam Nương Tử đều ở hạ trại ngoài thành. Ngoài ra thám tử hồi báo, đội ngũ Tần ma đầu ở phía Đông chúng ta mười lăm dặm, cũng đang tiến ngang bằng chúng ta.

Bạch Liên giáo chủ gật đầu một cái, trong con ngươi xinh đẹp lóe lên mấy điểm hàn tinh:

- Uy Linh lão tặc, lần trước ở kinh sư có ý bảo vệ đại quân triều đình, chỉ thiếu chút nữa bản giáo chủ... Hừ, thảo nguyên Tái Ngoại mật mờ chính là nơi chôn cốt của lão!

Ngã Khổ Thiên khen ngợi:

- Thánh giáo chủ anh minh, lão tặc giả thần giả quỷ, chúng ta làm cho lão có đi không về.

Mặc dù Tần Lâm hạ lệnh đám người biết chuyện như Lục Viễn Chí, Giáp Ất Bính Đinh không được tiết lộ lai lịch Uy Linh Pháp Vương, nhưng không làm khó được A Sa cơ trí, nó chỉ hỏi vài câu đã biết rõ lai lịch của lão.

Thì ra kẻ gọi là Uy Linh Pháp Vương, đường đường Thố Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ, được xưng đệ nhị cao thủ Tuyết Vực cao nguyên kể dưới Uy Đức Pháp Vương, lại không biết võ công!

Ngã Khổ Thiên suy nghĩ một chút, lại nói:

- Thánh giáo chủ, thuộc hạ có một chuyện không rõ, nếu Uy Linh Pháp Vương hết chín thành là một giang hồ tên lừng gát, vậy chúng ta cần gì phải đuổi giết lão ngàn dặm như vậy?

- Thực là hư, hư là thực, chúng ta mắc bẫy Tần ma đầu còn ít hay sao? Nếu Uy Linh lão tặc không có ba phần bản lĩnh thật sự, làm sao triều đình cùng Trát Luận Kim Đinh tự có thể coi trọng lão như thế?

Bạch Liên giáo chủ tỏ vẻ nghiêm trang nói, sau khi ngừng một chút lại do dự nói tiếp:

- Hơn nữa gần ba bốn năm qua, tình tượng trở nên vô cùng tối tăm nan giải, khí vận Ngụy triều lúc tăng lúc giảm, gần đây biến hóa càng ngày càng kịch liệt, cho nên bản giáo chủ nghi ngờ...

- Từ trước tới nay thiên ý khó dò, giáo chủ cũng không nên quá mệt nhọc, đến ngày Vô Sinh Lão Mẫu giáng hạ Di Lạc, ánh sáng sẽ chiến thắng bóng tối, vĩnh viễn soi sáng mặt đất.

Ngã Khổ Thiên dứt lời chấp tay trước ngực, vẻ mặt thành kính hết sức.

Bạch Liên giáo chủ cười cười:

- Bản giáo chủ cũng không đơn thuần vì tru diệt Uy Linh lão tặc, lúc trước Triệu Hoành Bắc trốn tránh Tái Ngoại, cũng không phải là không có một chút ích lợi nào. Y truyền giáo ở Bản Thăng thành, cuối cùng thay chúng ta gây dựng chút căn cơ, thử nghĩ nếu chúng ta có thể đường đường chính chính chiến thắng Uy Linh lão tặc, giết chết tại chỗ vị Pháp Vương được đám quý tộc Mông Cổ tin phụng này, có lẽ Thánh giáo có thể nở hoa kết quả, truyền giáo bố đạo ở Tái Ngoại.

- Giáo chủ thánh minh!

Ngã Khổ Thiên mừng rỡ, trên mặt dần dần hiện ra vẻ giáo hoạt:

- Nghe nói Tam Nương Tử rất tin Phật giáo, cả ngày thờ phụng Phật Di Lạc...

Bạch Liên giáo chủ cười lúm đồng tiền như hoa, Bạch Liên giáo cũng bái Phật Di Lạc.

- Tam Nương Tử chu toàn đại cục, duy trì phong cống, làm vạn dặm trường thành không dấy lên khói lửa binh đao, bản giáo chủ phải ra sức tranh thủ năng ấy. Về phần tên khốn Hoàng Đài Cát kia vọng tưởng hưng binh xâm lược biên ải, nếu như có cơ hội lập tức một đao làm thịt!

Nói xong, Bạch Liên giáo chủ lại nhượng mày:

- Về phần Tần ma đầu, đường dây A Sa nằm vùng không thể để mất, chúng ta tạm thời không động tới hắn. Nói cho chư vị Đường chủ, Đà chủ, chuyển này phải giết Uy Linh lão tặc, sau đó là ám sát Hoàng Đài Cát, cứ để cho Tần ma đầu tạm thời tiêu dao mấy ngày đi, tương lai bản giáo chủ sẽ đích thân xuất thủ thu thập hắn!

- Cẩn tuân thánh mệnh!

Ngã Khổ Thiên đang muốn đi, chợt xoay người lại hỏi:

- Chúng ta ngược Bắc, Bạch Ngọc Liên Hoa ở chỗ Cao Tả Sứ...

Bạch Liên giáo chủ anh khí bình bình, nhướn chân mày lên cao:

- Hãy thúc giục lão cấp tốc mang tới Bản Thăng thành, đại chiến sắp tới, bản giáo chủ lập tức phải dùng!

- Trời ơi không xong...

Bên trong xe kéo nóc lưu ly trắng, rèm đỏ thêu đầy phạm văn màu vàng, thân thể Uy Linh Pháp Vương thấp thoáng một cái lão đảo muốn ngã.

- Sư phụ, sư phụ ngài không thoải mái sao?

Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử vội vàng tới đỡ lão.

Uy Linh Pháp Vương xoa xoa ngực, miệng lải nhải một hơi:

- Mới vừa rồi khí huyết vì sư sôi trào một trận, e rằng sắp sửa có chuyện đại hung đại ách...

- Hừ, giả thần giả quỷ, lừa gạt ai vậy...

A Sa vượt bộ lông óng mượt của Đại Hoàng, le lưỡi một cái về phía Pháp Vương.

Con nuôi Tần Lâm một mực xin theo đi Tái Ngoại, lấy lý do là có rất nhiều khi phải dùng tới Đại Hoàng... Đáng thương đường đường Thánh Nữ Đại nhân, phải mượn chó mới có thể đi theo được.

Cân nhắc tới chuyện con nuôi xuất thân là tiểu khát cái, màn trời chiếu đất không thành vấn đề, quả thật Đại Hoàng cũng có nhiều tác dụng, Tần Lâm bèn mang A Sa theo trên xe ngựa của mình.

Mặc dù xe ngựa Tần Lâm rộng rãi nhưng lại nhỏ hơn chiếc xe kéo ba mươi hai tên Lạt Ma điều khiển của Uy Linh Pháp Vương rất nhiều. Vì vậy A Sa mang theo Đại Hoàng dời đi trận địa, tiến vào xe của lão lừa gạt.

Uy Linh Pháp Vương không có hài tử, hai tên đồ đệ lại ngu xuẩn vô cùng, thấy A Sa cơ trí hoạt bát rất thích, một già một trẻ ngày ngày đấu khẩu với nhau cũng vui vẻ vô cùng.

Lần này lại bị vạch trần, Pháp Vương cũng không giận, lúng túng nói:

- Mỗi khi lão phu sắp gặp biến cố lớn nhất định sẽ có linh cảm không lành, chuyện này cũng không phải là đùa giỡn. Tu đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, phạm khí huyết sôi trào sinh ra linh cảm như vậy, chính là phạm vào sát kiếp hồng trần...

A Sa không tin chút nào, trước kia sư phụ muốn giết Pháp Vương bởi vì lão muốn kéo dài vận nước thay Ngụy triều, bây giờ đã biết lão là hàng giả, ai thèm để ý tới lão làm gì?

Một già một trẻ nói mãi không nghỉ, Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử nói theo chọc cười, thế nhưng đám Lạt Ma kéo xe lại không hề nghe thấy.

Bởi vì bốn năm ngàn vó ngựa giầy xéo cả vùng đất, tiếng vó ngựa rầm rầm chấn động màng nhĩ kêu ùng ùng, hơi xa một chút sẽ không nghe rõ tiếng nói chuyện.

Tinh kỳ pháp phối, đao thương sáng loáng, gần ngàn biên quân tinh nhuệ như một cơn hồng thủy cuộn cuộn. Trên trăm tên cấm y quan giáo tiên hô hậu ứng, dưới lá cờ đỏ một trượng hai, Khâm Sai đại thần chiêu an Tần Lâm cỡi Đạp Tuyết Ô Chuy thỉnh thoảng trò chuyện với Từ Văn Trường ngồi bên ngoài xe.

- Từ lão tiên sinh, trở lại chốn cũ tâm trạng như thế nào?!

Tần Lâm cười hì hì hỏi.

Từ Văn Trường vượt chòm râu dê, giọng bùi ngùi cảm khái:

- Vạn lý kinh niên biệt, cô đăng thử dạ tình. Lúc lão phu ở Giang Nam đèn khuya chiếc bóng, không ngờ rằng kiếp này chưa hết, còn có thể đặt chân Tái Ngoại.

Tần Lâm cười cười, lại nhìn ra xa hơn một chút, nơi đó là một đội ngũ cũng thuộc về đại đội Khâm Sai, lại hơi cách xa, Ngạch Triều Ni Mã Đại Lạt Ma cùng Khoát Nhĩ Chích cũng ở trong đội ngũ.

Mấy tên thám báo giục ngựa chạy trở về:

- Khái bẩm Khâm Sai, Bản Thăng thành ở phía trước ba mươi dặm!

Tần Lâm khum tay che trán, nhìn về phía đường chân trời phía Bắc xa xôi, dường như xuất hiện một chấm đen mờ mờ rất nhỏ.

Bên trong thảo nguyên mênh mông vô bờ, vị trí trung tâm Sắc Lặc Xuyên có một tòa thành bằng đá xanh. Dân du mục thảo nguyên đi theo nơi có nước có cỏ mà sống, ở bên trong lều chiến. Tòa thành thị này xuất hiện lộ ra vẻ đặc biệt thần kỳ, mà tường thành màu xanh của nó lại vừa khéo hòa làm một thể với nền trời xanh của thảo nguyên.

Bản Thăng thành, xây dựng mười năm trước do Yêm Đáp Hãn, Tam Nương Tử, Bạch Liên Bắc tông Triệu Hoàn Bắc xuất lực rất nhiều.

Thành ười hai tượng, chu vi hai dặm, ngoại thành chu vi ba dặm. Quy mô Bản Thăng thành không đáng để nhắc tới ở Trung Nguyên, nhưng ở vùng Tái Ngoại vốn nhà cửa cố định không nhiều, nó là hạt minh châu xa gần nổi tiếng thảo nguyên.

Thậm chí trong thời gian Yêm Đáp Hãn hùng cứ Mạc Nam, binh phong Thổ Mặc Đặc bộ cường thịnh, Sát Cáp Nhĩ bộ dưới trướng Đồ Môn Hãn vượt qua cả hệ thống Đại Hãn Mông Cổ chính thống, trở thành trung tâm chính trị thực tế của hữu dục tam vạn hộ (cách gọi chung ba bộ tộc Ngạc Nhĩ Đa Tư (Áo Nhân Đô Ti), Thổ Mặc Đặc và Vĩnh Tạ Bố (Vĩnh Thiệu Bắc), thậm chí là toàn bộ thảo nguyên Mông Cổ.

Sau khi Yêm Đáp Hãn hàng Minh, tòa thành này lại có tên mới, triều đình đổi Bản Thăng thành là Quy Hóa thành, lấy ý quy hàng thiên triều, mộ hóa vua ta.

Chính vì vậy, hai bên Hoàng Đài Cát, Tam Nương Tử đang giằng co này đều hạ doanh ở phía Nam Quy Hóa thành, đón trước phương hướng Khâm Sai triều đình sắp tới.

Quy Hóa thành nhỏ, hơn nữa kỵ binh Mông Cổ giỏi về dã chiến bất lợi thủ thành, hai bên đều không hèn mà cùng hạ trại bên ngoài thành. Ngoài cửa Nam Quy Hóa thành chính là một Vạn Nhân đội tinh nhuệ của Tam Nương Tử, mà ba Vạn Nhân đội thuộc về Hoàng Đài Cát cũng sắp hình chữ phẩm, từ ba phương hướng Đông, Tây, Nam tạo thành thế bao vây.

Các chiến sĩ cùng thuộc Thổ Mặc Đặc bộ Mông Cổ, nhưng vì chủ nhân hai bên bất đồng nên trợn mắt nhìn nhau, sát khí đằng đằng, kiếm tuốt cung giương. Kể từ Yêm Đáp Hãn qua đời, không khí bên trong bên ngoài Quy Hóa thành vẫn vô cùng căng thẳng như vậy.

Địa phương tương đối xa hơn một chút còn có doanh trướng các trưởng lão khác của Thổ Mặc Đặc bộ, Đài Cát, Thạc Tề, Na Nhan, bởi vì đối tượng ủng hộ bất đồng mà chia làm hai trận doanh Đông Tây. Các quý tộc phía Đông là ủng hộ Tam Nương Tử, phía Tây là ủng hộ Hoàng Đài Cát, hai bên phân chia hết sức rõ ràng.

Có nhiều quý tộc hơn vẫn chưa có quyết định, doanh trướng bọn họ dựng nên dày đặc trong phạm vi mười dặm xung quanh.

Ở vị trí trung tâm của đám quân trướng dày đặc này có một tòa đại trướng màu trắng thêu vàng, ngù bay phát phới, trên nóc có một lá đại kỳ lông dê một trượng năm thước đón gió tung bay. Đây chính là doanh trướng của Đại Minh Thuận Nghĩa Vương, Cha Khắc Lạt Ngõa Nhĩ Đệ Triệt Thần Hãn Yêm Đáp Hãn.

Ngày xưa Yêm Đáp Hãn cùng Tam Nương Tử ngồi chung doanh trướng xử lý sự vụ các bộ, bây giờ Yêm Đáp Hãn đã chết, trong trướng chỉ còn lại có vị vong nhân Tam Nương Tử.

Vị phu nhân này sinh vào năm Gia Tĩnh hai mươi chín, hiện tại ba mươi mốt tuổi, đang là lúc chín mười thành thực nhất. Chỉ thấy mặt nàng tròn như mâm bạc, vóc dáng đầy đặn, mái tóc đen óng ả tết thành mấy cái đuôi nhỏ, trên gương mặt trắng nõn hiện ra học sinh vệt ửng hồng đầy vẻ mê người, quả nhiên không hổ là đệ nhất mỹ nhân thảo nguyên Tái Ngoại.

Trên mặt của Tam Nương Tử cũng không có vẻ bị thương mất đi trượng phu, bởi vì Yêm Đáp Hãn thật ra là ông ngoại của nàng, năm đó dùng sức mạnh chiếm đoạt nàng. Mặc dù trên thảo nguyên không để ý lễ giáo giống như Trung Nguyên, nhưng gặp phải loại chuyện như vậy, nếu nàng cam tâm tình nguyện mới là lạ.

641. Chương 641: Tiên Thanh Đoạt Nhân

Sau đó Tam Nương Tử chu toàn đại cục, tận tâm tận lực phụ tá Yêm Đáp Hãn thống trị sự vụ thảo nguyên, bằng vào tài năng chính trị trác tuyệt được các bộ tộc tôn kính. Nhưng nàng vốn là nữ tử thanh xuân đơn mẫn, không thể nào có tình nghĩa phu thê thật lòng với ông ngoại Yêm Đáp Hãn vốn có tính thô lỗ hung bạo.

Hơn nữa trước khi Yêm Đáp Hãn qua đời chừng hai ba năm, sau khi cân nhắc đủ điều lại không truyền ngôi Đại Hãn cho Bất Thập Thất Lý là con nhỏ của lão với Tam Nương Tử, mà truyền ngôi cho Hoàng Đài Cát của vợ trước vốn có quan hệ căng thẳng với Tam Nương Tử. Chuyện này làm cho nàng hết sức tức giận, ngay cả chút tình phu thê ít ỏi cũng không còn nữa.

Nếu như con trai ruột Bất Thập Thất Lý thừa kế Hãn vị, Tam Nương Tử không cần gả cho Hoàng Đài Cát, từ nay khôi phục thân tự do, nhưng nếu Hoàng Đài Cát đăng Hãn vị thì...

Hôm nay Tam Nương Tử không có ra trường cưỡi ngựa luyện binh, để cổ vũ sĩ khí cho tinh binh cường tướng dưới quyền, cũng không để ý tới văn điệp của quan viên Na Nhan các bộ chất trên bàn, mà lười biếng ngồi tựa trên giường, tay nghịch một cây bút đồng cán trúc điêu khắc.

Lục thụ lê hoa đã bách cầu, năm xưa còn nhớ liễu đầu cầu.

Má phấn Tây Thi ôi duyên dáng, lạnh lẽo bao năm Yến Tử lâu. (Thơ của Từ Vị Từ Văn Trường)

Miệng anh đào nhỏ khẽ mở, đọc thơ hương diễm khắc trên bút đồng, trong đôi mắt xinh đẹp của Tam Nương Tử lóe ra ước mơ:

- Thường thấy thảo nguyên phong quang, đại mạc phi sa, không biết Giang Nam yên vũ có thật giống như người ta nói, tựa như ảo mộng, làm người ta mê say hay không?

Bên ngoài đột nhiên một trận người ngựa ồn ào huyền ảo, Tam Nương Tử đặt bút xuống, thần sắc uể oải tan biến, tay vịn hoàng kim loan đao bên hông gần giọng quát:

- Châu Mã, Na Cô, là ai gây ồn ào huyền ảo trong doanh vậy, không sợ quân pháp của ta sao? Truyền lệnh của ta, ai còn gây ồn ào nữa, chém!

Hai tên thị nữ đeo cung đeo đao bên trong trường chuẩn bị đi ra truyền lệnh.

- Ngạch cát, ngạch cát (tiếng Mông Cổ có nghĩa là mẹ)...

Bất Thập Thất Lý mười ba tuổi hấp tấp chạy vào, mặt mũi vẻ hưng phấn:

- Khâm Sai của Đại Hoàng đế thiên triều đến rồi, đang ở ngoài hơn hai mươi dặm, Hoàng Đài Cát đã đi ra ngoài nghênh đón, chúng ta cũng nhanh lên đi!

Tin tức Khâm Sai đến đã sớm dùng hỏa bài bảy trăm dặm cấp tốc truyền tới, cho nên Tam Nương Tử cũng không kinh hoảng, đôi mày thanh tú khẽ cau:

- Bất Thập Thất Lý, con trai của ta, con gấp làm gì chứ? Hùng ung quanh quần hồi lâu, nhắm chuẩn mới phát một đòn tất trúng, con là con trai của lão Hãn với ta, phải bắt chước tính trầm ổn của hùng ung.

Bất Thập Thất Lý gãi đầu một cái, trên mặt có vẻ ngượng ngùng, bất kể là bề ngoài hay tính khí y đều giống như Tam Nương Tử, hoàn toàn khác với Hoàng Đài Cát thô lỗ dã man.

- Châu Mã, Na Cô, lấy y phục Ngô Đại nhân tặng cho ta ra, còn có bộ y phục của Bất Thập Thất Lý...

Tam Nương Tử từ ái vuốt ve đầu con trai, trong nụ cười mang theo chút vẻ giảo hoạt:

- Hoàng Đài Cát muốn tranh trước, cứ nhường cho y một lần đi, chúng ta thay y phục xong rồi hãy đi, hừ hừ...

Hoàng Đài Cát đứng là tranh trước một bước, doanh trưởng y từ ba mặt bao vây doanh trưởng Tam Nương Tử lại, ở bên ngoài đương nhiên nhận được tin Khâm Sai tới trước. Lập tức y truyền lệnh tất cả trưởng lão, Na Nhan, Đài Cát, Thạc Tề Thổ Mặc Đặc bộ theo mình đi nghênh đón.

Không ngoài dự liệu, nghe nói Khâm Sai thiên triều đã đến, không chỉ có người ủng hộ Hoàng Đài Cát dốc hết trọn ổ chạy ra, ngay cả đông đảo quý tộc Mông Cổ do dự không quyết cũng rối rít ra đón, đi theo phía sau Hoàng Đài Cát, lộ ra thanh thế khổng lồ.

Hoàng Đài Cát thân mặc tôn phục lụa vàng, tai đeo vòng vàng, cầm cờ da dê, dương dương đắc ý, nghiêm nhiên tự xưng là Hãn Vương của Thổ Mặc Đặc bộ.

- Ha ha ha, Thôi tiên sinh có chủ kiến hay thật!

Cổ Nhĩ Cách Đài Cát giục ngựa theo sát Hoàng Đài Cát, chỉ roi ngựa ra sau lưng hỏi:

- Chiêu này kêu là tiên... tiên gì vậy?

- Tiên thanh đoạt nhân (ra oai trước để áp chế đối phương).

Một người sau lưng Hoàng Đài Cát cười đáp lại.

Người này chừng bốn mươi tuổi, ăn mặc kiểu Mông Cổ nhưng mặt trắng râu thưa ôn nhu nho nhã, tư thế cỡi ngựa cũng có hơi vụng về, khác xa người Mông Cổ vốn lớn lên trên lưng ngựa.

Y là Thôi Hiến Sách, chính là đại Hán gian dư đảng Triệu Toàn, xuất thân Tú Tài thi rớt, có hiệu là Trí Đa Tinh. Năm đó Yên Đáp Hãn phong cống, đám đầu sỏ tội ác Triệu Toàn bị giết hết, nhưng Bạch Liên Bắc tông trước sau dụ dỗ bắt cóc Hán dân đến Tái Ngoại có tới hơn mười vạn, triều đình không thể nào lòng bắt hết toàn bộ được. Thôi Hiến Sách may mắn trở thành cá lọt lưới, từ đó gởi thân dưới trướng Hoàng Đài Cát.

Hoàng Đài Cát quay đầu lại, có vẻ rất hối tiếc nói:

- Đáng tiếc lần trước vào kinh thành, Thôi tiên sinh ngã bệnh không đi được, bằng không bản Hãn cũng sẽ không thua dưới tay tên họ Tần, mất đi viên đại tướng Bạt Hợp Xích vô cùng quý giá, Thôi tiên sinh quả thật là Trung Hành Thuyết của bản Hãn!

Trung Hành Thuyết là thái giám triều Hán, theo tông thất nữ Hòa Thân tiến vào Hung Nô. Bởi vì oán hận triều đình, tận tâm tận lực phụ tá Hung Nô Đan Vu, khuyến Hung Nô dụng binh đối với Trung Nguyên lần nữa, tru diệt cướp bóc đồng tộc.

Vốn là Hoàng Đài Cát lấy hoạn quan so sánh với Thôi Hiến Sách có hơi không thích hợp, nhưng Thôi Hiến Sách không cho là nhục ngược lại còn cho là vinh, tươi cười hơn hở:

- Tiểu khả trải qua nhiều năm khoa cử lận đận, ở Trung Nguyên buồn bực bất đắc chí, may nhờ Hãn Vương thưởng thức mới có thể có đất dụng võ. Nguyên từ nay bắt chước Trung Hành Thuyết, ra công khuyến mã vì Hãn Vương, tương lai hưng binh xông quan, vó ngựa giày xéo Trung Nguyên, ta cũng được làm tòng long chi thần.

Các triều trước cũng có không ít người như Thôi Hiến Sách, trước có Trung Hành Thuyết, Trương Bang Xương, Lưu Dự, sau có Phạm Văn Trinh, Ninh Hoàn Ngã, Ngô Tam Quế. Nghe nói bọn họ ở bản tộc buồn bực bất đắc chí, hoặc bị buộc bất đắc dĩ thế nọ thế kia, không thể làm gì khác hơn là làm Hán gian. Cũng giống như làm chó săn cho người ngoại tộc, dùng dao to búa lớn tru diệt đồng bào bản tộc, ngược lại có thể gọi là đắc chí, hiển thân dương danh, lưu danh bách thế.

Dĩ nhiên Hoàng Đài Cát hết sức đắc ý, dùng roi ngựa gõ nhẹ lưng Thôi Hiến Sách:

- Hay, hay lắm, nếu bản Hãn có một ngày nhập chủ Trung Nguyên, sẽ mời Thôi tiên sinh làm Thừa Tướng!
- Tạ ân điển Hãn Vương!

Thôi Hiến Sách vui vẻ ra mặt, được roi ngựa Hoàng Đài Cát gõ một cái như vậy, quả thật cảm thấy xương cốt toàn thân cũng nhẹ đi vài lạng.

Buồn cười Thôi Hiến Sách tự cho là đắc chí, lòng tràn đầy mong muốn làm khai quốc nguyên huân, tông long công thần. Tạm thời khoan nói tới chuyện Hoàng Đài Cát có thể nhập chủ Trung Nguyên hay không, cho dù là may mắn nhập quan, thân phận Thất Lỗ dị tộc làm sao có thể lau mặt một cái là thay đổi ngay tức khắc?

642. Chương 642: Nghênh Đón Khâm Sai

Cho dù là địch nhân dị tộc như Hoàn Nhan Tông Bất, Hốt Tất Liệt cũng chỉ tôn kính trung thần trung can nghĩa đảm như Nhạc Vũ Mục, Văn Thiên Tường. Mà bọn Trương Bang Xương, Hồng Thừa Trù, Ngô Tam Quế ngược lại được liệt danh trong Nhị Thần Truyện, di xú vạn năm.

Đi về phía Nam mười dặm ra đón, Hoàng Đài Cát gặp đội ngũ Khâm Sai chậm rãi đi tới.

Tần Lâm biết được còn cách Quy Hóa thành ba mươi dặm bèn cố ý giảm chậm tốc độ, chờ Thổ Mặc Đặc bộ ra đón.

Vào năm Gia Tĩnh, Vạn Lịch, Thổ Mặc Đặc bộ như mặt trời giữa ban trưa, Bắc không Hãn Hải, Nam ép trường thành, Đông tới Sát Cáp Nhĩ, Tây chạm Thanh Hải. Có hai mươi vạn quân hùng mạnh, Hoàng Đài Cát cầm đầu đông đảo quý tộc Mông Cổ nhổ trại ra, chỉ thấy trên thảo nguyên mịt mờ có hàng ngàn hàng vạn kỵ mã, rợp trời phủ đất toàn là nhân mã.

Trong đội ngũ Khâm Sai toàn là cầm y quan giáo và kinh doanh tinh nhuệ, thấy vậy cũng khó tránh khỏi khấn trương. Đội ngũ ngàn người của bọn họ ở trước mặt cả chục vạn thiết kỵ chẳng khác nào thuyền nan giữa biển.

- Thổ Mặc Đặc xưng hùng Tái Bắc, quả nhiên binh cường mã tráng!

Tần Lâm vô tư khen ngợi.

Tay của Ngưu Đại Lực nắm Tấn Thiết Bàn Long Côn có hơi ra mồ hôi, mặt Lục mập cũng run lên mấy cái, trong lòng thầm kêu một tiếng mẹ của ta ôi, Tần ca huynh còn cười được hay sao? Người Mông Cổ thấy huynh đệ mập mạp như vậy, bắt về lóc thịt phơi khô, vậy không dễ chịu chút nào.

Bên người Hoàng Đài Cát, một tên thân binh lớn tiếng kêu lên:

- Tiểu Hãn Hoàng Đài Cát Thổ Mặc Đặc bộ, tới đón Khâm Sai đại thần triều Đại Minh!

Mười tên thân binh gọi một lần tiếp theo, sau đó là một Thiên Nhân Đội, sau đó là một Vạn Nhân đội. Cuối cùng ba Vạn Nhân đội cùng vô số võ sĩ Mông Cổ phụ thuộc cùng nhau kêu to, thanh âm như cuồng phong bão táp quét qua thảo nguyên, uy thế kinh người.

U... U... Một trăm năm mươi tên võ sĩ đồng thời thổi vang lên tù và, tiếng tù và thê lương vang vọng khắp thảo nguyên, xông thẳng lên trời.

Dưới cờ da dê, Hoàng Đài Cát dương dương đắc ý, Thôi Hiến Sách ra ý kiến hay, bày ra thanh thế như vậy, Khâm Sai triều Minh còn không bị dọa vãi ra quần?

Lại thấy trong đội ngũ Khâm Sai, Tần Lâm cỡi Đạp Tuyết Ô Chuy, thân khoác măng bào giang nha hải thủy vượt qua đám người tiến ra, vỗ ngựa đi tới gò đất cách Hoàng Đài Cát hơn trăm bước đứng lại. Chỉ có Ngưu Đại Lực theo sau hộ vệ, quát ngắn một tiếng như sét đánh:

- Đô Chỉ Huy Sứ Hoàng Đài Cát, quỳ nghênh Khâm Sai triều đình!

Sau khi kêu xong, trong lòng Ngưu Đại Lực cũng không nắm chắc, mắt như chuông đồng của y trợn to nhìn chăm chăm thiên quân vạn mã đối diện, lòng bàn tay toát ra mồ hôi ướt đẫm, cảm Tấn Thiết Bàn Long còn cũng cảm thấy trơn tuột.

- Tần trưởng quan, lão Ngưu ta đây phục người rồi, quả thật là gan lớn bằng trời, ta thấy Thường Sơn Triệu Tử Long bất quá cũng chỉ như vậy...

Ngưu Đại Lực dùng đầu lưỡi liếm liếm đôi môi khô khốc, nơm nớp không yên chuyển Bàn Long còn từ tay trái sang cho tay phải, suy nghĩ nếu lát nữa xảy ra đánh nhau, thế nào cũng phải múa cón gạt đỡ tên, bảo vệ ân công Tần Lâm rút lui.

- Cái rắm, nếu thật sự đánh nhau, lão tử đã chạy mất từ sớm!

Tần Lâm nói lời thật lòng hiềm hoi, giơ roi nhắm vào Hoàng Đài Cát ngoài trăm bước:

- Y muốn lừa gạt sắc phong, phái Khoát Nhĩ Chích dâng biểu, đối với triều đình trước kiêu ngạo sau cung kính, bây giờ biết chúng ta đoán được quỷ kế của y lại muốn lấy thế đe người. Hừ, nếu như y thật sự không sợ hãi vậy có thể tự lập làm vương, cần gì phải nhờ chúng ta sắc phong, để lão tử xem y có quý hay không!

Quý hay không, đây là một vấn đề.

Sau khi Ngưu Đại Lực rống to như vậy, Hoàng Đài Cát cũng sững sốt, sau đó rơi vào tình cảnh khó xử.

Giống như Yêm Đáp Hãn là Cha Khắc Lạt Ngõa Nhĩ Đề Triệt Thần Hãn, lại là Thuận Nghĩa Vương triều Đại Minh sắc phong, cũng như vậy, Hoàng Đài Cát là người thừa kế Hãn vị Thổ Mặc Đặc bộ, cũng là Đô Chỉ Huy Sứ thụ dự quan chức triều đình. Nếu đã được triều đình phong chức, vậy phải hành lễ thần tử, đây là chuyện đương nhiên.

Ở kinh sư, lạy Đại Minh Hoàng đế cũng không có gì, thế nhưng lần này là lão đối đầu Tần Lâm làm Khâm Sai, bất kể thế nào Hoàng Đài Cát cũng không cam tâm tình nguyện.

Hoàng Đài Cát, Cổ Nhĩ Cách Đài Cát cùng mấy tên tâm phúc đều đưa mắt nhìn về phía Trí Đa Tinh Thôi Hiến Sách.

Chủ ý này chính là y đưa ra, phủ đầu Khâm Sai triều đình một đòn. Cho dù là tên họ Tần nhờ vào phá án may mắn tiến thân, thấy tình cảnh hoành tráng như vậy còn không bị tan gan vỡ mật?

Ngàn vạn lần không nghĩ tới, không những Tần Lâm không bị hù dọa vỡ mật, ngược lại còn phản kích Hoàng Đài Cát một đòn. Cũng giống như Quan Văn Trường đơn đao phó hội, giơ roi thúc ngựa trước mấy vạn thiết kỵ, Tần Lâm hô to bắt Hoàng Đài Cát quỳ xuống, đảm lượng này quả thật đã vượt qua bình thường.

Thôi Hiến Sách có hơi chần chờ, mấy vạn quý tộc, Na Nhan võ sĩ cùng các chiến sĩ Mông Cổ thấy Tần Lâm mặc hồng bào cỡi tuần mã đứng trên gò đất, ai nấy bàn tán xôn xao:

- Ủa, tên Hán quan này thật là to gan, bề ngoài giống như bạch diện thư sinh, hán không sợ Đài Cát Đại nhân nhà ta sao?

- Nhớ năm đó Ngô Thái Sư mang theo năm người cũng dám đến doanh chúng ta...

Tên võ sĩ Mông Cổ lấy vẻ mặt kính nể nhìn Tần Lâm, Ngô Thái Sư trong lời y chính là Ngô Đoài, thời này người Mông Cổ nhất luật tôn xưng Thái Sư đối với cao quan người Hán đáng cho bọn họ tôn kính, bất kể văn võ phẩm cấp.

Cũng có Na Nhan quý tộc giật mình mở to hai mắt:

- Xem đi, trên người hán mặc long bào, chẳng lẽ là Đại Hoàng đế thiên triều? Nghe nói Hoàng đế thiên triều cũng có tuổi như vậy.

Quý tộc bên cạnh đã từng theo Hoàng Đài Cát đi kinh sư triều cống, từng nhìn thấy Hoàng đế lập tức phun nước bọt xuống đất:

- Ngu dân, đó là mông bào, giống như long bào mà thôi, người nọ là đại quan triều đình, Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đề nói hán là Vi Đà Bồ Tát hạ phạm, còn từng lấy vô thượng thần thông khai thị cho hán. Xem

đi, xe kéo phía sau kia nóc lưu ly, màn trướng thêu phạm văn, chính là pháp giá Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ.

- Không trách hẳn không xem chúng ta ra gì, thì ra là Vi Đà Bồ Tát hạ phàm...

Các võ sĩ Mông Cổ chắc chắn luôn miệng, tràn đầy vẻ sùng bái.

Trên thảo nguyên kính trọng anh hùng, khi dễ phế vật.

Tần Lâm đứng trên gò đất gior roi ngựa lên, lúc này gần buổi trưa, ánh mặt trời màu vàng từ phía Đông Nam chiếu tới, khiến ánh bào của hắn sáng chói như cầu vồng. Một người một ngựa rực rỡ hoa lệ, ngay cả Ngưu Đại Lực cầm côn cũng giống như là hộ pháp thần kỳ theo bên cạnh hắn.

Hoàng Đài Cát vốn là chần chờ không quyết, đám võ sĩ Mông Cổ chậm chạp không thể nhận được mệnh lệnh, càng không dám lỗ mãng. Thậm chí có một số thủ lĩnh bộ tộc nhỏ dẫn dắt bộ hạ lui về phía sau, tay đặt trên ngực tỏ vẻ tôn kính đối với Khâm Sai, vì vậy càng nhiều võ sĩ Mông Cổ hơn tỏ ra kích động.

Oa... Trong đôi mắt to của A Sa lóe lên vẻ sùng bái, đại thúc quả thật quá oai phong, cho dù là sư phụ võ công cái thế, gặp phải quân đội Mông Cổ cũng chỉ có thể tránh lui chín mươi dặm. Tần đại thúc chỉ một người thúc ngựa gior roi, đối mặt mấy vạn đại quân an nhiên bất động, ngược lại là mấy vạn thiết kỵ đối diện phải xao động.

A Sa kéo kéo Uy Linh Pháp Vương:

- Lão lương gạt, lão thấy Tần đại thúc có oai phong hay không? Ha ha...

Đôi mắt gian xảo của Uy Linh Pháp Vương quét qua liên hồi trên người đám quý tộc Mông Cổ đối diện. Ôi nhiều vàng quá, tên này tai đeo vòng vàng chừng hai lượng, tên kia đeo bảo đao bên hông hẳn có ba cân, còn có ngọc mắt mèo, tổ mẫu lục... Ôi, chuyến này sắp phát tài rồi... Không không, lão không có tiền đồ, muốn truyền đạo hoàng pháp, từ nay khai tông lập phái, nối danh đời sau, vì sao lại suy nghĩ cách kiếm tiền như vậy?

Bốp! Pháp Vương nhẹ nhàng tự đánh mình mấy bạt tai, mừng rỡ không khép miệng lại được.

Thôi Hiến Sách đối diện do dự liên tục, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là thấp giọng nói:

- Tiểu vương gia, Hàn Tín có thể nhịn được nổi nhục luân tròn, đại trượng phu biết tiến biết thoái đúng lúc. Chúng ta muốn triều đình sắc phong để chen ép Tam Nương Tử, thu phục bộ chúng theo phe nàg, hôm nay cũng chỉ có thể tạm để cho họ Tần đắc ý nhất thời.

Màn diễn hư trương thanh thế này mười người có chín sẽ bị hù dọa. Dù sao nói thì dễ làm thì khó, mấy vạn thiết kỵ người đông tập nập, lúc chạy trên thảo nguyên ầm ầm như sấm động, cho dù là biết rõ sẽ không đánh, nhưng có mấy người có thể giữ vững trấn định? Nói một câu không khách sáo, cho dù là nói chuyện trước mặt mấy trăm người bình thường, có không ít người cũng căng thẳng tới nỗi nói không tròn câu.

Nhưng sau khi bị Tần Lâm vạch trần, cũng hoàn toàn không thể làm gì được nữa. Nếu Hoàng Đài Cát muốn cầu cạnh triều đình, không dám làm càn, tình cảnh rầm rộ mà y bày ra rốt cục chỉ làm nền cho Tần Lâm mà thôi.

Hoàng Đài Cát cũng không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là vỗ ngựa đi tới trước người Tần Lâm năm bước, thần sắc bất thiện nhìn hắn một cái, cuối cùng vẫn nhảy xuống ngựa, quỳ trên mặt đất vừa vội vừa gấp nói:

- Đô Chỉ Huy Sứ Hoàng Đài Cát ra mắt Khâm Sai đại thần thiên triều, thỉnh an Khâm Sai.

Y gấp ta không gấp, Tần Lâm không vội trả lời, trước tiên hắng giọng, sau đó mới chậm rãi nói:

- Thánh... Cung... Vạn... Phúc... Khụ khụ, ừm, còn gì nữa? Đúng rồi, bản quan suýt chút nữa quên mất, trí nhớ của ta thật là... A, xin Hoàng Đô Ty mau mau đứng lên!

Câu này Tần Lâm nói ra kéo dài nửa ngày, Hoàng Đài Cát phải quỳ ở đó chờ đợi thời gian nửa nén nhang. Lúc này nghe Tần Lâm bảo đứng lên nhanh chóng nhảy dựng dậy, ùng ùng nổi giận.

Ngưu Đại Lực, còn có Lục mập xa hơn một chút suýt chút nữa phun hết cơm ăn đêm qua ra ngoài. Tần Lâm Tần trưởng quan quả thật tổn đức, bắt Hoàng Đài Cát quỳ gần nửa ngày giống như con trai quỳ trước phụ thân.

Chúng quý tộc Mông Cổ cùng các võ sĩ chỉ thấy là Hoàng Đài Cát từ trước đến giờ ngang ngược kiêu ngạo, hiện tại ngoan ngoãn quỳ xuống trước mặt Khâm Sai thiên triều, đáy lòng mỗi người có cảm nhận khác nhau.

Cổ Nhĩ Cách Đài Cát cùng Thôi Hiến Sách liếc mắt nhìn nhau, trên mặt có hơi ửng đỏ

- Chủ ưu thần nhục, chủ nhục thần chết, tiểu nhân thật đúng là xấu hổ vô cùng!

Thôi Hiến Sách lắc đầu, nghiêm nhiên là một vị trung thần Mông Cổ.

Hoàng Đài Cát lên ngựa lần nữa, dẫn Tần Lâm đi về phía quân đội, hung tợn nhìn chằm chằm hắn, thấp giọng uy hiếp:

- Đừng tưởng rằng làm Khâm Sai đại thần là có thể làm gì được ta, cho dù là Đại Hoàng đế các ngươi cũng không thể làm gì hào kiệt vùng Tái Ngoại chúng ta... Hừ, Tần Khâm Sai, ngươi nhìn mấy vạn thiết kỵ ta đây, có thể xưng là tinh binh cường tướng không?

Cuối cùng những lời này, thanh âm của Hoàng Đài Cát đột nhiên cao lên một quãng, truyền ra xa xa.

Tần Lâm toét miệng cười một tiếng:

- Ra chiến trường có thể chống đỡ lâu hơn so với quân dưới quyền Đồ Môn Hãn hay không?

Lần trước ở Kế Trấn, Tần Lâm nghiệm tra thi thể đoán được gian kế của Đồ Môn Hãn và Đồng Hồ Ly, giúp Thích Kế Quang một tay, Đồ Môn Hãn bị đánh sưng mặt sưng mũi, đại bại mà về.

Đồ Môn Hãn chính là gia tộc hoàng kim chính tông truyền đã nhiều đời, Mông Cổ Đại Hãn độc nhất vô nhị, Yêm Đáp Hãn lại là Đại Hãn được sắc phong, thấp hơn một bậc. Mặc dù bây giờ thế lực Thổ Mặc Đặc bộ trên thực tế vượt xa Đồ Môn Hãn, nhưng Hoàng Đài Cát lại không dễ làm cho chúng quý tộc Mông Cổ cùng Na Nhan quan quân nói mình còn mạnh hơn cả Đồ Môn Hãn.

Tần Lâm nói một câu khiến cho y uất nghẹn mặt đỏ tới mang tai, nói cũng không phải, không nói cũng không phải, không thể làm gì khác hơn là hừ mạnh một tiếng, dứt khoát ngậm miệng lại.

- Tam Nương Tử, Tam Nương Tử tới!

Phía sau đại quân Mông Cổ nổi lên tiếng xôn xao, sau đó như thủy triều khuếch tán ra rất nhanh.

Tần Lâm cỡi ngựa cao to, ưỡn thẳng người nhìn ra xa, rất nhanh đã nhìn thấy nơi xa thiết kỵ cuộn cuộn tới. Hàng đầu là một lá cờ da dê màu trắng, bên dưới là một vị nữ tử cỡi Đào Hoa mã, mặt tròn như trăng rằm, ửng hồng như ánh ban mai, không cười mà toát ra mấy phần quyến rũ. Đầu nàng đội đầu đội Bát Bảo quán, thân mặc bách phượng văn y, Hồng Cốt Đóa Cẩm quần, rõ ràng là nữ tử vùng Tái Ngoại, lúc này lại ăn mặc theo nhà Hán.

Tam Nương Tử chạy đến trước ngựa cách Tần Lâm hai mươi bước, ghì cương một cái, tung mình xuống ngựa vô cùng xinh đẹp, chạy tới mấy bước, thanh âm trong trẻo vang lên:

- Vị vong nhân Thuận Nghĩa Vương Chung Kim ra mắt thiên sứ, nghênh tiếp chậm trễ, mong rằng thiên sứ thứ tội!

Thiên sứ không phải là người chim có cánh, mà là Khâm Sai thiên triều phái tới, là Tần Lâm Tần trưởng quan.

Hắn nở một nụ cười, cũng nhảy xuống ngựa, đi lên đưa hai tay đỡ:

- Vì sao phu nhân đa lễ như vậy, triều đình biết Thuận Nghĩa Vương châu trời, đặc mệnh bản Khâm Sai tới chiêu an phủ dụ. Mong rằng phu nhân nén đau thương thuận theo biến cố, chuyện trên thảo nguyên này vẫn phải dựa vào phu nhân, không thể vì vậy mà không gượng dậy nổi. từ website

Lời vừa nói ra, các quý tộc Mông Cổ đều nghe ra hàm ý trong đó, thì ra triều đình vẫn ủng hộ Tam Nương Tử, bất quá bây giờ Hoàng Đài Cát mạnh, Tam Nương Tử yếu hơn, triều đình ủng hộ chung quy có hạn, thắng bại còn khó mà dự liệu.

Tam Nương Tử giương mày lên cao, trung khí mười phần đáp:

- Vị vọng nhân thừa mông triều đình tin trọng, nhất định kế thừa di chí của tiên phụ, bảo cảnh an dân, trông coi một phương!

Tần Lâm không nhịn được thầm nhủ trong lòng, ta còn khuyên phụ nhân nén đau thương thuận theo biến cố, nhìn dáng vẻ của nàng nào giống như vị vọng nhân? E rằng còn tinh minh khôn khéo hơn cả khi Yêm Đáp Hãn còn sống...

Hành động này của hai người lọt vào mắt mọi người, người khác còn chưa cảm thấy được gì, Lục mập đã cười lên trước, chọc vào hông của Ngưu Đại Lực:

- Nhìn xem, trưởng quan chúng ta lại liếc mắt đưa tình cùng Tam Nương Tử, ta thấy lần ‘chiêu an’ này... ha ha...

643. Chương 643: Cầu Kết Dụ Dỗ

Ngưu Đại Lực cũng cười:

- Nhìn dáng vóc Tam Nương Tử này rõ ràng là như lang như hổ, xem ra Từ lão tiên sinh thường hay khoác lác cái gì Chu Dịch Tham Đồng Khế Âm Dương Huyền Công, trưởng quan phải học một chút, nếu không sẽ không thể nào ứng phó, Từ lão tiên sinh thấy thế nào?

Quay đầu nhìn lại cảm thấy thật là kỳ quái, đã không thấy Từ Văn Trường đâu nữa, không biết lão đã chui vào trong xó xỉnh nào.

Cơ hồ cũng ngay lúc đó, Tam Nương Tử cũng kiếng chân quan sát đội ngũ Khâm Sai sau lưng Tần Lâm. Sau đó sắc mặt nàng chợt trở nên buồn bã, thở dài sâu kín, sắc mặt có vẻ thất vọng vô cùng: cố ý mặc bảo quan, vân y, quần đỏ, tên kia lại biến mất không thấy bóng dáng...

- Phụ nhân đang tìm Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Độ sao?

Tần Lâm gơ tay lên chỉ chỉ xe kéo cách đó không xa:

- Pháp Vương đang thành tâm tu trì, thể ngộ chính đạo Bát Nhã Bồ Đề, chờ một lát đến trước linh đường Thuận Nghĩa Vương sẽ hiện thân ra siêu độ vong hồn.

Thể ngộ Bát Nhã Bồ Đề? Uy Linh Pháp Vương lão nhân gia đang nhìn trộm hoàng kim bảo thạch trên người đám quý tộc Mông Cổ, nước miếng chảy ròng ròng.

Tam Nương Tử cũng không yên lòng, nghe Tần Lâm nói như vậy ngược lại lộ vẻ bất ngờ:

- A, vậy sao, vậy thiếp thân phải thay tiên phụ tạ ân điển của triều đình.

Nàng đây là... Tần Lâm như có điều suy nghĩ sờ sờ cằm.

Ngưu Đại Lực lại trợn trừng mắt to như chuông đồng, thật sự không hiểu Khâm Sai triều đình lấy danh nghĩa điếu tang, phủ dụ tới đây, vì sao nhìn dáng vóc Tam Nương Tử không xem chuyện này ra gì như vậy?

Tần Lâm gơ hai tay ra làm hiệu mời Tam Nương Tử cùng Hoàng Đài Cát:

- Đi thôi, mặc dù hai vị hơn phân nửa không có gì hứng thú, bất quá bản Khâm Sai cùng Pháp Vương được triều đình khâm mệnh, cũng phải đi linh đường Thuận Nghĩa Vương cúng tế.

Hoàng Đài Cát cười khan hai tiếng, Tam Nương Tử cũng ửng đỏ gò má, một tả một hữu đi theo bên người Tần Lâm, ba người giục ngựa chạy tới chỗ quần linh cữu Yêm Đáp Hãn.

Trên trăm chiếc tù và thổi vang, tiếng u u vang vọng khắp thảo nguyên, mấy vạn thiết kỵ Mông Cổ đồng thời quay đầu ngựa, theo sát phía sau.

Linh cữu Yêm Đáp Hãn không ở quân doanh ngoài thành, mà quân trong chín tầng cung khuyết bên trong Quy Hóa thành.

Quy mô tòa thành này không lớn, Tần Lâm một mình chạy trước, dẫn mọi người chạy xuyên qua thành, hai bên đường đi dân chúng các tộc Mông Hán rối rít dập đầu đánh lễ.

Dĩ nhiên không phải báii Tần trưởng quan của chúng ta, người ta báii lão lừa gạt Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ đang ở trong xe kéo vui vẻ hoa tay múa chân. Lúc trước ở biên giới Tây Tạng lão bị Uy Đức Pháp Vương bắt ép, đến kinh sư cũng chỉ được mẹ con Lý Thái hậu cùng Vạn Lịch tin tưởng, đám đạt quan hiển quý khác đa phần chỉ là giả lả qua loa. Nào giống như trên thảo nguyên này, cơ hồ tất cả mọi người đều tỏ ra thành kính với lão vô cùng.

Biểu hiện của Uy Linh Pháp Vương, dựa theo lời của A Sa nói, chính là sắp sửa lên cơn động kinh.

Quy Hóa thành dựa theo quy chế để vương xây dựng chín tầng cung khuyết, chính là hơn mười năm trước bọn Triệu Toàn xây cho Yêm Đáp Hãn, mượn chuyện này khuyên lão lập nên đế chế, công khai đối kháng với triều Minh.

Bất quá đầu óc Yêm Đáp Hãn còn chưa hoàn toàn hôn mê, khoan nói thực lực triều Minh rất cuộc như thế nào, chỉ riêng trên thảo nguyên này cũng còn Đồ Môn Hãn đại biểu Đại Hãn Mông Cổ chính thống. Mặc dù thực lực thực tế Yêm Đáp Hãn lớn nhất, nhưng cũng còn có nhiều bề cổ kỵ.

Cho nên từ sau khi chín tầng cung khuyết này được xây xong, Yêm Đáp Hãn vẫn không vào ở. Sau đó Yêm Đáp Hãn phong công, càng không thể nào công khai vào ở những cung khuyết này.

Ngược lại sau khi lão chết, Tam Nương Tử cùng Hoàng Đài Cát giằng co ở ngoài thành, đều hiềm linh cữu vướng tay vướng chân, muốn đem chôn lão đi. Nhưng Khâm Sai triều đình báii tế còn chưa tới, cho nên dứt khoát mang đến cung khuyết bỏ hoang này, tránh ọi người chúg mắt.

Khi còn sống không hưởng thụ, sau khi chết rốt cục được như nguyện, đây thật là một sự mỉa mai tới cực điểm.

Tần Lâm khẽ nhếch một nụ cười giễu cợt, quan sát chín tầng cung khuyết này. So với Tử Cấm thành kinh sư, đây chính là tiêu bản thu nhỏ, hơn nữa chừng mười năm không có người ở, không được duy trì thích ứng, đã bị bão cát vùng Tái Ngoại ăn mòn bề ngoài, lộ vẻ cũ kỹ đổ nát.

Linh cữu Yêm Đáp Hãn để ở chỗ này ít có người phúng viếng. Một vị kiêu hùng cướp lão bà của cháu trai ruột, chiếm đoạt ngoại tôn nữ như vậy, được rất ít người tưởng nhớ. Khi còn sống có quyền thế vô cùng hiển hách, thân tín vây quanh bên người, sau khi chết lại cô đơn, thê thiếp nhi tôn cũng không tới liếc nhìn lão một cái.

Tần Lâm cảm khái một phen trong lòng, chuẩn bị mời Uy Linh Pháp Vương ra.

- Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ!

- Thánh thức nhất thiết công đức vô lượng Uy Linh Pháp Vương!

Tiếng hoan hô như núi lở biển gầm cắt đứt dòng suy nghĩ của Tần Lâm.

Bên ngoài cửa chính đám cung điện này, Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử cầm trong tay hoàng kim trượng trên khảm thất bảo nhà Phật (vàng, bạc, lưu ly, san hô, hổ phách, xa cừ, mã não), vén màn trường màu đỏ thêu đầy phạm văn màu vàng lên. Uy Linh Pháp Vương đầu đội Bối Diệp Tỳ Lư mào, thân mặc pháp bào màu trắng viền đỏ, tay phải cầm Kim Cương Hàng Ma xử, tay trái lắc Kim Cương Trí Tuệ linh (chuông), bảo tướng trang nghiêm vô cùng, chậm rãi cất bước ra

A...

Mấy vạn quân dân chạy theo tới đây nhất thời bùng nổ sôi trào: xem đi, vị Pháp Vương này sắc mặt lộ vẻ từ bi thương xót chúng sinh, lòng đầy trí tuệ bao la vạn tượng, Liên Hoa Sinh, Bát Tư Ba gì đó bất quá cũng chỉ như vậy mà thôi.

- Úm, ma, ni, bá, mễ, hồng!

Uy Linh Pháp Vương ngâm dài sáu chữ chân ngôn, vung Kim Cương Hàng Ma xử lên không. Nhất thời giữa không trung có khói mù bay lên, mây đỏ lượn quanh, lại có ánh lửa xanh âm u lấp lóe xẹt qua không trung, khiến cho tất cả mọi người kinh tâm động phách.

Mọi người lập tức nín thở, không dám thở mạnh, chỉ nghe tim mình đập thình thịch như trống trận.

Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ danh bất hư truyền, quả nhiên thần thông quảng đại, pháp lực cực kỳ thù thắng.

Khói màu tản đi, mây đỏ mất tích, thần sắc Uy Linh Pháp Vương hiển lộ vô cùng, thật giống như Phật tổ niêm hoa vi tiếu, sau lưng khe hiện mưa phùn, dưới ánh mặt trời chiếu như ẩn như hiện một cầu vòng nho nhỏ trên đầu.

Đây là thịnh cảnh cát tường như ý, Tây Thiên giáng xuống Phật quang! Mấy vạn quân dân cả kinh ngạc người, tất cả đều phủ phục xuống đất, dập đầu lia lịa như gà mổ.

Uy Linh Pháp Vương miệng niệm Phật hiệu, từng bước từng bước đi qua đám người. Đi tới đâu quan dân rồi rít tránh ra tới đó, giống như Moses vung trường rìe Hồng Hải.

Không ai chú ý tới trong chiếc xe kéo cực lớn kia, A Sa đang ra sức kéo một cơ quan giống như ống bễ. Trải qua thiết kế tinh xảo, cơ quan này có thể phun hơi nước li ti từ trên nóc xe kéo ra tứ tán, dưới ánh mặt trời chiếu rọi tự nhiên sẽ có cầu vòng xuất hiện.

Không Thanh Tử thò vào đầu xem thử, kinh ngạc nói:

- Tiểu cô nương này khí lực thật lớn, trước kia hai ta thay phiên kéo cũng còn mệt mỗi thở hồng hộc le lưỡi, giống như con chó vàng mà nàng dẫn theo...

- Ngụ dần, vì sao người lại so sánh mình với chó?

Vân Hoa Tử lập tức phản bác.

- Ta nói kệ ta, mắc mớ gì tới người!

- Người đã nói rõ hai ta, hai ta bao gồm cả ta trong đó!

A Sa cảm thấy đau đầu vô kể:

- Câm miệng, nếu không ta cho Đại Hoàng cắn các người!

Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử lập tức ngậm miệng lại thật chặt. Kể từ khi ném mùi đau khổ của Đại Hoàng, hai người bèn xem nó như sinh vật đáng sợ thứ hai trên thế gian này, chỉ sau Tần trưởng quan.

Uy Linh Pháp Vương mới vừa đi xuống xe kéo, Tam Nương Tử liền chấp tay hành lễ:

- Kể từ khi từ biệt ở ven Thanh Hải hồ, rốt cục lại gặp được kim diện Pháp Vương, tín nữ vui mừng vô kể. Có Pháp Vương siêu độ giúp vong phu, ắt có thể tiêu tai giải nghiệp, sớm ngày thăng lên Tây Thiên.

- Phu nhân bớt bi ai, sinh tử bất quá tùy duyên mà thôi, sống có gì vui mừng, chết có gì đau khổ. Không vui không buồn, tự tại viên thông, chính là chân nghĩa của ngā Phật!

Pháp Vương mỉm cười trả lời, giọng điệu rõ ràng là cao tăng đắc đạo mười phần, dứt lời chợt đổi giọng:

- Hô Tất Lặc A Hãn Lý Nhã Đạt Lạp, Cha Khắc Lạt Ngõa Nhĩ Đệ Triệt Thần Hãn quy Tây, vẫn chưa làm cho nàng giác ngộ sao?

Dứt lời, Uy Linh Pháp Vương cầm Kim Cương Hàng Ma xử trong tay nhẹ nhàng điểm vào Mi Tâm Tam Nương Tử.

Mọi người thấy cảnh tượng này càng chắc lưỡi khen ngợi liên hồi. Uy Linh Pháp Vương gấp gờ Yêm Đáp Hãn ở ven Thanh Hải hồ, tặng cho Yêm Đáp Hãn tôn hiệu Cha Khắc Lạt Ngõa Nhĩ Đệ Triệt Thần Hãn, đồng thời cũng tặng cho Tam Nương Tử tôn hiệu Hô Tất Lặc A Hãn Lý Nhã Đạt Lạp, ý là Thánh Mẫu do Bồ Tát chuyển thế.

Sau khi Yêm Đáp Hân từ Thanh Hải trở lại, chuyện này được lưu truyền ra vô cùng rộng rãi, nhưng dù sao không có tai nghe mắt thấy. Hiện tại chúng dân du mục, binh lính thấy Pháp Vương thần thánh vô cùng trong lòng bọn họ khai thị cho Tam Nương Tử, lập tức hô to đánh lễ, coi Tam Nương Tử là Bồ Tát hóa thân.

Các quý tộc Mông Cổ phần lớn đánh lễ quỳ lạy Uy Linh Pháp Vương và Tam Nương Tử, cũng có thủ lĩnh tiểu bộ tộc theo Hoàng Đài Cát do dự không quyết, rồi rút đưa ánh mắt nhìn về phía y: lần trước đi kinh sư, Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ còn đứng ở bên Đài Cát Đại nhân, vì sao hiện tại lại giúp cho Tam Nương Tử?

Hoàng Đài Cát có khổ mà không nói được, oán hận trừng mắt nhìn Tần Lâm đang tránh sang bên cười xấu xa.

Tần Lâm tỏ vẻ vô tội, chuyện này có liên quan gì với ta? Tam Nương Tử Phật duyên thâm hậu, Pháp Vương chính miệng tặng cho tôn hiệu Hồ Tát Lạc A Hân Lý Nhã Đạt Lạp kia mà?

Hoàng Đài Cát kìm nén đến thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Ngạch Triều Ni Mã cầm đầu mười tám hộ giáo La Hán theo phe y, nhưng lực ảnh hưởng của những đệ tử đời thứ hai Trát Luận Kim Đỉnh tự này kém Uy Linh Pháp Vương quá xa. Cho nên lúc Uy Linh Pháp Vương đại hiển thần thông, đám người kia không dám ra mặt bêu xấu.

Vốn đã có chuẩn bị tâm tư, Hoàng Đài Cát thấy Uy Linh Pháp Vương xuất trường với thanh thế như vậy, cảm thấy trong lòng kinh hoảng. Người Mông Cổ mê tín thâm căn cố đế, Tần Lâm khiến cho Uy Linh Pháp Vương trở mặt hình thành áp lực hùng mạnh, cho dù là Hoàng Đài Cát binh cường mã tráng, cũng cảm thấy khó có thể chống đỡ.

May nhờ có Thôi Hiến Sách ở bên cạnh thấp giọng nhắc nhở:

- Hân Vương chớ lo, mới vừa rồi hỏi qua bên Khoát Nhĩ Chích, Ngạch Triều Ni Mã...

Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt, Hoàng Đài Cát lau mồ hôi lạnh trên trán, lẩm bẩm với Ngạch Triều Ni Mã mấy câu, sau đó lập tức đổi giận làm vui, trở nên đắc ý.

Tên này còn muốn giở trò gì? Tần Lâm xem sắc mặt đoán ý, trong lòng âm thầm tính toán.

Dưới vạn chúng chú ý, Uy Linh Pháp Vương ngang nhiên đi vào chín tầng cung khuyết, đi tới chính điện nơi quần linh cửu.

Nơi Tái Ngoại bảo cát rất lớn, thậm chí nắp quan tài Yêm Đáp Hân đóng một lớp cát rất dày, Tam Nương Tử cùng Hoàng Đài Cát đều làm như không nhìn thấy. Chẳng những như vậy, Uy Linh Pháp Vương còn chưa đọc xong một quyển kinh văn siêu độ vong hồn, trên mặt hai vị này đã có vẻ không nhẫn nại.

Xem ra Yêm Đáp Hân quả thật khiến cho người ta không thích, Tam Nương Tử là chiếm đoạt mà được không nói, Hoàng Đài Cát là con ruột thừa kế vương vị lão mà cũng có thái độ thờ ơ như vậy.

Tần Lâm cười thầm trong lòng, đưa mắt ra hiệu cho Uy Linh Pháp Vương. Cũng may từ trước tới nay tâm tư vị Pháp Vương này cũng chưa từng đặt trong tiếng kệ lời kinh, một quyển kinh văn hàm hồ đọc hơn phân nửa, đầu lưỡi đã lú lại, đọc lý lẽ không rõ chữ một hơi, coi như là hoàn thành siêu độ.

Về phần Yêm Đáp Hân rốt cục là được thăng Tây Thiên Cực Lạc hay là bị nhốt ở mười tám tầng địa ngục vĩnh viễn không được siêu sinh, con bà người nào thêm quan tâm?!

Dựa theo tập tục, ba ngày sau sẽ cử hành pháp hội quán đảnh, sau đó mới chôn Yêm Đáp Hân xuống đất.

Đi ra chín tầng cung khuyết, đoàn người phân chia ranh giới rõ ràng, Hoàng Đài Cát cầm đầu, Khoát Nhĩ Chích, Ngạch Triều Ni Mã đều đi sang doanh trường y. Đám người Tần Lâm, Uy Linh Pháp Vương đón nhận lời mời thịnh tình của Tam Nương Tử.

Mới vừa vào đại trường màu trắng, tân chủ hai bên mới hàn huyên mấy câu, Tam Nương Tử đã cười hi hi nhìn nhìn Tần Lâm, mặt đỏ ửng, muốn nói lại thôi.

- Xin Tần Khâm Sai cho tả hữu tạm lui, thiếp thân có mấy câu muốn nói với ngài...

Trên mặt phần thành thực của Tam Nương Tử lộ ra vẻ hơi thẹn thùng.

Mẹ của ta ôi, Lục mậ mới vừa đi ra doanh trường lập tức vỗ đùi thật mạnh, ôm cánh tay Ngưu Đại Lực lay lay:

- Đây không phải là thật, đây không phải là thật, trưởng quan chúng ta... Hắn có phải là người hay không vậy, cấu kết dụ dỗ nữ tử người ta nhanh như vậy!!

Mọi người ở bên ngoài trường chờ đợi, bên tai chỉ nghe gió thổi qua thanh âm của thảo nguyên, chợt trong trường truyền tới tiếng hô khẽ của Tần Lâm, lại cười ha hả mấy tiếng.

Trưởng quan của chúng ta làm gì vậy? Đám cảm y quan giáo Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực thấy đều ngơ ngác, không hiểu vì sao.

Các vị tướng quân Mông Cổ dưới quyền Tam Nương Tử lộ vẻ đắc ý. Trên thảo nguyên không hề coi trọng liệt phụ trình tiết gì cả, nếu như nữ chủ nhân mình có thể mê hoặc được Khâm Sai thiên triều, để cho triều Đại Minh mở nhiều chợ ngựa, buôn lông biên mậu (buôn bán ở biên giới), vậy thì hay quá.

Sau khi Yêm Đáp Hãn phong cống triều đình đáp ứng buôn lông biên mậu, mở ra Trà Mã Hồ Thị, quả thật là mượn sự kiện Bả Hán Na Cát là lý do, nhưng sau lưng lại là nhờ Yêm Đáp Hãn dẫn dắt người Thổ Mặc Đặc dùng hai mươi năm chiến tranh cùng vô số máu tươi đổi lấy. Bất kể hải mậu hay là biên mậu, triều đình vẫn giữ chính sách phong cấm, sợ dĩ chịu cho phép Yêm Đáp Hãn nhập cống, mở ra biên mậu cũng là vì một mỗi sau bao nhiêu năm chiến tranh không ngừng nghỉ.

Nếu như Tam Nương Tử có thể không tổn mũi tên hòn đạn đạt tới mục tiêu, vì sao lại không làm?

644. Chương 644: Nợ Tình Khó Trả

Lại một lát sau, rèm trường vén lên, Tần Lâm cười xấu xa đi ra, thần sắc rất là cổ quái, các vị huynh đệ tiến lên trước muốn hỏi, hần phát phát tay:

- Trở về doanh rồi hãy nói!

Hành dinh Khâm Sai được lập ở bên cạnh quân trường Tam Nương Tử, Tần Lâm trở lại doanh lập tức vỗ tay một cái, gọi lớn:

- Từ Văn Trường lão hầu tử kia ở nơi nào, rút ra đây cho lão tử!

Yên tĩnh không tiếng động, không ai trả lời.

- Đại thúc, ta tìm giúp người!

A Sa nghĩ thấy mùi vị hấp dẫn của chuyện này, con người sáng lên ngời ngời. Nó chỉ sợ thiên hạ không loạn, lấy cây quạt của Từ Văn Trường cho Đại Hoàng nghĩ, sau đó vỗ vỗ đầu nó.

Đại Hoàng xông ra ngoài vèo một cái.

Rất nhanh, ở phía sau một doanh trường truyền tới tiếng kêu của Từ Văn Trường:

- Súc sinh, chó có cắn loạn, ôi chao, chó cắn Lữ Đồng Tân...

- Từ lão tiên sinh, còn trốn đi đâu được nữa?

Tần Lâm ngoài cười mà trong không cười, ánh mắt giống như sói xám nhìn dê con.

Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, A Sa nhìn Từ Văn Trường le lưỡi một cái, kêu Đại Hoàng trở về.

Từ Văn Trường cười khổ không ngừng, bị Tần Lâm bắt được trong quân trường, sau đó mời đám thân tín Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực, Uy Linh Pháp Vương, Mã Bàn tới.

- Tần ca, hôm nay huynh và Tam Nương Tử diễn trò gì vậy?

Lục Viễn Chí mắt la mày lét hỏi.

Tần Lâm nhìn Từ Văn Trường chỉ một cái:

- Diễn trò gì chứ, tiểu quả phụ chiêu thân, nhưng nhân vật chính không phải là tiểu sinh ta đây, mà là vị lão sinh râu tóc bạc phơ này.

Mắt mọi người cũng sắp sửa rơi ra ngoài, nhìn trái nhìn phải, quan sát Từ Văn Trường từ đầu đến chân bảy tám lần, thế nào cũng không tin.

Tam Nương Tử là nữ anh hùng tay cầm binh quyền Tái Ngoại, phụ tá Yêm Đáp Hân thống trị vạn dặm thảo nguyên. Hơn nữa lúc còn trẻ được xưng là đệ nhất mỹ nữ thảo nguyên, hiện tại mới vừa ba mươi tuổi, càng lộ vẻ xinh đẹp thành thực, mê người như quả ngọt vừa chín tới, vì sao nàng lại để ý một lão già như Từ Văn Trường?

Từ Văn Trường đỏ mặt lên, cười khan hai tiếng:

- Hắc hắc, lão đầu tử năm xưa vẫn có hơi anh tuấn đẹp trai...

Mọi người trước hết là cười tỏ vẻ hoàn toàn không tin, tiếp theo rất nhanh không cười được nữa, cẩn thận nhìn lại Từ Văn Trường. Dung mạo trắng trẻo có râu, thiên đình đầy đặn các vuông vức, hai mắt thần quang sáng chói, hơn nữa bụng có thi thơ, rõ ràng là phong lưu không phải hạ lưu.

Lúc Từ Văn Trường gặp mặt Tần Lâm lần đầu tiên, toàn thân dơ dáy bẩn thỉu, tự nhiên mọi người cảm thấy bề ngoài của lão đáng ghét. Thời gian gần đây đã rửa sạch được mối oan, bệnh điên gần như khỏi hẳn, lý tưởng ôm ấp trong lòng nay đã được thi triển, đã sớm thay đổi thành một người khác hẳn, bất quá vì ngày ngày mọi người đều thấy lão cho nên không phát giác ra biến hóa này.

Lúc Từ Văn Trường còn trẻ chính là Giang Nam đệ nhất tài tử nổi danh khắp thiên hạ, được bao nhiêu danh kỹ tranh nhau, quả thật vô cùng anh tuấn đẹp trai. Cho dù bây giờ già rồi, chỉ cần buộc lại gọn gàng mái tóc rối bù, chải chuốt hàm râu dề lại tề chỉnh, cũng có thể gọi là đẹp lão.

Suy nghĩ lại một chút Tam Nương Tử thân là di sương của Yêm Đáp Hân, hôm nay lại đầu đội Bát Bảo quan, thân mặc bách phượng vân y, Hồng Cốt Đóa Cẩm quần, là trang phục nữ nhi nhà Hán, nhất thời mọi người chột hiểu ra.

- Trời ơi, thì ra lão điên còn cất giấu ngón này, vì sao lão dụ dỗ được nữ tử nhà người ta như vậy?

Lục mập vỗ vai Từ Văn Trường một cái thật mạnh.

Từ Văn Trường có vẻ bay bổng tâm thần, hồi ức cũ không ngừng hiện ra trong đầu.

Đó là năm Vạn Lịch thứ ba, lão đã năm mươi lăm tuổi, sắc bén góc cạnh lúc còn trẻ đã bị thực tế vùi dập cho vỡ đầu chảy máu. Hồ Tông Hiến bị oan trong ngục, lão cũng bị chụp mũ là đồng đảng Nghiêm Tung. Đáng thương kẻ sách vạn dặm bình nhung không đổi được một quyển sách cây cầy trồng trợ tâm thường, chí lớn đền nợ nước hóa thành lòng căm phẫn ngập tràn.

Kế Liêu, Tuyên Đại, lúc còn trẻ vẫn nghĩ sẽ lập nên công danh khoáng thế nơi miền biên ải, lưu truyền vạn cổ. Mặc dù hy vọng kiến công lập nghiệp đã sớm hóa thành mộng ảo bọt nước, nhưng lão vẫn cố chấp tay cầm gậy trúc đi khắp nơi thăm dò địa hình, tìm hiểu phong tục dân tình, thu Lý Thành Lương con trưởng Lý Như Tùng làm đồ đệ, dạy binh pháp và Chu Dịch Tham Đồng Khế ngộ ra từ Luyện Khí Ngao Thể thuật...

Cho đến khi gặp được Tam Nương Tử vạn quân đổ ở mạc phủ của lão hữu Tổng Đốc Tuyên Đại Ngô Đoàn.

Nàng là Thuận Nghĩa Vương phi được triều đình sách phong, cũng là phi tử duy nhất của Yêm Đáp Hân sau khi chánh thê chết, chấp chương đại quyền trong những năm cuối đời của Yêm Đáp Hân, hết sức duy trì cục diện hòa bình Yêm Đáp Hân phong cống, kết thúc hai mươi năm chiến loạn. Ất nàng sẽ được lưu danh bất hủ trong sử xanh cùng với những cái tên như Trương Cư Chính, Cao Củng, Ngô Đoàn, Yêm Đáp Hân...

Duy chỉ có Từ Văn Trường nhìn thấy trong ánh mắt nàng toát ra vẻ tịch mịch bi thương.

Nữ tử đang độ tuổi thanh xuân niên thiếu phải gả ột lão nhân đầu bạc đã là bất hạnh chốn nhân gian, thế nhưng còn bị ông ngoại của mình chiếm đoạt. Từ nhỏ nàng đã thích đọc sách thơ nhà Hán, thích những thứ văn nhã. Mà Yêm Đáp Hân lại là kiêu hùng tung hoành thảo nguyên giết người như ngóe, lại hết sức thô lỗ tục tằn.

Năm ấy Yêm Đáp Hân sáu mươi tám tuổi già nua yếu ớt, Tam Nương Tử hai mươi sáu tuổi phong hoa tươi đẹp. Từ Văn Trường năm mươi lăm tuổi trải qua tích lũy cả đời, cộng thêm tài hoa của tài tử Giang Nam, không thể nghi ngờ là một liều độc dược chí mạng đối với phụ nhân thành thực như Tam Nương Tử.

Rốt cục Ngô Đoài phát hiện ra hết thảy, lão thân là Tổng Đốc Tuyên Đại cơ hồ sắp phát điên, tặng cho Tam Nương Tử Bát Bảo quan, bách phượng vân y là vì lung lạc nàng dẹp yên biên cương, cho phép Từ Văn Trường dạy nàng thơ từ thư họa cũng là vì cân nhắc mục đích như trên, vì sao càng về sau lại đi tới cục diện cơ hồ không thể thu thập được?

- Yêm Đáp Hân còn đó, dưới quyền hai mươi vạn đại quân, Tam Nương Tử là người mà lão yêu thương tha thiết, cũng là nhân vật then chốt duy trì đại cục hòa bình. Trước đó, triều đình từng chinh chiến mấy chục năm với Thổ Mặc Đặc bộ, hai bên thầy chết thành núi máu chảy thành sông.

Ngô Đoài chỉ nói một câu như vậy, sau đó ngậm miệng lại.

Từ Văn Trường rơi vào lưới tình lập tức như mới tỉnh lại từ trong mộng, lão lặng lẽ dọn dẹp hành lý, cả đêm rời đi Tuyên Đại, không hề có nửa câu từ biệt với Tam Nương Tử.

- Ta không thể hại nàng, càng không thể hại mấy chục vạn quân dân biên ải!

Từ Văn Trường kể lại chuyện năm xưa mình tỉnh ngộ sau lời của Ngô Đoài, lại nói với Tần Lâm một câu như vậy.

Rốt cục Tần Lâm cùng các huynh đệ đã hiểu, tại sao lúc gặp Từ Văn Trường ở Nam Kinh bộ dáng lão lại thê thảm như vậy. Không chỉ là vì tao ngộ trắc trở năm xưa, cảm phần vì trảng chí khó thành, mà còn có thất ý chốn tình trường.

Rõ ràng hai bên đều có tình cảm với nhau nhưng lại không thể không cất bước thối lui. Mặc dù có câu tuệ kiếm chém tơ tình, thử hỏi thế gian này có bao nhiêu người có thể làm được?

Không chỉ có Tần Lâm bùi ngùi cảm khái, Lục Viễn Chí vốn lẩm miệng lúc này cũng thật lâu không nói một câu, Ngưu Đại Lực đưa bàn tay to như quạt lá bồ lên giụi mắt, ngay cả Uy Linh Pháp Vương cũng miệt mài tuyên Phật hiệu:

- A Di Đà Phật, ái biệt ly là khổ, cầu bất đắc (không được) cũng là khổ, ngã Phật có câu nhân gian có tám cái khổ, quả thật không sai được.

Lần đầu tiên Lục Viễn Chí và Ngưu Đại Lực không cười nhạo Uy Linh Pháp Vương, ngược lại gật đầu, tràn đầy đồng cảm.

Lục Viễn Chí suy nghĩ một chút, nghiêm nghị nói:

- Như vậy bây giờ Yêm Đáp Hân đã chết, trên thảo nguyên không nói cái gì trinh tiết liệt phụ, Tam Nương Tử chính là thân tự do. Từ tiên sinh ngài phần chấn lên đi, chúng ta chỉ cần nghĩ biện pháp đối phó Hoàng Đài Cát, không để cho y thừa kế Hân vị, vậy y sẽ không có cách nào cưới Tam Nương Tử, ngài sẽ có thể cùng nàng 'người hữu tình cuối cùng thành quyền thuộc' rồi còn gì?

- Ôi... Ta không thể hại nàng, càng không thể hại mấy chục vạn quân dân biên ải...

Từ trước tới nay Từ Văn Trường vẫn ưa cười cợt không đứng đắn, thế nhưng vào lúc này lại tỏ vẻ khổ sở thê lương, áo nào vô cùng.

Bọn Lục Viễn Chí Ngưu Đại Lực ngơ ngác nhìn nhau, vì sao lão Từ lại lặp lại câu nói vừa rồi một lần nữa?

Tần Lâm nhú mày một cái:

- Bởi vì Bả Hán Na Cát sao?

- Quả nhiên kế sách của lão phu không gạt được Tần trưởng quan.

Từ Văn Trường thở dài, tràn đầy khổ sở gạt đầu một cái.

Hoàng Đài Cát dã tâm bừng bừng, tràn đầy địch ý đối với triều đình, một lòng muốn hưng binh xâm lấn biên cương. Tuy rằng triều đình không sợ y, nhưng có thể không để ột đại địch như vậy phát triển vẫn là hay nhất.

So ra Tam Nương Tử chu toàn đại cục, nhiều lần ước thúc bộ chúng, hết sức duy trì phong công mang tới hòa bình. Nếu như nằng cầm quyền sẽ là may mắn của Thổ Mặc Đặc bộ, may mắn của quân dân hai tộc Hán Mông vùng biên ải.

Tam Nương Tử uy vọng cao, Hoàng Đài Cát thực lực mạnh, lại là con trưởng thừa kế được công nhận, nếu muốn đập Hoàng Đài Cát xuống, giúp Tam Nương Tử thượng vị cũng không dễ dàng gì. Cho dù cộng thêm pho đại Phật Uy Linh Pháp Vương này, cũng không đơn giản chỉ dùng miệng lưỡi là có thể thành công như vậy được.

Từ Văn Trường tính đúng hết mọi chuyện, biến số duy nhất chính là Bả Hán Na Cát.

Năm đó Tam Nương Tử vốn muốn gả cho Bả Hán Na Cát, kết quả còn chưa kết hôn đã bị ông ngoại Yêm Đáp Hãn chiếm đoạt, Bả Hán Na Cát dưới cơn nóng giận chạy đi đầu hàng triều Minh, các chính trị gia Trương Cư Chính, Vương Sùng Cổ khéo léo dẫn dắt, lúc này mới xúc thành Yêm Đáp Hãn phong công.

Thời gian thấp thoáng mười năm qua nhanh, Bả Hán Na Cát trước đây thanh niên thất ý, hiện nay đã là nhân vật tay cầm trọng quyền Thổ Mặc Đặc bộ. Có lẽ là vì tâm lý bồi thường của Yêm Đáp Hãn, có lẽ là Tam Nương Tử đã từng ở bên cạnh nói giúp, có lẽ là nhờ thân tổ mẫu Bả Hán Na Cát, thê tử kết tóc của Yêm Đáp Hãn xuất lực, nhờ đó y vẫn không bị đào thải. Sau đó y vẫn được triều đình đưa trở về nắm quyền ở Quý Hóa thành, hơn nữa vì có đông đảo quân đội cho nên cũng được xưng là Đài Cát.

Sau khi Yêm Đáp Hãn chết, Tam Nương Tử cùng Hoàng Đài Cát tranh nhau ngày càng kịch liệt, Bả Hán Na Cát lại không có phát ra bất kỳ thanh âm gì, biểu hiện đặc biệt tầm thường khiêm tốn.

Kế sách của Từ Văn Trường chính là để cho đôi ‘Nguyên phối phu thê’ Tam Nương Tử cùng Bả Hán Na Cát gương vỡ lại lành, như vậy sẽ có đủ thực lực đối phó với Hoàng Đài Cát.

- Cứ như vậy, Tam Nương Tử thân cận triều đình cùng Bả Hán Na Cát sẽ chấp chưởng đại quyền, Hoàng Đài Cát một lòng dấy lên chiến loạn sẽ bị áp chế, cục diện hòa bình biên quan sẽ được tiếp tục duy trì, vô số dân chúng Hán Mông sẽ được an cư lạc nghiệp...

Từ Văn Trường càng nói ánh mắt càng sáng, đắm chìm trong tâm trạng hy sinh vì nghĩa lớn.

Mọi người cảm khái trong lòng, cũng không biết nên nói gì cho phải.

- Heo, heo, con bà lão ngu ngốc như heo!

Tần Lâm đột nhiên tức giận mắng to, chỉ Từ Văn Trường quát lớn:

- Lão tính trăm mưu ngàn kế, cuối cùng cũng sót một!

Từ Văn Trường hết sức ngạc nhiên, thế nào cũng không nghĩ tới kế hoạch chịu thiệt thòi để thành toàn đại cục của mình lại bị Tần Lâm mắng cho một trận té tát như vậy.

Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực ngơ ngác nhìn nhau, cảm thấy dường như Tần Lâm mắng thật là quá đáng, Tam Nương Tử cùng Từ lão tiên sinh là một đôi uyên ương khổ mệnh, nói đến khiến cho người ta phải bùi ngùi cảm khái.

Tần Lâm hừ mạnh một tiếng, cười khở lắc đầu:

- Từ Văn Trường ôi Từ Văn Trường, uống cho Tam Nương Tử si tình với lão như vậy, thật ra lão có gì khác với đám lão phu tử cổ hủ trong triều đình? Lão cho rằng nhường Tam Nương Tử cho Bả Hán Na Cát là có thể giúp cho thiên hạ thái bình, vì sao lão không hỏi thử xem nằng có bằng lòng hay không? Hừ, quyền lực Thổ Mặc Đặc bộ đi đôi với việc Tam Nương Tử gả cho ai, nếu không phải như vậy, chúng ta không cần đi tới thảo nguyên chuyển này làm gì.

Sở dĩ triều đình sai phái Khâm Sai đại thần tới đây, ngoài sáng là điều tang, thực tế là lấy chuyện Tam Nương Tử không muốn gả cho Hoàng Đài Cát làm tiền đề, muốn cho chuyện thừa kế Hãn vị Thổ Mặc Đặc bộ có lợi cho phương hướng phát triển của Đại Minh.

Nếu ngay từ đầu Tam Nương Tử đã cam tâm tình nguyện gả cho Hoàng Đài Cát, bọn Tần Lâm cần gì tới đây?

Bất kỳ kế sách nào, chỉ cần bỏ quên tình cảm Tam Nương Tử mà chỉ nói đến thực lực địch ta và thế cục đối sách, chính là xây nhà trên cát.

Nghe xong những lời này của Tần Lâm, Từ Văn Trường trợn tròn mắt, hàm râu run lên bần bật:

- Tần trưởng quan, người... Người nói là, mới vừa rồi Tam Nương Tử nàng...

- Đúng...

Tần Lâm gật đầu một cái, nhìn lão Từ đầy ẩn ý sâu xa:

- Mới vừa rồi ta thử dò xét nàng xem có thật lòng hay không, mơ mơ hồ hồ nói ra kế sách mời nàng gả cho Bả Hán Na Cát, Tam Nương Tử cười to không ngừng, nói nữ nhi thảo nguyên chỉ thích hán tử dám làm dám chịu. Kể gặp chuyện không dám đảm đương, bỏ chạy để người khác thu dọn ình giống như Bả Hán Na Cát, nàng thà rằng gả cho Hoàng Đài Cát dù sao cũng còn vài phần kiêu hùng, cũng không chịu gả cho kẻ bất tài như Bả Hán Na Cát.

Năm đó Yêm Đáp Hãn chiếm đoạt Tam Nương Tử, Bả Hán Na Cát không dám đứng ra tranh chấp, mà vì nổi giận chạy đi đầu hàng triều Minh, đúng là yếu ớt kém cỏi, khó trách Tam Nương Tử chê bai y.

Chỉ bất quá câu vừa rồi của Tần Lâm ‘gặp chuyện không dám đảm đương, bỏ chạy để người khác thu dọn ình’, dường như một lời hai nghĩa, dường như cũng ám chỉ Từ Văn Trường lão đầu tử...

Uy Linh Pháp Vương, Lục Viễn Chí cười cợt nhả, nháy nhó lẫn nhau. Xem kìa, Từ lão đầu nhi không dám ra gặp mặt, người ta có lời oán hận lão kia kìa.

645. Chương 645: Đi Gặp Tình Địch

Từ Văn Trường cũng tỏ ra vừa mừng vừa sợ, thần sắc thay đổi mấy lần, chớp lấy cánh tay Tần Lâm run giọng hỏi:

- Nàng, nàng thật sự nói như vậy sao?

- Còn giả được sao?

Tần Lâm cười khàn khạch quái dị, vỗ vỗ vai lão:

- Khó khăn nhất là tiêu thụ ân mỹ nhân, lão Từ, lần này lão phải quyết định chủ ý.

Từ Văn Trường cắn răng một cái, tay phải nắm quyền ra sức đánh vào lòng bàn tay trái một đòn:

- Liều thôi!

- Được, như vậy ngày mai chúng ta chia nhau hành động!

Tần Lâm quyết định thật nhanh.

- Hành động gì?

- Lão đi an ủi tình nhân cũ một chút, nữ nhân mà, phải dùng lời ngon ngọt vỗ về...

Tần Lâm cười xấu xa chớp chớp mắt, lại nói:

- Về phần bản quan, sẽ thay lão đi gặp tình địch.

Cái nóng kinh sư chưa bớt, trên thảo nguyên quan ngoại đã có hơi lạnh lẽo. Gió mạnh thổi qua cỏ da dê bay phần phật trên một vùng doanh trường bao la rộng rãi, không thấy đâu là cuối.

Nơi này là Bắc Quy Hóa thành, cũng trú đóng một cánh quân hùng mạnh, nhưng lựa chọn cách xa phương hướng Khâm Sai triều đình đến ở phía Nam thành, vô hình trung nói rõ chủ nhân của bọn họ cố ý đặt mình ra ngoài chuyện này.

Cho nên khi các võ sĩ Mông Cổ thấy Khâm Sai đại thần Tần Lâm đột nhiên tới chơi, ai nấy lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc, có người ngơ ngác ngây người, có người vội vàng chạy trở về bẩm báo.

Tần Lâm dẫn Ngưu Đại Lực, Lục Viễn Chí theo hầu tả hữu, còn mang theo mấy tên thông dịch quen thuộc tình huống phía Bắc, phóng ngựa đi thẳng tới doanh Bả Hán Na Cát.

Không giống với quân doanh Tam Nương Tử, Hoàng Đài Cát kiếm bạt cung giương, không khí nơi này có vẻ hết sức nhẹ nhàng thoải mái. Các võ sĩ hoặc là tắm ngựa, hoặc là sửa yên ngựa, đa số rảnh rỗi đi dạo bốn phía.

Bả Hán Na Cát đã không có ý tranh chấp Hãn vị, Hoàng Đài Cát cùng Tam Nương Tử cũng sẽ không tự đứng chọc tới y. Các võ sĩ cũng không khẩn trương chút nào, thấy Khâm Sai triều đình thỉnh linh tới chơi cũng chỉ lộ ra vẻ ngơ ngác không hiểu vì sao. Cho đến khi Tần Lâm dẫn người đi sâu vào trong doanh, cũng vẫn không thấy ai đi ra ngăn trở hoặc là nghênh đón.

Hiện tại còn cách đại trường trung quân cấm cờ lông dê chỉ có mấy chục bước.

Tần Lâm đang cười thầm Bả Hán Na Cát quân kỷ lỏng lẻo, đột nhiên gió đưa một tràng tiếng cãi vã vào tai hắn. Thanh âm này tới từ đại trường trung quân, là một nam một nữ dùng tiếng Mông Cổ gây gổ với nhau.

Thông dịch giải thích cho Tần Lâm:

- Nam mắng nữ ngoại tình, sinh hạ tạp chủng, nữ mắng nam khốn kiếp, vô dụng, ngay cả con ruột cũng không chịu nhận.

Tần Lâm, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực ngơ ngác nhìn nhau, trên thảo nguyên Mông Cổ này quả nhiên phong tục không hề câu thúc. Yêm Đáp Hãn cướp cháu trai ruột lão bà, chiếm đoạt ngoại tôn nữ, hiện tại lại gặp chuyện lạ trong doanh của Bả Hán Na Cát.

Rốt cục một tên tướng quân Mông Cổ mặt vuông miệng rộng, vai nở lưng to tiến ra. Người này chừng bốn mươi tuổi, đầu đội ngân khôi, thân mặc linh căn giáp, chân mang giày da trâu, lưng đeo loan đao Đại Hãn vừa to vừa dài, lộ ra uy phong lẫm lẫm. Chuyện duy nhất khiến cho người ta không hiểu là, trên mặt y có một vết roi đang chậm rãi ứa máu ra.

Là ai đã thương vị tướng quân đằng đằng sát khí này?

Tướng quân Mông Cổ kia quỳ gối xuống đất, giọng ồm ồm nói:

- A Lực Ca ra mắt Khâm Sai đại thần thiên triều, chúc Khâm Sai cát tường như ý! Không biết Khâm Sai tới đây có phải là muốn gặp chủ nhân nhà ta Bả Hán Na Cát hay không?

Người này nói Hán ngữ cũng khá lưu loát, Tần Lâm nghe tên y cảm thấy quen quen. Rất nhanh hắn đã nhớ ra trong sự kiện Bả Hán Na Cát đầu hàng triều Minh, A Lực Ca chính là người đi theo phụng bồi chủ nhân ở Đại Minh một thời gian tương đối dài. Xét ra y cũng có chút cống hiến không lớn không nhỏ đối với chuyện phong cống Yêm Đáp Hãn, chẳng trách nào nói tiếng Hán khá như vậy.

- Không sai, đúng là bản Khâm Sai muốn gặp gia chủ người...

Tần Lâm gật đầu một cái, lại nghiêng đầu ra phía sau nói:

- Lục mập, lấy hai miếng kim sang được do ta phối chế ra đây, cho A Lực Ca tướng quân dùng.

A Lực Ca cũng không từ chối, nhận lấy thuốc dán từ trong tay Lục mập dán lên trên mặt, nói lời cảm tạ với Tần Lâm, sau đó dẫn bọn hắn đi tới đại trường trung quân.

Vén rèm lên tiến vào, Tần Lâm phát hiện bên trong đại trường có ba người đang đứng.

Thứ nhất là một tên quý tộc Mông Cổ trung niên thân mặc tôn phục thêu chỉ vàng, da mặt trắng nõn, bề ngoài cao gầy toát ra khí tức âm u, đây chính là Bả Hán Na Cát. Hôm qua lúc Khâm Sai tới y cũng tới nghênh đón, chẳng qua là thủy chung không lên tiếng, hoàn toàn đặt mình ngoài chuyện này.

Thứ hai chính là một phụ nhân mặc Mông Cổ bào hoa lệ, lưỡng quyền nhô cao, mắt to mày rậm, mặt vuông da vàng, dung mạo hết sức tầm thường, nàng chính là lão bà của Bả Hán Na Cát, tên gọi Đại Thành Bĩ Tề.

Trong lòng nàng đang ôm đứa con trai mười lăm mười sáu tuổi, trẻ con thảo nguyên Tái Ngoại lớn lên trở mã rất nhanh, thật ra thì cũng không có gì khác với thanh niên, chẳng qua là ngũ quan diện mạo lộ ra vẻ hơi non nớt.

Chỉ nhìn một cách đơn thuần tướng mạo cũng biết y là con trai Đại Thành Bĩ Tề, bởi vì bề ngoài hai mẹ con rất giống, cũng là mặt vuông miệng rộng, nước da loang lổ đen vàng. Lúc này đứa con trai đang dùng đũa nĩa giận nhìn Bả Hán Na Cát, cả người phát run, hàm răng nghiến chặt đôi môi đến nỗi chảy máu.

- Thoát Thoát, phụ thân con ngay cả con ruột cũng nghi thần nghi quỷ, y chính là đồ vô dụng, trong lòng y chỉ có yêu tinh Chung Kim kia là tốt. Chúng ta đi đi, đừng ở lại chỗ này thêm mất mặt xấu hổ!

Đại Thành Bĩ Tề tức giận dùng tiếng Mông Cổ thóa mạ, sau đó kéo mạnh Thoát Thoát, hai mẹ con hậm hực rời đi.

Thông dịch nói lại lời này cho Tần Lâm nghe, hắc cười cười, quan sát vết roi trên gương mặt vuông vức của A Lực Ca, trong phút chốc hiểu ra được không ít chuyện.

Bả Hán Na Cát xanh cả mặt không nói được một lời, cho đến khi lão bà cùng con trai đi rồi mới dùng tiếng Hán nhìn Tần Lâm miễn cưỡng cười nói:

- Chút chuyện nhà đây đưa không rõ, khiến cho Khâm Sai chê cười, không biết Khâm Sai đến chỗ này có gì chỉ giáo? Tên A Lực Ca ngu xuẩn này, đồ heo không có giáo dục, còn không mau đi mang trà sữa ra dâng lên cho Khâm Sai?

A Lực Ca tức tối thở hồng hộc, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là chịu đựng tức càn hông sải bước ra ngoài. Sau đó có mấy tên đầy tớ nữ tiến vào trải đệm gấm thêu hoa mời bọn Tần Lâm ngồi, lại dùng bình bạc chén bạc châm trà sữa, sau đó còn dâng lên mấy món ăn vặt như bánh bắp, thịt bò khô, nho khô...

- Nào, khách nhân tôn quý, xin mời dùng trà sữa!

Bả Hán Na Cát nâng chén bạc đựng trà sữa lên cao khỏi đỉnh đầu, tỏ vẻ tôn kính mời Tần Lâm.

Tần Lâm cũng bưng lên uống, loại trà sữa Mông Cổ này mới uống vào miệng có hơi tanh, nhưng uống một lúc quen rồi cũng cảm thấy mùi vị thơm ngọt vô cùng.

646. Chương 646: Di Truyền Ấn Tính

Tần chủ hai bên đều biết, Tần Lâm tới nơi này vừa không phải là vì xem Bả Hán Na Cát gây gỗ cùng lão bà, cũng không phải là vì uống trà sữa, vì vậy sau khi hàn huyên đôi câu, Tần Lâm liền đi thẳng vào chính đề:

- Tam Nương Tử và Hoàng Đài Cát hai bên giằng co với nhau như vậy, lão huynh người thủy chung ở cách sông xem lửa cháy, là muốn tọa sơn quan hổ đấu hay là có mưu đồ khác?

Bả Hán Na Cát ngẩn ra, tựa hồ không ngờ tới Tần Lâm thẳng thắn như vậy, một lúc lâu sau mới ấp úng nói:

- Khâm, Khâm Sai Đại nhân, hạ quan cũng không có tính toán gì, chuyện... chuyện vương vị thừa kế này thế nào cũng sẽ không đến phiên hạ quan, có đúng hay không?

Quả nhiên bị lão tử đoán trúng! Tần Lâm cười lạnh trong lòng một tiếng, y chỉ chịu nói vô duyên với vương vị, cũng không nói vấn đề Tam Nương Tử gả cho ai, rõ ràng trong lòng còn có vẻ nhớ mãi không quên.

Tần Lâm bưng lên trà sữa uống một hớp, sau đó ngoài cười mà trong không cười nói:

- Vương vị cố nhiên là tốt, mỹ nhân cũng không tồi, nói vậy hử là lão huynh vừa ý thứ sau.

Ánh mắt Bả Hán Na Cát sáng lên, lập tức phát tay lệnh cho tả hữu lui ra, sau đó thấp giọng:

- Nếu như Tam Nương Tử chịu gả cho tiểu nhân, tiểu nhân tình nguyện giúp con trai nàng cùng Yêm Đáp Hân sinh ra Bất Thập Thất Lý kế vị ngôi vương, tiểu nhân ở bên cạnh phụ tá mà thôi. Cầu xin Khâm Sai tác thành...

Tần Lâm cười khở:

- Chuyện này e rằng sẽ làm cho người khác khó chịu, thật ra bao nhiêu năm qua, hử lão huynh biết thái độ của Tam Nương Tử đối với người chứ?!

- Chính là như vậy, cho nên bây giờ mới là cơ hội tốt ngàn năm một thuở!

Bả Hán Na Cát nói với vẻ không chút quan tâm, cũng không hề tỏ ra xấu hổ.

Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực nghe đến đó thiếu chút nữa phun trà sữa ra ngoài. Lúc trước đối mặt Yêm Đáp Hân không dám kháng cự tranh chấp, bây giờ lại thừa dịp người gặp nguy mà lấn tới, nhân phẩm vị lão huynh này quả thật là kém cỏi.

Tần Lâm cũng á khẩu nghẹn lời, trong lòng biết muốn thuyết phục Bả Hán Na Cát sẽ không dễ dàng gì. Đổi lại mình ở địa vị của y suy nghĩ một chút cũng biết, con trai lại nghi ngờ không phải là con ruột, đương nhiên y rất muốn ra sức lôi kéo cho bằng được đệ nhất mỹ nữ thảo nguyên, Chung Kim Cáp Truân Tam Nương Tử.

Huống chi lúc trước nếu không phải là Yêm Đáp Hân ý mạnh nhúng tay, Tam Nương Tử vốn đã gả cho y từ sớm.

Tần Lâm đưa tay gỡ đầu một cái, bắt đầu nảy sinh ý tưởng xấu xa trong lòng.

Từ biệt Bả Hán Na Cát, Tần Lâm dẫn người trở lại hành dinh Nam Quy Hóa thành. Sau khi biết được Từ Văn Trường còn chưa trở về từ doanh Tam Nương Tử, các huynh đệ cười xấu xa một trận, bao hàm nhiều ẩn ý.

Tần Lâm ngựa không ngừng vó, lập tức cho người đi gọi Triết Biệt tới.

Triết Biệt xuất thân Thổ Nhĩ Hố Đặc bộ, cũng tức là nhà mẹ Tam Nương Tử cùng Đức Mã phu nhân. Đức Mã phu nhân đã bị Hoàng Đài Cát hại chết, y nghiễm nhiên trở thành Đại tướng tâm phúc dưới quyền Tam Nương Tử, còn từng làm sứ giả báo tang đi kinh sư một chuyến, lại cùng Khâm Sai đại thần Tần Lâm trở lại thảo nguyên.

Vừa thấy Tần Lâm, Triết Biệt liền quỳ xuống đất dập đầu mấy cái thật kêu:

- Triết Biệt ra mắt Tần ân công, ân công cát tường như ý.

Tần Lâm cười ha hả đỡ y lên, hỏi y có biết giữa hai người Bả Hán Na Cát và Đại Thành Bĩ Tề đã xảy ra chuyện gì hay không.

Gãi đầu suy nghĩ một hồi, Triết Biệt nói:

- Đại Thành Bĩ Tề sinh con trưởng cho Bả Hán Na Cát, gọi là Thoát Thoát, không biết có chuyện gì, gần đây Bả Hán Na Cát nghi thần nghi quỷ, nói Thoát Thoát là tạp chủng do Đại Thành Bĩ Tề cùng A Lực Ca tư thông sinh hạ. Hai người cãi vã với nhau về chuyện này suốt ngày, tất cả mọi người đều tới xem bọn họ bêu xấu. Hiện tại chủ nhân nhà ta Tam Nương Tử tranh nhau với tên khốn Hoàng Đài Cát kia, Bả Hán Na Cát lại không thêm để ý tới cũng là vì chuyện này làm cho phiền lòng.

Tần Lâm sờ cằm, như có điều suy nghĩ.

Lục mập nghe đến đó liền vỗ đùi một cái:

- Ha ha, vậy là sao, ta thấy Thoát Thoát cũng rất giống con của A Lục Ca, xem ra chuyện này Bả Hán Na Cát thật sự mọc sừng rồi!

- Không nên nói bậy!

Triết Biệt có vẻ nổi nóng, lớn tiếng nói:

- A Lục Ca rất trung thành, là hảo hán cứng rắn kiên cường, sẽ không có chuyện tư thông với Đại Thành Bĩ Tề.

Tần Lâm khoát khoát tay, ngăn Triết Biệt đang nổi nóng:

- Mới vừa rồi nghe lời người nói, trước kia Bả Hán Na Cát cũng không có hoài nghi gì, là gần đây mới đột nhiên cãi vả hay sao?

Triết Biệt vô cùng khẳng định gật đầu một cái.

- Vậy thì có gì chứ, con trai càng lớn càng không giống cha, cho nên Bả Hán Na Cát từ từ phát hiện!

Lục mập tỏ vẻ xem thường.

- Không đúng...

Tần Lâm lập tức phản bác:

- Nếu như chỉ là tướng mạo, Thoát Thoát cũng không phải là hôm nay mới có dáng vẻ như vậy, qua mười mấy năm Bả Hán Na Cát cũng không phát hiện dung mạo con trai không giống mình, trừ phi mất y mù... Trong này nhất định có nguyên nhân khác!

Lục Viễn Chí nói:

- Có lẽ là y bắt gặp lão bà cùng A Lục Ca vụng trộm.

Ngươi Đại Lục ở bên cạnh thọt vào hông tên mập một cái:

- Chúng ta đã nghe được hai người gây gổ với nhau, nếu là Đại Thành Bĩ Tề vụng trộm bị bắt, lúc gây gổ nàng còn có thể nói chuyện cứng cỏi dõng dạc như vậy được sao?

Lục Viễn Chí cứng họng, xấu hổ gãi đầu một cái.

- Xem ra phải hỏi người trong cuộc rồi...

Tần Lâm bật cười, nhìn nhìn Triết Biệt:

- Mới vừa rồi nghe người biện hộ thay A Lục Ca, hẳn là các người rất thân phải không?! Hãy lắng lẽ đưa y tới đây, cứ nói nếu như y thật sự không có tư thông với Đại Thành Bĩ Tề, bản quan có thể trả lại trong sạch cho y.

Dĩ nhiên không thành vấn đề, Triết Biệt lại dập đầu cáo từ, sau đó hào hứng đi ra ngoài.

Ước chừng qua thời gian một nén nhang, Triết Biệt trở lại, y hoàn thành nhiệm vụ cực kỳ vượt trội, không chỉ có dẫn đến A Lục Ca, còn có thêm Đại Thành Bĩ Tề cùng Thoát Thoát.

- Ra mắt Khâm Sai, nghe Triết Biệt nói ngài có thể trả lại trong sạch ẹ con ta có phải không?

Đại Thành Bĩ Tề nửa tin nửa ngờ nhìn Tần Lâm, lại hỏi:

- Là mời Thố Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ tới làm phép sao?

- Không phải vậy, bản quan có biện pháp khác trả lại trong sạch cho các người...

Tần Lâm dừng một chút, nhìn nhìn Đại Thành Bĩ Tề cùng A Lục Ca với ả ý sâu xa:

- Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là hai người các người quả thật chưa từng làm chuyện có lỗi với Bả Hán Na Cát.

Trên mặt A Lực Ca còn dán thuốc dán Tần Lâm đưa, miệng khê mấp máy, ước chừng là bị Bả Hán Na Cát giầy vò đã nhiều, rốt cục không nói gì.

Ngược lại Thoát Thoát trẻ tuổi vùng quỳn đập vào ngực mình, rống to lên:

- Mẫu thân, trung thành, phụ thân, sai rồi!

Đại Thành Bĩ Tề kéo kéo con trai, tức giận nói:

- Tần Khâm Sai, thật là xấu hổ, Thoát Thoát nói tiếng Hán không tốt, nhưng nó không có ác ý.

Tần Lâm gật đầu một cái, tỏ vẻ không có vấn đề gì.

Bọn Uy Linh Pháp Vương, Lục Viễn Chí trong đại trưởng đến bây giờ cũng không có mở miệng nói chuyện, nhưng trong mắt ai nấy đều lộ ra vẻ hài hước.

Nguyên nhân không có gì khác, dung mạo hình dáng Đại Thành Bĩ Tề, A Lực Ca và Thoát Thoát quả thật rất giống nhau, hiện tại đứng chung một chỗ chẳng khác nào một nhà ba người.

Tần Lâm cũng không nói nhảm, lúc này ném ra câu hỏi mà hẳn chuẩn bị đã lâu:

- Đại Thành Bĩ Tề, tôn phu Bả Hán Na Cát hơn mười năm qua vẫn không hề nghi ngờ Thoát Thoát, bây giờ đột nhiên nói nó không phải là con trai ruột, nàng có thể nói cho ta biết đây là vì sao không?

Đại Thành Bĩ Tề cùng A Lực Ca ngơ ngác nhìn nhau, hai người đều tỏ ra vạn phần bất đắc dĩ.

- Ôi, cũng là Trường Sinh Thiên giáng xuống tai họa!

Đại Thành Bĩ Tề buông tiếng thở dài, nói ra nguồn cơn.

Thoát Thoát sinh ra cũng không giống phụ thân, nhưng vô cùng giống mẫu thân, cho nên Bả Hán Na Cát cũng không nghĩ nhiều, cứ như vậy mãi cho đến bây giờ.

Mấy ngày trước, Hoàng Đài Cát lấy được một ít đậu tằm tươi, đây chính là đồ tương đối hiếm trên thảo nguyên, bởi vì người Mông Cổ chỉ chuyên nhờ chăn nuôi mà sống. Mười năm trước đám người Bạch Liên Bắc tông Triệu Toàn ra Tái Ngoại, chiêu mộ Hán dân khẩn hoang, một dãy Phong Châu mới từ từ có nông nghiệp, nhưng trồng trọt rau quả vẫn còn tương đối ít.

Hoàng Đài Cát vì lung lạc chư vị quý tộc Mông Cổ, bèn lấy đậu tằm với thịt dê nướng, bánh bơ và rượu ngon mời các quý tộc ăn uống.

Bả Hán Na Cát tay cầm trọng binh dĩ nhiên cũng được mời, y còn dẫn theo lão bà và con trai cùng đi hưởng dụng thức ăn ngon, ba người ăn ngon ngấu no nê một bữa.

Không ngờ rằng vui quá hóa buồn, sau khi Thoát Thoát trở về chợt cảm thấy tâm phiền ý loạn, đau bụng, nóng rần lên. Đầu tiên là mắt trở nên vàng, tiếp theo da toàn thân trở nên vàng khè, đi tiểu lắt rất như xị nước tương, gần như sắp sửa tắt thở.

Bả Hán Na Cát và Đại Thành Bĩ Tề vừa giận vừa sợ, ban đầu còn tưởng rằng là Hoàng Đài Cát hạ độc hại người, nhưng lại cảm thấy rất kỳ quái. Các quý tộc đều khác không có chuyện gì, vì sao Hoàng Đài Cát chỉ muốn hại một hài tử mười lăm tuổi? Nếu như y muốn hại Bả Hán Na Cát cũng còn có thể hiểu được.

Sau đó là một vị lão quý tộc lúc trước cùng nhau kết bạn hàng Minh nhớ tới, chừng mười năm trước ở quan nội, cũng từng ăn qua đậu tằm tươi bán ngoài chợ. Lần đó A Lực Ca tham lam ăn nhiều nhất, kết quả cũng trên thổ dưới tả, da dẻ toàn thân ngả vàng, đi tiểu lắt rất giống như vậy. Một tráng hán hết sức khỏe mạnh lại nằm liệt giường chừng bảy tám ngày mới khỏi, suýt chút nữa là mất mạng.

Lúc đó Tổng Đốc Tuyên Đại Vương Sùng Cổ mời danh y tới chẩn bệnh, theo lão tiên sinh kia nói, có một số rất ít người ăn đậu tằm sẽ trúng độc, hơn nữa thường thường nam nhân trong một gia đình sẽ có vài người như vậy. Không có biện pháp gì có thể hóa giải, cho dù là dùng thuốc giúp nôn ói và thuốc xổ trợ giúp đưa độc tính đậu tằm ra ngoài cơ thể, tương lai cũng sẽ không muốn ăn món này nữa.

Bả Hán Na Cát cũng nhớ lại chuyện năm đó, vì vậy lập tức mời thầy thuốc người Hán trong Quy Hóa thành kê thuốc gây nôn và thuốc xổ, lại sai người hết lòng điều trị. May là Thoát Thoát trẻ tuổi khỏe mạnh, sau mấy ngày dần dần khỏi hẳn.

Nhưng suy nghĩ một chút cảm thấy không đúng, Bả Hán Na Cát chợt nhớ tới lời của danh y lão tiên sinh năm xưa ‘thường thường nam nhân trong một gia đình sẽ có vài người như vậy’. Thật là kỳ quái, Bả Hán Na Cát không có tật xấu này, lão bà Đại Thành Bĩ Tề không có tật xấu này, không hiểu vì sao A Lực Ca cùng Thoát Thoát có vấn đề giống như vậy?

Như vậy rốt cục Thoát Thoát là con ai?

Càng suy nghĩ, Bả Hán Na Cát càng cảm giác mình làm ‘kẻ hốt ồ’, trong lòng có định kiến, nhìn thế nào cũng cảm thấy con trai giống A Lực Ca hơn.

Suy nghĩ lại kỹ càng hơn nữa, lúc trước khi Đại Thành Bĩ Tề mang thai Thoát Thoát, Bả Hán Na Cát đã từng ra ngoài mấy ngày, A Lực Ca ở lại trong doanh.

Quả thật không thể nào nhìn được, tuy rằng Bả Hán Na Cát không dám tranh Tam Nương Tử với Yêm Đáp Hãn, nhưng không có nghĩa là A Lực Ca cũng có thể cảm ứng y. Bả Hán Na Cát lập tức nổi giận xung thiên, gọi lão bà và A Lực Ca tới chất vấn.

Dĩ nhiên Đại Thành Bĩ Tề cùng A Lực Ca sẽ không thừa nhận, bọn họ cãi nhau một trận ồn ào huyên náo, làm cho chuyện này ai ai cũng biết, trở thành một chuyện cười của Nam Bắc Quy Hóa thành.

Cũng may là Bả Hán Na Cát hành sự có hơi dài dòng dây dưa, nếu là Yêm Đáp Hãn gặp phải chuyện như vậy, sợ rằng đã sớm làm thịt cả Đại Thành Bĩ Tề, Thoát Thoát cùng A Lực Ca một lượt.

Đại Thành Bĩ Tề nói ‘lời của thầy thuốc người Hán không hẳn là có thể tin, người thà tin người ngoài mà không tin lão bà mình sao, người quả thật là vô dụng!’

Bả Hán Na Cát lại trở nên dao động, chẳng qua là thủy chung khó lòng làm rõ chân tướng, bất cứ kẻ nào gặp phải loại chuyện như vậy đều cảm thấy hoang mang. Cho nên ngày ngày y thường hay gây gỗ với Đại Thành Bĩ Tề, không đánh thì mắng A Lực Ca, tự cho là mình thông minh thử dò xét hai người bọn họ, để xem có thể phát hiện ra chỗ nào khả nghi hay không, vì vậy lúc Tần Lâm tới doanh Bả Hán Na Cát mới gặp phải cảnh tượng cãi nhau như vậy.

- Nếu Tần Khâm Sai có thể rửa sạch oan uổng ẹ con ta, xin cam nguyện vĩnh viễn nghe theo ngài sai khiến, không dám trái lời chút nào!

Đại Thành Bĩ Tề nhìn Tần Lâm hết sức thành khẩn.

Tần Lâm cúi đầu trầm ngâm, Lục Viễn Chí không biết hẳn đang suy nghĩ gì, thấp giọng nói:

- Thái sư phụ cũng phát hiện ăn đậu tằm trúng độc, đúng là nam nhân trong một nhà dễ dàng mắc phải, không biết rốt cục là loại bệnh gì. Để thấy Đại Thành Bĩ Tề này nói chuyện có vẻ không thật, e rằng nàng và A Lực Ca...

- Đúng là đàn ông dễ dàng bị bệnh, về phần nữ tử, thường thường là chỉ mang mầm mống mà không phát...

Tần Lâm nói bổ sung.

A?! Lục Viễn Chí giật mình trợn to hai mắt, thì ra Tần ca đã sớm biết tới loại bệnh này.

Dĩ nhiên hẳn biết, đây là bệnh đậu tằm, một loại bệnh di truyền gia tộc, người mắc bệnh sau khi ăn đậu tằm tươi sống hoặc tiếp xúc với phấn hoa đậu tằm, sẽ sinh ra chứng huyết tan (hồng cầu bị vỡ) hay thiếu máu cấp tính.

Bởi vì người mắc bệnh bị khiếm khuyết di truyền, hồng cầu trong máu bọn họ thiếu đi một loại vật chất mà hồng cầu bình thường có sẵn để chống oxy hóa. Mà đậu tằm tươi là chất oxy hóa cực mạnh, sau khi ăn vào lập tức đưa tới phản ứng huyết tan.

Phái nam mắc loại bệnh này chiếm chừng chín thành trở lên, phần lớn sau khi ăn đậu tằm một hai ngày phát bệnh, triệu chứng là chán ăn, mệt nhọc, nhiệt độ cơ thể giảm, buồn nôn, đau bụng bất thường. Kể đó

bởi vì huyết tan mà sinh ra hiện tượng mắt ngả vàng, da dẻ toàn thân cũng trở nên vàng, xuất hiện hiện tượng đi tiểu lắt lắt và thiếu máu cấp tính.

647. Chương 647: Nghi Điểm

Lúc bệnh trở nên nghiêm trọng sẽ khiến cho bệnh nhân tiểu ra máu, bị choáng, chức năng tim và chức năng thận suy kiệt. Lúc thiếu oxy trầm trọng còn có thể thấy đồng tử lệch sang bên cố định, nếu như không kịp thời chữa trị sẽ tử vong trong vòng một đến hai ngày.

Tần Lâm giải thích đại khái một lần những lời này bằng phương thức mọi người có thể nghe hiểu được.

Đại Thành Bĩ Tề cùng A Lực Ca ngơ ngác nhìn nhau, hai người vô cùng không phục.

Lục Viễn Chí cười nói:

- Nói như vậy, đầu Bả Hán Na Cát lão huynh thật sự mọc sừng hay sao?

Tần Lâm lắc đầu một cái:

- Vậy thì chưa chắc, tên mập đệ chỉ biết một mà không biết hai.

Đúng theo như lời Lục Viễn Chí, bệnh đậu tằm là một loại bệnh di truyền, nhưng phương thức nó di truyền có hơi quỷ dị, dùng cách nói của đời sau chính là ‘bệnh di truyền ẩn tính nhiễm sắc thể X’.

Tần Lâm khẽ mỉm cười, đột nhiên lại hỏi:

- Nếu như bản Khâm Sai đoán không sai, Đại Thành Bĩ Tề, A Lực Ca, hai vị rất có thể là cùng chung một tổ tiên, có đúng hay không?

- A, người... Làm sao người biết, là ai nói cho người biết?

Đại Thành Bĩ Tề hết sức kinh hãi, lại nghiêng đầu qua chỗ khác, tức giận nói:

- A Lực Ca, miệng của người còn rộng hơn miệng quạ!

A Lực Ca cười khở:

- Nữ chủ nhân tôn kính, tiểu nhân cũng không có nói ra chuyện này.

Triết Biệt lập tức trợn mắt thật to:

- Sao hả, hai người các người một là người Vĩnh Tạ Bố, người kia đến từ Ngạc Nhĩ Đa Tư, vì sao lại...

Đại Thành Bĩ Tề hơi do dự chốc lát, được ánh mắt ôn hòa của Tần Lâm khích lệ, rốt cục cũng nói ra chuyện giấu giếm đã lâu.

Năm đó các bộ trên thảo nguyên chinh chiến lẫn nhau, giết tiền cướp lương cướp nữ nhân là hết sức bình thường. Sau khi tổ mẫu A Lực Ca sinh ra ba đứa con liền bị dân du mục Vĩnh Tạ Bố cướp đi, từ đó trở đi biệt vô âm tín.

Cho đến khi Đại Thành Bĩ Tề gả cho Bả Hán Na Cát, có lần A Lực Ca nói chuyện phiếm cùng nữ chủ nhân trong lúc vô tình mới biết, sau khi tổ mẫu chưa từng gặp mặt của mình bị cướp tới Vĩnh Tạ Bố tộc lại cùng người Vĩnh Tạ Bố sinh ra hai đứa trẻ, một người trong đó chính là mẫu thân của Đại Thành Bĩ Tề.

Nói cách khác, Đại Thành Bĩ Tề và A Lực Ca thật ra là biểu huynh muội.

Nhưng vì để tránh cho hiềm nghi sửa dếp vườn dưa, hai người cũng không nói chuyện này ra ngoài. Huống chi tổ mẫu A Lực Ca bị cướp đi, bất kể thế nào cũng là chuyện không đẹp để gì.

Ngay cả Triết Biệt cũng không biết ẩn tình này, Tần Lâm lại có thể một lời vạch trần chỗ máu chốt như vậy, Đại Thành Bĩ Tề cùng A Lực Ca đều vạn phần kinh ngạc, nhìn nhìn Tần Lâm, lại nhìn nhìn Uy Linh

Pháp Vương đang tỏ ra ung dung tự tại, âm thầm nghĩ ngợi chẳng lẽ là Pháp Vương dùng đại thần thông vô biên tra chuyện quá khứ vị lai một lượt, mới biết được đầu đuôi gốc ngọn chuyện này?

- Úm, ma, ni, bá, mê, hồng...

Uy Linh Pháp Vương miệng tuyên sáu chữ chân ngôn, làm ra dấu hiệu như từ hàng phổ độ:

- Một khi minh tâm kiến tính, thiên nhân lập tức khai mở, có thể biết được quá khứ vị lai trên thế gian này.

Tần Lâm cố nhin không đá vào móng lão lưu manh này một cước, rốt cục cũng không vạch trần lão, chuyện này nào có dựa vào Phật pháp gì.

Con người có hai mươi ba đôi nhiễm sắc thể, trong đó hai mươi hai đôi nhiễm sắc thể thường, một đôi nhiễm sắc thể tính quyết định giới tính nam nữ.

Nếu như dùng ký hiệu để biểu thị giới tính của đôi nhiễm sắc thể tính này, phái nam là XY, phái nữ là XX.

Bệnh đậu tằm thuộc về bệnh di truyền ẩn tính nhiễm sắc thể X, thiếu sót gene ở nhiễm sắc thể X, hơn nữa là ẩn tính. Phái nữ là XX, có hai nhiễm sắc thể X, nếu như một nhiễm sắc thể trong đó xảy ra khiếm khuyết, nhưng nhiễm sắc thể còn lại bình thường, gene khiếm khuyết sẽ 'ẩn đi', cũng không phát tác. Biểu hiện suốt đời của nữ tử này cũng sẽ bình thường, chỉ là mang trong người một gene khiếm khuyết.

Nếu như cả hai nhiễm sắc thể X đều có thiếu sót, vậy nữ tử này mới có thể mắc bệnh, dĩ nhiên trừ kết hôn huyết thống quá gần, xác suất hai nhiễm sắc thể X đồng thời mắc bệnh là rất thấp. Cho nên nữ tử chủ yếu là mang mầm bệnh, phát ra bệnh rất ít, Đại Thành Bỉ Tề chính là một người mang theo mầm bệnh như vậy.

Nhưng phái nam lại bất đồng, nhiễm sắc thể tính là XY, chỉ có một X, cái X này không có khiếm khuyết tật bệnh thì thôi, nếu như có, cũng không giống như phái nữ còn có nhiễm sắc thể X thứ hai có thể bổ túc. Như vậy nam nhân này nhất định xuất hiện bệnh tình, trở thành người mắc bệnh.

Trong ba người trong trường hiện tại, A Lực Ca và Thoát Thoát phái nam chính là người mắc bệnh, mà Đại Thành Bỉ Tề phái nữ lại là mang theo mầm bệnh.

Tần Lâm thay thế XY bằng âm và dương, đem thiếu sót gene nói thành bệnh, giải thích cặn kẽ cho bọn họ một phen.

Mọi người nghe như đi trong sương mù dày đặc, có người hiểu được năm sáu thành, có người chỉ hiểu ba bốn thành, mơ mơ hồ hồ cũng chạm được tới cửa.

- Loại chuyện như vậy, tiểu nhân cũng đã từng gặp qua...

Triết Biệt gãi gãi đầu, cố gắng tìm lời nói:

- Trước đây đã lâu ta có một con ngựa đực mắt màu xanh biển, ta nghe nói mắt xanh biển là điềm cát tường cho nên muốn phối thêm mấy con như vậy nữa. Kết quả nó và một con ngựa cái khác sinh ra ba con ngựa con toàn là mắt đen, ta vô cùng thất vọng. Không ngờ rằng qua vài năm sau, một con ngựa cái mắt đen trong đó lớn lên sinh ra mấy con ngựa con nữa, trong đó lại có một con là mắt xanh biển cát tường.

Quả thật không thể coi thường trí tuệ cổ nhân, Triết Biệt từ một suy ra ba, nghiễm nhiên trở thành một nhà di truyền học.

Đại Thành Bỉ Tề chớp chớp mắt, có vẻ khổ sở nói:

- Tần Khâm Sai, chúng ta cũng đã hiểu một ít đạo lý người nói, nhưng dùng kinh nghiệm phối ngựa của Triết Biệt để giải thích, sợ rằng không thuyết phục được Bả Hán Na Cát.

- Ít nhất ta có thể chứng minh, Thoát Thoát có bệnh đậu tằm cũng không có nghĩa y là hài tử của A Lực Ca, giải khai tâm kết của Bả Hán Na Cát.

Tần Lâm chậm rãi uống một hớp trà, để cho Đại Thành Bỉ Tề tiêu hóa ý tứ của những lời này.

Lục Viễn Chí tiến lên, thấp giọng hỏi:

- Huynh có thể chứng minh quan hệ phụ tử giữa Bả Hán Na Cát và Thoát Thoát hay không? Tần ca, đệ biết huynh có khả năng làm được.

- Ấc...

Tần Lâm sờ sờ cằm, tỏ vẻ khó xử:

- Muốn trực tiếp loại bỏ quan hệ thân thích giữa Thoát Thoát và A Lực Ca, chứng minh y là hài tử Bả Hán Na Cát, miễn cưỡng cũng có thể thử một lần, bất quá nếu làm như vậy, ta sẽ...

Tần Lâm sẽ như thế nào? Tên mập chớp đôi mắt nhỏ, chờ hần nói tiếp.

Đại Thành Bĩ Tề cắt đứt đối thoại giữa hai người bọn họ, phụ nhân xấu xí này nói như chém đinh chặt sắt:

- Được rồi, chỉ cần có thể chứng minh như lời ngài nói cũng có thể giải trừ một nửa hiềm nghi. Tần Khâm Sai, ngài có chuyện gì cần xin cứ việc can đảm, mẹ con chúng ta làm theo răm rắp là được.

Tần Lâm cười hăng hắc, mặt lộ vẻ xảo quyết tới cực độ:

- Thố Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phảm Đệ giá lâm, không bao lâu sau sẽ cử hành pháp hội long trọng để siêu độ cho Yêm Đáp Hãn, hần là hiện tại các bộ quý tộc cùng dân du mục chạy đến Quy Hóa thành chờ xem lễ rất nhiều. Trong đó hần là có không ít thân thích của Đại Thành Bĩ Tề nàng phải không? Nàng mời thân thích tới, ta chiêu đãi bọn họ ăn bữa cơm uống chén rượu, không quá đáng chứ?

Lục mập vỗ đùi, trời ơi, Tần ca thật là ác độc!

Sáng sớm hôm sau, Bả Hán Na Cát đi qua đi lại không ngừng trong đại trường, giống như kiến bò trên chảo nóng. Mà mặc dù Đại Thành Bĩ Tề và Thoát Thoát làm ra vẻ mặt xem thường, nhưng nét mặt tự nhiên trên mặt cũng đã làm lộ ra bọn họ căng thẳng tới mức nào.

Chiều hôm qua, Bả Hán Na Cát hỏi Hoàng Đài Cát lấy đậu tằm, mặc dù thứ này hiếm có trên thảo nguyên, nhưng dù sao cũng chỉ là món rau đậu tươi sống mà thôi, Hoàng Đài Cát căn bản không coi ra gì, bèn cho y mấy túi lớn.

Buổi tối hôm đó, cữu cữu cữu mụ, di phu di nương, biểu ca biểu đệ, biểu huynh biểu tỷ của Đại Thành Bĩ Tề tập trung lại mấy chục người, hưởng dụng buổi tiệc chủ nhân thịnh tình khoản đãi. Rượu ngon nồng đậm, thịt dê thật ngon, nhất là có một loại đậu hiếm mùi thơm ngát cực kỳ, đáng tiếc mỗi người chỉ được ăn có một chén nhỏ.

Các thân thích cơm nước no nê mà về, sáng sớm hôm sau, hai người Bả Hán Na Cát manh tâm bắt lương chờ tin tức 'tốt'.

Rốt cuộc sẽ có kết quả thế nào, Tần Khâm Sai có tin tưởng được hay không?

Bả Hán Na Cát nhìn con trai Thoát Thoát một chút, ánh mắt phức tạp.

Chợt vang lên một trận tiếng bước chân dồn dập, tiếng quát tháo võ sĩ Mông Cổ bên ngoài trường từ xa đến gần:

- Không xong, không xong, thân thích nhà mẹ phu nhân hần là ngày thường quá bần hàn, hôm qua đột nhiên ăn quá nhiều thịt cá như vậy, có bốn vị bị đau bụng, vừa nóng vừa lạnh...

- Tốt lắm, như vậy mới tốt!

Đại Thành Bĩ Tề thở phào một cái thật dài, vỗ vỗ lưng con trai, vén rèm cửa lên đi ra ngoài:

- Hoảng gì mà hoảng, mau mời đại phu kê cho thuốc gây nôn và thuốc xổ.

Tối hôm qua mỗi người ăn đậu tằm cũng không nhiều, triệu chứng sẽ không quá nghiêm trọng, bất quá tên Tần Lâm này đúng là thật độc, mang thân thích Đại Thành Bĩ Tề ra làm thí nghiệm.

- Thay bản Đài Cát đưa cho bốn vị thân thích mỗi người mười lượng bạc tiền thuốc, chờ bệnh khỏi, bảo mỗi người đến chỗ ta lãnh một con bò, mười con dê.

Bả Hán Na Cát nói bổ sung.

- Vậy tiểu nhân phải thay bọn họ cảm tạ Đài Cát Đại nhân!

Võ sĩ Mông Cổ cao hứng rời đi, trong lòng thầm nói Đài Cát đối với thân thích nhà mẹ phu nhân thật không tệ, vừa nhiệt tình vừa rộng rãi.

Dĩ nhiên vĩnh viễn y cũng không biết những người kia vì lý do gì mà phải thổ tả như vậy.

- Người đó...

Đại Thành Bử Tề xoay người vào trướng, véo lỗ tai Bả Hán Na Cát một cái:

- Không phải là không tin được ta sao? Lần này may quá, Phật gia phái Tần Khâm Sai tới nơi này, cuối cùng đã giải được tâm bệnh của người rồi phải không?

Thần sắc Bả Hán Na Cát đã thoải mái hơn trước, nhưng vẻ u ám trên mặt vẫn không tiêu tan, buồn buồn đáng vẻ không vui.

Đại Thành Bử Tề trợn to hai mắt: chẳng lẽ y còn...

Tần Lâm dẫn theo các huynh đệ lại tới, vào trướng liền cười hì hì nhìn Bả Hán Na Cát chấp tay một cái:

- Chúc mừng lão huynh, cuối cùng lần này biết được trong thân thích tôn phu nhân không ít người có tật xấu này rồi phải không?! Ha ha, chẳng lẽ bọn họ cũng là tạp chủng của A Lực Ca hay sao?

A Lực Ca ngạc nhiên, tất cả mọi người bật cười lên, tuổi những cừu cừu kia lớn hơn A Lực Ca không ít, đương nhiên đây là một lời nói đùa.

Duy chỉ có Bả Hán Na Cát không cười, gương mặt khổ sở như cũ, ấp a ấp úng nói:

- Tần Khâm Sai, không phải là, không phải là tiểu nhân cố ý khó dễ dài dòng, nhưng ngài cũng chỉ chứng minh được Thoát Thoát chưa chắc là con A Lực Ca, vậy nó là...

Y không nói hết tròn câu 'tạp chủng của ai', nhưng mọi người đều hiểu được y muốn nói gì, Thoát Thoát tức giận rống lên một tiếng:

- Phụ thân!

Tần Lâm khoát khoát tay, ngăn sự tử con sắp nổi giận lại.

Đúng vậy, trước mắt chỉ có thể chứng minh trong người cùng tộc Đại Thành Bử Tề có liên hệ máu mủ với nhau, có không ít người mắc bệnh đậu tằm, từ đó lật đổ kết luận 'Bởi vì Bả Hán Na Cát và Đại Thành Bử Tề không có bệnh đậu tằm, Thoát Thoát và A Lực Ca lại có, cho nên Thoát Thoát là tạp chủng của A Lực Ca'.

Nhưng Bả Hán Na Cát vẫn còn ray rứt rằng cuối cùng cũng không chứng minh được Thoát Thoát nhất định không phải là con trai A Lực Ca, dù sao dung mạo bọn họ giống nhau như vậy.

- Được rồi, gặp phải kẻ dài dòng lê thê như ngươi, coi như là lão tử phạm phải tai ương đổ máu...

Tần Lâm vẻ mặt đau khổ, nhìn chăm chú vào Bả Hán Na Cát:

- Ta có thể thử một chút, nếu như có kết quả, ngươi nói thế nào?

- Nếu như Khâm Sai phân biệt con giúp cho tiểu nhân, tiểu nhân nguyện ra sức vì ngài...

Bả Hán Na Cát nghiêng răng một cái, Đại Thành Bử Tề cùng Thoát Thoát đều nhìn chăm chăm, rốt cục tên này cũng phải dứt ruột hạ quyết tâm:

- Thôi thôi thôi, ta cũng không cần Chung Kim Cáp Truân, sẽ giúp các người đổi phó tên Hoàng Đài Cát kia.

Tần Lâm cũng nghiêng răng một cái:

- Được, đã như vậy, lão tử cũng liều mạng một lần. Lấy bình sứ rửa sạch, dao nhỏ mang ra đây, ngoài ra phải tìm một chiếc khung quay tơ quay nhanh nhất.

Tần trưởng quan muốn làm gì, vì sao sắc mặt hắn tỏ ra khổ sở như vậy? Lục Viễn Chí và Ngưu Đại Lực ngơ ngác nhìn nhau, đều không hiểu vì sao.

Chỉ chốc lát sau, những vật bình sứ, dao nhỏ này vào tay, người không liên quan đều bị đuổi ra xa xa. MÀN trưởng trung quân được buông xuống, bốn bề được võ sĩ dưới quyền Bả Hán Na Cát vây quanh nhiều vòng, không cho người ngoài tới gần.

Tần Lâm cầm dao, sau đó ướm lên cổ tay mình, đột ngột cắt mạnh một dao, máu tươi lập tức chảy ròng ròng.

Khâm Sai đại thần Tần trưởng quan cắt cổ tay tự vận!

- Tần Khâm Sai mau dừng tay!

Bả Hán Na Cát thót tim lên đến cổ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán. Nếu là Khâm Sai đại thần tự vận trong đại trưởng của y, nỗi oan này cho dù là nhảy xuống Hoàng Hà cũng không thể nào rửa sạch, triều đình, Tam Nương Tử, Hoàng Đài Cát, bất cứ phe nào cũng sẽ không bỏ qua cho y.

Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực đã sớm nhào tới, muốn cướp lấy dao nhỏ trong tay Tần Lâm, Lục mập kêu lên oai oái giống như khóc tang:

- Trưởng quan không nên nghĩ quẩn như vậy, chúng ta từ từ thương nghị...

Tần Lâm dở khóc dở cười, trong lòng không khỏi cảm động, đưa cổ tay ra cho bọn họ thấy:

- Bất quá chỉ là cắt một vết nhỏ lấy máu mà thôi, mau lấy bình sứ lại đây, máu của lão tử không thể chảy không như vậy.

Mọi người chăm chú nhìn kỹ, quả thật chẳng qua chỉ rạch một vết nhỏ, lúc này mới định thần lại, đưa bình sứ cho Tần Lâm hứng máu.

648. Chương 648: Phân Biệt Nhóm Máu

- Tên mập, hiện tại đệ đã hiểu vì sao ta không muốn làm chuyện như vậy rồi chứ gì?!

Tần Lâm lấy máu, còn không quên đùa giỡn cùng Lục Viễn Chí.

Tay của Lục Viễn Chí đang bưng bình sứ khê run, khí huyết là tinh hoa thân thể con người, Tần ca làm như vậy quả thật vô cùng rộng rãi.

Đại Thành Bì Tề và Thoát Thoát đã sớm quỳ xuống, phủ phục sát đất trước mặt Tần Lâm:

- Tần Khâm Sai vì mẹ con ta không tiếc tự hại thân thể, chảy máu nhiều như vậy, bất kể kết quả như thế nào, mẹ con ta đều vĩnh viễn ghi nhớ ân tình của Đại nhân!

Thoát Thoát ra sức đập vào ngực một cái thật mạnh, cảm kích rơi nước mắt nhìn Tần Lâm, ánh mắt có hơi đỏ lên.

- Ôi, làm như vậy coi sao được, chỉ vì chút chuyện nhà của tiểu nhân...

Bả Hán Na Cát bắt đầu nói vòng vo, y biết đại quan nhị phẩm triều đình tôn quý tới mức nào, vội vàng nói:

- Khâm Sai, Khâm Sai thật sự không cần làm như vậy, tiểu nhân tin, tiểu nhân tin, xin Khâm Sai cầm máu đi!

- Người tin, ta vẫn không tin!

Tần Lâm trợn mắt nhìn y một cái, dù sao cũng đã cắt một dao, dứt khoát làm cho xong chuyện.

Ước chừng chảy hơn phân nửa bình sứ máu, Tần Lâm mới bịt vết thương lại, mọi người thấy sắc mặt của hắn tựa hồ tái hơn bình thường không ít, nhất thời vô cùng cảm kích.

Coi như là một lần hiến máu nhân đạo đi! Tần Lâm cười cười tự giễu, hơn nữa lần này làm xong, tương lai còn có thể tiết kiệm được không ít chuyện.

Hắn cười xấu xa nhìn Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực, hai vị huynh đệ nhất thời lạnh toát sau lưng, theo bản năng ý thức được sợ rằng lại bị trưởng quan nhắm chuẩn.

Dựa theo mệnh lệnh Tần Lâm, nắp bình sứ đựng đầy máu của hắn được đóng nút thật chặt, cột vào khung quay tơ. Sau đó Ngưu Đại Lực dùng tốc độ nhanh nhất quay tay quay, khiến cho khung tơ mang theo bình sứ xoay tròn cực nhanh.

- Nếu chỉ là như vậy, cũng không phải là khó khăn...

Ngưu Đại Lực lau mồ hôi lạnh, quay khung tơ kéo kẹt, sức lực y rất mạnh, tốc độ khung tơ quay cực kỳ nhanh.

Bả Hán Na Cát thấy sắc mặt Tần Lâm không phải là rất tốt, vội vàng sai người dâng lên trà sữa, mật, mẹ con Đại Thành Bì Tề cũng không ngừng nói cảm tạ. A Lực Ca không nói chen vào, chỉ đỏ mắt đứng ở bên cạnh, tỏ ra cảm động hết sức.

Chỉ bất quá tại sao Tần Lâm phải làm như vậy, người Mông Cổ đều không hiểu nguyên do, nhìn khung tơ nhanh chóng xoay tròn thầm nghĩ chẳng lẽ Tần Khâm Sai muốn thi triển Huyết Vu thuật gì đó, để nhận cha con ruột thịt hay sao?

Uy Linh Pháp Vương kiến thức rộng rãi lúc này cũng cảm thấy đầu óc mơ hồ, lặng lẽ tiến tới bên người Tần Lâm, thấp giọng hỏi:

- Chuyện trích máu nhận thân đã có từ sớm, nhưng đó là lấy máu Bả Hán Na Cát, Tần trưởng quan ngài làm như vậy là...?

Cái gọi là trích máu nhận thân có hai cách làm, một loại là đào xương trắng lên, mời phụ mẫu con cái người chết nhỏ máu lên đó. Nếu như máu ngấm vào xương, vậy chứng tỏ xương đó là của thân nhân bọn họ. Một loại là phép hợp huyết xuất hiện đời Minh, trước tiên lấy máu phụ thân ra, sau đó nhỏ máu con trai vào, nếu như có thể hòa tan vậy chính là phụ tử ruột thịt, nếu như không thể hòa tan vậy là người xa lạ.

Tần Lâm lại biết thật ra hai cách làm này đều tồn tại lẫn lộn trong đó. Máu có thể ngấm vào xương trắng hay không có liên quan tới độ mòn của xương, độ kiềm và acid trong đất nơi chôn cất. Còn phép hợp huyết sau đó lại càng lằng lằng nặng nề hơn, thậm chí rất có thể tạo thành án oan.

Tỷ như phụ thân là nhóm máu A, mẫu thân nhóm máu B, vậy con họ có thể là bất kỳ loại nào trong bốn nhóm máu cơ bản. Nếu như con có nhóm máu B nhỏ vào trong máu của phụ thân nhóm A, vậy sẽ phát sinh phản ứng đông máu, không thể hòa tan, như vậy không phải là oan uổng hay sao?

Đương nhiên cách làm của Tần Lâm có chỗ bất đồng, hắn úp úp mở mở, không vội vàng nói cho Uy Linh Pháp Vương biết, đến khi suy đoán Ngưu Đại Lực quay khung tơ đã đủ bèn ra lệnh:

- Được rồi lão Ngưu, lấy bình sứ xem thử đi.

Ngưu Đại Lực dừng tay lấy bình sứ xuống, kêu ủa một tiếng:

- Trưởng quan, máu phân làm hai tầng, phía trên là trong, phía dưới là đục.

Đã sớm chuẩn bị chén sạch, Tần Lâm bảo y cẩn thận đổ ra, phần trong đổ vào một chén, phần đục lại đổ vào một chén khác.

Đại Thành Bì Tề thò đầu ra quan sát:

- Ủa, thì ra sau khi lắc máu tươi sẽ hóa thành hình dáng này, cũng gần giống như chúng ta làm phô mai.

Trên thực tế dùng khung quay tơ quay tròn như vậy làm sinh ra lực ly tâm. Dưới tác dụng của lực ly tâm, máu bị phân chia thành hai tầng, phần trong suốt là huyết thanh, phần đỏ tươi nồng đậm còn lại là huyết tương.

Tần Lâm lại chuẩn bị hai mươi chén rượu nhỏ sạch sẽ, chia ra rót huyết thanh và huyết tương mỗi thứ vào trong mười chén.

- Được rồi, bây giờ chư vị có thể rửa sạch sẽ đầu ngón tay, cắt ngón tay trích máu nhỏ vào trong chén!

Tần Lâm làm hiệu mời, bảo Bả Hán Na Cát, Đại Thành Bỉ Tề, Thoát Thoát cùng A Lực Ca đều làm theo.

Tần Lâm đã cắt nhiều máu như vậy, bọn họ cắt đầu ngón tay một chút có gì là quan trọng. Bọn Bả Hán Na Cát dựa theo Tần Lâm chỉ điểm, mỗi người đều cắt đầu ngón tay, nhỏ vào trong hai chén đựng huyết thanh cùng huyết tương mỗi chén vài giọt máu, sau đó mang hai chén máu mà mình đã nhỏ vào để riêng ra trước mặt.

Đây là ý gì, chẳng lẽ Tần trưởng quan huyết thi ma pháp, có thể phân biệt phụ tử ruột thịt?

Lại một lát sau, Lục mập tinh mắt kêu lên trước hết:

- Ôi chao, có máu bắt đầu ngưng kết!

Quả thật bên trong một số chén máu tươi bắt đầu đông lại, bên trong một số chén khác máu vẫn như ban đầu, không có dấu hiệu đông lại. Tình huống của bốn người hoàn toàn khác nhau:

Trước người Bả Hán Na Cát, hai chén đựng máu không có bất kỳ biến hóa nào.

Hai chén trước mặt Đại Thành Bỉ Tề, máu trong đó đều có dấu hiệu đông lại.

Hai chén trước mặt Thoát Thoát, chén đựng huyết thanh của Tần Lâm không có phản ứng, chén đựng huyết tương xuất hiện dấu hiệu đông lại.

Tình huống A Lực Ca vừa đúng ngược lại, chén đựng huyết thanh có dấu hiệu đông lại, chén đựng huyết tương không có thay đổi.

Tần Lâm nhìn nhìn, nhất thời thở ra một hơi thật dài. Nếu như ngẫu nhiên gặp phải nhóm máu của A Lực Ca và Bả Hán Na Cát giống nhau, chuyện này sẽ hết sức khó khăn, đây cũng là nguyên nhân trước đó Tần Lâm không dám buông lời chắc chắn. Hiện tại thấy nhóm máu của bọn họ khác nhau, chân tướng lập tức phơi bày ra ánh sáng.

Giám định nhóm máu là công việc thường quy nhất của pháp y, Tần Lâm làm công tác này có thể nói là xe nhẹ đường quen.

Tần Lâm là nhóm máu A, máu Bả Hán Na Cát không phát sinh phản ứng đông máu với huyết thanh huyết tương của hắn, cho nên cũng là nhóm máu A. Đại Thành Bỉ Tề phát sinh đông ở cả hai chén, chính là nhóm máu B. Máu Thoát Thoát gặp huyết thanh nhóm máu A không đông mà gặp huyết tương ngưng kết, là nhóm máu AB. A Lực Ca vừa đúng ngược lại với Thoát Thoát chính là nhóm máu O.

Phụ thê nhóm máu A và nhóm máu B kết hợp, có thể sinh hạ hài tử có bất cứ nhóm máu nào trong bốn nhóm máu. Nhưng phụ mẫu có nhóm máu B và nhóm máu O chỉ có thể sinh ra con có nhóm máu B hoặc O, sẽ không có con có nhóm máu AB.

Bởi vì Thoát Thoát là nhóm máu AB, cho nên nó chỉ có thể là con của Bả Hán Na Cát có nhóm máu A và Đại Thành Bỉ Tề có nhóm máu B, tuyệt không thể nào là do Đại Thành Bỉ Tề và A Lực Ca có nhóm máu O sinh ra.

Tần Lâm gãi gãi đầu, suy nghĩ nói thể nào cho đối phương có thể nghe hiểu:

- Ủm, máu người có bốn loại, có thể gọi là Giáp, Ất, Giáp Ất, không phải Giáp không phải Ất (tức O)...

Nếu như nói chuyện này ra ở đất Hán, e rằng sẽ có người hỏi là trong sách nào ghi lại, có căn cứ thật hay không, Tần Lâm sẽ tốn không biết bao nhiêu miệng lưỡi nữa. Nhưng hiện tại đang ở thảo nguyên Tái Ngoại xa xôi, người biết chuyện trích máu nhận thân vô cùng hiếm hoi, nghe hắn nói những lời này tự nhiên cho là bộ y học điển tịch nào đó của Trung Nguyên ghi lại.

Trong lòng Lục Viễn Chí, Uy Linh Pháp Vương lạ có nghi vấn, nhưng cũng sẽ không hủy đi công trình của Tần Lâm vào lúc này.

Cuối cùng, Tần Lâm chém đinh chặt sắt nói:

- Cho nên, Thoát Thoát nhóm máu Giáp Ất, chỉ có thể là do Bả Hán Na Cát nhóm máu Giáp và Đại Thành Bĩ Tề nhóm máu Ất sinh ra, tuyệt không phải là không phải là con của A Lực Ca có nhóm máu không phải Giáp không phải Ất, bản quan nói các người có hiểu hay không?

Bốn vị người Mông Cổ ngơ ngác mặt mờ, giống như đang nghe sách trời, rất lâu sau Bả Hán Na Cát mới gãi gãi đầu:

- Ấc, thật ra... thật ra thì tiểu nhân nghe nửa hiểu nửa không... Nhưng xin Khâm Sai yên tâm, ngài cắt máu thì thuật phân biệt con giúp cho tiểu nhân, tiểu nhân cảm kích đến rơi nước mắt, còn có cái gì không tin? Tin, tin rồi!

Tần Lâm là Khâm Sai triều đình, đại quan nhị phẩm, Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, Đại Thành Bĩ Tề và mẹ con Thoát Thoát dùng cái gì có thể mua chuộc hẳn tình nguyện cắt cổ tay mình lấy máu ra lừa gạt? Tuyệt không có khả năng này.

Cho dù là lòng nghi ngờ của Bả Hán Na Cát nặng tới mức nào, vào giờ phút này cũng không còn nửa phần nghi ngờ, trong lòng vừa cảm kích Tần Lâm, lại tràn đầy áy náy đối với mẹ con Đại Thành Bĩ Tề, tỏ vẻ xấu hổ đưa tay ra sờ sờ đầu Thoát Thoát: xem tại

- Hải tử, là kẻ làm cha ta đây sai lầm rồi...

Thoát Thoát cứng cổ né một cái, rốt cục vẫn để cho phụ thân sờ sờ đầu, nhìn vết thương trên cổ tay Tần Lâm, trong đôi mắt hàm chứa nước mắt. Thình lình y đập mạnh vào ngực mình ba cái, sau đó quỳ sụp xuống đất dập đầu bình bịch bảy tám lần.

- Ân điển của Tần Khâm Sai, mẹ con ta trọn đời không quên, từ nay sẽ thường xuyên thờ cúng trường sinh lộc vị ngài, cầu nguyện Phật Bồ Tát phù hộ ngài cát tường như ý!

Đại Thành Bĩ Tề cũng dập đầu với Tần Lâm, sau khi đứng dậy bèn néo lỗ tai Bả Hán Na Cát mắng:

- Đầu người toàn là đậu hũ, ngay cả lão bà mình cũng nghi ngờ. Sao không nhìn kỹ lại dung mạo của lão nương thế nào, cho dù là ta chịu, A Lực Ca có chịu hay không?

Phụt một tiếng, mọi người nhất tề cười to, Đại Thành Bĩ Tề tự giễu như vậy hết sức hài hước.

A Lực Ca cũng xấu hổ không dứt, vẻ mặt nhẹ nhõm rất nhiều, không tiện xen vào đối thoại giữa chủ nhân chủ mẫu, chỉ đỏ mắt nhìn chăm chăm Tần Lâm, trong lòng tràn đầy cảm kích vô hạn.

Bả Hán Na Cát cảm tạ Tần Lâm lần nữa, tỏ vẻ sau này sẽ ra công khuyến mã cho hắn. Hơn nữa hiện tại sẽ tuyên bố ra ngoài Thoát Thoát trở thành người thừa kế chính thức của mình, phong hiệu Đãi Cát cho nó.

Kết cục đại đoàn viên.

Bất quá còn có một điểm kỳ quái, Lục Viễn Chí hỏi:

- Tần ca, máu của huynh chế ra mười đôi chén nhỏ, nhưng mới vừa rồi bốn người bọn họ mới dùng có bốn đôi, còn lại sáu đôi để làm gì vậy?

- Theo đệ để làm gì?!

Tần Lâm cười khàn khạch gian xảo, nhìn tên mập không có hảo ý, người tự đoán đi...

- Không thể nào?!

Tên mập nhăn nhó mặt mày, sắp sửa bật khóc.

- Có đáng kể gì, nhìn đáng vẻ người kìa...

Ngưu Đại Lực lập tức tiến lên, lấy ra một con dao sạch cắt đầu ngón tay trích máu.

Lục Viễn Chí bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể bắt chước làm theo, miệng lải nhải:

- Ôi, hiện tại vài giọt máu cũng không đáng kể gì, chỉ sợ tương lai...

Trả lời chính xác hết sức!

Tần Lâm nhếch môi cười hăng hắc:

- Hiện tại phân biệt nhóm máu các người, nếu như lần sau muốn tra nghiệm nhóm máu người khác, bản quan sẽ mời các người xuất huyết, ha ha ha...

Trời ơi, Ngưu Đại Lực cùng Lục mập đồng thời cảm thấy lòng bàn chân như mềm nhũn ra.

Uy Linh Pháp Vương bên cạnh vội vàng nói:

- Tha cho lão nhân gia ta đi, xin Tần trưởng quan giơ cao đánh khẽ.

Hừ, cho dù là lão muốn, ta cũng không muốn lãng phí cơ hội như vậy. Tần Lâm lại gọi thêm mấy tên thân binh Hiệu Úy đi vào, chia ra phân biệt nhóm máu.

Đã có đủ các loại nhóm máu, biết được người nào có nhóm máu nào, tách huyết thanh cùng huyết tương ra là có thể phân biệt được nhóm máu của một người khác, quá trình nguyên lý cũng giống như trước đó Tần Lâm đã làm.

Chúng thân binh Hiệu Úy tất nhiên làm ra dáng vẽ dầu sôi lửa bỏng chết cũng không sờn, bất quá trong lòng không khỏi nơm nớp lo sợ.

Tần Lâm cười cười:

- Lục mập, lão Ngưu, đám con khỉ chết bầm này, đừng tưởng rằng bản quan cố ý sửa trị các người, nói không chừng đến lúc nào đó phân biệt nhóm máu hôm nay có thể cứu mạng được các người đó! Trở về lấy máu của ba người phân biệt nhóm máu tất cả huynh đệ Hiệu Úy cho ta!

Mọi người từ biệt Bả Hán Na Cát, trở lại hành dinh Khâm Sai, Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực đi tìm các huynh đệ Hiệu Úy lấy máu, mà Từ Văn Trường vô cùng nôn nóng tiến lên đón, xoa xoa hai tay hỏi:

- Hắc hắc, Tần trưởng quan, Bả Hán Na Cát nói thế nào?

Tần Lâm hừ một tiếng:

- Lão già kia, không phải là lão cố ý trốn tránh sao, không phải là giỏi chu toàn đại cục sao, bây giờ cũng biết nôn nóng rồi sao?

Từ Văn Trường đi qua doanh Tam Nương Tử, cũng không biết được đôi tình nhân cũ gặp mặt nhau rốt cục là tình cảnh thế nào, tóm lại sau khi lão trở về cũng có vẻ hồn bất phụ thể, hoàn toàn thay đổi thái độ khác hẳn ban đầu. Hiện tại vấn đề liên quan tới chuyện thừa kế vương vị Thuận Nghĩa Vương và Tam Nương Tử gả cho ai, lão quan tâm hơn bất kỳ ai.

Bị Tần Lâm chế nhạo một phen, Từ lão đầu cũng không để ý, ngượng ngùng cười cười:

- Trưởng quan nói gì vậy, không phải là lão đầu tử vẫn quan tâm tới quốc sự sao?

Suýt chút nữa Tần Lâm phì cười, rốt cục không trêu chọc Từ Văn Trường nữa, kể lại chuyện xảy ra hôm nay một lượt.

- Hay lắm!

Từ Văn Trường vỗ tay một cái, cười nói:

- Bả Hán Na Cát chịu tương trợ, thực lực Tam Nương Tử cùng Hoàng Đài Cát đã là năm năm bằng nhau. Đến lúc đó lại mời Uy Linh Pháp Vương biểu diễn thần thông ở pháp hội tụng kinh, sau đó tuyên bố Hoàng Đài Cát không phải là Cha Khắc Lật Ngõa Nhĩ Đệ Triệt Thân Hân được ngã Phật công nhận. Cuối cùng Bả Hán Na Cát cùng Tam Nương Tử đứng lên hưởng ứng, như vậy là có thể định được đại cục rồi!

649. Chương 649: Lý Quỷ Gặp Lý Quỷ

- A Di Đà Phật, lão nạp được thập phương cung dưỡng, tự nhiên phải ra chút lực bạc vì chúng sinh trong thiên hạ.

Hai tay Uy Linh Pháp Vương tạo thành chữ thập, dáng vẻ hết sức lưu manh.

Từ Văn Trường bật cười ha hả, nếu Hoàng Đài Cát vẫn không cam lòng, vọng đồ bằng vào võ lực góc đầu, trên tay Tần Lâm còn có quân chỉ Thái Sư thân bút viết cho Tổng Đốc Tuyên Đại, Trấn Sóc tướng quân, Chinh Tây Tiền tướng quân... tuyệt không ngại giáng cho Hoàng Đài Cát một đòn phủ đầu.

Tần Lâm cũng không phát ra tiếng cười khàn khặc quái dị như trước, mà nhìn Uy Linh Pháp Vương khẽ cau mày:

- Ta đang suy nghĩ, có thể chuyện này không đơn giản như tưởng tượng...

- Tại sao?

Từ Văn Trường nhướn cao đôi mày bạc, Uy Linh Pháp Vương cũng gãi gãi đầu.

- Chuyện Bả Hán Na Cát là do bệnh đậu tằm mà ra. Mới vừa rồi bản quan chợt nghĩ, mùa này ở đâu có đậu tằm non?

Tần Lâm dứt lời, chân mày đã cau chặt.

Vào thời này không có nhà mát trồng trọt rau quả trái mùa gì cả, tối đa Hoàng gia kinh sư chỉ làm những gian nhà đất nguyên thủy giữ ẩm, mùa Đông trồng được vài loại rau tươi cũng chỉ cung phụng cho đế hậu, hoặc ban thưởng cho lão thần thân tín mà thôi.

Như vậy lúc này đang là cuối mùa hè đầu mùa Thu, đậu tằm trong quan nội đã không còn bán nữa, cho dù là còn cũng đã già tới mức nhai không nổi, ở đâu còn có đậu tằm tươi non như vậy?

- Thanh Hải, chỉ có một vài chỗ Thanh Hải bây giờ còn có đậu tằm non!

Từ Văn Trường một lời vạch trần chỗ mấu chốt.

Sắc mặt Uy Linh Pháp Vương lập tức sa sầm, gần đây Thanh Hải Hoàng giáo ngày càng hưng thịnh, Bạch giáo e sợ khó giữ được địa bàn, hàng năm Uy Đức Pháp Vương đi tới một dãy Thanh Hải truyền giáo hoàng pháp, trấn áp khí vận Hoàng giáo. Nếu như Hoàng Đài Cát mời được vị đại Phật này tới, vậy sẽ hết sức phiền phức.

Nghĩ đến khả năng Lý Quỷ gặp phải Lý Quỷ (hàng giả gặp hàng thật), Uy Linh Pháp Vương không khỏi tâm sự trùng trùng.

- Sợ gì chứ, chỉ cần chúng ta an bài thật kỹ một phen, cho dù là Uy Đức Pháp Vương tới cũng không sợ!

Tần Lâm trấn an mấy câu, lại nói:

- Hoàng giáo cũng không có nhân vật thần công cái thế, vì sao những năm gần đây có thể làm cho Bạch giáo phải lo trước lo sau như vậy? Lão mũi trâu hãy suy nghĩ thật kỹ, nếu có thể lãnh ngộ được vậy sẽ có khả năng khai tông lập phái, tương lai ắt sẽ là Liên Hoa Sinh, Bát Tư Ba thứ hai.

Uy Linh Pháp Vương cũng vì quá quan tâm mà bị loạn, được mấy câu nói Tần Lâm thức tỉnh, thoáng như thể hồ quán đỉnh, chấp tay hành lễ:

- Thiện tai, không tức là sắc, sắc tức là không, thật thật giả giả, giả giả thật thật, hết thấy chỉ là mộng ảo bọt nước mà thôi, hà tất phải phân thật giả? Một khi ngộ đạo, đắc chứng Bồ Đề, lão tăng cũng là Như Lai!

Trời ơi, thật ra Uy Linh Pháp Vương muốn nói chỉ cần có tín đồ chịu tin tưởng, Lý Quỷ cũng có thể hóa thành Lý Quỷ. Nhưng lão lại dùng lời lẽ nghĩa chính từ nghiêm như vậy, quả thật hạ lưu.

Tần Lâm trợn mắt một cái nhìn Uy Linh Pháp Vương, không có lời nào để nói lão lưu manh này.

Từ Văn Trường nghe thấy Uy Linh Pháp Vương nói như vậy cũng cúi đầu rơi vào trầm tư, chốc lát sau mới nói:

- Tàn trưởng quan, lão đầu tử đột nhiên nhớ tới từng thấy qua mấy người Hán ở trong doanh Tam Nương Tử. Ta nghe thấy bọn họ nói với võ sĩ Mông Cổ Tam Dương đại kiếp, Di Lạc trùng sinh gì đó, chẳng lẽ là dư đảng của Bạch Liên Bắc tông? Hỏi Tam Nương Tử nhưng nàng chỉ cười không chịu nói gì, ta thấy chúng ta vẫn nên đề phòng là hơn!

Năm đó Triệu Toàn Triệu Hoành Bắc chiêu mộ Hán dân đến Tái Ngoại có tới cả chục vạn, triều đình chỉ tru diệt mấy chục tên thủ ác, Bắc tông vẫn có không ít người ở lại trên thảo nguyên. Trong đó phần lớn chạy tới Thạch Phật khẩu đã bị Tần Lâm tiêu diệt lần trước, nhưng cũng còn không ít cá lọt lưới.

Đồng thời Tần Lâm thương nghị với Từ Văn Trường, bên trong doanh Chung Kim Cáp Truân, Bạch Liên giáo chủ đang ngồi trên ghế thượng khách.

Tay Tam Nương Tử cầm một khoan nhang thơm ngát, khuôn mặt trắng nõn mịn màng hiện tại trở nên đỏ ửng, lộ ra vẻ thành kính và vui sướng, lạy phục xuống trước mặt một pho tượng Phật Di Lạc bằng vàng cao chừng một thước:

- Tín nữ cảm tạ Phật gia, cảm tạ Phật gia đưa oan gia kia về lại bên người tín nữ. Nếu có thể giúp con trai tín nữ Bất Thập Thất Lý leo lên vương vị, thỉnh nguyện tạo dựng kim thân, thất bảo thờ phụng.

Bạch Liên giáo chủ háng giọng nói:

- Muội muội đã sớm nói, chỉ cần tôn phụng Phật Di Lạc tất có thể được Vô Sinh Lão Mẫu bảo vệ. Không chỉ có tâm tướng sự thành, tương lai còn có thể độ Tam Dương hạo kiếp, linh hồn thăng lên quê quán chân không, hưởng phúc báo vô biên.

Tam Nương Tử ngẩn ra, lắc đầu cười nói:

- Ta cũng không cần quê quán chân không, phúc báo vô biên gì cả. Chỉ cần Bất Thập Thất Lý leo lên vương vị, còn ta một thân tự do, có thể cùng oan gia kia như chim liền cánh, như vậy cũng đã thỏa mãn tâm nguyện.

Bạch Liên giáo chủ thầm nhủ trong lòng nữ tử thảo nguyên này quả thật vô cùng cởi mở, nói cái gì 'như chim liền cánh' mà không đỏ mặt chút nào. Nhưng ngoài mặt nàng vẫn bất động thanh sắc, ngón tay trắng nõn thon dài lướt qua trên bàn, âm thầm thúc giục nội kinh nhẹ nhàng vỗ một cái, một miếng gỗ đứt ra bằng phẳng rơi xuống.

- Tam Nương Tử yên tâm, bản giáo chủ giết Hoàng Đài Cát như giết một con chó!

Đồng tử của Bạch Liên giáo chủ lạnh còn hơn cả băng đóng vạn năm trên đỉnh Côn Lôn.

- Muội muội, muội muội thật là lợi hại!

Tam Nương Tử cười khanh khách che giấu kinh ngạc trong lòng, sắc mặt vô cùng rạng rỡ, lại lớn tiếng gọi:

- Bất Thập Thất Lý, mau vào bái kiến di nương!

Bất Thập Thất Lý nghênh ngang tiến vào trong, thấy Bạch Liên giáo chủ là một vị mỹ nhân lạnh như băng sơn, lập tức ngây người ra tại chỗ, nói thế nào cũng không chịu quỳ lạy:

- Ngạch cát, vị tỷ tỷ này cũng không lớn hơn hài nhi mấy tuổi, tại sao phải gọi nàng là di nương?

Bạch Liên giáo chủ tu luyện Bạch Liên Triều Nhật thần công đã đến cảnh giới tầng thứ tám, đã thông hai mạch Nhâm Đốc, khí huyết vận chuyển viên thông như ý, tự nhiên có thuật trú nhan. Lại thêm dung mạo nàng cực kỳ xinh đẹp, cho nên bình thời thường dùng mặt nạ bạc che giấu mặt mũi thật để tránh giáo chúng tầng dưới chót nhìn thấy cảm thấy kinh ngạc. Lúc này nàng đã tháo mặt nạ xuống, nhìn qua giống như thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi.

Bất Thập Thất Lý năm nay vừa mới mười ba tuổi, trẻ con thảo nguyên trở mã sớm, chính là tuổi huyết khí phương cương, nhìn chăm chăm nàng không chớp mắt.

Trên thảo nguyên không có nhiều quý củ như vậy, Tam Nương Tử thấy vậy liền che miệng cười nói:

- Giáo chủ muối muối, xem ra con ta thật sự thích muối, chẳng hay muối đã có ý trung nhân chưa, nếu như chưa có...

- Bản giáo chủ trọn đời kính phụng Vô Sinh Lão Mẫu, cũng không có chút tình yêu nam nữ nào...

Bạch Liên giáo chủ lạnh lùng nói, ngón tay giấu trong tay áo bất động thanh sắc bắn hai cái.

Hai đạo ám kinh cách không bay ra, Bất Thập Thất Lý đứng bên ngoài mấy bước nhất thời cảm thấy đầu gối tê chồn, không tự chủ được sụp xuống, chính là một chiêu Đồng Tử Bái Quan Âm, phịch một cái trán đập xuống đất.

Tam Nương Tử bật cười ha hả, cũng không cho là hỗn xược. Bất Thập Thất Lý bò dậy, gãi đầu ngơ ngác không hiểu, hồi lâu mới nói:

- Ôi chào, tiên nữ tỷ tỷ, tiên thuật của tỷ thật là lợi hại.

Bạch Liên giáo chủ hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Nàng thân mang tuyệt thế thần công, vừa xinh đẹp lại kiêu ngạo, là chủ nhân đệ nhất thiên hạ thần giáo, thật sự có thể nói là dưới mắt không người. Tự nhiên coi những nhân vật phong vân nhất thời như Hoàng Đài Cát, Uy Linh Pháp Vương, Thạch Tự Nhiên Bạch Liên Bắc tông vân vân hết sức tầm thường.

Thình lình trên gương mặt trắng nõn mịn màng của nàng hiện lên một vầng mây đỏ, trong mắt lộ ra vẻ xấu hổ, xoay người lại nói:

- Tam Nương Tử, đại ma đầu Cẩm Y Vệ tới, bản giáo chủ không tiện chạm mặt với hần, xin hai vị giữ bí mật giùm bản giáo chủ.

Dứt lời nàng vội vã xoay người rời đi, mơ hồ có hơi hoảng hốt.

Tam Nương Tử nhìn ra bên ngoài xem thử, là Tần Lâm và Từ Văn Trường tới, Bạch Liên giáo chủ gọi đại ma đầu Cẩm Y Vệ dĩ nhiên không phải Từ Văn Trường, mà là vị Khâm Sai đại thần trẻ tuổi kia. (.

- Xem ra giữa giáo chủ muối muối và Tần Khâm Sai dường như có cố sự nào đó...

Tam Nương Tử vô cùng am hiểu quan sát sắc mặt đoán ý, loáng thoáng nhìn ra chút manh mối. Mà liêu nàng khẽ nhếch lên, mặt lộ ra nét vui vẻ.

Đương nhiên Tần Lâm và Từ Văn Trường không nhìn thấy một bóng người yếu diệu lướt đi nhanh như tên bắn. Hai người bọn họ cùng đi vào trường, Từ lão đầu cũng bất chấp Bất Thập Thất Lý có mặt tại trường, chạy tới chộp lấy tay Tam Nương Tử:

- Chung Kim, tốt quá, may nhờ Tần trưởng quan thành toàn, hần đã thuyết phục Bả Hán Na Cát giúp Bất Thập Thất Lý thừa kế vương vị, sau đó hai chúng ta, hai chúng ta...

- Có thể làm phụ thê thật sự rồi!

Tam Nương Tử nói hết lời giúp lão, sắc mặt đầy đặn thành thực hơi đỏ lên, hết sức xinh đẹp động lòng người.

Tần Lâm nhìn hai người bọn họ, lại nhìn sang Bất Thập Thất Lý, ho khan hai tiếng, đưa tay sờ đầu tên đại tiểu tử này:

- Tiểu tử, có bằng lòng Từ thúc thúc trở thành phụ thân của người không?

- Tại sao phải làm phụ thân ta?

Bất Thập Thất Lý không vui nghiêng đầu né tránh, tỏ vẻ khó hiểu nói:

- Phụ thân ta rất xấu xa, Từ thúc thúc là người tốt, ta cũng không thích y biến thành như phụ thân vậy.

Tần Lâm vốn còn muốn phô trương bản lãnh dẫn dắt tâm lý, khai thị cho thiếu niên đối mặt với cục diện mẫu thân sắp đi bước nữa này, hiện tại xem ra là hoàn toàn không cần thiết.

Thứ nhất, Yêm Đáp Hân thật sự khiến cho người ta không thích, một lão nhân cướp lão bà của cháu trai ruột, chiếm đoạt ngoại tôn nữ mình, hành vi bình thời thế nào có thể tưởng tượng được. E rằng ai ai cũng hy vọng lão sớm châu trời, nên Bất Thập Thất Lý cũng không có chút tình cảm nào với lão.

Thứ hai, trên thảo nguyên không có trình tiết bài phường, nữ tử tái giá là chuyện hết sức bình thường. Dân tộc thảo nguyên có vị Thái hậu ở góa cực kỳ nhàm chán, con trai làm Hoàng đế còn đặc biệt tìm nam tử đẹp để hiếu kính mẫu hậu mình.

Bất Thập Thất Lý hoàn toàn không hiểu nhìn Tần Lâm một chút, tự tay bưng chén trà sữa cho Từ Văn Trường:

- Từ thúc thúc, nếu con có thể leo lên vương vị, sau khi mẫu thân gả cho người sẽ phải nhờ người chiếu cố nhiều hơn.

- Con ta thật ngoan!

Tam Nương Tử cười tít mắt, xoa đầu con mình.

Từ Văn Trường uống trà sữa cũng cảm thấy buồn cười, phong tục thảo nguyên và Hán địa thật là khác biệt một trời một vực. Nếu như ở Trung Nguyên, sợ rằng con trai nhà này đã rút vũ khí ra đánh đuổi lão đi, lấy đầu ra trà sữa uống, nằm mơ!

Tần Lâm và Từ Văn Trường nói ra hết những an bài gần đây, Tam Nương Tử không ngừng gật đầu, thỉnh thoảng phát biểu ý kiến của mình.

- Đúng rồi, phải chăng là người của Bạch Liên giáo đã tới nơi này?

Cuối cùng Từ Văn Trường hỏi.

- Có!

Tam Nương Tử tròn to hai mắt, đang lúc Tần Lâm cùng Từ Văn Trường cho là có tin tức mấu chốt gì đó, nàng cười nói:

- Tám chín phần mười Hán dân trong một dãy Phong Châu là năm đó Triệu Toàn mang ra, Bạch Liên giáo đồ còn rất nhiều. Ít ngày trước còn có người khuyên ta cung phụng Vô Sinh Lão Mẫu, dĩ nhiên ta không có đáp ứng.

À, thì ra nàng nói là dư nghiệt Bạch Liên Bắc tông, toàn bộ kẻ thủ ác đã bị giết, những tên còn lại trên thảo nguyên này không ngoài tàn binh bại tướng mà thôi, đã không đáng để lo nữa.

Từ Văn Trường thở phào nhẹ nhõm, không hề hỏi tới nữa.

Tần Lâm vẫn có chút không yên lòng, cẩn thận dặn dò:

- Bạch Liên giáo hung hiểm ác độc, tàn bạo đáng sợ, hơn nữa giáo chủ bọn họ là một mẫu dạ xoa vừa hung lại ác giết người không chớp mắt, nếu như lấy được tin tức của bọn họ, nhất định phải mau chóng thông báo bản quan!

- Đó là dĩ nhiên...

Tam Nương Tử ngoài miệng đáp ứng, trong lòng đã sớm cười nghiêng ngả, cái gì là mẫu dạ xoa vừa hung lại ác giết người không chớp mắt? Rõ ràng là một mỹ nhân đẹp như thiên tiên, chẳng qua là lạnh lẽo tới mức khiến cho người ta xa cách. Hừ hừ, chỉ sợ là người đã làm chuyện gì có lỗi với nàng, cho nên nàng mới hóa thành mẫu dạ xoa trước mặt người...

Tần Lâm lại nói mấy câu cùng Từ Văn Trường, lưu lão Từ lại, một mình rời đi.

Nóc đại trưởng màu trắng mơ hồ có điểm khác thường, phải cẩn thận quan sát mới có thể phát hiện, Bạch Liên giáo chủ giống như một mảnh bông bay phất phơ bám trên nóc trưởng. Y phục thuần trắng của nàng hòa làm một thể với cả trưởng, nếu như không cất lực quan sát sẽ không thể nào nhìn thấy.

- Quả thật muốn nhìn cũng không được, dám nói ta là mẫu dạ xoa... Ai cha cha, tức chết bản giáo chủ!

Bạch Liên giáo chủ nghiêng rằng nghiêng lợi, lặng yên không một tiếng động từ trên nóc trướng trượt xuống, bước chân vội vã đi về phía doanh trướng ‘thương đội’ của nàng, trong lúc vội vàng quên cả mang mặt nạ của mình lên hoặc cải trang che đi dung mạo.

Vừa đúng lúc hai tên binh sĩ Mông Cổ tuần tra tới đây, nhìn thấy dung nhan xinh đẹp của nàng nhất tề ngây dại, nước miếng chảy ròng ròng.

- Nhìn cái gì vậy?!

Bạch Liên giáo chủ tức giận tiện tay đánh một quyền vào cọc gỗ bên cạnh.

Ầm một tiếng vang lên, ít nhất hơn mười trượng lan can trại bằng gỗ theo đó sụp đổ.

Ồi chào, lúc này Bạch Liên giáo chủ mới phát giác không ổn, vội vàng thi triển khinh công, thân ảnh màu trắng thấp thoáng giữa đám trướng bông, nhất thời biến mất không thấy bóng dáng.

Tên binh sĩ Mông Cổ há to miệng:

- Tiên... tiên nữ!

Tên còn lại như người say rượu:

- La... la sát!

Hôm sau, chuyện hai tên binh sĩ Mông Cổ tuần tiểu ban ngày gặp phải nữ quỷ bắt đầu lan truyền trong quân doanh Tam Nương Tử.

Dựa theo truyền thống, trước khi chôn Yêm Đáp Hãn sẽ cử hành một lần đại hội hoàng pháp quy mô chưa từng có, sau đó Yêm Đáp Hãn nhập thổ vi an, tân Hãn Vương sẽ thừa kế vương vị.

Bởi vì lần đại hội hoàng pháp này, triều đình phái tới thánh thức nhất thiết vô lượng Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ, uy danh vị này lan xa với Tuyết Vực cao nguyên, hai bờ Đông Tây Thanh Hải hồ cùng Phật tử Tây Thiên thảo nguyên Mông Cổ. Cho nên chẳng những hữu dục tam vạn hộ Thổ Mặc Đặc, Ngạc Nhĩ Đa Tư, Vĩnh Tạ Bố cơ hồ dốc hết trọn ổ mà ra, ngay cả tả dục tam vạn hộ khá xa Khách Nhĩ Khách và Sát Cáp Nhĩ cũng có không ít người tới.

Nghe nói Đại Hãn Đồ Môn Hãn có kim ấn Mông Cổ Đại Hãn, được cả Mông Cổ công nhận là người thừa kế gia tộc hoàng kim cũng cảm thấy ghen tỵ đối với chuyện này. Nếu không phải là bất hòa cùng Yêm Đáp Hãn, y sẽ đích thân tới nơi này.

Quy Hóa thành tọa lạc trên Thổ Mặc Xuyên, bốn phương tám hướng đều có lều trướng dân du mục dựng lên, trâu dê từng đàn giống như mây bay trên trời. Dân du mục Thổ Mặc Đặc bộ ưỡn ngực tự hào đón khách, khoắc lác rằng bọn họ được Pháp Vương quán đỉnh ban phúc, đồng thời không tránh khỏi âm thầm oán trách, sợ rằng cỏ xanh trên thảo nguyên này sẽ không đủ ăn nữa.

Phía Nam Quy Hóa thành dùng những súc gỗ thật to dựng lên một cái đài cao, trang trí vàng bạc, tơ lụa ngũ sắc và pháp khí đủ các màu sắc, lộ ra vẻ hết sức thần thánh trang nghiêm. Nơi đây chính là pháp đàn dành cho Uy Linh Pháp Vương lên đài giảng pháp phổ độ chúng sinh.

Lúc này đang là khoảnh khắc tối nhất trước khi trời sáng, trên thảo nguyên đen kịt một mảnh, lại có vô số cây đuốc hội tụ thành một biển lửa, tâm trạng mọi người cũng lay động giống như ngọn lửa đuốc trong tay.

Đợi đến trời sáng, thần thánh cát tường Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ sẽ đăng đàn thuyết pháp, tụng kinh cầu phúc cho tất cả tín đồ.

Rốt cục mặt trời lộ dạng ở cuối đường chân trời, tia nắng ban mai đầu tiên đã chiếu lên đài cao.

Trời ơi, thật sự là một cảnh tượng thần kỳ! Trong khoảnh khắc này cả vùng đất dưới chân còn là một mảnh bóng tối, pháp đàn ngũ sắc cùng vàng bạc pháp khí trang trí đã được ánh mặt trời chiếu rọi lấp lánh rực rỡ, vô cùng trang nghiêm tráng lệ.

Trên pháp đàn, không biết lúc nào Uy Linh Pháp Vương đã ngồi đả tọa trên đó, tấm ánh nắng sáng sớm, toàn thân nổi lên màu vàng rực rỡ, đầu đội Thất Bảo Tỳ Lư mào ánh vàng bắn ra bốn phía. Thân lão mặc một bộ áo cà sa cẩm lan phàm văn phát ra từng vàng mây đỏ, Pháp Vương nhắm cặp mắt làm ra vẻ đang

minh tư khổ tượng, pháp thể trang nghiêm thậm chí chói lọi hơn cả ánh mặt trời, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

- Đây... Đây là Pháp Vương lấy bản thể hiện ra bảo tượng Đại Nhật Như Lai!

Đám Lạt Ma từ chùa miếu nơi khác tới xem lễ kinh ngạc kêu lên.

Nhất thời mọi người như mê như say, một số gần như điên cuồng, vô số người đánh lễ quỳ lạy Uy Linh Pháp Vương, tiếng hoan hô giống như sóng biển dâng cao hết đợt này sang đợt khác.

Ngay cả Hoàng Đài Cát đang ngồi trong lều che nắng dưới đài cũng bị cảnh tượng này làm cho giật mình kinh hãi không ít. Đám thân tín của y như Khoát Nhĩ Chích, Cổ Nhĩ Cách Đài Cát phải dốc hết toàn lực mới có thể nhìn được kích động muốn quỳ sụp xuống bái lạy.

Bởi vì độ sáng thân thể Uy Linh Pháp Vương căn bản không phải ánh mặt trời chiếu là có thể hình thành, có thể nói không khoa trương chút nào, quả thật lão chính là một mặt trời khác mọc lên trên thảo nguyên.

Đây rõ ràng là pháp tượng Đại Nhật Như Lai hiện thân.

Dĩ nhiên ở cách khá xa, mọi người không nhìn thấy trán Uy Linh Pháp Vương chảy mồ hôi cuồn cuộn. Áo lót vị Phật gia này đã bị mồ hôi thấm ướt đầm, da bị nướng nóng bừng bừng. Nếu không phải là trước đó lão đã uống thật nhiều thuốc giúp cho thân thể mát mẻ, lúc này đã sớm bị trúng nắng cảm mạo.

- Khốn kiếp, mau thu bớt đi, các người muốn nướng chết Phật gia hay sao?

Uy Linh Pháp Vương không nhận được mắng.

- Được được, thu thì thu, làm gì mắng chúng ta?

Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử lẩm bẩm, bị A Sa hung hăng trợn mắt nhìn một cái, rốt cục hết sức miễn cưỡng đi thu hồi vài cái gương lớn.

Phù... Uy Linh Pháp Vương thở dài một hơi, bưng bát đồng trước người lên nhấp một hớp nước lạnh, chợt cảm thấy ngọn gió thảo nguyên thổi tới vô cùng mát mẻ.

Kế sách Đại Nhật Như Lai hiện thân là chủ ý Tần Lâm đưa ra, thật ra thì rất đơn giản:

Tần Lâm mang theo không ít gương lớn Tây Dương chuẩn bị làm lễ vật lung lạc quý tộc thảo nguyên. Đồ chơi này đến từ Bồ Đào Nha, ở Hán địa tương đối ít, trên thảo nguyên càng vô cùng hiếm.

Kết quả vừa đúng lúc gặp phải Uy Linh Pháp Vương đăng đàn thuyết pháp, hẳn bèn để cho Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử cùng A Sa mỗi người cầm vài cái gương lớn như vậy. Trước đó đã điều chỉnh góc độ xong xuôi, gắn gương vào Phật tượng, pháp khí, phướn... trên pháp đàn, khiến cho tín đồ bên dưới đài không nhìn thấy, lại có thể phản xạ ánh mặt trời chiếu lên người Uy Linh Pháp Vương.

Quả nhiên, một chiêu Đại Nhật Như Lai hiện thân Pháp Vương nhất thời làm cho toàn trường cơ hồ sôi trào, chẳng qua là Uy Linh Pháp Vương chịu nóng không được nữa, da lão cũng sắp bị ánh mặt trời nướng chín. Hai tên gốc Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử không biết nặng nhẹ còn muốn chơi tiếp, may nhờ A Sa bắt bọn họ thu bớt gương, bằng không Pháp Vương lão nhân gia sẽ phải trúng nắng hôn mê tại chỗ.

- Ôi, muốn chiêu mộ tín đồ, ngưng tụ tín ngưỡng cũng không dễ dàng, chuyện này Đạo gia thật là khổ cực...

Uy Linh Pháp Vương lau mồ hôi trán, bắt đầu tuyên giảng Phật pháp.

Bên dưới đài, lều che nắng của Tam Nương Tử và Hoàng Đài Cát đối diện cách xa, bọn Tần Lâm và Từ Văn Trường cũng ngồi trong đó.

- Coi như chuyện này lão trọc đã phải dốc hết toàn lực...

Từ Văn Trường thấp giọng cười nói:

- Người này từ Đạo vào Thích, cũng giống như Lão Tử qua Hàm Quan, nói không chừng trăm ngàn năm sau lại là một vị Phật gia được thập phương cúng dường hương hỏa, cũng có người sẽ dựng tượng của lão, dâng hoa tươi nhang đèn đánh lễ quỳ lạy.

Tần Lâm cũng cười:

- Lão muốn ngộ thông nhân quả, đắc chứng Bồ Đề, tự nhiên phải ra chút sức lực. Mới vừa rồi ta thấy nếu không phải là thu gương nhanh một chút, Uy Linh Pháp Vương phải đổi tên là Vịt Quay Pháp Vương rồi.

- Các người nói gì vậy?

Tam Nương Tử cười khanh khách hỏi, ánh mắt nhìn Từ Văn Trường tràn đầy tình ý ngọt ngào không thể tách rời ra.

- Không có gì, không có gì...

Từ Văn Trường tỏ vẻ xấu hổ vô cùng.

- Hừ, các người giở trò quỷ, còn tưởng ta không biết hay sao?

Tam Nương Tử lặng lẽ bấm Từ Văn Trường một cái.

- Ủm, lần đầu tiên bản quan cảm thấy mình trở thành người dư thừa...

Tần Lâm cười hăng hắc.

Tam Nương Tử che miệng cười vui vẻ:

- Tần trưởng quan chỉ nói đùa, chờ con gái của ta lớn thêm vài tuổi nữa, sẽ chiêu người làm con rể vậy!

Tam Nương Tử được xưng đệ nhất mỹ nữ thảo nguyên, con gái của nàng hơn phân nửa cũng là mỹ nhân.

Da mặt Tần Lâm cực dày, thuận theo thời thế hỏi tới:

- Xin hỏi lệnh ái nhan sắc thế nào, sinh thần bát tự ra sao, hiện tại đã được mấy cái xuân xanh?

650. Chương 650: Đãi Ngộ Khác Biệt

- Con gái của ta đương nhiên là thiên tư quốc sắc...

Tam Nương Tử bấm đầu ngón tay tính toán:

- Tuổi ư, nó sinh năm con cọp theo Tạng lịch, năm nay tính tuổi giả cũng đã được bốn tuổi.

Tần Lâm chấp tay xá xá, ngậm miệng lại không nói nữa.

Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực ôm bụng cười thầm, Tần trưởng quan cũng có khi phải nếm mùi đau khổ.

Tam Nương Tử tươi cười rạng rỡ, không chỉ có nơi xa bên trong một ngôi lều che nắng khác, Bả Hán Na Cát nhìn như đứng ngoài chuyện này thật ra đã trở thành đồng minh bí mật của nàng, mà còn có Bạch Liên giáo chủ núp ở trong đám người ngay cả Tần Lâm và Từ Văn Trường cũng không biết. Như vậy nếu như Bạch Liên giáo chủ xuất thủ làm thịt Hoàng Đài Cát, vậy thì không cần Bả Hán Na Cát trợ giúp nữa.

Có lẽ là do tâm kết nào đó, cho dù là cân nhắc anh thư như Tam Nương Tử cũng không thể ngoại lệ. Nghe Từ Văn Trường nói muốn tiếp nhận Bả Hán Na Cát trợ giúp, đáy lòng nàng loáng thoáng có chút không vui, chỉ hy vọng Bạch Liên giáo chủ có thể xuất ra một đòn có hiệu quả...

Nơi xa, đám người Bạch Liên giáo giả trang thành thương đội vây quanh hộ vệ giáo chủ, các Đường chủ Hương chủ vận khởi nội công, chân giống như tựa như mọc rễ cắm chặt xuống đất, mặc cho sóng người mãnh liệt ào tới cũng vẫn không nhúc nhích, chừa lại ở giữa một mảnh đất trống nhỏ cho giáo chủ và Ngã Hữu Sứ, Tam đường chủ thương nghị đại sự.

Bọn họ tôn kính đối với giáo chủ, không có gì khác những mục dân đánh lễ quỳ lạy Uy Linh Pháp Vương năm vóc sát đất. Đừng nói là chen chúc đông đúc va chạm thân thể giáo chủ, cho dù là trong lúc đối thoại thờ mạnh một chút cũng là xúc phạm tới thần công thịnh đức quang minh chí đại Thánh giáo chủ.

Lúc này Ngã Khổ Thiền đang nói chuyện:

- Tam Nương Tử cũng giữ chữ tín, không tiết lộ hành tung chúng ta ra, đám ưng thảo kia vẫn không biết chúng ta cũng tới, ha ha...

Thanh Dương Đường chủ Tử Hàn Yên cười nói:

- Thật ra thì đáy lòng Tam Nương Tử cũng không bằng lòng tiếp nhận Bả Hán Na Cát trợ giúp, nữ nhân bất kể lợi hại tới mức nào, chung quy cũng chỉ là nữ nhân!

Giọng nói phảng phất mang theo than thở sâu kín, nữ nhân nửa bên mặt xinh đẹp, nửa bên mặt dùng mặt nạ sắt hung bạo đáng sợ che kín này, tựa hồ nhớ tới một ít chuyện cũ không chịu nổi.

Bạch Liên giáo chủ bất mãn hừ một tiếng.

Lúc này Tử Hàn Yên mới nhớ tới giáo chủ cũng là nữ nhân, hơn nữa còn là mỹ nữ tuyệt sắc không chê vào đâu được, lời mới vừa rồi kia dường như cũng mơ hồ ám chỉ nàng. Ôi, Thánh giáo chủ, dù sao không phải là ai ai cũng được như ngài, có thể vung kiếm chém tơ tình, trong lòng thanh tĩnh, niệm niệm bất diệt.

- Bản giáo chủ chỉ nói với Tam Nương Tử muốn trừ đi Hoàng Đài Cát thay nàng, bất quá...

Giọng Bạch Liên giáo chủ lạnh như băng:

- Lát nữa chờ Hoàng Đài Cát dâng đàn, nhận Uy Linh Pháp Vương quán đỉnh khai thị, bản giáo chủ sẽ hạ thủ, làm thịt cả hai một lượt!

Đại Nhật Như Lai, Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ ư, chỉ là chuyện buồn cười, chỉ có Bạch Liên Triều Nhật thần công ta có một không hai đương kim, giết hai người các người như giết chó mà thôi! truyện từ

Trên đài, Uy Linh Pháp Vương giảng một đoạn Bồ Đề Đạo Thứ Đệ Quảng Luận, sau đó thêm một đoạn Trực Chỉ Giác Tính Xích Kiến Tự Giải. Giọng nói hùng hồn truyền cảm, vẻ mặt từ bi vô hạn, nước bọt tung bay vô cùng sôi nổi. Cho dù là những mục dân Mông Cổ nghe không hiểu lão nói cái gì, cũng cảm thấy thần thánh vô cùng, thù thắng vô cùng.

Pháp Vương hoàn toàn không biết, nguy hiểm đang dần dần tiến tới gần.

Rốt cục giảng xong một đoạn kinh, di sương Tam Nương Tử, con trưởng Hoàng Đài Cát cùng nhau ra khỏi lều, cất bước tiến về phía đài cao.

Cơ hội tới rồi! Bạch Liên giáo chủ vận khởi mười hai phần công lực, chuẩn bị chờ Hoàng Đài Cát đi lên đài cao gặp Uy Linh Pháp Vương sẽ thi triển một đòn chí mạng.

Thế nhưng vào lúc này, mặt Tây truyền tới tiếng pháp loa, đồng bạt, chiêng trống... Chân trời phạm âm vang dậy, một đám Lạt Ma mặc áo bào trắng viền đỏ, đội mũ cao kéo một chiếc xe chậm rãi tiến tới dưới sự chú ý của hàng ngàn hàng vạn người.

Trước xe kéo, lá phướn tung bay trên đó có chữ vàng viết ba loại chữ Phạm, Tạng, Mông: Trát Luận Kim Đỉnh tự Uy Đức Pháp Vương.

Lại nói mười tám La Hán của Kim Đỉnh Tự nâng xe kéo, vận nội kinh mũi chân chạm nhẹ lên mặt đất, xe kéo liền cách mặt đất hơn hai thước, nhìn từ xa giống như lửng không độ hư. Ngoài ra, có thật nhiều Lạt Ma cầm pháp khí vàng chói tiền hô hậu ủng. Pháp loa, la bạt tạo ra phạm âm vang trời. Nữ đệ tử cầm bình sứ trong tay, vẩy cam lồ xuống nhân gian, ném cánh hoa ngũ sắc lên đầy trời, khiến cho người ta mắt hoa đầu váng.

- Cát tường như ý! Hai vị Pháp Vương đồng thời đến Thổ Mặc Xuyên, trên thảo nguyên lập tức mọc lên ba vầng mặt trời!

Vô số dân du mục Mông Cổ cùng Lạt Ma các chùa quỳ mọp dưới đất, toàn thân nằm mọp trên mặt đất, dập đầu liên tục. Ai nấy kích động đến rơi nước mắt, hận không được móc trái tim trong lồng ngực ra, hai tay cung kính hiến tặng cho Pháp Vương thần thánh.

Hoàng Đài Cát từ lều phía Tây đi ra, một mình bước lên ngênh đón:

- Uy Đức Pháp Vương trí tuệ như biển, thần thông thù thắng, đệ tử Hoàng Đài Cát ở chỗ này cung nghênh pháp giá!

Bức rèm trên xe kéo cuốn lên cao, lộ ra hình dáng Uy Đức Pháp Vương với vóc người gầy lùn khô như que củi, mặc một cái tăng bào màu trắng viền vàng, càng làm nổi ra da thịt ngăm đen như sắt. Trên mặt lão có hai lông mày trắng như tuyết cực rậm, đôi mắt tinh quang lấp lóe, không giận mà tự có uy.

Uy Đức Pháp Vương cùng Hoàng Đài Cát sớm đã có ăn ý, từ xe kéo đứng lên chào:

- Ừm ma ni bát mê hồng, Hoàng Đài Cát cát tường như ý!

Dứt lời, Uy Đức Pháp Vương lại ngồi xuống trở lại.

Thấy cảnh tượng này, quý tộc Mông Cổ ủng hộ Hoàng Đài Cát, ví dụ như đám người Khoát Nhĩ Chích, Cổ Nhĩ Cách Đài Cát đều vui vẻ ra mặt, bởi vì Pháp Vương là Tây Thiên Phật tử, là Phật gia hiện thế, cao hơn người phàm xa, chỉ có người thống trị thế tục có Phật duyên thâm hậu tỷ như hội diện với Yêm Đáp Hãn có tôn hiệu Cha Khắc Lạt Ngõa Nhĩ Đề Triệt Thân Hãn, Pháp Vương mới đứng lên để tỏ vẻ tôn kính.

Phần lớn quý tộc Mông Cổ không rõ đầu đuôi câu chuyện vừa quỳ lạy danh lễ với Uy Đức Pháp Vương, vừa mở miệng tự hỏi: không phải là nghe nói Uy Linh Pháp Vương trước đó cho là Hoàng Đài Cát có Phật duyên nông cạn, không thể thừa kế tôn hiệu Cha Khắc Lạt Ngõa Nhĩ Đề Triệt Thân Hãn sao? Sao Uy Đức Pháp Vương ở nơi này lại có thái độ hoàn toàn trái ngược chứ?!

Hoàng Đài Cát ngạo nghễ tự đắc, thần thái trên mặt sáng ngời. Y cần sự trợ giúp của Pháp Vương, không phải là Pháp Vương cũng phải cầu cạnh y sao?

Những năm gần đây Hoàng giáo truyền bá cực nhanh, là thủ lĩnh của Bạch giáo, Uy Đức Pháp Vương khổ não không thôi, từng mượn dịp nhờ Yêm Đáp Hãn chấn nhiếp Phật giáo các phái của Tây Tạng, duy trì địa vị thống trị của Bạch giáo.

Gần đây ở một dãy Thanh Hải, thế lực Hoàng giáo ngày càng hưng thịnh, trước đây không lâu Uy Đức Pháp Vương chạy tới phụ cận Thanh Hải hồ truyền giáo hoàng pháp, trấn áp thế lực Hoàng giáo, lại bị Thổ Ty lĩnh chủ ở địa phương vốn đã cải tín Hoàng giáo dương phụng âm vi, thậm chí dùng Thổ Ty quân đội chống cự.

Uy Đức Pháp Vương không thể làm gì khác hơn là phái người bí mật cầu viện Yêm Đáp Hãn, chờ sứ giả đến Quy Hóa thành mới biết Yêm Đáp Hãn đã chết, không thể làm gì khác hơn là ủ rũ quay về.

Hoàng Đài Cát biết được tin tức, âm thầm phái người phát đi mật lệnh cho bộ tướng thân tín lưu trú ven Thanh Hải hồ.

Chính vào lúc Uy Đức Pháp Vương nhận được sự hồi báo của sứ giả, hết sức thất vọng, đột nhiên hai ngàn Mông Cổ thiết kỵ từ trên trời giáng xuống, quân đội của địa phương Thổ Ty không chiến mà hàng. Các Thổ Ty bị vô lực uy hiếp lại đổi sang tín ngưỡng Bạch giáo một lần nữa, lại hạ lệnh cấm hủy chùa miếu Hoàng giáo, chỉ cho phép Bạch giáo hoàng pháp.

Uy Đức Pháp Vương nhận chịu ân huệ như vậy, tự nhiên phải xuất lực cho Hoàng Đài Cát, những hậu thuẫn trước đó chính là một phần của đặc sản ông ta phái sứ giả từ Thanh Hải đưa tới. Hơn nữa nhận được tin từ Ngạch Triều Ni Mã Đại Lạt Ma truyền về chuyện Uy Linh Pháp Vương trở mặt, ông ta lập tức kiên trì chạy tới từ Thanh Hải, tính toán chắc chắn kịp ngày xuất hiện ở trong đại hội hoàng pháp này.

Cho nên vào giờ phút này, thật ra là Hoàng Đài Cát đắc ý vạn phần, đưa tay sờ sờ vòng vàng đeo rũ xuống ở lỗ tai, nhếch môi lộ ra hàm răng vàng khè, ném cái nhìn khiêu khích về phía Tần Lâm đang ngồi trong lều che mát ở hướng Đông: ha ha, tên họ Tần khốn kiếp kia, người kêu gọi Uy Linh Pháp Vương mưu phản, nhưng ngàn vạn lần không ngờ gia gia ta đã mời được Uy Đức Pháp Vương tới đây rồi! Lần này đồ giả gặp phải đồ thật, sẽ lập tức tan rã ngay giống như băng tuyết gặp mặt trời chói chang.

Nhưng Hoàng Đài Cát thất vọng rồi, vì y không hề nhìn thấy vẻ kinh hoàng thất thố của Tần Lâm, ngược lại hắn còn nhìn về phía y khẽ mỉm cười, tựa hồ hết thảy mọi thứ đều đang nắm giữ trong lòng bàn tay hắn.

Đài Cát đại nhân nhất thời có cảm giác đánh một quyền vào một đám bông, hoàn toàn không chịu lực mà lại cực kỳ khó chịu, nhưng vẫn cố nín nhịn một hơi: hừ, chờ một lát xem người còn có thể cười được không?

Trong lều mát, Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực nhất loạt le lưỡi một cái nhìn Hoàng Đài Cát: phì phì, người tự cho rằng mình hay lắm sao, sớm đã bị Tần trưởng quan của chúng ta đoán trúng xuất xứ của món

đậu tằm kia, chính là thứ từ Thanh Hải tới chứ gì.

Lúc ban đầu Tam Nương Tử thấy Uy Đức Pháp Vương giá lâm, đúng là trong lòng lấy làm kinh hãi vô cùng, chờ nhìn thấy Tần Lâm trấn định như thường mới yên lòng trở lại, kể sát tai của Từ Văn Trường nói:

- Lão gia, không trách ngài đi theo Tần Khâm Sai, nếu ông ta sớm biết Uy Đức Pháp Vương sẽ đến, nhất định sẽ có biện pháp đối phó với lão ta chứ?!

- Có lẽ...

Từ Văn Trường có hơi không chắc chắn, ngày hôm qua vốn đã vì chuyện này bàn luận cả nửa ngày, nhưng cũng không có biện pháp gì tốt.

Trên mặt Tần Lâm nở một nụ cười hì hì, nhưng trong lòng cũng không cảm thấy nhẹ nhõm như vậy. Tim hắn đập thành thịch tính toán, phân tích thực lực địch ta, tìm kiếm kế sách phá quan.

Chỉ thấy lúc này xe kéo của Uy Đức Pháp Vương đã đến dưới đài cao, từ từ đi tới từng bước từng bước một. Mà ở trên đài cao, mặc dù Uy Linh Pháp Vương cố gắng trấn định, nhưng sắc mặt cũng đã cải biến, chứng dân du mục không hề phát giác là thân thể của lão đang phát run cả lên dưới pháp bào.

Tần Lâm tâm như gương sáng, đôi sư huynh đệ này sư huynh là thật còn sư đệ là giả, giả gặp phải thật thì chơi không được rồi, vừa đối mặt ắt sẽ bị vạch trần chân tướng.

Làm sao bây giờ?

Hai mắt tinh quang sáng ngời của Uy Đức Pháp Vương chăm chú nhìn vào Uy Linh Pháp Vương, tuy nói Phật gia chú trọng giới luật tu trì gì đó, nhưng vô minh nghiệp hỏa của ông ta cũng đang bốc cháy ngất trời: hay cho lão già lương gạt, lại dám phản bội Trát Luận Kim Đỉnh Tự, làm hỏng đại kế để bản Pháp Vương được triều đình ủng hộ, hơn nữa còn ảnh hưởng tới cuộc đấu tranh với Hoàng giáo, vô hình trung làm hư y bát của Bạch giáo!

Uy Linh Pháp Vương cũng bị dọa sợ không nhẹ. Lão cũng biết thủ đoạn vị sư huynh tiện nghi này lợi hại như thế nào, trong miệng lẩm bẩm điên cuồng niệm Đại Từ Đại Bi Cứu Khổ Cứu Nạn Quan Thế Âm Bồ Tát, không còn giả bộ đóng vai làm Đại Nhật Như Lai nữa.

Không Thanh Tử giấu mình giữa pháp khí và Phật tượng, Vân Hoa Tử thì cắn đầu ngón tay, cả người phát run, hai người cùng nhau niệm: Thái Thượng Lão Quân cấp cấp như luật lệnh, mau bắt lão yêu tinh Uy Đức Pháp Vương này đi...

Hừ, có như vậy mà cũng sợ sao? A Sa bữu môi, nắm một thanh Kim Cương trùy trong tay, chuẩn bị làm ám khí, lại nhìn xuống dưới đài một chút, sư phụ cùng Ngã đại thúc đều ở nơi đó.

Người của Bạch Liên giáo cũng có một trận hoảng loạn nho nhỏ, Uy Đức Pháp Vương hai mươi năm trước đã nổi danh cùng giáo chủ đời trước, uy chấn Tuyệt Vực Cao Nguyên, lão ta xuất hiện ở nơi này, có còn nên chấp hành kế hoạch trước đó nữa hay không?

- Đến rất hay, vừa khéo bản giáo chủ giết hết cùng một lúc!

Bạch Liên giáo chủ tỏ vẻ thần bí khó lường, hàn ý trong mắt đại thịnh.

Ngã Khổ Thiền nhượng nhượng chân mày lên trên, khơi mào:

- Thánh giáo chủ là muốn...

Bạch Liên giáo chủ gạt đầu một cái thật mạnh.

Tín ngưỡng của thảo nguyên các bộ thành kính nhưng không kiên định, phức tạp mà hay thay đổi, ví dụ như người Mông Cổ lúc ban đầu tín ngưỡng Tát Mãn giáo, bái Trường Sanh thiên, đến triều Nguyên khi nhập chủ Trung Nguyên, Trường Xuân chân nhân Khâu Xử Cơ truyền bá đạo giáo, Bát Tư Ba dẫn nhập Phật giáo Tạng truyền, rồi Mông Cổ tây chinh đánh lấy các khu vực Trung Á, không ít võ sĩ Mông Cổ lại biến thành Mục Tư Lâm (Muslim – tín đồ Hồi giáo), thậm chí còn có rất nhiều người tin Cơ đốc giáo, biến thành Thập tự quân Đông phương.

Hơn nữa khác biệt với tôn giáo đất Hán có hình thức đồn ngộ, thuận theo thời cơ theo chiều gió, nói chuyện huyền hư..., ở thảo nguyên chỉ chú trọng người nào pháp lực lớn, thần thông của người nào cao hơn thì những mục dân sẽ tin ngưỡng vào người đó, Hồng giáo, Bạch giáo, Hoàng giáo, Hoa giáo thịnh suy như thế nào cũng không ngoài chuyện này.

Uy Linh Pháp Vương hiện nay là pháp tướng của Đại Nhật Như Lai, Uy Đức Pháp Vương thì uy chấn Tuyệt Vực Cao Nguyên, nếu có thể đồng thời chém chết hai đại Pháp Vương trong đại hội Hoàng Pháp, nhất định có thể chấn nhiếp các bộ thảo nguyên, khiến cho bọn họ đổi sang quỳ lạy Vô Sinh Lão Mẫu!

Sát khí quá nặng nề! Uy Đức Pháp Vương cảm thấy sát cơ nồng đậm, trong lòng bất giác giật mình, âm thầm vận nội công thâm hậu, trên mặt vẫn bất động thanh sắc.

- Vị này chính là Uy Đức Pháp Vương trong truyền thuyết rồi, ôi chao, lão huynh thật đúng là xương cốt thanh kỳ, không hổ là kỳ tài luyện võ. Bản quan đã nghe đại danh của lão huynh ở kinh sư, quả thực là như sấm bên tai...

Uy Đức Pháp Vương đã vận mười hai thành chân lực, bên tai đột nhiên vang lên tiếng nói ồn ào, thiếu chút nữa khiến cho lão dẫn nội kinh đi lộn đường. Định thần nhìn kỹ thấy người nói chuyện là một quan viên tuổi còn trẻ, thân mặc măng bào giang nha hải thủy màu đỏ, đầu đội phốc đầu triển cước một thước hai tấc, eo cột cửu long ngọc dải, mặt lộ nụ cười nhưng thịch không nhúc nhích, đang thì lễ với lão, chính là Tần Lâm Tần trưởng quan của chúng ta.

Cách đó không xa, Bạch Liên giáo chủ đang định phát động, lập tức ngừng lại, nghe xem Tần Lâm muốn nói gì.

Hoàng Đài Cát cũng cảm thấy buồn bực, lúc này Tần Lâm muốn làm trò gì nữa chứ? Y vội vàng hết sức nháy mắt ra hiệu cho Uy Đức Pháp Vương, bảo ông ta đừng mắc mưu tên họ Tần đó, trước hết bắt Uy Linh Pháp Vương rồi tính sau.

Đời Minh thực hành thống trị ràng buộc đối với Tây Tạng, sắc phong Pháp Vương, Quán Đỉnh Đại quốc sư, quốc sư, Tây Thiên Phật tử cùng các danh hiệu tôn giáo khác. Đầu hàm của Pháp Vương mang tên Uy Đức Pháp Vương chính là do cao tăng đời trước được triều đình sắc phong, cho nên dù sao lão cũng có mấy phần kính sợ đối với triều đình... Nếu không cũng không ngoan ngoãn phái vị sư đệ tiện nghi lên kinh, hi vọng được triều đình ủng hộ.

Theo như chế độ của triều đình, Pháp Vương là quan nhị phẩm, vị Chỉ Huy Sứ Tần Lâm này cũng là quan nhị phẩm, hơn nữa còn là Khâm Sai đại thần, hẳn vừa thì lễ với Uy Đức Pháp Vương, Uy Đức Pháp Vương không thể không đáp lễ, không thể làm gì khác hơn là dừng bước lại, chấp tay chữ thập chào hỏi:

- Úm ma ni bát mê hồng, lão tăng ra mắt Tần Khâm Sai.

Uy Đức Pháp Vương chào xong ngắn gọn, muốn tiếp tục đi lên trên pháp đàn, căn bản không muốn lý tới Tần Lâm.

Nhưng Tần trưởng quan lại muốn làm phiền tới lão, né người sang một bên mơ hồ ngăn cản ở trước mặt, mặt mũi tươi cười nói:

- Pháp Vương, sư đệ của ông mới vừa hiện ra Quang Minh Pháp Tướng của Đại Nhật Như Lai. bản quan đã sớm nghe được đại danh của ông, ông có thể biểu diễn một thứ thần thông hay không, để cho bản quan được mở rộng tầm mắt?

Đôi mày rậm trắng như tuyết của Uy Đức Pháp Vương cau lại. Võ công của lão thì cao, nhưng làm gì lại có cái gọi là Quang Minh Pháp Tướng? Xem ra đây bắt quá là tên sư đệ tiện nghi làm ra trò mèo mà thôi. Nghĩ vậy, lão liền tháo chuỗi Phật châu đeo bên hông xuống một viên, đưa tay búng lên trên không trung.

Chỉ nghe tiếng xé gió bén nhọn hết sức, chỉ là một viên Phật châu mà giống như sức gió do mũi tên bắn ra, bay nhanh lên trên pháp đàn.

Ôi chao không ổn rồi! Uy Linh Pháp Vương vội vàng nghiêng người, đang chuẩn bị tránh đòn bằng thế hồ lô lăn tròn dưới đất, nhưng lại thấy Phật châu ấy không phải bắn tới về phía mình, mà là bắn vào một cái

chuông đồng lớn, một tiếng keng vang lớn chấn àng nhĩ đau buốt. Thanh âm càng truyền ra xa, mơ hồ có hồi âm kích động.

Phật châu nho nhỏ mà có uy thế như vậy, thần công Mật tông của Uy Đức Pháp Vương có thể xưng là chấn cổ thức kim, không hổ là đệ nhất cường giả của Tuyệt Vực Cao Nguyên.

- Cái này gọi là Linh châu cảnh chung, đương đầu bổng hát... (Linh châu gõ vào chuông báo động, giống như tiếng quát gây đập vào đầu)

Uy Đức Pháp Vương khẽ mỉm cười:

- Tần Khâm Sai có hài lòng chưa?

Tần Lâm lắc đầu lia lịa:

- Không hài lòng, không hài lòng, kém xa so với Quang Minh Pháp Tướng của sư đệ ông, không đủ xem!

Uy Đức Pháp Vương tức giận trong bụng, lão dùng đây là bản lĩnh chân thực, thật ra thì hơn xa những trò ảo thuật giả thần giả quỷ của Uy Linh Pháp Vương kia.

Ai ngờ những mục dân xung quanh cũng nhất tề thở dài, mặc dù ngoài miệng không nói gì, nhưng trên mặt ai nấy đều lộ vẻ thất vọng thấy rõ. Nếu như trước đó không có Quang Minh Pháp Tướng, Uy Đức Pháp Vương đánh ra ngón đòn này cũng coi là cho qua được rồi, nhưng mới vừa rồi sư đệ của ông ta khắp cả người đầy kim quang, quang minh chói lọi, còn sư huynh ra sân không ngờ bất quá chỉ dùng Phật châu bắn vào chuông đồng, không khỏi khiến cho người ta thất vọng.

Khác hẳn với tôn giáo ở đất Hán chú trọng nhiều về lý luận, tôn giáo ở Tuyệt Vực Cao Nguyên và trên thảo nguyên đều quan tâm người nào pháp lực lớn, thần thông quảng đại hơn. Giống như năm đó Liên Hoa Sinh vào Tây Tạng hoằng pháp, cũng dùng vô thượng thần thông khiến thần đuổi quỷ, đấu pháp với pháp sư bản giáo chiến thắng, lúc này mới củng cố địa vị của Phật giáo.

Cho nên thần thông của Uy Đức Pháp Vương thoát nhìn kém xa sư đệ, mọi người không khỏi âm thầm kinh ngạc.

Uy Đức Pháp Vương thấy vậy vô cùng kinh hãi, hiểu được bản lĩnh gạt người của mình kém xa sư đệ, chẳng trách những năm qua Hoàng giáo càng ngày càng hưng khởi, Bạch giáo từ từ lộ ra vẻ yếu thế.

Đang muốn quyết đoán một chút, bất Uy Linh Pháp Vương lại, lão lại thấy Tần Lâm cười híp mắt nói:

- Xem ra là Uy Đức Pháp Vương chỉ dừng mãnh tinh tiến về Phật học, lại không có tu tập công phu trừ ma vệ đạo, còn lệnh sư đệ lại hoàn toàn bất đồng, thần thông cực kỳ cao thâm, rất được triều đình tin tưởng. Thái hậu nương nương cùng bệ hạ phá lệ kính trọng, hôm nay lại hiện Quang Minh Pháp Tướng của Đại Nhật Như Lai trên thảo nguyên, cũng khiến cho bản quan đại khai nhãn giới.

Uy Đức Pháp Vương ngăn người ra ngáp ngừng giây lát, nhất thời hiểu ra ý tứ của Tần Lâm, lập tức trở nên do dự hần đui.

Bất kể thế nào, Uy Linh Pháp Vương cũng đã từng được Trát Luận Kim Đỉnh Tự thừa nhận là Pháp Vương. Hơn nữa sư đệ của lão lại được triều đình tin cậy, cũng có rất nhiều tín đồ ở trên thảo nguyên này. Nếu như xuất thủ vạch trần chân tướng của lão, triều đình sẽ có thái độ ra sao, Nhĩ Trát Luận Kim Đỉnh Tự lấy một món hàng giả lên kinh triều kiến hay sao? Rồi những mục dân bên dưới đài sẽ nghĩ thế nào, Pháp Vương mới vừa hiện ra Quang Minh Pháp Tướng Đại Nhật Như Lai lại là một tên lường gạt sao?

Nếu là như vậy, bất kể là triều đình hay là tín đồ cũng sẽ sinh ra nghi ngờ đối với Trát Luận Kim Đỉnh Tự cùng với toàn bộ Bạch giáo, hệ thống tín ngưỡng mà Uy Đức Pháp Vương một lòng duy trì sẽ theo đó mà hoàn toàn sụp đổ.

Cho dù có chết, Uy Đức Pháp Vương cũng không bằng lòng thấy tình huống như vậy xảy ra, trong phút chốc mồ hôi lạnh sau lưng ứa ra ướt đầm.

Hoàng Đài Cát ở hơi xa một chút một mực nháy mắt ra hiệu, ý bảo Pháp Vương ngài còn không mau mau vạch trần Uy Linh lão tặc, đây đưa với tên họ Tần đó làm gì chứ?!

Uy Đức Pháp Vương nhất thời tiến thối lưỡng nan, Hoàng Đài Cát lấy thiết kỵ Mông Cổ giúp lão trấn áp những giáo phái thù địch, cũng không thể nói là không có công...

Không biết hành động sao đành cắn chặt hàm răng, Uy Đức Pháp Vương nặn ra bộ mặt tươi cười, vừa đi lên trên đài cao, vừa nhìn Uy Linh Pháp Vương cười nói:

- Uy Linh sư đệ đi tới đất Hán hoàng pháp truyền đạo, truyền bá kinh nghĩa của ngã Phật, quả thực là đáng khen đáng mừng, công đức vô lượng, sư huynh ta vô cùng khâm phục và hâm mộ!

651. Chương 651: Sớm Có Phục Binh

Cái gì, ta không nghe lầm chứ?! Con tim thất lên của Uy Linh Pháp Vương theo câu nói đó rốt cục trở về nguyên vị, mới vừa rồi toàn thân của lão cũng sắp hư thoát luôn rồi.

Bây giờ thì tốt rồi, ngay trước rất nhiều dân du mục Mông Cổ Uy Đức Pháp Vương tận miệng nói ra lời như vậy, lão sẽ không thể nào nói lại Uy Linh Pháp Vương này là hàng giả nữa rồi.

Uy Đức Pháp Vương lại nhìn Hoàng Đài Cát gật đầu một cái, ý là chúng ta không vạch trần tên lưỡng gạc này, đợi lát nữa lão tăng vẫn ủng hộ người thừa kế Hán vị là được.

Không ngờ cùng lúc đó, Tần Lâm lặng lẽ hướng về phía Hoàng Đài Cát làm mặt quỷ một cái, khiến cho y giận đến ngũ quan bên trong đều như phừng cháy, không thèm lĩnh hội ý tứ của Uy Đức Pháp Vương, bước chân vội vã lên đài cao, miệng giận nói:

- Uy Đức Pháp Vương, ngài...

- Đến lúc rồi!

Bạch Liên giáo chủ đã sớm đeo mặt nạ bạc lên, thấy Uy Đức Pháp Vương, Tần Lâm cùng Hoàng Đài Cát đều leo lên pháp đàn, gần như đã cùng ở một độ cao và vị trí, lập tức quát lên một tiếng, thân ảnh như chớp điện cầu vồng bắn nhanh tới!

Mọi người thấy vậy cả kinh ngây người, tất cả những mục dân Mông Cổ đều há hốc mồm cứng lưỡi, ngàn vạn lần không ngờ lại đột nhiên tuôn ra một tên Trình Giáo Kim như thế này!

Bạch Liên giáo chủ đang ở khoảng cách khá xa so với pháp đàn, cho dù là khinh công nàng cái thế cũng không thể lảng không độ hư, còn chưa bay được một nửa khoảng cách thì thân hình đã có xu thế hạ xuống.

- Đặt chân hoa sen cách trần thế, Bạch Liên vừa hiện phóng quang minh!

Chúng cao thủ Bạch Liên giáo ném lên không trung mấy đóa hoa sen đồng kích cỡ bằng cái chén.

Bạch Liên giáo chủ nhắm chính xác vị trí, mũi chân điểm nhẹ một cái trên hoa sen đồng, hoa sen quay vòng vòng rơi thẳng xuống đất, còn người của nàng lại tiếp tục bay lên lên, cứ như vậy từng bước từng bước đạp hoa sen bay về phía pháp đàn. Cộng thêm với toàn thân nàng mặc quần áo trắng, thân hình yếu điệu, giống như Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm trần, chân đạp hoa sen lãng vãng ngự phong vậy.

Những mục dân bên dưới thấy vậy cả kinh kêu lên:

- Ghê gớm chưa kìa, Bạch Liên nương nương giáng thế!

Từ hơn mười năm trước, Bạch Liên Bắc Tông từng khổ tâm truyền giáo ở một dãy Thổ Mặc Xuyên, dân du mục tới xem lễ Mông và Hán hỗn tạp, Người Hán thì đã sớm quy lạy, còn người Mông Cổ cũng có rất nhiều người hướng lên trên đánh lễ, tụng niệm Vô Sinh Lão Mẫu, què quán chân không.

- Thì ra là giáo chủ Ma giáo đại giá quang lâm!

Uy Đức Pháp Vương thét dài một tiếng:

- Xem Kim Cương Phục Ma của ta trừ ma vệ đạo!

Một cây Kim Cương xử nhỏ nhỏ trong tay bắn nhanh ra, trên không trung vẽ ra một đạo tàn ảnh vàng chói, tốc độ còn nhanh hơn gấp hai lần so với Phật châu mới vừa rồi.

Thì ra công lực của lão già này lại thâm hậu như thế! Bạch Liên giáo chủ lấy làm kinh hãi, phát giác lúc Uy Đức Pháp Vương dùng Phật châu bắn chuông đồng không đem hết toàn lực, thân thể nàng ở trên không trung không cách nào mượn lực, không dám đón đỡ, bèn tả hữu khai cung, dang chân lần lượt đá một cước về phía hai đóa hoa sen đồng, thân hình thay đổi phương hướng, bay đi về phía cột cờ treo phướn treo ở trước pháp đàn.

Cây Kim Cương xử kêu vù vù vang vọng, bay thẳng đến ngoài hơn trăm trượng mới rơi xuống. Các cao thủ Bạch Liên giáo thấy vậy ai ai cũng đều kinh hãi: không ngờ công lực của Uy Đức Pháp Vương lại sâu không lường được như vậy!

Uy Đức Pháp Vương khẽ mỉm cười, lại thấy hai đóa hoa sen đồng bị Bạch Liên giáo chủ đá bay tới mình, một đóa chệch khá xa, một đóa đánh thẳng tới ngực của lão.

Lão cố ý phô trương bản lãnh, không thèm để ý tới đóa hoa bay lệch kia, đưa tay dùng Mật Tông Đại Thủ ấn kết thành một cái Kim Cương ấn, nhắm hoa sen đồng tà tà chỉ một cái, hoa sen liền bay lên trên đầu ngón tay lão quay vòng vòng.

Đang lúc đắc ý, chỉ nghe sau lưng có tiếng kêu to ôi chao một tiếng!

Thì ra là đóa hoa sen đồng bay lệch kia vừa rồi do Bạch Liên giáo chủ vận dụng kinh lực xoắn ốc, vòng tránh qua Uy Đức Pháp Vương, đi đường vòng cung đánh đúng vào ngực Hoàng Đài Cát, một tiếng hự trầm đục vang lên, đánh cho y phun máu ra diên cuồng, chúi đầu ngã quỵ xuống đất!

Uy Đức Pháp Vương kinh hãi, pháp đàn này cao đến năm sáu trượng, chỗ họ đứng bây giờ cũng cao ba trượng, té xuống chỉ sợ không chết cũng phải bị trọng thương. Nên ông ta vội vàng phi thân đến cứu, đưa tay nhắc Hoàng Đài Cát lên.

Lúc này chỉ có Tần Lâm còn đứng ở chỗ cũ, ngay cả Uy Đức Pháp Vương cũng đi cấp cứu Hoàng Đài Cát rồi, con tim hần dăng lên đến cổ họng, vừa lui về phía sau, vừa miệng nói quàng xiêng cố gắng quấy nhiễu đối phương:

- Có phải Bạch Liên giáo chủ không? Dường như chúng ta không quen thân lắm, nàng làm gì mà hung hăng nhìn chằm chằm ta như vậy? Chưa từng thấy qua Cẩm Y Vệ đẹp trai như vậy sao, bản quan anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong...

Hoàng Đài Cát được Uy Đức Pháp Vương cứu, vừa ho ra máu vừa nhìn Tần Lâm. Hừ, ưng khuyến Xưởng Vệ người cũng là đại địch của Bạch Liên giáo, chờ chết đi! Thậm chí Uy Đức Pháp Vương chuẩn bị quay trở lại đấu với Bạch Liên giáo chủ, cũng bị y lớn tiếng rên rỉ, cố ý kéo lại.

Ngàn vạn lần không ngờ rằng, Bạch Liên giáo chủ chẳng qua chỉ dùng ánh mắt lạnh lẽo giảo phía sau mặt nạ bạc nhìn Tần Lâm chòng chọc một cái, sau đó căn bản không để ý tới hần, nhanh chóng như lời oanh điện thiểm lao thẳng tới Uy Đức Pháp Vương trên đài.

Ồi mẹ ơi, không được chơi như vậy chứ! Hoàng Đài Cát khóc không ra nước mắt, trong lòng đã sớm thóa mạ: giáo chủ Ma giáo cái rắm gì chứ, có phải là người coi trọng tên họ Tần mặt trắng này rồi hay không? Vì sao chỉ đánh ta không đánh hần, con bà nó quá mức không công bình mà!

Trái tim nhỏ nhỏ của Tần Lâm nhảy lên thình thịch thình thịch, nhưng miệng thì cười toe toét ra chiều rất đắc ý, trong lòng thầm nhủ chẳng lẽ mình phong lưu tiêu sái ngọc thụ lâm phong thật, khiến cho ngay cả Bạch Liên giáo chủ cũng mê mẩn luôn rồi?

Ừa, ta muốn ới quá.... lão yêu bà kia... Hần phun ra hai bãi nước bọt, sờ sờ mặt mình, hình như là vẫn còn nguyên như trước kia, cũng không thay đổi trở thành đẹp trai hơn chút nào.

Bạch Liên giáo chủ phái A Sa nằm vùng lấy được rất nhiều tin tình báo hữu dụng, thậm chí tìm về lại được thánh vật Hỗn Độn Chi Cầu bị mất đã lâu. Cái này so với giết chết Tần Lâm còn lợi hơn nhiều, cho nên không những giáo chủ sẽ không làm gì hần, mà nếu có người khác muốn giết Tần Lâm, ngược lại nàng sẽ xuất thủ tương trợ!

Dĩ nhiên, sau này A Sa kết thúc nằm vùng, vậy coi như khó nói rồi...

So với Tần Lâm có vẻ không giải thích được, lúc này Uy Linh Pháp Vương trên đài cao cũng sắp bị dọa chết rồi. Lão ở kinh sư núp ở bên trong kiệu giả thần giả quỷ, mấy lần thiếu chút nữa bị Bạch Liên giáo chủ vạch mặt, lần này chạy tới đây, bị dọa sợ đến mức không dám nhúc nhích một cái.

Nhưng có người còn gấp hơn so với Uy Linh Pháp Vương. Uy Đức Pháp Vương thầm nói trong lòng một tiếng khổ rồi, mới vừa rồi hỏi han tên sư đệ tiện nghi ở trước mặt tất cả dân du mục Mông Cổ, nếu là vị Trát Luận Kim Đỉnh Tự đệ nhị Pháp Vương, nhân vật số hai của Bạch giáo này bị giáo chủ Ma giáo chém chết tại chỗ giống như giết gà vậy, tiêu rồi, toàn bộ Bạch giáo chuẩn bị treo cổ đi là vừa!

- Này, giáo chủ Ma giáo xem chiêu!

Uy Đức Pháp Vương vận Sư Tử Hống, một tiếng hét lớn như sét đánh, chuỗi niệm châu do các hạt bồ đề kết thành vung lên mang theo tiếng gió rít như sấm, nhắm sau lưng Bạch Liên giáo chủ mà đập tới.

Vô công lão trọc này đến mức đó sao? Bạch Liên giáo chủ nghe niệm châu rít tiếng gió, cảm thấy công lực của đối phương còn thâm hậu hơn so với tưởng tượng, đành phải tạm thời bỏ qua Uy Linh Pháp Vương, bước chân hơi dịch sang bên, thân hình lách tránh chuỗi niệm châu ấy.

Ầm một tiếng vang thật lớn, niệm châu nện trúng tượng Phật do đất nắn thành, khiến tượng Phật bị đập sập hơn phân nửa. Một chuỗi niệm châu nho nhỏ bị Uy Đức Pháp Vương ném ra, uy lực lại có thể so với pháo đạn!

- Lão tặc người dám!

Bạch Liên giáo chủ ỷ thần công mình có một không hai đương thế, xoay người lại vận Bạch Liên Triều Nhật thần công tầng thứ tám, ngọc thủ thon nhỏ giống như búa lớn vạn cân, lôi oanh điện thiểm nhanh chóng chém thẳng vào Uy Đức Pháp Vương.

Mặt tông Đại Thủ Ấn của Uy Đức Pháp Vương đã luyện đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, sử dụng đòn Kim Cương Sư Tử ấn ngăn đón. Chỉ nghe một tiếng bùng trầm muộn vô cùng nổi lên, trên đài cao kinh phong kích động, khiến cho đám Uy Linh Pháp Vương, Không Thanh Tử né tránh xa xa, ngay cả mắt cũng không mở ra được.

Hai đại cao thủ mỗi người lui ba bước, nhưng Uy Đức Pháp Vương đạp đến bước thứ ba thân hình đã vững như Thái Sơn, Bạch Liên giáo chủ lại lắc lư, miễn cưỡng định trụ gót chân.

Trên mặt Uy Đức Pháp Vương thanh khí chợt lóe lên, vốn cho là mình khổ tu Đại Thủ Ấn của Mặt tông trong những năm gần đây lại có tinh tiến, đã có thể thiên hạ vô địch, không ngờ Bạch Liên giáo chủ này tuổi còn trẻ công lực lại tinh xảo như vậy, thực là cường địch bình sanh khó gặp.

Bạch Liên giáo chủ giấu mặt ở sau mặt nạ bạc, gương mặt cũng đỏ hồng. Giáo chủ đời trước luyện Bạch Liên Triều Nhật thần công đến tầng thứ tám đã từng thắng Uy Đức Pháp Vương một chiêu, nàng cũng đột phá đến tầng thứ tám, vốn tưởng rằng đã nắm chắc phần thắng. Không ngờ Pháp Vương trong thời gian qua cũng tiến thêm một bước, luyện thành Kim Cương Sư Tử ấn trăm năm qua không có người nào thành tựu, mơ hồ vượt qua cả Bạch Liên Triều Nhật thần công tầng đài sen thứ tám của nàng.

Uy Đức Pháp Vương thấy Bạch Liên giáo chủ hồi khí không thông thuận, cố ý chọc cho nàng nói chuyện:

- Này, giáo chủ Ma giáo nghe đây, tà giáo của người ăn cơm nói chuyện ma, lạy tà ma ngoại đạo, hãy mau sớm quy theo ngã Phật, có thể sớm chứng Bồ Đề đạo quả. Bằng không lạc đường không chịu quay đầu, tự nhiên rơi vào bể khổ không bến bờ!

Bạch Liên giáo chủ đã làm thuận được chân khí, lúc này cũng cất lời phản bác:

- Lão lừa trọc, mặc dù giáo của lão nói là lạy Phật, nhưng lại sát sinh lấy huyết tế hiến, thậm chí còn dùng thịt người làm ngũ cam lồ, lấy xương người sống làm pháp khí, ta thấy lão mới là nhập tà ma ngoại đạo!

- Nói bậy, cái đó... cái đó đều là do Hoàng giáo làm!

Uy Đức Pháp Vương bị đâm trúng chỗ đau, trong lúc nhất thời tức giận nổ phổi, nhất thời tay trái Quang Minh Ấn, tay phải Bồ Đề Ấn, lông mi trắng dựng cả lên, mặt hiện lên tướng hung sát, hung tợn đánh tới.

Bạch Liên giáo chủ cũng không cam yếu thế, một chiêu Bạch Liên Sơ Hiện tiến lên đón đánh.

Hai người kịch đấu trên pháp đàn thật cao, chỉ thấy thân ảnh Bạch Liên giáo chủ giống như kinh hồng bay qua, vừa lại giống như quỷ mỹ không thể nắm bắt. Còn Uy Đức Pháp Vương thì thân pháp cũng đến cảnh giới phản phác quy chân, thoát nhìn không nhanh nhưng trong lúc giơ tay nhắc chân cũng nhanh đến kinh người, thường thường phát ra sau mà tới trước.

Dưới đài, mười tám La Hán của Trát Luận Kim Đỉnh Tự lấy Đại Lạt Ma Ngạch Triều Ni Mã cầm đầu, cũng đánh nhau với đám cao thủ Bạch Liên giáo do Ngã Khổ Thiên cầm đầu.

Đám quý tộc Mông Cổ Cổ Nhĩ Cách Đài Cát, Khoát Nhĩ Chích định dẫn binh xông lên tương trợ Ngạch Triều Ni Mã, Tam Nương Tử lại lệnh cho Triết Biệt và Bất Thập Thất Lý xuất binh ngăn chặn. Bản thân Hoàng Đài Cát mới vừa bị đánh học máu, bệnh thoi thóp không có tinh thần gì, trong lúc nhất thời chống đỡ không nổi.

Dân du mục tin chúng thấy tình thế không ổn, đua nhau chạy tứ tán, từ trước cho tới bây giờ thần tiên đánh nhau người phàm luôn bị tai ương, chờ cho Pháp Vương cùng Bạch Liên nương nương phân thắng bại rồi chúng ta sẽ quay lại vãi lạy vị đánh thắng vậy, dù sao đánh thắng cũng khẳng định là vị đó thần thông quảng đại hơn.

Đến lúc này thiên hạ đã đại loạn, các phe đều nằm trong ván cờ, tất cả đều thân bất do kỷ.

Uy Đức Pháp Vương bị Hoàng Đài Cát mời thỉnh, vốn muốn vạch mặt Uy Linh Pháp Vương, nhưng kết quả sau đó lại giúp đỡ cho tiện nghi sư đệ đánh nhau cùng Bạch Liên giáo chủ. Bạch Liên giáo và Xưởng Vệ ung khuyến là địch, Bạch Liên giáo chủ lại không đánh Tần Lâm, ngược lại đánh cho Hoàng Đài Cát là địch của Tần Lâm học máu. Tần Lâm bố trí một phen để đối phó Hoàng Đài Cát, nửa đường bị Uy Đức Pháp Vương và Bạch Liên giáo chủ trước sau xông ra phá hoại. Về phần Uy Linh Pháp Vương, Tam Nương Tử vân vân, đều không ngờ sẽ có tình hình như thế này.

Ngay cả Tần Lâm cũng hơi buồn bực một chút, tháo khẩu Xế Điện Thương ở bên hông xuống định bắn lén, nhưng liếc Bạch Liên giáo chủ một cái cảm thấy không ổn, lại ngắm Uy Đức Pháp Vương cũng cảm thấy không ổn, trong lòng do dự bất quyết.

Thôi vậy, bắn Hoàng Đài Cát nhất định là không sai được!

Kết quả hẳn phát hiện ra Hoàng Đài Cát bị binh sĩ Mông Cổ nhiều không đếm xuể vây quanh tầng tầng, bắn ra viên đạn này chỉ sợ ngay cả sợi lông cũng không thể bắn rụng, Tần Lâm không thể làm gì khác hơn là cười khan hậm hực, dù sao cũng không thể tự bắn vào mình một phát.

Lúc này trên đài đã sắp phân ra thắng bại, cuối cùng Bạch Liên giáo chủ do còn trẻ tuổi, công lực hơi kém một bậc, chiêu thế của nàng bị Đại Thủ Ấn của Uy Đức Pháp Vương ngăn lại, chỉ có thể mượn thân pháp di chuyển quanh bốn phía.

Chỉ thấy một cái bóng trắng phát phơ quay vòng vòng xung quanh Uy Đức Pháp Vương, thân hình Pháp Vương gầy lùn khô héo lại an nhiên bất động, thỉnh thoảng miệng tuyên một tiếng Phật hiệu, lại có oai lực như tiếng sấm hay Sư Tử Hống.

- Không ngờ sư phụ lại không phải là đối thủ của lão tặc này!

Núp ở phía sau Phật tượng, A Sa âm thầm sốt ruột, nó rất muốn xuất thủ cùng sư phụ sống vai tiến đánh. Nhưng mới vừa rồi Bạch Liên giáo chủ lại lặng lẽ làm ra một thủ ấn về phía nó, ý là phải lấy chuyện nằm vùng làm trọng, không được làm bại lộ thân phận vào lúc này.

Đang trong lúc nóng nảy, lại thấy Uy Đức Pháp Vương đánh một chiêu Kim Cương Sư Tử ấn, Bạch Liên giáo chủ không thể tránh né, không thể làm gì khác hơn là cắn chặt hàm răng liều mạng ngăn đỡ, song chiêu cùng đánh ra.

Một tiếng nổ trầm muộn làm cho người ta ê răng buốt óc vang lên, tựa hồ đài cao làm từ cự mộc này lập tức bị thắp đi hết mấy tấc. Dưới mặt nạ của Bạch Liên giáo chủ, một dòng máu tươi từ từ chảy xuống.

- Ha ha, giáo chủ Ma giáo, nạp mạng đi thôi!

Uy Đức Pháp Vương cười gằn, lại đánh ra một chưởng.

Tiêu rồi, sư phụ học máu rồi, A Sa cũng không kịp nhớ gì nhiều nữa, ném một thanh Kim Cương trùy vào sau lưng của Uy Đức Pháp Vương.

Cơ hồ cũng ngay lúc đó, Tần Lâm cũng bóp nhanh cò súng, tiếng súng che giấu đi tiếng xé gió của Kim Cương trùy.

Uy Đức Pháp Vương nghe tiếng súng ngược lại cũng không sợ hãi gì, thân thể hơi lách qua một bên tránh viên đạn, lỗ tai bị tiếng súng chấn cho ù đi, không nghĩ rằng sau lưng còn có thanh Kim Cương trùy cũng đang bay tới, cho đến khi sau lưng hơi đau mới phát giác là hỏng rồi.

Rất may là thần công của lão cái thể, độc bộ ở Tuyệt Vực Cao Nguyên, tự nhiên sản sinh phản ứng đối với nguy hiểm tiềm ẩn, chân khí vận chuyển, bắp thịt sau lưng căng thẳng như sắt. A Sa toàn lực ném ra Kim Cương trùy cũng chỉ đâm vào nửa tấc, sau đó không cách nào xâm nhập sâu hơn nữa.

Mặc dù là như vậy, Uy Đức Pháp Vương cũng bị dọa xuất mồ hôi lạnh đầy cả người, cũng không kịp truy kích Bạch Liên giáo chủ, quay đầu lại xem thử, thềm nói thì ra Bạch Liên giáo còn mai phục cao thủ ở chỗ này, lão tăng cũng không nên mắc bẫy bọn chúng. Lão nương tám chục mà lại mắc bẫy hài nhi, vậy thì đáng cười quá rồi!

- Lão tặc rửa sạch cổ chờ chết đi, hôm nào bản giáo chủ sẽ tới lấy mạng chó của lão!

Bạch Liên giáo chủ cười lạnh, hai chân dùng sức đạp một bước trên đài cao, thân hình yếu diệu cất lên, như thiên ngoại phi tiên bay xuống đài.

Lăng không độ hư, ngự phong mà đi, con người của Bạch Liên giáo chủ giấu ở sau mặt nạ bạc liếc thật sâu về phía Tần Lâm.

Bản thân Tần Lâm cũng không biết tại sao lại mới vừa rồi bắn ra phát súng kia, thấy Uy Đức Pháp Vương hung hăng, hẳn hoàn toàn không chút nghĩ ngợi, gần như bóp cò theo bản năng.

- Ách, ta đây là vì sao chứ?

Tần Lâm sờ sờ mũi, có chút không giải thích được, đành tự tìm lý do ình:

- Được rồi, giáo chủ Ma giáo là đại địch của Xưởng Vệ, cho dù là có muốn bắt cũng phải do tự tay ta bắt. Nếu như bị lão lừa trọc ấy bắt giữ, mặt mũi của Tần trưởng quan ta đặt vào chỗ nào chứ...

Một tiếng huýt dài cất lên, các cao thủ Bạch Liên giáo nhảy ra khỏi vòng đấu, sớm đã có các thớt ngựa Tam Nương Tử chuẩn bị cho bọn họ, mọi người phóng người lên ngựa, quây quần lấy giáo chủ gào thét bỏ đi.

Chạy đến nơi xa, Bạch Liên giáo chủ chột ho khan hai tiếng, vén mặt nạ bạc lên, lấy khăn tay lau miệng, mấy vết máu đỏ hồng lộ ra hết sức chói mắt.

- Thánh giáo chủ!

Đám người Ngã Khổ Thiên vô cùng kinh hãi.

- Không sao...

Bạch Liên giáo chủ khoát khoát tay, thần sắc lạnh lùng:

- Chút thương tích nhỏ này, bản giáo chủ còn không đến nỗi... Tại sao Cao Tả Sứ còn chưa đem Bạch Ngọc Liên Hoa tới? Bản giáo chủ đã đoạt được Hỗn Độn Chi Cầu, nếu như lại có vật này, chỉ là cái tên Uy Đức Pháp Vương đã đáng là gì?

- Dạ!

Ngã Khổ Thiên cao giọng hô:

- Thánh giáo chủ có lệnh, tạm thời tha cho lão lừa trọc Uy Đức, đám Hoàng Đài Cát đó, trở về Trung Nguyên lấy Bạch Ngọc Liên Hoa, đợi hai đại thánh vật hợp nhất, Thánh giáo ắt sẽ trung hưng!

Mọi người cùng kêu lên khen phải, giật mạnh dây cương, những con ngựa cất tiếng hí vang, bốn vó tung bay hướng về bên trong quan chạy đi.

- Phát súng kia của họ Tần rốt cuộc là...?

Bạch Liên giáo chủ không nhận được quay đầu lại, nhìn một chút pháp đàn cao cao còn loáng thoáng hiện ra bóng dáng.

Trên đàn cao, Uy Đức Pháp Vương cũng không vội truy cứu phát súng có vấn đề kia. Lão rút Kim Cương trùy sau lưng xuống, tiện tay ném xuống đất, máu tươi khiến tầng bào nhiễm đỏ một mảng, vội vàng điểm huyết cầm máu.

Ai là cao thủ mà Bạch Liên giáo thăm bố trí? Uy Đức Pháp Vương cảm giác người đánh lên nọ có năm sáu thành công lực tương đương với Bạch Liên giáo chủ, hoàn toàn có khả năng thắng được Đại Lạt Ma Ngạch Triều Ni Mã.

Quay đầu lại xem thử, Uy Linh Pháp Vương không cần nói, còn có hai tên đồ đệ ngu xuẩn, Không Thanh Tử thì dụi mắt, Vân Hoa Tử thì nhổ nước bọt phì phì xuống đất. Mới vừa rồi làm dậy lên rất nhiều bụi đất, hai đại cao thủ quyền qua cước lại, kinh phong quét đến nỗi ba người họ căn bản mở mắt không ra.

Chẳng lẽ là một trong hai người này là cao thủ thâm tàng bất lộ? Uy Đức Pháp Vương nghi thần nghi quỷ, không nhìn ra rốt cuộc là thế nào.

A Sa đã sớm thừa dịp loạn lên xuống đài cao, trốn trong lều mát của Tam Nương Tử, gương mặt ngọc tuyết khả ái dính đầy bụi do Phật tượng bị đánh nát bay lên, giống như con mèo hoa nhỏ khiến cho người ta yêu thích.

Tam Nương Tử nhìn mà cảm thấy đau lòng:

- Ôi chao, mới vừa rồi người núp ở trên pháp đàn, ta lo lắng quá...

- Con sợ quá, cho nên đã sớm trốn xuống rồi ạ...

A Sa cười ngọt ngào, cố sức giả vờ.

Lúc này ở trên đài cao, Uy Đức Pháp Vương mới đi đến bên người Tần Lâm, lông mi trắng nhướng lên, tức giận thở phì phò nói:

- Tần Khâm Sai, mới vừa rồi người bắn phát súng kia, là có ý gì?

Tần Lâm làm bộ không hiểu:

- Bản quan phụng chỉ ý triều đình bắt yếu phạm Bạch Liên tà giáo, nổ súng có cái gì không đúng sao?

Uy Linh Pháp Vương giận đến điên người:

- Nhưng viên đạn là nhắm lão tăng mà bay tới!

Tần Lâm hai tay xòe ra, chối bay chối biến:

- Ai bảo các người xoay qua xoay lại chạy lung tung hết, vốn bản quan nhắm vào giáo chủ Ma giáo nổ súng, ai ngờ lão đột nhiên xoay người, kết quả đạn mới bay về phía lão.

Lần đầu Uy Đức Pháp Vương gặp phải Khâm Sai đại thần da mặt dày như vậy, bị nghẹn cổ không còn lời gì có thể nói, hừ mũi một tiếng nặng nề, cuối cùng không thể làm gì đành cho qua.

Một trường đại hội hoàng pháp hoành tráng là thế, vậy mà bị quấy phá không còn hình dạng gì. Phật tượng, pháp khí trên đài cao bị đập nát bầy cả. Phía dưới đài, dân du mục tin chúng mười người chạy mất hết tám chín, còn Hoàng Đài Cát thì vẫn kiểm bặt cung gương cùng Tam Nương Tử.

Uy Đức Pháp Vương từ đài cao đi xuống, sau lưng bị đâm thủng một lỗ, máu tươi nhuộm đỏ pháp bào màu trắng lớn bằng hai bàn tay, chúng quý tộc Mông Cổ thấy vậy có chút xem thường. Bạch Liên giáo chủ người ta tới lui tự nhiên, dường như còn không bị chút thương tích nào, còn vị Pháp Vương lão lại bị đâm chảy máu, chà chà, cho dù là có thần thông chỉ sợ cũng rất có hạn.

Đây mới là ngậm bồ hòn làm ngọt nói không ra lời. Chẳng lẽ Uy Đức Pháp Vương lại đi giải thích nguyên là ta đã chiếm thượng phong, nhưng lại bị người đánh trộm mới thành như vậy sao?

652. Chương 652: Âm Mưu Quỷ Kế

Đại Lạt Ma Ngạch Triều Ni Mã bước tới đón, khoác lác giúp sư phụ:

- Các vị Đài Cát, Na Nhan, Bạch Liên Ma giáo chính là đại địch của triều đình, đại Hoàng đế thiên triều ở trên còn không biện pháp gì bắt nó. Nghe nói cao tăng dưới tòa Như Lai ngã Phật đến chỗ này hoằng pháp truyền đạo, nên đám tà ma ngoại đạo này mới tới quấy nhiễu. Rất may là sư tôn thi triển thần thông quảng đại, pháp lực vô biên, cho nên mới đuổi tà ma đi, hộ vệ ngã Phật chánh đạo.

Chúng quý tộc Mông Cổ suy nghĩ một chút thấy cũng phải, ngay cả Đại Hoàng thiên triều đế cũng hết sức nhút nhát đối với Bạch Liên giáo, Uy Đức Pháp Vương có thể đánh đuổi giáo chủ của bọn chúng đi, mặc dù bị chút thương tích nhỏ nhưng cũng có thể coi là vô cùng ghê gớm rồi.

Hoàng Đài Cát bị thương không nhẹ, nằm trên cang đau đớn không chịu nổi, nếu không phải là lúc Uy Đức Pháp Vương cứu y có truyền nội lực vào, chỉ sợ y đã ngất đi rồi.

Y rên hừ hừ trong cổ họng, có lời mà không thể nói ra.

Uy Đức Pháp Vương thấy vậy nắm lấy tay của y, một cổ nội kinh hết sức hùng hậu xuyên thấu qua, trong phút chốc một dòng khí ấm đi khắp tứ chi bách hải, tinh thần Hoàng Đài Cát trở nên phấn chấn, lập tức có thể nói chuyện, thậm chí còn hung tợn nhìn chằm chằm Tam Nương Tử:

- Vì sao người ngăn trở chúng ta xuất thủ giúp Pháp Vương trừ ma vệ đạo? Chẳng lẽ người cố tình không để cho đại hội hoằng pháp thuận lợi cử hành, trở mắt nhìn linh hồn của lão Hãn không được siêu độ hay sao?

Chúng quý tộc Mông Cổ lập tức sinh ra mấy phần kính sợ Uy Đức Pháp Vương. Ngón đòn này lợi hại, Hoàng Đài Cát sắp ngất đi rồi, Pháp Vương chỉ cần sờ sờ tay vào là y đã trở nên trung khí mười phần, nếu là người nào bệnh sắp chết được ông ta sờ một cái như vậy, chẳng phải là sống lại liền hay sao?

Nhưng họ đâu biết nội thương là có thể sử dụng chân khí để dẫn đạo, chứ những thứ bệnh gì khác, Uy Đức Pháp Vương vẫn phải bó tay chịu phép mà thôi.

Tam Nương Tử bị chất vấn cũng không kinh hoảng, thoải mái đáp:

- Người của Bạch Liên giáo là do lão Hãn năm đó dẫn tới thảo nguyên này. Đã nhiều năm như vậy rồi, làm sao ta biết bọn họ là ai? Hoàng Đài Cát, nói thế nào ta cũng là kẻ mẫu của người, còn chưa tới phiên người chất vấn ta đâu!

Tam Nương Tử mặc quần đỏ, đeo ngân đao, mặt tròn vành vạnh như mâm bạc, thành thực quyến rũ, có một phen phong tình khác biệt. Cho dù đây là đang nói chuyện nghiêm chỉnh đánh thép, những cũng có nét quyến rũ mê người, khiến cho trong lòng Hoàng Đài Cát vô cùng ngứa ngáy.

- Không cần nói nhiều, chờ ta đăng lên vương vị, đến lúc đó... Ha ha...

Hoàng Đài Cát si mê nhìn Tam Nương Tử, cười khan hai tiếng.

Cổ Nhĩ Cách Đài Cát, Khoát Nhĩ Chích và các quý tộc Mông Cổ đều cùng cười to lên. Dựa theo truyền thống, Hoàng Đài Cát đăng vị, sẽ phải theo tục lệ cưới thiếp của cha.

- Đùng có mơ!

Tam Nương Tử hừ một tiếng, kéo kéo Từ Văn Trường muốn đứng ra, đẩy con trai Bất Thập Thất Lý ra nói:

- Con trai của ta Bất Thập Thất Lý mới đáng thừa kế vương vị, khi lão Hân còn sống đã từng nói qua với Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm ở ven hồ Thanh Hải, Pháp Vương có thể làm chứng!

Uy Linh Pháp Vương đang cùng Tần Lâm từ đài cao đi xuống, nghe vậy liền tuyên một tiếng sáu chữ chân ngôn:

- Ừm ma ni bát mê hồng, Hô Tất Lạc A Hân Lý Nhã Đạt Lạp tôn quý nói không sai, lúc lão tăng gặp mặt Cha Khắc Lạt Ngõa Nhĩ Đề Triệt Thần Hân ở ven hồ Thanh Hải, đã nhìn ra Hoàng Đài Cát Phật duyên nông cạn, mà Bất Thập Thất Lý phúc duyên thâm hậu, có thể thừa kế mảnh đại thảo nguyên này, thừa kế nhân dân trên thảo nguyên. Mà lúc ấy Triệt Thần Hân đáp ứng tuân thủ chỉ ý của ngài Phật, truyền ngôi cho Bất Thập Thất Lý.

Bất Thập Thất Lý ngẩng đầu thật cao, giống như con gà trống choai kiêu ngạo.

Con chó nhỏ, muốn đấu với ta ư, người còn non lắm! Hoàng Đài Cát âm thầm mắng.

Quả nhiên, Uy Đức Pháp Vương vội vàng nói:

- Sư đệ, một giọt Hăng Hà lưu thủy là một lần biến hóa, không có chuyện nào mà không thể thay đổi được. Hôm nay lão tăng lấy Phật lý mà tính toán, chỉ có Hoàng Đài Cát thừa kế Hân vị, mảnh đất này mới có thể được an bình và cát tường.

Ách, hai vị Pháp Vương lại có ý kiến trái ngược nhau rồi? Các vị quý tộc Mông Cổ nhất thời không biết nên làm sao.

Uy Linh Pháp Vương hàng năm đi lại trong giang hồ, cũng nhìn ra Uy Đức Pháp Vương không dám vạch mặt thật của mình, trong lòng cũng không còn nơm nớp lo sợ nữa, lớn tiếng nói:

- Sư huynh, không phải là nói như huynh vậy, Hoàng Đài Cát nghiệp báo sâu nặng, bất kể thế nào cũng đều không thích hợp thừa kế Hân vị, nếu không chúng sinh nhất định gặp nạn!

Hay oa, người là đồ giả còn dám tranh với ta sao? Uy Đức Pháp Vương giận đến rung người, cũng may là tu vi của lão rất cao, giận nhưng không để lộ ra ngoài mặt, chỉ nhàn nhạt nói:

- Chấp mê nghiệp báo cái gì chứ, sư đệ không tránh khỏi rơi vào tri kiến chướng rồi. Bỏ đồ đao xuống lập tức thành Phật, hướng chi vốn trong lòng Đài Cát vẫn có một điểm Phật quang sáng ngời như đuốc.

Mọi người thấy hai vị sư huynh đệ Pháp Vương tranh nhau, cũng không biết nên làm như thế nào cho phải, Hoàng Đài Cát dứt khoát hạ lệnh:

- Người đâu, truyền mệnh lệnh của ta, tạm thời mời Tam Nương Tử cùng Bất Thập Thất Lý huynh đệ vào doanh trường của ta nghỉ ngơi, chờ bản vương tử an táng phụ thân, đăng lên Hân vị rồi, sẽ trở lại lo liệu sau!

Nhân mã của Hoàng Đài Cát lập tức từ các mặt ép tới, nhân số gấp ba phe của Tam Nương Tử.

Muốn dùng sức mạnh hay sao? Tần Lâm cười hắc hắc, vỗ tay một cái.

- Nãi nãi, Nhị thúc, hai vị có lời gì từ từ nói...

Bả Hán Na Cát thủy chung đặt thân ở bên ngoài, giống như hoàn toàn không liên quan gì đến mình, lúc này thỉnh linh giật dây cương chậm rãi phóng ngựa tới, phía sau là hai Vạn Nhân đội trang bị đầy đủ.

Trong lòng Hoàng Đài Cát bất giác giật nảy lên, lập tức thầm kêu không ổn: Bả Hán Na Cát gọi Tam Nương Tử là nãi nãi (bà nội), gọi y là Nhị thúc, ý này rõ ràng là nghiêng về phe Tam Nương Tử rồi!

Cha của Bả Hán Na Cát chính là Yêm Đáp Hân, ông ta sủng ái Thiết Bối Đài Cát nhất. Nếu không phải là Thiết Bối Đài Cát chết quá sớm, chưa chắc đã tới phiên Hoàng Đài Cát tranh Hân vị. Cho dù Bả Hán Na Cát đã từng đầu hàng triều Minh, sau khi trở về cũng không bị chèn ép, vẫn nắm giữ trọng quyền, có mục trường lớn ở gần Quy Hóa thành, dưới quyền có hai Vạn Nhân đội, binh lực hùng hậu.

Không phải là Hoàng Đài Cát không suy nghĩ qua thái độ của đứa cháu này. Bất quá từ trước tới nay Bả Hán Na Cát làm việc đều có hơi dài dòng, ra vẻ cù nhầy dây dưa, hơn nữa gần đây trong nhà còn náo loạn gây ra trò cười lớn, không rảnh đi quản chuyện ngoài, cho nên cũng không bận khoản đến người này lắm.

Ai ngờ vào thời khắc mấu chốt, Bả Hán Na Cát là kẻ chuyên im lặng không có thái độ gì này lại đi ra xỏ ngang một gây?

Hoàng Đài Cát giận đến phát điên, miến cưỡng gơ ngón tay lên chỉ Bả Hán Na Cát:

- Bả Hán, thúc thúc đối đãi ngươi không tệ...

- Nhưng nãi nãi cũng đối đãi ta không tệ...

Bả Hán Na Cát nhìn về phía Tam Nương Tử cười cười, thấy nàng cùng Từ Văn Trường cùng cười ngựa song song, liền nhanh chóng thu hồi ánh mắt, nghiêm nghị nói:

- Nhị thúc, Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ đã nói hết rồi, thực tế là thúc không thích hợp thừa kế Hãn vị, theo ý kiến của diệt nhi, hãy để cho Bất Tháp Thất Lý làm Hãn vương đi.

- Phản rồi phản rồi!

Hoàng Đài Cát tức gần nổ phổi, vẫy tay nói:

- Cổ Nhĩ Cách Đài Cát, Khoát Nhĩ Chích, ra lệnh cho thân binh thổi kèn hiệu, ta muốn cho những con rùa đen dám coi rẻ ta này một bài học.

Cổ Nhĩ Cách Đài Cát cùng Khoát Nhĩ Chích đưa mắt nhìn nhau, tình huống hiện tại này, nếu dùng sức mạnh không phải là lựa chọn tốt.

Cuối cùng vẫn là Thôi Hiến Sách cúi người, kẻ sát bên tai Hoàng Đài Cát thấp giọng nói:

- Đài Cát Đại nhân, Tam Nương Tử có một Vạn Nhân đội tinh binh, Bả Hán Na Cát có hai Vạn Nhân đội, cộng lại cũng bằng chúng ta, mỗi bên đều có ba Vạn Nhân đội. Bây giờ hãy lấy thân thể của ngài làm trọng, nếu như đánh nhau...

Điều này không phải hay sao? Hai bên binh lực tương đương, nhưng Tam Nương Tử cùng Bả Hán Na Cát còn khỏe khẩn nhảy loạn thế kia, còn Hoàng Đài Cát thì nằm trên cang, tinh thần các tướng sĩ đều xuống thấp một chút, nếu đánh nhau chắc chắn sẽ không chiếm được chút phần hơn nào.

Hoàng Đài Cát cắn răng suy nghĩ một chút, càng oán hận Bạch Liên giáo chủ đã thương y tận xương tủy, trong lòng uất ức không gì chịu được. Sao nàng không đựng tới một cọng lông Tần Lâm, lại đánh ta miệng phun máu tươi thế này? Nàng cùng tên họ Tần kia, gian tình đã quá rõ ràng rồi!

Thôi Hiến Sách thấy Hoàng Đài Cát không cam tâm tình nguyện, lại cúi người ghé vào lỗ tai y nói thật nhỏ mấy câu.

Ánh mắt Hoàng Đài Cát sáng lên, lớn tiếng nói:

- Được! Vậy thì tạm thời hạ táng lão Hãn, mười ngày, không, nửa tháng sau sẽ lựa chọn tân Hãn kế vị!

Nghiên cứu một chút thời gian mình cần để khôi phục trở lại sau khi trọng thương học máu, Hoàng Đài Cát vô cùng buồn bực dời thời điểm về sau một tháng.

Điều kiện này, bên phe Tam Nương Tử có thể tiếp nhận được, dù sao bây giờ hai bên ngang tài ngang sức, có ba binh lực Vạn Nhân đội, mà Uy Linh Pháp Vương cùng Uy Đức Pháp Vương lại mỗi người theo một phe, muốn lập tức đề cử Bất Tháp Thất Lý tiếp chương vương vị cũng không phải dễ dàng gì. Hoàng Đài Cát có thể lợi dụng khoảng thời gian này gây sóng gió, chẳng phải là Tần trưởng quan cũng có thể điều binh khiển tướng đó sao?

Duy chỉ đáng thương cho Yêm Đáp Hãn, ngay cả đảm nhiệm chức năng đạo cụ cũng không thể. Mọi người ai cũng mang lòng quỷ cả, nên tùy tiện đem lão đi chôn, Tần Lâm ra sức rút ngắn điều vẫn, hai vị Pháp Vương cũng đọc kinh văn thật nhanh, mà Bất Tháp Thất Lý đã quán Từ Văn Trường nghe kể chuyện xưa, Hoàng Đài Cát thì nằm trên cang ngủ.

Hai bên thu binh trở về doanh, Tam Nương Tử cùng Bả Hán Na Cát đều dời doanh trại đến mặt Đông của Quý Hóa thành, hợp binh một chỗ.

Tần Lâm, Uy Linh Pháp Vương theo chân Tam Nương Tử, còn Uy Đức Pháp Vương thì vào doanh trại của Hoàng Đài Cát. Hai đại Pháp Vương mỗi người ủng hộ một phe, phân chia đã công khai hóa.

Trong doanh trường của Hoàng Đài Cát đốt lên mười mấy cây đuốc mỡ bò to như cánh tay, sau khi được Uy Đức Pháp Vương dùng nội công cao thâm thổi cung quá huyết, thương thể của Hoàng Đài Cát nhìn bên ngoài đã tốt hơn nhiều. Y đang ngồi dựa ở trên giường, trong đôi mắt lóe hung quang.

- Bọn khốn kiếp này, đáng hận cho cái tên Bả Hán Na Cát này, lại dám đối nghịch với ta!

Hoàng Đài Cát hung tợn mắng, rồi sau đó nói:

- Uy Đức Pháp Vương, sư đệ của lão là cái thá gì, không ngờ lại trở mặt đầu dựa vào tên họ Tần kia, đối nghịch với ta.

Uy Đức Pháp Vương còn phải dựa vào Hoàng Đài Cát rất nhiều việc, cho nên ở chỗ riêng tư không cao cao tại thượng như ở bên ngoài vậy. Lão có hơi áy náy nói:

- Thật là không phải, tên lương gạt kia vốn là phái đi dụ dỗ triều đình, không ngờ giữa đường lão lại trở mặt, làm phiền Đài Cát ngài.

Thôi Hiến Sách lập tức khuyên nhủ:

- Đài Cát Đại nhân, bây giờ không phải là thời điểm truy cứu trách nhiệm, chúng ta phải dốc hết toàn lực đối phó Tam Nương Tử... Hiện tại ả có Khâm Sai đại thần và Bả Hán Na Cát tương trợ, cho nên chúng ta phải nghĩ biện pháp thay đổi càn khôn!

Cổ Nhĩ Cách Đài Cát tức giận nói:

- Ta thấy đều là do tên Khâm Sai đại thần kia giở trò quỷ. Bả Hán Na Cát này nguyên bản hai bên không giúp bên nào, từ khi tên Khâm Sai đi đến doanh trường của y mấy lần lại đột nhiên thay đổi hướng gió, chà chà, chẳng lẽ Khâm Sai cho y uống mê hồn thang sao?

Là như vậy sao, hừ hừ... Hoàng Đài Cát trong mắt lóe hung quang, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Tên họ Tần đó không thể xem thường, người này có chút bản lĩnh, Bạt Hợp Xích chính là... Ôi Thôi Hiến Sách, ngươi là người Hán, ngươi có biết có biện pháp gì đối phó hắn không?

Mọi người vừa nghe đều cảm thấy có lý, Hoàng Đài Cát không hổ là con trai của Yêm Đáp Hãn, dầu gì cũng thừa kế mấy phần sự hung tàn xảo trá của bậc kiêu hùng trên thảo nguyên, bất kể Tam Nương Tử như thế nào, trực tiếp đối phó Khâm Sai đại thần Tần Lâm chính là một kế sách rút củi dưới đáy nồi rất hay.

Nếu là Khâm Sai đại thần Tần Lâm có điều gì phiền phức, Tam Nương Tử mất đi chỗ dựa, còn có thể chống đỡ Hoàng Đài Cát được sao?

Thôi Hiến Sách là Hán gian, nghe Hoàng Đài Cát hỏi kể, nhất thời ra vẻ nịnh bợ có vinh cùng vinh, suy nghĩ một chút trả lời:

- Biện pháp cũng không phải là không có...

Y cúi người nói chuyện, thanh âm càng ngày càng nhỏ, người khác không nghe được cái gì, nụ cười của Hoàng Đài Cát ngược lại càng lúc càng đậm.

Ngay đêm đó, mấy chục con tuần mã chở kỵ sĩ Mông Cổ chạy ra khỏi quân doanh, lặng lẽ hướng Đông Nam chạy đi như bay, thừa dịp trăng sao chiếu rọi đủ ánh sáng chạy vội cả đêm, cho đến ngoài mấy chục dặm mới đốt đuốc lên.

- Quả nhiên có cử động!

Kỵ sĩ Mông Cổ đi qua hồi lâu, trong bóng tối có người nhỏ giọng thầm thì, những tiếng soạt soạt vang lên, vung vẩy sương đọng trên người, Mã Bân dần dất mấy tên huynh đệ Hiệu Uy từ trong bụi cỏ cao tới eo lưng bò ra ngoài.

Mạo hiểm nấp trong bụi cỏ ẩm thấp nửa đêm, chịu muỗi vắt cắn khắp cả người, thật ra thì trong đời sống quân lữ của bọn họ cũng không đáng là gì. Bởi vì bọn họ vốn chính là xuất thân từ biên quân Dạ Bất Thu, sau đó được chọn lựa vào công tác trong Cẩm Y Vệ.

Rất nhanh bọn họ trở lại quân doanh của Tần Lâm, nơi này cũng đốt nến mỡ bò, trên cái bàn rộng lớn bày một bản đồ cực lớn, Tần Lâm và Từ Văn Trường đều không ngủ.

- Dịch kỵ mấy chục, nửa đêm hướng về phía Đông Nam mà đi, e rằng Hoàng Đài Cát có điều cử động.

Mã Bân bấm báo tình huống ngắn gọn mà lão luyện.

Thần sắc Từ Văn Trường tỏ ra nghiêm túc:

- Có nghe được bọn chúng nói gì hay không, hoặc là bắt sống được người?

Mã Bân bấm báo:

- Tất cả đều ngậm miệng không nói, không có bất kỳ người nào nói chuyện, dịch kỵ mấy chục tên chạy đi như bay, chúng tôi không bắt sống được tên nào.

Từ Văn Trường cau mày trầm tư.

Từ tiên sinh cũng không trách cứ gì, nhưng Mã Bân cùng mấy vị Hiệu Ủy huynh đệ đều mặt đỏ tới mang tai. Đi theo Tần trưởng quan ra quan ải vốn là muốn kiến công lập nghiệp, tương lai có được cái gọi là phong thê ẩm tử, ai nấy đều không cam lòng rơi lại ở phía sau!

Tần Lâm nhận ra được ý nghĩ của bọn họ, cười nói:

- Có thể làm đến như bây giờ đã không tệ rồi, Từ tiên sinh là đang suy nghĩ kế sách, cũng không có ý trách cứ các người. Trên thảo nguyên ngày nắng nóng, ban đêm lạnh, sương mù dày đặc, các người đi xuống uống chút rượu thuốc cho ấm áp thân thể. Người đầu, lệnh hỏa đầu quân nấu mì cho các huynh đệ ăn.

Các huynh đệ Hiệu Ủy tạ ơn sau đó lui ra, ai nấy thâm hạ quyết tâm, lần sau bất kể thế nào cũng phải bắt được người sống, nếu không quả thật có lỗi với sự đối xử tốt của Tần trưởng quan.

- Giả nhân giả nghĩa, thao mãng chi tài!

Chờ trong trướng không còn người nào khác, Từ Văn Trường liếc Tần Lâm một cái.

Tần Lâm cười khổ sờ sờ lỗ tai:

- Ủm, thật may lão chưa nói ta là giặc tai to.

Từ Văn Trường cũng cười, chỉ đầu ngón tay vào bản đồ:

- Trưởng quan mời xem, bọn chúng đi về phía Đông Nam, đến Thủy Hải là có đường rẽ, hướng Đông là Tuyên Phủ, đi về phía Nam là Đại Đồng. Hắc hắc, dưới trướng Hoàng Đài Cát có cao nhân rồi, đây là chiêu'vây Ngụy cứu Triệu, rút củi dưới đáy nồi'.

- Xem ra ta và Mã Bân cũng phải trở về một chuyến...

Tần Lâm sờ sờ cằm, ngón tay chỉ vào hai nơi Tuyên Phủ cùng Đại Đồng.

Từ Văn Trường kinh ngạc nói:

- Chỉ bằng lão đầu tử đi một chuyến...

Tần Lâm lắc đầu một cái:

- Đúng là lão rất quen Tuyên Đại, nhưng càng là như vậy, thân phận của lão càng khiến ai ai cũng biết, sợ rằng đến lúc đó chưa chắc sẽ dễ dàng, hơn nữa ở chỗ này ta còn có mấy ngón đòn sát thủ!

Từ Văn Trường suy nghĩ một chút cảm thấy cũng phải. Ban đầu lão đầu tử xấu xa này, ngoại trừ mấy người hiểu biết như Ngô Đoài, Lý Như Tùng, những người khác cũng chưa chắc nhìn thấy gì nhiều. Lần này tùy tiện đi tới, nói không chừng ngược lại làm lỡ chuyện, chỉ bằng để Tần Lâm tự mình đi đến đó.

- Vậy được, lão đầu tử sẽ cùng Tam Nương Tử thủ ở chỗ này...

Từ Văn Trường rời chỗ đứng lên, nhìn Tần Lâm chấp tay:

- Vì bách vạn sinh linh của Hán Mông, vô số dân chúng trong ngoài trường thành, chờ đợi tin vui từ trường quan.

Việc này không thể chậm trễ, Tần Lâm vội vã dọn dẹp, khi chân trời phía Đông mới vừa vừa lộ ra tia nắng đầu tiên, hắn đã dẫn đầu Mã Bân, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cùng các huynh đệ Hiệu Uy rời khỏi quân doanh, lưu lại Từ Văn Trường, Uy Linh Pháp Vương, A Sa ở lại trong doanh.

Gió sáng đập vào mặt hết sức mát mẻ, thậm chí thổi vào người nổi cả da gà. Cái nóng của kinh sư coi như biến mất hoàn toàn, ngoài ra còn có Thu lão hổ (là khoảng thời gian giao mùa giữa tháng 8 và tháng 9) hồi quang phản chiếu, trên thảo nguyên này càng lúc càng lạnh hơn, mùa Đông không còn xa nữa.

Trên thảo nguyên cũng có đường do người cưỡi ngựa đi qua để lại, men theo con đường như vậy hướng Đông Nam mà đi, Tần Lâm lấy mục lực bén nhạy phân biệt những dấu vó ngựa để lại còn mới, bảo đảm sẽ không mất dấu mục tiêu.

Nhưng điều kỳ quái là, hướng về phía Đông Nam đi được một đoạn, Tần Lâm phát hiện phía dưới dấu vó ngựa mới còn bị đè ép một ít dấu vó ngựa còn hơi mới. Những thứ này là ai lưu lại đây?!

Tất cả mọi người cỡi hảo mã lựa chọn kỹ lưỡng, hơn nữa là một người được phối tới hai con ngựa, Tần Lâm lại cỡi Đạp Tuyết Ô Chuy thần tuấn phi phàm, còn mang một thớt ngựa Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử, tốc độ lướt nhanh như gió, mặt trời còn chưa lên tới giữa bầu trời đã tới phía Nam Phong Châu vượt qua Hắc Hà.

Mặt trời hơi ngả về phía Tây một chút, sau khi dùng qua một ít thịt bò khô, bánh bao vàng coi như là cơm trưa, cả bọn tiếp tục tiến xuống Thủy Hải.

Nơi này cách Quy Hóa thành, Phong Châu, một dãy Thổ Mặc Xuyên người ở đông đúc còn có một khoảng cách nhỏ. Thảo nguyên mịt mờ nhìn vô tận, người ở hiếm hoi. Thảo nguyên rộng rãi hoàn toàn là đất xử nữ chưa hề trải qua khai khẩn. Con đường trên mặt đất đường thường vô cùng hẹp hòi, không ít địa phương bị cỏ che kín.

Những nơi cỏ hoang này, chỗ rậm rạp nhất có thể cao tới vai người, Tần Lâm quen với việc nhìn ngắm thảo nguyên ngay cả cỏ ngập gót chân người cũng không tới, còn cảm thấy kỳ quái vì sao phải có gió thổi cho cỏ thấp xuống mới nhìn thấy dê bò. Hiện giờ hắn mới hiểu được, nếu như gió không thổi cỏ ngã rạp thấp xuống, đừng nói chi dê bò, ngay cả lạc đà cũng có thể nấp kín trong biển cỏ vô biên này.

Chạy đuổi theo một mạch như bay, đến khi trời tối, rốt cục nhìn thấy Thủy Hải sóng gợn lặn tằm, bốn phía có không ít dân du mục Mông Cổ trú ngụ chăn thả, lều chiên dựng dọc theo bên hồ, dê bò được thả ra thành đoàn trong biển cỏ.

Ở phía Đông hồ có ngôi thành trì bỏ hoang, đó chính là Tuyên Đức vệ lúc Yến vương tảo Bắc xây dựng. Nhưng sau đó quân Minh rút về trong quan ải, các vệ sở bên ngoài trường thành phần lớn buông bỏ hết, tòa vệ thành này cũng vì thế mà hoang phế, và dân du mục Mông Cổ cũng không bằng lòng vào đây ở, cho nên nó càng lúc càng đổ nát hoang vu hơn.

- Chúng ta có phù bài do Tam Nương Tử cho, tìm mấy nhà dân du mục Mông Cổ tá túc đi!

Lục mập đề nghị:

- Hơn nữa còn có thể thuận đường hỏi thăm, xem có người của Hoàng Đài Cát đi qua nơi này hay không.

- Ta nghĩ không cần phải hỏi nữa rồi...

Tần Lâm đưa tay chỉ về phía ngôi thành đất bỏ hoang cách đó không xa, mặt trời chiều ngả về Tây, một đám quạ đen kêu quang quác bay vòng vòng quanh quẩn, tựa như tử thần dưới màn đêm.

Mọi người cưỡi ngựa chạy tới, rất nhanh phát hiện ra vấn đề: Trong cửa thành đất đổ sụp đi vào bên trong một chút, có hai cỗ thi thể nằm đó, rõ ràng là sứ giả Mông Cổ do Hoàng Đài Cát phái đi.

Hoàng Đài Cát phái đi sứ giả Mông Cổ có đến mấy chục người, tại sao lại có hai tên đột nhiên chết ở chỗ này? Chẳng lẽ là nổi lên tranh chấp nội bộ với nhau?

Lục Viễn Chí quăng mình xuống ngựa, đi tới sờ sờ thăm dò nhiệt độ của thi thể, lại vạch mí mắt xem thử, cuối cùng cỡi y phục ra xem có thi ban hay không, rất nhanh đã đưa ra kết luận:

- Tần ca, hai người này chết còn chưa tới một canh giờ, bề ngoài không có vết thương gì, xương sườn bị hõm vào trong với diện tích lớn, ngũ tạng lục phủ bị chấn vỡ, là bị nội công cao thâm vừa nhu vừa cương, lấy âm nhu làm chủ đánh gục, đệ đoán là... Ặc, không cần đoán nữa, chắc chắn là do Bạch Liên giáo chủ xuất thủ.

653. Chương 653: Khắp Nơi Gió Lửa

Lúc Lục Viễn Chí lật thi thể, một tiếng keng nhỏ vang lên, từ trong ngực một cỗ thi thể lặn ra đóa hoa sen đồng nho nhỏ.

Bạch Liên giáo chủ? Mã Bân, Ngưu Đại Lực cùng chúng huynh đệ Hiệu Úy đưa mắt nhìn nhau. Quan giáo Xưởng Vệ cùng ma đầu Bạch Liên giáo là đại địch sinh tử, nhưng ngày hôm qua rõ ràng Bạch Liên giáo chủ có cơ hội nhưng lại không hạ thủ đối với Tần Lâm, đã là kỳ quái quá rồi. Bây giờ họ lại giết chết hai tên sứ giả Mông Cổ bày ở chỗ này, càng khiến cho người ta khó hiểu.

- Ma giáo có âm mưu quỷ kế gì?

Mọi người suy đoán lung tung.

Tần Lâm cười cười:

- Chỉ sợ không phải quỷ kế, mà là muốn cảnh cáo chúng ta, các người nhìn xem đây là cái gì?

Chỗ đất bên cạnh thi thể của sứ giả Mông Cổ, tà tà cắm một chi lệnh tiễn nho nhỏ, phía trên dùng Miêu kim tự viết tên Mông Cổ của Hoàng Đài Cát.

Đây là lệnh tiễn mà y điều động quân đội.

- Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, Hoàng Đài Cát muốn chơi kế ‘rút củi đáy nồi’.

Tần Lâm bảo chúng huynh đệ:

- Chúng ta đi mau, chờ binh Mông Cổ đội ở địa khu biên cảnh tụ họp lại, sẽ phiền phức rất lớn!

Một tiếng huyết sáo cất lên, chúng quan giáo ném hai cỗ thi thể xuống không thèm quan tâm nữa, giục ngựa chạy như bay.

Một lát sau, Bạch Liên giáo chủ như u linh hiện thân, nhìn bóng lưng Tần Lâm, nhú lỗ mũi hừ lạnh một tiếng: tên họ Tần kia, coi như là trả lại ân tình cho người rồi.

Mọi người của Bạch Liên giáo hướng theo hướng Đông Nam mà đi, vừa khéo cùng một con đường mà sau khi sứ giả Hoàng Đài Cát xuất phát cũng lựa chọn, vừa khéo gặp gỡ ở gần Hạ Thủy Hải.

Đang muốn đại khai sát giới, đám sứ giả Mông Cổ đã phân tán chạy trốn, thuật cỡi ngựa những người này giỏi hơn chư vị cao thủ Bạch Liên giáo từ trong nước tới, cho nên họ không truy đuổi kịp.

Bạch Liên giáo chủ cả giận, thi triển tuyệt đỉnh khinh công lập tức đuổi theo, rốt cục giết chết hai tên sứ giả tại chỗ. Lục soát thi thể bọn chúng một lúc, không ngờ lại lấy được lệnh tiễn mang theo để điều động quân đội biên cảnh, lập tức dẫn tới sự chú ý của nàng ta.

Bạch Liên giáo đối nghịch với triều đình, đồng thời trong các triều đại đều toan tính khơi mào chiến loạn với những kẻ thống trị Mông Nguyên, từ Chung Minh Lượng, Đỗ Khả Dụng bắt đầu kháng Nguyên cho tới thủy chung không thay đổi. Khi thấy Mông Cổ Hoàng Đài Cát có ý hưng binh, bèn thông báo cho triều đình đề phòng.

Lại nghĩ nhất định Tần Lâm sẽ chú ý tới ngôi thành đất bị bỏ hoang này. Bạch Liên giáo chủ lệnh cho giáo chúng ở ngoài mười dặm chờ mình, bản thân nàng thì đem hai cỗ thi thể để ở cửa thành, lại đem lệnh tiễn cắm trên mặt đất, lúc này mới tránh đi.

Cảm thấy lần này làm rất hoàn mỹ, Bạch Liên giáo chủ âm thầm đắc ý, lúc này ở đây không có người thứ hai, nàng liền lộ ra mấy phần ngây thơ của thiếu nữ, lầm bầm lầu bầu nói: hừ, tên Tần Lâm này cuối cùng cũng không quá ngu dần, rốt cục cũng có thể lĩnh hội ý tứ của bản giáo chủ...

Nhìn hai tên sứ giả Mông Cổ đã chết nhăn răng không thuận mắt, nàng tung chân đá một cái, hai cỗ thi thể hơn trăm cân liền nhẹ nhàng bay lên, oanh một cái nện ở trên vách tường.

Ồ, đây là cái gì? Xem thử mặt đất bên dưới thi thể, thấy có một hàng chữ để lại:

‘Tâm hữu linh tê nhất điểm thông, xin chào giáo chủ lão nãi nãi!’

Cái này... Đây là... Lại bị hấn phát hiện nữa rồi! Bạch Liên giáo chủ mặt phần hơi ngượng, cái gì mà ‘Tâm hữu linh tê nhất điểm thông’, giống như là lời trêu đùa vậy, phía sau còn nói cái gì là ‘lão nãi nãi’, thật là khiến cho người ta dở khóc dở cười.

- Hấn làm thế nào phát hiện ra ta ở chỗ này vậy?

Bạch Liên giáo chủ phi thân lên, nhắm phương hướng giáo chúng ẩn thân thi triển khinh công đi thật nhanh, trong lòng âm thầm kinh ngạc.

Đương nhiên là nhờ mùi thơm của cỗ đàm hoa kia rồi!

Tần Lâm sờ sờ cái mũi vừa lập công của mình. Bạch Liên giáo chủ cùng Uy Đức Pháp Vương ở pháp đàn kịch đấu, hấn mơ hồ ngửi được một mùi thơm của đàm hoa. Mới vừa rồi hấn lại ngửi được mùi giống như thế theo gió bay tới, liền biết Bạch Liên giáo chủ đang ẩn nấp ở phụ cận.

Mặc dù Cẩm Y Vệ có chức trách tìm bắt Bạch Liên tà giáo, nhưng trước mắt mà nói uy hiếp chiến tranh đã sát ở ngang mày, đối phó với Hoàng Đài Cát khẩn yếu hơn. Đồng thời, Tần Lâm cũng có hơi sợ thần công cái thể của Bạch Liên giáo chủ, cho nên chẳng qua là lặng lẽ để một hàng chữ lại coi như là một lời đùa giỡn.

- Hừ, ta già như vậy sao? Không ngờ hấn lại gọi ta là lão nãi nãi (bà nội), thật là không thể nhìn được!

Bạch Liên giáo chủ đã đi rất xa, nhưng oán niệm trong lòng rất khó mà tiêu giải.

Tần Lâm dẫn người đi dọc theo bờ hồ một đoạn, cho nhân mã uống nước sau đó nghỉ ngơi một chút. Bắt đầu từ nơi này họ phải phân chia đường mà đi rồi.

Dọc theo Ngự Hà đi thẳng theo hướng chính Nam sẽ đến Đại Đồng trấn. Tổng Binh quan trú đóng trấn thủ Đại Đồng mang ấn Chinh Tây Tiền tướng quân, ngoài ra còn có Tuần Phủ Đại Đồng, Ngự Đại Lực sẽ đi đến nơi đó.

Hướng về phía Đông Nam mà đi, sau khi qua Miêu Nhi trang, Lượng Mã đài, nhập quan chính là Sơn Tây Dương Hòa vệ, chính là trú địa của Tổng Đốc Tuyên Đại, Tần Lâm sẽ cùng Lục Viễn Chí đi tới đó.

Theo hướng chính Đông mà đi, theo Trương gia khẩu nhập quan chính là chỗ của Tổng Binh quan trấn thủ Tuyên Phủ mang ấn Trấn Sóc tướng quân, Tuần Phủ Tuyên Phủ cũng ở trong thành này, Mã Bân sẽ phi ngựa đến đó thông báo.

- Nhớ kỹ, các ngươi là sứ giả truyền lệnh do bản Khâm Sai đại thần phái đi...

Tần Lâm dừng một chút, giọng nói trở nên đanh thép:

- Mà chuyện này quan hệ tới an nguy của mấy chục vạn quân dân dọc theo tuyến trường thành cùng với cục diện phong công có được không dễ, các nơi cần phải hành động như sấm chớp!

- Tuân lệnh!

Ngự Đại Lực, Mã Bân lĩnh mệnh mà đi.

Tần Lâm cũng giục ngựa, một người một ngựa tuyệt trần khuất bóng.

Trong lúc Tần Lâm thúc ngựa chạy về phía Dương Hòa vệ, sứ giả của Hoàng Đài Cát cũng đồng thời phân tán ra chạy tới các bộ tộc phụ thuộc Thổ Mặc Đặc bộ dọc theo tuyến trường thành.

- Phù... Chuyến này thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng không còn, nhờ có Phật tổ phù hộ, khốn kiếp, còn không dâng nữ nhân cùng rượu ngon lên!

Sứ giả rút roi ngựa, hung hăng quật đánh vào đám dân du mục Mông Cổ không thức thời.

Đáng thương cho đám dân du mục tức giận trong lòng mà không dám nói gì, trong lòng thầm nhủ người là có Phật tổ phù hộ rồi, đáng tiếc Phật tổ không phù hộ cho ta, nếu không đã khiến cho người chết ở nửa đường rồi, như vậy coi như mọi sự đại cát.

Đây gọi là một tiểu bộ tộc tên gọi là Bả Ngốc, phụ thuộc vào Thổ Mặc Đặc Bộ, dựa theo chế độ năm đó do Đạt Duyên Hãn quyết định, phụ thuộc về lục đại vạn hộ dưới quyền Ngạc Thác Khắc. Trưởng quan hiện nhiệm Bả Ngốc tộc cũng là lão tộc trưởng tên gọi là Ngạch Lễ Đồ, đã có hơn sáu mươi tuổi, trên thảo nguyên này đã coi là cao thọ.

Ngạch Lễ Đồ nghe nói Hoàng Đài Cát phái người đến, nhất thời bấp thính trên mặt run lên, bất quá lúc đi ra nghênh đón lập tức trở nên mặt đầy gió Xuân:

- Ôi chào, trận gió nào thổi sứ giả của tiểu Hãn tôn quý tới nơi đây? Cô nương xinh đẹp, đem Cáp Đạt trắng nõn kính hiến cho dũng sĩ của chúng ta!

Hai cô nương trẻ tuổi tướng mạo không tệ, mang Cáp Đạt hiến tặng cho sứ giả. Sứ giả giương cặp mắt háo sắc đảo quanh trên ngực của người ta, thậm chí đưa tay ra nắm vào hông của cô nương mạnh một cái, báo hại hai vị cô nương nước mắt lưng tròng lui xuống.

- Sứ giả Đại nhân, tối nay sẽ do các nàng thị tẩm nhé...

Ngạch Lễ Đồ mặt mũi tươi cười, hỏi thăm:

- Không biết Đài Cát Đại nhân cát tường như ý, phái ngài mang đến tin tức tốt gì?

Sứ giả ngạo mạn lấy ra lệnh tiễn:

- Đài Cát có lệnh, bảo các người cấp tốc khởi binh, lập tức đánh cướp Bạch Dương khẩu!

A?! Ngạch Lễ Đồ cả kinh thót sắc, từ ngày Yêm Đáp Hãn phong cống cho tới nay đã có mười năm không dậy đao binh rồi, nhân dân hai tộc ở biên cảnh thông thương lẫn nhau, cuộc sống cát tường mà an ninh, tại sao hiện tại lại muốn đánh nhau?

Lão thử hỏi thăm dò:

- Đại, Đại nhân, không phải là Yêm Đáp Hãn vĩ đại mới vừa qua đời sao, Tam Nương Tử thần thánh cát tường vẫn luôn ước thúc chúng ta duy trì hòa bình, không nên đánh nhau với triều đình!

- Thú vị lắm!

Sứ giả vừa hung vừa ác, phun thẳng nước miếng vào mặt lão tộc trưởng:

- Người luôn miệng nói Tam Nương Tử, không biết người thừa kế Hãn vị chính là Hoàng Đài Cát của chúng ta sao? Làm trẻ nãi quân tình, đầu của người rơi xuống đất, người của Bả Ngốc bộ của các người, nam tử cao hơn bánh xe thì phải bị xử tử, tất cả nữ tử cùng trẻ con đều làm nô, đây là pháp lệnh do Thành Cát Tư Hãn truyền xuống!

- Dạ, dạ...

Ngạch Lễ Đồ giận mà không dám nói gì, bộ lạc của ông ta nhỏ như vậy, căn bản không cách nào chống đỡ với Hoàng Đài Cát, người ta thò ra một tờ giấy nhỏ cũng có thể khiến cho ông ta diệt tộc!

Ôi, ai bảo lão Hãn chết đi chứ?! Mặc dù uy vọng Tam Nương Tử rất lớn, nhưng Hoàng Đài Cát thừa kế Hãn vị, ngay cả nàng cũng phải gả cho y, còn không phải là phải nghe theo Hoàng Đài Cát hay sao.

Nghe đến nam nhi trong tộc tự nhiên đi chết, tim của Ngạch Lễ Đồ như bị dao cắt, run lập cập lấy ra một thỏi vàng, hai tay dâng lên cho sứ giả:

- Sứ giả tôn quý, đây là hiếu kính cho ngài... Ngài cũng nhìn thấy rồi, bộ tộc của chúng tôi rất nhỏ, không có quá nhiều quân đội, chỉ sợ không phải đối thủ của quân Minh...

Lão già khốn, lúc này mới chịu lấy ra à! Sứ giả liếc lão một cái, cầm vàng ở lòng bàn tay nắn nắn một chút, lúc này mới chậm rãi nói:

- Đãi Cát cũng biết bộ tộc các ngươi thực lực nhỏ yếu, cho nên cũng không bắt các ngươi đi làm chốt thí. Bản sứ giả thấy đánh Bạch Dương khẩu cũng chỉ là một kế nguy trang giương Đông kích Tây mà thôi. Không ngại nói cho ngươi biết, các nơi dọc theo tuyến trường thành đều phải đẩy lên gió lửa như vậy hết. Các ngươi chỉ cần bày trận thế ra là được, cũng không cần đi nạp mạng, hiểu không?

Thật ra thì những thứ này là do Hoàng Đãi Cát đã nói ngay từ đầu, nhưng sứ giả cố ý làm ra vẻ rề rà, bòn rút được vàng bạc mới bằng lòng nói thật.

Ngạch Lễ Đồ mừng rỡ, mặc dù đứt lót vàng cảm thấy đau lòng tiếc của, nhưng để cho tộc nhân dâng mạng còn đau lòng hơn, dù sao cái đau bây giờ vẫn đỡ hơn nhiều so với cái đau ruột tận gan.

Ngay đêm đó, Bả Ngốc bộ kéo binh dẫn mã, các nam nhân chỉnh sửa yên cương và cung tên, tắm rửa các thốt ngựa, triển miên cùng thê tử một đêm cuối cùng, có lẽ chuyến đi này cũng không có ngày trở lại...

Từ Tu Đà sơn ở phía Tây đến Trương gia khẩu ở phía Đông, Mông Cổ bộ tộc khoảng ngàn dặm dọc theo trường thành, hoặc trước hoặc sau đều nhận được chỉ lệnh chiến tranh. Chỉ bất quá lần này sứ giả đi tới mặc dù vẫn vừa hung vừa ác giống như trước, nhưng sau khi cho vàng hoặc là mỹ nữ, thái độ đều mềm nhũn ra, chỉ cần xuất binh, bày trận là được.

Mặc dù các bộ lòng đầy nghi ngờ, nhưng dựa theo khẩu khí của sứ giả thì cũng khá tốt, chỉ cho bộ tộc của mình phân phái người giả vờ làm nhiệm vụ dương công, liền thở phào đáp ứng. Được, dầu gì ta cũng giả vờ dương công, vẫn còn may mắn hơn những kẻ được phân công nhiệm vụ chủ công!

Hổ Dục khẩu, một trong vô số hùng quan của vạn dặm trường thành, hai bên giáp núi, hùng quan hiểm trở, nói không hết vẻ hùng tráng đường hoàng, kể không rõ hết 'Tướng quân tóc bạc, chinh phu khóc'.

Trong quan, binh lính vác binh khí tuần tiểu, lúc này vào cuối Thu hồ cao ngựa mập, chính là thời tiết xuôi Nam cướp quan. Nhưng bọn họ cũng không khẩn trương, mấy tên lão binh tán gẫu giải sầu đốt thời gian, tân binh thì mang ánh mắt ngưỡng mộ, nghe bọn họ nói những thứ mà ngay cả mình cũng không dám tin.

Nguyên nhân không phải là gì khác, kể từ khi Yêm Đáp Hãn phong cống tới nay, trong mười năm dọc theo trường thành không có binh đao, muốn có phải đi xa đến Kế Liêu phòng tuyến của Thích Kế Quang, Lý Thành Lương mới có chiến sự. Binh lính dọc theo Tuyên Đại, lão binh có lẽ còn từng thấy máu, tân binh mới đến ba tới năm năm, chỉ sợ ngay cả đánh giặc là như thế nào cũng không biết được.

Chợt có mấy kỵ mã từ ngoài quan chạy như bay đến, trong đó có hai con ngựa đặc biệt làm người khác chú ý. Một thốt toàn thân màu đen, duy chỉ có bốn vó trắng như tuyết, một thốt toàn thân trắng như tuyết không hề lẫn nửa sợi lông tạp, hùng kiện phi phàm, chính là thiên lý danh cầu.

Nếu như là quan binh Nam Kinh thành đã sớm đại khai cửa thành, nặn ra khuôn mặt tươi cười cung nghênh Đại tiểu thư cùng Tần cô gia rồi. Còn binh lính ở Tuyên Đại này lại không biết được người đang tới là người nào, từng người ngây ngơ đứng nhìn không biết ứng phó ra sao.

Cuối cùng có lão binh phản ứng kịp, giương cung lắp tên, đánh giọng quát:

- Đây, mau dừng bước, còn tiếp tục tiến lên phía trước ta sẽ bắn tên, hôm nay không phải là ngày khai quan, mở chợ thông thương hai bên!

Người tới giờ lên một vật trong tay thật cao, chạy đến dưới quan, dùng sức ném lên trên.

Lão binh mũi tên không rời dây cung, người còn lại nhặt phù bài lên, mấy người vây quanh xem, lại không nhận ra chữ viết phía trên.

Rốt cục Bả Tổng thủ quan nghe tiếng chạy tới, hai tay kéo khố, mắt mũi kèm nhèm còn ngái ngủ.

Bất quá vừa nhìn thấy phù bài, cơn buồn ngủ của Bả Tổng nhất thời biến mất, vội vàng quát lớn:

- Mở cửa, mau mở cửa chào đón!

Lão binh to gan hỏi:

- Lão tổng, người dưới quan chính là, là ai?

Thanh âm Bả Tổng cũng đã thay đổi:

- Cắm, Cắm Y Vệ Đô Chỉ Huy Sứ, quan Chương Ấn Bắc Trấn Phủ Ty!

Cửa quan mở rộng ra, Tần Lâm tung người đi trước chạy thẳng vào, Bả Tổng kia đã sớm quỳ trên mặt đất, hai tay giơ lệnh bài thật cao lên trả lại cho hắn.

- Tổng Đốc phủ ở phương hướng nào?

Tần Lâm suy nghĩ một chút, thẳng thừng ra lệnh:

- Người cỡi ngựa, dẫn đường cho ta!

Bả Tổng cỡi một thớt hoàng mã dẫn đường, đoàn người chạy nhanh về phía Dương Hòa vệ ở cách Hồ Dục khẩu hai mươi dặm.

Ai ngờ lúc này Binh bộ Thị Lang Trịnh Lạc hàm Tổng Đốc quân vụ các nơi Tuyên Đại, Sơn Tây kiêm lương hướng cũng không ở trong Tổng Đốc phủ, mà là thừa dịp cuối Thu thời tiết mát mẻ, dẫn theo một đám văn nhân nhà sĩ leo lên Bạch Đằng sơn.

Dương Hòa, chính là Bạch Đằng năm đó. Bạch Đằng sơn cách quan nội không xa.

Hơn một ngàn năm trước, Lưu Bang dẫn quân Bắc kích Hung Nô, kỵ binh tới Đạt Bình thành, lúc này bộ binh Hán quân còn chưa hoàn toàn kéo tới. Mạo Đồn Đan Vu thấy Hán binh kéo tới rất đông bèn bày ra mai phục ở Bạch Đằng sơn. Lưu Bang dẫn binh mã vừa tiến vào vòng vây, Mạo Đồn Đan Vu lập tức chỉ huy bốn mươi vạn đại quân Hung Nô chặn bộ binh Hán quân lại, vây khốn binh mã của Lưu Bang ở Bạch Đằng sơn, khiến cho Hán quân bên trong không có lương thực cỡi ngựa, bên ngoài không có viện binh, không thể cứu ứng gì được.

Sau khi Lưu Bang phát hiện bị bao vây, tổ chức phá vòng vây, trải qua mấy lần chiến đấu kịch liệt mà không phá vòng vây ra ngoài được. Hai bên tổn thất rất lớn, một mực giằng co không dứt. Lúc này đang vào tiết mùa Đông, khí hậu rét cực độ, binh sĩ Hán quân không quen cuộc sống Bắc phương, bị rét thương rất nhiều người, trong đó lạnh rụng cả đầu ngón tay hết hai ba phần mười. Hán thư Hung Nô truyện ghi lại:

‘Dưới Bình thành chịu khổ bảy ngày không lương, lại không thể chiếm thành’.

Hung Nô vây khốn bảy ngày bảy đêm, nhưng cũng không chiếm được Bạch Đằng.

Sau đó Lưu Bang áp dụng kế của Trần Bình, hối lộ Hung Nô Át Thị cũng chính là hoàng hậu, nhờ nàng tiến ngôn với Đan Vu, lúc này mới giải được vòng vây Bạch Đằng, Lưu Bang mới thoát được thân.

Có thể nói, ngọn núi này là chỗ đất sỉ nhục trong trí nhớ của Hán dân.

Trịnh Lạc mặt trắng râu đen, là vị quan văn trung niên phong độ ung dung. Năm Gia Tĩnh thứ ba mươi lăm, xuất thân Tiến Sĩ khoa Bính Thìn, chìm nổi hơn hai mươi năm mới làm được Tổng Đốc một phương, phong cương đại lại, cũng coi là quan lộ thuận buồm xuôi gió..

Lần này y dẫn chúng văn nhân nhà sĩ leo lên Bạch Đằng sơn, tâm trạng tự nhiên bất đồng cùng người khác, cao giọng ngâm tụng:

‘Vùng trăng ra núi Thiên San,

Mênh mang nước bể mây ngàn sáng soi.

Gió đầu muôn dặm chạy dài,

Thổi đưa trăng sáng ra ngoài Ngọc Môn.

Bạch Đằng quân Hán đóng đồn,

Vùng kia Thanh Hải dòm luôn mắt Hồ.

Từ xưa bao kẻ chinh phu,

Đã ra đất chiến, về ru mấy người ?

Buồn trông cảnh sắc bên trời,

Giục lòng khách thú nhớ nơi quê nhà.

Lầu cao, đêm vắng, ai mà,

Đêm nay than thở ắt là chưa nguôi.'

(Bài Quan Sơn nguyệt của Lý Bạch, người dịch Tấn Đà.)

Chư vị tiên sinh, bài thơ này của Lý Thái Bạch bây giờ đọc ra, cảm thấy hết sức hào hùng!

- Không phải vậy...

Một tên văn sĩ cổ ý phản bác, chờ ánh mắt của Trịnh Lạc chuyển qua, mới thú vị cười nói:

- Đô Đường khai phủ Tuyên Đại, biên cảnh binh qua không dậy nổi, cái này so với ý thơ của Lý Thái Bạch khác biệt rồi. Chính là 'Dạ quyển nha kỳ thiên trường tuyết, triêu phi vũ kỳ nhất hà băng. Phiên nhi cường phụ lai thanh trủng, dịch nữ hồ tương xuất Bạch Đằng', như vậy mới đúng chứ!

Cái này gọi là nịnh nọt rất hay, khiến cho trong lòng Trịnh Lạc khoái chí, nhưng vẫn liên tiếp khoát tay, bảo là chớ nói đùa.

Lại có người nói:

Trong quân có một Hàn, tây tặc nghe mà tâm cốt hàn. Trong quân có một Phạm, tây tặc nghe qua kinh phá đảm. Hôm nay là trong quân có một Trịnh, tây tặc nghe mà không dám tranh!

Đây cũng tiến thêm một bước, đem Trịnh Lạc so sánh tương đương với Hàn Kỳ, Phạm Trọng Yên, vậy lại càng gài tới chỗ ngứa rồi.

- Nào nào nào, từ nơi này dõi mắt ra ngoài biên ải, phương thảo liên miên, trường thành quanh co, chúng ta nếu không ngại thì mỗi người làm một bài thơ đi!

Trịnh Lạc hăng hái bừng bừng đề nghị.

Chúng văn sĩ ầm ầm hưởng ứng, đều dốc hết bản lĩnh làm thơ, chủ đề không có ý mới, không phải là bản Thiên Lang thì cũng thanh Lỗ Trần, nếu không phải là xạ kim giáp thì cũng là Lạc Trường Anh, toàn là những lời khách sáo của tiền nhân, lẩn qua lộn lại nói mấy trăm lần rồi.

Chợt một người chỉ nơi xa, lớn tiếng nói:

- Khói, khói, khói!

Khói, khói, khói, đây là ý gì? Mọi người cũng biết bài Lạc Tân Vương (vịnh con ngỗng), 'nga, nga, nga, khúc hạc hương thiên ca (cạp cạp cạp, ngẩng cổ lên trời ca)', đều đoán tiếp theo y muốn ngâm nga tiếp cái gì.

Ai ngờ người này cũng không ngâm tiếp, mà chỉ nhất mực hô có khói, rốt cục có người phản ứng kịp, nhất thời liên há há mồm cứng lưỡi, không có gì khác biệt với người hô 'khói khói khói' kia.

Từ Bạch Đằng sơn nhìn về phía Bắc, chỉ thấy nơi xa một tòa Phong Hỏa đài dấy lên lang yên, mới đầu là một đám nhân nhật, cho nên chỉ có người nọ có nhãn lực tốt mới nhìn thấy trước hết. Nhưng tiếp theo liền thấy cột khói biến thành đen ngòm xông thẳng tới tầng trời, vậy thì chỉ cần không mù là có thể nhìn thấy.

- Mau, mau phái người đi hỏi thăm chuyện gì xảy ra!

Trịnh Lạc gấp gấp thúc giục quan viên đi theo, lại lầm bầm lầu bầu:

- Chẳng lẽ là bị lửa bén lây lan rồi?

Trường thành dọc theo tuyến Tuyên Đại từ rất lâu đã không có gió lửa dấy lên, cũng khó trách Trịnh Tổng Đốc có câu hỏi này.

Nói chưa dứt lời, mặt Đông, mặt Tây lại có hai tòa Phong Hỏa đài dấy lên lang yên, không đợi bao lâu, nơi xa càng nhiều Phong Hỏa đài với khói dày đặc cuộn cuộn bốc lên. Từng cột khói đen ngòm xông thẳng tới chân trời, phẳng phất hắc giao hóa phi long, giương nanh múa vuốt bay lên trời vậy!

Cho dù Trịnh Lạc có ngu như thế nào đi nữa, cũng không cho đây là bị hỏa hoạn. Y tức gần nổ phổi quát to:

- Mau trở lại phủ, truyền Tổng Binh Đại Đồng cho ta, truyền Tham Tướng các đường hỏi xem đã xảy ra chuyện gì? Người Mông Cổ điên rồi?

Lúc này các Phong Hỏa đài Đại Đồng, Dương Hòa dọc theo tuyến trường thành cơ hồ đều dấy lên lang yên. Bộ tộc Mông Cổ nguyên bản binh dân hợp nhất, tốc độ động viên cực nhanh, sứ giả Hoàng Đài Cát thúc giục phải gấp, nhưng đều chỉ yêu cầu giả vờ tấn công, vì vậy ngay đêm đó các bộ tộc chuẩn bị qua loa xong liền xuất binh, sáng hôm nay liền phát động công kích vào mục tiêu của mình.

Hồ Dục khẩu, địa phương trước đây không lâu Tần Lâm đi qua, bọn quan binh nhìn từng nhóm Mông Cổ kỵ binh phóng ngựa dong ruổi ở ngoài quan, giương cung lắp tên, tất cả đều trợn mắt há mồm.

Binh sĩ Mông Cổ trước mặt cũng không nhiều người, ước chừng một cái Thiên Nhân đội, nhưng điều khiến cho người ta sợ hãi chính là, Phong Hỏa đài mặt Đông mặt Tây các nơi đều dấy lên lang yên, không biết rốt cuộc có bao nhiêu thiết kỵ Mông Cổ đến đánh, năm vạn, mười vạn, hay là hai mươi vạn đại quân của Thổ Mặc Đặc Bộ đã dốc hết trợn ồ mà ra?

Lão binh áo nâu vỗ đùi:

- Ta biết mà, người của Cẩm Y Vệ tới là không có chuyện gì tốt... Các huynh đệ hãy chuẩn bị tinh thần, ta sinh là lính Đại Minh, chết là quỷ Đại Minh!

Một vị lão binh khác rống lên bài hát cổ xưa:

- Lường lang sơn, chiến Hồ nhân, thiên diêu địa động, hảo nam nhi, vì quốc gia, sợ gì sinh tử!

654. Chương 654: Độc Kế Của Hán Gian

Binh mã thủ quan bắt quá gồm chừng hai trăm người dưới tay Bả Tổng, thiết kỵ Mông Cổ chính diện lại vượt qua một ngàn, hướng chỉ lang yên các nơi phóng lên thật cao, chỉ sợ sẽ không có viện binh gì...

Tiếng vó ngựa ầm ầm đập vang, các đợt xung phong đáng sợ sắp triển khai. Ở dưới quan đối diện, toàn bộ Thiên Nhân đội chia ra làm ba đợt, chính là ba đợt xung phong sở trường của quân đội Mông Cổ.

Lão binh nắm chặt đao thương và cung tên, có người đang nạp thuốc súng vào khẩu pháo Bồ Đào Nha duy nhất trong quan. Sắc mặt của tân binh trắng bệch, thân thể khẽ run, nhưng đều vững vàng đứng ở trên quan.

Những năm đầu Vạn Lịch Trương Cư Chính thao túng quyền bính, hơi có chút dấu hiệu trung hưng, những biên quân này cũng không mất dũng khí, hơn hẳn sự rối ren và loạn lạc sau này.

Rốt cục đợt xung phong thứ nhất của người Mông Cổ hướng đến gần, rào rào bắn ra hàng loạt mưa tên, quân Minh cũng bắn tên ra ngoài.

Đang lúc binh lính quân Minh chuẩn bị nghênh đón mưa tên tẩy rửa, thì kinh ngạc phát hiện, những mũi tên này bắn tới cách mình chỉ có hơn mười trượng liền đua nhau rút xuống, căn bản không bắn lên thành tường.

Dĩ nhiên, mũi tên của quân Minh cũng không chạm đến cọng lông măng nào của người Mông Cổ, duy chỉ có tiếng pháo Bồ Đào Nha oanh minh, bắn hai tên xui xẻo rút xuống ngựa.

Thì ra người Mông Cổ ở cự ly cách thành tường một trăm năm mươi bước bắn tên ra rồi nhanh chóng lui về phía sau. Khoảng cách xa như vậy, cung tên cùng điều thương đều không thể gây ra hiệu quả gì, ngay cả pháo Bồ Đào Nha cũng phải dựa vào may mắn mới có thể bắn trúng.

Người Mông Cổ đang làm trò quỷ gì?

- Bọn họ là đang dương công, chủ lực hơn phân nửa là đang tấn công...

Lão binh mừng rỡ vì vận mạng của mình, đồng thời cũng vừa lo lắng nhìn về phương hướng Bạch Dương khẩu ở mặt Đông. Nếu như Hồ Dục khẩu không phải là phương hướng địch nhân chủ công, như vậy các huynh đệ ở Bạch Dương khẩu sẽ nguy hiểm rồi.

Phảng phất ủng hộ cho lý luận của y, bên Bạch Dương khẩu cũng bốc lên lang yên, đen ngòm đáng sợ.

Bạch Dương khẩu chính là phương hướng mà Bả Ngốc bộ Ngạch Lễ Đồ công kích. Không ngoài sở liệu, sau ba đợt công kích, các nam nhân của bộ tộc liền lui xuống, bị thương cũng không nhiều, chết thì càng ít đến lý kỳ.

- Bọn nhỏ đều rất thông minh!

Ngạch Lễ Đồ rất vui mừng, tại sao phải dùng tám thân xương thịt đi chịu đựng súng pháo của quân Minh chứ?!

Nói là phái ra một Thiên Nhân đội, trên thực tế chỉ có tới bảy trăm người, mới vừa rồi tấn công chỉ giống như sấm nổ to nhưng mưa có chút ít. Thậm chí Ngạch Lễ Đồ rất muốn chính miệng nói cho quan quân triều đình thủ quan rằng, chúng ta đến nơi này chẳng qua là giả vờ đánh mà thôi, mọi người làm dáng một chút là được, dứt khoát không bắn tên bắn súng làm gì. Người xem, con cháu của ta đều bị các người bắn trầy da tróc vẩy hết rồi, hơn nữa còn có hai con chiến mã cũng trúng đạn, mắt thấy không sống được rồi thấy chưa?

Sứ giả đại nhân đốc chiến đã bị Ngạch Lễ Đồ thông minh chuốc say như chết, nằm phục ở trên bụng của hai thiếu nữ thanh xuân. Bất kể thế nào, có thể sử dụng thân thể của hai thiếu nữ thuần khiết này để đổi lấy việc bộ tộc chết ít đi một số thanh niên trai tráng, coi như là mua bán có lời rồi.

Không thêm chú ý đến cái gì là mặt mũi hay không mặt mũi, ở trên thảo nguyên chỉ nói đến sinh tồn, không nói đến mặt mũi.

Bất quá quân Minh trong Bạch Dương khẩu không cho là như vậy. Bọn họ đột nhiên bị công kích đã vô cùng khẩn trương, cho nên đối với việc phán đoán thế cục cũng không chuẩn xác như vậy. Huống chi bốn phương tám hướng đều bay lên lang yên, có thể thấy thiết kỵ Mông Cổ ồ ạt tập kích, ai biết sau lưng có âm mưu gì?

Bạch Dương khẩu cấp báo văn thư, phái lưu tinh khoái mã, nhanh như tên bắn phát về phủ Tổng Đốc Tuyên Đại.

Không chỉ có như vậy, Hồ Dục khẩu, Phương Sơn, Tu Đà Sơn, Đoàn Sơn... Các nơi cấp báo, như bông tuyết bay về nha môn các nơi Tổng Đốc Tuyên Đại, Tuần Phủ Tuyên Phủ, Tuần Phủ Đại Đồng vân vân.

Ngàn dặm biên ải, khắp nơi cấp báo!

Trịnh Lạc trở về phủ, ở ngay cửa đứng phải Tần Lâm đến tìm hấn mà không gặp.

- Trịnh Tổng Đốc, bản quan Cẩm Y Vệ Đô Chỉ Huy Sứ Tần Lâm, có quân vụ khẩn cấp muốn cùng người thương nghị!

Tần Lâm đi tới, thẳng thừng nói cho y biết.

Trịnh Lạc đang bẻ đầu sút trán, cũng không nhiều lời:

- Tần tướng quân đúng không?! Đúng rồi, người là Khâm Sai đại thần chiêu an, ôi chao nha, chính là người!

Trịnh Lạc kéo Tần Lâm lại, e sợ hấn chấp cánh bay đi mất.

Nóng lòng muốn hiểu rõ quân tình như vậy sao? Tần Lâm ngược lại rất hài lòng tác phong cu3a Trịnh Lạc, theo hấn kéo vào trong.

Ngàn vạn lần không ngờ là còn chưa ngồi xuống, Trịnh Lạc liền kêu lên:

- Giải cho Khâm Sai chiêu an, chiêu an bất lợi, chọc lên biên hoạn, lâm chiến bỏ chạy, không ngờ lại chạy đến chỗ Tổng Đốc Tuyên Đại ta. Các quan ý chúng ta từ từ nộp biểu về kinh sư, Vương Sư Gia, thay ta viết biểu chương yết tố, cáo tội trạng của Tần đại Khâm Sai này!

- Tới ngay!

Một Thiệu Hưng Sư Gia nuôi hai tác râu ngắn chạy tới, bày giấy mài mực thật, chuẩn bị viết tấu chương tham tấu.

Yết tham là cáo hấn trạng, trên đời này không có chuyện ở ngay trước mặt bị cáo mà viết. Nhưng Trịnh Lạc cũng ở tình thế cấp bách tâm hoảng, cũng không kịp nhớ gì nhiều.

Tên này lão luyện trong chốn quan trường, tính toán răm rắp không sai vào đâu được, vì có gì Mông Cổ mà ồ ạt xâm lược phía Nam chứ? Đó nhất định là chiêu an thất bại rồi. Bây giờ hạt khu Tổng Đốc Tuyên Đại của ta bị công kích, quân dân chết, sinh linh đồ thán, phải đổ hết trách nhiệm trên đầu Khâm Sai chiêu an này. Nếu là để quan tặc thành trì bị đánh phá, cũng không nên trách Trịnh mỗ ta...

Gương mặt Tần Lâm xạm lại, gặp phải tên Trịnh Lạc này, thật là khiến cho người ta dở khóc dở cười.

Trên biên cảnh phong hỏa liên miên, Quy Hóa thành nằm ở thủ phủ của thảo nguyên lại không hề phát giác gì. Tam Nương Tử cùng Hoàng Đài Cát hai bên khấn trương giăng co đối địch, rất nhiều quý tộc trung tiểu cầm doanh trưởng ở trong phạm vi hơn hai mươi dặm xung quanh, bất cứ lúc nào cũng có thể biểu lộ thần phục với người thắng trong việc tranh đoạt Hấn vị, tân chủ nhân của Thổ Mặc Xuyên.

Thành Nam, một đại trưởng kim bích huy hoàng bị ba Vạn Nhân đội xếp theo hình chữ phẩm vây lấy. Đại kỳ lông dê màu đen giương nanh múa vuốt ở trong gió, đây chính là doanh trưởng của Hoàng Đài Cát.

Thậm chí Thổ Mặc Đặc bộ còn là quý tộc có quyền thế nhất của toàn bộ thảo nguyên. Hoàng Đài Cát có thực lực gần với Triệt Thần Hấn nhất, hiện tại đang chậm rãi đi qua đi lại trong đại trưởng, mấy vòng vàng đeo trên tai đục lẫn nhau phát ra thanh âm leng keng.

Cổ Nhĩ Cách Đài Cát, Khoát Nhĩ Chích, Uy Đức Pháp Vương, Thôi Hiến Sách cùng đông đảo người ủng hộ ngồi trên thảm lông trâu, cũng thỉnh thoảng liếc nhìn gấp về hướng Nam.

Tiếng vó ngựa dồn dập giống như đánh trống, ba vị tín sứ cưỡi ngựa chạy tới, người cầm đầu trong tay lắc chiếc chuông vàng nhỏ, tiếng leng keng nhắc nhở dân du mục cùng binh lính tránh đường.

Cổ Nhĩ Cách Đài Cát đứng bật dậy:

- Là Hỏa Lạc Ô Tôn trở về rồi!

- Báo...

Hỏa Lạc Ô Tôn tung mình xuống yên ngựa, đôi giày bằng da trâu chạy nghe thành thạch vang dội, trực tiếp chạy vào trung quân trưởng:

- Khẩn bẩm Đài Cát Đại nhân, các bộ biên cảnh đã tuân quân lệnh của Đại nhân, phát khởi tấn công dọc theo tuyến trường thành.

- Phù...

Hoàng Đài Cát thở phào ra một hơi.

- Hay, hay!

Thôi Hiến Sách vỗ tay cười to, ném thỏi bạc cho Hỏa Lạc Ô Tôn, sau đó cười nói:

- Đài Cát Đại nhân, đại sự định rồi!

Hoàng Đài Cát hiện ra vẻ đắc ý. Khoát Nhĩ Chích, Uy Đức Pháp Vương cũng vui vẻ ra mặt, giống như Hoàng Đài Cát đã ngồi lên bảo tọa Triệt Thần Hãn, Thuận Nghĩa Vương vậy.

Đây là Thôi Hiến Sách định ra độc kế ‘Vây Nguy cứu Triệu, rút củi đáy nồi’, thừa dịp Tam Nương Tử giảng co cùng Hoàng Đài Cát ở Quy Hóa thành không có lực quan tâm chuyện khác, phái phi mã ra lệnh cho các bộ biên cảnh phát động dương công trong phạm vi cực lớn, tạo cho triều Minh ảo giác đại quân Mông Cổ áp cảnh.

Thôi Hiến Sách quen thuộc tệ bệnh của quan trường Đại Minh, có chuyện xảy ra nhất định sẽ dùn đẩy chỉ trích lẫn nhau. Hơn mười năm qua dọc theo trường thành không dấy binh họa, Yêm Đáp Hãn vừa chết, Tam Nương Tử không muốn gả cho, Tần Lâm tới chiêu an, thế là lập tức đánh nhau, như vậy sao các quan ở biên cương lại không thượng tấu triều đình chứ? Câu trả lời không cần nói cũng biết.

Đánh là một tư thái, chủ động phá hư cục diện hòa bình, sau đó lợi dụng tệ bệnh quan trường Đại Minh, khiến ột đám quan viên dọc theo một tuyến Tuyên Đại chủ động đạn hặc Tần Lâm. Dù Tần Lâm có bản lĩnh thế nào đi chăng nữa, có thể thắng được một vị Tổng Đốc, hai vị Tuần Phủ, hai vị Tổng Binh đạn hặc hay không? Huống chi Khâm Sai chiêu an không những không thể hoàn thành chiêu an, ngược lại tạo thành chiến tranh, nhất định không chạy thoát tội danh tự tiện khơi dậy binh đao ở biên cương! xem tại

Hoàng Đài Cát Ha ha ha cười to, khen ngợi:

- Thôi tiên sinh thật không then là Trung Hành Thuyết, Hàn Đức Nhượng của bản Đài Cát. Độc kế này rất hay. Chỉ cần Khâm Sai họ Tần kia rút đi, còn sợ Tam Nương Tử không ngoan ngoãn nghe lời sao?

Thôi Hiến Sách cười nịnh hót, biểu hiện sắc mặt Hán gian mười phần mười, khom lưng nói:

- Đài Cát Đại nhân quá khen rồi, tương lai Đài Cát leo lên Hãn vị, nhất thống các bộ thảo nguyên, sau đó hưng binh xuôi Nam đoạt giang sơn Trung Nguyên phồn hoa gấm vóc của bọn chúng, tiểu nhân có thể làm tông long chi thần, giống như Đồng Văn Bình, Trương Hoàng Phạm vậy cũng đủ hài lòng rồi.

Lần này gãi đúng chỗ ngứa của Hoàng Đài Cát, đúng là khiến y đắc ý phi phàm, nhất thời xem Thôi Hiến Sách tên Hán gian này là tâm phúc số một, ngay cả Cổ Nhĩ Cách Đài Cát, Khoát Nhĩ Chích cũng phải xếp hàng phía sau.

Thôi Hiến Sách lại thưa:

- Hơn nữa tiểu nhân hỏi thăm được, Tổng Đốc Tuyên Đại Trịnh Lạc là một kẻ bên ngoài mạnh bên trong yếu, bên ngoài uy thế nhưng bên trong yếu hèn, về bút mực tuy có ngàn lời nói, nhưng trong bụng thực không có một kế sách gì. Tiểu nhân lần trước đã phái thám tử mượn dịp thông thương lẫn vào bên trong quan, nhân cơ hội tung lời đồn, Trịnh Tổng Đốc vì dằn xếp ổn thỏa, sợ rằng còn phải chủ động khuyến Tam Nương Tử gả cho Đài Cát ngài đấy!

Lần này ngay cả Cổ Nhĩ Cách Đài Cát cũng không khỏi không bội phục, gơ ngón tay cái lên:

- Thường nghe người Hán nói cái gì là Gia Cát Lượng, Hàn Tín. Thôi tiên sinh có chừng bảy trái tim, chỉ sợ Gia Cát Lượng kia so ra còn kém người.

- Không dám, không dám...

Thôi Hiến Sách trên mặt giả vờ khiêm tốn, trong lòng thầm nói người Mông Cổ ngu dốt, lão tử chỉ cần thi hành kế mọn là đã hơn hẳn các người liều sống liều chết.

Chỉ bất quá, uy danh Gia Cát Lượng bảy lần bắt Mạnh Hoạch, Hán quân xâm nhập đã lan xa, còn có dư uy ở nơi xa xôi này. Thôi Hiến Sách làm tay sai cho Mông Cổ Thát Lỗ, nếu là Vũ Hầu ở dưới xuôi vàng biết không ngờ lại bị người ta so sánh như vậy, sợ là nổi giận sống dậy, tự tay tát cho y ba trăm cái bạt tai mới được.

Chư vị trong trường đang đặc ý vọng hình, một tên thân tín của Hoàng Đài Cát lén lén lút lút mò vào, ghé sát vào lỗ tai y nói nhỏ mấy câu.

‘A?!’

Hoàng Đài Cát cả kinh, vội vàng hỏi:

- Thôi tiên sinh, bây giờ tên họ Tần đã không ở trong doanh của Tam Nương Tử, nhìn dấu vó ngựa cũng đã đi về hướng Đông Nam, chuyện của chúng ta...

- Trong trường của tên họ Tần có vị cao nhân kia...

Trước mắt Thôi Hiến Sách hiện ra dáng dấp của Từ Văn Trường, trong miệng hừ lạnh một tiếng, cười nói:

- Không sao. Tên họ Tần đó chỉ là một Khâm Sai chiêu an trống rỗng, cũng không có quyền chuyên chế quyết đoán đối với Tổng Đốc Tuyên Đại, các Tổng Binh Tuần Phủ. Hơn nữa quan trường Đại Minh cực kỳ nhiều khê, dằng dai, tuy trải qua Giang Lăng tướng công cách tân nhưng cuối cùng cũng khó cải biến tật cũ đã tích lũy quá nặng. Tên họ Tần ấy muốn lấy lực một mình mình mà thay đổi càn khôn, e rằng chỉ là người si nói mộng!

Cho dù Tam Nương Tử có lập tức đem binh phù đến siết thúc các bộ, nhưng ai ai cũng biết sau khi Hoàng Đài Cát thừa kế Hãn vị sẽ ngênh cười Tam Nương Tử, phái sứ giả cố ý dùng lời lẽ hòa hoãn thuyết phục bọn họ ‘Đương công’, khiến cho các bộ cảm thấy coi như chiếm tiện nghi, cần gì phải lập tức thu binh chịu mạo hiểm đắc tội tân Hãn?

Chỉ cần đánh nhau, có khí thế đại quân áp cạnh, hết thảy mọi chuyện sẽ được định đoạt...

Vị quân sư đầu chó Thôi Hiến Sách này quả thật có chút tài cán, liệu đoán không sai, Tần Lâm ở Tổng Đốc Tuyên Đại phủ tại Dương Hòa liền gặp Trịnh Lạc ngang tàng ngoan cố.

Trịnh Lạc là Tổng Đốc Tuyên Đại, là quan viên theo chế độ của triều đình có trách nhiệm thủ vùng đất địa phương. Nếu y bị địch nhân đánh vỡ phòng tuyến trường thành, phải gánh chịu trách nhiệm thất lợi, lúc ấy phải coi tình huống nghiêm trọng hay không, nhẹ thì cũng phải chịu phạt bổng, nặng sẽ phải bị chém đầu. Những năm Gia Tĩnh, đã xảy ra sự tình có hai vị Kế Liêu Tổng Đốc bị chém đầu liên tục, Trịnh Lạc nhớ rất rõ ràng.

Cho nên y nhất định phải tận lực đùn đẩy trách nhiệm xuống, như vậy đầu của mình cùng với cái mũ ô sa mới có thể an toàn. Mà vị Khâm Sai chiêu an đại thần Tần Lâm này không nghi ngờ gì là kẻ gánh vác tội lỗi tốt nhất.

Bất kể Tần Lâm nói hay nói dở thế nào, Trịnh Lạc đều không chịu nghe vào tai, khiến cho Tần Lâm nổi giận muốn đánh cho y một trận.

- Tần ca...

Lục Viễn Chí kéo kéo tay áo hắn, không phục nói:

- Không phải là chúng ta có quân chỉ của Trương Thái Sư sao, lấy ra hù dọa cho y vãi ra quần!

Tần Lâm lắc đầu một cái:

- Chờ một chút.

Thái Sư quân chỉ đối với những tướng quân Tuần Phủ Tuyên Phủ, Tuần Phủ Đại Đồng, Chinh Tây Tiền Tướng Quân, Trấn Sóc Tướng Quân, hiệu quả tuyệt đối là lời đình vạ quân. Bọn họ không dám có chút chống cự nào. Trịnh Lạc cũng không. Y là người của phái Vương Sùng Cổ, Phương Phùng, mặc dù quan hệ cùng Giang Lăng đảng cũng tạm ổn, nhưng nghiêm khắc mà nói không thuộc về Giang Lăng đảng.

Hơn nữa người này cẩn thận nhất gan, nhiều mưu nhưng thiếu quyết đoán, nếu như tùy tiện lấy ra quân chỉ, chỉ sợ y nghi ngờ Tần Lâm mượn quan hệ với Trương Cư Chính mà đẩy trách nhiệm, lại càng thêm nghi thần nghi quỷ.

Lá bài tẩy cần phải lật lên ở thời điểm có lợi nhất.

Mỗi khi gặp đại sự, Tần Lâm càng trở nên tâm tĩnh như nước, Vương sư gia ở bên cạnh viết tấu chương tố cáo hần, hần cũng chẳng thèm để ý chút nào, bưng nước trà từ từ uống, cẩn thận quan sát ngôn ngữ cử chỉ của Trịnh Lạc, nhìn xem rốt cuộc y là hạng người gì.

Mặc dù Trịnh Tổng Đốc quan khí mười phần, có thể làm Tổng Đốc Tuyên Đại cũng không phải là hạng người hoàn toàn vô năng, trừ giao việc viết tấu chương yết tố cho Vương sư gia để đẩy trách nhiệm, y cũng lập tức tiến đưa đám tao nhân mặc khách kia đi, rồi cùng chúng mặc liêu, quan viên tra xét tình thế trên bức địa đồ lớn.

- Phương Sơn, Đoàn Sơn, Bạch Dương khẩu, Hồ Dục khẩu...

Trịnh Lạc cầm lá cờ nhỏ ở trên bản đồ, không ngừng dùng tay áo lau mồ hôi lạnh:

- Khắp nơi cấp báo, khắp nơi lang yên, rốt cuộc là người Mông Cổ chủ công ở phương hướng nào?

Một tên Tham Tướng ôm quyền nói:

- Mặt tướng cho là, Bạch Dương khẩu xem ra là phương hướng chủ công. Nơi đó là chỗ giao tiếp của Đại Đồng trấn và Tuyên Phủ trấn, lực lượng hơi yếu kém, hơn nữa phân ra thuộc hai trấn, chỉ huy điều độ có điều bất tiện.

Một vị mặc liêu khác lắc đầu một cái:

- Đông ông, học trò cho là người Mông Cổ phương hướng chủ công ở Cô Điểm, bởi vì đánh vào Bạch Dương khẩu, cho dù phá quan vào thì phía sau cũng chỉ có một thiên thành vệ. Bọn họ thừa dịp cuối thu ngựa béo vào cướp bóc, nhưng nơi này không có dầu muối gì. Còn nếu phá vỡ Cô Điểm thì có thể vào đến Đại Đồng, Tuần Phủ Đại Đồng có tích trữ vô số lương thực ở đó...

Các vị tướng quân, mặc liêu tranh chấp lẫn nhau, ông nói ông có lý bà nói bà có lý, còn có người nói Hồ Dục khẩu, Phương Sơn, Tu Đà Sơn nữa. Trịnh Lạc nghe qua đều cảm thấy có lý, trong lúc nhất thời tâm loạn như ma, khó có thể quyết định.

- Chỗ nào cũng đều không phải là phương hướng chủ công, thật ra tất cả ngàn dặm phong hỏa này đều là dương công!

Câu này ai nói đó, khẩu khí thật là lớn! Mọi người nhìn nhau xem thử, đều không phải là người trong bọn, lúc này mới phát hiện là Tần Lâm ngồi ở một bên.

Trịnh Lạc đẩy trách nhiệm là đẩy trách nhiệm, lần này ngược lại cũng không lập tức tranh cãi bác ngay, hỏi: (.

- Ý của Tần tướng quân là toàn bộ phương hướng Đại Đồng đều dương công, thật ra thì chủ lực Mông Cổ nhắm tới phương hướng Tuyên Phủ sao? Ủ, bên kia còn không có động tĩnh, quả thật rất khả nghi...

Tần Lâm bật cười:

- Bản Khâm Sai nói là, lần này toàn bộ thế công đều là dương công, mục đích bất quá là vì Trịnh Tổng Đốc người viết bản yết tố tấu chương này!

Thấy lực chú ý của mọi người đều bị hấp dẫn tới, Tần Lâm liền nói qua đầu đuôi một lần, cuối cùng thành khẩn nói:

- Bản Khâm Sai cũng không phải là đẩy trách nhiệm, nếu như có vấn đề gì có thể một mình chịu trách nhiệm. Nhưng phải nói cho rõ ràng, lần này đúng là Hoàng Đài Cát vì phá hư đại cục chiêu an, cố ý chế tạo thế cuộc khẩn trương. Thứ nhất muốn cho thấy bản Khâm Sai chiêu an bất lợi. Thứ hai cho thấy Tam Nương Tử không chịu gả cho y, cho nên y không để ý đến đại cục, dẫn tới chiến loạn trên thảo nguyên, cho nên mong rằng Trịnh Tổng Đốc suy nghĩ cho kỹ một chút.

- Ôi...

Trịnh Lạc thở dài, nghi ngờ nhìn Tần Lâm, trong lòng do dự bất quyết, xem ra phải hỏi ý kiến mấy tên thân tín mặc liêu này rồi.

Những Thiệu Hưng Sư Gia này đều là những kẻ già đời lặn lội mấy chục năm trong quan trường, Vương sư gia lập tức để bút đang viết xuống, thấp giọng nói:

- Đông ông, lời của họ Tần sợ là không thể tin hết. Nói là chiêu an bất lợi, trách nhiệm tóm lại thuộc về hắn. Nói Hoàng Đài Cát dương công tạo thế, chẳng phải biết là hư hư thật thật cũng không nhất định. Nếu quả như phá quan mà vào thật, Đông ông ngài có trách nhiệm bị mất đất, triều đình trách tội xuống, sợ là do học trò không chịu nói hết lời với ngài!

Trong lòng Trịnh Lạc thiên nhân giao chiến, trong lúc nhất thời trầm ngâm khó quyết.

- Trịnh Tổng Đốc, nếu như người không tin, bản Khâm Sai nguyện tự mình lãnh binh xuất chiến chấm dứt hồ nghi!

Tần Lâm lập tức đứng bật dậy, nghiêm mặt nghiêm giọng nói.

Lúc này, một trận khốc lốc kêu trời trách đất từ bên ngoài nha môn truyền tới, trong lòng mọi người nhất tề rung động.

Trên đường cái của Dương Hòa vệ binh hoang mã loạn, chen đầy dân chúng chạy nạn. Các quan biên tái đốt lang yên bay lên cao, tiếng la giết ở Hồ Dục khẩu tựa hồ vang lên ở bên tai. Thấy là thiết kỵ Mông Cổ ồ ạt xuôi Nam, dân chúng trong thành nhất thời hoảng loạn thành một đoàn, mang theo các đồ lặt vặt, diu dắt già trẻ trốn về Nam phương tương đối an toàn một chút.

Có người không bỏ được con trâu già cực khổ canh tác rất nhiều năm ở nhà, tròng nó vào cái xe thái bình cũ nát từ từ mà đi. Có người thì gánh một gánh to lớn, chất đầy những bình bình vò vò. Các nữ nhân tay trái thì dắt con trai, ngực thì ôm con gái nhỏ. Mấy ông già thì được con trai con gái đỡ đi vội trong sóng người thảm hại. Đường phố vốn không rộng rãi bị chen lấn kẹt cứng nước chảy cũng không lọt.

Bất quá cũng không phải là tất cả mọi người đều cam tâm tình nguyện đi chạy nạn. Ví dụ như ở giữa đường, có vị thư sinh trẻ tuổi huyết khí phương cương đang cứng cổ tranh chấp với trưởng bối:

- Cha chúng ta ở nơi này, lúc trước có Vương Đô Đường (Vương Sùng Cổ), Phương Đô Đường (Phương Phùng Thời) chinh sửa quan tạp, biên luyện tinh binh, những năm gần đây Giang Lăng tướng công chấp chính, quân giới cũng tinh, lương hưởng cũng đủ. Huống chi chúng ta nơi này còn có trú địa của Tổng Đốc Tuyên Đại, cho dù Thát tử có ồ ạt xuôi Nam, làm gì có thể dễ dàng phá quan?

- Con trai của ta, con đừng có nói lời ở trong học đường, mạng này của chúng ta chỉ có một cái. Con chưa từng thấy qua trong những năm Gia Tĩnh, Yêm Đáp Hãn đánh vỡ quan tạp...

Lão nhân nhớ đến hồi ức thâm trầm, sắc mặt trắng bệch, dừng một chút lại thúc giục:

- Chớ có nói nhảm nữa, mau giúp phụ thân đẩy xe đi!

Người tuổi trẻ còn muốn tranh cãi, mẫu thân kéo y một cái, hướng phía trước mặt nháy nháy mắt:

- Nhìn bên kia, không phải là Phùng Cử Nhân cùng Trần Tú Tài trong chỗ học các người sao? Bọn họ cũng mang cả nhà lớn bé chạy trốn kìa.

Không thể làm gì, người tuổi trẻ cũng chỉ đành giúp đẩy xe đi, một gia đình cuốn theo sóng người cuộn cuộn, như bèo trôi theo dòng nước.

Xoảng xoảng, rào rào... một loạt tiếng vang làm kinh động thần kinh vốn căng thẳng của mọi người, giống như nổ nồi hơi. Thì ra là một cái xe chất đầy đồ sứ, bởi vì chở nặng quá sụp xuống, nửa bên sườn xe nghiêng ngả lên, chén lớn, chén rượu, bình sứ gì đều rào rào rơi xuống nát bấy cả.

- Trời ạ, lượng hàng cả năm mươi lượng bạc, lần này ta sống thế nào đây trời!

Người buôn đồ sứ dậm ngực dậm chân gào khóc.

655. Chương 655: Xem Người Có Sợ Hay Không?

Ở thời khắc khấn trương nơi này, tiếng khóc phảng phất mang theo lực lay bệnh đáng sợ, nữ nhân nhớ tới trong nhà còn hai con gà đẻ trứng không cách nào mang đi, mấy ông già thì nhớ lại cảnh binh hoang mã loạn cách mười năm trước, tiểu hài tử thì thuần túy bởi vì sợ... Tất cả đều òa tiếp theo tiếng khóc này khóc ồ lên. Con đường trước cửa Tổng Đốc phủ lập tức tràn đầy tiếng gào khóc ai oán.

Tần Lâm cùng Trịnh Lạc không biết chuyện gì xảy ra, đồng thời ra cửa Tổng Đốc nha môn tra xét.

Thấy tình hình như vậy, Tần Lâm chợt cảm thấy sầu thảm. Nhưng nếu nói cho dân chúng người Mông Cổ chẳng qua là dương công, không có thực lực phá quan mà vào, sẽ có người tin tưởng sao?

Không biết là người nào ở trong đám người khóc nói:

- Đây là đều do Yêm Đáp Hãn chết, Tam Nương Tử không chịu gả cho Hoàng Đài Cát, hai phái Thổ Mặc Đặc giằng co, không ước thúc được các bộ tộc trung tiểu mới gây ra loạn như vậy. Trên thảo nguyên bình tai nổi lên, chúng ta vĩnh viễn không có ngày bình an rồi!

Dương Hòa nằm ở biên quan thông thương, mọi người cũng có nghe chuyện trên thảo nguyên, nghe lời này tiếng oán dân chúng nổi lên, đều nói Yêm Đáp Hãn phong công suốt mười năm không chiến loạn, Yêm Đáp Hãn vừa chết, Tam Nương Tử cùng Hoàng Đài Cát náo loạn không yên, lập tức gây ra binh đao họa kết, cho nên di họa cho đất Hán Trung Nguyên ta.

Trịnh Lạc vừa nghe nhất thời tìm được căn nguyên, lưu lại mấy thư bạn trấn an dân chúng, còn mình thì xoay người trở về trong phủ.

Tần Lâm cười lạnh không ngừng, Hoàng Đài Cát cho trò Vây Ngụy Cứu Triệu này quá đẹp, chỉ tiếc... Trước mắt hấn sáng lên, hướng cách đó không xa nghịch sóng người vội vã chạy tới, vẫy vẫy tay với mấy người mặc Phi Ngự phục.

Cấm Y Vệ ở các địa phương khấn yếu đều phân ra trú đóng Thiên Hộ Sở, Bá Hộ Sở, Tổng Kỳ, Tiểu Kỳ. Dương Hòa vệ là chỗ trú của Tổng Đốc Tuyên Đại, cũng có một Bá Hộ Sở, phái Hiệu Úy ở Bạch Dương khẩu, Hồ Dục khẩu cùng ở trong thành tuần tra trình tập. Bá Hộ nơi này nghe thủ hạ hồi báo nói Cấm Y Vệ Đô Chỉ Huy Sứ, chương Bắc Trấn Phủ Ty Tần tướng quân đại giá quang lâm, lập tức lặc lặc chạy tới đón tiếp.

Y từ thật xa đã khom người chạy tới, hai đầu gối quỳ xuống đất, miệng lớn tiếng báo lý lịch:

- Thuộc hạ Mộc Ân Tướng Vạn Toàn, Tổng Kỳ ẩm tập Long Khánh ba năm, năm Vạn Lịch thứ hai thực thụ Bá Hộ Dương Hòa sở, ra mắt bản vệ Tần tướng quân. Không biết tướng quân hỏ giá quang lâm, không kịp tiếp đón từ xa...

Tần Lâm cũng không thềm nói lời thừa, nếu Tướng Vạn Toàn ở chỗ này làm quan Cấm Y Vệ mười mấy năm, tự nhiên có đường dây riêng của y, liền bảo y kê lỗ tai tới thấp giọng nói mấy câu, cuối cùng bảo:

- Làm cho ổn thỏa chuyện này, bản quan bảo cử ngươi một chức Phó Thiên Hộ thực thụ.

- Tạ ân điển trường quan!

Ánh mắt Tướng Vạn Toàn sáng lờ lờ, từ trước tới nay muốn cầu giàu sang đều từ trong hung hiểm mà ra. Trong Triều Đại Minh, Bá Hộ quan bằng lòng xách đầu bán mạng rồi thụ chức Phó Thiên Hộ cũng không quá nhiều.

Tần Lâm phát tay một cái bảo Tướng Vạn Toàn đi làm việc, còn mình xoay người trở về trong nha. Không ngoài sở liệu, Trịnh Lạc đang tự tay viết một phong thư, chuẩn bị phái sứ giả xuất quan, giao cho Tam Nương Tử.

‘... Tam Nương Tử tự tư tự lượng, nếu như nhận ân điển của triều đình, vậy cần chu toàn đại cục. Hôm nay Yêm Đáp Hãn mất đi, nếu không có triều đình sắc phong, nàng bất quá chỉ là một phụ nhân ở biên tái, chỉ bằng gả cho Hoàng Đài Cát, vẫn là được triều đình sắc phong, ngồi hưởng giàu sang an vui.’

Phong thư này của Tổng Đốc Tuyên Đại nếu đến được thảo nguyên, quả thật là hậu quả không thể tưởng tượng. Có thể nói hết thảy cố gắng của Tần Lâm đều đổ sông đổ biển hết.

Tần Lâm bị chọc tức điên người, không nói lời gì, cầm nghiên mực lên, lập tức đem mực đổ lên trên thư tín. Mực văng dính lên ngực của Trịnh Lạc, khiến cho bổ phục khổng tước nhuộm đen nhánh.

Trịnh Lạc ngẩng đầu lên, đột nhiên biến sắc:

- Tần Khâm Sai ý muốn như thế nào? Bản Đô Đường hành động như vậy cũng vì quân dân ở biên cảnh này.
- Hoàng Đài Cát chính là tính đúng người sẽ sử dụng phương pháp dàn xếp ổn thỏa này, khuyên Tam Nương Tử gả cho y, mới phái người ở ngàn dặm biên quan ồ ạt dương công, người làm như vậy là người thân đau mà kẻ thù vui mừng!

Tần Lâm đe dọa nhìn Trịnh Lạc, đáng vẻ trịnh trọng nói:

- Hơn nữa, người cho rằng nhất thời thối lui là có thể bình thường mọi chuyện sao? Nằm mơ đi, nếu Hoàng Đài Cát cưới được Tam Nương Tử, chính hợp Thổ Mặc Đặc Bộ, y sẽ được voi đòi tiên, biên cương sẽ vĩnh viễn không có ngày yên bình nữa!

Trịnh Lạc trợn tròn mắt, không biết suy tính ý gì trong đầu, cuối cùng vẫn nửa tin nửa ngờ, hơn nữa nghi còn nhiều hơn là tin.

Tần Lâm vỗ mạnh một cái lên bàn, giận dùm dùm nói:

- Thôi vậy, nói nhiều hơn nữa Trịnh Đô Đường cũng không chịu tin. bản quan một lòng vì Minh, nguyện soái thân binh xuất quan giết giặc, coi như chết trận sa trường cũng tốt!

Vừa nói Tần Lâm vừa đi ra ngoài, lại căn dặn Lục Viễn Chí:

- Chuẩn bị ngựa, các huynh đệ theo bản quan xuất quan giết giặc. Chúng ta da ngựa bọc thây, cũng tính là tận trung với triều đình rồi.

Trịnh Lạc chớp chớp mắt, nhất thời ngây người, không ngờ Tần Lâm lại có tính khí nóng nảy như vậy.

Vẫn là Vương sư gia già đời tinh quái phản ứng kịp. Cho dù trước đó y không muốn đối mặt Tần Lâm, nhưng giờ đã hoảng hồn, một bước nhảy ra, kéo tay áo Tần Lâm lại kêu:

- Khâm Sai, Khâm Sai Đại nhân, chúng ta từ trường thương nghị, từ từ thương nghị!

Trịnh Lạc cũng hiểu, tốc độ hơi chậm hơn một chút so với Vương sư gia, kéo lấy tay áo bên kia của Tần Lâm:

- Tần tướng quân bớt giận, Tần tướng quân đừng bước, chúng ta có lời gì từ từ nói, có lời từ từ nói mà.

Lục Viễn Chí và đám cấm y quan giáo cảm thấy buồn cười, sao hai vị này trước lời sau kéo, đột nhiên lại sẵn đón trường quan của chúng ta vậy?

Tần Lâm khoe miệng thoáng nhếch lên, nụ cười vô cùng tà quái.

Không phải là Trịnh Lạc người ra vẻ kiêu cách làm quan học đòi làm quan sao, lão tử không theo như quy củ quan trường mà ra bài, lão tử tự mình lãnh binh xuất quan giết giặc, để xem một Khâm Sai đại thần chết ở hạt khu do người quân, người có sợ hay không?

Trịnh Lạc không chỉ có sợ, mà sợ đến toát mồ hôi. Một vị Khâm Sai đại thần chạy đến hạt khu của có thể dâng tấu chương yết tổ, nói Tần Lâm chiêu an bất lợi, lâm trận bỏ chạy. Nhưng nếu là Khâm Sai đại thần bất ngờ lại chết trận vinh quang ở trong hạt khu của y, tình huống sẽ hoàn toàn ngược lại, từ triều đình đến sĩ lâm đều chỉ hỏi một câu:

‘Chà, Khâm Sai đại thần họ Tần không phụ trách phòng tuyến Tuyên Đại không ngờ lại lực chiến giết giặc, chết ở Tuyên Đại phòng tuyến. Như vậy Tổng Đốc họ Trịnh phụ trách phòng tuyến Tuyên Đại, có trách nhiệm phòng thủ giữ đất, khi đó đang làm cái gì?’

Trịnh Lạc có thể nói với người khác là đang giữ trò sao? Không mất một thành một tấc đất, y sẽ có kết cục cách chức hồi hương.

656. Chương 656: Một Mình Ra Quan

Nếu như mất đi bất kỳ một cái thành nhỏ nào, có Tần Lâm lực chiến mà chết làm ví dụ tham chiếu theo, Trịnh Lạc hẳn phải chết là không thể nghi ngờ! Những năm Gia Tĩnh có hai Kế Liêu Tổng Đốc rơi đầu chính là tỷ dụ có sẵn có thể mượn dùng.

Dùng hết toàn lực ôm Tần Lâm kéo lại, Trịnh Lạc sắp sửa phát khóc. Vị Tần trưởng quan này thật sự là con bà nó thanh niên lỗ mãng mà. Người không muốn sống, ta còn muốn sống thêm...

Tần Lâm hết sức dùng dằng, kéo Trịnh Lạc cùng Vương sư gia giống như kéo chó chết từng bước từng bước đi ra ngoài, trong lòng đã sớm cười nghiêng ngửa, trong miệng lại một mực nói:

- Giết giặc mà chết, da ngựa bọc thây là chuyện ta nên làm, thủ nghĩa để thành nhân mà thôi, Trịnh Đô Đường cần gì ngăn trở?

Người muốn thủ nghĩa, nhưng ta còn không muốn trở thành nhân đâu! Đầu Trịnh Lạc lúc này đầy sương mù.

Nhưng Tần Lâm nửa bước không nhường, dùng sức giãy dụa thật mạnh, khiến cho Trịnh Lạc cùng Vương sư gia vốn là hai tay văn nhân trối gà không chặt kéo bật ngựa ngã lộn nhào, chạy đi ra ngoài vốn sớm có ngựa Lục Viễn Chí đã chuẩn bị sẵn. Hắn phóng người lên ngựa, mang theo chừng năm mươi thân binh Hiệu Ủy nhắm Hồ Dục khẩu mà chạy.

Lúc này dân chúng bỏ chạy đã gần hết, đường phố đã hơi trống trải, Tần Lâm như một làn khói chạy mát không thấy bóng dáng.

Trịnh Lạc luống cuống tay chân từ dưới đất bò dậy, thấy không đuổi kịp Tần Lâm, gấp đến độ giống như con kiến bò trên chảo nóng, nhìn về phía một đám Tham Tướng, Du Kích, Thủ Bị, Bả Tổng đang nhìn ngây người rống giận:

- Nhìn cái gì vậy? Mau dẫn binh đi bảo vệ Tần Khâm Sai, nếu là Tần Khâm Sai mất đi cọng lông nào, các người đưa đầu tới gặp ta!

Chúng tướng quan vội vàng rống lên một tiếng tuân lệnh, vào lúc này trở về doanh điểm binh cũng đã không còn kịp nữa rồi. Mỗi người dẫn theo thân binh vội đuổi theo Tần Lâm.

Tần Lâm dẫn đầu các Cẩm Y Hiệu Ủy chạy đi được mấy dặm, chúng huynh đệ xem ra muốn lấy chừng năm mươi người xuất quan đánh nhau cùng một Thiên Nhân đội thiết kỵ Mông Cổ, mặc dù hiểu được đối phương hơn phân nửa là dương công, không đánh quá rần, nhưng cũng không khỏi có chút khẩn trương, ai nấy thần sắc nghiêm nghị.

- Các vị huynh đệ, đi theo bản quan ra trận giết giặc, có sợ hay không?

Tần Lâm cời Đạp Tuyết Ô Chuy, khí thế bùng bùng hỏi.

Lục Viễn Chí lớn tiếng nói:

- Không sợ!

Còn có nhiều người rống lên:

- Không sợ!

Một cỗ nhiệt huyết kích động trong lòng ngực, khẩn trương thì khẩn trương, nhưng không có bất kỳ người nào chậm tốc độ lại, đuổi thật sát theo Tần Lâm.

- Vậy thì tốt...

Tần Lâm lại nói:

- Các huynh đệ, có thể hơi giảm tốc độ lại một chút.

Tất cả mọi người ngạc nhiên, không hiểu là vì sao.

Tần Lâm nở một nụ cười đều:

- Chẳng lẽ bản quan thật sự dẫn các huynh đệ đi chết khơi khơi vậy? Mọi người đều chậm một chút, chờ huynh đệ biên quân phía sau.

Các Hiệu Úy không có lời gì để nói, xem lại phía sau chen chúc kéo đến các lộ biên quân, thậm chí nói trường quan chúng ta thật là quá tổn âm đức.

Thấy biên quân sắp đuổi theo kịp, Tần Lâm lại dẫn người giục ngựa chạy nhanh hơn. Biên quân chiến mã so ra kém tuần mã do cảm y quan giáo cưỡi, chỉ có thể đành bám theo phía sau. Hai bên thủy chung duy trì khoảng cách hai ba dặm, chạy một mạch tới dưới Hồ Dục khẩu.

Lúc này thế công như thủy triều của binh Mông Cổ đã thối lui, tướng sĩ thủ quan lòng cảm thấy may mắn nhưng cũng không khỏi thấp thỏm, thấy có 'Viện binh' đến, ai nấy vui mừng quá đỗi, chỉ có các lão binh âm thầm kinh ngạc: sao lại là Khâm Sai đại thần tự mình lãnh binh?

Tần Lâm ghì đầu ngựa, đánh giọng nói:

‘Khai quan! Bản Khâm Sai dẫn theo các huynh đệ Hiệu Úy xuất quan giết giặc!’

A?! Hồ Dục khẩu, Bạch Dương khẩu, các khẩu đều lang yên ngất trời. Phương Sơn, Đoàn Sơn, núi núi đều sát thành chắn địa. Lúc này thủ quan còn không để, sợ địch quân giương Đông kích Tây tìm chỗ yếu kém nào đó đột kích tiến vào. Tần tướng quân ông ta... Ông ta còn muốn xuất quan giết giặc sao?

Chúng tướng sĩ thủ quan cả kinh ngây cả người, trong lúc nhất thời không ai đi quay bánh xích dùng để mở cửa quan, còn có người mơ hồ nghe được các Tham Tướng, Du Kích từ bên ngoài hai dặm đuổi theo la hét thật lớn, tựa hồ không cho khai quan.

- Chớ khai, chớ khai quan, Đô Đường Trịnh Đại nhân có lệnh, ngàn vạn lần không thể khai quan để Tần Khâm Sai đi ra ngoài!

Tham Tướng, Du Kích, Thủ Bị, Bả Tổng, trong miệng đều hò hét những lời này. Ai nấy đỏ mặt tía tai nổi gân cần cổ, tiếng kêu xen lẫn trong tiếng vó ngựa ầm ầm, từ xa xa truyền tới.

Tần Lâm giơ lệnh bài ngà voi lên thật cao, bảy chữ vàng Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ lấp lánh rực rỡ ở dưới ánh mặt trời, ánh mắt lạnh lùng, trầm giọng quát:

- Kẻ nào dám trái lệnh, chết!

Leng keng một mảnh tiếng vang, chúng quan giáo rút Tú Xuân đao ra một đoạn, hàn quang lóe lên.

Chúng biên quân thủ quan nhìn nhìn lẫn nhau. Thôi rồi, ta không chọc nổi đám cảm y đại gia này, người ta là thiên tử thân quân, bọn ta thủ cả hơn nửa ngày đều là thủ mù quáng rồi. Người ta trâu bò hò hét, muốn ra khỏi quan giết giặc đây! Hơn nữa xem đồng bào đuổi theo phía sau còn nhiều hơn so với binh Mông Cổ ở ngoài quan, xem ra khai quan cũng không có gì nguy hiểm.

Trong lòng nín hơi, biên quân cũng không nói lời thừa nữa. Máy người hô hào chuyển động bánh xích, kéo xích sắt, cửa quan đóng im ỉm từ từ kết kết mở ra.

- Mẹ của ta ôi!

Chúng tướng quân biên quân đuổi theo Tần Lâm sau lưng mồ hôi lạnh đều ào một cái chảy đầm đìa. Nếu là Tần Lâm có mệnh hệ nào, Trịnh Đô Đường nhất định sẽ lột da của bọn họ xuống hết.

Đám tướng quân này điên cuồng huy động roi da, đánh ông ngựa vỡ toác chảy máu, lấy tốc độ nhanh nhất đuổi theo.

Thiên Nhân đội Mông Cổ ở ngoài quan nhìn thấy cửa quan mở ra, từng tên đưa mắt nhìn nhau, không biết được là bên kia muốn giở trò quỷ gì. Bọn ta chẳng qua là dương công mà thôi, vì sao quân Minh lại mở cửa quan ra chỉ vậy?

Tần Lâm cỡi Đạp Tuyết Ô Chuy, một mình phóng ra trước, Lục Viễn Chí cùng chúng Hiệu Úy theo sát phía sau. Họ từ quan phóng ào ào xuống, như một đám mãnh hổ xuống núi!

Binh Mông Cổ trợn mắt há mồm, cho dù là nằm mơ cũng không nghĩ ra ngàn dặm biên tái khắp nơi đều bị tập kích, không ngờ quân Minh lại không chịu ngoan ngoãn thủ quan, ngược lại chạy ra ngoài phản kích.

Sứ giả Hoàng Đài Cát lập tức quát vọng:

- Ngăn trở lại, đuổi bọn chúng trở về!

Không chặn đuổi trở về, không phải là tuồng vui này bị vạch trần rồi sao?

Nhưng tất cả binh Mông Cổ đều do dự, giật dây cương vòng vo rề rà, mặt ai nấy đều lộ vẻ chần chờ. Bọn họ tối hôm qua mới nhận được lệnh xuất chinh, lại là bộ tộc trung tiểu dọc theo tuyến trường thành, căn bản cũng không bằng lòng đi đánh giặc. Chỉ bất quá ngại quân lệnh của Hoàng Đài Cát, cộng thêm cảm thấy ‘Đương công’ một chút cũng không thương gân động cốt gì, cho nên mới miễn cưỡng xuất binh, thật ra trong lòng bọn họ cũng không muốn đánh thật sự với quân Minh.

Na Nhan Thiên Hộ lĩnh quân bèn trao đổi ánh mắt cùng các Bá Hộ. Đùa sao? Ba cái Vạn Nhân đội do Hoàng Đài Cát thân lĩnh núp ở Quy Hóa thành ngủ nướng, lại bảo chúng ta thay y đánh trận đầu, ai thật sự bán mạng thì đó là kẻ con bà nó ngọc!

- Xông lên, mau xông lên, quân lệnh của Đài Cát đại nhân, các người dám...

Sứ giả múa may roi da mắng điên cuồng, nhưng mới vừa khạc ra mấy chữ liền bị một tiếng súng vang dội cắt đứt. Nơi Mi Tâm liền xuất hiện một cái lỗ tròn bằng đầu ngón tay, máu tươi phun ra, sau đó cứng đờ giống như một khúc gỗ lăn xuống ngựa.

Ngoài ba mươi bước, Tần Lâm thổi thổi họng súng đang bốc ra khói đen. Thậm chí hắn còn thấy khẩu Xế Điện Thương lên quay vòng vòng, vô cùng cuồng dã lãnh khốc múa ra một cái hoa súng.

Cũng có một số võ sĩ Mông Cổ giương cung lắp tên. Lục Viễn Chí đã dẫn các Hiệu Úy xông lên, bắn loạn một trận đùng đùng bằng bằng, bắn cho võ sĩ Mông Cổ giống như gián bị xịt thuốc đưa nhau rút xuống ngựa.

Trận hình của binh Mông Cổ xôn xao một trận, hiếm hoi lắm mới bắn ra một loạt mưa tên, cũng tạo thành sát thương cho cấm y quan giáo.

Bất quá phần nhiều là không bắn tên mà là ghìm ngựa lui về phía sau, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Na Nhan Thiên Hộ: tối hôm qua chúng ta từ trong chần ảm bò ra ngoài, không phải nói kỹ là chỉ đương công thôi sao? Vì sao lại đánh thật cùng quân Minh rồi? Thay Hoàng Đài Cát ra sức như vậy, bộ tộc chúng ta không thể nào!

Thanh niên trai tráng Mông Cổ thời chiến làm lính, thời bình làm dân, triệu tập vội vàng chiến sĩ các bộ tộc, căn bản là chưa thể làm xong công tác chuẩn bị chiến tranh. Có người còn suy nghĩ ở nhà con ngựa mẹ sắp sinh con ngựa con rồi, có người còn ràng buộc vợ con già trẻ, cũng không thiếu kẻ suy nghĩ mùa Thu sắp hết, phải từ từ chuẩn bị cỏ cho gia súc vượt qua mùa Đông...

Hoàng Đài Cát cũng không phải là thứ hiền lành gì, bộ tộc tổn thất quá lớn, nói không chừng sẽ bị y thâu tóm cả da lẫn xương.

Na Nhan Thiên Hộ do dự, nhìn sứ giả Hoàng Đài Cát bị bắn chết nằm trên đất, thậm chí mơ hồ có cảm giác giải thoát.

Cả một Thiên Nhân đội không biết phải làm sao, đua nhau ghìm ngựa lui về phía sau, trận hình mơ hồ có thể bị phong tỏa phá nát.

Thấy tình hình như vậy, tất cả biên quân thủ quan đều kinh hãi. Khâm Sai đại thần dẫn theo chừng năm mươi cấm y quan giáo, xông ra liền ép một Thiên Nhân đội thiết kỵ Mông Cổ rối loạn trận cước, chẳng lẽ ông ta là thiên thần hạ phạm?

Còn đang kỳ quái, một đám tướng quân biên quân dẫn theo thân binh gia đình, giống như phát điên từ ở dưới quan xông ra ngoài, ai nấy múa may đao thương, trong miệng la giết vang trời, ánh mắt đều đầy tia máu đỏ ngầu.

- Mẹ của ta ơi... Mông bọn họ bị lửa đốt rồi?

Tướng sĩ thủ quan ngơ ngác nhìn nhau, chưa từng nhìn thấy qua tướng quân của mình gấp gáp như vậy bao giờ.

Thấy mấy ngàn quân Minh tinh nhuệ chạy như điên ra, sự do dự của Na Nhan Thiên Hộ lập tức biến mất, trực tiếp quay đầu ngựa chạy:

- Chúng ta rút lui!

- Đi thông thả không tiến!

Lúc này Tần Lâm ngược lại rất khách sáo.

Các huynh đệ Hiệu Úy ở trên lưng ngựa bằng bó vết thương, có ba người bị trúng tên, thật may là đều không coi là nặng.

Tham Tướng, Du Kích, Thủ Bị, Bả Tổng, chừng hơn ba mươi tướng quân lớn nhỏ, mỗi người mang theo gia đình thân binh nhỏ thì hai ba mươi, nhiều thì một hai trăm, tổng cộng lại có hai ba ngàn người. Vào lúc này họ chỉ huy bộ hạ bốn phương tám hướng trước ngăn sau cản bảo vệ Tần Lâm thật nghiêm mật, e sợ cho Khâm Sai đại thần bị mất một cọng lông, mình sẽ phải chịu vạ ở trước mặt Trịnh Tổng Đốc.

- Tiểu nhân Phùng Thiên Tứ, Tham Tướng Đại Đồng trấn đông lộ, năm Vạn Lịch thứ năm gia tam phẩm Chỉ Huy Sứ, ra mắt Khâm Sai Tần tướng quân!

Tham Tướng cầm đầu ở trên lưng ngựa ôm quyền chào theo quân lễ báo ra lý lịch, trong miệng từ ngữ như nước thủy triều:

- Tần tướng quân đơn đao phó hội, đánh ột Thiên Nhân đội Mông Cổ ôm đầu trốn như chuột, thật là chưa bao giờ nghe có vị dũng tướng như vậy, có thể nói là tường thành của quốc gia...

- Được rồi, được rồi!

Tần Lâm khoát khoát tay:

- Cũng nhờ chư vị lãnh binh kéo tới, mới hù dọa cho đám Thiên Nhân đội Mông Cổ đó cút đi, thủ hạ ta chỉ có chút người này sợ còn chưa đủ. Ừm, nếu người khen bản quan là dũng tướng, có dám theo bản quan đi cứu Bạch Dương khẩu hay không?!

- Cái gì?

Mấy vị Du Kích, Thủ Bị bị dọa sợ đến sắc mặt biến hẳn. Thật vất vả lắm mới ngăn chặn Khâm Sai lại, còn phải theo ông ta đi Bạch Dương khẩu nổi điên sao? Chúng ta biên quân liếm máu đầu đao, đánh giặc là nằm trong phận sự, nhưng vạn nhất Khâm Sai đại thần có mệnh hệ nào, mọi người gánh vác không nổi đâu!

Mấy tên Tham Tướng già cả lão luyện trong hàng ngũ lại nhìn ra manh mối, Phùng Thiên Tứ liền cùng mấy vị đồng liêu phẩm cấp nhìn nhau, nhất tề ôm quyền nói:

- Nguyên ra sức vì Khâm Sai Đại nhân!

- Được!

Tần Lâm ghìim ngựa gíơ roi, tà tà chỉ một cái về phía Đông:

- Vậy chúng ta không trở về bên trong quan, mà từ ngoài quan đánh qua đó!

Má ơi, ngay cả sắc mặt của Phùng Thiên Tứ cũng có hơi trắng bệch. Lui về Hồ Dục khẩu, từ bên trong quan chạy tới Bạch Dương khẩu là một chuyện, trực tiếp từ ngoài quan đánh tới Bạch Dương khẩu lại là một chuyện khác.

Tần Lâm quát to một tiếng, roi ngựa nhẹ nhàng vụt một cái, Đạp Tuyết Ô Chuy khịt mũi phì phì, bốn vó tung bay xông ra ngoài.

Thôi đành vậy, đuổi theo đi thôi!

Chúng tướng quân hoảng hốt vội vàng huy binh đuổi theo, hộ vệ ở hai cánh, Phùng Thiên Tứ kêu to:

- Khâm Sai Đại nhân dừng bước, chúng ta tuân lệnh của ngài vậy. Ngài hãy tọa trấn trung quân đi, tránh cho có sơ thất gì...

Tần Lâm cười đều một tiếng, quả thật ngoan ngoãn nghe theo, dẫn theo Cẩm Y Hiệu Úy đi ở vị trí trung ương của đại quân.

Trước Hồ Dục khẩu, thi thể đã bị binh Mông Cổ mang đi lúc rút lui, mặt đất chỉ lưu lại từng đồng từng đồng phân ngựa, cùng với mấy vết máu rải rác. Một cuộc đại chiến lại kết thúc đầu voi đuôi chuột như thế đấy.

Tất cả tướng sĩ thủ quan đều giống như đang ở trong mộng. Có người bấm mình một cái, lẩm bầm nói:

- Tần Khâm Sai, không phải là Quan Vân Trường đơn đao phó hội chứ, cho dù là Triệu Tử Long ở cầu Trường Bản cũng toàn thân là gan!

Thiết giáp sương hàn, trường đao như tuyết, Tần Khâm Sai một thân toàn là ‘gan’ lại ở thời điểm địch quân ồ ạt xuôi Nam, dẫn nhân mã mệnh mông cuộn cuộn chạy một vòng ở ngoài quan, hơn nữa lại không gặp phải bất kỳ sự ngăn trở nào, hết sức dễ dàng nào chạy tới Bạch Dương khẩu ở mặt Đông của Hồ Dục khẩu!

Trên đường cho dù có binh Mông Cổ rải rác, nhưng thấy đám đại đội quân Minh này, tất cả đều không có chút chiến ý, giục ngựa bỏ chạy không còn bóng dáng.

Ngạch Lễ Đồ đang chỉ huy đám con cháu chơi trò dương công, chợt nghe sau lưng có tiếng vó ngựa giống như sấm động kéo tới, xoay người lại nhìn, thấy hơn hai ngàn quân Minh không ngờ lại từ ngoài quan đánh giết tới.

657. Chương 657: Tần Nhất Thương

Hơn nữa tướng quân đầu đội mũ hồng anh có tới mấy chục người, tất cả binh lính đều mặc trọng giáp, rõ ràng là thân binh tinh nhuệ do tướng quân nuôi dưỡng, trên chiến trường mỗi người đều có thể lấy một địch mười.

- Phạt tổ phù hộ!

Ngạch Lễ Đồ bị dọa sợ đến cả người phát run, trong lòng quả thật rất muốn khóc, không biết từ lúc nào mà tướng quân của quân Minh lại không đáng tiền như vậy? Từ lúc nào mà họ đem hai ngàn thân binh gia đình tập trung lại cùng sử dụng như vậy? Năm vạn đại quân xuất chiến, nhiều nhất cũng chỉ có thể có hai ngàn thân binh gia đình mà thôi!

Chẳng lẽ là Tổng Đốc Tuyên Đại Trịnh Lạc tự mình mang binh xuất chiến? Tên thư sinh kia có can đảm lớn như vậy sao?

Ông ta vạn lần không ngờ, Trịnh Lạc đánh chết cũng không dám tự mình lãnh binh chạy ra ngoài quan, mà là Tần Lâm buộc đám người kia phải đuổi chạy theo sau!

Nhìn lại Thiên Nhân đội của mình, thực tế đội ngũ chỉ có bảy trăm nhân mã, không phải là đối thủ của quân Minh, Ngạch Lễ Đồ quyết định thật nhanh, mang cờ trắng đi qua, hướng về phía Tần Lâm cầm đầu thét lớn:

- Gia gia đừng đánh, đừng có đánh, chúng tiểu nhân đầu hàng!

Má ơi, Phùng Thiên Tứ cùng một đám tướng quân thiếu chút nữa từ trên lưng ngựa té xuống, Tần Khâm Sai chẳng lẽ là Thiên Sát tinh hạ phàm? Còn chưa đánh mà địch nhân đã đầu hàng rồi, vì sao mà nhanh quá vậy chứ?

Tần Lâm đang ghìim súng ngắm hướng Mi Tâm của Ngạch Lễ Đồ, nghe vậy liền thu súng lại, nhưng phút giây nhắm bắn đó cũng khiến cho da đầu lão hồ ly này tê dại.

Ngạch Lễ Đồ độc thân quỳ trên mặt đất, lão lệ tung hoành:

- Các vị gia gia, chúng ta thực không muốn đến, đều là do Hoàng Đài Cát uy hiếp phải đến!

Quân Minh tướng sĩ nhìn bảy trăm binh Mông Cổ nhao nhao muốn động, Đại Minh lấy chém đầu lập công, những cái đầu này trị giá không ít bạc đây!

Ngạch Lễ Đồ cũng hiểu được ý tưởng của đám quân Minh này, tim cứ đập thình thịch như trống trận.

Tần Lâm nở một nụ cười.

Trong phủ của Tổng Đốc Tuyên Đại, Trịnh Lạc giống như con ruồi vòng tới vòng lui, miệng hết thở dài lại than ngắn, không còn phong phạm danh thần ngâm thơ đối nghịch trên Bạch Đằng sơn lúc sáng sớm nữa.

Vương sư gia cùng các mặc liêu cũng mặt mày méo máo theo, không dám thở mạnh đến một cái. Tất cả mọi người đều hiểu vì cái gì Đô Đường Đại nhân mà tâm phiền ý loạn: Tần Khâm Sai không xảy ra chuyện gì thì thôi, nếu thật sự chết trận sa trường, Trịnh Đô Đường phụ trách phòng vụ Tuyên Đại sẽ bị đưa lên trên giàn hỏa.

Chỉ hơi sai lầm một chút, bọn thanh lưu cùng chính địch sẽ lấy máu của tên họ Tần làm vũ khí, đâm Trịnh Đô Đường hàng trăm vết thương và lỗ thủng, cho dù thật ra trong nội tâm của bọn thanh lưu không thêm quan tâm tới tên họ Tần ‘vũ phu’ này!

- Ai, vị Tần Khâm Sai này, vị Tần Khâm Sai này!

Trịnh Lạc không ngừng bước lui bước tới, hai tay xòe ra, lăm bằm lăm bằm, giống như là đang kể khổ cùng các mặc liêu:

- Thiết kỵ Mông Cổ ồ ạt cướp quan, bản Đô Đường bể đầu sứt trán, vừa khéo tên họ Tần lại tới gây thêm loạn, chẳng phải là ném đá xuống giếng sao?!

Vương sư gia khom lưng nói:

- Đông ông người hiền tự có thiên tướng, Tần tướng quân nhất định bình an trở về.

Nói ra thật buồn cười, Trịnh Lạc có phải là cát nhân thiên tướng hay không, có quan hệ gì với chuyện Tần Lâm bình an hay không? Vừa khéo hình thế co kéo, hai người vốn không chút quan hệ, vào lúc này không ngờ lại ở trên cùng một thuyền.

- Báo...

Thân binh Tổng Đốc phủ gơ Lưu Tinh hỏa bài, từ trên đường chạy như bay tới, phi thân xuống ngựa, chân không chấm đất chạy như bay vào phủ nha.

Tìm Tần Khâm Sai về rồi? Tất cả mọi người đều dài cổ ra, Trịnh Lạc càng thêm không che dấu được sự nóng nảy, một mục thúc giục:

- Như thế nào, nghênh đón Tần Khâm Sai trở về rồi?

Thân binh cổ nhăm mắt nói:

- Tần Khâm Sai nhắm Hồ Dục khẩu mà đi, các vị tướng quân đuổi theo không kịp, cách xa đến hai dặm có thừa.

Tại sao vậy, tại sao vậy! Trịnh Lạc gấp đến độ xoay chuyển mòng mòng, mồ hôi trán chảy xuống không ngớt.

Vương sư gia cũng không tốt gì cho cam, gương mặt cứng ngắt cổ gượng cười, khuyên:

- Đông ông chớ lo, Hồ Dục khẩu không mở ra hần không thể ra ngoài quan đâu.

- Báo...

Lại là một thám mã cỡi ngựa Lưu Tinh, nhanh như tinh hỏa chạy vào bẩm báo:

- Tàn Khâm Sai lấy Cẩm Y Vệ Đô Chỉ Huy Sứ chuyên đoạn quyền, dùng sức mạnh yêu cầu Hồ Dục khẩu mở quan, đã xuất quan chạy ra rồi!

Trời ạ! Trịnh Lạc chỉ cảm thấy tức ngực buồn nôn, khí lực cả người bị rút sạch, ôm ngực ngồi co quắp xuống Thái Sư ý, hai con mắt đăm đăm.

Bên ngoài quan là thiết kỵ Mông Cổ hung hãn vô cùng, Tàn Lâm nhất định có đi không có về. Đột này hần chết mình hần không sao, nhưng Khâm Sai chiêu an đại thần anh dũng chết trận ở Hồ Dục khẩu thuộc phòng tuyến Tuyên Đại, người có trách nhiệm thủ ở nơi này là Tổng Đốc Tuyên Đại lại sợ địch không tiến lên, bố trí rời rạc, cho nên địch quân ung dung cướp quan kích phá rất nhiều, tướng sĩ tử trận cực nhiều, bắt đi dân chúng cực nhiều, thử hỏi phải bị tội gì?

Có cái chết Tàn Lâm làm tham chiếu, trừ phi Trịnh Lạc cũng đi theo ra ngoài chết trận, hoặc là lập được công lớn đánh thẳng chiếm được Quy Hóa thành, bắt được Hoàng Đài Cát, không thì một đời anh danh hoạn hải chìm nổi hơn hai mươi năm của y sẽ hoàn toàn đổ sông đổ biển rồi!

Vương sư gia vẫn hết sức an ủi Trịnh Lạc, chẳng qua là sắc mặt còn xấu hơn cả khóc. Các vị mặc liêu ai nấy đều tính toán, Trịnh Đô Đường sợ là không ổn rồi, chúng ta cậy đồ chim bay tứ tán, mỗi người đều chạy đi tìm đường khác.

Đang lúc tân chủ đều mang lòng quý, lại có một thám mã cỡi ngựa chạy như bay vào báo.

Không cần phải nói, cái này nhất định là tin tức Tàn Khâm Sai tắm máu sa trường anh dũng chết trận rồi! Trịnh Lạc chống cùi chỏ lên bàn hai tay đỡ trán, ngay cả ánh mắt cũng lười nhướng lên.

- Đại hỷ! Tin mừng lớn nha!

Thám báo lớn tiếng nói:

- Tàn Khâm Sai anh dũng không thể ngăn, ở trước thiên quân hoành thương lập mã, một súng liền lấy tánh mạng của sứ giả giám quân Mông Cổ, những tên còn lại kinh hoàng bỏ chạy, quân ta thu hoạch toàn thắng!

- Hả?!

Mọi người nghe thế ngây dại cả người, quân Minh có mấy dũng tướng là Du Long Thích Hồ, Đông Lý Tây Ma.

Đặng Thần Thương Lưu Đại Dao, Du Đại Du Thích Kế Quang chẳng những võ nghệ tuyệt luân, còn thêm có tài thống lĩnh hơn mười vạn đại quân hoành hành thiên hạ. Đông Lý là Lý Thành Lương, phụ tử Lý Như Tùng, Tây Ma là Ma Quý Ma gia tướng, Đặng Tử Long hiệu là Thần Thương, Lưu Đình dùng đại quan đao một trăm hai mươi cân, có Du Đại Du bệnh chết, trên danh tướng bảng thiếu mất một người, chẳng lẽ lại sắp có thêm vị Tàn Nhất Thương này?

Vương sư gia nhìn trừng ánh mắt sừng sốt hồi lâu, chợt vỗ bảp đùi một cái cực mạnh:

- Ôi chao, vì sao mới vừa rồi lại quên xuất thân lý lịch của Tàn tướng quân chứ? Đáng chết, học trò quả thực đáng chết!

- Lý lịch thế nào?

Trịnh Lạc cùng chúng mặc liêu đều đưa mắt nhìn y.

Vương sư gia mặt mày đắc ý nói:

- Vị Tàn tướng quân này hết lần này đến lần khác phá đại án, lại giỏi về chiêu an, cho nên tích công thăng làm Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ. Nhưng lão huynh hần chân chính được giã tại đế tâm, chính là công cứu giá lần đó. Nghe nói Miên Điện Mãng Ứng Lý tiến cống một con bạch tượng, không ngờ phát cuồng ở trước

ngự giá, xông thẳng tới bệ hạ, may mắn gặp phải vị Tàn tướng quân này lực có thể ngăn voi, tay không hàng phục voi điên, từ đó danh chấn đến tai vua, được mặt rồng ưu ái.

Má ơi! Mọi người nghe mà mà lè lưỡi ra hết. Lý Như Tùng kia có thể nâng thạch tỏa năm trăm cân, lại có Lưu Đỉnh dùng đại quan đao một trăm hai mươi cân múa như bay, đã là chuyện kinh người rồi. Tàn Khâm Sai tay không địch lại voi điên, sợ là hai cánh tay có khí lực hơn cả ngàn cân!?

- Quả nhiên là chân nhân bất lộ tướng, mới vừa rồi thấy hấn bắt quá cũng vốc người tầm thường, bản Đô Đường lại quên mất chuyện này!

Trịnh Lạc tắc lưỡi than thở, ánh mắt lại hoạt động trở lại, còn bưng chén trà lên uống. Xong, hơi an tâm, lại hỏi thám báo:

- Như vậy, vào lúc này Tàn Khâm Sai đã quay về rồi sao?

Thám báo đáp:

- Khỏi bẩm Đô Đường Đại lão gia, Tàn Khâm Sai dẫn chúng tướng quân trực tiếp từ ngoài quan đánh tới Bạch Dương khẩu rồi.

- Phụt...

Trịnh Lạc phun một ngụm trà kia vào thẳng mặt thám báo, ánh mắt trợn trừng sắp lồi ra:

- Cái, cái gì, từ ngoài quan đánh tới Bạch Dương..? Hiện nay Mông Cổ đại quân xuôi Nam, hấn có biết ngoài quan có bao nhiêu địch kỵ hay không?!

Ngàn dặm biên tái khắp nơi nổi phong yên, nếu như hai mươi vạn đại quân của Thổ Mặc Đặc Bộ toàn bộ xuôi Nam cướp quan, coi như Tàn Lâm cả người là sắt, có thể chịu được mấy mũi tên?

Mọi người trong lòng áy náy bất an lần nữa, không thể làm gì khác hơn là tự khai giải.

Vương sư gia khuyên:

- Đông ông, thuộc hạ thấy Tàn tướng quân thần dũng vô địch, cái gì mà Du Long Thích Hổ, Đông Lý Tây Ma, Đặng Thần Thương Lưu Đại Đao, toàn bộ đều không bằng Tàn Nhất Thương tay không ngăn voi! Hấn nhất định có khả năng dẫn theo quân đại phá Mông Cổ, bình an trở về!

Mọi người cũng cùng nhau kêu lên xưng phải, nói Tàn Lâm thành Quan Vân Trường tái thế, Lý Nguyên Bá sống lại, càng thối phồng càng lợi hại, cũng cảm thấy an lòng hơn.

- Chỉ mong được như thế!

Trịnh Lạc hơi lên chút tinh thần, miễn cưỡng tra xét tình thế trên bản đồ, lật xem các nơi cấp báo hay phi báo văn thư từ các nơi tới, phát lệnh cho gọi các quân cần phải kiên thủ không ra, để ngừa trúng phải quỷ kế của địch. Lại yêu cầu các thành trì bên trong quan chuẩn bị những vật tư như đá lăn súc gỗ. dầu sôi..., dự bị vạn nhất bị đánh phá quan ải, phải dựa vào thành mà cố thủ...

Tiếng vó ngựa như tiếng trống từ phía Đông nhanh chóng kéo tới, đó là phương hướng Bạch Dương khẩu! Trịnh Lạc bất chấp cái gì là khí phái phong cương đại lại trầm ổn, vội vàng dẫn người chạy ra bên ngoài nghe ngóng.

Tên thám báo chạy gấp, thở hổn hển té lăn xuống yên ngựa, một mực thở gấp nói không ra lời. Trịnh Lạc gấp muốn chết, rất may là thám báo mặt lộ vẻ vui mừng, hiểu được không phải là tin tức gì xấu, nếu không Trịnh Lạc thật sự đã nổi nóng.

Vừa khéo tên thám báo này ôm ngực thở giống như kéo bễ, ấp úng nói:

- Tàn... Tàn, Tàn Khâm Sai...

- Không cần phải nói nữa!

Trịnh Lạc tức giận khoát khoát tay bảo y cút, bởi vì chúng tướng sĩ ở mặt Đông cũng đã kéo tới, cao hứng đánh trống giương cờ đắc thắng. Người dẫn đầu là một vị tướng quân trẻ tuổi cõi Đạp Tuyết Ô Chuy điều vô dương oai, không phải là Tàn Lâm thì còn là ai?

Tần Lâm giục ngựa chạy tới trước Tổng Đốc phủ, làm một cú nhún chân xuống ngựa cực đẹp, cười hì hì chấp tay một cái:

- Tần mỗ bái kiến Trịnh Đô Đường!

Trịnh Lạc quả thật là vui mừng từ trên trời hạ xuống, lập tức xuống thêm chào đón, hai tay cầm tay mời Tần Lâm vào Tổng Đốc phủ, miệng không ngừng nói:

- Hay, hay lắm, quả thật là tài ba, Tần tướng quân dũng với hùng bi! Một người một ngựa đương uy trước đại quân Mông Cổ, ngay trong lúc giặc Lỗ xuôi Nam cướp quan, dẫn theo hai ngàn binh mã hoành hành ngoài quan, chẳng phải là Triệu Tử Long ở cầu Trường Bản pha giết bảy vòng ra bảy vòng vào sao? Nói gì mà Du Long Thích Hổ, cái gì mà Đông Lý Tây Ma, theo bản quan thấy, xung phong hãm trận, đánh đầu thắng đó, trong quân chỉ có Tần Nhất Thương (thương đây nghĩa là súng)!

Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực áp giải Ngạch Lễ Đồ nghe vậy cười đến đau bụng, dù là Trịnh Tổng Đốc người lặn lội ở trong quan trường vô cùng lão luyện, Tần trưởng quan chúng ta cũng không ra bài theo như đường cũ, vẫn có thể đùa giỡn khiến cho người phải xoay vòng vòng.

Ngạch Lễ Đồ kinh ngạc, không biết được hai người này cười cái gì, ngược lại vô cùng hối hận:

- Ôi, thì ra Tần tướng quân lại tài ba như vậy, lão hủ nhìn lầm rồi! Sớm biết có vị tướng quân dũng mãnh vô địch ở đây, cho dù lão hủ gan lớn như thế nào đi nữa cũng không dám tới vuốt râu hùm!

Trịnh Lạc nghe tiếng mới nhìn thấy lão già này. Y làm Tổng Đốc Tuyên Đại cũng không phải hoàn toàn là ăn hại, ngược lại cũng thường mượn chuyện khai quan thông thương gặp gỡ quý tộc các bộ Mông Cổ, vì vậy nhận ra được Ngạch Lễ Đồ, lập tức giật mình không nhỏ, ánh mắt nhìn chăm chăm Tần Lâm, thầm nhủ trong lòng: Tần tướng quân quả thật rất inh, ngay cả lão hồ ly này cũng bắt được.

Tần Lâm lớn tiếng nói:

- Lần này người Mông Cổ ồ ạt cướp quan, thật ra thì có nội tình khác, mới vừa rồi Ngạch Lễ Đồ cùng soái bộ xin hàng, bản quan thấy lão xem ra cũng cung thuận, tới quấy rối chỉ là bị uy hiếp, nên ọi người trong bộ tộc lão trở về, bắt sứ giả Hoàng Đài Cát tới cho chúng ta. Lão già này thì bị bản quan áp giải tới đây, để cho lão đích thân thỉnh tội với Trịnh Đô Đường!

Lời còn chưa dứt, cấm y Bá Hộ Tướng Vạn Toàn của bản thành áp giải mấy người ăn mặc theo dạng khách thương tới, ngay từ thật xa đã khom lưng chạy nhanh tới, quỳ rạp một cái trên mặt đất:

- Ra mắt Khâm Sai Tần tướng quân, Trịnh Đô Đường. Tần tướng quân quả thật tuệ nhãn như đuốc, mấy tên khách thương này chính là thám tử do Hoàng Đài Cát phái vào bên trong quan tung lời đồn nhảm. Lời đồn Tam Nương Tử không chịu gả cho Hoàng Đài Cát, các bộ thảo nguyên mất đi ước thúc, chính là từ trong miệng bọn chúng truyền đi.

Trịnh Lạc đầu tiên là vui mừng, điều này chứng minh Tần Lâm nói chuyện đương công là chính xác. Như vậy Tổng Đốc Tuyên Đại y có trách nhiệm thủ đất cuối cùng có thể thở phào rồi. Tiếp theo liền cảm thấy xấu hổ mười hai phần, hận không tìm được một cái lỗ để trốn vào, mặt đỏ bừng cả hai bên, ấp úng thấp giọng nói:

- Tần Khâm Sai, bản quan, bản quan thật sự là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử...

Mặc dù Trịnh Lạc nhiều mưu mô thiếu quyết đoán, lại có vẻ ở trong quan trường lâu nên cổ hủ, nhưng cũng coi như là tận chức tận trách. Thời này trong quan trường rất thịnh cái cách đưa đẩy môm mép như thế này...

658. Chương 658: Ma Gia Tướng

Nếu không Trương Cư Chính cũng không cần phải lấy Khảo Thành pháp để răn đe đám quan lại này. Trịnh Lạc hành động thế này, thật ra thì nếu như phần lớn quan viên khác ngồi vào vị trí Tổng Đốc Tuyên Đại, đều cũng sẽ làm như vậy.

Thôi Hiến Sách lợi dụng Đại Minh quan trường cong cong lượn lượn như thế này, quyết định độc kế quả thật rất xảo diệu, chỉ tiếc gặp phải tên ‘Thanh niên lỗ mãng’ như Tần Lâm!

Nếu Trịnh Lạc đã nhận sai, Tần Lâm cũng không làm quá mức, cười nói:

- Trịnh Đô Đường nói gì vậy, bản quan đang muốn chung sức hợp tác với người, hóa giải mối họa biên quan này trong vô hình.

Trịnh Lạc đầu tiên là ngẩn người ra, tiếp theo liền mừng rỡ trong lòng.

Thành thật mà nói mới bắt đầu y xuất thân Lương Bảng Tiến Sĩ, phong cương đại lại, còn có chút xem thường một vị Khâm Sai vừa trẻ tuổi lại xuất thân là cầm y võ quan như Tần Lâm. Sau đó đợi đến khi Tần Lâm chứng minh phán đoán chính xác, Trịnh Tổng Đốc lại không khỏi lo lắng: Tần tướng quân tính như liệt hỏa, động một chút là muốn vọt ra ngoài quan, có thể thấy được là một thanh niên lỗ mãng. Nếu như hấn liều mạng, đem tất cả chuyện Tuyên Đại báo lên triều đình, vậy thì lần này lớn chuyện rồi.

Không nghĩ tới Tần Lâm tuổi còn trẻ lại am hiểu cách xử sự trong chốn quan trường như vậy. Trịnh Lạc liền biết chuyện mình lo lắng cũng sẽ không phát sinh, nhất thời tâm trạng trở nên nhẹ nhàng thoải mái.

- Tần tướng quân, lão ca thân là Tổng Đốc Tuyên Đại, có trách nhiệm trấn thủ nơi này. Lão đệ có diệu kế gì chỉ cần can thiệp, lão ca làm theo là được.

Trịnh Lạc mặt mũi tươi cười, những lời này rõ ràng là vô cùng khách sáo, để lộ ra ý nghe theo Tần Lâm chỉ huy điều động.

Tần Lâm nói một hơi thật thấp ở bên tai Trịnh Lạc.

Trịnh Lạc nghe xong, ánh mắt càng ngày càng sáng, chợt thần sắc hơi có vẻ bất an:

- Không đối gạt tướng quân, bản quan đốc dẫn dắt ba Tuần Phủ, hai Tổng Binh, có quyền quyết định lâm thời. Nhưng Tuần Phủ Tuyên Phủ, Tuần Phủ Đại Đồng, Trấn Sóc tướng quân, Chinh Tây Tiền tướng quân ở vào thời chiến cũng chưa chắc nghe lời của ta, chuyện lớn như vậy, chờ công văn lui tới, thương nghị phê duyệt e rằng đã bỏ lỡ mất thời cơ.

- Mời Trịnh Đô Đường xem thử đây là cái gì?

Tần Lâm cười híp mắt lấy ra một mảnh giấy đưa cho Trịnh Lạc.

Chỉ quét nhìn vài lần, Trịnh Lạc lập tức vui vẻ ra mặt, luôn miệng trách móc oán giận:

- Nếu có món đồ này, sao không nói sớm? Ôi chao, chẳng lẽ mấy chỗ khác cũng đều...

Trịnh Đô Đường sợ hết hồn, kinh nghi bất định nhìn Tần Lâm.

Tần Lâm nở nụ cười khả ái gật đầu một cái, lòng nói nếu như ta lấy ra sớm, người có tin không? Với tính tình đa nghi thiếu quyết đoán như người, chắc chắn là sẽ nghĩ méo mó sang chuyện khác.

Vương Sư Gia ở bên cạnh đảo ánh mắt qua, thấy lạc khoản thư hàm kia có năm chữ Giang Lăng Trương Cư Chính, nhất thời bị dọa sợ đến không nhẹ, tim nhảy thình thịch giống như trống trận: chẳng lẽ thư do Trương Thái Sư thân viết, trên tay Tần Khâm Sai lại có một xấp lớn sao? Ghê gớm thật, chẳng lẽ là Thái Sư gia làm lão phu tử văn án thay hấn?!

Sau khi Ngạch Lễ Đồ cung khai được thả trở về thảo nguyên, lão gia thiên ân vạn tạ Tần Lâm cùng Trịnh Lạc, thề sau này bất kể thế nào sẽ không dám đến biên cảnh quấy nhiễu. Hơn nữa lão sẽ truyền dương cho các bộ nơi Tái Ngoại chuyện triều đình ân đức sâu dày, Tần tướng quân và Trịnh Đô Đường khoan hồng đại độ, để cho bọn họ sinh lòng kính sợ, vĩnh viễn thần phục triều Đại Minh.

Tần Lâm an bài thỏa đáng, cũng dẫn đám quan giáo cáo từ rời đi, Trịnh Lạc đưa một hơi đến ngoài đường cái mới quay về, thở ra một hơi thật dài nhẹ nhõm.

Vương Sư Gia cũng gật đầu một cái:

- Tần tướng quân anh hùng vô địch, hấn là một Lý Nguyên Bá đương thời, khó trách đông ông thở dài cảm khái.

- Người cho rằng ta khen hấn dũng mãnh sao?

Trịnh Lạc cười cười xem thường:

- Vương tiên sinh, bản quan là về sau mới phát giác, thì ra Tần tướng quân có thể nói là tính toán không sót, chúng ta đã rơi vào bẫy của hấn. Lão suy nghĩ thử xem trong tay hấn có thư của ai, chẳng lẽ quân chỉ của Giang Lăng tướng công đưa ột tên mãng phu sao?

Toàn thân Vương Sư Gia rung lên, lão cũng là lão hồ ly trong quan trường, lập tức bị Trịnh Lạc thức tỉnh, nhìn bóng lưng Tần Lâm giục ngựa đi xa cả kinh không khép miệng lại được. Thì ra ngay từ đầu Tần Khâm Sai cố làm ra vẻ lỗ mãng, giống như một thanh niên lỗ mãng nóng nảy xuất quan giết giặc. Nói gì chết trận sa trường, thật ra thì chỉ là diễn trò cho chúng ta xem. Uống cho chúng ta lẫn lộn trong quan trường bao nhiêu năm như vậy, chuyện hôm nay lại bị hấn nắm mũi dẫn dắt từng bước từng bước.

- Thôi thôi thôi, từ lúc nào người tuổi trẻ trở nên yêu nghiệt như vậy? Cũng may đều là ra sức vì nước!

Trịnh Lạc cảm thấy chán nản đi trở về phủ đệ, suy nghĩ một chút không ổn, lại nuốt câu thơ ‘năng thần thời thịnh trị, gian hùng thời loạn’ xuống.

Tiếng vó ngựa vang như tiếng trống, một người cưỡi ngựa chạy nhanh như tên bắn mang theo công văn Tổng Đốc phủ, lấy tốc độ nhanh nhất chạy về phía Đại Đồng, Tuyên Phủ...

Chỗ của Tổng Đốc Tuyên Đại cách Dương Hòa vệ năm mươi dặm về phía Tây, chính là Đại Đồng thành trọng trấn Tây Bắc, quan văn Tuần Phủ Đại Đồng và võ tướng Chinh Tây Tiền tướng quân Tổng Binh Đại Đồng cùng trú bản thành.

Tây giáo trường, hơn vạn tinh binh bản trấn đội khôi mặc giáp, ai nấy tay cầm đao thương sáng loáng, đứng một mảng lớn đông như kiến dưới gió Tây phần phật. Các Tham Tướng, Du Kích, Thủ Bị, Bả Tổng phần chấn tinh thần, ngũ khôi đỏ như lửa vui sướng nhún nhảy trong gió.

Trên điểm tướng đài, sắc mặt Tổng Binh Ma Cẩm tái nhợt không có huyết sắc, hai mắt lại sáng tới mức dọa người. Tất cả tướng sĩ đều biết Ma Tổng Binh đã thân lâm bệnh nặng, liên tục nhiều ngày nằm liệt giường không dậy nổi, không nghĩ tới y vẫn gắng gượng lên điểm tướng đài.

Phó Tổng Binh Ma Quý thay thế huynh trưởng điểm binh, y là một đại hán đầu báo mắt cộp dũng mãnh như Trương Phi, tiếng như hồng chung:

- Tả Doanh Tham Tướng Hồng Đức Ân!

- Có!

Một tên tướng quan vượt qua đám người tiến ra, uốn ngực thật cao.

- Hữu Doanh Tham Tướng Mã Thiên Bảo!

- Có!

Lại một tên tướng quan lớn tiếng trả lời, vẻ mặt hung hãn.

Rất hài lòng biểu hiện của đám thủ hạ kiêu binh hân tướng này, Ma Cẩm khẽ gật đầu, Ma Quý dùng ánh mắt bảo thân binh bưng chén nước nóng cho huynh trưởng, dịu y ngồi xuống trên đài, sau đó quay đầu lại, hướng về phía các tướng sĩ lớn tiếng gọi:

- Mông Cổ Thát tử ồ ạt xuôi Nam, nhưng khắp nơi toàn là dương công. Hừ, Thát tử làm bộ, không xem Đại Đồng trấn chúng ta ra gì. Các binh sĩ hãy chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi Tổng Đốc ra lệnh một tiếng sẽ xông ra ngoài quan, cho Thát tử biết được sự lợi hại của chúng ta!

- Giết Hồ Lô, đền nợ nước!

Các tướng sĩ giờ đao thương lên cao thét to, chiến ý nồng đậm.

Chờ đợi hồi lâu, xa xa trên lưng ngựa một điểm hồng anh nhún nhảy không chừng, chính là khoái mã Tổng Đốc Tuyên Đại phái tới từ Dương Hòa.

Ma Cẩm lộ vẻ vui mừng đang muốn nói gì đó, thế nhưng đột nhiên nổi lên một trận ho, không thể làm gì khác hơn là dùng ánh mắt ra hiệu cho huynh đệ.

Ma Quý có vẻ rất nắm chắc nói:

- Không cần nói, bên Đại Đồng chúng ta chẳng qua là giả vờ công, nhất định là Hồ Lỗ dùng kế sách thừa cơ xâm nhập vào nơi yếu hại của chúng ta. Chủ lực của chúng đi đánh Bạch Dương khẩu, Hồ Dục khẩu ở phía Đông, phong văn thư khẩn cấp này nhất định là gọi chúng ta xuất binh cứu viện... Thừa Huân, nhanh đi thỉnh mời Cổ Đại lão gia.

Ma Thừa Huân là con của Ma Cẩm, cháu Ma Quý, là một võ tướng vô cùng anh dũng. Nghe thúc thúc căn dặn, y lập tức cỡi khoái mã đi mời Tuần Phủ Đại Đồng Cổ Ứng Nguyên. Chế độ của triều đình là cân bằng lẫn nhau để bảo vệ hoàng quyền, Tổng Đốc Tuyên Đại tiết chế ba Tuần Phủ, ba Tổng Binh Tuyên Phủ Đại Đồng Sơn Tây, có quyền lâm thời quyết định, quyền lực rất lớn. Nhưng đến lúc xuất binh thật sự vẫn phải gặp mặt thương nghị với Tuần Phủ và Tổng Binh.

Tên binh sĩ chạy công văn kia tay cầm lưu tinh hỏa bài, chạy một mạch tới trước điểm tướng đài, nhảy xuống ngựa hai tay trình lên cho Ma Quý.

Ma Quý cùng Ma Cẩm liếc nhìn nhau, đều có hơi buồn cười, trước đó suy đoán Tổng Đốc Tuyên Đại Trịnh Lạc là một người do dự thiếu quyết đoán, lại có tính thích ổn thỏa vẹn toàn. Chỉ cần chiến sự Hồ Dục khẩu, Bạch Dương khẩu hơi khẩn trương một chút, nhất định y sẽ điều binh mã Đại Đồng trấn chạy đi cứu viện.

Quả thật công văn đã tới.

Mở niêm phong ra đọc, Ma Quý nhất thời liền há to miệng, sửng sốt một hồi mới chuyển cho huynh trưởng, sau khi Ma Cẩm đọc xong cũng giật mình không nhỏ.

- Tên Trịnh Lạc này lại ra lệnh cho ta ra quan giết giặc, y trở nên quyết định nhanh chóng dứt khoát như vậy từ lúc nào? Cũng tốt, hơn vạn tinh binh này của ta cũng nên ra quan luyện một chút.

Huynh đệ Ma gia liền ngược đầu nhìn phương hướng phủ Tuần Phủ ở phía Đông, chờ Tuần Phủ Cổ Đại lão gia tới đây sẽ cùng xuất binh.

Cổ Ứng Nguyên tới rất nhanh, chẳng qua là sắc mặt khó coi, dọc theo đường đi vẫn còn oán trách Ma Thừa Huân:

- Hiền đệ, không phải là ta nói bọn phụ thân thúc thúc ngươi, tên họ Trịnh kia làm quan triều Đại Minh ta có trách nhiệm trấn thủ, có thừa lực đi cứu, sao không thủ bên Đại Đồng chúng ta cho chặt chẽ hơn?

Ma Thừa Huân nở một nụ cười bồi:

- Đại lão gia nói chí phải, bất quá bên chúng ta đã thủ rất chặt, giữa các quan thành phải cứu hộ lẫn nhau... Hơn nữa, Trịnh Đô Đường vẫn là cấp trên chúng ta.

Cổ Ứng Nguyên hừ mũi một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Cũng khó trách quan viên triều Đại Minh không chịu chủ động ra cứu viện, mấu chốt là chế độ triều đình có hơi cổ hủ, bất chấp trách nhiệm trấn thủ quá khắc nghiệt. So sánh tình huống giữa Đại Đồng và Dương Hòa, rõ ràng Dương Hòa ở gần mặt Đông kinh sư hơn, vị trí chiến lược quan trọng hơn, nhưng nếu Cổ Ứng Nguyên xuất binh cứu viện Dương Hòa, bản thân mình bỏ mặc Đại Đồng, mất nơi trấn thủ thì phải rơi đầu, cũng không cần biết chuyện lão cứu viện Dương Hòa.

Chờ thấy huynh đệ Ma Cẩm Ma Quý, Cổ Ứng Nguyên gỡ ra dáng vẻ nhà quan nhân nhậm nói:

- Theo bản quan thấy bên Trịnh Đô Đường cũng không lấy gì làm khẩn trương, hai vị phái một viên Tham Tướng, dẫn dắt ba ngàn tinh binh cứu viện là được rồi, chúng ta phải thủ kỹ chỗ của mình mới là đúng đắn... A...

Cổ Ứng Nguyên không nói được nữa, bởi vì lão đã thấy rõ văn thư Tổng Đốc phủ gửi tới, lập tức con người lòi ra ngoài như sắp rơi xuống.

- Loạn mệnh, đây là loạn mệnh!

Cổ Ứng Nguyên thóa mạ nước bọt tung bay, tức giận nổ phổi:

- Toàn tuyến khẩn trương như vậy, họ Trịnh kia còn dám đem sinh lực quân chôn vùi Tái Ngoại, y không muốn sống nữa nhưng ta muốn.

Ma Cẩm rất là bất đắc dĩ, Ma Quý bèn bẩm:

- Cổ Đại lão gia chớ quá lo âu, mới vừa rồi mặt tướng đã hỏi hàng binh từ Dương Hòa tới, thì ra là Khâm Sai đại thần cầm y Tần tướng quân tra rõ địch tình, quả thật lần này Hoàng Đài Cát chỉ tạo thanh thế, cũng không có thực lực chân chính xuôi Nam, cho nên chỉ cần chúng ta ra quan...

- Nói nhăng nói càn! Khâm Sai cái rắm gì chứ, hần chỉ là một tên vũ phu, biết cái gì mà nói?!

Cổ Ứng Nguyên hậm hực vung tay áo, lão là Lương Bổng Tiến Sĩ vang danh, hơn nữa thuộc về chính bài Giang Lăng đảng, trong triều tự có chỗ dựa, không hề xem cầm y Khâm Sai Tần Lâm ra gì.

Ma Quý dở khóc dở cười, lại khuyên mấy câu, không những Cổ Ứng Nguyên không nghe ngược lại trợn mắt một cái:

- Bản quan chỉ biết là trấn thủ địa phương nào phải có trách nhiệm với địa phương đó, loạn mệnh như vậy cho dù là thánh chỉ cũng phải kháng chỉ bất tuân, huống chi là tên họ Trịnh! Hai người các ngươi yên tâm, chỉ cần canh kỹ Đại Đồng vững vàng, bản quan sẽ thỉnh công thay các ngươi, về phần tên họ Trịnh kia, bản quan nhất định sẽ tổ cáo y lên triều!

Ma Cẩm, Ma Quý, Ma Thừa Huân ở bên cạnh giương mắt nhìn, vừa bực mình lại vừa buồn cười, nhưng lại không làm gì được Cổ Ứng Nguyên. Người ta là quan văn rõ ràng, ngay cả chuyện kháng chỉ cũng dám làm, mình là võ tướng chẳng lẽ lại không dám?

Hơn vạn tướng sĩ đứng trên giáo trường hồi lâu, thân thể vẫn không nhúc nhích, nhưng trong lòng nóng nảy vạn phần, làm giống như Cổ Tuấn Phủ vậy, trong lòng các tướng sĩ đều cảm thấy lạnh toát.

Còn đang giằng co, một viên cầm y quan giáo vóc người đặc biệt cao lớn, mặc Phi Ngư phục từ lầu uống trà phía Đông đi ra, bước đi như chạy đến điểm tướng đài, cười híp mắt vẫy vẫy tay với Cổ Ứng Nguyên:

- Vị này là Tuấn Phủ Đại Đồng Cổ Đại lão gia sao, chủ nhân nhà ta có phong thư cho lão.

Nghe người ta nói có thư, Cổ Ứng Nguyên cũng không biết được là của thân hữu cổ cụ nhà nào, nhưng có thể sai khiến Cẩm Y Hiệu Ủy đưa phong thư này, nhất định là nhân vật quyền thế không nhỏ.

Cho nên mặc dù Ngưu Đại Lực tạm thời sung làm người đưa tin tỏ thái độ rất không khách sáo, nhưng Cổ Tuấn Phủ cũng không dám chậm trễ, tức giận gọi thân binh đi lấy tới cho lão xem. Lão thâm nhủ trong lòng người gì mà phách lối như vậy, phái thân binh đưa tin tới sao không biết lễ phép một chút, không biết quỳ xuống hành lễ cho bản Đại lão gia, lại dám vẫy tay với bản Đại lão gia trước mặt mọi người như vậy.

Thư kia cũng không phải là bỏ trong phong bì màu đỏ, cũng không phải là thư từ bình thường, mà đựng trong một phong bì da trâu, bên ngoài phong bì lại không có viết gì cả.

Cổ Ứng Nguyên càng cảm thấy không nhịn được, mở phong bì ra xem, thì ra bên trong còn có một phong thư nho nhỏ, từ từ lấy ra, đã nhìn thấy bên phải là một hàng chữ dọc: Thư trí Đại Đồng Cổ Nhân Phụ.

- Chủ nhân của người thật là phách lối, ngay cả câu 'các hạ nhã giám' cũng lười viết hay sao?

Cổ Ứng Nguyên cảm thấy thư này không khách sáo với mình chút nào, bèn nhìn Ngưu Đại Lực cười lạnh một tiếng.

Ngưu Đại Lực cũng không nói gì, chẳng qua chỉ cười cười thật thà, dáng vẻ rất trung hậu đáng hoàng.

659. Chương 659: Bốn Lộ Ra Quan

Chợt Cổ Ứng Nguyên nhớ tới cái gì, cảm thấy không đúng liền dụi dụi mắt, ủa, chữ viết này có vẻ quen thuộc. Sắc mặt lão lập tức thay đổi, luống cuống tay chân mở thư ra xem, không vội xem nội dung mà trực tiếp xem lạc khoản ở cuối cùng.

Không Cốc Giang Lăng Trương Cư Chính.

Thế chữ viết Quán Các trung chính bình hòa đầy đặn có lực, đều đặn tề chỉnh, duy có vài chỗ nét bút ẩn mà không lộ, mơ hồ lộ ra uy lực lôi đình, chính là bút tích vô cùng quen thuộc của đương triều Thái Sư Trương Cư Chính!

Sau lưng Cổ Ứng Nguyên toát ra mồ hôi lạnh ướt đầm áo lót, thậm chí nói đại sự không tốt.

Lão xuất thân Tiến Sĩ khoa Nhâm Tuất năm Gia Tĩnh bốn mươi mốt, đã từng đảm nhiệm Công bộ Chủ Sự, Tri Phủ Tế Nam, xếp vào môn hạ Trương Cư Chính. Dựa vào ân sư tọa chủ dều dặt mới một bước lên trời, trở thành phong cương đại lại Tuần Phủ Đại Đồng.

Trương Cư Chính có thể cất nhắc Cổ Ứng Nguyên lên tới thiên đường, cũng có thể cách chức đưa lão xuống địa ngục. Thế nhưng lão lại nói không lựa lời, những lời vừa rồi đã bị người đưa tin này nghe hết.

Nhất thời sắc mặt Cổ Đại Tuần Phủ trở nên dễ coi tới cực điểm, đầu tiên là hóa xanh, sau đó trắng bệch, cuối cùng mới đỏ mặt ôm quyền nói với Ngưu Đại Lực:

- Thỉnh giáo vị huynh đệ này đài phủ thượng hạ, Cổ mỗ muốn tới bái phỏng quý chủ nhân...

Các tướng quân Ma Cẩm, Ma Quý thấy tình hình như vậy, trong lòng cũng cũng kinh ngạc không dứt, người nào viết một phong thư hù dọa cho Cổ Đại Tuần Phủ vừa lớn tiếng xưng 'Nếu như thánh chỉ có sai cũng phải kháng chỉ không tuân' thành ra như vậy?

Câu trả lời không nói cũng hiểu.

Ngưu Đại Lực cười cười, cũng biết phong thư này có thể hù dọa Cổ Ứng Nguyên gần chết. Quân chỉ Trương Thái Sư có hiệu quả lôi đình vạn quân, người khác có cầu cũng không được, Tần trưởng quan nhà ta lại muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Y bèn ôm quyền đáp lễ báo ra danh tính, sau đó chỉ chỉ phong thư, không cao không thấp nói:

- Xin Cổ Đại lão gia xem thư trước, tiểu nhân còn chuyển lời của gia chủ nhân.

Cổ Ứng Nguyên vội vàng cung kính nâng quân chỉ lên đọc qua một lượt, lúc này mới biết mình đã hiểu lầm. Ngưu Đại Lực cũng không phải là người được tướng phủ phái tới, mà là quan giáo dưới quyền Khâm Sai đại thần Tần Lâm, phong thư này chính là Tần Khâm Sai thay Trương Cư Chính mang ỉnh.

Trong thư cũng không nói gì nhiều, thư của các vị Đại nhân tiên sinh từ trước tới nay toàn là chữ to bằng hạt đào không hết một trang giấy, nhưng ý tứ đã vô cùng rõ ràng, đó chính là muốn Cổ Ứng Nguyên phối hợp mật thiết với Tần Lâm.

Cũng có người không nghe theo Thái Sư căn dặn, như Lưu Đài, Ngô Trung Hành, Ngã Mục, Triệu Dụng Hiền... Nhưng những người này hoặc là bị đình trệ đánh cho người không giống người quý không giống quý, hoặc là bị cách chức biếm đến địa phương xa xôi hẻo lánh, thậm chí moi ra tội tham ô nhận hối lộ, cách chức hạ ngục.

Cổ Ứng Nguyên cũng không dám vi phạm chút nào đối với ý của ân sư tọa chủ, cung cung kính kính bỏ quân chỉ vào ngực áo, sau đó hớn hỏ nói:

- Tần Khâm Sai quả thật là trung thần của xã tắc, Ngưu huynh đệ, chẳng hay Tần Khâm Sai có gì căn dặn, bản quan làm theo là được.

Ba vị tướng quân Ma gia nghe đến đó, cổ họng kêu ặc một tiếng, hết sức buồn cười lại không dám cười. Mới vừa rồi Cổ Đại lão gia còn nói Tần Khâm Sai chỉ là vũ phu, vào lúc này lại trở thành trung thần của xã tắc, quả thật là trước kiêu ngạo sau cung kính.

Ngưu Đại Lực kê vào tai lão nói thật khê mấy câu, Cổ Ứng Nguyên không ngừng gật đầu đáp ứng, xong rồi nắm tay lại thật chặt, chính khí bừng bừng nói với Ma gia tam tướng:

- Kẻ nào dám phạm tới oai trời của Đại Minh, ở xa cũng giết, dù mạnh cũng diệt! Ba vị tướng quân, bản quan sẽ ghi chú thêm vào công hàm của Trịnh Tổng Đốc, chực vị hỏa tốc điểm binh ra quan!

- Tuân lệnh!

Ma gia tam tướng vô cùng cao hứng ôm quyền hành quân lễ.

Dưới đài hơn vạn tướng sĩ đặng đặng sát khí đã sớm chờ đến nỗi không nhịn được, nhận được mệnh lệnh ra quan, ai nấy giống như mãnh hổ sút chuồng, xoa xoa tay chân muốn xông ra chém giết một phen với Thất Lỗ xông quan.

Tổng Binh Ma Cẩm bệnh nặng ở lại giữ Đại Đồng, chú cháu Ma Quý, Ma Thừa Huân lãnh binh kéo đi. Người hô ngựa hí rống bay cộp nháy, Nhật Nguyệt kỳ pháp phối tung bay, giống như một cơn đại hồng thủy cuộn cuộn tiến về phía Bắc.

- Tần Lâm...

Ma Quý thấp giọng lặp lại cái tên này, quyết định sẽ ghi nhớ thật kỹ.

Tuần Phủ Tuyên Phủ và Tổng Binh đóng Tuyên Phủ trấn, các quan quân vụ Tuần Phủ địa phương Sơn Tây kiêm Đề Đốc Nhận Môn trú đóng Nhận Môn quan, Tổng Binh Sơn Tây đóng quân ở Dương Phương khẩu, trước sau đều nhận được quân chỉ Thái Sư do Tần Lâm phái người đưa tới. Trong lúc nhất thời vốn quan viên vùng biên ải thường hay dùn đẩy thoái thác trách nhiệm, hiện tại lập tức trở nên nhanh nhạy cực kỳ.

Trần Sóc tướng quân Tổng Binh Tuyên Phủ Hứa Cống dẫn dắt một vạn năm ngàn quân vừa bộ vừa kỵ, theo ngã Vạn Toàn Hữu vệ ra quan, đại bại quân Mông Cổ.

Đông lộ Tham Tướng Phùng Thiên Tứ thuộc hạ của Tổng Đốc Tuyên Đại Trịnh Lạc dẫn dắt tám ngàn bộ kỵ ra Hồ Dục khẩu, đánh ba trận thắng cả ba, thắng tiến Lương Mã đài.

Chú cháu Phó Tổng Binh Ma Quý, Tham Tướng Ma Thừa Huân Đại Đồng trấn dẫn một vạn tinh binh ra Phương Sơn, binh phong không gì ngăn nổi, cho ngựa uống nước ở Hạ Thủy Hải.

Quan Tổng Binh Sơn Tây Trần Đức Thắng thống lĩnh hai vạn đại quân theo Lão Ngưu loan ra quan, dọc theo bờ Đông Hoàng Hà chạy thẳng lên phía Bắc, uy hiếp thẳng vào sâu trong trọng địa thảo nguyên.

Chẳng những phe của Hoàng Đài Cát không thể uy hiếp tới chín trọng trấn vùng biên giới, đe dọa triều đình, ngược lại đưa tới các lộ quân Minh phản kích vô cùng sắc bén.

- Báo...

Tiếng cảnh báo thê lương vang lên hết lần này tới lần khác ở doanh địa phía Nam Quy Hóa thành, khiến í mắt Hoàng Đài Cát không tự chủ được giật giật.

Đám thân tín Cổ Nhĩ Cách Đài Cát, Khoát Nhĩ Chích buồn rầu ngồi trong thành, bọn họ cùng một đám quý tộc Mông Cổ dưới quyền Hoàng Đài Cát đều tỏ ra cảm phần nhìn chăm chăm Thôi Hiến Sách, thậm chí mơ hồ mang theo sát ý. Đây là kẻ hay do tên Hán gian ngu xuẩn này hiển, rõ ràng nội bộ Thổ Mặc Đặc còn chưa chinh hợp xong xuôi, lại muốn kéo quân đi khiêu khích triều Đại Minh, cục diện hiện tại biết làm thế nào thu thập?

Sắc mặt Thôi Hiến Sách âm trầm, trông chẳng khác gì người chết. Đã từng tự cho là hào kiệt bất phạm, ngạo nghễ thiên hạ, bởi vì không thi đậu khoa cử nên cảm thấy triều đình không biết thưởng thức nhân tài, chạy đến Tái Ngoại muốn làm Vương Mãnh, Hàn Đức Nhượng, định ra độc kế vây Ngụy cứu Triệu, rút củi đầy nồi.

Vốn là hết thấy đều phát triển theo phương hướng hy vọng, vì sao tên họ Tần kia chỉ đi một chuyến, mọi chuyện đã hoàn toàn khác hẳn? Rõ ràng Trịnh Lạc là tên quan cẩn thận nhứt nhứt, thiếu tính quyết đoán, vì sao lại dám xuất một lúc bốn đường đại quân ra quan? Quan viên Đại Minh ai giữ chỗ của người đó, từ

trước tới nay toàn là đùn đẩy thoái thác trách nhiệm, vì sao lần này Tổng Đốc Tuyên Đại cùng ba Tuần Phủ ba Tổng Binh lại đồng tâm hiệp lực như vậy?

Cho dù là Thôi Hiến Sách suy nghĩ nát óc cũng không hiểu đây là chuyện gì. Nhưng y rất rõ ràng, nhất định là do tên Tần Khâm Sai trên mặt thường xuyên mang theo nụ cười gian làm ra, y nghiêng rằng nghiêng lợi muốn cắn nát Tần Khâm Sai đáng hận thành mảnh vụn, lại không có biện pháp nào chân chính đối phó được Tần Lâm, điều này làm cho Thôi Hiến Sách tự phụ cảm thấy hết sức buồn bực.

Sắc mặt của Uy Đức Pháp Vương cũng không dễ coi chút nào, lực lượng tín ngưỡng nói lớn có thể nghịch thiên cải mệnh thay đổi triều đại, nói nhỏ có thể chỉ cần một Vạn Nhân đội Mông Cổ là có thể quyết định thắng bại hai giáo Hoàng Bạch Tây Tạng. Nếu như mất đi một người tay cầm trọng binh như Hoàng Đài Cát ủng hộ, tiền cảnh Bạch giáo cũng không lạc quan.

Sứ giả chạy vào doanh trường đang trong không khí trời sầu đất thảm, quỳ xuống đất bẩm báo:

- Đại sự không xong, Hợp Tán Đài Cát cầm binh đi ngăn cản Đại Đồng, bị chú cháu Ma gia mai phục tại Hạ Thủy Hải, toàn quân chết hết, Hợp Tán Đài Cát chết trận!

Bốn lộ binh mã, chú cháu Ma gia Đại Đồng trấn thống soái một vạn tinh binh đi tới tốc độ nhanh nhất, cắm thẳng vào sâu trong trọng địa thảo nguyên, binh phong nhắm thẳng vào Quy Hóa thành, uy hiếp đối với Hoàng Đài Cát lớn nhất. Vì vậy y điều khiển hổ tướng Hợp Tán Đài Cát thống soái năm ngàn thiết kỵ, hội hợp một vạn nhân mã bộ tộc địa phương tới đó chống đỡ.

Không ngờ rằng đánh trận ấy xong, Hợp Tán Đài Cát toàn quân chết hết, Hoàng Đài Cát chợt nghe thấy tin tức kinh người này, mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống, không kìm hãm được đưa ánh mắt nhìn về phía mưu sĩ của mình.

Cổ Nhĩ Cách Đài Cát lại tranh trước kêu lên, trợn mắt nhìn Thôi Hiến Sách:

- Cũng tại tên ngu ngốc này đưa ra kế sách rác rưởi gì đó, hại chúng ta xui xẻo tận cùng! Nói không chừng chính là thám tử nằm vùng của tên họ Tần kia, con bà nó, làm thật y!

Mấy tên quý tộc Mông Cổ đều rút loan đao ra một đoạn, không có hảo ý nhìn chằm chằm Thôi Hiến Sách.

- Hãn Vương, Hãn Vương!

Thôi Hiến Sách kinh hoảng van nài Hoàng Đài Cát, cũng là tình thế cấp bách trí sinh, trong đầu linh quang chợt lóe, ngược lại bật cười ha hả.

Hoàng Đài Cát hết sức không hiểu:

- Thôi tiên sinh người cười cái gì?

- Ta cười quân Minh hư trương thanh thế!

Về mặt Thôi Hiến Sách chợt trở nên nhẹ nhàng thoải mái, tỏ vẻ khinh thường nói:

- Đã trải qua hòa bình lão Hãn phong công mười năm qua, quân Minh cũng không có chuẩn bị xâm nhập trọng địa thảo nguyên, binh lực binh khí, lương thảo và chuyển vận dân phu cũng không phải mấy ngày là có thể chuẩn bị xong, cho nên bọn họ không hề có biện pháp xâm nhập thảo nguyên. Bốn đường quân Minh nhiều nhất chỉ có thể đến một dãy Thổ Mặc Xuyên, Hạ Thủy Hải, Khảm Nhi Hải, tuyệt không thể nào đánh tới Quy Hóa thành chúng ta!

Nếu như Tần Lâm có ở chỗ này, nhất định sẽ vỗ tay khen ngợi một tiếng 'Khá lắm chó Hán gian, phân tích quả thật không sai'.

Đại trận xuất binh mấy vạn nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng từ trước. Ra quan xa một chút, xâm nhập trọng địa thảo nguyên, mỗi tên lính sẽ cần ba tên dân phu chuyển vận lương thảo, cần quân hỏa, lương hướng khai chi cũng cực kỳ lớn, cũng không phải trong lúc nhất thời nửa khắc là có thể chuẩn bị đầy đủ.

Bốn đường quân Minh ra quan cũng chỉ có thể qua loa sơ sài, nếu như chín trọng trấn chỉ cần cầu thủ tùy tiện là có thể xâm nhập thảo nguyên, tiêu diệt các bộ Mông Cổ, vậy triều Đại Minh cần gì cực khổ vất vả tu bổ trường thành?!

Chớ nói Hoàng Đài Cát cùng Tam Nương Tử, Bả Hán Na Cát giằng co lẫn nhau, nên cũng không điều động thật nhiều binh lực đối phó quân Minh. Cho dù là hoàn toàn không gặp phải bất kỳ chống cự nào, quân Minh cũng không cách nào đánh tới Quy Hóa thành dưới tình huống đói bụng, thiếu dân phu và lương thảo.

Về mặt Cổ Nhĩ Cách Đài Cát tốt hơn nhiều, các quý tộc Mông Cổ lại rối rít cho đao vào trong vỏ:

- Như vậy, theo như lời Thôi tiên sinh, thật ra thì chúng ta vẫn chưa bại sao?

- Chưa bại, nhưng vô cùng nguy hiểm...

Thôi Hiến Sách chỉ bản đồ:

- Họ Tần thì triển độc kế không hiểu vì sao lừa được bốn đường đại quân ra quan, tuy không thể xâm nhập trọng địa thảo nguyên chúng ta, nhưng dọa cho các bộ tộc dọc theo trường thành sợ hãi. Hiện tại lão già Ngạch Lễ Đồ sợ quân Minh như sợ cọp, bọn họ nhất định sẽ ủng hộ ngược lại Tam Nương Tử, chúng ta sẽ rơi vào tình thế cực kỳ bất lợi, cho nên trước khi họ Tần chạy về nhất định phải...

Hoàn toàn khác với không khí sâu thẳm trong doanh Hoàng Đài Cát, bên trong đại doanh phía Nam Quy Hóa thành từng bừng nhộn nhịp, vô cùng vui vẻ. Đặc biệt là các tướng quân Mông Cổ thuộc hạ Tam Nương Tử, bất cứ lúc nào cũng ưỡn ngực lên thật cao. Bởi vì bọn họ biết rất rõ ràng, hy vọng tiểu chủ nhân mình Bất Thập Thất Lý thừa kế Thuận Nghĩa Vương, bảo tọa Cha Khắc Lạt Ngõa Nhĩ Đề Triệt Thần Hãn đã càng lúc càng lớn.

Các tướng sĩ dưới quyền Bả Hán Na Cát vẫn duy trì trạng thái tương đối lười biếng, lỏng lẻo như trước. Trong một quân trường khá lớn nằm ở vòng ngoài, bảy tám tên tướng quân còn dùng bát uống rượu sữa ngựa, tay ai nấy dính đầy dầu mỡ bóng loáng, đang gặm thịt dê nướng vàng ươm.

Một tên tướng quân Mông Cổ sắc mặt đen vàng, để chòm râu dê gác tay lên vai đồng bạn, mắt nhắm nhèm lộ vẻ đã say:

- Đạt Lỗ Xích thân ái, hảo huynh đệ của ta, cảm tạ thịt dê cùng rượu ngon của ngươi, bắt quá Đài Cát Đại nhân bảo chúng ta tăng cường phòng ngự, như vậy uống rượu...

Đạt Lỗ Xích mắt tam giác, lưỡng quyền nhô cao, nghe vậy liền bật cười ha hả nói:

- Ba Đặc Nhĩ, lá gan ngươi quá nhỏ, uống chút rượu thì đã đáng gì? Hoàng Đài Cát bị triều đình đánh cho sưng mặt sưng mũi, ta cũng không tin y còn dám làm gì. Hãn Ba Đồ, ngươi thấy thế nào?

Hãn Ba Đồ là một đại hán Mông Cổ mặt vuông chữ Quốc, mày rậm mắt to, y cũng đã uống tới mức sắc mặt ửng đỏ, tỏ vẻ không thèm quan tâm xua xua tay:

- Con chuột đáng thương Hoàng Đài Cát kia đã sớm sợ đến vỡ mặt, nếu y còn dám nhúc nhích, ta sẽ dùng loan đao chém đầu y xuống!

Các vị tướng quân thấy đều cười lên, thấy Hoàng Đài Cát trước đây không lâu còn diễu võ dương oai hiện tại rơi xuống mức này, trong lòng không khỏi khoái chí.

Chợt vị Ba Đặc Nhĩ nói chuyện lúc đầu lại cất giọng lẽ nhè nói tiếp:

- Hức... chặt đầu y thì có ích gì, dù sao không phải là Đại Thành Đài Cát chúng ta làm Hãn Vương, ta thấy mọi người... mọi người nên lo lắng một chút mới phải. Ít ngày trước Đại Thành Đài Cát cãi vã với phu nhân, Uy Linh Pháp Vương và Tần Khâm Sai tới một chuyến, Đài Cát đột nhiên liền lập Thoát Thoát làm người thừa kế, chuyện này có vẻ hết sức kỳ quái. Mười mấy năm không có lập, bây giờ lại bất thành linh...

Bả Hán Na Cát nghi ngờ tê tử tử thông cùng A Lực Ca cũng không phải là chuyện vinh quang gì, sau đó Tần Lâm làm thí nghiệm chứng minh bệnh đậu tằm di truyền ẩn tính, từ đó nghiệm máu nhận thân, toàn là tiến hành trong bí mật không cho người ngoài biết.

660. Chương 660: Dắt Ngựa Cho Tướng Quân

Sau khi cho ra kết luận, Bả Hán Na Cát cảm thấy xấu hổ trong lòng, lúc này lập Thoát Thoát làm người thừa kế, nhưng cũng không có công khai cả sự kiện từ đầu chí cuối.

Suy nghĩ một chút cũng phải, chẳng lẽ Bả Hán Na Cát tuyên bố với tất cả thuộc hạ, nói mình nghi ngờ lão bà ngoại tình sinh ra tiểu tạp chủng, may nhờ Tần tướng quân cắt máu nghiệm thân, mới giúp ta nhận được con ruột? Nếu nói như vậy, chắc chắn là Bả Hán Na Cát sẽ bị người ta cười chê, cho nên y dùng phương thức lập Thoát Thoát làm người thừa kế, để gián tiếp tỏ rõ thái độ của mình.

Bất quá làm như vậy cũng khó tránh khỏi đưa tới mọi người hiểu lầm.

Lúc này nghe Ba Đặc Nhĩ đột nhiên nói tới chuyện này, ngoài miệng các vị tướng quân không nói gì, trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc, chẳng qua là bọn họ còn chưa say, không dám tùy ý phụ họa.

- Ba Đặc Nhĩ huynh đệ, người uống say rồi, nói toàn lời hồ đồ nhảm nhí.

Hàn Ba Đồ đưa tay che miệng Ba Đặc Nhĩ, y vẫn cố gắng giữ dạ miệng kêu không có say.

- Bất Thập Thất Lý ngồi lên Hãn vị, Đại Thành Đài Cát cũng sẽ không... sẽ không lên chức một bước, chúng ta bán mạng thay mẹ con Chung Kim Cáp Truân có gì hay ho?... Hức!

Ba Đặc Nhĩ nắc cục một cái, mùi rượu nồng nặc.

Các tướng quân ngơ ngác nhìn nhau, rốt cục Đạt Lỗ Xích thở dài:

- Xem ra Ba Đặc Nhĩ đúng là say rồi, cho thân binh của y tới hầu hạ y đi ngủ đi!

Mấy tên thân binh tới, dùng biện pháp trên thảo nguyên đối phó quỷ say nên cho y mấy quyền thật mạnh, mới làm cho Ba Đặc Nhĩ im lặng ngủ thật say, sau đó kéo y về doanh trường của mình.

Kế tiếp, không biết chuyện gì xảy ra, các tướng quân cảm thấy rượu trong chén mình không biết có mùi vị thế nào nữa.

Cho dù là Bất Thập Thất Lý chiến thắng Hoàng Đài Cát leo lên Hãn vị, chủ nhân của bọn họ Bả Hán Na Cát vẫn là Đại Thành Đài Cát, những tướng quân Mông Cổ này sẽ có được ích lợi gì? Uống công khổ cực một phen, coi như làm không công cho người ta.

Trạng thái tinh thần tướng sĩ dưới quyền Bả Hán Na Cát dĩ nhiên không thoát khỏi ánh mắt lão luyện tinh tường của Từ Văn Trường. Bên trong đại trường trung quân, ngay trước mặt chư vị quý tộc Mông Cổ Tam Nương Tử, Bả Hán Na Cát, Bất Thập Thất Lý, Thoát Thoát, lão nghiêm trang trình trọng đưa ra cảnh cáo:

- Tần trưởng quan bốn lộ ra quan, chư bộ Mạc Nam Mông Cổ rối rít quy phục, thế cục càng ngày càng có lợi đối với chúng ta. Hoàng Đài Cát đã mất đi năng lực đối kháng chính diện với chúng ta, càng là như vậy, chúng ta càng phải cảnh giác y chó gấp nhảy tường. Có lẽ Hoàng Đài Cát không kiêu hùng hơn người bằng phụ thân y Yêm Đáp Hãn, nhưng đối với thê tử kết tóc Đức Mã phu nhân y cũng có thể hạ thủ, có thể xưng là lòng dạ ác độc.

Tam Nương Tử tà tà dựa trên cẩm đôn, gương mặt thành thực mê người tràn đầy nhu tình mật ý, cười ngọt ngào nhìn Từ Văn Trường.

Bất Thập Thất Lý có vài phần kính ý đối với Từ thúc thúc, ngược lại mỗi khi nhắc tới tên của cha ruột Yêm Đáp Hãn, mí mắt thiếu niên này lại khẽ giật giật vài cái, toát ra thần sắc chán ghét.

Thật may là theo Yêm Đáp Hãn chết đi, phân tranh kế vị cũng sẽ dẹp yên, hết thấy đều sắp kết thúc, cuộc sống mới sắp triển khai, tràn đầy hy vọng...

Từ Văn Trường dứt lời, ánh mắt tinh quang lấp lóe nhìn về phía Bả Hán Na Cát. Hai mẹ con Tam Nương Tử vâng theo lời lão răm rắp, nhưng bố trí của Bả Hán Na Cát có hơi sơ sài, chuyện này khiến cho Từ lão đầu tử tinh minh rất không yên lòng.

Đối mặt tình địch dễ dàng chiến thắng mình, biểu lộ của Bả Hán Na Cát cũng không phải là rất tự nhiên. Từ rất sớm y đã phát hiện ánh mắt Tam Nương Tử chỉ nhìn chăm chăm vào Từ Văn Trường, không thèm nhìn mình lần nào. Cho dù đã sớm thừa nhận thất bại, y cũng không tránh khỏi có chút buồn bực.

Cho nên sau khi Từ Văn Trường đưa ra lời cảnh cáo, Bả Hán Na Cát cố ý tỏ vẻ đường hoàng khoát khoát tay:

- Xin Từ tiên sinh bắt tất phải nhọc lòng, bản Đài Cát cũng không lo lắng, dưới quyền ta có Đại tướng A Lực Ca, Đạt Lỗ Xích, Hàn Ba Đồ, Ba Đặc Nhĩ... toàn là đệ nhất dũng tướng trên thảo nguyên, lòng trung thành của bọn họ còn quý báu hơn cả ngàn vàng. Cho nên Hoàng Đài Cát tuyệt đối không thể nào hạ thủ đối với ta, ngược lại Từ tiên sinh trói gà không chặt, ha ha, có cần bản Đài Cát phái mấy viên dũng tướng tới đây bảo vệ lão hay không?

Từ Văn Trường chẳng qua chỉ cười cười, Bất Thập Thất Lý đã giống như con gà trống choai bị chọc giận, lớn tiếng nói:

- Không cần, ta sẽ bảo vệ Từ thúc thúc!

Nhãi con, đã quên người là con trai ai rồi sao? Bả Hán Na Cát đang muốn mắng y đôi câu, lại nuốt trở vào bụng. Bất kể bàn về tuổi tác hay tính theo bối phận của Tam Nương Tử, tựa hồ Bất Thập Thất Lý phải thuộc vai về hàng cháu của Bả Hán Na Cát. Nhưng Bất Thập Thất Lý còn là con ruột Yêm Đáp Hãn, nên tuy rằng Bả Hán Na Cát lớn hơn y mười mấy tuổi nhưng còn phải gọi y là thúc thúc.

Huống chi Bả Hán Na Cát thân là cháu ruột Yêm Đáp Hãn, đối với gia gia cũng có dã tâm dòm ngó, y lấy lập trường gì mắng Bất Thập Thất Lý chứ?

- Được rồi, Thúc thúc Bất Thập Thất Lý thân ái của ta, chỉ mong người sớm ngày cứng cáp lên, không còn là dê non được mẫu thân bảo vệ trong lòng, mà trở thành hùng ưng tung cánh trời cao!

Bả Hán Na Cát nhấn mạnh hai chữ thúc thúc, lộ vẻ châm chọc, cuối cùng khom lưng hành lễ theo kiểu Mông Cổ:

- Chư vị yên tâm, ta sẽ thực hiện được lời thề lập trước mặt Tần Khâm Sai, hiện tại xin cáo lui trước.

Từ Văn Trường không thể làm gì đành nói:

- Họa phúc không cửa, duy người tự chuốc, Đài Cát ngài hãy tự lo lấy thân mình. Tóm lại đoán chừng trong hai ngày nữa Tần trưởng quan trở lại, Hoàng Đài Cát coi như xong rồi, cho nên nhất định phải đề phòng nghiêm ngặt.

Bả Hán Na Cát lại nhìn về phía Bất Thập Thất Lý cười cười, sau đó mới vén lên màn da trâu của lều chiến đi ra ngoài.

Bất Thập Thất Lý bị y chọc giận đến sắc mặt đỏ bừng, giống như con ngựa con đang tức giận.

Từ Văn Trường vẫy vẫy tay với y:

- Danh dự Thuận Nghĩa Vương tương lai cũng không phải là do bố thí mà có được. Nào lại đây, ta dạy cho con binh pháp thao lược, tương lai sẽ làm cho Bả Hán Na Cát phải nhìn con với cặp mắt khác.

- Được!

Bất Thập Thất Lý rất vui vẻ ngồi xuống nghe.

- Ta đi nấu trà sữa cho các người.

Tam Nương Tử cười híp mắt đi ra trung quân trưởng, lòng tràn đầy vui mừng. Bất kể thế nào, Từ Văn Trường cũng thích hợp làm phụ thân của Bất Thập Thất Lý hơn Yêm Đáp Hãn vừa hung ác lại thô lỗ, vui giận bất thường.

Bất Thập Thất Lý vô cùng chuyên chú nghe binh pháp, tràn đầy dục vọng khát cầu tri thức. Tuổi thiếu niên như y vô cùng hy vọng được người khác công nhận, càng hy vọng sớm ngày trở thành hùng ưng bay liệng trên trời cao, làm cho Bả Hán Na Cát phải nhìn mình với cặp mắt khác, còn phải nói rằng:

- Khá lắm Bất Thập Thất Lý, không hổ là Triệt Thần Hãn, Thuận Nghĩa Vương thống lĩnh Thổ Mặc Đặc bộ!

Tiêu điểm chú ý của các phe trên thảo nguyên, Khâm Sai đại thần chiêu an Đại Minh Tần Lâm lúc này đang buông dây cương, để mặc cho ngựa đi tự do bên bờ Hạ Thủy Hải.

Tà dương đỏ như máu, trên mặt đất tuy không tính là cây ngô khắp nơi nhưng ít ra cũng có bảy tám trăm cổ thi thể, chiến kỳ da dê rách nát cắm xéo trên mặt đất, gần bờ Hạ Thủy Hải trôi nổi không ít thi thể.

Hợp Tán Đài Cát dẫn dắt một vạn năm ngàn thiết kỵ cố gắng ngăn trở quan binh Đại Đồng trấn, kết quả bị chú cháu Ma gia mai phục ở bên bờ Hạ Thủy Hải. Vào thời khắc máu chốt Tần Lâm lại lấy ra hoàng kim lệnh tiễn của Triệt Thần Hãn Thổ Mặc Đặc bộ, đó là trước khi đi Tam Nương Tử cho hãn, nhất thời hơn vạn kỵ binh bộ tộc phụ thuộc dừng bước không tiến lên.

Tiếp theo thủ lĩnh các bộ, quý tộc Mông Cổ dọc theo trường thành như hai đứa con trai Ngạch Lễ Đồ Bả Ngốc bộ, Na Nhan Thiên Hộ Đồng Lý bộ... đã đầu hàng quân Minh, rồi rút đứng ra triệu tập binh sĩ các bộ tộc. Nhất thời giống như tiếng Sở ca từ bốn bề vọng tới, thổi tan tám ngàn binh sĩ, đại quân Hợp Tán Đài Cát dẫn dắt chưa đánh đã loạn.

Chuyện kể tiếp trở nên hết sức dễ dàng, chú cháu Ma gia chỉ giết chết không tới một ngàn địch nhân, không còn kỵ binh Mông Cổ nào ngoan cố kháng cự nữa, vì vậy hoàn toàn kết thúc chiến đấu.

Đáng thương chư bộ Hợp Tán Đài Cát xông quan, ngay cả cơ hội đánh một trận đường đường chính chính cũng không có, chỉ kịp mắng to mấy tiếng 'Tần Lâm người là một tên ma quỷ' đã bị chú cháu Ma gia và chúng Du Kích, Bả Tổng đâm chùng mười thanh trường thương thành ổ ong.

- Ta không phải là ma quỷ, duy chỉ có quỷ kế đa đoan mà thôi.

Tần Lâm nhìn về phía mặt của Hợp Tán Đài Cát nhanh chóng trở nên xám trắng, nói như vậy.

Hai đứa con trai Ngạch Lễ Đồ, Na Nhan Thiên Hộ Đồng Lý bộ và hơn vạn võ sĩ Mông Cổ bị bắt đầu hàng, trong lòng không tự chủ được cũng giật mình. Vị Tần Khâm Sai này đâu chỉ quỷ kế đa đoan, vừa không biết xấu hổ đến cực điểm vừa bất chấp thủ đoạn để đạt tới mục đích. Người nào bị hãn để mất tới, coi như xui xẻo tám đời!

Chú cháu Ma gia là sau khi ra quan bị Tần Lâm đuổi theo, kiến thức những quỷ kế này của hãn cũng không thể nói lời nào. Đánh một trận nhẹ nhàng thoải mái như vậy, cho dù là nằm mộng cũng không dám tin tưởng.

Tần Lâm ghìim ngựa, quay đầu lại cười nói:

- Đưa người ngàn dặm cuối cùng cũng phải từ biệt, hai vị mang quân vụ trong người, mời trở về đi! Mười năm chưa từng chiến tranh, quân Minh không có chuẩn bị đầy đủ, hậu cần cũng chỉ có thể đủ chịu đựng tới một dãy Thổ Mặc Xuyên, Hạ Thủy Hải.

Ma Quý cuống quít xuống ngựa, tự tay dắt dây cương Đạp Tuyết Ô Chuy:

- Khâm Sai Tần tướng quân ngồi trong tướng tính toán kế sách, quyết thắng ra ngoài ngàn dặm, quả thật là binh sinh mặt tướng mới thấy. Xin chấp thuận ạt tướng dắt ngựa cho Khâm Sai ba dặm, để tỏ lòng tôn kính!

- Sao dám, sao dám!

Tần Lâm khiêm tốn ngoài miệng, cuối cùng không cưỡng được để Ma Quý dắt ngựa ỉnh.

Thật sao, Trịnh Tổng Đốc mới nói Du Long Thích Hổ, Đông Lý Tây Ma, tất cả không bằng Tần Nhất Thương tay không ngăn voi, Tây Ma Ma Quý đã tự tay dắt ngựa cho Tần Lâm.

Ma Quý ngoan ngoãn dắt ngựa cho Tần Lâm ba dặm đường, Tần Lâm lại rất rõ ràng, hành động này một nửa là vì mình giúp y đánh giặc lập công, nửa kia e rằng nhờ vào uy lực của đạo quân chỉ của Trương Cư Chính.

Lúc nào lão tử tùy tiện viết phong thư cũng có thể có được uy lực lời đình như lão Thái Sơn vậy? Tần Lâm chợt đỏ khốc đỏ cười: chỉ cần được Trương Tử Huyền vào tay, chẳng phải là muốn bao nhiêu chỉ cần bảo nàng viết bấy nhiêu sao? Vô sỉ, quá vô sỉ!

Trăng đã lên giữa trời, ban đêm trong suốt. Một vầng trăng sáng chiếu rọi khắp cả thảo nguyên, rải đầy trên cỏ xanh tươi tốt. Lều chiên, trâu dê ngủ say đều được phủ lên một chiếc áo bạc.

Tiếng vó ngựa chạy nhanh phá vỡ màn đêm yên tĩnh trên thảo nguyên, Tần Lâm thân mặc trang phục, dẫn theo đám Hiệu Ủy chạy nhanh cả đêm về phía trọng địa thảo nguyên Quy Hóa thành. Các quý tộc Mông Cổ hàng thuận triều đình như lão tộc trưởng Ngạch Lễ Đồ Bả Ngốc bộ, Na Nhan Thiên Hộ Đồng Lý bộ Minh An cũng ở trong đội ngũ.

Nhờ có bốn đường đại quân ra quan đại thắng, lại thêm được các bộ tộc dọc theo trường thành quy hàng trợ giúp, chỉ cần Tần Lâm trở lại Quy Hóa thành sẽ lập tức vạch trần âm mưu của Hoàng Đài Cát tự tiện hưng binh, khiêu khích gây ra chiến tranh phá hư phong cống. Như vậy sẽ có thể đánh con ác lang này rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục, cũng giúp cho Bất Tháp Thất Lý leo lên bảo tọa Triệt Thần Hãn, Thuận Nghĩa Vương.

Trong ngực áo Tần Lâm, đạo thánh chỉ không mà Trương Cư Chính đưa cho hắn, hiện tại đã điền tên Bất Tháp Thất Lý.

Các vị quý tộc Mông Cổ bị đám Cẩm Y Hiệu Ủy kẹp vào giữa, ai nấy tỏ vẻ vô cùng ngoan ngoãn, cho dù là phải chạy suốt đêm cũng không có kêu khổ kêu mệt.

Bọn họ cũng không giống như thuộc hạ hệ chính của Tam Nương Tử, Hoàng Đài Cát chủ yếu trú đóng ở trọng địa thảo nguyên, mà là ở khu vực giáp với trường thành. Thứ nhất có thể hết sức tránh xa trung tâm quyền lực Quy Hóa thành, tránh cho bị chư vị đại lão tóm thâu. Thứ hai dọc theo tuyến trường thành hòa bình kéo dài mười năm, không cần phải lo lắng phát sinh xung đột với quân Minh, còn có thể triển khai mua bán ở các chợ vùng biên giới.

Tính toán như vậy vô cùng hợp lý, cho dù là Hoàng Đài Cát sau lưng bắt bọn họ hưng binh quấy nhiễu, cũng chỉ là kéo cả bộ tộc rút lui về phía Bắc một chút. Trận thế lớn như vậy chắc chắn sẽ hù được quân Minh, hơn nữa các quan viên biên quan quen thói đùn đẩy thoái thác trách nhiệm, làm sao có thể kéo được đại quân ra quan phản kích.

Văn điệp lui tới, bút mực quan ty, sợ rằng đến Đại Tuyết đóng băng, quân Minh còn chưa thể ra khỏi trường thành.

Bọn họ đã quen với phản ứng chậm chạp, hiệu suất kém cỏi như vậy của quan trường Đại Minh, bất thành lĩnh Tần Lâm phát động bốn đường đại quân lấy khí thế lời đình xuất quan, khiến cho các quý tộc Mông Cổ cả kinh suýt chút nữa lộn trật mắt xuống đất.

Cái gọi là dân du mục ắt phải có gia súc, cỏ, phụ nữ và trẻ con, các bộ tộc Mông Cổ không chỉ có quân đội thiết kỵ. Đối mặt đại quân triều đình đột nhiên xuất hiện, trai tráng các bộ tộc có thể nhảy lên ngựa chạy mất, người già phụ nữ và trẻ con, lều chiên, trâu dê, cỏ... có thể chạy được sao?

Cho nên những quý tộc Mông Cổ này, Tần Lâm muốn vo tròn bóp méo bọn họ thế nào cũng được. Tất cả bộ tộc bọn họ ở lại phía Nam đều nằm dưới lưỡi đao của bốn đường quân Minh.

Từ Hạ Thủy Hải chạy một mạch tới bên bờ Hắc Hà, thấy cũng đã qua nửa đêm, quý tộc Mông Cổ trắng niên không nói, Ngạch Lễ Đồ mệt mỏi thở hồng hộc, không biết làm sao đành phải mặt dày than thở:

- Trường Sinh Thiên ban phúc cho Khâm Sai Tần tướng quân, lão phu thật sự không chịu nổi nữa, hay là ngài...

661. Chương 661: Trăng Đêm Chờ Sáng

Tần Lâm cũng mệt mỏi không ít, tháo xuống túi nước da dê uống mấy ngụm nước, lớn tiếng nói:

- Lão Ngạch, chúng ta cố gắng chạy về Quy Hóa thành trước trời sáng, lập Bất Thập Thất Lý làm vương, bản Khâm Sai sẽ mở rộng định ngạch hồ thị biên mậu các người gấp đôi!

Đôi mắt già nua của Ngạch Lễ Đồ lập tức trở nên sáng ngời vô cùng giảo hoạt. Định ngạch hồ thị gấp đôi có nghĩa là thu nhập mua bán gấp đôi, có thể dùng ngựa cùng trâu dê đổi được nhiều đồ sắt, vải vóc, trà... hơn.

- Tạ Khâm Sai ban thưởng! Bộ xương già này của ta hôm nay coi như bán cho Khâm Sai ngài rồi!

Ngạch Lễ Đồ chợt thẳng lưng ưỡn ngực, tinh thần trở nên vô cùng phấn chấn chẳng khác nào trai tráng.

Tần Lâm lại nói:

- Các vị huynh đệ, bằng hữu các bộ thảo nguyên, cố gắng thêm chút nữa, chúng ta tranh thủ chạy tới Quy Hóa thành!

Mọi người đồng tâm đáp ứng, thi nhau giục ngựa ra roi.

Tần Lâm thở ra một hơi thật dài, nhưng cũng không nhẹ nhõm giống như ngoài mặt. Tên Hoàng Đài Cát này cũng không phải là loại người chịu bó tay ngồi chờ chết, phải đề phòng y chó cùng rứt giậu.

Giá! Roi ngựa Tần Lâm đánh xuống, Đạp Tuyết Ô Chuy tung cao bốn vó chạy lên dẫn đầu đội ngũ, sau lưng tiếng vó ngựa rầm rập, cả đội ngũ nương theo ánh trăng mà chạy suốt đêm.

Đồng thời bên ngoài Quy Hóa thành hơn trăm dặm về phía Đông, trong mấy tòa doanh trướng trung quân của Bả Hán Na Cát, y bày tiệc rượu cùng các tướng quân suốt đêm giải sầu tìm vui, còn có cô nương xinh đẹp ca vũ.

- Nào nào, Đạp Lỗ Xích thân ái đừng cảm của ta, cạn chén rượu sữa ngựa này đi!

Ba Đặc Nhĩ bưng chén rượu lên mời.

- Được, Ba... Ba Đặc Nhĩ thân ái, tình hữu nghị giữa chúng ta thiên trường, hức... địa cửu!

Đạp Lỗ Xích đã lú lờ, chạm chén với đối phương, uống một hơi cạn sạch.

Hàn Ba Đồ giương mày kiểm nồng đậm lên, khuyên nhủ:

- Các vị huynh đệ, không nên uống quá say, nhất là Ba Đặc Nhĩ, người uống say hay làm càn làm bậy, chớ gây chuyện trước mặt Đài Cát Đại nhân!

- Ta... Ta không có say!

Ba Đặc Nhĩ không nhịn được khoát tay áo một cái, là một tên tửu quỷ mười phần, Hàn Ba Đồ không nói còn đỡ, nói ra y càng cật mạnh, bất ngờ cầm lên một vò rượu uống một hơi cạn sạch, uống xong nấc cục liên hồi.

Các vị tướng quân cùng nhau cười to lên, Hàn Ba Đồ thấy vậy cau mày, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là tự xách mã đao đứng dậy đi ra ngoài:

- Các vị cứ tiếp tục vui chơi, ta đi tuần tra xung quanh doanh một vòng. Nếu Hoàng Đài Cát dám nhân cơ hội tới đây quấy rối, ta sẽ vắn cái đầu chó của y xuống!

Trong một tòa doanh trướng bên trái, Đại tướng A Lực Ca đang chuẩn bị đứng dậy đi tuần tra, thấy Hàn Ba Đồ đã đi nên ngồi xuống trở lại, khen ngợi với thân tín bên cạnh:

- Vẫn là Hàn Ba Đồ làm việc chuyên cần, ta cũng muốn khuyên nhủ Đài Cát Đại nhân không nên so đo những chuyện cũ năm xưa nữa.

Năm đó Bả Hán Na Cát quy thuận triều Minh, bởi vì Hàn Ba Đồ không có đi theo, cho nên từ đó trở đi cũng không được coi là tâm phúc nữa, A Lực Ca vẫn ôm mối bất bình vì y. Hiện tại thấy các tướng quân Ba Đặc Nhĩ, Đạt Lỗ Xích đã uống tới mức say mềm, nhất thời có mấy phần không vui:

- Mấy tên này quả thật chẳng ra gì, Đài Cát Đại nhân bảo bọn họ uống rượu lại uống say sưa như vậy...

Trên một mảnh đất trống các nữ tử Mông Cổ đang ca vũ, Bả Hán Na Cát cùng người nhà của y ngồi giữa một tòa đại trường, vị trí đầu não bên phải Bả Hán Na Cát là Đại Thành Bĩ Tề, bên dưới là các vị thiếp thất. Vị trí đầu não bên trái là Thoát Thoát, theo thứ tự đi xuống là mấy đứa con trai do thiếp thất Bả Hán Na Cát sinh ra như Ác Nhĩ Kỳ Đặc, Ngả Mục Chân, Qua Đồ. Ác Nhĩ Kỳ Đặc còn lớn hơn Thoát Thoát hai tuổi, Ngả Mục Chân, Qua Đồ cũng chỉ mới bảy tám tuổi.

Bả Hán Na Cát cùng các tướng quân đã uống khá nhiều, mặt mũi đỏ bừng, căn bản không để ý tới Đại Thành Bĩ Tề bên cạnh, mắt y chỉ nhìn chăm chăm vào người mấy vị cô nương trẻ tuổi khiêu vũ. Y căn bản không lo lắng bất cứ vấn đề gì, bởi vì chỉ cần đến lúc trời sáng, Tần Khâm Sai sẽ mang theo thắng lợi trở lại Quy Hóa thành.

Dĩ nhiên Bả Hán Na Cát cũng không phải óc heo, y lấy danh nghĩa uống rượu tìm vui tập trung các tướng quân lại, ca múa trắng đêm không nghỉ, khiến cho quân sĩ toàn doanh cũng ngủ không ngon giấc, gián tiếp phòng bị Hoàng Đài Cát đánh lên. Hơn nữa làm như vậy cũng không lộ vẻ nhát gan, tránh cho bị Chung Kim và nhân tình già Từ Văn Trường của nàng cười nhạo.

Chỉ bất quá với tính của quý tộc Mông Cổ coi rượu như mạng, Bả Hán Na Cát uống vào lập tức quên mất đi dự định ban đầu.

Đại Thành Bĩ Tề rất tự biết mình, hiểu được mình xấu xí nên cũng không quản trọng phu tầm hoa vấn liễu, thấy vậy chẳng qua là hừ lạnh một tiếng:

- Hừ, bất kể người dụ dỗ cô nương nào, cũng phải truyền vị trí Đại Thành Đài Cát cho con trai ruột của ta Thoát Thoát.

- Người uống được, hai mẹ con ta không thể uống sao?

Nàng bưng chén rượu lên, cổ ý hướng về phía Thoát Thoát nói:

- Con trai, chúng ta cũng uống đi, sớm muộn gì con cũng là Đại Thành Đài Cát đời kế tiếp, đừng bắt chước thói xấu của phụ thân.

Nhờ Tần Lâm lấy máu nghiệm thân, Thoát Thoát cũng được giải khai tâm bệnh, tâm trạng cực tốt, quả thật nghe lời của mẫu thân uống cạn ba chén liền, cả hai mẹ con lập tức cảm thấy lâng lâng.

Ác Nhĩ Kỳ Đặc và các thiếp thất cười không được tự nhiên, rõ ràng là Đại Thành Bĩ Tề nói như vậy có ý thị uy với bọn họ. Hài tử trên thảo nguyên trưởng thành sớm, Ngả Mục Chân, Qua Đồ chỉ có bảy tám tuổi, nhưng trong ánh mắt của chúng nhìn Đại ca Thoát Thoát đều toát ra địch ý xưa mãi không đi.

Rốt cục thấy vàng trắng đã ngã về Tây, cảm giác say Bả Hán Na Cát cũng nổi lên, mắt kèm nhèm nhìn một cô nương đang ca vũ yếu điệu vậy vậy:

- Nàng... nàng tên gì, tối nay... tối nay bồi tiếp bản Đài Cát đi...

Vị cô nương này dung mạo tuyệt mỹ, đầu mày cuối mắt loáng thoáng có bóng dáng của Tam Nương Tử Chung Kim Cáp Truân, nghe vậy vừa mừng vừa sợ:

- Hồi bẩm Đại Thành Đài Cát, tiểu nữ gọi là Hải Mạn.

Hừ! Đại Thành Bĩ Tề hừ lớn một tiếng, Hải Mạn bị dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch, co co rút rút càng khiến cho người ta cảm thấy đáng thương, nói thật nhỏ:

- Đài Cát Đại nhân...

Vốn là trong lòng Bả Hán Na Cát buồn bực không vui bởi vì Tam Nương Tử chung tình với Từ Văn Trường, nhưng vì Tần Lâm nên không biết làm sao. Lúc này y uống rượu đã nhiều, mắt nhập nhèm chỉ cảm thấy Hải Mạn chính là Tam Nương Tử lúc còn trẻ, nhất thời lòng thương xót trời dậy, giận nói:

- Vì sao phải sợ nàng ta, vừa xấu vừa ghen, còn dám như thế nữa, bản Đài Cát phế nàng ấy, lập nàng lên thì đã sao?

Thoát Thoát nghe vậy nổi giận đứng bật dậy, Đại Thành Bĩ Tề chỉ cười lạnh vài tiếng, vẫy con trai:

- Đi thôi, đừng quấy rầy phụ thân con tìm vui làm gì, tối nay con hãy theo mẫu thân trò chuyện.

662. Chương 662: Ánh Dao Ánh Nền Chập Chờn

Tình cảm giữa Bả Hán Na Cát và Đại Thành Bĩ Tề không hòa thuận, đôi phu thê này sống trong một ngôi nhà bạt Mông Cổ đôi, chính là hai ngôi nhà bạt Mông Cổ dính liền nhau, ở giữa có cửa thông qua, hai bên cũng không phiền nhiễu gì nhau.

Thoát Thoát trốn mắt nhìn phụ thân một cái, lại oán hận nhìn nhìn Hải Mạn, sau đó mới phụng bồi mẫu thân đi vào nhà bạt bên trái.

Hải Mạn bị dọa sợ đến run lấy bẫy, chui thẳng vào lòng Bả Hán Na Cát.

Từ trước tới nay Tam Nương Tử vẫn là nữ trung tượng phu dám yêu dám hận, có thể mưu có thể đoạn, có bao giờ dịu dàng nép mình bên người khác như vậy? Bả Hán Na Cát nằm mộng cũng muốn Tam Nương Tử đối xử với mình giống như Hải Mạn hiện tại, cũng tạm coi như an ủi, vuốt vuốt lưng Hải Mạn thỏa mạ Thoát Thoát:

- Tiểu tử chết bầm này, người còn chưa phải là Đại Thành Đài Cát kia mà!

Y hùng hùng hổ hổ ôm Hải Mạn vào nhà bạt Mông Cổ bên phải, thuận tay kéo rèm da trâu xuống che kín:

- Không có, không có mệnh lệnh của ta, không cho bất cứ người nào, người nào đi vào, hức...

Chủ nhân đã đi rồi, tiệc rượu cũng coi như kết thúc, các tướng quân vừa nắc cựa vừa trở về nhà bạt Mông Cổ của mình, các binh sĩ cố ý đứng xa một chút.

Lúc này tiết trời vẫn chưa lạnh lắm, nhà bạt Mông Cổ chẳng qua là hai lớp vải thật mỏng. Nhìn bóng người do ánh nến hắt lên trên vách vải nhà bạt, có thể thấy Bả Hán Na Cát lão đảo ôm Hải Mạn, sau đó nền bị thổi tắt.

Kế tiếp sẽ phát sinh cái gì, ai cũng có thể tưởng tượng được.

Hải Mạn là vị mỹ nhân, không ít thanh niên dòm ngó nàng, nhưng đóa hoa tươi này bị Bả Hán Na Cát hái đi, người ngưỡng mộ cũng chỉ có thể tặc lưỡi tiếc nuối không làm gì được.

Cũng không biết trải qua bao lâu, các binh lính đang mơ màng ngái ngủ, thình lình nghe một tiếng thét kinh hãi, người người đều giật mình nhìn về phía nhà bạt của Bả Hán Na Cát.

Nền đã được thắp sáng trở lại, ngoại trừ Hải Mạn co rúc một bên, Bả Hán Na Cát ngã ngồi dưới đất giơ tay lên xua lia lịa giống như từ chối gì đó, trên vách vải còn có bóng của một người nữa, trên tay cầm một món vũ khí như đao kiếm.

- Thoát Thoát, người... Người muốn làm gì?

Bả Hán Na Cát kinh hoàng gào thét, bị dọa sợ đến thanh âm phát run.

Bóng loan đao in trên lớp vách vải nhà bạt Mông Cổ chém xuống, tiếng loan đao cắm sâu vào thịt khiến cho người ta cảm thấy ê răng, máu tươi phụt một cái văng lên vách vải, lấm tẩm đỏ tươi.

Tất cả các binh sĩ trong các trường bỗng đều sợ ngậy người, không ngờ rằng Thoát Thoát lại tự tay giết phụ thân của y, Bả Hán Na Cát!

Chuyện phụ tử trở mặt thành thù trên thảo nguyên trước kia cũng từng xảy ra, nhưng công khai động thủ sát hại giống như vậy cũng không nhiều. Ai dám xông tới bắt Thoát Thoát, y là người thừa kế đã định, Đại Thành Đài Cát đời sau.

Trong thời khắc mấu chốt này, nếu như Thoát Thoát xách theo loan đao dính máu cùng mẫu thân Đại Thành Bể Tề đi ra, giở ra khí bá vương của mình, nói không chừng các tướng sĩ sẽ thuận nước đẩy thuyền ủng hộ y lên làm tân Đại Thành Đài Cát. Từ trước tới nay trên thảo nguyên vẫn là mạnh được yếu thua, chỉ cần có đủ thực lực, Yêm Đáp Hãn có thể chiếm đoạt cháu ngoại ruột của mình, đương nhiên Thoát Thoát cũng có thể giết cha.

- Đài Cát, Đại Thành Đài Cát!

Hàn Ba Đồ đang tuần đêm dẫn dắt một đội võ sĩ Mông Cổ vội vã chạy tới, còn chưa chạy tới bên ngoài trường, mảy kiếm đã dựng ngược, mắt hổ tròn tròn, luôn miệng rống lên:

- Mau, mau cứu Đài Cát, bắt Thoát Thoát lại!

Đang lúc này, bóng người trong nhà bạt chao đảo, thỉnh thoảng một tiếng soạt vang lên, lớp vải nhà bạt bị xé rách, bóng người phá một lỗ thủng phía sau nhà bạt chui ra, nhảy lên ngựa chạy trốn đi xa.

Mặc dù không thấy rõ tướng mạo, nhưng nhìn vóc người cao thấp mập ốm và tôn phục màu đỏ trên người, rõ ràng chính là Thoát Thoát.

Không chạy còn đỡ, y vừa chạy như vậy ngược lại làm cho số binh sĩ Mông Cổ do dự không quyết lập tức hạ quyết tâm, không ít người nghe theo Hàn Ba Đồ ra lệnh cỡi ngựa đuổi theo, người khác theo y vọt vào trong trường.

Trời ơi, Bả Hán Na Cát ngã lăn bên trong trường, trên người trên đất, trên vải nhà bạt đầy máu tươi đầm đìa, cổ gần như bị cắt đứt hơn phân nửa, đầu gục xuống, ai ai cũng thừa biết y đã chết kỹ.

Hải Mạn ôm lấy chân run bần bật nép sang bên cạnh, gương mặt tròn trịa xinh đẹp tràn đầy nước mắt, ánh mắt ngây thơ mở to, thật sự là hết sức đáng thương.

Mấy tên võ sĩ Mông Cổ theo bản năng xông về phía chủ nhân, Hàn Ba Đồ lập tức quỳ sụp xuống đất, mắt hổ tuân lệ như mưa, cất tiếng gào khóc lớn lên:

- Đài Cát, chủ nhân tôn quý, lần trước Hàn Ba Đồ bệnh nặng không theo ngài sang đất Hán, hiện tại đang định dùng máu để chứng minh lòng trung thành đối với ngài, không nghĩ tới ngài lại đi trước một bước, được rồi, lần này Hàn Ba Đồ đi theo ngài thôi!

Dứt lời y rút loan đao ra định cửa cổ mình tự sát.

Chúng võ sĩ Mông Cổ kinh hãi, lập tức ba chân bốn cẳng xông tới đoạt loan đao trên tay Hàn Ba Đồ, lại dùng lời lẽ ôn tồn khuyên giải, không ngó ngang tới Bả Hán Na Cát nằm trong vũng máu.

Trên thảo nguyên chính là như vậy, hoàn cảnh sinh tồn nghiêm khắc tạo thành một quy tắc hết thảy lấy thực dụng làm chuẩn. Đại Hãn đã chết không bằng con chuột sống, Yêm Đáp Hãn chết đi còn bị ghẻ lạnh, huống chi Bả Hán Na Cát?

Trong lòng mọi người bồn chồn lo lắng, đều lo nghĩ Thoát Thoát giết chết Bả Hán Na Cát, vậy rốt cục ai sẽ thừa kế Hãn vị? Vốn Thoát Thoát là người thừa kế do đích thân Bả Hán Na Cát quyết định, nhưng y lại vùng dao làm thịt phụ thân mình, vào lúc này lại chạy mất không thấy bóng dáng....

- Chủ mẫu, xem thử chủ mẫu thế nào!

Hàn Ba Đồ đột nhiên nhớ ra, cũng không đòi tự sát nữa, như gió lốc vọt vào nhà bạt bên trái.

Bên này không có thấp nển, nhờ ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào, có thể thấy Đại Thành Bể Tề đang nằm trên thảm, sắc mặt trắng bệch.

Chẳng lẽ nàng cũng ngộ hại rồi sao?

Mọi người sợ hết hồn, vội vàng đốt nến lên xem, lại thấy nàng chẳng qua là ngủ say mà thôi.

- Chủ mẫu, chủ mẫu!

Mọi người lớn tiếng kêu.

- Chuyện gì vậy!?

Đại Thành Bĩ Tề ngái ngủ hỏi, rõ ràng say rượu chưa tỉnh, mơ mơ màng màng mở mắt, đột nhiên thấy nhiều tướng sĩ như vậy ở trong nhà bạt của mình, nhất thời sợ hết hồn, cũng tỉnh rượu hơn phân nửa, đứng lên giận nói:

- Các người, các người muốn làm gì vậy? Muốn tạo phản sao?!

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, không ngờ rằng vị Đại Cát này chưa biết gì cả, sợ rằng kẻ tạo phản không phải là chúng ta, mà là hai mẹ con nàng.

- Ngạch cát...

Không biết Ác Nhĩ Kỳ Đặc tới đây từ khi nào, tuy rằng y lộ vẻ lo âu, trong ánh mắt lại có niềm vui không che giấu được, cố ý ấp a ấp úng nói chuyện.

Đại Thành Bĩ Tề nhìn thấy y liền tỏ ra tức tối, giận dữ hỏi:

- Ác Nhĩ Kỳ Đặc, người giỏi trò quỷ gì vậy? A Lực Ca ở nơi nào, Ba Đặc Nhĩ cùng Đạt Lỗ Xích đâu?

Ba Đặc Nhĩ cùng Đạt Lỗ Xích chậm một bước, A Lực Ca đã chạy tới, tách ra đám đông người, ôm quyền quỳ xuống trước mặt Đại Thành Bĩ Tề, buồn bã nói:

- Chủ mẫu, bọn họ nói Thoát Thoát giết chết chủ nhân, bây giờ đã chạy mất...

- Cái... cái gì?

Đại Thành Bĩ Tề đầu tiên là không dám tin nhìn A Lực Ca, tiếp theo chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng một trận. Hai tên thị nữ vội vàng tiến lên đỡ nàng lại bị nàng đẩy ra, lão đảo nghiêng ngã đi sang nhà bạt bên phải. Chỉ thấy khắp nơi toàn là máu tươi, mà vết thương nơi cổ họng Bả Hán Na Cát vô cùng kinh khủng.

Đại Thành Bĩ Tề chỉ cảm thấy trong đầu nổ bùng một tiếng, lão đảo tựa vào cột của nhà bạt. May mắn nàng cũng không phải nhân vật đơn giản, đầu óc xoay chuyển đã có quyết định, bèn lớn tiếng nói:

- Đây nhất định là âm mưu của Hoàng Đài Cát, mượn chuyện này hãm hại mẹ con ta, nếu như chúng ta xảy ra nội loạn, y có thể một tay che trời. A Lực Ca, người tự mang binh đi cứu Thoát Thoát trở về, ta trấn giữ ở chỗ này chờ Tần Khâm Sai trở lại. Hắn nổi danh mắt thần như điện, đến lúc đó tự nhiên chân tướng rõ ràng.

A Lực Ca vâng mệnh đang định ra doanh, thành linh Ác Nhĩ Kỳ Đặc giơ tay ra ngăn y lại, sau đó lạnh lùng nhìn Đại Thành Bĩ Tề:

- Chậm đã, ngạch cát thân ái, dường như người đã quên Thoát Thoát là hung thủ sát hại phụ thân Đại nhân, nơi này có mười mấy con mắt thấy rõ ràng!

- Không ngờ, thật sự không ngờ được...

Hàn Ba Đồ nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Không ngờ rằng Thoát Thoát là sói con nuôi không lớn, lại làm ra chuyện ngay cả nhà Phật cũng không chấp nhận được, nhất định y sẽ gặp báo ứng.

Hai vị tướng quân Ba Đặc Nhĩ, Đạt Lỗ Xích cũng vội vàng khoác áo choàng cấp tốc chạy tới, dọc trên đường đi nghe thân binh báo lại đại khái tình huống.

Thấy tình hình như vậy, Ba Đặc Nhĩ vừa mừng vừa sợ, trao đổi một ánh mắt thật nhanh với Ác Nhĩ Kỳ Đặc, sau đó lớn tiếng nói:

- Đúng vậy, sói con Thoát Thoát này căn bản không xứng làm Đại Thành Đài Cát của chúng ta, nên để cho Ác Nhĩ Kỳ Đặc làm Đài Cát!

Nếu như Thoát Thoát đủ tàn nhẫn, sau khi làm thịt phụ thân xách theo loan đao đâm đũa máu tươi đi ra, nói không chừng các võ sĩ Mông Cổ sẽ thuận nước đẩy thuyền. Nhưng hiện tại y đã bỏ chạy không thấy bóng dáng, Ba Đặc Nhĩ nói như vậy lập tức có không ít võ sĩ lên tiếng phụ họa.

A Lực Ca giận nói:

- Nói hươu nói vượn, ta thấy nhất định có âm mưu trong chuyện này, Thoát Thoát là bị người hãm hại! Ba Đặc Nhĩ, người nóng lòng phò Ác Nhĩ Kỳ Đặc kể vị, còn không phải là muốn gả nữ nhi cho y sao? Trước khi tìm được Thoát Thoát, tra rõ chân tướng, đừng mơ...

Nói chưa dứt lời, chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng ồn ào huyên náo, rất nhiều thanh âm đồng thời kêu lên:

- Bắt được Thoát Thoát rồi, đã bắt được hung thủ giết chết phụ thân!

Chỉ thấy Thoát Thoát bị trói trên lưng ngựa, áo choàng màu đỏ bị kéo rách bươm, trên mặt có mấy vết thương, ủ rũ cúi đầu bị áp giải tới.

- Đệ đệ, vì sao người làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy?

Ác Nhĩ Kỳ Đặc ôm đầu ra vẻ hết sức đau lòng.

Hàn Ba Đồ giận đến mắt hồ trợn tròn, vung loan đao lên kêu lớn:

- Giết chết tên xấu xa hại chết Đại Cát này!

- Hàn Ba Đồ!

A Lực Ca ngăn y lại:

- Đừng để cho cơn giận che mờ lý trí, hỏi cho rõ ràng rồi hãy nói. Thoát Thoát, là người giết Đại Cát Đại nhân sao?

Thoát Thoát tỏ vẻ ngơ ngác:

- A Lực Ca người nói gì, chẳng lẽ phụ thân thật sự chết rồi? Để ta, để cho ta xem thử!

Thoát Thoát giãy giụa nhảy xuống ngựa, thiếu chút nữa ngã xuống, A Lực Ca dùng ánh mắt bức lui mấy tên võ sĩ Mông Cổ muốn xông lên đánh y, đỡ y đi vào nhà bạt Mông Cổ.

Thấy thi thể phụ thân, khóe mắt Thoát Thoát ứa ra một giọt nước mắt, oán hận nhìn lướt qua Hải Mạn nép một bên giống như một con nai con yếu ớt, ưỡn ngực lớn tiếng nói:

- Ta không có sát hại phụ thân!

Theo lời Thoát Thoát kể, y phụng bồi mẫu thân Đại Thành Bỉ Tề buồn bực uống rượu, hai người đều say ngã, sau đó không biết chuyện gì xảy ra, lúc tỉnh lại lại không hiểu vì sao nằm ngoài đồng cỏ. Y bèn dắt ngựa chậm rãi đi trở về, không ngờ rằng trên đường gặp phải một đám võ sĩ Mông Cổ, không nói lời gì xông lên bắt y lại.

Chuyện gì xảy ra bên trong nhà bạt, y hoàn toàn không biết.

- Hừ, kẻ giết phụ thân như ngươi còn muốn chối sao? Đặt điều nói dối ngay cả kẻ ngốc cũng không tin được!

Hàn Ba Đồ giận đến đỏ mặt gân cổ, ra sức xông lên muốn đánh Thoát Thoát, A Lực Ca phải dốc hết toàn lực mới ngăn y lại được.

Ác Nhĩ Kỳ Đặc cũng bật cười lên:

- Đệ đệ thân ái, bản lãnh nói láo của ngươi không inh chút nào.

Ngay cả Đại Thành Bỉ Tề cũng thất vọng nhìn con trai, rõ ràng không tin lời của y, trong lòng lại tức tối vì đứa con bất trị: đứa nhỏ ngốc, ngạch cát bị chút oan ức đã đáng là gì, vị trí Đại Thành Đại Cát sớm muộn là của con, chờ sau khi kể vị hãy báo hiếu cho ta không được hay sao? Ôi, con lại vì kích động nhất thời mà giết chết phụ thân, lần này biết làm sao thu thập cục diện đây...

- Ôi, diệt nhi Bả Hán Na Cát thân mền của ta, linh hồn của người đã theo lão Hãn, vị trí của người để cho người nào thừa kế?

Kèm theo thanh âm làm bộ làm tịch này, đám người tự động tách ra, Hoàng Đài Cát dẫn Cổ Nhĩ Cách Đài Cát, Thôi Hiến Sách, Uy Đức Pháp Vương, Khoát Nhĩ Chích... đi tới, sắc mặt làm ra vẻ bi thương nhưng không che giấu được vẻ đắc ý trong mắt.

Đây là một lần phản kích linh hoạt gọn gàng từ trong tuyệt địa, Bả Hán Na Cát là quý tộc Mông Cổ có thực lực nhất bên phe Tam Nương Tử, cái chết của y sẽ hoàn toàn thay đổi cục diện bất lợi đối với Hoàng Đài Cát.

Trong bụng Đại Thành Bĩ Tề thầm nói không tốt, sắc mặt bất thiện nhìn về phía Hoàng Đài Cát:

- Mắc mớ gì tới người, người muốn thế nào?

Hoàng Đài Cát cùng các vị thuộc hạ nhất tề cười lên, sau đó thu nụ cười lại:

- Nói gì vậy? Bả Hán Na Cát là hảo diệt nhi của ta, y bị con ruột giết chết, ta là con trưởng lão Hãn, bá bá Bả Hán Na Cát, đương nhiên phải đứng ra chủ trì công đạo.

Ác Nhĩ Kỳ Đặc vẫn ôm lòng thay thế chỗ của Thoát Thoát, bất quá đối mặt Đại Thành Bĩ Tề hung hăng cật mạnh, đang buồn mếu muốn cắn nhím không biết phải cắn vào đâu. Lúc này nghe ý trong lời nói của Hoàng Đài Cát có lợi đối với mình, bèn trao đổi ánh mắt với Ba Đặc Nhĩ, sau đó hướng về phía Hoàng Đài Cát khom lưng hành lễ:

- Phụ thân ta bị chết oan uổng, đang muốn mời Đại nhân ngài làm chủ thay chúng ta.

- Được, được!

Hoàng Đài Cát đắc ý vạn phần, âm độc nhìn nhìn mẹ con Đại Thành Bĩ Tề cùng Thoát Thoát:

- Ta thấy Thoát Thoát tự tay giết chết phụ thân, không có tư cách làm Đại Thành Đài Cát nữa. Hơn nữa y có phải là con của Bả Hán Na Cát hay không cũng rất đáng nghi ngờ, bằng không vì sao lại tự tay giết chết phụ thân như vậy? Các vị, ta cảm thấy Ác Nhĩ Kỳ Đặc là lớn nhất trong số các con Bả Hán Na Cát, để cho y thừa kế Hãn vị thích hợp hơn.

663. Chương 663: Vết Thương Còn Thiểu

Ác Nhĩ Kỳ Đặc mừng rỡ, vái lạy Hoàng Đài Cát:

- Đa tạ Đài Cát Đại nhân chủ trì công đạo!

Hoàng Đài Cát bật cười ha hả, hiển nhiên trong lòng đắc ý hết sức.

- Đương nhiên phải chủ trì công đạo cho Bả Hán Na Cát, nhưng ta đây làm tổ mẫu còn chưa lên tiếng, vì sao đã tới thúc bá?

Tam Nương Tử châu quan quần lụa đỏ, ăn mặc chỉnh tề tới, sắc mặt luôn tươi cười của nàng lúc này bao phủ một tầng sương lạnh.

- Tam Nương Tử tới, Chung Kim Cấp Truân tới!

Mọi người không tự chủ được khom lưng hành lễ, tựa như bách điều triều phụng.

Tần Lâm vẫn cười cợt nhả như cũ, nhìn Hoàng Đài Cát cười cười đầy ẩn ý sâu xa:

- Đài Cát Đại nhân đã lâu không gặp, án mạng tôn phu nhân mới chấm dứt không bao lâu lại có vụ án giết người, ngài quá chiếu cố mối làm ăn của bản quan rồi...

- Người từ... từ đâu xuất hiện... nói... nói những gì đó?

Trong khoảnh khắc Hoàng Đài Cát nhìn thấy Tần Lâm, không hiểu vì sao kinh hãi trong lòng.

Tần Lâm giục ngựa ra roi chạy thật nhanh dưới ánh trăng, rút cục vào lúc hừng Đông cũng chạy về tới Quy Hóa thành, đáng tiếc tới chậm một bước. Trong doanh Bả Hán Na Cát đang nổi loạn, vị Đại Thành Đài Cát tay cầm trọng binh này đã ngộ hại bỏ mình.

Sớm đoán được Hoàng Đài Cát sẽ không ngồi yên chờ chết, Tần Lâm tặc lưỡi thở dài, lập tức hội hợp bọn Tam Nương Tử, Từ Văn Trường cùng nhau đi tới doanh Bả Hán Na Cát.

Mới vừa giáp mặt Hoàng Đài Cát, Tần Lâm đã cố ý nói tới cái chết của Đức Mã phu nhân, quả nhiên không ít quý tộc Mông Cổ ném ánh mắt nghi ngờ vào người Hoàng Đài Cát. Vụ án này mặc dù bề ngoài Bạt Hợp Xích chịu tội kết án, nhưng Triết Biệt trở lại thảo nguyên gặp ai cũng kêu oan uổng, cho nên mọi người đều biết Hoàng Đài Cát không thoát khỏi liên quan.

Bây giờ Bả Hán Na Cát lại bị chết không minh bạch, chẳng lẽ cũng là y hạ độc thủ?

Tần Lâm nở một nụ cười khả ái nhìn Hoàng Đài Cát:

- Bản Khâm Sai cũng không nói vậy, người muốn thừa kế Hãn vị, cưới mẹ kế Tam Nương Tử, thê tử kết tóc Đức Mã phu nhân đột nhiên ngộ hại ở kinh sư. Người tranh vương vị với Bất Thập Thất Lý, Bả Hán Na Cát ủng hộ Bất Thập Thất Lý, sau đó y cũng trở thành quỷ chết oan. Chắc chắn, Đài Cát Đại nhân, vận may của ngài quả thật là không tệ!

- Người... Người không nên ngậm máu phun người...

Hoàng Đài Cát cứng rắn nói, kêu gào ngoài mạnh trong yếu, trong lòng lại không khỏi cảm thấy may mắn.

Đi theo bên cạnh Tần Lâm, ngoại trừ chúng Cẩm Y Hiệu Úy và Từ Văn Trường, A Sa tùy tùng, bọn Tam Nương Tử, Bất Thập Thất Lý, Triết Biệt ra, còn có chư bộ quý tộc Mông Cổ Mạc Nam như lão tộc trưởng Bả Ngốc bộ Ngạch Lễ Đồ, Na Nhan Thiên Hộ Đồng Lý bộ Minh An, Sát Cáp Nhĩ Đài Cát Nặc Hãn.

Thời tiết trên thảo nguyên tự nhiên càng đi về phía Bắc càng rét lạnh, càng đi về phía Nam càng ẩm ướt ẩm áp, cỏ cây tươi tốt, cho nên trung tâm thống trị Thổ Mặc Đặc được lập ở thủ phủ thảo nguyên Quy Hóa thành. Nhưng đại đa số nhân khẩu các bộ tộc phụ thuộc lại tập trung ở khu vực dọc theo trường thành. Đồng thời Yêm Đáp Hãn phong cống hòa bình mười năm qua cũng giúp các bộ tộc có xu hướng di chuyển về phía Nam, vừa có thể hưởng dụng đồng cỏ tươi tốt, khí hậu ôn hòa hơn, vừa có thể tham dự mua bán biên giới kề bên, tội gì mà không làm?

Trên thực tế quân Minh không cách nào xâm nhập trọng địa thảo nguyên, nhưng chỉ cần khống chế đến gần địa khu trường thành, phần lớn bộ tộc Mông Cổ Mạc Nam đều đầu hàng quy phục Khâm Sai đại thần Tần Lâm.

Đám quý tộc Mông Cổ Ngạch Lễ Đồ, Minh An, Nặc Hãn... trước đây cúi đầu xếp tay giờ phút này đứng ở sau lưng Tần Lâm. Cho dù Hoàng Đài Cát ném sang ánh mắt uy hiếp bọn họ cũng bất động, thậm chí mơ hồ có ý sánh ngang hàng với y.

Trong quân Hoàng Đài Cát, quan quân và võ sĩ Mông Cổ hạ cấp xuất thân từ các bộ tộc phía Nam cũng không ít. Bất kể là Ngạch Lễ Đồ hay là Minh An, một quý tộc nào cũng không thể đơn độc thách thức uy quyền của y, nhưng nếu tất cả quý tộc đều đứng sau lưng Tần Lâm thì...

Hoàng Đài Cát chỉ cảm thấy trong lòng phát rét, cũng càng thêm cảm thấy mình đi nước cờ tiên hạ thủ vi cường này quả thật là quá đúng. Nghĩ tới đây, y bèn ném ánh mắt khen ngợi cho kẻ chủ mưu Thôi Hiến Sách.

Được chủ nhân khen ngợi, Thôi Hiến Sách cảm thấy lâng lâng bay bổng, hướng về phía Tần Lâm lớn tiếng nói:

- Khâm Sai Tần tướng quân, người nói chuyện phải có chứng cứ, Đức Mã phu nhân là Bạt Hợp Xích sát hại, y đã bị xử tử theo pháp luật. Hiện tại Bả Hán Na Cát lại là Thoát Thoát tự tay giết chết, có liên quan gì với Đài Cát nhà ta?

Tần Lâm cười hăng hắc, hí mắt quan sát Thôi Hiến Sách một phen, rít qua kẽ răng ba chữ 'Cẩu Hán gian', sau đó nhìn trời, hoàn toàn không thèm để ý tới y nữa.

Thôi Hiến Sách giận đến mặt đỏ tới mang tai, không ít Cẩm Y Hiệu Úy cũng ném tới ánh mắt khinh bỉ, càng làm cho y cảm thấy mặt mình nóng rát. Y miễn cưỡng ưỡn ngực lên cao, trong lòng âm thầm thóa mạ: Hán gian cái quái gì, ai bảo triều đình ngu ngốc, không biết nhân tài? Thôi Hiến Sách ta muốn làm Sử Thiên Trạch, Trương Hoàng Phạm, tương lai làm cho từng người các người kiến thức thủ đoạn của ta.

Trong tưởng tượng, dường như y đã thống soái đại quân Mông Cổ giày xéo Trung Nguyên, dùng máu lệ của đồng bào đổi lấy danh vọng địa vị.

Chợt Từ Văn Trường vượt chòm râu dê bạc trắng, lạnh giọng cười nói:

- Hừ, tự cho là mình thông minh, bắt quá chỉ là tiếng búa ánh nến bốn cữ soạn lại, muốn lừa gạt ai chứ? Giở ra chút tài mọn này chỉ tổ khiến cho người ta chê cười mà thôi.

Thôi Hiến Sách chợt run lên, khí thế giảm sút đi mấy phần trong vô hình, miễn cưỡng giả biện:

- Không... Không nên nói bậy nói bạ, mười mấy con mắt nhìn thấy Thoát Thoát giết cha, Từ lão nhi chớ có nói nhăng nói càn...

Tần Lâm thấy vậy liền có mấy phần kinh ngạc, thừa dịp khí thế bọn Hoàng Đài Cát, Thôi Hiến Sách suy giảm bèn lớn tiếng nói:

- Bản quan là Khâm Sai đại thần phụng mệnh triều đình chiêu an, lại chấp chương Cẩm Y Vệ Bắc Trấn Phủ Ty, bây giờ bản quan sẽ điều tra cái chết Bả Hán Na Cát, chư vị có phục không?

Đại Thành Bĩ Tề là người thứ nhất nói:

- Tòng phục, Tần Khâm Sai bản lãnh thông thiên, mẹ con ta đang muốn cầu xin ngài chủ trì công đạo.

- Đúng, Tần Khâm Sai phá án như thần, án Đức Mã phu nhân bị hại chính là Đại nhân phá!

Triết Biệt lớn tiếng dương danh thay Tần Lâm, cố ý nhắc tới Đức Mã phu nhân bị hại chết lần nữa, sau đó tràn đầy cừu hận nhìn chằm chằm Hoàng Đài Cát.

Nếu như ánh mắt có thể có được lực đạo bằng một phần mười tên bắn ra, Hoàng Đài Cát đã bị đâm thấu tim.

Tam Nương Tử, Bất Thập Thất Lý, Uy Linh Pháp Vương đều tỏ vẻ tán thành, các vị quý tộc Mông Cổ Ngạch Lễ Đồ, Minh An cũng đồng thanh phụng họa.

Bên Hoàng Đài Cát, Uy Đức Pháp Vương như lão tăng nhập định không nói một lời, Cổ Nhĩ Cách Đài Cát, Khoát Nhĩ Chích còn muốn tranh một chuyện, nhưng lời bọn họ nói ra rất nhanh đã bị tiếng kêu của mọi người che lấp.

Ác Nhĩ Kỳ Đặc cùng Ba Đặc Nhĩ ngơ ngác nhìn nhau, hai người bọn họ rất mong làm thịt Thoát Thoát nhanh lên một chút, để có thể cho Ác Nhĩ Kỳ Đặc đăng vị. Thế nhưng lúc này người ta mạnh hơn, Tần Lâm trở lại lập tức lấy danh nghĩa Khâm Sai triều đình mang theo dư uy bốn đường đại quân xuất quan thắng lợi, được các bộ tộc Mạc Nam trợ giúp, quang minh chính đại muốn điều tra án này. Bọn họ thật sự là không tìm được lý do để phản đối, cũng thiếu đi chí khí phản đối, không thể làm gì khác hơn là hậm hực tỏ vẻ đồng ý.

- Tần Khâm Sai, xin báo thù tuyết hận thay chủ nhân nhà ta!

Hàn Ba Đồ quỳ trên mặt đất dập đầu, vớ trán máu tươi chảy ròng ròng, gằn giọng nói:

- Có thật nhiều người chính mắt nhìn thấy là Thoát Thoát giết chết Đài Cát Đại nhân, lỗi con tự tay sát hại phụ thân, tuyệt không thể bỏ qua cho y!

Tần Lâm nhìn Hàn Ba Đồ, lời nói chứa đầy ẩn ý:

- Có nhiều khi tận mắt nhìn thấy cũng không phải là chân tướng.

Cẩn dặn không cho phép những người khác đi vào, Tần Lâm dẫn dắt mấy tên thân tín cẩn thận đi vào ngôi nhà bạt phát hiện án mạng kia. Chỉ nghe mùi máu tươi nồng đậm đập vào mặt, Bả Hán Na Cát ít ngày

trước còn sống sờ sờ, bây giờ đã thành một cỗ thi thể nằm cứng đờ dưới đất. Trên cổ y có một vết thương sâu hoắm, mặt đất, vách vãi đều dính rất nhiều vết máu.

Lục Viễn Chí đi kiểm tra thi thể, lột y phục ra cẩn thận kiểm tra bên ngoài thi thể, mấy tên thân binh Hiệu Úy tìm tòi bốn phía, xem thử có phát hiện mới gì không.

Tần Lâm hạ thấp giọng, lặng lẽ hỏi thăm Từ Văn Trường:

- Đúng rồi lão Từ, tiếng búa ánh nến là chuyện gì vậy, mới vừa rồi ta chú ý thấy, lão vừa nhắc tới chuyện này Thôi Hiến Sách lập tức có vẻ không được tự nhiên.
- Hừ, đương nhiên y không được tự nhiên, tám chín phần mười vở tuồng này là chủ ý xấu xa của y...

Từ Văn Trường bĩu môi khinh miệt, lại cực kỳ khinh thường nói:

- Chỉ tiếc chút tài mọn cũng dám phô trương trước mặt Từ lão đầu tử ta, quả thật là mắt chó đã mù.

Thì ra năm đó Tống Thái Tổ Triệu Khuông Dẫn bệnh nặng, Tống Hoàng hậu phái thân tín Vương Kế Ân cho đòi con thứ tư Triệu Đức Phương vào cung, để an bài hậu sự. Nhị đệ Tống Thái Tổ Triệu Quang Nghĩa đã sớm dòm ngó để vị, thu mua Vương Kế Ân làm tâm phúc, vì vậy sau khi Vương Kế Ân phụng chiếu cũng không cho đòi con thứ tư Thái Tổ Triệu Đức Phương, mà là trực tiếp đi thông báo cho Triệu Quang Nghĩa.

Triệu Quang Nghĩa lập tức vào cung, sau khi vào cung không đợi thông báo đã tự tiện vào tắm điện Thái Tổ. Tống Hoàng hậu thấy Triệu Quang Nghĩa đến giật mình kinh hãi, biết đã có biến cố, hơn nữa đã không cách nào vãn hồi, chỉ đành phải xưng hô với Triệu Quang Nghĩa bằng tiếng ‘quan gia’ vốn chỉ để xưng hô cho Hoàng đế, cầu xin:

- Mạng mẹ con ta trông vào quan gia.

Triệu Quang Nghĩa đáp:

- Cùng hưởng giàu sang, chớ lo!

Sau khi Triệu Quang Nghĩa tiến vào tắm điện Tống Thái Tổ, mọi người đều thối lui ra ngoài điện, chỉ thấy dưới ánh nến hắt bóng người chấp chờn, tai nghe tiếng trụ phủ (búa bằng thủy tinh do quan viên sử dụng) cầm xuống đất. Sáng sớm hôm sau, Triệu Quang Nghĩa tức vị ở trước linh cửu, đối Thái Bình Hưng Quốc.

Bởi vì trước khi Triệu Khuông Dẫn chết chỉ có Triệu Quang Nghĩa có mặt tại trường, hơn nữa ánh nến chấp chờn, trụ phủ rơi xuống đất, khó tránh khỏi nghi ngờ là Triệu Quang Nghĩa giết huynh đoạt vị, sử xưng ‘Tiếng búa ánh nến’.

Tần Lâm nghe đến đó đã hiểu đại khái, gật đầu một cái:

- Vụ án Bả Hán Na Cát này rất giống tiếng búa ánh nến, không phải là người Mông Cổ có thể làm ra được, mà giống như người đọc thuộc điển tịch Trung Nguyên gây nên.

Đệ nhất mưu sĩ Thôi Hiến Sách dưới trướng Hoàng Đài Cát không thể nghi ngờ là đối tượng có hiềm nghi lớn nhất, mặc dù y trời gà không chặt không phải là người trực tiếp hành hung, nhưng hẳn cũng là chủ mưu phía sau màn.

Nghe nói Nỗ Nhĩ Cáp Xích quật khởi Bạch Sơn Hắc Thủy, chỉ bằng mưu kế trong bộ Tam Quốc Diễn Nghĩa mà đánh khắp thiên hạ. Thôi Hiến Sách này tựa hồ hiểu biết nhiều hơn một chút, giữ lại trò cũ tiếng búa ánh nến hoàn toàn có thể hù dọa đám người tính tình thô lỗ nông cạn trên thảo nguyên này. Cũng vì như vậy Hoàng Đài Cát mới thưởng thức y, cho làm mưu sĩ số một dưới trướng.

Thôi Hiến Sách phụ tá Hoàng Đài Cát, tuy không thể đánh vào Trung Nguyên làm Trương Hoàng Phạm, cũng có thể làm Trung Hành Thuyết phò Hoàng Đài Cát đăng vị, tiêu dao Tái Ngoại. Chỉ tiếc đồng thời gặp hai khắc tinh, Từ Văn Trường bác cổ thông kim, Tần Lâm mắt thần như điện, y còn có thể được như nguyên sao?

Lục Viễn Chí đã hoàn thành kiểm nghiệm bên ngoài thi thể, báo cáo kết quả cho Tần Lâm:

- Căn cứ mức độ vắn đục của con người, tình huống xuất hiện thi cương cùng thi ban, nhiệt độ thi thể, suy đoán thời gian Bả Hán Na Cát tử vong vào khoảng hai canh giờ trước, vào khoảng giờ Dần ba khắc (hơn

bốn giờ sáng một chút). Trên người y không có vết thương nào khác, chỉ có một vết đao sâu tới xương, đứt cổ mà chết.

- Thời gian như vậy là phù hợp...

Từ Văn Trường gãi gãi đầu.

Tần Lâm nhíu mày một cái:

- Không có vết thương chống cự sao?

Vết thương chống cự chính là vết thương khi người bị hại còn sống theo bản năng lấy bàn tay, cánh tay ngăn cản mà bị hung khí cắt đứt. Thường thường trên thi thể xuất hiện vết thương chống cự, sẽ trở thành chứng cứ mâu chốt xác định nạn nhân là bị giết.

Lục Viễn Chí trả lời vô cùng dứt khoát lưu loát, kiểm tra thi thể không có phát hiện vết thương chống cự.

Không phải là cắt yết hầu tự sát chứ?

Tần Lâm như có điều suy nghĩ, nhận lấy bao tay tơ lụa từ trong tay Lục Viễn Chí, nhặt thanh loan đao dính máu dưới đất lên giá giá ngang cổ họng mình, sau đó nhẹ nhàng để xuống.

- Có thể hoàn toàn loại bỏ khả năng tự sát...

Tần Lâm chỉ chỉ phương hướng vết thương người chết:

- Bả Hán Na Cát giống như đại đa số người, là người thuận tay phải. Nếu y tự sát, vết thương cổ họng sẽ là từ trái sang phải, bên trái cao bên phải thấp, nhưng bây giờ vết thương là từ bên phải sang bên trái, bên phải cao bên trái thấp, không phù hợp phương hướng dùng sức của người thuận tay phải tự cắt cổ họng mình.

Tần Lâm dùng phân tích loại bỏ khả năng tự sát, đồng thời dựa theo nhân chứng mục kích khai báo, cũng rõ ràng cho thấy Bả Hán Na Cát bị người khác giết chết, bất quá tại sao không có vết thương do chống cự?

- Đúng rồi, có phải là do đao pháp Thoát Thoát quá lợi hại, Bả Hán Na Cát không còn kịp chống cự nữa hay không?

Lục Viễn Chí suy đoán như vậy, quay đầu lại cẩn thận quan sát Thoát Thoát đứng ở bên ngoài nhà bạt, bị Hàn Ba Đồ canh chừng, nhìn thế nào cũng không cảm thấy đao pháp thiếu niên này ỉnh bao nhiêu.

- Có vấn đề...

Tần Lâm sờ sờ cằm, vừa nghĩ ngợi vừa từ từ nói:

- Các người nhìn một đao kia, rõ ràng là chém mà không phải là đâm, có phải không? Nhưng hỏi thăm những người mục kích đều nói theo như bóng phản chiếu ánh nến trên vách vải nhà bạt, tay Bả Hán Na Cát quơ múa làm ra dáng vẻ chống cự.

- Dưới tình huống này, nếu như hung khí đâm tới tốc độ quá nhanh, đi thẳng tới đích không gây ra vết thương chống cự trên hai tay Bả Hán Na Cát, như vậy cũng có lý. Nhưng Thoát Thoát là múa chiến đao cắt yết hầu, như vậy chém tới mà không làm thương tổn hai tay phụ thân y, điểm này quả thật hết sức không bình thường.

664. Chương 664: Phản Ứng Sau Kích Thích

Vẫn còn đang tiếp tục kiểm tra hiện trường, Tần Lâm tạm thời ghi chép nghi điểm này lại, đợi sau khi tìm được nhiều đầu mối hơn sẽ tổng hợp phân tích.

Xem thử vết thương người chết lại không có bất kỳ nghi điểm nào, vết đao tương đối chính tề, chứng minh lực lượng cùng tốc độ một đao kia lật da thịt cuốn lên, chính là phản ứng khi còn sống, đặc thù của vết thương khi còn sống.

Tần Lâm tương đối hài lòng gật đầu một cái, bao nhiêu năm qua Lục Viễn Chí học của hắn không ít, vừa rồi kiểm tra nghiêm túc mà tỉ mỉ, rất tốt.

Xem tới phân bố vết máu, phần cổ và trước ngực người chết dính đầy máu tươi, trên mặt đất có một vũng máu. Mà trên vách vôi nhà bạt có một vết máu văng tung tóe hình dạng giống như đám mây. Cộng thêm một vết máu cong cong hình vẩy ra, cuối cùng là một đoạn vết máu hình dấu chấm lửng (...)

Trong lòng Tần Lâm suy diễn ra tình hình lúc ấy, lưỡi dao sắc bén cắt đứt đại động mạch cổ, máu nóng dưới áp lực của tim bắn ra tán loạn theo vết thương, trước hết bắn lên vách vôi tạo thành vết máu văng tung tóe hình đám mây.

Sau đó thể đi của hung khí vẫn không giảm, tiếp tục đi tới theo phương hướng chém một khoảng nữa. Máu bám trên lưỡi dao bị quán tính vẩy văng ra, bắn lên trên vách tạo thành vết máu cong cong hình vẩy ra. Cuối cùng vết máu hình dấu chấm lửng là máu bám trên thân đao đã đi hết đà, lực đạo vận đao cũng đã dùng hết nên bắn ra có hình dáng như vậy.

- Đường như những vết máu lấm tẩm này có hơi lớn hơn bình thường...

Tần Lâm quan sát vết máu dạng văng tung tóe trên vách vôi.

Dưới tác dụng của áp lực do tim co thắt lại, huyết áp thân thể con người có thể đạt tới 140 mmHg, cũng chính là áp suất của gần hai khối nước. Một khi đại động mạch cổ bị cắt vỡ, huyết dịch sẽ phun trào ra như suối, tiếp xúc với bề mặt vách vôi sẽ tạo thành vết máu văng tung tóe hình đám mây. Hơn nữa dưới tác dụng của áp suất, giọt máu sẽ hơi giống như giọt sương mù, mỗi giọt văng tung tóe đều tương đối nhỏ.

Nhưng hiện tại giọt máu mà Tần Lâm nhìn thấy, giọt nào cũng có vẻ khá lớn, phần trung gian của vết máu hình đám mây đã lẫn lộn nhòa đi, không còn rõ ràng. Mà bờ mép những giọt máu tròn độc lập lại có thể nhìn thấy rõ ràng.

Hoặc giả vôi nhà bạt là vôi dẹt, máu ngấm theo các đường chỉ cho nên khuếch tán rộng ra như vậy? Tần Lâm gãi gãi đầu.

Bất quá vị trí văng tung tóe ngược lại không có nghi điểm gì, phần trung tâm cao cách mặt đất ba thước. Căn cứ lời khai của nhân chứng, lúc Bả Hán Na Cát bị hại là ngồi chồm hổm hoặc quỳ, căn cứ vị trí thì thể tiến hành phục hồi hiện trường như cũ, cho ra lúc ấy y cách xa vách vôi nhà bạt có chừng hai thước, như vậy vị trí vết máu văng tung tóe giống y như tình huống tử vong.

- Tần ca, tới đây xem cái này!

Lục mập gọi với vẻ thần bí, không che giấu được vẻ đắc ý trong đôi mắt ti hí.

Đi sang chỗ y, mượn thân thể mấy tên Hiệu Úy ngăn cản tầm nhìn người khác, Lục Viễn Chí mở chiếc áo dính đầy máu cởi trên thi thể ra cho Tần Lâm xem. Ở vị trí tương đương với vai trái có một đường máu thật nhỏ như ẩn như hiện, kéo dài đến gần dưới nách mới biến mất.

- Làm rất tốt!

Tần Lâm vỗ vỗ vai tên mập.

Y phục dính vết máu là hiện tượng rất bình thường, nhưng ở vị trí không có vết máu lại xuất hiện một đường máu mỏng manh mờ mờ, điểm này đã đưa tới sự chú ý của Tần Lâm.

Vì sao lại xuất hiện tình huống như vậy? Chẳng lẽ là...

Tần Lâm lấy tay ước lượng khoảng cách và vị trí đường máu nhỏ trên chiếc áo, cười lạnh nói:

- Thú vị, càng ngày càng thú vị.

Sau khi khám xét hiện trường, bước kế tiếp là phải tra hỏi nhân chứng và kẻ hiềm nghi. Tần Lâm điểm lại mấy nghi vấn trong lòng một lượt, đầu tiên đi hỏi Thoát Thoát.

Thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi cúi đầu không biết nghĩ gì, bị hỏi tới bèn nghiêng rằng một cái, dùng tiếng Hán bập bôm của mình trả lời Tần Lâm:

- Ta... ngủ... không biết... ở bên ngoài...

Tần Lâm đỡ khóc đỡ cười lắc đầu một cái:

- Đúng là ngựa non háu đá, người có biết tình cảnh của mình hiện tại hay không, nói thật ta mới có thể giúp người.

Trong mắt Thoát Thoát lóe lên một tia sáng cảm kích.

Đại Thành Bĩ Tề vội vàng nói:

- Hải tử ngọc này, con hãy nói thật đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tối hôm qua ngạch cát ngủ rất say, tửu lượng của con lớn hơn ngạch cát. Ta biết con là một đứa trẻ ngoan, mặc dù phụ thân con đối với hai mẹ con ta không tốt, nhưng nhất định không phải là con giết y.

- Đúng!

Hàn Ba Đồ cầm loan đao sáng loáng trong tay, gần giọng nói:

- Nếu người không phải là hung thủ, vậy hãy nói ra tên hung thủ, ta phải băm thầy kẻ đó thành muôn mảnh.

Thoát Thoát chợt nhắm mắt lại, không nói gì cả, nghiêng răng thật chặt, thân thể khẽ run lên.

Xem ra tên này quyết định không nói, Tần Lâm sờ sờ cằm, như có điều suy nghĩ.

- Xem ra quả thật là Thoát Thoát giết chết Bả Hán Na Cát!

Hoàng Đài Cát cố làm ra vẻ buồn bã nói:

- Như vậy y không thể thừa kế vị trí Đại Thành Đài Cát, ôi, ngay cả cha ruột cũng xuống tay được...

Ác Nhĩ Kỳ Đặc nghe Hoàng Đài Cát có ý đưa mình thừa kế vị trí Đài Cát, lập tức vô cùng phối hợp kêu lên:

- Thoát Thoát không phải con trai phụ thân Đại nhân, y là tạp chủng của A Lực Ca sinh ra! Ít ngày trước mẹ con y dùng yêu pháp lừa gạt phụ thân cho y quyền thừa kế, đảo mắt liền sát hại phụ thân, đây là một âm mưu vô cùng ác độc!

Đám người nhất thời vỡ òa lên, khi còn sống quả thật Bả Hán Na Cát hoài nghi Đại Thành Bĩ Tề và Thoát Thoát, chuyện này ai ai cũng biết. Lần này Ác Nhĩ Kỳ Đặc nói ra như vậy, các quý tộc Mông Cổ bèn nhao nhao bàn tán. Những người thảo nguyên này từ trước tới nay vốn là thô鄙 không văn nhã, đương nhiên là lời nói ra hết sức khó nghe. Ngay cả những quý tộc Mông Cổ mà Tần Lâm dẫn tới như Ngạch Lễ Đồ, Minh An cũng lên tiếng phụ họa.

- Nay, các người giúp bên nào vậy?

Tần Lâm nghiêm mặt, bọn Ngạch Lễ Đồ lập tức không dám cười nữa.

Tam Nương Tử lo lắng kéo kéo Từ Văn Trường, nếu như Đại Thành Bĩ Tề và Thoát Thoát thất thế, hai vạn binh mã Bả Hán Na Cát lưu lại Ác Nhĩ Kỳ Đặc nắm giữ nghiêng về Hoàng Đài Cát, thế cục sẽ có nghịch chuyển nguy hiểm, Tần trưởng quan có thể ngăn cơn sóng dữ hay không?

Mặc dù nghe Triết Biệt vô số lần khoát lác Tần Khâm Sai xử lý vụ án Đức Mã phu nhân, biểu hiện vô cùng xuất sắc, mắt thần như điện. Nhưng dù sao không có chính mắt thấy, Tam Nương Tử cũng không mấy yên tâm về vị Khâm Sai còn quá trẻ này.

Nàng ghé vào bên tai Từ Văn Trường, ngoài mặt cười ngọt ngào làm bộ thân thiết, trong miệng nói nhỏ:

- Có cần lặng lẽ điểm binh mã, thừa dịp vào lúc này Hoàng Đài Cát không có ở doanh của y, chúng ta...

Từ Văn Trường lắc đầu một cái:

- Hoàng Đài Cát dám dốc hết vốn liếng đánh canh bạc này, nhất định đã có chuẩn bị. Chúng ta làm như vậy ngược lại bất lợi, huống chi ta rất tin tưởng bản lãnh Tần trưởng quan.

- Ta càng tin tưởng bản lãnh của chàng hơn...

Tam Nương Tử cười hì hì duyên dáng, nhẹ nhàng nắm Từ Văn Trường một cái.

Cho dù là da mặt của lão dày không phân cao thấp với Tần trưởng quan, vào lúc này cũng không tránh khỏi nét mặt già nua ửng đỏ.

- Chớ có nôn nóng, bản Khâm Sai sẽ xử án công bằng, tự nhiên làm cho chư vị tâm phục khẩu phục. Còn ồn ào huyên náo như vậy nữa chính là vô lễ đối với triều đình!

Tần Lâm gần giọng quát to, nhất thời quát ngưng đám quý tộc Mông Cổ đang ồn ào huyên náo.

Cổ Nhĩ Cách Đài Cát cùng Khoát Nhĩ Chích vẫn cứ không phục, cố ý nói chuyện lớn tiếng, nhưng lộ vẻ hoàn toàn nổi bật giữa không khí yên tĩnh, khiến cho hai người bọn họ cũng chỉ có thể ngậm miệng.

Tần Lâm cười lạnh một tiếng, bắt đầu hỏi thăm người thứ hai ở hiện trường, Hải Mạn.

Giải ột vị mỹ nhân! Mỗi một quý tộc Mông Cổ nhìn thấy nàng đều không nhịn được khen nàng xinh đẹp trong lòng. Tuy rằng da dẻ nàng hơi ngăm đen, giống như tơ lụa mịn màng, nhưng vóc người đầy đặn khỏe mạnh, đầu mày cuối mắt lộ ra vẻ hết sức đáng thương, càng khiến cho nam nhân nhìn thấy lập tức sinh lòng thương mến.

Tam Nương Tử lập tức phát hiện nàng có năm phần bóng dáng của mình khi còn trẻ, đại khái cũng hiểu ra vì sao Bả Hán Na Cát chọn trúng cô nương này, suy nghĩ một chút thật là buồn cười, lại cảm thấy không đáng thay cô nương kia.

- Xem đi, có giống ta lúc còn trẻ hay không?

Tam Nương Tử len lén hỏi Từ Văn Trường.

Từ Văn Trường nghiêm nghị quan sát một phen, cho đến khi Tam Nương Tử nổi lên mấy phần ghen tức mới ung dung chậm rãi nói:

- Có hơi giống, nhưng không đẹp bằng nàng, trong lòng ta, đệ nhất mỹ nhân thảo nguyên vĩnh viễn là Chung Kim.

- Miệng lưỡi chàng thật là dẻo quẹo!!

Tam Nương Tử đánh Từ Văn Trường một cái, trong lòng hết sức ngọt ngào.

Tần Lâm lặng lẽ nhìn Từ Văn Trường giơ ngón tay cái lên, lão gia cũng là tình trường lãng tử, giặc chuyên trộm tim nữ tử.

Khụ khụ, Từ Văn Trường ho khan hai tiếng, nhắc nhở Tần Lâm còn có chính sự phải làm.

Đúng vậy, còn có chính sự, Tần Lâm gật đầu một cái, bắt đầu tra hỏi Hải Mạn:

- Lúc xảy ra vụ án, hiện trường chỉ có người chết Bả Hán Na Cát, nghi phạm Thoát Thoát và nàng, có đúng hay không?

Đôi mắt dịu dàng của Hải Mạn chớp chớp, đáng vẻ sợ hãi đặc biệt khiến cho người ta thương xót. Đến khi thông dịch dịch lại lời Tần Lâm sang tiếng Mông Cổ, nàng mới tỏ ra kinh hoảng nhìn Thoát Thoát một chút, sau đó dùng tiếng Mông Cổ trả lời. Mặc dù Tần Lâm không hiểu nàng nói cái gì, nhưng cũng cảm thấy giọng nói này hết sức thanh thúy dễ nghe.

Thông dịch dịch lại lời nàng sang tiếng Hán:

- Tần tướng quân, nàng nói lúc ấy nàng bị dọa sợ đến sắp hôn mê, chỉ nhớ Thoát Thoát tới tìm Bả Hán Na Cát, sau đó chính là máu, máu!

- Sắc ô tư, sắc ô tư!

Hải Mạn dùng tiếng Mông Cổ kêu ‘Máu, máu’, trong mắt tràn đầy sợ hãi, sắc mặt tái nhợt hết sức, chậm rãi ngồi xổm người xuống, co rút lại, nhìn qua quả thật đáng thương tới cực điểm.

Tất cả mọi người kinh hô lên, Thoát Thoát cũng liếc sang bên này một cái, sau đó nhanh chóng dời ánh mắt đi nơi khác.

Lục Viễn Chí thấp giọng nói:

- Tần ca, dường như tình cảnh của nàng có hơi giống như ly hồn chúng, bị sợ hãi quá độ sẽ trở thành như vậy.

- Ngã Phật từ bi!

Uy Đức Pháp Vương miệng tuyên một tiếng Phật hiệu, đi tới giờ chỉ chậm rãi điểm vào huyết Bách Hội Hải Mạn, nữ tử cuồng loạn này rốt cục từ từ khôi phục bình tĩnh.

Tinh thần bị kích thích quá độ, thể xác sẽ sinh ra phản ứng sau kích thích, thậm chí quên đi hết thấy chuyện đã xảy ra. Phải chăng là Hải Mạn thuộc về tình huống như thế?

Tần Lâm hí mắt, quan sát Hải Mạn trên dưới một phen.

- Ha ha, trường quan chúng ta quả nhiên tham hoa háo sắc!

Mấy tên huynh đệ Hiệu Ủy nháy nhó lẫn nhau, Hải Mạn này là một cô nương xinh đẹp, có phong vận khác biệt với nữ tử Trung Nguyên.

Tần Lâm lại hỏi thăm Đại Thành Bĩ Tề, nàng tỏ vẻ buồn bã thở dài, nói buổi tối uống rượu nhiều cho nên ngủ rất say, không nghe thấy gì cả. Mãi đến khi bị các vị tướng sĩ đánh thức, mới biết trượng phu đã ngộ hại.

- Diệt tức phụ, nghe nói quan hệ phu thê giữa người và tên diệt nhi của ta không tốt phải không?

Hoàng Đài Cát cười lạnh, có dụng ý khác nói một câu như vậy.

Đại Thành Bĩ Tề giận không chỗ phát tiết, cảm tức trừng mắt:

- Hoàng Đài Cát, người thật là miệng chó không mọc được ngà voi! Bất kể Bả Hán Na Cát đối với ta như thế nào, con ta vẫn là Đại Thành Đài Cát đời kế tiếp, chẳng lẽ ta lại giết chết trượng phu của mình?

- Khó nói, khó nói!

Hoàng Đài Cát lắc đầu, đầy ẩn ý sâu xa nói:

- Nghe nói diệt nhi đáng thương của ta nói câu nói sau cùng khi còn sống, chính là muốn phế vị trí của người, đổi lập vị Hải Mạn cô nương này, nói không chừng mẹ con các người bí quá làm liều...

- Ngạch cát! Chẳng lẽ người...?

Ác Nhĩ Kỳ Đặc kinh ngạc kêu lên, trong lòng lại cảm thấy vui mừng trước tai họa của kẻ khác.

Hàn Ba Đồ cũng giương đôi mày rậm, mắt hổ trợn to, tỏ vẻ không dám tin tưởng:

- Chủ mẫu, chẳng lẽ là thật sao?

Đại Thành Bĩ Tề vừa tức tối vừa khổ sở, may nhờ có A Lực Ca hết dạ trung thành thủy chung canh giữ ở bên người nàng, nhưng có những kẻ đâm tiểu chê bai, y cũng không dám lên tiếng an ủi.

- Không phải, mẫu thân, là một mình ta làm!

Thoát Thoát đột nhiên đỏ mặt, lớn tiếng kêu lên.

Hoàng Đài Cát mừng rỡ như điên:

- Xem đi, chính y cũng đã thừa nhận!

Cổ Nhĩ Cách Đài Cát, Khoát Nhĩ Chích, Ác Nhĩ Kỳ Đặc cùng Ba Đặc Nhĩ cũng lên tiếng phụ họa, kêu muốn giết Thoát Thoát báo thù cho Bả Hán Na Cát, Hàn Ba Đồ rút loan đao ra xông tới, cũng may A Lực Ca ôm lấy y từ phía sau.

- Chậm đã!

Tần Lâm giơ tay lên.

Theo bốn đường quân Minh ra quan đại thắng, các bộ dọc theo trường thành quy hàng, uy vọng vị Khâm Sai triều đình chiêu an đại thần Tần Lâm này là nước lên theo thuyền. Hắn vừa giơ tay, nhất thời tất cả

quý tộc Mông Cổ đều im lặng nghe xem hần nói thế nào, bọn Cổ Nhĩ Cách Đài Cát cũng chỉ có thể làm theo số đông.

Hừ! Thôi Hiến Sách lạnh lùng hừ một tiếng, ghé vào bên tai Hoàng Đài Cát nói nhỏ:

- Tiểu tử ngốc Thoát Thoát này bị tiểu nhân đùa bỡn trong lòng bàn tay, chính miệng cũng đã thừa nhận. Cho dù là Tần Lâm có bản lãnh thông thiên cũng không thể xoay chuyển tình thế, chúng ta không ngại yên lặng nghe xem hần nói những gì. Nếu như là nói hươu nói vượn, vừa hay chúng ta có thể bắt lỗi hần, chỉ trích làm giảm uy phong Khâm Sai đại thần, đợi lát nữa sẽ càng dễ nói chuyện.

Cái gọi là ‘đội lát nữa’ chính là lúc hạ gục Đại Thành Bĩ Tề và Thoát Thoát, để cho Ác Nhĩ Kỳ Đặc và Ba Đặc Nhĩ nắm giữ quyền lực Đại Thành Đài Cát, sau đó Hoàng Đài Cát thừa thắng tuyên bố thừa kế Hãn vị, cưới Tam Nương Tử.

Trên thực tế hiện tại Tần Lâm vẫn đang chiếm ưu thế, bất quá nếu như ủng hộ Ác Nhĩ Kỳ Đặc kế vị, hai vạn binh mã của Đại Thành Đài Cát này sẽ từ trợ lực cho Tam Nương Tử ngã sang phe Hoàng Đài Cát, binh lực hai bên không còn là ngang nhau nữa, mà là năm vạn đối một vạn.

665. Chương 665: Vân Tay Hai Người

Cho dù là uy vọng Tần Lâm lớn hơn nữa, mưu trí cao hơn nữa, còn có đám quý tộc Mông Cổ Ngạch Lễ Đồ tương trợ, cũng không đủ lực xoay chuyển đất trời.

Tần Lâm đưa ra một bàn tay, đồng dục nói:

- Hãy nhìn bàn tay ta gồm có lòng bàn tay và lưng bàn tay, sự vật trên đời này cũng có hai mặt âm dương như vậy. Tuy rằng Thoát Thoát thừa nhận giết cha nhưng đây chỉ là lòng bàn tay, phần lưng bàn tay thì sao, các người không thấy được!

- Hoàn toàn có thể là Thoát Thoát vì giải vây tội ấu thân, mới nghiêng rằng nghiêng lợi thừa nhận giết cha, như vậy chúng ta phải rửa sạch oan uổng cho y. Cũng có thể là hai mẹ con thông đồng sát hại Bả Hãn Na Cát, sau đó vì tình thế cấp bách bách một mình Thoát Thoát đứng ra nhận tội. Nếu là như vậy, bản quan phải tra rõ chân tướng, bắt hai người bọn họ chịu pháp luật xét xử.

Thôi Hiến Sách ngăn người ra, vốn muốn phản bác, không ngờ Tần Lâm lão luyện như vậy, lời nói của hần giọt nước không lọt, khiến cho y không nắm được sơ hở nào.

Chúng quý tộc Mông Cổ gật đầu khen phải, nếu không xử trí rõ ràng chuyện Thoát Thoát, bí mật phía sau chắc chắn vĩnh viễn trở thành câu đố không lời giải.

Tần Lâm ổn định tình thế, không để ý tới Thoát Thoát nữa, lại hỏi thăm người mục kích tại trường, cùng với bọn Hàn Ba Đồ xông vào nhà bạt trước tiên. Hần tìm hiểu toàn bộ quá trình xảy ra án mạng một lần, gặp phải bất kỳ địa phương nào có nghi vấn đều tìm hiểu cặn kẽ hết mức có thể.

Chỉ riêng thái độ phá án cẩn thận kỹ càng như vậy đã làm cho các vị quý tộc Mông Cổ bội phục không thôi. Ngay cả một ít thủ lãnh bộ tộc trung tiểu nghiêng về phía Hoàng Đài Cát, cũng không thể không thừa nhận Khâm Sai Tần tướng quân phá án đắc lực.

- Lục mập tới đây...

Tần Lâm cười xấu xa một tiếng, thấp giọng nói với y:

- Đệ đi nói với Tam Nương Tử như vậy như vậy...

Được Lục Viễn Chí đưa tin, Tam Nương Tử nhìn Tần Lâm gật đầu một cái, chỉ chốc lát sau có hai tên thị nữ dùng mâm gỗ bưng chén ngọc tới, mời Đại Thành Bĩ Tề, Hải Mạn uống trà sữa.

Vắt vả cả đêm cho tới bây giờ, cả hai nữ tử đều không có tinh thần ăn uống. Hiện tại có trà sữa nóng bừng tới, cả hai đều bừng lên uống, sau đó thuận tay để chén ngọc trở lại mâm gỗ.

- Tần trưởng quan thật là gian trá.

Lục Viễn Chí không thể nói lời gì.

Lúc Tần Lâm chạy tới doanh, chân trời phía Đông mới có chút tia nắng đầu tiên. Đến khi hắn hoàn thành các hạng mục công việc bao gồm kiểm tra thi thể, tình huống hiện trường, ghi chép lời khai... các loại tài liệu gộp lại thành một xấp dày, mặt trời đã đứng bóng.

Tần Lâm căn dặn chia ra nhốt tất cả những người liên quan với vụ án, bao gồm nhân chứng cũng phải trông chừng. Hiện trường cũng giao cho Cẩm Y Hiệu Ủy và võ sĩ Mông Cổ quý tộc các bộ tin tưởng hiệp đồng phòng thủ, lúc này Tần Lâm mới tuyên bố tạm thời kết thúc công việc đi ăn cơm trưa.

- Hừ, giả thần giả quỷ, rõ ràng tên họ Tần này đã bó tay hết cách.

Thôi Hiến Sách bĩu môi, rất có lòng tin nói.

Hoàng Đài Cát thở ra một hơi thật dài, nhìn đông đảo quý tộc Mông Cổ Ngạch Lễ Đồ, Minh An, Nặc Hãn theo Tần Lâm, trong bụng không khỏi lo sợ. Nếu không phải là hôm nay Bả Hán Na Cát đột nhiên chết, sợ rằng vào lúc này Tần Lâm đã đưa Bất Thập Thất Lý leo lên bảo tọa Triệt Thần Hãn.

- Cuối cùng qua cửa ải hôm nay, hừ, bản Đài Cát vẫn còn cơ hội, Tần Khâm Sai, Chung Kim Cáp Truân, chúng ta từ từ chơi đi!

Hoàng Đài Cát oán hận nhìn theo bóng lưng Tần Lâm, hận không thể nhào tới cắn hắn một miếng thịt.

Cảm giác được dịch ý nồng đậm của Hoàng Đài Cát, Tam Nương Tử mỉm cười hỏi:

- Ta nghe Từ tiên sinh nói qua một thành ngữ, gọi là gai đâm vào lưng, chẳng hay hiện tại Tần Khâm Sai có cảm giác bị gai đâm vào lưng hay không?

- Chung Kim!

Từ Văn Trường liếc nàng một cái.

- Không sao.

Tần Lâm khoát khoát tay, cũng không nhìn tới Hoàng Đài Cát sau lưng, tỏ vẻ ngây thơ vô tội nói:

- Có gai đâm vào lưng chắc chắn là không thoải mái, cho nên bản quan nhất định phải nhổ hết gai.

Tam Nương Tử cười rạng rỡ:

- Tần trưởng quan, ta thật sự rất muốn gả nữ nhi cho người!

Nữ nhi mới bốn tuổi của nàng ư... Tần Lâm vội vàng chấp tay một cái, thịnh tình xin tạm lãnh.

Tất cả mọi người biết sau bữa trưa còn có chuyện quan trọng thương lượng, cho nên ăn bữa cơm trưa này rất nhanh. Cho dù có quý tộc Mông Cổ rượu ngon tham chén, cũng không ngu tới mức uống say vào thời khắc mấu chốt này.

Tần Lâm dẫn người vào quân trường Tam Nương Tử, dĩ nhiên là những tâm phúc như Lục Viễn Chí, Từ Văn Trường cũng tiến vào, Uy Linh Pháp Vương cũng mặt dày không mời mà tới. Kể từ khi Tần Lâm vạch trần thủ đoạn hấp dẫn tín đồ, khai tông lập phái trên thảo nguyên của Uy Linh Pháp Vương, lão nhân gia bèn nghiêm nhiên xem mình như thân tín của Tần trưởng quan.

Đám quý tộc Mông Cổ Ngạch Lễ Đồ, Minh An đều chờ ở bên ngoài, hơn nữa còn tự giác đi xa một chút, tránh cho đưa tới hiểu lầm.

Bên trong trường, Tần Lâm ra hiệu với Tam Nương Tử:

- Mang hai chén bạc đựng trà sữa ra đây, chỉ mong bọn thị nữ đừng quá chuyên cần, vẫn chưa mang nó đi rửa.

Muốn đùa giỡn sao... Tam Nương Tử liếc hắt một cái, bản Cáp Truân đã cố ý căn dặn, ai dám mang đi rửa?

Hai tên thị nữ dùng mâm gỗ bưng chén bạc đi vào, tiếp theo hành lễ lui ra.

- Xem bản quan diễn trò biến hóa!

Tần Lâm lấy ra cọ quét vân tay và bột bạc nhẹ nhàng quét vài cái trên chén bạc, rất nhanh mấy dấu tay hoàn chỉnh đã hiện lên.

Không cần nói, trước đó hai chén bạc này đã được rửa sạch sẽ, sau đó dùng vải lau qua, mới rót trà sữa vào dùng mâm gỗ bưng lên. Hải Mạn cùng Đại Thành Bử Tề cầm chén lên uống trà sữa đã để lại vân tay bên ngoài chén. Tần Lâm chỉ cần thi triển chút kế mọn đã gạt được bọn Hoàng Đài Cát, thần không biết quỷ không hay lấy được vân tay của hai người có liên quan tới vụ án, từ đó chiếm được tiên cơ.

- Sớm nói trường quan chúng ta quý kẻ đa đoan!

Lục Viễn Chí cười nói với Từ Văn Trường:

- Nhất là đối phó nữ nhân, coi như là sở trường của hần.

Đối với chuyện này, Từ Văn Trường ngược lại không phải là rất đồng ý, cười xấu xa hắc hắc:

- Tần trường quan chỉ còn thiếu chút nữa, nếu chịu học lão phu...

Hừ, tên mập bủ môi, không hề tin những lời khoác lác của Từ lão đầu.

Về phần vân tay nhân vật thứ ba liên quan tới vụ án là Thoát Thoát, càng đơn giản hơn, Tần Lâm phái thân binh Hiệ Uyển lấy roi ngựa của y tới, không ai chú ý.

Loan đao dính máu còn để lại ở hiện trường cũng đã được mang vào trường trung quân. Tần Lâm quét bột bạc qua một lượt, dấu tay trên đó lập tức hiện ra không sót.

Đường vân tinh tế, vết nhăn tự nhiên do da hình thành, tạo thành đặc điểm của sinh vật, dưới sự giúp đỡ của bột bạc hiện ra rõ ràng dung mạo thật của mình. Tần Lâm vô cùng cẩn thận quét qua quét lại, khiến cho những dấu vân tay không muốn ai biết hiện ra giữa ban ngày ban mặt.

666. Chương 666: Giết Người Diệt Khẩu

Lục Viễn Chí, Từ Văn Trường đã sớm thấy qua cảnh tượng này, nhưng mỗi lần nhìn Tần Lâm sử dụng cọ quét làm cho vân tay lộ diện vẫn cảm thấy khó lòng tin được. Nhìn thần thái chuyên chú và động tác êm ái của hần, dường như đang mài giũa một tác phẩm nghệ thuật.

Tam Nương Tử cùng Bất Thập Thất Lý càng thêm ngạc nhiên, trợn to hai mắt không chớp một cái, e sợ để lỡ điểm mấu chốt nào đó.

- Thì ra chỉ có vân tay hai người...

Tần Lâm mang bao tay vào, cầm hung khí lên, mượn ánh mặt trời từ cửa sổ quan sát vân tay trên đó.

Tất cả mọi người hết sức tò mò, vân tay hai người ư, vậy trừ Thoát Thoát ra, người còn lại là ai?

Tần Lâm cười cười:

- Hải Mạn.

A?! Tam Nương Tử kinh ngạc hỏi:

- Có sai lầm không, Hải Mạn nàng...

Tần Lâm chậm chạp mà kiên định lắc đầu một cái:

- Phân biệt vân tay sai lầm chỉ có xác suất một phần trăm vạn, nói cách khác trên lý thuyết làm một trăm vạn lần kiểm tra mới có một lần sai lầm, ta không cho là Hải Mạn thuộc về trường hợp sai lầm hiếm hoi đó.

Lục Viễn Chí suy nghĩ một chút, chần chờ nói:

- Có phải là sau khi Thoát Thoát giết chết Bả Hán Na Cát vút hung khí trên mặt đất, trong lúc kinh hoàng nằng nặt lên, từ đó để lại vân tay hay không?

- Hoàn toàn có khả năng này.

Tần Lâm để thanh đao dính máu xuống:

- Cho nên chúng ta phải phân tích toàn diện nhiều đầu mối hơn.

- Thoát Thoát!

Lục mập kêu lên:

- Đệ cảm thấy Thoát Thoát nói chuyện có vẻ như không thật.

- Trả lời chính xác hết sức!

Tần Lâm tỏ vẻ tán đồng:

- Quả thật như vậy, không biết các vị có chú ý tới hay không, trừ bản thân tình tiết không thể làm người ta tin tưởng ra, lời của y còn tồn tại một chỗ mâu thuẫn bất hợp lý.

Mâu thuẫn gì? Mọi người nghe Tần Lâm nói như vậy đều tĩnh tâm suy nghĩ một lần.

Lục Viễn Chí là người đầu tiên phản ứng kịp, tay mập vỗ đùi một cái:

- Ngựa, con ngựa của y, tên Thoát Thoát này không thành thật!

Thoát Thoát giải thích hành tung buổi tối của mình, nói rằng sau khi uống rượu say tỉnh lại, phát hiện không hiểu vì sao lại ngủ ngoài đồng cỏ hoang vu. Tuy rằng những lời này rất khó làm người tin phục, nhưng cũng không thể hoàn toàn bác bỏ. Có thể giả thiết một tên cao thủ khinh công vô cùng lợi hại bắt Thoát Thoát từ trong nhà bật ném ra ngoài đồng hoang, sau đó giả trang thành Thoát Thoát diễn ra màn kịch con giết chết cha thê thảm ấy.

Nhưng kết hợp lời khai của Thoát Thoát và võ sĩ Mông Cổ lòng bắt y, suy luận này lại thêm một chỗ mâu thuẫn khó mà giải thích, đó chính là ngựa của Thoát Thoát.

Thoát Thoát khai rằng sau khi tỉnh lại ngựa đang ở bên cạnh, hơn nữa đã đi ra khỏi doanh một quãng. Mà các võ sĩ Mông Cổ lại nói lúc bắt được Thoát Thoát y đang dắt ngựa đi trở về.

Nếu như y nói là lời thật, như vậy lúc y tỉnh lại, suy đoán Thoát Thoát giả đang cỡi ngựa chạy từ trong doanh ra ngoài. Đã có Thoát Thoát thật và giả, tất nhiên phải có hai con ngựa.

Nếu như thừa nhận suy luận rằng có cao thủ nào đó thừa dịp Thoát Thoát say bắt y ra đồng, vậy con ngựa bên cạnh Thoát Thoát được mang đi lúc nào, mang đi bằng phương pháp gì?

Tần Lâm lại hỏi:

- Uy Linh Pháp Vương, theo lão, với công phu của vị sư huynh trên trời rơi xuống của lão, có thể lặng yên không tiếng động đem một con ngựa đi hay không?

Uy Linh Pháp Vương cười cười:

- Trên giang hồ khinh công chỉ có thể lên cao xuống thấp, có thể mang một người mà chạy đã là cao thủ vô cùng ghê gớm. Cho dù là công phu chấn cổ thước kim như Uy Đức Pháp Vương, Bạch Liên giáo chủ cũng chỉ có thể mang hai người. Từ trước tới nay không có ai khinh công cao tới mức có thể khiêng một con ngựa chạy, trừ phi cõi đời này thật sự có thần tiên.

Dứt lời, Uy Linh Pháp Vương cũng cười lên, lão giả thần giả quỷ bao nhiêu năm như vậy, đã sớm nhìn thấu cõi đời này căn bản không có thần tiên gì.

- Rất tốt!

Tần Lâm vỗ tay mỉm cười, lại hỏi Hiệu Úy lấy roi ngựa Thoát Thoát tới nghiệm vân tay:

- Con ngựa Thoát Thoát có tính khí như thế nào, là ai cũng có thể dắt đi sao?

Hiệu Úy lắc đầu liên tục:

- Các võ sĩ Mông Cổ trông chừng đều nói tính tình con ngựa này cũng quật cường giống như Thoát Thoát. Nó là một con ngựa chứng Thoát Thoát hàng phục được, ngay cả tắm rửa cũng phải tự tay y động thủ, ngoài trừ chủ nhân Thoát Thoát ra, ngựa này không coi trọng ai cả, không cho bất kỳ ai cỡi. Ngay cả lúc thuộc hạ tới đó lấy roi ngựa cũng suýt chút nữa bị súc sinh ấy đá ấy cước.

Nói như vậy, con ngựa kia vừa không thể nào là mất đi ý thức trạng thái bị cao thủ mang đi, cũng không có khả năng là bị người khác cỡi ra ngoài, chỉ có thể là Thoát Thoát đích thân đem nó đi.

- Tên Thoát Thoát này còn nói sau khi say không biết gì cả, hừ!

Lục mập tức tới thở hồng hộc, lại nói:

- Uống cho chúng ta nghĩ hết biện pháp giải oan cho y, tên này thật kém cỏi.

Tần Lâm cố ý hỏi ngược lại:

- Vì sao gọi là giải oan, chẳng lẽ đệ không cho là y giết chết Bả Hán Na Cát hay sao?

- Làm sao có thể như vậy được? Mặc dù tên Thoát Thoát này quật cường thật, nhưng không phải là loại người lòng dạ ác độc. Cho dù là Bả Hán Na Cát đối xử không tốt với vợ con, Thoát Thoát cũng không thể nào làm chuyện giết chết phụ thân như vậy. Hơn nữa người khác không biết, nhưng Tần ca huynh tự mình cắt máu nghiệm thân giúp phụ tử y...

Lục Viễn Chí vỗ tay, văng nước miếng nói tới chỗ này, chợt tỉnh ngộ:

- Ôi chao Tần ca, huynh thật là... lại đùa giỡn huynh đệ của mình như vậy...

Tần Lâm cười hăng hắc:

- Tên mập phân tích chẳng phải rất tốt sao?

Quả thật như vậy, cho dù là Bả Hán Na Cát đối với mẹ con Đại Thành Bĩ Tề và Thoát Thoát thật sự không tốt, nhưng Tần Lâm đã cắt máu nghiệm thân, Bả Hán Na Cát cũng xác nhận địa vị người thừa kế của Thoát Thoát, như vậy hết sức rõ ràng chính là, bất kể thế nào Thoát Thoát cũng không cần phải giết chết phụ thân mình.

- Theo ngu kiến của lão phu, dường như Thoát Thoát đang che giấu cho người nào đó...

Từ Văn Trường lẩm bẩm nói, sau đó lại gãi gãi đầu:

- Nhưng có hơn mười cặp mắt nhìn thấy Thoát Thoát hành hung in bóng lên vách nhà bạt, còn có Bả Hán Na Cát kêu một tiếng, nếu như nói không phải là Thoát Thoát hành hung, vậy khó mà giải thích.

Mắt thấy cũng chưa chắc là thật... Tần Lâm cười thầm trong lòng, lão tử mới là tay tổ chuyện này, có biết Vương Bản Cố Vương Đô Đường chết thế nào không? Hắc hắc hắc...

Trong đại trường đột nhiên trở nên lạnh lẽo, Uy Linh Pháp Vương nhìn Tần Lâm thấy hần cười lạnh không ngừng, không nhận được rung mình, trong lòng thầm kêu trời một tiếng, không biết Tần trưởng quan đang nghĩ chuyện xấu gì.

Tần Lâm thu nụ cười lại, trầm giọng nói:

- Ngựa Thoát Thoát chứng minh bóng lưng người cỡi ngựa chạy trốn mà mọi người nhìn thấy trên thực tế chính là y. Vân tay trên hung khí chỉ có Thoát Thoát cùng Hải Mạn, nhà bạt Bả Hán Na Cát phòng thủ tương đối nghiêm mật, lại ở giữa đại quân, có võ sĩ tuần đêm qua lại tuần tra...

Nói tới chỗ này, Tần Lâm chợt dừng một chút, cau mày nghĩ tới điều gì, tiếp theo sau đó nói:

- Cho nên, ta cho là án phát ngay đêm đó bên trong nhà bạt cũng không tồn tại cao thủ võ lâm mà chúng ta suy đoán lúc nãy. Ngoại trừ Bả Hán Na Cát bị làm hại cũng chỉ còn lại ba người Đại Thành Bĩ Tề tự xưng ngũ say, Thoát Thoát cùng Hải Mạn, hung thủ ắt là một trong ba người bọn họ.

- Chẳng lẽ là Đại Thành Bĩ Tề mưu sát chồng, Thoát Thoát gánh tội thay mẫu thân?

Lục Viễn Chí gãi gãi đầu, lại nói:

- Không đúng, trên hung khí không có vân tay Đại Thành Bĩ Tề, chẳng lẽ... Chẳng lẽ là Hải Mạn?!

Lời vừa ra khỏi miệng, mọi người giật mình không nhỏ, mặc dù Hải Mạn cũng là một trong ba người xuất hiện ở hiện trường vụ án, nhưng mẫu người yếu ớt khiến cho người ta cảm thấy thương xót như vậy, cho dù là suy đoán Đại Thành Bĩ Tề giết chồng cũng dễ làm cho người ta tin tưởng hơn là nói Hải Mạn sát hại Bả Hán Na Cát.

Từ Văn Trường lắc đầu một cái, vuốt râu trầm ngâm nói:

- Lúc xảy ra vụ án không ít người qua vách vải nhìn thấy Hải Mạn ôm mền co rút dưới đất, Thoát Thoát vung dao chém chết Bả Hán Na Cát. Nếu như là Hải Mạn động thủ, nàng làm thế nào giả ra được cảnh tượng này? Rất nhiều người nói buổi tối hôm đó lúc ca múa kết thúc, Thoát Thoát vô cùng kỳ thị Hải Mạn, sau đó há có thể che chở cho nàng được?

- Con bà nó, nếu có thể động đại hình thì hay quá!

Lục mập không nhận được thóa mạ:

- Tên tiểu tử Thoát Thoát kia, còn có Hải Mạn, bắt lại nghiêm hình đánh khảo, xem bọn họ có khai hay không!

Đây đương nhiên là nói lẫy, muốn cho các bộ Mông Cổ tâm phục khẩu phục, không thể dùng khẩu hình ép cung.

Tần Lâm cười nói:

- Tên mập đệ đừng có gấp, Gia Cát Lượng Thất Cầm Mạnh Hoạch thu phục Vân Nam, chúng ta cũng có thể ba lần phá kỳ án bình định Tái Bắc. Án Đức Mã phu nhân là đầu tiên, nghiệm máu nhận thân coi như án thứ hai, cuối cùng là Bả Hán Na Cát ngộ hại. Có câu nói sự bất quá tam, ta thấy Hoàng Đài Cát sử xuất kế sách chó cùng cắn càn như vậy, xem ra y cũng đã đi tới bước đường cùng.

Lập tức phân công công việc ỗi người, Tam Nương Tử xưa nay uy vọng rất lớn, để nàng ra mặt chiêu đãi trấn an quý tộc Mông Cổ các bộ Ngạch Lễ Đồ, Minh An... phòng ngừa Hoàng Đài Cát nhân cơ hội phân hóa lôi kéo. Từ Văn Trường hiệp trợ Bất Thập Thất Lý không chế quân đội, đề phòng nghiêm ngặt đối với Hoàng Đài Cát. Tần Lâm cùng Lục Viễn Chí dẫn dắt đám thân binh Hiệu Uy, dưới sự phối hợp của Triết Biệt điều tra cả trong lẫn ngoài, giải quyết vụ án Bả Hán Na Cát bị hại.

Tình huống Đại Thành Bĩ Tề cùng Thoát Thoát, Tần Lâm đã tìm hiểu khá kỹ càng. Nhưng người thứ ba có mặt ở hiện trường vụ án, Hải Mạn, hẳn hiểu biết quá ít tình huống liên quan tới nàng, phần lớn người đều không để ý tới nữ tử bề ngoài yếu ớt này.

Triết Biệt tương đối rõ ràng lai lịch của nàng, suy nghĩ một chút liền nói cho Tần Lâm biết, Hải Mạn đến từ một tiểu bộ tộc phụ thuộc tên là Ưng Na Cổ, bộ tộc này thường là du cư ở mặt Tây Nam Quy Hóa thành trong phạm vi chừng một trăm dặm. Ba năm trước đây Hải Mạn được bộ tộc ấy hiến tặng cho Bả Hán Na Cát, lúc ấy mới mười sáu tuổi, cũng đã có dung mạo xinh đẹp vô cùng.

Nhưng Đại Thành Bĩ Tề rất có tâm kế, phái tất cả cô nương trẻ tuổi xinh đẹp đi nơi xa chăn dê, không cho phép các nàng xuất hiện ở trước mặt Bả Hán Na Cát. Đồng thời mấy vị thiếp thất cũng nghiêm phòng tử thủ, cho nên Hải Mạn thủy chung vẫn là một nữ tử chăn dê trên thảo nguyên áo quần lam lũ.

Thổ Mặc Đặc bộ có không ít tiểu tử trẻ tuổi thích nàng, xưng nàng là nữ tử chăn dê xinh đẹp nhất thảo nguyên, bất quá cuối cùng không đợi các tiểu tử hái đóa hoa tươi kiêu diễm này, Bả Hán Na Cát đã nhanh chân giành trước...

Tần Lâm suy nghĩ một chút, thấy tin tức tìm được không cho ra được kết luận gì có giá trị, lại hỏi:

- Như vậy Hải Mạn này có quan hệ gì với Thoát Thoát hay không?

- Không thể nào...

Triết Biệt có hơi không xác định gãi gãi đầu:

- Cho tới bây giờ không nghe nói hai người bọn họ biết nhau, thậm chí lúc Bả Hán Na Cát quát tháo Đại Thành Bĩ Tề vì Hải Mạn, Thoát Thoát còn tức giận phi thường...

Tần Lâm suy nghĩ một chút, khoe miệng chợt hơi nhếch lên, ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng, ngẫm nghĩ một chút lại hỏi:

- Thoát Thoát thì sao, có khi nào y rời khỏi mọi người đi ra ngoài một mình chẳng?

Triết Biệt không chút nghĩ ngợi nói:

- A Lực Ca nói cho ta biết, chiều nào Thoát Thoát cũng cỡi con Tảo Hồng mã của y chạy ra ngoài chừng hai canh giờ, tính y quật cường không cho người khác đi theo. Con ngựa kia lại chạy cực nhanh, cho nên không ai biết rốt cục y đi đâu, bất quá có người nhìn thấy y từ phía Bắc cỡi ngựa trở lại.

Điểm này có vẻ thú vị... Tần Lâm kêu mọi người:

- Đi!

- Đi đâu?

- Đồng cỏ nơi Hải Mạn chăn dê.

Thổ Mặc Đặc bộ có hàng trăm vạn trâu dê, nếu như nhiều gia súc như vậy tập trung lại, rất nhanh sẽ gặm sạch một mảng cỏ lớn trên thảo nguyên, nhất định phải phân tán ra thành vô số bầy nhỏ. Mỗi người hoạch định ra một đồng cỏ lớn tiến hành chăn nuôi trong đó, để cho các đồng cỏ được thay phiên nghỉ ngơi lấy sức.

Đồng cỏ mà Hải Mạn chăn nuôi nằm ở phía Bắc Quy Hóa thành, gần chân Âm Sơn, hoang vu hẻo lánh hơn những đồng cỏ khác, bình thời rất hiếm dấu chân người. Tần Lâm dẫn người khoái mã ra roi chạy gần một canh giờ mới đến, không khỏi bội phục Đại Thành Bĩ Tề đầy các vị cô nương xinh đẹp tới đây chăn dê, thủ đoạn thật sự là tàn nhẫn độc ác.

Hoàn cảnh tự nhiên khắc nghiệt trên thảo nguyên sinh ra pháp tắc mạnh được yếu thua, cá lớn nuốt cá bé. So với Trung Nguyên, lột bỏ lớp mặt nạ nhân nghĩa đạo đức xuống, hành sự trần trụi thẳng thắn hơn nhiều.

Đại Thành Bĩ Tề là mẫu thân tốt của Thoát Thoát, nhưng trong mắt các vị cô nương bị đầy đi này lại là một quái vật vô cùng đáng sợ.

- Chính là trước mặt!

Triết Biệt chỉ phòng xá và vòng trâu dê nơi xa, thỉnh linh không được tự nhiên, một tay đặt lên cán cung, một tay đặt vào ống đựng tên, vẫn ngồi trên lưng ngựa.

Tần Lâm cũng cảm thấy sự tình có biến, bởi vì gió Bắc thỉnh thoảng đưa mùi máu tanh vào mũi, hơn nữa càng tiến về phía Bắc, mùi máu tanh càng nồng đậm hơn.

Chẳng lẽ là giết người diệt khẩu? Trong lòng mọi người đều hiện lên linh cảm không lành.

- Nghiệt súc chó chạy, xem tên!

Triết Biệt quát to một tiếng, giương cung tròn như vầng trăng, tên bay ra như sao xẹt. Một đạo tiễn ảnh cực nhanh mang theo tiếng rít gió sắc bén bắn ra về phía bóng đen ngoài xa.

Chỉ nghe một tiếng ngao thảm thiết khiến cho người ta phải ê răng, bóng đen ngoài xa đã bị tên cắm chặt xuống đất. Mọi người định thần nhìn kỹ, thì ra là một con sói xám vạm vỡ, dài gần năm thước, trọng lượng trên dưới trăm cân. Bộ lông màu xám của nó bóng loáng, móng nhọn sắc bén, lại bị Triết Biệt bắn tên trúng vào bụng, bốn chân giãy dụa được vài cái đã tắt thở.

667. Chương 667: Ngựa Mất Vó Trước

Triết Biệt vô cùng vui vẻ, nhếch môi cười, dường như lời khen của Tần Lâm đối với y còn quý giá hơn một kim nguyên bảo.

Tần Lâm phá được vụ án Đức Mã phu nhân bị hại, Triết Biệt liền xem hấn như đại ân nhân của mình, chỉ kém hơn Đức Mã phu nhân. Sau khi trở về thảo nguyên báo tin, lại thay Tam Nương Tử hoàn thành nhiệm vụ vào kinh báo tang xin sắc phong, bèn cầu xin đầu nhập dưới trướng Tần Lâm. Tần Lâm cảm thấy thảo nguyên mệnh mông mới là đất dụng võ của Triết Biệt, bèn khuyên y ở lại phụ tá Tam Nương Tử và Bất Thập Thất Lý, Triết Biệt mới tuân lệnh mà đi, nhưng cuối cùng trong lòng vẫn coi Tần Lâm là chủ nhân.

Lần này Tần Lâm không khen còn đỡ, vừa khen một câu đã khiến cho Triết Biệt càng thêm cao hứng, tay trái cầm cung, tay phải lấp tên, ngón giữa, ngón áp út, ngón út lại thủ sẵn hai mũi tên khác, hai chân kẹp một cái vào bụng ngựa vọt lên trước hết.

Quả nhiên sau khi con sói đầu tiên bị bắn chết, bên trong chỗ ở của các mục đồng lại có mấy bóng đen xông ra. Những con sói dữ hung tàn xảo trá này lại biết cách đối phó với loài người, bốn con từ bốn hướng khác nhau bao vây Triết Biệt lại.

- Giải cho súc sinh, nạp mạng đi!

Triết Biệt rống giận, ba tiếng bật dây cung bằng bằng bằng vang lên, ba mũi liên châu tiễn giống như sao xẹt bay ra liên hoàn, tiếng ba con sói dữ kêu lên cơ hồ cùng lúc.

Thì ra y lấy tốc độ cực nhanh bắn ra mũi tên thứ nhất, sau đó hai mũi tên kẹp sẵn trong tay cũng trước sau móc vào dây cung bắn ra. Ba mũi liên hoàn bắn liền một mạch, nháy mắt giết chết ba con sói dữ.

Con sói thứ tư lại không bị tài bắn cung tinh diệu của Triết Biệt hù dọa. Có lẽ súc sinh này hiểu được chạy trốn trước mũi tên của con người là chịu chết, cho nên nó thừa dịp Triết Biệt bắn chết ba đồng bạn của mình chạy tới thật nhanh, chân sau giậm mạnh xuống đất tung mình bay lên, giương nanh múa vuốt chộp vào cổ Triết Biệt.

Lúc này lấy tên ra đã không còn kịp nữa, Triết Biệt rút loan đao Đại Hãn dày cộm nặng nề ra, chém về phía con sói.

Không có tiếng đao chém vào thịt, mà sau lưng y thành linh vang lên một tiếng nổ, con sói lập tức rơi xuống đất giống như mũi tên đã hết đà.

Tần Lâm thổi thổi khói xanh nơi họng súng, cắm Xế Điện Thương vào hông, cười nói:

- Nhìn Triết Biệt tướng quân giết sói hết sức thống khoái, bản quan cũng không nhịn được thử thương pháp một chút.

Triết Biệt khom lưng cảm tạ:

- Đa tạ trưởng quan! Con sói kia múa loạn nanh vuốt, Triết Biệt còn đang lo bị nó chộp mù mắt.

Mọi người súng lên cò, tên lấp vào cung, cẩn thận đi vào chỗ trú của mục đồng, tuy rằng không còn sói dữ xông ra, nhưng chuyện mà mọi người lo lắng cũng đã xảy ra.

Khắp nơi đâu đâu cũng là máu tanh, bên trong doanh địa diện tích không lớn thì thể nằm ngổn ngang la liệt. Lão nhân bị trường mâu đâm thủng, thanh niên bị chém đứt đầu, còn có thi thể trần trụi của nữ tử thanh niên, bên ngoài thân thể đầy vết bầm tím, có thể thấy được khi còn sống các nàng đã phải chịu nhiều bất hạnh.

Trâu dê vẫn còn sống khỏe mạnh, nhưng tất cả người chăn bọ chúng thấy đều mất mạng.

Cũng có không ít thi thể không trọn vẹn không hoàn chỉnh, còn trên đó dấu răng của bầy sói cắn xé. Nhưng tất cả mọi người đều rất rõ ràng, chắc chắn là sói không biết sử dụng trường mâu và loan đao, lại không biết lột xiêm áo của các nữ tử. Bất quá bọn chúng chỉ nghe mùi máu tanh nên chạy tới kiểm soát chút đỉnh, còn đầu sỏ tội ác này vẫn là con người.

Đúng vậy, đây rõ ràng là một trường giết chóc, chỗ ở của mục đồng chủ yếu là người già phụ nữ và trẻ con, đối mặt người tập kích có chuẩn bị mà đến, hoàn toàn không có chút năng lực phòng ngự nào.

Lục Viễn Chí cố nén lửa giận kiểm tra thi thể, căn cứ vào mức độ vằn đục của mắt, tình huống thi cương thi ban xuất hiện, cùng với kiểm tra mức độ tiêu hóa của nội dung dạ dày, đã có thể xác định bọn họ ngộ

hại vào khoảng thời gian chùng rạng sáng hôm nay, cũng chính là sau khi Bả Hán Na Cát bỏ mạng chùng một canh giờ.

- Đây là một cuộc tru diệt có tổ chức, có dự mưu!

Thanh âm của Tần Lâm toát ra tức giận hiem thấy, đáy mắt hần như bùng cháy một ngọn lửa tới từ địa ngục.

Bộ tộc trên thảo nguyên đánh giết lẫn nhau cũng không có gì là ly kỳ, nhưng Thổ Mặc Đặc bộ là bá chủ thảo nguyên, có hai mươi vạn đại quân dưới tay, các bộ tộc trung tiểu khác sợ còn không còn kịp, ai dám tới vượt râu hùm? Vì vậy thủ phạm chân chính phía sau màn giết hại mục đồng ở chỗ này đã lòi ra ánh sáng.

Triết Biệt cũng rất tức giận:

- Bả Hán Na Cát thật là ngu xuẩn, chỗ ở của mục đồng không phải quân đội phòng thủ sao? Như vậy ngay cả sói dữ cũng không đối phó được... Ta nhớ trước kia nơi này có một Bách Nhân đội kỵ binh tinh nhuệ trú đóng....

Tần Lâm nghe đến đó, nụ cười lại trở nên cổ quái, tựa hồ nghĩ tới điều gì.

- Tướng quân...

Thanh âm Triết Biệt đượm vẻ lo âu:

- Chúng ta nên mau rời khỏi nơi này, mùi máu tanh quá mức nồng đậm sẽ thu hút bầy sói tới. Mới vừa rồi đã có mấy con sói lẻ bầy bị chúng ta giết, ta lo lắng...

Đại thảo nguyên là thiên đường của dân du mục, cũng là thiên đường của sói dữ, dân du mục có câu ngạn ngữ 'Sói lẻ bầy giảo hoạt, Lang Vương hung ác, sói bầy khó địch nhất', ý nói năm ba con sói lẻ bầy bị đuổi ra khỏi bầy sói cùng sống với nhau là giảo hoạt nhất, Lang Vương thống soái bầy sói hung mãnh nhất, nhưng cũng không đáng sợ bằng cả bầy sói đông đúc.

Trên thảo nguyên có vô số bầy sói lớn có nhỏ có, nhỏ thì hơn trăm con, lớn thì hơn ngàn con sói dữ. Cả bầy đi tới nơi nào, nơi đó không còn lại thứ gì, cho dù là anh hùng vô địch cũng phải bị hàng trăm hàng ngàn con sói nuốt chửng.

Ngay thiết kỵ Mông Cổ xưng hãn dũng cũng phải lấy quy mô Bách Nhân đội thậm chí Thiên Nhân đội tiến hành vây săn, mới có thể giải trừ bầy sói uy hiếp.

Hiện tại mùi máu tanh trong chỗ ở của mục đồng đã hấp dẫn sói lẻ bầy tới, kế tiếp xuất hiện sẽ là bầy sói đáng sợ.

Tần Lâm nghe bầy sói có thể xuất hiện, cho dù là hần gan lớn cũng cảm thấy trong lòng sợ hãi, vội vàng kêu huynh đệ Hiệu Ủy đang tản ra bốn phía kiểm tra các loại dấu vết:

- Đi mau, bầy sói sắp tới rồi. Cho dù là có tìm ra dấu chân nơi này cũng bằng vô dụng, chỉ cần bầy sói kéo tới sẽ bị phá hủy hoàn toàn, không còn chứng cứ.

Mặc dù đám cầm y quan giáo đến từ Trung Nguyên, nhưng cũng đã nghe nói bầy sói trên thảo nguyên lợi hại, lập tức theo mệnh lệnh Tần Lâm cỡi ngựa, chuẩn bị chạy ra.

Duy chỉ có Lục Viễn Chí không biết chạy đi đâu, Tần Lâm bốc lửa:

- Tên mập, cút ra cho lão tử! Tầm thân thịt béo của đệ muốn ở lại làm mồi cho sói sao?

- Tần ca, Tần ca xem thử nơi này!

Thanh âm của Lục Viễn Chí từ một gian nhà bạt truyền ra.

Tần Lâm đi tới, đã nhìn thấy tên mập đang chống hông đứng quan sát một cây cột nằm ở trung tâm nhà bạt, ở vị trí cao chừng ba thước có dấu vết bị lợi khí cố ý cạo ra. Những dấu vết này vô cùng mới mẻ, thậm chí còn có vết máu mờ mờ trên đó.

Nói cách khác, sau khi người tập kích giết chết mọi người trong doanh địa, dùng đao dính máu cạo đi thứ gì đó trên cây cột.

- Rất tốt, tốt vô cùng!

Tần Lâm cao hứng vô cùng, lập tức thay đổi mệnh lệnh:

- Tất cả mọi người cùng tới lục soát gian nhà bạt này, phải nhanh!

Các Hiệu Ủy xuống ngựa lần nữa, lấy tốc độ nhanh nhất lục soát từng tấc trong nhà bạt, đào xuống ba thước đất.

Triết Biệt lo lắng đi qua đi lại, thỉnh thoảng nhìn về phương xa, mấy lần mở miệng muốn thúc giục Tần Lâm, nhưng thấy dáng vẻ chăm chú của hắn lại không nói.

Ngôi nhà bạt này không lớn, nhìn trang trí dường như là nữ tử ở, nhưng bày trí chỉnh tề ngăn nắp hơn nữ mục đồng bình thường rất nhiều. Dưới đất có trải đệm da dê, chiếu da trâu sạch sẽ như mới, bình trà bằng đồng bóng loáng...

- Có phát hiện!

Một tên Hiệu Ủy kêu lên, từ trong khe hở dưới đất bị đệm da dê che phủ, y phát hiện một chiếc nhẫn bạc khảm hồng bảo thạch to lớn mà dày nặng, không giống như vật mà nữ tử sử dụng.

Tần Lâm cầm chiếc nhẫn suy nghĩ, sau đó cười nói:

- Xem ra đây chính là đồ vật của vị khách thần bí kia vô tình làm thất lạc. Đối thủ của chúng ta cạo gọt câu chữ khắc trên cột, không ngờ rằng còn sót lại thứ này, e rằng ngay cả nữ chủ nhân của căn nhà này cũng không biết.

- May là đối thủ không phóng hỏa nơi này, nếu không chúng ta muốn tìm được đầu mối sẽ hết sức khó khăn.

Lục Viễn Chí lau mồ hôi trán.

Tần Lâm lắc đầu một cái:

- Không phải là bọn họ không muốn, là bọn họ không thể.

Nếu như phóng hỏa, cột khói sẽ bốc lên cao khiến cho ngoài mấy chục dặm cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Cho nên người tập kích muốn lợi dụng mùi máu tanh sau khi giết chết sạch sẽ người ở đây, ngại tạo cảnh tượng giống như bầy sói tập kích. Hiện tại đã xuất hiện sói lẻ bầy, bầy sói cũng sắp sửa tới, nếu như Tần Lâm tới chậm một chút có lẽ cũng chỉ có thể nhìn thấy một đồng hồ hỗn loạn nơi này.

- Đúng rồi, bầy sói!

Tần Lâm vừa kêu chúng Hiệu Ủy rút lui, vừa hỏi Triết Biệt thủy chung đợi ở trong sân, cỡi trên lưng ngựa nhìn ra xa theo dõi:

- Bây giờ chúng ta đi còn kịp không?

Nụ cười của Triết Biệt có vẻ khổ sở:

- Có lẽ kịp, nhưng phải nhanh...

Nơi xa phía Bắc, cuối đường chân trời dần dần xuất hiện những đám xám rất nhỏ. Mặt Đông, mặt Tây cũng có rất nhiều, từ từ hình thành thể bao vây ba mặt.

Bầy sói đã tới!

- Con bà nó!

Tần Lâm mắng to một tiếng, chạy ra sân phi thân lên ngựa:

- Các huynh đệ chạy mau, kẻ nào chậm chân sẽ làm mồi cho sói, đến lúc đó cũng không cho phép bắt cứ ai xoay người lại cứu, nếu như lão tử rơi lại cũng vậy!

Đó là dĩ nhiên, người nào chậm một bước cũng chỉ có thể bỏ lại, nếu không sẽ phải liên lụy toàn bộ nhân mã đều dâng mạng.

Thân thủ đám Cẩm Y Hiệu Ủy vô cùng bén nhạy, ai nấy nhảy lên lưng ngựa thật nhanh. Ngay cả Lục mập nghe nói chậm chân sẽ làm mồi cho sói cũng lặn ra thật nhanh như quả cầu da, lặn lên trên lưng ngựa.

Giá! Tần Lâm hét to một tiếng, roi ngựa quất mạnh vào mông Đạp Tuyết Ô Chuy. Đường như danh mã này cũng biết được nguy hiểm sắp đến, lập tức hí dài tung cao bốn vó, tốc độ nhanh vô cùng, giống như một cơn lốc màu đen thổi qua thảo nguyên.

Chúng Hiệu Ủy theo sát phía sau, Triết Biệt cũng rút sẵn ba mũi tên kẹp trong kẽ tay, vô cùng cảnh giác bảo vệ sau lưng Tần Lâm. Y chuẩn bị một khi có sói dữ cản đường sẽ bắn ra ba mũi liên châu tiễn, mở đường cho Tần trưởng quan.

Mới đầu còn cảm thấy bầy sói rất xa, bọn họ mới từ chỗ ở của mục đồng đi ra ngoài đã thấy chúng gần hơn không ít. Chỉ thấy ba mặt Đông, Bắc, Tây đều có từng đám sói rất đông chạy như điên về phía này, đám súc sinh này há to miệng lộ ra răng nhọn hoắt, miệng nhỏ nước dãi ròng ròng, mắt đỏ ngầu như máu, trông vô cùng ghê rợn.

Dù là Triết Biệt từng thấy qua sói bầy thật nhiều, lúc này cũng cảm thấy sợ hết hồn hết vía, nơi này e rằng có tới hơn ngàn con.

Lúc đang là mùa Thu, hầy bầy sói phải chuẩn bị ủa Đông sắp tới, chỗ ở của mục đồng kia nồng đậm mùi máu tanh, đã dẫn dụ mấy bầy sói lớn ở gần đó kéo tới.

Tần Lâm trầm mắng trong lòng, mình và mấy chục tên Hiệu Ủy huynh đệ thủ hạ này không đủ để nhét kê rằng một đám sói đông như vậy. Đám sói này quả là ngu xuẩn, vì sao không kéo tới bầy trâu dê ở gần đó, lại đuổi theo lão tử?

Có lẽ là thấy đám người sống bọn họ, cho nên bầy sói đuổi sát không tha.

Ồi chào! Đột nhiên Lục Viễn Chí kêu to một tiếng, con ngựa đang cỡi chột quỵ vó trước xuống, quăng y từ trên lưng ngựa xuống đất.

Lục Viễn Chí cỡi một con Hoàng Phiếu mã, trong lúc chạy vội vàng vó ngựa đạp trúng một tảng đá, nhất thời sút móng vó trước, chân trước bị gãy, kêu đau quỵ xuống, Lục mập trên lưng ngựa nhất thời lặn xuống đất.

Lục Viễn Chí một thân thịt béo, té xuống ngược lại cũng không bị thương nặng, sưng mặt sưng mũi bò dậy, lớn tiếng kêu lên:

- Tần ca đi mau, đừng lo cho đệ!

Bầy sói ba mặt hợp vây, còn chưa lỗ hổng phía Nam rộng trên dưới năm mươi trượng. Mà con sói xông tới gần nhất chỉ còn cách Lục mập chưa tới mười trượng.

Lúc này người nào xoay người lại, chỉ có thể phụng bồi táng thân trong bụng sói.

Lục Viễn Chí rút Tú Xuân đao ra, thịt béo trên mặt run lên, cũng không quay đầu lại, nhìn chăm chăm bầy sói càng ngày càng gần, gần giọng quát to:

- Tần ca, huynh đệ đi theo huynh làm tới cấm y Phó Thiên Hộ, không sống uống đời này. Xin hãy chăm sóc cho phụ mẫu và Trương Tiểu Hoa (nữ binh Giáp) giúp đệ!

Một con sói dữ xông lên phía trước nhất đã há miệng thật to cắn tới miếng thịt béo Lục Viễn Chí, thậm chí có thể nhìn rõ vẻ tham lam hung ác trong đôi mắt đỏ ngầu của nó.

- Hừ, ngươi đừng tưởng bở!

Một tiếng quát ngắn vang lên, Lục Viễn Chí chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bỗng, đã bay lên như đàn vên giá vũ, miệng con sói kia chỉ còn cách bụng y có chừng nửa thước.

Rắc một tiếng, miệng sói cắn lại thật mạnh, nhưng không cắn trúng thịt người ngon béo, ngược lại dùng sức quá mạnh gãy hai cái nanh sói.

Ủa, bữa ăn tối hôm nay đâu? Súc sinh kia còn đang kỳ quái, đã nhìn thấy một vật đen ngòm chĩa vào đầu mình, ánh lửa lóe lên.

Pằng một tiếng, đầu con sói bị đạn chì bắn ở cự ly gần khiến cho nổ tung.

Lục Viễn Chí đã ngồi lên lưng ngựa, y nhìn thấy rõ ràng là Tần Lâm cỡi Đạp Tuyết Ô Chuy nhanh chóng quay về, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc tay trái nhắc y sang lưng ngựa mình, tay phải bắn một phát chết tươi con sói.

Tần Lâm ghì mạnh dây cương, Đạp Tuyết Ô Chuy hí dài xông chéo sang bên hai bước thay đổi phương hướng. Cùng lúc đó ba con sói dữ đã áp tới gần, há ra miệng rộng nhắm vào chân ngựa mà cắn.

Một khi chân ngựa bị cắn, Đạp Tuyết Ô Chuy mất đi năng lực chạy, hai người một ngựa này nhất định phải chết.

Chợt tiếng bật dây cung bằng bằng vang lên liên tiếp, ba mũi tên nhanh như điện chớp bắn tới. Quả thật là trăm phát không sai, mũi nào cũng bắn trúng vào miệng sói, đâm thấu tới nội tạng của chúng.

668. Chương 668: Thoát Hiểm Nơi Miệng Sói

Cùng lúc đó tiếng súng vang lên đùng đùng như một tràng tiếng pháo, chừng hai mươi con sói dữ đang chạy tới lập tức ngã xuống, miệng phun máu tươi, trên người xuất hiện mấy vết thương đổ máu.

Đột nhiên vang lên tiếng súng làm cho bầy sói trở nên hơi chậm lại, Tần Lâm nhân cơ hội quay đầu ngựa lại. Cũng may nhờ Đạp Tuyết Ô Chuy thần tốc phi phàm, chở hai người vẫn cực kỳ linh hoạt xoay người lại, lúc này mới chỉnh được phương hướng chạy trở về.

Không ngờ một con sói dữ trúng thương chưa chết lại nhảy lên, hung hăng xông tới, nhe hàm răng sáng chói vô tới.

Hồngбет, thân thể Lục Viễn Chí béo mập xoay người lại không kịp, trong tay Tần Lâm chỉ còn khẩu Xế Điện Thương đã bắn mà chưa kịp nạp đạn. Dưới tình thế cấp bách hắn đang định ném Xế Điện Thương vào sói kia, đột nhiên Đạp Tuyết Ô Chuy bước chéo một bước nhỏ, vừa đủ né tránh cái vô của con sói. Đồng thời chân sau bên trái của nó hất lên, phịch một cái như pháo nổ đá vỡ đầu con sói, khiến cho nó chết ngay tại chỗ.

Cổ đại danh tướng có hảo mã, thường thường sức chiến đấu có thể tăng lên gấp bội, lần này Tần Lâm coi như là kiến thức. Đổi thành ngựa khác ở khoảng cách bầy sói gần như vậy, chỉ sợ bị dọa sợ đến gần cốt tể đại, chạy không nổi nữa. Thốt Đạp Tuyết Ô Chuy này trước kia là của Ngụy Quốc Công Từ gia, không chỉ có là thiên lý lương câu, còn trải qua huấn luyện chiến trận nghiêm khắc, có thể đại hiển thân thủ trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, đá một cước vỡ đầu sói.

Tần Lâm mừng rỡ, giật mạnh dây cương, Đạp Tuyết Ô Chuy vô cùng thông linh, tung mạnh bốn vó chạy về phía lỗ hồng vòng vây bầy sói chưa kịp khép lại.

Chúng Cẩm Y Hiệu Úy rối rít giục ngựa đuổi theo, lúc này muốn nạp đạn đã không còn kịp nữa, ai nấy nắm Tú Xuân đao sáng loáng trong tay tiền hô hậu ủng, đua nhau ùa về phía Nam.

Nhưng lỗ hồng vốn rộng mấy chục trượng lúc trước, bởi vì bọn họ quay lại cứu Lục Viễn Chí và Tần Lâm, lúc này đã gần như khép lại.

Giết! Các huynh đệ Hiệu Úy đồ ngẫu đôi mắt, Tần tướng quân liều mạng xoay người lại cứu Lục Viễn Chí, coi như đã bán mạng cho hắn, cho dù là phải liều mạng mở đường máu, cũng bảo vệ Tần tướng quan xông ra.

Trong lòng Tần Lâm cũng nóng nảy vạn phần, cho dù là hắn mưu trí bách biến, đôi mắt sói dữ không thông nhân tính cũng không có biện pháp thi triển. Chẳng lẽ đi nói với Lang Vương, bản Khâm Sai đại thần gia tài vạn quán lại là bạn tốt của Tam Nương Tử, lúc này tha ta một mạng, tương lai sẽ tặng cho người thật nhiều trâu dê tạn tình hưởng dụng?

Trong lúc vô tình sờ bên hông thấy có một bọc nhỏ, nhất thời có chủ ý, Tần Lâm cắn răng một cái, con bà nó, ngựa chết thành ngựa sống, lão tử phải thử thời vận một chút.

Bầy sói đang muốn khép lại vòng vây ở hướng chính Nam, trên gò đất hơi ột chút có một con sói xám lớn trông vô cùng vạm vỡ mạnh khỏe, đang rống liên tiếp về phía này. Đường như nó đang chỉ huy bầy đàn hợp vây, ăn thịt hết thảy con người đáng ghét.

Theo bầy sói càng ngày càng khép lại, lỗ hổng vòng vây càng ngày càng nhỏ, thậm chí sắp sửa hoàn toàn biến mất. Mấy chục người ngựa tạo thành một đội ngũ nhỏ nhỏ, mắt thấy sắp sửa chìm trong biển sói.

A... Các Hiệu Úy phát ra tiếng hét từ tận đáy lòng, gươm đao chém chết sói dữ cản đường, mà sói cũng không cam yếu thế vừa gầm rống vừa không ngừng xông lên.

Thời khắc mấu chốt, Tần Lâm đưa tay giơ lên không, chỉ trong thoáng chốc khói xanh âm u bay lên, hình thành một luồng thanh quang lấp lóe giữa không trung.

Đây là vật gì? Thế công bầy sói lập tức trở nên dừng lại, tất cả sói đều bị luồng thanh quang lấp lóe không ngừng kia hấp dẫn lực chú ý, có con còn co rút không chịu tiến lên.

Lang Vương trên gò đất cũng lấy làm nghi hoặc, đám người trước mắt rõ ràng là ra ngoài dự liệu của người ta, không, là ra ngoài dự liệu của sói. Loại vũ khí bắn ra pằng pằng vang dội kia nháy mắt làm cho hơn hai mươi thủ hạ đặc lực của nó lăn đùng ra chết, lần này lại là một luồng thanh quang, còn có điều gì cổ quái nữa?

Bầy sói sợ hết hồn, người cũng không dừng lại. Tần Lâm mang theo Lục mập, Đạp Tuyết Ô Chuy xông nhanh về phía trước, đá bay hai con sói dữ cản đường, xông ra từ lỗ hổng mới bắt đầu khép lại.

Lỗ hổng mới bắt đầu khép lại, chỉ có mấy con sói mà thôi, mấy chục người ngựa ào ào xông qua nơi này, trong phút chốc đột phá vòng vây bầy sói.

Tuy rằng chỉ có mấy con sói cản đường, nhưng chỉ cần bọn họ bị giữ chân lại vài giây, bầy sói đông đúc còn lại kịp thời xông tới, coi như vạn kiếp bất phục.

May nhờ ít ngày trước Tần Lâm vì giúp Uy Linh Pháp Vương giả thần giả quỷ, pha trộn một ít diêm tiêu và phosphor, chưa dùng tới tiện tay mang theo bên mình, vào lúc này đã phát huy tác dụng. Bầy sói nhìn thấy tỏ ra kinh ngạc chững lại, tranh thủ ọi người ít thời gian quý giá xông ra vòng vây.

Bầy sói gào thét liên hồi, tiếp tục đuổi theo sau bọn họ. Nhưng sức bền của sói vẫn không thể bằng tuần mã, Tần Lâm dẫn mọi người chạy về phía Nam thêm mấy dặm, khoảng cách với bầy sói đã được kéo ra càng ngày càng xa.

Lang Vương ré dài một tiếng, bầy sói có vẻ không cam lòng đưa mắt nhìn bọn Tần Lâm chạy xa, sau đó như nước thủy triều thoái lui, chạy về chỗ nhốt trâu dê nơi ở của mục đồng trước đó, đúng là một bữa tiệc thịnh soạn của chúng trước mùa Đông.

Chạy về phía Nam chừng mấy chục dặm, gặp phải hai Thiên Nhân đội Tam Nương Tử phái ra tiếp ứng, chúng quan giáo mới nhất tề thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này ai nấy như vừa dỡ bỏ gánh nặng trong lòng, cho dù là hán tử cứng rắn như sắt thép cũng không chịu đựng được nữa, tất cả xuống ngựa ngã ngồi dưới đất thở hồng hộc.

- Lục mập, đệ nên giảm cân!

Tần Lâm tung chân nhảy xuống ngựa, tháo túi nước xuống uống ừng ực mấy ngụm to:

- Bụng đệ thật to, đầy mỡ, chạm vào lưng thật là ghê tởm.

Mọi người nghe vậy phì cười một tiếng, Lục Viễn Chí cùng Tần Lâm ngồi chung một con ngựa, bụng tên này to như vậy chắc chắn là chạm vào ngang lưng Tần Lâm.

Lục Viễn Chí cũng không cười, chuyện này tử lý đào sinh, trong lòng vô cùng cảm kích, thịt béo trên mặt run rẩy từng hồi, hai hàng lệ chảy dài xuống:

- Tân ca, huynh... Huynh nói ai không theo kịp đội ngũ sẽ bị bỏ lại, mọi người sẽ không cứu, vì sao huynh trở lại?

- Ta nói rồi sao?

Tần Lâm nhớ lại một hồi, sau đó nhếch môi cười cười:

- Đó là hù dọa các người chơi.

Ha ha ha... Tần Lâm cười lớn, dáng vẻ trò đùa ác đã diễn ra như ý mình. Hắn bỏ Lục Viễn Chí lại đó, đi căn dặn hai tên Thiên Hộ Mông Cổ cầm binh, bảo bọn họ nhắc nhở chư bộ tạm thời không nên đi tới chỗ ở của mục đồng dưới chân Âm Sơn kia. Trước mắt phải tận dụng hết binh lực đối phó Hoàng Đài Cát, chờ đại cục đã định sẽ phái đại quân đi tới đó sẵn sàng chờ đợi.

Các vị huynh đệ quan giáo như Lục Viễn Chí, Triết Biệt lại không cười nổi, ai nấy nhìn theo bóng của Tần Lâm, khóe mắt rưng rưng lệ.

669. Chương 669: Mắc Câu

- Tần ca ca... Ôi, bão cát lớn quá, cát bay cả vào mắt...

Lục mập đưa tay giụi giụi mắt, lúc buông tay xuống, cặp mắt y đã trở nên đỏ hoe.

Đương nhiên các huynh đệ quan giáo biết, đôi mắt Lục Phó Thiên Hộ không phải là bị cát bay vào.

Nơi này cách Quy Hóa thành đã không xa, nghỉ ngơi một hồi bèn đi trở về, qua thời gian tàn hai nén nhang, Tần Lâm bèn đi tìm A Lục Ca.

- Ta muốn biết chiếc nhẫn này là vật của ai.

Tần Lâm lấy ra chiếc nhẫn khảm bảo thạch tìm được nơi chỗ ở của mục đồng.

Con người A Lục Ca lập tức phóng đại, nhận lấy chiếc nhẫn, đôi môi giật giật tỏ vẻ do dự.

Quả nhiên có hy vọng! Ánh mắt Tần Lâm sáng lên, chậm rãi nói:

- Nếu như người không muốn Đại Thành Bĩ Tề và Thoát Thoát phải chịu hàm oan, tốt nhất hãy nói thật với bản quan, người phải biết bản quan đứng về phe các người.

A Lục Ca không do dự nữa, nói thật cho Tần Lâm biết:

- Đây là chiếc nhẫn của Thoát Thoát, y thường đeo trên tay, ước chừng hai tháng trước y đã không đeo nữa, nói không biết đã rơi ở nơi nào. Tần tướng quân, ngài tìm được nó ở đâu vậy?

Sớm biết như vậy... Tần Lâm thở ra một hơi thật dài:

- Vì tìm vật này mà suýt chút nữa lão tử làm mồi cho sói. Không nói nữa, lão tử còn có chuyện quan trọng phải làm.

- Đây, đây...

A Lục Ca còn muốn hỏi, Tần Lâm đã xoay người ra khỏi trướng.

Chuyện cho tới bây giờ đã dần dần đến gần chân tướng, Thoát Thoát có liên lạc với Hải Mạn, mỗi ngày y đi ra ngoài hai canh giờ, phần lớn thời gian đi trên đường từ Quy Hóa thành tới chỗ ở của mục đồng kia. Chiếc nhẫn của y đánh rơi ở nhà bạt của nữ mục đồng, mà trên cột gỗ bị cạo gọt kia tám chín phần mười là có khắc tên của hai người, có lẽ còn có vịnh kết đồng tâm gì đó...

Rất mỉa mai là rất có thể chuyện này từ đầu đến cuối là một cái bẫy dành cho Thoát Thoát đáng thương, vì vậy phải trả một giá đắt.

Vấn đề nan giải duy nhất chính là, rốt cục Hải Mạn làm thế nào mà được như vậy, phía sau nàng ẩn giấu bí mật gì? E rằng phải đi tìm câu trả lời ở bộ tộc mà nàng xuất thân.

Việc này không nên chậm trễ, phải tranh trước Hoàng Đài Cát mới được!

- Con bà nó, phía Nam có còn sói hay không?

Thốt Hoàng Phiêu mã trước đây của Lục mập đã bị sói ăn thịt, đổi một thốt Tuyết Thanh mã, nghe nói lại phải lên đường, trong lòng y vẫn còn sợ hãi.

Triết Biệt cổ nhin cười:

- Bầy sói thường hoạt động ở địa phương gần Âm Sơn, đi về phía Tây Nam Quy Hóa thành sẽ không có sói bầy, nhiều nhất chỉ có mấy con sói lẻ bầy.

- Vậy thì tốt.

Lục Viễn Chí lau mồ hôi trán, đột nhiên nhìn trang phục trên người mấy tên Hiệu Úy, kinh ngạc há hốc miệng ra:

- Ủa, bọn họ... Bọn họ cũng đi sao?

Tần Lâm cười cười:

- Dĩ nhiên.

Không biết tại sao chuyến này Tần Lâm cũng chỉ dẫn theo hơn ba mươi huynh đệ Hiệu Úy, dĩ nhiên hết thấy đều thay ngựa mới. Hắn cũng để Đạp Tuyết Ô Chuy ở lại trong doanh, đổi cỡi Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử. Dù sao ngựa cũng là động vật bằng xương bằng thịt, chở hai người chạy xa như vậy, trạng thái hẳn phải có điều suy giảm.

Các Hiệu Úy thấy vậy đều cười, Từ Đại tiểu thư tốt thật, có hai thớt bảo mã cũng đưa hết cho trượng phu mang ra ngoài, có rất nhiều lúc một thớt bảo mã có thể cứu mạng người.

Mọi người lại lên lưng ngựa, chạy nhanh về phía Nam Quy Hóa thành.

Trong doanh của Hoàng Đài Cát, Cổ Nhĩ Cách Đài Cát nhìn theo bóng bọn Tần Lâm đi xa, hung hăng nói:

- Đáng tiếc, vì sao bầy sói không ăn thịt bọn chúng?

Khoát Nhĩ Chích có vẻ hơi lo lắng:

- Sẽ không bị bọn chúng phát hiện gì chứ?

- Yên tâm, kín kẽ như áo trời.

Khoé môi Thôi Hiến Sách nhếch lên lộ vẻ đắc ý:

- Người sống không chừa một móng, bây giờ đã vào bụng sói hết, ngay cả chữ khắc trên cột cũng đã bị chúng ta cạo sạch. Hiện tại ở đó đã trở thành hang sói, cho dù là Tần Lâm có bản lãnh thông thiên, cũng chỉ có thể tìm được hài cốt cùng mấy đồng phân sói.

- Thiện tai thiện tai!

Uy Đức Pháp Vương nghe Thôi Hiến Sách nói chuyện giết người diệt khẩu, bèn tuyên một tiếng Phật hiệu. Mọi người đang muốn cười lão cổ hủ, ai ngờ lão chỉ một cái về phía bóng lưng Tần Lâm xa xa:

- Sao không nhân cơ hội giải quyết cho dứt khoát, lão tăng nguyện ra sức vì Đài Cát Đại nhân.

Trời ơi... mọi người nhất tề sững sờ ngây dại, cần phải biết hai giáo Hoàng Bạch Tây Tạng hở ra là lột da người làm giấy, lấy máu người làm mực, sao chép kinh văn. Lại lấy xương sọ người làm pháp khí, cực kỳ hung ác đầm máu. Hai giáo Hoàng Bạch đấu đá với nhau cũng là chuyện hết sức đầm máu tàn nhẫn, lão lừa trọc Uy Đức Pháp Vương này cũng không phải là loại người hiền lành gì.

Hoàng Đài Cát cười gần liên tiếp:

- Đa tạ thịnh tình của Pháp Vương, bất quá bản Đài Cát đã có an bài, chẳng những mấy trăm người Ưông Na Cổ bộ phải bị diệt khẩu, cho dù là tên họ Tần cũng không về được. Sói dữ không lấy đi tính mạng hắn, cung tên và đao kiếm sẽ bắt hắn phải im lặng vĩnh viễn.

- A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai!

Uy Đức Pháp Vương lại tuyên Phật hiệu, thanh âm có vẻ hết sức vui mừng.

Thôi Hiến Sách cũng cười:

- Sợ rằng Pháp Vương không nên ra ngoài thì hơn, họ Tần kia quỷ kế đa đoan, không thể không đề phòng.
Uy Đức Pháp Vương hậm hực im lặng, không mấy tin tưởng.

Bọn họ không biết sau khi Tần Lâm đi ra ngoài hai mươi dặm chợt quay lại, giơ viễn vọng kính làm từ các thấu kính của Tây Dương lên quan sát một hồi, sau đó thất vọng nói:

- Uy Đức Pháp Vương không đuổi theo, ôi, thật làm cho bản quan thất vọng, Bì Lai Quan, người đi thông báo hai Thiên Nhân đội của Tam Nương Tử, bảo bọn họ trở về đi thôi.

Uy Đức Pháp Vương muốn diệt trừ Tần Lâm, làm sao Tần trưởng quan không muốn làm thịt con lừa trọc này? Tam Nương Tử phái hai Thiên Nhân đội ra tiếp ứng bọn họ rốt cục không trở về Quy Hóa thành, mà đánh một vòng tới mặt Tây Nam. Nếu như Uy Đức Pháp Vương dám ra đây, hai ngàn thiết kỵ chỉ cần bắn tên cũng đủ làm cho lão lừa trọc như đèn cạn dầu. Cho dù là lão có thần công cái thế, làm sao chống nổi thiên quân vạn mã?

Uy Đức Pháp Vương không ra, Tần Lâm cũng không thất vọng, để cho hai Thiên Nhân đội trở về là được.

Trong doanh trường Hoàng Đài Cát ở phía Nam Quy Hóa thành, thấy hai ngàn thiết kỵ từ hướng Tây Nam đi vòng trở về, sắc mặt Uy Đức Pháp Vương trở nên hết sức khó coi.

- Ha ha, quả thật là kế dụ địch của tên họ Tần, chỉ tiếc bị Thôi mỗ đoán được.

Thôi Hiến Sách bật cười ha hả, nghe thám tử hồi báo vô cùng hăng hái chỉ về phương hướng Tần Lâm vừa đi nói:

- Bây giờ tên họ Tần chỉ có mấy chục binh mã hộ thân, Thôi mỗ lại an bài tương kế tựu kế, hẳn chết chắc rồi!

Hoàng Đài Cát tặc lưỡi khen ngợi:

- Thôi tiên sinh diệu kế vô song, thật sự là quốc sĩ của bản Đài Cát!

Một tên Đài Cát Mông Cổ đầy dã tâm và một tên Hán gian đồng thời phát ra tiếng cười âm hiểm.

Quả thật Tần Lâm chỉ dẫn dắt mấy chục kỵ binh đi về phía Tây Nam, song song với dòng chảy của Hắc Hà nhưng chệch về phía Bắc một chút. Chạy ước chừng hơn một canh giờ, thấy sắc trời bắt đầu tối, Triết Biệt ghìm ngựa dừng lại.

- Đây là địa phương trú ngụ của Ưông Na Cổ bộ.

Triết Biệt quan sát hồ trên mặt đất, là lỗ chôn cột dựng nhà bạt, còn có rất nhiều bếp đào và dấu bánh xe để lại.

Gãi gãi đầu, Triết Biệt do dự nói:

- Kỳ quái thật, bọn họ vượt qua Sa Hà Tử rồi sao... A, ta nhớ ra rồi, bọn họ có một chỗ trú chân có rất ít người biết, là một khu đất trũng ở phía Tây sông hơn hai mươi dặm.

Dân tộc du mục tìm nơi có cỏ có nước mà sống, Ưông Na Cổ bộ có tới mấy chỗ trú như vậy.

Giống như đại đa số sông trên thảo nguyên, nước Sa Hà Tử rất cạn, chỉ ngập tới nửa chân ngựa. Tần Lâm không phí bao nhiêu sức lực đã vượt qua sông, dựa theo Triết Biệt chỉ điểm chạy về phía chỗ khu đất trũng kia.

Đi thêm hơn mười dặm nữa, sắc trời hoàn toàn tối, nhờ có ánh trăng mờ mờ, mọi người chạy lên một gò đất nhỏ, trước mắt chợt xuất hiện ánh lửa le lói.

Triết Biệt phát ra một tiếng hoan hô:

- Chính là chỗ này, Ưông Na Cổ bộ ở phía trước

Chúng Hiệu Úy giục ngựa chạy tới, trong lòng nơm nớp lo âu, chỉ sợ cảnh tượng nơi này cũng giống như chỗ ở của mục đồng dưới chân Âm Sơn, khắp nơi là máu tươi và thi thể không trọn vẹn không hoàn toàn, toàn bộ doanh địa không tìm được một người sống.

Lần này vận may Tần Lâm không tệ, còn cách doanh địa đối phương còn có hai ba dặm đường đã có mấy chục kỵ võ sĩ Mông Cổ giương cung lắp tên ra đón, dùng tiếng Mông Cổ hỏi:

- Khách phương xa tới, là bằng hữu thì xin thông báo tên, là người lạ mời bỏ vũ khí xuống!

Triết Biệt bật cười ha hả:

- Hợp Hãn, Uông Na Cổ bộ người thật là tự đại, ngay cả Triết Biệt ta cũng phải để cung tên xuống sao?

- Thì ra là Thần Tiên Thủ tôn kính, anh hùng xạ điêu Triết Biệt.

Đám người đối diện cầm tên trở lại vào ống tên, đeo cung sừng dê trở lại trên lưng, Hợp Hãn cầm đầu cười nói:

- Không biết là ngọn gió nào thổi Triết Biệt huynh đệ tới đây, còn mang đến khách nhân tôn quý?

Không cần phải nói, Hợp Hãn đã sớm chú ý tới khác biệt rõ ràng giữa bọn Tần Lâm với võ sĩ Mông Cổ. Nếu là bộ tộc khác chỉ sợ sớm đã nhận ra đây là Khâm Sai đại thần triều đình, nhưng Uông Na Cổ bộ vô cùng nhỏ yếu, không hề có ý tham gia tranh chấp giữa các bộ tộc tàn khốc mà phức tạp trên thảo nguyên. Bên Quy Hóa thành nổi lên sóng gió, bọn họ chạy về phía Tây hơn hai mươi dặm tránh né, hiện tại đã cách Quy Hóa thành có tới một trăm năm mươi dặm.

Triết Biệt vội giới thiệu hai bên, Hợp Hãn này chính là thủ lĩnh Uông Na Cổ bộ, là chỗ quen biết cũ của y.

Nghe nói Tần Lâm chính là Khâm Sai đại thần, Hợp Hãn ngược lại rất lấy làm kinh hãi:

- Đại Minh Khâm Sai Tần tướng quân? Thật là lợi hại, trong vạn quân một súng lấy tính mạng sứ giả giám quân, sau đó cho bốn đường đại quân ra quan quét ngang Mạc Nam, thật lợi hại. Ta tưởng rằng là một nhân vật ba đầu sáu tay mặt xanh nanh vàng, không ngờ rằng bề ngoài anh tuấn như vậy, ha ha!

Tần Lâm được y khen vô cùng xấu hổ, mặc dù hẳn không phải là công tử anh tuấn tuyệt thế gì, nhưng so với những võ sĩ Mông Cổ thô to đầy thịt này, quả thật vẫn còn đẹp trai hơn một chút.

- Hợp Hãn lão huynh nói tiếng Hán rất tốt.

Tần Lâm suy nghĩ mới vừa gặp mặt cũng không biết đối phương có sở trường gì, không thể làm gì khác hơn là khen y một câu như vậy.

Hợp Hãn vô cùng cao hứng:

- Yêm Đáp Hãn phong cống, mở ra chợ vùng biên giới, chỉ cần tới chợ mua bán vậy phải học tiếng Hán. Chợ biên giới đã mở ra mười năm, trên thảo nguyên ai mà không muốn học thêm chút tiếng Hán?

Suy nghĩ một chút cũng phải, trên thảo nguyên không có khả năng sản xuất nôi sắt, vải vóc, trà, đồ sứ... các bộ chỉ có giao dịch với Trung Nguyên mới có thể phú cường. Mười năm mở ra chợ biên giới, trong các bộ Mông Cổ nếu ai nói được tiếng Hán, địa vị trong tộc ắt sẽ lên cao.

Vừa hàn huyên vừa tiến về phía doanh địa, Tần Lâm đang chuẩn bị hỏi y chuyện của Hải Mạn, thình lình ngoài xa vang lên tiếng chuông như âm âm, không biết bao nhiêu binh mã đang kéo về phía này.

- Có chuyện gì vậy...

Hợp Hãn vận phần kinh ngạc, ngơ ngác hỏi:

- Đây là quân đội của Khâm Sai Đại nhân sao?

Tần Lâm lắc đầu một cái:

- Chỉ sợ không phải quân đội của ta, mà là muốn tới diệt khẩu bộ tộc các người.

- Hơn phân nửa là các người dời chỗ ở, bọn họ không biết được địa phương, vào lúc này mới tìm được...

Triết Biệt bổ sung, kể lại sơ lược mọi chuyện một lần.

Sự thật có hơi khác với suy đoán của Triết Biệt, mượn ánh trăng sáng tỏ chiếu rọi, đốt đèn đuốc lên, Đại tướng Khoát Nhĩ Chích dưới quyền Hoàng Đài Cát dẫn dắt cả Thiên Nhân đội tinh nhuệ đang kéo về phía này, y đang nở một nụ cười đắc ý:

- Các huynh đệ gia tăng tốc độ! Ha ha, Thôi tiên sinh quả nhiên trí kế vô song, họ Tần thật sự tới Uông Na Cổ bộ điều tra, vừa hay chúng ta nhân cơ hội này một lưới bắt hết bọn họ.

Trước đó bọn họ đã làm công việc chuẩn bị hết sức tường tận chu đáo, tra rõ toàn bộ quân đội Tam Nương Tử đều ở trong doanh không có đi ra ngoài. Lại biết quân Minh sẽ tuyệt không xâm nhập tới trọng địa thảo nguyên, nên mới phái ra quân đội, bảo đảm vạn vô nhất thất cùng nhau diệt trừ Khâm Sai triều đình Tần Lâm và cả Uông Na Cổ bộ.

Như vậy thần không biết quỷ không hay, cho dù là triều đình trách tội xuống, chỉ sợ trên thảo nguyên đại cục đã định. Hơn nữa còn có chuyện bầy sói che chở, cứ đổ hết là do bầy sói ăn thịt hết đám người Khâm Sai, còn ai có thể đi kiểm tra phân sói xem có phải là thịt Tần Lâm không?

Nghĩ đến những chuyện này, Khoát Nhĩ Chích liền không nhịn được cất tiếng cười to:

- Ha ha ha...

Dân du mục Uông Na Cổ bộ đối mặt tai ương diệt tộc như vậy, thấy đều bị dọa sợ đến hoảng loạn lên, rồi rít thu dọn đồ đạc. Trẻ con khóc, nữ tử an ủi, lão nhân lộ vẻ lo lắng buồn bã, thanh niên trai tráng đứng cầm vũ khí lên.

Toàn bộ bộ tộc chỉ có ngàn người, trai tráng có sức chiến đấu vẫn chưa tới ba trăm, không có khả năng chiến thắng một Thiên Nhân đội tinh nhuệ, xảy ra chiến đấu sẽ chỉ là một bên tàn sát.

Hợp Hãn lộ vẻ khổ sở quỳ xuống trước Tần Lâm:

- Chúng ta sẽ yểm hộ cho Khâm Sai, toàn tộc tử trận ở chỗ này, chỉ cầu sau khi Khâm Sai trở về phát thiên binh tới, báo thù tuyết hận thay chúng ta.

- Người nói tiếng Hán quả thật không tệ.

Tần Lâm nở nụ cười.

Hợp Hãn không hiểu vì sao, Khâm Sai nói như vậy là có ý gì?

Tần Lâm lại nói:

- Cho nên người sẽ không chết, bộ tộc của người cũng sẽ sống tiếp thật tốt.

Hợp Hãn càng thêm vô cùng nghi hoặc, y không cần biết nói tiếng Hán tốt có liên quan gì với sống tiếp, chỉ là không hiểu vì sao Khâm Sai đại thần lại tỏ ra hưng phấn như vậy. Hắn chỉ dẫn theo ba mươi mấy quan binh, cho dù là người nào cũng được đúc bằng sắt thép, có thể chịu đựng được mấy mũi tên?

- Nào, đốt đèn đuốc lên thật sáng, để cho lão bằng hữu nhìn thấy!

Tần Lâm ra lệnh một tiếng, nhất thời đám quan giáo đốt đèn lên, chiếu rọi xung quanh sáng như ban ngày.

Hợp Hãn gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, ban đêm đốt đuốc chiếu sáng, không phải là làm bia sống cho địch nhân sao?

Không ngờ quân tiên phong đối phương vốn đã kéo cung, chột buông lỏng trở lại, thậm chí đội hình đều hỗn loạn cả.

670. Chương 670: Rối Gổ Giệt Dây

- Không thể bản!

Một tên Thập Trưởng vẻ mặt như đưa đám, chỉ chỉ về phía Tần Lâm:

- Đó là lão tổ tông Bả Ngốc bộ ta, dám vô lễ với lão nhân gia, cha mẹ cũng sẽ không nhận ta nữa!

Một vị Bá Hộ Mông Cổ khác từ phía sau chạy tới:

- Thối lắm, cái gì lão tổ tông? A, đây không phải là Minh... Minh... Na Nhan Thiên Hộ Minh An Đại nhân bộ tộc chúng ta sao?!

- Mãn Đô Đài Cát cũng ở nơi đây, Ba Đồ ra mắt Đài Cát Đại nhân!

Một võ sĩ Mông Cổ khác dứt khoát vút cung quỳ xuống, liên tiếp dập đầu.

Ngạch Lễ Đồ, Minh An, Mãn Đô Đài Cát... Hơn mười tên quý tộc chư bộ Mông Cổ nhất tề vén mũ trùm tai lên, dưới ánh đèn chiếu rọi, các binh sĩ Mông Cổ đều nhìn thấy tướng mạo bọn họ hết sức rõ ràng.

Đáy lòng Khoát Nhĩ Chích quát to một tiếng khỏ, thầm nói không hiểu vì sao Tần Lâm dẫn theo đám tổ tông này, cục diện hiện tại hết sức phiền phức.

Quan quân và binh lính của Thiên Nhân đội này có chừng một nửa đến từ chư bộ Mạc Nam, đám quý tộc Ngạch Lễ Đồ nếu không phải là tộc trưởng của bọn họ, vậy cũng là chủ nhân trước đây của họ. Cho dù là họ ăn gan hùm mật gấu cũng không dám bắn một mũi tên nào về phía đối diện.

Khoát Nhĩ Chích nghiêng răng nghiêng lợi, xông lên phía trước, lớn tiếng nói:

- Đối diện là hóa trang lừa gạt chúng ta, giết...

Chữ ‘giết’ vừa thốt lên được một nửa, tên Bá Hộ bên trái lộ hung quang nhìn chăm chăm y, đột nhiên Khoát Nhĩ Chích nhớ ra, mẫu thân người này là muội muội Minh An, y là cháu ruột Minh An. Một vị Thập Trưởng bên phải cũng rút loan đao Đại Hãn ra, chỉ bất quá lưỡi đao hàn quang sáng chói lại là nhắm về phía chủ soái mình. Khoát Nhĩ Chích đột nhiên nhớ lại người này đến từ Bả Ngốc bộ, đã từng nói khi còn nhỏ gặp phải thiên tai tuyết rơi kéo dài, là tộc trưởng Ngạch Lễ Đồ dùng một chén nước đường cứu tánh mạng của y.

Chỉ đơn độc một quý tộc Mông Cổ tuyệt đối không cách nào đối kháng Hoàng Đài Cát, nhưng khi hơn mười thủ lĩnh bộ tộc trung tiểu Mạc Nam đứng về một phía, đừng nói Hoàng Đài Cát, cho dù là Yêm Đáp Hãn đã chết hoặc Đồ Môn Hãn được xưng hệ chính của gia tộc hoàng kim cũng phải nể mặt bọn họ mười phần.

May là Khoát Nhĩ Chích thức thời, lập tức đổi lại lời nói:

- Giết... giết không được! Chư vị tộc trưởng tôn quý, vì sao lại tới nơi này, ha ha, khách quý, khách quý...

Không chỉ nói như vậy, y còn treo vũ khí lên lưng ngựa, tay không nhảy xuống.

Lúc này sát ý như ngưng đọng thành thực chất mới trở nên nhạt đi. Cháu Minh An dời mắt đi nơi khác, Thập Trưởng đến từ Bả Ngốc bộ tra loan đao vào vỏ, càng nhiều võ sĩ Mông Cổ hơn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tim của Khoát Nhĩ Chích vốn đã dâng lên tới cổ rồi cực trở về vị trí, chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát, sớm bị mồ hôi lạnh thấm ướt, mới vừa rồi hơi lơ là, chỉ sợ cả cánh quân cũng sẽ tạo phản bất thành lĩnh.

Hợp Hãn cũng mới tỉnh ngộ lại, mới vừa rồi nhìn những người Tần Khâm Sai dẫn theo đã cảm thấy hơi quen quen. Bởi vì bọn họ vận trang phục quan giáo triều đình, cộng thêm trong đêm tối không thấy rõ, vào lúc này mới phát giác toàn là người quen cũ.

Ngón này của Tần Khâm Sai quả thật là vô cùng gian trá.

Đối mặt cả Thiên Nhân đội, Tần Lâm nhàn nhã bước tới, cười hì hì nói:

- Khoát Nhĩ Chích, lão huynh ngươi tới đây làm gì vậy, lăm lăm đao thương, chẳng lẽ là muốn bắt lợi với bản Khâm Sai?

Khoát Nhĩ Chích rất muốn nói ta tới muốn làm thịt người, nhưng tình thế đã như vậy, còn đùa giỡn nữa cũng không làm được chuyện gì, đành phải nở một nụ cười bồi:

- Là, là Đài Cát Đại nhân nghe nói Khâm Sai xuất tuần, sợ lại có sói dữ tập kích, phái chúng ta tới đây bảo vệ.

- Có thật không?

Tần Lâm cố làm ra vẻ không biết, ánh mắt thăm dò quét trên mặt chư vị võ sĩ Mông Cổ một lượt.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Tất cả võ sĩ Mông Cổ đều phụ họa, không thể nói trước mặt các vị tộc trưởng là chúng ta tới giết các người, cùng lắm thì đợi lát nữa lên lút cho bọn họ biết chân tướng.

- Tốt lắm!

Tần Lâm thành thật không khách sáo chỉ huy bọn họ:

- Các người hù dọa dân du mục Uông Na Cổ bộ như vậy, hiện tại hãy giúp bọn họ dọn dẹp sửa sang một chút, đợi lát nữa sẽ hộ tống bản Khâm Sai trở lại Quy Hóa thành.

Các võ sĩ Mông Cổ lấy làm kinh hãi, lại thấy các vị tộc trưởng, quý tộc đều gật đầu, không thể làm gì khác hơn là dở khóc dở cười nhảy xuống ngựa, chạy đi giúp những mục dân Uông Na Cổ bộ sửa sang lại doanh địa.

Mắt thấy cường địch khoanh khắc trước còn đằng đằng sát khí tới tiền công, đảo mắt liền biến thành con em dân du mục, những dân du mục Uông Na Cổ bộ như lạc vào trong mây mù.

- Bội phục, bội phục!

Hợp Hãn khom lưng trước Tần Lâm, tay đặt lên ngực cung kính:

- Khâm Sai đại thần ngài thật sự là lợi hại, bất động thanh sắc đã cứu hơn ngàn nhân khẩu trên dưới toàn bộ tộc chúng ta, Uông Na Cổ bộ sẽ vĩnh viễn khắc ghi ân đức của ngài!

- Khắc ghi hay không không quan trọng, mấu chốt là có muối muối đẹp lấy thân báo đáp hay không?

Tần Lâm cười xấu xa khẽ nói, lại quên tiếng Hán của Hợp Hãn rất tốt.

Hợp Hãn lập tức ngây dại, sau đó xoay người rời đi, nhìn dáng vẻ y thật sự chuẩn bị đi chọn lựa mỹ nữ hiến tặng cho Tần Khâm Sai.

Tần Lâm suýt chút nữa hôn mê:

- Đây đây, ta chỉ đùa giỡn mà thôi, thật ra thì ta chỉ muốn hỏi một chút chuyện liên quan tới Hải Mạn.

Hải Mạn? Hợp Hãn còn chưa biết chuyện Bả Hán Na Cát ngộ hại cho nên hiểu sai ý, vô cùng áy náy nói:

- Quả thật Hải Mạn là mỹ nhân xinh đẹp nhất, đáng tiếc Khâm Sai ngài chậm chân một chút, ngay từ ba năm trước đây nàng đã bị hiến tặng cho Đại Thành Đài Cát, bất quá... Nghe nói nàng không được cưng chiều mà là bị dày đi chăn dê, nếu như ngài nói lên yêu cầu với Đại Thành Đài Cát, hẳn là có thể lấy được nàng.

- Nói lên yêu cầu với Đại Thành Đài Cát ư, vậy thì phải xuống âm tào địa phủ mới được!

Tần Lâm thở dài nói.

Hợp Hãn vô cùng kinh hãi:

- Cái gì, Đại Thành Đài Cát chết rồi sao? Cái... cái chết của y có liên quan tới Hải Mạn sao?

Sau khi nghe Tần Lâm kể lại đầu đuôi, Hợp Hãn cũng nói ra những gì mình biết.

Mông Cổ chư bộ vốn là tin Tát Mãn giáo, sau đó dần dần đổi tin Phật giáo, nhưng một ít bộ tộc trung tiểu vẫn có Tát Mãn giáo còn sót lại, Hải Mạn chính là nữ nhi của Tát Mãn vụ sư.

Nhưng bởi vì Phật giáo Tây Tạng công kích, Tát Mãn giáo càng ngày càng suy thoái, phụ thân của Hải Mạn cũng không đứng vững chân được nữa, bèn mang theo vợ con đi Thanh Hải, nói muốn đổi sang đầu Phật giáo, học tập tinh túy Phật giáo.

Năm năm trước Hải Mạn được một thương đội hộ tống, một mình từ Thanh Hải trở lại, nói cha mẹ đã chết ở nơi đất khách, nài trở lại đầu dựa vào thức bá.

Có thể tưởng tượng được loại nữ cô nhi như Hải Mạn không được hưởng đãi ngộ tốt, dung mạo càng xinh đẹp lại càng bị nhiều người dòm ngó. Lại qua hai năm, Hải Mạn không chịu nổi bị quấy nhiễu, dứt khoát tự nguyện tham gia tiến hiến hàng năm của bộ tộc, hiến cho Đại Thành Đài Cát quản hạt một mảnh thảo nguyên này.

Thật ra thì Ôn Na Cổ bộ biết không nhiều chuyện về Hải Mạn, Hợp Hãn tỏ ra áy náy:

- Thật là không phải, Tần Khâm Sai, sợ rằng đầu mối chúng ta cung cấp không mấy hữu dụng đối với ngài.

Đám huynh đệ quan giáo Lục Viễn Chí có hơi thất vọng, bởi vì dấu vết Hải Mạn để lại trong thời gian sống ở Ôn Na Cổ bộ cũng không nhiều, không thu hoạch được manh mối gì có giá trị.

- Thanh Hải, học tập Phật giáo, chẳng lẽ tin này còn chưa đủ phong phú sao?

Tần Lâm cười lên, lại hỏi:

- Tát Mãn vu sư các người làm thế nào diễn trò, hoặc nói là thi triển pháp thuật, có ai từng thấy qua hay chưa?

Hợp Hãn lại tỏ vẻ áy náy lắc đầu một cái:

- Bây giờ mọi người đều tin tưởng Phật gia, không có ai bái Tát Mãn nữa. Bất quá phụ thân Hải Mạn có để lại một rương pháp khí cho thúc thúc nàng, bởi vì cảm thấy những thứ đồ này có tác dụng trừ tà, nên đến bây giờ vẫn còn giữ.

Vậy thì tốt quá, Tần Lâm lập tức yêu cầu đi tra xét.

Hợp Hãn dẫn bọn họ tới nhà thúc thúc Hải Mạn, A Nhĩ Ba Đặc, lấy rương đồ ca ca lão để lại cho Khâm Sai đại thần xem thử.

Một vị dân du mục Mông Cổ vóc người tráng kiện khiêng chiếc rương kia ra, nói với vẻ nịnh hót:

- Những thứ này có thể trừ tà, cho nên bao nhiêu năm qua di cư du mục ta cũng không vứt bỏ.

Thông dịch dịch lại cho Tần Lâm, hẩn ừm một tiếng coi như đáp ứng, đặt hết tâm tư vào cái rương này.

Mở nắp rương ra nhìn thấy một bộ não bạt bằng đồng, trên phủ một lớp rỉ xanh biếc. Bên cạnh là một chiếc chuông đồng, lại có hai mặt nạ hung thần sắc sỡ, là Tát Mãn vu sư mang lên trong lúc nhảy nhót làm phép, còn có mấy món đồ kỳ quái giống như vậy.

Tần Lâm cầm lên quan sát từng thứ một, sau đó để sang bên cạnh. Rốt cục xem tới đáy rương, hẩn vui mừng phát hiện hai con rối gỗ giạt dây tương đối lớn.

- Vật này cũng là vu sư dùng sao?

Tần Lâm nhìn về phía Hợp Hãn hỏi.

Hợp Hãn trả lời rất dứt khoát:

- Đúng vậy, lúc Tát Mãn vu sư chỗ chúng ta làm phép giáng linh sẽ dùng con rối để chiêu dẫn linh hồn. Phụ thân Hải Mạn biết pháp thuật này, khiến cho tượng gỗ vô cùng sống động như thật. Lão còn biết bắt chú thanh âm của linh hồn, giống như người chết được gọi hồn về vậy, xem hay hơn diễn trò rất nhiều.

Bởi vì đã sớm đổi tin Phật giáo Tây Tạng, không hề tin tưởng Tát Mãn vu sư kia nữa, cho nên Hợp Hãn nói rất thẳng thắn, thậm chí toát ra chút khinh miệt.

Rối gỗ giạt dây và nói tiếng bụng chính là bản lãnh giữ nhà của Tát Mãn vu sư. Rốt cục Tần Lâm thở ra một hơi thật dài, đến đây đã hiểu rõ thủ pháp gây án giết chết Bả Hán Na Cát.

- Chúng ta trở về Quy Hóa thành.

Tần Lâm đi ra ngoài, lại chỉ chỉ Khoát Nhĩ Chích:

- Người, mang theo binh mã, đi trước mở đường cho bản Khâm Sai!

Vốn là giết Tần Lâm mà tới, lần này ngược lại phải mở đường cho hắn, Khoát Nhĩ Chích chợt cảm thấy như mình vừa nuốt chửng một con ruồi.

Máu chốt là y còn phải nhắm mắt cố gắng nuốt con ruồi xuống. Mười mấy vị quý tộc thủ lãnh các bộ Mông Cổ như Ngạch Lễ Đồ, Minh An... đều nhìn y với vẻ vui mừng trước tai họa của kẻ khác.

- Truyền lệnh, toàn quân mở đường thay Tần Khâm Sai!

Khoát Nhĩ Chích cố gắng nhịn nhục, chạy lên phía trước nhất mở đường. Hiện tại y không thể nào chịu được Tần Lâm nữa, thà rằng tìm một miếng đậu hũ đập đầu chết cũng không muốn đi chung một chỗ với hắn.

Lục Viễn Chí và các huynh đệ Hiệu Ủy suýt chút nữa cười đau cả bụng. Tần trưởng quan của chúng ta quả thật biết cách sai khiến người khác, sai khiến Khoát Nhĩ Chích giống như sai khiến Đại Hoàng hắn nuôi, quả thật tổn âm đức.

Quy Hóa thành, vào đêm, Hoàng Đài Cát cùng thân tín của y thức trắng đêm trong trường không ngủ, chờ đợi tin tức tốt.

- Báo...

Binh sĩ quan sát tình hình địch chạy nhanh vào báo:

- Nhờ có ánh trăng, xa xa trông thấy Khoát Nhĩ Chích tướng quân dẫn dắt quân trở về, cờ xí đầy đủ, binh mã cũng không tổn thất.

- Thành rồi!

Hoàng Đài Cát đắc ý cười như điên cuồng, dẫn người thân tín đi ra ngoài đón, bọn họ muốn tận mắt thấy thấy thủ cấp Tần Lâm mới cam lòng. Thậm chí Hoàng Đài Cát suy nghĩ xem có nên bắt chước Tào Tháo trong Tam Quốc Diễn Nghĩa mà Thôi tiên sinh kể, ném về phía đầu tên họ Tần một câu: ‘Đã lâu không gặp, Tần Khâm Sai có khỏe không?’ Con bà nó, như vậy thật là phách lối!

Hào hứng vọt ra doanh, lại thấy Khoát Nhĩ Chích từ xa đi tới, trên mặt không có vẻ vui mừng chút nào, ngược lại sâu thẳm giống như cha chết.

Hoàng Đài Cát vô cùng hưng phấn cũng không suy nghĩ nhiều, hỏi:

- Đầu tên họ Tần đâu?

- Ở chỗ này, còn dính vũng vàng ở trên cổ!

Cách đó không xa, Tần Lâm cười hì hì trả lời:

- Ít nhất vững chắc hơn đầu người!

A? Hoàng Đài Cát cả kinh há hốc mồm cứng lưỡi, không thể làm gì khác hơn là nhìn trừng trừng Khoát Nhĩ Chích.

Đáng thương cho Khoát Nhĩ Chích tỏ ra khổ sở vô cùng. Y bị Tần Lâm đùa giỡn xoay vòng vòng, chẳng khác nào rơi gỗ giạt dây của Tát Mãn vụ sư Uông Na Cổ bộ.

- Đài Cát Đại nhân, chúng ta vĩnh viễn khó quên thịnh tình của ngài!

Ngạch Lễ Đồ trên lưng ngựa khom lưng đặt tay lên ngực thi lễ Hoàng Đài Cát, chỉ bắt quá thái độ lạnh lùng như băng, sắc mặt nghiêm nghị, không hề có chút cảm kích nào.

Hoàng Đài Cát tinh mắt lập tức đã nhìn thấy trừ Ngạch Lễ Đồ ra còn có các quý tộc Mông Cổ Minh An, Hợp Hãn, Mãn Đô Đài Cát, tất cả đều thay trang phục quan giáo triều đình, y lập tức hiểu đại thế đã qua, cơ mặt không tự chủ được giật giật vài cái.

Nhớ tới năm xưa quý tộc các bộ cung kính với y tới mức nào, không dám thở mạnh trước mặt y. Hiện tại thì sao, những quý tộc này công khai đứng về phe Tần Lâm, không coi Hoàng Đài Cát y ra gì.

Cũng khó trách, trước kia Hoàng Đài Cát có năng lực quyết định thịnh suy hưng vong các bộ, thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, dĩ nhiên quý tộc các bộ phải theo dõi sắc mặt y hành sự. Hiện tại thời thế thay đổi, bốn đường quân Minh ra quan, các bộ Mạc Nam phải sống dưới lưỡi đao của quân Minh, cho nên bọn họ không dám đối nghịch với Tần Lâm.

Huống chi Tần trưởng quan của chúng ta thì thối cả ân lẫn uy, còn có thể ném ra đòn sát thủ gia tăng ngạch độ hồ thị.

Thôi Hiến Sách cũng trợn mắt há mồm, y nằm mơ cũng không nghĩ ra Tần Lâm lại để cho quý tộc các bộ Mông Cổ hóa trang thành cấm y quan giáo, đi theo bên hần hành động như vậy. Đối mặt tộc trưởng cùng Na Nhan Thiên Hộ các bộ, các võ sĩ Mông Cổ không thể bắn ra một mũi tên nào.

Tần Lâm cỡi trên lưng Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử, liếc nhìn Thôi Hiến Sách với ánh mắt hài hước. Đừng nói là người, cho dù là Trung Hành Thuyết phục sinh, Trương Hoàng Phạm sống lại, lão tử cũng có thể làm cho ăn một họng phân.

Quả thật Thôi Hiến Sách chẳng khác nào ăn phân, vốn còn có chút hy vọng lật ngược tình thế, nhưng hiện tại quý tộc các bộ hừ lạnh không ngừng, bằng không cũng cười lạnh lèo.

671. Chương 671: Chân Tướng

Rõ ràng là đám võ sĩ Mông Cổ xuất thân từ các bộ đã lén lút nói chân tướng cho các tộc trưởng của mình biết, âm mưu của phe Hoàng Đài Cát cũng đã bại lộ ra giữa ban ngày ban mặt.

Không chỉ có quý tộc các bộ đã khám phá ra dụng tâm hiểm ác của bọn Hoàng Đài Cát, chuyện ngày hôm nay nói rõ bọn họ đã đứng về phe Tần Lâm mà không thêm giấu giếm làm gì nữa.

- Đại thế đã qua, đại thế đã qua!

Thôi Hiến Sách rồi như tơ vò, tuy rằng y tự xưng trăm mưu ngàn kế, lúc này lại không nghĩ ra được chút nào.

Tam Nương Tử, Từ Văn Trường, Uy Linh Pháp Vương dẫn dắt toàn bộ quý tộc các bộ ở lại Quy Hóa thành ra nghênh đón, cùng kêu lên:

- Cung nghênh Khâm Sai Tần tướng quân!

Tần Lâm giục ngựa chạy thẳng vào, cười vang:

- Hiện tại đã tới lúc vạch trần câu đố, các vị hãy xem bản quan làm thế nào phơi bày chân tướng vụ án này!

Thảo nguyên tờ mờ sáng yên tĩnh lặng lẽ, gió nhẹ nhàng khoan khoái thổi qua cỏ xanh, mang theo hương thơm bùn đất, doanh địa yên lặng một mảnh, người và súc vật đều đang ngủ say.

- Hải Mạn, Hải Mạn!

Tiếng kêu quen thuộc thình lình vang lên bên tai.

Hải Mạn đang ngủ say đột nhiên thân thể căng thẳng, thảo trâm cài đầu bằng bạc xuống cầm trên tay thật nhanh. Đầu mũi trâm nhọn hoắt lấp lóe hàn quang, mỹ nhân vừa thức giấc giống như một cánh cung được giương căng, bất cứ lúc nào cũng có thể bắn ra tên nhọn lấy mạng người.

- Hải Mạn!

Thoát Thoát lại phát ra tiếng kêu từ bên ngoài trướng.

Khi phát hiện điểm này, Hải Mạn lập tức thả lỏng, thanh niên mê luyện năng này, không, phải nói là đại nam hài, năng hoàn toàn có nắm chắc bảo y ngoan ngoãn nghe lời.

Nàng nói với giọng vừa ân cần vừa lo lắng:

- Người, sao người lại tới đây? Nơi này rất nguy hiểm, đừng lo cho ta, người chạy trốn trước đi, nếu không bọn họ sẽ giết người!

Bên ngoài yên tĩnh một hồi, khoe miệng Hải Mạn chợt lộ ra nụ cười đắc ý, quả nhiên bên dưới vải nhà bạt đúng đưa một trận, Thoát Thoát nhổ hết đinh cố định vải bạt lên, từ phía dưới chui vào.

- Người... Người là kẻ ngốc, vì sao không chịu chạy?

Hải Mạn giụi giụi mắt, sau khoảnh khắc bèn nhào vào trong lòng Thoát Thoát nức nở:

- Vừa rồi ta hết sức lo lắng cho người, nếu như bọn họ bắt người đi, có lẽ ta sẽ không sống nổi. Tối hôm qua ta nằm mơ cũng nhìn thấy những chuyện đáng sợ kia, trong lòng thật sự rối như tơ vò, chỉ muốn dứt khoát chết đi cho xong, lại sợ phụ ân tình đời này kiếp này của người...

- Ta không thể bỏ lại nàng, nàng là vì ta mới... mới...

Thoát Thoát nghẹn ngào, ôm Hải Mạn vào trong ngực giống như thường ngày vậy, Hải Mạn tựa trên đầu vai y, mặc dù khoe mắt còn treo nước mắt, trên mặt lại lộ ra nét vui vẻ vì gian kế được như ý.

Nàng cũng không chú ý tới cơ mặt Thoát Thoát giật giật vài cái.

- Ta dẫn nàng đi!

Thoát Thoát chém đinh chặt sắt nói.

Thân thể Hải Mạn cứng đờ, mắt to vô tội nhìn Thoát Thoát:

- Đi... đi đâu chứ, chúng ta còn có chỗ có thể đi sao?

- Đi đến đất Hán, ta biết nói chút tiếng Hán, A Lực Ca đã thay ta chuẩn bị kỹ càng, chúng ta có thể giả mạo thân phận người Hán trốn tới Bản Thăng thành. Sau đó cầm Lộ Dẫn tới một địa phương không ai biết, sẽ không có ai nghi ngờ chúng ta.

Thoát Thoát nói xong, thật sự đắm chìm trong mơ ước:

- Ở đây ta dành dụm được chút tiền tiêu vật mẫu thân cho, cũng có hơn ba mươi lượng bạc, chúng ta mua một căn nhà. Chúng ta có tay có chân chuyện gì cũng có thể làm được, nhất định có thể có cuộc sống rất khá!

Nghe thấy kế hoạch của Thoát Thoát, Hải Mạn cười cười vô cùng miễn cưỡng, ánh mắt đảo tròn liên hồi, lòng đầy tâm sự. Bất quá khi ánh mắt Thoát Thoát chuyển tới mặt nàng, lập tức đổi lại thần sắc dứt khoát quyết tuyệt:

- Được, ta đi với người!

Trong khoảnh khắc này, thần sắc Thoát Thoát có một chút biến hóa khó có thể phát giác, tim của y cũng dao động, bắt đầu hoài nghi mình làm như vậy không biết rốt cục có đúng hay không, thậm chí thậm mắng mình không nên nghe người ta nói như vậy đã nghi ngờ lòng trung thành của Hải Mạn.

- Việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi mau!

Hải Mạn thấy Thoát Thoát chần chừ, cho là hắn thay đổi chủ ý, ngược lại thúc giục.

Thoát Thoát cắn răng, theo chỗ vải bạt vén lên chui ra ngoài, Hải Mạn cũng theo sát chui qua.

Quả thật A Lực Ca đã chuẩn bị kỹ càng, bên ngoài ngay cả một tên trông chừng cũng không có, ngược lại có một thớt Tảo Hồng mã. Hải Mạn biết nó, chiều nào Thoát Thoát cũng cỡi nó chạy lên một canh giờ, đi tới chỗ ở của mục đồng gặp mặt nàng. Chỉ có thể ở bên nhau trong khoảng thời gian rất ngắn, Thoát Thoát lại phải trốn trên một canh giờ chạy về Quy Hóa thành, có lúc bọn họ cũng cỡi con ngựa này.

Nhưng bây giờ trước khi Hải Mạn lên ngựa có chút do dự, đi lần này có nghĩa sau này nàng không còn là đóa hoa trên thảo nguyên, sẽ không có cơ hội làm Cáp Truân, hưởng thụ vinh hoa phú quý, sẽ biến thành một tên nông phụ bình thường nơi đất Hán Trung Nguyên.

Đúng vậy, Thoát Thoát rất yêu nàng, nhưng vì một gốc cây mà bỏ qua cả cánh rừng, có đáng không?

- Hải Mạn, nàng làm sao vậy?

Thoát Thoát trên lưng ngựa có vẻ không hiểu, khom lưng đưa ra hai tay với nàng.

- Không có... Không có gì...

Rốt cục Hải Mạn để cho Thoát Thoát nắm lấy tay mình, thuận thế lôi kéo mình lên lưng ngựa, từ phía sau ôm lấy lưng Thoát Thoát.

Vào thời điểm này, thậm chí Thoát Thoát thất vọng cực độ về phán đoán của mình, nữ tử này tốt biết chừng nào, vì sao mình lại nghi ngờ lòng trung thành của nàng? Trời ơi Thoát Thoát, đầu óc người mê muội rồi sao, không... lát nữa thà rằng hy sinh bản thân mình cũng phải bảo vệ nàng...

Y cũng không biết, Hải Mạn sau lưng đang hết nhìn Đông tới nhìn Tây, thần sắc hết sức lo lắng.

Tảo Hồng mã nhẹ nhàng chạy đi, vó ngựa giậm trên mặt đất lặng yên không một tiếng động, chở hai người thần không biết quỷ không hay chạy ra ngoài doanh.

Đang lúc Hải Mạn cơ hồ tuyệt vọng, mượn ánh sáng tờ mờ rốt cục nàng nhìn thấy Khoát Nhĩ Chích tướng quân dưới trướng Hoàng Đài Cát dẫn theo một Bách Nhân đội võ sĩ Mông Cổ, từ mặt Đông uốn lượn quanh co đi tới.

Quả nhiên Hoàng Đài Cát Đại nhân sớm có chuẩn bị! Hải Mạn mừng rỡ vạn phần.

Thanh âm của Thoát Thoát có hơi run rẩy:

- Nàng hãy ngồi cho vững, chớ nên cựa quậy...

- Được!

Hải Mạn đáp lời, trong ánh mắt chợt lóe hung quang, bất thành linh dùng sức ôm lấy Thoát Thoát đẩy mạnh một cái về bên trái.

Thoát Thoát không kịp đề phòng, bị nàng xô ngã lăn xuống ngựa. Mà Hải Mạn nhẹ nhàng phi thân xuống, tung chân chạy nhanh về phía Khoát Nhĩ Chích, cao giọng kêu lên:

- Khoát Nhĩ Chích tướng quân! Thoát Thoát bắt ép ta chạy trốn theo y, mau mau giết y!

Trong lúc kêu lên như vậy, sắc mặt Hải Mạn không khỏi lộ vẻ đắc ý. Quá nửa là Đài Cát Đại nhân đang lo chuyện này kéo dài quá lâu mà chưa kết thúc, hiện tại chính là cơ hội tốt vô cùng, giải quyết dứt khoát một lần. Lấy cơ bắt cóc con tin giết chết Thoát Thoát, vậy địa vị Đại Thành Đài Cát cũng chỉ có thể do Ác Nhĩ Kỳ Đặc thừa kế.

672. Chương 672: Ảnh Đế Kiêm Đạo Diễn

Hoàng Đài Cát Đại nhân cam kết sau khi lấy được Hãn vị, trừ Tam Nương Tử ngôi số một, Hải Mạn sẽ là Cáp Truân thứ hai của y. Với thủ đoạn của Hải Mạn, có lẽ không bao lâu là có thể thay thế Tam Nương Tử...

- Không sợ Hoàng Đài Cát không thực hiện lời hứa, hì hì, so với tên gốc Thoát Thoát do Đại Thành Bĩ Tề sinh ra này, e rằng Ác Nhĩ Kỳ Đặc dễ khống chế hơn...

Hải Mạn mơ màng suy nghĩ, bởi vì theo trực giác nữ nhân bén nhạy của nàng, biết ánh mắt của Ác Nhĩ Kỳ Đặc nhìn mình cũng toát ra dục vọng tham lam.

Tất cả cũng tại tên Thoát Thoát ngu ngốc này, chuyện gì cũng nghe mẩu thân y, có Đại Thành Bĩ Tề, Hải Mạn vĩnh viễn không có cách nào quang minh chính đại gả cho Thoát Thoát, cuối cùng người này còn đưa ra chủ ý thối tha muốn chạy sang đất Hán làm nông phu gì đó. Hải Mạn thở dài, vốn là Thoát Thoát làm người thừa kế Đại Thành Đài Cát cũng là nhân tuyển rất tốt, chỉ tiếc mình ở trong chuyện này cũng không có lựa chọn nào khác...

Phấn chấn tinh thần, Hải Mạn thôi không suy nghĩ vẩn vơ nữa, bất quá khiến cho nàng lấy làm kỳ chính là Khoát Nhĩ Chích không có bất cứ động tĩnh gì.

Tên ngốc Khoát Nhĩ Chích này, chẳng lẽ không hiểu đây là cơ hội tốt vô cùng để giết chết Thoát Thoát quang minh chính đại, lập Ác Nhĩ Kỳ Đặc trở thành Đại Thành Đài Cát, thực hiện dã tâm của Hoàng Đài Cát Đại nhân sao?

Hải Mạn giận không nơi phát tiết, nổi giận đùng đùng đi tới:

- Khoát Nhĩ Chích, ngươi chết đứng rồi sao? Mau ra tay!

Khoát Nhĩ Chích vẫn ngậy người ra đó, nhìn qua giống như con rối gỗ, trên mặt không có chút sinh khí nào, dường như không hề nghe Hải Mạn nói gì.

- Tên xuẩn ngốc này...

Hải Mạn chợt nói không ra lời, bởi vì nàng nhìn thấy hai tên võ sĩ sau lưng Khoát Nhĩ Chích đều cầm một thanh loan đao sáng loáng, chĩa ở ngang lưng Khoát Nhĩ Chích.

- Có... có chuyện gì vậy?

Lần đầu tiên Hải Mạn tỏ ra vô cùng kinh hoảng, theo bản năng quay đầu lại nhìn về phía sau.

Nàng nhìn thấy gương mặt đau khổ méo mó tới cực điểm của Thoát Thoát, nỗi đau bị ý trung nhân phản bội cực lớn khiến cho thiếu niên chất phác này không thể nào chịu đựng được, đồng thời cũng nhờ có đau khổ kích thích y mới có thể tiếp tục đứng vững.

- Diễn kịch thật tài!

Trong đội ngũ võ sĩ Mông Cổ có người võ tay lớp bốp, chính là Khâm Sai đại thần Tần Lâm mặc trang phục Mông Cổ trà trộn trong đó. Hắn vừa võ tay vừa nói với Hải Mạn bằng giọng hết sức chân thành:

- Thật ra nàng là một diễn viên rất giỏi, bất quá rất đáng tiếc, bởi vì ta là Ảnh Đế.

Tần Lâm không chỉ có là Ảnh Đế, còn là đạo diễn, mà vai nam chính xuất sắc nhất hôm nay thuộc về Thoát Thoát.

Hải Mạn không dám tin nhìn đại nam hài này, lửa giận vì bị lừa gạt cháy bùng lên trong đôi mắt xinh đẹp, nổi tuyệt vọng càng làm cho dung mạo xinh đẹp mê người của nàng méo mó đáng sợ.

- Người... Người lại hoài nghi ta!

Hải Mạn cảm thấy khó lòng tin được, từ trước tới nay toàn là nàng gạt người khác, có bao giờ người khác gạt được nàng, chuyện này thậm chí làm cho đáy lòng nàng sinh ra cảm giác uất ức.

Thoát Thoát nghiêng đầu qua chỗ khác, khinh thường không thèm nhìn nàng, đó không phải là đau khổ vì thất ý tình trường mà là quyết định gì đó. Y đã quyết định không ỉn chảy xuống một giọt nước mắt nào vì nữ nhân này, bởi vì nàng không xứng đáng.

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, thiếu niên chất phác này đã trưởng thành.

Tim của Hải Mạn như chìm xuống, nhưng nàng vẫn chưa hoàn toàn tuyệt vọng, đưa mắt nhìn quanh bốn phía. So với chim ưng non chưa ra ràng như Thoát Thoát, Hoàng Đài Cát mới là hùng ưng, bậc kiêu hùng trên thảo nguyên. Nàng bằng lòng làm dây leo quấn quanh một gốc đại thụ che trời vững vàng như vậy.

Hoàng Đài Cát tới rồi, đám thân tín Cổ Nhĩ Cách Đài Cát, Thôi Hiến Sách, Uy Đức Pháp Vương vẫn theo bên cạnh y. Chuyện này làm cho Hải Mạn thở phào nhẹ nhõm, thậm chí thị uy trừng mắt nhìn Tần Lâm

một cái, bắt quá rất nhanh tâm trạng nàng lại chìm xuống lần nữa. Bởi vì nàng phát hiện sắc mặt Hoàng Đài Cát trở nên khó coi trước đó chưa từng có.

Đúng vậy, sở dĩ Hoàng Đài Cát tới chậm là do các vị quý tộc Mông Cổ kéo y lại. Nếu như nói thái độ những lão hồ ly Ngạch Lễ Đồ còn là trong mềm có cứng, như vậy Hàm Ngang Tế Nông đến từ Ngạc Nhĩ Đa Tư bộ và Trường Thổ Đài Cát Thổ Nhĩ Hồ Đặc bộ gần như tới mức rút đao ra.

Trường Thổ Đài Cát là đường huynh Đức Mã phu nhân, sau khi Đức Mã chết Thổ Nhĩ Hồ Đặc bộ cũng không nói gì, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, thậm chí Trường Thổ chọn lựa lập trường trung lập mà nghiêng về Hoàng Đài Cát. Trên thảo nguyên chỉ có sinh tồn, không có đạo nghĩa.

Nhưng lúc thế cục trở nên bất lợi đối với Hoàng Đài Cát, nhất là không biết Triết Biệt nói với y gì đó, Trường Thổ Đài Cát lập tức thay đổi thái độ, nhắc lại cái chết của Đức Mã phu nhân, ngay cả Hàm Ngang Tế Nông có quan hệ thông gia với y cũng đồng thời nghiêng sang phe Tam Nương Tử.

Rốt cục cừu hận đè nén dưới đáy lòng bộc phát, thái độ của Trường Thổ Đài Cát càng thêm kịch liệt hơn quý tộc Mông Cổ khác.

Trên thảo nguyên chính là như vậy, khi mãnh thú giương nanh múa vuốt uy chấn tứ phương, tất cả dã thú đều thần phục nó, phủ phục dưới đất không dám thở mạnh. Thế nhưng một khi trúng thương mắc bệnh trở nên suy yếu, mãnh thú lộ ra dấu hiệu yếu đi, sài lang hồ ly sẽ thi nhau phản bội, thậm chí còn cắn ngược lại. Kên kên canh giữ bên cạnh nó hàng bấy, chỉ chờ thịnh yển chia xác của nó sau khi chết.

Huống chi con mãnh thú Hoàng Đài Cát này ngoài trừ bị thương suy yếu ra, còn có hai con mãnh thú khác đang nhìn chằm chằm y: Tam Nương Tử uy vọng hơn người và Khâm Sai đại thần Tần Lâm vừa mới có thắng lợi của bốn đường đại quân. Như vậy đám sài lang hồ ly vội vàng thay đổi trận doanh cũng là chuyện hợp với lẽ thường tình.

- Đài Cát Đại nhân!

Hải Mạn lấp ba lấp bắp kêu một tiếng, hết sức đáng thương.

Đáng tiếc lúc này Hoàng Đài Cát đã là Bồ Tát đất qua sông bản thân khó bảo toàn, còn có dư lực đi giúp Hải Mạn. Y chỉ nghiêng đầu qua chỗ khác, lạnh giọng nói với Tần Lâm:

- Tần Khâm Sai hảo tâm cơ, hảo thủ đoạn!

- Quá khen quá khen, thẹn không dám nhận.

Tần Lâm chấp tay một cái với Hoàng Đài Cát, nở một nụ cười xấu xa, khiến cho Hoàng Đài Cát phải uất ức sinh ra nội thương.

Bọn Đại Thành Bĩ Tề, A Lực Ca, Tam Nương Tử, Từ Văn Trường lục tục chạy tới, Ác Nhĩ Kỳ Đặc cùng Ba Đặc Nhĩ cũng hào hứng chạy tới, chỉ bất quá vừa thấy trận thế này cũng đã biết tình thế không ổn.

Tần Lâm ra dấu cho Thoát Thoát:

- Được rồi, Thoát Thoát bây giờ ngươi có thể thành thật nói ra chuyện tối hôm đó.

- Đêm ấy ta không hề thấy phụ thân ta.

Thoát Thoát chém đinh chặt sắt nói.

Mọi người ồn ào huyên náo một trận, cho dù là quý tộc Mông Cổ đứng về phe Tần Lâm cũng cảm thấy không tin, có chừng mười mấy con mắt nhìn thấy Thoát Thoát xuất hiện bên trong doanh trại Bả Hán Na Cát.

Tần Lâm phát tay ngăn mọi người:

- Bản quan đã sớm nói, mắt thấy chưa chắc đã là thật, cho nên xin mọi người bình tĩnh, chờ nghe Thoát Thoát nói hết đã.

- Đêm hôm đó ta uống nhiều rượu, bởi vì trong lòng ta rất phiền...

Giọng nói Thoát Thoát đã vô cùng bình tĩnh, giống như đang kể một chuyện hoàn toàn không liên quan tới mình.

Đương nhiên y rất phiền muộn, bởi vì Bả Hán Na Cát trong lúc vô tình tái diễn bi kịch năm xưa lại trên người con mình.

Giống như Yêm Đáp Hân cướp đi Tam Nương Tử đính hôn với Bả Hán Na Cát, hiện tại Hải Mạn mà Bả Hán Na Cát nhìn trúng chính là người yêu Thoát Thoát. Khoảnh khắc cuối cùng trước khi rời tiệc, ánh mắt Thoát Thoát nhìn về phía Hải Mạn không phải là cừ hận, mà là tuyệt vọng tới cực điểm.

Mẫu thân Đại Thành Bĩ Tề cũng không thoải mái, nàng cũng không biết tâm sự của con mình, mà cảm giác không thích vì lại có thêm một đối thủ mạnh mẽ cạnh tranh.

Hai mẹ con ngồi đối diện uống nhiều rượu, Đại Thành Bĩ Tề tửu lượng hơi kém hoàn toàn say ngã, Thoát Thoát là mơ mơ màng màng, nỗi đau giống như rắn độc gặm nhấm tim của y, nhưng y không có can đảm nói ra hết thấy với mẫu thân. Y cũng biết sau khi phụ thân biết được chuyện này, phản ứng có khả năng nhất không phải là nhường Hải Mạn, mà là càng thêm bất lợi đối với hai người trẻ tuổi...

Bất quá men rượu và đau khổ cháy bùng trong lồng ngực, rót cục huyết tính thiếu niên của Thoát Thoát đã chiếm thượng phong. Y quyết định xông vào nhà bạt của phụ thân nói ra hết thấy, thà rằng hoàn toàn trở mặt với phụ thân cũng không tiếc.

Trong lúc y vừa quyết định, màn ngăn giữa hai ngôi nhà bạt chợt vén lên, lộ ra dung nhan tươi bởi hoa lá của Hải Mạn.

Giờ khắc này, địa vị Đại Thành Đài Cát, vinh hoa phú quý không còn quan trọng trong lòng Thoát Thoát, vì nàng y có thể vứt bỏ hết thấy.

- Thật xin lỗi, ta, ta...

Thoát Thoát xông tới, nắm tay của Hải Mạn, xấu hổ vô cùng, bất quá y lấy lại can đảm rất nhanh:

- Chúng ta đi, rời đi nơi này, đi tới chân trời góc biển!

Hải Mạn cười:

- Phụ thân ngươi uống quá nhiều rượu, vào trường liên say ngã, cho nên y cũng không có...

Trong lòng Thoát Thoát vui mừng cơ hồ muốn nhảy dựng lên:

- Như vậy, ta sẽ nói rõ hết thấy với phụ thân. Nếu như ông ấy chịu nhượng bộ, vậy ông ấy vẫn là phụ thân mà ta vĩnh viễn tôn trọng, bằng không, ta không thể làm gì khác hơn là không làm con y nữa!

- Không, quan hệ của các người cũng không tốt, miệng của ngươi lại rất vụng về, cho nên cứ để cho ta chính miệng cầu xin y đi!

Hải Mạn đẩy Thoát Thoát một cái:

- Chui ra từ dưới vải bạt đi, dắt ngựa của ngươi tới. Nếu như phụ thân ngươi không chịu nhượng bộ, chúng ta cũng có thể thừa dịp y say rượu không thể đứng dậy, mau sớm chạy trốn.

Thoát Thoát suy nghĩ một chút, lại lắc đầu:

- Không được, ta phải bảo vệ nàng!

- Tên ngốc!

Hải Mạn nhìn y thản nhiên cười một tiếng, rút loan đao bên hông y ra:

- Nếu như phụ thân ngươi không chịu nhượng bộ, ta sẽ gác đao lên cổ, nói cho y biết chỉ có thể lấy được một cổ thi thể... Được rồi, ngươi không cần lo lắng, bất quá ta chỉ hù dọa y một chút, không phải là tự sát thật.

Mặc dù Thoát Thoát vẫn còn do dự, lo lắng, nhưng không cưỡng được Hải Mạn, cuối cùng đồng ý phương án này, lặng lẽ từ dưới vải bạt chạy ra ngoài, dắt Tảo Hồng mã tới phía sau nhà bạt, tâm trạng lo lắng chờ đợi. Đáng tiếc nền bên trong nhà bạt được đặt ở vị trí lui về phía sau một chút, có thể rọi bóng người trong

nhà lên vách vải chính diện phía trước, nhìn từ phía sau chỉ thấy một mảnh ánh nến, ngoài ra không thấy gì khác.

Đột nhiên trong trường có một tiếng gầm nhẹ vang lên:

- Thoát Thoát, ngươi muốn làm gì?

Trong bụng Thoát Thoát thầm nói không tốt, đây là phụ thân không chịu đáp ứng, lập tức có hơi hoảng, muốn vọt vào cướp Hải Mạn đi.

Đang lúc này, vải bạt kêu soạt một tiếng bị cắt rách, lộ ra gương mặt trắng nhợt kinh hoàng của Hải Mạn. Ánh mắt của nàng giống như nai con vô tội, thấp giọng nói cho y biết:

- Không xong rồi, Bả Hán Na Cát muốn lao ra giết ngươi, vô tình đụng phải mũi đao của ta. Ngươi... ngươi đi nhanh đi, nếu để chậm sẽ không còn kịp nữa.

Thoát Thoát đang muốn nói mang Hải Mạn cùng đi, chợt nghe các võ sĩ thủ vệ mặt trước nhà bạt xông xao, lúc này Hải Mạn vội vàng đẩy y một cái:

- Tảo Hồng mã chờ hai người chạy rất chậm, đừng lo cho ta, ngươi chạy trước đi!

Dứt lời Hải Mạn rút đầu vào trong, khép vải bạt lại.

Thoát Thoát cảm thấy rối như tơ vò, lúc này y đã mất đi năng lực suy nghĩ, không thể làm gì khác hơn là theo lời Hải Mạn cỡi Tảo Hồng mã chạy ra bên ngoài doanh, chỉ nghe sau lưng mình có thật nhiều võ sĩ Mông Cổ gào thét đuổi theo.

Y chạy một mạch ra ngoài, Tảo Hồng mã chạy rất nhanh, dần dần bỏ rơi võ sĩ Mông Cổ lại phía sau.

Lúc này y từ từ tỉnh táo lại, thầm mắng mình ngu xuẩn, làm sao có thể chạy đi trong thời khắc mấu chốt này bỏ lại Hải Mạn như vậy. Làm như vậy tuyệt đối không được, còn có phụ thân rất cực đã thế nào...

Đầu óc Thoát Thoát cũng không bén nhạy, không nghĩ ra được chủ ý gì hay ho. Y đoán rằng các võ sĩ Mông Cổ sẽ không dám làm gì Đại Thành Đài Cát tương lai là mình, bèn quay đầu ngựa lại đi trở về, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Không ngờ rằng các võ sĩ Mông Cổ đột ngột ồa tới trời y lại. Nghe bọn họ nói chuyện với nhau, y mới biết phụ thân Bả Hán Na Cát của mình đã chết.

Tim Thoát Thoát như vừa bị giáng một đòn thật nặng, đúng là Bả Hán Na Cát đối với mẹ con y không tốt, nhưng rất cực vẫn là cha ruột. Nhưng y lại không thể nói ra chân tướng, Hải Mạn là vì ngăn phụ thân lao ra muốn bắt lợi đối với mình, mới giết chết phụ thân trong lúc vô tình!

Thà rằng bản thân Thoát Thoát chịu chết cũng không muốn liên lụy Hải Mạn, nhưng muốn y thừa nhận là mình giết chết phụ thân cũng có chút không cam lòng. Thình lình linh cơ thoáng động, không phải là truyền thuyết có cao thủ võ lâm lai vô ảnh khứ vô hình sao, y bèn đặt điều nói dối rằng mình bị mất tích một cách ly kỳ, hy vọng có thể gạt được mọi người.

Nhưng muốn lừa gạt cũng không dễ dàng gì, Hàn Ba Đồ trung dũng thật thà trong lúc vô tình quát 'Nếu như ngươi không phải là hung thủ, vậy hãy nói ra tên hung thủ, ta phải bằm thầy kẻ đó thành muôn mảnh', nhất thời đánh thức Thoát Thoát. Nếu như y không thừa nhận, hung thủ cũng chỉ có thể là Hải Mạn!

Vì vậy, Thoát Thoát rất dứt khoát thừa nhận mình là hung thủ giết cha, vì để tránh cho bị người nhìn thấu sơ hở, thậm chí từ đầu chí cuối y không nhìn Hải Mạn lần nào.

- Con là kẻ ngốc, ngốc không còn gì để nói!

Đại Thành Bì Tề bật khóc lớn:

- Chẳng lẽ con không nghĩ tới mẫu thân chút nào sao?

- Con... con sai rồi!

Thoát Thoát cúi đầu, y mới mười lăm tuổi, nhất thời huyết khí xông lên đầu, nào nghĩ được nhiều như vậy.

Hai mẹ con ôm nhau khóc rống.

- Chỉ là lời của một phía.

Hoàng Đài Cát bấu môi.

Hải Mạn tức gần nổ phổi, tay chỉ Thoát Thoát:

- Y... Y nói càn!

Hai tay Tần Lâm đè xuống:

- Hừ! Đạo diễn không lên tiếng, các người dám tranh ống kính hay sao? Nếu như ta nói lúc Hải Mạn xé vải bạt ra bảo Thoát Thoát chạy đi, Bả Hán Na Cát đã chết, các người có tin hay không?

673. Chương 673: La Sinh Môn

Câu trước nói ‘đạo diễn’ gì đó, mọi người nghe không hiểu lắm, nhưng câu sau nghe rất rõ ràng, nhất thời các vị quý tộc Mông Cổ xôn xao một trận.

Tam Nương Tử khẽ mỉm cười, cổ làm ra vẻ không hiểu nói:

- Tần trưởng quan, ngài nói như vậy Chung Kim vẫn không tin, ai ai cũng nghe Bả Hán Na Cát giận quát Thoát Thoát, lại nhìn thấy bóng của y in trên vải bạt, hai tay Bả Hán Na Cát làm ra động tác như vậy, đây không phải là giả.

- Đúng!

Hoàng Đài Cát cũng bất chấp quá nhiều, đồng ý với Tam Nương Tử một lần hiếm có:

- Cho dù là lời của Thoát Thoát cũng là nói dối, rõ ràng mọi người nhìn thấy y cầm đao giết chết Bả Hán Na Cát bên trong nhà bạt, rốt cục y lại nói chỉ ở bên ngoài trường, muốn lừa gạt ai vậy?

Tần Lâm liếc Hoàng Đài Cát một cái, Tam Nương Tử làm nền cho ta, người định làm gì?

- Binh sĩ canh giữ bên ngoài trường nhìn thấy thảm kịch nhân luân Thoát Thoát nổi giận giết chết phụ thân, đây là nội dung thứ nhất.

Tần Lâm giơ lên một đầu ngón tay.

- Nhưng theo Thoát Thoát nấp ở sau nhà bạt thấy, là Hải Mạn vì ngăn cản phụ thân lao ra bắt lợi đối với mình, lỡ tay giết chết phụ thân, đây là nội dung thứ hai.

Tần Lâm dựng lên ngón tay thứ hai.

- Bất quá bây giờ ta sẽ vạch trần toàn bộ chân tướng vụ án ọi người thấy, cũng chính là nội dung thứ ba.

Tần Lâm mỉm cười, giữa ánh mắt của mọi người nhìn chăm chú chậm rãi dựng lên ba ngón tay.

Theo lời Tần Lâm, vụ án này hoàn toàn khác hẳn.

Đêm xảy ra án mạng, trước khi Hải Mạn ra gặp Thoát Thoát, đã thừa dịp Bả Hán Na Cát say rượu giết chết y dễ dàng.

Tuổi nàng lớn hơn Thoát Thoát, mặc dù Thoát Thoát địa vị cao nhưng trong cuộc tình này nàng vẫn đóng vai chủ đạo, chẳng khác nào một vị tỷ tỷ của y. Chỉ cần nàng đưa ra chủ ý, Thoát Thoát sẽ không từ chối.

Vì vậy Thoát Thoát theo lời chờ ở bên ngoài nhà bạt, lúc này Hải Mạn dùng sợi tơ cột trên tử thi Bả Hán Na Cát, điều khiển tạo ra tư thế hai tay y xua lia lịa như từ chối. Sau đó nàng giả tiếng Bả Hán Na Cát kêu lên ‘Thoát Thoát người muốn làm gì!’, lại quơ đao làm ra động tác chém, cuối cùng mới giả vờ kinh hoảng

cắt vải bạt thò đầu ra thúc giục Thoát Thoát bỏ chạy. Như vậy nàng đã tạo ra màn kịch giả sau khi Thoát Thoát giết cha kinh hoàng bỏ chạy trước mặt mọi người.

Tần Lâm kể lại ba nội dung hoàn toàn khác nhau giống như phim La Sinh Môn (Rashomon, bộ phim nổi tiếng của Nhật từng đoạt giải Oscar danh dự vào năm 1950), khiến ọi người hoàn toàn ngất thờ.

Hải Mạn nhìn chằm chằm Tần Lâm giống như thấy quỷ, vẫn không cam lòng bó tay chờ chết, gằn giọng nói:

- Được, nếu như người tìm được ta xuất thân ở Uông Na Cổ bộ, như vậy ta thừa nhận biết kỹ xảo giả tiếng và rối gỗ giật dây. Bất quá mọi người thấy rõ ràng Thoát Thoát đứng trong nhà bạt, ta núp ở trong chăn, người giải thích thế nào?

Đúng vậy, Hải Mạn nói cũng rất có đạo lý, mọi người phục hồi tinh thần lại, đều cảm thấy giả thuyết của Tần Lâm có chỗ sơ hở.

Tần Lâm cười lạnh khinh thường, chỉ chỉ Hải Mạn:

- Mọi người hãy nhìn xem, nếu như nàng bao tóc mình lại, sau đó nhìn từ mặt bên... Tuổi Hải Mạn lớn hơn Thoát Thoát một chút, Thoát Thoát còn có chút tính khí thiếu niên ngây thơ, nàng cũng rất thành thực, vóc dáng hai người xê xích không nhiều. Nếu như nàng bao tóc lại, thân thể được ánh nến chiếu nghiêng lên trên vách vải, quả thật khó có thể phân biệt. Huống chi trước đó nàng đã dùng kỹ xảo giả tiếng Bả Hán Na Cát kêu lên một câu "Thoát Thoát, người muốn làm gì", càng khiến ọi người bên ngoài tưởng có suy nghĩ sai lầm, cứ cho rằng cái bóng cầm đao đó chính là Thoát Thoát.

- Không trách tiếng kêu của Đại Thành Đài Cát Đại nhân có hơi khác lạ!

Mọi người bàn tán xôn xao, cho dù là kỹ xảo giả tiếng giỏi tới mức nào cũng không thể hoàn toàn giống với tiếng thật được.

Tần Lâm lại nói:

- Về phần cái gọi là 'Hải Mạn run rẩy trong chăn', các người nhìn thấy cái bóng nàng có bất kỳ động tác gì không? Ta nghĩ muốn cuộn chăn lại thành hình một người cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Quả thật mọi người chợt hiểu ra, lúc ấy lực chú ý của người mục kích đều bị Thoát Thoát và Bả Hán Na Cát hấp dẫn, không hề chú ý tới Hải Mạn co rút lại thành một đồng, hiện tại nghĩ lại đó chính là chăn được xếp lại như hình người.

Lớp nguy trang của Hải Mạn bị bóc ra dần dần, nét dịu dàng xinh đẹp trên mặt nàng đã hoàn toàn biến mất, gằn giọng hét lớn:

- Được, vậy máu tươi thì sao, máu tươi phun ra đến tận vách vải. Nếu như người nói Bả Hán Na Cát đã chết từ sớm, vậy tại sao lại có nhiều máu tươi như vậy?

- Đồng thời giết chết Bả Hán Na Cát, nàng áu vào một bong bóng heo đã chuẩn bị sẵn, sau đó chém xuống một đao, tự nhiên máu sẽ phun lên vách vải. Cho nên ta quan sát thấy vết máu văng tung tóe trên vách có vẻ hơi lớn một chút, chính là vì nguyên nhân này.

Tần Lâm không nhanh không chậm nói, sau đó sờ sờ cằm:

- Về phần phối hợp hình chiếu phương vị góc độ cũng rất dễ làm, mời mọi người xem!

Dứt lời Tần Lâm rút Thất Tinh bảo kiếm ra, đâm vào một cái vè phía Lục Viễn Chí bên cạnh. Lục mập không thềm né tránh chút nào, bởi vì bảo kiếm cách cổ của y có chừng hai thước.

- Mời chư vị nhìn đối diện.

Tần Lâm lại nói.

Ánh sáng mặt trời mới mọc phía Đông khiến cho bóng mọi người ngã thật dài, tới tận nhà bạt đối diện. Nhưng nhìn theo bóng in trên đó lại hoàn toàn khác, chỉ thấy Tần Lâm cầm bảo kiếm trong tay đang đâm xuyên qua cổ họng Lục Viễn Chí.

Thậm chí Lục Viễn Chí còn phối hợp giật giật vài cái, ú ớ nói:

- Tần... Tần ca, huynh... Thật là độc...

- Thì ra là như vậy, lúc ấy không phải là loan đao chém vào cổ của Bả Hán Na Cát, mà là chém vào một cái bong bóng heo đựng máu.

Tam Nương Tử ra vẻ bình tĩnh ngộ.

Nàng hẳn là nữ diễn viên phụ giỏi nhất... Tần Lâm giá giá ngón tay về phía nàng, hôm nay vai nam phụ tốt nhất là Lục Viễn Chí, ngoại trừ động tác của y hơi có vẻ khoa trương ra, cơ hồ gần như hoàn mỹ.

Bị Tần Lâm ép tới từng bước khiến cho đại loạn, Hải Mạn không còn trấn định như trước nữa, cất tiếng gào thét:

- Không có chứng cứ, cái gì mà bong bóng heo đựng máu chứ, toàn là người đoán mò. Sau khi án phát chúng ta đều bị lục soát khắp người, bong bóng heo ở đâu?

- Một bong bóng heo mà thôi, nàng dùng xong là có thể ăn nó đi.

Tần Lâm làm như không có chuyện gì xảy ra nói:

- Chuyện ghê tởm hơn nữa, Tắt Mãn vụ sự cũng có thể làm được, còn sợ không giải quyết được một bong bóng heo sao?

- Vậy người vẫn không có chứng cứ xác thật ư?

Hải Mạn khôi phục một chút phần khích.

Lục Viễn Chí và chúng Hiệu Ủy nhìn Tần Lâm một chút, quả thật dường như chưa có chứng cứ xác thật. Vân tay trên chuôi đao, Hải Mạn có thể nói là lúc nàng kinh hoảng đã nhặt lên, giọt máu trên vách vải quá lớn, đó là bằng vào Tần Lâm kinh nghiệm làm ra phán đoán, sợ rằng không thể khiến cho người ta tâm phục. Về phần kỹ xảo giả tiếng và bản lãnh điều khiển rối gỗ giạt dây cũng không phải chứng cứ trực tiếp định án.

- Mời đem huyết y Bả Hán Na Cát tới.

Tần Lâm bảo người cầm huyết y tới, chỉ đường máu mỏng như sợi chỉ trên vai:

- Các vị hãy xem đây, đây chính là dấu vết sợi tơ mà Hải Mạn dùng buộc vòng qua nách Bả Hán Na Cát, để điều khiển động tác của nạn nhân làm như đang xua tay từ chối.

Theo Hải Mạn điều khiển sợi tơ dính máu, đã tạo thành một đường máu rất mỏng trên vai áo Bả Hán Na Cát. Mặc dù đường máu mỏng manh này trên cả chiếc huyết y không có gì là nổi bật, nhưng Tần Lâm vừa chỉ ra cũng đã vạch trần tội ác đêm đó hoàn toàn rõ ràng khắp thiên hạ!

Các vị quý tộc Mông Cổ nhìn lại Hải Mạn trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, tưởng tượng một nữ tử lúc đêm khuya vắng người dùng dây tơ mỏng vòng qua thi thể, điều khiển thi thể làm ra các động tác như vậy, tất cả đều cảm giác không rét mà run.

Tần Lâm thi triển đả kích không chỉ có bấy nhiêu, hẳn cười nhìn chăm chú vào Hải Mạn sắc mặt trắng bệch:

- Hơn nữa còn có một chứng cứ máu chốt nhất, ta đã để lại đến sau cùng. Ta chú ý tới mới vừa rồi nàng chỉ dám hỏi bong bóng heo, nhưng lại không hỏi tới một công cụ khác còn quan trọng hơn nữa, cho nên ta xác định nó vẫn còn ở chỗ cũ!

Sắc mặt của Hải Mạn lập tức trắng như tờ giấy, nàng biết Tần Lâm cũng không phải chỉ nói suông mà thôi.

- Còn nhớ lúc mọi người xông vào nhà bạt, nữ nhân này đang ở nơi nào không?

Tần Lâm gợi ý.

Tất cả mọi người đều biết, lúc mọi người thấy Hải Mạn, nàng đang run rẩy núp ở trong chăn.

Chăn được mang tới, nó được đặt chung chỗ với những vật chứng khác, được các phe quý tộc Mông Cổ phái ra đại biểu trông coi, cho nên tuyệt đối không có những người khác động tay chân.

Chúng huynh đệ Hiệu Ủy mở chăn ra, tìm từng tắc từng tắc trong đó, rất nhanh có người phát hiện:

- Khái bầm Tần tướng quân, tìm được cái này trong chăn.

Một sợi tơ dính máu, vừa dẻo vừa dai được cắt trong chăn, nếu không mở ra kiểm tra cẩn thận quả thật sẽ không dễ dàng phát hiện.

- Nàng có thể nuốt chửng cả bong bóng heo, nhưng nếu nuốt chửng vật này, e rằng dạ dày sẽ bị cắt rách.

Tần Lâm nhìn Hải Mạn cười lạnh, lại giơ sợi tơ lên ọi người thấy:

- Sau khi nàng gây án, rất nhanh sẽ có người xông tới, tất nhiên cũng sẽ bị lục soát thân thể, cho nên nhất định phải giấu kỹ thứ này. Nàng giấu nó trong chăn, thật ra chính là giấu công cụ gây án này đi ngay trước mắt mọi người.

- Trời ơi, con yêu nữ này...

Đại Thành Bĩ Tề xông lên muốn đánh Hải Mạn, lại bị con trai ngăn cản.

Thoát Thoát rất bình tĩnh nói:

- Mẫu thân, nàng trốn không thoát đâu, không cần làm dơ tay của người.

Đại Thành Bĩ Tề vui mừng gạt đầu một cái, cảm thấy con trai mình đã trưởng thành sau chuyện này.

Mọi người nhìn chằm chằm Hải Mạn, bùi ngùi cảm khái. Vì sao một nữ tử xinh đẹp như vậy lại có lòng dạ độc hơn rắn rết, thật là ác, thật là độc!

- Quả thật lòng dạ mỹ nhân độc hơn rắn rết!

Uy Linh Pháp Vương tuyên một tiếng Phật hiệu:

- Cái gọi là hồng phấn khô lâu hẳn là như vậy.

Tần Lâm cười nói:

- Chư vị, Hải Mạn khó thoát lưới pháp luật, nhưng đừng quên nàng còn có đồng phạm!

Đồng phạm ư, Hoàng Đài Cát sao? Mọi người lộ vẻ nghi ngờ, nếu quả thật là y, phải là chủ mưu mới đúng chứ.

Tần Lâm lắc đầu một cái, nở một nụ cười khả ái:

- Tiểu Thoát Thoát, ngươi biết tại sao ngay đêm đó ngươi có thể chạy ra khỏi doanh địa thành công hay không? Lúc mới tra hỏi, ngươi đã được mẫu thân thuyết phục, là ai đột nhiên quát 'Nếu như ngươi không phải là hung thủ, vậy hãy nói tên hung thủ ra, để ta băm thây kẻ đó thành muôn mảnh!', để ngươi càng thêm kiên định quyết tâm hy sinh bản thân mình che chở Hải Mạn? Là ai có quyền điều một chi Bách Nhân đội chỗ ở của mục đồng dưới chân Âm Sơn đi nơi khác, khiến cho người già, nữ tử và trẻ con nơi đó bị tàn sát, có thể hoàn thành độc kế giết người diệt khẩu?

Thoát Thoát nghe vậy bừng tỉnh ngộ, tức giận nhìn chằm chằm Hàn Ba Đồ.

Càng nhiều quý tộc Mông Cổ hơn cả kinh thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi, hạng người kiêu hùng như Hoàng Đài Cát ai ai cũng biết, mới vừa bộc lộ ra Hải Mạn là mỹ nữ xà, chẳng lẽ võ sĩ Mông Cổ trung dũng thô hào như Hàn Ba Đồ cũng là phản đồ sao?

Xem ra không giống, mày kiếm dày đậm, mắt hổ rất có khí thế... Ủa, vì sao y lại kinh hoảng như vậy?

- Có muốn ta đem ghi chép điều động quân đội chỗ ở của mục đồng ra hay không, Hàn Ba Đồ tướng quân?

Tần Lâm cười híp mắt nhìn y.

Thần sắc Hàn Ba Đồ hốt hoảng, trong lúc nhất thời tay chân luống cuống:

- Ta... Ta... Ta...

Một lúc lâu sau cũng không nói nên lời.

Tần Lâm thở dài:

- Không nghĩ tới người mày rậm mắt to như người cũng là phản đồ.

- Bắt lại!

Đại Thành Bĩ Tề quát ngắn một tiếng.

Đại Thành Bĩ Tề vừa phát uy, Ác Nhĩ Kỳ Đặc, Ba Đặc Nhĩ bị dọa sợ đến cả người run run, may không phải là bắt hai người bọn họ, A Lực Ca, Đạt Lỗ Xích dẫn quân ủa lên, đảo mắt đã bắt giữ Hàn Ba Đồ lại.

Đến đây, rốt cục Tam Nương Tử đặt ra câu hỏi:

- Tần Khâm Sai, xin hỏi Hải Mạn không thù không oán với cháu ta Bả Hán Na Cát, tại sao phải sát hại y như vậy?

- Đương nhiên là có người chủ sử sau lưng.

Tần Lâm chém đinh chặt sắt nói, lại nhìn Đại Thành Bĩ Tề:

- Mới vừa rồi phu nhân đã nói Hải Mạn là một yêu nữ, như vậy cũng không sai, hỏi Hợp Hãn cũng biết lai lịch của nàng.

Hợp Hãn Ưông Na Cổ bộ lớn tiếng nói:

- Hải Mạn xuất thân bộ tộc chúng ta, cha nàng là một Tát Mãn vụ sư, nhưng từ rất sớm đã rời khỏi bộ tộc đi Thanh Hải học Phật, cho đến mười lăm mười sáu tuổi Hải Mạn mới trở lại bộ tộc chúng ta.

Thanh Hải, học Phật?

Ánh mắt của mọi người lập tức đổ dồn vào Uy Đức Pháp Vương.

- Úm ma ni bá mê hồng, lão tăng cũng không nhận biết vị nữ Bồ Tát này.

Hai hàng lông mày Uy Đức Pháp Vương rủ xuống, trông như lão tăng đang nhập định.

Uy Linh Pháp Vương cũng không biết chuyện này, năm năm trước Hải Mạn đã rời đi Tuyết Vực cao nguyên, khi đó lão vừa tới Kỳ Châu gặp gỡ Tần Lâm.

Tần Lâm cười cười, cũng không đi sâu vào chuyện này, mà là chậm rãi nói:

- Chư vị, muốn biết bàn tay độc phía sau màn, vậy hãy xem cái chết của Bả Hán Na Cát có lợi với ai nhất, chân tướng sẽ rõ ràng.

Ánh mắt nghi ngờ của mọi người dần dần đổ dồn vào mặt Hoàng Đài Cát. Không nghi ngờ chút nào, nếu như không có cái chết của Bả Hán Na Cát, có quý tộc các bộ Mạc Nam ủng hộ, sợ rằng Bất Thập Thất Lý đã leo lên địa vị Triệt Thần Hãn, mà Hoàng Đài Cát chính là người mất mát nhiều nhất.

Uy Đức Pháp Vương đứng bên người ở Cổ Nhĩ Cách Đài Cát, vốn ở rất gần Hoàng Đài Cát. Lão thừa dịp không ai chú dưới chân vận khởi thần công, thân thể bằng bện lướt xéo sang bên hai thước, cách xa Hoàng Đài Cát hơn trước.

674. Chương 674: Tự Minh Tác Nghiệt

Vốn Uy Đức Pháp Vương và Hoàng giáo trông cậy phò trợ Hoàng Đài Cát lên ngôi Triệt Thần Hãn, mượn uy lực thiết kỵ Mông Cổ áp chế Tuyết Vực cao nguyên. Hiện tại xem ra bản thân Hoàng Đài Cát đã khó bảo toàn, Uy Đức Pháp Vương lập tức ra sức cách xa y một chút, làm rõ quan hệ.

Hải Mạn thấy cảnh tượng này bèn khẽ gật đầu một cái với Uy Đức Pháp Vương, ánh mắt nàng toát ra vẻ quyết tuyệt.

Ôi, bạn lữ song tu tốt như vậy, hiện tại đành phải từ bỏ... Rốt cục Uy Đức Pháp Vương cũng có chút tiếc nuối.

Hoàng Đài Cát không biết được nội tình này, lúc này y đã trở nên hoảng loạn, lớn tiếng nói:

- Các người nhìn bản Đài Cát làm gì? Hải Mạn giết chết Bả Hán Na Cát, không hề có liên quan với ta chút nào!

- Vì... vì sao Đài Cát Đại nhân ngài lại nói như vậy?

Thanh âm ngọt ngào mê người của Hải Mạn chợt vang lên, khiến cho người ta nghe thấy phải phát run trong lòng. Nếu như không phải mọi người đã biết nàng là rắn độc, chắc chắn sẽ sinh ra thương mến vô cùng.

Hoàng Đài Cát kinh hoảng luống cuống tay chân, liên tiếp khoát tay nói:

- Nói hươu nói vượn, nói hươu nói vượn, ta cũng không hề quen biết nàng, chớ có lôi kéo quan hệ bừa bãi.

- Giải ột kẻ tuyệt tình, chẳng lẽ Đài Cát Đại nhân quên hai ta cùng nhau lên đỉnh Vu Sơn rồi sao?

Sắc mặt Hải Mạn tỏ ra buồn bã, giọng nói như khóc kể, quả thật là động lòng người.

Hừ! Thoát Thoát cười lạnh một tiếng, làm sao trước đây lại bị nàng làm ê mẩn thần hồn điên đảo như vậy, thật sự là sỉ nhục của nam tử hán.

Trong tai Hoàng Đài Cát, thanh âm của Hải Mạn lại giống như quỷ đòi mạng, y giận tới nỗi rút đao ra, dứt dứt vài cái làm ra vẻ uy hiếp:

- Nếu ả còn nói bậy nữa, bản Đài Cát sẽ không khách sáo!

Ngàn vạn lần không ngờ Hải Mạn giang hai cánh tay xông tới làm ra dáng vẻ muốn ôm chầm lấy y, ngựa vừa khéo chạm phải mũi đao y, phập một tiếng xuyên thẳng qua tim.

- Ta, người...

Hoàng Đài Cát cả kinh trợn mắt há mồm, lại thấy chuôi đao nằm trong tay mình, lưỡi đao cắm vào ngực Hải Mạn. Lần này chắc chắn không thể thoát được tội giết người diệt khẩu.

Gương mặt của Hải Mạn méo xệch vì đau đớn, sinh mạng nhanh chóng biến mất, trước khi lâm chung ánh mắt của nàng nhìn về phía Uy Đức Pháp Vương đã trốn sau đám người.

- Ứm ma ni bá mê hồng, nhục thể phàm thai chỉ là túi da hôi thối. Bỏ đi thân xác thể gian, phi thăng Cực Lạc!

Môi Uy Đức Pháp Vương khẽ mấp máy, người khác không nghe được gì, công phu truyền âm nhập mật Mật tông lại làm cho Hải Mạn nghe rõ ràng trước khi chết.

Nở một nụ cười buồn bã, Hải Mạn trút hơi thở sau cùng. Nữ nhân này đáng thương mà đáng hận, nàng không biết thể gian này cũng không có Cực Lạc gì cả, huống chi dù có thật sự, với tội ác như vậy, linh hồn nàng cũng chỉ có thể xuống địa ngục...

- Thiện tai, thiện tai!

Uy Đức Pháp Vương cũng miệng niệm Phật hiệu, dẫn dắt bọn Đại Lạt Ma Ngạch Triều Ni Mã đi ra xa xa mấy bước, dùng ánh mắt tràn đầy thương xót nhìn về phía Hoàng Đài Cát:

- Thí chủ chỉ vì một niệm sai lầm, không ngờ rằng làm ra chuyện thương thiên hại lý, không thể nghi ngờ sẽ rơi vào địa ngục quỷ đạo, thứ cho lão tăng pháp lực thấp kém, không cách nào siêu độ cứu vớt.

- Lão...!

Hoàng Đài Cát giận đến lỗ tai bốc khói, biết mình đã bị Uy Đức Pháp Vương trở mặt hoàn toàn, không nhận được tức giận mắng to:

- Lão lừa trọc này, lão tử sẽ phát đại quân thiết kỵ đập bằng Bạch giáo Tây Tạng, phá hủy hoàn toàn Trát Luận Kim Đỉnh tự của lão...

Nhưng hết thấy điều này không thể nào thành sự thật, các quý tộc Mông Cổ tin tưởng Phật giáo Tây Tạng, rất tôn trọng Uy Đức Pháp Vương, lúc này thấy lão và Hoàng Đài Cát vạch rõ giới hạn càng tin tưởng lão hoàn toàn không liên quan với chuyện này, bèn thi nhau giận quát Hoàng Đài Cát:

- Hoàng Đài Cát, người dám vô lễ với Uy Đức Pháp Vương thần thánh, người sẽ rơi vào địa ngục rút lưỡi!
- Tên ác ma này cực kỳ xấu xa, sát hại Bả Hán Na Cát, sát hại Hải Mạn...
- Người của chỗ ở của mục đồng dưới chân Âm Sơn đều bị y giết diệt khẩu!

- Cho Hợp Hãn ta nói một câu, tối hôm qua y còn muốn tàn sát toàn bộ tộc chúng ta diệt khẩu, may nhờ Tần Khâm Sai dẫn theo chư vị Đại nhân Ngạch Lễ Đồ, Minh An tới, mới kịp thời ngăn y lại!

Đây gọi là tường ngã mọi người xúm vào đây, Tam Nương Tử, Triết Biệt không cần nói, Ngạch Lễ Đồ, Minh An, Hợp Hãn cũng về phe Tần Lâm, Trường Thổ Đài Cát thuộc nhà mẹ Đức Mã phu nhân Thổ Nhĩ Hồ Đặc bộ, Hàm Ngang Tế Nông thuộc Ngạc Nhĩ Đa Tư đã sớm trở mặt.

Ngay cả Ác Nhĩ Kỳ Đặc vốn là đứng ở một phe với Hoàng Đài Cát, hy vọng nhờ y ủng hộ leo lên bảo tọa Đại Thành Đài Cát. Hiện tại thấy Thoát Thoát rửa sạch oan uổng, mình vô vọng kế vị ngược lại đắc tội huynh mẫu, nhất thời biết được đại sự không ổn, bất ngờ cũng giậm chân kêu lên:

- Hoàng Đài Cát, người giết hại phụ thân ta, ta và người không đội trời chung!

Đây mới gọi là chúng bạn thân ly, trong khoảnh khắc Hoàng Đài Cát rơi vào cảnh cây ngã chim bay tứ tán. Y tuyệt vọng nhìn các thủ lĩnh các bộ Mạc Nam Ngạch Lễ Đồ, Minh An vốn lúc trước ủng hộ phục tòng sợ hãi mình, hiện tại đứng bên cạnh Tần Lâm, đứng ở hàng đầu.

Kể đến là Hợp Hãn, Trường Thổ Đài Cát, Hàm Ngang Tế Nông, sau đó Uy Đức Pháp Vương cũng không chút do dự từ bỏ y. Ngay cả Ác Nhĩ Kỳ Đặc ít ngày trước lén lút chạy đến doanh y, quỳ xuống chỉ trời chỉ đất thề thốt, nói chỉ cần giúp y lên bảo tọa Đại Thành Đài Cát, vậy sẽ vĩnh viễn thần phục Hoàng Đài Cát, lúc này cũng đã lăm lăm loan đao đòi giết...

Thân thể Hoàng Đài Cát run rẩy như lá cây trong gió, từ trước tới nay y chưa từng sợ hãi như vậy bao giờ. Y là Đài Cát Đại nhân cao cao tại thượng, là người thừa kế Thổ Mặc Đặc bộ, chủ nhân của hai mươi vạn đại quân Mông Cổ, ngay cả triều Đại Minh cũng phải lễ nhượng ba phần, vì sao lại rơi vào tình cảnh này?

Dường như nụ cười xấu xa của Tần Lâm đã nói rõ hết thảy, Hoàng Đài Cát cảm thấy lạnh toát trong lòng, về phần sắc mặt bọn Khoát Nhĩ Chích, Cổ Nhĩ Cách Đài Cát tỏ ra khó coi cực độ.

Thôi Hiến Sách cũng tỏ vẻ đau khổ, rất muốn than một câu ‘trời đã sinh Du sao còn sinh Lượng’. Đúng vậy, tất cả kẻ sách của y đều rất tinh diệu, đều rất sắc bén, nhưng gặp phải Tần trưởng quan lại giống như băng tuyết phơi ra dưới ánh mặt trời, chỉ trong khoảnh khắc lập tức tan rã.

Bất quá, ta còn có một chiêu cuối cùng!

Thôi Hiến Sách thừa dịp người không chú ý, lấy ra một vật đập mạnh xuống đất, nhất thời lửa khói bay lên khiến cho người ta không thể mở mắt.

- Đài Cát Đại nhân đi mau, giữ được rừng xanh lo gì không có củ đun!

Thôi Hiến Sách nhảy lên lưng ngựa, chạy trước ra ngoài.

Hoàng Đài Cát, Cổ Nhĩ Cách cũng là kiêu hùng trên thảo nguyên, đã sớm tính toán làm thế nào thoát thân, lập tức nhảy lên chiến mã của mình, quát roi ngựa chạy nhanh ra ngoài.

Duy chỉ có Khoát Nhĩ Chích bị loan đao ép bức, không chạy được.

- Hừ, chuyện đã tới nước này còn muốn trốn hay sao?

Tần Lâm cười lạnh lẽo, gọi Triết Biệt lại kề tai y nói nhỏ mấy câu, sau đó dẫn dắt mọi người đuổi theo.

Bọn Hoàng Đài Cát cũng cỡi toàn là thiên lý lương câu, thừa dịp hỗn loạn xông ra khỏi doanh địa, ai nấy cảm thấy vô cùng may mắn, sau lưng toát mồ hôi lạnh.

Nhưng vừa nghĩ tới chuyện bỏ chạy như vậy coi như vứt hết vốn liếng, Hoàng Đài Cát lại cảm thấy trong lòng buồn bực.

Thôi Hiến Sách bèn an ủi:

- Người Hán chúng ta có câu thơ: Thua được nhà binh chuyện bất kỳ, nén lòng hổ nhục mới nam nhi. Đài Cát đại danh uy chấn thảo nguyên, thảo nguyên mệnh mông bát ngát có nơi nào mà không thể đặt chân? Ngột Lương Cáp bộ phía Bắc chính là thông gia với Đài Cát, hiện tại mượn binh của bọn họ từ từ mưu đồ khôi phục, lo gì không thể Đông Sơn tái khởi!

Hoàng Đài Cát lên tinh thần, dẫn dắt hai tên tâm phúc một văn một võ chạy theo hướng Đông Bắc, chuẩn bị qua cửa núi vượt qua Âm Sơn.

Chạy không bao xa chợt thấy hướng Đông Bắc mơ hồ có cờ xí tung bay, vó ngựa như sấm rền.

Hồngбет, bên kia có binh mã!

Ba người vội vàng chuyển phương hướng, đổi sang phía Tây.

Đi không tới nửa canh giờ lại thấy mặt Tây có đại quân xuất hiện, bọn họ bị dọa sợ đến kinh hãi run rẩy, không thể làm gì khác hơn là đổi hướng chính Bắc.

Quyết không tin tà! Thôi Hiến Sách nói:

- Chúng ta đi hướng chính Nam vòng tránh hai đường truy binh này, sau đó sẽ đột ngột đổi sang hướng Bắc.

Ba người lập tức quay đầu ngựa chạy ngược trở về hướng chính Nam. Chạy được chừng một canh giờ không gặp phải quân đội chặn đường, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy đã trốn khỏi vòng vây.

Bỗng nhiên lại có tiếng vó ngựa vang lên, trời ơi, lần này mơ hồ nhìn thấy nơi xa xuất hiện thiên quân vạn mã. Người dẫn đầu đang cỡi Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử, đầu đội ô sa không cánh, thân khoác măng bào đại hồng giang nha hải thủy, lưng đeo ngọc dải long phụng, chính là Tần Lâm cầm binh tới!

- Con bà nó!

Hoàng Đài Cát tức giận nổ phổi, ba người cùng nhau chạy trở lại hướng chính Bắc.

Nói ra cũng kỳ quái, bất kể đi Đông đi Tây đi Nam đều có truy binh, duy chỉ có mặt chính Bắc thủy chung chưa từng xuất hiện đại quân chặn đường. Ba người Hoàng Đài Cát tả xung hữu đột đều bị chặn lại, cuối cùng vẫn phải chạy theo hướng Bắc.

Sắc trời dần dần tối, đám người Hoàng Đài Cát chạy tới nỗi người ngựa mệt mỏi, cũng may tựa hồ cũng không bị truy binh phát hiện, chuyện này khiến cho đáy lòng bọn họ cảm thấy hơi yên tâm.

Chợt cảm thấy không khí có vẻ khác thường, đám ngựa buồn bực không yên cất tiếng hí vang, hoảng sợ nhìn dáo dác bốn phía. Màn đêm hiện tại hoàn toàn yên tĩnh, yên tĩnh tới mức đáng sợ.

- Có... có chuyện gì vậy?

Hoàng Đài Cát cảm thấy đầu mình như muốn nổ.

Trong bóng đêm, từng đôi mắt xanh biếc âm u hiện lên, lấp lóe giống như ma trời quỷ hỏa, xuất hiện ở bốn phương tám hướng.

- Sói, bầy sói!

Thôi Hiến Sách và Cổ Nhĩ Cách Đài Cát chỉ cảm thấy tay chân mềm như bún, toàn thân run lên.

Trong lúc nhất thời, đồng thời trong lòng ba người như nổ bùng một tiếng. Rốt cục bọn họ đã nhớ ra, nơi này rất gần chỗ ở của mục đồng dưới chân Âm Sơn. Mùi máu tanh của các mục dân mà bọn họ tàn sát đã thu hút thật nhiều sói bầy kéo tới.

Ông trời tác nghiệt còn có thể dung thứ, tự mình làm bậy, không thể sống được!

Bên tai Hoàng Đài Cát nghe thấy Cổ Nhĩ Cách cùng Thôi Hiến Sách kêu thảm thiết, cũng nghe được tiếng thân thể mình bị sói cắn xé vang lên. Nỗi đau cực lớn khiến cho y phát ra tiếng hét thảm không giống con người.

Phương xa Tần Lâm quay đầu ngựa, vỗ tay cười nói:

- Đêm trăng tròn... Đêm nay tiếng sói tru đặc biệt vang dội!

- Úm ma ni bá mễ hồng...

Sau khi Uy Đức Pháp Vương biết được Hoàng Đài Cát táng thân trong bụng sói, hai hàng lông mày bạc trắng rủ xuống thật thấp, gương mặt già nua hiện đầy nếp nhăn hiện ra vẻ từ bi, chấp tay hành lễ:

- Ngày xưa ngã Phật Như Lai từng cắt thịt cho chim ưng, sau khi chúng sinh thể gian chết lấy thân thể làm mồi cho chim muông cũng là thiên táng cát tường như ý. Hoàng Đài Cát tội ác ngập trời lại cũng có thể táng thân miệng sói, có thể thấy được tin phụng ngã Phật cuối cùng sẽ có phúc báo, thiện tai, thiện tai!

Các quý tộc Mông Cổ Ngạch Lễ Đồ, Minh An nghe Uy Đức Pháp Vương nói như thế, nhất thời chột hiểu ra, rồi rít chấp tay thành chữ thập thi lễ.

Uy Đức Pháp Vương thấy vậy đã hiểu được trước mắt coi như qua được cửa này. Cho dù là lão thân mang danh hiệu đệ nhất cao thủ Tuyết Vực cao nguyên, thế nhưng lúc này cũng sợ hãi không nhận được, tránh né ánh mắt ép người sắc bén còn hơn cả lưỡi đao của Tần Lâm.

Đại Lạt Ma Ngạch Triều Ni Mã cũng lau mồ hôi lạnh, may nhờ sự phụ thức thời, bán đứng Hoàng Đài Cát vô cùng kịp lúc, lại quyết định thật nhanh vứt bỏ Hải Mạn làm quỷ chết thay, bằng không khó lòng thu thập ổn thỏa chuyện này.

Kiến thức Tần Lâm xua đám người Hoàng Đài Cát sống sờ sờ táng thân miệng sói hết sức tàn nhẫn, Tây Tạng Trát Luận Kim Đỉnh tự từ Uy Đức Pháp Vương trở xuống ai nấy sợ hãi trong lòng. Tuy rằng Uy Đức Pháp Vương luôn miệng nói cắt thịt nuôi ưng, nhưng thật sự bảo lão cắt một miếng thịt to bằng đầu ngón tay trên người mình xuống, chắc chắn sẽ đau tới mức kêu cha gọi mẹ. Huống chi nếu như bị ngàn con lang đói vây công, ngay cả Uy Đức Pháp Vương thần công cái thể cũng sẽ bị xé thành mảnh vụn.

Trong lòng Tần Lâm thầm thóa mạ, biết đối phương dùng kế thí Xe giữ Tướng hết sức kịp thời, trước mắt không có cách nào lấy mạng bọn Uy Đức Pháp Vương được nữa.

Uy Đức Pháp Vương biết lần này mình lại thành công, kéo dài giọng nói:

- Bần tăng còn muốn đi ven Thanh Hải hồ hoàng dương chính pháp ngã Phật, hôm nay xin cáo từ các vị. Phật Bồ Tát phù hộ các vị thí chủ vĩnh viễn cát tường như ý.

Đám quý tộc Mông Cổ Ngạch Lễ Đồ, Minh An, Trường Thổ Đài Cát, Hàm Ngang Tế Nông thi nhau trình trọng nói lời từ biệt, còn có người dâng tiền cúng phong phú.

Hai mắt Uy Đức Pháp Vương vốn rủ xuống lúc này khẽ nâng lên, tinh quang lóe lên trong mắt, làm như vô ý quét về phía Tần Lâm, đôi mày trắng như tuyết khẽ nhướng lên, không khỏi đắc ý: Tần Khâm Sai ơi Tần Khâm Sai, lần này thiếu chút nữa bị người ép đến sơn cùng thủy tận, lại không biết lão tăng thần thông quảng đại, cuối cùng hóa nguy thành an. Dưới trướng lão tăng có hàng ngàn hàng vạn tín đồ Mông Tạng sùng bái, cho dù ngươi là Khâm Sai đại thần thì có thể làm gì được ta?

Lại có vẻ rất tự đắc nhìn sang Uy Linh Pháp Vương đang không cam lòng, hừ hừ, tên sư đệ trời ơi kia, rốt cục cũng không phải là đối thủ của Pháp Vương chính hiệu như ta.

Uy Linh Pháp Vương kéo kéo Tần Lâm, ra sức nháy mắt ra hiệu với hắn. Lão muốn lấy tính mạng của lão trọc Uy Đức Pháp Vương, tương lai lão sẽ là Pháp Vương Bạch giáo danh chấn Mông Tạng.

Muốn lấy tính mạng của lão không dễ, nhưng... Trên mặt Tần Lâm chột lóe nụ cười âm hiểm rồi biến mất.

675. Chương 675: Cắt Thịt Nuôi Lang

Trong lòng Uy Đức Pháp Vương run lên thầm nói không tốt, quả nhiên vị Tần Khâm Sai này thành linh rút bảo kiếm đeo bên hông ra, cười xấu xa tiến về phía lão dưới ánh mắt đầy kinh ngạc của đám quý tộc Mông Cổ.

- Uy Đức Pháp Vương quả nhiên đại từ đại bi...

Tần Lâm làm ra dáng vẻ hết sức kính nể, tiếp theo lại thở dài:

- Bất quá bảy sói thanh thể thật lớn, có chừng hàng ngàn hàng vạn con sói đói, chỉ có thịt của ba người ba ngựa Hoàng Đài Cát, Cổ Nhĩ Cách, Thôi Hiến Sách không đủ cho bọn chúng no bụng. Pháp Vương đã có lòng từ bi ngã Phật cắt thịt nuôi ư, xin hãy cho bản Khâm Sai kiến thức Tây Tạng Mật tông vô thượng từ bi. Tương lai bản quan về kinh sẽ tuyên dương rộng rãi cho Bạch giáo, ắt có thể phát dương quang đại Phật pháp.

Phụt... Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực len lén xoay người bật cười, chiêu này của Tần trưởng quan chúng ta quả thật hết sức ranh ma.

Người thật là ác độc! Lúc này Uy Đức Pháp Vương bị Tần Lâm làm cho không thể hạ đài, nét mặt già nua nhất thời trở nên đỏ bừng, miễn cưỡng biện luận:

- Lão tăng muốn lưu thân hữu dụng này để quảng bá tuyên dương Phật pháp chính đạo. Đây gọi là ngày nào địa ngục chưa trống rỗng, ngày đó chưa thành Phật. Lão tăng không phát dương quang đại Bạch giáo Trát Luận Kim Đỉnh tự, há có thể chỉ lo cho cá nhân mình phi thăng Cực Lạc thôi sao?!

Tần Lâm lắc đầu quây quây:

- Không phải vậy, nếu như Pháp Vương chịu cắt thịt nuôi lang, có chuyện đại từ đại bi này sẽ giúp Bạch giáo nhất thời danh chấn thiên hạ, chẳng phải là càng có thể phát dương quang đại Phật pháp hay sao?

- Huống chi Uy Đức Pháp Vương ngài tu vi cao thâm, da thịt nuôi lang, phần còn lại ắt có thể luyện ra Xá Lợi Tử, bản quan nhất định mang tới kinh sư trình cho bệ hạ cùng Thái hậu nương nương. Sau đó hạ chỉ truyền khắp thiên hạ, ắt sẽ khiến cho người người tôn sùng ngã Phật, ức chế ngoại đạo, vậy công đức Pháp Vương ngài càng thêm vô lượng. Nào nào, có nhiều người chứng kiến như vậy, bản quan tuyệt đối không gạt ngài đâu...

Dứt lời, Tần Lâm cầm Thất Tinh Kiếm sáng loáng xông tới chuẩn bị cắt thịt trên ngực Uy Đức Pháp Vương. Hắn còn chắc chắn luôn miệng than thở, tựa hồ thật sự muốn lột hết da thịt của lão ra, lấy xương đi luyện Xá Lợi Tử.

Bảo kiếm lấp lóe hàn quang khiến cho Uy Đức Pháp Vương vô cùng sợ hãi, cho dù là lão võ công cái thể cũng không chịu nổi bảo kiếm đâm thủng ngực. Dưới tình thế bắt buộc lão không thể công khai trở mặt với Tần Lâm, chỉ đành phải giơ hai ngón tay ra kẹp lấy lưỡi kiếm, cười khổ nói:

- Tần Khâm Sai, túi da thối này của lão tăng...

- Bỏ lại túi da thối, phi thăng Cực Lạc thiên, vẫn có thể quang đại Phật pháp, vì sao lại không làm?

Tần Lâm nắm bảo kiếm xoay tròn, cho dù là công lực Uy Đức Pháp Vương thâm hậu cũng suýt chút nữa bị món thần binh lợi khí này cắt mất đầu ngón tay, sợ hãi tới nỗi toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Các vị quý tộc Mông Cổ nghe lời của Tần Lâm cũng ném tới ánh mắt nghi hoặc, càng làm cho Uy Đức Pháp Vương quần bách vô cùng. Vậy là sao, đã nói là túi da hôi thối mà thôi, tu vi Pháp Vương cao sâu như thế, vì sao không chịu bỏ?

Thôi! Uy Đức Pháp Vương không thể làm gì, cong ngón tay búng vào sông kiếm một cái. Nhất thời thân kiếm rung mạnh chấn động tới tay Tần Lâm, lão không chờ Tần Lâm đâm kiếm tới đã lớn tiếng nói:

- Lão tăng hoằng pháp truyền đạo ở Trát Luận Kim Đỉnh tự, còn có hơn ngàn vạn tín chúng trên Tuyết Vực cao nguyên, vô số oan quỷ chưa được siêu độ, không hề rảnh rỗi quần tới đám sói đói trên thảo nguyên này. Ngược lại sư đệ Uy Linh Pháp Vương phúc duyên thâm hậu, vả lại còn có Phật duyên với thảo nguyên, lão tăng tặng người tôn hiệu Hồ Đồ Khắc Đồ, từ nay hãy phổ độ chúng sinh ở Quy Hóa thành đi!

Uy Linh Pháp Vương vừa nghe như vậy nhất thời vui sướng vô cùng, hai vị đồ đệ Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử bên cạnh càng cao hứng gãi đầu gãi tai.

Ngạch Triều Ni Mã và các sư đệ mười tám La Hán gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, Uy Đức Pháp Vương nói như vậy rõ ràng chính là thừa nhận Uy Linh Pháp Vương hàng giả này có thể ngồi ngang hàng với lão. Từ

nay trở đi lão chỉ lo hoàng pháp truyền giáo ở Trát Luận Kim Đỉnh tự trên Tuyết Vực cao nguyên, hơn nữa không hề đặt chân tới thảo nguyên nữa, mà toàn bộ giáo chúng trên thảo nguyên Mông Cổ rộng lớn sẽ hoàn toàn thuộc về Uy Đức Pháp Vương.

Uy Đức Pháp Vương cười khỏ nhìn các đệ tử lắc đầu một cái, lần này sai lầm từ đầu, mặc dù kịp thời vạch rõ giới hạn với Hoàng Đài Cát, nhưng dù sao cũng bị Tần Lâm bắt được không ít sơ hở, hoàn toàn chiếm cứ thượng phong. Không trả giá chút gì muốn toàn thân thối lui, làm sao có thể như vậy được?

Huống chi, có các quý tộc Mông Cổ Tam Nương Tử, Hàm Ngang Tế Nông... ủng hộ, sớm muộn Uy Đức Pháp Vương sẽ độc lập truyền giáo ở Quy Hóa thành. Rốt cục Pháp Vương Trát Luận Kim Đỉnh tự hàng thật sẽ không còn uy lực trên thảo nguyên, không bằng nhất đao lưỡng đoạn, thuận thế tặng món ân tình, cũng tiện làm kế thoát thân.

- Được, được...

Tần Lâm cười hăng hắc, tra bảo kiếm vào vỏ trở lại, tới gần thấp giọng nói với lão:

- Tuy rằng Pháp Vương không có lòng từ bi cắt thịt nuôi ưng, nhưng lại có can đảm trắng sãi chặt tay, hạ quan vô cùng bội phục.

Uy Đức Pháp Vương nghiêng rằng một cái, cũng dùng công phu truyền âm nhập mật lạnh giọng nói:

- Tần Khâm Sai hảo tâm cơ, hảo thủ đoạn, lão tăng cũng hận gặp nhau quá muộn, nhất là cuối cùng, chiếm được phần hơn còn ác độc như vậy.

Nói đến chữ độc, cho dù là Uy Đức Pháp Vương tu vi tinh thâm cũng không nhịn được trong lòng nổi lên lửa giận, nội lực tiết ra ngoài khiến cho thanh âm chột lên cao vút, đâm vào màng nhĩ Tần Lâm phát đau.

Lão trọc này vẫn có mấy phần bản lãnh chân chính, Tần Lâm tỏ vẻ kinh hãi nói:

- Ủa, lỗi tai ta hơi đau, Pháp Vương ngài vừa thi triển công phu gì vậy? Chẳng trách nào Bạch giáo Tây Tạng đè ép ba giáo Hoàng, Hoa, Hồng độc chiếm ngôi đầu. Theo như bản Khâm Sai thấy, Tác Nam Gia Thổ cũng chưa chắc có công phu này.

Tác Nam Gia Thổ là thủ lĩnh Tây Tạng Hoàng giáo, những năm gần đây uy danh đại chấn, cơ hồ sắp áp đảo Uy Đức Pháp Vương. Hoàng giáo cũng càng ngày càng ép Bạch giáo, làm cho phe Trát Luận Kim Đỉnh đối phó rất cực khổ, vất vả lắm mới duy trì được địa vị thống trị.

Nghe Tần Lâm nhắc tới tên cường thù đại địch, Uy Đức Pháp Vương nhất thời chấn động tâm thần, thần sắc âm trầm bất định, thậm chí nói chẳng lẽ triều đình biết được tình thế giáo phái Tây Tạng tranh đấu, đã có ý bỏ Bạch giáo, liên kết với Hoàng giáo rồi sao? Như vậy chính là tai họa diệt giáo!

Tên Tần Lâm này vô cùng tàn nhẫn độc ác, chuyện gì cũng có thể làm được. Trước kia triều đình cố kỵ lực ảnh hưởng Bạch giáo ở thảo nguyên Mông Cổ, không thể không nhường Bạch giáo vài phần, nhưng thế cục bây giờ...

- Tần... Tần Khâm Sai thứ lỗi, lão tăng nhất thời thất thố, mạo phạm hổ uy, thật sự là tội lỗi, tội lỗi...

Uy Đức Pháp Vương thấp giọng nói hết sức khiêm nhường, lại chộp lấy tay Tần Lâm lắc lắc.

Toàn thân Tần Lâm rung lên, chỉ cảm thấy lòng bàn tay đối phương có một luồng khí nóng truyền sang. Mới đầu hắn không biết lão trọc này muốn giở trò gì, lát sau chợt cảm thấy toàn thân âm áp cực kỳ thoải mái, tứ chi bách hài nhẹ nhàng khoan khoái hơn nhiều.

Nhìn lại sau khi Uy Đức Pháp Vương buông cổ tay Tần Lâm ra, thở hổn hển vài hơi liên tiếp, sắc mặt ảm đạm, tinh quang trong mắt cũng mờ nhạt hơn trước không ít.

Thì ra là như vậy, lần này Uy Đức Pháp Vương dùng tâm pháp tuyệt đỉnh Tây Tạng Mật tông truyền ba tháng công lực tinh thuần sang cho Tần Lâm. Chút công lực này đối với lão không đáng kể gì, nhưng Tần Lâm lại nhận được ích lợi không nhỏ.

Người khác không nhìn ra, nhưng đôi mắt già nua của Từ Văn Trường đột nhiên sáng lên, đồng tử xoay tròn, vuốt chòm râu dê cười nhạt không ngừng.

Tần Lâm cũng cảm thấy thân cường thể kiện, biết mình được ích lợi, ép Uy Đức Pháp Vương bấy nhiêu cũng đã đủ rồi. Hiện tại triều đình chưa thể vươn tay tới tận Tây Tạng Tuyết Vực cao nguyên xa xôi, vẫn chưa phải là lúc hoàn toàn trở mặt với lão, bèn cười ha hả nói:

- Trên thảo nguyên này cỏ cao sỏi nhiều, Uy Đức Pháp Vương ngài chớ nên tới, bằng không một thân xương da của ngài không đủ làm mồi cho sỏi. Pháp Vương phải về Tây Tạng, bản quan xin cáo từ, đi thông thả không tiền!

Còn đi thông thả được sao, Uy Đức Pháp Vương vứt bỏ toàn bộ giáo khu Mông Cổ, còn tặng thêm ba tháng công lực tinh thuần, quả thật chạy còn không kịp. Được Tần Lâm nói câu 'đi thông thả không tiền' này thật đúng là như được đại xá, sáng sớm hôm sau lập tức dẫn theo các đệ tử buồn bã rời đi.

Lục Viễn Chí từ miệng Từ Văn Trường biết được Tần Lâm đã được Uy Đức Pháp Vương tặng ba tháng nội công tinh thuần, không nhịn được kêu lên:

- Ôi chao, sao không bắt lại lão trọc kia, buộc lão phải truyền hết công lực toàn thân, không phải là Tần ca sẽ trở thành cao thủ tuyệt đỉnh hay sao?

Nằm mơ! Từ Văn Trường gõ đầu y một cái:

- Cho dù là công phu tuyệt đỉnh Mật tông, truyền mười thành công lực cho người khác cũng không được một thành. Hơn nữa Uy Đức Pháp Vương nội lực thâm hậu, chớ nói toàn thân công lực, cho dù là chỉ truyền ba năm công lực, chỉ sợ Tần trưởng quan cũng sẽ bạo thể mà chết!

Tần Lâm thử giơ tay lên, đá đá chân, tựa hồ chẳng qua là thân thể trở nên khỏe mạnh khoan khoái một chút mà thôi. Hắn đầm một quyền lên bàn đọc sách, bàn không sao, ngược lại quyền bị đau.

- Chúng ta cũng không biết công pháp Mật tông, ba tháng công lực này cũng chỉ có thể cường thân kiện thể, muốn dùng công lực này làm võ công nhập môn cũng không được.

Từ Văn Trường giải thích làm cho Tần Lâm có chút thất vọng.

Bất quá vì sao nụ cười của lão gia tử lại bỉ ổi như vậy?

Theo Hoàng Đài Cát và Cổ Nhĩ Cách Đài Cát, Hán gian Thôi Hiến Sách táng thân trong bụng sỏi, phe thế lực Hoàng Đài Cát cũng theo đó mà tan rã. Cho dù có chút lực lượng còn sót lại cũng tan tác bốn phía rất nhanh, mọi người ai về nhà nấy, ai còn nhớ Hoàng Đài Cát là cái quái gì?

Nhờ có Tần Lâm chủ trì, đã rửa sạch hiềm nghi Thoát Thoát giết cha, chính thức giúp y kế vị Đại Thành Đài Cát. Đầu tiên là Tần Lâm nghiệm máu biện thân, sau lại tra ra hung thủ sát hại Bả Hán Na Cát là Hải Mạn, Thoát Thoát và mẫu thân Đại Thành Bì Tề cảm kích hắn khó có thể dùng lời lẽ để hình dung.

- Trung thành, vĩnh viễn!

Thoát Thoát vỗ ngực, dùng Hán ngữ bập bẹ của mình tỏ vẻ trung thành với Tần Lâm.

Kế tiếp chính là Uy Linh Pháp Vương mới có thêm tôn hiệu Hô Đồ Khắc Đồ, trở thành Thổ Gia Đạt Ngõa Nhĩ Phẩm Đệ Hô Đồ Khắc Đồ, cử hành buổi lễ tọa sàng vô cùng long trọng tại Ngân Phật tự Quy Hóa thành. Giữa buổi lễ lão còn bày Đại Nhật Như Lai Quang Minh pháp thân cực kỳ thù thắng, còn có thần tích cầu vòng cát tường như ý.

Tam Nương Tử dẫn đầu lay phục xuống, chúng quý tộc Mông Cổ rồi rít phũ phục năm vóc sát đất, thấy đều quý lay đánh lễ dưới sự kinh ngạc của dân du mục Mông Cổ xung quanh ngàn dặm chạy tới xem lễ.

Ngân Phật tự có Hô Đồ Khắc Đồ thần thông quảng đại, có cần đi Trát Luận Kim Đỉnh tự Tuyết Vực cao nguyên triều bái không? Huống chi còn có tin đồn trên thảo nguyên rằng Uy Linh Pháp Vương lĩnh ngộ chân nghĩa, trí tuệ viên thông, thật ra còn hơn sư huynh Uy Đức Pháp Vương một bậc.

Từ nay trong lòng dân du mục các bộ thảo nguyên đã có một mặt trời mới, Hô Đồ Khắc Đồ Ngân Phật tự cát tường như ý, ánh sáng Phật pháp rực rỡ vạn tượng...

Cuối cùng Tần Lâm lấy thân phận Khâm Sai đại thần triệu tập quý tộc Mông Cổ các bộ Tam Nương Tử, Thoát Thoát, Ngạch Lễ Đồ, Minh An Na Nhan, Trường Thổ Đài Cát, Hàm Ngang Tế Nông, thương nghị vấn đề ai thừa kế địa vị Thuận Nghĩa vương.

So với mấy lần trước thương nghị vấn đề người thừa kế ai ai cũng có lòng riêng, ngã theo chiều gió, hiện tại hoàn toàn ngược lại, tất cả quý tộc Mông Cổ cùng nhau đẩy Bất Thập Thất Lý con của Tam Nương Tử Chung Kim Cáp Truân thừa kế Thuận Nghĩa vương, Triệt Thần Hãn. Mà Tam Nương Tử và Bất Thập Thất Lý khiêm tốn nói hết thảy do triều đình làm chủ, mời Khâm Sai đại thần Tần tướng quân làm chủ.

Khi Tần Lâm lấy ra thánh chỉ sắc phong Bất Thập Thất Lý là Thuận Nghĩa vương từ trong ngực, tuyên bố trước mặt mọi người, các vị quý tộc lập tức giật mình kinh hãi: biết Tần Khâm Sai muốn giúp Bất Thập Thất Lý lên ngôi, lại không nghĩ rằng triều đình đã có mật chỉ ban cho hắn, thì ra bên Đại Minh đã sớm có suy tính! Buồn cười Hoàng Đài Cát tự cho là mình thông minh, rốt cục từng bước rơi vào trong bẫy rập của Tần Khâm Sai, bỏ mình danh diệt.

Khâm Sai đại thần Tần Lâm đại biểu triều đình sắc phong Bất Thập Thất Lý là Thuận Nghĩa vương, Uy Linh Pháp Vương lấy thân phận Hồ Đồ Khắc Đồ, y theo lệ cũ gia tặng tôn hiệu Cha Khắc Lạt Ngõa Nhĩ Đề Triệt Thần Hãn.

Bất Thập Thất Lý còn chưa trưởng thành, chính vụ thực tế do Tam Nương Tử chủ trì, y bèn theo Từ Văn Trường học tập kiến thức Hán văn và binh pháp thao lược.

Trong lòng mọi người biết rõ ràng, lần này Từ Văn Trường đã có thể quang minh chính đại ân ân ái ái cùng Tam Nương Tử. Bất quá Yêm Đáp Hãn đã chết, Bất Thập Thất Lý cũng không hề phản đối, còn ai nói gì được nữa?

Đám huynh đệ Hiệu Ủy Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực, Mã Bân vui vẻ vô cùng, ngày nào cũng có quý tộc các bộ thay phiên mời đi ăn uống, ăn thịt miếng lớn, uống rượu bát lớn. Vô số cô nương xinh đẹp trên thảo nguyên thay phiên tới mời bọn họ cùng nhau nhảy múa ca hát, liếc mắt đưa tình không ngớt.

Cuộc sống vô cùng sung sướng như vậy khiến cho bọn họ có cảm giác mãi không muốn về.

Đáng tiếc lạc cực sinh bi, Tần Lâm phát ra mệnh lệnh hồi kinh, hắn cũng không chuẩn bị ở trên thảo nguyên quá lâu.

Ngày từ biệt, Tam Nương Tử, Bất Thập Thất Lý, Uy Linh Pháp Vương, đám quý tộc Mông Cổ đều tới đưa tiễn, Từ Văn Trường bồi ở bên người Tam Nương Tử.

Tần Lâm hài hước nói:

- Lão gia, lão hãy ở lại chỗ này từ từ tiêu sái đi, Nữ lang na phục thủ kiêu anh, trường tụ khinh vũ Quy Hóa thành. Trưởng để tỷ bà thôi đệ nhất, canh thù hồng giáp ý lực sinh. Ha ha, Từ lão tiên sinh ngâm thơ hay thật.

676. Chương 676: Chúc Nguyên Chân Thành

Đây là thơ tình hôm trước Từ Văn Trường viết cho Tam Nương Tử, không biết sao bị Tần Lâm nghe được. Lúc này hắn đọc lên khiến cho Từ lão đầu tử phải đỏ mặt.

Chung Kim Cáp Truân Tam Nương Tử cũng là bậc cân quốc hào kiệt anh phong nhuệ khí không kém gì bậc mày râu, nghe vậy cũng không xấu hổ còn cười khanh khách:

- Kinh sư có hai vị phu nhân thiên tư quốc sắc của Tần Khâm Sai, hồng nhan tri kỷ thiên kiều bá mị càng không biết có bao nhiêu, không trách người vội vàng trở lại kinh sư như vậy. Chỉ tiếc lần này Từ Văn Trường và Chung Kim mỗi người một ngã... Hừ hừ, ba năm sau, Tần tướng quân nhất định phải trả lại cho ta một Từ tiên sinh nguyên vẹn không sút mẻ, mạnh khỏe như rồng cọp.

Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, sau khi nghe Tam Nương Tử nhắc tới mấy vị thê tử của mình ở kinh sư, Tần Lâm chợt chấn động trong lòng. Cho nên khi nàng nói tới câu cuối cùng, phản ứng của hắn chậm một nhịp, một lúc lâu sau mới kinh ngạc nói:

- Ủa, Từ lão đầu tử, lão... không ở lại thảo nguyên sao?

Từ Văn Trường và Tam Nương Tử liếc mắt nhìn nhau, sau đó vuốt râu khẽ gật đầu. Nếu Tần Lâm đã thành toàn hai người bọn họ, bọn họ há có thể chỉ vì tình nam nữ mà bỏ mặc Tần Lâm như vậy?

- Trưởng quan, cho tiểu lão đầu bẩm báo...

Từ Văn Trường hạ thấp giọng nói cho Tần Lâm biết nguyên do.

Bất Thập Thất Lý đã là Thuận Nghĩa vương Triệt Thần Hãn đường đường chính chính, vẫn có đám quý tộc Mông Cổ như mẫu thân Tam Nương Tử và Ngạch Lễ Đồ giúp đỡ, võ có các tướng tài Triệt Biệt, A Lực Ca năng chinh quán chiến. Ngoài ra còn có Uy Linh Pháp Vương ủng hộ, địa vị của y đã vững vàng không thể lay chuyển.

Trên thảo nguyên đại cục đã định, cũng không cần Từ Văn Trường bày mưu tính kế nữa. Cho nên lão cho Bất Thập Thất Lý tự học binh thư, còn mình tiếp tục đi theo Tần Lâm.

Đồng thời Từ Văn Trường và Tam Nương Tử ước định ba năm, chờ ba năm sau Bất Thập Thất Lý cử hành lễ trưởng thành trong đại hội Na Đạt Mộ, chính thức nắm giữ quyền lực, Tam Nương Tử được giải phóng khỏi sự vụ phức tạp, lúc ấy sẽ lấy thân tự do tới Trung Nguyên hội ngộ với lão.

- Lão đầu... lão đầu tử này....

Tần Lâm vỗ vỗ lưng Từ Văn Trường, hoàn toàn có thể cảm nhận được trái tim nóng như lửa của lão.

Tam Nương Tử đang tuổi phơi phơi hơn ba mươi, Từ Văn Trường cũng đã gần hoa giáp, bắt đầu từ bây giờ thời gian mà bọn họ có thể ở bên nhau cũng không còn nhiều, ý nghĩa của ba năm quả thật không tầm thường. Huống chi bọn họ đã trải qua nhiều năm tương tư, lúc này mới đoàn tụ ngắn ngủi lại sắp sửa phải chia ly.

Tần Lâm hướng về phía Tam Nương Tử vái chào thật sâu:

- Tẩu phu nhân, hạ quan xin cảm tạ ở chỗ này!

Cho dù là Tam Nương Tử hào sảng phóng khoáng, cũng bị câu xưng hô ‘tẩu phu nhân’ này làm ặt phần ửng đỏ, nhin thẹn thùng trừng mắt nhìn Từ Văn Trường bên cạnh đang thâm cười không dứt:

- Lão đầu tử, Tần trưởng quan tốt thật, nhưng có một môn bản lãnh mà lão không thể học. Nếu trong ba năm này làm ra chuyện gì có lỗi với ta, hừ hừ, cẩn thận da của lão!

Lần này đến phiên Tần Lâm cười lúng túng, giả ngây giả dại.

Bọn Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực ôm bụng cười thâm, rõ ràng là lời Tam Nương Tử mang đầy ẩn ý. Ngón chỉ chó máng mèo này thật đẹp, xem Tần trưởng quan của chúng ta kìa, không phải là lần này á khẩu nghẹn lời rồi sao?

Không nói gì được vậy thì đừng nói, Tần Lâm đã sớm luyện thành tuyệt thế thần công Kim Diện Tráo, Thiết Kiếm Bì (mặt dày da thốt, chơi chữ Kim Chung Tráo, Thiết Bó Sam), lúc này chấp tay vái chào, nói lời từ biệt.

- Cung tiễn Khâm Sai Tần tướng quân, các bộ thảo nguyên vĩnh viễn nhớ rõ ân đức ngài!

Các vị quý tộc Mông Cổ đặt tay lên ngực cúi người thật sâu, thành tâm thành ý thi lễ Tần Lâm.

Uy Linh Pháp Vương cũng miệng niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật, Tần trưởng quan Phật duyên sâu nặng, lão tăng chúc cho người vĩnh viễn cát tường như ý!

- Ủa, hai vị cao tước không tới đây sao?

Tần Lâm gãi gãi đầu, cũng phải nói Không Thanh Tử, Vân Hoa Tử cũng coi là người quen cũ của hắn ở Kỳ Châu.

Uy Linh Pháp Vương có vẻ đắc ý:

- Hai người bọn họ ở Ngân Phật tự coi sóc chế tạo tượng Phật... Không đối gạt Tần tướng quân, tượng Phật kia là dựa theo diện mục ngài tạo nên, để ngài được hàng ngàn hàng vạn tín chúng thành kính cầu nguyện, tương lai tự nhiên phúc trạch kéo dài, vạn sự như ý.

Nghe cũng hay hay... Lý Thái hậu từng lấy dung mạo của mình tạc tượng Cửu Liên Bồ Tát, thờ phụng bên trong Từ Thọ tự. Tần Lâm nghĩ tới dung mạo mình cũng được nặn thành tượng Phật, lập tức cảm thấy thú vị.

Vẫy tay từ biệt, dẫn dắt đại đội nhân mã đi được một đoạn đường, Tần Lâm chợt nhớ ra, miệng lẩm bẩm:

- Ủa, bọn họ nặn dung mạo ta thành tượng Phật gì vậy, là Như Lai, Di Lặc, hay là...

- Nếu là Di Lặc, phải là Lục mập giống hơn...

Ngưu Đại Lực cười ha hả.

Từ Văn Trường cười lắc lắc đầu, hai tên đàn độn kia coi việc nặn tượng, e rằng chỉ có một loại...

Ngân Phật tự, tượng Phật mới làm xong được thỉnh lên đài sen thất phẩm, dùng vải đỏ che lại, chờ Uy Linh Pháp Vương trở lại khai quang.

- Mau, mau lên một chút, chỗ này còn thiếu một bộ Kim Cương Xử linh!

Không Thanh Tử chỉ huy một đám Lạt Ma bận rộn vất vả. Hiện tại y đã khác xa ngày trước, là thủ tọa đại đệ tử của Hô Đồ Khắc Đồ, ra khỏi Ngân Phật tự, bao nhiêu quý tộc Mông Cổ gặp mặt cũng phải tỏ ra khách sáo với y.

Vân Hoa Tử cũng đặc biệt ra sức, không ngừng nói:

- Cống phẩm nhất định phải mới mẻ, khẩu vị Tần trưởng quan rất ác, ánh mắt lại độc, nếu như không khéo bị hắn nhìn ra...

- Đây...

Không Thanh Tử nghi ngờ nói:

- Chúng ta chế tạo tượng Phật theo như tướng mạo Tần trưởng quan, nhưng không phải tượng Phật cũng là bản thân hắn sao?

Vân Hoa Tử nói:

- Bất kể có phải hay không, chúng ta nhất định phải thành tâm, nếu không nhờ lão nhân gia, thầy trò chúng ta có thể có được hôm nay sao? Nghe nói hắn ngày đoán dương đêm xét âm, nếu như một chút thần niệm phụ vào tượng Phật này, những lời bất kính của chúng ta bị hắn nghe thấy không phải là hồng bút hay sao?

Lần này hai người không hề tranh cãi với nhau như thường lệ, nhắc tới Tần Lâm đều là kính sợ có thừa, nhất tề co rụt cổ lại không dám nói bậy nữa, luống cuống tay chân chỉ huy đám Lạt Ma bày pháp khí và cống phẩm.

Sau một lúc nữa, Uy Linh Pháp Vương đi đưa Tần Lâm rời cục trở lại Ngân Phật tự, thấy pháp khí thật chỉnh tề, cống phẩm mới mẻ, chợt cảm thấy trong lòng thoải mái, gật đầu một cái nói với hai đồ nhi:

- Cuối cùng hai người các con cũng đã khôn ra, bố trí như vậy cũng rất khá. Ừm, đây chính là tượng Phật hôm trước lệnh cho các con dùng đồng đúc thành phải không, đúng rồi, là tượng Đại Nhật Như Lai hay là Vi Đà Bồ Tát?

Không Thanh Tử cùng Vân Hoa Tử liếc mắt nhìn nhau, cả hai tỏ ra đắc ý, nhất tề kéo tấm vải đỏ che tượng Phật xuống:

- Mời sư phụ xem qua!

677. Chương 677: Phi Ngựa Hồi Kinh

Chỉ thấy nụ cười trên mặt Uy Linh Pháp Vương chợt cứng lại, tiếp theo trở nên hết sức kỳ quái, dường như buồn cười mà không cười được, muốn tức giận cũng không giận được.

Tượng Phật kia chính là một pho Hoan Hỷ Thiền song tu Phật đối diện ôm nhau. Minh Vương đầu đội pháp quán cũng không phải là Kim Cương trợn mắt, mà là nở một nụ cười như có như không hết sức xảo diệu, dung mạo giống hệt Tần Lâm. Mà Minh Phi tóc dài xoa vai, ngồi trên đùi Minh Vương tạo ra tư thế hợp hoan có thân hình yếu điệu, quyến rũ vô cùng.

- Các con, hai người các con...!

Uy Linh Pháp Vương bị hai tên đồ đệ làm cho dở khóc dở cười, vốn là nói chế tạo một pho tượng Phật để cho vạn chúng đánh lễ, giúp Tần trưởng quan phúc trạch kéo dài, hiện tại pho tượng Phật này e rằng chỉ có thể phù hộ hần diêm phúc vô biên mà thôi...

Trong lúc mọi chuyện trên thảo nguyên đã được giải quyết xong xuôi, kinh sư cách đó ngàn dặm bắt đầu gợn sóng. Bắt đầu từ khi tiết trời chuyển sang cuối Thu mát mẻ, tin tức từ biên giới phía Bắc thì nhau truyền đến, cho đến khi sương xuống Hậu Hương sơn lá đỏ như ráng chiều, càng ngày càng nhiều lời đồn đãi lan tràn giống như cỏ dại, chân tướng càng trở nên ly kỳ bí ẩn.

Ở một bàn sát mặt đường trên lầu hai Tiệm Nghi phường, có bốn vị văn sĩ nho nhã đang đàm luận với nhau, thần sắc bọn họ có vẻ hết sức hưng phấn.

- Mấy vị lão gia, nửa con vịt quay tới rồi!

Tiểu nhị cao giọng kêu, trên mặt giả bộ nịnh hót, lại cố ý lớn tiếng nhấn mạnh hai chữ ‘nửa con’.

Bốn vị lão gia nghèo từ đầu tới Tiệm Nghi phường chỉ gọi nửa con vịt? Nhất thời tân khách ngồi đầy đều lặng lẽ nhìn về bên này, vừa nhìn nhất thời thấy buồn cười.

Bốn vị thân mặc thường phục này chính là Binh bộ Chủ Sự Cố Hiến Thành, Hộ bộ Chủ Sự Mạnh Hóa Lý, Thái Thường Bác Sĩ Ngụy Doãn Trung và Lại bộ Chủ Sự Lưu Đình Lan.

Mấy vị này đang vô cùng hưng phấn, cho nên cũng không phát giác điểm tiểu nhị làm chuyện xấu. Nhà Cố Hiến Thành từng làm qua tửu phường, đậu hủ diêm, phường nhuộm, nhưng đều thất bại, mấy vị Mạnh Hóa Lý, Lưu Đình Lan cũng không có nhiều tiền trong túi, hôm nay chịu tiêu tiền ăn một bữa Tiệm Nghi phường chính là có chuyện đặc biệt vui mừng. Bất quá nửa con vịt là đủ rồi, thứ ta cần chính là không khí, chính là tâm trạng, cần gì tốn kém quá nhiều?

- Cố huynh quả nhiên liệu sự như thần!

Lưu Đình Lan phấn chấn cầm bánh xuân cuốn một miếng thịt vịt:

- Lần này chuyện Khâm Sai đi sứ Thổ Mặc Đặc bộ rõ ràng là một cái hồ to tướng, chỉ có tên họ Tần ngu xuẩn mới nhảy xuống đó mà thôi.

Ngụy Doãn Trung cũng cuốn thịt vịt chậm rãi nhai, lại vô cùng hào khí uống một hơi cạn hết rượu trong chén nhỏ:

- Đúng vậy, hừ, tên họ Tần ỷ được Trương Giang Lăng coi trọng, ép bức trọng thần trấn thủ biên giới vội vàng xuất binh, ý đồ muốn mượn bốn đường đại quân làm ình hưởng, chúng ta phải đạ hặc hấn mạnh mẽ mới được!

- Không phải vậy!

Mạnh Hóa Lý cũng gấp hai miếng thịt vịt to chấm vào tương ngọt, lại lấy hành lá cuốn:

- Nghĩ đến Thát Lỗ nơi Tái Ngoại vốn hung ác thành tính, bọn Hoàng Đài Cát như lang như hổ. Tên họ Tần ở bên trong quân cũng không sao, nhưng hắn lại dám bỏ lại đại quân một mình trở về Mạc Bắc. Hừ hừ, Hoàng Đài Cát ném mùi thất bại hận hấn tận xương, lần này tên họ Tần nhất định có đi không về, cần gì chúng ta phải dạn hắc hấn?!

Duy chỉ có Cố Hiến Thành thở dài, mặt hiện lên vẻ thương xót, đợi ba vị bằng hữu đều kinh ngạc mới cố ý làm ra vẻ đau khổ nói:

- Không cần nhắc tới tên họ Tần, nhưng Hoàng Đài Cát há chịu từ bỏ ý đồ? Chiến loạn nơi biên giới nổi lên, gây ra tai họa, sinh linh lầm than...

Ba vị Lưu Đình Lan nghe vậy thầm nói kỳ quái, vì sao lão Cố đột nhiên làm bộ làm tịch như vậy. Phải biết vừa nhận được tin tức biên giới, nói tên họ Tần bỏ mặc bốn đường đại quân một mình trở lại trọng địa thảo nguyên, Cố Hiến Thành cao hứng hơn bất kỳ ai khác. Ngay cả chuyện tới Tiệp Nghi phường uống rượu ăn mừng cũng là do y đề nghị.

Không ngờ rằng trên thang lầu có tiếng bước chân vang lên, có người lớn tiếng khen:

- Cố huynh công tư rõ ràng, hơn nữa lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ, nhìn xa trông rộng, lo lắng cho bá tánh, quả thật là tấm gương cho chúng ta.

Người vừa lên tiếng phụ họa chính là Tú Tài Tôn Trĩ Thăng mặt đen râu đen trẻ tuổi, đồng hành còn có năm sáu vị thanh lưu danh sĩ bản địa kinh sư danh tiếng rất lớn, Lương Bang Đoàn xuất thân cự phú cũng ở trong đó.

Lưu Đình Lan nhất thời chợt hiểu ra, thì ra Cố Hiến Thành ngồi đối diện thang lầu, nhìn thấy mấy vị này lên cho nên mới cố ý nói như vậy.

Gương mặt tuấn mỹ Lương Bang Đoàn có vẻ tái nhợt quá đáng, móc khăn tay ra che miệng lại ho khan hai tiếng:

- Khụ khụ, Cố huynh không hổ là rường cột trung lưu, tên họ Tần kia chỉ là kẻ vũ phu, quả thật chết không có gì đáng tiếc. Về phần họa binh đao nơi biên giới, có Cố huynh, Lưu huynh, Mạnh huynh, Ngụy huynh phò tá triều đình, bọn Hoàng Đài Cát chỉ là tiểu nhân đắc ý nhất thời mà thôi, muốn thu thập dễ như trở bàn tay.

Cố Hiến Thành cùng ba vị bằng hữu nhất tề ưỡn ngực, được Lương Bang Đoàn thổi phồng vui vẻ như mở cờ trong bụng. Chuyện điều động binh lực biên giới như thế nào, lo liệu lương thảo quân nhu thế nào, làm sao chống địch... đám chính nhân quân tử bọn họ không cần suy nghĩ.

Đến lúc đó chỉ cần dâng lên mấy đạo tấu chương ‘Thân hiến thân, xa tiểu nhân’, ‘Pháp thiên ái dân’, sau đó là chiêu an hay xuất binh tiêu diệt cũng còn phải thương nghị một phen. Nếu như thành công bọn họ sẽ có công lao tiên liệu thời cơ chuẩn xác, thất bại chính là tướng sĩ tiền tuyến hèn nhất vô năng, tóm lại đám chính nhân quân tử vĩnh viễn đứng vào thế bất bại.

Không ngờ rằng đang cao hứng như vậy, đột nhiên có người đứng lên, rụt rè nói:

- Không, sẽ không, Tần, Tần tướng quân hấn nhất định sẽ bình định Tái Bắc, bình an trở về... Các người, các người không nên nói vậy!

Người nói chuyện ăn mặc nam trang nhưng thanh âm lại mềm mại êm tai, gương mặt trái xoan tròn trĩnh đáng yêu, đôi mắt thật to thu hút người đối diện, mái tóc đen nhánh buộc vào trong khăn, kẻ mù cũng biết là nữ cải nam trang. Bọn Cố Hiến Thành không quen biết nữ tử này, đây chính là thân muội tử của đương kim Vạn Lịch đế, Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh.

Bọn Cố Hiến Thành tự mình là quan viên, tự thị thân phận không tiện tranh chấp với thiếu nữ này. Nhưng Lương Bang Đoàn lại không có bản khoản nhiều như vậy, hài hước cười nói:

- Vị tiểu muội tử này, vì sao nàng gấp gáp thay tên họ Tần như vậy? Khụ khụ, bản công tử nghe nói người kia tham hoa háo sắc, khinh bạc vô hạnh, chẳng lẽ nàng... Ha ha!

Chu Nghiêu Anh giận đến mặt phấn đỏ bừng, đáng tiếc cái miệng nhỏ nhắn mấp máy ngập ngừng mãi không nói nên lời. Mới vừa rồi nàng lấy hết can đảm nói giúp Tần Lâm một câu, không ngờ rằng Lương Bang Đoàn vô sỉ như vậy, nhất thời làm cho nàng khó bề mở miệng, trong lòng than khổ không ngớt.

Vì vậy thiếu nữ không thể làm gì khác hơn là đưa ánh mắt cầu viện nhìn về phía biểu tỷ Từ Tân Di một mực cầm đầu uống rượu.

Từ Tân Di đội một cái đầu lạp to tướng, cả khuôn mặt bị che hơn phân nửa, thấy vậy chỉ lắc đầu thở dài:

- Hảo muội muội, ta đã bảo muội đừng để ý tới mấy tên xuẩn ngốc này. Chẳng lẽ chó sủa muội, muội cũng sửa lại nó hay sao?

Chu Nghiêu Anh chép chép cái miệng nhỏ nhắn, nghe thấy mấy người kia nói xấu Tần tỷ phu, nàng không nhịn được mở miệng phản bác. Bình thời nàng nhát gan ngay cả nói chuyện với người quen cũng nhỏ giọng thở nhẹ, hiện tại không biết lấy can đảm ở đâu ra, có thể cãi nhau với người lạ như vậy.

Không, cũng không thể nói là xa lạ, nàng cũng đã gặp mấy vị tài tử nổi danh này ở trà lâu, nhưng trước khác nay khác, ngưỡng mộ lúc ban đầu đã sớm biến thành khinh bỉ...

Lương Bang Đoàn sống ở nhà cự phú, các bằng hữu đối xử với nhau xem tiền tài như cỏ rác, các vị danh sĩ đều nịnh bợ y, chưa từng bị ai mắng là chó như vậy. Lập tức y dùng dùng nổi giận nói:

- Khụ khụ, tiểu, tiểu tiện nhân, ngươi mắng ai vậy?

Dứt lời định giở đầu lạp của Từ Tân Di lên.

Phía dưới đầu lạp chợt bay ra một quyền, tuy rằng quyền này không lớn nhưng lại vô cùng cứng rắn, lực đạo mạnh mẽ. Chỉ nghe rầm một tiếng, đánh cho Lương Bang Đoàn ngã lộn nhào, gương mặt tuấn mỹ sưng lên nửa bên, mũi cũng méo xệch.

- Thấy chưa, đối phó chó cắn loạn, chỉ mắng là vô dụng, phải đánh!

Từ Tân Di đắc ý quơ quơ quyền với biểu muội, chọc cho Chu Nghiêu Anh bật cười khúc khích.

Đám văn sĩ Cổ Hiến Thành trố gà không chặt, lúc này biết được mình đụng phải con cọp cái trong nhà Tần Lâm, lập tức lúng túng hết sức. Thấy Từ Tân Di tỏ vẻ hung hăng, Cổ Hiến Thành vội vàng xua tay lia lịa:

- Từ phu nhân, có lời gì cứ nói, quân tử động khẩu bất động thủ.

Từ Tân Di tung chân dài đá ra, giày da trâu đập mạnh vào mặt bàn Cổ Hiến Thành và đám bằng hữu đang ngồi. Nhất thời một tràng tiếng loảng xoảng vang lên, đĩa chén, chén rượu, vệt quay, tương ngọt, hành... cùng nhau bay lên, úp chụp vào người bọn họ.

Y phục Lưu Đình Lan bị rượu tưới ướt đẫm, trên mặt Ngụy Doãn Trung dính một vệt tương ngọt, cổ áo Mạnh Hóa Lý giắt mấy cọng hành, ai nấy tỏ ra chật vật không chịu nổi.

Bất quá Cổ Hiến Thành là thơm tho nhất, trên đầu úp xương nửa con vệt quay.

- Ta không phải là quân tử, ta là nữ nhân, duy chỉ có nữ tử cùng tiểu nhân là khó nuôi, đây là lời cổ của thánh nhân, chẳng lẽ các ngươi không biết sao?

Từ Tân Di tỏ vẻ ngơ ngác không hiểu, nháy nháy mắt hạnh, dẫn Chu Nghiêu Anh rời đi, hai người đi thật xa mới bật cười ha hả.

Bọn Cổ Hiến Thành, Lưu Đình Lan ngơ ngác nhìn nhau, thấy dáng vẻ chật vật không chịu nổi của đối phương đều là dở khóc dở cười. Ông trời có còn thiên lý hay không? Tên họ Tần khó dây vào thì thôi, ngay cả lão bà hần cũng là một nữ nhân không chọc nổi!

Đi xuống lầu, Chu Nghiêu Anh kéo kéo Từ Tân Di, đôi mắt to xanh biếc tỏ vẻ buồn bã, hai hàng lông mi dài chớp chớp liên hồi:

- Biểu tỷ, theo tỷ Tần tỷ phu ở Tái Ngoại, có thể nào...

- Trời ơi, muội thật sự nghe những tên kia nói hươu nói vượn hay sao?

Từ Tân Di bĩu môi:

- Muội yên tâm, người tốt sống không lâu, gieo họa sống ngàn năm, tên Tần Lâm kia đương nhiên là loại sau rồi.

Phụt một tiếng, Chu Nghiêu Anh suýt chút nữa hôn mê.

- A, là ai dám nói xấu sau lưng ta đó?

Kèm theo tiếng nói, một bàn tay ma hết sức không khách sáo choàng lấy eo lưng Từ Tân Di.

Tần Lâm!

Từ Tân Di vui mừng vô kể quay đầu nhìn lại, sau lưng nàng quả thật là nụ cười xấu xa quen thuộc kia. Nàng không nhận được đưa tay giụi mắt, quả nhiên chính là Tần Lâm.

- Chàng... vì sao chàng trở về...

Từ Đại tiểu thư hết sức oai phong đột nhiên trở nên lấp ba lấp bấp:

- Không, ý của thiếp là nghi thức, thân binh của chàng đâu, chẳng lẽ là vứt bỏ hết cả rồi?

Lòng của Chu Nghiêu Anh cũng chợt như trầm xuống. Nghi thức Khâm Sai và đám quan giáo hộ tống Tần Lâm chính là đại đội nhân mã mệnh mông cuồn cuộn, hiện tại hẳn một thân một mình về kinh, chẳng lẽ thật sự là toàn quân bị diệt rồi sao?

Bọn Cố Hiến Thành đứng trên lầu hai Tiệp Nghi phường đồng tai lên nghe đối thoại giữa bọn Tần Lâm bên dưới, nghe vậy lại cảm thấy hưng phấn hơn nữa. Nếu là Tần Lâm vứt bỏ cả thân binh cùng nghi thức, một mình trốn về, như vậy xảy ra chuyện gì cũng có thể tưởng tượng được.

Tần Lâm bật cười ha hả, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua mấy tên lòng dạ xấu xa trên lầu, cố ý lớn tiếng nói:

- Hiền thê nói gì vậy, vi phu đã bình định Mạc Bắc, giúp Bất Thập Thất Lý con ruột Tam Nương Tử lên ngôi Thuận Nghĩa vương. Dưới chân Âm Sơn, các bộ Thổ Mặc Xuyên hoàn toàn quy phục, sứ giả mang biểu và đại đội nghi thức đã vào thành, vi phu là vì có việc gấp nên mới trở về.

Đây gọi là niềm vui từ trên trời giáng xuống, Chu Nghiêu Anh yên lặng vui mừng thay Tần Lâm, Từ Tân Di cười híp mắt, kéo kéo tay hắn:

- Đi, chúng ta đi tìm Thanh Đại nói tin tức tốt này uội ấy biết, tiểu nha đầu biết chàng trở lại, không biết sẽ vui mừng tới mức nào.

Từ Tân Di hấp tấp đi về phía trước, Tần Lâm từ phía sau thấy dáng vóc nàng cường tráng xinh đẹp, chân dài eo thon nhỏ, cũng không nhận được cổ họng phát khô, nuốt nước miếng thật mạnh một cái, lại nghĩ đến Thanh Đại kiều mị khả ái, trong lòng càng như có lửa đang bùng cháy.

Chẳng lẽ là tiểu biệt thắng tân hôn? Tần Lâm cũng có chút kinh ngạc, cái gọi là việc gấp vào kinh, nhắc tới có chút không thể tưởng tượng nổi. Trên đường hắn từ thảo nguyên trở về đêm nào cũng nằm mơ thấy Thanh Đại, nằm mơ thấy Từ Tân Di, nằm mơ thấy Trương Tử Huyền, thậm chí Bạch Liên giáo chủ cũng thỉnh thoảng xuất hiện. Lúc đến bên ngoài kinh sư càng thêm cảm thấy lòng nóng như lửa đốt, nôn nóng muốn về nhà ngay tức khắc để thấy dung nhan hai vị mỹ nhân.

Ngay đêm đó, Tần Lâm dừng mãnh tinh tiến, chớ nói tiểu Thanh Đại đáng thương không chịu nổi, ngay cả Từ Tân Di khỏe mạnh thành thực cũng bị tấn công phải ném khỏi bỏ giáp, híp mắt như tơ luôn miệng xin tha.

Trên hòn giả sơn bằng đá Thái Hồ có một ngôi đình cheo leo. Mỹ nhân vận cung trang trong đình đang đứng tựa lan can trông về phía xa, tuy rằng trang điểm thật sơ sài nhưng vẫn lộ vẻ đẹp như thiên tiên. Ánh đèn cộng thêm ánh trăng soi rọi gương mặt nàng vô cùng diễm lệ, dường như tất cả ánh sao trên bầu trời đêm đều sáng chói vì nàng.

- Rốt cục tên kia cũng không tới tướng phủ trước...

Trương Tử Huyền thở dài trong lòng một tiếng, đôi mắt trong suốt trở nên hơi ảm đạm, sắc mặt lộ vẻ tịch mịch vô cùng.

Vốn tưởng rằng sau khi Tần Lâm hồi kinh sư sẽ lập tức tới tướng phủ hồi báo hành trình lần này với phụ thân trước, như vậy Trương Tử Huyền sẽ gặp Tần Lâm trước Từ Tân Di. Cho dù là thiên kim tướng phủ thông minh cơ trí, dính đến tình lang thính thoảng cũng sinh ra chút tâm lý cạnh tranh hết sức đáng yêu.

678. Chương 678: Công Cao Bị Người Đố Kỵ (thượng)

Vì thế, Trương Tử Huyền còn thay cung trang xinh đẹp bình thời rất ít khi mặc, nhớ tới ngay cả mình cũng cảm thấy có chút ngớ ngẩn, mím môi cười cười tự giễu:

- Trương Tử Huyền ôi Trương Tử Huyền, vì sao người trở nên điên loạn như vậy, chuyện này Tần Lâm làm mỗi một chuyện đều dùng Lưu Tinh khoái mã năm trăm dặm truyền báo tướng phủ, phụ thân biết rõ mọi chuyện ở thảo nguyên như lòng bàn tay, hẳn cần gì phải vội vàng tới tướng phủ sau khi về kinh?

Nàng không biết nguyên nhân Tần Lâm không tới tướng phủ mà là vội vàng về nhà quả thật không tiện nói với người ngoài. Hẳn không tới còn đỡ, nếu như thật sự tới, lúc chỉ có hai người với nhau tên này sẽ không ngừng suy tính làm chuyện gì đó, lúc ấy e rằng thân cung trang xinh đẹp của Trương Tử Huyền phải chịu tai ương.

- Ôi chao, xú nha đầu nhà ta ăn diện lên cũng ra hình ra dáng...

Trương Mậu Tu bưng chén trà đi lên đình, cố ý tỏ vẻ kinh ngạc quan sát muội muội từ đầu đến chân một phen, sau đó xoa huyết Thái Dương làm ra vẻ đang nghĩ ngợi:

- Nữ nhân trang điểm vì người mình thích, để ta nghĩ xem, muội muội ăn mặc đẹp như vậy là cho ai xem... A, đúng rồi, xê chiều hôm nay còn ở thư phòng xem Trúc Thư Kỷ Niên, tới giờ Thân đột nhiên trở về trang điểm mặc đẹp như vậy...

Trương Tử Huyền mặt phản ứng đỏ, giận liếc huynh trưởng một cái:

- Hừ, Trạng Nguyên lang, Hàn Lâm Biên Tu, chỉ giỏi trêu ghẹo muội muội. Lần sau huynh đi uống rượu tìm hoa với đám đồng liêu Hàn Lâm viện, tiểu muội sẽ tố cáo với phụ thân, đến lúc đó cần thận da của huynh!

- Thật là ghê gớm, hôm nay muội muội muốn tố cáo ta...

Trương Mậu Tu thối râu trợn mắt làm ra vẻ kinh ngạc, chợt thu nụ cười lại, thấp giọng nói:

- Ngu huynh cũng không phải là tới trêu ghẹo muội muội, muội muội chờ người kia, chỉ sợ là lúc này có phiền phức.

- Tần Lâm hẳn có cái gì phiền phức?!

Trương Tử Huyền không chút nghĩ ngợi bật thốt lên, nói xong cũng không nhận được hai tai đỏ bừng, thầm nhủ trong lòng: đây không phải là không đánh đã khai sao?

Trương Mậu Tu như cười như không liếc nhìn muội muội, cũng may y không nói đùa nữa, mà là nghiêm nghị nói:

- Tần hiền đệ dùng lệnh Khâm Sai dẫn dắt hơn ngàn quan giáo hoành hành Mạc Nam, bốn đường đại quân ra quan thu hoạch toàn thắng. Đám chuột nhắt Hoàng Đài Cát bị diệt trừ, giúp Bất Thập Thất Lý lên ngôi Thuận Nghĩa vương, công lao lần này của hẳn không thua gì Ban Siêu bình Tây Vực, Lý Tĩnh đuổi Đột Quyết.

Trương Tử Huyền nghe vậy cũng không kinh ngạc:

- Cây cao gió lớn, công cao bị người ghen tỵ, chẳng lẽ huynh trưởng nghe được phong thanh gì ở Hàn Lâm viện?

Trương Mậu Tu nghiêm trang trình trọng gật đầu một cái.

Hàm răng nhẹ nhàng cắn cắn môi đỏ mọng, Trương Tử Huyền bước nhanh xuống giả sơn.

Bên trong khách sảnh, Giang Lăng tướng công Thái Sư Trương Cư Chính và con trai lớn Trương Kính Tu đang ngồi đối diện với nhau đánh cờ. Mỗi lần Trương Kính Tu đi một nước đều phải nghĩ ngợi chốc lát, Trương Cư Chính lại đi nhanh như bay, con cờ khắc bằng bạch ngọc gõ xuống bàn cờ bằng ô mộc phát ra tiếng vang dễ nghe.

Thấy nữ nhi độc nhất nhẹ bước ung dung đi tới, Trương Cư Chính mừng rỡ, vẫy vẫy nàng:

- Mau tới đây, chơi với cha một bàn. Đánh cờ với Kính Tu thật là bực mình, trông trước trông sau không nói, nước cờ cũng trầm uất vô cùng. Tính tình như con ở thuận cảnh không có vấn đề, người bên cạnh hơn phân nửa còn nói con suy nghĩ chu đáo hơn xa các huynh đệ của mình. Bất quá theo cha thấy, con còn kém xa Mậu Tu khoáng đạt không câu chấp, vạn nhất rơi vào trong nghịch cảnh chỉ sợ không dễ giải thoát!

Trương Cư Chính trong lúc vô tình một lời thành sấm, nhưng lúc này cả ba huynh muội Trương Mậu Tu chỉ xem như lão nói đùa mà thôi. Trương Cư Chính lên ngôi Thái Sư chí tôn vị cực nhân thần, Giang Lăng đẳng trải rộng khắp trong ngoài triều, một đạo quân chỉ có uy lực lời đình vạn quân, có ai có thể làm cho bọn họ rơi vào trong nghịch cảnh?

Trương Kính Tu liền cười nói:

- Phụ thân Đại nhân dạy dỗ chí phải, bên ngoài đúng là có người nói hài nhi lão thành trì trọng, hơn được Trạng Nguyên lang Tam đệ Mậu Tu này, nhưng hài nhi tự biết, tính Tam đệ không câu chấp, hết sức khoáng đạt, giống hệt phụ thân năm đó. Hài nhi tương lai tối đa chỉ có thể làm được Thượng Thư, Thị Lang, tiền trình Tam đệ mới là nhập các nắm quyền trị nước!

Trước mặt người ngoài Trương Kính Tu sẽ không nói những lời này mới nhậm chức Lại bộ Chủ Sự, cách Thị Lang, Thượng Thư còn rất xa, Trương Mậu Tu là Hàn Lâm Biên Tu, đến khi nhập các bái tướng cũng còn rất xa, nói ra không khác nào kiêu căng tự đại.

Nhưng ở đây toàn là người nhà, nói chuyện cũng không cần kiêng kỵ nhiều như vậy, Trương Cư Chính để cho con trai thứ hai Tự Tu đoạt Bảng Nhân khoa thi Đình Sửu năm Vạn Lịch thứ năm, con trai thứ ba Mậu Tu nhất cử leo lên Trạng Nguyên khoa Canh Thìn năm Vạn Lịch thứ tám. Vốn chính là muốn bọn họ nối gót theo con đường của mình, đi đường tắt Hàn Lâm viện sau đó nhập các bái tướng leo lên đỉnh cao quyền lực.

Cải cách triều chính mới mới vừa triển khai toàn diện, khuyết điểm của triều Đại Minh đã lộ ra khuyết điểm thâm căn cố đế khó mà sửa được, không có mấy chục năm cố gắng sẽ khó lòng thu được hiệu quả trung hưng. Mặc dù Trương Cư Chính xuân thu cường thịnh nhưng dù sao đã hơn năm mươi tuổi, lão chuẩn bị bỏ thời gian hơn mười năm bồi dưỡng mấy đứa con trai, từ từ để cho bọn họ thừa kế sự nghiệp của mình.

Trương Mậu Tu được ca ca thổi phồng, lại cười lên:

- Đại ca nói sai rồi, đệ sao thể xứng là giống hệt phụ thân được, kẻ giống hệt phụ thân chân chính đang ở nơi này!

Dứt lời y bèn nháy nhó, nhìn Trương Tử Huyền.

Trương Cư Chính vuốt râu cười to:

- Mậu Tu con cũng tự biết mình, nếu không phải Tử Huyền là thân nữ nhi, Trạng Nguyên khoa Canh Thìn sao thể tới phiên con được? Nào lại đây, Tử Huyền bồi tiếp cha vài ván, nước cờ của con cũng rất giống cha.

Trương Tử Huyền theo lời ngồi xuống, bắt đầu đánh cờ với phụ thân. Nước cờ của hai cha con bao la bát ngát, khí thế cao ngất, trong lúc nhất thời đấu với nhau bất phân thắng bại.

Nhìn thấy phụ thân tinh thần khang kiện, hai huynh đệ Trương Kính Tu đều vui mừng vô kể. Một thời gian trước Trương Cư Chính vất vả quốc sự, sắc mặt u ám, tinh thần cũng sa sút kém cỏi không bằng lúc trước, toàn phủ trên dưới đều âm thầm lo lắng thay cho lão. Nhờ có Thích Kế Quang biết chuyện này, đặc biệt tìm vật đại bổ nguyên khí từ Liêu Đông như Thiên Niên Nhân Sâm, Hà Thủ Ô thành hình, nhưng hươu sao và hải cầu thận mang tới, sau khi Trương Cư Chính ăn vào đã có hiệu quả rõ ràng.

Duy chỉ có Trương Tử Huyền đang đánh cờ với phụ thân vẫn còn lo lắng trong lòng. Nhìn thần thái sáng láng của phụ thân, nàng âm thầm nghĩ ngợi: 'Thích Soái tặng thuốc bổ dĩ nhiên là hảo tâm, chỉ mong cho

phụ thân trường thọ trăm tuổi, thế nhưng một số thuốc đại bổ uống quá nhiều cũng không phải là chuyện tốt.

Nghe nói Tam thúc Thanh Đại, Viện Sứ Thái Y viện Lý Kiến Phương y thuật siêu quần, bảo y xem cho phụ thân một chút mới yên tâm được. Thế nhưng tính tình phụ thân trời sinh cố chấp, không có bệnh không có tai nhất định không chịu kêu thầy thuốc chẩn bệnh. Ừm, lần sau kêu Tần Lâm nghĩ biện pháp mới được, hắn có rất nhiều trò quỷ.'

Nghĩ đến Tần Lâm, Trương Tử Huyền lập tức lên tinh thần:

- Phụ thân Đại nhân, Tần Lâm đi thảo nguyên lần này chiến công cực lớn, mặc dù còn chưa tới mức công cao không thưởng, nhưng dù sao hắn cũng là dùng thân phận võ thần lãnh khâm mệnh đi ra ngoài, chuyển cho đại quân xuất quan e rằng có hiềm nghi lạm quyền...

Vừa nghe lời của con gái, Trương Cư Chính đã lập tức hiểu ý nàng. Lão cười ha hả nhìn Trương Tử Huyền, tỏ vẻ bất cần vung mạnh tay áo:

- Tần Lâm là đại trượng phu, cần gì sợ sàm ngôn? Con không thấy cha nổi danh thiên hạ, cũng tiếng xấu khắp thiên hạ sao?

Lời này có vẻ đổ kị trong đó, Trương Kính Tu và Trương Mậu Tu buồn cười trong bụng, nhạc phụ tồn tại địch ý với con rể tương lai sắp sửa cướp đi con gái duy nhất của mình, cho dù phụ thân thân là Thái Sư Thủ Phụ cũng không thể ngoại lệ.

Trương Tử Huyền vừa bực mình vừa buồn cười, biết không cách nào thuyết phục phụ thân từ chính diện, hơi nghĩ ngợi một chút bèn nói khéo:

- Tần Lâm tuổi còn trẻ đã quan cư nhị phẩm, lại mới lập công bất thế, cho dù gặp chút trắc trở cũng không có gì đáng ngại. Chẳng qua là phụ thân Đại nhân ngài cần phòng bị một ít người Hạng Trang múa kiếm, ý tại Phái Công!

Trương Cư Chính nghe vậy ngẩn ra, tiếp theo gõ mạnh con cờ xuống bàn, bùi ngùi thở dài:

- Nếu tương lai Tần tiểu tử dám có lỗi với con, xem lão phu lột da hắn xuống!

Cũng biết phụ thân sẽ đoán được tiểu kỹ của mình, Trương Tử Huyền đỏ mặt lắc lắc vai lão làm nũng:

- Phụ thân...

Hôm sau tới ngày triều hội như thường lệ, nghi thức điển chế lại khác với bình thường. Vạn Lịch Hoàng đế giá lâm Hoàng Cực điện, văn võ đại thần bên dưới bệ rồng nhất tề dạt ra, chỉ có bệ hạ ngự trên ngựa của Ngự Mã giám, Thiên gia uy nghiêm, thanh thế thật lớn.

Bình thường ngự triều ở Hoàng Cực môn, nếu như tiếp nhận tướng sĩ ca khúc khải hoàn thắng trận hồi triều, vậy phải thiết lập ngự tọa ở ngo môn. Lần này Khâm Sai Tần Lâm coi như là đại tiếp, nhưng cũng không phải là thống soái đại quân xuất chinh, tựa hồ không tiện tới ngo môn báo tiếp. Nhưng thắng lợi này quan trọng như vậy, nếu như theo quy chế bình thường lại quá giản đơn, không đủ để tỏ rõ uy nghiêm của thiên triều, vì vậy cải giá Hoàng Cực điện để tỏ vẻ long trọng.

Vạn Lịch đế được đưa lên ngự tọa, văn thần Trương Cư Chính đứng đầu ban quan văn, dưới chân thềm đỏ, sau lưng cung nữ cầm quạt hầu. Võ công huân quý do Từ Văn Bích lãnh ban, sau ba tiếng tĩnh tiên vang lên, chuông trống nổi lên.

Tần Lâm đầu đội ô sa không cánh, thân mặc măng bào đại hồng, lưng đeo cữu long ngọc đới, theo như quy chế Khâm Sai phụng chỉ đáp ngự đạo tiền tới, cho đến dưới bệ rồng bèn lớn tiếng báo tiếp:

- Thần phụng chỉ tuần hành Tái Ngoại, nhờ có uy linh của liệt tổ liệt tông Đại Minh, hồng phúc tề thiên của bệ hạ, quân hiền trong triều bày mưu nghĩ kế, chuyển này may mắn không nhục mệnh! Đã giúp Bất Thập Thất Lý lên ngôi Thuận Nghĩa vương, giết kẻ thù ác Hoàng Đài Cát, hàng vạn bộ chúng Thổ Mặc Đặc bộ đều ca ngợi Đại Minh ta đức độ, hai mươi vạn đại quân đều quy phục thiên triều!

Ầm một tiếng, quần thần nhất thời bàn tán xôn xao. Thổ Mặc Đặc bộ hoành hành Tái Ngoại, được xưng mạnh nhất thảo nguyên, Yêm Đáp Hãn năm xưa là cường địch của triều đình. Tần Lâm chỉ mang theo hơn ngàn quan giáo đã thu phục được Thổ Mặc Đặc bộ, chuyện này cho dù là xuất động năm mươi vạn đại quân cũng chưa chắc đã làm được.

Mặc dù từ buổi trưa hôm qua Tần Lâm hồi kinh, mọi người đều đã biết kết cục hoàn mỹ ngoài ý liệu này, nhưng lúc này từ Tần Lâm chính miệng nói ra, lại làm ọi người kinh ngạc một phen.

Trên ngự tọa, Vạn Lịch để chậm rãi lên tiếng nói:

- Báo tiếp Tái Ngoại, lòng trăm rất an ủi, Tần ái khanh lao khổ công cao.

Tuy là nói như vậy, nhưng trên mặt Chu Dực Quân lại không hề tỏ ra vui vẻ, giọng nói cũng không mặn không nhạt. Đây là đế vương ngự hạ thuật, phàm là thần tử có công, làm quân chủ tuyệt không thể khen ngợi quá mức, để tránh thần tử ỷ công kiêu ngạo.

Huống chi, tuy Chu Dực Quân rất hài lòng đối với kết quả, quá trình chuyện này lại khiến cho trong lòng y có gút mắc.

- Thần có bản tham tấu!

Hình bộ Thượng Thư Nghiêm Thanh lắc mình bước ra khỏi hàng, vung ống tay áo lên, nghĩa chính từ nghiêm nói:

- Thần yết tố Khâm Sai đại thần Tần Lâm dùng thân phận võ tướng tự tiện điều động bốn đường đại quân xuất quan, độc đoán chuyên hành, tự tiện chuyên quyền. Trong tối lại âm thầm cấu kết với Tam Nương Tử Mông Cổ, ngoài sáng giúp Bất Thập Thất Lý lên ngôi vương, quả thật sinh lòng không thần phục!

Quả nhiên không ra ngoài dự liệu của Từ lão đầu tử! Tần Lâm nghe Nghiêm Thanh đạn hặc, trong lòng cũng không chút sợ hãi, ngược lại thốt ra một tiếng than thở.

Mặc dù Tần Lâm Tần trưởng quan lão gian cự hoạt, nhưng cuối cùng không am hiểu quan trường Đại Minh bằng Từ Văn Trường. Trên đường từ Quy Hóa thành trở về kinh sư, Tần Lâm còn đang suy nghĩ xem lần này lập được công lớn sẽ được phong thưởng thế nào, lão gia tử đã vuốt mũi khinh thường: có thể không bị đạn hặc coi như may mắn, còn muốn phong thưởng ư?

Triều Đại Minh có truyền thống tôn văn đề võ, khuynh hướng này càng ngày càng mạnh mẽ sau loạn Thổ Mộc khiến cho võ công huân quý suy sụp. Vào năm Vạn Lịch đã phát triển tới mức cực kỳ vô lý, phàm là võ tướng phàm lập được công lớn, triều đình trừ thăng thưởng ra thường là tìm lý do chèn ép một phen để ngừa ỷ công mà kiêu. Chỉ cần vạch lá tìm sâu là có thể tìm ra biết bao nhiêu lỗi lầm kiểu như báo giả để lạm thu lương hưởng, chém vài ngàn thủ cấp địch nhân báo lên một hai vạn, dung túng cho binh sĩ cướp bóc...

Các tướng quân có chỗ dựa trong triều, biết cách đối đãi xử sự, công cao còn có thể có chút thăng thưởng. Những tướng quân tính tình bộc trực đắc tội với cấp trên, thậm chí lập được công lớn ngược lại bị luận tội cách chức, bắt hạ ngục.

Du Đại Du bảy lần bị giáng chức, hai lần bỏ tù, một lần bị tội chết. Danh tướng Lưu Hiến ba lần lên ba lần xuống, lão tướng biên giới Mã Phương bị cách chức mất chức, cũng chỉ vì truyền thống vô lý này. Thích Kế Quang nhờ dựa vào gốc đại thụ chọc trời Trương Cư Chính mới tránh được kiếp nạn.

Những lão tướng kia đã có mấy chục năm sống trên lưng ngựa mới kiếm được chức Tổng Binh, Tham Tướng, vẫn bị chèn ép, Tần Lâm làm quan mới có vài năm đã đứng hàng nhị phẩm, mặt rồng ưu ái càng không cần phải nói. Nhưng trong ngoài triều đình há có thể không có nghi kỵ, phát động bốn đường đại quân dọc theo tuyến Tuyên Đại ra quan tiếp ứng, lập được kỳ công khoáng thế nhưng cũng không tránh khỏi mắc phải tội danh tự tiện chuyên quyền.

Từ Văn Trường phân tích, Vạn Lịch để đã biểu hiện ra mặt rồng ưu ái trước, dựa theo con đường đế vương tâm thuật, kế tiếp hẳn sẽ cùng thi thố cả ân lẫn uy với Tần Lâm.

Quả nhiên lúc này trên Hoàng Cực điện, đối mặt Nghiêm Thanh tố cáo, thái độ Vạn Lịch trở nên mập mờ, cũng không lên tiếng tỏ vẻ phản đối.

Có lúc, bản thân trầm mặc đã có ý nghiêng về phía nào đó.

679. Chương 679: Có Vinh Dự Lây

Trương Kinh tay cầm phất trần ngồi sau ngự tọa trao đổi ánh mắt vô cùng phong phú với Lưu Thủ Hữu trong đội ngũ võ thần, vì vậy càng nhiều quan viên hơn nhảy ra ngoài, chỉ trích Tần Lâm tự tiện xuất binh miền biên ải, độc đoán chuyên quyền.

Hộ bộ Viên Ngoại Lang Vương Dụng Cấp dùng lời nói kịch liệt nhất:

- Tần Lâm lấy thân phận võ thần lãnh khâm mệnh đi ra ngoài, vốn phải cung kính chuyên cần, ban bố ân uy thiên triều với Tứ Di. Không ngờ rằng hắn lại mang lòng lang dạ sói mưu đồ bất chính, cấu kết với yêu phụ Tam Nương Tử Mông Cổ, tự mình sách động bốn đường đại quân ra quan, coi quy chế của triều đình không ra gì! Thân lại nghe thấy Bất Thập Thất Lý chỉ là một đứa bé hơn mười tuổi, làm sao có thể đứng đầu bộ chúng Thổ Mặc Đặc bộ? Hết thấy là do Tần Lâm cùng Tam Nương Tử cấu kết, đưa y lên làm bù nhìn để che giấu mà thôi.

Vương Dụng Cấp đứng ra tố cáo, dùng lời lẽ không thỏa đáng chút nào. Vạn Lịch cũng chừng hơn mười tuổi kể vị, năm xưa còn có vụ án Cao Cửng Cao Các Lão ‘trẻ con mười tuổi làm sao có thể làm thiên tử?’. Vạn Lịch để nghe câu ‘Bất Thập Thất Lý là một đứa bé hơn mười tuổi, làm sao có thể đứng đầu bộ chúng Thổ Mặc Đặc bộ?’, lập tức khẽ cau mày, bất quá rất nhanh đã giãn ra, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Mấy vị Nghiêm Thanh, Lưu Thủ Hữu, Trương Kinh... gấp đến mức giậm chân nóng nảy. Không sợ đối thủ giống như thần, chỉ sợ đồng bạn giống như heo, Tần Lâm gian hoạt bậc nào, chắc chắn hắn sẽ chớp lấy sơ hở trong lời nói của Vương Dụng Cấp truy ráo riết tới cùng.

Không có, sắc mặt Tần Lâm vẫn không chút dao động, ánh mắt khẽ lướt qua trên mặt Vạn Lịch, trong lòng cười lạnh liên tục. Hắn cũng không chớp lấy sơ hở của Vương Dụng Cấp tiến hành phản kích, cũng không có ý giả bộ đáng vẻ vô cùng kính hãi dựa theo đề nghị của Từ Văn Trường.

Cao quan hậu lộc, hiển tước danh vị là chuyện ai ai cũng hy vọng lấy được, Tần Lâm cũng không ngoại lệ, nhưng bốn ba Tái Ngoại mấy ngàn dặm, mấy độ vào sinh ra tử, há chỉ vì danh lợi của cá nhân mình?

Bây giờ ta đứng ở trên Hoàng Cực điện này, cười xem màn diễn vụng về của các người.

Tả Đô Ngự Sử Trần Giá Hữu Đô Ngự Sử Ngô Đoài muốn giải thích giúp Tần Lâm. Thế nhưng chuyện này có dính đến Tam Nương Tử, cuối cùng Ngô Đoài vẫn băn khoăn trong lòng, lo lắng nếu mình nhảy vào sẽ càng làm cho nước đục hơn, ngược lại càng thêm bất lợi đối với Tần Lâm.

Trương Công Ngự muốn đứng ra nói chuyện, lại bị Tần Lâm dùng ánh mắt ngăn lại.

Từ Văn Bích tính toán một lúc, thầm nhủ trong lòng: mười phu ta đây tuổi còn trẻ, lại được ưu ái, tương lai ắt sẽ được trọng dụng, bất quá triều đình chỉ mượn chuyện này đả kích hắn một phen, ta cũng không cần quá nôn nóng giúp hắn. Bất quá hai tội danh tự tiện chuyên quyền và mưu đồ bất chính sẽ không ngóc đầu dậy được, nhất định phải rửa sạch giúp hắn, bèn bẩm báo:

- Vi thần khải tấu bệ hạ, dù sao Tần Lâm trẻ tuổi, có lẽ là có làm việc nóng nảy gấp gáp, nhưng xưa nay trung nghĩa, nhất định sẽ không có dụng ý khác. Hơn nữa Thổ Mặc Đặc bộ đã dâng biểu tạ ơn, chứng minh hành động của hắn đã làm cho chư bộ Mông Cổ tâm phục khẩu phục. Mong rằng bệ hạ theo đó mà thưởng công phạt tội, đây gọi là sấm sét hay mưa móc đều là ân trời ban, Tần Lâm nhất định sẽ vui vẻ thần phục.

Rốt cuộc vẫn là thân thích! Tần Lâm ném về phía Từ Văn Bích một ánh mắt cảm kích.

Vạn Lịch nghe vậy có chút động lòng, Từ Văn Bích không hổ là tính toán già dặn, từng câu từng chữ nói đúng vào tận tâm khảm y. Vạn Lịch vừa muốn dùng Tần Lâm, nghĩ đến hắn mấy lần cứu giá lại không muốn hắn ý công kiêu ngạo. Thậm chí Vạn Lịch nhớ lại cảnh tượng mình kinh hoàng thất thổ lúc bạch tượng vọt tới, Tần Lâm lại có thể tay không ngăn voi cứu giá, dần dần có cảm giác không được thoải mái.

Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân cũng không phải là nhân vật lòng dạ bao la, hùng tài đại lược.

Đám đại thần Giang Lăng đảng Vương Quốc Quang, Phan Thịnh, Trương Học Nhan, Lý Ấu Tư, Vương Triện này đã quen thuộc tính bướng bỉnh của Vạn Lịch đế, xem sắc diện đoán ý đã biết quá nửa lần này Tần Lâm sẽ không có gì đáng ngại. Nhưng nghĩ tới vị tiểu huynh đệ này vượt qua vạn dặm, công cao lao khổ, thu phục trăm vạn chúng Thổ Mặc Đặc bộ Mạc Bắc, quay đầu lại nhiều nhất cũng chỉ là cục diện công tội ngang nhau, không khỏi tiếc nuối thay cho hắn.

Binh bộ Thượng Thư Tăng Tĩnh Ngô là Đại tướng Giang Lăng đảng chuyên xung phong hãm trận công thành chiếm đất, tính tình cũng thoải mái phóng khoáng hơn đồng liêu một ít, thấy vậy định ra ban bẩm tấu biện bạch thay Tần Lâm.

Vương Quốc Quang lại kéo y một cái, thấp giọng nói:

- Đừng nóng vội, nhìn Giang Lăng tướng công kìa, dường như Thái Sư đã có tính toán của ngài.

Không phải vậy sao, mắt Trương Cư Chính rũ xuống trông giống như lão tăng đang nhập định, đứng yên lặng không nói nửa lời, tựa hồ trong lòng sớm có suy tính.

Tăng Tĩnh Ngô thấy vậy bèn cố gắng nhẫn nhịn, đứng trở lại trong ban.

Trên thực tế Trương Cư Chính không bình tĩnh giống ngoài mặt, mà là có hơi dở khóc dở cười. Vạn Lịch đế là học trò của lão, lại không thể dùng để vương tâm thuật cho đúng chỗ, chuyện này khiến cho lão sư Trương Cư Chính không biết nói gì cho phải. Tần Lâm là tên có mỏ có sừng, há có thể đánh một cái tát ột cục kẹo là có thể thu phục? Bệ hạ không khỏi xem nhẹ chuyện này!

Vạn Lịch đế lại mờ mịt không biết, thậm chí còn rất là đắc ý, chậm rãi lên tiếng nói:

- Trẫm cho là Tần ái khanh công là công, tội là tội, hắn nên thưởng công phạt tội...

Nhưng đây cũng không phải là kết quả khiến cho những kẻ đối đầu với Tần Lâm hài lòng, Vương Dụng Cấp vội vàng lên tiếng nói:

- Bệ hạ! Tần Lâm chỉ biết ý sức làm càn, vô cùng lỗ mãng, lại mang dã tâm không thể không tra xét. Hơn nữa hắn chính là Khâm Sai đi sứ, cũng không có đại quyền quân cơ, làm sao có thể sách động bốn đường đại quân ra quan? Nhất định là phụ chính chi thần trong triều lấy tư làm công, cầu kết trong ngoài, manh tâm phản trắc!

Trương Cư Chính mở bừng mắt phượng, tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía. Hay ột Hạng Trang múa kiếm, ý tại Phái Công, quả nhiên Trương Tử Huyền đã dự đoán đúng.

Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu nghe vậy liền ngăn ngại, đột nhiên trong lòng kêu khổ, lúc này mới nhớ ra Vương Dụng Cấp là hảo hữu chi giao với đám Hàn Lâm viện Biên Tu Ngô Trung Hành, Kiểm Thảo Triệu Dụng Hiền, Hình Bộ Viên Ngoại Lang Ngã Mục, Chủ Sự Trầm Tư Hiếu... từng bị đình trệ trong sự kiện 'đỉnh ưu' dính tới Trương Cư Chính vào năm Vạn Lịch thứ năm. Lần này y đứng ra đả hặc Tần Lâm như vậy, thật ra là cố tình nhắm vào Trương Cư Chính.

Nhưng Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu không muốn chọc tới Trương Cư Chính, hai người bọn họ đối phó Tần Lâm đã phải cố hết sức, còn dám đối nghịch với Thủ Phụ Thái Sư sao? Vốn bọn họ muốn lợi dụng Vương Dụng Cấp, hiện tại ngược bị y lợi dụng, quả thật là khéo quá hóa vụng.

Vương Dụng Cấp nhảy ra, đám người Cố Hiến Thành, Mạnh Hóa Lý cũng cho là gió đã xoay chiều. Ngay cả Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu, Nghiêm Thanh đều phản đối Trương Cư Chính, Vạn Lịch đế cũng có thái độ mập mờ, bèn rời rít lên tiếng chỉ trích, ngoài mặt là nói Tần Lâm, ngầm ngầm là cầm thương mang bổng nhắm thẳng vào Trương Cư Chính.

Mấy huynh đệ Tam Nguyên hội này bị Trương Thái Sư hành hạ thê thảm, ngăn ngoài cửa Hàn Lâm viện, vĩnh viễn mất đi cơ hội nhập các báib tướng. Lúc này phát giác chiều gió có lợi ình, đương nhiên muốn nhân lúc cháy nhà hôi của.

Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu chỉ cảm thấy trong miệng đắng chát, Tần Lâm có quan hệ không thể nào nói rõ với tiểu thư Trương gia, nhưng hắn là Thái Sư tuyệt không chịu gả con gái duy nhất làm thiếp cho người

ta, thậm chí có lúc Thái Sư gia còn nghiêm giọng quát mắng Tần Lâm. Cho nên hôm qua bọn họ hỏi thăm biết được sau khi Tần Lâm hồi kinh cũng không giống như quan viên khác, không bái thiên tử trước, lại đi tướng phủ, bèn tự cho là mình có thể hạ thủ Tần Lâm.

Không ngờ rằng gặp phải kẻ có dụng ý khác như Vương Dụng Cấp, bất ngờ kéo chuyện đàn hặc Tần Lâm sang người Trương Cư Chính, nhất thời khiến cho hai người bọn họ tiến thoái lưỡng nan, vốn có lời muốn nói hiện tại cũng nghẹn trong cổ họng.

Nghiêm Thanh ngược lại vui vẻ vô cùng, trong số Thượng Thư Lục bộ chỉ có mình lão không phải là Giang Lăng đảng, để Vương Dụng Cấp đứng ra một lần cũng tốt, xem thử bộ hạ có phản ứng gì.

Trên mặt Vạn Lịch lộ ra dáng vẻ kinh ngạc không thôi, trong lòng lại âm thầm cao hứng, rốt cục có người đã nhắm mũi giáo vào Trương Cư Chính.

Tần Lâm phát giác mình lại bị kéo vào trong xoáy nước triều tranh, nhìn về phía Trương Cư Chính cười khở. Lão Thái Sơn, lần này cũng không phải là hiền tế kéo ngài xuống nước, mà là lão nhân gia ngài gây cừu chuốc oán quá nhiều.

- Quả đúng như lời Vương Chủ Chính, Tần Lâm chưa dứt sữa lại không có quyền quyết định, làm sao có thể điều động bốn đường đại quân?

Trương Cư Chính cười híp mắt, giọng nói ôn hòa mơ hồ mang theo thanh âm kim loại chạm nhau:

- Thật ra là Cư Chính dặn dò quần thần biên giới xuất binh tương trợ, không liên quan với Tần Lâm, xin bộ hạ trị tội lão phu tự tiện chuyên quyền!

Hay ột câu xin bộ hạ trị tội, giống như tiếng hồng chung chấn động tai người, khiến ọi người trên Hoàng Cực điện phải khê giạt mình.

Thánh nhân giận vui không lộ ra ngoài mặt, tuy rằng hiện tại Trương Thái Sư đang cười ha hả nhưng trên thực tế đã nổi giận lôi đình. Đúng vậy, điều binh không liên quan với Tần Lâm, đều là do ta làm, các người hãy trị tội lão phu đi.

Binh bộ Thượng Thư Tăng Tĩnh Ngô là người thứ nhất ra ban tấu:

- Bộ hạ, Giang Lăng Trương Thái Sư phụ chính cầm quyền từ khi bộ hạ còn nhỏ đến nay đã có hơn chín năm, hết thấy mọi chuyện đều xử sự công tâm, nhờ vậy Đại Minh trung hưng thái bình. Lần này cũng lo lắng hết sức mình, chẳng những duy trì cục diện Yên Đạp Hãn phong cống mà còn bày mưu nghĩ kế sử dụng hiền tài, thu phục trăm vạn bộ chúng Thổ Mặc Đặc bộ, quả thật là có công không tội.

Sử dụng hiền tài này chính là chỉ Tần Lâm Tần trưởng quan, tên da mặt dày này lập tức cố ý ưỡn ngực, tỏ vẻ có vinh dự lấy.

May là Trương Cư Chính tức tối vô cùng, nhưng nhìn thấy dáng vẻ Tần Lâm bại hoại như vậy cũng không nhận được buồn cười, hừ mũi một tiếng: lần này coi như tiện nghi cho người!

Tăng Tĩnh Ngô vừa bắn ra phát pháo mở đầu, Giang Lăng đảng lập tức hòa nhau phụ họa.

- Thần tán thành!

Lại bộ Thượng Thư Vương Quốc Quang ra ban tấu.

- Bọn thần tán thành!

Lễ bộ Thượng Thư Phan Thịnh, Công bộ Thượng Thư Lý Ấu Tư, Hộ bộ Thượng Thư Trương Học Nhan, Đô Sát viện Thiêm Đô Ngự Sử Vương Triện thi nhau bước ra khỏi hàng phụ họa.

Phùng Bảo cầm phát trần hầu cạnh ngự tọa cũng cúi người, giọng nói kính cẩn thành khẩn:

- Hoàng gia, theo ngu kiến của lão nô, Trương Thái Sư thật sự là một đại trung thần, còn là trọng thần được tiên hoàng Long Khánh gia nhờ cậy, là cánh tay đắc lực của Thái hậu nương nương, ta cũng không thể nghe theo sàm ngôn, khiến cho lòng trung lương sinh ra bất mãn.

Lòng Trương Cư Chính bất mãn chính là đám đại thần Giang Lăng đảng bất mãn, Phùng Bảo bất mãn, Lý Thái hậu bất mãn.

- Thái Sư Trương tiên sinh công tại xã tắc, trăm há có thể không biết?

Vạn Lịch miễn cưỡng cười cười, hiện tại quả thật y có hơi nản chí, cố gắng kềm chế bất mãn trong lòng, lớn tiếng tuyên bố:

- Trẫm còn nhỏ lên ngôi, nhờ có Giang Lăng Trương tiên sinh ra sức phò trợ. Tiên sinh công trung với nước, cầm quyền chấp chính gần mười năm cực cung tận tụy, cho nên trẫm gia phong tiên sinh là Thái Sư để tỏ lòng vinh sủng đặc biệt, chuyện này thiên hạ đều biết. Trẫm đưa ra chuyện triều chính, tiên sinh xử lý công bằng, làm sao có thể nói là tự tiện chuyên quyền được?

Trương Cư Chính mỉm cười, phản ứng của học trò nằm trong dự liệu của lão. Lão không thèm liếc mắt nhìn Vương Dụng Cấp lần nào, quả là chuồn chuồn lay cột đá, không biết tự lượng sức.

Phùng Bảo cùng các đại thần Vương Quốc Quang, Tăng Tĩnh Ngô cũng nhìn nhau mà cười. Mặc dù giữa Phùng Bảo và Giang Lăng đảng cũng có tranh quyền đoạt lợi, nhưng lúc đối phó phe phản đối, bọn họ vẫn đồng tâm hiệp lực với nhau.

Wang Dụng Cấp lại bước ra ngoài, vốn bắt chước Phạm Nhan dùng lời lẽ thẳng thắn can gián, không đợi Vạn Lịch dứt lời đã cao giọng nói:

- Bệ hạ không nắm được đại quyền, phải nhờ cậy người khác, như vậy khiến cho đại quyền giảm sút. Cũng giống như cầm ngược lưỡi kiếm Thái A, để chuôi kiếm nằm trong tay người khác, thói quen khó sửa...

Lời vừa nói ra, tất cả quần thần đều cả kinh thất sắc, sắc mặt Vạn Lịch âm trầm, Phùng Bảo nhướng cao đôi mày, Vương Quốc Quang, Tăng Tĩnh Ngô, Trương Học Nhan trợn mắt há mồm, Lưu Thủ Hữu, Nghiêm Thanh, Trương Kinh cũng chuẩn bị không kịp.

Wang Dụng Cấp nói ra hết thấy chuyện chỉ có thể làm mà không thể nói, giấu phía sau đài. Sở dĩ quần thần kinh sợ bởi vì y không hề đặt điều nói khoác, mà là nói ra sự thật.

Trương Cư Chính thường nói với thuộc hạ ‘Ta không phải là Tể tướng, mà là nhiếp chính’. Nhưng thiên cổ đã từng xưng nhiếp chính cũng chỉ có hai người Chu Công và Vương Mãng mà thôi, cho dù tính cả thời Mãn Thanh sau đó cũng chỉ có thêm Đa Nhĩ Cổn.

Cục diện này đối với hoàng triều Đại Minh một nhà một họ rõ ràng là đại quyền giảm sút, cầm ngược Thái A.

Nhưng đối với xã tắc mà nói, triều Đại Minh đến thời kỳ Gia Tĩnh, Vạn Lịch đã sinh ra tệ nạn. Nghiêm trọng nhất là đến năm Gia Tĩnh thủ phủ Đông Nam đế quốc bất ngờ bị hải tặc và Lãng Nhân Nhật Bản tập kích, tổn hao mười năm công phu mới có thể bình định. Yêm Đáp Hãn, Đồ Môn Hãn lần lượt xâm nhập, cỡi ngựa chạy gần sát kinh sư, triều đình chém liên tục hai vị Kế Liêu Tổng Đốc, thay đổi mười vị Đại tướng biên quan, năm Long Khánh kho Thái Thương chứa toàn bộ tiền lương của quốc gia trở nên trống rỗng.

Nhưng nếu như Trương Cư Chính không độc chiếm đại quyền, chuyên quyền độc đoán, mà hòa mình vào trong vũng nước đục của quan trường Đại Minh, thử hỏi làm thế nào bài trừ được tệ nạn, đẩy mạnh triều chính mới, làm sao tạo ra được cục diện trung hưng tứ hải thái bình?

680. Chương 680: Hai Loại Đả Pháp

Những lời này của Vương Dụng Cấp đã đâm trúng vào yếu huyệt của Trương Cư Chính, lão Thái Sư giận đến nổi sắc mặt bừng đỏ, bộ râu đen dưới cằm không gió mà lay.

Tần Lâm thấy vậy liền thăm nói một tiếng không tốt, vội vàng ra dấu tay, nháy mắt liên hồi với nhạc phụ Đại nhân tương lai.

Nhưng không còn kịp nữa, Trương Cư Chính nổi giận xung thiên, mặt vuông chữ Quốc đảo bùng, gân cổ gằn giọng nói:

- Vương Dụng Cấp, người dám bêu xấu lão phu ư?! Bệ hạ một thân trên ngôi cao chín bề, trông coi khắp cả, không ủy thác cho ta thì ủy thác cho ai? Trước khi Tiên đế lâm chung đã đích thân cầm tay ta, gởi gắm bệ hạ cho ta, hiện tại ta không trông coi quốc sự thì để ai coi?!

Người mưu đoạn thiên hạ đại sự, ngoài ta ra còn ai nữa, không phải ta thì là ai! Đây chính là khí phách ôm ấp trong lòng đệ nhất danh tướng Đại Minh.

Thanh âm chấn động diệc tai của Trương Cư Chính vang vọng trong Hoàng Cực điện, Trương Kinh, Trương Thành hoảng sợ biến sắc, Nghiêm Thanh giận dữ bất bình, Trần Giá Ngô Đoài xem thường, Phùng Bảo thần sắc lúng túng, ngay cả bọn Giang Lăng đảng Tăng Tĩnh Ngô cũng cảm thấy lần này Thái Sư đại động can hỏa khác với thường ngày.

Tần Lâm bất đắc dĩ gãi gãi đầu, Trương Thái Sư nói những lời này quả thật thỏa thích mê say, nhưng Vạn Lịch để trên ngự tọa nghe lọt vào tai lại không phải là như vậy.

Không ủy thác cho ta thì ủy thác cho ai, ta không trông coi quốc sự thì để ai coi?! Lời này là bộc bạch nỗi lòng của một đời quyền tướng Trương Cư Chính, nhưng từ một góc độ khác rõ ràng cũng là lời khinh miệt hoàng quyền chí cao vô thượng. Ngoại trừ Trương Cư Chính ta, ai có thể gánh vác trọng nhiệm này, ai có thể chấn chỉnh được cả giang sơn Đại Minh?!

Ý của Trương Cư Chính là đứng về phía Vạn Lịch, quát tháo Vương Dụng Cấp, cho nên không chú ý trong khoảnh khắc này, trong mắt đệ tử đặc ý của mình toát ra vẻ chán ghét. Thần sắc chỉ thoáng qua rồi biến mất trên mặt Vạn Lịch này không thoát khỏi cặp mắt sắc bén như điện của Tần Lâm.

Lão Thái Sư ơi, ngài còn không biết đã bị học trò mình ghi hận sao? Hoặc là...

Vạn Lịch chỉ có tư chất trung bình, nhưng khôn vặt cũng không kém, lúc này thần sắc chuyển đổi cực nhanh, trong khoảnh khắc đã trở nên giận dữ, đứng bật dậy chỉ vào mặt Vương Dụng Cấp quát mắng:

- Im miệng! Người phỉ báng Tể Phụ trọng thần, khích bác quan hệ quân thần giữa trẫm và Trương tiên sinh, thật sự là mang lòng bất chính. Người đầu, cách chức quan của tên này đi, phạt năm mươi, không, một trăm đình trượng!

Trương Cư Chính nhìn về phía Vương Dụng Cấp hừ lạnh một tiếng, lại khom người bẩm lên trên:

- Khải tấu bệ hạ, thật sự không nên phạt đình trượng tên họ Vương, bằng không sẽ càng thêm xác thực tội danh tự tiện chuyên quyền của lão thần.

- Giả nhân giả nghĩa, khi quân phạm thượng!

Vương Dụng Cấp trừng mắt không tỏ vẻ cảm kích chút nào, cũng hiểu được Trương Cư Chính là cố ý nói như vậy.

Quả nhiên Vạn Lịch ôn tồn trấn an Trương Cư Chính:

- Là trẫm hận ý yêu ngôn hoặc chúng, cho nên phạt đình trượng, thật sự không liên quan với Trương tiên sinh. Đại Hãn tướng quân ở chỗ nào?

Lập tức có mấy tên Đại Hãn tướng quân như lang như hổ xông lên, lột mũ ô sa của Vương Dụng Cấp xuống, trối gô y lại lôi ra ngoài.

Bọn Nghiêm Thanh Lưu Thủ Hữu co đầu rút cổ, thầm kêu một tiếng may mắn. May nhờ tên ngu xuẩn Vương Dụng Cấp này đứng ra hứng chịu, bằng không bọn họ sẽ rất khó thu thập cực diện.

Chỉ bất quá bị chư vị đại thần Giang Lăng đảng dùng ánh mắt hài hước nhìn như vậy, trên mặt bọn họ vẫn cảm thấy nóng hừng hực.

Tần Lâm liếc nhìn hai người bọn họ mỉm cười vui vẻ, ai bảo các người tìm tên đồng bạn ngu như heo làm chi, tên Vương Dụng Cấp này rõ ràng là tự chuốc khổ vào thân.

Bên ngoài ngo môn, Ty Lễ Giám Trương Kinh giám đốc hành hình, chân chính động thủ lại là cấm y quan giáo, Lưu Thủ Hữu cùng Tần Lâm vì có chức trách cho nên cũng tới nơi giám hình.

Gậy phạt đình trượng thông thường được chế tạo từ gỗ cây dễ, đầu đánh người được vót thành hình chày lớn, được bao bọc một lớp sắt, bóng loáng nặng nề.

Có không ít quan viên bị hình đã chết dưới đình trượng, cho dù không chết, nhưng mười người hết tám chín cũng sẽ bị tàn phế cả đời.

Số lượng phạt đình trượng tối đa là một trăm, nhưng con số này đã mất ý nghĩa thực tế, đánh tới bảy tám chục trượng, kẻ thụ hình đã chết.

Người chịu một trăm trượng cực ít có ai sống sót, phạt tám mươi trượng có nghĩa đã bước cả hai chân vào Quỷ Môn quan.

Bất quá Tần Lâm thân là quan chương án Bắc Trấn Phủ Ty, biết đây chỉ là công phu bề ngoài, cấm y quan giáo hành hình toàn là cao thủ nhị lưu trở lên, thu phát nội kinh viên thông như ý, am hiểu hai loại đả pháp nặng nhẹ.

Đánh nhẹ là dùng y phục bằng tơ lụa vải vóc bao lấy đầu hủ bên trong, lúc đánh vung gậy đánh xuống khiến cho y phục tung bay phất phơ, đầu hủ bên trong lại không vỡ chút nào mới coi như luyện thành. Đến lúc đó động hình, ngoài mặt thoát nhìn đánh vô cùng ác, thật ra người thụ hình tối đa chỉ bị lột một lớp da.

Đánh mạnh chính là bao bọc đá xanh bên trong y phục, dùng trượng đánh không nhanh không chậm, khiến cho y phục không được rách chút nào nhưng đá xanh bên trong phải nát hết mới được. Nếu như dùng thủ pháp này động hình, bên ngoài thân thể người thụ hình bị thương rất nhẹ, bên trong nội tạng lại bị chấn nát hết thủy, chắc chắn táng mạng đương trường.

Rốt cục các Hiệu Ủy hành hình chọn cách đánh nào, vậy phải xem ám hiệu của quan viên Xưởng Vệ giám hình.

Đám quan giáo đầy ngả Vương Dụng Cấp, liếc nhìn chân trưởng quan mình, chỉ thấy giày Lưu Thủ Hữu chỉ mũi ra ngoài bèn thấp giọng nói:

- Thì ra là đánh nhẹ, các huynh đệ cẩn thận!

Dứt lời quan giáo liền quơ múa đình trượng, giơ cao đánh khẽ đánh vào mông Vương Dụng Cấp, nhìn như Thái Sơn áp đỉnh nhưng thực tế nhẹ tựa lông hồng.

Wương Dụng Cấp nằm chịu đòn biết được lần này coi như thoát nạn, không khỏi rất là đắc ý, thầm nhủ trong lòng: quả nhiên nắm đúng ý của bề hạ, tương lai sẽ có ích, chỉ một lần đình trượng không đau đớn gì lại giành được mỹ danh Phạm Nhan can gián, tương lai chắc chắn sẽ đương danh thiên hạ, truyền lưu sử xanh.

Ngàn vạn lần không ngờ rằng Tần Lâm chấp tay chậm rãi đi tới:

- Khụ khụ, đám quan giáo này là ai quản, có lẽ chưa ăn cơm cho nên đánh Vương Chủ Chính không đau không nhột, không khỏi làm cho người ta chê cười thủ đoạn của cấm y quan giáo chúng ta.

Trời ơi, tên họ Tần này thật là lòng dạ độc ác! Vương Dụng Cấp nằm trên mặt đất, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm.

Mấy tên quan giáo hành hình vội vàng nhìn Tần Lâm, lúc này mới phát hiện hai chân lão nhân gia chĩa mũi vào trong, căng chân cong vồng.

Tần Lâm cười gian giáo, không thấy sao, chân ta cũng cong như vòng kiềng rồi, con bà các người không hiểu sao?

Tần trưởng quan lấy đức báo oán, quả thật không phải là đồn lảm.

Khụ khụ...

Lưu Thủ Hữu bị sắc nước bọt của mình ho khan liên tục, suýt chút nữa tức tới ngạt thở. Y nhớ ra Tần Lâm cũng là người trong nghề, muốn giở trò trước mặt hẳn cũng không dễ dàng gì.

681. Chương 681: Tần Thiếu Bảo

Nghĩ thầm mình vẫn là cấm y Đô Đốc, chức quan lớn hơn một chút, Lưu Thủ Hữu bèn chống đối với Tần Lâm, hai chân liều mạng chĩa ra ngoài thành hình chữ Bát, cho đám quan giáo nhìn rõ ràng.

Trời ơi, đám quan giáo cũng sắp khóc, cả hai vị này đều không đắc tội nổi, một cấm y Đô Đốc, một chương ấn Bắc Trấn Phủ Ty, thần tiên đấu nhau, chúng ta là người phạm biết đứng về phe nào?

Xem ra phải thêm chút sức... Tần Lâm cười hì hì ném ánh mắt khiêu khích sang Lưu Thủ Hữu, chân hình chữ X lại càng cong hơn.

Lão phu, lão phu liều mạng với ngươi! Lưu Thủ Hữu tức nghẹn đầy ngực, liều mạng chĩa mũi chân ra ngoài, hai chân cong thành hình chữ O, khe hở giữa hai chân có thể đứt lọt một quả bóng.

Hai bên đang giằng co, Tần Lâm đột nhiên bật cười, thầm nhủ trong lòng chân mình cong thành chữ X, Lưu Thủ Hữu thành chữ O, hai người đứng cạnh nhau chẳng phải là XO sao?

Quan chủ giám hình Trương Kinh nghe Tần Lâm cười quái dị, không biết hắn có chủ ý quỷ quái gì, biết lần này muốn lừa gạt hắn không dễ dàng gì, chỉ đành phải lớn tiếng nói:

- Lưu Đô đốc, Tần tướng quân, hai vị không cần cãi nữa, đám Hiệu Úy các người đánh thật đi!

Cũng tương tự với chĩa mũi giày, bảo ‘dụng tâm mà đánh’ chính là đánh chết, bảo ‘đánh thật’ chính là đánh bị thương. Vì vậy đám quan giáo hiểu ý, giờ gây lên đánh xuống không nặng không nhẹ.

Bốp một tiếng vang lên, Vương Dụng Cấp không tự chủ được phát ra tiếng kêu thảm thiết, toàn thân giày dụa giống như cá trong chảo dầu. Nhưng đám quan giáo không nương tay chút nào, đánh xuống từng gây khiến cho y trắng da sứt thịt.

- Cầu nhân được nhân, nghĩ rằng phạt đình trượng sẽ sung sướng lắm sao?

Tần Lâm cười xấu xa bĩu môi, lại nhìn Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu nói:

- Xin hai vị cứ tự nhiên, hạ quan đi trước một bước.

Tên này phải mong quay người, đi thẳng trở lại Hoàng Cực điện.

Hừ! Lưu Thủ Hữu hừ mạnh một tiếng, cũng đi vào trong cung. Không ngờ rằng vừa đi bước đầu tiên thỉnh lình ngã lăn ra đất, quan giáo bên cạnh không đỡ kịp, lập tức ngã sổng xoài.

Thì ra y và Tần Lâm liều mạng bày hình XO, Tần Lâm trẻ tuổi lại thường rèn luyện, không coi ra gì, Lưu Thủ Hữu lớn tuổi, lại là văn thần thế gia cả ngày ngồi một chỗ, tay chân già yếu không chịu nổi. Mới vừa rồi cong chân hình O làm cho gân chân mỗi nhừ, lúc đầu còn không biết, hiện tại cất bước bước đi vừa đau vừa tê dại đứng thẳng không được.

- Tần... Tần Lâm!

Lưu Thủ Hữu nhìn bóng lưng Tần Lâm tiêu sái đi xa, hận đến hàm răng ngứa ngáy, đáng tiếc hai chân y muốn xụi lơ, chỉ có thể nhờ hai tên thuộc hạ đỡ, tập tễnh đi về phía trước giống như một con vịt.

Ngay cả đồng bọn Trương Kinh từ phía sau nhìn thấy cũng không nhịn được quay mặt sang bên, len lén cười cho thỏa thích.

Trương Cư Chính nhẹ nhàng gạt bỏ tội danh tự tiện chuyên quyền của Tần Lâm, Vạn Lịch Hoàng để tỏ vẻ ủy thác đại sự thiên hạ cho Thái Sư. Lần này Tần Lâm có công không tội, công này còn là kỳ công khoáng thế bình định Tái Bắc, thu phục hàng trăm vạn bộ chúng Thổ Mặc Đặc bộ.

Tâm trạng Vạn Lịch có hơi phức tạp, ánh mắt do dự nhìn lướt qua Tần Lâm:

- Liệt vị thần công nghị luận thử xem, lần này Tần ái khanh lập được công lớn, phải thăng thưởng như thế nào?

Tần Lâm cười khan hắc hắc, lòng nói bệ hạ cứ xem đó mà làm, ta vì xã tắc vì lê dân bôn ba một cuộc, giống như Thích Kế Quang Thích lão ca viết thơ: ‘Phong hầu không phải ý ta, chỉ mong bốn bể phong ba dẹp bằng.’ Tuy rằng nói không tham tước vị, dù sao cũng thường nói hai chữ ‘phong hầu’ nơi cửa miệng. Ai nói không thích công danh lợi lộc, thật sự là quá mức dối trá.

Bất quá Tần Lâm không nghĩ tới người thứ nhất nhảy ra lại là lão đối đầu Hình bộ Thượng Thư Nghiêm Thanh, lão tỏ ra vô cùng thành khẩn tấu:

- Vi thần cho là, lần này Khâm Sai đại thần Tần Lâm chiêu an đúng cách, làm việc lão thành chuyên cần, hẳn nên gia thụ Long Hồ tướng quân.

Ừa, mặt trời mọc từ hướng Tây rồi sao, Nghiêm Thanh lại đề nghị thăng quan cho Tần Lâm, chẳng lẽ là lão uống lộn thuốc?

Tần Lâm xoay chuyển tâm niệm lập tức nghĩ ra nguồn cơn, âm thầm thóa mạ trong lòng. Lão già này thật sự chẳng ra gì, trước tiên là nói lão tử ngang ngược kiêu ngạo, cấu kết ngoại phiên mưu đồ bất chính, vào lúc này lại thuận gió xuôi chiều, hóa thành chiêu an đúng cách, làm việc lão thành chuyên cần. Lão ngầm ngầm thi triển thủ đoạn này quả thật vô cùng ác độc.

Võ quan tán cấp có ba mươi cấp, quan chính nhị phẩm sơ thụ Phiếu Kỵ tướng quân, thăng thụ Kim Ngô tướng quân, gia thụ Long Hồ tướng quân, Tần Lâm Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ là chính nhị phẩm, đã sơ thụ Phiếu Kỵ tướng quân, nếu như đi theo từng bước còn phải trải thêm mấy năm mới có thể thăng Long Hồ tướng quân, đề nghị của Nghiêm Thanh trên thực tế chính là tấn thăng tán cấp trước cho hắn.

Nhưng tán cấp này không có tác dụng gì mấy, bằng vào công lao Tần Lâm lập được nếu chỉ thăng tán cấp vậy coi như quá thua thiệt, đây chính là Nghiêm Thanh dụng tâm hiểm ác ngoài sáng thổi phồng trong tối dè xuống.

Làm tới Hình bộ Thượng Thư chính là hạng người lão gian cự hoạt trong quan trường, lão già Nghiêm Thanh này cũng không phải là kém cỏi.

Các đại thần Giang Lăng đẳng ngờ ngác nhìn nhau, muốn đứng ra nói giúp cho Tần Lâm. Nhưng thấy mới vừa rồi Trương Thái Sư đã giúp hắn thoát khỏi tội danh tự tiện chuyên quyền, vào lúc này mọi người lại xin phong thưởng cho Tần Lâm, không khỏi quá mức lộ liễu.

Trương Công Ngự mấy phen muốn bước ra khỏi hàng lại dừng bước, y mới Thiêm Đô Ngự Sử tứ phẩm, quan ti chức tiểu, muốn thỉnh phong ột đại quan nhị phẩm như Tần Lâm không khỏi lực bất tòng tâm.

Vạn Lịch để thấy không ai nói nữa, đúng như mong muốn của mình, bèn gật đầu nói:

- Ừm, Tần ái khanh lão thành mưu quốc, tuy rằng mới lên nhưng tuyệt không tầm thường, thăng thụ Long Hồ tướng quân trước cũng là chuyện đương nhiên...

Nghiêm Thanh cười lạnh một tiếng, vuốt râu bạc ngoài cười mà trong không cười nhìn Tần Lâm. Hừ hừ, cho dù là người lập được công lao khoáng thế, nhưng lão phu chỉ nhẹ nhàng nói vài câu đã làm cho công lao người đổ sông đổ biển, ha ha...

Tần Lâm ngược lại ung dung điềm tĩnh, bởi vì hắn đã nhìn thấy trong ban văn thần có hai vị đang châu đầu ghé tai.

Tả Đô Ngự Sử Trần Giá lắc mình bước ra khỏi hàng:

- Vi thần cho rằng Thổ Mặc Đặc bộ là bộ tộc mạnh nhất trên thảo nguyên, vào năm Gia Tĩnh đã nhiều lần xâm lược chúng ta, quả thật là mối họa tâm phúc. Hiện tại Tần Lâm không làm nhục sứ mạng, khiến cho bọn họ phải dâng biểu thần phục, hoàng uy Đại Minh ban bố thẳng tới dưới chân Âm Sơn. Công lao này chẳng kém gì Hoắc Khứ Bệnh đánh đuổi Hung Nô tới tận Lang Cư Tư sơn, Trung Sơn Vương đuổi Hồ Nguyên về Sóc Mạc, luận công nên thêm vị Sư Phó.

Sư Phó cũng không phải là chỉ sư phó thợ rèn, sư phó thợ mộc, mà là gọi tắt tôn quan Thái Sư, Thái Phó, Thiếu Sư, Thiếu Bảo...

Ầm một tiếng vang lên, quần thần không còn nhớ đang trong triều nghị, tiếng bàn tán xôn xao vang lên. Tần Lâm mới làm quan vài năm lại được gia phong Sư Phó, đây là ngoại lệ từ trước tới nay các triều Đại Minh chưa từng có, về sau cũng chưa chắc đã có.

Cũng may Hữu Đô Ngự Sử Ngô Đoài cũng bước ra khỏi hàng, tấu:

- Khải tấu bệ hạ, vi thần cho là tuy công lao Tần Lâm lớn nhưng từng trải còn thấp, đột ngột gia phong tước vị cao như vậy không khỏi có điều không ổn, chỉ cần gia Thái Tử Thiếu Bảo đã có thể thưởng chiến công.

Thái Tử Thiếu Bảo, Tần Lâm nghe vậy trong lòng mừng rỡ, lặng lẽ giơ ngón tay cái với Trần Giá, Ngô Đoài, hai vị lão huynh ủng hộ thật là nhiệt liệt.

Thái Sư Thái Phó Thái Bảo tức là tam sư, Thiếu Sư Thiếu Phó Thiếu Bảo tức là tam thiếu, lại có địa vị hơi thấp hơn Thái Tử tam sư, Thái Tử tam thiếu, Thái Tử Thiếu Bảo chính là cấp bậc nhập môn thấp nhất trong đó.

Cũng chớ xem thường nó, Thái Tử Thiếu Bảo cũng có thể gọi tắt là Thiếu Bảo, Nhạc Phi Nhạc Thiếu Bảo, Vu Khiêm Vu Thiếu Bảo, Thích Kế Quang Thích Thiếu Bảo, người ta danh tiếng bao lớn, công lao bao lớn?

Trong lúc nhất thời Vạn Lịch dở khóc dở cười, biết rõ Ngô Đoài còn nợ nhân tình của Tần Lâm, nhưng cũng không thể nói bọn họ kết bè kết đảng. Ngô Đoài còn cố ý nói đột ngột gia phong tước vị cao như vậy không khỏi có điều không ổn, chỉ cần phong chức Thái Tử Thiếu Bảo ‘Nho nhỏ’ là được rồi.

Có Trần Giá, Ngô Đoài đứng ra phát pháo, các quan viên Vương Quốc Quang, Trương Công Ngự cũng rồi rít tán thành tỏ vẻ ủng hộ.

Tăng Tĩnh Ngô đang âm thầm hối hận để cho người khác tranh trước, cơ hội thi ân mà không cần phí công như vậy, vì sao mình không tranh trước? Y suy nghĩ một chút, dứt khoát bắn ra một phát đại pháo:

- Khải tấu bệ hạ, thần cho là Tần Lâm dẫn dắt hơn ngàn quan giáo hoành hành Tái Ngoại, bình định Thát Lỗ, chiến công lừng lẫy, dương hoàng uy Đại Minh ta, ban bố nhân đức thánh quân, nên gia Trữ Quốc để thưởng công!

Trữ Quốc là huân quan tòng nhất phẩm, thơ Bạch Cư Dị viết: huân là Thượng Trữ Quốc, tước là Triều Đại Phu, huân quan Thượng Trữ Quốc triều Minh chỉ sau khi chết mới được phong điển thụ dư, người sống chỉ được phong Tả, Hữu Trữ Quốc là cao nhất, kế đó là Trữ Quốc.

Tần Lâm tuổi còn trẻ đã được phong Trữ Quốc, chuyện này càng làm cho quần thần kinh ngạc không thôi. Bất quá nhớ lại một chút Thích Kế Quang đại thắng Kế Trấn, phá mười vạn đại quân Đồ Môn Hãn, Đồng Hồ Ly đã được phong Tả Trữ Quốc, Tần Lâm thu phục trăm vạn bộ chúng Thổ Mặc Đặc, hai mươi vạn đại quân, phong chức Trữ Quốc vẫn còn nhỏ.

Vạn Lịch càng nghe càng á khẩu nghẹn lời, thầm nhủ trong lòng các người càng nói càng đòi phong thưởng lớn. Nếu trăm không chuẩn tấu không khỏi lộ vẻ hẹp hòi, nếu như chuẩn tấu, tương lai Tần Lâm lập công mới nữa biết lấy gì thưởng hần, mau mau dừng lại đi!

- Thái Sư Trương tiên sinh, ngài thấy liệt vị thần công nói như vậy có thể thực hiện được chăng?

Vạn Lịch cười ha hả nhìn Trương Cư Chính, ý muốn nhờ lão sư quyết định.

Trương Cư Chính vuốt râu chậm rãi nói:

- Ừm, rất có đạo lý, bất quá đại trượng phu lập công biên quan chỉ cầu phong thê ấm tử. Tần Lâm thu phục trăm vạn chúng Mông Cổ mà không làm cho sinh linh đồ thác, đại quân hao tổn tiền lương, tướng sĩ viễn chinh cực nhọc, chiến công như vậy hai trăm năm qua hiếm thấy trong triều ta, hần nên phong một đứa con trai là Thiên Hộ Cẩm Y Vệ, ngạch ngoại gia ấm một con trai khác là Cẩm Y Vệ Bá Hộ!

Trước đó Tần Lâm từng lập công, đã được ân ấm Tổng Kỳ, hiện tại lên được Thiên Hộ không nói, còn được ngạch ngoại gia ấm, tuy rằng tác dụng không lớn nhưng cũng vinh dự vô cùng.

Duy chỉ có Tần Lâm cảm thấy buồn cười, ngay cả một đứa con trai còn chưa có đã đạt được hai tư cách ân ẩm. Lão Thái Sư, vì sao ngài phải làm vậy?

Cảm giác Vạn Lịch đối với Tần Lâm rất phức tạp, vừa muốn dùng Tần Lâm, lại cảm thấy mình không thể hoàn toàn khống chế được hắn. Nếu là lão già như Trương Cư Chính, Vương Quốc Quang cũng không nói, Tần Lâm lại còn quá trẻ, điều này làm cho Vạn Lịch có chút không cam lòng, cho nên không ngừng dùng để vương tâm thuật để thử.

Lúc này quần thần đã tăng giá lên quá cao, khiến cho Vạn Lịch ở vào thế cưỡi hổ khó xuống. May là Trương Cư Chính không đòi hỏi nhiều, so sánh với gia phong Sư Phó, Trữ Quốc gì gì đó, đề xuất ân ẩm quả thật không đáng kể gì.

Trong lòng đã quyết, Vạn Lịch hắng giọng nói:

- Trương tiên sinh cùng liệt vị thần công đều nói có lý, trẫm thưởng công phạt tội tự nhiên biết nghe lời phải. Tần ái khanh công cao đáng thưởng, gia Thái Tử Thiếu Bảo, thụ Trữ Quốc, thăng Long Hồ tướng quân, thế tập cảm y Thiên Hộ, gia ẩm một con trai cảm y Bá Hộ!

Trời ơi, lần này bệ hạ ân chuẩn tất cả! Các vị đại thần kinh ngạc, thấy đều thần phục: bệ hạ quả nhiên cầu hiền tài như khát nước, Tần Lâm cũng hết sức được mặt rồng ưu ái.

Nghiêm Thanh, Lưu Thủ Hữu chân đi vòng kiềng, Trương Kinh đứng sau ngự tọa, bọn Cố Hiến Thành... cảm thấy hết sức buồn bực trong lòng. Bọn họ thầm nghĩ không ngờ rằng họ Tần này may mắn như vậy, dường như mới vừa rồi bệ hạ còn có ý muốn sửa trị hắn, hiện tại đột nhiên gió thổi xoay chiều.

Tần Lâm nghe phong thưởng nhất thời giật mình kinh hãi, làm ra dáng vẻ mất hồn rưng rưng, cảm kích rơi nước mắt nhìn Vạn Lịch:

- Bệ hạ thiên ân cao dày, thần chỉ có thể ra sức làm việc, tuyệt đối trung thành mới có thể báo đền ân đức bệ hạ trong muôn một!

Bản ý Vạn Lịch là muốn sửa trị Tần Lâm một chút, giở trò thi thố cả ân lẫn uy, kết quả không cam tâm tình nguyện phong thưởng một đồng lớn. Lúc này thấy dáng vẻ Tần Lâm cảm kích tận xương tủy, trong lòng bình thường lại rất nhiều, thân hồ rưng lên ra vẻ hùng tài đại lược. Tần Lâm cũng phối hợp ăn ý lộ vẻ dầu sôi lửa bỏng muôn thác không từ, hay cho tình cảnh thánh quân hiền thần đồng tâm hiệp lực.

Chỉ tiếc Tần Lâm sớm nhìn rõ hết thấy biến hóa sắc mặt Vạn Lịch trước đó, trong lòng hắn đã có cân nhắc.

Trừ Tần Lâm ra, các tướng sĩ có công còn lại đều có thăng thưởng, hắn lấy thân phận Khâm Sai đại thần tấu thỉnh công lao của các quan Tổng Đốc Tuyên Đại Trịnh Lạc, huynh đệ Ma gia Tổng Binh Đại Đồng. Về phần các tướng sĩ khác lập công, do cấp trên của bọn họ bảo cử, Tần Lâm chỉ cần bảo cử các huynh đệ quan giáo dưới quyền mình.

Sau khi bãi triều, các quan Tàng Tỉnh Ngô, Trương Công Ngư... đều xúm lại chúc mừng Tần Lâm. Tiếng gọi Tần Thiếu Bảo vang lên không dứt, tên này vừa đáp lễ mọi người vừa giả vờ khiêm tốn, nói chỉ là may mắn mà thôi, trong lòng vui như mở hội.

Ra khỏi ngọ môn, các huynh đệ Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực chờ ở bên ngoài triều phòng nhận được tin tức, ai nấy mừng rỡ không khép miệng lại được. Tần trưởng quan thăng Thiếu Bảo, bọn họ thêm phần vinh dự không nói, bản thân cũng được phong thưởng theo.

Phàm là người có công thấy đều thăng một cấp, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực thăng cảm y Thiên Hộ, Mã Bân thăng Chỉ Huy Sứ Cảm Y Vệ, ngay cả Hồng Dương Thiện đại chương Bắc Trấn Phủ Ty cũng bởi vì công lao lưu thủ, được thăng từ Chỉ Huy Thiêm Sự lên Chỉ Huy Đồng Tri.

Mọi người còn đang hoan hô nhảy cẫng, thành linh tiếng cười nói ngưng bật, ai nấy trợn to hai mắt nhìn ra sau lưng Tần Lâm.

682. Chương 682: Dạ Yến Tướng Phủ

- Tần hiền diệt thiếu niên đắc ý, tối nay hẳn là ‘chớ để chén vàng tro bóng nguyệt’ phải không?

Thanh âm trung chính bình hòa của Trương Cư Chính chậm rãi vang lên, lão đang cười híp mắt đứng ở sau lưng Tần Lâm.

Vị Thái Sư này hành sự tích cực tiến thủ, vui buồn không lộ ra ngoài mặt. Lúc này giọng lão nói chuyện càng giống như vị trưởng bối hiền lành rộng rãi, đang khích lệ hậu bối tận tình hoan lạc.

Trong lúc nhất thời Tần Lâm không lĩnh hội Trương Thái Sư là có ý gì, suy nghĩ một chút đáp:

- Tiểu diệt làm gì cũng cầu lòng ngay mắt sáng, tay ổn, uống rượu không thể quá lượng, nhiều nhất có thể uống ba chén mà thôi, cũng sẽ không uống tới mức vô độ.

- Tửu lượng ba chén cũng không chênh lệch mấy với lão phu, nhiều hơn nữa sẽ trở nên thừa thãi, mùi rượu cũng sẽ phai nhạt, ngược lại không đẹp.

Trương Cư Chính như có điều suy nghĩ cười cười, đi thông thả dần xa.

Ặc, Trương Thái Sư là có ý gì? Tất cả mọi người đều ngơ ngác không hiểu.

Tần Lâm sững sờ ngây ngốc một lúc, chợt cười khàn khạch kỳ quái, tay nắm lại thành quyền vung lên:

- Lão Thái Sơn, ngài nói ra những lời này quả thật vô cùng tuyệt diệu, chẳng khác nào Bồ Đề Tổ Sư gõ Tôn Ngộ Không ba cái.

Canh ba đêm đó, quả nhiên Tần Lâm không có trong phủ của mình. Từ Tân Di nằm ở trên giường lăn qua lộn lại không yên, chân dài chợt đá văng chăn sang bên, nhảy xuống giường:

- Tên Tần Lâm kia nhất định lén lút đi gặp Trương Tử Huyền, Trương Thái Sư cũng không quản nữ nhi của lão, hừ, da mặt còn dày hơn cha ta.

Suy nghĩ một chút cũng phải, ban đầu nếu không phải Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy ở gần nên được trước, tiên hạ thủ vi cường, sợ rằng Tần Lâm đã là rể quý của tướng phủ từ lâu, Từ Tân Di nói lời này cũng là thẳng thắn.

Nàng khoác áo ngủ vào, vội vã mang dép thêu vào, bước nhanh tới căn phòng của Thanh Đại.

Tiểu nha đầu đã là đường đường phu nhân Trụ Quốc, khuê phòng vẫn bừa bãi như trước, trên bàn, trên ghế, trên giá sách tràn đầy Linh Cừu, Tổ Vấn, Hòa Tề Cục Phương, Bản Thảo Cương Mục... các ô vuông tử âm tường chứa đầy các loại dược liệu kỳ quái, không khí tràn ngập mùi thuốc thơm ngát.

Duy nhất có chỗ bất đồng là, bên cạnh đôi Vô Tích Đại A Phúc lại có thêm hai tượng đất hình người. Một pho là một vị nữ tướng quân mặt đen, cưỡi ngựa cao to, thân mặc chiến bào, dáng vẻ dương dương đắc ý tựa như Từ Tân Di. Pho tượng thứ hai là một vị mỹ nhân mặt trái xoan, mặc quần lụa mỏng thêu kim phụng, đứng trước mũi một chiếc thuyền gỗ, tay cầm sào trúc chống thuyền. Hai pho tượng này có đầu lớn thân nhỏ, dáng vẻ thật là khả ái.

Có lần Từ Tân Di đùa giỡn, nói Thanh Đại chỉ nặn Đại A Phúc của nàng và Tần ca ca, tiểu nha đầu liền cười hì hì, nặn tượng Từ Tân Di để bên cạnh. Sau khi Kim Anh Cơ rời đi kinh sư trở về biển, Thanh Đại lại nặn tượng Kim trưởng quan đang chống thuyền.

Lúc Từ Tân Di đi tới lại thấy Thanh Đại xếp chân ngồi ở trên giường chơi đùa gì đó, biết nữ y tiên thường ở nhà nghiên cứu dược liệu đủ các loại, cho nên cũng không để ý, lớn tiếng nói:

- Hảo muội muội của ta ơi, muội còn có thời gian rảnh rỗi chơi đùa sao, có biết tên họ Tần đi đâu không?

- Tướng phủ, đi tìm Tử Huyền tỷ tỷ...

Thanh Đại cười nhảy xuống giường, rót chén trà hoa hồng đường nhan cho Từ Tân Di, lại nói bổ sung:

- Trước khi đi huynh ấy đã nói uội biết.

Gương mặt Từ Tân Di trở nên đen như than:

- Vì sao chàng không nói cho ta biết?

- Bởi vì Từ tỷ tỷ ăn phải giấm chua!

Hai mắt Thanh Đại vụt sáng lên, mặt lộ vẻ vô tội.

A...

Đôi mắt Thanh Đại, Từ Tân Di có cảm giác bất lực, nàng nhìn chăm chăm tiểu nha đầu trong khoảng thời gian uống cạn chén trà, cuối cùng vuốt ve gương mặt mịn màng của Thanh Đại, ra vẻ yếu ớt nói:

Được rồi, tỷ bị muối đánh bại, sớm muộn gì muối cũng phải nặn thêm tượng Trương Tử Huyền đặt lên trên giá.

- Muối đã nặn rồi!

Thanh Đại cười ngọt ngào, kéo tay Từ Tân Di kéo màn trướng ra cho nàng xem.

Trên giường bày các loại công cụ nặn tượng như dao nhỏ, que trúc, khuôn đúc..., ở giữa có một pho tượng bằng đất sét trắng đã nặn gần xong. Pho tượng này đầu đội khăn, thân mặc trường bào màu nguyệt bạch, gương mặt trắng như giò phấn, môi đỏ như thoa son, rõ ràng là giai nhân cải nam trang. Tay cầm chiết phiến, thần thái tung bay, khí thế như chỉ điểm giang sơn, không phải là Trương Tử Huyền còn có thể là ai?

Thái Sư phủ, canh ba, Tần Lâm dáo dác lên vào, sau đó Trương Thái Sư ngấm ngấm truyền thụ cho hán bảy mươi hai phép thần thông, cân đẩu vân mười vạn tám ngàn dặm...

Ặc, nhầm rồi, thật ra cho đến canh ba, Thái Sư phủ vẫn đèn đuốc sáng choang, tiếng đàn sáo du dương trầm bổng, chư vị đại thần Giang Lăng đẳng uống rượu say sưa. Trước đường ca cơ vũ múa, đám người hầu nha hoàn hầu hạ các vị Đại nhân tối lui như nước.

Trương Cư Chính ngồi trên chủ vị, sắc mặt hơi đỏ, quả thật lão chỉ uống ba chén rượu, ba chén lớn tràn đầy, cho nên lúc này đã có vẻ lảng lảng.

- Hôm nay Thái Sư vô cùng cao hứng, Tam Hồ huynh có biết vì sao không?

Vương Quốc Quang nói với Lý Ấu Tư bên cạnh.

Công bộ Thượng Thư Lý Ấu Tư thân thể mập mạp là người cùng quê Hồ Bắc với Trương Cư Chính, có quan hệ rất tốt. Trương Cư Chính từng đặt cho lão tước hiệu là Tam Hồ, chỉ bình rượu, bình trà và bình nước tiểu. Lúc này trong tay Lý Thượng Thư quả thật đang cầm một bình rượu bằng bạc trong tay, nghe vậy liền lắc bình rượu từ từ nói:

- Vốn là tửu lượng của Thái Nhạc tiên sinh như biển, bởi vì cao đường từ mẫu Triệu thị lo lắng lão uống rượu hại thân, nên mỗi lần nhiều nhất chỉ cho uống ba chén, giống như hôm nay chính là hứng chí cực cao.

Tại sao Trương Thái Sư cao hứng như thế? Chỉ vì hai mối họa tâm phúc triều Đại Minh đều đã được giải quyết hoàn mỹ.

Từ năm cuối Gia Tĩnh đến năm đầu Vạn Lịch, lớp văn thần Cao Cửng, Trương Cư Chính, Vương Sùng Cổ, Phương Phùng Thời, Tăng Tĩnh Ngô... dốc hết toàn lực nghĩ kế, đánh võ tướng Thích Kế Quang, Du Đại Du, Lưu Hiến, Đặng Tử Long... tắm máu sa trường, rốt cục bình loạn người Bặc gây họa Tây Nam hơn trăm năm, diệt trừ giặc Oa quấy nhiễu trọng địa duyên hải Đông Nam. Phía Bắc chiêu an thực hiện phong cống Yêm Đáp Hãn, làm căn bản giúp cho triều Vạn Lịch trung hưng.

Nhưng trừ loạn người Bặc mặt Tây Nam là bị Tăng Tĩnh Ngô, Lưu Hiến bình định triệt để, còn lại hai nơi họa lớn Nam Bắc chỉ là trị ngọn không trị gốc: Ngũ Phong hải thương gởi thân Bình Hộ căng lòng mang dị chí, Chiết Giang Phúc Kiến lại có tập đoàn buôn lậu Hải Sa hội vừa mới quật khởi, không biết tương lai có Uông Trục thứ hai không? Thổ Mặc Đặc có được trăm vạn bộ chúng, hai mươi vạn đại quân, xưng hùng nơi Tái Ngoại, Sau khi Yêm Đáp Hãn chết nếu phe chủ chiến Mông Cổ cầm quyền, một dãy Tuyên Đại sẽ rơi vào cục diện thế nào?

May nhờ Tần Lâm, đầu tiên là xung phong lướt sóng Đông độ chiêu an Ngũ Phong hải thương. Cường cừu đại địch ngày xưa đưa tới mười năm loạn Oa tiếp nhận chiêu an, không những không còn là địch với triều đình, hàng năm còn nộp lên thật nhiều thuế má làm phong phú quốc khố. Thậm chí trợ giúp Thủy sư triều đình đã sớm mục nát suy bại, chấn nhiếp giặc Oa Đông Dương, Hồng Di Tây Dương.

Sau đó Tần Lâm phò trợ Bất Thập Thất Lý thừa kế Triệt Thần Hãn, Thuận Nghĩa vương vị, khiến ẹ con Tam Nương Tử và Bất Thập Thất Lý lòng hướng thiên triều, lại có các phe chính giáo Hồ Đồ Khắc Đồ Uy Linh Pháp Vương, Thần Tiên Thủ Triệt Biệt, Đại Thành Đài Cát Thoát Thoát phụ tá, địa vị vững như Thái Sơn. Không chỉ có bảo vệ dọc theo tuyến trường thành có được hai mươi năm bình an, nếu như triều đình muốn gia tăng ảnh hưởng với Tây Vực và Tây Tạng, còn có thể hạ chỉ gọi Thổ Mặc Đặc bộ tương trợ một tay.

Cho nên Trương Thái Sư cố ý tổ chức tiệc rượu ăn mừng cả đêm, khoản đãi Tần Lâm vừa được gia phong Thái Tử Thiếu Bảo.

- Tần tiểu hữu mới làm quan vài năm đã được phong Thái Tử Thiếu Bảo, cũng là ngoại lệ hiếm thấy của triều Đại Minh ta hai trăm năm qua.

Vương Quốc Quang thân là Lại bộ Thượng Thư, hiểu rõ ý nghĩa của chuyện này hơn bất kỳ ai khác, theo bản năng ngẩng đầu tìm Tần Lâm.

Chỗ Tần Lâm trống không, chẳng biết Tần Thiếu Bảo đã đi đâu.

Vương Quốc Quang kinh ngạc, nhớ là nửa canh giờ trước Tần Lâm nói đi rửa tay, vì sao hiện tại còn chưa trở lại?

Lý Ấu Tư như cười như không, lão phu đã đoán được Tần Thiếu Bảo đi đâu rồi, chỉ bất quá ngay cả Thái Nhạc tiên sinh cũng giả bộ hồ đồ, ta cần gì phải nói ra.

Ngoài cửa sổ khuê phòng thiên kim tướng phủ, Tần Lâm dựa xéo vào tường, miệng ngậm một cọng cỏ, lẩm bẩm nói:

- Hiền thê, vì sao hôm nay da mặt đặc biệt mỏng như vậy, không chịu để vi phu đi vào?

- Đúng là miệng chó không mọc được ngà voi, ai là hiền thê của huynh?

Bên trong cửa sổ khắc hoa gương mặt tròn trĩnh của Trương Tử Huyền nhuộm hai vàng mây đỏ, đôi mắt đẹp thâm thúy có vẻ hơi mơ hồ.

Tần Lâm nghịch nghịch cọng cỏ, cười hề hề xấu xa:

- Lúc nhạc phụ Đại nhân tan triều, đã hứa gả nàng cho ta ngay trước văn võ cả triều.

- Hừ, nói dối trắng trợn mà không đỏ mặt, tiểu muội còn không hiểu rõ huynh sao?

Trương Tử Huyền bĩu môi, dĩ nhiên nàng biết phụ thân sẽ không nói như vậy.

Tần Lâm lại cười hăng hắc:

- Nhạc phụ Đại nhân hỏi tửu lượng ta có lớn hay không, ta nói uống ba chén rượu mạnh là đủ, nhiều hơn nữa sẽ nhàm chán, lão Thái Sơn liền nói khá lắm...

Hỏi ba chén rượu thật ra là chỉ ba vị phu nhân, đáng thương lòng cha mẹ trong thiên hạ, rốt cục Trương Cư Chính hỏi tâm chuyển ý lại đi hỏi Tần Lâm thay nữ nhi, có Thanh Đại, Từ Tân Di rồi, nếu cưới thêm Tử Huyền đã đủ ba thê, có còn nạp thiếp nữa hay không.

Tần Lâm nhắm tính trong lòng, Kim Anh Cơ phiêu bạt lâu dài trên biển, sẽ không rước vào cửa, chính thê bình thê cũng chỉ ba vị, bèn trả lời ba chén rượu là đủ, nhiều hơn nữa sẽ thừa thãi không hay.

Trương Cư Chính rất hài lòng đáp án này.

Lời nói này, Trương Mậu Tu đã lặng lẽ nói uội muội, Trương Tử Huyền vừa vui mừng lại vừa xấu hổ, âm thầm oán giận phụ thân bất ngờ chủ động cầu hôn, ôi chao, làm hại nữ nhi lúc đối mặt Tần Lâm khó xử vô cùng.

Khẽ mấp máy môi, thiên kim tướng phủ cười hì hì một tiếng:

- Trong lòng có Phật liền thấy Phật, trong lòng có hoa liền thấy hoa, trong lòng Tần huynh có cái gì lại xem uống rượu làm thành kết thân? Chẳng lẽ huynh lại... lại...

Nói tới chỗ này, Trương Tử Huyền không nói được nữa.

- Không ngờ rằng ta sắc đảm bao thiên như vậy chứ gì?

Tần Lâm cười hăng hắc, thừa dịp nàng không chú ý nhẹ nhàng kéo nàng về phía trước, hôn thật sâu vào lúm đồng tiền trên mặt nàng, chậm rãi thưởng thức mùi thơm như Bách Hoa tửu say người.

- Đáng ghét...

Trương Tử Huyền ra sức giãy dụa né tránh, tim đập thành thịch trong lồng ngực giống như nai con nhảy loạn.

Ngừng nghỉ hồi lâu, con người xinh đẹp mê người của Trương Tử Huyền lóe ra vài tia giảo hoạt, thỉnh thoảng hỏi Tần Lâm:

- Tần Lâm, gia phụ thân cư chức Thái Sư Thủ Phụ, muội đoán người sẽ không chịu dễ dàng gả nữ nhi cho người khác làm bình thê.

- Nhưng nếu nữ nhi của lão chạy theo người khác thì sao?

Tần Lâm nghiêm trang hỏi.

Trương Tử Huyền tức tối thở hồng hộc, cho dù là nàng thông minh lanh lợi, rốt cục vẫn bị tên Tần Lâm này chiếm phần hơn. Hàm răng trắng muốt của nàng cắn cắn môi đỏ mọng, giọng cảm hận nói:

- Tần huynh chắc chắn như vậy sao, dựa vào cái gì tiểu muội nhất định phải chạy theo huynh?

Chợt da đầu hơi đau, cảm giác bị Tần Lâm bứt đi một sợi tóc, sau đó tên này lại bứt một cọng tóc trên đầu mình, ngón tay nghịch nghịch giống như gảy đàn tỳ bà, không biết đang làm gì.

- Đưa tay ra đây.

Tần Lâm ra lệnh một tiếng, thấy Trương Tử Huyền không động bèn nắm lấy ngọc thủ của nàng không khách sáo chút nào.

Cảm thấy ngón tay mình như có thêm vật gì, Trương Tử Huyền mượn ánh trăng nhìn kỹ, thì ra là một chiếc nhẫn được bện bằng cỏ, tóc của hai người cũng được bện vào đó, quấn quít vào nhau thật chặt.

Kết tóc phu thê, vĩnh viễn không chia cách.

Trong đôi mắt mê hồn của thiên kim tướng phủ thoáng chốc phủ lên một lớp hơi nước mờ mờ. Chiếc nhẫn bện bằng cỏ này còn quý giá hơn hết thảy kỳ trân dị bảo trên đời, khiến cho trong lòng nàng kích động thầm nghĩ: Tần huynh ôi Tần huynh, cả đời này của muội coi như đã bị huynh cuốn lấy.

Khụ khụ...

Không khí nồng nàn tình tứ này thỉnh thoảng bị tiếng đằng hắng của Du Thất cắt đứt. Lão đưa mắt nhìn thẳng vào cửa khuê phòng Trương Tử Huyền, làm như không thấy hai người ở cửa sổ:

- Tần Thiếu Bảo đang đàm luận thơ văn cùng tiểu thư sao? Lão gia nhà ta ời.

Tần Lâm nghe vậy liền muốn rời đi, Trương Tử Huyền kéo kéo hắn:

- Bên gia phụ... huynh phải cẩn thận đó, với tính tình của người, nhất định sẽ ra một vấn đề khó khăn thử thách huynh...

Du Thất đồng tai nghe rõ ràng, cúi đầu cười toét miệng. Nữ tử lớn lên không thể giữ trong nhà, cho dù là nhân vật như tiểu thư mình, còn chưa xuất giá đã nghiêng về phía cô gia.

Trong nội đường, Trương Cư Chính đầu đội Trung Tĩn quán, thân mặc yện phục ngồi ngay ngắn, thần sắc tỏ ra đoan chính nghiêm túc, không có cảm giác say chút nào.

Cho dù là bình thời Tần Lâm quen cột nhả với lão Thái Sơn, hiện tại thấy dáng vẻ Trương Cư Chính như vậy chợt cảm thấy áp lực vô hình như núi cao biển sâu.

Hay cho đệ nhất danh tướng Đại Minh ba trăm năm qua, Trương Thái Sư chấp chính triều cương, bày mưu tính kế. Nếu lấy đánh cờ để so sánh, người khác chỉ tính toán trong một bàn cờ vài tấc, còn lão lấy vạn dặm giang sơn làm bàn cờ, bá tánh thiên hạ làm con cờ.

Nếu như so sánh về Kiếm Đạo, người khác là cầm trong tay lợi kiếm địch trăm người, còn lão trong tay không có kiếm trong lòng có kiếm, lấy vận nước làm lưỡi kiếm, lấy lòng dân làm mũi kiếm, lấy quyền thuật làm chuôi kiếm, thượng quyết phù vân, hạ tuyệt địa kỷ, đánh đâu thắng đó.

- Tần hiền đệ, mời ngồi!

Trương Cư Chính chỉ chỉ một chiếc ghế gỗ hoa lê đối diện, lúc này Tần Lâm mới tỏ vẻ cung kính ngồi xuống. Hắn không giống như người khác chỉ dám ngồi rón rén nửa cái mông, mà là ngồi thẳng lưng ưỡn ngực, hai tay để lên tay vịn, ánh mắt lấp lánh nhìn Trương Thái Sư.

683. Chương 683: Chỉ Điểm Giang Sơn

Ở trước mặt lão phu vẫn có thể trấn định tự nhiên như thế, Tử Huyền không nhìn lầm người! Trương Cư Chính nghĩ trong lòng như vậy, vẻ mặt nghiêm túc cũng trở nên nhu hòa hơn trước.

Tần Lâm chợt cảm thấy áp lực nhẹ đi không ít, bèn cung kính thi lễ:

- Không biết Thái Sư cho gọi, có gì chỉ giáo?

Lúc này người còn muốn chơi bịt mắt bắt dê với lão phu sao? Trương Cư Chính như cười như không nhìn Tần Lâm, cũng không vạch trần ngay tức khắc, mà là trầm giọng nói:

- Tần hiền đệ, từ trước tới nay lão phu nghe thấy tên của ngươi vô số lần, trí phá vụ án tranh đoạt Kinh Vương phủ, phá án thấy trời đưa tới đo đạc ruộng đất gian dối ở Hưng Quốc châu, chiêu an Ngũ Phong hải thương.

- Sau khi tới kinh sư ngươi lại nhiều lần lập được kỳ công, tay không ngăn voi cứu giá, thanh tra Kế Liêu Tổng Đốc Dương Triệu tham ô, ra sức giúp Phan Quý Tuần trị thủy Hoàng Hà. Còn có tương trợ Thích Soái luyện binh tăng cường vũ bị, mới đây lại thu phục trăm vạn bộ chúng Thổ Mặc Đặc bộ, lập nên kỳ công khoáng thế...

- Thái Sư khen quá lời rồi...

Tần Lâm vội vàng cười khiêm tốn, biết lão Thái Sơn nói như vậy tuyệt đối không phải là muốn khen mình, mới đầu khen càng lợi hại, e rằng thử thách sau đó cũng càng khó khăn.

Trương Cư Chính chợt khoát khoát tay, quả thật đổi giọng:

- Bất quá ngươi từng nói triều chính mới của lão phu đã sai lầm bắt đầu từ phương hướng. Hôm nay lão phu muốn nghe ngươi nói thử, rốt cục làm thế nào mới là chính xác?

Thì ra lão tiên sinh nhớ mãi không quên chính là chuyện này, triều chính mới cường quốc phú dân bảo vệ xã tắc từng bị Tần Lâm nói là sai lầm từ căn bản, bất kể thế nào cũng không chịu phục. Trước đó lão chỉ cho là Tần Lâm trẻ tuổi kiến thức nông cạn có ý nói mạnh miệng, gần đây càng phát giác tuy người này còn trẻ tuổi, nhưng kiến thức thủ đoạn đều không phải là tầm thường, cho nên Trương Thái Sư mới có câu hỏi này.

Tần Lâm cười, Trương Cư Chính hỏi thi từ ca phú, hỏi đẳng tranh triều đình, hỏi điển tích các triều, hỏi chính trị địa phương, e rằng hắn sẽ lập tức á khẩu nghẹn lời. Thế nhưng lão hỏi chuyện này, chính là vấn đề mà hắn đã thương nghị rất nhiều lần với Từ Văn Trường sau khi chứng kiến các vụ án ở Hưng Quốc châu, Tào Bang, Dương Triệu... chính mắt thấy tệ nạn trong chuyện đo đạc ruộng đất, quan thân ác bá uy hiếp lợi dụ dân chúng đầu hiến thổ địa, cùng với kinh tế thương mại phát đạt ở địa khu Giang Nam.

Từ từ sắp xếp ý nghĩ lại một chút, Tần Lâm không nhanh không chậm nói:

- Triều chính mới của Thái Sư có rất nhiều phương diện, có lợi có hại, có được có mất, hãy để cho tiểu tử nhất nhất nói ra.

Trương Cư Chính bày ra dáng vẻ rửa tai lắng nghe, lão đã nghe đầy tai những lời ca tụng Thái Nhạc tướng công, ngược lại thành tâm thành ý muốn nghe được điểm bất đồng từ trong miệng lớp người trẻ tuổi như Tần Lâm. Thậm chí hắn đã báo trước: Có lỗi thì phải sửa, không có lỗi cũng cần cố gắng thêm, cho dù là Tần Lâm nói không đúng, lão cũng không so đo với hậu sinh văn bối. Nếu Tần Lâm nói có một hai điểm chấp nhận được, như vậy lần nói chuyện này coi như đạt tới mục đích.

Tần Lâm không hàm hồ chút nào, đầu tiên nói:

- Quan trường Đại Minh ba chìm bảy nổi, thịnh hành phong trào trì hoãn thoái thác, hôn quan, dong quan, lại quan, tham quan, những quan... đâu đâu cũng thấy, chính lệnh khó có thể thông đạt. Quan muốn giỏi, phải hiểu rõ tài năng của kẻ dưới mình, Thái Sư muốn đẩy mạnh triều chính mới, thực hành Khảo Thành pháp trước, định ra tiêu chuẩn tiến hành thăng giáng giáng truất, loại bỏ những quan viên này không chút lưu tình, làm chính lệnh trở nên thông suốt, tiểu tử hết sức bội phục.

Trương Cư Chính vuốt râu cười, thâm nhủ trong lòng: tên tiểu tử người cũng hiểu được ích lợi của Khảo Thành pháp. Nếu không phải như vậy, làm sao có thể đẩy mạnh triều chính mới được dễ dàng, quan viên trong thiên hạ phần lớn lười biếng quan liêu, không cầm roi đánh, bọn họ sẽ lười mãi.

Tần Lâm lại nói:

- An nguy của quốc gia liên quan tới quân lữ, chiến loạn xảy ra ngoại trừ bá tánh lầm than, thế nước chắc chắn cũng suy yếu. Thái Sư sử dụng danh tướng bình loạn Oa, cho Tăng Tĩnh Ngô, Lưu Hiến dẹp loạn người Bắc, thực hiện phong cống Yêm Đáp Hãn, lại điều Thích Soái biên luyện lính mới ở Kế Trấn trấn thủ Bắc phương, nhờ vậy dẹp yên thiên hạ, có được cơ sở đẩy mạnh triều chính mới.

Trương Cư Chính vẫn giữ nụ cười ngoài mặt, bất quá trong lòng có hơi nghi hoặc, không hiểu vì sao Tần Lâm lại nói những lời này...

Tần Lâm nhìn ra Trương Thái Sư có mấy phần không kiên nhẫn, cố ý từ từ nói tiếp:

- Hiện tại hào cường địa phương thao túng quan phủ, thường thường che giấu ruộng đất không báo, hoặc là y vào quyền thế bức bách tiểu dân đầu hiến ruộng đất, chuyển phần thuế mà bọn họ phải nộp sang cho dân chúng bình thường. Thái Sư cho đo đạc lại ruộng đất trên cả nước, 'do cả ruộng núi và ruộng nước, chỉ chứa biển cả với trời xanh', khiến cho hào cường sợ hãi, dân chúng hoan hô vui mừng, quan phủ thu được thuế má đầy đủ hơn trước.

Trương Cư Chính cau mày bưng chén trà lên uống một hớp nước, đôi môi giật giật, thấy Tần Lâm còn nói tiếp, cố gắng nhẫn nại không cắt lời hắn.

Tần Lâm đã quan sát thấy hết phản ứng của lão Thái Sơn, nói một hơi đồng đặc cũng cảm thấy tự tin hơn, lúc này bèn đổi giọng:

- Bất quá những chuyện này cũng chỉ là tiểu tiết, phải nắm lấy điểm mấu chốt mới giải quyết được vấn đề, triều chính mới của Thái Sư cuối cùng vẫn phải dựa vào Nhất Điều Tiên Pháp.

Đúng rồi! Trương Cư Chính sáng mắt lên, lão chỉ chờ Tần Lâm nói tới điểm này.

Lão từng tổng kết triều Đại Minh gặp phải năm vấn đề lớn: tông thất hoành hành ngang ngược, quan lại thiếu trách nhiệm, bộ máy quan liêu bảo thủ, biên giới lỏng lẻo, tài vật thiếu thốn. Lão sửa trị tông thất hoành hành ngang ngược, không coi pháp kỷ ra gì là nhằm vào điều thứ nhất, thực hành Khảo Thành pháp là nhằm vào điều thứ hai ba. Chính tu võ bị biên luyện lính mới là nhằm vào điều thứ tư, thực hành Nhất

Điều Tiên Pháp lại là nhằm vào điều thứ năm. Thậm chí đo đạc lại ruộng đất, truy thu thuế má cũng là vì mở đường đẩy mạnh Nhất Điều Tiên Pháp.

Thân là đệ nhất danh tướng triều Đại Minh, Trương Cư Chính biết rất rõ ràng về năm vấn đề này. Bốn vấn đề đầu tiên chỉ là tiểu tiết, vấn đề thứ năm tài chính của đế quốc mới là vấn đề nghiêm trọng nhất. Cố gắng dùng Nhất Điều Tiên Pháp để giải quyết vấn đề này là nòng cốt của cả triều chính mới.

Lịch sử phát triển đúng như Trương Cư Chính phán đoán, triều Đại Minh diệt vong cũng không phải là vì quân đội không bằng người, cũng không phải là mục nát trong chính trị, cũng không phải quân thần ngu ngốc vô năng, mà là hệ thống tài chính của đế quốc sụp đổ.

Đời sau năm Vạn Lịch hai mươi mấy, quân Minh vẫn còn rèn luyện chiến tranh ở Triều Tiên vừa mới trải qua thời kỳ Chiến Quốc, sau đó vô cùng thiện chiến đánh cho quân Nhật Bản xâm lược rã rời đầy đất.

Nhưng từ sau năm Vạn Lịch bốn mươi trở đi, đánh với Hậu Kim càng đánh càng bại, chỉ vì tất cả của cải Trương Cư Chính tích góp được nhờ chính sách triều chính mới đã xài hết, không thể phát ra đủ lương hướng cho quân đội.

Tướng quân chỉ có thể nuôi dưỡng một ít gia đình giữ vững sức chiến đấu, phần lớn binh lính không trải qua huấn luyện. Hỏa khí của quân Minh cũng vì triều đình không trả bạc đầy đủ, khiến cho chế tạo qua quýt thô sơ, sử dụng trên chiến trường không chịu nổi.

Thậm chí Sấm Vương Lý Tự Thành trực tiếp tiêu diệt triều Minh, vốn là một người đưa thư cấp thấp trong hệ thống bưu chính của triều đình. Bởi vì tài chính thiếu thốn, triều đình không cấp tiền cho hệ thống bưu chính nữa, công chức Lý Tự Thành mới dựng cờ khởi nghĩa.

Cứ như vậy, khi Sùng Trinh Hoàng đế ngay cả năm vạn lượng bạc ủy lạo quân cũng không thể lấy ra, chuyện triều Minh diệt vong đã khó có thể nghịch chuyển.

Tuy rằng Trương Cư Chính không phải là nhà tiên tri, biết trước đời sau sẽ xảy ra những chuyện này, nhưng lão có ánh mắt nhạy cảm thấy được tệ nạn của hệ thống tài chính, vì vậy lợi dụng Nhất Điều Tiên Pháp tiến hành cải cách.

Chế độ lao dịch phu phen đời Minh có lý giáp chính dịch, quân đao và tạp phẩm sai dịch. Trong đó lấy lý giáp làm lực lượng chủ yếu, lấy hộ làm đơn vị căn bản, hộ lại theo như đinh lương nhiều ít chia làm ba đẳng chín bậc, làm căn cứ chinh thu quân biên giới. Đinh chỉ nam nhân nằm trong độ tuổi từ mười sáu tới sáu mươi, lương chỉ thuế ruộng. Lương nhiều hay ít được quyết định bởi ruộng đất, cho nên trong lao dịch cũng có bao gồm một phần thuế ruộng đất.

Thực hành chế độ lao dịch phu phen này, dưới điều kiện quyền sở hữu ruộng đất thuộc về các hộ canh nông nhỏ tương đối ổn định, trong thời Hồng Vũ, Vĩnh Lạc, Trung Quốc mới vừa thoát khỏi sự thống trị của Mông Nguyên, nông nghiệp hóa xã hội phát triển tương đối chậm chạp. Chế độ này đã sáng lập thời Vĩnh Lạc hưng thịnh, Bắc đánh Mông Nguyên tới Bộ Ngự Nhi Hải, Nam có Trịnh Hòa bảy lần hạ Tây Dương hết sức huy hoàng.

Nhưng đến giữa đời Minh vào những năm Gia Tĩnh, Chính Đức, xã hội đã trở nên hoàn toàn bất đồng, gồm thầu ruộng đất diễn ra kịch liệt, quyền sở hữu ruộng đất tập trung cao độ, lại thêm quan thân vơ vét, thuế lao dịch càng ngày càng nặng, nông dân bỏ nhà đi, lý giáp hộ đinh và số lượng ruộng đất đã không còn đúng với sự thật, thu nhập tài chính chính phủ đã giảm bớt.

Cùng lúc đó thương nghiệp nhanh chóng phát triển, thương phẩm kinh tế địa khu Đông Nam phát triển mạnh mẽ, cho đến mức lấy lực lượng quan phương thực hành hải cấm cũng không thể ngăn chặn. Bạc trắng chảy ra hải ngoại thật nhiều, khiến cho những năm qua đế quốc thiếu thốn ngân lượng, không thể không dùng tiền đồng và tiền giấy.

Trương Cư Chính khéo léo dẫn dắt, thực hành Nhất Điều Tiên Pháp, quan trọng nhất có hai phương diện.

Đầu tiên là thống nhất thuế má lao dịch, hạn chế sách nhiễu, khiến cho thuế má dần dần đi vào ổn định. Trước khi thực hành Nhất Điều Tiên Pháp là tách thuế má lao dịch ra, nông dân trừ nộp thuế má còn phải phục vụ lao dịch, ngoài thuế má lao dịch còn có đặc sản phong phú, thổ cống các loại, quan lại hưởng thân nhân cơ hội vơ vét. Sau khi thực hành Nhất Điều Tiên Pháp, tất cả được gộp lại thành một thể, các cấp

quan lại khó có thể dùng xảo kế cắt xén tư túi, vì vậy tệ nạn giảm dần, khiến cho xu hướng thuế má ổn định, nông dân được nghỉ ngơi lấy sức.

Sau đó đo đạc ruộng đất thu bạc, khiến cho biện pháp chinh thu càng thêm hoàn bị. Các triều trước chinh thu thuế má đều lấy vật thật làm chủ, khu lương thực thì thu lương thực, khu trồng bông thu vải vóc, duy chỉ có Nhất Điều Tiên Pháp nhất luật đổi thu bạc.

Cùng lúc đó, thuế má lao dịch cũng không còn để cho Lý Trưởng, Lương Trưởng làm, đổi lại để cho quan lại địa phương trực tiếp chinh thu, nhập vào trong kho. Từ đó trở đi không chinh thu theo vật thật, tiết kiệm được chi phí vận chuyển chứa đựng. Không còn nhân viên bảo giáp chi thu, tránh được một khoản thất thoát, khiến cho phương pháp chinh thu càng hoàn thiện hơn.

Theo hai điều trên, nói khái quát chính là gộp hết tất cả các loại thuế má lao dịch phức tạp lại làm một, đồng thời cũng gộp những nội dung linh tinh chinh thu tiền bạc tơ lụa vải vóc lương thực lại làm một, chính là bạc, cho nên được đặt tên là Nhất Điều Tiên Pháp.

Nó là nòng cốt cải cách cả triều chính mới, cũng là kiệt tác mà Trương Cư Chính đặc ý nhất. Khi Tần Lâm nhắc tới nó, Thủ Phụ Thái Sư lập tức trở nên phấn chấn tinh thần, ánh mắt lấp lánh mong đợi Tần Lâm tiếp tục bình phẩm.

- Sai lầm rồi, sai lầm lớn!

Tần Lâm nói thẳng không kiêng kỵ:

- Thu thuế lao dịch và nội dung chinh thu chỉ đúng ở tiểu tiết, về đại thể lại hết sức sai lầm.

Cái gì? Sắc mặt Trương Cư Chính trầm xuống, cho dù là Thái Sư lão thành mưu quốc, lúc này ngay cả hô hấp cũng trở nên nặng nề, trầm giọng nói:

- Tại sao tiểu tiết đúng, đại thể sai, người hãy nói ta nghe.

Tần Lâm nói như liên châu pháo:

- Trên thực tế thống nhất thuế má lao dịch có lợi cho nông hộ cỡ trung nhỏ và nông dân không có đất, nhưng sau khi gộp lại vẫn là nhắm vào ruộng đất. Nhưng vùng duyên hải Đông Nam rất nhiều thương nhân giàu có một phương, lại không có bao nhiêu ruộng đất. Các nơi như Thiểm Tây, Hà Nam ruộng đất nghèo nàn, lại vẫn muốn chinh thu một khoản thuế má lớn, như vậy có công bằng không? Thử hỏi Trương Thái Sư, là thu thuế ruộng đất hợp lý hay thu thuế thương nghiệp hợp lý hơn?

- Triều đình vẫn chú ý trọng nông ức thương, trọng nông rốt cục là coi trọng nông nghiệp, hay là thu thuế nông nghiệp thật trọng (nặng)? Ưc thương, thu thương thuế rất nhẹ, lại dùng hải cấm và các biện pháp khác hạn chế mua bán dân gian, để cho quyền quý nắm trong tay thương nghiệp mậu dịch, cái này kêu là ức thương sao?

- Người, người muốn nói là gia tăng thương thuế, giảm thấp nông thuế ư? Thật là ghé mới sinh không biết sợ cọp!

Ngay cả Trương Cư Chính là người quyết đoán như vậy, tay bưng chén trà cũng phải run lên, làm bắn ra vài giọt trà.

Đúng như lời Tần Lâm, thống nhất thuế má lao dịch vẫn nhắm vào ruộng đất, vẫn là nông nghiệp, mà hoàn toàn không liên quan tới thương nghiệp.

Tinh minh khôn khéo như Trương Cư Chính chẳng lẽ không thấy được thương nghiệp có thể cung cấp một khoản thuế khổng lồ sao? Dĩ nhiên không phải, chiêu an Ngũ Phong hải thương, mới mở hải cấm, hàng năm thu thuế thương nghiệp Hàng Châu cảng thêm được mấy chục vạn lượng, lão đích thân tổ chức, không thể nào không biết.

Mấu chốt là ở trở lực, cho dù là Trương Cư Chính độc chưởng triều cương, muốn tăng thương thuế cũng không phải là chuyện dễ dàng. Bởi vì lúc này phần lớn địa khu giao dịch thương phẩm số lượng lớn đều đã bị tập đoàn quyền quý cầm giữ, mà trong số những quyền quý này có không ít người đều là đồng minh

chính trị của Trương Cư Chính. Lão đầy mạnh triều chính mới đã đắc tội với rất nhiều thế lực, nếu như lại gia tăng thương thuế, đưa tới cản trở, ngay cả Thủ Phụ Thái Sư cũng sợ không thể ứng phó nổi.

Tỷ như vì sao Phương Phùng Thời, Vương Sùng Cổ lại tích cực thúc đẩy phong công Yêm Đáp Hân? Chỉ vì hai người bọn họ có quan hệ không cạn với thương nhân tỉnh Sơn Tây. Chỉ cần thực hiện phong công, mở ra biên mậu dọc theo tuyến trường thành, thương nhân Sơn Tây sẽ đạt được ích lợi cực lớn. Phương, Vương dốc hết toàn lực thi hành chính sách phong công, cố nhiên là vì lợi nước lợi dân, nhưng cũng không thể nói không có liên quan với điểm này.

684. Chương 684: Bạc Từ Đâu Ra?

Sở dĩ Tần Lâm mở hải cấm ra ở Hàng Châu, thu được một khoản lớn thương thuế chính là kết quả đánh gục Hải Sa hội cầu kết với quan thương. Nhưng cả nước có biết bao nhiêu Hải Sa hội như vậy, có thể đánh gục hết được sao? Đại thần trong triều, thậm chí đồng minh Giang Lăng đảng, có biết bao nhiêu Phương Phùng Thời, Vương Sùng Cổ, gia tăng thương thuế, bọn họ sẽ tán thành sao?

Phải biết Chính Đức, Gia Tĩnh từng phái thái giám đi ra ngoài thu thuế mỏ, cũng không ngoại lệ bị đám sĩ lâm thanh lưu mắng là ‘tranh lợi với dân’, cho dù là đế vương tối cao cuối cùng cũng không giải quyết được gì.

Nghĩ tới đây, trong lòng vị Tế Tướng Trương Cư Chính vốn có bàn tay sắt này cũng phải sinh ra cảm giác suy yếu bất lực. Bất quá tâm tính lão kiên cường cứng rắn, rất nhanh đã khôi phục lại bình thường, nghiêm mặt hỏi:

- Tần Lâm, người đừng tưởng rằng nói ra được là có thể vượt qua kiểm tra, biết nó tồn tại còn phải biết vì đâu mà có. Người có thể thu thuế được sao, còn ai có thể độc lập bên ngoài quan phủ địa phương, thật sự thu được thuế mang về trung tâm?

Tần Lâm cười ưỡn ngực, hôm nay hấn mặc Phi Ngự phục, bỏ phục phi ngự trước ngực trở nên hết sức nổi bật dưới ánh đèn.

- Người nói là... Cẩm Y Vệ ư?

Trương Cư Chính trợn to hai mắt.

Tần Lâm gật đầu một cái.

Chế độ thuế má của triều Minh được định ra trong bối cảnh nông nghiệp hóa thời kỳ đầu, coi trọng nông thuế, xao lãng thương thuế, đến thời kỳ giữa và cuối thương nghiệp phát đạt cao độ đã trở nên không thích hợp. Nhưng thời này sĩ lâm thanh lưu, hào cường địa phương đã tạo thành hợp lực, chỉ cần gia tăng thương thuế chính là sửa đổi quy chế, chính là tranh lợi cùng dân, dựa vào quan phủ địa phương chắc chắn sẽ không thu được, cho dù là Nhất Điều Tiên Pháp của Trương Cư Chính cũng không có uy lực lớn như vậy.

Cứ như vậy sẽ khó lòng vực dậy hệ thống tài chính, đến năm cuối triều Minh đèn cạn khô dầu, lúc ấy cả nước thật sự không đào đâu ra một khoản quân phí. Sùng Trinh ngay cả năm vạn quân phí cũng không kiếm được, các thần tử cũng một mực than nghèo khổ khổ. Nhưng lúc Sấm Vương vào kinh lại ‘mời’ ra được từ phủ đệ quyền quý mấy ngàn vạn lượng. Lúc quân Thanh xuôi Nam, cũng vơ vét được tài sản quốc khố Đại Minh từ trong nhà các địa chủ và phú thương Giang Nam.

Các đời Hoàng đế càng về sau từ Chính Đức đến Gia Tĩnh, không phải là không thấy tệ nạn chế độ này. Biện pháp đối phó của bọn họ chỉ là phái thái giám ra ngoài làm giám mỏ, giám thuế thu thuế, nhưng phạm vi chính thu chỉ giới hạn ở mấy chỗ quan tạp, mấy khu quặng mỏ, hơn nữa vẫn bị thanh lưu chỉ trích là yêm đảng tàn ngược hại dân, hiệu quả không tốt.

Trong lúc thương nghị với Từ Văn Trường, Tần Lâm kết hợp biện pháp chia nhóm quốc thuế, thuế đất đời sau, đề xuất ý tưởng lấy quan phủ địa phương chính thu nông thuế, Cẩm Y Vệ chính thu thương thuế. Từ

Văn Trường hết lời khen ngợi, cũng sửa đổi bổ sung thêm các chi tiết.

So với tạm thời phái ra thái giám làm giám mỗ, giám thuế thu thuế, Cẩm Y Vệ là cơ cấu triều đình thiết lập bình thường, hệ thống Thiên Hộ Sở Bá Hộ Sở Tổng Kỳ Tiểu Kỳ trải rộng khắp nơi trên cả nước, có đầy đủ võ lực để đối phó hào cường địa phương kháng thuế, lại độc lập với hệ thống hành chính châu huyện, không bị quan lại địa phương ức chế. Như vậy chỉ cần cho quyền chinh thuế, không phải là tăng cường võ trang thuế cục bản quốc sao?

Trương Cư Chính nghe vậy toàn thân chấn động, đương nhiên lão không biết bố trí thuế đất của quốc gia mấy trăm năm sau, nhưng nghe Tần Lâm nói như vậy, rất nhanh đã hiểu được chỗ lợi hại của biện pháp này.

- Khoan nói phải làm thế nào trong triều mới có thể thông qua quyết định để Cẩm Y Vệ chinh thu thương thuế, chỉ riêng bản thân chuyện này...

Trương Cư Chính dừng một chút, hai mắt cũng híp lại:

- Cẩm Y Vệ vốn có đặc quyền tra tập gian tà ác nghịch, võ trang cũng tương đương với quân đội, nếu còn nắm giữ tài quyền nữa thì...

Tần Lâm lại ưỡn ngực:

- Cho nên nhất định phải dùng đại thần Cẩm Y Vệ trung thành cảnh cảnh, quân thần tương đắc với bộ hạ để trông coi chuyện trọng đại này.

Người này da mặt dày hết chỗ nói, cái gọi là đại thần Cẩm Y Vệ trung thành cảnh cảnh là chỉ chính hần.

Trương Cư Chính dở khóc dở cười, thầm nhủ trong lòng: cũng không biết người trung thành tới mức nào, nhưng trước mắt chuyện này đã giúp cho ta có được thu hoạch ra ngoài dự liệu. Lão bèn thúc giục Tần Lâm nói sang điểm thứ hai, vấn đề đối thu thuế các loại vật thật thành bạc trắng.

- Thu thuế hết bằng bạc đương nhiên là biện pháp tốt, trước khi chinh thu lương thực vải vóc chứa đựng chuyển vận hết sức phiền phức, kiểm nghiệm phẩm chất và phân phối cũng là vấn đề. Bây giờ thu hết thảy bằng bạc, triều đình dùng bạc phát quan bổng quân lương, mua lương thực vải vóc cũng thuận tiện...

Tần Lâm khen trước một hơi, Trương Cư Chính nôn nóng chờ hắn nói ra khuyết điểm. Quả nhiên tới đây Tần Lâm chợt đổi giọng:

- Nhưng bạc là từ đâu ra, Trương Thái Sư ngài có biết không?

- Bạc đương nhiên là do luyện quặng bạc thu được...

Trương Cư Chính cơ hồ không chút nghĩ ngợi bật thốt lên, dù sao tâm tư lão cực kỳ linh mẫn, rất nhanh lĩnh hội ý tứ Tần Lâm, kinh ngạc nói:

- A, lão phu hiểu ý của người muốn nói là trữ lượng bạc sẵn có của Trung Quốc không nhiều lắm, từ thời Đường Tống cho đến thời kỳ đầu bản triều có rất ít bạc, giao dịch trong dân gian phải dùng tiền đồng, tiền giấy. Là do gần trăm năm qua buôn lậu, hải mậu, bạc từ Đông Tây lưỡng dương chảy vào, trên thị trường mới tràn ngập ngân lượng như vậy sao?

Trung Quốc từ cổ đại cho tới nay, bạc không phải là đơn vị tiền tệ chủ yếu. Bởi vì thời cổ sản lượng mỗ bạc trong nước rất thấp, vào triều Tống buôn bán phát đạt bởi vì các loại kim loại quý sử dụng làm tiền tệ không đủ, cho nên thúc giục sinh ra tờ tiền giấy đầu tiên con người sử dụng. Nó vẫn lấy tiền đồng làm đơn vị kết toán, mà không phải ngân lượng.

Bạc của triều Minh cũng không phải là tới một ngày nào đó lại đột nhiên nhiều lên, mà là theo mua bán đối ngoại càng ngày càng gia tăng, Trung Quốc xuất khẩu đồ sứ tơ lụa nhiều vô số kể, bạc trắng của Nhật Bản và thực dân phương Tây chảy vào thật nhiều, tích lũy nhiều lên từng ngày một, đây là một quá trình rất dài.

Ngũ Phong hải thương vô cùng rõ ràng điểm này, sau khi Tần Lâm nói chuyện với Kim Anh Cơ lại kết hợp ẩn tượng đời sau mới cho ra kết luận. Đồng thời nếu như không phải là Tần Lâm cố ý nhắc tới, dù là Trương Cư Chính cũng sẽ không có ý suy nghĩ.

Trương Cư Chính là nhân vật bậc nào, chỉ cần suy nghĩ một chút lập tức hiểu ra khuyết điểm trong đó, lão vuốt râu trầm ngâm nói:

- Không ổn, thật sự không ổn, tuy rằng dùng bạc thuận tiện nhưng phần lớn phải nhập khẩu từ các nước ngoại phiên. Quyền khống chế tiền tệ là vô cùng quan trọng với một quốc gia, mượn tay người ngoài vô cùng không ổn. Thế nhưng dùng tiền đồng giao dịch thì cực kỳ bất tiện, phát hành tiền giấy dân chúng lại không chịu tin tưởng...

685. Chương 685: Nỗi Khổ Của Thái Sư

Tần Lâm lẩm la lẩm lét nói:

- Tiểu điệt nghe Ngũ Phong hải thương nói Nhật Bản có mỏ bạc, sản lượng bạc rất cao. Đảo Luzon cũng có mỏ bạc lớn, vốn là sản nghiệp của thổ dân, gần đây bị người Bồ Đào Nha chiếm đoạt. Ngoài ra các nước Nam Dương có hương liệu, chỉ cần vận chuyển tới Tây Dương là có thể đổi được một số bạc lớn.

Trương Cư Chính càng thêm kinh ngạc, lý niệm thiên triều thượng quốc làm cho lão không dám tán đồng, tròn tròn mắt nói:

- Tần hiền điệt, ngươi nói là...?

- Cướp!

Tần Lâm bĩu môi:

- Chúng ta không cướp, sớm muộn gì cũng sẽ bị người Tây Dương đoạt. Từ khi thành Malacca bị người Tây Dương chiếm lĩnh, mấy chục nước phiên thuộc triều cống triều Đại Minh chúng ta ở eo biển Malacca trở về phía Tây không phải là vật trong túi của người Tây Dương sao?

- Như, như vậy sao được?

Trương Cư Chính ngây người, chúng ta chú trọng phú quốc cường binh, nội thánh ngoại vương, cho dù là Trịnh Hòa hạ Tây Dương cũng không có chuyện đi cướp của người ta như vậy.

- Trong thiên hạ đâu đâu cũng là đất của triều đình, người trên đất ai ai cũng là thần dân triều đình.

Tần Lâm cười xấu xa lộ ra hàm răng trắng:

- Cho nên thánh nhân cũng đã nói, thứ tốt khắp thiên hạ cũng có thể là của chúng ta.

Thánh nhân trong miệng Tần Lâm đã trở thành cướp đường, Trương Cư Chính không thể làm gì phát tay một cái:

- Thôi, để cho lão phu suy nghĩ lại một chút, những lời xa rời kinh điển giáo điều này của ngươi, chỉ có hai ta được biết, không cho phép nói với người thứ ba.

Vốn là thử thách Tần Lâm, Trương Cư Chính lại có cảm giác mình bị thử thách, hết sức dở khóc dở cười. Lão lấy lại tinh thần, trịnh trọng nhìn Tần Lâm:

- Lão phu biết ngươi bất đồng với mọi người, nói cho ta biết, rốt cục ngươi trung thành với triều Đại Minh tới mức độ nào?

Tần Lâm cũng không dỗi gặt vị nhạc phụ này, ưỡn ngực nói:

- Trong lòng tiểu điệt, lý giải trung thành cũng giống như Á Thánh Mạnh Tử: dân là quý nhất, xã tắc thứ hai, vua nhẹ nhất.

Trương Cư Chính kinh ngạc nhìn Tần Lâm hồi lâu, cuối cùng thở ra một hơi thật dài, dường như đã làm ra một quyết định trọng đại. Lão chợt xoay người đi ra ngoài, đi được vài bước quay đầu gọi:

- Vì sao còn không theo ta?

A, đã thông qua thử thách rồi sao, vì sao không nói chuyện gả Trương Tử Huyền ỳnh? Tần Lâm đầu óc mơ hồ theo ở phía sau.

Đi tới phòng khách nơi các vị khách nhân vẫn còn đang vui vẻ yến tiệc, sắc mặt của Trương Cư Chính dường như đỏ hơn rất nhiều, cảm giác say cũng phát tác, cười nói lớn tiếng với các vị tân khách. Thậm chí ngược với bình thường, lão còn nói vài câu chuyện cười với Lý Ấu Tư, chọc cho các vị tân khách cười rộ từng tràng. Tần Lâm chỉ có thể chờ ở bên cạnh, không biết lần này Thái Sư muốn giở trò gì.

Người có lòng chú ý thấy Tần Lâm xuất hiện cùng lúc với Thái Sư. Chẳng lẽ lời đồn đãi là thật, Thái Sư sẽ gả con gái duy nhất cho hắn làm bình thê sao? Không thể nào, bình thê chẳng qua là cách gọi của dân gian, trên thực tế triều đình và luật pháp đều coi là thiếp thất. Thân phận Thái Sư dường dường như lão làm sao có thể gả nữ nhi cho người làm thiếp? Chớ nói Tần Lâm mới vừa tấn thăng Thái Tử Thiếu Bảo, cho dù là thân vương một cõi cũng không có khả năng.

Hai vị Tăng Tĩnh Ngô, Lý Ấu Tư ở trong Giang Lăng đảng cũng là thân cận với Trương Cư Chính nhất, nhưng vào lúc này cũng không giúp được một tay.

Thấy Trương Mậu Tu ở bên cạnh, Tăng Tĩnh Ngô liền thử dò xét nói:

- Lệnh muội Trương tiểu thư dung nhan như người trời, tài mạo vô song, đáng tiếc khó tìm giai ngẫu. Hiện tại tuổi đã vào song thập (20) vẫn còn trong khuê các, chẳng hay lão Thái Sư có nhân tuyển thừa long khoái tể hay chưa?

Trương Mậu Tu cất tiếng cười ha hả:

- Tăng lão tiên sinh cần gì đánh đố ta như vậy, chúng ta biết là được, chuyện này, ta làm con trai không tiện mở miệng.

Nữ nhi gả cho người ta làm thiếp chính là nỗi nhục với trưởng bối thậm chí là cả gia tộc. Thông thường là cùng đồ mạt lộ mới bằng lòng gả bán nữ nhi cho người khác, hoặc là cực kỳ tham luyến giàu sang quyền thế, mới đưa nữ nhi vào phủ đệ quyền quý làm thiếp thất.

Phu thê Ngụy Quốc Công không có biện pháp làm gì con mình, cảm thấy Từ Đại tiểu thư thật sự không ai thèm lấy mới bằng lòng để cho Từ Tân Di gả cho Tần Lâm. Nhưng thân phận địa vị Trương Cư Chính đứng trên đỉnh văn thần, nếu đem Trương Tử Huyền gả cho Tần Lâm, không chỉ có Giang Lăng Trương phủ xấu hổ vô cùng, thật sự sẽ khiến cho sĩ lâm xôn xao.

Cho nên dù hai huynh đệ Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu có quan hệ rất tốt với Tần Lâm, nhưng cũng không tiện mở miệng khuyên phụ thân thành toàn hôn sự cho Tần Lâm và muội muội.

Lý Ấu Tư bật cười lên:

- Thái Nhạc huynh rất cố chấp, bắt quá chuyện này quả thật khó có thể thu xếp. Cho dù là ta cũng khó mà chịu được để cho tiểu nữ mình làm thiếp cho người ta.

Lão Thái Sơn, ngài còn định dùng mấy lời để đẩy đi vị tiểu di muội không ai thèm lấy của chúng ta sao? Sắc mặt Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu lập tức sa sầm, bọn họ cưới con gái lớn và thứ hai của Lý Ấu Tư, coi như đức dung gồm đủ. Thế nhưng còn một vị tiểu di muội còn trong khuê các chưa gả quả thật không dám khen ngợi: giống như phụ thân, mập mạp tới nỗi dọa chết người ta. Ngài tặng cho Tần lão đệ làm nha đầu, hắn cũng chưa chắc đã nhận.

Tăng Tĩnh Ngô nhìn biểu lộ của huynh đệ Trương gia, trong bụng cười nghiêng ngửa.

- Nghĩa Hà huynh, Tam Tĩnh hiền đệ, có chuyện gì mà cao hứng như thế?

Trương Cư Chính hồng quang đầy mặt đi tới.

Lý Ấu Tư tự Nghĩa Hà, lão không tiện nhắc chuyện Tần Lâm cùng Trương Tử Huyền, bèn nói:

- Còn không phải là ả mập không ai thèm lấy của nhà ta sao, mới vừa rồi ta nói với Tam Tỉnh hiền đệ, bốn vị công tử đầu của y đều đã kết hôn, còn là đĩnh ước từ nhỏ. May là còn lại vị công tử thứ năm, ta định đĩnh ước trước cho ả mập ở nhà.

Ngũ công tử Tăng gia ư? Trương Cư Chính đầu tiên là sưng sốt, tiếp theo bật cười ha hả, bởi vì năm ngoái Tăng Tỉnh Ngô mừng được quý tử, năm nay mới vừa hai tuổi.

Mọi người cũng cười, nhưng tiếng cười nửa chừng chợt dừng lại, bởi vì tiếng cười Trương Cư Chính rất quái lạ, tất cả đều run rẩy, chuyện này đáng cười như vậy sao?

- Ha ha ha, ha ha ha, ối...

Trương Cư Chính thành linh ôm ngực, cơ mặt giật giật mấy cái, thần sắc trở nên cực kỳ khó coi.

Trời ơi, Trương Thái Sư mắc bệnh rồi...

Mọi người trợn mắt há mồm, thân thể Trương Cư Chính vẫn luôn rất tốt, lão uống linh dược cường thân kiện thể, ngày đêm phê duyệt công văn cũng không buồn ngủ, ngày Đông giá rét cũng không cần khoác áo choàng da, đội mũ lông. Lão nhân gia không hề ra dáng vẻ tiên sinh đạo mạo, lúc đắc ý vẫn nói khoác với đám thân tín, rằng mình vẫn có khả năng đại triển hùng phong trên người hai tên thiên kim hồ cơ A Cổ Lệ, Bô Lệ Nhã.

Cho nên khi lão đột nhiên phát bệnh, từ tân khách đến người làm thấy đều sợ ngây người, trong lúc nhất thời không biết nên làm gì mới phải.

Mất thấy thân thể to lớn của Thái Sư lão đảo muốn ngã, Lý Ấu Tư, Tăng Tỉnh Ngô vội vàng đưa tay đỡ lão.

- Tàn Lâm, mau bảo Tàn Lâm đến xem!

Tăng Tỉnh Ngô chợt nhớ ra, Hữu Đô Ngự Sử Ngô Đoàn đã từng phát bệnh trên triều, cũng gần như Trương Thái Sư hiện tại, là Tàn Lâm thi triển diệu thủ cứu sống.

Lúc này Du Thất kêu to:

- Tàn Thiệu Bảo, Tàn Thiệu Bảo...

Vốn là Tàn Lâm đang đi dạo ở bên kia, nghe vậy vội vàng chạy như bay tới, dựa theo biện pháp cấp cứu Ngô Đoàn, trước hết để Trương Cư Chính nằm ngang, sau đó áp dụng biện pháp hồi phục tim mạch.

Một cái, hai cái... ép tim, hô hấp nhân tạo, sắc mặt của Trương Cư Chính vốn là cực kỳ khó coi dần dần đã có huyết sắc.

Duy chỉ có Tàn Lâm trong lúc ép tim hồi phục, thần sắc lộ ra vẻ nghi hoặc, động tác tay càng ngày càng chậm, tỏ ra do dự chần chừ.

Hai huynh đệ Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu gấp gáp:

- Tàn hiền đệ, người... Người thấy thế nào...

Cũng may cùng lúc đó, Trương Cư Chính chậm rãi mở mắt.

- Lão phu, lão phu làm sao vậy?

Ánh mắt Thái Sư ngơ ngác nhìn qua tất cả mọi người.

Trương Mậu Tu vui mừng quá đổi:

- Phụ thân, người đột nhiên phát bệnh, nhờ có Tàn Thiệu Bảo diệu thủ hồi xuân, nhất định không sao.

- Lão phu, lão phu cũng cảm thấy rất mệt mỏi...

Trương Cư Chính lão đảo đứng lên, được hai đứa con trai đỡ lên ngồi chủ vị. Sau khi thở dốc vài hơi lại uống chút nước trà, nhìn qua tình huống có vẻ tốt hơn nhiều.

Các tân khách đầu tiên là lấy làm kinh hãi, tiếp theo lại vui vẻ vô cùng. Ai nấy cười khanh khách chúc mừng Thái Sư hồng phúc tề thiên, nhất định thọ tỷ Nam Sơn, cũng có người nịnh bợ Tần Lâm diệp thủ hồi xuân, giúp Trương Thái Sư tỉnh lại.

Đám con cháu Lục bộ Thượng Thư và một ít con em quan viên trẻ tuổi kinh sư cũng được mời, thấy vậy lập tức bàn tán xôn xao, cảm thấy Tần Lâm thật sự vô cùng may mắn. Lần trước triều hội hắc đã cứu được Hữu Đô Ngự Sử Ngô Đoài, lần này lại cứu đương triều Thủ Phụ Thái Sư Trương Cư Chính.

- Tần hiền diệp, người tới đây...

Trương Cư Chính vẫy vẫy tay với Tần Lâm:

- Lão phu mới vừa đi dạo bên ngoài Quỷ Môn quan một vòng, nhờ có người diệp thủ hồi xuân mới giữ được tính mạng bình yên vô sự. Người muốn tạ lễ thế nào cứ việc nói ra, lão phu sẽ cho người hết!

Ồi chào, các tân khách thấy đều kích động, chỉ sợ công lao cứu Thủ Phụ Thái Sư Trương Giang Lăng còn hơn cả cứu giá, quyền thế, địa vị... thứ nào cũng chỉ cần với tay ra là có được.

Có một ít quan viên trẻ gian xảo thâm tính toán trong lòng, nếu như ở vào vị trí của Tần Lâm nhất định phải cố ý khiêm tốn, đặc biệt kính cẩn, bất kể thế nào cũng không cần Trương Thái Sư tạ lễ, ra vẻ đạo cao đức trọng, sau đó từ từ bồi dưỡng phần nhân tình này, hừ hừ, tương lai chắc chắn sẽ có ích lợi thật nhiều.

Có một số người khác lại nghĩ rằng giữa họ Tần và Trương tiểu thư có lời đồn bóng gió, không biết hẳn có nhân cơ hội này đề xuất được cưới Trương tiểu thư hay không. Nếu làm như vậy rõ ràng là thi ân cầu báo, không khỏi có vẻ bỉ ổi vô sỉ. Khoan nói Trương Cư Chính có đáp ứng hay không, nhất định sẽ ghi hận hẳn, chỉ sợ Trương tiểu thư cũng sẽ oán hận hẳn suốt đời.

Người này có vô sỉ như vậy không?

Có!

Tần Lâm không chút nghĩ ngợi, lớn tiếng thẳng thắn nói:

- Cầu xin nhạc phụ Đại nhân thành toàn, tiểu tể không cầu gì khác, chỉ cầu một mình lệnh ái thiên kim mà thôi.

Trời ơi, tên này thật sự không biết xấu hổ, hết sức hèn hạ, khiến cho đám thanh niên tử đệ ồ lên. Nghĩ đến thiên kim tướng phủ trong truyền thuyết tựa như cửu thiên tiên nữ, sắp sửa rơi vào bẫy rập của tên Tần Lâm da mặt thật dày, lòng dạ đen tối này, quả thật là vô cùng tiếc nuối.

- Có phải là hèn hạ độc, hại Trương Thái Sư đột nhiên phát bệnh hay không, nếu không làm sao có chuyện trùng hợp như thế?

Có người xì xào bàn tán như vậy.

Còn có người tỏ ra am hiểu nói:

- Trương Thái Sư tuyệt không chịu gả nữ nhi cho hắn, thi ân cầu báo như vậy cũng thật là không biết xấu hổ.

Hai huynh đệ Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu cũng rất mâu thuẫn, vừa tức tối vừa kinh ngạc nhìn chằm chằm Tần Lâm, cảm thấy hắn không nên làm như vậy, lại cảm thấy dường như ngoại trừ cơ hội này ra thật sự là không có cách nào thành toàn cho hắn và muội muội, cũng khó trách hắn...

Rốt cuộc Trương Thái Sư có đồng ý hay không?

Lão nhìn Tần Lâm hồi lâu, thần sắc trên mặt thay đổi mấy lần, rốt cục nở nụ cười khổ, than thở:

- Quân tử nhất ngôn khoải mã nan truy, lão phu đã nói ra là phải làm. Hiền tể, còn không mau bái kiến nhạc phụ?

Tần Lâm lập tức quỳ sụp xuống đất, dập đầu thật mạnh:

- Nhạc phụ Đại nhân ở trên, xin nhận tiểu tể một lạy.

Không có hy vọng nữa! Đám thanh niên than thở không thôi, vì Trương tiểu thư rơi vào ma chướng Tần Lâm mà tắc lưỡi thở dài, ánh mắt nhìn Tần Lâm tràn đầy ghen tị oán hận.

Đám văn võ đại thần cũng tắc lưỡi khen ngợi, hay ột vị Thái Sư đã nói là làm, vì thực hiện lời hứa không tiếc gả nữ nhi độc nhất cho tên họ Tần làm thiếp thất, thật là ghê gớm. Còn tên Tần Lâm này dùng ân trạch lợi, thành linh ép cưới thiên kim tướng phủ, thật là vô sỉ.

Tần Lâm cười khan hắc hắc, không chút phật lòng, gia gia chính là kẻ nổi danh lòng dạ độc ác mặt dày vô sỉ, ai làm gì được ta?

- Tần hiền đệ, ôi...

Trương Mậu Tu thở dài thật dài, giậm chân, cùng ca ca Trương Kính Tu đỡ phụ thân lui về hậu đường.

Tần Lâm cũng mặt dày đi theo sát phía sau hỏi thăm ầm lạnh, làm như mình hoàn toàn là con rể tướng phủ. Khiến cho đám nha hoàn người làm thấy vậy cũng cười thầm không dứt, thậm chí nói vị Tần cô gia này cũng không phải là người lạ.

Đúng vậy, người ta đã đi lại quen thuộc ngôi tướng phủ này.

Tướng phủ cực lớn, vòng qua mấy khách sảnh, đi qua mấy hành lang, chạm mặt Trương Tử Huyền nhận được tin tức vội vã chạy tới, nàng nóng nảy xông về phía phụ thân:

- Phụ thân... người thế nào rồi?

- Không sao, y thuật Tần hiền tể rất tốt.

Trương Cư Chính yếu ớt nói, dáng vẻ như bệnh nặng mới khỏi.

Hiền tể? Trương Tử Huyền chớp chớp mắt, tên Tần Lâm kia đang không ngừng nháy mắt ra hiệu với nàng, còn nở một nụ cười vô cùng đắc ý.

E sợ tinh thần phụ thân mệt mỏi, Trương Kính Tu cau mày đỡ Trương Cư Chính tiếp tục đi về phía phòng ngủ, Trương Mậu Tu kéo muội muội qua một bên, kể lại tỉ mỉ chuyện đã xảy ra.

- Hay cho tên Tần Lâm này!

Trương Tử Huyền giận đến mặt phẫn đỏ bừng, thừa dịp không ai chú ý véo hấn một cái thật mạnh.

Tần Lâm đau đến nhe răng toét miệng, vội vàng xuống giọng nói:

- Hiền thê, hãy nghe ta nói, nghe ta từ từ nói...

Chỉ nghe hai ba câu, Trương Tử Huyền chợt phì cười một tiếng, gương mặt đỏ bừng tựa như hoa đào nở rộ, ra vẻ bình tĩnh ngộ, vội vàng che cái miệng nhỏ nhắn, thúc giục Tần Lâm đi mau.

Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu có mấy phần không vui, sớm biết hai người các người có tình cảm với nhau, nhưng hiện tại phụ thân lâm bệnh như vậy, các người lại vui mừng vì chuyện của mình, như vậy cũng hơi quá đáng.

686. Chương 686: Tính Toán Của Từ Văn Trường

Trong phòng ngủ, Trương Cư Chính nằm trên giường lớn gỗ đỏ, trừu con gái, Tần Lâm và hai tên thân tín Du Thất Diêu Bất ra, những người khác không được vào, còn có A Cổ Lệ cùng Bố Lệ Nhả bưng nước ở bên cạnh phục dịch.

Trương Kính Tu cúi người nói:

- Phụ thân Đại nhân, trị ngọn còn cần trị gốc, hài nhi cảm thấy nên mời Thái Y viện Lý Viện Sứ đến xem qua...

- Ta không có bệnh...

Trương Cư Chính đột nhiên mở miệng, thanh âm trung chính bình hòa giống như bình thời, mang theo lực lượng đặc biệt.

Dứt lời lão bèn đá một cước rơi chặn, dứt khoát ngồi dậy.

Hai huynh đệ Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu ngơ ngác nhìn nhau, không biết được phụ thân muốn giở trò gì, Trương Mậu Tu chần chờ nói:

- Phụ thân, không phải là hài nhi nguyên rửa người ngã bệnh, quả thật mới vừa rồi là...

- Mới vừa rồi là ta giả bộ.

Trương Cư Chính vô cùng dứt khoát nói, sau đó nhìn về phía Tần Lâm và Trương Tử Huyền tươi cười:

- Nếu không làm như vậy, tìm đâu ra lý do cho hai đứa nhỏ này thành quyền thuộc?

Đáng thương lòng cha mẹ trong thiên hạ, Trương Cư Chính vừa cố ý thành toàn cho nữ nhi cùng Tần Lâm, lại không muốn một lần nữa lâm vào vòng xoáy dư luận sau sự kiện đình ưu đoạt tình, nhất là để cho nữ nhi lâm vào vòng xoáy loại này.

Nếu như đương triều Thái Sư giả nữ nhi độc nhất cho Tần Lâm làm thiếp thất, tất nhiên sẽ làm dấy lên phong ba không nhỏ. Cộng thêm nội dung âm thầm truyền lưu trước đó, sĩ lâm tuân thủ lễ giáo nhất định sẽ nói thiên kim tướng phủ có tư tình với Tần Lâm, không giả cho Tần Lâm là không được, Trương Thái Sư bị buộc bắt buộc dĩ không thể làm gì khác hơn là thành toàn cho hai người bọn họ. Trương Tử Huyền trở thành nhân vật trong vở kịch Hồng Phát dạ bồn, tương lai không biết sau lưng sẽ bị người ta nói xấu tới mức nào.

Hiện tại tình huống như vậy đã khác rất nhiều, Trương Cư Chính một lời nói ra tựa ngàn vàng, có thể thấy đức cao vọng trọng. Trương Tử Huyền là vì báo ân cứu phụ thân nên chịu thiệt giả cho người, chính là hiểu nữ hai năm rõ mười, cả sự kiện từ nhục nhã đối với tướng phủ đã biến thành giai thoại tốt đẹp.

Mọi người nghe Trương Cư Chính chính miệng nói ra giả bộ bệnh lập tức nghĩ đến những chuyện này. Trên mặt ai nấy tỏ ra vô cùng cổ quái, muốn cười lại không dám cười, ai có thể nghĩ tới đường đường Thủ Phủ Thái Sư vì chung thân đại sự của nữ nhi mà diễn trò giả bệnh như vậy.

Trong lòng Trương Tử Huyền vừa ngọt ngào lại vừa cảm kích, kéo kéo Tần Lâm, vai sóng vai quỳ xuống:

- Đa tạ phụ thân Đại nhân thành toàn!

- Đa tạ nhạc phụ Đại nhân thành toàn!

Trương Cư Chính bật cười ha hả, đỡ con gái con rể dậy, lại nhìn sang Tần Lâm:

- Chỉ tiếc có lỗi với hiền tế, làm cho hiền tế trở thành tiểu nhân trước mặt nhiều người như vậy.

Tần Lâm sờ sờ mũi:

- À, không sao cả. Tiểu tế vốn là da mặt dày, cộng thêm thua thiệt không chịu, có tiện nghi nhất định phải chiếm, đây là chuyện ai ai cũng biết. Chuyện này tối đa người khác nói tiểu tế mặt dày, dù dày tới mức nào cũng không thể dày hơn tướng thành kinh sư, cũng không có vấn đề gì.

Mọi người nghe vậy suýt chút nữa hôn mê, Trương Mậu Tu đánh hấn một quyền:

- Giải cho Tần lão đệ, mới vừa rồi ngay cả hai huynh đệ chúng ta cũng bị đệ lừa gạt, thật là đáng ghét!

Tần Lâm nhìn Trương Cư Chính chép miệng:

- Đây chính là hai vị Trương huynh làm theo kế sách của lệnh tôn Đại nhân.

Tâm trạng Trương Cư Chính cực tốt, cố ý trừng mắt về phía con trai:

- Ai bảo các con không nhìn ra, lúc ấy Tần Lâm chỉ liếc mắt qua đã lập tức nhìn ra.

Trương Mậu Tu kêu khổ:

- Phụ thân Đại nhân, làm sao chúng con so sánh được với quái vật Tần lão đệ này?

- Đây đây...

Trương Tử Huyền chu cái miệng nhỏ nhắn, giận dữ nói:

- Ca ca, vì sao gọi em rể mình là quái vật?

Nàng còn chưa xuất giá đã nói giúp cho Tần Lâm rồi...

- Vì sao Trương lão nhi bị bệnh đúng lúc như vậy, có phải giả bộ hay không?

Từ Tân Di lẩm bẩm oán trách, trong lúc vô tình vạch trần chân tướng.

Nữ binh Giáp lắc đầu một cái:

- Đại tiểu thư, không thể nào, Trương Thái Sư là nhân vật nào, vì sao lại giả bộ bệnh?

- Đúng rồi, chỉ là Tần trưởng quan may mắn mà thôi.

Nữ binh Ất cũng vô cùng căm quyết.

- Hoàn toàn tán thành. Kể từ khi chúng ta biết hắn, vận may của hắn đã đặc biệt tốt.

Nữ binh Bính tỏ vẻ tán thành.

Tiểu Đinh đứng ở cửa sổ, từ trong cửa sổ nhìn Thanh Đại bên ngoài đang bận rộn:

- Muội cảm thấy, Tần trưởng quan cười được Thanh Đại tiểu thư mới thật sự là gặp vận may.

Một lời trúng đích, ngay cả Từ Tân Di cũng tràn đầy đồng cảm gật đầu một cái.

- Từ tỷ tỷ mau tới đây xem, đôi long phụng giấy này dán ở chỗ này có thích hợp hay không?

Thanh Đại cười gọi.

- Phục muội rồi!

Từ Tân Di lấy tay vỗ trán, đi ra ngoài hỏi:

- Hảo muội muội của ta, tên Tần Lâm kia sắp kết thân, vì sao muội lại tỏ ra vui vẻ như vậy?

Đôi mắt trong suốt như pha lê của Thanh Đại chớp chớp, đưa đầu ngón tay ra tính:

- Thanh Đại thích Tần ca ca, hy vọng mỗi ngày huynh ấy thật vui vẻ, muội cũng thích Tử Huyền tỷ tỷ. Bây giờ Tần ca ca có thể cưới tỷ ấy về nhà, dĩ nhiên Thanh Đại vui mừng, chẳng lẽ Từ tỷ tỷ không vui sao?

Đi quanh Từ Tân Di một vòng, Thanh Đại vỗ tay cười lên:

- A... Muội biết rồi, tỷ ghen!

Trời, gặp phải tiểu nha đầu này... Từ Tân Di thật sự không thể làm gì, bất đắc dĩ phải phụng bồi Thanh Đại đi bố trí xung quanh.

- Ôi, nữ nhân...

A Sa gổi đầu lên Đại Hoàng, phát ra một tiếng thở dài đầy trí tuệ.

Đúng lúc Tần Lâm gió Xuân đầy mặt trở lại, đi tới bên người nó, vô cùng dương dương đắc ý.

- Ôi, nam nhân...

A Sa lại phát ra tiếng ta thán, dường như xuyên qua cả không gian lẫn thời gian.

Thanh âm của Tần Lâm từ cách đó không xa vang lên:

- Đây, con nuôi, đại gia kết thân, thưởng túi thức ăn ngọt này cho con.

Bộp!

Một bọc da trâu đựng quà vật ném vào trước mặt A Sa.

- Ôi, thức ăn ngọt...

A Sa theo thói quen thở dài, bắt quá rất nhanh phản ứng kịp, như chó đói tranh mỗi xông tới, chộp lấy tui da trâu vào tay, ánh mắt trở nên rực sáng:

- A, thức ngọt...

Đại Hoàng dùng chân che kín mắt, không đành lòng nhìn cảnh tượng khiến cho chó cũng không thể sửa này.

A Sa vừa ăn quà vừa nhìn mây trên trời, lại đưa tay gãi gãi đầu: kỳ quái thật, từ khi từ biệt trên thảo nguyên, lâu như vậy cũng không có tin tức sư phó, là đi tìm Cao Tả Sư lấy Bạch Ngọc Liên Hoa rồi sao? Ôi chao, sư phó hợp Hồn Độn Chi Cầu cùng Bạch Ngọc Liên Hoa lại làm một, nhất định thần công đại thành, Tàn trường quan sẽ phải xui xẻo rồi!

Không biết vì sao thức ăn vật trong miệng dường như trở nên không còn mùi vị, A Sa cũng mất hứng không vui.

Cùng lúc đó, thấy thân ảnh Tàn Lâm bước đi vội vã qua hành lang, phu thê Lý Kiến Phương ở nhà ngang cũng lên tiếng cãi nhau.

Lý Kiến Phương thấp giọng nhỏ nhẹ nói:

- Phu nhân, chức quan này của ta là Tàn ca nhi giúp một tay có được, gạt hấn không tiện chút nào. Thật ra thì ta cũng không muốn trở về, nhưng cô nương, cô gia biết được nhất định sẽ tức giận.

- Ôi chao, chàng được làm chức ngũ phẩm Viện Sứ này dễ dàng lắm sao?

Trầm thị quơ tay múa chân nước miếng văng tung tóe:

- Chàng đi rồi chắc chắn sẽ có người thay vị trí này, đến lúc đó Thái Y Viện Sứ cũng không còn họ Lý nữa!

Ngày hôm qua, hai người nhận được thư nhà từ Nam Kinh gửi tới, vì vậy có lần tranh chấp này.

Lý Thời Trân lão gia tử ở in sách Nam Kinh, Bản Thảo Cương Mục hết sức khổng lồ đồ sộ, chỉ riêng khắc bản in đã có trên trăm thợ tăng giờ làm việc, hao phí mấy năm. Thời Tống có in typo, nhưng chất lượng in tương đối kém, in bản khắc vẫn có chất lượng tốt hơn.

Y học là một môn khoa học cực kỳ rộng lớn, cho dù là Đại Minh Dực Vương Lý Thời Trân cũng không thể biết hết được. Lúc trao đổi với các vị danh y ở Huệ Dân được cục Nam Kinh, mọi người cảm kích ân nghĩa Tàn Lâm, lại bội phục Lý Thời Trân in sách tế thế, ai ai cũng nói ra hết độc môn bí truyền và tâm đắc mấy chục năm hành y của mình.

Lý Thời Trân trao đổi với những người đồng nghiệp, có được thể ngộ mới về y dược học, vì vậy quyết định thêm một phụ lục phía sau nguyên bản Bản Thảo Cương Mục, bổ sung thêm một số nội dung mới vào trong đó.

Dù sao lão thần y lớn tuổi, muốn làm chuyện này có hơi lực bất tòng tâm, trước kia ở Kỳ Châu có mấy đứa con trai cộng thêm cháu gái Thanh Đại trong nhà cũng có thể giúp một tay. Hiện tại Lý Kiến Trung thăng điều đến Vân Nam làm Thông Phán, Lý Kiến Nguyên, Lý Kiến Mộc đã vào trường học, sang năm sẽ thi Cử Nhân. Thanh Đại đã gả cho Tàn Lâm, lão gia tử không thể làm gì khác hơn là viết thư tới, bảo Lý Kiến Phương xin nghỉ về giúp lão.

Trong mấy đứa con trai Lý gia, chỉ có Lý Kiến Phương thân là Thái Y Viện Sứ y thuật cao nhất, làm chuyện này là vô cùng thích hợp.

Nhưng Lý Kiến Phương lại do dự, viết sách tế thế cứu dân đương nhiên là chuyện thật tốt danh lưu thiên cổ, nhưng y còn có quan chức Thái Y Viện Sứ. Kinh sư ngược hướng Nam Kinh, chuyện này trở về không biết được phải ở Nam Kinh bao lâu. Thời gian dài như vậy là không thể nào xin nghỉ, vậy thì phải từ quan.

Chớ nói Lý Kiến Phương nhút nhối, lão bà y Trầm thị càng thêm đau lòng, mặc dù Thái Y Viện Sứ là chức quan tạp nhỏ như hạt đậu, địa vị ngay cả thất phẩm Tri Huyện cũng không bằng. Nhưng lớn nhỏ cũng là một chức quan, làm sao có thể nói từ là từ?

Lý Kiến Phương do dự không quyết, hai vợ chồng bèn lớn tiếng cãi nhau.

Nếu như là Lý Kiến Phương lúc còn ở Kỳ Châu nhất định sẽ kiếm cơ cự tuyệt phụ thân, nhưng sau khi đến kinh sư nhân quang kiến thức y được nâng cao không ít. Lúc này miệng cãi nhau với lão bà, mắt lại nhìn chằm chằm qua cửa sổ, đợi Tần Lâm đi qua, y do dự chốc lát, rốt cục thoát khỏi Trầm thị dây dưa, sải bước đuổi theo:

- Tần, Tần cô gia dừng bước!

- A, là Tam thúc!

Tần Lâm nở một nụ cười khả ái, mặc dù Lý Kiến Phương tham luyến vinh hoa phú quý, tính tình không tốt lắm, nhưng dù sao cũng là Tam thúc Thanh Đại, sau khi tới kinh sư cũng từng làm giúp Tần Lâm vài chuyện, không có công lao cũng có khổ lao.

Nghe Tần Lâm gọi Tam thúc, Lý Kiến Phương lập tức cảm thấy nhẹ nhõm toàn thân, xoa xoa tay nói:

- Cô gia... Cô gia thật là khách sáo! Nghe cô gia vừa mới thăng Thái Tử Thiếu Bảo, ty chúc, không, Tam thúc ta thật là vui vẻ. Vốn muốn đưa rượu chúc mừng cô gia, chẳng qua là gia phụ từ Nam Kinh gửi tin thúc giục, bảo ta trở về giúp lão nhân gia hoàn thiện phần bổ sung Bản Thảo Cương Mục...

Tần Lâm khẽ nhường mảy làm ra vẻ kinh ngạc, Lý Kiến Phương thuận thế liền đưa thư Lý Thời Trân gửi tới, trong lòng mừng thầm không dứt.

Tần Lâm xem qua một lượt, sau đó trả thư lại cho y:

- Tam thúc chỉ cần từ quan đi Nam Kinh, chúc Thái Y Viện Sứ ta sẽ nói một tiếng với Phùng Bảo, tạm thời để trống cũng không sao, chờ Tam thúc xong chuyện phục hồi quan chức như cũ là được.

Trời ơi, nổi vui trong lòng Lý Kiến Phương không phải là tầm thường, chỉ cảm thấy toàn thân run lên, vội vàng khom người xuống nói lời cảm tạ Tần Lâm.

- Tam thúc còn khách sáo làm gì, không lẽ xem cháu rể như người ngoài sao?

Tần Lâm cười khách sáo đôi câu, sau đó rời đi, hẳn không để ý mấy chuyện nhỏ như chúc Thái Y Viện Sứ này.

Lý Kiến Phương vô cùng cao hứng trở vào nhà ngang, tỏ ra đắc ý trước mặt Trầm thị:

- Nữ nhân này tóc dài kiến thức ngắn, hôm nay Tần cô gia làm đến Trụ Quốc, Thái Tử Thiếu Bảo, chỉ là chúc Thái Y Viện Sứ đã đáng là gì? Ta chỉ cần từ quan trở về Nam Kinh, đến khi xong chuyện sẽ phục hồi chức quan như cũ!

Lần đầu tiên Trầm thị không có tranh chấp với trượng phu, trượng phu thường bị nàng mắng là kẻ vô dụng, dường như bất thành linh trở nên cao lớn hơn rất nhiều.

- Há chỉ mình ngươi đi về Nam, e rằng sau khi thành thân ta cũng phải rời kinh sư...

Sau khi Tần Lâm rời khỏi chỗ Lý Kiến Phương, lẩm bẩm một mình.

Từ Văn Trường từ sương phòng lách mình ra:

- Thiếu Bảo hỏi thăm rõ ràng rồi sao?

- Quả nhiên không ngoài sở liệu...

Tần Lâm cười nói:

- Phó Đô Ngự Sử Vương Triện, Giám Sát Ngự Sử Chiết Giang đạo Trương Thông, Giám Sát Ngự Sử Phúc Kiến đạo Tôn Quảng Duyên liên danh thượng bản, tấu thỉnh triều đình sai phái đại quan tuần tra sự vụ Mân Chiết khai hải, có lẽ chuyện này là do nhạc phụ Đại nhân cho ta.

- Thái Sư hành sự thật là quyết đoán!

Từ Văn Trường cũng cười lên.

Đương triều Thủ Phụ Thái Sư giả nữ nhi độc nhất cho Tần Lâm làm thiếp thất, cho dù có màn kịch Trương Cư Chính giả bộ bệnh cũng chấn động khắp kinh sư, lời đồn đãi đủ kiểu bay đầy trời. Cho nên lão xảo quyệt quan trường như Từ Văn Trường đoán chắc, nhất định Trương Cư Chính sẽ nghĩ biện pháp để cho Tần Lâm đi ra ngoài một chuyến tránh né.

Từ lão đầu tử lại cười xấu xa:

- Bất quá Tần Thiếu Bảo nên phần chấn tinh thần chuẩn bị hôn lễ ngày mai đi. Trương tiểu thư đẹp như thiên tiên, kinh sư không biết bao nhiêu thanh niên tử đệ hâm mộ Thiếu Bảo!

Đó là đương nhiên, Tần Lâm vô cùng đắc ý, chỉ cảm thấy trong lòng nóng bừng bừng, ngay cả nhịp tim cũng tăng nhanh mấy phần...

- Xem người còn có thể chịu đựng đến khi nào!

Từ lão đầu tử nhìn bóng lưng Tần Lâm, cười hết sức âm hiểm. Chu Dịch Tham Đồng Khế Huyền Công của ta năm xưa đã truyền cho Lý Như Tùng, hiện tại lại sắp sửa có truyền nhân mới, ha ha ha...

Hôn lễ kinh động nhất kinh sư trong những năm qua được cử hành dưới vạn chúng chú ý.

Hai bên đường phố trà lâu tửu quán đầy ắp người, tất cả đều kiếng chân nhìn về phía tướng phủ. Hoàng đế còn có mấy vị Công chúa, tướng phủ chỉ có một nữ nhi này, thế nhưng gả cho người làm bình thê... bình thê cũng coi là thiếp.

Chỉ thấy từng đội đèn lồng quan hàm đại hồng bước ra, bên rước dâu là Trữ Quốc, Thái Tử Thiếu Bảo, Long Hồ tướng quân, Cẩm Y Vệ Đô Chỉ Huy Sứ, Phụng chỉ giám sát chiếu ngục, chương Bắc Trần Phủ Ty, Thế tập cẩm y Thiên Hộ, bên đưa hôn lại là Tả Trữ Quốc, Thái Sư, Thái Phó, Trung Cự Điện Đại Học Sĩ, Đặc Tiến Quang Lộc Đại Phu...

687. Chương 687: Uy Vũ Quân Dư

Phía sau từng nhóm phu khuân vác khiêng hòm rương, từng đôi nha hoàn bưng hộp, trang phục người làm áo xanh nón nhỏ thành đoàn kết đội. Hai vị công tử tướng phủ mặc áo cổ tròn, cỡi ngựa đưa muối muối xuất giá, Trương Kính Tu trầm ổn nội liêm, Trương Mậu Tu thần thái tung bay.

Mọi người nhìn thấy nhất tề thê lười thật dài, đây rõ ràng dâu phải là gả cho người làm thiếp, rõ ràng là gả đi hết sức oai phong. Hai vị công tử tướng phủ một người là Trạng Nguyên lang khoa Canh Thìn, Hàn Lâm Biên Tu, người còn lại cũng là Tiến Sĩ tân khoa tiền đồ vô lượng, cả hai đều xuất hiện đưa dâu.

Trương Kính Tu cùng Trương Mậu Tu nhìn nhau cười một tiếng, nếu Tần Lâm không sợ bị người cười da mặt dày, thì ân báo đáp, hai người bọn họ cũng không sợ bị người cười đưa muối làm thiếp. Tóm lại Trương gia chỉ có một muối tử này, xuất giá cũng không thể qua loa được, bất kể người khác thấy thế nào, nhà mình vẫn phải gả đi hết sức oai phong.

Lúc ra khỏi tướng phủ là mở trung môn ra đưa dâu, đương triều Thái Sư Trương Cư Chính đích thân đưa kiệu con gái tới cửa mới trở về. Dọc đường hai vị đại quan gia Du Thất Điều Bát khiêng kiệu, không hề kém lễ chút nào.

Tần Lâm cỡi Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử toàn thân trắng như tuyết không có một sợi lông tạp, thân khoác măng bào đại hồng gang nha hải thủy, đầu đội ô sa không cánh, lưng đeo cữu long ngọc đai ngự ban, ngực đeo hoa hồng đồ thắm, nở một nụ cười khả ái.

Phía sau hần là một cỗ kiệu hoa long phụng tám người khiêng, chính là Trương Tử Huyền ngồi, bên trong kiệu người ngọc ửng đỏ mặt phấn, nghe bên ngoài chiêng trống náo nhiệt trong lòng bùi ngùi cảm khái. Từng cảnh tượng trong quá khứ như lần đầu tiên gặp gỡ Tần Lâm trên Trường Giang, 'bái thiên địa' với Tần Lâm, Kim Anh Cơ nơi Cam Lộ tự, nguy tạo quân chỉ phụ thân giúp hần lật đổ Kế Liêu Tổng Đốc Dương Triệu... nhất nhất lướt qua trước mắt.

Một đám thanh niên tài tử kinh sư Cổ Hiến Thành, Lương Bang Đoàn cũng đang ngồi trong tửu lâu bên đường, nhìn kiệu hoa theo sau lưng Tần Lâm, ai nấy buồn áo nảo.

Gia giáo Trương Cư Chính khác với người khác, lúc Trương Tử Huyền còn ở quê nhà Giang Lăng đã thường xuyên cải nam trang, đi theo hai vị huynh trưởng xuất hành tham gia các loại thi hội văn tập. Tài làm thơ văn của nàng khiến cho các tài tử kinh thành phải âm thầm thất sắc, vì vậy không ít người biết tướng phủ có vị thiên kim tài mạo song toàn.

Đến Nam Kinh, kinh sư, hứng thú làm thơ văn của Trương Tử Huyền dần dần giảm đi, ít khi tới dự thi hội của đám tài tử giai nhân. Nhưng nàng cũng có tới vài lần, khiến cho phàm là người từng thấy qua nàng một lần không khỏi khen ngợi là thiên tiên giáng trần.

Suy nghĩ một chút cũng phải, Giang Lăng Trương phủ gia học uyên nguyên, Trương tiểu thư có thể không có tài sao? Trương Cư Chính là một lão nhân đẹp lão, mấy đứa con trai cũng phong lưu anh tuấn, nữ nhi độc nhất có thể không đẹp sao?

Dưới tình huống bình thường nữ tử xuất giá trong khoảng mười sáu đến mười tám tuổi, Trương tiểu thư đến song thập hoa niên còn trong khuê các, đã có đủ các lời đồn. Mặc dù có người nói giữa nàng và Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ Tần Lâm có vẻ không minh bạch, nhưng vẫn có không ít thanh niên tài tử ôm hy vọng trong lòng.

Thiên kim tướng phủ tài như Ban Siêu, dung mạo như Tây Thi, huống chi sau lưng còn có Thủ Phụ Thái Sư đứng trên đỉnh văn thần, không biết có bao nhiêu thiếu niên phấn đấu cưới được nàng đời này.

Nhưng bây giờ, Tần Lâm làm cho giấc mộng đẹp hư ảo này hoàn toàn tan vỡ.

Đám thanh niên tài tử cảm phần bất bình chính là, tên này mặt dày vô sỉ hết sức, Trương Thái Sư vừa nói câu báo đáp, hần lập tức xin cưới Trương Tử Huyền. Thi ân bất cầu báo là mỹ đức, người có hiểu mỹ đức hay không?

Nhìn Tần Lâm trên lưng ngựa dương dương đắc ý, không ít người hận đến ngứa răng, nhưng hoàn toàn không thể làm gì được.

Lương Bang Đoàn thần hồn điên đảo nhìn cỗ kiệu hoa long phụng, lấy tay che miệng ho khan hai tiếng:

- Khụ khụ, Trương tiểu thư đẹp như thiên tiên, không ngờ rằng làm thiếp ột kẻ vũ phu. Khụ khụ, đương nhiên lòng hiếu của nàng báo đáp ân cứu mạng phụ thân cảm thiên động địa, nhưng rơi vào ma chướng họ Tần quả thật khiến cho người ta phải cất tiếng thở dài.

Mấy vị bằng hữu nghe không khỏi buồn cười, người đã ho tới mức này không biết còn giữ mạng được bao lâu, còn ở nơi này thở dài tiếc nuối cho Trương tiểu thư, quả thật là tự mình đa tình quá mức.

Bất quá bọn họ tuyệt đối sẽ không nói ra những lời này, Lương Bang Đoàn gia tài hào phú, là kim chủ của đám tài tử nghèo cùng này, đi dạo thanh lâu, vào lê viên đều phải nhờ y bỏ tiền.

Cổ Hiến Thành ngược lại rất tán thành:

- Đáng thương cho Trương tiểu thư ngọc khiết băng thanh, bất hạnh rơi vào ma chướng Tần Lâm, tương lai bất hạnh là khẳng định. Sau khi hương tiêu ngọc nát, bản quan cũng sẽ không kè hiềm khích lúc trước, nguyện làm cho nàng một bài văn tế để cho hậu nhân tưởng nhớ.

Chúng bằng hữu lập tức khen tài văn của Cổ Hiến Thành, nói là nếu y làm văn tế nhất định hết sức tài hoa, tương lai thu thập vào trong văn tập cũng có thể lưu danh đến muôn đời.

Đây là lòng hảo tâm của các tài tử, sau khi Trương tiểu thư cưới may mắn hay bất hạnh, ai thêm quan tâm? Chỉ cần trong văn tự của mình nhỏ giọt lệ, khiến cho người đọc cũng thở dài, bấy nhiêu đã đủ tỏ rõ lòng thương hương tiếc ngọc của các tài tử.

Lương Bang Đoàn nghe Cổ Hiến Thành nói như vậy, cảm thấy trong lòng thư thái không ít, Trương tiểu thư văn tài phong lưu, dung mạo tuyệt trần, lại gả ột tên vũ phu như Tần Lâm tất nhiên là vô cùng uất ức. Suy nghĩ một chút lại nói:

- Khụ khụ, nghe nói Nhị phu nhân Từ thị của tên họ Tần xuất thân Nam Kinh Ngụy Quốc Công phủ, vừa ngang ngược kiêu ngạo vừa ghen tuông, đáng thương Trương tiểu thư là nhảy vào hố lửa...

Lời còn chưa dứt, tú tài mặt đen được gọi là Tôn Trĩ Thăng thành linh kéo kéo y, chỉ xuống phía dưới:

- Đừng nói nữa, tiểu công gia đang nhìn chúng ta...

Quả thật tiểu công gia Định Quốc Công phủ Tả Đô Đốc Từ Đình Phụ cỡi trên lưng ngựa, đang cười hì hì nhìn đám người trên lầu hai, tuy nhiên không nói gì cả, giục ngựa rời đi.

Đám tài tử ngơ ngác nhìn nhau, mặc dù tiểu công gia không nói gì, nhưng thật ra cũng không cần phải nói. Định Quốc Công phủ là nửa nhà mẹ Từ Tân Di, ngay cả bọn họ cũng tới đưa hôn, suy đoán vừa rồi của bọn Cố Hiến Thành chẳng phải là thối lắm hay sao, lập tức bọn họ cảm thấy khó chịu vô cùng.

Lại đợi một hồi, cảm thấy không có gì vui đang muốn giải tán rồi đi, thành linh nghe dưới lầu ồn ào một mảnh:

- Là ai dám nói những nói càn, bêu xấu chủ mẫu nhà ta?

Đieu Thế Quý, Hoa Đắc Quan dẫn bảy Hiệu Úy, quân dư như lang như hổ xông lên. Trong tay ai nấy cầm gậy, thước sắt, côn gỗ, xích sắt, tỏ vẻ hùng hổ tiến về phía đám văn sĩ tài tử này.

Những người khác bị dọa sợ đến mềm chân, Cố Hiến Thành bèn đứng ra, tỏ vẻ kiêu cách nói:

- Bản quan là Binh bộ Vũ Tuyền Thanh Lại ty Chủ Sự Cố Hiến Thành đây...

- Đây cái đầu người!

Một tên quân dư bên cạnh Đieu Thế Quý xông lên, tát một cái khiến cho Cố Hiến Thành phải im bật.

Đieu Thế Quý cũng nói:

- Nghe nói Cố đại tài tử chính là Giải Nguyên Công nổi danh Giang Nam, Tiến Sĩ khoa Canh Thìn, làm sao có chuyện ba hoa khoác lác trên lầu lâu như vậy? Không cần nói, đây nhất định là giả mạo, các huynh đệ đánh cho ta!

Chúng quân dư nghe thấy một chữ đánh, nhất thời tinh thần dâng cao gấp trăm lần, ủa lên cầm vũ khí trong tay đập loạn, đánh cho các tài tử kêu cha gọi mẹ.

Đánh thì thôi, càng thêm đáng giận là những người này còn vừa đánh vừa ca hát:

- Tú Xuân đao ra nhanh như sét đánh, ưng khuyến Đại Minh là cấm y... Đập thật mạnh, đánh tan tác, thu cho đủ tiền cữ thường lệ.

Cũng may đám quân dư này hạ thủ coi như có phân tấc, cũng không đánh chết. Dù là như vậy, bọn Cố Hiến Thành, Lương Bang Đoàn cũng bị đánh bêu đầu sứt trán.

Chờ rất lâu mới thấy quan tuần thành Ngũ Thành Binh Mã ty tới, vừa thấy liền bị dọa sợ đến kinh hồn khiếp vía:

- Đieu trưởng quan, Hoa trưởng quan, dừng tay dừng tay, nước ngập miếu Long Vương! Vị này là Binh bộ Cố Chủ Sự, vị này là Thái Thường Tự Ngự Bác Sĩ...

Bọn Cố Hiến Thành, Mạnh Hóa Lý là Tiến Sĩ khoa Canh Thìn, nhân tài trong quan trường Đại Minh. Mặc dù bọn họ đắc tội Trương Cư Chính khiến cho bị chèn ép, nhưng quan hệ đồng môn đồng niên đồng hương đồng học vẫn rất hùng mạnh, cũng không phải Ngũ Thành Binh Mã ty và nha môn Bá Hộ Cẩm Y Vệ có thể chọc nổi.

Quả nhiên Đieu Thế Quý theo lời dừng tay, trợn trừng cặp mắt chuột ti hí quan sát Cố Hiến Thành giống như không quen biết:

- Thật là Cố lão gia sao? Khụ khụ, chuyện này biết nói như thế nào, ôi...

Cố Hiến Thành chẳng qua là đầu đầy cục u, Lương Bang Đoàn xui xẻo hơn, vốn đã có bệnh còn bị đánh cho phun máu ngum máu. Lúc này được người Ngũ Thành Binh Mã ty đỡ dậy, tức gần nổ phổi nói:

- Khụ khụ, Điều Thế Quý, Hoa Đắc Quan, bản công tử phải tố cáo, khụ khụ, cáo cho các người sung quân ba ngàn dặm!

Sắc mặt hai vị cầm y Bá Hộ tỏ ra oan ức:

- Lương công tử ngài thấy rõ ràng, mới vừa rồi hai ta không có động thủ, cũng tại đám thủ hạ quân dư này có mắt không biết Thái Sơn, đụng phải mấy vị công tử gia.

- Vậy... Vậy người phải xử trí bọn họ theo luật!

Cố Hiến Thành quyết không buông tha.

Được được, Điều Thế Quý lập tức tuyên bố:

- Người đầu, lộ uyên ương chiến y của mấy tên này xuống, thật là... ngay cả Cố lão gia, Lương công tử cũng không nhận ra, đây không phải là mắt chó coi thường người sao?

Quả thật mấy vị quân dư đều bị Hiệu Úy bên cạnh lột áo, ủ rũ cúi đầu dẫn đi.

Lúc này Cố Hiến Thành mới cảm thấy hả giận được một ít, Điều Thế Quý, Hoa Đắc Quan lại khách sáo vài câu, dẫn người vọt đi nhanh như gió.

- Trời ơi đau quá...

Mạnh Hóa Lý xoa xoa vai, sợ rằng chừng mười ngày không thể cầm bút viết chữ.

- Đám ưng khuyến triều đình này quả thật là vô pháp vô thiên!

Lưu Đình Lan dùng dùng nổi giận.

Ngụy Doãn Trung khuyên nhủ:

- Bỏ đi, may nhờ Cố huynh nổi giận lôi đình mới khai trừ được bọn người động thủ đánh chúng ta, bằng không lần này có thể coi như bị đòn oan uống hết sức.

Cố Hiến Thành nghe vậy có mấy phần đắc ý, nhưng Tôn Trĩ Thăng mặt đen kìa lại không thức thời, bắt ngờ vỗ đùi thất kinh nói:

- Hồngбет, chúng ta mắc bẫy rồi, quân dư vốn là không có quân tịch, làm sao có chuyện khai trừ với không khai trừ?

Mấy người ngơ ngác nhìn nhau, thấy đều đỏ khóc đỏ cười. Quả nhiên mấy hôm sau, bọn họ lại nhìn thấy đám quân dư kia mặc uyên ương chiến y nghênh ngang đi ngoài đường.

Trước khi Tần Lâm vào phủ đã nhận được tin tức, đúng lúc Trương Tử Huyền đang vén rèm kiệu bước ra, nhìn thấy Điều Thế Quý vội vã chạy tới hồi bẩm, nói nhỏ bên tai chú rể mấy câu, Tần Lâm bèn cười xấu xa.

Trương Tử Huyền lại buông vải đỏ che mặt xuống, chờ Tần Lâm tới đỡ mình xuống kiệu bèn hỏi hắn thật nhỏ:

- Mới vừa rồi nhất định là Tần huynh đã làm chuyện xấu gì đó phải không?

Ngày vui của Tần Lâm, hắn sẽ không để ấy tên không ra gì làm ất vui, bèn nhỏ giọng nói:

- Lát nữa ngu huynh và Tử Huyền muội muội sẽ làm chuyện xấu xa hơn nữa...

May nhờ có vải đỏ che mặt, nếu không người khác sẽ nhìn thấy tân nương đỏ mặt như ráng chiều.

Trước khi xuống kiệu, Trương Tử Huyền len lén quan sát cửa hông, nhưng Tần Lâm lại dắt tay nàng đi về phía cửa chính. Trương Tử Huyền đang đội vải đỏ phủ kín đầu mặt không hiểu vì sao, kéo kéo tay Tần Lâm như muốn hỏi.

Hoàn toàn hiểu suy nghĩ của nàng, Tần Lâm thấp giọng nói:

- Thanh Đại đã sớm đóng kín cửa hông, chúng ta muốn vào trong cũng chỉ có thể đi cửa chính.

Thì ra là lần trước Kim Anh Cơ tới từng đi qua cửa hông một lần, tiểu nha đầu Thanh Đại mới hiểu được đạo lý trong này, lần thứ hai kiên quyết không chịu để cho nàng đi cửa hông, lần này đã đóng trước cửa hông lại.

Dĩ nhiên Tần Lâm cũng sẽ không làm mất hứng, ngu ngốc tới nỗi nói cho Trương Tử Huyền biết là nhờ lúc trước có Kim Anh Cơ từng đi cửa hông cho nên...

Lý Thanh Đại, Từ Tân Di đều ăn mặc trang trọng chờ ở đại đường, thấy Tần Lâm dắt Trương Tử Huyền đến, Từ Đại tiểu thư còn muốn lên mặt, Thanh Đại đã bất chấp hết thảy đứng lên, cười hì hì nghênh đón:

- Tử Huyền tỷ tỷ cũng tới rồi, như vậy rất tốt. Trước kia tỷ đối với Thanh Đại tốt như vậy, lại giúp Tần ca ca rất nhiều chuyện, hì hì, cũng không biết làm thế nào báo đáp tỷ, bây giờ là người một nhà, vậy dễ nói chuyện rồi!

Từ Tân Di bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là cũng nghênh đón:

- Trương, không, Tử Huyền muội muội, chúng ta đều là người một nhà.

- Tử Huyền tỷ tỷ, tại sao tỷ không nói chuyện? A, miếng vải này hết sức bức mình, để muội tháo xuống cho tỷ!

Thanh Đại đã xuất giá mấy năm vẫn chưa bỏ được tính bướng bỉnh của thiếu nữ, đưa tay tháo vải đỏ che mặt Trương Tử Huyền xuống.

Tần Lâm thấy vậy không thể làm gì khác hơn là lấy tay vỗ trán, vì sao không cho ta có cơ hội động phòng tự tay mở vải phủ đầu mặt tân nương?

Trương Tử Huyền vốn đang cảm thấy mấy phần thẹn thùng khiếp hãi, bị Thanh Đại làm như vậy cũng không thấy gì, đỏ mặt chúc câu vạn phúc với hai vị tỷ muội.

Lúc này ba vị mỹ nhân mỗi người một vẻ:

Thanh Đại kiều diễm quyến rũ, gương mặt bầu bĩnh mang theo chút vẻ trẻ con hơi ửng hồng, đôi mắt trong suốt như pha lê. Từ Tân Di có thân hình nóng bỏng, nước da bánh mật, từ trên xuống dưới đầy đặn mê người. Trương Tử Huyền lệ chất thiên thành, làn da trắng nõn, đầu đầy tóc đen xõa xuống, cặp mắt sâu thẳm như tinh không, khiến cho người ta không tự chủ được bị lạc trong đó.

Tần Lâm không nhịn được bấm mình một cái, lão tử không nằm mộng chứ? Ha ha, có thể tử như vậy, trượng phu còn cầu gì hơn?!

Nữ binh Giáp không nhịn được khen ngợi:

- Tần trưởng quan thật là diễm phúc không cạn.

- Đúng vậy, mấy vị phu nhân ai ai cũng đẹp.

Nữ binh Ất nhìn hoa cả mắt.

- Muốn vẽ cũng không thể vẽ ra mỹ nhân như Trương tiểu thư...

Nữ binh Bính chắc chắn than thở.

688. Chương 688: Chinh Phục Khảo Quan

Tiểu Đình chấp hai tay sau lưng, giọng điệu tỏ ra già dặn:

- Lại một đóa hoa tươi cắm vào bãi phân trâu.

Giáp Ất Bính ngơ ngác nhìn nhau, đồng thời đưa tay che miệng tiểu Đình, không hiểu vì sao muội muội mình nói như vậy, bất quá chúng ta cũng thấy đồng cảm...

Nam tân ở ngoại đường, nữ tân ở nội đường, ăn mừng vui vẻ cho đến khi trăng lên giữa trời mới lục tục giải tán, tân lang tân nương vào động phòng.

- Tần ca ca huynh chớ hành hạ Tử Huyền tỷ tỷ quá mức đó...

Thanh Đại cười khanh khách, ghé vào tai Trương Tử Huyền nói mấy câu, làm hại tân nương trong phút chốc đỏ mặt tía tai.

Từ Tân Di chưa xót nói:

- Họ Tần, chàng không được có mới nói cũ!

Gần đây không biết tại sao, sau khi Tần Lâm từ thảo nguyên trở về, lửa dục của hắn trở nên đặc biệt mạnh mẽ. Thanh Đại tuổi còn nhỏ, lại có bề ngoài mềm mại khả ái, Tần Lâm vẫn dịu dàng nâng niu hơn đối với nàng. Thế nhưng hắn lại phát tiết tận tình trên người Từ Đại tiểu thư, làm hại eo thon nhỏ của nàng bủn rủn mấy ngày, khuôn ngực đầy đặn cũng xuất hiện đầy vết bầm, chân dài cũng được hắn coi như trọng điểm chiều cổ.

Tần Lâm nghe lời Từ Đại tiểu thư chưa như giấm, cũng cười xấu xa nói:

- Sao hả, Đại tiểu thư muốn làm mẫu cho tân nương sao?

- Chàng đừng tưởng bở!

Từ Tân Di thấy Tần Lâm cười xấu xa cũng biết hắn đang nghĩ gì trong đầu, dấm hắn một quyền, sau đó dẫn Thanh Đại xoay người rời đi:

- Thanh Đại muội muội, chúng ta không nhiều lời với tên bại hoại này, để cho hắn khi dễ Tử Huyền đi!

Bất kể Trương Tử Huyền đa mưu túc trí đến mức nào, vào động phòng cũng như biết bao tân nương bình thường khác, vừa háo hức mong đợi lại vừa hơi sợ hãi. Nhất là Thanh Đại cùng Từ Tân Di trước đó đã hảo tâm nhắc nhở, càng khiến cho lòng nàng rối như tơ vò.

Thấy Tần Lâm đóng cửa lại cười hì hì đi tới, Trương Tử Huyền nhất thời hoảng hốt, run giọng nói:

- Tần huynh, Tần huynh chậm đã...

- Chậm đã cái gì?

Tần Lâm giả bộ không hiểu, đưa tay bưng rượu giao bôi trên bàn lên:

- Nào, Tử Huyền muội muội hãy bồi tiếp ngu huynh uống chén rượu giao bôi này trước đã.

Thì ra chỉ là uống chén rượu giao bôi! Tâm trạng căng thẳng của Trương Tử Huyền buông lỏng hơn rất nhiều, cười thầm bình thường mình đa mưu túc trí biết bao, không hiểu vì sao đến lúc này lại rối loạn như vậy. Vì vậy nàng bưng chén rượu giao bôi lên, bắt chéo tay uống với Tần Lâm.

Bốn mắt giao nhau, nhu tình mật ý, bao nhiêu chuyện cũ đã qua chợt lướt qua trong lòng, tất cả đều trong chén rượu giao bôi ngọt ngào này.

Không ngờ rượu giao bôi vừa vào bụng, theo cảm giác say dâng trào, Tần Lâm chỉ cảm thấy toàn thân như bùng lên ngọn lửa bừng bừng, nhịp tim nhanh hơn bình thường rất nhiều. Đan Điền hắn như có một luồng khí nóng chạy lung tung trong đó, dục niệm cháy bừng bừng khó lòng khống chế được.

Trương Tử Huyền thấy bộ dáng này của Tần Lâm không khỏi có hơi sợ hãi, luôn miệng nói:

- Tần huynh, Tần huynh chậm đã... trước khi động phòng tiểu muội còn phải khảo thí huynh một phen.

Cổ ý nói như vậy là bởi vì nàng biết Tần Lâm kém thi từ ca phú, khảo thí hắn một phen có thể trì hoãn thời gian, ít nhất phải làm cho hắn không còn hung hăng khiến cho người ta sợ hãi giống như bây giờ.

- Được, Tử Huyền muội muội ra đề đi!

Tần Lâm thuận miệng nói, vô cùng thân thiết ngồi vào sát bên cạnh nàng.

- Để uội nghĩ...

Tài nữ rối như tơ vò, nửa ngày mới nghĩ ra một đề mục:

- Động phòng treo bóng trăng, cao gối nghe sông chảy, xin Tần huynh đổi lại.

Tần Lâm gãi đầu suy nghĩ một chút, thấy hấn đang nghiêm túc suy nghĩ, Trương Tử Huyền không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

- Thật là khó đổi...

Tần Lâm chợt cười xấu xa:

- Cho nên thi thứ khác đi thôi.

- Thi thứ gì vậy?

Trương Tử Huyền cảm giác có vẻ chẳng lành.

Tần Lâm cười gian hắc hắc ghé sát bên tai nàng nói thật nhỏ một câu, tân nương nhất thời khê kinh hô một tiếng, chưa kịp né ra đã bị hấn choàng cánh tay ôm lấy, đặt vào trong chăn gấm trên giường long phụng khắc hoa.

- Tần huynh... Tần huynh vô lại!

Trương Tử Huyền đưa ra kháng nghị.

Kháng nghị không có hiệu quả, Tần Lâm vẫn cúi người đè lên thân thể mềm mại, miệng mơn trớn tới lui trên người nàng. Ngửi thấy mùi thơm cơ thể mỹ nhân như lan như xạ, hai tay hấn cũng không khách sáo nhanh chóng mở khăn choàng ra, luồn xuống dưới áo nàng, vuốt ve thân thể mịn màng mềm mại, chỉ cảm thấy êm ái vô cùng.

Lúc đầu tân nương vẫn còn giãy giụa, nhưng bị ma thủ nóng bỏng của Tần Lâm mơn trớn ngang hông, nàng chợt cảm thấy sức lực toàn thân biến đi đâu mất. Bị hấn vuốt ve qua lại trên người liên hồi, dần dần cảm thấy toàn thân mềm nhũn.

Đôi mắt sâu thẳm của Trương Tử Huyền trở nên mê ly, làn da trắng như mỡ đông chợt đỏ ửng một mảnh. Trong lúc không hay không biết mũ phượng trên đầu nàng đã bị Tần Lâm tháo xuống, mái tóc buông xòa toát ra mùi hương thơm ngát. Lễ phục đại hồng và quần lụa cũng đã rời thân thể đi, chỉ còn lại áo lót sát người và khố quần (quần lót).

- Tần Lâm huynh thật sự là quá vô lại, tại sao có thể làm như vậy? Ngay cả câu đối cũng chưa đối được kia mà...

Tần trưởng quan cười gian hắc hắc:

- Giải quyết khảo quan xong, bất cứ đề thi gì ta cũng vượt qua, ha ha ha...

- Ta sai lầm rồi!

Trương Tử Huyền thở dài một tiếng, sớm biết người này là một tên vô lại, còn ra đề thi làm gì, Tần Lâm ăn gian rõ ràng.

Tần Lâm đưa tay cởi áo lót ra, thu hết làn da trắng trẻo mịn màng của mỹ nhân vào trong đáy mắt. Hạt châu tròn trĩnh trên đỉnh ngọc phong đồ bình hết sức đáng yêu, hấn nôn nóng cúi người xuống, ngậm lấy một hạt, tay hấn nhẹ nhàng mân mê một hạt châu khác. Báo hại khảo quan thở gấp liên tiếp, cái miệng nhỏ nhắn hé mở giống như cá rời khỏi nước, đôi ngọc phong trước ngực cũng phập phồng lên xuống liên hồi.

Mới đầu Tần Lâm còn dịu dàng ve vuốt ngọn núi tuyết, dần dần ánh mắt hấn đỏ lên, động tác cũng càng ngày càng thô lỗ, dùng sức mạnh xoa nắn, để lại dấu tay ửng đỏ trên làn da trắng nõn của nàng.

Không hiểu vì sao tên này lại thô lỗ trên giường như vậy, người ta còn là thân xử nữ... Trương Tử Huyền thầm kêu khổ trong lòng, nhưng thể công Tần Lâm chỉ có tăng mà không giảm, khiến cho nàng vô kế khả thi.

Rốt cục cảm thấy hai chân của mình bị Tần Lâm tách ra, đang bị hấn cởi nốt khổ quần, Trương Tử Huyền bèn giạng chân ra, đỏ mặt lấp ba lấp bắp nói:

- Thiếp là khuê nữ, Tần huynh là dũng tướng sa trường, xin huynh thương xót!

Được được, Tần Lâm đáp ứng, lửa dục trong lòng lại càng cháy bùng lên mạnh mẽ, dưới Đan Điền hấn như có một con chuột nhỏ đang nhảy nhót không ngừng, đầu để ý nhiều như vậy, trong lúc nhất thời không thể cởi khổ Trương Tử Huyền ra, bèn dùng sức xé mạnh, rốt cục cũng xé rách khổ bằng lụa mỏng của nàng.

Cặp đùi tròn trĩnh mềm mại trắng như tuyết của Trương Tử Huyền đã hoàn toàn lộ ra trước mắt Tần Lâm. Nàng khép đùi lại thật chặt không để lộ ra chút khe hở nào, da thịt bên ngoài lộ ra màu đỏ ửng hết sức mê người.

689. Chương 689: Tham Đồng Khế Thần Công

Lúc này lửa dục Tần Lâm đã bốc cao vạn trượng, bất chấp hết thấy thô lỗ tách cặp đùi mê người này ra, chồm người lên đè lấy eo thon mềm mại của Trương Tử Huyền. Sau đó hấn xông thẳng vào trong, xúc cảm tuyệt vời làm cho hồn hấn như bay lên chín tầng mây.

Cùng lúc đó, thiên kim tướng phủ đáng thương run rẩy phát ra tiếng rên, đôi mày dài tận tóc mai cau thật chặt, hàm răng cắn môi đỏ mọng thật sâu, khỏe mắt chảy ra nước mắt trong suốt.

Rốt cục nước mắt thê tử khiến cho Tần Lâm thức tỉnh, hấn tự đánh mình một tát tai:

- Ta làm gì vậy?

Trương Tử Huyền đã qua cơn đau đớn chợt cảm thấy động tác Tần Lâm dừng lại, sau đó có thứ gì ẩm ướt mềm nhũn đang lướt trên mặt mình. Mở mắt ra chỉ thấy Tần Lâm đang dụ dằng hôn nàng, nhẹ nhàng liếm đi nước mắt trên mặt nàng.

- Ngu huynh thô lỗ, Tử Huyền muội muội thứ lỗi!

Tần Lâm nói thật nhỏ bên tai nàng, lại cười nói:

- Muội không biết thân thể của mình hút hồn người tới mức nào sao, thật là một yêu tinh hại người...

Không hiểu vì sao theo lời ngon tiếng ngọt của tân lang, cảm giác đau đớn khó chịu đã giảm đi rất nhiều, Trương Tử Huyền đỏ mặt thấp giọng nói:

- Huynh... huynh từ từ động là được.

Tần Lâm bèn dụ dằng động mấy cái, nghiêng đầu không dám nhìn mỹ nhân dưới người mình, sợ mình không thể khống chế ý niệm muốn xông lên công kích nàng lần nữa.

Sau mấy phen lui tới, trong lúc bất chợt cảm giác bị nàng nhẹ nhàng bấm mấy cái, lúc này Tần Lâm mới kinh ngạc phát hiện tân nương đã sớm mỉm cười, đôi tròng mắt sâu thẳm trong suốt nhìn mình chằm chằm.

Vì vậy hấn cười xấu xa lui về phía sau, đến khi thân thể cơ hồ rời đi, Trương Tử Huyền theo bản năng động thân nghiêng hợp, cho nên hấn lại dùng sức đột kích càng sâu hơn lần trước.

Trong miệng phát ra tiếng hô không cách nào ức chế, người ngọc cong từng đầu ngón chân lại hết sức mê mē.

Một lúc lâu sau bên trong phòng mới vang lên tiếng thì thầm khe khẽ ngọt ngào. Tần Lâm vừa xoa nắn núi tuyết vừa cười nói:

- Xin khảo quan chấm điểm, biểu hiện của học trò thế nào?

- Đồ tân khoa Trạng Nguyên!

Trương Tử Huyền cười khanh khách, ngọc thủ điểm nhẹ vào vật vừa đáng yêu vừa đáng hận kia.

Sáng sớm hôm sau, Trương Tử Huyền bị hành hạ cho đến mặt trời lên cao ba sào vẫn còn đang say ngủ. Tinh lực Tần Lâm vẫn còn dư thừa vô cùng, hần rời giường thật sớm, đi tìm Sư Gia Từ Văn Trường.

Lão gia đã mặc xong y phục ngồi ở phía sau bàn đọc sách, trong tay cầm quyển Chu Dịch, thấy Tần Lâm tới liền ném sách xuống, dường như đã sớm đoán rằng hần sẽ đến vậy.

- Tần Thiệu Bảo, động phòng hoa chúc vừa xong đã tới tìm lão phu, chẳng lẽ muốn đòi chút xuân dược trợ hứng?

Từ Văn Trường cố ý cười xấu xa.

Cho dù là da mặt Tần Lâm cực dày, lúc này cũng không khỏi đỏ lên, do dự mấy phen rốt cục mới nói ra:

- Từ lão đầu tử, thôi được, lão tử không vòng vo với lão làm gì nữa, cứ việc nói thẳng đi. Có lẽ ta đã gặp quỷ, thật là kỳ quái, kể từ sau khi ở thảo nguyên trở lại lão tử cảm thấy trong cơ thể có điều khác lạ...

Ngày hôm qua đêm động phòng thiếu chút nữa làm thương tổn thể tử Trương Tử Huyền, rốt cục Tần Lâm phát giác vấn đề của mình, nhớ tới Từ Văn Trường kiến thức rộng rãi bèn tìm tới hỏi lão.

Từ Văn Trường đắc ý tới cực điểm, quan sát Tần Lâm với dáng vẻ kỳ quái, lập tức cười khanh khách:

- Ha ha ha, chân khí Tây Tạng Mật tông không phải dễ tiêu thụ như vậy. Trát Luận Kim Đỉnh tự Uy Đức Pháp Vương luyện pháp môn song tu Mật tông, chú trọng nam nữ hòa hợp đại định, lạc không song vận, tu trì dũng mãnh tinh tiến. Khác biệt với tông phái Phật giáo Thiếu Lâm, Nga Mi... Hán truyền thanh tịnh đạm bạc, luyện đến chỗ cao thâm uy lực hết sức kinh người, nhưng nội dung cũng không đáng để nói ra với người khác.

Nội dung mà Từ Văn Trường nói, cho dù Tần Lâm là kẻ lòng dạ tàn độc nghe thấy cũng phải giật mình. Thì ra Uy Đức Pháp Vương hành song tu pháp Mật tông, nam tử gọi mình vương, nữ tử xưng mình phi, mình vương cùng mình phi hành Hoan Hỷ thiên pháp, lấy Cực Lạc quán tưởng chư thiên chư Phật chư Bồ Tát, đạt tới cảnh giới hòa hợp đại định, lạc không song vận. Lúc ấy nội công biến hành đại tiểu chu thiên, luyện tinh khí trở lại Đan Điền, tu luyện nhanh hơn pháp môn của các nhà khác.

Nhưng loại công pháp này cũng cực kỳ tà môn, phạm người thân mang chân khí song tu Mật tông, tinh lực và thể phách tất hơn xa người thường, lúc song tu dài nhất có thể kéo dài đến một canh giờ, đêm ngủ mười nữ nhi bất bại. Bất quá khuyết điểm chính là bình thời dục vọng đặc biệt nóng bỏng, nếu như không được phát tiết kịp thời sẽ thương tổn tới bản thân, thậm chí chân khí tẩu hỏa nhập ma.

Luyện đến chỗ cao thâm chẳng những phải ngủ nữ hành song tu pháp, còn phải lấy tim máu con người tế luyện, chuyện này càng thêm tà ác đáng sợ...

Tần Lâm nghe vậy trong lòng run sợ, vỗ tay một cái thật mạnh:

- Trời ơi, thì ra Uy Đức Pháp Vương là kẻ mặt người lòng thú như vậy, lão luyện tới cảnh giới cao thâm, không biết đã ngủ qua bao nhiêu nữ nhân. Hải Mạn quá nửa chính là một trong mình phi của lão, chẳng trách nào nàng cam tâm chịu chết vì lão. Nguy rồi, song tu nữ cũng không có gì, nhưng tương lai chẳng phải lão tử cũng phải dùng tim máu con người tế luyện? Không được không được, phải nghĩ biện pháp nào đó hóa giải luồng chân khí này đi!

Từ Văn Trường trừng mắt:

- Chân khí do Uy Đức Pháp Vương tu luyện có hiệu lực vượt qua gấp trăm lần nhân sâm lộc nhung, người khác cầu còn không được, Tần trưởng quan lại muốn hóa giải sao? Người lại không luyện pháp môn của lão, tương lai tự nhiên không cần dùng tim máu con người tế luyện. Ngược lại người có thể mượn cổ chân khí này của lão làm căn bản, luyện Chu Dịch Tham Đồng Khế lão đầu tử ta, chỉ có lợi mà không có hại!

Tần Lâm từng năm lần bảy lượt nghe Từ Văn Trường nhắc tới lão có Chu Dịch Tham Đồng Khế huyền công, nhưng cho tới bây giờ cũng không tin, chỉ coi là lời người điên. Bất quá lần này được Uy Đức Pháp Vương tặng chân khí, đích thân cảm nhận hiệu quả kinh người cho nên cũng không nói lời từ chối nữa, do dự hỏi:

- Từ lão tiên sinh, nhiều lần lão nhắc tới môn thần công này, rốt cục là có ích lợi gì? Ha ha, chẳng lẽ là muốn dụ dỗ ta, bình thường ta không thấy lão có bản lãnh bay trên trời chui xuống đất kia mà?

Không phải vậy sao, Bạch Liên giáo chủ, Uy Đức Pháp Vương lợi hại tới mức nào, chỉ cần một người cũng có thể quét ngang ngàn quân. Thích Kế Quang, Du Đại Du cũng không kém cỏi, lên ngựa thống soái đại quân, xuống ngựa kiếm khí xung thiên, Từ Văn Trường kém cỏi hơn nhiều, giống như một lão già sắp chết, thấy thế nào cũng không giống kẻ thân mang kỳ công.

Từ Văn Trường dở khóc dở cười, ra vẻ thần thần bí bí nói:

- Đông Lý Tây Ma, Lý Như Tùng, trưởng quan ngài có biết người này không?

Dĩ nhiên Tần Lâm biết, Đông Lý chỉ Lý gia tướng Liêu Đông, Lý Thành Lương hiện đảm nhiệm Tổng Binh Liêu Đông, Chinh Lỗ Tiên tướng quân, Tả Đô Đốc, phong Ninh Viễn Bá, bá Thái Bảo.

Bất quá luận võ công, Lý Thành Lương kém xa không bằng con trưởng Lý Như Tùng, hiện đảm nhiệm Đô Đốc Thiêm Sự, phó tướng Thần Cơ doanh, lực có thể cử đỉnh, có sức mạnh vạn người không địch nổi, tựa như Sở Bá Vương tái thế, bằng vào dũng lực quán tuyệt thiên hạ.

Tần Lâm đặc biệt nhớ rõ cái tên này, không chỉ vì danh tiếng anh dũng của Lý Như Tùng, mà còn vì y sẽ lập nhiều kỳ công trong chiến tranh kháng Nhật mười năm sau. Trong chiến dịch Bình Nhưỡng, Bích Đề Quán đánh cho quân Nhật tới bởi hoa lá, đương uy Trung Hoa ta.

Năm Vạn Lịch hai mươi sáu Lý Như Tùng vinh thăng lên Tổng Binh Liêu Đông. Tháng Tư năm sau, Thát Đát Thổ Man xâm lược Liêu Đông, Lý Như Tùng dẫn dắt khinh kỵ truy kích, gặp phải mấy vạn kỵ binh Thát Đát. Lý Như Tùng dẫn dắt hơn ba ngàn người ra sức tử chiến, tử trận ở một dãy Phủ Thuận Hồn Hà, lúc ấy vừa năm mươi tuổi. Một đời danh tướng rốt cục nhuộm máu sa trường, da ngựa bọc thây.

- Sao hả, chẳng lẽ Lý Như Tùng từng luyện qua Chu Dịch Tham Đồng Khế thần công của lão ư?

Tần Lâm kinh ngạc hỏi.

Từ Văn Trường vô cùng đắc ý, vuốt chòm râu bạc phơ:

- Đương nhiên, Lý Như Tùng chính là đại đệ tử được lão đầu tử truyền, bản lãnh xông quan tam quân của y có bốn phần là gia truyền, tới sáu phần là nhờ hiệu quả thần công của ta.

Đặng Tử Long Du Long Thích Hổ là đại soái danh tướng thế hệ trước, Ma Quý, Lưu Đỉnh, Lý Như Tùng lấy dũng lực xưng hùng trong đám võ tướng lớp sau. Lưu Đỉnh ngồi trên lưng ngựa múa đại đao một trăm hai mươi cân liên tục như bay, được xưng Lưu Đại Đao, Lý Như Tùng cũng lấy thần lực xưng danh, có khả năng Bá Vương cử đỉnh.

Nếu công phu Lý Như Tùng đều là do Từ Văn Trường truyền thụ, vậy vì sao bản thân lão đầu tử lại không luyện môn thần công này?

Lần này đến phiên mặt già Từ Văn Trường đỏ lên, ấp úng hồi lâu mới chịu nói ra sự thật: lão không có cách nào luyện môn thần công này.

Thì ra bởi vì Vương Bản Cổ giết oan Ông Trực, sau đó lại chụp mũ tội danh cấu kết, Hồ Tông Hiến cũng bởi vì tội đồng đảng Nghiêm Tung mà bị hạ ngục, Từ Văn Trường đã từng phát điên một thời gian rất lâu. Trong lúc lão điên đã từng dùng dùi đâm vào tai sâu đến mấy tấc, lại lấy búa đập vỡ tinh hoàn, thấy đều không chết, cuối cùng còn bị hạ ngục bảy năm.

Ở trong ngục, Từ Văn Trường không có chuyện gì làm bèn đọc Chu Dịch Tham Đồng Khế. Với tài trí siêu quần tuyệt luân của lão, dần dần tham ngộ được Đại Đạo âm dương hóa sinh vạn vật sinh trưởng từ trong sách, ngộ được một môn kỳ công khoáng tuyệt cổ kim gọi là Chu Dịch Tham Đồng Khế thần công.

Nhưng môn công phu này là pháp môn Đạo gia song tu, Từ Văn Trường đã bị võ tinh hoàn cho nên không có cách nào tu luyện. Trong lúc dạo chơi bốn bể, gặp Lý Như Tùng có chí hướng bảo vệ quốc gia bèn truyền thần công cho y, từ đó tạo ra một đời danh tướng.

- Trời ơi, thì ra lão huynh đã bị võ trứng!

Tần Lâm trợn tròn mắt, cảm thấy trứng đau vô cùng, ánh mắt sáng lấp lánh, trí tò mò dâng lên mạnh mẽ trong lòng:

- Như vậy lúc lão và Tam Nương Tử, ha ha...

Từ Văn Trường đỏ mặt, giận nói:

- Cho dù là không thể tu luyện môn thần công này, nhưng cũng có thể sử dụng chút pháp môn nho nhỏ. Chỉ cần bao nhiêu đó cũng đã giúp cho sức lực lão phu khác hẳn người thường, hành lễ giáo Chu Công cũng không có vấn đề gì.

- Trứng võ còn có thể làm được chuyện vợ chồng sao?

Tần Lâm không mấy tin tưởng, đưa tay ra giật giật râu Từ Văn Trường:

- Không thể nào, râu này của lão là dùng keo dán phải không, nghe nói Nhạc Bất Quần vung đao tự cung, râu ria rụng hết.

Giật vài lần không đứt, cho đến khi Từ Văn Trường mặt mũi đỏ bừng sắp phát tác, rốt cục Tần Lâm buông lỏng tay, áy náy nói:

- Bội phục, bội phục, trứng võ còn có thể mọc râu, làm chuyện đó, quả thật thần công hữu hiệu.

Từ Văn Trường cũng sắp sửa hóa điên, không thể kiềm chế, ném một quyển sách chép tay ra trước mặt Tần Lâm:

- Tự mình luyện đi, pháp môn của môn thần công này rất đơn giản, có Uy Đức Pháp Vương truyền chân khí làm căn bản lại càng dễ dàng hơn.

- Có thật không, vậy trước hết ta thử một chút xem sao...

Tần Lâm cười cầm sách lên, bỏ đi nhanh như một làn khói.

Từ đó về sau, Thanh Đại và Từ Tân Di phát hiện Tần Lâm ngoại trừ dục niệm bùng cháy ra lại có thêm vài sở thích kỳ quái: tư thế hành sự hết sức khác lạ so với trước đó. Hai nàng thường bị hấn làm cho gân cốt tê dại, sau khi vui sướng đi qua lại cảm thấy hơi khó chịu, thắc mắc không hiểu vì sao sau khi Tần Lâm cười Trương Tử Huyền lại biết được nhiều tư thế kỳ quái như vậy. Chẳng lẽ là thiên kim tướng phủ mang theo sách gì từ trong nhà tới?

Nghĩ đến Trương Cư Chính cũng có một số lời đồn đãi liên quan tới hải cẩu thận, A Cổ Lệ, Bố Lệ Nhã, hai nàng lại càng thêm tin tưởng suy đoán của mình. Bọn họ đỏ khốc đỏ cười, chỉ cảm thấy không ngờ Trương Tử Huyền xinh đẹp như thiên tiên cũng xem những thứ sách dâm ô như vậy.

Trương Tử Huyền cũng bị Tần Lâm chơi đùa mệt mỏi, tân nương mới gả xinh đẹp tuyệt luân thường bị yêu cầu làm ra đủ loại tư thế ly kỳ cổ quái. Trương Tử Huyền hết sức kinh ngạc trong lòng, lúc nhìn thấy Từ Tân Di và Thanh Đại không khỏi suy đoán rốt cục là do Thanh Đại tinh nghiên y học xem được những tư thế này trong y thư, hay là do Từ Đại tiểu thư biết được? Hai nàng vừa ngây thơ vừa thành thật như vậy, không ngờ rằng...

Mấy hôm sau chính là mừng Một tháng Giêng, đại triều hội năm mới, Tần Lâm không thể nghi ngờ là tâm điểm chú ý của tất cả mọi người, bất kể ánh mắt thiện ý hay địch ý đều đổ dồn vào người hấn.

Không bị người ghen tị là tầm thường, Tần Lâm không thèm để ý làm gì.

Thanh Đại vào cung triều hạ, thái độ Vương Hoàng hậu đã khác hẳn trước kia, không còn chọc tức nàng nữa. Trịnh Trinh Trịnh Thục Tần vừa được Vạn Lịch sủng ái lại càng tốt hơn nữa, giữ Thanh Đại lại uống trà, dùng điểm tâm, nói chuyện với nàng rất lâu mới chịu từ biệt.

Thanh Đại trở về kể lại như vậy, Từ Tân Di liền lập tức nhớ ra, có lần còn hiểu lầm Tần Lâm và Trịnh Trinh có qua lại mờ ám, không ngờ rằng sau khi nàng ấy vào cung lại được sủng ái nhanh như vậy.

Trương Tử Huyền liền nói:

- Hôm nay Trịnh Thục Tần được bệ hạ sủng ái nhất trong cung, ngay cả chính cung Vương nương nương và Vương Cung Nhân mang thai long tử cũng còn kém nàng rất xa.

Từ Tân Di vẫn thích cãi vả cùng Trương Tử Huyền, nghe vậy liền hỏi:

- A, nghe như muội rất hâm mộ nàng ta, vậy sao không vào cung, Tử Huyền muội muội còn xinh đẹp hơn cả Trịnh Trinh kia mà?

Trương Tử Huyền cũng không giận, khẽ mỉm cười:

- Nếu như tiểu muội vào cung, chỉ trừ phi gia phụ cố ý...

Nàng không cần nói ra bốn chữ ‘mưu triều oán vị’. Nếu Trương Tử Huyền vào cung tất là Hoàng hậu, Thái Sư Thủ Phụ lại có nữ nhi làm Hoàng hậu, vậy chỉ có một kết quả, chuyện này Vương Mãng, Tào Tháo cũng đã từng làm.

690. Chương 690: Trịnh Thục Tần

Từ Tân Di nghe vậy á khẩu nghẹn lời, nghe hồi lâu lại quan sát Tần Lâm tránh ở bên cạnh cười trộm, giận dữ nói:

- Nay, vì sao Trịnh Trinh kia mới vừa vào cung lại được sủng ái như vậy, phải chăng là chàng thương hương tiếc ngọc, đã giấu giấu ra tay giúp nàng ta?

Trời ơi, vì sao nói trúng chân tướng như vậy? Tần Lâm cười hắc hắc, đây cũng là vì ta đã sớm biết đại danh鼎鼎 của Trịnh quý phi.

Mới qua ngày thứ ba năm mới, trên ngự án Vạn Lịch đã chất đống rất nhiều hạ biểu, tấu chương, nhưng y lại không có tinh thần phê duyệt, tâm phiền ý loạn suy nghĩ lung tung, cho đến khi cầm một hạ biểu lên xem một lúc lâu.

Trương Kinh cầm phát trần trong tay hầu giá sau lưng hết sức tinh mắt, liếc thấy trong hạ biểu có tên Tần Lâm, lập tức đoán được suy nghĩ trong lòng bệ hạ.

Thấy Phùng Bảo cùng Trương Thành đều không có ở đây, y thoáng động trong lòng, cúi người xuống nói thật thấp bên tai Vạn Lịch:

- Bệ hạ, phải chăng đang phiền lòng bởi vì chuyện của Tần Thiệu Bảo?

Vạn Lịch ngẩng đầu lên, híp mắt nhìn chòng chọc Trương Kinh.

Trương Kinh lập tức cúi đầu, làm ra dáng vẻ giặt mình kinh hãi:

- Lão nô lăm mồm, lão nô đáng chết! Bất quá Tần Thiệu Bảo cũng thật sự vô sỉ không chịu nổi, không ngờ rằng thi ân cầu báo, cưới nữ nhi độc nhất Trương Thái Sư làm thiếp...

Nói là thi ân cầu báo nên vô sỉ, đương nhiên là phía sau còn có ẩn ý. Vạn Lịch vì nắm triều cục trong tay, âm thầm bồi dưỡng hệ phái thù địch với Giang Lăng đảng để có thể duy trì thế cân bằng, tránh khỏi một nhà Trương Thái Sư độc quyền. Trương Kinh, Nghiêm Thanh là nhân vật trong đó, Lưu Thủ Hữu gần đây

do dự chần chờ, Trần Giá, Ngô Đoài cũng giữ một khoảng cách cùng Giang Lăng đẳng... Tần Lâm cũng đã từng là thần tử mà Vạn Lịch cố gắng lôi kéo.

Đáng tiếc đường như Tần Lâm không có phản ứng gì với Vạn Lịch, ngược lại càng ngày càng tiến tới gần Giang Lăng đẳng, thậm chí cười nữ nhi độc nhất Trương Cư Chính làm thiếp. Hiện tại trong lòng Vạn Lịch không khỏi thấy phản cảm, thậm chí mơ hồ cảm thấy Tần Lâm đã phụ tâm ý của mình.

Bị Trương Kinh vạch trần, cảm giác này càng trở nên mạnh mẽ. Vạn Lịch tức giận vô cùng: sấm sét hay mưa cũng là ân trời ban, trăm đổi với Tần ái khanh người tốt như vậy, vì sao người còn ngả sang phe Trương Thái Sư, bỏ trăm mà đi?

Vạn Lịch trời sanh tính hẹp hòi khắc bạc, y đã sớm quên, hoặc là cố ý quên mất công lao Tần Lâm ngăn voi cứu giá, phá án giải oan, lúc này chỉ nhớ chuyện hấn phản bội mình, kết thân với Trương Cư Chính.

Trương Kinh thấy vậy trong lòng hứng khởi, y hết sức rõ ràng tính khí vị tiểu chủ nhân này. Chờ lát nữa sẽ âm thầm đâm sau lưng Tần Lâm một nhát...

Y không ngờ rằng mặc dù Phùng Bảo, Trương Thành không có ở chỗ này, nhưng có tên tiểu thái giám do Trịnh Thục Tần phái tới hầu hạ bệ hạ. Y nghe đến đó thoáng động trong lòng, lập tức nháy mắt với một tên tiểu thái giám khác đang đứng ngoài cửa sổ.

Không bao lâu, Thục Tần Trịnh Trinh được các cung nữ tiền hô hậu ủng kéo tới. Nàng không cần trang điểm phấn son đã có nét kiêu sa quyền quý lá ngọc cành vàng, đôi mắt hoa đào tràn đầy quyến rũ, hợp hồn người khác.

Vạn Lịch vừa thấy là Trịnh Trinh, lập tức bỏ bút đang phê duyệt tấu chương xuống, cực kỳ vui vẻ nói:

- Ái phi tới thật là đúng lúc, trăm mới được trà Giang Nam đưa tới cống...

- Hừ, bệ hạ dụ dỗ thiếp, chút trà đã đáng là gì, nếu như thật lòng thương người ta, vậy hãy phong chức quý phi...

Trịnh Trinh dứt lời liền không hề khách sáo ngồi lên đùi Vạn Lịch, ngọc thủ xoa đầu y, thậm chí nghịch ngợm tháo cả Thiện Dực quán trên đầu Hoàng đế xuống chơi.

Trong tam cung lục viện cũng chỉ có mình Trịnh Thục Tần dám làm như thế, thế nhưng Vạn Lịch lại không hề tỏ ra phật ý, còn lấy đó làm vui vẻ, cười ha hả dụ dỗ:

- Ái phi, không nên nói như vậy, trăm cũng hận không thể phong nàng làm quý phi ngay tức khắc. Bởi vì nếu thật sự làm như vậy, nhất định người khác sẽ mang tổ chế, quy củ ra nói ta... Ái phi yên tâm, tương lai nhất định trăm sẽ phong nàng là quý phi.

- Được rồi...

Trịnh Trinh đưa ngón tay út trắng nõn của mình ra:

- Chúng ta ngoéo tay làm tin, một trăm năm không cho thay đổi.

Nhìn đôi mắt chớp chớp liên hồi của Trịnh Trinh, Vạn Lịch chỉ cảm thấy hồn vía bay đi đâu mất, dờ dẩn đưa tay ra móc ngoéo.

Trương Kinh thấy thở dài, không tự chủ được lui hai bước, vị tiểu chủ nhân Trịnh gia này thật sự là quá lợi hại, làm cho Vạn Lịch Hoàng đế điên đảo thần hồn, ngay cả đám lão nhân chúng ta cũng phải tránh lui chín mươi dặm, không dám tranh với nàng.

Sau khi móc ngoéo, Trịnh Trinh bỗng nhiên sa sầm nét mặt, tỏ vẻ hết sức không vui nói:

- Bệ hạ quả thật là sắc quý, chỉ một đêm phong lưu với yêu hồ họ Vương kia, nàng ta đã mang thai máu thịt của ngài. Hiện tại Thái hậu nương nương chỉ che chở nàng, trong mắt người căn bản không có thiếp, bệ hạ hừ, bệ hạ hừ quá...

Dứt lời Trịnh Trinh dùng quả đấm nhỏ đấm Vạn Lịch, trong mắt đã rưng rưng ngấn lệ.

Vạn Lịch cảm thấy còn khó chịu hơn cắt thịt trong tim mình, bật thốt:

- Khi đó trẫm bị ma quỷ ám, làm sao biết được sau đó sẽ có ái phi tiến cung? Cũng không ngờ rằng Vương Cung Nhân kia vô cùng kỳ quái, chỉ một lần đã mang thai máu thịt của trẫm... Ôi, ái phi yên tâm, sau này trẫm tuyệt không đi gặp nàng ta lần nào nữa, nếu không khiến iệng trẫm mọc mụn nhọt đi!

- Ngu ngốc! Ai cho ngài phát lời thề độc? Quân vô hí ngôn, thiếp tin ngài là được.

Trịnh Trinh bắt ngờ bật cười, đưa ngón tay ra bịt môi Vạn Lịch.

Bị nàng vừa khóc vừa cười, làm cho Vạn Lịch là thép ròng cũng trở nên mềm nhũn.

Lúc này Trịnh Trinh mới giả vờ như vừa nhìn thấy hạ biểu trên bàn, kinh ngạc nói:

- Ủa, Tần Lâm Tần tướng quân, là ngài mới phong hấn làm Thiếu Bảo phải không? Thiếp chưa vào cung đã nghe thấy đại danh của hấn, nhà thiếp còn từng nhờ hấn giúp đỡ qua, ngài biết cất nhắc trung thần, ha ha, nhất định là minh quân rồi.

Trương Kinh ở phía sau cảm thấy mình bị ghen hòng.

Vạn Lịch cũng sững sờ, hồi lâu mới cười nói:

- Nàng chỉ biết lo phụ đạo cho nên không hiểu, quả thật họ Tần này có mấy phần bản lãnh, thừa dịp Trương Thái Sư có bệnh phải cứu, dùng lời lẽ bắt chẹt Trương Thái Sư, ép cưới tiểu thư Trương gia, quả thật không phải là người tốt.

- Thiếp không tin đâu, Trương Thái Sư là nhân vật bậc nào, làm sao lại bị Tần Lâm bắt chẹt?

Trịnh Trinh chu cái miệng nhỏ nhắn làm nũng.

Vạn Lịch không có cách nào, nhìn quanh bốn phía thấy toàn là tâm phúc, bèn nói thẳng ra:

- Vốn là trẫm muốn trọng dụng người này, nhưng hấn cưới tiểu thư Trương gia, đi cùng một đường với Trương Cư Chính, như vậy trẫm không tin được hấn...

Trịnh Trinh bất chấp hết thảy, ôm đầu Vạn Lịch lắc lia lắc lịa:

- Thiếp bất kể những chuyện này, họ Tần có ân với nhà thiếp, thiếp muốn bệ hạ cất nhắc hấn!

Sắc mặt Vạn Lịch có hơi khó coi, tần phi trong cung đều được Đông Xưởng, Cẩm Y Vệ điều tra nội dung, dĩ nhiên y biết Trịnh Trinh quen biết Tần Lâm, nhưng cũng thuộc về phạm vi bèo nước gặp nhau, cho nên cũng không nghĩ ngợi nhiều.

Thế nhưng lúc này Trịnh Trinh ra sức bảo vệ Tần Lâm như vậy, khiến cho trong lòng Vạn Lịch thâm sinh nghi kỵ: chẳng lẽ ái phi và tên họ Tần...

Biến hóa trong lòng Vạn Lịch không hề qua được ánh mắt của Trịnh Trinh, nhất thời giật thót trong lòng, biết rằng vừa rồi mình đã nôn nóng quá mức.

Đổi là tần phi khác nhất định sẽ quỳ xuống xin tha dùng mọi cách giải thích, bất kể thế nào cũng không được sủng ái như trước nữa.

Nhưng Trịnh Trinh lại khác với những người khác, không những không nóng nảy, ngược lại giơ tay ra nín thở lấy long bào Vạn Lịch, tỏ ra vô cùng uất ức:

- Hay thật, ngài luôn miệng nói Tần Lâm cưới tiểu thư Trương gia cho nên không chịu cất nhắc hấn, thì ra ngài muốn nữ nhi Trương Thái Sư! Nghe nói dung mạo Trương tiểu thư xinh đẹp như thiên tiên, đương nhiên thiếp chỉ là một tên nha đầu xấu xí rồi. Hu hu, ngài nói những lời này chỉ là gạt người mà thôi...

Vạn Lịch bị một phen luống cuống tay chân, y nằm mơ cũng không hề nghĩ qua chuyện cưới thiên kim tướng phủ, vội vàng luôn miệng giải thích, nói từ trước tới nay mình chưa từng có ý niệm này.

Đùa giỡn sao, Thái Sư Thủ Phụ đã quyền thế kinh thiên, nếu nữ nhi lão còn phong hậu, đây chính là mưu triều soạn vị rõ ràng. Vương Mãng, Tào Tháo, Dương Kiên đều giở trò này, Vạn Lịch lại không phải người ngu, có Lý Thái hậu, Phùng Bảo, Trương Cư Chính quần đã đủ bực mình, chẳng lẽ còn muốn tìm một vị Hoàng hậu lợi hại về quần mình nữa sao?

Trịnh Trinh cũng không phải dễ dỗ dành như vậy, hồi lâu vẫn không chịu buông tha. Đến khi Vạn Lịch gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, nàng mới đổi giận làm vui, coi như bỏ qua cho y lần này.

Về phần nghi ngờ ban đầu đối với Trịnh Trinh và Tần Lâm, Vạn Lịch đã sớm quên mất ngoài chín tầng mây. Cho dù là sau này nhớ lại cũng sẽ tự trách mình nghĩ xằng bậy, rõ ràng chính miệng ái phi đã nói qua, Tần Lâm từng trợ giúp nhà nàng.

Trương Kinh thấy vậy âm thầm kinh hãi, nữ nhân này không tầm thường, hoàn toàn đùa giỡn bệ hạ trong lòng bàn tay, tương lai không thể chọc tới nàng...

Vừa đúng lúc này Vạn Lịch đưa tay lật tới tấu chương phía dưới, thấy tấu chương của bọn Vương Triện, đến khi đọc được nội dung 'Hàng Châu khai hải đã có nhiều năm, lại có hải mậu Phúc Kiến Nguyệt Cảng, tấu thỉnh sai phái năng thần quen thuộc tình hình giới chiêu an, mưu đồ kinh tế tới tuần tra Mân Chiết, xử lý sự việc', nhất thời tinh thần trở nên phấn chấn, cười to nói:

- Thì ra Trương Thái Sư thật sự bị buộc bắt đắc dĩ mới gả nữ nhi cho Tần Lâm, trong lòng chán ghét hẳn, cho nên chỉ điểm môn nhân thượng biểu đuổi hẳn đi xa.

Trịnh Trinh nghe đến đó ánh mắt xoay chuyển mấy vòng, làm nũng với Vạn Lịch muốn y theo nàng ra ngoài ngắm tuyết, sau đó kéo y ra ngoài.

Nhìn tấu chương trên bàn, Trương Kinh như có điều suy nghĩ...

Hai canh giờ sau, Tần Lâm tới một thiên điện bỏ hoang đã lâu không người ở trong cung, gặp Trịnh Trinh.

Phủ tuyết bám trên áo lông cừu, Tần Lâm thở ra một hơi khí trắng:

- Phù, lạnh quá! Trịnh cô nương, không, hôm nay phải gọi nàng là Trịnh Thục Tần, gọi hạ quan tới đây có gì chỉ giáo?

Khẩu khí Tần Lâm vẫn giống như trước kia, không hề tỏ ra tôn trọng đặc biệt đối với vị Trịnh Thục Tần nóng bỏng tay hiện tại này. Thậm chí hắn còn cười hề hề, trong giọng nói mang theo chút nhạo báng. Mọi người cùng là người quen cũ, quen thuộc quá còn gì?

Trịnh Trinh trừng mắt nhìn hắn, trong lúc không hay không biết sắc mặt nàng còn thừ thả hơn khi ở trước mặt Vạn Lịch:

- Hừ, ngươi còn cười được, mới vừa rồi nếu không phải là ta cứu viện cho ngươi, không biết bệ hạ sẽ làm gì ngươi...

Tần Lâm vội hỏi đã xảy ra chuyện gì, sau khi nghe cảm thấy tuy không nghiêm trọng như Trịnh Trinh nói, nhưng cũng cảm kích nàng nghe được tin tức liền lập tức đi hỗ trợ, bèn nói lời cảm tạ với nàng.

- Chúng ta trong cung ngoài cung cứu viện lẫn nhau, cần gì nói lời cảm tạ?

Trịnh Trinh tâm trạng rất tốt, nhìn quanh quất, như cười như không nói:

- Ngươi cưỡng ép cưới vị thiên kim tướng phủ kia, nhục phụ hận người, Trương Thái Sư một lòng muốn đá ngươi ra khỏi kinh sư.

A? Tần Lâm nghe tin tức, làm ra dáng vẻ lần đầu tiên nghe được.

Trịnh Trinh cười:

- Chỉ cần ngươi giúp ta làm một chuyện, ta sẽ nghĩ biện pháp giúp ngươi trước mặt bệ hạ, khiến ưu đồ Trương lão nhi không thể được như ý.

- Chuyện gì?

Tần Lâm có vẻ xiêu lòng, thật ra thì trong lòng đã có cân nhắc.

Trịnh Trinh ở trong cung đang lên như điều gặp gió, làm cho Vạn Lịch mê mẩn thần hồn. Vương Hoàng hậu cũng phải nhường nàng ba phần, tuy rằng Lý Thái hậu không thích nàng nhưng cũng không tiện can thiệp vào chuyện của con trai đã trưởng thành.

Nói một câu thật lòng, cho dù là Trịnh Trinh muốn hái sao trên trời, Vạn Lịch cũng sẽ đích thân bắc thang leo lên hái xuống cho nàng. Nàng còn có chuyện gì mà Vạn Lịch không làm được hoặc là không thể làm, phải cần cầu xin Tàn Lâm như vậy?

- Vương Cung Nhân, ả hồ ly tinh đáng ghét đó!

Lúc này Trịnh Trinh hoàn toàn không còn thần thái mê người như trước, mà là nghiêng răng nghiêng lợi, trán nổi gân xanh cả lên:

- Lúc trước ta chưa được sủng ái, đột nhiên bị hạ nhất thời bị quỷ ám, lại có một đêm ân ái với nữ nhân vừa xấu xí vừa ngu xuẩn này. Không ngờ rằng sau đó ả lại mang thai long chủng!

Nhớ tới chuyện này, Trịnh Trinh vừa tức vừa vội ngay cả ngủ cũng không được, trong lòng oán hận khó tiêu.

Vốn là với công phu hồ mê hoặc của nàng, giải quyết Vạn Lịch chẳng qua là chuyện trong nháy mắt, ngay cả Vương Hoàng hậu cũng phải đứng sang bên. Thử nghĩ Trịnh Trinh cả ngày cùng ở với Vạn Lịch, bị hạ đối với Vương Hoàng hậu là không nghe thấy không hỏi, tương lai nhất định là Trịnh Trinh mang thai long tử, sanh con ra chính là Thái Tử, Trịnh Trinh thay thế Vương Hoàng hậu trở thành mẫu nghi thiên hạ cũng là chuyện thuận lý thành chương.

Huống chi tương lai Vạn Lịch long ngự tân thiên, Thái Tử lên ngôi là đế, Trịnh Trinh chính là Thái hậu nương nương triều Đại Minh, chẳng phải là bậc mẫu nghi thiên hạ?!

Không ngờ rằng người tính không bằng trời tính, Trịnh Trinh gặp phải tình huống khiến cho nàng không thể làm gì. Trước khi nàng gặp Vạn Lịch, được Hoàng đế sủng ái không lâu, có lần Vạn Lịch đi Từ Ninh cung gặp mặt mẫu hậu, kết quả không biết có chuyện gì xảy ra, nhìn trúng một tên cung nữ quét nhà họ Vương, có tình một đêm với nàng.

Theo như quy củ, sau đó Vạn Lịch nên ban một vật gì đó cho Vương thị, làm bằng chứng đã từng sủng hạnh, huống chi cử động này đã bị nội hoạn văn thư phòng ghi vào Nội Khởi Cư Chú. Nhưng bởi vì mẫu thân Vương thị là cung nữ trong cung, mặc dù không có ai chỉ trích hành động của Vạn Lịch là bất chính, nhưng Hoàng đế trẻ tuổi lại cảm thấy chuyện này có hơi mất mặt. Cộng thêm bản tính Vạn Lịch cũng giống Sở Khanh, không để ý tới ánh mắt buồn bã của Vương thị, sau khi mặc y phục lại bèn phui tay ra khỏi Từ Ninh cung.

Trong lòng Vạn Lịch căn bản không để ý tới chuyện này, rất nhanh đã quên mất Vương thị, không ngờ trải qua gió xuân một lần Vương thị lại ngậm kết châu thai, mấy tháng sau bởi vì hình thể biến hóa bị Từ Thánh Lý Thái hậu đoán được, lập tức tra hỏi.

691. Chương 691: Có Điều Không Làm

Lý Thái hậu đổi mặt tình cảnh này, nhớ tới lúc mình làm cung nữ khổ nạn chưa cay, không khỏi xúc cảnh sinh tình đối với chuyện của Vương thị, đồng thời cũng vì mình có cơ hội được bồi ẵm cháu trai mà rất là cao hứng.

Một ngày Vạn Lịch bồi tiếp Từ Thánh Lý Thái hậu trong tiệc rượu, giữa tiệc Thái hậu bèn hỏi Vạn Lịch chuyện này, dĩ nhiên Vạn Lịch lên tiếng phủ nhận. Lý Thái hậu lập tức lệnh cho thái giám mang Nội Khởi Cư Chú ra, để cho Vạn Lịch tự xem. Sự thật trước mặt, Hoàng đế quần bách vô kế, chỉ đành phải thừa nhận sự thật, trong lòng buồn bực không vui, vốn chỉ muốn đùa giỡn tình một đêm mà thôi, không ngờ rằng...

Lý Thái hậu dùng lời lẽ ôn tồn khuyên nhủ:

- Mẹ đã già rồi, vẫn chưa có cháu, có được cháu trai chính là phúc của xã tắc. Mẹ nhờ con mà quý, hà tất phân sang hèn?

Vì vậy Lý Thái hậu liền bảo vệ Vương Cung Nhân. Nhìn bụng nàng lớn lên từng ngày, nghĩ đến ngày nào đó có thể được ôm cháu trai.

Lý Thái hậu vui lòng, Trịnh Trinh không vui, rõ ràng có cơ hội làm mẫu nghi thiên hạ, có cơ hội làm Đại Minh Thái hậu. Vạn nhất Vương Cung Nhân sinh hạ con trai, chẳng phải hết thấy đều thành bóng trắng đầy nước hay sao?

Sau khi vào cung nắm được trái ngọt quyền lực, Trịnh Trinh càng theo đuổi giàu sang quyền thế hơn trước kia. Nàng quyết tâm không tiếc bất cứ giá nào cũng phải tiêu diệt mỗi uy hiếp ngấm ngấm tồn tại này.

Nhưng mặc dù Trịnh Trinh được sủng ái nhất lục cung, căn cơ nàng vẫn còn nông cạn, hoàn toàn không thể nào giở trò ngay dưới mắt Vương Hoàng hậu và Lý Thái hậu. Hơn nữa Vương Hoàng hậu cũng phát hiện đây là cơ hội duy nhất ngăn cản Trịnh Trinh thay thế mình, bèn bày ra bộ mặt hết sức hiền lành, đi lôi kéo giao tình với Vương cung nữ, hết sức bảo vệ thai nhi trong bụng nàng.

Trịnh Trinh bó tay hết cách, nhớ lại Tần Lâm từng mấy lần trợ giúp mình, cho nên hôm nay gặp nhau bèn nói ra chuyện này.

- Bất kể người nghĩ biện pháp gì, tóm lại ta muốn tên nghiệt chủng vốn không nên ra đời kia vĩnh viễn không xuất hiện trên cõi đời này!

Trịnh Trinh nghiêng rằng một cái nói, ánh sáng lơ mơ chiếu rọi gương mặt xinh đẹp của nàng lúc này trở nên dữ tợn hết sức.

Rắc!

Mây đen giăng khắp bầu trời, một tia sét phá rách trời cao, tuyết rơi càng ngày càng dày.

Hay cho cảnh tượng kinh điển âm mưu trong chốn cung đình.

Tần Lâm ngấm ngầm than thở trong lòng, không ngờ rằng theo đuổi quyền lực lại khiến ột nữ nhân trẻ tuổi trở thành như vậy, hẳn không khỏi âm thầm cảnh cáo mình.

- Dùng bất cứ biện pháp gì đạt tới mục đích ư?

Tần Lâm làm bộ bất đắc dĩ xoa tay:

- Theo như nàng nói, Từ Thánh Lý Thái hậu và Vương Hoàng hậu đều đang hết sức bảo vệ Vương Cung Nhân và hài tử của nàng ấy.

Trịnh Trinh vội vàng kéo tay của Tần Lâm, bàn tay nàng lạnh như băng:

- Ta biết người có biện pháp, người có rất nhiều độc dược, còn có một ngàn loại kỹ xảo giết người, người có thể lấy tánh mạng của nàng ấy lạng lẹ không tiếng động. Hoặc dùng độc dược để cho nàng hư thai, phá đi nghiệt chủng vốn không nên ra đời kia. Thậm chí người có thể gây ra một vụ án oan, nói với Lý Thái hậu hài tử kia không phải là long chủng của bộ hạ.

Theo mây đen kéo tới dày đặc, sắc mặt của Tần Lâm cũng càng ngày càng sa sầm, hẳn chậm rãi nói:

- Quả thật như lời nàng nói, ta có một ngàn biện pháp có thể làm thành chuyện này thần không biết quỷ không hay...

Trịnh Trinh lộ vẻ vui mừng, càng nắm chặt tay Tần Lâm hơn.

Không ngờ rằng Tần Lâm thành linh đổi giọng, hất tay nàng ra:

- Nhưng ta không thể làm như vậy, thật xin lỗi, ta không giúp được nàng loại chuyện thương thiên hại lý này, hơn nữa nếu nàng dám làm như thế, nhất định ta sẽ tố giác nàng!

Trịnh Trinh không dám tin nhìn Tần Lâm, rất nhanh bật cười lên:

- Tên lường gạt, thiếu chút nữa cũng gạt được cả ta. Ha ha, người là kẻ lòng dạ tàn độc, chuyện gì mà không dám làm, người muốn cái gì ta cũng đáp ứng...

Dứt lời nàng bèn tiến lại, thân thể mềm mại ép sát vào người Tần Lâm. Bên trong cung này nàng không sợ gì cả, chuyện gì cũng dám làm, bởi vì không ai có thể đối địch với Trịnh Thục Tần. Tất cả những lời tố cáo nàng sẽ bị Vạn Lịch coi là lời nói vô căn cứ, thậm chí còn ác ý khích bác.

Tần Lâm tu luyện Chu Dịch Tham Đồng Khế thần công mới vừa mới nhập môn, đáy lòng lập tức bốc lên ngọn lửa, phải thừa nhận Trịnh Trinh là một nữ nhân vô cùng yêu mị mê người...

Nhịp thở của Tần Lâm trở nên dồn dập, sắc mặt Trịnh Trinh tỏ ra vui mừng, càng thẳng tay thi triển thủ đoạn hớp hồn người.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc Tần Lâm chợt cắn đầu lưỡi mình một cái, đau đớn lập tức khiến cho lửa dục thối lui như nước thủy triều. Vì vậy Trịnh Trinh cảm thấy thân thể đang ôm đột nhiên trở nên cứng rắn, lạnh như băng giống hòn đá, cự tuyệt nàng từ ngoài ngàn dặm.

- Không... Người không thể như vậy!

Rốt cục Trịnh Trinh kêu lên:

- Hai chúng ta liên thủ, trong cung ngoài cung hỗ trợ lẫn nhau, tương lai có thể đi xa hơn Lý Thái hậu và Trương Cư Chính, chúng ta có thể có quyền thế chí cao vô thượng. Không, người không thể cự tuyệt ta, tên khốn này, tại sao lại cự tuyệt ta?

- Đại trượng phu có chuyện nên làm, có chuyện không nên làm!

Tần Lâm đưa tay đẩy cửa ra, sải bước tiến nhanh ra ngoài, mặc cho bông tuyết đầy trời rơi đầy đầu mặt, tan ra ngoài da.

- Khốn kiếp, khốn kiếp!

Trịnh Trinh vừa xấu hổ vừa tức, ngã ngồi ở trong điện, nhìn theo bóng lưng Tần Lâm đôi mắt đầm lệ, cõi lòng đau khổ hơn cả lúc gặp Tần Lâm lần cuối cùng trước khi tiến cung. Từ một góc độ nào đó, nàng biết mình đã vĩnh viễn mất đi tình hữu nghị của nam nhân này.

Bất quá Trịnh Thục Tần được sủng ái nhất sáu cung há là nhân vật tầm thường, rất nhanh nàng cũng lên tinh thần trở lại, nhìn theo phương hướng bóng lưng Tần Lâm biến mất: mặc dù không cách nào giành được tình yêu và hữu nghị của người, nhưng Trịnh Trinh ta nhất định sẽ làm cho người kinh ngạc, cho người bội phục!

Sửa sang lại vạt áo có hơi tán loạn, điều chỉnh tâm trạng và nụ cười đến mức tốt nhất, Trịnh Trinh lạnh lùng kêu to:

- Thúy Vân, Thái Bình!

Hai tên nha đầu vội vàng chạy tới, cúi đầu sợ hãi không dám nhìn vào mắt Trịnh Trinh. Mới vừa rồi các nàng ở ngoài xa nghe được một vài lời, mặc dù mơ mơ hồ hồ không rõ ràng lắm, nhưng chỉ nghe được vài lời như vậy cũng đã đủ khiến cho các nàng run sợ trong lòng.

- Hầu hạ bản cung trở về!

Trịnh Trinh đưa tay ra, hất hàm sai khiến.

Nàng lưỡi không thêm uy hiếp cung nữ giữ bí mật chuyện vừa rồi, cũng hoàn toàn không cần phải nói, bởi vì hết thấy tin tức bất lợi đối với nàng, Vạn Lịch sẽ không chút nghi ngờ cự tuyệt tin tưởng. Mấy tên thái giám cùng cung nữ cố gắng thách thức chuyện này đều có kết quả vô cùng bi thảm, ngay cả Vương Hoàng hậu cũng bỏ qua cố gắng trên phương diện này.

Tần Lâm về đến nhà cũng không nói chuyện này cho bất cứ kẻ nào, hắn quyết định tạm thời giấu bí mật này trong bụng. Nếu như Trịnh Trinh lạc đường không chịu quay đầu, hắn không ngại tự tay diệt trừ nội gián mình nâng đỡ này.

692. Chương 692: Phản Thi Và Phản Tặc

Đồng thời Tần Lâm cũng tin tưởng với tính khôn khéo của Trịnh Trinh, sau khi mình phát ra uy hiếp, nàng tuyệt sẽ không ngu xuẩn làm ra loại chuyện như vậy.

Trịnh Trinh cũng không xuất thủ ngăn trở kế hoạch Trương Cư Chính đá Tần Lâm ra khỏi kinh sư.

Bọn Vương Triện tấu thỉnh hết sức rõ ràng, đòi năng thần giỏi chiêu an để ứng đối thương nhân các nước ven biển Đông Nam, lại phải quen thuộc sự vụ mua bán kinh tế, còn đòi tinh minh cường kiện tuổi trẻ tài cao.

Trời ơi, sao các người không thêm các yêu cầu như phải có mặt trắng, miệng thường nở nụ cười xấu xa, tên thuộc Mộc ngậm hợp Đông phương Thanh Long, xuất thân quan võ, từng có công cứu giá?

Tần Lâm đã hiểu, thì ra đời sau những chiêu tuyển dụng của một cơ quan yêu cầu tài xế phải có chiều cao từ một thước sáu tám đến một thước sáu chín, hay cục thuế vụ yêu cầu nhân viên phải có ngoại ngữ chuyên nghiệp, am hiểu đàn dương cầm, thật sự là đo ni đóng giày, thật ra là chiêu xưa cũ đã có từ triều Đại Minh.

Tấu thỉnh như vậy, người thích hợp yêu cầu trong số văn võ cả triều trừ Tần Thiếu Bảo ra không có người thứ hai, cho dù là những tay già dặn như Ngô Đoài cũng đã cao tuổi, không chịu nổi sóng gió.

Nhân tuyển duy nhất hết sức rõ ràng, Tần Lâm Tần Thiếu Bảo lập tức nhận được chỉ đi sứ Khâm Sai dò xét sự vụ khai hải mua bán ở các tỉnh Đông Nam, chuẩn bị xuất kinh lên đường.

Vốn chính là vì chuyện Trương Tử Huyền gả cho hắn, dĩ nhiên thiên kim tướng phủ muốn đi theo, lúc từ biệt lão phụ, rốt cục Trương Tử Huyền không nhận được nhắc nhở:

- Phụ thân Đại nhân, Thích Soái tặng thuốc bổ tuy tốt, nhưng dù sao dễ dàng hư hỏa vượng thịnh, tốt nhất người nên để thầy thuốc khám một phen.

- Ha ha ha, ta chỉ giả bệnh một lần đã làm các con sợ rồi sao?

Trương Cư Chính cười lớn, khoát khoát tay:

- Không sao, không sao, các con hãy yên tâm mà đi, thân thể của ta rất khỏe mạnh.

Đồng hành xuất kinh với Tần Lâm còn có Thanh Đại cùng Từ Tân Di.

Thanh Đại muốn trở về Nam Kinh thăm gia gia Lý Thời Trân, sau khi Từ Tân Di xuất giá lập tức rời đi Nam Kinh, cũng muốn về nhà thăm phụ mẫu đã lâu không gặp.

Dĩ nhiên Tần Lâm cầu cũng không được, eo quần mười vạn văn (tiền), cưới hạc xuống Dương Châu, gia tài ta há chỉ mười vạn văn, lại có ba vị mỹ nhân mỗi người một vẻ đồng hành, quả thật vô cùng tiêu sái.

Hắn không nghĩ tới, phong ba chuyến này vượt qua dự liệu rất xa...

Tần Lâm dẫn người lên thuyền ở Đông Tiệp môn kinh sư. Tào Bang chuẩn bị quan thuyền thay hắn, may mắn năm nay bão tuyết bay tán loạn, Đại Vận Hà vẫn không đóng băng. Nếu không cũng chỉ có thể đi đường bộ đến Thiên Tân Vệ, sau đó lên hải thuyền đi về phía Nam.

Hai bên bờ Đại Vận Hà bão tuyết rơi trắng xóa, vạn dặm giang sơn như phủ lên một chiếc áo bạc. Gió Bắc thổi mạnh buồm quan thuyền căng gió, không cần phu kéo thuyền vẫn chạy băng băng về phía Nam.

Tuy đã là mùa Xuân, nhưng trên thực tế Bắc phương phải sau tháng Hai âm lịch mới có thể Xuân hồi đại địa, tiết trời mỏng Năm tháng Giêng vẫn còn rất lạnh.

Hôm ấy đã đến địa giới Đông Sơn.

- Cây cỏ biết xuân vốn ít ngày, khoe hồng phô tía tỏa hương say. Tài hèn ý kém du cùng liễu, tung tuyết đầy trời phát phối bay.

Trương Tử Huyền ngâm bài thơ của Hàn Dũ, gương mặt mịn màng giấu trong áo hồ cừ, thở ra khí trắng liên tục:

- Hôm nay đầy trời bão tuyết, lại khiến cho người ta không tự chủ được nghĩ đến xuân tới phong quang, thật là hoa có thể so với tuyết, tuyết cũng tựa như hoa.

Từ Tân Di bĩu môi:

- Gió mạnh cung sừng bật, tướng quân sẵn Vị Thành, tuyết tan chân ngựa nhẹ, cỏ úa mắt ưng nhanh. Ta lại hận tuyết không tan nhanh để có thể giục ngựa chạy cho thoải mái.

- Tuyết tuyết tuyết, các tỷ cũng biết tuyết...

Thanh Đại nũng nịu nói:

- Nhưng muội thích là Tuyết Liên Hoa, Tuyết Kiến Thảo, Lục Nguyệt Tuyết, Tuyết Sơn Nhất Chi Hào...

Trương Tử Huyền và Từ Tân Di cùng cười lên, Thanh Đại thật là ba câu không rời nghề nghiệp, nói ra toàn là tên các vị Trung được.

Tần Lâm mặc áo lông cừu, hơi lửa ở cửa khoang, bên cạnh là bầu rượu Thiệu Hưng hâm nóng thơm ngát, trên bàn bày giò heo Vân Nam, thịt muối, chân thỏ, má dê, đậu phộng, đậu hủ khô, ngó sen... đang khoanh tay cười ha hả nhìn ba vị kiều thê trên boong.

- Chúng ta đều ngâm thơ, Thanh Đại cũng đọc một chuỗi tên thuốc, Tần huynh cũng góp vui một chút đi.

Trương Tử Huyền che miệng cười vui, nói với hai vị tỷ muội:

- Thi từ của Tần huynh rất thú vị.

Thanh Đại cùng Từ Tân Di tin là thật, quả nhiên kéo kéo Tần Lâm, Thanh Đại hờn dỗi nói:

- Tần ca ca, huynh còn biết làm thơ nữa sao, vì sao từ trước tới nay không nghe huynh đọc? Hì hì, thì ra huynh chỉ đọc cho Tử Huyền tỷ tỷ nghe.

Tiểu nha đầu vô cùng tin tưởng bản lãnh của Tần Lâm, cho dù là có người khác nói với nàng rằng Tần Lâm có thể một cân đấu vạn nháy xa mười vạn tám ngàn dặm, nàng cũng không nghi ngờ.

Trương Tử Huyền lại cười nói:

- Thơ của Tần huynh vô cùng nổi danh, ta đọc cho các vị nghe, khụ khụ.

Thiên kim tướng phủ háng giọng một cái, dáng vẻ trịnh trọng bước đi, cầm chiết phiến làm ra vẻ chỉ điểm giang sơn ngâm nga:

- Một tòa bảo tháp mọc trên đất bằng, bên trên nhỏ dưới dần dần to, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày đảo ngược, trở nên dưới nhỏ trên lớn.

Từ Tân Di trợn mắt há mồm, cười lăn cười lộn:

- Đây... đây không phải là thơ của Tần Lâm làm trong thơ hội Nam Kinh sao? Ha ha, mỗi lần ta nghe đều cười không chịu được.

Thanh Đại chớp mắt một cái, cười hì hì nói:

- Rất dễ sao, muội cảm thấy thật là dễ nghe, cũng giống như bài hát thiếu nhi mà mẫu thân hát uội nghe khi còn nhỏ.

Từ Tân Di cùng Trương Tử Huyền càng cười to hơn trước.

Tần Lâm buồn bực nhìn tiểu nha đầu, muội đang khen ta hay mắng ta vậy? Hừ, đừng nói ta không biết đàm thơ luận văn, nam tử hán đại trượng phu, đạo văn thì nói đạo văn, vì thể diện trước mặt ba vị lão bà, ta phải xuất chiêu rồi!

Lục lợi trong đầu một phen, bình thời Tần Lâm cũng biết khá nhiều thơ ngâm vịnh tuyết, nhưng đến khi cần dùng lại không nhớ được, quả thật lúc này không biết nên lấy bài nào là hợp cảnh.

Có rồi!

Tần Lâm háng giọng, mắt làm ra vẻ nhìn về phía xa, sắc mặt trở nên cương nghị bất khuất tới cực điểm:

- Một phiên hai phiên ba bốn phiên.

Câu mở đầu này thật là tầm thường, nhưng ai mà biết những câu sau có thể trở nên hay tuyệt hay không, cả ba nàng đều đồng tai lắng nghe chăm chú.

Tần Lâm lại ngâm tiếp:

- Năm phiên sáu phiên bảy tám phiên.

Câu này vẫn bình thường như trước không có gì lạ, thậm chí cũng không tính là hợp cách.

Không ngờ rằng kế tiếp Tần Lâm lại đọc:

- Trước sau nối tiếp không ngừng bay, khiến àu sắc sơn hà biến.

Dứt lời, Tần Lâm ngẩng đầu ưỡn ngực mắt nhìn về phương xa, làm như chí tồn khí phách cao xa vĩ đại, thân hồ rung lên, toát ra khí bá vương bốn phía.

Thanh Đại và Từ Tân Di chỉ cảm thấy khí phách bài thơ này rất lớn, Trương Tử Huyền lại lấy làm kỳ:

- Đây là phản thi (thơ tạo phản), Tần huynh muốn thay đổi triều đại hay sao?

Tần Lâm ngây người sững sốt, không biết hắn đọc được bài thơ này ở chỗ nào, nhưng cũng không suy nghĩ, nhiều trải qua Trương Tử Huyền nhắc nhở mới nhớ ra, đúng là bài phản thi Giang Sơn Dị Sắc.

- Thì ra... Thì ra là phản thi, thật đúng là... Ha ha!

Tần Lâm cười khan hai tiếng.

Trương Tử Huyền nghi ngờ nhìn hắn một cái:

- Thật sự là thơ huynh làm sao? Chữ nghĩa nông cạn, vận luật không thông, quả thật là cùng một phong cách với bài thơ bảo tháp kia. Ủa, không ngờ rằng Trương Tử Huyền giả ột năng thần thời thịnh, gian thần thời loạn.

- Tạo phản sao, sợ là không dễ chút nào...

Từ Tân Di có vẻ chần chờ, nhớ sau khi phụ thân say từng nói qua, trong nhà có vị cô nãi nãi Từ Hoàng hậu Vĩnh Lạc gia, đã cùng trượng phu tạo phản thành công. Trong quá trình tạo phản đã giết chết không ít người, khiến cho bá tánh lầm than.

Thanh Đại lập tức lo lắng:

- Tạo phản phải giết người, Tần ca ca chớ tạo phản.

- Ai... Ai nói ta muốn tạo phản? Ngâm bài thơ vui đùa một chút mà thôi...

Tần Lâm không nghĩ tới đưa tới phản ứng lớn như vậy, lập tức máu đùa giỡn vô lại nổi lên:

- Ta đọc thơ thì có gì là kỳ quái? Vì phu là Thái Tử Thiếu Bảo, Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, chương Bắc Trấn Phủ Ty, chẳng lẽ đọc thơ còn có người tới bắt ta sao?

- Bắt phản tặc!

Chợt nơi xa vang lên một tràng tiếng kêu, từ xa dần dần tới gần.

Tần Lâm suýt chút nữa rơi từ mũi thuyền xuống sông, thềm nhủ trong lòng chẳng lẽ mình hấp dẫn cừu hận tới mức như vậy, mới đọc bài phản thi đã có người đến bắt thật sao?

Lại thấy nơi xa có một đám người cỡi ngựa truy đuổi, hai người chạy trước giục ngựa chạy như điên, phía sau ba bốn mươi người theo sát không nghỉ, tiếng kêu là do bọn họ phát ra.

- Hừ, còn tưởng rằng là tới bắt ta, ta còn đang tò mò không biết kẻ nào gan to như vậy...

Tần Lâm bĩu môi, lòng nói ta không phải là chuyên môn bắt phản tặc sao.

Đám quan giáo Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực nghe tiếng kêu bèn từ trong khoang chui ra, tên mập lấy kính viễn vọng đưa cho Tần Lâm.

Bằng vào kính viễn vọng, Tần Lâm đã nhìn thấy rõ ràng chuyện ngoài xa. Hai người chạy như điên là một nam một nữ, áo quần rách nát mang theo vết máu, ngựa bọn họ cũng thở dốc không ngừng, thở phì phò phun ra khí trắng.

Đám người phía sau đuổi sát không tha mặc y phục có số của binh sĩ quan phủ, sai nha châu huyện, tay cầm đơn đao sáng loáng. Ai nấy tỏ ra hung thần ác sát, không ngừng hò hét, còn dùng cung tên bắn tới sau lưng hai người chạy trốn.

Cung tên là quân đội thường dùng, thật ra thì muốn bắn trúng địch nhân bên ngoài mười trượng trong khi cỡi ngựa chạy như bay hết sức không dễ dàng, chỉ có tinh binh huấn luyện lâu dài hoặc là dân tộc du mục vốn lớn lên trên lưng ngựa có thể làm được. Công phu cỡi ngựa bắn cung của mấy tên này hiển nhiên còn rất kém, mũi tên bắn tới cách xa người chạy trốn vài thước thậm chí hơn một trượng, ngay cả sợi lông cũng không chạm được.

- Thì ra là châu huyện bắt tặc nhân, không liên quan chuyện của chúng ta...

Lục Viễn Chí mất đi hứng thú, loại chuyện như vậy không có quan hệ gì với Cẩm Y Vệ, nếu dọc đường đi qua các địa phương nhất nhất lo tới từng vụ án, Tần Lâm đi mười năm cũng không tới Nam Kinh.

Tần Lâm vốn đã để kính viễn vọng xuống, chợt thoáng động trong lòng quát lên:

- Người đâu, nổi tù và!

Chúng quan giáo không biết hẳn muốn làm gì, nhưng hiểu được vị trưởng quan này thường có hành động kinh người, lập tức răm rắp thi hành mệnh lệnh. Trong lúc nhất thời tiếng tù và vang lên u u rần rộ, từ trên Đại Vận Hà truyền ra xa.

Hai người chạy trốn trên lưng ngựa đang tâm hoảng ý loạn, bên tai nghe có tiếng tù và bèn cho là trước có chận đường, phía sau có truy binh, lập tức kinh hồn khiếp vía. Ngẩng đầu nhìn lên lại thấy bông tuyết bay tán loạn giữa thiên địa, giữa Đại Vận Hà có ba chiếc đại quan thuyền ngừng lại, thật nhiều cấm y quan giáo thân mặc Phi Ngự phục màu vàng sáng đang thổi tù và.

Hai người nhất thời mặt lộ vẻ vui mừng, quay đầu ngựa chạy về phía quan thuyền.

Đám sai nha đuổi theo sau giật mình không ít, người cầm đầu hung tợn vùng tay lên, cả bọn điên cuồng ra roi giục ngựa, trên đỉnh đầu toát ra bạch khí nóng hổi, bắn tên loạn xạ về phía hai người chạy trốn.

- Con bà nó, dám giở trò quỷ trước mặt lão tử!

Tần Lâm mặt trầm như sắt, trầm giọng hạ lệnh:

- Ngươi Đại Lực dẫn hai Tiểu Kỳ bỏ thuyền lên bờ, mang người về đây cho ta, hai người chạy trốn phải sống.

Một chiếc đại quan thuyền phía sau lập tức cặp bờ, khoang mở rộng, ván cầu thả dài lên bờ. Hai mươi tên Cẩm Y Hiệu Úy thân mặc Phi Ngự phục, đeo Tú Xuân đao, đầu đội ô sa không cánh, lưng đeo loan đao cỡi chiến mã chen chúc ủa ra, ghìm ngựa nhảy lên bờ.

Ngươi Đại Lực xách theo Tấn Thiết Bàn Long côn chạy bộ, tốc độ cũng không kém cỡi ngựa, dẫn theo đám quan giáo xông về phía trước.

Đám sai nha thấy vậy càng bắn tên lợi hại hơn. Vèo một tiếng, một mũi tên vừa đúng bắn trúng vai nữ tử kia, thân thể nàng lão đảo huyết chút nữa rơi xuống ngựa.

- Không cho bắn tên!

Ngươi Đại Lực rống to rung trời, Tấn Thiết Bàn Long côn đập mạnh xuống đất một cái. Một mảng lớn bùn đất cùng tuyết đọng nổ tung tứ tán giống như bị pháo đạn bắn trúng, tạo thành một bức màn tuyết.

Truy binh thấy vậy chắc lưỡi hít hà, đây là công phu gì vậy... Y chỉ cần múa tít côn kia, trúng vào người nào chắc chắn kẻ đó sẽ bị đứt gân gãy xương.

Chúng Hiệu Úy cũng rút ra Xế Điện Thương, ba người trong đó bắn lên trời ba phát, đám quan giáo còn lại chia hòng súng đen ngòm về phía đám sai nha kia:

- Trưởng quan nhà ta có lệnh, bảo các người qua hỏi một chút, cấm y quan giáo hành sự, kẻ nào trái lệnh sẽ chết.

Tuy rằng sai nha châu huyện hung hăng thật, nhưng làm sao là đối thủ của cấm y thân quân. Huống chi thủ hạ thân binh Tần Lâm còn trang bị Xế Điện Thương cực kỳ lợi hại.

Đám sai nha ngơ ngác nhìn nhau, nghĩ tới cánh tay không thể nào dài quá đầu gối, tên cầm đầu bèn huýt sáo một tiếng, dắt dây cương từ từ đi tới.

- Có lời gì cứ nói, có lời gì cứ nói, các vị cấm y trưởng quan, chúng ta là quan sai Duyện Châu phủ, hai tên này là đào phạm bị quan phủ phát lệnh truy nã trên cả hai đường thủy bộ...

Hán tử mặt dài nở một nụ cười bồi.

Ngưu Đại Lực không thêm để ý, giơ Tần Thiết Bàn Long côn lên:

- Bớt nói lời thừa, trưởng quan nhà ta mất thần như điện, rốt cuộc như thế nào lão nhân gia chỉ cần nhìn qua sẽ biết.

Hai người chạy trốn phía trước lúc này đã mệt lả, nam nằm trên lưng ngựa, nữ lão đảo xuống ngựa, bắt chắp hết thở xông tới lay lay nam nhân, cất tiếng nức nở gọi:

- Đông Thắng ca, Đông Thắng ca huynh sao rồi?

- A, bé gái nhỏ rất trọng tình trọng nghĩa, nếu Đông Thắng ca của nàng là phản tặc, rơi vào trong tay chúng ta chỉ có một kết quả, nàng cũng không cần khóc lóc gấp gáp như vậy...

Đám cấm y quan giáo mồm miệng trơn tuột trên ghẹo, bởi vì nghe nói đối phương là phản tặc, bọn họ không hề tỏ ra tôn trọng.

693. Chương 693: Phu Nhân Phá Án

Nữ tử quay đầu lại giận nói:

- Chúng ta không phải phản tặc, những tên đuổi theo chúng ta mới là phản tặc!

Tần Lâm đọc một bài phản thi, đưa tới hai đám phản tặc.

Bất kể kẻ đuổi người bị đuổi đều bị Ngưu Đại Lực dẫn hết tới trước mặt Tần Lâm.

Nam tử bị đuổi giết tên gọi Đông Thắng kia bởi vì chạy trốn khổ cực mệt nhọc, cộng thêm mới vừa rồi trúng tên mất máu quá nhiều nên đã hôn mê. Thanh Đại tâm địa tốt muốn động thủ cứu chữa, Tần Lâm đưa mắt ra hiệu, Lục Viễn Chí nhanh nhẹn tranh trước nàng, cười ha hả nói:

- Để cho ta, người này có Lục lão gia hầu hạ chính là may mắn lắm rồi, không cần đại tẩu phải động thủ.

Nữ nhân chạy trốn là một vị cô nương mặt tròn, tuy rằng không phải là xinh đẹp nhưng cũng mảy rậm mắt to, nhìn qua anh khí bình bình.

Nàng thủy chung ở bên người đồng bạn bị thương hôn mê, nhìn qua giống như là một đôi tiểu tình lữ.

Đầu lãnh sai nha là một tên mặt dài cao gầy, tuy rằng mấy chiếc quan thuyền này không treo cờ xí lên, Tần Lâm cũng không có mặc quan phục. Nhưng tên này vốn là tay lõi đời sành sỏi, nhìn qua khí thế cũng biết lai lịch vị quan viên trẻ tuổi này nhất định không nhỏ, vội vàng nặn ra một nụ cười, hai tay nâng danh thiếp trình lên:

- Đại nhân minh giám, tiểu nhân Chu Đức Hưng, là quan sai thuộc Sơn Đông Duyện Châu phủ, phụng mệnh Tuần Đại lão gia nhà ta truy bắt hai tên phản tặc này. Xin đa tạ Đại nhân tương trợ, xin hỏi Đại nhân tôn tính đại danh, sau khi tiểu nhân trở về nhất định bẩm rõ Tuần Đại lão gia, bái tạ nhiều hơn.

Mang Tuần Đại lão gia ra, Chu Đức Hưng tự cho là có bảy phần nắm chắc, trong quan trường hết sức chú trọng quan quan tương trợ. Tuần Đại lão gia có hậu viện ở trong triều, mặc dù khí phách tên quan viên trẻ tuổi này rất lớn, nhưng nhất định cũng phải cân nhắc đôi chút.

Trong lòng Chu Đức Hưng, Đại nhân trẻ tuổi đối diện hẳn là con cháu công huân thân quý nhà nào đó, nhờ vào ân ảm của tổ phụ mới làm được chức quan cao, nhất thời cao hứng lo chuyện bao đồng.

- Tuân Đại lão gia?

Tần Lâm nhú mày một cái, chưa nghe nói qua cái tên này.

Từ Văn Trường tiến lên, cũng không tị hiềm người ngoài có mặt, lớn tiếng nói:

- Tuân Trường Phong, người Hà Nam Vệ Huy phủ, đỗ Tiến Sĩ khoa Tân Mùi năm Long Khánh thứ năm, hiện đảm nhiệm Tri Phủ Sơn Đông Duyện Châu.

Chúng sai nha nhất tề cả kinh trong lòng, biết được lý lịch bình sinh của Tuân Đại lão gia cũng không có chi là kỳ quái. Nhưng sĩ lâm đều húi kỵ tên tục, lão đầu nhi này lại gọi thẳng tên tục Tuân Đại lão gia trước mặt mọi người không chút húi kỵ. Nếu là quan viên trẻ tuổi kia chỉ có chức quan tương đồng với lão, chuyện này không khác nào mắng chửi người.

Nói cách khác, hoặc là lão đầu nhi này không thông thời vụ, quan trẻ tuổi mà có ý tỏ ra tự đại, hoặc chính là quan vị đối phương cao hơn Tuân Trường Phong xa, căn bản không cần tị hiềm.

Thủ pháp của Lục Viễn Chí vô cùng lưu loát, năm xưa y học tập ở y quán, những năm qua đi theo Tần Lâm giải phẫu thi thể, hiểu biết về cơ thể con người thậm chí vượt xa danh y cùng thời. Chỉ vài động tác nhanh nhẹn đã nhổ mũi tên cắm vào vai Đông Thắng ra, lại băng bó cho y, sau đó xoa huyết đạo một chút, khiến cho y chậm rãi tỉnh lại.

Lúc này nữ tử đồng bạn y mới định thần lại, sải bước đi tới trước mặt Tần Lâm, dứt khoát quỳ xuống:

- Đa tạ ân trưởng quan cứu mạng, Tề Tái Hoa xin có lễ! Chúng ta cũng không phải là phản tặc gì, mà là tiêu sư của Hội Xương tiêu cục Sơn Đông Tế Nam phủ. Người bị thương là sư ca ta Tập Đông Thắng, chuyển này đi ra hơn ba mươi người, bây giờ chỉ còn lại hai người chúng ta!

Dứt lời Tề Tái Hoa nghiêng rằng nghiêng lợi, cố nén nước mắt sắp rớt xuống, kể lại mọi chuyện một lượt.

Năm trước, Hội Xương tiêu cục Sơn Đông Tế Nam phủ nhận được một mối làm ăn lớn, khách hàng dựa theo tiêu chuẩn áp vận trả phí dụng mười vạn lượng bạc, cũng bảo bọn họ chuẩn bị sẵn sàng trước.

Hội Xương tiêu cục là đại tiêu cục số một số hai Sơn Đông, mười vạn lượng bạc cũng coi là một món tiêu rất lớn. Trên thực tế bạc ở thời cổ cũng không phải là thừa thãi tràn lan giống như trong tiểu thuyết, bạc tồn trong quốc khố Đại Minh trường kỳ vào khoảng hai, ba trăm vạn. Đông giải Giang Nam cũng chỉ trên dưới năm mươi vạn, đã cần phải xuất động quân đội bảo vệ. Tiêu cục dân gian thông thường nhận mỗi tiêu chừng một hay vài vạn lượng, mười vạn có thể coi là cực lớn.

Ngày Ba Mươi Tết, Hội Xương tiêu cục mới vừa ăn xong bữa cơm cuối năm, khách nhân đã tới, cầm một hộp vàng phủ vải đỏ đưa cho bọn họ, bảo đưa tới Nam Kinh.

Thì ra không phải là áp bạc bạch tiêu, mà là áp châu báu hồng tiêu, Hội Xương tiêu cục vừa mừng vừa sợ. Sợ là vì hồng tiêu dễ dàng thu hút bọn cướp đường hơn, vui chính là hồng tiêu không cần quá nhiều xe chuyển vận, có thể tiết kiệm được không ít vận phí, vậy cũng là một khoản thu nhập không nhỏ.

Lần này hồng tiêu đi dọc đường cũng thuận buồm xuôi gió, dường như tin tức cũng không bị giới lục lâm Sơn Đông biết, hoàn toàn bình an vô sự.

Không ngờ rằng tới địa phận Vãn Thượng huyện gặp mai phục trong sơn cốc, địch nhân vô cùng mạnh mẽ, nhân số nhiều vô kể, Hội Xương tiêu cục đại bại.

Tiêu cục là muốn kiếm tiền, không phải là nộp mạng, trên đường có quy tắc, nếu thật sự đánh không lại có thể bỏ tiêu đi, trở về từ từ bồi thường tiền cho chủ thuê, vẫn tốt hơn vừa mất hàng vừa mất mạng.

Tiêu đầu Hội Xương tiêu cục liền ra hiệu đầu hàng, giao ra hộp vàng có ý đồ bồi thường tiền bảo vệ tánh mạng, chỉ cần giữ được rừng xanh lo gì không có củi đun.

Ngàn vạn lần không nghĩ tới địch nhân tiền cũng muốn, mạng cũng muốn, bất ngờ động thủ giết tù binh, muốn giết chết toàn bộ người của Hội Xương tiêu cục diệt khẩu.

Người của Hội Xương tiêu cục cũng không phải đưa đầu để cho người ta giết, lại cầm vũ khí tiếp tục phản kháng. Rốt cục có năm người chạy ra khỏi trùng vây, những người còn lại e rằng đều bị giết chết.

Năm người này bàn tính với nhau, với khí thế của đối phương như vậy không phải là mấy tên binh sĩ già yếu của Vãn Thượng huyện có thể đối phó, nên chạy thẳng tới Duyện Châu phủ báo án là hơn. Nơi đó có thành vệ quân, một vệ đầy đủ có năm ngàn sáu trăm binh mã, cho dù là vệ sở binh mục nát lụi bại tới mức nào, tìm binh lực vài trăm hay ngàn người trừ phiền loạn vẫn đáng tin cậy hơn.

Năm người giục ngựa chạy thật nhanh, chạy tới Duyện Châu phủ gặp được Tuần Trường Phong Tuần Đại lão gia, báo vụ án mất đi mười vạn lượng hồng tiêu.

Mười vạn hồng tiêu thất thoát, chừng ba mươi tên tiêu sư mất mạng, xảy ra vụ án lớn như vậy Tuần Đại lão gia cũng vô cùng gấp gáp, một mặt điều binh khiển tướng dò xét tin tức, tổ chức vây bắt, một mặt trấn an người của Hội Xương tiêu cục. Lão nói tuy cướp đường Sơn Đông nhiều nhưng cũng có danh có hiệu, không khó tra ra người nào làm vụ án này. Bọn họ ngang ngược như vậy, triều đình nhất định phát đại quân tiêu diệt, không sợ không thể dẹp yên.

Người của Hội Xương tiêu cục nghe vậy chỉ muốn khóc, chờ đại quân tới diệt, hồng tiêu của chúng ta cũng không biết đã đi đâu. Nhưng cũng không có cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là chờ đợi.

Ai ngờ hai ngày sau, Tuần Đại lão gia bất thành linh trở mặt, nói là Hội Xương tiêu cục thông đồng với giặc, đồng đảo tiêu sư ngộ hại là do năm người còn sống sót đánh lén sát hại. Bọn họ chính là tặc tử cướp tiêu sát hại hơn ba mươi người, lúc này lại muốn đến Duyện Châu phủ đục nước béo cò.

Năm người cả kinh thất sắc, lập tức tranh cãi, nhưng Tuần Đại lão gia đã sớm an bài bộ khoái, muốn bắt lấy bọn họ.

Người của Hội Xương tiêu cục biết bị lừa, lập tức liều mạng ra sức chiến đấu, ba người võ công cao nhất đều hy sinh tánh mạng, để cho nữ nhi cục chủ Tề Tái Hoa và sư ca nàng Tập Đông Thắng trốn thoát.

Đám sai nha Duyện Châu phủ vẫn theo sát phía sau không tha, chạy thẳng tới bờ Đại Vận Hà, đúng lúc gặp phải quan thuyền của Tần Lâm cho nên mới có chuyện vừa rồi.

- Nói bậy, nói hươu nói vượn!

Chu Đức Hưng kêu lên, thở phì phò nói:

- Nữ phản tặc, người chó nói láo ở trước mặt vị trưởng quan này, người cầm kiếm uy hiếp Đại lão gia nhà ta, không phải là giết quan tạo phản sao? Còn dám ở đây cất lời yêu ngôn hoặc chúng muốn chạy trốn lười pháp luật, nằm mơ!

Dứt lời, Chu Đức Hưng lại ra lệnh một tiếng, gọi những đồng bạn của mình lấy lệnh bài ra, quả thật một đồng lớn toàn là bộ khoái Sơn Đông Duyện Châu phủ nếu giả bao đổi.

Lục mập xoa xoa tay:

- Lần này khó mà nói được, một bên là bộ khoái đường đường chính chính, bên tiêu cục chỉ là lời một phía, chúng ta biết tin bên nào?

- Ta thấy những bộ khoái này có vấn đề...

Từ Tân Di nói.

- Đúng vậy, mới vừa rồi Tần huynh cũng phát hiện phải không?

Trương Tử Huyền cười nhìn Tần Lâm một cái, nhận được ánh mắt khích lệ của trương phu, nàng bèn tiếp tục nói:

- Ba chiếc đại quan thuyền của chúng ta dừng trên Đại Vận Hà, chỉ cần nhìn phương hướng cũng biết là từ kinh sư xuôi Nam. Mới vừa rồi Tần huynh cố ý lệnh cho Hiệu Ủy thối tù và, Tề Tái Hoa Tề cô nương và Tập Đông Thắng Tập tráng sĩ lập tức quay đầu ngựa chạy về phía chúng ta. Thế nhưng đám sai nha đuổi theo vô cùng nôn nóng, hận không thể giết chết bọn họ tại chỗ, hi hi, rõ ràng trong lòng có quỷ!

Chu Đức Hưng sợ hết hồn, không dám tin ngẩng đầu nhìn Trương Tử Huyền. Nàng không chỉ có dung mạo như thiên tiên, hơn nữa thần thái cao quý, chỉ vài câu nói đã vạch trần ý đồ của mình, rốt cục mỹ nhân này có lai lịch thế nào?

Nếu như y biết vị này chính là chủ thượng minh châu của đương kim Thái Sư Thủ Phụ Trương Giang Lăng, e rằng sẽ bị dọa sợ đến ngất đi tại chỗ.

Ánh mắt đảo tròn mấy lượt, Chu Đức Hưng cố gắng tìm lời giải biện:

- Phu nhân sai rồi, cũng không phải là chúng ta cố ý giết người diệt khẩu, chỉ là oán hận mấy tên phản tặc này bất thành lĩnh làm khó dễ ở nha môn bản phủ, trong lúc bất ngờ bắt giữ Tri Phủ Đại nhân, ý đồ tạo phản mưu nghịch. Cho nên thấy thuyền Đại nhân ở chỗ này, sợ chúng quấy rầy hồ giá Đại nhân, muốn mau mau giết chết hai tên phản tặc này.

Tần Lâm không nhịn được cười lên:

- Nói như vậy, các người chỉ là vì lòng tốt ư?

- Đại nhân đừng nghe y nói bậy...

Tề Tái Hoa giận dữ bất bình nói:

- Không sai, ta từng thừa dịp loạn cầm đao kẻ vào cổ Tuân Trường Phong, nhưng đó là bị lão ép, cũng không dám giết quan tạo phản! Lúc ấy là bọn họ hạ thủ với chúng ta trước, nếu không Thôi sư phó, Mao sư phó, Hồng sư phó võ công giỏi như vậy cũng sẽ không dễ gì chết bên trong phủ nha.

Đám quan giáo dang rộng hai tay, cái này gọi là ông nói ông có lý bà nói bà có lý. Chu Đức Hưng nói Tề Tái Hoa uy hiếp Tuân Tri Phủ, Tề Tái Hoa nói là bị Tuân Tri Phủ hạ thủ trước ép buộc, không biết thật giả. Nhưng chuyện Tề Tái Hoa uy hiếp Tri Phủ sợ là không thoát được.

- Hửn, hửn không phải là như vậy...

Thanh Đại áp a áp ứng lên tiếng.

Tần Lâm gật đầu một cái khích lệ:

- Phu nhân có kiến giải gì, không ngại nói ra nghe thử.

Được Tần ca ca của mình khích lệ, Thanh Đại liền lớn tiếng nói:

- Mới vừa rồi ta xem qua vết thương trên người Tề cô nương và Tập tráng sĩ, phần lớn vết thương đều tập trung ở sau lưng, sau lưng Tập tráng sĩ trừ trũng tên còn có vết đao chém, nhìn đáng dấp đại khái bị vào bảy tám canh giờ trước. Vết thương sâu tới xương, là bị người từ phía sau lưng đánh lén đưa đến. Ta nghĩ nếu theo như Chu Bộ Đầu vừa nói, là người của Hội Xương tiêu cực bạo phát làm khó dễ, vì sao bọn họ lại bị người đánh lén từ phía sau, tạo thành mấy chỗ vết thương như vậy?

Không hổ là nữ y tiên Kinh Hồ, Thanh Đại chỉ nhìn lướt qua đã thấy rõ ràng vết thương của hai người chạy trốn, ngay cả thời gian bị thương, góc độ sâu cạn đều nhớ hoàn toàn, lời nói dối của Chu Đức Hưng trong nháy mắt lập tức bị nàng vạch trần.

Tần Lâm bật cười ha hả:

- Lần này không nhọc bản quan, là mấy vị phu nhân phá án. Người đâu, thu binh khí của đám bộ khoái này, bắt hết lại cho bản quan.

- Người... Người là ai, dựa vào cái gì bắt chúng ta!?

Chu Đức Hưng vừa tức vừa vội.

- Ngoan ngoãn một chút đi, nói ra sợ hù chết người!

Ngươi Đại Lực giữ cánh tay y, đắc ý giơ ngón tay cái lên:

- Nói cho người biết, trưởng quan nhà ta chính là Trại Quốc, Thái Tử Thiếu Bảo, Long Hồ tướng quân, Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, chủ thượng Bắc Trấn Phủ Ty, quan huy thượng Tần hạ Lâm!

Nghe thấy Ngưu Đại Lực báo ra chuỗi quan hàm danh hiệu của Tần Lâm, sau lưng Chu Đức Hưng lập tức toát ra mồ hôi lạnh, sắc mặt cũng trở nên khó coi, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc:

- Thì ra là Tần Thiếu Bảo, tiểu nhân có mắt không biết Thái Sơn, ngộ phạm hổ uy, đáng chết, đáng chết... Sớm biết là đệ nhất dũng sĩ Đại Minh Tần Thiếu Bảo ngăn voi cứu giá, tiểu nhân cũng không cần phải lo lắng cho an toàn của ngài, vội vàng giết chết hai tên phản tặc uy hiếp quan làm loạn này.

Tần Lâm ngoài cười mà trong không cười nhìn chăm chăm Chu Đức Hưng:

- Nói như vậy, bản quan còn phải cảm tạ hảo ý của người sao?

Không biết vì sao, nghĩ đến vị trước mắt này chính là Bắc Trấn Phủ Ty Tần trưởng quan trong truyền thuyết giết người không nháy mắt, động một chút là cưa đầu moi tim người, Chu Đức Hưng lập tức cảm thấy một luồng khí lạnh từ xương cột xông lên tận tim, không dám nhìn thẳng vào mắt của nhân vật ghê gớm này.

Chúng bộ khoái Duyệt Châu phủ nghe là Cẩm Y Vệ Tần Thiếu Bảo, ngay cả rắm cũng không dám đánh, nhất tề vứt bỏ yêu đao, mặc cho cẩm y quan giáo thu khí giới.

Cẩm Y Vệ có hiệu là Đề Kỳ, chính là ứng khuyến triều đình không sai vào đâu được. Bắc Trấn Phủ Ty lại là bộ phận thần bí nhất, đầm máu hung tàn nhất trong nha môn Cẩm Y Vệ. Mà Tần Lâm Tần Thiếu Bảo lại là vị quan chương ấn Bắc Trấn Phủ Ty hung danh nổi bật nhất, đa mưu túc trí nhất trong số những quan chương ấn gần đây.

694. Chương 694: Hộp Vàng

Bộ khoái châu huyện vô cùng hung hãn trước mặt dân chúng và người giang hồ bình thường, nhưng đụng phải Cẩm Y Vệ Bắc Trấn Phủ Ty lập tức trở thành gà con.

Tề Tái Hoa nghe được quan hàm tục danh Tần Lâm cũng mở tròn mắt kinh ngạc nhìn nhìn hồi lâu, không dám tin hỏi:

- Ngài chính là Bắc Trấn Phủ Ty Tần Thiếu Bảo?

Tần Lâm gật đầu một cái.

Tề Tái Hoa vẫn không tin:

- Là vị Tần tướng quân cưa đầu người, moi tim người, mổ gan người, dùng bạch cốt khô lâu tế luyện Hóa Huyết Ma công ư?

Ặc... Tần Lâm không nói, suy nghĩ một chút nguồn gốc đại khái lời đồn đãi loại này, ngược lại cũng không phải là hoàn toàn vô căn cứ. Hệ thống Xưởng Vệ quả thật là danh truyền rộng rãi, lúc ban đầu mình cũng cho rằng vị Đông Xưởng Đốc Công Phùng Bảo là nhân vật phản diện siêu cấp thân mang diệt thể ma công.

Thanh Đại nhìn bộ dáng Tần Lâm che miệng cười trộm, Trương Tử Huyền cũng mím môi chế nhạo, Từ Tân Di bĩu môi, nhìn về phía Tề Tái Hoa giả bộ dáng vẻ âm trầm đáng sợ, đưa năm ngón tay phải ra, nhe hàm răng trắng muốt:

- A... Đúng rồi! Nếu nàng đã biết Tần lão ma, cũng phải biết bản tiểu thư dùng Thiên Linh Cái người sống luyện Cửu Âm Bạch Cốt Trảo chứ?

Tề Tái Hoa lập tức run như cây sậy, hai hàm răng va vào nhau kêu lách cách liên hồi.

- Được rồi được rồi...

Tần Lâm ngăn Từ Đại tiểu thư đang tác quái, bắt đắc dĩ nói với Tề Tái Hoa:

- Chính là bản quan, quả thật từng cửa đầu người, moi tim người, mổ gan người, cũng chơi đùa với khô lâu, nhưng đó hoàn toàn là vì phá án, không hề có chuyện Hóa Huyết Ma công như nàng nói. Được rồi, bản quan chính là Tần Lâm, nếu giả bao đổi!

- Thật sự là Tần tướng quân, chúng ta được cứu rồi, Hội Xương tiêu cục được cứu rồi!

Tề Tái Hoa xoay người bỏ chạy đến bên cạnh cánh Tập Đông Thắng, mừng đến chảy nước mắt nói với sư huynh vừa tỉnh lại:

- Là vị Tần trưởng quan Chung Quỷ tái thế, mắt thần như điện, ngày đoán dương đêm xét âm mà Thành đại hiệp từng nói qua!

Tập Đông Thắng giãy dựa muốn bò dậy làm lễ ra mắt Tần Lâm, thế nhưng y trọng thương mất máu quá nhiều, không thể làm gì khác hơn là dựa vào tay sư muội mà chấp tay thi lễ Tần Lâm:

- Trên dưới Hội Xương tiêu cục hơn ba mươi oan hồn, chỉ cầu Tần trưởng quan chủ trì công đạo!

Thì ra lúc trước Sơn Đông Đại Hào Ma Vân Kim Sí Thành Thiết Hải ở kinh sư bị người hãm hại nhốt ở chiếu ngục Bắc Trấn Phủ Ty, Tần Lâm kiểm lại chiếu ngục, những đạo tặc hái hoa không buông tha người từ tám tuổi đến tám mươi tuổi đều bị hấn tịch thu hết ‘công cụ gây án’, đại gian đại ác nhất luật làm thịt để tiết kiệm lương thực, người vô tội như Thành Thiết Hải được thả ra.

Trên đường trở lại giang hồ Sơn Đông, Thành Thiết Hải khoát lác thay Tần Lâm không ít. Phụ thân của Tề Tái Hoa, cục chủ Hội Xương tiêu cục có tình bất bái chi giao với y, Tề Tái Hoa cũng từ miệng Thành Thiết Hải mà biết Tần Lâm có khả năng xét âm đoán dương.

Tần Lâm gật đầu một cái, cảm thấy tên Thành Thiết Hải cũng có vẻ hay hay. Cũng được, đã truyền mỹ danh cho Tần trưởng quan ta, vậy không thể để cho Hội Xương tiêu cục phải chịu hàm oan như vậy. Người có tên, cây có bóng, mình phải làm sao để không thẹn với những lời thổi phồng của Thành Thiết Hải.

Hắn trầm ngâm phân tích:

- Lần này Hội Xương tiêu cục mất tiêu, e rằng có liên quan tới người chủ gởi tiêu kia. Bằng không tại sao hồng tiêu giá trị mười vạn, lục lâm Sơn Đông không có một chút động tĩnh lại đột nhiên bị cướp như vậy, các người có biết lai lịch của người nọ không?

Tề Tái Hoa nhớ lại tình hình lúc đó:

- Y đã tới tiêu cục hai lần, là một người cao gầy, nhìn lời nói cử chỉ hẳn có hơn bốn mươi tuổi, vác một gương mặt người chết không hề nở một nụ cười nào. Bởi vì cảm thấy kỳ quái, cha ta đã từng âm thầm xuất thủ thử dò xét, kết quả thử không ra sâu cặn, chỉ biết là võ công cực cao. Nhưng Tần trưởng quan cũng biết, tiêu cục có quy luật là không cần biết tới nguồn gốc xuất thân khách nhân.

Tần Lâm gật đầu một cái tỏ vẻ đã hiểu, tiêu cục không quản được thân phận khách nhân, càng không có đạo lý từ chối mối làm ăn đưa lên tới cửa.

Lục Viễn Chí đổ chén thuốc cho Tập Đông Thắng, khí sắc y đã đỡ hơn, thở hào hển bổ sung lời sư muội:

- Người nọ không phải là nghiêm mặt không cười, là y đeo mặt nạ da người! Vốn là cục chủ cũng từng cân nhắc không nhận tiêu này, ôi...

Mặt nạ da người! Tần Lâm, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực đồng thời kinh hãi trong lòng, nhớ lại chuyện ở Kỳ Châu, lúc ấy một tên trưởng lão Bạch Liên giáo đã sát hại võ quan triều đình, cắt lấy da mặt làm thành mặt nạ da người. Sau đó giả mạo xâm nhập vào tiệc rượu, cố gắng ám sát Đặng Tử Long lãnh binh bình loạn, dĩ nhiên cuối cùng bị Tần Lâm vạch trần gian kế không thể được như ý.

Da người lột xuống từ trên mặt người chết, làm thành mặt nạ đeo lên còn linh hoạt như vậy, môn phái giang hồ thông thường không có được bản lãnh này. Hiện tại trong vụ án Hội Xương tiêu cục lại xuất hiện mặt nạ da người, có thể có liên quan với Bạch Liên giáo hay không?

Tần Lâm nhất thời cảnh giác, lập tức hỏi tới:

- Nếu các người không quen biết khách nhân kia, còn có ai nhận ra y hay không? Còn có hồng tiêu kia rốt cuộc là vật gì, các người lập tức nói cận kề cho bản quan, không ngại nói trước cho các người biết, có lẽ phía sau chuyện này cất giấu một âm mưu thật lớn!

Nghe Tần Lâm nói như vậy, Tề Tái Hoa và Tập Đông Thắng đều bị dọa sợ không nhẹ, hai người bổ sung lẫn nhau kể lại vụ án tường tận cận kề một lần.

Rốt cục hồng tiêu đó là thứ gì, cũng không ai biết, bởi vì dựa theo quy củ tiêu cục, lúc ấy khách nhân dùng giấy gói hộp vàng lại bên trong tiêu cục, sau đó ký tên niêm phong. Tiêu cục chỉ cần đưa hồng tiêu hoàn chỉnh tới đích là được, đến lúc đó niêm phong còn nguyên không nứt mẻ coi như hoàn thành nhiệm vụ, rốt cuộc đồ bên trong là cái gì, bọn họ không cần biết.

Cũng may hai người bọn họ một là nữ nhi cục chủ tiêu cục, một là đệ tử đặc ý con rể tương lai, đã từng thấy qua hộp vàng kia, bèn miêu tả cho Tần Lâm.

- Đó là một chiếc hộp vàng tám tắc vuông, luyện chế vô cùng tinh mỹ...

Tề Tái Hoa nhớ lại chiếc hộp vàng mang tới tai họa kia:

- Nắp hộp khắc một con mèo to đang ngồi, mèo kia giống như sống, hai con mắt trừng trừng, khiến cho người ta sợ hãi trong lòng.

Cái gì? Mắt Tần Lâm cùng Từ Tân Di trợn trừng như mắt mèo, bởi vì bọn họ đã từng có một chiếc hộp vàng giống hộp kia như đúc, chính là hộp đựng Ô Nhĩ Ôn Dã Lực, sau đó đã bị Bạch Liên giáo chủ đánh cắp.

Nếu như Ô Nhĩ Ôn Dã Lực ở trong tay Bạch Liên giáo chủ, nàng thân mang thần công cái thể, tại sao còn muốn cho Hội Xương tiêu cục áp giải món trân bảo này? Nếu nàng mang theo món bảo vật này bên mình, trong thiên hạ còn ai có thể cướp đi từ trong tay nàng?

Tần Lâm tính toán trong lòng một phen, tạm thời giữ nghi ngờ lại trong lòng, lại hỏi:

- Như vậy cuối cùng phải áp tải hồng tiêu này đến đâu, rốt cuộc người nhận hàng là ai?

695. Chương 695: Nghi Vấn Trùng Trùng

Tề Tái Hoa nói:

- Áp tải đến Nam Kinh, về phần rốt cuộc ai là người nhận hàng, ngay cả tiêu cục chúng ta cũng không rõ ràng lắm.

Thần sắc Tần Lâm hơi động, chân mày nhẹ nhàng cau lại.

Tập Đông Thắng biết Tần Lâm có chỗ hiểu lầm, vội vàng thay sư muội giải thích:

- Chủ hàng yêu cầu chúng ta đem hàng đến Thắng Kỳ lâu Mạc Sầu hồ, đến lúc đó tự nhiên có người mặc bạch y cầm hoa sen tới. Đó chính là người nhận hàng, chúng ta chỉ cần giao hồng tiêu cho y coi như hoàn thành nhiệm vụ.

- Địa điểm nhận hàng và người nhận hàng ăn mặc ra sao, tiêu cục các người có nhiều người biết không?

Tần Lâm dừng một chút, thấy đối phương có vẻ không hiểu bèn bổ sung:

- Ý của ta là, đến lúc đó làm thế nào tránh khỏi nhận lầm người?

Tập Đông Thắng và Tề Tái Hoa đều tỏ ra ngơ ngác lắc đầu, suy nghĩ một lúc lâu, Tề Tái Hoa nói:

- Đường như khách hàng không yêu cầu tiêu cục chúng ta giữ bí mật, rất nhiều người đều biết chuyện này, có lẽ, có lẽ bọn họ có biện pháp khác phòng ngừa nhận lầm...

- Hẳn là Hồ lão tiêu đầu biết nhiều chi tiết hơn, nhưng...

Tập Đông Thắng thở dài.

Hồ lão tiêu đầu là tiêu sư lâu năm của Hội Xương tiêu cục, làm nghề này đã ba mươi năm, đại danh đã sớm bị quên mất, bởi vì hói đầu sớm nên người khác gọi lão là Hồ Ngốc Tử. Bởi vì Hồ Ngốc Tử làm việc lão thành ổn thỏa, cục chủ Hội Xương tiêu cục cố ý để lão áp chuyển tiêu này. Mà lão cũng không hề phụ lòng tin của cục chủ, lúc gặp phải địch nhân tập kích trong sơn cốc đã chiến đấu đến hơi thở cuối cùng.

- Lão không thể trốn đi với chúng ta...

Một nữ giang hồ phóng khoáng hào sảng như Tề Tái Hoa nhớ đến thảm kịch ngày đó, thanh âm cũng trở thành nghẹn ngào:

- Vốn là võ công lão cao nhất, thế nào cũng phải giữ được tánh mạng, nhưng lão bảo chúng ta trốn đi trước, còn mình ở lại cản phía sau. Mới vừa cỡi ngựa rẽ qua sườn núi, đã nghe tiếng lão kêu thảm thiết...

Từ Tân Di nghe đến đó liền thở dài, an ủi Tề Tái Hoa:

- Vị Hồ lão tiêu đầu này thật là nghĩa bạc vân thiên, lão trên trời có linh thiêng nhất định phù hộ các người giải mối oan cừu. Hai vị cũng không nên tự trách nữa, nghĩ đến Hồ lão tiêu đầu dưới tuổi vàng có biết, cũng hy vọng các người sống tiếp thật vui vẻ.

Tề Tái Hoa cùng Tập Đông Thắng đều gật đầu thật mạnh một cái.

Lục Viễn Chí chỉ thấy Tần Lâm sờ cằm như có điều suy nghĩ, nhất thời đôi mắt nhỏ sáng lên, bừng mặt mập tiến tới, thấp giọng hỏi:

- Tần ca, huynh lại nghĩ đến chuyện gì vậy?

- Không có, không có gì.

Tần Lâm phục hồi tinh thần lại, nhìn về phía Lục Viễn Chí cười cười.

Hừ, lại đùa giỡn huynh đệ trong lòng bàn tay... Lục Viễn Chí bĩu môi, bắt quá đây cũng là thói quen của Tần Lâm, trước khi chưa nắm được đầy đủ đầu mối, hẳn sẽ không dễ dàng phát biểu ý kiến của mình, mà là để cho bọn thuộc hạ tự do phát huy.

Không phát hiện được đầu mối gì từ lời kể của Tề Tái Hoa, Tập Đông Thắng, Tần Lâm bèn lệnh cho các Hiệu Ủy nhốt đám sai nha Duyệt Châu phủ vào trong đáy khoang, chỉ chừa lại một mình Chu Đức Hưng thẩm vấn.

- Bản quan không thích nói nhảm nhiều, Chu Đức Hưng, những gì các người làm hôm nay, mấy vị phu nhân bản quan cũng nhìn ra có điểm gì không đúng, người còn muốn giấu giếm người khác?

Tần Lâm nhìn về phía Thanh Đại, Từ Tân Di cùng Trương Tử Huyền cười cười, ba vị phu nhân đều liếc hẳn một cái, người này lại quay mặt sang nói:

- Họ Chu, làm người phải biết thức thời, không nên để cho bản quan tể xuất mười tám bộ hình Bắc Trấn Phủ Ty, đến lúc đó hối hận đã muộn!

Thì ra vị trưởng quan này nhờ phu nhân giúp đỡ tra án, Chu Đức Hưng âm thầm suy nghĩ, lăm lét nhìn trộm. Thanh Đại cười hì hì giống như một thiếu nữ không hiểu chuyện, Từ Tân Di ác thanh ác khí thoát nhìn khó mà nói, y lập tức quỳ sụp xuống trước mặt Trương Tử Huyền có vẻ mặt hiền lành nhất, dập đầu bình bịch:

- Vị phu nhân này xin cứu mạng, tiểu nhân trên có mẹ già tám mươi, dưới có con nhỏ ba tuổi...

Trương Tử Huyền cười lạnh, dùng chiết phiến điểm vào vai y:

- Chẳng lẽ là mặt ta hiền hậu hơn người khác, người nhìn lầm người rồi! Không ngại nói cho người biết, năm ngoái ta thay người viết mấy phong thơ, phát ra ngoài cũng chỉ làm rớt mấy ngàn đầu người mà thôi.

So ra Từ Tân Di nhìn như tướng môn hồ nữ, nhưng nếu thật sự giết người cũng phải run tay, thiên kim tướng phủ mới thật sự là người quyết đoán tàn nhẫn, rất có phong thái của phụ thân. Trương Cư Chính

ngồi trên đỉnh quần thần trong triều, bình loạn người Bắc, tru lục phản tặc Tương Tây, hạ một đạo quân chỉ lập tức có hàng ngàn hàng vạn thủ cấp phải rơi xuống. Trương Tử Huyền chỉ cần được ba phần chân truyền của phụ thân, người thường cũng đã khó lòng sánh kịp, làm sao có thể chỉ vì mấy câu nói Chu Đức Hưng mà dao động?

Chu Đức Hưng không mấy tin tưởng, nhưng nhìn dáng vẻ Trương Tử Huyền không giống nói đùa. Bọn Tần Lâm, Lục Viễn Chí lại không hề lên tiếng phản bác, nhất thời dọa cho y sợ gần chết, không ngờ rằng mỹ nhân như thiên tiên như Trương Tử Huyền lại có lòng dạ độc ác như vậy.

Tần Lâm không dài dòng với y làm gì, vẫy vẫy tay với Ngưu Đại Lực:

- Vị Chu bằng hữu này là rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, đệ hãy khởi động cho y một chút. Xin chư vị phu nhân cứ tự nhiên đi, chảy máu khắp nơi sẽ rất khó coi.

Tuy Từ Tân Di không sợ máu, suy nghĩ một chút lại cảm thấy có chút ghê tởm, liền xoay người định đi.

Thanh Đại lại cười hì hì, không biết lấy một bản vẽ từ đâu ra, lại lấy bút chỉ ra:

- Tần ca ca, sắp động đại hình sao? Muội muốn ở lại xem thử, ôn lại hình dáng vị trí xương cốt, mạch máu, ngũ tạng... một chút.

Chu Đức Hưng nghe vậy nơm nớp lo sợ, chợt lấy hết can đảm liếc mắt nhìn vào bản vẽ của Thanh Đại, nhất thời hồn vía lên mây. Chỉ thấy bản vẽ kia dùng bút chì vẽ hình người vô cùng sinh động, mở ra hai trang, trang bên trái vẽ hình một người không có da, toàn thân lộ ra bắp thịt trần trụi. Hình người trang bên phải càng thảm hại hơn, bụng đã bị mổ ra, tâm can tỳ phế thận đều bại lộ ra ngoài.

Trời ơi, vị Tần trưởng quan này cười loại nữ nhân nào vậy, người nào cũng xinh đẹp, người nào cũng tàn nhẫn ác độc!

Liên tưởng đến chuyện Tần Lâm lột da người, cưa đầu người, mổ bụng người, rốt cục Chu Đức Hưng đã biết lời đồn đãi không phải là giả, chỉ cảm thấy xương cốt nóng lên một trận, chân trở nên mềm như bún, run lấy bầy:

- Khai, ta khai, khai hết, chỉ cầu trưởng quan cùng ba vị phu nhân tha mạng!

Thanh Đại nghịch ngợm nhìn về phía Tần Lâm nháy mắt một cái, khép lại bản vẽ đã khiến cho Chu Đức Hưng hồn phi phách tán.

- Quý nha đầu này...

Từ Tân Di cùng Trương Tử Huyền đều đỏ khốc đỏ cười.

Tần Lâm vẽ cho Thanh Đại một bộ giải phẫu đồ bắp thịt thân thể con người, một bộ nội tạng đồ, vốn là dùng cho y học tham khảo, không ngờ rằng lập công lúc đang tra hỏi.

Chu Đức Hưng không dám giấu giếm, nói ra đầu đuôi chuyện mà y biết.

Lúc ban đầu năm người Hội Xương tiêu cực chạy ra khỏi ổ mai phục, đến Duyệt Châu phủ báo án, tình huống vẫn như bình thường cũng không có gì cổ quái. Tri Phủ Đại lão gia Tuân Trường Phong nhận được đại án kinh thiên hơn ba mươi nhân mạng ngộ hại như vậy, lập tức lớn tiếng than thở oán trách vận may mình không tốt, vì sao hấp dẫn đám cướp đường nổi tiếng Sơn Đông tới như vậy?

Bất quá lão vẫn tích cực chuẩn bị phá án, lệnh cho bọn sai nha Chu Đức Hưng nhanh chóng chạy tới địa điểm xảy ra chuyện Vãn Thượng huyện phát tra xét, lại báo cho thành vệ điều ba trăm vệ sở binh kéo tới.

Chờ bọn họ chạy tới hiện trường chỉ thấy khắp nơi máu tươi đầm đìa, khắp nơi toàn là chân đứt tay gãy, thi thể nếu không phải là bị đứt ngang đùi cũng bị rụng cánh tay, bằng không ngay cả đầu cũng bị chém rời. Mùi máu tanh khiến cho đám người trong công môn này cũng phải buồn nôn.

Kiểm lại hiện trường ba mươi một cỗ thi thể, nhiều thi thể như vậy liềm phòng trong phủ cũng không có biện pháp chứa hết, không thể làm gì khác hơn là trưng tập thôn dân xung quanh đào một cái hố to, đẩy tất cả thi thể xuống hố lấp lên một lớp đất mỏng. Cũng may đây là vụ án giết người cướp của, nguyên nhân

cái chết không tồn tại nghi vấn, thi thể cũng không phải rất khẩn yếu, chỉ cần để lại ở hiện trường một đội binh mã trông chừng.

Tuân Trường Phong dẫn theo mọi người trở về phủ, theo lệ viết bẩm thiếp nói rõ vụ án cho Tuần Phủ, Bố Chính Sứ Ty, Án Sát Sứ Ty Sơn Đông, thỉnh phát đại quân tiêu diệt cướp phỉ. Lại lập ra kỳ hạn lệnh cho tráng ban và khoái thủ phủ huyện tăng cường tuần tra, hỏi thăm tin tức lục lâm đạo, tra rõ xem rốt cục là đám cường đạo nào gây ra huyết án này.

Mặc dù bình thời bộ khoái triều Đại Minh hay điều võ giương oai, thu tiền cũ thường lệ, gặp phải dân chúng có chuyện, thu tiền của họ không sót chỗ nào. Nhưng gặp phải đại án nhân mạng vậy nhất định phải toàn lực ứng phó, nếu không trễ kỳ hạn sẽ rắc rối vô cùng.

Quy củ Lục Phiến môn, phạm là đại án yếu án sẽ đặt ra cho bọn bộ khoái ba ngày một kỳ, năm ngày một hạn, tới kỳ hạn mà vụ án không có tiến triển sẽ đánh vào mông bộ khoái.

Lần này Chu Đức Hưng địa đầu xà Duyện Châu phủ cũng phải bối rối, liên tiếp ba ngày không tìm được đầu mối đã bị đánh tới nổi trầy da sứt thịt. Mất thấy ngày thứ năm cũng sắp đến rồi, y lập tức nôn nóng như kiến bò trên chảo.

Tần Lâm nghe đến đó bật cười, thì ra triều Minh cũng chú trọng án mạng phải phá, cười lạnh nói:

- Chỉ sợ người bị đánh nóng nảy, cho nên muốn giở trò quỷ phải không?

Lục Viễn Chí nghe đến đó chợt vỗ đùi một cái:

- Trời ơi, thì ra là người muốn đổ vụ án này sang mấy nguyên cáo báo án, để có thể chạy trốn kỳ hạn!

- Là người?

Tề Tái Hoa cùng Tập Đông Thắng nhất thời thù mới hận cũ dâng lên trong lòng, xông lên muốn đánh Chu Đức Hưng.

- Không không không...

Chu Đức Hưng xua loạn hai tay, vẻ mặt đau khổ nói:

- Lúc ấy ta cũng chỉ là muốn ép một tên tử tù nào đó nhận tội bừa, tốt nhất là thiên lý độc hành giang dương đại đạo gì đó, để cho Đại lão gia phát văn thư truy nã hai đường thủy bộ, ta cũng tiện mượn chuyện này né tránh trọng trách. Không ngờ rằng...

Ngày hôm qua đến hạn kỳ năm ngày, Tri Phủ Tuân Trường Phong liền gọi Chu Đức Hưng lên. Chu Bộ Đầu biết phen này mông mình lại phải gặp tai ương, đến kỳ hạn là ngày khó chịu nhất đối với bộ khoái.

Không ngờ Tuân Trường Phong lại hỏi y có muốn kết thúc sớm vụ án hay không.

Đương nhiên là Chu Đức Hưng bằng lòng một ngàn lần, một vạn lần.

Tuân Trường Phong liền nói lão cảm thấy năm người tới báo án có vẻ hết sức khác thường. Tại sao ba mươi mốt người khác đều bị giết chết thê thảm, năm người này lại có thể chạy thoát mà không bị chút thương vong. Trong chuyện này có nguyên nhân gì khác hay không?

Chu Đức Hưng vừa nghe cũng biết có điều ngoắt ngoéo, càng nói tiếp hai người càng hợp ý nhau. Cuối cùng bọn họ thống nhất quyết định là do năm người báo án nội ứng ngoại hợp gây án, lại tới báo án có ý đồ che giấu tai mắt người khác.

Chuyện kể tiếp chính là Tề Tái Hoa và Tập Đông Thắng đã đích thân trải qua, Tuân Trường Phong chợt đổi giọng nói bọn họ là giặc cướp, ném chén làm hiệu muốn bắt bọn họ. Ba tên tiêu sư bị đánh lén mà chết rất nhanh, là tranh thủ thời gian cho Tề Tái Hoa, thỉnh linh năng uy hiếp Tuân Trường Phong, rốt cục thừa dịp loạn chạy ra khỏi phủ nha. Sau khi Tuân Trường Phong thoát thân, sai nha Duyện Châu lại đuổi sát phía sau hai người bọn họ không tha.

- Lão già Tuân Trường Phong này đường đường là Tri Phủ Đại nhân, tại sao lại vu oan cho người vô tội?

Thanh Đại chớp chớp mắt to, trong đôi mắt trong suốt như pha lê của nàng tràn đầy nghi hoặc. Nàng quen biết các Đại lão gia như Trương Công Ngự Trương Đại lão gia, Vương Thế Trinh Vương Phủ Doãn, ai cũng là thanh thiên tái thế.

Tiểu nha đầu không hiểu nhưng người khác hiểu rất rõ ràng, Từ Tân Di bĩu môi:

- Còn không phải là vì ô sa trên đầu lão?!

Một vị Tri Phủ nơi địa hạt xảy ra thảm án giặc cướp hành hung ban ngày, hơn ba mươi người bị giết, chắc chắn thượng ty sẽ phê bình là ‘chậm chạp lười biếng, cai trị bất lực’. Nếu phá án mau chóng một chút còn đỡ, tối thiểu có thể coi như tinh minh miễn cán, có thể xóa được hai câu trên. Vạn nhất thời gian dài không phá được vụ án, nhất định vị Tri Phủ này sẽ bị chụp thêm cái mũ ‘mất mớ hồ đồ, kém cỏi bất tài’.

Dựa theo Khảo Thành pháp của Trương Cư Chính, năm nay là năm ngoại sát (thanh tra thị sát bên ngoài). Nếu như phê trung đẳng, Tuân Tri Phủ bất động tại chỗ, phê cao đẳng, lão có thể còn thăng lên, nhưng nếu bị phê hạ đẳng, quan lộ cả đời vị lão huynh này gần như kết thúc.

Cho nên dưới tình thế cấp bách Tuân Tri Phủ bèn đi vào đường tà, muốn đẩy vụ án lên đầu mấy người báo án, vu oan cho bọn họ đồng thời mình cũng có đường trả lời với cấp trên.

Loại chuyện như vậy cũng không hiếm thấy trong quan trường, trước kia Từ Tân Di đã nghe phụ thân đề cập tới vụ án tương tự, nhắc tới lập tức dùng dưng nổi giận:

- Những kẻ làm quan này không làm chủ cho dân đã đành, còn bỗng dưng vu oan cho dân chúng vô tội, quả thật cực kỳ ghê tởm!

- Chỉ sợ không phải đơn giản như vậy!?

Trương Tử Huyền khẽ cau đôi mày dài tận tóc mai của mình:

- Tại sao Tuân Tri Phủ lại làm như vậy, nếu như chỉ là vì dằn dẩy trách nhiệm, tựa hồ không cần đuổi tận giết tuyệt năm người báo án này, ít nhất phải chừa người sống để ép cung nhận tội mới phải.

Từ Tân Di nghe vậy ngẩn ra, ngoài mặt rất xem thường nhưng trong lòng đã có hơi bội phục, quả thật Trương Tử Huyền nghĩ chu đáo hơn nàng.

- Bóp bóp...

Tần Lâm từ nãy tới giờ cúi đầu trầm tư thỉnh thoảng vuốt cằm:

- Ba vị phu nhân rất nói có lý, quả thật là hiền nội trợ của bản quan! Bất quá chuyện cấp bách trước mắt của chúng ta là...

- Đi tới nơi phát hiện vụ án!

Từ Tân Di nhao nhao muốn thử.

- Không.

Tần Lâm lắc đầu một cái, nụ cười trên khóe miệng có hơi miễn cưỡng.

696. Chương 696: Thảm Án Diệt Môn

Sơn Đông, Tế Nam phủ.

Đời Minh Hoàng Hà và Đại Vận Hà đều không đi qua Tế Nam phủ này, không phải là yếu đạo thông thương khắp nơi. Nhưng nó tọa lạc trên mảnh đất Sơn Đông màu mỡ phì nhiêu, đất tốt trải dài ngàn dặm, ruộng tốt liên miên vạn khoảnh, lại có thật nhiều suối nước tưới mát, được xưng Tuyền Thành, cho nên thương lái lui tới không nghỉ, bên trong bên ngoài thành người ở đông đúc.

Sáng hôm nay, người đi ngoài đường dần dần tập nập, Tôn Đà Tử theo lệ bày hàng ra ở đối diện Hội Xương tiêu cục, bán món bánh nướng Tôn gù nổi danh toàn Tế Nam.

Bánh nướng Tôn gù rất giòn, ăn kèm hành và tương ngọt quả thật là ngon cực kỳ. Tiêu sư già trẻ trong Hội Xương tiêu cực đều thích sang mua bánh nướng của lão, vừa thơm ngon giá cả lại rẻ, ăn no luyện công phu cho tới trưa cũng không đói.

Hội Xương tiêu cực tọa lạc ở mặt Tây Bắc Đột tuyền cách đó không xa, chính là đại tiêu cực số một số hai bên trong thành. Cục chủ Tề Tường Vân một thân công phu Thiếu Lâm chân truyền đã có tám thành hỏa hầu, khổ luyện Kim Chung Tráo đao thương bất nhập, cực kỳ nổi danh trên giang hồ, lại là huynh đệ kết bái của Đại Hào Thành Thiết Hải võ lâm Sơn Đông. Lục lâm sáu tỉnh phía Bắc phải nể mặt vài phần, thấy tiêu kỳ Hội Xương đều chấp tay một cái, các lộ lục lâm hào kiệt gặp giữa đường tối đa chỉ lấy mười lượng tiền trà nước.

Bất quá hôm nay làm Tôn Đà Tử kỳ quái là bày hàng ra đã một lúc lâu, đầu mùa Xuân mặt trời chiếu nóng người, vẫn chưa thấy người của Hội Xương tiêu cực ra mua bánh nướng của lão.

Nhìn đại kỳ tiêu cực đón gió bay phấp phới, đại môn sơn đen vẫn còn đóng kín, Tôn Đà Tử kéo một tên hậu sinh qua đường hỏi:

- Hôm nay Hội Xương có chuyện, không mở cửa ư?

- Không biết.

Hậu sinh gãi gãi đầu, đột nhiên lấy làm kỳ bèn hỏi:

- Ủa, vì sao không có thanh âm luyện công?

Người trong Tế Nam thành đều biết, Tề cục chủ thao luyện thủ hạ rất có bản lĩnh, trời mới vừa tờ mờ sáng đã dựng bọn họ từ trong chăn đi luyện công, những tiếng hò hét truyền từ trong diễn võ trường ra tới ngoài đường.

Nhưng hôm nay thật là kỳ lạ, bên trong tiêu cực cực kỳ yên lặng, lúc đầu mọi người không cảm thấy, nhưng dần dần người đi đường đều phát giác có vẻ khác thường.

- Không được, ta phải đi xem thử.

Tôn Đà Tử bỏ lại hàng bánh nướng, lê tấm lưng gù phục phịch chạy tới cửa tiêu cực, ra sức đẩy cửa thật mạnh vào trong, ghé vào khe cửa nhìn vào bên trong.

Chỉ liếc mắt nhìn, lập tức Tôn Đà Tử giống như bị người đánh một quyền, lão đảo lui về phía sau gục xuống.

Hậu sinh kia vội vàng đỡ lấy lão:

- Đà gia, đà gia, lão làm sao vậy?

Ánh mắt của Tôn Đà Tử trợn trừng to tướng trước nay chưa từng có, thịt trên gương mặt rỗ của lão run lên giống như mắc kính phong:

- Máu, máu, bên trong toàn là máu...

Chuyện truyền ra rất nhanh, quan phủ phái tới thật nhiều binh sĩ và nha dịch giải tán những kẻ hiếu kỳ, sau đó phá vỡ đại môn từ bên ngoài.

Bởi vì khí trời còn lạnh nên cũng không có mùi máu tanh quá mức, nhưng tình hình bên trong Hội Xương tiêu cực cho dù là lão công môn chuyên xử lý án mạng nhìn thấy, cũng không nhận được phải hít sâu một hơi khí lạnh.

Bên trong tiêu cực đâu đâu cũng là thi thể, ngổn ngang nằm trên mặt đất, hoặc là tà tà tựa lưng vào tường. Có người trên mặt lộ ra vẻ giãy giụa trước khi chết, có người là trúng đao sau lưng, trên mặt đầy sợ hãi... Cục chủ Hội Xương tiêu cực Tề Tường Vân, một thân hoành luyện công phu đao thương bất nhập lúc này thi thể mềm nhũn trên ghế, chỗ cổ họng chảy xuống một dòng máu tươi, đã sớm chết oan chết uổng.

Không chỉ có là người trưởng thành, hung thủ cũng không chịu bỏ qua cho phụ nữ, người già và trẻ nhỏ, hậu viện có hài tử ba bốn tuổi chết được mẫu thân ôm trong ngực. Thân thể hai mẹ con tựa sát vào nhau đã sớm trở nên lạnh như băng, phòng bếp và chỗ ở người làm có mấy tên người làm và nha hoàn đầu bếp đều chết ở trên giường.

Toàn bộ Hội Xương tiêu cục, khắp nơi toàn là máu tươi loang lổ, khắp nơi toàn là người chết. Người trong tiêu cục tới qua không còn ai sống sót, tất cả đều chết oan chết uổng.

Ồa... Một tên nha dịch trẻ tuổi không nhin được gục đầu vịn tường nôn thốc nôn tháo.

Là ai không có chút nhân tính nào tạo ra hung án diệt môn này? Cho dù là các lão Ngộ Tác, lão bộ khoái tâm như sắt đá, lúc này trong lòng cũng tràn đầy tức giận.

Chỉ bất quá rất nhanh tức giận liền biến thành sợ hãi, võ lực của Hội Xương tiêu cục cũng không yếu, cục chủ Tề Tường Vân ở trên giang hồ cũng coi là hảo thủ nhất lưu, không ngờ rằng trong một đêm bị diệt cả nhà lạnh lẽ không tiếng động...

Tiếng ngựa hí dài vang lên, một nhóm kỵ sĩ ngồi khoái mã dáng vẻ phong trần chạy tới trước cửa chính Hội Xương tiêu cục. Người cầm đầu thoát nhìn giống như một bạch diện tiểu sinh, duy chỉ có hai mắt sáng đến dọa người, ánh mắt đảo qua, chúng bộ khoái liền cảm giác giống như dao bén vừa lướt qua trên mặt mình.

- Con bà nó, tới chậm một bước!

Người thứ hai đồng hành là một tên mập, y chán nản vỗ vỗ đùi.

Có lão bộ khoái dày kinh nghiệm đã nhìn ra chỗ kỳ quái, tên thủ lĩnh trẻ tuổi có ánh mắt sắc bén vô cùng, cho dù là nhân vật lục lâm thường liếm máu lưỡi đao cũng không bằng. Nếu nói là trên tay hắn không dính mấy chục trên trăm nhân mạng, tuyệt đối không thể nào. Ngoài ra lời của tên mập kia có vẻ như có điều khác lạ.

Y lập tức lấy mắt ra hiệu, cả bọn bộ khoái nhanh chóng âm thầm nắm chặt đơn đao, thước sắt, luyện tử thương, từ bốn phương tám hướng ép tới, bao vây người tới vào trong.

Chu Bộ Đầu cảm đầu đang định quát hỏi, người tới lại mở miệng trước:

- Ai là Bộ Đầu Tế Nam phủ? Trần Tú Phong vẫn chưa đến sao? Tuần Phủ, Bố Chính Sứ, Án Sát Sứ Sơn Đông đâu?

Chu Bộ Đầu ngẩn ra, thầm nhủ trong lòng: khẩu khí người này thật là lớn, dám gọi thẳng tọc danh Tri Phủ Đại lão gia chúng ta.

Bọn nha dịch không chịu được, quát lớn:

- Người là ai, dám gọi tọc danh Đại lão gia nhà ta! Chẳng lẽ là tặc tử giả dạng?

Người tới cũng không nhiều lời, ra dấu cho tên mập kia, lập tức có một tấm giá thiếp bay vào ngực Chu Bộ Đầu.

Vừa nhìn thấy giá thiếp nền đỏ có bốn chữ đen Bắc Trần Phủ Ty, Chu Bộ Đầu rung mình một cái. Đến khi xem lại quan hàm tọc danh, đầu gối y mềm nhũn hai chân quỳ xuống:

- Tiểu nhân ra mắt Tần Thiếu Bảo!

Trong lúc còn đang nói chuyện, Tri Phủ Tế Nam Trần Tú Phong đã ngồi kiệu chạy tới, tốc độ cũng chỉ chậm hơn chúng bộ khoái một nén nhang mà thôi.

Chu Bộ Đầu bước qua nói lai lịch Tần Lâm cho y, Trần Tú Phong lập tức tươi cười hành lễ:

- Hạ quan tham kiến Khâm Sai Tần Thiếu Bảo! Chẳng hay Tần Thiếu Bảo phụng chỉ tuần duyệt sự vụ khai hải Mân Chiết, tại sao đến Tế Nam phủ này của hạ quan?

Triều Đại Minh văn võ khác đường, mặc dù Tần Lâm quan chức cao lại là Khâm Sai đại thần, nhưng chỉ cần không phải trực tiếp quản hạt Tế Nam này, Trần Tú Phong cũng chỉ cần tôn trọng đúng mực mà thôi, trong lời nói còn mơ hồ hỏi hẩn nguyên nhân chuyển đi này.

- Bản quan đi thuyền xuôi Nam, tới cảnh nội Sơn Đông các người thì gặp phải vụ án này.

Tần Lâm nói đại khái mấy điểm quan trọng của vụ án, lại nói:

- Lúc bản Khâm Sai làm sự vụ khai hải Hàng Châu trước đây đã từng nhìn thấy cái hộp vàng này, có lý do nghi ngờ nó có liên quan với đại án mưu nghịch. Cho nên bản Khâm Sai muốn tự mình điều tra xử lý án này, chẳng hay ý Trần Tri Phủ như thế nào?

Ban đầu Trần Tú Phong nghe nói không chỉ có chỗ Hội Xương tiêu cục này bị giết cả nhà, xa ở Huyện Châu phủ Vấn Thượng huyện còn có ba mươi một cái mạng, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, trong lòng kêu khổ liên hồi. Ta đây học tập vất vả mười năm, vô cùng cực nhọc thi Tú Tài thi Cử Nhân thi Tiến Sĩ, cuối cùng kim bảng đề danh, lại điểm Thứ Cát Sĩ vào Hàn Lâm, sau được làm Tri Huyện. Dần dần mới leo lên Tri Phủ, vất vả vô cùng, ngàn vạn lần chờ vì vụ án này mà phải mất ô sa.

Đến khi Tần Lâm nói là đại án mưu nghịch có liên quan với khai hải, muốn nhận lấy vụ án này, Trần Tú Phong thật sự là như được đại xá, tim thót lên cổ họng rồi cực trở về nguyên vị, vội vàng nói:

- Tần Khâm Sai mắt thần như điện, không sót chút nào, xử lý vụ án này là cực kỳ thích hợp. Hạ quan tư chất ngu độn, căn bản không hiểu những chuyện này, cam nguyện theo hầu dắt ngựa cho Tần Khâm Sai.

Đây gọi là trước kiêu ngạo sau cung kính, ban đầu Trần Tú Phong còn lên mặt, vào lúc này liền trở nên thấp giọng nhỏ tiếng, e sợ Tần Lâm phũ mông bỏ đi, bỏ lại mình ở nơi này ắt phải ô hô ai tai.

Tần Lâm cười cười, hẳn đã sớm đoán trúng chút tâm tư nhỏ nhỏ của Trần Tú Phong, quả thật không hề chạy khỏi lòng bàn tay hắn.

Chỉ chốc lát sau, Tuần Phủ, Bố Chính Sứ, Án Sát Sứ Sơn Đông cũng trước sau đi tới, phản ứng cơ hồ giống nhau như đúc với Trần Tú Phong, đều là vừa thấy Hội Xương tiêu cục bị diệt cả nhà, ai nấy khẩn trương tới mức vã mồ hôi trán. Sau đó nghe nói Khâm Sai đại thần, Cẩm Y Vệ Tần Thiếu Bảo đi ngang qua Sơn Đông tuần duyệt Mân Chiết khai hải bằng lòng nhận vụ án này, ai nấy đều tươi cười rạng rỡ, không tiếc lời khen Tần Lâm mắt thần như điện, xét âm đoán dương. Quả thật là Bao Công tái thế, Dịch Nhân Kiệt sống lại, chúng ta xin theo hầu dưới ngựa ngài, quả thật là hữu hạnh ba sinh.

Tóm lại một câu, chúng ta đứng sang bên, hết thấy chuyện phá án phải trông vào Tần Thiếu Bảo ngài!

- Quả nhiên là vì diệt khẩu!

Tần Lâm đi vào Hội Xương tiêu cục khám xét, không nhận được lác đầu thở dài.

Từ thủ pháp kẻ gây án cướp đi hồng tiêu, rất rõ ràng có đặc điểm giết người diệt khẩu. Cho nên sau khi Tần Lâm tìm hiểu được đại khái vụ án cũng không vội vàng chạy tới chỗ xảy ra vụ án, hoặc là đi tìm Tri Phủ Huyện Châu Tuần Trường Phong vu oan cho hai người Tề, Tập, mà là tới Hội Xương tiêu cục Tế Nam phủ trước. Hẳn hy vọng có thể tìm được càng nhiều manh mối hơn ở Hội Xương tiêu cục trước hung thủ một bước, từ đó mở ra đột phá khẩu.

Chuyến này hẳn để ba vị phu nhân cùng các thành viên đi theo như A Sa, Giáp Ất Bính Đinh lại trên thuyền. Tập Đông Thắng trọng thương chưa lành không thể tới, Tề Tái Hoa cũng bị thương nhẹ, cộng thêm lúc trước xông ra trùng vây thể lực tiêu hao, chỉ có thể nhờ một nhóm Hiệu Úy khác hộ tống, chạy tới từ từ sau đó.

Bản thân Tần Lâm dẫn dắt đám quan giáo huynh đệ Lục Viễn Chí khoái mã ra roi chạy tới Tế Nam phủ, cố gắng tranh thủ từng giây với hung thủ có dấu hiệu giết người diệt khẩu.

Bất quá người định không bằng trời định, Tần Lâm cũng chỉ có thể làm hết sức mình nghe thiên mệnh, cho dù là hắn chạy mau hơn nữa cũng không cản nổi hung phạm đã sớm có dự mưu từ trước. Vào tối hôm qua lúc hắn đang ra sức chạy trên đường, hung phạm đã hạ thủ, sát hại cả nhà Hội Xương tiêu cục.

Dịch nhân thật sự là quá xảo hoạt, cũng quá mức độc ác hung tàn.

Đây không chỉ là lời cảm thán của riêng Tần Lâm, cũng là suy nghĩ của các huynh đệ Hiệu Úy. Bởi vì một Hội Xương tiêu cục lớn như thế lại bị giết sạch sẽ, từ trên xuống dưới không chừa một người sống nào.

Nhìn khóe mắt những người bị hại trọn trùng sắp rách, vẻ sợ hãi trên mặt các nữ tử và trẻ con, trong lòng ai nấy lửa giận ngút trời, hận không thể lập tức tìm được hung thủ, trừng trị bọn chúng theo pháp luật.

- Đến đây, chúng ta xem thử thủ pháp gây án của dịch nhân, phục hồi hiện trường đêm qua như cũ...

Tần Lâm ra lệnh cho các huynh đệ Hiệu Ủy, một nhóm tra xét dấu chân máu lưu lại trên đất, vết máu trên vách tường và đồ vật. Một nhóm phụ trách kiểm tra thi thể, mỗi người hoạch định phạm vi công việc, có huynh đệ đi tiền viện, có huynh đệ đi hậu viện, nhất thời hơn hai mươi tên Hiệu Ủy huynh đệ phân tán ra toàn bộ Hội Xương tiêu cục, công việc điều tra hiện trường được tiến hành đầu vào đấy.

Vốn đám bộ khoái địa phương không phục lắm vị Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ trẻ tuổi Tần Lâm này, ai biết hẳn là nhờ ân âm hay là may mắn mà thành công như vậy? Nhưng nhìn thấy cảnh tượng này lập tức ánh mắt cũng thay đổi, biết hẳn thật sự có bản lãnh.

- Tần Thiếu Bảo, chúng ta có thể làm được gì không?

Chu Bộ Đầu không nhin được hỏi.

Tần Lâm cười nói:

- Các người đi hỏi hàng xóm láng giềng xung quanh thử, tối hôm qua có nghe thấy tiếng động khác thường nào không. Mặc dù không có hy vọng gì lắm, nhưng nói không chừng cũng sẽ có phát hiện gì.

Nếu như thật sự có gì đó kinh động, cũng sẽ không đến ban ngày mới phát hiện ra. Hội Xương tiêu cục là nơi độc lập, láng giềng tả hữu đều ở cách khá xa, suy đoán không nghe được cái gì.

Nhưng Chu Bộ Đầu vẫn rất cao hứng đáp ứng, thậm chí vẻ mặt vô cùng hưng phấn vì mình có thể ra sức cho Tần Thiếu Bảo.

Tần Lâm khoanh tay đi qua đi lại trong phòng, nhìn tới nhìn lui mọi chỗ, dường như cực kỳ nhàn nhã tự tại. Nhưng đám quan giáo huynh đệ quen thuộc hẳn hiểu rất rõ ràng, nhất định Tần trưởng quan đang cẩn thận suy tính, phân tích, quy nạp những manh mối đã biết.

Thậm chí có người lén lút thảo luận với nhau, hẳn là lúc này Tần trưởng quan đã dương thần xuất khiếu, cho đòi thành hoàng, thổ địa tới hỏi vụ án, cho nên không gì mà không biết.

Cũng có người chú ý thấy, hẳn đứng một hồi trước thi thể cục chủ Hội Xương tiêu cục Tề Tường Vân, nhìn chăm chăm vào vết thương trên cổ họng thi thể như có điều suy nghĩ.

- Tìm được rồi, đã tìm được đường bọn chúng tiến vào rồi!

Một tên Hiệu Ủy huynh đệ nằm trên đầu tường đột ngột kêu lên.

- Đâu?

Tần Lâm bước nhanh đi về phía bức tường kia.

Vách tường được xây bằng đá xanh rất cao, tên quan giáo kia là dùng khinh công Bích Hồ Du Tường leo lên. Chư vị quan viên Sơn Đông và chúng bộ khoái Tế Nam phủ bèn suy nghĩ, Tần Thiếu Bảo Tần Nhất Thương tay không ngăn voi cứu giá, đơn kỵ xông trận phá Bắc Lỗ, được xưng hơn cả Du Long Thích Hồ Đông Lý Tây Ma, sẽ thi triển Thế Vân Tung hay là Bát Bộ Cẩn Thiên?

697. Chương 697: Lòng Tin

Nhưng thấy Tần Lâm cũng không thổ khí quát lên, cũng không đề khí nhảy vọt, mà là hai vai vẫn không nhúc nhích, thân thể đang đứng trên đất bằng thành linh chậm rãi dâng lên giống như dâng vên giá vũ, quả thật là khí độ ung dung.

- Tần trưởng quan, được rồi chứ?

Ngưu Đại Lực ở bên dưới hỏi.

- Ừm, độ cao này được rồi.

Tần Lâm gật đầu một cái.

Trời ơi, đám quan viên và bộ khoái trợn mắt há mồm, thì ra Tần trưởng quan uy mãnh vô cùng trong truyền thuyết được một tên thuộc hạ khổng lồ dùng hai tay nâng chân của hắn lên.

- Chân nhân bất lộ tướng, lộ tướng không phải là chân nhân.

Lục mạp vênh gương mặt béo phì lên giải thích với bọn họ.

Nhất thời mọi người chợt hiểu ra, Tần Thiếu Bảo là cao nhân thâm tàng bất lộ! Hơn nữa để cho thuộc hạ nâng lên như vậy dường như càng thêm khí phái hơn thì triển khinh công. Xem hần tiêu sái đến đường nào, quan chương ẩn Bắc Trần Phủ Ty quả thật bất đồng với người khác, không đi theo đường lối tầm thường.

Tần Lâm nằm trên đầu tường chỉ nhìn thời gian rất ngắn, bèn gật đầu một cái:

- Ủ, là có một người đập đầu tường từ nơi này đi vào, viện thứ hai hành lang bên trái có dấu chân máu giống hệt như dấu chân này.

Chúng bộ khoái Tế Nam phủ nghe lời này nhất tề thè lưỡi thật dài, thậm chí không biết nhân quang Tần Thiếu Bảo sắc bén tới mức nào. Bên trong Hội Xương tiêu cục để lại dấu chân dính máu có tới mấy chục trên trăm, có chân phải, có chân trái, có dấu chân không trọn vẹn hoàn chỉnh, có dấu chân đập lên vũng máu, giọt máu, Tần Thiếu Bảo chỉ nhìn qua làm sao biết được là giống nhau như đúc?

Chu Bộ Đầu không dám tin, cố ý chờ sau khi Tần Lâm rời đi bèn thì triển khinh công leo lên đầu tường nhìn kỹ một lần, lại chạy vào viện thứ hai hành lang bên trái tra xét, trong phút chốc sắc mặt cũng thay đổi.

Không ít bộ khoái đi theo y, không nhận được hỏi:

- Thủ lĩnh, sao hả?

- Quả thật giống hệt.

Chu Bộ Đầu khê a trong miệng một tiếng, âm thầm buồn bực:

- Vì sao Tần Thiếu Bảo có thể đối chiếu ra từ trong mấy chục cả trăm dấu chân phức tạp như vậy?

Thanh âm của Tần Lâm ở cách đó không xa vang lên:

- Thật ra thì rất đơn giản, người muốn so sánh toàn bộ dấu chân, thoát nhìn phức tạp, thật ra thì điểm đặc thù dấu chân người chỉ có vài điểm, chân lớn nhỏ mập gầy, hoa văn đế giày, lực trước sau nặng nhẹ... rất là dễ nhớ.

Chu Bộ Đầu kinh ngạc, Tần Lâm nhìn về phía y cười cười, lại cúi đầu trên đất tìm kiếm cái gì.

Không trách người ta có thể làm được Thái Tử Thiếu Bảo! Lần này đám Bộ Đầu đã hoàn toàn chịu phục.

Có tên Hiệu Ủy kêu lên:

- Lại tìm được một chỗ dấu chân trên đầu tường mặt Đông.

Sau khi Tần Lâm xem, đối chiếu dấu chân này với hai nửa dấu chân dính máu ở cửa sương phòng bên phải trong viện thứ ba.

Không lâu sau, nơi cửa lầu chính diện và đầu tường hậu viện cũng phát hiện dấu chân.

Lục Viễn Chí gãi đầu hỏi:

- Chẳng lẽ có rất nhiều địch nhân, từ bốn phương tám hướng đánh tới?

- Không, chỉ có bốn người.

Tần Lâm chém đinh chặt sắt nói:

- Là bốn cao thủ.

Tần Lâm vừa nói ra như vậy, tất cả mọi người không nhận được phát ra tiếng kêu kinh ngạc khó có thể đè nén.

Ai ai cũng biết Hội Xương tiêu cục có thể coi là đại tiêu cục số một số hai Tế Nam phủ, các tiêu sư có bản lĩnh rất khá. Thậm chí các lão bộc, nữ quyền bên trong tiêu cục cũng biết mấy chiêu quyền cước, cục chủ và mấy vị tiêu đầu đều có danh hiệu vang dội trên chốn giang hồ.

Một tiêu cục lớn như vậy, có tới bảy tám chục người, không ngờ rằng chỉ trong một đêm bị bốn tên hung đồ giết chết sạch sẽ, mà dường như không thể làm ra chút hành động chống cự nào cả.

Nhưng phán đoán của Tần Lâm lại không cho phép nghi ngờ. Hắn khám nghiệm cẩn thận ở tiền đình hậu viện, phát hiện dấu chân dính máu hỗn loạn rất nhiều, nhưng chỉ có bốn người xuất hiện qua ở đầu tường bốn bề Đông Nam Tây Bắc, ngoài ra không còn dấu chân mới lạ nào khác.

Thậm chí hắn lấy vị trí người chết nằm gục để so sánh với vị trí dấu chân hung thủ, suy diễn lại tình hình xảy ra vụ án đêm qua:

- Xin các vị hãy xem, dấu chân đạp trên bờ tường phía Tây ở chỗ này, bên dưới chân tường có một tên tiêu sư tuần đêm nằm gục, bị bẻ gãy cổ mà chết...

Theo lời Tần Lâm miêu tả, mọi người phảng phất thấy được tình hình đã xảy ra tối hôm qua:

Nửa đêm canh ba, tiêu sư tuần đêm co ro đi bên dưới chân tường, y cũng không phát hiện ra bóng đen đang đứng trên đầu tường.

Bóng đen cười gằn nhảy xuống, nhẹ nhàng giống như một mảnh bông tuyết bay xuống, nhưng hai tay của y lại không thể nghi ngờ là ma trảo của tử thần, lặng lẽ không tiếng động đặt lên gáy tiêu sư kia.

Hai tay hung thủ bóp lại như gọng kềm sắt, hô hấp tiêu sư lập tức dừng lại, giãy giụa giống như cá sa lưới chờ chết. Nhưng vào lúc này, đôi tay đáng sợ kia vận mạnh một cái, một tiếng rắc khẽ vang lên, tiêu sư mất đi tri giác, thân thể mềm nhũn co quắp...

Cùng lúc đó, đầu tường mặt Đông cũng có người nhảy xuống, bất quá người này có tới hai mục tiêu. Ở đầu vào của hành lang viện thứ ba, hai tên tiêu sư trắng đêm bảo vệ hậu viện đang quạt lò hãm nóng rượu Tứ Mặc lâu năm, nhắm với đậu phộng rang và đậu hủ khô.

Khoảng cách từ đầu tường mặt Đông đến chỗ hai tên tiêu sư chừng ba trượng, ở giữa còn có góc mái cong vút của sương phòng. Bất quá điểm này không làm khó được tên sát thủ đáng sợ kia, y nhẹ nhàng đạp một cái lên đầu tường, để lại dấu chân trên đầu tường sau đó bị Hiệu Uy tìm được. Chờ thân thể đáp xuống góc mái, hai tay y khế móc vào góc mái một cái, thân thể lập tức lướt qua giống như cá lội, bất quá cũng để lại hai dấu tay bị Tần Lâm phát hiện.

Tiếp theo, rớt cục tiếng tay áo bay lất phất đã khiến cho hai tên tiêu sư phát giác ra điểm khác thường. Bọn họ quay đầu lại, trong đồng tử cực kỳ kinh hoàng của bọn họ phản chiếu một lưỡi đao rét lạnh, cổ họng bị chém đứt, máu chảy như suối...

Cách thức của tên hung phạm giết người thứ ba thứ tư cũng bị Tần Lâm nhất nhất phục hồi như cũ. Hắn quan sát tìm tòi vô cùng tỉ mỉ, tìm mỗi một dấu vết do động tác của hung thủ lưu lại. Chúng dùng mũi nhọn dưới chân, ám kinh lặng lẽ không tiếng động đánh gãy cây gài cửa sương phòng nhưng cũng để lại nửa dấu chân trước. Sau đó đề lên tay vịn hành lang nhảy ra ngoài, nhanh như báo săn mỗi giết chết ba tên tiêu sư, đồng thời không thể tránh khỏi để lại dấu tay trên tay vịn...

Theo Tần Lâm suy diễn từng bước từng bước, tình cảnh Hội Xương tiêu cục bị giết cả nhà ngay đêm đó đã được phơi bày hết sức rõ ràng. Mọi người cơ hồ cảm giác dù hiện tại là thời điểm trời quang mây tạnh, nhưng vẫn có tiếng âm hồn gào thét đầy sân, diễn lại bi kịch đêm qua từng chiều từng thức.

- Thật là lợi hại, thật là lợi hại!

Mọi người chặc chặc lưỡi vừa than thở vừa khen ngợi, không biết rốt cục là than thở hung thủ giết người tàn nhẫn vô tình, hay là khen ngợi Tần Lâm mất thần như điện.

- Chỉ có bốn tên hung thủ tới, có thể sát hại toàn bộ Hội Xương tiêu cục lặng lẽ không tiếng động...

Chu Bộ Đầu hoàn toàn không chút nghĩ ngợi nói:

- Có thể làm được điểm này chỉ có thể là...

Lời còn chưa dứt, chợt nghe bên ngoài có người lớn tiếng gọi:

- Tề hiền đệ, Tề hiền đệ, là ai hại cả nhà đệ? Lão tử sẽ báo thù tuyết hận cho đệ!

Sơn Đông Đại Hào Thành Thiết Hải đỏ mắt nhìn thi thể đầy đất, thân thể khô ngô của y phát run. Trên giang hồ cũng có cừu sát đẫm máu, nhưng tàn nhẫn ác độc, không chừa đường sống như vậy, cho dù là y tung hoành giang hồ mấy chục năm cũng rất ít thấy.

Thành Thiết Hải ở trong trang ngoài thành, sau khi biết được tin tức vội vàng phi ngựa vào thành, cho nên tới muộn hơn Tần Lâm một chút.

Mấy tên bộ khoái giữ y lại, nhưng làm sao giữ được, cho đến khi nhìn thấy Tần Lâm cũng ở nơi đây, y mới ngăn người, không hề lớn tiếng gào thét nữa.

Đang định làm lễ ra mắt cùng Tần Lâm, mấy tên cấm y quan giáo bảo vệ Tề Tái Hoa cũng chạy đến. Cô nương kiên cường này nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, thân thể run lên bần bật giống như lá khô trong gió, răng cắn môi bật ra máu tươi. Là đau đớn kích thích thần kinh, mới giúp cho nàng không ngã xuống ngay tại chỗ.

- Cháu gái đáng thương của ta!

Thành Thiết Hải nước mắt ràn rụa.

Tề Tái Hoa không nói một lời, đi thẳng tới trước người Tần Lâm, hai đầu gối quỳ xuống đất phịch một tiếng, dập đầu bình bịch không biết bao nhiêu cái.

Dĩ nhiên Tần Lâm hiểu được ý của nàng, giơ hai tay ra đỡ nàng dậy:

- Cô nương yên tâm, nếu bản quan đã nhận vụ án, vậy nhất định sẽ làm đến cùng.

Có Tần Lâm bảo đảm câu này, Tề Tái Hoa mới bò dậy từ dưới đất. Mặt mũi nàng lộ vẻ vô cùng cảm phần, ánh mắt nhìn chằm chằm Tần Lâm.

Ai cũng biết như vậy có hơi không cung kính với Khâm Sai Tần Thiếu Bảo, nhưng không có ai chỉ trích một cô nương trong một đêm mất đi cơ hồ toàn bộ người thân.

Trong lòng Tần Lâm cũng không chịu nổi, tuy rằng hẳn thường thấy sinh tử, nhưng đây là thảm án diệt môn không giống với vụ án giết người thông thường, người già phụ nữ và trẻ con đều bị hại, ngay cả trẻ còn quần tã cũng không tha, quả thật là tàn nhẫn vượt xa bình thường.

Sau khi Thành Thiết Hải gặp Tần Lâm, biết được chỉ có bốn người gây ra vụ thảm án này lập tức cất tiếng oang oang nói:

- Không cần nói nhiều, nhất định là Bạch Liên Ma giáo gây ra vụ án này, nói không chừng còn là đích thân giáo chủ Ma giáo xuất thủ!

- Vì sao vậy?

Tần Lâm cau mày hỏi.

Thành Thiết Hải rất có nắm chắc, Tề Tường Vân là cao thủ nhất lưu trên giang hồ, toàn bộ tiêu cục cũng có không ít hảo thủ nhị tam lưu, gộp lại không kém gì một môn phái võ lâm trung đẳng.

Thực lực như vậy nếu muốn chiến thắng bọn họ không khó, nhưng muốn giết chết bọn họ cũng không dễ, giết chết bọn họ lặng lẽ không tiếng động càng khó hơn. Mà chỉ xuất động bốn tên cao thủ đã tiêu diệt cả nhà lặng lẽ không tiếng động, chỉ có bốn nhà có thể làm được chuyện này: Trát Luận Kim Đỉnh tự Uy Đức Pháp Vương và ba vị đứng đầu trong mười tám hộ giáo La Hán nơi Tây Tạng, trưởng giáo chân nhân Võ Đang cùng Tam trưởng lão Chân Võ điện, phương trượng Thiếu Lâm cộng thêm thủ tọa Đạt Ma đường, thủ tọa Giới Luật viện, thủ tọa La Hán đường. Nhà cuối cùng chính là Bạch Liên giáo, từ giáo chủ Ma giáo, Tả Hữu hộ pháp, đường chủ tam đường đến mười trưởng lão.

Uy Đức Pháp Vương cách Sơn Đông mười vạn tám ngàn dặm, dĩ nhiên sẽ không chạy đến nơi đây giết người, Võ Đang Thiếu Lâm đều là danh môn chính phái, quyết không có chuyện trưởng giáo Võ Đang và phương trượng Thiếu Lâm chạy tới diệt cả nhà người ta. Vì vậy khả năng duy nhất chính là Bạch Liên Ma giáo hành sự kỳ bí, thủ đoạn tàn nhẫn!

- Con bà nó, lão tử liều mạng với đám ma đầu này!

Thành Thiết Hải hậm hực thóa mạ:

- Cho dù là buông bỏ một trăm tám mươi cân thịt này, cũng không thể để Ma giáo coi thường hào kiệt Sơn Đông chúng ta.

Vị Sơn Đông Đại Hào này quả nhiên trọng nghĩa khí, mọi người không khỏi coi trọng y hơn trước.

Ma giáo như mặt trời ban trưa, giáo chúng dưới quyền mấy chục vạn, hai trăm năm qua không ngừng khởi binh tạo phản đối nghịch với triều đình, thực lực cực kỳ hùng mạnh, căn bản không phải môn phái giang hồ thông thường có thể so sánh được.

Những lời này của Thành Thiết Hải truyền đi, bất cứ lúc nào cũng có thể có họa sát thân.

- Thật sự là giáo chủ Ma giáo gây ra vụ án này sao?

Lục Viễn Chí cũng hít một hơi khí lạnh, hạ thấp giọng nói với Tần Lâm:

- Tần ca, ở trên thảo nguyên bà nương kia không chiếm được phần hơn, hiện tại nàng trở lại Trung Nguyên, huynh phải đề phòng mới được, nàng hận huynh còn hơn cả hận Hội Xương tiêu cực này.

Không phải vậy sao, Bạch Liên giáo chủ dây dưa mấy phen với Tần Lâm, cũng là có chút duyên cớ.

Tần Lâm lại lắc đầu một cái:

- Không phải là Ma giáo... ừm, ít nhất không phải là giáo chủ Ma giáo làm ra. Ta đã xem qua dấu chân của nàng và mấy tên thủ hạ tâm phúc, không có ở nơi này. Bên trong tiêu cực lưu lại toàn là dấu chân nam nhân, Bạch Liên giáo chủ và thủ hạ tâm phúc của nàng Thanh Dương Đường chủ Tử Hàn Yên, hai người này đều là nữ.

- A, còn có thể nhìn ra dấu chân nam nữ? Là so lớn nhỏ sao?

Lục Viễn Chí mở to đôi mắt nhỏ, lộ vẻ tò mò.

Dĩ nhiên không phải, nữ nhân cũng có người thân hình cao lớn khôi ngô, bàn chân đặc biệt dài đặc biệt lớn. Cũng có nam tử vóc người gầy nhỏ, dấu chân đặc biệt nhỏ, nếu chỉ đơn thuần so dấu chân lớn nhỏ, vậy thì sai lầm lớn.

Trên thực tế Tần Lâm căn cứ vị trí và phương hướng dùng lực của dấu chân để phán đoán, như vậy sẽ chính xác hơn rất nhiều. Bởi vì cấu tạo thân thể nam nữ có chỗ bất đồng, nữ tử vì thích ứng với bản năng sinh vật sinh con dưỡng cái, xương chậu sẽ rộng hơn nam tử rất nhiều, cộng thêm những khác biệt về sinh lý khác sẽ khiến cho bước đi của nam nữ khác nhau rõ rệt. Chuyên gia có kinh nghiệm rất dễ dàng phân biệt dấu chân có giới tính khác nhau.

- Không phải là Ma giáo làm, còn có thể là ai đây?

Lục Viễn Chí suy nghĩ một hồi, đột nhiên dường như có phát hiện, đôi mắt nhỏ lóe lên ánh sáng giáo hoạt:

- Tần ca, đệ đã phát hiện chân tướng!

- Chân tướng thế nào?

Tần Lâm cũng bị y làm cho hứng thú.

Lục Viễn Chí kéo Tần Lâm qua một bên, thần thần bí bí nói:

- Không phải mới vừa nói khả năng hung thủ đến từ giang hồ không nhiều sao, theo huynh thấy có phải là cao thủ đại nội gây ra vụ án này không? Hội Xương tiêu cực, Hội Xương phát âm gần giống như Đông Xưởng, chẳng lẽ là cứ điểm bí mật của Đông Xưởng?

Tần Lâm ặc trong cổ họng một tiếng, buồn bực trong lòng lắc lắc đầu, sau đó quay mặt tên mập sang nơi khác:

- Tên mập, đệ suy nghĩ quá nhiều rồi.

Chợt tai hắn nghe thấy Thành Thiết Hải đang khóc lóc kể lể:

- Tề lão đệ, đệ chết quá oan uổng, một thân công phu hoành luyện đao thương bất nhập, thế nhưng tráo môn bị phá, thật sự quá thê thảm!

Tráo môn bị phá? Trước đó Tần Lâm cũng nghe nói Tề Tường Vân luyện qua công phu hoành luyện rất cao thâm, đạt tới cảnh giới đao thương bất nhập, nhưng cũng chỉ coi là có điều khoa trương mà thôi, nếu không vì sao còn bị người đâm xuyên qua yết hầu, tạo thành vết thương?

Hắn bèn đi nhanh tới, hỏi thăm Thành Thiết Hải rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Tề Tường Vân luyện Kim Chung Tráo, tên như ý nghĩa tức là ‘Có một cái chuông bằng vàng bao phủ khắp toàn thân’, ý cường điệu ngoại lực khó có thể công kích vào thân thể. Là một trong tứ đại thần công Thiếu Lâm, do Đạt Ma thiền sư sáng chế, tổng cộng có mười hai quan, sau khi luyện thành đao kiếm khó lòng làm thương tổn. Kim Chung Tráo là ngành công ngoại tráng, thuộc về dương cương, kiêm cả kinh lực ngoại tráng, là công phu khó nhất trong bảy mươi hai tuyệt kỹ, cách thức luyện tập vô cùng khó khăn phức tạp.

Sau khi luyện thành Kim Chung Tráo, chẳng những có thể chịu đựng quyền đâm cước đá mà không hư hao chút nào, thậm chí đao kiếm bình thường cũng không gây thương tổn được cho người luyện. Kẻ luyện cao thâm có thể đạt tới trình độ cương khí hộ thân, mặc dù Tề Tường Vân chưa thể luyện tới cảnh giới cao thâm như vậy, nhưng cũng đã đến trình độ đao nhọn khó làm bị thương.

- Công phu Tề hiền đệ tương đối tinh thâm, cho dù là võ lâm cao thủ cầm bảo đao lợi kiếm cũng khó mà nhất cử đánh chết y được...

Thành Thiết Hải giận dữ vô cùng đâm một quyền xuống bàn, lại nói:

- Bất quá môn công phu này lại có tráo môn, không ai giống ai, có kẻ ở Hội Âm, người ở Thiên Linh Cái. Tráo môn của Tề hiền đệ nằm ở cổ họng, điều bí mật này chỉ có rất ít người biết, không nghĩ tới hung thủ cũng là người biết chuyện, như vậy mới có thể nhất cử giết chết y.

Theo như lời Thành Thiết Hải, cho dù là cao thủ khoáng tuyệt cổ kim như Bạch Liên giáo chủ, chỉ cần một đòn đương nhiên có thể chấn vỡ kinh mạch, đánh nát nội tạng Tề Tường Vân, đạt tới hiệu quả một đòn chí mạng. Nhưng một thân công phu hoành luyện của Tề Tường Vân không phải là kém cỏi, vẫn thừa sức giãy giụa lâu hơn người khác nhất thời nửa khắc, phát ra tiếng kêu cứu.

Đêm qua sở dĩ toàn bộ người của Hội Xương tiêu cực đều bị sát hại lặng lẽ không tiếng động, những người khác không nói, Tề Tường Vân võ công cao nhất hoàn toàn là bị đánh trúng tráo môn, khiến cho tử vong trong nháy mắt, nếu không nhất định sẽ kinh động hàng xóm láng giềng.

- Tráo môn của phụ thân ư?

Tề Tái Hoa trợn to hai mắt, chợt giậm chân xoay người đi ra ngoài:

- Tập Đông Thắng, người là tên phản đồ khi sư diệt tổ!

Tất cả mọi người đã chết, chỉ có nàng cùng Tập Đông Thắng còn sống. Hơn nữa hung thủ biết tráo môn của Tề Tường Vân, dĩ nhiên không phải Tề Tái Hoa bán đứng phụ thân, như vậy cũng chỉ có thể là Tập Đông Thắng.

Ánh mắt của Tề Tái Hoa đỏ như sắp sửa ứa máu, răng cắn chặt môi, cảm giác bị phản bội khiến cho nàng hoàn toàn mất đi lý trí.

- Chậm đã, chậm đã!

Tần Lâm đưa tay cản nàng lại:

- Nếu như Tập Đông Thắng là nội gian bán đứng các người, tại sao thiếu chút nữa cũng bị diệt khẩu? Vết thương sau lưng y không phải là thật sao?

Tề Tái Hoa ngẩng người ra, màu máu trong mắt đã giảm đi chút ít, vẻ kiên cường bề ngoài hiện tại hoàn toàn sụp đổ, không nhịn được lên tiếng khóc lớn:

- Là ai, rốt cuộc là người nào bán đứng cha ta? Tập Đông Thắng, Tập Đông Thắng...

Tần Lâm hòa ái giống như huynh trưởng, vuốt ve chòm tóc như tiên đồng trước trán nàng:

- Trước khi chân tướng rõ ràng, chúng ta phải luôn luôn tin tưởng thân nhân hết sức. Có lúc quá mức nóng sẽ tạo thành hậu quả đáng sợ!

- Tên Tần Lâm kia lại tin tưởng chúng ta sẽ ngoan ngoãn chờ ở trên thuyền, ha ha ha...

Hai tay Từ Tân Di chống eo thon nhỏ, cười lớn rất không có hình tượng.

Thanh Đại cau cái mũi nhỏ nhắn đáng yêu:

- Từ tỷ tỷ thật đúng là không đáng để Tần ca ca tin tưởng.

- Hoặc có thể nói nàng thích làm ngược lại lời Tần Lâm.

Trương Tử Huyền cũng không nhịn được cười lên.

Từ Tân Di cỡi ngựa, Trương Tử Huyền cùng Thanh Đại ngồi xe, đã sớm bỏ thuyền lên bờ, mấy chục tên cầm y quan giáo cỡi chiến mã tiền hô hậu ủng, bốn nàng Giáp Ất Bính Đinh đi theo, A Sa dắt Đại Hoàng, lại có bốn tên quan giáo khiêng cáng, khiêng Tập Đông Thắng đi trước dẫn đường.

- Phu nhân, Từ phu nhân!

Một tên quan giáo đầu lĩnh mặc sắc phục Bá Hộ không nhịn được khuyên:

- Trưởng quan đã bảo chúng ta chờ ở trên thuyền...

Từ Tân Di bĩu môi:

- Hắn nói chờ ở trên thuyền, ta sẽ chờ ở trên thuyền sao? Bản tiểu thư làm chủ, chúng ta đi tới hiện trường phát sinh án mạng, sơn cốc Vãn Thượng huyện kia tra xét.

Bá Hộ buồn bực ngậm miệng lại, biết muốn thuyết phục vị phu nhân Tần trưởng quan này không phải là mình có thể làm được. Dường như Đại tiểu thư Ngụy Quốc Công phủ cũng chỉ phục một mình Tần Lâm, hơn nữa giới hạn ở ngay trước mặt mà thôi, vừa xoay người đi nói không chừng lại đối nghịch.

Nhìn lại bốn phía gần trăm tên quan giáo toàn là tinh nhuệ trong Cẩm Y Vệ, ai nấy có thể sánh ngang hảo thủ nhị tam lưu trên giang hồ. Còn có chiến mã cực tốt và Xế Điện Thương lợi hại, bốn nàng Giáp Ất Bính Đinh cũng có thuật hợp kích, cho dù là Ma giáo ồ ạt kéo tới tập kích cũng có sức đánh một trận. Vạn nhất không được, Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử Từ phu nhân cỡi là thiên lý lương câu, ta liều mạng cầm chân địch nhân, để ba vị phu nhân ngồi ngựa chạy trốn. Dù sao thân thể các nàng nhẹ, ba người cùng cỡi một con ngựa cũng có thể chạy rất nhanh.

Nghĩ tới đây, rốt cục Bá Hộ không nói gì nữa, chỉ lo phái đám cầm y quan giáo chia thành từng tốp năm ba người tản ra bốn phía cảnh giới, bố trí mấy mạng lưới thám báo. Mặc dù nhân viên nòng cốt hộ vệ giảm bớt đến hơn năm mươi tên, nhưng lại kéo mạng lưới thám báo xa đến bốn năm dặm, đội ngũ chừng trăm người có khí thế như đại quân tiến tới.

Mọi người không biết đường lối trong vùng này, may nhờ có Tập Đông Thắng chỉ điểm đường đi mới không đi nhầm phương hướng.

Địa điểm án phát ở Vãn Thượng huyện cách chỗ quan thuyền bọn Từ Tân Di đậu ở bờ Đại Vận Hà không phải là quá xa, hai ba mươi dặm đường rất nhanh đã đến. Thấy phía trước có không ít bóng người thấp thoáng, mặc áo số bộ khoái phủ huyện, cũng biết là nơi phát hiện ra vụ án.

- Gia tăng tốc độ, chúng ta nhanh lên một chút đi!

Từ Tân Di vui mừng kêu một tiếng, lại lấy kính viễn vọng của Tần Lâm ra, bắt chước hắn nhìn về phía trước.

Chợt Từ Tân Di kêu lên:

- Ôi chào không tốt, bọn họ... Bọn họ đang giở trò quỷ gì vậy?

Trên sườn núi phía trước chất đồng một đồng củi rất lớn, rất nhiều thi thể chất ngổn ngang trên đó. Bọn nha dịch lục tục lui ra, một tên nha dịch giơ đuốc, đang muốn đốt lửa.

Đây là muốn hủy thi diệt tích!

Từ Tân Di lập tức phản ứng kịp, vừa kêu lên oai oái vừa phóng ngựa vọt nhanh tới trước:

- Không cho phép đốt lửa, không cho phép đốt lửa!

Hiện trường có người mặc áo choàng bông, đầu đội Ngõa Lãng mào giống như Sư Gia, thấy vậy bèn dùng giọng Thiệu Hưng kêu lên:

- Mau... Mau đốt, lập tức đốt lửa!

698. Chương 698: Bạch Thân Sư Gia

Nha dịch giơ đuốc xông lên, dĩ nhiên nghe lệnh Sư Gia, về phần Từ Tân Di phóng ngựa chạy tới, bọn họ không cần biết, là đã nha đầu nhà nào chứ?

Mắt thấy cây đuốc ném vào đồng củi, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Từ Tân Di móc ra Xế Điện Thương từ trong ngực, từ xa nhắm chuẩn. Chỉ nghe pằng một tiếng vang lên, cây đuốc lập tức rơi xuống đất.

Nha dịch kia chỉ cảm thấy đuốc rung mạnh, sau đó tay mình nhẹ bỗng, chỉ còn cầm nửa phần cán đuốc, nửa cây đang cháy đã rơi xuống đất.

Thương pháp Từ Đại tiểu thư vô cùng chuẩn xác.

- Người nào dám ngăn trở công vụ quan phủ?

Sư Gia ngoài miệng yếu kêu lên, y đã phát giác có cái gì không đúng. Nữ tử chạy tới cỡi danh câu ngàn vàng, lại có hỏa khí lợi hại như vậy, lai lịch có thể nhỏ sao?

Từ Tân Di ngồi trên lưng ngựa, chỉ chớp mũi mình dương dương đắc ý nói:

- Bản tiểu thư là Thái Tử Thiệu Bảo, Trụ Quốc, Cẩm Y Vệ Đô Chỉ Huy Sứ, chương Bắc Trấn Phủ Ty, Long Hồ tướng quân Tần Lâm...

Ủa, chẳng lẽ Tần Thiệu Bảo danh chấn thiên hạ lại là một nữ tử? Sư Gia cùng bọn nha dịch đều ngơ ngác nhìn nhau, nhìn lại đám cẩm y quan giáo phía sau chen chúc mà đến, lại cảm thấy sợ rằng người trước mắt này cũng không phải là nói láo.

---Chi thê (vợ)!

Đọc quan hàm danh hiệu hồi lâu, rốt cục Từ Tân Di thốt ra hai chữ cuối cùng, sau đó vô cùng đắc ý nhìn bọn nha dịch, đáng vẻ như muốn nói 'các ngươi sợ chưa'.

Sư Gia cùng bọn nha dịch như người mộng du, bị Từ Tân Di làm cho không có lời gì để nói.

Trong kiệu Thanh Đại và Trương Tử Huyền ôm nhau cười nghiêng ngửa.

Trước mặt đám cẩm y quan giáo sử dụng súng thật đạn thật, bọn bộ khoái nha dịch Duyệt Châu phủ hoàn toàn không có chút đường phản kháng nào. Bá Hộ quan ném ra một tấm giá thiếp khung đen chữ đỏ của Bắc Trấn Phủ Ty, bọn họ lập tức trở nên ngoan ngoãn.

Tập Đông Thắng cố gắng giãy dụa bò từ trên cang dây, hai tên Cẩm Y Hiệu Úy đỡ y đi tới bên đồng củi. Tay y run run vuốt ve từng cô thi thể, mấy ngày trước người còn sống sờ sờ, lúc này đã sớm biến thành thi thể cứng ngắt lạnh như băng, hơn nữa thi thể chia năm xẻ bảy, có chặt đứt tay chân, có vỡ bụng đổ ruột, có đầu mình chia lìa, tử trạng cực kỳ thảm thiết.

- Trầm Lão Hắc, Trương Thiết Trụ, Ngụy Kim Cương... Các người, các người chết thật thê thảm!

Giọng Tập Đông Thắng run rẩy, trợn mắt cơ hồ muốn rách ra.

Không phải vậy sao, nhìn trạng thái thi thể như vậy quả thật chính là tàn sát, gần như không có thi thể nào còn hoàn chỉnh.

Cướp tiêu mà thôi, có thâm cừ đại hận gì mà hạ thủ tàn độc như vậy?

Cho dù Từ Tân Di là tướng môn hổ nữ thấy vậy cũng phải cau mày, lớn tiếng quát hỏi Sư Gia kia:

- Người tên là gì? Tại sao lại thiêu hủy thi thể, muốn hủy thi diệt tích sao?

Đôi mắt gian xảo của Sư Gia đảo tròn liên hồi, đã không còn tỏ ra kinh hoàng giống như lúc nãy, chấp tay nói:

- Bẩm phu nhân, học trò là Hình Danh Sư Gia Duyệt Châu phủ Tang Mậu Lâm. Bởi vì gần đây Xuân về, dương khí lên cao, những thi thể này bày ra lộ thiên như vậy sợ rằng hồ lang cắn loạn, nảy sinh giòi bọ đưa tới ôn dịch. Cho nên Đại lão gia bản phủ lấy tánh mạng dân chúng làm trọng, lệnh cho học trò đem thi thể thiêu hủy.

Từ Tân Di nghe vậy hơi sững lại, biết rõ người nọ chỉ là dùng lời giả biện, thể nhưng lời y nói cũng có mấy phần đạo lý, nàng cũng không biết nên phản bác như thế nào.

Trong lòng Tang Mậu Lâm âm thầm buồn cười, đã nhìn ra vị Từ phu nhân trước mắt này anh phong nhuệ khí không kém nam nhi, lại có tính tình thô lỗ cầu thả. Nếu đem đạo lý ra nói, quyết không phải là đối thủ của lão công môn như mình.

Theo như lời Tang Mậu Lâm vừa nói, Tri Phủ Duyệt Châu Tuân Trường Phong còn là một vị quan tốt yêu dân như con.

- Nói nhăng nói càn!

Trương Tử Huyền dắt Thanh Đại đi ra khỏi kiệu, mặt phấn thiên kim tương phủ như phủ một tầng sương lạnh, lạnh lùng nhìn chằm chằm Tang Sư Gia:

- Luật Đại Minh viết rất rõ ràng, phạm quan phủ khám nghiệm thi thể chết yểu, cần phải giữ nguyên thi thể đầy đủ không tổn hao gì. Người cố ý tàn hủy thi thể sẽ bị phạt trọng một trăm lưu đầy ba ngàn dặm, đốt thầy người cũng phạt trọng một trăm lưu đầy ba ngàn dặm. Cho nên dù là lo lắng đưa tới ôn dịch, các người cũng chỉ nên đào hầm chôn sâu thi thể để xử lý, mà không phải phóng hỏa thiêu hủy!

Tang Mậu Lâm nghe vậy chấn động trong lòng, thời này hết thấy người làm quan thông thường hơn nữa chỉ học Tứ Thư Ngũ Kinh, luật Đại Minh trừ quan viên Hình Danh Sư Gia và Án Sát Ty, Hình bộ, Đại Lý tự ra, thật sự là không có mấy người biết được nội dung bên trong. Vì sao vị phu nhân trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp này lại thuộc nằm lòng nội dung như vậy?

Đám nha dịch bộ khoái kia bị dọa sợ đến lông tóc dựng đứng, ai nấy kéo Tang Mậu Lâm hỏi:

- Tang Sư Gia, đốt thầy thật là Tri Phủ Đại lão gia ra lệnh sao? Ngài cũng không thể gài bẫy hại chúng ta...

Trương Tử Huyền lộ ra nụ cười giả hoạt:

- Tang tiên sinh, ta thấy người đội Ngõa Lãng mạo, không phải là khản vương Tú Tài, như vậy người chính là 'bạch thân Sư Gia' ngay cả công danh Tú Tài cũng không thi đậu, tưởng có lẽ là nhờ vào thuộc lòng Hình Danh mới ngồi vào vị trí Hình Danh Sư Gia. Hẳn người không thể nào không biết tội đốt cháy thi thể chứ?

Mồ hôi trán Tang Mậu Lâm lập tức chảy xuống ròng ròng, thật là nằm mơ cũng không nghĩ tới gặp phải một nữ tử còn thuộc Hình Danh hơn mình, may là y quỷ kế đa đoan, cũng bị Trương Tử Huyền nói cho không còn lời nào chống đỡ.

- Bạch thân Sư Gia, chắc chắn... người chìm nổi công môn mấy chục năm, hẳn cũng hiểu rất rõ ràng đạo lý trong đó.

Trương Tử Huyền mỉm cười, trong đồng tử sâu thẳm lóe ra ánh sáng, giọng nói hết sức trong trẻo dễ nghe. Thế nhưng lọt vào tai Tang Mậu Lâm làm cho y run sợ hơn cả quỷ vô thường câu hồn đòi mạng:

- Người đã có tội đốt cháy thi thể, Bắc Trấn Phủ Ty có quyền bắt giữ người. Nếu chúng ta đem người tới Duyệt Châu, thử đoán xem vào lúc này Tuần Trường Phong Tuần Tri Phủ sẽ làm gì? Là dốc hết toàn lực cứu người, hay là thí Tốt giữ Tướng, thậm chí... nghĩ biện pháp khiến cho người vĩnh viễn không có cách nào mở miệng! Lão là Tri Phủ xuất thân Lương Bảng Tiến Sĩ, người chỉ là một bạch thân Sư Gia, hắc hắc!

Tang Mậu Lâm chìm nổi công môn hai mươi năm, nằm mơ cũng không nghĩ tới mình sẽ bị một nữ tử xinh đẹp trẻ tuổi nói ồ hôi chảy ướt lưng, nhưng bây giờ y đã sợ hãi thật sự, run giọng nói:

- Ta nói, ta nói, xin phu nhân đừng nói nữa! Là do Tuần Tri Phủ lệnh cho ta đi thiêu hủy thi thể, tiểu nhân bất quá là phụng mệnh làm việc thôi.

Trương Tử Huyền khê nhếch môi, lộ ra một nụ cười chế nhạo.

Thanh Đại chợt kinh ngạc nói:

- Ủa, Tử Huyền tỷ tỷ cười giống Tần ca ca như đúc! Không trách hai người bọn họ có thể đến với nhau, hi hi!

Đều là gian trá xảo hoạt như nhau... Từ Tân Di bĩu môi, thâm nhủ trong lòng hai người bọn họ mới là trời sinh một đôi.

Trương Tử Huyền thủ đoạn tàn nhẫn, ép Tang Mậu Lâm cung khai tại chỗ, rồi lại đe dọa bọn bộ khoái nha dịch một phen, nói chuyện này dính đến một khâm án vô cùng nghiêm trọng, cho nên xuất động Khâm Sai Tần Thiệu Bảo và quan giáo tinh nhuệ Bắc Trấn Phủ Ty tới phá án, các người bị cấp trên che mắt, trong lúc vô tình trở thành tông phạm, chỉ sợ tiền đồ mờ mịt.

Chúng bộ khoái nha dịch bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, đồng loạt quỳ trên mặt đất cầu xin phu nhân cứu mạng, toàn bộ tin tức mà bọn họ biết được tự nhiên phun ra ào ạt. Mọi người lại quay sang khuyên nhủ Tang Sư Gia không nên chấp mê không tỉnh, bằng không sau này có hối hận cũng đã muộn.

Trương Tử Huyền mới vừa hai mươi, hành sự lại lão luyện không kém gì những lão hồ ly quan trường như Từ Văn Trường. Nàng lập tức lệnh cho quan giáo viết ra nội dung lời khai lên giấy, để cho Tang Mậu Lâm cùng chúng bộ khoái nha dịch ký tên lặn tay, tờ cung trạng này lập tức có đầy đủ giấy trắng mực đen dấu tay đỏ, như ván đã đóng thuyền.

Từ Tân Di ở bên cạnh thấy vậy thè lưỡi, thâm nhủ trong lòng: quả nhiên không hổ là thiên kim tướng phủ, người ta chỉ cần thi triển chút thủ đoạn sửa trị đám Sư Gia và bộ khoái nha dịch này, quả thật không phí nhiều sức.

Căn cứ Tang Sư Gia khai báo, đương nhiên y biết thiêu hủy thi thể có hiềm nghi hủy thi diệt tích, hơn nữa bản thân đốt thầy cũng là phạm vào hình luật Đại Minh. Nhưng y không cưỡng lại được mệnh lệnh của Tri Phủ Tuần Trường Phong, ăn cơm của chủ nhân không thể không làm việc cho chủ nhân. Cuối cùng y không thể làm gì khác hơn là lấy cớ phòng ngừa ôn dịch, dẫn những nha dịch bộ khoái này tới đây đốt thi thể.

Về phần tại sao Tuần Trường Phong phải làm như vậy, Tang Sư Gia cũng không rõ ràng lắm. Y suy đoán cũng giống như Chu Đức Hưng phụ trách đuổi giết hai người Tề Tái Hoa, Tập Đông Thắng, cho rằng Tuần Tri Phủ sắp sửa tới kỳ ngoại sát, cố gắng mau chóng kết án để có thể dỡ bỏ gánh nặng trên vai, ngộ hầu đạt được lời phê tốt hơn, từ đó chấp cánh bay cao, ít nhất cũng phải giữ được vị trí hiện tại.

- Giải cho hôn quan!

Từ Tân Di giận dữ bất bình mắng, vì muốn giữ được chức quan cho nên coi thường nhân mạng, quả thật khiến cho người ta hận không thể tát cho lão mấy tát tai ngay tức khắc.

Nơi xa vang lên tiếng vó ngựa, có mã đội đang chạy nhanh về phía này, mọi người kinh hãi trong lòng. Từ Tân Di lấy kính viễn vọng nhìn về phía đó, lập tức vui mừng nói:

- A, là Tần Lâm tới, hẳn nhìn thấy chúng ta ở chỗ này, nhất định sẽ thất kinh!

Trương Tử Huyền cùng Thanh Đại bắt đầu nhìn nhau, sợ rằng đây chính là mục đích cuối cùng của Từ Đại tiểu thư.

Tần Lâm thấy tình huống của bên này cũng lập tức ra roi giục ngựa chạy thật nhanh, đến trước người bà nàng lập tức tung mình nhảy xuống ngựa, không chút nghĩ ngợi liền nói:

- Hừ, Từ Đại tiểu thư, quả nhiên không đáng để tin tưởng, bảo nàng ở lại trên thuyền lại chạy tới hiện trường nơi này.

Đại tiểu thư Ngụy Quốc Công phủ đời này nhiều nhất chỉ chịu nghe lời của Tần Lâm, hơn nữa còn giới hạn ở ngay mặt, chỉ cần xoay người liền đổi chủ ý, không ai có biện pháp làm gì nàng.

Tần Lâm không cần hỏi cũng đã biết chủ ý chạy đến hiện trường nhất định là Từ Tân Di đưa ra. Thanh Đại từ trước tới nay đều ngoan ngoãn vâng lời, Trương Tử Huyền cũng thích tĩnh không thích động, không có nặng lòng hiếu kỳ như Từ Đại tiểu thư vậy.

Tên này cũng biết thủ phạm là ta... Từ Tân Di chợt dạ, bĩu môi không nói lời nào.

Tang Sư Gia và bọn bộ khoái nha dịch vốn là vô cùng lo lắng, không biết tiền đồ của mình thế nào, nhưng nhìn thấy cảnh tượng này vẫn không khỏi bật cười. Thì ra nữ tướng anh phong nhuệ khí gặp phải lão công lập tức tiêu mất khí thế, xem ra thời thế vẫn chưa thay đổi, cuối cùng vẫn là thư sợ hùng.

- Tần huynh, chớ trách Từ tỷ tỷ, hôm nay nhờ có tỷ ấy lập công!

Trương Tử Huyền cười híp mắt chỉ chỉ đồng củi:

- Nếu chúng ta tới chậm một chút, thi thể sẽ bị những người này đốt rụi.

Vậy sao? Tần Lâm đã sớm nhìn thấy đồng củi kia, nghe vậy cũng không khỏi kinh hãi.

Từ Tân Di lại nhìn Trương Tử Huyền một chút, không nghĩ tới nàng sẽ nói chuyện giúp mình, cũng may nàng tâm địa hào phóng, bèn nói:

- Cũng không chỉ có thiếp lập công, mới vừa rồi Tử Huyền muội muội thẩm án cũng vô cùng lợi hại. Tần Lâm, bản tiểu thư thấy bản lãnh của chàng cũng chỉ tương đương với Tử Huyền muội muội mà thôi.

Mặt trời mọc từ hướng Tây rồi sao? Tần Lâm vui vẻ trong lòng, Trương Tử Huyền và Từ Tân Di nói tốt cho nhau, đây chính là chuyện cực kỳ khó được.

Tần Lâm xem khẩu cung của bọn Tang Mậu Lâm, sau đó kể lại tỉ mỉ vụ án xảy ra ở Tế Nam phủ một lượt, Trương Tử Huyền, Từ Tân Di và Thanh Đại nghe nói Hội Xương tiêu cực bị hại cả nhà, thấy đều giật mình không nhỏ. Thanh Đại cực kỳ thương cảm cho Tề Tái Hoa sắc mặt tái nhợt, đi tới dịu dàng an ủi cô nương trong một đêm mất đi tất cả thân nhân này.

Tập Đông Thắng biết tin dữ vô cùng căm phẫn, vùng quyền đập mạnh vào cang làm rách vết thương cũ trên vai, máu tươi thấm ra ướt cả băng, y cũng không thêm để ý.

Nhưng Tề Tái Hoa lại không cảm kích, tâm trạng cực kỳ phức tạp đứng ở một bên, ánh mắt lăm lét theo dõi Tập Đông Thắng. Bởi vì chuyện đã xảy ra ở Hội Xương tiêu cực Tế Nam, nhất là tráo môn cha nàng Tề Tường Vân bị phá chết vô cùng oan uổng, đã chứng minh nội bộ có phản đồ.

Toàn bộ tiêu cực sống sót, trừ nàng cũng chỉ có Tập Đông Thắng, nàng không phải là phản đồ, như vậy ai là phản đồ đây?

Tựa hồ Tần Lâm cũng không vội trả lời vấn đề này, hắn đi tới đồng củi chất đầy thi thể bên trên, nhìn thi thể chia năm xẻ bảy như có điều suy nghĩ:

- Kỳ quái thật, cướp bóc hồng tiêu giết người mà thôi, tại sao phải chém thi thể thành bảy tám mảnh, có thâm cừ đại hận gì sao?

Tề Tái Hoa nói:

- Tiêu cục chúng ta bảo tiêu chú trọng hòa khí sinh tài, cũng không thích đánh nhau với bằng hữu lực lâm đạo. Bất kể chết bao nhiêu tiêu sư, tiêu cục cũng phải bồi thường, đây là một khoản không nhỏ. Cho nên gia phụ mở ra tiêu cục bấy lâu vẫn chưa từng kết thâm cừu đại hận với ai cả.

Tần Lâm quan sát các thi thể, bởi vì khí trời vô cùng giá rét, những thi thể này cũng chưa thối rửa, dễ dàng thuận tiện cho hắn kiểm tra.

- Có cái gì không đúng...

Tần Lâm lẩm bẩm.

- Cái gì không đúng vậy?

Lục mập vội vàng chạy tới, theo ánh mắt Tần Lâm mở đôi mắt nhỏ tìm tòi trong đồng tay chân gãy, rất nhanh cũng phát hiện vấn đề vô cùng một cái, kêu to với Tề Tái Hoa:

- Tề cô nương, lệnh tôn há chỉ đắc tội người, quả thật chính là kết huyết hải thâm cừu với người. Đây đâu chỉ là cướp tiêu, rõ ràng là loạn đao phân thân!

Tề Tái Hoa nghe vậy liền đi tới quan sát, Tập Đông Thắng cũng cố gắng lão đảo theo sau. Tề Tái Hoa nghiêm mặt không để ý tới y, Tập Đông Thắng chỉ cho là nàng trong một đêm cha mẹ mất hết đau buồn muốn chết, cũng không suy nghĩ nhiều.

699. Chương 699: Phân Biệt Thi Thể

Lục Viễn Chí chỉ một cỗ thi thể gãy lìa cánh tay:

- Các người hãy nhìn thi thể này, nếu như cánh tay bị chặt trước lúc giết chết, da thịt phải cuộn mép, máu tươi thấm ướt tay áo. Nhưng vết thương này da thịt không cuộn mép, chảy máu cũng ít vô cùng, có nghĩa là sau khi chết mới bị chặt tay.

Không phải vậy sao, trên ngực vị tiêu sư này còn có một lỗ máu, nơi đó da thịt mép vết thương cuộn lên, máu đen thấm ướt áo bông, hoàn toàn ngược lại với chỗ cánh tay đứt. Điều này chứng minh khi còn sống y bị lợi khí đâm trúng nơi yếu hại, táng mạng đương trường.

Vị tiêu sư này là trưởng bối Tề Tái Hoa, thấy thảm trạng như vậy lập tức mắt nàng đỏ lên. Cũng may trời sanh nàng có tính kiên cường, biết bây giờ không phải là thời điểm khóc lóc, quan trọng nhất là phải phối hợp với cấm y quan giáo, tra rõ chân tướng vụ án.

- Khai Bi Thủ của Phong Nhị thúc có năm sáu thành hỏa hầu, không nghĩ tới lại bị người đâm một kiếm xuyên tim mà chết. Tặc tử thật là ác độc, giết người không nói, rõ ràng Phong Nhị thúc đã chết còn chặt cánh tay của y nữa!

Tề Tái Hoa cắn răng, cơ hồ là gần từng chữ nói ra.

Nếu như cánh tay bị chém đứt trước, dưới tình huống mất đi năng lực chống cự bị một kiếm xuyên tim, như vậy còn chấp nhận được. Nhưng rõ ràng Phong Nhị thúc đã bị đâm xuyên tim mà chết, vì sao còn chặt cánh tay y, hành vi này dường như chỉ có thể dùng bốn chữ táng tâm bệnh cuồng để giải thích.

Ngưu Đại Lực cùng Hiệu Úy các huynh đệ cũng thấp giọng bàn tán:

- Chết rồi cũng còn chém thêm mấy đao, chắc chắn, là ai làm, thật là tuyệt tình ác độc.

Tập Đông Thắng thấy Tần Lâm đang cúi đầu suy nghĩ cái gì, mà Lục Viễn Chí đang mặt mày hờn hờ dường như có đột phá, bèn nhìn đau chấp tay hỏi:

- Lục... Lục trưởng quan, tiêu cục chúng ta trên dưới hơn trăm người bị chết thảm, bây giờ chỉ có cầu xin quý nha môn chủ trì công đạo, ngài... ngài thấy vụ án này thế nào?

- Bản quan kết luận đây cũng không phải là vụ án chặn đường cướp tiêu bình thường, thậm chí có khả năng món hồng tiêu đó chẳng qua là ngẫu nhiên mà thôi.

Lục Viễn Chí đắc ý ưỡn ngực, nói như chém đinh chặt sắt:

- Căn cứ đủ loại dấu hiệu, có thể kết luận đây là cừu sát đẫm máu tàn nhẫn, hung thủ thừa dịp Hội Xương tiêu cục bảo vệ hồng tiêu, lực lượng phân tán hai nơi, trước tiên phục giết các cao thủ tiêu cục ở giữa đường, sau đó trong đêm tập kích bất ngờ Hội Xương tiêu cục ở Tế Nam phủ, đuổi tận giết tuyệt. Thi thể bị chia lìa chính là minh chứng, đối với hung thủ chỉ diệt cả nhà Hội Xương tiêu cục vẫn chưa hết giận, còn phải hủy hoại thi thể để phát tiết cừu hận!

Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra, chẳng lẽ thật sự như lời Lục Viễn Chí vừa nói, vụ án này cũng không phải là cướp của bình thường, mà là giang hồ cừu sát hại sao?

Nữ binh Giáp điểm vào trán Lục Viễn Chí một cái:

- Xem huynh kia, Tồn trưởng quan không nói gì, huynh còn dám ra vẻ ta đây?

Tất cả mọi người đưa ánh mắt nhìn về phía Tồn Lâm. Quả thật Lục Viễn Chí thường hay đưa ra suy diễn có tác dụng đột phá trong vụ án, nhưng y cũng suy đoán sai lầm không ít, cuối cùng vẫn phải chờ Tồn trưởng quan quyết định.

Lục Viễn Chí gãi gãi đầu, cười ha hả hỏi:

- Tồn ca, lần này huynh đệ nói có đúng không?

- Chúc mừng đệ!

Tồn Lâm cũng cười hì hì đứng thẳng người, chợt thu nụ cười lại:

- Sai lầm rồi!

Lục mập vốn đang ưỡn ngực thật cao bày ra tư thế chờ khen ngợi, nghe vậy liền trở nên ủ rũ, mặt mập nhăn nhó kêu khổ:

- Tồn ca, đệ nhớ huynh đã từng nói ‘tổn thương vượt qua hạn độ có nghĩa là hốt hoảng hoặc là cừu hận đưa tới tâm trạng mất khống chế’. Hung thủ trong vụ án này cơ hội xẻ mỗi thi thể ra làm tám mảnh, nhìn đáng dấp rõ ràng không phải là vì kinh hoảng thất thố mất khống chế, nếu bọn họ không phải là vì cừu hận vậy thì vì nguyên nhân gì?

Tồn Lâm cười cười nhàn nhạt:

- Có lẽ bọn họ muốn che giấu gì đó. Tên mập đệ hãy suy nghĩ cẩn thận một chút, nếu như là cừu sát, vì phát tiết cừu hận mà tàn hủy thi thể, rồi cục mục tiêu mà hung thủ cừu hận, khiến cho xảy ra hung án này là ai?

- Đương nhiên là cục chủ Hội Xương tiêu cục Tề Tường Vân!

Tên mập không chút nghĩ ngợi đáp.

Vừa dứt lời, Trương Tử Huyền cùng Thanh Đại, Từ Tân Di đứng ở xa xa, tuyệt không chịu tới gần đồng thi thể chợt ủa một tiếng:

-Thì ra là như vậy.

- Thì ra cái gì?

Từ Tân Di mở tròn mắt hạnh hởi.

Trương Tử Huyền khẽ mỉm cười nói:

- Chờ Tồn huynh giải câu đố này đi.

- Hừ, không nói thì thôi, còn úp úp mở mở!

Từ Tân Di bữu môi, bắt quá rất nhanh nàng cũng trợn tròn mắt hạnh, cũng nghĩ thông suốt hàm nghĩa trong lời nói Tần Lâm.

Nếu như lấy cừu sát làm tiền đề suy đoán vụ án, thử hỏi hung thủ có thể bởi vì thống hận một vị tiêu sư, người đánh xe, người làm hoặc là nữ đầu bếp Hội Xương tiêu cục, mà lấy đi tánh mạng toàn bộ tiêu cục trên dưới hơn trăm mạng để trả thù sao? Vậy thật sự là chuyện nực cười nhất trên đời.

Khả năng cuối cùng, cừu hận là nhắm vào cục chủ Hội Xương tiêu cục Tề Tường Vân, cho nên hung thủ mới giết chết cả nhà y. Cũng không loại bỏ ngay từ đầu chính là nhắm vào toàn bộ Hội Xương tiêu cục, tỷ như một thế lực giang hồ thù địch nào đó, dĩ nhiên cừu hận loại này phần lớn vẫn sẽ nhắm vào Tề Tường Vân thân là cục chủ.

Thế nhưng tình huống hiện tại thật sự là có thật nhiều thành viên tiêu cục ngộ hại, các thi thể tiêu sư ở Vãn Thượng huyện này bị hủy hoại nghiêm trọng. Thế nhưng bản thân Tề Tường Vân là tiêu điểm mối thù này chỉ chết vì tráo môn nơi cổ họng bị phá, thi thể vẫn còn nguyên vẹn.

Điểm này đã sinh ra mâu thuẫn khó lòng giải thích với suy đoán ở trên.

- Không phải là cừu sát, mà là vì che giấu cái gì, rốt cục là hung thủ muốn che giấu cái gì đây?

Tần Lâm ra lệnh một tiếng:

- Các huynh đệ, bày thi thể ra cho ta, ráp lại tay đứt chân gãy, xem thử có điểm nào kỳ quái.

Tang Sư Gia cùng các vị bộ khoái Duyệt Châu phủ nghe Tần Lâm nói câu này không nhịn được há hốc mồm cứng lưỡi. Nơi này có tất cả ba mươi một cỗ thi thể, mỗi cỗ đều bị cắt thành mấy mảnh lớn, mới vừa rồi bọn họ chỉ là dời đến đồng củi chuẩn bị đốt thi thể, cũng đã cảm thấy ghê tởm đáng sợ. Hiện tại vị Tần tướng quân này còn muốn ráp lại tất cả thi thể, không biết phải tốn bao nhiêu công phu.

Đã ký tên lặn tay vào cung trạng, Tang Sư Gia biết coi như mình là Tôn Hầu Tử, không thể trốn thoát năm ngón tay của Tần Lâm, bèn dứt khoát lấy lòng hân, tiến tới tỏ vẻ lúng túng nói:

- Tần Thiếu Bảo, tiểu nhân xử lý Hình Danh mấy chục năm cũng có được chút bản lãnh nho nhỏ. Ít ngày trước tới đây tiểu nhân đã quan sát một lượt, ba mươi một cỗ thi thể ở đây đều là chết bởi đao kiếm quyền cước, cũng không có dấu hiệu trúng độc hoặc tàn sát nội bộ. Ngài xem hiện tại thi thể tán loạn rải rác như vậy, hay là...

Tần Lâm cười cười:

- Bản quan không hề nghi ngờ nguyên nhân cái chết, bản quan nghĩ về một khía cạnh khác. Hảo ý của Tang tiên sinh, bản quan xin tâm lãnh, mong rằng từ nay người bỏ chỗ tối ra chỗ sáng, tiếp tục lập công chuộc tội.

- Đa tạ ân điển Tần Thiếu Bảo!

Hai đầu gối Tang Sư Gia mềm nhũn liền quỳ xuống, trong lòng vẫn còn kinh ngạc như trước. Thân là một lão thủ Hình Danh, dĩ nhiên y biết kiểm tra thi thể không phải là vì tra rõ thân phận người chết, thời gian tử vong, vết thương chí mạng vân vân, thời gian án phát vô cùng xác thật, tất cả người chết đều là tiêu sư cùng người làm Hội Xương tiêu cục. Còn nguyên nhân tử vong không ngoài bị người cướp tiêu sát hại, cũng không có chỗ nào khả nghi, vì sao Tần Lâm còn muốn hao phí công phu như vậy?

Tần Lâm không trả lời, mà là cẩn thận quan sát hình dáng tay đứt chân gãy, quan sát bắp thịt và xương cốt nơi mặt cắt vết thương, không biết đang suy nghĩ gì.

Lúc trước Tuân Tri Phủ, Tang Sư Gia dẫn dắt nha dịch chạy tới, mặc dù những thi thể này bị tàn phá không còn hình dáng, nhưng cũng không vứt bỏ lung tung, cũng có thể ráp thành hình người. Rất nhanh bọn họ đã tìm ra ba mươi một thi thể, phù hợp với số lượng người báo án cung cấp.

Sau đó bọn nha dịch dời thi thể đến đồng củi đốt cháy, có không ít thi thể bị làm rối loạn thứ tự, cộng thêm vết máu mơ hồ, số lượng tàn chi rất nhiều, hiện tại đám cấm y quan giáo loay hoay một hồi cũng không tìm được manh mối.

- Ôi chao, tay phải này là trên người ai?

Một tên Hiệu Úy cau mày:

- Trương Ngô Sơn, bên người có thiếu tay hay không?

Trương Ngô Sơn đáp nói:

- Có thì có, bắt quá ta thiếu tay trái.

Hiệu Úy thở dài, cũng không để ý tới vẻ hài hước trong lời Trương Ngô Sơn.

Nơi xa dường như Trương Tử Huyền không nhìn sang bên này, nhưng thủy chung nghe lời đối đáp của các Hiệu Úy truyền tới, quay mặt lại cười nói:

- Cởi chuông phải do người buộc chuông, người nào dời để cho người đó ráp, không phải sẽ dễ dàng sao?

- Phu nhân nói rất đúng!

Các Hiệu Úy lập tức áp giải nha dịch Duyệt Châu phủ tới, bảo bọn họ giúp đỡ ráp thi thể.

- Cánh tay này là ta dời, lúc trước nằm bên cạnh cổ thi thể thiếu tay phải này.

Một tên nha dịch cầm cánh tay người chết tiến tới bên cạnh thi thể, các Hiệu Úy nhìn kỹ, quả nhiên mắt cắt hết sức khớp, đúng là cánh tay bị chém xuống từ thi thể này.

Có bọn nha dịch giúp một tay, rất nhanh đã ráp lại được các thi thể, ba mươi một cổ thi thể căn bản thành hình, từng cổ một được bày ngay ngắn trên mặt đất.

Tần Lâm cười, nụ cười của hắn lúc này vô cùng rạng rỡ:

- Lục mập, người xem thử những thi thể này có điểm nào khác thường?

- Ôi chao, thật là kỳ quái!

Lục mập vô cùng kinh ngạc kêu lên thất thanh:

- Cổ thi thể này thiếu bàn tay phải, cổ thi thể này thiếu nửa đầu, xem đi, thi thể này thiếu một đoạn...

Không phải vậy sao, trong ba mươi một cổ thi thể này có hơn mười cổ là không trọn vẹn không hoàn toàn. Tuy rằng chỗ khuyết thiếu rải rác không nổi bật, nhưng bây giờ trải qua Tần Lâm nhắc nhở, Lục Viễn Chí lập tức phát hiện vấn đề.

Tang Sư Gia cùng mấy vị lão Bộ Đầu Duyệt Châu phủ đều xem thường, thậm chí có người lắc đầu một cái, cảm thấy tên họ Tần nổi danh thật ra không xứng với thực. Sau khi tiêu cục bị tập kích, ba mươi một cổ thi thể này nằm ngoài vùng hoang dã, lại bị chém chia năm xẻ bảy. Những mảnh thi thể còn thiếu mà Tần Lâm nói có lẽ là rơi vào kẽ đá không tìm được, có lẽ đã bị sói tha đi mất, sao thể còn đầy đủ nguyên vẹn được?

Nụ cười Tần Lâm tỏ ra kỳ bí giống như ma quỷ, thanh âm của hắn bởi vì hưng phấn mà trở nên khàn khàn:

- Thi thể không trọn vẹn không hoàn toàn, thoát nhìn không phải là vấn đề gì nghiêm trọng, dù sao cũng là ở ngoài vùng hoang dã, biến số rất nhiều. Nhưng chuyện làm cho bản quan không thể không lưu ý chính là, bộ phận thiếu sót của mỗi cổ thi thể đều không giống nhau, có thi thể thiếu tay trái, có thi thể thiếu tay phải, có thi thể thiếu một đoạn cánh tay, có thi thể thiếu nửa bên vai, nếu như chúng ta ráp những phần thiếu này lại...

- Bỗng dưng nhiều hơn một người!

Lục mập vỗ đùi lớn tiếng kêu lên.

Thì ra là như vậy! Sắc mặt của mọi người cũng lập tức thay đổi, đến đây vụ án xảy ra biến chuyển cực lớn, nếu như hung thủ lợi dụng các mảnh thi thể để ráp thêm một thi thể nữa, như vậy nhân số tử vong trên thực tế ít hơn một người.

Vốn là ba mươi một tiêu sư người làm, ba mươi một cổ thi thể, không có vấn đề chút nào. Nhưng bây giờ ba mươi một tiêu sư người làm, lại chỉ có ba mươi cổ thi thể chân chính, có một cổ là được ráp, vậy người không có mặt chính là ai?

- Hồ Ngốc Tử!

Tề Tái Hoa cực kỳ sợ hãi nhìn một cỗ thi thể, thanh âm phát run:

- Vì sao lão mọc tóc như vậy?

Mặt của cỗ thi thể này bị đao chém bay một nửa, máu chảy đầm đìa không thể nhìn ra tướng mạo, nhưng Tề Tái Hoa cùng Tập Đông Thắng từ y phục nhận ra đây là Hồ Ngốc Tử. Vì cảm kích ân lão đoạn hậu cho bọn họ bỏ chạy mà hy sinh thảm thiết, nhờ vậy cứu được mạng hai người, cho nên cố ý tới bái lạy.

Sau khi bái lạy xong Tề Tái Hoa ngẩng đầu lên, chợt nhìn thấy trên đầu hói của Hồ Ngốc Tử dính đầy máu lại mọc ra tóc ngắn, lởm chởm giống như con nhím.

Rõ ràng đã chết, vì sao đầu hói lại còn mọc tóc, chẳng lẽ là oan hồn Hồ Ngốc Tử không tiêu tan, khi còn sống oán niệm không có tóc quá mạnh mẽ, cho nên sau khi chết cố ý mọc ra ọi người thấy?

- Cơ quan tính hết quá thông minh, đáng tiếc vẫn lộ ra chân tướng.

Tần Lâm bật cười chế nhạo:

- Bởi vì cái đầu kia không phải là của Hồ Ngốc Tử, hung thủ cố ý đánh nát mấy cái đầu, sau đó ghép nhiều mảnh lại dư ra được một cái đầu mới. Sau đó lại lấy mỗi thi thể một mảnh, cuối cùng ráp lại thành một Hồ Ngốc Tử đã chết.

- Thì ra là như vậy!

Lục Viễn Chí hào hứng chạy tới, kiểm tra cỗ thi thể này cẩn thận, rất nhanh la hoảng lên:

- Tần ca, huynh giỏi thật! Cỗ thi thể này nhìn qua không có vấn đề gì, nhưng nếu kiểm tra cẩn thận, các bộ phận không hề ăn khớp với nhau.

Đúng là như vậy, hung thủ cố ý lựa chọn mười người có vóc dáng cao thấp mập ốm xê xích không nhiều hạ thủ, sau đó ráp các mảnh lại ra thi thể một Hồ Ngốc Tử. Nhưng dù sao cũng là các mảnh từ các thi thể khác nhau, sau khi chăm chú kiểm tra lập tức bại lộ chân tướng.

Lục Viễn Chí không biết sợ hãi, vô cùng hưng phấn bắt đầu tách từng mảnh thi thể này trả lại cho chính chủ. Vì vậy bấp đầu, bấp chân, tay trái tay phải... bị thiếu của hơn mười người kia đã được ráp lại hoàn chỉnh trọn vẹn.

Cuối cùng thi thể đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại mảnh đầu đầm đìa máu tươi, trên có tóc mọc lởm chởm.

Lục Viễn Chí đang muốn trả về, chợt Ngưu Đại Lực không nhịn được hỏi:

- Xem ra hung thủ đã cạo sạch đầu người này, sau đó chém đứt nửa khuôn mặt, giả làm đầu hói của Hồ Ngốc Tử. Nhưng vì sao hiện tại lại mọc tóc, cho nên bị Tề cô nương phát hiện như vậy?

700. Chương 700: Trí Bất Tuân Trường Phong

Người chết mọc tóc, đây chính là chuyện vô cùng mới mẻ, mọi người nghe xong đều cảm thấy kỳ quái. Đúng lý ra hung thủ xảo trá như vậy, vì sao không chịu cạo tóc cho sạch sẽ? Y còn vô cùng xảo trá dùng máu tươi thoa khắp cả cái đầu, che giấu sự khác nhau giữa đầu bị cạo và đầu hói, nếu không có lớp tóc mọc lởm chởm kia quả thật không thể phát hiện dễ dàng.

- Sau khi chết mọc tóc có gì là lạ, còn mọc cả râu nữa.

Tần Lâm bật cười lên, cũng không tỏ ra kinh hãi.

Sau khi người và sinh vật chết đi, phần lớn phản ứng sinh lý lập tức dừng lại, nhưng một ít cơ quan vẫn còn hoạt động. Tỷ như mới vừa tử vong một thời gian, dịch tiêu hóa còn đang bài tiết, hoạt tính của bắp thịt

vẫn còn giữ được lâu. Sau khi chết mấy canh giờ, dùng điện kích thích dây thần kinh vận động, thi thể vẫn có các loại động tác co duỗi tay chân.

Tế bào chân lông sinh ra râu tóc vẫn còn sống sót sau khi người chết đi một thời gian, cho nên lông tóc vẫn tiếp tục sinh trưởng.

Cùng lúc đó, sau khi người chết da và bắp thịt từ từ mất đi độ đàn hồi, bắp thịt co vào trong, da trở nên lỏng lẻo lộ ra phần chân lông, từ đó khiến cho tóc râu có vẻ dài hơn.

Đây chính là bí mật sau khi người chết vẫn còn mọc râu tóc.

Chuyện đời sau không chút ly kỳ, nhưng người thời cổ lại không biết, nguyên nhân là vì sao? Bởi vì cổ nhân nói ‘thân thể phát phu thụ chi phụ mẫu’ không được hủy thương, không có thói quen cạo râu cạo tóc, cho nên râu tóc dài hoặc ngắn một chút sẽ không nhìn ra. Người đời sau hay cạo râu, sau khi chết râu mọc lờm chờm đặc biệt nổi bật, đạo lý này đơn giản như vậy.

Tần Lâm dùng phương thức mọi người có thể nghe hiểu, giải thích qua một lượt nguyên nhân tóc mọc dài, nhất thời mọi người chợt hiểu ra.

Nghĩ đến hung phạm chặt rời xong ráp thi thể mới kia dù xảo trá đa mưu, thế nhưng vẫn bị Tần Lâm nhìn ra đầu mối từ những mảnh thi thể thiếu sót. Sau đó hung thủ còn cạo đầu nguy trang, không ngờ rằng sau khi người chết tóc lại mọc ra thêm một đoạn ngắn, bị Tề Tái Hoa cảm ân tế bái phát hiện, từ đó bại lộ hết thấy nguy trang. Hung thủ gặp phải Tần Lâm giống như hồ ly giáo hoạt tới mức nào cũng không đấu lại thợ săn, tóc cạo sạch rồi lại mọc ra chính là người tính không bằng trời tính.

Nếu Hồ Ngốc Tử không chết ở chỗ này, vậy lão đã đi đâu? Vì sao hung thủ lại ráp một cỗ thi thể để che giấu tai mắt người khác?

Câu trả lời tựa hồ đã hết sức rõ ràng.

Tề Tái Hoa giận đến nổi trợn mắt gần rách khóe, đỏ mắt cắn chặt hàm răng:

- Hồ Ngốc Tử, uống cho ta tể bái lão, cảm kích lão rơi nước mắt, thì ra lão mới thật sự là nội gian!

Tập Đông Thắng nghe nói như thế nhất thời ngẩn ra, trong lòng đã hiểu ra hết thấy, biết mới vừa rồi Tề Tái Hoa hiểu lầm mình là nội gian. Y lại không tức giận, chỉ đi tới ôm vai sư muội vỗ về an ủi.

Lần này Từ Tân Di thật sự bội phục Tần Lâm sát đất, nàng khẽ lẩm bẩm:

- Cũng không biết vì sao ánh mắt tên này lợi hại như vậy, nhìn ra vấn đề trong một đồng lớn tay đứt chân gãy, nhờ đó tìm ra nội gian. Ôi, nếu bản tiểu thư cũng có bản lĩnh như vậy...

Thanh Đại cười khanh khách:

- Từ tỷ tỷ muốn bắt chước Tần ca ca không dễ dàng gì. Nhưng nếu như tương lai Từ tỷ tỷ sinh con trai, nhất định sẽ có bản lĩnh này.

Sắc mặt Từ Tân Di đỏ lên, nhìn trộm Trương Tử Huyền, lại thấy con ngươi thâm thúy của thiên kim tướng phủ lóe ra tia sáng kỳ dị, đáng vẻ như có điều suy nghĩ.

- E rằng ngay từ đầu Tần huynh đã nghi ngờ có nội gian rồi phải không?

Trương Tử Huyền mím môi, cẩn thận nhớ lại.

Quả thật đúng như lời nàng, ngay từ ban đầu Tần Lâm đã nghi ngờ trong đội ngũ áp tiêu có nội gian. Bởi vì chủ thuê đưa ra biện pháp nhận tiêu không thể phòng ngừa mạo nhận: mang hàng tới Mạc Sâu hồ Thắng Kỳ lâu, đến lúc đó tự nhiên có người mặc áo trắng cầm hoa sen tới nhận. Tần Lâm Tần trưởng quan ta mặc y phục trắng, cầm hoa sen tới, chẳng phải cũng có thể nhận lấy hồng tiêu kia sao?

Đồng thời hung thủ hoàn toàn có dự mưu đánh lén đối với tiêu đội, nếu như không nắm giữ hành tung cụ thể của tiêu đội, sợ rằng khó có thể làm được.

Hai điểm này chỉ có thể nói rõ cái gọi là hồng tiêu từ đầu chí cuối nằm dưới sự theo dõi của phe hung thủ, trong tiêu đội có nội gian của chúng, thời thời khắc khắc giám sát hành tung của tiêu đội.

Nhưng nhìn bề ngoài, người của tiêu cục trừ Tề Tái Hoa và Tập Đông Thắng ra còn lại đều chết hết, hiềm nghi hai vị này lại được chính Tần Lâm loại bỏ, nói như vậy nội gian cũng bị diệt khẩu rồi sao?

Vấn đề mấu chốt chính là, nhân số người bị hại và số người của tiêu cục đi ra ngoài có thật sự khớp với nhau không?

Lúc nhìn thấy đồng thi thể bị chia năm xẻ bảy, Tần Lâm lập tức sinh ra cảnh giác, điều tra theo suy đoán trước đó, lập tức khám phá quỹ kế tá thi hoàn hồn của Hồ Ngốc Tử.

Tần Lâm nhờ Thanh Đại, Từ Tân Di, Trương Tử Huyền an ủi Tề Tái Hoa, lại lệnh cho hai tên huynh đệ Hiệu Úy biết y thuật đổi thuốc thay băng cho Tập Đông Thắng, số Hiệu Úy huynh đệ còn lại trông coi áp giải Tang Sư Gia cùng nha dịch Duyệt Châu phủ. Còn hấn và Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực hội ý một chút, sửa sang lại đầu mối vụ án nắm được cho tới bây giờ.

Đầu tiên là một người thân phận không rõ, đeo mặt nạ da người, cầm một cái hộp vàng đến Tế Nam phủ Hội Xương tiêu cục nhờ bảo tiêu, cho biết nơi đến là Mạc Sầu hồ Nam Kinh.

Mà Tần Lâm rất rõ ràng hộp vàng kia vốn là bảo bối của Ngụy Quốc Công phủ Nam Kinh, theo Từ Tân Di xuất giá đã thuộc về mình, cuối cùng bị Bạch Liên giáo chủ đánh cắp ở Long Phúc tự kinh sư.

Bạch Liên giáo chủ thần công cái thế, nằng cần gì nhờ một Hội Xương tiêu cục nho nhỏ vận chuyển món đồ này thay nằng? Vì sao Hội Xương tiêu cục lại bị họa diệt môn thê thảm như vậy?

Những vấn đề này tạm thời không biết được, tóm lại chuyện phát sinh kế tiếp là đội ngũ Hội Xương tiêu cục mang theo hồng tiêu lên đường, nội bộ lại có nội gian Hồ Ngốc Tử ẩn núp, tiết lộ hành tung tiêu đội ra ngoài, đưa tới cường địch tập kích.

Hơn phân nửa Hồ Ngốc Tử còn chưa chết, dưới tình huống năm người Hội Xương tiêu cục chạy trốn, hung thủ dùng tiểu xảo di hoa tiếp mộc làm giả thi thể của mình, ý đồ một tay che trời.

Năm người này chạy trốn tới Duyệt Châu phủ báo án, không biết vì nguyên nhân gì Tri Phủ Duyệt Châu Tuân Trường Phong lại vu hãm bọn họ thấy lợi quên nghĩa, đột nhiên đánh chết ba người trong đó. Cuối cùng chỉ còn lại Tề Tái Hoa và Tập Đông Thắng tử lý đào sinh, gặp được Tần Lâm bên bờ Đại Vận Hà.

Trong lúc Tần Lâm tiếp nhận vụ án, khoái mã ra roi chạy tới Tế Nam phủ ngay đêm đó, cả nhà già trẻ Hội Xương tiêu cục chết oan chết uổng. Mà cơ hồ cũng ngay lúc đó, Tri Phủ Duyệt Châu Tuân Trường Phong lệnh cho Tang Sư Gia đến nơi phát hiện án hỷ thi diệt tích...

Tần Lâm cau mày, thanh âm trở nên lạnh lẽo:

- Vốn cho là Tuân Trường Phong bất quá chỉ đùn đẩy trách nhiệm, bây giờ xem ra những gì lão làm vẫn chưa dừng lại ở chỗ này.

Cơ hồ tất cả quan lại lúc gặp phải vấn đề khó khăn, thoái thác tắc trách cơ hồ là bản năng của bọn họ. Giống như Trương Công Ngư móc tiền túi ra giải quyết êm xuôi có thể coi là người tốt hiếm thấy, tuyệt đại đa số sẽ dùng khảo hình ép cung, vu hãm người vô tội, tìm người chịu tội thay, chẳng có chi là kỳ quái.

Năm đó Ngưu Đại Lực làm Ban Đầu Tráng Ban ở Kỳ Châu, biết rất rõ ràng điểm này, khi bọn họ khoái không chịu nổi ba ngày một kỳ năm ngày một hạn, thường là dùng đủ biện pháp cả cứng lẫn mềm tìm một tên tử tù gánh lấy tội danh, ngõ hầu giải thoát ỉnh.

Tuân Trường Phong vu hãm năm tên tiêu sư báo án thấy lợi quên nghĩa, cố nhiên hành động hèn hạ vô sỉ, nhưng cũng phù hợp với tập quán cố định trên quan trường.

Nhưng lão lệnh cho Tang Sư Gia tới đây đốt thầy diệt tích, điểm này đã vượt qua phạm vi thông thường. Nguyên nhân cái chết, thời gian tử vong, thân phận người chết đều không tồn tại vấn đề gì, tại sao phải đốt thi thể? Dù sao cũng là đao kiếm quyền cước giết chết, lão hoàn toàn có thể đổ tội danh này sang cho năm người báo án.

Đợi đến khi Tần Lâm tra ra thật ra Hồ Ngốc Tử dùng chiêu kim thiên thoát xác, chưa chết ở chỗ này, hành động của Tuân Trường Phong đã có cách giải thích khác.

Duyện Châu phủ là đại phủ Sơn Đông, Thủy Bạc Lương Sơn đại danh đỉnh đỉnh ở nơi này, Kinh Hàng Đại Vận Hà chảy ngang qua cảnh nội của nó từ Nam đến Bắc. Ngoài ra còn có Sơn Đông Khúc Phụ là quê hương của Khổng Thánh Nhân, nguồn gốc của văn mạch trong thiên hạ.

Bất quá thành trì Duyện Châu phủ cũng không rộng, chợ búa cũng không tấp nập lắm, bởi vì người đi tới Khổng miếu bái tế đã đi qua Khúc Phụ. Kinh Hàng Đại Vận Hà là động mạch chủ của đế quốc lại không chảy qua Duyện Châu phủ, mà chảy ngang qua Tế Ninh châu cách trăm dặm về phía Tây. Khiến cho Duyện Châu phủ còn không phồn hoa náo nhiệt bằng Khúc Phụ hoặc là Tế Ninh châu dưới quyền cai quản của mình.

Hoàn cảnh như vậy khiến cho các cư dân Duyện Châu phủ không thể làm gì, chợ búa không tấp nập có nghĩa càng nhàn hạ hơn. Cũng may Trương Tướng gia chấp chính, triều Vạn Lịch mười năm qua có mấy phần khí tượng trung hưng, cuộc sống dân chúng cũng hết sức thoải mái. Tuy không thể đại phú đại quý, ngược lại cũng thanh nhàn tự tại.

Hiện tại là đầu Xuân, cành liễu mọc ra vô số chồi non xanh biếc, nhưng vẫn còn cách tiết Xuân ẩm áp hoa nở một thời gian, tiết trời vẫn còn giá rét. Người qua lại trên đường mặc áo bông thật dày, rút cổ đi nhanh, những trà lâu cung cấp nước sôi trà nóng cũng đông khách tấp nập như cả mùa Đông vừa rồi.

Hôm ấy tiên sinh kể chuyện cổ tích trên trà lâu đang kể Tam Quốc Diễn Nghĩa, chợt có một vị khách qua đường thân hình béo mập ném ột đỉnh bạc nhỏ, dùng khẩu âm một dãy Hồ Quảng nói:

- Kể Tam Quốc Diễn Nghĩa chẳng hay ho gì, kể một đoạn Bao Công đi.

- Tạ khách quan thưởng!

Tiên sinh kể chuyện cổ tích không cần suy nghĩ cũng biết khối bạc này chừng hai lượng bảy tiền năm phân, trong lòng vui mừng, lập tức liền phần chẩn tinh thần, kể chuyện Bao Công ba hoa một trận.

Một vị hậu sinh sắc mặt vàng vọt chợt thấp giọng cười khanh khách, bấm thanh niên áo xanh bên cạnh một cái:

- Bao Hắc Tử đen như than, đoạn án như thần, vì sao huynh mặt trắng cũng có thể xét âm đoán dương?

Tần Lâm cũng thấp giọng đáp:

- Ngu huynh là Bao Thanh Thiên mặt trắng, nếu muội muội chê ta quá trắng, lần sau thẩm án ta sẽ bôi đen mặt, còn có thể vẽ vàng trắng lên trán.

Không có ai chú ý tới hai người xì xào bàn tán, mọi người đều tập trung tinh thần nghe tiên sinh kể chuyện kể Bao Công xử án. Chỉ chốc lát sau có người nhỏ giọng bàn tán:

- Ôi, Bao Công thanh chính liêm minh, nếu chúng ta được làm con dân dưới quyền cai trị ngài vậy thì tam sinh hữu hạnh.

Cũng có người nói:

- Vậy thì chưa hẳn, nghe nói chỉ có Hải Thụy Hải Thanh Thiên có thể sánh ngang Bao Công, số còn lại toàn là tham quan ô lại, cứ xem Duyện Châu phủ chúng ta thì rõ...

- Cũng chưa chắc, kinh sư có vị Tần Thiếu Bảo, mắt thần như điện, xét âm đoán dương, không thua gì Bao lão hắc năm xưa.

Nghe người ta nói đến mình, Tần Lâm lộ vẻ vô cùng đắc ý, chọc cho Trương Tử Huyền bên cạnh cười thầm không ngừng. Nàng cảm thấy da mặt của trượng phu mình quả thật còn dày hơn cả Bát Đạt Lĩnh trường thành.

Tần Lâm cố ý giả bộ không hiểu, kéo khách nhân ngồi bàn bên cạnh hỏi:

- Lão huynh, nghe các người oán thán, chẳng lẽ vị Tuân Tri Phủ Duyện Châu phủ này không tốt sao?

- Tốt, rất tốt!

Khách nhân cười lên, lớn tiếng nói:

- Từ khi vị Tuân Tri Phủ này tới quê nhà chúng ta, bầu trời Duyện Châu phủ này cũng cao lên ba thước.

Trương Tử Huyền không hiểu, hơi lớn tiếng một chút:

- Vị Đại ca này, theo như người nói chẳng lẽ Tuân Tri Phủ là vị thanh thiên Đại lão gia sao?

Vì sao giọng nói tên thanh niên mặt vàng này dễ nghe như vậy?

Khách nhân âm thầm kinh ngạc, y cũng không suy nghĩ nhiều chợt thu nụ cười tươi lại, hóa thành một nụ cười khổ:

- Hai vị khách nhân, các người không biết, Tuân Tri Phủ cào đất Duyện Châu phủ ta đi chừng ba thước, không phải là trời cao thêm ba thước hay sao?

A, thì ra là như vậy! Trương Tử Huyền suy nghĩ nửa hôn mê, thì ra Tuân Trường Phong này là một tên tham quan thật lớn.

Đúng vào lúc này trên thang lầu có người đi lên, nghe không ít người xu phụng:

- Ôi chào, đây không phải là Cửu lão gia sao, khách quý, khách quý...

Cửu lão gia là một người tuổi trẻ trán dán thuốc dán, khuôn mặt láu lỉnh gian xảo, nhưng mắt nhìn trên trời, cổ ý tỏ ra ngạo mạn.

Tần Lâm nghe Tang Sư Gia nói qua, vị này chính là tiểu cửu tử (em vợ) của Tri Phủ Duyện Châu Tuân Trường Phong, họ Mai, đứng hàng thứ tư, vốn tên gọi là Mai Tứ. Nhưng kể từ khi tỷ tỷ y gả cho Tuân Trường Phong làm vợ kế, mọi người bèn xưng y một tiếng Cửu lão gia, ngày nào y cũng tới trà lâu này tiêu khiển.

Sau khi vị Cửu lão gia này đi tới ngồi xuống, những trà khách mới vừa rồi còn tố cáo Tri Phủ Đại nhân tham ô bất pháp, hiện tại đều ngậm miệng lại thật chặt, e sợ có lời nào đó chui vào tai Mai Tứ, chuốc họa vào thân.

Thế nhưng ba người Tần Lâm, Lục Viễn Chí, Trương Tử Huyền thành linh rời chỗ cũ, chạy tới bàn Mai Tứ ngồi xuống.

Đôi mày thưa của Mai Tứ nhướng lên cao, chuẩn bị phát tác.

Tần Lâm tươi cười hỏi:

- Xin hỏi là Cửu lão gia sao? Tại hạ họ Tần, từ kinh sư tới đây, nghe thấy lệnh tỷ phu Tuân Tri Phủ là một tham quan thật to...

Khụ khụ... Mai Tứ sắc mặt ngưng trà trong cổ họng, ôm bụng ho khan một trận. Trà bác sĩ vội vàng vuốt ngực vỗ lưng cho y một hồi, mới có thể dừng ho khan lại.

Thanh âm Tần Lâm không lớn không nhỏ, bên cạnh có mấy trà khách nghe rõ ràng, ai cũng cho là người trẻ tuổi này chết chắc. Lần này đắc tội Cửu lão gia, đợi lát nữa lập tức sẽ có bộ khoái nha dịch tới đây, còn sợ hấn không xui xẻo?

Trà khách mới vừa rồi nói với Tần Lâm trời cao ba thước cũng lặng lẽ đứng lên, thừa dịp không ai chú ý chạy xuống dưới lầu, mồ hôi lạnh sau lưng chảy ròng ròng. Trời ơi, ai biết người trẻ tuổi này là một thanh niên lỗ mãng, chính hấn muốn tìm chết không liên quan tới ta, nhưng vạn nhất hấn nói ra lời ta nói vừa rồi, vậy biết phải làm sao?

- Người... Người là tên khốn kiếp!

Gương mặt Mai Tứ phồng lên đỏ bừng, bấp thịch vặn vẹo, vỗ bàn giận nói:

- Vì sao dám xúc phạm tỷ phu ta? Người... Người nhất định phải chết!

Lời còn chưa nói hết, Tần Lâm thành linh tát một cái vào mặt y.

- Đánh thật hay!

Mai Tứ kêu lên một tiếng, vẫn bày ra dáng vẻ ngang ngạnh không chịu phục.

Đánh hay thì đánh nữa, Tần Lâm lại tát trở lại một cái nữa, dùng tới năm thành lực đạo.

Hiện tại Chu Dịch Tham Đồng Khế của hắn đã có chút căn bản, võ công chiêu thức cố nhiên một chữ cũng không biết, nhưng tinh lực, thể lực lại mạnh hơn người thường không ít. Cái tát này khiến cho Mai Tứ cảm giác như bị tấm sắt đập vào mặt, cả người bay thẳng ra phía sau, rầm một cái va vào vách gỗ của trà lâu. Y chỉ cảm thấy mặt mày choáng váng, toàn thân đau đớn vô cùng, nửa bên mặt trở nên tê dại mất đi tri giác.

- Con bà nó, nói hươu nói vượn cái gì? Ai là tiểu cừ tử của Tri Phủ?

Lục Viễn Chí giậm chân mắng loạn, ném một bình trà nóng tới, nước trà nóng khiến cho Mai Tứ kêu lên oai oái như giết heo.

Người trên trà lâu đều sợ hãi ngã người, đợi đến lúc này mới phản ứng lại, không ít người tiến lên khuyên nhủ:

- Không nên như vậy, không nên như vậy... Khách nhân từ bên ngoài tới như các người không biết, vị Mai Tứ gia này quả thật là Cừu lão gia trong phủ Tuần Đại lão gia, các người... các người nên thu tay lại đi! Đi mau đi mau, dính tới quan ty sẽ hết sức phiền phức.

Còn có người chạy tới đỡ Mai Tứ, nở một nụ cười nịnh nọt. Thậm chí có hai tên trà khách vừa rồi mắng to Tuần Tri Phủ tham tang uống pháp, lúc này hoàn toàn thay đổi thái độ, ra sức lấy lòng Mai Tứ.

Tần Lâm phát tay áo một cái, cố ý nói lớn:

- Ta đánh người thì đã sao, ở quê nhà ta từng đánh cả Tuần Kiểm lão gia, ai có thể làm gì được ta? Đánh là đánh, ta ngồi yên ở chỗ này, để xem họ Tuần gì đó có bản lãnh tới bắt ta không?

Thì ra là một kẻ lỗ mãng! Chúng trà khách không khuyên hắn rời đi nữa, Tuần Kiểm chẳng qua là quan cửu phẩm, Tri Phủ chỉ cần nhổ một sợi lông còn to hơn eo lưng. Người này đánh Tuần Kiểm ở quê hương, bèn cho là Cừu lão gia Tri Phủ Đại nhân cũng có thể tùy tiện đánh, chẳng lẽ đầu hắn có bệnh?

Mai Tứ bị đánh đến nổi trầy da sứt thịt, lại bị nước trà nóng tưới ướt khắp người, chỉ cảm thấy da thịt xương cốt như muốn rã rời. Y được người dìu đỡ miễn cưỡng bò dậy, tính hung hăng vẫn không giảm, chỉ vào mặt Tần Lâm nói:

- Người... người có giỏi chờ đó, ta sẽ bảo tỷ phu tới bắt người!

- Tỷ phu người là cái thá gì, ha ha ha...

Tần Lâm ngửa mặt lên trời cười to, tay cầm chén trà làm như muốn ném tới.

Mai Tứ cuống quýt ôm đầu cụp đuôi, nhanh chóng trốn xuống dưới lầu.

Ba người Tần Lâm vẫn ngồi trên trà lâu, tiếp tục ung dung nhàn nhã uống trà.

- Ba vị, ba vị...

Có lão trà khách hảo tâm thấy Mai Tứ đi xa, liền nhắc nhở bọn họ:

- Hay là các người đi mau đi, nếu để Tuần Tri Phủ dẫn người chạy đến, các người muốn đi cũng không được nữa, sẽ bị nhốt vào đại lao phủ nha, muốn nhàn nhã tự tại cũng không thể được!

Tần Lâm cười cười, Trương Tử Huyền bèn lớn tiếng nói:

- Lão tiên sinh, không cần phải lo lắng, thật ra chúng ta là chủ nợ của Tuần Tri Phủ, bởi vì lão lẩn trốn cho nên chúng ta đặc biệt đánh tiểu cừ tử của lão, muốn làm cho lão rùa đen này phải thò đầu ra ngoài.

A, là chủ nợ của Tri Phủ Đại lão gia sao? Lão trà khách hiểu sai ý, bởi vì thời này không ít vị trí quan viên là hối lộ mua được, cho nên thiếu nợ cũng không có gì là kỳ quái. Thường hay có chuyện quan địa phương mượn lãi suất cao để hối lộ cấp trên từ đó lấy được quan chức, thương nhân bỏ tiền ra làm ăn vụ này thường là có chỗ dựa không nhỏ.

Bất kể thế nào đám trà khách cũng lặng lẽ dời chỗ, cách ba người Tần Lâm thật xa, chỉ sợ lát nữa ở gần sẽ bị vạ lây. Nhưng cũng không có bao nhiêu người rời đi hẳn, bọn họ còn muốn chờ xem màn kịch kế tiếp.

Quả nhiên cũng không lâu lắm, trên mặt đường chợt có tiếng chân chạy rầm rập, tiếng loảng xoảng vang lên. Đám nha dịch bộ khoái cầm xích sắt hộ vệ một cỗ kiệu lớn chạy như bay tới trà lâu này.

Tuân Trường Phong chui ra khỏi kiệu, lão là một tên quan mặt trắng có râu, thân mặc quan phục Tri Phủ cũng uy phong lẫm lẫm, mắt nhìn lên trời lớn tiếng nói:

- Khốn kiếp từ đâu tới, dám đánh nội đệ của bản phủ, còn dám xuất khẩu cuồng ngôn?!

Trên lầu hai, Tần Lâm cười hì hì nói với bên dưới:

- Tuân Tri Phủ, lão thiếu nợ ta không trả, không thể làm gì khác hơn là đánh tiểu cữu tử của lão, ép lão ra mặt.

- Nói nhăng nói càn, bản quan thiếu tiền của người khi nào?

Tuân Trường Phong dùng dùng nổi giận, thối râu liên tục.

Giỡn chơi sao, cho dù là trước kia Tuân Đại lão gia có thiếu nợ người, nhưng đến bây giờ đã làm tới Tri Phủ, có câu nói ba năm làm Tri Phủ, mười vạn lượng bạc rơi, chẳng lẽ còn thiếu nợ không trả sao?

Đám bộ khoái nha dịch run xích sắt loảng xoảng, xông lên lầu:

- Bắt ba tên cuồng đồ này lại.

Mai Tứ ở bên người Tuân Trường Phong, giọng căm hận tố cáo:

- Tỷ phu, chính là hần hạ thủ vô cùng tàn nhẫn, lát nữa nhất định đánh hần như tử một trận mới được!

- Ôi chao, không được, hôm nay đại gia thiếu nợ không chịu trả, muốn đánh cả chủ nợ hay sao?

Tần Lâm kinh hoảng thất thố xua loạn hai tay.

Tuân Trường Phong, Mai Tứ còn đang cảm thấy buồn cười, chợt Tần Lâm không giỡn nữa, vỗ vỗ hai tay:

- Các huynh đệ, hiện thân đi!

Khắp các trà lâu từ lâu xa gần, tiểu phu gánh củi ngoài đường, khách qua đường... lục tục mọc Xế Điện Thương bên hông ra, hòng súng đen ngòm chỉ về phía Tuân Trường Phong, Mai Tứ, hoặc là rút Tú Xuân đao ra, lưỡi đao sáng loáng.

Tuân Trường Phong ở Duyệt Châu đã nhiều năm, nếu Tần Lâm trực tiếp tới cửa lòng bất có thể sinh ra phiền phức không đáng có. Cho nên hần mới bày ra kế dẫn xà xuất động, quả nhiên nhất cử bất được tên tham quan này.

Đối mặt với thế cục xoay chiều nhanh chóng như vậy, Tri Phủ Duyệt Châu Tuân Trường Phong cả kinh trợn mắt há mồm. Lão tác oai tác quái ở Duyệt Châu phủ đã nhiều năm, ngàn vạn lần không ngờ rằng trên địa bàn muốn làm gì thì làm của mình, lại có người dùng hòng súng đen ngòm nhắm vào mình.

Dân chúng cũng lập tức ồ lên, từ khi Đường Tái Nhi khởi nghĩa tới nay, Sơn Đông chính là khu vực Bạch Liên giáo hoạt động, từ trước tới nay triều đình vẫn cấm chỉ. Người này công khai uy hiếp Tri Phủ, chẳng lẽ là hảo hán Bạch Liên giáo tạo phản?

- Các... Các người là ai?

Tuân Trường Phong vô cùng kinh hoảng hỏi.

701. Chương 701: Thông Lệ Bất Thành Văn

Tần Lâm bật cười ha hả, tiện tay vung lên, giá thiếp Cẩm Y Vệ từ trên lầu bay xuống, rơi trước mặt Tuân Trường Phong và Mai Tứ.

Giá thiếp chữ đỏ khung đen vô cùng nổi bật, cho dù là Mai Tứ bất học vô thuật cũng đọc được hai chữ đầu:

- Miên y... miên y gì vậy, tỷ phu, đệ không biết chữ thứ ba này...

Mai Tứ đọc chữ Cẩm thành Miên, cũng may chữ Y thứ hai y đọc không sai. Đến chữ Vệ thứ ba, đối với y quả thật hết sức cao siêu thâm ảo.

- Là... Là Cẩm Y Vệ...

Thanh âm Tuân Trường Phong trở nên run rẩy, cũng may dù sao cũng là chính tứ phẩm Tri Phủ xuất thân Lương Bảng, lão lấy lại bình tĩnh, miễn cưỡng nặn ra khuôn mặt tươi cười chấp tay nói với trên lầu:

- Hẳn tôn giá là Cẩm Y Vệ Tàn Thiếu Bảo phải không, hổ giá quang lâm hạ quan không kịp tiếp đón từ xa, xin ngài thứ tội! Tàn Thiếu Bảo nói hạ quan thiếu nợ ngài, thứ cho hạ quan ngu độn đã quên số lượng, rốt cục là hai hay ba vạn? Xin mời Tàn Thiếu Bảo theo hạ quan đến phủ nha nói chuyện.

Tên này cũng ngả theo chiều gió, chẳng trách nào làm tham quan bấy lâu nay cũng không rơi đài, thấy tình thế không ổn còn muốn sử xuất kim tiền mua chuộc Khâm Sai.

Trà khách trong quán, dân chúng qua đường thấy cảnh tượng này trong lòng than thở không thôi. Năm ngoái cũng có vị Tuần Án Đại nhân ghé qua Duyệt Châu phủ, mới đầu cũng nói là vị thanh thiên Đại lão gia, Tuân Tri Phủ chắc chắn sẽ phải rơi đài. Nhưng đến lúc Tuần Án Đại nhân kia lên đường rồi đi không ngờ rằng báai đồng niên với Tuân Tri Phủ, có thể hiểu được chuyện đã xảy ra thế nào.

Hôm nay Tàn Thiếu Bảo tới đây, e rằng cũng không tốt lành gì hơn vị Tuần Án Đại nhân kia.

Tàn Lâm lạnh lùng cười một tiếng, ánh mắt sắc bén đâm thẳng vào tận đáy lòng Tuân Trường Phong, trầm giọng nói:

- Tuân Tri Phủ, lão cũng không hề thiếu nợ bản quan, mà là thiếu nợ dân chúng Duyệt Châu phủ. Thân là quan địa phương vốn phải làm chủ cho dân, lão lại tham tang uống pháp, vơ vét của dân chúng, e rằng món nợ này phải trả bằng tính mạng của lão!

Vừa dứt lời, Tuân Trường Phong liền mềm nhũn té xuống đất, Duyệt Châu cách kinh sư không phải là xa, dĩ nhiên lão biết đại danh Cẩm Y Vệ Tàn Thiếu Bảo. Ngay cả Kế Liêu Tổng Đốc Dương Triệu cũng bị hấn thu thập, một viên quan Tri Phủ tứ phẩm nho nhỏ như lão không đáng kể gì.

Ngưu Đại Lực dẫn các huynh đệ Hiệu Úy ủa lên, bắt hai tên Tuân Trường Phong, Mai Tứ này lại tại chỗ. Trong bọn nha dịch bộ khoái Duyệt Châu phủ có thân tín Tuân Trường Phong, nhưng vào lúc này không dám thở mạnh, chỉ có thể trở mắt nhìn Tri Phủ mình bó tay chịu trời.

Dân chúng Duyệt Châu phủ xem náo nhiệt lặng đi một lúc lâu, rốt cục không biết là ai lớn tiếng kêu lên:

- Hay cho Tàn Thiếu Bảo gương sáng treo cao!

Tàn Lâm mỉm cười ôm quyền thi lễ dân chúng, áp giải Tuân Trường Phong đi tới phủ nha. Dọc đường không ngừng có người vỗ tay, ủng hộ, cũng không ít dân chúng phải chịu oan ức trong những năm qua hô to ‘Tàn Thiếu Bảo công hầu vạn đại’.

Đám huynh đệ Hiệu Úy Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực hiển nhiên đã quen với chuyện này, ai nấy ưỡn ngực thật cao, hết sức tự hào.

Trương Tử Huyền cũng rất ít thấy cảnh tượng như vậy. Cha nàng ngồi trên đỉnh văn thần trong triều, đẩy mạnh cải cách triều chính mới lợi nước lợi dân, nhưng khoảng cách với dân chúng tầm thường quá xa, bên người chỉ có quan viên triều đình a dua nịnh nọt, cũng không thấy được cảnh tượng dân chúng phát ra tiếng hoan hô thật lòng như vậy.

Đôi mắt xinh đẹp của Trương Tử Huyền lóe sáng liên hồi, nàng không tự chủ được bước nhanh hơn, theo thật sát bên người Tàn Lâm.

Bắn người phải bắn ngựa trước, bắt giặc phải bắt vua trước, Tuân Trường Phong vừa bị bắt, các quan phụ thuộc phủ nha như Đồng Tri, Thông Phán, Thôi Quan, Kinh Lịch... sáu phòng Thư Bạ Lại Hộ Lễ Binh Hình Công, ba ban nha dịch Tào Bộ Tráng lập tức như rắn mất đầu, bị cấm y quan giáo thủ hạ của Tàn Lâm khống chế.

Công đường Duyệt Châu phủ vẫn bố trí như xưa, vàng mặt trời đỏ từ phía Đông chiếu vào đại đường, tấm bảng đen có bốn chữ vàng ‘Gương sáng treo cao’ bên trên công tọa lấp lánh rực rỡ.

Chỉ bất quá Tào Ban cầm Thủy Hỏa còn đứng hai bên đã đổi thành cấm y quan giáo lưng đeo Tú Xuân đao. Phía sau công tọa trang trọng đặt thánh chỉ bọc vải vàng, vương mệnh kỳ bài của Khâm Sai đại thần tiện nghi hành sự. Ngươi Đại Lực tay cầm Tấn Thiết Bàn Long còn đứng hầu bên cạnh, dáng vẻ uy phong lẫm lẫm. Trương Tử Huyền bôi mặt vàng khè, mặc trường sam màu nguyệt bạch sung làm Sư Gia, trông dáng vẻ vô cùng nho nhã.

Lục Viễn Chí phình bụng, trung khí mười phần quát lớn:

- Bao Đại nhân... lắm rồi, xấu hổ, là Tần Thiếu Bảo thắng đường!

Bao Đại nhân có Triển hộ vệ và Công Tôn tiên sinh, Tần trưởng quan của chúng ta cũng có Ngươi Thiên Hộ và Trương Tử Huyền Sư Gia.

- Uy... Vũ...

Đám cấm y quan giáo quát lên đường uy.

Tần Lâm đội ô sa không cánh, khoác măng bào đại hồng giang nha hải thủy, đeo cữu long ngọc dải, chân bước theo nhịp trống từ hậu đường đi ra, ánh mắt sáng ngời đảo qua bên dưới, quả thật hết sức oai phong, chẳng khác nào Bao Thanh Thiên mặt trắng.

Tri Phủ Duyệt Châu Tuân Trường Phong trước kia ngồi trên công tọa thẩm án, lúc này đã bị lột quan phục, mặc đồ trắng tù phạm quỳ dưới đường. Lão thấy khí thế của Tần Lâm như vậy không khỏi trống ngực đập thình thịch, đôi mắt không tự chủ được lăm lét nhìn thánh chỉ và vương mệnh kỳ bài bên trên, mới vừa quét qua một cái vội vàng thu hồi lại nhìn sàn nhà, dáng vẻ vô cùng sợ hãi.

Tần Lâm vui vẻ ra mặt, ta bày ra khí thế như vậy, có sợ không?

Khụ khụ... Trương Tử Huyền ở bên cạnh lặng lẽ bấm hần một cái, dĩ nhiên thiên kim tướng phủ biết Tuân Trường Phong sợ cái gì, thấp giọng dặn dò Tần Lâm:

- Lát nữa cứ để tiểu muội nói chuyện, Tần huynh chỉ cần làm dáng là được.

Phá án, đóng vai ác, làm chuyện xấu, giả vờ đóng kịch... chính là bản lĩnh của Tần Lâm. Chuyện trong quan trường già phải hỏi Từ Văn Trường, trẻ phải nhờ Trương Tử Huyền.

Thiên kim tướng phủ lạnh lùng nhìn Tuân Trường Phong dưới đường, thình lình hỏi rất lớn:

- Phạm quan Tuân Trường Phong, lão có biết tội của mình không?

- Hạ quan... Hạ quan không biết, kính xin tiên sinh công khai.

Tuân Trường Phong nhìn lên trên, cố gắng đè nén kinh hoảng, ánh mắt lại không tự chủ được lướt nhìn vương mệnh kỳ bài.

Trương Tử Huyền cười lạnh hai tiếng:

- Như vậy lão có biết Khâm Sai Tần Thiếu Bảo nhà ta phụng chỉ xuôi Nam, rốt cuộc là vì chuyện gì không?

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là đặc biệt vì xử lý ta? Nghĩ tới đây, mồ hôi lạnh trên trán Tuân Trường Phong rơi xuống ròng ròng.

Thì ra triều Đại Minh điều tra phong cương đại lại có một thông lệ bất thành văn, chính là vì dự phòng quan viên bị điều tra lợi dụng thân phận địa vị tạo chương ngại, chuẩn bị trước để ứng phó với Khâm Sai, cho nên trên công báo của triều đình sẽ có ý viết sai địa điểm.

Tỷ như Khâm Sai vốn muốn đi thăm dò chuyện tham ô của quan trường Sơn Đông, nhưng trên công báo sẽ đăng là đi tuần tra các sự vụ khoa cử ở Quảng Đông. Khi Khâm Sai đi tới Tế Nam phủ Sơn Đông thình lình mở thánh chỉ điều tra Sơn Đông ra đọc, khiến cho quan viên Sơn Đông bị điều tra trở tay không kịp.

702. Chương 702: Hồ Tiên Sinh

Khâm Sai vốn là đi thăm dò tề án Hoàng Hà vỡ đê ở Hà Nam, trên công báo sẽ đăng là đi xem xét thiên tai thủy hạn ở Tứ Xuyên. Khi đến Hà Nam, Khâm Sai vừa xuống ngựa lập tức bắt đầu điều tra, khiến cho quan viên Hà Nam bất ngờ không thể ứng phó.

Loại chuyện như vậy rất thường gặp, vì vậy Tuân Trường Phong hiểu lắm là Tần Lâm dùng chiêu này tới điều tra mình, giả vờ nói là đi xử lý sự vụ khai hải Mân Chiết, trên thực tế là tới tra Sơn Đông Duyệt Châu phủ, cho nên ánh mắt lão cứ lăm lét nhìn thánh chỉ và vương mệnh kỳ bài ở trên.

Trương Tử Huyền chính là thiên kim tướng phủ, trong quan trường không có góc ngách nào mà nàng không biết, thấy vậy bèn cố ý dẫn dắt lời nói về phương diện này, quả nhiên Tuân Trường Phong bị dọa sợ đến kinh hoàng thất thố.

Phải biết biện pháp như thế thường thường là phong cương đại lại mới có tư cách ‘hưởng thụ’, quan viên cấp bậc như Tri Phủ dưới tình huống thông thường vẫn chưa xứng để triều đình phải đăng thông tin sai lệch trên công báo. Trừ phi là quan viên có tội lớn thập ác bất xá, được triều đình cực kỳ coi trọng.

Tuân Trường Phong lẩn lộn trong quan trường đã nhiều năm, đương nhiên hiểu được lợi hại trong đó, bị dọa sợ đến toàn thân phát run.

Trương Tử Huyền khẽ mỉm cười, ung dung tự tại nói:

- Tuân Tri Phủ, có muốn đồng ông nhà ta chính miệng tuyên đạo thánh chỉ này cho lão hay không? Lão cũng biết vương mệnh kỳ bài là tiện nghi hành sự, đối với đại gian ác nghịch, Bắc Trấn Phủ Ty cũng có quyền tiên trảm hậu tấu...

Bốp! Tần Lâm cũng vỗ kinh đường mộc một cái:

- Tuân Trường Phong, bản quan phụng thánh chỉ, vương mệnh kỳ bài ở chỗ này, lão còn không chịu khai thật?

Trời, đây rõ ràng là phụ xướng phụ tùy...

Tuân Trường Phong có tật giật mình, không ngờ rằng Tần Lâm chỉ là ngẫu nhiên gặp phải vụ án, trong lòng lão chỉ cho rằng trung tâm triều đình cố ý xử lý mình, cho nên dùng thủ đoạn đặc thù sửa công báo để đối phó phong cương đại lại, đại gian đại ác như mình, phòng tuyến tâm lý của lão lập tức liền sụp đổ, quỳ trên mặt đất luôn miệng nói:

- Cầu xin Khâm Sai Tần Thiếu Bảo tha mạng, phạm quan... phạm quan xin khai ra tất cả!

Hắc hắc, quả nhiên phụ nhân lợi hại! Tần Lâm nhìn Trương Tử Huyền giơ ngón tay cái lên, vị thiên kim tướng phủ của ta còn giỏi hơn Công Tôn tiên sinh của Bao Đại nhân mấy phần.

Trương Tử Huyền mím môi cố gắng nhịn cười, mặc dù nàng đã bôi mặt vàng khè, nhưng cau mặt nhăn mày vẫn lộ ra nét xinh đẹp khó tả.

Tuân Trường Phong không thể chối cãi, nhất nhất khai ra hết thấy mọi chuyện. Hiện tại lão chỉ cầu được chết, không bị tịch biên gia sản, liên lụy đến người nhà đã coi như vạn hạnh.

Lão già này là một đại tham quan hết sức rõ ràng, chèn ép dân chúng, bóc lột bá tánh, biển thủ của công. Những năm qua lão đã làm không biết bao nhiêu chuyện xấu ở Duyệt Châu phủ, có thể nói ghi ra không hết.

Tần Lâm cũng không cắt đứt lời lão, cho đến cuối cùng mới hỏi:

- Vì sao lão vu hãm năm người báo án của Hội Xương tiêu cục, lại phái sai nha bản châu giết người diệt khẩu, sau đó còn muốn đốt thi diệt tích, rốt cục là có ý đồ gì?

- Ôi, phạm quan... phạm quan là nhất thời hồ đồ...

Về mặt Tuân Trường Phong ủ rũ như đưa đám:

- Vốn bản quan muốn dẹp yên chuyện này, kết thúc êm đẹp, hoặc là bắt tử tù gánh tội thay, nhưng thấy đều không tiện...

Dẹp yên cuối cùng cũng phải có câu trả lời rõ ràng, nếu dùng tử tù gánh tội thay, vậy tang vật ở đâu?

- Như vậy là lão vì giữ quan vị mới vu hãm bọn họ sao?

Tần Lâm cười lạnh vỗ kinh đường mộc một cái:

- Ta khuyên lão thành thật khai ra!

Tuân Trường Phong cả kinh toàn thân run run:

- Ta... Ta khai, là hạ quan nhận hối lộ mới làm như vậy...

Căn cứ theo lời khai của Tuân Trường Phong, lúc ban đầu nhận được báo án, lão vẫn muốn phá vụ án này. Như vậy mặc dù xảy ra vụ án lớn nơi cảnh nội nhưng quan địa phương khuyên dụ giáo hóa, dẫn dắt dân chúng hướng thiện, dù sao cũng được tiếng tình minh mẫn cán, phá án đặc lực, không đến nỗi mất ô sa khi triều đình ngoại sát.

Không ngờ rằng vụ án này quá khó, Bộ Đầu Chu Đức Hưng cũng coi như là lão công môn, ba ngày tới kỳ hạn bị đánh ông dít nở hoa cũng không tra ra được đầu mối gì. Nha môn Tuân Phủ Sơn Đông và Bồ Chính Sứ Ty lại phát công văn nghiêm khắc khiển trách, muốn lão phá án đúng thời hạn, nếu không nhất định cách chức điều tra, Tuân Trường Phong không khỏi kinh hãi trong lòng.

Lúc này nhân vật then chốt xúi giục lão vu hãm xuất hiện, là một vị Tú Tài họ Hoàng bản phủ, nhiều năm qua gánh vác chuyện địa phương, giúp đỡ Tuân Trường Phong bòn rút vợ vét bóc lột dân chúng.

Hoàng Tú Tài hiển kế, nói chuyện này liên quan tới mấy chục nhân mạng, muốn thoái thác tránh né là không được, cho dù là lấy tử tù ra gánh tội cũng không biết tìm tang vật ở đâu. Cho nên xúi giục lão làm liều, cứ gài tội danh lên đầu năm tiêu sư báo án, nói là bọn họ thấy lợi quên nghĩa. Chỉ cần dùng nhục hình bắt bọn họ nhận tội ký tên vào tờ cung trạng, ngay cả tang vật cũng có thể bắt Hội Xương tiêu cục bọn họ bồi thường, lúc ấy coi như lão đã xong trách nhiệm phá án.

Tần Lâm nghe đến đó, vỗ kinh đường mộc một cái:

- Hừ, uống cho lão xuất thân Lưỡng Bạng, làm tới tứ phẩm Tri Phủ, chẳng lẽ lại tin chuyện hoang đường do tên Hoàng Tú Tài này bịa đặt?

- Bẩm Khâm Sai Tần Thiếu Bảo, dĩ nhiên phạm quan không tin y.

Tuân Trường Phong không nhịn được cười khổ, nhớ tới lúc đó tự cho là mình khôn vặt, thật sự không biết là nên khóc hay nên cười.

Nhiều năm qua Tuân Trường Phong tham tang uống pháp, bóc lột dân chúng còn có thể ngồi vững vàng trên ghế Tri Phủ, khôn vặt cũng không phải là ít, lúc ấy lão cũng từng truy hỏi Hoàng Tú Tài hiển độc kế này rốt cục là có ý gì.

Hoàng Tú Tài cũng không giấu giếm, nói năm xưa y có cừ oán với Hội Xương tiêu cục, lần này cũng coi là mượn công báo thù riêng, nguyện kính hiến ba ngàn lượng bạc cho Tuân Tri Phủ lo lót trên dưới một phen, đổ vụ án này lên đầu Hội Xương tiêu cục của Tề Tường Văn.

Tuân Trường Phong đang muốn dùng biện pháp này giải thoát mình, lại có bạc có thể không vui vẻ mà làm sao? Cho nên lão mới bố trí bấy rập, vu hãm năm người báo án Hội Xương tiêu cục.

Đáng tiếc tính toán trăm ngàn điều vẫn sót một điều, Tề Tái Hoa đột nhiên uy hiếp Tuân Trường Phong, phá hư kế hoạch bọn họ bắt năm người báo án, cùng Tập Đông Thắng chạy thoát khỏi hang ổ.

Lúc này Tuân Trường Phong sai phái Bộ Đầu Chu Đức Hưng dẫn dắt sai nha đuổi theo giết. Cách ngày Hoàng Tú Tài lại đến phủ, nếu hai người Tề, Tập đã chạy trốn, vậy phải phòng bị bọn họ tổ cáo lên trên. Y đề nghị lấy chuyện phòng ngừa mùa Xuân bộc phát ôn dịch làm lý do, thiêu hủy tất cả thi thể diệt tích.

Tuân Trường Phong bèn ra lệnh cho Tăng Sư Gia dẫn người đi đốt thi thể, không ngờ lại bị Từ Tân Di ngăn cản.

Nghe xong lời cung, Tần Lâm chớp mắt một cái, nhìn về phía Trương Tử Huyền mỉm cười:

- Tên họ Tuân này ngu thật, cũng không biết Hoàng Tú Tài kia có dây mơ rễ má với Bạch Liên Ma giáo.

Trương Tử Huyền lắc đầu một cái, thở dài nói:

- Chết đến trước mắt còn không tự biết, thật sự là đáng buồn đáng tiếc...

Tuân Trường Phong vốn đang quỳ nghe vậy liền bị dọa sợ đến ngồi phệt xuống đất, chợt cất tiếng khóc lớn:

- Khâm Sai Đại lão gia, tiểu nhân thật sự không biết tên họ Hoàng là giáo đồ Ma giáo, chẳng qua là tham tiền hối lộ mà thôi, tiểu nhân nhất thời hồ đồ...

Khó trách Tuân Trường Phong tức gần nổ phổi, tội tham tang uống pháp vào năm Hồng Vũ phải bị hình phạt lột da trồng cỏ, bây giờ nhiều nhất chẳng qua chỉ chém đầu. Hơn nữa dù sao lão cũng là xuất thân Lương Bổng, dựa vào quan hệ đồng niên đồng hương đồng môn đồng học nói không chừng còn có thể giữ được mạng. Nhưng thân là quan viên địa phương, cấu kết Bạch Liên giáo mưu đồ bất chính, đây tuyệt đối là tội lớn thập ác bất xá, bản thân chết chắc còn bị tịch biên gia sản, thân thuộc sung quân, tru di tam tộc.

Tần Lâm chẳng qua chỉ cười cười, tỏ vẻ thương hại mà không giúp được gì:

- Ai biết lão là tham tang uống pháp hay là cấu kết với Ma giáo mưu đồ phản nghịch, đây toàn là lời phiến diện của một mình lão...

- Xin Khâm Sai Đại nhân chấp thuận cho phạm quan lập công chuộc tội, nguyện liều mình đi bắt tên giặc Hoàng Tú Tài đáng chết kia.

Tuân Trường Phong nhảy dựng lên cao ba thước, lớn tiếng kêu lên.

Tần Lâm và Trương Tử Huyền bèn nhìn nhau cười, nếu bọn họ ép Tuân Trường Phong đi bắt đồng bọn, vậy phải lo lắng không biết lão già này có giữ trò quỷ gì không. Nhưng hiện tại Tuân Trường Phong còn nóng bắt Hoàng Tú Tài hơn cả bọn họ.

Tú Tài họ Hoàng... Tề Tái Hoa trầm ngâm, nàng và Tập Đông Thắng đều nghi hoặc không hiểu, Hội Xương tiêu cục cũng không có cừu nhân gì ở Duyện Châu phủ, về phần Tú Tài họ Hoàng này bọn họ chưa từng nghe qua.

Hoàng Tú Tài ở trong trang viện bên ngoài Duyện Châu thành, Tri Phủ bản châu Tuân Trường Phong tự mình làm tai mắt, dẫn đường đi bắt tên này. Lão vô cùng hy vọng có thể lập công chuộc tội, tối thiểu cũng phải rửa sạch tội danh cấu kết với Bạch Liên giáo, tránh đi tội tru di tam tộc.

Mọi người giục ngựa chạy thật nhanh, trang viện Hoàng Tú Tài ở bên ngoài thành không xa, sau khi ra khỏi cửa Đông Duyện Châu thành không tới khoảng thời gian uống cạn chén trà, Tuân Trường Phong bèn chỉ một tòa trang viện:

- Bẩm Khâm Sai Tần Thiếu Bảo, đây chính là nhà tên họ Hoàng, Xin ngài phái người vây quanh bốn phía, phạm quan nguyện liều mình đi tới gọi cửa, dụ y ra ngoài nhất cử tóm gọn.

- Không cần đi nữa, dường như chúng ta đã tới chậm một bước...

Tần Lâm cười khổ lắc đầu một cái.

Trên đường nhỏ ngang qua trước cửa trang viện có không ít người lui tới. Một tên người làm áo đen mũ bông ôm người giầy ngựa giầy, bên cạnh mấy tên đồng bạn ôm mấy xấp vải bố trắng, còn có người cầm nhang đèn trong tay.

Người chết?

Tuân Trường Phong ngẩn ra, tức gần nổ phổi ghìim ngựa xông tới:

- Các người... chủ nhân các người đâu, vì sao họ Hoàng lại chết?

Mấy tên người làm Hoàng gia thấy vậy trong bụng mừng thầm, quan hệ giữa chủ nhân chúng ta và Tri Phủ Đại lão gia quả nhiên thân thiết. Chủ nhân vừa mới chết không bao lâu, Tuân Tri Phủ đã từ trong thành chạy tới đầu đầy mồ hôi, chặc chặc, chết cũng có thể diện hết sức!

Con trai Hoàng Tú Tài ra đón, mặc dù phụ thân đã chết nhưng có tứ phẩm Tri Phủ viếng tang vẫn làm cho y hết sức mừng rỡ, mặt mũi tươi cười nói:

- Mời Đại nhân vào bên trong dùng trà, khi còn sống tiên phụ và Đại nhân là mạc nghịch chi giao...

Nghe hai chữ tiên phụ, thân thể Tuân Trường Phong lão đảo một cái từ trên lưng ngựa té xuống, ngã người kinh ngạc ngồi dưới đất ngay cả nửa lời cũng không thể nói ra, đôi môi run lên bần bật.

Hoàng Tú Tài đã chết, chuyện của Tuân Tri Phủ lão vĩnh viễn không thể nào sáng tỏ, kết cục thế nào đang chờ đợi lão không cần nói cũng biết.

Sớm biết hôm nay, lúc trước tội tình gì phải làm như vậy?

Tần Lâm và Trương Tử Huyền không chút thương hại tên tham quan bóc lột dân chúng này, thúc ngựa chạy lên hỏi:

- Hoàng Tú Tài chết lúc nào vậy? Nguyên nhân cái chết là gì?

- Trời ơi, tổ phần Hoàng gia bốc khói xanh! (cách nói trong phong thủy, chỉ điềm hết sức cát tường)

Người ở hàng xóm Hoàng gia thấy đều kinh hãi há hốc miệng không ngậm lại được. Tuy vị quan viên này còn trẻ nhưng trên quan phục đại hồng lại thêu hình kim long. Bọn họ không hiểu đó là măng bào, thâm nhủ trong lòng chẳng lẽ là một vị Vương gia?

Nếu sau khi chết có một Vương gia đi điều tang, phần vinh dự này thật là quang tông diệu tổ, Hoàng Tú Tài chết như vậy cũng thật là xứng đáng.

Con trai Hoàng gia lại biết được cha mình bất kể thế nào cũng không với tới đại quan mặc măng bào, trong lòng cũng biết có cái gì không đúng, chỉ đành nhắm mắt nói:

- Hồi bẩm Đại nhân, gia phụ tắt thở vào canh ba đêm qua, lúc ấy chúng ta đều canh giữ ở bên giường. Từ trước tới nay lão nhân gia vẫn có bệnh đau tim, mấy ngày nay thường nói ngực không thoải mái, trước sau canh hai đêm qua hai mắt nhìn thẳng trừng trừng, toàn thân rút gân, cuối cùng suy tim mà chết. Đáng tiếc lão nhân gia vừa mới độ tuổi tri thiên mệnh đã ra đi, thật sự là thọ mệnh ngắn ngủi...

Phù... Tần Lâm thở ra một hơi thật dài nhìn Trương Tử Huyền, nàng khẽ gật đầu.

Còn tưởng là sau khi mình tới Duyệt Châu gây ra động tĩnh, hung thủ mới giết Hoàng Tú Tài diệt khẩu. Thời gian sát nút như vậy, năng lực hành động phản ứng nhanh chóng của đối phương quả thật vô cùng đáng sợ.

Nếu là tối hôm qua chết, bệnh chết coi như không sao, cho dù là bị hại cũng chỉ vì nằm trong kế hoạch của đối thủ từ trước, Tần Lâm bất quá chỉ ngẫu nhiên đi qua mà thôi, không sợ đả thảo kinh xà.

Tần Lâm ra lệnh cho hiếu tử Hoàng gia:

- Lệnh tiên tôn đã liệm chưa, linh cữu ở đâu, dẫn chúng ta đi xem thử!

Phong tục địa phương là trước hừng Đông nhất định phải liệm xong người chết. Hoàng Tú Tài được quan bên trong nhà, trước linh vị hương khói lượn lờ, đám thân nhân và tôi tớ đang xé vải bố ra quấn lên đầu làm khăn tang, thấy bọn Tần Lâm đi vào ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc.

- Mở nắp quan ra!

Tần Lâm lệnh cho Ngưu Đại Lực.

- Cái gì, mở nắp quan tài ư?

Người của Hoàng gia thấy đều trợn mắt há mồm, không dám tin tưởng vào tai mình.

Con trai Hoàng Tú Tài nhào lên, vẻ mặt thất thểu như đưa đám:

- Đây... đây là chuyện gì vậy, Đại nhân... Đại nhân ngài...

Sắc mặt Tần Lâm trầm xuống, trầm giọng nói:

- Bản quan nghi ngờ Hoàng Tú Tài có liên quan với Bạch Liên giáo, bởi vì cái chết của y có thể có nghi vấn, nhất định phải khai quan kiểm tra!

A? Tất cả người Hoàng gia đều cả kinh ngậy người, kể từ khi Đường Tái Nhi khởi nghĩa, Sơn Đông là khu vực chịu ảnh hưởng nghiêm trọng của Bạch Liên giáo, dĩ nhiên bọn họ biết lời của Tần Lâm có ý nghĩa thế nào.

Quan tài vừa đẩy nắp chưa đóng đinh, để chờ đến khi động quan mới đóng, cho nên Ngưu Đại Lực chỉ dùng chút sức lực đã gỡ được nắp quan tài lên.

Trong vô hình một trận âm phong thổi tới, mọi người Hoàng gia thấy đều rùng mình.

Chỉ thấy Hoàng Tú Tài nằm trong quan tài có mặt dài, vóc dáng cao gầy, sắc mặt xanh gần như tím bầm, đôi môi trắng nhợt cũng hiện sắc xanh, mặt lộ vẻ đau đớn.

Chẳng lẽ là bị độc chết?

Vậy thì chưa chắc, người bị bệnh tim nghiêm trọng có thể bởi vì huyết dịch tuần hoàn xảy ra vấn đề, sắc mặt xuất hiện sắc xanh tím, tim đau thắt kịch liệt cũng khiến cho người chết lộ vẻ đau đớn trên mặt.

Tần Lâm chỉ chỉ thi thể:

- Tên mập, ta hỏi đệ tình huống như thế có thể là nguyên nhân gì đưa đến tử vong?

Lục Viễn Chí nhìn thi thể một chút, cười nói:

- Tần ca muốn thử đệ ư, dáng vẻ này có thể là bệnh chết, có thể là độc chết, còn có thể là bị bóp cổ chết. Đương nhiên bởi vì lúc chết thân nhân đều có mặt ở hiện trường, cũng chỉ có thể là hai giả thuyết đầu.

Tần Lâm lại truy hỏi tiếp:

- Như vậy nếu là trúng độc, là loại độc dược nào có khả năng nhất?

- Theo dáng vẻ này của thi thể, ngoại trừ hạt mã tiền ra không còn loại nào cả.

Lục Viễn Chí vô cùng cương quyết đáp.

Mã tiền là một loại cây gỗ xanh biếc sinh trưởng ở vùng nhiệt đới, bán nhiệt đới, có quả hình cầu, đường kính hai ba tấc, khi chín có màu cam, bề ngoài bóng loáng. Hạt bên trong quả này chính là hạt mã tiền đại danh鼎鼎 trong y học và độc lý học, mỗi quả có từ ba đến năm hạt, hình tròn, có lông tơ màu bạc dày đặc.

Trong y học, thứ này là một vị Trung dược, Bản Thảo Cương Mục ghi rằng: đắng, hàn, có độc, có tác dụng thông kinh mạch giảm đau, tiêu sưng tán kết...

Bất quá ở độc lý học, danh tiếng nó càng thêm vang dội, bởi vì nó chứa chất Strychnine $C_{21}H_{22}N_2O_2$ là một loại độc tố thực vật cực mạnh, có thể lấy đi tính mạng người trong nháy mắt.

Lục Viễn Chí được Đại Minh Dược Vương Lý Thời Trân chân truyền, cũng không xa lạ gì đối với đồ chơi này, nói rõ nguồn gốc của nó, sau đó hỏi đám thân nhân:

- Lúc đầu tiên, phải chăng là Hoàng Tú Tài nhà các người cảm thấy nhức đầu, choáng váng đầu óc, đầu lưỡi tê dại, miệng môi căng lên, toàn thân co giật nhẹ nhàng hay không? Kế tiếp cơ bắp y co rút, cắn chặt hàm răng, sắc mặt tím bầm, ánh mắt nhìn thẳng không chớp, cuối cùng mới một mạng ô hô, có đúng không?

Người Hoàng gia giống như thấy quỷ, không cần phải nói, đây chính là triệu chứng trước khi tử vong của Hoàng Tú Tài. Người Hoàng gia đều cho là lão gia bị bệnh, nửa đêm còn phái người đi mời thầy thuốc, kết quả thầy thuốc còn chưa tới Hoàng Tú Tài đã một mạng ô hô, bọn họ dứt khoát tiết kiệm tiền thuốc thang, đuổi thầy thuốc đi về.

Bây giờ mấu chốt của vấn đề là, người nào hạ độc?

Tần Lâm gọi A Sa ra:

- Để cho Đại Hoàng ngửi miệng người chết!

A Sa nhăn nhó tỏ vẻ không cam lòng, dường như rất sợ thi thể. Tần Lâm phải trợn trừng mắt nó mới chịu dắt Đại Hoàng tiến lên, để cho chó ngửi cẩn thận mùi trong miệng người chết.

Trải qua quá trình tinh chế, người ta không thể ngửi được mùi và vị của hạt mã tiền, nhưng đối với chó vấn đề này không đáng kể gì.

- Gâu gâu gâu...

Đại Hoàng sủa inh ỏi, kéo A Sa chạy ra ngoài.

Có rồi! Tần Lâm hưng phấn, dẫn người nhanh chóng theo sau.

Đại Hoàng vọt tới cửa phòng bếp, thành linh hướng vào trong bếp cất tiếng sủa gâu gâu liên hồi.

- Ôi, thật là kém cỏi...

A Sa lặng lẽ đá Đại Hoàng một cước, lại chu cái miệng nhỏ nhắn, lớn tiếng nói:

- Nhất định là nó ngửi được mùi thức ăn trong miệng người chết, kết quả đuổi tới phòng bếp này.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực nhất thời thất vọng.

Tần Lâm hơi suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái:

- Chưa chắc, có lẽ là bên trong có cái gì cổ quái... A Sa, người buông chó ra, để cho nó tự do hành động.

A Sa không thể làm gì khác hơn là buông Đại Hoàng ra, con chó này lập tức xông vào phòng bếp vèo một cái, sủa liên hồi về phía một mâm chén bát.

Nữ đầu bếp thấy nhiều người đi tới phòng bếp như vậy, không khỏi kinh hoảng thất thố, Trương Tử Huyền đã lột bộ râu dê của mình ra, dịu dàng an ủi nàng ta, bảo nàng khai rõ tình huống.

Nữ đầu bếp lấy lại bình tĩnh, đáp:

- Đây là mâm chén chiều hôm qua Hồ tiên sinh đối ẩm cùng lão gia, Hồ tiên sinh đã đi trước cơm tối, bởi vì ngay đêm đó lão gia đột nhiên qua đời, trong nhà rất bận rộn nên chưa kịp rửa sạch. Có... Có cái gì không đúng sao?

Dĩ nhiên có cái gì không đúng, Tần Lâm cẩn thận kiểm tra chén, ngửi ngửi mùi vị trên đó, thậm chí thè lưỡi liếm giọt rượu còn sót trong chén.

Một lát sau, hắn bật cười lên:

- Đầu lưỡi có hơi tê dại, chén rượu này đã từng đựng qua rượu độc!

Nghe lời này, con trai Hoàng gia kêu lên oai oái đánh nữ đầu bếp:

- Con bà nó, nhà ta đối đãi người không tệ, lại dám hạ độc hại cha ta...

- Độc được hẳn không phải là nữ đầu bếp hạ.

Tần Lâm đưa mắt ra hiệu, mấy tên Cẩm Y Hiệu Úy bèn giữ con trai Hoàng gia lại.

Con trai Hoàng gia còn không biết chuyện cha mình dính líu với Bạch Liên giáo, trong cơn tức giận gân cổ hỏi:

- Không phải là nàng ta giết, còn có thể là ai?

- Hồ tiên sinh ư?

Tần Lâm nở một nụ cười khả ái:

- Có thể nói cho bản quan biết bộ dáng của y thế nào, có phải là một tên trung niên đầu hói hay không?

Vừa nói Tần Lâm vừa lệnh cho thuộc hạ lấy ra một cây bút chì, vẽ hình cho con trai Hoàng gia xem:

- Người nhìn xem đây có phải là Hồ tiên sinh hay không?

- Trời ơi, thì ra Đại nhân ngài cũng biết y.

Con trai Hoàng gia kêu lên:

- Không đúng, giống thì giống thật, nhưng đầu Hồ tiên sinh này có tóc, không phải là đầu hói giống như ngài vẽ.

Tần Lâm nghe vậy hưng phấn, trao đổi ánh mắt với Trương Tử Huyền. Hói muốn trở thành không hói là chuyện hết sức dễ dàng, chỉ cần đội tóc giả lên. Hiện tại tiết trời lạnh lẽo còn phải đội mũ lông, cho nên người khác không nhìn ra.

Tên mập tiến lên, thấp giọng nhắc nhở:

- Nữ đầu bếp nói Hồ tiên sinh đi trước cơm tối, Hoàng Tú Tài lại bị độc phát vào canh hai, Tần ca thấy thế nào?

Ừm, đây cũng là vấn đề đáng để suy gẫm. Hồ tiên sinh đã đi rồi, y dùng biện pháp gì để cho Hoàng Tú Tài độc phát bỏ mình vào mấy canh giờ sau? Phải biết hạt mã tiền là một loại độc được cực mạnh, vào miệng lập tức phát tác, không thể kéo dài thời gian.

Bên trong chén rượu ngoại trừ cặn rượu có độc ra, cũng không có gì khác lạ.

Bầu rượu. Tần Lâm lệnh nữ đầu bếp:

- Bầu rượu có rửa hay chưa, mang ra cho bản quan xem thử.

Còn may là bầu rượu chưa mang đi rửa, Tần Lâm bưng bầu rượu đi tới chỗ lộ thiên, mượn ánh sáng quan sát bên trong, nhìn hồi lâu cảm thấy tựa hồ không có gì cổ quái, lại đưa ngón tay ra sờ sờ bên trong.

Ủa, đây là cái gì? Tần Lâm cảm thấy hơi trơn nhẵn ở đáy bầu rượu, hẩn rút tay ra giơ lên quan sát cẩn thận, chợt cười lên:

- Sáp ong, thì ra là sáp ong.

Trương Tử Huyền cũng hiểu ra rất nhanh, trong đôi mắt xinh đẹp của nàng lóe lên ánh sáng thâm thúy:

- Hừ, tên Hồ Ngốc Tử này thật là狡 hoạt, bất quá y muốn chạy trốn cũng không dễ dàng như vậy!

703. Chương 703: Vẽ Đồ Hình

- Này này, các người nói chuyện gì mà khó hiểu như vậy?

Lục Viễn Chí đầu đầy mê hoặc.

Tần Lâm giơ đầu ngón tay còn dính sáp ong cho y xem:

- Dưới đáy bầu rượu còn dính một lớp sáp ong thật mỏng, có lẽ là lúc Hồ Ngốc Tử cùng Hoàng Tú Tài uống rượu, y đã âm thầm lặng lẽ dùng hoàn độc được được bao sáp ong bên ngoài dán vào đáy bầu. Cô nương, bọn họ uống rượu vào buổi chiều, khi đó không có hầm nóng rượu phải không?

Nữ đầu bếp gật đầu một cái khẳng định, buổi chiều có ánh mặt trời chiếu, khí trời vẫn tương đối ẩm áp, không cần hầm nóng rượu.

- Bất quá đến buổi tối, uống rượu lạnh thật là quá đáng, cho nên Hoàng Tú Tài nhất định sẽ hâm rượu nóng để uống.

Tần Lâm sờ sờ mũi, cười nói:

- Ta dám khẳng định Hoàng Tú Tài là một tên quỷ hẹp hòi, y không nỡ bỏ đi rượu uống buổi chiều còn thừa lại, mà sẽ uống sạch vào tối hôm đó.

Đó là đương nhiên, Hoàng Tú Tài nổi tiếng xa gần vừa giảo hoạt vừa keo kiệt, có thể nói là vắt cổ chày ra nước.

Vì vậy buổi tối hôm đó, Hoàng Tú Tài theo lệ hâm nóng số rượu còn thừa lên uống. Y không biết bên trong bầu rượu còn có một viên độc được chí mạng, theo nhiệt độ rượu gia tăng, sáp ong cũng dần dần tan chảy, độc được bên trong tan ra trong rượu, cuối cùng khiến cho Hoàng Tú Tài chết oan chết uổng.

Chỉ tiếc kẻ sách tàn nhẫn này cuối cùng để lại chứng cứ không thể cãi lại, độc được tan ra trong rượu nhưng sáp ong thì không. Đến khi nhiệt độ hạ xuống sáp ong ngưng kết lại ở đáy bầu rượu, cuối cùng bị Tần Lâm phát hiện.

- Các người có biết Hồ tiên sinh kia rốt cục là ai, có quan hệ thế nào với lão gia các người không?

Tần Lâm hỏi các vị thân nhân Hoàng gia.

Con trai Hoàng gia tỏ ra ngơ ngác:

- Chúng ta chỉ biết là Hồ tiên sinh là bằng hữu của tiên phụ, cách vài tháng lại đến một chuyến, nhưng bọn họ chỉ ở riêng với nhau, tuy rằng ta là con trai nhưng cũng không biết hai người bọn họ quen nhau thế nào, có giao tình thế nào.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực nghe vậy nhất thời thất vọng, xem ra như vậy vẫn không có đầu mối gì có thể tìm được Hồ Ngốc Tử.

Trương Tử Huyền lại mỉm cười nói:

- Ít nhất chúng ta có thể xác định một điểm, tên Hồ Ngốc Tử này rất có thể sẽ hoạt động một thời gian ở cảnh nội Sơn Đông, hoặc là châu huyện phụ cận, thủ pháp giết người của y chính là chứng cứ. Nếu như y không có ý định này, căn bản không cần dùng thủ đoạn phức tạp như vậy hạ độc.

Tần Lâm gật đầu một cái tỏ vẻ đồng ý, bất kỳ hành vi phạm tội nào cũng có đầu mối có thể suy luận. Hồ Ngốc Tử giết Hoàng Tú Tài là vì diệt khẩu, y là nhân vật giang hồ lui tới như bóng ma, giết Hoàng Tú Tài trối gà không chặt thật ra dễ như trở bàn tay, tại sao lại phải hạ độc? Hạ độc cũng không nói, vì sao lại dùng biện pháp hao phí công phu như vậy?

Nguyên nhân không cần nói cũng biết, là vì che giấu tội, hy vọng chệnh lệch thời gian để cho Hoàng Tú Tài uống rượu thừa vào buổi chiều mà chết vào buổi tối, như vậy Hồ Ngốc Tử tới chơi vào buổi chiều sẽ không bị hiềm nghi.

Tại sao Hồ Ngốc Tử muốn che giấu mình? Hội Xương tiêu cục bị giết cả nhà, y hoàn toàn không cần thiết sợ trả thù, nếu như có thể lập tức cao bay xa chạy, y có thể lấy đầu Hoàng Tú Tài ngoài đường giữa ban ngày sau đó trốn mất, quan phủ biết đi đâu mà bắt y?

Đủ loại dấu hiệu tỏ rõ, Hồ Ngốc Tử nghĩ hết biện pháp cố gắng che giấu tội mình có thể là bởi vì y nhất định phải ở lại châu huyện phụ cận, cho nên sợ quan phủ phát đồ hình truy nã trên cả hai đường thủy bộ, quá nhiều bước hành động kế tiếp của y.

Tần Lâm tiến thêm một bước bổ sung:

- Dùng bộ phận ba mươi cổ thi thể ráp thành một thi thể mới, tạo ra dấu hiệu giả tạo là Hồ Ngốc Tử đã chết, cũng thể hiện hành vi này của y. Y hết sức che giấu sự tồn tại của mình, hết sức che giấu tội ác đã gây ra, hy vọng biến thành một người ẩn hình.

Sau khi gây án không phải là cao chạy xa bay, mà là nghĩ hết biện pháp ẩn hình dưới mắt mọi người, Hồ Ngốc Tử muốn làm gì?

- Tạm thời không biết, có lẽ bên Từ Tân Di sẽ có tin tức.

Tần Lâm gãi gãi đầu.

Thường là quá trình điều tra phá án cũng giống như giải đố, đầu mối càng nhiều cũng có nghĩa gần sắp giải được câu đố.

Trở lại Duyên Châu phủ, hạ ngục Tri Phủ Tuần Trường Phong, cũng nhốt đám người Hoàng gia vào đại lao, Tần Lâm dùng công phu vẽ phác họa ra mấy chục tấm hình, khiến cho cổ tay hần mỗi đến rã rời mềm nhũn.

Cũng may đợi hai canh giờ, lúc sắc trời sắp tối, Thanh Đại, Từ Tân Di được Giáp Ất Bính Đình và chúng cầm y quan giáo hộ tổng cũng trở lại.

Bốp một tiếng, Từ Tân Di vỗ hình của Hồ Ngốc Tử lên bàn, cầm chén trà trước mặt Tần Lâm lên uống hai hớp. Đôi môi đầy đặn của nàng hơi khô nẻ, sắc mặt lộ vẻ mệt mỏi, hơi yếu ớt nói:

- Tra rồi, đến Tế Ninh châu tra xét Hồ Ngốc Tử, tên này rời khỏi quê nhà rất sớm, cũng không có vợ con gì cả, là một người độc thân. Ôi, không tra ra được đầu mối gì cả...

Thanh Đại cười khanh khách:

- Từ tỷ tỷ thật là lợi hại, bắt châu quan Tế Ninh châu ra, lại treo một ngàn lượng tiền thưởng, ôi cuối cùng vẫn không giúp được Tần ca ca.

Ai nói không giúp? Tần Lâm hết sức nghiêm trang lắc đầu một cái:

- Ta đã sớm nói qua, có lúc bản thân chuyện không có đầu mối chính là đầu mối.

Thoạt nhìn bề ngoài Từ Tân Di không tìm được gì cả, chỉ tra ra được Hồ Ngốc Tử chỉ có một thân một mình trên cõi đời này, ngoài ra không tra được gì nữa, tất cả đầu mối về Hồ Ngốc Tử tới chỗ này đều bị cắt đứt.

Nhưng kết hợp hành vi phạm tội phân tích, Hồ Ngốc Tử lưu lạc giang hồ, không có con cái, y cần gì phải phí công ghe giấu tội phạm như vậy? Võ Nhị Lang từng viết chữ để lại trên vách 'kẻ sát nhân là Võ Tòng đả hổ', còn có độc hành đạo tặc đặc biệt để lại tên tuổi ở hiện trường. Tuy rằng Hồ Ngốc Tử không cần phô trương như vậy, nhưng chỉ cần thay tên đổi họ trốn đi nơi khác, cũng sẽ không cần lo lắng chuyện gì.

Cho nên Từ Tân Di tra được người này không có con cái cha mẹ chết sớm, bản thân điểm này cũng có ích cho phân tích vụ án, Tần Lâm tiến một bước khẳng định người này có lý do không thể không ở lại phụ cận, hơn nữa có thể kết luận, người này ở tại bản địa.

- Thanh Đại, vẽ đồ hình thay ca ca có được hay không?

Tần Lâm cười gian xảo, chỉ chỉ những đồ hình kia.

Thanh Đại cười hì hì:

- Được, chỉ sợ vẽ không được đẹp như huynh.

Ôi, chịu vẽ giúp là được rồi, Tần Lâm lặng lẽ vẩy vẩy cổ tay mỗi nhừ, lại nhìn về phía Từ Tân Di cười:

- Đại tiểu thư, nàng cũng tới giúp một tay đi!

- Thiếp ư?

Từ Tân Di chỉ chớp mũi mình, không nhin được bật cười lên:

- Bản tiểu thư vẽ tranh không nhìn ra là người hay quỷ, chàng cũng muốn sao?

Tần Lâm nghiêm trang nói:

- Chỉ cần lão bà vẽ là tốt.

Từ Đại tiểu thư chỉ cảm thấy trong lòng ngọt ngào như mật, mỗi một trong người đều quét sạch, vừa vui vừa hờn liếc Tần Lâm một cái, quả thật ngồi xuống bên cạnh Thanh Đại, nắn nót vẽ từng nét bút.

Không cần nói, Đại tiểu thư vũ đạo lộng thương nhẹ như hồng mao, cầm bút lên vẽ lại nặng như Thái Sơn, chỉ cảm thấy năm đầu ngón tay không nghe theo mình sai sử. Cây bút vẽ cũng vô cùng nghịch ngợm, muốn nó đi Tây nó lại đi Đông, muốn nó đi Đông nó lại đi Tây. Nàng hí hoáy vẽ một lúc lâu tới nỗi đầu đầy mồ hôi, mới phác họa ra được đường nét cơ bản.

Phù... Thở dài một cái, rốt cục Từ Tân Di vẫn còn tính khí Đại tiểu thư, thấy mình đã vẽ được một hình người trên giấy, vô cùng đắc ý.

- Này, Thanh Đại muội muội vẽ thế nào rồi?

Từ Đại tiểu thư nghiêng đầu nhìn sang bên, nhất thời gương mặt tròn xoe xụ xuống, chỉ có thể bĩu môi không nói được lời nào.

Quả thật là mất mặt, Thanh Đại vẽ vô cùng sống động, thậm chí còn tỉ mỉ hơn cả Tần Lâm. Mà bản vẽ của Từ Đại tiểu thư quả thật không nhìn ra là người hay quỷ, phải dùng hết sức lực mới có thể phát giác được chút nét tương tự của nguyên bản.

Từ Đại tiểu thư cắn răng vẽ tiếp:

- Thôi thôi thôi, bản tiểu thư liều mạng!

- Làm phiền hai vị phu nhân.

Tần Lâm cười híp mắt chấp tay một cái, tự mình đi ra ngoài bưng canh tới mời hai vị phu nhân uống cho tỉnh táo tinh thần.

Trương Tử Huyền dùng đầu ngón tay đâm sau lưng hấn một cái:

- Này, huynh giở trò quỷ gì vậy? Bản lãnh vẽ của Từ Đại tiểu thư so ra còn kém bản lãnh võ công của huynh, cần gì phiền tỷ ấy như vậy, để tiểu muội vẽ cũng còn đẹp hơn.

Lời này mang theo ẩn ý, toát ra chút vẻ chua xót.

Tần Lâm hắc hắc cười xấu xa, lôi kéo tay nhỏ bé mềm mại của Trương Tử Huyền đi qua một bên, khẽ thổi hơi nóng vào trong tai nàng, thấp giọng nói:

- Cần một người vẽ thật giỏi, một người vẽ thật kém, muội vẽ không giỏi cũng không kém, không dùng được... Nào lại đây, Chu Dịch Tham Đồng Khế của ta lại có chút tâm đắc, tối nay chúng ta nghiên cứu một chút.

Gương mặt tròn trĩnh của thiên kim tướng phủ thành linh trở nên đỏ ửng, vừa giận vừa mừng nhìn hấn một cái. Nội dung bên trong Chu Dịch Tham Đồng Khế kia toàn là 'Nam sinh thì sắp, nữ sinh thì ngừa, cần khôn cương nhu, phối hợp với nhau. Dương bình âm thụ, trồng mái theo nhau, tư dịch nhuận trạch, thi hóa lưu thông' gì gì đó, cũng không biết tên này lấy được từ đâu ra. Nhưng lần nào hấn cũng làm cho người ta sung sướng vô cùng, chỉ có điều mỗi một tư thế động tác đều hết sức xấu hổ...

Tần Lâm cười dâm dăng, thừa dịp trời tối hai tay sờ loạn một trận, ôm lấy Trương Tử Huyền chui vào phòng, đêm giá rét đầu mùa Xuân trở nên nóng bừng như lửa.

Từ Tân Di đoán cũng đoán được hai người bọn họ đã làm gì, đôi môi chu ra thật dài:

- Hừ, vậy cũng là thiên kim tướng phủ, mới vừa gả tới nhà chúng ta lại không biết thẹn thùng như vậy.

Thanh Đại cười giòn giã, thanh âm giống như chuông bạc:

- Từ tỷ tỷ không phục cũng có thể đi, sợ rằng Tần ca ca cũng muốn như vậy từ sớm...

- Muội là quỷ nha đầu!

Từ Tân Di không nhịn được cốc đầu Thanh Đại một cái:

- Muội muội chất phác khả ái này đã bị tên Tần Lâm kia làm hư rồi...

Thanh Đại bĩu môi, nghịch ngợm le lưỡi một cái:

- Người ta vốn đã biết, không phải Tần ca ca làm hư!

Từ Tân Di ặc một tiếng trong cổ họng, hoàn toàn á khẩu nghẹn lời đối với Thanh Đại. Nàng nói ra khiến cho người ta phải nghẹn lời, nhưng tính nàng lại ngày thơ thuần khiết như khối pha lê trong suốt.

Trăng đêm sao chép, rớt cục lúc gà gáy hoàn thành nhiệm vụ mỗi người năm mươi bức đồ hình, chỉ bắt quá chất lượng chênh lệch như trời với vực. Thanh Đại từ nhỏ giúp đỡ gia gia vẽ ảnh chú thích cho Bản Thảo Cương Mục, công phu hội họa rất tốt, lại được Tàn Lâm truyền thụ kỹ thuật phác thảo, tự nhiên vẽ vô cùng sinh động, hình Hồ Ngốc Tử nanh ác gian trá sống động trên giấy. Từ Tân Di là một nữ nhân thô lỗ cầm dao thương kiếm kích nhiều hơn cầm bút, bức vẽ của nàng quả thật không dám nhìn.

- Oa... Ngủ!

Từ Tân Di ngáp dài một cái, sải tay sải chân ngã xuống giường.

Từ tỷ tỷ là người cầu thả như vậy, Thanh Đại cười lên, sửa giúp thân thể Từ Tân Di ngay ngắn lại, đắp chăn lên, sau đó mình cũng chui vào chăn.

Đến khi mặt trời lên cao ba sào, hai nàng bị ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào ngay mặt. Vốn bọn họ còn muốn ngủ nướng thêm một lúc nữa, nhưng cảm thấy có bóng người lay động, bèn mơ mơ màng màng tỉnh lại.

- Tiếp tục ngủ, tiếp tục ngủ...

Tàn Lâm giống như bà ngoại sói dụ dỗ cô bé quàng khăn đỏ.

Hai nàng mơ hồ cảm giác được cửa bị đóng lại, cửa sổ cũng bị đóng lại, sau đó Tàn Lâm bò lên giường, chen vào giữa hai người bọn họ.

Một đôi ma thủ vuốt ve trên thân thể Thanh Đại, khiến cho nữ y tiên cười khanh khách uốn tới ẹo lui. Miệng Tàn Lâm tìm đến bộ ngực đầy đà cao ngất của Từ Tân Di:

- Ăn điểm tâm thôi...

Bên ngoài cửa Đông Duyệt Châu phủ dán một tấm cáo thị màu đỏ có ấn tín quan phủ: ‘Có tên đại gian ác nghịch là Hồ Ngốc Tử, hung tàn ác độc, làm điều phi pháp, quan phủ đặc biệt treo giải thưởng năm trăm lượng truy nã hai đường thủy bộ. Đây là hình của y, nhất thiết phải ghi nhớ!’

Năm trăm lượng bạc coi như là một khoản không nhỏ, một hộ dân bình thường có năm miệng ăn, trong một năm chỉ cần hơn hai mươi lượng bạc là đủ rồi. Quan phủ truy nã phạm nhân bình thường hơn phân nửa chỉ chịu treo giải thưởng hai ba trăm lượng bạc, năm trăm lượng này đã là giải thưởng tương đối cao.

Tin tức Hội Xương tiêu cục Tế Nam phủ bị làm hại cả nhà còn chưa truyền tới nơi này, bắt quá dân chúng Duyệt Châu phủ cùng khách thương vắng lai đều biết bên Vãn Thượng huyện xảy ra đại án giết người cướp tiêu. Hiện tại thấy nha dịch dán bố cáo, một đám đông người liền xúm lại xem.

Nha dịch chậm rãi đọc từng câu từng chữ trên cáo thị.

Nghe số mục treo thưởng, dân chúng nhất thời bàn tán, có người bán hàng rong chép chép miệng:

- Ôi, giải thưởng này cao quá, ai vô tình bắt được tên tội phạm này, đời này cũng không cần lo ăn mặc nữa!

Bên cạnh có người nhất thời bật cười lên:

- Thôi Nhị ca, người nằm mơ đi, chỉ sợ không có mạng mà hưởng. Kẻ bị truy nã này quá nửa chính là đạo hành đạo tặc đã gây ra vụ án ba mươi một mạng kia.

Thôi Nhị ca vội vàng co đầu rút cổ, không dám nói thêm nữa.

Lại có vị chưởng quỹ mập tròn, mặc áo choàng in hoa thở dài:

- Khâm Sai đại thần bắt Tuân Bát Bì (lột da, chỉ Tuân Trường Phong), Duyệt Châu phủ chúng ta coi như đã được trừ hại. Nhưng chưa bắt được đám đạo tặc này, trong lòng ta vẫn vô cùng lo lắng.

Vậy cũng phải, người làm ăn sợ nhất đạo phỉ.

Có mấy tên đệ tử võ quán đáng vẻ hùng hổ nghênh ngang, tuy rằng trời lạnh nhưng vẫn mặc áo hở ngực đi tới, cố ý nói chuyện lớn tiếng lộ vẻ vũ dũng:

- Hừ, cái gì độc hành đạo tặc, đệ tử Na Trá quyền chúng ta nhất định phải trừ hại vì dân, bắt giữ đạo tặc, mới lộ ra thủ đoạn inh, võ nghệ tinh minh của chúng ta!

Đám môn đồ Na Trá quyền này hết sức hung hăng ở Duyệt Châu phủ, dân chúng thương khách vừa lên tiếng chào hỏi bọn họ vừa tránh ra hai bên nhường đường.

704. Chương 704: Phụng Thánh Tả Sứ

Môn nhân Na Trá quyền cười nói lớn tiếng đi tới bên dưới cáo thị, ngẩng đầu lên xem, tên cầm đầu đột nhiên giật mình kinh hãi ngã lăn ra đất.

- Trời ơi, ghê... ghê quá... Đây là người hay ngu đầu mã diện?

Đại sư huynh Na Trá quyền vừa bực mình vừa buồn cười.

Chỉ thấy màu sắc nét vẽ trên cáo thị tương đối nhạt, là dùng bút chì vẽ. Loại bút chì này dần dần được tiêu thụ rất nhiều, thợ mộc, tiểu nhị đều dùng tới, mọi người cũng biết.

Nhưng nội dung vẽ trên đó thật sự quá ghê tởm, tên tội phạm này cũng thật là xấu xí, má trái mập, má phải gầy, một mắt hí một mắt lé, ngay cả hai lỗ mũi cũng một lớn một nhỏ, miệng cũng méo xệch. Toàn thân há chỉ méo mó xấu xí, quả thật là còn xấu hơn cả Trư Bát Giới.

- Trời ơi, xấu xí tới mức như vậy, chẳng trách nào chỉ có thể làm đạo tặc!

Môn nhân Na Trá quyền thấy vậy than thở.

Một tên sư đệ tỏ vẻ không hiểu nói:

- Quỷ Thôn Tam Lang xấu xí nổi danh trên chốn giang hồ cũng không xấu như tên này. Trên giang hồ ta cũng biết được chút phong thanh, chớ nói Sơn Đông chúng ta, cho dù là cả lục lâm sáu tỉnh phía Bắc cũng không có nhân vật như vậy.

Mấy người bọn họ thiếu niên hăng hái, muốn đi bắt đạo tặc dương danh lập vạn, quyết không tin tà, cho nên đi sang cửa Bắc xem thử.

Không ngờ rằng cáo thị nơi này lại khác, cáo thị ở cửa Đông xấu xí bất thành nhân dạng, ở cửa Bắc lại là đồ hình mày rậm mắt to, duy chỉ có hàm răng hô nhỏ ra phía trước.

Mấy vị môn nhân Na Trá quyền này như lạc vào trong mây mù, nhất tề đưa tay giụi giụi mắt:

- Không thể nào, đây rõ ràng là một người khác! Xem cáo thị kia, còn nói là Hồ Ngốc Tử, đây rõ ràng là quỷ đầu thai, cho dù là gặp mặt ta cũng không thể nhận ra được.

Há chỉ là cửa Đông cửa Bắc không giống nhau, cửa Nam cửa Tây, cửa các nha môn và các giao lộ, và đồ hình bọn bộ khoái nha dịch cầm trong tay hỏi thăm người đi đường cũng không bức nào giống bức nào.

Có cái mắt lé, có cái mũi vẹo... Cuối cùng các sư huynh đệ Na Trá quyền cũng hiểu rõ, đây không phải là vẽ nhiều tên tội phạm khác nhau. Mà là vì kỹ thuật của người vẽ đồ hình này quá kém, khiến cho xiên xẹo xấu xí, không cái nào giống cái nào.

- Bằng vào đồ hình này, thần tiên cũng không cách nào bắt được Hồ Ngốc Tử kia!

Sư huynh đệ Na Trá quyền phun một bãi nước bọt xuống đất, bùm bùm tức giận trở về võ quán. Giấc mộng võ hiệp bắt ác tặc, làm đại hiệp, dương danh lập vạn không ngờ rằng vì đồ hình vẽ quá ác liệt, còn chưa ra cửa đã phải trở về tay trắng.

Không cần phải nói, những bức đồ hình xấu xí này đều xuất phát từ tay của Từ Đại tiểu thư.

Vậy những đồ hình của Thanh Đại vẽ đêm qua và đồ hình Tần Lâm vẽ trước đây đã biến đi đâu mất?

Trong một góc tối âm u, có một đôi mắt vô cùng gian hiểm nanh ác đang nhìn những đồ hình kia, nở một nụ cười dữ tợn:

- Ha ha ha, quan phủ quả thật là kém cỏi bất tài, vẽ đồ hình như vậy cho dù là đối diện cũng không thể nhận ra, làm sao bắt giữ gia gia cho được?

Người này tuổi ngoài bốn mươi, thân khoác áo choàng bông bằng vải thô, đầu đội mũ lông che đi cái trán hói. Vóc người không cao không thấp, tướng mạo bình thường không có gì lạ, duy chỉ có đôi mắt tam giác thỉnh thoảng lóe hung quang lộ ra vẻ vô cùng gian trá hung ác.

Nếu như Tề Tái Hoa, Tập Đông Thắng có ở chỗ này nhất định sẽ la hoảng lên, bởi vì người này chính là Hồ Ngốc Tử đã ráp thi thể giả của mình, vờ như đã chết để có thể lẩn trốn không ai biết.

Không, tên thật của y dĩ nhiên không phải là Hồ Ngốc Tử, càng không phải là Hồ Nhất Dao chuyên ghi chép tiền nong của Hội Xương tiêu cực. Y tên là Hồ Văn Bằng, vốn là phân đà chủ Bạch Liên giáo phân đà Sơn Đông, hung tàn xảo trá khiến cho hắc bạch lưỡng đạo Sơn Đông nghe danh phải kinh hồn khiếp vía, hiệu là Huyết Hải Phi Bồng.

Kể từ khi sư huynh Huyết Hải Phiêu Bình Đoạn Hải Bình chết dưới tay Tần Lâm, Hồ Văn Bằng kế nhiệm địa vị trưởng lão Bạch Liên giáo của sư huynh, trở thành Đại tướng số một dưới quyền Phụng Thánh Tả Sứ Cao Thiên Long. Y mượn Hội Xương tiêu cực lớn nhất Sơn Đông làm chỗ ẩn thân, ngấm ngầm làm ra biết bao chuyện tàn ác đẫm máu.

Nhìn đồ hình truy nã hai đường thủy bộ của mình cách đó không xa, Hồ Văn Bằng không nhịn được phì cười:

- Sớm nghe nói tên họ Tần hung tàn như hổ, giảo quyệt như hồ, xem ra bất quá cũng như vậy, dùng họa sư chẳng ra gì. Đáng tiếc năm đó Đoàn sư huynh không phòng bị hấn dùng súng bắn bất ngờ, một thân kỳ công lại chết dưới đạn pháo, quả thật vô cùng oan uổng.

Khó trách Hồ Văn Bằng bật cười, bút lông truyền thống vẽ nói dễ nghe một chút là có thần, nói khó nghe là không hề căn cứ trên tỷ lệ thân thể con người. Cho dù là Đường Bá Hổ điệu bút sinh hoa vẽ nữ sĩ đồ cũng thường thường ngàn người một mặt, toàn là mỹ nhân mặt tròn, miệng anh đào nhỏ nhắn, mày thanh mắt sáng, không nhìn ra ai là ai.

Đại họa sĩ còn như vậy, họa sĩ mà quan phủ nhờ cậy thuê mượn lại càng không cần nói. Bên trong Thủy Hử có một đoạn hài hước, Lỗ Trí Thâm đánh chết Trần Quan Tây, trên đường chạy trốn thấy quan phủ cáo thị truy nã mình cả trên hai đường thủy bộ. Y còn chạy tới trước cáo thị đứng đọc một lần, quân dân dân chúng vậy xem cáo thị cũng không nhận ra y.

Mặc dù những đồ hình vẽ Hồ Ngốc Tử truy nã ở Duyệt Châu phủ này cực kỳ xấu xí, bất quá quan phủ ở nơi khác cũng không đẹp đẽ gì hơn, đương nhiên Hồ Văn Bằng không hề nghi ngờ gì khác.

Đây gọi là tài cao gan lớn, thậm chí Hồ Văn Bằng nâng vành mũ lông lên thoải mái nhìn quanh một vòng. Đồng thời cẩn thận quan sát cũng không thấy có ai bám đuôi mình, lúc này y mới chui vào trong hầm, kéo mũ lông xuống, lẩn vào trong đám đông.

Sau khi rẽ vài lần, y đi tới một tòa trang viện bên ngoài thành nhìn đáng vẻ hết sức bình thường, nghênh ngang theo cửa hông mà vào, dường như là đầy tớ của nhà này.

Dĩ nhiên đây không phải là một tòa trang viện bình thường, người làm quét sân bên ngoài ai nấy hết sức cường tráng, vừa quét vừa nô đùa với nhau. Nhìn qua bọn họ không khác gì người làm của nhà khác, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng lại lóe lên vẻ sắc bén vô cùng.

Vào tới nội đường, thần thái uể oải của Hồ Văn Bằng biến đi đâu mất, trong nháy mắt trở nên tinh minh cường tráng. Y vừa bước qua khỏi ngạch cửa đã quỳ sụp xuống lễ bái:

- Thuộc hạ Bạch Liên trưởng lão Hồ Văn Bằng, tham kiến Phụng Thánh Cao Tả Sứ!

- Hồ huynh đệ cực khổ, đứng lên, mời đứng lên!

Phụng Thánh Tả Sứ Bạch Liên giáo Cao Thiên Long ngồi trên chủ vị đứng lên, hai tay đỡ hờ.

Cao Thiên Long trời sinh dị tướng, đôi mắt tinh quang bắn ra bốn phía, đôi mày rậm tựa như đao kiếm, vóc người vừa ốm vừa cao giống như cây trúc, hai cánh tay và đôi chân thật dài. Lúc lão đứng lên đưa tay đỡ hồ, bàn tay gần chạm tới đầu gối, trên các móng tay lóe lên một làn lam quang như có như không.

Đôi tay này lợi hại tới mức nào, trên giang hồ ai ai cũng biết, Bạch Liên giáo Phụng Thánh Tả Sứ Cao Thiên Long trong giáo chỉ dưới một người trên vạn người, lại trời sinh dị tướng, luyện thành kỳ công Bách Độc Ngô Công Thủ có thể giết người trong vô hình, hung hiểm vô cùng. Phàm là người dám đối nghịch với lão, cho dù là may mắn chạy trốn không bị giết chết tại chỗ, sau mấy canh giờ cũng sẽ độc phát công tâm mà chết.

Trừ Cao Thiên Long trong nhà còn có hai tên trưởng lão khác, một tên họ Dương, một tên họ Hùng, đều là thân tín được Phụng Thánh Tả Sứ Cao Thiên Long cất nhắc lên sau khi Tần Lâm tru diệt mấy vị trưởng lão Bạch Liên giáo như Ngụy Thiên Nhai, Đoạn Hải Bình, Điền Hoàn Giang.

Sau khi Hồ Vân Bằng làm lễ ra mắt bèn đứng lên, hết sức khinh thường cười nói:

- Tần ma đầu sát hại Đoàn sư huynh, nhiều lần huynh đệ muốn tìm hấn báo thù tuyết hận, Cao Tả Sứ lại dùng lời khuyên nhủ, giáo chủ còn thối phồng hấn lên tận mây xanh, hiện tại xem ra bắt quả cũng chỉ có như vậy...

Cao Thiên Long nghe Hồ Vân Bằng nói đồ hình vẽ y trên cáo thị xấu xí sai trật, chột cau mày:

- Hồ huynh đệ, chẳng lẽ người đã trúng quỷ kế của tên họ Tần rồi sao? Trước kia nhận được tin tức nói tài vẽ tên họ Tần cực giỏi, vì sao đến Duyệt Châu phủ đột nhiên vẽ kém đi như vậy, e rằng là hấn cố ý giả bộ.

Không hổ là Phụng Thánh Tả Sứ của Bạch Liên giáo, Cao Thiên Long một lời nói trúng, đoán được dụng ý Tần Lâm.

Hồ Vân Bằng cười nói:

- Tần ma đầu nào có tài vẽ gì chứ, ngay cả cây bút hấn cũng cầm không vững. Trước kia quá nửa là Từ Văn Trường vẽ thay hấn, lần này Từ lão đầu tử không theo tới, nên hấn phải làm bừa.

Dương trưởng lão và Hùng trưởng lão đều cười lên, Hùng trưởng lão còn trân trọng lấy ra từ trong ngăn kéo một phần văn kiện đưa cho Cao Thiên Long:

- Cao Tả Sứ, lần này hơn phân nửa là ngài quá lo xa, xem thử chữ Tần lão ma chẳng khác nào trẻ con mới đi học vài năm, làm sao có thể có được tài vẽ gì chứ? Nhất định những đồ hình trước kia là do Từ Văn Trường vẽ thay hấn, để có thể làm nổi bật danh tiếng xét âm đoán dương.

Bạch Liên giáo thần thông quảng đại, không ngờ rằng lấy được bản gốc chữ viết tay của Tần Lâm. Có lẽ có công lao của A Sa, chữ viết trên đó không thể nói là xấu như gà bới, nhưng cũng không có dính dáng gì tới 'đẹp' cả.

Thếp truyền thống thư pháp và hội họa chính là một thể hai mặt, chưa bao giờ có người vẽ đẹp mà viết chữ xấu cả. Chỉ nhìn một cách đơn thuần nét chữ xấu của Tần Lâm, cũng biết tài vẽ của hấn gần như là con số không.

Hồ Vân Bằng lại nói:

- Dù sao Bạch giáo chủ còn trẻ tuổi, lại thối phồng tên họ Tần lên tận mây xanh, nhiều lần ngăn trở chúng ta xuất thủ đối phó hấn. Hừ hừ, ta thấy tên họ Tần bắt quả cũng chỉ có vậy.

Lời này có chút đại nghịch bất đạo, phàm người trong Bạch Liên giáo chính thức gọi tục danh giáo chủ, ắt phải thêm tám chữ 'thần công thịnh đức quang minh chí đại' phía trước, bình thời cũng thường gọi là Thánh giáo chủ. Hồ Vân Bằng nói tới Bạch Liên giáo chủ lại không mấy tôn kính, khác hẳn Ứng Kiếp Hữu Sứ Ngã Khổ Thiên, Đường chủ tam đường.

Đương nhiên là có duyên cớ Bạch Liên giáo chủ ngăn cản y trả thù Tần Lâm, nhưng bên trong cũng có không ít những nguyên nhân khác. Tỷ như Phụng Thánh Tả Sứ Cao Thiên Long và hai vị trưởng lão khác cũng không lên tiếng quở trách, hiển nhiên đã quen với cách gọi giáo chủ như vậy.

Cao Thiên Long nghe vậy cau mày, tay dài giơ lên ngăn lại:

- Mặc dù đồ hình vẽ rất xấu nhưng Hồ huynh đệ vẫn nên cẩn thận một chút, lần này chúng ta nhảy múa trên mũi đao, chỉ cần sơ ý một chút lập tức thua cả bàn. Tần lão ma tức trí đa mưu, vị Trương tiểu thư bên cạnh hẳn tuy chỉ có năm thành chân truyền của Trương Giang Lăng, nhưng cũng đã là cường địch của chúng ta. Nghe nói là giáo chủ so đấu nội công với Uy Đức Pháp Vương chịu chút thiệt thòi, nhưng các người cũng biết, cũng biết Bạch Liên Triều Nhật thần công...

Ba vị trưởng lão nghe đến đó thần sắc tỏ ra sợ hãi, Bạch Liên giáo chủ Bạch Sương Hoa xưng thiên hạ vô địch, há chỉ có hư danh? Cho dù là bọn họ lên lút làm chút chuyện nhỏ sau lưng nàng, nhưng với uy nghi của Bạch Sương Hoa cũng chỉ dám bỏ đi chữ đầu tiên trong ba chữ ‘Thánh giáo chủ’, không dám vọng xưng tục danh nàng, lại không dám có điều vũ nhục trong lời nói.

- Được rồi, bản sứ an bài kín đáo không chút sơ hở, các vị cũng không cần lo lắng quá mức.

Cao Thiên Long thấy thần sắc bọn thuộc hạ khác thường, lại an ủi bọn họ, sau đó nói:

- Bản sứ đã sớm dùng bồ câu đưa tin, Bạch giáo chủ sẽ tới đây sớm, chúng ta hãy sớm an bài thỏa đáng các hạng mục...

Hồ Vân Bằng cùng hai trưởng lão Hùng, Dương nhất tề ôm quyền:

- Thuộc hạ tuân lệnh Cao Tả Sứ!

Bọn bộ khoái Duyệt Châu phủ dờ khóc dờ cười, cả ngày bọn họ cầm đồ hình Khâm Sai Tần Thiếu Bảo phát xuống, nhưng không mò được chút manh mối nào hữu dụng.

Nhưng điều này cũng không thể trách bọn họ, ai bảo phát đồ hình quá xấu, đương nhiên những lần trước đây cũng không đẹp để gì, nhưng lần này vẽ quả thật vô cùng kém cỏi.

- Tần Thiếu Bảo, tiểu nhân bắt tài!

Bộ Đầu Chu Đức Hưng quỳ xuống đất, sắc mặt khổ sở van xin.

Y là tông phạm của tham quan Tuần Trường Phong, cũng là có tội. Tần Lâm nể tình y chỉ là tông phạm lại quen thuộc sự vụ Duyệt Châu phủ, cho y được lập công chuộc tội.

Chu Đức Hưng dẫn theo bọn bộ khoái thủ hạ bận rộn cả ngày, ngay cả cọng lông Hồ Ngốc Tử cũng không tìm được. Y cho rằng hẳn là Khâm Sai Đại nhân hết sức tức giận, thỉnh vương mệnh kỳ bài ra, lần này cái đầu của mình khó lòng giữ được.

Không nghĩ tới Tần Lâm nghe được tin tức khiến cho người ta chán nản này lại không hề tỏ ra giận dữ, bất quá chỉ khẽ cau mày:

- Không có đầu mới gì sao?

Sắc mặt Chu Đức Hưng tỏ ra đau khổ, tin tức từ trong nha đã truyền ra ngoài, những đồ hình này là do hai vị phu nhân Tần Thiếu Bảo vẽ cả đêm. Làm sao y dám nói ngay trước mặt Tần Lâm rằng đồ hình vẽ không giống, cho nên làm trễ nãi chuyện điều tra?

Trương Tử Huyền vẫn mặc nam trang màu nguyệt bạch, đầu đội khăn như thư sinh. Nhưng hiện tại đã bắt được Tuần Trường Phong, Tần Lâm cũng công khai thân phận, nàng không cần hóa trang nữa, chỉ thấy gương mặt tròn trĩnh trắng mịn dưới chiếc khăn vuông, chậm rãi mở miệng nói:

- Chu Bộ Đầu làm việc bất lực, hẳn phải bị trách phạt vì vi phạm kỳ hạn. Người đâu, dẫn y xuống đánh ba mươi hèo!

Mấy tên Cẩm Y Hiệu Úy xông lên dẫn Chu Đức Hưng xuống đê ra đánh. Trong sân vang lên tiếng hèo đánh bôm bốp, nha dịch bên ngoài nghe vậy đều cảm thấy rét lạnh trong lòng. Ai nấy thầm nhủ vị phu nhân này của Tần Thiếu Bảo không hổ xuất thân Giang Lăng tướng phủ, quả nhiên có phong thái của phượng thân.

- Phu nhân uy vũ, phu nhân khí phách!

Tần Lâm cười nói thật nhỏ, dường như Trương Tử Huyền có khí bá vương hơn hẳn mình.

Trương Tử Huyền trợn mắt nhìn hắn một cái, còn không phải là vì diễn trò giúp huynh sao?

705. Chương 705: Ngày Đưa Tang

Hồ Ngọc Tử giả trò mượn xác hoàn hồn, Tần Lâm, Trương Tử Huyền cũng bày kế mình tu sạn đạo ám độ Trần Thương. Đồ hình mà Thanh Đại cùng Từ Tân Di vẽ cũng đã phát ra, chỉ bất quá đồ hình dán trên cáo thị xung quanh và đám bộ khoái nha dịch cầm trong tay toàn là kiệt tác của Từ Đại tiểu thư. Mà bản đẹp do Tần Lâm và Thanh Đại vẽ đã phát cho các huynh đệ Cẩm Y Hiệu Ủy, lệnh cho bọn họ mặc thường phục ra đường ngấm ngấm tra xét, đồng thời không được để lộ đồ hình chính xác trước mặt người ngoài.

Chiêu này quả thật có hiệu quả, rất nhanh đã có Hiệu Ủy báo cáo thấy tung tích Hồ Ngọc Tử ở gần cửa Đông. Đáng tiếc người này vô cùng giáo hoạt, các Hiệu Ủy không dám tới quá gần, cuối cùng bị y cắt đuôi.

Tần Lâm lệnh cho các Hiệu Ủy tiếp tục tìm kiếm, phải làm sao cho ngoài lồng trong chặt. Đồng thời bề ngoài vẫn để cho đám bộ khoái mang đồ hình xấu đi tìm loạn lên, để che mắt địch nhân.

Trương Tử Huyền lệnh đánh Chu Đức Hưng chính là một khổ nhục kế nho nhỏ, diễn cho trọn vẹn màn kịch chờ Hồ Ngọc Tử mắc câu.

Tuy rằng Tần Lâm khua chiêng gióng trống điều tra rầm rộ nơi Duyệt Châu phủ, nhưng địch nhân vô cùng giáo hoạt, cũng không cho hấn cơ hội nào. Bầy rập đồ hình do hấn bày ra thời gian ngắn cũng không có hiệu quả gì rõ rệt.

Tần Lâm cũng không gấp gáp mà là kiên nhẫn chờ đợi. Giống như thợ săn chờ đợi con mồi, có lẽ mười ngày nữa tháng cũng không có cơ hội thích hợp, nhưng khi cơ hội xuất hiện chỉ trong khoảnh khắc, nhất định phải phát ra một đòn chí mạng.

Tuy rằng Xuân đã về nơi Tế Nam phủ nhưng tiết trời vẫn còn giá rét. Ngày đưa tang Hội Xương tiêu cục, bầu trời âm trầm giăng đầy mây đen, gió lạnh thổi vù vù cuốn những miếng giấy vàng mã bay lượn trên không, càng thêm vẻ thê lương sâu thẳm.

Ba tiếng pháo vang lên, một tên hán tử cường tráng giơ cao chiêu hồn phiên, lá phiên màu đen bay phấp phới ra khỏi đại môn tiêu cục, phía sau có tiếng than khóc:

- Khổ thân con ta, đời sau đầu thai mở mắt ra, đừng làm tiêu sư chỉ cho bị giết thảm như vậy...

Giọng lão nhân đầy vẻ tang thương:

- Con gái của ta, ta đây ngu si mờ mắt, để con làm đầu bếp trong tiêu cục...

Tiếng đứa trẻ kêu khóc xé nát lòng người:

- Phụ thân ơi, dậy chơi với con đi...

Hàng xóm láng giềng đứng hai bên đường thấy vậy cất tiếng thở dài, đứa trẻ đáng thương không biết, phụ thân vĩnh viễn không bao giờ chơi với nó được nữa.

Sơn Đông Đại Hào Thành Thiết Hải mặc áo tang, dẫn dắt đám môn nhân đệ tử đi đầu đoàn người. Trên gương mặt vuông chữ quốc của y lộ đầy căm phẫn, đôi mắt đỏ ngầu đầy tia máu, vồ vồ vào cổ quan tài đi đầu lớn tiếng nói:

- Tề hiền đệ, đệ yên tâm lên đường đi, Bạch Liên Ma giáo diệt tuyệt nhân tính, ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng không buông tha, bọn chúng sẽ không có kết quả tốt!

Tề Tái Hoa lay phục xuống, nước mắt lăn xả tuôn rơi:

- Diệt nữ... diệt nữ đa tạ Thành bá bá...

Tập Đông Thắng quỳ dưới đất dập đầu trước mặt Thành Thiết Hải thật mạnh, không nói nửa lời.

Hai bên đường cũng có không ít nhân vật giang hồ, thấy vậy liền đồng loạt lớn tiếng ủng hộ:

- Hay cho Thành đại hiệp nghĩa bạc vãn thiên.

Ai ai cũng biết Thành Thiết Hải và Hội Xương cục chủ tiêu cục Tề Tường Vân kết bái huynh đệ với nhau, lần này cả nhà Tề Tường Vân ngộ hại, chỉ để lại nữ cô nhi và một đại đồ đệ. Hết thấy tang sự lần này đều là Thành Thiết Hải ra mặt tổ chức, giờ phút này lão lại thóa mạ Bạch Liên giáo ngoài đường phố, rõ ràng là công khai thách thức Bạch Liên giáo.

Bạch Liên giáo dễ trêu lắm sao, trên giang hồ, trong chốn võ lâm thế áp Thiếu Lâm, lực địch Võ Đang, mười trưởng lão đều là nhất lưu cao thủ khiến cho người ta nghe thấy phải kinh hồn khiếp vía, Tả Hữu sứ giả, đường chủ tam đường phía trên còn cao hơn một bậc. Đặc biệt là Bạch Liên giáo chủ vô cùng đáng sợ, được đồn là cao thủ tuyệt đỉnh thiên hạ vô địch trong các đời giáo chủ hai trăm năm qua, lời đồn cơ hồ chẳng khác Ma Thần giáng thế.

Chuyện mà Thành Thiết Hải vừa làm rất có khả năng chỉ trong khoảnh khắc sẽ đưa tới họa sát thân. Thế nhưng y vẫn dứt khoát đứng ra công khai thách thức Bạch Liên giáo như vậy, không hổ là thiết hán tử.

Hội Xương tiêu cục là đại tiêu cục số một Sơn Đông, kết giao không ít bằng hữu. Thế nhưng thấy đều khiếp sợ uy danh Bạch Liên giáo, trừ Thành Thiết Hải không ai dám công khai tới viếng, chỉ có hôm nay đưa tang tới cũng khá nhiều.

Thành Thiết Hải xanh mặt chấp tay vái bốn phía:

- Các vị, Bạch Liên giáo tàn sát kẻ vô tội, các vị không thể tới viếng, thế nhưng có thể có mặt trong ngày đưa tang này, Tề cục chủ có linh thiêng cũng sẽ cảm kích thịnh tình. Bạch Liên giáo muốn trả thù, chỉ cần tìm một mình họ Thành ta là đủ!

Dứt lời y lập tức phạch ngực áo ra vỗ ngực bình bịch trong gió rét, không hề tỏ ra sợ hãi.

Hán tử Sơn Đông đa phần huyết tính, bị hành động nghĩa khí của y kích thích ai nấy cảm thấy bầu máu nóng trong ngực sôi trào. Rốt cục có một vị hán tử thô hào mặc áo dài đen không chịu được, rẽ đám đông bước ra:

- Thành đại hiệp trọng nghĩa khí, Thôi Hắc Sơn ta cũng không phải bọn chuột nhắt nhắt gan. Tề cục chủ có ân với ta, hôm nay là ngày đưa tang lão nhân gia, nếu như Thôi mỗ sợ Bạch Liên giáo, ngay cả đứng ra đưa một đoạn đường cũng không dám, chẳng phải là không bằng heo chó?

Lúc này lục tục có già trẻ đứng dậy càng nhiều hơn, khóc bá với các tiêu sư trước linh cữu Tề Tường Vân.

- Cảm tạ, cảm tạ!

Tái Hoa cùng Tập Đông Thắng lệ nóng doanh tròng, hai người bọn họ vịn nhau trả lễ cho từng người.

Ngay cả Tôn Đà Tử bán bánh nướng trước cửa tiêu cục cũng bưng một rổ bánh nướng nóng hổi tới, nước mắt chan hòa:

- Tề cục chủ, các vị huynh đệ, trước kia nhờ các người chiếu cố tiểu lão nhi làm ăn, tiểu lão nhi bị lưu manh ức hiếp cũng nhờ các người xuất thủ tương trợ. Ta không cần biết Bạch Liên giáo hay không, các người là người tốt, tiểu lão nhi đặc biệt nướng số bánh này đưa các người lên đường... A!

Đột nhiên Tôn Đà Tử kêu một tiếng thê lương thảm thiết, sắc mặt hồng hào nhanh chóng trở nên xanh, sau đó là đen kịt. Lão vút rổ bánh, hai tay quơ quào điên cuồng trên lưng gù của mình, xé rách áo bông, để lại từng dấu máu đỏ tươi trên lưng. Cuối cùng ngã xuống đất lăn lộn gào lên, tiếng kêu chói tai vang vọng khắp đường phố, khiến cho người ta cảm thấy tim mình co thắt.

Thời gian đau đớn của Tôn Đà Tử chỉ kéo dài rất ngắn, sau vài lần hô hấp đã không động đậy nữa. Trên lưng gù bị mười ngón tay cào rách bị cắm một cây đinh sáng lấp lánh. Chỉ trong thời gian ngắn như vậy, không ngờ rằng da thịt xung quanh mũi đinh trở nên đen kịt thối rữa, chảy ra nước vàng, khiến mũi đinh nhỏ sáng lấp lánh kia càng có vẻ quỷ dị.

- Truy Hồn Đoạt Mệnh Hóa Huyết Đinh!

Không biết là người nào kêu lên câu này, nhất thời mọi người vỡ òa. Bởi vì Hóa Huyết Đinh là ám khí độc môn của Phụng Thánh Tả Sứ Ma giáo Phi Thiên Ngô Vương Cao Thiên Long, có tẩm kịch độc, người trúng phải ắt chết.

- Ha ha, một đám lũ con nhãi nhép cũng dám lên tiếng bất kính với Thánh giáo ta?

Cách đó không xa trên mái nhà dân, một người mặc y phục đen từ đầu tới chân, đầu đội trúc lập ngửa mặt lên trời cười to.

- Ác tặc!

Tề Tái Hoa, Tập Đông Thắng lập tức đổ ngầu đôi mắt, chuẩn bị xông lên liều mạng.

Chợt sau lưng một cổ lực đạo vọt tới, Thành Thiết Hải kéo bọn họ trở về, đưa tay chỉ Cao Thiên Long quát:

- Cao Tả Sứ, lão trút giận vào một lão nhân không biết võ công, làm sao xứng là anh hùng hảo hán?!

Cao Thiên Long lạnh lùng nói:

- Phàm người bất kính với Thánh giáo, giết chết không tha! Các ngươi đã biết Thánh giáo giết chết cả nhà Hội Xương tiêu cực, còn dám công khai đi đưa tang, từng người các ngươi đều phải chết!

- Nay, hắc kè phải chết không phải là bọn họ, vì sao ta lại cảm thấy kẻ phải chết là lão?

Thanh âm uest oải vang lên cách Cao Thiên Long không xa, Tần Lâm bỏ đầu lập xuống, ngửa mặt lên trời ngáp dài một cái.

- Chuyện... chuyện gì vậy?

Người Sơn Đông nhận ra Tần Lâm cũng không nhiều, Thôi Hắc Sơn cũng không biết lão nhân gia, thấy vậy lập tức thề lưỡi. Trời ơi, lớn lối như vậy trước mặt Phụng Thánh Tả Sứ Ma giáo, chẳng lẽ người này là cao tăng Thiếu Lâm hoặc là vị chân nhân Võ Đang nào đó? Bề ngoài hắn còn trẻ như vậy, nghe nói một ít thần công luyện đến chỗ cao thâm có thể phản lão hoàn đồng.

Cao Thiên Long ngẩn ra, tiện tay phóng ra ba mũi Hóa Huyết Đinh thành hình chữ phẩm bay về phía Tần Lâm.

Tần Lâm không né không tránh, mọi người còn cho rằng hắn có thần công hộ thể hay cương khí hộ thân, thế nhưng chỉ sau khoảnh khắc chợt có hai tên Hiệu Ủy mở dù ra chắn trước mặt hắn.

Tiết trời Sơn Đông đầu mùa Xuân lúc mưa lúc nắng, hôm nay mây đen dày đặc như vậy, mang theo dù cũng không có gì là kỳ quái.

Nhưng tán dù bằng vải đen mỏng manh như vậy có thể ngăn được Hóa Huyết Đinh sao?

Ba tiếng keng vang lên, ba mũi Hóa Huyết Đinh đều bị dù ngăn lại rơi xuống đất.

Đây là loại dù gì vậy, chính là dù sắt đặc chế của Cẩm Y Vệ, gọng dù được đúc bằng thép ròng, tán dù bằng vải bố pha tơ hết sức dẻo dai bền chắc, cho dù là cung mạnh nổ cũng khó lòng bắn thủng, ngăn cản Hóa Huyết Đinh dĩ nhiên không đáng kể gì.

Thật may là sớm có chuẩn bị! Tần Lâm nhìn mũi đinh sáng chói kia, cũng cảm thấy da đầu có hơi tê dại.

Hồ Ngọc Tử thấy quan sai Duyệt Châu phủ vẽ đồ hình truy nã mình xấu xí không giống cho nên khinh thường hiện thân, đã ẩn chứng suy đoán của Tần Lâm. Y không hề rời khỏi Sơn Đông cao chạy xa bay, mà ở lại có mưu đồ khác.

Mặc dù không biết thân phận chân thật của Hồ Ngọc Tử, nhưng người này thủ đoạn tàn nhẫn, võ công cao cường, quỷ kế đa đoan, hẳn phải là nhân vật cao tầng trong Bạch Liên giáo. Y có chuyện gì không thể không ở lại Sơn Đông, chuyện này nhất định liên quan không nhỏ.

Đồng thời trong án Hội Xương tiêu cực diệt môn có bốn dấu chân, cũng đã nói lên địch nhân có bốn đại cao thủ. Ngay cả Hồ Ngốc Tử có khả năng bị hoài nghi nhất cũng mạo hiểm lưu lại, khả năng ba vị khác cũng ở lại Sơn Đông là rất cao.

Bạch Liên giáo vô cùng si mê tín ngưỡng, lại có đông đảo cao thủ, nếu như Thành Thiết Hải thách thức giữa ban ngày ban mặt, với tác phong nhất quán của Bạch Liên giáo kế tiếp sẽ phát sinh cái gì đã là trong dự liệu.

Vì vậy Tần Lâm bảo Thành Thiết Hải cố ý tung tin thách thức Bạch Liên giáo, cố ý dẫn đến cùng với Bạch Liên giáo, quả nhiên khiến cho Cao Thiên Long xuất hiện trong ngày đưa tang.

Ta còn tưởng rằng người tới sẽ là Hồ Ngốc Tử... Trong lòng Tần Lâm cũng có hơi không hiểu, tại sao là Cao Thiên Long công khai hiện thân, dường như tựa hồ kế sách lần này thành công quá mức dễ dàng.

Bốp bốp, Tần Lâm vỗ tay hai cái, lập tức từ cửa sổ các nhà dân xung quanh thò ra các họng súng đen ngòm, thấy đều nhắm vào Cao Thiên Long.

- Ta khuyên lão bó tay chịu trói đi thôi.

Sắc mặt Tần Lâm trở nên nghiêm nghị, ngoài cười mà trong không cười nói:

- Nếu không sẽ bắn cho Phi Thiên Ngô Công lão tử như cái rổ, đưa đến tiệm thuốc làm rít khô!

- Trúng... trúng kế rồi!

Cao Thiên Long trợn mắt há mồm làm ra vẻ kinh hoàng vô cùng, rùn người xuống giống như muốn nhảy từ trên nóc nhà xuống. Bất ngờ nóc nhà sụp xuống ầm một tiếng, lão rơi vào trong nhà theo lỗ thủng.

Tiếng súng vang liên tục, bắn trúng nóc nhà tia lửa văng khắp nơi, nhưng không trúng một sợi tóc nào của Cao Thiên Long.

Trong nhà truyền ra tiếng cười to:

- Tần Thiệu Bảo, sau này còn gặp lại! Chờ đến khi đích thân Thánh giáo chủ chúng ta xuất thủ, người sẽ chết không có chỗ chôn, ha ha ha...

Con bà nó, lớn lối như vậy? Tần Lâm khề cần rằng, chỉ về phía ngôi nhà kia:

- Bắn cấp tập!

Đám quan giáo cầm Xế Điện Thương, Tấn Lôi Thương bắn đồng loạt vào nhà, đạn từ cửa sổ, nóc nhà, cửa lớn bắn vào, gạch ngói vỡ tung, tia lửa văng khắp nơi.

Tần Lâm phát tay, dẫn dắt thủ hạ tiến lên bao vây. Một tên Hiệu Úy nhìn vào cửa sổ lập tức kêu lên:

- Trời ơi không xong, bên trong có địa đạo, Cao nghịch tặc đã chạy trốn theo địa đạo!

Miệng địa đạo đen ngòm giống như đang cười chế nhạo, lúc này Cao Thiên Long đã trốn ra khỏi vòng vây từ đầu kia. Đến khi các Hiệu Úy tìm được lối ra đầu kia ở một ngôi nhà bỏ hoang cách đó mười trượng, đã không thấy bóng dáng Cao Thiên Long đâu nữa.

Phi Thiên Ngô Công Cao Thiên Long này cũng am hiểu cả độn thổ.

Kỳ quái thật!

Tần Lâm gãi đầu gãi tai, nhìn lối ra địa đạo không hiểu vì sao. Đương nhiên địa đạo này không phải là Cao Thiên Long mới đào, cho dù là người võ công cao cường lại có sở trường đào đất, tối thiểu cũng phải có vài ngày chuẩn bị.

Như vậy thật sự rất kỳ quái, chẳng lẽ Cao Thiên Long đã dự liệu được trước khi hiện thân sẽ gặp mai phục, cho nên chuẩn bị một địa đạo chạy trốn? Nếu là như vậy, lão hiện thân trong ngày đưa tang của Hội Xương tiêu cực với mục đích gì?

Chẳng lẽ là kế điệu hổ ly sơn?

Sắc mặt Tần Lâm sa sầm, vội vàng khoát khoát tay:

- Các huynh đệ, lập tức chạy về Duyệt Châu!

Nha môn Duyệt Châu phủ, hiện tại người tọa trấn nơi đây không phải là Khâm Sai đại thần Tần Thiệu Bảo, mà là Tam phu nhân Trương Tử Huyền của Tần Thiệu Bảo. Đương nhiên bề ngoài là do Lục Viễn Chí và Ngưu Đại Lực, nhưng toàn bộ người của phủ nha đều biết, Trương phu nhân mới thật sự là làm chủ.

Công việc điều tra vẫn được triển khai toàn diện ngoài lồng trong chặt, các cảm y quan giáo tinh minh khôn khéo dùng đủ các đường lối tiếp cận mục tiêu. Mặc dù vẫn chưa bắt được Hồ Ngốc Tử, nhưng tập trung các đầu mối lại, đường nét của Hồ Ngốc Tử cũng hiện ra càng ngày càng rõ ràng.

Chiều hôm đó, Từ Tân Di cùng Thanh Đại đang chơi cờ, Trương Tử Huyền ngồi ở hậu đường đang cầm Phán Kinh say sưa đọc. Thành linh Lục Viễn Chí vội vàng bước vào, chấp tay nói:

- Tâu phu nhân, Chu Đức Hưng muốn gặp Tần ca.

Trương Tử Huyền khép quyển sách lại:

- Tạm thời không thể truyền ra ngoài tình huống Tần huynh không có ở Duyệt Châu, để ta thay huynh ấy đi gặp Chu Đức Hưng.

706. Chương 706: Vết Thương Đập Và Cửa

Trên đại đường, Chu Đức Hưng giống như kiến bò trên chảo nóng, không ngừng đi qua đi lại, đưa cổ nhìn vào hậu đường. Kết quả làm cho y thất vọng, người xuất hiện không phải là Tần Lâm mà là Trương Tử Huyền.

- Chu Bộ Đầu, Tần Thiệu Bảo có một số việc tạm thời không rảnh gặp ngươi, có lời gì cứ nói với bản phu nhân là được.

Trương Tử Huyền ung dung chậm rãi nói, giọng nói toát ra vẻ lạnh lùng bầm sinh.

- Không có... Không có gì...

Chu Đức Hưng có hơi sợ Trương Tử Huyền, thậm chí còn sợ hơn cả Tần Lâm, y cười khan khoát khoát tay:

- Vậy chờ Tần Thiệu Bảo rảnh rồi tiểu nhân sẽ trở lại.

Sau khi hành lễ cáo từ, Chu Đức Hưng đi cực nhanh, giống như có quỷ đuổi sau lưng.

Trương Tử Huyền hoang mang ngơ ngác, nàng chợt nhớ lại hôm nay là ngày thứ ba, đến ba ngày một kỳ, có lẽ Chu Đức Hưng chưa bắt được Hồ Ngốc Tử cho nên sợ bị đánh hèn.

Lục Viễn Chí nhếch miệng cười vui, ai bảo nàng hung hăng như vậy khiến cho người ta sợ, đáng thương cho Chu Đức Hưng không dám thử mạnh trước mặt vị thiên kim tướng phủ này.

- Thôi được rồi, tính ra tối nay Tần huynh hẳn sẽ về tới.

Trương Tử Huyền từ từ đi trở về hậu đường, nhớ lại dáng vẻ sợ hãi của Chu Đức Hưng khi này vừa bực mình vừa buồn cười.

Nhưng tâm tư của nàng vẫn có chút không yên, tiềm thức luôn cảm thấy có chuyện gì đó khác thường, cũng không còn lòng dạ nào xem Phán Kinh tiếp. Rốt cục hai canh giờ sau, đến khi mặt trời xuống núi nàng bèn gọi Ngưu Đại Lực tới dọn dờ:

- Dẫn Chu Đức Hưng tới đây, rốt cục y có lời gì chỉ có thể nói với Tần Lâm mà không thể nói với ta? Nói cho y biết bản phu nhân có công tất thưởng, cũng không phải là kẻ khắc bạc hẹp hòi.

Ngưu Đại Lực đáp một tiếng, xoay người đi ra ngoài, nhưng rất nhanh y đã trở lại, lớn tiếng kêu lên:

- Phu nhân, đại sự không tốt, Chu Đức Hưng đã chết ở nhà!

Đồng tử thâm thúy của Trương Tử Huyền lập tức co lại, Từ Tân Di cùng Thanh Đại cũng bỏ chơi cờ đứng lại bật dậy.

Xế chiều hôm nay Chu Đức Hưng còn khỏe mạnh, vì sao lại đột nhiên chết ở nhà?

Trương Tử Huyền lập tức hạ lệnh:

- Ngươi ca, chúng ta dẫn người đi tới hiện trường, Lục huynh đệ ở lại chỗ này, nếu Tần huynh trở về lập tức mời hắn tới đó.

- Mời người nào tới đầu?

Thanh âm của Tần Lâm vang lên từ trong sân, mặt hắn đầy bụi, tung mình xuống ngựa giao dây cương lại cho Lục Viễn Chí.

Người báo án là một người bán bánh bột lọc nhà bên cạnh Chu Đức Hưng. Vào chạng vạng tối khi y dọn hàng về nhà, phát hiện cửa Chu gia chỉ khép hờ. Y tò mò mở cửa ra, lập tức mùi máu tanh nồng nặc ập tới.

Lúc ấy trời đã tối rồi, trong phòng cũng không có đốt đèn dầu hoặc là nến, người bán hàng bèn bật hộp quẹt mang theo bên mình chiếu vào bên trong. Nhờ ánh lửa nhìn thấy bên trong nhà có một bóng người đen ngòm nằm trên mặt đất, y la lên mấy tiếng cũng không có phản ứng, cảm thấy dường như trong nhà có thật nhiều vết máu liền vội vàng chạy về phía phủ nha, đúng lúc đụng phải Ngưu Đại Lực đi tới tìm Chu Đức Hưng.

Lúc Tần Lâm dẫn người đi tới hiện trường, dân chúng vây xem đã rất nhiều. Trước hết hắn lệnh cho cấm y quan giáo đốt đèn đuốc lên, chiếu rọi bên ngoài căn nhà sáng như ban ngày.

Từ đại môn chỉ khép một nửa có thể thấy rất rõ ràng, Chu Đức Hưng nằm trên vũng máu trong nhà, bằng vào lượng máu chảy ra đất, Tần Lâm cũng có thể khẳng định không thể cứu tên này được nữa.

Đầu tiên quan sát hiện trường, đây là một ngôi nhà mặt tiền, mở cửa chính bước vào là gian nhà chính, tức là hiện trường án mạng. Mé Đông gian nhà chính có hai cánh cửa, dẫn vào hai gian phòng bên sườn phòng phía Đông. Phía Tây có một cái cửa dẫn vào phòng bếp cùng nhà vệ sinh. Cửa sổ vẫn còn nguyên vẹn, được gài chốt từ bên trong, nói cách khác, người khác không thể vào từ cửa sổ. Móc khóa bản lề trên cửa chính gian nhà chính cũng không có dấu hiệu gì khác thường.

Gian nhà chính chỉ rộng có một trượng, sâu tám chín thước, có một cái bực ngủ bên trong đốt lửa cho ấm, trên bực ngủ có một ngọn đèn dầu. Chu Đức Hưng ngã trên bực ngủ, mặt đất dường như đã bị vết máu thấm loang ướt đẫm, không có chỗ đặt chân. Trên vách tường và đồ vật hai bên cửa có nhiều vết máu dạng văng tung tóe, vậy ra...

Đôi mắt Chu Đức Hưng mở trừng trừng, miệng há to tuyệt vọng. Rốt cục Tần Lâm đã tới, nhưng Chu Đức Hưng đã không có cách nào chính miệng nói những lời buổi chiều y muốn nói cho Tần Lâm.

Trương Tử Huyền vô cùng hối tiếc, nhíu mũi dường như đang nói lời xin lỗi:

- Tất cả cũng tại muội, không nên khổ nhục kế đánh y, làm hại y sợ muội, buổi chiều muốn nói gì đó cuối cùng không dám nói ra...

- Được rồi, người tính không bằng trời tính.

Tần Lâm an ủi lão bà:

- Hơn nữa Chu Đức Hưng làm thành cho hổ, đuổi giết Tề Tái Hoa, Tập Đông Thắng, cũng không phải hạng tốt lành gì, chết thì chết vậy.

Cũng là Chu Đức Hưng như bị ma quỷ ám, bởi vì bị đánh một trận lần trước cho nên cảm thấy tính tình Trương Tử Huyền nghiêm khắc, so ra tựa hồ Tần Lâm dễ nói chuyện hơn. Vì nguyên nhân này mà buổi chiều y không chịu nói chuyện mình biết với Trương Tử Huyền, vốn y hy vọng nói trực tiếp với Tần Lâm để kiểm soát chút đỉnh, kết quả thông minh quá bị thông minh hại, lúc này không còn nói ra được gì nữa.

Tần Lâm lệnh cho các huynh đệ Hiệu Úy dùng đèn đuốc chiếu sáng thi thể, phát hiện đầu thi thể có vẻ biến dạng, phần cổ máu thịt bầy nhầy, có vết đao cắt rất sâu.

- Tên mập, lên!

Tần Lâm ra lệnh không chút khách sáo.

Lục Viễn Chí vô cùng tự giác đeo bao tay tơ tằm vào, không nói hai lời đứng ở trước mặt thi thể, sờ sờ đầu thi thể, lại lật xem vết thương nơi cổ.

- Tần ca, Chu Đức Hưng là bị hung khí tày như búa sắt đập đầu, trên cổ lại bị chém một đao, khí quản, thực quản và huyết mạch đều bị cắt đứt. Trời ơi, cắt tới tận xương cổ!

Lục Viễn Chí vạch vết thương ra cho Tần Lâm xem.

Rõ ràng là trên cổ Chu Đức Hưng có một vết cắt rất lớn, động mạch cảnh, tĩnh mạch cảnh, thực quản hai bên đều bị cắt đứt hoàn toàn, lộ ra xương cổ trắng hếu. Xung quanh mặt đất gần cổ y có vũng máu diện tích rất lớn, còn chưa đông hẳn, trong đêm giá rét này dường như còn toát ra hơi nóng.

Bởi vì lượng máu chảy ra rất nhiều, máu từ trong thân thể chảy ra hết, dĩ nhiên sẽ không có thi ban quá rõ ràng. Giác mạc cũng tương đối trong, không có vẻ vẫn đục. Lục Viễn Chí đưa tay vào nách thi thể kiểm tra nhiệt độ, cảm giác chỉ hơi lạnh một chút bèn nói:

- Theo như vậy thời gian tử vong đại khái chỉ trong vòng nửa canh giờ, nói cách khác lúc người bán hàng kể bên nhà phát hiện ra, y chỉ vừa mới chết không lâu.

Trương Tử Huyền nghe vậy càng cảm thấy hối tiếc, chỉ cần nàng phái Ngưu Đại Lực tới đây sớm một chút...

Tần Lâm lại nghiêng đầu như có điều suy nghĩ.

- Nay, các người đem đèn lồng tới gần một chút, ta cũng phải xem sao, bản tiểu thư cũng biết phá án!

Từ Tân Di không hề sợ người chết, đứng ở cửa sổ ngó vào bên trong.

Tần Lâm khẽ cười, lấy trong túi da trâu ra cọ quét vân tay và bột bạc, đi tới trước ngọn đèn dầu bắt đầu quét vân tay trên đó, dần dần vân tay lộ ra.

Trương Tử Huyền chợt hiểu ra, thời gian Chu Đức Hưng ngộ hại, sắc trời đã tối, tại sao trong phòng của y không có ánh đèn? Hiển nhiên là trước khi hung thủ chạy trốn đã thổi tắt đèn, cố gắng trì hoãn thời gian phát hiện, chỉ bắt quả vẫn bị hàng xóm nặng lòng hiếu kỳ phát hiện. Đương nhiên cho dù là hàng xóm không để ý, rất nhanh Ngưu Đại Lực cũng sẽ đi tới nơi này, phát hiện Chu Đức Hưng chết.

Ngọn đèn dầu có chụp bằng lụa mỏng, muốn thổi tắt phải tháo chụp ra, vân tay của hung thủ sẽ để lại trên chụp đèn.

Quả nhiên theo động tác Tần Lâm, một số vân tay màu bạc dần dần lộ ra, một dấu, hai dấu, ba dấu... Màu sắc sâu cạn không giống nhau, hơn nữa còn chồng lên nhau.

Tần Lâm lại bảo Lục Viễn Chí dùng mực đỏ đóng dấu thoa vào mười ngón tay người chết, in ra giấy trắng lấy vân tay so sánh. Trong lúc làm chuyện này bọn họ phát hiện ngón tay người chết có mấy chỗ bị giập, liên tưởng với vết thương trên đầu y có thể suy đoán ra rất dễ dàng: đây là lúc nạn nhân bị đập đầu, lấy tay ôm đầu theo bản năng hình thành vết thương chống cự.

Tất cả mọi người thở phào, vụ án này hẳn không phải là rất khó, ít nhất lấy vân tay có thể so sánh với nghi phạm. Đương nhiên nếu tất cả người có quan hệ với Chu Đức Hưng đều không phải là hung thủ, vậy cũng có thể là sát thủ Bạch Liên giáo phái từ nơi khác tới.

Không nghĩ tới Tần Lâm so sánh một hồi, dần dần cau mày lại, tỏ vẻ hậm hực nói:

- Tất cả toàn là của người chết, có mấy vân tay của nữ nhân bị vân tay của y đè lên, có lẽ là của lão bà y.

Như vậy đồng nghĩa với không có vân tay, bởi vì Chu Đức Hưng mới là người sau cùng chạm vào chụp đèn. Y không có khả năng đập vào đầu mình mấy búa, cắt cổ mình một vết lớn, cuối cùng còn thổi tắt ngọn đèn dầu dầu vào đấy.

- Chẳng lẽ Chu Đức Hưng không có đốt đèn?

Từ Tân Di ở cửa sổ lăm lăm.

Trương Tử Huyền cũng kỳ quái:

- Đúng ra khi đó sắc trời đã tối, Chu Đức Hưng lại chưa ngủ, ăn mặc thật chỉnh tề, tại sao không đốt đèn?

Đôi mắt nhỏ Lục Viễn Chí hí lại:

- A, ta biết rồi, có thể là y mới vừa về nhà, còn chưa kịp đốt đèn đã bị đánh chết!

Tần Lâm gật đầu một cái, không loại trừ khả năng này, hần suy nghĩ một hồi cũng đeo bao tay vào, đứng ở trước mặt thi thể.

Đầu Chu Đức Hưng bị vật tày như búa đập mạnh nhiều lần, phân bố ở trước sau trái phải đỉnh đầu, cơ hồ tất cả vùng đầu đều bị đập lõm, bấy nhiêu cũng đã đủ gây ra tử vong. Đồng thời vết thương ở cổ y ra máu vô cùng rõ ràng, da thịt cũng lật cuốn lại, là phản ứng lúc còn sống, chứng tỏ vết thương có miệng cực lớn này là hình thành trước khi Chu Đức Hưng tử vong.

Tần Lâm lật thi thể lại, kiểm tra vết thương cực lớn trên cổ, nếu không phải là xương cổ vẫn còn nguyên, thậm chí vết thương cực sâu này có thể khiến cho người chết đầu lìa khỏi cổ.

Lục Viễn Chí không nhịn được lẩm bẩm:

- Tần ca, theo huynh hung thủ làm như vậy phải chăng là muốn cắt thủ cấp mang đi?

- Hần là có nguyên nhân khác.

Tần Lâm chỉ hai góc vết thương trên cổ nạn nhân:

- Đề hãy nhìn xem.

Lục mập cẩn thận quan sát hai góc vết thương, phát hiện có vết kéo dài ra rõ ràng, giống như nếp nhăn trên khoeo mắt. Y đếm cẩn thận, có bốn năm đường cắt kéo dài ra như vậy rất cạn, chỉ vừa đứt da.

- Tên mập, điều này có nghĩa gì?

Tần Lâm hỏi.

Lục mập xòe bàn tay ra mô phỏng đao, làm động tác kéo tới kéo lui.

Những vết cắt kéo dài ở hai góc vết thương trên thực tế là do vết đao cứa nhiều lần trên cùng vị trí vết thương hình thành. Bởi vì cổ người có hình trụ, tiết diện tiếp xúc của đao và cổ là hình vòng cung, cho nên vị trí trung tâm vết thương chịu lực lớn nhất, mà hai góc vết thương chịu lực nhẹ hơn nhiều. Sau nhiều lần cứa qua cứa lại như vậy tạo thành một vết thương thật lớn trên cổ, ở hai góc sẽ tạo thành những vết cắt cạn.

Tần Lâm lại nói:

- Vết thương nơi cổ có một đặc điểm khác với vết thương đầu, đó chính là đặc biệt tập trung. Vết thương đầu rất phân tán, phù hợp với suy đoán tạo thành trong vật lộn, hơn nữa có vết thương ngón tay chống cự làm chứng cứ. Còn vết thương trên cổ tập trung hơn, đề hãy xem thử phương hướng máu chảy.

Nước chảy xuống thấp, đương nhiên máu cũng chảy xuống chỗ thấp. Người chết nằm ngửa mặt hướng lên trời, máu tươi nơi vết thương cổ đều chảy xuống mặt đất, vết máu dính ở phần vạt áo trước tương đối ít.

Chuyện này có nghĩa là lúc bị cứa cổ, tư thế Chu Đức Hưng ngửa mặt ngã xuống đất cũng chưa hề thay đổi, vết thương được hình thành vào lúc người chết đã ngã xuống đất và mất đi năng lực hành động.

- A, Tần ca, đề hiểu rồi!

Lục mập vỗ đùi:

- Tần ca huynh nói là người chết rõ ràng đã mất đi năng lực chống cự, hơn nữa vết thương đập đầu và vết đao đã đủ để giết chết y, nhưng vì sao hung thủ còn phải cứa cổ người chết phải không?

- Chứng tỏ hung thủ nhất định muốn Chu Đức Hưng chết, Chu Đức Hưng sống sẽ vô cùng bất lợi đối với hung thủ!

Từ Tân Di tranh trước đáp với vẻ đắc ý, sau đó lại bổ sung:

- Như vậy hoặc là người quen gây án, e sợ người chết còn sống mình sẽ phải sa lưới pháp luật. Hoặc là giết người diệt khẩu, nhất định phải làm cho Chu Đức Hưng không thể nói ra một bí mật nào đó.

- Cũng có thể là cả hai.

Tần Lâm đưa tay làm động tác muốn đánh đầu Từ Tân Di ra ngoài cửa sổ. Từ Đại tiểu thư bị dọa sợ hãi rụt đầu lại, tay Tần Lâm dính đầy máu.

Kể từ khi Trương Tử Huyền vào hiện trường, sắc mặt thủy chung hết sức khó coi, kéo kéo Tần Lâm:

- Tiểu muội, tiểu muội có chút không thoải mái, đi ra ngoài trước.

Tần Lâm gật đầu một cái, bất kể thế nào Trương Tử Huyền cũng có mấy phần tự trách. Cảm giác trở mặt nhìn người sống biến thành thi thể rất thật như vậy vẫn có khác biệt rất lớn với phê chuẩn trên giấy bình một đám phản tặc nào đó có vài ngàn người.

Chỉ có nhanh chóng phá án tìm được hung thủ trừng trị theo pháp luật, như vậy mới có thể giúp Trương Tử Huyền thoát khỏi tâm trạng nặng nề này.

Phấn chấn tinh thần, Tần Lâm quan sát hiện trường một lần nữa, dường như là lẩm bẩm:

- Cửa sổ không có bị dấu vết hư hại, hung thủ làm thế nào tiến vào hiện trường? Xem ra võ công hung thủ cũng không phải là cao cường...

Nếu như là võ lâm cao thủ có thể giáng một đòn chí mạng giết chết Chu Đức Hưng, vậy cần gì đập tới nổi đầu y thủng lỗ chỗ, còn dùng đao cứa qua cứa lại trên cổ như vậy?

Dĩ nhiên cũng không loại bỏ khả năng hung thủ cố ý nguy trang, nhưng kết hợp với tình huống của các vết máu hiện trường, những vết máu dạng vẩy ra, văng tung tóe, nhỏ xuống... đều rất tự nhiên, Tần Lâm tin tưởng kinh nghiệm phán đoán của mình, hung thủ cũng không phải là người có võ nghệ tinh xảo.

Chu Đức Hưng thân là Bộ Đầu Duyệt Châu phủ, mặc dù không phải là võ lâm cao thủ gì nhưng cũng có thân thủ mau lẹ, là ai sát hại y?

Lục Viễn Chí quan sát tình huống trong nhà:

- Chẳng lẽ hung thủ là từ bên ngoài theo đuôi y đi vào, cho y một đòn chí mạng sao? Nói như vậy, nơi cửa là chỗ tập kích rất tốt... A, ở đây có dấu vết, Tần ca mau tới xem!

Đôi mắt nhỏ Lục mập lóe sáng, có lẽ là vì ấn chứng lời nói của y, ở vị trí hơi thấp gần mép đại môn phát hiện một dấu bàn tay dính máu hơi mờ.

Vì trời đã tối, tuy rằng đốt đèn đuốc vẫn có chỗ ánh sáng không thể chiếu tới. Cánh cửa này lại làm bằng gỗ, cũng có màu nâu sẫm, nếu không nhờ Lục Viễn Chí kịp thời phát hiện có lẽ phải đến ngày mai mặt trời mọc, mượn ánh sáng ban ngày mới có thể được người khác phát hiện.

Tần Lâm mừng rỡ nhanh chóng đi tới quan sát cẩn thận, sau đó dùng bột bạc quét lên, quả nhiên là dấu tay của Chu Đức Hưng.

Kết hợp dấu tay, vết thương trên đầu, vết thương chống cự ngón tay và vết đao cứa trên cổ Chu Đức Hưng, cả quá trình vụ án diễn ra một lượt trong đầu Tần Lâm.

Trên cửa chính có một dấu tay máu của Chu Đức Hưng nhưng nơi cửa không có dấu vết vật lộn, mặt đất cũng không có vết máu. Tại sao vật lộn bị thương trong nhà, nhưng lại có dấu tay dính máu trên cửa?

Hiển nhiên, dấu tay máu trên cửa hẳn là khi Chu Đức Hưng về nhà mở cửa bị người khác tấn công từ phía sau lưng, nhất thời vỡ đầu chảy máu. Theo bản năng y lấy tay ôm đầu, tay dính máu, bởi vì đầu bị thương sẽ đưa đến cảm giác choáng váng, theo bản năng y sẽ đưa tay vịn cửa, cho nên mới để lại dấu tay dính máu này.

Tập kích ở cửa chính rất dễ dàng bị người đi đường phát hiện, vì vậy sau đó Chu Đức Hưng bị hung thủ đẩy vào trong gian nhà chính, hai bên xảy ra đánh nhau. Trong quá trình này y lấy tay ôm đầu khiến cho đầu

ngón tay bị đập, vì y tay không lại bị tập kích bất ngờ trọng thương, cho nên cuối cùng đã bị hung thủ sát hại.

Suy diễn vụ án tới đây, dường như không còn tình huống nào mới mẻ nữa, cũng không thể tiếp tục tiến hành điều tra, Tần Lâm bèn hỏi địa bảo nơi này:

- Lão bà hài tử Chu Đức Hưng đâu, chẳng lẽ y sống chỉ có một mình?

Địa bảo gật đầu cúi người trả lời:

- Khỏi bẩm Khâm Sai Đại nhân, Chu Bộ Đầu có lão bà và hài tử, nhưng lão bà y dẫn hài tử trở về nhà mẹ. Tiểu nhân đã phái người đi gọi, hẳn là còn ở trên đường.

Tần Lâm đi ra cửa phòng, nhìn tình thế chung quanh một chút, thần sắc trên mặt càng ngày càng ngưng trọng.

- Tần ca, có phát hiện gì không?

Lục mập cười hì hì tiến lại hỏi.

Tần Lâm chỉ chỉ xung quanh:

- Đệ xem mặc dù nơi này là đường phố, nhưng vị trí tương đối vắng vẻ, hơi cách xa đường lớn. Mới vừa rồi chúng ta từ phủ nha tới đây vì muốn đi nhanh cho nên đi đường nhỏ, ta nghĩ Chu Đức Hưng bình thời cũng sẽ đi đường nhỏ. Nếu như vậy vì sao hung thủ không mai phục bên trong đường nhỏ giết chết cho gọn, mà phải chạy tới nhà y động thủ?

Ánh mắt Lục Viễn Chí sáng lên:

- Hung thủ muốn tới nhà y tìm thứ gì đó.

- Rất có thể!

Tần Lâm không chút nghĩ ngợi gật đầu một cái, hung thủ chính là muốn tìm thứ gì mới tới nhà Chu Đức Hưng, vấn đề là rốt cục muốn tìm thứ gì, đã tìm được hay chưa.

Tần Lâm dặn dò các Hiệu Úy mang thi thể ra, lại bảo mọi người lục soát kỹ lưỡng nhà Chu Đức Hưng.

Còn đang bận rộn, lão bà Chu Đức Hưng Ngô thị trở về. Phụ nhân này bề ngoài trắng trẻo, dung mạo cũng khá, dọc trên đường đi vừa đi vừa khóc, còn chưa vào nhà đã ngã lăn ra đất, kêu trời trách đất òa khóc lớn lên:

- Đường gia, ông chết thật thê thảm, bỏ lại ta cô nhi quả mẫu sống thế nào đây...

Tần Lâm ra hiệu cho Giáp Ất Bính Đinh an ủi nàng, chờ nàng dần dần bình tĩnh lại mới hỏi:

- Lúc xảy ra chuyện không may nàng ở chỗ nào?

- Dân phụ... Dân phụ ở nhà mẹ trông hài tử.

Ngô thị giật mình hồi đáp, dáng vẻ không dám tin, tựa hồ không hiểu vì sao Tần Lâm lại hỏi mình câu này.

Từ Tân Di nổi lòng thương hại, lặng lẽ kéo kéo vạt áo Tần Lâm:

- Đây, không thể nào, nàng gầy như vậy, có đủ sức cầm búa đập chết trượng phu mình sao?

- Hung thủ có thể không chỉ một tên.

Tần Lâm dừng một chút, thấp giọng nhắc nhở:

- Hiện trường có hai loại hung khí, một loại là vật tày như búa, loại kia là vật sắc như dao.

- Nhưng sử dụng có thời gian thứ tự trước sau, cho nên chỉ cần một người là có thể hoàn thành.

Mắt hạnh xinh đẹp Từ Tân Di chớp chớp.

Tần Lâm cười hỏi tới:

- Nhưng nếu một người giết người, cần mang theo hai loại công cụ sao?

Từ Tân Di ngẩn ra, quả thật như vậy, hiện trường không phát hiện công cụ gây án, như vậy chính là bị hung thủ mang đi. Nếu như là công cụ tạm thời tìm được trong nhà Chu Đức Hưng, y cần gì mang đi, thời này cũng không mấy người biết phân biệt vân tay. Cũng chỉ có thể nói rõ, hai món công cụ này đều là hung thủ chuẩn bị từ trước, tự mình mang theo đến hiện trường.

- Thế nhưng trên chup đèn không phát hiện ra vân tay những người khác ngoại trừ người chết.

Từ Đại tiểu thư vẫn có chút không phục.

- Có thể nào hung thủ đeo bao tay hay không?

Tên mập chống cằm rơi vào trầm tư.

- Sau khi đeo bao tay vào mới bắt ngờ tập kích người chết ư, không sợ người chết phát giác sao? Chẳng lẽ mang bao tay đi tới đây trong tiết trời không lạnh này, hơn nữa trên bao tay dính máu cũng sẽ để lại dấu vết trên chup đèn.

Tần Lâm cười híp mắt, nghi vấn xuất hiện.

- Có phải là sau khi giết người mới đeo bao tay vào, di chuyển đồ đạc?

Tần Lâm vẫn lắc đầu:

- Nhưng hiện trường không có dịch chuyển.

Vấn đề này xuất hiện khiến cho toàn bộ suy đoán mâu thuẫn nặng nề, Tần Lâm không thể làm gì khác hơn là sai người trông chừng Ngô thị.

Vội vã ăn cơm tối xong, Tần Lâm triệu tập mọi người mở hội phân tích, nhưng một người gây án hay là hai người gây án trước mắt vẫn chưa có căn cứ suy luận.

Buổi tối Tần Lâm ở tức xá lẫn qua lộn lại không ngủ được. Chu Đức Hưng là bị tập kích lần thứ nhất ở cửa, sau đó mới vào trong nhà vật lộn, quá trình này là không có vấn đề.

Nếu là Chu Đức Hưng đốt đèn, sau khi hung thủ rời đi bèn thổi tắt đèn, không có lý nào không để lại vân tay và vết máu trên chup đèn. Chẳng lẽ là đốt đèn từ trước, sau đó trong quá trình vật lộn bất cẩn đụng ngã làm cho tắt đèn? Cũng không thể nào, lúc ấy dầu sẽ đổ ra ngoài, cháy lan tràn ra, sẽ làm cho ngôi nhà bốc lên hỏa hoạn.

Hay là hung thủ đã giết chết Chu Đức Hưng dưới tình huống tăm tối không có ánh sáng, không hề thấp đèn? Nếu là tình huống như vậy, làm sao giải thích mỗi một bữa của hung thủ đều đập trúng đầu Chu Đức Hưng không sai trật, làm sao giải thích vết đao hết sức tập trung trên cổ Chu Đức Hưng?

Cái chết của Chu Đức Hưng giống như một câu đố cực kỳ bí ẩn, hành hạ Tần Lâm cả đêm. Cho đến khi ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, hắc mị mơ màng tỉnh lại.

707. Chương 707: Kẻ Thù Của Pháp Y

Tần Lâm bồn ba qua lại giữa Duyệt Châu phủ và Tế Nam hết sức mệt nhọc, không thể làm gì khác hơn là giao công việc đi lại tra xét cả đêm cho bọn Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực. Hôm nay vừa rời giường uốn mình vài cái, chợt cảm thấy toàn thân tinh lực dư thừa, tốc độ khôi phục lại sau khi mệt nhọc nhanh hơn quá khứ rất nhiều, đây chính là hiệu quả tu tập Chu Dịch Tham Đồng Khế thần công.

Trong bữa ăn sáng, hắn vừa ăn cháo thuốc bổ do Thanh Đại nấu, vừa nghe kết quả điều tra tối qua của bọn Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực.

Cân nhắc đến chuyện hung thủ đập lên đầu người chết Chu Đức Hưng trước, sau đó cắt cổ của y, y phục mà hung thủ mặc tất nhiên sẽ dính máu tươi, trước khi Tần Lâm trở lại phủ nha nằm xuống ngủ, đã phái A Sa dất Đại Hoàng đi truy tung điều tra.

Đại Hoàng ngừng vết máu ở hiện trường, rất nhanh đã chạy theo ngõ hẻm phía sau nhà. Nhưng nó chỉ đuổi tới bờ sông nhỏ cách đó không xa, đã hoàn toàn mất đi mục tiêu.

Lục Viễn Chí dẫn theo các huynh đệ quan giáo khám xét cẩn thận, tìm được một ít tro tàn của y phục bị đốt cháy trên bờ sông. Hẳn là hung thủ đã thay áo dính máu trên bờ sông vắng bóng người này, sau đó đốt cháy hủy diệt chứng cứ.

Nếu đây là hiện trường thứ hai đốt áo dính máu, rất có khả năng hung khí cũng ở gần đó. Ngưu Đại Lực chịu đựng khí lạnh đêm đầu mùa Xuân, mò tìm dưới đáy sông lạnh như băng, đã thật sự tìm được hung khí.

Hiện tại hai món hung khí đã được mang tới trước mặt Tần Lâm, một chiếc búa sắt, một thanh ngư nhĩ tiêm đao, bên ngoài còn dính bùn đất dưới sông.

- Xem đi, hẳn đây chính là hung khí...

Ngưu Đại Lực trợn to mắt như chuông đồng, may nhờ hán tử khỏe mạnh như trâu này xuống sông mò mới có kết quả, bằng không muốn mò hung khí dưới đáy sông lạnh như băng không phải là chuyện dễ dàng.

- Có khả năng... tên mập, lấy nhíp cho ta.

Tần Lâm cẩn thận quan sát, ở khe hở tiếp giáp giữa cán búa và đầu búa có thứ gì màu trắng kẹt trong đó, hẳn bèn dùng nhíp gấp ra đưa lên ánh mặt trời quan sát:

- Ủm, là mảnh vụn hộp sọ còn dính tóc trên đó, không sai, là hung khí giết người.

Để nhíp xuống, Tần Lâm lại bưng chén cháo thuốc lên húp vài cái.

Lục Viễn Chí và Ngưu Đại Lực bèn nhìn nhau cười, Tần trưởng quan của chúng ta thật trâu bò, hung khí, hộp sọ gì đó cũng không thèm để ý, vẫn ăn ngon miệng như thường.

- Có thể lấy được vân tay trên đao và búa này chăng?

Lục Viễn Chí vô cùng hy vọng hỏi.

Các huynh đệ quan giáo khác cũng nhìn Tần Lâm với ánh mắt tràn trề hy vọng, trong lòng bọn họ, Tần Thiếu Bảo không gì mà không làm được.

Tần Lâm cười khổ nhìn hai món hung khí dính đầy bùn cát dưới đáy sông, nghiêng rằng một cái húp hết chén cháo vào bụng, cuối cùng ngửa mặt lên trời thở dài:

- Lão, tử, hận, cát!

Không, tất cả pháp y đều hận cát, thứ mà không đâu là không có trong tự nhiên này lại là thứ đặc biệt đối nghịch với pháp y. Dầu chân, dầu bánh xe và dầu chân ngựa để lại trên cát rất nhanh cũng sẽ bị nước mưa hoặc là nước thủy triều hoàn toàn phá hỏng, vết máu nhỏ trên mặt cát cũng thường là mơ hồ không rõ. Không chỉ có như vậy, muốn thu thập vân tay trên bề mặt cát, sợ rằng ngay cả Sherlock Holmes cũng không cách nào làm được...

Bây giờ hai món hung khí đều đã dính đầy bùn cát dưới đáy sông, bị nước chảy, bùn đất ma sát, vân tay đã bị phá hỏng không còn.

Đại Hoàng truy tung, giám định vân tay, hai đòn sát thủ này đều gặp vấn đề khó khăn khó có thể vượt qua, xem ra nhất định vụ án này phải tìm đột phá từ những cách khác.

- Các người điều tra hàng xóm hai bên và người đi ngang qua đây có phát hiện gì không?

Tần Lâm quan sát chăm chú hai món hung khí, không ngẩng đầu lên:

- Ta nhớ xung quanh hiện trường vô cùng yên tĩnh, nếu như có động tĩnh gì, ắt sẽ khiến cho hàng xóm chú ý.

Sắc mặt Ngưu Đại Lực tỏ ra đau khổ:

- Hộ hàng xóm bên trái là người bán hàng báo án kia, y đã góa vợ từ sớm, bên gối không có con gái gì, ngày ngày bán bánh bột lọc, trong nhà cũng chỉ còn lại lão nương đã hơn sáu mươi tuổi, tai điếc tới mức ngay cả sét đánh cũng không nghe thấy. Hộ hàng xóm bên phải cũng đã đi thăm thân thích vào lúc ấy, tất cả không có ở nhà. Con đường kia lại tương đối xa đường lớn, bình thời người đi lại không nhiều lắm, cho nên trước khi người bán hàng kia báo án không ai nghe hoặc thấy gì cả.

Tần Lâm cau mày ngẫm nghĩ một hồi, thầm nhủ trong lòng: vụ án lần này quả thật có điều cổ quái, vừa không có vân tay lại không có nghi phạm rõ ràng, ngay cả người mục kích vụ án, thậm chí người nghe được động tĩnh đều không có, chẳng phải là vụ án không manh mối?

- Như vậy lão bà Chu Đức Hưng Ngô thị là loại người gì? Hai người bọn họ có quan hệ như thế nào?

Tần Lâm suy nghĩ một chút lại hỏi.

Lục Viễn Chí bật cười lên:

- Hàng xóm láng giềng đều nói Ngô thị rất giữ phận, trọng phu là Bộ Đầu phủ nha, đương nhiên nàng phải an phận thủ thường, dù sao hàng xóm láng giềng đều nói từ trước tới nay chưa từng nghe hai người này cãi nhau. Lần này nàng ngẫu nhiên dẫn con về thăm mẹ mới ngẫu nhiên tránh thoát một kiếp, nhưng cô nhi quả mẫu cũng thăm vô cùng. Nhà mẹ nàng ngoại trừ phụ mẫu hai người ra, vị ca ca duy nhất lại là một người mù, e rằng không giúp gì được ẹ con nàng. Ôi...

Không phải vậy sao, với tính tàn nhẫn và mục tiêu giết người diệt khẩu rõ ràng của hung thủ, nếu như Ngô thị và đứa trẻ cũng ở nhà, nhất định khó thoát tai kiếp.

- Là đôi phu thê từ trước tới nay chưa từng cãi nhau, hết sức gương mẫu ư?

Tần Lâm dùng đầu ngón tay day day huyệt Thái Dương.

- Hừ, có người mĩa mai bản tiểu thư sao?

Từ Tân Di ngáp dài đi tới.

Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực đều bật cười sảng sặc, thế nhưng bị Từ Đại tiểu thư trợn trừng mắt nhìn, khiến cho hai người bọn họ phải cố gắng nhịn đến mức đau cả bụng.

Đôi oan gia hoan hỉ Tần Lâm và Từ Tân Di này không có ngày nào mà không gây gỗ cãi vã. Nếu có ngày nào êm xuôi không có chuyện, nhất định là mặt trời mọc từ hướng Tây.

Tần Lâm không nhịn được cười lên, nhìn về phía Từ Tân Di ôm quyền một cái:

- Phu nhân thông tuệ tuyệt luân, hẳn là tự biết!

Từ Đại tiểu thư chu miệng thật cao, quay sang trừng hằm một cái.

Đầu mối đến đây hoàn toàn đoạn tuyệt, vừa không có người nằm trong diện tình nghi, cũng không có nhân chứng mục kích. Không chỉ không thể lấy được vân tay, ngay cả động cơ giết người cũng khó lòng xác định, quả thật là một vụ án không có manh mối.

Tần Lâm sờ cằm lẩm bẩm:

- Đã từng cho là Bạch Liên giáo Cao Thiên Long dùng kế điệu hổ ly sơn, thừa dịp ta đi Tế Nam mai phục, thủ hạ lão ở Duyện Châu giết chết Chu Đức Hưng diệt khẩu, nhưng bây giờ xem ra dường như không đúng...

Bên ngoài thành, nơi cứ điểm bí mật của Bạch Liên giáo ở Duyện Châu, tâm trạng Bạch Liên giáo Phụng Thánh Tả Sứ Cao Thiên Long cũng không tốt gì hơn Tần Lâm,

Hồ Vân Bằng cũng tỏ ra áy náy:

- Thuộc hạ thật vất vả mới bày ra bày rập, dẫn dụ Chu Đức Hưng đi theo dõi, cho y nghe được bí mật mà chúng ta muốn cho y biết, không ngờ rằng đảo mắt tên này đã bị làm thịt. Con bà nó, không biết là thần quỷ lộ nào giết chết Chu Đức Hưng, lão tử thật sự muốn lột da kẻ đó!

708. Chương 708: Thiêu Hỏa Côn Biên Mất

Hai trưởng lão vị Hùng, Dương cũng tỏ vẻ như vừa nuốt chửng một con ruồi. Chu Đức Hưng là một phần trong kế hoạch lần này của bọn họ, đột nhiên chết đi không hiểu vì sao, quả thật khiến cho người ta không biết nói cái gì cho phải.

- Hy vọng họ Tần phá án nhanh lên một chút đi!

Cao Thiên Long thở dài.

Không ngờ rằng Bạch Liên giáo lại hy vọng Cẩm Y Vệ có thể phá án nhanh chóng, có thể đây là lần đầu tiên từ cổ chí kim.

- Khả năng người quen gây án là rất cao, đương nhiên không ngoại trừ hung thủ là một tay kinh nghiệm vô cùng phong phú.

Tần Lâm dừng một chút, lại nói:

- Bất quá nếu để cho ta lựa chọn, sẽ chọn khả năng trước.

Trương Tử Huyền và Thanh Đại dắt tay đi tới, đôi mày dài tận tóc mai của thiên kim tướng phủ khê cau:

- Là bởi vì hàng xóm bên trái chỉ có bà bà điếc, hàng xóm bên phải đã đi hết cả nhà sao?

Hừ, nàng lại tới trở tài... Từ Tân Di nghĩ như vậy, lặng lẽ làm mặt quỷ với Thanh Đại, chọc cho tiểu nha đầu cười thầm không dứt.

Tần Lâm nhìn về phía Trương Tử Huyền gật đầu một cái:

- Phu nhân nói không sai.

Người chết trước hết bị búa sắt đập đầu, sau đó mới bị cắt cổ, trên đầu xuất hiện vết lõm trên diện tích lớn, lúc kiểm tra lấy tay sờ khiến cho người ta phải ghê rợn rùng mình. Đập như vậy nhất định sẽ phát ra tiếng bình bịch không nhỏ, nếu như ở gần đường lớn xe ngựa dập dùi có lẽ không sẽ dẫn tới chú ý. Nhưng với hoàn cảnh vô cùng yên tĩnh xung quanh nhà Chu Đức Hưng, sẽ rất dễ dàng bị hàng xóm nghe được từ đó đưa tới hoài nghi.

Thế nhưng hàng xóm bên trái là một hán tử góa vợ bán bánh bột lọc, trời tối một lúc mới về nhà, trước đó trong nhà chỉ có một bà lão điếc. Hàng xóm bên phải lại đi thăm thân thích hết cả nhà, không có ai ở nhà, từ đó khiến cho động tĩnh gây án không làm kinh động bất cứ kẻ nào, hung thủ hoàn thành tội ác giết người vô cùng thuận lợi.

Chẳng lẽ giải thích rằng hung thủ vô cùng may mắn hay sao?

Dưới tình huống thông thường, khả năng là người bản địa vô cùng quen thuộc tình huống nhà và xung quanh nhà Chu Đức Hưng, nắm được cơ hội hiếm có để phạm tội. Một khả năng khác có thể là lão thủ kinh nghiệm phong phú từ bên ngoài tới, trước khi gây án đã xem xét cẩn thận, bố trí tỉ mỉ, làm quen hoàn cảnh hiện trường.

Lục Viễn Chí gãi gãi đầu:

- Tần ca, tại sao huynh khẳng định là khả năng thứ nhất mà không phải là thứ hai?

- Đúng đúng đúng, bản tiểu thư cảm thấy khả năng thứ hai có lớn hơn một chút!

Từ Tân Di cười xấu xa, cố ý nói nghịch ý Tần Lâm.

Tần Lâm lắc đầu một cái:

- Đầu tiên, nếu như là lão thủ, hẳn phải làm gọn gàng sạch sẽ hơn một chút mới phải. Tiếp theo vết thương cửa cổ người chết có mấy đường góc chứng minh hung thủ là cắt nhiều lần, thiếu chút nữa đã cắt đầu người chết đi. Đây là sát thương quá độ rất rõ ràng, cũng phù hợp tâm lý của người quen sợ rằng sau khi gây án người bị hại không chết, sống sót nhất định tố cáo mình. Thứ ba...

Tần Lâm cố ý úp úp mở mở, khiến ọi người hồi hộp, sau đó mới không nhanh không chậm nói:

- Duyệt Châu là địa phương nào, người ngoài muốn tới điều tra hoàn cảnh e rằng không dễ dàng gì. Nhất là còn phải biết lão bà bà cách vách ở nhà cả ngày thật ra là người điếc, vậy càng thêm khó khăn.

- Đúng vậy!

Lục Viễn Chí chợt hiểu ra, vỗ đùi thật mạnh.

Tên Tần Lâm này thật sự có bản lĩnh... Từ Tân Di bữu môi, không thể không thừa nhận phân tích của hắn có đạo lý, hoàn toàn có thể đứng vững.

Duyệt Châu phủ là đại phủ Sơn Đông, nhưng mặt Đông Bắc là Tế Nam phủ tỉnh thành Sơn Đông náo nhiệt phồn hoa, mặt Đông là Khúc Phụ văn nhân sĩ tử lỵ Nho Thánh, mặt Tây là Kinh Hàng Đại Vận Hà chảy qua Tế Ninh châu. Cho nên bộ mặt Duyệt Châu phủ còn không bằng hai địa phương dưới quyền này, cảm giác tương đối vắng vẻ, người qua lại cũng ít.

Trong hoàn cảnh tương đối bế tắc, người ngoài muốn điều tra hoàn cảnh xung quanh nhà Chu Đức Hưng, tìm hiểu rõ ràng tình huống hàng xóm bên trái là một lão bà bà điếc ở nhà cả ngày, hàng xóm bên phải đã đi hết thăm thân thích, lại muốn không gây chú ý cho bất cứ ai, đây là chuyện hết sức khó khăn.

Trương Tử Huyền cup mắt xuống như có điều suy nghĩ, chỉ chớp lát sau lông mi thật dài giật giật:

- Xem ra vụ án này ngoại trừ hoàn cảnh nhỏ là hiện trường, cũng có liên quan không ít với hoàn cảnh lớn là phong thổ nhân tình khu sở tại.

- Nói một hiểu ba, trẻ con dễ dạy!

Tần Lâm giơ ngón tay cái lên, cười ha hả.

Trương Tử Huyền liếc hắn một cái:

- Chớ vội đắc ý, vẫn nên nghĩ cách làm thế nào phá án đi. Nếu suy đoán là người quen, e rằng hết mấy vạn người trong Duyệt Châu phủ thành này đều là người quen Chu Đức Hưng!

Ôi... Tần Lâm thở dài, bắt đầu gỡ đầu.

Tra án ở địa phương lớn như kinh sư, có chỗ khó xử của địa phương lớn. Tra án ở địa phương nhỏ như Duyệt Châu phủ, cũng có chỗ khó xử của địa phương nhỏ.

Duyệt Châu thành không lớn, cư dân trong ngoài thành cơ hồ biết nhau, biết gốc biết rễ. Kẻ hiềm nghi quen thuộc tình huống xung quanh nhà Chu Đức Hưng tuyệt đối không chỉ một vài người.

- Được rồi, lão Ngưu dẫn người đi điều tra búa và dao này, xem thử có ai biết là của ai hay không, hoặc là cửa hàng nào chế tạo mua bán.

Tần Lâm dứt lời, lại ngoắc ngoắc tay với Lục Viễn Chí:

- Chúng ta lại đi hiện trường một chuyến, ta còn muốn xem thử địa phương tối hôm qua phát hiện tro đốt y phục và mò được hung khí.

- Ta cũng đi!

Từ Tân Di hăng hái bừng bừng đi theo bên người Tần Lâm, làm ra vẻ dụi dụi nép sát vào người hắn, chọc cho các huynh đệ Hiệu Ủy cười đau cả bụng, lúc Từ Đại tiểu thư ôn nhu động lòng người như vậy cũng không nhiều.

Trương Tử Huyền hé miệng mỉm cười:

- Ta sẽ ở lại phủ nha đọc sách, Duyệt Châu phủ có một ít địa chí, đọc cũng cảm thấy hay hay.

Thanh Đại cũng sẽ không đi, so với phá án tập hung, nàng hứng thú với trị liệu người sống hơn.

Từ phủ nha đi tới bờ sông, dọc theo sông là đường tắt, đoàn người rất nhanh đi tới đoạn bờ sông tối qua phát hiện tro đốt y phục và mò được hung khí.

Đầu mùa Xuân bên bờ sông mọc lên một lớp cỏ mỏng, mặt đất có thật nhiều dấu chân tạp nhạp bừa bãi, sâu cạn không đồng nhất, cũ mới khác nhau. Được Lục Viễn Chí chỉ điểm, rất nhanh Tần Lâm nhìn thấy đồng tro tàn do đốt y phục, tối hôm qua các Hiệu Úy đã dùng vải bố đắp lại, để tránh bị gió thổi bay mất.

- Là mới xuất hiện gần đây, bằng không đã sớm bị gió Xuân thổi tan.

Tần Lâm ngồi chồm hổ xuống quan sát cẩn thận: hắn thấy tuy rằng những y phục này đã đốt thành tro bụi, nhưng vẫn có thể phân biệt được chất liệu vải sợi, hoàn toàn khác với giấy, rõ ràng là loại hàng dệt nào đó.

Ở thời đại này, bởi vì không có kỹ nghệ dệt cơ giới trên quy mô lớn, giá vải vóc vẫn tương đối cao. Ngoại trừ một dãy Giang Chiết có phường dệt quy mô, tuyệt đại đa số địa phương đều sử dụng vải thô dệt thủ công nhà làm. ‘Mẹ từ sợi chỉ trong tay, trên mình du tử áo may vội vàng’ cũng không dễ dàng có được.

Y phục rách cũ, mọi người cũng không nỡ vứt bỏ, nhà giàu thưởng cho nha hoàn người làm, dân chúng phổ thông sẽ vá lại mặc tiếp, hoặc cắt sửa nhỏ lại cho con. Cho dù là rách nát không còn hình dáng, còn có thể xé nát nhồi làm ruột gối hoặc áo bông, ai lại thiêu hủy y phục ngược với bình thường như vậy?

Cho nên mảnh vụn y phục đột ngột xuất hiện ở bờ sông, cho dù là chỉ còn sót vài mảnh trong đồng tro tàn không thể nào kiểm tra ra dấu máu, mọi người cũng có thể kết luận không nghi ngờ chút nào, đây chính là y phục dính máu mà hung thủ đã mặc.

- Đốt cháy quả thật là sạch sẽ.

Tần Lâm cười khổ thở dài, những mảnh vụn này đã cháy hết, nhìn qua dường như còn bị thứ gì đó khuấy đảo qua, khiến cho chúng bị nghiền nát thành tro bụi. Vừa không thể nhìn ra màu sắc cũng không thể nhìn ra hình dạng vốn có, muốn tìm hung thủ từ y phục e rằng không có khả năng.

Lục Viễn Chí ở bên cạnh cũng thấy buồn bực vô cùng, tay mập nung núc của y gãi gãi đầu than thở:

- Hung thủ này cũng thật là cẩn thận, khu vực này là vùng trũng, buổi tối rất ít có người tới, xung quanh lại có mấy ngôi mộ, đốt lửa cũng sẽ không đưa tới người khác chú ý...

Y còn đang nói chỉ thấy Tần Lâm đột nhiên đứng bật dậy, khiến cho Lục Viễn Chí sợ hết hồn.

- Ha ha, ta nghĩ ra thứ mà có thể tối qua các người đã bỏ sót...

Ánh mắt Tần Lâm sáng ngời, chỉ chỉ vào đồng tro tàn.

Bỏ sót ư?

Lục Viễn Chí suy nghĩ một chút:

- Là dấu chân sao? Đúng vậy, đây là bờ sông đất mềm, nhưng tối hôm qua tìm tới nơi này mới vừa xuống một trận mưa Xuân, tất cả dấu chân đều mơ hồ không rõ...

- Ta biết tối hôm qua trời đổ chút mưa, hôm nay lúc rời giường nhìn thấy bậc thềm bên ngoài có vẻ ướt.

Tần Lâm cười lắc đầu một cái, chỉ đồng tro nói:

- Nhưng ta không phải là chỉ dấu chân, mà là vật khác, đề có chú ý tới những dấu vết xung quanh đồng tro hay không?

Lục Viễn Chí định thần nhìn kỹ, quả thật xung quanh đồng tro có không ít dấu đâm lỗ chỗ, mặc dù có mưa nhưng vẫn có thể nhìn ra những lỗ nhỏ này có hình bán nguyệt. Từ đó có thể suy đoán đoạn cây gậy ra những lỗ nhỏ này chỉ to hơn ngón tay cái một chút, có thể là một nhánh cây, có thể là một que củi gì đó.

- Tần ca, đệ hiểu ý của huynh rồi.

Lục Viễn Chí vui mừng kêu lên, hung thủ dùng một nhánh cây khuấy trong đồng lửa để cho nó hoàn toàn cháy thành tro, để tránh còn sót lại một ít không cháy hết, sẽ tiết lộ bí mật của y.

Quả thật y đã vứt đi hung khí, nhưng nhánh cây này thì sao?

Có rất ít người biết Tần Lâm có thể phân biệt vân tay, có lẽ tên hung thủ này sẽ không cẩn thận với nhánh cây này, sẽ tiện tay ném ở gần đó. Chỉ cần tìm được nhánh cây, rất có thể sẽ lấy được vân tay có ích trên đó.

Dù sao nước mưa phá hư vân tay không lợi hại bằng cát, ngoài ra tối hôm qua mưa cũng không lớn, càng gia tăng hy vọng tìm được vân tay.

Tần Lâm ra lệnh một tiếng, tất cả huynh đệ Hiệu Úy đều tập trung vào công tác tìm kiếm. Nhiệm vụ của bọn họ rất đơn giản: tìm kiếm xung quanh một nhánh cây có một đầu cháy dở.

- Ở đây có một cây!

Có hai tên Hiệu Úy cao hứng hô to, bọn họ tìm được một nhánh củi.

Rất nhanh huynh đệ Hiệu Úy khác cũng kêu lên:

- Ở đây cũng có một cây!

Tất cả nhánh cây tìm được đều tập trung đến trước người Tần Lâm, để hắn dùng cọ thu thập vân tay. Các huynh đệ Hiệu Úy vô cùng nôn nóng chờ đợi, chờ đợi Tần Thiếu Bảo lại một lần nữa xét âm đoán dương, bắt hung thủ phải chịu tội trước pháp luật.

Thời gian từ từ trôi qua, từng nhánh cây nghi vấn thông qua Tần Lâm kiểm tra. Thế nhưng bất kể Tần Lâm nỗ lực thế nào cũng không thu được kết quả gì đáng kể, ngay cả một dấu vân tay hữu dụng cũng không lấy được. Hoặc giả chỉ có mấy dấu vân tay rất nhỏ của bọn trẻ, có lẽ là do chúng cầm nhánh cây bày trò đánh nhau chơi đùa để lại.

- Chẳng lẽ hung thủ đã ném Thiêu Hỏa côn (que cời lò) xuống sông rồi sao?

Lục Viễn Chí thở dài áo não.

- Hẳn là không...

Tần Lâm quan sát, đồng tro cách bờ sông chừng mấy trượng, dựa theo hành động thông thường suy đoán, hẳn là đầu tiên hung thủ đi đến bờ sông vứt bỏ hung khí trước, sau đó quay trở vào chỗ trũng một chút để đốt y phục dính máu, dùng nhánh cây để gạt lửa.

Chẳng lẽ cuối cùng hung thủ lại đi tới bờ sông, ném nhánh cây đó đi sao? Tần Lâm suy nghĩ một chút, cảm thấy cần cứ vào tâm lý tội phạm bình thường dường như không thông. Giấu hung khí, đốt y phục dính máu đều là hành động thường thấy, nhưng ngay cả nhánh cây gạt lửa cũng vứt đi quả thật không tầm thường, dù sao cũng có rất ít người biết mình có thể thu thập được vân tay từ trên nhánh cây.

Mang nhánh cây đi lại càng khó tin hơn, có cần làm như vậy không?

Tần Lâm gãi đầu một cái cảm thấy vụ án lần này thật sự có vẻ kỳ quái, tội phạm hành động tựa hồ rất không hợp với lẽ thường...

- Đây...

Tiếng gọi của Từ Tân Di đánh thức Tần Lâm trong dòng suy nghĩ. Đại tiểu thư chống nạnh hai tay:

- Ta cảm thấy thay vì lãng phí thời gian ở chỗ này, không bằng đi điều tra tình huống lúc xảy ra vụ án. Có lẽ đám ngốc Lục mập bỏ sót thứ gì, nhưng chàng đi xem có thể sẽ phát hiện được.

Sắc mặt Lục Viễn Chí rầu rĩ, thâm nhủ trong lòng Đại tiểu thư quả thật lòng ngay miệng lẹ. Thế diện của ta mất sạch cũng không sao, quả thật bình thường có những tình huống mọi người bỏ sót, Tần ca chỉ cần nhìn qua lập tức thấy chân tướng từ trong đám sương mù.

Tần Lâm gật đầu một cái tỏ vẻ đồng ý, nơi này là hiện trường vứt bỏ hung khí và đốt cháy y phục dính máu, xem ra không có khả năng cung cấp nhiều đầu mối hơn.

Vừa đi trở lại hiện trường đầu tiên xảy ra vụ án, Tần Lâm vừa sửa sang lại vụ án trong lòng một lượt, có thể xác định có ba giai đoạn:

Đầu tiên là trước khi án phát, hung thủ rất quen thuộc hiện trường là nhà Chu Đức Hưng và hoàn cảnh xung quanh, hẳn biết được tình huống hàng xóm bên trái chỉ có lão bà bà điếc ở nhà, hàng xóm bên phải cả nhà đi ra ngoài, mới hạ sát thủ.

Sau đó là lúc án phát, hung thủ tiến hành tập kích Chu Đức Hưng ở cửa nhà người chết, dùng búa sắt đập lên đầu Chu Đức Hưng, sau đó đẩy y vào gian nhà chính, dùng dao cứa cổ qua lại bảy tám lần, cơ hồ cứa đứt cổ y.

Cuối cùng là quá trình chạy trốn, hung thủ thoát khỏi nhà Chu Đức Hưng, thông qua đường hẻm nhỏ vắng vẻ ít có người đi, đi tới bờ sông là hiện trường thứ hai vứt bỏ hung khí, thiêu hủy y phục dính máu, cuối cùng bỏ trốn mất dạng.

Sau khi xác định xong ba giai đoạn này, lại nảy sinh ra ba nghi vấn:

Thứ nhất là tại sao hung thủ không tiến hành tập kích bên ngoài nhà Chu Đức Hưng, mà chọn nơi tập kích là ngay trước cửa nhà y? Dùng phương thức đánh lén trong hẻm nhỏ không phải là dễ dàng đắc thủ hơn, dễ dàng chạy trốn hơn sao?

709. Chương 709: Bà Lão Điếc

Thứ hai, tại sao trên chập đèn không để lại dấu vân tay hung thủ? Trong nhà không có ánh sáng đèn lửa, đương nhiên không thể nào cất dấu Chu Đức Hưng chính xác. Nếu như lúc ấy đột đèn sáng lên, làm thế nào không để lại vân tay trên chập đèn bằng lụa mà có thể thổi tắt đèn? Nếu như trong nhà từ đầu đến cuối không có chút đèn lửa, chẳng lẽ là có tông phạm chiếu sáng cho hung thủ sao?

Thứ ba, trên hiện trường thứ hai ở bờ sông, vì sao không tìm thấy que cời lửa mà hung thủ dùng để cời y phục dính máu bị đốt? Chẳng lẽ hung thủ hiểu nguyên lý vân tay cho nên cũng ném que cời lửa xuống sông, hoặc giả chỉ vứt đi một cách vô ý thức?

Gạt những nghi vấn này sang bên, Tần Lâm cố gắng giải thích từ góc độ hành vi phạm tội học, nhưng vẫn cảm thấy có vài chỗ mâu thuẫn với nhau, khó có thể thuyết phục.

Nhà Chu Đức Hưng cách bờ sông không xa, trải qua một hẻm nhỏ vắng vẻ có thể đi tới hiện trường rất nhanh. Thi thể y đã được dời tới phòng xác của phủ nha, trong nhà trống trải để lại vết máu rất nhiều, khiến cho người ta có cảm giác quỷ dị khó tả.

Lục Viễn Chí và Từ Tân Di đều muốn mau sớm phá án, hai người cẩn thận kiểm tra hiện trường lần nữa, tìm tòi từng tấc một không bỏ sót.

Tần Lâm nhìn những đồ vật hết sức bình thường trong nhà, trong lòng xoay chuyển muôn vàn ý nghĩ. Hắn loáng thoáng có cảm giác, dường như lần này mình đã đi sai đường ngay từ đầu...

- Nhiều thuốc dán trị vết thương té ngã như vậy sao?

Tần Lâm mở tủ y phục ra xem, phát hiện một xấp thuốc dán để trên chồng áo vải bông thêu hoa và mã giáp (áo gi lê).

Từ Tân Di không hề tỏ ra kinh ngạc nói:

- Đây là vì Từ Huyền muội muội hạ lệnh đánh Chu Đức Hưng mấy chục hèo, y dùng thuốc dán này để trị vết thương.

Tần Lâm cười cười, đặt xấp thuốc dán xuống, lại cầm một cái bình bằng đồng xinh đẹp lên xem:

- Ủa, dưới đáy cái bình này có dấu vết lõm vào, giống như là đã dùng lực đập qua thứ gì đó. Trong khe hở còn có thứ gì đen đen, rất giống vết máu đã khô...

- A, Tần ca huynh nói cái bình kia ư?

Lục Viễn Chí ngẩng đầu lên:

- Tối hôm qua chúng ta cũng phát hiện, nhưng dấu vết có vẻ đã cũ, vết máu cũ như vậy chắc chắn không phải là do án mạng hôm qua để lại.

Trong nhà có chút máu thì có gì lạ, máu mũi, lúc cắt thức ăn làm đứt tay chảy máu, trẻ con chơi đùa trầy da chảy máu... bất kể thế nào dấu máu cũ kỹ này hẳn không có liên quan gì tới án mạng hôm qua.

Cuối cùng Lục Viễn Chí và Từ Tân Di kết thúc tìm tòi, tên mập tra án cả đêm hôm qua, không có nghỉ ngơi vào lúc này mệt mỏi thở hồng hộc. Tinh thần Từ Đại tiểu thư cũng không tệ lắm, phỉ phỉ hai tay:

- Không phát hiện được gì cả, Tần Lâm theo huynh phải làm sao? Hay là chúng ta đi hỏi lão bà điếc nhà bên cạnh xem sao?

Lục Viễn Chí bĩu môi:

- Lão bà bà kia điếc tới mức sét đánh cũng không nghe thấy, tìm bà thì có ích gì?

- Cũng phải.

Từ Tân Di ngượng ngùng gãi gãi đầu, nàng cũng muốn tìm cách xoay sở tìm kiếm đầu mối, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút lập tức cảm thấy không có nhiều khả năng tìm được phát hiện gì mới.

Tần Lâm hơi suy nghĩ một hồi, phát tay nói:

- Chậm đã, qua nhà bà xem thử, biết đâu bà biết được chuyện gì đó.

Lão bà điếc có hơn sáu mươi tuổi, ước chừng là một mình vất vả nuôi con khôn lớn, cộng thêm con dâu sớm chết, con trai trở nên góa bụa. Nhìn qua lão bà chừng hơn bảy mươi tuổi, lưng còng xuống thấp, đầu đầy tóc bạc, nếp nhăn trên mặt nhiều như bánh bao.

Lúc xảy ra vụ án, coi như vị lão bà bà này là người duy nhất ở xung quanh hiện trường. Chỉ có điều bà bị điếc nặng, hoàn toàn tương đương với không có ở hiện trường, thật sự làm cho Tần Lâm buồn bực vô cùng.

- Lão bà bà, ừm, bà điếc đúng không?

Tần Lâm sờ sờ mũi, nhờ người bán bánh bột lọc con lão bà bên cạnh trợ giúp, hẳn không biết làm thế nào trao đổi với lão nhân gia.

Bất ngờ lão bà điếc nở một nụ cười hết sức hiền hòa:

- Vị hậu sinh này, lão thân biết người nói cái gì, người có lời gì cứ hỏi đi, mặc dù lão thân điếc nhưng không có câm.

Tần Lâm há hốc mồm cứng lưỡi, Từ Tân Di cũng trợn mắt há mồm, hai người ngơ ngác nhìn nhau, như vừa lạc vào trong mộng.

Người bán bánh vội vàng giải thích:

- Lão nương của tiểu nhân bị điếc đã hơn mười năm, chỉ cần nói chuyện trước mặt là bà có thể đọc môi mà biết người đối diện muốn nói gì... Mẹ, vị này là Khâm Sai đại thần Tần Thiếu Bảo!

- 'Thanh thái đại thông tần thiêu bao' ư?

Lão bà bà gật đầu một cái:

- A, thì ra là bằng hữu của con, con bán bánh bột lọc, còn hẳn bán bánh bao.

Tần Lâm nuốt chút nữa ngắt đi, hay thật, ta còn bán bánh bao nhân thịt người nữa kia...

Từ Tân Di, Lục Viễn Chí và chúng quan giáo cười nghiêng ngả, xem ra bản lãnh lão bà bà đọc môi đoán tiếng cũng rất khá, tối thiểu cũng đoán đúng đại đa số âm tiết.

Từ Tân Di đảo mắt mấy vòng, thăm nhủ có khi nào lão bà bà này giả điếc hay không, mình phải thử bà ấy một lần mới được.

Đại tiểu thư liền lặng lẽ chạy ra ngoài.

Tần Lâm cẩn thận hỏi thăm lão bà điếc này, đa số thời điểm có thể nói chuyện trực tiếp với bà, có đôi khi cần con bà phiên dịch. Thật ra chính là đọc tiếng quan thoại bằng thổ âm Sơn Đông Duyệt Châu, lão bà bà đọc môi con mình lập tức hiểu được.

Beng...

Thình lình một tiếng vang thật lớn chấn cho lỗ tai người ta lùng bùng, đầu óc choáng váng, tim đập thình thịch.

Đang lúc các Hiệu Úy chuẩn bị rút súng đối phó, Từ Đại tiểu thư cầm đồng la trên tay cười hì hì xuất hiện ở cửa sổ, chỉ lão bà bà nói:

- Quả thật lão bà bà có thể đọc môi, ta thấy bà hiểu được lời các người còn tưởng là bà giả điếc, không ngờ rằng đồng la vừa vang lên, các người thấy đều giật nảy mình, chỉ có bà ngơ ngác đứng yên, xem ra đúng là điếc thật.

Mọi người nghe vậy ngẩn ra, lòng nói Đại tiểu thư nàng thật đúng là...

Tần Lâm xoa xoa tai cùng đang lùng bùng, sa sầm nét mặt muốn sửa trị Từ Tân Di. Từ Đại tiểu thư đã làm mặt quỷ nói với hắn:

- Chàng có thể bắt được bản tiểu thư sao? Lão bà bà điếc đã lâu ngày có thể đọc môi được, bản tiểu thư bị chàng hại đã lâu, công phu chạy trốn chết, ối ...

Thình lình trượt chân một cái, Từ Tân Di vung vẩy đôi tay lão đảo ngã xuống, đồng la không biết tìm ở đâu cũng bay ra.

May là Tần Lâm đã đi ra khỏi phòng, cách nàng rất gần, lập tức nhanh chóng tiến tới hai tay ôm eo thon nhỏ Đại tiểu thư, ôm nhuyển ngọc ôn hương vào lòng.

Xem ra công phu chạy trốn chết của Từ Tân Di vẫn chưa luyện tới nơi tới chốn.

- Buông... buông ra... Nhiều người như vậy, lão phu lão thê cũng không sợ bị...

Từ Tân Di then thùng đỏ mặt, giãy dụa muốn đứng dậy khỏi lòng Tần Lâm. Nhưng toàn thân hắn đã trở nên cứng lại, kinh ngạc ôm Từ Đại tiểu thư xuất thần.

- Khụ khụ, chúng ta không nhìn thấy gì cả...

Lục Viễn Chí và các huynh đệ quan giáo xoay lưng lại, nháy nhó cười cợt với nhau.

Đôi môi khô nẻ của lão bà bà giật giật, dường như có vẻ cảm khái nói:

- Ôi, hai vợ chồng tương thân tương ái như vậy thật là cảm động... Từ khi con dâu ta qua đời, chưa từng thấy qua phu thê ân ái như vậy...

- Này này...

Lục Viễn Chí hươ hươ tay trước mặt lão bà:

- Lão bà bà hồ đồ rồi sao, hai vợ chồng phải cử án tề mi, tương kính như tân mới coi là ân ái, Tần ca và Đại tiểu thư chúng ta như vậy cũng được sao?

Lão bà bà bĩu môi:

- Người tuổi trẻ như người biết cái gì, hai người đánh là thân, mắng là yêu, đầu giường đánh nhau cuối giường hòa, nếu như không gây gỗ không lớn tiếng, vậy mới là phiền phức lớn.

Lục Viễn Chí nghe vậy ngẩn ra, tiếp theo hờn hờ ra mặt. Nữ binh Giáp và y suốt ngày cãi nhau giống như một đôi oan gia, theo lời lão bà xem ra là rất tốt.

Bên kia Từ Tân Di bị Tần Lâm ôm vào trong ngực, sắc mặt đã bình ổn, vỗ vào ngực hắn:

- Muốn chết hay sao, trước mặt đông người như vậy, chàng...

Không ngờ Tần Lâm đột nhiên cười ha hả, chậm rãi buông Từ Tân Di ra, chờ nàng đứng vững vàng mới cười hỏi:

- Nàng mới vừa nói gì, đúng rồi, chính là câu mà nàng nói trước khi ngã...

- Ta nói gì chứ?

Từ Tân Di suy nghĩ một chút mới nói:

- Ủm, ta nói lão bà bà điếc đã lâu ngày có thể đọc môi được, bản tiểu thư bị chàng hại đã lâu, công phu chạy trốn chết tự nhiên cũng lợi hại, kết quả còn chưa nói hết đã ngã xuống liêu, hừ, không cho cười!

- Không, không.

Tần Lâm cười khoát khoát tay, không biết bắt đầu từ khi nào, trong mắt hắn đã lấp lánh tinh quang rực rỡ, khóe miệng cũng nhếch lên đắc ý:

- Ta không có cười nàng, là cảm thấy nàng nói rất có lý, một lời đánh thức người trong mộng!

Từ Tân Di cũng trở nên nghiêm túc, nàng hiểu rõ dáng vẻ vui mừng của Tần Lâm hiện tại. Nếu như hắn có biểu lộ như vậy, e rằng đã đến rất gần chân tướng của vụ án.

Lúc này, Ngưu Đại Lực dẫn các huynh đệ quan giáo ừ ừ cúi đầu đi tới, hướng về phía Tần Lâm ôm quyền hành lễ:

- Tần Thiếu Bảo, thuộc hạ dẫn người đi thăm dò búa và dao, kết quả toàn là sản phẩm của cửa hàng thợ rèn lớn nhất nơi này. Mỗi năm bán ra sản phẩm giống như vậy có hơn ngàn món, trên thị trường còn tồn hơn vạn món như vậy, thật sự không thể tìm được ai là chủ nhân của chúng.

Tần Lâm cười hắc hắc, nhìn Ngưu Đại Lực vẫy vẫy tay, bảo y kê sát lỗ tai vào dặn dò mấy câu như vậy như vậy.

Ánh mắt của Ngưu Đại Lực lập tức sáng lên, ôm quyền nói:

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Hán tử như người khổng lồ này lập tức xoay người, dẫn theo các huynh đệ quan giáo hấp tấp đi, không biết thi hành mệnh lệnh gì của Tần Lâm.

Từ Tân Di, Lục Viễn Chí cũng không biết Tần Lâm muốn làm gì, đang muốn hỏi, hắn đã khoát tay:

- Đi, chúng ta vào đại lao bản phủ xem thử.

Đương nhiên ngục giam của Duyệt Châu phủ không có cách nào so sánh với chiếu ngục dưới quyền cai quản của Bắc Trấn Phủ Ty, nhưng cũng toát ra một mùi vô cùng khó ngửi. Lúc này đang là đầu Xuân, khí đất bốc lên, mùi ẩm mốc lâu ngày cũng đặc biệt nồng đậm, chui vào lỗ mũi khiến cho người ta cảm thấy khó chịu.

Phòng giam nữ càng tối tăm đáng sợ hơn cả những phòng giam bình thường, ngoài cửa có mấy nữ quan mặt nung núc thịt, biểu lộ vô cùng phách lối.

Nữ phạm nhân giam trong phòng giam nữ không nhiều, bất quá Duyệt Châu phủ là đại phủ Sơn Đông, chu vi hơn ngàn dặm, nhân khẩu có tới mấy trăm vạn. Nơi này đang nhốt chừng mười tên nữ tù, ai nấy y phục bẩn thỉu, vẻ mặt sợ hãi, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía nữ quan mang theo vẻ sợ hãi nịnh hót.

Phàm là nữ phạm nhân bị định tội cũng sẽ bị nữ quan dùng đủ loại thủ đoạn hành hạ, sau đó uy hiếp các nàng bán thân. Nữ quan nhờ vậy kiếm được một khoản, hoặc là lợi dụng biện pháp như thế lấy lòng lại viên có quyền thế mà tham sắc.

- Ngô thị, nàng cho rằng nàng còn là thê tử Chu Bộ Đầu, không coi chúng ta ra gì sao?

Một tên nữ quan trán dán thuốc dán phun vỏ hạt dưa bừa bãi xuống đất:

- Ta khuyên nàng thức thời đi thôi, mau mau mang tiền hiệu kính cho chúng ta. Bằng không ta cũng bắt chấp tình hương hỏa với Chu Bộ Đầu ngày xưa, không thể làm gì khác hơn là theo như lệ cũ mà làm.

Cái gọi là lệ cũ là gì, đương nhiên trong lòng Ngô thị biết rất rõ ràng. Tối hôm qua nàng đã thấy một tên nữ phạm nhân có nhan sắc rất khá thoa son đánh phấn, sau đó bị một tên Thư Bạ cười hì hì dâm dăng dẫn ra ngoài.

Bất quá nàng cũng không có ý khuất phục:

- Ta không phải là phạm nhân, chẳng qua ta là nhân chứng tạm thời bị giữ. Các người dám làm gì ta, ta sẽ đập đầu mà chết, xem các người làm sao thoát thân.

- Giải cho ả điểm này...

Nữ quan không chỗ phát tiết, xông tới định xé toạc miệng Ngô thị. Nhưng khi nàng nhìn thấy trong đôi mắt Ngô thị lóe ra ánh sáng nghiêm nghị, nhất thời chịu thua, hậm hực đi sang bên cạnh.

- Xuân tẩu tử, tẩu nên bớt chuyện là hơn...

Một tên đồng bạn khuyên nữ quan này:

- Tính tình Ngô thị rất ương ngạnh, chúng ta nên hầu hạ nàng, nếu không nàng nói được là làm được, nói chết thì chết, lúc ấy chúng ta mang tội, Tần Khâm Sai hỏi tới ai dám gánh vác?

Nữ quan rùng mình, danh tiếng Tần Khâm Sai cửa đầu người, mọi tìm người cũng không phải là giả. Mấy ngày nay nhìn vẻ mặt lão nhân gia ôn hòa, ai biết sau khoảnh khắc có trở mặt vô tình hay không?

Đang khi nói chuyện, bên ngoài chợt có tiếng kêu to:

- Khâm Sai đại thần Tần Thiếu Bảo giá đáo! Đưa phạm phụ Ngô thị thẳng đường!

Phạm phụ Ngô thị?

Phạm phụ?

Phạm phụ!

Mấy tên nữ quan lấy làm kinh hãi nhìn chằm chằm Ngô thị, lòng nói chẳng lẽ thật là nữ nhân này...

Ngô thị nghiêng rằng một cái, sắc mặt tỏ vẻ coi thường, sửa sang lại y phục, ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra phía ngoài.

Tần Lâm đại giá quang lâm, bên ngoài ngục giam đã bày ra bàn xử án, chỉ có một cái bàn, một cái ghế, đơn giản hết mức. Mà quan giáo tham gia cũng không nhiều, chỉ có Lục Viễn Chí cùng hai tên Hiệu Ủy, ngoài ra còn có thêm Từ Đại tiểu thư.

- Dân nữ ra mắt Khâm Sai đại thần!

Ngô thị quỳ trên mặt đất, dập đầu trước Tần Lâm.

- Tìm chết!

Một tên nữ quan từ phía sau đâm nàng một chỉ:

- Trước mặt Khâm Sai đại thần còn dám giở trò quỷ, cũng dám tự xưng dân nữ sao, phải xưng là phạm phụ!

Mấy tên nữ quan cũng khác đâm đá Ngô thị, đồng thời ném nụ cười nịnh hót cho Tần Lâm, nét mặt già nua cười nhếch nhếch như hoa cúc.

Các nàng chỉ biết là bất kể mình diều võ giương oai trước mặt nữ phạm nhân thế nào, kết giao lại viên Thư Bạ có quyền thế thế nào, chỉ cần Khâm Sai đại thần tùy tiện búng đầu ngón tay là có thể nghiền nát mình giống như con kiến vậy.

Tần Lâm nhíu mày một cái, khoát tay nói:

- Các người khoan hãy đánh nàng, theo bản quan thấy án này về pháp lý khó có thể tha thứ, nhưng về tình lại có thể nguyên lượng, cứ để cho Ngô thị đứng lên nói chuyện!

Cái gì mà về pháp lý khó có thể tha thứ, về tình lại có thể nguyên lượng? Chúng nữ quan nghe vậy hoang mang ngơ ngác, nhưng Khâm Sai đại thần bảo vệ Ngô thị đã rất rõ ràng, đương nhiên các nàng cũng không dám chống lại, vội vàng cho Ngô thị đứng lên. Thậm chí nữ quan lúc này đánh nàng đầu tiên còn đưa tay sửa lại y phục cho nàng.

710. Chương 710: Chân Tướng Vụ Án

- Tạ ân điển Khâm Sai đại thần.

Ngô thị nghe vậy liền đứng lên, dịu dàng chúc câu vạn phúc.

Tần Lâm cẩn thận suy nghĩ, chỉ thấy tướng mạo Ngô thị này tuy không phải tuyệt sắc, nhưng cũng có bảy tám thành. Gương mặt trắng trẻo thon thả, không hề có khí sắc gian trá phù hoa, ngược lại là dịu dàng ẩn chứa kiên cường trong đó.

Mấy nữ quan lại không biết Tần Thiếu Bảo quan sát phạm phụ này làm gì, chỉ cho là Tần Thiếu Bảo coi trọng nàng, nhất thời trong lòng kêu khổ: trời ơi, Khâm Sai đại thần muốn cứu một phạm phụ là hết sức dễ dàng, nếu là Ngô thị làm tiểu thiếp Khâm Sai, vậy mình còn giữ được tính mạng không?

Từ Tân Di ở bên cạnh kéo Tần Lâm một cái, trong lòng oán giận hằn: người ung dung điềm tĩnh quan sát phạm phụ này làm cái gì, chẳng lẽ thật đúng là coi trọng nàng? Hừ, ta không tin...

Ặc... Chẳng lẽ không nên dùng chính sách công tâm biểu lộ động tác uy hiếp tội phạm trước, sau đó đánh vỡ phòng tuyến tâm lý sao? Tần Lâm sờ sờ mũi, ho khan hai tiếng:

- Phạm phụ Ngô thị, bản quan từng nói qua tội nàng không thể tha nhưng về tình có thể nguyên lượng. Chỉ cần nàng chịu thành thật khai báo, bản quan sẽ dùng hết sức mình giúp nàng giảm nhẹ tội trạng.

Về mặt Ngô thị phức tạp nhìn Tần Lâm một chút, dĩ nhiên biết Khâm Sai đại thần nói là lời thật, cũng không có gạt mình. Thân là Khâm Sai, Thái Tử Thiếu Bảo sẽ không vì một án mạng tầm thường mà gạt gẫm người khác như vậy.

Bất quá sắc mặt Ngô thị vẫn tỏ ra lạnh lùng, nghiêng rằng một cái:

- Dân phụ... Dân phụ không biết có tội gì... trượng phu dân phụ chết oan chết uổng, đang muốn cầu xin Đại nhân ngài xét âm đoán dương, bắt được hung thủ, thật sự không hiểu vì sao Đại nhân lại nói dân phụ có tội?

- Nói hươu nói vượn!

Lục Viễn Chí không nhịn được quát lên:

- Tần Thiếu Bảo nhà ta mắt thần như điện, gương sáng treo cao, xử án chưa từng oan uổng ai bao giờ. Đã nói nàng là tội phạm, vậy tốt nhất nàng nên ngoan ngoãn khai ra, tránh cho đại hình phục dịch!

Từ Tân Di cũng nói:

- Vị tấu tử này hãy nói thật đi, nếu như Tần Lâm không có chứng cứ, tuyệt đối sẽ không nói nàng có tội.

Thần sắc Ngô thị không thay đổi, vẫn đứng đó tỏ ra bất khuất. Bất quá ánh mắt nàng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén như thực chất của Tần Lâm.

- Được rồi, vốn là bản quan muốn tiết kiệm một phen miệng lưỡi, hiện tại xem ra không thể không biện minh thị phi với nàng một phen.

Tần Lâm thở dài, dừng một chút lại nói:

- Nếu như ta nói nàng mưu sát chồng, nàng có gì giải thích hay không?

Thật sự là nàng sao?

Đám nữ quan nghe vậy bị dọa sợ không ít, may là tối hôm qua không trêu chọc đến bà cô này. Với thân thủ của Chu Bộ Đầu, đầu y còn bị đập nát như vậy, cổ cũng bị cắt suýt chút nữa đầu một nơi mình một nẻo, nếu mình chọc tới nàng hôm nay còn có thể đứng đây nói chuyện được sao?

Lục Viễn Chí cùng Từ Tân Di cũng không tự chủ được hít sâu một hơi khí lạnh. Mặc dù sớm nghe Tần Lâm nói Ngô thị là phạm phụ, lại không dám khẳng định rốt cuộc nàng phạm vào tội gì, lúc này nói ra mấy chữ mưu sát chồng trong lòng vẫn không nhin được phải kinh ngạc. Ngô thị này nhìn qua không phải là loại dân phụ phóng đảng, vì sao lại mưu sát trượng phu?

- Dân phụ chưa từng mưu sát chồng.

Ngô thị hít một hơi thật sâu, sau đó nói nhanh như liên châu pháo:

- Dân phụ cùng trượng phu cử án tề mi, tương kính như tân, cho tới bây giờ chưa từng lớn tiếng đỏ mặt, tình cảm tốt vô cùng, vì sao lại đột nhiên mưu sát chồng mình?

Nghe đến đó cho dù là Từ Tân Di cầu thả cũng cảm thấy có chút xấu hổ. Thấy phu thê của người ta êm đẹp biết bao, còn mình và tên Tần Lâm này ngày nào không cãi nhau đánh nhau, dường như ngày đó ăn cơm không ngon.

- Cử án tề mi, tương kính như tân, từ trước tới nay chưa từng đỏ mặt, ha ha, ha ha!

Tần Lâm không nhin được cười lạnh, vừa đáng thương lại vừa đáng tiếc nhìn Ngô thị:

- Vì mặt mũi của người trước người sau miễn cưỡng giả bộ tình trạng ân ái, rõ ràng bị đánh thương tích khắp người lại muốn nguy trang thành không có gì xảy ra, nàng có mệt hay không? Bản quan nói thẳng, thuốc dán phát hiện trong tử chỉ sợ không phải chồng nàng trị liệu vết thương bị hèo đánh, mà là nàng sử dụng trị liệu vết thương bị chồng đánh. Mà bình trà bằng đồng cũng phát hiện dấu vết đập móp và vết máu rất nhỏ, chắc là đập vào người nàng tạo thành.

A? Từ Tân Di cùng Lục Viễn Chí và hai tên Hiệu Ủy khác đều há to miệng, trong nhà Chu Đức Hưng nhìn qua thật chĩnh tề, căn bản không có bất kỳ dấu hiệu bạo lực ngược đãi gì, ai có thể nghĩ tới tình huống lại là như vậy.

Đôi môi Ngô thị giật giật, ánh mắt có hơi đỏ lên, không biết nên phủ nhận hay là thừa nhận.

Tần Lâm thở dài:

- Chẳng lẽ phải cho nữ quan cỡi y phục trên người nàng xuống, tra xét vết thương thân trên của nàng, nàng mới bằng lòng thừa nhận sao?

Ở trước mặt người ngoài, vỏ ngoài cứng rắn dùng hết bản lãnh toàn thân nguy trang của Ngô thị trong nháy mắt hoàn toàn sụp đổ. Đối diện ánh mắt nửa đồng tình nửa khinh bỉ của mọi người, Ngô thị lập tức mềm nhũn ngã xuống đất, òa khóc lớn lên:

- Dân phụ... Dân phụ gả ột tên súc sinh, mấy năm qua ngày ngày y đều đánh ta, nói y làm Bộ Đầu, thân phận địa vị đều bất đồng, muốn bỏ ta để cưới tiểu thư nhà tài chủ, cưới cô nương thanh lâu xinh đẹp, y còn... còn bắt ta... Ta cũng là vì con trai mới cố gắng chịu đựng! Bất quá, dân phụ thật sự không có giết y, Đại nhân... Đại nhân minh giám!

Tần Lâm thở dài, trong thời đại gả cho gà theo gà gả cho chó theo chó này, tình huống Ngô thị gặp phải thật sự khiến cho người ta phải thở dài tiếc nuối.

Rốt cục cũng phải ghi chép thương thế, Tần Lâm dẫn đầu, nam nhân tại trường đều xoay lưng lại, mấy tên nữ quan cỡi y phục Ngô thị ra.

A... Từ Tân Di cũng hít sâu một hơi khí lạnh, chỉ thấy trên lưng trần của Ngô thị đầy vết thương bầm tím ngang dọc chằng chịt, nhìn qua khiến cho người ta hết sức thương tâm. Quả thật đáng sợ tới cực điểm, thậm chí có vài chỗ sưng phù biến dạng, sẹo mới sẹo cũ chồng lên nhau.

Đây quả thật không phải là đánh bình thường, mà là ngược đãi tàn nhẫn!

Thế nhưng vào thời này, Ngô thị trờ im hơi lặng tiếng ra không còn có cách nào khác. Bị đánh đau đến không muốn sống còn không dám phát ra tiếng rên rĩ, e sợ bị người ngoài nghe thấy truyền dương ra ngoài. Đáng thương cho nàng vì gia đình, vì con trai cần rằng chịu đựng, ở trước mặt người ngoài giả bộ như không có chuyện gì, thu dọn trong nhà ngoài ngõ gọn gàng sạch sẽ, nhìn qua không có gì khác các gia đình bình thường khác, nỗi khổ bên trong quả thật khiến cho người ta nghĩ tới cảm thấy đáng sợ.

- Tên Chu Đức Hưng này quả thật là đồ cặn bã!

Từ Tân Di tức giận thóa mạ một tiếng, nếu như Chu Đức Hưng còn sống, chỉ sợ hiện tại cũng sẽ bị nàng đánh chết tươi tại chỗ.

Chu Đức Hưng là loại người thế nào, mọi người đều biết rất rõ ràng.

Người này phụng mệnh nguyên Tri Phủ Duyện Châu Tuân Trường Phong đuổi giết Tề Tái Hoa, Tập Đông Thắng, đáng vẻ cùng hung cực ác của y vẫn còn sờ sờ trước mắt. Thân là tay sai, tông phạm của Tuân Trường Phong, ở bên ngoài làm thành cho hổ, ở nhà tàn nhẫn ngược đãi thê tử, thật là kẻ mặt người dạ thú.

Lần đầu tiên Từ Tân Di cảm thấy Trương Tử Huyền hết sức đáng yêu, hạ lệnh đánh Chu Đức Hưng một trận đòn không nhẹ, rốt cục cũng bắt y chịu chút tội nghiệt khi còn sống.

- Thôi, nàng hãy thành thật khai nhận đi, bản tiểu thư tha chết cho nàng!

Từ Tân Di vô cùng hùng dũng phát phát tay, thân là Đại tiểu thư Ngụy Quốc Công phủ, cho dù là Tần Lâm không chịu giúp một tay, nàng cũng sẽ có vô số biện pháp trợ giúp Ngô thị, huống chi nhìn đáng ghét Tần Lâm cũng không phản đối làm như vậy.

Không ngờ Tần Lâm lại khoát tay áo một cái:

- Không, giết người là do người khác, tối đa nàng chỉ là tông phạm, hoặc là biết mà không khai báo.

Do người khác ư? Từ Tân Di khế cau mày liễu, chẳng lẽ là Ngô thị có ngoại tình bên ngoài, kẻ này đã giết chết trượng phu giúp nàng. Nếu là như vậy, lòng thương hại của Từ Đại tiểu thư không khỏi giảm đi phần nào.

Ngô thị nghe vậy chợt nổi cơn điên, khàn cả giọng kêu lên:

- Không... Không! Là phạm phụ đơn độc giết chết trượng phu, phạm phụ không cầu vị Đại tiểu thư này tha mạng, chỉ cầu Tần Khâm Sai xét xử tội phạm phụ, phạm phụ chết mà không oán!

- Hừ, phụ nhân này quả thật trọng tình nghĩa, che chở cho tình nhân của nàng.

Mấy vị nữ quan lại bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ bàn tán.

Tiếng bước chân Ngưu Đại Lực nặng nề giống như động đất truyền tới từ bên ngoài tường viện, vừa đi vào cửa hông phủ nha, y liền lớn tiếng bẩm báo với Tần Lâm:

- Bắt được rồi, bắt được Ngô Cương rồi!

- Tên Ngô Cương này không lên Nguyệt cung chặt cây, lại đi đập đầu người khác.

Tần Lâm cười nhạo báng.

Từ Tân Di trợn tròn mắt hạnh, chỉ chỉ phạm nhân bị bắt:

- Không thể nào, Tần Lâm chàng không có lầm chứ, y... y là một người mù!

Đúng là một người mù, vóc người Ngô Cương cường tráng khôi ngô, diện mục loáng thoáng có mấy phần tương tự muội muội Ngô thị. Nếu y bình thường ắt hẳn là một mỹ nam tử anh vũ khí khái, đáng tiếc hai mắt đều mù, vị trí hai mắt chỉ là hai lỗ thịt mềm đỏ hồng, trên mặt còn có một ít sẹo bóng nhỏ, nhìn qua cũng rất ghê rợn.

- Đại ca!

Ngô thị thấy ca ca, không khỏi phát ra tiếng rên rĩ tuyệt vọng.

- Tiểu muội, tiểu muội làm sao vậy?

Ngô Cương nóng nảy giãy giụa định xông về phía tiếng nói tiểu muội, nhưng y đã bị trói gô, phía sau có mấy tên cầm y quan giáo áp giải, dĩ nhiên không thoát được.

Ngưu Đại Lực lớn tiếng bẩm báo tình huống:

- Ngô Cương, Đại ca của phạm phụ Ngô thị, năm nay hai mươi tám tuổi vốn xuất thân thợ rèn, bảy năm trước bởi vì một biến cố, bị nước thép nóng chảy bắn vào mặt, khiến mù đôi mắt.

Nghe đến đó, Lục Viễn Chí như bừng tỉnh ngộ.

Tần Lâm sờ sờ cằm, cố ý hí hóp mắt làm ra vẻ suy nghĩ:

- Thợ rèn ư, nói như vậy, nhất định y là một tay tổ về quai búa, đáng tiếc đã nhiều năm như vậy có lẽ tay nghề cũng đã hoang phế không còn như trước.

- Lần này Tần Thiếu Bảo ngài đoán sai rồi.

Ngưu Đại Lực cười ha hả:

- Tay nghề y còn giỏi hơn lúc còn sáng mắt, bởi vì y vô cùng chuyên cần khắc khổ, từ trước tới nay chỉ ở trong cửa hàng đập sắt. Chỉ bất quá lúc y làm việc không dùng mắt quan sát được nữa, mà phải thông qua thanh âm đập sắt để phán đoán nên đập vào chỗ nào, luyện đao kiếm thành hay bại. Nghe nói binh khí do y rèn ra còn tốt hơn cả thợ rèn còn đủ hai mắt.

- Ủm, nếu là như vậy, nếu y đã quen đập sắt, có thể nghe thanh âm nhắm vị trí...

Tần Lâm cố ý dừng một chút, ngay sau đó nói:

- Như vậy y đập đầu người trong bóng tối hẳn cũng sẽ không khó khăn gì.

Toàn thân Ngô Cương run lên, Ngô thị càng thêm kinh hoảng, đáng vẻ hết sức đáng thương khiến cho người có tâm địa sắt đá thấy cũng muốn mềm lòng.

Rốt cục Từ Tân Di đã hiểu vì sao mình vừa nói câu kia, Tần Lâm đã hiểu ra.

Người có điều thiếu sót ở một phương diện, trên phương diện khác nhất định sẽ khá hơn một ít, đền bù sự thiếu sót này ở một mức độ nào đó.

Giống như lão bà điếc cách vách Chu Đức Hưng, sau khi điếc một thời gian học cách đọc môi là có thể hiểu được tám chín phần mười người khác nói chuyện. Thính giác người mù thường cũng đặc biệt nhạy bén, đạt tới trình độ nghe thanh âm định vị, trong bóng tối dùng búa sắt đập trúng đầu người bị hại, sau lại dùng đao cửa cổ người bị hại đã ngã lăn ra đất cũng không thành vấn đề.

Vì vậy tất cả vấn đề nan giải đều lập tức được giải quyết dễ dàng, toàn bộ vụ án có được lời giải thích hợp lý nhất.

Chính là bởi vì người gây án là một người mù, ở bên ngoài hẻm nhỏ đánh lén bất ngờ ngược lại không bằng mai phục bên trong nhà Chu Đức Hưng. Ở ngoài sáng người mù muốn mò tới sau lưng người khác mà không bị phát hiện rất khó khăn, mai phục trong nhà như vậy thừa dịp khoảnh khắc Chu Đức Hưng mở cửa lập tức tập kích, rõ ràng là ổn thỏa nhất. Trong khoảnh khắc này độ cao cùng vị trí đầu người bị hại cơ hồ là cố định, chỉ cần Ngô Cương đập xuống phông chường cũng có thể đánh trúng.

Cũng vì Ngô Cương là người mù cho nên y không cần chút ánh sáng nào, có thể gây án trong bóng tối. Mà Chu Đức Hưng vừa mới vào nhà liền bị đánh bất ngờ, cũng chưa kịp đốt đèn, cho nên ngọn đèn kia từ đầu đến cuối cũng chưa hề được đốt lên, tự nhiên trên chập đèn không có dấu vân tay Ngô Cương.

Cuối cùng vì sao que cời lửa ở bờ sông bị mang đi? Không phải là vì Ngô Cương biết Tần Lâm có kỹ thuật tra vân tay mà tiêu hủy vật chứng, mà vì cây gậy ấy vốn là gậy của Ngô Cương dò đường, không có cây gậy y không thể nào đi được về nhà.

Một người mù cơ hồ sẽ không bị bất cứ kẻ nào nghi ngờ tham dự án mưu sát, cho dù là đi điều tra sau khi vụ án xảy ra, quan giáo phụ trách điều tra cũng sẽ vô tình bỏ sót. Cho nên đến khi Tần Lâm từ chuyện

lão bà điếc có thể đọc môi được suy luận ra người mù có thể phát triển thính giác rất tốt, có thể phạm tội trong bóng tối, chân tướng vụ án này mới được rõ ràng.

- Đúng vậy, Đại nhân ngài nói không sai.

Ngô Cương quỳ trên mặt đất, thanh âm vô cùng trầm thấp:

- Là ta giết tên súc sinh mặt người dạ thú đó, chìa khóa Chu gia là ta trộm, muội muội không biết chút gì. Có lẽ sau khi vụ án xảy ra nó đã đoán được là ta ra tay, nhưng như vậy có lẽ cũng không phải là tội...

Ngô thị đã sớm co quắp ngã xuống đất, nước mắt cuộn cuộn tuôn xuống:

- Đại ca, Đại ca cần gì khổ sở như vậy, vì muội muội mà hy sinh tính mạng của mình...

- Không có vấn đề, mắt Đại ca đã mù, chỉ có thể làm chuyện cuối cùng này uội.

Mắt Ngô Cương hướng về phía muội muội, mặc dù không có mắt, nhưng vì sao mọi người thấy trên mặt y có nước mắt chảy ra?

711. Chương 711: Manh Mối Quý Giá

- Đây, chớ có đau buồn như vậy có được chăng?

Tần Lâm cười cợt nhả, hoàn toàn không phù hợp với không khí hiện tại:

- Thật ra thì bản quan không thích chuyện sinh ly tử biệt, hơn nữa các người không biết thi ân ngoài vòng pháp luật là chuyện gì sao?

A? Hai huynh muội đều nhìn chằm chằm Tần Lâm, vui mừng vô kể.

- Tên Chu Đức Hưng này vốn được bản quan cho lập công chuộc tội, nếu y không lập công bản quan cũng sẽ làm thịt, cho nên...

Tần Lâm nháy mắt:

- Nếu như các người biết tin tức có liên quan Bạch Liên giáo từ trong miệng Chu Đức Hưng, bản quan nỗ lực công lao này có thể giảm bớt hình phạt!

Con sâu cái kiến còn ham sống, Ngô Cương nghe thấy có cơ hội giảm bớt hình phạt, nhất thời trái khế ở cổ khế giật vài cái, quay sang 'nhìn' muội muội. Dù sao y cũng là một người mù, Chu Đức Hưng rất xem thường y, bình thời thái độ vô cùng lạnh nhạt, có chuyện gì cũng tuyệt đối không nói với vị đại cứu ca mù lòa này.

Chuyện liên quan đến tính mạng huynh trưởng, Ngô thị vội vàng vắt óc nhớ lại. Nhưng Chu Đức Hưng đối xử với nàng không đánh thì mắng, trong mắt cơ hồ là không có lão bà bị y mặc tình lăng nhục này, cho nên cũng sẽ không dễ dàng nói bí mật cho nàng biết.

Từ Tần Di ở bên cạnh thấy vậy vô cùng nôn nóng, dù sao trên có pháp độ quốc gia, dưới có Tần Lâm mới vừa đưa ra quyết định cho huynh muội Ngô gia lập công chuộc tội, Nếu như Ngô thị thật sự không nghĩ ra đầu mối gì hữu dụng, sợ rằng Tần Lâm không tiện nói lời rồi lại ăn lời.

Tần Lâm gãi đầu một cái, đi qua đi lại suy nghĩ một chút, đi tới trước người Ngô thị gợi ý nhắc nhở cho nàng:

- Tốt nhất nàng hãy cố gắng nhớ lại, mấy ngày trước Chu Đức Hưng có cử động gì khác thường không? Hơn nữa chiều hôm qua có gặp mặt nàng hay không, đã nói những lời gì?

- Chiều hôm qua y đến nhà mẹ gặp phạm phụ...

Ngô thị cau chặt đôi mày, vắt hết óc nhớ lại, chợt chớp mắt một cái, lớn tiếng kêu lên:

- Đúng rồi, ta nhớ ra rồi!

Thời gian gần đây Chu Đức Hưng vô cùng xui xẻo, đầu tiên là làm trành cho hổ, thay Tuân Trường Phong đuổi giết Tề Tái Hoa, Tập Đông Thắng, kết quả bị Tần Lâm bắt được tại chỗ, tội danh này không nhỏ. Tiếp theo Tần Lâm bảo y lập công chuộc tội, lại không tìm được đầu mối Bạch Liên giáo, bị Trương Tử Huyền hạ lệnh đánh, bị ba mươi hèo khá nặng, khiến cho y phải trầy da sứt thịt.

Bình thời tên này đối xử với Ngô thị không đánh thì mắng, lần này về đến nhà trong lòng đang tức tối, càng coi lão bà là nơi trút giận, đánh Ngô thị chết đi sống lại. Ngô thị bị buộc không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là mang theo con trai trở về nhà mẹ tránh né, đối ngoại còn phải ráng nặn ra khuôn mặt tươi cười nói là về thăm mẹ.

Tần Lâm bảo Chu Đức Hưng lập công chuộc tội tương đương với treo đao ở trên đầu y, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống lấy đi tính mạng y. Chu Đức Hưng không thể không dùng hết toàn lực đi hỏi thăm tin tức Bạch Liên giáo, thấy lão bà chạy trở về nhà mẹ cũng không có thời gian để ý tới, nhờ vậy Ngô thị mới có được vài ngày sống yên ổn.

Vào chiều hôm qua, trong khoảng thời gian chùng trước khi Chu Đức Hưng chạy tới phủ nha gặp Trương Tử Huyền, y vội vàng chạy từ ngoài thành vào trong thành, đi qua trước nhà mẹ Ngô thị.

Đúng lúc Ngô thị dẫn theo con trai ra cửa, Chu Đức Hưng gặp thê tử mình lập tức hung hăng phun một bãi nước bọt xuống đất, giận dữ nói:

- Tiện phụ, lão tử bị đánh người cũng không ở nhà chăm sóc, cho là trốn về nhà mẹ lão tử sẽ không làm gì được người sao? Lần này lão tử sẽ lật ngược tình thế, lát nữa gặp Tần Khâm Sai không những lập công chuộc tội, còn sẽ chấp cánh bay cao, người chờ nhận hưu thư đi!

(Hưu thư là giấy chồng từ vợ ngày xưa.)

Ngô thị bị trượng phu ngược đãi làm cho sợ hãi, không dám cãi lại, vội vàng che chở con trai đang òa khóc lớn né tránh, trong lòng vô cùng uất ức. Nghĩ đến vì con trai, vì gia đình này cố gắng chịu đựng ngược đãi, quay đầu lại vẫn không tránh được một giấy hưu thư, quả thật hận không thể treo cổ chết quách cho xong, lại không nỡ bỏ lại con trai mồ côi mẹ.

Đến khi Ngô Cương từ cửa hàng thợ rèn trở lại nhìn thấy muội muội có vẻ khác thường, hỏi ra nhất thời nổi cơn giận dữ, lặng lẽ lấy đi chìa khóa nhà Chu Đức Hưng, lên tới Chu gia mai phục.

Kết quả Chu Đức Hưng không gặp Tần Lâm, mà là gặp được Trương Tử Huyền mặt như sương lạnh, y cân nhắc bèn quyết định không nói ra bí mật có thể giúp mình chấp cánh bay cao kia. Không ngờ khi về đến nhà, chờ y là Ngô Cương tức giận, cùng búa sắt nặng nề và dao nhọn sắc bén.

Ngô thị nói xong những lời này, cuối cùng lại bổ sung:

- Dân phụ đã quen thuộc tính bướng bỉnh của trượng phu, y chỉ là thùng rỗng kêu to nhưng lại tưởng mình là ghè gốm lắm. Dân phụ thấy thần sắc sử dụng của y lúc đó, nhất định là mới vừa phát hiện bí mật gì, Khâm Sai Đại lão gia tra theo manh mối này nói không chừng có thể có phát hiện gì đó.

Ánh mắt Tần Lâm rực sáng, vô cùng nôn nóng hỏi:

- Ta nhớ nhà mẫu thân nàng ở ngoài cửa Đông có phải không, lúc nàng gặp Chu Đức Hưng y đi bộ hay là cưỡi ngựa, nhìn dáng dấp lúc ấy có mệt hay không?

- Nhà mẹ dân phụ đúng là ở ngoài cửa Đông.

Ngô thị gật đầu một cái, cẩn thận suy nghĩ một chút mới đáp:

- Lúc ấy tiên phu đi bộ, đi rất vội vàng, đầu mùa Xuân khí trời còn lạnh nhưng đầu y bốc lên hơi nóng, hai bên tóc mai còn có mồ hôi chảy xuống, có vẻ tinh thần rất tốt. Khâm Sai Đại lão gia, dân phụ nói những lời này có hữu dụng gì chăng?

- Hữu dụng, quá hữu dụng!

Tần Lâm cười ha hả.

Ngày hôm qua chỉ biết là Chu Đức Hưng muốn gặp Tần Lâm, kết quả Trương Tử Huyền ra mặt tiếp kiến, tên kia chỉ nói qua vài câu đã cáo từ, không biết y có bí mật gì muốn nói với Tần Lâm.

Có tin tức Ngô thị cung cấp, lập tức Tần Lâm có thể khẳng định Chu Đức Hưng đã có tin tình báo liên quan tới Bạch Liên giáo, cho nên mới nói với Ngô thị ‘Không chỉ có lập công chuộc tội, còn có thể chấp cánh bay cao’.

Không chỉ có như vậy, căn cứ ngôn ngữ động tác Chu Đức Hưng biểu lộ còn có thể tiến thêm một bước suy đoán, lúc y gặp Ngô thị chỉ sau khi phát hiện đầu mối Bạch Liên giáo không lâu. Nói cách khác trước đó y mới vừa lấy được bí mật gì!

Nghe Tần Lâm nói đầu mối hữu dụng, Ngô thị vui mừng quá đỗi, nhìn chăm chăm hẳn, Ngô Cương cũng nhẹ nhõm trong lòng, lẳng lặng chờ tuyên án.

Tần Lâm vén vạt áo choàng lên, trở lại công tọa ngồi xuống không nhanh không chậm nói:

- Chu Đức Hưng bị giết, tuy Ngô thị phạm vào tội biết mà không báo, nhưng dù sao cũng là giấu giếm cho anh ruột mình, máu mủ tình thâm cũng là lẽ thường tình. Huống chi nàng bị Chu Đức Hưng đánh đập ngược đãi trong thời gian dài, về tình có thể lượng thứ. Bản quan xử tha bổng nàng tại chỗ, để có thể nuôi nấng con trai lớn lên thành người!

Sau khi Ngô thị nghe xử trong lòng vui mừng, dập đầu trước Tần Lâm, sau đó lo lắng nhìn sang ca ca, dù sao y mới là chủ hung giết chết Chu Đức Hưng.

Ngô Cương nghe muội muội vô tội được thả, sắc mặt buông lỏng rất nhiều, nghĩ rằng kế tiếp sẽ tới phiên mình.

- Ngô Cương nghe xử!

Tần Lâm quát ngắn một tiếng, nghiêm giọng nói:

- Tuy rằng tội Chu Đức Hưng đáng chết, nhưng người không nên tự tiện sát hại, mặc dù Ngô thị thay người lập công chuộc tội, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha! Người đâu, dẫn xuống đánh năm mươi hèo, vốn phải đầy đi ngoài ba ngàn dặm, nhưng niệm tình người là một người mù nên tha cho người, chỉ phải chịu hình phạt tù ba năm ở bản phủ. Bản quan xử án như vậy, huynh muội các người có nhận tội phục pháp chăng?

- Phục, phục!

Huynh muội Ngô gia quỳ dưới đất dập đầu liên tiếp với Tần Lâm, hai người cùng kêu lên:

- Khâm Sai Tần Thiếu Bảo gương sáng treo cao, đối xử tội nhân ân trọng như núi!

Chẳng những miễn cho Ngô Cương tội chết, còn đổi tội lưu đầy ba ngàn dặm trở thành phạt tù trong bản phủ, đây đã là thi ân ngoài vòng pháp luật hiếm có. Bằng không hai mắt Ngô Cương đã mù, lưu đầy ba ngàn dặm như vậy đường xá xa xôi, tới được đó cũng hết sức khó khăn.

Ngô Cương bị nhốt vào ngục chờ đánh hèo, Ngô thị được tha tại chỗ, nàng có thể tự do nuôi con lớn lên. Ngô Cương phục hình ở bản phủ, ở gần cũng thuận tiện chăm sóc, hai huynh muội đối với Tần Lâm thật là cảm kích rơi nước mắt.

Kế tiếp Tần Lâm phải làm chuyện của mình, Bạch Liên giáo cũng không dễ đối phó như Ngô Cương.

Tính tình Lục Viễn Chí đã nói là làm ngay, xoay người định đi ra ngoài:

- Tần ca, còn nói gì vậy? Đệ ra cửa Đông tìm tòi một trận, nhất định phải tìm được đầu mối Bạch Liên giáo!

- Chậm đã!

Tần Lâm gọi tên mập lại:

- Đệ gấp cái gì, hiện tại gấp gấp ra ngoài tìm tòi trên quy mô lớn như vậy, không sợ đập cỏ động rắn hay sao? Đến lúc đó chẳng những không sờ được cái bóng nào của Bạch Liên giáo, ngược lại còn hít bụi một trận.

Lục Viễn Chí xấu hổ gãi gãi đầu, suy nghĩ một chút cũng phải, ai biết Bạch Liên giáo ở chỗ nào ngoài cửa Đông, ai biết Chu Đức Hưng lấy được đầu mối ở địa phương nào, thông qua người nào? Lúc này ra đó tìm loạn khắp nơi không mục đích, e rằng khả năng đập cỏ động rắn còn hơn xa khả năng tìm được đầu mối.

Từ Tân Di bĩu môi, đang muốn phản bác Tần Lâm, chợt thấy khoe miệng hân hoi nhếch lên lập tức thét to một tiếng:

- Tần Lâm, chàng lại nghĩ ra chủ ý quỷ quái gì vậy, nói mau nói mau, không nên úp mở như vậy!

Đại tiểu thư thật sự còn nôn nóng hơn cả Tần Lâm.

Tần Lâm cười hắc hắc:

- Còn nhớ ta hỏi Ngô thị, trạng thái lúc Chu Đức Hưng gặp nàng thế nào không?

Trạng thái? Từ Tân Di hơi suy nghĩ một chút, nàng được phụ huynh truyền thụ binh pháp, nhất thời chợt nghĩ thông suốt, kinh ngạc chỉ Tần Lâm:

- A, thì ra chàng đã sớm nghĩ đến.

Đúng là như vậy, Tần Lâm đã nghĩ ra từ sớm.

Chu Đức Hưng là sai nha, thuật cỡi ngựa của y coi như là rất khá, ra khỏi thành lại không cỡi ngựa, có nghĩa là địa phương bí mật mà y phát hiện bên ngoài thành không phải là quá xa, vì ẩn giấu hành tung, vì dò xét tin tức thuận tiện cho nên y mới bỏ ngựa đi bộ.

Tiến hành suy đoán theo suy nghĩ thông thường, địa phương ấy sẽ cách Duyệt Châu thành không quá hai mươi dặm, thời gian đi bộ trong chừng một canh giờ. Bằng không Chu Đức Hưng đã cỡi ngựa đi tới đó, chờ gần đến nơi sẽ giấu ngựa đi, sau đó đi bộ đến gần dò xét.

Đồng thời bởi vì lúc Ngô thị gặp Chu Đức Hưng, tên này đi tới mức khí nóng bốc lên, trán đầy mồ hôi. Xét theo tiết trời đầu mùa Xuân hiện tại vẫn còn hơi lạnh, chắc chắn không phải chỉ đi năm ba dặm đường.

Như vậy đã có thể vạch ra phạm vi đại khái địa phương Chu Đức Hưng thăm dò tin tức Bạch Liên giáo, sẽ ở bên ngoài cửa Đông Duyệt Châu thành từ năm dặm cho tới hai mươi dặm.

So với đi tìm khắp nơi không mục đích, hoạch định phạm vi như vậy sẽ dễ dàng hơn nhiều, Lục mập lại hò hét đòi dẫn các huynh đệ Hiệu Úy đi tìm.

Không ngờ rằng Tần Lâm lại khoát tay:

- Chậm đã, có lẽ chúng ta có thể thu hẹp phạm vi thêm một bước nữa, thậm chí một đòn tất trúng!

Có chuyện gì vậy, chẳng lẽ Tần Lâm đã mở ra thiên nhãn, có thể thấy trước khi Chu Đức Hưng chết mấy canh giờ đã đi đâu?

Ngay cả Từ Tân Di cũng chớp mắt liên hồi, tỏ vẻ không tin.

- Hãy xem thủ đoạn của bản quan!

Tần Lâm cười hắc hắc, dẫn mọi người đi tới phòng xác.

Thi thể Chu Đức Hưng vẫn còn ở chỗ này, bởi vì khí trời còn tương đối lạnh nên không tới nỗi bốc mùi, bất quá là âm trầm lạnh lẽo khiến cho người ta lạnh cả sống lưng.

Lần này Tần Lâm không để ý tới thi thể, mà tháo hai chiếc giày trên chân Chu Đức Hưng ra.

Thân là sai nha Bộ Đầu, chất lượng giày của Chu Đức Hưng không tệ, là giày da trâu, đế giày có rãnh hoa văn chống trượt.

- Thật là hay quá!

Tần Lâm cầm giày cười vui vẻ, thậm chí lần này vận may của mình rất tốt.

Từ Lục Viễn Chí đến Từ Đại tiểu thư đều không hiểu được, không hiểu Tần Lâm ôm hai chiếc giày của người chết cười cái quái gì, chẳng lẽ giày còn có thể mở miệng nói chuyện được sao?

- Có lẽ giày có thể khai ra hành tung chủ nhân của nó!

Tần Lâm cẩn thận quan sát đế giày, rất nhanh liền phát hiện mục tiêu, dùng sức moi ra một vật nhỏ nằm giữa rãnh hoa văn dưới đế giày da trâu:

- Các người hãy nhìn xem đây là thứ gì?

Đây là một hòn đá nhỏ chỉ to bằng hạt đậu, đi ra khỏi phòng xác âm u đặt dưới ánh mặt trời nhìn kỹ, không phải là bùn đất bình thường, cũng không phải mảnh vụn gạch đá, mà là hòn sỏi tự nhiên hình thành bất quy tắc.

Tần Lâm vỗ lưng Lục Viễn Chí một cái:

- Không nên để lộ ra, lặng lẽ dẫn mấy tên lão bộ khoái Duyện Châu phủ tới đây xem thử, rốt cục đây là cái quái gì.

Rất nhanh mấy tên lão bộ khoái được dẫn tới, bọn họ ai nấy đã ăn cơm công môn từ hai mươi năm trở lên, hết sức quen thuộc các làng thôn bên trong Duyện Châu phủ. Vừa nhìn thấy hòn sỏi này lập tức trao đổi ánh mắt với nhau, người cầm đầu bèn bẩm báo với Tần Lâm:

- Khâm bẩm Khâm Sai Đại lão gia, Duyện Châu phủ chúng ta tổng cộng có năm chỗ có loại sỏi nhỏ màu đỏ này. Bốn chỗ trong đó đều nằm ở các huyện, cách phủ thành khá xa. Duy chỉ có đi dọc theo quan đạo ngoài cửa Đông thành mười dặm, rẽ sang một con đường nhỏ ở phía Bắc đi thêm ba dặm nữa, có một gò đất nhỏ không cao không thấp, nửa bên toàn là loại sỏi nhỏ màu đỏ này.

Từ Tân Di, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực nghe đến đó, nhất thời vui mừng hơn hở, đều biết lần này mười phần chắc chắn.

Tần Lâm đã nói qua, căn cứ tình huống Chu Đức Hưng không cỡi ngựa, đi bộ lại không phải là quá mệt mỏi, suy đoán địa phương mà y phát hiện đầu mối nằm trong phạm vi từ năm dặm đến hai mươi dặm bên ngoài cửa Đông thành. Hiện tại có thêm viên sỏi màu đỏ này bổ sung, đã có thể xác định Chu Đức Hưng phát hiện tình huống ở gần gò đất nhỏ kia.

712. Chương 712: Trang Viện Thần Bí

- Ta đã nói giày có thể cung khai mà, ha ha!

Tần Lâm cười hắc hắc, ngày hôm qua tới hiện trường hắn đã quan sát thấy Chu Đức Hưng mang loại giày da trâu đế có rãnh chống trượt, những rãnh này rất dễ giữ lại nhiều thứ. Nếu như y mang loại giày vải đế trơn nhẵn, Tần Lâm sẽ không thoải mái được như vậy.

Việc này không nên chậm trễ, Tần Lâm lập tức phát ra mệnh lệnh, bắt đầu tổ chức bố trí các hạng mục vô cùng chặt chẽ, giăng ra một tấm lưới vô hình gió thổi không lọt bao phủ khắp mặt Đông Duyện Châu thành.

Ba ngày sau, dưới bóng râm của ngọn đồi sỏi đỏ, một đám nông phu đang đuổi một bầy bò, mang theo cày bừa cây khoai ruộng gần đó. Kế sinh nhai cả năm trông vào vụ Xuân, đối với người nông dân canh tác vụ Xuân không được trễ nãi.

- Tên mập, đệ thật sự nên giảm cân.

Một người ngồi ngất ngưỡng trên lưng trâu, không ngờ rằng chính là Khâm Sai đại thần Tần Lâm Tần Thiếu Bảo.

Ngưu Đại Lực đang ngồi trên một tảng đá trên bờ ruộng, nhìn về phía Lục Viễn Chí đỏ mặt mồ hôi như mưa cười vui vẻ.

Lục Viễn Chí đang điều khiển một con bò già, từ trước tới nay y chưa từng làm qua chuyện này, bò không chịu nghe theo lời y, khiến cho tên mập mệt mỗi thở hồng hộc lên tiếng oán trách:

- Con súc sinh ngu dần này, mập ta không biết nuôi heo dất bò, chỉ biết giết heo giết bò mà thôi. Nếu còn không ngoan ngoan cày ruộng, mập ta sẽ chọc tiết người!

Dù sao tên mập vẫn xuất thân từ nhà đồ tể, dù gì trên người cũng có chút sát khí. Đường như con lão Ngưu kia nghe hiểu lời y chợt trở nên ngoan ngoãn kéo cày, không còn chạy loạn lên như trước nữa.

- Lục Thiên Hộ đối phó súc sinh thật là bản lĩnh.

Mấy tên nông phu đang tùm năm tùm ba dưới ruộng thấy vậy không nhịn được cười.

Không cần phải nói, bọn họ chính là quan giáo tinh nhuệ Cẩm Y Vệ Bắc Trấn Phủ Ty, được Tần Lâm dẫn dắt ngụy trang thành nông phu Xuân canh đi tới nơi này, mục tiêu chính là tòa trang viện thần bí cách đó chưa đầy một dặm.

Tần Lâm thông qua tra hỏi Ngô thị và khám nghiệm sỏi dính dưới đế giày Chu Đức Hưng, thu hẹp phạm vi điều tra đến xung quanh gò nhỏ ở phía Đông thành này, rất nhanh tòa trang viện nhìn bề ngoài hết sức tầm thường kia đã lọt vào tầm mắt đám cẩm y quan giáo.

Cẩm Y Vệ chính là thiên tử thân quân Bắc Trấn Phủ Ty, lại là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, không mất bao nhiêu thời gian đã tìm ra tòa trang viện này có vô số điểm khả nghi.

Tiến thêm một bước bí mật điều tra, phát hiện chủ nhân của trang viện này buôn bán ở Nam Kinh, quá nửa chỉ là ngụy trang, có khả năng rất lớn trang viện này là cứ điểm bí mật của Bạch Liên giáo.

Hơn nữa thời gian gần đây nơi này có rất nhiều điểm khác thường, thôn dân xung quanh nhìn thấy trong trang viện mới đến không ít thị nữ trẻ tuổi. Chủ nhân trang viện còn bỏ ra không ít vàng bạc mua hoa quả hiếm có mà đầu mùa Xuân không dễ gì kiếm được: trả giá tiền cao hơn xa thị trường mua toan sơn tra và mật bách hợp trong phủ thành, lại mua rất nhiều túi hương có mùi hoa quỳnh.

Tần Lâm nhận được báo cáo điều tra bí mật lập tức nhớ tới vị Bạch Liên giáo chủ thần bí khôn lường kia. Sau khi nài uống Mật Tảo Hòa Hợp trà ở Trấn Thủy Quan Âm am, xem ra rất thích đồ ngọt và chua, đồng thời trên người nàng lúc nào cũng toát ra mùi hoa quỳnh nhàn nhạt.

Lại liên tưởng đến Phụng Thánh Tả Sứ Bạch Liên giáo Cao Thiên Long xuất hiện ở Tế Nam phủ, ngày đưa tang cục chủ Hội Xương tiêu cục đã từng buông lời uy hiếp nói thánh giá giáo chủ sẽ đích thân tới, tất cả người đối địch với Bạch Liên giáo đều phải chết. Như vậy rốt cục tòa trang viện này chuẩn bị tỉ mỉ như vậy để nghênh đón người nào, câu trả lời đã quá rõ ràng.

Vì vậy Tần Lâm dẫn dắt thủ hạ hóa trang thành nông phu Xuân canh, canh chừng bên ngoài trang viện kia chừng một dặm, đồng thời cũng bày ra thiên la địa võng dày đặc tầng tầng.

- Làm việc phải có dáng vẻ làm việc!

Tần Lâm mặc một chiếc áo bông đã cũ vá vúi khắp nơi, đầu đội đầu lạp giả trang thành mục đồng, ngồi trên lưng một con bò cầm roi quất nhẹ:

- Lão Ngưu ơi lão Ngưu, theo người phải chăng là lần này chúng ta quá thuận lợi hay không?

Tần Lâm một lời hai nghĩa, đương nhiên người lên tiếng trả lời hẳn không phải là con bò đang cỡi, mà là Thiên Hộ Cẩm Y Vệ Ngưu Đại Lục. Lão Ngưu giơ bàn tay to bè ra gãi gãi đầu:

- Đường như có hơi thuận lợi... như vậy có vẻ không đúng...

- Đây...

Lục Viễn Chí bỏ mặc con bò tổ vẽ hậm hực đi tới. Dù sao ruộng hoang rộng rãi, bên trong mấy dặm toàn là người mình, y nói chuyện cũng lớn tiếng:

- Tần ca, lão Ngưu, các người nói gì vậy, không phải là chúng ta đã hao phí rất nhiều công phu mới tìm được nơi này sao?

Tần Lâm sờ sờ cằm, như có điều suy nghĩ:

- Nhưng Chu Đức Hưng chết hoàn toàn không liên quan với Bạch Liên giáo, đối với vụ án Hội Xương tiêu cực diệt môn có thể nói chẳng qua là một chuyện bất ngờ. Bỏ đi chuyện này...

Lục Viễn Chí suy nghĩ một chút, thần sắc cũng trở nên nghiêm trang.

Đúng như lời Tần Lâm vừa nói, Chu Đức Hưng bởi vì ngược đãi thê tử Ngô thị, bị Đại cữu ca Ngô Cương giận dữ mà giết, vụ án này là hoàn toàn ngoài ý muốn trong án Hội Xương tiêu cực diệt môn, thật ra hoàn toàn có thể gác sang bên, không có ảnh hưởng gì đến vụ án Hội Xương tiêu cực.

Phân tích lại thảm án diệt môn Hội Xương tiêu cực, từ lúc có người nhờ áp tải hộp vàng nửa đường gặp tai kiếp, Hồ Ngọc Tử trá tử hoàn hồn, Tuân Tri Phủ tham lam tư túi, người biết chuyện là Hoàng Tú Tài bị độc sát, chuỗi tội ác liên hoàn này nối tiếp nhau mạch lạc vô cùng, có vẻ bố trí cực kỳ kín đáo.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo đó khiến cho người ta khó lòng hiểu được.

Tại sao Cao Thiên Long lại công khai hiện thân lúc đưa tang Hội Xương tiêu cực tại Tế Nam phủ, còn giết chết một lão nhân bán bánh vô tội. Sau đó trùng mai phục của Tần Lâm, chui vào địa đạo chạy trốn, toàn bộ quá trình đầu voi đuôi chuột, không giải thích được.

Sau đó là ở Duyệt Châu, Tần Lâm lấy đồ hình Hồ Ngọc Tử nửa thật nửa giả cố gắng dẫn xà xuất động, nhưng không có hiệu quả rõ ràng. Bộ Đầu Chu Đức Hưng điều tra ra đầu mối của Bạch Liên giáo, chỉ là bởi vì ngược đãi thê tử mà bị giết chết bất ngờ, khiến cho Tần Lâm phí rất nhiều công phu mới tìm được nơi này.

- Nếu như Chu Đức Hưng không bị ngộ hại mà có thể nói ra tin tức, chúng ta thật sự không phí nhiều sức là có thể tìm tới nơi này.

Tần Lâm nghĩ ngợi lại chậm rãi nói:

- Hơn nữa kỳ quái là, chúng ta vì dẫn xà xuất động, dùng kế sách đồ hình nửa thật nửa giả, Chu Đức Hưng cầm trong tay chính là đồ hình do Từ Tân Di vẽ rất kém, làm sao y có thể tìm được nơi này nhanh như vậy?

Chu Đức Hưng không hề có cơ hội nhìn thấy bản đẹp đồ hình Hồ Ngọc Tử do Tần Lâm và Thanh Đại vẽ, chỉ có đồ hình Từ Đại tiểu thư vẽ giống như quỷ sứ. Cho dù là thần tiên chỉ sợ cũng không có biện pháp tìm được Hồ Ngọc Tử, theo dõi tới nơi này.

- Có lẽ y là địa đầu xà, có đường lối khác ...

Lục Viễn Chí đưa ra giải thích.

Tần Lâm lắc đầu một cái:

- Ba ban nha dịch, sáu phòng Thư Bạ, hương ước địa bảo, ai mà không phải là địa đầu xà? Cầm y quan giáo chúng ta có bản lãnh rất khá, vì sao Chu Đức Hưng từng bị chúng ta phạt trọng lại phát hiện ra đầu mối, vì sao y lại may mắn như vậy?

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực giật mình kinh ngạc, cảm thấy quả thật chuyện này có vẻ kỳ quái khó tả so với các vụ án trước, dường như có người cố ý dàn dựng.

- Chẳng lẽ, chẳng lẽ là Bạch Liên giáo cố ý tiết lộ phong thanh...

Lục Viễn Chí không tự chủ được thấp giọng, nhìn ruộng hoang trống trải một chút, bất chợt rùng mình.

- Không loại trừ khả năng này.

Tần Lâm sờ sờ mũi:

- Nếu như là Bạch Liên giáo cố ý để cho chúng ta biết được tin tức... Cũng không đúng, bọn họ không có thực lực chọi thẳng với chúng ta.

Mặc dù cao thủ Bạch Liên giáo nhiều như mây, nhưng Cẩm Y Vệ dựa vào triều Đại Minh, ưng khuyến đông đúc. Huống chi còn có thể điều động quan quân triều đình, thiết kỵ cường cung, trường thương đại kích, cho dù là cao thủ vô địch thiên hạ cũng không cách nào địch nổi.

- Tới, tới rồi!

Một tên quan giáo thấp giọng kêu lên, mọi người nhất tề phần chấn tinh thần, tỉnh thoảng liếc nhìn về phía con đường nhỏ cách đó chưa đầy một dặm.

Đó là một thương đội trong đó có đủ loại người, có nam lẫn nữ, thoạt nhìn không có gì khác những thương đội hay đi lại trong thời bình. Nhưng nếu như tới gần nhìn kỹ sẽ có thể nhìn thấy bên trong thương đội có mấy vị cao thủ huyết Thái Dương nhô lên thật cao, hai tròng mắt tinh quang bắn ra bốn phía. Mà lão chưởng quỹ thương đội mặt đen như trôn chảo, thân thể gầy gò lùn thấp lại rắn chắc như đúc bằng thép ròng, không phải là Ứng Kiếp Hữu Sứ Ngã Khổ Thiền thì còn ai nữa?

- Cung nghênh Đại tiểu thư!

Mấy tên bộ dáng như quân sự từ trong trang viên ra đón, ai nấy khom lưng thật thấp, nhìn dáng dấp quả thật giống như quân gia nhà giàu ra ngoài.

Trong một chiếc xe ngựa, một nữ nhân ăn vận như một vị tiểu thư mặc quần vải trắng, đội khăn che mặt bước xuống. Có nha hoàn theo bên cạnh dìu đỡ, mỗi một bước đi uyển chuyển như liễu yếu đào tơ, rõ ràng là một vị thiên kim tiểu thư.

Nhưng đi vào trang viên, đóng đại môn lại, sau khi nàng tháo khăn che mặt xuống lộ ra dung nhan xinh đẹp tuyệt luân, hết sức khác với trước kia. Trong đôi mắt sáng long lanh như bao phủ một lớp sương mù lạnh lẽo, đáy mắt toát ra hàn khí như có như không, chính là hình chiếu của Vô Sinh Lão Mẫu trên thế giới này, một trong ba mươi sáu hóa thân hoa sen của Quang Minh Thánh Vương, Bạch Liên giáo chủ Bạch Sương Hoa thiên hạ vô địch.

Bất kể Ngã Khổ Thiền, Tam đường chủ cùng theo tới đây, hay là Cao Thiên Long giả trang thành quân gia đi ra ngoài chào đón, các trưởng lão đều rồi rít quỳ sụp xuống vái lạy:

- Thuộc hạ tham kiến thần công thịnh đức quang minh chí đại Thánh giáo chủ!

- Mời các vị huynh đệ tỷ muội đứng lên đi!

Bạch Liên giáo chủ khẽ vuốt cằm, mặt vẫn phủ một làn sương lạnh, nhưng đầu mày cuối mắt đã có vẻ ấm áp hơn, nhìn về phía Cao Thiên Long nói:

- Bản giáo chủ ra Tái Ngoại hoằng pháp, Cao Tả Sứ ở lại trấn thủ trong giáo, xử lý các sự vụ đầu vào đấy, quả thật lao khổ công cao.

Phi Thiên Ngô Vương Cao Thiên Long bên ngoài phách lối bực nào, lúc này cũng hết sức cung kính:

- Thánh giáo chủ khen quá lời rồi, thuộc hạ then không dám nhận, giáo chủ hoằng pháp ở vùng Tái Ngoại hẳn đã độ hóa không ít huynh đệ tỷ muội cho bản giáo.

Bạch Liên giáo chủ khẽ nhún mày, nói thẳng không kiêng kỵ:

- Lần này bản giáo chủ gây giáo quay về, chẳng lẽ Cao Tả Sứ còn chưa biết sao? Lần trước so đấu nội kinh với Uy Đức Pháp Vương, không ngờ rằng lão lừa trọc này đã luyện Mật tông Đại Thủ ấn đến mức lô hỏa thuần thanh, bản giáo chủ nhất thời không phát giác bị chút nội thương, không thể làm gì khác hơn là vội về Nam.

Đám trưởng lão Hồ Vân Bằng ở lại trấn thủ chỉ biết là sau khi giáo chủ từ thảo nguyên trở lại đi ngay tới Nam Kinh, không nghĩ tới nàng xưng thiên hạ vô địch lại thất bại dưới tay Trát Luận Kim Đỉnh tự Uy Đức Pháp Vương, trong bụng kinh ngạc không thôi, trong lòng những kẻ không phục từ trước lúc này càng thêm mạnh động.

Cao Thiên Long lập tức có mấy phần tự đắc, người chỉ là tiểu nha đầu, không phải vẫn nói thiên hạ vô địch gì đó hay sao, vì sao lần này lại gây giáo quay về như vậy? Đương nhiên ngoài mặt lão vẫn tỏ ra vô cùng kinh hoảng, làm như hết sức tức giận:

- Lão lừa trọc Uy Đức dám làm như vậy, sẽ có ngày thuộc hạ đánh tới Trát Luận Kim Đỉnh tự, khiến cho hết thảy đám lừa trọc này phải chết dưới Truy Hồn Đoạt Mệnh Hóa Huyết Đỉnh.

Ứng Kiếp Hữu Sứ Ngã Khổ Thiền nhìn Cao Thiên Long một chút, lời này tựa hồ có hơi quá phận. Thánh giáo chủ còn phải gầy giáo quay về, lão lại dám xưng có thể giết sạch Trát Luận Kim Đỉnh tự, chẳng phải là nói lão còn lợi hại hơn Thánh giáo chủ hay sao? Bất quá Cao Thiên Long là bức xúc nói ra biểu lộ tâm lòng thành, Ngã Khổ Thiền cũng không tiện nói gì.

Bạch Liên giáo chủ khoát khoát tay, mày kiếm khê cau lại:

- Bản giáo chủ trúng phải Cửu Tự Đại Thủ ấn Mật tông của Uy Đức Pháp Vương, nội kinh kia chia làm hai tầng âm dương, bằng hỏa giao công tà độc vô cùng. Không thể làm gì khác hơn là chạy tới Thang sơn Nam Kinh, mượn lực suối nước nóng nơi đó hóa giải độc tính của hai tầng bằng hỏa, bây giờ đã khôi phục như lúc ban đầu. Chẳng qua là Cao Tả Sứ hộ tống Bạch Ngọc Liên Hoa từ miếu thờ của Đường giáo chủ tới Nam Kinh, vì sao chậm chạp chưa tới, lại phát sinh chuyện gì?

Thì ra hai đại thánh vật của Bạch Liên giáo là Bạch Ngọc Liên Hoa và Hồn Độn Chi Cầu, năm đó Hồn Độn Chi Cầu thất lạc ở cung đình triều Nguyên, chỉ có Bạch Ngọc Liên Hoa vẫn còn trong tay. Nhưng không có Hồn Độn Chi Cầu phối hợp cũng chỉ có ý nghĩa tôn giáo tượng trưng, không có tác dụng gì.

Đường Tái Nhi Đường giáo chủ khởi binh phản Minh, đánh bại một viên Bá Tước Đô Đốc, chém giết tướng quân từ Đô Chỉ Huy Sứ, Chỉ Huy Sứ trở xuống nhiều không đếm xuể, chính là nhân vật trung hưng bản giáo chỉ sau Hàn Lâm Nhi Hàn giáo chủ. Sau đó Bạch Liên giáo lên lút xây dựng thần miếu thờ phụng Đường Tái Nhi ở Sơn Đông, cách nơi nòng khởi sự không xa, cũng thờ phụng Bạch Ngọc Liên Hoa trong miếu. Từ đó miếu này trở thành tổng đàn trên danh nghĩa, để cho Phụng Thánh Tả Sứ chỉ kém giáo chủ trấn giữ trông chừng, cũng trông coi các hạng mục sự vụ trong giáo.

Lần này Bạch Liên giáo chủ lấy được Hồn Độn Chi Cầu, cũng trúng phải chưởng lực Mật tông Đại Thủ ấn của Uy Đức Pháp Vương nơi Tái Ngoại. Công phu của lão lừa trọc này vô cùng tà môn, âm dương giao công, bằng hỏa tà độc, may là Bạch Liên giáo chủ thần công cái thể, lúc đầu lấy nội lực áp chế, càng về sau càng cảm thấy khó có thể chịu đựng được. Sau khi trở vào quan nội bèn đi đường tắt, từ Sơn Tây, Hà Nam chạy thẳng tới Nam Kinh, trước dùng tên giả đi tìm Đại Minh thần y Lý Thời Trân bốc thuốc chữa thương, sau đó lợi dụng suối nước nóng ở Thang sơn bức ra dư độc.

Sau đó nòng bèn ra lệnh cho Sơn Đông Phụng Thánh Tả Sứ Cao Thiên Long mau đem Bạch Ngọc Liên Hoa tới, phối hợp với Hồn Độn Chi Cầu sử dụng, tương lai đánh tới Trát Luận Kim Đỉnh tự, tìm Uy Đức Pháp Vương báo mối thù một chương này.

Không ngờ chờ ở Nam Kinh mấy ngày cũng không thấy, Bạch Liên giáo chủ nôn nóng trong lòng. Cuối cùng Sơn Đông dùng bồ câu đưa tin truyền đến tin tức vô cùng bất lợi, nòng vội vàng dẫn dắt các cao thủ ngày đêm chạy lên phía Bắc, đi tới Duyệt Châu.

Mới vừa gặp mặt, Bạch Liên giáo chủ quan tâm nhất vẫn là Bạch Ngọc Liên Hoa, lập tức liền truy hỏi Cao Thiên Long.

Nhưng Cao Thiên Long biết tìm đâu ra...

Năm đó Bạch Liên giáo chủ đêm xem thiên tượng phát hiện thiên đạo đổi dời, thiên mệnh biến ảo, có dấu hiệu thần khí dịch đỉnh. Hơn nữa người ứng vận sẽ xuất hiện ở đất Kinh Hồ, tương lai có rất nhiều quan hệ với Bạch Liên giáo, dù là Bạch Ngọc Liên Hoa cũng xuất hiện cực kỳ hiếm thấy, có dấu hiệu phối hợp với chủ nhân.

Cao Thiên Long liền động tâm tư, con trưởng của lão Cao Sài Vũ trời sanh tính thông minh, mặc dù võ công không cao nhưng lại rất có tài năng lãnh đạo, còn có người tinh thông xem tướng nói khí số của y biến ảo không phải là người đời có thể lường.

713. Chương 713: Hồn Chiến

Cao Thiên Long liền để cho Cao Sài Vũ mang theo Bạch Ngọc Liên Hoa đi tới Kinh Hồ, lợi dụng thánh vật dẫn phát lực thiên đạo biến đổi, tương lai nói không chừng kẻ đánh giang sơn, ngôi long đình chính là Cao Sài Vũ con mình.

Ai ngờ triều đình triển khai lòng bắt ở Kinh Hồ, Cao Sài Vũ một đi không trở lại, bật vô âm tín nhiều năm như vậy, ngay cả Bạch Ngọc Liên Hoa cũng không biết tung tích...

Cho dù là Cao Thiên Long muốn giao Bạch Ngọc Liên Hoa ra, lão cũng không có, hộp vàng thờ phụng trong thần miếu Đường Tái Nhi đã trở nên trống rỗng.

Cao Thiên Long thân là Phụng Thánh Tả Sứ tuyệt đối không thể nói ra chuyện này, nếu không tội danh làm thất lạc thánh vật cũng đủ để cho lão vạn kiếp bất phục. Phải biết rằng qua bao nhiêu năm lão ý mình là người kỳ cựu trong giáo, cài đặt thân tín, bài trừ kẻ chống đối trong giáo, Bạch Liên giáo chủ nhìn thấy nhưng tạm thời không làm khó dễ mà thôi. Nếu hiện tại xảy ra chuyện Bạch Ngọc Liên Hoa thất lạc, giáo chủ có còn tỏ ra khách sáo với lão nữa không?

Vì vậy Cao Tả Sứ rơi vào tình thế khó xử, bèn nhanh chóng nghĩ tới biện pháp khác...

Cao Thiên Long tỏ vẻ kinh hoảng nói:

- Thánh giáo chủ, một thời gian trước triều đình lòng bắt cực kỳ nghiêm ngặt, chúng ta e sợ trên đường đi sẽ thất lạc Bạch Ngọc Liên Hoa cho nên nảy sinh chủ ý, để cho Hội Xương tiêu cực thay chúng ta đưa đến Nam Kinh...

Chủ ý này cũng có chút đạo lý, triều đình lòng bắt Bạch Liên giáo nghiêm ngặt, nếu như đám người Cao Thiên Long, Hồ Văn Bằng bại lộ thân phận trên đường, cả người và Bạch Ngọc Liên Hoa đều không thể thoát. Nhưng nếu để tiêu cực vận chuyển, cho dù là bị quan quân triều đình kiểm tra hàng hóa, mở hộp ra cũng chỉ thấy là một đóa hoa sen được chế bằng bạch ngọc trong suốt, nhìn qua không có gì khác biệt với châu báu bình thường, sẽ tưởng là loại trang sức như trâm cài đầu hoặc là đính trên mũ, chắc chắn sẽ không ngờ đây lại là thánh vật của Bạch Liên giáo.

- Không nghĩ tới... quả thật không nghĩ tới Hội Xương tiêu cực nhận ra Hồ huynh đệ, lại cấu kết với triều đình, muốn quăng một mẻ lưới bắt hết chúng ta!

Cao Thiên Long nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận nói:

- Cho nên chúng ta diễn tuồng cướp tiêu dọc đường, giết sạch Hội Xương tiêu cực khôn kiếp cấu kết với triều đình, sau đó diệt môn bọn họ ở Tế Nam phủ. Làm như vậy để cho nhân vật giang hồ Sơn Đông thấy đều biết, Thánh giáo chúng ta cũng không phải dễ trêu!

- Nói như thế, Hội Xương tiêu cực là đáng chết ư?

Bạch Liên giáo chủ lạnh lùng thốt, lại khe khẽ lắc đầu, thở dài một tiếng:

- Chẳng qua là dù sao người già phụ nữ và trẻ con cũng vô tội, Cao Tả Sứ cần gì phải hạ sát thủ như vậy?

Cao Thiên Long nghiêng răng một cái:

- Các đời giáo chủ trước sớm có giáo huấn, đối phó địch nhân phải tàn độc, nhổ cỏ tận gốc, nam phụ lão ấu, không chừa một người!

- Thôi thôi thôi...

Bạch Liên giáo chủ nghe vậy cười khổ, gơ bàn tay trắng nõn ra phía trước:

- Thôi, nếu đã giết coi như xong đi, chẳng qua là danh tiếng Ma giáo chúng ta trên đường Sơn Đông càng vang dội hơn nữa... Bạch Ngọc Liên Hoa đâu, bây giờ Cao Tả Sứ giao cho bản giáo chủ đi.

Bàn tay trắng nõn đưa ra trước mặt Cao Thiên Long, trong nháy mắt ánh mắt của mọi người đều tập trung vào bàn tay này. Bàn tay thon thả cân đối vô cùng, da thịt hồng hào trắng mịn, móng tay không sơn mà vẫn hồng hào sáng loáng, từng ngón tay xinh đẹp động lòng người.

Nhưng tất cả mọi người đều biết bàn tay này còn đáng sợ hơn cả Bách Độc Ngô Công Thủ của Cao Thiên Long, lấy năng lực tầng đài sen thứ tám của Bạch Liên Triều Nhật thần công thúc giục, vung tay lên càng lợi hại hơn cả bảo đao lợi kiếm. Ngoại trừ Trát Luận Kim Đỉnh tự Uy Đức Pháp Vương từng đánh bại nàng một chiêu, dám hỏi thế gian còn có ai dám xưng địch nổi?

Chuyện mà Cao Thiên Long làm, không nói đến đám tâm phúc của lão, cho dù là mấy vị Ứng Kiếp Hữu Sứ Ngã Khổ Thiên, Thanh Dương Đường chủ Tử Hàn Yên, Bạch Dương Đường chủ Tiêu Vân Thiên, Hồng Dương Đường chủ Luyện Ích Trần đi theo Bạch Liên giáo chủ tới đây cũng nhìn ra rõ ràng Cao Thiên Long đang ra sức thoái thác, tựa hồ cũng không cam lòng giao ra Bạch Ngọc Liên Hoa.

Sau khoảnh khắc rốt cục sẽ phát sinh chuyện gì?

Mọi người không nhịn được ngấm ngấm vận công.

Sau lưng Cao Thiên Long mồ toát ra hơi lạnh, lão nhìn trộm ra ngoài cửa sổ. Nếu hiện tại vị quan chương án Bắc Trấn Phủ Ty Cẩm Y Vệ họ Tần kia vẫn chưa phát động, sau khoảnh khắc...

Cùng lúc đó, Tần Lâm bên ngoài đã sớm chuẩn bị thỏa đáng cũng núp ở phía sau một thân cây, dùng ống nhòm quan sát tình huống trang viện đối diện. Đám cấm y quan giáo cải trang thành nông phu đã lấy Tú Xuân đao, Xế Điện Thương từ trong bụi cỏ, trên lưng bò... ra, bất cứ lúc nào cũng có thể phát động tấn công tòa trang viện kia.

- Bạch Liên giáo chủ, Tả Hữu sứ giả, đường chủ tam đường, mấy tên trưởng lão...

Tần Lâm lẩm bẩm nói:

- Nếu như lần này đắc thủ, Bạch Liên giáo coi như hoàn toàn xong đời rồi, bất quá vận may lão tử có tốt như vậy không?

- Vận may của Tần ca từ trước tới nay vẫn rất tốt.

Lục Viễn Chí cũng nằm ở bên cạnh, rất có tự tin đưa ra câu trả lời thay Tần Lâm.

Vậy cũng tốt, Tần Lâm chậm rãi giơ tay lên, khi hất hạ tay xuống đám cấm y quan giáo sẽ phát động tấn công toàn diện, dùng súng bắn quét một loạt, sau đó vung Tú Xuân đao xông vào trang viện.

- Ủa, đó là cái gì?

Một tên cấm y quan giáo kinh ngạc nhìn lên trời.

Theo gió Đông Nam thổi tới, trên bầu trời có một con diều đang bị gió thổi bay tới. Con diều này có hình hoa sen màu lục, cánh hoa màu đỏ vô cùng nổi bật, tổng cộng có ba đóa hoa sen tươi thắm như vậy nở rộ giữa không trung.

- Con bà nó, chúng ta trúng mai phục rồi!

Tần Lâm có phản ứng đầu tiên.

Con diều này chắc chắn là Bạch Liên giáo dùng để đưa tin, bọn họ công khai cho bay trên trời như vậy là muốn phát tin tức cho ai?

Liên tưởng đến chỗ quỷ dị của toàn bộ vụ án, kết luận duy nhất phù hợp chính là Bạch Liên giáo cố ý lộ ra sơ hở, để cho Cẩm Y Vệ tra biết cứ điểm bí mật Duyệt Châu của bọn họ ở chỗ này, điều khiển binh lực bao vây. Đồng thời Bạch Liên giáo lại bố trí thật nhiều binh lực ở vòng ngoài, đây là kế bọ ngựa bắt ve sâu, chim sẻ rình sau lưng, giáng cho phe Cẩm Y Vệ một đòn chí mạng.

- Không trách, không trách được! Thì ra là dùng chiếc hộp vàng trộm được trong tay ta làm mồi nhử, Bạch Liên giáo chủ, nàng tàn độc lắm!

Ánh mắt Tần Lâm trong ống nhòm tràn đầy vẻ u oán.

Rõ ràng là như vậy, chỉ cần giao hộp vàng Ô Nhĩ Ôn Dã Lục cho Hội Xương tiêu cục vận chuyển, xảy ra vụ án nhất định có thể khiến cho Tần Lâm chú ý, cuối cùng dẫn dụ hắn đến chỗ này.

Không trách Tần Lâm lại tính sai lầm, cho dù là hấn nghĩ đến võ đầu cũng không ngờ rằng có hai chiếc hộp vàng giống nhau như đúc, một chiếc đựng Ô Nhĩ Ôn Dã Lực cũng chính là Hỗn Độn Chi Cầu, chiếc kia đựng Bạch Ngọc Liên Hoa.

Bên này Tần Lâm đang kinh hoàng, bên trong trang viện Bạch Liên giáo chủ và Cao Thiên Long cũng không dễ chịu gì hơn.

Điều hoa sen là tín hiệu Bạch Liên giáo sử dụng để cảnh báo, cảnh báo tin tức bình thường vẽ một đóa hoa sen màu đỏ, cảnh báo tin khẩn cấp vẽ hai đóa, tin tệ hại tới mức chí mạng vẽ ba đóa. Điều này có ba đóa hoa sen, chứng tỏ huynh đệ tỷ muội trong giáo đã rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm tới cực độ.

Bạch Liên giáo chủ không chỉ có biết bấy nhiêu, nàng còn biết điều hoa sen là của ai thả ra, người nọ tuyệt đối sẽ không lừa gạt mình. Thấy điều hoa sen truyền tin dữ tới, nàng vận khởi mục lực nhìn ra ngoài cửa sổ trông về phía xa, nhất thời phát hiện đầu mối.

Lúc này cảm y quan giáo đã chuẩn bị lần cuối trước khi xuất kích, đã bỏ đi không ít nguy trang, Bạch Liên giáo chủ nhìn qua lập tức kinh hãi:

- Cao Tả Sứ, chỗ này của lão đã bị đám ưng khuyến triều đình theo dõi, e rằng hôm nay chúng ta phải xông phá trùng vây!

Cao Thiên Long cũng buồn bực vô cùng, quả thật là lão cố ý dẫn Tần Lâm tới nơi này, bất kể Bạch giáo chủ hay là họ Tần ai đánh chết ai cũng được. Họ Tần bị đánh chết, lão sẽ nói là Bạch Ngọc Liên Hoa ở trên người hấn, nói là hấn lấy Bạch Ngọc Liên Hoa ở Hội Xương tiêu cực, mình chỉ mang về một cái hộp rỗng. Nếu là họ Tần giết Bạch giáo chủ, hừ hừ, vậy thì dễ dàng hơn rồi, lúc ấy không cần giao ra Bạch Ngọc Liên Hoa nữa.

Nhưng trong kế hoạch của lão vốn không có chuyện này.

Vì sao có người trong bản giáo thả điều cảnh báo?

Người này ở đâu, y có biết kế hoạch của mình hay không?

Y có an bài cố ý nhắm vào mình không?

Y có nói tất cả mọi chuyện cho Bạch Liên giáo chủ nghe hay không?

Hiện tại trong lòng Cao Thiên Long thấp thỏm vô cùng.

Lúc này cách đó năm dặm, một đứa bé trai mặc y phục bằng lụa, đầu để chỏm tóc Xung Thiên pháo, sắc mặt đen kịt chỉ có đôi mắt là rất sáng đang thả điều bay lên cao, theo gió Xuân đưa thẳng lên trời.

Trong thôn có mấy đứa bé chừng bảy tám tuổi, mười tuổi cùng ở bên cạnh, chỉ cảm thấy vị ca ca này thật là tuyệt, vừa uy phong lại thông minh. Xem thử điều của nó đẹp biết chừng nào, bình thời chúng ta không hề được chơi điều đẹp như vậy... Nhìn lại bề ngoài của nó tuy rằng có hơi đen một chút, nhưng vì sao lại anh tuấn như vậy?

- Ha ha, thả điều có vui không?

Đứa bé trai cất tiếng oang oang hỏi đám trẻ kia.

- Chơi vui, chơi vui quá!

Đám trẻ vô cùng vui sướng vỗ tay, bọn chúng là con nhà nông dân, cho dù là thả điều cũng là tự mình làm, hình chim én, đám mây... tự nhiên kiểu dáng rất tầm thường xấu xí, không thể nào so sánh với con điều này.

Đứa bé trai này hết sức khảng khái đưa cuộn chỉ lại ột đứa bé gái mặc áo hoa:

- Đây, người cầm lấy mà chơi đi!

Trong mắt bé gái này lập tức lóe lên ánh sáng, sắc mặt trở nên bừng đỏ, được các bạn cổ vũ bèn lúng túng nhận lấy cuộn chỉ.

Bất quá rất nhanh nó đã quên đi vị ca ca đẹp trai hơi đen kìa, bởi vì con diều mới này chơi thật là thích thú. Con diều này chẳng những có hình dáng đẹp đẽ, chỉ cũng là loại tơ hiếm có, vừa nhẹ vừa dẻo dai bền chắc, có thể giúp cho diều bay vừa cao vừa xa.

Không ai chú ý tới đứa bé trai kia thừa dịp bọn nhỏ chơi đùa vui vẻ bèn lặng lẽ rời khỏi thôn, đi ra đại lộ.

Nó cũng không đi trên đại lộ được bao lâu, thừa dịp không ai chú ý lại rẽ vào đường nhỏ, vòng tới vòng lui giữa những thửa ruộng bao la, khi đến một cánh rừng nhỏ bèn chui tọt vào trong đó.

Đến lúc nó ra ngoài đã đổi y phục lại thành áo vải màu xanh nhạt viền hoa, tóc từ chỏm Xung Thiên pháo biến thành hai bím của bé gái, gương mặt đen kịt đã được lau chùi sạch sẽ, trở nên trắng như tuyết, đồng tử đảo tròn lộ vẻ tinh quái vô cùng. Chính là A Sa con nuôi của Tần Lâm, bạn của Đại Hoàng, cũng là Thánh Nữ Bạch Liên giáo Bạch Linh Sa.

- Hì hì, nhất định tên Tần Lâm kia sẽ giết mình đi, sư phó cũng sẽ hết sức giết mình!

A Sa cười hì hì đi bộ, thỉnh thoảng đá hòn sỏi dưới chân một cái.

Nằm vùng không phải dễ dàng như vậy, nếu như sư phó muốn giết Tần Lâm, nó tuyệt không hy vọng đại thúc chết đi như vậy, cho nên đã từng trả giá thân thọ trọng thương giúp Tần Lâm cản một chưởng nhanh như chớp giạt của Bạch Liên giáo chủ. Nếu Tần Lâm muốn bắt sư phó, đây là chuyện nó cũng không muốn nhìn thấy.

Tần Lâm điều binh khiến tướng chuẩn bị vây bắt các cao thủ Bạch Liên giáo, cho dù là làm bí mật kín đáo tới mức nào cũng không che giấu được nội gian nằm vùng A Sa. Vì vậy nó liền hóa trang lên tới đây, thả diều cảnh báo bay thẳng lên trời.

- Sư phó muốn giết Tần đại thúc, Tần đại thúc muốn giết sư phó, giết tới giết lui vui lắm hay sao?

A Sa đá đá một tảng đá dưới chân, đá lăn xuống nương bên vệ đường kêu tòm một tiếng:

- Ủm, nếu giữa sư phó và Tần đại thúc hòa khí, như vậy thì hay quá. Nhưng vị Tần đại thúc này chỉ đối xử tốt với Thanh Đại tỷ tỷ, Tử Huyền tỷ tỷ...

Bất kể thế nào, rất nhanh A Sa cũng phản chấn trở lại, làm mặt quỷ với hai phe đang giằng co với nhau ở trang viện ngoài xa, sau đó nhảy chân sáo bỏ đi.

Đúng như A Sa nghĩ, Tần Lâm kết hợp đủ loại dấu hiệu, suy đoán khả năng duy nhất chính là Bạch Liên giáo thiết kế bày bẫy rập chờ mình. Mà phe Bạch Liên giáo cũng không biết rõ rốt cục Cẩm Y Vệ có tính toán thế nào, diều cảnh báo xuất hiện đột ngột khiến cho bọn Bạch Liên giáo chủ, Cao Thiên Long, Ngã Khổ Thiên đều bất ngờ.

- Kế sách hiện tại chỉ có xông ra, đánh ra một đường máu!

Mắt phượng của Bạch Liên giáo chủ lấp lóe hàn quang, ngọc thủ ở trước ngực nhún xuống một cái, chân khí toàn thân cuộn cuộn.

Cao Thiên Long đang bưng hộp vàng rồng không có Bạch Ngọc Liên Hoa bên trong, trong lúc nhất thời không biết nên làm gì. Vốn lão muốn giao hộp vàng này cho Bạch Liên giáo chủ trước khi Cẩm Y Vệ tấn công, hiện tại nằm trong tay lão giống như củ khoai nóng bỏng tay.

Nơi xa, Lục Viễn Chí lộ vẻ nóng nảy:

- Tần ca, Bạch Liên giáo đã đưa tin trên không trung, nhất định là ồ ạt tập kích, lần này chúng ta trúng mai phục rồi, lão Ngưu bảo vệ huynh chạy trước đi...

- Thối lắm!

Ánh mắt Tần Lâm lấp lánh nhìn chằm chằm trang viện cách đó không xa:

- Bắn người phải bắn ngựa trước, bắt giặc phải bắt vua trước, bất kể Bạch Liên giáo có bao nhiêu bố trí bên ngoài, cũng chỉ có bấy nhiêu cao thủ đầu não bên trong trang viện. Bọ ngựa rình ve sâu, chim sẻ ở sau lưng, bọ ngựa chúng ta phải lấy đầu con chim sẻ kia trước!

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực nhất tề ngẩng ra, tiếp theo liền bội phục chỗ inh của Tần Lâm, tình huống bây giờ là bên trong nhất có các cao thủ Bạch Liên giáo, ở giữa là cấm y quan giáo tham gia vây bắt, hẳn là vòng ngoài còn có lực lượng hùng mạnh của Bạch Liên giáo bố trí. Nếu như phá vòng vây xông ra ngoài, e rằng không có hy vọng lớn lắm, nếu như đánh vào giữa trung tâm, chỉ cần có thể đánh tan tác đầu não của Bạch Liên giáo trước, vậy có thể phá tan độc kế của bọn họ.

Tần Lâm đứng lên, cầm Xế Điện Thương nhìn trời bóp cò, tiếng súng nổ vang lên chói chói.

Lục mập nhảy ra tựa như quả cầu thịt:

- Các huynh đệ, lên! Bắt được Bạch Liên giáo chủ, thưởng vạn lượng bạc, thăng quan ba cấp, bắt được sứ giả, Đường chủ, trưởng lão cũng có thăng thưởng!

Đám cấm y quan giáo hóa trang thành nông phu rồi rít nhảy ra, chạy thật nhanh về phía trang viện, Tú Xuân đao sáng loáng, Xế Điện Thương như rừng.

- Đặt mình vào tử địa để cầu sinh, chúng ta lập tức xông ra liều mạng với ưng khuyến!

Bạch Liên giáo chủ vận khởi mười hai thành công lực, nhìn ưng khuyến triều đình vội vàng chạy tới, hàn ý trong mắt đại thịnh.

Cao Thiên Long thấy vậy cảm giác có cái gì không đúng, kinh ngạc hỏi:

- Giáo chủ... Giáo chủ không có an bài bên ngoài sao?

- An bài gì chứ?

Bạch Liên giáo chủ thầm nhủ trong lòng chỉ có một mình A Sa làm trò trống gì được, nó có thể thả điều cảnh báo đã là làm hết sức mình.

Sắc mặt Cao Thiên Long sa sầm, còn tưởng rằng giáo chủ thật sự có an bài gì, nhưng lão xoay chuyển tâm niệm lại cảm thấy kỳ quái, không hiểu con điều kia là ai thả, nếu như là giáo chủ sai người liên lạc... Chẳng lẽ, chẳng lẽ giáo chủ đã nghi ngờ lão phu, cho nên tương kế tựu kế an bài trước đó?

Ứng Kiếp Hữu Sứ Ngã Khổ Thiền vùng thiền tượng bóng loáng lên:

- Thánh giáo chủ, chúng ta xông ra trước đi thôi.

Bạch Liên giáo chủ gạt đầu một cái, thấy Cao Thiên Long chần chờ lại nói:

- Cao Tả Sứ, lão hộ pháp bên trái cho bản giáo chủ, Ngã Hữu Sứ, lão hộ pháp ở bên phải, ba người chúng ta cùng nhau xông ra ngoài, đánh cho đám ưng khuyến kia tơi bời hoa lá!

Cao Thiên Long có tật giật mình, nghe đến đó nhất thời trong lòng giật thót, âm thầm nghĩ ngợi không hiểu tại sao giáo chủ bảo mình theo bên cạnh nàng. Theo như điều cảnh báo kia, e rằng giáo chủ đã biết trước kế sách của mình, tương kế tựu kế làm ra an bài. Nếu hiện tại lâm vào hỗn chiến, nàng và Ngã Khổ Thiền thừa sức nhân cơ hội hạ thủ ta thần không biết quỷ không hay.

Nghĩ tới đây, Cao Thiên Long nhất thời không rét mà run, quyết định nói gì cũng không chịu theo giáo chủ xông ra một lượt, không thể làm gì khác hơn là bấm báo:

- Thánh giáo chủ, thuộc hạ thấy điều cảnh báo vốn cho là ngài đã an bài sách lược vẹn toàn. Nếu thật sự không có an bài, cần gì liều mạng với đám ưng khuyến triều đình?

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe ầm một tiếng vang thật lớn, tường rào trang viện bị nổ sụp năm sáu thước, nóc nhà bụi bặm rơi xuống ào ào, trong phòng mở tới một mảnh.

Bạch Liên giáo chủ theo cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ thấy bên ngoài trăm trượng, Tần Lâm ôm một khẩu pháo Bồ Đào Nha cỡ nhỏ, đang nhìn sang bên này cười ha hả:

- Bạch Liên giáo chủ khoan đi, ném thử một pháo của lão tử!

Nàng không sợ hỏa thương, nhưng hỏa pháo cũng có thể chịu được sao? Tần Lâm muốn đối phó các cao thủ Bạch Liên giáo, dĩ nhiên sớm có chuẩn bị, lúc này không để ý hết thấy liều mạng muốn đánh vào trang viện, cho nên đích thân cầm pháo Bồ Đào Nha tấn công.

Cao Thiên Long thấy Bạch Liên giáo chủ còn do dự, nhân cơ hội bèn nói:

- Có địa đạo thuộc hạ đã đào trong trang viện này, hôm nay quan quân thế lớn, chúng ta có thể theo địa đạo chạy trốn.

Hừ, Tần Lâm... Tên này cười thật là ghê tởm! Bạch Liên giáo chủ hậm hực nhìn Tần Lâm ngoài xa đang cầm pháo Bồ Đào Nha, thật sự rất muốn xông ra nện cho hắn một trận. Nhưng nghe tiếng súng tiếng pháo không ngừng vang lên, biết Tần Lâm ngay cả pháo Bồ Đào Nha cũng đã lấy ra, sợ rằng lần này không phải võ công cao cường là có thể đối phó được.

Rốt cục Bạch Liên giáo chủ gạt đầu một cái chui vào địa đạo.

Cao Thiên Long cầm cái hộp không, chợt linh cơ thoáng động:

- Thuộc hạ ở lại đoạn hậu!

- Không được để cho Bạch Liên giáo chủ chạy thoát!

Bốn phương tám hướng tiếng súng tiếng pháo càng rộ lên liên tục, không biết bao nhiêu cấm y quan giáo chen chúc tới.

Tần Lâm cũng bỏ pháo Bồ Đào Nha xuống rất nhanh, cầm Xế Điện Thương xông lên đầu.

Chợt Cao Thiên Long nhảy lên nóc phòng, hướng về phía dưới gọi to:

- Tần lão ma, không phải ngươi muốn đoạt thánh vật của bản giáo sao? Cho người!

Một đạo kim quang bay về phía Tần Lâm.

- Bảo vệ Tần Thiếu Bảo!

Thấy kim quang bay về phía Tần Lâm, lập tức có mấy tên cấm y quan giáo nhảy ra ngăn cản trước người hắn trùng trùng điệp điệp.

Tần Lâm lại nhận ra đó chính là hộp vàng đựng Ô Nhĩ Ôn Dã Lực, lập tức lắc mình giơ Xế Điện Thương lên bắn ra một phát.

Cao Thiên Long ném hộp vàng xong, đang đắc ý vì kế di họa Giang Đông này của mình vô cùng sáng suốt, không phòng bị Tần Lâm giơ súng bắn, suýt chút nữa bị trúng đạn. Cũng may lão xưng Phi Thiên Ngô Vương, khinh công Bách Túc Thần Hành cực kỳ quỷ dị, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc bèn lui về phía sau lộn một vòng, thân thể cao gầy uốn éo như một con rít dài.

Vèo... Đạn bay sát qua bên tai, Cao Thiên Long cả kinh toát mồ hôi lạnh toàn thân, mắt thấy càng nhiều Xế Điện Thương hơn đang nhắm vào mình, một khẩu pháo Bồ Đào Nha đen ngòm cũng quay lại, lão vội vàng thi triển khinh công Bách Túc Thần Hành, dùng cả tay chân lặn một vòng, nhìn như chặt vật không chịu nổi thật ra tốc độ cực nhanh, tay chân để lại từng đạo tàn ảnh chẳng khác nào con rết trăm chân, thân thể dán sát xà nhà lủi trốn.

Một loạt súng pháo vang lên ầm ầm, ánh lửa chớp lóe, mảng nóc nhà nơi Cao Thiên Long vừa lủi trốn kia bị bắn tan tã, nhưng thân hình giống như con rít của lão đã treo ngược ngoài mái hiên, không bị thương một sợi tóc nào. Sau đó lão nhìn Tần Lâm cười lên một tiếng quái dị, biến mất sâu trong trang viện.

- Trời ơi, chẳng lẽ lão này là con rết thành tinh sao?

Lục Viễn Chí xách một khẩu Xế Điện Thương vẫn còn toát ra khói trắng, trên mặt mập lợ vẻ buồn bực.

Tần Lâm khề mỉm cười:

- Vậy chúng ta phải lấy một con gà trống để khắc chế lão.

Đám cấm y quan giáo chen chúc ủa vào, chiếm lĩnh cả tòa trang viện rất nhanh dưới tình huống không gặp phải bất kỳ chống cự, bên trong đã không còn bóng một tên địch nào. Sau khi trải qua tìm tòi phát hiện lối vào địa đạo ở sau lưng phòng khách trang viện, không cần phải nói, đầu não Bạch Liên giáo đã sớm chạy trốn theo địa đạo, vào lúc này sợ rằng không đuổi kịp.

Tiếng vó ngựa rầm rập chợt vang lên ngoài xa, Ngưu Đại Lực, Lục Viễn Chí đều lộ vẻ khẩn trương. Trước đó đã xuất hiện điều đưa tin của Bạch Liên giáo bên ngoài, chẳng lẽ đây chính là mai phục do bọn họ bày ra?

Đến khi nhìn thấy nhật nguyệt kỳ và uyên ương chiến y Đại Minh quen thuộc, lúc này mọi người mới định thần. Người tới không ai xa lạ chính là binh mã thành vệ quân trú đóng ở Duyệt Châu thành, trông cậy vào vệ sở binh bản địa giữ bí mật không khác nào chuyện hoang đường, cho nên Tần Lâm chỉ báo ột mình Vệ Chỉ Huy Sứ biết, bảo y lấy danh nghĩa thao luyện để tập trung binh sĩ.

Đây là Vệ Chỉ Huy Sứ ở vệ sở nghe thấy tiếng súng ầm ầm, mới miễn cưỡng điếm ra năm trăm binh sĩ tới đây tăng viện.

714. Chương 714: Xử Theo Chính Pháp

Đáng thương thay, Hồng Vũ gia Chu Nguyên Chương định chế dưới quyền một vệ có năm Thiên Hộ Sở, phải có năm ngàn sáu trăm binh lính. Nhưng tới hiện tại lớp già yếu lớp trốn chạy, đường đường chính tam phẩm Chỉ Huy Sứ trông coi thành vệ quân, binh quyền có thể điều động dưới tay đếm đi đếm lại cũng chỉ còn chừng năm trăm mạng.

Bạch Liên giáo chủ và các cao thủ chạy trốn sạch sẽ, nhưng Cẩm Y Vệ cũng không có trùng mai phục của địch nhân. Mặc dù vệ sở binh đã mục nát nhưng dù sao năm trăm người này cũng là quân đội biên chế chính quy, cung mạnh nỗ cứng, trường thương đại kích, không phải là chúng cao thủ giang hồ Bạch Liên giáo có thể dễ dàng đụng tới. Cho dù là bên ngoài còn có mai phục, chúng cẩm y quan giáo cùng thành vệ quân hội hợp lại với nhau cũng không sợ hãi.

Chỉ Huy Sứ thành vệ quân thấy Tần Lâm lập tức dập đầu ra mắt, miệng xưng thuộc hạ, Khâm Sai đại thần Tần Thiệu Bảo thuận miệng đáp qua loa đôi câu, trong lòng y đã tràn đầy vui mừng.

Tần Lâm cũng không quá thất vọng, dù sao Ô Nhĩ Ôn Dã Lực đã trở lại tay mình. Mặc dù không biết tác dụng của món đồ chơi này, nhưng Bạch Liên giáo chủ đã coi trọng như vậy hẳn là có chỗ kỳ dị, hướng chỉ còn là của hồi môn của Từ Tân Di.

- Ôi, cảm giác cầm vàng trong tay thật là hay quá!

Tần Lâm nghịch nghịch hộp vàng trong tay, cảm giác nặng nặng rất thích, không khỏi cười cợt Bạch Liên giáo ngoài mạnh trong yếu, không ngờ rằng trong lúc ngàn cân treo sợi tóc lại sử chiêu số kim thiền thoát xác như vậy. Phải nói dù là bản Khâm Sai đã lấy lại được Ô Nhĩ Ôn Dã Lực, cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho các người...

- Ặc, không đúng!

Sắc mặt Tần Lâm chợt thay đổi, nếu thù oán giữa hai bên cũng không phải là vì Ô Nhĩ Ôn Dã Lực này mà kết nên, vì sao Bạch Liên giáo bỏ lại hộp vàng?

Hắn đi tới chỗ tĩnh lặng, mở hộp vàng ra xem thử, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi:

- Bạch Liên giáo chủ, trả bảo bồi lại cho bản quan!

Trên bờ sông nhỏ bên ngoài vòng vây, chợt bụi lau sậy có động, Bạch Liên giáo chủ, Ngả Khổ Thiên, Tam đường chủ, các trưởng lão trước sau chui ra. Bọn họ chờ một lúc, Cao Thiên Long đoạn hậu mới chui ra ngoài.

- Thánh giáo chủ, các vị huynh đệ tỷ muội không cần lo lắng, ta đã đánh sập địa đạo, dám ứng khuyến triều đình sẽ không thể nào đuổi tới!

Cao Thiên Long trấn định nói, tình hình thần sắc lão trở nên buồn bã, quỳ gối xuống đất:

- Thánh giáo chủ, thuộc hạ... Thuộc hạ phạm vào sai lầm lớn, cầu xin ngài trị tội theo giáo quy!

Mới vừa rồi Cao Thiên Long tự nguyện ở lại đoạn hậu, biểu hiện anh dũng ai ai cũng thấy, lúc này thấy lão đột nhiên quỳ xuống đất xin tội, mọi người đều cảm thấy không đành lòng.

Ánh mắt Bạch Liên giáo chủ đảo qua, thần công nàng đạt tới đại thành, anh hoa nội liễm, đây mới thật sự là mắt thần như điện, nhất thời biết hộp vàng đựng Bạch Ngọc Liên Hoa đã không có ở trên người Cao Thiên Long.

- Mặc dù thánh vật bản giáo quý trọng, nhưng thiên mệnh đã định, thánh vật quy chủ, sớm muộn gì cũng sẽ trở lại tay bản giáo chủ.

Bạch Liên giáo chủ lạnh nhạt nói.

Sắc mặt Cao Thiên Long tái xanh, đưa ra năm ngón tay, móng tay màu xanh biếc phản chiếu dưới ánh mặt trời có vẻ quỷ dị, trầm giọng nói:

- Lúc ấy thuộc hạ vạn bất đắc dĩ, vốn phải lấy tính mạng mình bảo vệ thánh vật mới phải, nhưng cần giữ lại tính mạng để ngăn chặn truy binh, che chở Thánh giáo chủ và huynh đệ tỷ muội trong giáo rời đi, chỉ đành phải vứt bỏ thánh vật, ngăn cản Tần lão ma tranh thủ chút thời gian. Nhưng không thể vi phạm giáo quy Thánh giáo, thuộc hạ...

Dứt lời năm ngón tay tay phải Cao Thiên Long chop mạnh vào vai trái mình, móng tay xanh biếc lóe lên vô cùng ghê rợn.

- Cao Tả Sứ cần gì như vậy, bản giáo chủ thứ cho lão vô tội!

Mây kiếm Bạch Liên giáo chủ khê cau, đưa tay chop hờ một cái, một đòn Cao Thiên Long dùng hết toàn lực lập tức bị ngăn lại giữa không trung không đánh xuống tiếp được nữa.

Cao Thiên Long giật mình kinh hãi, mới vừa rồi lão diễn trò diễn cho trọn tuồng, lại âm thầm muốn so đấu. Không ngờ rằng một trào này của mình dùng mười thành công lực, giáo chủ vẫn dễ dàng phong ấn, Bạch Liên Triều Nhật thần công tăng thứ tám quả nhiên lợi hại!

Bạch Liên giáo chủ cũng dùng tám thành công lực mới ngăn lại được, càng thêm tin tưởng Cao Thiên Long thành tâm, cho nên không nghi ngờ nữa.

- Tần Lâm, dám cướp Bạch Ngọc Liên Hoa của bản giáo chủ, hừ hừ...

Bạch Liên giáo chủ nghiêng răng nghiêng lợi, trong ánh mắt băng hàn chớp động ngọn lửa, năm ngón tay thon dài nắm chặt:

- Bạch Ngọc Liên Hoa, bản giáo chủ nhất quyết phải đoạt lại. Tần Lâm, ngươi cũng trốn không thoát lòng bàn tay của bản giáo chủ!

Khụ khụ...

A Sa đang nhảy chân sáo tới cửa thành chợt cảm thấy trong lòng xao xuyến:

- Ủa, vì sao lại có linh cảm không lành như vậy, hôm nay mình không làm sai chuyện này kia mà...

Cho dù là A Sa thông minh tinh quái hơn nữa cũng không ngờ rằng bởi vì nó phá hoại từ bên trong, kế hoạch của Tần Lâm, Cao Thiên Long, Bạch Liên giáo chủ đều đi lệch khỏi quỹ đạo tính toán từ trước. Hiện tại Tần Lâm muốn tìm Bạch Liên giáo chủ đoạt lại Ô Nhĩ Ôn Dã Lực, Bạch Liên giáo chủ muốn tìm Tần Lâm đòi lại Bạch Ngọc Liên Hoa.

Tần Lâm phái Cẩm Y Hiệu Úy xuống địa đạo, phát hiện đoạn giữa bị sập không có cách nào tiến tới. Lại phái thám báo chạy tới chỗ xuất hiện con điều hình hoa sen đỏ tra xét, chỉ nhìn thấy một đám trẻ đang thả diều, hỏi thì chúng nói là do một vị ca ca mặt đen cho.

Đầu mỗi đến đây bị cắt đứt hoàn toàn, Tần Lâm không có biện pháp tiếp tục tra xét nữa, không thể làm gì khác hơn là kết án trên những chứng cứ đã có được.

Vụ án Hội Xương tiêu cực bị diệt môn, đương nhiên lại là một tội ác đẫm máu nữa của Bạch Liên giáo. Quan phủ ra bằng văn treo giải thưởng, truy nã hai tên Cao Thiên Long, Hồ Ngốc Tử trên cả hai đường thủy bộ, truy phong tất cả người của Hội Xương tiêu cực từ cục chủ trở xuống là nghĩa dân Đại Minh.

Hòa thượng chạy được miếu không chạy được, Cao Thiên Long, Hồ Ngốc Tử chạy rồi còn có dám tham quan Tuân Trường Phong. Nghiêm chỉnh mà nói thật ra thì đám Tuân Trường Phong cũng giống như vụ án Chu Đức Hưng, là án do vụ Hội Xương tiêu cực dẫn tới, Tần Lâm cũng không ngại vất vả, ôm đồm giải quyết hết thảy.

Tuân Trường Phong xuất thân Tiến Sĩ, có chỗ dựa trong kinh. Lão bị nhốt trong ngục của bản phủ, ngục tốt cũng tỏ ra hết sức khách sáo với vị cấp trên tiền nhiệm này, không dám vô lễ.

Tiến Sĩ lão gia ở trong quan trường Đại Minh toàn là nhân vật tai to mặt lớn, ai mà biết được lão có thể sống lại từ đồng tro tàn hay không...

Hôm ấy Tuân Trường Phong ngồi trong phòng giam rộng rãi nhất, trước mặt bày một cái bàn nhỏ, trên đó có mấy miếng đậu hủ khô, đậu phộng rang, tương thịt bò, một bầu Trúc Diệp Thanh, tự rót tự uống cũng có thể giải sầu.

- Tang Sư Gia, theo người lần này bản quan sẽ bị lưu đầy ba ngàn dặm đến Quỳnh Châu làm điều ông, hay sẽ bị cách chức, vĩnh viễn không được tái bổ nhiệm?

Tuân Trường Phong cười khỏ, đưa chén rượu qua chần song cho Tang Sư Gia ở phòng giam kế bên.

Tang Sư Gia lúng túng nhận lấy chén rượu:

- Đông ông là xuất thân Lương Bả, môn sinh thiên tử đường đường chính chính, cho dù là trong quá trình nhậm chức có chút sơ xuất, tối đa cũng chỉ xuống cấp điều dụng, hoặc là cách chức hồi hương. Chờ vài năm sau sự việc êm xuôi, nhất định sẽ được bảo cử phục chức.

Ha ha ha... Tuân Trường Phong cười rất là đắc ý, đặt chén rượu xuống bàn thật mạnh.

Tuy rằng bề ngoài lão trói gà không chặt, nhưng quan văn triều Đại Minh còn hung hăng hơn cả võ tướng. Trên thực tế Tuân Trường Phong tạo bao nhiêu nghiệp ở Duyên Châu phủ, hại bao nhiêu người cửa nát nhà tan, nhưng lão không chút kiêng kỵ, cho dù là hiện tại bị nhốt trong ngục cũng không hề tỏ ra sợ hãi.

Đúng vậy, ban đầu bị Tần Lâm bắt lại quả thật lão sợ hãi không ít. Nhưng hiện tại đã ngồi trong ngục rồi, không còn gì để mất, lão lại không sợ nữa:

Có thể làm gì được Tuân mỗ chứ, tham tang uống pháp mà thôi, bây giờ không phải là năm Hồng Vũ, chẳng lẽ mang ta ra lột da trồng cỏ hay sao? Nực cười, tối đa cũng chỉ có thể cách chức hồi hương mà thôi. Chờ cho mũi nhọn họ Tần dời đi chỗ khác, chỉ cần chi bạc ra ngoài, lão tử cũng sẽ được bảo cử, phục hồi nguyên chức.

Nghĩ đến những năm trước đây đã chở về quê nhà không ít bạc, Tuân Trường Phong mơ hồ có hơi bội phục mình sáng suốt nhìn xa, đó chính là vốn liếng Đông Sơn tái khởi.

Đúng vào lúc này, một tên Thư Bạ tâm phúc bị Tuân Trường Phong mua chuộc từ trước dáo dác đi vào ngục giam, sau đó đi như chạy về phía phòng giam của Tuân Trường Phong:

- Tiểu nhân Thôi Ngủ tham kiến Tuân Đại nhân!

- Sao rồi?

Tuân Trường Phong có vẻ vàng vọt hỏi:

- Khâm Sai tổ bản quan thế nào?

- Tiểu... tiểu nhân cũng không biết quá cận kề, vị Tần Thiếu Bảo này ngự hạ rất nghiêm, là tiểu nhân vất hết sức lực đầu óc mới hỏi thăm được một chút tin tức giúp ân chủ...

Thôi Ngủ ấp a ấp úng nói, thế nhưng vẫn không chịu nói huych toẹt ra.

- Ôi, đã tới lúc này rồi, người hãy nói thật đi!

Tuân Trường Phong vung tay áo, không nhin được nóng nảy trong lòng, tâm tư lão bén nhạy, nhìn thần sắc tên Thư Bạ kia cảm thấy giật nảy mình.

Nhớ năm xưa lão thân là Tri Phủ Duyện Châu, lúc nấn gân người khác cũng không phải tỏ ra ấp a ấp úng như vậy sao?

Thế nhưng hiện tại không thể làm gì được, chỉ có thể thầm mắng té tát tên Thư Bạ này trong lòng, ngoài mặt Tuân Trường Phong vẫn phải nặn ra một nụ cười, móc trong ngực áo ra mấy tấm ngân phiếu nhét vào tay Thôi Ngũ:

- Thôi Ngũ người cực khổ, hẳn là dò xét tin tức thay bản quan tốn hao không ít, cầm chút bạc này đi uống trà với bằng hữu.

Buồn cười, buồn cười thật buồn cười, đường đường Tri Phủ Đại lão gia lại hối lộ cho Thư Bạ bản phủ. Cũng là do vật đổi sao dời, cho dù là chính tử phẩm Tri Phủ Tuân Trường Phong ngày xưa, hiện tại ở dưới mái hiên nhà người khác cũng không thể không cúi thấp đầu.

- Tuân Đại nhân, vậy làm sao được chứ...

Thôi Ngũ giả vờ khước từ một phen, cuối cùng cũng nhét ngân phiếu vào trong ngực áo, lăm la lăm lét nhìn quanh bốn phía, sau đó thấp giọng nói:

- Tuân Đại nhân, lần này Tần Thiệu Bảo tố tội danh ngài là kết giao với Bạch Liên yêu phi, định giết bá tánh dưới quyền, mưu đồ bất chính!

Trời! Tuân Trường Phong cả kinh trợn trừng mắt, miệng há to, suýt chút nữa răng cắn phải đầu lưỡi của mình. Một lúc lâu sau thần sắc lão trở nên khó coi tới cực độ, gương mặt không có gì khác với người chết.

Thân là mệnh quan triều đình, phụ mẫu một phương, lại dám cấu kết với Bạch Liên giáo ý đồ lật đổ Đại Minh vương triều, bất kể thế nào tội danh này cũng phải rơi đầu, tịch biên gia sản!

- Oan uổng, oan uổng!

Tuân Trường Phong ngồi phệt xuống đất, không còn dáng vẻ ung dung như trước nữa, sắc mặt áo não nói:

- Ta quả thật tham tang uống pháp, xà xẻo dân chúng, nhưng ta nào biết Hoàng Tú Tài có liên lạc với Bạch Liên giáo, chuyện này quả thật là oan uổng tày trời.

Thôi Ngũ cố làm ra vẻ quan tâm hỏi:

- Tri Phủ Đại nhân, ngài không có đường lối nào khác, nghĩ cách khác đối phó hay sao?

Lúc này lòng Tuân Trường Phong rối như tơ vò, nếu quả thật có đường lối khác giúp giải quyết chuyện này, lão cần gì buồn bực như cha mẹ chết giống như bây giờ?

Thôi Ngũ làm bộ an ủi đôi câu, sau đó tránh né giống như ôn dịch. Hừ, vốn cho là họ Tuân lão có thể dựa vào người khác ứng phó được trận sóng gió này, như vậy còn có thể mưu lợi được đôi chút. Nhưng bây giờ nhìn lại lão đã không có bất kỳ tiền đồ gì, cần gì phải lãng phí thời gian?

- Tang Sư Gia, Tang Sư Gia, người nghĩ một đạo tấu chương cho bản quan...

Tuân Trường Phong như mò được một cọng rơm cứu mạng:

- Ta muốn thượng bản lên bệ hạ, nhờ Trương Tướng gia minh oan, ta oan uổng, ta thật sự không có cấu kết với Bạch Liên giáo.

Tang Sư Gia nở một nụ cười khổ, không dễ coi hơn Tuân Trường Phong chút nào:

- Đông ông, bây giờ nói những lời này còn hữu dụng không? Chúng ta không đấu lại Tần Thiệu Bảo!

- Chẳng qua ta chỉ bóc lột dân chúng, chỉ tham tang uống pháp, ta thật sự không có cấu kết với Bạch Liên giáo!

Tuân Trường Phong lăm bắm mấy câu này vài lần, sắc mặt giống như người điên.

Không bao lâu sau đã có chỉ ý của triều đình gọi tới: Tuân phạm Trường Phong xuất thân Lương Bổng, được triều đình trọng dụng, vốn nên tận hết chức trách. Không ngờ rằng mặt người dạ thú cấu kết mưu đồ bất chính với phản tặc nghịch đảng, quả thật tội không thể tha. Hiện tại thế cục Duyện Châu phủ hỗn loạn, nếu áp giải lên kinh e rằng đồng đảng Bạch Liên giáo nửa đường đánh cướp. Cho nên lệnh Khâm Sai đại thần Tần Lâm lấy vương mệnh kỳ bài xử theo chính pháp tại Duyện Châu phủ!

Tội danh Tang Sư Gia hơi nhỏ hơn một chút, đầy đi ba ngàn dặm xa xôi hẻo lánh chịu khổ.

Ngày Tuân Trường Phong bị áp giải ra khỏi ngục, Thổ Hoàng đế của Duyện Châu phủ ngày xưa nay trở thành tù phạm run bần bật ra pháp trường. Tần Lâm thỉnh ra vương mệnh kỳ bài, đến giờ Ngọ ba khắc, viên môn ba tiếng pháo vang, Tần Lâm ném ra thẻ 'trảm'. Nhất thời Ngưu Đại Lực vung Tú Xuân đao, máu Tuân Trường Phong bắn ra ba thước, đầu rơi xuống đất.

Dân chúng vây xem bốn phía pháp trường nhất thời phát ra tiếng hoan hô kinh thiên động địa, Tuân Trường Phong bóc lột đất Duyện Châu phủ mỏng đi ba tấc, rốt cục đã gặp phải báo ứng đích đáng.

Ngày Khâm Sai đại thần Tần Thiệu Bảo rời đi Duyện Châu phủ, dân chúng trong ngoài thành đều tới đưa tiễn. Các vị hương thân mặc áo gấm cổ tròn tự mình khiêng bồng hiệu chữ vàng, trên viết bốn chữ to 'Vị dân thỉnh mệnh'. Lại có một đám Tú Tài đội khăn vuông mặc áo vải của học phủ cầm Vạn Dân tán, có mấy vị lão nhân râu tóc bạc trắng đang bưng một đôi quan ngoa mới, mấy chén nước trong chờ trên quan đạo.

- Ôi, lão nhân gia đi chậm một chút, để ta tới là được rồi!

Tần Lâm thấy mấy lão đầu râu tóc bạc trắng run rẩy mang quan ngoa tới, bèn vội vàng cởi giày cũ ra, thay quan ngoa mới của bọn họ vào, sau đó quay đầu lại đắc ý cười cười:

- Ai nói chúng ta không có thu hoạch ở Duyện Châu?

715. Chương 715: Thu Hoạch Phong Phú

Ngưu Đại Lực, Lục Viễn Chí nhìn nhau mà cười, hai ngày trước bọn họ còn nói ở Duyện Châu bắt tham quan Tuân Trường Phong, lại phá vụ án Bộ Đầu Chu Đức Hưng bị giết chỉ toàn là làm không công cho người khác. Cẩm Y Vệ muốn bắt khâm phạm Bạch Liên giáo lại không bắt được một tên nào, cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Bây giờ nhìn thấy tình cảnh vạn dân vui mừng, thấy nụ cười chân thành trên mặt dân chúng, tiếc nuối trong lòng trong nháy mắt tan thành mây khói. Coi như trên cũng được triều đình thăng thưởng, dưới giúp cho dân chúng qua cơn khó khăn.

Trong tiếng cười nói vui vẻ, Trương Tử Huyền lặng lẽ ghé vào bên tai Tần Lâm nói nhỏ:

- Sợ rằng không chỉ có bấy nhiêu thôi... Chẳng lẽ Tần huynh thật sự cho là những thứ Vạn Dân tán, bằng hiệu chữ vàng này, chỉ dựa vào dân chúng tự phát là có thể làm xong đâu ra đấy trong vòng mấy ngày sao?

Thiên kim tướng phủ dứt lời liền mỉm môi cười nhẹ nhàng, ánh mắt nhìn sang tân Tri Phủ Vương Tượng Càn.

Cũ đi, mới tới, đồng thời triều đình hạ chỉ xử Tuân Trường Phong theo chính pháp, cũng cần nhắc chọn tân Tri Phủ thay thế lão. Đúng lúc đột ngoại sát các châu huyện xung quanh kinh kỳ đã kết thúc, Tri Châu Kế Châu Vương Tượng Càn bởi vì khôn khéo tinh minh được phê thưởng đẳng, thăng chức vào kinh, chờ đợi Lại bộ bổ nhiệm.

Cha Vương Tượng Càn là kiện tướng Giang Lăng đẳng, Tuần Phủ Hồ Quảng Vương Chi Viên, thân bằng cố cựu trong triều rất nhiều, sau một phen vận động đã lấy được chức Tri Phủ Duyện Châu phủ cho Vương

Tượng Càn. Y chạy cả ngày lẫn đêm tới nhậm chức, chỉ muộn hai ngày so với thánh chỉ xử tử Tuân Trường Phong.

Duyệt Châu là địa phương Sơn Đông đại phủ ở gần kinh kỳ, lại bị Tuân Trường Phong giở trò bóc lột thậm tệ như vậy, chỉ cần để dân phát triển yên ổn cũng rất dễ dàng tạo ra thành tích. So sánh tương phản với người tiền nhiệm dễ dàng lấy được mỹ danh, Vương Tượng Càn từ một ngũ phẩm Tri Châu thăng làm tứ phẩm Tri Phủ, còn ở một địa phương tốt như vậy, bản thân y biết rất rõ ràng là nhờ Tần Lâm hạ Tuân Trường Phong, hẳn nên uống nước nhớ nguồn.

Huống chi Vương Chi Viên cha Vương Tượng Càn là kiện tướng Giang Lăng đẳng, môn sinh đặc ý Trương Cư Chính, Tần Lâm cười thiên kim tướng phủ Trương Tử Huyền, tính ra Vương Tượng Càn còn phải gọi hẳn một tiếng thế thúc.

Bộ lễ tiết Vạn Dân tán, biển chữ vàng, lưu ngoa này chỉ có thanh thiên đại lão gia làm quan địa phương thật tốt, được dân chúng yêu mến đặc biệt mới có.

Tần Lâm hạ gục Tuân Trường Phong, dân chúng Duyệt Châu vén mây thấy ánh mặt trời, dĩ nhiên rất cảm kích. Nhưng e rằng vẫn còn kém ‘được dân yêu mến’ một chút, huống chi cho dù có dân chúng bị Tuân Trường Phong hại khổ cảm kích hẳn, trong lúc vội vàng cũng không làm được chu toàn như vậy.

Không cần phải nói, đây chính là công lao của tân Tri Phủ Vương Tượng Càn.

Y đang dẫn một nhóm Thư Bạ nha dịch khua chiêng gõ trống cung tiền Khâm Sai đại thần, phát giác Trương Tử Huyền nhìn mình lập tức sải bước chạy tới, chấp tay thi lễ:

- Tần thế thúc, thúc mẫu, ngu diệt ở chỗ này cung kính nghe dạy bảo.

Tần Lâm cười khan hai tiếng, lòng nói tuổi người còn lớn hơn ta một chút, hai chữ thế thúc này ta có chút thẹn không dám nhận.

Trương Tử Huyền thần nhiên nhận lấy, nửa cười nửa không nói:

- Vương Tri Phủ, lần này người an bài có thể nói là dụng tâm cực khổ.

- Tần thế thúc được dân chúng yêu mến cho nên kéo tới tiễn đưa, quả thật không liên quan với tiểu diệt.

Vương Tượng Càn chối phăng mọi việc liên quan tới mình, trong lòng mơ hồ có chút sợ hãi Trương Tử Huyền, không thể làm gì khác hơn là áy náy thi lễ với Tần Lâm:

- Năm đó gặp thế thúc ở Kế Châu đã cảm giác anh phong nhuệ khí không kém gì ai. Hiện tại tước phong Trụ Quốc, quan bá Thiếu Bảo thật không kém gì Công Cẩn năm xưa, khí khái oai hùng cực điểm.

Không hổ là môn đệ thế gia, Vương Tượng Càn ngoài sáng chỉ nói Tần Lâm không kém gì Chu Du, không nói cả câu ‘lấy được Tiểu Kiều’ hiển nhiên là không tiện động chạm tới thúc mẫu. Nhưng ý của y đã hết sức rõ ràng, Trương Tử Huyền thiên tư quốc sắc, tuyệt không thua gì Giang Đông tiểu Kiều năm đó.

Quả nhiên Trương Tử Huyền mặt phản ứng đỏ, đi chềch sang bên mấy bước, không để ý tới Vương Tượng Càn nữa.

Vương Tượng Càn cảm thấy áp lực chợt giảm, thở ra một hơi thật dài, thỉnh linh nhìn chằm chằm Tần Lâm:

- Chuyến này Tần thế thúc Khâm Sai xuất tuần, chân chính là khởi đầu tốt đẹp, còn chưa tới Giang Nam, nửa đường gặp chuyện bất bình, trừng trị gian tà, sau này nhất định sẽ bắt được khâm phạm Bạch Liên giáo, lập được công lao hân mã vì nước nhà. Thế thúc là năng thần số một đương thời, tiểu diệt mới tới Duyệt Châu nhậm chức, nghe thấy nơi đây bị Tuân Trường Phong tàn hại, dân chúng điêu linh, rất cực nên cai trị thế nào, mong rằng thế thúc không tiếc lời chỉ giáo.

Đây chính là con cháu quan hoạn thế gia, nịnh hót hết sức tài nghệ đẳng cấp. Dân chúng Duyệt Châu phủ khổ vì tham quan bóc lột bấy lâu nay, chỉ cần quan mới cho dân yên ổn phát triển, cai trị thuận theo tự nhiên, đừng nên tùy tiện làm mưa làm gió, chỉ cần sau một hai năm ắt sẽ bị cực thái lại, thật sự là vô cùng đơn giản. Vương Tượng Càn lại làm ra vẻ không biết làm thế nào, đi thỉnh giáo Tần Lâm.

Tần trưởng quan chúng ta mắt thần như điện, sớm biết dụng ý của Vương Tượng Càn nhưng cũng không vạch trần, chỉ cười nói:

- Bản quan thật sự không biết chuyện cai trị địa phương, nhưng theo như kinh nghiệm phá án phản nghịch Bạch Liên giáo, nếu như triều đình yêu dân như con, quan lại trong thiên hạ đều thanh chính liêm minh, dân chúng thấy được ấm no, vậy còn ai chịu đi theo Bạch Liên giáo tạo phản. Ngược lại, nếu như quan viên trên thế gian đều giống như Tuân Trường Phong, chính là quan ép dân phản, chỉ cần phản tặc vùng tay hô lên, nhất định có vô số người tụ tập, chừ công ngày xưa ngồi trên triều đình cao ngất, đến lúc đó cũng sẽ trở thành kẻ độc tài chuyên chế.

Vương Tượng Càn không nghĩ tới Tần Lâm thẳng thắn không kiêng kỵ nói ra đạo lý này, sau khi nghe xong giật mình kinh hãi, sau lưng toát ra mồ hôi lạnh đầm dề. Sau đó quả thật y chuyên cần liêm chính, cẩn thận vô cùng, làm quan tới cửu biên Đốc Phủ, Binh bộ Thượng Thư, năm tám mươi ba tuổi được gia phong Thái Tử Thái Sư vẫn lấy những lời này của Tần Lâm để răn dạy con cháu.

Trương Tử Huyền cũng không đi xa, cũng nghe rõ ràng lời của Tần Lâm, không khỏi thấp giọng than:

- Người Tần không kịp tự thương mình mà đòi người sau than thở cho họ, người đời sau than thở cho họ mà không biết lấy đó làm gương, khiến người đời sau nữa lại phải than thở cho người đời sau nữa. Chuyển đổi âm dương, cửu hiền tiến năng, biện tra gian tà là chức trách của Tể Tướng, Tuân Trường Phong quan cư tôn sư một phủ, quả thật là sơ xuất của phụ thân, may nhờ Tần huynh sửa chữa sai lầm giúp, không thể không nói thu hoạch rất nhiều....

- Thu hoạch ư, ta cũng có!

Từ Tân Di kéo cánh tay Thanh Đại, mắt hạnh chớp chớp liên hồi, thành linh lớn tiếng gọi:

- Tần Lâm, đến lúc lên đường rồi, chớ có rề rà dây dưa nữa!

- Tới liền...

Tần Lâm đáp một tiếng, chấp tay một cái với Vương Tượng Càn và phụ lão Duyệt Châu:

- Đưa người ngàn dặm cuối cùng cũng phải từ biệt, các vị hãy dừng bước, bản Khâm Sai đi đây!

- Cung tiễn Khâm Sai Tần Thiếu Bảo! Tần Thiếu Bảo cao hầu vạn đại, phúc thọ đời đời!

Vương Tượng Càn tâm phục khẩu phục sụp lạy, bất quá vẫn không khỏi than thở trong lòng, vị Tần Thiếu Bảo này thật đúng là anh hùng hào kiệt sợ vợ, Từ phu nhân chỉ quát một tiếng, hấn lại thật sự cất bước lên đường.

Thanh Đại, Trương Tử Huyền đều ngồi lên xe ngựa, duy chỉ có Từ Tân Di cỡi Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử chạy song song với Tần Lâm.

Trời, Khâm Sai đại thần là nàng hay là ta? Tần Lâm cầm roi ngựa gõ vào mông Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử một cái, nhìn cặp mông tròn căng của Từ Tân Di trên yên ngựa, không nhịn được ra sức nuốt từng ngụm nước bọt.

Hai tay Từ Tân Di lại chống eo thon nhỏ, tròn tròn mắt hạnh:

- Lão bà điếc đã nói, phu thê với nhau đánh là thân mỏng là yêu, không cãi không gây chuyện sẽ không thân thiết. Chàng thấy phu thê Chu Đức Hưng và Ngô thị không hề lớn tiếng đỏ mặt trước mặt mọi người, rốt cục kết quả như thế nào?

Thật sao, đây chính là thu hoạch của Từ Đại tiểu thư ở Duyệt Châu!

Tần Lâm dở khóc dở cười sờ sờ mũi, cười hì hì tiến tới, thấp giọng nói:

- Nàng còn quên câu đầu giường đánh nhau cuối giường hòa... Tối hôm nay, chúng ta đánh một trận nhé!

- Chàng thật là xấu xa!

Gương mặt nước da bánh mật của Từ Tân Di lập tức ửng đỏ, nhìn xung quanh thấy không ai chú ý cũng ngoẹo đầu thấp giọng nói:

- Ai sợ chàng chứ?!

Bên trong xe ngựa, hai tay trắng như tuyết của Thanh Đại đỡ cằm, nhìn Tần Lâm và Từ Tân Di nô đùa với nhau mỉm cười vui vẻ. Những ngày qua Tần Lâm bận rộn phá án, tiểu nha đầu thu hoạch cũng không ít, đã thu nhặt được đầy một rương dược liệu đặc sản chỉ có ở Duyện Châu phủ.

Từ Tân Di cỡi ngựa chạy tới bên cạnh xe ngựa, nói đôi câu thật thấp với Thanh Đại, tiểu nha đầu liền nhẹ nhàng cẩn cẩn đôi môi, cuối cùng vẫn gật đầu cười khanh khách.

Không trách Từ Tân Di không sợ Tần Lâm tu tập Chu Dịch Tham Đồng Khế, thể lực tinh lực đều vượt qua người thường, nàng còn có đồng minh tiểu Thanh Đại.

Tuy rằng bề ngoài nữ y tiên ngây thơ đáng yêu nhưng dù sao nàng cũng học y, hiểu rõ kết cấu thân thể rõ ràng hơn ai hết, có những khi có thể làm chơi ăn thật.

Trương Tử Huyền thấy vậy, đôi mắt xinh đẹp đảo tròn giả vờ như không có gì, một lúc lâu sau mới kéo vai Thanh Đại hỏi:

- Hảo Thanh Đại, tối nay Từ tỷ tỷ bồi tiếp Tần huynh, muội hãy ngủ chung với tỷ tỷ có được hay không?

- Ấc, dường như không được...

Thanh Đại chớp chớp đôi mắt trong suốt như pha lê, thành thật nói:

- Từ tỷ tỷ mới vừa nói, tối nay muốn Thanh Đại và tỷ ấy ngủ chung.

Ấc...

Trương Tử Huyền cố làm ra vẻ giật mình, gơ tay ngọc bưng kín môi đỏ mọng:

- Tối nay... Tối nay không phải là nàng ấy bồi tiếp Tần huynh... Như vậy muội cũng...?

Thanh Đại là một nha đầu thành thật, mở mắt to xanh biếc không chút do dự gật đầu một cái, ngược lại có chút kỳ quái với phản ứng của Trương Tử Huyền:

- Trương tỷ tỷ không biết sao? Hi hi, tỷ không xem sách thuốc sao, đây, Động Huyền Tử, Huyền Nữ kinh đều có pháp môn hai âm một dương!

Dứt lời Thanh Đại lấy trong rương ra mấy quyển sách thuốc đưa cho Trương Tử Huyền, thậm chí còn hết sức kiên nhẫn giảng giải những kiến thức ấy cho Trương Tử Huyền.

Trời ơi! Trương Tử Huyền lấy tay vỗ trán, trong sách thuốc có nhất định phải làm theo sao, rốt cục là Thanh Đại thật sự ngây thơ hay là... Chẳng lẽ nàng không hiểu trong sách thuốc viết là một chuyện, chân chính làm theo lại là một chuyện khác? Tần Lâm cười được Thanh Đại quả thật là may mắn tày trời.

Thiên kim tướng phủ cũng không biết, vào ngày mà Thanh Đại vừa mới gả cho Tần Lâm, Tần trưởng quan gân cổ lên lửa gạt tiểu nha đầu ngây thơ đáng thương:

- Nào lại đây, xem thử những tư thế này toàn là có ghi trong sách thuốc, chúng ta theo đó làm qua một lượt, không có gì quá đáng chứ?

Nàng càng không biết, Thanh Đại còn từng đưa sách cho vị Bạch Liên giáo chủ thần bí khó lường kia, hơn nữa bây giờ hai quyển sách cũng còn lẳng lặng nằm trong rương của thần công thịnh đức quang minh chí đại Thánh giáo chủ...

Tần Lâm từ Tế Ninh châu quay trở lại Kinh Hàng Đại Vận Hà, tiếp tục theo Đại Vận Hà xuôi Nam không hề gặp phải chuyện gì kỳ cổ quái nữa. Nhưng hắn có linh cảm vô cùng mạnh mẽ, rằng Bạch Liên giáo tuyệt đối sẽ không vì vậy từ bỏ ý đồ, nhất định vị giáo chủ thần bí khó lường kia sẽ tấn công trở lại.

Mình cũng không có yêu cầu Bạch Liên giáo giao ra Ô Nhĩ Ôn Dã Lực, tại sao Cao Thiên Long đột nhiên ném đi hộp vàng trống không kia? Kết nối các tình huống trước sau có vẻ khác thường, phải chăng là lão đã lén lút nuốt chửng Ô Nhĩ Ôn Dã Lực, sau đó ném hộp vàng trống rỗng đi để lừa Bạch Liên giáo chủ hay không?

Không thể không nói phân tích của Tần Lâm còn cách chân tướng sự thật tựa hồ chỉ có một bước, nhưng lại cách xa ngàn dặm. Bởi vì hắn có nghĩ vỡ đầu cũng không ngờ được thật ra có hai chiếc hộp vàng giống nhau, một chiếc đựng Ô Nhĩ Ôn Dã Lực cũng tức là Hỗn Độn Chi Cầu, chiếc kia đựng Bạch Ngọc Liên Hoa.

Ô Nhĩ Ôn Dã Lực hiện tại đã rơi vào trong tay Bạch Liên giáo chủ, mà Bạch Ngọc Liên Hoa Bạch Liên giáo chủ muốn đoạt lại thật sự nằm trong tay Tần Lâm. Chẳng qua là chính hắn cũng không nghĩ tới, Bạch Ngọc Liên Hoa đoạt được từ trong tay Cao Sài Vũ nằm đó ở núi rừng Kỳ Châu, lại là một trong hai món thánh vật của Bạch Liên giáo.

Dọc theo Kinh Hàng Đại Vận Hà càng đi xuống phía Nam, thời tiết càng trở nên ấm áp. Lúc lên đường từ kinh sư đầu tháng Giêng còn có tuyết rơi trắng xóa, đến hiện tại đã sang tháng Hai, mùa Xuân ấm áp hoa nở, chim bướm bay bay.

Vốn là đi thị sát Mân Chiết khai hải có thể từ Dương Châu qua Trường Giang, trải qua Trấn Giang Giang Nam Vận Hà một đường xuôi Nam thẳng tới Hàng Châu, Ninh Ba, nhưng Tần Lâm cũng không nóng nảy. Sau khi tới Dương Châu vào Trường Giang không xuống phía Nam tới Trấn Giang, mà là rẽ sang phía Tây đi Nam Kinh.

Lục triều kim phần, Kim Lăng phồn hoa, chuyến này Tần Lâm lại có cảm ngộ mới, quan sát phong cảnh với vẻ bờ ngõ mới lạ.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực càng bồi ngùi cảm khái, quả thật Tần Lâm thăng quan nhanh hiếm thấy, lúc hắn mới tới Nam Kinh bất quá chỉ là một Bá Hộ Cẩm Y Vệ nho nhỏ, lúc rời đi Nam Kinh đã làm tới Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ hiệp chương Nam Trấn Phủ Ty. Đến hôm nay trở về chốn cũ một lần nữa đã là Trụ Quốc, Thái Tử Thiếu Bảo, Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, chương Bắc Trấn Phủ Ty.

Mới vừa rẽ vào Tần Hoài hà, còn cách Thủy Tây môn khá xa, quan viên địa phương và thân bằng cố cựu Tần Lâm đã chờ sẵn nghênh đón bên ngoài Thủy Tây môn vô cùng đông đúc. Phủ Doãn Thuận Thiên phủ Vương Thế Trinh mặc quan phục đại hồng, nở một nụ cười khả ái đứng ở hàng đầu.

716. Chương 716: Nam Kinh

Tiểu công gia Từ Duy Chí Ngụy Quốc Công phủ, tiểu Hầu gia Thường Dân Tự Hoài Viễn Hầu phủ, Bá Hộ sở chữ Canh Hàn Phi Liêm, Vương Sĩ Kỳ con trai Vương Thế Trinh, lão hoạt đầu Du Quả Tử sở chữ Canh... đều có mặt ở đây.

Xa xa nhìn thấy Tần Lâm ngồi quan thuyền dọc theo Tần Hoài hà tới, Du Quả Tử nước miếng văng tung tóe, khoác lác sự tích của Tần trưởng quan năm xưa với các huynh đệ mới:

- Các người không biết, Tần trưởng quan thật sự có sức mạnh như Sở Bá vương. Năm xưa có tên Lộc Nhĩ Linh không biết điều dám đối nghịch với hắn, dẫn theo mấy chục người tới. Lão nhân gia bên trái một quyền quật ngã bảy tám người, bên phải một cước đá bay năm sáu người, đánh cho bọn chúng tới bởi hoa lá.

- Sau đó thì sao, sau đó tên Lộc Nhĩ Linh kia thế nào? Du trưởng quan, ngài chớ úp mở nữa.

Có tên quân dư trẻ tuổi nghe say mê, thấy lão dừng lại không nói lập tức nôn nóng gãi đầu gãi tai.

Du Quả Tử cất tiếng cười ha hả:

- Sau đó, sau đó cũng không còn, đặc tội Tần trưởng quan còn có thể sống được sao?

Nói tới chỗ này, Tần Lâm mới vừa từ boong thuyền đi xuống bến thuyền xa xa ôm quyền thi lễ về phía đám người nghênh đón:

- Vương Phủ Doãn, Từ huynh, Thường huynh, Vương huynh, làm phiền các vị ra đón, Tần mỗ thật sự xấu hổ.

- Ai tới đón người?

Từ Duy Chí đảo mắt một vòng, tức giận nói:

- Ta tới đón muội tử.

Thường Dân Tự cũng cười vui vẻ, e sợ cho thiên hạ không loạn bèn rống to:

- Đúng, đúng, mỗ cũng tới đón Từ cô nãi nãi!

- Tiểu Thường, người ồn ào gì đó, bấy lâu nay không bị đánh, người cảm thấy ngứa ngứa rồi sao?

Từ Tân Di kéo Trương Tử Huyền, Thanh Đại, từ trong khoang thuyền chậm rãi đi ra.

Vừa thấy cảnh tượng này Từ Duy Chí lập tức giương mắt nhìn. Y khoa chiêm gióng trống tới đây nghênh đón muội muội, chính là vì biết Tần Lâm mới cưới thiên kim tướng phủ Trương Tử Huyền. Nghĩ tới Giang Lăng tướng quốc Trương Thái Sư ở kinh sư uy phong bức nào, quyền lực bức nào, nữ nhi của lão há chịu nhường ai. Hơn nữa lúc ở Nam Kinh, Trương Tử Huyền đã minh tranh ám đấu cùng Từ Tân Di, nhất định bây giờ cũng là như vậy.

Cho nên Từ Duy Chí tới đây trấn thủ giữ muội tử, bất kể thế nào nếu đã tới Nam Kinh, vẫn là Ngụy Quốc Công phủ ta hùng mạnh nhất. Trong nhà cũng đã bày trí xong xuôi, hết sức hoa lệ, nâng cao thể diện muội muội.

Thế nhưng không ngờ rằng Từ Tân Di lại nắm tay Trương Tử Huyền bước ra, chuyện này khiến cho Từ Duy Chí buồn bức trong lòng, chẳng lẽ muội muội mình đã thay đổi tính nết rồi sao?

Cho đến khi nàng nói ra câu nói Thường Dân Tự muốn ăn đòn, Từ Duy Chí mới thở ra một hơi thật dài, quả thật vẫn là vị muội muội cân quắc chẳng kém râu của mình, nếu giả bao đổi.

Người khác đều nhìn Tần Lâm, trong bụng cảm thấy buồn cười, ban đầu Từ Đại tiểu thư cùng nữ y tiên hai nữ cùng thờ một chồng, đã truyền thành giai thoại, Tần Lâm còn cưới thiên kim tướng phủ về, quả thật vô cùng lợi hại.

Từ Tân Di sải chân dài dương dương đắc ý đi xuống thuyền, nàng không khách sáo đối với Thường Dân Tự, nhưng nói chuyện với ca ca Từ Duy Chí vẫn rất lễ phép:

- Muội muội ra mắt Đại ca, phụ mẫu thân lão Đại nhân vẫn mạnh khỏe chứ?

- Mạnh khỏe...

Từ Duy Chí lớn tiếng đáp, lại chớp chớp mắt, nhỏ giọng nói:

- Không được khỏe, nhất là lúc nghe nói Tần Lâm cũng cưới cả thiên kim tướng phủ vào tay.

Đúng là như vậy, Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy hao phí biết bao tâm huyết mới có thể tranh trước Trương Cư Chính mà gả Từ Tân Di cho Tần Lâm. Nghe nói Trương lão nhi lại cũng mặt dày gả nữ nhi cho Tần Lâm, phu thê Ngụy Quốc Công lập tức lo lắng. Con gái chúng ta lòng ngay miệng lẹ có sao nói vậy, làm sao là đối thủ của thiên kim tướng phủ lạnh lợi thông minh?

Từ Tân Di nghe vậy sắc mặt ửng đỏ, hàm hồ nói:

- Không phải như vậy, muội và muội muội Trương gia rất tốt với nhau, có đúng không?

- Ra mắt Từ huynh!

Trương Tử Huyền cười khanh khách:

- Gia phụ ở kinh sư thường nói lệnh tôn là trụ cột ở phía Đông Nam của quốc triều, hôm nay gặp mặt mới biết Từ huynh hết sức hào sảng, rất có phong thái của lệnh tôn.

Từ Duy Chí sớm nghe nói Trương Tử Huyền được chân truyền cha nàng, cũng không dám cợt nhả với nàng, huống chi trong lời nói người ta cũng có ẩn ý, có những chuyện chỉ có thể hiểu ngầm mà không thể nói ra...

Tần Lâm chào hỏi phụ tử Vương Thế Trinh, hàn huyên mấy câu. Năm đó Vương Thế Trinh là Phủ Doãn Thuận Thiên, lãnh tụ văn đàn, nhìn Tần Lâm còn có chút vẻ trưởng bối nhìn hậu sinh tiểu bối. Nhưng bây

giờ không chỉ có là sánh ngang vai, Vương Thế Trinh còn mơ hồ mang theo ý nịnh hót lấy lòng, nói trước đó vài ngày Tất Mậu Khang thay Tần Thiệu Bảo đưa thiệp qua rất có chân tài thực học. Tần Thiệu Bảo tuệ nhãn thức anh tài, không hổ là Bá Nhạc đương thời, lại tìm thêm trụ cột cho văn đàn Giang Nam.

Có những lời này, Tất Mậu Khang thông qua thi Hương lấy được Cử Nhân đã là chuyện dễ dàng như lấy đồ trong túi. Vương Thế Trinh là ai chứ, đứng đầu Giang Nam Thất Tử, lãnh tụ văn đàn, văn đàn của cả Giang Nam nằm trong tay y.

Thường Dân Tự cười ha hả chen lên trước, giơ tay lên muốn kéo Tần Lâm một cái. Nhưng chợt thấy mãng bào gang nha hải thủy, tay y lập tức chững lại giữa không trung không thể hạ xuống.

- Lão Thường, người rất có khí phách, hẳn là cầm sắt hài hòa cùng Cao tiểu thư chứ?

Tần Lâm dùng sức vỗ vai Thường Dân Tự, cười ha hả.

Cầm sắt ư? Thường Dân Tự gãi đầu một cái:

- Nàng biết đánh đàn, gãy sắt, nhưng mỗ không biết!

Trời ơi, lúc này Tần Lâm mới nhớ ra Thường tiểu Hầu gia là một người thô lỗ, không hiểu cầm sắt hài hòa là ý nói vợ chồng hòa thuận, không thể làm gì khác hơn là đối lại lời đơn giản hơn hỏi thăm y.

- À, là hỏi cái này sao, lão bà đối với mỗ rất tốt!

Thường Dân Tự vung tay, văng nước bọt, thanh âm chợt thấp xuống:

- Tần lão đệ, có biện pháp nào khuyên nhủ nàng hay không? Mỗi ngày buộc mỗ học chữ, cũng sắp điên mất rồi!

Đây thật là đôi oan gia hoạn hỉ, phụ thân Cao tiểu thư chính là Hàn Lâm Biên Tu, tài văn chương của nàng không kém gì Trương Tử Huyền. Thế nhưng nàng lại bị gả cho tên Thường Dân Tự này, hai người ồn ào khắc khẩu thế nào cũng có thể tưởng tượng được.

Lại nói dây tơ hồng của Cao tiểu thư cùng Thường Dân Tự là do Tần Lâm kết nên trong trận chiến với Bạch Liên giáo ở Yến Tử Cơ năm xưa.

Chuyện này... dường như ta không có biện pháp gì...

Tần Lâm dở khóc dở cười lắc đầu một cái:

- Thường huynh, tương lai thừa kế tước vị, phải làm Đô Đốc, không thông chữ nghĩa sao được đây?

- Ôi, mỗ thấy người dụ dỗ lão bà rất khá...

Thường Dân Tự dang rộng hai tay, ưu điểm này của Tần Lâm là không thể nào chối cãi.

Tần Lâm lại chào hỏi đám bộ hạ cũ Hàn Phi Liêm, Du Quả Tử, những huynh đệ này nghe thấy Tần trưởng quan gọi tên mình, nhất thời kích động đến rơi nước mắt. Tần trưởng quan làm tới Thái Tử Thiệu Bảo, Trụ Quốc, vẫn không quên chúng ta!

Lý Kiến Phương cũng ở trong đám người, y bắt quá chỉ là Viện Sứ Thái Y viện, chức quan ngũ phẩm nhỏ, không dám chen vào trong đám đại quan. Cuối cùng y mới dám chen tới trước mặt Tần Lâm:

- Tần ca nhi, gia phụ ở nhà chờ người và Đại tiểu thư, hay là lúc này người đi Ngụy Quốc Công phủ trước...

Tần Lâm suy nghĩ một chút, cười nói:

- Đừng để cho gia gia chờ lâu quá, chúng ta trở về trước rồi hãy tới Ngụy Quốc Công phủ.

Lý Kiến Phương kinh ngạc trong lòng, không thấy Từ Đại tiểu thư lên tiếng đòi gặp phụ thân, nếu đi gặp lão gia tử trước, nàng có chịu không?

Không nghĩ tới Từ Tân Di cất tiếng cười ha hả:

- Được, ta đi theo các người trước, lát nữa các người cũng phải theo ta.

Đây mới là phu xướng phụ tùy, Từ Đại tiểu thư trở nên dịu dàng như vậy từ bao giờ? Đám quan viên Nam Kinh năm xưa từng bị nàng gây họa như Vương Thế Trinh thấy đều thở phào nhẹ nhõm. Từ nay về sau, vị đại ma đầu này coi như là hoàn toàn bị Tần Lâm thu phục, sẽ không làm hại quan trường Nam Kinh nữa.

- Ta đã gần như biết cầm sắt hài hòa là ý gì rồi.

Thường Dân Tự nói với Từ Duy Chí như vậy.

- Tần Lâm, có người muội phu như ngươi, ta cảm thấy áp lực rất lớn.

Trong đôi mắt Từ Duy Chí rưng rưng lệ, tỏ ra hâm mộ và ghen tỵ Tần Lâm hết sức trần trụi.

Tần Lâm từ biệt, sau đó dẫn mọi người chạy thẳng tới trạch viện Nam Kinh.

Lão thần y Lý Thời Trân đang chờ ở chính đường, nước trà đã châm mấy lần, lão gia tử cũng không chịu rời đi làm chuyện khác.

Con dâu Trầm thị cùng mấy người hầu tặc lưỡi:

- Lão gia tử chỉ lo hão, hiện tại Tần ca nhi đã làm đại quan, bao nhiêu đại quan đại phủ thay phiên mời không kịp, sao thể chạy về đây vào lúc này?

Bất kể thế nào, nghĩ đến Lý Kiến Phương bỏ lại chức chính ngũ phẩm Viện Sứ Thái Y viện không làm, ngàn dặm xa xôi trở lại Nam Kinh phụng bồi lão gia tử bổ sung Bản Thảo Cương Mục, trong lòng Trầm thị lập tức cảm thấy không thoải mái. Bất quá dù sao vẫn còn lễ tiết, không dám biểu hiện ra mà thôi, sau lưng lại không ngừng than vãn oán trách.

Hơn nữa sắc mặt lão gia tử cũng không tốt, mặt xanh mét, thối râu phù phù, nhìn đáng ghét rất tức giận.

Tần ca nhi làm tới Thái Tử Thiếu Bảo, còn có thể nghe lão già như lão nổi giận mắng chửi hay sao? Lát nữa cũng đừng nói cứng, để người ta xoay người rời đi xem lão làm sao hạ đài?

Không muốn đắc tội Tần Lâm, càng không muốn mất lòng thân thích cao quý hiếm có như Tần Lâm, sau khi Trầm thị nghĩ ngợi một chút bèn tiến tới, nặn ra khuôn mặt tươi cười:

- Phụ thân, cô nương Trương gia cùng Tần ca nhi vốn là hữu tình, chuyện này ngài tức tối làm gì chứ, đừng để tức tối sinh bệnh, Kiến Phương nhìn thấy cũng đau lòng...

- Hành y tế thế, chữa bệnh cứu người, làm sao có thể thi ân cầu báo? Không thể phá quy củ này của lão tổ tông!

Lý Thời Trân thối thối râu bạc trắng, không chịu nhượng bộ chút nào.

Thôi thôi thôi, cho lão ném mùi thất bại đi!

Trầm thị đựng đầu vào đỉnh, bấu môi rời đi.

Bên ngoài người hô ngựa hí, Tần Lâm dẫn theo ba vị phu nhân trở lại nhà ở Nam Kinh cách biệt đã lâu. Thanh Đại vừa nhìn thấy gia gia, liền cười khanh khách chạy tới nắm râu lão thần y, chọc cho Lý Thời Trân phì cười:

- Tiểu nha đầu này, đã lập gia đình rồi còn trẻ con như vậy...

Trương Tử Huyền, Từ Tân Di nhìn quanh một lượt, đều cảm thấy bồi hồi cảm khái.

Từ Tân Di bái đường thành thân cùng Tần Lâm ở chỗ này, nhưng cho đến khi rời đi nơi này cũng không thể làm thê tử chân chính, cho đến kinh sư mới... Hồi tưởng lại, có một phen cảm khái.

Lúc Trương Tử Huyền ở Nam Kinh cũng thường lấy cớ tìm Thanh Đại, chạy đến nhà Tần Lâm, có thể nói là thường hay lui tới nơi này. Sau đó đi kinh sư, biết được Tần Lâm cùng ngày nghênh cưới hai vị phu nhân, cho rằng kiếp này vô duyên, không ngờ rằng cuộc đời này còn có thể đặt chân trở lại nơi này với thân phận nữ chủ nhân.

- Gia gia, cháu rể Tần Lâm dập đầu trước người!

Tần Lâm cười hì hì, đầu đội ô sa không cánh, thân mặc măng bào, chuẩn bị dập đầu trước Lý Thời Trân.

Dù sao Tần ca nhi cũng không vong bản! Phu thê Lý Kiến Phương và mấy nha hoàn người làm đều cảm thấy vui mừng, đứng ra con rể cũng không cần dập đầu với nhạc phụ nhạc mẫu lão Thái Sơn.

Bọn họ cũng không biết, Tần Lâm ở kinh sư là nổi danh chỉ dập đầu trước lão Thái Sơn, Phùng Bảo Phùng Đốc Công cũng phải cố kỵ chuyện này. Không có nữ nhi có thể gả cho Tần Lâm, không thể làm gì khác hơn là từ mới ban đầu không để cho hắn dập đầu, Trương Cư Chính Trương lão Thái Sư mới bắt Tần Lâm dập đầu một lần, đã bị hắn bắt con gái đi mất...

- May mà người còn nhớ tới lão hủ...

Lý Thời Trân tức giận vung tay áo, thở phì phò thổi râu bạc:

- Còn tưởng rằng người đi tới kinh sư phồn hoa, chỉ say mê vàng son nhung lụa, đã quên hết tất cả người và chuyện xưa.

Tần Lâm cũng không giận, cười híp mắt nói:

- Chẳng lẽ cháu là loại người vong bản quên nguồn cội như vậy sao, gia gia lại nghe sàm ngôn gì vậy, chẳng phải là làm oan uống trung lương hay sao?

- Trương tiểu thư, lão hủ cũng không phải là nhắm vào nàng.

Trước hết Lý Thời Trân nhìn Trương Tử Huyền cười cười, chuyển sang Tần Lâm thần sắc liền trở nên nghiêm khắc:

- Thầy thuốc chúng ta lương y như từ mẫu, là thầy thuốc còn phải hành y tế thế, chữa bệnh cứu người, làm sao có thể chèn ép người bệnh? Nếu như người ta ngã bệnh bèn nghĩ cách để chèn ép tiền bạc hoặc thứ gì đó, có gì khác với chặn đường cướp bóc chứ?

Tảng đá đè nặng trong lòng Tần Lâm nhất thời rơi xuống, hắn đã hiểu được vì sao Lý Thời Trân nổi giận, bèn nhìn Trương Tử Huyền.

Thiên kim tướng phủ khê mỉm cười, từ trước tới nay tên Tần Lâm này toàn là chiếm tiện nghi không chê nhiều, thua thiệt một chút cũng không chịu, ha ha, không ngờ rằng có lúc cũng bị lão thần y hiểu lầm như vậy.

Bất đắc dĩ không thể làm gì, Tần Lâm đành phải mặt dày nói với Lý Thời Trân:

- Gia gia, tôn tể là loại người như ngài nói sao? Chuyện này quả thật có nỗi khổ bất đắc dĩ, chờ tôn tể từ từ giải thích cho ngài...

Lão thần y thổi thổi chòm râu bạc, trợn trừng mắt:

- Người nói ra mười câu có hết chín là lão xược, còn muốn lừa gạt lão phu sao? Chúng ta là người hành y, cố nhiên y thuật là cần thiết, thế nhưng y đức quan trọng hơn. Tần Thiếu Bảo thi ân cầu báo, ép cưới thiên kim tướng phủ, chuyện này thiên hạ đồn đãi khắp nơi. Từ nay về sau, lão phu không dám nhận người là xuất thân y quán Lý thị Kỳ Châu nữa!

Không trách lão gia tử tức giận như vậy, tính tình lão vốn chính trực vô tư, cả đời hành y tế thế, mỗi khi gặp đại tai đại địch đều bất kể thù lao chẩn bệnh cho thuốc giúp nạn thiên tai. Lần này nghe nói Tần Lâm thừa dịp cứu trị Trương Cư Chính lại dùng lời nói chèn ép xin cưới chưởng thượng minh châu của Trương Thái Sư, trong lòng lão gia tử lập tức lửa giận bùng bùng, quả thật là không phải chuyện đùa.

Tần Lâm bị mắng một phen cũng không để ý, liên tục nháy mắt với Trương Tử Huyền. Lúc này, đương nhiên là chính miệng nàng giải thích sẽ làm cho Lý Thời Trân tin tưởng.

717. Chương 717: Sắp Sửa Xuất Giá

Ánh mắt thâm thúy mê người của Trương Tử Huyền cong lên như vầng trăng khuyết, khóe miệng cũng khê nhếch lên. Mặc cho Tần Lâm co hai ngón trở giữa lại làm dấu xin tha, nàng cũng quyết không chịu giải

thích cho hần, chỉ mỉm cười nhìn hần lúng túng gãi đầu gãi tai.

Từ Tân Di cũng vui như mở cờ trong bụng, tên Tần Lâm này, người cũng có hôm nay.

- Hai vị tỷ tỷ thích đùa giỡn với Tần ca ca thôi.

Thanh Đại cười hì hì, đi tới bên người Lý Thời Trân kéo tay gia gia nói thật thấp mấy câu, sắc mặt của lão thần y cũng dần dần hòa hoãn lại.

Vẫn là Thanh Đại tốt nhất! Nếu không phải vào lúc này nhiều người, Tần Lâm rất muốn ôm tiểu Thanh Đại vào trong lòng hôn nàng vài cái.

- Thì ra có chuyện như vậy, là lão phu oan uổng hiền tôn tể rồi!

Lý Thời Trân lập tức đổi giận làm vui, nhìn Tần Lâm gật đầu một cái tỏ vẻ tha thứ, lại đứng lên chấp tay với Trương Tử Huyền:

- Trương tiểu thư chớ trách, lão phu vì yêu thương đứa cháu này nên trách móc cũng nặng lời, tình thế cấp bách, đắc tội đắc tội.

Trương Tử Huyền mặt đỏ bừng, tim nàng có chín lỗ, dĩ nhiên biết vì sao Lý Thời Trân trách lầm Tần Lâm lại nói xin lỗi với mình, Bởi vì tình thế bất buộc, Thanh Đại không thể không nói ra chuyện nàng và phụ thân bày ra cục diện khi trước cho Lý Thời Trân nghe.

- Lão thần y nói quá lời, ngài là quân tử trong hạnh lâm, cũng là nhờ ngài dạy bảo mới có Tần Lâm hôm nay!

Trương Tử Huyền rất thành khẩn nói.

Lý Thời Trân khẽ vuốt râu, hiển nhiên vô cùng an ủi.

Tần Lâm cùng Từ Tân Di lại cười đau bụng, Từ Đại tiểu thư không nhịn được bầm Trương Tử Huyền một cái, vị thiên kim tướng phủ này nói chuyện hết sức có ý tứ. Mới vừa rồi Lý Thời Trân còn nói Tần Lâm ‘Mười câu có chín câu láo xược’, Trương Tử Huyền lại nói nhờ ngài dạy bảo mới có Tần Lâm hôm nay, thế nhưng lão thần y lại không hề phát giác.

Bàn về y thuật, Lý Thời Trân đọc bộ thiên hạ, bàn về tâm kế, phải kể đến cha con Trương Cư Chính, Trương Tử Huyền đạt tới mức đăng phong tạo cực.

Lý Thời Trân cũng không hề phát hiện, cười híp mắt hỏi:

- Lệnh tôn Trương Thái Sư có khỏe không, năm đó lão phu ở kinh sư cũng từng qua lại với lão, vô cùng ngưỡng mộ nhân vật đồng hương Hồ Bắc ưu tú này. Ít ngày trước nghe thấy lão đột phát bệnh tim được Tần Lâm chữa khỏi, lão phu vẫn có hơi không tin. Có câu nói ‘có thể chèo thuyền trong bụng Tể tướng’, lệnh tôn lòng rộng bao la như biển cả có thể dung nạp trăm sông, cũng không dễ dàng kết uất khí trong tim, thường là không bị bệnh tim được.

Nghe đến đó mặt của Trương Tử Huyền lại đỏ, quả thật phụ thân Trương Cư Chính không hề mắc bệnh tim, mà là vì nàng nên mới giả vờ.

Trương Cư Chính là Thái Sư quyền cao tộc bậc, chịu diễm tuồng vì nữ nhi của mình, đáng thương cho lòng cha mẹ trong thiên hạ.

Lý Thời Trân lại nói:

- Cách biệt kinh sư nhiều năm, hai mươi năm trước lão phu từng bắt mạch cho lệnh tôn, biết thân thể lão tráng kiện, Tiên Thiên dương khí sung mãn. Chỉ cần thanh tĩnh vô vi, kèm chế ăn uống và dục vọng, nhất định có thể hưởng cao thọ.

Trương Tử Huyền nghe vậy ngẩn ra, biết cha không ai bằng con, nàng rất rõ ràng Trương Cư Chính vất vả quốc sự mỗi ngày, còn kém thanh tĩnh vô vi quá xa, kèm chế ăn uống và dục vọng lại càng không cần nói tới.

Nhưng làm nữ nhi có thể nói phụ thân không đúng, nói lão độc chưởng đại quyền, gánh vác hết thảy, dùng dục vọng để giải tỏa áp lực được sao?

Suy nghĩ một chút, linh cơ nòng chợt động:

- Lý lão thần y đã kết thúc Bản Thảo Cương Mục rồi phải không? Gia phụ rất thích bộ sách này, năm đó đã từng viết lời tựa cho nó, lại nhắc tới muốn đem bộ sách này vào trình ngự lãm, đến lúc đó lão thần y nhất định phải vào kinh gặp vua.

Năm xưa Trương Tử Huyền từng đáp ứng yêu cầu của Tần Lâm, lấy danh nghĩa phụ thân Trương Cư Chính đề tựa cho Bản Thảo Cương Mục, lúc này nhắc tới lần nữa dĩ nhiên Lý Thời Trân không chút nghi ngờ, tròn to hai mắt, vì quá mừng rỡ không khép miệng lại được:

- Thật sao, lệnh tôn Trương Thái Sư đã nói như vậy ư? Ha ha ha, thật tốt quá, thật tốt quá, cuối cùng thoát ngựa già lão phu cũng gặp được Bá Nhạc rồi!

Không phải là Lý Thời Trân tham lam quyền thế, mà là thời này một bộ sách muốn được lưu truyền rộng rãi trên đời, sau khi vào trình ngự lãm được triều đình công nhận, vậy thì hoàn toàn bất đồng với bộ sách bình thường, tương đương với được quyền thừa nhận tối cao của quốc gia.

Tần Lâm rất là kinh ngạc nhìn nhìn Trương Tử Huyền, hẳn nhớ rất rõ ràng lúc trước chính là vị thiên kim tướng phủ này lấy danh nghĩa phụ thân đề tựa cho Bản Thảo Cương Mục. Mà Trương Cư Chính thân là Tế Phụ mỗi ngày xử lý trăm công ngàn việc, nếu nòng không chủ động nhắc nhở, làm sao có chuyện lão nghĩ tới mang một quyển sách thuốc chưa phải là nổi danh lắm vào trình ngự lãm?

Trương Tử Huyền len lén nhìn Tần Lâm nháy mắt, đây chính là con tính nho nhỏ của thiên kim tướng phủ. Dem Bản Thảo Cương Mục vào trình ngự lãm, Lý Thời Trân được như nguyện, nhất định sẽ vào kinh sư gặp vua. Đến lúc đó mời vị Đại Minh Dực Vương này chẩn bệnh một phen cho Trương Cư Chính, loại bỏ ẩn họa, nòng thân là nữ nhi cũng yên tâm hơn.

Tần Lâm cười hắc hắc, tâm tư của Trương Tử Huyền thật là vô cùng tinh xảo, biện pháp này vừa chẩn bệnh chữa trị cho phụ thân nòng, lại giúp cho Lý Thời Trân được như nguyện, nhất cử lưỡng tiện.

Lý Thời Trân coi trọng Bản Thảo Cương Mục còn hơn cả tính mạng mình, nghe nói sắp vào trình ngự lãm, thái độ của lão với Trương Tử Huyền trở nên tốt vô cùng. Chọc cho Thanh Đại ở bên cạnh cười khanh khách, lần này ngay cả thân tôn nữ cũng không bằng Tử Huyền tỷ tỷ.

Kế tiếp còn phải đi Ngụy Quốc Công phủ, lúc Tần Lâm cùng ba vị phu nhân rời nhà, Lý Thời Trân còn đắm chìm trong vui sướng, râu bạc run lên giống như lão ngoan đồng vừa được món đồ chơi mà mình yêu thích.

Ngụy Quốc Công phủ đường hoàng rộng lớn hơn phủ Tần Lâm rất nhiều, cô gia trở về Quốc Công phủ mở rộng ra trung môn, bốn tên Chỉ Huy Sứ, hai tên Cẩm Y Vệ Thiên Hộ dẫn dắt bọn gia tướng đứng hai bên thành hình cánh nhận, ai nấy mặc quan phục mới tinh. Phu thê Từ Bang Thụy, Ngô thị chờ ở trung đường, Từ Duy Chí là con trai ngay cả chỗ ngồi cũng không có, đứng ở sau lưng phụ thân.

- Cha, mẹ!

Từ Tân Di sải chân dài chạy thật nhanh vào, nhanh chóng nhào vào trong lòng Ngô thị.

- Con của ta!

Ngô thị kêu lên, nước mắt lăn xuống cuồn cuộn. Lúc nữ nhi còn ở nhà vẫn lo lắng con mình không ai thêm lấy, nhưng gả ra ngoài rồi theo Tần Lâm đi thật xa, trong lòng lại rất nhớ nhung.

Từ Bang Thụy vuốt chòm râu đen nhánh, ngắm nghía con mình. Y còn tỏ vẻ Quốc Công ho khan hai tiếng:

- Khóc gì mà khóc, như vậy không tốt sao? Hôm nay Tân Di cũng là phu nhân Trại Quốc, còn giống như tiểu hài tử vậy.

Tần Lâm xử án có công, được phá lệ sắc phong cho hai vị thê tử, cho nên quan chức hẳn tăng lên, Thanh Đại cùng Từ Tân Di cũng nước dâng theo thuyền.

Chỉ có Trương Tử Huyền vì mới gả sau cho nên thiệt thòi, bất quá trong triều có Trương Thái Sư làm chủ, không cần phải gấp.

Ngô thị chỉ lo ôm Từ Tân Di, trợn mắt nhìn trượng phu một cái:

- Thiếp thương con gái của mình, có quan hệ gì với chàng? Chín tháng mang thai, vẫn là thiếp cực khổ nuôi lớn.

Từ Bang Thụy nổi danh sợ lão bà, cười cười không dám tranh chấp, nói với Thanh Đại:

- Tiểu thư Lý gia thật lâu không tới, lệnh tổ in sách ở Nam Kinh, rồi rảnh lại hành y tế thế, thật là hạnh lâm quốc thủ. Lệnh tôn lại đến Vân Nam làm quan rồi sao?

Thanh Đại gật đầu một cái, rất là tự hào nói:

- Đúng vậy, phụ thân bởi vì thành tích ưu tú, từ Tri Huyện Tứ Xuyên Bồng Khê thăng Thông Phán Vân Nam Vĩnh Xương phủ. Thanh Đại rất nhớ phụ mẫu, đáng tiếc bọn họ phải đi nhậm chức, không thể tùy tiện trở về.

Từ Bang Thụy nghe vậy thở dài, tỏ vẻ trách cứ nhìn Tần Lâm. Tri Huyện chính thất phẩm, Thông Phán chính lục phẩm, đồng ý là thăng chức, nhưng từ Tứ Xuyên điều đến Vân Nam đi càng xa hơn nữa. Đây là quan địa phương xuất thân Cử Nhân thăng thiên bình thường, rõ ràng Tần Lâm không giúp gì trong chuyện này.

Tần Lâm cười khổ, thân là Trụ Quốc, Thái Tử Thiếu Bảo, lại lấy con gái Thái Sư đương triều Trương Cư Chính, muốn thăng điều một lục phẩm Thông Phán còn con là chuyện hết sức dễ dàng. Nhưng tính khí vị nhạc phụ Đại nhân chưa từng gặp mặt kia giống Lý Thời Trân như đúc, tuyệt không chịu để cho con rể mưu lấy quan chức thay mình. Dù Thanh Đại rất nhớ phụ mẫu nhưng lại không hề lên tiếng yêu cầu Tần Lâm chuyện này.

Từ Bang Thụy quan sát sắc mặt cũng đã đoán được đại khái, càng cảm thấy kính nể phụ tử Lý Thời Trân, khen ngợi một phen, sau đó cười nhìn Trương Tử Huyền:

- Lệnh tôn ở kinh sư cầm quyền triều chính, nắm giữ âm dương, trong ngoài triều đều khen ngợi là bậc hiền tài, không hổ là đệ nhất nhân triều Đại Minh hai trăm năm qua.

Trương Tử Huyền hé miệng mỉm cười, dịu dàng chúc câu vạn phúc:

- Một lời Quốc Công gia còn hơn ngàn vạn lời người khác, gia phụ cũng thường nói tôn phủ là trụ cột khu vực Đông Nam của nước nhà, chống đỡ nửa vòm trời Giang Nam.

- Thái Nhạc tiên sinh quá khen, quá khen rồi!

Từ Bang Thụy vuốt râu mừng rỡ, lòng nói Trương lão nhi vốn kiêu ngạo không coi ai ra gì, không ngờ rằng bình phẩm bản Quốc Công như vậy, coi như là hết sức nể mặt.

Y không biết Trương Cư Chính ở nhà nói là 'Từ gia đời đời trấn Nam Kinh, đời Quốc Công này hành sự hoang đường, hai cha con đều mang tính khí con nhà quyền quý. Cũng may là thế gia tướng môn, rốt cục cầm quân cũng còn có vài phần thao lược'...

May là Trương Tử Huyền không nói thẳng, bằng không chắc chắn Từ Bang Thụy sẽ giận dữ tới mức ngã nhào.

Từ Tân Di cũng không hiểu, mở tròn mắt hạnh:

- Ủa, Trương Thái Sư khen qua phụ thân như vậy từ khi nào, vì sao ta không biết?

Từ Duy Chí méo xệch cả miệng, chẳng lẽ muối muối không thể hòa theo cho qua chuyện được sao?

Tần Lâm vội vàng cứu viện:

- Có, có, tiểu tể cũng nghe Thái Sư đã nói như vậy.

- Đúng rồi, nữ nhi thì biết gì, Từ gia chúng ta đời đời chịu ân nước, vì phụ quả thật là trụ cột của quốc gia ở vùng Đông Nam.

Từ Bang Thụy cũng đoán được đại khái, vội vàng lên tiếng nói ngăn chặn lời nữ nhi, da mặt vị Quốc Công gia này cũng dày không kém gì Tần Lâm.

- Đúng rồi, các con đã đến Nam Kinh, vậy hãy chuẩn bị lễ vật nhiều một chút mang về kinh sư đi.

Ngô thị vuốt ve lưng Từ Tân Di, cười khanh khách nói:

- Từ Thánh Lý Thái hậu và Vũ Thanh Bá là không thể thiếu, Định Quốc Công phủ và chúng ta là thân thích cùng một tổ tông, Nghiêu Anh muội muội của con xuất giá, lễ vật cũng không thể quá ít được...

Chu Nghiêu Anh sắp xuất giá, vì sao chúng ta không biết? Tần Lâm, Từ Tân Di đều trợn to hai mắt, Thanh Đại và Trương Tử Huyền cũng cảm thấy hơi kinh ngạc.

- Các con còn chưa biết ư?

Phu nhân Ngụy Quốc Công Ngô thị lấy ra một phong thư, đưa ọi người xem.

Đây là thư Vũ Thanh Bá Lý Vĩ lấy thân phận ông ngoại Chu Nghiêu Anh viết cho Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy, nói Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh năm nay vừa mới mười sáu, hẳn nên chọn giai tể gả đi, nhờ phu thê Ngụy Quốc Công tìm ở Nam Kinh xem có nhân tuyển Phò mã nào tài mạo song toàn hay không. Ngoài ra lệnh tể Tần Lâm mất thần như điện, thừa dịp hấn hành sự ở Mân Chiết nhờ giúp một tay tìm những thanh niên tài tuấn giúp giùm, cuối thư đề ngày tháng là nửa tháng trước.

Tính ngày tháng khi đó Tần Lâm đang bận rộn trừ gian trừ ác ở Duyện Châu, thư của Vũ Thanh Bá phủ đi theo Đại Vận Hà tới Nam Kinh, chính là đi lướt ngang qua hấn.

Thấy phong thư này, trong thoáng chốc Tần Lâm sinh ra mấy phần cảm khái. Nhớ năm xưa lúc gặp Chu Nghiêu Anh lần đầu tiên, nàng còn là một nha đầu chưa trưởng thành, vẻ dịu dàng yếu ớt khiến cho người ta thương cảm. Chớp mắt mà đã hai năm trôi qua, nàng cũng đã tới tuổi mười sáu phải xuất giá.

- Này, chàng làm sao vậy?

Từ Tân Di đưa tay quơ qua quơ lại trước mặt Tần Lâm, lẩm bẩm:

- Vì sao lại sưng người ra như vậy, không có nhân tuyển thích hợp thì thôi, vì sao lại bày ra sắc mặt khổ sở như vậy?

Tần Lâm phục hồi tinh thần lại, lắp bắp nói:

- A, không phải, ta đang suy nghĩ, đang suy nghĩ...

- Là bởi vì không có nhân tuyển thích hợp sao?

Trương Tử Huyền khê cau mày, thở dài:

- Trưởng Công chúa ôn nhu động lòng người, tài khí tướng mạo đều là nhất đẳng, muốn tìm vị Phò mã có thể xứng với nàng, vừa muốn văn tài phong lưu lại muốn phẩm mạo gồm đủ, chỉ sợ không dễ dàng.

Thanh Đại tỏ ra ngơ ngác không hiểu:

- Thường nghe nói nữ nhi Hoàng đế không lo gả, Nghiêu Anh muội muội là Trưởng Công chúa triều Đại Minh, vì sao lại khó tìm Phò mã như vậy?

Từ Bang Thụy, Ngô thị và Từ Tân Di đều bật cười, Thanh Đại thật là chất phác đáng yêu, nếu như người trên thế gian đều giống như nàng vậy, thật là tốt biết bao.

Trương Tử Huyền khê lắc lắc đầu, ôm ngang eo Thanh Đại:

- Hảo muội muội, không phải giống như muội nghĩ đâu. Tỷ như vị Vương Sĩ Kỳ Vương công tử mà hôm nay chúng ta gặp, có thể được xưng là tài khí cao diệu, phong lưu nho nhã hay không?

Năm đó trong Kim Lăng Tứ công tử, Vương Sĩ Kỳ gia thế tốt nhất, tài khí cao nhất, ngoại hình cũng là tiêu chuẩn. Không giống Lưu Kham Chi thiên về âm nhu, mà thật sự được coi là mỹ nam tử, cho nên Trương Tử Huyền mới mang y ra làm tỷ dụ.

Khụ khụ, Tần Lâm ho khan hai tiếng, ưỡn ngực lên, tỏ vẻ các nàng không thể không ngó tới sự tồn tại của ta.

Đôi mắt trong veo của Thanh Đại chớp chớp:

- Vương công tử ư, quả thật tài mạo song toàn, bất quá Thanh Đại cảm thấy dù là mười Vương công tử so ra cũng kém Tần ca ca.

Trời ơi, trong lòng Tần Lâm ngọt như rót mật.

- Được, được, được, đương nhiên so ra còn kém con quý hay gây sự nhà chúng ta...

Trương Tử Huyền bật cười, lại nói:

- Nhưng muội nói thử xem, nếu như Vương công tử chưa lập gia đình, y có bằng lòng cưới Nghiêu Anh Trưởng Công chúa hay không?

718. Chương 718: Dung Ma Ma

Thanh Đại không chút nghĩ ngợi nói:

- Vậy chắc chắn là cầu còn không được, Nghiêu Anh biểu muội ôn nhu, xinh đẹp như vậy, lại tinh thông cầm kỳ thư họa, người nào cưới được nàng nằm mơ cũng sẽ mỉm cười.

Phu thê Ngụy Quốc Công nghe tới đó nhìn nhau, đồng thời cất tiếng thở dài lắc lắc đầu, Từ Tân Di cũng xụ mặt xuống không vui vẻ nổi.

- Ôi, đáng tiếc Vương công tử tuyệt đối sẽ không suy nghĩ giống như Thanh Đại muội muội.

Trương Tử Huyền cười khổ, sau đó buồn buồn nói:

- Dù là tặng cho Vương công tử núi vàng núi bạc, thậm chí đích thân Vũ Thanh Bá tới cửa khẩn cầu, y cũng tuyệt đối không chịu cưới Nghiêu Anh Trưởng Công chúa!

A, tại sao có thể như vậy? Thanh Đại giật mình bưng kín cái miệng nhỏ nhắn, thế nào cũng không dám tin tưởng, cho đến khi thấy Tần Lâm cũng gật đầu một cái, những chuyện lãng mạn giữa Công chúa và Phò mã mới sụp đổ trong nháy mắt trong lòng tiểu nha đầu.

Theo quy chế tổ tiên triều Đại Minh, trên danh nghĩa Công chúa đã xuất giá, trên thực tế chỉ ở trong Công chúa phủ qua đêm đám cưới, sau đó sẽ phải dời về điện ở hậu cung ở, trong Công chúa phủ trống rỗng chỉ có mình Phò mã ở. Nếu như Công chúa và Phò mã muốn gặp mặt nói chuyện yêu đương, vậy Phò mã nhất định phải vào cung đi gặp mặt nàng.

Cầu ô thước nối liền Công chúa và Phò mã không hề dễ hơn Ngưu Lang Chức Nữ trên trời. Lão thái giám và lão nữ quan trong cung phụ trách hầu hạ dạy dỗ Công chúa, hâm mộ đồ kỳ nhất dĩ nhiên chính là tình cảnh chàng chàng thiếp thiếp giữa Công chúa và Phò mã. Vì vậy Phò mã muốn vào cung gặp gỡ Công chúa hưởng thụ tình cảm phu thê, vậy nhất định phải lấy ra một đồng lớn vàng thật bạc trắng hối lộ.

Gặp lão bà mình phải hối lộ mới được, khiến cho kẻ làm trượng phu phải cảm thấy đau buồn chua xót. Ngoài ra Phò mã cũng không thể nạp thiếp, chỉ có thể thủy chung như nhất, nếu như quân sự thái giám cùng lão ma ma bên cạnh Công chúa cản trở từ bên trong, y cũng chỉ có thể ở Phò mã phủ trống rỗng trống không tịch mịch lạnh lẽo.

Nếu như bất quá chỉ là những chuyện này, dường như vẫn còn có thể chịu đựng được. Nhưng còn một chuyện lợi hại hơn nữa, một khi một nhà có con cháu được chọn làm Phò mã, vậy sau đó không thể ra xuất sĩ làm quan, cho dù đã làm quan cũng phải về hưu về nhà. Nghe nói nguyên nhân là vì không để cho vương công quý tộc và công thần lớn nhỏ mượn thân phận người thân Hoàng gia tác oai tác quái, xuất hiện chuyện Công chúa cầm quyền triều chính như ở triều Đường, gây nguy hại cho thể chế triều đình.

Nếu con cháu quan hoạn thế gia giống như Vương Sĩ Kỳ làm Phò mã, bất quá bản thân được một chức vị hờ ăn bổng lộc, thế nhưng coi như chặt đứt tiền đồ sáng lạn thì Tiến Sĩ, làm đại quan Bộ Đường phong cương đại lại, nhập các bá tướng. Phàm là thanh niên tài tuấn có chí đi theo sĩ đồ, ai lại muốn làm một kẻ ăn không ngồi chờ chết như vậy?

Huống chi Vương Thế Trinh là lãnh tụ văn đàn, đã làm tới chính tam phẩm Phủ Doãn Thuận Thiên, vào kinh tức là đại quan Bộ Đường, ra ngoài là phong cương đại lại, nếu như con trai Vương Sĩ Kỳ làm Phò mã, tiền đồ chính trị của phụ thân coi như xong đời, chỉ có thể cáo lão hồi hương.

Bấy nhiêu vẫn chưa hết, Vương thị nhất tộc cũng phải bị liên lụy, bao nhiêu thúc bá trưởng bối, đường huynh đường đệ Vương Sĩ Kỳ thì đậu Tú Tài Cử Nhân, chỉ cần một mình y làm Phò mã, vậy mọi người chịu khó đứng ngoài quan trường đi thôi.

Cho nên nếu như người nào nói cho Vương Sĩ Kỳ biết bắt y làm phò mã, nhất định y sẽ bị dọa sợ đến ngất đi tại chỗ.

Cũng cùng đạo lý, thế gia đại tộc, thư hương môn đệ dân gian đều coi kết thân với Hoàng gia là vô cùng nguy hiểm. Cho dù là các sĩ tử nghèo cũng muốn ‘Học thành văn võ nghệ, sánh với đế vương gia’, bằng vào chân tài thực học làm quan có thực quyền, thực hiện hoài bão bình sinh, mà không muốn làm Phò mã sống trong cảnh cá chậu chim lồng.

Con gái Hoàng đế không lo gả, nhưng muốn tìm Phò mã tài mạo song toàn còn khó hơn lên trời.

- Nói như vậy, hôn sự Nghiêu Anh biểu muội sợ là không dễ dàng.

Từ Tân Di gãi gãi đầu, cười lắc lắc vai của mẫu thân:

- Mẹ, mẹ và phụ thân thương lượng thế nào, có nên tìm một vị Giang Nam tài tử cho Nghiêu Anh biểu muội hay không?

Ngô thị tức giận nói:

- Bất kể Vũ Thanh Bá nói thế nào đi nữa, cho dù là lão viết một trăm bức thư, ta cũng sẽ không nhận củ khoai nóng phỏng tay này.

- Mẹ!

Từ Tân Di làm nũng trong lòng mẫu thân, Ngụy Quốc Công phủ ở Nam Kinh hai trăm năm có không ít thân bằng cố cựu, nếu như phí tâm một phen tìm giúp cho Chu Nghiêu Anh, nói không chừng thật sự sẽ tìm được.

- Từ tỷ tỷ, tỷ đừng dây dưa lệnh tôn lệnh đường nữa.

Trương Tử Huyền nhẹ nhàng kéo kéo cánh tay của nàng, cười híp mắt nhìn Ngụy Quốc Công vợ chồng:

- Hai vị lão nhân gia nhất định còn cố kỵ Phùng Ty Lễ!

Không phải vậy sao, Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy thâm nhủ Trương tiểu thư quả thật tâm tư linh mẫn, nháy mắt đã hiểu rõ nguồn cơn. Đứa con gái thô lỗ hời hợt của ta kém nàng rất xa...

- Phùng Ty Lễ chờ kiếm một khoản sợ rằng có mấy năm rồi, chúng ta hà tất cắt đứt tài lộ của người ta như vậy.

Từ Bang Thụy vuốt râu, nghiêm mặt nói:

- Tân Di, chuyện này con không cần lo, tránh cho dây dưa thị phi. Nghiêu Anh biểu muội của con thân là Trưởng Công chúa, trên có mẫu thân Lý Thái hậu, huynh trưởng là đương kim Hoàng đế, ông ngoại Vũ Thanh Bá làm chủ cho nàng, còn sợ không tìm được lang quân xứng tâm như ý sao?

Từ Bang Thụy rất ít khi nghiêm trang nói chuyện với con gái như vậy, Từ Tân Di bĩu môi, còn muốn tranh cãi, lại bị Tần Lâm đưa mắt ra hiệu, không thể làm gì khác hơn là nuốt lời buồn bực vào trong bụng.

Tiệc rượu kể tiếp vô cùng phong phú, Từ Tân Di lại ăn không ngon, hết sức nghi ngờ muốn hỏi Tần Lâm, cha mẹ huynh trưởng hỏi thăm, nàng đáp lại không ra đầu đuôi gì cả.

Từ Duy Chí mời rượu Tần Lâm hết sức nhiệt tình, Trương Tử Huyền, Thanh Đại có phu nhân Từ Duy Chí Vương thị bồi tiếp, cho đến khi sắc trời đã tối mới tàn tiệc.

Mới vừa đi ra Quốc Công phủ, Từ Tân Di lập tức níu lấy Tần Lâm:

- Hừ, mới vừa rồi chàng giở trò gì vậy, mau mau khai thật ra!

Trương Tử Huyền ở bên cạnh cười nói:

- Lệnh tôn Ngụy Quốc Công mới là người úp úp mở mở, muội hãy suy nghĩ mà xem, Công chúa gả đi, ai muốn mượn cơ hội phát tài một khoản?

- Phùng Bảo ư?

Từ Tân Di chớp chớp mắt hạnh.

Tần Lâm gật đầu một cái thật mạnh, rất là bất đắc dĩ nói:

- Hiện tại Phùng Bảo đang suy nghĩ cách làm thế nào bán Trường Công chúa với giá cao.

Nói ra thật sự làm cho người không dám tin tưởng, các Công chúa triều Đại Minh thường thường là công cụ cho đám thái giám cầm quyền phát tài. Bởi vì thế gia đại tộc, thư hương môn đệ và sĩ tử nghèo có chí khí đều không bằng lòng cưới Công chúa, mà những phú thương cự cổ phát tài không trông cậy nổi khoa cử làm quan, nảy ra chủ ý muốn dựa rông leo phượng, chịu bỏ tiền ra để cưới về một vị Công chúa. Một bên muốn đánh một bên muốn bị đánh, vì vậy giao dịch thành công.

Một khi Công chúa trưởng thành, thái giám cầm quyền bèn treo giá cao bán, con em trẻ tuổi nhà hào phú chưa lập gia đình ở kinh sư cũng bắt đầu chạy chọt. Sau khi hai bên tiếp xúc thường là kẻ nào bỏ tiền nhiều nhất, kẻ đó có thể nghênh cưới Công chúa.

- Vậy làm sao bây giờ, vạn nhất là một tên mặt rỗ thì sao?

Từ Tân Di gấp gáp.

Tần Lâm dở khóc dở cười, vỗ vỗ đầu nàng:

- Đần, ai dám làm chuyện ngu ngốc như vậy? Bỏ tiền là bỏ tiền, những phú hào gia tộc này cũng sẽ chọn con em xuất sắc nhất phối với Công chúa, nếu không làm sao qua được cửa Thái hậu?

- À ra vậy.

Từ Tân Di gật đầu một cái, cuối cùng cũng yên tâm chút ít.

Trương Tử Huyền cũng khuyên:

- Tân Di tỷ tỷ không cần gấp gáp, bây giờ còn đang chọn Phò mã, sau khi chọn xong còn phải trao sính lễ. Gả Công chúa đi có rất nhiều lễ tiết rườm rà, ít nhất ba tháng sau mới có kết quả, đến lúc đó chúng ta đã trở về kinh sư.

Từ Tân Di suy nghĩ một chút cũng phải, nàng thân là biểu tỷ, căn bản không có lập trường can thiệp vào hôn sự Chu Nghiêu Anh, bây giờ cho dù là nôn nóng cũng bằng vô dụng, vẫn nên chờ chọn Phò mã xong lúc ấy sẽ giúp.

- Chuyện khác ta bất kể, cha mẹ ta không muốn đắc tội Phùng Bảo cũng đành chịu.

Từ Tân Di nghĩ đến tiểu biểu muội yếu ớt của mình, trong lòng liền tràn đầy cảm giác muốn bảo vệ, vỗ vai Tần Lâm thật mạnh:

- Tóm lại chàng là biểu tỷ phu, nhất định phải để ý tìm cho Nghiêu Anh biểu muội một vị lang quân xứng tâm như ý ở Giang Nam.

Tần Lâm gật đầu thật mạnh, đáp ứng yêu cầu Từ Tân Di.

- Hay quá, muội cũng thích Nghiêu Anh biểu muội, Tần ca ca phải giúp nàng chuyện này!

Thanh Đại cao hứng vỗ tay.

Trương Tử Huyền xoa xoa huyết Thái Dương, không biết vì sao thiên kim tướng phủ thông minh chợt có dự cảm nào đó bất tường...

Kinh sư, Tử Cẩm thành, điện vũ nơi ở của Trưởng Công chúa, giữa tường đỏ ngói vàng lại lộ ra vẻ cô đơn tịch mịch, cũng không khác gì chốn lạnh lùng nhốt tằm phi phạm sai lầm.

Trước cửa sổ, nhìn mấy gốc cỏ nhỏ mọc lên trong khe đá trong đình viện, Chu Nghiêu Anh ngây ngốc sững sờ.

Nữ nhân tới mười tám tuổi sẽ có biến hóa thay đổi, tiểu nha đầu năm xưa chưa phát triển hiện tại đã có dáng vẻ đáng thương động lòng người, mặt trái xoan trắng trẻo thon gầy có thể nhìn thấy mạch máu như ẩn như hiện. Đôi mắt xinh đẹp toát ra vẻ u oán mơ hồ, lông mi thật dài chớp liên hồi giống như nai con bị hoảng sợ.

Đáng thương Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh, thật sự là cha mẹ không đoái hoài thương tưởng. Mẫu thân Lý Thái hậu trừ quan tâm hai con trai bảo bối, bây giờ lại thêm một người cần nàng quan tâm chính là hài tử trong bụng cung nữ họ Vương. Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân còn chưa sinh được long chủng, vì vậy lòng thương dành cho Trưởng Công chúa đã bị giảm xuống tới mức đáng thương.

Cũng chỉ có thể từ cỏ nhỏ trong khe đá đình viện tưởng tượng ra phong cảnh mùa Xuân hoa tươi bướm lượn ở Giang Nam, người mà trong lòng nàng cũng không dám nhắc tên cũng đã đi Giang Nam. Đường như cũng đã đem hồn nàng tới Tử Kim sơn, Tần Hoài hà, Tây Tử hồ và Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ.

Một đôi giày thật dày đột ngột xuất hiện trong tầm mắt, đập mạnh lên những gốc cỏ nhỏ kia, vô tình nghiền nát chúng. Chất lỏng màu xanh biếc chảy ra trên nền đá trắng, trông vô cùng nổi bật.

- Cỏ dại lại mọc ra, làm cho lòng người phiền... Trưởng Công chúa của ta ôi, nàng chớ suy nghĩ lung tung nữa, Phùng Đốc Công lão nhân gia đã nói sẽ tìm cho nàng một phu quân xứng tâm như ý, chúng ta cũng sẽ được thơm lây, ha ha ha...

Tiếng cười chói tai phát ra miệng từ Dung ma ma, vị lão ma ma giáo đường này vốn là người bên cạnh Vương Hoàng hậu, thất thế bị đày đi đến bên người Chu Nghiêu Anh. Gần đây không hiểu vì sao đi lại với phe Phùng Đốc Công, giờ trở can thiệp vào chuyện của Chu Nghiêu Anh khắp nơi.

Dung ma ma có bề ngoài trắng mập phúc hậu, lúc không cười còn có vẻ từ mi thiện mục. Nhưng lúc bà cười khoe miệng hơi méo, mắt hơi dựng lên, dáng vẻ bướng bỉnh xấu xí như vậy khiến cho người ta không dám khen ngợi.

Chu Nghiêu Anh xưa nay nhất gan sợ chuyện, đi theo Từ Tân Di, Tần Lâm biết được đôi chút, lá gan cũng đã lớn hơn. Lúc này nàng nhìn thấy Dung ma ma giẫm chết cỏ bên nóng nảy:

- Dung ma ma, ta nhường nhịn các người khắp nơi, bà còn muốn thế nào? Tất cả tiền tháng của ta đều cho bà hết, từ trước tới nay ta chưa từng hỏi ít hay nhiều...

Tiền tháng, ai thêm chút tiền tháng ít ỏi của nàng? Dung ma ma bĩu môi cười lạnh:

- Trưởng Công chúa nói như vậy khiến cho lão thân xấu hổ vô cùng, lão thân hết dạ trung thành hầu hạ Trưởng Công chúa, cho rằng Trưởng Công chúa vô cùng yếu ớt, nếu như tương lai được gả ột vị lang quân như ý, như vậy cũng không uổng một phen khổ tâm của lão thân, vì vậy ủng hộ Trưởng Công chúa khắp nơi. Không ngờ rằng Trưởng Công chúa nhắc tới tiền tháng gì đó, chẳng lẽ lão thân tham lam chiếm đoạt số tiền này sao, há đâu có lý như vậy?

Mấy tên cung nữ cũng cười, nói giúp Dung ma ma. Ý của bọn họ là Dung ma ma ân cần hầu hạ Trưởng Công chúa, Chu Nghiêu Anh không nên tự đứng chỉ trích như vậy.

Hừ, còn muốn trở mình nữa sao? Nụ cười của Dung ma ma càng lộ vẻ đắc ý, không thừa dịp trước khi cười khòng chế Trưởng Công chúa, sau khi cười làm sao nắm cổ phụ thê nàng. So với chút tiền tháng ít ỏi này, tiền lì xì mỗi lần Phò mã và Công chúa gặp mặt mới là to.

Chu Nghiêu Anh giận đến cả người phát run, xoay người đóng cửa lại, hai hàng lệ lăn dài trên má, trong lòng không ngừng oán giận mình: rõ ràng người kia nói với mình là phải dũng cảm, phải kiên cường, nhưng vì sao mỗi lần chuyện tới trước mắt, mình lại tỏ ra hèn yếu như vậy?

- Trưởng Công chúa chớ có bị thương mà ảnh hưởng tới thân thể, tội lỗi thân sẽ càng nặng nề hơn.

Ngoài cửa Dung ma ma gõ cửa phòng một cái, nghe bên trong không có động tĩnh gì mới ngênh ngang rời đi giống như tướng quân đắc thắng.

Đám cung nữ cũng đi theo bên cạnh Dung ma ma giống như chúng tinh phủ nguyệt, chuyện trong cung chính là như vậy, đã quá rõ ràng. Tuy rằng Chu Nghiêu Anh là Trưởng Công chúa, tương lai cả đời này phải bị Dung ma ma đè ép, như vậy nên lấy lòng người nào, không phải là hết sức rõ ràng sao?

- Để lại hai người trông chừng Trưởng Công chúa, đừng để xảy ra chuyện gì.

Dung ma ma vênh mặt ra lệnh cho đám cung nữ:

- Nếu ai dám giở trò gì, lão thân đi nói với Phùng Đốc Công, cẩn thận da các người!

Đám cung nữ run lên, các nàng không gặp được Thái hậu, Hoàng đế cao cao tại thượng, ở trong lòng cung nữ Phùng Bảo chính là trời trong Hoàng cung. Dung ma ma có chỗ dựa Phùng Đốc Công, còn sợ không đối phó được Trưởng Công chúa trời sinh tính hèn yếu hay sao?

Dung ma ma vô cùng đắc ý, đi thẳng về phía Bắc tới nha môn Ty Lễ Giám.

Ở chỗ này, thái độ của bà hoàn toàn khác trước, nịnh hót cúi người cầu kiến Phùng Đốc Công.

719. Chương 719: Nhân Tuyến Phò Mã

Gặp Phùng Bảo, Dung ma ma lập tức tươi cười, cất giọng nịnh hót:

- Phùng Đốc Công, lão nô đã sửa trị Trưởng Công chúa vài lần theo như ý của ngài, hiện tại đã nắm chắc nàng trong tay, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì.

- Ừm, vậy thì tốt!

Phùng Bảo gật đầu một cái, đôi mày vẫn rũ xuống, không có biểu lộ gì khác.

Uống hai hớp trà, sau đó chậm rãi nghiền ngẫm thưởng thức, một lúc sau Phùng Bảo mới đặt chén xuống:

- Vinh cô nương, lần này nhà ta đưa bà tới bên cạnh Trưởng Công chúa, chính là để cho bà coi chừng nàng, Trưởng Công chúa vốn là ngoan ngoãn, nhưng bị hai tên Tần Lâm, Từ Tân Di dụ dỗ càng ngày càng lớn gan. Nếu không nắm chắc nàng trong tay e rằng tương lai gây sự, làm hỏng chuyện của chúng ta, bà có hiểu chưa?

- Hiểu, hiểu rồi.

Dung ma ma tươi cười, không ngừng gật đầu cúi người.

Phùng Bảo lại khẽ động khóe mắt, không nhanh không chậm nói:

- Nghe nói bà thu hết tất cả tiền tháng của Trưởng Công chúa... Ôi, là do nhà ta tính sai, mấy năm qua bà vẫn nghèo, gần đây có được chút đỉnh đã bắt đầu trở nên ăn uống khó coi...

Dung ma ma nhất thời đỏ mặt toàn thân, lập tức lấy từ trong tay áo ra mấy tấm ngân phiếu đưa cho Phùng Bảo:

- Lão nô đáng chết, lại quên mất quy củ, xin lão nhân gia bao dung, bao dung!

Lúc này Phùng Bảo mới cười, thu ngân phiếu vào trong tay áo.

Nói ra thật đáng thương, thật ra thì tiền thặng Trường Công chúa triều Đại Minh rất ít, đối với Phùng Bảo chẳng khác nào một sợi lông của chín con trâu. Nhưng vị Phùng Đốc Công này của chúng ta là mười vạn lượng không chê nhiều, năm ba tiền không chê ít, cho nên số bạc ít ỏi như vậy lão cũng để ý tới.

Rốt cục Dung ma ma đi ra khỏi Ty Lễ Giám, bước chân có vẻ chệnh choạng, suy nghĩ một chút cảm thấy Phùng Đốc Công thật đúng là đáng sợ.

Bất quá rất nhanh bà đã phấn chấn tinh thần trở lại, tương lai Công chúa gả rồi, có chỗ để bắt chẹt, không sợ Phò mã không dâng lên từng đồng bạc lớn. Đến lúc đó cho dù là phải cống nạp cho Phùng Đốc Công, thu nhập của mình cũng vẫn nhiều gấp mười gấp trăm lần hiện tại.

Từ Tân Di muốn mau mau làm xong chuyện ở Mân Chiết, sau đó về kinh sư giúp cho hôn sự biểu muội Chu Nghiêu Anh, bèn thúc giục Tần Lâm mau sớm lên đường từ Nam Kinh.

Vì vậy mặc dù thân bằng cố cựu ở Nam Kinh dùng mọi cách giữ lại, Tần Lâm vẫn lấy lý do công vụ trong người khéo léo từ chối, chỉ ở lại hai ngày đã vội vã lên đường.

Thanh Đại còn muốn ở cạnh hầu hạ gia gia thêm, nhưng Lý Thời Trân cực kỳ thông tình đạt lý, nói chờ in xong toàn bộ Bản Thảo Cương Mục sẽ phải mang vào kinh thành trình ngự lãm, đến lúc đó còn sợ không gặp được sao. Lúc này Thanh Đại mới chịu cười, đi theo Tần Lâm rời Nam Kinh.

Phu thê Ngụy Quốc Công cũng không nói gì, hai người chuẩn bị đủ các loại lễ vật trong phủ. Nhân cơ hội Chu Nghiêu Anh gả đi, hai người bọn họ chuẩn bị vào kinh triều hạ, cũng có thể được gặp mặt Từ Tân Di lần nữa.

Tiểu hầu gia Thường Dân Tự Hoài Viễn Hầu phủ vỗ ngực bình bịch:

- Mỗ phải đi Binh bộ kinh sư một chuyến, người đi về phía Nam, mỗ phía Bắc, chúng ta gặp mặt ở kinh sư!

Lúc này Tần Lâm mới cùng lưu luyến chia tay các vị thân hữu, trở lại thủy lộ Trường Giang, sau đó từ Nam Kinh đến Trấn Giang rẽ vào Đại Vận Hà Giang Nam, sau đó chạy tới Hàng Thành, Ninh Thành.

Hôm ấy thuyền đi tới phía Nam Dương Thành, chỉ thấy một chiếc thuyền đang chạy tới nhanh như tên bắn, tốc độ không phải là tầm thường, mũi thuyền nhắm vào quan thuyền Tần Lâm đang ngồi.

Mọi người đang kinh ngạc, chỉ thấy trên thuyền kia có người kêu to:

- Là Tần Thiếu Bảo đó sao? Môn hạ mợ ân tiểu chò đã lâu!

Đây là Cát Sáo Quan tuần giang lúc trước, bây giờ đã thăng chức Du Kích Trường Giang Thủy sư. Còn rất xa đã nhảy qua đầu thuyền Tần Lâm dập đầu, y làm được chức quan này là nhờ năm xưa Tần Lâm dìu dắt.

- Thì ra là Cát Du Kích, có gì chỉ giáo?

Tần Lâm hỏi.

Trên thuyền của đối phương có một người khác kêu lên:

- Tần Thiếu Bảo, trong kinh có thư gửi tới!

Đây là một vị cầm y thân binh đi theo Tần Lâm đã lâu, y từ kinh sư mang thư phi ngựa xuôi Nam, đến Dương Thành ngẫu nhiên gặp phải chiến thuyền Cát Du Kích, bèn ngồi chiến thuyền đến Nam Kinh tìm Tần Lâm, đi không bao lâu đã gặp được.

Kinh sư có thư? Tần Lâm rất là kỳ quái, lòng nói người nào lại viết thư ình đây?

Hiệu Úy kia nhảy qua thuyền, mang thư cho Tần Lâm.

Thấy nét chữ xinh đẹp trên phong bì, Từ Tân Di liền kêu lên:

- Ôi chao, đây là thư của Nghiêu Anh biểu muội!

Quả thật là thư của Chu Nghiêu Anh, Hiệu Úy bầm báo:

- Phong thư này là có một vị cung nữ ra cung mua sắm, lấy có xem bệnh lạng lẽ đưa đến nữ y quán chúng ta, sau khi Từ Sư Gia xem xong bèn bảo tiểu nhân ngày đêm mang tới cho Tần Thiếu Bảo.

Phong thư này viết cái gì đây? Từ Tân Di đoạt lấy đọc to:

- Tần tỷ phu, Từ biểu tỷ, mau tới cứu muội!

A?!

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, không cần phải nói, nhất định Chu Nghiêu Anh đã gặp phải vấn đề khó khăn, nếu không sao lại viết phong thư này. Từ Tân Di lập tức đẩy hẳn một cái:

- Tần Lâm, chúng ta mau trở lại kinh cứu Nghiêu Anh biểu muội đi, hãy xem nàng đã phải mạo hiểm cầu cứu, nhất định gặp phải chuyện rất phiền phức, rất khó giải quyết.

Tần Lâm cau mày nói:

- Không thể được, mặc dù ta đi sứ chuyến này thật ra là Trương Thái Sư để cho ta đi tạm lánh một thời gian, nhưng dù sao cũng là khâm mệnh đi ra ngoài, mang theo thánh chỉ và vương mệnh kỳ bài. Nếu chưa tới Giang Nam đã tùy tiện hồi kinh, sợ rằng...

Ánh mắt Từ Tân Di nhất thời trở nên ảm đạm, chân mày lá liễu cau chặt lại. Quả thật Tần Lâm nói có lý, nếu như chưa đi tới Mân Chiết đã tùy tiện về kinh, tội danh tự tiện rời cương vị, kháng chỉ bất tuân này cũng khó bề gánh vác.

- Nhưng, nhưng Nghiêu Anh biểu muội làm sao bây giờ? Hay là để thiếp trở về kinh?

Từ Tân Di khổ sở gãi gãi đầu, rất nhanh đã hủy bỏ ý này:

- Không, không được, thiếp không thông minh như chàng, nếu gặp phải vấn đề gì khó khăn nhất định bó tay chịu trời.

Tần Lâm cùng Trương Tử Huyền, Thanh Đại đều dở khóc dở cười. Từ khi nào thì Từ Đại tiểu thư chịu thừa nhận không bằng Tần Lâm, đây thật là mặt trời mọc từ hướng Tây.

- Trưởng Công chúa đáng thương như vậy, nàng cầu cứu không nên bất kể.

Thanh Đại bĩu môi, lắc lắc cánh tay Tần Lâm:

- Hay là... hay là huynh nghĩ cách gì đó đi, Tần ca ca, Thanh Đại biết huynh rất có bản lĩnh...

Tần Lâm gãi gãi đầu khó xử:

- Một mình ta làm sao có thể chia thành hai người, chẳng lẽ ngoài xét âm đoán dương, thần hồn xuất khiếu ra, ta còn có bản lĩnh Thân Ngoại Hóa Thân sao?

Trương Tử Huyền nghe đến đó liền cúi đầu suy nghĩ một chút, khẽ mỉm cười:

- Thân Ngoại Hóa Thân ư? Tiểu muội cũng có một biện pháp, chúng ta có thể thử một lần.

Cách gì vậy? Từ Tân Di cùng Thanh Đại không hiểu, Tần Lâm sờ sờ cằm, như có điều suy nghĩ.

Trương Tử Huyền đi vào trong khoang, đóng cửa phòng lại, không bao lâu sau mở cửa đi ra, lập tức khiến cho người ta phải giật mình kinh hãi: vị thiên kim tướng phủ khi nãy hiện tại làn da hơi đen hơn, dung mạo cũng có hơi biến hóa. Đầu đội ô sa không cánh, thân khoác đại hồng măng bào giang nha hải thủy, lưng đeo cữu long ngọc đới, chân đi quan ngoại màu đen, rõ ràng là Tần Lâm Tần Thiếu Bảo thứ hai.

- Này, bản Khâm Sai phụng chỉ tuần tra sự vụ khai hải Mân Chiết, các người còn không mau mau quỳ xuống?

Trương Tử Huyền dùng giọng ồm ồm quát lên.

Trời ơi, tất cả mọi người nhìn sững sờ ngây ngốc, đây chính là Tần Lâm thứ hai sao, quả thật cảm thấy có bảy phần tương tự.

Tần Lâm cũng không nhịn được cười:

- Giống thì cũng có giống, nhìn xa không có vấn đề gì, bắt quá vẻ mặt động tác một nửa là Tần Thiếu Bảo, một nửa là Trương Thái Sư.

Trương Tử Huyền suy nghĩ một chút, thỉnh linh bật cười gian xảo:

- Nay, các vị quan lớn nhỏ, bản quan tuần hành Giang Nam, dọc đường khổ cực mệt mỏi, các người có an bài vài mỹ nữ tới mua vui không?

Giống thật, lần này giống cả mười phần! Mọi người rói rít gật đầu khen ngợi.

Tần Lâm sa sầm nét mặt, miệng méo xệch, chẳng lẽ bề ngoài ta là như vậy sao?

Lúc trước Trương Tử Huyền thường giả trang thành nam tử theo hai vị huynh trưởng đi ra ngoài, bản lãnh hóa trang rất inh, lại vô cùng quen thuộc Tần Lâm, giả trang thành hắc về mặt động tác đều cực kỳ giống.

Mấu chốt chuyện này vốn chính là nhàn hạ, đối tượng thị sát chủ yếu là Doanh Châu Tuyên Úy Sứ Ty, Kim Tuyên Úy Sứ có quan hệ thế nào với Tần trưởng quan, còn có Hàng Thành Bạc Ty Hoàng Tri Hiếu Hoàng thái giám, cũng là bạn cũ. Cho nên chỉ cần dọc đường Trương Tử Huyền giả bệnh không gặp các quan địa phương, để cho Kim Anh Cơ, Hoàng Tri Hiếu phụng bồi, Cẩm Y Hiệu Úy che chắn bốn bề, cũng sẽ không sợ lộ tẩy.

Vì vậy quyết định kế sách để cho Trương Tử Huyền giả trang Tần Lâm đi dò xét vùng duyên hải Đông Nam, phu nhân Thanh Đại cùng bốn nàng Giáp Ất Bính Đinh cũng đi theo bên cạnh, hai vị thần giữ cửa Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cũng đi theo, để tiện che giấu tai mắt người khác. Tần Lâm, Từ Tân Di dẫn theo Thị Kiêm, khoái mã ra roi chạy cả ngày lẫn đêm về kinh sư, đi xem rốt cuộc Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh gặp phiền phức gì.

- Kế sách này mặt nào cũng tốt, duy chỉ có Kim tiểu yêu hắc là thất vọng đến cực điểm.

Trương Tử Huyền che miệng mà cười, nụ cười cực kỳ giống Tần Lâm.

Ở kinh sư, Chu Nghiêu Anh đang rảnh rỗi vẽ tranh, mặt nở một nụ cười vui vẻ hiếm thấy. Sau khi hắc nhận được lá thư này nhất định sẽ rất gấp, không biết có thể chạy về kinh sư hay không... Hắc là Khâm Sai đại thần, chắc chắn sẽ không vì một tiểu cô nương không ai đoái hoài như mình mà thay đổi hành trình tuần thị Giang Nam, nhất là Hàng Thành còn có vị Kim Tuyên Úy xinh đẹp vô cùng...

Trưởng Công chúa bình sinh lần đầu nói láo, chính là viết lá thư này cho Tần Lâm, nhờ cung nữ tâm phúc chuyển tới nữ y quán.

Làm ra chuyện hoang đường như vậy, liên tục chùng mấy ngày đến tối nàng không thể ngủ yên, trái tim nhỏ đập thành thạch không ngừng, ngay cả nhớ lại cũng cảm thấy tai mặt nóng bừng.

Nhưng nàng không tự chủ được, nghĩ đến mẫu hậu và Phùng Đốc Công sẽ chọn lựa Phò mã thay mình, một nỗi sợ vô danh lập tức bám chặt lấy tim Chu Nghiêu Anh, khiến cho nàng cảm thấy trong lòng khó chịu, ăn cơm không trôi, thậm chí ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Nhưng có biện pháp gì đây, thời này dân chúng đều nói là cha mẹ đặt đâu con ngồi đó, Hoàng gia có một bộ quy củ gả Công chúa, Chu Nghiêu Anh thân là Trưởng Công chúa ngay cả một chút tự do cũng không có, giống như cá chậu chim lồng chấp cánh khó bay.

Thậm chí nàng vô cùng hâm mộ Trương Tử Huyền, vì sao Trương Thái Sư mắc bệnh đúng lúc, mắc bệnh mà còn được lợi như vậy? Tỷ phu mặt dày cầu xin, lập tức gả Trương Tử Huyền cho hắc.

Đáng tiếc, đáng tiếc mười năm trước phụ hoàng cũng đã cõi rồng về trời, không còn cơ hội như vậy ỉn... Chu Nghiêu Anh ơi Chu Nghiêu Anh, người nghĩ lung tung gì vậy?

Trưởng Công chúa cười ngậy ngốc, sắc mặt trở nên đỏ ửng, hồn nhiên không biết bức họa dưới bút của mình đã trở thành một đồng hồ loạn không ra hình thù gì.

Dung ma ma khệnh khạng đi tới hỏi:

- Trưởng Công chúa, nàng lúc cười lúc khóc, rốt cục là có chuyện gì vậy? Lão thân cảm thấy những ngày qua nàng có chuyện gặt lão thân!

- Không có, không có!

Chu Nghiêu Anh hốt hoảng lắc đầu, ánh mắt vô tội như nai con dời đi chỗ khác, không dám nhìn thẳng vào mắt Dung ma ma.

- Hừ, nàng cũng đừng suy nghĩ lung tung nữa.

Dung ma ma bĩu môi:

- Thái hậu đã chọn vị hôn phu thay nàng, nghe nói lần này mấy vị nhân tuyển Phò mã đều là thiếu niên anh kiệt văn tài phong lưu, nho nhã thông đạt, tướng nhất định là hợp ý Trưởng Công chúa.

Văn tài phong lưu, nho nhã thông đạt? Chu Nghiêu Anh nghe vậy, trái tim nhất thời rơi xuống ngàn trượng, nghĩ tới mấy người này liền khinh thường lắc đầu một cái. Nếu là hai năm trước có lẽ nàng sẽ đồng ý với cái nhìn của Dung ma ma, nhưng bây giờ nàng chỉ biết có một người làm thơ khiến cho người ta cười đến tẹo quai hàm.

Bất kể thế nào, trước khi gả xin hãy ỳnh gặp lại người kia một lần... Trong đầu Chu Nghiêu Anh suy nghĩ miên man, chính nàng cũng biết lần này mình tuyệt đối chẳng qua là si tâm vọng tưởng, thậm chí gần như điên cuồng, nhưng nàng tình nguyện làm như vậy. Nữ tử yếu ớt từ trước tới nay không làm qua chuyện nghịch ý người khác, đời này cũng phải làm ra một chuyện điên cuồng chứ...

Từ Ninh cung, ba vị nhân tuyển Phò mã đang được Từ Thánh Lý Thái hậu đích thân xem qua.

Thái hậu đặt nhiều tinh lực hơn vào Vương cung nữ đang mang thai. Bởi vì thái y nói nàng có thể đang mang thai con trai, là cửu ngũ tôn sư tương lai triều Đại Minh.

Trịnh Trinh không có lúc nào là không muốn bỏ đứa bé này từ trong bụng mẹ, đây quả thật là chuyện người có mắt có đầu óc đều biết, nhưng duy chỉ có Vạn Lịch để không biết, hoặc là giả không biết, vì vậy Lý Thái hậu không thể không làm hết tất cả khả năng để bảo vệ đứa cháu trai chưa ra đời này.

Cho dù thân là Thái hậu cao quý, nàng muốn không thừa nhận thủ đoạn Trịnh Trinh thật sự lợi hại cũng không được, làm cho con trai mình mê như điều đổ. Nếu không phải ngại đuổi Trịnh Trinh ra khỏi cửa sẽ phải đối mặt với nguy hiểm hoàn toàn trở mặt với con mình, Lý Thái hậu đã ra tay từ lâu.

Phùng Bảo cảm phát trần trong tay đứng ở phía sau, thấy Từ Thánh Lý Thái hậu có vẻ tâm thần không yên, liền cúi người thấp giọng nhắc nhở:

- Thái hậu nương nương, ba vị Phò mã đã ở trước cung, có truyền đòi hay không?

- Truyền, truyền cho đòi.

Lý Thái hậu phục hồi tinh thần lại.

Ba vị Phò mã đều là người kinh sư, nói chính xác là con cháu của gia tộc phú hào ở kinh sư. Những gia tộc này có thật nhiều vàng bạc tài bảo, nhưng không có con cháu học hành thi cử thành công, cho nên đặt hết tâm tư vào chuyện dựa rông leo phượng.

Ba vị nhân tuyển Phò mã đều đút cho Phùng Bảo không ít của hồi lộ. Người đưa nhiều nhất trong đó nhất định sẽ được lão thích nhất, hưởng chi sau khi chuyện thành công sẽ còn có một khoản bạc rất khả quan tạ lễ.

Trưởng Công chúa sắp xuất giá, Ty Lễ Giám chương ấn Đông Xưởng Đốc Công Phùng Bảo phảng phất như nghe được tiếng bạc kêu xúng xoảng. Lão thái giám tham tiền như mạng này lại đưa bàn tay dơ bẩn của mình về phía Chu Nghiêu Anh.

Đối với Hoàng đế Vạn Lịch trẻ tuổi, từ nhỏ y đã cực kỳ sợ hãi Phùng Bảo vốn thích hốt lẻo. Phùng Bảo lợi dụng Thái hậu áp chế tiểu Hoàng đế, muốn làm gì thì làm, căn bản cũng không sợ Vạn Lịch. Huống chi Vạn

Lịch vùi lấp sâu trong bấy rập ôn nhu của Trịnh Trinh, hàng ngày khổ sở vì mâu thuẫn giữa Trịnh Trinh và hài tử trong bụng Vương Cung Nhân, không hề để ý tới vị muội muội đang chờ xuất giá của mình.

Có thể nói, Lý Thái hậu chính là đạo phòng tuyến cuối cùng trước Chu Nghiêu Anh.

Bất kể thế nào cũng là con ruột, Lý Thái hậu vô cùng bận rộn nhún chút thời gian tới chọn con rể, dầu gì cũng coi như là hết lòng hết dạ. Hơn nữa nàng đang chuẩn bị chọn lựa một người thật tốt, tối thiểu cũng phải chọn một Phò mã tài mạo thật khá, không thể bạc đãi nữ nhi.

Tuổi Thái hậu không phải là lớn lắm, nàng thủ tiết từ tuổi thanh niên, sống một mình nơi Phật đường, tính tình có hơi giống như lão thái bà vào tuổi hoa giáp. Nhưng trên thực tế tuổi của nàng vẫn chưa tới bốn mươi, muốn lựa gặt được ánh mắt của nàng cũng không dễ dàng.

Mấy tên nhân tuyển Phò mã đều sải bước chạy tới gần bệ ngọc, quỳ xuống tung hô Thái hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.

Vừa nhìn qua Lý Thái hậu nhất thời có vẻ vui mừng, nhìn Phùng Bảo gật đầu một cái:

- Lần này Phùng Đại Bạ rất dụng tâm, ai gia rất hài lòng.

Quả thật ba vị nhân tuyển Phò mã cũng có dáng dấp tương đối đẹp trai, bên trái là một người họ Lý như cây ngọc trước gió, bên phải là một vị họ Trương mặt chữ Quốc lấp lánh hữu thần, bất quá vẫn là người ở giữa cảm thấy hợp tâm ý nhất. Người này có gương mặt trắng trẻo, đôi mày anh tuấn, vóc người không cao không thấp, hai mắt lấp lánh hữu thần, bên hông đeo một cây chiết phiến ngà voi, nhìn qua cực kỳ tài hoa phong lưu.

Phùng Bảo quan sát sắc mặt cũng biết Thái hậu đã động lòng, ở bên cạnh nhắc nhở:

- Vị công tử này họ Lương, gia thế cực kỳ hào phú, lại là xuất thân Tú Tài, khóa sau thi Cử Nhân cũng là mười phần chắc chín, làm thơ rất là tinh diệu.

Không cần nói, Lương công tử chính là người đưa hối lộ nhiều nhất cho Phùng Bảo trong ba vị nhân tuyển. Y đã đưa trước hai vạn lượng bạc trắng, sau đó hứa hẹn nếu như ngồi lên địa vị Phò mã thành công, còn có năm vạn lượng tạ lễ nữa.

Trước sau bảy vạn lượng, đây là một khoản lớn kinh người. Phải biết cưới nữ nhi hàn lâm chỉ cần năm ngàn lượng bạc là được, cưới Công chúa mặc dù có địa vị cao nhưng cả nhà không thể làm quan tiếp, trong sĩ lâm cũng không có thể lực gì, tính ra còn không bằng cưới nữ nhi hàn lâm.

Lý Thái hậu hỏi:

- Vị Lương công tử kia xin đứng lên, đi vài bước cho ai gia xem một chút.

Lương công tử nghe vậy mừng rỡ, lại ngồi chồm hổm dưới đất một hồi mới lên tinh thần đứng lên, đi qua đi lại cũng không được tự nhiên, nhìn qua tựa hồ bị bệnh.

- Chẳng lẽ là tên này bị bệnh?

Lý Thái hậu kinh ngạc, cũng không thể chọn một vị Phò mã bệnh hoạn cho con gái mình.

Phùng Bảo cúi đầu nói nhỏ:

- Nghe ngóng qua rồi, người này cỡi ngựa bắn tên đều được, là ngày hôm qua đột nhiên bị cảm.

Thì ra là như vậy. Lý Thái hậu thở phào nhẹ nhõm, thấy bề ngoài người này trắng trẻo anh tuấn như cây ngọc trước gió, nhất thời vô cùng mãn ý hài lòng, gật đầu một cái:

- Chính là vị Lương công tử này!

Bên này Lý Thái hậu chọn Phò mã, bên kia đã cho truyền đòi Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh đến Từ Ninh cung gặp mặt mẫu hậu, đây là quy củ bất thành văn trong cung. Công chúa nhờ chuyện này có thể gặp mặt Phò mã dọc đường, không tới nỗi tới ngày cưới vẫn không biết mặt mũi trượng phu mình tròn méo ra sao.

Chúng cung nữ, ma ma tiền hô hậu ủng Chu Nghiêu Anh đi về phía Từ Ninh cung. Dọc trên đường đi cả bọn ríu rít thì nhau chúc mừng Trưởng Công chúa, trong ánh mắt ai nấy ngập tràn vẻ hâm mộ và mơ ước. Rất nhanh Trưởng Công chúa sẽ có phong hiệu chính thức, thân phận cao quý, ban thưởng phong phú, cưới gả Hoàng gia nghi thức rình rang, Phò mã tài hoa tuần tú... Hết thấy những chuyện này khiến cho người ta hâm mộ không thôi.

Duy chỉ có bản thân Chu Nghiêu Anh tựa hồ không có một chút giác ngộ bản thân mình là nhân vật chính trong chuyện này, nàng cúi đầu đi thơ thẩn như người mất hồn, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình.

Thật là kỳ quái, trong thời khắc quyết định đại sự cả đời mình, không ngờ trong lòng Trưởng Công chúa không có chút suy nghĩ nào về Phò mã gia tương lai, bởi vì hình bóng một người khác đã hoàn toàn chiếm trọn con tim nàng.

Người mà mỗi lần nhắc tới tên đều khiến cho nàng mặt đỏ tới mang tai, lần đầu gặp mặt đã đụng ngã nàng tựa như nổ điên, từ đó đã xông phá phòng tuyến con tim vô cùng kín đáo của thiếu nữ. Bốn món bảo vật cầm kỳ thư họa bị Phùng Bảo cướp đi là nhờ hấn lấy lại một cách khó tin. Hoàng đế huynh trưởng ban cho hấn tắm rửa nơi thiên điện, thế nhưng bị nàng ngẫu nhiên gặp phải.

Hấn dắt tay nàng đi qua trận voi, khiến cho nàng bị dọa sợ đến cơ hồ ngất đi, sau đó trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc kéo nàng trở lại lưng voi an toàn. Cung nữ Lữ Hoa Quế tình như tỷ muội bị giết oan, là hấn bắt được Bạch Liên yêu phi Tôn Hoài Nhân ẩn núp trong cung, dạy dỗ hoàng tử Vương nương nương vô cùng kiêu ngạo một trận...

Đối với một thiếu nữ tuổi vừa mười sáu, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, trong trái tim của nàng làm sao còn có thể chứa được hình bóng người khác?

Dung ma ma ở bên cạnh nhìn ra mấy phần đầu mối, cố ý giả bộ nặn ra khuôn mặt vui mừng hơn hở tươi cười nói:

- Công chúa, lần này Thái hậu đích thân lựa chọn Phò mã cho nàng, ba vị nhân tuyển toàn là thanh niên tài俊, nhân tài phẩm mạo mười hai phần đầy đủ, hơn nữa hâm mộ Trưởng Công chúa đã lâu!

Hâm mộ đã lâu ư, Chu Nghiêu Anh khẽ cau mày, lẩm bẩm nói:

- Ngay cả mặt mũi trước đây chưa từng thấy qua, làm sao có thể hâm mộ?

Dung ma ma vội vàng giải thích:

- Bọn họ nghe nói Trưởng Công chúa ôn nhu hiền thực, thanh lệ động lòng người, cho nên mới khuyh tâm yêu mến. Trưởng Công chúa, xin nàng hãy nghe lão thân nói, lần này trong ba vị nhân tuyển Phò mã có một vị Lương công tử đặc biệt ưu tú, xuất khẩu thành chương, có thể nói là Văn Khúc tinh quân giáng phàm, khí vũ hiên ngang, cho dù là Phan An cũng không bằng được!

- Ai thêm gả cho y chứ...

Chu Nghiêu Anh cúi đầu buồn bực lẩm bẩm.

Dung ma ma nhất thời giận dữ, mắt khẽ nhếch lên, khóe miệng trễ xuống, bày ra dáng vẻ cay nghiệt đang định phát tác.

720. Chương 720: Phò Mã Là Ai?

Lúc này đã đến bên ngoài Từ Ninh cung, đúng lúc nhìn thấy tiểu thái giám dẫn hai vị nhân tuyển Phò mã Trương, Lý ủ rũ cúi đầu đi ra ngoài, đi sau một chút là Lương công tử vui vẻ ra mặt, không ít thái giám cung nữ vây quanh y thì lễ đòi tiền thưởng.

Dung ma ma lập tức bắt chắp cãi vã với Chu Nghiêu Anh, nét mặt già nua cười tựa như hoa cúc nở rộ, sải bước chạy tới chúc câu vạn phúc:

- Chúc mừng Lương công tử, chúc mừng Lương công tử, lão thân sớm nói duy chỉ có ngài và Trưởng Công chúa chúng ta là một đôi trời sinh, quả nhiên Từ Thánh Thái hậu tuệ nhãn thức châu mới chọn trúng công tử ngài, ha ha ha...

Trên mặt tái nhợt của Lương công tử nổi lên nét ửng đỏ bệnh hoạn, ánh mắt cũng vô cùng hưng phấn, phần khởi tinh thần chống đỡ thân thể hư nhược, đến bây giờ ngay cả bước chân cũng cảm thấy nhẹ nhàng hơn nhiều. Nghe Dung ma ma nói một phen như vậy, y càng vui mừng hơn hở, lấy mấy tấm ngân phiếu ra đưa tới:

- Cảm tạ ma ma chúc lành, bên kia chính là Trưởng Công chúa phải không?

- Dạ, đúng vậy!

Dung ma ma nhìn số tiền trên ngân phiếu vui như mở hội, lúc này bà đang hận không thể lập tức bán Chu Nghiêu Anh cho vị Lương công tử xuất thủ hào phóng này.

Lương công tử quan sát Chu Nghiêu Anh cách đó không xa, chỉ thấy vị Trưởng Công chúa này năm nay vừa mới mười sáu, đôi mày thanh tú khê cau, đôi môi đỏ mọng ngậm chặt, đôi mắt ẩm ướt hết sức động lòng người, gương mặt trái xoan thanh tú có vẻ gầy gò. Đôi vai mỹ nhân thon thả, mặc một bộ cung trang bằng gấm buộc thắt ngang eo càng làm nổi bật thân hình yếu điệu, eo thon nhỏ xinh xắn, quả thật là một mỹ nhân ưu tú.

Lương công tử nhất thời hồn phách bay đi đâu mất, trong lòng vui như mở hội, cổ ý đằng hắng nho nhỏ mấy tiếng. Tay trái y thò vào tay áo tìm gì đó, tay phải mở chiết phiến ra soạt một tiếng phe phẩy, cảm thấy mình rõ ràng là cây ngọc trước gió, phong lưu tiêu sái không gì tả nổi.

Bên kia đám cung nữ sáng ngời đôi mắt, hận mình không được gần cho vị Lương công tử này. Một lúc lâu sau kẻ linh xảo hơn phục hồi tinh thần lại, mồm năm miệng mười chúc mừng Trưởng Công chúa chiêu được vị Phò mã xứng tâm như ý.

Không ngờ rằng Chu Nghiêu Anh ngơ ngác đứng tại chỗ, ử rử như gà chọi thua trận, ánh mắt nhìn Lương công tử giống như nhìn một con quái vật ghê tởm, cau mày, vẻ mặt đau khổ, đáng vẻ chán ghét lộ ra hết sức rõ ràng.

- Đi, đi thôi, mẫu hậu, mẫu hậu đang chờ ta...

Chu Nghiêu Anh áp ứng ra lệnh cho đám cung nữ, không nhìn Lương công tử lần nào nữa, cúi đầu vội vã đi tới.

Lương công tử không hiểu vì sao, sờ sờ trên mặt mình cảm thấy cũng không dính vật gì dơ bẩn, bèn thấp giọng hỏi Dung ma ma:

- Đường như bản công tử chỉ mới là lần đầu gặp mặt Trưởng Công chúa, vì sao nàng lại...

Dung ma ma cũng phát hiện mấy phần, vội vàng tươi cười đáp:

- Xấu hổ, Trưởng Công chúa xấu hổ mà thôi, Phò mã gia ngài cứ yên tâm, có lão thân phụng bồi Trưởng Công chúa, hết thấy đều thỏa đáng.

- À, thì ra là xấu hổ!

Lương công tử lẩm bẩm, lại lặng lẽ cho Dung ma ma bảy tám tấm ngân phiếu xin bà tha thứ, lúc này mới rời khỏi cung.

Thật ra không phải là xấu hổ, hàm răng Chu Nghiêu Anh cắn đôi môi xuất hiện dấu răng sâu hoắm, cơ hồ không nhịn được muốn khóc rống lên. Bởi vì nàng nhận ra vị Lương công tử được chọn Phò mã kia chính là Lương Bang Đoan mà trước kia nàng từng có duyên gặp mặt.

Khi đó Chu Nghiêu Anh mặc nam trang, Lương Bang Đoan cao đàm khoát luận với nhóm bằng hữu Cố Hiến Thành, Lưu Đình Lan, cho nên Trưởng Công chúa nhận ra y, y lại không nhận ra Trưởng Công chúa.

Tính ra Lương Bang Đoan xuất thân nhà giàu chốn kinh sư, thích phô trương hình thức, thích hư danh, ngày ngày bàn luận thơ văn với các vị bằng hữu, mở thi hội, nhả tập, xài tiền phung phí như ném qua cửa

sổ. Về bản chất cũng không có khuyết điểm gì, tâm tính cũng không lão gian cự hoạt giống như Cố Hiến Thành, bình sinh cũng chưa từng lần áp dân chúng, cũng chưa từng chơi gái đánh bạc, miễn cưỡng được coi là một vị thanh niên có triển vọng.

Thế nhưng y lại có giao tình khá sâu với các nhân vật Tam Nguyên hội như Cố Hiến Thành, Lưu Đình Lan, Mạnh Hóa Lý, Ngụy Doãn Trung... bọn này hết sức gai mắt không ưa Tần Lâm, Chu Nghiêu Anh yêu ai yêu cả đường đi, tự nhiên không có ấn tượng tốt với y. Huống chi Tần Lâm nhiều lần thi triển kế mọn sửa trị bọn Cố Hiến Thành, Lương Bang Doan tức tối gần chết, trong mắt Chu Nghiêu Anh, Lương công tử cũng chẳng khác nào một tên hề.

Nghĩ đến mình phải gả cho Phò mã lại là tên này, trong lòng Chu Nghiêu Anh vô cùng chán nản, cảm thấy đầu mình như đông cứng, hết thấy trước mắt đều trở nên không thật.

- Nghiêu Anh, Nghiêu Anh!

Lý Thái hậu bắt đắc dĩ lắc đầu một cái, nói với tả hữu:

- Đứa nhỏ này từ trước tới nay đều tỉnh tỉnh mê mê như vậy, lúc nào mới có thể chân chính hiểu chuyện? Cứ gả nó ra ngoài như vậy, ai gia quả thật có chút không yên lòng.

Phùng Bảo híp mắt an ủi:

- Thái hậu chớ lo, lão nô cho là sau đám cưới, dĩ nhiên là Trưởng Công chúa sẽ hiểu ra rất nhiều chuyện, sẽ không giống như bây giờ nữa.

Lúc này Chu Nghiêu Anh mới lấy lại tinh thần, vội vàng hốt hoảng lạy phục xuống:

- Nhi thần ra mắt mẫu hậu, mẫu hậu vạn phúc kim an!

Lúc này Lý Thái hậu mới đổi giận làm vui, suy nghĩ tới chuyện nữ nhi sắp sửa xuất giá, tình thương mình dành cho nó lại rất là có hạn, cảm thấy trong lòng hơi áy náy bèn dịu dàng nói:

- Hải nhi bình thân. Mẫu hậu chọn Phò mã Lương công tử cho con, mới vừa rồi con đã thấy mặt y, nhân quang của mẫu hậu cũng không tệ lắm phải không? Vị Lương công tử này dung mạo tuấn tú thơ sách đầy bụng, nhìn dáng dấp tính khí cũng văn nhã, chắc chắn tương lai sẽ không ức hiếp con ta...

- Mẫu hậu, mẫu hậu...

Chu Nghiêu Anh đi lên trước hai bước, hai đầu gối quỳ xuống, lộ vẻ bi ai cầu khẩn nhìn Lý Thái hậu.

Phùng Bảo giật nảy mình, lão biết Lương Bang Doan và Tần Lâm không hợp nhau, nhìn bộ dáng như vậy, chẳng lẽ là trước kia Tần Lâm đã từng giở trò trên người Trưởng Công chúa?

Lý Thái hậu nhú mày một cái:

- Con ta, con có lời gì muốn nói?

Chu Nghiêu Anh lấy hết can đảm, lắp ba lắp bắp nói:

- Nhi thần, nhi thần không lấy ai cả, đời này xin theo hầu mẫu hậu...

- Hải tử ngốc này, nói lời gì vậy?

Lý Thái hậu lắc đầu một cái, đưa tay vuốt ve đầu nữ nhi, xem lời này chỉ như lời của đứa trẻ ngốc. Nếu như là mẫu thân nhà bình thường đã sớm phát giác con mình có vẻ khác thường, nhưng toàn bộ tâm tư Lý Thái hậu đều đổ dồn vào hai đứa con trai và cháu trai chưa ra đời, cho nên không phát giác ra vẻ khác thường của Chu Nghiêu Anh.

Phùng Bảo e sợ Chu Nghiêu Anh nói ra lời khác vội vàng nói:

- Lòng hiếu của Trưởng Công chúa có thể hiểu được, chắc chắn là không nỡ rời bỏ Thái hậu. Bất quá trong cung có bệ hạ, nương nương và Du Vương làm bạn, tương lai Thái hậu còn có Hoàng tử hoàng tôn, Trưởng Công chúa cũng không cần phải lo lắng Thái hậu sẽ cô độc tịch mịch.

721. Chương 721: Để Ta Lo Hết

Huống chi sau khi xuất giá Trưởng Công chúa vẫn ở trong cung, bất cứ lúc nào cũng có thể hưởng thụ niềm vui mẫu tử nhân luân.

Lời nói này nói có lý có tình, bất quá trọng điểm vẫn nằm ở bốn chữ Hoàng tử hoàng tôn, Lý Thái hậu vừa nghe lập tức nhớ tới cháu trai trong bụng Vương Cung Nhân, bèn không nói nhiều với con gái nữa, lập tức truyền chỉ:

- Được rồi được rồi, Nghiêu Anh không nên gây chuyện nữa. Hạ chỉ phong con ta làm Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa, theo như quy chế ban cho thực ấp, thưởng bạc, lập tức chuẩn bị đám cưới!

Chu Nghiêu Anh thất hồn lạc phách rồi đi Từ Ninh cung, chỉ cảm thấy hai chân giống như đang đi trên bông, nhẹ bồng không có lực.

Phần lớn cung nữ còn tưởng rằng Công chúa là khản trương trước đám cưới, duy chỉ có ánh mắt Dung ma ma đảo qua đảo lại mấy vòng, cười hì hì tiến tới, hạ thấp thanh âm gần từng tiếng một:

- Trưởng Công chúa, nàng gây chuyện như vậy sẽ làm nghịch ý Thái hậu, đắc tội Phò mã gia, tội tình gì phải làm như vậy? Tương lai phu thê các người còn phải sống với nhau cả đời, sinh con trai, sinh cháu trai, đến già đầu bạc... Lão thân cảm thấy vạn nhất nếu như bị kẻ kia nghe được phong thanh gì đó... hắc hắc!

Chu Nghiêu Anh nghe vậy không rét mà run, nghĩ đến chuyện phải sống cả đời với tên Lương Bang Đoàn kia đã cảm thấy lòng nguội lạnh như tro tàn. Trong lời Dung ma ma còn ngầm mang ý uy hiếp, khiến cho nàng hận không thể chết đi ngay tức khắc.

Hắc, hắc, hắc! Dung ma ma cười khan ba tiếng, tự cho là đã nắm chắc được Trưởng Công chúa, hết sức đắc ý.

- Dung ma ma phải không, gia thúc mời bà qua đó một chuyến.

Thiếu Giám Đô Tri Giám Trương Tiểu Dương công công dẫn theo một đám tiểu thái giám đi tới.

Mặc dù Dung ma ma dựa vào gốc đại thụ Phùng Bảo, nhưng cũng không dám đắc tội với Bình Bút thái giám Ty Lễ Giám kiêm chương ấn Ngự Dụng Giám Trương Thành, vội vàng đáp ứng rồi đi. Trước khi đi bà còn lấy mắt ra hiệu cho hai cung nữ tâm phúc, bảo các nàng trông chừng Trưởng Công chúa.

Trương Tiểu Dương khom lưng nói:

- Trưởng Công chúa, nô tài có chuyện muốn bẩm báo, có thể cho lui tả hữu hay chăng?

Đám cung nữ ngơ ngác nhìn nhau, lập tức biết điều rồi đi xa, Dung ma ma còn không dám đắc tội với Trương Tiểu công công, huống chi là các nàng.

Trong lòng Chu Nghiêu Anh còn đang kinh ngạc, chỉ thấy trong đám tiểu thái giám kia có một người đang nhìn mình le lưỡi một cái, dáng vẻ bại hoại vô cùng quen thuộc, chính là người mà nàng ngày nhớ đêm mong.

- Tỷ... Tỷ tỷ... Tỷ phu!

Chu Nghiêu Anh vừa bất ngờ vừa vui mừng, mới vừa lớn tiếng gọi đã vội vàng che miệng lại, chột dạ nhìn quanh bốn phía.

Cũng may Trưởng Công chúa lớn tiếng kêu cũng chỉ hơi lớn hơn thanh âm muỗi kêu một chút. Ngoại trừ Trương Tiểu Dương và mấy tên tiểu thái giám tâm phúc ra, không còn ai khác nghe thấy.

Suyt...

Tần Lâm đặt ngón tay trên môi, làm động tác chó có lên tiếng, ánh mắt hấn sáng như sao khiến cho Chu Nghiêu Anh xấu hổ hai tai đỏ ửng, vội vàng cúi đầu.

Tim Trưởng Công chúa nhảy loạn như nai con trong lồng ngực, xong rồi xong rồi, tiểu nha đầu không ai thương xót như mình chỉ vừa viết một phong thư, Tần tỷ phu đã trở lại thật! Làm sao giải thích chuyện mình đột nhiên viết thư gọi hắn trở lại đây? Hắn... chẳng lẽ hắn không biết gì cả hay sao?

Từ Tân Di tranh trước tiến tới một bước, nắm bờ vai thon gầy của biểu muội:

- Nghiêu Anh, không cần nói gì cả, tên khốn Lương Bang Đoan kia cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga, để cho y đời sau làm Phò mã đi!

Chu Nghiêu Anh trợn to đôi mắt, đầu tiên là vô cùng kinh ngạc, tiếp theo lập tức thở ra một hơi thật dài nhẹ nhõm. May nhờ có chuyện tuyển chọn Lương Bang Đoan làm Phò mã, tỷ tỷ, tỷ phu còn tưởng rằng nàng đoán trước được phong thanh, mới triệu hồi Tần Lâm trở về cứu mạng.

Quả nhiên Tần Lâm liền vỗ ngực ra vẻ ôm đồm mọi chuyện:

- Trưởng Công chúa cứ yên tâm, thu thập tên Lương Bang Đoan này, tỷ phu ta cũng như đập ruồi trên đầu ghẻ, bách phát bách trúng!

Chu Nghiêu Anh phì cười một tiếng, mím cái miệng nhỏ nhắn cười, đỏ mặt nhỏ giọng nói:

- Mặc dù Lương... Lương Bang Đoan đáng ghét thật, bất quá tỷ phu so sánh y với con ruồi...

Tần Lâm cười hì hì xấu xa:

- Không phải là con ruồi, đó chính là con muỗi, y không chọc người khác, đặc biệt chọc tới biểu muội, vừa đúng đúng phải hòng súng ta, vậy thì gọi là con muỗi tìm con nhện... Tự chui đầu vào lưới!

- Huynh... huynh mới là con nhện tinh!

Hai tay Chu Nghiêu Anh dày vò vạt áo, không biết vì sao ở trước mặt Tần Lâm tựa hồ hết thấy phiền não biến mất không còn, vị Trưởng Công chúa ngày thường xấu hổ hướng nội này cũng nói nhiều hơn trước.

Từ Tân Di lặng lẽ bấm Tần Lâm một cái:

- Chàng xem Hoàng cung đại nội là nhà mình sao, còn mải nói đùa với Nghiêu Anh biểu muội như vậy, nói vào chính sự đi!

Tần Lâm cười khan một tiếng, nói thẳng với Chu Nghiêu Anh:

- Mấy ngày nay không cần lo lắng, lại càng không được làm chuyện ngu ngốc gì, tỷ tỷ tỷ phu sẽ suy nghĩ biện pháp làm cho chuyện tốt của họ Lương kia bị phá hỏng.

- Bất quá rốt cục là biểu muội thích vị hôn phu như thế nào?

Từ Tân Di không nhịn được hỏi tới:

- Cho dù là lần này không gả cho họ Lương, tương lai cũng phải thành gia thất, nhiều nhất kéo dài tới mười tám tuổi cũng không thể kéo dài được nữa. Muội có vừa ý ai chưa?

Chu Nghiêu Anh ngẩng đầu lên, yếu ớt nhìn tỷ tỷ một chút, lại nhìn tỷ phu một chút, cuối cùng cúi đầu nhẹ nhàng lắc lắc.

- Hay là để tỷ phu chọn lựa thay muội có được chăng?

Từ Tân Di hỏi dò Trưởng Công chúa, lại vỗ vỗ vai Tần Lâm, có vẻ rất tự hào nói:

- Nhân quang tên này vô cùng độc đáo, chọn lựa vị hôn phu uội tuyệt đối không sai!

Trưởng Công chúa nhất thời đỏ mặt, trên chóp mũi toát ra mồ hôi lấm tấm, hồi lâu mới chần chờ gật đầu một cái.

- Tần Lâm, hôn sự của Nghiêu Anh biểu muội phải trông cậy vào chàng rồi!

Từ Tân Di chống nạnh cười ha hả.

Có Bắc Trần Phủ Ty Cẩm Y Vệ ra tay, loại đàn ông thế nào trong thiên hạ mà không tìm được? Tần Lâm cũng vỗ ngực khoe khoang khoái lạc:

- Trưởng Công chúa nhìn trúng kẻ nào chính là phúc phần của kẻ đó, ai dám rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt? Hết thấy cứ giao cho tỷ phu, đến lúc đó nếu cần sẽ trối người mà biểu muội thích mang tới.

- Có thật không vậy, đây là huynh đáp ứng đó nha!

Chu Nghiêu Anh mím cái miệng nhỏ nhắn cười vui vẻ, trong đôi mắt ẩm ướt lóe lên tia sáng.

Gặp được Tần tỷ phu, được hần chính miệng hứa hẹn, tối nay Trương Công chúa ngủ rất say.

Bản thân Tần Lâm chính là đại quan Cẩm Y Vệ thường hay ra vào Hoàng cung, Từ Tân Di cũng thường vào cung lại có Trương Tiểu Dương che chở, cả bọn rất dễ dàng ra ngoài cung.

Chuyện chọn Phò mã nằm trong cơ mật, hơn nữa không giống như giúp đỡ Trịnh Trình đều có lợi đối với hai bên, chú cháu Trương gia thuần túy là nể mặt Tần Lâm mới giúp một tay. Tần Lâm cũng hết sức thúc thời, không lồi bọn họ vào quá sâu, sau khi ra khỏi Đông Hoa môn bèn cáo từ Trương Tiểu Dương.

Bí mật về kinh đương nhiên không tiện ở phủ đệ mình, Thị Kiếm đã đặt hai gian phòng hảo hạng ở Thanh Vân khách sạn bên ngoài Đẳng Thị Khẩu, sau đó chờ ngoài Đông Hoa môn, sau khi Tần Lâm, Từ Tân Di đi ra bèn hội hợp với nhau đi về khách sạn.

Tiểu nhị đưa nước trà điểm tâm lên, Tần Lâm tiện tay thưởng ột miếng bạc nhỏ, dặn y không có chuyện gì thì đừng quấy rầy.

Tầm mắt tiểu nhị khách sạn rất sắc bén, lúc đi ra ngoài thuận tay liền đóng cửa lại, thầm nhủ trong lòng vị đại gia này dẫn theo hai vị đại cô nương như hoa như ngọc, một người chân dài nóng bỏng, người còn lại cũng là mỹ nhân như họa, kế tiếp sẽ làm gì không phải là rất rõ ràng sao?

Tần Lâm trong lòng điểm tiểu nhị đang được hưởng điểm phúc, thật ra lúc này đang cau mày suy nghĩ, chậm rãi nói:

- Thật ra tên Lương Bang Đoàn này không có bản lĩnh gì lớn, muốn đối phó y cũng dễ dàng, chẳng qua là nhất thời nửa khắc không biết hạ thủ từ chỗ nào. Thế nhưng ngày cưới mà Lý Thái hậu định quá gần, phải làm sao kéo dài lâu hơn mới được. Bằng không một khi Nghiêu Anh biểu muội xuất giá, vậy sẽ càng khó cứu viện hơn nữa.

- Hay là thiếp đi đánh cho tên Lương Bang Đoàn kia nằm một chỗ trên giường bệnh chừng một tháng, có được chăng?

Từ Đại tiểu thư toét miệng cười lạnh có vẻ hung dữ.

Thị Kiếm phì cười, suy nghĩ của Đại tiểu thư mình quả thật vô cùng đơn giản.

- Cười gì mà cười?

Từ Tân Di bĩu môi, trợn mắt nhìn Thị Kiếm một cái.

Tần Lâm khoát khoát tay:

- Không ổn, làm như vậy thật không có đạo lý, hơn nữa ai ai cũng biết Đại tiểu thư nàng đi theo ta xuống Giang Nam, đột nhiên chạy đi đánh Lương Bang Đoàn một trận, chắc chắn người khác sẽ hoài nghi có phải ta cũng trở lại hay không... Không được, làm chuyện này, hai chúng ta cũng không thể công khai lộ diện.

Tuy rằng triều cục hiện tại do một nhà Giang Lăng đẳng độc quyền, nhưng Tần Lâm cũng không thể không chút kiêng kỵ. Vạn Lịch muốn chơi để vương tâm thuật thi thố cả ân lẫn uy rèn giũa hẳn một chút, tính tình Tần Lâm lại là chiếm tiện nghi không chê nhiều, thua thiệt một chút cũng không chịu, ngay cả giả bộ uất ức cũng không bằng lòng, khiến cho bọn họ tức chết đi được.

Nếu như chuyện Khâm Sai đại thần tự tiện rời chức thủ, lặng lẽ lên về kinh sư phơi bày ra ánh sáng, vậy rõ ràng là do Tần Lâm chuốc khổ vào thân.

Mắt hạnh tròn xoe của Từ Tân Di lại đảo tròn, sau đó cười hì hì nói:

- Hay là chàng đi tìm vị Trịnh Thục Tần nóng bỏng tay kia một chuyến xem sao. Trước khi rời kinh đã nghe nói nàng được cưng chiều trong cả sáu cung, không bao lâu sau sẽ được thăng làm phi tử, hì hì, dường như chàng có giao tình không cạn với nàng ấy...

Ặc, đây là thử dò xét mình sao? Tần Lâm sờ sờ mũi, nhớ tới lần cuối cùng gặp mặt Trịnh Trinh cũng có chút cảm giác có tật giật mình, lúc này nghiêm nghị nói:

- Chớ nói nhảm, lúc nàng ấy chưa phát tích ta từng giúp một vài chuyện nhỏ mà thôi, không hề có giao tình gì. Nàng thấy vi phu có giống loại người thi ân cầu báo hay không?

- Giống, rất giống!

Từ Tân Di cùng Thị Kiếm không hẹn mà cùng gật đầu.

- Các người, các người...

Tần Lâm tức giận không nói nên lời, bất kể thế nào, lần này hắn cũng không muốn nhờ Trịnh Trinh giúp. Nữ nhân kia quá gian xảo, lại đang oán hận long chủng trong bụng Vương Cung Nhân, nếu như kéo nàng vào chuyện này, Vạn Lịch, Vương Hoàng hậu, Lý Thái hậu, Phùng Bảo vây quanh tiểu hoàng tử còn chưa ra đời náo loạn cả lên, không biết còn sinh ra chuyện gì nữa. Nhưng cũng có thể khẳng định là chuyện này sẽ càng thêm phức tạp, càng khó có thể khống chế trong lòng bàn tay.

- Cái gì cũng không được, rốt cuộc làm sao bây giờ?

Từ Tân Di lẩm bẩm oán trách.

Thị Kiếm cũng gãi đầu một cái:

- Muốn trì hoãn hôn kỳ... ừm, tỳ tử không biết quy củ Hoàng gia, nhưng ở dân gian, nếu như tôn trưởng sinh bệnh nặng...

- Ta còn biết cha mẹ chết phải thủ hiếu ba năm!

Từ Tân Di đảo cặp mắt trắng dã, cảm thấy Thị Kiếm nói như vậy chỉ là nói nhảm, phụ thân của Chu Nghiêu Anh là Long Khánh lão Hoàng đế, mười năm trước đã cỡi rồng về trời, mẫu thân nàng là Lý Thái hậu, chẳng lẽ vì kéo dài hôn kỳ mà phải hạ độc Lý Thái hậu, khiến cho nàng sinh bệnh hay sao?

Thế nhưng vào lúc này, ánh mắt của Tần Lâm đột nhiên trở nên sáng chói, khoe miệng nổi lên nụ cười xấu xa mọi người vô cùng quen thuộc.

Ngay đêm đó, vào lúc không ai chú ý, Vũ Thanh Bá phủ có một vị khách không mời mà đến, nhìn dáng dấp giống như là một nữ tử vóc người yếu điệu, che mặt, tự xưng có thư mật muốn giao cho lão Bá gia hoặc là Lý Cao công tử.

Nghe khẩu khí như vậy, đám tôi tớ Vũ Thanh Bá phủ không dám chậm trễ, lập tức nhận lấy thư trong tay nàng. Còn chưa kịp hỏi nàng là đến từ phủ đệ nhà nào, nữ tử đã xoay người rời đi, rất nhanh đã mất tăm không thấy bóng dáng.

Trong bóng tối ngoài xa, Thị Kiếm tháo khăn che mặt xuống:

- Trưởng quan, Đại tiểu thư, đã đưa thư rồi, có thể được không?

- Ha ha, mười phần chắc chín!

Tần Lâm nở một nụ cười xấu xa.

Từ Tân Di không nhịn được đánh hắt một cái:

- Chàng cũng dám trêu cợt Vũ Thanh Bá lão gia tử.

Đúng vậy, ai bảo hai cha con lão tham tiền, tham lợi ích nhỏ nhỏ làm chi? Trong vụ án Thanh Minh Thượng Hà Đô thất lạc, Tần Lâm đã từng khiến cho Vũ Thanh Bá mắc bẫy, lần này hắn soạn lại bốn cữ, đoán chừng Vũ Thanh Bá vẫn sẽ giẫm lên vết xe đổ.

Đúng là như vậy, người làm Vũ Thanh Bá phủ mang thư đưa tới tay đại quân sự rất nhanh. Đại quân sự vừa xem mấy hàng chữ bên ngoài đã vội vàng giao cho Vũ Thanh Bá Lý Vĩ, mà sau khi lão gia tử nhận được tin cũng lập tức gọi con trai Lý Cao tới thương lượng.

- Thư của Tần cô gia, ha ha, phụ tử ta lại sắp phát tài nữa!

Sắc mặt Lý Vĩ vô cùng hưng phấn, râu bạc run lên, mắt sáng rực như đèn pha.

Sau sự kiện Thanh Minh Thượng Hà Đồ, Tần Lâm từ từ quen biết với phụ tử Lý Vĩ, Lý Cao, biết được hai cha con này là quen thói làm ăn buôn bán ngoài đường ngoài chợ, bây giờ lại càng mượn thế lực Lý Thái hậu làm hoàng thương. Tần Lâm giúp bọn họ làm ăn chút đỉnh, cho Tào Bang giúp vận chuyển hàng với giá thấp, nhờ Ngũ Phong hải thương cung ứng đặc sản quý hiếm của hải ngoại với giá vốn, đó là chuyện hết sức dễ dàng.

Lý Vĩ không kiếm được số lớn, kiếm chút tiền lẻ cũng vui vẻ, bèn coi Tần Lâm như đệ nhất tri kỷ bình sinh. Nhiều lần còn nhờ hấn nghĩ một vài chủ ý, nói có mỗi làm ăn lớn gì đó, nếu như không ngại mọi người cùng làm.

Quả nhiên, lần này Tần Lâm phụng chỉ dò xét hải mậu Mân Chiết, mỗi làm ăn lớn sắp đưa đến Vũ Thanh Bá phủ rồi!

Lý Cao xem qua thư một lượt, có vẻ hơi do dự không quyết:

- Nếu quả thật có thể thành, nhà chúng ta tuyệt đối có thể kiếm được tiền đầy túi, nhưng Trương tướng công có thể đáp ứng không?

Chuyện này... Không thử một chút làm sao biết?

- Lý Vĩ vung tay, lại cười nói:

- Cho dù là không thành, mượn lý do này cũng có thể kiếm được lợi ích khác.

- Phụ thân Đại nhân anh minh!

Lý Cao cũng cười không khép miệng lại được.

722. Chương 722: Diệt Kế Kéo Dài Hôn Kỳ

- Há đâu có lý như vậy!

Trong cấm địa mật các Văn Uyên các, Trung Cực Điện Đại Học Sĩ Thái Sư Tả Trự Quốc Trương Cư Chính vỗ bàn thật mạnh, mắt phượng long lên thoáng hiện tinh quang:

- Người nào xúi giục Vũ Thanh Bá dâng bản chương, người nào nói cho lão biết sắp có thương cảng mới mở?

Khó trách Trương Thái Sư tức giận, trước khi Tần Lâm đi, mới vừa thương nghị vùng duyên hải Mân Chiết trừ hai nơi đã mở là Hàng Thành, Nguyệt Cảng ra, lại mở thêm ba chỗ thương cảng mới, làm bước cuối cùng mở ra hải cấm toàn diện. Đây là tin tức tương đối cơ mật, chỉ có nội các Đại Học Sĩ cùng đám người Vương Quốc Quang, Tăng Tĩnh Ngô, Trương Học Nhan biết được.

Bây giờ bản chương của Vũ Thanh Bá Lý Vĩ dâng lên lại yêu cầu lấy thân phận hoàng thương, xin được hưởng quyền chuyên doanh hải mậu ở Ninh Ba cảng mới mở!

Tin tức tiết lộ là một chuyện, yêu cầu của Lý Vĩ lại có hơi đi ngược với chính sách của Trương Cư Chính. Vốn chính là chuẩn bị mở ra hải cấm toàn diện để khích lệ dân gian buôn bán, gia tăng thu nhập quan thuế, thế nhưng Lý Vĩ còn muốn độc chiếm quyền chuyên doanh một hải cảng, Trương Cư Chính thấy bản chương này vô cùng tức tối.

May mà lão Thái Sư không biết, tin này là do con rể của lão Tần Lâm truyền ra ngoài.

Thứ Phụ Trương Tứ Duy khẽ động dung, tỏ ra nghiêm trang phụ họa:

- Hiện tại đám hoàng thân quốc thích này càng ngày càng không biết thu liễm, Vũ Thanh Bá đã được ban thưởng rất nhiều trong những năm qua, vẫn còn đòi hỏi như vậy quả thật là lòng tham không đáy. Học trò tán thành ý kiến Trương lão tiên sinh, lần này nhất định bác bỏ thẳng tay yêu cầu của lão. Bằng không

tương lai người này cầu xin Ninh Ba, người kia cầu xin Nguyệt Căng, lợi ích khai hải lọt hết vào tay hoàng thất, ngân khố của triều đình ắt sẽ thiếu thốn.

Trương Cư Chính khẽ vuốt cằm, hết sức tán thành đề nghị của Trương Tứ Duy. Chỉ bất quá hết thấy lão đều xuất phát từ công tâm, cho nên không nhận ra vẻ gian trá trong đáy mắt tên trợ thủ của mình.

Mặc dù Lý Thái hậu hết sức ước thúc người nhà mình khiến cho bọn họ không dám làm bậy, nhưng cuối cùng nàng cũng là nữ nhi Lý Vĩ, muội muội Lý Cao. Nếu như Trương Cư Chính bác bỏ thẳng tay không nể mặt chút nào, Lý Vĩ sẽ nghĩ như thế nào, Lý Thái hậu sẽ nghĩ như thế nào?

Đây rõ ràng là đánh vào chỗ yếu của tam giác Lý Thái hậu, Trương Cư Chính, Phùng Bảo.

Tam Phụ Thân Thời Hành cũng là một người tốt, cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, nghe thấy Trương Cư Chính, Trương Tứ Duy muốn nghiêm khắc bác bỏ bèn từ trên ghế đứng lên, hơi khom lưng cười nói:

- Thái Nhạc lão tiên sinh, Phụng Bân lão tiên sinh, học trò cho là mọi việc vẫn nên dĩ hòa vi quý, Vũ Thanh Bá xuất thân thị tỉnh, xưa nay tham tiền yêu hàng, đây cũng không phải là lần đầu. Có câu nói không nể mặt tăng cũng phải nể mặt Phật, Lý Thái hậu lại ước thúc thân tộc rất tốt, tựa hồ chúng ta không cần...

Trương Cư Chính suy nghĩ một chút, cười lên:

- Nhữ Mặc hiền đệ, lão thật là một tiên sinh rất tốt! Thôi, nếu là như vậy, hiền đệ hãy phê phiếu nghỉ đi.

Thân Thời Hành nhận lấy bản chương, cân nhắc câu chữ để viết phiếu nghỉ. Bản lãnh nào khác thì lão không có, bàn về lời lẽ uyển chuyển chính là đệ nhất cả triều.

Trương Tứ Duy rất là thất vọng, nhưng việc đã đến nước này cũng không tiện nói thêm gì nữa, nếu bị Trương Cư Chính phát hiện dụng tâm của y, vậy thì vạn kiếp bất phục...

Giọng điệu của Thân Thời Hành trong phiếu nghỉ rất hòa hoãn, nhưng ý tứ hết sức rõ ràng. Vốn muốn mở ra hải cấm, khích lệ buôn bán xuất khẩu, để chinh thu quan thuế phục vụ cho triều đình sử dụng. Hôm nay Vũ Thanh Bá xin một cảng, nếu như đáp ứng, ngày mai Định Quốc Công, Thành Quốc Công thậm chí Kinh Vương Sở Vương cũng viết tấu chương xin, đến lúc đó có đáp ứng hay không? Có không ít bạc trong kho của bộ hạ là nhờ vào hải mậu.

Vạn Lịch đích thân nắm triều chính không lâu, trong tay Phùng Bảo chưởng ấn Tỳ Lễ Giám còn nắm rất nhiều chính vụ nội đình, Phùng Đốc Công xem bản chương và phiếu nghỉ này đại khái cũng đoán được chuyện gì xảy ra, khẽ nhướn mày một cái, lắc đầu cười khổ, lệnh cho tả hữu mang cho bộ hạ quyết định.

Lý Vĩ tham tiền thích chiếm tiện nghi, đây là chuyện văn võ cả triều đều biết. Cho dù là lòng dạ Phùng Bảo thâm sâu tới mức nào cũng chỉ cho là Lý Vĩ muốn kiếm chút lợi lộc, ngăn vạn lần không ngờ rằng sau lưng bản chương này còn có cái bóng của Tần Lâm.

Lúc Vạn Lịch nhận được bản chương, y đang vui chơi câu cá ở hậu hoa viên với Trịnh Trình Trịnh Thục Tần.

- A, mắc câu, mắc câu rồi!

Trịnh Trình ngậy thơ vỗ tay, đôi môi hồng hồng hơi nhếch lên.

Vạn Lịch bên cạnh điên đảo thần hồn, vuốt vuốt lưng nàng thấp giọng trêu chọc:

- Ái phi, nàng mới là mỹ nhân ngư mà trẫm câu được trong cuộc đời này.

Trịnh Trình hơi nghiêng đầu, dựa vào vai Vạn Lịch then thùng vô hạn, khoe miệng lại mang theo một nụ cười lạnh như có như không: ai câu ai chứ, hừ hừ...

- Hoàng gia, Phùng Đại Bạ có bản chương thỉnh bộ hạ phê chuẩn.

Tiểu thái giám dùng mâm gỗ tơ vàng dâng bản chương lên.

Vạn Lịch không nhịn được lật lật bản chương xem, sau đó lập tức cau mày. Y không ngờ chút nào, thậm chí khôn khéo hơi quá, sau khi xem bản chương này có thể tưởng tượng được phản ứng thế nào. Thay vì tặng bạc cho thân thích, để lại mình dùng đương nhiên sẽ thoải mái hơn. Ông ngoại thật là càng già càng

hồ đồ, cần tiền thì hỏi trăm, hỏi Thái hậu nương nương không được hay sao, ông xin Ninh Ba chẳng khác nào mở ra một lỗ hổng lớn cho hoàng thân quốc thích, sau này ai ai cũng xin, trăm biết đối phó thế nào?

- Bản chương gì mà khiến cho Hoàng gia của thiếp phải khó xử như vậy?

Trịnh Trinh cười duyên dáng, tay ngọc cầm bản chương lên xem qua một chút, nhất thời mắt híp lại.

Lý Thái hậu che chở Vương Cung Nhân mang thai, làm cho Trịnh Trinh tức tối cơ hồ nổi điên, liên đới cũng hận cả phụ tử Lý Vĩ. Đâu không thắng Lý Thái hậu, chẳng lẽ còn không thể giáng cho phụ tử Lý Vĩ một đòn đích đáng hay sao, đồng tử nàng xoay chuyển mấy vòng, dịu dàng nói:

- Hoàng gia, đúng lý ra Lý lão bá gia là phụ thân của Thái hậu, nên chiếu cố nhiều một chút, nhưng bệ hạ chỉ cần thưởng cho lão vàng bạc tài bảo là được rồi. Ninh Ba chẳng ở cách kinh sư xa như vậy, lão bá gia và cữu cữu không thể tới đó được, làm hoàng thượng cũng phải tự lực cánh sinh. Ngàn dặm xa xôi như vậy, vạn nhất dọc đường có cái gì sơ xuất chẳng phải là hối hận không kịp?

- Đúng, đúng vậy, ái phi suy nghĩ rất chu toàn!

Vạn Lịch còn đang suy nghĩ nên từ chối thế nào, Trịnh Trinh đã nghĩ ra lý do thay y, quả thật hết sức hài lòng.

So với quyền chuyên doanh một cảng khẩu lớn như vậy, thường ngày ban thưởng chút vàng bạc châu báu quả thật chỉ như mưa phùn rơi lất phất.

Vạn Lịch vô cùng cao hứng phê hồng, hoàn toàn đồng ý với phiếu nghị của nội các, hơn nữa nói rõ mình không tiện phê chuẩn chính là vì cân nhắc tới tuổi Vũ Thanh Bá đã già nua, không hy vọng lão một đồng tuổi trên đầu còn phải vất vả quan tâm tới chuyện buôn bán.

Nói như vậy không phải là lời thừa sao, Lý Vĩ làm những chuyện tính toán chi li như vậy mới cảm thấy vui sướng, bảo lão không làm ăn, không kiếm tiền, quả thật khiến cho lão còn khó chịu hơn là đánh lão.

Rất nhanh tin tức truyền đến tai Tần Lâm, lúc Thị Kiếm đẩy cửa phòng ra đưa thư trát vào, loáng thoáng thấy Từ Đại tiểu thư nằm ở trên giường đỏ mặt hồng đôi má, trong phòng tràn đầy ý Xuân, lập tức sắc mặt đỏ lên, chạy nhanh như trốn về phòng mình.

Hai ngày nay Tần Lâm, Từ Tân Di không đi đâu cả, cả ngày ở trong phòng hảo hạng khách sạn chàng chàng thiếp thiếp với nhau. Quả nhiên Chu Dịch Tham Đồng Khế thần công rất ỉn, nhiều lần đánh ỷ nữ chân dài tướng mạo khỏe mạnh phải ném khời bỏ giáp, luôn miệng xin tha mới thôi.

Thư trát là Trương Tiểu Dương đưa tới, thúc thúc y là Bình Bút Ty Lễ Giám, tất cả tấu chương đều thông qua Ty Lễ Giám, tin tức đặc biệt linh thông.

Tần Lâm mở ra xem thử, đúng như hần dự đoán, Lý Vĩ dâng tấu chương lên, Trương Cư Chính nắm giữ nội các lập tức bác bỏ không hề bắt nạt chút nào, phản ứng của Vạn Lịch và Phùng Bảo cũng nằm trong dự liệu. Hần cười ha ha, vỗ một cái vào hông Từ Tân Di, chuẩn bị nói cho nàng biết tin tức tốt này.

- Lại... Lại muốn nữa sao?

Từ Tân Di đang nằm thở dốc mơ mơ màng màng lẩm bẩm, ra sức chống chân dài lên, ưỡn cặp mông tròn căng, eo thon nhỏ ép sát xuống. Lần trước hoan ái vẫn còn chưa ráo mồ hôi, hiện tại tên này đã đòi hỏi tiếp.

Cổ họng Tần Lâm giống như đốt cháy, làm sao còn lo được đến chuyện gì khác. Hần ném thư trát sang bên, hai tay chộp lấy eo thon nhỏ của nàng, từ phía sau lao mạnh tới một cái...

Ở Vũ Thanh Bá phủ, không khí hoàn toàn bất đồng, lão bá gia Lý Vĩ rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Người trong phủ đều biết lão bá gia làm ăn không thành, còn khó chịu hơn so với giết lão.

Lý Cao cũng không tốt lành gì, về mặt đau khổ nói với phụ thân:

- Trương Thái Sư bắt dung tình không nói, bệ hạ... bệ hạ cũng không chịu nể mặt, thật là quá đáng, nói cho cùng cũng là ngoại tôn của phụ thân.

- Bệ... bệ hạ...

Lý Vĩ cố gắng kềm chế, cuối cùng cố kỵ chế độ Hoàng gia, không dám nói ra hết câu ‘bệ hạ chết bầm’, nhưng cũng tức tối xanh mặt:

- Lại nói sợ ta bận tâm vì chuyện làm ăn, há đâu có lý như vậy?! Lại không nói có thể phái con đi, cho dù là bộ xương già như ta cũng còn rất cường tráng, đi về phía Nam một chuyến có quan hệ gì?

Lý Cao ngượng ngùng nói:

- Cha, xem ra lần này phải cho bọn họ biết tay một chút, bằng không không ai coi quốc trượng như cha ra gì.

Hai cha con Lý Vĩ, Lý Cao liếc mắt nhìn nhau, đồng thời gật đầu một cái: xem ra phải xuất tuyệt chiêu rồi!

Vũ Thanh Bá cắn răng, thổi râu trợn mắt, đột nhiên lắc mình lui về phía sau ngã ầm xuống giường. Sau đó lão kéo khăn trải giường lên trùm đầu, cất giọng ồm ồm nói:

- Nói uội muội con biết ta đã bị bệnh, bệnh rất nặng, có muốn tới thăm một lần cuối hay không, để xem nó quyết định thế nào.

Giả bộ bệnh, đây chính là tuyệt chiêu trăm lần không sai một của lão Đại nhân Vũ Thanh Bá.

Lý Cao lập tức vô cùng hưng phấn ra cửa, đi báo tin tốt bằng trời uội muội Lý Thái hậu rằng cha bệnh nặng.

Lúc Lý Thái hậu nhận được tin tức đã nghe Phùng Bảo nói đại khái chuyện này, tự nhiên biết cha già lại đang chơi trò giả bệnh, không khỏi cười khổ lắc đầu một cái.

Nhưng thân là Thái hậu, mẫu nghi thiên hạ, có thể không tròn đạo hiếu sao? Huống chi cho dù là Lý Vĩ không có bệnh, dùng đến biện pháp giả bệnh nhất định cũng là trong lòng không thoải mái, làm nữ nhi sao thể không tới thăm hỏi giải khai?

Chỉ bất quá chuyến này ra cung, Chu Nghiêu Anh cũng xin đi theo một chuyến, cháu gái muốn đi thăm ông ngoại ngã bệnh cũng là chuyện thường.

Lý Thái hậu thấy phụ thân đang nằm trên giường kéo mền trùm đầu giả bệnh, trong lòng dở khóc dở cười, không thể làm gì khác hơn là dịu dàng khuyên nhủ.

Lý Vĩ trung khí mười phần kêu to:

- Cha bị bệnh, thật sự bị bệnh, chỉ sợ không sống được mấy ngày nữa, Thái hậu nương nương tâm thân đáng giá ngàn vàng, chớ có đến thăm lão già sắp chết như ta.

- Ông ngoại thật sự bệnh rất nặng!

Chu Nghiêu Anh ngây thơ chất phác, nhìn thấy dáng vẻ ông ngoại như vậy, nước mắt bắt đầu ứa ra.

Lý Cao buồn cười lại không dám cười:

- Trưởng Công chúa, lần này Vũ Thanh Bá thật sự là bệnh rất nặng, chỉ sợ, chỉ sợ... Ôi!

Nước mắt Chu Nghiêu Anh lăn dài trên má, quỳ xuống thút thít nói:

- Ông ngoại bệnh nghiêm trọng như thế, làm ngoại tôn nữ còn có thể vui vẻ xuất giá được, đó không phải là không bằng cảm thú sao? Mẫu hậu, xin lùi hôn kỳ lại đi!

Lý Thái hậu, Lý Vĩ, Lý Cao thấy đều trợn mắt, bởi vì Thái hậu nương nương đi thăm Vũ Thanh Bá ngã bệnh, hoàng thân quốc thích Lộ Vương, Thành Quốc Công, Định Quốc Công vân vân đều có nữ quyến tới đây thăm, còn đang đứng bên trong bên ngoài phòng. Chẳng lẽ trước mặt nhiều người như vậy lại nói với Chu Nghiêu Anh rằng ông ngoại nàng thật ra là đang giả bộ bệnh, vì xin căng khẩu không được nên giả bệnh sao?

Trong lòng mọi người hiểu rõ ràng là một chuyện, chính miệng nói ra lại là một chuyện khác.

Nữ quyền hoàng thân quốc thích bắt đầu bàn tán xôn xao:

- Lòng hiếu của Trưởng Công chúa thật đáng quý, không hổ là quý nữ Thiên gia...
- Đúng vậy, lòng thuần hiếu hết sức đáng khen.

Lý Thái hậu không thể làm gì, nhìn con gái ngây thơ như tờ giấy trắng, cất tiếng thở dài:

- Nếu như vậy lùi hôn kỳ lại đi, để xem lúc nào ông ngoại con khỏi bệnh.

Câu cuối cùng này mang theo chút oán trách, khiến cho Lý Vĩ giả bệnh và Lý Cao đều có vẻ không được tự nhiên. Hai cha con dờ khóc dờ cười, Trưởng Công chúa thật quá ngây thơ, nói gì tin nấy.

Bọn họ không biết Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh đang nức nở không ngừng, trong lòng lại vui như mở hội, thầm nhủ biện pháp của Tần tỷ phu thật là tuyệt diệu.

Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa chí thành thuần hiếu, bởi vì ông ngoại Vũ Thanh Bá Lý Vĩ bệnh nặng, không để ý đến ngày lành mà Khâm Thiên Giám đã coi, dứt khoát lùi hôn kỳ lại, hành động hiếu thảo này lập tức làm kinh động cả kinh sư. Đầu đường cuối hẻm đều ngợi khen Trưởng Công chúa vô cùng hiếu thảo, sĩ lâm thanh lưu cũng hết lời khen triều Minh lấy nhân đức bao trùm thiên hạ, Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa quả là tấm gương sáng, quý nữ Thiên gia.

Kinh sư Trương Công Ngự, Hoàng Gia Thiện, Tiêu Lương Hữu, Nam Kinh Vương Thế Trinh cùng chúng đệ tử, trước sau sáng tác tác phẩm về chuyện này truyền đời. Ngay cả Cố Hiến Thành Cố Đại tài tử cũng viết một thiên biên tứ lệ lục, ‘bản triều phụ đức hơn xa Hán Đường, đức hạnh Trưởng Công chúa sáng soi khắp nơi, những kẻ lá ngọc cành vàng mà không biết giữ phụ đạo biết chuyện này chẳng phải là hổ thẹn lắm sao?!’

Trong lời này ngầm chứa ẩn ý nói móc, câu ‘những kẻ lá ngọc cành vàng mà không biết giữ phụ đạo’ đương nhiên là ám chỉ Từ Đại tiểu thư. Từ Tân Di đánh cho Cố Hiến Thành sưng húp mặt mày, lòng oán hận của y đối với nàng thế nào có thể tưởng tượng được.

723. Chương 723: Sĩ Khả Sát Bất Khả Nhục

Đáng thương Cố Hiến Thành cũng chỉ dám nói vu vơ như vậy mà thôi, không dám viết thẳng tên Từ Tân Di ra. Đáng thương hơn là y còn không biết bàn tay chỉ đạo sau màn chuyện Trưởng Công chúa từ chối hôn kỳ thật ra chính là Tần Lâm cùng Từ Tân Di mà y vừa sợ vừa hận.

Hôm ấy đám văn nhân nhà sĩ đang tụ tập ở Túy Tiên lâu, bọn họ đàm luận nhiều nhất chính là hôn sự giữa Lương Bang Đoan Lương công tử và Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa. Đối với vị bằng hữu mới vừa được chọn làm Phò mã này, lời nói mọi người không khỏi toát ra vẻ hâm mộ.

Cố Hiến Thành nghiêm mặt, tỏ vẻ trịnh trọng nói:

- Ta không hâm mộ Lương hiền đệ dựa rồng leo phượng cưới được Công chúa, ta hâm mộ y cưới được vợ đại nghĩa thuần hiếu.

Khá khen Cố Giải Nguyên, quả nhiên nói hay lắm, có xuất thân Tiên Sĩ dĩ nhiên không hâm mộ chức Phò mã hữu danh vô thực kia, người ta hâm mộ là phẩm đức, ha ha, nhất thời vượt qua đám tục nhân các người rồi!

Lòng ngưỡng mộ của các vị bằng hữu với Cố Hiến Thành nhất thời như Trường Giang cuộn cuộn liên tục không dứt.

Chỉ tiếc phẩm đức không thể làm cơm ăn, đến lúc trả tiền, các vị văn nhân nhà sĩ sờ sờ túi tiền lép kẹp của mình, nổi nhớ Lương Bang Đoan càng dâng lên cao hơn bao giờ hết.

- Đúng rồi, đã mấy ngày không nhìn thấy Lương hiền đệ.

Lưu Đình Lan vừa lấy ra hai miếng bạc vụn vừa lẩm bẩm.

Mạnh Hóa Lý bày ra mười ba đồng thật chỉnh tề, nghe vậy liền gật đầu liên tục:

- Đúng vậy, kể từ khi Lương hiền đệ được chọn là Phò mã không thấy mặt, hẳn là ở nhà chuẩn bị đám cưới.

Tôn Trĩ Thăng mặt lạnh lòng nóng, chợt lớn tiếng nói:

- Hiện tại hôn kỳ đã bị lùi lại, chính là lúc y rảnh rỗi không có việc gì làm, chúng ta hãy tới chúc mừng y!

Mọi người cùng kêu lên khen hay, đi chúc mừng Lương Bang Đoan, mỗi người chỉ cần viết vài chữ, làm vài bài thơ, không mất tiền túi. Nhất định Lương gia sẽ đãi cơm, lúc về nói không chừng sẽ tặng mấy lượng bạc làm lộ phí.

Nói đi là đi, đoàn người ra khỏi Sùng Văn môn, cười nói vui vẻ đi tới Lương phủ ở Sùng Bắc phường.

Lương gia cực kỳ giàu có, diện tích phòng xá cực kỳ rộng rãi, tường hồng ngói xanh, đình viện thật sâu, bên trong tường viện toàn là phòng xá san sát. Cho dù là Thái Sư phủ của Trương Cư Chính ở Đặng Thị Khẩu hẻm Hồ Đồng cũng chỉ khí tượng sâm nghiêm hơn, về phú lệ đường hoàng cũng không bằng.

Đám tôi tớ nhìn thấy đám người Cổ Hiến Thành đi tới từ xa, cho hai người vào trong thông báo, số còn lại tiến ra nghênh đón, mặt mũi tươi cười chào hỏi các bằng hữu của công tử gia:

- Các vị lão gia, công tử xin đợi một chút, đã đi thông báo công tử nhà ta rồi...

Cổ Hiến Thành thường hay lui tới Lương phủ, nghe vậy bèn cười nói:

- Cần gì thông báo, chúng ta cứ vào thẳng đi thôi.

Đám tôi tớ ngơ ngác nhìn nhau, rốt cục không dám ngăn cản đám Văn Khúc tinh quân này.

Bọn Cổ Hiến Thành tiến vào phủ, quen thuộc đường lối bèn đi về phía chỗ ở của Lương Bang Đoan. Chợt từ xa nghe bên trong vang lên mấy tiếng ho khan, thanh âm khàn khàn, Tôn Trĩ Thăng lòng ngay miệng lẽ lên tiếng nói với vẻ kinh ngạc:

- Chẳng lẽ chứng ho khan của Lương huynh còn chưa khỏe hay sao, sắp đến hôn kỳ, đến ngày lễ mà còn ho như vậy không khỏi khó coi. Theo ta nên đi mời Nam Kinh Lý lão thần y đến xem, chẳng lẽ Lương gia nghèo tới mức không có tiền mời thần y?

Mạnh Hóa Lý kéo kéo vạt áo Tôn Trĩ Thăng, lắc đầu ra hiệu cho y không nên nói bậy nói bạ, thấp giọng nói:

- Bệnh ho của Lương hiền đệ mấy năm qua cũng không biết mời bao nhiêu thầy thuốc, uống bao nhiêu cân nhân sâm, đến bây giờ dường như còn nghiêm trọng hơn. Đáng vẻ y như vậy mà vẫn được chọn làm Phò mã, e rằng trong chuyện này còn có ẩn tình, chúng ta nói thẳng trước mặt như vậy e rằng sẽ khiến cho y khó xử.

Tôn Trĩ Thăng chợt hiểu ra, tiếp theo đôi mày rậm nhíu lại, tựa hồ rất không cao hứng, nhìn đáng vẻ không thèm quan tâm của mọi người, rốt cục muốn nói lại thôi.

Nghe mọi người nói chuyện ồn ào, rốt cục Lương Bang Đoan từ trong phòng đi ra, chỉ thấy sắc mặt y đỏ thắm, thần thái rạng rỡ, nhìn qua cũng không giống có bệnh, cười híp mắt nhìn mọi người chấp tay:

- Hôm nay cơn gió nào thổi các vị đại hiền tới nhà tranh vách lá của tiểu đệ vậy, quả thật là thêm phần rạng rỡ.

- Lương hiền đệ giỏi thật, hiện tại là Phò mã rồi trốn ở nhà chờ tới ngày thành thân sao?

Mạnh Hóa Lý cười trêu ghẹo.

Lưu Đình Lan cũng cố làm ra vẻ kinh ngạc:

- Chỉ nghe nói cưới Công chúa sẽ không thể nạp thiếp, không thể lui tới thanh lâu sở quán, nhưng chưa nghe nói qua ngay cả gặp mặt bằng hữu cũng không cho!

Mọi người cùng nhau cười ầm, Ngụy Doãn Trung cười ngả nghiêng, không nhận được vỗ vỗ vai Lương Bang Doan.

Không ngờ rằng y chỉ vỗ vai Lương Bang Doan hai cái, thân thể Lương Bang Doan lập tức loạng choạng cơ hồ muốn ngã lăn ra đất, miễn cưỡng chống đỡ mới không ngã xuống, vậy mà sắc mặt đã trở nên trắng bệch.

Tất cả mọi người kinh ngạc, Lưu Đình Lan kéo Ngụy Doãn Trung một cái:

- Người dụng kinh như vậy làm gì? Ai mà không biết lão Ngụy người có luyện tập?

- Ta, ta...

Ngụy Doãn Trung không giải thích được nhìn nhìn bàn tay mình một chút.

- Lương lão đệ mới vừa ngủ trưa dậy phải không, đứng còn không vững.

Cổ Hiến Thành lắc đầu một cái, thở dài:

- Mộng dài ai chịu tỉnh, bình sinh tự biết mình, thật hâm mộ Lương hiền đệ có thể ngủ ngon như vậy.

Lương Bang Doan thở phào một cái:

- Đúng vậy, đúng vậy, tiểu đệ mới vừa tỉnh ngủ, bước chân còn có hơi lão đảo.

Mọi người lại cười vui vẻ trêu chọc, chúc mừng Lương Bang Doan làm Phò mã, lại khen Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa chẳng những lời đồn dung mạo vô cùng xinh đẹp, lại cực kỳ biết giữ phụ đức, thuần thành chí hiếu, thật sự là vị thê tử xứng tâm như ý.

Thần sắc Lương Bang Doan ngượng ngùng, đối đáp qua loa với các vị bằng hữu, nhìn dáng dấp có vẻ hơi mất hồn mất vía.

Mạnh Hóa Lý tinh quái nhất, cất tiếng trêu chọc:

- Chẳng lẽ là vì hôn kỳ bị trì hoãn, cho nên Lương hiền đệ cảm thấy không cam lòng? Ha ha, quê nhà Lạc Dương ta có đậu hủ, thường nghe người ta nói nóng lòng ăn không hết đậu hủ nóng, Lương hiền đệ cảm thấy có phải là đạo lý này chăng (cũng như dục tốc bất đạt)?

Sắc mặt Lương Bang Doan hơi biến đổi, không nhận được ho khan hai tiếng còn chưa kịp trả lời, hai tên sai vật đã chạy nhanh tới bẩm:

- Thiếu gia, thiếu gia, lão gia có việc gấp tìm ngài, mời tới đó một chuyến.

- Chuyện này...

Lương Bang Doan do dự nhìn các bằng hữu.

Mọi người hiểu được Lương gia có chuyện, chắc là sẽ không mời cơm, trong lòng không khỏi có hơi thất vọng, Nhưng trưởng bối người ta cho gọi, tự nhiên không thể ngăn cản, vì vậy ai nấy đều lên tiếng nói:

- Không cần lo cho chúng ta, huynh hãy đi xem sao.

Lương Bang Doan vội vã từ biệt, đi nhanh vào trong.

Cũng may các vị văn nhân nhâ sĩ không hoàn toàn thất vọng, lúc bọn họ rời khỏi Lương gia, đại quân sự cung cung kính kính bưng ra một ít bao đỏ, nói hôm nay trong phủ có chuyện không thể mời cơm rượu, cảm thấy hết sức có lỗi, nên xin chư vị lão gia, công tử nhận lấy chút bạc này uống rượu.

Đây là thông lệ nghênh đón đưa tiễn sĩ lâm quan trường thời này, dĩ nhiên mọi người nhận lấy không khách sáo chút nào, duy chỉ có Tôn Trĩ Thăng hơi do dự một chút, là Mạnh Hóa Lý cầm lấy nhét vào trong tay y.

Ai nấy đều có bạc trong tay, lại không dễ gì chịu đi uống rượu, nhất là mấy tên Chủ Sự làm quan kinh sư nghèo, nhà nghèo rớt mồng tơi, ai nấy vội vàng chạy ra tiệm cầm đồ chuộc đồ trở về.

Mạnh Hóa Lý thấy thần sắc Tôn Trĩ Thăng không tốt bèn kéo kéo y:

- Tôn lão đệ, tối nay ngu huynh mời, chớ hiềm thức ăn thô sơ đơn giản.

Tôn Trĩ Thăng sao cũng được, hai người bèn đi đến tiệm cơm Đông Thăng. Nơi đó có bán món thịt luộc vừa nhiều vừa rẻ, thích hợp với loại quan kinh sư nghèo như Mạnh Hóa Lý, hay kẻ lấy thân phận Tú Tài du ngoạn kinh sư như Tôn Trĩ Thăng.

Nhưng dường như trời cao đã định hai vị lão huynh này không thể ăn thịt luộc, mới vừa tiến vào trong một con hẻm, thỉnh thoảng thấy trước mặt có một người chậm rãi đi tới, trên mặt che một miếng vải đen chỉ lộ ra hai con mắt.

Thấy tình hình không ổn, hai người liền lui về phía sau, thế nhưng phía sau bọn họ cũng có một người bịt mặt sải chân dài đang tiến tới từng bước một, thân hình nhẹ nhàng nhanh nhẹn, giống như báo săn mỗi bao vây bầy dê.

Mạnh Hóa Lý cảm thấy chột dạ, vội vàng trừng mắt:

- Lão gia ta là Hộ bộ Chủ Sự Mạnh Hóa Lý, tiểu mao tặc từ đâu tới...
- Hộ bộ Chủ Sự thì đã sao, lão tử còn lấy mạng cả Thượng Thư, Thị Lang!

Người trước mặt cười hì hì nói, thanh âm ồm ồm nghe không rõ ràng.

Giọng điệu đối phương thật là khoác lác, tự nhiên Mạnh Hóa Lý không tin. Thế nhưng y không biết người đối diện mình lại là Tần Lâm Tần Thiếu Bảo, câu nói vừa rồi không hề giả dối chút nào. Tần Lâm tự tay làm thịt Vương Bản Cố là Tả Đô Ngự Sử Nam Kinh Đô Sát viện, tuy là chức nhỏ nhưng quan cấp lại cùng cấp với Lục bộ Thượng Thư. Sau đó điều tra chém đầu Kế Liêu Tổng Đốc Dương Triệu cũng có quan hàm Binh bộ Thị Lang.

Tôn Trĩ Thăng có luyện qua chút võ công, tự nhiên không cam lòng bó tay chịu trói, nhanh chóng thủ thế hô to một tiếng đánh.

Nhưng chưa đánh nhau thật sự y đã phải dừng tay, bởi vì người bịt mặt phía sau thân hình nhanh nhẹn như báo nắm trong tay một thanh bảo kiếm sáng loáng, đang cắt đá xanh trên tường trong hẻm xuống từng mảnh dễ dàng như cắt đậu hủ, Tôn Trĩ Thăng không cho là quả đấm của mình có thể cứng hơn đá xanh.

Thanh bảo kiếm này của Tần Lâm thật là sắc bén, Từ Tân Di cười xấu xa, nghịch ngợm le lưỡi một cái, nháy mắt với Tần Lâm. Lần này chúng ta một vị Trụ Quốc, Thái Tử Thiếu Bảo, một vị Đại tiểu thư Ngụy Quốc Công phủ, làm một đôi đạo tặc thư hùng.

Tần Lâm đổi giọng, trầm bổng uyển chuyển nói:

- Có thấy chưa, đầu các người không cứng như đá xanh chứ? Lát nữa ta hỏi cái gì các người phải đáp cho thành thật, bằng không sẽ cắt các người thành từng mảnh ném cho chó ăn!
- Sĩ khả sát bất khả nhục!

Mạnh Hóa Lý ưỡn ngực hô to.

- Ủa, xương tên này thật là cứng rắn!

Từ Tân Di kinh ngạc giờ bảo kiếm về phía mặt Mạnh Hóa Lý, dường như sắp sửa cắt tai y.

Mạnh Hóa Lý Mạnh Chủ Sự mới vừa rồi còn uy vũ không khuất phục chột quỳ trên mặt đất bịch một cái, thanh âm lộ vẻ tức giận:

- Xin hạo hán tha mạng, hạ quan học tập mười năm mới vừa thi đậu Tiến Sĩ, làm kinh quan nghèo chưa có thu nhập gì đáng kể. Xin thương xót cho nhà hạ quan có mẹ già tám mươi, con trai ba tuổi...

Trời ơi...Tần Lâm và Từ Tân Di á khẩu nghẹn lời, còn tưởng rằng xương người này thật sự cứng rắn, thì ra tuy miệng y cứng rắn nhưng xương cũng mềm thôi.

Thấy Mạnh Hóa Lý dễ dàng khuất phục, Từ Tân Di rất là đắc ý, nhìn sang Tôn Trĩ Thăng vẫn còn đứng đó bèn múa may bảo kiếm:

- Này, tên Tú Tài mặt đen mỡ nhọn kia, Chủ Sự Mạnh lão gia đã đầu hàng, người có phục hay không?

Tần Lâm nghe vậy suýt chút nữa hôn mê, nhiều lần thấy người này đi chung với Cố Hiến Thành, Lương Bang Đuan, hẳn là nhân vật có chút danh tiếng ở kinh sư. Y mặc trường sam đội khăn vuông, đương nhiên là một Tú Tài, quả thật sắc mặt người này đen như trôn chảo, khó trách Từ Tân Di không hề khách sáo kêu y là mặt đen mỏ nhọn.

Tôn Trĩ Thăng cũng không mềm yếu như Mạnh Hóa Lý, thấy bảo kiếm bức tới ngực mình nhưng cũng không nghiêng người tránh né, chẳng qua chỉ khẽ cau đôi mày lại, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm trầm giọng nói:

- Kinh sư là đất lành, hai vị lại dám cản đường hành hung như vậy, không sợ vương pháp hay sao? Cho dù là hai vị y mình võ nghệ cao cường, nhưng phải biết trong Xưởng Vệ Đại Minh ta cũng có vô số cao thủ, một khi nghe tiếng chạy tới, hai vị có chấp cánh cũng khó thoát.

Y nói chuyện khác cũng không sao, nhưng nhắc tới cao thủ Xưởng Vệ, Từ Tân Di và Tần Lâm liền ôm bụng cười đau. Sợ rằng Tôn Tú Tài nằm mơ cũng không nghĩ ra, người bịt mắt trước mắt này chính là quan chưởng ấn Bắc Trấn Phủ Ty Cẩm Y Vệ, được xưng xuống ngựa có thể ngăn voi cứu giá, lên ngựa lấy thủ cấp thượng tướng giữa ngàn quân. Du Long Thích Hồ Lưu Đại Dao, Đông Lý Tây Ma thấy không bằng, chính là đệ nhất 'cao thủ' Xưởng Vệ Tần Lâm Tần Thiếu Bảo.

Tần Lâm ho khan hai tiếng:

- Khụ khụ, lão huynh, có câu nói người tới bất thiện, người thiện không tới, chúng ta đã dám hành sự ở kinh sư đương nhiên là không sợ ứng khuyển Xưởng Vệ. Đừng nói ai khác, cho dù là đệ nhất dũng sĩ Xưởng Vệ Tần Thiếu Bảo ngăn voi cứu giá, đơn kỵ xuất quan thần dũng vô địch uy chấn tứ hải đích thân tới đây, ta cũng không sợ chút nào!

Trời ơi, có ai lại không biết xấu hổ giống như Tần Lâm vậy hay không? Từ Tân Di cố nén kích động cười như điên một trận, nhin tới nỗi đau cả bụng.

Mạnh Hóa Lý ngồi chồm hổm dưới đất kéo kéo ống quần Tôn Trĩ Thăng, nhỏ giọng nói:

- Chịu thua đi, quân tử chúng ta không đứng dưới tường sắp đổ...

Tôn Trĩ Thăng không thể làm gì, suy nghĩ một chút bèn thản nhiên nói:

- Hai vị cầm lợi khí trong tay, Tôn mỡ tay không tác sát, hôm nay đã bị bắt, cuối cùng cũng cần lưu thân hữu dụng này để đáp đền quốc gia, hiển thân dương danh, hai vị có gì cản dận cứ nói, chỉ cần không vi phạm thiên lý vương pháp, Tôn mỡ làm theo cũng được. Nhưng nếu muốn Tôn mỡ làm chuyện bất trung bất nghĩa, tại hạ thà rằng xuôi tay chịu chết.

A, người này cũng có vẻ hay hay, Từ Tân Di cười hì hì quan sát y một lúc, bĩu môi:

- Nói thật hay, cuối cùng cũng là giờ tay đầu hàng.

Tần Lâm lại cảm thấy hơi kinh ngạc, trước hết Tôn Tú Tài này nói thẳng ra muốn lưu thân hữu dụng, sẽ không liều mạng một cách hồ đồ, hiểu biết thời thế tiến thoái. Tiếp theo nói rõ không thể vi phạm thiên lý vương pháp, cũng có lễ độ khí tiết. Cho tới bây giờ ngoại trừ lúc bảo kiếm bức tới mới khẽ cau mày một cái, thân ở hạ phong mà thần thái thủy chung ung dung không vội vã, so với Mạnh Hóa Lý mồm miệng cứng rắn, hai đầu gối mềm nhũn quả thật hơn y rất nhiều.

724. Chương 724: Tôn Thừa Tông

- Tôn Trĩ Thăng, đây là tên họ người sao?

Tần Lâm hơi suy nghĩ một chút, nhớ lại từng nghe bọn Cố Hiến Thành kêu tên Tôn Tú Tài này.

- Là tên tự của tại hạ.

Tôn Trĩ Thăng lễ phép chấp tay một cái với hai tên cường đạo:

- Tại hạ là người Cao Dương Bảo Định phủ Bắc Trục Lệ, đi không thay tên ngồi không đổi họ, họ Tôn, tên Thừa Tông, thảo tự là Trĩ Thăng.

Từ Tân Di cầm sống kiếm võ võ bả vai y, khinh thường nói:

- Cái gì Trĩ Thăng, Lão Thăng, người gọi Thảo Thăng (dây cỏ) chẳng phải là hay hơn một chút sao, còn có thể mang ra buộc củi được...

Chợt Từ Đại tiểu thư không nói được gì nữa, bởi vì đôi mắt Tần Lâm lúc này đang trợn trừng giống như hai ngọn đèn pha, nhìn chằm chằm Tôn Trĩ Thăng không chớp, giống như vừa thấy được quái thú quý hiếm Nam Dương tiến cống.

- Tôn Thừa Tông, người chính là Tôn Thừa Tông ư?

Tần Lâm chợt á khẩu nghẹn lời, danh tiếng vị lão huynh này mấy chục năm sau rất lớn, là trụ cột của hai triều Thiên Khải, Sùng Trinh. Chỉ bất quá trong đầu Tần Lâm cũng không chứa hết cả bộ Minh Sử, dĩ nhiên không biết Tôn Thừa Tông tự Trĩ Thăng, mặc dù trước đó đã từng gặp hai lần nhưng cũng không nghĩ tới khía cạnh này.

Tôn Thừa Tông năm nay mới vừa hai mươi tuổi, mười sáu tuổi y đã thi đỗ Tú Tài, cũng coi là một thần đồng không lớn không nhỏ. Bảo Định phủ cách kinh sư rất gần, y cũng lấy thân phận Tú Tài du ngoạn kinh sư, làm tây tịch phu tử ở phủ đệ đạt quan quý nhân giống như rất nhiều người trong quá khứ, cũng lui tới với người trong sĩ lâm, lần lần có chút danh tiếng. Nhưng so với đời sau vang danh khắp cả thiên hạ, vậy thì quả thật không đáng để nhắc tới.

Thấy sau khi người bịt mặt nghe tên mình tựa hồ rất kinh ngạc, Tôn Thừa Tông chỉ cảm thấy không hiểu vì sao. Mặc dù y có chút danh tiếng nhưng vẫn còn kém xa tân khoa Tiến Sĩ, nòng cốt Tam Nguyên hội như Mạnh Hóa Lý bên cạnh, vì sao người bịt mặt này tỏ ra thất thố như vậy?

Tần Lâm lại cười gian quan sát Tôn Thừa Tông một phen, Từ Tân Di thấy hẩn như vậy cũng biết tên này đang nảy ra chủ ý xấu xa nào đó, trong lòng âm thầm kinh ngạc: vì sao Tần Lâm biết được tên Tôn Tú Tài, chẳng lẽ y có tỷ muội như hoa như ngọc?

- Khụ khụ, thật ra thì cũng không có gì quan trọng, cũng không cần các người làm chuyện gì vi phạm vương pháp, cũng không cướp tiền tài các người, chỉ là hỏi những gì các người nghe thấy khi lui tới với Lương Bang Đoàn.

Tần Lâm gác chuyện trong lúc vô tình phát hiện ra Tôn Thừa Tông sang bên, hỏi chuyện của Lương Bang Đoàn trước.

Chẳng lẽ Tần Lâm có thể tháo tấm vải đen che mặt, nói ta là Thái Tử Thiếu Bảo, Đô Chỉ Huy Sứ, quan chương án Bắc Trấn Phủ Ty Cẩm Y Vệ, Tôn Thừa Tông sẽ vội vàng dập đầu lạy phục? Không cần như vậy, đã biết tương lai người này sẽ là đại nhân vật, ha ha, còn có thể chạy ra khỏi lòng bàn tay của Tần trưởng quan ta được sao?

Mạnh Hóa Lý nghe đến đây liền thở phào một cái, lẩm bẩm nói:

- Thì ra... Thì ra không phải là cướp đường đòi bạc, hù chết bản quan rồi...

Tôn Thừa Tông đã sớm đoán được, một Tú Tài nghèo, một kinh quan nghèo, có cái gì mà cướp? Về phần lợi dụng hai người bọn họ làm điều phi pháp vậy thì càng mong manh hơn nữa, Chủ Sự cùng tây tịch lão phu tử có đại quyền gì có thể làm chuyện xấu thay cho người khác?

- Thì ra hai vị là muốn đánh cướp Lương công tử...

Tôn Thừa Tông 'Tự cho là thông minh' làm ra phán đoán, cười khổ lắc đầu một cái:

- Không có cách nào, hiện tại vì bảo vệ tính mạng, ta không thể làm gì khác hơn là có sao nói vậy. Lương công tử gia tài cự vạn, chẳng qua là thân thể từ trước đến giờ yếu đuối...

Tôn Thừa Tông kể lại đầu đuôi chuyện ngày thường Lương Bang Đoàn ho khan thế nào, mỗi lần ho sắc mặt trở nên ửng đỏ, gần nay tình hình bệnh hoạn càng nặng nề hơn...

- Hừ, cũng là một tên quỷ nhát gan không chịu nổi...

Từ Tân Di nhất thời coi thường Tôn Thừa Tông hơn trước.

Vì sao lại kể chuyện Lương Bang Doan bị bệnh? Mạnh Hóa Lý mê hoặc không hiểu chớp chớp mắt, kể đó chọt ‘bình tĩnh ngộ’: nhất định là Tôn lão đệ bị bảo kiếm uy hiếp cho nên không thể không nói ra một vài chuyện. Sau đó lại nhớ tới tình bằng hữu cho nên nói đây đưa vài chuyện không quan trọng pha lẫn vào trong.

Tần Lâm lại cau mày, nhìn Tôn Thừa Tông đầy ẩn ý sâu xa, lại hỏi:

- Trong đầm dãi mà y phun ra có gì khác thường hay không?

- Bên trong đầm có lẫn tia máu.

Tôn Thừa Tông thành thật trả lời.

- Sau thời gian cơm trưa y có gì khác thường không?

- Thân thể nóng lên, sắc mặt cũng biến thành đỏ thắm.

- Có chưa từng thấy qua dáng vẻ của y sau khi ngủ trưa hay chưa?

- Đó là hai tháng trước, lúc chúng ta tới tìm y, y mới vừa ngủ trưa tỉnh dậy, mồ hôi làm ướt y phục lót, hai tên người làm đang thay cho y.

Ừa, đang làm gì vậy, Mạnh Hóa Lý bị Tần Lâm và Tôn Thừa Tông một hỏi một đáp làm cho hồ đồ, đây đâu phải là cướp phỉ dò đường, rõ ràng chính là thầy thuốc muốn chữa bệnh thay Lương Bang Doan.

Tần Lâm cũng không để ý tới Mạnh Hóa Lý, lại hỏi tình hình mới vừa rồi gặp Lương Bang Doan, Tôn Thừa Tông nhất nhất đáp theo sự thật, ánh mắt của Tần Lâm cũng càng ngày càng sáng.

Rốt cục Tần Lâm phát phát tay:

- Được rồi, Tôn Tú Tài, Mạnh Chủ Sự, lão gia đã biết chuyện mình cần, hai người các người tốt nhất cũng ngậm miệng lại thì hơn. Nếu như tiết lộ phong thanh chuyện chúng ta sắp đánh cướp Lương phủ, để Lương phủ có chuẩn bị, cẩn thận đầu chó các người!

Mạnh Hóa Lý vội vàng gật đầu không ngừng, chết đạo hữu không chết bản đạo, mặc dù Lương Bang Doan là bằng hữu nhưng cũng không đáng để mạo hiểm tánh mạng bảo vệ y.

Từ Tân Di vùng bảo kiếm lên:

- Sao hử, còn không đi, chờ chúng ta tiễn khách sao?

Mạnh Hóa Lý vừa nghe lời này nhất thời như được đại xá, ôm đầu chạy như điên.

Tôn Thừa Tông cũng sải chân đi được vài bước, bỗng nhiên lại xoay người lại, thấp giọng hỏi:

- Hai vị không giống cướp phỉ, cũng không phải hỏi lời của cướp phỉ, chẳng lẽ là từ trong cung tới?

Tần Lâm cùng Từ Tân Di ngẩn ra, Đại tiểu thư cầm bảo kiếm múa hai cái:

- Trời quang mây tạnh không chịu đi, đợi đến mưa gió bão bùng nổi lên hay sao, mau cút!

Tôn Thừa Tông cười cười, còn chấp tay chào hai vị này, bất kể người đến là Đông Xưởng, Cẩm Y Vệ hay là từ trong cung, có thể nói ra lời nói trong tận đáy lòng cũng làm cho y cảm thấy thoải mái hơn, lúc đi ra khỏi hẻm hít sâu một hơi khí lạnh.

Vốn Tôn Thừa Tông bất mãn hành động của Lương gia vì muốn được chọn Phò mã mà khi quân lừa gạt. Nhưng dù sao cũng là bằng hữu với nhau, do dự nhiều lần cảm thấy không tiện đi tố cáo. Lần này có người tìm tới cửa hỏi đã khiến cho y hạ quyết tâm nói thật hết, giải được tâm kết trong lòng.

Chạy chậm tới chân tường Lương phủ, Tôn Thừa Tông vút bao đỏ đựng bạc qua đầu tường trả lại, lúc này mới sải bước rời đi thật nhanh.

Trong đường hẻm Từ Tân Di tra kiếm vào vỏ, hai tay chống eo thon nhỏ:

- Nhân quang của Tần Lâm chàng không tệ, tên Tú Tài mặt đen này có vẻ thú vị.

725. Chương 725: Tra Tìm Chứng Cớ

Tần Lâm cũng đã nhìn ra rõ ràng là Tôn Thừa Tông cố ý phối hợp. Hiện tại y vẫn chỉ là một Tú Tài, mình lại làm đạo tặc che mặt, dĩ nhiên bất tiện gặp nhau, tương lai chậm rãi để ý. Chỉ cần Tôn Thừa Tông con ở kinh sư, Tôn Hầu Tử còn có thể chạy ra khỏi lòng bàn tay của Phật Như Lai Tần Lâm được sao?

- Chớ nói lời thừa, hiện tại xem ra hôn sự của Vĩnh Ninh đã bị lừa gạt.

Tần Lâm dắt Từ Tân Di rẽ quanh trong hẻm bảy tám lần, thuận tay tháo miếng vải đen che mặt xuống.

Hai người đều hóa trang, Tần Lâm là một thư sinh mặt trắng để râu ba chòm, Từ Tân Di là một thư đồng tay chân thô kệch. Từ Đại tiểu thư rất bất mãn phối hợp loại này, yêu cầu lần sau mình giả trang thư sinh, Tần Lâm giả trang thư đồng.

Từ Tân Di nghe thấy hôn sự Vĩnh Ninh bị lừa gạt, mắt hạnh liền trở nên sáng chói:

- Sao hả, Lương Bang Đoan thật sự bệnh rất nghiêm trọng sao? Nhìn qua cũng thấy thân thể y yếu đuối, bình thời ho khan như vậy...

- Vô cùng vô cùng nghiêm trọng.

Tần Lâm dừng một chút, lại nói:

- Là lao phổi, lao phổi mãn tính đã nhiều năm! Hơn nữa nhìn đáng vẻ, Lương Bang Đoan không thể sống lâu!

- Lao phổi, chàng xác định thật là lao phổi ư?

Mắt hạnh Từ Tân Di tròn tròn xoe, sắc mặt thay đổi hoàn toàn, hiện ra vẻ vô cùng lo lắng:

- Mặc dù y thường ho khan nhưng thoát nhìn vẫn còn mạnh khỏe như thường, dường như không giống như bệnh nhân lao phổi chỉ đi vài bước đã thở hồng hộc...

Tần Lâm thở dài:

- Đó là bởi vì y gia tài cự vạn, mời được thầy thuốc tốt nhất, uống được loại thuốc tốt nhất. Chỉ tiếc rằng cho dù là có nhiều tiền hơn nữa, cũng không ngăn được tử vong giáng xuống.

Lao phổi còn có tên khác là phế kết hạch, bệnh phổi do vi khuẩn *M. tuberculosis* lây đưa tới, loại bệnh này vào thời cổ được công nhận là bất trị, cũng khó trách Từ Tân Di nghe thấy lập tức biến sắc. Mặc dù Trung y bác đại tinh thâm nhưng dù sao cũng không thể trị được bách bệnh, không có các loại biệt dược hóa học hiện đại như Isoniazid, Rifambin... cho dù là Đại Minh thần y Lý Thời Trân cũng rơi vào tình cảnh muốn thổi xôi mà không có gạo. Chỉ có thể dùng những loại Trung dược như Hạ Khô thảo, Tích Tuyết thảo, Cẩn Cốt thảo trị liệu phụ trợ, bệnh nhân lao phổi có giữ được mạng hay không, còn phải xem thể chất bản thân thế nào.

Cái này kêu là thầy thuốc trị được bệnh mà không trị được mệnh, gặp phải chứng bất trị như lao phổi, ngoại trừ nghe theo ý trời ra thật sự không có cách nào tốt hơn.

Ho khan kéo dài, khạc ra đàm có lẫn máu, sau giờ Ngọ sốt nhẹ, ngủ dậy toát ra mồ hôi, ngực tức nghẹn khó chịu... đây toàn là những triệu chứng điển hình của bệnh lao phổi. Mặc dù Tần Lâm không chuyên lâm sàng, nhưng từ triệu chứng đưa ra phán đoán vẫn dễ dàng như bỡn, cơ hồ có thể khẳng định Lương Bang Đoan mắc bệnh lao phổi.

Tại sao Lương Bang Đoan bình thời cũng chỉ ho khan, sắc mặt cũng không có gì đáng ngại, hành động cũng chẳng khác nào người thường, nhìn qua chỉ giống như ho suyễn bình thường mà thôi? Suy nghĩ một chút

cũng biết, nhà y giàu khắp kinh sư, bỏ ra vàng bạc mời danh y hết lòng điều trị, lại bỏ ngàn vàng mua linh dược, tự nhiên có thể bổ sung khí huyết, lộ ra vẻ ngoài không có gì đáng ngại.

Từ Tân Di cũng không ngu ngốc, nghe Tần Lâm phân tích lập tức học một hiểu ba:

- Nói như vậy là y cố ý che giấu tình huống mắc bệnh của mình, lao phổi sẽ truyền nhiễm cho người khác. Nếu bọn Cố Hiến Thành biết y bệnh lao nhất định sẽ tránh né thật xa, làm sao chịu đi chung với y đàm luận thơ văn, vuốt mông ngựa nịnh hót? Ôi chao, bọn Cố Hiến Thành, Mạnh Hóa Lý cũng xui xẻo tám đời, quá nửa cũng đã bị Lương Bang Đoan lây bệnh lao phổi!

Tần Lâm lắc đầu một cái, dĩ nhiên không phải như Từ Đại tiểu thư nói, mặc dù lao phổi là bệnh truyền nhiễm, nhưng trong số những người mắc bệnh cũng chỉ có những ai mắc lao hoạt động mới lây bệnh, ai mắc lao tiềm ẩn sẽ không lây bệnh. Lương Bang Đoan đã bệnh lâu như vậy, trước mắt xem ra rất có thể thuộc về lao tiềm ẩn, khả năng lây bệnh không lớn lắm.

Ngoài ra thanh niên có thân thể khỏe mạnh có được lực miễn dịch mạnh mẽ, thường thường tiếp xúc bệnh nhân lao hoạt động cũng sẽ không lây, cho dù lây cũng không bệnh. Mà loại người tính tình u sầu, thân thể hư nhược yếu đuối sẽ rất dễ dàng bị lây bệnh.

Bất quá đối với người tiếp xúc lâu dài mật thiết bên cạnh người mắc bệnh lao phổi vẫn là vô cùng nguy hiểm, bởi vì giữa lao hoạt động và lao tiềm ẩn sẽ xảy ra chuyển hóa, trạng thái thân thể của con người cũng không phải có thể giữ được khỏe mạnh vĩnh viễn. Nếu như lúc nào đó gặp phải người bệnh lao phổi đang ở giai đoạn hoạt động, người thân bên cạnh lại đang nhức đầu cảm sốt, lực miễn dịch giảm xuống, như vậy...

- Lương Bang Đoan thật đúng là vì tư lợi mà tàn nhẫn đến cực điểm, ác độc tới cực điểm!

Từ Tân Di nghe những lời này liền giận dữ há miệng mắng to.

Lương Bang Đoan lừa gạt cưới Công chúa, thứ nhất lấy thủ đoạn vô sỉ lừa gạt Công chúa, mạng y không lâu đã đành, còn liên lụy Vĩnh Ninh thủ tiết cả đời cho y. Thứ hai giữa vợ chồng không thể nào tránh khỏi tiếp xúc thân mật, chắc chắn Lương Bang Đoan không chịu thừa nhận mình bị lao phổi, càng sẽ không nhắc nhở Vĩnh Ninh chú ý, như vậy chẳng phải là Vĩnh Ninh rất dễ dàng bị lây loại bệnh bất trị như lao phổi?

Nói nghiêm trọng một chút, chuyện mà Lương Bang Đoan làm quả thật chẳng khác nào cố ý mưu sát.

- Thật may là tên khốn kiếp này cũng sống không lâu nữa.

Tần Lâm lãnh khốc bĩu môi, hẳn không hề có chút lòng thương hại với loại người vô sỉ như Lương Bang Đoan:

- Cho dù có nhiều tiền hơn nữa, mới được đại phu giỏi hơn nữa, y cũng không thể sống qua mùa Thu năm nay.

Y được khá hơn nữa cũng chỉ có thể tạm thời kéo dài tánh mạng, Lương Bang Đoan bệnh bao nhiêu năm qua, theo như tình huống mà Tôn Thừa Tông miêu tả có thể thấy được đã tới lúc đèn cạn dầu. Tần Lâm suy đoán mạng y cũng chỉ có thể kéo dài lâu thì năm sáu tháng, mau thì hai ba tháng.

Từ Tân Di đang vui mừng trước tai họa của kẻ khác, chợt trở nên buồn buồn không vui:

- Không ổn, thật sự không ổn, Lý Vĩ lão gia tử giả bệnh cũng không thể giả bộ quá lâu, hôn kỳ Nghiêu Anh biểu muội nhiều nhất còn có thể kéo thêm mười ngày nửa tháng, khi đó Lương Bang Đoan vẫn chưa chết!

Dù là hôm nay Chu Nghiêu Anh xuất giá, ngày mai Lương Bang Đoan chết, Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa đáng thương cũng thành quả phụ, phải thủ tiết cả đời thay Lương Bang Đoan. Cho dù là Lý Thái hậu và Vạn Lịch tức giận như thế nào đi nữa, ở trước mặt lễ nghĩa cương thường cũng chỉ có thể nể mũi thừa nhận thông gia họ Lương, còn phải tỏ ra khách sáo với bọn họ, chiếu cố trăm bề ổn thỏa...

Nghĩ tới đây Từ Tân Di lại nghiêng răng nghiêng lợi, hận Lương Bang Đoan tận xương tủy.

Bây giờ có biện pháp gì có thể ngăn cản âm mưu Lương gia lừa gạt cưới Trưởng Công chúa được như ý đây? Lý Thái hậu đã chọn Phò mã, Tần Lâm và Từ Tân Di lại không thể lộ diện công khai.

Tần Lâm đánh mạnh một quyền vào lòng bàn tay:

- Chúng có, chúng ta phải tìm được chúng có Lương Bang Đoàn biết rõ mạng mình không còn bao lâu nhưng vẫn lừa cười Trương Công chúa.

- Chúng có ư... Có bệnh thì phải trị, Tần Lâm chàng nói là...?

Mắt hạnh Từ Tân Di trở nên sáng ngời.

Đương nhiên là đi tìm đại phu chữa bệnh cho Lương Bang Đoàn, còn có ai có thể hiểu rõ bệnh tình Lương Bang Đoàn hơn vị đại phu này?

Thông báo hai người tâm phúc Mã Bân, Hồng Dương Thiện điều tra qua Bắc Trấn Phủ Ty, kết quả lại làm cho Tần Lâm phải trợn mắt há mồm: trong thời gian ngắn lại không tra ra được là ai chẩn bệnh cho Lương Bang Đoàn.

- Tần Thiệu Bảo yên tâm, thuộc hạ lập tức hạ mật lệnh chữ Thiên bảo các huynh đệ Hiệu Ủy lưu tâm chặt chẽ, bắt mấy đầu mối dùng đại hình, còn sợ không cạy miệng được bọn họ sao?

Sắc mặt Hồng Dương Thiện hết sức âm trầm, tuy rằng y vô cùng cung kính với Tần Lâm nhưng dù sao cũng là một viên kiện tướng của Cẩm Y Vệ, đàng đàng sát khí.

Tần Lâm lắc đầu một cái:

- Làm như vậy sợ rằng đập cỏ động rắn, vả lại thời gian cũng sẽ kéo dài.

Hiện tại cả thành đang lan truyền chuyện Vĩnh Ninh Trương Công chúa vì ông ngoại Vũ Thanh Bá bệnh nặng mà kéo dài hôn kỳ, đương nhiên Lý Vĩ lão gia tử không tiện lập tức ngồi dậy rời giường bệnh. Nhưng Lý Thái hậu đã có vẻ không vui, suy đoán Lý lão gia tử cũng chỉ có thể nằm thêm hai ba ngày nữa, chờ trong cung ban thưởng lập tức sẽ 'khỏi cơn bệnh nặng'.

Nói cách khác Tần Lâm phải tranh thủ giải quyết hết thảy trước khi Vĩnh Ninh bị gả đi, nếu chờ Bắc Trấn Phủ Ty điều tra e rằng không còn kịp nữa. Nếu đập cỏ động rắn trong quá trình này, bị Lương phủ tra biết đầu mối mà tìm cách đối phó, vậy thì càng thêm phiền phức.

Hồng Dương Thiện cũng cảm thấy vô cùng bức bối, Bắc Trấn Phủ Ty của mình chuyên giám thị quan viên triều đình, bảo vệ kinh kỳ trọng địa, thăm dò quân tình biên cảnh, tập nã Bạch Liên yêu phi, lại không ai chú ý tới phú gia công tử Lương Bang Đoàn mời đại phu thế nào. Huống chi dường như Lương gia sớm có chuẩn bị từ trước, các phe dò xét đều không có tin tức gì.

Tần Lâm từ biệt Hồng Dương Thiện rời đi, Từ Tân Di bèn cười hì hì nói:

- Hay là tối nay chúng ta lên vào thăm dò Lương phủ?

- Nàng làm cướp phi cảm thấy nghiện rồi sao?

Tần Lâm tức giận trợn mắt nhìn nàng một cái, bước kế tiếp làm sao, sơn nhân tự có diệu kế.

Muốn tìm đại phu chữa bệnh cho Lương Bang Đoàn, không phải là có sẵn Cận Đại nữ y quán đó sao? Cùng trong hạnh lâm với nhau, từ bên này nghe ngóng sẽ dễ dàng hơn nhiều, hơn nữa sẽ không đập cỏ động rắn.

Có hơi khác với tình huống ở Nam Kinh, bởi vì Lý Kiến Phương làm Viện Sứ Thái Y viện, cho nên thầy thuốc, tiệm thuốc, Huệ Dân được cục trong thiên hạ trên danh nghĩa cũng thuộc quyền cai quản của y. Vì vậy Cận Đại nữ y quán hành y ở kinh sư không hề gặp phải bất kỳ trở lực nào, hơn nữa rất được đồng nghiệp kinh sư ủng hộ.

Mặc dù Thanh Đại không ở nhà, công tác tình báo nữ y quán cũng không hề dừng lại. Vốn là chuyện này cũng không có nói cho Thanh Đại, mà là giao cho ba vị nữ binh Giáp Ất Bính tổng phụ trách.

Rất nhanh Tần Lâm lấy được tin tức mình muốn từ nữ y quán: danh gia nổi danh trị bệnh lao ở kinh sư có tổng cộng ba vị, trong đó có một người tên gọi Triệu Hòa Phủ khả nghi nhất, gần hai năm qua dường như đột ngột phát đại tài, sửa nhà, làm lại hoa viên lớn hơn.

Từ Tân Di nhất thời hứng thú, chẳng qua là có hơi không yên lòng:

- Chẳng lẽ không có khả năng là y chữa bệnh cho người khác nên có tiền sao?

- Đại tiểu thư của ta, suy nghĩ một chút xem là những người nào dễ dàng mắc bệnh lao?

Tần Lâm cười véo vào chóp mũi thật cao của Từ Đại tiểu thư.

Từ Tân Di suy nghĩ một chút lập tức hiểu:

- Nghèo, người nghèo! Thường là đa số người nghèo mắc bệnh lao, như vậy xem ra Triệu Hòa Phủ quả thật khả nghi.

Bệnh tật có liên quan rất lớn tới đa phần thể và điều kiện vệ sinh, trạng thái dinh dưỡng. Tỷ như cao huyết áp, gan nhiễm mỡ chính là bệnh của người giàu, ngược lại bệnh lao là bệnh điển hình của người nghèo. Mặc dù vẫn có kẻ giàu sang mà mắc lao phổi như Lương Bang Đoàn, Lâm Đại Ngọc, nhưng đại đa số là người nghèo mắc bệnh này.

Cho nên đại phu trị liệu bệnh lao nổi tiếng, muốn duy trì sinh kế thì dễ dàng, muốn phát tài có vẻ hơi khó khăn. Vậy Triệu Hòa Phủ đã chữa bệnh cho ai mới có tiền sửa nhà, xây hoa viên mới? Câu trả lời đã quá rõ ràng.

Trước Duyệt Vương miếu phía Nam Sùng Văn môn, một nam tử trung niên mặc áo vải xanh, đội Ngõa Lăng mạo đối diện Duyệt Vương Bồ Tát thành kính lễ bái, miệng lầm rầm khấn vái:

- Xin Bồ Tát phù hộ cả nhà đệ tử lên đường bình an, tương lai bốn thời tám tiết nhang đèn đánh lễ, nửa đời sau ngày ngày thành kính tụng kinh...

- Triệu tiên sinh cũng tới lạy Bồ Tát sao?

Có một phu khuân vác nghèo khổ cười chào hỏi:

- Nhờ có ngài chữa khỏi bệnh lao cho tiểu nhân, ngài hành y tế thế chính là Bồ Tát sống của chúng ta.

Vị này chính là Triệu Hòa Phủ nổi danh về trị bệnh lao, nhưng y cũng không tham công:

- Vì sao lại nói là nhờ ta, nhờ thân thể người cường tráng cho nên mới khỏi bệnh được.

Dứt lời khoe miệng y nở một nụ cười khổ, vội vã rời đi Duyệt Vương miếu, nhưng y cũng không biết phía sau mình có hai người đi theo xa xa.

Triệu Hòa Phủ đi một lúc về tới nhà, đẩy cửa tiến vào sau đó thuận tay đóng lại. Trong viện ngựa đã thắng vào xe, đồ tể nhuyển cũng đã được thu thập xong xuôi, cả nhà già trẻ lớn bé chuẩn bị rời nhà đi xa.

Ban ngày không làm chuyện gì có lỗi với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ thần gõ cửa, Triệu Hòa Phủ trọn đời hành y tích đức, sống không thẹn với lòng. Thế nhưng chỉ lần này đã làm chuyện có lỗi đã không thể không cao bay xa chạy, rời đi chốn kinh sư thị phi này.

Rầm rầm... cửa bị gõ nhẹ mấy cái, người Triệu gia đều hơi giật mình, Triệu Hòa Phủ lại cảm thấy rung mình một cái.

Tần Lâm đẩy cửa ra, cùng Từ Tân Di cười hi hi đi tới:

- Triệu Hòa Phủ Triệu tiên sinh, người muốn đi đâu vậy?

- Chúng ta... Chúng ta đi Sơn Tây thăm người thân, hai tháng sau trở về.

Triệu Hòa Phủ nhắm mắt đáp.

Tần Lâm cười, ánh mắt sắc bén đánh một vòng trên mặt Triệu Hòa Phủ:

- Thăm người thân ư, hừ hừ, chỉ sợ là một đi không trở lại!

Triệu Hòa Phủ cả kinh thất sắc, không tự chủ được lui về sau một bước, hai tay giơ lên phía trước:

- Làm... làm sao các người biết, các người là ai?

Tần Lâm khẽ mỉm cười, hơi vén vạt áo lên, lệnh bài đầu hổ của Bắc Trấn Phủ Ty làm lóa mắt Triệu Hòa Phủ, khiến cho y sợ hãi sắc mặt trắng bệch, toàn thân run run.

Dù sao Triệu Hòa Phủ không phải là Bạch Liên yêu phỉ, giang dương đại đạo, mà là đại phu chữa bệnh cứu người thầy thuốc, chọc tới Ngũ Thành Bình Mã ty Lục Phiến môn Thuận Thiên phủ gì đó đã đủ cho y sợ hồn vía lên mây. Hiện tại Bắc Trấn Phủ Ty hung danh vang dậy ra tay, lập tức dọa cho y sững sờ chôn chân tại chỗ.

726. Chương 726: Đầu Mối Mới

Vợ con già trẻ Triệu gia thấy vậy trở nên hỗn loạn, lão bà y sợ run, chỉ chốc lát sau nhào lên lay lay cánh tay Triệu Hòa Phủ, thanh âm nức nở nghẹn ngào:

- Dương gia, dương gia, ông phạm vào tội gì mà chọc cho Bắc Trấn Phủ Ty tới tìm chúng ta như vậy?

Mẹ già tóc bạc của y động mạnh quả trứng xuống đất, nước mắt lăn dài:

- Con dâu, con còn chưa hiểu sao? Hai năm qua chồng con chữa bệnh mang về rất nhiều bạc, có thể sửa nhà, mở rộng hoa viên, ta làm mẹ cảm thấy trong lòng bất an, khuyên y cũng không nghe, chỉ dùng lời an ủi qua loa. Lần này đột nhiên nói muốn đi xa nhà, ta càng cảm thấy có gì không đúng, e rằng số bạc kia có nguồn gốc bất lương!

Tần Lâm thở dài, hiểu con không ai bằng mẹ, lão thái thái Triệu gia một đồng tuổi trên đầu, nhìn rõ ràng hơn cả con mình.

- Nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm.

Từ Tân Di tiến lên trước một bước, tròn xoe mắt hạnh nhìn chăm chăm Triệu Hòa Phủ:

- Chuyện người đã làm hẳn tự biết rõ ràng! Tội khi quân là phải tịch biên gia sản, tru di tam tộc!

Triệu lão thái thái động mạnh quả trứng, đau lòng ôm đầu nhìn con trai:

- Nghiệt chương, nghiệt chương! Triệu gia ta hành y tích đức ba đời, không ngờ bị hủy trên tay người!

Sắc mặt Triệu Hòa Phủ lúc đỏ lúc trắng, mồ hôi chảy ròng ròng xuống theo Thái Dương, quỳ sụp xuống đất:

- Ta khai, ta khai, cầu xin hai vị quan gia giơ cao đánh khẽ...

Tần Lâm đưa mắt ra hiệu cho Từ Tân Di, hẩn nắm cổ áo kéo Triệu Hòa Phủ vào trong phòng, Từ Tân Di mở cửa bảo Thị Kiểm vào viện, bảo nàng cầm bảo kiếm trông chừng già trẻ Triệu gia, không cho bọn họ nói lung tung gây ra động tĩnh.

Triệu Hòa Phủ chẳng qua là một đại phu, chưa từng thấy qua tình cảnh như vậy. Từ lúc thấy Bắc Trấn Phủ Ty tìm tới cửa, phòng tuyến tâm lý của y đã hoàn toàn sụp đổ, sau khi bị kéo vào phòng mềm nhũn nằm co quắp trên đất, vẻ mặt áo não kêu oan không ngớt:

- Oan uống, oan uống! Bí mật chữa bệnh cho Lương công tử là thật tình, nhưng tội nhân không ngờ rằng y táng tâm bệnh cuồng tới mức đi tham gia chọn Phò mã bất chấp mình phải chết...

Đây coi như là tội phạm thành thật nhất mà Tần Lâm bắt được từ trước tới nay, hoàn toàn chưa đánh đã khai, chưa kịp đặt câu hỏi đã khai ra tất tần tật.

Căn cứ theo lời Triệu Hòa Phủ cung khai, từ ba năm trước đây lúc Lương Bang Đoàn mới vừa mắc lao phổi, đã tới tìm y chữa trị. Y phát hiện Lương Bang Đoàn ho ra đàm dạng bọt xen lẫn tia máu, đờm hôi lạnh, hình thể gầy gò, miệng khô lưỡi khô, mạch đập yếu ớt vô lực, thuộc bệnh lao phổi loại âm dương lưỡng hư. Y bèn dùng Thục Địa, Hoàng Kỳ, Phục Linh, Bạch Thuật, Trần Bì phối thành Bảo Chân thang điều trị, quả nhiên bệnh tình có vẻ chuyển biến tốt.

Lương phủ mừng rỡ, tặng y năm trăm lượng bạc, còn nói Lương Bang Đoàn lấy văn kết bạn, văn danh đang thịnh, muốn kết giao danh sĩ nho lâm kinh sư. Mà lao phổi có nguy cơ lây bệnh ai ai cũng tránh xa, cho nên cầu xin Triệu Hòa Phủ giữ bí mật giùm.

Triệu Hòa Phủ do dự rất lâu, cuối cùng nhất thời hồ đồ, cảm thấy lao phổi chưa chắc đã lây bệnh. Vả lại Lương Bang Đoàn tiếp xúc toàn là người tuổi trẻ khí huyết thịnh vượng, chưa chắc có khả năng mắc lao phổi, bèn đáp ứng yêu cầu của Lương phủ.

Y lại theo lời của Lương phủ dùng các loại dược vật trân quý như nhau thai, ai rùa, nhung hươu, đông trùng hạ thảo... phối hợp để bồi dưỡng tiên thiên tinh huyết Lương Bang Đoàn, khiến cho y giữ được sắc mặt đỏ thắm, trạng thái thân thể như người thường, không lộ ra dáng vẻ gầy gò xanh xao của quý bệnh lao.

Trong ba năm kế tiếp Triệu Hòa Phủ giữ kín bí mật, chữa trị định kỳ cho Lương Bang Đoàn đổi lấy thù lao phong phú, nhưng thủy chung không thể chữa khỏi hẳn. Năm nay bệnh tình Lương Bang Đoàn càng ngày càng nghiêm trọng, nhanh đến mức trở nên như đèn cạn khô dầu, Triệu Hòa Phủ cũng phải bó tay. Cũng may ngay từ ba năm trước Lương gia đã biết đây là chứng bệnh bất trị, cho nên cũng không làm khó dễ Triệu Hòa Phủ.

Nếu chuyện cứ như vậy cũng không có gì để nói, kết quả Triệu Hòa Phủ nằm mơ cũng không nghĩ tới một kẻ sắp chết như Lương Bang Đoàn lại đi tham gia tuyển chọn Phò mã, còn thật sự trúng tuyển.

Hành động của Lương Bang Đoàn nếu như ở nhà dân chúng là lừa gạt thành thân, nhưng ca ca ruột Chu Nghiêu Anh chính là đương kim Vạn Lịch Hoàng đế, tội danh này phải gọi là khi quân phạm thượng.

Triệu Hòa Phủ biết được tin tức này giống như sét đánh ngang mày, giật mình kinh hãi trợn mắt há mồm. Thế nhưng tính tình y do dự không quyết, muốn đứng ra tố cáo rửa sạch tội danh lại trông trước trông sau không chịu dứt khoát.

Lúc này Lương gia lại phái người đến tìm y uy hiếp lợi dụ một phen, để cho y ngậm miệng lại.

Triệu Hòa Phủ càng kinh hãi run sợ, ngoài mặt vâng vâng dạ dạ cho qua, ngấm ngầm chuẩn bị chạy trốn cả nhà, còn chưa kịp động thân đã bị Tần Lâm bắt lại.

- Hay lắm hay lắm!

Từ Tân Di nghe xong lời khai liền vỗ tay cười to:

- Bây giờ có nhân chứng, chúng ta có thể đi đá vào móng Phùng Bảo, để xem lần này Phùng Đốc Công có thể chống chế được không. Hừ, lại dám chọn cho Nghiêu Anh biểu muội một quý bệnh lao sắp chết làm Phò mã, há đâu có lý như vậy!

- Phùng Bảo, Phùng Đốc Công ư? Các người, các người giết tiểu nhân đi!

Triệu Hòa Phủ khổ sở suốt chút nữa hôn mê, Phùng Bảo là chủ mưu ẩn Ty Lễ Giám, Đốc Công Đông Xưởng, hai vị này lại muốn đi đá vào móng lão.

Thà rằng chịu tội khi quân phạm thượng, cũng không dám đắc tội Phùng Đốc Công! Y cũng không phải là cố ý lừa gạt, nhiều nhất chỉ là biết chuyện không báo, cho dù là mặt rỗng giận dữ cũng chỉ rơi đầu, cả nhà lưu đầy. Nhưng nếu chọc tới Phùng Đốc Công, có lẽ cả nhà y phải cùng nhau xuống suối vàng.

Từ Tân Di thấy dáng vẻ hèn yếu của tên này dùng dùng nổi giận, hai tay chống nạnh chuẩn bị phát tác, Tần Lâm khoát khoát tay ngăn lại:

- Thôi đi, chỉ có một nhân chứng như vậy vẫn còn ít quá, chúng ta về kinh còn mang tội danh tự tiện rời cương vị, cho nên nhất định phải làm được một đòn tất trúng, không thể cho đối phương có cơ hội chống chế phản bác.

Lương gia hoàn toàn có thể chống chế nói không quen biết Triệu Hòa Phủ, mà Triệu Hòa Phủ cũng không thể nào có được chứng cứ vững chắc chứng minh mình đã từng trị bệnh lao phổi cho Lương Bang Đoàn. Lương Bang Đoàn nói là mình mới bị cảm mạo gần đây, Tần Lâm cũng không thể cắt phổi của y tra nghiệm. Đến lúc đó đám người Phùng Bảo, Lưu Thủ Hữu đứng ra trả đũa, chỉ trích Tần Lâm tự tiện rời cương vị, ngược lại hẳn sẽ mắc phiền phức.

Tần Lâm nhướn mày nghĩ cách, chuyện này còn phải trông cậy vào Triệu Hòa Phủ, vì vậy trầm giọng nói:

- Triệu Hòa Phủ, nếu như người có thể cung cấp chứng cứ tương đối xác thực, bản quan có thể cân nhắc tha cho người một mạng! Nếu không bắt cả nhà người vào đại lao Bắc Trấn Phủ Ty, đến lúc đó người sẽ kêu trời kêu đất không ứng, kêu đất đất không linh, muốn sống cũng không được muốn chết cũng không thể!

Triệu Hòa Phủ bị dọa sợ đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh, gãi gãi đầu vất óc suy nghĩ, chợt kêu lên:

- A, có rồi, một năm rưỡi trước đây bên cạnh Lương Bang Đao có một nha hoàn mập vô duyên vô cớ bị ho. Tiểu nhân chẩn đoán nàng cũng mắc bệnh lao phổi, chẩn bệnh khai thuốc cho nàng, sau đó Lương gia đưa nàng về nhà nghỉ ngơi, xin tiểu nhân viết cho vài phương thuốc, rất có khả năng nha hoàn này biết chuyện gì đó.

- Nha hoàn này tên gọi là gì, ở nơi nào?

Tần Lâm suy nghĩ một chút, lại hỏi tới:

- Nếu nàng ta cũng mắc lao phổi, bây giờ còn sống ở trên đời không?

Nhắc tới những chuyện này, cuối cùng Triệu Hòa Phủ hơi khôi phục một chút tự tin:

- Nàng gọi là Xuân Đào, tiểu nhân nghe người ta nói bởi vì bề ngoài nàng trắng trẻo mập mập, lão phu nhân Lương phủ thấy nàng có vẻ rất có phúc khí cho nên đặc biệt đưa nàng tới hầu hạ Lương Bang Đao. Thân thể Xuân Đào khỏe hơn Lương Bang Đao lại đã được uống thuốc của tiểu nhân, cho dù là không thể khỏi hẳn nhưng kéo dài năm ba năm là không thành vấn đề. Nhà nàng... để tiểu nhân nhớ lại... Đúng rồi, nghe bọn nha hoàn nói qua là ở gần Tiểu Thang sơn phía Bắc kinh sư.

Tiểu Thang sơn thuộc Xương Bình huyện phía Bắc kinh sư, có suối nước nóng chỉ dành riêng cho Hoàng gia, hoàng thất cùng huân thích hiển quý tới đó tắm. Sau khi Từ Tân Di tới kinh sư thường dẫn các nữ binh ra khỏi thành săn thú, cũng đã đến nơi đó.

Việc này không nên chậm trễ, Tần Lâm cùng Từ Tân Di lập tức chuẩn bị chạy tới Thang sơn, trước khi đi Tần Lâm nhìn về phía Triệu Hòa Phủ cười cười:

- Người biết chuyện không báo cũng coi như là tội khi quân, nhưng niệm tình người bị người uy hiếp, tha chết cho người. Chỉ bất quá tội chết có thể miễn, tội sống khó thoát, người có phục không?

- Phục, tiểu nhân nhận tội!

Triệu Hòa Phủ cảm thấy có thể không chết đã là vạn hạnh, lại nhìn chằm chằm Tần Lâm:

- Chẳng hay ngài nói tội sống...

Tần Lâm suy nghĩ một chút:

- Vậy thì phạt người nửa đời sau mỗi khi tới ngày mùng Ba Sáu Chín phải chẩn trị bệnh lao miễn phí cho dân chúng nghèo khổ ở kinh sư. Sau này làm việc phải giữ lương tâm, không thể làm bậy nữa!

Triệu Hòa Phủ được tha như niềm vui từ trên trời giáng xuống, quỳ trên mặt đất liên tiếp dập đầu, đa tạ hai vị Đại nhân mở một góc lưới.

Tần Lâm nể tình Triệu Hòa Phủ bình thời vẫn chăm lo chữa bệnh cho dân chúng, nửa đời tích đức hành thiện, chỉ vì nhất thời làm chuyện ngu ngốc hồ đồ, rốt cục bị Lương phủ cá mồi, uy hiếp. Hơn nữa tội danh biết mà không báo với chủ động khi quân có điều khác nhau, lợi dụng phạt hình để cho y chữa bệnh cứu người lập công chuộc tội.

Triệu Hòa Phủ dạo một vòng quanh quỹ môn quan, đại triệt đại ngộ xem thường danh lợi, từ đó về sau chân chính chữa trị cho bệnh nhân bất kể thù lao, cứu được hàng trăm hàng ngàn tính mạng. Chuyện trên đời này cũng thật là kỳ quái, Triệu Hòa Phủ không cầu danh lợi ngược lại danh lợi song thu, từ từ thanh danh vang dội, trở thành lá cờ đầu của ngành y ở kinh sư. Nhiều năm sau y viết một quyển Lao Bệnh Tập Luận, trong đó có kể lại đức độ khoan dung của Tần Lâm, tỏ ra hết sức bùi ngùi cảm khái.

Nhưng vào lúc này Triệu Hòa Phủ còn không nghĩ tới nhiều như vậy, Tần Lâm bảo y giữ bí mật, quả thật y không dám nói nhiều, chỉ nói cho người nhà mình biết đã được khoan thứ. Nhất thời già trẻ Triệu gia quỳ rạp xuống đầy đất, đa tạ Tần Lâm, Từ Tân Di gơ cao đánh khẽ.

- Đúng rồi, nếu như người muốn sống lâu một chút, lập tức dẫn theo vợ con già trẻ tạm thời tránh một chút đi.

Tần Lâm để cho người nhà Triệu Hòa Phủ ra khỏi thành trước đi một vòng, sau đó Hồng Dương Thiện, Mã Bân sẽ dẫn bọn họ tới địa phương an toàn.

Lương gia đã làm ra tội khi quân phạm thượng, khó bảo đảm bọn họ sẽ không chó cùng cắn càn.

Làm xong những chuyện này, Tần Lâm cùng Từ Tân Di ngồi hai con bảo mã đã được cải trang dơ bẩn, xuất phát về phía Tiểu Thang sơn phía Bắc kinh sư.

Dọc trên đường đi Tần Lâm có hơi không yên lòng, hần nghĩ đến một vấn đề: bất kỳ tội phạm nào cũng có động cơ, Lương gia không sợ tội danh phạm thượng khi quân rốt cục là vì cái gì? Trên thực tế chỉ cần Vĩnh Ninh xuất giá, dù là Lương Bang Đoàn sắp chết, Vạn Lịch và Lý Thái hậu bị lễ nghĩa danh phận ràng buộc không thể đối phó Lương gia, thậm chí phải chăm sóc bọn họ thật tốt. Nhưng như vậy có đáng cho Lương gia mạo hiểm lớn như vậy không?

Lương phủ ở Sùng Bắc phường, vốn là phòng ốc đã tinh xảo đất tiền gần đây lại sơn mới quét vôi, giăng đèn kết hoa, càng lộ ra không khí vui mừng.

Quy củ triều Đại Minh, phạm Công chúa xuất giá tất xây Công chúa phủ, nếu như điều kiện nhà chồng có hạn, sẽ cấp cho địa bàn xây dựng Công chúa phủ. Nếu nhà chồng có diện tích rộng rãi, vậy phá đi một phần xây phủ đệ mới trên đất cũ. Mà giàu có giống như Lương gia, Công bộ Thị Lang Phan Quý Tuần chủ trì chuyện này thấy vậy vui mừng vì tiết kiệm được tiền mang đi trị thủy, chỉ lấy một nửa số tiền dự tính chỉ cho Lương gia sơn sửa trùng tu lại một phen đã có được Vĩnh Ninh Công chúa phủ mới.

Đám người hầu và thân bằng hảo hữu ra ra vào vào Lương gia lập tức ưỡn ngực cao hơn. Lúc trước bất quá chỉ có tiền mà thôi, hiện nay chấp cánh bay cao thành phượng hoàng, nhất cử làm thông gia với Hoàng đế Đại Minh. Mặc dù Phò mã không thể ứng khoa cử, thực chủng binh quyền, nhưng bù lại địa vị cực cao, thuộc về đại quan siêu phẩm, còn trên cả Bá Tước.

Còn có người suy nghĩ, Lương gia vốn là thương mậu thương cổ cự thất kinh doanh Nam Bắc, lần này leo lên kết thân với Hoàng gia, lắc mình một cái trở thành hoàng thương đó là chuyện ván đã đóng thuyền. Lời kêu gọi mở ra hải cấm phía Nam càng ngày càng lớn, Lương gia có thân phận hoàng thương, còn sợ không kiếm tiền đầy túi sao?

Có câu nói phú tại sơn lâm hữu khách tằm, Lương gia ở nơi thành thị đông đúc lại càng thuận tiện hơn. Thân bằng cổ cụ đại bác bắn không tới cơ hồ đập bằng ngưỡng cửa, từ trong ra ngoài phủ tràn đầy không khí vui mừng.

Ai có thể ngờ rằng tân Phò mã Lương Bang Đoàn thân mang bệnh bất trị, đã đến lúc đèn cạn khô dầu, sau khi Lương phủ có hỷ sự không lâu sẽ phải làm tang sự.

Lương Bang Đoàn đã bệnh thời kỳ cuối đang ở trong sảnh đường phía sau không cho phép nha hoàn người làm tùy tiện ra vào, đỏ mặt nổi giận với cha mẹ:

- Khụ khụ, hai người làm sao vậy, không phải là Phùng Đốc Công muốn tiền sao, cứ đưa cho lão đi? Thấy con sắp chết hai người vui lắm hay sao, khụ khụ...

Lương phụ là một thương nhân trung niên gương mặt giáo hoạt, y tỏ ra khó xử trước lời chất vấn của con mình:

- Không phải là chúng ta tiếc tiền, là Phùng Đốc Công cũng không có biện pháp. Trưởng Công chúa có lòng hiếu thuận như vậy, phải đợi bệnh thể Vũ Thanh Bá khỏi hẳn mới bằng lòng gả cho, ta cũng không tiện thúc giục!

- Vậy Triệu Hòa Phủ thì sao, tại sao không phái người đi làm thịt y, để cho y chạy mất?

727. Chương 727: Tìm Xuân Đào

Lương Bang Đoan chất vấn, phảng phất theo lời y, Triệu Hòa Phủ bất quá chỉ là con gà con có thể giết chết bất cứ lúc nào. Dù là trong ba năm qua, nhờ có vị Triệu đại phu này hết lòng chữa trị y mới có thể sống đến bây giờ.

Lương phụ cười khổ:

- Phụ thân cũng nghĩ tới chuyện này, nhưng suy nghĩ lại vẫn là mua chuộc sẽ tốt hơn. Dù sao Triệu Hòa Phủ trị bệnh lao đã nổi danh kinh sư, mặc dù bí mật ra vào phủ chúng ta nhưng không có giấy nào gói được lửa. Nếu như y đột ngột bị giết vào thời khắc mấu chốt này, khó bảo đảm sẽ không có ai liên tưởng tới chúng ta. Triệu Hòa Phủ cao bay xa chạy, tự nhiên sẽ không nói lung tung chuyện của chúng ta.

Lương Bang Đoan còn muốn nói điều gì, nhưng thở hồng hộc, rốt cục không nói nên lời.

- Con ta đừng có gấp, ngồi xuống nghỉ ngơi, uống chút Lục Đậu Bách Hợp Nhuận Phế thang đi.

Lương mẫu là một nữ nhân phúc hậu, nhìn con trai với vẻ trù mến, miệng vẫn lâm lâm tâm niệm:

- Con ta phúc lớn mạng lớn, trường mệnh trăm tuổi...

Lương Bang Đoan hậm hực ngồi xuống, uống nửa chén Nhuận Phế thang, cảm giác nóng như lửa đốt trong ngực hơi giảm đi một chút, lại lên tiếng thúc giục:

- Hồ tiên sinh nói bệnh của con là do Tiên Thiên bất túc từ khi còn trong bụng mẹ, có được khí chân long mới có thể khỏi bệnh. Cha, mẹ, hai người muốn cứu mạng của con thì phải nhanh lên!

Hồ tiên sinh là một vị bằng hữu ăn xài rộng rãi, không biết vì sao Lương Bang Đoan đối với y là nói gì nghe nấy. Lương phụ khôn khéo hơn người, cũng cảm thấy Hồ tiên sinh này nói rất có lý, đặc biệt là y còn nhắc tới phía Nam sắp sửa mở ra hải khẩu, cố ý hợp tác mật thiết cùng Lương gia sau khi trở thành hoàng thượng.

Nếu như nói Lương Bang Đoan trẻ tuổi kiến thức nông cạn, Lương phụ lại là người làm ăn tinh minh khôn khéo, Y cũng không mấy tin tưởng cái gọi là khí chân long xung hỷ, nhưng y biết trở thành hoàng thượng sẽ chiếm được ưu thế lớn tới mức nào trong việc buôn bán trên biển sắp tới.

Cho nên Lương gia lấy ra một số bạc kinh người, hối lộ từ chương án Ty Lễ Giám, Đốc Công Đông Xưởng Phùng Bảo cho đến các thành viên liên quan như Dung ma ma, giúp cho Lương Bang Đoan qua ải chém tướng một mạch trở thành tân tể Phò mã.

- Được, được rồi, phụ thân sẽ mau chóng nghĩ biện pháp.

Lương phụ ôn tồn an ủi con trai, bất kể y làm ăn khôn khéo đường nào, dù sao phụ tử tình thâm, giờ khắc này nhìn sắc mặt con trai đỏ thắm rõ ràng đã đến thời kỳ cuối, nên cũng toát ra vẻ trù mến yêu thương.

Nhưng thương yêu con trai tới mức phải dùng tới thủ đoạn hạ lưu gạt cưới, thậm chí còn hy sinh hạnh phúc cả đời một người vô tội sao?

Lương Bang Đoan sợ chết vô cùng, muốn kết hôn với một Công chúa chảy huyết mạch Hoàng gia để xung hỷ, dường như cũng rất đáng thương. Nhưng có ai hỏi qua cảm giác của Chu Nghiêu Anh sắp sửa làm vật hy sinh cho y hay không?

Hắn là Chu Nghiêu Anh bị Lương phủ sắp kế lừa gạt như vậy, chắc chắn tâm trạng không tốt lành gì.

Sai rồi, lúc này Trương Công chúa giống như một con chim non vui vẻ, tay ngọc cầm một cây bút vẽ nắn nét từng nét trên giấy ngọc bản của Trùng Tâm đường ở Hồ Nam. Đôi mày thường hay cau lại của nàng lúc này giãn ra hết cỡ, đôi mắt cong như vành trăng, miệng anh đào nhỏ cũng đang khẽ mỉm cười.

Cho dù là vẫn còn tồn tại nguy cơ bị gả cho Lương Bang Doan, cho dù là nàng và ý trung nhân gần trong gang tấc xa tận chân trời, cho dù là chưa chắc Tần Lâm đã biết tình cảm của nàng dành cho hắn, nhưng nghĩ tới Tần Lâm đang ở kinh sư, đang nghĩ trăm phương ngàn kế giúp cho tiểu cô nương đáng thương là mình, trái tim Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa như ngâm trong hũ mật, lúc nào cũng cảm thấy hết sức ngọt ngào.

Có lẽ vĩnh viễn không có cơ hội cuối cùng thành quyền thuộc, nhưng một thiếu nữ đang độ Xuân thì vẫn có quyền mơ ước.

Tiểu cung nữ Tích Họa đang dùng chặn giấy đè trên bức họa là tâm phúc của Chu Nghiêu Anh, cũng là người mạo hiểm ra ngoài đưa phong thư cầu cứu, để cho Tần Lâm từ Giang Nam chạy như bay hồi kinh.

- Trưởng Công chúa, người vẽ càng ngày càng giống!

Tích Họa mỉm cười khanh khách.

- Giống ư, giống ai?

Vĩnh Ninh lấy làm kinh hãi, rời khỏi giấc mơ ngọt ngào trở lại thực tế, theo ánh mắt của Tích Họa nhìn xuống bức Hàn Giang Độc Điếu Đồ, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Hình ông già câu cá trên sông trẻ tuổi vô cùng, đúng ra sắc mặt phải lão thành trầm ổn, hiện tại lại cực kỳ giảo hoạt gian trá, rất giống Tần Lâm.

- Trưởng Công chúa vẽ tranh gì vậy, đưa cho lão thân xem thử?

Dung ma ma tựa hồ không thích Trưởng Công chúa vui vẻ, vác gương mặt thoa phấn dày cộm tiến tới.

Chu Nghiêu Anh vội vàng cuốn tranh lại:

- Không có gì, ta chỉ vẽ loạn tùy tiện, ma ma đừng để ý tới.

- Trưởng Công chúa vẽ chắc là cực đẹp, cứ để lão thân xem thử cũng không sao sao!

Dung ma ma tuy tươi cười nhưng lại tiến tới giơ tay định giật bức tranh. Mới vừa rồi bà nghe được đôi câu đút quăng ở ngoài cửa sổ, không khỏi nổi lên lòng nghi ngờ.

Chu Nghiêu Anh không ngờ rằng Dung ma ma lại to gan lớn mật như vậy, nàng còn đang sững sờ, Dung ma ma đã cướp được bức tranh vào tay, dọa cho nàng sợ hãi tới mức tim muốn nhảy ra ngoài lồng ngực.

Tích Họa phản ứng rất nhanh, xông tới giằng lấy bức tranh. Thế nhưng nàng tuổi nhỏ sức yếu, kéo không lại Dung ma ma, nhất thời tức giận dút khoát đưa tay xé loạn, xé tan bức tranh thành từng mảnh, cũng không thể nhìn ra vẽ ai nữa.

- Con nhãi này muốn chết!

Dung ma ma tức giận há miệng mắng to, đưa tay ra chop, bấu, véo... lấy những chỗ thịt mềm trên người Tích Họa.

Tích Họa cũng khôn lanh, xoay vòng tròn xung quanh Chu Nghiêu Anh tránh né, Dung ma ma chop mấy cái chỉ trúng vào người Trưởng Công chúa. Bà ỷ mình cao tuổi không coi ai ra gì, miệng còn kêu lên oai oái:

- Con nhãi này, để xem ta có trị được ngươi không!

Vốn lá gan Vĩnh Ninh cực nhỏ, vào lúc này cũng tức giận:

- Dung ma ma, rốt cục là bà là dạy dỗ Tích Họa hay là dạy dỗ bản Công chúa?

Dung ma ma mặt liền biến sắc, không hề véo nữa, tay chỉ Tích Họa ngoác miệng cười lạnh:

- Ngươi dám xúi giục làm hư Trưởng Công chúa, hừ, lão thân sẽ đi bẩm báo Phùng công công, chờ vào Đông Xưởng đi!

- Ai sợ bà?

Tích Họa gân cổ quát tháo, bắt quả Dung ma ma mới vừa đi, nàng liền quỳ xuống dưới chân Chu Nghiêu Anh:

- Trưởng Công chúa cứu mạng, tỳ tử vào Đông Xưởng coi như mất mạng còn gì...

- Ta... để ta cầu xin Phùng Đại BẠN cho người.

Chu Nghiêu Anh cũng vô cùng nôn nóng, Phùng Bảo đối với Vạn Lịch là bằng mặt mà không bằng lòng, làm sao chịu nghe lời cầu xin của nàng?

Những cung nữ khác đều bị Dung ma ma lôi kéo khống chế, thấy vậy âm thầm cảm thấy may mắn. May là mình sớm ngã theo chiều gió, bằng không sợ rằng kẻ bấy giờ xui xẻo chính là mình.

Dáng vẻ vui mừng trước tai họa của kẻ khác của bọn họ càng khiến cho trong lòng Chu Nghiêu Anh thêm đau buồn. Nàng nhìn Tích Họa đang quỳ dưới chân, chỉ cảm thấy sinh lý tử biệt đang ở trước mắt, nhất thời nước mắt lăn dài trên má: Tần Lâm, Tần Lâm người đang ở đâu? Nếu như người không mau mau trở lại, Tích Họa sẽ bị bọn họ bắt đi...

728. Chương 728: Mạng Nữ Nhi Như Cỏ Rác

Tần Lâm đang ở Tiểu Thang sơn, hấn và Từ Tân Di từ Vĩnh Định môn ra khỏi kinh thành, giục ngựa chạy thẳng một mạch, không bao lâu sau đã tới quê quán nhà hoàn mạp Xuân Đào.

Hỏi thăm một lão nông dưới ruộng nhà Xuân Đào ở nơi nào, lão nông ngăn người, do dự chỉ về phía đầu thôn:

- Xuân Đào... Người nói là nhà lão Tăng ư, chính là nhà gạch xanh phía Tây đầu thôn.

- Cám ơn ngài, lão gia gia!

Từ Tân Di dịu dàng cảm tạ, trên khuôn mặt lộ ra hai lúm đồng tiền.

Tần Lâm và Từ Tân Di vội vàng đi, về mặt lão nông lại càng quái dị, chống cuốc đứng ngăn người ra hỏi lâu.

Nhà Xuân Đào là một ngôi tiểu viện gạch xanh, trong thôn nhỏ này coi như là hạc giữa đàn gà. Lúc Tần Lâm và Từ Tân Di tìm tới nơi này, trong sân có một nữ nhân trẻ tuổi đang cho con bú, thấy có khách đến cửa mới đỏ mặt ôm hài tử vào nhà.

Nhà Xuân Đào họ Tăng, cha Tăng A Đại, mẫu thân Mã thị cùng ca ca Tăng Xuân Ngưu nghe được có khách đến cửa bèn cùng nhau nghênh đón. Cả ba người chưa từng gặp khách lạ tới nhà như vậy, tay chân luống cuống nhìn Tần Lâm và Từ Tân Di.

Từ Tân Di nở một nụ cười tươi tắn, vô cùng thân thiện:

- Nhà các người có một nữ nhi tên gọi Xuân Đào, làm nha hoàn ở Lương gia, hơn một năm trước ngã bệnh bị đuổi về nhà, có đúng không?

Ba người Tăng gia ngơ ngác nhìn nhau, do dự gật đầu một cái, Tăng Xuân Ngưu ấp a ấp úng hỏi:

- Phải, muội muội của ta đã từng làm nha hoàn ở Lương gia, người, các người là ai?

- Chúng ta có việc gấp, xin đưa nàng tới, hoặc là dẫn chúng ta đi tìm nàng!

Từ Tân Di dứt lời liền ném một thỏi bạc cho Tăng Xuân Ngưu.

Thấy ba người Tăng gia còn đang chần chờ, cuối cùng Tần Lâm mở miệng:

- Bắc Trấn Phủ Ty phá án, không được trì hoãn!

Tăng Xuân Ngưu bị dọa sợ đến run lập cập, hết nhìn phụ thân lại nhìn mẫu thân, cuối cùng nhìn Tần Lâm giờ tay ra hiệu mời.

Đi một đoạn đường quanh qua quẹo lại, Tiểu Thang sơn quả nhiên danh bất hư truyền, thỉnh thoảng nhìn thấy suối nước nóng tuyệt đẹp, nhưng Tần Lâm và Từ Tân Di cũng không chú ý tới cảnh đẹp này.

- Chính là chỗ này, các người muốn tìm muối muối của ta, nó được chôn ở chỗ này.

Tăng Xuân Ngưu nghiêm mặt, chỉ vào một phần mộ nhỏ giữa một khu đất trũng.

Tần Lâm và Từ Tân Di giật mình kinh hãi, không phải Triệu Hòa Phủ đã nói Tăng Xuân Đào nhất định sống lâu hơn Lương Bang Đoàn sao, vì sao lại mất sớm như vậy?

- Cẩm y thân quân phụng chỉ phá án, người dám lừa gạt lão tử, tội chẳng khác nào khi quân!

Tần Lâm rút bảo kiếm ra gác trên vai Tăng Xuân Ngưu, hung hăng hù dọa y.

Từ Tân Di cũng lớn tiếng hăm dọa:

- Còn phải chém cả nhà, tru di cứu tộc!

Tăng Xuân Ngưu bị dọa sợ đến mặt không còn chút máu, quỳ trên mặt đất hai tay xua loạn, lắp bắp nói:

- Thật... thật sự chôn ở chỗ này, Xuân Đào chết hơn một năm rồi, xin hai vị quan gia tha mạng... tha mạng, Đúng rồi, lúc hạ táng người cả thôn đều tới, tiểu nhân không dám lừa gạt hai vị!

Từ Tân Di còn muốn hù dọa nữa, Tần Lâm quan sát cảm thấy Tăng Xuân Ngưu không nói láo, mộ phần này cũng đã xưa cũ, trên đó mọc ra không ít cỏ khá dài. Hắn bèn đưa mắt ra hiệu cho Từ Đại tiểu thư ngừng lại, sau đó bảo Tăng Xuân Ngưu đứng lên:

- Muội muội người chết hơn một năm trước, vì sao mà chết?

Tăng Xuân Ngưu lòng vẫn còn sợ hãi, hết sức cung kính khom lưng đáp:

- Là lao phổi, mới về nhà nửa tháng đã châu trời.

- Có chuyện gì vậy?

Từ Tân Di không nhịn được tiến lên trước một bước, ép hỏi:

- Nói hươu nói vượn, danh y trị bệnh lao kinh sư Triệu Hòa Phủ đích thân ra phương thuốc uội muội người. Triệu đại phu nói hốt thuốc theo toa mà dùng, ít nhất hai ba năm không có vấn đề.

- Không có, không có phương thuốc gì cả, Triệu tiên sinh còn ra phương thuốc cho Xuân Đào ư?

Tăng Xuân Ngưu nghi hoặc không hiểu, khuôn mặt ngơ ngác:

- Lương gia đưa Xuân Đào trở về chỉ ột trăm năm mươi lượng bạc dưỡng bệnh, không có đề cập tới phương thuốc gì cả.

- Đây không phải là nói láo trắng trợn sao?

Từ Tân Di vô cùng tức tối.

- Giải cho độc kế giết người diệt khẩu!

Tần Lâm thở dài sâu kín, vẻ mặt tịch mịch toát ra tức giận vô biên, đáy mắt như có lửa đang bùng bùng cháy, chỉ muốn đốt cháy hết sạch tội ác trên thế gian này.

- Người nói là, Lương gia căn bản cũng không có...

Từ Tân Di chợt ngẩn ra, tiếp theo vô cùng không cam lòng chất vấn Tăng Xuân Ngưu:

- Không phải là Lương gia đã cho các người một trăm năm mươi lượng bạc dưỡng bệnh sao? Chẳng lẽ các người không biết tự mời thầy thuốc, mà trơ mắt nhìn muội muội người chết?

Tăng Xuân Ngưu khiếp đảm nhìn Từ Tân Di một chút, căn bản không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, nhanh chóng chuyển tầm mắt đi chỗ khác. Cuối cùng không có cách nào mới ấp a ấp úng nói:

- Cha ta nói... cha ta nói lao phổi là không chữa được, mắc bệnh này chính là động không đáy không thể lấp đầy, cho nên dứt khoát... dứt khoát không có mời thầy thuốc. Còn có, Xuân Đào... Xuân Đào cũng nói dù sao cũng không trị hết, không bằng tiết kiệm tiền, để lại cho gia đình...

Từ Tân Di giận đến cả người phát run, con kiến còn ham sống, Xuân Đào tuổi còn trẻ, vì sao lại cam lòng rời khỏi thế gian này sớm như vậy? Thân thể Xuân Đào khỏe hơn Lương Bang Đoàn, rõ ràng cơ hội chữa khỏi bệnh của nàng cũng lớn hơn nhiều.

- Cuối cùng ta cũng biết nhà mới của Tăng gia từ đâu mà có.

Tần Lâm cười lạnh lắc đầu một cái, lại vỗ vai Từ Tân Di, gương mặt nhìn lên bầu trời âm u, cất tiếng thở dài:

- Cõi đời này không phải là ai cũng ăn được nhau thai, nhưng hươu, ai rùa và đông trùng hạ thảo.

Cơn giận Từ Tân Di còn sót lại chưa tiêu, chân dài vung vẩy đá ra một cước, khiến cho Tăng Xuân Ngưu ngã lộn nhào.

- Trưởng quan, trưởng quan bớt giận!

Tăng A Đại, Mã thị cùng ôm cháu trai con dâu tới, đồng loạt quỳ trên mặt đất.

Mặt Tăng A Đại bởi vì đau khổ mà vắn vẹo, đầm lệ chảy ròng:

- Hai vị trưởng quan, nhà ta là thật sự có lỗi với Xuân Đào, nhưng cũng không có biện pháp, ban đầu nghèo tới mức chỉ có nhà lá, mới đưa Xuân Đào đến Lương gia, trông cậy vào nó kiếm chút tiền thán giúp sửa nhà, đâu ngờ lại bị bệnh lao đuổi về như vậy. Lương gia phúc hậu ột trăm năm mươi lượng bạc dưỡng bệnh, Xuân Đào là con gái ta, ai mà không muốn chữa bệnh cho nó, nhưng bệnh này là không chữa được! Đến lúc đó bệnh không chữa khỏi, người cũng mất, bạc cũng mất, lấy gì cưới con dâu? Nhà ta... nhà ta còn phải nói dối tông đường!

Vợ Tăng Xuân Ngưu ôm tiểu tôn tử, cùng bà bà Mã thị dập đầu cầu xin Tần Lâm và Từ Tân Di tha thứ.

Từ Tân Di thở ra một hơi thật dài, dần dần bình tĩnh lại, nhưng cảm phần trong lòng khó mà tiêu giải được.

Tần Lâm vỗ vỗ sau lưng nàng, trầm giọng nói:

- Hay cho Lương gia phúc hậu, nếu như nói Tăng gia là vừa đáng thương vừa đáng hận, như vậy Lương gia mới thật sự là đầu sỏ tội ác trong chuyện này.

Cái chết của Xuân Đào ngoài mặt là chết bởi tật bệnh, trên thực tế căn bản là một cuộc mưu sát tính toán tinh diệu.

Trước hết Lương gia để cho nữ tử đáng thương này mạo hiểm nguy cơ bị lây bệnh, đi hầu hạ Lương Bang Đoàn mắc bệnh lao. Đợi đến khi nàng thật sự bất hạnh bị lây bệnh lao, bèn đuổi nàng về nhà giống như vứt bỏ một món phế phẩm.

Không chỉ có như vậy, bọn họ nhìn trúng loại nhà bần nông như Tăng gia không có khả năng bỏ tiền mời danh y chữa trị bệnh lao bất trị cho con gái mình. Vì vậy mới giữ lại phương thuốc của danh y Triệu Hòa Phủ chuyên trị bệnh lao, sau đó làm ra vẻ hào phóng ném ra một trăm năm mươi lượng bạc dưỡng bệnh, thật ra chính là phí ếm miệng bọn họ.

Từ Tân Di tức đến cơ hồ cắn nát hàm răng, giận không kềm được nói:

- Lương gia coi tính mạng nữ tử nhà nghèo như cỏ rác, quả thật đáng ghét tới cực điểm! Hiện tại còn có cách nào phát hiện gì đó từ hài cốt không?

Tần Lâm tức giận hỏi phụ tử Tăng gia:

- Các người chôn Xuân Đào thế nào vậy, có lẽ không phải là quan tài bằng gỗ sam chứ?

Phụ tử Tăng gia nghe hiểu ý châm chọc trong lời hấn, chỉ đành phải nhắm mắt nói cho hấn biết, bởi vì Xuân Đào là chưa gả mà chết, coi như là chết yếu, theo như quy củ địa phương không thể vào tổ phần trong

thôn, không thể làm gì khác hơn là chọn lựa một chỗ hẻo lánh như nơi này mai táng qua loa, lúc hạ táng chỉ quấn một chiếc chiếu cỏ.

Cũng không phải sao, chỗ mộ phần này phía trước không thôn phía sau không diêm, cách suối nước nóng Hoàng gia ở Tiểu Thang sơn một khoảng khá xa, chỉ là một nắm mồ nho nhỏ lẻ loi trơ trọi. Đáng thương Xuân Đào, từ sinh ra đến chết đều dè tiện như cỏ rác...

- Hơn một năm, lại chỉ bao bằng chiếu cỏ, cộng thêm nơi này dưới đất có suối nước nóng, địa khí ẩm áp, suy đoán đã sớm hóa thành xương trắng.

Tần Lâm buồn bực gãi đầu, thật sự muốn nện cho phụ tử Tăng gia một trận. Con bà nó, dù sao Xuân Đào cũng là nữ nhi, muội muội các người, sao không đối xử tử tế với nàng một chút, chôn ở địa phương khô ráo, cho vào quan tài gỗ đàn hoàng?

Nếu thật sự làm như vậy, suy đoán thi thể rửa nát sẽ trở nên tương đối chậm, bây giờ còn có thể tra ra được chút gì đó làm chứng cứ.

Những tổ chức mềm bên trong thi thể trải qua quá trình thối rửa dần dần mềm hóa, dịch hóa, cho đến khi hoàn toàn tan biến mất, lông tóc và móng tay tróc ra, cuối cùng chỉ còn lại xương trắng, gọi là bạch cốt hóa.

Thông thường thi thể chôn dưới đất sẽ hoàn thành quá trình này trong vòng một hai năm. Nếu như đất nơi chôn cất khô ráo, quan tài đóng kín, có thể kéo dài đến bảy tám năm. Dưới điều kiện khô ráo tới mức cực đoan như sa mạc, có thể không phát sinh hiện tượng bạch cốt hóa, da thịt nội tạng khô ráo co lại tạo thành thây khô, bảo tồn được tới hàng ngàn năm. Còn nếu để lộ ngoài vùng hoang dã vào mùa hè nóng bức, bị ruồi đẻ trứng thật nhiều sinh thành giòi, nhanh nhất một hai tháng là có thể biến thành bạch cốt.

Đất đai nơi này khá ẩm ướt, nhiệt độ nơi này cũng khá ẩm áp, thi thể chỉ được bao một chiếc chiếu cỏ chôn xuống, theo như kinh nghiệm của Tần Lâm tới đa nửa năm là có thể hoàn thành bạch cốt hóa, hẳn không còn hứng thú khai quật mộ phần tra tìm chứng cứ.

Bệnh lao phải dựa vào thay đổi của cơ quan trong cơ thể để xác nhận, một bộ xương trắng không thể chứng minh được bất cứ điều gì.

- Đi thôi, Từ Đại tiểu thư, coi như manh mối này đã đứt đoạn.

Tần Lâm tỏ vẻ cụt hứng gọi, chỉ dựa vào khẩu cung phụ tử Tăng gia muốn đối phó Phùng Bảo Phùng Đốc Công, đó là nằm mơ!

Từ Tân Di bĩu môi buồn buồn không vui:

- Ôi, có chuyện của Xuân Đào, sau này bản tiểu thư cũng sẽ không tới suối nước nóng Tiểu Thang sơn nữa, cảm thấy uất nghẹn trong lòng...

Trong đầu Tần Lâm giống như bị thứ gì nút chặt, kể từ quyết định rời đi nơi này, tiềm thức hần loáng thoáng cảm thấy mình đã bỏ sót thứ gì đó, lúc này đột nhiên linh quang chợt lóe:

- Cái gì, nàng nói suối nước nóng ư? Ha ha, đúng rồi, nơi này cách suối nước nóng Tiểu Thang sơn không xa, không trách khu đất mai táng Xuân Đào ẩm áp hơn bên ngoài, ha ha, có hý vọng rồi!

Đứt lời Tần Lâm xoay người quay trở lại, gọi phụ tử Tăng gia đang chuẩn bị đi về lại, nghiêm mặt nói:

- Quật mộ lên, bản quan muốn tra nghiệm thi thể, người nào nói thêm một câu, đừng trách lão tử không khách sáo!

Từ Tân Di chớp chớp mắt hạnh, không hiểu Tần Lâm muốn làm gì, chôn xuống hơn một năm, thi thể đã sớm biến thành bạch cốt, moi lên còn có ý nghĩa gì? Chẳng lẽ có thể từ bạch cốt tìm ra chứng cứ bệnh lao sao?

Phụ tử Tăng gia đều là nông dân, đối mặt hai Đê Kỵ vừa hung vừa ác, dường như một người trong đó còn là nữ, bọn họ căn bản không dám phản kháng. Huống chi khi còn sống tính mạng Xuân Đào đã bị coi rẻ như cỏ rác, trên thực tế đã bị cha anh từ bỏ.

Tằng Xuân Ngưu lấy cuốc tới bắt đầu đào mộ lên.

Mặc dù nơi này tương đối hẻo lánh nhưng bình thời không có người bên ngoài tới. Tần Lâm và Từ Tân Di xuất hiện đã đưa tới không ít chú ý, thấy Tăng Xuân Ngưu đào mộ phần có người xúm lại xem, mồm năm miệng mười bàn tán, một hồi Lý Trưởng cũng chạy tới.

Tần Lâm cũng không nói nhảm, trực tiếp lấy ra lệnh bài đầu hổ Bắc Trấn Phủ Ty lệnh cho Lý Trưởng dẫn tráng đinh duy trì trật tự, nếu như có ai không tuân theo, nhất luật nghiêm trị không tha theo như khâm phạm.

Hung danh Đề Kỵ không phải là nhỏ, hơn nữa Tiểu Thang sơn cách kinh sư rất gần, lại là khu du ngoạn của Hoàng gia, đám ứng khuyến Xưởng Vệ thường hay lui tới. Lý Trưởng biết lợi hại lập tức sợ hãi đến mức hai chân run rẩy, vội vàng tổ chức tráng đinh vây quanh phần mộ vòng trong vòng ngoài, chỉ sợ để xảy ra hỗn loạn, mình sẽ phải vào thiên lao Bắc Trấn Phủ Ty đi dạo mấy vòng.

Cũng phải nói Tăng gia đối với Xuân Đào không tệ, đào hố mai táng khá sâu, đào xuống hai thước vẫn chưa thấy thi thể.

- Quan, quan gia, xuống chừng một thước nữa sẽ đến.

Tằng A Đại thấy Tần Lâm nhú mày một cái, vội vàng nịnh hót khom lưng, e sợ quan gia tức giận.

Tần Lâm chợt giơ tay ngăn lại:

- Dừng, không được đào nữa!

Tằng Xuân Ngưu lập tức dừng tay, không dám cãi lời.

Từ Tân Di nghi hoặc không hiểu chớp mắt một cái, còn chưa đào được thi thể, vì sao dừng lại?

Tần Lâm đi tới bên cạnh mộ phần, hít mạnh vài cái, chợt cau mày nhếch miệng, dường như đang do dự chuyện gì.

- Vì sao vậy, sao không tiếp tục đào thi giải phẫu?

Từ Tân Di tiến tới thấp giọng hỏi, lòng nói loại chuyện như vậy Tần Lâm người làm không biết bao nhiêu lần, vì sao lần này ra vẻ do dự như vậy?

Tần Lâm lui về phía sau hai bước:

- Đi, chúng ta không đào nữa, đi tìm Phùng Bảo đá vào mộ ông lão.

- Chỉ đào hai thước như vậy, chưa thấy thi thể làm sao có thể đi tìm Phùng Bảo?

Từ Đại tiểu thư nhất thời không hiểu vì sao.

Tần Lâm lệnh cho Lý Trưởng dẫn tráng đinh canh chừng nghiêm ngặt không được để xảy ra sai lầm, sau đó cùng Từ Tân Di nhảy lên khoái mã, vội vàng chạy về kinh sư.

729. Chương 729: Xem Ai Cười Đến Cuối Cùng

Cuối cùng Tích Họa vẫn bị người của Đông Xưởng mang đi, Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh tà tà dựa vào khung cửa, một chút lực lượng cuối cùng trong thân thể gầy gò yếu ớt cũng bị hút hết, nước mắt trong suốt từ trên mặt lăn xuống không tiếng động.

Cho dù thân là Trưởng Công chúa triều Đại Minh, nàng vẫn không cách nào bảo vệ người bên cạnh mình. Chuyện Lữ Hoa Quế bị Vương Hoàng hậu và Tôn Hoài Nhân hành hạ mà chết thê thảm vẫn chưa hoàn toàn lu mờ trong trí nhớ, bây giờ lại đến phiên Tích Họa đáng thương. Tiểu cung nữ hoạt bát đáng yêu này giống như muối muối ruột của nàng, đã từng nhiều lần trợ giúp Chu Nghiêu Anh xuất cung truyền tin, nhưng bây giờ gặp tai bay vạ gió, Trưởng Công chúa lại không có lực lượng để bảo vệ nàng.

Thậm chí Chu Nghiêu Anh gạt bỏ thể diện Công chúa của mình, khổ sở cầu khẩn van nài Phùng Bảo. Nhưng Phùng Bảo vẫn không thêm để ý tới, mặc dù giọng điệu thần thái vẫn duy trì chút kính cẩn thích hợp nhưng từ đầu đến cuối vẫn không buông tha, nhất quyết đưa Tích Họa đi.

- Không nghĩ tới, không nghĩ tới người bảo vệ ta, ta lại không bảo vệ được người...

Mặt trái xoan thanh tú của Chu Nghiêu Anh lộ vẻ vô cùng đau khổ.

Dung ma ma cũng không theo Phùng Bảo đi, bà là ma ma giáo dưỡng cực kỳ có trách nhiệm, cho tới bây giờ vẫn canh giữ chặt chẽ bên cạnh Chu Nghiêu Anh.

Mỗi khi thấy người khác đau khổ, trong lòng bà lại cảm thấy vô cùng khoái chí, bà cố ý giả vờ như quan tâm, lải nhải không ngừng:

- Lão thân là vì tốt cho Trưởng Công chúa mới bầm cho Phùng Đốc Công. Con nhãi Tích Họa này là gương xấu, ở lại bên cạnh Trưởng Công chúa rốt cục sẽ trở thành mối họa. Hiện tại cuối cùng lão thân cũng yên tâm, bị Phùng Đốc Công mang đi, nó không về được nữa, Trưởng Công chúa hãy yên lòng chờ đến khi Vũ Thanh Bá khỏi bệnh, lúc ấy sẽ tới hôn kỳ...

Vĩnh Ninh chỉ cảm thấy lòng như dao cắt, trong khoảnh khắc trong lòng mềm yếu hết sức này, theo bản năng nàng nghĩ tới Tần Lâm: ‘Tần tỷ phu, huynh ở chỗ nào? Mau tới cứu Tích Họa, mau tới cứu muội!’

Đúng theo như lời Dung ma ma, phạm là cung nữ thái giám trong cung bị Đông Xưởng mang đi, đời này đại khái là không có cơ hội được thấy mặt trời. Tích Họa bị mấy tên thái giám áp giải đi theo sau lưng Phùng Bảo khóc tới bờ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn toàn là nước mắt ướt đẫm.

Nàng thật sự dừng cảm kiên cường, bằng lòng mạo hiểm xuất cung đưa tin, nhưng dù sao cũng là một cung nữ chỉ mới mười lăm tuổi. Thấy Phùng Bảo Phùng Đốc Công trong truyền thuyết lòng dạ độc ác tự mình tới đây, vác theo gương mặt âm trầm lạnh lẽo như người chết, lập tức nàng bị dọa đến hồn phi phách tán.

Trời ơi Dung ma ma làm gì vậy, đối phó một tiểu cung nữ như ta lại dẫn Phùng Đốc Công tới... Tích Họa không hiểu vì sao.

Nàng cũng không biết Phùng Bảo đi trước mặt mình dáng vẻ thông thả, đôi mày đã nhướng cao, khóe miệng trễ xuống nở một nụ cười lạnh, hiển nhiên tâm trạng cực tốt.

Chính là Dung ma ma đem mấy câu nói loáng thoáng nghe được thêm dầu thêm mỡ báo cho Phùng Bảo, lúc này mới làm cho chương án Ty Lễ Giám, Đốc Công Đông Xưởng tự thân xuất mã.

Dường như Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa lại có tư tình với Tần Lâm.

Sau khi Phùng Bảo nhận được tin này ban đầu cũng không thể nào tin được, dù sao mỗi lần Chu Nghiêu Anh chạy ra cung đều đi với Từ Tân Di, không có cơ hội đơn độc chung sống cùng Tần Lâm, làm sao có thể?!

Nhưng Phùng Bảo xoay chuyển tâm niệm lại nghĩ, tính Từ Tân Di cầu thả thô sơ, Chu Nghiêu Anh cẩn thận tỉ mỉ, Tần Lâm đầy tâm kế, nói không chừng thật sự hai người bọn họ có tư tình ngay dưới mắt Từ Đại tiểu thư.

Cho dù là không tra được chứng cứ xác thực, nhưng cũng không phải là tin đồn vô căn cứ, nói không chừng sẽ moi ra được thứ gì đó thú vị thì sao?

Tần Lâm ôi Tần Lâm, giữa nhà ta với người ngày xưa không oán ngày nay không thù, nhưng lần này chính người phạm thượng, tương lai làm sao có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của nhà ta?

Phùng Bảo cười âm lãnh, vui như mở cờ trong bụng. Cho dù là tra ra chứng cứ chuyện này là thật, lão cũng không định công bố ra ngoài bí mật làm hao tổn thể diện Hoàng gia này, mà sẽ lấy đó để uy hiếp Tần Lâm, thu phục vị Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ kiêu ngạo bất tuân này phục vụ mình, đùa giỡn hẩn trong lòng bàn tay.

Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng thấy dáng vẻ Đốc Công mình như vậy không tự chủ được sợ hãi trong lòng. Cho dù là Tần Lâm người có bảy mươi hai phép thần thông, lần này cũng không trốn thoát lòng bàn tay

Đốc Công chúng ta. Hừ hừ, nếu như bị Phùng Đốc Công nắm được nhược điểm, đó mới là sống không bằng chết.

Nha môn Đông Xưởng ở ngoài Đông Hoa môn, cơ hồ cách Hoàng cung có một bức tường. Phùng Bảo dẫn đám quan giáo tâm phúc áp giải Tích Họa trở về, còn cách cửa nha môn thật xa đã thấy một đám sai nha Đông Xưởng quỳ rạp một mảng thật lớn:

- Cung nghênh Phùng Đốc Công hồi nha!

Tích Họa vốn đã thất hồn lạc phách, bị uy thế tiếng kêu này chấn nhiếp, nhìn bốn chữ to Đông Tập Sự Xưởng trên cửa nha môn, lại nhìn không khí bên trong âm trầm lạnh lẽo, trong lòng càng bàng hoàng không chỗ nương tựa.

Phùng Bảo thầm cảm thấy đắc ý trong lòng, khe gật đầu với vẻ sâu không lường được, lúc này đám sai nha mới bò dậy vây quanh người Phùng Đốc Công như chúng tinh phủng nguyệt.

- Hôm nay bắt được một tên yếu phạm trong cung, các người phải dụng tâm thẩm vấn...

Phùng Bảo vừa nói với giọng lạnh lùng vừa cất bước đi vào trong nha môn.

- Lão Phùng, lão Phùng, Phùng Bảo!

Sau lưng lão thành linh truyền tới tiếng kêu, cơ hồ làm cho người ta không dám tin tưởng vào tai của mình, đám sai nha đều sợ hết hồn hết vía. Phùng Đốc Công thân kiêm Ty Lễ Giám cùng Đông Xưởng, kiêm tổng nội ngoại, quyền khuynh trong ngoài triều, ai dám gọi thẳng tên lão như vậy?

- Khốn kiếp từ đâu tới, dám gọi thẳng tên hủi Phùng Đốc Công?

Đám sai nha tay cầm vũ khí lăm lăm, ép về phía hai người đội đầu lập mới vừa xuất hiện bên kia đường. Cùng lúc đó, trong các góc tối trước sau nha môn cũng xuất hiện mấy chục cánh nỗ thép, hỏa thương cùng nhắm vào hai người vừa tới.

Trong khoảnh khắc cửa Đông Xưởng đàng đàng sát khí.

Một người trong đó giở đầu lập ra:

- Đây Phùng Đốc Công, lão đón tiếp lão bằng hữu như vậy sao?

Phùng Bảo ngăn người, người kia vừa dứt lời vị Đốc Công Đông Xưởng này dường như hết sức phấn chấn tinh thần, chạy xuống bậc thềm như bay, tốc độ không kém gì các môn khinh công tuyệt đỉnh như Bát Bộ Cẩn Thiên, Thủy Thượng Phiêu.

Đám sai nha Đông Xưởng thấy vậy thấy đều mắt hoa đầu váng, trời ơi, Đốc Công chúng ta thật đúng là cao thủ đại nội trong truyền thuyết thâm tàng bất lộ, bàn tay bí mật đại phản phái phía sau màn âm thầm khổng chế triều cực. Khinh công của lão thật là lợi hại, chẳng lẽ lão nhân gia muốn đích thân xuất thủ bắt hai kẻ lai lịch không rõ vừa xuất hiện kia?

Phùng Bảo chớp lấy người tới, cười vui vẻ khàn cả giọng:

- Tần Lâm, lần này ngươi bị nhà ta bắt được rồi. Thân là Khâm Sai đại thần, tự tiện rời cương vị, tự tiện hồi kinh, đây là tội danh gì? Nhà ta cũng không thẩm tra Tích Họa, chỉ một điều này cũng có thể tố cáo người!

- Đây này, lão thái giám âm dương người chết biến thái này, có thể lấy tay ra hay không?

Từ Tân Di tháo đầu lập xuống, nhìn về phía Phùng Bảo há miệng mồm to, thấy lão chớp ngực Tần Lâm liền thóa mạ trong lòng, buổi tối người ta còn phải thân thiết với Tần Lâm...

Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng đã nhận ra đây là Từ Đại tiểu thư, trên mặt lập tức bày ra dáng vẻ trung thành hộ chủ, trong bụng lại cười thầm không ngớt, vị Đại tiểu thư này nói Đốc Công chúng ta mấy câu, thật đúng là vô cùng sắc sảo.

Tần Lâm khẽ mỉm cười, giơ bàn tay lên gỡ tay Phùng Bảo chớp ngực mình ra:

- Lão Phùng, chuyện này bản quan đã dám về kinh, đương nhiên không sợ lão đạn hặc. Hay là chúng ta đánh cuộc một phen, xem thử ai là người xui xẻo?

Phùng Bảo thấy Tần Lâm tỏ ra trấn định như vậy lập tức cảm thấy chột dạ, thầm nhủ từ trước tới nay tiểu tử này vẫn vô cùng gian trá xảo hoạt, lần này tự tiện rời cương vị trở về kinh còn dám công khai hiện thân. Chẳng lẽ hắn có cơ hội gì xuất kỳ chế thắng, cho nên mới không sợ hãi?

Tuy rằng Phùng Đốc Công uy phong lẫm lẫm, nhưng đã từng mấy lần chịu thiệt trước mặt Tần Lâm, đây gọi là bị rắn cắn ba năm còn sợ dây thừng, cho nên hiện tại không tránh khỏi nghi thần nghi quỷ.

Tần Lâm lại nói:

- Lão Phùng ngươi cũng chớ nên không tin, Tần Lâm ta từ trước tới nay chưa hề làm chuyện giả bộ gạt người. Chỉ cần lão Phùng ngươi đi theo ta một chuyến, lúc ấy sẽ hiểu rõ hoàn toàn, nếu như Đốc Công cảm thấy bị lừa gạt, đến lúc đó chỉ cần bắt ta, ta sẵn sàng chịu đánh chịu phạt!

- Được, không sợ ngươi bay lên trời!

Phùng Bảo cẩn thận, cảm thấy thế nào cũng là mình nắm chắc phần thắng, cũng muốn xem thử Tần Lâm sẽ gỡ trò gì, dù sao Phùng Đốc Công cũng thật sự muốn thu phục Tần Lâm phục vụ mình.

Tần Lâm lại vẩy vẩy vào trong nha môn Đông Xưởng:

- Lão Hoắc, lão Hoắc đi theo ta một chuyến.

Làm như vậy quả thật là to gan lớn mật, chúng quan giáo Đông Xưởng đều âm thầm thề lưỡi, ai cũng biết Hoắc Trọng Lâu ở phe Tần Lâm, nhưng làm như vậy cũng hơi quá đáng.

Hoắc Trọng Lâu từ phía sau lập tức tiến ra. Khoảng thời gian gần đây y sống ở Đông Xưởng không làm việc gì cả, cũng không tranh chấp quyền lực, giống như một quân sự bù nhìn, ngày ngày ăn uống trò chuyện khoác lác với mọi người, dường như trong Đông Xưởng không có tên Hoắc Trọng Lâu.

Không cần phải nói đây là Tần Lâm an bài, để y ở Đông Xưởng tạm thời ẩn nhẫn, làm quen với đám sai nha Đông Xưởng là được. Chỉ cần Phùng Bảo còn làm Đốc Công Đông Xưởng, trên trán Hoắc Trọng Lâu có khắc tên họ Tần, muốn cắm sâu vào lòng Đông Xưởng là tuyệt đối không thể nào.

Hoắc Trọng Lâu cam tâm tình nguyện nhẫn nại, bởi vì y biết Tần Lâm nhất định sẽ làm mình được báo đáp phong phú. Dường như lần này cơ hội đã tới rồi, Hoắc Trọng Lâu có linh cảm vô cùng mạnh mẽ...

- Lão Phùng, chúng ta đi Tiểu Thang sơn!

Tần Lâm cỡi Đạp Tuyết Ô Chuy, quát roi đánh bốp, Từ Tân Di ngồi Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử theo sát phía sau.

Phùng Bảo cũng leo lên ngai thiên lý mã:

- Các huynh đệ theo sát một chút, đừng để tên này tìm cơ hội bỏ chạy!

- Thật là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Tần Lâm quay đầu lại cười to:

- Nếu như ta muốn chạy, cần gì đặc biệt tới tìm lão?

Mọi người chạy nhanh ra kinh, rất nhanh đã tới bên ngoài Tiểu Thang sơn, tới địa phương chôn thi thể Xuân Đào.

Phùng Bảo thấy nơi này có không ít thôn dân vây quanh, ở giữa có một ngôi mộ bị đào lên, bên cau mày một cái thấp giọng hỏi:

- Từ Tước, đây là địa phương nào, mộ phần đào lên là của ai?

Tần Lâm cười tung mình xuống ngựa, tới gần mắt la mày lét nói:

- Lão Phùng ngươi liền chớ đoán mò nữa, nói thật cho người biết, nơi này chôn nha đầu đã từng hầu hạ Lương Bang ở Lương phủ Đoan.

Phùng Bảo thân là Đốc Công Đông Xưởng, trước khi thu nhận món hối lộ lớn như vậy đương nhiên đã cẩn thận điều tra gốc gác đối phương, cũng mơ hồ biết chuyện Lương phủ. Lão già này gian xảo quyết, chỉ cần nghĩ ngợi một chút đã đoán ra đại khái, thần sắc thay đổi cúi đầu gọi:

- Lưu Tam Đào, Lưu Tam Đào có tới hay không? Thi thể chôn ở chỗ này, bao lâu có thể biến thành bạch cốt?

- Khỏi bầm Đốc Công, nơi này địa khí ẩm áp, đất đai ẩm ướt, nhiều nhất một năm thi thể sẽ hóa thành bạch cốt.

Lưu Tam Đào tư cách già nhất, kỹ thuật inh nhất Đông Xưởng cho ra câu trả lời vô cùng khẳng định.

Hừ hừ hừ... Phùng Bảo cười lạnh, tự cảm thấy đã nắm chắc phần thắng.

- Nếu lát nữa lão vẫn còn cười được, ta sẽ vô cùng bội phục!

Tần Lâm cười hắc hắc, phát tay hạ lệnh đào mộ phần lên.

- Hiện tại bản công vẫn còn cười được!

Phùng Bảo không hổ là Đốc Công Đông Xưởng, thấy Tần Lâm đến bây giờ còn làm bộ ung dung không vội vã, lão cũng cười càng thêm âm ngoan hiểm độc.

Quả thật người Tăng gia cũng có thể chứng minh Xuân Đào chết bởi bệnh lao, nhưng Phùng Bảo là đại thái giám đứng đầu nội ngoại đình, được Lý Thái hậu vô cùng tin tưởng, liên thủ Trương Cư Chính cầm giữ triều cương, ngay cả Vạn Lịch Hoàng đế cũng phải nể mặt lão vài phần, há có thể bởi vì lời chứng của mấy tên thôn dân mà bị lật đổ? Hơn nữa, Phùng Đốc Công còn có một ngàn biện pháp làm cho bọn họ không thể mở miệng được.

Thi thể làm chứng cứ cũng đã được hạ táng hơn một năm, ngay cả Lưu Tam Đào kinh nghiệm phong phú nhất cũng kết luận đã sớm hóa thành bạch cốt, từ một đống bạch cốt tuyệt đối không có biện pháp kiểm tra ra bệnh lao.

Phùng Bảo làm Đốc Công Đông Xưởng có chút kinh nghiệm xử án, chính lão cũng cảm thấy khí hậu nơi này ẩm ướt ẩm áp, thi thể bảo tồn không được bao lâu, đến bây giờ Tần Lâm còn cố làm ra vẻ sai người đào mộ phần.

- Hừ hừ, không tới Hoàng Hà tâm bất tử.

Phùng Bảo liếc Tần Lâm một cái, âm dương quái khí cười lạnh.

Tần Lâm hồn nhiên không để ý tới Phùng Bảo khiêu khích, chẳng qua chỉ nghiêng đầu thấp giọng dặn dò Từ Tân Di:

- Lão bà, nàng đứng xa một chút, tốt nhất dùng khăn tay huân hương che lỗ mũi lại.

Từ Tân Di rất xem thường le lưỡi một cái, Từ Đại tiểu thư của chúng ta không nghe lời của Tần Lâm, lòng nói bản tiểu thư cũng đã gặp mấy trường huyết án. Lúc dẫn người ra ngoài thành đi săn, săn được sơn dương heo rừng cũng từng tự tay mổ bụng, người cho ta là thiên kim tiểu thư Trương Tử Huyền chưa từng thấy qua máu hay sao?

Tăng Xuân Ngưu ra sức đào xuống, mồ hôi hột trên trán nhỏ xuống ròng ròng cũng bất kể. Y chỉ biết là lần này lớn chuyện rồi, lão thái giám vừa tới kia giống như là Đông Xưởng Phùng công công, trời ơi, lão nhân gia có địa vị cao tới mức nào...

Vốn trước đó đã đào xuống hai thước, hiện tại đào thêm một lúc nữa, lúc sắp sửa chạm tới thi thể chợt Tăng Xuân Ngưu lui về phía sau liên tục, mặt mày nhăn nhó lấy tay che mũi.

- Có chuyện gì vậy?

Lòng hiếu kỳ của Từ Tân Di nặng hơn bất kỳ ai khác, đi về phía trước hai bước, cẩn thận ngửi một cái, nhất thời sắc mặt trở nên trắng bệch không ngừng lui về phía sau, giống như vừa gặp phải quỷ sống giữa ban ngày.

730. Chương 730: Trời Bất Dung Gian

Trời ơi, thật là thối, không phải là mùi máu tanh thường ngửi thấy ở các hiện trường án mạng, cũng không phải là mùi ẩm mốc sau khi khai quật phần mộ lâu năm. Mà là một mùi thối mang theo mùi chua, cho dù là cá chết lươn chết phơi ba ngày dưới ánh nắng chói chang mùa hè, đầy giò bọ cũng không nồng đậm như mùi hiện tại.

Oe...

Từ Đại tiểu thư lui về phía sau chừng mười bước còn cúi đầu nôn khan không ngừng, dạ dày cuộn cuộn khó chịu, may là có một bàn tay ôn hòa hữu lực vuốt vuốt lưng nàng, giúp nàng thuận khí.

Đây mới là tởm hại chết mèo, Từ Tân Di thật sự bị mùi thối này làm cho thê thảm, hồi lâu mới lòng vẫn còn sợ hãi nói:

- Thật là thối, bản tiểu thư cũng đã gặp không ít tử thi, vì sao tử thi này lại thối như vậy?

- Bởi vì cỗ thi thể này bất đồng với những cỗ thi thể khác.

Dáng vẻ Tần Lâm như đã đoán ra từ trước.

- Ôi chao, chàng... chàng thật đúng là giỏi hoạt!

Lần này Từ Tân Di chợt hiểu ra, không trách lúc đầu Tần Lâm không cho moi thi thể ra, cũng không chịu tự tay giải phẫu giống như trước, thì ra nguyên nhân ở chỗ này.

Tần Lâm nhờ khứu giác bén nhạy, vào thời điểm Tăng Xuân Ngưu đào được sâu hai thước đã ngửi thấy mùi thối chết chóc đáng sợ kia. Mùi thối này cũng đã chứng thực phán đoán trước đó của hắn, cho nên mới ra lệnh tạm ngưng đào mộ phần, chạy thẳng về kinh sư đưa Phùng Bảo tới.

- Có lúc ta cũng biết gỡ trò đùa cợt một phen.

Tần Lâm cười xấu xa, dáng vẻ của hắn lúc này vô cùng bại hoại.

Từ Tân Di liếc hắn một cái, ai mà không biết người thích gỡ thủ đoạn?

Tần Lâm thích gỡ thủ đoạn, Phùng Bảo không để cho hắn đắc ý dễ dàng như thế. Vị Đốc Công Đông Xưởng này nắm lỗ mũi, giọng vừa cao vừa the thé:

- Vì... vì sao thối như vậy, không phải là thi thể biến thành bạch cốt rồi sao? Lưu Tam Dao, lão đi xem thử là chuyện gì, Ặc... Lão Lưu?

Phùng Bảo kinh ngạc phát hiện thần sắc Lưu Tam Dao trở nên cực kỳ cổ quái, ngơ ngác đứng ngây ra tại chỗ.

Kể từ khi ngửi được mùi thối đặc thù kia, sắc mặt Lưu Tam Dao lập tức đại biến, là lão đương đầu kinh nghiệm phong phú nhất Đông Xưởng, lão hiểu rất rõ ràng điều này có nghĩa gì.

- Lão Lưu, lão Lưu, Đốc Công gọi lão kia!

Từ Tước nhỏ giọng nhắc nhở, trong lòng thầm nói lão Lưu này quả thật càng già càng kém cỏi, nếu không phải là thấy kinh nghiệm lão phong phú, đã sớm cho lão về nhà gặm cơm nguội từ lâu.

Lưu Tam Dao phục hồi tinh thần lại, vội vàng quỳ xuống xin tội với Phùng Bảo.

Lúc này dĩ nhiên Phùng Đốc Công không so đo với lão, dùng tay áo che mặt lại, phất tay một cái bảo lão Lưu đi lên.

Lưu Tam Dao cũng không hàm hồ, xé vạt áo trước ra xếp lại nhiều lần, che kín mặt mũi lại vô cùng cẩn thận, lúc này mới chịu đựng mùi thối đi tới bên cạnh mộ phần, sau khi nhìn kỹ liền lắc đầu một cái, lớn tiếng hỏi bẩm:

- Khỏi bầm Đốc Công, thi thể này đã biến thành lạp thi!

- Lạp thi, lạp thi là cái gì?

Phùng Bảo mờ mịt không hiểu:

- Không phải lão nói đã sớm biến thành bạch cốt rồi sao, lạp thi là gì vậy? Lão Từ, lão Trần, các người nói cho bản công nghe một chút.

Bởi vì Lưu Tam Đào phán đoán sai lầm, Phùng Bảo đã có hơi không tin tưởng lão.

Kể từ khi Từ Tước, Trần Ứng Phượng nghe được hai chữ lạp thi, thần sắc cũng kịch biến, lúc này liền nhắm mắt nói:

- Đốc Công Đại nhân, phàm người mập mạp chôn ở đất ẩm sẽ có khả năng không biến thành bạch cốt, mà biến thành lạp thi...

Tần Lâm ở bên cạnh nghe vậy bèn khẽ mỉm cười, lòng nói hai vị này làm Chương Hình Thiên Hộ, Lý Hình Bách Hộ quả nhiên có chút bản lãnh, miêu tả hiện tượng thi thể sáp hóa cũng đúng tám chín phần mười.

Sáp hóa là một hiện tượng biến đổi thi thể tương đối hiếm thấy, một ít thi thể mập mạp chứa khá nhiều mỡ bị chôn ở nơi kín gió ẩm thấp lâu ngày, tỷ như trong lớp bùn dưới đáy sông, quá trình thối rữa sẽ tiến triển vô cùng chậm chạp. Dưới nhiệt độ khá cao, mỡ trong thi thể nhanh chóng phân giải thành acid béo và glycerin, sau đó sẽ kết hợp với các loại muối vô cơ sinh ra vật chất dạng sáp màu xám trắng, khiến cho thi thể được bảo tồn, cho nên gọi là hiện tượng thi thể sáp hóa.

Phùng Bảo nghe nói thi thể biến thành lạp thi cũng có chút kinh hoảng, kêu lên the thé:

- Không phải biến thành bạch cốt sao, vậy nội tạng thi thể...

Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng ngơ ngác nhìn nhau, không biết nên trả lời thế nào.

- Nội tạng đương nhiên vẫn là hoàn chỉnh!

Tần Lâm cười hì hì đáp thay bọn họ.

Trên thực tế quá trình mọi người dùng mỡ động vật chế tạo xà phòng cũng gần giống như thi thể sáp hóa. Thi thể như vậy giống như bị niêm phong kín bên trong một khối xà phòng to lớn, cho nên nội tạng được bảo tồn.

Sắc mặt của Phùng Bảo lập tức sa sầm, đen như mặt người chết, trầm giọng nói:

- Lão Lưu, mang thi thể ra kiểm nghiệm, cẩn thận một chút, ngàn vạn lần không được làm hỏng.

Tần Lâm sớm đề phòng Phùng Đốc Công sẽ làm như vậy, cũng nói:

- Lão Hoắc, người giúp Lưu lão gia tử một tay, thi thể kia rất trơn trượt, lão đã già tay chân yếu ớt, cũng không thuận tiện.

Đương nhiên Lưu Tam Đào biết Đốc Công mình nói lời ngược lại, vội vàng nằm phục xuống mép hố đưa tay xuống định phá hủy thi thể kia. Nhưng thi thể kia quả thật quá trơn, xà phòng có thể không trơn sao, lại chôn sâu trong hố ba thước, lão giơ tay xuống vẫn không với tới.

Không đợi lão chộp lần thứ hai, Hoắc Trọng Lâu đã thi triển khinh công như thương ưng vô mồi, đưa hai bàn tay móng tay vàng khè ra, bất chấp vừa dơ vừa thối cảm vào phía dưới thi thể, soạt một cái đã mang được thi thể trơn tuột ra ngoài.

Nhất thời vô số người nôn mửa, cho dù là đám sai nha Đông Xưởng theo Phùng Đốc Công tới cũng có không ít kẻ xoay lưng lại nôn.

Đã thấy thi thể nhiều, nhưng cũng không mấy người có nhãn phúc thấy loại thi thể này, đây không phải là xương trắng sạch sẽ, cũng không phải là người mới chết da dẻ trắng bệch, mà có màu vàng nhạt giống như xà phòng, da thịt vẫn còn nguyên duy trì hình dáng cơ bản của con người. Thế nhưng da bên ngoài trở nên vô cùng bóng loáng giống như được thoa lên một lớp dầu, hơn nữa vì bị Hoắc Trọng Lâu chộp lấy mang lên, không ít nơi đang rỉ ra chất nước vàng vàng vẫn đục vô cùng ghê tởm...

- Trời ơi...

Từ Tân Di vội vàng che mắt, xoay người giậm chân:

- Tần Lâm, vì sao chàng không nói sớm, bản tiểu thư, bản tiểu thư mấy ngày cũng ăn không ngon miệng...

Tần Lâm cười khở, nói sớm nàng có tin không?

Cũng may dù sao Từ Đại tiểu thư cũng là tướng môn hổ nữ, sau khi thở dốc mấy cái đã bình tĩnh lại, lòng hiếu kỳ lại nổi lên, mắt hạnh đảo vài vòng kéo kéo tay Tần Lâm:

- Nay, vì sao chàng biết thi thể sẽ biến thành bộ dáng như vậy, là ngửi được mùi sao? Không đúng, ban đầu chàng chuẩn bị rời đi, sau đó lại đột nhiên trở lại, ra lệnh Tăng Xuân Ngưu quật mộ phần.

- Còn nhớ Triệu Hòa Phủ nói qua, tại sao Lương phu nhân phái Tăng Xuân Đào đi hầu hạ Lương Bang Đao hay không?

Tần Lâm cố ý úp mở.

731. Chương 731: Chứng Cứ Rành Rành

Từ Tân Di chớp chớp mắt, suy nghĩ một chút chợt hiểu ra:

- Đúng rồi, là bởi vì nàng có bề ngoài trắng trẻo mập mạp, Lương phu nhân nói bộ dáng nàng có phúc khí, mới phái đi hầu hạ con trai bệnh!

Chính là chỗ này!

Vốn trước đây Tần Lâm cũng không hề để ý tới những lời hết sức bình thường này, nhưng trên đường đi ra mộ phần Xuân Đào thỉnh thoảng nhìn thấy suối nước nóng, thỉnh thoảng quang chột lóe trong đầu: nơi này cách suối nước nóng Tiểu Thang sơn không xa, dưới đất có địa nhiệt hoạt động, chôn thi thể dưới lòng đất nơi này lại vô cùng kín gió.

Dưới đất nhất định vừa ẩm ướt lại ẩm áp, lại thêm vốc dáng Xuân Đào mập mạp lại không chôn trong quan tài, mà chỉ được quấn bằng một chiếc chiếu cỏ vùi xuống đất... Trời ơi, hết thấy những điều kiện này ngẫu nhiên trùng hợp với điều kiện tất yếu khiến cho xảy ra hiện tượng thi thể sáp hóa.

Vì nghĩ vậy nên lúc ấy hắn đã quay trở lại, bắt Tăng Xuân Ngưu đào mộ phần lên. Sau khi đào được hai thước đã nghe được mùi thối đặc biệt chỉ thi thể sáp hóa mới có, do dự một chút liền quyết định giữ trò, gọi Phùng Đốc Công cùng chư vị Đông Xưởng tới chứng kiến.

- Đây là thứ tốt, phải chia đều ọi người cùng hưởng, hắc hắc...

Lòng dạ tên Tần Lâm này cực kỳ xấu xa.

Lần này tốt rồi, Hoắc Trọng Lâu xuất thủ mang thi thể từ dưới đất lên, dưới mắt mọi người, Lưu Tam Dao cũng không cách nào nhân cơ hội làm loạn, không thể làm gì khác hơn là đứng ở bên cạnh giương mắt nhìn.

Tần Lâm ra lệnh:

- Một chuyện không nhọc hai chủ, lão Hoắc chịu vất vả lấy phổi của người chết ra cho Phùng Đốc Công xem một chút đi. Đúng rồi, trước hết hãy bịt miệng mũi lại!

Hoắc Trọng Lâu bắt chước Lưu Tam Dao cũng che kín miệng mũi, thủ đoạn của y mở lồng ngực xét nghiệm phổi bất đồng người khác, không cần dao không cần cưa, vận khởi Đại Lực Ứng Trảo công, móng tay vàng khè sắc bén của y chẳng khác nào cương đao. Y giơ móng tay lên rạch một cái, soạt một tiếng đã mở lồng ngực ra, móc ra buồng phổi của Xuân Đào.

Mọi người cũng hít sâu một hơi khí lạnh, chỉ thấy buồng phổi kia vừa sưng vừa thối, không ít chỗ còn có ổ bệnh màu vàng xám, rõ ràng chính là bệnh lao nghiêm trọng.

Khi còn sống bởi vì Tăng Xuân Đào trắng trẻo mập mạp nên được phái đi hầu hạ Lương Bang Đoàn mắc bệnh, cuối cùng bị Lương phủ vứt bỏ mà chết. Thế nhưng sau khi chết cũng vì mập mạp nên được chôn ở địa phương có suối nước nóng chảy gần đó tạo thành hiện tượng thi thể sáp hóa, bảo tồn buồng phổi bị bệnh lao để làm chứng cứ. Cách hơn một năm sau rốt cục Tần Lâm vạch trần chuyện này, công bố chân tướng rõ ràng khắp thiên hạ, đây quả thật là lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt.

Có lẽ trong vô minh tự có thiên ý, đạo trời rành rành, báo ứng chẳng sai.

Tần Lâm cười gian, nhìn Hoắc Trọng Lâu chớp chớp mắt:

- Bản quan tài sơ học thiển, cũng không biết đây có phải là bệnh lao hay không, lão Hoắc, người cầm tới mời Phùng Đốc Công tra xét một chút...

Quả nhiên Hoắc Trọng Lâu đi tới trước người Phùng Bảo quỳ xuống, hai tay giơ lên cao buồng phổi kia, đưa đến sát phía dưới mũi Phùng Đốc Công.

Vừa bị mùi thối của buồng phổi vàng xám này ập tới, uy phong của thủ lĩnh Đại thái giám Phùng Đốc Công nhất thời hoàn toàn biến mất, hai chân lui về phía sau liên tiếp, sắc mặt trở nên trắng bệch, giơ lên tay áo lên che kín mặt:

- Lấy ra, lấy ra đi, là bệnh lao, là bệnh lao được chưa...

Lúc này Tần Lâm mới đưa mắt ra hiệu, Hoắc Trọng Lâu vội vàng thu buồng phổi về, trả lại vào trong lồng ngực thi thể.

- Chuyện này thật là kỳ quái...

Tần Lâm không nhanh không chậm thông thả bước, giả bộ như đang vắt óc suy nghĩ:

- Tăng Xuân Đào là nha hoàn hầu hạ Lương Bang Đoàn, ở Lương phủ không hề bước chân ra cửa bao giờ. Bệnh lao lại là bệnh dịch truyền nhiễm, rốt cục là người nào lây bệnh cho nàng?

- Nói vậy... Chắc là nha hoàn khác lây bệnh...

Phùng Bảo dứt lời bèn cười khẩy, dường như là vì che giấu gì đó.

- Quả thật cũng có khả năng này.

Tần Lâm gật đầu một cái, trong lúc Phùng Bảo hơi thở phào, hần lại lắc đầu:

- Không đúng, nhớ hai năm trước bản quan vừa tới kinh sư đã thấy Lương Bang Đoàn thường ho khan không ngừng, chẳng lẽ là lúc ấy y đã mắc bệnh lao?

Phùng Bảo thấy lại bị Tần Lâm đùa giỡn, dứt khoát trợn trắng mắt giả vờ ngây ngốc:

- Cái gì? Chẳng lẽ Lương công tử đã bị nha đầu Xuân Đào này lây bệnh lao hay sao?

Người Tăng gia nghe vậy giận tới mức gần ngạt thở, rõ ràng là Xuân Đào đi hầu hạ Lương công tử mới dính vào bệnh lao, vì sao Phùng Đốc Công lại nói ngược như vậy? Nhưng bọn họ cũng chỉ là hương dân bình thường, cho dù là có mười lá gan cũng không dám phản bác chương án Ty Lễ Giám kiểm Đốc Công Đông Xưởng.

Còn muốn xảo biện? Tần Lâm cười lạnh một tiếng:

- Từ ba năm trước đây Lương Bang Đoàn đã bắt đầu thường ho khan, Xuân Đào chỉ mới hầu hạ y hai năm trước. Chắc chắn, theo như lời Phùng Đốc Công, thời gian Lương Bang Đoàn ho một năm trước đó bất quá chỉ là bệnh ho suyễn kéo dài bình thường, cho đến hai ba năm sau mới bị lây bệnh lao ư?

Sắc mặt Phùng Bảo thoát xanh thoát trắng, bị Tần Lâm châm chọc khiến cho á khẩu nghẹn lời, không khỏi tràn đầy u oán nhìn thi thể Xuân Đào một cái, buồn bực không chịu được: ôi, ai mà ngờ được thi thể đã chôn hơn một năm ở nơi này lại còn bảo tồn hoàn chỉnh, ngay cả nội tạng cũng hoàn hảo như vậy? Biến thành thứ gì mà chẳng được, lại biến thành một cỗ lạp thi...

Cho dù là Phùng Đốc Công lão gian cự hoạt, âm ngoan hiểm độc cũng không nghĩ ra sẽ có lạp thi xuất hiện, đủ loại âm mưu quỷ kế không thể nào thi triển trước bằng chứng sờ sờ vô cùng thuyết phục.

Tần Lâm được lý không buông tha người, lại nói:

- Rốt cuộc là Lương Bang Doan lây bệnh cho Xuân Đào hay là Xuân Đào lây bệnh cho Lương Bang Doan, chúng ta tạm thời không cần biết, tóm lại bệnh ho ba năm qua của Lương công tử e rằng có chỗ khác thường. Chuyện khiến cho bản quan khó có thể hiểu là, Lương Bang Doan rõ ràng có bệnh, vậy làm sao y thông qua được kỳ tuyển chọn Phò mã? Có người nào động tay chân trong chuyện này, nhân cơ hội kiểm tiền tư túi hay không?

- Chuyện này liên quan trọng cung, Cẩm Y Vệ ta chỉ là nội quan, hành sự không thuận tiện được như Đông Xưởng. Bản quan sẽ tâu chuyện này lên Hoàng thượng, xin cho Phùng Đốc Công điều tra kỹ án này.

Từ Tân Di cầm khăn tay che lỗ mũi, nghe đến đó liền phì cười một tiếng. Tên Tần Lâm này thật là ranh mãnh hết sức, rõ ràng chính là Phùng Bảo nhận hối lộ, bán Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh, Tần Lâm còn tấu thỉnh lão điều tra kỹ, quả thật chẳng khác nào tát thật mạnh vào gương mặt già nua của Phùng Đốc Công.

Từ Tước, Trần Ứng Phượng và đám sai nha Đông Xưởng ngăn các thôn dân ngoài xa mấy chục trượng, mượn cơ hội đứng xa ra để tránh phải nhìn thấy tình cảnh quẫn bách của Đốc Công mình, bị lão giận cá chém thớt. Phải nói là Phùng Đốc Công là một nhân vật vô cùng lợi hại, nhưng trời sinh một vật khắc một vật, gặp phải Tần Thiếu Bảo, Phùng Đốc Công cũng chỉ có thể ném mùi đau khổ mà thôi.

Phùng Bảo vừa tức vừa giận, nếu như chuyện này tới tai Vạn Lịch Hoàng đế, bệ hạ có thể mượn cơ hội này cho lão biết tay một phen hay không, phải nói rằng bệ hạ đã muốn thoát khỏi sự quản thúc của lão từ lâu.

Càng thêm đáng sợ là, có ít nhất một nửa quyền lực của Phùng Bảo đến từ lòng tin của Lý Thái hậu. Nếu như chuyện này vỡ lở, Lý Thái hậu biết được lão vì mấy vạn bạc chuẩn bị gả nữ nhi ruột thịt Chu Nghiêu Anh của mình ột tên quỷ lao bệnh lừa gạt cười, sợ rằng bất cứ người mẹ nào cũng sẽ bùng bùng nổi giận, đến lúc đó kết quả của Phùng Bảo cũng có thể tưởng tượng được.

Nghĩ đến những chuyện này, Phùng Bảo chỉ cảm thấy lạnh toát sau lưng, trong lòng xoay chuyển muôn vàn ý nghĩ. Đột nhiên đôi mày lão nhướng lên, sắc mặt âm trầm nở một nụ cười giả trá, bước lên một bước kéo lấy tay Tần Lâm:

- Đa tạ, nhà ta vô cùng cảm tạ Tần Thiếu Bảo, nếu lần này không nhờ Tần Thiếu Bảo điều tra rõ ràng không sót mảy may, nhà ta đã bị con chó Lương Bang Doan kia lừa gạt. Một khi Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa gả cho Lương gia, vậy thì tạo thành sai lầm lớn, nhà ta muôn thác cũng không đủ để đền tội!

Khụ khụ...

Tần Lâm bị sắc nước miếng mình, hần từng gặp qua nhiều kẻ vô sỉ, nhưng chưa từng thấy qua ai vô sỉ như Phùng Bảo. Ai nói da mặt ta dày, da mặt Phùng Đốc Công chắc chắn dày hơn nhiều!

Từ Tân Di lại không hiểu được, nàng còn ghi hận Phùng Bảo, mắt hạnh tròn tròn, mày liễu dựng đứng, giận dữ quát:

- Phùng Bảo, lão làm như vậy rõ ràng là vừa ăn cướp vừa la làng...

- Ôi, nói như vậy cũng không đúng...

Tần Lâm đưa mắt ra hiệu cho nàng, sau đó cười hì hì nhìn Phùng Bảo:

- Lão Phùng, bản quan tuyệt đối tin tưởng lão không có tham dự chuyện này. Giỡn chơi sao, giỡn chơi sao, gả con gái ruột của Lý Thái hậu, muội muội của Vạn Lịch Hoàng đế ột tên quỷ bệnh lao, loại chuyện tâng tâm bệnh cuồng này chỉ có loại người khốn kiếp mới làm ra, lão Phùng người nói đúng không?

Cơ mặt Phùng Bảo giật giật liên hồi, gân xanh trên trán nổi vồng lên, không thể làm gì khác hơn là rít qua kẽ răng mấy chữ:

- Đúng, đúng là đạo lý này...

Đến giờ Từ Tân Di mới hiểu được dụng ý Tần Lâm, cười đau cả bụng, mắng Phùng Bảo ngay mặt tâng tâm bệnh cuồng, tên khốn kiếp, Phùng Bảo còn phải gạt đầu tỏ vẻ đồng ý, trên đời này không còn chuyện này hả giận hơn thế.

Những cao thủ Đông Xưởng nội công tinh xảo như Lưu Tam Dao, Từ Tước, Trần Ứng Phụng cũng nghe lọt vào tai những lời này, ai nấy đều hoảng sợ biến sắc. Đốc Công mình là nhân vật lợi hại tới mức nào lại bị Tần Lâm mắng xối xả như vậy, không thể phản bác nửa lời, đây quả thật là chuyện hoang đường bậc nhất.

Hoắc Trọng Lâu lại lần nữa cảm thấy may mắn mình theo đúng người, có Tần Thiếu Bảo che chở, Phùng Đốc Công cũng không thể tranh phong với hắn, tiền trình của mình còn cần phải lo lắng sao?

Vốn Phùng Bảo suy nghĩ cho dù là sau khi Chu Nghiêu Anh xuất giá không bao lâu Lương Bang Đoàn sẽ chết, mình cũng có thể tìm cơ chối cho qua chuyện trước mặt Lý Thái hậu. Sinh tử hữu mệnh phú quý tại thiên, ai có thể bảo đảm Phò mã có thể trường thọ trăm tuổi? Huống chi Phò mã cũng là do đích thân Lý Thái hậu chọn lựa kia mà!

Ngàn vạn lần không ngờ rằng Tần Lâm trực tiếp tìm được chứng cứ Lương Bang Đoàn đã sớm mắc bệnh lao, nhất thời dồn lão vào chỗ chết. Nếu như lần theo manh mối này tra ra chân tướng, Vạn Lịch sẽ sửa trị lão, Thái hậu cũng không còn tin lão, kết quả của lão chắc chắn sẽ rất khó coi.

Thôi, duỗi cổ là một đao, rút cổ cũng là một đao! Phùng Bảo đã quyết trong lòng bèn kéo kéo Tần Lâm sang bên cạnh:

- Tần Thiếu Bảo sang đây nói chuyện một chút... Khụ khụ, chuyện chọn phải Phò mã mắc bệnh lao như vậy, nhà ta cho là liên quan tới thể diện của Hoàng gia, tốt nhất là chưa nên công khai. Để nhà ta từ từ tra rõ chân tướng, sau đó hãy bẩm báo rõ ràng tỉ mỉ cho bệ hạ và Thái hậu, như vậy sẽ tương đối ổn thỏa.

- A, đây không phải là... Đây không phải là khi quân sao?

Tần Lâm trợn to hai mắt, bây giờ đến phiên hắn giả vờ ngây ngốc.

Phùng Bảo đỏ mặt lên:

- Không... Không phải là nói như vậy, ăn lộc vua phải trung với vua, nhà ta chỉ là chủ động lo lắng cho triều đình. Tần Thiếu Bảo, hay là chúng ta cùng nhau tra xét vụ án này có được chăng?

- Bản quan tự mình hồi kinh, sợ rằng mắc tội tự tiện rời cương vị.

Tần Lâm cố ý làm khó, đưa ra lý do vòng vo.

Phùng Bảo vội vàng chấp tay có vẻ rất cung kính:

- Tần Thiếu Bảo nói đùa, nhà ta không chỉ muốn ngài hiệp trợ tra án, Vĩnh Ninh Trường Công chúa sẽ chọn tân Phò mã, cũng muốn ngài giúp đỡ chọn lựa cân nhắc. Ôi, nhà ta tuổi cao hồ đồ, xem xét sự việc không rõ ràng minh bạch bằng người tuổi trẻ các người.

Ánh mắt Từ Tân Di sáng lên, vốn Tần Lâm còn muốn tìm chút ích lợi từ trên tay Phùng Bảo, chuyển niệm suy nghĩ một chút đây chính là Phùng Bảo cam kết giao quyền chọn Phò mã thay Vĩnh Ninh đình, cực kỳ có lợi cho tiểu cô nương Chu Nghiêu Anh kia, cho nên cũng thừa dịp hạ đài, giọng điệu dần dần trở nên hòa hoãn.

Cho dù là lật đổ Phùng Bảo, Tần Lâm cũng không làm nổi Đốc Công Đông Xưởng, hà tất cực khổ làm muốn không công cho người khác? Trương Thành tiếp chưởng Đông Xưởng cũng không tệ, nhưng có vẻ như cơ hội của lão tiểu tử Trương Kinh lớn hơn một chút. Tần Lâm lật đổ Phùng Bảo vừa là bạn vừa là địch, thuận lợi cho tử địch Trương Kinh bước lên sao, hắn không ngu tới mức như vậy.

Da mặt của Tần Thiếu Bảo chúng ta cực dày, lại bắt đầu mặc cả với Phùng Bảo. Đầu tiên gỡ bỏ tội danh mình tự tiện rời cương vị trở lại kinh sư, muốn Phùng Bảo phối hợp giữ bí mật, tiếp theo tương lai Chu Nghiêu Anh chọn Phò mã lần nữa, bên ngoài là Phùng Bảo, trên thực tế sẽ do Tần Lâm cùng Từ Tân Di thay mặt quyết định.

Thứ ba, đề bạt Hoắc Trọng Lâu làm Lý Hình Bá Hộ Đông Xưởng, cuối cùng, tương lai Giang Chiết Mân Quảng khai hải toàn diện thiết lập Tổng Linh Thị Bạc Đô Ty, hiện nhiệm thái giám Đề Đốc Thị Bạc Hàng Châu Hoàng Tri Hiếu phải làm thái giám Tổng Linh Thị Bạc Đô Ty.

Hai điều cuối cùng, mỗi lần đáp ứng một điều, cơ mặt Phùng Bảo lại giật mạnh một cái. Không thể làm gì được, Phùng Đốc Công đang ở dưới mái hiên nhà người khác không thể cúi đầu, không thể làm gì khác hơn là nhất nhất đáp ứng.

- Còn gì nữa không?

Phùng Bảo tức giận hỏi.

- Lần này tạm thời chỉ bấy nhiêu thôi.

Tần Lâm cười nói rất thành khẩn:

- Lần sau lão Phùng người còn phải chiếu cố tại hạ làm ăn!

Ta sẽ chiếu cố! Phùng Bảo lòng nói còn có lần sau, ta chỉ còn nước bán Ty Lễ Giám và Đông Xưởng hết cho người.

Rốt cục hai vị hắc lão Đại Xưởng Vệ Đại Minh hòa giải xong xuôi, lập tức dẫn bọn tiểu đệ đi đập nhà Lương Bang Đoàn.

Hai canh giờ sau, Lương công tử trước kia vênh mặt hất hàm quen thói đã bị bí mật bắt vào địa lao Đông Xưởng. Trên bộ y phục mới tinh có mấy dấu chân dơ bẩn, là bị sai nha Đông Xưởng đá ấy cước, trên mặt có mấy vết tay đỏ ửng, là bị sai nha Đông Xưởng tát.

732. Chương 732: Tin Tức Động Trời

- Phùng... Phùng Đốc Công, đây là... Đây là... Tần Lâm! Khụ khụ...

Lương Bang Đoàn kinh ngạc nhìn Tần Lâm, cất tiếng ho khan một trận.

Tần Lâm cười hăng hắc:

- Giỏi cho tên Lương Bang Đoàn mắc bệnh còn gặt cười, chuyện của người đã bại lộ hết rồi. Biết rõ mạng mình không còn bao lâu lại dám lừa gạt Trưởng Công chúa, người mưu đồ bất chính để làm gì? Tăng Xuân Đào là hầu hạ người mới dính vào bệnh lao, người lại vứt bỏ nàng như cỏ rác, mặc cho nàng phát bệnh mà chết, thật là ác độc tới cực điểm!

- Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là mấy tên nhà quê Tăng gia nói cho người biết?

Lương Bang Đoàn vô cùng kinh ngạc, vừa ho vừa nói:

- Đáng đời cho ả, phục dịch bản công tử là phúc khí của ả, khụ khụ... đuổi ả về nhà đã ột trăm năm mươi lượng bạc, đủ mua cái mạng quèn của ả rồi còn gì?!

Tần Lâm vung tay lên tát mạnh một cái, khiến cho Lương Bang Đoàn ngã nhào vào tường, sau đó nện mạnh một quyền vào giữa ngực y, khiến cho y đau đớn tới nổi nước mắt nước mũi chảy xuống ròng ròng.

- Ta thấy chẳng những phổi người bị thối, tim cũng thối luôn!

Tần Lâm hừ một tiếng, phun một bãi nước bọt vào mặt Lương Bang Đoàn.

Trong một ngôi viện trong góc vắng Tử Cẩm thành, phía trước tượng Quan Âm bằng sứ trắng có ngọn đèn dầu leo lét như hạt đậu, Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh đang quỳ lâm râm cầu nguyện:

- Quan Âm Bồ Tát ở trên cao, xin hãy phù hộ Tích Hòa bình an trở về, tín nữ cam nguyện lấy thân mình gánh hết tất cả oan nghiệt nghiệp báo, ngàn vạn lần đừng liên lụy kẻ vô tội...

Lông mi thật dài của nàng không ngừng rung động dưới ánh đèn, đôi mắt đầm lệ, hai hàng nước mắt từ gương mặt trái xoan lặng lẽ rơi xuống.

Trong sương phòng đối diện, Dung ma ma đang nằm dựa trên giường, hai tên tiểu cung nữ đang bóp chân cho bà, một tên khác bóp vai. Ngoài ra còn có mấy tên cung nữ đang bưng trà cùng điểm tâm, hầu hạ bà còn tận tâm hơn hầu hạ Vĩnh Ninh.

Phải nói rằng ma ma giáo dưỡng bất quá chỉ là lão cung nữ, nhưng thường là có thể bắt chẹt Công chúa. Tỷ như dựa theo chế độ triều Minh, sau khi Công chúa xuất giá vẫn phải ở trong cung, Phò mã ở Công chúa phủ, hai vợ chồng muốn gặp mặt phải thông qua ma ma giáo dưỡng an bài, Phò mã cùng Công chúa nhất định phải hồi lộ cho bà mới được. Nếu không ma ma giáo dưỡng không an bài cho gặp mặt, chẳng lẽ Công chúa còn có thể đi tố cáo với mẫu hậu, nói ma ma không cho con và Phò mã cùng phòng ư? Lời này không thể nói ra miệng được!

Huống chi Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh trời sinh tính hiền lành nhu nhược, Dung ma ma lại ý mình lớn tuổi vô cùng điều ngoa khắc bạc, hai bên mạnh yếu hết sức rõ ràng, hiện tại đám cung nữ lại thấy kết quả của Tích Họa, ai mà không sợ?

Ai nấy đều hầu hạ Dung ma ma chẳng khác nào lão thái thái, vút Vĩnh Ninh qua một bên bất kể.

Dung ma ma cũng thần nhiên nhận, rõ ràng khi dễ Chu Nghiêu Anh không được sủng ái, tự tiện làm mưa làm gió ở chỗ này.

Có tên cung nữ hơn hai mươi tuổi hầu hạ Chu Nghiêu Anh hơn mười năm, dù sao thiên lương chưa hết, thấy đèn cửa sổ phòng đối diện chưa tắt bèn ngáp ngừng nói:

- Ma ma, Trưởng Công chúa trắng đêm không ngủ, có nên...

Hả? Dung ma ma hừ lạnh một tiếng trong miệng, đảo ánh mắt trắng dã nhìn nàng:

- Hừ, không nhìn ra người trung thành như vậy. Hừ hừ, chuyện bắt con nhai Tích Họa kia đi, lão thân chỉ làm theo ý Phùng Đốc Công, cũng là vì muốn tốt cho Trưởng Công chúa. Trưởng Công chúa trẻ tuổi kiến thức nông cạn, nhất thời không suy nghĩ ra, lâu ngày nhất định sẽ biết được một phen khổ tâm của lão thân. Cũng là các người cùng Tích Họa thông đồng xúi giục Trưởng Công chúa, bây giờ thấy ả bị bắt đi Đông Xưởng chịu khổ lại sinh lòng thương xót kẻ đồng cảnh ngộ sao?

Cung nữ này bị dọa sợ đến mặt không còn chút máu, quỳ trên mặt đất dập đầu:

- Ma ma tha mạng, tỳ tử tuyệt đối không có ý đó, tỳ tử lắm mồm nhiều chuyện, đáng đánh, đáng đánh!

Dứt lời cung nữ dùng sức tát vào má mình thật mạnh, cho đến khi khóe miệng rỉ máu Dung ma ma mới cười lạnh một tiếng, dời ánh mắt hung hăng sang nơi khác.

Chúng cung nữ vốn giận mà không dám nói gì, lần này càng cảm thấy trong lòng run sợ, chớ nói không dám nhắc lại một câu Trưởng Công chúa ở trước mặt Dung ma ma, ngay cả canh nóng nước nóng cũng không dám bưng một chén cho Chu Nghiêu Anh.

Đến canh ba, Dung ma ma cùng chúng cung nữ đã ngủ thật say, Vĩnh Ninh còn đang thành kính khẩn cầu trước mặt Bồ Tát. Nàng quỳ đã lâu, thân thể mệt nhọc pha lẫn đau thương trong lòng, chột trước mắt tối sầm, thân thể tà tà ngã xuống.

- Trưởng Công chúa, Trưởng Công chúa!

Tích Họa nhào tới, đỡ Chu Nghiêu Anh.

Đây là đang nằm mơ sao, tại sao Tích Họa trở lại? Vĩnh Ninh mơ mơ màng màng, không phân biệt ra rốt cục là mộng cảnh hay là thực tế.

Tích Họa nhìn bộ đoàn trước tượng Quan Âm, ba khoanh nhang trong lư hương đã cháy đến hết, cũng biết nhất định Trưởng Công chúa là không ngủ không nghỉ cầu nguyện vì mình. Nàng vội vàng lấy chén trà nóng rót cho Vĩnh Ninh, lại đắp bóp hoạt huyết cho Trưởng Công chúa.

Chỉ chốc lát sau Vĩnh Ninh chậm rãi tỉnh dậy, vừa mở mắt đã nghi hoặc hỏi:

- Tích Họa, là người sao? Nửa đêm Tử Cấm thành khóa không cho phép xuất nhập, chẳng lẽ người là Quỷ Hồn, đặc biệt tới thăm ta?

- Không, không, tiểu tỳ còn sống, Phùng Đốc Công thả tiểu tỳ ra!

Tích Họa nắm tay của Trưởng Công chúa, để cho nàng cảm giác được nhiệt độ tay mình.

Mỗi đêm sau khi Tử Cấm thành đã khóa, bất cứ kẻ nào cũng không được ra vào, tấu chương khẩn cấp cũng chỉ có thể được đưa vào qua một ô cửa sổ nhỏ trên ngỏ môn. Nhưng đương nhiên chuyện này không làm khó được Phùng Bảo, Phùng Đốc Công muốn vào ra, còn ai dám ngăn cản, Tích Họa chính là được lão dẫn vào.

Chu Nghiêu Anh hết sức mừng rỡ, run rẩy đôi môi không biết nói cái gì cho phải, hồi lâu mới nói:

- Là Tần Lâm, nhất định là Tần Lâm cứu người!

- Đúng, may nhờ có Tần Thiếu Bảo!

Tích Họa gật đầu một cái thật mạnh, kể lại chuyện xảy ra hôm nay.

Từ khi bị Phùng Bảo dẫn đi khỏi tấm cung Công chúa, Tích Họa tự nghĩ mình hẳn phải chết, cho đến khi gặp cứu tinh Tần Lâm ở cửa nha môn Đông Xưởng, bắt đầu từ khoảnh khắc ấy, nàng đã biết lần này mình tuyệt đối không chết được.

Quả nhiên Đông Xưởng âm trầm đáng sợ trong truyền thuyết cũng không làm gì nàng, chẳng qua là bị giam lỏng. Mặc dù đám sai nha ra vẻ hung hăng dữ tợn nhưng cũng không táy máy tay chân đối với nàng, chỉ là không có nước trà điểm tâm, cảm giác đói khát khó chịu.

Bị nhốt hơn nửa ngày trong một gian cấm thất Đông Xưởng, ước chừng đến khi sắc trời vừa tối chợt nghe bên ngoài có tiếng vó ngựa vang. Sau đó đột nhiên sai nha canh chừng nổ một nụ cười khả ái, luôn miệng gọi nàng là tiểu thư, thái độ trở nên đặc biệt tốt, hai tay bưng tới trà thơm, điểm tâm, canh nóng... mời nàng.

- Tỳ tử cũng biết nhất định lần này là Tần Thiếu Bảo lại kèm chế được Phùng Đốc Công.

Tích Họa nói với Chu Nghiêu Anh như vậy.

Trưởng Công chúa nghe đến đó ánh mắt đã sớm trở nên sáng ngời, hai tay không ngừng mân mê vạt áo, hàm răng cắn môi nhè nhẹ, si ngốc suy nghĩ chuyện gì, tâm tư đã sớm bay ra khỏi tường Hoàng cung.

Tích Họa vẫn kể tiếp tao ngộ của mình, sau khi ăn xong lại đợi hai canh giờ, Phùng Bảo xuất hiện lần nữa, nhưng sắc mặt lão không còn âm trầm đáng sợ như trước. Lần này Phùng Đốc Công trở nên hết sức hòa ái dễ thân cận, suốt đêm đưa nàng về trong cung, đưa đến bên người Chu Nghiêu Anh.

- Phùng, Phùng Bảo, nói như vậy, Phùng Đại Bạ còn ở bên ngoài?

Chu Nghiêu Anh lấy làm kinh hãi, từ trong ngực trở lại thực tế.

Chuyện Tích Họa trở lại, đang nói chuyện với Trưởng Công chúa, đã có cung nữ báo cho Dung ma ma. Bà bỏ dậy từ trên giường, vịn vai hai tên cung nữ kêu lên:

- Cái gì, Tích Họa trở lại ư? Các người không nhìn lầm chứ, chẳng lẽ là Quý Hồn hiển linh?

Tích Họa vô cùng oán hận Dung ma ma, ở trong nhà đối diện nghe vậy bèn mắng lên:

- Lão thái bà đáng chết, ta không phải Quý Hồn, ngược lại mục cách âm tào địa phủ không xa!

Dung ma ma giận đến xì khói lỗ tai, bà đã quen làm mưa làm gió, cũng không chịu cần thận suy nghĩ xem đã xảy ra chuyện gì, xông qua phòng bên cạnh nhanh như cơn lốc, miệng cất tiếng thóa mạ liên hồi:

- Con nhãi này, người còn dám trở lại...

- Khụ khụ...

Hai tiếng ho khan lập tức làm cho Dung ma ma tỉnh táo trở lại, bà nhận ra đây là thanh âm quen thuộc của Phùng Bảo Phùng Đốc Công.

Rõ ràng là như vậy, Phùng Bảo đang đứng ngoài đại môn viện, đám thái giám lớn nhỏ tiền hô hậu ủng xung quanh, mà sắc mặt vị Đốc Công này đang tỏ ra hết sức không kiên nhẫn.

Dung ma ma vội vàng cúc cung chạy tới, mặt mũi tươi cười hành lễ với Phùng Bảo, cười nói:

- Phùng Đốc Công, chuyện con nhãi này thế nào vậy, ngài...

Phùng Bảo bị Tần Lâm tính kế vốn là trong lòng uất nghẹn vô cùng, sắc mặt không tốt chút nào, chẳng khác nào người chết, đôi mày cũng rũ xuống, gằn giọng nói:

- Hừ, cho bà tới đây hầu hạ Trưởng Công chúa, nên lão thành trì trọng, mọi việc luôn luôn ổn thỏa mới phải, vì sao lại ba hoa chuyện không có bằng chứng, chỉ có phong thanh như vậy? Bản công đã điều tra xong, Tích Họa trung thành tận hết chức trách, cũng không có phạm sai lầm!

Dứt lời Phùng Bảo phất tay áo một cái, tức giận mang theo tất cả thái giám lớn nhỏ đi xa, cũng không thèm nhìn tới Dung ma ma lần nào nữa. Trong mắt của lão, lão thái bà kia còn không bằng một con kiến.

Dung ma ma chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, thấy Chu Nghiêu Anh cùng Tích Họa đều ném tới ánh mắt khinh bỉ, thần sắc chúng cung nữ cũng khác thường, nghĩ đến mất đi lòng tin của Phùng Đốc Công, lại bêu xấu trước mặt chúng cung nữ, nhất thời trước mắt tối sầm...

Bọn cung nữ không ai dám xía tới Dung ma ma ngã xuống đất ngất đi, mà là hết thảy xúm lại bên người Chu Nghiêu Anh cùng Tích Họa. So với Dung ma ma cay nghiệt, dĩ nhiên Trưởng Công chúa hiền lành ôn nhu được lòng người hơn, khi Dung ma ma mất đi Phùng Bảo ủng hộ, bọn lập tức dùng hành động làm ra lựa chọn.

Tần Lâm, rốt cục huynh làm thế nào mà được như vậy? Chu Nghiêu Anh tràn ngập tò mò, cho đến khi ngủ thật say, trước mắt vẫn hiện lên nụ cười xấu xa quen thuộc của Tần Lâm.

Lần này nàng ngủ một giấc thật say.

Sáng sớm hôm sau, một tin tức động trời hơn nữa truyền ra: tân tuyển Phò mã Lương Bang Đoan đêm qua say rượu ngã hoa ở hoa viên nhà mình, đột ngột sẩy chân rơi xuống hồ. Một khắc đồng hồ sau mới được phát hiện, lúc vớt lên đã khí tuyệt bỏ mình!

Sáng sớm Lương phủ liền báo tang trình diện Tử Cấm thành, Lương phụ khóc rất đau đớn, nói con trai mình phúc duyên nông cạn, không có phúc kết thân cùng Hoàng gia, không thể làm gì khác hơn là trả lại hôn thư.

Vạn Lịch và Lý Thái hậu khiếp sợ vô cùng, bởi vì Lương phụ cũng nói con trai là chết chìm, còn trải qua Đông Xưởng cùng Cẩm Y Vệ kiểm nghiệm, bọn họ cũng không suy nghĩ nhiều đến những khía cạnh khác, ngược lại an ủi Lương phụ bớt bi ai thuận theo biến cố, còn ban cho y không ít trân bảo làm tiền tử.

Tin tức động trời này làm cho Chu Nghiêu Anh cả kinh trợn mắt há mồm, nàng mơ hồ đoán được đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng không dám suy nghĩ tiếp. Trưởng Công chúa thiện lương vẫn còn tụng hai cuốn kinh văn siêu độ vong hồn Lương Bang Đoan trước tượng Quan Âm.

Cũng không lâu lắm, cảm giác tự trách mãnh liệt trong lòng Trưởng Công chúa đã tan thành mây khói. Đọc thư Tần Lâm kể lại sơ lược chuyện đã xảy ra, nàng không khỏi vừa tức giận lại thầm kêu may mắn, tức giận là Lương Bang Đoan mặt người lòng thú, coi Tăng Xuân Đào vì hầu hạ y mới dính vào bệnh lao như cỏ rác. Trước kia mình đã coi thường y, lại không ngờ y là tên khốn vô sỉ hiểm độc như vậy.

May mắn chính là nhờ có Tần Lâm mình mới không bị gả cho tên này. Lương Bang Đoan chết sớm cũng không có gì, nhưng nếu mình chung sống với tên cầm thú mặc áo đội mũ này, đó mới thật sự gọi là sống không bằng chết.

Cuối thư Tần Lâm nói Phùng Bảo đã đưa ra cam kết, tương lai tân tuyển Phò mã ngoài mặt là Phùng Bảo ra mặt, trên thực tế là hần và Tử Tân Di chọn lựa. Đến lúc đó báo nhân tuyển cho Chu Nghiêu Anh, nàng hoàn toàn có thể tự làm chủ, thích chọn người nào thì chọn người nấy.

Tần Lâm còn đùa giỡn, nói rằng bất kể biểu muội coi trọng người nào, mình sẽ xuất động Hiệu Úy Bắc Trấn Phủ Ty cho dù là trời lại cũng phải mang về, bất kể thế nào cũng sẽ thỏa mãn tâm nguyện của nàng.

Huynh muốn tự ta chọn Phò mã ư? Cái miệng nhỏ nhắn Chu Nghiêu Anh khẽ chu, cười khanh khách, điểm bút vào bức họa vừa mới vẽ xong:

- Vậy muội muốn chọn huynh thì sao?

Trong bức họa, Tần Lâm cỡi Đạp Tuyết Ô Chuy, mặc măng bào đeo ngọc đá, hông đeo trường kiếm uy phong lẫm lẫm. Thế nhưng hần lại nửa cười nửa không bại hoại hết sức, hai mắt sáng ngời giảo hoạt.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời rực rỡ, bên trong cửa sổ mỹ nhân như ngọc, mặt trái xoan Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh hiện lên vàng mây đỏ, lộ ra nụ cười đã lâu không thấy.

Cả kinh thành, người cao hứng nhất không phải là Tần Lâm, cũng không phải Chu Nghiêu Anh, mà là Vũ Thanh Bá Lý Vĩ. Nghe nói Lương Bang Đao đột nhiên chết, lão gia tử đầu tiên là cả kinh hai mắt trợn trừng, tiếp theo lập tức bò dậy từ trên giường, bệnh đã khỏi.

Mấy ngày kế tiếp, vị Vũ Thanh Bá này dương dương đắc ý, gặp người liền nói lần này mình bệnh hết sức kịp thời, bằng không ngoại tôn nữ gả cho quý vãn số họ Lương, chẳng phải sẽ thủ tiết cả đời sao?

Lý Thái hậu nghe phụ thân nói như vậy, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy may mắn, đặc biệt ban thưởng cho lão rất nhiều trân bảo trong cung.

Lý Vĩ mừng rỡ không khép miệng lại được, thầm nói Tần Lâm thật đúng là phúc tinh, nếu không phải là hần nhắc tới chuyện Nam phương khai hải, tấu thỉnh quyền chuyên doanh cảng khẩu, mình cũng không nghĩ ra màn kịch giả bộ bệnh này. Cho dù là không lấy được quyền chuyên doanh cảng khẩu phía Nam, chờ sau khi Tần Lâm về kinh sư cũng phải cảm tạ hần một phen mới được.

Vũ Thanh Bá lão gia tử lại không nghĩ tới, lúc này Tần Lâm không phải là hồi kinh, mà là xuất kinh, hần và Từ Tân Di đang ra roi giục ngựa chạy tới Hàng Châu.

733. Chương 733: Giả Khâm Sai Phiền Phức

Từ Ninh cung, Lý Thái hậu dùng ánh mắt trù miến quan sát Chu Nghiêu Anh, thấy nữ nhi cũng không quá mức đau buồn, nàng mới thả lỏng tâm thần một chút.

Mặc dù Lý Thái hậu lấy hiệu là Từ Thánh, nhưng chữ Từ cũng chỉ nhằm vào hai đứa con trai Vạn Lịch và Lộ Vương, đối với mấy đứa con gái có thể nói trên căn bản không làm tròn trách nhiệm của mẫu thân. Cho nên khi biết mình chọn cho Chu Nghiêu Anh một tên quý vãn số làm Phò mã, trong lòng Lý Thái hậu cảm thấy áy náy thẹn thùng.

- Nghiêu Anh con ta, lần này mẫu hậu thật là... thật là có lỗi với con. Vạn hạnh trong bất hạnh, con còn chưa kịp gả cho Lương gia, nếu không thật sự là hối hận không kịp.

Lý Thái hậu chặc chặc cảm thán, toát ra vẻ từ ái hiếm thấy đối với con gái.

Một thời gian trước Vĩnh Ninh buồn bã ăn không ngon ngủ không yên vì chuyện xuất giá của mình, gương mặt trái xoan trắng trẻo thanh tú trở nên xanh xao hơn trước. Nàng thức đêm lay Bồ Tát cầu nguyện cho Tích Họa, đôi mắt trở nên đỏ ngầu, ai ai cũng cho là nàng đau buồn vì chuyện Phò mã chết đi, cho nên Lý Thái hậu mới nói như vậy.

Nỗi lo trong lòng Chu Nghiêu Anh đã được hóa giải, cao hứng còn không còn kịp nữa, làm sao có chuyện đau khổ, nàng mỉm cười nói:

- Mẫu hậu nói quá lời, đây gọi là sinh tử hữu mệnh phú quý tại thiên, Lương công tử đột nhiên chết đi đó là mạng y không tốt, cũng là kiếp số của nhi thần. Kinh Phật thường nói bữa cơm miếng nước cũng là do tiền định, nhân duyên là chuyện không thể nào miễn cưỡng.

Lý Thái hậu rất tin Phật giáo, nghe nữ nhi nói đến lời trong kinh Phật liền gật đầu một cái, dừng một chút lại nói:

- Chết thì thôi không cần để ý, con Lương gia không có phúc cưới con gái ai gia, chúng ta lại chọn người khác. Hừ, cuối cùng Lương gia cũng thức thời, tự động trả hôn thư lại.

Phùng Bảo đứng phía sau cười trộm, Lương Bang Đoàn ngã vào hồ nước chết thế nào, chỉ có hai tên đầu sỏ Xưởng Vệ lão và Tần Lâm biết rõ nhất. Lương gia khi quân phạm thượng, không bị chém cả nhà đã là đặc biệt thi ân, bọn họ còn dám không thức thời?

Chợt sắc mặt Phùng Đốc Công trở nên buồn bã, lại có hơi không cười được, lần này lão qua ải bình an nhưng phải trả một cái giá đắt, bị Tần Lâm đòi hỏi bắt chẹt không ít, mỗi khi nhớ tới lại thấy xót xa lòng.

‘Ôi, bà cô nhỏ của ta ôi, nhà ta cũng không dám nhúng tay vào hôn sự của ngài nữa, ngài tự chọn Phò mã, mau mau xuất giá đi thôi.’

Phùng Bảo thầm nhủ trong lòng, rất có thành ý nhìn Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa.

Chẳng ai nghĩ tới Chu Nghiêu Anh ra sức cản cản đôi môi, sau đó khẽ lắc đầu:

- Mẫu hậu ở trên cao, lần trước nhi thần đã hứa hôn Lương gia, mặc dù nhân tuyển Phò mã bất hạnh qua đời, Lương gia trả lại hôn thư, nhưng bản thân nhi thần lại không thể hoàn toàn khoan tay đứng ngoài chuyện này. Nếu như mồ chôn Phò mã chọn trước chưa lạnh, triều đình lại chọn tân Phò mã cho nhi thần, thần dân thiên hạ sẽ thấy thế nào? Xin mẫu hậu tạm ngừng chọn lựa Phò mã cho nhi thần, đợi ba năm sau hãy bàn lại.

Nam nữ nhà dân chúng bình thường, nếu như vị hôn phu đột nhiên qua đời trong giai đoạn sau khi đính hôn, trước khi kết hôn, nữ tử này được xưng vọng môn quả, có xuất giá lần nữa cũng bị coi là sao chổi, sẽ không chọn được vị hôn phu tốt.

Mặc dù Lương gia rất thức thời trả hôn thư lại, Chu Nghiêu Anh không cần thủ vọng môn quả vì tử quỷ Lương Bang Đoàn, nhưng lại chọn Phò mã khác nhanh như vậy giống như người không có chuyện gì, dường như cũng không thỏa đáng cho lắm.

Lý Thái hậu ngạc nhiên, theo bản năng muốn phản bác, nhưng Chu Nghiêu Anh nói ra từng câu từng chữ rất có đạo lý, trong lúc nhất thời nàng cũng không biết nói cái gì cho phải.

Trên thực tế Lý Thái hậu cũng từng nghĩ tới chuyện chờ một thời gian nữa mới chọn Phò mã khác cho con gái, bất quá trong lòng nàng lấy làm xấu hổ. Nghĩ đến Chu Nghiêu Anh năm nay vừa mới mười sáu, chính là tuổi Xuân phơi phơi, trì hoãn mấy năm nữa chẳng phải là cô phụ thanh xuân hay sao. Cho nên nàng mới bất chấp thể diện Hoàng gia, đề xuất mau chóng chọn Phò mã khác cho con gái.

- Nữ nhi, con phải suy nghĩ cho kỹ, lần này trì hoãn e rằng cũng không phải là chuyện một vài tháng...

Lý Thái hậu tỏ ra do dự.

Thần sắc trên mặt trái xoan xanh gầy của Vĩnh Ninh tỏ ra kiên nghị:

- Duyên phận chưa tới, tìm thế nào đi nữa cũng là trèo cây tìm cá, nữ nhi tình nguyện chờ cơ duyên số phận sắp đặt ین.

Lý Thái hậu thở ra một hơi thật dài, rốt cục từ từ gật đầu một cái, đồng ý với suy nghĩ của nữ nhi.

- Nữ nhi ta quả thật mệnh khổ...

Sau khi Vĩnh Ninh từ biệt, Lý Thái hậu nhìn theo bóng lưng gầy gò của nàng thở dài cảm khái.

Nàng không biết chân của Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh bước vừa nhẹ vừa nhanh, cố gắng kèm chế mới không bật cười. Trong đôi mắt xanh biếc của nàng như bao phủ một làn sương mù, ra sức nắm quả đấm nhỏ: hừ, Tần Lâm huynh chạy nhanh như vậy làm gì, rời khỏi kinh sư vô cùng gấp gáp. Hi hi, người ta chờ huynh trở lại chọn Phò mã đây...

Khụ khụ...

Tần Lâm đang giục ngựa bôn ba ngoài ngàn dặm, chợt lớn tiếng ho khan.

- Trời ơi không tốt, chẳng lẽ là nhiễm bệnh lao rồi?

Từ Tân Di mở mắt hạnh tròn xoe, cố ý giả bộ giặt mình kinh hãi, nhưng đôi môi hơi trề ra đã bán đứng nàng.

Tần Lâm liếc nàng một cái, thấy trên quan đạo không có người nào bèn đưa tay vỗ vào mông căng tròn của Từ Đại tiểu thư một cái:

- Giỏi cho họ Từ manh tâm bắt lương, muốn vi phu chết sớm hay sao? Rõ ràng là mới vừa rồi tô mì kia quá cay, cổ vi phu không thoải mái mới ho lên, nàng lại cố ý nói là bệnh lao!

Từ Tân Di nằm trên yên ngựa cười to:

- Người tốt sống không lâu, gieo họa di ngàn năm, thiếp không lo cho chàng đâu.

Thị Kiểm theo ở phía sau, nhìn thấy tiểu thư cùng cô gia trêu đùa cũng mím môi cười:

- Mới vừa rồi hàng kia bán mì quả thật quá cay, khó trách cô gia ăn rồi ho khan.

Tần Lâm đỏ mặt lên:

- Thật ra thì ta có thể ăn cay, chỉ là tô mì mới vừa rồi mùi vị thật là kỳ quái...

Từ Tân Di le lưỡi một cái, nhìn Tần Lâm hoàn toàn khinh bỉ.

Oan uổng, ta thật sự không có khoác lác! Tần Lâm khóc không ra nước mắt.

Tên này vẫn có thể ăn cay đôi chút, vấn đề là lần này hắn ăn mì cảm thấy mùi vị kỳ quái. Năm Vạn Lịch hiện tại hạt tiêu đặc sản châu Mỹ còn chưa truyền tới Trung Nguyên, lúc mọi người làm mì trừ dùng hồ tiêu, hoa tiêu, còn lấy sơn thù du sử dụng như hạt tiêu, đương nhiên mùi vị này có khác hạt tiêu chính tông, cho nên Tần Lâm cảm thấy mùi vị kỳ lạ.

Ôi, khi nào lấy được hạt tiêu thì hay quá... Tần Lâm suy nghĩ một chút, trước mắt chợt hiện ra tình cảnh Từ Tân Di ăn hạt tiêu, đôi môi đầy đặn trở nên đỏ bừng, nếu như khi đó... Hắc hắc hắc, bằng hỏa cứu trùng thiên...

- Này này...

Từ Tân Di thấy Tần Lâm xuất thần liền kêu hắn hai tiếng, lại nói:

- Tại sao chúng ta phải gấp gáp chạy tới Giang Chiết? Thiên kim tướng phủ thông minh hơn người, có nàng giả dạng làm chàng cũng sẽ không xảy ra chuyện gì...

Không chỉ có Trương Tử Huyền thông minh cơ trí, còn có Kim Anh Cơ cùng Hoàng Tri Hiếu phối hợp, khả năng lộ tẩy là tương đối thấp.

Tần Lâm lắc đầu một cái:

- Không phải ta sợ lộ tẩy, ta đang lo lắng xảy ra chuyện khác. Nàng còn nhớ thương khách họ Hồ kia nói muốn hợp tác làm ăn hải mậu với Lương gia, lại nói huyết mạch chân long có thể xưng hỷ cho Lương Bang Đoan hay không?

Trong vụ án Lương gia gạt cưới, phần lớn là vì bản thân Lương Bang Đoan như bị quỷ ám, nhưng trong đó còn có thương khách họ Hồ đổ dầu vào lửa hết sức khả nghi. Tần Lâm tiến hành điều tra từ hệ thống Xưởng Vệ, lại không tìm được lai lịch của người này.

Từ Tân Di lập tức kinh ngạc, nàng trời sanh tính đơn giản nhưng phản ứng ngược lại rất nhanh:

- Chẳng lẽ, chẳng lẽ là yêu phỉ Bạch Liên giáo? Đúng rồi, Hồ Ngốc Tử! Bọn họ muốn hạ thủ với Nghiêu Anh biểu muội, chúng ta mau trở lại kinh sư!

Mất thấy Từ Đại tiểu thư định quay đầu ngựa lại, Tần Lâm đỏ khóc đỏ cười:

- Công chúa Phò mã không có thực quyền, thậm chí Phò mã một năm trời khó gặp Công chúa được một lần, họ Hồ nhắm vào Lương Bang Đao như vậy, cho dù là tay dài hơn nữa cũng không thể vươn tới Tử Cấm thành. Ngược lại y từng nói qua muốn hợp tác làm ăn hải mậu với Lương gia sắp trở thành hoàng thượng, điểm này vô cùng khả nghi.

Bạch Liên giáo thất bại ở thảo nguyên Mông Cổ phía Bắc, Bạch Liên giáo chủ quay về tay trắng, rất có thể tập trung lực chú ý về phía Nam. Bạch Liên giáo không có căn cơ trên biển, từng vì vậy mà thua thiệt, đứng trên lập trường bọn họ suy tính, hơn phân nửa sẽ mượn cơ hội Nam phương mở ra hải cấm mà hạ thủ.

Nếu là như vậy, đoàn người Trương Tử Huyền nữ giả nam trang giả Khâm Sai đi Hàng Châu trước rất có thể bị cuốn vào trung tâm cơn trốt xoáy.

Tần Lâm có linh cảm vô cùng mạnh mẽ, Bạch Liên giáo làm việc chặt chẽ liên hoàn, Hồ Ngốc Tử xuất hiện ở Lương gia kinh sư hơn phân nửa chẳng qua là một nước cờ nhàn, mà hành động chân chính của bọn họ có lẽ...

Hàng Châu, Ngũ Phong hải thương có một tòa trạch viện, là hành dinh dành cho Khâm Sai đại thần Tần Lâm Tần Thiếu Bảo đi xuống phía Nam ở. Tuy rằng bày trí không phải là phú lệ đường hoàng, nhưng cũng hết sức thanh nhã, tường hồng ngói xanh, thúy trúc rậm rạp, tiểu kiều nước chảy, gió thổi rì rào.

Trong hậu viện canh chừng chặt chẽ, hai vị mỹ nhân tuyệt sắc đang ngồi đối diện đánh cờ. Mỹ nhân cầm quân đen mặc áo xanh, lộ ra vẻ thanh nhã tiêu sái, gương mặt trắng trẻo hồng hào, đôi mắt trong suốt sâu thẳm, chính là thiên kim tướng phủ Trương Tử Huyền. Mỹ nhân cầm quân trắng mặt trái xoan phong tình vạn chủng, hồng la quần bó sát ngang eo vô cùng yếu điệu, chính là Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ Hoài Viễn tướng quân Kim Anh Cơ.

- Đồ long!

Trương Tử Huyền đặt một con cờ xuống, đánh cho thế cờ đại long của Kim Anh Cơ tan tác không còn, sau đó nhàn nhã đuổi người:

- Ôi, ồn ào quá...

Mặc dù có vách tường và trúc ngăn cách, nhưng tiếng kêu ồn ào huyền não bên ngoài vẫn mơ hồ truyền tới, không biết bao nhiêu người hô to muốn gặp Khâm Sai đại thần Tần Lâm.

Kim Anh Cơ khẽ cau mày, miệng nhỏ nhắn lẩm bẩm:

- Ôi, toàn là muốn gặp Tần Lâm, chắc chắn, nhân khí người này thật cao, chỉ là lần này bọn họ lắm to, chỉ có thể tử tới, tượng phu trốn mất...

Trương Tử Huyền cũng không để ý, nhàn nhạt nói:

- Kim Tuyên Ủy nói đùa, nếu không phải đã sớm biết nguồn cơn, tiểu muội cũng nghi ngờ biến người bên ngoài là do nàng làm ra, muốn ép chuyết phu hiện thân.

- Là ta làm thì hay quá...

Kim Anh Cơ chỉ cảm thấy miệng đắng nghét, muốn giúp Trương Tử Huyền che giấu thật sự không dễ dàng gì.

Mơ hồ có tiếng kêu cao vút truyền tới:

- Chúng ta muốn gặp Tần Khâm Sai, xin Tần Thiếu Bảo làm chủ...

Đường phố và đất trống phía ngoài hành dinh Khâm Sai đứng đầy người, đường cái hẻm nhỏ xung quanh chen lấn vai sóng vai, đầu đụng đầu, sợ rằng có tới bảy tám vạn người.

Có nam có nữ, có già có trẻ, nhưng khiến cho người ta chú ý nhất là trong đám người có chừng một nửa trở lên mặc chiến y màu xanh, vải vàng sau lưng có số hiệu, đầu đội mũ lông ngừ đỏ, chính là Chiết binh La Mộc doanh, thậm chí còn có không ít quan quân hạ trung cấp mặc quan phục đội ô sa.

Năm Gia Tĩnh đại soái chống Oa Hồ Tông Hiến ủy phái các danh tướng Thích Kế Quang, Du Đại Du chiêu mộ huấn luyện Chiết binh, chiêu mộ thanh niên trai tráng cường hãn từ các nơi như Ôn Châu biên luyện thành một cánh quân tinh nhuệ, lập được chiến công hiển hách trong chiến tranh chống Oa. Sau đó Chiết binh ngoại trừ điều đi Nam Kinh, Kế Trấn trấn thủ ra, chủ lực vẫn trú ở La Mộc doanh bên ngoài Hậu Triều môn Hàng Châu, tổng cộng là chín đại doanh, bốn vạn năm ngàn quan binh.

Chiến y màu xanh và phần vải vàng sau lưng có số hiệu vá chằng vá đụp, ngũ màu đỏ lửa bởi vì bạc màu mà trở nên cũ kỹ trắng bệch. Bỏ phục dệt bằng tơ trước ngực quan quân cũng mất đi vẻ sáng bóng vốn có của tơ lụa, nhưng vẻ cường hãn trên mặt, vẻ kiên cường trong mắt từng người cũng không biến mất theo thời gian.

Bọn họ đều là binh sĩ vô cùng ương ngạnh khắc khổ, trong hai mươi năm qua kiên nhẫn không lùi đóng ở La Mộc doanh, bảo vệ vùng Đông Nam phì nhiêu màu mỡ của triều Đại Minh. Nguyên nhân gì làm cho những quan binh này đi ra doanh, đi tới hành dinh bên ngoài Khâm Sai như vậy?

Có lẽ chiến y cũ rách và phần bỏ phục mất đi vẻ sáng bóng đã tỏ rõ phần nào nguyên nhân.

- Chúng tiểu nhân muốn gặp Khâm Sai đại thần, Ngô Tuần Phủ làm chúng tiểu nhân vô cùng oan ức, chỉ cầu Tàn Thiệu Bảo chủ trì công đạo!

Một tên binh sĩ trẻ tuổi lớn tiếng gào thét.

Bên cạnh y là thê tử ôm con sắc mặt có vẻ thiếu ăn, có hơi lo lắng kéo trượng phu, sợ y đứng mũi chịu sào gánh lấy đại họa.

Binh sĩ trẻ tuổi quay đầu lại, nhìn đứa con xanh xao gầy gò nằm trong tã, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi, xoay người lại chọt vung quyền lên, phát ra tiếng kêu càng thêm vang dội.

Một bên có một vị lão binh đen gầy đột nhiên xé toạc ngực áo, để lộ vết sẹo cực lớn quanh co trên ngực, từ bả vai bên trái kéo dài đến ba sườn, nước mắt chảy xuống trên gương mặt đầy nếp nhăn của lão:

- Tàn Khâm Sai, nghe nói ngài là thanh thiên Đại lão gia, đã từng đánh sập Hải Sa hội ở Hàng Châu, là thanh quan đệ nhất đương thời, vì sao ngài không để ý tới chúng ta? Năm xưa ta đi theo Hồ đại soái, Thích gia gia đánh giặc Oa vào sanh ra tử, có vết thương này làm chứng ta không có nói láo! Nhưng vì sao bây giờ lại bị khấu trừ lương hưởng, tới mức ngay cả cơm cũng không đủ ăn như vậy?

Một lão binh khác bên cạnh lão khóc kể với người đi đường:

- Hai mươi tuổi ta đã làm binh sĩ, đánh hơn ba mươi trận lớn nhỏ cho triều đình, bị thương đầy mình. Quay đầu lại cơm ăn không đủ no, con trai ngã bệnh nằm ở trên giường không có tiền chạy chữa. Ông trời ở trên cao, nếu như giặc Oa trở lại, còn ai dám ra sức cho triều đình, bảo vệ cho dân chúng Giang Nam nữa?!

734. Chương 734: Nỗi Khổ Của Chiết Binh

Người đi đường nghe vậy không khỏi bui ngùi rơi lệ, lục tục mở hầu bao tương trợ cho lão binh.

Nhưng La Mộc doanh có tất cả chín đại doanh Chiết binh, bốn vạn năm ngàn quan binh, tính cả gia đình vợ con già trẻ là mười mấy vạn người, dựa vào người đi đường hảo tâm tương trợ không khác nào gáo nước đổ sa mạc, không giải quyết được gì.

- Tên khốn kiếp Ngô Thiện Ngôn này!

Người đi đường lắc đầu thóa mạ, bắt đầu đi rồi đi.

Dân chúng Hàng Châu đều hết sức rõ ràng đã xảy ra chuyện gì.

Phải nói là lương tháng của Chiết binh La Mộc doanh tương đối ít ỏi, mỗi tháng chỉ có vốn vẹn chín đồng bạc, miễn cưỡng đủ ăn một nhà mà thôi. Ngoài ra thê tử bọn họ ở nhà còn phải làm thêm nữ công thêu may vá để kiếm thêm tiền chi tiêu trong gia đình. Bất quá Chiết binh đa phần là sơn dân, thợ đào mỏ vùng núi Chiết Tây, đã quen cuộc sống khổ sở, trải qua hai mươi năm lãnh đồng lương ít ỏi như vậy vào sinh ra tử, đổ mồ hôi đổ máu cũng vẫn miễn cưỡng sống được.

Cho đến cuối năm ngoái, Tuần Phủ Chiết Giang Ngô Thiện Ngôn bắt đầu dùng tiền mới phát lương, rốt cục cuộc sống Chiết binh không kiên trì nổi nữa.

Nói là lương bằng bạc nhưng sinh hoạt bình thường hàng ngày vẫn dùng tiền đồng, tuyệt đối không tìm ra người nào cầm một thỏi bạc mười lượng đi ra ngoài mua thịt mua thức ăn, mua rau... cho nên lương của Chiết binh từ trước tới nay đều đổi thành tiền đồng phát cho.

Quá khứ phát tiền thông bảo Gia Tĩnh coi như đủ số, nhưng cuối năm ngoái bắt đầu đổi phát tiền thông bảo Vạn Lịch mới đúc. Ở thị trường Giang Nam hai đồng thông bảo Vạn Lịch mới đổi được một đồng thông bảo Gia Tĩnh, nhưng Ngô Thiện Ngôn vẫn phát y như số cũ, như vậy coi như lương tháng của Chiết binh giảm đi một nửa.

Từ Đông đến Xuân trải qua mấy tháng, Chiết binh vốn nổi danh kiên nhẫn rốt cục cũng không chịu đựng được nữa, bọn họ ăn sạch hết tiền, nghèo đến nỗi bốn vách trống không, không thể làm gì khác hơn là đi ra doanh môn thỉnh nguyện với nha môn Tuần Phủ, nhưng nhận được đối xử hết sức lạnh lùng. Không biết là người nào đề nghị kêu oan với Khâm Sai đại thần Tần Thiếu Bảo, cho nên bọn họ đi tới hành dinh Khâm Sai, hy vọng được Tần Khâm Sai trợ giúp, nhưng chậm chạp mãi không thấy Khâm Sai mở cửa.

Mãi không được tiếp kiến, bọn quan binh đều nóng nảy, trong đám binh sĩ có một vị hán tử thân hình cao lớn khôi ngô, mặc sắc phục Bả Tổng nhìn đại môn đóng chặt cất tiếng thở dài:

- Thật ra danh không xứng với thực, xem ra vị Tần Thiếu Bảo này bất quá cũng như vậy.

- Quan với quan bênh nhau, quạ trong thiên hạ con nào cũng đen cả!

Một Sáo Quan bên cạnh có sắc mặt trắng trẻo, ánh mắt hữu thần, lộ ra vẻ vô cùng tinh minh phun một bãi nước bọt xuống đất.

Càng nhiều binh sĩ hơn tỏ ra kích động bưng bưng:

- Mã Đại ca, Lưu Nhị ca, Tần Khâm Sai không gặp chúng ta, làm sao bây giờ? Những người làm quan này không xem đám binh sĩ đầu to chúng ta ra gì!

Bả Tổng khôi ngô tên Mã Văn Anh, Sáo Quan trắng trẻo gọi Lưu Đình Dụng, hai người hết sức nhiệt tình chân thật, các đồng đội ai gặp khó khăn đều được hai người khăng khải tương trợ. Cho nên mặc dù quan chức hai người không cao, nhưng lại là đầu lãnh chủ chốt của chín đại doanh Chiết binh.

Rốt cục có binh sĩ đã tiêu hao hết kiên nhẫn, giận dữ nói:

- Khâm Sai đại thần không gặp ta, chẳng lẽ ta không thể gặp hắn, cứ xông vào là được!

Cửa chính hành dinh Khâm Sai, cấm kỵ quan giáo thủ vệ bất quá hai ba mươi người, nhiều Chiết binh như vậy ulla vào một lượt chắc chắn sẽ xông vào.

Nhưng lập tức có người lên tiếng phản bác:

- Tần Khâm Sai là một vị quan tốt, chúng ta không thể hành sự lỗ mãng, có lẽ hắn đang nghĩ biện pháp giúp chúng ta...

Mã Văn Anh cùng Lưu Đình Dụng ngơ ngác nhìn nhau, hai người do dự nói:

- Các huynh đệ chờ một chút xem sao, lần trước vị Khâm Sai đại thần này giải quyết vụ án Hải Sa hội, dường như cũng không phải là quan xấu. Bắt giữ Khâm Sai bằng như tạo phản, ắt phải rơi đầu!

Các binh sĩ không kèm chế được, tiếng kêu càng phát ra cao hơn, chẳng qua nhờ hai người Mã Văn Anh, Lưu Đình Dụng ước thúc, cộng thêm rất nhiều người tin tưởng Tần Lâm, cuối cùng vẫn không làm ra cử động quá khích.

Nơi xa trong một cửa sổ khách sạn sát mặt tiền đường, trong góc tối ánh mặt trời không chiếu tới có một chiếc mặt nạ bạc sáng lấp lánh, trên có hai ánh mắt vô cùng lợi hại giống như ngọn lửa đang bùng bùng cháy.

- Tần Lâm, bản giáo chủ cũng không tin người ẩn núp mãi không hiện thân!

Bạch Liên giáo chủ cười lạnh.

Các thuộc hạ trong giáo như Ngã Khổ Thiền, Tử Hàn Yên cùng kêu lên khen ngợi:

- Thánh giáo chủ coi như là tính không bỏ sót, cho dù là Tàn ma đầu quỷ kế đa đoan cũng không trốn thoát lòng bàn tay Thánh giáo chủ!

Các cao thủ Bạch Liên giáo kể từ khi thoát khỏi lưới của Cẩm Y Vệ giăng bắt ở Sơn Đông Duyệt Châu, bèn xuôi Nam xuống Giang Nam chờ Tàn Lâm, cố gắng đoạt lại Bạch Ngọc Liên Hoa. Không ngờ rằng vị Khâm Sai đại thần này đột nhiên thay đổi tính nết, dọc đường ẩn nấp không ra, ngay cả bóng dáng cũng không thấy được, khiến cho bọn họ vô kế khả thi, cho đến khi tới Hàng Châu thành mới có cơ hội tốt như vậy.

Về giáo hoạt chợt lóe trong mắt Cao Thiên Long rồi biến mất, chấp tay nói:

- May nhờ tên cầu quan Ngô Thiện Ngôn này tự mình mê muội, chúng ta mới có thể lợi dụng tình thế dẫn dắt đưa tới cục diện như bây giờ. Có thể thấy được Thánh giáo chủ hồng phúc tề thiên, tự có Vô Sinh Lão Mẫu què quán chân không tương trợ, tất có thể đoạt lại Bạch Ngọc Liên Hoa từ trong tay Tàn ma đầu, trung hưng Thánh giáo, tru diệt Ngự triều!

Chuyện liên quan đến thân mình, Cao Thiên Long nói câu nào cũng nhắc nhở rằng Tàn Lâm đã cướp mất Bạch Ngọc Liên Hoa từ trong tay lão, sau đó lại nháy mắt ra hiệu với Hồ Văn Bằng.

Hồ Văn Bằng lập tức cười nói:

- Thánh giáo chủ, bên kinh sư đã đã thông mấu chốt, một khi tiểu tử Lương gia làm Phò mã, nhà y chính là hoàng thượng, Thánh giáo ta nắm yếu điểm bọn họ lừa gạt cưới Trưởng Công chúa, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy danh nghĩa bọn họ ra biển. Đến lúc đó chính là trời ặc tình chim bay, biển rộng tha hồ cá nhảy, sẽ không bị Ngũ Phong hải thương làm cho tức chết nữa!

Bởi vì Lương Bang Doan mới vừa được chọn Phò mã, Hồ Văn Bằng đã rời đi kinh sư chạy tới phương Nam, cho nên y cũng không biết chuyện đã xảy ra sau đó.

Bạch Liên giáo chủ gật đầu một cái:

- Hỏa khí Tây Dương vô cùng lợi hại, Thánh giáo ta nhiều lần nghĩ cách lấy đều bị Ngự triều ngăn chặn. Nếu như có thể đánh vỡ phong tỏa, vậy coi như làm chơi ăn thật, Hồ trưởng lão, người làm rất khá! Bất quá bên kinh sư là hư, Hàng Châu này là thực, chín doanh Chiết binh là quan quân tinh nhuệ, một khi có biến, chúng ta khỏi sợ từ bên trong há chỉ đã thông phong cấm trên biển, còn có thể quét ngang nửa dãy Giang Nam!

- Vậy chúng ta còn phải đa tạ Ngô Trung Thừa hỗ trợ!

Ngã Khổ Thiền nhếch môi, cười ha hả.

(Trung Thừa: Chỉ chúc Tuần Phủ kiêm Đô Ngự Sử, Thiêm Đô Ngự Sử...)

735. Chương 735: Tuần Phủ Ngô Thiện Ngôn

Cao Thiên Long nhìn ra phía ngoài một chút, thầm nhủ vì sao những quan binh này còn không chịu xông vào... Tốt nhất loạn quân nhanh chóng đánh chết Tàn Lâm, cướp sạch hành dinh hắn không còn, giáo chủ không tìm được tung tích Bạch Ngọc Liên Hoa, vậy thì mọi chuyện sẽ trở nên hết sức hợp tình hợp lý.

Bạch Liên giáo chủ cũng cau mày một cái, kinh ngạc nói:

- Không nghĩ tới họ Tàn tuổi còn trẻ nhưng cũng có chút uy vọng, lâu như vậy không ra ngoài trả lời, lòng quân cũng không thay đổi. Hừ, ta cũng muốn xem hắn có thể trốn được bao lâu?

Bên trong hành dinh Khâm Sai, Kim Anh Cơ đã có vẻ đứng ngồi không yên, Trương Tử Huyền vẫn ung dung nhàn nhã ngồi yên, ném thức ăn trên đĩa mấy con cá chép vàng dưới ao sen, vẻ mặt vẫn đạm phong khinh.

Rốt cục Kim Anh Cơ không nhịn được nữa, lên tiếng nói:

- Này, Tri Phủ Hàng Châu Cung Miễn, Tuần Án Chiết Giang Trương Văn Hi, Tuần Phủ Chiết Giang Ngô Thiện Ngôn lần lượt cầu kiến, bên ngoài huyên náo tận trời, vì sao nàng không nóng nảy?

- ‘Này’ là tên người nào?

Trương Tử Huyền nhướn mày lên, nói đùa:

- Bản quan là Khâm Sai đại thần Thiếu Bảo Tần Lâm, Kim tướng quân nên xưng một tiếng phu quân mới đúng chứ.

- Nàng...!

Kim Anh Cơ hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, rất muốn cắn Trương Tử Huyền một cái.

Cách đó không xa Thanh Đại, A Sa cùng bốn nữ binh Giáp Ất Bính Đinh đang đá cầu, thấy tình hình như vậy đều cười thầm không dứt.

Rốt cục Trương Tử Huyền bật cười:

- Thôi được rồi, không đùa với hảo tỷ tỷ của muội nữa. Tần Lâm được dân thương yêu, nhất là giải quyết vụ án Hải Sa hội hết sức được lòng dân Hàng Châu. Huống chi Chiết binh vẫn nổi danh là kiên nhẫn, tiểu muội đoán chừng trong nhất thời nửa khắc đám quan binh này sẽ không làm loạn. Vả lại nếu không để cho bọn Ngô Thiện Ngôn, Trương Văn Hi nếm mùi đau khổ một phen, làm sao bọn họ chịu cúi đầu phục tùng chức Khâm Sai trống rỗng không có thực quyền như ta, làm sao ta giúp được những Chiết binh này?

Đúng là nàng giáo hoạt nhất... Sóng mắt Kim Anh Cơ lưu chuyển liếc Trương Tử Huyền một cái, trong lòng vô cùng bội phục vị thiên kim tướng phủ này hết sức am tường đạo quan trường.

Đúng như Trương Tử Huyền suy đoán, trong nha môn Tuần Phủ cách đó hai ba dặm, các vị quan viên Chiết Giang tai nghe tiếng ồn ào huyên náo từ phương hướng hành dinh Khâm Sai truyền tới, ai nấy lo lắng và đầu bứt tai, chẳng khác nào kiến bò trên chảo nóng.

Bọn họ đều đã cầm thiệp đi bái kiến Khâm Sai đại thần Tần Thiếu Bảo rồi, kết quả là không một ai ngoại lệ đều bị ăn bế môn canh. Tần Khâm Sai nói rõ có bệnh trong người không tiếp khách, chỉ có Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ Kim Anh Cơ cùng Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám Hoàng Tri Hiếu có thể bước vào đại môn hành dinh Khâm Sai.

Hừ, sợ chúng ta không biết quan hệ giữa người và Kim Tuyên Ủy sao? Chúng quan tức giận suy nghĩ.

Duy chỉ có một vị quan văn mặc quan bào đại hồng, trước ngực đeo bổ phục tam phẩm hình khổng tước rất là nhàn nhã tự đắc bưng nước trà từ từ uống, để chén trà xuống còn thông thả phủi nước trà dính vào hàm râu chữ bát đã bạc, dường như hoàn toàn không nghe thấy tiếng huyên náo sôi trào bên ngoài.

Lão chính là Tuần Phủ Chiết Giang kiêm Đề Đốc Quân Vụ, Hữu Phó Đô Ngự Sử Ngô Thiện Ngôn, năm Gia Tĩnh bốn mươi một khoa Nhâm Tuất đỗ Tiến Sĩ, cùng năm với đương triều Tam Phụ Thân Thời Hành, Đại tướng Giang Lăng đẳng Tuần Phủ Hồ Quảng Vương Chi Viên.

Tiền nhiệm Tuần Án Chiết Giang Ngự Sử Lưu Thử Đạo đã lên chức, Trương Văn Hi hiện nhiệm Tuần Án tuổi chừng hơn ba mươi, chính là lúc tráng niên khỏe mạnh, tinh minh cường kiện. Y thấy Ngô Thiện Ngôn không động chút nào, không kèm chế được nóng nảy trong lòng, chấp tay một cái nói:

- Ngô Trung Thừa, Ngô lão tiền bối, bây giờ là lúc lửa cháy ngang mày, mấy vạn quan binh La Mộc doanh này đã đến gây sự bên ngoài hành dinh Khâm Sai, ngài, ngài vẫn nên nghĩ ra chủ ý gì đi!

Trương Văn Hi là Tiến Sĩ năm Long Khánh khoa Đinh Sửu, muộn hơn Ngô Thiện Ngôn chừng mười năm, cho nên gọi lão tiền bối.

Các quan viên lớn nhỏ Chiết Giang như Bô Chính Sứ Tôn Triều Nam, Án Sát Sứ Triệu Mạnh Bình, Đô Chỉ Huy Sứ Tiền Phượng, Tri Phủ Hàng Châu Cung Miễn, Tri Huyện Tiền Đường Diêu Đạo Mi đều vạ phần nôn nóng nhìn Ngô Thiện Ngôn, chờ lão lên tiếng.

Quan chế Triều Minh vốn là một tỉnh thiết lập ba ty Bô, Ân, Đô, trong đó Bô Chính Sứ quản thứ chính, Ân Sát Sứ quản tư pháp và giám đốc, Đô Chỉ Huy Sứ quản quân đội, phối hợp ràng buộc lẫn nhau. Bắt đầu từ năm Tuyên Đức triều đình từ từ phái ra Tổng Đốc, Tuần Phủ quản hạt một vùng, đến năm Vạn Lịch, Tổng Đốc, Tuần Phủ đã sớm trở thành trưởng quan cao nhất các tỉnh trên thực tế, vượt trên cả ba ty.

Chức Tuần Ân Ngự Sử của Trương Văn Hi có tác dụng giám sát, có thể giám đốc, kiểm chế đốc phủ phong cương đại lại, tuy quan chức chỉ có thất phẩm mà quyền lực rất lớn, tọc xưng Bát Phủ Tuần Ân. Nhưng bản thân y lại không thể trực tiếp phát ra hiệu lệnh, chính lệnh nhất định phải do Tuần Phủ Ngô Thiện Ngôn đưa ra.

Ngô Thiện Ngôn nghe vậy liền khẽ mỉm cười, ung dung nhàn nhã giữ vạt áo trước một cái, lúc này mới chậm rãi nói:

- Trương Tuần Ân, chức vị đồng liêu, không phải là huynh đệ ta không quan tâm, mà là muốn phân chút trọng trách cho Tần Khâm Sai, quan trường Chiết tỉnh chúng ta mới có thể tiết kiệm được chút lực.

Trương Văn Hi nhú mày một cái, tỏ vẻ xem thường:

- Lão tiên bối, ngài nói như vậy là có ý gì? Tần Thiệu Bảo là Khâm Sai đại thần tuần sát hải mậu Giang Chiết Mân Quảng, có liên quan gì với phát lương Chiết binh?

Tri Phủ Hàng Châu Cung Miễn là một lão xảo quyệt quan trường, từ trước tới nay vẫn nhạy bén hiểu ý cấp trên, lúc này cũng hiểu ra được vài phần bèn thử thăm dò:

- Ý của Ngô Trung Thừa là tiền mới kia...

- Cởi chuông phải do người buộc chuông.

Ngô Thiện Ngôn mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ bàn:

- Trương lão tiên sinh thực hành triều chính mới, Tần Thiệu Bảo là giai tể tướng phủ, chắc chắn hẳn lãnh ngộ nhiều hơn quan viên Chiết tỉnh chúng ta. Cuối cùng thu xếp chuyện này thế nào, Tần Thiệu Bảo không thể không nghĩ biện pháp thay chúng ta.

A... Cung Miễn, Diêu Đạo Mi cùng quan viên ba ty ngơ ngác nhìn nhau, đều hiểu ý Ngô Thiện Ngôn, nhất thời bội phục sát đất bản lãnh thoái thác trách nhiệm đổ sang cho người khác của vị Trung Thừa này.

Nếu tính ra quan binh La Mộc doanh gây chuyện, thật đúng là có chút quan hệ với Tần Lâm.

Tần Lâm chỉ ra khuyết điểm của triều chính mới cho Trương Cư Chính, tức bạc trắng làm vật dẫn trong nội dung nòng cốt tài chính của Nhất Điều Tiên Pháp. Sản vật sản phẩm của bản thổ Trung Quốc cực kỳ có hạn, nếu bằng vào hải mậu để thu thật nhiều bạc trắng từ trong tay người Bồ Đào Nha, Tây Ban Nha, Nhật Bản, trên thực tế rất bất lợi cho tài chính triều đình.

Tần Lâm cho ra biện pháp giải quyết là khai hải toàn diện, võ trang hành thương, dùng đồ giá rẻ chất lượng cao của triều Đại Minh như đồ sứ, tơ lụa, vải vóc, lá trà... đi đổi, dùng súng pháo đao kiếm Thủy sư Lục sư Đại Minh đi chiếm.

Trương Cư Chính đồng ý thực hiện từng bước biện pháp trước, nhưng vẫn còn băn khoăn về biện pháp sau, vì vậy dùng thật nhiều đồng đúc ra thông bảo Vạn Lịch, bổ sung cho bạc trắng, đền bù khiếm khuyết trong hệ thống tài chính bạc trắng.

Nhưng tiền thông bảo Vạn Lịch mới đúc ở thị trường Giang Nam chỉ có thể sử dụng một nửa giá trị, quan viên Chiết tỉnh phát lương cho Chiết binh La Mộc doanh theo như số cũ, đối với Chiết binh cũng tương đương giảm lương một nửa, rốt cục mới gây ra chuyện ồn ào hôm nay.

Ngô Thiện Ngôn chìm nổi quan trường mấy chục năm, khắp Chiết Giang tỉnh bàn về bản lãnh thoái thác trách nhiệm đổ sang cho người khác, nếu lão đứng thứ hai có lẽ không ai dám xưng mình đứng hàng thứ nhất. Mặc dù lão không biết Tần Lâm chỉ ra khuyết điểm của bạc trắng, Trương Cư Chính mới đưa ra chuyện đúc tiền mới, nhưng biết Tần Lâm là con rể Trương Tướng gia, tiền mới là do nhạc phụ làm ra, con rể cũng không thoát khỏi trách nhiệm.

Đối với chủ ý này, Trương Văn Hi chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, bèn khổ tâm khuyên giải:

- Tiền mới đổi tiền cũ là Trương Tướng gia làm ra, hơn nữa vẫn sinh nghe nói tiền mới dùng được mười phần, ở phương Bắc vẫn thông hành với giá trị tương đương tiền cũ, vì sao ở Chiết Giang chúng ta chỉ có thể trị giá một nửa? Chúng ta nên điều tra từ phương diện này mà không nên một mực thoái thác, bắt Tần Thiệu Bảo gánh lấy trách nhiệm thay chúng ta. Huống chi Tần Thiệu Bảo là tuần sát sự việc khai hải, hẳn vừa không có quyền cũng không tiện để ý tới chuyện quân hướng.

- Trương Tuần Ân ôi Trương Tuần Ân, rốt cục ngươi vẫn còn quá trẻ.

Ngô Thiện Ngôn vuốt hàm râu chữ bát, cười ha ha:

- Tần Khâm Sai lo việc khai hải, Doanh Châu Kim Tuyên Ủy quen biết với hắn, Kim Tuyên Ủy phú khả địch quốc, tiền lọt qua kẽ tay cũng đủ lấp đầy lỗ hổng lương hướng. Chỉ cần Tần Thiệu Bảo cho Chiết tỉnh chúng ta chút lợi ích từ việc khai hải, tương lai lỗ thủng này sẽ được lấp đầy mãi mãi.

A, thì ra Ngô Trung Thừa tính toán như vậy, lão quả thật rất tinh khôn. Bọn Cung Miễn, Tôn Triều Nam đều mỉm cười không nói, nếu chuyện này thành công sẽ rất có lợi cho toàn bộ quan trường Chiết Giang.

Duy chỉ có Trương Văn Hi rất xem thường:

- Ngô lão tiền bối, hạ quan khuyên ngài suy nghĩ nhiều hơn chút nữa, Tần Lâm kia là nhân vật đầu có sừng chân có gai, há chịu ngoan ngoãn để cho chúng ta tính kế như vậy?

Ngô Thiện Ngôn thấy Trương Văn Hi nhiều lần phản bác mình, mặt lộ vẻ không kiên nhẫn, bưng chén trà lên uống:

- Chuyện này lão phu tự có suy tính, Trương Tuần Ân không cần nói nữa.

Đây chính là bưng trà tiễn khách, Trương Văn Hi giận nói:

- Ngô Trung Thừa, lão ngồi không ăn bím, hồ đồ mê muội, nếu như gây thành đại họa, hạ quan ắt sẽ thượng bản đàn hạch lão!

- Đừng, đừng nên như vậy...

Đám quan viên Cung Miễn đều dùng lời lẽ ôn tồn khuyên giải.

Trương Văn Hi quét nhìn đám quan lại bắt tài u mê này một lượt, rốt cục lắc đầu thở dài, phát tay áo rời đi.

Ngô Thiện Ngôn nhìn theo bóng lưng y, hừ lạnh trong mũi một tiếng, ngồi trở lại chỗ mình cười cười nói với các vị đồng liêu.

Theo như lão thấy cho dù là Tần Lâm có bản lĩnh thật sự, nhưng dù sao tuổi trẻ khí thịnh, mình so kiên nhẫn với hắn là mười phần chắc chín.

Đáng tiếc lão đã sai lầm, Khâm Sai đại thần bên trong hành dinh một mực xưng bệnh không ra không phải là Tần Thiệu Bảo xét âm đoán dương, mà là Trương tiểu thư tức trí đa mưu, được phụ thân chân truyền.

- Vị Ngô Trung Thừa này thật sự rất có kiên nhẫn, đến bây giờ vẫn chỉ là đưa thiếp tới bái, bản thân còn chưa lên cửa! Hừ, quan trường Chiết Giang chỉ giỏi thoát thác dồn đẩy, thật sự nên lấy Khảo Thành pháp thử bọn họ một phen!

Trương Tử Huyền mỉm môi cười lạnh không ngừng.

Kim Anh Cơ cũng bức tức ra mặt:

- Tuy Ngô Thiện Ngôn này không phải là đại tham quan nhưng lại bắt tài u mê, ngu xuẩn thô lậu, lão làm như vậy là muốn chúng ta gánh trách nhiệm thay. Thành thật mà nói ta cũng có thể gánh vác lương của bốn vạn năm ngàn Chiết binh, nhưng nếu làm như vậy sẽ có tiền lệ, chẳng lẽ về sau các tỉnh Giang Chiết Mân Quảng cũng bắt chước xin, ta lại phải giúp? Lúc ấy số tiền tiết kiệm được sẽ chui vào túi riêng của quan viên các tỉnh, há đâu có lý như vậy?!

- Đây là chuyện triều đình quan trường, cũng không nhọc Kim tỷ tỷ phí tâm!

Trương Tử Huyền cười gạt sang bên, sau đó gọi Lục Viễn Chí tới hạ giọng thật nhỏ dặn dò.

Tên mập chạy thật nhanh từ cửa sau ra khỏi hành dinh, thiên kim tướng phủ khê nhếch môi, trong đồng tử thâm thúy toát ra vẻ tinh nghịch.

Rất nhanh đám Chiết binh bên ngoài hành dinh thỉnh thoảng nghe được một tin tức truyền miệng, nói Tần Khâm Sai là vị quan tốt, có lòng giúp cho mọi người đầy đủ lương hưởng, thế nhưng Ngô Thiện Ngôn lại ngấm ngấm cản trở bên trong, cố ý làm khó mọi người.

Vốn là lời này cũng không dễ khiến cho người ta tin tưởng, nhưng trong vụ án Hải Sa hội Tần Lâm đã được lòng dân chúng Hàng Châu. Mà từ trước tới nay Ngô Thiện Ngôn hành sự u mê hồ đồ, quân dân ai ai cũng biết, cho nên đám Chiết binh lập tức hoàn toàn tin tưởng lời đồn này.

Còn có người chính mắt thấy mới vừa rồi có một cỗ kiệu từ cửa sau hành dinh Khâm Sai đi ra ngoài, đi tới nha môn Tuần Phủ bị chặn lại, chỉ sợ là Tần Khâm Sai muốn đi thuyết phục lại bị Ngô Trung Thừa cự tuyệt.

- Sớm biết Tần Khâm Sai sẽ chịu ra sức vì dân.

Mã Văn Anh lập tức đổi giọng.

Lưu Đình Dụng cũng kêu lên:

- Đi, mọi người chờ làm phiền Tần Khâm Sai nữa, tất cả đi tới chỗ Ngô Trung Thừa khất mệnh!

Soạt một cái, mấy vạn Chiết binh và thân nhân đều rút lui khỏi bốn phía hành dinh Khâm Sai như nước thủy triều, ào ào kéo tới nha môn Tuần Phủ.

Ở nha môn Tuần Phủ, Ngô Thiện Ngôn Ngô Trung Thừa nghe nói hết thấy Chiết binh đều trở về, lập tức đem thổi râu một cái, trợn trừng mắt:

- Những binh sĩ này thật là không biết điều, chỗ bản quan lương hưởng rất có hạn, bọn họ không đi ép Tần Thiếu Bảo lại tới làm phiền bản quan!

Dứt lời Ngô Thiện Ngôn lập tức đứng lên trước hết, nổi giận xung thiên ra ngoài.

Quan viên lớn nhỏ Chiết tỉnh cũng chạy theo sau, Cung Miễn lo lắng trùng trùng muốn khuyên Ngô Thiện Ngôn, kêu một tiếng nhưng lại đuổi theo không kịp.

Ở đại môn có sư tử đá, thân binh Tuần Phủ triển khai đội hình cánh nhọn, Ngô Thiện Ngôn bước chân thông thả tiến ra, hai tay vịn ngọc đá, uy nghiêm quét mắt nhìn đông đảo Chiết binh:

- Các người ai là cầm đầu, không biết rằng tự tiện rời đi doanh địa làm loạn trước nha môn Tuần Phủ, tội đồng tạo phản làm loạn sao?

- Tuần Phủ Đại nhân ở trên soi xét, chúng tiểu nhân thật sự là rất oan uổng!

Một tên lão binh cởi áo ra, lộ ra thân thể đầy sẹo:

- Xin ngài xem thử, đây là đánh giặc Oa, trừ phiền loạn thay triều đình mà bị thương. Bây giờ khắp người bệnh đau, lương hưởng lại giảm phân nửa, chớ nói mua thuốc, ngay cả ăn cơm cũng thành vấn đề, cầu xin ngài phát lòng từ bi lấy bạc phát cho chúng ta, chớ có phát tiền mới thông bảo Vạn Lịch nữa!

736. Chương 736: Khí Thế Vạn Người

- Chỉ là binh sĩ quèn cũng dám đến trước mặt Trung Thừa Đại nhân ta nói hươu nói vượn? Lương hưởng không đủ người về nhà cày ruộng đi!

Ngô Thiện Ngôn là quan văn mắt mọc trên trán, không xem Chiết binh ra gì, dù đối phương là thần tử lập công giết địch.

Lão không biết lúc này lòng cảm phần của Chiết binh đã dâng cao tới cực điểm, câu này của lão đã vô tình đâm thẳng vào tim mấy vạn Chiết binh, ngọn lửa tức giận đang cháy bùng bùng trong mắt bọn họ.

- Cái gì, Tuần Phủ Chiết Giang Ngô Thiện Ngôn bị loạn binh bắt giữ rồi sao?

Trương Tử Huyền mặt mày biến sắc, cho dù là nàng đa mưu túc trí cũng bị sợ hết hồn, sẩy tay làm rơi túi thức ăn xuống hồ, tiện nghi ười mấy con cá chép vàng trong ao.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực đầu đầy mồ hôi, vội vàng kể lại tin tức mà bọn họ vừa thăm dò được.

Quan binh chín doanh La Mộc doanh xuất thân vùng núi Chiết Tây, vốn nổi danh vô cùng kiên nhẫn. Thế nhưng cho dù là tượng đất cũng có mấy phần hỏa tính, thổ gấp cũng há miệng cắn càn, huống chi là những quan binh vào sinh ra tử, lăn lộn trong núi thủy biến máu này.

Đám Chiết binh trải qua mấy tháng trời vô cùng khổ sở, quân lương tới tay giảm chỉ còn một nửa, nghèo tới mức bán đồ nhà ăn hết chỉ còn lại bốn bức vách, đã uất nghẹn đầy bụng, hôm nay lại phải chạy tới chạy lui giữa nha môn Tuần Phủ và hành dinh Khâm Sai. Bên hành dinh còn đỡ, tuy rằng các cấm y quan giáo từ kinh sư tới không cho bọn họ vào, nhưng dù sao cũng không liên quan tới chuyện này, chỉ dùng lời lẽ ôn tồn khuyên nhủ. Nha môn Tuần Phủ lại là cấp trên trực tiếp, thân binh, nha dịch cầm roi đánh loạn ở cửa nha môn, không xem những binh sĩ quèn bọn họ ra gì.

Ngô Thiện Ngôn là quan văn xuất thân Tiến Sĩ năm Gia Tĩnh khoa Nhâm Tuất, tư cách lại lão thành già dặn, bình thời ngay cả Đô Chỉ Huy Sứ lão cũng không xem ra gì, đối với đám Chiết binh này lại càng không cần nói, vừa đi ra nha môn đã dùng lời lẽ miệt thị trách mắng một phen.

Chiết binh yêu cầu lương mỗi tháng chín tiền được phát bằng bạc, chẳng những Ngô Thiện Ngôn không cho phép còn nói rằng triều đình gởi tới chính là tiền mới, chỉ có thể dùng tiền mới phát lương, hơn nữa phủ kho Chiết tỉnh trống không, không có bạc lấp vào chỗ thiếu hụt. Nếu như các người không chịu tiếp nhận phát lương tiền mới, có thể cởi y phục đang mặc ra, bản quan sẽ vung bút lên khai trừ quân tịch, cho các người về nhà cày ruộng.

Trương Tử Huyền nghe đến đó liền cau mày, dở khóc dở cười nói:

- Ngô Thiện Ngôn nói cái gì phủ kho trống không, không có tiền bồi bổ, rõ ràng là bảo Chiết binh tới hành dinh Khâm Sai, bắt ta phải lấy một số lớn trong thuế hải mậu để bù đắp cho quan trường Chiết Giang. Hừ, Ngô Trung Thừa này thật là ngu xuẩn, Chiết binh tâm tính chất phác, làm sao hiểu được ngoắt ngoéo quanh co trong chuyện này. Chỉ nghe lão nói khai trừ quân tịch, nhất định sẽ vỡ òa.

Thiên kim tướng phủ am tường đạo trị chính, nàng biết rất rõ ràng Chiết binh khác với vệ sở binh.

Vệ sở binh là cha truyền con nối quân tịch, nhưng đến quan quân vệ sở các cấp năm Vạn Lịch đã sớm trở thành thành phần kém cỏi như điền nông thậm chí nông nô, bản lãnh đao thương cung mã trở nên yếu kém. Ngoại trừ một ít gia đình và tinh binh của tướng lãnh các cấp ra, phần lớn cũng không thể ra chiến trường.

Bắt đầu từ năm Gia Tĩnh, các tướng lãnh Hồ Tông Hiến, Thích Kế Quang, Du Đại Du chiêu mộ doanh binh mới trong chiến tranh chống Oa, từ từ trở thành tinh nhuệ triều đình. Khác với vệ sở binh tự mình cày cấy nuôi sống mình, doanh binh là lãnh lương tháng, thuộc về quân đội chuyên nghiệp hoàn toàn không đụng tới sản xuất canh tác.

Vệ sở binh không thể khai trừ, cũng không sợ khai trừ, vệ sở binh bình thường địa vị ti tiện không bằng chó, nếu có thể cởi quân phục ra, bọn họ cầu xin gia gia bà bà cũng hết sức bằng lòng. Đáng tiếc triều đình không cho phép, quy định là trừ phi thăng quan một mạch cho tới Binh bộ Thượng Thư mới có thể thoát được quân tịch.

Doanh binh là ngược lại, chuyện không thích nhất chính là bị khai trừ về nhà. Thử nghĩ mà xem, mười bảy mười tám tuổi đi ra làm lính, đánh giặc cho triều đình chuốc lấy một thân thương bệnh tàn tật, đến hơn ba mươi bốn mươi tuổi lại bị một cước đá văng ra, không còn được lãnh lương hàng tháng, bọn họ làm sao để sống?

Sự tình phát triển đúng như Trương Tử Huyền suy đoán, đám Chiết binh vỡ òa ngay tại chỗ, mà bọn thân binh và nha dịch nha môn Tuần Phủ cáo mượn oai hùm, đối mặt Chiết binh hung hãn không hề có can đảm chống cự. Vừa đối mặt đã tan tác, đường đường Tuần Phủ Chiết Giang Ngô Thiện Ngôn lập tức thành kẻ cô độc, bị đám binh sĩ quên mà lão hay coi thường bắt sống.

Lục Viễn Chí nói nước miếng văng tung tóe, cuối cùng không quên thêm một câu:

- Ngô Thiện Ngôn bị mấy đòn đau, ta đứng ngoài xa nhìn thấy cũng cảm thấy hả giận.

Ngưu Đại Lực cũng nhếch môi cười cười, bắt quá thủy chung có vẻ buồn rầu:

- Nha môn Tuần Phủ bị đập, Ngô Thiện Ngôn bị bắt, bây giờ Hàng Châu thành hỗn loạn vô cùng, phải đề phòng loạn binh kéo tới hành dinh chúng ta.

Thanh Đại cùng A Sa cũng đã sớm ngừng chơi, nghe nói Ngô Thiện Ngôn bị đánh, khắp nơi binh hoang mã loạn, gương mặt của nữ y tiên lập tức nhăn nhó:

- Trời ơi không tốt, Ngô Tuần Phủ bị đánh nhất định rất đau, ta sẽ cho lão một ít thuốc dán trật đả.

Mọi người nghe vậy suýt chút nữa hôn mê, Thanh Đại nói như vậy hết sức thành thật, nhưng nếu như Ngô Thiện Ngôn nghe được cho dù là lão không bị loạn binh đánh chết, cũng sẽ tức tối mà chết.

Kim Anh Cơ suy nghĩ một chút, kêu gọi mọi người:

- Các tỷ muội, các huynh đệ, chúng ta ra Hậu Triều môn đến bến thuyền, tạm thời lên thuyền tránh một chút đi, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

- Kế sách hiện tại cũng chỉ có thể như thế.

Thần sắc Trương Tử Huyền trở nên tịch mịch, chân mày thon thả nhướng lên cao, thanh âm cũng hạ thấp.

- Cho nhà ta theo, cho nhà ta theo với!

Hoàng Tri Hiếu chạy tới suýt chút nữa vãi ra quần, sắc mặt hết sức kinh hoàng, vốn mặt y trước đây đã trắng trẻo hiện tại gần như ngả xanh.

Vị Đề Đốc Thị Bạc Thái Giám này biết được loạn nổi lên, may là y làm thái giám, nhớ rất rõ mình là nô tài của ai, theo bản năng chạy trốn tới hành dinh Khâm Sai, dọc trên đường đi chịu không ít kinh sợ.

Bốn nữ binh Giáp Ất Bính Đinh chuẩn bị đi thu dọn đồ đạc, Trương Tử Huyền quát ngắn một tiếng:

- Hiện tại là lúc nào còn lo đồ đạc, chúng ta lập tức tránh sang hải thuyền đi!

Nhưng vào lúc này, Tần Lâm cùng Từ Tân Di từ bên ngoài vội vã đi vào vườn hoa, mặt hấn đầy bụi nhưng vẫn nở một nụ cười tươi tắn:

- Nếu như các nàng muốn ra biển, đương nhiên ta có thể phụng bồi, nếu như là đi tị nạn, vậy thì không cần.

- Tần trưởng quan!

Hoàng Tri Hiếu vui mừng hơn hở chạy nhanh tới như một làn khói, dập đầu thật mạnh trước mặt Tần Lâm.

- Tần ca ca!

Thanh Đại cười ngọt ngào, nếu không phải là hiện tại đông người, nàng đã nhào vào lòng Tần Lâm.

Tên khốn không có lương tâm, hừ! Kim Anh Cơ cố ý bĩu môi ngoác mắt đi chỗ khác, dư quang khóe mắt lại quét không ngừng trên người Tần Lâm.

Duy chỉ có Trương Tử Huyền cúi đầu, đường đường thiên kim tướng phủ giống như một bé gái làm sai chuyện gì, sắc mặt trắng trẻo lúc này trở nên đỏ ửng, vô cùng xấu hổ nói:

- Lần... lần này thiếp thật sự làm cho phu quân vất vả rồi, đổ dầu vào lửa khiến cho Chiết binh bắt giữ Ngô Thiện Ngôn. E rằng binh loạn nổ ra, làm hại dân chúng toàn thành...

- Làm sao có thể trách hiền thê?

Tần Lâm đi tới, nắm lấy bàn tay mềm mại của Trương Tử Huyền, dịu dàng trấn an nàng:

- Bất quá là nàng không ngờ tới Ngô Thiện Ngôn lại cứng đầu cố chấp, ngu xuẩn tới mức đó, chúng ta hoàn toàn không có lý do tự trách vì người khác ngu xuẩn.

Ý của Trương Tử Huyền là nếu nàng biết trước tính Ngô Thiện Ngôn cố chấp như vậy cũng sẽ không so đầu kiên nhẫn với lão, mà là tìm kiếm biện pháp tích cực hơn giải quyết.

Vấn đề là trước khi chuyện phát sinh, ai mà ngờ được đường đường Tuần Phủ Chiết Giang lại ngu xuẩn hồ đồ đến trình độ này, đối mặt Chiết binh quần tình công phần còn dám đổ dầu vào lửa.

Lúc Tần Lâm vào thành hơi biết được chuyện đã xảy ra cũng chỉ có thể dở khóc dở cười, xem ra vĩnh viễn không được coi thường loại người ngu xuẩn vô sỉ như Ngô Thiện Ngôn.

Trương Tử Huyền được Tần Lâm nắm tay trong lòng ấm áp, vẫn lắc đầu một cái:

- Ngô Thiện Ngôn gieo gió gặt bão cũng đáng, nhưng tiểu muội rất lo lắng cho dân chúng trong thành. Nếu như dân chúng bị thương tổn vậy chính là ta không giết bá nhân, bá nhân lại vì ta mà chết, sao nữa làm như vậy?

Từ Tân Di, Kim Anh Cơ vốn là hai người rất hay ghen hờn bóng gió, lúc này nghe Trương Tử Huyền nói như vậy cũng phải âm thầm tán thán. Vị thiên kim tướng phủ này quả thật đã được chân truyền của Trương Cư Chính, tấm lòng lo cho nước cho dân như vậy thật là đáng quý.

Tần Lâm cười cười, nhẹ nhàng gỡ gỡ lòng bàn tay mềm mại của Trương Tử Huyền, nhìn nàng nháy nháy mắt:

- Quên vì phu nói thế nào rồi sao? Có ta ở chỗ này, Chiết binh sẽ không thể loạn!

Nha môn Tuần Phủ Chiết Giang đã trở thành một mảnh hỗn độn, chiếc trống da trâu treo ở cửa nha môn đã bị đánh thủng một lỗ to, hai con sư tử bằng đá xanh hai bên bậc thềm tay cụt chân gãy, ngay cả hai cánh đại môn to lớn nặng nề cũng bị đánh nát bấy.

Đại quan số một uy phong lẫm lẫm Chiết tỉnh, phong cương đại lại Ngô Thiện Ngôn lúc này đang bị vô số Chiết binh vây vào giữa, trên mặt loang lổ chỗ xanh chỗ đỏ, ô sa rơi xuống đất bị vô số bàn chân chà đạp, quan phục cũng trở thành như giẻ rách.

Ngô Thiện Ngôn ngày xưa vênh váo tự đắc hiện tại đã trở thành thất hồn lạc phách, nơm nớp lo sợ nhìn đám binh sĩ quyền mà mình đã từng coi thường. Trong mắt bọn họ đang tràn đầy lửa giận, một trận quyền nện xuống tới tấp vừa rồi đã khiến cho Ngô Thiện Ngôn kêu cha gọi mẹ.

Cho tới bây giờ, còn có vô số người chen chúc xông vào, vung cao quả đấm muốn đánh Ngô Thiện Ngôn mấy cái.

Mã Văn Anh đưa hai cánh tay ra bảo vệ Ngô Thiện Ngôn, lớn tiếng nói:

- Lui về phía sau, lui về phía sau! Các huynh đệ, đánh quan tạo phản là trọng tội, mọi người không thể lỗ mãng!

Lưu Đình Dụng nói bổ sung:

- Mọi người hãy giám sát chặt chẽ người bên cạnh mình, chúng ta là tới đòi lương hướng Ngô Tuần Phủ, cũng không phải là tạo phản làm loạn, nếu như có người nhân cơ hội quấy rối, các huynh đệ hãy lập tức bắt giữ!

Hai vị Mã, Lưu uy vọng rất cao, đám Chiết binh đều nghe theo lời bọn họ, chỉ cần thấy người lạ lập tức nhìn chằm chằm.

Phù... Ngô Thiện Ngôn thở phào nhẹ nhõm, lòng vẫn còn sợ hãi giờ tay áo lên lau mồ hôi lạnh trên trán.

Nói thật lão đã cao tuổi như vậy lại là thư sinh tay trái gà không chặt, mới vừa rồi nếu không phải là Mã Văn Anh, Lưu Đình Dụng liều chết ngăn lại huynh đệ Chiết binh tức giận, sợ rằng một trăm Ngô Thiện Ngôn cũng bị đánh cho thành thịt nát.

Nơi cửa sổ ngoài xa bên trong khách sạn, Bạch Liên giáo chủ thấy cảnh tượng này, từ sau mặt nạ cười lạnh nói:

- Rõ ràng có thể làm Trần Thắng, Ngô Quảng, lại muốn bắt chức Tổng Giang, Ngô Dụng, chỉ phản tham quan không phản Hoàng đế, hừ hừ...

Bạch Liên giáo đã phái mấy vị cao thủ trà trộn vào đám đông từ sớm, muốn thừa dịp hỗn loạn đập chết Ngô Thiện Ngôn, cắt đứt đường lui của mấy vạn Chiết binh này, khiến cho bọn họ không muốn phản cũng phải phản.

Thế nhưng hai vị Mã Văn Anh, Lưu Đình Dụng không chỉ có uy vọng lớn, năng lực mạnh, tính cảnh giác cũng rất cao, ngay từ ban đầu đã chỉ huy thân tín âm thầm bảo vệ Ngô Thiện Ngôn, lại lệnh cho các huynh đệ Chiết binh canh chừng lẫn nhau. Cho dù là cao thủ Bạch Liên giáo lợi hại hơn nữa, cũng không có biện pháp ám sát Ngô Thiện Ngôn dưới mắt mấy vạn Chiết binh.

Lại nói nơi này chen lấn đông đúc như vậy, những gương mặt lạ lẫm đều bị đám Chiết binh làm như vô ý chen đẩy ra bên ngoài, những cao thủ Bạch Liên giáo ngay cả trăm bước xung quanh Ngô Thiện Ngôn cũng không chen vào được, càng không có khả năng ám sát lão sau đó giá họa cho Chiết binh.

Bạch Liên giáo chủ lắc đầu một cái:

- Vận may tên Ngô cầu quan này tốt thật... Ủa, rốt cục tên kia chịu ra rồi!

Tần Lâm khoác măng bào ngọc đai, cỡi Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử, bên trái Ngưu Đại Lực cầm thiết côn hộ vệ, bên phải Lục Viễn Chí dắt ngựa. Ba người không nhanh không chậm từ phía Đông đi tới, không chỉ có khiến cho Bạch Liên giáo chủ chú ý mà còn lập tức hấp dẫn ánh mắt mấy vạn Chiết binh.

- Tên này quả thật can đảm mười phần!

Ánh mắt Bạch Liên giáo chủ giấu sau mặt nạ bạc toát ra vẻ tán thưởng.

Đám Chiết binh xôn xao một trận, tựa hồ khí thế hùng mạnh của mấy vạn người đã bị Tần Lâm xuất hiện đè ép xuống, sau đó trong đám đông bắt đầu vang lên tiếng bàn tán xôn xao:

- Tần Khâm Sai, là Tần Khâm Sai tới!

Tần Lâm ở trên cao nhìn xuống, ánh mắt lạnh như băng quét qua đám đông Chiết binh, cười lạnh nói:

- Một đám khiêu hóa tử, sơn tặc, thổ phỉ ô hợp từ đâu tới, lại dám bắt giữ Tuần Phủ bản tỉnh?! Thật là gan lớn tới cực điểm, còn không mau thả Ngô Trung Thừa?

Ầm một tiếng, đám Chiết binh vỡ òa, nếu không phải là vị Tần Khâm Sai trước mặt này quan thanh cực tốt, phá án Hải Sa hội rất được lòng dân ở Hàng Châu, sợ rằng bọn họ đã lập tức xông lên ẩu đả.

Ngô Thiện Ngôn đang bị bắt giữ nhất thời kêu khổ, vốn tưởng rằng Tần Thiếu Bảo trí kế hơn người, không nghĩ tới cũng là một người ngu ngốc. Họ Ngô ta cường ngạnh đối đãi Chiết binh kết quả chọc phải tổ ong vò vẽ, người không thể rút kinh nghiệm mà dùng biện pháp mềm mỏng hơn sao? Bản quan còn đang bị bọn họ bắt giữ trong tay, nếu như bọn họ sát hại con tin, mạng già của ta coi như mất trong tay Tần Thiếu Bảo người còn gì?!

Nơi xa trong khách sạn, các cao thủ Bạch Liên giáo cũng hơi cảm thấy kinh ngạc, Bạch Liên giáo chủ mang mặt nạ bạc, không thể nhìn ra thần sắc biến ảo, giọng nói trầm ngâm toát ra vài phần nghi hoặc:

- Tần Lâm quỷ kế đa đoan, sẽ không hồ đồ như thế, chẳng lẽ hắn và Ngô cầu quan có cừ oán, cố ý muốn khích cho Chiết binh giết con tin, làm thịt Ngô cầu quan sao?

737. Chương 737: Một Lời Đã Định

- Giáo chủ cao kiến!

Cao Thiên Long tỏ vẻ đồng ý:

- Tần ma đầu không tới sớm không tới trễ, thủy chung nấp trong hành dinh Khâm Sai. Chờ sau khi Ngô cầu quan bị Chiết binh bắt hấn mới chịu hiện thân, vừa tới lại nói một câu như vậy, rõ ràng là muốn lấy mạng chó của Ngô Thiện Ngôn.

- Bản giáo chủ cho là tuy tên Tần Lâm này là cường địch của bản giáo, nhưng lòng trung thành của hấn đối với triều đình ngược lại cũng rất có hạn!

Hai tròng mắt sâu không lường được của Bạch Liên giáo chủ chớp động ánh sáng khác thường, đánh một vòng trên người Tần Lâm, sau đó cụp mắt xuống, lông mi thật dài không ngừng run rẩy, không biết trong lòng đang tính toán chuyện gì.

Ngã Khổ Thiên nhướng mày, tỏ vẻ kỳ quái nói:

- Tần ma đầu dùng lời khích tướng khiến cho Chiết binh tức giận giết chết Ngô Thiện Ngôn, quả thật là dễ như trở bàn tay. Nhưng một khi mấy vạn Chiết binh tức giận, chính hấn làm thế nào chạy thoát được đây?

Lần này Tần Thiệu Bảo đã lâu không xuất hiện rồi cục diện thân, vừa tới đã lập tức trách mắng mấy vạn Chiết binh một trận. Bọn họ vừa thất vọng vừa tức giận, chỉ một thoáng trở nên quần tình kích động, rồi rít bàn tán:

- Cái gì Tần Thiệu Bảo, thì ra cũng là quan với nhau bênh vực cho nhau.

- Chúng ta là quan quân triều đình, lập được chiến công nhiều không đếm xuể, vì sao lại nói ta là sơn tặc, thổ phỉ?

- Khiếu hóa tử? Hấn biết triều đình phát bao nhiêu quân hướng hay không, chút tiền còm như vậy cũng chẳng khác nào khiếu hóa tử!

Mắt thấy binh loạn sắp tới, Mã Văn Anh cũng cảm thấy dần dần không ước thúc được các huynh đệ nữa, cất tiếng thở dài:

- Qua trong thiên hạ chỉ một màu đen, thì ra Tần Thiệu Bảo cũng là quan với nhau bênh vực cho nhau, sợ rằng chúng ta không có đường nào khác...

Lưu Đình Dụng đưa mắt ra hiệu cho y, sau đó cao giọng gọi to:

- Các huynh đệ, Mã Đại ca bảo vệ Ngô Trung Thừa, ta đi hỏi Tần Khâm Sai một chút, nếu hấn không chịu nói lý lẽ, lúc ấy chúng ta đánh hấn cũng không muộn!

Đám Chiết binh nghe nói như thế quả nhiên trở nên yên tĩnh hơn một chút, ai nấy xăn tay áo, xoa xoa quyền tức giận nhìn Tần Lâm. Dù sao bọn họ đã đánh Tuân Phủ bản tỉnh, cũng không ngại đánh thêm một vị Thái Tử Thiệu Bảo.

- Tần Thiệu Bảo...

Lưu Đình Dụng đi tới, hai tay ôm quyền chào một cái, sau đó không cao không thấp nói:

- Mới vừa rồi ngài nói chúng ta là khiếu hóa tử, lời này cũng không sai. Đầu khô hoen rỉ, số hiệu rách nát, cũng không khác khiếu hóa tử là bao, nhưng đâu phải là huynh đệ chín đại doanh chúng ta muốn như vậy?! Cũng là vì hàng năm phát thiếu quân giới, quân hướng bị cắt giảm mới trở thành tơi tả như vậy. Ngài nổi danh cứu phụ, nghe đồn xét âm đoán dương, mắt thần như điện, thế nhưng vừa tới cũng chỉ lo khiển trách chúng ta, như vậy là đạo lý gì?

- Đúng, xét âm đoán dương chỉ là hữu danh vô thực, chỉ biết đổ oan cho chúng ta là đạo lý gì chứ?

Đám Chiết binh rồi rít cao giọng kêu to, hết sức cảm phẫn bất bình.

- Hữu danh vô thực ư? Sợ rằng hữu danh vô thực chính là chư vị mới đúng!

Tần Lâm cười, không hề tỏ ra sợ hãi mấy vạn Chiết binh đang vô cùng kích động, vẫn ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa không nhúc nhích, hắng giọng nói:

- Lần đầu tiên bản quan thấy phong thái Chiết binh là khi Đặng Tử Long Đặng lão tướng quân dẫn binh bình loạn đi ngang qua Kỳ Châu. Chỉ thấy đại quân đi thuyền trên sông người như hổ, ngựa như rồng, quân dung nghiêm chỉnh, quân uy cường thịnh, không hổ là đệ nhất cường binh của Đại Minh ta.

Mọi người ngạc nhiên, không biết tại sao đột nhiên Tần Lâm nói tới chuyện này. Bất quá Đặng Tử Long từng lấy chức Đô Chỉ Huy Thiêm Sự kiêm chương Đô Chỉ Huy Sứ Ty Chiết Giang, là cấp trên cũ của bọn họ. Binh sĩ được lão dẫn đi Tương Tây bình loạn cũng là huynh đệ đồng đội bọn họ, đương nhiên mọi người rất muốn nghe tiếp.

Ở chỗ này cũng có không ít chiến sĩ từ trên chiến trường Tương Tây trở về, nghe Tần Lâm nhắc tới chuyện cũ vinh quang bèn ưỡn ngực thật thẳng, cảm thấy vô cùng vinh dự, đặc ý nói cho chiến hữu biết:

- Lúc Đặng lão tướng quân đi qua Kỳ Châu, Tần Thiệu Bảo vẫn chỉ là một Tiểu Kỳ, đã bẻ gãy âm mưu Bạch Liên giáo ám sát lão tướng quân, lập được công lớn.

A, thì ra là Tần Thiệu Bảo cứu lão tướng quân một mạng! Thái độ đám Chiết binh lập tức biến chuyển không ít, cảm thấy Tần Lâm cũng không đáng ghét như trước nữa.

Tần Lâm thấy vậy càng nắm chắc hơn, lại nói:

- Sau đó bản quan vô tình gặp được Từ Văn Trường Từ lão tiên sinh, tôn lão là thượng tôn, nhiều lần nghe lão kể về chiến sử vinh quang của Chiết binh. Năm xưa các người giết giặc Oa, trừ phiến loạn, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, quả thật là cánh hùng sư mạnh mẽ đương thời. Dân chúng vùng duyên hải nhắc tới chín đại doanh, ai mà không gơ ngón tay cái lên khen một tiếng hảo hán tử bảo cảnh an dân.

Chiết binh toàn là do Hồ Tông Hiến, Thích Kế Quang chiêu mộ huấn luyện ra, năm đó Từ Văn Trường là nhân vật số hai trong Tổng Đốc phủ Hồ Tông Hiến, địa vị còn cao hơn Thích Kế Quang, Du Đại Du một chút. Năm xưa các lão binh vẫn còn nhớ phong thái oai hùng chỉ điểm giang sơn của Từ Sư Gia, lúc này nghe Tần Lâm nói tới liền bùi ngùi không dứt.

Tao ngộ trắc trở của Từ Văn Trường cũng có nhiều điểm tương đồng với đám Chiết binh, nhất thời khơi dậy đồng cảm trong lòng bọn họ: Chiết binh năm đó bảo cảnh an dân, tại sao hiện tại chẳng khác nào Từ tiên sinh, luân lạc tới tình cảnh không ai thương xót như vậy?

Không ít người cúi đầu, có kẻ yên lặng trầm tư, có người lặng lẽ lau nước mắt chua xót.

Lưu Đình Dụng miệng lưỡi linh lợi, cực kỳ không phục muốn tranh cãi với Tần Lâm:

- Tần Thiệu Bảo, Từ lão tiên sinh là ân sư Chiết binh ta, lão nhân gia được ngài đối xử tử tế, chúng ta cũng phải nói lời cảm tạ với ngài, bắt quá...

Tần Lâm khoát khoát tay, cắt đứt lời của y, tiếp tục nói:

- Bản quan tới kinh sư lại quen được quan Tổng Binh Kế Trấn Thích Đại soái Thích lão ca, lão từng điều ba ngàn Chiết binh Bắc thượng Kế Trấn bảo vệ kinh sư. Ngày đó mưa to thật to, tướng sĩ của Kế Trấn thi nhau núp mưa, duy chỉ có ba ngàn Chiết binh đội khô mặc giáp đứng yên trong mưa gió, từ sớm đến tối không hề loạn động mấy may. Vì vậy khả năng trị quân của Thích Đại soái, quân kỷ Chiết binh nghiêm ngặt đã uy chấn chín trọng trấn.

Đám Chiết binh nghe vậy chỉ cảm thấy vinh dự lây, Thích Kế Quang là Đại soái một tay huấn luyện bọn họ, quan binh điều đi Kế Trấn cũng là chiến hữu vai song vai cùng bọn họ, khen Thích Kế Quang, khen ba ngàn Chiết binh kia chính là khen bọn họ vậy.

Cũng có không ít kẻ nghe thấy chuyện này nhớ tới lời đồn đãi, Tần Lâm cùng Thích Đại soái bọn họ tình như thủ túc, nghe hắn nói như vậy có thể thấy được lời đồn đãi không giả, càng thêm cảm thấy Tần Lâm hiền hòa hơn.

Lưu Đình Dụng kiêu ngạo nói:

- Cuồng phong bạo vũ không lui về phía sau, núi thây biển máu không khiếp sợ, chúng ta cũng có thể làm được như vậy!

Tần Lâm đột nhiên đặt câu hỏi tựa như liên châu pháo:

- Có thật không? Chiết binh dưới quyền Đặng lão tướng quân quân uy nghiêm chỉnh, Chiết binh trong miệng Từ lão tiên sinh bảo cảnh an dân phần dưng giết địch, Chiết binh Thích Đại soái thống lĩnh cuồng phong thổi không tiêu tan, mưa lớn vẫn không đi. Phải đâu là một đám người ô hợp không được mệnh lệnh cũng dám xông ra ngoài doanh, chen chúc trên đường cái thị thành gây chuyện, vung quyền đánh Tuần Phủ bản tỉnh?

- Không không không, hoặc là các ngươi không phải Chiết binh, hoặc là Đặng lão tướng quân, Từ tiên sinh và Thích Đại soái đã khoát lác phóng đại, thổi phồng quá đáng với bản quan. Nhất định là như vậy, sau khi trở về bản quan nhất định cũng sẽ mắng bọn họ một trận!

Lưu Đình Dụng nhất thời xấu hổ đỏ bừng mặt mũi, bình thời y nổi danh là tâm tư linh hoạt miệng lưỡi khéo léo, lúc này lại há hốc mồm cứng lưỡi, ngay cả nửa câu cũng không thể nói ra.

Đám Chiết binh cũng xấu hổ vô cùng, Đặng Tử Long, Từ Văn Trường, Thích Kế Quang thương lính như con mình, đối đãi với bọn họ ân sâu nghĩa nặng. Lúc này nghe Tần Lâm nghi ngờ bọn họ thổi phồng khoát lác, ai nấy mặt đỏ tới mang tai.

Chúng ta chỉ lo thống khoái nhất thời, không ngờ đã bôi nhọ danh tiếng Thích Đại soái, Đặng lão tướng quân rồi... Đám Chiết binh âm thầm hối hận.

Cũng có người cao giọng kêu lên:

- Tần Thiệu Bảo, Thích Đại soái, Đặng lão tướng quân cũng không có nói láo, chúng ta, chúng ta thật sự là Chiết binh, ôi...

- Các ngươi là Chiết binh thật ư?

Tần Lâm giả bộ kinh ngạc, cực kỳ đau lòng ôm đầu nói:

- Các ngươi chính là cánh quân hùng mạnh nổi danh dưng mãnh ương ngành nghiêm thủ kỷ luật kia đó sao? Vũ khí cùn có thể mài sắc lại, áo bị rách có thể khâu vá sửa lại, quân hướng thiếu hụt cũng có thể bổ sung, nhưng không có hiệu lệnh đã xông ra ngoài doanh, ra ngoài đường gây chuyện, đây là quân đội sao? Không, đây là một đám người ô hợp, kiêu binh mà thôi!

Thần sắc Tần Lâm vô cùng nghiêm túc, ánh mắt quét đến nơi nào, một mảnh Chiết binh nơi đó liền xấu hổ cúi đầu.

- Không, chúng ta không phải là đám người ô hợp!

Mã Văn Anh vốn đang bảo vệ Ngô Thiện Ngôn ưỡn ngực lên, lớn tiếng nói:

- Các huynh đệ, cho Tần Thiệu Bảo xem thử, Thích Đại soái, Đặng lão tướng quân và Từ tiên sinh không có khoát lác! Bày trận...

Đám thân nhân nhanh chóng thối lui ra, mấy vạn Chiết binh này nghe hiệu lệnh, lập tức chạy nhanh tìm vị trí của mình. Chỉ nghe một tràng tiếng bước chân rầm rập vang lên, trên quảng trường bên ngoài nha môn Tuần Phủ, đường cái hẻm nhỏ xung quanh chỉ chốc lát sau xuất hiện từng quân trận lớn nhỏ không đồng nhất, mỗi quân trận đều xếp hàng thật chỉnh tề.

Hai tay Mã Văn Anh ôm quyền hành lễ:

- Mời Tần Thiệu Bảo kiểm duyệt!

Mấy vạn Chiết binh yên lặng đứng nghiêm, chỉ nghe tiếng hô hấp, ánh mắt ai nấy đều nhìn Tần Lâm chăm chăm. Mặc dù trong tay cũng không binh khí, quân phục trên người cũ rách nhưng vẫn toát ra khí thế của một cánh quân hùng mạnh trong thiên hạ.

- Lúc này mới có chút dáng vẻ quân đội.

Thần sắc Tần Lâm trở nên hòa hoãn lại, gạt đầu một cái:

- Chuyện quân lương, bản quan sẽ làm chủ cho các người. Nhưng bất kể thế nào các người cũng không nên bắt Tuần Phủ bản tỉnh, bây giờ bản quan sẽ đem Ngô Trung Thừa về, người nào không phục cứ việc đánh bản quan đi!

Dứt lời, Tần Lâm liền giật dây cương cho Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử đi vào quân trận đã bày xong tề chỉnh. Thần sắc hần thản nhiên, chậm rãi bước đi bên trong mấy vạn Chiết binh, đi tới chỗ nào, quân trận Chiết binh ôm quyền hò hét theo như nghi thức thượng quan kiểm duyệt, đồng thời tránh lui sang hai bên.

Mấy vạn người tạo thành quân trận đông nghịt một mảng lớn, thế nhưng Tần Lâm đi qua lập tức rẽ ra hai bên như mũi thuyền rẽ sóng.

- Tần Lâm thu phục lòng Chiết binh, chúng ta không có cách nào tranh với hắn...

Bạch Liên giáo chủ buồn bực thở dài, ánh mắt nhìn về phía Tần Lâm hết sức u oán.

Tần Lâm thúc ngựa đi thẳng đến trước người Ngô Thiện Ngôn, tung chân tiêu sái nhảy xuống ngựa, cố làm ra vẻ kinh ngạc:

- Vị này chính là Chiết phủ Ngô Trung Thừa ư? Ôi chao, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, như sấm bên tai, thất kính thất kính!

Vốn lời này ở bất kỳ địa phương nào cũng là lời khách sáo, nhưng bây giờ từ trong miệng Tần Lâm nói ra chính là giấu cột không che giấu chút nào, giống như mấy tát tai thật mạnh tát vào mặt Ngô Thiện Ngôn.

Bạch Liên giáo chủ trong khách sạn đang dẫn dắt các cao thủ đi xuống lầu hai, đang muốn rời đi nghe nói như thế không khỏi cười một tiếng:

- Tên Tần Lâm này khoái ý ân cừ, làm việc không câu nệ tiểu tiết chỉ theo bản tâm, tính tình cũng có vẻ thú vị...

Cao Thiên Long, Ngã Khổ Thiền đều mỉm cười, duy chỉ có Tử Hàn Yên mang nửa bên mặt nạ sắt, lộ ra nửa bên mặt đẹp lạnh lùng nghe vậy trong lòng giật thót: một khi nữ nhân cảm thấy một nam nhân thú vị, như vậy rất nguy hiểm...

Đúng như Bạch Liên giáo chủ nói, Tần Lâm hóa giải binh loạn tương đương với cứu Ngô Thiện Ngôn một mạng. Vào lúc này chỉ cần hơi lung lạc, nhất định Ngô Thiện Ngôn sẽ cảm kích rơi nước mắt, trở thành đồng minh của hắn trong quan trường.

Tần Lâm không làm như vậy, lại chế giễu Ngô Thiện Ngôn một phen, rõ ràng là xem thường lão. Như vậy Ngô Thiện Ngôn cảm kích cũng sẽ rất có hạn, sợ rằng sẽ vì vậy mà sinh ra thù oán.

Quan phục Ngô Thiện Ngôn bị xé rách, ô sa bị đá bay, tóc rối bù, bị Tần Lâm nói mấy câu nhạo báng nhất thời vừa tức vừa xấu hổ, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào, Chỉ tiếc lão không biết Súc Cốt công, ẩn thân pháp, chỉ đành phải chấp tay một cái mặt đỏ tới mang tai:

- Đa tạ Tần trưởng quan trọng nghĩa viện thủ, bản quan ngự hạ vô phương, quả thật xấu hổ vô cùng... Bất quá mới vừa rồi Chiết binh đã đi hành dinh Khâm Sai thỉnh nguyện, sau đó vì sao lại tới nha môn Tuần Phủ, bản quan thật sự là không thể nào hiểu được...

Ngô Thiện Ngôn dứt lời liền híp mắt, khóe mắt lóe lên một tia oán độc, thầm nhủ trong lòng: Tần Thiếu Bảo này lấn hiếp người quá đáng, mới vừa rồi người chỉ cần cho ta cái thang hạ đài, tương lai bản quan tự có báo đáp, nhưng trong mắt người cũng không có người, cũng đừng trách bản quan ân đền oán trả.

Tần Lâm cười lạnh không ngừng: Ngô Thiện Ngôn lão là cái thá gì, lão tử hết sức coi thường loại người như lão, không thêm lấy lòng lão làm gì...

Trương Công Ngư cũng hơi hồ đồ, nhưng Tần Lâm chịu đối thiếp kết bái với y, bởi vì bản lãnh làm quan của Trương Công Ngư cố nhiên kém cỏi nhưng tâm địa rất tốt, chính là 'Tuy không thể thành quan tốt, nhưng vẫn là người tốt'. Mà Ngô Thiện Ngôn u mê hồ đồ, ngoan cố không thay đổi, đối mặt Chiết binh thân lâm quần cảnh nghèo khổ vất vả, bản vợ dợ con không có chút lòng thương hại, chỉ biết cậy mạnh chèn ép, như vậy có gì khác với đám quan lại quen thói tàn hại ngược đãi, bóc lột dân chúng?

Tần Lâm ra lệnh một tiếng, để cho đám Chiết binh trở về doanh chờ đợi tin tức, nói chuyện quân hướng để bản Khâm Sai lo liệu nhưng không có quân lệnh tuyệt đối không cho phép tự tiện hành động nữa, ai dám ra doanh nửa bước lập tức chém!

738. Chương 738: Thuở Công Phạt Tội

Đám Chiết binh âm âm đáp ứng, dưới sự hướng dẫn của Mã Văn Anh, Lưu Đình Dụng miệng đếm nhịp, đều bước tiến ra ngoài Hậu Triều môn, trở về La Mộc doanh. Trên đường lập tức trở nên trống rỗng, trừ đại môn nha môn Tuần Phủ bị đánh vỡ ra, tựa hồ trường binh loạn đầy sóng gió vừa rồi từ đầu đến cuối chưa hề xảy ra.

Hồi lâu sau dân chúng tùm nập năm tùm ba trở ra đường, người bán hàng rong cũng thử bày hàng dò xét. Cuối cùng chường quỹ các cửa hàng thò đầu ra quan sát kỹ lưỡng một lúc, mới bảo bọn tiểu nhị mở cửa ra, khôi phục buôn bán như trước.

Một cuộc binh loạn được tiêu trừ trong vô hình, dân chúng toàn Hàng Châu thành đều thở phào một cái, cao tụng Tần Thiếu Bảo công đức vô lượng.

Nếu không phải là Tần Lâm quyết định thật nhanh, ngăn chặn mầm mống Chiết binh biến loạn, cho dù là Chiết binh thủ kỷ luật như thế nào đi nữa, đến lúc mù quáng cũng không biết được sẽ làm ra chuyện gì, huống chi còn có hạng người manh tâm không thể dò được thừa dịp cháy nhà hôi của. Năm trước ở Gia Hưng một doanh năm trăm người nổi loạn, đánh chết ba dân thường, đốt bảy ngôi nhà dân. Nếu chín đại doanh Chiết binh bốn vạn năm ngàn quan binh bạo phát, lúc ấy sẽ chết bao nhiêu người, cháy bao nhiêu nhà?

So với dân chúng, quan lại hành động coi như là không nhanh không chậm, Tri Phủ Hàng Châu Cung Miễn, Tri Huyện Tiền Đường Diêu Đạo Mi lúc ban đầu đã bỏ trốn, sau khi nhận được tin Tần Lâm nói một phen khiến cho đám Chiết binh á khẩu nghẹn lời, binh loạn trở lại bình thường, bọn họ lập tức ríu rít chạy về xu phụng cấp trên bản tỉnh Ngô Thiện Ngôn. Lúc đến nha môn Tuần Phủ chỉ hơi chậm hơn quây tụ hủ găn đó bày ra, còn sớm hơn mấy cửa hàng vải vóc mở cửa bán lại.

Tuần Án Ngự Sử Trương Văn Hi là tới trễ nhất, Ngô Thiện Ngôn đã đổi lại quan bào cùng ô sa đen như mực mới, nhìn thấy y liền tức giận nói:

- Trương Tuần Án, vì sao ngươi tới trễ như vậy, có lẽ là bận viết tấu chương đạ hặc bản quan phải không?

Trương Văn Hi cười lạnh nói:

- Lúc nào cũng có thể viết tấu chương đạ hặc, cũng không vội trong lúc nhất thời. Hạ quan là đi ngoài Hậu Triều môn tra xét, thấy tất cả chín doanh Chiết binh đã trở về doanh, hạ quan lại vào doanh trấn an một phen, lúc này mới yên lòng trở lại Hàng Châu thành.

Ngô Thiện Ngôn bị đáp không lời nào có thể nói, không thể làm gì khác hơn là vuốt chòm râu bạc dưới cằm, nói sang chuyện khác với đám tả hữu.

Tần Lâm âm thầm gật đầu một cái, cho dù là biểu hiện của Trương Văn Hi Trương Tuần Án không thể xưng hữu dũng hữu mưu, nhưng cũng có thể xem là làm việc chuyên cần, đáng cho hắn coi trọng hơn một chút.

Các quan vào ngồi theo thứ tự phẩm cấp, Ngô Thiện Ngôn là phong cương đại lại bản tỉnh dĩ nhiên ngồi chủ vị, Tần Lâm là Khâm Sai đại thần ngồi chỗ khách quý, quan viên ba ty Đô, Bố, Án, phủ Hàng Châu, Tiền Đường và hai huyện theo như phẩm cấp thứ tự, ngồi hai bên bồi tiếp.

Vị Khâm Sai đại thần Tần Lâm này mới dẹp yên binh loạn, tương đương với cứu vãn muôn ô sa cho rất nhiều quan viên Chiết Giang, đám quan viên Tôn Triều Nam, Cung Miễn, Diêu Đạo Mi đều cảm kích hắn: nếu

không phải nhờ Tần Thiệu Bảo quyết định thật nhanh, khoan nói dân chúng toàn thành phải chịu tai ương, chúng ta cũng không giữ được ô sa trên đầu mình.

Vào lúc này Ngô Thiện Ngôn tỉnh táo lại, ngay trước các vị đồng liêu cổ làm ra vẻ, đứng lên vái chào thật sâu:

- Tần Thiệu Bảo dẹp yên binh loạn quả thật là công đức vô lượng, bản quan thân là Tuần Phủ Chiết tỉnh thay mặt quan dân dân chúng Chiết tỉnh, cảm tạ ân đức Tần Thiệu Bảo ra tay viện thủ!

Tần Lâm khẽ mỉm cười, lòng nói nếu ban đầu lão có thái độ như vậy, ta đâu cần trở mặt với lão. Đáng tiếc lão tử đã sớm nhìn thấy rõ ràng tính xấu của lão rồi...

- Không dám, không dám, đây là nhờ hoàng triều Đại Minh phò hộ, bệ hạ hồng phúc tề thiên, chư vị tướng soái Thích, Du, Đặng ngày xưa quân kỷ nghiêm minh, bản quan mới may mắn thành công.

Tần Lâm cũng chấp tay một cái đáp lễ, làm bộ khách sáo.

Bổ Chính Sứ Tôn Triều Nam, Án Sát Sứ Triệu Mạnh Bình, Đô Chỉ Huy Sứ Tiền Phượng, Tri Phủ Hàng Châu Cung Miễn rồi rít thì lễ, cùng kêu lên:

- Tần Thiệu Bảo quá khách sáo, khiêm tốn có thừa, không màng danh lợi, thật sự rất có phong thái của tiên nhân, hạ quan xin bội phục...

Trương Văn Hi cũng nói:

- Thường công phạt tội là chế độ của triều đình, hạ quan làm Tuần Án Chiết Giang Ngự Sử, dâng tấu chương nhất định sẽ nói thật, thỉnh công thay Tần Thiệu Bảo.

Lời này cũng rất đáng để nghiền ngẫm, thường công phạt tội, Tần Lâm là công, ai là tội đây? Chúng quan đều không tự chủ được liếc Ngô Thiện Ngôn một cái, hiểu rõ Trương Tuần Án là ám chỉ lão nhân gia.

Trên mặt Ngô Thiện Ngôn chợt lóe khí xanh, nhìn lại Trương Văn Hi mặc bổ phục Giải Trĩ, đầu đội Giải Trĩ quán, biết những Tuần Án lão gia này không có chuyện gì cũng sẽ đạ hặc người khác làm vui. Lão thừa biết chuyện này mình không thể tránh thoát nhưng lại không thể làm gì Trương Văn Hi, cảm thấy uất nghẹn trong lòng.

Đô Chỉ Huy Sứ Tiền Phượng mặt đen râu ngắn thấy không khí có vẻ nặng nề bèn đứng ra hòa giải:

- Trương Tuần Án một tấm lòng son đền nợ nước dĩ nhiên không sai, nhưng địa phương có rất nhiều chuyện cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở cho qua, ngài là chưa làm bếp nên không biết giá gạo củi. Tỷ như lần binh loạn này, Chiết binh cũng không thuộc huynh đệ ta quản hạt, nhưng xảy ra chuyện lớn như vậy huynh đệ ta cũng phải chịu trách nhiệm, có thể trách được ai đây?

Binh chế triều Minh phân ra hai loại vệ sở binh thế tập và doanh binh chiêu mộ. Nói cách khác, vệ sở binh thuộc về Đô ty các tỉnh và Chỉ Huy Sứ, Thiên Hộ, Bá Hộ dưới quyền quản lý, doanh binh là do Tổng Binh cùng các Tham Tướng, Du Kích, Thủ Bị, Bả Tổng... dưới trướng thống lĩnh.

Tiền Phượng là Đô Chỉ Huy Sứ Chiết Giang chỉ cai quản vệ sở binh, nhưng tiền nhiệm Tổng Binh Chiết Giang bởi vì bệnh về hưu, tân Tổng Binh còn chưa tới nhậm chức. Xảy ra chuyện hôm nay, y là Đô Chỉ Huy Sứ cũng phải có một phần trách nhiệm, nói ra thật là oan uổng.

- Chức Tổng Binh quan đang còn dây dưa chưa ai tiếp nhận, Tiền lão đệ thật đúng là vô vọng tai ương!

Ngô Thiện Ngôn theo thang hạ đài, chợt nghiêm mặt lại gần giọng nói:

- Bất quá Chiết binh xưa nay vẫn giữ kỷ luật nghiêm minh, không dám lớn gan làm loạn, lần này đột nhiên lao ra doanh gây chuyện ngoài đường phố, còn kéo tới đập phá nha môn Tuần Phủ, nhất định là có người sách động bên trong, mới tạo thành cục diện hỗn loạn như hôm nay.

Chủ sự sau màn? Điều Đạo Mi trọn tròn mắt không hiểu, nếu muốn nói kẻ chủ sự sau màn chỉ sợ là Ngô Thiện Ngôn Ngô Trung Thừa lão. Bởi vì chính là Ngô Thiện Ngôn không để ý sự thật, cường ngạnh sử dụng tiền mới, cậy mạnh vô lý áp chế yêu cầu hợp lý của Chiết binh, mới gây thành đại họa vừa rồi.

Đám quan viên lão luyện quan trường như Tôn Triều Nam, Triệu Mạnh Bình và Cung Miễn lập tức sáng mắt lên, biết Ngô Trung Thừa lại sử xuất pháp bảo thoát thác trách nhiệm, đẩy sang người khác.

739. Chương 739: Lấy Oán Báo Ân

Nếu như loạn xảy ra là do quân hướng không đủ, ý mệnh áp chế, cơ hồ tất cả quan viên đang ngồi đây đều có tội. Nhưng nếu nội bộ Chiết binh có kẻ đầu sỏ sách động nổi loạn, trách nhiệm của mọi người sẽ nhẹ hơn nhiều, tối đa cũng chỉ là hồ đồ thất chức mà thôi. Nếu như bắt được kẻ chủ sử sẽ coi như lấy công chuộc tội.

Đô Chỉ Huy Sứ Tiền Phượng lập tức hòa theo nói:

- Ngô Trung Thừa minh giám, đám Chiết binh kia từng lẫn lộn trong núi thây biển máu, trong đó có mấy kẻ bướng bỉnh ngang ngược, e rằng kẻ sách động gây loạn cũng nằm trong số đó.

- Đúng, bản quan nhớ rất rõ ràng.

Mặt Ngô Thiện Ngôn đen lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Một người tên là Mã Văn Anh, một người khác tên là Lưu Đình Dụng, chính là đầu sỏ loạn binh!

Trời ơi, nếu như không phải là Mã Văn Anh, Lưu Đình Dụng hết sức ước thúc các huynh đệ Chiết binh, chỉ sợ Ngô Thiện Ngôn đã sớm bị đánh thành bánh thịt. Kết quả xong chuyện lão lại lấy oán trả ân, coi hai người này là bàn tay đen phía sau màn gây ra phiến loạn.

Trương Văn Hi cười lạnh không ngừng, thâm nhủ trong lòng: ‘Ngô Tuần Phủ lão muốn thông qua biện pháp như thế để thoát trách nhiệm sao? Không có cửa! Trong tấu chương của ta sẽ viết rất rõ ràng, đến lúc đó sẽ làm cho lão phải bêu xấu.’

Nhưng rất nhiều quan viên Chiết tỉnh đều phụ họa theo Ngô Thiện Ngôn, các quan viên Tôn Triều Nam, Triệu Mạnh Bình, Cung Miễn đều nói đã sớm nghe hai người Mã, Lưu bướng bỉnh kiêu ngạo, là đầu lĩnh đám Chiết binh.

Trong mắt Tiền Phượng chợt lóe vẻ tàn khốc, thấp giọng nói:

- Bất giác phải bắt tướng trước, Ngô Tuần Phủ có thể lấy danh nghĩa đàm luận chuyện quân hướng, mời hai người này tới uống rượu. Sau đó giữa tiệc ném chén làm hiệu, hạ quan sẽ mang binh giết hai người này, chúng Chiết binh sẽ trở nên như rắn không đầu.

Ngô Thiện Ngôn khẽ vuốt cằm, cảm thấy kế này có vẻ tuyệt diệu, cả bọn quan viên bắt đầu thương lượng làm thế nào tru diệt hai nhân vật có công bình loạn Chiết binh vừa rồi.

Lúc này thành linh Tần Lâm quắc mắt một cái đứng lên, cất tiếng cười dài.

- Tần Khâm Sai cười gì vậy?

Tiền Phượng hơi cảm thấy kinh ngạc.

Tần Lâm thu nụ cười lại:

- Hai người Mã Văn Anh, Lưu Đình Dụng không chỉ có là đầu sỏ sách động binh loạn. Trong những vụ án mà bản quan đã xử qua, tỷ như Đặng Tử Long bị ám sát, vụ án tranh đoạt Kinh Vương phủ, vụ án cường gian rồi giết chết liên hoàn ở Nam Kinh, Bạch Liên Bắc tông bắt cóc trẻ con ở kinh sư, Đại Thành Đài Cát Mông Cổ gặp nạn... hai người này cũng có dính dáng trong đó!

Chúng quan cả kinh trợn mắt há mồm, hồi lâu Tiền Phượng mới do dự nói:

- Tần Thiếu Bảo, ngài... chẳng lẽ là ngài đang nói đùa?

- Các ngươi mới đang nói đùa, nói nhăng nói càn, đánh rắm!

Tần Lâm vung ống tay áo lên, sải bước bỏ đi thật nhanh, để lại đám quan viên trợn mắt há mồm.

Tần Lâm trở lại hành dinh Khâm Sai, lập tức bảo Lục Viễn Chí đi một chuyến đến La Mộc doanh ngoài Hậu Triều môn thông báo cho Mã Văn Anh, Lưu Đình Dụng, nói chuyện liên quan tới lương hưởng nhất luật do bản Khâm Sai làm chủ, nếu như Ngô Thiện Ngôn mời bọn họ đi đàm phán, ngàn vạn lần đừng đi.

Mã Văn Anh trong thâm tâm có chút, Lưu Đình Dụng trí kế đa đoan, mặc dù Tần Lâm không nói rõ Ngô Thiện Ngôn muốn làm gì, nhưng sau khi hai người bọn họ nhận được tin tức của Tần Lâm đã hiểu rõ tám chín phần. Một mặt bọn họ cảm thán Tần Thiếu Bảo quả nhiên là nhân vật nói được là làm được, cứu chúng ta một lần, một mặt thống hận Ngô Thiện Ngôn hèn hạ vô sỉ, không ngờ rằng muốn dùng thủ đoạn vô sỉ hạ lưu này để đổ oan cho người tốt, bắt bọn họ gánh trách nhiệm thay lão.

Chính mắt chứng kiến đám quan viên địa phương hồ đồ vô sỉ này, may là mấy năm qua Tần Lâm luyện tâm cảnh không phải là tầm thường, cũng bị chọc giận tức nghẹn.

Trương Tử Huyền khuyên giải hần:

- Hạng tham quan ô lại, ngu ngốc vô năng trong thiên hạ như vậy, ngay cả gia phụ cũng không có cách nào nhất nhất quản hết, không thể làm gì khác hơn là dùng Khảo Thành pháp tạo thành một cái vòng kim cô tròng lên đầu bọn chúng. Tần huynh thường thấy sinh tử, cần gì phải tức tối như vậy, lần này huynh hóa giải binh loạn, rốt cục tiểu muội đã cảm thấy nhẹ nhõm.

Tần Lâm thở dài, nắm bàn tay nhỏ bé của nàng:

- Chuyện trong thiên hạ ta cũng không quản được rất nhiều, nhưng nếu gặp được loại quan viên u mê vô sỉ ngoan cố như Ngô Thiện Ngôn, diệt trừ được tên nào hay tên này!

Ừm! Thiên kim tướng phủ gạt đầu một cái thật mạnh tỏ vẻ tán đồng, chỗ mà Tần Lâm hấp dẫn nàng nhất không phải là xét âm đoán dương, không phải là mắt thần như điện, mà chính là tấm lòng son ẩn giấu sau bộ mặt hay cười cợt này của hần.

Hần lại phái Ngưu Đại Lực đi một chuyến, mời Tuần Án Ngự Sử Chiết Giang Trương Văn Hi tới.

Ngưu Đại Lực đến nhà Trương Văn Hi, vị Tuần Án Ngự Sử này đang đội Giải Trĩ quán, mặc Giải Trĩ phục chờ ở nhà. Tựa hồ đã sớm liệu trước sẽ có người tìm mình, sau khi y từ nha môn Tuần Phủ trở lại nhà mình, ngay cả quan phục cũng không thay đổi.

Lúc tới hành dinh Khâm Sai vừa gặp Tần Lâm, Trương Văn Hi vái chào tới đất thật sâu:

- Hạ quan bái kiến Tần Thiếu Bảo, Thiếu Bảo thỉnh mệnh giùm Chiết binh, dẹp yên một trường binh loạn, cứu dân chúng khắp Hàng Châu thành, đám người độc sách chúng ta thấy vậy phải lấy làm xấu hổ. Mà bọn Ngô Trung Thừa, Tôn Phương Bá xuất thân Lương Bảng, tự xưng là nhân nghĩa đạo đức, nếu trong lòng ngực bọn họ còn lại một chút thiên lương như vậy, phải lấy làm xấu hổ mới đúng.

Trương Văn Hi xuất thân Lương Bảng Tiến Sĩ năm Long Khánh, cũng là loại môn sinh thiên tử bình thời mắt mọc trên trán như Ngô Thiện Ngôn, Tôn Triều Nam. Thành thật mà nói, đối với loại vũ thần có hiềm nghi ‘may mắn thăng quan’ như Tần Lâm, bọn họ có chút xem thường.

Nhưng hiện tại sự thật bày ra rành rành trước mắt Trương Văn Hi, hành động của bọn Ngô Thiện Ngôn há chỉ là u mê hồ đồ, mà là táng tận thiên lương. Mà người ‘Bất học vô thuật’ vũ phu như Tần Lâm lại đích thân đứng ra xâm nhập mấy vạn đại quân, dẹp yên binh loạn, lại kiên trì bảo vệ sự thật, không tiếc đắc tội phong cương đại lại, nhân phẩm cao thấp đã phân ra rất rõ ràng.

Tần Lâm cười híp mắt, giơ hai tay ra đỡ Trương Văn Hi dậy:

- Trương Tuần Án khách sáo rồi, theo bản quan thấy người thân là thất phẩm Tuần Án, lại dám trượng nghĩa chấp ngôn, kiên trì bảo vệ chính nghĩa quyết không thỏa hiệp, thượng thư đạ hặc bọn Ngô Thiện Ngôn, lòng can đảm này không phải là tầm thường.

Trương Văn Hi được Tần Lâm khen ngợi một phen lập tức sắc mặt ửng đỏ, lúng túng ngượng ngùng.

Bởi vì chế độ triều đình chú trọng ‘Đại tiểu tương chế’, mối quan hệ giữa Tuần Phủ và Tuần Án chính là Tuần Phủ phẩm cấp cao, nắm đại quyền, Tuần Án phẩm cấp thấp, không thể can thiệp chính quyền, nhưng

có thể nghe lời đồn mà nói chuyện. Trước khi tấu chương lên tới ngự tiền cũng có quyền chấp pháp xử lý các quan viên trung cấp thấp thuộc hạ của Tuần Phủ, cho nên có tác dụng chế ước rất lớn đối với Tuần Phủ.

Thậm chí ở năm đầu Vạn Lịch, rất nhiều Tuần Án Ngự Sử thích bôi lông tìm vết, làm hại Tuần Phủ bản tỉnh không dám thẳng tay làm việc, Trương Cư Chính còn nhiều lần nghĩ biện pháp đả kích khí thế đám Tuần Án Ngự Sử này.

Cho nên đừng xem Trương Văn Hi chẳng qua chỉ là quan thất phẩm, y đối mặt đường đường phong cương đại lại thật sự là không sợ, Tần Lâm khen y không sợ quyền quý, rốt cuộc vẫn có hơi quá lời.

Tần Lâm hàn huyên mấy câu, lại hỏi:

- Không biết Trương Tuần Án viết xong tấu chương đạ hặc Ngô Tuần Phủ hay chưa, nếu như không ngại có thể cho bản quan xem thử được chăng?

Trương Văn Hi sớm có chuẩn bị, lấy từ bên trong tay áo rộng lớn ra một bản tấu chương, hai tay dâng lên.

Sở dĩ y phải đợi Tần Lâm phái người tới mời, sở dĩ mang theo tấu chương đạ hặc bên mình cũng là vì thiên kim tướng phủ nhà Tần Lâm. Muốn lật đổ một vị phong cương đại lại không phải là chuyện dễ dàng, nhưng nếu có nàng xuất thủ tương trợ, vị Thái Sư Thủ Phụ ở triều đình chỉ cần nhẹ nhàng gạt đầu một cái, quan vận đời này của Tuần Phủ Chiết Giang Ngô Thiện Ngôn coi như đi tới cuối đường.

‘Người này cũng có chủ kiến của riêng mình, ngay cả tấu chương cũng đã chuẩn bị xong.’

Tần Lâm suy nghĩ trong lòng, khẽ mỉm cười nhận lấy tấu chương.

Trương Văn Hi thấy Tần Lâm vừa xem vừa gạt đầu, liền thử dò xét nói:

- Tần Thiếu Bảo có muốn liên danh trên tấu chương không, hoặc ngài làm chủ viết một bản khác, hạ quan sẽ ký tên phụ theo...

Tần Lâm còn chưa lên tiếng, sau tấm bình phong có một người bước ra, cười khanh khách nói:

- Tần huynh là Khâm Sai đại thần tuần sát Giang Chiết Mân Quảng khai hải, cũng không phải là Khâm Sai chinh đồn quan lại Chiết Giang, nếu như liên danh sẽ bị hiềm nghi là vượt quyền.

Thật sự Trương Văn Hi không ngờ tới Tần Lâm và Trương Tử Huyền không tị hiềm chút nào, vị thiên kim tướng phủ này đi thẳng ra hội ngộ.

Thấy Trương Văn Hi áy náy, Trương Tử Huyền cười nói:

- Không cần úy kỵ, gia phụ đang chấp chưởng triều cương, nhưng Trương Tuần Án cùng chuyết kinh nói chuyện là chuyện tốt đạ hặc gian tà, trợ giúp chính khí, có gì không thể nói với người khác chứ?

- Tần phu nhân thật là lỗi lạc anh phong, hạ quan bội phục không thôi!

Trương Văn Hi cảm phục không dứt, Tần Lâm, Trương Tử Huyền làm việc thẳng thắn như vậy, so với Ngô Thiện Ngôn quả thật như trời với vực.

Tần Lâm cùng Trương Tử Huyền nhìn nhau cười một tiếng, biết Trương Văn Hi đã mơ hồ có lòng quy phục, Trương Tử Huyền cũng không nói thêm nữa, lập tức cầm tấu chương lên xem qua một lượt.

- Tấu chương viết rất khá, đầy đủ tình lý, lời lẽ sắc bén như đao, Ngô Thiện Ngôn không thể giở trò gì được.

Trương Tử Huyền cười, sau đó trả tấu chương lại cho Trương Văn Hi:

- Chúc mừng Trương Tuần Án lật đổ một viên phong cương đại lại, từ nay thanh danh vang dậy cả trong lẫn ngoài triều.

Trương Văn Hi vui mừng vô kể, nếu Trương Tử Huyền nói như vậy, bản tấu chương này của y sẽ giống như một tiếng pháo nổ vang. Giỡn chơi sao, Giang Lăng tướng quốc chấp chưởng triều cương là ai, chính là phụ thân nàng!

Làm Ngự Sử không kiểm chác được gì, huống chi tính tình y coi như chính trực, cũng sẽ không nghĩ đến chuyện kiểm tiền. Thân là Tuần Án Ngự Sử chỉ mong có được thanh danh, tương lai thanh danh cũng sẽ biến thành quan vị, đây là chuyện mà bất cứ quan viên thanh lưu nào cũng hết sức quan tâm chú trọng.

Làm Tuần Án còn có gì nổi danh hơn chuyện lật đổ được Tuần Phủ bản tỉnh? Chờ triều đình phát xuống một đạo thánh chỉ cách chức Ngô Thiện Ngôn, lúc ấy thanh danh Trương Văn Hi sẽ trở nên vang dội.

- Đa tạ, đa tạ Tần Thiếu Bảo, Tần phu nhân tương trợ!

Trương Văn Hi cảm kích rơi nước mắt, chợt thần sắc lúng túng, dường như muốn nói cái gì lại chưa quyết được, đôi môi mấp máy mấy cái rồi cụt không nói gì nữa.

Trương Tử Huyền khê cau mày, đang định khích y đôi câu, Tần Lâm lặng lẽ khoát khoát tay với nàng, lại hăng giọng nói:

- Sớm ngày loại trừ loại cẩu quan như Ngô Thiện Ngôn chính là phúc khí của quân dân Chiết tỉnh, Trương Tuần Án nên mau mau trở về, phát tấu chương lên kinh sư sớm một chút đi.

Trương Văn Hi như được đại xá, ấp úng nói thêm vài câu, rồi cụt cáo từ rời đi, lúc đi bước chân hết sức do dự. Tần Lâm đã quen lấy hình thái bước chân phân tích trạng thái hành động tâm lý con người, thấy vậy không khỏi cười thầm trong lòng.

- Để cho tiểu muội khích y đôi câu, nói không chừng sẽ xếp vào môn hạ Tần huynh.

Trương Tử Huyền bĩu môi, lòng nói phu quân là ta nhân vật nào, chẳng lẽ còn không xứng làm ân chủ của Trương Văn Hi người sao?

Tần Lâm khê vuốt ve lưng ngọc của nàng, hài hước cười nói:

- Vi phu đây là Khương Thái Công câu cá, ai muốn thì mắc câu.

Đây rõ ràng là một lời hai nghĩa, dường như thiên kim tướng phủ là do tên Tần Lâm này câu được trên Trường Giang.

Trương Tử Huyền nhất thời đỏ hai gò má, đẩy hất ra:

- Câu cá ư, huynh đi câu vị mỹ nhân ngư Đông Hải kia đi, nhất định là nàng sẽ mắc câu.

- Ai lại bàn luận thị phi sau lưng như vậy?

Kim Anh Cơ cười hì hì đi tới, sóng mắt yêu mị bức người quét qua Trương Tử Huyền, dường như mới vừa rời nàng và Tần Lâm vừa làm chuyện gì đó không thể để cho người khác thấy.

Chợt giọng ngây thơ của Thanh Đại vang lên:

- Được rồi, Kim tỷ tỷ cùng Trương tỷ tỷ mới vừa gặp mặt lại tranh chấp, quả thật là tính khí trẻ con.

Từ Tân Di nghe vậy suýt chút nữa ngất đi, không biết ở đây ai mới có tính trẻ con ngây thơ chất phác...

Các nàng nghe nói Trương Văn Hi đi rồi, mới kết bạn tới đây.

Tần Lâm nhìn thấy Kim Anh Cơ đột nhiên nhớ ra, hai tay bưng nước trà đưa tới:

- Kim Tuyên Úy, hạ quan xin có lễ, chỉ là một chén trà đậm bạc nhưng tình ý nặng.

Kim Anh Cơ nhận lấy trà uống một hơi cạn sạch, mắt hơi đỏ hồng. Từ khi chia tay với Tần Lâm ở kinh sư tới nay, đã thật lâu không gặp mặt, vừa gặp mặt lại cảm thấy hận tên tiểu tặc lấy đi con tim của người ta này, không gặp lại thậm chí thương nhớ hắt.

- Nói thẳng ra đi, huynh đột nhiên nịnh hót như vậy, nhất định không tốt lành gì...

Kim Anh Cơ đột nhiên chu cao cái miệng nhỏ nhắn, tức giận nói.

- Đâu có đâu có, hạ quan thật sự là thành tâm thành ý.

Tần Lâm phụng bồi cẩn thận, bất quá trước nụ cười tự tin của Kim Anh Cơ, rồi cụt hắt cũng phải nói thật ra:

- Được rồi, là muốn mượn Ngũ Phong thuyền chủ chỉ một khoản tiền, tạm thời bù vào quân hướng. Những Chiết binh kia nghèo quá, chờ triều đình có biện pháp giải quyết e rằng bọn họ đã chết đói cả rồi!

- Cũng biết huynh là người không có lương tâm, nhất định suy nghĩ ra chủ ý quỷ quái này. Thiếp thân đã giao tấm thân này cho huynh, chút tiền bạc đã đáng kể gì.

Kim Anh Cơ to gan nói ra những lời này, mặt trái xoan lập tức trở nên đỏ bừng.

- Hay quá!

Thanh Đại vỗ tay cười ha hả.

Giọng của Từ Tân Di cùng Trương Tử Huyền lại có hơi chua một chút:

- Hừ, đã lâu không gặp, tối nay để cho nàng đối phó Tần Lâm đi, khoảng thời gian này hẳn càng ngày càng lợi hại...

740. Chương 740: Thân Giá Tần Lâm

Kim Anh Cơ quả nhiên rộng rãi, sáng sớm hôm sau nàng liền viết một tờ giấy giao cho nha hoàn thân tín, bảo Quyền Chính Ngân lấy ra năm vạn lượng bạc. Mười cái rương lớn, mỗi cái phải bốn tên tráng hán khiêng, vừa đi vừa đếm nhịp mang đến hành dinh Khâm Sai.

Quyền Chính Ngân muốn tạo thể diện cho Ngũ Phong thuyền chủ, lệnh cho thủ hạ mở nắp rương ra, nhất thời ánh bạc sáng ngời một mảnh.

Kim tiểu yêu thật có tiền!

Trương Tử Huyền cùng Từ Tân Di đều rất cảm khái, Giang Lăng tướng phủ và Nam Kinh Ngự Quốc Công phủ cũng coi như có tiền, nhưng đều để ở tiền trang, chỉ cầm trên tay chỉ phiếu ngân phiếu, hoặc là biến thành ruộng đất, trân bảo, muốn lấy ra năm vạn lượng bạc mặt bất cứ lúc nào, e rằng cũng không phải là chuyện dễ.

Kim Anh Cơ mặt mày nhợt nhạt, vẻ hồng hào ngày thường không còn. Cảm giác âu yếm ngọt ngào đêm qua làm cho nàng càng trở nên hết sức dịu dàng, kéo cánh tay Tần Lâm thấp giọng nói:

- Tiểu oan gia, huynh đã hài lòng chưa?

- Vì sao ta lại có cảm giác được phú bà bao nuôi?

Tần Lâm sờ sờ mũi, có vẻ rất buồn bực.

Kim Anh Cơ cười ngặt nghẽo, eo rắn nước vắn gần gãy gập, véo hán một cái:

- Vậy tiểu oan gia huynh nhất định là có thân giá cao hơn hồng quan nhân đứng đầu.

Không phải vậy sao, đây gọi là 'ngàn vàng mua một tiếng cười', thân giá hoa khôi đứng đầu trên Tần Hoài hà bất quá ngàn lượng bạc, Tần Lâm vui vẻ một đêm đã được năm vạn lượng bạc. Nếu như Lỗ Thúy Hoa Lỗ mục mục Thiên Hương các trên Tần Hoài hà biết được chuyện này, e rằng sẽ kinh ngạc há hốc mồm, kêu to một câu bằng thổ ngữ Hoài Dương:

- Thật là ghê gớm, dọa chết người ta!

Quan binh La Mộc doanh có tất cả bốn vạn năm ngàn, lương tháng mỗi người chín đồng bạc, quan quân các cấp từ Sáo Quan trở lên cao hơn một chút, năm vạn lượng bạc vừa đúng là một tháng quân hướng của quan binh chín đại doanh.

Mang thẳng tới La Mộc doanh phát ra ư? Tuyệt đối không được! Quân đội là quân đội của triều đình, Tần Lâm tự tay cầm tiền phát quân hướng, phải chăng là muốn lôi kéo lòng quân mưu đồ bất chính? Tội danh cấu kết ngoại phiên, tự tiện phát quân hướng sẽ chực chờ hán.

Vào năm Hồng Vũ, Thẩm Vạn Tam quyền tiền sửa thành tường trước, lại đề xuất giúp lương hướng, kết quả lập tức bị Chu Nguyên Chương tịch thu cả gia sản. Mặc dù hiện tại là năm Vạn Lịch không nghiêm khắc như vậy, nhưng thân phận Tần Lâm nhạy cảm, cũng không dám để cho những kẻ đối nghịch với hắn có cơ dạn hặc.

Dựa theo đề nghị của Trương Tử Huyền, Tần Lâm phải đi theo lộ số quan trường Chiết Giang, phát lương cho Chiết binh theo đúng quy trình quy chế của triều đình.

Tần Lâm lộ vẻ bất đắc dĩ, con bà nó, lão tử lấy tiền của mình giúp quân hướng còn phải quan sát sắc mặt đám cầu quan kia, quả thật là khó chịu.

Bất quá xoay chuyển tâm niệm nghĩ lại, lúc này tầu chương dạn hặc của Trương Văn Hi đã ở trên đường, Ngô Thiện Ngôn cũng ngồi ghế Tuần Phủ không được mấy ngày nữa, chuyện này mình chuẩn bị chờ xem kịch vui.

Nha môn Tuần Phủ ở cách hành dinh Khâm Sai cũng không xa, Tần Lâm cỡi ngựa từ từ tới đó. Ngoài đường bá tánh thấy hắn lục tục lễ bái, sĩ thân cũng ôm quyền hành lễ, cảm niệm hắn dẹp yên trường bình loạn bùng nổ hôm qua, tránh cho dân chúng Hàng Châu một trường đại nạn.

Công đạo tự tại lòng người, tâm trạng Tần Lâm tốt hơn nhiều.

Hôm qua Tần Lâm phát tay áo bỏ đi, Ngô Thiện Ngôn hoàn toàn không ngờ tới hắn sẽ tới cửa lần nữa, sau khi nghe Tần Lâm nói ý tới, vị Tuần Phủ này vuốt râu cố ý làm khó:

- Tần Thiệu Bảo, tựa hồ bản quan không tiện nói ngài hành sự vượt quyền, nhưng thật sự đã phát ra đủ số quân hướng. Chỉ vì Chiết binh điều ngoa xảo trá đòi hỏi, cho nên cố ý gây chuyện mà thôi.

Rõ ràng Tần Lâm đã mượn tiền của mình phát lương, Ngô Thiện Ngôn còn cố ý gây khó khăn cho hắn.

Ngày hôm qua Tần Lâm giận dữ rời đi, Ngô Thiện Ngôn cũng biết đã hỏng bét, thủ đoạn Tần Lâm mạnh mẽ, chỗ dựa cứng rắn, ô sa của mình chắc chắn sẽ mất. Cho nên hôm nay lão dứt khoát không phối hợp chuyện này, thừa dịp vẫn ngồi ở vị trí Tuần Phủ Chiết Giang để gây khó khăn cho hắn.

Tần Lâm giận không chỗ phát tiết, hung tợn nói:

- Ngô Trung Thừa, đừng tưởng rằng lão đã chắc chắn mất chức, muốn ăn vạ với bản quan! Có muốn bản quan tra xét một phen xem lão có tham tang uống pháp hay không?

Ngô Thiện Ngôn vuốt râu cười hắc hắc:

- Bản quan thanh liêm như nước, trừ quan bổng và lễ vật qua lại ra không lấy một chút nào, Tần Thiệu Bảo cứ việc tra đi.

Tần Lâm cắn răng, gặp phải con chó ghẻ Ngô Thiện Ngôn này thật là khó chịu. Lúc ra kinh hắn đã bí mật tra xét lý lịch quan viên chủ yếu các tỉnh dọc đường, lão Ngô Thiện Ngôn này là hôn quan thật sự nhưng lại không phải là tham quan. Ngoại trừ u mê hồ đồ ra, không tìm được khuyết điểm gì khác của lão.

Ngô Thiện Ngôn xuất thân là Lương Bảng Tiến Sĩ năm Gia Tĩnh, tư cách già dặn, hiểu rất rõ ràng, tội danh hồ đồ thất chức tối đa chỉ là cách chức, chỉ cần không bị chụp cái mũ 'vĩnh viễn không dùng' nói không chừng qua mấy năm sẽ được bảo cử phục chức. Chỉ cần coi thường vị trí Tuần Phủ Chiết Giang hiện nhiệm một chút, lão cũng không cần phải sợ Tần Lâm.

Con bà nó, lão tử bất cần!

Tần Lâm cũng không nói nhảm, ngay cả tiếng chào hỏi cũng không thềm nói với Ngô Thiện Ngôn, giận dùng dùng đi ra nha môn Tuần Phủ, lệnh cho Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực:

- Các huynh đệ, mở nắp rương bạc của chúng ta ra hết!

Một hàng mười chiếc rương lớn đựng bạc đặt thật chỉnh tề ở cửa chính nha môn Tuần Phủ, ánh bạc sáng lóa khiến cho người ta phải hoa mắt.

Có hán tử rảnh rỗi xúm lại, nhìn chăm chăm bạc, hỏi thăm xem đây là chuyện gì.

- Đây là bạc quân hưởng của Chiết binh, không biết tại sao Ngô Tuần Phủ nhất quyết không chịu thu!

Lục Viễn Chí văng nước miếng giải thích.

Chuyện này thật là kỳ quái, quan lão gia thấy bạc như ruồi thấy máu, còn có người không chịu thu sao? Mọi người truyền nhau tin này, tin tức giống như có cánh bay tới La Mộc doanh ngoài Hậu Triều môn rất nhanh.

Nói ra thật đáng thương, lúc này đang là giờ cơm trưa nhưng cả tòa doanh chỉ có khói lửa thừa, một mảng lớn khu thân nhân không có nhiều khói lửa.

Ngoài cửa doanh Hồ đồ tể đang nhàm chán đuổi ruồi. Đã đến giữa trưa, con heo mà y giết sáng sớm còn chưa bán được nửa con, phải biết cả tòa đại doanh có bốn vạn năm ngàn Chiết binh, tính cả thân nhân có tới mười mấy hai mươi vạn người.

Trong nồi đấm Chiết binh đừng nói là cơm trắng, ngay cả nước cơm cũng trong tới mức có thể soi bóng, làm sao có tiền mua thịt ăn? Chỉ có tiểu hài tử khóc lóc quá mức, các chủ gia đình mới chịu bỏ ra mấy văn tiền mua một miếng thịt to bằng bàn tay, mang về nấu chín dỗ ngọt hài tử.

Trong lúc này, tin tức từ cửa nha môn Tuần Phủ trong thành truyền tới, tựa như một trận gió truyền khắp cả tòa đại doanh. Quan binh nghe được tin tức đầu tiên là trợn mắt há mồm, tiếp theo nổi giận xung thiên, há miệng mắng to Ngô Thiện Ngôn không phải là người.

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt cả tòa đại doanh đã trở nên náo loạn, ai ai cũng nói Tần Khâm Sai nói được là làm được đã mang bạc tới, lời nói ra như đinh đóng cột. Chẳng trách nào Thích Đại soái, Du lão tướng quân đều trở thành bằng hữu tâm phúc của hắn, Ngô Tuần Phủ kia cố ý làm khó chúng ta, quả thật là con rùa đen khôn kiếp!

Mã Văn Anh và Lưu Đình Dụng diễn trò kẻ đấm người xoa, hai người dùng đủ các lời lẽ khuyên các huynh đệ, làm ra thanh thế cũng khá lớn, chỉ là không cho phép ra khỏi doanh.

Hai người vừa vất vả đổ mồ hôi vừa vui vẻ trong lòng, Tần Khâm Sai thật thông minh, muốn hai chúng ta diễn trò.

Đám Chiết binh lại náo loạn lên, các quan viên lớn nhỏ Hàng Châu thành liên kinh hoảng, tất cả quan viên ba ty Đô Bố Ấn, phủ huyện đều kéo tới nha môn Tuần Phủ.

- Ngô Trung Thừa, chúng ta nên biến thông thì hãy biến thông, không thể quá mức cố chấp, vẫn nên lấy sách lược vạn toàn giải mỗi nguy cấp trong lúc nhất thời. Nhịn nhất thời gió êm sóng lặng, lui một bước biển rộng trời cao...

Tri Phủ Hàng Châu Cung Miễn thấp giọng hạ khí cẩn thận nói.

Bổ Chính Sứ Tôn Triều Nam cũng chấp tay thi lễ Ngô Thiện Ngôn:

- Ngô Tuần Phủ, những ngày qua ngài chịu khổ một mình, chúng ta đều thấy rất rõ ràng, chỉ cần ngài giúp đỡ quan viên Chiết Giang một tay, đồng liêu toàn tỉnh tất vô cùng cảm kích!

Thật là kỳ quái, ngày hôm qua những người này còn theo sát Ngô Thiện Ngôn, vì sao lúc này lại quay lưng với lão như vậy?

Cũng không phải là bởi vì Ngô Thiện Ngôn sắp sửa rơi đài, mà là vì ô sa trên đầu bọn họ.

Chuyện Chiết binh gây loạn Ngô Thiện Ngôn phải chịu trách nhiệm lớn nhất, hôm qua lão lại bị bắt, hoàn toàn mất hết thể diện đại thần, mất mặt của triều đình. Sau đó lão bị Trương Văn Hi đạn hắc, lại thêm Tần Lâm đổ dầu vào lửa, cách chức là không cần suy nghĩ chút nào.

Bọn Tôn Triều Nam, Cung Miễn lại khác, trách nhiệm bọn họ nhỏ hơn, chưa chắc đã bị cách chức, nói không chừng chỉ là phạt bổng hay cảnh cáo.

Nhưng bọn họ biết rõ ràng một điểm, nếu như hôm nay Chiết binh lại gây loạn, nhất định ô sa trên đầu bọn họ phải bay.

Bị một đám thuộc hạ vây quanh thế nhưng ai ai cũng nói giúp Tần Lâm, cho dù là da mặt Ngô Thiện Ngôn dày hơn nữa cũng cảm thấy nóng hừng hực.

Tần Lâm ngồi ngay ngắn trên ghế, khe khẽ rung đùi, có vẻ hứng thú quan sát màn kịch này.

- Thôi thôi thôi, các người... Các người làm chủ đi, bản quan không quản được quá nhiều!

Ngô Thiện Ngôn vô cùng cụt hứng phát tay một cái.

Chúng quan như được đại xá, Đô Chỉ Huy Sứ Tiền Phụng nhảy một cái vọt tới trước mặt Tần Lâm:

- Tần Thiếu Bảo, Ngô Trung Thừa đáp ứng rồi!

- Lão đã đáp ứng, nhưng ta lại không đáp ứng thì sao?

Tần Lâm ung dung nhàn nhã đứng lên, gọi Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực:

- Chúng ta trở về, cũng mang bạc trở về. Các người thấy đó, mang bạc chủ động tới cho Chiết tỉnh mượn phát lương, người ta còn lên mặt từ chối năm lần bảy lượt, rõ ràng là chúng ta mang mặt nóng đi áp vào mông lạnh người ta!

Trời ơi, các quan viên Chiết Giang đều bị dọa cho sợ hãi, nếu như Tần Lâm đem bạc trở về, bọn họ làm sao ăn nói với đám Chiết binh đang náo loạn đây?

- Tần Khâm Sai, ngài chớ đi! Có lời gì xin cứ nói, có lời xin cứ nói.

Cung Miễn khom lưng cúi đầu, kéo lấy đai lưng Tần Lâm.

Tiền Phụng làm quá hơn nữa, ôm lấy đùi Tần Lâm:

- Tần Thiếu Bảo, ngài ngàn vạn lần không thể đem bạc đi, không, hạ quan là nói bạc ngàn vạn lần không thể đi, sai rồi sai rồi, là ngài ngàn vạn lần không thể bỏ lại chúng ta mà đi như vậy!

Tôn Triều Nam và Triệu Mạnh Bình ngơ ngác nhìn nhau, trong lòng đã quyết, hai người khom mình thi lễ với Ngô Thiện Ngôn, lấp bắp nói:

- Ngô Trung Thừa ngài xem chuyện này hiện tại đi tới mức này... Hay là ngài giải thích với Tần Khâm Sai một chút được chăng?

Giải thích gì chứ, rõ ràng là bọn họ bảo Ngô Thiện Ngôn phải xin lỗi Tần Lâm. Vốn dù Ngô Thiện Ngôn sắp mất chức, nhưng tư cách già dặn, xuất thân cứng rắn, quan viên Chiết tỉnh cũng không muốn đắc tội lão để lấy lòng Tần Lâm. Nhưng cục diện bây giờ, nếu không đắc tội lão sẽ phải đắc tội với tiền trình của mình, mọi người cũng không quản được nhiều như vậy.

- Giỏi, giỏi thật, các người dám bắt lão phụ giải thích với Tần Thiếu Bảo!

Ngô Thiện Ngôn giận đến thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi, nhìn đám thuộc hạ quan liêu này chỉ cảm thấy đau lòng như cắt.

- Ta có làm gì đâu...

Tần Lâm ra vẻ vô tội ngây thơ, chớp chớp mắt:

- Giải thích, giải thích cái gì?

Hừ, người ác thật! Ngô Thiện Ngôn bùi ngùi thở dài:

- Tần Khâm Sai, ngài quả nhiên lợi hại, đùa giỡn đám quan viên Chiết Giang trong lòng bàn tay, lão phụ bội phục tới cực điểm.

- Đây gọi là có lý nhiều người giúp, không lý không ai giúp.

Tần Lâm đắc ý cười, để lộ hàm răng đều tăm tắp.

- Đúng đúng đúng, Khâm Sai Thiếu Bảo nói đúng!

Đám quan viên Cung Miễn, Tôn Triều Nam vân vân đều gật đầu cúi người cười nịnh.

- Quan đó, đây chính là quan!

Tần Lâm lại cười khàn khạch.

Ngô Thiện Ngôn vừa xấu hổ vừa tức, ngày hôm qua lão bị bắt, thể diện mất sạch, hôm nay ngay cả các vị thuộc hạ đều đứng về phe Tần Lâm. Cho dù là thánh chỉ triều đình chưa tới, lão cũng không còn mặt mũi nào tiếp tục ngồi trên ghế Tuần Phủ Chiết Giang này.

- Thôi thôi thôi, lão phu là thân đới tội, xin Tôn Phương Bá tạm thời chưởng quản chiếc ấn Tuần Phủ này đi.

Ngô Thiện Ngôn giao đại ấn Tuần Phủ cho Tôn Triều Nam, lộ vẻ buồn bã lủi thủi rời đi.

Tôn Triều Nam giả vờ từ chối một phen, cuối cùng nhận lấy đại ấn Tuần Phủ Chiết Giang từ trong tay Ngô Thiện Ngôn, còn luôn miệng nói:

- Ngô Trung Thừa ngay thẳng rõ ràng, bất quá chỉ là nhất thời uất ức mà thôi, sau khi triều đình tra xét rõ ràng nhất định sẽ an ủi. Huynh đệ ta bây giờ cũng không có cách nào khác, chỉ có thể tạm quyền thay Trung Thừa vài ngày. Chờ triều đình phát chỉ ý xuống, sẽ trả lại ấn Tuần Phủ Chiết Giang này cho Trung Thừa.

Các quan viên Triệu Mạnh Bình, Cung Miễn cũng dùng lời lẽ ôn tồn an ủi Ngô Thiện Ngôn, dường như không nhớ thấy lão treo ấn mà đi.

Nhưng sau khi Ngô Thiện Ngôn vừa lủi thủi rời đi, vẻ mặt buồn bã không nở của Triệu Mạnh Bình nhất thời biến thành mặt đầy gió Xuân, cúi gặp người chín mươi độ, quay sang Tôn Triều Nam thì lễ liên tiếp:

- Chúc mừng Tôn Phương Bá, không, bây giờ nên gọi ngài là Tôn Hộ Viện. Hôm nay đại chưởng ấn, ngày mai bổ sung ghế Tuần Phủ, chính là cấp trên chúng ta, quả thật là cá nhảy long môn, một sớm hóa rồng.

(Hộ Viện: cách gọi chức quan tạm quyền Tuần Phủ.)

Các quan viên khác cũng nặn ra bộ mặt tươi cười, vây quanh Tôn Triều Nam thì lễ cung kính, chúc mừng y đại (tạm quyền) chưởng ấn Tuần Phủ Chiết Giang, không bao lâu sau bỏ đi chữ Đại, chính là phong cương đại lại một tỉnh.

Tôn Triều Nam được niềm vui bất ngờ này khiến cho lòng vui như mở hội, tính cẩn trọng của quan văn bị y ném ra ngoài chín tầng mây, cười không khép miệng lại được, ôm quyền đáp lễ, luôn miệng cảm tạ các vị đồng僚.

741. Chương 741: Quân Tâm Khả Dụng

Về phần chuyện mới vừa rồi Tôn Triều Nam miễn cưỡng nhận ấn trong tay Ngô Thiện Ngôn, các quan cùng nhau kêu lên giữ lại Ngô Trung Thừa, hết thấy đều bị bọn họ quên bẵng đi sạch sẽ.

Trời, đây là tuyệt chiêu thay đổi sắc mặt đóng kịch hay sao? Tần Lâm ở bên cạnh thấy vậy dở khóc dở cười, mặc dù sớm có chuẩn bị tâm tư, nhưng hẳn vẫn đánh giá thấp tốc độ thay đổi sắc mặt và mức độ vô sỉ của đám quan liêu này.

Tuần Phủ một tỉnh cáo bệnh, chịu tang phụ mẫu hoặc là bị tố đới tội, theo lẽ thường sẽ do Bố Chính Sứ tạm thay chức Tuần Phủ. Bởi vì trong ba ty Đô Chỉ Huy Sứ đứng trước nhất, nhưng vì là võ thần không thể hành sử chức vụ Tuần Phủ, kế tiếp đến phiên Bố Chính Sứ.

Vốn là Ngô Thiện Ngôn bị Trương Văn Hi đạn hặc, triều đình sẽ lấy ô sa của lão, đồng thời chắc chắn Cửu Khanh đình thôi tân nhậm Tuần Phủ. Tuy trên thực tế Tôn Triều Nam là nhân vật số hai Chiết Giang, nhưng cơ hội lại vô cùng mong manh, bởi vì Chiết binh gây chuyện, bắt giữ Tuần Phủ, y cũng phải gánh một phần trách nhiệm.

Đến lúc đó thánh chỉ bãi chức Ngô Thiện Ngôn và thánh chỉ bổ nhiệm tân Tuần Phủ cùng tới một lượt, Tôn Triều Nam cũng chỉ có thể trơ mắt mà nhìn.

Bây giờ lại khác, không đợi triều đình khai trừ, Ngô Thiện Ngôn đã tự động nhận trách nhiệm từ chức đợi tội, theo như chế độ Tôn Triều Nam đại chương án Tuần Phủ, chuyện này đã trở thành sự thật. Tạm quyền là có thể trở thành thực thụ, chỉ cần thỏa mãn điều kiện là y giải quyết ổn thỏa mọi chuyện trong thời gian tạm quyền, lấy công chuộc tội, chắc chắn sẽ được triều đình công nhận.

Tần Lâm thờ ơ bàng quan hồi lâu, thấy các vị quan viên Chiết tỉnh huyên náo đã đủ rồi, lúc này mới nhẹ nhàng ho khan hai tiếng cười nói:

- Chúc mừng chúc mừng, bản Khâm Sai cũng chúc mừng Tôn Hộ Viện.

Tôn Triều Nam chấn động toàn thân, lập tức tỉnh lại từ trong nỗi vui mừng như điên dại, bước nhanh đi tới trước mặt Tần Lâm vái chào thật sâu:

- Hạ quan đa tạ Tần Thiếu Bảo! Hôm qua Thiếu Bảo quyết định thật nhanh, giải được tai họa cho quân dân toàn thành, hạ quan vô cùng cảm kích. Kế tiếp xử trí loạn Chiết binh thế nào, hạ quan xin nhất nhất nghe theo Tần Thiếu Bảo.

Trước khác nay khác, trước đây Tôn Triều Nam là thuộc hạ Ngô Thiện Ngôn dĩ nhiên phải nói chuyện giúp cấp trên, chủ trương đối nghịch với Tần Lâm. Hiện tại y đã tạm quyền Tuần Phủ, muốn chuyển thực thụ vậy nhất định phải xử trí tốt loạn Chiết binh, xử trí loạn cục là không thể rời bỏ Tần Lâm trợ giúp, cho nên Tôn Đại nhân cũng trở nên trước kiêu ngạo sau cung kính.

Tần Lâm việc nghĩa chẳng nhường ai, lập tức phát hiệu lệnh để cho Tôn Triều Nam lấy danh nghĩa Bố Chính Sứ ty Chiết Giang viết giấy nợ năm vạn lượng bạc, sau đó Bố Chính Sứ ty và Đô Chỉ Huy Sứ ty đưa bạc tới La Mộc doanh, nhanh chóng phát ra quân hưởng.

- Tần Thiếu Bảo khảng khái nhân nghĩa, quan viên Chiết tỉnh ta vô cùng cảm kích!

Tôn Triều Nam cùng Tiền Phượng vái chào cung kính.

Làm xong những chuyện này, Tần Lâm cũng không có lập tức rời đi. Quan viên Chiết tỉnh đều thầm nói kỳ quái, chẳng lẽ vị Khâm Sai này thật sự xem mình là Tuần Phủ Chiết Giang sao?

Tôn Triều Nam cười bồi:

- Tần Thiếu Bảo, ngài còn có chuyện gì chỉ giáo, Tôn mỗ dẫn dắt quan viên Chiết Giang ắt nghe theo lệnh.

Tần Lâm có vẻ hứng thú quan sát đám quan liêu này một lượt, cho đến khi chúng quan thấp thỏm trong lòng hẳn mới cười hì hì hỏi:

- Bản quan lấy bạc ra rồi, chư vị muốn bưng trà tiễn khách sao? Lần này có bản quan xuất bạc, lần sau các người làm sao đây?

Các quan viên chột hiểu ra, năm vạn bạc chẳng qua là lương hưởng một tháng của quan binh chín đại doanh, tháng sau lại phải phát lương, phát tiền mới ắt sẽ tiếp tục xảy ra loạn.

Tôn Triều Nam cùng các đồng liêu ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng vô cùng cẩn thận hỏi:

- Tần Thiếu Bảo ngài xem có nên đề cử Thị Bạc ty trích ra một phần trong số thuế thu được, để bổ sung vào khoản thâm hụt trong quân hưởng của tệ tỉnh chăng?

- Thâm hụt ư, làm sao có thể thâm hụt như vậy?

Tần Lâm trợn trừng hai mắt, dẫn mạnh chén trà xuống bàn, nghiêm giọng nói:

- Triều đình đã phát đủ số, các người nên phát đủ số, như vậy thâm hụt từ đâu ra?!

Tần Lâm đột nhiên phát tác, đám đại quan ba ty Tôn Triều Nam, Triệu Mạnh Bình lại bị hấn dọa đến trong lòng sợ hãi, cười bồi nói:

- Quân hưởng vốn là đủ số, chỉ vì tiền thông bảo Vạn Lịch mới ở Giang Nam chỉ có giá trị một nửa, cho nên mới xuất hiện thâm hụt.

- Chắc chắc, nếu biết là vì nguyên nhân này, chẳng lẽ các người thân là quan viên một tỉnh cũng không biết đi điều tra tại sao tiền mới chỉ còn nửa giá hay sao?

Tần Lâm nhìn đám quan liêu này với vẻ bất lực, lúc này hắn mới thật sự hiểu ra ý nghĩa của câu ‘ngồi không ăn bằm’.

Trương Tử Huyền nói đúng, những quan viên này nên dùng Khảo Thành pháp khảo cho bọn họ vỡ đầu sứt trán. Một ít thế lực thủ cựu cảm thấy Trương Cư Chính quá mức hà khắc, nhưng Tần Lâm theo tình hình Chiết Giang còn cảm thấy roi lão Thái Sơn không đủ dài, đánh những quan viên này không đủ đau.

Tôn Triều Nam, Triệu Mạnh Bình bị hỏi á khẩu không trả lời được, từ khi tiền thông bảo Vạn Lịch mới xuất hiện, chỉ có thể sử dụng bằng phân nửa giá trị tiền thông bảo Gia Tĩnh. Bọn họ thân là quan viên bản tỉnh, được lãnh lương bổng bằng gạo lúa, bằng bạc, không cần quan tâm giá trị tiền đồng bao nhiêu, cho nên không ai suy nghĩ xem nguyên nhân tại sao như vậy.

Đô Chỉ Huy Sứ Tiền Phương cười khan hai tiếng bước ra hai bước giải thích:

- Sĩ dân Giang Nam đã quen dùng tiền cũ, tiền mới xuất hiện mọi người còn chưa quen, trong lòng vẫn nghi ngờ, cho nên không chịu tiêu thụ theo đúng giá trị thực tế, đây cũng là lẽ thường tình.

- Đúng đúng đúng, nhất định là như vậy.

Các quan viên Tôn Triều Nam, Triệu Mạnh Bình, Cung Miễn như được đại xá, đều cho là Tiền Đô Ty nói chí phải. Đợi đến khi dân chúng thương nhân toàn tỉnh đã quen với tiền mới, khôi phục lại giá trị tương đương với tiền thông bảo Gia Tĩnh, lúc ấy dùng để phát quân lương cũng sẽ không có vấn đề gì, số bạc mượn Tần Lâm cũng có thể từ từ trả lại.

Nhất thời quan viên Chiết tỉnh ai nấy tươi cười, dường như mây đen đầy trời đã tan biến, tiền đồ lại trở nên bừng sáng.

Nên nói bọn họ chậm lụt, hay là nói bọn họ ngu xuẩn, hoặc là quá lạc quan?

Trên thực tế đám quan liêu chỉ cần chuyện chưa tệ hại tới mức cuối cùng, bọn họ cũng giống như đã điều vùi đầu vào trong cát, coi như không thấy hết thấy khuyết điểm. Cho nên trong tình hình này cho thượng cấp và cáo thị an dân cho dân chúng của bọn họ, vĩnh viễn ghi là ‘tình thế rất tốt’.

- Thôi, trông cậy vào các người còn không bằng trông cậy vào chính ta!

Tần Lâm tức giận lắc đầu một cái, phát tay áo bỏ đi.

- Tính khí vị Tần Thiếu Bảo này thật là nóng nảy.

Tôn Triều Nam lòng vẫn còn sợ hãi, tháo ô sa xuống lau mồ hôi trán.

Triệu Mạnh Bình vuốt vuốt râu, ra vẻ bình thường không sợ hãi:

- Thiếu niên đắc chí mà thôi... Mới vừa rồi may nhờ Tiền Đô Ty nhanh trí, ha ha, không ngờ rằng Tiền Đô Ty không chỉ có mưu lược xuất chúng mà còn có tài kinh bang tế thế, nghĩ ra đại kế giải quyết chuyện tiền mới.

Tiền Phương tự khiêm đôi câu bèn dời đề tài đi:

- Tôn Phương Bá tiếp chương ấn Tuần Phủ, hiện tại đã là đại quan đứng đầu bản tỉnh, chúng ta có nên...

- Đi đi đi, ra tửu lầu đặt rượu thịt mở yến chúc mừng Tôn Phương Bá, hạ quan xin ra công khuyến mã phục vụ các vị Đại nhân.

Cung Miễn cười hì hì mời.

Lớp lớp non xanh, lớp lớp lầu, Tây Hồ múa hát đến bao lâu... tối nay chư vị Đại nhân tiên sinh lại không say không về.

Về phần tiền nhiệm Tuần Phủ Ngô Thiện Ngôn treo ấn dõng tột, còn ai nhớ tới? Về phần Chiết bình, sau khi phát lương tự nhiên sẽ không gây sự nữa, chuyện tiền mới tiền cũ đã bị bọn họ ném ra sau đầu.

Cũng may là tối hôm nay, trong lúc các quan viên Chiết tỉnh ca múa yến ẩm, rốt cục đám Chiết binh La Mộc doanh không còn phải chịu đói nữa.

Quan viên Chiết tỉnh vốn đã quen hành sự lễ mề dầy dứa, lần này ngược lại động tác rất nhanh, Bồ Chính Sứ Ty, Kinh Lịch, Chiếu Ma, hai viên Chỉ Huy Thiêm Sự Hội Đồng Đô Chỉ Huy Sứ Ty buổi chiều lập tức vận chuyển bạc tới La Mộc doanh, lên danh sách phát lương hưởng.

- Tàn Thiệu Bảo thật sự nói được là làm được!

Đám Chiết binh cầm bạc trắng trong tay, gần như rơi nước mắt. Chín tiền bạc vụn hợp lại chưa bằng một lóng ngón cái, nhưng đây là lần đầu tiên trong gần mười năm qua bọn họ được lãnh quân lương bằng bạc trắng.

Khoan không đề cập tới tiền mới Vạn Lịch chỉ còn nửa giá, cho dù là phát thông bảo Gia Tĩnh cũng phải bớt đi một chút so với nguyên số.

- Hải tử, cha con đã lãnh lương, mẹ sẽ đi mua đường mua thịt cho con ăn!

Đám nữ quyến theo quân đồ dành con mình, vuốt ve đầu chúng.

Không phải vậy sao, dù là mặt trời đã ngã về Tây, nhưng những người bán hàng ăn, bán gạo bên ngoài cửa doanh vẫn còn đang bày bán vô cùng đông đúc, đang chờ Chiết binh tới mua. Hồ đồ tể mới vừa giết thêm hai con heo mập, cắt thịt sẵn sàng phục vụ Chiết binh.

Mã Văn Anh cao giọng nói:

- Các huynh đệ, Tàn Thiệu Bảo đối xử với chúng ta thật là không còn gì để nói, đáng tiếc chúng ta thuộc về Đô Ty Chiết Giang quân, cả đời phải chịu cảnh mẹ ghẻ nuôi, đề đầu cỡi cổ.

Chiết binh thuộc về doanh binh, do quan Tổng Binh trấn thủ Chiết Giang chỉ huy. Nhưng lương hưởng hậu cần vẫn thuộc về Chiết Giang Bồ Chính Sứ ty cùng Chiết Giang Đô Chỉ Huy Sứ ty phụ trách. Con ruột Chiết Giang Đô ty đương nhiên là các Chỉ Huy Sứ ty, Thiên Hộ Sở, Bá Hộ Sở thuộc về sở binh, mà Chiết binh bất kể đánh giặc vất vả thế nào cũng chỉ có thể coi như con ghẻ. Chiết Giang Đô ty thà rằng đưa tiền lương khí giới cho các vệ sở võ béo đám Thiên Hộ Bá Hộ, cũng không chịu phát riêng cho Chiết binh nửa đồng.

Nhớ năm xưa lúc giặc Oa xâm nhập, Hồ Tông Hiến Hồ Đại soái khai phủ Môn Chiết, tự nhiên là lương hưởng khí giới Chiết binh được bảo đảm. Sau đó giặc Oa bị diệt trừ, các tướng soái Hồ Tông Hiến, Thích Kế Quang tàn sát đi hết, Chiết binh chịu đựng cuộc sống ghẻ lạnh không ai thương xót, gần giống như tình cảnh hết chim bẻ ná, hết cá quăng nơm.

Mã Văn Anh vừa nói như vậy, bọn quan binh nhất thời hò hét loạn lên thành một mảnh, nhao nhao nói:

- Lần này may nhờ có Tàn Thiệu Bảo, sau này Tàn Thiệu Bảo đi rồi, còn ai chịu để ý tới chúng ta?

- Ôi... Nếu chúng ta thuộc về Tàn Thiệu Bảo quân, vậy thì hay quá!

Lưu Đình Dụng cố ý thở dài thật mạnh.

- Đúng đúng đúng, nếu có thể quy về dưới trướng Tàn Thiệu Bảo, ta chảy máu đổ mồ hôi cũng cam tâm tình nguyện!

Tâm tư các huynh đệ Chiết binh lập tức trở nên phấn chấn.

Các lão binh càng bàn tán âm ỉ:

- Tàn Thiệu Bảo là bạn tốt với Thích Đại soái, Từ Sư Gia và hai vị lão tướng quân Du, Đặng, nghe bên Tuyên Phủ trấn nói, Du Long Thích Hồ, Đông Lý Tây Ma cũng không bằng Tàn Thiệu Bảo Tàn Nhất Thương. Không biết đến khi nào có thể mời hần làm Đại soái của chúng ta, lúc ấy quả thật nằm mơ cũng mỉm cười.

Mã Văn Anh cùng Lưu Đình Dụng nhìn nhau cười một tiếng, quân đội thuộc về ai tuyệt không phải là mình có thể quyết định, nhưng trong lòng mọi người vẫn giữ ý niệm này, tương lai nói không chừng...

Ở hành dinh Khâm Sai, mặt trời đã lên cao ba sào, Tần Lâm và ba vị phu nhân cộng thêm Kim Tuyên Ủy Sứ còn ở trong phòng chưa ra, cửa phòng cũng đóng thật chặt.

Bốn vị nữ binh Giáp Ất Bính Đinh mặc trang phục đỏ, đeo kiếm cầm cung đi tới hậu viện, nữ binh Giáp không khỏi giật mình:

- Ủa, không phải Đại tiểu thư nói hôm nay đi ra ngoài săn bắn hay sao, vì sao vẫn chưa ra vậy?

Thị Kiếm ở hành lang nhìn các nàng xua xua tay, đưa ngón tay lên miệng ra hiệu chớ có gây tiếng động.

Nữ binh Ất cùng nữ binh Bính bèn nhảy nhót với nhau cười trộm.

- Bốn người, đã có thể tạo thành một bàn mặt chược!

Tiểu Đinh cắn đầu ngón tay, mắt lóe ánh sáng ngời, lộ vẻ không dám tin tưởng.

- Nam nhân toàn là như vậy.

A Sa đang chơi với Đại Hoàng tỏ vẻ già dặn nói một câu như vậy, chọc cho bốn nàng nhào tới, cười ngặt nghẽo cào đầu tóc của nó rồi bủ như tổ quạ.

Tần Lâm ở bên trong phòng không đánh mặt chược, cũng không có làm chuyện tà ác hơn đánh mặt chược. Tay trái hấn nắm đồng thông bảo Vạn Lịch, tay phải giữ đồng thông bảo Gia Tĩnh, lúc thì mài mài trên tảng đá, một hồi lại gơ về phía ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào nhìn nhìn.

Đây là tiền lấy từ trong kho Bối Chính Sứ phủ, Tần Lâm đang nghiên cứu hai loại tiền này xem có chỗ nào khác nhau khiến cho giá trị chênh lệch với nhau như vậy.

Trương Tử Huyền đang lật xem công văn, các loại sách như Chiết Giang Tài Phú Hoàng Sách, Vạn Lịch Hội Kế Lục lấy được từ trong Bối Chính Sứ ty. Đôi mày dài tận tóc mai của nàng khế cau, cho dù là đang ở trong phòng nàng vẫn ngồi thật thẳng lưng, dáng người đoan chính, rất có phong phạm của bậc hành gia, lật sách xem thật nhanh.

Kim Anh Cơ nằm trên giường đang lật xem từng trang sổ sách hàng hải bằng giấy dầu chống thấm nước. Eo mềm mại như rắn nước của nàng phục xuống, dáng vẻ lười biếng đầy dụ hoặc, cộng thêm vóc người thon thả thật sự là một con xà yêu mê hoặc chết người.

Thanh Đại ngồi ở bàn bên cạnh, hai tay chống gương mặt còn có nét trẻ con ngây thơ, đôi mắt trong suốt chớp chớp liên hồi, tò mò nhìn Từ Tân Di.

Từ Đại tiểu thư nghiêng răng nghiêng lợi đưa một tiền đồng vào miệng cắn:

- Ta cũng không tin, thông bảo Vạn Lịch này và thông bảo Gia Tĩnh có cái gì khác nhau? Hình dạng giống nhau, kích cỡ trọng lượng màu sắc đều không khác, nhưng chỉ trị giá một nửa, quả thật không thể nào hiểu được.

Thông bảo Vạn Lịch có tiểu bình tiền, loại này một đồng trị giá một tiền đồng, có chiết nhị tiền, một đồng trị giá hai tiền đồng, còn có quảng ngân tiền bằng bạc. Lấy tiểu bình tiền thường thấy nhất làm tỷ dụ, đường kính tám phân, nặng một tiền, có chín thành đồng, cùng một quy cách với đồng thông bảo Gia Tĩnh, không có gì khác nhau.

- Thiếp đã tra công văn và hoàng sách trong những năm qua, không thấy nói tới nguyên nhân thông bảo Vạn Lịch trị giá rẻ như vậy ở Giang Nam.

Trương Tử Huyền khép sách lại, xoa xoa huyệt Thái Dương có hơi đau nhức.

742. Chương 742: Nghi Hoặc Tiền Đồng

- Ta cũng không biết tại sao vậy...

Thanh âm Kim Anh Cơ ngọt ngào mê hồn, híp mắt nhìn Tần Lâm:

- Tiểu oan gia, huynh thật đúng là gặp phải chuyện lạ, thuyền đội ta đến Nhật Bản làm ăn với người Oa, tiền Vạn Lịch rất có giá trị ở Nhật Bản, thế nhưng ở Giang Nam trị giá chỉ có một nửa, thật là không giải thích được.

Tần Lâm để tiền đồng xuống, chân mày khẽ nhướng lên hỏi:

- Nhật Bản cũng dùng tiền của chúng ta sao?

A... Kim Anh Cơ phát hiện mình nói lỡ lời, quay đầu le lưỡi một cái, vội vàng cười nói:

- Đúng vậy, người Oa không biết đúc tiền cho nên chỉ có thể đổi tiền của chúng ta đi sử, hiện tại Nhật Bản còn thông dụng cả tiền Đường Tống.

Trên thực tế người Nhật Bản cũng biết chế tạo tiền đồng, nhưng thợ Nhật Bản sở trường sản xuất những thứ chậm rãi tỉ mỉ, tỷ như Oa đao. Mà sở đoản của bọn họ chính là sản xuất quy mô số lượng lớn, từ trước tới nay toàn là sản lượng thấp, chi phí cao. Đối với Nhật Bản và các quốc gia khác đúc tiền là chuyện được không bằng mất, cho nên bản thân bọn họ chỉ đúc rất ít tiền, mà nhập rất nhiều tiền đồng Trung Quốc.

Tần Lâm lại nhận ra được nàng nói chuyện hết sức không thật, đi tới sát người Ngũ Phong thuyền chủ, đưa tay ra cù vào eo mềm mại như rắn nước của nàng:

- À, tiền Đường Tống vẫn còn thông dụng, như vậy tiền Gia Tĩnh Vạn Lịch lại càng không ít, Kim thuyền chủ nàng có vận chuyển tiền Trung Quốc tới Nhật Bản hay không?

Kim Anh Cơ bị chọc lét như vậy cười luôn miệng:

- Hi hi, ha ha, chớ có chọc nữa, ta chỉ làm ăn... dùng tiền đồng đổi lấy bạc của người Oa...

- Trời ơi, thì ra tiền mà gia phụ đúc ra đều bị nàng vận chuyển tới Nhật Bản!

Trương Tử Huyền cũng gia nhập đội ngũ chinh phạt, chọc lét Kim Anh Cơ cười sằng sặc liên hồi. Nàng lại bị Tần Lâm giữ lại không có cách nào chống cự, không thể làm gì khác hơn là uốn éo thân thể liên hồi giống như con rắn.

Bên ngoài viện các nàng Thị Kiếm, Giáp Ất Bính Đinh nghe được trong nhà truyền ra tiếng cười to, nhất thời xấu hổ mặt đỏ tới mang tai, vội vàng bước tránh ra xa.

- Quá, quá hoang dâm vô đạo, giữ ban ngày lại làm như vậy, còn là một đối bốn...

Tiểu Đinh cắn móng tay kêu tanh tách,

Lần này ba vị tỷ tỷ đều lộ vẻ hoàn toàn đồng ý, Tần trưởng quan thật sự làm càn làm bậy.

Chỉ chốc lát sau, tiếng cười trong phòng ngưng lại.

Kim Anh Cơ ngồi ở mép giường, dáng vẻ giống như bé gái vừa làm chuyện gì sai lầm, đỏ mặt hỏi Tần Lâm:

- Thiếp thân làm như vậy dĩ nhiên không tuân theo pháp lệnh triều đình, xin hứa không có lần sau nữa, có được chăng?

Trương Tử Huyền lại chọc lét nàng vài cái, nửa đùa giỡn nửa nghiêm túc nói:

- Đây rõ ràng là tội phạm buôn lậu.

- Không, làm như vậy rất đúng, tương lai nên tiếp tục làm tiếp!

Tần Lâm đột nhiên nói.

A? Chúng nữ đều không nghĩ tới hần lại quyết định như vậy, Trương Tử Huyền khẽ cau mày liễu hỏi:

- Tần huynh, huynh nói gì vậy, triều đình vì phòng ngừa tiền đồng lưu truyền ra ngoài cho nên từng hạ lệnh nghiêm cấm xuất khẩu tiền đồng, vì sao huynh lại biết pháp phạm pháp?

- Bởi vì lệnh tôn Giang Lăng tướng công thi hành Nhất Điều Tiên Pháp!

Tần Lâm cười nháy mắt một cái.

Trương Tử Huyền hơi suy nghĩ một hồi mới do dự hỏi:

- Huynh muốn nói là lấy bạc thay đồng sao, bất quá... a, dường như tiểu muội đã hiểu...

Không hổ là nữ nhi Trương Cư Chính, được chân truyền của phụ thân, hiểu được ý của Tần Lâm nhanh như vậy.

Trước kia cấm chỉ xuất khẩu tiền đồng là bởi vì các triều trước đều thực hành lấy tiền đồng là đơn vị tiền tệ gốc để lưu hành, nếu như xuất khẩu ra ngoài quá nhiều sẽ khiến cho tiền tệ cung ứng không đủ, dẫn tới thị trường tiêu điều.

Giống như vào triều Tống cũng bởi vì xã hội kinh tế phát đạt đưa đến cung ứng tiền đồng không đủ, vô tình khiến cho sinh ra tờ tiền giấy đầu tiên trong lịch sử loài người. Đây là vì không có cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là dùng giấy để thay thế tiền đồng, nếu như tiền đồng còn xuất khẩu ra ngoài nhiều như vậy, thiết tưởng tình huống càng khó chịu hơn nữa.

Nhưng đến năm Vạn Lịch, Trương Cư Chính thực hành Nhất Điều Tiên Pháp, trên bản chất chế độ tiền tệ đã chuyển từ tiền đồng là sang bạc là đơn vị tiền tệ cơ bản, lập tức tình huống trở nên hoàn toàn khác hẳn.

Làm một phép tính, tỷ như trên thị trường Trung Quốc vốn có một vạn lượng bạc trắng, Trương Cư Chính lại chế tạo một vạn xâu tiền đồng bổ sung (mỗi xâu là một ngàn văn tiền), mỗi xâu tiền Trung Quốc trị giá một lượng bạc, vì vậy trên thị trường sẽ đồng thời có bạc và tiền đồng trị giá hai vạn lượng bạc lưu thông song song.

Nhưng ở Nhật Bản, giá trị tiền đồng cao, mỗi xâu trị giá hai lượng bạc, Kim Anh Cơ bèn đem một vạn xâu tiền này đi Nhật Bản đổi trở về hai vạn lượng bạc trắng, cộng thêm một vạn lượng sẵn có trước đó của Trung Quốc, tính ra bạc trắng lưu thông trên thị trường có tới ba vạn lượng.

Trương Cư Chính thực hành Nhất Điều Tiên Pháp, bởi vì Trung Quốc thiếu mỏ bạc, đang lo vì thị trường thiếu bạc, lần này chẳng phải là đúng như mong muốn của lão?

- Hơn nữa tiền đồng có thể đúc mới bất cứ lúc nào, đổi nhiều bạc từ Nhật Bản trở về cuộn cuộn không ngừng!

Trương Tử Huyền nói tới đây mặt lộ vẻ vui mừng, cuối cùng lộ vẻ áy náy vịn vai Kim Anh Cơ:

- Kim tỷ tỷ, mới làm ăn tiền đồng đổi bạc trắng này, tỷ làm càng nhiều càng tốt.

Kim Anh Cơ thở phào nhẹ nhõm, giơ tay điểm nhẹ vào trán ngọc trắng trẻo của thiên kim tướng phủ một cái:

- Muội đó, lúc này còn nói ta là tội phạm buôn lậu.

Không trách Kim Anh Cơ có thể lấy ra năm vạn lượng bạc mặt bất cứ lúc nào, thì ra rất nhiều bạc của nàng là dùng tiền đồng đổi lấy từ Nhật Bản. Suy nghĩ tới chuyện bạc của người Nhật Bản bị nàng lợi dụng lũng đoạn mua bán đổi về với giá rẻ, vận chuyển về Trung Quốc phát lương cho Chiết binh đánh nhau với giặc Oa, đây quả thật là trên chiến trường Nhật Bản bị Chiết binh đánh bại, trên thương trường lại bị Kim Anh Cơ đánh bại.

Bất quá đây cũng là chuyện đương nhiên, từ Ngũ Phong hải thương cho tới Trịnh thị tập đoàn sau này, Đông Á hải dương vẫn thuộc về hải thương Trung Quốc, người Nhật Bản chỉ có thể đứng sang bên, người Tây Dương cũng không dám can rở giống như ở Nam Dương vậy.

Dùng tiền đổi bạc trắng Nhật Bản, sẽ phải thu mua thật nhiều tiền đồng ở Trung Quốc, như vậy sẽ làm nâng cao giá trị tiền đồng. Hơn nữa theo Kim Anh Cơ nói, người Nhật Bản cũng không cần biết là thông

bảo Gia Tĩnh hay thông bảo Vạn Lịch, hay là thông bảo Khai Nguyên triều Đường, chỉ cần là tiền đồng đều thu hết với một mức giá, cho nên gần đây nàng cũng cho thuộc hạ thu mua thông bảo Vạn Lịch với giá rẻ.

- À, như vậy nàng thu mua rất nhiều thông bảo Vạn Lịch sao?

Tần Lâm cười lên.

Đúng là đi rách gót giày tìm chẳng thấy, thấy ra không mất chút công phu, thông qua Kim Anh Cơ thu mua thật nhiều, có lẽ có thể phát hiện một ít đầu mối.

Mặt trái xoan của Kim Anh Cơ ửng đỏ, bởi vì buôn lậu tiền đồng là vi phạm pháp lệnh triều đình, lúc đầu nàng cũng không nói cho Tần Lâm biết chuyện này.

743. Chương 743: Động Cơ

Vị trí kho hàng Ngũ Phong hải thương nằm ở bên ngoài Hàng Châu thành, trên vịnh Hàng Châu, một dãy nhà đá xanh cao lớn đứng sừng sững.

Quyền Chính Ngân đi phía trước dẫn đường, đi qua từng kho, mỗi một kho như vậy đều chứa đầy hàng hóa đủ các màu sắc như vải bông, tơ lụa, đồ sứ... Cũng có tiêu thạch, trân châu, nhân sâm, vải nhung... từ hải ngoại vận chuyển tới chất đống như núi.

Ngay cả Tần Lâm nhìn những thứ này cũng cảm thấy Ngũ Phong hải thương giàu nứt đổ đổ vách không phải là khoác lác, huống chi nơi này còn chưa phải là tổng kho chân chính của bọn họ, bất quá chỉ là trạm trung chuyển của khu vực Hàng Châu mà thôi. Kho lớn hơn nữa được thiết lập ở Song Tự cảng, Kê Lung đảo ở Đài Loan.

- Tần Thiệu Bảo, nơi này chính là kho tiền đồng.

Quyền Chính Ngân ân cần mở cửa kho ra.

Nếu như trước kia không biết cái gì gọi là mùi thối của đồng, hiện tại Tần Lâm cùng Trương Tử Huyền, Từ Tân Di coi như đã hiểu. Mới vừa mở cửa, một mùi thối chỉ đồng mới có đã ập vào mặt, sau đó mọi người nhìn thấy tiền đồng nhiều không đếm xuể trong kho, ánh đồng vàng lấp lánh tràn ngập toàn bộ tầm mắt.

- Sợ rằng nơi này có tới một phần mười tổng số tiền đồng của triều đình vào thời Vạn Lịch!

Trương Tử Huyền lắc lắc đầu kinh ngạc than thở, mặc dù dùng tiền đồng đổi bạc có lợi cho quốc kế dân sinh, nhưng trong lòng nàng vẫn có cảm giác kỳ quái.

Tần Lâm cười nói:

- Nhật Bản lưu hành tiền Trung Quốc là chuyện tốt, tốt nhất tương lai toàn thế giới đều lưu hành tiền của Trung Quốc chúng ta, lúc ấy uy phong Đại Minh ta càng lên cao hơn nữa.

Tiền đồng mang theo niên hiệu Vạn Lịch, Gia Tĩnh... đại biểu chủ quyền một nước, phàm là các nước chịu lưu hành tiền Trung Quốc, vậy đồng nghĩa với chấp tay nhường lại quyền đúc tiền.

Ánh mắt Tần Lâm quét tới quét lui, rốt cục ngồi xổm xuống, lục tìm ra được bên trong một đồng tiền đồng...

- Ủa, đồng tiền này có vẻ kỳ quái...

Tần Lâm nhặt lên một đồng tiền lấp lánh ánh sáng xanh, mượn ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ quan sát cẩn thận.

Từ Tân Di vốn có tính tò mò mạnh nhất lập tức tiến lên trước, mắt hạnh mở tròn xoe nhìn một lúc lâu vẫn không hiểu vì sao, miệng lẩm bẩm:

- Rõ ràng không có gì khác kia mà...

- Xem cẩn thận chút nữa...

Tần Lâm kẹp đồng tiền giữa hai ngón trỏ giữa, không ngừng thay đổi góc độ đón ánh sáng.

Rốt cục Từ Tân Di đã nhìn ra, Trương Tử Huyền, Kim Anh Cơ cũng đã nhìn ra đầu mối, màu đồng của đồng thông bảo Vạn Lịch này hơi nhạt hơn so với những đồng khác.

Chẳng lẽ là tiền giả?

Tần Lâm vứt đồng tiền trên mặt đất, rút Thất Tinh bảo kiếm ra tiện tay chém xuống, một tiếng keng cực nhỏ cơ hồ không nghe được vang lên, đồng tiền đã bị chém làm hai nửa.

Từ Tân Di vô cùng nôn nóng nhặt đồng tiền lên, nhìn kỹ chợt la hoảng lên:

- A, tiền này là giả!

Nếu như nói bề mặt đồng tiền này có một lớp oxy hóa, còn có thể không nhìn ra thật giả, vậy mặt cắt mới vừa cắt ra đã lập tức làm bại lộ thân phận của nó giữa ban ngày ban mặt. Nếu là tiền đồng thông bảo Vạn Lịch chân chính, cắt ra phải có màu vàng đồng, thế nhưng mặt cắt đồng tiền này hơi có sắc trắng, rõ ràng cho thấy trong quá trình chế tạo cho thêm quá nhiều các kim loại như chì, thiếc... khiến cho hàm lượng đồng giảm xuống.

Trên thị trường không tin tưởng tiền thông bảo Vạn Lịch mới đúc, quả nhiên sau lưng chuyện này có nguyên nhân, mà lời đồn ngoài đường tiền mới không đủ lượng đồng cũng không phải là vô căn cứ.

Tần Lâm gãi đầu một cái, trước đó hắn đã phạm vào một sai lầm cấp thấp hết sức cơ bản, chính là tiến hành so sánh các loại tiền đồng lấy từ kho của Bộ Chính Sứ ty. Tiền trong kho Bộ Chính Sứ ty toàn là tiền của quan phủ đúc mới, đương nhiên khả năng xảy ra vấn đề là rất nhỏ. Muốn tra rõ nguyên nhân giá trị thông bảo Vạn Lịch giảm còn một nửa, vậy phải tiến hành so sánh tiền đồng lưu hành trên thị trường.

- Đây coi như là bậc trí giả tính ngàn điều cũng phải có một điều sai.

Trương Tử Huyền mím môi mà cười, hiếm khi có cơ hội có thể trêu ghẹo Tần Lâm.

Từ Tân Di Từ Đại tiểu thư nắm quả đấm dùng sức vung lên:

- Không trách thông bảo Vạn Lịch chỉ có thể sử dụng một nửa giá trị, thì ra là có người đúc tiền giả. Nay Kim tiểu yêu, người của muội thu mua nhiều tiền đồng như vậy, không có phát hiện tiền giả sao?

Kim Anh Cơ che miệng cười khanh khách:

- Những người Nhật Bản kia thấy tiền đồng liền thu hết, muội cần gì quản tiền đồng là thật hay giả?

- Đúng vậy đúng vậy.

Quyền Chính Ngân gật đầu khom người nói:

- Kim Tuyên Úy nói rất đúng, bởi vì người Nhật Bản là thấy tiền sáng mắt, cho nên chúng tiểu nhân thu mua tiền đồng cho tới bây giờ cũng không phân thật giả. Lại nói mỗi lần giao dịch như vậy là hàng ngàn hàng vạn xu, cũng không có cách nào đi kiểm nghiệm từng đồng một. Nếu không phải hôm nay Tần Thiếu Bảo đột nhiên tra xét, ngay cả chúng ta cũng không biết còn có thông bảo Vạn Lịch giả.

Há chỉ không phân thật giả, bởi vì người Nhật Bản thấy tiền là thu. Nếu là thông bảo Vạn Lịch giả rẻ hơn hàng thật, sợ rằng sau khi Ngũ Phong hải thương biết còn phải đặc biệt đi mua tiền giả về bán cho người Nhật Bản.

Tần Lâm cũng không chú ý bọn họ đối đáp, mà là sờ cằm lẩm bẩm nói:

- Bởi vì có người chế tạo tiền giả, cho nên giá trị thông bảo Vạn Lịch bị giảm xuống... Kết luận như vậy...

- Dân chúng không muốn dùng tiền giả, tự nhiên giá trị phải giảm xuống chứ sao!

Từ Tân Di bĩu môi, cảm thấy kết luận dễ thấy như vậy, Tần Lâm còn thắc mắc vấn đề gì nữa.

- Sợ rằng phu quân nghĩ tới chuyện khác, chính là động cơ làm giả.

Trương Tử Huyền khẽ mỉm cười, đồng tử thâm thúy của nàng lóe ra ánh sáng.

Tần Lâm gật đầu một cái, cười xấu xa nói:

- Trong mấy vị phu nhân, vẫn là Tử Huyền thông minh nhất.

Từ Tân Di nghiêng răng nghiêng lợi, Kim Anh Cơ lại dở khóc dở cười, nàng không nằm trong ba vị phu nhân, rốt cục lần này may mắn thoát khỏi trúng thương.

Tần Lâm quan sát đồng tiền này, phát hiện mặt ngoài nó còn tương đối mới, chưa có vẻ dơ bẩn hình thành do lưu hành lâu ngày. Tiền đồng bại lộ trong không khí ẩm mặn của vùng Giang Nam ven biển nhất định sẽ có hơi hoen rỉ màu xanh, chuyện này chứng tỏ đồng tiền giả này là mới đúc gần đây.

Chuyện này tạo thành mâu thuẫn với tình huống thị trường trước mắt.

Chế tiền giả cần vốn, tiền đồng cần vốn lớn hơn nữa.

Nếu như là tiền giấy, người làm giả bỏ ra tiền vốn cũng chỉ có một chút mực và giấy, hoàn toàn không đáng kể gì so với số tiền phi pháp thu được.

Tiền đồng lại khác với tiền giấy, bản thân tiền thật có giá trị thấp, vốn bỏ ra lớn, cho tới người Nhật Bản cũng không muốn tự chế tạo, thà rằng dùng tiền Trung Quốc.

Kể làm tiền giả đạt được ích lợi, một mặt là tiền lời do gia tăng giá trị sau khi đồng được đúc thành tiền. Quan phương đúc tiền cũng kiếm chác ở điểm này, nhưng thật ra tương đối thấp, có lúc sẽ còn lỗ vốn. Tỷ như vào triều Tống có lúc xảy ra tình huống tiền đồng giá thấp, đồ đồng giá cao, dân chúng bèn nung chảy tiền đồng do triều đình đúc để chế tạo đồ đồng, khi đó triều đình đúc tiền chính là lỗ vốn.

Mặt khác chính là hạ thấp hàm lượng đồng, giữ lại đồng vốn có giá cao, chỉ phải tiêu hao nhiều chì, thiếc vốn có giá thấp, đây có thể coi là ích lợi chủ yếu của kẻ làm giả.

Nhưng hàm lượng đồng giảm bớt cũng không phải vô hạn, giảm đi ba bốn thành đã là cực hạn, nếu không giảm quá mức bị người liếc qua một cái lập tức phát hiện, còn ai dám sử dụng tiền giả này?

Cho nên tính toán sơ qua, đúc tiền chân chính vốn đã có lời, cộng thêm kẻ làm giả giảm bớt lượng đồng trong đó, đại khái tiền lời trong chuyện này gia tăng gấp đôi, tức bỏ vốn nửa văn tiền ra sẽ chế tạo được một văn tiền giả.

Chỉ cần đúc với số lượng lớn, tính ra đúc tiền giả kiếm được một khoản không nhỏ. Qua các triều đại, chuyện đúc tiền trong dân gian đều bị nghiêm cấm, nhưng có rất nhiều khi quan phủ không thể cấm tuyệt, dân gian cũng chịu lưu thông sử dụng, cho nên thông bảo Vạn Lịch bị đúc giả là chuyện không kỳ quái chút nào.

Kỳ quái là bây giờ thông bảo Vạn Lịch chỉ có thể sử dụng nửa giá, kẻ làm giả dùng nửa văn tiền vốn chế tạo ra một văn tiền giả, kết quả một văn đồng tiền giả này lại chỉ có thể sử dụng tương đương nửa văn, như vậy kẻ làm giả chẳng phải là người mù đốt đèn đi trong đêm, uống phí đèn cây vô ích hay sao? Vì sao y lại mạo hiểm đúc tiền giả mà không thu được lợi lộc gì?

Nếu như lúc ban đầu thông bảo Vạn Lịch chưa bị hạ giá, người đúc tiền giả chế tạo rất nhiều dẫn đến chuyện nó bị giảm giá một nửa. Như vậy lúc này người đúc tiền giả làm chuyện không có lợi lộc gì, y không nên tiếp tục chế tạo tiền giả mới phải, thế nhưng đồng tiền giả mà Tần Lâm cầm trên tay lại rõ ràng là mới đúc gần đây.

Đối với vấn đề này, Tần Lâm gãi đầu không nghĩ ra nguyên nhân, không có khả năng người đúc tiền giả này chuyên làm từ thiện, làm như vậy để giúp cho triều đình gia tăng lưu thông tiền tệ.

Trương Tử Huyền cùng Kim Anh Cơ cũng vắt óc suy nghĩ, cho dù là Ngũ Phong thuyền chủ tinh minh và thiên kim tướng phủ cơ trí, thủy chung vẫn không hiểu vì sao có người lại làm chuyện không có lợi lộc gì như vậy.

Từ Đại tiểu thư bĩu môi:

- Nay, các người suy nghĩ nhiều như vậy làm gì, bắt người đúc tiền giả lại hỏi y, không phải là dễ dàng sao?

Lời này rất có lý, phá án vốn là không thể nào đi từng bước một, có rất nhiều khi một vấn đề khó khăn nan giải nào đó nhảy sang giai đoạn kế tiếp lập tức được giải quyết dễ dàng. Mất thời gian cả ngày phỏng đoán động cơ phạm tội, kết quả bắt được người hiềm nghi tra hỏi, y lại phạm tội vì một nguyên nhân nào đó hết sức vớ vẩn, loại chuyện như vậy hết sức thường thấy trong điều tra phá án.

Quyền Chính Ngân rất tích cực ra mưu hiến kế:

- Tàn Thiếu Bảo, đồng tiền đồng này là mua lại từ Ôn Châu phủ, có phải có nghĩa tội phạm đúc tiền giả đang ở Ôn Châu hay không?
- Vậy thì chưa chắc, tiền đồng lưu thông cực kỳ rộng lớn, hoàn toàn có thể là từ nơi khác lưu thông mà tới. Tàn Lâm lắc đầu một cái.

Nghe lời này, tất cả mọi người đều cảm thấy hết sức khó khăn, chỉ cần có đúc tiền giả trên quy mô lớn, tiền giả sẽ lưu thông trên phạm vi lớn, rất nhanh các địa phương đều sẽ xuất hiện tiền giả.

Có đồng tiền giả thứ nhất làm tham chiếu, Từ Tân Di, Trương Tử Huyền và Kim Anh Cơ cùng nhau tìm thêm tiền giả khác trong đồng tiền. Căn cứ theo sổ sách Ngũ Phong hải thương ghi lại, số tiền này đến từ Thiệu Hưng, Ninh Ba, Đài Châu, Kim Hoa, Gia Hưng, cơ hồ các nơi toàn tỉnh Chiết Giang đều có.

Làm thế nào tra tìm ngọn nguồn tiền giả đây?

- Muội có một biện pháp, nhưng chỉ là quá phiền phức!

Trương Tử Huyền khê cau mày:

- Tìm trong các đồng tiền giả đến từ các nơi, đồng của nơi nào xuất hiện tiền giả nhiều nhất, quá nửa chính là người đúc tiền giả đang ở đó.

Trời ơi, Từ Tân Di nhìn kho hàng chất đồng tiền đồng như núi, bị dọa sợ đến le lưỡi, Muốn tìm ra toàn bộ tiền giả, sợ rằng điều thêm một trăm người nữa đến, tìm tòi ba ngày ba đêm cũng chưa chắc đã làm được.

Lần này ngay cả Quyền Chính Ngân cũng không dám chủ động xung phong nhận việc, người Cao Ly ngượng ngùng cười, có vẻ muốn lùi bước.

Tàn Lâm cười nói:

- Đâu cần phải phiền phức như vậy, Quyền tiên sinh, người đi lấy một cái cân tới đây.

Quyền Chính Ngân lập tức hiểu ý Tàn Lâm, vội vàng chạy đi tìm một cái cân tốt nhất mang tới.

- Nếu tỷ lệ đồng, chì, thiếc không giống nhau, vậy trọng lượng của tiền giả và tiền thật cũng sẽ có chênh lệch với nhau.

Tàn Lâm giải thích, tay hấn cũng không dừng, thoăn thoắt ước lượng, rất nhanh đã lấy ra một đồng tiền có trọng lượng hơi nhẹ.

Tiền quan phương thật đặt ở đĩa cân bên phải, tiền giả đặt ở đĩa bên trái. Mới đầu cân còn có thể giữ vững thăng bằng, nhưng rất nhanh đĩa bên phải bắt đầu chậm rãi trầm xuống, đĩa bên trái dâng lên cao.

Tiền giả nhẹ hơn tiền thật một chút.

Chuyện kể tiếp trở nên rất đơn giản, điều năm mươi tên tráng hán chuyên khuôn vác của Ngũ Phong hải thương đến, dùng loại cân lớn cân tiền đồng từ các nơi toàn tỉnh mang tới. Mỗi lần cân năm mươi xâu, cũng tức là năm vạn tiền đồng, sau đó ghi chép lại trọng lượng.

Không cần tới nửa canh giờ đã có kết quả, Ngũ Phong hải thương thu mua tiền đồng, trọng lượng bình quân nhẹ nhất cũng không phải ở Kim Hoa, cũng không ở Ninh Ba, mà là phía Tây Hàng Châu, ở vào Nghiêm Châu, Cù Châu trên thượng nguồn sông Tiền Đường.

Nghiêm Châu, Cù Châu và Giang Tây tiếp giáp Nam Trục Lệ, thuộc về vùng núi Chiết Tây, núi nhiều ruộng ít, so sánh với Hàng Châu, Ninh Ba tự nhiên điều kiện phải kém hơn. Tất cả mọi người đều không ngờ được có người lại chọn nơi đó tiến hành đúc tiền giả, dù sao Hàng Châu Ninh Ba thương mậu phát đạt, sẽ dễ dàng tiêu thụ tiền giả hơn.

Tra tới đây công việc tiến hành điều tra của Tần Lâm ở Hàng Châu coi như đã xong. Hần triệu kiến Thiên Hộ Thiên Hộ Sở Cẩm Y Vệ Chiết Giang, ra lệnh cho Cẩm Y Vệ Chiết Giang bí mật điều tra ngọn nguồn tiền giả.

Tần Lâm thân là Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, chương Bắc Trấn Phủ Ty, cũng không phải là tất cả mọi chuyện hẳn đều phải đích thân làm. Cẩm Y Vệ có mấy vạn quan giáo, các Thiên Hộ Sở Bá Hộ Sở trải rộng khắp nơi trên cả nước, để cho Cẩm Y Vệ bản địa đi thăm dò tìm đầu mối tất có thể làm chơi ăn thật.

Chuyện duy nhất Tần Lâm không ngờ tới chính là, trong lúc hắn đang kiên nhẫn chờ đợi tin tức, đã xảy ra chuyện ngoài dự liệu.

Quyền Chính Ngân vội vàng chạy đến hành dinh Khâm Sai, thở không ra hơi báo cáo:

- Một vị lão chương quỹ mà tiểu nhân phái đến Cù Châu thu mua tiền đồng vừa đột ngột chết ở Long Du huyện! Tiểu nhân cảm thấy có lẽ chuyện này có liên quan với vụ án tiền giả, cho nên đặc biệt tới bẩm báo Tần Thiếu Bảo.

- Cái gì?

Kim Anh Cơ đang ở ngoài cửa sổ, khom người cùng Thanh Đại chăm sóc mấy gốc dược thảo, nghe vậy quắc mắt một cái đứng thẳng dậy, mặt trái xoan như phủ một làn sương lạnh:

- Đỗ chương quỹ chết rồi sao? Là ai, là ai dám động tới người của chúng ta?!

744. Chương 744: Cửa Sổ Đóng

Uy phong lẫm lẫm, đằng đằng sát khí, khoảnh khắc trước còn là tiểu thê tử tử mĩ chăm sóc hoa cỏ, sau khoảnh khắc Kim Anh Cơ đã biến thành Ngũ Phong thuyền chủ tung hoành tứ hải.

- Nay, biến hóa này cũng quá nhanh...

Tần Lâm cười hì hì nhìn nàng, thần sắc có vẻ chế nhạo.

Kim Anh Cơ lập tức xấu hổ, tai cũng đỏ bừng, mân mê vạt áo nhỏ giọng nói:

- Nô gia chỉ thương cho Đỗ chương quỹ, năm nay lão đã hơn sáu mươi...

Phụt! Quyền Chính Ngân thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi mình, y trấn định tâm thần, chờ hơi thở bình tĩnh lại mới tỏ ra khiêm tốn nói:

- Khái bẩm Tần Thiếu Bảo, Kim Tuyên Úy, thuộc hạ cũng là mới vừa nhận được tin Đỗ chương quỹ chết. Theo người báo tin nói, Đỗ chương quỹ là bệnh cấp tính đột phát, bệnh triền miên trên giường mấy hôm sau mới qua đời. Nhưng thuộc hạ cho là trước đây không lâu Tần Thiếu Bảo tra được đúc tiền giả đến từ Nghiêm Châu, Cù Châu, lão chương quỹ chúng ta phái đi lại đột nhiên chết đi, sợ rằng trong đó có ẩn tình khác cho nên đặc biệt tới bẩm báo.

Tần Lâm khẽ gật đầu một cái:

- Không sai, người làm rất khá.

Tâm trạng Quyền Chính Ngân lập tức trở nên cực tốt, so với vị Ngũ Phong thuyền chủ của mình, vị Tần Thiếu Bảo này khen ngợi còn đáng quý hơn. Rõ ràng là như vậy, đôi mắt Kim Anh Cơ cong thành vầng trăng khuyết, rất hài lòng biểu hiện của thuộc hạ.

Tần Lâm thân là Khâm Sai đại thần, làm việc không cần báo cho quan trường Chiết Giang, lập tức dọn dẹp hành trang, dẫn dắt Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cùng chúng cẩm y quan giáo đi tới Long Du huyện Cù Châu.

Long Du huyện ở vào vùng núi Chiết Tây, bên trong thung lũng Cù Châu xung quanh toàn là dãy núi trùng trùng. Cù Giang uốn khúc quanh co chảy qua huyện, hai bên bờ sông là đất đồi gập ghềnh, nơi xa dãy núi tứ bề vô cùng hiểm trở, Linh Sơn, Long Khâu Sơn, Lạn Kha Sơn liên miên không dứt.

Trên quan đạo vắt ngang qua sườn đồi gập ghềnh, các cấm y quan giáo giục ngựa ra roi, tiếng roi đánh vào mõng ngựa nghe bốp bốp, ngựa chạy toàn thân toát ra mồ hôi đầm đìa, thỉnh thoảng hí vang.

- Tần Thiệu Bảo, trước mặt chính là Long Du huyện thành!

Một tên cấm y quan giáo bản địa Chiết tỉnh chỉ tay về phía trước kêu lớn.

- Được!

Tần Lâm giật giây cương một cái, giơ roi chỉ về phương xa:

- Các huynh đệ có lên một chút, đến Long Du huyện thành ăn cơm tối, ta bao!

Chúng quan giáo lập tức ra roi giục ngựa chuyên cần hơn, có kẻ phấn chấn tinh thần trên cột Lục Viễn Chí:

- Lục gia, Tần Thiệu Bảo mời khách, ngài phải dốc hết toàn lực ăn cho Tần Thiệu Bảo nghèo...

Lục Viễn Chí bĩu môi lẩm bẩm:

- Với tính người này... hừ hừ, có ăn đã là may mắn.

- Hừ, ta cũng không phải là Tào Tháo, chẳng lẽ cho các huynh đệ ngấm mai cho đỡ khát?

Tần Lâm cười xấu xa liếc tên mập một cái.

Quả thật Tần Lâm Tần trưởng quan không phải là Tào Mạnh Đức, không có hứng gặt người, đến Long Du huyện quả thật mời mọi người ăn cơm tối. Bánh bò Long Du, ruột heo nấu nếp, đậu hủ hoa... chính là món ăn vật đặc sản nổi danh nơi này. Bọn họ mua trong quán bên đường, từ lúc bắt đầu ăn đến lúc hết sạch chưa hết thời gian một nén nhang, coi như lưng lửng bụng.

- Sao hả, bản quan chưa từng thất hứa, các huynh đệ ăn no chưa?

Tần Lâm dùng mu bàn tay lau miệng, sau đó hỏi rất chân thành.

Chúng quan giáo huynh đệ nhất thời bội phục Tần trưởng quan tới cực điểm, nhất là quan giáo bản địa Chiết Giang. Không phải vậy sao, quả thật Tần Thiệu Bảo không phải là ngấm mai cho đỡ khát, nhưng hẳn vẽ ra ọi người trái dưa hấu, kết quả chỉ cho trái anh đào, cho dù là người ăn nhanh nhất cũng chỉ được no năm sáu phần.

Ngược lại Lục Viễn Chí Ngưu Đại Lực cùng mấy lão huynh đệ an ủi mọi người, Tần trưởng quan nhà ta chính là người như vậy, có chuyện đặt lên trước, gặm bánh bao uống nước lạnh đều được, đợi đến khi đại công cáo thành sẽ mời mọi người ăn sơn hào hải vị sau.

Cất tiếng cười ha hả, Tần Lâm dẫn người chạy thẳng tới huyện nha.

Thật nhiều Đề Kỳ chạy tới Long Du huyện, lập tức có địa bảo, thổ binh chạy đi báo với Tri Huyện. Tần Lâm còn chưa đi đến cửa huyện nha môn đã có một vị quan thất phẩm mặt trắng râu chữ bát từ bên trong tiến ra nghênh đón, tươi cười thi lễ:

- Khâm Sai Tần Thiệu Bảo đại giá quang lâm, tề huyện không kịp tiếp đón từ xa, thứ tội thứ tội! Hạ quan La Đông Nham, bái kiến Tần Thiệu Bảo.

Tần Lâm giương mắt nhìn lên, nhất thời trong lòng hiểu rõ ràng, thái độ La Đông Nham vừa không nơm nớp lo sợ vừa không nhiệt thành, có thể nói là ngoài nóng trong lạnh, có vẻ hơi hụt qua loa. Dù sao Tần Lâm vẫn là quan võ Cấm Y Vệ, không quản được quan văn Tri Huyện, hẳn là Khâm Sai tuần sát chuyên khai hải ở Đông Nam, Long Du huyện này ở vào vùng núi Chiết Tây, khai hải cũng không tới nơi này được.

Vì vậy Tần Lâm cũng không khách sáo với y, nói thẳng cho y biết Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ Ty phái tới Long Du huyện một vị Đỗ chương quỹ, chết ở trong khách sạn, mình tới đây là vì chuyện này.

- A, bản quan cũng biết được chuyện này, không phải là vị Đỗ chương quỹ kia bệnh chết hay sao?

La Đông Nham không hiểu chớp mắt một cái.

Làm quan địa phương có trách nhiệm chăn dân, bất kể thế nào cũng không muốn xảy ra án mạng. Quan địa phương xảy ra án mạng không thể hoàn thành nhiệm vụ giáo hóa đạo đức, không phá được án là đần độn kém cỏi.

- Rốt cuộc là có phải bệnh chết hay không, còn rất khó nói!

Tần Lâm không chút khách sáo, lập tức lệnh cho La Đông Nham sai phái bộ khoái, sai dịch quen thuộc tình huống bản địa phối hợp phá án.

Há chỉ phối hợp, nếu Tần Lâm nói sau lưng chuyện này có thể có ẩn tình khác, La Đông Nham cũng không thể nào ngồi yên, không thể làm gì khác hơn là đi theo sau lưng Tần Lâm, tự giác sung làm người hầu cho hắn.

Khi còn sống Đỗ chương quỹ ở tại Thuận Hưng khách sạn trong thành, còn mang theo một đám người làm. Hiện tại lão đột nhiên chết, đám người làm kia phân hai người trở về Hàng Châu báo tin, số người còn lại hiềm Thuận Hưng khách sạn xui xẻo bèn dọn sang ở một khách sạn khác trong thành, mà quan tài Đỗ chương quỹ được quàn ở miếu Thành Hoàng.

Tần Lâm phái người đi tìm đám người làm kia, lại lệnh cho bộ khoái bản địa dẫn quan giáo huynh đệ đi tới miếu Thành Hoàng bảo vệ thi thể Đỗ chương quỹ, còn mình dẫn Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực chạy thẳng tới Thuận Hưng khách sạn.

Lầu hai khách sạn có một dãy năm phòng trước mặt tiền đường, cửa sổ bên ngoài mở ra đường, cửa phòng mở ở mé trong, liên thông bằng một hành lang, cầu thang thông xuống tầng dưới cùng, khi còn sống Đỗ chương quỹ ngụ ở phòng chính giữa lầu hai.

Có Đại lão gia cùng bộ khoái các sai dịch bản huyện tới, rất nhanh lão bản, chương quỹ và tiểu nhị bùng trà ngày hôm đó bị tìm ra rất nhanh.

Tần Lâm bảo tiểu nhị mở cửa phòng ra, nhất thời mùi ẩm mốc ập vào mặt. Nghĩ tới đây là căn phòng của người chết, nói không chừng là khí tức tử vong, sắc mặt của mọi người đều trở nên có chút khó coi.

La Đông Nham cảm thấy vai của mình bị vỗ hai cái, lập tức thần kinh cả người chấn động.

- Đừng lo, chẳng qua là căn phòng bị đóng kín mấy ngày, hơi có mùi ẩm mốc mà thôi.

Tần Lâm nở một nụ cười khả ái, thần sắc thản nhiên như thường.

Cũng không phải là thi thể biến chất, bất quá là Giang Nam đang vào mùa mưa dầm, cửa phòng cửa sổ có hơi ẩm mốc.

- Ủa, Tần ca huynh xem cửa sổ này!

Lục Viễn Chí chỉ cửa sổ đóng chặt, lẩm bẩm nói:

- Một bệnh nhân, lại vào tiết trời mưa dầm mà đóng cửa sổ thật chặt, lão không cảm thấy bức bối sao?

Tần Lâm gật đầu một cái, ánh mắt lạnh lùng quét qua mọi người trong khách sạn:

- Từ sau khi Đỗ chương quỹ chết, gian phòng này có khách nhân khác ở hay không, các người có động vào đồ vật trong phòng không?

Lão bản khách sạn họ Thôi, là một người cao gầy, nghe vậy liền quỳ gối cất tiếng than vãn:

- Khâm Sai Đại lão gia, oan uổng cho tiểu nhân! Mở một khách sạn chỉ mong kiếm chút tiền, không ngờ rằng Đỗ chương quỹ từ bên ngoài tới lại bệnh nặng, chết ở trong phòng, mọi người đều nói khách sạn tiểu nhân xui xẻo. Mấy ngày nay ngay cả quỹ cũng không tới cửa, làm sao có khách nào chịu vào ở phòng của người mới chết? Khâm Sai Đại lão gia, ngài phải làm chủ thay tiểu dân...

Làm chủ ư, làm chủ gì chứ? Chẳng lẽ Tần Lâm còn có thể mời khách thay y sao? Hay là tên này lấy tiền làm thoái, bất kể ba bảy hai mươi mốt gọi khổ kêu oan trước, thừa dịp làm lành trong sạch?

Chương quỹ khách sạn cũng quỳ xuống, mặt lộ vẻ khổ sở bẩm:

- Xin Khâm Sai Đại lão gia hiểu cho, từ khi xảy ra chết người, ngoại trừ người làm của Đỗ chương quỹ mang thi thể ra, không còn ai vào dọn dẹp nữa. Dù sao khách mới không dám ở, còn ai chịu phí sức dọn dẹp, tiểu nhân cũng sợ xui xẻo...

Tần Lâm cười cười, cũng không để ý nhiều, sau khi lấy được câu trả lời khẳng định, hần sờ cảm nghĩ ngợi nói:

- Đây là tiết mưa dầm ở Giang Nam, đóng cửa sổ ắt trong phòng sẽ có mùi ẩm mốc, hừ hừ...

Chẳng lẽ chính là y giết? Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực liếc mắt nhìn nhau, hai người đều có vẻ rất hưng phấn.

Nhưng kế tiếp hỏi thăm đám người làm thủ hạ Đỗ chương quỹ, lấy được khẩu cung cũng không ủng hộ kết luận này.

Ngũ Phong hải thương để lại người làm ở nơi này có bốn người, sau đó liền bị tìm tới. Hán tử cầm đầu có tay chân thật dài tên Tương Triều Sinh, tiểu tử thứ hai mặt trắng thanh tú gọi Trần Lăng Phi, người thứ ba là Hán tử lùn cường tráng tên Hàn Hải Chu, người cuối cùng là trung niên mặt vàng gọi Dương Ba Bình.

Quan hệ giữa Tần Lâm với Ngũ Phong thuyền chủ hoàn toàn là bí mật công khai, bốn người làm này vừa gặp mặt liền dập đầu bình bịch. Tương Triều Sinh cầm đầu không còn kịp chờ Tần Lâm hỏi đã bò dậy lớn tiếng hỏi:

- Tần Thiếu Bảo, vì sao ngài cũng tới đây, Kim Tuyên Ủy của chúng ta thì sao? Ôi, Trịnh lão chương quỹ vừa chết, chuyện chúng ta thu mua tiền đồng đã phải trì hoãn...

Trần Lăng Phi có vẻ lanh lợi hơn, kéo kéo Tương Triều Sinh thấp giọng nhắc nhở y:

- Tần Thiếu Bảo còn chưa hỏi, Đại ca huynh gấp cái gì?

Lúc này Tương Triều Sinh mới nhớ ra, cười xấu hổ xoa xoa tay.

Tần Lâm quan sát mấy người này một chút, chợt ném ra một câu hỏi:

- Ta hỏi các người, rốt cục Trịnh lão chương quỹ chết như thế nào?

Trần Lăng Phi, Hàn Hải Chu, Dương Ba Bình đều ngậy người ra.

- Bệnh chết, đương nhiên là bệnh chết!

Tương Triều Sinh trợn tròn mắt, tựa hồ không hiểu tại sao Tần Lâm hỏi như vậy:

- Lão chương quỹ đến Long Du, mới vừa thả ra phong thanh đột nhiên mắc chứng kiết lỵ, tiêu chảy không ngừng, một ngày đi mấy chuyến. Vốn lão tuổi tác đã cao, không chịu nổi giày vò như vậy, kéo dài ba ngày cuối cùng nằm liệt giường, dần dần không dậy nổi nữa.

- Nói như vậy bệnh của lão là dần dần nặng lên, mà không phải lập tức vô cùng nghiêm trọng sao?

Tần Lâm lại hỏi tới.

Bốn người làm đều đáp quả thật như vậy.

- Chẳng lẽ là bệnh chết thật?

Lục Viễn Chí gãi gãi đầu.

Tần Lâm hí mắt hỏi tiếp:

- Như vậy lúc lão chết, các người đều có mặt tại trường hay sao, ta muốn nói lúc tắt thở lâm chung...

Không không không, bốn tên người làm đều lắc đầu quây quây như trống bỏi.

Tương Triều Sinh lớn tiếng nói:

- Xin Tần Thiếu Bảo hiểu cho, Đỗ chương quỹ lớn tuổi ban đêm ngủ không thẳng giấc, chỉ cần có động tĩnh hơi lớn một chút sẽ giật mình tỉnh giấc, lúc ấy sẽ nổi nóng. Mà bốn người chúng ta đều có tật xấu ban đêm

gây ra tiếng động. Cho nên đến đêm Đỗ chương quỹ cũng không cần chúng ta hầu hạ, lão nhân gia ngủ một mình trong phòng của lão.

- Ngày lão bệnh chết, bốn người chúng ta đều nghỉ ngơi ở gian phòng sát vách, sáng hôm sau kêu cửa lão không lên tiếng, chúng tiểu nhân lo lắng, đẩy cửa đi vào mới phát hiện lão chết ở trên giường, thi thể cũng đã lạnh, ôi, thật là đáng sợ.

- Tật xấu ban đêm gây ra tiếng động?

Tần Lâm cười suy nghĩ, vẻ mặt ôn hòa nói:

- Nói hết tật xấu của các người cho bản quan nghe có được chăng?

- Dĩ nhiên.

Tương Triều Sinh không chút do dự nói:

- Tiểu nhân ngủ ngáy, thanh âm chấn động xà nhà. Hắc hắc, nếu như tiểu nhân ở trong phòng Đỗ chương quỹ, chắc chắn là lão không ngủ được.

Tần Lâm cười, bình thời người này nói chuyện ở gần cũng có thể khiến cho lỗ tai người ta kêu lùng bùng, suy đoán tiếng ngáy của y cũng rất có lực đạo.

Kế tiếp đến phiến Trầm Lăng Phi, da mặt trắng trẻo của y trở nên ửng đỏ, có vẻ xấu hổ nói:

- Tiểu nhân, tiểu nhân có tật xấu dạ kinh, có lúc gặp cơn ác mộng đột nhiên giật mình thức giấc, gào thét kinh hãi.

Tráng hán lùn Hàn Hải Chu nói tiếp theo:

- Tiểu nhân nằm mơ nói mớ, trong miệng nói lảm nhảm đủ điều, sáng hôm sau thức dậy không biết mình đã nói những gì.

Cuối cùng Dương Ba Bình do dự một chút, thấy Tần Lâm đang nhìn chăm chăm mình mới chịu lắp bắp nói:

- Tiểu... tiểu nhân từ nhỏ đã mắc du hồn chứng, có lúc trong mộng bò dậy đi Đông đi Tây, không biết làm những gì, một lát sau lại trở về giường ngủ tiếp.

Du hồn chứng? Con người Tần Lâm hơi co rút lại, đây là cách gọi khác của mộng du.

Bốn người làm, theo thứ tự là ngáy, dạ kinh, nói mớ, mộng du, vừa đứng ở cùng một chỗ, vụ án này càng ngày càng lý thú. Lục Viễn Chí cũng bị du hồn chứng lôi cuốn, mắt y giật giật, neho lại quan sát Dương Ba Bình một phen. Sau đó trên mặt Lục trưởng quan lộ ra vẻ 'bình tĩnh ngộ' giống như dĩ vãng, bất quá y thấy Tần Lâm thủy chung không vạch trần mới nhẫn nhịn kích động không vỗ đùi kêu lên như trước.

Tần Lâm suy nghĩ một chút, lại hỏi:

- Các người nói đẩy cửa vọt vào, như vậy muốn nói là lúc ấy cửa phòng không bị gài bên trong sao?

Tương Triều Sinh gãi gãi đầu, chần chờ nói:

- Cây gài cửa là bị húc gãy ngay tại chỗ... Đúng vậy, bốn người chúng ta cùng nhau húc, lúc ấy tiểu Dương dùng sức quá mạnh, suýt chút nữa ngã nhào.

- Dạ, đúng vậy.

Dương Ba Bình khé miệng mắt tự nhiên khê giật giật, miên cưỡng cười cười.

Tần Lâm phát hiện chuyện này, vẫn bình thản cười hỏi:

- Ngoại trừ mang thi thể Đỗ chương quỹ ra ngoài, các người có chạm vào đồ vật trong phòng không, tỷ như cửa sổ?

745. Chương 745: Ruột Heo Cuốn Bột Gạo

Không có không có, Tương Triều Sinh lắc đầu quầy quậy:

- Đồ chường quỹ đột nhiên chết, chúng ta đều rất sợ, là Tiểu Trầm đem thi thể ra ngoài, tuy rằng lúc y nói chuyện hay đổ mặt như cô nương, nhưng lúc ấy lại trở nên hết sức can đảm. Đúng rồi, tiểu nhân đã lạc đề, Tần Thiệu Bảo ngài thấy bốn người chúng ta sợ hãi không ít, làm sao dám ở lâu trong phòng, làm sao dám chạm vào đồ vật trong phòng?

Hàn Hải Chu cũng lấy can đảm chỉ chỉ cửa sổ:

- Tiểu nhân nhớ lúc húc toang cửa xông vào, cửa sổ đang đóng như vậy.

Tần Lâm khê gật đầu, đi tới lui trong phòng, sờ cảm chậm rãi nghĩ ngợi.

Chính giữa gian phòng này bày một cái bàn bát tiên, hai chiếc ghế dựa, dưới bàn có một chiếc ghế thấp, bên trái là hai tủ treo quần áo dựa tường, bên dưới cửa sổ nhìn ra đường bày một chiếc giường lớn.

Tần Lâm bước tới mép giường, nhìn kỹ chiều rộng giường, lại giơ tay làm ra động tác đẩy cửa sổ. Bởi vì đầu gối hấn vướng vào cạnh giường, cảm thấy không được tự nhiên. Với chiều cao thân thể và chiều dài cánh tay của hắn vừa đủ đứng ở mép giường chạm tới cửa sổ, nhưng không dễ phát lực.

- Tần ca, huynh muốn mở cửa sổ ư?

Lục Viễn Chí vội vàng chạy tới, quỳ hai gối trên giường đẩy cửa sổ ra:

- Phải leo lên giường mới được...

Cửa sổ bị đẩy ra kêu ken két, không khí trong lành từ bên ngoài ập vào phòng, xua đi rất nhiều mùi ẩm mốc tiết trời mưa trong phòng.

Bên ngoài chính là đường cái ồn ào huyên náo, lúc này đang là phiên chợ, ngoài đường có rất nhiều người bán hàng đủ các màu sắc, nông phu nông phụ bán rau cải quả trái, thợ săn bán da lông dã thú... chen chúc nước chảy không lốt. Tất cả cửa hàng hai bên đường làm ăn tấp nập sinh ý dồi dào, không khí bên ngoài vô cùng tất bật dưới ánh mặt trời chói lọi.

So sánh với nhau, không khí ẩm mốc trong phòng giống như là một thế giới khác, chẳng lẽ chỉ một cánh cửa sổ là có thể đại biểu cho khoảng cách giữa sinh tử?

Tần Lâm quỳ gối trên giường, đeo bao tay bằng lụa sổng vào, đóng cửa sổ lại.

Trong phút chốc trước mắt mọi người tối sầm, bên trong phòng trở nên âm u tăm tối, thậm chí cửa sổ dày cộm nặng nề ngăn cách cả tiếng ồn bên ngoài, không khí náo nhiệt bừng bừng sức sống vừa rồi dường như cũng bị ngăn lại bên ngoài cửa sổ.

- Bốn người các người hẳn không phải là người làm lâu năm của Ngũ Phong hải thương phải không?

Tần Lâm nhảy xuống giường, ung dung chậm rãi hỏi.

Tương Triều Sinh không suy nghĩ nhiều liền nói:

- Dạ, đúng vậy, chúng ta đều xuất thân từ một thôn, năm trước Ngũ Phong hải thương tới chiêu mộ, chúng ta bèn đầu nhập. Năm nay lại đi theo Đồ lão chường quỹ, trước tiên tới Kim Hoa phủ thu, thu... Không, làm ăn, sau mới đến Long Du huyện.

Tương Triều Sinh vốn muốn nói thu mua tiền đồng, dù sao Tri Huyện La Đông Nham ở đây, khó mà nói thẳng chuyện này trước mặt y, cho nên mới kịp thời che giấu.

La Đông Nham lại vừa bực mình vừa buồn cười, y cũng biết được đôi chút việc Ngũ Phong hải thương làm. Trong lòng La Tri Huyện, Khâm Sai đại thần Tần Lâm là vì muốn thể hiện mình là chỗ dựa cho Ngũ Phong hải thương, mới đặc biệt tới nơi này. Đây rõ ràng là bới lông tìm vết, xem bệnh mắt trở thành án mạng, không phải là vì giả uy phong Khâm Sai đại thần của hắn chèn ép quan phủ địa phương sao?

Đôi mắt nhỏ của Lục Viễn Chí chợt tỏa sáng, sau khi biết được thân phận bốn tên người làm y lại có chút ý tưởng mới, tiến tới bên người Tần Lâm thấp giọng hỏi:

- Tần ca, vì sao huynh biết bọn họ là người làm mới của Ngũ Phong hải thương?
- Rất đơn giản, nếu như bọn họ đã đi theo Đỗ chương quỹ rất sớm, ít nhất sẽ không sợ thi thể của lão như vậy.

Tần Lâm cười cười, lại trầm ngâm nói:

- Kỳ quái thật, lão chương quỹ ban đêm rất dễ dàng giết mình tỉnh giấc, thế nhưng lại dẫn theo bốn tên người làm đều có tật xấu ban đêm...

La Đông Nham tiến tới một bước, thi lễ nói:

- Tần Thiếu Bảo, án này hẳn không phải là độc hành đạo tặc giết người chứ? Mặc dù bản huyện không dám tự khen mình giáo hóa nhân đức, nhưng địa phương Long Du huyện vắng vẻ này dân phong thuần phác, từ trước tới nay chưa từng nghe nói có hung tặc từ bên ngoài tới.
- Dĩ nhiên không phải cướp tiền.

Tần Lâm vỗ như không phát hiện về bất mãn trong lời La Đông Nham.

Tiền vốn mà Đỗ chương quỹ mang đến thu mua tiền đồng là sổ chi phiếu của tiền trang, phải ký tên lặn tay, ngoài ra còn thêm một vị chương quỹ khác xác nhận mới có hiệu lực, cho dù là bị cướp đi cũng vô dụng. Đương nhiên quyển sổ chi phiếu này cũng không bị mất, vẫn còn nằm nguyên trong hành lý của lão. Tên chương quỹ kia ở một khách sạn khác, sau khi biết Đỗ chương quỹ chết bàn vội vàng dẫn thủ hạ trở về Hàng Châu báo tin.

Về phần sinh hoạt phí mà Đỗ chương quỹ mang theo bên mình tổng cộng cũng chỉ có ba bốn mươi lượng mà thôi, cũng còn nguyên ở chỗ này, không bị trộm đi.

La Đông Nham thân là Tri Huyện bản địa, dĩ nhiên trước đó đã tìm hiểu những tình huống này, cho nên từ đầu đến cuối không xử lý theo như án mạng. Mà Tần Lâm vừa tới đã bối lung tìm vết, tự nhiên khiến cho La Đông Nham không thích, tuy không dám tranh cãi thẳng thắn nhưng trong lời nói luôn mang ẩn ý.

Tần Lâm cũng không cần biết La Tri Huyện nghĩ thế nào, cuối cùng lại hỏi Tương Triều Sinh:

- Các người có biết rốt cục vì sao Đỗ chương quỹ mắc bệnh kiết lỵ hay không?

Tương Triều Sinh trả lời có vẻ rất chắc chắn:

- Quá nửa là vì hôm đó ăn một lần mấy chén ruột heo cuốn bột gạo, lão đã cao tuổi như vậy, làm sao tiêu được thức ăn quá béo như vậy? Chỉ có điều không ngờ là tuy lão lớn tuổi, bình thời cũng tráng kiện, rốt cục lại mất mạng vì mấy chén ruột heo cuốn bột gạo, thật là, thật là...

Lão nhân cao tuổi, bình thời nhìn qua tinh thần mạnh mẽ, thế nhưng đột nhiên mắc bệnh gì đó lập tức ngã gục, chuyện như vậy rất thường thấy, thường là cứu chữa ứng phó không kịp.

Chỉ bất quá Ngưu Đại Lực, Lục Viễn Chí cùng chúng cảm y quan giáo nghe nói Đỗ chương quỹ là ăn nhiều ruột heo cuốn bột gạo phát bệnh mà chết, thần sắc liền trở nên cổ quái, mới vừa rồi bọn họ cũng ăn không ít ruột heo cuốn bột gạo ở dọc đường.

- Ăn nhiều ruột heo cuốn bột gạo ư?

Tần Lâm hừ lạnh một tiếng, lẩm bẩm nói:

- Như vậy, thật sự là phải kiểm tra thi thể cẩn thận.

Hắn lập tức căn dặn Ngưu Đại Lực mang hai mươi tên thân binh Hiệu Úy trông chừng hiện trường, trông coi bốn tên người làm Ngũ Phong hải thương ở chỗ này, mình và Lục Viễn Chí mang theo tám mươi tên Hiệu Úy khác chạy tới miếu Thành Hoàng, kiểm nghiệm thi thể Đỗ chương quỹ.

La Đông Nham mặt mày ủ rũ theo sau, y thân là quan địa phương, dĩ nhiên không thể nào chống lại được Khâm Sai đại thần, nhưng sắc mặt và tâm trạng đều kém tới cực điểm.

Một vị Thiệu Hưng Sư Gia bên cạnh nhìn ra tâm trạng của chủ nhân mình, bèn thấp giọng nói:

- Đông ông, có cần viết một phong thư cho đồng niên Trương Tuần Án của ngài, nhờ ông ấy nói giùm mấy câu hay không?

Tuần Án Ngự Sử Chiết Giang Trương Văn Hi là đồng niên của La Đông Nham, La Tri Huyện suy nghĩ một chút, không thể làm gì khác hơn là thở ra một hơi thật dài, cảm thấy cũng chỉ có nhờ lão đồng niên ra mặt mới có thể tiến đi vị đại thần Tần Lâm này, bèn thấp giọng căn dặn đôi câu.

746. Chương 746: Lục Mao Thi

Thiệu Hưng Sư Gia lặng lẽ rời đi đội ngũ, trở về huyện nha. Tần Lâm không thềm để ý tới những động tác nho nhỏ này, vẫn lo chạy tới miếu Thành Hoàng, bước chân như bay.

- Tần ca, vì sao huynh nghe nói là ăn ruột heo cuốn bột gạo lại càng muốn kiểm nghiệm thi thể vậy?

Lục Viễn Chí chớp mắt, nhỏ giọng hỏi.

Tần Lâm hừ mũi một tiếng, mắt hơi nheo lại:

- Đồ chuông quỹ là lão hải thương chuyên môn đi trên đầu sóng ngọn gió, mỗi khi đi thuyền trên biển không phải là giống như mấy chiếc thuyền lớn bốn ngàn liêu của Kim Tuyên Ủy Sử. Sau khi ra biển cũng không thể chú trọng quá nhiều, thịt ôi thiu cũng phải ăn, bánh nổi mốc cũng phải gặm, đánh được hải sản cũng không kỵ sống lạnh, bất kể dầu mỡ. Nếu như Đồ chuông quỹ chỉ ăn chén ruột heo cuốn bột gạo đã tiêu chảy, vậy lão không thể nào sống đến sáu mươi, mà ngay từ lúc hai ba mươi năm trước đã chết không thể chết kỹ hơn được nữa.

Lục Viễn Chí chợt hiểu ra, nhìn Tần Lâm giơ lên ngón tay cái:

- Tần ca ghê gớm thật, bản lãnh suy luận của huynh khiến cho đệ vô cùng bội phục.

Trên cự hạm bốn ngàn liêu của Kim Anh Cơ, trong khoang bày trí hoa lệ không thua gì vương phủ. Ngày ngày nâng còn tấm bằng nước ngọt, sơn hào hải vị đầy đủ hết, mỗi bữa ăn không biết chán. Nhưng những hải thuyền đi làm ăn chân chính điều kiện kém hơn thuyền Kim Anh Cơ rất nhiều, tỷ như chỉ mang theo ít đậu, trên đường nảy mầm dùng làm rau, mang theo chút thịt khô, sinh ra giới gặt phần lớn bỏ đi, sau đó ăn hết cả thịt và số giò còn lại. Nước uống chứa trong thùng gỗ, đến thời kỳ sau cả hành trình, bên trong thấy toàn là lãng quăng.

Đồ chuông quỹ đi biển đã mấy chục năm, chắc chắn có được một hàm răng sắt, một cái dạ dày không rỉ, chớ nói ăn ruột heo cuốn bột gạo, cho dù là ăn ruột heo sống hẳn cũng không thể tiêu chảy như vậy mới phải.

Bên ngoài miếu Thành Hoàng Long Du huyện tương đối cũ nát, bụi bặm giăng đầy, tượng đất Thành Hoàng Bồ Tát và tiểu quỷ màu sắc ảm đạm, như phủ lên một lớp dầu vết của năm tháng.

Cơ hồ tất cả miếu Thành Hoàng trong thành thị đều có chức năng cho phép quan thi hài người ngoại địa bắt đắc kỳ tử, miếu Thành Hoàng Long Du huyện này dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Trong gian điện thứ hai của thiên viện bên trái, dưới mái hiên đặt bảy tám cỗ quan tài cũ mới không đồng nhất, sau khi chết Đồ chuông quỹ chiếm cứ cỗ quan tài mới nhất trong số đó.

Thiên viện đã bị đám cấm y quan giáo bảo vệ nghiêm ngặt, Tần Lâm dẫn đầu, bọn Lục Viễn Chí, La Đông Nham theo sát phía sau đi vào viện, nhiều quan giáo hơn tản ra bốn bề canh giữ.

Mới vừa đi vào viện, La Đông Nham liền cau mày, lúc này đang là mùa mưa dầm, không khí đặc biệt ẩm ướt, bảy tám cỗ quan tài này không tránh khỏi bốc mùi.

Nhìn lại Tần Lâm, Lục Viễn Chí vẫn tỏ ra không có chuyện gì, La Đông Nham khe khẽ lắc đầu, cũng không biết vì sao y lắc đầu, chỉ thấy y chấp tay nói:

- Tần Thiếu Bảo...

- Mở nắp quan!

Tần Lâm quát ngắn một tiếng vô cùng hữu lực, khiến cho La Đông Nham sợ hết hồn, nuốt lời đang định nói vào trong bụng.

Đồ chuông quỹ là lão nhân Ngũ Phong hải thương, mặc dù chết ở ngoại địa nhưng quan tài cũng không sơ sài chút nào, là loại quan tài bằng gỗ hồng sâm cứng rắn dày hai tấc, nắp quan tài được đóng bằng loại đinh đồng to bằng đầu ngón út. Đã biết lão là bệnh chết, chỉ cần đưa thi thể về quê là được, lúc ấy không ai nghĩ tới sau này còn phải mở quan nghiệm thi.

Nhưng chuyện này không làm khó được đám cầm y quan giáo, nghe Tần Lâm quát xong, hơn hai mươi tên quan giáo đồng loạt rút Tú Xuân đao bên hông ra khỏi vỏ, cắm vào khe hở nắp quan. Quát một tiếng 'lên', mọi người đồng thời phát lực, chỉ nghe tiếng lách cách vang lên, đinh đồng bị cạy lên, nắp quan tài dày cộm nặng nề đã bị mở ra.

Bọn nha dịch bộ khoái Long Du huyện vốn đang nói đi tìm búa và xà beng nạy, thấy cảnh tượng này lập tức thè lưỡi, Cẩm Y Vệ quả nhiên là Cẩm Y Vệ, thật sự trâu bò!

Mãng phu chỉ là mãng phu! La Đông Nham đứng ở bên cạnh cười thầm không dứt, bắt quá rất nhanh y không cười được nữa, bởi vì theo nắp quan tài bị mở ra, mùi hôi đáng sợ kia xộc thẳng vào mũi khiến cho y cảm thấy trong cổ họng ứa nước chua, mắt hoa đầu váng, chỉ đành phải lui về phía sau ba bước, mới vừa dừng chân lại không nhịn được lui ba bước nữa.

Long Du ở vùng núi Chiết Tây, người báo tin Đồ chuông quỹ chết chạy tới Hàng Châu mất bốn ngày, sau đó Tần Lâm khoái mã ra roi tới nơi này mất hai ngày, tổng cộng mất sáu ngày, đương nhiên thi thể phải bốc mùi.

Bắt quá cũng có bộ khoái, sai dịch gan lớn thò cổ nhìn vào trong quan tài, vừa nhìn thấy bên trong lập tức giật mình kinh hãi kêu lên:

- Lục mao cương thi, ghê gớm quá, cương thi mọc lông xanh.

La Đông Nham cố nén ghê tởm định thần nhìn lại, đúng là như vậy, toàn thân thi thể kia mọc đầy lông xanh, trên mặt lông mọc dày đặc xám xịt, nhìn qua vô cùng ghê rợn.

- Hừ, cái gì là lục mao cương thi? Khí trời ẩm ướt, thi thể lên mốc mà thôi.

Tần Lâm vừa bực mình vừa buồn cười nhìn lướt qua bọn người Long Du huyện, tự mình đeo bao tay lụa và khẩu trang bịt mặt lại, đưa tay phát trên mặt thi thể một cái, lật đi một lớp mốc màu lục, để lộ sắc mặt trắng bệch của Đồ chuông quỹ.

Mặt ngoài thi thể có mồ hôi, chất nhờn... bản thân da cũng có chất hữu cơ, khí trời ẩm ướt dĩ nhiên sẽ xảy ra mốc. Có lẽ lục mao cương thi, bạch mao cương thi trong truyền thuyết bay trên trời chui xuống đất cực kỳ đáng sợ, bắt nguồn từ nguyên nhân này.

Thấy bao tay trắng Tần Lâm dính đầy mốc xanh, không có điểm khác thường nào khác, La Đông Nham và đám quan sai thủ hạ mới yên lòng, chậm rãi tới xem thi thể.

- Tên mập, đệ hãy kiểm tra bên ngoài thi thể!

Tần Lâm dứt lời liền đi tới lu nước rửa sạch mốc dính trên bao tay, tên này còn không biết xấu hổ nói:

- Quá nhiều mốc, thật là phiền phức, vẫn nên nhường cơ hội lại cho tên mập.

Lục Viễn Chí đã sớm chuẩn bị tâm tư, cầm túi da trâu đựng công cụ tới bên cạnh quan tài, lẩm bẩm nói:

- Cũng biết lục mao thi này sẽ là của đệ, Tần ca, huynh thật sự là chiếu cố huynh đệ làm ăn.

- Ta đây là rèn luyện đệ, có hiểu không?

Tần Lâm hết sức vô tư cười xấu xa.

Tên mập oán trách chẳng qua là thói quen mà thôi, thần kinh y còn to hơn voi, cũng không quan tâm lục mao thi gì cả, sau khi đeo bao tay vào bên khám nghiệm thi thể, khiến ốc xanh bay loạn cả lên.

Mặc dù khí trời ẩm ướt nhưng cũng may nơi này là vùng núi Chiết Tây, nhiệt độ thấp hơn các vùng duyên hải như Hàng Châu Ôn Châu không ít, bất quá thi thể chỉ nổi mốc bề ngoài, quá trình thối rữa bên trong cũng không nghiêm trọng giống như nhìn bề ngoài, chuyện này cũng làm cho công việc kiểm nghiệm được thuận tiện hơn.

Đầu tiên tên mập vạch mí mắt thi thể ra xem, sau đó liền thất vọng lắc đầu một cái:

- Chết đã sáu ngày, con người đục ngầu, không thấy rõ phía dưới có ra máu hay không.

Y lấy vải ướt lau mặt thi thể, lại quan sát móng tay, lúc này mới nói:

- Miệng môi tím bầm, móng tay hơi đen, có hơi giống như là hít thở không thông mà chết.

Mọi người lập tức vỡ òa, bàn tán xôn xao, La Đông Nham không nhịn được hỏi:

- Vị Lục trưởng quan này, người xem rõ ràng một chút, quả thật là hít thở không thông mà chết hay sao?

- Giống mà thôi, cũng chưa hẳn...

Lục Viễn Chí xoay người lại, đôi mắt tinh ranh ti hí híp lại, nghiêm trang nói:

- Thật ra thì tâm bệnh, phế bệnh, suy kiệt mà chết đều sẽ như vậy, thoát nhìn giống như hít thở không thông.

Hừ, tên mập này úp úp mở mở... La Đông Nham lau mồ hôi trán.

Tần Lâm dở khóc dở cười, tên mập cũng học được cách trêu đùa người ta.

- Bên trong miệng mũi không có thương tích, cổ cũng không có vết siết hay máu ứ.

Tên mập vừa kiểm tra, vừa tiếp tục bấm bấm.

La Đông Nham thở phào nhẹ nhõm, khom lưng nói với Tần Lâm:

- Tần Thiếu Bảo ngài xem, không có vết siết, cũng không có máu ứ, có thể thấy không phải là bị người giết chết. Đồ chưởng quỹ tuổi cao sức yếu lại lâm bệnh nặng, cho nên theo như Lục trưởng quan là suy kiệt mà chết, thoát nhìn giống như hít thở không thông, lại cũng không phải là hít thở không thông.

La Tri Huyện thăm nhủ ta nhắc lại lời các người, các người không thể chối được...

Tên mập lại nâng lên đầu thi thể lên, sờ sau gáy một lượt, sau đó kiểm tra bộ vị ngực bụng:

- Đầu không có nội thương, xương đầu nguyên vẹn không tổn hao gì. Bên ngoài ngực bụng không có vết thương, xương sườn... ủa...

Người chết mặc áo vải trắng và khổ ngủ, Lục Viễn Chí vén vạt áo lên kiểm tra bụng trước. Sau đó y dùng kéo cắt vạt áo trước, đồng thời lấy tay sờ, đang muốn nói 'xương sườn không tổn hao gì', thành linh phát hiện ra tình huống khác thường khiến cho y phải dừng lại.

Đây là cảnh tượng hết sức kỳ quái, chỗ ngực bụng người chết hiện ra hai khu vực lớn hình chữ Bát ngược, mốc xanh nơi đó rõ ràng thừa thối hơn xung quanh nhiều.

- Tần ca huynh xem đây là gì vậy?

Lục Viễn Chí lui một bước, giật mình nói:

- Chẳng lẽ, chẳng lẽ những mốc xanh này là do oán niệm người chết biến thành, cố ý mọc ra cho chúng ta thấy? Đây là chữ Bát, vì sao viết ngược?

Sau khi Đồ chưởng quỹ chết dùng mốc xanh vẽ hình trên thi thể mình chỉ điểm phương hướng phá án, báo thù ỉn ư?

Trong tiểu viện này vốn có bảy tám cỗ quan tài cũ mới bất đồng, không khí hết sức âm trầm lạnh lẽo, lúc này như lạnh hơn trước, khiến cho rất nhiều người không tự chủ được run mình.

- Chuyện lạ như vậy, hạ quan thật sự chưa từng nghe qua...

La Đông Nham lẩm bẩm, rõ ràng là đang bối rối.

- Cứ việc bình tĩnh.

Tần Lâm khoát khoát tay, đi tới bên cạnh quan tài.

Thi thể mọc đầy mốc xanh, duy chỉ có một mảng lớn trước ngực rõ ràng mờ nhạt lưa thưa. Nếu như xem khu vực này là một chữ V không giao nhau ở đỉnh, hai cánh chữ V này vắt ngang qua ngực, kéo dài theo hai bên tả hữu đến gần dưới nách mới biến mất.

Chẳng lẽ là có người bôi thứ gì ở vị trí này? Tần Lâm nghĩ ngợi.

Một tên lão Ngộ Tác Long Du huyện muốn nói lại thôi, sau khi được Tri Huyện La Đông Nham cho phép thử thăm dò nói:

- Tần Thiệu Bảo, có phải là... có phải là Đỗ chương quỹ uống thuốc gì đó làm đổ hay không, có một số thuốc có thể làm tiêu mốc...

Cách nói này cũng có đạo lý nhất định, rất có khả năng trên thi thể bôi thứ gì hoặc bị vấy thứ gì, mới có thể tạo thành tình huống như vậy.

Bất quá Tần Lâm suy nghĩ một chút, đã hủy bỏ cách nói này:

- Nhìn hình dáng này không giống như bị đổ thuốc, bất kể là lão uống thuốc chảy ra theo khoe miệng hay lúc nằm uống bị sặc cũng không có khả năng tạo thành hình chữ Bát ngược này.

Tần Lâm lệnh cho Lục Viễn Chí tạm ngừng kiểm nghiệm, không nên phá hư hình chữ Bát ngược này, còn hẩn chậm rãi đi xung quanh quan tài, vừa quan sát vừa không ngừng suy luận...

Lục Viễn Chí suy nghĩ hồi lâu cũng không có đầu mối, trong lòng hết sức không kiên nhẫn, miệng lẩm bẩm nói:

- Ôi, đệ thật sự rất muốn lau sạch mốc xanh xem thử bên dưới, nhưng nếu lau sẽ làm mất hình chữ Bát ngược này. Hay là để đệ vẽ nó lại trước đã?

Lau... lau...

Ánh mắt của Tần Lâm đột nhiên lóe ra tia sáng kỳ dị, cười ha hả vỗ vỗ vai Lục Viễn Chí:

- Đệ nói đúng, không phải là thoa lên thứ gì đó, mà là lau sạch. Ha ha, vấn đề đơn giản tới cực điểm, lại bị lớp mốc xanh này che mắt. Tên mập, cứ làm theo lời đệ, lau mốc xanh đi!

- Không vẽ hình lại sao?

Lục Viễn Chí do dự hỏi.

Tần Lâm cười:

- Lau mới có thể thấy rõ ràng hơn.

Rõ ràng chữ Bát ngược này do mốc xanh mọc mờ nhạt mới hình thành, không phải là lau đi sẽ không còn gì nữa sao? Đám quan lại Long Du huyện đều rất xem thường, chẳng qua mình là quan nhỏ, không tiện ngăn cản Tần Lâm.

Lục Viễn Chí hết sức nôn nóng lấy vải ướt lau sạch mốc xanh trên ngực bụng thi thể, nhất thời vô cùng kinh ngạc. Vùng da thi thể tương ứng với vị trí mốc xanh mọc mờ nhạt hình chữ Bát ngược rõ ràng là tái hơn khu vực xung quanh rất nhiều, cũng có hình chữ Bát ngược, hơn nữa có thể nhìn thấy rõ ràng hình dáng đường nét hơn.

- Bây giờ không phải là thấy rõ ràng hơn sao?

Tần Lâm nở một nụ cười khả ái, chỉ tay vào ngực bụng thi thể hỏi:

- Các vị hãy xem, tình huống thế nào sẽ trở thành như vậy?

- Giống như bị thứ gì nặng đè lên.

Lão Ngọ Tác mới vừa rồi lại phát biểu cái nhìn.

Lục Viễn Chí lập tức hiểu ra:

- Quỳ, có người quỳ gối trên ngực Đỗ chương quỳ, hình chữ Bát ngược này là hình đôi chân hung thủ quỳ trên ngực người chết in hằn để lại.

- Trả lời hết sức chính xác!

Tần Lâm mỉm cười gật đầu một cái.

Nguyên nhân mồi xanh mờ nhạt không phải là bị lau đi. Đôi chân hung thủ không chỉ ép da người chết tới mất máu khiến da tái nhợt, quần y mặc còn ma sát rất mạnh với da ngực người chết, lau đi lớp mỡ hôi bả nhờn ngoài da, cộng thêm chèn ép mất máu đưa đến mạch máu li ti dưới da khu vực đó thiếu máu. Tới khi thi thể nổi mồi xanh, mồi xanh khu vực này mới trở nên mờ nhạt hơn khu vực xung quanh như vậy.

Theo mệnh lệnh của Tần Lâm, một tên cầm y quan giáo nằm ngửa dưới đất, Lục Viễn Chí quỳ đè lên ngực bụng y, đồng thời giơ hai tay ra làm động tác bóp cổ.

Vị trí chân và đầu gối của Lục Viễn Chí hoàn toàn giống với hình chữ Bát ngược trên thi thể Đỗ chương quỳ.

Thật là thực nghiệm hết sức hoàn mỹ, tên cầm y quan giáo đóng vai kẻ bị hại lằm còm bò dậy, sau khi bị Lục Viễn Chí đè lên người sắc mặt có vẻ trắng nhợt.

- Hắc hắc, tên mập đệ nên giảm cân đi thôi.

Tần Lâm nháy mắt một cái, chọc cho đám quan giáo bật cười ầm.

La Đông Nham không cười được, mặt mày khổ sở đứng ngây người ngoài xa, hồi lâu sau nhớ ra cái gì đó, phảng phất vừa vớ được cọng rơm cứu mạng:

- Tần Thiếu Bảo, không phải mới vừa nói cổ người chết không có vết siết sao, động tác vừa rồi của Lục trưởng quan dường như là...

747. Chương 747: Trí Giả Sơ Xuất

Tần Lâm cười:

- Không nhất định là bóp cổ, có lẽ dùng thứ gì đó mềm để bịt miệng mũi, có lẽ là trên tay quần thứ gì đó mềm mại nên bóp cổ không để lại dấu tay... Lúc tội phạm hành hung có thể tiện tay tìm được những thứ này trên giường, tỷ như khăn trải giường, chăn mền... Tên mập, động đao đi!

Luật Đại Minh không cho tùy tiện giải phẫu thi thể, nhưng Tần Lâm thân là Khâm Sai đại thần, vốn có quyền xử án, hẳn muốn nghiệm thi, ai dám ngăn trở?

Lục mập giơ tay chém xuống, một dao cắt vào dấu hình chữ Bát ngược trước ngực bụng thi thể, da, mỡ và bắp thịt bị rách ra, nhất thời vết thương bị đè dưới da bại lộ hết sức rõ ràng: chẳng những lớp da tái nhợt, mạch máu khô héo, ngay cả màu sắc bắp thịt cũng nhạt hơn những nơi khác một chút bởi vì bị đè ép.

Có lẽ là tên lão Ngọ Tác Long Du huyện thấy Tri Huyện lão gia của mình rơi vào cảnh khốn quẫn, muốn lập công lấy lòng bèn giơ cánh tay mình ra ấn lên đó một hồi, sau đó giơ lên hỏi:

- Tần Khâm Sai ở trên cao, mới vừa rồi đột nhiên nhớ ra một vấn đề, thứ cho tiểu lão nhi cả gan thỉnh giáo. Ngài xem cánh tay ta bị đè, đầu tiên sẽ trắng bệch nhưng rất nhanh sẽ khôi phục, hơn nữa biến thành vết thương bầm đỏ, vì sao vết thương trên thi thể lại trắng nhợt như vậy?

La Đông Nham cũng đồng tai lên nghe, trong bụng thầm khen lão Ngọ Tác này thức thời, sau khi trở về sẽ tưởng thưởng lão một phen.

Tần Lâm đã có tính toán, ung dung điềm tĩnh nói:

- Hối thật hay, nghi vấn của lão đã xác nhận nguyên nhân cái chết! Nếu như là người sống, sau khi bị đè mạnh như vậy, theo huyết dịch chảy ngược trở về sẽ tạo thành vết thương sưng đỏ, đây gọi là phản ứng lúc còn sống. Nhưng nếu như người này vừa bị đè như vậy đã chết đi ngay tức khắc thì sao? Huyết dịch bị ép đến chỗ khác, lúc ấy tim cũng đã ngừng đập, khí huyết dừng vận chuyển, như vậy máu cũng sẽ không chảy trở về nữa, khiến cho chỗ bị đè tái nhợt thiếu máu.

Nói cách khác, nếu như thi thể có vết thương sưng đỏ do bị đè ép, chứng tỏ sau khi Đỗ chương quý bị đè vẫn còn sống một thời gian. Nhưng nếu là trạng thái tái nhợt thiếu máu này, chứng minh lúc lão bị đè đã lập tức chết đi.

Không thể cãi lại suy luận này, bởi vì vốn chính là chân tướng vụ án!

Theo Tần Lâm giải thích, mọi người phảng phất thấy dưới đèn trăng, một cánh cửa sổ ngăn cản ánh trăng sáng tỏ, bên trong phòng tối, hung thủ quỳ trên người của Đỗ chương quý, dùng đầu gối chặn ngực người chết khổng chế không cho lão giãy giụa, cười gần đưa hai tay ra... Miếu Thành Hoàng thỉnh linh nổi lên một trận âm phong, không ít người sờn tóc gáy rùng mình.

Cùng lúc đó, Lục Viễn Chí cũng hoàn thành giải phẫu thêm một bước, y hưng phấn lớn tiếng nói:

- Phát hiện sâu dưới da cổ có ứ máu một mảng lớn. Hừ hừ, hẳn là hung thủ quần đệm hay chặn vào tay, sau đó bóp cổ Đỗ chương quý cho đến chết!

Trong lòng mọi người Long Du huyện ngổn ngang trăm mối, Tần Lâm đã dự liệu từ trước, cười híp mắt nói:

- Nếu như tiếp tục đào sâu, rất có thể sẽ còn phát hiện đại giác xương lưỡi bị gãy, hung thủ này dùng sức khá mạnh.

Xương lưỡi nằm ở bên dưới phía sau xương cằm, phần mọc dài về phía sau được gọi là đại giác. Lúc tội phạm dùng sức bóp cổ người bị hại thường là sẽ khiến cho đại giác xương lưỡi bị gãy. Trong vụ án Tôn Hoài Nhân thật giả, Tần Lâm đã lợi dụng đại giác xương lưỡi của bộ xương khô đánh tan phòng tuyến tâm lý của Tôn Hoài Nhân.

Lần này cũng không ngoại lệ, sau khi Lục Viễn Chí mổ sâu vào trong cổ họng người chết, quả nhiên phát hiện đại giác xương lưỡi bị gãy, thậm chí chỗ gãy có vết đen. Máu đen ngấm vào xương, chứng minh rất rõ ràng chỗ gãy này là mới hình thành, hay nói cách khác chính là vết thương chí mạng của Đỗ chương quý.

Tần Lâm cười xấu xa chỉ chỉ cổ họng thi thể:

- La Tri Huyện, chư vị bằng hữu Long Du huyện, xin hãy nhìn xương lưỡi này, không phải là người một dây Ôn Châu, Kim Hoa quý tỉnh thích ăn món lưỡi vịt sao? Lưỡi vịt có hai đoạn xương như cây tăm ở phía sau, thật ra người cũng không sai biệt lắm. Hai đoạn đại giác này vừa dài vừa mỏng, lúc hung thủ bóp cổ dùng sức quá mức sẽ rất dễ dàng bóp gãy.

La Đông Nham và chúng sai dịch Long Du huyện nhìn thi thể nổi đầy mốc xanh, sau khi mổ cổ họng ra để lộ lớp mỡ, cơ bắp, lại thêm mùi hôi thối xộc thẳng vào mũi, chỉ cảm thấy ghê tởm tới cực điểm. Có lẽ cả đời bọn họ không thể nào ăn món lưỡi vịt được nữa.

Chúng cảm y quan giáo cười trộm không dứt, Tần trưởng quan chúng ta thật đúng là xấu xa, may là hẳn không có móc ruột thi thể ra kiểm tra, nếu không tương lai người nơi này còn ăn được món đặc sản bản địa ruột heo cuốn bột gạo sao?

Kết quả kiểm nghiệm thi thể đã chứng minh rất rõ ràng, Đỗ chương quý chết không phải là bệnh chết đơn giản, mà là bị người sát hại.

Như vậy ai mới là hung thủ, là người quen gây án, hay là...

Từ khi Lục Viễn Chí từ Thuận Hưng khách sạn đi ra vẫn còn ám ức trong lòng. Sau khi giải phẫu thi thể dọn dẹp xong xuôi, có kết quả nghiệm thi làm chứng cứ, y cũng không nhận được nữa võ đài đánh đết, lớn tiếng nói:

- Tần ca, đệ biết ai là hung thủ rồi!

La Đông Nham và chúng quan lại Long Du huyện thấy Lục Viễn Chí động thủ nghiệm thi, nên cho rằng y nhất định là năng thủ phá án số một dưới quyền Tần Lâm. Không phải vậy sao, biết được hung thủ nhanh như vậy, ai nấy đều rửa tai lắng nghe.

Đám cầm y quan giáo theo thói quen lấy tay vỗ trán, mặc dù phân tích của Lục trưởng quan thường hay đưa tới tác dụng đáng kể, nhưng lão nhân gia vẫn thường đoán sai nhiều hơn. Thậm chí khiến cho người ta nghi ngờ mấy lần y đoán trúng cũng chỉ là chó ngáp phải ruồi.

Tần Lâm tựa hồ cảm thấy rất hứng thú đối với phân tích của Lục Viễn Chí, tràn đầy khích lệ nhìn y gật đầu một cái.

- Du hồn chứng, là Dương Ba Bình mắc du hồn chứng!

Thịt béo trên mặt Lục Viễn Chí run lên, đôi mắt nhỏ sáng ngời, văng nước miếng nói:

- Người mắc du hồn chứng lúc tỉnh không biết chuyện mình đã làm trong mộng. Lúc đệ còn ở y quán Lý thị Kỳ Châu, đã nghe nói có người mắc bệnh du hồn chứng, buổi tối mộng du cầm dao chém bị thương vợ mình. Dương Ba Bình cũng là như vậy, nhất định là y đã bóp chết Đỗ chương quỹ trong đêm, trong lúc không hay không biết.

Không thể không nói Lục Viễn Chí phân tích cũng có mấy phần đạo lý, du hồn chứng chính là mộng du, có người mộng du một đêm chạy đi xa mười mấy dặm, có người mộng du thức dậy đốt lửa nấu cơm, ngày hôm sau hoàn toàn không có chút ấn tượng gì.

Về phần trong khi mộng du chém người giết người, ngay cả Tào Tháo thời Tam Quốc cũng biết cách lợi dụng. Vì an toàn của mình trong lúc ngủ, Tào Tháo bèn phao lên rằng mình thích giết người trong mộng, lúc 'đang ngủ' đột nhiên nhảy dựng lên, giết chết một tên thị vệ tới gần nhất chặn cho y, từ đó về sau trong lúc y ngủ quả thật không ai dám tới gần nữa.

Vả lại bất kể Tào Tháo là mộng du thật hay là mộng du giả, ít nhất vào thời Tam Quốc, mộng du giết người cũng đã trở thành chuyện mọi người đều biết.

Tần Lâm gật đầu một cái trước, đang lúc Lục Viễn Chí hân hoan vui sướng hẳn lại lắc đầu một cái, cười nói:

- Nói là Dương Ba Bình giết người trong mộng, dĩ nhiên không thể loại bỏ khả năng này, bất quá có mấy vấn đề khó mà giải thích.

Thứ nhất, căn cứ vào khẩu cung bốn tên người làm, Đỗ chương quỹ là một người rất cẩn thận, đêm đó lúc bọn họ rời phòng Đỗ chương quỹ từng nhìn thấy người bị hại tự tay gài dây gài cửa từ bên trong. Nếu như Dương Ba Bình mộng du vào phòng, nửa đêm canh ba, tại sao Đỗ chương quỹ lại mở cửa cho y vào?

Thứ hai, Đỗ chương quỹ là thủy thủ lâu năm, trải qua biết bao sóng gió, hiện tại là mùa mưa dầm trong phòng có mùi ẩm mốc, nhất định là lão sẽ mở cửa sổ ngủ, chuyện này cũng được người làm khách sạn chứng thực. Như vậy Dương Ba Bình mộng du giết người, trong mộng còn nhớ đóng cửa sổ để tránh người tuần đêm ngoài đường phát hiện, hoặc là Đỗ chương quỹ trước khi chết gào thét truyền đi sao? Chuyện này quá hoang đường.

- Có lẽ Đỗ chương quỹ không biết Dương Ba Bình mộng du, thấy buổi tối y tới cho là tìm mình có chuyện, nên mới mở cửa cho y vào?

Lục Viễn Chí bật thốt lên, bất quá rất nhanh y đã cười xấu hổ, biết mình vừa phạm vào sai lầm thô thiển.

Từ mới bắt đầu, bốn tên người làm đã nói bởi vì bốn người bọn họ đều có tật xấu buổi tối bất an, cho nên Đỗ chương quỹ bị thức giấc sẽ không ngủ lại được không chịu ở cùng một phòng với bọn họ, cũng tức là Đỗ chương quỹ lão đã sớm biết Dương Ba Bình có tật xấu mộng du.

La Đông Nham cũng vắt óc suy nghĩ hồi lâu, không nhận được thi lễ nói:

- Tần Thiệu Bảo, hạ quan có thiên kiến... Đúng là Đỗ chương quỹ biết Dương Ba Bình mắc du hồn chứng, phải chăng là Dương Ba Bình mộng du tới gõ cửa, Đỗ chương quỹ muốn giúp y bèn mở cửa ra, kết quả bị Dương Ba Bình bóp chết một cách hồ đồ không?

Tần Lâm cười ha hả:

- Mộng du mà còn có thể nhớ được dùng đồ vật mềm bóp cổ người khác tránh để lại dấu tay sao?

La Đông Nham á khẩu nghẹn lời, quả thật như vậy, giết người trong khi mộng du có thể tin được, nhưng giết người trong khi mộng du còn nhớ đóng cửa sổ lại, tay bọc vật mềm để không bị phát giác, quả thật hết sức hoang đường không thể nào tưởng tượng.

Lục Viễn Chí bĩu môi, gãi gãi đầu:

- Tần ca, có lẽ không phải là Dương Ba Bình mắc du hồn chứng giết Đỗ chương quỹ, nhưng đệ vẫn cảm thấy hung thủ giết chết Đỗ chương quỹ là một trong bốn tên người làm.

- Có lúc trực giác rất quan trọng, nhưng chúng ta phá án cũng không thể chỉ bằng vào trực giác.

Tần Lâm dứt lời, đưa tay vẫy vẫy:

- Bây giờ trở về Thuận Hưng khách sạn đi!

Để lại hai mươi tên Hiệu Úy trông chừng thi thể Đỗ chương quỹ, đại đội nhân mã ùn ùn kéo về khách sạn. Hiện tại đã chứng thực Đỗ chương quỹ là bị giết chết, khám nghiệm hiện trường lần nữa là chuyện hết sức quan trọng.

Mới vừa đi tới nửa đường, chỉ thấy mấy tên cấm y quan giáo dưới quyền Ngưu Đại Lực vội vàng chạy tới:

- Tần Thiếu Bảo, nghi phạm đã xảy ra chuyện, Dương Ba Bình kia thừa dịp chúng ta không chú ý, bắt ngờ treo cổ tự vẫn!

Sợ tội tự sát... trong lòng tất cả mọi người đều hiện ra bốn chữ này.

Chẳng lẽ lần này Tần Lâm suy đoán sai lầm rồi sao?

Bên ngoài nhà xí ở hậu viện Thuận Hưng khách sạn, thi thể Dương Ba Bình đã được để nằm dưới đất. Ngưu Đại Lực quát tháo như sấm, đám cấm y quan giáo cúi gằm đầu, mặt mũi nhăn nhó khổ sở.

Tần Lâm cùng Lục Viễn Chí vội vàng tiến tới, có hai tên huynh đệ Hiệu Úy đứng ở bên cạnh thi thể trở nên sợ hãi vô cùng, vội vàng quỳ sụp xuống đất, dập đầu trên nền đá xanh nghe bình bịch:

- Thuộc hạ thất chức, thuộc hạ đáng chết, xin Tần Thiếu Bảo giáng tội!

- Phạt là nhất định phải phạt, bất quá bây giờ không phải là lúc phạt, cho nên đứng lên hết cho ta!

Tần Lâm xanh mặt, quan sát thi thể. Dương Ba Bình lúc rời đi còn là một người sống, lúc này đầu mềm nhũn ngoẹo sang bên, trên cổ có vết thắt sâu hoắm, phần da mặt, tay lộ ra bên ngoài đã mất đi vẻ hồng hào, lộ ra sắc tái nhợt tượng trưng cho chết chóc.

Tần Lâm cau mày lại, chỉ chỉ thi thể, ánh mắt đảo qua hai tên Hiệu Úy kia:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Hai tên Hiệu Úy đều cảm thấy trong lòng phát rét, vẻ mặt đau khổ bẩm báo:

- Tần Thiếu Bảo, nửa canh giờ trước Dương Ba Bình này nói muốn đi nhà xí, Ngưu trưởng quan chỉ phái hai ta đi theo y. Bởi vì... bởi vì Dương Ba Bình này thoạt nhìn vàng võ gầy nhom có vẻ thành thật, nhà xí phía sau khách sạn lại là tường đá xanh cứng chắc, liệu y không có cách nào chạy trốn, hai chúng ta đứng ngoài canh cửa. Không ngờ rằng... không ngờ rằng y lại tháo dây lưng ném lên xà nhà xí...

Càng nói thanh âm càng nhỏ, hai tên Hiệu Úy mặt đỏ tới mang tai, đầu cũng cúi gằm xuống sát ngực.

Ngưu Đại Lực nhìn chằm chằm hai người bọn họ đầy oán hận, ánh mắt trợn trừng còn lớn hơn chuông đồng:

- Ôi, các ngươi cũng là lão đệ huynh ở Kỳ Châu lại phạm vào sai lầm như vậy. Các ngươi ngại nhà cầu vừa dơ vừa thối không chịu vào ư, không thấy Tần trưởng quan làm tới Thái Tử Thiếu Bảo còn đích thân động thủ nghiệm thi sao?

Các huynh đệ quan giáo khác cũng thấp giọng trách móc, nói kể từ khi đi theo Tần Thiệu Bảo, mọi người đều lớn gan không sợ chết, từ trước tới nay chưa từng xảy ra chuyện hoang đường như vậy.

Tần Lâm đưa mắt nhìn hai tên Hiệu Úy, thở dài:

- Cẩm Y Vệ Bắc Trấn Phủ Ty ta giao thiệp với yêu ma quỷ quái, chỉ cần sơ suất một chút sẽ vạn kiếp bất phục. Các người sơ sót lười biếng, không thể nào ở lại Bắc Trấn Phủ Ty ta được nữa, bản quan niệm tình các người vất vả đã nhiều, cho các người trở về Kinh Hồ làm Tổng Kỳ đi.

Hai huynh đệ cẩm y này là Tiểu Kỳ, trở về địa phương làm Tổng Kỳ là thăng một cấp. Hơn nữa kinh sư quyền quý đông đảo, cẩm y Bá Hộ không cầm quyền bình thường còn không bằng con chó, nhưng về đến địa phương, một tên Tổng Kỳ cũng rất uy phong.

Nhưng nghe lời này, sắc mặt hai tên huynh đệ cẩm y nhất thời trở nên hết sức khó coi, mắt đỏ ngầu như sắp sửa rơi lệ, quỳ sụp xuống đất luôn miệng nói:

- Thỉnh nguyện cách đi chức quan, cũng muốn ở lại bên người Tần trưởng quan lập công chuộc tội.

Chúng quan giáo cũng thất kinh, không nghĩ tới Tần Lâm lại muốn đuổi hai huynh đệ này về nhà, mấy lão đệ huynh xuất thân Kỳ Châu liền quỳ xuống, cầu xin tha thứ thay hai người bọn họ.

La Đông Nham ở bên cạnh thấy vậy vô cùng kinh ngạc, cẩm y Tổng Kỳ là võ quan thất phẩm, nếu như không tính tới cách biệt giữa văn và võ, cũng tương đương chức Tri Huyện của y. Hai tên cẩm y quan giáo lại không muốn đi làm Tổng Kỳ, thà chịu bị cách chức cũng muốn ở lại bên người Tần Lâm.

‘Không nghĩ tới Tần Thiệu Bảo này phá án lợi hại, ngự hạ cũng rất có thủ đoạn, hết sức được lòng đám quan giáo thủ hạ này.’

Cái nhìn của La Đông Nham về Tần Lâm đã có thay đổi trong lúc không hay không biết.

748. Chương 748: Vết Dơ Trên Đầu Gối

La Đông Nham không biết Tần Lâm dùng người rất có nguyên tắc, công tội phân minh, thưởng phạt xác đáng. Đám thuộc hạ theo hần Bắc lên thảo nguyên, Nam xuống Đông Dương nhiều lần lập được kỳ công, cho nên đều lấy chuyện được ra sức cho Tần trưởng quan làm vinh hạnh. Hơn nữa mấy năm qua hần thăng quan cực nhanh, hai vị Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực đã lên tới Thiên Hộ, đa số thân binh Hiệu Úy còn lại cũng là Tiểu Kỳ, Tổng Kỳ, cũng có ba bốn Bá Hộ, cho nên các huynh đệ đều liều mình đi theo.

So sánh với cơ hội được ra sức bên cạnh Tần Lâm, dùng nói là một Tổng Kỳ ở địa phương, dù là Bá Hộ cũng không chịu đổi.

Thấy Tần Lâm mặt không đổi sắc, hai tên Hiệu Úy phạm sai lầm không dám xin tha nữa, mắt đầy ngấn lệ đứng sang bên cạnh, nói chờ phá xong vụ án này mới bằng lòng yên tâm rời đi.

Chúng quan giáo cũng không dám xin tha giùm đồng僚 nữa, ai nấy kinh hãi trong lòng, âm thầm sinh lòng đề phòng: Tần trưởng quan pháp độ thâm nghiêm, thưởng công phạt tội không nương tay, tương lai làm việc ngàn vạn lần không thể lười biếng.

Mặc dù nguyên nhân cái chết Dương Ba Bình đã hết sức rõ ràng, nhưng Tần Lâm vẫn an bài nhân thủ tiến hành kiểm tra từ hai phương diện.

Đầu tiên Ngưu Đại Lực dẫn dắt quan giáo kiểm tra cả nhà xí, phát hiện vách tường được xây bằng gạch xanh, gắn kết với nhau bằng gạo nếp hết sức bền chắc, bốn bề vách tường không có viên gạch nào có thể lấy ra được. Mà ngói trên nóc cũng không có dấu vết động tới, cửa sổ thông gió nhỏ vô cùng, người ta không thể chui vào.

Tiếp theo là Lục Viễn Chí kiểm tra thi thể, phát hiện vết thắt sau cổ hình chữ Bát không giao nhau, phương hướng vết thắt nằm trong trạng thái người chết tự nhiên, bên ngoài thi thể cũng không có vết thương nào khả nghi, đúng là tự sát không thể nghi ngờ.

Đồng thời ở vị trí đầu gối trên quần trong của người chết phát hiện một vết dơ hơi đen, nhìn qua đường như đã có vài ngày, cũng không phải vết máu, tựa hồ không liên quan với vụ án, tên mập cũng không xem kỹ, tiện tay để quần sang bên cạnh.

- Chẳng lẽ thật sự là sợ tội tự sát?

Trong đầu tất cả mọi người đều hiện ra suy nghĩ như vậy một cách tự nhiên.

Lục Viễn Chí kết thúc kiểm tra thi thể, ngẩng đầu lên nhìn Tần Lâm thăm dò:

- Tần ca, huynh thấy thế nào?

- Các người kiểm tra tỉ mỉ rồi, không ai có thể nguy trang hiện trường và thi thể trở thành tự sát trong thời gian ngắn như vậy.

Tần Lâm dừng một chút, vô cùng khẳng định nói:

- Cho nên, nguyên nhân cái chết Dương Ba Bình chính là tự sát!

- Sợ tội... Tự sát ư?

Tên mập nhỏ giọng hỏi.

Tần Lâm cười:

- Tự sát là tự sát, nhưng sợ tội hay không thì chưa biết được. Đề hãy xem thử hiện trường tự sát là địa phương nào?

- Một nhà xí vừa dơ vừa thối...

Lục Viễn Chí không hiểu Tần Lâm có ý gì, cẩn thận suy nghĩ một chút mới khẽ gật đầu, do dự nói:

- Tần ca muốn nói là y chọn treo cổ ở nhà xí có vẻ kỳ quái ư?

- Đương nhiên!

Đương nhiên là phương thức người ta tự sát có muôn hình vạn trạng, có người nhảy sông, có kẻ nhảy lầu, có người nằm ngang đường ray xe lửa, có kẻ uống thuốc độc... Nhưng phương thức lựa chọn đều phù hợp với tính tình đặc điểm và trạng thái tâm lý lúc đó của người tự sát.

Tỷ như phái nữ trời sinh tương đối dịu dàng tỉ mỉ, khi tự sát đa phần chọn phương thức không chảy máu như uống thuốc độc, nhảy xuống sông. Cho dù là dùng dao cũng chỉ là cắt cổ tay, rất ít có nữ tử cắt cổ mổ bụng. Mà đối lại một ít thanh niên phái nam tính tình kịch liệt, lựa chọn sẽ hoàn toàn ngược lại, tỷ như Chung Quỳ trong truyền thuyết chính là đập đầu vào cột mà chết, Na Tra lóc thịt trả mẹ lóc xương trả cha, tóm lại phương thức càng hoành tráng bọn họ càng hài lòng.

Lựa chọn địa điểm tự sát cũng có quy luật tương ứng, nếu như là người đa sầu đa cảm có dự mưu tự sát, thường thường lựa chọn các địa phương có phong cảnh đẹp. Nếu như là người tính tình thiên khích trong thời gian ngắn bị kích thích mãnh liệt, vậy sẽ lựa chọn địa phương ở khoảng cách gần nhất, dễ dàng đưa tới những người khác chú ý nhất tự sát, tỷ như nhảy từ trên lầu cao xuống đất.

Nhưng có điểm chung, cho dù là người nào cũng thích sạch sẽ tốt đẹp, cho dù tự sát cũng không ngoại lệ, nghe nói có người nhảy sông nhảy biển, có ai nghe nói có người nhảy hầm phân chưa?

- Đã hiểu!

Lục Viễn Chí gật đầu lia lịa, thịt béo run lên:

- Nếu như có lựa chọn, không ai chọn treo cổ trong nhà xí.

Nếu như là nhà vệ sinh của nhà mình sạch sẽ cũng không nói, năm Vạn Lịch Đại Minh còn chưa phát minh ra bồn cầu, nhà cầu công cộng rất thối. Người nào chạy vào trong nhà cầu tự sát nhất định là vô cùng gấp gáp đi âm tào địa phủ, chỉ sợ chậm không lấy được vé vào cửa.

Tần Lâm gật đầu một cái tỏ vẻ đồng ý, lại nói:

- Gấp gáp tự sát là một khía cạnh, ngoài ra tự sát ở nhà cầu cũng đại biểu cho trạng thái trong lòng Dương Ba Bình. Nếu như phân tích cặn kẽ, rất có thể là y chán ghét bản thân mình cực độ, tiềm thức cho là mình không sạch sẽ.

Đây còn không phải là sợ tội tự sát, lo lắng tội ác của mình phơi bày giữa ban ngày sao? Lục Viễn Chí gỡ đầu một cái, cảm thấy giống như vòng một vòng lại trở về khởi điểm sợ tội tự sát, nhưng nhìn thấy biểu hiện đầy ẩn ý sâu xa của Tần Lâm, dường như hẳn lại có phát hiện gì mới...

Sau khi Dương Ba Bình gặp chuyện không may, ba tên người làm còn lại được canh chừng đặc biệt nghiêm ngặt. Ngưu Đại Lực an bài ba mươi tên cấm y quan giáo luân phiên trông chừng, cho dù là bọn họ biến thành con ruồi cũng không có cách nào bay đi.

Tần Lâm thẩm vấn ba tên người làm này, đầu tiên hỏi:

- Các người nói ta nghe thử, trước khi Dương Ba Bình chết có hành động gì đặc biệt, nói lời gì đặc biệt hay không?

- Không có gì...

Tướng Triều Sinh hoàn toàn ngơ ngác.

Trầm Lăng Phi suy nghĩ một chút:

- Đúng rồi, tiểu nhân thấy trên quần ngoài y có miếng vá đã rách, bèn cười trêu chọc. Kết quả y cởi quần ngoài ra xem một hồi, đột nhiên tiếng cười trở nên vô cùng cổ quái.

- Đúng đúng đúng.

Hàn Hải Chu cũng nói:

- Lúc ấy y cười còn khó coi hơn là khóc.

Cởi quần ra lập tức thần sắc đại biến, vì sao vậy? Tần Lâm lại dẫn người xuống lầu, trở lại hiện trường nghiệm thi.

Lục Viễn Chí vô cùng nôn nóng nhất lấy chiếc quần có miếng vá lên quan sát cẩn thận, lại kiểm tra tỉ mỉ bóp bóp miếng vá, eo lưng, xem thử có lớp lót ẩn kín hay không, kết quả là không thu hoạch được gì.

Tần Lâm sờ cảm ngẫm nghĩ một hồi, chợt nói:

- Sợ rằng chuyện làm cho thần sắc Dương Ba Bình đại biến, thậm chí còn nảy sinh ý định tự vận không phải là bản thân quần ngoài, mà là sau khi cởi quần ngoài ra nhìn thấy quần trong của mình.

Quần trong? Lục Viễn Chí lại đưa mắt quan sát quần trong cẩn thận, rất nhanh lực chú ý đã tập trung vào vết dơ ở vị trí đầu gối chân trái. Y cầm lên ngửi qua, lập tức la hoảng lên:

- Đây, đây là mùi thuốc, Hoàng Cầm, Hoàng Liên, Mộc Hương, Tân Lang, Đường Quy, Thược Dược, Cam Thảo... Đây là Thược Dược thang, Thược Dược thang chuyên trị bệnh kiết lỵ!

749. Chương 749: Tự Tìm Đường Chết

Không hổ là đệ tử chân truyền của thần y Lý Thời Trân, mặc dù mũi Lục mập không thính như chó nhưng ngửi một vết thuốc đã khô mà có thể phân biệt ra chủng loại dược liệu, cũng có thể coi là một bản lãnh hơn người của y.

Thời gian trước Đỗ chương quỹ mắc bệnh kiết lỵ, mỗi ngày đều phải uống Thược Dược thang đối chứng trị liệu, thử hỏi vì sao trên đầu gối quần trong của Dương Ba Bình lại dính Thược Dược thang như vậy? Bốn tên người làm đều từng hầu hạ qua Đỗ chương quỹ, quần ngoài dính nước thuốc cũng không kỳ quái, thế nhưng vị trí tương ứng ở đầu gối quần ngoài Dương Ba Bình không có vết dơ, quần trong lại có, chuyện này thật sự hết sức kỳ quái.

- Là y quỳ trên ngực Đỗ chương quỹ hành hung, Đỗ chương quỹ sặc ho văng thuốc ra ngoài dính vào quần!

Lục mập vỗ đùi một cái thật mạnh, đôi mắt nhỏ trở nên sáng ngời. Đường như toàn bộ vụ án theo vết dơ Thước Dực thang xuất hiện sắp sửa được giải quyết một cách dễ dàng.

Sau khi được Tần Lâm khích lệ, Lục Viễn Chí bèn đồng dặc nói, dựa theo phân tích của y, vụ án dần dần hiện ra trước mắt mọi người.

Dương Ba Bình mắc du hồn chứng, vào đêm đó y lại lên cơn mộng du, nửa đêm bò dậy đi gõ cửa phòng Đỗ chương quý. Đỗ chương quý biết tật xấu của y, xuất phát từ lòng hảo tâm muốn giúp y, kết quả sau khi mở cửa lại bị Dương Ba Bình đang trong trạng thái mộng du hạ thủ sát hại.

Bởi vì Dương Ba Bình bắt đầu du hồn từ trong giấc mộng, trên người chỉ mặc áo ngủ quần trong. Lúc y quỳ dè trên ngực Đỗ chương quý hành hung, Đỗ chương quý ho khan sặc ra nước thuốc dính vào quần trong của y ở vị trí đầu gối, để lại vết dơ trên đó.

Hôm sau tỉnh lại Dương Ba Bình cũng không nhớ rõ chuyện xảy ra đêm trước. Lúc y mặc quần ngoài vào không nhìn thấy vết dơ trên quần trong, hoặc là nhìn thấy cũng không để ý. Sau đó bởi vì bận rộn lo cho Đỗ chương quý sau khi chết, bốn tên người làm bận túi bụi không kịp cởi áo, khiến cho y không hề chú ý tới vết dơ trên quần trong.

Cho đến trước đây không lâu, Dương Ba Bình cởi quần ngoài ra kiểm tra mảnh vá đột nhiên phát hiện vết dơ trên quần trong, mà vị trí đối ứng trên quần ngoài lại không có, nhất thời hiểu ra hết thảy: chính là y đã mặc áo ngủ quần trong giết chết Đỗ chương quý trong trạng thái mộng du.

Tự trách, áy náy, sợ hãi làm cho Dương Ba Bình hoàn toàn mất đi can đảm sống tiếp. Nhất là áy náy vì cái chết của Đỗ chương quý, tự ti mặc cảm về chứng mộng du của bản thân mình, ý niệm tự sát của y vô cùng mạnh mẽ, cho nên kết thúc tính mạng của mình bên trong nhà xí.

Lục Viễn Chí dứt lời, trên mặt mập có mấy phần đắc ý, lần này phân tích vô cùng hợp tình hợp lý, đã có vết dơ làm chứng.

- Cao, thật sự là inh!

La Đông Nham tươi cười hơn hớn nhìn về phía Tần Lâm, Lục Viễn Chí giơ ngón tay cái lên:

- Quả nhiên dưới tay tướng mạnh không có binh hèn, Tần Thiếu Bảo xét âm đoán dương nổi danh khắp thiên hạ, thoát nhìn vị Lục trưởng quan đi theo bên cạnh ngài này đôn hậu thật thà, không ngờ rằng cũng có tuệ nhãn như đức. Lấy tướng mạo xét đoán con người là hoàn toàn sai lầm, hiện tại hạ quan đã tin câu này.

La Đông Nham thân là Tri Huyện Long Du, dĩ nhiên vô cùng mong mỗi vụ án sớm kết thúc một chút. Nếu như kết luận vụ án này là 'sau khi Dương Ba Bình mộng du giết chết Đỗ chương quý bèn tự sát', vậy toàn án đã có thể kết thúc, trọng trách của y coi như được giải. Hơn nữa hung thủ đã tự vận, ngay cả trình tự xét xử, trình lên trên, chờ duyệt lại, sau đó xử trảm... cũng được tiết kiệm, đối với y là một kết cục tốt hoàn toàn không ngờ tới.

Trong không khí vui mừng của mọi người, duy chỉ có Tần Lâm cau mày thật chặt, dường như bị ngăn cách với thế giới nói cười vui vẻ của mọi người hiện tại, tỏ ra hết sức bình thản lạnh lùng.

Hắn cúi đầu âm thầm nghĩ ngợi: cố nhiên vết dơ là một chứng cứ rất mạnh, nhưng vết dơ cũng có thể bị bất cứ kẻ nào bôi lên quần, hơn nữa làm được điểm này cũng không khó. Nếu hung thủ thật sự là...

Quan trọng hơn nữa chính là mặc dù kết luận của tên mập là suy luận phù hợp nhất trước mắt, nhưng vẫn không thể giải thích được mấy điểm nghi vấn mà Tần Lâm đã nêu lên trước đó. Cần thận đóng cửa sổ, lúc hành hung sử dụng vật mềm bao tay, đây không giống như là chuyện mà người mắc chứng mộng du có thể làm ra.

- Chúng ta nên tìm ra chứng cứ xác thật hơn, tên mập, chẳng lẽ đệ không muốn dùng văn tay hay những chứng cứ khác rõ ràng hơn để chứng thực cho suy luận của mình sao?

Tần Lâm cười vỗ vỗ vai Lục Viễn Chí, làm cho y phục hồi tinh thần lại từ trong hưng phấn.

Lục Viễn Chí gạt đầu một cái thật mạnh, quả thật là như vậy, có lẽ ở nơi khác đến bây giờ đã có thể tuyên cáo kết án. Nhưng dưới tay Tần Lâm, những chứng cứ vững chắc như vân tay, dấu chân, huyết dịch... sẽ làm cho suy luận trở nên không còn sơ hở.

Vì vậy La Đông Nham không thể làm gì khác hơn là vô cùng buồn bực nhìn theo bóng lưng Tần Lâm, thở dài thật dài: ôi, Tần Thiếu Bảo thật sự là người tử mị, chỉ không biết hắn còn muốn tìm chứng cứ thế nào...

Bên trong căn phòng Đỗ chương quý ở khi còn sống, Lục Viễn Chí vô cùng nôn nóng mở túi da trâu đựng công cụ, lấy cọ quét vân tay và bột bạc ra, hào hứng bắt đầu công việc.

Lần đầu tiên vào căn phòng này, còn chưa xác định nguyên nhân cái chết Đỗ chương quý, bọn họ cũng đã kiểm tra tương đối cẩn thận. Hiện tại đã nhận định lão bị giết chết, kiểm tra càng tỉ mỉ hơn cả lần trước.

Nếu là Dương Ba Bình sát hại Đỗ chương quý, như vậy hắn phải tìm được vân tay của y trên cửa sổ đóng chặt, hơn nữa phải là rõ ràng nhất, ở lớp ngoài cùng nhất. Bởi vì người cuối cùng chạm vào cửa sổ ngoại trừ Tần Lâm và Lục Viễn Chí ra cũng chỉ có y, mà Tần Lâm và thuộc hạ phá án từ trước tới nay đều mang bao tay lụa.

Chấm cọ quét vân tay vào trong bột bạc quét qua quét lại, Lục Viễn Chí cố gắng kèm chế niềm vui sắp sửa phá án, kiên nhẫn tiến hành công việc. Theo động tác của y, từng dấu vân tay màu bạc sẫm cạn bắt đầu dần dần hiện ra trên cửa sổ.

- Không ngờ rằng Cẩm Y Vệ lại có thủ đoạn lợi hại như vậy!

La Đông Nham mắt thấy từng dấu vân tay dần dần hiện ra giống như bóng ma, trong lòng giật mình không nhỏ, không dám coi thuộc hạ Tần Lâm là một đám vũ phu nữa.

Lục Viễn Chí đã được Tần Lâm truyền thụ, lúc y kiểm tra vân tay, Tần Lâm thông thả đi qua đi lại trong phòng, hết sức bình thản quan sát khắp nơi. Các huynh đệ quan giáo quen thuộc với hắn biết rất rõ ràng, lúc này trưởng quan mình đang dồn hết tinh thần suy nghĩ vụ án.

Cuối cùng Tần Lâm dừng lại ở trước mặt một đồng hồ thuốc nhỏ nằm ở góc phòng. Đồng hồ thuốc này vốn rất tầm thường, nhưng tựa hồ Tần Lâm cảm thấy hứng thú vô cùng, ngồi chồm hổm xuống từ từ quan sát.

- Không có, vì sao lại không có vân tay Dương Ba Bình?

Lục Viễn Chí khẽ lẩm bẩm, thần sắc tỏ ra ngờ ngác thất vọng. Y nhìn cửa sổ hiện ra nhiều dấu vân tay màu bạc sẫm cạn khác nhau, lại nhìn sang vân tay Dương Ba Bình vừa dùng mực đỏ đóng dấu lấy xong, sắc mặt tỏ vẻ không cam lòng.

Y tìm được nhiều dấu vân tay cũ mới không đồng nhất ở trên cửa sổ, nhưng không có bất kỳ một dấu nào thuộc về Dương Ba Bình. Hơn nữa mấy dấu vân tay rõ ràng nhất, in ở lớp ngoài cùng trên cửa sổ, nói cách khác mấy dấu vân tay cuối cùng chạm qua cửa sổ lại thuộc về Đỗ chương quý.

Là Đỗ chương quý tự đóng cửa sổ sao? Lục Viễn Chí nhìn vân tay trên cửa sổ, lại nhìn sang vân tay Đỗ chương quý trước đây không lâu đã in vào trong sổ, phát giác là giống nhau như đúc. Y ra sức gãi gãi đầu mình, thế nào cũng không nghĩ ra nguyên nhân.

Vào mùa mưa dầm ầm ướt như vậy, một bệnh nhân tự nhốt mình trong phòng chờ nổi mốc hay sao? Sợ gió thổi càng không phải là lý do, sóng gió trên biển lớn tới mức nào, chẳng lẽ Đỗ chương quý còn sợ chút gió nhẹ trên đất liền? Trước đó thậm chí bốn tên người làm, cùng với tra hỏi tiểu nhị khách sạn đã chứng thực Đỗ chương quý thủy chung ngủ vẫn mở cửa sổ ra.

Như vậy là Đỗ chương quý tự đóng cửa sổ lại sao? Kết luận này càng thêm không thể tưởng tượng nổi...

Tần Lâm cũng đứng ở bên cửa sổ không biết từ khi nào:

- Cho dù là kết luận ly kỳ tới mức nào, chỉ cần có chứng cứ ủng hộ cũng nhất định phải chấp nhận. Tên mập đệ xem vị trí mấy dấu vân tay của Đỗ chương quý trên cửa sổ này, có hiểu được không?

Vị trí mấy dấu vân tay này nằm ở sát mép cửa sổ, trong đó ngón tay cái ở bên trong, bốn ngón tay còn lại bên ngoài, chính là động tác khép cửa sổ vào trong. Nếu là động tác đẩy cửa sổ ra, như vậy tất cả vân tay phải nằm ở mé trong cửa sổ.

- Xem ra đúng là Đỗ chương quỹ tự đóng cửa sổ lại...

Lục Viễn Chí chớp chớp đôi mắt nhỏ, nghi hoặc không hiểu:

- Thật là kỳ quái, thậm chí bốn tên người làm đều nói đêm đó lúc bọn họ rời khỏi phòng lão, cửa sổ vẫn còn mở. Chẳng lẽ là hung thủ kia có Nhiếp Tâm thuật, làm cho Đỗ chương quỹ tự đóng cửa sổ nhận lấy cái chết... Ủa, Bạch Liên Ma giáo!

Bạch Liên giáo hành sự kỳ bí, mặt nạ da người, độc dược kịch độc đều có, nói không chừng cũng rất có khả năng có một môn Nhiếp Tâm thuật khổng chế tâm trí người ta.

Nghe đến đó, La Đông Nham cùng bọn bộ khoái sai dịch Long Du huyện đều cảm thấy sống lưng lạnh toát, nếu là Bạch Liên giáo thật sự có môn kỳ thuật có thể khổng chế tâm trí người ta, khiến cho người ta cam tâm nhận lấy cái chết, vậy càng vô cùng đáng sợ.

La Đông Nham xoa tay lia lịa, không ngừng lẩm bẩm:

- Ngàn vạn lần chó nên là Bạch Liên giáo, Chiết Tây chúng ta từ triều Tống đã có Minh giáo quỷ dị, hiện tại mặc dù chúng đã ẩn nấp nhưng một khi gây chuyện sợ rằng không thể thu thập...

Hết sức trùng hợp, Bạch Liên giáo khiến cho y sợ hãi không thôi thật sự là đang ở Long Du huyện, hơn nữa vị Bạch Liên giáo chủ thần long thấy đầu không thấy đuôi kia đang ở một ngôi biệt viện trên một ngọn đồi nhỏ cách đó chừng mấy dặm, có vẻ hưng phấn nhìn về phía Thuận Hưng khách sạn ngoài xa. Với nội lực kinh thể hải tặc của nàng, mục quang sắc bén tới cực điểm, loáng thoáng thấy được bóng bận rộn của Tần Lâm.

Trên mặt Bạch Liên giáo chủ đeo mặt nạ bạc, người khác không nhìn thấy biến hóa thần sắc của nàng, Cao Thiên Long ở bên cạnh âm thầm quan sát hồi lâu mới thử thăm dò hỏi:

- Thánh giáo chủ, Tần ma đầu này như âm hồn không tiêu tan, không ngờ rằng cũng tới Long Du huyện, không biết hẳn có...

- Cao Tả Sứ quá lo xa.

Bạch Liên giáo chủ khoát tay áo một cái, giọng nói hết sức nhẹ nhàng:

- Đỗ chương quỹ chết thuần túy là chuyện ngoài ý muốn, hẳn tra thế nào cũng không tra ra được chúng ta. Hừ hừ, nếu không phải vì bảo toàn cơ nghiệp chúng ta ở Long Du huyện, bản giáo chủ cũng muốn gặp hẳn một lần!

Cao Thiên Long lớn tiếng khen ngợi:

- Thánh giáo chủ anh minh thần võ, Tần Lâm tiểu nhi muốn đối phó Thánh giáo cũng như chuồn chuồn lay cột đá. Thánh giáo chủ chỉ cần ra tay đã có thể đùa bốn Tần ma đầu trong lòng bàn tay.

Các cao thủ Bạch Liên giáo rồi rít gật đầu khen phải, trong mắt bọn họ, các đời giáo chủ toàn là kỳ tài ngút trời, là hình chiếu phân thân của Minh Vương trên thế gian này. Cho dù là Tần Lâm lợi hại tới mức nào đi nữa, rốt cục cũng chỉ là đom đóm làm sao có thể tranh sáng với ánh trăng, người phạm sao thể chống lại thần linh cho được?

Thế nhưng sắc mặt Bạch Liên giáo chủ phía sau mặt nạ bạc chợt nóng bừng lên. Nàng nhớ tới chuyện cũ ở Trấn Thủy Quan Âm am uống Mật Tảo Hòa Hợp trà, sau đó lại ở nóc phòng Kim Anh Cờ nghe lén suốt đêm, chỉ cảm thấy có lỗi với lòng tin của giáo chúng.

Ngã Khổ Thiền luôn luôn trung thành cảnh cảnh đối với giáo chủ cũng không phát giác điểm khác thường của nàng, góp vui cười nói:

- Đỗ chương quỹ chạy tới đây thu mua tiền đồng là chuyện cực kỳ bất lợi đối với đại kế bản giáo, thế nhưng lão lại chết đi bất ngờ như vậy, đây thật sự là Vô Sinh Lão Mẫu ở quê quán chân không phù hộ cho chúng ta.

Bạch Liên giáo chủ khẽ vuốt cằm:

- Ngã Hữu Sứ nói chí phải, bất quá tên Tần Lâm này vô cùng gian trá xảo hoạt, nếu y đã tới Long Du, chúng ta không thể không đề phòng. Bảo các huynh đệ tỷ muội phải thật cẩn thận hành động lời nói, không nên để hấn phát hiện cái gì. Hừ hừ, nếu ai tiết lộ phong thanh, bất kể vô tình hay cố ý, bản giáo chủ nhất định nghiêm trị không tha! Nhắm vào Tần Lâm, không cho bất cứ kẻ nào tự tiện hành động, một khi có cơ hội, bản giáo chủ muốn đích thân ra trận!

Dứt lời giáo chủ khẽ phất tay ngọc, chỉ nghe phập một tiếng nhỏ, góc bàn bát tiên đã bị cắt đứt ngọt.

Các cao thủ Bạch Liên giáo nhất thời kinh hãi trong lòng, tất cả đều bắt chéo hai tay trước ngực, cúi người ầm ầm đáp lời.

- Không, không phải là vụ án do Bạch Liên giáo gây ra.

Bên trong phòng Thuận Hưng khách sạn, Tần Lâm vẫn đang đi qua đi lại suy tư:

- Thủ đoạn của Bạch Liên Ma giáo sẽ kỳ bí hơn, cũng sạch sẽ hơn nhiều.

Vào năm cuối triều Nguyên Bạch Liên giáo cũng từng tạo phản lập quốc, sau đó lại đổi đầu không khoan nhượng với triều Minh hai trăm năm, từ vụ án giết người phân thân, tạo mặt nạ da người ám sát Đặng Tử Long, ẩn nấp trong Huyền Diệu quán tham dự tranh đoạt Kinh Vương phủ, bạc ngân khố Giang Nam bị cướp, cho đến án Tôn Hoài Nhân thật giả ẩn trong Tử Cầm thành, Tần Lâm đã lãnh giáo rất nhiều thủ đoạn của Bạch Liên giáo, đó là vừa tàn nhẫn lại dứt khoát, làm cho quan phủ triều đình khó lòng phòng bị.

Mặc dù vụ án Đỗ chương quỹ chết một cách quỷ dị, nhưng các loại thủ đoạn lại có cảm giác dài dòng lê thê, khác hẳn tác phong gọn gàng dứt khoát vốn có của Bạch Liên giáo. Tần Lâm gặp gỡ Bạch Liên giáo vô số lần, đương nhiên có thể nhìn thấy rõ ràng, cảm nhận được khác biệt trong đó.

750. Chương 750: Một Lời Đánh Thức Người Trong Mộng

Ngay từ đầu Tần Lâm nhận được tin tức Đỗ chương quỹ tử vong lập tức chạy tới Long Du huyện, có quan hệ rất lớn với chuyện phát hiện ra có thật nhiều tiền giả trong kho hàng Ngũ Phong hải thương đến từ địa khu Chiết Tây. Nhưng sau khi xâm nhập tiếp xúc vụ án, hấn phát hiện cái chết của Đỗ chương quỹ có thể có nguyên nhân khác...

Lục Viễn Chí coi như là hoàn toàn mất hoa đầu vàng, nhỏ giọng lẩm bẩm:

- Thế nào cũng không nghĩ ra lại là Đỗ chương quỹ tự đóng cửa sổ. Hừ, lão là thủy thủ lâu năm, trên biển có sóng to gió lớn gì mà chưa trải qua, còn sợ chút gió trong vùng núi này sao? Tần ca, theo đệ thấy thật ra thì Đỗ chương quỹ đóng cửa sổ lại không có liên quan gì mấy với chuyện sau đó lão ngộ hại, có lẽ chẳng qua là trùng hợp mà thôi.

- Đúng đúng đúng, trùng hợp, nhất định là trùng hợp!

La Đông Nham càng nhìn càng cảm thấy tên mập này thuận mắt, bèn chấp tay nói:

- Lục trưởng quan nói có lý, hạ quan tán thành. Tần Thiếu Bảo, ngài xem quần trong Dương Ba Bình còn dính nước thuốc mà Đỗ chương quỹ ho khan phun ra, đây là bằng chứng như núi.

- Vậy thì chưa chắc...

Tần Lâm đi tới góc tường, chỉ chỉ đồng hồ thuốc đổ trong góc phòng:

- Xem ra Đỗ chương quỹ mắc bệnh kiết lỵ, thuốc được nấu bên trong phòng, nói cách khác, bốn tên người làm thậm chí tiểu nhị khách sạn cũng có thể tiếp xúc với thuốc.

- Như vậy muốn hãm hại ai cũng rất dễ dàng!

Ánh mắt Lục Viễn Chí sáng lên, tiếp theo liền trở nên buồn bực, bởi vì nếu là như vậy, vết thuốc dính trên vị trí đầu gối quần trong Dương Ba Bình không còn là bằng chứng xác thực nữa.

Nghĩ tới suy đoán trước đây của mình lại có sai lầm, Lục Viễn Chí hết sức xấu hổ, mặt mập nhăn nhó méo mó, ừ ừ cúi đầu nói:

- Ôi, Tần ca, đệ thật là vô dụng, không giúp ích được chút nào, chỉ làm cho huynh thêm loạn...

Tần Lâm đang đi tới bên cạnh đồng bã thuốc kia chuẩn bị nói gì đó, nghe vậy liền ngăn người ra. Nhìn lại hai tên Hiệu Ủy xuất thân Kỳ Châu cúi thấp đầu đứng ở bên cạnh, thần sắc Lục Viễn Chí ảm đạm, nhất thời hiểu ra vài phần, lời lên đến miệng nuốt xuống trở lại.

- Tên mập, đệ đánh rắm gì vậy, đừng nói là tên mập đệ, cho dù là một cái quần trong, một tờ giấy nháp đều có tác dụng của nó.

Tần Lâm hết sức vô tư nở một nụ cười xấu xa, đưa chân đá đá đồng bã thuốc kia:

- Tỷ như đồng bã thuốc này đã được nấu qua, đối với Đỗ chương quỹ không có tác dụng gì, nhưng chỉ cần mang đi phơi khô, thêm chút hoa cỏ gì đó vào là có thể nhồi ruột gối.

Quần trong, giấy nháp, Tần ca tỷ dụ như vậy cũng thật là quá đáng... Lục mập dở khóc dở cười, chứng Hiệu Ủy càng buồn cười lại không dám cười, nhin tới nỗi vô cùng vất vả.

Tiếp theo khi Tần Lâm vô tình đá đồng bã thuốc kia, ánh mắt Lục Viễn Chí cũng nhân tiện quét qua, chợt kêu lên:

- Ủa, không đúng, vì sao đồng bã thuốc này có hai vị thuốc không đúng...

Tần Lâm giật mình kinh hãi vội hỏi:

- Vì sao không đúng?

Lục Viễn Chí là đệ tử y quán Lý thị, được thần y Lý Thời Trân chân truyền, nói tới y dược thuộc lâu lâu:

- Tần ca, quần trong Dương Ba Bình dính thuốc nước Thược Dược thang, là Hoàng Cầm, Hoàng Liên, Mộc Hương, Tân Lang, Đương Quy, Cam Thảo pha trộn với nhau. Nhưng đồng bã thuốc này lại thiếu Hoàng Cầm, Đương Quy, có thêm Trần Bì, Thương Thuật, thật là hết sức kỳ quái.

Phàm là bệnh kiết lỵ, Trung y dùng Thược Dược thang đối chứng trị liệu có hiệu quả cực tốt, căn cứ theo triệu chứng của bệnh nhân, các vị thuốc trong Thược Dược thang cũng gia giảm tùy theo.

Căn cứ tên mập giải thích, vết thuốc dính ở quần trong Dương Ba Bình có Hoàng Cầm, Đương Quy, thuộc về Thược Dược thang thường thấy nhất. Mà đồng bã thuốc phát hiện bên trong phòng, hai vị thuốc này bị đổi thành Trần Bì, Thương Thuật, có hiệu quả cao hơn đối với người mắc bệnh kiết lỵ tiêu chảy trắng nhiều đờ ít, sốt cao toát ra mồ hôi, lưỡi đóng bọt trắng.

Nói cách khác, thành phần Thược Dược thang dính trên quần trong Dương Ba Bình cũng không hoàn toàn giống với đồng bã thuốc Thược Dược thang phát hiện trong phòng Đỗ chương quỹ.

- Nay, mũi đệ thính tới mức này sao, có khi nào lầm thành phần thuốc dính ở quần trong Dương Ba Bình không?

Tần Lâm mở to hai mắt, có vẻ không tin.

Lục Viễn Chí nóng nảy, chỉ trời chỉ đất thề thốt:

- Tần ca huynh cũng không phải không biết thiên tư của đệ có hạn, học ở y quán được mấy năm, y đạo cũng chỉ là tạm được, cho nên chú trọng học dược liệu, chuẩn bị tương lai đi làm chương quỹ tiệm thuốc... Mũi của đệ đây thuốc gì vừa ngửi cũng biết, không phải là mười phần chắc chín, mà là mười phần chắc cả mười!

Tần Lâm gật đầu một cái, tỏ vẻ tin tưởng phán đoán của Lục mập.

Như vậy, rốt cuộc là Đỗ chương quỹ đã uống loại Thược Dược thang nào?

Lập tức thăm vấn ba tên người làm Tướng Triều Sinh, Trầm Lăng Phi, Hàn Hải Chu, Tần Lâm không nói cho bọn họ biết chi tiết, chỉ hỏi Đỗ chương quỹ nhờ ai ra phương thuốc, lấy thuốc ở nơi nào.

Tướng Triều Sinh lộ vẻ kinh ngạc, lớn tiếng nói:

- Khỏi bầm Tần Đại lão gia, Đỗ chương quỹ toàn là tự mình đi xem bệnh mua thuốc, chúng ta chẳng qua là nấu thuốc thay lão, để tiểu nhân nhớ lại...

Trầm Lăng Phi vội vàng bổ sung:

- Đỗ chương quỹ là xem bệnh lấy thuốc ở Hồi Xuân đường của Phương đại phu trên con đường phía trước, sau khi lấy về chúng tiểu nhân nấu thuốc cho lão, chẳng lẽ thuốc này không đúng?

- Chẳng lẽ là lang băm thuốc giả hại Đỗ chương quỹ?

Hàn Hải Chu thấp lùn cường tráng tức giận nói.

Tần Lâm cười một tiếng, lệnh cho các Hiệu Úy giải ba tên người làm trở về, đồng thời đưa Phương Hồi Xuân tới hỏi.

Phương Hồi Xuân là một lão đại phu chừng năm mươi tuổi, thấy quan giáo Cẩm Y Vệ đông như rừng, La lão gia Tri Huyện bản huyện cũng chỉ có thể đứng ở hàng sau liền bị dọa sợ đến kinh hãi run rẩy, quỳ dập đầu nói:

- Xin Tần Thiếu Bảo tha mạng! Thảo dân xem bệnh hốt thuốc cho Đỗ chương quỹ đều là căn cứ theo Hòa Tề Cục Phương và Đường Bản Thảo, dùng đúng thành phần của Thược Dược thang. Nhưng ngày cuối cùng bởi vì Đỗ chương quỹ tiêu chảy trắng nhiều đờ ít, sốt cao toát ra mồ hôi, lưỡi đóng bọt trắng, nên thảo dân đặc biệt đổi hai vị thuốc, đều là hoàn toàn hợp với y lý, cái chết của Đỗ chương quỹ không có liên quan gì với thảo dân!

Thì ra là như vậy, mọi người chợt hiểu ra, Lục Viễn Chí không yên lòng còn truy hỏi thêm một câu:

- Lão đã đổi Hoàng Cầm, Dương Quy thành Trần Bì, Thương Thuật ư?

- Đúng đúng đúng.

Phương Hồi Xuân gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, thấp thỏm bất an nhìn vị quan gia mập này.

Lục Viễn Chí nhìn Tần Lâm, thấy Tần ca khẽ gật đầu liền cười đỡ Phương Hồi Xuân dậy:

- Phương đại phu, chúng ta cũng không nghi ngờ lão dùng thuốc không đúng, chẳng qua là gọi lão tới hỏi thăm một chút mà thôi, lại làm cho lão sợ hãi, hiện tại trở về đi thôi!

Phương Hồi Xuân mừng rỡ, bị Đề Kỳ tìm tới cửa có thể bình an trở về nên cảm tạ trời đất, hướng chi thái độ của đối phương còn tốt ngoài dự liệu như vậy.

Liên tiếp thi lễ, Phương Hồi Xuân đang muốn ra cửa, chợt nghe Tần Lâm sau lưng cười nói:

- Phương đại phu, y đạo lão rất khá, bất quá Hòa Tề Cục Phương và Đường Bản Thảo chung quy có hơi xưa cũ, lão hãy mua bộ Bản Thảo Cương Mục mới ra học qua, tương lai y thuật chắc chắn sẽ tiến hơn một bước.

- Thảo dân đa tạ Tần Thiếu Bảo chỉ giáo, sau khi trở về nhất định học Bản Thảo Cương Mục thật tỉ mỉ.

Phương Hồi Xuân gật đầu cúi người, miệng liên tiếp vâng dạ.

Sau đó quả thật Phương Hồi Xuân bỏ tiền ra mua cả bộ Bản Thảo Cương Mục, sau khi nghiên cứu y thuật thật sự có tiến bộ, lão lại treo một tấm biển sơn son thếp vàng ở y quán mình, trên viết mấy chữ 'Thiếu Bảo Tần công tận tâm chỉ bảo', thanh danh ngày càng vang dậy, trở thành danh y Chiết Giang.

Lấy được lời khai của Phương Hồi Xuân, bây giờ vụ án càng ngày càng sáng tỏ, Lục Viễn Chí hưng phấn nói:

- Tần ca, thì ra Thược Dược thang mà Đỗ chương quỹ uống hôm lão chết và Thược Dược thang dính trên đầu gối quần trong Dương Ba Bình cũng không phải là cùng một loại! Dương Ba Bình là bị người hãm hại!

- Đúng vậy đúng vậy, thì ra Thước Dực thang này không phải là Thước Dực thang kia.

Tần Lâm gặt đầu một cái làm ra vẻ bình tĩnh ngộ, động tác biểu lộ vô cùng sinh động tự nhiên.

Ngày Đỗ chương quỹ chết đã uống bản Thước Dực thang gia giảm, dĩ nhiên không thể nào làm dính Thước Dực thang nguyên bản trên quần trong Dương Ba Bình. Như vậy chính là hai ngày trước có người lấy một chút nước thuốc của Đỗ chương quỹ, sau khi hành hung giết người mới đổ lên quần trong của Dương Ba Bình, giả họa cho y.

Tại sao không dùng nước thuốc của ngày hôm đó? Đây là hung thủ đã chuẩn bị trước để tránh ngày gây án luồng cuống tay chân, vạn nhất ngày đó không có cơ hội lấy được nước thuốc, chẳng lẽ hy vọng có thể moi được từ trong miệng Đỗ chương quỹ vài giọt sao, lúc ấy kế hoạch giả họa sẽ hoàn toàn thất bại.

Chỉ tiếc hung thủ tính toán trăm điều vẫn còn một điều sơ xuất, y không ngờ rằng Trung y từ trước tới nay vẫn là tùy theo triệu chứng trị liệu, căn cứ bệnh tình phát triển mà gia giảm được liệu, thành phần Thước Dực thang mà Đỗ chương quỹ uống ngày cuối cùng đã có chỗ khác hẳn.

Lục Viễn Chí hưng phấn chớp đôi mắt nhỏ, bắt đầu nhanh chóng phân tích:

- Mặc dù tiểu nhị, bồi bàn khách sạn cũng có thể tiếp xúc với nước thuốc, nhưng cơ hội của bốn tên người làm rõ ràng lớn hơn. Ngoài ra chỉ có lúc Dương Ba Bình ngủ mới cởi quần ngoài, bọn tiểu nhị đều ngủ trong một gian phòng, cũng chỉ có ba người Tương, Trầm, Hàn có thể bôi nước thuốc vào quần trong Dương Ba Bình thân không biết quỹ không hay.

Phân tích này là hoàn toàn chính xác, Tần Lâm kinh ngạc nhìn Lục Viễn Chí:

- Ủa, tên mập, tiền đồ của đệ khiến cho ta phải lau mắt dôi theo.

Ngưu Đại Lực cũng vỗ vỗ vai y thật mạnh:

- Tên mập giỏi thật, không ngờ rằng ngươi cũng có bản lĩnh.

Lục Viễn Chí lúng túng đỏ mặt, xấu hổ nói:

- Bất quá rốt cuộc là người nào giết Đỗ chương quỹ, lại giả họa cho Dương Ba Bình? Gian phòng này bọn họ đã từng đi vào nhiều lần, muốn lấy vãn tay chắc chắn cũng có thể được, nhưng lại không có tác dụng gì...

La Đông Nham nghe đến đó cũng gãi gãi đầu, y rất muốn phá án sau đó giải thoát mình, suy nghĩ tới Tưởng Triều Sinh ăn to nói lớn cảm thấy có chút khả nghi. Nhưng Trầm Lăng Phi môi hồng răng trắng, tựa hồ cũng giống như hung thủ, Hàn Hải Chu lùn mà cường tráng, hai cánh tay vô cùng mạnh mẽ, có lẽ bóp chết Đỗ chương quỹ cũng không tốn bao nhiêu sức lực...

- Lão thủy thủ như Đỗ chương quỹ từng trải qua biết bao sóng to gió lớn, vì sao lại đóng cửa sổ ngủ, thủy chung ta cảm thấy rất khả nghi. Đau bụng cũng kỳ quái, trên biển ăn cả thịt có giò, ăn mấy chén ruột heo lại đau bụng?

Tần Lâm đi tới đi lui, tựa hồ bó tay hết cách, gãi gãi đầu liên hồi, chợt hần cười tự giễu:

- Ha ha, theo đệ có khi nào nửa đêm có hồ tiên gõ cửa sổ, Đỗ chương quỹ bị mê muội tâm trí, tự mình mở cửa sổ ra hay không?

Lục Viễn Chí vốn đã mơ mơ hồ hồ có chút linh cảm, bất quá vẫn không nắm được chỗ mấu chốt. Sau khi nghe thấy Tần Lâm nói mấy câu này, thỉnh linh cảm thấy trong đầu nổ đùng một tiếng, nụ cười trên mặt mập trở nên cực kỳ cổ quái.

Tần Lâm kinh ngạc nhìn Lục Viễn Chí một chút, kỳ quái hỏi:

- Sao hả, tên mập đệ có phát hiện gì sao, dường như là vừa nhặt được kim nguyên bảo...

Lục Viễn Chí đang chuẩn bị nói ra ý nghĩ của mình bỗng nhiên dừng lại, hất bộ mặt mập lên lắc đầu một cái:

- Không có, không có gì, ừm, lát nữa sẽ nói cho huynh biết. Đệ muốn... đệ muốn thăm vấn ba tên người làm kia trước, từng bước từng bước tiến tới.

- Trời ơi, còn úp úp mở mở nữa sao?

Tần Lâm bắt mắt võ vai Lục mậ, hồn nhiên không hề coi trọng phát hiện của y.

Lục Viễn Chí híp đôi mắt nhỏ cười gian xảo, trước kia nhiều lần toàn là Tần ca phá án, lần này y sẽ cho Tần ca một bất ngờ.

Khách sạn dành ra một phòng hảo hạng rộng nhất làm phòng thẩm vấn tạm thời, Tần Lâm ngồi ở giữa, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực đứng hầu tả hữu, Tri Huyện bản huyện La Đông Nham ngồi ở đầu dưới, hai bên cầm y quan giáo mặc Phi Ngư phục đeo Tú Xuân đao triển khai hình cánh nhạn, quả thật vô cùng uy phong lẫm lẫm.

Đầu tiên Tưởng Triều Sinh bị thẩm vấn, vào cửa liền bị trận thế này dọa sợ hết hồn. Cho dù là tính tình y thô kệch cũng hiểu được lần thẩm vấn này không giống tầm thường, trong lòng không khỏi nơm nớp không yên.

Mấy lần thẩm vấn trước đó đều là thẩm vấn bốn tên người làm cùng lúc, đây là lần đầu tiên thẩm vấn đơn độc từng người một.

Vẫn là Tần Lâm chủ trì tra hỏi, hỏi thăm vô cùng cặn kẽ các tình huống trước và sau khi xảy ra vụ án, đặc biệt bảo Tưởng Triều Sinh nói rõ hành tung của mình đêm đó, có ai có thể làm chứng cho y hay không.

- Hôm ấy tiểu nhân ngủ thẳng căng, biết chứng minh thế nào?

Tưởng Triều Sinh biết mình bị trở thành nghi phạm, gấp đến độ gãi đầu gãi tai, hồi lâu sau xấu hổ nói:

- Có có, tiểu nhân ngáy đặc biệt vang dội, có lẽ tiểu nhị trực đêm sẽ nghe thấy, y có thể làm chứng cho tiểu nhân.

Tìm tiểu nhị khách sạn trực đêm đó tới, y ngồi ở dưới lầu, quả nhiên làm chứng cho Tưởng Triều Sinh, nói rằng ban đêm yên tĩnh tiếng ngáy đặc biệt rõ ràng, làm cho cả đêm y không ngủ yên được. Tuy rằng tiếng ngáy dứt quãng nhưng khẳng định cũng không hề ngưng nghỉ trong một thời gian quá dài.

Tần Lâm đang định phát tay để cho Tưởng Triều Sinh lui ra, đột nhiên Lục Viễn Chí hỏi:

- Tưởng Triều Sinh, có biết tặc xấu ban đêm của ba tên đồng bạn ngươi là bắt đầu có từ khi nào không?

Tưởng Triều Sinh vừa nghĩ vừa nói:

- Hàn Hải Chu nói mới là năm mươi ba tuổi nghịch ngợm, bị cha y đánh cho một trận gãy ra, chứng mộng du của Dương Ba Bình đã có từ bảy tám tuổi, càng lớn tuổi càng nghiêm trọng, Trầm Lăng Phi... để tiểu nhân nhớ lại... dường như lúc trước cũng nghe y nói bị dạ kinh, nhưng năm nay tặc xấu này càng ngày càng lợi hại, thường làm cho y tỉnh lại vào nửa đêm.

751. Chương 751: Đêm Mưa Kinh Mộng

Lục Viễn Chí như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, híp đôi mắt nhỏ tinh quang bắn ra bốn phía, thần thái có vài phần tương tự Tần Lâm.

Các huynh đệ cầm y thấy vậy cười đến rụng răng, mọi người đều biết Lục Thiên Hộ phá án lúc linh lúc không linh, lúc không linh sợ rằng chiếm tới tám thành. Y làm ra dáng vẻ như vậy có thể hù dọa được ai, cho rằng mình giả làm Tần trưởng quan là có thể xét âm đoán dương thật sao?

Tần Lâm mới vừa cho Tưởng Triều Sinh ra ngoài, La Đông Nham liền chấp tay hỏi:

- Tần Thiếu Bảo, hạ quan cho là tiếng ngáy có thể làm giả, hung thủ hoàn toàn có thể làm bộ ngáy, đánh lừa tiểu nhị trực đêm dưới lầu, cùng lúc ấy đi giết chết Đỗ chương quỳ.

- Cũng có khả năng này, bất quá vừa cất tiếng ngáy như sấm dậy vừa đi tới phòng bóp chết Đỗ chương quỳ, như vậy cũng quá mức kỳ quái...

Tần Lâm cười thầm trong bụng không ngừng, ngoài mặt vẫn giả bộ lộ vẻ nghi hoặc.

La Đông Nham cũng cảm thấy khả năng không lớn, Tướng Triều Sinh miệng ngáy ầm ầm còn đi bóp cổ Đỗ chưởng quỹ, chẳng lẽ Đỗ chưởng quỹ là lão nhân diếc hay sao?

Kế tiếp lại chia ra thăm vấn Trầm Lăng Phi cùng Hàn Hải Chu, so với Tướng Triều Sinh, chứng cứ chứng minh bọn họ không có ở hiện trường càng yếu ớt hơn. Dạ kinh không có khả năng xảy ra suốt đêm, kinh hãi nhiều lần khiến cho người ta phát hiện, nói mớ cũng không thể nào nói trắng đêm bị tiểu nhị khách sạn nghe được.

Sau khi thăm vấn xong, ba tên người làm vẫn trở về căn phòng của bọn họ. Lúc ban đầu chưa thể xác định nguyên nhân cái chết Đỗ chưởng quỹ, không xử lý theo như án mạng. Sau đó Dương Ba Bình Sợ tội tự vận, thân phận ba tên người làm không phải là tội phạm mà là nhân chứng, cho nên vẫn không nhốt riêng bọn họ ra.

Tướng Triều Sinh trở lại trước hết, tiếp theo là Trầm Lăng Phi.

- Nay Tiểu Trầm, theo đệ bọn họ hỏi chúng ta tới lui nhiều lần như vậy rốt cục là vì sao?

Tướng Triều Sinh lộ vẻ khổ sở hỏi, thanh âm lớn đến mức làm cho bụi trên xà nhà rơi xuống lả tả, cũng không có kỵ cấm y quan giáo bên ngoài trông chừng.

Trầm Lăng Phi cười cười, thấp giọng thần thần bí bí nói:

- Tiểu đệ không đoán được nguyên nhân trong đó, có thể là có chuyện khác, Đỗ chưởng quỹ là do Kim Tuyên Ủy Sứ phái tới thu mua tiền đồng, huynh cũng biết, Tần Thiệu Bảo và Tuyên Ủy Sứ chúng ta...

Tướng Triều Sinh chợt hiểu ra, vỗ trán một cái thật mạnh, vẻ mặt trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều. Nếu như là chuyện có liên quan với thu mua tiền đồng, vậy thì không liên quan nhiều lắm với bọn họ. Quyền sở hữu tài sản, sổ chi phiếu và sổ kế toán đều là chưởng quỹ nắm, bọn họ chỉ là những người làm nhỏ không làm chủ được.

Trầm Lăng Phi lại nói:

- Nay, lão Tướng, bọn họ thăm vấn huynh hỏi những gì vậy?

- Chỉ là hỏi ta đêm đó ở nơi nào, có người chứng minh hay không.

Tướng Triều Sinh tỏ ra không quan tâm:

- Đúng rồi, còn hỏi tật xấu ban đêm chúng ta mắc phải vào lúc nào, ngoại trừ ta ngáy là lớn tuổi mới có, các người là từ nhỏ đã có tật xấu.

Phù... Trầm Lăng Phi thở dài một cái.

Hai người nói chuyện hồi lâu vẫn không thấy Hàn Hải Chu trở lại, dần dần Tướng Triều Sinh cảm thấy kỳ quái:

- Ủa, lão Hàn đã xảy ra chuyện gì không biết, bị giữ lại rồi sao?

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, Hàn Hải Chu trở lại cúi gằm đầu ra vẻ tâm sự trùng trùng, dường như rất sợ. Bước chân y cũng đặc biệt nặng nề chậm chạp, dừng ngoài cửa một lúc mới tiến vào.

Tướng Triều Sinh vỗ vai y một cái:

- Nay lão Hàn, đệ làm gì vậy, lâu như vậy mới trở về, có phải mắc sai lầm gì không?

Hàn Hải Chu như vừa mới tỉnh từ trong mộng, rùng mình một cái.

Trầm Lăng Phi cười híp mắt nói:

- Lão Hàn, hồn vía người bay mất rồi hay sao vậy?

- Hồn... hồn vía gì chứ, ta muốn nói đã có chuyện, Tiểu Trầm người chớ có nói đùa.

Hàn Hải Chu nói câu trước không ăn nhập gì với câu sau, ánh mắt tránh né không dám nhìn thẳng Trầm Lăng Phi, tựa hồ trong lòng có rất nhiều bí mật không muốn người biết.

Tướng Triều Sinh nổi nóng:

- Lão Hàn ngươi có gì nói vậy, cần gì sợ hãi tới mức này? Chúng ta đều là người cùng một thôn, có chuyện gì cứ việc nói ra, mọi người sẽ suy nghĩ giúp đỡ.

Đối với Tướng Triều Sinh, Hàn Hải Chu không tỏ ra sợ hãi quá mức như vậy, đôi môi mấp máy như muốn nói gì.

- Được rồi được rồi, người ta đã không coi chúng ta là người cùng một thôn, nói những lời này có ích gì?

Trầm Lăng Phi cười hì hì, khuyên nhủ Tướng Triều Sinh.

Ba người ai cũng có suy nghĩ xấu xa che giấu trong lòng, không khí đồng hương thân mật biến mất không còn. Từ đó về sau không ai chịu lên tiếng nói chuyện trước, ba người ôm ấp ức trong lòng, cho đến đêm khuya ngủ say...

Đêm khuya vắng người, mưa rả rích, tiết mưa dầm Giang Nam mưa mãi không ngừng, bầu trời tối tăm không ánh sáng, trăng sao không thấy đâu.

Đêm mưa chính là lúc ngủ ngon, ba tên người làm bị canh chừng tiến vào mộng đẹp. Tướng Triều Sinh ngáy như sấm làm cho bên trong phòng không được yên bình, cũng may hai tên đồng bạn đã quen nên cũng ngủ được.

Chỉ bất quá có người gặp mộng đẹp, có người gặp cơn ác mộng.

Tối mịt mờ, đưa tay không thấy, không biết có thứ gì đè nặng trước ngực, tránh né... mãi không thể thoát khỏi bóng đen kia đuổi bắt, cuối cùng bóng đen cười gằn nhào tới...

A...

Trầm Lăng Phi thức tỉnh từ trong ác mộng, đầy đầu toàn là mồ hôi, toàn thân ướt sũng như vừa từ dưới ao nước chui lên, tim nhảy thình thịch liên hồi như muốn vọt ra khỏi lồng ngực.

Trên gương mặt vốn thanh tú của y xuất hiện vẻ kinh hoàng, không, không chỉ có là kinh hoàng, còn có sợ hãi, khuất nhục và xấu hổ, đủ các tâm trạng mặt trái làm ặt của y méo mó biến hình.

Dùng sức ôm đầu, mười ngón tay cắm sâu vào trong tóc, hồi lâu sau nhịp tim cuồng loạn của Trầm Lăng Phi mới chậm rãi bình ổn lại.

Trong tiếng ngáy dứt quãng của Tướng Triều Sinh chợt xuất hiện một tràng tiếng nói mơ, Trầm Lăng Phi biết đó là Hàn Hải Chu đang nói mơ, vốn không quan tâm tới. Nhưng trong những lời này có mấy từ khiến cho y dần dần chú ý, dường như Hàn Hải Chu đang nhắc tới Đỗ chương quý và Tiểu Trầm.

Trầm Lăng Phi vội vàng tiến tới, đứng ở mép giường Hàn Hải Chu đóng tai lắng nghe, như vậy thanh âm nghe được rõ ràng hơn.

- Tiểu Trầm... Ngươi thật là ác độc, vì sao ngươi muốn giết Đỗ chương quý... Đêm hôm đó, ư ư, ta thức dậy thấy ngươi cũng không ở trong phòng, sau đó mơ mơ màng màng, dường như sau khi ngươi trở lại đứng ở trước giường lão Dương làm gì đó... Ta không nghĩ tới y lại đi tìm chết... Là người cùng lớn lên một thôn, ta không, không muốn bán đứng ngươi... nhưng Cẩm Y Vệ... ép ta quá mức, vạn nhất động hình, ta sợ...

Hàn Hải Chu nói mơ nhiều tiếng lọt vào tai, sắc mặt của Trầm Lăng Phi nhất thời trắng bệch như tờ giấy, trong ánh mắt toát ra đầy sợ hãi, còn hơn cả ban đêm gặp phải quỷ sống.

Y thật sự nằm mơ cũng không nghĩ tới, công cuộc báo thù đã tính toán tỉ mỉ vạn vô nhất thất lại ngẫu nhiên xuất hiện sơ hở, bị Hàn Hải Chu phát giác trong lúc vô tình.

752. Chương 752: Tự Mình Gây Nghiệt

Rốt cục Trầm Lăng Phi cũng đã hiểu ra tại sao từ sau khi Hàn Hải Chu thắm vấn trở về tỏ ra tâm sự trùng trùng, ánh mắt cũng lăm la lăm lét không dám nhìn thẳng mình.

May mà cho tới bây giờ Hàn Hải Chu vẫn chưa bán đứng y, bất quá Hàn Hải Chu có thể chịu đựng được đại hình hay không, có thể chịu đựng được cảm dỗ của giải thưởng không?

Tim của Trầm Lăng Phi lại nhảy lên thình thịch một lần nữa, dường như máu toàn thân đều xông lên đỉnh đầu, huyết Thái Dương giàn giụa liên tục, trong đôi mắt lộ hung quang: trên thế giới này chỉ có một loại người vĩnh viễn sẽ không nói ra bí mật trong lòng, đó chính là người chết.

Tử vong, hoàn toàn mai táng hết thấy bí mật!

Nhìn Hàn Hải Chu nói mớ một chút, lại nhìn Tướng Triều Sinh ngáy như sấm một chút, rất nhanh Trầm Lăng Phi có chủ ý mới, y cười gằn, hung hăng cắn răng, đưa hai bàn tay như kềm sắt về phía cổ của Hàn Hải Chu.

Đột nhiên ánh đèn sáng lên, trong phòng ngoài phòng trở nên sáng rực. Trầm Lăng Phi vì kinh ngạc đứng ngây người ra tại chỗ, động tác giờ tay ra bóp cổ Hàn Hải Chu cũng dừng phắt lại.

Tần Lâm cười khanh khách vượt qua đám người tiến ra:

- Ủm, động tác này thật là tuyệt diệu, lúc người giết chết Đỗ chương quỳ cũng bóp như vậy phải không?
- Tên này bóp cổ người ta đã thành thói quen.

Lục Viễn Chí thở dài, trong đôi mắt nhỏ của y lộ vẻ đắc ý.

Hàn Hải Chu lập tức lặn từ trên giường xuống, nhanh chóng tránh ra xa Trầm Lăng Phi:

- Tần Thiếu Bảo, Lục trưởng quan, tiểu nhân đã làm theo lời dặn dò của các vị.

Trong ba tên người làm, kẻ duy nhất chẳng hay biết gì chính là Tướng Triều Sinh, mắt y trợn to hơn cả mắt bò, sững sờ chăm chăm Trầm Lăng Phi:

- Không... Không thể nào... Tiểu Trầm, là... là đệ giết Đỗ chương quỳ, mới vừa rồi đệ còn muốn giết Hàn Hải Chu ư?

Trầm Lăng Phi cúi thấp đầu, hung hăng cắn răng, quai hàm bạnh ra, không nói nửa lời.

- Y không riêng gì muốn giết Hàn Hải Chu, sợ rằng kế tiếp sẽ còn giá họa cho người, nếu không y làm thế nào thoát thân?

Lục Viễn Chí cười hì hì, trả lời thay Trầm Lăng Phi.

- Tiểu Trầm, tại sao?!

Tướng Triều Sinh rống giận, làm sao cũng không dám tin tưởng huynh đệ cùng thôn cùng nhau lớn lên từ nhỏ lại làm ra chuyện như vậy. Trước đây nghe nói Dương Ba Bình giết chết Đỗ chương quỳ, dù sao cũng là trong trạng thái mộng du, nhưng Trầm Lăng Phi đây chính là giết người hại mạng hết sức rõ ràng.

Trầm Lăng Phi nắm quả đấm thật chặt, sắc mặt âm trầm đáng sợ, hàm răng cắn chặt tới nổi khóe miệng giật giật, dường như đang chịu nhện đau đớn và nhục nhã tới cực độ.

Thấy y vẫn chấp mê không tỉnh, tất cả mọi người đều dùng dùng nỗi giận, Tri Huyện Long Du La Đông Nham vượt qua đám người tiến ra, chỉ tay mắng to:

- Giải cho điều dân hung ngoan gian xảo, dám giết người hại mạng trong địa phận Long Du huyện ta, hiện tại đã bị vạch trần còn muốn giả vờ sao? Cho dù là tìm người cứng như sắt đá, ta cũng có luật lệ sâm nghiêm, vương pháp như thành đồng.
- Khụ khụ, La Tri Huyện, sợ rằng Trầm Lăng Phi cũng không phải là ngoan cố không hối cải, mà là trong lòng như đã chết.

Tần Lâm thở ra một hơi thật dài, ngăn La Đông Nham đang nổi giận, sau đó lại nhìn Lục Viễn Chí cười cười:

- Tên mập, buổi chiều đệ đã dẫn dò Hàn Hải Chu thế nào, hiện tại lập lại ọi người nghe một lần nữa đi. Ha ha, nhờ có đệ mới có thể phá vụ án này.

Rốt cục đã giúp được Tần Lâm, Lục Viễn Chí cao hứng ngoác miệng tới tận mang tai. Nhưng tuyên bố trước mặt mọi người vào lúc này y lại cảm thấy xấu hổ ngượng ngùng, cho đến khi Ngưu Đại Lực cũng không nhịn được cười lên, y mới nhàn nhó nói ra.

Lúc thẩm vấn ba tên người làm, Hàn Hải Chu bị giữ lại thời gian dài nhất, hơn nữa là thẩm vấn ở bên trong phòng bí mật, chỉ có Tần Lâm, Lục Viễn Chí cùng mấy tên cấm y quan giáo có thể tin nhất ở tại trường.

Lục Viễn Chí uy hiếp lợi dụ, bảo sau khi Hàn Hải Chu trở về giả bộ tâm thần không yên khiến cho Trầm Lăng Phi nghi ngờ. Sau đó buổi tối chớ ngủ, làm bộ nói mớ, dùng lời nói mớ của mình dẫn dụ Trầm Lăng Phi rơi vào bẫy.

Hàn Hải Chu chẳng qua là người làm xuất thân trong một ngư thôn nhỏ, chưa từng trải qua thủ đoạn cả cứng lẫn mềm của Cẩm Y Vệ. Y cũng chỉ có thể nhắm mắt nhận lời, trong lòng lại vô cùng sợ hãi, ở trước mặt Trưởng Triều Sinh cùng Trầm Lăng Phi căn bản không cần giả bộ, vốn là vừa kinh vừa sợ.

Ngay đêm đó quả thật Hàn Hải Chu lên tinh thần không ngủ, đợi đến đêm Trầm Lăng Phi thức tỉnh, y bèn nói ra những lời nói mớ vừa rồi.

Đã chuẩn bị bằng dáng vẻ hồn bất phụ thể vào buổi tối, Hàn Hải Chu nói mớ lại là bệnh cũ mười mấy hai mươi năm, tự nhiên Trầm Lăng Phi sẽ không nghi ngờ chút nào, lập tức chui vào bẫy rập. Đến khi y động thủ hành hung, đám cấm y quan giáo đã sớm mai phục đồng thời đốt đèn lên, làm bại lộ cảnh tượng phạm tội trong đêm mưa ra ánh sáng.

Hàn Hải Chu liền lặn một vòng nhào tới bên chân Lục Viễn Chí:

- Trưởng quan, tiểu nhân đã làm đúng như lời ngài căn dặn...

- Yên tâm, hai trăm lượng treo thưởng sẽ không thiếu phần người!

Lục Viễn Chí cười cười, vừa ném xuống một tấm ngân phiếu vừa cười nói:

- Nói mớ vài câu kiếm được hai trăm lượng bạc, mới làm ăn này thật tốt.

Tần Lâm trợn mắt nhìn tên mập một cái, chúng ta thân là ưng khuyến triều đình, đại ma đầu Xưởng Vệ, phải khích lệ ủng hộ người mật báo thật nhiều. Tên này lập tức lộ vẻ dụ dỗ, tìm lời ôn hòa an ủi:

- Hàn Hải Chu, người không cần sợ, Cẩm Y Vệ chúng ta hết sức coi trọng đạo lý, chẳng những phần thưởng đã hứa với người nhất định đầy đủ, tương lai còn sẽ thông báo quan phủ địa phương bảo vệ cả nhà người an toàn.

Hàn Hải Chu lại trợn tròn mắt run lên lấy bẫy, chỉ lo nắm chặt ngân phiếu trong tay, khiếp đảm nhìn Tần Lâm, tựa như chỉ sợ hấn đoạt lại.

Các huynh đệ cấm y quan giáo bật cười, chẳng lẽ Tần Thiếu Bảo của chúng ta thèm hai trăm lượng bạc sao?

Tần Lâm lấy tay vỗ trán, uy phong của Thái Tử Thiếu Bảo, thể diện của Cẩm Y Vệ Đô Chỉ Huy Sứ, sát khí của quan chương án Bắc Trấn Phủ Ty vào giờ khắc này gặp phải thất bại nghiêm trọng.

La Đông Nham cũng không hiểu rõ, y không nghe đã hồ đồ, nghe xong những lời của Lục Viễn Chí càng hồ đồ hơn, chấp tay một cái hỏi:

- Tần Thiếu Bảo, Lục trưởng quan, thứ cho hạ quan lăm miệng, làm sao hai vị biết Trầm Lăng Phi là hung thủ sát hại Đỗ chương quý, giá họa Dương Ba Bình, từ đó an bài Hàn Hải Chu dụ y mắc bẫy?

Tần Lâm lấy mắt ra hiệu cho Lục Viễn Chí, nếu là người nghĩ tới trước, vậy người hãy giải thích đi.

Lục Viễn Chí cười cười nói:

- Thật ra thì rất đơn giản, căn phòng không có dấu hiệu dùng bạo lực xâm nhập, rất rõ ràng cho thấy người quen gây án, mà điểm Đỗ chương quỹ tự đóng cửa sổ lại cũng từng làm cho chúng ta nghi hoặc không hiểu. Khi Tần ca trước sau nhắc tới thủy thủ hẳn không sợ gió thổi, vào tiết trời mưa dầm dễ sinh ẩm mốc quá nửa là phải mở cửa sổ ngủ, cùng với Đỗ chương quỹ đi biển lâu năm, ăn cá biển sống, thịt có giòi cũng sẽ không đau bụng, lần này đau bụng như vậy cũng hết sức kỳ quái, ta đã có ý tưởng mơ mơ hồ hồ.

Chợt Lục Viễn Chí cười gian xảo nhìn Tần Lâm, sau đó mới nói:

- Bất quá cho đến cuối cùng, trong lúc vô tình Tần ca nhắc tới hồ yêu gõ cửa mới hoàn toàn thức tỉnh ta. Nếu trong bốn người làm này có một người nữ, chúng ta đã sớm nghi ngờ nàng.

- Cái gì, chẳng lẽ Trầm Lăng Phi là một nữ tử?

La Đông Nham cả kinh trợn mắt há mồm, định thần quan sát kỹ hung thủ. Chỉ thấy da mặt Trầm Lăng Phi trắng nõn, môi hồng răng trắng cũng có mấy phần âm nhu, nhưng nhìn kỹ mới phát hiện rõ ràng là có cục xương ở cổ họng.

Nhưng Trầm Lăng Phi nghe được lời của Lục Viễn Chí lập tức cúi gằm đầu thấp hơn, gân xanh trên trán nổi vồng lên trông vô cùng đáng sợ.

Lục mập vội vàng tới nổi liên tiếp khoát tay:

- Không không không, La Tri Huyện, người hiểu lầm ý của ta rồi, ừm, nói như thế nào đây... Hung phạm đúng là nam tử, Đỗ chương quỹ lại xem y là nữ tử, cũng vì vậy gieo xuống mầm họa sát thân.

La Đông Nham chợt hiểu ra:

- Thì ra là như vậy, ôi chao, vì sao bản quan không nghĩ tới, những kẻ kiếm sống trên biển này, mười người cũng có hai ba người...

Phân bố dấu tay trên cửa sổ đã chứng tỏ là Đỗ chương quỹ là người cuối cùng đóng cửa sổ lại. Hiện tại đang là tiết mưa dầm, bên trong phòng ẩm ướt như vậy, lão là thủy thủ từng trải qua gió lớn sóng to cũng không thể nào sợ gió thổi, như vậy vì sao lão đóng cửa sổ lại, làm chuyện gì mà nửa đêm phải đóng cửa sổ?

Nếu như trong đám nghi phạm dù chỉ có một nữ tử, mọi người cũng sớm nghi ngờ đến điểm này. Thế nhưng sở thích của Đỗ chương quỹ lại có hơi khác thường, bốn tên người làm hiềm nghi toàn là nam tử, cho nên mới khiến cho phương hướng phá án sai lầm.

Thật ra thì sở thích của Đỗ chương quỹ cũng không lạ gì ở triều Đại Minh, rất nhiều thư đồng thanh tú ở nhà đại gia cũng là vật chơi của công tử ca nhi. Vai kép nam ca diễn Nam Bắc hai kinh thường cũng kiêm cả mối làm ăn xác thịt, bất quá tính ra vẫn là tương đối lưu hành trong giới đạt quan hiển quý, dân gian không thấy nhiều, cho nên lúc ban đầu công việc điều tra phá vụ án Đỗ chương quỹ không có cân nhắc về phương diện này.

Cho đến khi Tần Lâm nhắc vài lần chuyện Đỗ chương quỹ là thủy thủ lâu năm, trong đầu Lục Viễn Chí đột nhiên xuất hiện linh quang: điểm đặc thù của thủy thủ hải thương vào thời này, ngoại trừ không sợ phong ba bão táp, ăn uống đã quen không sợ sống không sợ lạnh, còn có một điểm khác biệt với người thường, chính là tỷ lệ thích nam nhân nhiều hơn người bình thường.

Mấy chiếc cự hạm bốn ngàn liêu to lớn vô kể của Kim Anh Cơ là tọa hạm của Ngũ Phong thuyền chủ uy chấn tứ hải, ý nghĩa tượng trưng và uy hiếp vượt xa thực dụng. Vào thời này hải thuyền chân chính mua bán có điều kiện tương đối gian khổ, dĩ nhiên không thể nào mang theo nữ thủy thủ ở trên thuyền, nam nhân cả thuyền cô độc tịch mịch khó tránh khỏi có mấy vị sinh ra sở thích khác người. Chỉ cần không ảnh hưởng người khác, từ thuyền trưởng đến thủy thủ khác cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Chuyện này có tỷ lệ khá cao, cũng coi như một đặc điểm của thủy thủ đương thời.

Chỉ cần nghĩ thông suốt điểm này, nghi nan lớn nhất trong toàn vụ án nhất thời được giải quyết dễ dàng.

Chính là bởi vì Đỗ chương quỹ và Trầm Lăng Phi có một tầng quan hệ như vậy, cho nên lão không hề phòng bị. Nói không chừng hai người đã ước hẹn trước với nhau, khi Trầm Lăng Phi gõ cửa nửa đêm, Đỗ chương

quỹ vô cùng cao hứng đóng cửa sổ lại, chuẩn bị Xuân phong nhất độ, kết quả lại nghênh đón ma quỷ từ thần.

Thậm chí ngay cả động tác quỹ đè trên ngực khổng chế phản kháng của Trầm Lăng Phi có lẽ cũng trùng với tư thế khi làm chuyện kia. Sau khi Đỗ chương quỹ bị khổng chế mới bình tĩnh ngộ, nhưng đến lúc đó đã quá muộn màng, lão đã bị bàn tay quần khăn trải giường mềm mại bóp mạnh vào cổ...

Lục Viễn Chí phân tích đầu đó rõ ràng, mọi người nghe xong đều không nhịn được phát rét trong lòng.

Trầm Lăng Phi đột nhiên ngẩng đầu lên, trong hai mắt chứa đầy lửa giận, đi tới bước này y đã buông bỏ hết thảy, rống to khàn cả giọng:

- Đúng vậy, Đỗ chương quỹ là ta giết, nhưng lão đáng chết, lão chết thật đáng đời! Lão ép ta, là lão ép ta, mặc dù bề ngoài ta giống như một cô nương nhưng dù sao cũng là đường đường nam tử hán đại trượng phu, dựa vào cái gì phải nhục trước mặt lão, dựa vào cái gì phải làm những chuyện hết sức ghê tởm kia với lão? Lão rùa đen kia!

Tựa hồ phát tiết ra xong dễ chịu hơn một chút, đến bây giờ Trầm Lăng Phi cũng không cố kỵ gì, dứt khoát nói hết đầu đuôi gốc ngọn mọi chuyện.

Từ nhỏ y đã có bề ngoài môi hồng răng trắng, là nam tử hơi âm nhu một chút cũng không có gì là kỳ quái, nhưng kể từ khi được Ngũ Phong hải thương chiêu mộ, điều đến làm thủ hạ Đỗ chương quỹ, cơn ác mộng đã tới với y.

Đây là đường lối vô cùng quen thuộc, Đỗ chương quỹ đối với Trầm Lăng Phi vô cùng hòa ái thân thiết, như bậc cha chú, dần dần chiếm được lòng tin của y. Kết quả sau một lần say rượu, chuyện không nên xảy ra đã xảy ra, Đỗ chương quỹ lấy đủ loại phương thức uy hiếp, bức bách Trầm Lăng Phi trở thành vật chơi của lão.

So với quan hệ của người khác giống như vậy, lòng căm phẫn của Trầm Lăng Phi lớn hơn gấp mười lần, bởi vì y không hề có sở thích trên phương diện này. Theo y thấy hành vi của Đỗ chương quỹ đã làm ình cảm thấy nhục nhã và đau khổ khó có thể chịu đựng được, vì vậy mằm mống cừu hận dần dần mọc rễ nảy mầm trong lòng y, rốt cục gây ra án mạng này tại Long Du huyện.

Lục Viễn Chí nghe vậy liền gật đầu một cái, nói với Tần Lâm:

- Tần ca, Trầm Lăng Phi nói không ngoa, đệ đã hỏi qua Tướng Triều Sinh, sau khi Trầm Lăng Phi theo Đỗ chương quỹ, rõ ràng chứng dạ kinh của y càng ngày càng tệ hại hơn, hẳn là đêm nào cũng gặp phải ác mộng.

- À, thì ra là như vậy.

Tần Lâm chợt hiểu ra, ánh mắt chuyển sang Trầm Lăng Phi, ba phần đồng tình, bảy phần nghiêm nghị:

- Hành động của Đỗ chương quỹ tuy đáng chết thật, nhưng Dương Ba Bình có tội tình gì? Người vì muốn bản thân thoát tội mà dùng nước thuốc bôi vào quần trong y, hãm y tới chỗ chết sao?

- Ta... Ta cũng không nghĩ tới y sẽ chết!

Trầm Lăng Phi gục trên mặt đất, đau khổ ôm lấy đầu:

- Ta cho là y mắc du hồn chúng, giết người trong khi mộng du, có lẽ tội y không phải là quá nghiêm trọng...

- Như vậy mới vừa rồi người còn muốn hạ thủ với Hàn Hải Chu thì sao?

Tần Lâm nghiêm giọng truy hỏi.

Tới đây Trầm Lăng Phi không còn gì để nói, có rất nhiều chuyện chỉ cần đi sai lầm bước đầu tiên, sau đó càng đi càng sai, không thể nào quay trở lại được nữa.

Đỗ chương quỹ tự chuốc cái chết, nhưng từ khoảnh khắc Trầm Lăng Phi giết chết lão cũng đã bước lên con đường làm ác không thể quay đầu.

Trầm Lăng Phi cúi đầu không nói, đám cảm y quan giáo cũng không nhàn rỗi, liệu y có chấp cánh cũng khó thoát cho nên cũng không có vội vã bắt y, nhìn y chằm chằm giống như mèo vờn chuột.

753. Chương 753: Đầu Mỗi Mới

Bọn họ chia ra bảy tám tên huynh đệ, rất nhanh lục soát được một chiếc khăn tay trong người Trầm Lăng Phi, mặc dù đã từng được giặt sạch sẽ nhưng vẫn còn mùi Trung được mơ hồ.

- Là bã đậu.

Lục Viễn Chí ngửi một cái, không chút nghĩ ngợi đã có kết luận.

Tần Lâm cười xấu xa hắc hắc, nhìn tên mập chớp chớp mắt:

- Nguyên nhân Đỗ chương quỹ đau bụng tiêu chảy, Phương Hồi Xuân không biết rõ, ngược lại chúng ta hiểu rõ. Lão Đỗ làm cho nơi đó Tiểu Trầm không thoải mái, Tiểu Trầm cũng làm cho nơi đó lão Đỗ không thoải mái, thật sự là hết sức công bằng.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cùng chúng quan giáo nghe những lời này của Tần Lâm, mọi người lao lực suy nghĩ một trận, lúc này mới đột nhiên hiểu ý tứ của hắn, nhất thời cười ngả nghiêng một mảng lớn.

La Đông Nham cũng dở khóc dở cười, thầm nói vị Tần Thiếu Bảo này thật sự hết sức ranh mãnh.

Trầm Lăng Phi cũng không toát ra vẻ cảm phẫn như trước nữa, mà khẽ ngẩng đầu lên, vẻ mặt phức tạp nhìn Tần Lâm. Dường như lời nói đùa vừa rồi đã vạch trần ý thức trả thù chôn sâu trong lòng y. Trong đồng tử sâu kín bắn ra ánh mắt như thực chất, hoàn toàn xuyên thủng bất kỳ suy nghĩ nào của y trong lòng.

Hai tên đồng bạn xuất thân từ một tiểu ngư thôn, Hàn Hải Chu lẫn mất xa xa, đã sớm nhét tấm ngân phiếu hai trăm lượng kia vào trong ngực. Tướng Triều Sinh không ngừng giậm chân than thở, mặt mày nhăn nhó:

- Bốn người hào hứng đi ra làm việc, cuối cùng chỉ có hai người có thể trở về, ôi... Ban đầu được Ngũ Phong hải thương chiêu mộ, hương thân cả thôn đều vui mừng cho chúng ta. Hiện tại... hiện tại đã xảy ra chuyện lớn như vậy, Tiểu Trầm ôi Tiểu Trầm, người hại mình, hại cha mẹ, còn cắt đứt cả sinh lộ của toàn thôn.

Ban đầu đi ra làm việc, không ít hương thân nói Tướng Triều Sinh dẫn dắt bốn người đi làm như vậy, con em phía sau đã có đường đi, từ từ đầu nhập Ngũ Phong hải thương, ra biển kiếm tiền nuôi gia đình. Nhưng bây giờ đã xảy ra chuyện như vậy, làm sao Ngũ Phong hải thương còn chịu tới thôn bọn họ chiêu mộ người nữa?

Về phần Tướng Triều Sinh, Hàn Hải Chu cũng đã bị dính líu, từ nay không cách nào đứng chân ở Ngũ Phong hải thương được nữa, chỉ có thể cuốn gói về nhà.

Có lẽ Tướng Triều Sinh chẳng qua chỉ thuận miệng cảm khái, Trầm Lăng Phi nghe vậy thần sắc đại biến, cực kỳ áy náy nói:

- Tướng Đại ca, tiểu đệ thật là có lỗi với huynh, bất quá ai làm nấy chịu, Đỗ chương quỹ là đệ giết, không liên quan gì với huynh.

- Người là ngu thật hay là giả ngu?

Tướng Triều Sinh oán hận giậm chân, liếc mắt nhìn về phía Tần Lâm thấp giọng nói:

- Là người cùng thôn với nhau, lát nữa ta sẽ chạy về suốt đêm, thông báo cho phụ mẫu muội muội người tranh thủ chạy trốn.

Chẳng lẽ Ngũ Phong hải thương là hiền lành sao? Trầm Lăng Phi là thuộc hạ mà phạm thượng giết chết Đỗ chương quỹ, làm hỏng chính sự thu mua tiền đồng ở Long Du huyện của Ngũ Phong hải thương. Chương hình đại lão trong bang cũng mặc kệ là nguyên nhân gì, nhất định sẽ trả thù, nếu như ở trên biển thì sẽ bị trói ở đuôi thuyền nuôi cá mập, bây giờ nằm trong tay Tần Lâm tự nhiên xử trí theo như luật pháp triều đình, nhưng cha mẹ người nhà của Trầm Lăng Phi cũng khó tránh khỏi ném mùi khổ sở.

Sắc mặt Trầm Lăng Phi trở nên xám như tro tàn, nghĩ tới hậu quả mà mình mang tới cho người nhà, lập tức toàn thân run lên, nhìn Tần Lâm đang nở một nụ cười khả ái bên kia, đột nhiên dùng đầu gối lết về phía hắn.

- Tần Đại nhân, Tần Đại nhân...

Trầm Lăng Phi liền lặn một vòng nói:

- Đại nhân minh giám, là Đỗ chương quỹ mang người nhà tiểu nhân ra uy hiếp, tiểu nhân mới bị ép giết lão...

Ngư ngốc! Đáy lòng Tưởng Triều Sinh trở nên lạnh toát, ai ai cũng biết Tần Thiếu Bảo và Kim Tuyên Ủy quan hệ không cạn, Trầm Lăng Phi cầu xin hắn thì có ích gì?

Quả nhiên Tần Lâm cau mày một cái, thanh âm trầm thấp có lực:

- Trầm Lăng Phi giết chết Đỗ chương quỹ, mặc dù tội không thể tha thứ nhưng dù sao về tình vẫn có thể thông cảm được. Nhưng ngươi nghĩ kế giả họa cho Dương Ba Bình vô tội, ép y tự vận, lại muốn hạ thủ với Hàn Hải Chu, bản quan không thể tha cho ngươi!

- Không phải, không phải là tha cho tiểu nhân!

Trầm Lăng Phi xua loạn hai tay, lại đập đầu mấy cái thật mạnh xuống đất:

- Tiểu nhân nhận tội phục pháp, mặc tình Tần Đại nhân băm thành muôn mảnh, chỉ cầu xin Đại nhân tha cho người nhà tiểu nhân...

Lần này đến phiên Tần Lâm tỏ ra kỳ quái, kinh ngạc nói:

- Ai làm nấy chịu, tội của ngươi cũng không phải là mưu phản ác nghịch, đâu phải chịu tru di tam tộc?

Bản lãnh giả vờ của Tần Thiếu Bảo cũng thật cao. La Đông Nham bĩu môi, nhưng nhìn lại dáng vẻ Tần Lâm ngỡ ngàng dường như thật sự không hiểu ý Trầm Lăng Phi, bèn nhắc nhở hắn:

- Tần Thiếu Bảo, tội phạm nói là người nhà của y... Ngài cũng biết, thủ đoạn Ngũ Phong hải thương đối phó phản đồ luôn luôn tàn nhẫn cay độc, chỉ cần không làm quá đáng, quan phủ địa phương chúng ta cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Hôm nay Kim thuyền chủ làm Kim Tuyên Ủy, ngoài sáng phải giữ luật lệ triều đình, trên thực tế Ngũ Phong hải thương đi thuyền trên biển cả mênh mông, ai mà quản được? Phạm là kẻ xúc phạm quy củ, nhẹ thì ba đao sáu lỗ, nặng thì trói nuôi cá mập!

Về phần trên bờ cũng có biện pháp, nhẹ nhất phái người đi nói với thôn dân trong ngư thôn kia là vì Trầm Lăng Phi, cắt đứt con đường con cháu bọn họ tiến vào Ngũ Phong hải thương, e rằng Trầm gia sẽ không còn đất đứng trong thôn nữa. xem tại

Tần Lâm mới vừa phá án, trong lòng vẫn nghĩ theo hướng của luật pháp triều đình, hắn cũng không có nghĩ đến chuyện tru di tam tộc, quả thật nhờ có La Đông Nham nhắc nhở mới hiểu được, bật cười nói:

- Trầm Lăng Phi, nếu như ngươi sợ Ngũ Phong hải thương trả thù vậy thì hoàn toàn không cần. Đỗ chương quỹ là tên khốn kiếp, hôm nay có thể lợi dụng quyền lực trong tay thỏa mãn tư dục, ngày mai sẽ có thể ăn cây táo rào cây sung bán đứng chủ nhân. Riêng đối với Ngũ Phong hải thương, ngươi làm thịt Đỗ chương quỹ ngược lại đã trừ đi một con sâu một cho bọn họ.

Tần Lâm nói rất đúng, sau đó Ngũ Phong hải thương kiểm tra lại tương mục, phát hiện ra Đỗ chương quỹ thật sự tham ô không ít tiền bạc.

Nhất thời Trầm Lăng Phi đỡ bỏ được tảng đá đè nặng trong lòng. Có những lời này của Tần Lâm, cho dù là thân bằng cố cựu Đỗ chương quỹ ở bên trong Ngũ Phong hải thương muốn báo thù người Trầm gia, cũng chỉ có thể mau mau rút tay về.

- Tạ ân điển Tần Đại nhân, tạ ân điển Tần Đại nhân!

Trầm Lăng Phi đập đầu trên nền đá xanh kêu bình bịch.

Tần Lâm lại nhìn sang La Đông Nham:

- La Tri Huyện, vụ án Trầm Lăng Phi sát hại Đỗ chương quỹ liên quan tới người của Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ Ty, bản quan phụng chỉ tuần sát sự vụ khai hải các tỉnh Đông Nam, cũng có trách nhiệm chiêu an Thổ Ty, cho nên để cho bản quan xử vụ án này đi.

Chuyện này xảy ra ở Long Du huyện, cho nên Tần Lâm phải hỏi câu này, bất quá giọng điệu của hắn căn bản là không cho La Đông Nham lựa chọn nào khác.

Dĩ nhiên, La Đông Nham cũng cầu cho Tần Lâm xử vụ án này nhanh chóng gọn gàng, bằng không y vẫn phải thẳng đường xử án, trình văn lên trên, chờ đợi bộ văn ngự bút câu phê, cuối cùng mới có thể xử trảm, hết sức phiền phức.

- Phạm nhân Trầm Lăng Phi nghe xử!

Tần Lâm vung ống tay áo lên, nghiêm giọng nói:

- Người giết hại Đỗ chương quỹ, chuyện này còn có nguyên nhân, nhưng hãm hại Dương Ba Bình quả thật thiên lý khó tha thứ, bản quan xử người chém ngay tức khắc, người có phục không?

Bọn nha dịch bộ khoái Long Du huyện kêu đường uy đã quen, lúc này ai nấy ngứa ngáy không tự chủ được kêu lên Uy Vũ, cũng rất hợp thời hợp cảnh.

- Phục, tiểu nhân tâm phục khẩu phục!

Trầm Lăng Phi lại dập đầu với Tần Lâm mấy cái, rưng rưng nước mắt:

- Tiểu nhân kiếp sau làm trâu làm ngựa, báo đáp đại ân đại đức Tần Thiếu Bảo!

La Đông Nham và chúng cấm y quan giáo đều cảm thán không thôi, xử án không khó, xử khiến cho tội phạm tâm phục khẩu phục, cam tâm nhận lấy cái chết, đây chính là bản lãnh của Tần Lâm.

Tần Lâm cũng không trì hoãn, mặc dù lúc này đang là nửa đêm nhưng cũng lập tức thỉnh ra vương mệnh kỳ bài, kéo Trầm Lăng Phi ra giữa đường. Tần Lâm cất giọng quát to một chữ Trảm, Ngưu Đại Lực cầm Tú Xuân đao chém soạt một cái, suối máu cùng đầu người bay lên ngất trời.

Bọn nha dịch bộ khoái Long Du huyện thấy vậy thè lưỡi, quan uy vị Tần Thiếu Bảo này thật là lớn, nói giết liền giết, tiền trảm hậu tấu!

Bất quá đắc ý nhất cũng không phải là Ngưu Đại Lực mới vừa giết người lập uy, mà là Lục Viễn Chí phá án có công, y uốn ngực thật cao. Tần Lâm khen y lần này lập công, tên mập này còn phải làm bộ khiêm tốn đôi câu, nhưng đợi đến khi chúng quan giáo huynh đệ vây quanh chúc mừng, La Đông Nham và sai dịch Long Du huyện cũng chìa ngón tay cái khen dưới tay tướng mạnh không có bình hèn, Lục mập liền toét miệng cười ha hả, híp mắt lại không thấy đau.

Ngưu Đại Lực ném Tú Xuân đao dính máu cho thủ hạ lau, thấy cảnh tượng này bèn cười hềnh hếch, sau đó thấp giọng hỏi Tần Lâm:

- Vụ án này ân chủ ngài đã sớm nhìn ra đầu mối phải không, hắc hắc, xem tên mập vui vẻ chưa...

So với Lục mập không tìm không phổi, ngược lại Ngưu Đại Lực trong thô có tế, nụ cười của Tần Lâm lúc này đặc biệt giáo hoạt, gian xảo nói:

- Để cho tên mập ném chút trái ngọt, tương lai đào thi, cửa đầu, mổ bụng, nghiệm phổi... y mới phần chấn tinh thần mà làm.

Trời ơi, thì ra tên Tần Lâm này tính toán xấu xa như vậy.

Ngưu Đại Lực chợt cảm thấy sau lưng lạnh toát, quả thật không có lời gì để nói với Tần trưởng quan. Tên mập vẫn hay luôn miệng oán trách Tần Lâm đặc biệt chiều cổ y làm ăn, quả thật không oan uống chút nào.

Thì thể Trầm Lăng Phi ngã lộn giữa đường, Hàn Hải Chu co rút một bên không để ý tới, duy chỉ có Tưởng Triều Sinh xin phép quan phủ thu liệm thi thể cho y, chuẩn bị thiêu rồi đưa về ngư thôn.

Tướng Triều Sinh vừa dùng chiếu cỏ quăn thi thể lại vừa nhìn Tần Lâm đứng cách đó không xa, đáng vẻ như có điều gì muốn nói.

Tần Lâm hiểu sai ý, cảm thấy người này cũng không tệ lắm, liền đi tới chuẩn bị hỏi y có gặp khó khăn gì trong việc liệm thi thể và lộ phí về quê không. Đương nhiên Trầm Lăng Phi đáng chết, nhưng bên trong Ngũ Phong hải thương xuất hiện lão rùa đen Đỗ chương quỹ này, Tần Lâm cảm thấy bất kể là mình thân là đại cổ đông, hay là Ngũ Phong thuyền chủ Kim Anh Cơ, ít nhiều gì cũng có chút trách nhiệm.

Tướng Triều Sinh thấy Tần Lâm đi tới liền dập đầu, tạ ân hấn giải oan cho Dương Ba Bình ngậm hờn mà chết, cũng tạ ân hấn lên tiếng hóa giải mối thù giữa Ngũ Phong hải thương và Trầm gia, cuối cùng do dự nói:

- Mới vừa rồi Thiếu Bảo ngài nói Đỗ chương quỹ hôm nay cầm quyền lực ức hiếp Tiểu Trầm, ngày mai sẽ có thể ăn cây táo rào cây sung bán đứng chủ nhân. Thật ra tiểu nhân nghi ngờ lão đã sớm làm loại chuyện đó từ trước.

Tần Lâm cau mày lại:

- Nói, tiếp tục nói ta nghe.

- Mặc dù giá tiền cố định, nhưng Đỗ chương quỹ dẫn chúng ta tới thu tiền đồng đã động tay chân trong đó, mỗi xâu tiền đều giữ lại bốn năm đồng!

Tướng Triều Sinh tỏ ra căm phẫn nói.

- Trời, có chuyện gì đây?

Lục Viễn Chí cũng đi tới không biết từ lúc nào, sau khi nghe rất là thất vọng.

Tần Lâm trợn mắt nhìn y một cái, vẻ mặt ôn hòa bảo Tướng Triều Sinh nói tiếp.

Tướng Triều Sinh gãi gãi đầu:

- Còn nữa, Đỗ chương quỹ từng nói thông bảo Vạn Lịch ở Long Du huyện đặc biệt nhiều, nhưng sau khi lão tới đây không bao lâu đột nhiên thay đổi chủ ý, chậm chạp không chịu khai triển thu mua. Có lần mới vừa vượt qua Cù Giang lão còn nói nơi này không thể ở lâu, sớm muộn gì cũng sẽ long trời lở đất.

- Vọng tướng long trời lở đất ư, e rằng chỉ là nằm mơ giữa ban ngày. Tần Thiếu Bảo của chúng ta mới là Định Hải Thần Châm bình phong ba, dẹp loạn cục!

Ngưu Đại Lực cười lạnh một tiếng, động mạnh Tấn Thiết Bàn Long còn xuống đất một cái.

Tần Lâm cúi đầu trầm tư chốc lát, đột nhiên ngẩng đầu lên, tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía tựa như chim ưng săn mồi, trầm giọng nói:

- Tướng Triều Sinh, ngươi có biết tại sao Đỗ chương quỹ nói như vậy hay không?

- Tiểu nhân... tiểu nhân không biết.

Tướng Triều Sinh vò đầu bứt tai, giải thích rằng tính tình Đỗ chương quỹ rất tỉ mỉ, giấu kín rất nhiều chuyện, lão bị tiêu chảy cũng chính là bị Trầm Lăng Phi hạ bả đậu mấy ngày trước. Có lúc lão bỏ bốn tên người làm đi ra ngoài làm việc một mình, làm cái gì chắc chắn là không muốn cho người ta biết.

Tần Lâm cẩn thận tra hỏi hai tên người làm này một phen, thấy không thể moi ra thứ gì hữu dụng từ trong miệng Tướng Triều Sinh, Hàn Hải Chu nữa, rốt cục dừng tay, để hai người bọn họ mang tro cốt Trầm Lăng Phi và Dương Ba Bình hồi hương.

Sở dĩ đến Long Du huyện chính là phát hiện địa khu Cù Châu lén đúc thông bảo Vạn Lịch đặc biệt nhiều, nghi ngờ Đỗ chương quỹ chết có liên quan với tội đúc tiền giả. Tuy rằng hiện tại đã chứng minh Đỗ chương quỹ chết đơn thuần là do tư thù, nhưng từ trong miệng Tướng Triều Sinh và Hàn Hải Chu lại biết được, khi còn sống rất có thể Đỗ chương quỹ đã phát hiện một ít đầu mối về vụ án tiền giả.

Chỉ tiếc theo Đỗ chương quỹ một mạng ô hô, bí mật trong lòng lão cũng đi theo lão xuống âm tào địa phủ.

- Tần ca huynh không phải là xét âm đoán dương sao?

Lục mập chớp chớp đôi mắt nhỏ như hạt đậu:

- Lưu công tử lạt thủ bẻ hoa, Tần trưởng quan câu hồn xử án, trong sách đã nói rõ ràng, huynh thần du địa phủ bắt hồn phách nữ tử bị hại tới, phá được vụ án cường gian rồi giết chết liên hoàn của Lưu Kham Chi. Vì sao lần này huynh không dương thần xuất khiếu, bắt hồn Đỗ chương quý tới hỏi?

Tần Lâm thở dài:

- Tên mập, chuyển đi kinh sư kiểm nghiệm thi sấp đệ không có đi theo, quả thật là đáng tiếc. Lần sau có đào được thi sấp nữa, nhất định ta sẽ chiếu cố đệ, cho đệ thêm mở rộng tầm mắt.

- Trời ơi, Tần ca huynh thật là độc ác.

Lục mập vội vàng co rút cổ lại.

754. Chương 754: Truy Tìm Nguồn Gốc

Trong vụ án Lương Bang Đoàn lừa gạt cưới Trưởng Công chúa, kiểm nghiệm thi sấp của Tăng Xuân Đào, Lục Viễn Chí và các huynh đệ quan giáo khác không có ở hiện trường, nhưng có Thị Kiềm ở đó. Sau khi trở về nàng bèn kể lại với nữ binh Giáp, may là Thị Kiềm cũng thường phụng bồi Từ Tân Di đi săn, thường thấy máu, nhưng nhớ lại mùi thối đáng sợ kia vẫn không rét mà run.

Nữ binh Giáp biết, dĩ nhiên Lục Viễn Chí cũng biết, cho dù là thần kinh tên mập hết sức vững vàng nhưng tưởng tượng mùi thối của thi sấp moi lên từ lòng đất, cũng cảm thấy sống lưng lạnh toát một phen.

Không trị được tên mập người sao... Tần Lâm thấy Lục Viễn Chí co đầu rút cổ không dám nhiều lời nữa, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Mấy ngày kế tiếp, Tần Lâm phân phái cấm y quan giáo giả trang thành khách thương ngoại địa dò xét tin tức, trong lúc nhất thời Long Du huyện thành nho nhỏ ở sơn khu Chiết Tây phẳng phất biến thành yếu đạo thông thương ba tỉnh, khắp nơi toàn là thương khách từ Nam chí Bắc.

Đương nhiên hành động này của cấm y quan giáo không gạt được kẻ có lòng, nhưng tựa hồ Tần Lâm cũng không quan tâm. Hắn ẩn trong khách sạn hiện tại đã trở thành hành dinh Khâm Sai tạm thời, thỉnh thoảng nghịch mấy món di vật Đỗ chương quý lưu lại, thỉnh thoảng nhìn về phía bản đồ Long Du huyện ngưng thần suy nghĩ sâu xa.

Hôm ấy có mười mấy con khoái mã từ phương hướng Hàng Châu chạy vào địa phận Long Du huyện. Trên con ngựa dẫn đầu, gương mặt đầy bụi của Tuần Án Ngự Sử Chiết Giang Trương Văn Hi có vẻ buồn rầu.

Sau khi y nhận được thư của lão đồng niên La Đông Nham, từ Hàng Châu vội vã chạy tới.

La Đông Nham kể khổ trong thư, nói Tần Lâm y vào thân phận Khâm Sai liên tục bức bách như thế nào, vô cơ sinh sự xem bệnh mắt bình thường thành giết người hại mạng. Y không có cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là cầu xin lão đồng niên chạy tới thuyết phục, xin Tần Thiếu Bảo bớt giận.

Sau khi Trương Văn Hi nhận tin vạ phần kinh ngạc, theo hiểu biết của y về Tần Lâm, hẳn là không đến nỗi nào, hơn phân nửa là La Tri Huyện và Tần Thiếu Bảo có hiểu lầm.

Vì vậy Trương Tuần Án vội vã chạy tới, hy vọng trợ giúp lão đồng niên giải thích rõ trước mặt Tần Thiếu Bảo, hòa giải hiềm khích lúc trước.

Dẫn người đi tới Long Du huyện nha, La Đông Nham mặt đầy gió Xuân ra đón:

- Trương niên huynh, quả thật là khách quý. Đến Long Du huyện ta đây, quan dân dân chúng được hưởng đạo đức giáo hóa, chính là cái may của bản huyện.

Trương Văn Hi lại ngẩn người ra, thấy đáng vẻ La Đông Nham cười vui vẻ như vậy, trong lòng không thể nào hiểu được. Theo y suy đoán nếu La Đông Nham đắc tội Tần Lâm, nhất định là phải có đáng vẻ khổ sở, sớm không giữ được đến tối, vì sao lại có vẻ mặt tươi cười như vậy?

- Lão đồng niên đệ cũng đừng đóng kịch với ta.

Trương Văn Hi lập tức kéo lấy La Đông Nham:

- Biết đệ không đắc ý trước mặt ở Tần Thiếu Bảo, ngu huynh mới khoai mã ra roi chạy tới giảng hòa. Đệ không nên xem thường Tần Thiếu Bảo kia, tuy hắn còn trẻ tuổi nhưng thủ đoạn vô cùng lợi hại!

La Đông Nham nở một nụ cười khả ái:

- Ôi chao, trước khác nay khác, sau khi gửi lá thư kia cho Trương niên huynh được nửa ngày, tiểu đệ đã hối hận không ngừng. Thì ra Tần Thiếu Bảo quả thật tuệ nhãn như đước, khả năng có xét âm đoán dương, tiểu đệ xem hắn xử án quả thật được lợi không nhỏ.

Trương Văn Hi chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, biểu lộ trên mặt trở nên hết sức cổ quái, vốn tưởng rằng sau khi gặp mặt La Đông Nham sẽ kể khổ liên hồi. Không ngờ rằng y lại luôn miệng tán dương Tần Lâm, không hề có chút gì là bất mãn.

Sau khi nghe từ đầu đến cuối quá trình vụ án Đỗ chương quỹ, Trương Văn Hi cũng phải buông lời khen ngợi:

- Tần Thiếu Bảo không chỉ có xử án như thần, còn thâm nhân hậu nghĩa, làm cho tử tội bị xử phải cảm tạ ân đức, chẳng phải là giống như Tây Bá Hầu Cơ Xương vẽ đất cầm tù, để tù nhân tự do...

Nói tới chỗ này, Trương Văn Hi liền dừng lại không nói tiếp nữa.

Đương nhiên La Đông Nham biết lão đồng niên muốn nói gì, Tây Bá Hầu Cơ Xương pháp độ nghiêm minh, vẽ đất cầm tù mà phạm nhân không dám rời đi, lại được tiếng nhân nghĩa, cho tử tù kỳ hạn trở về nhà thăm thân nhân, đến kỳ hạn, tử tù đều tự động trở lại thọ hình.

Chuyện mà Tần Lâm đã làm cũng có chỗ tuyệt diệu chẳng khác nào Cơ Xương. Nhưng Vũ Vương phạt Trụ, Tây Bá Cơ Xương trở thành Chu Văn Vương, là một đời thánh quân, Trương Văn Hi thân là minh thần, lấy Chu Văn Vương so với Tần Lâm ắt có hiềm nghi mạo phạm.

Hai người đang nói chuyện phiếm ở huyện nha, chợt bên ngoài nha dịch thông truyền, Khâm Sai Tần Thiếu Bảo giá đáo.

La Đông Nham vội vàng đứng lên đi ra ngoài, Trương Văn Hi cũng theo sát phía sau, tiến ra bên ngoài huyện nha nghênh đón.

Chúng quan giáo Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực tiền hô hậu ủng, Tần Lâm áo xanh áo vải cỡi ngựa tới, trước tiên chấp tay đáp lễ La Đông Nham đang cúi người chào, sau đó nhìn về phía Trương Văn Hi cười nói:

- Ngọn gió nào thổi Trương Tuần Án tới Long Du huyện như vậy?

Trương Văn Hi vô cùng khách sáo:

- Nghe Tần Thiếu Bảo còn nần ná ở chỗ này, hạ quan đặc biệt chạy tới, nguyện ra chút sức mọn vì Thiếu Bảo.

La Đông Nham giật thót mình, Trương Văn Hi không nghĩ tới y lại khen ngợi Tần Lâm như vậy cũng không nghĩ tới Trương Văn Hi lại tỏ ra kính cẩn trước mặt Tần Lâm như hiện tại.

Chế độ triều Minh đại tiểu tương chế, mặc dù chức Tuần Án của Trương Văn Hi này chỉ là quan thất phẩm, nhưng quyền lực cũng không nhỏ hơn Bồ Chính Sứ, Án Sát Sứ một tỉnh. Y có quyền giám đốc Tuần Phủ, thời chiến giám đốc Tổng Đốc, cũng có quyền nhất định tạm thời xử trí, tặc xưng Bát Phủ Tuần Án, uy phong cực lớn.

Tuy rằng Tần Lâm là đại quan nhị phẩm, nhưng dù sao xuất thân quan võ, trong quan trường thông thường sẽ không cho là hắn lớn hơn Tuần Phủ Chiết Giang. Trương Văn Hi là người dám ra oai ngay cả trước mặt Tuần Phủ, vì sao lại tỏ ra cung kính với Tần Lâm?

La Đông Nham chỉ có thể thầm kêu may mắn trong lòng, còn tưởng rằng bằng vào thân phận địa vị của lão đồng niên, ước chừng có thể sánh ngang cùng Tần Lâm, cho nên trước đó mới y chạy tới điều giải, không nghĩ tới căn bản không phải có chuyện như vậy, may là mình điều chỉnh thái độ đối với Tần Thiếu Bảo, nếu không lần này bêu xấu không nhỏ.

Sau khi tân chủ ngồi xuống, La Đông Nham thử thăm dò hỏi:

- Bản huyện cũng phái ra nha dịch bộ khoái, đáng tiếc không thu hoạch được gì, không biết Tần Thiếu Bảo có có đầu mối gì hay không?

Tần Lâm quét mắt nhìn đám bộ khoái nha dịch đứng hai bên, những sai dịch này lập tức biết điều rút đi, lúc này hần mới hỏi:

- Quý huyện có chỗ nào bí ẩn có thể chứa được một số đông người mà không ai hay biết hay không? Ta nghi ngờ điểm đúc tiền thông bảo Vạn Lịch giả đang ở trong địa phận quý huyện!

Sắc mặt của La Đông Nham nhanh chóng biến đổi, ấp úng nói:

- Tần Thiếu Bảo, ngài... ý của ngài là? Hạ quan có hơi... có hơi không hiểu...

755. Chương 755: Nhân Lực Siêu Phàm

Mặc dù rất bội phục Tần Lâm, thái độ đã quay ngoắt một trăm tám mươi độ so với lúc trước, nhưng khi nghe Tần Lâm nói điểm đúc tiền thông bảo Vạn Lịch giả đang ở Long Du, La Đông Nham cũng trở nên hết sức mất tự nhiên. Bởi vì nếu thật sự là như vậy, thân là Tri Huyện nhất định phải gánh trách nhiệm sơ sót thất chức.

Lão La ôi lão La, bệnh cũ của đệ lại tái phát rồi! Trương Văn Hi nháy mắt ra hiệu cho La Đông Nham, sau đó nhìn về phía Tần Lâm cười nói:

- Không biết rốt cục là Tần Thiếu Bảo muốn ám chỉ điều gì?

- Là cái này!

Tần Lâm đặt một món đồ lên trên khay trà trước mặt.

Phía Bắc Long Du huyện thành, bên kia bờ Cù Giang có một ngôi Trúc Lâm thiền tự, bên trong tự hương khói lượn lờ phạm âm trện trện, nghe nói Bồ Tát nơi này rất linh, cho nên thiện nam tín nữ xa gần đều tới đánh lễ quỳ lạy.

Không ai có thể nghĩ đến bên trong viện thứ tư vốn phong bế không cho hương khách tiến vào, các cao thủ Bạch Liên giáo từng làm mưa làm gió đang chen chúc quây quần đông đủ. Các nhân vật trên giang hồ nghe tiếng biến sắc, triều đình gấp phải giết chết càng mau càng tốt như Bạch Liên giáo chủ, Phụng Thánh Tả Sứ Cao Thiên Long, Ứng Kiếp Hữu Sứ Ngã Khổ Thiền... đang ngồi đầy đủ.

Bạch Liên giáo chủ đeo mặt nạ bạc lạnh như băng, thanh âm nằng nặng cũng làm cho người ta phát rét trong lòng:

- Thánh giáo trải qua muôn vàn khổ, rốt cục sắp sửa hoàn thành, vậy mà Tuần Án Chiết Giang Trương Văn Hi Ngụy triều cũng đến Long Du! Hừ, Tần Lâm ở lại không đi, Trương Văn Hi cũng tới tham gia náo nhiệt, chẳng lẽ bọn họ đã nghe được phong thanh gì?

- Quyết là không phải!

Giọng Cao Thiên Long vô cùng khẳng định:

- Có lẽ lão hồ ly Đỗ chương quỹ kia nghĩ thấy chút gì đó, chúng ta cố kỵ đưa tới chú ý, không tiện hạ thủ giết lão, là người làm của lão làm thịt lão. Như vậy vừa hay khiến cho phe triều đình mất đi đầu mối, cho dù là Tần ma đầu tra thế nào cũng không thể lần ra được chúng ta.

Ngã Khổ Thiên vẫn tỏ ra nhún nhố khổ sở:

- Cẩn tắc vô áy náy, Tần Lâm đã phá vụ án Đỗ chương quỹ bị giết, vì sao còn ở lại Long Du? Trương Văn Hi thân là Tuần Án Chiết Giang, tại sao chạy đến Long Du huyện nhỏ vậy?

Tam đường chủ, các trưởng lão có người cho là Thánh giáo được trời giúp, Đỗ chương quỹ mới vừa nghĩ được chút gì đó đã bị người làm của mình giết chết, có kẻ nói là Tần Lâm Tần lão ma quỹ kế đa đoan, không thể không phòng.

Hai tròng mắt Bạch Liên giáo chủ giấu sau mặt nạ bạc hơi co rút lại:

- Tần Lâm, Trương Văn Hi tới Long Du huyện, liệu bọn họ cũng không tìm được chỗ này của chúng ta, cho dù là tới cũng không sợ, vừa đúng nợ mới nợ cũ cùng tính một lượt! Bảo chư vị huynh đệ tiếp tục làm tiếp cho xong, làm xong chuyện rồi hãy rời đi!

Nàng không chú ý tới Cao Thiên Long và mấy tên tâm phúc Hồ Văn Bằng trao đổi ánh mắt mấy lần rất nhanh...

Bên trong nhị đường của Long Du huyện nha, trên khay trà bày một sợi dây thừng màu nâu. Trương Văn Hi và La Đông Nham trợn to hai mắt nhìn kỹ, chỉ sợ tùy tiện mở miệng sẽ làm lộ ra mình ngu ngốc trước mặt Tần Thiếu Bảo. Nhưng nhìn tới nhìn lui chỉ thấy dường như đây chỉ là một sợi dây thừng không hơn không kém.

Khụ khụ... Trương Văn Hi không nhận được ho khan hai tiếng, nhìn Tần Lâm chớp tay một cái:

- Thứ cho hạ quan mắt kém không nhìn ra đầu mối gì, xin hỏi Tần Thiếu Bảo, đây... đây không phải chỉ là một sợi dây sao?

Tần Lâm tay bưng chén trà lên uống, nghe vậy bèn chậm rãi đặt chén trà xuống khay, cười gật đầu một cái:

- Không sai, nó chính là một sợi dây thừng.

Trương Văn Hi cùng La Đông Nham trợn trừng đôi mắt, hoàn toàn bị Tần Lâm làm cho hồ đồ, Trương Văn Hi thử thăm dò hỏi:

- Hạ quan đọc cổ thư, thấy có nhắc tới thời thượng cổ trước khi Thương Hiệt tạo chữ, người thời đó đã từng lấy dây thừng thắt nút để ghi nhớ. Chẳng lẽ trên sợi dây này có mấy nút thắt cũng đại biểu cho ý nghĩa nào đó?

Tần Lâm từ từ lắc đầu một cái, trên sợi dây này quả thật có mấy nút thắt, nhưng không thể nào là dùng để nhớ chuyện, về phần tin tức nó ẩn giấu, vậy phải giải thích từ một khía cạnh khác.

- Sợi dây này lấy ra từ một xâu tiền.

Tần Lâm dừng một chút, nói tiếp:

- Chính là nó đã buộc một ngàn đồng tiền thông bảo Vạn Lịch giả, hơn nữa bản quan phát hiện bên trong rương gối đầu của Đỗ chương quỹ có mấy đồng tiền, rìa mép của những đồng tiền này có dấu vết mài mòn do kiểm nghiệm mà có.

Khi Đỗ chương quỹ còn sống từng mơ hồ để lộ mình là người chủ trì thu mua tiền đồng do Ngũ Phong hải thương phải tới. Một thời gian trước rất có khả năng lão đã phát hiện ra chuyện gì đó ở Long Du huyện, chỉ tiếc lão quá cẩn thận, không có để lại ghi chép rõ ràng tí mảy, càng không hề nói cho bốn tên người làm biết phát hiện của mình.

Tần Lâm kiểm tra sổ sách Đỗ chương quỹ, mặc dù phát hiện dấu vết lão giả này tham ô tư túi, nhưng không tìm được tin tức của lão ở Long Du huyện.

Bất quá ở bên trong rương gói đầu của Đỗ chương quỹ ngoại trừ bạc vụn cùng một đồng tiền lẻ ra, còn có một xâu thông bảo Vạn Lịch mới tinh nguyên phong không động, trong đó có mấy đồng có rìa mép có dấu vết mài do kiểm nghiệm để lại. Từ chỗ bị mài mòn có thể phân biệt dễ dàng, đây là loại tiền đúc giả thiếu hàm lượng đồng nghiêm trọng.

Tần Lâm phân tích, Đỗ chương quỹ đặt xâu tiền này bên trong rương gói đầu, hơn nữa phí tâm tư kiểm nghiệm thành phần, có lẽ muốn dùng làm chứng cứ. Có lẽ Đỗ chương quỹ muốn báo tình huống lên cho Ngũ Phong thuyền chủ Kim Anh Cơ để kể công xin thưởng, đương nhiên cũng có thể có chủ ý khác. Đáng tiếc hiện tại lão đã chết đi, chỉ có Diêm Vương gia biết khi còn sống lão đã suy nghĩ như thế nào.

Nhưng xâu tiền đồng này được Đỗ chương quỹ cất cẩn thận bên trong rương gói đầu, bề ngoài vẫn còn rất mới, như vậy khẳng định không phải là đồng tiền lưu thông trên thị trường mà là tiền lão lấy được trong tay người đúc tiền giả, thông qua đường dây nào đó.

Nói cách khác, xâu tiền này có thể thể hiện tin tức của kẻ đúc tiền giả rõ ràng hơn là những xâu tiền nhiều lần lưu thông chuyển tay trên thị trường, bị nhiều người sử dụng làm ô nhiễm.

Tần Lâm chỉ sợi dây thừng kia nói:

- Theo như sợi dây này, một xâu tiền đồng nặng sáu cân, lúc sử dụng lỗ tiền ma sát với sợi dây dần dần sẽ làm dây đứt, người sử dụng sẽ thay dây mới. Nhưng bản quan có thể khẳng định dây này chưa từng bị thay đổi lần nào, bởi vì bản quan đã từng thấy qua một ít tiền đồng tương đối mới trong kho hàng Ngũ Phong hải thương, sử dụng dây buộc giống như đúc sợi dây này.

- Ý Tần Thiếu Bảo muốn nói sợi dây này xuất phát từ Long Du huyện chúng ta ư?

La Đông Nham tỏ vẻ hết sức bất đắc dĩ hỏi một câu.

Đương nhiên dây thừng là sản phẩm thủ công, các loại dây thừng được sản xuất từ địa phương khác nhau, chất liệu và phương pháp bện cũng sẽ không giống nhau.

Tần Lâm gật đầu một cái:

- Mấy ngày nay, bản quan ra lệnh cho quan giáo đến Long Du huyện và mấy châu huyện xung quanh mua dây mang về so sánh nghiên cứu. Kết quả duy chỉ có dây mà quý huyện sản xuất là tiếp cận nhất với dây mà kẻ đúc tiền giả sử dụng.

Đứt lời Tần Lâm gật đầu ra hiệu, Lục Viễn Chí bèn lấy một quyển lụa trắng mở ra, trên đó dính đầy những sợi dây đủ các chủng loại màu sắc lớn nhỏ không đồng, bên cạnh mỗi sợi dây đều ghi địa danh như Kiến Đức, Lan Khê, Kim Hoa, Toại Xương... dĩ nhiên cũng không thiếu Long Du.

Trương Văn Hi tò mò cầm sợi dây lên, cẩn thận quan sát một phen:

- Những sợi dây này dường như không khác nhau mấy... Ặc, Tần Thiếu Bảo chớ có hiểu lầm, thời niên thiếu hạ quan hàn song khổ độc kinh thư, khiến cho nhãn lực trở nên kém cỏi, tự nhiên không có được tuệ nhãn như đuốc như ngài.

Tần Lâm cười khê, đưa mắt ra hiệu cho Lục mập. Tên mập liền cười xấu xa lấy một cái ống tròn bằng đồng to hơn ngón tay cái một chút, hai đầu ống đồng đều được gắn kính thủy tinh trong suốt.

- Hắc hắc, còn tưởng rằng mắt của Tần ca chúng ta đã luyện được trong lò của Thái Thượng Lão Quân.

Lục Viễn Chí buồn cười trong bụng, đặt ống đồng lên khay trà.

Trương Văn Hi cũng có chút kiến thức:

- Hẳn đây chính là Thiên Lý kính do Tần Thiếu Bảo chế. Lần trước Du Tư Cao Du tướng quân, Trầm Hữu Dung Trầm Du Kích từ Chiết tỉnh quá cảnh xuôi Nam Phúc Kiến, trò chuyện cùng hạ quan thật vui, từng thấy vật thần kỳ này trên tay bọn họ, cho nên biết xuất xứ từ Tần Thiếu Bảo.

Tần Lâm nghe vậy lại coi trọng Trương Văn Hi hơn trước, vào thời này văn võ khác đường, các quan văn tự ỉnh rất cao, thường thường xem thường võ tướng. Trương Văn Hi có thể trò chuyện vui vẻ với hai vị võ tướng đi ngang qua tỉnh mình, nhất định là y cảm thấy rất hứng thú về quân sự.

Đáng tiếc lần này Trương Văn Hi nói sai rồi, mặc dù ngoại hình đồ chơi này tương tự Thiên Lý kính, cũng dùng thấu kính lồi lõm Tây Dương lần đó thu mua công phẩm lấy được chế thành, nhưng chức năng lại chênh lệch rất lớn, thậm chí có thể nói hoàn toàn ngược lại.

Tần Lâm cười nói:

- Trương Tuần Án biết Thiên Lý kính, quả thật kiến thức uyên bác, bất quá lần này bản quan sử dụng chính là kính hiển vi. Thiên Lý kính dùng cho nhìn xa, kính hiển vi là dùng để quan sát vật thật nhỏ, xin mời Trương Tuần Án xem thử những sợi dây này đi!

Tần Lâm chỉ điểm Trương Văn Hi cách sử dụng kính hiển vi, mà Trương Văn Hi cũng có lòng cầu cạnh, dưới sự chỉ điểm của Tần Lâm, tuân theo răm rắp sử dụng kính hiển vi, giống như thầy dạy trò.

Trong lúc không hay không biết trong tiềm thức Trương Văn Hi đã xem Tần Lâm như sư trưởng.

Ngưu Đại Lực nháy nhó với Lục Viễn Chí, ha ha, tên mập người có thấy không, Tần Thiếu Bảo lại muốn thu đồ đệ nữa, người ta đường đường Tiến Sĩ xuất thân, tương lai sợ là người chỉ có thể lui về phía sau.

Lục Viễn Chí thật sự cũng có chút lo lắng, kiêng chân bên cạnh quan sát. Đây gọi là vì quá quan tâm mà bị loạn, y cũng không nghĩ tới cho dù là người ta xuất thân Tiến Sĩ, cho dù là xếp vào môn hạ Tần Lâm khẳng định cũng sẽ phát huy ở lĩnh vực khác, làm sao có chuyện đi theo nghiệm thi, đoạn án?

La Đông Nham lại hoảng sợ trong bụng, Trương Văn Hi không chỉ có xuất thân Tiến Sĩ mà còn là Tuần Án một tỉnh cao quý, bây giờ có quyền chế ước Tuần Phủ, tương lai càng có tiền đồ bất khả hạn lượng. Y lại tỏ ra cung kính với Tần Lâm như vậy, mơ hồ đối đãi bằng lễ sư trưởng, rốt cục là bị những kỹ xảo nhỏ nhỏ này mê hoặc, hay là vì họ Tần là rể của Giang Lăng tướng phủ?

Khó trách La Đông Nham không nghĩ ra, nếu y hiểu được đạo lý trong đó cũng không tới nỗi chỉ có thể làm một huyện trưởng, trong khi Trương Văn Hi cùng khoa làm tới Tuần Án Chiết Giang.

Dưới sự chỉ điểm của Tần Lâm, Trương Văn Hi sử dụng kính hiển vi đơn giản này xoay tròn đẩy kéo kính đồng để điều chỉnh tiêu cự, tầm nhìn vốn là mơ hồ dần dần trở nên rõ ràng. Rốt cục sợi dây được phóng đại gấp mấy chục lần xuất hiện trong tầm nhìn của y.

- Thấy rồi, thật sự thấy được rồi!

Trương Văn Hi mất đi vẻ ung dung của quan văn chính đồ mới có, khiếp sợ vì từ trước tới nay chưa từng thấy qua cảnh tượng hết sức mới lạ tân kỳ trước mắt.

Vốn những sợi dây này nhìn qua không khác nhau nhiều, nhưng sau khi phóng đại gấp mấy chục lần khác biệt trở nên hết sức rõ rệt. Độ lớn nhỏ của sợi, chất liệu và màu sắc, phương thức bện lại thành thừng, tỷ lệ pha giữa sợi mới và sợi cũ... tất cả hoàn toàn khác.

Hồi lâu sau Trương Văn Hi mới nhớ tới Tần Lâm còn ở bên cạnh, ngượng ngùng để xuống kính hiển vi, thán nói:

- Trình Chu Lý Học chú trọng cách vật trí tri (truy tìm nguồn gốc để thấu đáo sự việc), trước kia hạ quan cũng từng cố gắng, tự cho là mình đã chạm đến cửa. Hôm nay gặp được Tần Thiếu Bảo mới biết mình còn kém rất xa trên bốn chữ này, thật là xấu hổ.

Tần Lâm chỉ cười mà không nói.

La Đông Nham vội hỏi;

- Trương niên huynh, sợi dây kia thật sự xuất xứ từ tệ huyện ư?

La Tri Huyện quan tâm nhất là vấn đề này.

Trương Văn Hi cũng chợt hiểu ra, hôm nay mọi người tới nơi này không ngoài truy tìm nguồn gốc, bèn đặc biệt nghiêm trang gật đầu một cái.

Sắc mặt La Đông Nham trở nên cực kỳ khó coi, khóe miệng trở nên dờ dẫm.

- La Tri Huyện cần gì lo lắng như vậy...

Tần Lâm cười một tiếng:

- Nếu như kịp thời bắt được yếu phạm Bạch Liên giáo, không những La Tri Huyện không có tội thất chức, ngược lại còn có công dẹp loạn.

La Đông Nham cười tít mắt, chỉ cảm thấy đi theo Tần trưởng quan xử án như thần làm vụ án này, cơ hội thành công tương đối lớn, tại sao mới vừa rồi mình không nghĩ đến điểm này?

Thật ra từ trước tới nay đám quan liêu có thói quen thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, không cầu có công chỉ cầu không có tội. La Đông Nham lẩn lộn trong chốn quan trường đã lâu cũng khó tránh khỏi hòa mình trong đó, có lúc hành động theo bản năng, ngay cả mình cũng không kịp suy nghĩ nhiều.

La Đông Nham chẳng qua là một quan viên lục lục thường tài, Tần Lâm cũng không hơi đâu kết giao với y. Sau khi nói vài câu, thái độ La Đông Nham đã trở nên tích cực hơn nhiều, thò đầu quan sát bản đồ chăm chú, cẩn thận suy nghĩ xem trong địa phận Long Du huyện có địa phương nào bí mật có thể làm chỗ đục tiền giả hay không.

- Đường như không có chỗ nào như thế... Tần Thiếu Bảo, Trương niên huynh, xin hai vị chờ ột chút, hạ quan sẽ đi gọi mấy lão bộ khoái đắc lực tới hỏi, bọn họ là địa lý quý ở đây, nhất định sẽ biết!

La Đông Nham dứt lời liền xông ra ngoài tựa như một cơn lốc.

Lục Viễn Chí và Ngưu Đại Lực cùng cười đau bụng, lúc đầu La Tri Huyện này còn muốn thoái thác, sau khi bị Tần Lâm dỗ ngọt một phen lập tức chạy nhanh hơn bất kỳ ai khác.

Không nghĩ tới mấy lão bộ khoái được La Đông Nham gọi tới vừa nghe hỏi địa phương như thế thấy đều lắc lắc đầu.

756. Chương 756: Hoa Cỏ Muôn Màu

Mặc dù bên trong Long Du huyện có nhiều núi thật, nhưng ở vào trung tâm yếu đạo giao thông, thể núi cũng không hiểm trở mấy, toàn là một số đồi núi thấp bé không dốc lắm. Cũng không có sơn linh hiểm trở, khe sâu động lạ, nếu như người đục tiền giả thật sự mở lò đục tiền ở chỗ này, e rằng đã bị phát hiện từ sớm.

- Như vậy có lẽ là ở một địa phương các người cũng không biết, hoặc là cũng không nghĩ tới...

Tay Tần Lâm xoa xoa huyệt Thái Dương, nghĩ ngợi chỉ chốc lát sau cười nói:

- Được rồi, bản quan đã phái cảm y quan giáo đi ra ngoài tra xét, rất nhanh sẽ có kết quả.

Một tên lão bộ khoái ghé vào bên tai La Đông Nham nhỏ giọng nói:

- Khỏi bẩm La phụ mẫu, tiểu nhân nhìn thấy người của Tần Thiếu Bảo hái rất nhiều hoa ở các nơi bên trong bên ngoài thành.

Hái hoa ư? La Đông Nham hoàn toàn không hiểu vì sao, không biết Tần Thiếu Bảo đang muốn giở trò gì.

La Đông Nham thấp giọng nói với Trương Văn Hi, hai người đều đưa ánh mắt thăm dò nhìn về phía Tần Lâm.

Tần Lâm mỉm cười, nói y như thật:

- Thật ra thì sợi dây mới vừa rồi Trương Tuần Án xem qua còn chứa rất nhiều thứ khác, chỉ bất quá kính hiển vi này quá nhỏ, người không nhìn thấy rõ ràng.

Vậy làm sao bây giờ? Trương Văn Hi lộ vẻ khó coi, hôm nay nhìn thấy kính hiển vi, trong mắt y đã là kỳ tích trên đời có một, ngay cả dùng kính hiển vi cũng không nhìn thấy, chẳng lẽ phải mở thiên nhân mới xem được sao?

Tần Lâm không vội trả lời, đưa mắt ra hiệu cho Ngưu Đại Lực. Lão Ngưu bèn lấy từ trong bao ra một vật gì đó vừa to vừa dài, sau khi mở lớp vải bao phủ bên ngoài để lộ ra một chiếc ống đồng dài chừng hai thước đầu to đầu nhỏ. Đầu to to bằng miệng chén, đầu nhỏ có đường kính chừng một tấc, hai đầu đều có gắn kính.

Trương Văn Hi vừa mừng vừa sợ:

- Đây... đây là... Xin hỏi Tần Thiếu Bảo, mới vừa rồi là kính hiển vi, vậy cái này là cái gì?

- Siêu kính hiển vi!

Tần Lâm nghiêm trang đáp.

Trương Văn Hi cùng La Đông Nham suýt chút nữa hôn mê, suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra nhận được câu trả lời như vậy, Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực cũng nhìn nhau mỉm cười, bản lãnh tinh nghịch trên cợt người của Tần trưởng quan chúng ta thật là không thể chê vào đâu được.

Trương Văn Hi nhin cười, kìm nén đến mặt mũi đỏ bừng, nhìn về phía Tần Lâm chấp tay một cái:

- Như vậy chiếc siêu kính hiển vi này của Tần Thiếu Bảo cũng sử dụng như mới vừa rồi sao?

- Không khác là bao.

Tần Lâm tỏ ra hết sức bình thản đáp.

Sức nặng của siêu kính hiển vi tương đối lớn, cầm trên tay không thuận tiện, phải có thêm một cái giá đỡ khay quan sát có thể xếp gọn lại, Ngưu Đại Lực lấy giá đỡ ra, gắn kính lên trên đó.

Tần Lâm đặt sợi dây lên khay, nhìn Trương Văn Hi ra hiệu mời.

Lần này Trương Văn Hi chỉ thấy sợi dây trong tầm nhìn của mình được phóng đại lớn hơn trước mười lần nữa. Nếu như lần trước nhìn thấy sợi dây được phóng đại to bằng ngón cái, vậy lần này nhìn thấy sợi dây đã to bằng bắp đùi. Những vật tròn tròn trên đó cũng đã hiện ra đường nét, sau khi điều chỉnh tiêu cự chính xác, đã có thể nhìn thấy rõ ràng là những hạt tròn nhỏ có màu vàng nâu.

Trương Văn Hi thấy vậy cực kỳ mừng rỡ, vừa thao tác theo như Tần Lâm chỉ điểm, vừa đặt câu hỏi:

- Tần Thiếu Bảo, thứ mà hạ quan thấy dường như có hơi méo mó biến hình, bất quá vẫn nhìn rất rõ ràng. Ủa, những hạt tròn nhỏ này là vật gì vậy?

Vào thời này kỹ thuật mài tròng kính đương nhiên không có cách nào so sánh với kỹ nghệ quang học đời sau. Tần Lâm dùng thấu kính lõm Tây Dương chế thành siêu kính hiển vi, hơi có vắn vẹo méo mó hình ảnh là chuyện khó lòng tránh khỏi. Cũng may hắn có thể sử dụng kính có đường kính to để đền bù cho khuyết điểm này, bất kể kính hiển vi hay kính viễn vọng, đường kính càng lớn càng có ưu thế.

- Những hạt tròn nhỏ li ti kia trôi lơ lửng trong không khí, theo gió mà động, tràn ngập khắp nơi, dính trên y phục chúng ta, theo hô hấp tiến vào thân thể chúng ta, không chỗ nào là không có...

Tần Lâm dừng một chút, cho ra đáp án cuối cùng:

- Đó chính là phấn hoa.

Những hạt phấn hoa nhỏ vô cùng, có thể bay lơ lửng trong không khí trong thời gian dài. Lúc chúng tụ tập trên nhụy hoa còn có thể thấy được bằng mắt thường, nhưng lơ lửng ở trong không khí thì không thể bị mắt thường phát hiện, cho nên có rất ít người chú ý tới. Bình thời trong không khí hô hấp thật ra tồn tại phấn hoa vô số nhiều không đếm xuể, hơn nữa vào mùa Xuân trăm hoa nở rộ, quá nhiều phấn hoa trong không khí sẽ còn đưa tới chứng dị ứng phấn hoa và ghê lở.

Lúc tiết trời trong, phấn hoa theo gió bay đi, dính vào da người, bám trên quần áo, thậm chí còn bị người hít vào trong phổi. Vì vậy sau khi xảy ra vụ án, có thể thông qua phân biệt phấn hoa trợ giúp phá án.

Không chỉ có trên sợi dây buộc xâu tiền này dính không ít phấn hoa, Tần Lâm cũng phát hiện ở sợi dây mới hơn cũng có dính phấn hoa cùng loại. Chuyện này có nghĩa là ở địa phương đúc tiền giả này có rất nhiều

loài thực vật ấy, chỉ cần phân biệt xem rốt cục phần hoa dính trên sợi dây thuộc về loài thực vật nào, sẽ có thể tìm được nơi đó nhanh chóng.

Tỷ như sau khi tra ra được trên sợi dây chính là phần hoa sơn trà, cũng chỉ cần tìm ở những địa phương sinh trưởng thật nhiều hoa sơn trà bên trong địa phận Long Du huyện, vậy thì tám chín phần mười sẽ tìm được.

Nghe Tần Lâm nói xong, Trương Văn Hi cùng La Đông Nham nhất thời vô cùng kinh hãi, ngơ ngác nhìn nhau, trên mặt đều có vẻ hoảng sợ. Cho dù là trong Tẩy Oan Tập Lục cũng không có thủ đoạn tinh vi huyền diệu như Tần Lâm.

- Không trách, không trách Tần Thiệu Bảo muốn các quan giáo đi thu thập hoa cỏ khắp nơi, thì ra là để làm chuyện này, quả thật là thần quỷ khôn lường.

Trương Văn Hi chợt hiểu ra, chắc chắn than thở luôn miệng.

Hắc hắc... Tần Lâm cười khan hai tiếng, nét mặt không khỏi trở nên ửng đỏ.

Nếu như là nhà thực vật học, hoặc là trong tay có sổ tay minh họa phần hoa, hẳn đã sớm giải quyết được chuyện này. Đáng tiếc hẳn là cao thủ pháp y, điều tra phá án, lại không hiểu lắm về thực vật học, ít nhất không thể vừa nhìn phần hoa đã biết là loại thực vật nào, cho nên không thể làm gì khác hơn là bảo các huynh đệ quan giáo đi khắp nơi thu thập hoa, mang về so sánh kiểm nghiệm.

Đám cấm y quan giáo phái đi lục tục trở về, mang theo rất nhiều loại hoa, đặt tất cả ở bên trong nhị đường huyện nha, trong lúc nhất thời bên trong đường mùi hoa thơm ngát say lòng người.

Đáng tiếc Tần Lâm không rảnh thưởng thức trăm hoa diễm lệ, hẳn đang vô cùng bận rộn triển khai công việc giám định so sánh, ôm lấy siêu kính hiển vi tra xét các loại hoa phần hoa.

Các loại thực vật khác nhau, phần hoa của chúng sẽ có đặc điểm khác nhau. Phần hoa thụ giống như vạt mì ướm màu lam, phần hoa bách hợp hình hạt đậu màu vàng đất, phần hoa bồ công anh là hạt tròn nhỏ màu vàng sáng...

Công việc tiến hành khẩn trương trật tự, nhưng làm lâu cũng cay mắt khó chịu. Cũng may chỉ có một bộ siêu kính hiển vi, công việc so sánh cũng vô cùng đơn giản không cần bất kỳ kiến thức chuyên nghiệp nào, vì vậy Tần Lâm, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực thay nhau ra trận. Nếu không tra rõ xem rốt cục phần hoa dính trên sợi dây đó thuộc về loài thực vật nào, bọn họ tuyệt không chịu dừng tay.

Trong thời gian ba người bọn họ bận rộn, hai vị quan viên kia cũng không nhàn rỗi.

Trương Văn Hi lấy thân phận Tuần Án Ngự Sử Chiết Giang viết công văn phát cho các phủ châu huyện chung quanh, điều động vệ sở quan binh, cùng với trình văn cho triều đình. La Đông Nham bí mật điều động mấy lão bộ khoái Long Du huyện kinh nghiệm phong phú, triệu tập dân tráng xuất thân thập lý bát hương, chuẩn bị sẵn sàng chờ có kết quả so sánh, lúc ấy sẽ thông qua những người quen thuộc tình huống bản địa này ra sức tìm chỗ ẩn thân của kẻ đức tiền giả kia.

Nhưng từ giữa Ngọ đến tối, ba người Tần Lâm bận rộn bên trong nhị đường vẫn chưa đưa ra được kết luận sau cùng.

La Đông Nham không nhịn được kéo kéo Trương Văn Hi, thấp giọng nói:

- Trương niên huynh, ngài xem Tần Thiệu Bảo...

- Lão đồng niên, đạo truy tìm nguồn gốc của Tần Thiệu Bảo đã đạt tới hóa cảnh, đệ còn có gì mà không tin?

Trương Văn Hi khê cau mày, ngăn La Đông Nham lại, đi vào nhị đường chấp tay một cái:

- Không biết Tần Thiệu Bảo có nghi nan gì, hạ quan có thể giúp chút sức mọn được chăng?

Tần Lâm đang xem kính hiển vi quay đầu lại, nhất thời làm cho Trương Văn Hi sợ hết hồn, chỉ thấy trông mắt Tần Lâm đỏ ngầu, trong mắt hiện đầy tia máu, một giọt nước mắt đang từ gò má lăn xuống. Nếu

không phải biết rõ là vì xem kính hiển vi trong thời gian dài gây ra, sẽ hù dọa người ta không ít, sẽ cho là vị Thái Tử Thiếu Bảo, Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ này thương tâm rơi lệ.

- Vẫn chưa tìm được.

Tần Lâm giụi giụi đôi mắt đỏ ngầu, lại dùng khăn trắng nhúng nước sạch lau mặt, gãi gãi đầu:

- Chuyện này có vẻ kỳ quái...

Từ Ngộ làm đến tối, lúc này nhị đường đã đốt đèn đuốc sáng như ban ngày, Lục Viễn Chí thay Tần Lâm tiếp tục công việc so sánh.

Đã so sánh phần hoa của hàng trăm loại thực vật, thế nhưng vẫn chưa tìm được loại nào hoàn toàn giống với phần hoa dính trên sợi dây, chuyện này khiến cho Tần Lâm buồn bực vô cùng.

Đúng lý ra phần hoa đã có thể dính nhiều trên sợi dây như vậy, đã chứng tỏ loại thực vật này xuất hiện từng mảng lớn, có quy mô khá lớn, đám cẩm y quan giáo phái ra đi lấy phần hoa không thể không nhìn thấy. Nhưng trên thực tế ngay cả một ít thực vật tương đối hiếm hoi ít thấy đám quan giáo cũng lấy về, thế nhưng vẫn không có loại phần hoa này.

Chẳng lẽ là phương hướng phá án đã có sai lầm?

Tần Lâm ôn lại tình huống liên quan trong lòng một lượt. Trong kho hàng Ngũ Phong hải thương, thông qua cân trọng lượng tiến hành phân tích, xác định tiền giả có hàm lượng đồng thấp đến từ một dãy Cù Châu, mà Long Du thuộc địa phận Cù Châu.

Khi Đỗ chương quỹ còn sống từng nói mập mờ rằng Long Du huyện có chuyện không phải là bình thường, hơn nữa lần nữa không chịu triển khai chuyện thu mua tiền đồng, có vẻ hết sức khác thường. Tiền giả lấy được trong rương gói đầu của Đỗ chương quỹ và tiền giả mới hơn lấy được trên thị trường, đây buộc tiền là sản phẩm của Long Du huyện...

Những đầu mối này tuyệt đối không phải là trùng hợp, phương hướng phá án tuyệt đối không sai.

Có lẽ các Hiệu Ủy thu thập còn sót ư?

Tần Lâm gọi đám cẩm y quan giáo tới hỏi, xem bọn họ có bỏ sót một ít loài cây cao to, hoặc là bỏ quên một ít bụi cây bụi cỏ quá thấp.

Đám quan giáo đều nói bọn họ tiến hành công việc thu thập vô cùng cẩn thận, mỗi loại hoa cỏ cây cối chỉ cần nở hoa đều lấy về.

Tần Lâm suy nghĩ một chút cũng phải, nơi này ngay cả một ít loại hoa cỏ hiếm thấy cũng có, hẳn là không bỏ sót. Huống chi không ít sợi dây đều dính phải cùng loại phần hoa, nói rõ loại thực vật này là xuất hiện thành đám lớn, nở hoa thật nhiều, đám cẩm y quan giáo không thể nào không chú ý.

Tần Lâm ngáp một cái:

- Ngủ một giấc trước, trời sáng rồi đi tra xét một chút, bây giờ sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, có lẽ ngày mai sẽ liễu ám hoa minh hựu nhất thôn.

Bên kia bờ Cù Giang, trong rừng trúc đã trở nên khô vàng của Trúc Lâm thiền tự, một bóng người màu trắng đang đứng trên ngọn trúc cao nhất, áo trắng như tuyết, dáng người như tiên, gió nhẹ từ từ thổi tới cây trúc nhẹ nhàng đung đưa. Mũi chân nàng điểm vào ngọn trúc, thân hình lay động theo nhịp điệu thần kỳ nào đó, hòa làm một thể cùng gió mát và rừng trúc.

Tiếng bước chân đạp trên mặt đất đầy lá trúc khô vàng xào xạc kinh động Bạch Liên giáo chủ, hai mắt nàng sau mặt nạ bạc đột nhiên mở ra:

- Là ai?

- Thuộc hạ ra mắt thần công thịnh đức quang minh chí đại Thánh giáo chủ!

Một lão hòa thượng đầu trọc, trong tay đang bưng hộp đựng thức ăn giờ cao, nếu là dân chúng Long Du huyện chắc chắn sẽ nhận ra vị Ngu Trúc phương trượng Trúc Lâm thiền tự này, nhưng bây giờ lão không đi lễ Phật lạy Quan Âm, lại lấy thân phận giáo đồ dùng đại lễ tham bái Bạch Liên giáo chủ.

- Thuộc hạ thăm dò được biết, Tàn ma đầu lệnh cho Đề Kỳ đi khắp các nơi thu thập hoa tươi đủ các màu sắc cho hân, không biết giờ trò quý gì.

Ngu Trúc phương trượng dừng một chút, lại hết sức cung kính nói:

- Nơi đây rừng trúc um tùm, rất thích hợp cho Thánh giáo chủ tu luyện thần công, ôi, đáng tiếc... Bất quá thuộc hạ cũng đã chuẩn bị chén Trúc Mễ Bát Bảo Phạn này kính dâng lên, chúc cho Thánh giáo chủ phượng thể an khang.

Phượng hoàng trong truyền thuyết 'Không phải là ngô đồng không đậu, không phải là hạt trúc không ăn', hạt trúc này là thức ăn của phượng hoàng, tất nhiên trân quý hiếm có.

Bạch Liên giáo chủ không thể không gật đầu một cái, Ngu Trúc để hộp xuống xoay người đi xa, Bạch Liên giáo chủ đưa tay vẫy từ xa một cái, hộp đựng thức ăn kia liền lẳng không bay vào tay nàng. Nàng mở nắp hộp ra nếm thử, chỉ cảm thấy vị chua ngọt khoái khẩu.

- Hân là A Sa rất thích món này...

Bạch Liên giáo chủ vừa ăn vừa suy nghĩ, lại vô cùng không hiểu: tên Tàn Lâm kia thu thập hoa tươi muốn làm gì đây?

Lục Viễn Chí ngáp dài, cùng Ngưu Đại Lực đi vào hậu viện huyện nha. Trải qua cả đêm nghỉ ngơi, hai thần giữ cửa này vẫn tỏ ra mệt mỏi, sau khi lau mưa phùn li ti dính trên mặt mới miễn cưỡng phần chần tỉnh thần.

- Các người đã tới rồi ư?

Tàn Lâm đã thức dậy, nghe được tiếng bước chân liền nhảy xuống giường, ánh mắt của hân khôi phục bình thường, lại trở nên sáng ngời hữu thần, khí sắc cũng tốt hơn nhiều.

Lục Viễn Chí rất là giật mình:

- Tàn ca huynh... tinh thần huynh thật đúng là rất tốt!

Không phải vậy sao, ngày hôm qua thay phiên so sánh các loại phần hoa dưới siêu kính hiển vi, bận rộn đến gần canh ba mới ngủ. Sáng sớm hôm sau rời giường, trên gương mặt mập của Lục mập hiện ra hai quầng mắt đen kịt như gấu trúc. Ngưu Đại Lực tu tập ngành công rèn luyện gân cốt, trạng thái hơi khá hơn một chút, nhưng cũng nhìn ra được vẻ mệt mỏi trên mặt chưa hoàn toàn biến mất.

757. Chương 757: Bùng Tỉnh Ngộ

Duy chỉ có Tàn Lâm tu luyện Chu Dịch Tham Đồng Khế huyền công do Từ Văn Trường truyền lại, tuy không thể luyện ra thần công kinh thể hải tục gì, nhưng cơ năng khôi phục thân thể điều chỉnh cực tốt. Dù là một nhóc cực độ, chỉ cần hơi nghỉ ngơi là có thể khôi phục rất nhanh, nếu không phải như vậy, làm sao có thể hàng đêm đánh cho Kim Tuyên Uy luôn miệng xin tha, Trương Tử Huyền cầu khẩn phu quân thương tiếc, tiểu Thanh Đại và Từ Đại tiểu thư liên thủ văn cam bá hạ phong?

Thần công như thế quả thật không thể nói với người ngoài, Tàn Lâm chỉ cười vài tiếng cho qua chuyện.

Nha hoàn người ở huyện nha thấy Tàn Lâm thức giấc liền bưng nước tới mời hân rửa mặt, sau đó mang ra ba hộp đựng thức ăn dọn ra bữa ăn sáng.

Chân giò nướng mật, thịt nướng, váng sữa, anh đào non... Từng món ăn ngon được đựng trong đĩa sứ trắng Đức Hóa, toàn là những món đặc sản nổi tiếng của Chiết Giang, được nấu hết sức cầu kỳ tinh xảo, thật nhiều đĩa lớn đĩa nhỏ bày ra đầy cả chiếc bàn bát tiên.

Tần Lâm khẽ mỉm cười, kêu Ngưu Đại Lực, Lục Viễn Chí cùng ngồi xuống ăn điểm tâm, lại nói:

- Quá nhiều, La Tri Huyện thật quá khách sáo.

Một tên quản gia áo xanh mào trắng đứng xuôi tay, nghe vậy vô cùng cẩn thận cười nịnh nói:

- Tần Thiếu Bảo làm quan thanh liêm như nước, lưỡng tự thanh phong (hai ống tay áo gió lùa trống rỗng), có thể coi là cực kỳ khắc kỷ tiết kiệm. Những ngày qua lấy khách sạn sung làm hành dinh Khâm Sai, vừa không muốn trang trí hoa lệ lại không muốn cung ứng ăn uống, đã tiết kiệm cho tề đông ông một khoản không nhỏ, chút điểm tâm này đã đáng kể gì.

Tần Lâm cười ha hả, cảm thấy quản gia kia nói chuyện thật sự thú vị, khiến ỉnh ăn cũng cảm thấy ngon miệng hơn.

Thể chế triều Đại Minh chính là tôn ti trật tự, thiên tử xuất tuần phải ngồi cưỡi long trầm hương liễn, Kim Ngô Vệ, Cẩm Y Vệ, Kỳ Thủ Vệ tiền hô hậu ứng, văn võ bá quan theo sau, ngự yên vô số sơn hào hải vị nhiều không đếm xuể. Thái Sư Trương Cư Chính ngồi đại kiệu ba mươi hai người khiêng, quan địa phương tiếp đãi lão một bữa cơm phải dọn lên trăm món ăn, đây đều là quy củ triều đình, quan trường.

Giống như Khâm Sai đại thần giá lâm, quan địa phương chuẩn bị hành dinh Khâm Sai sẽ phải dùng phẩm nhưng đồ trải dưới đất, bàn ghế dùng loại gỗ thượng hạng chạm trổ điêu khắc, sơn hào hải vị đủ cả.

Tần Lâm đến Long Du huyện ở tại khách sạn, ăn cơm mình bỏ tiền, thật là chuyện từ trước tới nay chưa từng có. Cho nên bên trong Long Du huyện nha, từ quản gia, người làm đến bộ khoái, nha dịch đều nói Tần Thiếu Bảo lưỡng tự thanh phong, e rằng còn hơn Hải Thụy Hải Bút Giá một bậc. Năm xưa Hải Thụy lên kinh dọc trên đường đi còn mang theo xe chở lương thảo, trưng dụng ba bốn dân phu, Tần Thiếu Bảo lại bỏ tiền túi của mình hết thảy.

Chỉ có hai người Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực nghe quản gia nói bốn chữ 'lưỡng tự thanh phong' suýt chút nữa phun thức ăn ra đằng mũi. Rốt cục Tần trưởng quan có bao nhiêu tiền có thể ngay cả chính hắn cũng không biết rõ ràng, nhưng dường như Ngũ Phong hải thương phú khả địch quốc sắp đổi sang họ Tần...

Một tên người làm dùng chậu nhỏ thay mâm bưng thức ăn tới, những mâm đĩa khác đều bằng sứ trắng Đức Hóa, duy chỉ có chậu này là sứ Thanh Hoa Cảnh Đức trấn thời Nguyên, lập tức liền hấp dẫn lực chú ý của Tần Lâm.

Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực đang cầm đầu ăn đương nhiên không chú ý tới sứ Thanh Hoa gì, nhưng thức ăn trong chậu nhỏ kia ập vào mũi bọn họ mùi hương thơm ngát, nhất thời khiến cho hai người ngẩng đầu lên.

Cháo trong chậu có màu lục biếc, hạt nhỏ dài hơn hạt gạo thường, từng trận mùi thơm ngát toát ra khí tức của rừng trúc. Chỉ ngửi mùi này thôi đã cảm thấy như vừa dần thân vào biển trúc vạn khoảnh, bóng trúc chập chùng gió mát thổi tới, có cảm giác như cỡi gió mà đi.

- Đây là gạo gì vậy?

Tần Lâm tò mò hỏi.

Chuyện này đúng như mong muốn, quản gia kia vội vàng nịnh hót thay chủ nhân mình:

- Khái bẩm Tần Thiếu Bảo, đây là hạt trúc, phượng hoàng không phải là ngô đồng không đậu, không phải là hạt trúc không ăn, Tần Thiếu Bảo là nhân vật như phượng hoàng trên trời, hẳn nên hưởng dụng loại cháo nấu bằng hạt trúc này.

Quản gia vuốt mông ngựa thật kêu, Tần Lâm bèn mỉm cười, để cho thị nữ múc ỉnh hơn phân nửa chén.

Lục Viễn Chí muốn lộ ra bản lãnh, phô trương nói:

- Hạt trúc, còn gọi là trúc mễ, cây trúc nở hoa hẳn phải chết, mới có thể kết ra hạt trúc, vị ngọt, bình, chất, nhập tỳ, vị kinh có thể ích khí bổ hư, kiện tỳ tiêu tích.

- A, thì ra cũng là vị thảo dược.

Tần Lâm không cho là kỳ quái, Trung y Trung dược vốn là dược liệu và thực phẩm cùng nguồn, cũng có thể coi là món ăn nên thuốc.

Quản gia lại khom lưng cười bồi:

- Đúng đúng đúng, dưới tay tướng mạnh không có binh hèn, vị Lục trưởng quan dưới quyền Tần Thiếu Bảo này quả nhiên kiến thức uyên bác, ngay cả đạo lý y gia cũng hiểu.

Y vẫn tưởng rằng Tần Lâm, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực đều là xuất thân Cẩm Y Vệ, không biết Lục mập vốn chính là môn đồ y quán, được thần y chân truyền.

Ba người cười cười nói nói, Tần Lâm dùng muỗng từ từ múc cháo ăn, cau mày tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì, hai tên thủ hạ thần giữ cửa không hề nhơ nhĩ như vậy, há to miệng húp cháo soàn soạt.

- Tần Thiếu Bảo, cháo này ngon lắm, ngài ăn nhiều một chút đi.

Ngưu Đại Lực hảo tâm thúc giục hẳn.

Lục Viễn Chí toét miệng cười vui, Tần ca chúng ta trở nên nhơ nhĩ như vậy từ khi nào vậy, đừng giả bộ nữa, bưng chén lên ngửa cổ húp đi thôi.

Tần Lâm đột nhiên cầm chén để lên bàn, hỏi:

- Tên mập, đệ mới vừa nói cây trúc nở hoa hẳn phải chết, mới có thể kết ra hạt trúc, như vậy nói cách khác, rừng trúc kết ra hạt trúc sẽ khô vàng mà chết sao?

- Đúng vậy, hạt trúc rất hiếm thấy, chỉ cần trúc nở hoa sẽ chết.

Lục Viễn Chí không hiểu vì sao Tần Lâm hỏi tới chuyện này, ngăn người ra, sau đó đôi mắt nhỏ sáng lên, đang muốn nói gì đột nhiên sắc lên một trận.

Ngưu Đại Lực vuốt lưng giúp y, vất vả lắm mới bình phục lại, y ngồi thẳng người lên nhìn chằm chằm Tần Lâm.

Ngày hôm qua đem hoa các loài thực vật tới, chỉ cần là hoa mùa Xuân có thể nở đều tìm tới, duy chỉ không có cây trúc!

Có rất ít người thấy cây trúc nở hoa, nhưng quả thật nó có thể nở hoa, chẳng qua là cần có thời gian rất lâu. Ngoại trừ rất ít loại trúc nở hoa hàng năm, đại đa số cây trúc phải sinh trưởng ba mươi năm trở lên mới nở hoa, có loại thậm chí tới trăm năm, tỷ như quế trúc cần một trăm hai mươi năm mới nở hoa, lão nhân trường thọ tới mức nào cũng không thể thấy quế trúc tự tay mình trồng nở hoa.

Cho nên trong tiềm thức mọi người thường sẽ không cho trúc là loài thực vật nở hoa.

Càng thêm dễ dàng mê hoặc người ta là, sau khi cây trúc nở hoa sẽ khô vàng tử vong từng mảng, thử hỏi cẩm y quan giáo đi ra ngoài thu thập phần hoa thấy một mảnh rừng trúc khô vàng tử vong, làm sao có thể nghĩ đến nó cũng từng nở hoa, sợ rằng theo bản năng chắc chắn sẽ không để ý tới.

758. Chương 758: Trộm Kiếp Phù Sinh

Tần Lâm vội vàng lừa cho xong bữa sáng, sau đó đặt mạnh chén xuống bàn:

- Chúng ta đi thôi.

Đi đâu? Đường nhiên là địa phương trước đây không lâu có cây trúc nở hoa!

Cây trúc nở hoa vô cùng hiếm thấy, hơn nữa sẽ không giống những loài hoa khác thường gặp, ở trong phạm vi tương đối lớn cũng nở ra trong cùng một thời gian, thường là một vườn trúc, hoặc là trong cả ngọn núi chu vi mười mấy dặm, tất cả trúc trong đó đồng loạt nở hoa.

Sau khi hỏi thăm liền biết rất dễ dàng, rừng trúc gần đây đã từng nở hoa ở Long Du huyện nằm trong Trúc Lâm thiền tự bên kia bờ Cù Giang, cháo trúc mà huyện nha nấu cho Tần Lâm cũng đến từ nơi đó.

Lúc này đang là mùa mưa dầm, Cù Giang nước lớn, hải đạo càng thêm rộng rãi, tất cả thuyền bè lớn nhỏ qua lại không dứt trên mặt sông. Số lượng nhiều nhất là một đám mây chục chiếc bè vận chuyển than củi từ phương hướng thượng du chạy xuống, tình cảnh hết sức hoành tráng.

Một chiếc Ô Bồng thuyền Chiết Giang mới có, bên trong khoang thuyền ngồi bảy tám người, La Đông Nham giả trang thành Tú Tài thấy Tần Lâm quan sát những bè này bèn giải thích:

- Tần Thiệu Bảo, những bè chở than củi này toàn là từ vùng núi thượng nguồn chạy xuống. Hàng Châu, Ninh Ba ở hạ nguồn rèn sắt, luyện kim, luyện đồ bạc rất nhiều, bốn mùa nấu trà đều phải đốt than. Thường nhân đốt than ở vùng núi Chiết Tây dùng bè gỗ vận chuyển xuống, ngoại trừ bán than ra, gỗ đóng bè còn có thể bán lại cho người ta đóng thuyền, có thể nói nhất cử lưỡng tiện.
- Nhiều than gỗ như vậy dùng để nấu đồng đúc tiền giả, quả thật vô cùng thuận tiện.

Tần Lâm hừ lạnh trong mũi một tiếng.

Cuối cùng La Đông Nham có ý giải vây ình, ngượng ngùng nói:

- Hạ quan thất chức, hạ quan thất chức! Bất quá trong địa phận tệ huyện, tiền đồng vừa chảy ra vừa chảy vào, tiền lưu thông trên thị trường không nhiều không ít, cũng không có tình huống tiền đồng quá mức tràn ngập, cho nên hạ quan mới...

Tần Lâm cũng cảm thấy vấn đề này hết sức kỳ quái, theo như số lượng tiền giả phát hiện được, trên thị trường hẳn phải tràn ngập thật nhiều thông bảo Vạn Lịch, nhưng cũng không có tình huống như vậy. Chẳng lẽ là số lượng tiền đồng Kim Anh Cơ bán cho Nhật Bản quá nhiều, vừa đúng bằng với số lượng tiền giả kẻ kia đúc ra?

Nhưng căn cứ theo trương mục Ngũ Phong hải thương, năm ngoài bọn họ mới bắt đầu buôn bán loại này, thật ra thì số lượng tiền đồng vận chuyển sang Nhật Bản có hạn, ít nhất không thể nào hoàn toàn tiêu thụ hết lượng tiền giả do đám người đúc tiền giả sản xuất.

Tần Lâm không hề nghi ngờ Kim Anh Cơ giấu diếm, báo số lượng sai với mình. Kim Tuyên Ủy hoàn toàn không cần thiết làm như vậy, hơn nữa với quan hệ giữa nàng và Tần Lâm cũng sẽ không làm như vậy.

Cộng thêm phân tích về ích lợi đạt được khi đúc tiền giả trước đó, Tần Lâm cũng cảm thấy hết sức kỳ quái. Kể từ khi giá trị đồng thông bảo Vạn Lịch giảm xuống còn một nửa, trên thực tế đúc tiền giả đã không còn lợi lộc gì, vì sao người đúc tiền giả vẫn làm ra tiền giả đưa vào thị trường cuồn cuộn không ngừng? Chẳng lẽ bọn họ làm không công cho người khác, thay Ngũ Phong hải thương chuẩn bị xuất khẩu nguồn hàng cho Nhật Bản?

- Tần Thiệu Bảo, trước mặt chính là Trúc Lâm thiền tự!

La Đông Nham khê hô, cắt đứt dòng suy nghĩ của Tần Lâm.

Bên kia bờ Cù Giang, trên một ngọn đồi nhỏ thoải cao chừng hai mươi trượng, có một ngôi chùa tường đỏ ngói vàng nằm chễm chệ trên đó. Quả nhiên bốn phía toàn là rừng trúc rậm rạp, chỉ bất quá trúc vốn có màu xanh biếc vào mùa Xuân, lúc này đã trở nên khô vàng chết đi, giống như cảnh sắc mùa Thu.

Không sai, chính là chỗ này, chỉ có cây trúc đã từng nở hoa mới có thể khô chết vào mùa Xuân vạn vật sinh trưởng như vậy.

Nhưng người đúc tiền giả ở nơi nào? Đồi nhỏ như vậy không thể nào giấu được công trường đúc tiền, lò nung đồ lửa giấu ở đâu, cảnh tượng đúc tiền sôi nổi nhộn nhịp ở đâu?

Tần Lâm cũng không vội vã lên bờ, hấn ra lệnh cho nha dịch giả trang thành tài công quay Ô Bồng thuyền lại, chạy qua chạy lại giữa dòng sông hai vòng. La Đông Nham cải trang thành tú tài cùng tùy tùng ngồi ở

mũi thuyền, làm bộ là sĩ tử du ngoạn trên sông, còn hẩn nấp trong khoang thuyền, giờ kính viễn vọng cẩn thận quan sát tình huống trên bờ.

Lục Viễn Chí cũng khum tay che trán nhìn lên bờ, miệng lẩm bẩm:

- Tà môn thật, nơi này không có một chút dấu hiệu gì là mở lò đúc tiền, vừa không có khói lại cũng không có ánh lửa, người đúc tiền giả không có khả năng trốn trong lòng đất...

Ngư Đại Lực cũng quan sát ngôi tự viện thấp thoáng sau rừng trúc khô vàng. Tường đỏ ngói vàng lầu các nhấp nhô, ngoại trừ khói nhang lửa thửa ra không còn thấy chút khói lửa nào khác, không hề giống nơi ẩn giấu công trường đúc tiền giả chút nào.

Hơn nữa Trúc Lâm thiền tự là cổ tự nổi danh Long Du, có nhiều thiện nam tín nữ dâng hương lễ Phật ở chỗ này, đặt công trường đúc tiền giả ở chỗ này chẳng phải là rất dễ dàng bị người phát hiện sao?

- Chẳng lẽ sợi dây chẳng qua là từng được cất giữ ở chỗ này một thời gian, dính phấn hoa cây trúc, sau đó mới bị vận chuyển đến công trường đúc tiền giả chân chính?

Lục Viễn Chí cố gắng đưa ra giải thích hợp lý.

- Không, hẳn là ở phụ cận nơi này.

Tần Lâm buông kính viễn vọng xuống nói:

- Nơi đây có thể vận chuyển đường thủy theo Cù Giang, đúc tiền cần thật nhiều than củi, có thể vận chuyển từ thượng nguồn xuống. Sau khi đúc thành tiền giả cũng có thể trải qua thủy lộ vận chuyển đến Hàng Châu, Ninh Ba ở hạ nguồn. Hơn nữa xung quanh Trúc Lâm thiền tự không có nông hộ, vừa hay làm những chuyện này thần không biết quỷ không hay.

Nghe Tần Lâm nói như thế, Lục Viễn Chí cùng Ngư Đại Lực cũng cảm thấy có lý, nhưng vừa không thể đập cổ động rắn lại phải xác định mục tiêu, làm thế nào mới có thể được đây?

- Trước hết bắt đầu điều tra từ bên ngoài đi!

Tần Lâm lệnh cho Ô Bồng thuyền cặp vào bờ Nam, neo thuyền nơi nước cạn, cùng La Đông Nham mang lò ra nấu trà ở đầu thuyền, đón gió sông mát rượi, hết sức nhàn nhã tự đắc.

Cùng lúc đó, bảy tám chiếc Ô Bồng thuyền và thuyền khách trên mặt sông tản ra tứ tán, đám cẩm y quan giáo giả trang thành thương nhân ngoại địa bắt đầu dò xét tin tức từ ngư dân và thuyền công trên sông. Sai dịch Long Du cầm đồ hình trụ nã vẽ sơ sài làm vật ngụ trang, giả vờ như đang truy nã can phạm, hỏi thăm hương dân trong các làng thôn.

Một canh giờ sau, tin tức lục tục báo trở về: không có ai nhìn thấy ánh lửa lò đúc tiền vào ban đêm, cũng không nghe được thanh âm không giống tầm thường. Về phần thuyền hay dừng đỗ trên khúc sông này, bởi vì Trúc Lâm thiền tự là cổ tự nổi danh Long Du, tài công thuyền phu đi thuyền đều thích ghé vào vái lạy cầu bình an, mỗi ngày thuyền dừng đỗ bên sông dưới chân ngọn đồi nhỏ rất nhiều, qua đêm cũng không ít, không ai chú ý tới tình huống khác thường.

- Nói như vậy nếu bọn họ vận chuyển đồng và than củi vào nửa đêm, cũng sẽ không dễ dàng bị người phát hiện.

Tần Lâm dứt lời liền sờ sờ cằm.

- Còn có, còn có một tin tức...

Có lẽ là cẩm y quan giáo cảm thấy tin này không liên quan nhiều tới vụ án, cho nên cũng có chút ập a ập úng, cho đến khi Tần Lâm trợn trừng mắt một cái, y mới nói tiếp:

- Có ngư dân nói với chúng ta, trong khoảng thời gian gần đây đoạn sông phụ cận đánh bắt cá không được nhiều, bầy cá chạy tới chỗ khác, cho nên thuyền câu trên mặt sông ít đi rất nhiều.

La Đông Nham nghe vậy liền gật đầu một cái:

- Không trách nghe người nhà bếp hạ quan nói, giá cá tươi đắt hơn trước không ít...

Nói tới đây La Tri Huyện liền đỏ mặt lên, nuốt vào nửa câu sau, người quân tử nên tránh xa chỗ bấp bực. Ánh mắt của Tần Lâm lại híp lại, hai mắt lấp lánh tinh quang, tin tức bấy cá giảm bớt rõ ràng là tương đối phong phú!

La Đông Nham đưa một ngọn đèn có tấm hương thơm cho Tần Lâm, cẩn thận hỏi:

- Tần Thiếu Bảo, bước kế tiếp chúng ta làm sao bây giờ? Phái người vào Trúc Lâm thiền tự dò xét, hay là...
- Chúng ta trực tiếp đi vào!

Tần Lâm vung tay lên, nhìn về phía La Đông Nham đang kinh ngạc cười nói:

- Chẳng lẽ bản Khâm Sai không thể trộm kiếp phù sinh nửa ngày nhàn, vào nơi thiền tự kiếm thanh u sao?

Bên dưới ngọn đồi, bên bờ Cù Giang có một bến thuyền nho nhỏ dành cho thiện nam tín nữ lên Trúc Lâm thiền tự dâng hương, đoàn người Tần Lâm bỏ thuyền lên bộ ở chỗ này, bước lên theo mười bậc thêm đá đã mọc rêu xanh.

Hai tên tiểu sa di trước cửa Trúc Lâm thiền tự tinh mắt, nhìn thấy quan phụ mẫu bản huyện La Đông Nham mặc áo xanh nho phục, đi phía trước khom lưng dẫn đường, một mực cung kính đối với người còn lại, lập tức biết có đại nhân vật tới. Một người vội vàng chạy vào trong bẩm báo, một người khác vội vàng chạy xuống nghênh đón.

Bên trong chùa, Ngu Trúc phương tượng được tin rất nhanh, hỏi rõ diện mạo thân cao người trẻ tuổi đi với La Đông Nham kia, sau đó phất tay một cái với tiểu sa di để cho y đi ra ngoài trước đón tiếp, mình sửa sang y phục qua loa rồi mới tiến ra.

- Ha ha ha, thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại vào!

Hồ Vân Bằng từ phía sau thiền phòng đi ra, sắc mặt vui mừng nói với Ngu Trúc:

- Đây là Tần ma đầu đưa lên tới cửa, lão mau mau đi giữ chân hần, ta đi thông báo Cao Tả Sứ. Hừ hừ, lần này nhất định phải rút gân lột da Tần ma đầu mới có thể tiêu giải mối hận trong lòng lão tử.

Sư huynh của Hồ Vân Bằng Huyết Hải Phiêu Bình Đoạn Hải Bình chính là chết ở trong tay Tần Lâm, cho nên y hận thấu xương Tần Lâm. Hiện tại cơ hội đã tới, y hào hứng chạy đi tìm Cao Thiên Long báo tin này.

Ngu Trúc cũng nghiêng răng nghiêng lợi đi ra sơn môn, nét mặt hiền lành hòa ái trở nên đặng đặng sát khí, không còn chút khí độ cao tăng Phật môn nào, mà rõ ràng giống như đao phủ thủ cầm đao giết người.

Mới vừa bước ra ngưỡng cửa sơn môn, Ngu Trúc chợt ngăn người ra tại chỗ: chỉ thấy hơn mười chiếc thuyền lớn có nhỏ có đã cặp bờ Bắc Cù Giang, một đám hán tử cường tráng nhiều không đếm xuể đang theo ván thuyền đi xuống. Mặc dù bọn họ mặc y phục thường dân nhưng người nào cũng có thân thể vạm vỡ cường tráng, toàn thân toát ra khí chất cường hãn. Ai nấy đeo lưng lủng lẳng bên hông Tú Xuân đao sắc bén hẹp dài và Xế Điện Thương, rõ ràng là quan giáo tinh nhuệ Bắc Trấn Phủ Ty.

Không chỉ có như vậy, cũng có không ít hán tử mặc thường phục bị Ngu Trúc nhận ra là cung thủ bản huyện, trên sông cũng có mấy chiếc thuyền lớn chạy qua lại, từ cửa sổ khoang cũng có thể nhìn thấy thấp thoáng uyên ương chiến y màu đỏ lửa.

Khê giạt mình một cái, sát khí hung hãn trên mặt Ngu Trúc phương tượng trong nháy mắt biến mất, lại trở thành lão hòa thượng từ mi thiện mục từ sơn môn đi xuống đón mấy bước, chấp tay hành lễ nói:

- Trận gió nào đưa La phụ mẫu tới tệt tự vậy? Vị thí chủ sau lưng ngài sát khí bùng bùng trong mắt, toàn thân đầy chính khí, hẳn là Tần Thiếu Bảo xét âm đoán dương, mắt thần như điện có phải không?
- Ha ha, quả nhiên lão hòa thượng có chút nhãn lực! Ta tới đây dẫn kiến vị quý nhân này cho lão.

La Đông Nham chào hỏi Ngu Trúc giống như thường ngày, lại nhìn về phía Tần Lâm gật đầu cúi người:

- Khỏi bẩm Tần Thiếu Bảo, vị Ngu Trúc Đại sư này chính là phương tượng Trúc Lâm thiền tự, bản lãnh khác không có, bản lãnh pha trò chọc cười lại rất in.

Tần Lâm cất tiếng cười ha hả:

- Vì qua vườn trúc gặp được tăng, trộm kiếp phù sinh nửa ngày nhàn. Bản Khâm Sai đã làm xong chính sự, trước khi rời đi Long Du đặc biệt đến quý tự thăm u tham bí. Chưa vào thăm trong chùa, chỉ vừa gặp Ngu Trúc Đại sư đã mơ hồ có cảm giác quen hết cõi tục.

- Nói hay, nói hay lắm...

Ngu Trúc nghiêng người khom lưng, đưa bọn Tần Lâm vào trong chùa.

Tần Lâm cất bước tiến vào sơn môn Trúc Lâm thiền tự, thật nhiều cảm y quan giáo cũng đi theo phía sau hần chen chúc mà vào. Cung thủ bản huyện giương cung lấp tên chiếm cứ những vị trí thuận lợi, còn có quan quân triều đình mặc uyên ương chiến y màu đỏ lửa, phân ra hai đường lục thủy bao vây ngọn đồi Trúc Lâm thiền tự nước chảy không lọt.

Mí mắt Ngu Trúc phương trượng khê giật giật, thần sắc thay đổi mấy lần, chấp tay hành lễ nói:

- Hai vị thí chủ Tần, La, bần tăng xin có lễ. Tuy rằng tộ tự nhỏ thật nhưng cũng là cổ tự năm trăm năm, Phật, Bồ Tát ôm lòng từ bi, hai vị mang theo quá nhiều đao binh, Phật gia Bồ Tát sẽ không hài lòng.

La Đông Nham cười cười giải thích:

- Tần Thiếu Bảo là trụ cột triều đình, nhiều lần đánh bại phản tặc phản nghịch, có thể nói chiến công lừng lẫy, cũng bị gian đồ nghịch đảng coi là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, cho nên không thể không tăng cường đề phòng. Nếu như có điều mạo phạm, không thể làm gì khác hơn là xin lão hòa thượng gánh vác, thấp giùm Tần Thiếu Bảo mấy nén nhang trước mặt Phật Bồ Tát đi.

Ngu Trúc cúi đầu trầm ngâm, tựa hồ có vẻ không bằng lòng.

- Không tức là sắc, sắc tức là không, chẳng lẽ Đại sư còn chưa khám phá?

Tần Lâm thần nhiên mở miệng, hài hước liếc Ngu Trúc một cái:

- Chỉ cần trong lòng tồn thiện niệm, trong tay cầm đao bất quá là vì trừ ma vệ đạo mà thôi. Nếu như có tâm làm ác, cho dù là tay cầm hương hoa, miệng tụng kinh Phật cũng sẽ rơi vào ma đạo. Đại sư ngài nói có đúng không?

- Phải phải, Tần thí chủ tuệ căn thâm hậu, bần tăng ngược lại chấp mê.

Ngu Trúc vô cùng miễn cưỡng cười cười, lão bị Tần Lâm nói mấy câu khiến cho sau lưng toát mồ hôi lạnh, trong lòng âm thầm giới bị: chẳng lẽ Tần ma đầu đã phát hiện cái gì...

Tần Lâm được mọi người tiền hô hậu ủng đi thăm Trúc Lâm thiền tự, thăm đủ các nơi Tứ Đại Kim Cương, Thập Bát La Hán, Đại Hùng Bảo Điện... Tòa cổ sát năm trăm năm này cũng có chút lai lịch, tượng Phật toát ra ánh vàng chói, điện các cổ kính, bên trong đình viện từng bách um tùm.

Duy chỉ có một điểm làm cho sát phong cảnh một chút, chính là xung quanh chùa vốn là rừng trúc xanh um, hiện tại tất cả đều trở nên khô vàng, hoặc đang chết dần. Hiện tại vốn là tiết Xuân mưa dầm ở Giang Nam, thế nhưng cảnh sắc lại giống như mùa Thu.

759. Chương 759: Hoa Nở Đón Khách

Tần Lâm giả bộ hồ đồ, cố làm ra vẻ kinh ngạc hỏi:

- Ngu Trúc Đại sư, mùa Xuân vạn vật hồi phục, vì sao rừng trúc quý tự lại khô héo cả đám như vậy? Chẳng lẽ là thiên thời bất lợi, hay là địa lý sửa đổi?

Ngu Trúc lại không có ý giấu giếm chuyện này, cười nói:

- Tần thí chủ có chỗ không biết, cây trúc nở hoa hẳn phải chết, năm nay lúc mùa Xuân vừa tới, những cây trúc này đã nở hoa. Trúc mọc xung quanh tộ tự luôn luôn bốn mươi năm trở lên mới nở hoa, bần tăng đã sống uống bảy mươi mùa Xuân, lúc chừng hai mươi tuổi làm tiểu sa di đã từng thấy những cây trúc này nở hoa.

- Tóm lại thường là sau năm hạn hán, đất đai bị hạn kéo dài như vậy sẽ trở nên khô nóng cứng rắn, cây trúc sẽ nở hoa, chẳng qua là rốt cuộc năm nào mới nở, vậy chỉ có thể gặp mà không thể cầu. Chính là bởi vì cây trúc nở hoa, bản tự mới thu thập được một ít hạt trúc, bây giờ nghĩ lại dường như cũng là Phật Bồ Tát đặc biệt ban cho Tần thí chủ hưởng dụng.

Trong lòng Ngu Trúc đã có điều giới bị Tần Lâm, vừa đúng hần hỏi tới vấn đề rừng trúc khô chết, bèn nhân cơ hội này giải thích tràng giang đại hải một hơi.

Tinh quang chợt lóe trong mắt rồi Tần Lâm biến mất, bất động thanh sắc nói:

- Gặp năm hạn hán kéo dài không mưa, đất đai trở nên khô cằn ư? Năm nay ngược lại mưa không phải là ít, vì sao đất đai xung quanh quý tự trở nên khô nóng cứng rắn như vậy?

- Ấc, chuyện này...

Ngu Trúc phương tượng tự biết lỡ lời, hối hận rất muốn tát ình một tát tai, ngàn vạn lần không nên nói quá nhiều trước mặt Tần ma đầu này. Lần này lỡ lời như vậy, nếu như bị hần phát hiện đầu mối gì, những lời này của mình rõ ràng chính là không đánh mà khai.

May là lão lừa trọc này miệng lưỡi trơn tuột, vội vàng cười nói:

- Đầu mùa Xuân trời không mưa, lại nắng kéo dài liên tục mấy ngày, địa khí ẩm trở lại, cây trúc liền nở hoa. Từng cọng cây ngọn cỏ cũng có cảm ứng, chắc là biết trước Tần Thiếu Bảo đại giá quang lâm cho nên phụng Phật chỉ nở ra trước, kết thành hạt trúc để đãi tân khách.

- Vậy sao, vậy coi như bản quan rất có duyên phận với Phật Bồ Tát.

Tần Lâm cười nói, chuyển sang đề tài khác, cũng không tiếp tục tra hỏi nữa.

Ngu Trúc bị dọa sợ đến toát mồ hôi lạnh toàn thân, thầm nói quả nhiên Tần ma đầu này rất lợi hại, chỉ hơi lỡ lời đã có khả năng bị hần bắt được sơ hở. Vì vậy lão cũng không dám nhiều lời nữa, thành thật phụng bồi Tần Lâm đi dạo, chỉ từng pho tượng Phật, từng bức họa cổ nói ra vanh vách lai lịch.

Trong lúc Tần Lâm được Ngu Trúc cùng La Đông Nham phụng bồi ung dung tự tại đi thăm Trúc Lâm thiền tự, Ngưu Đại Lực dẫn dắt đám cấm y quan giáo bảo vệ an toàn cho Tần Thiếu Bảo, bố phòng khắp các nơi yếu điểm trong chùa, kiểm tra từng tòa điện vũ, thiền phòng.

Nhưng tìm khắp cả ngôi chùa cũng không thấy địa phương nào có thể chứa được công trường đúc tiền giả. Mấy chỗ điện vũ đều bài trí tượng Phật, bốn góc tượng Phật dính đầy bụi bặm, xung quanh mạng nhện giăng đầy, đất trống bên ngoài cũng chỉ có lư hương đá điêu khắc, không có lò nung chế tạo tiền giả. Trên mặt đất ngược lại có không ít tro bụi, nhưng đó là do nhang đèn lưu lại, cũng không phải là tro than do đúc tiền để lại.

Thật là kỳ quái, hết thấy nơi này nhìn qua hết sức bình thường.

Ngưu Đại Lực đưa bàn tay to như quạt lá bồ ra gãi gãi đầu, cho dù là y trong thô có tể, lúc này cũng trở nên hoang mang ngơ ngác.

Lục Viễn Chí vẫn đi theo bên cạnh Tần Lâm, thấy vậy bèn nháy mắt với huynh đệ chí cốt của mình, sau đó cố ý đi chậm lại mấy bước chờ y.

- Lão Ngưu, mới vừa rồi ta nghe Tần ca nói có ẩn ý, dường như đất đai xung quanh Trúc Lâm thiền tự có chút vấn đề...

Lục Viễn Chí hạ thấp giọng thuật lại đối thoại giữa Tần Lâm và Ngu Trúc một lượt, sau đó mới nói:

- Lão Ngưu người thấy có phải là giấu dưới lòng đất hay không?

- Không thể nào đâu!?

Ngưu Đại Lực mở tròn mắt, thế nào cũng không dám tin tưởng.

Đúc tiền phải đốt lò, phải có ao nước làm nguội, phải chất đồng đồng, than, và những đồng tiền thành phẩm, còn phải có khu vực cung cấp thật nhiều thợ sinh hoạt. Theo như quy mô lần đúc tiền giả vừa phát

hiện này chắc chắn là khá lớn, như vậy không gian công trường đúc tiền giả cần cũng sẽ đặc biệt lớn, cần bản không phải một hai địa đạo là có thể giải quyết được.

Huống chi lò nung đồng cần có rất nhiều không khí, nếu như đào không gian dưới đất quả thật chính là phí sức mà không được gì, ai chịu đi làm chuyện ngu xuẩn như vậy, đây thật sự là ngu hết chỗ nói.

Tần Lâm phía trước vừa đi vừa ngắm cảnh, đi tới trước một lầu các thình lình hắt cười dài một tiếng:

- Ủa, bản quan thường nghe nói nhân gian vào tháng Tư, hoa đào trên núi nở rộ. Xem kìa, bụi hoa lài ngoài kia đã nở ra thật sớm, tưởng có lẽ địa mạch ấm áp, cho nên hoa ở đây nở ra cũng sớm hơn những địa phương khác...

- Tần thí chủ đại giá quang lâm, chính là hoa nở nghênh đón khách quý!

Ngư Trúc cười hì hì trả lời, trong lòng âm thầm cắn răng, chờ Tần Lâm đi rồi, nhất định sẽ cho người nhổ sạch bụi hoa lài kia.

Lục Viễn Chí nghe vậy như có điều suy nghĩ, xoa xoa cằm nung núc thật:

- Có lẽ dưới đất thật sự có vấn đề, lão Ngưu...

Lời còn chưa nói hết, Ngưu Đại Lực đã vội vã rời đi, y đã biết mình nên làm như thế nào rồi.

Nếu như người nào có một đôi mắt nhìn thấu, có thể xuyên thấu lớp đá xanh trải trên mặt đất Trúc Lâm thiên tự, xuyên thấu lớp đất dày mấy thước, xuyên cả tầng nham thạch của ngọn đồi, lúc ấy tầm mắt sẽ trở nên đột ngột sáng sủa, phát hiện một thế giới hoàn toàn khác với trên mặt đất.

Đây là một hang đá thật to, hoặc gọi là đại sảnh trong lòng đất thì đúng hơn. Chu vi nó có hơn sáu mươi trượng, đỉnh hang cao hơn mười trượng, ba cây cột đá to lớn nhô lên chống vòm hang thật cao, trên vách đá bốn phía và vòm hang còn lại dấu vết đục đẽo từ niên đại hết sức xa xưa. Hang đá điêu luyện sắc sảo như vậy, rốt cục là do người nào tạo ra dưới lòng đất?

Trên mặt đất tọa lạc một ngôi cổ sát phong khinh vân đậm phạm âm trập trập, nhưng dưới lòng đất lại là công trường nhộn nhịp sôi nổi, trong hang đá ẩn giấu không biết bao nhiêu thợ, đang làm việc đổ mồ hôi như mưa. Bọn họ chỉ mặc một chiếc quần ngắn trên người, để trần nửa thân trên, có người đang kéo bể thối lò dung luyện, có người đang đúc khuôn tạo hình, còn có người tới tới lui lui chuyên chở than, bụi chì và tiền đồng đã đúc xong...

Bởi vì dung luyện đồng, nhiệt độ bên trong hang đá cao hơn bên ngoài không ít, mặc dù có lỗ thông hơi mang tới không khí trong lành, khí thải lại được thổi qua địa đạo thông ra đáy Cù Giang, nhưng đám thợ vẫn chảy mồ hôi ròng ròng khắp người.

Phụng Thánh Tả Sứ Bạch Liên giáo Phi Thiên Ngô Vương Cao Thiên Long vừa ôm vừa cao chấp tay đứng trên một đài đá nhô cao. Dưới chân lão, các công nhân đang rót đồng nóng chảy vào một khuôn bằng đất hình trụ rất lớn, sóng nhiệt toát ra cuộn cuộn khiến cho vẻ cuồng nhiệt trong mắt lão càng thêm nồng đậm.

760. Chương 760: Bí Mật Long Du

- Thủ đoạn Cao Tả Sứ thật là tuyệt diệu!

Hồ Vân Bằng cười hì hì giơ ngón tay cái lên:

- Cho dù là Tần ma đầu nghĩ đến vỡ đầu cũng không ngờ rằng dưới lòng đất còn có hang đá như vậy.

Hùng trưởng lão, Dương trưởng lão cũng góp lời nói:

- Luyện binh, đun lương, chế tạo binh khí trong hang đá thần không biết quỷ không hay, đến lúc đó chúng ta dựng cờ khởi nghĩa, đánh cho Ngụy triều trở tay không kịp! Ha ha, hang đá này nào phải công lao của Cao Tả Sứ, rõ ràng là Vô Sinh Lão Mẫu ban cho Thánh giáo!

Trên gương mặt âm trầm của Cao Thiên Long lộ ra chút vui vẻ. Hùng trưởng lão và Dương trưởng lão tán dương đúng vào chỗ ngứa, nói là không phải công lao của lão, nhưng hang đá là do Vô Sinh Lão Mẫu trải qua tay lão ban thưởng, chẳng phải là càng thêm đường đường chính chính sao?

Hang đá cũng không chỉ một cái, trên ngọn đồi Trúc Lâm thiên tự này hang đá lớn nhỏ có tất cả chừng hơn hai mươi cái, cái lớn nhất này có thể chứa được hơn ngàn người, đỉnh hang cao hơn mười trượng. Hang đá nhỏ cũng có chu vi hai ba mươi trượng, đỉnh hang cao sáu bảy trượng.

Có hang đá mấy chục tên thợ rèn đang chế tạo binh khí leng keng liên hồi, có hang đá dùng tích trữ quân lương chờ khi khởi sự. Có hang đá dùng làm doanh phòng, mà hang đá lớn nhất này là công trường đúc tiền giả.

Đây là đệ tử dưới quyền Cao Thiên Long phát hiện trong lúc vô tình, sau khi bẩm báo lão bèn tốn rất nhiều công phu sức lực dọn dẹp nước bùn ứ đọng bên trong, dùng làm cứ điểm bí mật của Bạch Liên giáo ở Long Du. Trải qua mấy năm sửa chữa, tổn hao vô số tâm huyết mới có được như hôm nay.

Cao Thiên Long cũng đã từng đoán lai lịch những hang đá này, âm thầm hỏi thăm, thậm chí trối mấy lão học cứu điều nghiên kinh sử lại đưa tới đây tra xét, kết luận cũng không ai giống ai: có người nói là lăng mộ Chu Thiên Tử Yển Vương thời Tây Chu, có người nói là địa phương bí mật trữ lương trữ binh của Việt Vương Câu Tiễn thời Xuân Thu, còn có người nói là kho hàng dự bị dựng lên thời Hán Tuyên Đế...

Bao nhiêu năm đã trôi qua không thể nào kiểm chứng, Cao Thiên Long càng nghe càng hồ đồ, dứt khoát mời mấy vị chuyên gia này ăn đao, ném xuống Cù Giang làm mồi cho cá.

Chủ nhân hang đá Long Du lúc ban đầu là ai, đã không thể nào tra chứng, bất kể lai lịch như thế nào, một dãy hang đá dưới lòng đất trong địa phận Long Du không ai biết này, không thể nghi ngờ chính là bảo địa trời ban cho Bạch Liên giáo vốn không có giờ phút nào là không nghĩ tới chuyện tạo phản. Có được cơ nghiệp này coi như đứng vào thế bất bại ở Chiết Tây, Cao Thiên Long lập được công lớn, uy vọng trong giáo càng cao như mặt trời ban trưa, cơ hồ đuổi kịp Bạch Liên giáo chủ.

Hơn nữa căn cứ hang đá là do lão phát hiện, nơi này từ trên xuống dưới cũng bị lão an bài rất nhiều thân tín.

Hồ Vân Bằng thấy tâm trạng Cao Thiên Long vui vẻ, lại cười nói:

- Cao Tả Sứ mưu tính sâu xa, tìm được hang đá này cũng không bất ngờ. Nhưng nghĩ ra kế thay mặn đổi đào, chế tạo lợi khí đối phó quan quân triều đình ở chỗ này, đây mới là kỳ mưu vô cùng tuyệt diệu.

Đường như nhờ có những lời này, đám thợ đang làm việc bên dưới thỉnh thoảng to:

- Thành rồi, đúc thành rồi!

Tiếng hét to như tiếng sóng gầm, nếu như không phải ở sâu dưới lòng đất, sợ rằng sẽ truyền ra xa ngoài mấy dặm.

Đám thợ mở khuôn đất bao bọc bên ngoài ra, bên trong lập tức lộ ra ánh sáng vàng chói. Theo khuôn đất bị đập vỡ từng mảng, vật kia hoàn toàn lộ ra hình dáng: là một ống đồng hình trụ đầu hơi nhỏ đuôi hơi to, dài chừng tám thước, to bằng miệng chén, họng pháo đen ngòm, chính là một khẩu pháo được đúc bằng đồng.

Lợi dụng hang đá chẳng qua là may mắn, bí mật đúc pháo mới là kỳ kế chân chính của Cao Thiên Long.

So với điều thương hoặc là hỏa thẳng thương Tây Dương truyền tới, kỹ thuật rèn pháo ở Trung Quốc mới thật sự có nguồn gốc từ xa xưa. Là người phát minh ra hỏa dược, vào triều Nguyên người Trung Quốc đã biết chế tạo hỏa pháo.

Rèn pháo hoặc dùng sắt hoặc dùng đồng, bởi vì kỹ thuật chế tạo và tinh luyện sắt còn hơi kém, trong một thời gian dài tính năng pháo sắt kém xa pháo đồng. Châu Âu mãi cho tới thời Napoleon, pháo đồng xanh vẫn tốt hơn pháo sắt. Nhưng vì giá đồng quá cao, vì để cân bằng giá cả, triều đình từng làm qua pháo đồng pha sắt.

Thời Chu Nguyên Chương chiến tranh đã có ‘Thần Cơ súng đi trước, mã đội theo sau’. Tới thời Vạn Lịch, tầm quan trọng của hỏa khí càng trở nên nổi bật. Bạch Liên giáo muốn đối nghịch với triều đình, chỉ dựa vào truyền giáo và thần công sợ rằng một trăm năm cũng không thể thành công. Cho nên bắt đầu từ vụ án kho thuốc súng Chiết binh Nam Kinh nổ tung, thợ chế súng Lý Hỏa Vượng mất tích, Bạch Liên giáo cố gắng chế tạo nắm giữ hàng nóng.

Bởi vì Tần Lâm phá được vụ án Lý Hỏa Vượng mất tích, cố gắng lấy được điều thương của Bạch Liên giáo thất bại, bọn họ tiến thêm một bước phát hiện, loại vũ khí này sử dụng cho đơn dả độc đấu hoặc là quy mô nhỏ còn tạm được, chiến trận giao phong quy mô lớn vẫn là pháo hữu dụng hơn, bèn đặt hết tâm tư vào việc rèn đúc hỏa pháo.

Đúc pháo cần có rất nhiều đồng, bất quá đồng vừa có thể đúc pháo vừa có thể đúc tiền, ở bên trong địa phận Trung Quốc còn thiếu thốn, giao dịch với số lượng lớn sẽ bị triều đình theo dõi. Nếu Bạch Liên giáo mua ở chỗ nào đó mười vạn cân đồng dùng để đúc pháo, ngày mai quan quân triều đình sẽ tới cửa bái phỏng.

Cao Thiên Long dùng diệu kế, chính là lấy tiền thật mà triều đình đúc ra mang đi nấu chảy, cho thêm các loại tài liệu rẻ tiền hơn như thiếc, chì... vào trong đó. Lúc ấy năm ngàn đồng thông bảo Vạn Lịch thật sẽ đúc ra được một vạn đồng thông bảo Vạn Lịch giả. Đương nhiên trên thực tế Bạch Liên giáo chỉ đúc ra năm ngàn đồng đổ ra lại thị trường để tránh triều đình phát hiện, số đồng năm ngàn đồng còn lại dùng để chế tạo đại pháo.

Đúng như phân tích Tần Lâm trước đây, nếu như chỉ đúc tiền giả mà thôi quả thật không có lợi lộc gì, nhưng Bạch Liên giáo lại muốn giữ đồng để đúc pháo.

Bởi vì đúc tiền giả chưa thể nào cấm tuyệt trong dân gian, cho nên thị trường xuất hiện thông bảo Vạn Lịch giả cũng không hề khiến cho quan phủ chú ý.

Ấm mưu Cao Thiên Long được như ý hơn phân nửa, nhìn thân pháo sáng chói kia, tưởng tượng hỏa pháo bắn cho quan quân triều đình nổ tan xương nát thịt, nụ cười của lão càng thêm đáng sợ dưới ánh lửa chập chờn của lò luyện đồng.

- Tần Lâm, tốt nhất ngươi ở lại Long Du đừng đi! Chờ Thánh giáo khởi sự quét qua Chiết Tây, sẽ dùng khẩu pháo Phụng Thánh Đại tướng quân này đưa ngươi về âm phủ!

Cao Thiên Long cười hăng hắc.

- Không xong, Cao Tả Sứ, không xong rồi!

Một tên tăng nhân áo xám vội vàng từ thông đạo chạy vào hang đá, thần sắc kinh hoàng thất thố.

Cao Thiên Long lạnh lùng trừng mắt nhìn y, ánh mắt sắc bén giống như giò bám vào xương tủy, nhất thời khiến cho tăng nhân áo xám bị dọa sợ không nhẹ, khẽ rung mình mấy lượt.

761. Chương 761: Địa Lý Phong Thủy

Tăng nhân áo xám cố gắng định thần, hạ thấp giọng bẩm báo:

- Ngụ Trúc cho thuộc hạ tới bẩm báo Cao Tả Sứ, trong lời nói Tần ma đầu kia ám chỉ sâu xa, rất khó đối phó, hơn nữa... hơn nữa dường như hắn đã phát hiện dưới lòng đất có điều cổ quái...

- Cái gì?!

Con người Cao Thiên Long chợt co rụt lại, hai mắt bắn ra hàn quang ép tăng nhân áo xám lui về sau một bước.

Hồ Vân Bằng, Dương trưởng lão và Hùng trưởng lão đều lộ ra vẻ không dám tin. Hang đá dưới lòng đất là do cổ nhân để lại, cũng không phải là Bạch Liên giáo mới đào gần đây, ở chỗ này không biết mấy trăm mấy ngàn năm cũng không có ai phát hiện. Vì sao Tần Lâm mới tới lần đầu tiên đã nhìn ra manh mối, chẳng lẽ tên này thật sự có được mắt thần như điện, có thể nhìn xuyên thấu vào lòng đất?

- Chẳng lẽ là hắn đã phát hiện lỗ thông hơi?

Cao Thiên Long gấp gấp hỏi, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy khả năng này không lớn, lỗ thông hơi bố trí cũng là cực kỳ kín đáo, rất khó có thể phát giác.

Tăng nhân áo xám không dám chậm trễ, nhanh chóng kể lại tình huống vừa rồi, Ngu Trúc phương trưởng nói sơ hờ nửa câu thể nào, Tần Lâm từ hoa lải nhải phát giác ra điểm khác thường thể nào...

- Tần ma đầu thật là lợi hại!

Dương trưởng lão cùng Hùng trưởng lão ngơ ngác nhìn nhau, không ngờ rằng trên đời này có người thấy mằm biết cây, quả thật vô cùng đa mưu túc trí.

Hồ Vân Bằng nghiêng răng một cái:

- Để thuộc hạ giả trang thành tăng nhân đi ám sát hần, cùng lắm thì bỏ cái mạng này giải nguy cơ giùm Cao Tả Sứ!

- Chậm đã, hần Tần ma đầu đã có phòng bị, người không giết được hần.

Cao Thiên Long ngăn Hồ Vân Bằng lại, trầm ngâm hồi lâu lại đưa mắt ra hiệu cho y, giả ra dáng vẻ vội vàng, lớn tiếng nói:

- Tần ma đầu đã phát hiện đầu mối, nơi đây không thích hợp ở lâu, nhanh đi thông báo Thánh giáo chủ!

Hồ Vân Bằng ngẩn ra, từ trên mặt Cao Thiên Long thấy được vẻ quỷ dị, nhất thời bưng tỉnh ngộ.

Trúc Lâm thiền tự trên mặt đất, Tần Lâm đang ở trong tịnh thất uống trà ăn điểm tâm do Ngu Trúc dâng lên, Lục Viễn Chí nháy mắt ra hiệu cho hần liên hồi, ý bảo chờ có ăn. La Đông Nham cũng tỏ ra do dự, Tần Lâm lại thoải mái ăn từng món điểm tâm, cười nói:

- Vì sao La Tri Huyện không chịu hưởng dụng ý tốt của Ngu Trúc đại sư, những món điểm tâm này vừa thơm vừa ngon, cũng sẽ không có độc...

Phải chi có độc thì hay quá, độc chết đám ưng khuyến triều đình các người! Ngu Trúc lão hòa thượng hận đến ngứa răng nhưng không thể làm gì được. Lão đang ở chỗ này, Thánh giáo chủ và Tả Hữu Nhị Sứ, Đường chủ tam đường, mười trưởng lão cũng đang ở đây. Hạ độc hại Tần Lâm không khó, vấn đề là mọi người làm thể nào chạy trốn đây? Trước khi có được chỉ thị rõ ràng của Thánh giáo chủ hoặc Cao Tả Sứ, lão chỉ có thể giữ vẻ cung kính hầu hạ Tần Lâm.

- Trời ơi, đau bụng quá...

Tần Lâm đột nhiên ôm bụng, sắc mặt trắng bệch, huyết Thái Dương giật giật.

Chẳng lẽ thật sự có độc? La Đông Nham bị dọa sợ không nhẹ, vốn đang cầm miếng điểm tâm định cho vào miệng, nghe vậy tay run lên lập tức rơi xuống đất.

Tần Lâm đột nhiên cười hắc hắc:

- Thật là xấu hổ, ngày hôm qua mua ba chén ruột heo cuốn bột gạo ăn dọc đường, béo quá không chịu đựng được, thất lễ thất lễ!

Hần ôm bụng lao ra cửa như một làn khói, để lại Ngu Trúc và La Đông Nham dở khóc dở cười, dưới sự chỉ dẫn của cấm y quan giáo rề qua vài lần, Ngưu Đại Lực đang xoa xoa tay chờ sẵn ở đó.

- Tần Thiệu Bảo, ngài liệu sự như thần, e rằng bên dưới lòng đất ngọn đồi này thật sự có điều kỳ quái.

Ngưu Đại Lực hưng phấn xoa xoa hai tay, hai con mắt vốn đã rất to của y lúc này trợn trừng như chuông đồng.

Mới vừa rồi Ngưu Đại Lực dẫn dắt đám cấm y quan giáo âm thầm tra xét bên trong bên ngoài Trúc Lâm thiền tự, mặc dù không thể phát hiện cơ quan ám đạo vào lỗ thông hơi, nhưng cũng có không ít thu hoạch.

Ở bên ngoài bụi hoa lải nhải khác thường mà Tần Lâm thấy lúc trước, bọn họ lại phát hiện thêm mấy bụi hoa cảnh khác có vẻ khác thường. Rõ ràng đám sơn trà trong khu đất trũng kia đang tươi tốt, thể nhưng

có hai ba gốc trong đó khô vàng chết đi, rõ ràng chỗ này là một bãi cỏ tươi tốt, nhưng ở giữa lại có vài nơi không mọc một ngọn cỏ nào. Những tình huống này nếu là bình thời cũng sẽ không đưa tới chú ý, nhưng chỉ cần biết trước đi tìm theo phương hướng này, sẽ thấy những điểm bình thường kia trở thành khác thường.

Đám cỏ y quan giáo vờ như đi giải tới gần quan sát, thì ra đất mấy chỗ này đặc biệt khô ráo, đất nơi khác ẩm ướt đen sì, những nơi này lại trắng bệch khô cằn, thậm chí nứt nẻ.

- Tần Thiệu Bảo, ngài đoán thế nào?

Ngưu Đại Lực tỏ ra hớn hở, sau đó nhìn quanh không thấy ai, lại hạ giọng nói tiếp:

- Đưa tay cắm sâu xuống đất chừng nửa thước, bên dưới ẩm áp vô cùng, nước trong đất đã bị bốc hơi sạch sẽ, chẳng trách nào hoa cỏ khô chết như vậy.

Tần Lâm cười nói:

- Nếu như dưới đất không có suối nước nóng, vậy nhất định là có thứ gì khác rất tốt, ừm, quả thật mở lò đúc tiền sẽ rất nóng.

Long Du ở một dãy Cù Giang này, từ cổ chí kim không có suối nước nóng gì, câu trả lời không nghi ngờ chút nào là 'thứ gì khác'.

Bên dưới mặt đất từ trước tới nay vẫn không phải là một khối liền lạc như tấm sắt, giữa nham thạch với nhau có khe hở, giữa bùn đất có những chỗ rỗng, còn có rễ cây cắm sâu xuống, vô số mạch nước ngầm bên dưới... Bạch Liên giáo mở lò đúc tiền dưới đất tự cho là kín kẽ như áo trời, lại không biết rằng sức nóng của lò nung truyền theo địa mạch khiến cho thực vật trên bề mặt đất biến hóa, từ đó bị Tần Lâm đoán được.

Đúng vậy, hang đá Long Du bí mật ngàn năm qua chưa từng bị thế nhân phát hiện, đó là bởi vì nó lẳng lặng ngủ say trong thế giới dưới lòng đất, không có dấu vết gì lộ ra giữa nhân gian. Cho đến niên đại mà Tần Lâm đã sống trước đây mới bởi vì một lần tình cờ được thấy mặt trời, trở thành một điểm phong cảnh du lịch. Mà vấn đề ai là người xây dựng hang đá vẫn khôn nhiều người phát hiện.

Nhưng khi Bạch Liên giáo cải biến nó thành trụ sở dưới mặt đất, từ nay hang đá không còn yên tĩnh không tiếng động nữa. Cho dù là ẩn sâu dưới lòng đất nhưng cũng có các loại dấu vết tồn tại lộ ra trong lúc vô tình, bị kẻ tinh mắt mưu trí như Tần Lâm phát hiện manh mối.

Ngưu Đại Lực siết chặt Tần Thiết Bàn Long Côn trong tay, mong đợi hỏi:

- Tần Thiệu Bảo ngài xem, bây giờ chúng ta...

- Địch trong tối ta ngoài sáng, bọn họ trốn ở trong động, nếu như có chuẩn bị sẽ bắt lợi cho chúng ta tấn công.

Tần Lâm suy nghĩ một chút, rốt cục đưa ra quyết định:

- Phải tìm ra cửa địa đạo trước, trước đó không được khinh cử vọng động

Tìm được cửa địa đạo? Ngưu Đại Lực gãi đầu một cái, không triển khai tìm tòi tỉ mỉ trên diện rộng, làm sao có thể tìm được cửa địa đạo kín đáo như vậy? Nhưng nếu tìm ở ngoài sáng cũng rất khó làm cho không kinh động đối phương.

Sơn nhân tự có diệu kế, Tần Lâm cười hắc hắc, bảo Ngưu Đại Lực về phòng bếp lấy một vật, sau đó vội vã đi trở về tịnh thất.

- Hắc... Lần này bụng đã thư thái, làm phiền hai vị chờ lâu, ha ha, đi gần nửa ngày, lúc này mới sướng, sướng quá.

Tần Lâm cười ha hả, tay ôm bụng bước vào cửa, nhìn qua giống như mới từ nhà xí trở về.

La Đông Nham cười thầm không ngừng, Tần Lâm lợi hại thật nhưng rốt cục vẫn xuất thân là quan võ, không biết nói chuyện khéo léo một chút, cũng thật kém cỏi.

Ngưu Trúc tuyên một tiếng Phật hiệu:

- A Di Đà Phật, rượu thịt là độc được xuyên qua ruột, cơm chay rau lạt mới là đạo dưỡng sinh. Sau này Tần Thiệu Bảo hãy cố gắng tiết chế ham muốn ăn uống, không nên ăn uống bữa bãi, tương lai nhất định sẽ hưởng cao thọ trăm tuổi.

- Được được, đây chính là lão nói, nếu ta không sống tới một trăm tuổi, nhất định sẽ tới tìm lão tính sổ!

Tần Lâm cười ha ha.

Mọi người nghe vậy dở khóc dở cười, Ngu Trúc đã bảy mươi tuổi, Tần Lâm mới chừng hai mươi, lúc mà Tần Lâm xuôi tay nhắm mắt chỉ sợ Ngu Trúc đã biến thành khô cốt, đi đâu tìm lão tính sổ?

Ngu Trúc cũng cười:

- Tần Thiệu Bảo muốn tìm bản tăng tính sổ, chỉ sợ là không thể, tuổi bản tăng đã hơn cổ lai hy, thọ nguyên sắp hết, cũng chỉ có thể đi Tây Thiên thế giới Cực Lạc thăm dò lộ trình một chút thay Tần Thiệu Bảo trước tám mươi năm.

- Tám mươi năm không đủ, ta rất muốn sống được năm trăm năm, ha ha ha...

Tần Lâm cười to một trận, chợt thu tiếng cười lại, chợt đổi giọng:

- Bất quá ta nghe nói Phật tổ phái đồ đệ tụng kinh cho người ta cũng phải thu ba đầu ba thăng đậu vàng, tới vườn Cấp Cô Độc thuyết pháp phải trải gạch vàng dưới đất. Nói như vậy muốn tới Tây Thiên thế giới Cực Lạc cũng phải cần tiền, không có tiền sẽ nửa bước khó đi!

La Đông Nham ngạc nhiên, không hiểu vì sao Tần Lâm đột nhiên nhắc tới chuyện này, đúng ra những lời này hẳn chỉ nói khi muốn chèn ép đòi lợi ích của đối phương mới phải.

Ngu Trúc cũng kỳ quái, chẳng lẽ Tần Lâm phát hiện đầu mối tiền giả cũng không chuẩn bị phá án bắt người, mà là muốn bắt chẹt đối phương kiếm một số tiền bỏ túi?

- Tuy rằng quân tử cũng ham của cải, nhưng lấy cũng phải đúng với đạo nghĩa, nhà Phật cũng không thu tiền tạo nghiệt, không biết ý của Tần Thiệu Bảo là...?

Ngu Trúc nhướng đôi mày bạc trắng, cẩn thận thăm dò.

- Không dối gạt Đại sư ngài, tiền, xa tận chân trời gần ngay trước mắt!

Tần Lâm dứt lời liền đưa ra hai ngón trỏ giữa tay phải, vẽ một vòng giữa không trung.

Ánh mắt của Ngu Trúc cùng mấy tên đệ tử thân tín cũng đảo quanh theo đầu ngón tay Tần Lâm, ai nấy đều thót tim lên cổ.

Chỉ thấy nụ cười Tần Lâm chợt thu lại, tay phải bắt ngờ chỉ thẳng xuống đất rồi dừng lại.

Trong đầu Ngu Trúc nổ ầm một tiếng kinh thiên động địa, chỉ cảm thấy trước mắt đầy sao, mấy tên đệ tử lại càng kinh hoàng thất thố, cơ hồ muốn cướp đường mà chạy, hoặc là liều chết đánh một trận. Bọn họ rất rõ ràng Tần Lâm không chỉ sai chỗ, hàng ngàn hàng vạn xâu tiền thông bảo Vạn Lịch giả đang giấu trong hang đá dưới lòng đất.

- Dưới đất nơi này có một mỏ vàng lớn, chỉ cần khai thác được bản quan sẽ phát tài, ha ha ha...

Tần Lâm cười như điên đại không có chút phong độ nào, sau đó tươi cười hơn hớn nói:

- Ngu Trúc phương trượng, chùa các ngươi truyền qua bao nhiêu đời đã năm trăm năm, không nghĩ tới dưới chân có mỏ vàng sao?

Ặc...

Biểu lộ ngoài mặt Ngu Trúc vào giờ phút này quả thật là muôn màu muôn vẻ, cho dù là lão nằm mơ cũng không ngờ rằng Tần Lâm lại cho là trong lòng đất có mỏ vàng. Ấp a ập ứng hồi lâu, lão mới miễn cưỡng hỏi:

- Không biết Tần thí chủ bằng vào cái gì nhận định dưới chân tệ tự có mỏ vàng?

- Từ Văn Trường nói cho ta biết, lão ta rất giỏi địa lý.

Tần Lâm nhìn Ngu Trúc một cái, tựa hồ không hiểu vì sao vì sao lão lại hỏi một câu như vậy, sau đó tràn đầy tự tin nói:

- Địa lý phong thủy có câu, phàm chỗ nào có mỏ vàng tồn tại, địa mạch bị kim loại kích thích. Mà Kim khắc Mộc cho nên cỏ cây khô chết, lão hãy xem xung quanh chùa của mình, cây trúc khô chết bao nhiêu? Lại nói Kim Thủy tương sinh, Thủy nhuận Mộc, hoa nở trước kỳ hạn. Lão xem bụi hoa lài gần bờ sông kia không phải là nở sớm hay sao?

Thì ra, thì ra là vị Tần Thiếu Bảo này hiểu như vậy! Ngu Trúc thoáng dờ khóc dờ cười, quả thật không lời nào có thể nói với Tần Lâm.

- Sao hả, Ngu Trúc phương trượng còn có cái gì không yên lòng, bản quan rất trọng đạo lý, chúng ta cứ chia hai tám là được, lão hai ta tám, chúng ta hãy nhờ La Tri Huyện làm chứng!

Tần Lâm dứt lời, liền đưa mắt ra hiệu cho La Đông Nham.

Đương nhiên La Đông Nham luôn miệng đáp ứng.

Trong lòng Ngu Trúc bình tĩnh lại, giả bộ cảm kích rơi nước mắt, lại tỏ ra áy náy nói:

- Tần thí chủ, ngài xem chùa của chúng ta dù sao cũng là cổ sát năm trăm năm, phải chăng là...

Tần Lâm vung tay lên, hoàn toàn không cho phép nghi ngờ:

- Không không không, đào vàng quan trọng hơn, bây giờ lập tức bắt đầu đào! Người của ta sẽ bắt đầu tìm mỏ, cho các người nửa ngày để ra khỏi chùa.

A Di Đà Phật, vị Tần trưởng quan này thật là bá đạo! Ngu Trúc không thể làm gì, suy nghĩ tới Tần Lâm sắp sửa đào mỏ, cũng không cần biết hấn đào mỏ hay đào gì khác, tóm lại chỉ cần đào sâu xuống đất chừng năm sáu trượng sẽ chạm tới vòm hang đá bên dưới.

Cũng may đào như vậy mất thời gian rất nhiều, chỉ cần không bị hấn ngẫu nhiên đào trúng lỗ thông hơi hay thông đạo, cứ đào mãi như vậy không có năm ba ngày sẽ không đào được tới hang đá. Bạch Liên giáo hoàn toàn có thể tìm cơ hội rút lui đi, tỷ như tập trung cao thủ đào một thông đạo chạy ra ngoài vòng vây.

Chuyện cấp bách trước mắt là phải báo tin ọi người trong hang đá.

Ngu Trúc phương trượng quyết định thật nhanh, trong miệng ho vội một tiếng, lặng lẽ đưa mắt ra hiệu cho đám đệ tử đang đứng hầu bên cạnh.

Một tên đệ tử áo xanh trong đó lập tức khom lưng khom người cáo lui, tăng bào phát phơ đi ra cửa.

Cùng lúc đó Lục Viễn Chí từ bên ngoài cầm đầu cầm cổ chạy vào, tăng nhân áo xanh tránh sang phía trái, y cũng chạy sang trái, tăng nhân áo xanh tránh sang bên phải, y lại sang phải, rốt cục hai người va chạm vào nhau.

- Trời ơi, vì sao người bắt cản như vậy?

Lục Viễn Chí ác nhân cáo trạng trước, mau miệng oán trách.

- Xin lỗi, xin lỗi!

Tăng nhân áo xanh luôn miệng xin lỗi, y còn có chuyện khẩn yếu, bước chân vội vã đi nhanh.

Hắc hắc... Lục mập cười xấu xa ra dấu với Tần Lâm, báo tin đã xử lý xong.

Tăng nhân áo xanh bước đi rất nhanh, xuyên qua hành lang đi đường hẹp bên trong tự viện, mấy tên Hiệu Úy theo dõi y không dám tiến tới quá gần, nhiều lần thiếu chút nữa mất đi mục tiêu. Chỉ là bọn họ nghĩ tới Tần Lâm từng nghiêm trị hai tên Hiệu Úy đồng liêu, trong lòng ai nấy lo nơm nớp, dốc hết toàn lực bám lấy mục tiêu, bằng bất cứ giá nào cũng không thể để mất dấu.

762. Chương 762: Bắt Rùa Trong Rọ

Két... đại môn thiên điện bị đóng lại chậm rãi, chỉ thấy bóng áo xanh thấp thoáng qua khe cửa. Đến khi các Hiệu Úy đến gần nhìn vào trong từ cửa sổ, bên trong đã không có một bóng người.

Đây là chuyện gì vậy? Mấy tên Hiệu Úy ngơ ngác nhìn nhau, thò đầu vào cửa sổ nhìn quanh quất. Quả thật trong điện đã không còn bóng dáng có tăng nhân áo xanh, mà hoa, nến, bồ đoàn, bàn thờ... đều không có dấu vết động tới.

Trời ơi, chẳng lẽ thật sự mất dấu rồi sao? Các Hiệu Úy nơm nớp lo âu, phải biết Tần Lâm hậu thưởng trọng phạt, ở dưới tay hần thăng quan phát tài rất mau, phạm sai lầm cũng sẽ bị phạt rất nặng.

- Không vội, không nên vội!

Không biết Tần Lâm đã dẫn dắt chúng Hiệu Úy chạy đến từ lúc nào, trên mặt nở nụ cười khả ái, bên người hần là Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực và La Đông Nham. Ngu Trúc phương trượng mặt xám như tro tàn rơi ở phía sau một chút, hai tên cấm y quan giáo một tả một hữu đang trông chừng lão chặt chẽ.

Tần Lâm khoát khoát tay ngăn mấy tên Hiệu Úy xin tội:

- Xem thử dưới đất, thật ra thì rất dễ dàng phát hiện, các người nhìn thấy cái gì?

Trên mặt đất có dấu vết chút bột màu trắng, trong thiên điện bên dưới tượng Phật cũng có chút bột trắng như vậy, vô cùng nổi bật.

Lục Viễn Chí ưỡn ngực thót bụng hết sức đắc ý, trong khoảnh khắc mà y và tăng nhân áo xanh kia va chạm vào nhau, y đã cầm một chiếc túi nhỏ đựng bột trắng rắc vào vạt sau tăng bào của tăng nhân kia.

Tần Lâm cười hăng hắc, thế cục bây giờ chính là bắt rùa trong rọ.

Bên trong hang đá sâu dưới chỗ Tần Lâm đang đứng chừng hai mươi trượng, mặt nạ bạc của Bạch Liên giáo chủ óng ánh phản chiếu ánh lửa của lò đúc tiền.

- Tới hay lắm, bản giáo chủ còn chưa đi tìm Tần Lâm, hần đã đuổi tới nơi này trước.

Ngọc thủ của Bạch Liên giáo chủ khê lật, khê ấn hờ xuống một cái, nhất thời chân khí trong chu vi hơn trượng kích động, y phục của nàng không gió mà bay phàn phật, giống như lãng ba tiên tử giáng trần phiêu hốt.

Giáo chủ không chú ý tới sơ hở trong lời nói của mình, đáng tiếc A Sa không có ở nơi này nếu không nhất định sẽ nói, sư phó và Tần đại thúc không phải là ta đuổi người chính là người đuổi ta, các người đuổi qua đuổi lại như vậy đến bao giờ mới chấm dứt?

Ngã Khổ Thiên bực tức ra mặt:

- Tần ma đầu ép người quá đáng, chúng ta không thể nào lùi bước nữa. Thịnh giáo chủ dẫn dắt huynh đệ tỷ muội trong giáo đi trước, thuộc hạ nguyện dẫn dắt Tam đường chủ cản ở phía sau, liều mạng cùng Tần ma đầu!

- Ngã Hữu Sứ không nên gấp gáp, Vô Sinh Lão Mẫu bảo vệ bọn ta, sao có thể nói bỏ đi tâm thân hữu dụng một cách nhẹ nhàng như vậy?

Cao Thiên Long giả mù sa mưa khuyên mấy câu, lại bắt chéo hai tay trước ngực khom người hành lễ với Bạch Liên giáo chủ:

- Đánh hay lui, thuộc hạ tất nghe Thánh giáo chủ quyết định. Đánh, hang đá dễ thủ khó công, bản giáo có lợi địa hình. Lui, có cửa sắt vạn cân, đoạn long thạch, có thể ngăn chặn truy binh.

Bạch Liên giáo chủ không cam lòng quét mắt nhìn bốn phía, thấy khẩu pháo đồng vàng chói vừa mới đúc xong, lại nhìn sang cả công trường đúc tiền, lò nung lửa cháy đỏ rực, đùng đùng nổi giận nghiêng chặt hàm răng.

Nếu bị Tần Lâm tìm được nơi này, lương thảo tích trữ, đại pháo mới đúc, đồng, than, lò nung... bên trong hang đá Long Du đều không thể mang đi, đao kiếm vũ khí cũng chỉ có thể mang đi một phần. Bạch Liên giáo tổ chức căn cứ này hao tổn bao nhiêu tâm huyết, lại phải vứt bỏ chỉ trong một buổi, quả thật nàng không nở chút nào.

Cũng may nàng thân là chủ nhân đệ nhất đại giáo phản Minh, cũng là kỳ tài đương thế, rất nhanh không chế tâm trạng kích động, đơn chương dựng đứng chém xuống, đưa ra quyết định dứt khoát:

- Chúng ta vừa đánh vừa lui! Tần Lâm ép chúng ta phải bỏ hang đá Long Du, bản giáo chủ cũng sẽ không để cho hấn đắc ý. Cao Tả Sứ, hang đá này là lão khổ tâm kinh doanh, lát nữa sẽ để cho lão thả đoạn long thạch. Hừ hừ, Tần Lâm ôi Tần Lâm, chúng ta đã lâu không gặp, ta nhất định sẽ cho ngươi một bất ngờ...

Tựa như tình nhân đang lúc ngọt ngào nỉ non, lại che giấu dịch ý sát phạt sinh tử.

Các cao thủ trong giáo Ngã Khổ Thiên, Luyện Ích Trần, Tử Hàn Yên đều kinh hãi trong lòng, người trong thiên hạ bị Bạch Liên giáo chủ chú ý tới như vậy, e rằng phải tự cầu phúc ình.

Cao Thiên Long lại âm thầm cười lạnh, cũng biết Bạch Liên giáo chủ lui không cam lòng, chiến lại bất lợi, nhất định sẽ làm ra quyết định vừa đánh vừa lui, bại trung cầu thắng.

Lão đưa mắt ra hiệu cho đám thân tín Hồ Vân Bằng, Dương trưởng lão cùng Hùng trưởng lão, đám thân tín tâm linh thần hội.

Đột nhiên trong thông đạo truyền tới thanh âm của Tần Lâm:

- Các vị bằng hữu Bạch Liên giáo, các người đã bị bao vây, ngoan cố kháng cự đến cùng không có đường ra, mau mau bỏ vũ khí xuống đầu hàng!

Trên mặt đất, cơ quan tượng Phật đã bị mở ra, tượng Phật to lớn lui về phía sau màn. Đài sen bên dưới tượng Phật lập tức lộ ra lối vào thông đạo đen ngòm, rộng chừng bảy tám thước, các bậc thang bằng đá hết sức chỉnh tề có thể cho phép ba người sóng vai đi cùng một lượt.

Sóng khí nóng đỏ từ lòng đất xông ra, sắc mặt của Tần Lâm có hơi đỏ lên, mùi kim loại dung luyện làm cho hấn biết rõ ràng mình đã tìm đúng chỗ. Mà chuyện đúc tiền giả lần này lại có liên quan tới Bạch Liên giáo, quả thật là một bất ngờ.

Mới vừa rồi phát hiện cửa động này, Ngu Trúc phương trượng không thể chối cãi, không thể làm gì khác hơn là tỏ ra cứng đầu không khai. Đáng tiếc đám đệ tử của lão không phải là ai ai cũng thấy chết không sờn giống như lão vậy, sau khi giết chết tại chỗ hai tên đệ tử, rốt cục tên đệ tử thứ ba thông báo cho bọn họ biết tình huống: Bạch Liên giáo chủ và đông đảo cao thủ dưới quyền đều ở trong hang đá này.

- Giáo chủ Đại nhân, chúng ta thật đúng là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, ha ha ha...

Tần Lâm cười gian trá, lại dùng hai tay hợp thành cái loa, lớn tiếng gào thét về phía thông đạo:

- Các bằng hữu Bạch Liên giáo, các người kẹt trong hang đá đã là lên trời không đường xuống đất không cửa, bản Khâm Sai vốn dĩ từ bi, cho các người một cơ hội bỏ chỗ tối ra chỗ sáng. Chỉ cần giao ra Bạch Liên giáo chủ, Tả Hữu sứ giả, Tam đường chủ, mười trưởng lão, bản Khâm Sai cũng chỉ truy cứu kẻ đầu sỏ tội ác, không truy cứu tông phạm...

- Hừ, đánh rắm con bà ngươi!

Trong động Ngã Khổ Thiên tức tối mắng to, giậm chân kêu gào:

- Ứng khuyến triều đình, có giỏi xuống đây quyết một trận sinh tử với gia gia!

Thợ trong động toàn là tín đồ tâm phúc Bạch Liên giáo triệu tập, mới đầu nghe thấy thanh âm của Tần Lâm trong thông đạo truyền ra, bọn họ còn có chút hoảng sợ, đến khi Ngã Khổ Thiên rống to một tiếng này, nhất thời ai nấy nắm chặt búa sắt, xích sắt, trợn tròn đôi mắt cùng nhau kêu lên:

- Cầu quan Ngụy triều đừng tưởng bỏ, Vô Sinh Lão Mẫu ở trên cao, phản bội Thánh giáo hình thần câu diệt, xả thân tuần giáo trở về quê quán chân không!

Bọn họ vốn là đều là hảo bá tánh của triều Đại Minh, cũng không có người nào từ trong bụng mẹ sinh ra đã là Bạch Liên giáo đồ, nhưng hoặc là đất đai bị cường hào cướp đi không biết kêu ai đòi lại, hoặc bị lường gạt bóc lột cho nên hoàn cảnh nghèo khổ, hoặc kiếm sống khó khăn không chỗ nương tựa.

Là Bạch Liên giáo giúp đỡ bọn họ trong cơn khốn khó, tiếp thêm động lực sống cho bọn họ trong nghịch cảnh. Vì vậy quê quán chân không hư vô mờ mịt ở đáy lòng trở nên vô cùng chân thật, bọn họ cam tâm tình nguyện dâng hiến sinh mạng cho Bạch Liên giáo, không oán không hối.

Từ trong thông đạo truyền ra tiếng kêu giống như sét đánh trong lòng đất. La Đông Nham ngoài cửa động nghe vậy hoảng sợ biến sắc, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai có thể tin tưởng triều Đại Minh lằng lằng càn khôn, nơi địa phương cai trị của mình lại có nhiều người cam tâm tình nguyện hy sinh vì Bạch Liên giáo như vậy.

Y không biết cao ốc bị nghiêng há phải do một sớm một chiều, triều Đại Minh từ khi Hồng Vũ Gia Chu Nguyên Chương đuổi Mông Nguyên về phía Bắc, ổn định Trung Nguyên đã lập quốc hai trăm năm, đủ loại tệ nạn dần dần phát triển. Vệ sở thối nát, gồm thâu đất đai, quan viên tham nhũng, thu đủ các thứ thuế...

Đúng như Trương Cư Chính nói, tòa cao ốc này nhìn bề ngoài vẫn thấy phú lệ đường hoàng, thật ra cột kèo bên trong đã có không ít mục nát hư hỏng, hoặc bị mối ăn rỗng ruột. Nếu như kịp thời thẳng tay sửa chữa vẫn còn có khả năng trở lại như mới, nhưng nếu bỏ mặc nó không ngó ngàng gì tới, mấy chục năm sau cột đổ kèo nghiêng, lúc ấy không còn đủ lực xoay chuyển đất trời.

Nếu như quan viên trong thiên hạ đều giống như Hoàng Gia Thiện, Vương Tượng Càn, Phan Quý Tuân, vậy cho dù là Bạch Liên giáo lười nở hoa sen cũng không ai đi theo tạo phản.

Ngược lại nếu như trong triều đình quân thần toàn như gỗ mục, trong ngoài triều toàn là y quan cảm thú, loại cầu quan như Vương Bản Cố, Lưu Nhất Nho, Dương Triệu, Tuân Trường Phong, Tôn Triều Nam... nắm quyền, như vậy nhất định sẽ có một người đứng lên dựng cờ khởi nghĩa giống như Trần Thắng, Ngô Quảng, hiệu triệu vạn chúng đi theo, lúc ấy tiêu diệt vương triều cũng chỉ trong khoảnh khắc.

Tiếng đáp thấy chết không sờn trong hang đá vô cùng đông đặc, ngay cả Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực và chúng huynh đệ Cẩm Y Vệ đã quen cuộc sống liếm máu đầu đao vẫn cảm thấy kích động trong lòng.

Duy chỉ có thần sắc Tần Lâm không có thay đổi chút nào, bởi vì hắn biết rất rõ, nếu như Trương Cư Chính cải cách chẳng qua chỉ là trên ý nghĩ và phương hướng tồn tại một ít vấn đề, vậy tôn chỉ của Bạch Liên giáo là tuyệt đối không thông.

Vào năm Vạn Lịch đang trong cực diện tử khí trầm trầm, Trương Cư Chính cải cách giống như ném một hòn đá xuống hồ, rốt cục vẫn không thể thay đổi tình thế rõ rệt. Về phần người thu thập sơn hà trong lòng Tần Lâm tất nhiên không thể bỏ được, không phải ta thì còn ai, chỉ bất quá thời cơ chưa tới, chỉ có thể giương cung lên mà không bắn.

- Tần, Tần Thiếu Bảo, làm sao bây giờ?

Tay La Đông Nham giấu ở bên trong ống tay áo đang hơi run.

Tần Lâm cười hắc hắc, đột nhiên hai tay bắc thành loa hướng về phía thông đạo lớn tiếng nói:

- Nói cái gì có giỏi xuống quyết một trận sinh tử, bây giờ kẻ ẩn thân bên trong hang đá, làm con rùa đen rút đầu không phải là chính các ngươi sao?

Trời ơi, tức chết ta rồi! Ngã Khổ Thiên tháo một hạt châu bằng gang xuống dốc hết toàn lực ném ra. Hạt niệm châu bay ra mang theo tiếng rít gió chói tai, đập vào vách thông đạo một tiếng keng, khiến cho tia lửa văng ra bốn phía.

- Trời, lực tay thật là mạnh!

Từ trên thông đạo lại truyền tới tiếng cười hài hước của Tần Lâm, giống như hắn đang xem hát.

Vì phòng địch tấn công, dĩ nhiên thông đạo không phải là thẳng một đường lên trên, mà uốn khúc quanh co. Cho dù là niệm châu của Ngã Khổ Thiên lợi hại hơn nữa cũng không thể đánh rớt sợi lông chân nào của Tần Lâm.

Trong lúc Ngã Khổ Thiên đang không thể làm gì, chỉ thấy chỗ thông đạo có khói ập vào. Mới đầu khói mù còn mỏng manh như có như không, dần dần trở nên nồng đậm, giáo chúng gần chỗ thông đạo không thể làm gì khác hơn là ho khan sắc sụa liên tiếp lui về phía sau.

- Cầu quan muốn hun khói chúng ta!

Các giáo đồ kinh hô thất thanh.

Cũng có người gọi to:

- Con bà nó, liều mạng với hần!

Tinh quang chợt lóe trong mắt Cao Thiên Long rồi biến mất, thấy Bạch Liên giáo chủ chậm chạp mãi không hành động, lão bèn cúi người hỏi thăm:

- Thánh giáo chủ, để cho thuộc hạ lưu lại cản ở phía sau...

- Không, lão quen thuộc cơ quan ám đạo, lập tức dẫn các huynh đệ chạy trước.

Bạch Liên giáo chủ phát phát tay, chém đinh chặt sắt nói:

- Kế hoạch trước đây không thay đổi!

- Cẩn tuân lệnh dụ Thánh giáo chủ!

Cao Thiên Long khom người hành lễ, nhưng trong lòng cười lạnh không ngừng: hừ hừ, chỉ sợ là nàng tưởng nhớ Bạch Ngọc Liên Hoa trên người tên họ Tần kia, xem ra nước cờ mà lão tử đi ở Sơn Đông đúng rồi.

Toàn bộ tinh thần Bạch Liên giáo chủ đều chú ý về phía miệng thông đạo, chuẩn bị đối phó Tần Lâm, không hề phát hiện ra vẻ gian trá trên mặt Cao Thiên Long.

Bên ngoài thông đạo, Tần Lâm nở một nụ cười xấu xa, các huynh đệ quan giáo đốt cành lá trúc khô vàng quạt khói vào trong thông đạo, hun khói giáo đồ Bạch Liên giáo.

Lục Viễn Chí nhất thời cao hứng, cởi đai lưng quần định tiểu vào đồng lúa:

- Để ta đi tiểu cho chúng thêm chút khẩu vị, ha ha...

- Không được.

Tần Lâm ngăn Lục Viễn Chí lại:

- Bạch Liên giáo là kinh địch của triều đình, trong hai trăm năm qua không thể cấm tuyệt. Cường cừ đại địch nên đối đãi thận trọng, có thể giết nhưng không thể làm nhục, để làm nhục người ta cũng giống như làm nhục mình.

Lục Viễn Chí xấu hổ buộc đai lưng lại, thâm nhủ trong lòng: quả là như vậy, nếu như mình đi tiểu ở chỗ này chà đạp Bạch Liên giáo đồ không đáng một đồng, như vậy rất nhiều binh cường tướng mạnh tiền bối Xưởng Vệ từ trước tới nay bị Bạch Liên giáo giết chết, đánh bại trở thành cái gì?

Trong hang đá, đôi mắt vốn giá lạnh băng hàn của Bạch Liên giáo chủ chợt trở nên dịu dàng hơn trước, tay khẽ mân mê vạt áo thâm nhủ trong lòng: Tần Lâm người không muốn làm nhục Thánh giáo ta, tương lai người rơi vào tay ta, ta cũng thể không làm nhục người.

Từ trước tới nay ý trời khó đoán, nếu thật sự đến lúc đó, nàng còn có thể giữ được lời thề lúc này sao?

Khụ khụ, khụ khụ... Ngã Khổ Thiên thấy đám người Cao Thiên Long, Hồ Văn Bằng dẫn giáo đồ đi gần hết, bèn lớn tiếng ho khan sắc sụa.

- Nghe kia, bên trong đã bắt đầu sắc ho rồi.

Lục Viễn Chí không để ý khói hun canh giữ ở miệng thông đạo, nghe thấy tiếng ho sắc bên trong bèn nở một nụ cười vui vẻ, híp đôi mắt nhỏ, nụ cười trở nên bỉ ổi, vô cùng bỉ ổi.

Tần Lâm cũng mỉm cười, lần này vây khốn toàn bộ nhân vật cao tăng Bạch Liên giáo bên trong hang đá, bên ngoài lại điều tới quân đội triều đình vây quanh tầng tầng lớp lớp, có thể nói địch nhân chấp cánh khó

bay. Lúc ấy bắt được đối thủ cũ hùng mạnh mà thần bí Bạch Liên giáo chủ này, mình cũng có thể tự tay tháo chiếc mặt nạ bạc kia xuống, xem thử rốt cục giấu sau chiếc mặt nạ đó là dung nhan thiên kiều bá mị tới mức nào.

763. Chương 763: Thất Thủ Bị Bắt

Khụ khụ, khụ khụ... tiếng ho khan trong thông đạo truyền ra càng ngày càng lớn, càng ngày càng dồn dập, cho dù là đám cấm y quan giáo bên ngoài nghe cũng cảm thấy trong lòng sợ hãi, cả người không được tự nhiên.

Dần dần tiếng ho khan trở nên yếu ớt, tựa hồ người ở bên trong đã ngừng giãy giụa, bị hun khói đến nỗi hôn mê bất tỉnh.

Ánh mắt lạnh lùng như điện của Tần Lâm quét qua tên giả hòa thượng trước đó đã thành thật khai báo:

- Trong này không có cơ quan bẫy rập gì chứ?
- Không có, không có...

Hòa thượng sợ hãi lắc đầu một cái, trên thực tế thân là đệ tử bên ngoài, y cũng không rõ ràng nội tình lắm.

Tần Lâm chờ khói mù giải tán một hồi, lại lệnh cho chúng quan giáo dùng khăn lông ướt che miệng mũi lại, sau đó chỉ chỉ Ngu Trúc và những hòa thượng cứng đầu không chịu khuất phục kia:

- Lão Ngưu, áp giải bọn họ đi trước, dẫn đường cho chúng ta!
- Đi!

Ngưu Đại Lực đẩy Ngu Trúc một cái khiến cho lão lão đảo.

Thông đạo rộng tới mức ba người có thể cùng vào, Ngu Trúc phương trượng và hai tên đệ tử của lão đi ở phía trước, Ngưu Đại Lực dẫn dắt bảy tám tên cấm y quan giáo đốt đèn lồng cầm Xé Điện Thương theo sát phía sau, hòng súng chỉ vào lưng bọn họ.

Sau đó mới là Tần Lâm, Lục Viễn Chí được thật nhiều cấm y quan giáo tiền hô hậu ủng tiến vào thông đạo. Tất cả quan giáo đều đao ra khỏi vỏ, súng lên cò, nghiêm trận chờ sẵn.

Hang đá nằm dưới mặt đất sâu mấy chục trượng, thông đạo thật dài quanh co uốn khúc đi dần xuống dưới, hai bên là hai hàng đèn chong leo lét như hạt đậu. Người ta vốn quen ở thế giới đầy ánh sáng, tiến vào thông đạo đen tối âm u này vừa đi được mấy bước cũng cảm thấy thời gian quá dài.

Lòng đất âm u không có nhiều thanh âm phong phú như trên mặt đất, bên tai chỉ có tiếng bước chân xào xạc và nhịp tim của mình, mỗi một giây đều dài như một phút vậy, thông đạo này thật sự giống như vĩnh viễn cũng không đi tới cuối...

Rốt cục Ngưu Đại Lực trước mặt phát tiếng ra hoan hô, bọn họ đã đi ra khỏi lối ra thông đạo, tiến vào trong hang đá khổng lồ.

Tần Lâm cũng bước nhanh hơn, dẫn dắt đám cấm y quan giáo chen vào.

Hang đá có quy mô khổng lồ, chu vi sáu mươi trượng, vòm hang cao hơn mười trượng, ba cây cột đá to lớn chống đỡ, quả thật là một ngôi đại điện hùng vĩ dưới đất.

Hiện tại bên trong hang đá này tràn đầy khói mù, lò nung có ống khói riêng, nhưng khói từ ngoài thông đạo thổi vào không dễ dàng tổng ra, tràn ngập bên trong hang đá, khiến cho không gian trong hang vốn không đủ ánh sáng càng thêm tăm tối.

Ngưu Đại Lực dùng khăn lông ướt che kín miệng mũi, trợn trừng hai mắt tìm tòi bốn phía, thật vất vả mới nhìn thấy trong hang đá nằm ngổn ngang hơn mười người.

Cùng lúc đó, Ngu Trúc và hai tên đệ tử phát ra tiếng rên rỉ tuyệt vọng, bởi vì bọn họ phát hiện trong số những người này rõ ràng có một người mặc áo lụa trắng, thân thể tràn đầy đường cong lả lướt, rõ ràng là Bạch Liên giáo vĩnh viễn cao cao tại thượng, được coi là Minh Vương hóa thân.

- Có bấy, cẩn thận!

Tần Lâm mới vừa đi ra thông đạo lập tức phát ra tiếng kêu cảnh báo.

Bên trong hang đá này có không ít người, vì sao những người khác có thể chạy mất, Bạch Liên giáo chủ võ công cao nhất ngược lại bị khời làm cho hôn mê bất tỉnh?

Tần Lâm vừa dứt lời, hơn mười người đang nằm dưới đất vội vàng nhảy lên, tụ tiến, thiết liên tử bắn tới như châu chấu.

Ngưu Đại Lực nhanh chóng hộ vệ trước người Tần Lâm, múa tít Tấn Thiết Bàn Long Côn mưa gió không lọt, những tiếng leng keng vang lên, đánh bay mấy mũi ám khí.

Tụ tiến, thiết liên tử ập tới bất ngờ, trong đám cấm y quan giáo vang lên tiếng phập phập của ám khí cắm ngập vào thịt, không ít người bị thương chỉ đành phải cẩn thận kêu rên.

Cùng lúc đó ánh lửa lóe lên, tiếng súng vang lên dồn dập, đám cấm y quan giáo lập tức bắn trả, bắn ra một loạt mưa đạn.

Lúc này Ngã Khổ Thiền bên phe Bạch Liên giáo cũng múa tít Thủy Ma thiền trượng, thiền trượng gạt đạn khiến cho hoa lửa bay tung tóe. Nhưng những người khác khó thoát kiếp số, có mấy vòi máu phun ra.

Bạch Liên giáo tập kích đương nhiên không chỉ là đối xạ.

- Bắt giặc phải bắt tướng trước!

Bạch Liên giáo chủ mang mặt nạ bạc trên mặt nhảy lên một cái, áo trắng phát phơ, ống tay áo bay lượn, thân hình nhanh như quỷ mị xông về phía Tần Lâm.

Không ít cấm y quan giáo nhắm họng súng vào nàng, nhưng vì thân hình quỷ bí khó dò mà không cách nào nhắm chuẩn, bắn mấy phát cũng không chính xác.

Tần Lâm quát ngắn một tiếng:

- Không nên gấp, để đến gần hãy bắn!

Đám cấm y quan giáo tới sau vẫn đang xông ra khỏi thông đạo cuộn cuộn không ngừng, chỉ cần chống đỡ được đợt tấn công thứ nhất này của Bạch Liên giáo là có thể thu hoạch toàn thắng, bắt được khâm phạm số một của triều đình Bạch Liên giáo chủ.

Quả nhiên đám quan giáo không hề bắn loạn nữa, cầm Xế Điện Thương nghiêm trận mà đợi, trong phút chốc lòng bàn tay không ít người không khỏi toát ra mồ hôi lạnh.

Bạch Liên giáo chủ thấp thoáng bên trái một cái, thấp thoáng bên phải một cái, thân hình phiêu hốt không chừng, trong hang đá khói mù lượn lờ, lửa trong lò nung chập chờn chiếu vào mặt nàng giống như ác quỷ đòi mạng dưới địa ngục.

- Tới hay lắm!

Ngưu Đại Lực thấy đối phương tới gần mình liền thổ khí quát to, gơ Tấn Thiết Bàn Long Côn lên cao khỏi đầu, tiến lên trước một bước vung côn đập mạnh xuống.

Bạch Liên giáo chủ công lực thâm hậu bậc nào, đưa tay ra ngăn chộp kéo, thiết côn lướt qua bên cạnh.

Ngưu Đại Lực lại vận khời ngàn cân thần lực, côn bất ngờ biến từ đập thành quét ngang, nhắm vào hông nàng.

Tựa hồ Bạch Liên giáo chủ không ngờ tới đối thủ lại là trời sinh thần lực, không thể làm gì khác hơn là lấy cứng đối cứng ngăn cản côn này, thân hình vốn nhanh như quỷ mị ngừng lại một chút.

Rốt cục đám cấm y quan giáo đã có được cơ hội, nhất tề bóp cò, bảy tám khẩu Xế Điện Thương phun lửa bắn ra một lượt.

Thân thể Bạch Liên giáo chủ uốn éo mấy cái theo góc độ mà người thường khó lòng tưởng tượng, tránh được phần lớn đạn. Nhưng đầu vai nàng vẫn trào máu, chỉ nghe nàng rên lên một tiếng, đành phải dừng tay lui về phía sau.

Rốt cục Bạch Liên giáo chủ danh chấn thiên hạ cũng bị chúng ta đả thương. Đám cầm y quan giáo nhẹ nhõm trong lòng, Ngưu Đại Lực cũng thở ra một hơi dài.

Xong rồi, không còn gì nữa... ngay cả Thánh giáo chủ xưng vô địch cũng thất bại, còn ai có thể cứu vãn Thánh giáo? Hai tên đệ tử Bạch Liên giáo Trúc Lâm thiền tự tâm như tro tàn, Ngu Trúc như đã hóa điên, gào thét đòi liều mạng với Tần Lâm.

Dường như hơn mười cao thủ Bạch Liên giáo đối diện cũng mất đi ý chí chiến đấu, vừa bắn ra một loạt ám khí như mưa bắc vừa chạy trốn tứ tán.

Tần Lâm hít hít vài cái, chợt lớn tiếng nói:

- Không đúng, nàng là giả, các huynh đệ cẩn thận!
- Chính người mới nên cẩn thận!

Giọng trong trẻo lạnh lùng của Bạch Liên giáo chủ thình lình vang lên bên tai Tần Lâm, ngọc thủ của nàng toát ra hơi lạnh nhẹ nhàng đặt lên cổ họng hắn.

764. Chương 764: Kinh Biến Trong Lòng Đất

Bạch Liên giáo chủ mặc một bộ y phục màu đen, dùng khăn vải che mặt lại, trong hang đá tối tăm lại thêm khối mịt mù quả thật giống như u hồn trong đêm tối, khó lòng nắm bắt.

Ngưu Đại Lực, Lục Viễn Chí và chúng quan giáo cả kinh trợn mắt há mồm, mới vừa rồi thấy hoa mắt, tựa hồ có một bóng người màu đen lướt qua, sau đó Tần Thiệu Bảo liền rơi vào tay địch. Nếu vị này mới là Bạch Liên giáo chủ, vậy người mới vừa rồi bị bắn bị thương là ai đây? Trời ơi, làm thế nào mới có thể cứu Tần Thiệu Bảo?

- Thánh giáo chủ thần công vô địch, Tần ma đầu bó tay chịu trời!

Bạch Liên giáo chủ giả đầu vai chảy máu bật cười ha hả tháo mặt nạ bạc xuống, nửa bên mặt xinh đẹp, nửa bên mặt mang mặt nạ sắt hung dữ đáng sợ, thì ra là Thanh Dương Đường chủ Tử Hàn Yên.

Nàng giả trang thành Bạch Liên giáo chủ hấp dẫn lực chú ý của chúng cầm y quan giáo, chấp nhận trả giá bị thương để đạt tới mục đích. Còn giáo chủ thật thì nấp trong góc tối của hang đá, ẩn sau khối mù mờ mịt chưa tan hết tập kích bất ngờ bắt được Tần Lâm.

Bạch Liên giáo chủ kéo Tần Lâm ngăn trước mặt mình, một tay giữ trên cổ họng hắn, tay kia giữ ngang hông hắn, động tác thân mật giống như tình nhân, mục đích là vì ngăn cản Xế Điện Thương của đám cầm y quan giáo. Ánh mắt lạnh như băng của nàng quét qua đám cầm y quan giáo đang rục rịch muốn động, thanh âm tuy trầm tĩnh nhưng toát ra sức mạnh nào đó không thể kháng cự:

- Chớ có loạn động, Tần Thiệu Bảo của các ngươi đã là tù binh của ta!

Càng ngày càng nhiều cầm y quan giáo từ thông đạo vọt vào hang đá, nhưng lại ném chuột sợ vỡ đồ, không dám khinh cử vọng động.

Ngón tay của Lục Viễn Chí trên cò súng Xế Điện Thương chậm rãi buông ra, tay của Ngưu Đại Lực siết chặt Tấn Thiết Bàn Long Côn cũng chậm chậm buông thông xuống, hai người liếc mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ ra dấu tay với các huynh đệ, mọi người từ từ lui về phía sau.

Tuy rằng Bạch Liên giáo chủ thân là chí tôn Ma giáo, nhưng giờ phút này bại trung cầu thắng, tuyệt địa phản kích nhất cử thành công, trong lòng cũng rất là đắc ý, chế trụ Tần Lâm lui về phía sau từng bước từng bước, khẽ cười ghé vào tai hắn nói nhỏ:

- Tần Thiệu Bảo, không nghĩ tới chúng ta gặp mặt lại là tình hình như vậy, thật là tạo hóa trêu người! Lúc người làm mưa làm gió ở kinh sư, ở thảo nguyên, có từng nghĩ đến sẽ có hôm nay chăng?

- Chuyện này ư... dường như... ta vẫn chưa nghĩ tới....

Tần Lâm vẫn ra vẻ thờ ơ không để ý, còn uốn mình về phía sau một cái.

Vì phòng cảm y quan giáo đột nhiên đánh lên cướp người, Bạch Liên giáo chủ nửa ôm Tần Lâm ở trước người, tay trái chế trụ cổ họng hắn, tay phải đặt ngang eo lưng hắn giống như khống chế con tin. Như vậy không tránh được da thịt chạm nhau, Tần Lâm vừa uốn mình, lưng hắn lập tức chạm vào bộ ngực đầy đặn cao vút của nàng, thậm chí có thể cảm nhận được da nàng hơi lạnh sau một lớp áo vải mỏng.

Bạch Liên giáo chủ quen ở trên cao, được mấy chục vạn giáo đồ quỳ lạy, vốn là tính tình cao ngạo, không hiểu về tình yêu nam nữ, cộng thêm vì bắt được Tần Lâm mà mở cờ trong bụng, thân ở trùng vây lại khó tránh khỏi tâm trạng khẩn trương, đến lúc này cũng không phát hiện khác thường. Chợt nghe Tần Lâm nói chuyện không rõ ràng, lại từ phía sau đưa cổ thon dài ra nghiêng đầu hỏi:

- Người nói gì?

Cổ dài của Bạch Liên giáo chủ mềm mại trắng trẻo, khăn che mặt không che được cái trán trắng nõn, con ngươi băng sương bởi vì nghi hoặc giống như phủ lên một lớp hơi nước. Vẻ cao ngạo băng hàn từ chối người ngoài ngàn dặm bình thường đã mất đi bảy tám phần, lúc này trở nên vô cùng khả ái.

- Ta nói thật ra thì nàng có thể ôm chặt hơn một chút!

Tần Lâm cười ha hả, bất thành linh nghiêng đầu sang bên, đôi môi nhẹ nhàng hôn lên cái trán nõn nà của Bạch Liên giáo chủ.

- Thánh giáo chủ!

Các cao thủ Bạch Liên giáo Ngã Khổ Thiên, Tử Hàn Yên, Tiêu Vân Thiên giận đến trợn mắt muốn rách, hận không thể xé xác ứng khuyến triều đình dám xúc phạm Thánh giáo chủ này thành muôn mảnh.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cùng chúng quan giáo khẩn trương vạn phần không nhịn được khẽ cười một tiếng trong lòng, cho dù là Tần trưởng quan của chúng ta rơi vào tay địch cũng muốn chiếm phần hơn.

Chỉ bất quá chiếm phần hơn như vậy không khỏi run sợ trong lòng, đối phương là giáo chủ Ma giáo...

Sắc mặt Bạch Liên giáo chủ dưới khăn che mặt đã sớm đỏ bừng, trong con ngươi băng hàn như có ngọn lửa lóe lên. Cũng may mặc dù nàng không hiểu thế thái nhân tình, nhưng thân là giáo chủ đứng đầu một giáo cũng có trí tuệ cực cao, lập tức hiểu dụng ý Tần Lâm, không những không buông ra ngược lại còn ôm chặt hắn hơn chút nữa, từ từ lui từng bước một về phía sau:

- Hừ, muốn gạt ta buông người ra ư, bản giáo chủ không mắc bẫy người đâu!

- Vậy nàng cứ việc ôm ta đi, chẳng qua là sau này chó có truyền ra, nếu không ba vị lão bà của ta chắc chắn sẽ uống phải giấm chua, giữa phu thê chúng ta sẽ không còn hòa thuận nữa...

Tần Lâm ba hoa chích chèo một hơi, trong lòng lại có hơi thất vọng. Xem ra Bạch Liên giáo chủ này tuyệt đối không phải chỉ có hư danh, đầu óc xoay chuyển cực nhanh, không bị mình lừa gạt.

Thời này lễ phép sâm nghiêm, nếu như là nữ tử sau khi nghe được câu nói kia sẽ xấu hổ vô cùng, cho dù là chưa chắc đẩy Tần Lâm ra cũng có thể bị hắn tìm được cơ hội lợi dụng.

Cũng may Tần trưởng quan của chúng ta tâm trạng rất tốt, da mặt thật dày. Nếu như Bạch Liên giáo chủ không chịu buông tay, hắn cũng vui vẻ uốn éo thân mình ma sát với người ngọc thêm mấy cái.

- Dường như người vui vẻ lắm phải không?

Bạch Liên giáo chủ cười lạnh ghé vào tai hần hỏi, sắc mặt dưới mặt nạ bạc đỏ ửng, đã sớm giận tới nổi nghiêng răng nghiêng lợi.

Tần Lâm vừa định gạt đầu một cái nói quả thật như vậy, đã cảm thấy thất lưng bị nàng đâm ột chỉ thật mạnh. Toàn thân hần như vừa bị điện giật trở nên tê dại đờ đẫn, đã bị Bạch Liên giáo chủ điểm huyết đạo, trừ mất mũi miệng, toàn thân trên dưới không thể động đậy được nữa.

Hừ, làm tù binh sẽ phải tự giác mình là tù binh! Bạch Liên giáo chủ cười xấu xa một tiếng, dốc hết tinh thần chăm chú đề phòng, mang theo Tần Lâm đi về phía các cao thủ trong giáo.

Khoảng cách hơn mười trượng, đi chậm cũng không bao lâu sau đã tới, vì vậy cảm giác êm ái của Tần Lâm cũng chấm dứt. Bạch Liên giáo chủ ném hần xuống đất, trường kiếm trong tay Luyện Ích Trần giống như con rắn phóng tới, dừng lại đứng ngay cổ họng Tần Lâm, kiếm khí rét lạnh nơi cổ khiến cho hần nổi da gà khắp người.

- So với trường kiếm lạnh như băng, ta thích giáo chủ Đại nhân ôm trong lòng hơn!

Tần Lâm nằm trên đất không thể động đậy, miệng vẫn không chịu thua.

- Người...!

Luyện Ích Trần giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đâm một kiếm xuyên cổ họng Tần Lâm.

- Phải chăng là muốn bản giáo chủ điểm huyết cam người luôn?

Sóng mắt Bạch Liên giáo lưu chuyển, không hài lòng liếc hần một cái, ngay cả chính nàng cũng rất kỳ quái, không hiểu vì sao mình không cảm thấy thật sự tức giận

Thấy Tử Hàn Yên đang băng bó vết thương, Bạch Liên giáo chủ ngồi xổm xuống, nhìn chăm chăm Tần Lâm hỏi:

- Mới vừa rồi vì sao ngươi biết là Tử Đường chủ giả trang bản giáo chủ, rốt cục chúng ta đã sơ hở ở chỗ nào?

Vấn đề này được tất cả mọi người Bạch Liên giáo hết sức quan tâm, vóc người thể mạo Bạch Liên giáo chủ và Tử Hàn Yên cơ hồ như nhau, chỉ cần che mặt, làm sao Tần Lâm có thể nhìn ra thật giả?

Ừm... Tần Lâm hít một hơi thật sâu, vẻ mặt hết sức say mê:

- Mùi thơm, nàng ta không có mùi thơm hoa đào trên người nàng, đó hoa độc nhất vô nhị chỉ nở rộ giữa đêm khuya, cũng giống như hoa tuyết thoáng qua rồi tan biến, hay như đó hoa sương chỉ tồn tại một sát na, thần bí khôn lường...

- Thật là dẻo miệng, ủa, vì sao hần biết tên bản giáo chủ (Bạch Sương Hoa)?

Bạch Liên giáo chủ không nhịn được đá hần một cước, tuy có khăn che mặt nhưng da thịt bên dưới đều đỏ ửng, chỉ cảm thấy nhịp tim của mình thành thịch như trống trận.

Thuở nhỏ nàng được giáo chủ đời trước thu làm môn đệ, hơn mười tuổi được phong Thánh Nữ, vào năm hai mươi tuổi đã trở thành Bạch Liên giáo chủ, thần công đại thành, uy chấn thiên hạ. Những năm qua nàng nghe thấy khen mình thần công thịnh đức, quang minh chí đại, lật đổ Ngụy triều nhất thống thiên hạ, nhưng chưa từng thấy qua ai dám lộ ra vẻ say mê như vậy ở trước mặt mình.

Các cao thủ Ngã Khổ Thiên, Tử Hàn Yên lại lấy làm kinh hãi, âm thầm nghĩ ngợi vì sao Tần Lâm biết trên người Thánh giáo chủ có mùi thơm đặc hữu? Kể tâm tư linh mẫn lập tức nhớ lại Thánh giáo chủ có lần đi Trấn Thủy Quan Âm tìm Tần Lâm, mấy canh giờ mới ra ngoài, sau đó cũng không thấy Tần Lâm có chuyện gì.

Sau đó Thánh giáo chủ đi tới chỗ ở của Ngũ Phong hải thương trên bờ Thập Sát Hải bắt Tần Lâm, kết quả làm trễ nãi suốt đêm, trời sáng mới mệt mỏi không chịu nổi trở lại, đôi mắt nổi quầng thâm đen. Đến đây không ai dám nghĩ xa hơn nữa, chỉ có thể cất giấu mối nghi ngờ trong lòng.

Tử Hàn Yên cúi đầu nhắc nhở:

- Thánh giáo chủ, các huynh đệ còn nấp ở hang đá nơi khác, bây giờ chúng ta...?

- Giữ nguyên kế hoạch tiến hành!

Bạch Liên giáo chủ chớp lấy đại lương Tần Lâm, nhẹ nhàng nhấc hẳn lên.

Tần Lâm có hơi thất vọng, vì sao lần này không ôm vào trong ngực?

Tính ra ý nghĩ này cũng rất tốt, đáng tiếc Bạch Liên giáo chủ lại không phải là kẻ ngốc, hiện tại không còn đám cấm kỵ quan giáo uy hiếp cướp người, cần gì để cho Tần Lâm ăn đậu hủ như trước nữa...

Tần Lâm hiểu được Bạch Liên giáo chủ đã muốn bắt giữ mình, vậy tạm thời sẽ không có nguy hiểm tính mạng, linh cơ thoáng động thừa dịp đối phương nói chuyện cùng thuộc hạ đột nhiên lớn tiếng gọi:

- Các huynh đệ, mau ra tay, các người đánh càng mạnh, bọn họ càng không dám làm gì ta!

Chúng quan giáo vừa nghe cảm thấy có lý, lập tức Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực dẫn dắt, cầm Xế Điện Thương, Tú Xuân đao reo hò xông tới.

Hắc hắc, lần này giáo chủ Đại nhân phải ôm ta rồi chứ gì? Tần Lâm nhìn Bạch Liên giáo chủ dáng vẻ hết sức bại hoại, vào tình cảnh này mà hắn vẫn còn nghĩ cách chiếm phần hơn của mỹ nhân.

Gặp phải kẻ bại hoại bỉ ổi như Tần Lâm, Bạch Liên giáo chủ tức gần nổ phổi, đành phải vung chỉ điểm huyết cam của hắn, sau đó lớn tiếng ra lệnh cho thuộc hạ:

- Các người đi trước, ta cản ở phía sau! Nhớ thông báo Cao Tả Sứ, làm đúng theo kế hoạch trước đó!

Bọn Ngã Khổ Thiên, Tử Hàn Yên không do dự chút nào, võ công bọn họ cũng không bằng Bạch Liên giáo chủ, hôm nay Thánh giáo chủ đích thân cản ở phía sau, lại thủ sẵn Tần Lâm làm con tin có thể nói là mười phần chắc chắn.

- Thánh giáo chủ bảo trọng!

Ngã Khổ Thiên khom người hành lễ, dẫn theo các vị cao thủ lại bắn ra một đợt ám khí, sau đó chui thật nhanh vào thông đạo đi thông sang một hang đá khác, biến mất trong bóng tối.

Thấy chúng Hiệu Úy đến gần, quả thật Bạch Liên giáo chủ lại ôm Tần Lâm ở trước người, gần giọng quát to:

- Không cho phép tới đây, ai dám động một bước, bản giáo chủ sẽ giết Tần Thiếu Bảo các người!

Thân hình Bạch Liên giáo chủ yếu điệu kiều diễm, da thịt nõn nà, hai tròng mắt thần quang băng hàn, cho dù là che mặt cũng nhất định là vị bằng sơn mỹ nhân. Tần Lâm được mỹ nhân nhuyển ngọc ôn hương ôm vào trong ngực, chúng quan giáo đang lo lắng cho hắn, hắn lại không chịu nhường chút nào, tuy rằng thân thể không thể động cũng không thể mở miệng, nhưng đôi mắt hắn vẫn đảo tròn liên hồi, vô cùng bại hoại.

Nghe tiếng bước chân bọn Ngã Khổ Thiên xa dần, Bạch Liên giáo chủ ôm Tần Lâm cũng lui vào thông đạo, ánh mắt băng hàn thấu xương đe dọa nhìn chúng quan giáo, phảng phất chỉ cần bọn họ tiến tới gần một bước nữa, nàng sẽ lập tức giết chết Tần Lâm.

Mặc dù Tần Lâm nhiều lần lấy mắt ra hiệu mình không gặp nguy hiểm, Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực há có thể mang tánh mạng của hắn ra mạo hiểm. Bọn họ chỉ có thể trở mắt nhìn Bạch Liên giáo chủ kèm giữ Tần Lâm càng đi càng xa trong thông đạo, cũng chỉ có thể dẫn đám cấm kỵ quan giáo theo xa xa phía sau, không dám khinh cử vọng động.

Đây là một thông đạo dẫn sâu xuống lòng đất, rất nhanh đã tới một hang đá hơi nhỏ. Đột nhiên Bạch Liên giáo chủ bước nhanh hơn, mang theo Tần Lâm chân không chấm đất lui về phía sau, nhanh như điện chớp.

- Mau đuổi theo! Đừng để cho nàng cướp Tần ca đi!

Lục Viễn Chí lớn tiếng kêu lên.

Lúc này đột nhiên có tiếng lách cách vang lên, hàng rào sắt dây cột nặng nề trong thông đạo thành linh rơi xuống, ngăn cách giữa đám quan giáo và Tần Lâm.

Mắt thấy Bạch Liên giáo chủ mang theo Tần Lâm chạy xa, chúng quan giáo gấp đến độ vỡ đầu sút trán, Ngưu Đại Lực cầm Tần Thiết Bàn Long Côn đập hàng rào sắt. Nhưng y mới vừa đập vài cái thỉnh linh cách đó không xa vang lên một tiếng nổ rất lớn, chấn động lỗ tai kêu ong ong liên hồi. Mới vừa khôi phục thính lực được một chút, chợt nghe bên tai có tiếng nước chảy ầm ầm như sấm động.

Đám cấm y quan giáo ngơ ngác nhìn nhau, trong lúc nhất thời cả kinh ngây người, cũng không biết tiếng nước chảy kia từ đâu tới.

Ngưu Đại Lực dừng động tác đập hàng rào sắt, nghiêng tai nghe ngóng một hồi, lập tức sắc mặt đại biến, cất tiếng quát lớn:

- Tất cả mau lui về phía sau, Bạch Liên yêu phi đã cho nổ vách hang, muốn cho nước sông tràn vào đìm chết chúng ta!

Thì ra ngọn đồi nhỏ mà Trúc Lâm thiền tự tọa lạc cũng chỉ cao có mấy chục trượng, hang đá lớn nhất nằm bên dưới đỉnh đồi chừng ba chục trượng, đã gần như ngang với mặt Cù Giang dưới chân đồi. Mà thông đạo dẫn xuống hang đá đi chênh chếch xuống dưới càng ngày càng sâu, đi tới đây đã thấp hơn mặt sông rất nhiều, Bạch Liên giáo nổ nham thạch cho nước sông tràn vào như vậy, đám cấm y quan giáo bên trong nhất thời gặp phải nguy cơ diệt vong.

Lỗ thủng mà Bạch Liên giáo cho nổ nằm ở vách hang nhỏ đối diện hàng rào sắt, rất nhanh nước từ hàng rào sắt tràn vào ào ạt, thể nước dâng lên cực nhanh, mới vừa nói vài câu đã ngập lên bắp chân.

765. Chương 765: Đoạn Long Thạch

Ở trên đời này ai mà không sợ chết, sắc mặt đám cấm y quan giáo trắng bệch, đang muốn xoay người chạy trốn nhưng lại tiến thoái lưỡng nan:

- Ngưu trưởng quan, Tần Thiệu Bảo chúng ta vẫn còn ở... vẫn còn ở trong tay giáo chủ Ma giáo!

Ngưu Đại Lực nhìn hàng rào sắt đối diện, Tần Lâm bị Bạch Liên giáo chủ bắt vẫn đang ra sức nháy mắt lia lịa với y, có vẻ cũng ổn thỏa, y bèn nghiêng răng một cái:

- Tần Thiệu Bảo sẽ không có nguy hiểm, đi mau!

- Không được! Muốn đi các ngươi đi đi, ta muốn ở lại...

Gương mặt nung núc của Lục Viễn Chí lúc này xanh trắng sợ, đôi mắt nhỏ bình thời cười híp lại lúc này toát ra vẻ kiên định vô cùng, hai tay nắm hàng rào sắt lay loảng xoảng.

Trên thảo nguyên, giữa bầy ác lang hàng ngàn hàng vạn con, Tần Lâm không vứt bỏ Lục Viễn Chí. Hôm nay trong hang đá dưới lòng đất này, Lục Viễn Chí cũng sẽ tuyệt đối không bỏ lại Tần Lâm.

Trên vách đá đối diện hàng rào sắt có một lỗ thủng rộng hơn trượng do bị Bạch Liên giáo làm nổ, cột nước trắng xóa theo lỗ thủng bắn mạnh vào trong, bắn lên vách đá cứng rắn làm tung tóe bọt nước trắng xóa, hang đá nhỏ trong khoảnh khắc đã bị nước sông bao trùm.

Bạch Liên giáo chủ nhíu mày một cái, vội vàng xách Tần Lâm nhảy lên trên cao, điểm ra một chỉ giải khai huyết đạo cho hắn, tỏ vẻ đặc ý nói:

- Tần Lâm, thủ hạ của ngươi cũng rất trung thành, bản giáo chủ cũng muốn xem thử, có mấy người chịu lưu lại chôn theo ngươi.

Tần Lâm không trả lời, chỉ để ý nhìn Lục Viễn Chí sau hàng rào sắt, há miệng mắng to:

- Tên ngốc, ở lại đây có gì vui, lão tử cảm thấy rất thoải mái, cần ngươi cứu sao? Lão Ngưu, ngươi đưa tên mập khốc lóc như nữ nhân này đi, lão tử vừa thấy y đã buồn nôn.

- Tần ca...

Lục Viễn Chí đỏ ngầu đôi mắt, thừa biết đây là Tần Lâm cố ý khích tướng cho y đi mau.

Rầm, Ngưu Đại Lực gõ đầu khiến cho Lục Viễn Chí hôn mê, kéo y lui về phía sau, miệng lẩm bẩm:

- Tần Thiệu Bảo thật sự mắng không sai, tên này còn ngu hơn heo. Hừ hừ, có khi nào nghe nói Tần Thiệu Bảo thua thiệt trong tay nữ nhân chưa?

Chỉ chậm trễ một lúc như vậy, nước đã lên đến bụng. Chúng quan giáo lui thật nhanh về phía sau, theo đường cũ chạy trở về hang đá đầu tiên, chạy đua với thể nước đang dâng cao không ngừng.

Ngưu Đại Lực giao Lục Viễn Chí cho huynh đệ Hiệu Úy, chính y thân cao chân dài phụ trách đoạn hậu. Mặc dù miệng nói là Tần Thiệu Bảo sẽ không thiệt thòi gì, nhưng chạy được vài bước thỉnh thoảng vẫn quay đầu nhìn lại phía sau. Đáng tiếc rất nhanh nước sông đã ngập qua hàng rào sắt, trước mắt chỉ là một mảnh trắng xóa, cũng không thấy được Tần Lâm bên hang đá nhỏ kia nữa.

Bên hang đá nhỏ, theo thể nước dâng lên, Bạch Liên giáo chủ xách theo Tần Lâm nhảy lên cao hai lần, đáy hang đá nhỏ này đã hóa thành mặt nước mênh mông, miệng thông đạo ngập dưới nước. Tần Lâm cũng không thấy được Ngưu Đại Lực và chúng Hiệu Úy, cộng thêm hang đá trong lòng đất, tiếng nước chảy như sấm, khó tránh khỏi dao động trong lòng.

Bạch Liên giáo chủ là nhân vật bậc nào, lập tức nhìn ra Tần Lâm tâm thần bán loạn, bèn nở một nụ cười nói:

- Tần Thiệu Bảo, thủ hạ của ngươi đã bị hồng thủy ngăn cách, bỏ lại ngươi bất kể rồi! Bây giờ trong hang đá này cũng chỉ còn lại hai ta, không còn ai có thể cứu tính mạng ngươi được nữa.

Uy hiếp trắng trợn ngược lại giúp cho tinh thần căng thẳng của Tần Lâm chùng xuống trở lại, hấn giả bộ không thể làm gì, cất tiếng thở dài:

- Ôi... nàng nói đúng, bây giờ trong hang đá chỉ có chúng ta cô nam quả nữ, vừa đúng giống như lửa gần rơm. Nếu như nàng làm chuyện gì, ta không có cách nào chống cự, chỉ có thể thuận theo mà thôi...

Dứt lời Tần Lâm dựa nửa người vào vách đá, tứ chi dang rộng, cắn răng nghiến đầu, vẻ mặt vừa uất ức vừa bi phẫn, rõ ràng là đáng vẻ không cam lòng chịu nhục.

- Vì sao ngươi vô lại tới mức này?!

Bạch Liên giáo chủ giận dữ giậm chân một cái, nhất thời đá vụn bay tán loạn, để lại một dấu chân sâu hơn tấc trên nền đá cứng.

Trước kia cũng bắt được quan viên triều đình, mười người có tám bình thời đạo mạo nghiêm trang, miệng luôn nói trung thành với triều đình, kết quả vừa hù dọa một phen lập tức trở nên mềm như bún. Tối đa chỉ có một vài tên xương cứng, thể nào cũng không chịu đầu hàng.

Thế nhưng người giống như Tần Lâm cũng không hề đầu hàng, nhưng còn kém kiên trì bắt khuất quá xa, lại dám đùa giỡn với Bạch Liên giáo chủ, thật là trên đời có một dưới thế không hai, làm cho nàng lại xấu hổ vừa buồn cười, không biết nên làm thế nào cho phải.

- Thôi, không nói nhảm với ngươi nữa!

Thần sắc Bạch Liên giáo chủ nghiêm lại:

- Giao Bạch Ngọc Liên Hoa ra, đầu hàng Bạch Liên Thánh giáo chúng ta, bản giáo chủ có thể tha cho ngươi một mạng, nếu không...

Làm sao nàng biết ta có Bạch Ngọc Liên Hoa? Tần Lâm vẫn cảm thấy chuyện giết chết Cao Sài Vũ ở Kỳ Châu là kín đáo vô cùng, lúc này đột nhiên bị nhắc tới, trong lòng hết sức kinh ngạc.

Nhưng ngoài mặt hấn vẫn không hề tỏ ra rơi xuống hạ phong, ánh mắt quan sát thân hình yêu kiều diễm lệ của Bạch Liên giáo chủ từ trên xuống dưới, cười hì hì nói:

- Muốn ta giao ra Bạch Ngọc Liên Hoa, đầu hàng Bạch Liên Ma giáo ư? Có lẽ nàng hãy thử mỹ nhân kế xem sao, ở đây chỉ có hai người chúng ta không ngại nói thật với nàng, lòng trung thành của ta đối với triều đình cũng rất có hạn, nói không chừng dùng mỹ nhân kế một chút ta sẽ đầu hàng.

Trời ơi, da mặt tên này quả thật rất dày...

Nghe Bạch Ngọc Liên Hoa quả thật ở trong tay Tần Lâm, Bạch Liên giáo chủ lại cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, nàng vẫn một mực quan sát hành động của Cao Thiên Long mấy ngày qua nhưng không nói gì.

- Hừ, cho là ta không dám dẫm thương người sao?!

Bạch Liên giáo chủ cười lạnh, vung chỉ điểm vào người Tần Lâm.

Thủ pháp của nàng nhanh như điện chớp, Tần Lâm tránh đi đâu được. Giữa ngực bụng bị đâm trúng lập tức có một luồng khí nóng lan vào cơ thể, khiến cho toàn thân hần vừa đau đớn vừa tê dại.

- Mưu sát chồng, cứu mạng, có kẻ mưu sát chồng!

Tần Lâm ôm lấy đùi Bạch Liên giáo chủ, lăn lộn trên mặt đất.

Bạch Liên giáo chủ nổi giận thêm, lập tức giơ tay lên khiến cho không khí xung quanh kích động mơ hồ phát ra tiếng sấm gió, nhưng hai chân nàng bị Tần Lâm ôm lấy, không biết vì sao đột nhiên nhớ tới lần đó ở Trấn Thủy Quan Âm am, uống lầm Mật Tảo Hòa Hợp Trà, hiện tại Tần Lâm đè trên người mình... Còn có sau đó gặp Tần Lâm ở Thập Sát Hải chỗ ở của Ngũ Phong hải thương, hần cũng ôm lấy hai chân Kim Anh Cơ như vậy, sau đó...

Đường đường Bạch Liên giáo chủ chợt cảm thấy thân thể bủn rủn không chịu nổi, trong lòng mềm nhũn, đôi mắt băng hàn trở nên mờ đi, rốt cục đổi chuyển thành chỉ điểm tới, giải khai huyết đạo cho Tần Lâm.

Phù... Tần Lâm thở hổn hển vài cái, vừa rồi quả thật là khó chịu, nữ nhân này hạ thủ quá tàn độc.

- Chưa từng thấy qua tên quan nào không biết xấu hổ như người...

Bạch Liên giáo chủ thấy thế nước dần dần lên cao, cuống quýt nắm Tần Lâm tiếp tục nhảy lên trên.

Mặc dù chưa lấy được Bạch Ngọc Liên Hoa, nhưng bây giờ nàng đã lấy được tin tức xác thực từ trong miệng Tần Lâm, giải trừ lòng nghi ngờ đối với Phụng Thánh Tả Sứ Cao Thiên Long, cũng có thể đi hội hợp với các thuộc hạ đắc lực Cao Thiên Long, Ngã Khổ Thiên đã rời đi trước đó.

Hang đá nhỏ này có hình bầu dục, một đầu là thông đạo hàng rào sắt, đầu kia là thông đạo dẫn sang hang đá khác. Dựa theo kế hoạch rút lui trước đó, Bạch Liên giáo chủ dẫn theo Tần Lâm chạy về phía ấy, phía sau là nước sông dâng lên không ngừng, trắng xóa một mảnh.

Có chuyện gì vậy? Trong đôi mắt băng hàn ngàn năm của Bạch Liên giáo chủ xuất hiện vẻ ngơ ngác khó hiểu: vốn là thông đạo rời đi, thế nhưng hiện tại trước mặt đã bị Đoạn Long Thạch nặng đến vạn cân hoàn toàn ngăn chặn.

- Cao Tả Sứ, Ngã Hữu Sứ, các người có ở đây không?

Bạch Liên giáo chủ vỗ vào tảng đá, nội lực nàng hùng hậu, cho dù tiếng nước chảy điếc tai nhưng giọng nói trong trẻo như tiếng phượng gáy trên chín tầng mây cũng khiến cho bên kia nghe rất rõ ràng.

Sau Đoạn Long Thạch, Tử Hàn Yên cũng nôn nóng vạn phần, vỗ vào đá nói:

- Xin Thánh giáo chủ chờ chút, chúng ta đang nghĩ biện pháp.

Ngã Khổ Thiên râu tóc dựng đứng, giơ Thủy Ma thần tượng chỉ Cao Thiên Long:

- Họ Cao, phải chăng là lão muốn nhân cơ hội hại chết Thánh giáo chủ, để mình ngồi lên ghế giáo chủ?

Cánh tay trái Cao Thiên Long mềm nhũn rũ xuống, tựa hồ đã gãy, sắc mặt áo não như đưa đám:

- Huynh đệ ta cũng không ngờ tới sau khi cho nổ tung vách đá, Đoạn Long Thạch lại đột nhiên rơi xuống! Chắc là cơ quan bị vụ nổ chấn động ảnh hưởng...

Hồ Vân Bằng và Hùng trưởng lão, Dương trưởng lão cũng một mực khuyên giải:

- Đúng vậy đúng vậy, Cao Tả Sứ cố nhiên có lỗi, nhưng mới vừa rồi chúng ta cũng nhìn thấy, khi vụ nổ xảy ra Đoạn Long Thạch cũng rơi xuống theo, cánh tay Cao Tả Sứ cũng bị đập gãy. Cự thạch vạn cân ai dám lấy tính mạng ra đùa giỡn, trước mắt cứu Thánh giáo chủ ra quan trọng hơn, chớ đoán lung tung nữa.

Cho dù là võ công cao tới mức nào, bị cự thạch vạn cân rơi xuống đầu nhất định cũng sẽ hóa thành bánh thịt. Lúc vụ nổ xảy ra Cao Thiên Long muốn đi xem lỗ thủng, kết quả không đề phòng Đoạn Long Thạch bất ngờ rớt xuống. Nếu không phải lão nhanh chân lùi lại đã bị đập chết tại chỗ, dù là như vậy cũng bị gãy một cánh tay.

Bên kia Đoạn Long Thạch Bạch Liên giáo chủ dùng sức vỗ vỗ vách đá:

- Không nên xảy ra nội loạn, bản giáo chủ tin tưởng Cao Tả Sứ sẽ không phản bội Thánh giáo, mọi người hãy đồng tâm hiệp lực đẩy Đoạn Long Thạch này ra.

Đoạn thông đạo này có hình dáng giống như cái loa, Bạch Liên giáo chủ và Tần Lâm ở đầu nhỏ, vị trí thấp, bọn Cao Thiên Long, Ngã Khổ Thiên ở đầu lớn, vị trí cao hơn. Muốn đẩy Đoạn Long Thạch ra vậy phải đẩy từ dưới lên, đẩy về phía đầu lớn của thông đạo.

Đoạn Long Thạch là một tảng đá khổng lồ hình cầu, Bạch Liên giáo chủ dạng hai chân ra đứng không ra chữ Đinh không ra chữ Bát, vận khởi tầng thứ tám Bạch Liên Hướng Nhật thần công dùng sức đẩy lên. Nhất thời y phục nàng không gió mà động, giống như cánh buồm no gió dần dần căng phồng lên.

Bạch Liên giáo chủ thật là lợi hại, cự thạch vạn cân lại bị nàng đẩy mạnh tới nổi hơi lung lay một cái.

Nhưng bên kia Đoạn Long Thạch, bọn Ngã Khổ Thiên, Tử Hàn Yên lại khó lòng dùng sức. Một quả cầu đá khổng lồ như vậy không có chỗ nào có thể nắm được, tuy rằng chỗ giáp với vách đá có khe hở nhưng không đủ lọt một cánh tay, làm sao kéo nó về phía mình cho được?

Chỗ này chỉ có thể chứa được bốn người, vì vậy Ngã Khổ Thiên và Tam đường chủ cùng ra trận, có người sử xuất Long Trảo Thủ, có người vận khởi Khổng Hạc Công, chỉ tiếc tảng đá này không tiện bám tay dùng sức, có mười thành công lực ngay cả một thành cũng không sử ra được.

Bên kia Đoạn Long Thạch, song chưởng Bạch Liên giáo chủ cùng xuất, thúc giục thần công đến cực hạn, trán và cổ trở nên đỏ ửng, đỉnh đầu bốc lên khí trắng, mồ hôi bắt đầu chảy xuống.

- Này, này...

Tần Lâm lớn tiếng kêu, nhưng Bạch Liên giáo chủ đang vận thần công đạt tới cảnh giới vật ngã lưỡng vong, làm sao còn có thể phân tâm đáp lời hắn.

Thật sự không nghe được sao... Tần Lâm đảo mắt vài vòng toét miệng cười xấu xa, đi vài vòng xung quanh Bạch Liên giáo chủ, quan sát chăm chú thân hình lồi lõm cong vút tuyệt đẹp của nàng, lẩm bẩm nói:

- Ủm, vóc người rất đẹp, ngực cao eo nhỏ, mông tròn chân dài. Bình thời nàng mặc nhiều như vậy ta thật sự không nhìn ra, chắc chắn, ngực vô cùng hoàn mỹ, nếu là lớn hơn chút nữa thì hay quá.

‘Khốn kiếp, bản giáo chủ nhỏ chỗ nào, ta mặc bó ngực!’

Bạch Liên giáo chủ nghĩ như vậy, mặc dù vừa xấu hổ vừa giận dữ rất muốn phản bác, nhưng lại không thể mở miệng được. Nàng đã thúc giục Bạch Liên Hướng Nhật thần công đến cảnh giới tầng thứ tám đỉnh phong, linh đài một mảnh thanh minh, cho dù tiếng nước chảy tiếc tai cũng nghe được lời Tần Lâm hết sức rõ ràng. Bất quá nội công nàng vận chuyển nhanh chóng đại tiểu chu thiên, nếu như mở miệng sẽ làm tiết chân khí ra ngoài, khiến cho nàng có khổ mà không nói được.

Giờ phút này bên kia Đoạn Long Thạch Ngã Khổ Thiên và Tam đường chủ cũng thúc giục công lực tới cực điểm, Bạch Liên giáo chủ cảm thấy Đoạn Long Thạch có hơi động, vội vàng thu hồi tâm trạng có hơi tán loạn, tâm không tạp niệm cúi người vận công đẩy mạnh Đoạn Long Thạch. Đỉnh đầu nàng bốc lên khói trắng nghi ngút, toàn thân đỏ mồ hôi đầm đìa, da thịt trắng như tuyết biến thành màu hồng.

Kể biết người biết của tự nhiên hiểu được lợi hại, chỉ có cao thủ tuyệt đỉnh đạt tới hóa cảnh tiêu hao bản nguyên bản thân, mạo hiểm tấn công thúc giục nội công đến cực hạn mới có dị tượng như thế. Ngay cả cao thủ nhất đẳng đương thế như Uy Đức Pháp Vương hay chưởng giáo Vô Đang, vào giờ phút này cũng không dám chơi thăng chính diện với Bạch Liên giáo chủ.

Nàng không biết tư thế của mình hiện tại lọt vào mắt Tần Lâm lại là một cảnh tượng khác: Bạch Liên giáo chủ cùng xuất song chưởng cúi người đẩy cự thạch kia, hai ngọn núi bị bó chặt hơi hạ xuống, hiện ra hình

vòng cung hoàn mỹ. Y phục nàng bị mồ hôi thấm ướt dán chặt thân thể mềm mại, càng làm nổi bật eo lồi mỡ màng, da thịt hóa thành màu hồng cũng xinh đẹp hết sức mê người.

- Khụ khụ, không biết rằng tư thế này thích hợp với Huyền Thiên Phụ, hay là Bạch Hổ Đằng?

Tần Lâm từ phía sau lưng nhìn hai chân Bạch Liên giáo chủ tách ra hai bên, nụ cười xấu xa trên mặt hằn lập tức trở nên hết sức tà ác, dường như có ý thử ngay tại chỗ.

Huyền Thiên Phụ và Bạch Hổ Đằng đều có trong Động Huyền Tử, Bạch Liên giáo chủ từng được Thanh Đại tạng sách, biết rất rõ ràng, nghe vậy dùng dằng nổi giận, chân khí cơ hồ đi nghịch đường. Nàng cố gắng nén lại đau đớn do nội tức nghịch hành, xoay người lại đánh một chưởng vào vai Tần Lâm.

Một tiếng bạch vang lên, lần này Tần Lâm không còn đùa giỡn nói ra những lời bậy bạ như 'Lão bà đánh lão công' được nữa, xương cốt toàn thân hằn gằn như gãy hết, khiến cho hắn đau đến trợn mắt nhe răng.

766. Chương 766: Cấm Dỗ Chết Người

Bạch Liên giáo chủ lau mồ hôi rịn ra trên trán, sửa khăn che mặt lại:

- Hừ, bản giáo chủ chưa sử xuất tới một phần công lực, chỉ là cảnh cáo mà thôi. Nếu người còn dám buông lời bất nhã, chớ trách bản giáo chủ lật thủ vô tình!

Tần Lâm đang muốn nói gì, chợt Ngã Khổ Thiên bên kia Đoạn Long Thạch kêu lên:

- Cái gì, hành động động của ứng khuyến triều đình nhanh như vậy sao?

- Đúng vậy, họ Ngưu và họ Lục kia giống như phát điên, dẫn ứng khuyến triều đình ồ ạt đi lục soát trên đồi. Nếu như không ra khỏi thông đạo, chúng ta sẽ bị vây khốn bên trong hang đá!

Bạch Liên giáo chủ nghe đây là thanh âm của thủ hạ mình Dương trưởng lão, nhất thời lo lắng.

Hang đá Long Du là hệ thống hang đá ngầm dưới lòng đất do hơn hai mươi hang đá lớn nhỏ tạo thành, bị Bạch Liên giáo dùng làm trụ sở bí mật, xây thông đạo dĩ nhiên không chỉ một chỗ. Cửa thông đạo chỗ tượng Phật Trúc Lâm thiền tự bất quá chỉ dẫn tới hang đá lớn nhất, có chiều rộng lớn nhất, bình thời dùng nhiều nhất. Bất quá những nơi khác còn có vài lối ra bí mật, để phòng sử dụng trong tình huống khẩn cấp.

Vốn kế hoạch trước đây của Bạch Liên giáo chủ chính là bắt giữ Tần Lâm, sau đó cho nước vào đim chết đám cầm y quan giáo, thừa dịp bọn họ hốt hoảng từ mấy chỗ cửa động bí mật xông ra ngoài. Lúc này Tần Lâm bị bắt, không rõ tình huống dưới đất, quan binh triều đình như rắn không đầu sẽ rất dễ dàng phá vòng vây.

Thế nhưng hiện tại mặc dù Tần Lâm bị bắt, Bạch Liên giáo chủ bị vây ở Đoạn Long Thạch, nhưng Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cũng chạy trở về mặt đất rất mau, hơn nữa tổ chức lục soát ngọn đồi trên quy mô lớn. Nếu là như vậy mấy cửa ra bí mật sớm muộn cũng sẽ bị phát hiện, Bạch Liên giáo đồ sẽ bị vây khốn bên trong hang đá, trở thành ba ba trong rọ.

Bạch Liên giáo chủ xoay chuyển tâm niệm thật nhanh, sau khi biết rõ lợi hại lập tức vỗ vào Đoạn Long Thạch kêu lớn:

- Cao Tả Sứ, Ngã Hữu Sứ, các người mang giáo chúng đi mau, không nên chờ đợi thêm nữa! Bản giáo chủ lệnh cho các người lập tức xông ra khỏi hang đá, thừa dịp Tần Lâm vẫn còn ở trong tay chúng ta, bọn họ như rắn không đầu, mau mau phá vòng vây rời đi!

Ngã Khổ Thiên cả kinh thất sắc:

- Thánh giáo chủ, hang đá đã bị nổ tung, nước sông cũng tràn vào, chỗ của ngài hiện tại thấp hơn mặt sông không ít, nếu không nhảy Đoạn Long Thạch ra...

- Đúng vậy, đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng chúng ta tuyệt không thể bỏ lại Thánh giáo chủ!

Cao Thiên Long ra sức vung vẩy cánh tay còn lạnh lặn, tỏ rõ quyết tâm của mình.

Bạch Liên giáo chủ lắc đầu một cái, thanh âm cao vút tràn đầy lực lượng:

- Quan binh lực soát ngọn đồi trên quy mô lớn như vậy, mấy cửa thông đạo bí mật sẽ bị phát hiện, các huynh đệ tỷ muội Thánh giáo sẽ không chạy thoát người nào. Các người yên tâm, bản giáo chủ thần công cái thể, tự có biện pháp thoát thân. Đi mau, ai còn muốn dừng lại chốc lát tức là vi phạm thánh dụ giáo chủ, vi phạm giáo quy Thánh giáo ta. Cao Tả Sứ, Ngã Hữu Sứ, nếu bản giáo chủ có điều bất trắc, các người phải tận tâm phò tá Thánh Nữ...

Nói xong lời cuối cùng, nghĩ đến A Sa danh là thầy trò, tình như tỷ muội, thanh âm của Bạch Liên giáo chủ cũng có hơi kích động.

Bạch Liên giáo đứng vững vàng ngàn năm không ngã, đối nghịch với nhiều đời vương triều, tất nhiên giáo quy vô cùng nghiêm túc, các cao thủ bên ngoài Đoạn Long Thạch nghe vậy cũng không dám tranh cãi nữa. Ngã Khổ Thiên khóc lớn động mạnh Thủy Ma thiên tượng một cái, xoay người rời đi.

- Ân đức của giáo chủ, thuộc hạ vĩnh viễn khó quên!

Cao Thiên Long khom lưng thi lễ một cái mới rời đi, vẻ mặt bi thương vạn phần, chỉ có mấy vị tâm phúc Hồ Vân Bằng nhìn thấy rõ ràng vẻ mừng như điên đại trong đáy mắt vị Phụng Thánh Tả Sứ này.

Nghe đám thuộc hạ bên ngoài Đoạn Long Thạch rời đi, Bạch Liên giáo chủ thở ra một hơi dài, định thần lại trong giây lát. Quay đầu lại chợt thấy nước sông đã tràn ngập dưới chân, hơn nữa còn đang không ngừng dâng lên nhanh chóng, trong mắt nàng không khỏi toát ra vẻ sợ hãi.

- Ôi, Bạch Liên giáo chủ cũng có lúc sợ sao?

Tần Lâm dựa chéch người vào vách đá, quấy chân tỏ vẻ bất cần, đập cho bọt nước văng khắp nơi.

Bạch Liên giáo chủ cảm thấy buồn bã, liếc Tần Lâm một cái:

- Bản giáo chủ đồng quy ư tận với quan chưởng ấn Bắc Trấn Phủ Ty, cũng coi như chết xứng đáng.
- Thật ra thì nàng muốn nói sống không thể cùng giường, chết cũng muốn cùng huyệt, có đúng không?

Tần Lâm làm bộ lắc đầu thờ dài, lại nhìn Bạch Liên giáo chủ với vẻ si mê:

- Hãy nghe ta nói, dù sao hai ta sẽ phải cùng nhau đi gặp Diêm Vương gia, không bằng khoảnh khắc cuối cùng này cùng nhau tìm khoái lạc. Thấy nàng còn trẻ tuổi, dung mạo xinh đẹp như hoa, nhưng nhìn qua dường như cũng chưa hề nếm trải ái tình nam nữ. Nếu chưa biết khoái lạc chốn nhân gian đã phải hồn quy tiên cảnh, ngay cả ta cũng cảm thấy đáng tiếc thay nàng.

- Người...!

Bạch Liên giáo chủ giận đến nổi muốn cho Tần Lâm một cái tát, nhưng không biết vì sao chợt lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng:

- Không nghĩ tới sống chết trước mắt, bản giáo chủ còn không nhìn thoáng được như tên khốn người... Thánh giáo chúng ta có Vô Sinh Lão Mẫu, quê quán chân không, sau khi chết sẽ không đi gặp Diêm Vương gia, Nếu như trước khi chết người chịu quy y Thánh giáo, như vậy chúng ta, chúng ta coi như... cũng có thể...

Bạch Liên giáo chủ nói tới đây mặt đỏ tới mang tai, thanh âm càng ngày càng thấp, đôi mắt đẹp lại tha thiết nhìn chăm chăm Tần Lâm, tựa hồ hết sức hy vọng hắn sẽ bằng lòng quy y Thánh giáo của nàng.

Cả đời này nàng làm thay Bạch Liên Thánh giáo quá nhiều chuyện, dâng hiến sinh mạng cho Vô Sinh Lão Mẫu. Thế nhưng hiện tại trước khi chết, vô số ý nghĩ lý kỳ cổ quái xông lên trái tim. Nàng muốn điên cuồng, muốn làm ra chuyện khác thường, muốn chân chính vì mình mà sống, dù là chỉ trong chốc lát cũng đã đủ.

Tần Lâm há hốc mồm cứng lưỡi, hắn chẳng qua chỉ trêu đùa Bạch Liên giáo chủ thành thói quen mà thôi, không hề nghĩ tới sẽ được đáp lại như vậy, cho dù là vừa rồi tỏ ra si mê nhưng cũng có quá nửa là giả vờ.

- Sao hả, chê ta không đẹp hay sao?

Bạch Liên giáo chủ chợt lột khăn che mặt xuống, chỉ thấy nàng mũi thẳng tai xinh, trong đôi mắt lạnh như băng như có lửa, mày kiếm anh khí bùng bùng, môi đỏ mọng khe khẽ nhăn tràn đầy cảm dỗ, da thịt còn chưa hết sắc đỏ, mồ hôi toát ra mang theo mùi thơm hoa đàm, quả thật là hết sức dụ hoặc người ta.

Trong lúc nguy hiểm lại có cảm dỗ chết người, núi băng sương lạnh phản xạ ánh mặt trời nóng bỏng rực rỡ. Tình cảnh hoàn toàn tương phản như vậy lại hết sức hòa hợp trên người nàng, lộ ra vẻ tự nhiên mà chất phác.

Không thể nghi ngờ, nhan sắc của Bạch Liên giáo chủ cũng giống như võ công của nàng, xuất trần tuyệt thế.

Tần Lâm há hốc mồm cứng lưỡi, mắt thấy nước sông đã dâng lên ngập đến bắp chân vội vàng nói:

- Giáo chủ, thật ra thì ta muốn nói là...

- Hãy ghi nhớ tên của ta, Bạch Sương Hoa!

767. Chương 767: Phối Hợp Ăn Ý

Hai tay Bạch Liên giáo chủ bưng lấy mặt Tần Lâm, vừa như phát tiết vừa như tỏ rõ quyết tâm, bắt ngờ hôn mạnh hắn một cái, động tác nhiệt tình mà vụng về.

Mùi thơm hoa đàm xông vào mũi Tần Lâm, băng sơn mỹ nhân trở nên nhiệt tình như lửa, môi mềm mại quần quít thật chặt môi hắn, động tác vụng về, rằng nàng nhiều lần đè ép vào môi hắn đau nhói.

Không hổ là Bạch Liên giáo chủ, Bạch Sương Hoa thật đúng là thô bạo.

Tần Lâm lại gấp đến độ sắp điên, miệng kêu ú ớ không ngừng. Thế nhưng môi hắn đã bị Bạch Sương Hoa quần lấy cho nên thanh âm hết sức hàm hồ, khiến cho nàng nghe không rõ.

Không thể làm gì được, Tần Lâm chỉ đành phải tàn nhẫn cắn mạnh vào môi Bạch Sương Hoa một cái.

Nỗi đau khiến cho thần trí Bạch Sương Hoa tỉnh táo hơn nhiều, nàng kinh ngạc nhìn Tần Lâm, không hiểu ý của hắn.

- Thật ra thì, thật ra thì ta có biện pháp chạy thoát.

Tần Lâm vịn tay vào vách đá, thở hào hển một hồi.

- Cái gì?!

Bạch Sương Hoa trợn to hai mắt, chợt cảm thấy vừa tức tối vừa xấu hổ: chẳng trách nào tên khốn này nói năng bại hoại giống như không có chuyện gì, thì ra hắn đã sớm có biện pháp... Như vậy mới vừa rồi...

Chỉ trong khoảnh khắc sắc mặt trắng như tuyết của vị giáo chủ Đại nhân này trở nên đỏ ửng, còn đỏ hơn cả vừa rồi dốc hết toàn lực vận công đẩy Đoạn Long Thạch.

Lúc này tính mạng quan trọng hơn, Tần Lâm cũng không chờ cho nàng xấu hổ, vội vàng chỉ vào nước sông đang dâng lên:

Nhìn xem, nước sông đã sắp đến đùi rồi, ta sẽ nói tóm tắt. Mới vừa rồi tuy là có trong ngoài năm người, nhưng ắt hẳn bốn vị bên ngoài kia cũng không dùng lực được, thật ra thì một mình nàng đã có thể đẩy cho Đoạn Long Thạch hơi giãn ra, tính ra nếu có thêm mấy ngàn cân lực đạo là có thể đẩy ra được.

Tuy Đoạn Long Thạch nặng đến vạn cân, nhưng thông đạo dốc xuống dưới, Bạch Sương Hoa đẩy chếch lên trên đã tiết kiệm được không ít lực. Đáng tiếc đá quá nặng, chính nàng cũng hiểu, nếu như có thêm vài ngàn cân lực đạo nữa là có thể đẩy Đoạn Long Thạch lên trên. Nếu như người bị vây ở bên trong là bọn Ngã Khổ Thiên, Cao Thiên Long vậy cũng có thể phụ một tay, nhưng là Tần Lâm...

- Hừ, ta cũng biết chỉ cần có thêm hai ba ngàn cân lực đạo là có thể đẩy Đoạn Long Thạch ra, nhưng từ đâu tới mấy ngàn cân lực đạo này, người có được sao?

Bạch Sương Hoa thở phì phò, lúc này bình tĩnh thảo luận phương pháp chạy trốn lại càng cảm thấy xấu hổ vì hành động mới vừa rồi, nàng nói chuyện với Tần Lâm lại rất giống như tình nhân làm nũng.

Tần Lâm cười, tay chỉ mặt nước vẫn đang dâng lên không ngừng:

- Là nước sông này có thể nhấn chết chìm chúng ta, cũng là nước sông này có thể cứu chúng ta thoát hiểm.
- Nói như vậy là có ý gì...

Bạch Sương Hoa chớp chớp mắt, nghi hoặc không hiểu, vẻ lạnh lùng trong mắt đã tan đi rất nhiều, hai hàng lông mi dài cong vút chớp liên hồi, thần thái hết sức mê người.

- Ngốc thật!

Tần Lâm kim lòng không được muốn đưa tay gõ đầu nàng, nhưng dưới ánh mắt trở nên nghiêm nghị nhìn chằm chằm của Bạch Liên giáo chủ, rốt cục hậm hực thu tay về:

- Được rồi, chẳng lẽ nàng không biết lực đẩy của nước sao? Ừm, nước có thể chở thuyền, đá cũng giống như vậy, cho dù là đá nặng hơn nước nên không thể nổi lên nhưng ngâm trong nước cũng sẽ phải chịu lực đẩy của nước, cho nên sẽ nhẹ hơn rất nhiều so với bình thường.

Nghe đến đó, Bạch Sương Hoa chợt hiểu ra:

- Ta hiểu rồi, lát nữa thể nước dâng lên, Đoạn Long Thạch ngâm trong nước sẽ nhẹ hơn rất nhiều, đến lúc đó sẽ vận công đẩy nó... Bất quá, bất quá...

Thể nước tăng lên tốc độ cực nhanh, đang khi nói chuyện đã ngập qua thắt lưng, thanh âm của Bạch Sương Hoa đột nhiên thấp xuống, tựa hồ có chuyện khó khăn.

Tần Lâm cau mày lại:

- Sao hả, nàng làm được không?

Thử một chút đi. Bạch Sương Hoa cắn cắn đôi môi, tựa hồ hết sức bất đắc dĩ hạ quyết tâm.

- Chẳng lẽ nàng sợ đến lúc đó bị nước ướt thân?

Tần Lâm cười hắc hắc xấu xa quan sát giáo chủ Đại nhân, lúc này nước sông đã dâng đến bụng, quần lụa màu đen dán sát vào thân thể nàng, vóc người yêu kiều lả lướt càng thêm nổi bật. Lát nữa toàn thân nàng ngâm trong nước, y phục bị thấm dẫm nước dán sát vào da thịt sẽ là một cảnh đẹp biết đường nào.

Tần Lâm há miệng chảy nước miếng, nước sông dâng lên đến ngực rất nhanh, không gian trở nên nhỏ đi rất nhiều, cộng thêm không gian thông đạo nhỏ hẹp, dần dần hô hấp cũng trở nên khó khăn.

- Không được, ta không làm được!

Thanh âm của Bạch Sương Hoa run lấy lấy, cả người phát run, khuôn mặt mới vừa rồi còn bởi vì vận công biến thành màu đỏ, lúc này đã trắng bệch như tờ giấy.

Nàng có nỗi sợ hãi khắc cốt ghi tâm đối với nước sâu, năm nàng vừa năm tuổi, một trận hồng thủy phá hủy quê nhà, phá luôn cả ký ức tuổi thơ của nàng về cha mẹ hết sức thương yêu mình. Nàng ôm cành cây mà mẫu thân giao cho trước khi bị nước cuốn đi, trôi giạt không biết bao lâu, ngẫu nhiên gặp được Bạch Liên giáo chủ đời trước cứu giúp, thu vào môn hộ, sau lên chức Thánh Nữ rồi lên ngôi giáo chủ.

Mặc dù đã cách hai mươi năm, hồng thủy vẫn là ký ức kinh khủng nhất trong tiềm thức của nàng. Mặc dù đã giấu nỗi sợ hãi này sâu tận đáy lòng không hề để lộ ra, nhưng tới giờ phút này, tình cảnh nước sông không ngừng dâng lên, cảm giác toàn thân ngâm trong nước đã đưa nàng trở về ký ức như cơn ác mộng lúc năm tuổi, trong cơn hồng thủy kia. Bạch Sương Hoa thân là Bạch Liên giáo chủ, rốt cục lúc này đã để lộ ra điểm yếu trong lòng mình.

Tần Lâm thấy nàng sợ tới mức như vậy, tuy không hiểu rõ lắm nguyên nhân nhưng cũng mơ hồ đoán được vài phần, bèn đưa một cánh tay ra đỡ lấy nàng.

Không nghĩ tới Bạch Sương Hoa như vừa gặp được cọng rơm cứu mạng trong cơn hồng thủy, đầu tiên là ôm lấy cánh tay, tiếp theo liền bò lên trên người Tần Lâm, hai chân quấn vào bên hông hắn, hai tay ôm thật chặt cổ của hắn, tư thế giống như một con Koala thật lớn.

Chẳng qua là thân thể nàng lạnh như băng run lấy lấy, răng trên răng dưới va vào nhau lách cách, khiến cho Tần Lâm buồn cười cũng không cười nổi, không thể làm gì khác hơn là nhẹ vỗ lưng ngọc nàng, mềm mỏng nói:

- Ngoan, chớ sợ chớ sợ, có ta ở đây...

Vì sao cành cây mà mình ôm lần này lại biết nói như vậy?! Bạch Sương Hoa bất chấp hết thảy, trong bóng tối lạnh lùng, giữa hồng thủy vô tận vô biên, dường như chỉ có chỗ này là ấm áp hiếm có, vì vậy nàng càng ôm Tần Lâm chặt hơn nữa.

Nếu như là bình thời, Tần Lâm còn cầu ỹ nhân ôm mình như vậy mấy canh giờ. Nhưng lúc này lòng hắn nóng như lửa đốt, thấy nước sông đã ngập lên đến ngực không thể làm gì khác là nhào xuống nước.

Ặc ặc... Bạch Sương Hoa bị nước vào miệng mũi làm cho sặc ho, hai tay quơ quào loạn xạ, cào ra mấy vết trảo đỏ ửng trên mặt Tần Lâm.

- Nay, nếu nàng không bình tĩnh lại, cả hai chúng ta sẽ chết đuối ở chỗ này.

Tần Lâm đứng thẳng người lại, hắt một vốc nước lạnh lên mặt Bạch Sương Hoa.

Bạch Sương Hoa mơ mơ màng màng, chỉ nhớ mới vừa rồi mình đã nằm mơ, dường như lại trở về cơn ác mộng lúc mình năm tuổi. Nhưng lần này không còn là ôm cành cây mặc cho nước cuốn đi, mà là trèo lên một cây đại thụ vừa cao vừa ấm áp. Trong cơn tuyệt vọng vì tảo ngộ cơn hồng thủy, có được một cây đại thụ như vậy thật là hạnh phúc khó được. Trong lúc nàng đang thắm cảm thấy may mắn, thỉnh linh đại thụ ngã xuống, khiến cho nàng chìm xuống nước.

Sau khi tỉnh lại nàng lập tức hiểu ra, đó không phải là đại thụ gì cả, rõ ràng chính là Tần Lâm. Mà nơi này cũng không phải hồng thủy vô biên vô tận, mà là trong hang đá nhỏ hẹp tối tăm dưới lòng đất, trước có Đoạn Long Thạch cản đường, phía sau nước sông lại nhanh chóng dâng lên.

- Nàng có thể làm được, nội công của nàng vô cùng cao thâm, chỉ cần hít một hơi chân khí là có thể chống đỡ rất lâu.

Tần Lâm cầm tay của Bạch Sương Hoa, nhìn vào mắt của nàng, lòng tin mười phần nói:

- Ta tin tưởng nàng!

Ừ! Bạch Sương Hoa gật đầu một cái thật mạnh, so với trận hồng thủy lúc năm tuổi chỉ có một cành cây lênh đênh theo dòng nước, lần này có thêm một Tần Lâm sống sờ sờ, cảm giác tốt hơn rất nhiều.

Nước đã lên đến cằm, Bạch Sương Hoa dồn khí Đan Điền, thúc giục công lực đến mười hai thành, song chưởng chậm rãi đẩy ra, lặng lẽ không tiếng động vỗ vào Đoạn Long Thạch kia. Nhất thời một tiếng ầm rất lớn vang lên, Đoạn Long Thạch va chạm vào vách đá phát ra tiếng vang làm người ta ê răng, lung lay rất mạnh.

Tuy rằng không có bốn người bọn Ngã Khổ Thiên ở đối diện dụng kình, thế nhưng lần này lung lay nhiều hơn trước, đây chính là hiệu quả của nước sông dâng lên.

- Vì sao vẫn chưa được?

Sau khi Bạch Sương Hoa đẩy lần này sắc mặt lập tức trở nên bưng đỏ, cật lực thở hổn hển vài cái, xem ra dùng sức cũng đến cực hạn.

Vẫn nên chờ thêm, Tần Lâm ngăn nàng lại:

- Tiết kiệm sức lực một chút đi, đợi lát nữa thử lại! Bây giờ Đoạn Long Thạch chỉ mới ngập một nửa trong nước, nhận được lực đẩy vẫn còn ít, chờ nó hoàn toàn ngập dưới nước ắt là sẽ được.

Nước đã lên đến mức không cách nào đứng thẳng, Bạch Sương Hoa lấy tay níu Đoạn Long Thạch khiến ặt mũi mình ngoi lên trên mặt nước, có hơi tâm hoảng ý loạn:

- Đoạn Long Thạch ngâm trong nước, vậy chẳng phải là chúng ta cũng bị chìm dưới nước sao?

- Không quan hệ, ta dìu nàng bơi.

Tần Lâm đưa tay ra, thành khẩn nói:

- Buông lỏng, chớ lộn xộn, đừng hoảng hốt, giao mình cho ta là được.

Bạch Sương Hoa nắm tay của Tần Lâm không chậm trễ chút nào, theo lời hắn nói toàn thân buông lỏng, mượn một chút lực đạo trên tay hắn truyền tới, quả thật nổi trên mặt nước.

Tần Lâm dùng một tay hai chân bơi lội, cảm giác trên tay truyền tới lực đạo rất lớn giống như bị con cạp giữ lại, biết đối phương vẫn rất khẩn trương liền cười hì hì nói:

- Sao hả, ta nói không sai chứ, thật ra thì người ta chỉ cần một chút sức lực là có thể nổi trên mặt nước. Nếu không phải là nước sông sắp rót đầy hang đá này, chúng ta làm đôi uyên ương cùng bơi cũng rất hay...

Tên này thật là dẻo miệng... Bạch Sương Hoa buồn cười trong lòng, tâm lý căng thẳng mới đầu rốt cục dần dần tiêu tán, được Tần Lâm dìu đỡ bập bềnh trên mặt nước.

Thật ra thì Bạch Sương Hoa ngộ tính cực cao lại kiêm công lực thâm hậu, nội tức rất dài. Chỉ cần giải trừ nỗi sợ hãi trong tiềm thức, nàng học bơi cũng nhanh hơn so với bất kỳ ai khác, chỉ trong thoáng chốc đã nắm được thủy tính, cho dù là không có Tần Lâm dìu cũng có thể tự bơi một mình.

Nhưng từ đầu đến cuối, nàng đều không có rút tay mình đang trong tay Tần Lâm trở về...

Rốt cục nước sông còn cách nóc thông đạo chỉ hai thước, động tác Tần Lâm hơi mạnh một chút sẽ đụng đầu vào đỉnh động, mà Đoạn Long Thạch cũng cơ hồ chìm hoàn toàn trong nước.

- Được, chúng ta chìm xuống, đẩy Đoạn Long Thạch ra!

Tần Lâm véo vào lòng bàn tay Bạch Sương Hoa một cái.

- Chúng ta ư?

Bạch Sương Hoa hết sức kinh ngạc hỏi lại.

- Ta và nàng cùng đẩy!

Tần Lâm khích lệ cười cười, chỉ có một lần cơ hội, nếu như vẫn không thành công, nước sông ngập đến đỉnh động chỉ có một con đường chết, cho nên nhất định phải nắm chắc cơ hội, cố gắng lớn nhất.

Không biết vì sao nghe nói Tần Lâm sẽ cùng mình chìm xuống nước để đẩy Đoạn Long Thạch, lòng tin Bạch Sương Hoa lập tức gia tăng ba phần. Nàng gặt đầu một cái thật mạnh, sử dụng thân pháp Thiên Cầm Trụy, lập tức cùng Tần Lâm chìm xuống nước.

Thông đạo không cao, nước cũng không phải là quá sâu, chìm xuống ba thước đã đập đến mặt đất, Bạch Sương Hoa và Tần Lâm mò mẫm tìm vị trí chuẩn xác, điều chỉnh tư thế của mình, như là tâm ý tương thông đồng thời dùng sức đẩy mạnh Đoạn Long Thạch.

Ừng! Mặt nước bên trên đột nhiên nổ tung, bọt nước đánh vào đỉnh động bay tán loạn, không ngờ rằng Bạch Liên giáo chủ dốc hết toàn lực xuất chiêu ở dưới nước có thanh thế hùng mạnh tới mức như vậy.

Trong tiếng âm vang hòa lẫn tiếng nước chảy, Đoạn Long Thạch bị ngâm trong nước vốn đã trở nên nhẹ rất nhiều, lần này bị đẩy lên về phía trước.

Hang đá bên kia Đoạn Long Thạch đã sớm không còn một bóng người, nếu không bọn họ sẽ thấy kỳ quan bình sinh khó gặp: nước sông từ từ bao phủ thông đạo, Đoạn Long Thạch nặng đến vạn cân ở trong nước lặn về phía trước, kèm theo nước chảy cuộn cuộn, rốt cục nó đã bị đẩy ra khỏi thông đạo.

Phù...

Phía sau Đoạn Long Thạch, Tần Lâm và Bạch Sương Hoa mệt mỏi kiệt sức, dứt khoát buông lỏng thân thể theo nước chảy lao ra, lảo đảo mấy bước mới đứng vững, sau đó hít lấy hít để không khí trong lành. Mặc

dù vẫn còn trong hang đá dưới lòng đất, nhưng so với thông đạo hẹp vừa rồi bị nước sông bao phủ, không khí nơi này khiến cho người ta cảm thấy tinh thần sảng khoái hơn nhiều.

Bốn mắt nhìn nhau không nói hết hân hoan, mới vừa thoát chết trong gang tấc khiến cho hai người bọn họ đều có cảm giác như vừa mới đầu thai kiếp khác.

Vào giờ phút này là lệ nóng doanh tròng, là phần khích ôm nhau để ăn mừng đã tìm được sự sống từ trong chỗ chết ư?

Không hề có, dường như không khí lúc này lại trở nên hết sức ngột ngạt. Mới vừa rồi chỉ có hai người sau Đoạn Long Thạch, khoảng cách giữa sống chết chỉ có một đường tơ, tất nhiên hết sức khác thường. Hiện tại đã ra khỏi thông đạo, sắp trở về mặt đất, Bạch Sương Hoa vẫn là khâm phạm đầu sỏ của triều đình, chủ nhân Ma giáo chỉ tại lật đổ Ngụy triều. Tần Lâm vẫn là quan chương án Bắc Trấn Phủ Ty bắt phản tặc nghịch đảng, kinh thiên ngọc trụ giá hải kim lương của triều đình.

- Người...

Bạch Sương Hoa cùng Tần Lâm đồng thời mở miệng, lại đồng thời ngậm miệng lại, không khỏi hiểu ý cười một tiếng. Sau khi trải qua đồng sinh cộng tử, rốt cục khiến cho hai người vốn là cừu địch với nhau này nảy sinh ra chút ăn ý, chỉ có hai người mới hiểu.

Thanh âm binh khí và khôì giáp va chạm vào nhau loảng xoảng khiến cho hai người giật nảy mình. Thanh âm của Lục Viễn Chí từ bên ngoài vách đá vọng vào:

- Tần ca, Tần ca huynh ở chỗ nào?

768. Chương 768: Thu Nhận Môn Sinh

- Ta... nên đi thôi....

Bạch Sương Hoa cắn cắn đôi môi, tựa hồ đang tuyên bố lập trường:

- Lần sau nhất định ta sẽ cướp Bạch Ngọc Liên Hoa trong tay người.

- Được, lần này coi như hòa nhau, lần sau chúng ta gặp lại!

Tần Lâm thờ ơ nói, cố nhiên hắn đã giúp Bạch Sương Hoa, nhưng nếu như không phải nhờ Bạch Sương Hoa có được thần công cái thể, chỉ sợ hắn cũng khó thoát thân từ dưới Đoạn Long Thạch.

Bạch Sương Hoa phi thân lên, Tần Lâm nghe hang đá phía trước truyền tới mấy tiếng kêu, có lẽ là đám cấm y quan giáo không ngăn được nàng, chỉ đành để mặc cho nàng đi xa.

- Tần ca, Tần ca huynh có khỏe không?

Lục Viễn Chí bước chân vội vã chạy vào hang đá, ôm Tần Lâm nhìn từ trên xuống dưới mấy lần, vui mừng vô hạn.

Mặc dù các cao thủ Bạch Liên giáo đã phá vòng vây mà đi, nhưng chỉ cần Tần Lâm bình an, y đã vạn phần cao hứng.

Tần Lâm cười cười:

- Khỏe, ta rất khỏe!

Đám cấm y quan giáo lục tục vọt vào hang đá, tất cả đều cười vui vẻ. Ngưu Đại Lực nhìn Tần Lâm chấp tay một cái, hồi báo tình huống sau khi hàng rào sắt rơi xuống, chúng quan giáo tách ra với Tần Lâm.

Bọn họ chạy như điên dọc theo thông đạo đi lên, may mắn trở về hang đá lớn nhất trước khi nước sông ập tới. Nơi đó cao hơn mặt sông, cuối cùng cũng thoát khỏi nguy hiểm.

Trở về mặt đất, Ngưu Đại Lực lay tỉnh Lục Viễn Chí, suy đoán Bạch Liên giáo không thể nào chỉ có một cửa thông đạo, hai người lập tức chỉ huy đám cấm y quan giáo tiến hành lục soát ngọn đồi trên quy mô lớn, nghĩ biện pháp tiến vào hang đá lần nữa, cứu Tàn Lâm từ trong tay Bạch Liên giáo chủ.

Lục soát không bao lâu đột nhiên trong hai cánh rừng rậm hai bên có thật nhiều cao thủ Bạch Liên giáo xông ra. Một bên do Phụng Thánh Tả Sứ Cao Thiên Long cầm đầu, bên kia do Ứng Kiếp Hữu Sứ Ngã Khổ Thiên dẫn đầu, chúng Bạch Liên giáo đồ thể mạnh như rồng cọp.

Phe cấm y quan giáo thứ nhất bất ngờ không kịp đề phòng, thứ hai như rắn không đầu. Quan trọng hơn nữa là Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực đều ra lệnh đám quan giáo chú ý quan sát, không được làm ngộ thương Tàn Lâm đang bị bắt, cho nên mọi người bị bó buộc tay chân, mặc dù binh lực hùng hậu vẫn bị Bạch Liên giáo phá vòng vây mà đi.

Lưu ý thấy trong đám đông của địch cũng không có Bạch Liên giáo chủ và Tàn Lâm, Lục Viễn Chí nghi ngờ đối phương có âm mưu khác, chỉ nhờ Long Du Tri Huyện La Đông Nham phái cung thủ đuổi theo tượng trưng, còn mình và Ngưu Đại Lực dẫn dắt thật nhiều cấm y quan giáo vọt vào rừng rậm, tìm được thông đạo bí mật xông tới cứu Tàn Lâm.

Mới vừa rồi đụng đầu Bạch Liên giáo chủ, còn chưa kịp động thủ nàng đã lấy tốc độ mau lẹ vô kể chạy trốn, Lục Viễn Chí nhất thời khẩn trương trong lòng, e sợ Tàn Lâm đã gặp bất trắc. Không nghĩ tới Tàn Lâm vẫn còn mạnh khỏe chờ trong hang đá, khiến cho y hết sức vui mừng.

- Ủa, Tàn ca, huynh bị giáo chủ Ma giáo đánh sao?

Lục Viễn Chí nhìn vết thương trên mặt Tàn Lâm, tức giận nói:

- Tặc bà nương này hạ thủ thật là lợi hại! Ôi, để đệ mau mau bôi kim sang được cho huynh, bằng không sau này để lại sẹo trên mặt, đệ không biết phải ăn nói thế nào với ba vị tẩu phu nhân.

Tàn Lâm cũng cảm thấy hơi đau, những vết thương này là lúc hắn chìm Bạch Sương Hoa xuống nước, hai tay nàng quơ quào loạn xạ gây ra.

Lục Viễn Chí không nói còn đỡ, vừa nói chúng quan giáo liền chú ý tới, trên mặt Tàn Thiếu Bảo bên trái một vết bên phải một vết đỏ tươi, không phải là roi đánh, không phải là đao chém, rõ ràng là móng tay cào ra.

Nhưng chuyện này hết sức kỳ quái, thần công Bạch Liên giáo chủ có một không hai thiên hạ, muốn đối phó Tàn Lâm dùng chưởng dùng chỉ, dùng quyền cước là đủ, vì sao lại lấy móng tay cào mặt hắn, chẳng phải là sẽ tổn hại phong phạm cao thủ hay sao?

Có kẻ linh mãnh mỉm cười hiểu ý, xem ra giữa Tàn trưởng quan và vị giáo chủ kia cũng xảy ra chuyện chỉ có thể ngầm hiểu mà không thể nói ra.

Bọn họ không biết sau khi Bạch Liên giáo chủ thoát khổn, đuổi theo các vị thuộc hạ phá vòng vây, nhất thời quên đeo mặt nạ bạc lên trở lại, bọn Ngã Khổ Thiên, Tử Hàn Yên nhìn thấy kinh ngạc vô cùng. Vì sao trên môi Thánh giáo chủ có chút thương tích, nhìn qua rất giống dấu răng? Là ai đã cắn bị thương môi thần công thịnh đức quang minh chí đại Thánh giáo chủ?

Trong cụm hang đá to lớn này, tất cả bảy tám hang đá lớn nhỏ thấp hơn mặt Cù Giang bị bao phủ trong nước sông, La Đông Nham dẫn dắt dân tráng bản huyện lập tức bắt đầu dọn dẹp. Ba hôm sau Tàn Lâm rời đi, bọn họ lại tốn hơn nửa tháng mới hoàn toàn làm sạch nước sông trong hang, từ nay hang đá trở thành một danh thắng bên trong Long Du huyện, lần lần có văn nhân mặc khách đến chỗ này tìm u tham bí. Nhiều năm sau có vị nhà sĩ chỉ dấu đạn bắn trên vách đá, cảm khái tưởng niệm:

‘Đây là nơi năm xưa Tàn công quyết chiến với Bạch Liên giáo.’

Dường như lúc Bạch Liên giáo xây cứ điểm này đã có chuẩn bị, những phần cơ mật đều đặt trong hang đá thấp hơn mặt sông, khi nước Cù Giang ập vào, hết thấy đầu mối bên trong bị xóa sạch không còn một mống, Lúc Ngã Khổ Thiên, Cao Thiên Long dẫn dắt giáo chúng phá vòng vây cũng cố hết sức mang đi văn kiện cơ mật cùng vàng bạc tế nhuyễn, cho nên Tàn Lâm cũng không tìm được thứ gì có thể khiến cho trước mắt hắn sáng lên.

Cũng may hang đá chính lớn nhất cao hơn mặt sông, những thứ cồng kềnh trong đó như lò nung, đồng, khuôn đúc... không có cách nào mang đi, khiến cho người ta hưng phấn hơn nữa là khẩu pháo vàng chói mới vừa đúc xong kia cũng bị bỏ lại. Mà trong mấy hang đá khác, nhật nguyệt long phụng kỳ, đao thương cung tên, lương hướng cỏ ngựa... chất đống như núi. Đây chính là bằng chứng cho thấy Bạch Liên giáo lấy đây là cứ điểm, chuẩn bị phát động khởi nghĩa quy mô lớn ở Chiết Tây.

Sau khi xem xét hang đá trở lên mặt đất, Trương Văn Hi, La Đông Nham hết sức vui mừng.

Một dãy Chiết Tây bắt đầu từ triều Tống chính là căn cứ địa mà Bạch Liên giáo khổ công xây dựng, hàng trăm năm qua lửa đốt không cháy hết mầm cỏ, gió Xuân sang lại đâm chồi. Triều đình cực kỳ kiêng kỵ, nhiều lần ra lệnh cho quan viên địa phương tra xét nghiêm ngặt, chớ để cho Bạch Liên giáo thành sự, bằng không sẽ rất khó lòng thu thập thế cục.

Lần này Tần Lâm đem người tới hang đá Long Du đại phá Bạch Liên giáo, theo như tình hình trong hang đá có thể thấy được, rõ ràng Bạch Liên giáo khởi sự đã tới bước cuối cùng. May nhờ có Tần Lâm từ phần hoa cây trúc tìm được hang đá dưới lòng đất trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, đánh bại mưu đồ của Bạch Liên giáo. Công lao này thật sự là quá lớn, ngay cả hai người Trương, La phối hợp với hần cũng được hưởng lây không ít.

Nếu như nói Trương Văn Hi là đã tích cực chủ động ngay từ đầu, như vậy công lao La Đông Nham thật sự là từ trên trời rơi xuống. Lúc đầu y còn có vẻ miễn cưỡng hợp tác, chỉ vì thân phận Khâm Sai của Tần Lâm mà thôi.

Hiện tại xong xuôi lại có được kết quả như thế, La Đông Nham vui mừng không khép miệng lại được, lúc nói chuyện với Tần Lâm gặp người xuống chín mươi độ, luôn miệng đa tạ ân cất nhắc của Tần Thiếu Bảo, hạ quan cảm phục năm vóc sát đất.

Bất quá Tần Lâm cũng không để ý gì tới La Đông Nham, chỉ thuận miệng thờ ơ nói qua loa đôi câu cho xong. Loại quan viên lão thành có thừa, được việc chưa đủ như vậy, bên trong bên ngoài triều Đại Minh có một đống lớn, Tần Thiếu Bảo của chúng ta không thêm để ý tới loại người như vậy.

Ngược lại Trương Văn Hi vừa qua cơn vui mừng đã trầm giọng than thở:

- Không ngờ rằng Ma giáo ngông cuồng tới mức này! Tần Thiếu Bảo, hạ quan không sợ nó hung ác tàn nhẫn, không sợ nó thủ đoạn kỳ bí, mà chỉ sợ giáo đồ của nó lớp trước ngã xuống lớp sau xông lên nối tiếp. Vốn bọn họ là dân chúng lương thiện, nhưng sau khi vào Bạch Liên giáo cũng giống như cừu dê hóa thành hổ lang, cho dù bị quan quân tiêu diệt cũng chết không hối tiếc. Vốn cùng là dân chúng của triều Đại Minh ta, vì sao phải đầu Ma giáo?

Tần Lâm cười không đáp, chỉ lấy ánh mắt nhìn Trương Văn Hi.

Trương Văn Hi lại nói:

- Tần Thiếu Bảo ngài xem, nơi này binh khí lương thảo chất đống như núi, thật không biết Chiết Tây có bao nhiêu người ban ngày hoàn lương nạp thuế cho triều Đại Minh đình, ban đêm lại tụng kinh Ma giáo.

La Đông Nham thấy Tần Lâm không trả lời, bèn cười nịnh nói:

- Chắc là bị Ma giáo đầu độc, nghe nói Ma giáo có tà thuật mê hoặc tâm trí người ta, có thể đầu độc dân chúng chịu chết thay nó, cho nên triều đình diệt mãi mà không tuyệt.

- Nếu như nó có tà thuật gì, cũng là triều đình gây ra.

Tần Lâm cười khổ một cái.

Thấy Trương Văn Hi như có điều suy nghĩ, La Đông Nham ngạc nhiên không hiểu, hần lại nghiêm nghị nói:

- Tống Huy Tông hôn dơng vô đạo, chỉ vì sở thích kỳ hoa dị thạch khiến cho dân chúng Giang Nam khổ không thể tả, vì vậy Phương Tịch làm loạn sinh hung. Năm Vĩnh Lạc xảy ra loạn Tĩnh Nạn, sau đó lại tới loạn Thổ Mộc, đao dịch thuế phú ngày càng nặng nề, mới nảy sinh ra Đường Tái Nhi khởi nghĩa Sơn Đông. Nếu như tính thuế phú nhẹ bớt khiến cho nước mạnh dân giàu, giống như Nhạc Vũ Mục nói, quan

văn không ham tiền, võ tướng không sợ chết, dân chúng có được cuộc sống an vui, còn ai chịu đi theo Bạch Liên giáo tạo phản?

Sắc mặt La Đông Nham trở nên khó coi, ngậm miệng thật chặt, thậm chí Tần Lâm nói những lời này hết sức kinh người. Mặc dù Hải Thụy cũng từng mắng Gia Tĩnh Hoàng đế ngay cả chó cũng không bằng, thế nhưng người ta là sĩ lâm thanh lưu thanh danh vang dội, là đại thanh quan có kim bài chữ vàng, như vậy còn phải chuẩn bị sẵn quan tài sợ mình mất mạng nữa là.

Trương Văn Hi lại bị Tần Lâm nói thẳng không kiêng kỵ đánh động, hơi nghĩ ngợi, chân mày cau chặt giãn ra:

Tần Thiệu Bảo nói rất phải, may là thời này quân thánh thần hiền, lệnh nhạc Giang Lăng Trương Thái Sư phò tá thiên tử, cải cách đổi mới, phú quốc cường binh, quốc triều mới có dấu hiệu trung hưng. Tương lai thịnh thế trở lại, cuộc sống dân chúng lên cao như mặt trời ban trưa, Bạch Liên Ma giáo sẽ nhất định ngày càng suy thoái.

Quả nhiên Trương Văn Hi có chí tiến thủ, cũng là người tán thành triều chính mới, Tần Lâm nghe vậy liền khẽ mỉm cười, mời y đi chung đường trở về Hàng Châu.

Trương Văn Hi nói xong những lời mới vừa rồi bèn nhìn Tần Lâm, dường như đang do dự gì đó. Sau khi được Tần Lâm chủ động mời cùng đi, nhất thời vui mừng quá đổi, vái chào thật sâu:

- Trong lòng hạ quan có thật nhiều nghi vấn muốn hỏi Tần Thiệu Bảo, hiện tại đồng hành cùng đường vừa hay có thể thỉnh giáo, mong rằng Tần Thiệu Bảo không tiếc chỉ giáo!

Đây chính là lấy sự lễ đối đãi, trong lời nói hàm chứa vẻ cầu xin đối phương thu nhận mình làm môn sinh. Bất quá muốn chính thức bái môn vậy phải tự mình tới cửa dâng thiếp, không thể tiến hành qua loa ở tình cảnh hiện tại.

Tần Lâm cười ha hả, đỡ Trương Văn Hi dậy, hai người trò chuyện với nhau thật vui.

La Đông Nham ở bên cạnh bĩu môi, thầm nói Trương Văn Hi người giả thanh cao, còn không phải là tự hạ giá Lương Bảng Tiễn Sĩ đi làm môn sinh một quan võ cấm y sao? Rõ ràng chính là nhìn trúng nhạc phụ Tần Lâm là Trương Thái Sư, mới vừa rồi chính miệng người cũng đã nói...

Thật ra thì trong lòng La Tri Huyện không khỏi hâm mộ ghen tỵ, làm sao y không muốn xếp vào môn hạ Tần Lâm? Ngoại trừ quan văn bái quan võ danh tiếng hơi có chút không dễ nghe ra, lợi ích khác có rất nhiều, chỉ riêng gián tiếp liên quan tới Trương Thái Sư đã là cực kỳ ghê gớm.

Chỉ tiếc hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, y có ý này, Tần Lâm lại chỉ chăm chú Trương Văn Hi.

Trên đường trở về Hàng Châu, Trương Văn Hi nôn nóng không chờ được lập tức bái làm môn hạ Tần Lâm.

Thời này thân phận Lương Bảng Tiễn Sĩ không phải tầm thường, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực đều cảm thấy thẹn tháy. Mặc dù Tần Thiệu Bảo chúng ta chưa có môn sinh cố lại trải khắp thiên hạ, nhưng tuổi còn trẻ, đã thu mấy quan viên văn võ như Trương Văn Hi, Trầm Hữu Dung, Du Tư Cao vào môn tường. Ngoài ra hẳn còn kết bái với Trương Công Ngư, là chỉ giao hảo hữu với Thích Kế Quang, thu Cảnh Định Lực, Cảnh Định Hướng là môn hạ, Hồng Dương Thiện, Mã Bân là tay sai, Kim Anh Cơ, Tam Nương Tử là ngoại viện, đã mơ hồ trở thành tông chủ một phái.

Đi theo Tần ca, tiền đồ chắc chắn bảo đảm! Đám cấm y quan giáo nói với nhau, ngay cả Tiễn Sĩ tiền đồ vô lượng cũng đầu nhập môn hạ Tần Thiệu Bảo, cấm y quan giáo chúng ta còn sợ không có ngày nổi danh sao?

Trong những ngày Tần Lâm rời Hàng Châu, Bố Chính Sứ Tôn Triều Nam tạm nhường quản ấn Tuần Phủ Hàng Châu đã được lên làm Tuần Phủ chính thức, đặt thành mộng đẹp trở thành phong cương đại lại một tỉnh, làm việc dụng tâm nỗ lực trước đó chưa từng có.

Đồng thời dựa theo thông lệ triều đình, nếu Bố Chính Sứ lên tiếp nhận chức Tuần Phủ, vậy Án Sát Sứ sẽ tiếp nhận chức Bố Chính Sứ, Thủ Phủ thăng Án Sát Sứ... như vậy cơ hội thăng lên lấp chỗ trống sẽ rất lớn.

Vì vậy quan viên Chiết tỉnh thay đổi thói quen thoái thác trách nhiệm, hiệp trợ Tôn Triều Nam xử lý chính sự đầu vào đấy.

Lúc Tần Lâm trở lại Hàng Châu chỉ thấy ngoài đường phố dòng người chen chúc nhộn nhịp, thương nhân khắp mọi miền lui tới, hai bên đường phố cửa hàng làm ăn thịnh vượng, chính là cảnh tượng phồn hoa hưng thịnh. Tình cảnh thảng trước lúc binh biến cả thành đóng cửa, chợ búa tiêu điều xơ xác đường như đã là chuyện xảy ra cực kỳ lâu.

Các quan viên Chiết tỉnh cũng không phải là hạng người vô năng, mà là ngược lại, những kẻ kiệt xuất trong chế độ khoa cử đều là những người này. Chẳng qua là Đại Minh lập triều đã hai trăm năm, trên dưới quan trường giống như một cái ao tù nước đọng, quan lại chỉ biết đèn nhà ai nấy sáng, thoái thác trách nhiệm, cho nên bình thời tỏ ra dần dần ngột ngạt.

Nhưng khi cơ hội thăng quan phát tài đặt ở trước mắt rất rõ ràng, bọn họ đua nhau chạy tới còn nhanh hơn báo, tranh nhau còn hung hãn hơn sói, làm việc còn chuyên cần hơn cả trâu kéo cày.

769. Chương 769: Thánh Chỉ Tới

Trương Văn Hi ngồi trên lưng ngựa sau khi thấy thành Hàng Châu biến hóa như vậy cảm khái vô cùng, chấp tay một cái về phía Bắc, phương hướng kinh sư:

- Khảo Thành pháp của lão Thái Sơn ân chủ Giang Lăng Thái Sư quả thật am tường đạo quan trường.

Tần Lâm cười cười, Trương Văn Hi không phải là phường a dua nịnh nọt, lời khen này rất có đạo lý. Trương Cư Chính biết rõ tập tính của quan viên Đại Minh, cho nên đặt ra Khảo Thành pháp thưởng công phạt tội. Thường có thể thăng quan, giống như một củ cà rốt treo trước mắt quan viên các cấp. Phạt có thể phạt bổng, giáng chức thậm chí cách chức, giống như một cây gậy đặt bên cạnh củ cà rốt. Phàm là địa phương thi hành nghiêm chỉnh Khảo Thành pháp, lại trị đều có cải biến khả quan.

Thấy chỉ còn cách hành dinh Khâm Sai có ba tầm tên, Tần Lâm bèn giật cương ngựa từ biệt Trương Văn Hi rời đi.

Tiểu Đình đứng ở đại môn hành dinh, tay che trán nhìn về phía này. Tần Lâm nhảy xuống lưng Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử, cười khanh khách nói:

- Thế nào, không nhận ra ta sao?

Tiểu Đình không trả lời mà là lui về phía sau bỏ chạy như một làn khói, Tần Lâm còn đang kinh ngạc đã nghe thấy năng vừa chạy vừa mừng rỡ kêu:

- Lão gia đã về rồi, lão gia đã về rồi!

Ta già lắm sao? Tần Lâm buồn bực xoa xoa mũi, sao nàng không gọi công tử gia, đại quan nhân vân vân, oai phong biết bao nhiêu, gọi lão gia giống như một lão già quê mùa.

Giữa tiếng kêu to của Tiểu Đình, cả tòa hành dinh náo động, Tần Lâm vừa đi vào cửa chính, ba vị phu nhân liền tiến ra nghênh đón.

Vừa nhìn thấy Tần Lâm, trên gương mặt kiêu diễm của Thanh Đại lập tức nở một nụ cười tươi tắn, đôi mắt trong suốt cong thành vầng trăng ngọt ngào nói:

- Tần ca ca, huynh về rồi sao, thời gian qua Thanh Đại rất nhớ huynh...

Từ Tân Di cùng Trương Tử Huyền đều đỏ khòe đỏ cười, cả ngày Thanh Đại đắm chìm trong thế giới y học, trái tim hết sức trong trắng thuần khiết, dường như vĩnh viễn không trưởng thành. Có lẽ cũng chỉ có kẻ tâm không tạp niệm như nàng mới có được thành tựu y học cực cao khi tuổi còn trẻ.

Tần Lâm cũng cười lên, Thanh Đại của hắn giống như một con chim non vui vẻ, khăng khải san sẻ niềm vui cho tất cả mọi người.

Bất quá sau khoảng khắc hắn đã không cười được nữa, bởi vì Thanh Đại giật mình trợn to hai mắt, quan sát cẩn thận mặt hắn:

- Ủa, vì sao mặt huynh bị thương như vậy, Tần ca ca huynh có đau không?

Mặc dù thuốc bôi của Lục Viễn Chí rất hữu hiệu, nhưng cũng không nhanh tới mức chỉ trong vòng vài ngày đã giúp cho vết thương trên mặt Tần Lâm lành hẳn. Hiện tại còn lại vết hồng hồng kéo mảy đen, rõ ràng là chuyển biến tốt nhưng nhìn bề ngoài lại rất ghê sợ.

- Ấc, chuyện này...

Tần Lâm đỏ mặt lên, chuyện này không tiện trả lời, chẳng lẽ nói cho nàng biết là bị Bạch Liên giáo chủ Bạch Sương Hoa dùng móng tay cào rách mặt, hấn vội vàng đưa mắt ra hiệu cho Lục mập.

Lục mập lập tức trung thành hộ chủ, đi ra đồng dục nói:

- Tần ca cùng giáo chủ Ma giáo quyết chiến ba trăm hiệp, rốt cục đánh lui được ả. Đây là bị giáo chủ Ma giáo dùng Cửu Thiên Thập Địa U Ảnh Độc Long Trảo gây thương tích, may nhờ sư huynh ta hết lòng bôi thuốc dọc trên đường đi, mới khôi phục như cũ.

Thanh Đại đau lòng đến cơ hồ rơi lệ, tay mềm mại nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt Tần Lâm:

- Nhất định rất đau, Tần ca ca thật đáng thương, giáo chủ Ma giáo cũng quá xấu xa!

- Cũng không đau, bị tiểu Thanh Đại sờ ngược lại có hơi ngứa.

Tần Lâm cười khan hai tiếng, có hơi chột dạ, sau đó chữi mình đôi câu: ngu ngốc, mình không có gì với Bạch Sương Hoa, cần gì phải chột dạ?

Lục mập đặt chuyện hoang đường cũng chỉ có thể lừa gạt được Thanh Đại, A Sa dốt Đại Hoàng ở bên cạnh nghe vậy cười lạnh không ngừng: không biết Tần đại thúc này bị vị hồng nhan tri kỷ nào cào cho gương mặt nở hoa, quá nửa là muốn ép liễu nài hoa mới có kết cục như vậy. Bây giờ lại dám đổ lên đầu sư phó ta, hừ hừ, nếu thật sự là do sư phó đích thân xuất thủ chắc chắn sẽ tạo ra năm cái lỗ to trên đầu, đâu chỉ là mấy vết trầy mờ nhạt như vậy?

A Sa không biết lần này nó đã sai lầm lớn, kẻ cào Tần Lâm bị thương không phải là ai khác, chính là Bạch Liên giáo chủ.

Sắc mặt Từ Tân Di lộ vẻ vô cùng nghi hoặc, bữu môi hỏi Trương Tử Huyền bên cạnh:

- Đây, dường như giáo chủ Ma giáo là một nữ tử phải không?

- Đúng vậy!

Thiên kim tướng phủ mỉm cười, trả lời rất khẳng định.

Từ Đại tiểu thư híp mắt hạnh lại:

- Mặc dù nàng ta mang mặt nạ bạc, chưa từng có ai nhìn thấy dung nhan nàng, nhưng nghe nói dường như vóc người cũng không tệ lắm.

- Há chỉ không tệ, mà là giống như tiên nữ!

Trương Tử Huyền vô cùng khoa trương phóng đại lên, trong bụng cũng đang cười trộm.

Từ Tân Di siết chặt quả đấm:

- Tên Tần Lâm này nhất định đã gạt chúng ta làm chuyện xấu gì đó, hừ hừ, không thể tha hần!

Đại tiểu thư đảo tròn mắt hạnh, vẫy vẫy tay với nữ binh Giáp, hai người nói nhỏ mấy câu. Lúc đầu nữ binh Giáp có vẻ hơi khổ sở, sau đó ra vẻ căm phẫn bừng bừng, không ngừng gật đầu.

Trương Tử Huyền đưa tay ngọc che miệng nhỏ nhắn cười thầm không dứt, những chuyện xấu như quạt gió thổi lửa e sợ cho thiên hạ bất loạn không liên quan gì tới bản tiểu thư...

Lục Viễn Chí mới vừa trở lại gian phòng của mình liền bị nữ binh Giáp nắm lấy lỗ tai tra gạn xem rốt cục Tần Lâm bị thương lúc nào, bị thương trong tay người nào.

Vốn tên mập vẫn muốn chịu mấy dao bên hông giùm cho bằng hữu, đánh chết ta cũng không nói, kết quả nữ binh Giáp dùng đại hình phục dịch, cù lét đồng thịt nung núc của y một trận, rốt cục tên này lại làm phản đồ, công khai bán đứng Tần Lâm.

- Tần ca, huynh đệ có nổi khổ, huynh đệ thật có lỗi với huynh!

Lục mập nhìn theo bóng lưng lão bà vội vã rời đi, trong lúc nhất thời tâm trạng vạn phần đau khổ, không thể làm gì khác hơn là mặc niệm ba phút vì Tần Lâm.

Không lâu sau, trong phòng của Tần Lâm, Tần Thiếu Bảo uy phong bát diện ngã xuống giường, Từ Tân Di ngồi trên ngực hắn, đôi chân dài dề chặt, tay cầm chiếc roi da dề nhỏ quất vào không khí bốp bốp liên hồi, nở một nụ cười vô cùng đắc ý.

Thanh Đại nằm ở bên cạnh, cầm đuôi một con chó rơm khê chọc vào tai hắn, cười duyên dáng:

- Tần ca ca, ai bảo huynh không ngoan, ngoan ngoãn chịu phạt đi!

- Ta đây trong sạch kia mà...

Tần Lâm khóc không ra nước mắt, nhưng lúc này ai chịu nghe hắn giải thích đây? Nhìn đôi chân dài đang dề trên ngực, không cần phải nói, lần này là nhất định sẽ bị dề thành dấu vết hình chữ Bát ngược.

Bên trong căn phòng cách vách, Trương Tử Huyền đang cầm Phấn Kinh vừa uống trà vừa đọc, tai nghe thanh âm phòng bên cạnh, trên mặt treo một nụ cười như có như không.

Bất quá rất nhanh nàng không cười được nữa, bởi vì cách vách truyền tới thanh âm càng ngày càng làm cho nàng mặt đỏ tới mang tai...

Hai ngày sau, Trương Tử Huyền cùng Kim Anh Cơ đều gia nhập trận doanh chinh phạt Tần Lâm, Tần Lâm bị bốn vị mỹ nhân thay phiên hành hạ, có thể nói vừa khổ sở vừa khoái lạc.

Trở lại Hàng Châu ngày thứ ba, rốt cục chỉ ý triều đình cũng xuống, trung sứ truyền chỉ chính là người quen cũ Trương Tiểu Dương, còn có Thiêm Đô Ngự Sử Vương Triện. Tần Lâm không quen người này, nhưng cũng biết y là người trong Giang Lăng đảng, môn sinh Trương Cư Chính.

Quan viên lớn nhỏ Chiết tỉnh ra Hàng Châu thành mười dặm nghênh đón thánh chỉ, trước mặt nha môn Tuần Phủ đã sớm bày hương án, long đình. Bố Chính Sứ Tôn Triều Nam đại chưởng ấn Tuần Phủ vui mừng hơn hở, sắc mặt Ngô Thiện Ngôn thân đội tội khó coi nhưng vẫn miễn cưỡng cười vui, giả vờ như bình thản không vui không buồn, đàm đạo mấy câu trên trời dưới đất với các vị đồng liêu.

Đám quan viên cũng đối đáp qua loa với lão. Hiện tại thánh chỉ đã xuống coi như lão trở thành người qua đường, Ngô Đại Tuần Phủ không thể làm gì khác hơn là về nhà lục cơm nguội, quá nửa sẽ không còn có ngày gặp lại.

Tần Lâm cũng không ở trong đội ngũ tiếp chỉ, mà là trốn ở xa xa. Không những hắn không thuộc về quan viên Chiết tỉnh, bản thân còn là Khâm Sai đại thần phụng chỉ đi làm việc, đương nhiên không nên tới nhận đạo thánh chỉ phát cho quan viên Chiết tỉnh này, Chỉ vì dù sao cũng có liên quan với mình cho nên tới cho có mặt, đợi lát nữa sẽ hàn huyên với Trương Tiểu Dương.

Nhưng quan viên lớn nhỏ từ Tôn Triều Nam trở xuống nào có ai dám không để ý sự hiện hữu của hắn. Một kẻ dễ dàng lật đổ một vị phong cương đại lại một phương, dẹp yên binh loạn Hàng Châu thành, dẹp yên Bạch Liên giáo khởi nghĩa há phải là người tầm thường?!

Trương Tiểu Dương tuyên đọc thánh chỉ trước mặt mọi người, Tuần Phủ Chiết Giang Ngô Thiện Ngôn hồ đồ mê muội làm nhục chức thủ, bị cách chức hồi hương, vĩnh viễn không được dùng nữa. Bố Chính Sứ Tôn Triều Nam làm việc chuyên cần, thăng Tuần Phủ bản tỉnh, các quan viên Án Sát Sứ, Thủ Phủ theo thứ tự thăng lên thế chỗ. Chiết binh La Mộc Doanh là công thần năm xưa bình Oa, hôm nay có trọng trách hải phòng, phát ra lương lương không được khấu trừ.

Đạo thánh chỉ này cơ hồ thực hiện ý tưởng của Tần Lâm trăm phần trăm, quan viên văn võ Chiết tỉnh tràn đầy hâm mộ nhìn Tần Lâm, âm thầm cảm thán quả nhiên là trong triều có người dễ làm quan. Có vị Giang Lăng Thái Sư một tay che trời tương trợ, Tần Thiếu Bảo muốn làm gì mà không được.

- Khâm Sai tuần sát sự vụ duyên hải, Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ Tần Lâm tiếp chỉ...

Trương Tiểu Dương đột nhiên kéo dài thanh âm kêu lên.

Lần này cũng khiến cho Tần Lâm lấy làm kinh hãi, tẩu chương đại phá Bạch Liên giáo ở hang đá Long Du vẫn còn đang trên đường đưa tới kinh sư, theo dự liệu cũng sẽ không có thánh chỉ ỳnh, nhưng hấn không có thời gian suy nghĩ quá nhiều, cũng đành dâng hương tiếp chỉ.

- Bọn Đồ Môn Hân, Đồng Hồ Ly bộ rục rịch muốn động, có khả năng muốn xâm lược biên giới phía Nam, Kế Trấn bắt được mật thám giải tới Bình bộ. Tần Lâm hồ khiêu ứng dương, nhiều lần diệt địch, tỏ rõ hoàng uy Đại Minh nơi Tái Ngoại. Lệnh Tần Lâm đình chỉ tuần sát phía Nam, lập tức về kinh thành làm việc, chuyển bốn tỉnh khai hải chờ sau này tính lại!

Tần Lâm tung hô tiếp chỉ, trong lòng kinh ngạc không dứt, Đồ Môn Hân, Đồng Hồ Ly đã bị trọng thương, không có mấy năm là không khôi phục được. Chưa kể còn có Tam Nương Tử trung thành với Đại Minh ở bên cạnh kèm chế, vì sao hiện tại lại hưng binh xuôi Nam? Mấy chữ ‘có khả năng’ trong thánh chỉ cũng quá mức mơ hồ, không giống như giọng điệu mà triều đình quen dùng.

Quan viên Chiết tỉnh không ai hiểu được điều ngoắt ngoéo này, ai nấy cười tươi chấp tay thi lễ Tần Lâm, khen hấn là rường cột nước nhà, kiến công lập nghiệp nơi biên giới còn hơn cả đám người kém cỏi chúng ta trong nước.

Duy chỉ có Thiêm Đô Ngự Sử Vương Triện từ kinh sư tới thủy chung có vẻ buồn rầu, chờ Tần Lâm nhận thánh chỉ xong bèn nhảy mất liên tục với hấn.

Tần Lâm thuận miệng đối đáp qua loa với quan viên Chiết tỉnh mấy câu, sau đó theo Vương Triện sang bên. Vị khách từ kinh sư tới này lấy trong ống tay áo ra một phong thơ:

- Tần thể huynh, đây là tin nhà của lệnh nội huynh Trương Đại công tử.

Là cho Tử Huyền sao? Tần Lâm tiện tay nhận lấy, lại thấy phía trên rõ ràng viết ỳnh, vội vàng mở thư ra, bên trong là bút tích hơi đối của Trương Kính Tu: phụ thân bệnh, về mau!

Sau khi Tần Lâm nhận được thư đầu tiên là giật mình không nhỏ, tiếp theo liền cười lên như không có chuyện gì xảy ra, hạ thấp giọng hỏi Vương Triện:

- Gia nhạc có tin khác nhờ Vương Đô Đường mang tới hay không?

Wương Triện nhìn Tần Lâm vô cùng kỳ quái, không hiểu tại sao hấn hỏi như vậy, ngần ra một lúc mới nói:

- Thái Sư bệnh nặng, mời Tần Thiếu Bảo và phu nhân về kinh xem sao. Mặc dù hạ quan được liệt vào môn tường của Thái Sư nhưng dù sao cũng là người ngoài, dù Thái Sư có tin miệng cho tôn phu nhân, tựa hồ cũng không tiện để hạ quan mang tới.

Dứt lời y liền nhìn sang Trương Tiểu Dương, ý là nếu như Trương Cư Chính có tin miệng khác cho nữ nhi, nhờ thái giám mang đến cũng thích hợp hơn mình.

Tần Lâm thấy thần sắc Vương Triện không giống giả bộ, giữa hai lông mày ẩn hàm vẻ lo âu, nhất thời thất kinh.

Bởi vì có tiền lệ Trương Cư Chính giả bộ bệnh giả con gái, lúc Tần Lâm mới vừa nhận được thư còn tưởng rằng lão Thái Sơn giả lại trò cũ. Dù sao vị Thái Sư gia này mới hơn năm mươi tuổi, thân thể cao lớn cường tráng, da thịt sáng bóng đỏ thắm, có thể nói xuân thu cường thịnh.

Mặc dù Thanh Đại cùng Tử Huyền đều nói qua lão không nên lạm dụng thuốc bổ, nhưng trong lòng Tần Lâm, lão Thái Sơn giống như trung niên khỏe mạnh cường tráng mà không phải lão đầu tử tóc bạc hoa râm, hấn sẽ không đột ngột mắc bệnh nặng.

Wương Triện lại hiểu sai ý, thấy Tần Lâm trầm ngâm không quyết chỉ cho rằng hấn không bằng lòng vì về thăm nhạc phụ mà buông bỏ chuyến đi Giang Nam công danh thành tựu, luôn miệng thúc giục:

- Lần này ân sư bệnh khác với trước kia, trong cơn bạo bệnh lão nhân gia nhớ mong ái nữ, mong rằng Tần Thiếu Bảo thể xét nhân tình, cấp tốc thương nghị với tôn phu nhân, hiển khang lệ sớm cùng nhau về Bắc.

- Đa tạ, đa tạ!

Tần Lâm vội vã trở về thương nghị cùng Trương Tử Huyền, nói vài ba lời từ biệt cùng Vương Triện, sau đó nhảy lên Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử chạy như bay.

Wang Triện nhìn bóng lưng hắn, vung ống tay áo lên lẩm bẩm nói:

- Thời này lòng người đen bạc, nhạc phụ bị bệnh nhờ con gái, con rể còn thoái thác chẳng chịu về... Ân sư hồ đồ, lúc trước cho dù là hấn cửa chữa, báo đáp bằng vàng bạc của cải cũng đủ rồi, vì sao lại gả tiểu thư cho tên này, quả thật là bông hoa lài cắm bãi phân trâu...

Wang Đô Đường không biết sau khi Tần Lâm giục ngựa ra rồi trở lại hành dinh Khâm Sai, lập tức lớn tiếng ra lệnh dọn dẹp hành trang, ngay hôm nay sẽ động thân về Bắc.

Kim Anh Cơ mang theo thật nhiều kỳ trân hải ngoại tới, Thanh Đại, Từ Tân Di cùng Trương Tử Huyền ở trong phòng chọn lựa sơ qua. Thanh Đại muốn trân châu, san hô, bong bóng cá... cũng có thể làm thuốc. Từ Tân Di lấy một tấm da cá mập nói làm vỏ cho bảo kiếm, Trương Tử Huyền lại muốn bàn cờ bằng thạch anh quý.

770. Chương 770: Lặn Lội Kinh Sư

Bên ngoài nhộn nhịp dọn dẹp hành trang, các nàng bị kinh động đi ra cửa phòng, lại đụng vào Tần Lâm mồ hôi nhễ nhại, đôi mày thanh tú của Trương Tử Huyền khê cau:

- Vì sao phu quân vội vã về Bắc như vậy, chẳng lẽ kinh sư có biến?

Khả khen thiên kim tướng phủ, không ngờ rằng một câu nói trúng!

Tần Lâm nháy mắt bảo các nàng trở về phòng, đóng cửa lại, lấy trong ngực ra thư của Trương Kính Tu.

- A, phụ thân Đại nhân...

Trương Tử Huyền run rẩy đôi môi, không tự chủ được đổ mồ hôi đôi mắt.

Biết cha không ai bằng con, nàng biết rất rõ ràng phụ thân mình mạnh yếu thế nào, ý chí lão như thép như sắt, tính tình kiên cường thậm chí gần như ngoan cố, cho dù có chút ít bệnh cũng nhất định sẽ cố gắng chịu đựng. Hiện tại lại bệnh tới mức Đại ca Trương Kính Tu phải viết thư nói 'phụ thân bệnh, về mau', sợ rằng bệnh tình đã tương đối nghiêm trọng.

- Vì sao đột nhiên bị bệnh như vậy, Trương lão tiên sinh bình thời rất kiện vượng!

Từ Tân Di trợn to hai mắt không dám tin tưởng.

Thanh Đại là người khác rơi lệ nàng cũng thương tâm, thấy Tử Huyền tỷ tỷ đỏ hồng đôi mắt, tiểu nha đầu lo lắng hơn bất kỳ ai khác:

- Tử Huyền tỷ tỷ đừng có gấp, chúng ta mau chóng chạy trở về, muội xem bệnh cho phụ thân tỷ, nhất định có thể trị hết. Cho dù là y thuật muội kém vẫn còn có Tam thúc, còn có gia gia.

Đúng, Tần Lâm gật đầu một cái, không chỉ có Trương Tử Huyền phải về kinh sư, an ủi phụ thân nàng bị bệnh, mình và Thanh Đại cũng sẽ đồng hành, phụ tử Lý Thời Trân và Lý Kiến Phương ở Nam Kinh cũng sẽ mau mau tới kinh sư.

Theo Tần Lâm thấy mặc dù cải cách triều chính mới của Trương Cư Chính có hơi sai lệch, nhưng rất nhiều biện pháp đã đánh trúng vào tệ nạn xã hội đương thời. Hiện tại cải cách đã đến thời khắc mấu chốt, lão không thể nào bệnh không dậy nổi như vậy. Hướng chỉ cho dù là bản thân Tần Lâm, kể từ sau khi lão Thái Sơn giả bệnh gả con ỉnh, càng ngày hắn càng hiểu được vị nhạc phụ bề ngoài nghiêm túc này thật ra hết lòng thương con.

Kim Anh Cơ biết được Tần Lâm phải đi, trong bụng không khỏi buồn bã. Lần này tiểu oan gia đi rồi không biết lúc nào mới có thể gặp mặt, nhưng phụ thân Trương Tử Huyền bệnh nặng, cũng không thể ép hấn ở lại.

Xoay chuyển tâm niệm sinh ra kế hay, nàng khẽ cắn môi nhu tình mật ý nguýt Tần Lâm một cái:

- Không biết các người chuẩn bị đi đường bộ hay là đường thủy?

Đương nhiên Tần Lâm phải hỏi đi đường bộ hay là đường thủy nhanh hơn.

- Từ Giang Nam đến kinh sư có đường bộ ngồi ngựa ngồi xe, có Kinh Hàng Đại Vận Hà đi tào vận, còn có một con đường thủy từ Hàng Châu ra biển, đi về phía Bắc tới Đại Cô Khẩu lên bờ, đi qua Thiên Tân Vệ vào kinh.

Kim Anh Cơ dừng một chút, mặt trái xoan có hơi hồng:

- Bình thời tất nhiên cỡi ngựa nhanh nhất, nhưng bây giờ đang lúc giao giữa hai mùa Xuân Hạ, đang có gió Đông Nam, nếu hải thuyền không chờ hàng có thể chạy băng băng như tên rời cung. Hơn nữa thiếp thân có thể đích thân lái thuyền chạy cả ngày lẫn đêm.

Đây chính là ưu thế cực lớn, ngồi ngựa đi đường bộ cho dù là biên quân tinh nhuệ có thể không ngủ không nghỉ chạy được bao lâu? Ban ngày phải dừng lại ăn cơm uống nước, buổi tối cũng phải nghỉ ngơi. Mà đi đường thủy, Ngũ Phong hải thương điều động thủy thủ kinh nghiệm phong phú dưới quyền lái thuyền, có thể đi liên tục cả ngày lẫn đêm, khoảng cách càng xa càng chiếm ưu thế.

Huống chi Tần Lâm có thể chạy ngựa cấp tốc nhưng hai vị mỹ nhân yếu ớt Trương Tử Huyền và Thanh Đại không chịu nổi hành trình qua mấy ngàn dặm trên lưng ngựa.

- Được, vậy chúng ta ngồi hải thuyền!

Tần Lâm quyết định.

Mắt Kim Tuyên Ủy chột nheo lại, tỏ vẻ vui mừng hơn hở, trên hành trình đưa Tần Lâm lên phía Bắc mấy ngàn dặm trên biển này, có thể chung sống thêm mấy ngày nữa.

- Kim tỷ tỷ, đa tạ, đa tạ!

Trương Tử Huyền đỏ mắt vái chào thật sâu.

Mắt tròn của Kim Anh Cơ hơi ửng hồng, nàng không phải là hoàn toàn giúp Trương Tử Huyền, mà có tính toán của riêng mình.

Từ Tân Di buồn bực ở bên cạnh, nàng không có giúp được gì, Đại tiểu thư từ trước tới nay không cam lòng tụt lại phía sau người suy nghĩ hồi lâu, sau đó mới nói:

- Nhà mẹ ta còn có Cửu Chuyển Hoàn Đan do Võ Đang Trương Tam Phong luyện hai trăm năm trước, thiên niên linh chi, nhân sâm năm trăm năm, sẽ đi lấy tới chữa bệnh cho Thái Sư.

- Hay lắm!

Tần Lâm lập tức gật đầu:

- Vậy nàng hãy cỡi Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử chạy về Nam Kinh lấy thuốc, thuận đường đón gia gia cùng Tam thúc, sau đó đi thuyền xuôi dòng xuống đến cửa Trường Giang, hội hợp cùng hải thuyền chúng ta Bắc thượng.

- Ủ!

Từ Tân Di gật đầu thật mạnh một cái, sải bước hấp tấp rời đi.

Trong đôi mắt xinh đẹp của Trương Tử Huyền chứa đầy lệ nóng, mấy vị tỷ muội bình thời cãi vã tranh nhau, đến thời khắc mấu chốt tỷ muội tình thâm, không có chút hàm hồ. Mà những gì Tần Lâm làm càng làm cho nàng hết sức vui mừng...

Ngày hôm sau vừa rạng sáng, Thiêm Đô Ngự Sử Vương Triện đi tới hành dinh Khâm Sai, chuẩn bị thúc giục Tần Lâm mau sớm dẫn Trương phu nhân Bắc thượng, thế nhưng ngoại trừ mấy lão bộc quét sân, hành dinh đã không có một bóng người.

- Kỳ quái thật, ngày hôm qua họ Tần còn thoái thác lần lữa, vì sao hôm nay đi mất như vậy...

Wương Triện không hiểu vì sao, vuốt râu hậm hực rời đi.

Kinh sư vào mùa hè, không khí nóng nực mà trầm muộn, dưới ánh mặt trời chói chang, bụi đất trên đường tung bay cuốn theo mùi nước đá ngựa chui thẳng vào lỗ mũi người ta. Ngay cả đám quan lão gia cỡi ngựa cao to hoặc ngồi trên kiệu cũng cảm thấy khó có thể chịu được.

Công bộ Thượng Thư Lý Ấu Tư béo tròn dùng khăn tay bưng kín lỗ mũi, đôi mày thật cao nhăn tít lại. Cổ kiệu mùa hè lão đang ngồi thật ra chẳng khác nào cáng tre, trên là một cái ghế lưng tựa, bên dưới xỏ hai đòn tre cho kiệu phu khiêng, trên đầu che một chiếc tán, dĩ nhiên không ngăn được bụi đất bốn phương tám hướng bốc lên.

Nhưng chuyện khiến cho lão lo âu hơn nữa là bệnh tình của lão đồng hương, bạn cũ Trương Cư Chính. Bắt đầu từ khi Thái Sư gia bị bệnh không thể vào triều, không khí trong kinh sư lập tức trở nên càng ngày càng cổ quái, văn võ bá quan giống như bầy ruồi bay tứ tán loạn xạ, nhờ vả, thăm viếng, dò xét... Lúc bị người khác hỏi tới cổ làm ra vẻ cao thâm, thật ra thì trong lòng ai nấy cũng không nắm chắc.

Công bộ Thị Lang Phan Quý Tuần bên cạnh cũng ngồi kiệu, bốn tên kiệu phu khiêng y có vẻ dễ thở hơn nhiều. Bởi vì vị Đại nhân này quanh năm suốt tháng lo việc trị thủy Hoàng Hà, Hoài Hà, thân thể gầy còm tới mức đáng thương. Hơn nữa còn bị ánh mặt trời làm ặt mày đen nhẻm, bởi vì vô cùng vất vả mà trên mặt đầy nếp nhăn, Phan Quý Tuần chỉ cần cưỡi quan phục ra quả thật chẳng khác nào lão nông làm ruộng.

- Lão Phan, người phải mau mau dâng tấu chương trị thủy Hoài Hà.

Lý Ấu Tư đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi như vậy.

Phan Quý Tuần nghe vậy sững sờ, có vẻ không hiểu lắm.

771. Chương 771: Thủ Đoạn Cao Cấp

Hoàng Hà, Hoài Hà, Kinh Hàng Đại Vận Hà nuôi dưỡng lê dân bá tánh khu vực Trung Nguyên đất đai màu mỡ, nhưng một khi xảy ra lũ lụt sẽ cuốn phăng tất cả trong hàng ngàn dặm, cho nên từ trước đến giờ là trọng điểm trị thủy của triều đình.

Mấy năm trước Phan Quý Tuần đặt trọng tâm trị thủy ở Hoàng Hà, được Trương Cư Chính hết lòng ủng hộ, triều đình cấp cho thật nhiều tiền lương, điều động thật nhiều dân phu, rốt cục sửa xong hoàn mỹ con đê ngàn dặm trên khu vực hạ nguồn Hoàng Hà. Còn thanh lý vét các kênh đào, diện mạo trở nên mới mẻ, mà tiền bạc và lương thực thực hiện chuyện này cũng có mấy phần công lao của Tần Lâm.

Năm nay trọng điểm trị thủy đã dời đến Hoài Hà, vào đầu năm Phan Quý Tuần đã làm chuẩn bị tương ứng, bất quá lúc này nghe Lý Ấu Tư đột nhiên nói tới, y cũng không hiểu lắm:

- Nghĩa Hà huynh, lúc này gần mùa hè, Hoài Hà nước lớn, chúng ta hạ lệnh các phủ châu huyện nghiêm phòng tử thủ là được, Quý Tuần cũng sẽ đích thân chạy tới tiền tuyến những nơi đê vỡ. Về phần chuẩn bị công tác trị thủy, thường là phải đợi đến mùa Thu khô nước mới có thể bắt đầu, nếu bây giờ vội vàng dâng tấu chương... Còn nữa, đại thể sách lược trị thủy Hoài Hà đã định, nhưng còn vài chi tiết Quý Tuần vẫn chưa cân nhắc thỏa đáng.

- Chờ người cân nhắc thỏa đáng, triều đình chưa chắc đã chịu phát tiền lương xuống.

Lý Ấu Tư cười khổ thở dài, thấy trên đường phố trống trải cũng không có người đi đường, lại thấp giọng nói:

- Một khi Thái Nhạc tiên sinh cáo bệnh, ai sẽ thế chỗ Thủ Phụ? Thân Nhữ Mặc (Thân Thời Hành) là hảo hảo tiên sinh, sẽ không làm hỏng chuyện của người, Trương Phượng Bàn (Trương Tứ Duy) cũng được. Nhưng chỉ sợ Hoàng thượng vừa ý Nghiêm Thanh, đến lúc ấy e rằng chuyện trị thủy sẽ không thỏa đáng. Lão ta chỉ cần tìm chút chuyện gì đó mượn cớ ngăn cản người, sẽ khiến cho người không thể làm được chuyện.

Phan Quý Tuần trợn mắt há mồm:

- Như vậy sao được, người nào làm Thủ Phụ cũng phải trị thủy! Chẳng lẽ cũng có thể không coi tài sản tánh mạng hàng ngàn hàng vạn dân chúng hai bên bờ Hoài Hà ra gì, cũng có thể lấy ra để tranh chấp với nhau, há đâu có lý như vậy?!

- Phan lão đệ ôi Phan lão đệ!

Lý Ấu Tư cười khổ lắc đầu liên tục:

- Đương nhiên là lão đệ người một tấm lòng son, nhưng chẳng lẽ người cho rằng ai ai cũng quan tâm tới bá tánh lẽ dân như mình sao?

Phan Quý Tuần lặng im không nói, thật ra thì sống hơn nửa đời người, làm được tới Công bộ Thị Lang tam phẩm, y biết rất rõ ràng mình không thích ứng với chốn quan trường. Nếu như không phải là gặp được Trương Thái Sư cầu hiền tài như khát nước và Lý Ấu Tư đối xử chân thành, sợ rằng vĩnh viễn sẽ không có cơ hội đứng vào vị trí Công bộ Thị Lang chủ trì đại kế thủy lợi thiên hạ giống như bây giờ.

- Được rồi, bây giờ Quý Tuần sẽ dâng tấu chương trị thủy.

Phan Quý Tuần vuốt râu đáp.

Lý Ấu Tư cười cười, nghiêng mình trên kiệu tới gần Phan Quý Tuần, thấp giọng nói:

- Chuyện mà ta mới nói bất quá là kế vạn toàn mà thôi, Phan lão đệ cũng đừng để trong lòng. Thái Nhạc tiên sinh Xuân Thu cường thịnh, có lẽ sẽ mau chóng khỏe lại, chúng ta ở trong triều cũng vẫn chiếm thượng phong, Phượng Bàn, Nhữ Mặc ngồi trên địa vị Thứ Phụ, Tam Phụ, cho dù là Thái Nhạc tiên sinh cáo bệnh về hưu, cơ hội hai người bọn họ tiếp chưởng Thủ Phụ cũng lớn hơn xa Nghiêm Thanh.

Phan Quý Tuần suy nghĩ một chút, phần chấn tinh thần:

- Như vậy, chúng ta mau mau đi Long Phúc tự cầu nguyện cho Thái Sư gia, cầu nguyện thần linh phù hộ cho lão mau khỏe lại.

Dứt lời y liền vỗ vào đòn kiệu thúc giục kiệu phu tăng nhanh bước chân.

Lý Ấu Tư không khỏi dờ khóc dờ cười, vị trợ thủ này của mình quả thật không hợp với chốn quan trường...

Quan viên tới Long Phúc tự cầu nguyện cho Trương Cư Chính đương nhiên không chỉ có hai vị Lý, Phan, các vị đại thần Giang Lăng đẳng cùng một ít kẻ xu viêm phụ thể đều khắc tên lên trên văn bia cầu nguyện cho Trương Cư Chính.

Giám sát Ngự Sử Khâu Tranh tuyệt đối không chịu bỏ qua cho cơ hội tốt này, y không chỉ có ghi tên mình vào mà còn chạy khắp nơi lôi kéo người khác cũng khắc tên lên văn bia. Đường như càng nhiều người khắc tên, lòng thành của y đối với Trương Thái Sư càng lộ ra rõ ràng hơn.

Có lẽ do quá vội vàng sơ suất, y cũng viết cả tên của bọn Cố Hiến Thành lên bia văn. Vì vậy lúc Lý Ấu Tư cùng Phan Quý Tuần đi tới Long Phúc tự, nơi này đang xảy ra một cuộc tranh chấp không lớn không nhỏ.

Cố Hiến Thành trợn trắng mắt, đồng dục nói:

- Khâu Ngự Sử, vì sao người lại ghi tên ta lên bia văn? Cần phải biết Cố mỗ tuyệt không làm phường xu viêm phụ thể, há chịu làm chuyện khom lưng luồn cúi như vậy?!

Các quan viên tới Long Phúc tự mười người cũng có chín là tới cầu phúc tiêu tai cho Trương Cư Chính, nghe vậy ai nấy nổi giận thất khiếu bốc khói.

Duy chỉ có mấy tên hảo hữu của y như Lưu Đình Lan, Ngụy Doãn Trung vỗ tay khen hay, dường như bằng hữu làm nên một đại sự vô cùng ghê gớm, ai nấy cũng được thơm lây.

Lý Ấu Tư lặng lẽ nói với Phan Quý Tuân:

- Phan lão đệ, người nói người nào làm Thủ Phụ cũng phải trị thủy, hãy xem thử sắc mặt bọn Cố Hiến Thành này. Nếu y làm Thủ Phụ, có thể mang tài sản tính mạng của lê dân bá tánh ra làm vốn liếng đảng tranh hay không?

Phan Quý Tuân im lặng không nói, cho dù đối mặt hồng thủy cuộn cuộn trên Hoàng Hà, cho dù là đứng trên đoạn đê yếu ớt bị hồng thủy công phá không ngừng, y cũng không hề sợ hãi, không hề chùn bước. Thế nhưng nhìn thấy Cố Hiến Thành mặt mũi đỏ bừng, hưng phấn như vậy, tâm trạng y lại trở nên nặng nề trước đó chưa từng có.

Khâu Tranh bị Cố Hiến Thành trách cứ xối xả một trận, trợn mắt ngạc nhiên hỏi:

- Lần trước ta hỏi Cố tiên sinh, ngài, không phải ngài đã gật đầu đáp ứng sao?
- Lúc ấy có vô số đồng liêu ở đây, Cố mỗ có nói chữ nào là đồng ý không?

Cố Hiến Thành nghiêm giọng hỏi, ánh mắt lại lộ vẻ đắc ý vô cùng.

Khâu Tranh bình tĩnh ngộ, biết mình đã mắc bẫy tên Cố Hiến Thành này. Lúc hỏi y có ghi tên lên văn bia hay không, y âm ừ mà không lên tiếng, Khâu Tranh bèn cho rằng y bằng lòng. Kết quả sau khi văn bia khắc xong y lại nghĩa chính từ nghiêm nói không đồng ý, mượn hoàn cảnh đông đúc trước cửa Long Phúc tự để dương danh, khiến cho người trong thiên hạ đều biết y ngay thẳng cương trực, không xu nịnh quyền quý.

Khâu Tranh vô sỉ, nhưng Cố Hiến Thành vô sỉ hơn, hơn nữa thủ đoạn cao cấp hơn y nhiều...

- Cố tiên sinh, xin lỗi, là Khâu mỗ càn rỡ!

Khâu Tranh vừa thán phục Cố Hiến Thành vô sỉ hơn cả mình vừa tự nhận xui xẻo, lệnh cho thợ đá xóa tên Cố Hiến Thành trên văn bia đi.

Cố Hiến Thành dương dương đắc ý, cùng mấy vị bằng hữu hôn hờ mặt mày giống như vừa thắng trận rời đi. Dù sao bọn họ đã đắc tội Trương Cư Chính hết mức, chừng hai năm qua đã phải chịu ghê lạnh, tự nghĩ sống như vậy cũng không có tương lai, bèn dứt khoát mượn cơ hội này lập danh. Thừa dịp Trương Cư Chính bị bệnh mất xéo lão, cùng lắm là bị bãi quan về nhà, như vậy vẫn còn tốt hơn sống dở chết dở ở kinh sư.

772. Chương 772: Bệnh Tình Trương Cư Chính

Bọn Cố Hiến Thành cười cười nói nói, cùng kéo nhau tới phủ đệ của Hình bộ Thượng Thư Nghiêm Thanh, thời gian gần đây bọn họ qua lại rất thân với Nghiêm Thanh.

Quản gia tươi cười dẫn bọn họ đi vào:

- Lão gia nhà ta đang tiếp khách, xin các vị Đại nhân chờ ột chút.

Bọn Cố Hiến Thành ngồi xuống tiền sảnh, từ từ uống trà chờ, hồi lâu sau quản gia lại đi ra mời:

- Lão gia nhà ta ời.

Người khác cũng không suy nghĩ nhiều, duy chỉ có Cố Hiến Thành tâm tư linh mẫn chợt cảm thấy có vẻ khác thường: trước đó nói Nghiêm Thanh đang tiếp khách, có lẽ là khách nhân rời đi mới mời bọn họ đi vào gặp gỡ. Nhưng mình ngồi ở tiền sảnh lại không thấy ai đi ngang qua nơi này, vậy khách nhân rời đi bằng ngả nào, chẳng lẽ là đi cửa sau?

Đi qua hai tầng viện chính là khách sảnh mà Nghiêm Thanh dùng tiếp kiến thân bằng hảo hữu. Nghiêm lão Thượng Thư đầu đội Trung Tĩnh quán, thân mặc thường phục, thấy quản gia dẫn khách tới lão bèn đứng lên chào đón, cười nói:

- Chư vị thanh niên tài tuấn tới chơi, lão hủ chợt cảm thấy như cây khô gặp Xuân, không còn khí tức suy yếu già nua nữa.

Cổ Hiến Thành vội vàng tỏ ra khách sáo:

- Lão Thượng Thư khách sáo rồi, ngài Xuân Thu đang thịnh, là niềm hy vọng của người trong hải nội, phải nên tiến thêm một bước ra sức cho triều đình, vì sao lại nói già nua, thật sự là quá khiêm nhường.

Mạnh Hóa Lý cũng nói:

- Nghiêm Thượng Thư làm quan thanh chính liêm khiết, không chỉ có được mọi người kỳ vọng lại còn giản tại đề tâm. Theo Mạnh mẽ thấy với thời cuộc hiện nay, Nghiêm công vì việc nghĩa không nên nhường ai mới phải.

Nghiêm Thanh đã làm tới Hình bộ Thượng Thư, cố nhiên Lại bộ Binh bộ xếp trước Hình bộ, nhưng nếu lão đổi sang đảm nhiệm Lại bộ Thượng Thư hoặc là Công bộ Thượng Thư, vẫn không tính là ‘Tiến thêm một bước’, chỉ có làm nội các phụ thần mới có thể xưng là ‘vì việc nghĩa không nhường ai’.

- Ha ha, thịnh tình của các vị, Nghiêm mẽ xin tâm lãnh.

Nghiêm Thanh cười lớn, đưa bốn vị quan viên tiểu bối vào trong khách sảnh dùng trà, sau đó thỉnh linh đổi giọng:

- Bất quá quốc triều đã có lệ nếu không Hàn Lâm không được nhập các, Nghiêm mẽ lại không phải xuất thân Hàn Lâm, chuyện nhập các cũng không cần nhắc lại nữa.

Lời nói này khiến cho bốn vị khách nhân chưa xót trong lòng, bọn họ từng bị mắc bẫy Tần Lâm, lấy thân phận Giải Nguyên cũng không vào được Hàn Lâm viện, vĩnh viễn mất đi cơ hội nhập các bá tửng. Nghiêm Thanh nói như vậy khiến cho bọn họ có cảm nhận tương đồng, đồng thời cũng càng thêm oán hận Tần Lâm tận xương tủy.

Cổ Hiến Thành cúi đầu thở dài, chợt thấy bên dưới một cái ghế có thứ gì, định thần nhìn kỹ, thì ra là một hòn đá Hoàng Hà nho nhỏ, hoa văn tự nhiên hình thành trên đó nhìn rất giống hình dáng phượng hoàng, nhất thời trong lòng chấn động. Đây là vật trang trí mà Thứ Phụ Trương Tứ Duy Trương Phượng Bàn thường đeo ở cán quạt.

Các vị bằng hữu còn muốn khuyên Nghiêm Thanh tranh thủ mặt rồng ưu ái phá lệ nhập các nữa, Cổ Hiến Thành lại nhảy mắt liên hồi với các bằng hữu, hàn huyên qua loa cùng Nghiêm Thanh vài câu liên cáo từ rồi đi.

- Cổ huynh, vì sao không khuyên nhủ Nghiêm lão Thượng Thư thêm vậy?

Các vị bằng hữu đều cảm thấy có hơi đáng tiếc, Nghiêm Thanh được mặt rồng ưu ái là rất tốt, cũng không phải hoàn toàn không có hy vọng nhập các.

Cổ Hiến Thành cười mà không nói, y đã phát hiện một bí mật cực lớn...

Bất kể Cổ Hiến Thành, Nghiêm Thanh hay là Lý Ấu Tư, Phan Quý Tuần, vào giờ phút này tiêu điểm chú ý chân chính của các phe cũng không phải Từ Ninh cung hoặc là Càn Thanh cung, cũng không phải Ty Lễ Giám cùng Văn Uyên Các, mà là Thái Sư phủ ở hẻm Sa Mạo bên ngoài Đăng Thị Khẩu, bởi vì người chân chính quyết định hướng đi của triều cực ở nơi này.

Thái Sư phủ vẫn người đông tấp nập, quan viên tới thăm viếng để dò xét nói liên không dứt, Du Thất và Điều Bát dẫn dắt người làm vẫn tỏ vẻ nghênh ngang kiêu ngạo như thường. Người nhà Tế tướng như quan thất phẩm, mặc dù Tướng gia sinh bệnh, bọn họ cũng không hề giảm sút uy phong.

Chỉ bất quá các quan viên ra ra vào vào ngoài về nịnh hót ra còn pha lẫn lo âu. Mà đám người làm Thái Sư phủ cũng xì xào bàn tán lén lút với nhau nhiều hơn trước.

Há chỉ có phủ đệ này, từ đặt quan hiển quý đến tiểu lại kinh sư, từ mười hai giám, bốn ty, tám cục nội triều, cho đến Lục bộ Cửu khanh, mười ba đạo giám sát Ngự Sử ngoại triều, thậm chí mấy vị nắm quyền cao nhất bên trong Tử Cấm thành, ai mà không quan tâm tin tức từ trong Thái Sư phủ truyền ra?

Nơi đình viện sâu trong Thái Sư phủ, trong phòng xá tường hồng ngói xanh cao lớn, A Cổ Lệ, Bồ Lệ Nhã đang bưng tấu chương, Trương Kính Tu tự tay dùng siêu đất sắc thuốc, Du Thất dẫn dắt mấy tên người làm đặc lực xuôi tay chờ đợi, trên mặt ai nấy đều lộ vẻ buồn rầu.

Thái Sư Thủ Phụ triều Đại Minh Trương Cư Chính nằm trên giường, sắc mặt vốn đỏ thắm khỏe mạnh của lão nay biến thành vàng khè, ánh mắt thường thường phát ra uy lực lôi điện, làm trăm quan rét lạnh trong lòng hiện tại giăng đầy tia máu, đôi môi khô nẻ, ngay cả bộ râu đen nhánh dưới cằm cũng bạc hơn trước nhiều.

Đúng vậy, lão đã ngã bệnh, vị Thái Sư không ai địch nổi, lấy thủ đoạn lôi đình và quyền mưu cơ biến làm cho cả quan trường không thể không phục từ trước tới nay, nhiều lần triều tranh bất khả chiến bại trong những năm Vạn Lịch, nhưng trước mặt bệnh tật cũng không được hưởng nhiều đặc quyền hơn người bình thường. Lão muốn gắng gượng vào triều, muốn tiếp tục thẳng tay mạnh mẽ thúc đẩy triều chính mới, thế nhưng lực bất tòng tâm.

- Mang... mang tới đây!

Giọng bình thường như hồng chung của Trương Cư Chính giờ đây trở nên yếu ớt rất nhiều.

Mỹ nữ Ba Tư Bồ Lệ Nhã đang bưng tấu chương đứng ở bên cạnh, nghe vậy cơ hồ rơi lệ, khuyên nhủ bằng giọng quan thoại không được chuẩn:

- Lão gia, ngài đã ngã bệnh, nên nghỉ ngơi nhiều...

- Nói bậy, mau đem tới!

Trương Cư Chính trừng mắt, vẫn tràn đầy uy nghiêm không thể kháng cự.

Bồ Lệ Nhã không có cách nào, cắn cắn đôi môi, cuối cùng vẫn đem tấu chương tới.

Trương Cư Chính cố gắng cầm tấu chương xem kỹ, dĩ nhiên lão biết Bồ Lệ Nhã là vì tốt ình, nhưng đại sự thiên hạ đâu có chuyện nói bỏ là có thể bỏ lại được?

Nghị lớn triều chính mới đang ở vào thời khắc mấu chốt, Nhất Điều Tiên Pháp và khai hải Đông Nam đều phải triển khai toàn diện. Sau khi Mãng Ứng Lý kế vị vương triều Miến Điện bèn đình chiến với các nước láng giềng, nghỉ ngơi lấy sức khôi phục thực lực, gần đây lại rục rịch muốn động. Phan Quý Tuần dâng tấu chương trị thủy Hoài Hà lên, muốn cấp cho y tiền lương điều động dân phu... chuyện nào cũng là quan trọng liên quan tới quốc kế dân sinh, làm sao Trương Cư Chính có thể bỏ mặc không ngó ngang tới?

Mùi thuốc tràn ngập trong phòng, Trương Kính Tu cẩn thận nấu thuốc nhưng trong lòng y rất rõ ràng, những dược vật này không có bao nhiêu tác dụng với phụ thân mình. Bởi vì mấy vị thái y giỏi nhất đều nói bọn họ cũng không có nắm chắc, chỉ có thể làm hết sức mình nghe theo mệnh trời.

Nhìn trộm phụ thân bệnh nặng nằm giường còn đang xử lý chính vụ, Trương Kính Tu làm con trai quả thật đau lòng Nhưng bất cứ kẻ nào cũng không có biện pháp thuyết phục Trương Cư Chính hết sức quật cường, hy vọng duy nhất chính là muội muội sớm trở về, dù sao phụ thân cũng dễ nghe lời muội muội hơn.

- Khụ khụ, Kính Tu, con xem tấu chương của Phan Quý Tuần, việc trị thủy Hoài Hà tới mùa Thu mới có thể bắt đầu, bây giờ y đã gấp gáp như vậy, chẳng lẽ cho là phụ thân con không chịu đựng được hay sao. Theo con chuyện này nên giải quyết thế nào?

Trương Cư Chính cười ha hả, những ngày qua lão tranh thủ có cơ hội lập tức giảng giải việc triều chính cho con, chính vì đang bệnh, lão càng nôn nóng hy vọng con trai mau chóng trưởng thành hơn.

Trương Kính Tu hiểu được dụng ý phụ thân nhưng lại cố ý không hiểu, có vẻ giận dữ nói:

- Phụ thân Xuân Thu đang thịnh, thân thể vẫn luôn cường tráng, sẽ khỏe lại rất nhanh, lúc ấy rồi hãy tính.

Thanh âm Trương Cư Chính có hơi khàn khàn, không để ý tới con trai bất mãn, tự mình nói tiếp:

- Cho dù là phụ thân bệnh không dậy nổi cũng không có quan hệ gì, Trương Phượng Bàn, Thân Nhữ Mặc, còn có các vị thế thúc Vương, Tăng, Lý, Phan của con cũng sẽ thay cha làm chuyện nên làm.

Dứt lời Trương Cư Chính tỏ ra mấy phần đắc ý, Giang Lăng đứng do một tay lão gầy dựng hết sức hùng mạnh, lão rất tin tưởng những bằng hữu chí đồng đạo hợp này.

- Phụ thân hãy tĩnh tâm nghỉ ngơi, chờ khỏi bệnh rồi tự mình làm tốt hơn, cũng không cần trông cậy vào người khác!

Trương Kính Tu lấy siêu thuốc từ trên lò lửa xuống.

Trương Cư Chính cười:

- Kính Tu, con là một chính nhân quân tử nhưng phải hiểu được trong sách nói không phải toàn là lời thật. Cái gì là quân tử bầy mà không đảng? Kể xử lý chính vụ việc khẩn yếu nhất chính là biết người nào dùng vào việc gì, để một đám anh tài ở bên cạnh phò tá trợ giúp mình, trong quá trình này cũng bồi dưỡng người kế nhiệm hợp cách. Gia Cát Lượng chính là ôm đồm hết mọi việc vào thân, kết quả sau khi chết không ai có thể gánh vác, phụ thân con cũng không muốn làm Gia Cát Lượng.

- Được rồi, Trương Phượng Bàn, Thân Thời Hành đều là tay trái tay mặt của người, vậy được chưa?

Trương Kính Tu đưa thuốc đã thổi nguội cho phụ thân, không hề có chút nghi ngờ lời của lão.

Mặc dù Trương Cư Chính ở nhà dưỡng bệnh nhưng Vạn Lịch Hoàng đế hạ chỉ cho phép lão xử lý chính vụ tại nhà. Mỗi ngày Trương Tứ Duy cùng Thân Thời Hành cũng viếng thăm Thái Sư phủ, một mực cung kính trình lên tấu chương các nơi, thỉnh Thái Sư phê duyệt. Đồng thời tất cả ý kiến đề nghị và an bày nhân sự của Trương Cư Chính vẫn được thi hành sát sao như trước.

Chuyện đặc biệt làm người ta cảm động chính là Thứ Phụ Trương Tứ Duy, nghe nói lão vì báo đáp ơn tri ngộ của Thái Sư, mỗi ngày đều trai giới tắm rửa ở nhà, cầu nguyện trời đất cho bệnh tình Thái Sư mau sớm chuyển biến tốt. Đây là chuyện mà con trai bệnh nhân phải làm, nhưng đương triều Thứ Phụ lại hạ cố như vậy, quả thật vô cùng đáng quý.

- Ôi, nếu như triều đình không giao những tấu chương này cho phụ thân để người được dưỡng bệnh yên ổn thật sự, vậy thì hay quá!

Trương Kính Tu nghĩ như vậy, lại nhìn về phía cửa phủ, tự hỏi không biết bao giờ muối muối mới có thể về tới.

- Về rồi, về rồi!

Thình lình Trương Mậu Tu vừa chạy vào vừa kêu to, vô cùng hưng phấn:

- Muối muối và Tần Lâm cùng trở về rồi!

Trương Kính Tu vui mừng vô kể, vốn tính toán hành trình phải vài ngày nữa mới có thể về tới, vì sao lại nhanh như vậy?

Sắc mặt Trương Cư Chính vẫn không thay đổi, thế nhưng để ý kỹ có thể nhìn thấy tay lão bưng chén thuốc khẽ run lên, khiến cho đổ ra một chút trên chén. Vì che giấu chuyện này lão lại ra vẻ không quan tâm:

- Xuất giá tòng phu, cần gì làm trẻ nãi công danh Tần Lâm như vậy. Huống chi lão phu cũng không có bệnh nặng, hoàn toàn không cần trở về gấp gáp làm gì.

Hai huynh đệ Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu nhìn nhau mà cười, phụ thân nói câu này quả thật là nghĩ một đằng nói một nẻo.

Tần Lâm cùng Trương Tử Huyền bước chân vội vã đi vào trong phòng, thấy vẻ mặt phụ thân tiêu tụy, nước mắt Trương Tử Huyền lập tức lăn xuống, nhào tới mép giường phụ thân đau buồn nói:

- Phụ thân, người... người bệnh nặng như vậy còn phải phê duyệt tấu chương, vì sao phải khổ sở như vậy? Ca ca, vì sao các huynh không khuyên cha mấy câu?

Trương Kính Tu, Trương Mậu Tu, còn có mấy huynh đệ Trương Tự Tu, Trương Giản Tu, Trương Doãn Tu nghe tin chạy tới, vẻ mặt ai cũng đau khổ, ai cũng đã từng khuyên qua, nhưng không ai có thể khuyên được phụ thân.

Trương Cư Chính nhẹ nhàng vuốt tóc nữ nhi, tự giễu nói:

- Phụ thân tham luyến quyền vị, bản thân mình không chịu nghỉ ngơi, ai dám không đem tấu chương tới? Ta còn là Thái Sư triều Đại Minh, Thủ Phụ, thiên tử cho phép ta ở nhà xử lý chính sự, con muốn đoạt quyền của ta sao?

Trương Tử Huyền cố gượng làm vui nở một nụ cười, còn đang muốn khuyên nữa, Tần Lâm đã vỗ nhẹ vai nàng.

Đương nhiên Tần Lâm biết Trương Cư Chính đang nói đùa, lão tham luyến quyền vị, không làm được không màng danh lợi chỉ vì lão có hoài bão cực lớn, đã chọn con đường nhập thế cứu nước tế dân, vậy không thể xuất thế làm nhàn vân dã hạc, cuối cùng vẫn là vì đẩy mạnh triều chính mới, vì nước mạnh dân giàu.

- Tần Lâm...

Ánh mắt Trương Cư Chính hiền lành hơn bất cứ lúc nào, đặc biệt nói chuyện với Tần Lâm mà không dùng giọng điệu khiển trách:

- Gọi con về đây là ý của ta, nói Đồ Môn Hãn, Đồng Hồ Ly sắp sửa xâm lược là ta dặn Binh bộ Tăng Thượng Thư đặt điều ngụy tạo.

Lão gia tử thật đúng là thẳng thắn, nói rõ là mượn cớ dùng thánh chỉ để gọi Tần Lâm trở về.

Tần Lâm cười cười, cúi người nói:

- Con rể cũng là nửa con trai, tự nhiên nên trở về thăm cha.

- Không phải là vì ta muốn gặp các con...

Nét mặt già nua Trương Cư Chính ửng đỏ, thật ra thì đúng là lão có ý này:

- Sau khi lão phu bị bệnh, kinh sư xuất hiện dòng nước ngầm mãnh liệt, các phe rục rịch muốn động, cho nên triệu con trở về trấn giữ, để tránh lúc vạn nhất phát sinh biến loạn.

- Phụ thân!

Trương Tử Huyền cùng mấy vị ca ca cả kinh thất sắc, cái gì gọi là 'lúc vạn nhất'? Đây chính là điềm bất tường!

Tần Lâm do dự nói:

- Bên Lưu Đô Đốc...

Trương Cư Chính nói thẳng ra:

- Lưu Thủ Hữu rất thân với Trương Kinh, Nghiêm Thanh cũng không chịu yên phận, ta không yên lòng về lão!

Tuy không có nói rõ, nhưng trong đôi mắt lão Thái Sư phẳng phất đang nói: ta tin tưởng con! Sau đó lão lại nhìn sang con trai lớn Trương Kính Tu và con thứ Trương Tự Tu, ánh mắt chứa đầy thâm ý.

Tần Lâm nghĩ ngợi một lúc, rốt cục gật đầu một cái thật mạnh, bất kể là Bạch Liên giáo hay thế lực nào khác đừng mong gây ra sóng gió trong khoảng thời gian này.

- Đúng rồi phụ thân, chúng con đã mời được Kỳ Châu Lý thần y, để thần y xem cho người một chút đi.

Trương Tử Huyền phấn chấn tinh thần, vô cùng hy vọng nói.

Lúc tiến vào đã biết được bệnh tình Trương Cư Chính từ miệng quản gia Du Thất. Mới đầu lão chỉ bị bệnh trĩ, cũng không có gì đáng ngại, thế nhưng trong quá trình trị liệu bệnh tình càng ngày càng nghiêm trọng, xuất hiện hiện tượng bất thường như khát khô cổ, thân thể nóng ran... cuối cùng rốt cục bị bệnh liệt giường.

Lý Thời Trân là thần y đại danh鼎鼎, năm đó cũng từng nhậm chức ở Thái Y viện, hơn nữa cũng là đồng hương Hồ Bắc với Trương Cư Chính. Trương Cư Chính nghe vậy tự nhiên cao hứng, luôn miệng nói mời lão tiên sinh vào.

Lý Thời Trân mặc áo xanh đội mũ vuông, một chòm râu bạc, tay áo rộng thùng thình, có vẻ rất tiên phong đạo cốt, vừa vào lập tức thi lễ với Trương Cư Chính:

- Thái Sư ở trên cao, tiểu khả tới chữa bệnh cho ngài, chuẩn bị thi triển phương pháp vọng văn vấn thiết, nếu như có chỗ nào vô lễ, mong rằng Thái Sư bao dung.

- Không sao, Lý thần y quá khách sáo!

Trương Cư Chính cười phát tay một cái:

- Lão là người Kỳ Châu, ta là người Giang Lăng, chúng ta là đồng hương Hồ Bắc, đã sớm nghe nói lão là thần y quốc triều, có khả năng cải tử hồi sinh, chỉ tiếc cho đến hôm nay mới gặp được.

- Không dám, tiểu khả chỉ là người biết chút y đạo chữa bệnh cho người, Thái Sư là năng thủ chữa bệnh cho nước, mới thật sự xưng là thần y!

Lý Thời Trân dứt lời bèn tiến lại chẩn bệnh cho Trương Cư Chính, trước hết vọng (xem) khí sắc, tiếp theo văn (nghe) thanh âm, sau đó vấn (hỏi) bệnh tình, cuối cùng thiết (bắt) mạch.

Lý Thời Trân lấy ba đầu ngón tay đặt lên ba mạch thốn, quan, xích trên cổ tay Trương Cư Chính, rất lâu không nói nữa lời.

Người khác còn đang nơm nớp trong lòng, Tần Lâm đã nghe tim mình như chìm xuống. Phải biết rằng Lý Thời Trân không chỉ là thần y đương thời, thậm chí có thể coi là y thuật đệ nhất triều Đại Minh ba trăm năm qua, bình thời lão chẩn mạch cho người ta tốc độ mau lẹ ngoài sức tưởng tượng, thường là vừa đặt ba đầu ngón tay xuống đã có kết quả, hiện tại lâu như vậy, e rằng...

Quả nhiên thần sắc Lý Thời Trân càng ngày càng ngưng trọng, do dự trước đó chưa từng có, để tay trái Trương Cư Chính xuống, lại chuyển sang bắt mạch tay phải.

Lần này ngay cả Trương Tử Huyền cũng thầm nói không xong, nàng từng nghe Thanh Đại nói qua gia gia Lý Thời Trân thần y diệu thủ, từ trước tới nay chỉ cần bắt mạch một tay là được, chỉ có bệnh chứng cực kỳ nghi nan mới phải bắt cả mạch tượng hai tay.

Rốt cuộc là nguyên nhân gì làm cho thần y Lý Thời Trân khó có thể quyết định như vậy?

Trầm ngâm hồi lâu, Lý Thời Trân mới cười cười:

- Thái Sư không có gì đáng ngại, đợi tiểu khả hết lòng ra phương thuốc, ắt sẽ có chuyển biến tốt.

Năm huynh đệ Trương Kính Tu cầm đầu đều thở phào nhẹ nhõm, thậm chí nói thần y chính là thần y, dám ngu ngốc Thái Y viện kia mãi vẫn nói không có nắm chắc, Lý Thời Trân vừa tới đã khác hẳn.

Không ngờ rằng Trương Cư Chính thân là Thái Sư Thủ Phụ, lẫn lộn quan trường mấy chục năm, công phu xem sắc mặt đoán ý lợi hại dường nào, thành linh cười nói:

- Lão thần y cần gì gạt ta, lão phu quan cư nhất phẩm, mãng bào đương quốc, thường thấy sinh tử, một chút sóng gió còn chịu đựng được, lão cứ nói thật đi.

Lý Thời Trân vô cùng bội phục, chấp tay nói:

- Quả nhiên không hổ là Thái Sư Thủ Phụ! Cũng được, tiểu khả sẽ nói thật.

- Bệnh nằm trong thịt ư?

Trương Cư Chính hỏi, lão cũng biết mình bệnh nặng như vậy, không thể nào chỉ ở ngoài da.

Lý Thời Trân lắc đầu một cái.

- Bệnh ở nội phủ ư?

Thần sắc Trương Cư Chính khê biến.

Lý Thời Trân do dự, vẫn lắc đầu một cái.

Sắc mặt Trương Cư Chính thình lình sững sờ, đột nhiên ánh mắt tối sầm lại, cuối cùng vẫn cười phát phát tay:

- Ta hiểu rồi, là bệnh thời kỳ cuối, không phải là dược vật có thể cứu được. Làm phiền Lý thần y, đây là thọ hạn lão phu đã đến, không oán trách y gia được.

Sắc mặt Lý Thời Trân nặng nề xá dài tới đất, không thể cứu một bệnh nhân như vậy, trong lòng lão khó chịu vô cùng.

Năm huynh đệ Trương gia đã kinh ngạc ngây người, mắt hoa đầu váng thần thờ ra đó. Chỉ có Trương Tử Huyền cảm thấy không cam lòng, cố nén đau đớn trong lòng nắm ống tay áo nhẹ nhàng kéo Lý Thời Trân ra ngoài, mới vừa ra cửa rẽ qua khúc quanh thình lình quỳ sụp hai đầu gối xuống.

- Cần gì như vậy?!

Lý Thời Trân kinh hoảng luống cuống tay chân, lộ vẻ khổ sở, thậm chí có chút xấu hổ khó tả. Trương Cư Chính từng đề tựa Bản Thảo Cương Mục giúp lão, đến cuối cùng lão lại không thể chữa khỏi bệnh cho Thái Sư.

Tần Lâm đi theo ra ngoài, nhìn Lý Thời Trân áy náy cười khổ một tiếng, sau đó từ phía sau đỡ Trương Tử Huyền dậy, chỉ cảm thấy thân thể nặng cơ hồ xụi lơ, mình buông lỏng tay sẽ ngã xuống.

Điêu Trương Tử Huyền tới ngồi trên ghế sơn son ở hành lang, Tần Lâm trầm giọng hỏi:

- Gia gia, rốt cuộc lão Thái Sơn của con bị bệnh gì, vì sao lại không trị được?

Thân thể Trương Tử Huyền suy yếu vô lực, nhưng vẫn lên tinh thần nghe xem Lý Thời Trân nói thế nào.

- Vốn là không có bệnh gì lớn, nhưng Trương Thái Sư mắc phải lại là bệnh nặng.

Lý Thời Trân thở dài thật dài, vạ phần bất đắc dĩ.

Thì ra Trương Cư Chính là đệ nhất Tể tướng triều Đại Minh ba trăm năm, thẳng tay thi hành cải cách triều chính mới, thực hành đạo phú quốc cường binh. Nhưng bản thân lão cũng không phải là thanh quan đứng nghĩa theo truyền thống, mà là bắt chước chính xác những gì Khấu Chuẩn đời Bắc Tống làm, bình sinh không tiết chế dục vọng, một bữa trên trăm món ăn không hiềm nhiều, lại còn thích mỹ nữ, vẫn vui vẻ hoan lạc với các mỹ nhân A Cổ Lệ, Bồ Lệ Nhã.

Dù sao lão cũng đã lớn tuổi, lại thêm lâu ngày dài tháng xử lý chính vụ hết sức mệt nhọc, như vậy còn buông thả dục vọng dĩ nhiên không chịu đựng được, Trương Cư Chính bèn ăn dược vật đại bổ. Lão lấy được những thứ này cũng dễ dàng, chỉ riêng Thích Kế Quang hàng năm đã mang cho lão biết bao nhiêu nhân sâm, lộc nhung, hải cẩu thận.

Uống những dược vật đại bổ này vào đôi chút cũng không có gì, nhưng uống đều đặn như vậy lâu ngày dài tháng sẽ khiến cho hư hỏa thịnh vượng. Nhìn qua hồng quang đầy mặt thân thể cường tráng, thật ra là ngũ tạng lục phủ đã sớm bị tổn thương, không bệnh thì thôi, một khi bệnh thể áp đảo hư hỏa, trong khoảng khắc bệnh tình sẽ trở nên hung mãnh vô cùng, cho dù Hoa Đà sống lại, Biển Thước tái thế cũng khó mà cứu trị.

- Thích Soái, sau đó Thích Soái không cho hải cẩu thận nữa kia mà...

Trương Tử Huyền kinh ngạc nói, bỗng nhiên lại hối tiếc hết sức. Thích Kế Quang không cho hải cẩu thận nữa, nhưng nhân sâm lộc nhung các loại cũng không hề giảm bớt, các quan viên khác cũng thường mang thuốc bổ khắp nơi trên cả nước tặng cho Trương Cư Chính.

Nhân sâm lộc nhung vốn là linh dược chữa bệnh cứu người, nếu như sử dụng không thích hợp ngược lại biến thành độc dược hại người. Nhưng điều này có thể trách Thích Kế Quang tặng lễ, có thể trách những quan viên khác sao? Bọn họ cũng chỉ là thật tâm thành ý hy vọng Trương Cư Chính có thể sống thêm năm trăm năm nữa!

773. Chương 773: Biến Thiên

Lý Thời Trân chấp tay một cái, lắc đầu thở dài rồi đi, lòng vô cùng buồn bực vì không thể cứu được một vị Tướng gia trị quốc như vậy.

Trương Tử Huyền mềm nhũn tựa vào cột đá, nước mắt tuôn trào từ đôi mắt xinh đẹp, gương mặt trắng nõn hết sức đau buồn.

Tần Lâm thở dài thật dài, khẽ vỗ nhẹ vai nàng an ủi, trời chiều chiếu bóng hai người ngã xuống thật dài.

Bất quá Trương Cư Chính gọi Tần Lâm hồi kinh cũng không phải là bảo hấn an ủi con gái mình, mà là có nhiệm vụ gian nan. Rất nhanh bên trong truyền ra tiếng kêu hơi khàn khàn, gọi Tần Lâm vào phòng.

Nếu như mới vừa rồi chợt nghe được tin tức sinh tử, Trương Cư Chính còn hơi có thất thố, như vậy bây giờ thần sắc của lão đã trang nghiêm như thường, nắm tay của Tần Lâm tràn đầy tha thiết nhìn hấn:

- Nếu Lý thần y đã nói như vậy, xem ra là dương thọ lão phu đã đến. Tần Lâm, con là nhân tài đương thế, thiết nghĩ không quá mười năm nữa, lão phu ắt sẽ giao Giang Lăng đảng vào tay con...

Trương Tự Tu, Trương Giản Tu, Trương Doãn Tu vô cùng kinh hãi, thần sắc Du Thất và mấy tên người làm cũng biến đổi. Trương Cư Chính có con trai, hơn nữa Trọng Nguyên, Bằng Nhân đều có, lão nói lời này không khỏi khiến cho người ta giật mình.

Vậy mà Trương Kính Tu thân là con trai lớn và Trương Mậu Tu thân là Trọng Nguyên lang lại tỏ vẻ hấn nên như vậy. Hai người bọn họ rất rõ ràng bản lãnh Tần Lâm, cũng biết tại sao phụ thân cố ý chọn hấn, kế tiếp sẽ nói gì.

Quả nhiên Trương Cư Chính thành linh đổi giọng, vỗ nhẹ nhẹ mu bàn tay Tần Lâm:

- Bất quá con còn quá trẻ tuổi, quá trẻ tuổi... Cho nên ta chỉ có thể giao Giang Lăng đảng cho Trương Tứ Duy và Thân Thời Hành, nhưng thâm niên và uy tín Trương Tứ Duy quá cạn, Tăng Tĩnh Ngô, Vương Quốc Quang, Lý Ấu Tư, Phan Quý Tuần, Vương Triện đều không phục lão, Thân Thời Hành lại là hảo hảo tiên sinh... Cho nên, đến mười năm sau, thâm niên và uy tín con đã thành, con... con sẽ biết nên làm như thế nào.

Dứt lời, ánh mắt Trương Cư Chính quét một vòng sang mấy đứa con trai, thần sắc từ ái pha lẫn nghiêm nghị khiến cho bọn họ hiểu rõ ý của phụ thân.

Làm sao Trương Cư Chính không muốn để cho con trai thừa kế sự nghiệp của mình? Nhưng Trương Kính Tu cổ hủ không biết biến thông, Trương Tự Tu bình thường không có gì nổi bật, tính tình Trương Mậu Tu không trầm ổn, mấy đứa con trai còn lại tuổi còn nhỏ, đều không phải là nhân tuyển lý tưởng. Duy chỉ có Tần Lâm, trừ không có xuất thân Tiến Sĩ ra, những mặt khác đều xuất sắc.

Tính tình Tần Lâm ngoài tròn trong vuông, đối với người nhà bằng hữu cực kỳ trung hậu, chọn hấn làm người thừa kế tương lai thật sự là quyết định vô cùng lý tưởng.

Ngoài ra không phải là Trương Tướng gia không nghĩ cho con trai mình. Mấy huynh đệ Trương Kính Tu đều học văn, chỉ có Tần Lâm là võ thần, tương lai văn võ hỗ trợ lẫn nhau tất nhiên là phối hợp tốt nhất.

- Còn triều chính mới của con...

Trương Cư Chính cố ý nhấn mạnh hai chữ 'của con', dừng một chút mới nói:

- Lão phu đã suy nghĩ rất lâu, thủy chung vẫn do dự không quyết... Ôi, bỏ đi, đến lúc đó lão phu ở dưới cửu tuyền xem con thắng tay thì triển vậy.

Tần Lâm xúc động nhận lời, nhìn ánh mắt tha thiết của Trương Cư Chính chỉ cảm thấy mũi mình cay cay. Vào giờ phút này hấn nhận lời kỳ thác của Trương Cư Chính, ngoài quyền lực vô thượng và vinh dự ra, còn có một phần trách nhiệm nặng nề.

- Đi đi, bây giờ lão phu muốn nghỉ ngơi một hồi.

Trương Cư Chính buồn bã khoát tay áo, chậm rãi dựa vào gối phía sau, cảm thấy sau khi đưa ra quyết định này chưa bao giờ cảm thấy nhẹ nhàng như vậy.

Tử Cẩm thành, Dương Tâm điện, Trương Kinh xuôi tay cúi đầu, sắc sỡ ánh mặt trời chói chang xuyên qua cửa sổ chiếu vào sống mũi y, khiến cho y càng trở nên giống như gian thần mũi trắng.

- Hoàng gia, Kinh Hồ thần y Lý Thời Trân mới vừa được Tần Lâm dẫn vào Thái Sư phủ!

Trương Kinh cố ý nhấn mạnh tên Tần Lâm.

Sắc mặt của Vạn Lịch lập tức trở nên âm trầm bất định, thậm chí y cảm thấy giận dữ như vừa bị bán đứng. Vì sao tên Tần Lâm này lại làm như vậy, không phải là trẫm vẫn đối xử rất tốt với hắn sao, không phải là trẫm đã cho hắn vinh hoa phú quý sao? Không ngờ rằng hắn lại đối nghịch với trẫm, dẫn người đi cứu Trương Thái Sư! Hừ, chữa hết bệnh cho Trương tiên sinh để lão tiếp tục cai quản chặt chẽ trẫm như trước sao?!

Một vị bạn bạn khác đã theo Vạn Lịch từ thời niên thiếu, cũng nhận chức Bình Bút thái giám Ty Lễ Giám Trương Thành, thấy vậy trong lòng thầm than thở. Vị Hoàng gia này tính tình hẹp hòi nhỏ mọn, chỉ nhớ ưu điểm của người khác trong lúc nhất thời, lại vĩnh viễn không quên khuyết điểm của người ta. Xét trên phương diện này giống như lão tổ tông Hồng Vũ gia Chu Nguyên Chương, có thể cùng hoạn nạn không thể cùng giàu sang, làm Hoàng đế mà giết sạch khai quốc công thần.

Cứ lấy Tần Lâm mà nói, hắn ngăn voi cứu giá, tra ra Tôn Hoài Nhân giả, giải quyết án mạng Khúc Lưu quán, bao nhiêu lần lập được công lớn với Vạn Lịch, nhưng chỉ cần hắn có một chút không hợp tâm ý của Vạn Lịch, vị đế vương này nhất thời quên hết công lao của hắn không còn.

‘Gần vua như gần cọp, nhà ta cũng phải cẩn thận mới được.’ Trương Thành nghĩ như vậy.

Bất quá y thân là bạn bạn đã theo Vạn Lịch từ thời niên thiếu, cũng hy vọng lật đổ chương án Ty Lễ Giám Phùng Bảo như Trương Kinh. Mà Phùng Bảo lại liên minh cùng Trương Cư Chính, cho nên y cũng có địch ý với Trương Cư Chính. Nhưng bởi vì tranh quyền đoạt lợi với Trương Kinh, Trương Kinh lôi kéo Lưu Thủ Hữu, nên Trương Thành ra sức lôi kéo Tần Lâm đã sớm có giao tình.

Tranh đấu trong triều từ trước tới nay không chỉ có một mặt đơn thuần.

Muốn bệnh Tần Lâm vãi câu lại sợ ngay cả mình cũng không tiện thoát thân, Trương Thành suy nghĩ một chút bèn nói:

- Bệ hạ, nô tỳ đã hỏi qua thái y, nghe nói bệnh Trương Thái Sư đã là vô phương cứu chữa, cho dù là Lý Thời Trân tới tưởng cũng không làm nên chuyện gì.

Quả nhiên so với ghi hận Tần Lâm, Vạn Lịch quan tâm bản thân Trương Cư Chính hơn, y liền vui vẻ ra mặt:

- Hừ, chờ Trương Thái Sư về cõi âm, trẫm mới thật sự nhiếp chính. Đến lúc đó trẫm cũng sẽ trọng dụng hai người các ngươi hơn.

- Tạ ân điển bệ hạ!

Trương Kinh, Trương Thành đều quỳ xuống tạ ơn, lộ vẻ hết sức vui mừng. Hiện tại bọn họ đã là Bình Bút thái giám Ty Lễ Giám, đi lên nữa cũng chỉ có chức thủ lĩnh nội đình chương án Ty Lễ Giám. Ý của Vạn Lịch đã hết sức rõ ràng: lật đổ Phùng Bảo, nội đình chính là thiên hạ của hai Trương.

Chỉ bất quá chương án Ty Lễ Giám chỉ có một, bên cạnh hoàng thượng lại có hai Trương công công, vậy ai sẽ làm?

Trương Kinh và Trương Thành nhìn nhau, trong nụ cười giả mù sa mưa của bọn họ tràn đầy địch ý với nhau.

- Đừng tưởng rằng nhà ta không biết người cầu kết với Tần Lâm.

Trương Kinh nheo mắt thâm nhủ trong lòng như vậy.

- Người và Lưu Thủ Hữu cũng không phải là hạng tốt lành gì.

Trương Thành cũng âm thầm thóa mạ trong lòng.

Vạn Lịch giả làm như không biết, thật ra thì thấy rất rõ ràng thái độ của hai Trương. Y hoàn toàn biết tâm kết của hai vị bạn bạn này, bất quá như vậy vô cùng hợp ý của y.

Lợi dụng hai Trương đối phó Phùng Bảo độc quyền một nhà, sau đó để hai Trương tranh chấp khiến cho hai người bọn họ kiềm chế lẫn nhau. Không thể không nói tuy rằng tư chất Vạn Lịch cũng chỉ trung bình, nhưng y đi theo Trương Cư Chính học tập để vương thuật cũng học được đôi chút quyền mưu của Trương Cư Chính.

Nhưng rất đáng tiếc, thân là đế vương nhất định phải tâm như bể cả mới có thể không chế đế vương thuật, nếu như lòng dạ hẹp hòi, ngược lại sẽ bị đế vương thuật khống chế mà không tự biết.

- Đúng rồi...

Trương Thành tỏ vẻ hớn hở nói:

- Lý Thời Trân cũng không phải là thái y, hơn phân nửa sẽ nói rõ với Trương Thái Sư, không phải là chúng ta nên nhân cơ hội này để cho lão an tâm tĩnh dưỡng, thu hồi quyền lực trong tay lão sao?

Vạn Lịch mỉm cười không nói, trên mặt lộ ra vẻ tự đắc.

Ngư ngốc! Trương Kinh liếc Trương Thành một cái, lớn tiếng phản bác:

- Làm như vậy chẳng phải là đập cổ động rắn hay sao? Ngược lại Hoàng gia vẫn nên để cho Trương Thái Sư tiếp tục chấp chính, cho dù lão dâng biểu xin từ cũng phải hết sức giữ lại. Dù sao lão cũng sống không được bao lâu, chờ lão trăm tuổi rồi tự nhiên hết thảy sẽ đâu vào đấy.

- Vẫn là Trương Kinh hiểu rõ lòng trăm.

Lúc Vạn Lịch khen ngợi, nụ cười của y có vẻ miễn cưỡng.

Trương Kinh chợt nghe tim mình như chìm xuống, biết mình đã phạm vào kiêng kỵ của bệ hạ. Dám nhìn thấu tâm tư của Hoàng đế như vậy, làm mất hết cả uy nghiêm thần thánh không thể xâm phạm.

Nhìn lại vẻ chế giễu trong mắt Trương Thành, Trương Kinh nhất thời biết mình mắc bẫy, âm thầm hối hận không thôi.

Quả nhiên không bao lâu Thông Chính Ty mang biểu văn Trương Cư Chính thỉnh từ đi vào, trình cho Vạn Lịch.

Trương Kinh vội vàng mài mực, Trương Thành đi lấy bút, hầu hạ Vạn Lịch thân bút phê duyệt phần tấu chương không giống tầm thường này. Chỉ thấy Hoàng đế múa bút thành văn, kể lại từ khi lên ngôi kế vị Trương Cư Chính đã giúp đỡ y bảo vệ xã tắc thế nào, khi còn nhỏ được lão hết lòng dạy dỗ, sau đó lại là công trung với nước, cúc cung tận tụy thế nào. Tóm lại ngàn lời cuối cùng hóa thành hai chữ: giữ lại.

- Bệ hạ thật sự nhận chuyện mà người khác không thể nhẫn nhịn, mưu trí sâu xa, thật là bậc thánh minh chi chủ.

Trương Kinh nịnh bợ như nước thủy triều.

Trương Thành cũng không cam tụt lại phía sau, đồng thời cũng nịnh nọt.

- Chẳng những trăm không cho phép lão nhân bệnh về hưu, còn phải hạ chỉ để cho văn võ bá quan phạm là gặp chính sự khó xử đều phải tới Thái Sư phủ thỉnh giáo.

Vạn Lịch nở một nụ cười âm hiểm, cứ như vậy Trương Cư Chính ắt càng cực khổ hơn, sẽ chết nhanh hơn.

Trương Thành kinh hãi trong lòng, chút thiên lương cuối cùng trong đáy lòng chưa hoàn toàn diệt mất thầm nói một tiếng xấu hổ. Phải biết đế vương thuật của Vạn Lịch thấy đều là nhờ Trương Cư Chính hết lòng dạy dỗ, không ngờ rằng y lại lấy thứ này đi đối phó lão sư của mình.

- Chẳng những trăm phải nhiều lần giữ Trương Cư Chính lại, trăm còn phải đích thân đi thăm lão.

Vạn Lịch viết nét bút cuối cùng bên dưới tấu chương, đắc ý cười nói.

Vạn Lịch ngự giá tới Thái Sư phủ, dọc đường quét dọn nghiêm chỉnh, người trên dưới Trương phủ ra nghênh tiếp, dù là Trương Cự Chính cũng phải gắng gượng xuống giường ra mắt.

- Xin Trương tiên sinh làm như vậy, quý thể quan trọng hơn!

Vạn Lịch giả mù sa mưa xông lên, đưa tay đỡ Trương Cự Chính, cảm thấy thân thể đối phương đã suy yếu vô cùng, trong lòng lại hết sức vui mừng.

Trương Cự Chính cảm tạ:

- Bệ hạ tới đây khiến cho lão thần vô cùng sợ hãi, đáng tiếc thọ nguyên lão thần đã tận, mạng không lâu nữa, không thể lo lắng thay bệ hạ được nữa.

- Vì sao Trương Thái Sư lại nói những lời này?

Vạn Lịch kinh ngạc vô cùng, nhìn nhìn mấy đứa con trai Trương gia quỳ ở bên cạnh, Trương Kính Tu lập tức nói cho y biết tin Lý Thời Trân chẩn bệnh cho phụ thân mình.

- Trời không có mắt, khiến cho anh hùng chết sớm!

Vạn Lịch tỏ vẻ buồn bã, rơi xuống vài giọt lệ, cực kỳ áy náy nói:

- Khanh có tài tế thể an bang, giúp cho xã tắc, một lời định thiên hạ, an bài vạn sự vững như bàn thạch. Nay muốn rời trăm mà đi, quốc sự biết hỏi ai đây?

- Lễ bộ Thượng Thư Phan Thịnh lão thành mưu quốc, có thể nhận chức Thủ Phụ, Hộ bộ Thị Lang Hứa Quốc có thể nhập các phụ chính, Thiêm Đô Ngự Sử Vương Triện là anh tài đương thời, hy vọng bệ hạ hãy dùng bọn họ...

Trương Cự Chính nói một hơi mấy cái tên, mệt mỏi thở hồng hộc, nhưng lão không hề nhìn sang Tần Lâm một lần nào.

Trương Kính Tu không hiểu vì sao, liên tiếp nháy mắt ra dấu với phụ thân, nhắc nhở lão còn có Tần Lâm. Nhưng Trương Mậu Tu có điều sở ngộ vội vàng kéo kéo vạt áo huynh trưởng, bảo y đừng lên tiếng nói.

Rõ ràng Trương Cự Chính có thâm ý khác...

Ánh mắt của Vạn Lịch lóe lên mấy cái, gật đầu nói:

- Lời Thái Sư nói, trăm chuẩn cho. Hai khanh Phan, Hứa trăm đã sớm biết, duy chỉ có tên Vương khanh không thường nghe nói. Trương Thành người nhớ, sau khi trở về khắc tên Vương khanh lên ngự bình.

Trương Thành vội vàng đáp ứng.

Vạn Lịch lại dùng sức cầm tay của Trương Cự Chính, nhìn mấy con trai Trương gia quỳ ở bên cạnh:

- Xin Thái Sư chớ âu lo, ngài tận tâm tận lực hơn mười năm, trăm không biết lấy gì báo đáp, chỉ có thể trông nom mấy vị công tử của Thái Sư, cho bọn họ hưởng vinh hoa phú quý cả đời.

- Bệ hạ ban cho hậu ân như vậy, lão thần tan xương nát thịt cũng khó lòng báo đáp.

Trương Cự Chính cảm kích rơi nước mắt nói.

Vạn Lịch lo lắng ân cần gật đầu một cái, lại nhỏ xuống mấy giọt nước mắt, cuối cùng ta thán rời đi Trương gia. Không ai biết sau khi lên ngự liễn, vị Hoàng đế này lập tức cười tít mắt.

Ty Lễ Giám, Phùng Bảo ngồi trên Thái Sư ý, đôi mày nhướng lên cao, ánh mắt lạnh như điện quét nhìn các vị đồng liêu. Mà bất kể thái giám Bình Bút Ty Lễ Giám và thái giám thủ lĩnh mười hai giám bốn ty tám cục ở bên ngoài uy phong tới mức nào, lúc này chỉ có thể bình tâm tĩnh khí xuôi tay đứng nghiêm, cũng không dám thở mạnh.

- Trương Thái Sư bệnh nặng, có con nhỏ chết bầm nóng nảy nhảy nhót lung tung.

Phùng Bảo đặt mạnh chén trà xuống, gần giọng nói:

- Nhưng nhà ta vẫn chưa chết, nếu ai muốn vội vàng lên thay, không ngại cứ việc thử xem.

Các vị thái giám thủ lĩnh nhất thời cảm như hén, không tự chủ được nhìn sang Trương Kinh và Trương Thành. Không cần nói, con thỏ nhỏ chết bầm theo lời Phùng Ty Lễ chính là hai vị này.

Trương Kinh cùng Trương Thành nhìn nhau, đối mặt Phùng Bảo, hai người bọn họ lại là cùng chung cừu địch, tựa hồ tin tức Trương Cư Chính sẽ chết khích lệ hai người bọn họ, khiến cho lòng sợ hãi vốn có với Phùng Bảo cũng chợt như tiêu tan không ít. Bọn họ cùng nhau giương mắt lên, tuy rằng không nhìn thẳng vào mắt Phùng Bảo nhưng cũng nhìn quanh quất, làm như chuyện không liên quan tới mình.

- Hừ, nhà ta đang nói hai người các người đó!

Phùng Bảo dẫn mạnh chén trà trên bàn, đĩa lót, chén trà và nắp đặt cùng nhau kêu loảng xoảng:

- Hai tên mê hoặc Hoàng thượng kia, cho là các người có cơ hội chống lại nhà ta sao, nằm mơ! Hôm nào nhà ta sẽ bắt bớ Từ Thánh Thái hậu, đuổi các người đi Nam Kinh giữ Hiếu Lăng!

Hai Trương nghe vậy không khỏi có mấy phần sợ hãi, cũng không phải là Phùng Bảo nói chơi, hai Bình Bút Ty Lễ Giám thật sự không đáng kể gì, lão hoàn toàn có bản lĩnh đuổi bọn họ ra khỏi cung.

Nhưng vào lúc này chợt nghe nơi xa một mảnh ồn ào huyền ảo, dường như xảy ra chuyện gì đó cực kỳ nghiêm trọng, ngay cả Tử Cấm thành u tĩnh trang nghiêm cũng phải nao động.

Mấy tên tiểu thái giám vội bước chạy tới, vẻ mặt như đưa đám bầm:

- Không xong, không xong rồi, mới vừa rồi Trương Thái Sư đã cỡi hạc chầu trời!

Thân thể Phùng Bảo vốn đang đứng dậy, nửa chừng rơi phịch xuống Thái Sư ý trở lại, sắc mặt âm trầm bất định trở nên sững sờ ngây dại. Mặc dù đã sớm chuẩn bị tư tưởng, nhưng giờ khắc này thời điểm chân chính xảy tới vẫn làm cho lão có cảm giác như trời đất quay cuồng.

Hai Trương lại mừng rỡ như điên, chỉ cảm thấy mây đen đè trên đỉnh đầu vừa tan đi, toàn bộ Tử Cấm thành đều trở nên quang minh sáng sủa. Hai người nhìn nhau lấy hết can đảm, đồng thời nặn ra một nụ cười chấp tay với Phùng Bảo:

- Phùng Đốc Công, e rằng bệ hạ sẽ tìm chúng ta, chúng ta đi trước một bước.

Dứt lời hai vị này cũng không chờ Phùng Bảo đáp lại, xoay người rời đi ra khỏi Ty Lễ Giám.

Thủ lĩnh thái giám hai mươi bốn nha môn ngoái nhìn nhau, trước kia cho tới bây giờ không người nào dám chống đối Phùng Đại Bạ như vậy. Có người ngẩng đầu nhìn lên trời, một đám mây đen bay qua, chẳng lẽ thật sự là thời tiết đã thay đổi?

- Con thỏ nhỏ chết bầm, con thỏ nhỏ chết bầm!

Phùng Bảo tức giận càn hông, quét tay ngang mặt bàn một cái, chén trà sứ Thanh Hoa thời Nguyên rơi xuống đất, xoảng một tiếng nát bầy.

Thái Sư phủ đã sớm vang lên tiếng khóc lóc khổ sở. Trương gia ngoại trừ thân nhân còn ở Giang Lăng, năm đứa con trai đang nhất tề quỳ gối trước giường khóc lớn, Trương Tử Huyền vuốt ve gò má dần dần trở nên lạnh của phụ thân, nước mắt lạnh lẽo lăn dài.

Chỉ có Tần Lâm không thể khóc, con rể là nửa con trai, lúc này phải tổ chức tang sự cho nhạc phụ, hẳn cũng chỉ có thể lặng lẽ dặn dò A Cổ Lệ và Bồ Lệ Nhã, nhờ các nàng tận lực an ủi chiếu cố Trương Tử Huyền.

- Ân chủ, môn hạ một ân tiểu Thích Kế Quang đến chậm!

Đại soái Kế Trần Thích Kế Quang chạy vào phòng nhanh như cơn lốc, vừa qua khỏi ngạch cửa đã quỳ sụp xuống, dùng đầu gối lết tới cạnh giường, kéo lấy áo ngủ bằng gấm cất tiếng khóc lớn.

Có câu nói là nam nhi có lệ không dễ rơi, Thích Kế Quang thật sự hết sức đau lòng, lão hợp tác với Trương Cư Chính bấy lâu bình Oa ngự khẩu, chỉnh lý biên quân hết sức tề chỉnh. Trương Cư Chính vô cùng tin tưởng lão, mà từ trước tới nay lão cũng không hề phụ lòng tin ấy.

Phải biết những danh tướng như Hồ Tông Hiến, Lưu Hiến, Du Đại Du cũng không ai có được kết quả tốt, nếu không phải là chết trong ngục vậy cũng buồn bực bất đắc chí. Chỉ có Thích Kế Quang được phát huy sở trường nơi biên ải, dùng hết sở học của mình đáp đền quốc gia, không nghi ngờ chút nào đây là vì có được lực ủng hộ mạnh mẽ của Giang Lăng tướng phủ ở kinh sư.

Thích Kế Quang và Trương Cư Chính một tướng quân một Tể tướng, hai người tương tri tương đắc đã sớm vượt qua quan hệ đồng minh bình thường, đạt tới mức tri kỷ, giống như thiên lý mã gặp Bá Nhạc, lại như cao sơn lưu thủy gặp tri âm, Du Bá Nha và Chung Tử Kỳ.

Thấy Trương Cư Chính đột ngột qua đời như vậy, Thích Kế Quang chỉ cảm thấy lòng đau như cắt, bách chiến sa trường còn sống, chính mắt thấy binh sĩ con em nhuộm máu sa trường, dáng vóc của lão vẫn vĩnh viễn kiên cường như thép. Nhưng bây giờ lão quỳ gối trước giường ôm xác Trương Cư Chính khóc lớn, trong mắt hồ tuôn ra từng giọt nước mắt thật to.

- Xin Thích huynh bớt đau buồn.

Tần Lâm lay lay vai Thích Kế Quang, quyết định không nên nói nguyên nhân chân chính cái chết Trương Cư Chính cho lão biết, nói ra như vậy thật sự quá tàn khốc.

Thích Kế Quang cũng không đứng lên mà là ngửa mặt nhìn Tần Lâm, khổ sở nói:

- Tần huynh đệ, sau này... sau này phải dựa vào người rồi!

Đây gọi là việc nghĩa không thể nhường ai, Tần Lâm không chậm trễ chút nào gật đầu một cái. Sắc mặt hắn cũng không vui mừng chút nào, bởi vì hắn biết rõ giờ phút này mình phải gánh vác trách nhiệm và nghĩa vụ nhiều hơn xa quyền lợi và vinh dự.

Lúc này Thích Kế Quang mới đứng lên, là người ngoài, lão cũng không thích hợp ở lại Thái Sư phủ quá lâu, hơn nữa lão còn là đại soái chấp chương binh quyền nơi biên ải. Vì vậy lão ra sức nắm chặt tay Tần Lâm, quyến luyến không thôi nhìn lão bằng hữu kiêm ân chủ Trương Cư Chính một lần cuối cùng, sau đó xoay người rời đi.

Thích Kế Quang rời đi cũng nhanh như khi lão tới, không ai biết tới nay vị đại soái này sẽ ở nơi nào. Có lẽ là giục ngựa bốn ba để cho gió đêm thổi khô nước mắt, có lẽ là tìm một quán rượu nhỏ nào đó tự rót tự uống, nhớ lại những kỷ niệm giữa mình và Trương Cư Chính trong hai mươi năm qua.

Chư vị đại thần Giang Lăng đẳng nghe tin Thái Sư chết cũng lục tục tới phúng điếu, Tần Lâm và Du Thất Diêu Bát dẫn dắt người nhà bận rộn tiếp đãi.

Các thành viên Giang Lăng đẳng như Thứ Phụ Trương Tứ Duy, Tam Phụ Thân Thời Hành, Lại bộ Thượng Thư Vương Quốc Quang, Lễ bộ Thượng Thư Phan Thịnh, Binh bộ Thượng Thư Tăng Tĩnh Ngõ, Hộ bộ Thượng Thư Trương Học Nhan, Công bộ Thượng Thư Lý Ấu Tư, Vương Triện sau khi hồi kinh được bổ nhiệm Lại Bộ Thị Lang, Hứa Quốc phụng chỉ sắp nhập các... lục tục tới Thái Sư phủ phúng điếu.

Nhìn thấy Tần Lâm bận rộn trước bận rộn sau, cuối cùng Vương Triện hơi thay đổi cái nhìn, nói khê với Vương Quốc Quang:

- Tên Tần Lâm này lúc ở Chiết Giang nghe nói Thái Sư gia bệnh nặng còn có vẻ chần chờ do dự, hạ quan còn cho là tính y bạc bèo, không ngờ rằng hiện tại cũng làm tròn bổn phận con rể.

- Không đến nỗi nào, Tần tiểu hữu là người rất nhiệt tình.

Vương Quốc Quang không để ý chuyện này, cũng không nghĩ nhiều.

Bây giờ vấn đề bọn họ quan tâm nhất chính là ai sẽ tiếp chương y bát Giang Lăng đẳng, nghe nói Lễ bộ Thượng Thư Phan Thịnh được tiến cử là Thủ Phụ, mọi người cũng phục tòng.

Tư cách Phan Thịnh rất già, thậm chí là tọa sư lúc Trương Cư Chính đi thi, tính tình lại chất phác trung thực, cũng được coi như hảo hảo tiên sinh, lão làm Thủ Phụ đương nhiên ai ai cũng vui mừng.

Duy chỉ có nụ cười trên mặt Trương Tứ Duy tuy chân thành nhưng trong mắt lại có vẻ xảo trá, ta là Thứ Phụ, khuyết chức Thủ Phụ là ta thay mới phải, vì sao...

Mặc dù vẻ mặt Du Thất Diêu Bát buồn bã, tâm trạng đám người làm cũng không tốt nhưng vẫn không có ý tưởng gì khác, dù sao chính mệnh Vạn Lịch Hoàng đế đã đáp ứng chiếu cố ấy đưa con trai lão Thái Sư, tiền đồ của các công tử Trương gia chắc chắn cũng sẽ bao la rộng mở.

774. Chương 774: Phùng Độc Công

Chỉ có trong lòng Tần Lâm có cảm giác bất an mãnh liệt, hần nhớ cực kỳ rõ ràng, cuối cùng triều chính mới của Trương Cư Chính rơi vào kết cục người mất chính sách mất theo, mà bản thân lão Thái Sơn cũng bị Vạn Lịch và đám quan liêu thủ cựu thanh toán.

Bây giờ còn chưa có dấu hiệu như vậy, chẳng lẽ là những gì mình làm đã thay đổi lịch sử trong một mức độ nào đó?

Tần Lâm lắc đầu một cái, không dám gởi gắm hy vọng vào chuyện hư vô mờ mịt như vậy. Đặc biệt là từ rất sớm tới nay hần đã quan sát thấy, Vạn Lịch có bất mãn rất lớn đối với chuyện Trương Cư Chính chuyên quyền.

Nghĩ đến triều chính mới, nghĩ đến Khảo Thành pháp và dân chúng Chiết Tây, nghĩ đến ánh mắt tha thiết của Thích Kế Quang, lần đầu Tần Lâm cảm thấy trọng trách trên vai mình nặng nề như vậy, chuyện mà hần cần làm lại nhiều như vậy.

Đưa đón tân khách cũng chỉ là hao sức lực mà thôi, hần bận rộn lo đủ các loại chuyện khác, thậm chí có thể nói là bận rộn đầu óc choáng váng...

Khâm Thiên giám ghi rằng vào đêm Hai Mươi tháng Sáu năm Vạn Lịch thứ mười, có ngôi sao sáng rực như đuốc lướt qua hoàng đạo sa xuống Tây Nam. Ánh trăng mờ tối, Bắc Đẩu ảm đạm, quần tinh như khóc, Thiên Quyền không ánh sáng.

Đệ nhất danh tướng mấy trăm năm của triều Đại Minh Trương Cư Chính triển khai toàn diện cải cách triều chính mới, Nhất Điều Tiên Pháp đi vào thực tế, mang theo nỗi lo cho bá tánh khắp thiên hạ, mang theo công lao hùng vĩ trong hơn mười năm chấp chính, đã đột ngột qua đời.

Trong khoảnh khắc chết đi lão vô cùng bình tĩnh mà thỏa mãn, mặc dù không thể thấy triều chính mới do tự tay mình lập ra hoàn toàn đại công cáo thành, nhưng lão tin chắc mình sẽ được thấy viễn cảnh triều Vạn Lịch trung hưng thịnh thế dưới cửu tuyền. Không chỉ học trò Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân của lão chính mệnh hứa hẹn sẽ tiến thêm một bước đẩy mạnh triều chính mới, mà Giang Lăng đảng một tay lão cất nhắc cũng đã trải rộng khắp cả trong ngoài triều.

Những danh thần Trương Tứ Duy, Thân Thời Hành, Tăng Tĩnh Ngô, Vương Triện, Thích Kế Quang... sẽ thừa kế di chí của lão, đo đạc ruộng đất, chỉnh đốn lại trị, khai hải thông thương... thực hiện dân giàu nước mạnh, dân chúng trong thiên hạ ắt sẽ được hưởng một thời thịnh thế huy hoàng.

Nửa đời lo nước nhả vàng trán, một ánh sao soi tấm lòng trung, ân oán hết mặc người luận định, biên cương nguy ngập mới hay tài.

Bất kể đời sau khen chê thế nào cũng không thể thay đổi một sự thật: lúc Trương Cư Chính nhập nội các bá Đại Học Sĩ là cuối đời Gia Tĩnh đầu Long Khánh, phía Nam Đại Minh có giặc Oa, Bắc có Thất Lỗ, kho phủ hàng năm trống rỗng, quan lại người thừa việc thiếu, địa phương hào cường lộng hành. Mà lúc lão nhắm mắt xuôi tay đã bình định xong giặc Oa, phong cống Yên Đáp Hãn, quốc khố hàng năm thu dư hơn hai trăm vạn, cắt giảm đám quan viên tham nhũng bất tài, đo lại ruộng đất mà hào cường gian lận, triều Vạn Lịch đã có khí tượng trung hưng.

Trong quãng thời gian cuối cùng trong đời, là nữ nhi Trương Tử Huyền phụng bồi lão. Nhìn về ăn ý giữa nữ nhi và Tần Lâm mà chỉ có phu thê ân ái mới có, Trương Cư Chính rất hài lòng về tầm nhìn của mình,

không chỉ có lựa chọn một vị hôn phu tốt cho nữ nhi, cũng tìm được người kế thừa tương lai sự nghiệp triều chính mới của mình.

Sau khi Trương Cư Chính chết hết sức quang vinh, theo Khởi Cư Chú ghi lại, ngay đêm đó Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân lo lắng về bệnh tình của Thái Sư, trần trọc trở mình không thể ngủ ở Càn Thanh cung. Sau khi y nhận được tin dữ từ Thái Sư phủ lập tức khoác áo thức dậy, đứng trên thềm rồng nghiêm nghị rất lâu, nhớ lại công đức Thái Sư dạy dỗ y từ khi còn nhỏ, trung can nghĩa đảm phụ tá y mười tuổi kể vị, là vị Tể tướng có tài kinh bang tế thế, trong lúc nhất thời ‘buồn bã mất mát’.

Sau đó bệ hạ đích thân chạy tới Từ Ninh cung báo tin, Lý Thái hậu khoác áo rời giường, nhớ lại chuyện xưa lúc còn gian nan chật vật buổi ban đầu, toàn là do Thái Sư dốc hết toàn lực phò tá, hai mẹ con nhìn nhau mà khóc.

Sau khi Vạn Lịch ra Từ Ninh cung lập tức triệu kiến Phùng Bảo, lệnh cho lão truyền chỉ dụ xuống, tuyên bố văn võ bá quan đình chỉ vào triều một tháng, lại truyền dụ Lễ bộ Thượng Thư Phan Thịnh chiếu theo quy cách quốc táng, lập ra chín đàn cúng tế. Ân ẩm phong cho con trai thứ tư Trương gia Trương Giản Tu là Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ (hư hàm), con trai thứ năm Trương Doãn Tu là Thiếu Khanh Quang Lộc Tự, con thứ sáu Trương Tĩnh Tu giám sinh Quốc Tử giám.

Sau đó Vạn Lịch triệu tập Lục bộ Cửu khanh đình nghị, bởi vì Thái Sư Trương Cư Chính nhiếp chính trong triều công lao to như trời biển, cho nên đặc biệt truy phong thụy hiệu là Văn Trung.

Tài hoa trùm thiên hạ là Văn, một dạ trung thành là Trung, đây là thụy hiệu cực tốt, nhưng kẻ có lòng lại nhìn ra có vấn đề trong đó.

Trong thư phòng Tần phủ, trong đôi mắt híp của Từ Văn Trường toát ra vẻ tức giận như có như không, ra sức vuốt râu:

- Trương Giang Lăng trọn đời vất vả vì nước, phụ tá thiên tử lên ngôi khi còn nhỏ, mười năm qua ra sức cách tân, bài trừ tệ nạn, trong hai trăm năm qua cả nước chỉ có duy nhất một người, chẳng lẽ không được thụy hiệu Văn Chính?

- Xem ra thủy chung bệ hạ vẫn có gút mắc trong lòng.

Tần Lâm dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, nghĩ ngợi hồi lâu.

Thụy hiệu Văn Trung không thể nói là không tốt, nhưng thủy chung vẫn còn kém Văn Chính một chút.

Âu Dương Tu đời Tống có thụy hiệu Văn Trung, Âu Dương Tu cũng là một đời danh thần, Trương Cư Chính cũng có thụy hiệu như y, dường như là không tệ. Nhưng như vậy phải xem so sánh với ai, triều Đại Minh trước đó chỉ có hai người được thụy hiệu cao nhất Văn Chính, một vị là Lý Đông Dương năm Hoảng Trị, Chính Đức, vị kia là Tạ Thiên trải qua ba triều Hoảng Trị, Chính Đức, Gia Tĩnh. Hai vị này cũng có thể xưng là hiền tướng, nhưng nếu so sánh với Trương Cư Chính về công lao cả đời, vậy thì có vẻ không bằng.

Nói cách khác, theo như tiền lệ hai vị danh thần trước đó đạt được thụy hiệu Văn Chính Trương Cư Chính hoàn toàn có tư cách lấy được thụy hiệu tối cao này. Nhưng kết quả là lão chỉ được thụy hiệu Văn Trung kém hơn một bậc, chuyện này khiến cho Tần Lâm không thể không cảnh giác.

Hướng gió đã đổi... Tần Lâm hoàn toàn hiểu rõ chút tâm tư nho nhỏ của Vạn Lịch. Đương nhiên tin tức nhận được từ Trương Thành không giống với ghi chép trong Khởi Cư Chú, làm sao có chuyện Vạn Lịch lo lắng cho bệnh tình Trương Cư Chính, thực tế là vô cùng nôn nóng chờ đợi tin Trương Cư Chính chết đi. Làm sao có chuyện ‘buồn bã mất mát’, thực tế là sau khi mất đi ràng buộc mừng rỡ như điên.

- Bất quá tạm thời bệ hạ sẽ không động thủ nhắm vào Giang Lăng đảng, thứ nhất Vương Cung Nhân mới vừa sinh Thái Tử, thứ hai y còn phải đối phó người khác, cho nên chúng ta còn có cơ hội xoay chuyển tình thế.

Ánh mắt Từ Văn Trường lóe lên, lấy tay chấm nước trà viết trên bàn một chữ Phùng thật to.

Phùng Bảo!

775. Chương 775: Nỗi Sợ

Lúc này tâm trạng Phùng Bảo cũng không tốt, lão đang nổi giận tại nhà, sắc mặt âm trầm lạnh lẽo dường như muốn ăn tươi nuốt sống người khác:

- Trương Tứ Duy Trương tướng công thật sự nói như vậy sao?

Từ Tước tỏ ra đau khổ, gật đầu khom người nói:

- Dạ, thật sự lão đã nói như vậy, thuộc hạ thấy lão chỉ ý vào mình đã đủ lông cánh làm khó dễ Đốc Công ngài. Thái Tử giáng sinh, khắp chốn mừng vui, ngài xử lý sự vụ lục cung có nhiều công lao, chỉ phong Bá Tước có gì là không ổn? Theo thuộc hạ thấy, cho dù là Hầu Tước, Quốc Công cũng là phải đạo.

- Coi như tiểu tử ngươi có lương tâm!

Phùng Bảo bật cười lên, vẻ âm độc trong mắt càng ngày càng nặng, tính toán làm sao sửa trị Trương Tứ Duy.

Sau khi Trương Cư Chính chết, dựa theo chỉ ý Vạn Lịch muốn tướng nhớ chiến công Thái Sư Thủ Phụ, vì vậy tạm thời không chọn Thủ Phụ. Chuyện Lễ bộ Thượng Thư Phan Thịnh nhập các tiếp chương Thủ Phụ sẽ bị trì hoãn, là Thứ Phụ Trương Tứ Duy tạm thời thay thế chức trách của Trương Cư Chính trước kia.

Mới đầu Phùng Bảo cũng từng lo lắng một trận, hạ mật lệnh cho Đông Xưởng và thân tín trong nội cung thận trọng đề phòng, nhưng tựa hồ tình thế cũng không chuyển biến xấu, ngược lại phát triển theo phương hướng có lợi cho lão.

Giống như lúc Trương Cư Chính còn sống, Phan Thịnh vẫn thường tới chơi phủ của Phùng Bảo, ra ám hiệu rằng Giang Lăng đáng sẽ tiếp tục duy trì đồng minh chính trị với lão. Mà hai con hổ nhỏ chết bầm Trương Kinh Trương Thành sau ngày đó đã trở nên cụp đuôi ngoan ngoãn, cẩn thận hơn trước kia, lòng tin của Lý Thái hậu với lão cũng không hề giảm bớt.

Sau khi Trương Cư Chính chết, Phùng Bảo bất ngờ lấy được quyền chủ đạo liên minh mà trước kia cầu còn không được, đây quả thật là niềm vui bất ngờ. Thậm chí lão phát hiện ra mình có khả năng khống chế Giang Lăng đáng khổng lồ mà mạnh mẽ kia, trở thành kẻ chấp chương đại quyền đệ nhất triều đình sau Trương Cư Chính.

Không ngờ rằng ý đồ lợi dụng cơ hội Thái Tử giáng sinh để cầu phong Bá Tước lại bị Thứ Phụ Trương Tứ Duy ngăn cản, chuyện này làm cho Phùng Bảo vạn phần tức giận, cũng lập tức âm thầm triển khai bố trí nhằm vào Trương Tứ Duy.

Đúng như Từ Văn Trường nói, quả thật là tạm thời Vạn Lịch không rảnh để đối phó Phùng Bảo, càng đừng nói tới Giang Lăng đáng khổng lồ. Thái Tử giáng sinh làm cho cả Tử Cấm thành bận rộn cả lên, chung quanh tràn đầy không khí vui mừng, duy chỉ có Chu Dực Quân sau khi cơn hưng phấn được làm cha qua đi đã lập tức bị cơn hồi hận rất sâu và phiền não vô tận dây dưa.

Bởi vì Trịnh Thục Tần cũng đã mang thai hài tử.

Không giống như những người cha khác, Chu Dực Quân lại không phí bao nhiêu thời gian cho đứa con trai mới vừa sinh, ngược lại phần lớn thời gian y đắm mình ở Trữ Tú cung, chỗ ở của Trịnh Thục Tần.

- Trinh nhi, Trinh nhi nàng cửa mở đi, trăm sẽ hầu hạ nàng là được.

Chu Dực Quân ra sức gõ cửa phòng, nở một nụ cười nịnh nọt lấy lòng. Cho dù là đối mặt với mẫu thân Lý Thái hậu, đối mặt ân sư Trương Cư Chính, hoặc là ôm vị Thái Tử mới sinh, nụ cười của y cũng không rạng rỡ như lúc này.

Bên trong truyền ra thanh âm lười biếng mà kiều mị của Trịnh Trinh:

- Thái Tử giáng sinh, trong ngoài triều mừng rỡ, ngài không đi ôm con trai mình mà tới chỗ thiếp thân để làm gì? Người khác nhìn vào sẽ không biết là chính ngài muốn tới hay là thiếp thân ngăn không cho ngài gặp con trai mình. Đến lúc đó... đến lúc đó người khác chụp mũ cho thiếp thân là hồ yêu mê hoặc Hoàng thượng, gây loạn trong cung, thiếp thân không thể nào gánh nổi.

Nghe giọng điệu chua lét của Trịnh Trinh, Chu Dực Quân dở khóc dở cười, đi qua đi lại mấy vòng trong sân, mấy lần đưa tay ra lơ lửng giữa không trung rồi rút tay về, hẳn là không dám gõ cửa, giống như một tên ngốc vụng trộm bị lão bà bắt được.

Mấy tên tiểu thái giám Càn Thanh cung hầu hạ Hoàng đế thấy vậy buồn cười lại không dám cười, trên đời này có mấy người có thể làm cho bệ hạ sợ thành như vậy. Trong số phi tần lục cung, bản lãnh không hề bệ hạ của Trịnh Trinh quả thật không ai hơn được nữa.

Hồi lâu sau rốt cục Chu Dực Quân dừng bước, vẻ mặt đau khổ nói:

- Trinh nhi, chẳng lẽ nàng vẫn không hiểu tâm ý của trẫm sao? Trong tam cung lục viện ba ngàn cung nữ, trong lòng trẫm cũng chỉ có mình nàng. Cho dù là tương lai... tương lai đến ngày trẫm cõi rồng về trời, ngôi vị Hoàng đế cũng sẽ truyền cho hài nhi của nàng và trẫm...

Cửa sơn son đỏ kêu két một tiếng mở ra, Trịnh Trinh mặc áo vải trắng để tóc xỏa không hề trang điểm, đôi mắt khóc sưng đỏ càng lộ vẻ hết sức đáng thương. Hai tay nàng vịn lấy bụng đã hơi nhô lên, dựa vào cạnh cửa, nhìn Chu Dực Quân yêu kiều muốn khóc:

- Bệ hạ, làm sao thiếp thân không hiểu được tâm ý của ngài, nhưng trong cung ai nấy đều nịnh nọt Vương Cung Phi và hài tử của nàng ấy, hài tử trong bụng thiếp thân giống như nghiệt chủng, chẳng lẽ không phải là máu thịt của bệ hạ sao?!

Cửa mới vừa mở ra, Vạn Lịch lập tức vui vẻ vô cùng, nhưng nghe Trịnh Trinh tỏ vẻ đáng thương nói ra lời này, chỉ cảm thấy vừa thương vừa áy náy, quả quyết nói:

- Người khác muốn nịnh nọt Vương Cung Phi thì mặc họ, trẫm chỉ ở chỗ của nàng trông chừng nàng và hài tử của trẫm, không tới chỗ nàng ấy nữa!

- Đây là tự ngài nói, thiếp thân cũng không ép ngài.

Trịnh Trinh đột ngột mỉm cười, kéo Chu Dực Quân vào cửa.

Chu Dực Quân choàng lấy eo lưng mềm mại của Trịnh Trinh, cất tiếng thở dài:

- Có lúc trẫm suy nghĩ cảm thấy rốt cục Hoàng gia chẳng có gì hay, nếu như chúng ta là một đôi phu thê nhà quê, nam canh tác nữa dệt vải, vô cùng ân ái, vậy đâu cần phiền não như bây giờ?

Trịnh Trinh cười hì hì, khẽ điểm vào chóp mũi y một cái:

- Ngài đó, nói ra được những lời này cũng không uống một phen tình nghĩa của thiếp thân đối với ngài.

Chu Dực Quân cười híp mắt, giống như vừa uống nửa cân mật, không biết rằng trong lòng Trịnh Trinh đã sớm cười lạnh không ngừng. Nếu người không phải là cửu ngũ chí tôn mà là một tên nông phu nhà quê bình thường, bằng vào cái gì ta chịu gả cho người? Không nói ai khác, chỉ riêng vị Tàn trưởng quan kia đã hơn người gấp trăm lần.

Ở trong lòng không ít người, thứ mà mình không có được vẫn là tốt nhất...

Hai người thủ thủ với nhau những lời ân ái một lúc lâu, cho đến khi tiểu thái giám tới thúc giục, nói có mấy bản tấu chương khẩn cấp ở Dưỡng Tâm điện, mời bệ hạ qua đó phê duyệt, Chu Dực Quân mới quyền luyến không thôi rời đi.

- Bây giờ, hầu hạ bản cung trang điểm.

Sắc mặt của Trịnh Trinh lập tức trở nên trầm thấp, kêu đám cung nữ tới trang điểm tỉ mỉ, lại cười lạnh lạnh bẩm nói:

- Thái Tử giáng sinh, theo như quy củ bản cung phải tới chúc mừng, hừ hừ...

Vĩnh Hòa cung phía Đông Càn Thanh cung, gấm lụa đỏ rực treo đầy, khắp nơi bao trùm một bầu không khí vui vẻ, đám cung nữ thái giám ra ra vào vào nhộn nhịp rộn ràng.

Trong cung thất vui mừng hết cỡ, Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh ôm đứa trẻ còn trong tã, động tác cực kỳ cẩn thận. Đứa trẻ kia có màu da đỏ hồng, đầu mập tai to hết sức khả ái.

Hai vị hoàng muội còn vị thành niên Chu Nghiêu Viện và Chu Nghiêu Cơ muốn chơi đùa với cháu nhưng đều bị Vĩnh Ninh nghiêng thân thể ngăn trở, e sợ hai muội muội vụng về tay chân làm đau đứa nhỏ.

Đại tỷ Thọ Dương công chúa Chu Nghiêu Nga xuất giá hơn một năm trước, thấy vậy liền cất tiếng đùa giỡn:

- Nếu hoàng muội thích trẻ con như vậy, nên chọn một vị Phò mã thật tốt gả đi, tự mình sinh con, lúc ấy không cần phải nhìn hoàng đệ muội mà thêm thuồng như vậy.

Vĩnh Ninh đỏ bừng mặt mũi, trong tim rung động từng hồi. Nàng biết Tần Lâm đã sớm trở lại kinh sư, chẳng qua là bận rộn tang sự Trương Thái Sư, cho nên cũng không tiện đi tìm hắn. Bất quá chỉ là suy nghĩ Tần Lâm ở gần mình như thế, nàng đã cảm thấy hết sức vui mừng.

Vương Cung Phi trẻ tuổi nằm nghiêng trên giường, tuy mặt mũi có vẻ mệt mỏi nhưng đầu mày cuối mắt toát ra vẻ vui mừng. Nguyên nhân không chỉ có là Hoàng trưởng tử mình sinh ra rất có thể trở thành Thái tử tương lai, còn có niềm vui hạnh phúc khi được làm mẹ.

Nàng mới vừa được phong là Cung Phi, vẫn chưa thích ứng với sự thay đổi thân phận địa vị của mình, lúc nói chuyện trước mặt các vị tiểu cô tử chỉ cười bên lên. Trước đây không lâu nàng còn là một cung nữ nhỏ, vẫn còn phân tôn ti thượng hạ với các vị thiên hoàng quý trụ này.

Vương Hoàng hậu thân mặc cung trang màu đỏ ngồi ngay ngắn trên ghế gỗ hoa lê nhìn thấy cảnh tượng này có hơi ganh ghét, bất quá rất nhanh đã nở một nụ cười tươi tắn.

So với vị Trịnh Thục Tần vừa điệu ngoa vừa hung hãn đang nhìn chằm chằm bảo tọa Hoàng hậu của nàng, Vương Cung Phi có vẻ hết sức ngây thơ vô hại.

Sau vụ án Tôn Hoài Nhân thật giả, Vạn Lịch đối với Vương Hoàng hậu khi gần khi xa. Từ khi Trịnh Trinh vào cung, tình cảm giữa Vạn Lịch và Vương Hoàng hậu càng trở nên lạnh như băng giá, bao nhiêu ngày đêm Vương Hoàng hậu vô vô không phòng, tuyệt đối không có cơ hội sinh được Hoàng tử.

Cùng lúc đó, Trịnh Trinh hung hăng hùng hổ lại truyền ra tin tức mang thai, cơ hồ hù chết Vương Hoàng hậu: nếu thai kỳ Vương Cung Phi xảy ra điều gì ngoài ý muốn, hoặc là cuối cùng sinh ra một vị Công chúa, Trịnh Trinh lại sanh ra Hoàng trưởng tử, như vậy Trịnh Trinh vốn đã được sủng ái trong tam cung lục viện lại trở nên mẫu bằng tử quý. Lúc ấy ngày mà Vương Hoàng hậu bị đuổi khỏi bảo tọa, đẩy vào lãnh cung có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Thật may là nhờ Lý Thái hậu, Vương Hoàng hậu che chở trăm bề, trăm phương ngàn kế ngăn trở Trịnh Trinh đích thân hạ độc thủ, rốt cục Vương Cung Phi bình an sanh ra Hoàng trưởng tử. Tuy Trịnh Trinh được sủng ái nhất trong cả lục cung, nhưng không cách nào sửa đổi được sự thật Hoàng trưởng tử từ trong bụng Vương Cung Phi chui ra ngoài, không cách nào sửa đổi lập trường tổ chế, vì vậy Vương Hoàng hậu có thể thở phào nhẹ nhõm thật to.

Từ góc độ này mà nói, Vương Cung Phi trên giường hẹp ngược lại trở thành cọng rơm cứu mạng của Vương Hoàng hậu.

- Vĩnh Ninh, tuổi Hoàng trưởng tử còn nhỏ, muội đừng bông đùa lâu quá, coi chừng buổi tối cảm lạnh.

Vương Hoàng hậu cười khanh khách nhận lấy hài tử từ trong tay Chu Nghiêu Anh, dịu dàng vỗ về vài cái mới đặt lại bên cạnh Vương Cung Phi, cẩn thận đắp chăn lên.

Vương Cung Phi cố gắng ngồi dậy, tỏ vẻ hết sức cảm kích:

- Nương nường đối đãi mẹ con muội thật sự là ân trọng như núi...

- Giữa tỷ muội chúng ta cần gì nói những lời này, con của muội không phải cũng là con của tỷ tỷ ta sao?

Vương Hoàng hậu cười dịu dàng, vẻ mặt cực kỳ hòa ái.

Vĩnh Ninh thấy vậy có hơi cao hứng, thầm nói hoàng tẩu trước kia hung hăng chuyên chế đường nào, có lẽ là lần đó Tần Lâm bắt Tôn Hoài Nhân khiến cho lương tâm nàng trời dậy, hiện tại trở nên hiền lành biết bao nhiêu...

Thọ Dương xuất giá sớm, thấy chuyện đã nhiều, lúc này lặng lẽ bĩu môi. Hư tình giả ý của Vương Hoàng hậu cũng chỉ có thể gạt được kẻ ngốc như Vương Cung Phi và Vĩnh Ninh mà thôi.

Kẹt một tiếng, cửa cung mở rộng ra, địa thế Tử Cấm thành rộng rãi bằng phẳng, vào đêm gió thổi không nhỏ, cửa vừa mở ra lập tức gió thổi vào, thổi cho ánh nến đung đưa, đưa trẻ bật òa khóc.

Vương Hoàng hậu cũng không quay đầu lại, gằn giọng nói:

- Kẻ nào có mắt không trông như vậy, người đâu, thay bản cung...
- Ôi chao, nương nương thật là nóng nảy, muốn xử trí muội muội sao?

Trịnh Trinh không nhanh không chậm đi tới, chào qua một cái không có chút thành ý nào:

- Thần thiếp ra mắt nương nương, thiên tuế thiên tuế thiên tuế.

Vì sao nàng ta lại tới đây? Người trong Vĩnh Hòa cung nhất thời lộ vẻ hết sức kỳ quái, ai cũng biết Trịnh Trinh hết sức căm hận Hoàng trưởng tử mới sinh này, cho tới hôm nay nàng chưa từng tới đây một lần nào cả.

Vương Hoàng hậu cắn cắn đôi môi, vung tay áo cung trang, lạnh giọng nói:

- Muội muội là người trong lòng bệ hạ, bản cung nào dám xử trí. Chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc từ hướng Tây, Trịnh Thực Tần cũng tới nơi này?

Dứt lời nàng đứng thẳng người, ưỡn ngực thị uy, ngẩng cao đầu, đầu đội long phượng châu quán, cổ khoác khăn choàng màu đỏ thêu phượng màu vàng, khí thế chính cung nương nương lộ rõ mười phần.

- Ủa, chẳng lẽ muội muội ta không thể đến thăm Hoàng trưởng tử được sao?

Trịnh Trinh cười, nhẹ nhàng bước đi tới cạnh giường. Nàng mặc cung trang màu hồng phấn, mái tóc dài búi gọn trên đầu, cất bước thong thả yếu điệu đi tới có thể nói là xinh đẹp vô cùng, trong phút chốc khăn choàng màu đỏ quàng cổ của Vương Hoàng hậu lập tức trở nên mờ nhạt không ánh sáng.

Vương Hoàng hậu cau mày một cái, lấy mắt ra hiệu cho các vị thái giám cung nữ, muốn bảo bọn họ nghĩ cách ngăn Trịnh Trinh lại. Nhưng những cung nữ thái giám này vừa bước về phía trước một bước liền bị ánh mắt Trịnh Trinh bức lui hai bước, không tự chủ được phải nhường đường cho nàng.

Trịnh Trinh đi tới mép giường, đưa tay ôm đứa nhỏ lên, Vương Cung Phi gấp đến độ muốn khóc lại không dám mở miệng, Chu Nghiêu Anh đau lòng cháu mình vội vàng ngăn trước mặt:

- Trịnh Thực Tần, nàng...
- Sao hả, các người cho là ta sẽ ăn thịt đứa nhỏ này sao?

Trịnh Trinh cười khanh khách, ôm đứa trẻ vỗ về mấy cái:

- Bé con ngoan lắm, hãy xem có bao nhiêu người thương yêu bảo vệ người. Quan sát kỹ một chút, quả thật người là một tiểu bảo bối khiến cho người ta thương yêu.

Dứt lời nàng nhìn về phía Vương Cung Phi thản nhiên cười một tiếng:

- Xế chiều hôm nay, bệ hạ tới chỗ ta chơi hết nửa ngày, ta nói ngài không đến thăm hai mẹ con muội muội lại đến chỗ ta để làm gì, chỉ nói vài câu đã đuổi bệ hạ tới đây. Ủa, không có bệ hạ ở đây, ngài đi đâu vậy?

Trịnh Trinh giả vờ ra vẻ giật mình kinh hãi, che miệng nhìn quanh bốn phía, dĩ nhiên nơi này không có bóng dáng Vạn Lịch đâu cả.

Thần sắc Vương Cung Phi âm trầm, cúi đầu cắn môi thật chặt, rốt cục nàng đã biết Trịnh Trinh tới đây làm gì: thị uy.

Vạn Lịch mới vừa làm cha không chịu bước vào Vĩnh Hòa cung một bước thăm Vương Cung Phi và đứa trẻ mới sinh, lại có thời gian rảnh chạy tới Trừ Tú cung của Trịnh Trinh, nhất bên trọng nhất bên khinh đã hết sức rõ ràng.

Vương Cung Phi vừa xấu hổ vừa sợ hãi, sắc mặt trở nên tái nhợt, nước mắt rưng rưng, cắn chặt môi cố nén không bật khóc. Niềm vui vừa mới sinh con được làm mẹ trong giờ phút này đã hoàn toàn biến mất.

Nhưng nàng có biện pháp gì, thậm chí lúc ban đầu Vạn Lịch không muốn thừa nhận từng có hoan lạc một đêm với nàng, cho đến khi Lý Thái hậu sai người mang Khởi Cư Chú ra mới phải bắt buộc thừa nhận. Mà trong mấy ngày qua, vị phụ thân của Hoàng trưởng tử này cũng chỉ ghé qua một vài lần, sau đó hoàn toàn không thấy bóng dáng đâu nữa.

Vì sao Trịnh Trinh lại làm như vậy, Chu Nghiêu Anh vốn thiện lương cảm thấy bất bình thay cho Vương Cung Phi và đứa trẻ, thầm nhủ trong lòng: Tần Lâm quen biết vị Trịnh Thục Tần này, lúc nào bảo Tần Lâm khuyên nàng ấy vài câu, có lẽ sẽ tốt hơn....

Ừm, không thể không thừa nhận đây là một ý tưởng rất ngu ngốc ngây thơ.

- Càn rỡ!

Vương Hoàng hậu cũng không kiềm chế được nữa, gằn giọng nói:

- Trịnh Thục Tần, người không nên ý mình được sủng ái mà kiêu ngạo, phải biết chủ nhân lục cung vẫn là bản cung!

- Thần thiếp không hề nói tỷ tỷ không phải là chủ nhân lục cung.

Mắt Trịnh Trinh đảo tròn, quan sát Vương Hoàng hậu đang đùng đùng nổi giận, giật mình kinh hãi hỏi:

- Ủa, vì sao nương nương lại chú trọng chuyện này như vậy, chẳng lẽ nương nương đang sợ chuyện gì sao?

Chỉ trong thoáng chốc trong Vĩnh Hòa cung trở nên yên tĩnh tới mức ngay cả một cây kim rơi trên đất cũng có thể nghe thấy. Cho dù là Chu Nghiêu Anh không rành thế sự cũng ngậm miệng thật chặt, các cung nữ thái giám nín thở.

Ai cũng biết rốt cục Vương Hoàng hậu đang sợ cái gì, đây quả thực là bí mật công khai.

- Người...!

Vương Hoàng hậu giận đến toàn thân phát run, bị Trịnh Trinh khơi lên bí mật trong lòng như vậy càng làm nổi bật sự thật nàng không nắm chắc, giống như tát nàng một tát tai trước mặt mọi người.

Nàng muốn giơ tay lên tát cho Trịnh Trinh một cái thật mạnh, nhưng nhìn thấy đối phương không tỏ ra sợ hãi, cùng với nụ cười hài hước trên mặt, rốt cục không thể tát được. Nếu như Trịnh Trinh đi tìm bệ hạ khóc kể, nói đến thăm Hoàng trưởng tử lại bị nàng tát một bạt tai, nhất định Vạn Lịch sẽ càng thêm căm hận nàng, mà đây là chuyện mà hiện tại Vương Hoàng hậu khó có thể gánh nổi.

Dẫu gì cũng là chính cung nương nương, Vương Hoàng hậu suy đi nghĩ lại, rốt cục nhịn được cơn đau như rỉ máu trong lòng, cũng nặn ra một nụ cười giả tạo:

- Đúng vậy, bản cung rất sợ, chỉ sợ có người đồ kỵ ngầm hại, mang theo dã tâm muốn bắt lợi với Hoàng trưởng tử. Biết người biết mặt nhưng không biết lòng, họa hổ họa bì nan họa cốt, bề ngoài thoạt nhìn thật xinh đẹp, thật ra thì bên trong độc như rắn rết, thứ người như vậy cần phải hết sức đề phòng.

Dứt lời, Vương Hoàng hậu liền nhẹ nhàng vỗ Hoàng trưởng tử, nói với hàm ý khác:

- Tương lai Hoàng trưởng tử của chúng ta sẽ kế thừa đại thống, bản cung là chủ nhân lục cung nhất định phải cẩn thận một chút.

- Vậy nương nương cứ việc canh giữ một khắc không rời, thần thiếp xin cáo từ.

Trịnh Trinh nặn ra một nụ cười, xoay người rời đi.

Phù...

Đến lúc này, mọi người trong Vinh Hòa cung mới thở phào nhẹ nhõm.

Sắc mặt Trịnh Trinh đã tái xanh, mặc dù lần này chiếm thượng phong, nhưng câu nói cuối cùng của Vương Hoàng hậu kia lại đè nặng trong lòng nàng, bất kể thế nào cũng không sửa đổi được sự thật Hoàng trưởng tử là do Vương Cung Phi sinh ra.

Tần Lâm! Trịnh Trinh nhớ tới cái tên này, ra sức nắm chặt quả đấm. Nếu như lúc đầu người chịu đáp ứng ta, nếu...

- Tiểu Thuận Tử, bản cung giao cho ngươi một chuyện.

Đột nhiên Trịnh Trinh dừng bước lại, nói khẽ với thái giám tâm phúc:

- Để ý cấm y Thiếu Bảo Tần Lâm bên ngoài triều, có bất cứ tin tức gì của hắn phải lập tức báo cáo bản cung, không được sai lầm!

Bấy lâu nay Tần Lâm ẩn nấp, quan sát, chuẩn bị, sau khi Trương Cư Chính chết đi, không khí trong ngoài triều trở nên hết sức kỳ quái, các phe đều đang súc tích lực lượng, mùi vị âm mưu đang phát triển không ngừng.

Không khí kinh sư nặng nề vô cùng, cho dù là Tần Lâm ngồi trong nha thự âm trầm lạnh lẽo của Bắc Trấn Phủ Ty cũng bị tiếng ve kêu phía ngoài làm cho tâm phiền ý loạn.

Trương Thành đưa tới tin tức cơ mật nhất trong cung, không chỉ có như vậy, hệ thống Cấm Y Vệ, nữ y quán và Đông Xưởng Hoắc Trọng Lâu, tin tức của các đường dây tình báo khác nhau tập trung trên bàn Tần Lâm. Những đường dây này giăng khắp nơi, kết thành một mạng nhện dày đặc nhiều tầng, Tần Lâm ngồi chính giữa mạng nhện này.

Ặc, mình là người nhện sao?

Tần Lâm khẽ cười một mình, xoa xoa mũi, vô cùng hy vọng mình được như người nhện, bắt tất cả đám ve sâu đáng ghét bên ngoài cửa sổ không còn một mống.

- Tần Thiếu Bảo, ngài có muốn đi ra ngoài tản bộ giải sầu hay không, tiết trời này thật là nóng bức...

Hồng Dương Thiện quan sát sắc mặt của Tần Lâm, hết sức cẩn thận hỏi.

Trong khoảng thời gian này, trong lòng mọi người cũng không nắm chắc, Hồng Dương Thiện từng dưới trướng Cao Các Lão bị liên lụy, càng cảm thấy thấp thỏm bất an.

Tần Lâm cười cười:

- Không có chuyện gì, người và các huynh đệ cứ yên tâm.

Tin tức nhận được từ Trương Thành đã chỉ rõ phương hướng không chút sai lầm. Nhưng sở dĩ Tần Lâm do dự không quyết là bởi vì chuyện này liên lụy quá lớn, hơn nữa tồn tại xung đột hoặc nhiều hoặc ít với ý tưởng trước đó của hắn.

Hồng Dương Thiện thấy Tần Lâm không muốn nhiều lời cũng không dám hỏi nữa, xoay người muốn đi ra ngoài. Chợt hấy Điều Thế Quý cùng Hoa Đắc Quan sừng mặt sừng mũi đi vào, cảm phần lải nhải không ngừng.

- Lão Điều, lão Hoa, các người làm sao vậy?

Hồng Dương Thiện kỳ quái, ở kinh sư này còn ai dám đánh hai cấm y Bá Hộ chưởng thực quyền như vậy?

Hoa Đắc Quan đang muốn mở miệng đáp, chợt Điều Thế Quý kéo kéo y, cười bồi nói:

- Không có... Không có gì, chúng ta đi đường bị ngã, Hồng Chỉ Huy ngài cứ làm việc đi, không cần lo cho chúng ta.

Nói xong hai người bọn họ nhìn về phía Tần Lâm một chút, lập tức muốn bỏ đi.

Không ngờ dòng suy tư của Tần Lâm đã bị cắt đứt, ngẩng đầu lên nhìn một chút chỉ lắc đầu, nói:

- Điều Thế Quý, trên chân mày người có chỗ tím bầm, đôi môi nứt nẻ chảy máu, mặt bị thương. Người lại thót ngực khom lưng hô hấp nặng nề, nhất định ngực bị đá kích, người đứng chân run rẩy, còn hơi cong ra bên ngoài, rõ ràng là vị trí đầu gối bị lực tác động vào mé bên gây ra...

Bọn họ không nghĩ tới Tần Thiếu Bảo là ai, Điều Thế Quý nói dối như vậy thật là kém cỏi.

Y không có cách nào, đành phải tỏ vẻ khổ sở nói:

- Mới vừa rồi ty chức nói dối, thật ra là ty chức và lão Hoa bị người đánh.

- Tại sao không nói thật?

Tần Lâm cười lạnh một tiếng, không chút nghĩ ngợi hỏi:

- Chẳng lẽ các người cho là bản quan không chọc nổi người đã thương các người sao?

Điều Thế Quý và Hoa Đắc Quan nhìn nhau, âm thầm kêu khổ liên hồi, chút tâm tư nho nhỏ của chúng ta không thể qua mắt được Tần trưởng quan.

Hồng Dương Thiện vừa bực mình vừa buồn cười, Điều, Hoa không sợ trời không sợ đất chuyên gây họa, không ngờ rằng lại muốn bớt chuyện cho trưởng quan, quả thật là chuyện hiếm có trên đời.

776. Chương 776: Ném Mùi Đau Khổ

- Ha ha, có lẽ là không chọc nổi, Tần trưởng quan đã lâu không gặp!

Một người tuổi trẻ thân mặc Phi Ngư phục cười nói bên ngoài, bên cạnh y có không ít cảm y quan giáo đi theo.

Phùng Bang Ninh!

Quả thật Tần Lâm giật mình kinh hãi không ít, từ lần đó Tần trưởng quan của chúng ta thi triển chút kế mọn khiến cho Phùng Bang Ninh bị bá phụ Phùng Bảo đánh ông đất nở hoa, vẫn phải ở nhà ‘dưỡng bệnh’ không thò đầu ra ngoài, vị trí quan chương án Nam Trấn Phủ Ty Cẩm Y Vệ vẫn còn bỏ trống.

- Ha ha, thật đúng là đã lâu không gặp, không biết Phùng Chỉ Huy đã dưỡng thương xong chưa?

Tần Lâm cười hì hì từ phía sau án đứng lên, đi mấy bước xuống bậc thềm, sau đó vòng quanh Phùng Bang Ninh vài vòng, cảm thấy hứng thú vô cùng nhìn nhìn mông của y, nhìn đáng vẻ dường như muốn kéo quần Phùng Bang Ninh xuống xem thử.

Hồng Dương Thiện cùng Điều, Hoa đều phì cười, đánh người đánh thẳng vào mặt, Tần Thiếu Bảo của chúng ta không kiêng nể chút nào.

Phùng Bang Ninh không chịu đựng được, thẹn quá hóa giận nói:

- Tần Lâm, người đừng dương dương đắc ý, hôm nay bản quan trọng chương Nam Trấn Phủ Ty, chúng ta làm việc trong nha thự Cẩm Y Vệ này, mọi người ra vào chạm mặt nhau hàng ngày, sớm muộn gì cũng có ngày sẽ cho người biết tay.

Mấy tên cảm y quan giáo đi theo Phùng Bang Ninh lập tức vuốt mông ngựa, cười nịnh nói:

- Ôi, Phùng công tử đừng tranh chấp với loại người thô lỗ kiến thức tầm thường như vậy...

- Ngài chấp chương Nam Trấn Phủ Ty, chúng ta mới có chỗ dựa đáng tin cậy, họ Tần kia là cái thá gì, tuổi trẻ làm loạn mà thôi.

Gần đây Lễ bộ Thượng Thư Phan Thịnh cầm đầu chư vị đại lão Giang Lăng đảng rất siêng năng lui tới phủ Phùng Bảo, có ý muốn tiếp tục duy trì liên minh giữa Trương Cư Chính và Phùng Bảo từ trước tới nay. Từ đó có thể dựa theo di chí của Trương Cư Chính, tiếp tục đẩy mạnh triều chính mới, thực hiện triều đại Vạn Lịch trung hưng.

Mặc dù trước khi lâm chung Trương Cư Chính chọn người thừa kế chân chính là Tần Lâm, nhưng bởi vì tư cách thâm niên của hắn còn quá mỏng, chỉ có thể tạm thời giao Giang Lăng đảng cho bọn Phan Thịnh,

Trương Tứ Duy, Thân Thời Hành, Tăng Tĩnh Ngô. Chuyện phó thác cho Tần Lâm mười năm sau cũng chỉ giới hạn trong mấy đứa con trai Trương gia và Du Thất Diêu Bất biết, tuyệt không truyền ra ngoài.

Vì vậy tạm thời Tần Lâm chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn hành động của bọn Phan Thịnh.

Trong liên minh Trương Phùng trước đây, Trương Cư Chính giữ địa vị chủ đạo không thể nghi ngờ, Phùng Bảo năm lần bảy lượt muốn cướp đoạt quyền chủ đạo đều kết thúc thất bại. Nhưng hai người tranh chấp mà không tan rã, đối với bên ngoài liên minh này vẫn kiên cố mà hùng mạnh.

Nhưng đối thành Phan Thịnh, cân lượng của lão có hơi không đủ. Lão bất quá chỉ là lớn tuổi, tư cách lâu năm nhưng bản lãnh thật sự có hạn, tính cách lại mềm mỏng. Điểm quan trọng nhất là hiện tại Giang Lăng đảng của Trương Cư Chính không có đầu lãnh thật sự. Ngày thường Phan Thịnh vẫn ngồi ngang hàng với các vị đại lão, giữa lão và Trương Tứ Duy, Tăng Tĩnh Ngô tối đa cũng chỉ có thể là hợp tác, không có cách nào điều kiện tùy tâm như ý giống như Trương Cư Chính ngày trước.

Cho nên Phan Thịnh đối với Phùng Bảo dần dần có khuynh hướng từ hợp tác chuyển thành nương nhờ, Phùng Bảo bắt ngờ lấy được quyền chủ đạo trong liên minh với Giang Lăng đảng.

Lòng tin của Lý Thái hậu vẫn như trước, bề hạ cũng không có cử động khác thường, hai Trương Ty Lễ Giám đã ẩn mình. Sau khi Phùng Bảo trải qua một tháng quan sát chờ đợi, rốt cục xác nhận thế cục đang nghiêng về phía có lợi ỉn, vì vậy yểm trợ Phùng Bảo xuất kích tứ bề, giở ra đủ trò chằng khác nào chú hề nhảy nhót...

Xưởng Vệ đi đôi, Phùng Bảo đã là Đốc Công Đông Xưởng dĩ nhiên sẽ không quên Cẩm Y Vệ. Diệt nhi Phùng Bảo Phùng Bang Ninh dưỡng bệnh ở nhà lại rời núi, trở lại Nam Trấn Phủ Ty Cẩm Y Vệ.

Phùng Bang Ninh cũng có suy nghĩ vấp ngã từ nơi nào thì phải đứng dậy từ nơi ấy, ngoài ra y cũng muốn mang lại bất ngờ cho đối thủ cũ Tần Lâm, cho nên mới tìm tới cửa.

Mặc dù bởi vì chuyện cũ bị đánh mông nở hoa, bị Tần Lâm chế nhạo mất thể diện, nhưng hiện tại Phùng Chỉ Huy đã có chỗ dựa chắc chắn, tự nhiên sẽ không dễ dàng lùi bước. Sau khi được đám người đi theo vượt mông ngựa một hồi bèn cười khan nói:

- Đúng vậy, bản quan không so đo tính toán với hãn, nhưng nếu có người không biết tốt xấu cũng chớ trách bản quan trở mặt vô tình, khiến cho chúng ném mùi đau khổ da thịt.

Ánh mắt của mọi người lập tức tập trung vào mặt hai người Diêu Thế Quý và Hoa Đắc Quan, không cần nói cũng biết hai người bọn họ chính là hai con 'Gà' xui xẻo bị Phùng Bang Ninh giết gà dọa khỉ.

- Hừ hừ, lão Diêu và lão Hoa đi theo sai người rồi, cho nên mới oai phong vài năm đã bị đánh rơi trở xuống phạm trần.

Có người nói với vẻ vui mừng trước tai họa của kẻ khác.

Cũng có người tặc lưỡi thở dài, nói khê với đồng liêu:

- Rõ ràng là Phùng Chỉ Huy thấy Trương Thái Sư bệnh mất, Tần Thiệu Bảo không có chỗ dựa trong triều, mới có hành động ép người quá đáng như vậy.

Không phải vậy sao, trước kia có gốc đại thụ che trời Trương Cư Chính, bây giờ Trương Thái Sư đã chết, trong suy nghĩ của người ngoài, tuổi Tần Lâm còn trẻ như vậy có thể có được giao tình với Giang Lăng đảng lớn tới mức nào. Lại nói với cục diện hôm nay, Giang Lăng đảng còn phải cầu cạnh Phùng Đốc Công, há có thể vì Tần Lâm mà đắc tội với lão?

Trong quan trường thường nói Tri Phủ chết không bằng con chuột sống, mặc dù có chút khoa trương nhưng đạo lý trong đó không sai được. Khi Trương Thái Sư còn sống uy phong lẫm lẫm, chết đi rồi chỉ còn lại chút dư uy, muốn ngăn một Tuần Phủ Bố Chính cũng còn tạm được, nhưng muốn ngăn Phùng Bảo sợ rằng vẫn không đủ.

Diêu Thế Quý cùng Hoa Đắc Quan xấu hổ tới mức hận đất không nứt ra cho mình chui xuống. Hai người bọn họ biết tình cảnh Tần Lâm khác với trước kia, sợ hãn biết đầu đuôi sẽ tỏ ra khó xử cho nên mới che

che giấu giấu không chịu nói lời thật, không nghĩ tới cuối cùng lại bị Phùng Bang Ninh vạch trần trước mặt mọi người, hai người liếc mắt nhìn nhau: ôi, hai ta kém cỏi quá, thật là mất mặt Tần trưởng quan...

- Ủm, khá, khá lắm...

Tần Lâm từ từ đi thông thả tri hoãn thời gian, cho đến khi Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực nấp ở phía sau đám người nhìn về phía hắn gật đầu một cái, mới thoải mái mỉm cười.

Tiếng người huyền não, Phùng Bang Ninh không nghe rõ Tần Lâm nói gì, bèn thò đầu tới hỏi:

- Họ Tần kia, người nói gì đó?

- Nói người đáng đánh!

Tần Lâm đột ngột vung tay lên, tát một cái đánh bốp vào mặt Phùng Bang Ninh.

Mọi người cả kinh sững sờ ngây người, tuy Cẩm Y Vệ là ứng khuyến triều đình, nổi danh tàn khốc đầm máu, nhưng đó cũng là đối phó phản tặc nghịch đảng, nào có chuyện đánh nhau trong nha thự với người phe mình như vậy.

Phùng Bang Ninh trẻ tuổi háo sắc, dựa vào bá phụ Phùng Bảo che chở làm quan, thân thể vốn yếu ớt, trong lúc bất ngờ bị Tần Lâm tát ột cái nhất thời mất nể đom đóm, không kịp ngăn đỡ.

777. Chương 777: Lựa Chọn

Tần Lâm vung tay lên tát liên hồi, miệng thóa mạ:

- Con bà nó, không biết tốt xấu sẽ phải ném mùi đầu khổ da thịt, vậy người bắt kính với bản quan sẽ phải chịu tát tai!

Tiếng bạt tai bôm bốp vô cùng vang dội, từng tiếng truyền vào tai đám cẩm y quan giáo có mặt tại trường. Nhất là đám tay sai đi theo Phùng Bang Ninh, tên nào cũng cảm thấy Tần Lâm tát mỗi cái như vậy tìm mình như co rút một cái, muốn tiến lên giúp chủ nhân mình lại cảm thấy chân như mềm nhũn.

Đánh chừng hai mươi tát tai như vậy, Tần Lâm mới dừng tay lại, cảm giác bàn tay có hơi đau bèn giơ lên xem thử, sau đó khẽ cười:

- Tay ta sưng rồi...

Đám cẩm y quan giáo thè lưỡi, trời ơi, tay Tần trưởng quan đánh tới nổi sưng lên, vậy mặt của Phùng Bang Ninh sẽ có hình dáng gì? Chỉ thấy Phùng Bang Ninh giống như là uống rượu say, chân run rẩy một hồi rồi cục ngã ngửa ra phía sau, hai bên má sưng lên thật cao giống như cái mông.

Đáng thương cho Phùng Bang Ninh, Tần Lâm luyện Chu Dịch Tham Đồng Khế không luyện được thần công cái thể gì, chỉ là một thân sức lực của hắn càng ngày càng mạnh, tát tai như vậy quả thật hết sức nặng nề.

Tần Lâm cũng cảm thấy trong lòng sung sướng, đè nén uất ức trong lòng kể từ khi Trương Cư Chính bệnh qua đời tới nay, hôm nay đã được phát tiết rất nhiều.

- Vì ... vì sao lại đánh người như vậy... Phùng Chỉ Huy, Phùng Chỉ Huy!

Mấy tên tay sai Phùng Bang Ninh lúc này mới có phản ứng, hoặc đỡ chủ nhân mình dậy, hoặc mắng Tần Lâm.

Mặt Phùng Bang Ninh đỏ bầm, khoe miệng chảy máu, thanh âm khàn khàn giống như ống bể bị vỡ:

- Bắt, bắt hắn lại, đừng để cho hắn chạy... Bảo Từ Tước, Trần Ứng Phượng tới đây...

Nghe thấy tên hai vị đại lão Đông Xưởng Từ Tước, Trần Ứng Phượng, lòng tin đám tay sai lập tức tăng nhiều, có mười mấy tên cẩm y quan giáo nện y rút Tú Xuân đao ra, hướng về phía Tần Lâm nói:

- Tần Thiếu Bảo, người vô cớ làm nhục đồng liêu, chúng ta tới trước mặt Phùng Đốc Công nói lý đi, người không được thoái thác!

Thối lắm... Tần Lâm nhổ toẹt xuống đất một cái, vỗ vỗ hai tay.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực sớm có bố trí, thật nhiều cảm y quan giáo tinh nhuệ của Bắc Trấn Phủ Ty chen chúc ủa vào, giằng co với thủ hạ tay sai Phùng Bang Ninh.

Nam Trấn Phủ Ty cai quản quân tượng và quân pháp nội bộ Cẩm Y Vệ, Bắc Trấn Phủ Ty cai quản tình báo gián điệp, điều tra phá đại án, trấn áp phản loạn, dĩ nhiên thực lực phải hùng hậu hơn nhiều lắm. Hiệu Ủy dưới quyền Tần Lâm như lang như hổ, khí thế lập tức đè ép phe Phùng Bang Ninh.

- Tước khí giới bọn chúng, chúng ta đi tìm Phùng Đốc Công nói lý.

Tần Lâm ra lệnh một tiếng.

- Không được động thủ!

Tiếng kêu uy nghiêm của Lưu Thủ Hữu từ trên Bạch Hổ đại đường vọng xuống. Rốt cục vị cảm y Đô Đốc này giờ bâng quan xem hát bước chậm rãi ra khỏi Bạch Hổ đại đường.

Dù sao Lưu Thủ Hữu cũng là trưởng Cẩm Y Vệ, tuy là Bắc Trấn Phủ Ty có đại án khác, lúc phụng chiếu phá án ngay cả Lưu Thủ Hữu cũng không được can thiệp, nhưng ít nhiều gì vẫn bị y cai quản một số chuyện. Vì vậy Ngưu Đại Lực và Lục Viễn Chí nhìn Tần Lâm, thấy hấn khê gật đầu bèn thông tay cầm binh khí xuống.

Lưu Thủ Hữu âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đi tới trước người Phùng Bang Ninh phủ bụi trên áo y, dùng giọng ôn tồn nói:

- Vì sao lại đánh tới mức này, cùng là đồng liêu với nhau, có thể nói cười đùa giỡn nhưng không nên đánh thật như vậy.

Tần Lâm giả vờ như đang vô cùng giận dữ, nói y như thật:

- Lưu Đô Đốc, ngài hãy nói một câu công bằng, cho dù là thuộc hạ của hạ quan có lỗi cũng phải để cho hạ quan trách phạt, khi nào thì đến phiên Phùng Bang Ninh y vượt quyền xử trí như vậy?

- Tần Thiếu Bảo, tha người được thì nên tha.

Lưu Thủ Hữu ra vẻ tươi cười, nói đầy ẩn ý sâu xa:

- Không nể mặt tăng cũng phải nể mặt Phật, Phùng Chỉ Huy bị thương tới nỗi như vậy, chúng ta cũng sẽ khó lòng ăn nói trước mặt Phùng Đốc Công.

Tần Lâm lớn tiếng nói:

- Lưu Đô Đốc, hảo ý của ngài hạ quan xin tâm lãnh, bất quá hạ quan tuyệt không tin Phùng Đốc Công là người bao che cho nên nhất định phải tới trước mặt lão nói lý, kính xin ngài giơ cao đánh khẽ.

Trên mặt Lưu Thủ Hữu chợt lóe khí xanh rồi biến mất, rất nhanh lại giả bộ nặn ra khuôn mặt tươi cười, không hề nổi giận với Tần Lâm mà có thái độ ôn hòa ngược với bình thường, dùng lời lẽ ôn tồn khuyên giải hấn không nên đi quấy rầy Phùng Bảo.

Mà lần này Tần Lâm cũng giống như là trúng tà, bất kể thế nào cũng đòi đi thỉnh Phùng Bảo nói lý, ý của hấn là muốn Phùng Đốc Công đích thân trừng trị tên diệt nhi của lão.

Thái độ của Lưu Thủ Hữu kỳ quái, Tần Lâm càng kỳ quái hơn, các vị quan giáo thấy vậy không hiểu vì sao, không biết hôm nay Tần Thiếu Bảo có bệnh gì không. Phùng Đốc Công hết sức bao che, người đánh diệt nhi của lão thành như vậy, còn đòi công bằng được sao?

- Cũng khó nói lắm, lần trước Tần trưởng quan đã làm cho Phùng Đốc Công đánh cho Phùng Bang Ninh một trận.

Một vị Chỉ Huy Thiêm Sự bên cạnh Hồng Dương Thiện nói như vậy.

Một vị Chỉ Huy Đồng Tri khác lắc đầu một cái:

- Há đâu có lý như vậy, e rằng có chuyện gì khác lạ bất thường. Dù sao sơ không bằng thân, chẳng lẽ lần nào Phùng Đốc Công cũng đánh cháu mình sao, không có chuyện dễ dàng như vậy.

Điều Thế Quý, Hoa Đắc Quan cảm động đến nỗi muốn khóc, thấy Tần trưởng quan trưởng nghĩa đường nào, rõ ràng chỗ dựa Trương Thái Sư vừa mới chết, vì chúng ta lại không tiếc đánh Phùng Bang Ninh, đắc tội với Phùng Đốc Công, còn muốn đi tới trước mặt Phùng Đốc Công nói lý.

Kỳ quái là tại sao Tần trưởng quan luôn luôn trầm ổn bình tĩnh, lần này lại giống như thanh niên lỗ mãng vậy?

Còn quá đáng hơn nữa, hắn lại không để ý tới Lưu Thủ Hữu khuyên giải, phát phát tay:

- Chư vị huynh đệ, áp giải Phùng Bang Ninh tới Đông Xưởng, tìm bá phụ y Phùng Đốc Công đòi công bằng!

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực dẫn đám Hiệu Úy thân tín áp giải Phùng Bang Ninh ra ngoài, đám cấm y quan giáo dưới quyền Lưu Thủ Hữu cũng không cản bọn họ lại.

- Lưu Đô Đốc, sau khi trở về hạ quan sẽ xin tội với ngài.

Tần Lâm nhìn Lưu Thủ Hữu chấp tay một cái, ngênh ngang bỏ đi.

Lúc này hắn là lửa giận Lưu Đô Đốc đã bốc cao ba trượng... Đám cấm y quan giáo đều nơm nớp không yên nghĩ như vậy, có người đã lặng lẽ di chuyển bước chân tránh ra xa, sợ rằng mình chạm vào Lưu Đô Đốc sẽ bị y trút giận lên đầu.

Mọi người đoán sai rồi, Lưu Thủ Hữu cũng không hề nổi giận vì quyền uy của mình bị thách thức, mà là ánh mắt phức tạp nhìn theo phương hướng Tần Lâm rời đi, nhìn qua có vẻ vô cùng thất vọng.

Đông Xưởng và nha môn Cẩm Y Vệ cũng không phải là xa, cùng ở trong hoàng thành. Nha môn Cẩm Y Vệ trong hẻm Giang Mễ phía Tây phố Kỳ Bàn, Đông Xưởng ở một dãy Đông Hoa môn.

Tần Lâm dẫn dắt chúng cấm y quan giáo áp giải Phùng Bang Ninh đi, dọc đường gây ra náo nhiệt vô cùng. Bá tánh đổ xô ra xem chuyện lạ, đám quan viên cũng cười híp mắt vuốt râu, thầm nói có kẻ làm càn.

Không phải vậy sao, cũng cùng là mặc Phi Ngự phục, đeo Tú Xuân đao, lại là một đám người áp giải đám người khác.

- Hồng thủy dâng ngập miếu Long Vương, Cẩm Y Vệ bắt Cẩm Y Vệ!

Tiểu hài tử vỗ tay kêu to vui vẻ, bắt quá rất nhanh đã bị mẫu thân nắm cổ vào nhà. Cẩm y quan giáo có gì hay ho mà nhìn, không sợ gây họa sao?

Tần Lâm ngẩng đầu ưỡn ngực hóp bụng đi ở phía trước nhất đội ngũ, giống như Đại tướng quân đắc thắng trở về. Mà Phùng Bang Ninh bị cấm y quan giáo áp giải theo sau, ủ rũ cúi đầu giống như gà trống thua chọi.

Một nhóm cấm y quan giáo ồn ào huyên náo đi trên đường như vậy giống như quan tân khoa đi dạo phố phường, tình cảnh náo nhiệt như vậy có lẽ ngày mai sẽ truyền khắp kinh sư.

- Nay Tần ca, làm như vậy có phải là hơi khoa trương quá hay không?

Lục Viễn Chí vẫn cảm thấy trong lòng có chút không chắc chắn, dù sao Phùng Bảo cũng là chương ấn Ty Lễ Giám, Đốc Công Đông Xưởng, thủ lĩnh thái giám nội đình.

Tần Lâm cười cười như không có chuyện gì xảy ra:

- Chỉ sợ chuyện không lớn, ta còn muốn thử Phùng Bảo một phen...

Thử cái gì vậy... đôi mắt nhỏ của Lục mập chớp chớp, không hiểu Tần Lâm muốn nói gì.

Đi không bao lâu đã trông thấy chiêu bài chữ vàng Đông Tập Sự Xưởng, không đợi Tần Lâm phái người tới thông báo, Từ Tước và Trần Ứng Phụng nhận được tin tức lập tức vội vàng chạy ra, từ xa tiến tới nghênh đón đội ngũ này.

- Tiểu gia của ta ôi, vì sao lại trở thành như vậy?

Trần Ứng Phượng đỡ lấy Phùng Bang Ninh, Ngưu Đại Lực cười ha hả, thả tay y ra.

Về mặt Từ Tước buồn bã như đưa đám:

- Tần Thiệu Bảo, không cần phải nói diệt thiếu gia chúng ta là ngài đánh, chuyện này chúng ta không làm chủ được, lát nữa Đốc Công chúng ta sẽ tới, ngài tự cầu phúc ình đi.

Từ Tước, Trần Ứng Phượng đã hiểu lầm mục đích của Tần Lâm tới đây, còn tưởng rằng hắn dẫn theo Phùng Bang Ninh tới cửa để cầu xin Phùng Bảo tha thứ.

Thần sắc Tần Lâm tỏ ra nghiêm nghị, chỉ Phùng Bang Ninh nói:

- Người này tự tiện làm nhục mệnh quan triều đình, dám vượt quyền trách đánh thuộc hạ bản quan, lại tới nha thự bản quan công khai gào thét, cho nên bản quan bắt y lại. Vốn bản quan muốn xử trí theo như luật pháp, nhưng vì y tự xưng là quyền thuộc của Phùng Đốc Công cho nên áp giải y tới nơi này, xin Phùng Đốc Công ọt câu trả lời công bằng.

Gia gia của ta ôi! Từ Tước, Trần Ứng Phượng trợn mắt há mồm, nếu không phải thấy thần sắc Tần Lâm bình thường, bọn họ đã sờ trán xem thử đầu hắn có nóng hay không.

Tần Lâm và Phùng Bảo vừa là địch vừa là bạn, vừa không phải địch vừa không phải bạn, đã liên thủ làm không ít chuyện, cũng đấu tay đôi với nhau mấy lần, mà Phùng Đốc Công ném thiết thời cũng không ít.

Nhưng vật đổi sao dời, cục diện hiện tại đã có hơi khác. Trương Cư Chính chỗ dựa của Tần Lâm đã đột ngột qua đời, Phùng Bảo lại đang như mặt trời ban trưa, lực lượng hai bên kẻ mạnh lên người yếu đi, làm sao có thể so sánh với trước kia được?

Đám sai dịch Đông Xưởng cười suýt chút nữa rụng răng, hiện tại Phùng Bảo hiển hách nhất thời, hai vị phụ thần và Lục bộ Thượng Thư nội các cũng phải nể mặt lão vài phần. Tần Lâm tới đây lại đòi lão trả lại công bằng, e rằng hắn đã uống lộn thuốc.

- Tần Thiệu Bảo!

Hoắc Trọng Lâu vượt qua đám người tiến ra, nhìn Tần Lâm chấp tay thi lễ.

Mắt Tần Lâm híp lại, Hoắc Trọng Lâu không mặc sắc phục Lý Hình Bá Hộ, thậm chí không phải là mũ tròn giầy đen, áo nâu của Khoa Quán Sự trước kia mà là mặc y phục Đông Xưởng Lãnh Ban.

Trước đây không lâu trong vụ án Phò mã bệnh lao, Phùng Bảo và Tần Lâm đạt thành giao dịch, một điều trong đó là cho Hoắc Trọng Lâu thay thế Trần Ứng Phượng, làm Đông Xưởng Lý Hình Bá Hộ.

Bây giờ xem ra không những Phùng Bảo không hề thực hiện cam kết mà lão còn giảm Hoắc Trọng Lâu một cấp, từ Khoa Quán Sự trở về Lãnh Ban.

Trong lòng Tần Lâm nghĩ như vậy nhưng ngoài mặt không để lộ chút nào, cố ý làm ra vẻ kinh ngạc nói:

- Lão Hoắc, tại sao ngươi lại trở về làm Lãnh Ban vậy?

Sắc mặt Hoắc Trọng Lâu ngưng ngừng, cúi đầu khó trả lời.

Bất quá đã có người đáp thay y, mấy tên sai dịch cười cợt nhả nói:

- Có người bưng chén cơm Phùng Đốc Công, lãnh lương Phùng Đốc Công nhưng lại hưởng ngoại cầu kết với người khác. Đây gọi là ăn cây táo rào cây sung, làm sao có thể có kết quả tốt được?

Hoắc Trọng Lâu nghiêng răng ken két, y cũng không ngờ rằng Phùng Bảo nói lời rồi lại ăn lời như vậy. Trước đây không lâu lão lấy lại chức Khoa Quán Sự của y, đuổi y xuống làm Lãnh Ban như trước. Thà là bị cách chức còn hơn, hiện tại ở lại Đông Xưởng không trên không dưới, quả thật là trò cười cho người ta.

Chẳng qua là y và hai người Điều, Hoa có suy nghĩ giống nhau, bây giờ Tần Lâm đã mất đi chỗ dựa lớn Trương Cư Chính, còn có thể chống lại Phùng Bảo được sao? Nếu như lúc này tới cầu cứu hắn, chẳng phải là càng thêm loạn sao?

Cho nên Hoắc Trọng Lâu cũng không nói chuyện này với Tần Lâm.

Phù...

Tần Lâm thở ra một hơi thật dài, nhìn chiêu bài chữ vàng Đông Tập Sự Xưởng bên ngoài, bốn chữ to Tinh Trung Báo Quốc trên vách bên trong, cười lắc đầu một cái.

Trong quan trường đối chọi tranh chấp với nhau có thua có thắng, lừa gạt qua lại cũng có rất nhiều. Nhưng thông thường hiệp nghị giao dịch đã đạt thành sẽ được thi hành răm rắp không sai, nếu không mọi người vĩnh viễn không cần thỏa hiệp, bất cứ lúc nào cũng ra sức đấu với nhau một mất một còn cho đến cùng.

Rõ ràng lúc trước Phùng Bảo đã đáp ứng, nhưng khi thời cuộc hơi có biến hóa lão lập tức trở mặt nuốt lời, không những không thực hiện cam kết ngược lại còn giáng Hoắc Trọng Lâu một cấp, đây rất rõ ràng là xem Tần Lâm như một kẻ ngốc.

Trên thực tế trong lòng các vị sai dịch Đông Xưởng đứng ở cửa, quả thật Tần Lâm chẳng khác nào kẻ ngốc.

Tý Khoa Quản Sự Lưu Nhất Dao cau mày lắc đầu một cái, Tần Lâm Tần Thiếu Bảo này xử án như thần, cũng không giống như người đầu óc không tỉnh táo, vì sao cũng có lúc ngớ ngẩn như vậy?

Đây là đại lộ, người đi đường lui tới rất nhiều, thấy cảnh tượng trước cửa Đông Xưởng như vậy không nhin được thò cổ ra nhìn, nhưng lại không dám tiến tới quá gần, e sợ sẽ rước họa vào thân.

Cầm Y Vệ chặn cửa Đông Xưởng, đây chính là chuyện hết sức hoang đường trăm năm có một.

Phùng Bảo xử lý chính vụ nội đình ở trung tâm Ty Lễ Giám, nằm ở góc Đông Bắc hoàng thành, cách Đông Xưởng cũng rất gần, nghe thấy chuyện này bèn ngồi kiệu lớn mười sáu người khiêng chạy tới nhanh như cơn lốc.

Nói gì lão cũng không dám tin tưởng, Tần Lâm đã mất đi chỗ dựa lại dám đánh tới cửa nhà mình...

Thật nhiều sai dịch Đông Xưởng hung thần ác sát mở đường, mười sáu tên kiệu phu tráng kiện vạm vỡ khiêng kiệu, tám tên tiểu thái giám thanh tú vịn đòn kiệu sơn son, phía sau lại là nhiều đội quan binh Kỳ Thủ vệ đầu đội thiết khôi hồng anh, tay cầm trường mâu sắc bén. Nghi thức rình rang như vậy so ra cũng chẳng kém gì Giang Lăng Thủ Phụ Trương Cư Chính trước kia.

778. Chương 778: Phong Ba

- Thuộc hạ cung nghênh Phùng Đốc Công!

Mấy trăm tên sai dịch Đông Xưởng kêu lên thật to, đồng loạt quỳ sụp xuống đất, binh khí va chạm nghe ầm ầm như tiếng sấm.

Khí thế của thủ lĩnh yêm đảng, đại ma đầu Đông Xưởng nhất thời toát ra mạnh mẽ.

Ngay cả người đi đường đứng xa xa hai bên đường phố xem náo nhiệt cũng cảm thấy chân mình như nhũn ra, không tự chủ được cũng quỳ theo, chỉ sợ hơi lơ là chộc phải đại nhân vật vô cùng ghê gớm này.

- Là ai đến Đông Xưởng chúng ta làm loạn như vậy, ủa...?

Còn chưa thấy người đã nghe tiếng trước, giọng nói âm trầm lạnh lẽo bên trong kiệu khiến cho người ta phải run rẩy trong lòng, nhất là tiếng ủa cuối cùng như đập thẳng vào tim.

Lúc này tiểu thái giám hai bên vén màn kiệu lên, một đôi giày đỏ thò ra ngoài trước, tiếp theo là quần đại hồng, măng bào đại hồng giang nha hải thủy, thắt lưng dương chi bạch ngọc bóng loáng, cuối cùng mới là gương mặt trắng nhợt của Phùng Bảo và ô sa không cánh trên đầu lão.

Lão nhướng đôi mày bạc nhìn lướt qua Tần Lâm, sau đó không mẫn không lạt nói:

- Ta còn tưởng là ai to gan như vậy, thì ra là Tần Thiếu Bảo, chẳng trách nào...!

Khoan nói đầu xa, thấy khí thế của Phùng Bảo như vậy, ngay cả đám cầm y quan giáo đã quen vào sinh ra tử cũng có cảm giác chân mình mềm nhũn, bọn họ ỷ vào Tần Lâm ở chỗ này mới cố gắng giữ cho không mất đi khí thế.

Người khác rất sợ hãi Phùng Bảo, duy chỉ có Tần Lâm xem thường, cười híp mắt nói:

- Phùng Đốc Công, chúng ta là bằng hữu cũ, lão cũng đừng lên mặt như vậy. Diệt nhi của lão Phùng Bang Ninh đột nhiên chạy tới chỗ ta, vượt quyền dạy dỗ thủ hạ của ta, cho nên ta cũng chỉ có thể dạy dỗ y thay lão một phen. Phùng Đốc Công, lão không cảm thấy ta làm như vậy có cái gì không đúng chứ?

Người khác cũng không nói, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cảm thấy kinh ngạc, lúc Tần trưởng quan mới từ nha môn đi ra tựa hồ rất tức giận, vì sao vào lúc này gặp Phùng Bảo khẩu khí lại trở nên mềm nhũn như vậy?

Chúng sai dịch Đông Xưởng cũng cười, mới vừa rồi còn khí thế hung hăng, vừa thấy Đốc Công chúng ta lập tức xuống nước, cũng thật là quá đáng.

Phùng Bảo bật cười, thầm nói hôm nay thế cục bất đồng, Tần Lâm người còn có thể lấy dáng vẻ như trước ra đối phó nhà ta sao? Lão lập tức nghiêm mặt, gằn giọng nói:

- Tần Thiếu Bảo chớ có hồ ngôn loạn ngữ, người đả thương Bang Ninh diệt nhi, nhà ta không thể bỏ qua, người chờ bị yết tố đi! Từ Chương Hình, Trần Lý Hình, đỡ Bang Ninh đi vào, đừng ở chỗ này mất mặt xấu hổ.

Tần Lâm nóng nảy, tới gần thấp giọng nói:

- Phùng Đốc Công, lão làm như vậy là không đúng, chúng ta đã nói nước giếng không phạm nước sông...

- Trước khác nay khác, đây gọi là quyền biến!

Phùng Bảo híp mắt hết sức đắc ý, thấy vẻ mặt Tần Lâm tỏ ra vừa thất vọng vừa hối tiếc, lão cười ha hả ba tiếng.

Hai ngày nữa sẽ bảo môn sinh viết tấu chương yết tố, chỉ cần qua được Thân Thời Hành nội các, Tỳ Lễ Giám phê ấn, họ Tần sẽ xong đời.

- Phùng Bảo, lão qua cầu rút ván, lão thật là khôn kiếp!

Tần Lâm giận đến mức giậm chân mắng loạn cả lên.

Phùng Bảo không để ý chút nào, đi vào Đông Xưởng, đối với lão Tần Lâm đã trở thành quá khứ.

Chúng sai dịch Đông Xưởng vui mừng hơn hở, đám cầm y quan giáo buồn bã mất mát. Nhưng không có ai nhìn thấy trong ánh mắt Tần Lâm nhìn chiều bài Đông Xưởng chột lóe lên vẻ cương quyết rồi biến mất.

Cảnh tượng xảy ra trước nha môn Đông Xưởng rất nhanh theo miệng người đi đường truyền khắp kinh sư. Tần Thiếu Bảo đánh đầu thắng đó mất đi chỗ dựa Giang Lăng Thái Sư mới vừa qua đời, đã ném mùi đau khổ trước mặt Phùng Đốc Công, không khỏi khiến cho người ta sinh ra bùi ngùi cảm khái.

Trên nhả tọa ở tầng hai của Hạc Lai Quy, mặt Lại bộ Văn Tuyển Thanh Lại Ty Chủ Sự Cố Hiến Thành đỏ như ớt khỉ, hưng phấn giờ ly rượu lên, lúc này đã hơi lè nhè lú lười:

- Nào, chư vị hiền đệ, chúc mừng... chúng ta chờ đến khi mọi chuyện rõ như ban ngày.

Mạnh Hóa Lý cũng nắc một cái:

- Hức... lúc trước Trương Giang Lăng uy thế bức nào, đây gọi là trời bất dung gian, khiến cho lão mất mạng sớm như vậy, họ Tần không còn chỗ dựa trong triều còn có thể đắc ý được bao lâu?! Phùng Đốc Công dứt khoát xuất thủ, thật là khiến cho người ta khoái chí!

Lưu Đình Lan, Ngụy Doãn Trung cùng kêu lên khen phải, bốn người đồng thời nâng chén uống cạn.

Vốn những quan viên thanh lưu tự cho là bất phàm này lúc nói xấu sau lưng Phùng Bảo cũng không có lời gì tốt. Đối với vị chủ trương ẩn Ty Lễ Giám kiêm Đốc Công Đông Xưởng liên minh với Trương Cư Chính này, bọn họ mở miệng ra là gọi quyền yêm, lão tặc.

Bất quá nếu Phùng Bảo xuất thủ đối phó Tần Lâm mà bọn họ vô cùng căm hận, bốn vị chính nhân quân tử lại không hề đề cập tới hai chữ quyền yêm trước kia thóa mạ đã quen, ngược lại gọi Phùng Đốc Công luôn miệng. Người không biết rõ lai lịch bọn họ còn tưởng rằng bốn vị này là thủ hạ yêm đảng của Phùng Đốc Công.

Ngụy Doãn Trung đột nhiên nhớ tới cái gì, thấy xung quanh không người bèn hạ thấp giọng hỏi:

- Đúng rồi, Phùng Đốc Công phong Bá Tước không thành, đang phát động môn sinh cổ cự công kích Trương Tứ Duy. Ta nghĩ Trương Tứ Duy kia cũng là đồng đảng Giang Lăng Thái Sư, chúng ta có cần đánh chó rớt xuống nước hay không?

- Ngàn vạn lần không thể!

Cổ Hiến Thành tỉnh rượu hơn phân nửa, thần sắc trở nên cực kỳ ngưng trọng, y nhớ lại bí mật phát hiện trong lúc vô tình ở phủ đệ Nghiêm Thanh...

Có người vui mừng có người buồn, có kẻ vui mừng trước tai họa của kẻ khác, cũng có kẻ lo lắng trùng trùng.

Định Quốc Công phủ, tiểu công gia Từ Đình Phụ đang đánh cờ với phụ thân ngồi đối diện, chợt cất tiếng thở dài:

- Ôi... dù sao Tần cô gia cũng trẻ tuổi khí thịnh, lúc này nên nhịn nhất thời gió êm sóng lặng, lui một bước biển rộng trời cao, hấn lại kéo buồm xuôi gió đã quen, gặp phải gió ngược cũng không biết buồm mình rơi...

Sau khi Trương Cư Chính chết, triều cục trở nên vô cùng quái dị, mỗi một phần lực lượng biến động đều đặc biệt làm người khác chú ý. Định Quốc Công phủ đứng vững vàng hai trăm năm qua thăng trầm với nước, đương nhiên đánh hơi được chuyện này. Mà vào lúc này Tần Lâm hành sự theo cảm tính, tùy ý đánh đồng lieâu, dẫn dắt cảm y quan giáo bao vây Đông Xưởng, quả thật là đưa chuôi dao cho người khác nắm, mình nắm đằng lưỡi.

Vốn hai phủ Ngụy, Định như cây liền cành, một người vinh cả bọn cùng vinh, Từ Tân Di đi lại với Định Quốc Công phủ rất chuyên cần, tiểu cô gia Tần Lâm tương đương với 'ngoại thích' của Từ gia. Hiện tại hấn bị thua thiệt, đương nhiên Từ Đình Phụ cũng cảm thấy như mình thua thiệt, trong lòng vô cùng tiếc nuối thay Tần Lâm.

Từ Văn Bích tuổi gần hoa giáp mãn mê quân cờ trong tay, hồi lâu sau mới cười lắc đầu một cái:

- Đình Phụ, mặc dù tâm cơ của con không kém, nhưng so với vị tiểu cô gia kia của con vẫn còn kém quá xa!

- Phụ thân Đại nhân!

Từ Đình Phụ có vẻ không phục, y cũng có hơn ba mươi tuổi, làm tới Đô Đốc Đồng Tri, thống lĩnh kinh vệ phòng thủ hoàng thành, trong quan trường có thể coi là bước vào cửa, cảm thấy mình cũng phân tích chuyện này không sai.

Từ Văn Bích ung dung nhàn nhã mỉm cười:

- Đình Phụ, cách con nhìn chuyện rất tốt, nhưng nhìn người còn kém chút nhãn lực, không giống như vị Tần cô gia kia của chúng ta, nhìn người khác cũng tuệ nhãn như đuốc! Ta hỏi con một câu, Tần cô gia đến kinh sư mấy năm qua có từng làm xằng làm bậy một lần nào không?

Từ Đình Phụ ngạc nhiên, cẩn thận suy nghĩ một chút, Tần Lâm đến kinh sư hai năm qua thoạt nhìn đã làm ra nhiều chuyện khác người, nhưng sau khi xong chuyện mới phát hiện hấn chưa từng làm qua một chuyện ngu ngốc nào. Người như vậy chẳng lẽ lại chủ động để lộ ra sơ hở, để cho người khác nắm lấy hay sao?

Không!

Cho dù lộ ra sơ hở, vậy nhất định cũng là bẫy rập, âm mưu hoặc là lấy lui làm tiến!

Từ Đình Phụ nghĩ thông suốt khúc mắc trong đó, chỉ cảm thấy hoảng sợ trong lòng, trước đó thế nào cũng không ngờ tới dụng ý Tần Lâm sâu như thế, nhìn như hành sự theo cảm tính thông thường, không ngờ rằng ẩn chứa tâm cơ sâu xa như vậy.

- Hai phái tranh nhau, vì phụ bốn mươi năm qua chưa từng chọn sai bao giờ. Nếu như Tần Lâm đấu với Phùng Bảo...

Từ Văn Bích chém đinh chặt sắt nói:

- Ta chọn Tần Lâm!

Từ Đình Phụ đã bị phụ thân thuyết phục, điểm duy nhất y không nghĩ ra chính là Tần Lâm làm thế nào để lật ngược tình thế.

Nghe con trai cầu giáo, Từ Văn Bích nhìn về phương hướng Tử Cấm thành phía Bắc một chút, trên mặt lộ ra nụ cười lão gian cực hoạt:

- Vị trong cung kia từ trước tới nay hành sự vô cùng nóng nảy, hiện tại Trương Giang Lăng đã chết đi, chỉ sợ y sẽ không chịu nhẫn nhịn quá lâu...

Từ Đình Phụ chợt hiểu ra, thân là Đô Đốc Đồng Tri thống lĩnh kinh vệ phòng thủ hoàng thành, y biết kế tiếp mình sẽ làm gì.

Ánh mắt Từ Văn Bích đang nhìn chằm chằm vào Hoàng Cực điện nguy nga lợp ngói lưu ly, chệch về phía Tây một chút là Dưỡng Tâm điện hơi thấp hơn, là nơi Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân xử lý chính vụ thường ngày

Lúc này Lục bộ Cửu khanh đều đã rời đi, vì vậy đại môn đóng lại, tiểu thái giám tâm phúc cũng bị Trương Kinh sai đi ra ngoài, tản ra bốn bề để phòng tai mắt Phùng Bảo, trong cung thất chỉ còn lại có Vạn Lịch và hai Trương Ty Lễ Giám.

- Tần Lâm, Tần Lâm...

Vạn Lịch qua đi lại, không ngừng lẩm bẩm cái tên này, hồi lâu mới ngẩng đầu lên cất tiếng cười ha ha:

- Phùng Bảo đạn hạc Trương Tứ Duy, diệt nhi lão lại bị Tần Lâm đánh gần chết, ngược lại cũng thú vị.

Trương Thành nghe lời này, gánh nặng trong lòng như được dỡ bỏ một nửa, cười bồi nói:

- Tần Lâm với Trương Giang Lăng có quan hệ con rể cha vợ, với bề hạ lại là lễ quân thần. Hôm nay Trương Thái Sư đã chết, nếu bề hạ không kể hiềm khích lúc trước mà giao phó cho hắn trách nhiệm nặng nề, nhất định Tần Lâm sẽ cảm kích rơi nước mắt, tận trung ra sức vì bề hạ chết không hối hận.

Thấy Hoàng đế vẫn còn chần chờ, Trương Thành rèn sắt thừa lúc còn nóng nói:

- Tần Lâm là người thông minh, hắn có ba lão bà, nhưng người có thể cho hắn vinh hoa phú quý trong thiên hạ chỉ có bề hạ ngài!

Vạn Lịch nghe vậy khẽ gật đầu, lời này của Trương Thành đã đánh động y. Tần Lâm có ba lão bà, cũng có ba nhạc phụ, nhưng Hoàng đế có thể quyết định tiền đồ vận mạng Tần Lâm, trong thiên hạ cũng chỉ có một mình y.

Trương Kinh nóng nảy vô cùng, mắt đảo tròn liên hồi, vội vàng góp lời:

- Quyết không thể dùng Tần Lâm! Lúc trước hắn đã cô phụ ân điển Hoàng gia khi chọn lựa giữa Hoàng gia và Thái Sư, lão nô thấy lòng trung thành của hắn với Hoàng gia cũng chỉ có hạn. Lưu Thủ Hữu Lưu Đô Đốc đời đời chịu ân nước, có thể là rường cột triều đình, lão thành mưu quốc, nô tài lấy toàn bộ tài sản tánh mạng bảo cử cho y...

Trương Thành lập tức không khoan nhượng tiến cử Tần Lâm, hai Trương lại tranh chấp ngay trước mặt Vạn Lịch, không biết tại sao từ trước tới nay Vạn Lịch vẫn không ngăn cản hai người bọn họ cạnh tranh.

Đối với thái độ của bộ hạ, trong lòng hai Trương cũng rất rõ ràng, vì vậy tranh chấp càng ngày càng thêm không che giấu.

Sắc mặt Vạn Lịch tỏ vẻ khẩn trương, trong lòng lại vô cùng cao hứng. Y muốn thần tử phải tranh chấp với nhau như vậy, quân vương mới có thể dễ dàng cai trị. Nếu giống Trương Cư Chính như trước, nói ra một lời trăm quan im lặng, không ai có thể ngăn được một đòn, vậy mình ngồi trên ngai vàng có khác gì bù nhìn tượng gỗ?

Vạn Lịch không nói ra miệng nhưng trong lòng hiểu hơn ai khác, Trương Kinh đã kết minh với Lưu Thủ Hữu, Nghiêm Thanh, so ra Trương Thành có vẻ thế cô lực bạc. Muốn duy trì hai Trương lực lượng tương đương, tránh khỏi tương lai lại xuất hiện cục diện một nhà độc quyền nội đình, thậm chí còn giảm sút hoàng quyền, hiện tại phải giúp Trương Thành một tay.

- Hai vị bạn bạn không nên cãi nữa, các người đều là tâm phúc đắc lực của trẫm, người mà các người tiến cử, trẫm đều tin được!

Vạn Lịch nở một nụ cười vô cùng chân thành, đưa tay vỗ nhẹ vào vai hai vị thái giám tâm phúc.

Trương Thành lập tức cười tit mắt, Trương Kinh lại âm thầm kêu khổ, đều tin được, vậy thì có nghĩa Tần Lâm sẽ được đồng bổ nhiệm với Lưu Thủ Hữu.

Nhìn Vạn Lịch cười, trong lòng hai Trương đồng thời thoáng động, cảm thấy càng ngày càng không thể hiểu được tâm tư của vị Hoàng đế này.

Vạn Lịch rất hài lòng về quyết định của mình, nhìn tranh chữ treo trên tường do Trương Cư Chính đích thân viết, trong lòng âm thầm đắc ý:

- Trương Thái Sư ôi Trương Thái Sư, những quyền mưu thủ đoạn này đều là ngài giao cho trẫm, ở dưới cửu tuyền ngài cứ xem trẫm thắng tay thi triển đi! Sau này trẫm cũng không cần ngài phò tá nữa...

Mặc dù chuyện xảy ra giữa Tần Lâm và Phùng Bảo được đầu đường cuối hẻm bàn tán rất nhiều, nhưng bị xem như chuyện cười trong lúc trà dư tửu hậu. Trấn Phủ Ty Cẩm Y Vệ đi chặn đại môn Đông Xưởng, chuyện này thật sự khiến cho người ta cười đến tẹo quai hàm.

Nhân vật quan trường hơi lão thành một chút nhắc tới chuyện này cũng chỉ cười khẽ lắc đầu. Nói cho cùng vẫn là Tần Lâm và Phùng Bang Ninh đều trẻ tuổi khí thịnh, nhất thời tranh chấp theo cảm tính một lần. Cho dù là Tần Lâm bị Phùng Bảo trả thù tựa hồ cũng hợp tình hợp lý, không phải là đại sự gì.

Đại sự chân chính là môn hạ Phùng Đốc Công xúi giục đạn hặc Thứ Phụ Trương Tứ Duy, tấu chương bay về Thông Chính Ty như bướm bướm, che mắt Văn Uyên Các, chất đóng Ty Lễ Giám, chất đóng Dưỡng Tâm điện.

Phùng Bảo tổ chức đã nhiều năm, chấp chương Ty Lễ Giám, Đông Xưởng, hơn mười năm quyền thế kinh thiên, chỉ kém một mình Trương Cư Chính mà thôi. Hôm nay lão càng là đệ nhất quyền yêm kiêm tổng nội ngoại, đẳng của lão mạnh như mãnh long qua sông, phát động thế công thần uy hiển hách, tựa hồ cơn sóng thần này rất nhanh sẽ lật nhào Trương Tứ Duy khỏi vị trí Thủ Phụ rơi xuống đất.

Hôm nay là ngày lâm triều, cách ngày Trương Cư Chính qua đời đã có gần hai tháng, triều hội cũng khôi phục bình thường trở lại.

Tần Lâm thường lấy cớ điều tra khâm án không vào triều bắt ngờ xuất hiện trong đội ngũ võ thần, khiến cho tất cả văn võ bá quan lớn nhỏ đều nhìn hẩn vài lần.

779. Chương 779: Quyền Yên

Đám người có thù oán với Tần Lâm như Cổ Hiến Thành nở một nụ cười lạnh lẽo: lần này họ Tần còn có thể mang cấm bào ngọc đá vào triều, sợ rằng lần sau sẽ không còn vị trí của hắn.

Mà đám người phụ tử Từ Văn Bích và Từ Đình Phụ, Trương Công Ngự, Tăng Tĩnh Ngô, Ngô Đoài ném tới ánh mắt ân cần, có lo lắng, có thăm dò, muốn phát hiện chút đầu mối gì từ trên mặt Tần Lâm.

Bất kể là ánh mắt thiện ý hay ánh mắt ác độc, Tần Lâm đều đáp lại bằng nụ cười ngây thơ vô tội. Hắn khê hé môi để lộ tám cái răng đúng như nụ cười tiêu chuẩn, khiến cho bất kỳ ai cũng không thể đoán ra rốt cục tâm trạng của hắn thế nào trong giờ phút này.

Lưu Thủ Hữu cũng khoác cấm bào đeo ngọc đá, đứng ở vị trí trước mặt Tần Lâm. Bất quá so với nụ cười khả ái của Tần Lâm, Lưu Thủ Hữu lại có hơi căng thẳng, lại có vẻ không phục, mấy lần xoay người sang liếc nhìn Tần Lâm vài lần.

- Lưu Đô Đốc mạnh khỏe.

Tần Lâm cười híp mắt nói:

- Tại hạ trẻ tuổi kiến thức nông cạn, lát nữa có chuyện gì còn phải nhờ Lưu Đô Đốc gánh vác giùm...

Văn võ bá quan theo như phẩm cấp đứng chỉnh tề bên dưới bệ rồng Hoàng Cực môn. Hiện tại đứng đầu văn thần không còn bóng dáng Trương Cư Chính, không ít quan viên cảm khái trong lòng, chúng đại thần Giang Lăng đẳng càng cảm thấy buồn bã mất mát. Dù sao bóng dáng kia đã từng đứng vững vàng như Thái Sơn trong suốt mười năm qua ở vị trí đứng đầu văn thần.

Bây giờ đứng đầu văn thần là Thứ Phụ Trương Tứ Dục, chẳng những vóc người lão kém xa không cao to hùng vĩ bằng Trương Cư Chính, mà sau lưng cũng không có cung nữ hầu quạt, dưới chân cũng không được trải thảm đỏ, sắc mặt âm nhu biến ảo mà không có nét hào hùng như Trương Cư Chính. Ngay cả những người già lớn tuổi mắt mờ cũng thấy rất rõ ràng, hiện tại vị đứng đầu văn thần này lòng ôm khí phách kém hơn vị tiền nhiệm rất nhiều.

Chuông khánh vang lên, ba tiếng tinh tiên vun vút, Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân đăng lâm ngự tọa Hoàng Cực môn, Phùng Bảo ôm phất trần bên cạnh hộ giá, Trương Kinh và Trương Thành thụt lại phía sau mấy bước, cúi đầu cụp mắt thần sắc cung kính.

Phùng Bảo nhướng mày, ánh mắt âm trầm khê đảo qua mặt Tần Lâm, cuối cùng rơi vào trên người Trương Tứ Dục, phát ra tiếng hừ lạnh lẽo trong mũi.

Sắc mặt Trương Tứ Dục nơm nớp không yên, tỏ vẻ khổ sở nhìn Phùng Bảo cười nịnh xin tha.

Các đại thần Giang Lăng đẳng Tăng Tĩnh Ngô, Vương Quốc Quang thấy vậy buông tiếng than dài.

Mọi người đều biết trước đó Trương Tứ Dục đã năm lần bảy lượt đi tới phủ Phùng Đốc Công giải thích. Dù sao không có tiền lệ thái giám phong Bá Tước, chuyện này quá mức không thể tưởng tượng, cũng không phải là lão cố ý làm khó, mà là quả thật chuyện không dễ làm.

Nhưng Phùng Bảo cũng không tha cho Trương Tứ Dục, ngược lại ép sát từng bước, có vẻ như không đạt mục đích thì không bỏ qua. Có lẽ là sau khi Trương Cư Chính chết đi, Phùng Bảo cố ý làm ra vẻ như vậy.

Trong lúc này Giang Lăng đẳng cũng chỉ có thể tạm thời ẩn nhẫn, dù sao Trương Cư Chính chết đưa đến rất nhiều biến số. Phe bảo thủ phản đối triều chính mới rục rịch muốn động, vì bảo vệ triều chính mới cũng chỉ có thể hợp tác với Phùng Bảo. Hơn nữa chuyện Phan Thịnh nhập các bái Thủ Phụ cũng phải được Phùng Bảo không cản trở từ bên trong.

Tăng Tĩnh Ngô phát hiện sắc mặt Phùng Bảo bất thiện, liền thấp giọng than thở:

- Vì bảo vệ Tư Minh (Phan Thịnh tự Tư Minh) nhập các bái tướng, sợ rằng Phụng Bân huynh phải chịu chút uất ức...

Vương Quốc Quang cười cười, tỏ ra rất tự tin nói:

- Ngày hôm trước ngu huynh đã nói qua với Phụng Bần, lão rất thông đạt, nói chúng ta đều là lão bằng hữu của cố Thái Sư Giang Lăng tướng công, hơn mười năm cố gắng đẩy mạnh triều chính mới, đối xử thành thật với nhau. Tư Minh làm Thủ Phụ cũng chẳng khác nào bản thân lão làm Thủ Phụ, cho dù là lão bị Phùng Bảo đuổi ra khỏi nội các, chúng ta còn có Phan Tư Minh, còn có Thân Nhữ Mặc, ngoài ra còn có thể đẩy Vương Triện, Dư Hữu Đình nhập các bổ sung vị trí còn khuyết.

Thủ Phụ nội các Trương Cư Chính qua đời, còn lại Thứ Phụ Trương Tứ Duy, Tam Phụ Thân Thời Hành vẫn là nòng cốt Giang Lăng đảng, cộng thêm Vương Triện, Dư Hữu Đình một đời danh thần, có đầy đủ tư cách nhập các bái Đại Học Sĩ, có thể thấy được Giang Lăng đảng cây lớn rễ sâu, lực không chế đối với triều cục to lớn dường nào. Bất kể Phùng Bảo đuổi đi người nào cũng có một đám khác thay thế, hơn nữa mỗi người dự khuyết đều là nhân tài trụ cột thanh danh hiển hách.

Tằng Tĩnh Ngô lại nhìn Tần Lâm một cái tỏ vẻ vô cùng tiếc nuối, thần sắc y lại tỏ ra hơi áy náy. Hiện tại Giang Lăng đảng vì bảo toàn đại cục, không thể không thỏa hiệp lui nhường Phùng Bảo, ngay cả Đại tướng Trương Tứ Duy cũng phải nhẫn nhục chịu đựng, Tần Lâm cũng chỉ có thể tạm thời chịu chút uất ức, tương lai sẽ từ từ suy nghĩ biện pháp giúp hấn...

Bất kể Tăng Tĩnh Ngô hay là Vương Quốc Quang, Phan Thịnh, Trương Học Nhan, trong bọn họ không có một ai biết, thật ra thì Tần Lâm mới là truyền nhân y bát chân chính mà Trương Cư Chính ngầm ngầm chọn định.

Sau khi Vạn Lịch ngồi vào chỗ của mình, bá quan tung hô vạn tuế, Phùng Bảo bên cạnh ngự tọa kéo dài giọng nói:

- Trăm quan có chuyện sớm tấu, vô sự bãi triều...

Lại bộ Thượng Thư Vương Quốc Quang lắc mình bước ra khỏi hàng, hắng giọng tấu:

- Khải tấu bệ hạ, cố Thái Sư Trương tiên sinh đột ngột qua đời, chức Thái Sư vẫn còn để trống, Thủ Phụ điều lý âm dương, thống soái trăm quan, là phụ bất của thiên tử không thể để trống quá lâu. Lão thần tấu thỉnh sớm chọn định lương tài, phụ tá bệ hạ kinh bang trị thế.

Vạn Lịch để trên ngự tọa khẽ vuốt cằm:

- Ngày nào trăm cũng tưởng nhớ anh phong nhuận khí của Trương Thái Sư năm xưa, cảm thấy dường như vẫn ngay trước mắt... Ôi, nhìn nay nhớ xưa không khỏi buồn ngủ cảm khái... Về phần chức Thủ Phụ để trống, Vương ái khanh có nhân tuyển thích hợp chẳng, các vị ái khanh cũng có thể tiến cử hiền tài.

Lại bộ Thị Lang Vương Triện ra ban tấu:

- Lễ bộ Thượng Thư Phan Thịnh lão thành mưu quốc, có tài kinh bang tế thế đã được cố Trương lão Thái Sư từng nhiều lần chính miệng tán thưởng, thần thỉnh bệ hạ để Phan Thịnh làm Thủ Phụ nội các!

- Thần tán thành.

Hộ bộ Thượng Thư Trương Học Nhan lắc mình bước ra khỏi hàng tỏ ý tán thành.

- Vi thần tán thành.

Binh bộ Thượng Thư Tăng Tĩnh Ngô cũng bước ra khỏi hàng bẩm tấu.

- Thần tán thành.

- Chúng thần tán thành...

Lại bộ Thượng Thư Vương Quốc Quang, Công bộ Thượng Thư Lý Ấu Tư, Lễ bộ Thị Lang Dư Hữu Đình, Đô Sát viện Tả Phó Đô Ngự Sử Vương Đình Nguyên, Thông Chính ty Hữu Thông Chính Thôi Thành Lâm, Đại Lý tự Thiệu Khanh Triệu Văn Tú rồi rít bước ra khỏi hàng, thanh âm tán thành vang thành một mảnh.

Nụ cười của Vạn Lịch vẫn như cũ, nhưng đầu mày cuối mắt lộ ra vẻ chán ghét. Cảnh tượng như vậy làm cho y không tự chủ được nhớ lại cục diện khi Trương Cư Chính còn sống, hôm nay Trương Thái Sư đã chết, nhưng Giang Lăng đảng vẫn còn đầy khắp triều đình.

- Sở kiến của lão thần có chỗ bất đồng với các vị.

Tiếng kêu này kinh động văn võ bá quan, định thần nhìn lại chính là Hình bộ Thượng Thư Nghiêm Thanh râu tóc bạc trắng.

Vạn Lịch hứng thú, thân thể hơi nghiêng về phía trước:

- Nghiêm lão Thượng Thư có cao kiến gì?

Nghiêm Thanh chấp tay bái tấu:

- Bệ hạ, Phan Thịnh là lão sư của cố Thái Sư Trương Cư Chính, cho nên khi cố Thái Sư lâm chung tiến cử lão tiếp chưởng chức Thủ Phụ, thật ra là niệm tình nghĩa thầy trò. Mà tuy Phan Thịnh lão thành nhưng lại không thông quyền biến, không hiểu thao lược, không có tài làm Tể tướng, chấp chưởng Lễ bộ Thượng Thư có thể coi như đã dốc hết tài hèn, làm Thủ Phụ nội các có vẻ không ổn.

Lão nói lời này có tình có lý, quả thật Phan Thịnh là lão sư Trương Cư Chính, quả thật cũng không có bản lĩnh bao lớn. làm Thượng Thư ở nhà môn nước trong như Lễ bộ còn tạm được, làm Thủ Phụ quả thật có hơi lực bất tòng tâm. Chẳng qua là lão lớn tuổi, tư cách già dặn, tính khí tốt, để lão làm Thủ Phụ các phe phái triều đình cũng sẽ không quá kiên quyết phản đối.

Phan Thịnh bị Nghiêm Thanh chỉ trích một hơi, nét mặt già nua hơi ửng đỏ. Dù sao lão làm người tốt đã quen, đối phương lại chỉ trích mình không thích hợp làm Thủ Phụ, không tiện lên tiếng phản bác.

Vạn Lịch hơi trầm ngâm, tựa hồ không nắm được chủ ý, bèn đưa ánh mắt thăm dò nhìn về phía Phùng Bảo.

Phùng Bảo chỉ chờ bao nhiêu đó từ sớm, thấy vậy lập tức cười nói:

- Lão nô cho là Phan Thượng Thư tư cách lão thành, trí lự sâu xa, không giống như vài người tầm mắt hẹp hòi, thân liệt phụ thần mà ngồi không ăn bám. Lão nô lấy toàn bộ tài sản tánh mạng tiến cử Phan Thượng Thư kế nhiệm Thủ Phụ nội các!

Phía dưới tiếng kinh hô vang thành một mảnh, nghe nói như thế ai ai cũng biết Phan Thịnh đã đi thông lộ số Phùng Bảo, nếu không làm sao Phùng Đốc Công chịu ra sức tiến cử lão như vậy. Hơn nữa câu ‘thân liệt phụ thần mà ngồi không ăn bám’ nhất định là mắng Trương Tứ Duy.

Phan Thịnh ném một ánh mắt tràn đầy áy náy về phía Trương Tứ Duy, vì đại cục Giang Lăng đảng, vì tiếp tục triều chính mới, lão phải tạm thời ẩn nhẫn.

Trương Tứ Duy khẽ mỉm cười đáp lại.

Phùng Bảo đã lên tiếng như vậy, Vạn Lịch trên ngự tọa liền gật đầu một cái, hắng giọng nói:

- Phùng Đại Bạ phò tá trăm kể vị từ khi còn nhỏ, luôn luôn trung thành cảnh cảnh, ngay cả Phùng Đại Bạ cũng chịu dùng toàn bộ tài sản tánh mạng tiến cử Phan Thượng Thư, tướng Phan ái khanh nhất định là nhân tuyển tốt nhất cho chức Thủ Phụ. Như vậy, Phan ái khanh lấy Lễ bộ Thượng Thư vào Kiến Cực điện Đại Học Sĩ, nhập các làm việc.

Phan Thịnh vội vàng tung hô tạ ơn, Kiến Cực điện Đại Học Sĩ là hàm hiệu kẻ dưới Trung Cực điện Đại Học Sĩ, sau khi Trương Cư Chính chết cũng chưa có người nào phong đến Trung Cực điện Đại Học Sĩ, lão đây chính là Thủ Phụ.

Không ngờ rằng bệ hạ lại tin tưởng Phùng Bảo tới mức này! Văn võ bá quan thấy đều hoảng sợ, Trương Tứ Duy nói bất kể, quân thần Giang Lăng đảng nói bất kể, Phùng Bảo vừa tiến cử, bệ hạ lập tức chấp thuận. Lời đồn quả nhiên không sai, sau khi Trương Giang Lăng chết, Phùng Bảo đã nắm thời cuộc trong tay!

Yêm đảng dưới quyền Phùng Bảo hân hoan khích lệ, Từ Tước, Trần Ứng Phượng cũng được hưởng lây.

Chỉ có lão thần ba triều đứng đầu ban võ thần, Định Quốc Công Từ Văn Bích giống như lão tăng nhập định, sau lão một chút, sắc mặt Tần Lâm và Lưu Thủ Hữu vẫn bình tĩnh không động mảy may.

Phùng Bảo vô cùng đắc ý, tiểu Hoàng đế trên ngự tọa vẫn tin tưởng mình như vậy khiến cho trong lòng lão hết sức vui mừng. Bất quá chuyện cũng chưa xong, lão nhìn Đại Lý tự Thiếu Khanh Lại Truyền Thanh đưa mắt ra hiệu.

Lại Truyền Thanh là người trong yêm đảng, đã sớm chuẩn bị sẵn sàng ra công khuyến mã cho Phùng Đốc Công, lập tức nhảy ra ban cầm bản chương tấu:

- Thần có bản, đạ hặc Vũ Anh điện Đại Học Sĩ Trương Tứ Dục!

Chúng thần Giang Lăng đảng lập tức nhìn nhau, chuyện mà bọn họ dự liệu cuối cùng đã tới...

- Ủa?

Vạn Lịch ngơ ngác không hiểu nói:

- Vào thời cổ Thái Sư còn sống, Trương ái khanh đã nhập các làm việc, nhiều năm qua vẫn một lòng chuyên cần, vì sao khanh lại đạ hặc lão?

- Trương Tứ Dục làm Thứ Phụ, có mười tội: thứ nhất làm quan tâm thường, ngồi không ăn bắm, thứ hai tham tang uống pháp, bán quan mua tước, thứ ba lòng dạ nhỏ mọn, đồ kỵ hiền tài, thứ tư kiểm chế ngôn lộ, mưu quốc bất trung...

Lại Truyền Thanh Dương liệt kê ra mười tội trạng của Trương Tứ Dục, đa số là vu vơ không căn cứ, chỉ có một hai tội thật sự có.

Phùng Bảo nhiều năm khổ tâm tổ chức, tuy rằng yêm đảng không có nhân tài đông đúc như Giang Lăng đảng, nhưng đám người ô hợp cũng không ít, trong lúc nhất thời rất nhiều yêm đảng đứng ra đạ hặc Trương Tứ Dục, thanh âm tán thành vang lên không ngừng bên tai.

Các đại thần Giang Lăng đảng như Vương Quốc Quang, Tăng Tĩnh Ngô dĩ nhiên cũng đứng ra biện hộ thay Trương Tứ Dục. Nhưng Trương Cư Chính đã chết, khuyết thiếu nhân vật có thể dẫn quân chống lại Phùng Bảo, lập tức Giang Lăng đảng lộ ra vẻ yếu thế kém cỏi.

Quần tình sôi trào, cũng chỉ có những quan viên vô phái vô hệ, thành thật đảng hoàng, hoặc vì các nguyên nhân khác nhau không cầu tiến mới đặt mình ngoài chuyện này. Tỷ như huynh đệ kết bái Trương Công Ngư của Tần Lâm, lão nhân gia gặp phải chính tranh triều đình loại này thường là thả hồn bay tận chín tầng mây, làm như không nghe thấy những lời tranh chấp cãi vã. Nếu không phải là đôi mắt y vẫn mở, người khác sẽ cho là y đã ngủ gật.

Tần Lâm thấy vậy bật cười, lấy từ trong túi ra một miếng vàng vụn, thừa dịp không ai chú ý liền ném tới trán Trương Công Ngư.

- Con ông lớn thật!

Trương Công Ngư lấy làm kinh hãi, sau khi phục hồi tinh thần lại thấy cũng không phải là ông vàng mà là một miếng vàng vụn nho nhỏ, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên trời, thậm chí hôm nay là ngày gì thật tốt, không ngờ rằng có vàng từ trên trời rơi xuống.

Tần Lâm ra sức nháy nhó với Trương Công Ngư, rốt cục Trương Đô Đường cũng phát giác, Tần Lâm liền đưa tay làm ra vẻ thi lễ về phía Trương Tứ Dục đứng phía trước.

Tuy rằng Trương Công Ngư có hơi đần độn nhưng vào lúc này phúc chí tâm linh, lập tức đứng ra ban tấu:

- Lại Truyền Thanh đạ hặc không thật. Trương Tứ Dục nhập các mấy năm, chiến công đã được ghi lại, cái gọi là mười tội kia đa phần chỉ là vô căn cứ...

Trương Tứ Dục thầm cảm thấy kinh ngạc, nhìn lại kẻ vừa đứng ra bênh vực mình lại là Trương Công Ngư vốn không có bao nhiêu giao tình, bèn nhìn sang Thân Thời Hành gật đầu một cái, cho rằng lão đã lệnh ôn sinh giúp mình một tay.

Thân Thời Hành biết Trương Tứ Dục hiểu lầm nhưng cũng không giải thích, nhìn Trương Công Ngư cười khích lệ, trong lòng có hơi kinh ngạc: từ trước tới nay vị môn sinh có tiền này thượng triều đều làm tượng gỗ, chẳng lẽ hôm nay y uống lộn thuốc rồi sao?

Vạn Lịch cũng chú ý tới vị Thiêm Đô Ngự Sử bao biện bảo vệ thay Trương Tứ Dục này, sớm nghe nói y là một tên hồ đồ, không nghĩ tới thời khắc mấu chốt cũng không hồ đồ chút nào...

- Có người nói tốt, có người nói xấu, nhưng Trương Tứ Dục chỉ có một, rốt cuộc là tốt hay xấu?

Vạn Lịch cau mày, tựa hồ rất khó quyết định, rốt cục nghiêng mặt hỏi:

- Phùng Đại Bạ, lão nói ta nghe Trương Tứ Duy này như thế nào?

Phùng Bảo cảm thấy hạnh phúc như vừa có luồng điện chạy khắp toàn thân. Xem ra Trương Cư Chính chết đi, bệ hạ mất đi chỗ dựa tin cậy, địa vị Thủ Phụ trước kia phải để cho Phùng Đốc Công ta mới phải.

- Lão nô cho rằng đương nhiên học vấn của Trương học sĩ rất tốt, nhưng dù sao vẫn còn thiếu chút tài kinh bang tế thế.

Phùng Bảo làm bộ nghĩ ngợi, hồi lâu lại nói:

- Làm một viên phong cương đại lại là không tệ, nhưng phụ tá thánh cung thì...

- Trầm hiểu rồi.

Vạn Lịch không chút nghĩ ngợi nói:

- Trở về thảo chỉ thay trầm đi!

Câu này khiến cho đã triều đình yên lặng tới mức có thể nghe thấy tiếng tim đập. Văn võ bá quan không ngờ rằng bệ hạ lại tin tưởng Phùng Bảo tới mức như vậy, cho dù là Vũ Tông Chính Đức Hoàng để đối với Lưu Cẩn chỉ sợ cũng bất quá như vậy.

Phùng Bảo nói để cho Phan Thịnh làm Thủ Phụ, Phan Thịnh lập tức làm Thủ Phụ, Phùng Bảo muốn cho Trương Tứ Duy rơi đài, Trương Tứ Duy phải rơi đài!

Triệu Cao, Thập Thường Thị, Đồng Quán, Lưu Cẩn... trong lòng rất nhiều quan viên, dường như diện mạo của tất cả quyền yểm các triều trước đều tập trung vào gương mặt âm trầm lạnh lẽo của Phùng Bảo. Mấy vị trung trực đại thần chuẩn bị đi trở về mua quan tài, đợi viết xong giấy thư sẽ mang quan tài can gián đến chết.

Chư đại thần Giang Lăng đẳng cũng âm thầm kinh hãi, trước kia Trương Thái Sư còn sống không thấy Phùng Bảo lớn lối như vậy, ai ngờ đến khi Thái Sư chiều trời, Phùng Bảo lại có hôm nay.

Ha ha ha, lòng của Phùng Bảo lúc này đã ngập tràn vui sướng, hơn nữa còn chiến thắng vô cùng triệt để, vô cùng khoái chí.

Vì vậy lão không thềm để ý tới Tần Lâm. Hôm nay lão đã đưa một vị Thủ Phụ lên, đuổi một vị Thứ Phụ xuống, đầu cần khai đao với một Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ nho nhỏ. So đo tính toán với Tần Lâm sẽ làm mất đi khí thế quyền yểm của lão.

Tính đi tính lại, đối phó Tần Lâm bất quá là một cái nhấc tay mà thôi, Phùng Đốc Công cảm thấy còn dễ dàng hơn cả phủ bụi.

Rốt cục triều hội kết thúc, Vạn Lịch rời ngự tọa, Phùng Bảo phải về Ty Lễ Giám, hai tên tiểu thái giám Từ Ninh cung nói Thái hậu có lời mời, Phùng Đốc Công bèn ung dung chậm rãi đi qua đó. Đối lại là trước kia mỗi khi Thái hậu truyền đòi, lão lập tức chạy chậm tới ra mắt.

Văn võ quần thần qua quảng trường trước Hoàng Cực môn, bên trong Kim Thủy kiều, từ ngo môn đi ra ngoài, rầu rĩ, ta thán, vui mừng, may mắn... mỗi người có tâm trạng khác nhau.

Duy chỉ có ánh mắt mọi người nhìn về phía Tần Lâm có hơi phức tạp, công khai đắc tội Phùng Bảo Phùng Đốc Công sẽ có kết quả tốt sao? Ngay cả Thứ Phụ Trương Tứ Duy cũng phải xấu số rơi đài...

- Đắc tội Phùng Đốc Công lão nhân gia, họ Tần chờ chết đi!

Một tên quan viên yểm đẳng hung tợn nói.

Trần Ứng Phượng trợn trừng đôi mắt, cười gằn khiến cho cơ mặt run run:

- Chết cũng tốt, chỉ sợ muốn sống cũng không được muốn chết cũng không thể.

Từ Tước cũng cười, đại khái xế chiều hôm nay, chậm nhất là ngày mai, thư tay mệnh lệnh của Phùng Đốc Công tới Đông Xưởng, Tần Lâm sẽ trả giá thật lớn vì lỗi mắng hành động.

Có thể đánh ngã đối thủ hùng mạnh như vậy quả thật khiến cho người ta vô cùng khoái chí. Từ Tước âm thầm thề, sau khi Tần Lâm bị bắt đến Đông Xưởng, nhất định y sẽ tự tay ‘tiếp đãi’ Tần Lâm để bày tỏ lòng kính trọng với đối thủ.

Trong lòng Từ Tước và Trần Ứng Phượng mơ hồ có hơi sợ Tần Lâm, nhưng từ nay về sau, bọn họ không cần nữa quan tâm tới đối thủ hùng mạnh này nữa...

Bất quá cũng có người chân chính quan tâm tới Tần Lâm.

- Mau mau trở về Nam Kinh, Ngụy Quốc Công phủ.

Lúc Tăng Tĩnh Ngô đi qua bên cạnh Tần Lâm, thấp giọng dặn dò hẩn, hiện nay cũng chỉ có Ngụy Quốc Công phủ có thể tạm thời che chở Tần Lâm tránh khỏi Phùng Bảo làm thương tổn.

Tăng Tĩnh Ngô mới vừa đi ra, bên kia Hữu Đô Ngự Sử Ngô Đoàn nhìn về phía một tên môn sinh lớn tiếng nói:

- Không phải vậy, Thạch Quân nói hoàn toàn sai lầm. Ai dám hăm hại trung lương, lão phu tuyệt không bỏ qua cho kẻ đó, đến lúc đó cứ theo lý mà tranh, cho dù là mang quan tài can gián đến chết cũng quyết không khuất phục!

Nghe qua như là dạy dỗ môn sinh, nhưng Tần Lâm biết rất rõ ràng lời này nói ình nghe, Ngô Đoàn dùng tính mạng phát ra lời thề son sắt.

Càng nhiều quan viên hơn như Vương Quốc Quang, Trương Công Ngự vân vân, cũng bày tỏ ân cần ủng hộ hoặc sáng hoặc tối.

Tần Lâm cũng có không ít bằng hữu trong triều, mặc dù đang ở quan trường long tranh hổ đấu, hơi lơ là một chút sẽ tan xương nát thịt, nhưng lúc này trong lòng hẩn vẫn cảm thấy ấm áp vô cùng.

Phùng Bang Ninh chờ ở bên ngoài ngo môn, y dùng vải bố băng bó đầu giống như xác ướp, bởi vì ngại bề ngoài nên không vào triều hội. Y thấy các Đại tướng yếm đảng như Từ Tước, Trần Ứng Phượng đi ra, ai nấy lộ vẻ vui mừng, cũng biết bá phụ đã lấy được thắng lợi quyết định tại triều tranh.

- Thiếu gia, hôm nay lão gia thu hoạch toàn thắng, đưa Phan Thịnh lên, cách chức Trương Tứ Duy...

Trần Ứng Phượng văng nước miếng, giới thiệu với Phùng Bang Ninh tình huống hôm nay.

Tần Lâm và Lưu Thủ Hữu vai sóng vai đi ra.

Cừu nhân gặp nhau lập tức đỏ mắt, Phùng Bang Ninh nhất thời thất khiếu bốc khói, mang theo thân tín lập tức xông lên, vây Tần Lâm ở bên ngoài ngo môn.

Chẳng lẽ y lại dám công khai hành hung ở dưới chân thiên tử, bên ngoài ngo môn? Chư vị quan viên đều cả kinh không ít, thậm chí Thành Quốc Công Chu Ứng Trình nhất gan sợ chuyện lạng lẽ lui về phía sau hai bước.

Trần Ứng Phượng cười hắc hắc, phun hai bãi nước miếng vào lòng bàn tay, nếu thiếu gia muốn, y không ngại tự tay bắt Tần Lâm lại. Dù sao Phùng Đốc Công hạ một đạo thủ lệnh, Tần Lâm cũng sẽ bị bắt vào Đông Xưởng.

Vạt áo y thành linh bị người kéo kéo, Trần Ứng Phượng giận dữ:

- Con bà tên nào kéo ta... Ặc, Từ Đại ca...

Thần sắc Từ Tước cực kỳ cổ quái, đưa cổ hết nhìn Đông tới nhìn Tây, hạ thấp giọng nói:

- Lão Trần ngươi xem thử, có vẻ như có cái gì không đúng...!?

Chỗ này là bên ngoài ngo môn, từ trước tới nay đều là do Kỳ Thủ Vệ, Cẩm Y Vệ, Kim Ngô Vệ phụ trách cung cấm đứng nghiêm tuần tra, Phùng Bảo an bài không ít tâm phúc cùng tai mắt ở vị trí quan quân các cấp. Nhưng bây giờ các đội quan giáo đội khôi mặc giáp xung quanh, Từ Tước, Trần Ứng Phượng lại không nhận ra được một ai.

Từ Tước lòng như lửa đốt, vội vàng thấp giọng gọi Phùng Bang Ninh:

- Thiếu gia, thiếu gia...

Phùng Bang Ninh vốn là phường giá áo túi cơm nên không hiểu ý, cũng không quay đầu lại, hai mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào Tần Lâm:

- Họ Tần, lần này ngươi không có thân binh Hiệu Úy ở bên người sao?

Tần Lâm khề a một tiếng, nhảy lui về phía sau nửa bước, hai tay bắt chéo che ở trước người:

- Chẳng lẽ ngươi muốn ý đông để thắng?

780. Chương 780: Biển Cổ Trong Cung

- Coi như ngươi thông minh!

Phùng Bang Ninh cười hăng hắc, một đám Hiệu Úy thân tín như lang như hổ lập tức ép tới Tần Lâm.

- Trời ơi, nhiều người khi hiếp ít người!

Tần Lâm làm bộ lắc đầu một cái, chợt cười hắc hắc:

- Bất quá đường như người của ta nhiều hơn người...

Phùng Bang Ninh ngẩn ra, nhưng không có bất kỳ tình huống gì phát sinh, y không khỏi thấy buồn cười: họ Tần còn muốn hư trương thanh thế sao?

Chậc chậc... Tần Lâm than thở lắc đầu một cái, rất tùy ý vỗ vỗ vai Lưu Thủ Hữu:

- Lưu Đồ Độc, xem ra người của người cuối cùng vẫn là người của người, ta lên tiếng không có tác dụng gì! Vốn tưởng rằng hai chúng ta ai cũng như ai, cùng là làm việc cho bệ hạ, cần gì phân chia như vậy?

Lưu Thủ Hữu giận đến khóe miệng run run, ước gì Phùng Bang Ninh đập vỡ đầu Tần Lâm mới hả dạ. Nhưng cục diện bây giờ là tên đã lấp vào cung không phát không được, y cũng chỉ có thể nghe theo Tần Lâm, lấy bên hông ra một lá cờ đỏ nho nhỏ phát phát vài cái.

Quan giáo tuần phòng trong ngoài ngo ngoe nhìn thấy lá cờ này từ bốn phương tám hướng ùn ùn kéo tới. Còn có thiết giáp quân thân mặc Ngự Lâm giáp, cầm trong tay trường mâu dài một trượng hai chính tề đều bước, xếp hàng ngay ngắn từ sau Thái Miếu và Xã Tắc Đàn, áo giáp va chạm cùng binh khí kêu loảng xoảng vang dội.

Văn võ bá quan thấy vậy hoảng sợ, những thiết giáp quân này cũng không phải là ba vệ phòng thủ hoàng thành Cẩm Y, Kỳ Thủ, Kim Ngõ, mà là đến từ kinh quân tinh nhuệ mười hai đoàn doanh.

Phùng Bang Ninh kinh hoảng thất thố, nhìn quanh bốn phía vẻ mặt như đưa đám:

- Tần Lâm, ngươi... ngươi dám tự tiện điều động mười hai đoàn doanh... Đây... đây là tội tru di tam tộc...

Sắc mặt của Từ Tước cùng Trần Ứng Phượng đã xám như tro tàn, chỉ có tên gốc Phùng Bang Ninh đến chết còn chưa tỉnh ngộ, hai người bọn họ đã đoán được nguồn cơn.

- Tự tiện điều động ư, ta cũng không có bản lĩnh lớn như vậy.

Tần Lâm cất tiếng cười ha hả, lại nháy mắt một cái:

- Điều động cấm quân mười hai đoàn doanh phải có thánh chỉ, phải qua được tổng lý kinh quân nhưng, ngươi không cho là bản quan có thể làm được chứ?

- Thánh... Thánh chỉ?

Phùng Bang Ninh cả kinh ngây người, ánh mắt trở nên sững sờ ngây ngốc.

Tần Lâm cười ha hả, lấy ra trong tay áo một đạo thánh chỉ màu vàng thêu hình long phượng, cất giọng đọc to:

- Phụng thiên thừa vận Hoàng đế, chiếu viết: Phùng Bảo chịu ân nước sâu nặng, vốn nên tận trung đáp đền, không ngờ rằng lão tặc khi quân phạm thượng, muốn học đòi bắt chước quyền yêm thời trước. Trẫm niệm tình là lão thần ba đời nên không muốn gia tội, chỉ là cái họa Thập Thường Thị vẫn còn rành rành ra đó. Nay lệnh cho Tả Đô Đốc Lưu Thủ Hữu, Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ Tần Lâm dẫn quân bắt Phùng Bảo và đồng đảng, văn võ bá quan, tuân chỉ mà làm!

Phùng Bang Ninh chỉ cảm thấy chân mình mềm nhũn, lập tức ngã ngổ dưới đất, thân thể không ngừng run rẩy, sắc mặt xám như tro tàn.

Từ Tước, Trần Ứng Phượng cũng coi như là người hung hãn, nhưng thấy thiết giáp quân mười hai đoàn doanh cầm trường thương đại kích bức tới, nhất thời trong bụng lộ vẻ sầu thảm, ngơ ngác nhìn nhau thở dài một tiếng, chỉ đành bó tay chịu trời.

Hai cha con Từ Văn Bích cùng Từ Đình Phụ nhìn nhau mà cười, chính là Từ Đình Phụ dẫn dắt quân phòng thủ kinh doanh, đề nghị triều đình điều đi quan giáo ba vệ ở ngo môn bị Phùng Bảo cài người, sau đó điều thiết giáp quân mười hai đoàn doanh tới, quăng một mẻ lưới bắt hết yêm đảng Phùng Bảo bên ngoài ngo môn.

Tần Lâm cũng nhìn bọn họ cười cười, giữa thân thích với nhau đương nhiên phải chiếu cố nhiều hơn.

Đến lúc này văn võ bá quan mới chợt hiểu ra, không trách Tần Lâm không sợ Phùng Bảo, thì ra hắn đã sớm có thánh chỉ trong người!

- Trời, làm hại ta lo lắng thay đệ nửa ngày vô ích!

Trương Công Ngư thở ra một hơi thật dài, rốt cục đỡ bỏ tảng đá đè nặng trong lòng.

Ngô Đoài cũng mỉm cười không nói, lão không cần mang quan tài can gián tới chết nữa.

Đám người Tăng Tĩnh Ngô, Vương Quốc Quang vừa cao hứng thay Tần Lâm vừa âm thầm lo âu cho thời cuộc. Phùng Bảo chết không có gì đáng tiếc, nhưng liên minh Giang Lăng đảng cùng nội đình đến đây bị phá vỡ hoàn toàn, kế tiếp sẽ phát sinh cái gì đây?

- Chư vị lão tiên sinh đi thông thả, hạ quan thân mang hoàng mệnh, còn có chuyện phải làm!

Tần Lâm cười nhìn đám người Từ Văn Bích, Tăng Tĩnh Ngô chấp tay một cái, lại vỗ vỗ vai Lưu Thủ Hữu:

- Lão Lưu, ngươi hãy trấn thủ ở đây, ta đi một lát sẽ trở lại.

Lưu Thủ Hữu nghiêng răng nghiêng lợi, thầm nhủ trong lòng người có thể đừng vỗ vai ta hay không, làm như ta là thuộc hạ của ngươi không bằng.

Bất quá cũng không có biện pháp, Vạn Lịch phải giữ thế cân bằng giữa hai Trương, vì vậy Tần Lâm và Lưu Thủ Hữu phải có một người phụ trách điều động binh mã, một người khác bảo quản thánh chỉ. Lưu Thủ Hữu cảm thấy điều binh quyền lớn bèn chọn cái này, không nghĩ tới Tần Lâm cầm thánh chỉ chạy loạn khắp nơi giống như là làm chủ, y lại trở thành giống như hiệp trợ.

Văn võ bá quan nhìn theo bóng lưng Tần Lâm vô cùng cảm khái, vốn bọn họ cho là sau khi mất đi chỗ dựa lớn Trương Cư Chính, Tần Lâm sẽ không gượng dậy được, nào ngờ hắn lại có thể lật đổ Phùng Bảo...

Kể có tâm tư linh hoạt đầu óc phát triển một chút vô cùng kính sợ trông về phía Hoàng Cực điện xa xa nguy nga cao lớn. Trương Cư Chính đã chết, Phùng Bảo lại bị lật đổ, sau này bệ hạ sẽ chân chính độc đoán vương quyền.

Phùng Bảo vẫn không hay biết chuyện đã xảy ra ở ngo môn, dưới sự hướng dẫn của tiểu thái giám đi tới Từ Ninh cung, bên người vẫn là hoạn quan thân tín tiền hô hậu ủng.

Một tên thái giám họ Lý đột nhiên nhíu mày một cái, tới gần Phùng Bảo thấp giọng nói:

- Đốc Công, tiểu nhân nhìn trong cung này, cảm thấy có vẻ không đúng.

- Chỗ nào có cái gì không đúng?

Phùng Bảo nhướn mày hỏi.

Tiểu Lý tử có vẻ lo lắng nói:

- Ngài nhìn xem, Đại Hán tướng quân đứng khắp nơi đâu đâu cũng có.

Phùng Bảo để ý nhìn quanh, quả thấy từng đội Đại Hán tướng quân cầm đao thương vội vã đi qua. Thân khoác Phi Ngự phục màu vàng sáng chói, mũi thương phản chiếu ánh mặt trời giữa trưa lóe lên hàn quang đáng sợ.

- Hình như là hơi nhiều, bất quá hôm nay là ngày triều hội, vừa rồi trong khi triều hội cũng có thật nhiều Đại Hán tướng quân.

Phùng Bảo bĩu môi, không để trong lòng, trong mắt lão những Đại Hán tướng quân vóc người khôi ngô này cũng chỉ là bài trí mà thôi.

- Nhưng những Đại Hán tướng quân này, tiểu nhân lại không nhận ra một người nào cả.

Tiểu Lý tử chỉ đám Đại Hán tướng quân đứng dựa vào tường nói:

- Ngài nhìn xem, khuôn mặt lạ chiếm đa số, duy chỉ có người chúng ta an bài lại không thấy ai cả.

Không tốt! Phùng Bảo nghe tim mình như chìm xuống, thầm nhủ trong lòng:

- Đại Hán tướng quân là thuộc Cẩm Y Vệ, bên Lưu Thủ Hữu cũng không có gì cổ quái, chẳng lẽ là Tần Lâm...? Ngày đó hấn đại náo với nhà ta một trận... Đi, chúng ta nhanh đi Từ Ninh cung!

Phùng Bảo nhất thời lo lắng trong lòng, lão tăng nhanh bước chân, thậm chí là chạy chậm về phía Từ Ninh cung. Bất kể thế nào Lý Thái hậu cũng tin tưởng mình, chỉ cần gặp được Thái hậu, chuyện lớn bằng trời cũng không cần sợ.

Thấy cửa Từ Ninh cung sơn son ở xa xa, tâm trạng Phùng Bảo hơi buông lỏng, vừa chạy vừa đưa tay lau mồ hôi trên trán, gọi đám tiểu thái giám:

- Đỡ nhà ta chạy, chúng ta yêu cầu báii kiến Thái hậu nương nương, mau lên!

- Phùng Đốc Công, ngài uống Cao Cái Phiến của ta rồi, chân khỏe hẳn ra.

Tần Lâm cười hì hì từ hành lang phía Đông đi ra, ánh mắt quan sát Phùng Bảo từ đầu tới chân một lượt, chợt lắc đầu cất giọng buồn bã nói:

- Đáng tiếc cho dù là chân ngài khỏe hơn nữa, ngài cũng không thấy được kim diện của Thái hậu nương nương!

Lòng của Phùng Bảo như trầm xuống, gằn giọng nói:

- Người... Người có ý gì? Phải biết nơi này là Hoàng cung đại nội, nhà ta là thái giám chưởng ấn Ty Lễ Giám, phụng chỉ tổng đốc Đông Tập Sự Xưởng!

Tiểu thái giám bên cạnh lập tức bày ra dáng vẻ trung thành hộ chủ, còn có mấy người tiến lên chuẩn bị bắt Tần Lâm.

Tần Lâm cười ha hả:

- Phùng Đốc Công, đầu óc lão có vẻ không được tốt, đến lúc này còn chưa hiểu đến rốt cục là người nào muốn thu thập lão sao?

Mí mắt Phùng Bảo giật giật vài cái, nhìn sang bảo đỉnh Hoàng Cực điện suy nghĩ ra trong phút chốc, toàn thân như bị điện giật. Dường như có mấy chục đao sấm sét vừa nổ vang trong lòng vị chưởng ấn Ty Lễ Giám, Đốc Công Đông Xưởng uy quyền bất khả nhất thế này. Trong khoảnh khắc này, đầu lão xoay chuyển muôn vàn ý nghĩ nhanh như điện chớp, rốt cục là chống lại đến cùng hay bó tay chịu trói, hay là...

- Thông minh!

Tần Lâm chìa ngón tay cái khen ngợi:

- Phùng Đốc Công chính là Phùng Đốc Công, nghĩ qua liền biết. Bây giờ ngài bó tay chịu trói hay chuẩn bị ngoan cố kháng cự đến cùng, để thành toàn công danh hạ quan bình định phản tặc, tru lục gian tà?

Vừa dứt lời, trên trăm Đại Hán tướng quân cầm trường thương trong tay, lưng đeo Tú Xuân đao được Trần Minh Hào dẫn dắt, vây quanh Phùng Bảo tầng tầng dày đặc.

- Phản rồi phản rồi, các người mở ra mắt chó nhìn cho rõ, đây là Phùng Đốc Công chúng ta!

Mấy tên tiểu thái giám còn chưa hiểu, giậm chân quất mắng các Đại Hán tướng quân.

Thôi. Phùng Bảo đề hai tay xuống một cái, oán hận nhìn Tần Lâm:

- Nhà ta đầu hàng, không thể để cho tên khốn kiếp này được như ý. Muốn lấy đầu nhà ta thỉnh công ư, người nằm mơ đi!

Thức thời là tay tuấn kiệt! Tần Lâm lại giơ ngón tay cái lên, âm thầm thở dài, thật ra thì ta rất hy vọng lão có thể dựa vào chỗ hiểm ngoan cố kháng cự, đến lúc đó lão tử có thể thẳng tay nhổ cỏ tận gốc.

Đôi mắt Phùng Bảo nhìn như đóng đinh vào mặt Tần Lâm, lại nói:

- Nhà ta muốn gặp Thái hậu, muốn trị tội cũng phải cho nhà ta chết một cách minh bạch.

- Lão không thể gặp Thái hậu...

Tần Lâm thở dài, thành tâm thành ý nói cho lão biết:

- Hôm nay vào lúc triều hội, Thái hậu đã đến Từ Thọ tự dâng hương rồi, nghe nói là lúc bệ hạ thỉnh an sáng sớm nhắc có tiên hoàng báo mộng, cho nên Thái hậu nương nương mới vội vàng chạy đi.

Sắc mặt Phùng Bảo trở nên vàng khè, lập tức ngã ngồi dưới đất, hồi lâu mới run giọng nói:

- Nhà ta muốn gặp bệ hạ, nhà ta muốn hỏi cho rõ ràng, Tần Thiếu Bảo, nhà ta cầu xin người!

Sớm biết có hôm nay, lúc trước hà tất làm như vậy? Tần Lâm cất tiếng thở dài.

Nếu như Phùng Bảo có thể giữ đúng cam kết chung sống hữu hảo với Tần Lâm, tự nhiên Tần Lâm sẽ dùng phương thức khác ứng đối tình huống hôm nay. Dù sao Phùng Bảo coi như là người ủng hộ triều chính mới, hơn nữa sau khi Trương Cư Chính về trời, lão chính là nhân vật số một của liên minh Trương Phùng.

Nhưng Phùng Bảo cũng không thức thời, ít ngày trước Tần Lâm đánh Phùng Bang Ninh, dẫn người vây Đông Xưởng thật ra chính là hành động thử dò xét đối với Phùng Bảo. Nếu như lúc ấy Phùng Bảo làm ra lựa chọn khác, kết quả của lão hôm nay cũng sẽ không thảm như vậy, thế nhưng lúc ấy Tần Lâm thử dò xét lấy được kết luận xấu nhất, đó chính là lão Phùng Bảo này khí lượng hẹp hòi, đặc chí liền tỏ ra ngông cuồng, cũng không đáng hợp tác với lão.

Vạn Lịch, Vạn Lịch sẽ như thế nào đây? Y đã trừ đi Phùng Bảo, bước kế tiếp sẽ làm những gì? Đây cũng là vấn đề Tần Lâm cần suy tính.

- Được rồi, thỉnh cầu cuối cùng của Phùng Đốc Công ở Tử Cấm thành, hạ quan sẽ giúp ngài được như mong muốn.

Tần Lâm gật đầu một cái, đỡ Phùng Bảo từ dưới đất dậy.

Dưỡng Tâm điện, Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân lo lắng đi qua đi lại, vẻ mặt vừa hưng phấn vừa có mấy phần lo âu. Thậm chí y hỏi thăm Trương Thành bên cạnh, nếu như Phùng Bảo đi tới chất vấn, trăm nên ứng đối như thế nào.

- Nếu bệ hạ đã hạ chỉ đuổi lão, không phụng chiếu, lão sẽ không dám lên điện.

Trương Thành trả lời như vậy, trong lòng cũng thấy khó chịu. Vị bệ hạ này muốn giở để vương tâm thuật nhưng lại khó có thể không chế, rõ ràng đã hạ chỉ lòng bắt Phùng Bảo, nhưng chuyện tới trước mắt lại trông trước trông sau băn khoăn do dự.

- Phùng Bảo... Phùng Bảo đang đi về phía này...

Trương Kinh chạy vào báo cáo, thở hổn hển nói không rõ.

Vạn Lịch sợ hết hồn vội hỏi:

- Phùng Đại Bạ... Phùng Đại Bạ muốn làm gì, lão mang theo bao nhiêu binh mã?

Lúc này Trương Kinh mới phát giác lời của mình có hàm nghĩa khác, vội vàng giải thích:

- Lão bị Tần Lâm bắt được, áp giải tới đây.

Sao không chịu nói rõ ràng... Vạn Lịch thở ra một hơi dài, cảm thấy nhẹ nhõm từ đầu đến chân. Trên con đường độc chướng triều cương, càn khôn độc vật của y từ nay đã trừ đi được hai tảng đá cản đường lớn nhất, từ nay về sau trời cao biển rộng mặc tình cá nhảy chim bay.

- Tần ái khanh bắt lão lại là được, cần gì giải đến chỗ của trẫm như vậy!?

Vạn Lịch ngoài miệng oán trách, tâm tư lại rất phức tạp, vừa có hơi không tiện đối mặt vị Phùng Đại Bạ đã chăm sóc mình lớn lên từ nhỏ, vừa mơ hồ có chút mong đợi. Hẳn là gương mặt âm trầm lạnh lẽo của Phùng Đại Bạ lúc này rất dễ nhìn, ha ha...

Phùng Bảo bị Tần Lâm áp giải đi về phía Dương Tâm điện, nhìn con đường từng đi qua vô số lần này, cảm thụ trong lòng lão dĩ nhiên là bất đồng dĩ vãng. Nhớ năm đó Long Khánh Hoàng gia vẫn còn tại thế, Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân mới bảy tám tuổi, lão dắt tay của tiểu Thái tử đi qua con đường lát đá xanh này, tiểu Thái tử còn nhỏ dại nhảy nhót vui đùa, bàn tay nhỏ bé nắm chặt tay của lão...

Ôi... Phùng Bảo thở dài một tiếng, trong khoảnh khắc cuối cùng này, vinh hoa phú quý thoáng trôi qua như mây khói. Giống như người sắp chết thường hay nói lời thiện, Phùng Bảo tự biết lần này dù mình không chết cũng không có kết quả tốt lành gì, ngược lại tâm cảnh lão hoàn toàn buông lỏng, nhớ lại rất nhiều hồi ức trong quá khứ.

Đi tới cửa chính Dương Tâm điện, ánh mắt Phùng Bảo lập tức lướt qua mọi người, rơi vào trên gương mặt trẻ tuổi mà khấn trương của Chu Dực Quân.

781. Chương 781: Tần Lâm Khuyển Cáo

Hồi lâu sau Phùng Bảo quỳ sụp xuống đất, run giọng nói:

- Lão nô Phùng Bảo tội, khấu kiến ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

- Phùng Bảo, lão còn có cái gì có thể nói?

Chu Dực Quân đỏ mặt đứng lên, chỉ Phùng Bảo há miệng mắng to:

- Lão đầu độc Thái hậu nương nương, nhiều lần đối nghịch với trẫm, lão bố trí tay sai nằm vùng ở trong triều, chiếm đoạt quyền bính của trẫm, cho rằng trẫm vẫn còn là tiểu hài tử ba tuổi, bị lão che mắt mãi sao? Ha ha, trẫm bày mưu tính kế một lưới bắt hết đám gian đảng các ngươi!

- Bệ hạ anh minh thần võ!

Trương Kinh, Trương Thành cùng kêu lên xưng tụng.

Phùng Bảo lại kinh ngạc nhìn Chu Dực Quân, giờ khắc này tựa hồ bệ hạ khác xa vị tiểu Thái tử năm xưa vẫn hay nắm tay lão, vội vĩnh Phùng Đại Bạ kể chuyện cho nghe. Là cái gì làm cho hai người đi tới chỗ như hôm nay, trong lòng Phùng Bảo hiểu rất rõ ràng.

- Bệ hạ, tội lỗi nô đáng chết vạn lần!

Phùng Bảo dập đầu một cái thật mạnh, nước mắt chan hòa nói:

- Bất quá dầu gì lão nô cũng từng là đại bạn của bệ hạ, lúc bệ hạ còn tằm bé, là lão nô hết lòng chăm sóc cho bệ hạ. Lúc bệ hạ mười tuổi, là lão nô bảo vệ ngài lên ngôi kế vị, mười năm qua có lẽ lão nô vờn tay hơi dài một chút, nhưng cũng không dám khi quân phạm thượng...

Tần Lâm nghe vậy chỉ cảm thấy Phùng Bảo nói không giả, lão là tham ô, cho tay sai nằm vùng, nhưng đối với bản thân Vạn Lịch quả thật không có gì quá đáng. Lúc bạch tượng nổi điên, Phùng Bảo kéo y ra khỏi ngự tọa ôm vào lòng lăn mấy vòng, có thể thấy được quả thật lão vẫn còn có tình cảm với Vạn Lịch.

Nhưng Vạn Lịch căn bản không nghĩ như vậy, Phùng Bảo không nói còn đỡ, nói đến lúc trước thế nào thế nào, vị bệ hạ này lại càng thêm tức giận, gằn giọng nói:

- Phùng Bảo, đến nước này rồi lão vẫn còn ý già lên mặt hay sao?! Trẫm đã sớm nói hôm nay trẫm đã là ngôi cửu ngũ chí tôn, đứng đầu thiên hạ, lão nói chuyện lúc trẫm còn nhỏ thì có ích gì? Người đâu, giải Phùng Bảo xuống, xử tử!

Dầu gì cũng là Phùng Bảo ôm Vạn Lịch lớn lên từ nhỏ, nói giết liền giết, quả thật gần vua như gần cọc!

Phùng Bảo nghe chính miệng Vạn Lịch thốt ra hai chữ 'Xử tử', gương mặt cơ nhục lỏng lẻo của lão liền trở nên cực kỳ lụn bại, phẳng phất trong nháy mắt đã già đi chừng mười tuổi.

Trương Kinh, Trương Thành mắt thấy vị Đại thái giám bất khả nhất thế số một nội đình, quyền yêm tiền bối này bị Chu Dực Quân được lão hầu hạ từ nhỏ xử tử không chút lưu tình, mơ hồ sinh ra cảm giác đồng cảm. Bất quá rất nhanh tâm trạng này đã bị niềm vui thắng lợi che lấp, Phùng Bảo đã rơi đài, cái ghế số một chương án Ty Lễ Giám thái giám nội đình này đang giờ tay vẫy gọi bọn họ.

Hai Trương không hẹn mà cùng nhìn nhau, lúc Phùng Bảo đã trở thành quá khứ, một vòng ác đấu mới sẽ triển khai giữa bọn họ.

Tần trưởng quan của chúng ta cũng là một nhân vật lòng dạ tàn nhẫn, hẳn thử dò xét Chu Dực Quân, cho ra kết quả vị bệ hạ này thiên tính hẹp hòi khắc bạc, bảo thủ cố chấp, bèn không cần Phùng Bảo nữa. Chờ đến khi Chu Dực Quân thốt ra hai chữ 'xử tử', hẳn lập tức đưa mắt ra hiệu cho Trần Minh Hào, các Đại Hán tướng quân động thủ nhắc Phùng Bảo lên, chân không chấm đất đi ra ngoài.

Phùng Bảo cúi gầm đầu, đi sai một nước thua cả bàn, đến nông nổi này rồi lão không còn gì để nói, bất quá chỉ quay đầu lại nhìn Vạn Lịch một cái, trong ánh mắt toát ra vẻ không cam lòng và phiền muộn. Chu Dực Quân cũng đỏ mặt lên, xoay người không nhìn thẳng vào mắt Phùng Bảo, Tần Lâm thấy rất rõ ràng, hai tay y đang khẽ run lên.

- Chậm đã!

Một giọng thái giám già nua mà âm trầm đột nhiên vang lên ở ngoài Dưỡng Tâm điện. Các Đại Hán tướng quân đang đưa Phùng Bảo ra ngoài cung nghe thấy tiếng kêu này lập tức dừng bước, Trần Minh Hào cũng quay đầu lại, có vẻ hơi sợ hãi nhìn Tần Lâm.

Ai mà hùng mạnh như vậy?! Tần Lâm đứng trên bậc thềm Dưỡng Tâm điện, từ trên cao nhìn xuống lướt qua đầu các Đại Hán tướng quân, lập tức nhìn thấy người tới tóc bạc hoa râm, chính là thái giám Bình Bút Ty Lễ Giám, chương án thái giám Đô Tri Giám Trương Hoàn.

Trong vụ án cung nữ bị giết chết ở Khúc Lưu quán khiến cho Vạn Lịch suýt chút nữa mắc phải hàm oan, chính là Trương Hoàn phụng mệnh Lý Thái hậu mời Tần Lâm vào cung phá án, cho nên Tần Lâm nhận ra lão thái giám này. Hẳn cũng biết lão đứng kế dưới chương án thái giám Phùng Bảo ở Ty Lễ Giám, thâm niên và uy tín còn hơn cả Phùng Bảo, tính tình thanh liêm chính trực, không thích ra mặt lộ diện, lại càng không dính dấp vào những chuyện tranh quyền đoạt lợi trong triều, Lý Thái hậu, Vạn Lịch và Phùng Bảo đều kính trọng lão vài phần.

Không phải là lão đã hầu hạ mẫu hậu đi dâng hương sao... Vạn Lịch thấy vậy lấy làm kinh hãi, y lừa Lý Thái hậu đi Từ Thọ tự dâng hương, mới nhân cơ hội bắt Phùng Bảo lại. Thấy Trương Hoàn đột nhiên trở

lại cũng cảm thấy hơi xấu hổ, bèn ho khan hai tiếng, ý bảo Tần Lâm và Trương Kinh Trương Thành trả lời thay mình.

Phùng Bảo nhìn thấy Trương Hoàn, trên mặt liền lộ ra vẻ mừng rỡ như điên, luôn miệng nói:

- Từ Thánh nương nương trở về cung rồi sao? Nhà ta muốn gặp Thái hậu, lão hãy dẫn nhà ta đi gặp Thái hậu!

Trương Hoàn không lộ vẻ gì lắc đầu một cái:

- Thái hậu vẫn còn ở Từ Thọ tự nghe phương trượng giảng kinh Kim Cương.

- Vậy sao lão trở về?!

Tâm niệm Phùng Bảo thay đổi thật nhanh, ánh mắt mừng như điên đại trong nháy mắt tắt lịm, hừ lạnh một tiếng trong mũi:

- Giỏi, giỏi thật, thì ra chuyện này lão cũng có phần, vậy Phùng mỗ xin chúc mừng Trương huynh. Sau này giải tại đế tâm, vị trí chưởng ấn Ty Lễ Giám không phải là lão còn ai nữa.

Trương Kinh, Trương Thành đang từ bậc thềm Dưỡng Tâm điện đi xuống, nghe đến đó liền hoảng sợ biến sắc nhìn nhau, âm thầm suy nghĩ chẳng lẽ lão già Trương Hoàn này cũng tham dự chuyện lật đổ Phùng Bảo hay sao? Vì sao hai chúng ta không biết, chẳng lẽ bệ hạ cũng còn có điều giữ lại với chúng ta sao?

Trương Hoàn có bối phận cao, tư cách già dặn, nếu quả thật tham dự chuyện này, cơ hội lão tiếp nhận chức chưởng ấn Ty Lễ Giám sẽ lớn hơn hai Trương rất nhiều. Huống chi Vạn Lịch giữ lại nước cờ bí mật này, có nghĩa là lòng tin của y đối với hai Trương cũng không lớn như bọn họ đã tưởng tượng.

Chỉ trong thoáng chốc, Trương Kinh cùng Trương Thành vốn là trong ánh mắt lộ vẻ đao qua kiếm lại, lại trở nên có cùng thù địch.

May là Trương Hoàn tự động giải khai mối nghi ngờ của bọn họ, không mạo không lạt nói với Phùng Bảo:

- Nhà ta đang ở Từ Thọ tự nghe được động tĩnh trong cung mới vội vàng chạy về, bất quá Thái hậu nương nương đang thành tâm nghe pháp, nhà ta cũng không muốn quấy rầy nàng.

Phù... Trương Kinh Trương Thành cùng nhau thở phào nhẹ nhõm, thì ra bệ hạ cũng không thông báo cho lão già này biết trước.

Phùng Bảo kinh ngạc nhướng mày thật cao, lấy làm kỳ bèn hỏi:

- Lão... lão nói như vậy là có ý gì?

Trương Hoàn thở dài lắc đầu một cái:

- Lão Phùng, những năm qua mặc dù nhà ta không nói gì, nhưng đôi mắt của nhà ta chưa mù, đôi tai chưa điếc. Nói thật ra tay của lão vươn ra quá dài, bước chân cũng quá xa, đứng ra phải lui lại sống trong thanh tĩnh. Bất quá tội lỗi không đáng chết, Từ Thánh nương nương cũng không muốn lão chết.

Phùng Bảo ngạc nhiên, Trương Thành Trương Kinh cũng hết sức kinh ngạc, Trương Hoàn làm như vậy là mất lòng cả đôi bên.

Duy chỉ có Tần Lâm đã sớm đoán được dụng ý Trương Hoàn, mỉm cười nhìn lão chấp tay một cái.

Trương Hoàn cũng nhìn Tần Lâm gật đầu ra hiệu, đúng như Tần Lâm suy đoán, quả thật bởi vì Phùng Bảo phạm vào tội chuyên quyền tham ô, cho nên sau khi lão biết tin biến cố trong cung vẫn che giấu Lý Thái hậu dâng hương ở Từ Thọ tự, để cho Vạn Lịch lật đổ Phùng Bảo. Nhưng lão cũng đoán được Vạn Lịch sẽ hạ độc thủ với Phùng Bảo, vì tính mạng Phùng Bảo, vì cảm nhận của Lý Thái hậu, lão bất chấp tuổi già của mình vội vàng chạy về cung.

Trương Kinh lại không quản được nhiều như vậy, y theo chỉ ý Vạn Lịch, nhìn về phía Trương Hoàn áy náy nói:

- Lão tiên bối, Hoàng gia đã hạ chỉ xử tử Phùng Bảo, quân vô hí ngôn.

- Phùng Bảo và tiền bối cũng không có giao tình gì, ngài hà tất phải khổ như vậy?

Trương Thành cũng thành tâm khuyên nhủ, ngược lại có vài phần bội phục tính chính trực của Trương Hoàn.

Trương Hoàn lắc đầu một cái:

- Mặc dù Phùng Bảo lão tiền bối tham ô chuyên quyền, nhưng cũng đã vất vả nhiều năm vì triều đình, lập được không ít công lao, công tội ngang nhau cũng không đáng chết...

Sắc mặt hai Trương lộ vẻ khổ sở, không nghe lời của đối phương, thâm nhủ trong lòng Phùng Bảo có công lao hay không, có đáng chết hay không không phải là chuyện của chúng ta, là bệ hạ muốn y chết.

Trương Hoàn thấy vậy liền cau mày một cái, lại ngẩng đầu nhìn bóng lưng Vạn Lịch trong Đường Tâm điện, rất là thất vọng: ngay cả hai Trương cũng không thể thuyết phục, vậy bệ hạ...

Tần Lâm thoáng động trong lòng, đột nhiên lộ vẻ vui mừng, trước đây hắn đã cân nhắc rất lâu hướng đi tương lai Giang Lăng đảng cùng triều chính mới, thủy chung không có kế hoạch bỏ cục tương đối chu toàn. Hiện tại thấy Trương Hoàn lại có ý tưởng mới, hắn suy nghĩ một chút lập tức phát giác trước mặt là lộ số tốt nhất.

Khụ khụ... Tần Lâm ho khan hai tiếng, vỗ vỗ vai Trương Kinh cùng Trương Thành:

- Hai vị, theo bản quan thấy không nên giết Phùng Bảo là hơn!

Trương Kinh cùng Trương Thành nghe vậy không hiểu vì sao, trước đây vạch ra kế hoạch lật đổ Phùng Bảo, Tần Lâm đã kiên quyết chủ trương nhổ cỏ tận gốc kia mà?

Phùng Bảo cũng nhường mày kinh ngạc nhìn Tần Lâm, thâm nhủ trong lòng không phải là tiểu tử này có lòng dạ vô cùng độc ác sao, chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc từ hướng Tây?

Tần Lâm giả bộ như vô cùng lo lắng, hạ thanh âm xuống thật thấp:

- Hai vị hãy suy nghĩ một chút, nếu như Phùng Bảo bị xử tử, tất nhiên Lý Thái hậu sẽ hết sức đau khổ, cho là bản quan cùng các người xúi giục bệ hạ giết chết Phùng Bảo, như vậy ba người chúng ta cộng thêm Lưu Đô Đốc từ nay về sau sẽ sống rất khổ sở.

Hai Trương thở ra một hơi thật dài, thâm nhủ vì sao vừa rồi không nghĩ tới chuyện này, suýt chút nữa đã làm hỏng đại sự.

Lý Thái hậu vẫn tin tưởng có thừa đối với Phùng Bảo, Vạn Lịch chỉ có thể thừa dịp mẫu hậu xuất cung lễ Phật hạ thủ. Nếu như đột ngột xử tử Phùng Bảo, cho dù là lấy ra được chứng cứ lão tham ô chuyên quyền, Lý Thái hậu cũng sẽ cực kỳ không vui.

Cho dù là từ nay về sau Vạn Lịch độc chưởng triều cương, thoát khỏi tam giác sắt Lý Thái hậu, Phùng Bảo, Trương Cư Chính trói buộc, nhưng Lý Thái hậu vẫn là mẹ ruột của y, Vạn Lịch tuyệt đối không thể nào dùng biện pháp đối phó Phùng Bảo để đối phó mẹ ruột mình, Thái hậu vĩnh viễn vẫn là Thái hậu.

Lý Thái hậu sẽ phát tiết nỗi hận Phùng Bảo bị giết lên đầu người nào đây? Câu trả lời không cần nói cũng biết.

Đặc biệt là bốn viên đại tướng lật đổ Phùng Bảo, Tần Lâm, Lưu Thủ Hữu là ngoại thần, Lý Thái hậu không thuận tiện tìm bọn họ gây phiền phức, nhưng Trương Kinh, Trương Thành là thái giám trong cung, muốn chính trị hai người bọn họ sẽ dễ dàng hơn nhiều.

- Cho dù có bệ hạ che chở, bị Thái hậu ghi hận cũng sẽ rất khó sống!

Trương Kinh nghĩ như vậy.

Trương Thành cũng suy nghĩ: đã lấy được lòng tin của bệ hạ, vậy cần gì đắc tội Thái hậu nường nường, chi bằng...

- Tần Thiệu Bảo nói có lý!

Hai Trương cười nhìn Tần Lâm chấp tay một cái, lại hướng về phía Trương Hoành thi lễ, không ngăn cản vị lão tiên bối này nữa.

Trương Hoành nhìn Tần Lâm cười cười lộ vẻ tán thưởng, sau đó lệnh cho hai tên tiểu thái giám dìu đi chậm rãi tiến vào Dưỡng Tâm điện, Trương Thành Trương Kinh đi theo phía sau lão.

Phùng Bảo nhìn bóng lưng Trương Hoành cười khổ không thôi, lại nhìn nhìn Tần Lâm với ánh mắt phức tạp, cuối cùng thở dài một tiếng:

- Tần Thiếu Bảo, nhà ta thật sự không nghĩ tới, rốt cục kẻ cứu nhà ta một mạng lại là người!

Loại người chính trực vô tư như Trương Hoành chịu cầu tha thứ ỉn, Phùng Bảo cũng không cảm thấy kỳ quái, Tần Lâm nói một câu thuyết phục hai Trương, để cho bọn họ phải gặp vua cầu tha thứ, quả thật khiến cho trong lòng vị quyền yem ngày trước này sinh ra bù ngời cảm khái.

- Được rồi lão Phùng, ngài ngàn vạn lần chớ cảm kích hạ quan, hạ quan cũng là nghĩ ỉn, tránh cho đắc tội Lý Thái hậu.

Tần Lâm cười cợt nhả nói, không hề giành công về mình.

Phùng Bảo kinh ngạc nhìn nhìn Tần Lâm nửa ngày, hồi lâu mới lắc đầu một cái:

- Không, người không gạt được nhà ta, nhất định người có nguyên nhân khác, hừ, người khác sợ Thái hậu, duy chỉ có người không sợ!

Không hổ là Đại thái giám chấp chương Ty Lễ Giám cùng Đông Xưởng, Phùng Bảo chân chính khởi động đầu óc cũng đoán ra được mấy phần tâm tư của Tần Lâm.

Trương Kinh Trương Thành sợ Lý Thái hậu, Tần Lâm lại không sợ, ấn tượng của Thái hậu đối với hắn là cực tốt, đã từng khâm tứ ngọc bội, hơn nữa Từ Tân Di còn là thân thích với nhà mẹ Thái hậu Vũ Thanh Bá phủ.

Đối mặt ánh mắt chất vấn của Phùng Bảo, Tần Lâm cười mà không nói, chẳng qua là khẽ gật đầu một cái.

- Cũng biết người sẽ không có lòng tốt như vậy!

Phùng Bảo giận dữ gắt một cái, lại nói:

- Thôi, không cần biết người là vì nguyên nhân gì, cuối cùng cũng cứu tánh mạng nhà ta... Kê lỗ tai tới đây, nhà ta đời này không nợ người, tránh cho bị người dòm ngó.

Tần Lâm cười xấu xa hắc hắc, lại ho khan hai tiếng, hắng giọng một cái.

Trần Minh Hào nhất thời hội ý, dẫn dắt các Đại Hán tướng quân xoay lưng lại đi ra ngoài.

Chỉ thấy Phùng Bảo nói thật nhỏ bên tai Tần Lâm gì đó, thỉnh thoảng Tần Lâm gật đầu một cái, lời từ miệng Phùng Bảo vào tai Tần Lâm, chỉ có trời đất biết, hai người biết.

Không bao lâu sau Trương Hoành mỉm cười đi ra khỏi Dưỡng Tâm điện:

- Phùng Bảo, bệ hạ niệm tình lão là lão thần ba triều, nhiều năm khổ cực, đặc biệt tha chết cho lão, đây tới Nam Kinh thủ Hiếu Lăng! Lập tức lên đường, không được chậm trễ!

782. Chương 782: Phùng Chỉ Tham Ô

Dứt lời Trương Hoành liền nhìn Tần Lâm cười híp mắt gật đầu một cái, lão cũng đã dùng biện pháp vừa rồi Tần Lâm thuyết phục hai Trương để thuyết phục Vạn Lịch.

Sau khi Phùng Bảo tạ ơn không hề dừng lại chút nào, xoay người lại sải bước đi liền, chẳng qua là bước chân cố gắng trấn định cuối cùng có hơi lão đảo, thân ảnh cũng có vẻ hết sức bi thương.

Không biết cung nữ nơi nào hát tiểu khúc Quan Công Tẩu Mạch Thành, tiếng hát theo gió bay tới đứt quãng; hôm nay nước nhần chìm thắt quân hết sức oai phong, đến ngày mai thua chạy tới Mạch Thành, rơi vào bóng hoàng hôn cô đơn chiếc bóng...

Phùng Bảo bị lưu đầy Nam Kinh thủ Hiếu Lăng, chân trước lão vừa rời đi Tử Cấm thành, xa giá loan nghi Lý Thái hậu từ Tử Thọ tự trở lại, xuất hiện ở bên ngoài Tử Cấm thành.

Lục Viễn Chí dẫn một đội cấm y quan giáo hạm hực chạy tới, vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu cho Tần Lâm:

- Khái bẩm Tần Thiếu Bảo, Lưu Đô Đốc đã một lưới bắt hết đám tay sai Phùng Bảo, Ty Lễ Giám cùng Đông Xưởng đều bị khống chế, trước mắt đang kê biên tài sản phủ đệ Phùng Bảo...

Nghe những lời kê biên tài sản phủ đệ này, hai mắt Tần Lâm lập tức sáng ngời, hần vội vàng chấp tay thi lễ Trương Thành, Trương Kinh, nghĩa chính từ nghiêm nói:

- Phùng Bảo nhiều năm qua khổ tâm tổ chức, thế lực dây mơ rễ má chẳng chịt. Tuy rằng đã bắt được Phùng Bảo nhưng còn phải phòng bị dư nghiệt gian đảng làm loạn, bản quan lập tức đi tập nã dư đảng gian tà, cho dù là tan xương nát thịt, cũng tuyệt không để cho bọn họ làm loạn ở kinh sư!

Giới cho Tần Lâm, lúc nói lời này hai tay nắm quả đấm thật chặt, răng khê cắn môi, ánh mắt kiên định nhìn ra phương xa, thật sự là trung can nghĩa đảm. Sợ rằng Quách Tử Nghi hưng Đường, Nhạc Vũ Mục bảo Tống bắt quả cũng chỉ có vậy mà thôi.

Trương Thành, Trương Kinh lại buồn cười trong bụng, thầm nói không phải là họ Tần người muốn mượn kê biên tài sản làm danh nghĩa để tới phủ Phùng Bảo kiểm soát một khoản hay sao? Nghe nói Lưu Thủ Hữu đã đi, họ Tần lập tức tỏ ra vô cùng nôn nóng.

Trước đó Vạn Lịch đã giao nhiệm vụ kê biên tài sản phủ đệ đảng Phùng Bảo các nơi cho Tần Lâm và Lưu Thủ Hữu. Để vương ngự hạ thuật chú trọng thì cả ân lẫn uy, Tần Lâm, Lưu Thủ Hữu mạo hiểm quá nhiều để lật đổ Phùng Bảo, giao cho bọn họ chuyện béo bở kê biên tài sản phủ đệ Phùng đảng này chính là thù lao cho họ.

- Hắc hắc, một mảnh lòng son tinh trung báo quốc của Tần Thiếu Bảo quả thật hết sức nhiệt tình, nhà ta thấy trán người cũng đổ mồ hôi.

Trương Kinh cười híp mắt chế nhạo, trong lòng y vô cùng khoái chí, Lưu Thủ Hữu tranh trước chạy tới Phùng phủ phủ kê biên tài sản, tự nhiên sẽ kiếm được nhiều của cải hơn, mà trong số của cải này cũng có một phần của y.

- Đi đi đi đi, tập nã gian đảng quan trọng hơn, Hoàng gia đã sớm giao chuyện này cho người, cũng không cần cáo từ tạ ơn.

Trương Thành nóng nảy thúc giục Tần Lâm, bởi vì Tần Lâm kê biên tài sản Phùng đảng cũng sẽ chia một ít cho y.

- Bệ hạ, thần đi đây!

Tần Lâm thi lễ về phía Dưỡng Tâm điện xa xa, sau đó sải bước chạy nhanh như một làn khói, Lục Viễn Chí và chúng quan giáo đều bị hất bỏ lại phía sau thật xa.

Trương Kinh Trương Thành nhìn theo bóng lưng Tần Lâm tròn mắt, trời ơi, khinh công tên này thật là lợi hại, rốt cục là Bát Bộ Cẩn Thiên hay là Lưu Tinh Cẩn Nguyệt?

Trương Hoành thấy vậy cũng dở khóc dở cười, lắc đầu một cái không biết nói cái gì cho phải.

Tần Lâm mới vừa chạy không bao lâu, hai tiểu thái giám Từ Ninh cung bên cạnh Thái hậu liền vội vã chạy tới, có lẽ là biết trong cung có biến, vẻ mặt có hơi sợ hãi, quỳ xuống bẩm với Trương Hoành:

- Khái bẩm lão tổ tông, loan giá Thái hậu nương nương trở về cung!

A, Thái hậu đã về rồi? Thần sắc Trương Thành cùng Trương Kinh thay đổi mấy lần, biết Phùng Bảo bị lật đổ, e rằng tâm trạng Thái hậu sẽ không tốt đẹp gì, chuyện kể tiếp...

Ba vị Trương công công nhìn nhau, đồng thời chợt hiểu ra: không trách Tần Lâm chạy nhanh như vậy, hừ hừ, chúng ta mắc bẫy hần rồi!

Thái hậu trở về cung từ phía Tây, Tần Lâm chạy đi từ phía Đông, tốc độ hần thoát đi Từ Cẩm thành quả thật là truy vân trực điện, hai chân như đạp bánh xe gió, tránh phải đối mặt Lý Thái hậu. Hắc hắc, vấn đề khó khăn giải thích thế nào trước mặt Thái hậu cứ giao cho Vạn Lịch và hai vị Trương công công đi, chuyện không liên quan đến ta.

Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh cũng chú ý tới tình huống khác thường trong cung, nàng lấy hết can đảm đi tới Từ Ninh cung. Cho dù là Lý Thái hậu không nghe thấy không hỏi đối với nàng như thế nào đi nữa, chung quy cũng là mẫu thân ruột thịt của nàng.

Mới vừa đi tới nửa đường, xa xa chợt nhìn thấy Tần Lâm chạy như bay, trong đôi mắt ẩm ướt của nàng liền nổi lên ánh vui vẻ động lòng người, khẽ mở miệng gọi:

- Tần... Tần tỷ phu...

Đáng thương thanh âm của vị Trưởng Công chúa này cũng không lớn hơn muỗi kêu bao nhiêu, Tần Lâm không thể nào nghe thấy. Hần vẫn chạy thẳng tới, khiến cho đám cấm y quan giáo theo sau vô cùng vất vả.

- Thật không có lễ phép!

Tích Họa bất mãn giờ giờ quả đấm nhỏ về phía bóng lưng Tần Lâm, cho dù là Tần Lâm là ân nhân cứu mạng của mình, nàng cũng lựa chọn đứng về phe Vĩnh Ninh.

- Tần tỷ phu chạy thật là oai hùng...

Vĩnh Ninh đưa mắt nhìn Tần Lâm chạy xa, hồi lâu ánh mắt của nàng vẫn dừng lại ở phương hướng Tần Lâm biến mất. Trưởng Công chúa chỉ cần có thể nhìn người yêu xa xa một cái, trái tim đã cảm thấy ngọt ngào, cho dù Tần tỷ phu không cảm giác chút nào, vậy cũng không quan trọng.

Tốt nhất vĩnh viễn hần cũng không biết... Vĩnh Ninh khẽ cắn cắn môi, si ngốc mỉm cười.

Chớ nên đoán lòng dạ thiếu nữ, càng đoán càng sai lầm.

Trừ Tú cung lệch về phía Bắc một chút, Tiểu Thuận Tử xuôi tay đứng nghiêm, khoe miệng hơi run:

- Nương nương, nô tài đã nghe ngóng được bệ hạ giáng chỉ trực xuất Phòng Ty Lễ, Trương Kinh, Trương Thành, Lưu Thủ Hữu, Tần Lâm liên thủ...

- Vả miệng!

Trịnh Trinh ngồi trên ghế gỗ hoa lê, đang ăn canh tổ yến nấu đường băng, chợt không nhanh không chậm thốt ra hai chữ này.

Tiểu Thuận Tử ngẩn ra, không hiểu nương nương là có ý gì.

Trịnh Trinh không hề chớp mắt:

- Người cũng dám gọi tên Tần Lâm sao?

Bốp! Tiểu Thuận Tử vung tay tát vào mặt mình thật mạnh, lập tức xuất hiện năm ngón tay đỏ ửng, run rẩy dập đầu:

- Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết, là Tần... Tần Thiếu Bảo, Tần tướng quân!

- Thôi, tha cho người một lần, tiếp tục nói đi.

Trịnh Trinh bưng chén yến sào đưa cho cung nữ bên cạnh, hai tay khẽ vuốt ve bụng đã hơi nhô lên.

Lúc này Tiểu Thuận Tử mới thuật lại rõ ràng từ đầu đến cuối chuyện xảy ra trong cung. Tuy rằng trước mặt Trịnh Trinh y giống như một con chó không có xương sống, nhưng ra khỏi Trừ Tú cung, y là hồng nhân số một bên cạnh sủng phi Trịnh nương nương của bệ hạ, ai mà không phải thấp giọng khẽ khàng gọi một

tiếng Thuận công công? Ngay cả hai Trương Ty Lễ Giám cũng có ý muốn lung lạc y, cho nên y muốn nghe ngóng chuyện gì cũng vô cùng thuận tiện.

Trịnh Trinh nghe xong tiền nhân hậu quả cũng cảm thấy hoảng sợ trong lòng, Phùng Bảo uy chấn nội đình không tới nửa ngày đã bị bắt lại, bất kể người nào nghe được tin tức này đều sẽ giết mình.

Bất quá rất nhanh nàng đã cười lên:

- Hay, hay lắm, lão già Phùng Bảo này từ trước tới nay vẫn xem thường bản cung, hiện tại rốt cục đến Nam Kinh thủ Hiếu Lăng, thật sự là báo ứng đã tới.

- Chúc mừng nường nường, chúc mừng nường nường!

Tiểu Thuận Tử cười híp mắt, dập đầu chúc mừng Trịnh Trinh.

- Ta có gì mà vui?

Trịnh Trinh cau mày, giả làm như không biết.

Tiểu Thuận Tử cười mà không nói, chẳng qua là lại dập đầu mấy cái.

Trong nội đình, Phùng Bảo là dựa vào lòng tin của Lý Thái hậu, Trương Cư Chính liên thủ làm tới chưởng ấn Ty Lễ Giám, Đốc Công Đông Xưởng kiêm tổng nội ngoại. Lão có Lý Thái hậu làm chỗ dựa, quá khứ vẫn coi thường Vương Hoàng hậu, bây giờ cũng không mặn không nhạt đối với Trịnh Trinh.

Hiện tại Phùng Bảo rơi đài, Trương Kinh cùng Trương Thành có khả năng thay lão, chỗ dựa sau lưng lại là Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân, tình thế liền trở nên đặc biệt có lợi đối với Trịnh Trinh. Chu Dực Quân đối với Trịnh Trinh nói gì nghe nấy, hai Trương còn dám đối với nàng lạnh không nóng giống như Phùng Bảo vậy sao?

Không trách Tiểu Thuận Tử cao hứng, mượn thế Trịnh nường nường, Trương Kinh Trương Thành cũng phải ra sức lung lạc y.

- Người là con khỉ chết bầm!

Trịnh Trinh cười hì hì liếc Tiểu Thuận Tử một cái, lại nhìn về bầu trời phía Nam Tử Cấm thành, chậm rãi than thở:

- Hắn bây giờ hẳn đang Xuân phong đắc ý, hừ, sớm muộn cũng có một ngày...

Tiểu Thuận Tử sờ mặt bị mình đánh sưng lên, cúi đầu không dám nói lời nào, nhưng trong lòng không hiểu vì sao: dường như nường nường rất hận Tần tướng quân, nhưng tại sao không cho người khác gọi tên hắn, chỉ có chính nàng có thể gọi?

Thái giám vẫn là thái giám, mặc dù không có tiểu đệ đệ nhưng cuối cùng cũng không phải nữ nhân, cho dù là Tiểu Thuận Tử tâm cơ linh mẫn tới mức nào cũng không hiểu được suy nghĩ giấu sâu trong lòng nữ nhân, càng không hiểu được loại nữ nhân như Trịnh Trinh.

Tần Lâm từ Đông Hoa môn chạy ra khỏi Tử Cấm thành, đột nhiên dừng bước lại không chạy nữa.

- Tần ca, phủ đệ Phùng Bảo còn ở phía trước.

Lục Viễn Chí cười hắc hắc xấu xa nhắc nhở hắn.

Các vị cấm y quan giáo cũng xoa xoa tay, vô cùng nôn nóng chuẩn bị vơ vét một trận. Phùng Bảo nổi danh tham ô, phủ đệ của lão cất giấu vàng bạc tài bảo đếm không hết, đương nhiên những của cải này là phải nộp lên triều đình. Nhưng bộ hạ phái Lưu Thủ Hữu, Tần Lâm đi làm công việc béo bở này, bản thân đã có ý trả thù lao, lát nữa chỉ cần mọi người hạ thủ không quá đáng cũng sẽ giữ được thể diện.

Tần Lâm nhìn Lục Viễn Chí cau mày lại, cười xấu xa nói:

- Để cho Lưu Đô Đốc vơ vét thêm một lúc nữa đi, chúng ta đi nơi khác trước.

Cái gì, đi chỗ khác ư... Lục Viễn Chí trợn mắt há mồm, thầm nhủ chẳng lẽ địa phương phát tài tốt nhất trước mắt không phải là phủ đệ Phùng Bảo sao, tại sao phải nhường cho Lưu Thủ Hữu?

Tần Lâm cười không đáp, tháo dây cương Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử ra nhảy lên lưng ngựa:

- Theo ta!

Phùng phủ, ngày xưa phủ đệ sâm nghiêm, nay đã biến thành địa phương cấm kỵ quan giáo tùy tiện ra ra vào vào. Những cấm kỵ võ quan cấp thấp Bá Hộ, Tổng Kỳ, Tiểu Kỳ, Hiệu Ủy khoảng chừng một ngày trước vẫn chỉ có thể hau háu nhìn ngói phủ đệ này, không hề có tư cách vào bái kiến chủ nhân của nó, đừng nói tới hồi lộ cho chủ nhân, chuyện này cũng cần có tư cách.

Nhưng bây giờ bọn họ qua lại tới lui trong Phùng phủ, tùy ý đánh người làm, thỉnh thoảng sờ một cái trên người thị nữ, khiến cho các nàng kinh hoàng kêu to một trận. Mà các rương vàng bạc châu báu lớn cũng bị bọn họ mang ra sân chất đống, trước khi dán niêm phong lên mỗi chiếc rương, có vài đỉnh vàng hoặc bạc đã bị lấy ra, nhét vào túi của các Hiệu Ủy.

Đám thân thích bá đạo và đám người hầu đã quen vênh mặt háu hám trong nhà Phùng Bảo lúc này đã trở thành những con dê chờ làm thịt, run rẩy bầy dưới Tú Xuân đao của đám cấm kỵ quan giáo. Trên mặt ai nấy đều lộ vẻ kinh hoàng, không ai dám đưa ra lời kháng nghị với đám cấm kỵ quan giáo kia.

Lại nói nếu các Hiệu Ủy không lấy đi số vàng bạc này, vậy cũng phải nộp lên cho Chu Dực Quân, dù sao cũng không còn họ Phùng nữa.

- Ha ha ha, tiểu tử Tần Lâm kia, lần này rốt cục đã bị bản Đô Đốc tranh trước một bước.

Trong nội thất Phùng phủ, Lưu Thủ Hữu cầm một bức thư họa vui vẻ cười to.

Lưu Đô Đốc danh thần thế gia, cực kỳ phong nhã, làm sao lại đi tham ô vàng bạc giống như những cấm kỵ quan giáo bình thường kia. Nhưng những thư họa của danh gia Đường Tống vừa phong nhã lại không nổi bật, cuốn lại là có thể mang đi, mỗi một bức đều có giá trị liên thành, hơn xa vàng bạc châu báu.

Các vị đường thượng quan cấm kỵ tâm phúc của y như Trương Chiêu, Bàng Thanh, Phùng Hân cũng cười tít mắt, chọn lựa trong bảo khố của Phùng Bảo, chỉ lấy đi các loại tài bảo trân quý nhất: ngọc mắt mèo to bằng nắm tay, trân châu màu vàng, tổ mẫu lục xanh biếc, toát ra ánh sáng ngũ sắc, chiếu vào gương mặt hưng phấn của mọi người đủ màu.

Hồi lâu sau Lưu Thủ Hữu chợt nhớ ra:

- Chư vị, các người tìm được Phiên Thiên trưởng của Phùng Bảo chưa?

Ặc... Đám đường thượng quan ngơ ngác nhìn nhau, quả thật trong tay mọi người có không ít trân bảo giá trị không rẻ, thế nhưng không thấy bóng dáng bản Phiên Thiên trưởng đâu cả.

Đó là sổ ghi chép riêng của Phùng Bảo, gọi là Phiên Thiên trưởng cũng được, gọi là sổ bảo vệ tánh mạng cũng được, tóm lại chỉ có một chức năng, đó chính là ghi chép lại những chuyện đáng sợ nhất tối tăm nhất, không muốn cho người khác biết của vị chưởng ấn Ty Lễ Giám, Đốc Công Đông Xưởng đời này.

Tỷ như một quan viên nào đó vì muốn lật đổ chính địch, đã đút lót cho Phùng Bảo bao nhiêu kim ngân châu báu. Phùng Bảo không ưa người khác, ra lệnh ột quan viên nào đó vu cáo, tổng kẻ xấu số kia vào thiên lao xử tử... vân vân...

Trong nhà phần lớn quan viên đều có một quyển sổ ghi chép đáng sợ như vậy làm lợi khí không chế tay sai, lúc nguy cấp cũng có thể tạo được tác dụng cực lớn.

Sau khi Lưu Thủ Hữu bắt được Phùng Bang Ninh liền dùng nghiêm hình ép cung, Phùng Bang Ninh kia là một kẻ hèn nhát, làm sao có thể chịu được đại hình. Y không chịu được một hiệp đã bán đứng bá phụ, nói quả thật Phùng Bảo có sổ ghi chép, nhưng không biết để ở nơi đâu.

Phùng Bảo làm chương án Ty Lễ Giám, Đốc Công Đông Xưởng mười năm, không biết đã làm bao nhiêu chuyện xấu, tìm được quyển sổ ghi chép này đồng nghĩa với nắm chắc được đuôi sam của rất nhiều quan lại vào lòng bàn tay.

Cho nên Lưu Thủ Hữu tới Phùng phủ lục soát vợ vét vàng bạc tài bảo, tranh họa đồ cổ cũng chỉ là thứ yếu, đầu tiên là phải tìm được quyển sổ ghi chép kia.

Nhưng y đã tìm hơn nửa ngày, ngay cả cái bóng sổ ghi chép cũng không nhìn thấy, tự nhiên trong lòng có chút gấp gáp.

- Kỳ quái thật, Phùng Bảo để sổ ghi chép ở chỗ nào rồi?

Lưu Thủ Hữu hậm hực gãi gãi đầu.

Trương Chiêu suy nghĩ một chút, trên mặt lộ vẻ tàn khốc, thấp giọng hỏi:

- Hay là chúng ta truy hỏi Phùng Bảo?

Lưu Thủ Hữu lắc đầu một cái, bệ hạ đã để Phùng Bảo đến Nam Kinh thủ Hiếu Lăng, đây chính là kết quả cuối cùng, không thể sửa đổi, huống chi bức tử Phùng Bảo cũng sẽ không có cách nào ăn nói với Lý Thái hậu.

- Lão Phùng Bảo này tâm tính kiên nghị, đến nông nổi này rồi cách cái chết cũng không xa lắm, dùng thủ đoạn cứng rắn ép buộc lão chắc chắn là vô dụng!

Lưu Thủ Hữu dứt lời liền nhíu mày một cái, âm thầm suy nghĩ xem có nên giao dịch với Phùng Bảo hay không.

- Ôi chao, Lưu Đô Đốc cũng không gọi hạ quan đã tới Phùng phủ gấp gáp như vậy, quả thật là trung thành với nước!

Tần Lâm mang theo tiếng cười châm chọc từ bên ngoài tiến vào, Lưu Thủ Hữu không hiểu vì sao mí mắt giật giật, cũng nặn ra một nụ cười giả tạo:

- Tần Thiếu Bảo tới rồi sao? Dù sao Phùng đảng gian tà đông đảo, chỉ sợ trong Phùng phủ này cũng cất giấu cơ quan ám đạo, bản quan tận trung ra sức cho nên mới tới vũng nước đục này trước thay lão đệ.

- Như vậy hạ quan phải cảm tạ Lưu Đô Đốc.

Tần Lâm nhìn Lưu Thủ Hữu chấp tay một cái, ung dung chậm rãi đi tới.

Trương Chiêu, Bàng Thanh, Phùng Hân cũng có vẻ ngượng ngùng, trong tay áo, trong ngực bọn họ có rất nhiều đồ.

- Chắc chắc, tranh họa của Ngô Đạo Tử, ôi chao, tranh chữ của Vương Hi Chi!

Tần Lâm cất tiếng kêu to, thấy mỗi một món trân bảo đều hươ tay múa chân.

Lưu Thủ Hữu, Trương Chiêu ngơ ngác nhìn nhau, hận không thể lấy tay bịt miệng hần lại. La lối làm gì chứ, sợ rằng người khác không biết chúng ta nhét trân bảo vào túi hay sao?

- Nào lại đây, mời Tần Thiếu Bảo sang bên này chúng ta bàn bạc.

Lưu Thủ Hữu tươi cười kéo Tần Lâm sang bên, chỉ rất nhiều bảo vật nói:

- Tần Thiếu Bảo nhìn qua cũng biết, Phùng Bảo tham ô số lượng cực lớn, nhìn xem, những thứ này toàn là bảo vật vô giá.

- Đúng vậy, bệ hạ để chúng ta kê biên tài sản Phùng phủ, lát nữa sẽ đưa những thứ này vào trong cung.

Tần Lâm nói với vẻ đây là chuyện đương nhiên, còn chớp chớp mắt tỏ vẻ ngây thơ ngu ngốc.

Giả bộ ngu ư? Lưu Thủ Hữu thấp giọng nói:

- Bệ hạ để cho hai chúng ta kê biên tài sản Phùng phủ rốt cục là có ý gì, chúng ta đều ngầm hiểu trong lòng.

Tần Lâm càng tỏ ra ngơ ngác không hiểu:

- Có ý gì? Ta cũng không dám tự tiện suy đoán thánh ý.

Cơ mặt Lưu Thủ Hữu giật giật vài cái, rất muốn tát cho Tần Lâm một cái ngã nhào, cuối cùng nhịn được, đôi môi run run vài cái:

- Tần Thiếu Bảo, người đừng giả khờ giả dại với bản Đô Đốc nữa, bệ hạ để cho chúng ta kê biên tài sản Phùng phủ vốn chính là để cho chúng ta phát tài! Thành thật mà nói, đồ ở nơi này chúng ta ai thấy có phần.

- Ai thấy có phần thật sao?

Tần Lâm vừa giống như không tin, vừa như có chút sợ hãi.

Lưu Thủ Hữu gật đầu một cái rất trịnh trọng.

- Đây chính là người nói.

Tần Lâm nhất thời hai mắt sáng ngời, vẫy vẫy tay ra bên ngoài:

- Các huynh đệ, đi vào lấy đồ!

Vừa dứt lời, Ngưu Đại Lực, Lục Viễn Chí đã sớm chuẩn bị liền dẫn dắt cấm y quan giáo chen chúc mà vào, vừa khiêng vừa gánh, vừa ôm vừa mang, lấy đi trân bảo đủ các màu sắc không chút khách sáo.

Lưu Thủ Hữu thấy vậy tròn mắt, lão từng thấy qua tham ô, nhưng chưa thấy ai tham ác như Tần Lâm vậy.

Tần Lâm cười hăng hắc, lão huynh người mới vừa nói rất rõ ràng, ta đây là phụng chỉ tham ô, không tham nhiều một chút chẳng những có lỗi với bản thân mình mà còn có lỗi với Hoàng thượng.

Mấy vị đường thượng quan Trương Chiêu, Bàng Thanh buồn bực vô cùng, bọn họ tới trước đã nhìn thấy trước thật là nhiều trân bảo, chẳng qua là chưa kịp nhét vào trong ngực đã bị người của Tần Lâm lấy đi.

- Để cho bọn họ lấy đi, cùng lắm thì chúng ta lấy ít một chút.

Lưu Thủ Hữu cắn răng, chuyện khẩn yếu nhất hiện tại là tìm được quyển sổ ghi chép của Phùng Bảo. Về phần những trân bảo này dù sao cũng là vật ngoại thân, bỏ qua một ít đuổi Tần Lâm cút đi cho sớm.

Trương Chiêu cùng các đồng liêu mắt thấy tài bảo bị lấy đi, trong lòng đều đang rỉ máu, Tần Lâm, người thật là ác độc, cũng không cho chừa chút nào cho chúng ta sao?

- Ôi chao, bức họa này không tệ, Lưu Đô Đốc để ta cầm giúp ngài!

Tần Lâm dứt lời liền cầm đi một bộ Ngô Đạo Tử Thiên Vương Tống Tử Đồ từ tay phải Lưu Thủ Hữu.

- Ủa, tranh này thoát nhìn không tệ, lấy về cho lão bà ta làm mẫu thêu!

Tần Lâm lại thuận tay lấy đi từ tay trái Lưu Thủ Hữu bức Tống Huy Tông Công Bút Hoa Diểu Sách Hiệt.

Không có nghe nói vị lão bà nào của người biết thêu thùa cả... Lưu Thủ Hữu hận đến ngứa răng, lại thầm nhắc nhở mình chuyện nhỏ không nhịn ắt sẽ làm loạn đại sự, không nên tranh những thứ này với họ Tần.

Đến khi Tần Lâm đầy túi mà về, toàn bộ trân bảo cơ hồ bị lấy sạch, mà Lưu Thủ Hữu từ đầy túi lại trở nên hai tay trống trơn. Đám đường thượng quan cấm y thủ hạ của y, kẻ linh lẫn chút còn giấu được mấy món trân bảo, kẻ phản ứng chậm cũng trắng tay như Lưu Đô Đốc.

Lưu Thủ Hữu nhìn bóng lưng Tần Lâm thở ra một hơi thật dài, rốt cục con rùa đen kia cũng cút đi rồi, y vội vàng kêu bọn thuộc hạ:

- Tìm cho ta, nhất định phải tìm được quyển sổ ghi chép kia, dù sao còn rất nhiều vàng bạc, chờ lát nữa chúng ta sẽ chia nhau.

Chúng đường thượng quan cũng chỉ có thể như vậy, chỉ là nhớ tới giá trị của những món trân bảo vừa rồi bị Tần Lâm lấy đi, lập tức cảm thấy nhức nhối.

Vì vậy, bọn họ bắt đầu đào ba thước đất tìm kiếm...

- Hy vọng Lưu Đô Đốc tìm được đồ mà y muốn tìm!

Tần Lâm đầy tay mà về khẽ nhếch một nụ cười xấu xa, lại dùng tay sờ sờ một quyển sổ trong ngực áo:

- Bất quá chuyện đó là không thể nào!

Hoàng hôn, Từ Ninh cung yên tĩnh khác với ngày thường. Phải biết rằng Lý Thái hậu vô cùng tin tưởng Phật giáo, lúc trước đến giờ này Từ Ninh cung nhang khói lượn lờ, tiếng tụng kinh gõ mõ vang dội.

Bọn cung nữ thái giám không dám thở mạnh, ai nấy đều nhìn chăm chăm mũi chân mình, ngay cả mắt cũng không dám nhìn loạn. Không khí hiện tại vô cùng ngột ngạt, mồ hôi ướt dính áo vào sau lưng, dường như ngay cả gió cũng hóa thành keo sền sệt.

Sắc mặt Lý Thái hậu tái xanh, cố gắng đè nén cơn giận dữ, nhìn con trai ngồi đối diện rất lâu không nói một câu, nổi thất vọng hiện lên trên mặt rất rõ ràng.

Vạn Lịch đang ngồi ngay thẳng, bĩu môi thật dài dường như vô cùng oan ức. Mỗi lần thấy ánh mắt của Lý Thái hậu quét tới, y liền nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác.

Trương Hoàn quỳ ở trong điện, một đầu gối hướng về phía Lý Thái hậu, một đầu gối khác hướng về phía Vạn Lịch.

Trương Thành, Trương Kinh quỳ gối trên bậc thềm bên ngoài cửa cung, bị mặt trời chiếu cho đầu trán đỏ bừng, mồ hôi rơi xuống từng giọt lớn, thật sự là khổ không thể tả, trong lòng không hận mà cùng cảm khái: tên khốn Tần Lâm kia chạy thật nhanh!

783. Chương 783: Mẹ Con

Lý Thái hậu nổi giận như sấm đó là tất nhiên, sau khi biết được con trai lấy tội danh tham ô nhận hối lộ, kết đảng doanh tư để đuổi Phùng Bảo đi Nam Kinh thủ Hiếu Lăng, trong lòng nàng vừa tức giận vừa thất vọng. Bởi vì Phùng Bảo là thái giám mà nàng tin tưởng nhất, là Đại tổng quản của nàng ở trong cung.

- Giỏi, con trai ta giỏi thật!

Lý Thái hậu thống thiết nhìn Vạn Lịch, trầm giọng nói:

- Trương tiên sinh vừa mới chết đi không lâu, con lại đuổi Phùng Bảo đi. Mẫu hậu biết con oán hận bị người quản thúc hết sức phiền phức, được, mẫu hậu thành toàn cho con, sẽ tới Từ Thọ tự ở, không làm phiền con nữa!

Thấy mẫu thân tức giận như thế, trong lòng Vạn Lịch vẫn có hơi sợ. Nhưng dù sao triều Minh không phải là triều Hán, không có mối họa ngoại thích chuyên quyền, địa vị Thái hậu tuy cao nhưng cũng không đến nỗi lợi hại như triều Hán vậy.

Thực lực của Lý Thái hậu, bên ngoài dựa vào Trương Cư Chính, bên trong dựa vào Phùng Bảo, bây giờ hai cánh tay này đều đã gãy, nàng cũng chỉ có thể dùng chuyện xuất cung để hù dọa con trai một chút.

- Mẫu hậu là thân đáng ngàn vàng, nếu người xuất cung vậy đặt nhi thần vào chỗ nào, thần dân trong thiên hạ ắt sẽ cho nhi thần là đứa con bất hiếu.

Vạn Lịch quỳ xuống, đưa mắt nhìn Thái hậu chăm chú:

- Nhi thần xin mẫu hậu bớt giận, xin mẫu hậu thu hồi mệnh lệnh.

Rốt cục Lý Thái hậu cũng rất thương đứa con trai này, cảm thấy trong lòng mềm nhũn. Bất quá nàng nhớ tới Phùng Bảo mười năm khổ cực, lại cảm thấy con trai vẫn cứng rắn bèn không nghe lời, còn có hơi tức giận, sắc mặt lạnh lùng không để ý tới Vạn Lịch.

Chu Dực Quân cũng hết sức linh mẫn thông minh, quan sát sắc mặt cũng đoán được tâm ý mẫu thân đã hơi buông lỏng, vội vàng nói:

- Cho dù là mẫu hậu không quan tâm tới danh tiếng của nhi thần, cũng nên nghĩ giùm cho ngự đệ một chút. Chưa đầy ba tháng nữa Lộ Vương sẽ thành thân, đến lúc đó mẫu hậu không ở trong cung...

Lý Thái hậu có hai đứa con trai bảo bối, một là Chu Dực Quân làm Hoàng đế, người kia là Lộ Vương Chu Dực Lưu, hơn nữa so ra nàng đối với đứa con trai lớn, e rằng công danh lợi lộc chiếm phần hơn. Còn đối với Lộ Vương, tình thương mẹ con sẽ chiếm nhiều hơn.

Nghe Vạn Lịch nhắc tới Lộ Vương, Lý Thái hậu lập tức hồi tâm chuyển ý, ngồi thẳng thân thể trở lại:

- Hừ, đệ đệ con còn thương mẫu thân hơn kẻ làm ca ca là con. Mẫu hậu có đi hay không, chờ sau bàn lại, con hãy nói ta nghe phải chuẩn bị đại hôn cho Dực Quân thế nào?

Chu Dực Quân âm thầm cười một tiếng, y chỉ có tư chất trung bình nhưng tài khôn vặt lại không thiếu, bèn ra vẻ khổ sở nói:

- Hiện tại các nơi đều phải tiêu tiền, muốn chuẩn bị đám cưới cũng không dễ dàng, sợ rằng ngự đệ phải chịu lép chút ít. Mẫu hậu có muốn gặp Trương Tứ Dục một chút hay không, lão đang xử lý chuyện chuẩn bị bạc cho hôn lễ Lộ Vương.

Nghe thấy kinh phí hôn lễ Lộ Vương khó khăn, Lý Thái hậu lập tức đứng ngồi không yên, ra lệnh lập tức truyền đòi Trương Tứ Dục.

Trương Tứ Dục tới đặc biệt mau, sau khi tung hô vạn tuế, Vạn Lịch bèn nhảy mắt ra hiệu cho lão.

- Khỏi bẩm Thái hậu nương nương, hôm nay tuy rằng tứ hải thái bình, thật ra thì triều đình chúng ta chính là trống rỗng, muốn kiếm tiền chuẩn bị đại hôn thật sự là không dễ dàng gì.

Mặt Trương Tứ Dục nhăn nhúm như khổ qua, bắt đầu than thở.

Lý Thái hậu nhướng mày lên, kinh ngạc hỏi:

- Cố Thái Sư Trương lão tiên sinh trị quốc, không phải là quốc thái dân an tứ hải thái bình sao, vì sao ngay cả mấy chục vạn lượng bạc cũng không lấy ra được?

Sắc mặt Trương Tứ Dục ửng đỏ, đột nhiên quỳ trên mặt đất dập đầu liên tiếp:

- Thứ cho hạ thần không dám nói bừa.

- Xem ra Trương lão Thái Sư trị quốc cũng có vô vàn khó khăn.

Lý Thái hậu như có điều suy nghĩ, trầm ngâm hồi lâu lại hỏi:

- Ái khanh bình thân. Ai gia hỏi lão, khó khăn ở chỗ nào, không kiếm ra tiền được sao?

Trương Tứ Dục bấm báo:

- Khỏi tấu nương nương, hiện tại muốn kiếm được tiền quả thật không dễ dàng chút nào. Một thời gian trước bởi vì thiếu lương hưởng khai chi ở Chiết Giang, mấy vạn Chiết binh lãnh lương không đủ, đám quan binh này lập tức gây sự, suýt chút nữa đầu hàng Bạch Liên giáo...

Chuyện này Lý Thái hậu đã biết, nghe nói ba chữ Bạch Liên giáo nàng cũng có hơi sợ sệt:

- A Di Đà Phật, tội lỗi, lương hướng vẫn phải phát đủ, nếu không quan binh đi đầu hàng Bạch Liên giáo, vậy biết phải làm sao? Ôi, xem ra quả thật không tìm đâu ra tiền, Trương tiên sinh, lão hãy cho ai gia con số thật, có thể có được năm mươi vạn lượng bạc hay không?

- Trên thực tế chỉ có thể kiếm được mười vạn lượng bạc, kính xin Thái hậu tha tội.

Trên mặt Trương Tứ Dục hiện ra vẻ hết sức khổ sở, cắn răng một cái mới báo ra con số này.

Lý Thái hậu im lặng, là nữ nhân xuất thân từ nhà làm ăn buôn bán, nàng và phụ thân Lý Vĩ, ca ca Lý Cao đã tính toán rất kỹ, đã sớm tính xong con số: nếu như có ba mươi vạn bạc, hôn lễ của Lộ Vương sẽ có thể

làm ra hình ra dáng, nếu như có năm mươi vạn bạc, hôn lễ sẽ hết sức rình rang. Nhưng nếu chỉ có mười vạn lượng bạc, vậy thì quả thật quá nghèo.

Nàng tỏ ra khó xử, Chu Dực Quân khẽ nhếch một nụ cười vui vẻ, đưa mắt ra hiệu ột tên tiểu thái giám thủ hạ tâm phúc của Trương Kinh.

- Tả Đô Đốc, Thái Tử Thái Phó, chương Cẩm Y Vệ sự Lưu Thủ Hữu cầu kiến!

Tiểu thái giám kéo dài giọng truyền báo.

Vạn Lịch nhìn mẫu hậu thăm dò, Lý Thái hậu gật đầu một cái, từ trước tới nay nàng chưa hề làm trễ nãi chính sự của con trai.

Lưu Thủ Hữu sải bước chạy vào Từ Ninh cung, theo lệ tung hô vạn tuế, sau đó mới bẩm báo:

- Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế. Vì thần phụng chỉ kê biên tài sản phủ đệ quyền yêm Phùng Bảo, tổng cộng có tám vạn chín ngàn bốn trăm lượng hoàng kim, chín mươi ba vạn bảy ngàn lượng bạc trắng, hai mươi lăm học trân châu, một trăm mười chuỗi ngọc trai, mười tám gốc san hô cao năm thước...

- Cái gì?!

Lý Thái hậu cả kinh từ chỗ ngồi đứng bật dậy, không dám tin nhìn chằm chằm Lưu Thủ Hữu:

- Người nói hơn tám vạn lượng vàng, chín mươi mấy vạn bạc trắng ư? Người không lầm chứ?

Rốt cục nàng vẫn là cô nương xuất thân từ tiểu hộ, cho dù là làm Thái hậu nhiều năm như vậy, Lý Thái hậu vẫn còn coi trọng vàng bạc. Thật ra thì giá trị của đất đai nhà cửa, thư họa trân bảo cao hơn vàng bạc rất nhiều.

Lưu Thủ Hữu vội vàng đáp:

- Quả thật là như vậy, sau khi vi thần kiểm tra tỉ mỉ mới tới đây hồi phục thánh chỉ.

Y còn có một câu chưa nói, chính là con số này đã bị Tần Lâm lấy đi rất nhiều trân bảo đáng tiền, sau đó y và đám đường thượng quan cẩm y còn vớt thêm một số nữa, cuối cùng còn lại mới ghi chép vào sổ nộp lên triều đình.

Đáng tiếc cuối cùng không tìm được quyển sổ ghi chép bí mật của Phùng Bảo, đây là chuyện khiến cho Lưu Đô Đốc tiếc nuối nhất.

Lý Thái hậu sớm bị con số tham ô cực lớn của Phùng Bảo làm cho giật mình kinh hãi trộn mắt há mồm, hồi lâu sau mới chậm rãi ngồi xuống, lẩm bẩm nói:

- Ai gia, ai gia đã nhìn lầm người, vốn tưởng rằng cho dù là Phùng Bảo tham ô cũng chỉ số lượng có hạn... Ai gia đã trông coi phí thức ăn ngự phòng, các loại phí sinh hoạt trong cung, lão lấy đâu ra mà tham ô nhiều như vậy...

Nghe lời này, chớ nói Vạn Lịch và Lưu Thủ Hữu, dù là Trương Thành Trương Kinh quỳ đầu đầu gối đều cười nghiêng ngả, Lý Thái hậu thật sự là xuất thân tiểu môn tiểu hộ, ý tưởng giống như đúc phụ thân Lý Vĩ, ca ca Lý Cao. Thử hỏi Phùng Bảo thân là tổng quản nội đình, chẳng lẽ cũng chỉ tham ô các hạng mục kinh phí sinh hoạt cung đình hay sao? Lão không có ngu như vậy, chỉ là lợi dụng quyền lực nắm giữ trong tay thu lấy hối lộ của văn võ bá quan, con số thu nhập này đã nhiều hơn xa sinh hoạt phí của cung đình, hơn nữa không bị Lý Thái hậu chú ý.

Thử nghĩ ngay cả Thủ Phụ Thái Sư Trương Cư Chính cũng từng tặng lễ vật trị giá mười vạn lượng bạc cho Phùng Bảo, những quan viên khác thì sao? Tích lũy qua nhiều năm như vậy, đương nhiên là số lượng hết sức kinh người.

Lưu Thủ Hữu buồn cười trong bụng, thần sắc ngoài mặt vẫn nghiêm nghị, lại nói:

- Bệ hạ, nương nương, vi thần kê biên tài sản phủ đệ Phùng phủ và gian tà Phùng đảng khác, vàng bạc tài bảo lấy được sẽ có thể nộp lên triều đình trong ba ngày.

Vạn Lịch đã chờ những lời này từ lâu, cố ý làm ra vẻ bình tĩnh ngộ, vui vẻ ra mặt nhìn mẫu thân nói:

- Mẫu hậu, lần này có bạc cho hôn lễ của ngự đệ rồi!

- Hoàng nhi nói là...?

Lý Thái hậu hơi suy nghĩ một chút cũng chợt hiểu ra, lấy bạc kê biên tài sản phủ đệ Phùng Bảo lấy được sung làm kinh phí hôn lễ cho Lộ Vương, vừa không ảnh hưởng đến chi tiêu chính quy của triều đình, vừa có thể làm cho hôn lễ rình rang hết mức, chính là lưỡng toàn kỳ mỹ.

Lý Thái hậu cũng không phải là Võ Tắc Thiên, nàng làm được Thái hậu chẳng qua là tình cờ được Long Khánh nhìn trúng, may mắn sanh ra Thái Tử Chu Dực Quân, nàng không có hoài bão quá lớn, ánh mắt quá cao. Lúc này thứ nhất phần hận vì con số tham ô khổng lồ của Phùng Bảo, cảm thấy lão đã phụ lòng tin tưởng của mình, thứ hai, cũng là chủ yếu hơn, rốt cục đã có bạc cho hôn lễ Lộ Vương, khiến cho tâm trạng buồn bực tức giận của nàng đã vơi đi bảy tám phần.

- Thôi, thôi, nếu Phùng Bảo bất trung, vậy theo ý hoàng nhi đuổi lão đi thôi, ai gia cũng không muốn thấy lão nữa.

Lý Thái hậu thở dài lắc đầu một cái, nghĩ đến mặc dù Phùng Bảo tham ô nhưng mười năm qua cũng ra sức ình không ít, cuối cùng có chút không đành lòng.

Nhưng nghĩ đến đến tâm can bảo bối tiểu nhi tử Lộ Vương Chu Dực Lưu sắp sửa đại hôn, chút không đành lòng này cũng tan thành mây khói trong nháy mắt, nàng nhìn về phía Trương Hoàn, Trương Kinh, Trương Thành quát:

- Còn không đứng lên, muốn quỳ tới khi nào? Song nhi Hồng nhi, Trương Hoàn tuổi cao, các người cũng không dúi lão?!

Lý Thái hậu giả vờ quát tháo cung nữ, Trương Hoàn cười khổ trong lòng, mà Trương Kinh cùng Trương Thành biết rất rõ ràng, hôm nay bệ hạ qua được cửa ải Thái hậu nương nương, vậy tương lai sẽ hoàn toàn khác hẳn.

Lý Thái hậu cũng không nhận ra được vẻ vui mừng toát ra trong đôi mắt con trai. Rất rõ ràng Vạn Lịch ẩn nhẫn nhiều năm, một buổi sáng tự mình chấp chính lấy được đại quyền, đã làm ra chuyện gì tuyệt đối không chịu dừng lại.

Tin tức Phùng Bảo rơi đài truyền khắp toàn bộ kinh sư rất nhanh, văn võ bá quan nhìn thấy thiết giáp quân mười hai đoàn doanh xuất hiện trên quảng trường bên ngoài ngo môn, Phùng đảng thức thủ chịu trời. Tam giáo cửu lưu ngoài đường phố chính mắt thấy đại đội cấm kỵ quan giáo vọt vào nha môn Đông Xưởng, một lưới bắt hết đám thân tín của Phùng Bảo.

Chuyện biến cố trong cung là một bí mật, dĩ nhiên không sẽ truyền ra ai ai cũng biết, vì vậy đầu đường cuối hẻm có đủ các lời đồn, mà Tần Lâm là nhân vật chính không thể thiếu trong đó.

Nguyên nhân rất đơn giản, hắn tuyên đọc thánh chỉ ở bên ngoài ngo môn, hắn võ vai Lưu Thủ Hữu rất tiêu sái. Mà trước khi Phùng Bảo rơi đài không lâu, Tần Lâm còn đả thương điệt nhi Phùng Bang Ninh của lão, dẫn theo cấm kỵ quan giáo đi bao vây nha môn Đông Xưởng, cơ hồ thành thế nước lửa với Phùng Bảo. Cho nên trong rất nhiều lời đồn, hắn là bàn tay đen phía sau màn lật đổ Phùng Bảo.

Hãy suy nghĩ một chút, Phùng Bảo như mặt trời ban trưa, quyền thế nhất thời vô lượng, vì sao sớm không rơi đài, muộn không rơi đài, mới vừa đấu với Tần Thiếu Bảo lại đột ngột rơi đài như vậy?

Những suy đoán này không phải là không có lý, cũng chênh lệch không xa với chân tướng. Ngay cả những nhân vật chân chính phát động biến cố trong cung trục xuất Phùng Bảo như Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân, hai Trương Ty Lễ Giám thật ra cũng không biết, nếu như lúc trước Tần Lâm dẫn theo Phùng Bang Ninh tìm tới chỗ Phùng Bảo, thái độ Phùng Đốc Công đối với Tần Lâm vẫn giống như trước vậy, thực hiện tất cả cam kết đối với hắn, có lẽ trường cung biến này sẽ có một kết cục khác...

Phủ đệ Chu Ứng Trinh, Thành Quốc Công trẻ tuổi kiểm lại lễ vật đủ các màu sắc, luôn miệng căn dặn lão quản gia:

- Những thứ này là đưa đến Tần phủ, chúc mừng hấn diệt trừ gian tà thay quốc triều, ta thân là Quốc Công không tiện kết giao cảm y vũ thần, cho nên lát nữa nên nói thế nào, lão đã nhớ kỹ chưa?

- Bẩm Quốc Công gia, lão nô đã nhớ.

Lão quản gia cười trả lời, cũng không biết chủ nhân mình hỏi lần thứ mấy.

Nha môn Đông Xưởng, Hoắc Trọng Lâu bị các vị đồng liêu vây vào giữa, thân tín Phùng Bảo đều bị bắt hết sạch sẽ, còn sót lại toàn là loại người bất đắc chí dưới tay Phùng Bảo, tỷ như Lưu Nhất Dao.

- Chúc mừng Hoắc Đại nhân một bước lên mây, đi theo Tần Thiếu Bảo, tương lai nhất định tiền đồ sáng chói.

Một vị Ty Phòng lớn tiếng tán dương, không che giấu lòng hâm mộ chút nào.

Lại có vị Dương Đầu cười nói:

- Từ Tước, Trần Ứng Phượng làm cho Đông Xưởng chúng ta trở nên hồngбет, Hoắc Đại nhân nhậm chức, tất nhiên vạn sự đổi mới!

Hoắc Trọng Lâu cười ha hả, bộ râu quai nón như cương châm run lên. Mặc dù vẫn chưa có lệnh bổ nhiệm xuống, nhưng Chương Hình Thiên Hộ Từ Tước, Lý Hình Bá Hộ Trần Ứng Phượng đều bị bắt, y là người của Tần Lâm, cho dù là lần này không làm được Chương Hình cũng có thể làm Lý Hình.

Không biết bao nhiêu người hâm mộ y, chỉ hận vì sao lúc trước không phải là mình đi Kỳ Châu. Nếu quen biết Tần Thiếu Bảo từ trước quả thật hay biết bao nhiêu...

- Tần Lâm ôi Tần Lâm, vì sao chàng cứ trở nên nổi bật như vậy?

Từ Tân Di nhét một quả nho đã lột vỏ vào miệng Tần Lâm, nhẹ nhàng cười nói:

- Có nhớ Tử Huyền muội muội hay không, cho dù nàng là Trí Đa Tinh, lần này cũng phải bội phục chàng.

Trương Tử Huyền cùng mấy vị huynh trưởng trở về quê nhà Giang Lăng an táng Trương Cư Chính, không có ở kinh sư, Tần Lâm cau mày, như có điều suy nghĩ.

784. Chương 784: Tranh Chấp Ty Lễ Giám

- Thanh Đại cũng không thích Tần ca ca cứ lập công hoài như vậy.

Thanh Đại chu miệng nói.

- Ủa, vì sao vậy?

Tần Lâm lấy làm kỳ bèn hỏi.

Thanh Đại tỏ vẻ khổ sở nói:

- Gần đây có thật nhiều nữ quyền phủ đệ đạt quan hiển quý rõ ràng không có bị bệnh, nhưng tới y quán lại nói đau chỗ này đau chỗ kia. Cho dù là muội cho các nàng uống nước lã, ‘bệnh’ của bọn họ cũng sẽ lập tức khỏi hẳn, sau đó mời muội ăn tiệc, xem hát... khiến cho người ta không có thời gian xem sách thuốc nữa!

Tần Lâm cười véo mũi nàng, tiểu nha đầu vẫn chưa trưởng thành.

Ngày hôm sau ngày lật đổ Phùng Bảo, không khí triều hội hoàn toàn khác trước. Văn võ bá quan chờ ở ngoài Hoàng Cực môn, Tần Lâm chú ý thấy trong đó có mấy lão hoạt đầu nổi danh quan trường luôn luôn

cáo bệnh, lần này cũng vội vàng chạy vào triều. Mà thần sắc các triều thần có vẻ vô cùng kinh hoảng, có vẻ nơm nớp lo âu.

Nhớ năm đó tiểu Hoàng đế mười tuổi kế vị dựa vào đề sư Thủ Phụ Trương Cư Chính và quyền yểm nội đình Phùng Bảo phò tá, ngồi trên ngự tọa có chiều rộng không cân xứng với thân hình, cất tiếng trẻ con nói chuyện với văn võ quần thần. Trương Thái Sư oai phong đứng đầu ban văn thần, Phùng Đốc Công mặt mang nụ cười âm hiểm đứng cạnh ngự tọa, số phận của triều thần cũng được quyết định chỉ bằng vào ý của hai người bọn họ.

Trước đây không lâu Trương Thái Sư cỡi hạc về Tây, Phùng Đốc Công bị cách chức Nam Kinh, rốt cục tiểu Hoàng đế trước kia đã trưởng thành, e rằng từ nay về sau triều chính sẽ được quyết định bởi tâm ý của vị thiên tử thiếu niên này.

Các kiện tướng Phùng đảng như Phùng Bang Ninh, Từ Tước, Trần Ứng Phượng đã bị giải vào chiếu ngục, nhưng trong triều đình vẫn còn không ít quan viên đã từng thân thiết với Phùng Bảo. Hiện tại tình cảnh của bọn họ hết sức lúng túng, lúc trước vì thăng quan phát tài cho nên cấm đầu thiết lập quan hệ với Phùng Đốc Công, hiện tại lão đã rơi đài, biết đi đâu bây giờ?

Hai vị công thần Tần Lâm và Lưu Thủ Hữu lật đổ Phùng Bảo lập tức trở nên nóng phồng tay, rất nhiều triều thần giành nhau nói chuyện với hai người bọn họ. Có lẽ là bởi vì Tần Lâm trẻ tuổi hơn một chút, thoát nhìn không có vẻ thâm trầm như Lưu Thủ Hữu, cho nên triều thần vây quanh hẳn nhiều hơn.

- Tần Thiệu Bảo thật sự là rường cột quốc gia.

Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh hớn hở tăng bốc, chìa ngón tay cái lên:

- Trước kia Phùng Đốc Công oai phong tới mức nào lại bị Tần Thiệu Bảo nhất cử lật đổ, quả thật khiến cho người ta khó có thể tin nhưng lại không thể không tin, đây chính là công lao hiếm có trên đời.

Từ Văn Bích, Từ Đình Phụ cũng cười híp mắt cảm thấy vinh dự lắm, hai cha con lão gian cự hoạt, lần này lại đặt đúng cửa rồi.

Những quan viên khác có giao tình tốt với Tần Lâm đều vui mừng cho hắn. Tương đối lão thành trì trọng như Hữu Đô Ngự Sử Ngô Đoài, chẳng qua là vuột râu mỉm cười mà thôi, Thiêm Đô Ngự Sử Trương Công Ngự là người thành thật, ngoác miệng cười ha hả tận mang tai.

Nhưng Tần Lâm bất quá chỉ phụ họa qua loa với Chu Ứng Trinh, thỉnh thoảng đối đáp với y một đôi lời, ánh mắt lại nhìn về phía vị trí đứng đầu văn thần, toàn bộ lực chú ý đều dồn về bên này.

Từ Văn Bích kéo kéo con trai, hạ giọng thật thấp nói:

- Xem Tần cô gia nhìn đi đâu kia, hắc hắc, con đã phục chưa? Lúc con bằng tuổi hắn vẫn còn ngày ngày tới Giáo Phường Ty, Câu Lan Viện, đâu làm được như vậy!

- Phục rồi, con thật sự phục rồi, lòng dạ vị tiểu cô gia này thật sự thâm sâu.

Từ Đình Phụ chặc chặc than thở, âm thầm cảnh cáo mình ngàn vạn lần chớ bị gương mặt trẻ tuổi của Tần Lâm lừa, người này tuyệt đối là âm mưu quỷ kế đầy bụng.

Cũng không phải sao, phương hướng Tần Lâm nhìn đang xảy ra một chuyện đùn đẩy thoái thác không bị người ngoài chú ý.

Lễ bộ Thượng Thư Kiến Cực điện Đại Học Sĩ Thủ Phụ Phan Thịnh hạ thanh âm xuống thật thấp, thành tâm thành ý khuyên Trương Tứ Duy:

- Phượng Bân hiền đệ, đệ hãy đứng vào vị trí đứng đầu văn thần này đi.

Hôm nay kẻ lúng túng nhất vẫn không phải là những văn võ quan viên trước kia nịnh nọt Phùng Bảo, dù sao tặng lễ cho Phùng phủ không để cho khắp kinh thành đều biết, không đem Phiên Thiên trưởng của Phùng Bảo ra xem, ai mà biết được người nào đã từng hối lộ cho Phùng Bảo? Chỉ cần không khắc chữ Phùng ở trên mặt quá rõ ràng giống như Từ Tước, Trần Ứng Phượng vậy, người khác cũng chỉ có thể căn cứ vào hành vi bình thời của một người nào đó mà suy đoán, nói cho cùng không có bằng cứ cụ thể.

Ngược lại Lễ bộ Thượng Thư Phan Thịnh hôm qua mới vừa nhập các bá tướng, trong lúc nhất thời vinh dự vô cùng, đang chuẩn bị tan triều sẽ về nhà bày tiệc ăn mừng. Nhưng đi tới ngự môn đã nghe nội cung kinh biến, hôm nay trở thành cục diện tiến thoái lưỡng nan.

Bởi vì ngày hôm qua cũng ở giữa triều, ngay trước Vạn Lịch cùng văn võ bá quan, Phùng Bảo chính miệng nói qua:

- Phan Thượng Thư tư cách lão thành, trí lự sâu xa, không giống như vài người tầm mắt hẹp hòi, thân liệt phụ thần mà ngồi không ăn bám. Lão nô lấy toàn bộ tài sản tánh mạng tiến cử Phan Thượng Thư kế nhiệm Thủ Phụ nội các!

Rõ ràng Phan Thịnh là nòng cốt Giang Lăng đảng, lão sư Trương Cư Chính, được Giang Lăng đảng ủng hộ trở thành Thủ Phụ. Nhưng bởi vì những lời này của Phùng Bảo, chẳng lẽ lão có thể mặt dày đứng ở vị trí Thủ Phụ, giả bộ như chưa từng xảy ra chuyện gì sao, cho nên lão đã sinh lòng thoái thác.

Đáy mắt Trương Tứ Duy thoáng hiện ra vẻ vui mừng, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra ngạc nhiên, vội vàng nói:

- Vì sao Phan huynh lại nói như vậy, ngu đệ đã bị chính miệng Thánh thượng cách đi chức Đại Học Sĩ, mặc dù thánh chỉ còn chưa xuống nhưng dù sao quân vô hí ngôn, làm sao có thể mặt dày đứng ở vị trí đứng đầu văn thần được?

- Phụng Bần hiền đệ quá mức ngay thẳng.

Phan Thịnh thở dài, Trương Tứ Duy thành khẩn, cương trực biết bao, thậm chí thời gian trước vì bản thân lấy được địa vị Thủ Phụ, vô hình chung đã cướp đi cơ hội của đối phương, khiến cho lão cảm thấy áy náy vô cùng.

Thật ra người chân chính ngay thẳng mới là Phan Thịnh.

Lại Bộ Thị Lang Vương Triện quan hệ rất tốt cùng Phan Thịnh, cũng giúp đỡ khuyên giải:

- Bây giờ Phan huynh vì tị hiềm sửa dèp vườn dưa, cho nên nhất định phải thoái thác chức Thủ Phụ này. Phụng Bần tiên sinh, lão bị Phùng đảng đả hặc, hiện tại bệ hạ đã trục xuất quyền yêm, nhất định sẽ lật lại vụ án của lão, chẳng những sẽ không cách chức, tiến thêm một bước cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Trương Tứ Duy đã là Thứ Phụ, tiến thêm một bước đó chính là Thủ Phụ, dưới một người trên vạn người.

Các trọng thần Giang Lăng đảng Bình bộ Thượng Thư Tăng Tĩnh Ngô, Lễ bộ Thượng Thư Vương Quốc Quang, Công bộ Thượng Thư Lý Ấu Tư lại không lên tiếng. Theo bọn họ thấy Phan Thịnh lớn tuổi bối phận cao, thậm chí còn là lão sư Trương Cư Chính, cho dù là không có bản lãnh gì lớn nhưng tối thiểu mọi người cũng nể tư cách của lão già dặn, cũng sẽ phục tùng.

Nhưng kinh nghiệm và từng trải của Trương Tứ Duy thì sao, trước kia nhập các làm Thứ Phụ hữu danh vô thực, trên thực tế là sai vặt cho Trương Cư Chính. Người như vậy làm Thủ Phụ, thống lĩnh toàn bộ Giang Lăng đảng, tất cả mọi người sẽ cảm thấy không vui.

Nhất là Tăng Tĩnh Ngô, y trẻ tuổi nhất trong chư vị Thượng Thư, là một viên Đại tướng xung phong hãm trận của Giang Lăng đảng, cực kỳ thông minh lanh lợi. Ngay từ lúc Trương Cư Chính còn sống y đã phát giác một ít đầu mối trên người Trương Tứ Duy, lúc này thấy Phan Thịnh nhường nhịn trong lòng lập tức cảm thấy không yên.

Trương Tứ Duy quét nhìn chư vị đồng liêu một cái, cực kỳ khiêm tốn nói:

- Tứ Duy chưa đủ thâm niên và uy tín, lại thiếu tài kinh bang tế thế, trước kia trong nội các là do Giang Lăng tướng công quyết định, Tứ Duy chỉ tuân theo thi hành mà thôi. Nếu hôm nay phải gánh trách nhiệm nặng nề, vậy thì thật sự lực bất tòng tâm.

Khác với đám đồng bạn am hiểu quyền mưu, Vương Triện xác thật là vị chánh nhân quân tử, thấy Trương Tứ Duy ra sức thoái thác càng trở nên gấp gáp, cất tiếng dồn dập khuyên nhủ:

- Hiện tại Thái Sư châu trời, Phùng Bảo bị trục xuất, bọn Nghiêm Thanh rục rịch muốn động, hướng gió trong ngoài triều đã có biến hóa. Chỉ có Phụng Bần huynh thừa dịp leo lên đỉnh mới có thể ổn định đại cục, tiếp tục đẩy mạnh sự nghiệp khoáng thế triều chính mới của Thái Sư. Huống chi còn có Nhữ Mặc

huynh hỗ trợ, chúng ta sẽ đưa Dư Hữu Đình vào nội các, nếu như vẫn không được, tại hạ cũng bằng lòng nhập các giúp Phụng Bần huynh một tay...

Vương Triện đã nói đến nước này rồi, hảo hảo tiên sinh Thân Thời Hành tự nhiên gật đầu liên tục:

- Phụng Bần tiên sinh còn có cái gì do dự, ngài lên chức Thủ Phụ, từ nay về sau Thân mẫu sẽ coi ngài là đầu lãnh.

Vương Quốc Quang, Tăng Tĩnh Ngô, Lý Ấu Tư nhìn nhau, thế cục hiện tại cũng chỉ còn đường đẩy Trương Tứ Duy lên chức Thủ Phụ mới có thể ổn định cục diện, áp chế phe phản đối dòm ngó, tiếp tục đẩy mạnh đại nghiệp triều chính mới.

Tình thế bắt buộc, cho dù là trọng thần Giang Lăng đẳng không có cảm tình nhiều với Trương Tứ Duy cũng đã đạt thành ý kiến nhất trí.

Dường như Trương Tứ Duy 'bất đắc dĩ không thể tránh khỏi' bị đẩy lên vị trí đứng đầu văn thần, Phan Thịnh tự giác tụt lại phía sau một thân người.

Tần Lâm thấy vậy nghe tim mình như chìm xuống, thần sắc đại biến.

Chờ đợi hồi lâu, Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân tới đặc biệt muộn, bên cạnh y không còn Phùng Bảo Phùng Đốc Công sắc mặt âm trầm nữa, mà là hai vị Trương Thành, Trương Kinh. Mặc dù hai vị Trương công công đã hết sức khống chế biểu lộ, muốn ình lộ ra thần thái uy nghiêm trang trọng, thế nhưng không khống chế được sắc mặt vui mừng toát ra từ đầu mày cuối mắt.

Chu Dực Quân đi thông thả chậm rãi, từ từ tiến về phía ngự tọa chậm hơn trước kia gấp mấy lần, ánh mắt uy nghiêm đảo qua phía dưới. Những trọng thần ngày xưa đứng thẳng người cười ha hả nhìn thẳng vào y, hiện tại không hèn mà cùng cúi đầu, thậm chí hốt hoảng dời đi ánh mắt.

Quyền lực, uy nghiêm, hoàng uy vô thượng khơi dậy cuồng phong bạo vũ trong lòng Chu Dực Quân, tự tay nắm quyền lực mang tới ngọt ngào cực lớn, cơ hồ làm cho y mê say...

Đi tới ngự tọa chỉ mấy bước ngắn ngủi nhưng phẳng phất dài như một thế kỷ vậy, rốt cục Chu Dực Quân ngồi xuống, ba tiếng tịnh tiên, chuông trống trỗi lên, quần thần phục lạy tung hô vạn tuế.

Tần Lâm cũng phục lạy theo, bất quá trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu. Thông qua tào ngộ của Phùng Bảo hần đã dò xét được tính tình vị Hoàng đế này bảo thủ cố chấp, hơn nữa khắc bạc cay nghiệt, làm việc dưới tay y thật là gần vua như gần cọp, đáng tiếc bây giờ Giang Lăng đẳng còn chưa biết...

- Có...

Trương Kinh lớn tiếng hô.

- Có...

Cùng lúc đó Trương Thành cũng hô lên.

Sau đó hai vị Trương công công đều im lặng nhìn nhau, tiếp theo đồng thời kêu lên:

- Có chuyện sớm tâu, vô sự bãi triều!

Quần thần âm thầm buồn cười trong lòng, tự nhiên không lộ ngoài mặt chút nào. Xem ra hai vị Trương công công còn chưa phân ra thắng bại, Phùng Bảo để lại cái ghế chương ấn Ty Lễ Giám, rốt cục vị Trương công công nào sẽ làm đây?

Tần Lâm thấy rất rõ ràng, hai Trương mâu thuẫn cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, trước kia Phùng Bảo còn sống, vì đối phó địch nhân chung hai người bọn họ còn có thể chân thành hợp tác. Nhưng bây giờ Phùng Bảo đã bị lật đổ, là lúc thu hoạch quả thắng lợi, hai người bọn họ tranh đấu với nhau cũng đã đến lúc cao trào dầu sôi lửa bỏng.

Lưu Thủ Hữu cũng tràn đầy địch ý nhìn Tần Lâm, y và Trương Kinh kết minh, Tần Lâm bắt tay với Trương Thành, vòng long tranh hổ đấu mới này sẽ là ai thắng ai thua?

Triều hội hôm nay cũng không có nội dung gì mang tính thực chất, Vạn Lịch lấy tư thế người thắng quân lâm thiên hạ, tuyên bố tội trạng Phùng đảng với văn võ bá quan, thần dân thiên hạ, tỏ rõ thành tích lật đổ Phùng Bảo từ khi y nắm triều chính tới nay là anh minh thần võ đến dường nào.

Về phần chuyện ai sẽ tiếp chương Thủ Hữu, tạm thời còn chưa triệu tập Cửu khanh đình thôi, dù sao biến cố quá lớn, tạm thời chậm một chút đối với triều đình cũng là quãng thời gian tốt để nghỉ ngơi thở dốc.

Bất quá chính miệng Vạn Lịch tuyên bố Trương Tứ Duy là bị Phùng Bảo vu hãm, rửa sạch tội danh trước đó cho lão.

Hai đại công thần lật đổ Phùng đảng đều được phong thưởng, Vạn Lịch cố ý hạ thấp thanh âm thậm chí còn hơi có vẻ khàn khàn, nhưng vẫn vang vọng ngoài Hoàng Cực môn:

- Tả Đô Đốc Lưu ái khanh Thủ Hữu, chinh phạt nghịch đảng như cắt cỏ, đặc tấn là Thiếu Phó. Cẩm Y Vệ Đô Chỉ Huy Sứ Tần ái khanh Lâm, tru lục gian tà tựa như gươm đao đốt sào, đặc tấn là Thái Tử Thái Bảo!

Văn võ triều thần nhất thời hân mộ không dứt, không ít người đưa ánh mắt chú ý nhìn về phía Tần Lâm. Lưu Thủ Hữu xuất thân danh thần thế gia làm cẩm y vũ thần, làm tới quan võ nhất phẩm, tiến vị Thiếu Phó đã là hân hữu khó gặp. Mà Tần Lâm mới làm quan có vài năm đã làm tới Thái Tử Thái Bảo, mới là độc nhất vô nhị quốc triều trong hai trăm năm qua.

Thái Tử Thái Bảo ư? Tần Lâm nhếch miệng, trong lòng âm thầm suy nghĩ lần này từ Tần Thiếu Bảo biến thành Tần Thái Bảo, ngược lại cát lợi nhiều. Dù sao Vi Tước gia từng nói qua, bất kể Nhạc Thiếu Bảo, Vu Thiếu Bảo hay là Ngao Thiếu Bảo sau đó cũng không có kết quả tốt, nghe người ta gọi lão tử là Tần Thiếu Bảo, quả thật không nắm chắc chút nào.

Lưu Thủ Hữu, Tần Lâm tung hô tạ ơn, trong lòng hai người bọn họ rất rõ ràng, Thiếu Phó và Thái Tử Thái Bảo bất quá chỉ là hư hàm mà thôi. Một mảng lớn quyền lực trống không do Phùng Bảo rơi đài để lại đang chờ bọn họ bổ sung, mà chức vị đầu tiên quan trọng nhất chính là chương ấn Ty Lễ Giám đứng đầu nội đình.

Đây gọi là nắm lấy mấu chốt, mọi vấn đề sẽ được giải quyết. Chỉ có tranh đoạt chức chương ấn Ty Lễ Giám kết thúc, Đông Xưởng, Ngự Mã Giám thậm chí là những vị trí trống khác của Phùng đảng mới có thể nhất nhất bố trí được. Đây mới chỉ là Vạn Lịch phong hư hàm, tạm thời không nhắc tới những nguyên nhân khác.

785. Chương 785: Xông Thẳng Vào Cung

Những lời kế tiếp của Vạn Lịch khiến cho phàm là quan viên trong triều từng lui tới với Phùng Bảo cảm thấy chí ngụy:

- Phùng Bảo lập bè kết đảng, bài trừ dị kỷ, không ít người đều cho là trăm còn bé nhỏ ngu ngốc, hừ hừ, há biết trăm đã sớm rõ ràng như lòng bàn tay. Những kẻ xu viêm phụ thế, phụ ân nước lúc trước được Phùng Bảo ra sức tiến cử lên địa vị cao, nhưng trong lòng trăm đã có tính toán. Nếu bọn họ chịu đau sửa đổi lỗi lầm khi trước, triều đình có thể tha thứ kẻ đó nhất thời hồ đồ, nhưng nếu là che đậy lỗi lầm, chấp mê không tỉnh, trăm há để cho kẻ đó tiếp tục đứng ở trong triều đình này?!

Trong lòng văn võ bá quan nhất tề kinh hãi, những triều thần không tính là Phùng đảng nhưng lui tới mật thiết với Phùng Bảo sắc mặt trắng bệch, sau lưng toát ra mồ hôi lạnh, vẻ mặt trở nên chật vật không chịu nổi.

Tiểu Hoàng đế ngày xưa hết sức cung kính với Trương Thái Sư và Phùng Đốc Công, không ngờ rằng hiện tại cũng có oai của bậc quân vương như thế!

Các lão thần Tả Đô Ngự Sử Trần Giá, Định Quốc Công Từ Văn Bích lại nhú mày một cái, có vẻ hơi xem thường. Là thiên tử phải có lòng dạ rộng như bể cả, có thể dung nạp trăm sông, tuy rằng uy phong Vạn Lịch lớn thật nhưng lại lớn tiếng tính nợ cũ giữa triều đình, chuyện gì cũng có thù tất báo, làm như vậy rõ ràng là khí lượng hẹp hòi, không phải là khí phách của bậc thiên tử thánh minh.

Đương nhiên là bản thân Vạn Lịch rất hài lòng biểu hiện của mình, y lấy tư thế uy nghiêm trước đó chưa từng có quân lâm thiên hạ, ánh mắt nhìn tới đâu, tất cả triều thần trước kia ngoài mặt vẫn tỏ ra cung kính, thật ra trong lòng chưa chắc tâm phục đều trở nên kinh hoảng lo sợ, cẩn thận quan sát ánh mắt của y, lắng nghe thánh dụ của y. Cảm giác duy ngã độc tôn này thật sự là ngọt ngào vô kể, khiến cho người ta hết sức mê say.

Vào giờ phút này, trên toàn bộ triều đình nhất lúng túng chính là Kiến Cực điện Đại Học Sĩ Lễ bộ Thượng Thư Phan Thịnh, đứng ở vị trí thứ hai ban văn thần kế dưới Trương Tứ Duy, theo những lời của Vạn Lịch vừa dứt lập tức có vô số ánh mắt tập trung vào người lão. Có đồng tình, có thương hại, có không có hảo ý... hết thấy đan xen thành một tấm lưới dày đặc, vây chặt lão vào trong.

Phan Thịnh thuần túy là vô tình trúng thương, lão là đại thần Giang Lăng đảng nếu giả bao đổi, chỉ bất quá vì củng cố đại cục, đẩy mạnh triều chính mới, vậy nhất định phải kéo dài liên minh Trương Cư Chính và Phùng Bảo. Gần đây lão lui tới với Phùng Bảo hơi nhiều một chút, hơn nữa giữa triều 'được' chính miệng Phùng Bảo tiến cử, không ngờ rằng Phùng Bảo rơi đài, cục diện ngược lại trở nên tiến thoái lưỡng nan.

'Che đây lỗi lầm, chấp mê không tỉnh, trầm há để cho kẻ đó tiếp tục đứng ở trong triều đình này', những lời này của bệ hạ quả thật như đang nói Phan Thịnh, khiến cho nét mặt già nua của lão đỏ bừng, vừa xấu hổ vừa tức cơ hồ ngắt đi tại chỗ.

Nhưng lúc này lập tức từ chức Đại Học Sĩ, lại giống như mình 'hưởng ứng' những kẻ xu viêm phụ thể mà Vạn Lịch chỉ trích, cho nên lão cũng chỉ có thể nén cơn tức giận, chờ triều hội kéo dài kết thúc.

- Thôi thôi thôi, sau khi lão phu trở về sẽ viết từ trình!

Tan triều, các vị quan viên từ Hoàng Cực môn đi ra ngo môn, Phan Thịnh đau lòng ôm đầu lắc lắc, rồi nhìn Trương Tứ Duy chấp tay một cái:

- Phụng Bần huynh, sau này nội các đại cục chỉ có thể nhờ cậy huynh và Nhữ Mặc hiền đệ duy trì!

Các đại thần Thân Thời Hành, Vương Quốc Quang, Trương Học Nhan ta thán một phen vì tao ngộ của Phan Thịnh, nhưng cũng không quá lo lắng. Tuy lão từ chức Kiến Cực điện Đại Học Sĩ nhưng vẫn là Lễ bộ Thượng Thư, cũng không bị cách chức điều tra, ngược lại tránh được hiềm nghi được Phùng Bảo tiến cử, lộ ra vẻ khí tiết cao cao.

Sau khi Phan Thịnh rời khỏi nội các, Giang Lăng đảng vẫn còn Trương Tứ Duy, Thân Thời Hành, còn có thể đưa tiếp Vương Triện, Dư Hữu Đình vào. Bất kể nội các, Lục bộ, khoa đạo ngôn quan hay là địa phương đốc phủ, Giang Lăng đảng vẫn còn nhân tài lớp lớp, cầm giữ triều chính vững vàng.

Về vui mừng lóe lên trong đáy mắt Trương Tứ Duy, ngoài mặt lại lộ vẻ kiên nghị, cảm khái nói:

- Phu tử từng nói việc nghĩa chẳng thể từ nan, nếu như Tứ Duy được các vị lão tiên sinh thương yêu, vậy cung kính không bằng tuân mệnh. Sau này ắt sẽ cùng mưu đại sự, mưu một thời thịnh thế quốc thái dân an với các vị.

Phan Thịnh, Vương Triện nhất thời rất là cảm động, người bất kể được mất cá nhân, góp một phần công sức vì nghiệp lớn triều chính mới như Trương Tứ Duy vậy, quả thật vô cùng đáng quý.

Tần Lâm đi theo sau chậm hơn mấy bước, nghe hết được những lời này, trong lòng chẳng qua cười lạnh không ngừng, đuổi theo hai bước kéo Tăng Tĩnh Ngô một cái.

Tăng Tĩnh Ngô quay đầu lại, thấy là Tần Lâm y bèn tươi cười:

- Tần thế huynh, chúc mừng tiến vị Thái Tử Thái Bảo, chỉ mới làm quan vài năm mà thăng cao như vậy, quả thật là độc nhất vô nhị quốc triều hai trăm năm qua.

- Tăng Thượng Thư, mời qua một bên nói chuyện...

Tần Lâm kéo Tăng Tĩnh Ngô qua bên cạnh, nói nhỏ:

- Tin tức trong cung cho hay Trương Tứ Duy cấu kết với Nghiêm Thanh manh tâm không thể dò được, chư vị lão tiên sinh chớ đẩy lão lên làm Thủ Phụ, nếu không đại cục sẽ có nguy cơ sụp đổ...

Mới vừa nói tới chỗ này, Trương Tiểu Dương đã nhảy ba bước một đuổi theo, kéo Tần Lâm sang bên cạnh:

- Tần Thái Bảo, thúc thúc ta có chuyện muốn gặp người!

Không cần phải nói, đây là Trương Thành muốn mưu đồ đại kế cùng Tần Lâm vì vị trí thái giám chưởng ấn Ty Lễ Giám, hơn nữa nhìn thần sắc trên mặt Trương Tiểu Dương cũng biết chuyện này không thể trì hoãn. Tần Lâm đành phải xin lỗi chấp tay một cái với Tăng Tĩnh Ngô, theo Trương Tiểu Dương rời đi.

Tăng Tĩnh Ngô ngạc nhiên, bị tin tức đột nhiên xuất hiện làm cho thần hồn bay mất, thấy Tần Lâm phải đi bèn nôn nóng gọi:

- Này, này, Tần Thái Bảo xin dừng bước...

Làm sao giữ được, Tần Lâm cùng Trương Tiểu Dương đã đi nhanh như bay.

Trương Tứ Duy cầu kết với Nghiêm Thanh, chẳng phải là ...? Tăng Tĩnh Ngô đột nhiên hít sâu một hơi khí lạnh, nhìn tình cảnh Trương Tứ Duy cùng các vị đại thần Giang Lăng đàng cười cười nói nói trước mặt, chợt cảm thấy không rét mà run.

Cũng khó trách bước chân Tần Lâm vội vã, bởi vì tranh đoạt bảo tọa chưởng ấn Ty Lễ Giám thủ lãnh nội đình đã sắp có kết quả cuối cùng.

Dường Tâm điện, Vạn Lịch ngồi trên long ỷ, trên mặt hồng hào, dường như vẫn còn đắm chìm trong trạng thái đại chấn hoàng uy, chân chính quân lâm thiên hạ giữa triều đình.

Hai vị Bình Bút thái giám Ty Lễ Giám Trương Kinh và Trương Thành vô cùng kính cẩn đứng nghiêm trong điện. Khoảnh khắc phân ra thắng bại sắp tới, lòng bàn tay hai vị Trương Bàn Bàn đều xuất mồ hôi lạnh, ẩm ướt trơn tuột.

So ra thần sắc Trương Kinh ung dung hơn, mà Trương Thành lại có vẻ không cam lòng, ra sức nghiên chặt răng khiến cho hai bên quai hàm nổi vòng lên.

Vạn Lịch rất hài lòng về biểu hiện của hai người bọn họ, cũng cảm thấy đã đến lúc nên cho ra đáp án, bèn ngừng đầu lên mỉm cười nói:

- Hai vị Trương Bàn Bàn đều là tâm phúc đắc lực của trẫm, chức vị chưởng ấn Ty Lễ Giám này trẫm đã cân nhắc một thời gian. Dù sao Trương Kinh lớn tuổi hơn, vào cung cũng sớm hơn một chút...

Trương Kinh mừng rỡ như điên, bất quá bây giờ cũng không phải là lúc vẫy đuôi mừng rỡ, vội vàng khom lưng xuống, sắc mặt giống như kẻ sĩ chết vì người tri kỷ, chờ Vạn Lịch tiếp tục tuyên bố.

Trương Thành hít sâu một hơi khí lạnh, rốt cuộc mình vẫn không thể nào tranh thắng, lần này tiện nghi cho Trương Kinh.

Vạn Lịch để cho Trương Kinh làm chức chưởng ấn Ty Lễ Giám dĩ nhiên không phải bởi vì tuổi y tương đối lớn, vào cung tương đối sớm, mà là bởi vì chuyện kế tiếp phải nhờ vào Trương Kinh nhiều hơn, nhờ vào mối giao hảo giữa y với Nghiêm Thanh và Trương Tứ Duy, mà Trương Thành kết giao với Tần Lâm, tạm thời không có bao nhiêu tác dụng.

Cùng lắm thì tương lai lại nghĩ biện pháp duy trì thắng bằng lực lượng giữa hai vị Trương Bàn Bàn! Vạn Lịch nghĩ như vậy, dù sao so với đối thủ hùng mạnh mà y muốn đối phó, Trương Thành và Trương Kinh đều có vẻ không đáng kể gì...

Trong thông đạo dài hẹp dẫn vào Tử Cấm thành, hai bóng người đang đi vội vàng.

Về mặt Trương Tiểu Dương đau khổ, lải nhải không ngừng bên tai Tần Lâm:

- Tần Thái Bảo, ngài mau mau nghĩ cách đi, dường như bệ hạ vừa ý con rùa đen Trương Kinh kia hơn. Tên khốn kiếp Trương Kinh này là cái thá gì chứ, không phải là ta uất ức giùm cho thúc thúc. Tần Thái Bảo ngài còn nhớ con rùa đen Trương Tôn Nghiêu không, tiểu tử kia không hợp ý với ngài ở Nam Kinh, sáng nay ta nhìn thấy chỉ ý, không ngờ rằng cất nhắc y lên Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, hừ hừ...

Tần Lâm cười cười, hiện tại Trương Tiểu Dương cũng đã biết sử dụng chút ít tâm cơ. Trương Tôn Nghiêu là diệt nhi Trương Kinh, từng gây náo loạn mấy lần với mình ở Thiên Hộ Sở Nam Kinh, cho nên Trương Tiểu Dương cố ý nhắc tới, coi như là có ý cùng chung cừu địch.

- Tần Thái Bảo, bây giờ chỉ có ngài có thể có biện pháp, hai chú cháu ta chỉ có thể trông cậy vào ngài.

Cuối cùng Trương Tiểu Dương còn không quên bổ sung một câu, giao hết trọng trách sang cho Tần Lâm.

Nhưng Tần Lâm chẳng qua chỉ cười mà không nói, chân bước đi liên tục không ngừng, khiến cho Trương Tiểu Dương buồn bực luôn miệng nói:

- Sai rồi sai rồi, Dương Tâm điện ở phía Bắc, ngài đang đi phía Tây Từ Ninh cung.

- Không sai, ta chính là muốn đi Từ Ninh cung.

Tần Lâm trả lời vô cùng quả quyết.

Mặt của Trương Tiểu Dương lập tức nhăn nhó như khổ qua, hiện tại đi Từ Ninh cung thì có ích gì?

Mặc dù Lý Thái hậu không thể làm gì được con trai Hoàng đế, nhưng nàng hết sức chú ý tới hôn lễ Lộ Vương phải sử dụng bạc tịch thu được ở Phùng phủ. Mà Vạn Lịch và hai Trương thừa dịp nàng đi ra ngoài dâng hương lặt đồ tâm phúc Phùng Bảo của nàng, dù sao cũng khiến cho nàng oán hận khôn nguôi.

Thái hậu hận Trương Kinh muốn chết, nhưng cũng hận Trương Thành giống như vậy. Từ khi Phùng Bảo rơi đài cho đến bây giờ, nàng nhìn thấy hai người bọn họ lập tức nổi giận, làm sao có thể nói chuyện giúp Trương Thành, để cho y làm chướng ản Ty Lễ Giám?

- Ta muốn gặp Thái hậu nương nương.

Tần Lâm nói với thái giám trực nhật Từ Ninh cung như vậy.

Chỉ trong thoáng chốc đã nghe thanh âm lộ vẻ bất mãn của Lý Thái hậu truyền ra từ bên trong:

- Không tiếp, ai gia không được khỏe.

- Mẫu hậu... ể... ể tình Từ biểu tỷ, tiếp kiến hần một phen đi thôi.

Đây là thanh âm nhỏ nhẹ mềm nhũn của Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh, nghe nói Phùng Bảo rơi đài, mẫu hậu tâm trạng buồn bực, nàng cố ý tới bồi tiếp Thái hậu.

Lý Thái hậu đang nằm nghiêng mình trên giường, nghe vậy bèn xoay người vào trong:

- Không tiếp!

Tần Lâm và Lưu Thủ Hữu cũng là kiện tướng lặt đồ Phùng Bảo, Lý Thái hậu tức giận hần hành sự qua mặt mình, nàng lại hơi hẹp hòi, cơn giận này có vẻ còn lâu mới hết.

- Mẫu hậu...

Chu Nghiêu Anh nắm lấy vai của mẫu thân, nhẹ nhàng lay lay mấy cái.

Lý Thái hậu đột ngột bò dậy, kinh ngạc hỏi:

- Vì sao con lại cầu tình giúp hần như vậy, Từ tỷ tỷ đã cho con ích lợi gì, là mấy bức họa hay những cây cổ cầm mục nát kia? Những thứ đó không đáng giá một đồng, có cũng vô dụng.

Quả thật hai mẹ con này không hề giống nhau chút nào, Lý Thái hậu giống hệt phụ thân Lý Vĩ, huynh trưởng Lý Cao, mở miệng ra chỉ nhắc có tiền, nói chuyện toàn lời lẽ đầu đường xó chợ. Mà Chu Nghiêu Anh lại thích cầm kỳ thư họa, nói năng hết sức nho nhã lễ độ.

Sắc mặt Chu Nghiêu Anh đỏ lên, rồi lại thầm nói may mắn, sợ rằng mẫu thân không hiểu lòng dạ của nữ nhi như vậy trên đời này cũng không nhiều lắm.

Tiếng ho khan của Tần Lâm vang lên trong sân, bố cục của Dương Tâm điện cũng giống như Tứ Hợp viện, nơi đây cũng đã ở gần đại môn.

Lý Thái hậu chỉ đành phải đứng dậy, bất đắc dĩ nói:

- Tần tướng quân cũng thật là, vì sao không được cho đòi đã đi tới cung ai gia như vậy? Không có cách nào, ai gia cũng chỉ có thể gặp hần một chút.

Sắp sửa thấy mặt ý trung nhân ngày nhớ đêm mong, mặt trái xoan tròn trĩnh đầy đặn của Chu Nghiêu Anh lập tức lộ vẻ vui mừng, đầu mày cuối mắt cũng vô cùng vui vẻ. Nếu không phải là Lý Thái hậu vốn thiếu quan tâm tới nữ nhi mà là vị mẫu thân khác, e rằng đã sớm phát hiện điểm bất thường của con mình.

- Tần tướng quân, người không được truyền đòi đã tự tiện xông vào Từ Ninh cung của ai gia, cũng quá lớn gan rồi!

Sắc mặt Lý Thái hậu lạnh lùng, giọng điệu hàm ý trách cứ rõ ràng. Đường thượng quan cấm y có chức trách thủ vệ cung cấm, nhưng cho dù có lệnh bài xuyên cung cũng không có nghĩa là có thể tùy ý đi lại trong cung, giống như tấm cung hậu phi cũng chỉ có thái giám và cung nữ có thể đi vào. Dĩ nhiên Lý Thái hậu địa vị cao quý, người nào được chính nàng truyền đòi, kẻ đó cũng sẽ không bị hạn chế.

Chu Nghiêu Anh bịt tai không nghe thấy lời của mẫu thân, đứng ở bên cạnh mẫu thân cười khúc khích nhìn Tần Lâm. Nhưng hần vừa nhìn lại nàng lập tức dời ánh mắt sang nơi khác, không dám để ánh mắt hai người giao nhau.

Trương Tiểu Dương lại thầm toát mồ hôi, Lý Thái hậu vốn đang bắt mẫn, Tần Lâm còn đường đột xông vào Từ Ninh cung, Thái hậu nung nung tức giận là không tránh được.

Chợt thấy Tần Lâm lấy từ ngực áo ra một chiếc ngọc bội, cười hì hì nói:

- Bẩm Thái hậu nung nung, vì thần thừa mông người ban cho ngọc bội này, từng nói là có thể đến Từ Ninh cung diện kiến. Cho nên vì thần thử một lần, nếu như không có tác dụng vậy nhân tiện trả lại cho nung nung là được, mang theo chỉ tổ thêm phiền phức.

Chúng cung nữ thái giám cả kinh trợn mắt há mồm, nào có đạo lý trả lại vật được ban cho như vậy?! Vị Tần tướng quân này quả thật lớn gan tới cực điểm!

Trương Tiểu Dương luôn miệng kêu khổ, hần không thể lôi Tần Lâm ra ngoài, người muốn chết cũng không cần gấp gấp, chớ liên lụy ta!

Không nghĩ tới Lý Thái hậu không giận mà cười, chỉ Tần Lâm nói:

- Người... Người là tên khốn bướng bỉnh cố chấp, da mặt còn dày hơn huynh trưởng và dám diệt nhi của ta, chẳng giống một vị tướng quân chút nào. Thôi được, lời ai gia đã nói làm sao có thể không tính, người cứ giữ ngọc bội lại đi.

786. Chương 786: Tần Đốc Công

Thì ra Lý Thái hậu xuất thân gia đình làm ăn tiểu môn tiểu hộ, từ nhỏ đã quen giao thiệp với tam giáo cửu lưu ngoài đường ngoài chợ. Phụ thân Lý Vĩ, ca ca Lý Cao của nàng cũng thích chiếm chút tiện nghi nhỏ, thích qua lại với thương nhân thị tỉnh, bình thời rất thích nói chuyện cười, ngược lại cũng rất thú vị.

Đợi đến khi vào cung sinh hạ Thái Tử, lên làm Thái hậu, người trong cung nói chuyện vĩnh viễn là rõ ràng đầu ra đũa, vô cùng cứng nhắc khô khan. Trương phu Long Khánh để lại chết sớm, nàng thật sự là rất cô tịch, mới gởi gắm tâm tư vào mõ sớm chuông chiều.

Chính vì vậy mỗi lần hai cha con Lý Vĩ, Lý Cao vào cung đòi hỏi này nọ, Lý Thái hậu ngược lại không cảm thấy phiền, nói chuyện với bọn họ nửa ngày đã cảm thấy rất vui vẻ.

Tần Lâm vốn chính là bối phận con cháu Lý Thái hậu, lúc này hần giống như một đứa trẻ tinh nghịch ăn vạ trước mặt trưởng bối, quả thật chẳng khác nào mấy diệt nhi nghịch ngợm trong nhà Lý Thái hậu khi còn trẻ. Nàng bị chọc cho nhếch miệng cười, không còn tức giận gì nữa.

‘Tên Tần tướng quân này vừa khôi hài vừa trẻ tuổi, tốt hơn đám tài tử bệnh lao rất nhiều. Ôi, vì sao hắn kết hôn sớm như vậy, bằng không Nghiêu Anh...’

Lý Thái hậu nghĩ như vậy, hồn nhiên không biết trái tim nữ nhi bên cạnh đã sớm phó thác trên người Tần Lâm.

Mẫu thân không hiểu lòng nữ nhi giống như Lý Thái hậu, quả thật không nhiều lắm.

Thần sắc Lý Thái hậu chợt trở nên từ hòa, nửa người trên hơi nghiêng về phía trước, cười hỏi:

- Ừm, Tần tướng quân tới gặp ai gia có chuyện gì không? Ai gia biết người vô sự không lên điện tam bảo, nhất định là tới gặp ta đòi hỏi gì đó.

Đòi ta thì hay quá... Vĩnh Ninh nghĩ như vậy, ôi chao, Chu Nghiêu Anh người mặt dày như vậy sao... nghĩ tới đây nàng đỏ mặt thè lưỡi.

Gặp mặt Tần Lâm, vốn tính tình Vĩnh Ninh từ trước tới nay hướng nội cũng trở nên vui vẻ thoáng đảng hơn trước.

Tần Lâm cười xấu xa, thi lễ với Lý Thái hậu:

- Thái hậu mất thần như điện, quả nhiên hiểu rõ tính tình vi thần. Không dối gạt Thái hậu, Phùng Đốc Công đi rồi, chức Đề Đốc Đông Xưởng trở nên khuyết thiếu. Vốn vi thần muốn làm chức quan này nhưng sợ cầu xin người khác cũng bằng vô dụng, cho nên cố ý đi cầu Lý Thái hậu.

Từ Lý Thái hậu, Vĩnh Ninh đến Trương Tiểu Dương, rồi đến cung nữ thái giám trực nhật Từ Ninh cung, tất cả đều ôm bụng cười như điên. Bọn họ từng thấy qua nhiều người không biết xấu hổ, nhưng chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như Tần Lâm, thấy qua nhiều người quái đản, nhưng không ai quái đản như Tần Lâm.

- Ha ha ha, cười chết ai gia rồi!

Lý Thái hậu cười gần đứt hơi, một lúc lâu sau mới tròn mắt hỏi:

- Tần tướng quân, người muốn làm thái giám sao?

Tần Lâm ngạc nhiên, tiếp theo lắc đầu quây quây như trống bỏi:

- Không, không được, vi thần có ba vị lão bà.

- Đốc Chủ Đông Xưởng, còn gọi Khâm Sai Đề Đốc Đông Xưởng bạn sự quan giáo, từ trước đến giờ là vị trí chỉ có thái giám làm, chỉ có chức Chương Hình Thiên Hộ, Lý Hình Bá Hộ mới là cấm kỵ quan điều qua có thể làm được.

Lý Thái hậu vừa cười vừa giải thích cho Tần Lâm, nói một chút lại không kiềm chế được bật cười phá lên:

- Người là tên khốn, thật là bất học vô thuật, còn đòi làm Đốc Chủ Đông Xưởng, vì sao người không cầu vị trí chương ấn Ty Lễ Giám? Nếu người chịu bỏ ba lão bà, tịnh thân vào cung, ai gia sẽ để cho người làm chương ấn Ty Lễ Giám, Đốc Chủ Đông Xưởng!

Ừm, dường như đây là một đề nghị hay, chương ấn Ty Lễ Giám, Đốc Công Đông Xưởng quyền khuynh thiên hạ, một tay che trời, dưới quyền yếm đảng vô số ứng khuyến, từ nay trở thành nhân vật phản diện cuối cùng trong lòng tất cả các nhân sĩ chính nghĩa.

Hừ hừ, Tần trưởng quan của chúng ta cũng không phải là thứ người như thế!

Cho dù là người khác đồng ý, Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa cũng không vui, nghe mẫu thân nói những lời không đầu vào đầu, bảo Tần Lâm làm chương ấn Ty Lễ Giám, Đốc Công Đông Xưởng, miệng anh đào nhỏ của nàng chu cao đến mức có thể treo bình dầu lên.

Tần Lâm cười cợt nhả nói:

- Thái hậu gạt thần. Chương ấn Ty Lễ Giám đã có người, thần chỉ đi cầu địa vị Đốc Chủ Đông Xưởng, Thái hậu không cho thì thôi còn muốn lừa gạt...

- Cái gì, chức chương án Ty Lễ Giám có người rồi sao?

Lý Thái hậu lập tức xụ mặt xuống, hỏi thăm tả hữu:

- Chẳng lẽ đã bỏ nhiệm chương án Ty Lễ Giám rồi sao, vì sao ai gia không biết?

Bên cạnh Lý Thái hậu tự nhiên có không ít tai mắt, nàng không hỏi không ai dám nói, lúc này nàng chủ động hỏi tới, mấy tiểu thái giám lập tức quỳ sụp xuống đất, liên tiếp dập đầu:

- Không phải là bọn nô tỳ lớn mật dám gạt nường nường, thật ra là... nghe nói bệ hạ muốn chọn một trong hai vị Trương công công để làm chương án Ty Lễ Giám.

Dù bọn thái giám chưa nói rõ, Lý Thái hậu cũng hiểu được là con trai mình lại giả trò, lập tức liền đỏ mặt lớn tiếng:

- Bãi giá, tới Dưỡng Tâm điện!

Lý Thái hậu giận dè dè ra khỏi Từ Ninh cung, Tần Lâm vẫn đi theo sau giả vờ ngây ngốc:

- Ôi, ta chỉ cần chức Đốc Chủ Đông Xưởng, chức chương án Ty Lễ Giám cho ai cũng được, nường nường cần gì tức giận như vậy?!

Chu Nghiêu Anh bật cười, người này thật là...

- Được rồi, Tần Thái Bảo ngài cũng chớ có giả bộ nữa!

Trương Tiểu Dương nhẹ nhàng kéo kéo Tần Lâm, tiếp tục giả bộ nữa ngài cũng không hiềm hơi quá đáng sao?

Dưỡng Tâm điện, Vạn Lịch đang thân bút thảo chỉ. Ty Lễ Giám là nội đình, mặc dù trên thực tế quyền lực là nha môn đầu não nội đình ngang với nội các, nhưng trên danh nghĩa thuộc về gia nô Hoàng đế, cho nên y thân bút viết chiếu tay là được, không cần trải qua các loại trình tự như phiếu nghị, phê hồng, phong bác, chế cáo, phát phó...

Trong lòng Trương Kinh dương dương đắc ý, ngoài mặt vẫn tỏ vẻ cảm kích vô tận, khom lưng đứng bên cạnh vịn tờ giấy cho Vạn Lịch.

Trương Thành áo não như đưa đám nhưng cũng không thể biểu lộ ra ngoài, cũng đang mài mực thay Vạn Lịch. Bất quá ánh mắt y thỉnh thoảng nhìn ra ngoài: diệt nhi Trương Tiểu Dương đã đi tìm Tần Lâm, không biết lần này Tần Lâm có thể văn hồi cục diện được chăng? Sợ rằng khả năng không nhiều, dù sao quân vô hí ngôn, lúc này đang viết chiếu tay...

Chợt có tiếng bước chân vội vàng từ xa đến gần, đại môn bị đẩy ra kêu ken két. Vạn Lịch ngạc nhiên ngẩng đầu lên, đập vào mắt y chính là vẻ mặt tức giận của mẫu thân Lý Thái hậu.

- Bệ hạ, người, người muốn lừa gạt ai gia tới khi nào?

Lý Thái hậu giận không chỗ phát tiết, chỉ Trương Kinh, Trương Thành nói:

- Hai con thỏ nhỏ chết bầm, người muốn cho tên nào làm chương án Ty Lễ Giám? Giỏi, giỏi lắm, ngay cả ai gia người cũng giấu, rốt cục người đang sợ cái gì? Trong lòng người rốt cục ai gia là Lữ Hậu hay là Võ Tắc Thiên?

Hai Trương lập tức quỳ sụp xuống đất, liên tiếp dập đầu xin tha. Trương Kinh rất là thấp thỏm bất an, mà tâm trạng Trương Thành hơi tốt hơn một chút, dù sao bệ hạ đã định chương án Ty Lễ Giám là Trương Kinh, nếu như Thái hậu phá hỏng chuyện này thì hay quá...

Vạn Lịch khề nhếch môi cố gắng nặn ra một nụ cười, đứng dậy đi ra khỏi bàn:

- Mẫu hậu nói quá lời, chẳng qua là nhi thần không muốn người phí tâm, cho nên tự ý chủ trương chọn chương án Ty Lễ Giám, cũng không có ý gạt người. Mẫu hậu nhân hiếu từ ái, mẫu nghi thiên hạ, làm sao những phụ nhân làm loạn triều chính tiền triều kia có thể so sánh được, nhi thần thật sự sợ hãi tới cực điểm.

Con giận của Lý Thái hậu hơi tiêu mất một chút, nhưng thấy Trương Kinh và Trương Thành quỳ trên mặt đất vẫn cảm thấy nhìn ngang nhìn dọc đều không thuận mắt. Để cho bọn họ làm chương án Ty Lễ Giám thái giám, quả thật nàng hết sức không cam lòng.

- Thôi được, chuyện bên ngoài triều mẫu hậu bất kể, mặc tình con thẳng tay thi triển, tránh cho con nói là mẫu hậu can dự vào triều chính.

Lý Thái hậu khoát khoát tay, ngăn con trai đang muốn mở miệng giải thích, lại thành linh đổi giọng:

- Bất quá gia nô nội đình, ta thân là Thái hậu lần này vẫn phải làm chủ, để cho, để cho... Trương Hoàn làm!

Suy nghĩ một hồi, Lý Thái hậu mới nói ra cái tên Trương Hoàn này, nàng cũng là tạm thời nhớ ra, bình thời đã cảm thấy Trương Hoàn cứng chắc, thanh liêm, không kết đảng doanh tư. Mặc dù lão biết chuyện lật đổ Phùng Bảo không báo, nhưng lại cùng Tần Lâm bảo vệ tánh mạng Phùng Bảo, cũng gián tiếp bảo vệ mấy phần mặt mũi Lý Thái hậu, cho nên lúc này đột nhiên nghĩ đến lão.

Vạn Lịch hết sức bất đắc dĩ, nhưng cũng hiểu được chuyện lật đổ Phùng Bảo kích thích đối với mẫu thân rất lớn, không thích hợp tranh cãi nữa, nếu không cực kỳ bất lợi đối với chuyện mình cần làm kế tiếp, không thể làm gì khác hơn là thấp giọng cầu khẩn:

- Mẫu hậu, Trương Hoàn tuổi cao như vậy, con sợ lão làm việc lực bất tòng tâm...

- Ai gia bất kể, lần này con nhất định phải nghe ai gia.

Lý Thái hậu bày ra dáng vẻ không đạt mục đích thề không bỏ qua.

Chu Nghiêu Anh thủy chung không nói một lời, lần này rốt cục nhỏ giọng nói:

- Hoàng huynh, mấy ngày nay mẫu hậu giận đến ăn không ngon, huynh hãy theo lời mẫu hậu đi.

Mặc dù tính tình Vạn Lịch khắc bạc nhưng đối với người nhà mình vẫn coi như tạm được, thấy vị muối muối từ trước tới nay không hề gây chuyện cũng mở miệng năn nỉ, mẫu hậu lại nhất quyết không nhượng bộ, y đành phải thở dài một tiếng:

- Được được, sẽ cho Trương Hoàn làm chương án Ty Lễ Giám.

Trời ơi... Trương Kinh tức gần nổ phổi, cái ghế chương án Ty Lễ Giám rõ ràng đã tới tay lại vượt mất, chẳng khác nào vịt chín còn mọc cánh bay.

Trương Thành trừng mắt nhìn y, trong lòng hết sức vui mừng trước tai họa của kẻ khác.

Lý Thái hậu đắc thắng mà về, lưu lại Vạn Lịch dờ khóc dờ cười, Chu Nghiêu Anh dìu mẫu thân rời đi, cười xin lỗi với huynh trưởng, sau đó lại quay đầu lại tìm kiếm bóng người quen thuộc kia.

Tần Lâm đã sớm biến mất không thấy bóng dáng, chuyện muốn làm Đốc Công Đông Xưởng từ nay không nghe hấn nhắc tới nữa.

- Ủa, Tần tướng quân đâu, không phải là hấn đòi làm Đốc Chủ Đông Xưởng sao?

Lý Thái hậu suy nghĩ một chút lại cười lên, Chu Nghiêu Anh cũng cười khanh khách theo, cảm thấy Tần Lâm thật là hết sức tức cười.

Dưỡng Tâm điện, Vạn Lịch đi qua đi lại vô cùng nôn nóng, cấu kính chất vấn mấy tên tiểu thái giám:

- Người nào nói tin tức ấu hậu? Không phải là trẫm đã có nghiêm lệnh rồi sao?

- Là, là Tần Thái Bảo!

Tiểu thái giám quỳ xuống, thanh âm nức nở:

- Hấn, hấn đòi làm Đốc Chủ Đông Xưởng, chạy tới cầu xin Thái hậu nương nương, kết quả nương nương nhắc tới chuyện chương án Ty Lễ Giám... Chúng ta, chúng ta cũng không dám cản trở hấn!

- Đồ vô dụng!

Vạn Lịch đá một cước khiến cho tiểu thái giám ngã lăn ra, trong lòng thầm kêu xui xẻo, tên Tần Lâm này cũng quá nóng lòng. Trầm bởi vì chưa quyết định vị trí chưởng ấn Ty Lễ Giám, còn phải cân nhắc nhiều lần mới chưa tấn thăng thực quyền cho hần và Lưu Thủ Hữu, không ngờ rằng tên này lại gấp gáp đi cầu Thái hậu như vậy...

Huống chi cầu xin cái gì khác không cầu, lại cầu xin chức Đốc Chủ Đông Xưởng!

Chuyện Tần Lâm cầu xin chức Đốc Chủ Đông Xưởng trở thành chuyện cười ở kinh sư trong một quãng thời gian dài. Bất quá vị Tần tướng quân này thường làm ra những chuyện khác thường, tỷ như tình cờ chữa khỏi bệnh Trương Cư Chính, lập tức lấy đi nữ nhi người ta vân vân, cho nên dần dần mọi người cũng không cho là kỳ quái nữa.

Về mặt Trương Kinh như đưa đám:

- Bệ hạ, ngài phải làm chủ thay nô tài, nhất định là tên Tần Lâm này cố ý đi nhắc nhở Thái hậu nương, hần không xem bệ hạ ra gì.

Trương Thành lập tức phản kích lại:

- Vì sao lại nói như vậy, nếu như Tần Lâm thật sự có lòng, vậy phải cầu xin chưởng Cẩm Y Vệ sự, Tả Đô Đốc gì đó. Chỉ cần hỏi bất cứ ai cũng biết từ trước tới nay chức Đốc Chủ Đông Xưởng chỉ dành cho nội thân chúng ta, rõ ràng là hần tạm thời khởi ý, tâm huyết dâng trào chạy đến Từ Ninh cung mà thôi.

Vạn Lịch khê vuốt cằm, cảm thấy Trương Thành nói có đạo lý, Tần Lâm mới vừa cùng Lưu Thủ Hữu lập được công lao hần mà lật đổ Phùng đảng, không lâu sau trẫm sẽ thăng thưởng thật to, hần cần gì mạo hiểm đắc tội trẫm đi nói cho Thái hậu như vậy? Huống chi Trương Kinh vượt mất chức chưởng ấn Ty Lễ Giám, nhưng Trương Thành kết giao với Tần Lâm cũng không được làm, mà là tiện nghi cho lão thái giám Trương Hoàn, Tần Lâm và Trương Hoàn cũng không có giao tình gì.

Tên Tần Lâm này thường hay làm ra một ít chuyện khiến cho người ta không thể nào tưởng tượng.

Thấy bộ dáng ái tướng tâm phúc như đưa đám, Vạn Lịch suy nghĩ một chút, lại ôn nhu nói:

- Hai vị Trương Bạn Bạn, trẫm biết các ngươi trung thành cảnh cảnh, bất quá bây giờ ả nhần tạm thời giúp trẫm đi. Trương Hoàn đã rất cao tuổi, ngồi ở vị trí chưởng ấn Ty Lễ Giám không được bao lâu. Trương Kinh, Đông Xưởng cho ngươi quản, giao Ngự Mã Giám cho Trương Thành đi.

Vốn là lời này không phải là chính miệng Hoàng đế nói ra, chỉ cần hơi chỉ điểm là đủ rồi, nhưng Vạn Lịch còn chuyện cần hai Trương đi làm, cho nên nói ra lộ liễu như vậy.

Quả nhiên ánh mắt của Trương Kinh và Trương Thành đồng thời sáng lên, Trương Hoàn tuổi tác đã cao, mắt mờ tay yếu làm được bao lâu. Coi như để lão tạm thời bảo quản vị trí chưởng ấn Ty Lễ Giám thay chúng ta vậy.

Nhìn nhau, trong đôi mắt của hai vị Trương công công lại dấy lên ý chí chiến đấu lần nữa, thậm chí càng nồng đậm hơn so với lúc đầu. Trương Kinh sợ Trương Thành tới sau mà lên trước, Trương Thành sợ Trương Kinh lên trước có ưu thế, hai người đều xoa tay chân muốn xung phong hãm trận lập công mới cho bệ hạ.

Vạn Lịch cười vui vẻ, đột nhiên y phát giác để cho Trương Hoàn làm chưởng ấn Ty Lễ Giám trước, sau đó hai Trương tiếp tục cạnh tranh có lẽ là một lựa chọn tốt hơn, vì sao lúc trước mình không nghĩ ra?

Vị trí chưởng ấn Ty Lễ Giám coi như đã định. Cũng cùng lúc đó Tần Lâm đã sớm chạy ra khỏi Tử Cấm thành, bởi vì hần biết với thế cục trước mắt, kết quả Lý Thái hậu xuất động sẽ chỉ có thể là điều mà mình hy vọng.

787. Chương 787: Chậm Một Bước

Tần Lâm trở về phủ đệ, Từ Văn Trường tiến ra đón, nét mặt già nua cười nhăn nhúm như đóa hoa cúc:

- Tần Thái Bảo, chúc mừng chúc mừng.
- Ấc, lão biết chuyện nhanh như vậy sao?

Tần Lâm hỏi như không có chuyện gì xảy ra, từ Thái Tử Thiếu Bảo trở thành Thái Tử Thái Bảo, hư hàm mà thôi, không đáng kể gì.

Từ Văn Trường gật đầu một cái:

- Mới vừa rồi Tăng Tĩnh Ngô đã tới.

Tần Lâm giật mình kinh hãi:

- Y tới nơi này ư?

Dựa theo suy nghĩ của Tần Lâm, Tăng Tĩnh Ngô có thể mật nghị ở phủ đệ Vương Quốc Quang, có thể triệu tập kiện tướng Giang Lăng đẳng, cũng có thể làm chuyện khác. Y lớn gan lòng dạ ác độc không thua gì mình, lại thân là Binh bộ Thượng Thư, dưới tay có lực lượng không cho người khác biết, làm một ít chuyện rất là thuận tiện.

Nhưng chuyện mà Tăng Tĩnh Ngô không nên làm nhất chính là tìm đến mình, bởi vì y không làm được bất cứ chuyện gì ở chỗ này.

Từ Văn Trường cười khỏ một tiếng:

- Xem ra Tăng Tĩnh Ngô cũng chỉ là nửa tin nửa ngờ, sợ rằng chúng ta không thể ngăn cản Trương Tứ Duy được nữa.
- Ta đi tìm y!

Tần Lâm gấp đến độ trán đổ đầy mồ hôi, xoay người rời đi, ra cửa cỡi Đạp Tuyết Ô Chuy, giục ngựa tung bốn vó chạy như một làn khói, các quan giáo huynh đệ Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực đều không đuổi kịp hần.

Từ Tân Di vui mừng nhào ra đón hụt, mở tròn mắt hạnh giậm chân lăm bầm:

- Hừ, Đốc Chủ Đông Xưởng, vậy mà ngươi cũng nghĩ ra được, nếu thật sự ngươi làm chức đó vậy bản tiểu thư phải làm sao, quả thật là đàn độn hết chỗ nói!

Đúng như Từ Văn Trường đoán, sau khi Tăng Tĩnh Ngô nhận được tin tức của Tần Lâm cân nhắc rất kỹ, nhưng thủy chung vẫn nửa tin nửa ngờ. Lúc này mới chạy đến phủ Tần Lâm chờ đợi, nhưng chờ mãi vẫn không thấy hần trở về, nghĩ tới các vị đồng liêu Giang Lăng đẳng tương hội tại phủ Phan Thịnh, y đành phải vội vã rời đi.

Không trách Tăng Tĩnh Ngô, quả thật lúc trước y cùng Tần Lâm giải quyết vụ án Kế Liêu Tổng Đốc Dương Triệu tham ô, biết rõ bản lãnh Tần Lâm, lại rất rõ ràng Trương Cư Chính hết sức thương thức Tần Lâm. Nhưng dù sao trong suốt mười năm qua, Trương Tứ Duy vẫn là kiện tướng Giang Lăng đẳng kiên định không dời, thậm chí là tay trái tay mặt của Trương Cư Chính trong nội các. Cho dù là trước đó Tăng Tĩnh Ngô cũng phát giác mấy phần đầu mối, nhưng như vậy làm sao có thể quyết đoán chắc chắn?

Nhưng lúc này sợ rằng Phan Thịnh đã viết tấu chương từ chức Đại Học Sĩ, các vị đồng liêu cũng đang thảo luận sau này lấy Trương Tứ Duy cầm trịch đi tới phương hướng thế nào. Rốt cuộc nên làm gì bây giờ...

Tăng Tĩnh Ngô nôn nóng trong lòng, lấy tốc độ nhanh nhất đi tới phủ đệ Phan Thịnh.

Đúng như y đoán, các kiện tướng Giang Lăng đẳng Thân Thời Hành, Vương Quốc Quang, Trương Học Nhan, Lý Ấu Tư, Vương Triện... tụ tập đầy đủ, đang sôi nổi thảo luận phương hướng sau này.

Vương Triện lòng tin tràn đầy, lớn tiếng nói:

- Mặc dù Phan huynh bất hạnh từ chức, nhưng vẫn còn chương Lễ bộ có quyền thu nhận sĩ tử khoa cử. Phụng Bần huynh ngồi chức Thủ Phụ trên đỉnh, Thân Các Lão hết sức tương trợ, một thời gian sau tại hạ hoặc là Dư Hữu Đình cũng nhập các góp chút sức mọn, nhất định sẽ làm cho di nguyện lão sư biến thành sự thật, khai sáng triều Vạn Lịch trung hưng thịnh thế!

Lý Ấu Tư cũng nói:

- Trước kia luôn cảm thấy Phụng Bần hiền đệ có vẻ không hợp, hiện tại nhớ lại dường như là do tại hạ thiếu chân thành...

Bởi vì Phan Thịnh viết tấu chương từ đi chức Thủ Phụ Đại Học Sĩ, nên Trương Tứ Duy không tới, tránh cho giống như lão thúc giục buộc Phan Thịnh từ chức. Bất quá tuy rằng lão không có ở chỗ này, các vị đại thần Giang Lăng đảng vẫn khen ngợi hết lời, nhất là Vương Triện tính tình chất phác.

Trong lòng Tăng Tĩnh Ngô hết sức nôn nóng, vốn là lấy lý trí và hơn mười năm giao tình với Trương Tứ Duy mà xem xét, tối đa y cũng chỉ hơi nghi ngờ một chút mà thôi. Những lời của Tần Lâm cũng không có chứng cứ, nhưng nếu y không nói ra lời của Tần Lâm, trong lòng lại cảm thấy thắc thỏm không yên, dường như sắp gây ra sai lầm rất lớn.

Rốt cục y không nhìn được, thấy nơi này toàn là tâm phúc chí cốt thật sự của Giang Lăng đảng bèn đuổi người làm cùng nha hoàn lui xuống hết, tự tay đóng đại môn khách sảnh lại.

- Tăng lão đệ, người... Người làm gì vậy, muốn đánh cướp sao?

Vương Quốc Quang chỉ đùa một chút, tự mình bật cười ha hả.

Thế nhưng nhìn thấy thần thái nghiêm túc của Tăng Tĩnh Ngô, mọi người liền biết không phải là nói giỡn, ngay cả Phan Thịnh đang viết cũng dừng bút lại.

Tăng Tĩnh Ngô cắn răng, hắng giọng nói:

- Chư vị lão tiên sinh nghe ta một lời, có thể Trương Tứ Duy có vấn đề! Có tin tức nói lão lui tới với Nghiêm Thanh cầm đầu cự đầu đảng, sợ rằng sẽ gây bất lợi cho triều chính mới!

- Cái gì, người không uống lộn thuốc chó?

Đám người Vương Quốc Quang, Lý Ấu Tư trợn mắt há mồm, dường như mới vừa nghe chuyện ngàn lẻ một đêm.

Vương Triện không nhìn được nói:

- Tăng huynh người không phải là đùa giỡn chứ, người nghe chuyện này do ai nói, ở đâu?

- Ta, ta không thể nói ra được.

Sắc mặt Tăng Tĩnh Ngô hơi đỏ lên, đôi môi khế mấp máy vài cái, lại hỏi:

- Chẳng lẽ các người không nhận ra được mấy phần đầu mối sao? Ngày xưa lúc Thái Sư còn sống, tại hạ đã cảm thấy Trương Tứ Duy có vẻ như lá mặt lá trái, chỉ sợ thái độ của lão đối với Thái Sư, đối với triều chính mới cũng không đơn giản như ngoài mặt vậy!

- Phải, quả thật Trương Tứ Duy và Thái Sư từng có bất đồng ý kiến, nhưng cũng chỉ là tranh chấp nhỏ, từ trước tới nay lão chưa từng cãi lại chuyện lớn bao giờ.

Vương Triện không phục biện bác, suy nghĩ một chút còn nói:

- Trương Tứ Duy là do Thái Sư cất nhắc vào nội các, cũng giống như chúng ta đã từng chịu ân đức của Thái Sư, chẳng lẽ tầm nhìn của Thái Sư còn có thể sai sao?

Lời này vừa nói ra, mọi người gật đầu liên tục, Trương Cư Chính chấp chương triều cương trong mười năm gần như đánh đầu thắng đó, hơn nữa lập ra cục diện mười năm đầu triều Vạn Lịch trung hưng hết sức vững vàng. Đây là chuyện mà bất cứ kẻ nào cũng không thể phủ nhận, nếu nói Trương Thái Sư đã nhìn lầm người, lại bị Trương Tứ Duy che mắt, cho dù là từ lý trí hay tình cảm, các kiện tướng Giang Lăng đảng cũng không thể nào chấp nhận.

Trương Học Nhan nhú mày một cái, giọng nói chậm rãi:

- Lão Tăng, không phải là chúng ta không tin được người, nếu như đột nhiên có người nói cho chúng ta biết thật ra người là nội tuyến cứu đảng nằm vùng trong chúng ta, chúng ta cũng sẽ không tin tưởng. Rốt cục là người lấy tin này từ đâu ra, hãy nói ra chúng ta cùng nhau nghiên cứu.

Tăng Tĩnh Ngô đỏ mặt, nghiêng răng nghiêng lợi, dứt khoát nói ra:

- Là Tần Lâm nói cho ta biết!

Ặc... Chúng đại thần Giang Lăng đảng thấy đều sững sờ, hồi lâu sau Vương Triện bật cười ha hả:

- Tăng Thượng Thư thật là, thật là... bảo hạ quan nói cái gì cho phải đây? Khi Thái Sư còn sống thường nói trong ba câu của họ Tần không có nửa câu thật, từ trước tới nay thường hay nói nhăng nói càn, lời của hần cũng có thể cho là thật hay sao?

Tăng Tĩnh Ngô vẫn có vẻ không phục:

- Tần Lâm xét âm đoán dương, ai cũng nói hần mắt thần như điện, chắc là có chứng cứ mới dám nói như vậy.

- Tam Tỉnh hiền đệ, không phải là chúng ta không tin được Tần Lâm.

Trương Học Nhan lắc đầu, ẩn Tăng Tĩnh Ngô ngồi xuống ghế, cười nói:

- Phá án là phá án, đại sự triều đình là đại sự triều đình, Tần tiểu hữu tính tình cực tốt, nhưng dù sao mới chừng hai mươi tuổi...

Quan văn rất chú trọng từng trải và khoa cử, ta là khoa Đinh Sửu năm Vạn Lịch thứ năm, người là khoa Canh Thìn năm Vạn Lịch thứ tám, vậy ta chính là lão tiền bối, người chính là mặt học hậu tiến, Đại Minh hai trăm năm qua đã quen như vậy.

Tần Lâm tuổi còn trẻ lại là cấm y vũ thần, mặc dù giải quyết rất nhiều vụ án, thay triều đình lập được công lao hiển hách, cũng rất được chúng đại thần Giang Lăng đảng coi trọng, nhưng dính đến đại sự triều chính, các vị đại thần vẫn không cho là hần có tư cách tham dự.

Trương Cư Chính là thủ lĩnh Giang Lăng đảng, mấy đứa con trai còn kém một bậc, Trương Cư Chính cũng chỉ bồi dưỡng mấy huynh đệ Trương Kính Tu mà thôi, trông cậy vào mười năm hai mươi năm sau. Nếu như bây giờ để cho Trương Mậu Tu thử làm thủ lĩnh Giang Lăng đảng, Vương Quốc Quang, Tăng Tĩnh Ngô có thể nghe theo y sao?

Con trai còn như vậy, con rể lại càng kém một bậc. Dù sao trong lòng đa số người thời này, con rể vẫn là người ngoài, huống chi tên Tần Lâm này cưới thiên kim tướng phủ vẫn là nhờ ăn vạ...

Đây cũng là nguyên nhân Trương Cư Chính giữ bí mật không nói lúc lâm chung về người thừa kế chân chính trùng ý lão, để cho Tần Lâm mưu thiên bố cục mười năm sau. Trong lòng lão Thái Sơn biết rất rõ ràng, nếu bây giờ để cho con rể tiếp chưởng Giang Lăng đảng bất quá là làm cho Giang Lăng đảng lập tức sụp đổ chia rẽ mà thôi. Lão là thủ lĩnh Giang Lăng đảng, không phải là Hoàng đế Giang Lăng đảng, mọi người lấy chí đồng đạo hợp kết giao nhau, cũng tuyệt không phải là thần tử và nô tài.

Tăng Tĩnh Ngô bị các vị cố giao nói cho á khẩu không trả lời được, y vốn là nửa tin nửa ngờ, nghi ngờ trong lòng khó giải, không nhận được nói ra mà thôi. Hiện tại thấy các vị cố giao đều hết sức quả quyết cũng không kiên trì ý kiến của mình nữa, bất quá vẫn cảm thấy trong lòng như bị một tảng đá lớn đè nặng, cảm thấy hết sức không thoải mái.

Tần Lâm ở ngoài đường hỏi cấm y quan giáo tuần tra, biết Tăng Tĩnh Ngô đi phủ đệ Phan Thịnh, lập tức khoát mã ra roi chạy tới.

Hần cỡi trên lưng ngựa có thể nhìn được xa, còn cách một con đường đã nhìn thấy trung môn Phan phủ mở rộng, các đại thần từ biệt tiến ra, ngồi lên kiệu tứ tán rời đi.

Tần Lâm lại vội vàng quát thêm mấy roi, Tăng Tĩnh Ngô ngồi cỗ kiệu đang đi về phía này bị hần ngăn lại.

- Tàn thế huynh.

Tằng Tĩnh Ngô vuốt chòm râu đen, ánh mắt có hơi do dự.

Tàn Lâm vội vàng xông lên, kéo lấy ống tay áo Tăng Tĩnh Ngô:

- Tăng Thượng Thư, sao hử, Phan lão tiên sinh có thay đổi chủ ý hay không?

Tằng Tĩnh Ngô lắc đầu một cái, nụ cười mang theo vẻ khổ sở, tình cảm và lý trí nói cho y biết Trương Tứ Duy không có vấn đề, nhưng trực giác nói cho y biết, rất có thể là Tàn Lâm đúng.

- Dẫn ta đi, dẫn ta đi tìm Phan lão tiên sinh!

Tàn Lâm kéo Tăng Tĩnh Ngô về phía Phan phủ, khiến cho vị Binh bộ Thượng Thư này lão đảo.

Phàm là người đi đường nhận ra được hai đại nhân vật này, thấy vậy lập tức thề lười: Tàn tướng quân quả nhiên là bàn tay đen phía sau màn lật đổ Phùng Bảo, Binh bộ Thượng Thư còn bị hấn kéo như vậy...

- Tàn thế huynh, Tàn thế huynh buông tay!

Tằng Tĩnh Ngô ra sức tránh thoát Tàn Lâm, liếm môi một cái cười khổ nói:

- Bây giờ đi có lẽ đã muộn rồi, nửa canh giờ trước Phan lão tiên sinh... Phan lão tiên sinh đã viết xong tấu chương, sợ rằng bây giờ đã đưa đến Thông Chính Ty.

- Chậm một bước rồi!

Tàn Lâm khổ sở gãi gãi đầu.

Tằng Tĩnh Ngô lặng lẽ nhìn Tàn Lâm lên ngựa ra roi, giục ngựa đi xa, ngoài bất an trong lòng ra lại thêm mấy phần áy náy...

- Biết trước sẽ có kết cục như vậy.

Trong thư phòng Tàn phủ, Từ Văn Trường cười khổ thở dài, lộ vẻ bất đắc dĩ.

Tàn Lâm không hề có được chứng cứ xác thực, cục diện bây giờ Trương Tứ Duy và Nghiêm Thanh cùng là đại thần triều đình, chẳng lẽ hấn còn có thể tìm ra phong thơ Trương Tứ Duy đích thân viết cho Nghiêm Thanh, hoặc là tìm ra nhân chứng gì đó, các đại thần Giang Lăng đẳng không tin hấn là chuyện đương nhiên.

Trên thực tế Tàn Lâm cũng là lấy được tin tức từ chỗ Trương Thành, thêm vào tình báo linh tinh lấy được từ hai đường dây Cẩm Y Vệ và nữ y quán, xác nhận là Trương Tứ Duy có vấn đề.

Mấu chốt là hấn biết, hấn tin tưởng, nhưng người khác không tin. Đại thần nhỏ tuổi nhất trong Giang Lăng đẳng cũng đã gần bốn mươi, chìm nổi quan trường mười mấy hai mươi năm, Tàn Lâm chỉ mới hai mươi tuổi lại không có bằng chứng, làm sao có thể khiến cho bọn họ tin tưởng?

- Lão Thái Sơn ôi lão Thái Sơn, vì sao người lại có thành kiến với con như vậy, nói con nói ra ba câu không có nửa câu thật?

Tàn Lâm bất đắc dĩ gãi gãi đầu, quả thật là như vậy, nếu như khi Trương Cư Chính còn sống nói với bọn Vương Quốc Quang rằng tính tình Tàn Lâm thành thật không đùa giỡn, có sao nói vậy không hề đặt chuyện, chắc chắn lòng tin của đám đại thần Giang Lăng đẳng với hấn cũng sẽ cao hơn.

Từ Văn Trường vuốt chòm râu bạc nhìn Tàn Lâm cười cợt:

- Đi đêm có ngày gặp ma, Tàn trưởng quan người ngày thường nói láo gạt người đùa bốn xảo quyết đã quen, lần này nói lời thật người khác cũng không tin, chính là báo ứng.

Tàn Lâm bĩu môi, hiện tại Từ lão đầu tử còn cười được, ôi, giá như lúc này có Trương Tử Huyền ở đây thì hay biết mấy, nhất định nàng sẽ có biện pháp thuyết phục đám thúc bá kia.

Đáng tiếc các con Trương gia đã đi theo linh cữu Trương Cư Chính về quê Giang Lăng, Trương Tử Huyền không có ở kinh sư, mấy huynh đệ Trương Kính Tu Trương Mậu Tu cũng vậy.

- Thật ra thì chuyện này cũng không phải là hoàn toàn không có chỗ ích lợi.

Từ Văn Trường nghĩ ngợi, từ từ nói:

- Bây giờ tự nhiên là Giang Lăng đảng không tin Tần tướng quân ngài, nhưng chờ đến khi bọn họ bị thua thiệt, đây gọi là vấp ngã một lần, khôn lên một chút, lúc ấy bọn họ sẽ nghe theo ngài răm rắp, vậy thì dễ dàng hơn nhiều, cũng không phải là không có ích lợi cho chuyện bố cục ngài tiếp chương Giang Lăng đảng.

Từ Văn Trường nói cũng có đạo lý của lão, chúng đại lão Giang Lăng đảng cầm giữ triều cương, người nào cũng nắm chức vụ quan trọng, Xuân phong đặc ý. Tần Lâm chỉ là tiểu bối, muốn tùy tiện chấp chương Giang Lăng đảng quả thật không dễ dàng gì. Cho dù là hấn có mối quan hệ con rể Trương Cư Chính, có con gái Trương gia âm thầm tương trợ hết sức, trong mười năm muốn đạt thành mục tiêu cũng cảm thấy hơi khó khăn.

Đợi đến khi Giang Lăng đảng bị thua thiệt, bọn họ mới tin tưởng Tần Lâm hơn, khi đó Tần Lâm muốn lên ngôi thủ lãnh tình hình đã khác.

788. Chương 788: Đảng Tương Tứ Vệ

Nhưng Tần Lâm nở nụ cười khổ, bưng chén trà uống một hớp chỉ cảm thấy trong miệng đắng ngắt, để chén trà xuống lắc đầu nói:

- Vấn đề là ta sợ từ nay về sau trong triều đình cũng không còn Giang Lăng đảng!

- Không, không đến nỗi chứ?!

Từ Văn Trường cả kinh đứng bật dậy, ống tay áo lướt qua mặt bàn làm rơi vỡ chén trà.

Cho dù là Từ Văn Trường chìm nổi quan trường mấy chục năm, trải qua nhiều gian nan hiểm trở cũng cảm thấy khả năng không nhiều. Triều chính mới của Giang Lăng đảng triệt để cách tân, dân chúng trong thiên hạ hân hoan khích lệ, phần tử Giang Lăng đảng đang nắm giữ triều chính hết sức vững vàng. Cho dù là Vạn Lịch chen ép bọn họ cũng không thể nào thay đổi được triều chính mới của Trương Thái Sư, đuổi hết phần tử Giang Lăng đảng, đó không phải là tự đào mộ cho Đại Minh vương triều sao?

Đầu ngón tay Tần Lâm gõ mặt bàn, lạnh lùng nói:

- Từ lão đầu tử, cuối cùng lão chỉ có thể làm Sư Gia, trải qua nhiều khó khăn như vậy còn chưa hiểu rõ được sao?

Từ Văn Trường chán nản ngã ngồi, toàn thân cơ hồ xụi lơ, lão nhớ ra rồi, đã hoàn toàn nhớ rõ: loại người giống như Trương Cư Chính, Hồ Tông Hiến, Thích Kế Quang không phải là tuyệt đối thanh liêm, thường là sẽ có quyền mưu thủ đoạn, nhưng bọn họ có giới hạn cuối cùng. Bởi vì mục tiêu của bọn họ là quốc thái dân an, là trung hưng thịnh thế, đây mới là mục tiêu mà bọn họ phấn đấu theo đuổi, mà những thủ đoạn không quang minh chính đại bất quá chỉ là phương tiện để đi tới mục đích cuối cùng của họ.

Nhưng có vài người khác lại không giống như vậy, trong mắt bọn họ không có thị phi, không có chính nghĩa, hoàn toàn không có lẽ dân bá tánh, vì lợi ích cá nhân có thể làm cho dân chúng oán than, làm cho sinh linh đồ thán. Tỷ như Vương Bản Cố, tỷ như Dương Triệu...

- Bất quá ta sẽ không bỏ qua.

Tần Lâm hí mắt, đầu ngón tay co lại nhịp nhịp trên mặt bàn:

- Muốn hủy diệt Giang Lăng đảng ta ư, nằm mơ!

Giang Lăng đẳng ta... Từ Văn Trường gần như không còn sức lực đột nhiên buồn cười, đột nhiên lại khôi phục khí lực. Tên Tần Lâm này thật sự là mặt dày, có lẽ cũng chỉ có loại người đánh không chết đập không nát như hắn mới có thể cứu vãn cục diện khó có thể thu thập này...

Lại là triều hội ở Hoàng Cực môn, Kiến Cực điện Đại Học Sĩ Phan Thịnh vì tị hiềm sửa dế vườn dưa cho nên nộp tấu chương từ đi chức vị Đại Học Sĩ. Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân liên tục giữ lại, thế nhưng vì Phan Thịnh tâm ý đã quyết, chỉ đành phải phê chuẩn.

Phan Thịnh cao phong lượng tiết, được triều thần nhất trí tán thưởng, những giám sát Ngự Sử nghĩ ra tội danh, chuẩn bị sẵn tấu chương đạ hặc Phan Thịnh bị Phùng Bảo tiến cử Thủ Phụ phải bị cách chức điều tra, cũng lặng lẽ thu hồi tấu chương, quả thật không có tác dụng gì, có thể nói là được không bằng mất.

- Trong tấu chương Phan ái khanh tiến cử Trương ái khanh Tứ Duy, quần thần cho là Trương Tứ Duy có thể đảm nhiệm Thủ Phụ ư?

Vạn Lịch cười đưa tay ra mời:

- Mời Lục bộ Cử khanh đình thôi đi!

- Thần cho là Trương Tứ Duy công trung với nước, xứng đáng thống lĩnh quần thần, có thể đảm nhiệm Thủ Phụ!

Lại bộ Thượng Thư Vương Quốc Quang nổ phát pháo đầu tiên.

- Vi thần tán thành!

- Vi thần tán thành!

- Bọn thần tán thành!

Thân Thời Hành, Trương Học Nhan, Lý Ấu Tư, Vương Triện... thanh thế Giang Lăng đẳng vẫn thật lớn, thanh âm tán thành vang tại triều đường thành một mảnh.

Tần Lâm thở dài một tiếng, hắn không cách nào ngăn cản hết thảy.

Trong đôi mắt của Vạn Lịch và Trương Tứ Duy đồng thời lộ ra nụ cười của kẻ chính mắt thấy con mồi mắc câu.

Phan Thịnh còn chưa ngồi nóng đít đã rời đi vị trí Thủ Phụ Đại Học Sĩ, Trương Tứ Duy tiếp nhận thuận lợi, đại sự này theo sĩ lâm trong ngoài triều thấy tựa hồ cũng không đáng kể gì. Bởi vì bất kể hai người Phan Trương ai làm Thủ Phụ, hai người bọn họ đều là trọng thần Đại tướng Giang Lăng đẳng, giao lại chức Thủ Phụ Đại Học Sĩ bất quá là một cuộc chuyển giao quyền lực từ tay trái sang tay phải mà thôi.

Chức chương ấn Ty Lễ Giám cũng không phải là một trong hai Trương lập được công lao hãn mã lật đổ Phùng Bảo tiếp nhận, mà là dưới áp lực Lý Thái hậu lựa chọn Trương Hoàn đức cao vọng trọng, từ trước tới nay không kết bè kết đảng tiếp nhận.

Nhân tuyển của hai chức vị quan trọng nhất ngoại đình và nội đình rốt cục đã đầu vào đấy kể từ sau khi Trương Cư Chính qua đời tới nay, sau khi xảy ra một loạt biến động.

Ngoại triều Giang Lăng đẳng tiếp tục chấp chính, nội đình Trương Hoàn lão thành trì trọng, bọn họ lên đài có nghĩa là hướng gió triều đình cũng không thay đổi, triều chính mới cải cách được mười năm qua vẫn được tiếp tục duy trì. Cách chức quan viên tham nhũng gian lận đất đai thuế má, Nhất Điều Tiên Pháp sẽ tiến thêm một bước xâm nhập quán triệt...

Vị trí chương ấn Ty Lễ Giám thái giám và Thủ Phụ Đại Học Sĩ đã quyết định xong, quyền lực bỏ trống sau khi Phùng Bảo rơi đài đã được bổ sung đầy đủ: Trương Kinh nhận chức Bình Bút thái giám Ty Lễ Giám kiêm Đề Đốc Đông Xưởng, Trương Thành là Bình Bút thái giám kiêm chương ấn Ngự Mã Giám.

Đám tay sai thủ hạ của hai vị này đều có thăng thưởng, thân tín của Trương Kinh là Hình Thượng Trí đảm nhiệm Chương Hình Thiên Hộ Đông Xưởng, diệt nhi của y Trương Tôn Nghiêu thăng làm Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, chỉ điểm Nam Trấn Phủ Ty, thay vị trí Phùng Bang Ninh.

Hôm ấy Trương Tiểu Dương đi tới phủ Tần Lâm, dáng vẻ tươi cười rạng rỡ, thân khoác một chiếc áo vải màu đen, bên ngoài khoác chiến bào thêu màu lục sẫm, chân đi ô du chiến ngoa, là trang phục của hoạn quan cao cấp Ngự Mã Giám.

- Tần Thái Bảo, ngài thấy tiểu nhân mặc trang phục này thế nào?

Trương Tiểu Dương cầm vật trước chiến bào phe phẩy cười tít mắt, lộ vẻ đắc ý vô cùng.

Tần Lâm có chút không yên lòng, thuận miệng nói:

- Ủm, không tệ, giống như tướng quân thiếu niên trên sân khấu.

Trương Tiểu Dương đang đắc ý, đúng lúc Từ Tân Di, A Sa cùng Giáp Ất Bính Đình đánh mã cầu ở Tây giáo trường trở về, cười cười nói nói đi qua bên cạnh hành lang, y theo thói quen tự nhiên quỳ xuống:

- Tiểu nhân thỉnh an Đại tiểu thư!

Các nàng lấy làm kinh hãi, Từ Tân Di nhìn nhìn một chút liền nhận ra:

- Ủa, đây không phải là tiểu Trương công công trước kia ở bên cạnh Chu Do Phiền ở Kinh Vượng phủ sao? Nghe nói người nhận thúc thúc Trương Thành, làm việc tại Ngự Dụng Giám, bây giờ lại đổi sang Ngự Mã Giám rồi sao?

- Bẩm Đại tiểu thư, tiểu nhân nhờ Tần Thái Bảo chiếu cố đã làm tới Đề Điều thái giám Ngự Mã Giám.

Trương Tiểu Dương từ dưới đất bò dậy, khom lưng cười nịnh.

Ồi... Tần Lâm thở dài, Trương Tiểu Dương này mặc chiến bào nội thân vũ chức Ngự Mã Giám vào, thoát nhìn còn có hơi ra hình ra dáng, nhưng gặp phải chủ nhân năm xưa lập tức hiện ra nguyên hình.

Ủm, có lẽ đây gọi là làm người không quên nguồn cội.

Từ Tân Di đi vòng quanh Trương Tiểu Dương một vòng, cười nói:

- Ôi chao, không nhìn ra người làm tới Đề Điều Ngự Mã Giám, vậy Đẳng Tương tứ vệ thuộc về người quản sao? Vậy thì hay quá, sau này đánh cầu đi săn gì đó, ta sẽ tìm người mượn giáo trường, mượn chiến mã.

Trương Tiểu Dương vội vàng đáp ứng, lộ vẻ lúng túng:

- Đại tiểu thư muốn dùng cái gì, tiểu nhân sao thể nói một chữ không?

Đẳng Tương tứ vệ là cấm quân tinh nhuệ nhất triều Đại Minh, không nằm trong hai mươi hai kinh vệ thuộc thân quân Chỉ Huy Sứ Ty, mà thuộc về nội đình Ngự Mã Giám trực tiếp quản hạt. Địa vị của nó trên cả đám Ngự Lâm quân như Kim Ngô Vệ, là lực lượng cuối cùng phòng gian ngự vũ bên người đế vương. Bất kể biến cố Minh Anh Tông đoạt môn hay là triều Chính Đức thanh trừ Lưu Cẩn đều dựa vào cánh quân này.

Ngự Mã Giám vốn là Trương Kinh cai quản, nhưng Phùng Bảo tổ chức ở nội đình nhiều năm, trong Đẳng Tương tứ vệ cũng có vài cấm không ít lực lượng, cho nên lúc xảy ra biến cố không hề dùng tới cánh tinh binh này, mà là điều tới thiết giáp quân mười hai đoàn doanh.

Cũng may có Trương Kinh, Phùng Bảo cũng không thể nào chân chính nắm được Đẳng Tương tứ vệ. Nếu không lấy vị trí chưởng ấn Ty Lễ Giám, Đốc Công Đông Xưởng, lại cầm Đẳng Tương tứ vệ bảo vệ hoàng quyền, chỉ sợ Vạn Lịch cũng không dám phát động cung biến.

Tần Lâm suy nghĩ một chút cảm thấy buồn cười, không ngờ rằng Trương Tiểu Dương lại trở thành Đề Điều thái giám (thái giám điều hành) của chi cấm quân tinh nhuệ này, trong khi y không hề biết cách luyện binh đánh giặc, nhìn bề ngoài cảm thấy để cho y cầm quân là chuyện hết sức nực cười.

Từ Tân Di đến từ Ngụy Quốc Công phủ, vũ huân quý thích, chính là thân hữu của Hoàng gia. Cho dù là Trương Tiểu Dương làm tới Đề Điều thái giám thống soái Đẳng Tương tứ vệ, rốt cục ở trong mắt nàng cũng chỉ là gia nô hoàng thất mà thôi.

Giáp Ất Bính Đình cũng giống như quá khứ, cười hỉ hả đùa giỡn với Trương Tiểu Dương, nữ binh Giáp vũ võ vai y:

- Tiểu Trương, bây giờ người còn đi chơi kỹ viện không?

- Ha ha, Trương công công thật là phong lưu thành tánh!

Nữ binh Ất cũng cười lên.

Nữ binh Bính làm bộ nghiêm trang:

- Trương công công thật sự là tấm gương cho thái giám, ngọc thụ lâm phong, khí vũ bất phàm...

Mắt tiểu Đinh toát ra tinh quang sáng chói, vung quyền múa may:

- Ta ủng hộ người. Tốt nhất hãy làm Đốc Công Đông Xưởng, tránh cho Tần trưởng quan của chúng ta nhìn chằm chằm vị trí kia.

A Sa thấy cảnh tượng này đầu tiên là giật mình không nhỏ, tiếp theo híp mắt lại, cắn môi cười xấu xa: thì ra Tần đại thúc cũng có qua lại với Đổng Trương tứ vệ...

Sắc mặt Tần Lâm lập tức sa sầm, chuyện tốt không ra khỏi cửa chuyện ác đồn xa ngàn dặm, chuyện cười Đốc Công Đông Xưởng bây giờ là ai ai cũng biết. Tấm lòng ta có nhật nguyệt chiếu soi, thế nhưng nhật nguyệt chiếu một đàng, dụng ý của ta nằm một nẻo.

- Đi đi đi, tất cả đi hết đi, toàn thân đầy mồ hôi còn nhiều lời ở chỗ này, khiến cho lão tử thật đau đầu!

Tần Lâm lớn tiếng hét, đuổi đám nữ nhân đang riu rít trò chuyện này đi hết.

- Tần trưởng quan, ngài không hài lòng sao?

Trương Tiểu Dương hỏi dò, tiếp theo liền vỗ trán một cái:

- Tiểu nhân hiểu rồi, là do tên con cháu rùa đen Trương Tôn Nghiêu kia, con bà nó mới vừa chém Phùng Bang Ninh, lại xuất hiện Trương Tôn Nghiêu, tên này quả thật chẳng ra gì. Bất quá có tiểu nhân, có Hoắc Lý Hình, chúng ta cũng có thể chơi với chúng một phen.

Trương Tiểu Dương hiểu sai ý, Tần Lâm không hề quan tâm tới Trương Tôn Nghiêu, người hắn đang lo là Trương Tứ Duy.

Không thể không thừa nhận Vạn Lịch sử dụng quyền mưu rất khá, có một loạt hành động giữa khoảng quyền lực chồng chất lên nhau của hai Trương: Trương Kinh tiếp chưởng Đông Xưởng, dĩ nhiên Chương Hình Thiên Hộ phải dùng người của y, đó chính là Hình Thượng Trí, nhưng chức Lý Hình Bá Hộ lại để cho thân tín Tần Lâm là Hoắc Trọng Lâu nắm giữ.

Bên Đông Xưởng bị Tần Lâm cài người, bên Cẩm Y Vệ cũng bị Trương Kinh cài người, Trương Tôn Nghiêu tiếp nhận chỗ Phùng Bang Ninh rõ ràng là do Trương Kinh an bài.

- Trương Tôn Nghiêu ư?

Tần Lâm cười lắc đầu một cái, như có điều suy nghĩ nói:

- Sớm muộn gì y cũng có kết cục như Phùng Bang Ninh... Đúng rồi tiểu Trương công công, người tới tìm ta e rằng không chỉ vì khoe bộ chiến bào mới này phải không?

- Tần Thái Bảo mình giám!

Trương Tiểu Dương cười thi lễ:

- Mặc dù Ngự Mã Giám là do thúc thúc tiểu nhân chưởng quản, nhưng chúng ta chỉ có thể loại trừ người của Phùng Bảo trước kia, không thể động tới người của lão tiểu tử Trương Kinh, như vậy cũng không nói. Bản lãnh của tiểu nhân thế nào ngài cũng biết rất rõ ràng, phục vụ chủ nhân còn tạm được, lãnh binh còn kém thật xa, cho nên... cho nên tiểu nhân mới suy nghĩ, có thể cầu xin ngài tiến cử cho vài vị quan võ đặc lực giúp tiểu nhân một tay được chăng?

Cầu còn không được! Dĩ nhiên Tần Lâm bằng lòng, thông qua Trương Tiểu Dương đưa thủ hạ vào Đổng Trương tứ vệ bảo vệ cung đình, tuyệt đối là một nước cờ hay.

Nhưng kể tiếp hẳn lại gặp khó khăn, hẳn quen biết quan võ cũng không ít, nhưng lại không có một ai thích hợp. Chỉ Huy Sứ Chu Tiến Trung, Vương Thủ Nghĩa ở Nam Kinh, đó là gia tướng đời đời của Quốc Công phủ, Đặng Tử Long, Ma Quý thành danh đã lâu, làm tới Đại tướng một phương, sẽ không tới Đẳng Tương tứ vệ làm gì. Mã Văn Anh, Lưu Đình Dụng thuộc Chiết binh quan chức quá thấp, Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung xa ở Phúc Kiến, hơn nữa thuộc Thủy sư.

Tuy rằng Tần Lâm quen biết nhiều quan võ, nhưng không có ai thích hợp đến Đẳng Tương tứ vệ.

Trầm ngâm hồi lâu, Tần Lâm trầm tư nói:

- Có mấy người kinh nghiệm sát phạt chiến trận phong phú, lăn lộn núi thây biển máu, tuổi tác còn trẻ, quan chức cũng không lớn không nhỏ vô cùng thích hợp. Chỉ là bản thân bọn họ không chịu tới...
- Là ai vậy, ta cho bọn họ làm tọa doanh quan, cho hưởng vinh hoa phú quý, tại sao phải sợ họ không đáp ứng?

Trương Tiểu Dương vội vàng hỏi.

Tần Lâm còn chưa đáp, chợt nghe Ngưu Đại Lực rống to từ ngoài cửa truyền báo:

- Kế Trần Thích Thiếu tướng quân cầu kiến!

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, người mà Tần Lâm nghĩ đến chính là Thích Kim và mấy vị đồng liêu bằng tuổi của y.

Thích Kim khoác một chiếc chiến bào màu nâu cũ rách, giày mòn tới mức sắp sửa lộ ngón chân, ngực khoi trên đầu bạc thếp. Thế nhưng khí thế hào hùng thân trải trăm trận của y khiến cho Trương Tiểu Dương trở nên như bùn nhão. Cho dù là y trùm một chiếc bao tải lên người cũng không ngăn được khí tức cường hân kia toát ra mạnh mẽ.

Sau lưng y là mấy tên quan võ thanh niên cùng tuổi, cũng có vóc người vạm vỡ sắc mặt phong trần, e rằng thời gian mà bọn họ lăn lộn trong quân đội không ít hơn mười năm.

Người mà Tần Lâm vừa nói với Trương Tiểu Dương chính là Thích Kim và các bạn của y, nhưng bọn họ thật sự muốn chinh chiến sát phạt trên chiến trường một đao một thương, làm sao chịu đến Đẳng Tương tứ vệ dưỡng già ở đó?

- Ôi chao, mấy vị này quả thật rất khá!

Trương Tiểu Dương cũng biết người biết cửa, nhìn Tần Lâm chớp chớp mắt, y cũng hiểu được những người này đến tìm Tần Lâm nhất định có chuyện khác, rất thức thời cáo từ.

Tần Lâm ra lệnh dâng trà, đám nha hoàn người làm biết đám tướng quân biên quan này uống như trâu uống đã quen, bèn bưng ra mấy chiếc tô lớn.

789. Chương 789: Đạn Hặc

Thích Kim uống ừng ực mấy hơi hết sạch nước trà, không đợi Tần Lâm đặt câu hỏi đã oang oang nói trước:

- Thái Bảo, Tằng Thượng Thư đã xảy ra chuyện gì? Tiểu nhân đến kinh sư đã hai ngày không gặp được y một lần nào, quân tình khẩn cấp, làm sao có thể để trễ nãi được?!
- Ngồi xuống, từ từ nói, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Tần Lâm xua xua tay, ý bảo Thích Kim không nên gấp gáp.

Thích Kim hậm hực ngồi xuống, nói ra tào ngạo chuyện này.

Lại đến tiết cuối Thu, Đồ Môn Hãn và Đồng Hồ Ly ở Liêu Đông trải qua hai năm nghỉ ngơi lấy sức, thực lực có hơi khôi phục. Nghe nói Giang Lăng Thủ Phụ Trương Cư Chính qua đời, thế cục trong triều bất ổn lại nảy ra ý định xuôi Nam xâm lấn quan ải.

Thích Kế Quang đã luyện thành đại quân, chuẩn bị tiên phát chế nhân, dẫn dắt quân xuất quan quyết một trận tử chiến với Đồ Môn Hãn và Đồng Hồ Ly.

Binh mã chưa động lương thảo đi trước, xuất quan đại quy mô còn phải chờ công văn Binh bộ, lần này phái Thích Kim đến kinh sư đệ trình văn, ai ngờ lại ăn bẽ môn canh. Thái độ Tăng Tĩnh Ngô ngược với bình thường không chịu tiếp kiến, ngược lại đóng chặt đại môn, Thích Kim không có cách nào đành phải tới cầu xin Tần Lâm giúp đỡ, hy vọng hắn có thể nghĩ biện pháp, thế nào cũng phải phê chuẩn trận quyết chiến chuẩn bị đã lâu này.

Tần Lâm hơi nghĩ ngợi, quắc mắt một cái đứng dậy, vỗ vỗ Thích Kim tỏ ra oan ức, cảm khái nói:

- Tăng Bộ Đường có nỗi lo của y, nhưng quân tình vạn biến, binh quý thần tốc, quả thật không thể nào trễ nãi. Chúng ta lập tức đi tìm y, bản quan nhất định sẽ lấy được công văn Binh bộ!

Thích Kim mừng rỡ, nhận lấy cương ngựa từ trong tay Ngưu Đại Lực, tự tay đỡ Tần Lâm lên Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử, mọi người giục ngựa mà đi.

Hẻm Thiết Sư Tử, nhà riêng Tăng Tĩnh Ngô.

Binh bộ Thượng Thư đương triều ngồi ngay ngắn trong thư phòng, đôi mày kiếm đậm cau chặt lại, sững sờ nhìn chăm chăm văn thư biên quan in đỏ trên da trâu đặt trên bàn, hồi lâu vẫn không dời ánh mắt sang chỗ khác.

Thích Kế Quang tốn hao mười năm tâm huyết biên luyện lính mới ở Kế Trấn, cộng thêm Trương Cư Chính hết sức ủng hộ, Binh bộ rút ra tinh binh cường tướng từ các nơi, Hộ bộ lo toan lương thảo hướng ngân, Công bộ chế tạo súng pháo kiểu mới, Kế Liêu Tổng Đốc, quan địa phương các phủ châu huyện sở tại hết lòng hợp tác, rốt cục luyện thành năm vạn lính mới tinh nhuệ. Trong đó cũng không thiếu được công lao Tần Lâm lật đổ tham quan Dương Triệu, lại hiến Lỗ Mật Súng, Tấn Lôi Thương.

Hiện tại là tiết cuối Thu Hồ Lỗ xuôi Nam xâm lấn quan ải, Đồ Môn Hãn, Đồng Hồ Ly nghe được Giang Lăng tướng công Trương Cư Chính châu trời, bắt đầu rục rịch muốn động, Thích Kế Quang đã an bài xong xuôi đầu vào đó, chuẩn bị quyết một trận tử chiến với bọn họ.

Trong tay Tăng Tĩnh Ngô, phần trình văn do đích thân Thích Kế Quang viết hết sức khảng khái hào hùng:

- Liêu Đông hỗn loạn mấy chục năm qua, đầu sỏ tội ác là hai người tiểu Vương tử, Đồng Hồ Ly. Tiểu Vương tử còn có hiệu là Đồ Môn Hãn, là hậu duệ của hoàng thất Hồ Nguyên, cầm ấn của Đại Hãn Mông Cổ, là cừ địch mười đời của Đại Minh ta. Bản Tổng Binh dẫn dắt tướng sĩ dưới quyền, muốn quyết chiến với hậu duệ Hồ Nguyên ở sa mạc Qua Bích, không cần bách chiến còn sống, chỉ cầu hy sinh đền nợ nước.

Có nên phê chuẩn hay không? Chỉ lấy quyết chiến sa trường mà nói, Thích Kế Quang thân trải trăm trận đánh đầu thắng đó, mười năm mài một kiếm, trận chiến này tất thắng bất bại. Đáng tiếc chính là, thắng bại chiến tranh cho tới bây giờ không chỉ bằng vào tướng sĩ nơi tiền tuyến là có thể quyết định...

Người làm truyền báo cắt đứt dòng suy nghĩ của Tăng Tĩnh Ngô: Tần Lâm và Thích Kim cầu kiến.

- Mau mời vào!

Ánh mắt Tăng Tĩnh Ngô sáng lên, lập tức đi ra khỏi nhị môn, vừa đứng nghênh đón bọn Tần Lâm đang vội vàng tiến vào.

Vừa đối mặt, Tần Lâm thấy trong mắt vị Binh bộ Thượng Thư này có vẻ lo âu xua mãi không đi, có thể thấy được y đã phát giác ra không ít chuyện về Trương Tứ Duy.

Tăng Tĩnh Ngô đưa mắt ra hiệu cho Tần Lâm, giữ bọn Thích Kim ngồi lại bên ngoài phòng khách, y mời Tần Lâm vào thư phòng phía sau.

- Xem ra chúng ta đi nước cờ tìm Tần trưởng quan là rất đúng, giao tình giữa hắn và Tăng Thượng Thư rất tốt.

Thích Kim mơ màng suy nghĩ.

Mấy vị tướng quân tuổi tác tương đồng cũng thấp giọng bàn tán, ai nấy xoa tay liên hồi, nói lần này xuất binh nhất định không thành vấn đề, hưng binh quét ngang Mạc Bắc, diệt cừu địch mười đời của triều Đại Minh, đại công cáo thành. Thời điểm lập nên đại nghiệp giống như Hoắc Khứ Bệnh, Lý Tĩnh, Từ Đạt... dường như sắp đến.

Tướng sĩ biên quan trung dừng ngay thẳng, làm sao hiểu được những chuyện quỷ quyệt trong triều, làm sao biết được trong kinh sư này lừa gạt xảo trá. Không thể không nói, ý nghĩ của bọn họ thật sự quá ngây thơ.

Trong thư phòng, Tần Lâm đi thẳng vào chính đề hỏi:

- Tăng Thượng Thư, người đã phát giác rồi sao?

- Không sai.

Tăng Tĩnh Ngô lộ vẻ khổ sở gật đầu một cái, cắn răng thở dài:

- Từ trước tới nay đảng tranh trong triều cho dù là một phái nói đúng, phái khác vô lý nhưng cũng phải cãi lại vài phần. Thế nhưng Giang Lăng đảng nhiều lần đưa tấu chương lên, Nghiêm Thanh, Cố Hiến Thành, Lưu Đình Lan nhất định phản đối, nhưng lần này chúng ta nói Trương Tứ Duy tiếp nhận Thủ Phụ Đại Học Sĩ, bọn họ không hề phản bác, quả thật thái độ khác hẳn bình thường...

Tăng Tĩnh Ngô thân là Binh bộ Thượng Thư, trong tay cũng có chút lực lượng ẩn trong bóng tối, tuy không thăm dò được tin tức thật sự nhưng tổng hợp vô số đầu mối mơ hồ lại cùng chỉ về một kết luận, mà kết luận này đáng sợ tới cực điểm.

- Đã tạo ra sai lầm lớn, lúc này hối hận đã muộn!

Tăng Tĩnh Ngô lắc đầu thở dài, ánh mắt nhìn về phía Tần Lâm toát ra vẻ vô cùng áy náy.

Tần Lâm thở dài một cái:

- Tăng Thượng Thư, người chậm chạp không phê chuẩn trình văn của Thích soái, thì ra nguyên nhân là như vậy. Nhưng công phu mười năm tâm huyết của Thích soái há có thể bị hủy trong chốc lát? Kế Liêu Tổng Đốc Cảnh Định Lực là người của ta, hãy mau phê duyệt công văn. Thích soái chưa chắc không có cơ hội, hướng chỉ với tài cầm quân của lão, cho dù là triều cục có biến, bảo toàn đại quân rút lui trở về quan tuyệt đối là không thành vấn đề.

Dứt lời Tần Lâm liền tha thiết nhìn Tăng Tĩnh Ngô, hẳn đã phân tích lợi hại vô cùng rõ ràng, chiến, có khả năng diệt kẻ thù nhiều đời. Cho dù là triều cục có biến, Thích Kế Quang cũng có thể cầm binh rút lui trở về quan, đây là mối làm ăn chỉ có lời không sợ lỗ.

- Ngu huynh, ngu huynh...

Tăng Tĩnh Ngô cười khổ lắc đầu một cái:

- Làm sao ngu huynh không biết Thích soái dụng binh như thần, chiến là tất thắng bất bại? Nhưng... nhưng lo lắng của ta là bản thân Thích soái!

Phàm là danh tướng triều Đại Minh cầm quân bên ngoài, ắt sẽ bị ngôn quan trong triều công kích, bình thường cũng không nói, nhưng đến thời điểm biến loạn triều cục như vậy Thích Kế Quang vẫn dẫn dắt đại quân xuất quan, sẽ rất dễ dàng bị chính địch vu hãm.

Nếu như Giang Lăng đảng không cách nào bảo vệ Thích Kế Quang giống như trước, e rằng kết cục của vị đại soái này sẽ không hơn gì Hồ Tông Hiến, thậm chí còn tệ hại hơn nữa.

Tần Lâm ngắt người ra, hoàn toàn hiểu tâm ý của Tăng Tĩnh Ngô, than dài một tiếng:

- Tăng Thượng Thư, người thật sự cho là Thích soái ở biên trấn xa xôi hoàn toàn không biết cục diện trong triều hay sao? Vì sao lần này lão lại thỉnh chiến vội vàng như vậy, chỉ cần ra hỏi Thích Kim chắc chắn sẽ biết rõ ràng.

Tăng Tĩnh Ngô tròn mắt, tiếp theo không nói một lời đi ra thư phòng, đi thẳng tới phòng khách.

- Cung nghênh Tăng Bộ Đường!

Thích Kim cùng các tướng quân quỳ xuống đình tham, thấy Tăng Tĩnh Ngô đi nhanh như vậy chỉ cho là Tần Lâm đã thuyết phục được y phê chuẩn xuất quan tác chiến, ai nấy đều lộ vẻ vui mừng.

- Thích Kim, đứng lên, ta muốn hỏi ngươi.

Tăng Tĩnh Ngô đỡ Thích Kim dậy, dồn dập hỏi:

- Thích soái ngươi trừ trình văn ra còn có dặn dò gì khác hay không?

Thích Kim gãi gãi đầu, đáp:

- Thúc thúc ta nói nuôi binh ngàn ngày dụng binh một giờ, chúng ta chịu ân nước sâu nặng, tự nhiên nên lấy cái chết đền nợ nước...

Một tên tướng quân khác bổ sung:

- Xuất binh sắp tới, đại soái chúng ta lại nổi hứng làm thơ, viết ra mấy câu thơ trên giấy.

- Thơ gì vậy?

Tăng Tĩnh Ngô hỏi tới.

Một câu là 'Phong hầu không phải ý ta, chỉ mong bốn bể phong ba dẹp bằng'. Một câu là 'Đục tận non xanh lấy đá về, lửa hồng thiêu đốt có hề chi. Thịt nát xương tan nào có sợ, chỉ mong thanh bạch tiếng còn ghi'.

Thích Kim ngâm thơ, y nhớ rất rõ ràng.

Thì ra lão muốn bắt chước Vu Thiếu Bảo (Vu Khiêm)! Tăng Tĩnh Ngô giật nảy mình, ngây dại hồi lâu mới cất tiếng thở dài:

- Ta đã xem thường Thích soái, ta không bằng Thích soái... Được, ta sẽ lập tức phát công văn cho Kế Liêu Tổng Đốc phủ, ba Tuần Phủ Thuận Thiên, Bảo Định, Liêu Đông, nếu địch sang xâm lược cho phép các người ồ ạt xuất quan phản kích. Lại tâu lên triều đình, như vậy càng thêm danh chính ngôn thuận, cũng tiện cho các Tổng Binh nha môn các phủ châu huyện phối hợp tác chiến.

Thích Kim vui mừng quá đổi, quỳ xuống dập đầu ba cái, vui vẻ bò dậy.

Tần Lâm cũng đi tới bổ sung:

- Thượng tấu phải nhanh một chút, Tăng Thượng Thư ngươi xem hôm nay có thể hay không?

- Ta viết ngay bây giờ!

Tăng Tĩnh Ngô lập tức lệnh cho người làm mài mực trải giấy.

Chợt Tăng Tĩnh Ngô cau mày:

- Ngày mai sẽ là ngày lâm triều, đạo tấu chương này chưa chắc có thể thông qua, nếu để trễ nãi, sợ rằng...

- Không sao, nội các tìm Thân Các Lão, Ty Lễ Giám ta đi nói một tiếng với Trương Hoàn, hôm nay là có thể xong hết các thủ tục phiêu nghị, phê hồng, chế cáo!

Tần Lâm hết sức chắc chắn nói.

Trương Hoàn tự biết trong lòng, mình có thể ngồi lên vị trí chưởng ấn Ty Lễ Giám nên cảm tạ người nào, cho nên lão nhất định sẽ nể mặt Tần Lâm.

- Được!

Tăng Tĩnh Ngô nhìn Tần Lâm thật sâu, rất nhanh liền cúi đầu cầm bút viết.

Thích Kim cùng đồng bọn của y nghe vậy ngây người, ngơ ngác nhìn nhau, không che giấu được vẻ vui mừng trong đôi mắt. Bọn họ biết Tần Thái Bảo có biện pháp, nhưng không nghĩ tới hẳn cũng có thể can thiệp cả chương ấn Ty Lễ Giám, tính tình lại hết sức trọng nghĩa, đại soái kết giao với vị huynh đệ này quả thật không lầm người.

Tằng Tĩnh Ngô viết xong tấu chương lại phê bộ văn, viết công văn phát xuống Kế Liêu Tổng Đốc phủ, các Tuần Phủ khác.

Tần Lâm viết một phong thư tay cho Kế Liêu Tổng Đốc Cảnh Định Lực, lệnh cho y toàn lực phối hợp Thích Kế Quang tác chiến, sau đó không từ vất vả chạy đi Ty Lễ Giám tìm Trương Hoành giúp một tay, vừa mới được nội các phiếu nghị thông qua tấu chương đã đến, vết mực phía trên chưa khô.

Tằng Tĩnh Ngô viết đạo tấu chương này hết sức mập mờ, bề ngoài thoát nhìn giống như là theo thông lệ nghiêm phòng tử thủ, phòng thủ tự nhiên không thiếu được phản kích, không có khả năng bị động chịu đánh. Nhưng trên thực tế là âm thầm cho phép Thích Kế Quang xuất binh Tái Ngoại, quyết một trận tử chiến cùng địch khấu.

Phiếu nghị nội các và Ty Lễ Giám cũng phê theo ý này, có lẽ Vạn Lịch không nhìn ra, có lẽ y đang bận rộn chuyện khác, không đặt tâm tư vào chuyện này, rất nhanh tấu chương đã được phê hồng.

Tần Lâm lại mời Trương Tiểu Dương giúp một tay, đến lúc hoàng hôn, thiên sứ truyền chỉ đã ra khỏi Đức Thắng môn, được Thích Kim và các vị tướng sĩ hộ tống chạy về tiền tuyến Kế Trấn phía Bắc.

Tiếng vó ngựa rầm rập, gió Thu vù vù, dư quang mặt trời lặn chiếu rọi khiến cho bóng bọn họ ngả dài trên mặt đất. Hoàng sa bách chiến xuyên kim giáp, không biết sau trường đại chiến này sẽ có mấy người đắc thắng mà về, có mấy người máu nhuộm sa trường...

Lúc tấu chương Tăng Tĩnh Ngô đưa đến nội các, Thủ Phụ Trương Tứ Duy, Thứ Phụ Thân Thời Hành, tân nhiệm Tam Phụ Dư Hữu Đình đang trực ở Văn Uyên Các, vì vậy tấu chương được thông qua không nghi ngờ chút nào, lấy được phiếu nghị thuận lợi.

Thân Thời Hành lại cầm lên một bản tấu chương từ trên bàn sách, mở ra xem thử liền nở nụ cười xem thường: giám sát Ngự Sử Khâu Tranh đạn hặc cố Thái Sư Thủ Phụ Trương Cư Chính mười tội lớn, thỉnh triều đình truy đoạt quan tước, thụy hiệu, nghiêm tra tay sai Trương Cư Chính, bỏ đi triều chính mới tàn ngược hại dân, khôi phục chế độ cũ có từ thời tổ tiên.

- Lại một kẻ muốn lừa gạt đình trượng.

Thân Thời Hành lắc đầu cười cười, cầm bút phê ở phía dưới bốn chữ 'Lưu trung bất phát'.

Lưu trung bất phát chính là để cho Hoàng đế ném đạo tấu chương này vào thùng rác, mặc dù chưa chắc Hoàng đế làm việc theo đúng như phiếu nghị, nhưng bên Ty Lễ Giám thấy bốn chữ 'Lưu trung bất phát' thường là sẽ đặt tấu chương ở phía dưới chót đồng tấu chương, Hoàng đế xem mấy trăm quyển dĩ nhiên không thể xem hết, còn dư lại trả trở về Ty Lễ Giám, cũng là ném vào thùng rác.

Dư Hữu Đình nghe tiếng ngẩng đầu lên, thanh lưu danh sĩ muốn lừa gạt đình trượng vĩnh viễn sẽ không đoạn tuyệt, cho nên cũng không để ý, háng giọng nói:

- Trương lão tiên sinh, Thân lão tiên sinh, tại hạ có bữa rượu nhạt, hôm nay chúng ta tới tề xá không say không về. Các vị cố giao Vương Thượng Thư, Lý Thượng Thư cũng sẽ quang lâm hàn xá.

Y là đại thần Giang Lăng đẳng mới nhập các, muốn bày tiệc mời hai vị tiên bối nhập các sớm hơn.

Trương Tứ Duy hơi nhú mày một cái:

- Hai vị đi trước đi, ngu huynh sẽ chậm một chút, ở đây còn có hơn hai mươi bản văn chưa phê xong.

Thân Thời Hành là hảo hảo tiên sinh, luôn miệng nói chờ một chút cũng không sao.

- Giữa chúng ta còn khách sáo cái gì? Làm chủ nhân đi trễ, nhất định Tam Hồ Thượng Thư Lý Ấu Tư sẽ bị chết đói trước!

Trương Tứ Duy cười ha hả đùa một chút, ra sức đẩy Dư Hữu Đình cùng Thân Thời Hành đi trước.

- Phụng Bần huynh, chúng ta đi trước một bước, ở tề trạch cung kính chờ đợi đại giá!

Dư Hữu Đình rất nhiệt tình chấp tay một cái, cùng Thân Thời Hành rời đi.

Hai vị này mới vừa đi, Trương Tứ Duy đã cầm đồng tấu chương lên, lục tìm được đạo tấu chương của Khâu Tranh. Sau đó lão không hề do dự cầm bút xóa đi bốn chữ ‘lưu trung bất phát’ do Thân Thời Hành phê phiếu nghị, viết lại bốn chữ khác ‘Giao phát đình nghị’.

790. Chương 790: Long Trời Lở Đất

Ty Lễ Giám, Trương Hoành đang chậm rãi lật xem tấu chương do nội các mang tới, bất thành linh mắt già trợn trừng thật to, tay run lấy bầy.

Trương Kinh, Trương Thành chú ý tới dị động của chương ấn Ty Lễ Giám, ngơ ngác nhìn nhau, đồng thời tỏ vẻ nghi ngờ trong mắt.

Trương Hoành đặt tấu chương Khâu Tranh xuống phía dưới chót một đồng tấu chương lớn như không có chuyện gì xảy ra, ung dung chậm rãi nói:

- Đạo tấu chương này hẳn là đưa nhầm chỗ rồi, Hồ Nam xin giúp nạn thiên tai, phải để Hộ bộ trực tiếp phát lạc, cái gì cũng tới làm phiền Thánh thượng, vậy Lục bộ Cửu khanh để làm gì?

Trương Thành, Trương Kinh lại cúi đầu, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm không nói một lời.

Sau lưng Trương Hoành toát ra mồ hôi lạnh, âm thầm oán trách không ngừng: Trương Phượng Bàn ôi Trương Phượng Bàn, lão muốn giở trò quỷ gì vậy? Tấu chương đạ hặc cố Thái Sư Trương Cư Chính và chúng đại thần Giang Lăng đẳng, lão lại gạch đi phiếu nghị ‘lưu trung bất phát’ của Thân Thời Hành, đổi thành giao phát đình nghị, muốn làm ra vẻ thanh cao vậy đừng giở trò này.

Đây chính là ích lợi mang lại do Tần Lâm đưa Trương Hoành lên. Khác với Trương Kinh Trương Thành chỉ nghĩ cách làm thế nào lấy lòng Vạn Lịch, Trương Hoành lão thành trì trọng, hiểu được đại thể quan tâm đại cục, mới có hành động như vậy.

Tấu chương do tiểu thái giám ôm đi Đường Tâm điện, vốn là để cho Bình Bút thái giám đưa đi là được, nhưng Trương Hoành vẫn không yên lòng cho nên theo cùng.

Vạn Lịch đang ngồi ngay ngắn trên ngự tọa phía sau bàn đọc sách, lật xem từng bản tấu chương. Là cửu ngũ chí tôn Đại Minh hoàng triều, y phải xử lý rất nhiều chính vụ, phần lớn tấu chương cũng chỉ là xem qua loa bèn phê duyệt theo ý phiếu nghị, một ít không ổn mới trả trở về nội các phê phiếu nghị lại một lần nữa. Một số tấu chương tối quan trọng tối khẩn cấp bèn bỏ qua phiếu nghị, nhờ Ty Lễ Giám giúp đỡ hạ bút phê hồng.

Nếu như chuyện gì cũng ôm hết vào thân, e rằng sau hai ba năm Hoàng đế triều Đại Minh sẽ chết vì quá mệt.

Trương Hoành thấy vậy cuối cùng cũng cảm thấy yên lòng trở lại, Vạn Lịch cũng không có gì khác thường, bản tấu chương kia bị nhét xuống dưới đáy, hẳn sẽ không bị y nhìn thấy.

Không ngờ rằng Trương Kinh lặng lẽ đi tới bên cạnh Vạn Lịch, rút ra bản tấu chương mà Trương Hoành vừa mới nhét xuống dưới chót, cười nịnh trình lên:

- Hoàng gia, mời ngài cẩn thận xem thử quyền này, cũng có vẻ hay hay.

Trương Hoành chỉ cảm thấy tim mình như chìm xuống, nhìn lại trong ánh mắt Trương Kinh và Trương Thành rõ ràng toát ra vẻ hài hước. Thì ra hai người bọn họ đã sớm nhìn thấu cử động của Trương Hoành, mãi đến lúc này mới vạch trần.

Vạn Lịch mặt không đổi sắc, chỉ có khóe miệng hơi nhếch lên, sau khi nhận lấy bản tấu chương kia cố làm ra vẻ kinh ngạc:

- Ủa, chẳng lẽ Trương Thái Sư lại tệt hại như vậy sao? Ngày mai triều hội, phát văn võ bá quan đình nghị!

Trương Hoành chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, kinh hoàng đến nỗi tay chân luống cuống: rốt cục là bệ hạ muốn làm gì? Trương Tứ Duy, Trương Kinh, Khâu Tranh, bọn họ lại muốn làm gì?

Lại đến ngày triều hội, văn võ bá quan tề tụ ở Hoàng Cực môn.

Chương án Ty Lễ Giám thái giám Trương Hoành vốn phải phụng bồi bệ hạ, lại đứng trên bệ rồng thật sớm dõi mắt quan sát bá quan văn võ từ năm cửa tiến vào. Đáng tiếc khiến cho lão thất vọng, trong đó cũng không có bóng người mà lão đang mong đợi.

Trương Hoành báo tin tức cho Tần Lâm cả đêm, hy vọng thanh niên trí kế bách xuất này có thể ngăn cơn sóng dữ. Nhưng cho đến khi văn võ bá quan dựa theo ban thứ xếp hàng đứng ngay ngắn trong ánh rạng đông, Tần Lâm thủy chung vẫn không xuất hiện.

Tần Lâm là Cẩm Y Vệ Đô Chỉ Huy Sứ, gánh vác trách nhiệm nặng nề tập nã gian đảng ác nghịch, thường xuyên ra ngoài làm khâm án, hẳn có tới hay không cũng rất bình thường, thật ra thì phần lớn thời điểm hẳn cũng không có vào triều.

Nhưng ngoại trừ Tần Lâm ra, một vị đại thần khác vắng mặt cũng rất khác thường, Tăng Tĩnh Ngô thân là Binh bộ Thượng Thư cũng không có tới, trong ban văn thần có một chỗ trống nổi bật vô cùng, khiến cho người ta quan sát chăm chú.

- Nghe nói Tam Tĩnh hiền đệ đột nhiên cáo bệnh, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Vương Quốc Quang nghi hoặc chớp mắt một cái, thấp giọng hỏi Trương Học Nhan.

- Y trẻ tuổi hơn chúng ta, thân thể lại rất khỏe, vì sao lại bệnh không dậy nổi như vậy?

Hộ bộ Thượng Thư Trương Học Nhan cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, hai ngày trước gặp Tăng Tĩnh Ngô y vẫn còn vô cùng khỏe mạnh.

Lại Bộ Thị Lang Vương Triện sắp nhập các cười hăng hắc hai tiếng:

- Chỉ sợ là xấu hổ không dám gặp mặt chúng ta. Nghe theo tiểu tử Tần Lâm kia nói hươu nói vượn, tự dưng nghi ngờ Phụng Bàn huynh, mặc dù chúng ta sẽ không nói chuyện này ra, nhưng trong lòng y chắc chắn sẽ xấu hổ áy náy.

- Vương Thị Lang chó có lên tiếng!

Trương Học Nhan đặt đầu ngón tay lên môi, nháy nhó về phía Trương Tứ Duy đứng ở vị trí đứng đầu văn thần.

Các đại thần Giang Lăng đảng đồng tâm hiệp lực, Tăng Tĩnh Ngô tin tưởng lời nói vô căn cứ của Tần Lâm, tự dưng nghi ngờ Trương Tứ Duy, vì Giang Lăng đảng đoàn kết, tự nhiên mọi người sẽ không nói ra chuyện này. Nếu không giữa Trương Tứ Duy và Tăng Tĩnh Ngô có ngăn cách, mọi người sẽ rất khó nhìn mặt nhau.

Quả nhiên Vương Triện cảm miệng, chẳng qua là trên mặt vẫn giữ vẻ calm phẫn, dường như bất bình thay Trương Tứ Duy phải chịu hàm oan.

Chuông cổ trời lên, ba tiếng tĩnh tiên, Vạn Lịch đế Chu Dực Quân được Trương Kinh Trương Thành hầu hạ chậm rãi từ phía sau Hoàng Cực môn tiến ra, ngồi trên ngự tọa long phụng thếp vàng.

- Liệt vị thần công có chuyện sớm tấu, vô sự bãi triều!

Trương Hoành rống to một tiếng, trong lòng hồi hộp căng thẳng.

Đủ các loại chuyện nhát nhát được tâu lên, Công bộ Thị Lang Phan Quý Tuân trị thủy Hoài Hà đã bắt đầu khởi công, xin triều đình duyệt chi khoản lương hướng này. Cuối Thu Binh bộ báo cho chín trọng trấn phải chú ý mật thiết động tĩnh thảo nguyên, nhất là ba trấn Kế Liêu...

Liên tục tâu mấy chuyện, đột nhiên Vạn Lịch cười nói:

- Ở đây trăm có một phần tấu chương đạn hặc cổ Thái Sư Trương tiên sinh, thật sự là không quyết định được chủ ý, không thể làm gì khác hơn là mời liệt vị ái khanh đình nghị một phen. Khâu Tranh, tấu chương này là của khanh phải không?

Văn võ bá quan đột nhiên bị tập kích sợ ngây người, chúng kiện tướng Giang Lăng đẳng ngơ ngác nhìn nhau. Tấu chương loại này từ trước tới nay vẫn là lưu trung bất phát, vì sao lại giao phó đình nghị như vậy? Nội các, Ty Lễ Giám, rốt cuộc chỗ nào có vấn đề?

Hai cha con Từ Văn Bích, Từ Đình Phụ nhìn nhau, sắc mặt của hai người đều trở nên cực kỳ nặng nề.

Đám triều thần Nghiêm Thanh, Lưu Thủ Hữu, Cố Hiến Thành lại tỏ ra dương dương đắc ý, dường như mong đợi đạo tấu chương này đã từ lâu.

Thần sắc Khâu Tranh nghiêm nghị đi ra ban, sau khi hành lễ bèn đọc bầm tấu:

- Khải tấu bệ hạ, vi thần đạn hặc cổ Thái Sư, Trung Cự điện Đại Học Sĩ Trương Cư Chính phạm vào mười tội. Tội thứ nhất thân là phụ thần, mưu quốc bất trung, tội thứ hai là kết bè kết đảng, vì tình riêng mà trái pháp, tội thứ ba tham ô tiền tài, bỏ vào túi riêng, tội thứ bốn cầm giữ triều chính, khi quân phạm thượng...

Thanh âm của Khâu Tranh rõ ràng mà vang dội, vang vọng trên quảng trường thoáng dang ở ngoài Hoàng Cự môn, khơi dậy từng trận cuồng phong bạo vũ trong lòng các triều thần.

- Không... không phục, đây là lời nói dối!

Vương Quốc Quang tức uất nghẹn lời, Trương Học Nhan thần sắc kinh ngạc, Vương Triện trợn mắt gần rách khoe, toàn thân Lý Ấu Tư phát run, Thân Thời Hành trợn mắt há mồm... Cùng thời khắc đó, trong lòng bọn họ không hèn mà cùng phát ra tiếng gào thét.

Đúng vậy, Trương Cư Chính là chuyên quyền, thậm chí có thể nói là độc tài, nhưng lão là vì nghiệp lớn triều chính mới chứ không phải là vì cá nhân mình. Lão có nắm giữ quyền bính, thậm chí quản thúc Hoàng đế, nhưng lão trung thành cảnh cảnh đối với triều Đại Minh, làm gì nghĩ gì cũng chỉ là vì giấc mộng tạo nên một thời thái bình thịnh thế.

Lại Bộ Thị Lang Vương Triện lòng ngay miệng lẹ bất chấp nghi lễ triều đình, chỉ Khâu Tranh gần giọng quát:

- Nói nhăng nói càn! Cổ Thái Sư là nguyên lão ba triều, trọng thần được tiên đế Long Khánh thác cô (gởi con), phụ tá bệ hạ lên ngôi từ lúc mười tuổi, hơn mười năm qua trung thành hết dạ, thành tích quá rõ ràng. Người lại dám ngậm máu phun người, vu khống trắng trợn, quả thật không thể nào nhin được. Thần xin bệ hạ trị Khâu Tranh tội bêu xấu đại thần, họa loạn triều cương!

- Trị tội y!

Vương Quốc Quang cũng rống giận lên.

- Trị tội!

- Tán thành!

Chúng đại thần Giang Lăng đẳng một lòng đoàn kết, thề phải đánh cho Khâu Tranh vạn kiếp bất phục.

Đông đảo Thượng Thư, Thị Lang, Phó Đô Ngự Sử, Thiêm Đô Ngự Sử, Lang Trung, Chủ Sự... thanh thế không thể nói là không lớn, phảng phất cơn sóng thần trong phút chốc sẽ hoàn toàn bao phủ Khâu Tranh.

Nhưng sắc mặt Khâu Tranh vẫn tỏ ra cương quyết, vung ống tay áo lên tỏ vẻ trung thành với nước, lớn tiếng nói:

- Trung thần vì can gián mà chết, cho dù là bị thất phu chỉ trích, Khâu mỗ cũng không thẹn với lòng mình.

Lão Quốc Công Từ Văn Bích thấy vậy liền cười khẩy lắc đầu một cái, thấp giọng nói với con trai đứng ở bên cạnh: tài diễn người này không tệ, nhưng còn kém Tần cô gia khá xa.

Từ Đình Phụ dở khóc dở cười, đến lúc này rồi cha còn có lòng dạ đùa giỡn.

Từ Văn Bích cười cười tự giễu, ta đã thấy nhiều rồi, trải qua ba triều Gia Tĩnh Long Khánh Vạn Lịch, bao nhiêu quyền thần danh thần trung thần gian thần liên tục ngã xuống, vì sao ta còn có thể đứng ở chỗ này?

Rốt cục Hình bộ Thượng Thư Nghiêm Thanh vượt qua đám người đứng ra, bực tức ra mặt:

- Còn nói Trương Giang Lăng không có kết bè kết đảng, hôm nay Khâu Ngự Sử chỉ dâng một đạo tấu chương lập tức quần tình sôi trào, đây còn không phải là bè đảng của cố Trương Thái Sư hay sao? Lão thần tán thành với Khâu Ngự Sử, liên danh đạ hặc cố Trương Thái Sư và tay sai!

So với chúng kiện tướng Giang Lăng đảng tức giận, Nghiêm Thanh sớm có dự mưu trấn tĩnh hơn nhiều.

Rốt cục đã có cơ hội! Cố Hiến Thành nhìn ra đầu mối, đưa mắt ra hiệu cho đồng đảng, theo sát Nghiêm Thanh đứng ra, lớn tiếng nói:

- Trương Cư Chính quyền thần hại nước, khi quân phạm thượng, quả thật tội không thể tha được! Bọn Vương Quốc Quang, Trương Học Nhan là đồng đảng cấu kết với Trương Cư Chính gây ra họa loạn triều cương, cũng là cá mè một lứa, cho nên mới ra sức biện hộ cho Trương Cư Chính!

- Trương Cư Chính mang lòng hại nước, may nhờ ông trời che chở quốc triều khiến cho lão bỏ mình. Xin bệ hạ minh giám, gần hiền thần xa tiểu nhân!

Lưu Đình Lan cũng lớn tiếng phụ họa.

Ngụy Doãn Trung, Mạnh Hóa Lý cũng ríu rít lên tiếng, tuy quan chức bọn họ thấp nhưng thanh âm lại rất lớn, hơn nữa không có cổ kị gì, càng nói càng không chịu nổi, phảng phất ít ngày trước Trương Cư Chính còn là phụ chính danh thần, hiện tại đột nhiên biến thành Vương Mãng, Tào Tháo.

Văn võ bá quan cũng nhìn ra manh mối, nếu là trước kia loại tấu chương đạ hặc này sẽ không có khả năng xuất hiện trong triều nghị. Hiện tại bệ hạ giao phó trăm quan đình nghị, bản thân chuyện này đại biểu cho thái độ của Vạn Lịch, hơn nữa hết sức rõ ràng.

Vì vậy không ngừng có người ý đồ đầu cơ gia nhập đội ngũ Khâu Tranh, Nghiêm Thanh, đồng thời rất nhiều triều thần nghiêng về Giang Lăng đảng sáng suốt ngậm miệng lại.

Dần dần Giang Lăng đảng vốn là thanh thế thật lớn, trở nên có vẻ thế đơn lực bạc.

Thần sắc Vạn Lịch trên ngự tọa càng ngày càng đặc ý, ánh mắt y cũng càng ngày càng sắc bén, quét qua đám đại thần Giang Lăng đảng như Vương Quốc Quang, Trương Học Nhan, Lý Ấu Tư...

Mặc dù Trương Cư Chính đã chết, nhưng Giang Lăng đảng một tay lão gầy dựng vẫn vững vàng cầm giữ triều chính. Ba tên Đại Học Sĩ thấy đều là Giang Lăng đảng, chiếm hết năm trong Lục bộ Thượng Thư, Đô Sát Viện và Lục khoa cấp sự cũng có rất nhiều người của bọn họ. Điều này làm cho Vạn Lịch cảm giác cho dù là Trương Cư Chính đã chết đi, nhưng lão vẫn còn là bóng ma hạn chế quyền lực của mình, vẫn thường xuyên đề nạng trên đầu mình.

Chờ đợi Trương Cư Chính chết đi, lật đổ Phùng Bảo, cuối cùng giải quyết Giang Lăng đảng, Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân mới có thể chân chính độc chưởng triều cương, lấy tư thái chí cao vô thượng quân lâm thiên hạ.

- Liệt vị ái khanh...

Vạn Lịch hắng giọng nói, khác với trước kia lúc Trương Cư Chính còn sống, hiện tại quần thần lập tức dừng cãi vã, ngay cả trọng thần Giang Lăng đảng tức tối vô cùng cũng nhìn chằm chằm chờ đợi cử ngũ chí tôn phán quyết.

Vạn Lịch cười, điều y muốn chính là như vậy, vì vậy từ từ nói:

- Rốt cục cố Thái Sư Trương Cư Chính như thế nào, trăm được lão phụ tá mười năm, sợ rằng rất nhiều chuyện chẳng hay biết gì. Bất quá Đông Xưởng và Cẩm Y Vệ có một vài chuyện liên quan với lão, mời Đông Xưởng Trương Kinh và Cẩm Y Vệ Lưu Thủ Hữu ra nói một chút đi!

Trương Kinh lập tức từ phía sau ngự tọa đi ra, giọng the the hơi run rẩy vang vọng trên bầu trời Hoàng Cực môn:

- Mồng Tám tháng Ba Vạn Lịch nguyên niên, Trương Cư Chính và Phùng Bảo Ty Lễ Giám mật mưu ở nhà, muốn thừa dịp bệ hạ mới lập mưu đồ bất chính, sau bởi vì thiên tượng dị động nên thôi. Tháng Chín năm Vạn Lịch thứ năm, Trương Cư Chính và Vương Quốc Quang, Lý Ấu Tư mật mưu ở nhà, ngày hôm sau bởi vì chuyện đình ưu đoạt tình mà đình trượng các đại thần trung trực...

Lưu Thủ Hữu cũng lấy công văn Cẩm Y Vệ ra, cao giọng đọc:

- Tháng Giêng Vạn Lịch nguyên niên, Trương Cư Chính gởi ý Cẩm Y Vệ gán tội danh cho Vương đại thần hạ ngục, hãm hại trung lương. Tháng Tư năm Vạn Lịch thứ ba, Trương Cư Chính nhả riêng cho cẩm y vũ thần Lưu Thủ Hữu, cưỡng ép thăng cháu Phùng Bảo Phùng Bang Ninh làm quan chưởng ấn Nam Trấn Phủ Ty Cẩm Y Vệ...

Văn võ bá quan nhất thời xôn xao, thật ra mọi người đều biết những chuyện này. Bất kể là ai đứng ở vị trí Thủ Phụ e rằng cũng sẽ làm những chuyện tương tự, chẳng qua là thứ vốn giấu trong bóng tối thành linh đưa ra ngoài sáng, vậy thì hoàn toàn khác hẳn.

Chúng thần Giang Lăng đảng mặt đỏ tới mang tai, không biết nên phản bác thế nào, bởi vì Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu nói toàn là sự thật, nhưng vì sao từ trong miệng hai người bọn họ nói ra mùi vị lại thay đổi như vậy?

Vương Quốc Quang nhìn ánh mắt của Khâu Tranh, Nghiêm Thanh, hàn quang chột lóe rồi biến mất, chấp tay nói:

- Bệ hạ, chuyện này quan hệ trọng đại, tuyệt không thể quyết định dưới tình trạng quần tình sôi trào, xin bệ hạ trưng cầu ý kiến nội các phụ thần, Lục bộ Cửu khanh, lấy đó định đoạt!

- Thỉnh Các Thần và Lục bộ Cửu khanh đình thôi!

Trương Học Nhan cũng kêu lên theo.

Giang Lăng đảng chiếm cứ ưu thế tuyệt đối bên trong Các Thần và Lục bộ Cửu khanh, chỉ cần không nói lung tung trên triều hội Hoàng Cực môn, cơ hội cứu vãn cục diện vẫn là rất lớn.

- Vậy sao?

Vạn Lịch híp mắt, khoe miệng khê nhếch cười lạnh trong lòng, chậm rãi nói:

- Nội các phụ thần và Lục bộ Cửu khanh đều ở đây, muốn gì cứ việc nói thoải mái, cần gì đình thôi riêng biệt? Trương Phượng Bàn tiên sinh, lão là Thủ Phụ Đại Học Sĩ của trẫm, hãy nói thử trẫm nghe!

Đám người Vương Quốc Quang, Lý Ấu Tư tức tối cơ hồ ngất xỉu, đến lúc này mới khê thở phào. Trương Tứ Duy đánh trận đầu, bọn họ đi theo sau nắm thế chủ động, cướp trung cung, cuối cùng cũng cứu vãn được ván cờ này.

Trương Tứ Duy ho khan hai tiếng, hắng giọng một cái, bắt đầu bẩm tấu:

- Khải tấu bệ hạ, thần cho là Cố Thái Sư Trương Cư Chính phụ tá bệ hạ kế vị từ khi còn nhỏ, quả thật có công phụ bật... Thế nhưng Trương Thái Sư lấy đó tự cao tự đại, dưới mắt không người, lại chuyên quyền tự tiện, quả thật là làm chuyện người thần cảm phẫn. Vì thần thật sự không đành lòng nói hết, chỉ xin bệ hạ niệm tình công lao của lão ngày xưa, đặc biệt thi ân!

Nụ cười Trương Tứ Duy hết sức thích chí, lão đã nhịn quá lâu, bây giờ lão không chỉ có ngồi trên ghế Thủ Phụ Đại Học Sĩ, lão còn muốn phối hợp với bệ hạ quét sạch Giang Lăng gian đảng. Như vậy vừa có thể được bệ hạ ghé mắt xanh, thoát khỏi nguyên lão Giang Lăng đảng trói buộc, nắm giữ quyền lực lớn hơn, vừa có thể thành tựu mỹ danh trung trinh bất nhị của mình, lưu truyền thiên cổ.

Cái gì?!

Trong lòng tất cả đại thần Giang Lăng đảng thật sự giống như vừa bị một tia sét từ chín tầng trời giáng xuống, đánh bọn họ choáng váng đầu óc. Cho dù là nằm mơ cũng không nghĩ tới Trương Tứ Duy ngày xưa được một tay Trương Cư Chính cất nhắc, là tay mặt tay trái của lão trong nội các lại lâm trận phản bội như vậy.

Mặt Trương Học Nhan đỏ lên, nhìn Trương Tứ Duy giống như không quen biết, trong miệng lẩm bẩm:

- Tiểu nhân, tiểu nhân hèn hạ...

- Phản đồ!

Lý Ấu Tư nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể cắn đứt một miếng thịt của Trương Tứ Duy.

- Đại thế đã qua, đại thế đã qua!

Vương Quốc Quang đau đớn ôm ngực, đôi môi run rẩy kịch liệt, tựa hồ sau khoảnh khắc sẽ lập tức ngã xuống đất.

Bất quá đau đớn nhất vẫn là Vương Triện, niềm hối hận giống như một con dao đâm thẳng vào tim y:

- Vì sao lúc trước mình không tin lời Tần Lâm...

Thấy thảm trạng của Giang Lăng đảng, Vạn Lịch cười vui vẻ, rốt cục những kẻ giúp Trương Cư Chính đè đầu y khi xưa cũng có ngày nay.

Nếu như nói trước đây thế cục còn chưa chân chính phân ra thắng bại, hiện tại Trương Tứ Duy thân là Thủ Phụ Đại Học Sĩ lâm trận phản bội, đã giáng cho Giang Lăng đảng một đòn chí mạng, tất cả triều thần đã hiểu rất rõ ràng, vội vàng phân rõ ranh giới với Giang Lăng đảng.

Có kẻ đáy lòng chính trực tỷ như Tả Đô Ngự Sử Trần Giá, Hữu Đô Ngự Sử Ngô Đoài im lặng không chịu lên tiếng, chỉ cầu không thẹn với lương tâm. Nhưng càng nhiều triều thần hơn lập tức ngã theo chiều gió, ném đá xuống giếng đối với Giang Lăng đảng, chỉ trích vô căn cứ đủ điều, tất cả đều nhắm vào Trương Cư Chính đã chết.

Đây gọi là muốn bắt tội thì cần gì cớ, chỉ trong nửa canh giờ, tội trên đầu Trương Cư Chính không sách nào ghi cho hết. Lão không còn là đệ nhất hiền tướng triều Đại Minh hai trăm năm qua, mà là đệ nhất đại gian thần từ cổ chí kim

Trong lòng người còn có lương tri đều cảm thấy hết sức đau buồn vì kết cục này. Trương Hoành bên cạnh ngự tọa cúi gằm đầu, thỉnh thoảng nhấp máy môi, vẻ mặt vô cùng áo nã.

- Thần xin bệ hạ truy đoạt thụy hiệu Văn Trung của Trương Cư Chính!

Nghiêm Thanh đặc ý vong hình bẩm tấu.

Vạn Lịch cố làm ra vẻ:

- Dù sao Trương Cư Chính cũng từng là lão sư của trẫm...

- Trương Cư Chính mưu quốc bất trung, không xứng với thụy hiệu Văn Trung, xin bệ hạ giáng chỉ truy đoạt!

Bọn Khâu Tranh, Cố Hiến Thành, Ngụy Doãn Trung cùng kêu lên.

Ha ha ha, Trương lão nhi người cũng có hôm nay! Cố Hiến Thành vui như mở cờ trong bụng, thấy Trương Tứ Duy cùng Nghiêm Thanh đều nhìn mình với ánh mắt tán thưởng, thậm chí bệ hạ cũng chú ý tới mình, y chỉ cảm thấy lâng lâng phơi phới. Nhưng ngoài mặt y vẫn tỏ vẻ vô cùng cảm phần, dường như còn trung thành hơn bất kỳ trung thần nào khác ba phần.

- Nếu quần thần tấu thỉnh, trẫm cũng chỉ có thể lắng nghe lời phải, giáng chỉ truy đoạt thụy hiệu Văn Trung của Trương Cư Chính!

Vạn Lịch làm bộ thở dài, dường như hết sức không muốn, nhưng vì quần thần bức bách quá mức mới miễn cưỡng giáng chỉ, sau đó lại làm ra vẻ khoan hồng đại độ:

- Bất quá dù sao Trương Cư Chính từng làm lão sư trẫm mười năm, rất nhiều chuyện phải để trẫm suy nghĩ lại một chút. Tấu thỉnh truy đoạt quan tước, trị tội mà lão đã phạm phải chờ sau này bàn lại đi thôi!

Mang Thái Sư Thủ Phụ Trương Cư Chính ra khai đao, đến đây quần thần chấn động, trong lòng bọn họ rất rõ ràng vị Hoàng đế từ trước tới nay vẫn bị trói buộc này từ nay về sau sẽ chân chính quân lâm thiên hạ, muốn làm gì thì làm.

Trong tiếng hô bãi triều yếu ớt vô lực của Trương Hoành, văn võ bá quan tỏ ra kinh hoảng nơm nớp trước đó chưa từng có, ánh mắt nhìn về phía Vạn Lịch toát ra vẻ kinh sợ thật sâu. Chuyện này khiến cho trong lòng Chu Dực Quân vô cùng thoải mái, như muốn vỗ cánh bay lên, như vừa uống rượu ngon.

Đám triều thần lớn nhỏ Trương Tứ Duy, Nghiêm Thanh, Lưu Thủ Hữu, Cố Hiến Thành cũng cười vui vẻ, lần này chiến thắng giữa triều đình, bọn họ sẽ thay thế địa vị của Giang Lăng đảng, lấy được quyền lực và thanh danh lớn hơn.

Các vị đại thần Giang Lăng đảng hữu khí vô lực, bước chân trở nên hư phù, nhẹ bồng giống như giẫm trên đồng băng. Bọn họ chỉ cảm thấy từ trước tới nay chưa từng khó chịu như vậy, chưa từng đau đớn tới cực điểm như vậy.

Tuy rằng hiện tại Vạn Lịch tạm thời chưa thanh trừ cả Giang Lăng đảng, bất quá chỉ truy đoạt thụy hiệu Trương Cư Chính, nhưng đây tuyệt đối chưa phải là kết thúc, kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, trong lòng mọi người đều hiểu rất rõ ràng.

- Tần Lâm, Tần tướng quân!

Vương Quốc Quang thoáng ngân ngấn lệ trong mắt già nua, run giọng nói với Trương Học Nhan:

- Chúng ta có mắt không trông, trách lầm Tần tướng quân...

Vương Triện, Lý Ấu Tư, Phan Thịnh cũng vô cùng xấu hổ, đáng tiếc hiện tại bọn họ đã tạo ra sai lầm cực lớn, hối hận thì đã muộn.

Bây giờ Tần Lâm đang ở nơi nào?

Trong thư phòng Tần phủ, Tần Lâm đang đối ẩm cùng Từ Văn Trường, rượu trắng được lò lửa đỏ hâm lên nóng hổi, hai người cùng nhau chén chú chén anh, đã uống tới mức mặt đỏ tịn mang tai.

791. Chương 791: Trường Đình Đưa Tiễn

- Ha ha ha, cạn một chén vì Giang Lăng đảng của Tần tướng quân! Từ nay về sau, trong triều đình sẽ không còn Giang Lăng đảng nữa!

Trong đôi mắt già nua của Từ Văn Trường có ánh lệ, lão đang nhớ lại tảo ngộ trước kia của mình, Hồ Tông Hiến, Du Đại Du, còn có nhiều lão bằng hữu không phải là cũng có tảo ngộ như hôm nay sao?

Tần Lâm nâng chén lên chạm với Từ Văn Trường, sau đó uống một hơi cạn sạch rượu nóng trong chén. Khác hẳn với Thiệu Hưng Nữ Nhi Hồng êm ái mà bình thường bọn họ hay uống, loại rượu trắng này sau khi uống vào nóng bỏng như lửa đốt, cảm giác nóng từ môi chạy thẳng đến dạ dày.

- Trong triều đình, Giang Lăng đảng đã xong đời, bất quá căn cơ Giang Lăng đảng vẫn còn đó, người Giang Lăng đảng vẫn còn đó!

Tần Lâm vỗ bàn một cái thật mạnh, lớn tiếng nói:

- Ta chính là Giang Lăng đảng, Giang Lăng đảng chính là ta!

- Hay, hay lắm!

Ánh mắt Từ Văn Trường chợt trở nên sáng ngời, lớn tiếng khen:

- Tần Thái Bảo, lão đầu tử cao húng thay Trương Giang Lăng, lão ta không chọn làm người! Giang Lăng đảng đã ngã, nhưng Tần đảng sẽ đứng lên!

- Tiên sinh có nguyên giúp ta một tay chăng?

Tần Lâm giơ chén rượu lên lần nữa.

Từ Văn Trường cầm chén chạm với hắn, hai người đồng thời uống một hơi cạn sạch.

Tần Lâm đặt mạnh chén xuống bàn:

- Bước kế tiếp, chúng ta phải làm gì?

- Chịu thiệt thòi, hơn nữa còn phải chịu thật nhiều, nhiều tới mức từ trước tới nay chưa từng bị.

Từ Văn Trường vuốt chòm râu bạc, nở một nụ cười khả ái trên gương mặt chẳng chút nếp nhăn.

Trên bờ Đại Vận Hà phía Đông kinh sư dẫn tới Thông Châu, mười dặm trường đình, gió Thu xào xạc.

Vương Quốc Quang mặc cẩm bào bông màu nâu, Tăng Tĩnh Ngô áo xanh mào trắng, Lý Ấu Tư áo vải giầy cỏ, Vương Triện khăn vuông nho phục, sắc mặt ai nấy giống như tiết trời cuối Thu hiện tại, vừa cảm phần vừa đau khổ.

Thủ Phụ Đại Học Sĩ Trương Tứ Duy phản bội tạo thành đả kích chí mạng đối với Giang Lăng đảng, sau khi thua trận trên triều hội lần đó, đả kích sau đó cũng theo nhau tới.

Mồng Chín tháng Chín, giám sát Ngự Sử Khâu Tranh dâng biểu đán hặc Trương Cư Chính được thăng làm Hình bộ Thị Lang, từ quan thất phẩm nhảy một cái trở thành đại quan tam phẩm. Thông qua hành động này, Vạn Lịch Hoàng đế đã phô bày chuyện thay đổi hướng gió triều đình cho cả trong lẫn ngoài triều biết rất rõ ràng.

Vì vậy có nhiều tấu chương đán hặc công kích Trương Cư Chính và Giang Lăng đảng hơn, giống như bướm bướm bay về phía Thông Chính Ty, bay về phía nội các cùng Ty Lễ Giám.

Mười Một tháng Chín, bãi chức Lại bộ Thượng Thư Vương Quốc Quang, đổi Hình bộ Thượng Thư Nghiêm Thanh đảm nhiệm Lại bộ. Mười Hai tháng Chín, cách chức Lại Bộ Thị Lang Vương Triện. Mười Ba tháng Chín, Hộ bộ Thượng Thư Trương Học Nhan về hưu. Mười Lăm tháng Chín, Công bộ Thượng Thư Lý Ấu Tư bị đán hặc kết bè kết đảng mất chức, triều đình tuyên bố vĩnh viễn không dùng nữa. Mười Sáu tháng Chín, Binh bộ Thị Lang, hiệp lý kinh doanh nhưng chính Lương Mộng Long cách chức hồi hương...

Đối ứng với những chuyện này, Mười Bốn tháng Chín, Vạn Lịch phê chuẩn tấu chương của Ngự Sử Lôi Sĩ Tránh, giải oan cho Hàn Lâm viện Biên Tu Ngô Trung Hành, Kiểm Thảo Triệu Dụng Hiền, Hình Bộ Viên Ngoại Lang Ngã Mục, Chủ Sự Trầm Tư Hiếu, Tiến Sĩ Trâu Nguyên Tiêu... bởi vì chuyện Trương Cư Chính đoạt tình năm xưa mà chịu đình trượng, phục hồi nguyên chức.

Mười Bảy tháng Chín, tân nhiệm Lại bộ Thượng Thư Nghiêm Thanh thỉnh tấu, triệu hồi tất cả đại thần theo phe thủ cự bởi vì các loại nguyên nhân mà chọc giận Trương Cư Chính bị trục xuất cách chức năm xưa như Dư Mậu Học, Triệu Ứng Nguyên, Phó Ứng Trinh, Chu Hồng Mô, Mạnh Nhất Mạch, Vương Dụng Cấp...

Vương Quốc Quang lúc còn đảm nhiệm Lại bộ Thượng Thư tiến cử hiền tài, hưng lợi trừ tệ. Trương Học Nhan sửa chữa Vạn Lịch Hội Kế lục, khiến cho tài chính từ cuối thời Gia Tĩnh đến đầu Long Khánh thu nhiều hơn chi, khiến ười năm đầu của triều Vạn Lịch giàu có phong phú.

Tăng Tĩnh Ngô dẫn dắt đại quân bình loạn người Bắc ở thủ phủ Tây Nam hơn trăm năm. Vương Triện làm quan thanh liêm, nhận nhiệm vụ đo đạc ruộng đất ở Đô Sát Viện, chấp pháp công bình không sợ hào cường, dân chúng xưng là Thiết Ngự Sử, đại danh được Vạn Lịch đích thân viết lên bình phong trong triều...

Nhưng hôm nay, đám công thần trọng tướng Giang Lăng đảng ngày xưa làm mưa làm gió, khai sáng cục diện triều Vạn Lịch trung hưng này, còn là nhân vật quan trọng trong cải cách triều chính mới lại gặp phải

kết cục bị cách chức thành dân thường. Bọn họ chỉ có thể ủ rũ chán chường rời kinh về quê, mất đi quyền lực, cũng mất đi cơ hội ra công khuyến mã cho đại nghiệp trung hưng.

Xe ngựa ra kinh chuẩn bị chỉnh tề, hành lý rương hòm lớn nhỏ chất đầy xe, người làm người ở thần sắc ảm đạm.

Quan viên tới đưa tiễn đạt tới con số hàng trăm người, mặc dù Giang Lăng đẳng đã thất thế nhưng môn sinh cố lại của bọn họ vẫn còn rải khắp triều đình. Mặc dù Vạn Lịch, Trương Tứ Duy có thể đánh ngã Giang Lăng đẳng, nhưng lại không thể thanh trừ sạch sẽ tất cả quan viên từ trên xuống dưới.

Quả thật Giang Lăng đẳng khó có thể chạy trốn số phận rơi đài, cũng có không ít quan viên bị áp lực bức bách không dám tới đưa tiễn. Nhưng công đạo tự tại lòng người, số người tới đưa liệt vị lão tiên sinh vẫn rất nhiều, tỷ như Tả Đô Ngự Sử Trần Giá, Hữu Đô Ngự Sử Ngô Đoài, Uyển Bình Tri Huyện Hoàng Gia Thiện, Thiêm Đô Ngự Sử Trương Công Ngự...

Mọi người hoặc là thở dài thở ngắn, hoặc là bực tức ra mặt, có người cầm một thiên văn chương, nước mắt chan hòa lớn tiếng đọc:

- Cổ Trương Thái Sư trị quốc mười năm, trong thiên hạ tự có thị phi công luận. Cảm ân muốn cắt cổ đền đáp mà không thể làm, căm thù muốn mổ bụng lại cũng không thể...

Quan viên xung quanh nghe người này đọc hoặc lộ vẻ cảm khái, hoặc lặng lẽ rơi lệ, trong lòng ai nấy ôm mối bất bình vì sau khi Trương Cư Chính chết đi còn bị vu oan, vì trọng thần Giang Lăng đẳng bị cách chức. Một Tú Tài mặt đen trẻ tuổi trong đó vô cùng căm phẫn, sắc mặt đỏ bừng gần giọng nói:

- Lăng lăng càn khôn, thanh thiên bạch nhật, không ngờ hôm nay lại có chuyện như thế!

Vương Quốc Quang nhận ra được người nọ đọc văn chương là Hàn Lâm viện Tu Soạn Vương Tổ, lại không nhận ra Tú Tài mặt đen là ai, liền nhỏ giọng hỏi Vương Triện bên cạnh.

- Là thần đồng danh sĩ Tôn Trĩ Thăng có chút danh tiếng, trước kia nghe nói y giao hảo với Tam Nguyên hội của Cố Hiến Thành, không ngờ rằng hôm nay cũng tới tiễn chúng ta.

Vương Triện dứt lời rất là vui mừng cười cười:

- Xem ra công đạo tự tại lòng người, chúng ta cũng không thẹn với lòng mình...

Vương Quốc Quang cười khổ lắc đầu một cái, nhìn về phía Tăng Tĩnh Ngô cười nói:

- Vẫn là Tam Tĩnh lão đệ thấy xa, lấy cớ bệnh từ quan, không tới nổi xấu hổ mất mặt như chúng ta.

Tăng Tĩnh Ngô thở dài một tiếng:

- Người đi lo nước, dù sao chúng ta thân tại giang hồ xa, trên triều đình chỉ có thể nhờ vào Nhữ Mặc và Bính Trọng duy trì. Chúng ta có thể đi, coi như không còn trách nhiệm quan viên một thân nhẹ nhõm, hai vị ấy lại phải nhần nhục gánh vác...

Thân Thời Hành Thân Nhữ Mặc và Dư Hữu Đình Dư Bính Trọng lộ vẻ xấu hổ áy náy, đồng thời chấp tay nói:

- Vốn chúng ta phải từ quan cùng nhau tiến thoái với các vị tiên sinh, nhưng Tần Thái Bảo và các vị khuyên nhủ nhiều lần nên đành mặt dày tiếp tục ở lại trong triều, thật là xấu hổ khó tả!

Trương Tứ Duy lâm trận phản bội nhất cử đánh ngã Giang Lăng đẳng, ngồi vững vàng vị trí Thủ Phụ Đại Học Sĩ, lại lấy được lòng tin của Vạn Lịch. Nhưng loại phản đồ như lão vẫn có chút tâm bệnh, cảm thấy Nghiêm Thanh trong quá khứ thủy chung phản đối Trương Cư Chính, nhất định trong sạch hơn mình ở trong lòng Vạn Lịch, lại ngồi vào vị trí Lại bộ Thượng Thư quan trọng nhất trong Lục bộ, e rằng tương lai sẽ vượt quyền mình.

Vì vậy Trương Tứ Duy nhìn trúng Thân Thời Hành là một hảo hảo tiên sinh, Dư Hữu Đình vui lấp vào Giang Lăng đẳng cũng không phải là quá sâu, bèn nói với Vạn Lịch giữ hai vị này lại trong nội các, làm trợ lực ỳnh chống lại Nghiêm Thanh, Lưu Thủ Hữu.

Trương Tứ Duy rất giảo hoạt, lão biết rõ ràng trên người hai vị này còn mang theo vết ô Giang Lăng đảng, không thể nào được Vạn Lịch tin tưởng thật sự, càng không thể nào leo qua đầu mình, ở lại nội các cũng chỉ có thể ngoan ngoãn làm việc ỉn.

Thân Thời Hành tính tình mềm yếu, làm việc trông trước trông sau, thấy Trương Tứ Duy giữ lại cũng có chút động lòng, chẳng qua là ngại thể diện. Dư Hữu Đình cũng cảm thấy tiền bối lương nan, quan hệ giữa y và Giang Lăng đảng không sâu như những người khác, tiếp tục ở lại cũng không có gì. Nhưng không phải là ai ai cũng có thể bất thành linh quay ngoắt một trăm tám mươi độ như Trương Tứ Duy, cho nên y cũng cảm thấy xấu hổ.

Lúc này Tần Lâm viết một phong thư giải vây thay bọn họ, trên đó ba câu vết mực tươi rói: Trương Thái Sư dù chết, Giang Lăng đảng tuy xong, mà triều chính mới vẫn còn.

Vì triều chính mới không đến nỗi người mất mát theo, Thân Thời Hành cùng Dư Hữu Đình phải lưu lại.

Chúng đại thần Giang Lăng đảng tất nhiên hết sức đồng ý, Thân Thời Hành và Dư Hữu Đình cũng thở phào nhẹ nhõm. Một mặt bọn họ có thể tiếp tục làm nội các Đại Học Sĩ, ngồi địa vị cao trong triều, mặt khác cũng không tới nỗi trở mặt với bạn cũ, lưng đeo ô danh phản đồ, thật sự là lưỡng toàn kỳ mỹ.

Hai vị Đại Học Sĩ Thân Dư coi như là nhân vật kỳ cựu của Giang Lăng đảng còn sót lại trong triều, hơn nữa còn bị Trương Tứ Duy áp chế. Nhớ lại Giang Lăng đảng thanh thế thật lớn năm xưa bây giờ đi tới nông nổi như vậy, trong lòng mọi người cảm thấy khó chịu vô cùng.

Trường đình cổ đạo, gió Thu xào xạc, đám người Vương Quốc Quang, Trương Học Nhan vọng về phương hướng kinh sư, thật lâu không muốn động thân.

Bọn họ đang đợi chỉ có một người: Tần Lâm.

- Có lẽ Tần Thái Bảo sẽ không tới.

Vương Triện thở dài, hết sức hối hận nói:

- Ta hối hận trước kia không chịu nghe lời thật mất lòng của hần, tới bây giờ cục diện tốt đẹp đã tan thành mây khói, cho dù là hần oán hận ta cũng là chuyện đương nhiên. Đáng tiếc, không có cơ hội nói tiếng xin lỗi ngay mặt hần...

Một thời gian trước quả thật Tần Lâm không tiếp xúc với Giang Lăng đảng, ngoại trừ phong thư chỉ viết ba câu kia.

Thân Thời Hành mấp máy môi mấy cái, lẩm bẩm nói:

- Ngu huynh cho là... Tần Thái Bảo không nên tới là hơn. Hần lật đổ Phùng Bảo lập được công lao hân mã, được bệ hạ rất tin tưởng. Lần này hần không giống chúng ta, vốn là không bị làm liên lụy, cần gì tới chuyện này chộc cho bệ hạ không thích?

Vương Triện liếc Thân Thời Hành một cái, trong lòng rất là không thích, thần sắc trên mặt có hơi biến hóa.

Thân Thời Hành nói như vậy có nghĩa là, thật ra lão cũng lo rằng tới đưa tiền các vị lão bằng hữu sẽ có nguy cơ chọc giận Vạn Lịch và Trương Tứ Duy. Bất quá vì tình cảm sâu nặng, với tính tình lão không làm được chuyện quá mức quyết tuyệt, cho nên vẫn nhắm mắt đến đưa tiền.

Tầng Tỉnh Ngõ nhìn ra mấy phần đầu mối, đưa mắt ra hiệu cho Vương Triện. Vào thời điểm này Thân Thời Hành có thể đến đưa tiền đã là rất trọng nghĩa khí, cho dù là trong lòng người ta có điều lo lắng, chúng ta cũng không thể lấy đó ra trách cứ.

Rốt cục Vương Triện không trách cứ Thân Thời Hành, nhưng vẫn có vẻ không nhịn được, trầm giọng nói:

- Ôi, Tần Thái Bảo không đến đưa tiền mới là chuyện đương nhiên, hần được mặt rồng ưu ái, chẳng qua chỉ là con rể Trương Thái Sư, dù sao đi nữa cũng không làm liên lụy tới hần, không giống chúng ta, người khác tránh xa còn không kịp!

Thân Thời Hành đỏ mặt, vuốt vuốt râu không mở miệng.

Bất quá lời Vương Triện nói cũng không sai, thời này hôn nhân nam nữ đối với sĩ lâm trong ngoài triều cũng không đáng kể gì, thậm chí giữa thông gia với nhau trở nên xa lạ như khách qua đường, hay trở thành chính địch cũng không ly kỳ. Từ Các Lão triều Gia Tĩnh gả cháu gái cho cháu trai làm Nghiêm Tung làm thiếp, kết quả lúc lật đổ Nghiêm Tung, Từ Các Lão cũng không có chút tình cảm, có thể nói là tính toán đủ đường giết chết phụ tử Nghiêm Tung

Cho dù là Tần Lâm không đến, Giang Lăng đảng cũng tuyệt đối sẽ không trách hấn, ngược lại chỉ có thể tự mình áy náy, ai bảo lúc trước mình không chịu nghe theo lời thật mất lòng của Tần Lâm?!

- Đi thôi, Tần Thái Bảo sẽ không tới.

Vương Quốc Quang thở dài, vẫy vẫy tay với quần gia, chuẩn bị rời đi.

Đám người Tăng Tĩnh Ngô, Trương Học Nhan, Vương Triện nhất tề xoay người, thâm than lúc trước mình có mắt không trông nhìn lầm Trương Tứ Duy, cũng coi thường Tần Lâm.

- Tới, tới rồi!

Tay Thân Thời Hành có hơi run rẩy, kéo lấy ống tay áo Vương Quốc Quang lớn tiếng nói:

- Tần Thái Bảo tới rồi!

Phương hướng kinh sư, một người một ngựa đang chạy như bay, bụi bốc lên mịt mù. Tần Lâm thân mặc thường phục màu đen cỡi Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử chạy tới nhanh như điện chớp, tốc độ đạt tới mức kinh người.

- Cuối cùng cũng tới, rốt cuộc hấn vẫn phải tới!

Tâm trạng Trương Học Nhan hết sức kích động.

Vương Triện cắn chặt môi, hồi lâu sau mới thở một hơi dài nhẹ nhõm:

- Cuối cùng Tần Thái Bảo cũng tha thứ cho chúng ta... Nếu như hấn không đến, chúng ta cứ về quê như vậy trong lòng cũng sẽ áy náy không yên.

Đám môn sinh cố lại tới đưa tiễn Giang Lăng đảng cũng bàn tán xôn xao:

- Tần Thái Bảo quả nhiên trung trực trượng nghĩa, đáng để kết giao!

- Không phải sao? Giang Lăng Thái Sư gả thiên kim cho hấn, quả thật không chọn lầm người!

Tần Lâm giục ngựa tới, mọi người tiễn hành rồi rít tránh ra hai bên, hấn chạy tới bên ngoài trường đình, tung người xuống ngựa.

Các trọng thần Giang Lăng đảng Vương Quốc Quang, Tăng Tĩnh Ngô đã sớm nghênh đón, vô hình chung vây Tần Lâm vào giữa, mọi người nhất tề chấp tay thăm hỏi.

Tăng Tĩnh Ngô cười khổ lắc đầu một cái:

- Tần Thái Bảo, ngài không nên tới đây, nếu để bệ hạ và Trương Phượng Bàn biết được sẽ vô cùng bất tiện.

Tần Lâm vung tay áo lên, uốn lưng thật thẳng, vô cùng khẳng khái nói:

- Các vị lão tiên sinh về quê chính là họa Đảng Cố ngày xưa tái hiện, hạ quan thân là nửa con trai của Trương Thái Sư, há có thể khoanh tay bàng quan?!

792. Chương 792: Vận Nước

Vương Quốc Quang, Trương Học Nhan cảm động không thôi, Thân Thời Hành và Dư Hữu Đình nhìn nhau, đồng thời cảm thấy tai mình nóng bừng bừng. Minh vốn là người trong Giang Lăng đảng, có tới tiễn hành hay không còn do dự chốc lát, Tần Lâm là đại hồng nhân giúp Vạn Lịch lật đổ Phùng Bảo, chẳng qua là

con rể tiện nghi của Trương Cư Chính cũng không bị làm liên lụy, lại dứt khoát tới để đưa tiễn. Uổng ình xuất thân chính đồ, làm tới nội các Đại Học Sĩ, so sánh với cảm y vũ thần như hần cũng cảm thấy xấu hổ khó tả.

Trương Công Ngư trong đám người tiễn hành cười tít mắt chìa ngón tay cái lên, không ngừng nói với người bên cạnh:

- Có thấy không, Tần Thái Bảo là lão đệ kết nghĩa của ta, trung thành nhân nghĩa, là một hảo hán tử!

Có người than thở:

- Không nghĩ tới hần chỉ là một cảm y vũ thần, còn hơn biết bao nhiêu sĩ đại phu...

- Cảm y vũ thần thì đã sao?

Trương Công Ngư trừng mắt:

- Tử viết 'Đức nhân đâu có xa gì, ta muốn đức nhân thì đức nhân đến vậy'. Đức nhân này bất kể văn võ, lão huynh người còn phải học nhiều hơn.

Kể bằng quan còn có cảm thụ như vậy, mọi người Giang Lăng đẳng thân thiết với nhau càng cảm động không bút nào tả xiết. Ai cũng cho rằng hồn Trương Cư Chính linh thiêng, thấy có giai tể như vậy nhất định rất là vui mừng.

- Thật ra thì, lão phu vừa mong đợi Tần Thái Bảo có thể tới, lại không muốn hần tới.

Vương Quốc Quang thở dài, lệ rưng rưng trong đôi mắt già nua, cầm thật chặt tay của Tần Lâm.

Tăng Tĩnh Ngô hiểu ý của lão, giải thích:

- Trông người tới là để chứng minh Trương Giang Lăng gả con gái không chọn làm người, chứng minh rốt cuộc có lớp trẻ tuổi như người ở trong triều, cho dù là chúng ta đã về quê, trong triều cũng có người nổi nghiệp. Không muốn người tới, là sợ bị bệ hạ và gian tướng Trương Phụng Bân phát hiện, bất lợi đối với người.

- Trong triều có Thân Các Lão, Dư Các Lão duy trì đại cục, tại hạ chỉ là một cảm y vũ thần, quả thật không đáng kể gì.

Tần Lâm cười khiêm tốn nói.

- Không!

Tăng Tĩnh Ngô, Vương Quốc Quang, Trương Học Nhan cùng Vương Triện cơ hồ đồng thời thốt ra chữ không, mấy vị trọng thần Giang Lăng đẳng ngày xưa đồng thời đưa tay ra nắm tay Tần Lâm:

- Đáng tiếc... đáng tiếc lúc trước chúng ta không biết tâm ý Tần Thái Bảo, đã nhìn lầm người, nhìn lầm Trương Tứ Duy, cũng nhìn lầm người! Nếu như có thể biết trước những chuyện này, nhất định chúng ta sẽ coi Tần Thái Bảo ngài là đầu lãnh.

- Chư vị tiên sinh quá khách sáo!

Tần Lâm đặc biệt khiêm tốn, sắc mặt lộ ra vẻ hết sức kính sợ.

- Hối hận đã trễ rồi!

Vương Quốc Quang thở dài thật dài, lại thấp giọng nói:

- Nếu như tương lai có một ngày nào đó, chúng ta có thể đứng giữa triều đình lần nữa...

Dứt lời ánh mắt của lão tha thiết nhìn Tần Lâm, đồng thời tay tăng thêm lực đạo, ra sức nắm chặt tay của Tần Lâm.

Cảm nhận được lực đạo từ lòng bàn tay đối phương truyền tới, Tần Lâm hết sức hài lòng, hần cũng ra sức nắm tay của Vương Quốc Quang, lắc lắc thật mạnh:

- Sẽ có, ắt sẽ có ngày đó, đến lúc đó nguyện cùng mưu đại cục với các vị lão tiên sinh.

Ánh mắt của Vương Quốc Quang, Tăng Tĩnh Ngô cũng lập tức trở nên nóng bỏng, tâm trạng bọn họ lúc rời khỏi kinh sư đã trở nên khác trước.

Chẳng qua là trong lòng tất cả mọi người đều có nghi ngờ, Tần Lâm khẳng khái tới đưa tiễn như vậy, hẳn không sợ Vạn Lịch cùng Trương Tứ Duy biết sao?

- Nếu như bởi vì đưa tiễn mà hại Tần Thái Bảo, vậy thì quá xấu hổ bất an!

Lúc Vương Triện ly biệt vẫn có chút áy náy không yên.

Vạn Lịch và Trương Tứ Duy cũng không phải là người điếc, người mù, rất nhanh bọn họ liền biết được Tần Lâm đã làm gì.

Dường Tâm điện, Trương Kinh khẽ khom lưng theo sát ở bên người Chu Dực Quân, nụ cười trên mặt hết sức nịnh hót:

- Hoàng gia, nô tài nghe Lưu Đô Đốc nói, gian đảng Giang Lăng bị trục xuất khỏi kinh sư vẫn có thật nhiều triều thần đi tiễn hành, nhất là Tần Lâm, chắc tay nói lời từ biệt với bọn Vương Quốc Quang, Tăng Tĩnh Ngô, không biết rốt cuộc hẳn có ý gì?

Chân mày Vạn Lịch hơi nhíu lại, sắc mặt âm trầm bất định. Bởi vì Tần Lâm có chiến công lật đổ Phùng Bảo, Vạn Lịch cũng không chuẩn bị gộp hẳn vào phe Giang Lăng đảng, nhưng bây giờ cử động Tần Lâm không nghi ngờ chút nào đã làm cho vị đế vương khí lượng hẹp hòi này vô cùng bất mãn.

Thủ Phụ Đại Học Sĩ Trương Tứ Duy khoác hồng bào ngọc đai đứng trong điện, thấy vậy bèn cười lạnh trong lòng một tiếng, sắc mặt lại tỏ ra hòa hoãn, chậm rãi nói:

- Văn thần sĩ đại phu chú trọng đạo thầy trò bằng hữu, Giang Lăng đảng tồn tại đã nhiều năm, những môn sinh cố cựu này tới đưa tiễn bọn họ, theo vì thần thấy cũng là hợp với lẽ thường...

Khá khen cho Trương Tứ Duy, dùng dao giết người không thấy máu. Văn thần có tình thầy trò đồng niên cho nên không thể không đi tiễn hành, Tần Lâm người là cấm y vũ thần cũng đi xem náo nhiệt hay sao... rõ ràng là muốn đối nghịch với bệ hạ!

Quả nhiên sắc mặt Vạn Lịch âm trầm, hừ mũi một tiếng hết sức lạnh lùng.

Chương án Ty Lễ Giám thái giám Trương Hoành đang đứng hầu bên cạnh ngự án, sắc mặt của lão tiều tụy vô cùng. Những ngày qua chính mắt thấy kiện tướng Giang Lăng đảng bị trục xuất khỏi triều đình từng người một, những đại thần phe thủ cựu như Triệu Ứng Nguyên, Vương Dụng Cấp... được lục tục triệu hồi trở lại, cục diện tốt đẹp của triều chính mới gặp phải nguy cơ tràn ngập, trong lòng vị lão nhân chính trực này đau khổ đến cực độ.

Lại thấy Trương Kinh, Trương Tứ Duy chìa mũi dùi vào Tần Lâm còn trẻ tuổi, Trương Hoành không thể kiềm được, quỳ xuống ấp úng khẩn cầu Vạn Lịch:

- Bệ hạ, thứ cho lão nô vô lễ, cầu xin ngài tạm thời dừng tay đi! Bệ hạ trước trục Phùng Bảo, sau đuổi Giang Lăng đảng, Thái hậu nương nương đã mấy ngày buồn buồn không vui. Nếu như hiện tại đuổi cả Tần tướng quân, trong lòng nương nương sẽ nghĩ như thế nào? Cầu xin bệ hạ nể mặt Thái hậu...

Lý Thái hậu đã từng tai nghe sáu đường mắt nhìn tám hướng, hiểu rõ triều chính như lòng bàn tay, hiện tại đã trở thành tượng đất rồi gỗ. Bởi vì hai vị đồng minh của nàng là Trương Cư Chính và Phùng Bảo, một bất hạnh mất sớm, một bị trục xuất khỏi cung, cho nên đợi đến khi Chu Dực Quân đuổi hết các đại thần Giang Lăng đảng, nàng đã không thể ra sức, cả ngày ở Từ Ninh cung bỏ ăn bỏ ngủ.

Rốt cục dù tính tình Chu Dực Quân hẹp hòi khắc bạc nhưng vẫn còn sót vài phần lương tâm chưa mất hết. Y nhớ lại Tần Lâm từng được Thái hậu khâm tứ ngọc bội, Từ Tân Di cũng là thân thích nhà mẹ Thái hậu, nếu như cách chức Tần Lâm e rằng mẫu hậu sẽ bệnh không dậy nổi, mình cũng khó mà nhìn mặt ông ngoại Lý Vĩ và cữu cữu Lý Cao.

Vì vậy sắc mặt Chu Dực Quân hơi biến đổi.

Trương Thành hết sức thức thời, y và Tần Lâm liên minh, mới vừa rồi Trương Kinh và Trương Tứ Duy chỉ trích Tần Lâm bất trung đã chạm vào vẫy nghịch của Vạn Lịch, y khó mà nói gì được. Lúc này thấy thời cơ xoay chuyển bèn vội vàng nói:

- Đường dài hay sức ngựa, ở lâu biết lòng người. Nhiều lần Tần Lâm phân ưu cho bệ hạ, là một trung thần rõ ràng, chẳng qua là trẻ tuổi khí thịnh, có lúc không biết nặng nhẹ mà thôi.

- Không sai.

Vạn Lịch gật đầu một cái:

- Chuyện của Tần ái khanh tạm thời không nói, để sau sẽ tính. Ngược lại những tên Giang Lăng đang ra sức làm khó trầm trước đây phải nhất nhất bãi chức, hơn nữa vĩnh viễn không được dùng!

Trương Kinh cũng thức thời rất nhanh, biết tạm thời không thể lật đổ Tần Lâm lập tức tiếp lời nói:

- Nhưng bây giờ vẫn còn có gian đảng đang ở giữa phế phủ triều đình, nếu như bệ hạ không kịp thanh trừ e rằng sẽ xảy ra biến cố.

- Người muốn nói Thích Kế Quang ư?

Vạn Lịch trầm ngâm chốc lát, chợt cười lạnh:

- Trẫm còn nhớ năm xưa lão là gian tướng nịnh nọt, phái biên quân tinh nhuệ bảo vệ Trương Cư Chính. Hừ, nếu như một khi có biến, những biên quân kia chính là kiếm sắc treo lơ lửng trên đầu trẫm!

Trời ơi, Thích Kế Quang chỉ có một tấm lòng son đền nợ nước, ‘Phong hầu không phải ý ta, chỉ mong bốn bể phong ba dẹp bằng’, cho dù là phái biên quân tới bảo vệ Trương Cư Chính cũng bất quá chỉ có một đội hỏa thương thủ mà thôi, thuần túy vì phòng bị cao thủ Bạch Liên giáo. Nếu như dùng để tạo phản, làm sao có thể chống lại mười mấy vạn đại quân của mười hai đoàn doanh và Đàng Tương tứ vệ?

Lão Trương Hoành nghe nói muốn bãi chức Thích Kế Quang, gấp đến độ mặt đỏ tới mang tai, quỳ trên mặt đất liên tiếp dập đầu:

- Bệ hạ thánh minh, Thích soái cầm quân trấn thủ ở Kế Trấn quả thật là rường cột quốc gia, nhiều lần huyết chiến với Thát Lỗ, bảo vệ biên giới phía Bắc bình yên vô sự hơn mười năm, triều đình không thể tự hủy trường thành như vậy! Hiện tại lão đang xuất quân quyết chiến với Thát Lỗ, nếu như hạ thánh chỉ xuống coi như đã trảng xe cát...

Vạn Lịch không để ý tới lão chút nào, nghiêm mặt lạnh lùng cười nói:

- Chính là bởi vì Thích Kế Quang thần dũng vô địch, triều đình mới không thể không phòng. Lão nghe thấy triều đình bài xích Giang Lăng gian đảng, tất nhiên sẽ nổi dị tâm. Vạn nhất lão mượn cớ đánh Thát Lỗ, thật ra lại kéo quân từ quan ải Kế Trấn xuôi Nam, đến lúc đó ai có thể địch nổi, chỉ cần mấy ngày là có thể đánh tới kinh sư!

Trương Thành thấy Trương Kinh góp lời lập công, cũng không chịu tịch mịch bèn hiến kế:

- Thích lão hồ uy danh quá lớn, vì phòng hấn sinh ra dị tâm, triều đình tạm thời không nên cách chức, chỉ cần điều động lão đến Quảng Đông làm Tổng Binh quan. Chỉ cần lão rời khỏi Kế Trấn, tự nhiên trở thành con cọp không có răng.

Hay lắm... Vạn Lịch hết sức tán thành, lập tức lệnh cho Trương Tứ Duy thảo chỉ thay y.

Trương Hoành quỳ trên mặt đất, kinh ngạc nhìn nhìn cảnh tượng này, chỉ cảm thấy đau lòng như cắt. Đường như trước mắt lão đang hiện ra tình cảnh mấy trăm năm trước vào thời Nam Tống ở Lâm An, Tống Cao Tông Triệu Cấu cùng gian tướng Tần Cối, mười hai đạo kim bài triệu hồi Nhạc Phi...

Nhưng bấy nhiêu cũng chưa xong.

Trương Tứ Duy mới vừa tháo chỉ xong, Vạn Lịch xem qua một lượt tờ ra hết sức hài lòng, sau đó lại lật xem tấu chương các nơi chất trên ngự án. Tuyệt đại đa số tấu chương đều là ca tụng tán dương công lao vĩ đại của bệ hạ cách trừ quyền yêm Phùng Bảo và Giang Lăng gian đảng, cũng có một ít biện hộ thay Giang

Lăng đảng, nhưng khẩu khí cực kỳ uyển chuyển, đọc câu chữ có thể thấy được vẻ cẩn thận đặc biệt của người viết.

Vạn Lịch xem hết bản này tới bản khác, hết sức vui mừng, cho dù là những tấu chương biện hộ cho Giang Lăng đảng cũng khiến cho y có khoái cảm nắm đại quyền, thiên hạ thần dân phải cúi đầu xếp tai.

Nhưng đến khi y xem bản tấu chương cuối cùng, sắc mặt của Thủ Phụ Đại Học Sĩ Trương Tứ Duy liền thay đổi.

- Cổ Thái Sư Trương Cư Chính thật sự là hiền thần quốc triều, trị nước mười năm tiến hành cải cách, lập công vĩ đại: Nam bình giặc Oa, Bắc phong Yên Đáp Hãn, cách chức quan viên tham nhũng phú quốc cường binh, đủ loại chiến công thiên hạ đều biết. Bệ hạ năm xưa được Trương Thái Sư phụ tá mười năm, hôm nay Thái Sư vừa bỏ mình lập tức nghe theo gian nịnh trị tội, chẳng phải khiến cho người trong thiên hạ gièm pha?!

- Ai, là ai viết?!

Vạn Lịch đứng lên soát một cái, tức tối mặt đỏ tới mang tai.

Sở dĩ bản tấu chương này khiến cho y kinh hoàng như vậy là vì tất cả toàn là sự thực không thể nào cãi lại, từng câu từng chữ nói trúng vào chỗ đau trong lòng y. Nếu nói Trương Cư Chính loạn chính hại nước, vậy cục diện trung hưng mười năm qua là từ đâu tới? Nếu nói Trương Cư Chính mưu quốc bất trung, vì sao quá khứ Vạn Lịch vẫn kính cẩn kêu Thủ Phụ Thái Sư Trương tiên sinh, lấy lễ tiết thầy trò đối đãi?

Trương Tứ Duy thấy sắc mặt bệ hạ cực kỳ khó coi, vội vàng vò tấu chương lại vứt xuống đất:

- Bọn chuột nhắt này là muốn lừa gạt đình trượng, bệ hạ không cần để ý tới y.

Vạn Lịch lại tự mình nhặt tấu chương lên, xem tên người gởi ngoài bì nhất thời dùng dưng nổi giận:

- Trẫm không biết người nào lớn mật như thế, thì ra là gian đảng Phan Quý Tuân! Y cho là nấp ở Hoài Hà xa xôi trẫm sẽ không làm gì được ư?! Trương Đại Học Sĩ thảo chỉ thay trẫm cách chức Phan Quý Tuân, cách hết tất cả chức quan được phong, vĩnh viễn không dùng nữa!

Trương Tứ Duy lộ vẻ khổ sở, chức Đại Học Sĩ này của lão cũng không dùng trí tuệ đảng tranh, nếu không năm đó Trương Cư Chính cũng sẽ không cất nhắc lão. Phan Quý Tuân là Giang Lăng đảng, cũng là năng thần trị thủy đệ nhất triều Đại Minh, muốn trị thủy trong thiên hạ không thể nào không có y. Cho nên dù Trương Tứ Duy cực kỳ ghét Giang Lăng đảng nhưng lão cũng mở một góc lưới tha cho Phan Quý Tuân, tránh cho tương lai Hoàng Hà Hoài Hà có thủy tai, Thủ Phụ Đại Học Sĩ sẽ không còn cánh tay đắc lực trị thủy.

Lão còn đang suy nghĩ làm thế nào cầu tình cho Phan Quý Tuân, tiêu giải lửa giận vạn trượng của bệ hạ, Trương Hoàn đã mở miệng trước, quỳ xuống dập đầu bình bình, nước mắt chan hòa khóc lóc:

- Bệ hạ, tuyệt không thể cách chức Phan Quý Tuân! Y là năng thần trị thủy đệ nhất của quốc triều, năm trước trị thủy Hoàng Hà lập nhiều công lao, bây giờ đang trị thủy nơi Hoài Hà. Nếu như thành linh cách chức y vậy sẽ bất lợi rất lớn cho đại nghiệp trị thủy Hoài Hà, bất lợi với hương thân phụ lão hai bên bờ Hoài Hà.

Đúng vậy đúng vậy, trị thủy quan trọng hơn, tha cho Phan Quý Tuân một con đường sống đi! Trương Tứ Duy nghĩ như vậy, chuẩn bị nói giúp.

Không ngờ Vạn Lịch bỗng giận lên:

- Quân muốn thần chết, thần không thể không chết, trẫm chỉ cách chức y đã là phá lệ khai ân! Trẫm là chân mệnh thiên tử, hồng phúc tề thiên, cho dù là cách chức Phan Quý Tuân, Hoàng Hà, Vạn Hà, Hoài Hà đồng loạt vỡ đê, hóa thành hồng thủy ngàn dặm, trẫm cũng kiên quyết muốn tước chức người này làm dân, đuổi về quê, vĩnh viễn không dùng nữa!

Trời ơi... Trương Hoàn tối sầm hai mắt, toàn thân xụi lơ ngã trên mặt đất.

Trương Kinh cùng Trương Thành ngơ ngác nhìn nhau, mới vừa rồi bệ hạ nói thật sự là quá đáng... Suy nghĩ một chút, bọn họ vội vàng dấn dò tiểu thái giám trực nhật không nên nói bừa bãi ra ngoài.

Trương Tứ Duy cũng tỏ vẻ lúng túng, không thể làm gì được, đành phải cử bút thảo chỉ thay Vạn Lịch.

Hai tên tiểu thái giám đỡ Trương Hoành đi ra ngoài, mới vừa rời đi Đường Tâm điện, lão nhân tóc bạc trắng này đã tỉnh lại, ra lệnh cho tiểu thái giám dừng bước lại, quay đầu lại ngầy người nhìn Đường Tâm điện, trong ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng, miệng lầm bầm:

- Xong rồi, khí vận triều Đại Minh xong rồi! Thái Tổ Hồng Vũ gia hơn mười năm khổ chiến, khu trừ Thất Lỗ khôi phục Trung Hoa, vượt xa Hán Đường, đến bệ hạ chỉ cần một câu nói đã hoàn toàn hủy diệt vận nước.

Hai tên tiểu thái giám nhất tề thề lưỡi ra, thấp giọng khuyên nhủ:

- Lão tổ tông chó có lên tiếng, đây chính là tội chém đầu...

Trương Hoành chỉ cảm thấy trong miệng đắng nghét, hai tiểu thái giám không hiểu, lão là lão nhân Ty Lễ Giám học hành nghiêm chỉnh bên trong thư phòng, lại biết rất rõ.

Dân là quý nhất, xã tắc thứ hai, cuối cùng mới là vua. Đây là lời của Á Thánh Mạnh Tử, cũng là đạo thống của Hoa Hạ, cho nên Chu Nguyên Chương Bắc trục Mông Nguyên, khôi phục Trung Hoa, có công với ức vạn lê dân, công tại thiên thu Hoa Hạ, cho dù diệt trừ Minh giáo Long Phụng Hoàng để Hàn Lâm Nhi, có hiềm nghi soán vị, sau khi kế vị lại đại sát công thần, nhưng lập triều Đại Minh vẫn là đường đường chính chính, thậm chí được xưng vượt qua Hán Đường.

Ngược lại hôm nay Chu Dực Quân nói một câu 'dù là ba sông Hoàng Hà vỡ đê cũng phải cách chức Phan Quý Tuần', chính là lời nói bất chấp tính mạng vô số dân chúng hai bên bờ sông, không tiếc sinh linh đồ thân mất nước.

Thánh chỉ Vạn Lịch rất nhanh đi qua các thủ tục phong bác, chế cáo, dùng phương thức hỏa tốc bảy trăm dặm phát tới chỗ mà nó nên tới.

Phía Bắc Kế Trấn, trường thành quan ngoại, Dã Lang cốc.

Hiện tại là cuối Thu, cỏ đã trở nên khô vàng, gió Bắc vù vù thổi mạnh, tà dương ngã về Tây, trong thiên địa một mảnh hoàng hôn. Hai quân đối chiến kim qua thiết mã, khiến cho không khí tràn đầy sát khí.

Giết! Võ sĩ Mông Cổ thân mặc giáp da trâu, ánh mắt của ai nấy đều đỏ ngầu, cỡi tuấn mã chạy như điên, điên cuồng múa may Đại Hãn loan đao, chỉ cần xông vào trong trận quân Minh sẽ chém cho từng binh sĩ quân Minh huyết nhục văng tung tóe. Sau lưng bọn họ có nhiều đồng đội bọc cánh vu hồi, dùng Dương Giác cung bắn ra từng đợt mưa tên chí mạng, mang đến thật nhiều sát thương cho quân Minh.

Giết! Quân Minh mặc uyên ương chiến y quân trận xếp hàng chỉnh tề chậm rãi ép lên, bộ binh dùng Tấn Lôi Thương nạp đạn, nhắm chuẩn, kích phát, máy móc tái diễn động tác tác xạ. Hai cánh kỵ binh thỉnh thoảng xông lên, Xế Điện Thương thay nhau bắn, pháo binh vị trí trung quân dùng Hồ Tồn pháo, Tướng Quân pháo, Bồ Đào Nha pháo đặt trên xe ngựa thi nhau bắn liên tục, chụp lên đầu võ sĩ Mông Cổ từng trận lửa địa ngục.

Giữa chiến trường máu lửa, đại kỳ chữ Thích đón gió tung bay, Thích Kế Quang thân mặc tấn thiết khôi giáp, sắc mặt trầm tĩnh như băng, ngũ khôi màu đen trên đầu như một ngọn lửa chớp động liên hồi. Thấy các binh sĩ của mình ngã xuống từng mảng, lão vẫn không chút dao động, chỉ có băng và lửa đan xem trong mắt hổ.

Đối diện, đại kỳ da dê Mông Cổ Đại Hãn vẫn dựng đứng thật cao, nhưng tay người cầm nó đã dao động, lòng bàn tay mấy tên võ sĩ Mông Cổ toát ra mồ hôi lạnh, trơn tuột cơ hồ cầm không vững cán cờ.

Dưới đại kỳ da dê, đầy mắt truyền nhân gia tộc hoàng kim Mông Cổ Đại Hãn Đồ Môn Hãn cũng hiện ra vẻ hốt hoảng, y nhìn Đồng Hồ Ly bên cạnh một chút, thấy được tâm trạng giống nhau như đúc từ trong đôi mắt đối phương.

Thích Kế Quang dụng binh nhanh như điện chớp đánh đâu thắng đó, đại quân Mông Cổ vốn là ỷ vào ưu thế tốc độ, chạy trốn là không thành vấn đề, nhưng bọn họ hưng binh xuôi Nam xâm lược cứ như vậy trở

về có chút không cam lòng. Kết quả bị Thích Kế Quang giữ chân lại ở Dã Lang cốc, hai bên chỉ có thể cứng đối cứng quyết một trận tử chiến.

Sấm giông chớp giạt, máu thịt tung bay, đại chiến như vậy kéo dài đã ba ngày ba đêm liên tục.

Nếu như nói đại quân Mông Cổ là một mảnh thủy triều tử vong, như vậy lính mới Thích Kế Quang biên luyện là ngọn lửa vô cùng vô tận, đợt sóng màu đen kia bị ngọn lửa màu đỏ không ngừng thiêu đốt từ từ bốc hơi, đến bây giờ đã là nổ hết đà.

- Chẳng lẽ truyền nhân gia tộc hoàng kim ta, đường đường Mông Cổ Đại Hãn phải chết ở chỗ này?

Đồ Môn Hãn gần như tuyệt vọng trông về phía đại kỳ Thích Kế Quang ở xa xa, quả thật địch nhân đối diện không thể chiến thắng.

Thanh âm Đồng Hồ Ly lộ vẻ tức giận:

- Người Hán có câu giữ được rừng xanh lo gì không có củi đốt, chúng ta mau hóa trang chạy trốn đi, chỉ cần cải trang làm lính quèn sẽ không có ai truy đuổi.

Chạy, dĩ nhiên có thể chạy, nhưng đại quân này thật vất vả mới có thể chiêu mộ, hoàn toàn xong đời...

Đồ Môn Hãn chỉ cảm thấy đau lòng như cắt.

Ừa, đại kỳ Thích Kế Quang đang lay động mạnh, có chuyện gì vậy? Người Mông Cổ thấy cảnh tượng làm bọn họ kinh ngạc vạn phần, Đồ Môn Hãn không dám tin giục giục mắt, đại kỳ vững như Thái Sơn của đối phương đúng là đang liên tục lui về phía sau. Mà không nhìn thấy ngù khô màu đỏ lửa của Thích Kế Quang đâu cả.

Trung quân Thích Kế Quang, một tên trung sứ, một tên Binh bộ Chủ Sự đang truyền chỉ:

- Truyền lệnh tướng sĩ biên quân, chớ có tự tiện gây hấn biên giới, điều Tổng Binh quan Kế Trấn Thích Kế Quang đảm nhiệm Tổng Binh quan Quảng Đông, toàn quân lập tức trở về doanh, không được chậm trễ!

- Đây là chiếu giả!

Thích Kim vốn đang quỳ lập tức từ dưới đất nhảy dựng dậy, lớn tiếng nói:

- Há đâu có chuyện như vậy, nhất định là giả truyền thánh chỉ! Chúng ta thắng trong tầm tay, mắt thấy sắp sửa đánh thắng, không thể lui binh!

Rất nhiều tướng quân trẻ tuổi đều đứng bật dậy, nhưng những tướng quân lão thành một chút chỉ cười khổ than thở. Hiện tại không phải là thời 'tướng đi chinh chiến bên ngoài không phải vâng theo mệnh vua', thái giám sung làm sứ giả giám quân, quan văn chỉ huy phương lược. Nếu như võ tướng bị nghi ngờ kháng chỉ không tuân, vậy cho dù là đánh thắng trận này đắc thắng về triều cũng sẽ lập tức bị coi như phản tướng tru sát.

Thích Kế Quang đau khổ đến nỗi toàn thân phát run, thân thể như đúc bằng sắt thép của lão đánh với giặc Oa, Thát Lỗ mấy trăm trận vẫn vững bền như bàn thạch, thế nhưng vào giờ phút này lại run rẩy như lá cây trong gió. Lão nhìn về phía đại kỳ da dê xa xa phía Bắc, mắt hồ cơ hồ nhỏ máu.

- Lui binh!

Thích Kế Quang quét mắt nhìn các tướng sĩ trung dũng, rít qua kẽ răng hai chữ này. Lão không thể hại các huynh đệ dưới quyền mình, không thể để cho bọn họ rơi vào kết quả như Hồ Tông Hiến, Du Đại Du.

- Đại soái!

Tay Thích Kim nắm chuôi kiếm ru rẩy, gương mặt bị gió Bắc thổi cho tê cóng đã chan hòa nước mắt:

- Công lao mười năm... mười năm...

Thích Kế Quang thở ra một hơi thật dài, uể oải phát phát tay.

Đại kỳ chậm rãi di động về phía sau, trận hình quân Minh như biển lửa co rút, trong mắt ai nấy ngân ngấn lệ nóng oan ức. Mà các võ sĩ Mông Cổ tìm được đường sống trong chỗ chết lập tức hoan hô nhảy cẫng, Đồ

Môn Hân và Đồng Hồ Ly càng vui không kể xiết.

793. Chương 793: Thiên Tượng Dị Biến

- Không ngờ rằng Thích lão hồ lại lui!

Đồ Môn Hân vui mừng vô tận xoa xoa ngực, ngoác miệng rộng cười ha hả vui vẻ, lại hỏi:

- Mới vừa rồi mơ hồ thấy có quan văn tới, chẳng lẽ là kinh sư có chỉ ý...

- Cần phải nói sao, Trương Cư Chính Trương lão nhi đã chết, nhất định trong triều Minh xuất hiện gian thần!

Đồng Hồ Ly không chút nghĩ ngợi đáp.

Đồ Môn Hân cười ha hả:

- Gian thần hay lắm, có gian thần rất hay, chúng ta đừng nên có lỗi với y, sau này hàng năm xuôi Nam xâm lấn quan ải, cướp lương thực, bắt phụ nữ và trẻ con người Hán!

Dư uy Thích Kế Quang vẫn còn, đại quân Mông Cổ mới bại, Đồ Môn Hân, Đồng Hồ Ly cũng không dám theo đuôi truy kích, nhưng đã quyết định sau này phải hàng năm xâm lấn quan ải, phòng tuyến Kế Liêu sẽ chịu sinh linh đồ thán.

Lính mới Kế Trấn tuy lui mà không loạn, đội hình thủy chung nghiêm chỉnh để ngừa địch nhân truy kích. Mà đại kỳ chữ Thích vẫn tung bay thật cao, thân hình như tháp sắt của Thích Kế Quang ngồi trên lưng ngựa vẫn không nhúc nhích, chỉ có ngũ khôi màu đỏ trên đầu giống như một ngọn lửa nhảy nhót.

- Đại soái, trước mặt chính là Phiến Tử quan!

Một tên quan truyền lệnh cỡi ngựa báo lại, đi vào bên trong quan đó chính là chỗ an toàn.

- Rốt cục... rốt cục đã tới, ta mệt quá...

Thích Kế Quang thở ra một hơi thật dài, thân thể lão đảo trên lưng ngựa, sau đó thành linh ngã nhào xuống đất.

Thích Kim cùng các vị tướng sĩ cũng nhào tới như điên, ôm lấy Thích Kế Quang khóc lớn:

- Đại soái, đại soái!

Ngọn lửa trên đầu khôi của Thích Kế Quang vĩnh viễn không tắt, rốt cục dưới ánh mắt nhìn chăm chú của tướng sĩ toàn quân trở nên mờ dần rồi biến mất. Đâu phải anh hùng không nhỏ lệ, chỉ vì chưa gặp cảnh thương tâm, những biên quân bách chiến sa trường như sắt thép này chưa từng rơi lệ, lúc này lại rơi lệ như mưa.

Xa giữa Trung Nguyên bên bờ Hoài Hà, cũng đang là lệ rơi như trút.

Trên công trường trị thủy Hoài Hà, cát đá, bao cát, gỗ, dây thừng... chất đống như núi. Công trường trước đây thi công vô cùng sôi nổi, hiện tại trở nên vắng vẻ lạnh lùng, mắt thấy Hoài Hà gầm thét dâng trào trên công trường lại không có bóng người nào cả.

Trên bến thuyền Hoài Hà, người đông như kiến không thể nào đếm xuể, có trai tráng, lão nhân, phụ nữ, nhi đồng, có kẻ vác công cụ trên vai tỏ ra căm phẫn, có người tay xách giỏ trúc kêu gọi luôn miệng. Còn có đứa trẻ lấy tay nhỏ bé kéo kéo vạt áo mẫu thân, ngược khuôn mặt ngây thơ lên hỏi:

- Phan Đại nhân phải đi sao, Phan Đại nhân đặc tội ai vậy, y không cần chúng ta nữa sao?

- Phan Đại nhân không đặc tội ai, là trong triều xuất hiện gian thần.

Mẫu thân nói cho con trai như vậy.

Rất nhiều dân chúng khóc không thành tiếng, miệng kể lể:

- Nhiều năm trước một vị Thôi Đại nhân tới trị thủy, kết quả lúc tới ba chiếc xe không, lúc đi tám mươi cỗ xe lớn chất đầy. Năm ngoài một vị Tôn Đại nhân cũng tới trị thủy, kết quả năm đó liền nổi hồng thủy. Chỉ có vị Phan Đại nhân này hai ống tay áo gió lửa trống rỗng không dính một hạt bụi, trị thủy ổn thỏa đâu ra đấy, là quan tốt từ trước tới nay chưa từng có, là từ trên trời giáng xuống cứu dân chúng Lương Hoài chúng ta, vì sao hiện tại phải rời đi như vậy?

Trên bến thuyền, Phan Quý Tuần khoác áo mòn rách, xoa đôi tay đầy vết chai sần, vẻ mặt hết sức không cam lòng, nhìn lại công trường trị thủy hai bên bờ Hoài Hà, trong ánh mắt toát ra vẻ vô cùng tiếc nuối.

Bảy tám vị lão nhân kéo chéo áo của y, một vị lão Tú Tài tóc bạc phơ khóc rống đập đầu xuống đất:

- Hoài Hà xảy ra hồng thủy hàng năm, dân chúng chết bởi hồng thủy có tới hàng vạn, duy chỉ có Phan Đại nhân có thể trị thủy. Hôm nay Phan Đại nhân bỏ đi là không để ý tới tính mạng của dân chúng hai bên bờ sông,

Độc công công trường gương mặt đen kịt tỏ ra vô cùng lưu luyến:

- Phan Đại nhân, chúng ta trị thủy không biết bao nhiêu năm, chỉ cần ánh mắt không mù là có thể hiểu được duy chỉ có ngài thật lòng trị thủy, cũng có thể trị hết Hoài Hà. Ngài đi chuyến này biết đến bao giờ trở lại, chúng ta cũng sẽ chờ ngày trở lại, vẫn sẽ làm công nhân dưới tay ngài.

Thần sắc Phan Quý Tuần hết sức buồn bã, sợ rằng mình không có cơ hội trở lại được nữa, nhưng thấy dân chúng khóc rống lưu luyến bèn ôn tồn an ủi:

- Chư vị phụ lão hương thân, Phan mỗ mất chức nhưng trời cao có mắt, nhất định sẽ có ngày được giải oan. Đến lúc đó sẽ sống vai với các vị trị thủy Hoài Hà này!

Dân chúng nghe Phan Đại nhân nói như vậy mới vừa hơi bình tĩnh một chút, tiễn đưa đến ngoài mười dặm, Phan Quý Tuần liên tiếp từ biệt, lúc này mới trở mặt nhìn y xoay người rời đi, bóng lưng tịch mịch biến mất ở nơi xa.

- Phan Đại nhân, Phan Đại nhân!

Một vị Sư Gia Hoài An phủ rớt cục không nhận được đau đớn trong lòng, khóc té xuống đất.

Dân chúng vội vàng cứu dậy, có người hỏi y Phan Đại nhân nói sẽ trở lại rất nhanh, chúng ta chờ y trở lại trị thủy, vì sao tỏ ra đau buồn như vậy?

Sắc mặt Sư Gia kia thần thờ:

- Phan Đại nhân... Phan Đại nhân sẽ không tới, triều đình đã giáng chỉ vĩnh viễn không dùng nữa!

Trời ơi... Dân chúng hai bờ Hoài Hà nghe được tin tức này nhất tề khóc lớn lên:

- Phan Đại nhân bỏ chúng ta đi, công trình trị thủy nửa đường hủy bỏ, sang năm hồng thủy lại tới, chúng ta sẽ chết không có chỗ chôn!

Hồ Bắc, Thái Nhạc Vô Đang sơn, thế núi rồng phục, bầu trời quần tinh sáng chói.

Dưới trời đêm, có hai bóng người một trắng một xám đứng đối diện nhau, bóng người màu trắng chính là Bạch Liên giáo chủ Bạch Sương Hoa, người còn lại mặc đạo bào màu xám tro là Vô Đang chương giáo Hồng chân nhân.

Hồng chân nhân chấp tay nói:

- Bạch đạo hữu, hôm nay thiên tượng dị biến, quý giáo lại sắp đại hưng, bản đạo chỉ khuyên giáo chủ thương lấy bá tánh thiên hạ, dẹp lòng sát phạt, chỉ một niệm nhân từ sẽ tạo thành điều thiện lớn lao!

- Thái Vi viên, Tử Vi viên, Thiên Thị viên tam viên chấn động, Tử Vi tinh lung lay muốn rơi, khí số Ngụy triều đã hết, bản giáo ứng vận mà hưng, Hồng đạo hữu cần gì phải vọng tưởng nghịch thiên mà đi?

Bạch Sương Hoa giơ tay chỉ lên không, Tử Vi tinh nằm giữa không trung hướng Bắc quả nhiên chớp tắt liên hồi, dường như bị nàng chỉ một cái lập tức muốn rơi xuống.

Hồng chân nhân cười khổ liên tục, thấy thiên tượng dị biến đã tỏ rõ thiên cơ, mình không sửa đổi được thiên ý, cũng không cách nào ngăn trở Bạch Liên giáo chủ.

- Hồng chân nhân, ta khuyên lão sớm quy hàng bản giáo, tương lai sẽ phong lão làm hộ quốc chân nhân, ngược lại cũng không làm mất danh tiếng Võ Đang, ha ha ha... Ủa?

Bạch Sương Hoa đang đắc ý chợt sắc mặt cứng đờ, nhìn chằm chằm lên trời.

Hồng chân nhân theo nàng ánh mắt nhìn lại, trong phút chốc sắc mặt đại biến, chỉ thấy Thiên Xu trong Thất Tinh Bắc Đẩu, cũng tức là Tham Lang tinh sinh ra dị quang, một đạo hồng quang chênh chếch rơi xuống hướng Đông Bắc.

- Tham Lang hạ giới, ứng ở địa giới Liêu Đông, e rằng sẽ có đại kiếp sát phạt!

Thanh âm Hồng chân nhân phát run.

794. Chương 794: Chuẩn Bị Bị Đánh

Tiếng nói của lão còn chưa dứt, Dao Quang trong Thất Tinh Bắc Đẩu, cũng chính là Phá Quân tinh cũng sinh ra dị tượng, một đạo lam quang rơi xuống phương hướng Tây Bắc.

- Ngụy rồi, Phá Quân tinh cũng đã hạ giới, ứng ở địa giới Thiểm Tây!

Cả người Hồng chân nhân vẫn đang phát run.

Vẫn chưa hết, ánh sáng Thất Sát tinh trong Nam Đẩu lục tinh đột nhiên cũng đại thịnh, một đạo quang hoa rơi về phía Đông Nam.

Bạch Liên giáo chủ cũng trợn mắt há mồm:

Ba hung tinh Thất Sát, Phá Quân, Tham Lang hạ giới, sợ rằng không còn là vương triều đổi chủ, mà còn là kiếp nạn Hoa Hạ thất thủ, Thần Châu trầm luân!

Ở Thiểm Tây An Tắc, một tên thiếu niên chăn trâu bị nhà giàu cùng thôn ức hiếp, trơ mắt nhìn địa phương hào cường lấy danh nghĩa đầu hiến để cướp đi mảnh đất cuối cùng của nhà mình, mẫu thân thủ tiết chỉ có thể cất tiếng khóc thút thít. Y tức giận múa may quả đấm:

- Triều đình bất công, đám nhà giàu chỉ giỏi ức hiếp người nghèo chúng ta, nhà giàu mấy trăm mẫu đất không nộp thuế, người nghèo chúng ta lại càng đóng càng nhiều, quả thật không công bình!

Bên bờ Hoài Hà, một vị thiếu niên nhà quê mới vừa mất thấy Phan Quý Tuần ẩm đạm rồi đi, dân chúng kêu trời trách đất khóc rống từng hồi, dùng bàn tay đầy vết chai đỡ mẫu thân đang khóc dưới đất dậy, hai mắt y bị cừu hận thiêu đốt cháy bừng bừng:

- Triều đình bất kể dân chúng chúng ta sống chết, đâu còn là triều đình nữa!

Ở Liêu Đông, giữa Bạch Sơn Hắc Thủy, một tên thanh niên Nữ Chân để tóc đuôi sam, thân khoác áo da thú đốt đồng lửa nướng một con hoẵng béo mập, bốn năm tên đồng bạn uống rượu mạnh, tươi cười hơn hờ bàn về kết cục đại chiến giữa Thịch soái và Đồ Môn Hãn, Đồng Hồ Ly.

- Nô Nhi Cáp Xích, người đừng mãi lo nướng hoẵng!

Mấy tên đồng bạn cười đẩy bằng hữu một cái.

- Ta đang suy nghĩ, thật ra thì triều Đại Minh cũng không hùng mạnh giống như thoát nhìn bề ngoài.

Thanh niên Nữ Chân như có điều suy nghĩ, dưới ánh lửa chiếu rọi, trong ánh mắt y lóng lánh ngọn lửa dục vọng và dã tâm.

Ở Hồ Bắc, trên Võ Đang sơn, Bạch Sương Hoa và Hồng chân nhân cũng không biết những tình cảnh mới vừa rồi, nhưng bọn họ dùng thuật tử vi đã suy đoán sơ lược được tương lai vô cùng đáng sợ. Hồng chân nhân nghĩ đến tình cảnh Hoa Hạ trầm luân, dân chúng lâm than lập tức bị dọa sợ tới mức sắc mặt xám như tro tàn.

Bạch Sương Hoa vốn là chuyên gia tạo phản, đến lúc này cũng đại biến sắc mặt:

- Thiên tượng biến hóa hung hiểm như vậy, rốt cuộc cứu tinh ở phương nào? Chẳng lẽ không thay đổi được này kết cục đáng sợ sao?

Đang lúc này một ngôi cự tinh từ trên bầu trời xẹt qua, ánh sáng màu đỏ áp đảo ba hung tinh kia, rừng rực như đuốc!

Người ngay đêm đó phát giác được thiên tượng dị biến cũng không chỉ có hai vị cao thủ đương thời trên Võ Đang xem sao luận kiếm.

Ở hướng Đông Nam Võ Đang sơn, trong Sắc Kiến Thái Sư phủ ở Kinh Châu phủ Giang Lăng thành cũng trong địa phận Hồ Bắc, Trương Tử Huyền thân mặc đồ tang giữa mặt lên trời, cổ thon dài hơi ngửa lên, con người xinh đẹp thâm thúy tỏa ra ánh sao, phảng phất thu toàn bộ tinh không vào trong đó.

Trên gương mặt xinh đẹp của nàng toát ra vẻ bi thương xưa mãi không đi. Vạn Lịch để đuổi sạch chúng đại thần Giang Lăng đảng, nhất nhất triệu hồi phe thủ cựu, danh dự phụ thân đã bị ô nhục, nghiệp lớn triều chính mới đang nguy trong sớm tối.

Trương Mậu Tu đang cầm một chiếc áo bông màu trắng đi tới, thấy muội muội mình cau mày buồn bực cũng biết nàng lo lắng chuyện gì, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười:

- Muội muội, đêm khuya trời lạnh, hãy mặc thêm áo, nếu như ngã bệnh ca ca cũng không tiện ăn nói với Tần muội phu... Ặc...

Vốn Trương Mậu Tu đang cười thành linh sắc mặt như đông cứng lại. Bởi vì y nhìn thấy muội muội mình cần môi thật mạnh, trong đôi mắt toát ra đầy vẻ sợ hãi, tựa hồ nhìn thấy chuyện gì cực kỳ đáng sợ vậy.

Chỉ chốc lát sau, Trương Tử Huyền cất bước chạy về phía thư phòng, cất bút viết thật nhanh trên giấy:

- Thiếp đêm xem thiên tượng, thấy dị biến phát sinh, e rằng sẽ xảy ra chuyện bất trắc, đến lúc đó xin phụ quân tạm thời ẩn nhẫn...

Suy nghĩ một chút, Trương Tử Huyền chợt cầm phong thư vết mực còn ướt lên xé thành từng mảnh, sau đó lại viết:

- Thiếp chưa mãn tang phụ thân, tạm thời không về Bắc. Sau ba năm mãn tang sẽ tương hội với phụ quân!

Trương Mậu Tu kinh hãi cầm phong thư lên:

- Muội muội hồ đồ! Nữ nhân đã xuất giá chỉ để tang cha một năm, thủ tang ở nhà chồng. Muội có thể theo linh cữu về quê là nhờ Tần muội phu thông tình đạt lý, bây giờ đã hạ táng muội cũng nên trở về, vì sao phải đợi tới hơn ba năm!? Tuổi Xuân trôi qua rất nhanh, muội muội chớ suy nghĩ sai lầm như vậy, cho dù là phụ thân ở cửu tuyền có biết, cũng không cần muội thủ hiếu cho người như vậy!

- Bề ngoài Tần Lâm dường như bất cần đời, thật ra có tính hướng nội. Hiện tại hướng gió triều đình nghịch chuyển, nếu như muội ở bên cạnh chàng, nhất định chàng sẽ...

Trương Tử Huyền cắn cắn đôi môi, không nói tiếp được nữa, chỉ có vài giọt châu lệ từ khóe mắt tuột xuống thấm ướt phong thư.

Hồi lâu sau nàng ngẩng đầu lên, si ngốc nhìn về phương hướng kinh sư phía Bắc xa xôi.

Cùng thời khắc đó, trong phủ đệ Tần Lâm ở kinh sư, Từ Văn Trường cũng đang quan sát tinh tượng trên trời. Lão tinh thông Chu Dịch, giỏi về Quan Tinh Vọng Khí thuật, không thua gì Bạch Liên giáo chủ và Võ Đang trưởng giáo.

Từ Văn Trường đầu đội nón cọ, thân khoác áo lông, tay trái đặt sau lưng, tay phải vuốt râu. Đôi mắt lão bình thường mờ đục lúc này lóe ra điểm điểm tinh quang, thu hết tất cả biến hóa của tinh tượng vào trong đáy mắt.

Tần Lâm chít khăn tròn, tay cầm quạt lông lẳng lặng đứng nghiêm ở bên cạnh Từ Văn Trường, thần sắc cực kỳ ưu quốc ưu dân, có khí thế như Phạm Trọng Yêm lên Nhạc Dương lầu thuở trước.

Ngắm sao hồi lâu, sắc mặt nặng nề của Từ Văn Trường rốt cục buông lỏng vài phần, vuốt râu nói với Tần Lâm:

- Tam viên chấn động, Tử Vi mờ đi, ba hung tinh Sát, Phá, Lang cảm ứng, rõ ràng trời cao tức giận, đã là bố cục thiên hạ đại loạn, sinh linh đồ thán. May mắn có thiên ngoại khách tinh rừng rực như đuốc, khí thế lấn át Tử Vi, ánh sáng áp đảo tam hung, cục diện nhất thời trở nên biến đổi...

Lời còn chưa dứt, bên người chợt có giọng cười lộ ra vẻ hơi non nớt vang lên:

- Lão đầu tử người thật sự có thể nhìn ra tinh tượng biến hóa, đoán khí vận mệnh lý sao, thật là khoát lác! Hay là lão coi thử vừa rồi ta đã ăn đường hồ lô hay là sơn tra cao?

Không biết A Sa đi tới bên cạnh Từ Văn Trường từ lúc nào, cũng ngửa cổ nhìn lên bầu trời. Đôi môi hồng hồng của nàng khê cong lên, chiếc mũi thanh tú vừa thẳng vừa cao, đôi mắt thông minh hết sức linh động, đáng vẻ tinh nghịch phá phách.

Lúc trước khi Tần Lâm thu nhận A Sa làm con nuôi, nàng còn là một đứa bé mười một mười hai tuổi, hiện tại hai ba năm đã trôi qua, thân hình A Sa dần dần nảy nở, không ngờ rằng trở thành một mỹ nhân tương lai.

Tần Lâm lại không có tâm trạng thương hương tiếc ngọc, hắn đã bày xong tư thế chờ vị cao nhân Từ Văn Trường này lừa dối, lại bị A Sa chen vào phá phách. Hắn lập tức gõ đầu A Sa một cái thật mạnh:

- Người không nói lời nào thì chết hay sao, thật là phá hư không khí!

- Là... Là Tần đại thúc phá hư không khí mới phải!

A Sa ôm đầu, nước mắt đầm đìa.

‘Dung mạo nha đầu này vô cùng xinh đẹp, chỉ có điều tính tình bướng bỉnh, không biết tương lai tiểu tử nào xấu số vớ phải đây...’

Từ Văn Trường nghĩ như vậy trong lòng, vuốt râu cười nói:

- Thiên cơ khó dò, tử vi biến hóa cũng chỉ có thể nhìn ra hướng phát triển đại khái của khí số thiên hạ, làm sao có thể đoán ra chính xác được người vừa ăn tối món gì. Tỷ như Tham Lang tinh, vừa rồi nó sinh ra một đạo hồng quang chỉ hướng Đông Bắc, có nghĩa là ứng ở địa giới Liêu Đông...

A Sa từng học Quan Tinh Vọng Khí thuật của sư phó Bạch Sương Hoa, chẳng qua là quá ham chơi, đọc sơ qua rồi thôi. Lúc này nghe Từ Văn Trường nói như vậy cũng hiểu được đại khái, bèn chép miệng nói:

- Nếu biết Tham Lang ứng ở Liêu Đông, lão chỉ cần tính ra xem là ai, sau đó giết chết y trước, như vậy không phải là sẽ không xảy ra thiên hạ đại loạn hay sao?

- Tăng giám khí vận đâu phải là đơn giản như vậy...

Từ Văn Trường cười khẩy lắc đầu, kiên nhẫn giải thích cho A Sa hiểu, tinh tượng biến hóa cũng không phải là ứng cụ thể trên thân một người nào đó.

Tỷ như Tử Vi tinh không phải là cảm ứng cụ thể một vị Hoàng đế nào, nếu không tính từ đời Hạ Thương Chu có không biết bao nhiêu Hoàng đế băng hà, vậy Tử Vi tinh sẽ rơi rớt trên trời xuống bấy nhiêu sao?! Trên thực tế nó là điềm báo trước khí vận của cả vương triều gia tăng hay giảm sút. Phàm là hoàng thống vững chắc, quốc thái dân an, Tử Vi tinh sẽ sáng ngời chói mắt. Ngược lại, để thất suy vi, giang sơn dao động, Tử Vi tinh sẽ lung lay muốn rơi.

Thời cơ cảm ứng tinh tượng biến dị cũng không hề trùng lặp, có lúc ứng ngay lập tức, có lúc ứng vào mười năm sau, cải thiên hoá địa đại biến dị ứng vào mấy chục năm sau cũng không lạ kỳ.

- Phàm trời cao xuất hiện dị tượng, hẳn sẽ ứng với tiên phong hậu vệ tả phụ hữu bật, vả lại liên quan tới khí vận tăng giảm, không phải là trên thân một người.

Từ Văn Trường suy nghĩ một chút, lại nói:

- Tỷ như Lý thị cuối đời Đường không chính đốn triều chính, để thất suy vi, quyền yếm hại nước, phiên trấn cát cứ, mới nảy sinh ra loạn Hoàng Sào. Cho dù là ngẫu nhiên Hoàng Sào chết đi cũng sẽ có Lý Sào, Trương Sào xuất hiện, vung tay kêu gọi một tiếng được vạn người hưởng ứng, cũng sẽ dựng cờ khởi nghĩa.

Tần Lâm gật đầu một cái, sau khi nghe xong lời Từ Văn Trường dường như có điều sở ngộ.

A Sa lại cười đưa tay ra nói:

- Từ lão đầu, lão đừng khoác lác, thiên tượng là xem đại cục thiên hạ, vậy chỉ tay là xem số mạng một người. Lão xem cho ta một chút, thử xem lão đoán có chính xác hay không.

Từ Văn Trường cười khổ, nắm lấy bàn tay mềm mại của A Sa lên, vừa xem qua đã giật mình kinh hãi:

- Chỉ tay này... là tử khí đông lai, long mạch ẩn hiện, là... là quý không thể tả!

- Hừ... Lần trước xem chỉ tay Tần đại thúc lão cũng không nhìn ra, còn chê ta nhỏ tuổi...

A Sa nghịch ngợm le lưỡi một cái, nhảy chân sáo chạy đi xa, trong lòng cười thầm không ngừng: ta là Bạch Liên Thánh Nữ, tương lai sẽ làm Thánh giáo chủ, dĩ nhiên quý không thể tả rồi, hì hì...

Tần Lâm cũng không để ý, A Sa là tên ăn mày nhỏ, làm sao có chuyện quý không thể tả... Hơn nữa Từ Văn Trường coi chỉ tay tựa hồ cũng rất không chính xác, lần trước cầm tay mình coi ấp úng hồi lâu không coi được gì, chọc cho Từ Tân Di, Thanh Đại cười Từ lão đầu, vốn muốn mời lão coi chỉ tay rốt cục cũng không giải quyết được gì.

Sắc mặt Từ Văn Trường tỏ ra khổ sở, mệnh lý của Tần trưởng quan biến hóa hết sức kỳ quái, giống như thiên ngoại Khách Tinh không thể nắm bắt, đương nhiên ta không thể nhìn ra, nhưng như vậy không có nghĩa là lão Từ ta không có bản lãnh...

Lão lấy lại bình tĩnh, chỉ bầu trời nói với Tần Lâm:

- Thiên tượng biến dị, chỉ có thể dựa vào Khách Tinh cứu viện mới có thể phá được cục diện hung hiểm vạn phần này.

- Khách Tinh đại biểu cái gì vậy?

Tần Lâm ngơ ngác không hiểu.

- Thiên ngoại Khách Tinh như lông phượng sừng lân khó có thể tìm ra, vốn là trên bầu trời cũng không có vì tinh tú này, là bất thành linh từ thiên ngoại tới.

Từ Văn Trường nói tới đây bèn gãi gãi đầu, tỏ vẻ trầm ngâm:

- Hẳn là người hóa ngoại hoặc người từ hóa ngoại trở về, tỷ như Thi Tiên Lý Bạch từ Toái Diệp thành Tây Vực trở về Trung Nguyên.

Tần Lâm nghe vậy liền gật đầu một cái:

- Theo như Từ tiên sinh nói trước đó, không nhất định là người hóa ngoại, có lẽ là một hạm đội, có lẽ là một ngoại quốc, một vùng đất, vào thời khắc mấu chốt sẽ sinh ra tác dụng.

Có kiến thức lịch sử đời sau, Tần Lâm suy đoán có lẽ là do khai thác thị trường hải ngoại trên quy mô lớn khiến cho hướng phát triển của lịch sử xảy ra biến hóa. Tỷ như có thị trường hải ngoại bán phá giá và tranh cướp nhiều mảnh đất đai lớn, cuộc khởi nghĩa nông dân vốn phải xảy ra vào cuối đời Minh cũng sẽ không bộc phát... Cái này cũng rất khó nói.

Hắn lắc đầu một cái, ngừng dòng suy nghĩ miên man, vỗ vào lưng Từ Văn Trường:

- Được rồi, chuyện thiên tượng biến hóa khó có thể nắm bắt như vậy, để sau này hãy nói đi, lão viết xong đạo tẩu chương đòi đánh kia hay chưa?

- Viết xong rồi.

Từ Văn Trường chớp chớp mắt, cười xấu xa nói:

- Tuyệt đối đòi đánh!

Sáng sớm hôm sau, Tần Lâm từ trong chăn ấm bò dậy, Thanh Đại và Từ Tân Di thức sớm hơn hắn, trên giường long phụng hai mỹ nhân nằm hai bên, hai nàng đều chớp chớp mắt nhìn chằm chằm hắn.

- Thật sự phải đi sao?

Từ Tân Di bĩu môi, tỏ vẻ vô cùng mất hứng.

- Không thành vấn đề.

Tần Lâm cười gãi gãi lòng bàn tay Thanh Đại, khiến cho tiểu nha đầu cũng cười hì hì:

- Không phải là đã có nữ y tiên sao, chuẩn bị sẵn kim sang được cũng sẽ không có gì.

- Gia gia để lại không ít kim sang được, nhưng, nhưng mong Tần ca ca bị đánh cũng sẽ rất đau.

Mắt Thanh Đại chớp chớp liên hồi, đưa tay nhẹ nhàng sờ mông Tần Lâm, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ thương xót trông rất đáng yêu.

Tần Lâm cười cười, hôn lên mặt hai vị phu nhân mỗi người một cái:

- Lần này nhất định phải chịu bị đòn, bằng không sẽ có lỗi với Trương Thái Sư, có lỗi với Tử Huyền, cũng có lỗi với rất nhiều công phu mà vi phu đã bày ra trước đó. Theo ý ta, trận đòn này phải càng nặng càng tốt!

Nói thì nói như thế, trong lòng Tần Lâm cũng cảm thấy thiếu tự tin: Ôi, từ trước tới nay chưa từng chịu thiệt, lần này lại phải chủ động cầu xin người ta làm thịt, chẳng lẽ là lão tử thích tự ngược? Nếu không phải là vì...

- Vậy... vậy chàng lột một chiếc áo gối dưới mông đi.

Từ Tân Di suy nghĩ một chút không yên lòng, xé một chiếc áo gối nhét vào trong quần Tần Lâm.

795. Chương 795: Lừa Gạt Đình Trượng

Tần Lâm dở khóc dở cười, nhét một chiếc áo gối như vậy khiến cho quần hắn căng phồng lên, nhìn qua giống như trẻ con mặc tã, ặc, quá đáng...

Bên ngoài Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực đã sớm chuẩn bị xong xuôi, biểu lộ trên mặt mọi người đều rất cổ quái, buồn cười lại không dám cười, muốn khóc lại không thể khóc.

Từ Văn Trường nghiêm nghị cảnh cáo bọn họ:

- Mấy con thỏ nhỏ chết bầm này, lát nữa ngàn vạn lần chó nên cười, nhất định phải khóc thật thương tâm, bằng không lão đầu tử sẽ lấy giày đánh các ngươi!

- Đi thôi!

Tần Lâm kêu lên một tiếng.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực theo sát phía sau, bốn tên thân binh Hiệu Úy ì ạch khiêng quan tài phía sau.

Mới vừa đi ra khỏi đại môn, Tần Lâm cùng các huynh đệ hần liền đổi sắc mặt.

Chỉ thấy vị Tần trưởng quan này của chúng ta cau chặt chân mày, cắn chặt hàm răng, hai mắt nhìn về cuối chân trời xa, sắc mặt tỏ ra quyết tuyệt, tay áo phát phơ đi đầu.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực và các thân binh Hiệu Úy khiêng cỗ quan tài bách mộc nặng nề theo sau, sắc mặt ai nấy tỏ ra bi tráng, trong mắt đã rưng rưng lệ, bước chân trầm trọng vô cùng, dường như trên vai bọn họ đang khiêng một cỗ quan tài nặng ngàn cân.

Có chuyện gì vậy... dân chúng hai bên đường phở đều xúm lại xem, không bao lâu sau hai bên đường đã đầy ắp người, chỉ chỗ bọn Tần Lâm bàn tán xôn xao, không biết hần đang diễn tuồng gì.

Hoa Đắc Quan, Điều Thế Quý cùng mấy tên địa đầu xà mặc thường phục lẫn bên trong đám người, không hện mà cùng nói với hàng xóm láng giềng:

- Nghe nói Thánh thượng tin gian thần sàm ngôn, cách chức rất nhiều trung thần do Trương Thái Sư cất nhắc, cũng cách chức cả hai vị Thích gia gia, Phan Thị Lang. Tần Thái Bảo ôm một bầu nhiệt huyết không kèm chế được, muốn bắt chức theo trung thần thời xưa mang quan tài can gián cho đến chết, kính xin Thánh thượng thu hồi thánh mệnh.

Dân chúng kinh sư lúc nào cũng có kiến thức rộng rãi hơn dân quê, nghe lời này bèn bàn tán với nhau mồm năm miệng mười. Một vị lão nhân dáng vẻ như chưởng quỹ giấu hai tay trong tay áo, nói với mọi người xung quanh:

- Trương Thái Sư là trung thần, nhờ có Nhất Điều Tiên Pháp, chúng ta nộp thuế không còn bị bớt xén đầu nọ đầu kia, đỡ bị bóc lột hơn trước rất nhiều. Vì sao triều đình lại tin lời gian thần, đuổi trung lương đi?!

Một nông dân đang đẩy xe củi vào thành cũng ngơ ngẩn gãi đầu:

- Chúng ta là dân chúng thấp cổ bé họng, ai trung ai gian cũng không thể nói được. Chỉ biết trước kia trong trang Thôi viên ngoại mấy ngàn mẫu đất mà không phải nộp nửa đồng tiền thuế nào, nhà ta chỉ có hai ba mươi mẫu cũng phải đóng thuế nặng. Kể từ khi Trương Thái Sư đốc thúc quan phủ đo đạc lại ruộng đất, Thôi viên ngoại cũng phải đóng thuế như ta, số thuế ta phải đóng hàng năm cũng được giảm xuống không ít. Nếu ai làm quan cũng giống như Trương Thái Sư, cuộc sống nông dân chúng ta sẽ dễ thở hơn nhiều.

Bất quá cũng có thanh âm vang lên không đúng lúc, một tên hậu sinh mặt xanh lăm mồm chọt phì cười một tiếng:

- Chỉ nghe nói văn vì can gián mà chết, võ vì chiến đấu mà chết, không ngờ rằng quan võ cũng chết vì can gián. Không biết Thích đại soái và Phan Thị Lang kia cho bao nhiêu ích lợi để Tần Thái Bảo này nói giúp cho bọn họ?

Y còn chưa dứt lời đã bất ngờ bị người đánh ột cái tát thật mạnh, khiến cho y nổ đom đóm mắt, chưa quay đầu lại nhìn xem là ai đã lớn tiếng kêu lên:

- Tên nào dám đánh cha ngươi vậy? Ủa, cha... vì sao cha đánh con?

Người đánh hậu sinh mặt xanh chính là một tiểu lão đầu gầy gò, chính là phụ thân y. Lão trợn trừng hai mắt nhìn chằm chằm con mình giống như muốn ăn thịt nó:

- Con thỏ nhỏ chết bầm, nói lung tung không sợ trời phạt! Năm Gia Tĩnh bốn mươi bốn Lư Câu hà vớ dê, lão nương con đang mang thai con, bụng to bị vấy trong Uyển Bình thành, hồng thủy dâng lên cao ba thước ba tấc. May nhờ Phan Thị Lang dẫn người ngăn chặn chỗ vỡ mới cứu được cả một thành, không có Phan Thị Lang, ngày nay làm sao có con?!

Dân chúng bật cười lên, hậu sinh mặt xanh nhất thời mắc cỡ mặt đỏ tới mang tai, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào.

Bên đường có một lão đầu râu tóc bạc phơ than thở liên hồi, giọng lão là người vùng Giang Chiết:

- Vị Thích đại soái kia cũng là người tốt! Người kinh sư các người chưa bị giặc Oa xâm lược nên không biết, Giang Nam chúng ta cho dù là trẻ con cũng hay hát ‘trời kinh sợ, đất kinh sợ, trẻ con đừng kinh sợ. Giặc Oa tới không nên hốt hoảng, đã có Thích gia ngăn cản’.

- Sao chúng ta lại không biết?

Một vị lão nhân sinh ra lớn lên ở kinh sư tỏ vẻ không phục:

- Năm Canh Tuất, Yêm Đáp Hân đánh tới dưới tường thành, sau đó tiểu Vương tử, Đồng Hồ Ly cũng sang xâm lược, chín trọng trấn bị đánh tan, nhưng kể từ khi có Thích gia thủ Kế Trấn, không có chuyện như vậy nữa. Ôi nếu Tần Thái Bảo khuyên được Thánh thượng giữ Thích gia gia lại thì tốt quá, dân chúng chúng ta cũng có thể sống thêm được vài năm thái bình.

Ánh mắt nóng bỏng của dân chúng tụ tập vào người Tần Lâm, cũng gởi gắm hết thảy hy vọng cho hắn. Thấy thần sắc Tần Lâm đoan chính nghiêm túc, ánh mắt thấy chết không sờn, không ít người tuổi trẻ nhiệt huyết sôi trào càng cảm thấy kích động trong lòng, hận không thể đi cùng với hắn.

Không biết là người nào dẫn đầu kêu lên:

- Tần Thái Bảo trung thần can gián cho đến chết, hết thảy già trẻ kinh sư đều nhớ tới ngài.

- Tần Thái Bảo lên đường mạnh giỏi!

Giữa tiếng hô to, rất nhiều người rơi lệ.

Tôn Thừa Tông lẫn trong đám người kích động đến rơi nước mắt, nhìn theo bóng Tần Lâm dường như càng ngày càng trở nên vĩ đại, lẩm bẩm nói:

- Vì dân lập mệnh, thủ nghĩa thành nhân quyết chẳng quay đầu, quả thật là đại trượng phu chân chính!

Dưỡng Tâm điện, Vạn Lịch đang mật nghị triều chính cùng các vị thân tín, đang mắc kẹt ở vấn đề cử người nào đi trị thủy Hoài Hà.

Ít ngày trước nói ra câu ‘dù là ba sông Hoàng Hoài Vận vỡ đê, cũng phải cách chức Phan Quý Tuần’, Vạn Lịch tự biết mình đã lỡ lời, cũng cảm thấy hối hận. Dù sao cũng là giang sơn xã tắc của y, rõ ràng là sau khi cách chức Phan Quý Tuần rồi, vẫn phải phái quan viên khác chạy tới Hoài Hà tiếp tục trị thủy.

Vạn Lịch nóng nảy đi qua đi lại:

- Các người hãy tiến cử cho trăm người nào có thể làm được việc! Chẳng lẽ ngoài Giang Lăng đảng ra không còn ai có thể trị thủy Hoài Hà sao? Há đâu có lý như vậy, trăm tuyệt đối không tin!

Thủ Phụ Trương Tứ Duy, Thứ Phụ Thân Thời Hành, Tam Phụ Dư Hữu Đình và tân nhiệm Lại bộ Thượng Thư Nghiêm Thanh, bốn vị đại thần ngơ ngác nhìn nhau, tất cả đều im bất không nói.

Vốn trị thủy là công việc rất béo bở, rất nhiều người đánh vỡ đầu cũng muốn nhận làm, nhưng lần này lại khác. Phan Quý Tuần Giang Lăng đảng trị thủy Hoàng Hà triệt để, bệ hạ cách chức y, như vậy kể kể nhiệm y nhất định phải trị thủy Hoài Hà triệt để như Phan Quý Tuần, bất kể tương mục hay là công trình đều không thể xảy ra bất kỳ chuyện gì, nếu không bệ hạ mất hết mặt mũi, có thể tưởng tượng được hậu quả.

Người có thể trị thủy trong triều vốn không nhiều lắm, mà người sánh ngang với Phan Quý Tuần lại không có ai, mọi người suy tính một chút lập tức lảng lạng thối lui.

- Các người... các người nói gì đi chứ!

Vạn Lịch nhìn các vị đại thần ngây người như tượng gỗ, chỉ cảm thấy tâm phiền ý loạn.

Trương Tứ Duy bất đắc dĩ, nghiêm mặt bầm tấu:

- Bệ hạ thánh minh, thỉnh bệ hạ độc đoán triều cương.

- Thỉnh bệ hạ độc đoán triều cương.

Thân Thời Hành, Dư Hữu Đình cùng Nghiêm Thanh cũng nói theo.

Trời ơi... Vạn Lịch có cảm giác bất lực vô cùng, trước kia cảm thấy Trương Cư Chính xử lý triều chính tựa hồ rất đơn giản, mình chỉ cần đoạt lại đại quyền là có thể quân lâm thiên hạ, uy chấn tứ hải, ai có ngờ đâu lại khó khăn đến như vậy...

- Các người cũng chỉ biết bảo trẫm độc đoán triều cương sao?

Vạn Lịch tức giận nói:

- Vậy trẫm cần các người để làm gì?

Trương Tứ Duy, Thân Thời Hành, Dư Hữu Đình và Nghiêm Thanh đồng thời khom người:

- Bệ hạ thánh minh, bọn thần có tội.

Vạn Lịch suýt chút nữa phun ra một ngụm máu tươi, đây gọi là nhìn thì dễ làm thì khó, y cho là Trương Cư Chính làm Thủ Phụ rất dễ dàng, đến khi mình phải tự xử lý lập tức biết rằng khó nuốt, trong bụng mơ hồ có chút hối tiếc.

Chưởng ấn Ty Lễ Giám Trương Hoành vẻ mặt thần thờ đứng ở bên cạnh, giống như gỗ mục xương khô. Trương Kinh cùng Trương Thành ngược lại có lòng muốn phân ưu với chủ nhân, moi óc tìm kiếm xem ai có thể làm được chuyện trị thủy này, trong lúc nhất thời không nghĩ ra.

Tùng, tùng tùng...

Tiếng Đăng Văn cổ trầm hùng thình lình từ xa vọng lại, hết thảy quân thần đều giật mình, là ai đánh Đăng Văn cổ?

Mấy tên tiểu thái giám kinh hoảng chạy tới bẩm báo:

- Khải tấu bệ hạ, là... là Tần Lâm Tần Thái Bảo đánh Đăng Văn cổ, hần... hần còn mang theo một cái quan tài, nói muốn mang quan tài can gián cho đến chết!

Thân Thời Hành và Dư Hữu Đình ngơ ngác nhìn nhau, buồn cười lại không dám cười. Văn vì can gián mà chết, võ vì chiến đấu mà chết, không ngờ rằng Tần Lâm làm ngược lại, rõ ràng là hần bắt chước theo Hải Thụy can gián Gia Tĩnh.

Trương Tứ Duy tức giận nói:

- Tần Thái Bảo thật là càng ngày càng quái dị, mang quan tài can gián cho đến chết, xem bệ hạ như là hôn quân sao?

Nghiêm Thanh cũng nói:

- Xin bệ hạ trị Tần Lâm tội khi quân phạm thượng.

Trương Thành suy nghĩ một chút, cười hì hì hướng về phía Vạn Lịch hành lễ:

- Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ, triều Gia Tĩnh có Hải Thụy mang quan tài can gián cho đến chết, bây giờ lại có Tần Thái Bảo bắt chước theo, quả thật là trước sau soi sáng.

- Nếu nói như thế, thủy chung trẫm vẫn là...

Sắc mặt Vạn Lịch đen lại, nuốt hai chữ 'hôn quân' vào bụng trở lại. Tần Lâm bắt chước Hải Thụy, vậy y chính là Gia Tĩnh, nhưng Gia Tĩnh tuổi già dù không phải là hôn quân cũng kém không xa lắm. Huống chi Gia Tĩnh tin tưởng lời đạo sĩ rằng 'nhị long không tương kiến' quan hệ với con trai Long Khánh đế cực kỳ lãnh đạm, liên đới cũng không thương yêu gì đối với người cháu Vạn Lịch này, đương nhiên ẩn tượng của Vạn Lịch đối với vị hoàng tổ phụ này của mình cũng không có gì hay ho.

Trương Thành sợ hết hồn, đành phải hậm hực lui về, biết rằng lần này coi như là chạm phải vẩy ngược của bệ hạ, không khỏi âm thầm oán trách: Tần Thái Bảo ôi Tần Thái Bảo, người chơi trò gì mà không được, sao lại chơi trò mang quan tài can gián cho đến chết?

- Nếu Tần Thái Bảo đã mang quan tài tới, trăm cũng nên nghe xem hắn nói những gì.

Vạn Lịch lệnh cho tiểu thái giám đưa Tần Lâm vào.

Không chỉ Tần Lâm tới, sau lưng Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực dẫn dắt thân binh Hiệu Úy còn ịch khiêng cỗ quan tài bách mộc tiến tới bên ngoài Đường Tâm điện, dừng ở ngoài sân.

Tiểu thái giám thấy vậy nhướng mày, chuyện này không tốt chút nào, cũng giống như là chuẩn bị tống táng cho ai đó...

Thần sắc Tần Lâm nghiêm túc khác với bình thường, tay nâng tấu chương bước từng bước một lên thềm, tiến vào trong Đường Tâm điện.

Vạn Lịch lộ vẻ không vui, hậm hực nói:

- Tần ái khanh, người là một cẩm y quan võ, vì sao cũng bắt chước quan văn, mang quan tài can gián cho đến chết như vậy?

Tần Lâm hành lễ xong, hắng giọng bẩm tấu:

- Thần có tấu chương muốn trình lên, kính xin bệ hạ ngự lãm.

Trương Thành vội vàng tranh trước tiến lên nhận lấy tấu chương từ trong tay Tần Lâm, hung hăng trợn mắt nhìn hắn một cái: người làm chuyện gì mà không thương lượng với ta?

Nhưng đến khi y đọc mấy chữ viết như rồng bay phượng múa bên ngoài, bèn không trừng Tần Lâm nữa, hai tay run lên, suýt chút nữa đánh rơi tấu chương xuống đất.

- Bệ hạ, cái này... tấu chương này toàn là nói nhăng nói càn, nên lưu trung bất phát là hơn!

Trương Thành xoay chuyển tâm niệm thật nhanh, hết sức cẩn thận cười nịnh với Vạn Lịch.

Vạn Lịch cũng biết tấu chương có điều cổ quái, không nói lời gì nhận lấy từ trong tay Trương Thành, chỉ nhìn bên ngoài đã dùng dùng nổi giận:

- Tần Lâm, người gan lớn bao thiên, cho rằng kiếm trong tay trăm không đủ sắc hay sao?!

Các vị đại thần trong điện đều vươn dài cổ ra xem tấu chương, chỉ là hàng chữ lớn bên ngoài đã khiến cho bọn họ nhất tề thè lưỡi thật dài.

Sớ Mười Điều Can Bệ Hạ Chớ Làm Loạn Triều Chính Hại Dân.

Vạn Lịch cố nén lửa giận ngút trời, mở tấu chương ra xem sơ qua nhất thời lửa giận bốc cao ba trượng: Khâu Tranh đạn hặc Giang Lăng đảng, gán mười tội lớn cho Trương Cư Chính, đạo tấu chương này của Tần Lâm cũng gán mười tội danh cho y. Thân tiểu nhân xa hiền thân, xử sự theo vui giận cá nhân, khiến cho triều chính không còn cương kỷ... điểm nào cũng đâm vào chỗ đau trong lòng y.

Tóm lại đạo tấu chương can gián này chính là phủ quyết lại tội danh của Giang Lăng đảng, chỉ trích Vạn Lịch cách chức các đại thần triều chính mới chính là làm điều ngang ngược.

- Tần Lâm!

Vạn Lịch nổi trận lôi đình, cũng không còn nhớ ra Tần Lâm đã từng thay y làm bao nhiêu chuyện, lập được bao nhiêu công lao, chỉ tay giận mắng:

- Người muốn phủ quyết tội danh cho nhạc trượng mà khi quân phạm thượng, thật sự là gan chó tày trời. Người đâu, lôi hắn ra cách chức, lập tức tống về quê cũ, vĩnh viễn không dùng nữa!

Trương Kinh, Nghiêm Thanh, Trương Tứ Duy vui vẻ ra mặt, mấy năm qua Tần Lâm leo tới địa vị cực cao Thái Tử Thái Bảo, lại được mặt rồng ưu ái, quả thật là mối họa tâm phúc không nhỏ của bọn họ. Hiện tại

hắn tự đưa lên tới cửa, tìm tới bệ hạ xin chết, còn có thể trách được ai!? Từ nay về sau cũng không cần phải nghĩ hết biện pháp đối phó hắn nữa, ha ha ha...

Sắc mặt Trương Thành xám như tro tàn, Vạn Lịch biết rất rõ ràng y và Tần Lâm là một đảng, hiện tại Tần Lâm lớn gan phạm thượng như vậy, nếu như bệ hạ trút giận sang đầu y, e rằng sẽ cháy thành vạ lây.

Không kịp suy nghĩ quá nhiều, Trương Thành lập tức quỳ sụp xuống dập đầu nói:

- Tần Lâm yêu ngôn hoặc chúng, manh tâm không thể dò được, nô tài kính xin bệ hạ xử trí nghiêm khắc.

Nghiêm Thanh vội vàng đứng ra bỏ đá xuống giếng:

- Nhốt hắn vào thiên lao tra hỏi tỉ mỉ, nói không chừng sau lưng còn có âm mưu khác.

Thân Thời Hành và Dư Hữu Đình bị dọa sợ đến kinh hồn khiếp vía, không tự chủ được lui bước chân về phía sau một chút, ra sức tránh xa Tần Lâm. Mặc dù có chút giao tình, nhưng bọn họ không thể vì Tần Lâm mà đắc tội bệ hạ, huống chi bệ hạ đã nổi giận xung thiên, cho dù là bọn họ xin tha cho Tần Lâm cũng sẽ không có hiệu quả gì.

Trương Hoành lại chậm rãi quỳ xuống, trình trọng vô cùng dập đầu với Vạn Lịch:

- Bệ hạ, lời thật thì khó nghe, trung thần can gián không màng sống chết. Tần Lâm thật sự là thần tử trung lương của triều ta, bệ hạ không tiếp nhận gián ngôn của hắn đã là không ổn, lại còn cách chức trục xuất hắn, càng mắc thêm lỗi lầm nữa. Lão nô kính xin bệ hạ thu hồi thánh mệnh!

Mặc dù Vạn Lịch bướng bỉnh ngang tàng nhưng cũng biết rõ tính tình Trương Hoành trung trực, không khỏi do dự một chút, suy nghĩ xem có nên giáng chức Tần Lâm, hoặc là bổ nhiệm đi xa nhậm chức để trừng phạt.

Nhưng Trương Tứ Duy, Nghiêm Thanh, Trương Kinh làm sao có thể tha cho Tần Lâm được, bọn họ dốc hết sức mình chuẩn bị liều chết khuyên bệ hạ cách chức Tần Lâm điều tra.

Không ngờ rằng Tần Lâm rơi lệ ròng ròng, tỏ ra nghiêm trang trình trọng nói:

- Bệ hạ không tiếp nhận lời trung trình, thân tiểu nhân mà xa hiền thần, vi thần đau lòng không đáng kể gì, sợ rằng vạn dân oán thán, hoàng thiên hậu thổ nổi giận, đến lúc đó bệ hạ hối hận thì đã muộn! Xin bệ hạ học theo Nghiêu Thuấn Vũ Thang, chớ bắt chức Hạ Kiệt Thương Trụ!

Trương Tứ Duy nghe thấy câu ‘hoàng thiên hậu thổ nổi giận’ thoáng động trong lòng. Tối qua Khâm Thiên Giám phát hiện thiên tượng dị biến, ngay sau đó trong triều đảng tranh kịch liệt, Giám Chính không dám trực tiếp báo chuyện này cho triều đình, sáng sớm lặng lẽ thương nghị cùng Thủ Phụ Đại Học Sĩ, bị lão đề ép xuống.

Vạn Lịch đã sớm nổi giận đùng đùng, không còn nhớ Tần Lâm đã lập nên biết bao nhiêu công lao hãn mã ĩnh, nổi trận lôi đình rống to:

- Tần Lâm, ngươi tìm chết, ngươi đang ép trẫm!

Trương Kinh e sợ Tần Lâm không chết, ở bên cạnh quạt gió thổi lửa:

- Hoàng gia, Tần Lâm đây là bắt chức đả quan văn kia, muốn lừa gạt đình trượng! Ngài hãy xem gián thư của hắn, chắc chắn trong đó cũng có không ít lời lẽ đại nghịch bất đạo.

Trong lòng Trương Kinh dĩ nhiên sẽ không cho là Tần Lâm là muốn gạt đình trượng, quan văn lừa đình trượng có thể dương danh lập vạn trong thanh lưu, quan võ lừa gạt đình trượng có ích lợi gì? Rõ ràng chính là muốn giúp lão nhạc trượng lật lại án cũ.

Không ngờ rằng Tần Lâm thật sự là muốn gạt đình trượng, nghe lời này liền nhìn Trương Kinh. Trương công công ôi Trương công công, ngươi thật sự là con sâu trong bụng ta...

Vạn Lịch nghe lời của Trương Kinh lại lật gián thư xem thử, quả nhiên mấy câu cuối cùng rất là đáng sợ: ‘Dung nhan giọng nói nụ cười của Cố Thái Sư vẫn còn ở nhân gian, bệ hạ được lão phò tá mười năm, làm sao có thể trở mặt chỉ trong một buổi sáng, chẳng phải là làm trò cười cho thiên hạ sao?!’

Chu Dực Quân nhất thời tức bễ phổi, hai tay xé giân thư tan nát:

- Cẩm y vũ thần cũng dám lừa gạt đình trượng, người cho rằng trăm là loại người gì?! Tần Lâm, đã như vậy, trăm sẽ cho người được như nguyện. Người đâu, lỗi ra ngoài đánh năm mươi, không, một trăm, không, ba trăm đình trượng!

Trời ơi, phải chăng là đạo tấu chương của Từ Văn Trường mắng có hơi quá đáng, đây không phải là muốn đánh chết ta sao? Tần Lâm cũng hít sâu một hơi khí lạnh.

Hắn thân là Cẩm Y Vệ Đô Chỉ Huy Sứ, dĩ nhiên vô cùng quen thuộc quy trình đình trượng, biết đánh thế nào ra hình ra dáng lại không bị thương gân động cốt.

Dựa theo kế hoạch lúc đầu, đã an bài người của mình bên trong đám cẩm y quan giáo thi hành đình trượng, sau khi bị đình trượng xong để cho Ngưu Đại Lực vác hắn chạy một mạch về nhà. Sau đó Thanh Đại lập tức dùng kim sang được thần y Lý Thời Trân truyền xuống tiến hành trị liệu, đồng thời chính hắn còn luyện Chu Dịch Tham Đồng Khế huyền công, mặc dù không có thần thông gì lớn nhưng vẫn hùng mạnh hơn nhiều so với đám quan văn trói gà không chặt.

Tính toán trên căn bản vạn vô nhất thất, Tần Lâm mới đắc ý chạy tới lừa gạt đình trượng, nhưng hắn không nghĩ tới uy lực tấu chương của Từ Văn Trường dường như quá mức, đáng về Vạn Lịch nghiêng răng nghiêng lợi như vậy rõ ràng là muốn giết chết hắn.

Phía Nam Tử Cẩm thành, trong Tần phủ cách hẻm Giang Mễ nha môn Cẩm Y Vệ không xa, Từ Văn Trường uống một hợp rượu Thiệu Hưng cắn một miếng đậu hủ, tự rót tự uống, trong đôi mắt già nua toát ra vẻ quỷ quyệt.

- Nay, lão đầu tử, Tần đại thúc sẽ không có việc gì chứ?

A Sa ngồi đối diện có chút lo lắng, vỗ vỗ bàn.

Từ Văn Trường ném một hạt đậu phộng vào miệng nhai rau rầu, một lúc lâu sau mới cười nói:

- Một đạo giân thư triều đình không khai được sát giới, chỉ có thể dùng đình trượng mà thôi. Đây gọi là thiên tướng giáng trần có nhiệm vụ trọng đại, cần phải trải qua muôn vàn khổ sở trui luyện. Tuy rằng lần này đánh sẽ đau nhưng hắn có Chu Dịch Tham Đồng Khế huyền công hộ thể, cũng sẽ không có gì, nhiều nhất trầy da sứt thịt mất nửa cái mạng, hắc hắc hắc...

Trời, mất nửa cái mạng còn không đáng kể gì? A Sa suy nghĩ một chút chợt cảm thấy đau nhói, không nhận được sờ sờ mộng nhỏ của mình.

Tiểu nha đầu ngươi biết cái gì? Từ Văn Trường cười thầm không dứt, lần này phải đánh nặng một chút mới hay!

Đình trượng cũng có thể đánh chết người, triều thần các triều Đại Minh chết dưới đình trượng cũng không dưới số trăm, lần này Tần Lâm có thể thoát khỏi kiếp nạn chăng?!

Các Đại Hán tướng quân Cẩm Y Vệ nhận được mệnh lệnh đình trượng, chờ Tần Lâm bị một đám thái giám đẩy ra ai nấy đều giật mình kinh hãi trợn mắt há mồm: trước kia toàn là Tần trưởng quan giám sát đánh người khác, hiện nay là lão nhân gia bị đánh, quả thật là không có thiên lý!

- Các huynh đệ, Tần trưởng quan đãi chúng ta như thế nào, không cần nói nhiều, lát nữa mọi người phải biết ra tay nặng nhẹ đúng mực.

Trần Minh Hào thấp giọng dặn dò đồng liêu, âm thầm kinh hãi trong lòng: Tần Lâm phá án Ma Sư Gia, là ân nhân cứu mạng của y.

- Đã hiểu!

Các Đại Hán tướng quân đáp lớn một tiếng, ai nấy đều biết nên làm như thế nào.

Lục Viễn Chí chuẩn bị xong băng vải, Ngưu Đại Lực cũng ở bên cạnh chạy tại chỗ khởi động cho nóng người, chờ đánh đình trượng xong sẽ vác Tần Lâm chạy ù trở về, mau chóng cứu chữa.

Diễn trò mà thôi, cần gì khẩn trương như vậy? Tần Lâm cười hì hì, chủ động nằm trên thảm lông chuẩn bị chịu đình trượng.

- Chậm đã!

Trương Kinh từ trong Tử Cấm thành chạy lúp xúp tới, sắc mặt hiểm độc cười xấu xa:

- Nhà ta nhận được khẩu dụ của bệ hạ, đặc biệt tới đây giám hình, xin các vị dụng tâm mà đánh.

Dứt lời y đứng chụm hai mũi chân vào trong, tỏ vẻ trịnh trọng vô cùng.

Trời ơi, đây là muốn đánh chết ta sao?! Tần Lâm mắng lớn tiếng lên:

- Trương Kinh ngươi là con rùa đen khôn kiếp, đồ chết băm chết vằm biến thái không có trứng! Ngươi là do yêu quái sinh ra, ngươi cũng là yêu quái!

Trương Kinh đắc ý vạn phần, không để ý tới Tần Lâm thóa mạ, trừng mắt nhìn các Đại Hán tướng quân:

- Còn chưa động thủ, chờ gì nữa?!

796. Chương 796: Không Can Thiệp Triều Chính

Thần sắc Trần Minh Hào đại biến, thái giám giám hình kêu đánh thật chính là đã thương kẻ thù hình, đánh cho tàn phế, kêu dụng tâm đánh, đó chính là đánh chết. Trương Kinh có thù oán với Tần Lâm, mượn giám hình công báo thù riêng, cũng không biết là chính y muốn tới hay là bệ hạ cố ý phái y tới...

- Lão Đại, làm sao bây giờ?

Mấy vị Đại Hán tướng quân cầm gậy gỗ đều nhìn Trần Minh Hào, vẻ mặt vô cùng khó xử. Nếu như bỏ qua nhẹ nhàng cho Tần Lâm, Trương Kinh tất không chịu bỏ qua cho bọn họ, nếu như đánh chết Tần Lâm thật, vừa không qua được cửa ải lương tâm mình, ngoài ra e rằng Thái hậu, Định Quốc Công cũng sẽ không chịu bỏ qua cho bọn họ.

Trương Tiểu Dương vội vàng chạy tới, có vẻ áy náy nhìn Tần Lâm gật đầu, sau đó đứng hướng hai chân ra ngoài.

Rốt cuộc Trương Thành còn có mấy phần lương tâm! Tần Lâm cười lên, nhìn Trương Tiểu Dương ra hiệu không sao cả.

Thật ra thì Trương Thành thỉnh cầu nghiêm trị hần ở trước mặt bệ hạ cũng là thủ đoạn tự vệ, nếu như y muốn thoát nạn triệt để, hoàn toàn có thể mượn cơ hội đình trượng ném đá xuống giếng, đưa Tần Lâm vào chỗ chết.

Lúc trước Tần Lâm làm chuyện này cũng không thương lượng trước với Trương Thành, cho nên phải tự mình gánh lấy hậu quả. Trương Thành vì tự vệ nên vạch rõ quan hệ với hần trước mặt Vạn Lịch, Tần Lâm cũng không để ý.

Trương Kinh nổi giận, một tên hậu bối cũng dám tới đây chống lại mình, y liếc nhìn Trương Tiểu Dương hừ lạnh một tiếng, lại đưa mũi chân vào trong:

- Đại Hán tướng quân ở chỗ nào, mau mau dụng tâm đánh cho nhà ta!

- Xưởng Công, ngài thấy thế nào?

Trần Minh Hào nở một nụ cười bồi, chỉ chỉ Trương Tiểu Dương:

- Lời của ngài, đương nhiên là chúng ta nghe theo răm rắp, nhưng chúng ta cũng không đắc tội nổi tiểu Trương công công!

Bất kể Đốc Công Đông Xưởng hay là Đề Điều Ngự Mã Giám, những Đại Hán tướng quân này đều không đắc tội nổi, bất cứ người nào chỉ cần giơ đầu ngón tay ra là có thể nghiền nát bọn họ.

Trương Kinh suy nghĩ một chút thấy cũng có lý, ép Trần Minh Hào nữa cũng không có tác dụng gì. Nhưng Trương Tiểu Dương đứng ở đối diện không lên tiếng, lại hướng mũi chân ra ngoài như vậy, chẳng lẽ mình thân là Đốc Công Đông Xưởng, còn là trưởng bối, lại nói lời vô ích với tiểu bối này sao?

Đang trong lúc không biết nên làm thế nào chợt nghe có tiếng vó ngựa vang lên rầm rập từ xa, một đám người thân mặc Phi Ngự phục từ phương hướng Thừa Thiên môn nhanh chóng chạy tới, sắc mặt âm trầm của Trương Kinh bất chợt nở một nụ cười.

Người tới là cấm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu và quan chưởng ấn Nam Trấn Phủ Ty Trương Tôn Nghiêu.

Biết được tin tức Tần Lâm muốn gạt đình trượng, Trương Tôn Nghiêu cười tí mắt, từ rất xa đã kêu lên:

- Bá phụ, để diệt nhi ra sức thay người!

Dứt lời y tung mình xuống ngựa, đi như chạy tới, nhìn Tần Lâm nằm trên thảm chỉ cảm thấy vô cùng vui vẻ: ha ha, họ Tần người ở Nam Kinh uy phong bức nào, lại làm mưa làm gió ở kinh sư, vốn tưởng rằng không có cơ hội báo thù tuyết hận, không nghĩ tới người cũng có hôm nay.

Lưu Thủ Hữu dang rộng hai tay, giả mù sa mưa nói:

- Ôi chào Tần Thái Bảo, vì sao người lại gây ra chuyện như vậy? Bản quan nghe nói lão đệ mang quan tài can gián cho đến chết, lập tức biết đã xảy ra sai lầm cho nên vội vàng chạy tới khuyên nhủ, cuối cùng cũng chậm một bước, thật là rất đáng tiếc.

- Đúng vậy, thật sự là rất đáng tiếc!

Tần Lâm bĩu môi:

- Lưu Thủ Hữu, con người người không tốt lành gì, chỉ là giả từ bi chuột khóc mèo mà thôi.

Nếu nói giả từ bi mèo khóc chuột vậy Lưu Thủ Hữu sẽ là mèo, Tần Lâm trở thành chuột, đương nhiên hẳn không chịu như vậy cho nên mới nói ngược lại.

- Tần Thái Bảo ôi Tần Thái Bảo, chết đến trước mắt, người còn tranh chấp miệng lưỡi với lão phu làm gì, cần gì như vậy chứ?

Lưu Thủ Hữu cười hì hì lui sang bên cạnh, nhìn thấy cỗ quan tài bách mộc Tần Lâm mang tới, lại ra lệnh ấy tên tâm phúc Trương Chiêu, Bàng Thanh bên người:

- Cỗ quan tài này làm sao xứng với thân phận Tần Thái Bảo? Các người đi mua cỗ quan tài kim ti nam mộc thượng hạng, lát nữa Tần Thái Bảo về Tây ta sẽ liệm xác hắn.

- Hừ, người chết, ta sẽ không chết!

Tần Lâm phun một bãi nước bọt thóa mạ.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực tức tới nhìn chằm chằm Lưu Thủ Hữu, nhưng lại không thể làm gì. Mắt thấy Tần Lâm đại sự không ổn, bọn họ cảm thấy toát ra mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay.

Trương Kinh cười híp mắt dặn dò Trương Tôn Nghiêu:

- Được, nếu con đã đến rồi vậy chỉ huy hành hình đi, chỉ cần là cấm y quan giáo, ai tiến hành đình trượng cũng được.

- Tuân lệnh!

Trương Tôn Nghiêu cười hớn hở, đi tới trước người một tên Đại Hán tướng quân, giơ hai tay về phía trước:

- Đưa cho ta!

Đại Hán tướng quân kia quan sát Trần Minh Hào, Trương Tiểu Dương, lại nhìn sang Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu sắc mặt âm trầm đứng ở bên cạnh, chỉ nghe Lưu Thủ Hữu hừ lạnh một tiếng nhất thời tay run rẩy, không tự chủ được đưa cây gậy đình trượng cho Trương Tôn Nghiêu.

Lưu Thủ Hữu là cấp trên tất cả cấm y quan giáo, Đại Hán tướng quân cũng thuộc về y cai quản, cho nên không dám không nghe theo.

Trương Tôn Nghiêu cầm đỉnh trượng trong tay, nở một nụ cười lạnh.

Gậy đỉnh trượng được làm bằng gỗ cây dẻ, đầu đánh người được vót thành hình chày, ngoài bọc sắt, trên đó còn có móc ngược. Đánh một gậy xuống, kẻ hành hình thuận thể kéo một cái, móc câu sắc bén sẽ xé ra một mảnh da thịt khá lớn trên thân thể người thụ hình. Nếu như người hành hình không hạ thủ lưu tình, không cần phải nói sáu mươi gậy, chỉ cần ba mươi gậy, da thịt người thụ hình bị đánh xé liên tục như vậy ắt cũng sẽ trở nên nát bấy.

Trương Tôn Nghiêu ước lượng gậy đỉnh trượng trên tay, nhìn chằm chằm Tần Lâm nằm trên thảm giống như mèo vờn chuột, cười lạnh nói:

- Tần Thái Bảo, hạ quan tự tay hầu hạ người, người có hài lòng không?

Tần Lâm quay đầu lại cười cười:

- Trương Tôn Nghiêu, ở Nam Kinh ta đã nói người là một kẻ ngốc, kết quả kẻ ngốc đến kinh sư rồi, hừ hừ, người thật sự cho là đánh được ta ư?

- Vịt chết còn mạnh miệng!

Trương Tôn Nghiêu khề biến sắc, không nói nhảm với Tần Lâm nữa, vung đỉnh trượng lên chuẩn bị đánh xuống.

Nhìn dáng vẻ hung thần ác sát của y, đánh xuống một gậy này e rằng sẽ khiến cho Tần Lâm ném mùi đau khổ không ít.

- Chậm đã!

Tần Lâm thi triển một chiêu Lý Ngư Đả Đỉnh lật người lại, nắm trong tay một vật đưa ra:

- Tên ngốc, người xem đây là vật gì...

Hắn còn chưa mở nắm tay ra, thỉnh thoảng nghe ngoài xa có người kêu lớn:

- Trượng hạ lưu nhân! (Tha người dưới gậy)

Tần Lâm định thần nhìn lại, thì ra là thái giám Tiểu Thuận Tử bên người Trịnh Trinh rất được nàng sủng ái, hắn bèn cau mày nắm chặt tay trở lại. Trong tay hắn chính là ngọc bội mà Lý Thái hậu ban cho, chuẩn bị nếu như tình huống có biến sẽ cầu kiến Thái hậu.

Người có thể đánh ta, thế nhưng trước khi hành hình phải cho ta gặp Thái hậu một phen, vốn Thái hậu đã cho phép ta có thể tới Từ Ninh cung cầu kiến bất cứ lúc nào.

Mặc dù Lý Thái hậu đã mất hai đại trợ lực Phùng Bảo và Trương Cư Chính, nhưng dù sao nàng cũng là mẫu thân ruột thịt của Vạn Lịch, nàng muốn bảo vệ Tần Lâm, Vạn Lịch cũng không thể làm gì được. Huống chi còn có ông ngoại Vũ Thanh Bá Lý Vĩ, cữu cữu Lý Cao của Vạn Lịch, hai vị này đi theo Tần Lâm kiếm tiền, kiếm nhiều tới mức ngay cả chính bọn họ cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Cho dù là Vạn Lịch ngang bướng tới mức nào, sát phạt quả quyết tới mức nào, chẳng lẽ dám vứt bỏ cả mẹ ruột, ông ngoại và cữu cữu?!

Chỉ bất quá đòn sát thủ này của Tần Lâm không tới thời khắc tối hậu là không thể lấy ra, bởi vì nếu cầu tới Lý Thái hậu không bị đánh đỉnh trượng nữa, vậy công phu lừa gạt đỉnh trượng coi như đổ sông đổ biển.

Bây giờ Trịnh Trinh phái người tới, chuyện đã có biến hóa, vả lại bất kể là trở nên tốt hơn hay xấu hơn, Tần Lâm cũng có thể chờ một chút xem thử, tạm thời không cần lấy ra ngọc bội kia nữa.

Thấy Tiểu Thuận Tử thở hồng hộc chạy tới, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực liền lộ vẻ vui mừng, sớm biết Tần trưởng quan và Trịnh nương nương có chút giao tình, lần này nhất định là tới cứu giúp.

Lưu Thủ Hữu cùng Trương Kinh lại không cho là như vậy, một thời gian trước, dường như quan hệ giữa Trịnh nương nương và Tần Lâm trở nên lạnh nhạt. Theo như nội gián nằm vùng báo lại, Trịnh nương nương nhắc tới Tần Lâm thường thường đại động can hỏa, nói không chừng Tiểu Thuận Tử chính là nàng phái tới để lấy mạng Tần Lâm!

Rốt cuộc là muốn cứu ta hay là muốn hại ta? Tần Lâm dứt khoát lật người lại nằm dài trên thảm, âm thầm nghĩ ngợi: nếu như nàng đủ thông minh, hẳn nên...

Dĩ nhiên Trịnh Trinh đủ thông minh, nếu không làm sao nàng có thể làm cho Vạn Lịch mê đắm thần hồn điên đảo, được sủng ái nhất trong cả lục cung, khí thế vượt qua cả Vương Hoàng hậu?!

- Thuận công công, sắc mặt không tệ!

Trương Kinh tươi cười chào hỏi, tuy là giọng điệu trưởng bối nhưng không hề ra vẻ tự cao.

Phải biết trong Ty Lễ Giám y chỉ kẻ dưới chưởng ấn Bình Bút thái giám Trương Hoàn, Đề Đốc Xưởng Công Đông Xưởng mà thôi.

Lưu Thủ Hữu, Trương Tôn Nghiêu có thân phận thấp hơn, chỉ có thể nhìn Tiểu Thuận Tử tươi cười. Lời nói của Trịnh nương nương trước mặt Vạn Lịch còn có ích hơn cả hai Trương Ty Lễ Giám, Tiểu Thuận Tử bên người nàng cũng nước lên theo thuyền.

Trịnh nương nương được sủng ái nhất trong cả lục cung, có lẽ văn thân ngoài triều còn có thể không nể mặt nàng, cùng lắm thì hất tay không làm, còn kiếm được một chút danh dự sĩ lâm. Nhưng Trương Kinh là thái giám nội đình, Lưu Thủ Hữu là cấm y vũ thần, làm sao dám tự cao tự đại trước mặt Trịnh nương nương? Nói một câu khó nghe, cho dù là Trịnh Trinh sinh lòng ác độc đánh chết tươi Trương Kinh, Vạn Lịch cũng sẽ không nói nặng lời với nàng.

Tiểu Thuận Tử cũng biết điều, cười chào hỏi bọn Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu:

- Trương Đốc Công, Lưu Đô Đốc, Tiểu Thuận Tử thỉnh an hai vị!

Trương Kinh càng cảm thấy tin chắc, thấp giọng hỏi:

- Thuận công công, ngài tới nơi này, ý của Trịnh nương nương là...?

Tiểu Thuận Tử cười cười, đột nhiên lên giọng the thé nói:

- Trịnh nương nương mới vừa nói, nhà nàng năm xưa từng chịu ân huệ của Tần tướng quân, nếu làm người không biết báo ân, chẳng phải là không có gì khác loài cầm thú?! Nhưng đình trượng là pháp độ triều đình, quy chế tổ tiên truyền lại, hậu cung không được tham dự triều chính, bệ hạ đã có chỉ, nương nương cũng không thể ngăn...

Nghe đến đó Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu ngơ ngác nhìn nhau, cả hai chợt nghe lòng trầm xuống.

Trương Tôn Nghiêu phản ứng hơi chậm một chút, trong lòng cũng cảm thấy hồi hộp, vẫn còn đang suy đoán xem rốt cục ý của Trịnh nương nương là đánh hay không.

- Cho nên nương nương đặc tứ một bình linh dược trong cung, chờ lát nữa chữa thương cho Tần Thái Bảo.

Tiểu Thuận Tử dừng lại một chút, quả thật lấy từ trong ngực ra một bình thuốc đặt trên lòng bàn tay, lại nhìn về phía Trương Kinh cười nói:

- Trương Đốc Công, đình trượng là thánh chỉ của bệ hạ, pháp độ của triều đình, nương nương nhà ta cũng không dám ở hậu cung can thiệp triều chính, các người cứ việc đánh. Tiểu nhân sẽ ở chỗ này, chờ các người đánh xong sẽ bằng bó bột thuốc cho Tần Thái Bảo, xong mới có thể trở về phục chỉ nương nương.

Trương Kinh và Lưu Thủ Hữu trợn tròn mắt kinh ngạc, đồng thời cảm thấy miệng mình đắng nghét, tuy rằng lửa giận đầy bụng lại không dám phát tác chút nào.

Người ta đã nói hậu cung không tham dự triều chính, các người cứ tùy tiện đánh, ta trả ân cá nhân tặng bình thuốc mà thôi, chính là lẽ thường tình. Đừng nói là bệ hạ, dù là trăm quan công nghị cũng không thể nói ta có lỗi.

Nhưng Trịnh Trinh đã nói đến như vậy, phái người đem linh dược đến, ai ăn gan hùm mật gấu dám dấn thương một cọng lông măng của Tần Lâm?!

Trịnh Trinh, nàng quả nhiên rất thông minh! Tần Lâm thoải mái nằm trên thảm, tay bắt chéo sau gáy khoe miệng hơi nhếch lên, nở một nụ cười xấu xa.

Theo ánh mắt Tần Lâm, bên trong dây cung điện trùng trùng của Tử Cẩm thành, một bóng người đang tựa lan can mà đứng. Trịnh Trinh mặc cung trang màu hồng phấn đầu cài trâm phượng, mỉm cười vuốt ve bụng đã nhô lên, nhìn về hướng Tần Lâm ngoài xa.

Nàng có mang lớn dần, căn cứ thái y chẩn mạch, nghi ngờ trong bụng chính là một vị long tử.

- Con trai ngoan của ta, con phải thấy mặt vị Tần thúc thúc kia, mẹ con là người có lòng tốt, cũng không thể để cho hấn chết đi như vậy...

Trịnh Trinh vỗ nhẹ bụng, cảm thụ bào thai trong bụng máy động, trên mặt tràn ngập ánh sáng của người mẹ hiền.

Chỉ tiếc sau khoảnh khắc, trên mặt nàng trở nên giá lạnh băng sương rất nhanh, trầm giọng nói:

- Bởi vì chỉ hấn mới có biện pháp diệt trừ nghiệt chủng kia thay hai mẹ con chúng ta, để cho con trở thành Thái Tử, ngồi lên long ỷ, trở thành cửu ngũ chí tôn!

Lại liếc nhìn Tần Lâm thật sâu, Trịnh Trinh rời đi hành lang, trong lòng rất là đặc ý: người rất kiêu ngạo, ngông cuồng không ai sánh kịp, hoàn toàn không coi ta ra gì. Nhưng cũng có lúc người gặp chuyện xui xẻo như vậy, cần ta trợ giúp...

Tần Lâm mất thấy bóng người vừa quen thuộc vừa xa lạ kia biến mất giữa đình đài lầu các trùng trùng mới chậm rãi thu hồi ánh mắt. Hấn khẽ lắc đầu cười khổ, không ngờ rằng có ngày mình cũng được nàng tương trợ, coi như là hai bên hòa nhau.

Bất quá hấn có linh cảm oan oán dây dưa giữa mình và Trịnh Trinh sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy...

Tần Lâm muốn 'được' đình trượng thoải mái nằm dưới thảm, Trương Tôn Nghiêu muốn thi hành đình trượng lại cảm thấy thứ mình đang cầm trong tay không phải là đình trượng, mà là một cây gậy sắt được nung nóng đỏ, khiến cho y đau thấu tâm can.

Làm sao dám đánh?! Cho dù là Trịnh Trinh nói ra lời nói dối trắng trợn nhất, Vạn Lịch cũng sẽ răm rắp nghe theo, ngay cả Trương Kinh cũng không dám giương oai ở trước mặt nàng, huống chi Trương Tôn Nghiêu?! Chọc tới Trịnh nương nương, khiến cho hai bác cháu bọn họ rơi đài là chuyện không tổn chút sức nào đối với nàng.

- Này, Trương Tôn Nghiêu người lễ mễ dây dưa làm gì vậy, lão tử sắp ngủ đây!

Tần Lâm không nhin được thúc giục.

797. Chương 797: Lòng Dân

Ngưu Đại Lực cùng Lục Viễn Chí đều phì cười, từ trước tới nay chưa từng nghe qua chịu đình trượng còn muốn ngủ, đây rõ ràng là Tần Thái Bảo tát tai Trương Tôn Nghiêu.

Trương Tôn Nghiêu cầm đình trượng tiến thối lưỡng nan, mồ hôi hột rơi xuống từng giọt to bằng hạt đậu. May nhờ Trương Kinh nhanh trí quát lớn:

- Đồ ngu, người chưa từng luyện qua, tranh giành làm gì chứ, còn không trả đình trượng lại cho Đại Hán tướng quân?!

Trương Tôn Nghiêu như được đại xá, vội vàng trả cây gậy lại cho Đại Hán tướng quân.

Trần Minh Hào liền cung cung kính kính mời Tần Lâm trở mình lại, sau đó đưa mắt ra hiệu, hai tên Đại Hán tướng quân vung đình trượng lên đánh thật mạnh vào mông Tần Lâm.

Thoạt nhìn vô cùng đáng sợ, thật ra là giờ cao đánh khẽ, đến khi trúng vào người Tần Lâm dường như là gãi ngứa cho hấn vậy.

- Nhất a diêu, diêu đao ngoại bà kiều, nhị a diêu, ngoại bà tổ đường giao...

Tần Lâm ngêu ngao bài hát trẻ con, không có cách nào, mình không thể nào không có lòng tự trọng, bắt người ta phải đánh mạnh, làm như vậy sẽ có lỗi với Trịnh nương nương...

Trần Minh Hào chảy mồ hôi đầy đầu, nhỏ giọt nhắc nhở:

- Tần Thái Bảo, ngài giả bộ một chút cho tiểu nhân tiện bề ăn nói...

Tần Lâm suy nghĩ một chút cũng phải, mình muốn gạt đình trượng vậy phải làm cho giống, bèn kêu lên thật to như heo bị chọc tiết:

- Ôi chao, thật là đau... Gian nịnh được thời, trung lương oan khuất, họ Tần ta đội trời đạp đất, là một hảo hán cứng cỏi, tuyệt không chịu xếp ngang hàng với gian thần quyền yêm...

Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu mồ hôi toát ra như mưa, quyền yêm, gian thần, không phải là mắng hai ta sao? Trương Kinh then quá hóa giận, đá diệt nhi Trương Tôn Nghiêu một cước thật mạnh:

- Đồ ngu, còn không mau đi, ở lại nơi này chịu đựng mất mặt xấu hổ?!

Ngo môn vốn nằm bên trong hoàng thành, ngăn cách với phường thị kinh sư, hơn nữa kẻ giám hình chính là Đốc Công Đông Xưởng Trương Kinh, kẻ thụ hình chính là Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ Tần Lâm, không có kẻ nào to gan lớn mật dám đến xem náo nhiệt. Ngay cả quan viên Quang Lộc tự làm việc trong hoàng thành, thái giám lớn nhỏ hai mươi bốn nha môn nội đình cũng phải đóng cửa lại, e sợ gặp phải tai bay vạ gió.

Theo Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu vắt giò lên cổ bỏ chạy, trên quảng trường ngo môn trống rỗng cũng chỉ có tiếng mắng sang sảng hào hùng của Tần Lâm vang lộng.

Nghĩ đến chỗ đáng sợ mà Tần Lâm gặp phải khi chịu đình trượng, những thái giám lớn nhỏ nấp trong nha thự của mình cũng chỉ có thể hít sâu một hơi khí lạnh. Nhưng thời gian uống cạn chung trà đã qua, thời gian một nén nhang đã qua, thời gian gần nửa ngày đã qua, Tần Lâm cũng còn mắng sang sảng như thường, mọi người không thể không lấy làm kinh ngạc. Chẳng lẽ là đệ nhất dũng sĩ từng ngăn voi cứu giá này có thân hình là sắt thép, đánh ba trăm đình trượng, tiếng hô của Tần Lâm vẫn còn vang như sấm động.

Người chân chính mắt thấy Tần Lâm bị đình trượng ngoại trừ Trương Tiểu Dương, Tiểu Thuận Tử và Đại Hán tướng quân có mặt tại ngo môn, còn có một vị chưởng ấn Ty Lễ Giám Trương Hoàn.

Vạn Lịch dưới cơn thịnh nộ đưa ra quyết định phạt đình trượng Tần Lâm, cơn giận vẫn còn sót lại chưa tiêu, lại hạ chỉ cho Hình bộ Thị Lang Khâu Tranh, Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ Trương Tôn Nghiêu dẫn dắt Đề Kỳ đi Giang Lăng xét nhà Trương Cư Chính. Ngoại trừ để lại một trăm mẫu ruộng ẹ già Trương Cư Chính nuôi thân, tất cả của cải còn lại đều bị tịch thu hết.

Trương Hoàn sớm bị tin tức xấu theo nhau mà tới đã kích đến nỗi tinh thần gần như chết lặng, sau khi cơn sét giữa trời quang này đánh xuống, lão không còn lòng dạ nào đi cầu khẩn bệ hạ thu hồi thánh mệnh. Thậm chí lão bất chấp lễ tiết quân thần, thất thủ đi ra khỏi Dưỡng Tâm điện giống như hồn bay phách lạc.

Tiếng kêu thảm thiết của Tần Lâm phiêu đảng theo gió truyền tới, Trương Hoàn theo thanh âm lão đảo đi tới Kim Thủy Kiều bên trong ngo môn. Tiếng kêu khàn cả giọng của Tần Lâm càng ngày càng vang lên rõ ràng, lão chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn không đi nổi nữa, không thể làm gì khác hơn là vịn lan can Kim Thủy Kiều, kiễng chân nhìn ra ngoài.

Trương Hoàn tuổi cao tóc bạc phơ, ánh mắt cũng đã nhập nhèm. Chỉ thấy đình trượng vung lên đánh xuống liên hồi, Tần Lâm vẫn cứng cỏi bất khuất, bị đánh đau đến không muốn sống nhưng miệng vẫn mắng to gian thần đắc thế, quyền yêm hại nước.

Tần Lâm nhìn thấy Trương Hoàn xa xa tới càng gần cổ rống to hơn nữa, kéo dài thanh âm thóa mạ:

- Tần gia gia là mình đồng da sắt, dù đánh nữa cũng không sợ! Gian nịnh được thời, triều đình loạn chính, gia gia ta tuyệt không hòa mình trong vũng nước đục với các người! Bệ hạ nghe đây, dân chúng thiên hạ đều đang kêu oan thay Thích soái, Phan Thị Lang...

Trương Hoàn nhất thời nước mắt ràn rụa, tay vịn lan can run rẩy, giọng cũng run run:

- Trời ơi bệ hạ, không phải là ngài phạt đình trượng Tần Lâm, mà là đánh vào giang sơn xã tắc triều Đại Minh, đánh vào ý trời lòng dân!

Lão không thể nhìn được nữa, run rẩy quay trở về. Lưng lão vốn khê cong, hiện tại giống như vác thêm gánh nặng ngàn cân trên vai, cong xuống nhiều hơn trước.

Đi rồi sao? Tần Lâm chớp chớp mắt, đã không còn khán giả hân cũng lười diễn tuồng, bèn im miệng lại ngoan ngoãn chờ đánh xong ba trăm đình trượng.

Trần Minh Hào dùng xảo kinh đánh đình trượng, đánh cho quần và vạt áo Tần Lâm rách nát. Sau đó y lấy máu heo và một ít thịt vụn đựng trong bong bóng heo trong ngực áo bôi lên người Tần Lâm, nhất thời ‘vết thương’ liền trở nên thê thảm không nỡ nhìn. Chỉ thấy chỗ bị đình trượng đánh quần áo rách nát, mảnh vụn dính bừa bãi khắp nơi, toàn thân máu chảy đầm đìa, các mảnh ‘thịt vụn’ dính vào những mảnh vải rách trông vô cùng đáng sợ.

- Tần ca, có sao không? Có đau hay không?

Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực không kịp chờ đợi xông tới, biết rõ Tần Lâm không có việc gì nhưng thấy bộ dạng máu chảy đầm đìa cũng cảm thấy không nắm chắc trong lòng, từ đó có thể thấy ‘vết thương’ giống thật tới mức nào.

Tần Lâm suy nghĩ một chút, nói thật:

- Đau cũng không đau, chỉ là có hơi nhột.

Đại Hán tướng quân luyện thủ pháp đã đến mức lư hỏa thuần thanh, nói không đau thương vậy sẽ không đánh rách da ngoài. Tuy rằng đình trượng to lớn vung lên thật cao, nhưng lúc chạm vào người lực đạo còn nhẹ hơn cả lúc con bướm chạm vào cánh hoa.

Ngưu Đại Lực không nhịn được nhếch môi cười khê, như vậy cũng không cần vội vàng chạy trở về tìm Thanh Đại chữa trị.

Tần Lâm đứng dậy bèn nằm lên trên cỗ quan tài bách mộc, sau đó Ngưu Đại Lực, Lục Viễn Chí và các thân binh Hiệu Ủy ra sức khiêng cả quan tài lẫn người lên, chậm rãi đi ra Đại Minh môn.

Sáng sớm dân chúng kinh sư đã nghe nói Tần Lâm mang quan tài can gián cho đến chết, lập tức đổ xô ra đường chen chúc đứng xem, khiến cho đường cái đông đúc tấp nập nước chảy không lọt. Từ phố Kỳ Bàn đến hẻm Giang Mễ khắp nơi người ta tấp nập, bất kể trai tráng hay người già, bất kể lữ khách ngoại địa hay là dân chúng kinh sư, trên mặt ai nấy đều lộ vẻ cảm phần bất bình.

Trên phố Kỳ Bàn ngoài Đại Minh môn, dân chúng vây quanh tầng tầng lớp lớp, tiếng bàn tán mồm năm miệng mười to tới mức có thể làm bay cả mái nhà.

Triều chính mới của Trương Cư Chính đào thải quan viên tham nhũng, chế ước sưu cao thuế nặng, đo đạc ruộng đất rõ ràng, ức chế hào cường gồm thâu ruộng đất, cơ hồ tất cả tiểu dân chúng đều có được ích lợi trong đó. Huống chi lão dùng Tăng Tĩnh Ngô, Trương Học Nhan, Thích Kế Quang, Phan Quý Tuân... toàn là năng thần kiện tướng chỉ biết làm việc vì dân vì nước.

Vạn Lịch trực xuất đại thần Giang Lăng đẳng, cũng nhất nhất trực xuất các trung thần lương tướng một mảnh lòng son đền nợ nước như Thích Kế Quang, Phan Quý Tuân... chẳng lẽ dân chúng thật sự chỉ là ngu dân không hiểu chuyện, không động mảy may đối với chuyện này sao?!

Hoàn toàn ngược lại, từ trước tới nay không thể coi thường lòng dân, trong lòng dân chúng tự có một cái cân, ai là quan tốt thật lòng thật ý nói chuyện làm việc vì dân chúng, ai là gian nịnh leo mép giả vờ, ánh mắt mọi người vẫn có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Tần Lâm mang quan tài can gián cho đến chết, dân chúng kinh sư ở bên ngoài hoàng thành chờ, người người ngẩng đầu ngóng trông.

- Ôi, cũng không biết Tần Thái Bảo có thể khuyên được bệ hạ thu hồi thánh mệnh hay không...

Một lão nhân dáng vẻ như học cửu, tay vuốt chòm râu bạc dưới cằm, sắc mặt hết sức nôn nóng.

Hậu sinh mặt xanh nhiều chuyện kia vẫn còn dấu năm ngón tay đỏ ửng trên mặt do bị phụ thân đánh, lúc này giọng điệu của y đã quay ngoắt một trăm tám mươi độ:

- Xin trời cao phù hộ Tần Thái Bảo, để cho quan viên tốt như Phan Thị Lang được ở lại trong triều, dân chúng chúng ta mới có hy vọng. Phụ thân nói đúng, nếu năm xưa không có Phan Thị Lang ngăn chỗ dê vỡ, mẫu thân và con đã cùng nhau chết trong hồng thủy, làm sao có thể sống tới hôm nay!

- Triều chính mới của Trương Thái Sư cũng phải được tiếp tục.

Một lão nông phu mặt đầy nếp nhăn cau mày thật chặt:

- Còn nhớ năm Gia Tĩnh thu thuế càng ngày càng nặng, ép chúng ta vào tuyệt lộ, sai dịch còn muốn vợ vết thật nhiều, thu đủ các loại thuế. Đến năm Vạn Lịch triều chính mới ra đời, cuộc sống chúng ta mới dần dần khá hơn...

Có lẽ có rất nhiều nguyên nhân khiến cho dân chúng chờ ở chỗ này, nhưng nguyện vọng của bọn họ tuyệt đối chỉ có một: Đó chính là Tần Thái Bảo mang quan tài can gián cho đến chết, hy vọng hắn có thể khuyên được bệ hạ gần gũi thân xa tiểu nhân, giữ lại quan tốt như Thích gia gia, Phan Thị Lang ở trong triều, khiến cho triều chính mới có ích cho vạn dân được tiếp tục phát triển.

Rốt cục cửa nhỏ bên hông Đại Minh môn chậm rãi mở ra, sau một tràng tiếng ken két, phố Kỳ Bàn vốn tiếng người bàn tán ồn ào huyên náo thình lình trở nên yên lặng như tờ, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào chỗ cửa nhỏ kia.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực thần sắc trang nghiêm, cắn chặt hàm răng, trong đôi mắt toát ra đầy vẻ bi phẫn, cùng các vị thân binh Hiệu Úy khiêng quan tài ra.

Tần Lâm Tần Thái Bảo mà dân chúng chờ đợi đã lâu đang nằm trên cỗ quan tài bách mộc, quan bào không mới không cũ bị đánh cho tan nát, máu tươi đầy thân thể, vết thương máu thịt bầy nhầy thê thảm không nỡ nhìn, mảnh áo rách trộn lẫn thịt vụn. Còn có máu tươi đỏ thắm theo quan tài chảy xuống từng giọt trên mặt đất, cũng giống như nện thẳng vào tim dân chúng xung quanh.

Tất cả mọi người như ngừng thở, ánh mắt không thể nào rời khỏi cỗ quan tài và Tần Lâm nằm trên đó. Trong khoảnh khắc này tim mỗi người co thắt lại, ngực bọn họ giống như bị một tảng đá ngàn cân đè lên, hô hấp trở nên cực kỳ chật vật.

Ngưu Đại Lực, Lục Viễn Chí và các Hiệu Úy khiêng quan tài từ từ đi tới từng bước từng bước, đám người đông đúc tự giác tách ra hai bên khi quan tài đi tới.

Rốt cục có người phát ra tiếng khóc thút thít dù đã cố đè nén, tiếng khóc lan tràn ra thật nhanh giống như lây bệnh, càng ngày càng nhiều người cất tiếng khóc bi thương, phố Kỳ Bàn nhất thời lệ rơi thành suối.

- Tần Thái Bảo, ngài là vị trung thần sắt son đền nợ nước, tiểu lão nhi chỉ cầu Bờ Tát phù hộ ngài nhiều phúc nhiều thọ trăm tử ngàn tôn!

Một lão nhân tóc bạc phơ quỳ trên mặt đất cầu nguyện.

Một vị lão nhân khác giơ tay lên trời, đau khổ chất vấn:

- Có còn thiên lý hay không, có còn vương pháp hay không...

Hậu sinh mặt xanh nhiều chuyện kia đã sớm đỏ mặt lên, giận nói:

- Triều đình đã làm gì vậy? Gian thần, nhất định là gian thần hãm hại Tần Thái Bảo!

- Gian thần ư...? Nếu như bệ hạ là minh quân, vậy sao thể bị gian thần che mắt?!

Người có dáng vẻ thư sinh cất tiếng thở dài, gần như muốn thốt ra hai chữ 'hôn quân'.

Phố Kỳ Bàn là chỗ của các nha môn Bộ Đường triều Đại Minh, mặt Tây là chực quân Đô Đốc phủ, mặt Đông là nha môn Lục bộ, Tông Nhân phủ cùng Khâm Thiên Giám, lúc này đã sớm kinh động văn võ bá quan ra nha môn xem.

Đô Sát Viện Tả Đô Ngự Sử Trần Giá giậm chân than thở:

- Ôi, từ trước tới nay quan võ tử chiến, quan văn mang quan tài can gián cho đến chết, hiện tại Trương Thái Sư bỗng dưng mắc phải hàm oan, tất cả năng thần kiện tướng Giang Lăng đẳng đều bị cách chức. Người

trong sĩ lâm chúng ta đèn nhà ai nấy sáng, chỉ có cảm y vũ thần Tần Lâm này mang quan tài can gián cho đến chết, quả thật khiến cho người ta phải than thở không thôi!

Hữu Đô Ngự Sử Ngô Đoài cũng bực tức ra mặt:

- Bệ hạ bảo thủ làm theo ý mình như vậy, lại không biết từ trước tới nay lòng người như nước, nước có thể chở thuyền nhưng cũng có thể nhấn chìm thuyền!

- Đúng vậy, Tần tiểu hữu được lòng dân cũng không nói, nếu là hạng người gian hùng làm thế nào mà được?!

Trần Giá lắc đầu một cái, thần sắc rất là buồn bực, vừa tức giận vì tính ngang ngược cứng đầu của Vạn Lịch, vừa lo âu cho số phận tương lai của triều Đại Minh.

Nha môn Cẩm Y Vệ, Lưu Thủ Hữu mới vừa từ bên ngoài ngo môn trở về nhìn cảnh tượng vạn người chen chúc nghênh đón Tần Lâm này, trong lòng khó chịu vô cùng. Các người thật sự là ngu ngốc, chẳng lẽ không biết rằng hắn không hề bị đánh, đây chỉ là giả vờ sao?

- Tản ra, tản ra, các người xúm quanh chỗ này làm gì?

Đám tâm phúc của Lưu Thủ Hữu như Trương Chiêu, Bàng Thanh dẫn dắt cảm y quan giáo cố gắng xua tan dân chúng.

Nhưng dân chúng vốn trước kia thuần phục như dê con ở trước mặt cảm y quan giáo, lúc này bất ngờ trừng mắt nhìn lại bọn họ. Trong mắt ai nấy chứa đầy lửa giận bùng bùng, hàng ngàn hàng vạn ánh mắt ép tới khiến cho đám cảm y quan giáo run lên trong lòng, không tự chủ được lui trở lại.

Không ai phát hiện ra Tần Lâm nằm ‘hôn mê’ trên quan tài, khoe miệng động một nụ cười giảo hoạt.

Dân chúng vừa khóc vừa đi theo tiền hô hậu ủng Tần Lâm trở về phủ. Cho đến khi cánh đại môn sơn son đình đồng chậm rãi đóng lại vẫn có thật nhiều người tụ tập ở bên ngoài cửa phủ, thật lâu không muốn tản đi.

Sau khi đại môn đóng chặt không còn chút khe hở nào, trong phủ Tần Lâm lại là một tình cảnh hoàn toàn khác.

798. Chương 798: Rất Nhiều Trò Vui

Từ Tân Di sải bước chạy tới như bay, thấy Tần Lâm thương thế nghiêm trọng, đôi môi xinh đẹp của nàng chu cao tới nỗi có thể treo được bình dầu. Thanh Đại đang cầm kim sang được chạy chậm hơn vài bước, nhìn thấy vết máu đầm đìa trên người Tần ca ca, tiểu nha đầu lo lắng nhăn nhó mặt mày.

Nữ binh Giáp lập tức véo lấy tai Lục Viễn Chí:

- Vì sao vậy, không phải là đã dặn các người tùy cơ hành sự sao?

- Đánh tới nỗi như vậy còn gì là người nữa, y phục gần như trộn lẫn với máu thịt...

Nữ binh Ất bưng chậu nước sạch lại, chuẩn bị rửa sạch vết thương cho Tần Lâm.

- Thật may là ta đã chuẩn bị kéo.

Nữ binh Bính suất soa liên hồi, quan sát mông Tần Lâm, chuẩn bị dùng kéo cắt quần áo dính bết cả máu và da thịt trên mông hắn bị đinh trượng đánh nát.

Tiểu Đinh cũng vô cùng lo lắng, thấy nữ binh Bính hấp tấp hốt hoảng vội vàng nhắc nhở nàng:

- Tỷ tỷ cẩn thận một chút, ngàn vạn lần chớ cắt trúng chỗ không nên cắt...

Chỗ không nên cắt ư... suất chút nữa Tần Lâm phun ra một ngụm máu tươi, chợt cảm thấy tiểu đệ đệ nhói đau. Vốn hắn đang nằm giả chết vội vàng ôm mông từ trên quan tài nhảy xuống, hai tay xua loạn:

- Chớ cắt chớ cắt, vạn nhất cắt sai chỗ, hạnh phúc nửa đời sau của lão gia ta coi như bị các người cắt mất!
Từ Tân Di mở tròn mắt hạnh, Thanh Đại cũng tròn mắt há mồm, vì sao mới vừa rồi Tần Lâm còn hôn mê bất tỉnh, hiện tại lại mạnh khỏe như rồng cọp như vậy?!

- Tần ca cũng không bị đánh thật, đây chỉ là giả vờ.

Lục Viễn Chí vô cùng áo não, xin nữ binh Giáp tha cho:

- Lão bà, bây giờ có thể nói lỏng tay đi, lỗi tai ta sắp bị đứt rồi.

Ngưu Đại Lực cũng cười hềnh hếch, thuật lại sơ qua chuyện hôm nay một lượt.

Phù... Từ Tân Di vỗ vỗ bộ ngực đầy đặn, nhất thời một trận ba đào mãnh liệt:

- Mới vừa rồi làm ta sợ muốn chết, nhiều máu như vậy, hừ, họ Tần kia, chàng không thành thật chút nào, đã đóng cửa rồi mà còn nằm trên quan tài giả chết.

Tần Lâm cười hăng hắc lúng túng, chỉ là đùa các nàng một chút mà thôi...

Thanh Đại đã sớm cười tươi như hoa, kéo kéo Từ Tân Di:

- Bất kể nói thế nào, Tần ca ca không bị thương cũng là chuyện rất tốt, mới vừa rồi Thanh Đại còn cầu nguyện cho huynh ấy bình yên vô sự, như bây giờ thật là tốt quá!

Vẫn là Thanh Đại ngoan ngoãn nhất...Tần Lâm bật cười ha hả, ôm Thanh Đại quay tại chỗ hai vòng.

A Sa và Từ Văn Trường cùng nhau từ thư phòng đi ra, thấy tình cảnh như vậy liền bĩu môi khinh thường:

- Hừ, hại nhiều người lo lắng như vậy vui vẻ lắm sao? Nếu giống như tiểu Đinh tỷ tỷ vừa nói, bị người lỡ tay cắt trúng chỗ không nên cắt, lúc ấy có lẽ không còn vui nữa, hì hì...

Chuyện gì vậy... Từ Văn Trường đỡ khóc đỡ cười xoa xoa đầu A Sa ngăn không cho nàng nói tiếp, sau đó chạy tới gần Tần Lâm vái chào sát đất:

- Chúc mừng Tần Thái Bảo, chúc mừng Tần Thái Bảo, chịu một trận đình trượng mà được lòng vạn dân, từ nay về sau sĩ lâm trong ngoài triều, phàm là kẻ có lòng hướng về phía Giang Lăng đảng đều xem ngài như Thái Sơn Bắc Đẩu.

- Theo lời lão nói, chẳng lẽ ta mang quan tài can gián cho đến chết là có dụng ý khác sao?!

Tần Lâm làm bộ tròn mắt nhìn Từ Văn Trường một cái, nhưng kế tiếp không nhận được bật cười ha hả.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực, Giáp Ất Bính Đinh và chúng Hiệu Ủy thân tín nhất tề thở dài, Tần trưởng quan của chúng ta hết thuốc chữa!

Tần Lâm nhất định phải gạt được đình trượng lần này, dù là có chút nguy hiểm cũng xứng đáng, cho nên Từ Văn Trường viết gián thư thay hấn, từng câu từng chữ vô cùng kịch liệt.

Giang Lăng đảng lật nhào, đảng cũ quay trở lại, triều đình sửa đổi quy chế. Nhưng Giang Lăng đảng chấp chính mười năm, căn cơ thâm hậu, không hề có chuyện chỉ đuổi vài vị đại thần là có thể lật đổ hoàn toàn, vô số môn sinh cố lại vẫn còn trải rộng khắp trong ngoài triều.

Cải cách triều chính mới lợi nước lợi dân, từ triều đình, sĩ lâm đến dân gian đều có thật nhiều người ủng hộ, nhất là chính sách đo đạc ruộng đất công bằng, ức chế thôn tính ruộng đất, càng được hàng ngàn hàng vạn dân chúng hết lòng ủng hộ.

Sở dĩ Giang Lăng đảng ầm ầm sụp đổ cũng không phải là các đại thần trong triều như Vương Quốc Quang, Tăng Tĩnh Ngô kém cỏi bất tài, cũng không phải triều chính mới thiếu người ủng hộ ở bảy tỉnh phía Nam mười ba tỉnh phía Bắc, thậm chí Trương Tứ Duy đột nhiên phản bội cũng không phải là nguyên nhân chí mạng. Vấn đề khẩn yếu nhất vẫn là sau khi Trương Cư Chính chết, toàn bộ Giang Lăng đảng thiếu một lãnh tụ có lực, tới nỗi tên khốn kiếp Trương Tứ Duy kia cũng được đẩy tới vị trí Thủ Phụ.

Tần Lâm là một hậu bối trẻ tuổi, mặc dù lập rất nhiều công lao nhưng thâm niên và uy tín vẫn còn cực kỳ ít ỏi. Bàn về thâm niên quan trường Đại Minh, hấn muốn ngồi lên vị trí lãnh đạo sẽ có rất nhiều trở ngại.

Cho dù là Trương Cư Chính hùng tài đại lược, khi còn sống cũng chỉ dám dặn dò hần mười năm sau tiếp chương Giang Lăng đảng, tiếp tục đẩy mạnh triều chính mới.

Trước đó hần đã tố cáo Trương Tứ Duy, sau khi xảy ra chuyện lại không màng nguy hiểm, lúc các vị đại thần Giang Lăng đảng ử rũ ra kinh sư về quê, dứt khoát đến trường đình đưa tiễn, đã nhận được lòng tin của bọn Vương Quốc Quang, Tăng Tĩnh Ngộ. Nhưng hần muốn đứng ra lập thành một phái, thậm chí leo lên địa vị lãnh tụ, vậy vẫn còn thiếu danh vọng, thiếu danh dự sĩ lâm.

Lần này chịu đình trượng vừa được vạn dân ủng hộ lại được sĩ lâm đồn đãi. Phàm là người có lòng nghiêng về phía triều chính mới của Giang Lăng đảng, từ nay trở đi đều coi Tần Lâm là ngọn cờ đầu. Trong mắt người khắp thiên hạ, Tần Lâm không còn là cảm y vũ thần trẻ tuổi chỉ biết phá án, mà còn là một lá đại kỳ đội trời đạp đất đại biểu cho Giang Lăng đảng, đại biểu cho triều chính mới tiếp sau Trương Cư Chính.

Cho nên Tần Lâm chịu trận đình trượng này không oan uổng chút nào, mà còn đạt được vô số ích lợi.

- Kế tiếp ta sẽ bị cách chức ư?

Tần Lâm suy nghĩ một chút liền cười lên:

- Ước chừng là sẽ không cộng thêm mấy chữ vĩnh viễn không dùng.

- Cách chức?

Từ Tân Di kinh ngạc mở to hai mắt, rất nhanh liền chống eo thon nhỏ lớn tiếng kêu la:

- Dựa vào cái gì mà cách chức chàng, lập được nhiều công lao như vậy, muốn cách chức là cách chức sao? Đánh đình trượng còn chưa nói, còn muốn cách chức?!

Thần sắc Thanh Đại hơi buồn bã, nhưng lại cười hì hì:

- Tần ca ca bị cách chức, chúng ta nuôi huynh, để cho huynh làm việc vất ở y quán.

- Ta ngồi vị trí Bắc Trấn Phủ Ty Cẩm Y Vệ này đã lâu, có hơi không nhịn được nữa.

Tần Lâm nháy mắt với hai vị phụ nhân.

- Thăng quan!

Từ Tân Di không hiểu, nắm cánh tay Tần Lâm lắc lắc:

- Huynh còn trẻ như vậy đã làm đến Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, nếu như thăng lên nữa sẽ làm đại viên nhất phẩm, phong Công Hầu Bá...

Tần Lâm vỗ vỗ tay nàng:

- Phía trên là cảm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu, Nam Trấn Phủ Ty có Trương Tôn Nghiêu, Trương Tứ Duy là Thủ Phụ, Trương Kinh là Đốc Công Đông Xưởng, bố trí như vậy là do Thánh thượng cố ý làm ọi người khắc chế lẫn nhau, các nàng cho là ta có thể thăng đi đâu?

- Vậy cũng không thể cách chức...

Từ Tân Di ngơ ngác không hiểu:

- Chẳng lẽ sau khi chàng bị cách chức sẽ được thăng lên cao hơn nữa, há đâu có lý như vậy?

- Ta bị cách chức, dĩ nhiên cục diện sẽ có biến hóa.

Tần Lâm mỉm cười, nháy mắt một cái đầy ý nghĩa sâu xa.

Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu, Trương Tứ Duy, Nghiêm Thanh, bọn họ cùng nhau chia mũi giáo về phía Tần Lâm, nhưng giữa bọn họ với nhau cũng không phải là đồng lòng. Nếu như Tần Lâm cách chức hoặc bị giáng chức rồi đi kinh sư, kế tiếp sẽ có tiết mục thú vị gì diễn ra?

Còn có hai dư nghiệt của Giang Lăng đảng là Thân Thời Hành, Dư Hữu Đình, còn có Trịnh nương nương bất cứ giờ phút nào cũng muốn giết chết Hoàng trưởng tử, để con mình lên làm Thái Tử. Đến lúc đó sẽ có rất nhiều trò vui, rất đáng để mong đợi.

Từ Tân Di nửa hiểu nửa không buông tay ra, đoán được chừng ba phần nội tình. Nàng nhìn sang bên cạnh thấy Từ Văn Trường đang cười vuốt râu, bèn hiểu ra nhất định những chuyện này là do lão già kia giở trò quỷ, hừ, chờ đến khi rảnh rỗi sẽ bắt lão lại bức cung!

Ngược lại Thanh Đại cảm thấy rất vui vẻ, kéo cánh tay Từ Tân Di cười nói:

- Từ tỷ tỷ, Tần ca ca có làm quan hay không có quan hệ gì chứ, muội cũng không tin tỷ là bởi vì huynh ấy làm quan mới gả cho huynh ấy.

Từ Tân Di là con gái Quốc Công, chỉ cần bằng lòng cho dù là gả ột vị Vương gia cũng không có chi là kỳ lạ. Năm xưa lúc gả cho Tần Lâm, tên này chỉ mới làm tới Phó Thiên Hộ, đương nhiên trước đó ở Thiên Hương các đã...

Sắc mặt có làn da bánh mật của Từ Đại tiểu thư chợt đỏ lên, véo đôi má bầu bĩnh trên gương mặt còn hơi ngây thơ của Thanh Đại:

- Chỉ có muội là làm cho Tần ca ca vui thôi, thật ra thì có làm quan hay không không có vấn đề gì, ta... chẳng qua là ta ôm bất bình thay hân! Được rồi được rồi, chúng ta gả cho gà thì theo gà gả cho chó thì theo chó, có được chưa?

Tần Lâm dở khóc dở cười, thì ra giá trị bản thân ta thấp như vậy, gà chó...

Mọi người cười cười nói nói vui vẻ, không ngờ rằng không bao lâu sau bên ngoài chợt có tiếng người kêu, người canh cửa nói là Trương Tiểu Dương Trương công công cầu kiến. Tần Lâm vội vàng bảo mở cửa hông cho y tiến vào.

Trương Tiểu Dương chạy đầu đầy mồ hôi, ngực phập phồng dồn dập, sắc mặt có hơi trắng nhợt:

- Không xong, không xong, Tần Thái Bảo, Trương Ty Lễ chết rồi!

Tần Lâm và Từ Văn Trường đều lấy làm kinh hãi, Trương Hoàn là bọn họ đẩy tới vị trí chương án Ty Lễ Giám, lão nhân chính trực này cũng không phụ lòng tin tưởng của Tần Lâm, quả thật đã làm nhiều chuyện vì Giang Lăng đảng và triều chính mới, đưa đến tác dụng rất tốt. Chỉ bất quá Vạn Lịch khăng khăng bướng bỉnh làm theo ý mình, phe thủ cựu ồ ạt phản công, rốt cục khiến cho Trương Hoàn thủy chung không đủ sức xoay chuyển tình thế.

Dĩ nhiên điều này cũng không thể trách Trương Hoàn, lão đã tận lực.

Tần Lâm quắc mắt một cái đứng lên, kinh ngạc hỏi:

- Trương Hoàn chết thế nào?

- Treo cổ tự vẫn.

Trương Tiểu Dương lau mồ hôi trán.

- Dẫn ta đi xem thử!

Tần Lâm tỏ ra trịnh trọng, vô cùng nôn nóng muốn đi điều tra án này. Lão thái giám Trương Hoàn chính trực vô tư, lại tính cách kiên cường, tuổi tác đã cao như vậy, hân không phải là loại người tự sát.

Sắc mặt Trương Tiểu Dương tỏ ra đau khổ:

- Tần Thái Bảo ngài bây giờ đã... Thôi, ngài giả trang thành tiểu thái giám, theo ta đi đi.

Chỗ ở của chương án Ty Lễ Giám thái giám Trương Hoàn đã bị bao vây lại, trong ngoài vây tầng tầng đông đảo Cẩm Y Hiệu Úy và hoạn quan võ chức Ngự Mã Giám, sai dịch Đông Xướng, nước chảy không lọt.

Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dục Quân sắc mặt âm trầm, mí mắt giật giật, hô hấp dồn dập, chứng tỏ trong lòng y đang kích động tới cực điểm.

Trên mặt đất trước mặt y, thi thể Trương Hoàn nằm trên một chiếc chiếu cỏ. Lão thái giám tóc bạc này búi tóc cao, đầu đội ô sa không cánh, mặt mũi sưng húp có hơi biến dạng, chết không nhắm mắt vẫn mở trừng trừng, dưới cằm có một vết siết sâu hoắm màu tím trông vô cùng đáng sợ.

Tay của Vạn Lịch đang phát run, theo suy nghĩ của y, Trương Hoàn đã dùng cái chết của mình để đưa ra lời kháng nghị mạnh mẽ nhất với y.

Y đã từng cho rằng quyền lực chính là hết thấy, quân lâm thiên hạ tự nhiên trăm quan thần phục, toàn bộ đế quốc từ trên xuống dưới đều phải răm rắp nghe theo mệnh lệnh y. Bất kể thánh chỉ chính xác hay là sai lầm, dù sao trong thiên hạ người thuận ta thì còn, nghịch ta thì mất.

Hãy xem đi, trăm lật đổ Phùng Bảo, trục xuất Giang Lăng đẳng, không phải là các đại thần ý mình cao tuổi trong triều đều nơm nớp cung kính, e sợ lơ là sẽ chọc giận trăm hay sao?!

Nhưng cái chết của Trương Hoàn đã phá tan giấc mộng quyền lực mà Vạn Lịch đắm chìm trong đó. Lão đã làm tới thái giám chưởng ấn Ty Lễ Giám, đệ nhất nhân trong nội đình, cho dù là tính trong cả thiên hạ cũng là một trong vài người xếp trên đỉnh cao quyền lực. Nhưng lão lại không oán không hối bỏ xuống hết thấy, dùng một sợi dây kết liễu tính mạng của mình, dùng tính mạng phát ra kháng nghị lạnh lẽ không tiếng động với Vạn Lịch.

Trương Hoàn chết chẳng khác nào một gậy đập thẳng vào đầu Vạn Lịch đang vô cùng đắc ý. Trương Hoàn nằm dưới đất khê nhếch môi, dường như đang muốn nói với y: người có thể quân lâm thiên hạ, người có thể muốn làm gì thì làm, nhưng ta thà rằng chết đi cũng không chịu luồn cúi theo người, phản bội lại lương tâm!

- Sao, tại sao có thể như vậy?

Vạn Lịch áo não xoa xoa tay:

- Mới vừa làm chưởng ấn Ty Lễ Giám đã không muốn sống nữa sao, trăm... trăm có lỗi với lão chỗ nào?!

Trong đôi mắt Trương Kinh chợt lóe tia sáng kỳ dị, thấp giọng khuyên giải:

- Xin bệ hạ chớ tự trách mình, Trương Hoàn mắc bệnh già, tự mình nghĩ quẩn cho nên treo cổ, không liên quan gì với bệ hạ. Ôi, nhắc tới cũng khiến cho người ta thương tiếc, Trương Hoàn lão tiền bối lương tự thanh phong công trung với nước, không ngờ rằng nghĩ quẩn đi vào tuyệt lộ, khiến cho người ta phải chắc lưỡi thở dài!

- Mèo khóc chuột giả từ bi!

Trương Thành mắng một câu thật thấp, ai cũng biết Trương Hoàn vừa chết, Trương Kinh lập tức trở thành chưởng ấn Ty Lễ Giám nóng hổi.

Ba vị phụ thần Trương Tứ Duy, Thân Thời Hành cùng Dư Hữu Đình làm việc bên trong Văn Uyên các Tử Cấm thành, nghe thấy tin cũng vội vã chạy tới.

Trương Tứ Duy thấy thi thể Trương Hoàn lập tức toàn thân nổi da gà một trận, vội vàng đưa mắt nhìn sang nơi khác.

Khâm Thiên Giám mật báo thiên tượng nổi giận, bây giờ ngay cả chưởng ấn Ty Lễ Giám Trương Hoàn nội đình cũng mất mạng, quả thật lão có hơi sợ sệt.

Đột nhiên Trương Thành thấy diệt nhi Trương Tiểu Dương dẫn theo mấy tên tiểu thái giám tới đây, một người trong đó cảm thấy quen mắt, bèn nhìn kỹ vài lần.

Người nọ làm vài dấu tay với y, Trương Thành nhất thời dở khóc dở cười: thì ra là Tần Lâm! Hắn mới vừa chịu phạt đình trượng xong lại hóa trang thành tiểu thái giám xâm nhập vào cung, quả thật là gan lớn tày trời.

Đã hiểu ý Tần Lâm, con người Trương Thành đảo một vòng, đột nhiên bắt ra hai tên tiểu thái giám hầu hạ Trương Hoàn, rống giận hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?! Nói!

Hai tiểu thái giám ngơ ngác nhìn nhau, trả lời với giọng nức nở:

- Sau khi Trương Ty Lễ ra ngoi môn xem Tần Thái Bảo chịu đình trượng trở về, dọc trên đường đi thở ngắn than dài liên tiếp. Gần đây lão vẫn thường như vậy, cho nên chúng ta cũng không mấy để ý. Sau khi trở về chúng ta bèn hầu hạ lão nhân gia ngủ trưa, không ngờ rằng tới giờ uống thuốc, tiểu nhân đi vào đánh thức đã thấy... thấy lão nhân gia treo cổ trên xà nhà...

- Hoàng nhi ôi hoàng nhi, nếu không phải con tự tiện làm theo ý mình, làm sao Trương Hoành treo cổ tự vận như vậy?!

Thanh âm của Lý Thái hậu từ cách đó không xa truyền tới, nàng được Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh dìu đỡ, chậm rãi tiến tới.

Kể từ khi Phùng Bảo bị trục xuất, hoạn quan nội đình xu phụng Lý Thái hậu càng ngày càng ít, Từ Ninh cung ngày xưa xe ngựa dập dìu trở nên yên tĩnh lại. Chu Nghiêu Anh e sợ tâm trạng mẫu hậu buồn bực nên thường chạy tới bầu bạn, khiến cho Lý Thái hậu cảm thán không thôi. Lúc trước thế nào cũng không ngờ rằng quay đầu lại còn có đứa con gái không được mình yêu thương bao nhiêu này, rốt cục dành thời gian ở bên mình nhiều nhất.

- Nhi thần ra mắt mẫu hậu!

Chu Dực Quân quỳ xuống hành lễ, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, hiện tại ngay cả Trương Hoành cũng tự vận mà chết, y cũng cảm thấy khó xử vô cùng, không biết nên ăn nói với mẫu hậu thế nào.

Suy nghĩ một chút, Chu Dực Quân đứng lên, cúi đầu bẩm:

- Trương Hoành tuổi già nua, thân thể bệnh đau cũng nhiều, trong lúc nhất thời nghĩ quẩn...

- Thân thể ta cũng có chút bệnh đau, phải chăng là con muốn mẫu hậu cũng nghĩ quẩn mới hài lòng?! Không nên gạt mẫu hậu, rõ ràng là con tự dưng phạt đình trượng Tần Thái Bảo, Trương Hoành khuyên giải nhiều lần không được nên mới cảm phần tự vận.

Lý Thái hậu mặt lạnh như băng, mới vừa rồi cha nàng Lý Vĩ và ca ca Lý Cao vào cung, nói chuyện Tần Lâm chịu đình trượng, bên ngoài kinh sư vạn dân khóc rống, trong lòng nàng rất không thoải mái.

Vạn Lịch mặt đỏ lên, ra sức biện bác:

- Là, là Tần Lâm dâng gián thư nói hươu nói vượn, khi quân phạm thượng, cho nên nhi thần mới phạt đình trượng hần!

Đôi mày thanh tú của Vĩnh Ninh cau lại, khế giậm chân:

- Hoàng huynh, huynh... còn chọc mẫu hậu tức giận.

Nghĩ đến Tần Lâm bị đình trượng, nàng cơ hồ muốn khóc lên, nhưng ngay trước mặt mẫu hậu lại không thể khóc, trong lòng nàng thâm oán hận hoàng huynh không biết bao nhiêu mà kể.

- Thôi đi Nghiêu Anh, ca ca con là Hoàng đế, hiện tại nó đã lớn rồi, mẫu hậu không quản được nữa.

Lý Thái hậu thở dài, nhìn lão Trương Hoành hầu hạ mình mấy chục năm lần cuối cùng, sau đó bảo nữ nhi Vĩnh Ninh dìu bước tập tễnh rời đi.

Vạn Lịch ủ rũ cúi đầu, niềm vui ngút trời kể từ khi được chấp chưởng đại quyền đến nay đã tiêu tan hơn phân nửa, y chỉ cảm thấy không còn thú vị gì cả. Đúng như Tần Lâm phán đoán trước đó, Vạn Lịch thân là đế vương có thể đuổi hết Giang Lăng đảng, có thể đuổi Phùng Bảo, đoạt lấy quyền bính từ trong tay Lý Thái hậu, nhưng y không thay đổi được tình thân mẫu tử, tuyệt không thể nào vứt cả mẹ ruột, ông ngoại và cữu cữu.

Thân Thời Hành thấy vậy thoáng động trong lòng, lão suy nghĩ một chút, nhắm mắt cẩn thận thấp giọng hỏi:

- Bệ hạ, phải chăng là nên để cho Phan Quý Tuần tiếp tục...

Sắc mặt Vạn Lịch lập tức thay đổi:

- Quân vô hí ngôn, thánh chỉ đã hạ làm sao có thể thu hồi, Thân Đại Học Sĩ có ý gì?

Thân Thời Hành vốn nhất gan, nghe vậy bị dọa sợ đến run lên một cái, vội vàng im lặng không dám nói nữa.

Trương Thành đang suy nghĩ xem nên làm gì, chợt nghe bên tai có người nói nhỏ, thì ra Tần Lâm đứng ở phía sau y không biết lúc nào, thấp giọng nói như vậy như vậy một phen.

- Bệ hạ, thần có chuyện khải tấu.

Sắc mặt Trương Thành tỏ ra nghiêm nghị, vô cùng trịnh trọng tâu:

- Thích Kế Quang, Phan Quý Tuần mưu quốc bất trung, quả thật phải bị cách chức. Nhưng Kế Trấn là trọng địa biên phòng, công trình trị thủy Hoài Hà cũng cực kỳ quan trọng, chuyển chuyển giao chức vụ không thể không cẩn thận. Xin bệ hạ giáng chỉ trách phạt nghiêm khắc, bắt bọn họ trước khi chuyển giao chức vụ phải giải quyết xong xuôi ổn thỏa mọi chuyện mới cho rời chức, bằng không phạt tội gấp đôi, cho bọn họ nếm mùi đau khổ.

A, biện pháp này rất hay, vừa triệt thoái chức vụ đám đại thần Giang Lăng đảng, để cho bọn họ sứt đầu mẻ trán, lại lấy chuyển giao công việc làm danh nghĩa, bắt làm xong chuyện mới cho phép rời chức vụ, hết thấy công lao sẽ do người kế nhiệm bọn họ nhận lấy.

Trương Tứ Duy thông minh bậc nào, lập tức hiểu ra, vội vàng tỏ vẻ ủng hộ.

Vạn Lịch không có đại trí tuệ, tiểu thông minh lại rất nhiều, hiểu ra không chậm hơn Trương Tứ Duy, lúc này y đã có cảm giác sợ khó đối với chính vụ, bèn thuận nước đẩy thuyền nói:

- Được, vậy cứ để cho hai tội thần Thích Kế Quang, Phan Quý Tuần chuyển giao xong xuôi thích đáng, sau đó mới chuẩn cho bọn họ rời chức hồi hương, nếu có sai lầm, triều đình nhất định nghiêm trị không tha!

Phù... Tần Lâm thở ra một hơi thật dài nhẹ nhõm, rốt cục đã có thời gian nghỉ ngơi thở dốc, cục diện vẫn không đi tới mức xấu nhất.

Vạn Lịch không muốn ở lâu chỗ thi thể Trương Hoành, bèn cùng Trương Kinh và chư vị đại thần rời đi, Trương Thành mượn cớ lưu lại, thay thế tất cả tiểu thái giám ở đây thành tâm phúc của mình.

Tần Lâm cẩn thận kiểm tra thi thể Trương Hoành, hồi lâu sau lấy tay nhẹ nhàng vuốt đôi mắt lão chết không nhắm được, lẩm bẩm nói:

- Trương Hoành, dưới cửu tuyền lão không nên gấp gáp, tương lai ta nhất định sẽ bắt được hung thủ, báo thù cho lão!

Con người Trương Thành lập tức phóng đại, kinh ngạc nhìn chằm chằm Tần Lâm: chẳng lẽ là Trương Hoành cũng không phải chết vì tự sát hay sao?

Nơi tiền tuyến Kế Trấn, bên trong doanh lũy đại quân đang là một mảnh trời sầu đất thảm. Đại kỳ chữ Thích đón gió tung bay phần phật ngày thường, hiện tại dường như đã mất đi sắc thái ngày trước, ủ rũ nằm im trên đỉnh cột cờ.

Bên trong soái trường, Thích Kế Quang đang đắp mền thật dày, mặt mũi tiêu tụy mà già nua. Vì sao những nếp nhăn hằn sâu vào da thịt, mái tóc bạc phơ lại xuất hiện trên người một vị đại soái biên trấn nội công thâm hậu như vậy?!

- Đại soái, uống thuốc đi.

Thích Kim bưng thuốc đã nấu xong nhẹ nhàng đưa lên miệng Thích Kế Quang, thấy dáng vẻ của bá phụ mình như vậy không khỏi lòng đau như cắt.

Bất luận kẻ nào cũng biết võ nghệ Thích soái có một không hai toàn quân, ba mươi hai thức trường quyền uy lực vô cùng, một thanh Lưu Kim Hồ Đầu Thương lấy thủ cấp thượng tướng phe địch giữa trăm vạn quân. Nhưng một vị nguyên soái hùng mạnh như vậy hôm nay lại rơi vào tình cảnh này, chẳng phải là khiến cho người ta phải tặc lưỡi than thâm?!

Khụ khụ... Thích Kế Quang ho khan một trận, khắc ra đờm dài pha lẫn tia máu, Thích Kim thấy vậy trong lòng run sợ, lại không dám nói ra.

799. Chương 799: Lòng Quân Lòng Dân

Thích Kế Quang chớp lấy tay của diệt nhi:

- Thích Kim, đây là triều đình muốn giết sống ta, bắt ta lập tức chạy tới Quảng Đông nhậm chức, chỉ cho kỳ hạn một tháng không được chậm trễ. Ha ha, từ Kế Trấn đến Quảng Đông, ngựa không ngừng vó phải đi bao lâu?! Khụ khụ, một tháng, bọn họ cho ta một tháng!

Trong thanh âm của Thích Kế Quang mang theo bi phẫn vô cùng vô tận, lão đang bệnh nặng như vậy, triều đình còn ra nghiêm lệnh lập tức chạy tới Quảng Đông nhậm chức, sợ rằng trên đường bệnh ít trở thành bệnh nặng, rốt cục mất mạng giữa đường, như vậy mới đúng ý một vài người nào đó.

- Bá phụ tận trung chức thủ vì triều đình, huyết chiến mấy trăm trận lớn nhỏ, bọn họ không thể đối xử với người như vậy!

Thích Kim cầm chén để mạnh xuống bàn, vô cùng căm phẫn lật vạt áo lên, để lộ ra vô số vết sẹo lớn nhỏ:

- Bá phụ hãy xem, đây là mấy chục vết thương mà tiểu diệt lập nên công lao hân mã cho triều đình đổi lấy. Tiểu diệt còn như vậy đừng nói chỉ bá phụ, không, chúng ta sẽ không đi Quảng Đông, chúng ta từ quan về nhà, không làm quan cho triều đình chó má này nữa!

Khụ khụ, khụ khụ... Thích Kế Quang lại ho khan một trận thật lâu, sau đó nhìn Lưu Kim Hổ Đầu Thương, bảo kiếm và lệnh kỳ treo trong đại trường, Kỷ Hiệu Tân Thư và Luyện Binh Thực Lục bày trên án. Nhìn những đồ vật quen thuộc này, trong mắt hồ liễn lẫn xuống hai giọt nước mắt.

Lão không bỏ được! Không bỏ được một thân võ công, bụng đầy thao lược, cứ như vậy sống quãng đời cuối cùng giữa núi rừng, cũng không thể giết địch đền nợ nước bảo vệ dân chúng được nữa.

Trước kia lão vì thực hiện lý tưởng nên nhẫn nhục cầu toàn không tiếc tự ô thanh danh, giao kết quyền quý, hối lộ đưa lễ, không việc gì là không làm. Cho đến khi gặp được Trương Cư Chính thưởng thức tài năng của lão, rốt cục mới triển khai được hoài bão trong lòng, lập nên sự nghiệp huy hoàng hơn cả Du Đại Du vốn tự ỉnh là thanh liêm.

Nhưng ngàn vạn lần không nghĩ tới cả đời nhẫn nhục cầu toàn, dù bị làm nhục thế nào cũng tươi cười với người khác, làm tới mức đó kết quả cuối cùng vẫn là như vậy. Chẳng lẽ thật như lời Thích Kim, phải cỡi giáp về quê làm ruộng từ đây?!

- Năm nay ta mới năm mươi bốn tuổi, thương pháp như thần, ta có một bụng binh pháp thao lược, còn có thể giết Hồ Lỗ, bình giặc Oa, tại sao không để cho ta tử trận sa trường!?

Thích Kế Quang đau đớn ôm lấy ngực, bây giờ ngay cả tử trận sa trường đối với lão cũng chỉ là niềm hy vọng xa vời.

Bên ngoài đại trường, các vị tướng quân Kế Trấn yên lặng đứng nghiêm, người lão thành một chút yên lặng không nói, kẻ trẻ tuổi đầm ngực giậm chân, ai nấy đều vô cùng bi phẫn trong lòng.

Thích Kế Quang thiếu niên nhập ngũ, trước bình giặc Oa, sau địch Thát Lỗ, vào sinh ra tử cả đời vì triều đình, kết cục lại thê lương như vậy. Phàm là người còn có chút lương tâm ai mà không cảm thấy căm phẫn bất bình?!

Màn đại trường được vén lên, Thích Kế Quang được Thích Kim dìu chậm rãi đi ra, cố gắng lên tinh thần chấp tay một cái:

- Liệt vị đồng bào, Thích mỗ trị quân ở Kế Trấn, nhờ liệt vị tương trợ cuối cùng cũng ra hình ra dáng một chút. Đáng tiếc triều đình bỏ nhiệm đi nơi khác nhậm chức, từ nay về sau không thể cùng chư vị hô to quyết chiến, sóng vai giết địch được nữa, thật là đáng tiếc!

- Đại soái phải đi thật sao?!

Một tên tướng quân sắc mặt đen như than kinh hãi hỏi lại.

Thích Kế Quang nhìn đồng bào vô cùng lưu luyến, cuối cùng suy yếu vô lực gật đầu một cái.

- Thích soái, Thích soái!

Tất cả các tướng quân đều quỳ xuống, ai nấy mắt hồ rưng rưng, khoảnh khắc sau tướng sĩ toàn doanh đều ra khỏi doanh trường, không khí ngưng trọng khiến cho người ta hít thở không thông.

Thích Kế Quang thương tướng sĩ như con mình, các tướng sĩ cũng khó lòng rời xa lão.

Ồi... trong tiếng thở dài, Thích Kế Quang bước chân nặng nề phát tay một cái, đám thân binh đã sớm thu thập xong hành lý, chuẩn bị rời đi đại doanh Kế Trấn vì nó đã phẫn dấu nhiều năm.

- Thánh chỉ đến, thánh chỉ đến!

Nơi xa một nhóm kỵ sĩ vây quanh sứ giả truyền chỉ, chạy nhanh tới như gió cuốn mây tan.

Đây là thánh chỉ gì? Các tướng sĩ thăm giạt mình, ánh mắt nhìn sứ giả cũng có vẻ bất mãn, thậm chí là địch ý.

Thích Kế Quang không dám chậm trễ, lập tức bày hương án tiếp chỉ.

Sứ giả truyền chỉ mở ra đọc to:

- Phụng thiên thừa vận Hoàng đế chiếu viết: Kế Trấn biên phòng trách nhiệm nặng nề, là chìa khóa then chốt của kinh sư, không thể không cẩn thận. Tuy rằng Thích Kế Quang bị cách chức nhưng cần phải chuyển giao thỏa đáng mới có thể chạy tới chỗ mới. Chuyện ở Quảng Đông đơn giản, chuyện ở Kế Trấn phức tạp, kỳ hạn nhậm chức trước đây cũng không tính. Phải xử lý chuyện nên làm cẩn thận, nếu có sai lầm, nghiêm trị không tha!

Đây là ý gì? Thích Kế Quang có hơi không hiểu, sau khi tiếp chỉ xong chấp tay một cái, kéo sứ giả qua một bên, thuận tay đưa ra một thỏi bạc.

- Thích soái còn chưa biết ư, Cảnh Tổng Đốc đã tiến cử Dương Tứ Ủy tiếp nhận chức Tổng Binh Kế Trấn, ngài phải chuyển giao ổn thỏa với y mới có thể rời chức. Cho dù là chuyển giao nửa năm một năm nữa cũng không thành vấn đề.

Sứ giả cười hì hì nói.

Dương Tứ Ủy? Thích Kế Quang lại vui mừng, đó là bộ hạ cũ hợp tác đã lâu, sau đó làm Tổng Binh Bảo Định. Không ngờ rằng hiện tại y lại tới nhậm chức, nhất định là Kế Liêu Tổng Đốc Cảnh Định Lực cố ý an bài. Y tới đây chờ nhận chức, chuyện chuyển giao này có thể làm từ từ, sáu tháng hay một năm nữa cũng không sao. Hơn nữa nhất định y sẽ dựa theo biện pháp của mình thống trị quân đội, như vậy dù là mình không còn trong quân đội, cũng tương đương như đang tiếp tục luyện binh.

Thích Kim lại tỏ ra gấp gáp, truy vấn:

- Quý sứ giả, xin hỏi tại sao có thể có một đạo thánh chỉ như vậy, không phải là đã ra kỳ hạn cho chúng ta chạy tới Quảng Đông sao?

Sứ giả truyền chỉ cười cười:

- Ta cũng không biết nội tình, chỉ biết ngày đó Tần Lâm Tần Thái Bảo mang quan tài can gián cho đến chết, bị phạt ba trăm đình trượng, đánh đến cơ hồ mất mạng, hôm sau lập tức có đạo thánh chỉ này xuống.

Trương Hoàn Thân là thủ lĩnh nội đình bất mãn Vạn Lịch tự tung tự tác mà tự vận, nếu truyền dương chuyện này ra ngoài cũng không vẻ vang gì, cho nên Vạn Lịch hạ lệnh giấu giếm chuyện này đối với bên ngoài, ngay cả sứ giả truyền chỉ cũng chỉ biết là Tần Lâm mang quan tài can gián cho đến chết.

Bất quá Vạn Lịch cũng hơi nhượng bộ, mặc dù chịu ảnh hưởng cái chết của Trương Hoàn không ít, nhưng biện pháp mượn cơ chuyển giao này quả thật là do Tần Lâm và Từ Văn Trường thương nghị mà ra, sau đó mượn miệng Trương Thành nói ra chính là công lao của Tần Lâm.

- Thì ra, thì ra là Tần Thái Bảo không tiếc mang quan tài can gián cho đến chết, bị ba trăm đình trượng mới giữ lại được bá phụ!

Thích Kim vừa mừng vừa sợ, ôm cánh tay bá phụ dùng sức lay lay.

Ba trăm đình trượng, ba trăm đình trượng! Thích Kế Quang nghe mũi cay nồng, cổ nén lệ nóng trong mắt hổ, nhìn về phía kinh sư xa xa xót một xót sát đất:

- Tần huynh đệ, xin nhận Đại ca một xá!

Mấy vạn tướng sĩ nhất thời truyền tai nhau chuyện Tần Thái Bảo xả thân chịu đình trượng, vì nghĩa giữ Thích đại soái lại. Từ đó về sau mỗi khi tướng sĩ chín trọng trấn nhắc tới Tần Thái Bảo, ai cũng gờ ngón tay cái lên khen ngợi hẳn là một hán tử cứng cỏi vô cùng.

Bên bờ Hoài Hà, mấy tên công nhân trị thủy đóng mấy cọc gỗ cố định bờ đê trong cơn gió rét lạnh se sắt. Không biết tại sao lúc Phan Thị Lang còn ở đây, búa tạ nặng mười mấy cân này vung lên không phí sức chút nào, trên dưới toàn thân tràn đầy sức mạnh. Thế nhưng sau khi Phan Thị Lang rời đi, hai cánh tay bọn họ trở nên mềm nhũn, không vung lên được chút sức lực nào cả.

Đám công nhân trị thủy nói chuyện với nhau giọng đầy oán trách:

- Ông trời không có mắt, vì sao Phan Thị Lang lại bị cách chức như vậy? Ngược lại những tham quan ô lại kia tên nào cũng tỏ ra đắc ý, tiền công hôm qua đã bị khấu trừ hai thành!

- Đúng là như vậy, hiện tại ai làm quan cũng biết, làm chuyện xấu giết người phóng hỏa thì được vinh hoa phú quý, làm chuyện tốt như xây cầu sửa đường thì chết không còn thi hài. Làm việc mệt mỏi không tham lam tư túi lại rơi vào kết quả như Phan Đại nhân, bảo ai mà không tham?!

- Đúng vậy, hôm qua cơm cũng bị giảm xuống rất nhiều, còn bị trộn thêm vỏ trấu!

Một tên công nhân trị thủy tức giận nói.

Công nhân trị thủy đang quai búa nở nụ cười khổ:

- Bây giờ chẳng qua là trộn thêm vỏ trấu, tương lai e rằng sẽ trộn cát đá nữa là đằng khác.

Không đơn thuần là mấy công nhân trị thủy này, trên toàn công trình trị thủy Hoài Hà đều là tử khí trầm trầm, tất cả công nhân trị thủy, tạp dịch, dân phu ai nấy đều trở nên uể oải chán chường, làm việc qua loa chiếu lệ.

Trong thôn trang cách con đê không xa, một tên dân phu đang muốn ra cửa:

- Mẹ sắp nhỏ, chuẩn bị cơm tối cho ta, ta đi làm về sẽ ăn.

- Chuẩn bị cơm tối gì chứ, dù sao không làm trị thủy được nữa, ăn cơm trưa xong về ngủ, đỡ được bữa cơm tối.

Lão bà y hậm hực nói.

Từ trên xuống dưới tất cả mọi người đều hiểu, Phan Đại nhân đi rồi chắc chắn sẽ không làm công trình trị thủy Hoài Hà được nữa. Đến sang năm mùa nước lớn Xuân Hạ, hẳn sẽ vỡ đê gây ra hồng thủy, gây ra chết người vô số.

Thình lình một đám công nhân trị thủy bên bờ Bắc cất tiếng hoan hô âm ỉ, vứt bỏ công cụ trong tay giống như phát điên lên, ủa nhau xông về một hướng.

Xảy ra chuyện gì? Tất cả công nhân trị thủy đều dừng công việc lại, dù là cách nơi này mười mấy dặm cũng có thể nghe được tiếng hoan hô vang như sấm dậy.

- Phan Đại nhân trở lại, Phan Đại nhân trở lại rồi!

Tiếng hoan hô giống như từng tiếng sấm đánh giữa trời quang, hàng ngàn hàng vạn người cùng kêu lên, dường như nước Hoài Hà ào ạt cũng phải chạy chậm lại.

Tất cả người nghe được tin tức đều vui mừng như mở cờ trong bụng, hai bên bờ Nam Bắc không biết có bao nhiêu dân chúng vui mừng đến chảy nước mắt:

- Phan Đại nhân trở lại, cục diện trị thủy được đổi mới, dân chúng Lương Hoài ta được cứu rồi!

Trở lại thôn trang ở gần con đê kia, nông phụ mới vừa hậm hực cãi nhau với trưởng phu đứng bên cạnh cửa nghe một hồi, đột nhiên cao giọng gọi trưởng phu đã đi xa:

- Cha sắp nhỏ, buổi tối thiếp luộc trứng gà cho chàng, nhớ làm việc hăng hái, đừng để cho người chê cười!

- Hiểu rồi!

Dân phu nắm thật chặt đòn gánh trên vai, chỉ cảm thấy toàn thân tràn trề sức lực.

Phan Quý Tuần áo vải giày vải, đã bị vô số dân chúng vây vào trong, có ít nhất bảy tám đôi tay đẩy vết chai nắm chặt vật áo của y, mấy vị lão nhân tóc bạc phơ vừa vui sướng lại vừa lo lắng:

- Nắm chặt một chút, ngàn vạn lần chớ để cho Phan Đại nhân đi nữa!

- Yên tâm, Phan mỗ chưa trị xong Hoài Hà tuyệt sẽ không đi!

Phan Quý Tuần cười chấp tay thi lễ dân chúng xung quanh.

Vẫn có người lo lắng, nơm nớp hỏi:

- Phan Đại nhân, nghe nói... nghe nói ngài vĩnh viễn không được triều đình dùng nữa...

- Phan mỗ cũng không phải là lấy thân phận Công bộ Thị Lang tiếp tục trị thủy Hoài Hà.

Phan Quý Tuần nói tới chỗ này, nhìn thấy dân chúng trợn tròn mắt thất vọng vô cùng, cơ hồ lại muốn khóc rống lên, vội vàng nhảy lên trên một tảng đá lớn, hai tay dè xuống:

- Nhưng Phan mỗ làm công trình trị thủy còn vô số việc chuyển giao chưa hoàn thành, cho nên triều đình hạ chỉ nghiêm lệnh Phan mỗ chuyển giao xong mới có thể rời chức, nếu không ắt sẽ trừng phạt nghiêm khắc, cho nên Phan mỗ tạm thời sẽ không đi.

- Chuyển giao phải mất bao lâu, không phải là hai ba ngày chứ?

Dân chúng vẫn còn đang nơm nớp lo âu.

Phan Quý Tuần khẽ mỉm cười, không tiện trực tiếp trả lời.

Y nhìn một vị lão phu tử cười nói:

- Công trình trị thủy Hoài Hà thật lớn, tiền lương có tới số vạn, còn có kho hàng, kho lương thực, tiền lương trị thủy... không có một năm nửa năm làm sao có thể chuyển giao xong được?

Một năm nửa năm chính là sang năm đến mùa nước lớn cũng không có vấn đề gì. Nhất thời dân chúng vui mừng vô kể, bởi vì đến lúc đó, công trình trị thủy Hoài Hà sẽ hoàn thành.

Cách nói chuyển giao này lừa gạt được dân chúng bình thường, không gạt được những người đọc sách. Ai cũng biết đây thật ra là cách chức lưu nhiệm, bất quá là nghiêm khắc hơn: sau khi bị cách chức lưu nhiệm, nếu làm xong chuyện còn có thể phục hồi nguyên chức, nhưng Phan Quý Tuần 'chuyển giao' xong cũng chỉ có thể rời chức về nhà.

Bất quá như vậy thì đã sao, ít nhất Phan Quý Tuần không quan tâm, đến lúc đó y đã hoàn thành công trình trị thủy Hoài Hà, dân chúng Lương Hoài có thể không hề gặp phải tai ương hồng thủy nữa, đây mới là chuyện mà y quan tâm nhất.

- Phan Đại nhân, vì sao triều đình thay đổi như vậy, là vị trung thần nào minh oan cho ngài?

Một tên Tú Tài không nhịn được hỏi.

Thần sắc Phan Quý Tuần nghiêm nghị, chấp tay thi lễ về phía Bắc phương hướng kinh sư:

- Phan mỗ chỉ biết là ngày đó Tần Thái Bảo mang quan tài vào cung gặp vua can gián cho đến chết, bị phạt ba trăm đình trượng, xương thịt nát tan, máu đỏ trung thần chảy ròng ròng, rốt cục cảm động triều đình xuống đạo chỉ ý này.

Tú Tài kia nghe ba trăm đình trượng cả kinh trợn mắt há mồm, hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, cảm kích rơi nước mắt chấp tay về phía Bắc:

- Tần Thái Bảo liều chết giữ Phan Đại nhân, là dùng tính mạng mình cứu tính mạng dân chúng Lương Hoài ta!

- Dân chúng Lương Hoài ta vĩnh viễn nhớ đại ân đại đức Tần Thái Bảo, ông trời phù hộ Tần Thái Bảo sống lâu trăm tuổi...

Vô số dân chúng cúi rạp người chào về phía Bắc, tạo thành những đợt sóng người nhấp nhô như sóng giữa đại dương.

Mười dặm trường đình kinh sư, lần trước Tần Lâm đưa tiễn bọn Vương Quốc Quang, Tăng Tĩnh Ngô, bây giờ đến phiên hần được tiễn hành ở chỗ này.

Vạn Lịch hạ chỉ ý xuống, cách đi hết thủy chức vụ của Tần Lâm, lấy thân phận Hiệu Úy bình thường đầy tới Cẩm Y Vệ Quỳnh Châu phủ làm việc.

Quỳnh Châu thuộc về Quảng Đông, chính là đảo Hải Nam đời sau, thật là chân trời góc biển, rời kinh sư đi xa xôi vạn dặm.

800. Chương 800: Giang Lăng

Nhưng hôm nay người tới tiễn đưa vị Cẩm Y Hiệu Úy Tần Lâm này nhiều vô số kể: phụ tử Định Quốc Công Từ Văn Bích, phụ tử Vũ Thanh Bá Lý Vĩ, Thành Quốc Công Chu Ứng Trình, Vũ Anh Điện Đại Học Sĩ Thân Thời Hành, Văn Uyên các Đại Học Sĩ Dư Hữu Đình, Đô Sát Viện Tả Đô Ngự Sử Trần Giá, Hữu Đô Ngự Sử Ngô Đoài, Thiêm Đô Ngự Sử Trương Công Ngự, Kế Liêu Tổng Đốc Cảnh Định Lực, Đông Xưởng Lý Hình Bá Hộ Hoắc Trọng Lâu, Đề Điều Ngự Mã Giám Trương Tiểu Dương, Tri Huyện Uyển Bình Hoàng Gia Thiện, Thích Kim...

Có vô số dân chúng kinh sư kể cả già trẻ lớn bé chịu đựng gió rét tới đưa tiễn hần. Lão bà bà tóc bạc phơ xách giỏ theo, mở ra mấy lớp vải bông dày trên mặt, lấy trứng gà luộc nóng hổi ra nhét vào tay Tần Lâm.

Người trong thiên hạ đâu phải vô tâm, ai một lòng vì dân, ai là gian nịnh tiểu nhân, trong lòng dân chúng có phân biệt rõ ràng.

Huân thích, văn thần, võ tướng, thái giám, khoa đạo ngôn quan, còn có hàng ngàn hàng vạn dân chúng vây quanh Tần Lâm giống như chúng tinh phụng nguyệt, giống như ngàn vạn ngọn núi triều bái Thái Nhạc.

- Ta sẽ còn trở lại!

Sau khi Tần Lâm lưu luyến chia tay với Từ Tân Di và Thanh Đại, ngẩng nhìn tường thành kinh sư trải qua tang thương, ngẩng nhìn nóc điện lưu ly của Hoàng Cực điện Tử Cẩm thành, buông lại một câu vô cùng kinh điển.

Chuyến này cũng không có bất cứ tiếc nuối nào, mặc dù Tần Lâm bị cách đi hết thủy chức quan, nhưng Từ Tân Di vẫn là nữ nhi duy nhất của Ngụy Quốc Công Nam Kinh, đường muội của Định Quốc Công Từ Văn Bích kinh sư, thân thích của Vũ Thanh Bá phủ nhà mẹ Thái hậu, nàng và Thanh Đại ở lại kinh sư, tuyệt không người nào dám tới cửa khi dễ các nàng.

Tuy rằng Thích Kế Quang đã bị cách chức, nhưng e rằng chuyển giao phải mất nửa năm một năm nữa, Thích Kim và mấy vị tướng quân thanh niên ở lại biên quân cũng không còn ý nghĩa gì. Tần Lâm bèn an

bài bọn họ tới dưới tay Trương Tiểu Dương làm quan quân Đẳng Tương tứ vệ, lấy binh pháp Thích Kế Quang truyền lại thao luyện quân giáo tứ vệ.

Lão huynh kết nghĩa Trương Công Ngư cũng không bị dính líu chút nào, y thuộc về thanh lưu danh tiếng cực tốt, lại là môn sinh của lưu nhiệm Thứ Phụ Thân Thời Hành, được hai vị cấp trên trực tiếp Trần Giá Ngô Đoàn thưởng thức, vị trí hết sức ổn định.

Trương Thành kịp thời vạch rõ giới hạn với Tần Lâm, có lẽ là Vạn Lịch hấp thu bài học của Phùng Bảo, không muốn một nhà Trương Kinh độc quyền, sau khi Trương Hoàn tự vận bèn dùng Trương Kinh đảm nhiệm chức chương ấn thái giám Ty Lễ Giám, bỏ Trương Thành vào vị trí Đề Đốc Đông Xưởng, duy trì cục diện hai Trương đối kháng ở nội đình.

Hoắc Trọng Lâu nhân họa đắc phúc, vốn là Tần Lâm bị cách chức lưu đầy, y ở Đông Xưởng có vẻ tràn ngập nguy cơ. Không ngờ rằng Trương Hoàn vừa chết, Trương Kinh nhận chức ở Ty Lễ Giám, Đốc Công Đông Xưởng lại đổi thành bạn cũ của Tần Lâm Trương Thành, kế tiếp hết thầy đều dễ nói.

Vị trí quan chương ấn Bắc Trấn Phủ Ty Cẩm Y Vệ được giao cho thế tập Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ Lạc Tư Cung, lòng tràn đầy mong chờ Tần Lâm rơi đài mình sẽ thượng vị. Trương Tôn Nghiêu phụng chỉ đi Giang Lăng, vẫn không biết mình vô trật đích, cho dù là trở lại cũng chỉ có thể ở trong bốn bức tường của Nam Trấn Phủ Ty.

Lạc Tư Cung xuất thân cẩm y vũ thần thế gia, không giống Lưu Thủ Hữu xuất thân hậu duệ văn thần, cũng không có quan hệ gì với Trương Kinh Trương Thành, là người mà Vạn Lịch cất nhắc.

Từ Văn Trường phân tích cho là cẩm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu và Trương Kinh là một đảng, Nam Trấn Phủ Ty lại do diệt nhi Trương Kinh Trương Tôn Nghiêu cai quản, cho nên Vạn Lịch cố ý dùng Lạc Tư Cung cai quản Cẩm Y Vệ để có sự cân bằng.

Lạc Tư Cung nhậm chức sẽ đối mặt Lưu Thủ Hữu và Trương Tôn Nghiêu giáp công, cho nên một mặt y cất nhắc tâm phúc của mình, một mặt chọn lựa thủ đoạn lung lạc đối với đám người Tần Lâm lưu lại như Hồng Dương Thiện, Mã Bân, Điều Thế Quý, Hoa Đắc Quan, cũng không có cố ý chèn ép. Dĩ nhiên nếu chư vị Hồng, Mã muốn như cá gặp nước giống như lúc Tần Lâm còn tại vị, vậy thì không có khả năng.

So ra hai huynh đệ Cảnh Định Hưởng, Cảnh Định Lực hạnh phúc hơn nhiều, thậm chí địa vị còn được đề cao. Bởi vì chẳng qua là sau khi bọn họ bị Tần Lâm khống chế bèn đổi thành ngoài sáng mảng trong tối giúp một tay, người đời cũng không biết chuyện này. Đồng thời Vạn Lịch triệu hồi đại thần phe thủ cựu trở lại, tỷ như tân nhiệm Đại Lý Tự Thừa Triệu Ứng Nguyên, Hình bộ Thượng Thư Vương Dụng Cấp, năm xưa toàn là bè đảng của huynh đệ Cảnh gia, lúc này phụng chỉ hồi triều tự nhiên sẽ chiếu cố cho nhau.

Lần này Tần Lâm rời kinh sư lưu đầy tới Quỳnh Châu, tuy rằng mất hết tất cả chức quan nhưng lại thu hết được lòng quân lòng dân, được thiên hạ đặt nhiều kỳ vọng. Ngoài ra hẳn đã bố trí nước cờ ngầm trong triều, đây gọi là rồng nằm ao cạn tạm thời thu móng vuốt, đợi đến khi trở lại kinh sư chính là lúc tiềm long thăng thiên.

- Đi, các huynh đệ nhanh lên!

Sau khi Tần Lâm giục ngựa rời đi tầm mắt mọi người tiễn hành, cũng không đi tới Thông Châu phía Đông, đi đường thủy Kinh Hàng Đại Vận Hà xuôi Nam, mà là quay đầu ngựa sang phương hướng Tây Nam, đi Bảo Định phủ Bắc Trực Lệ.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cùng mười tên thân binh lập tức giục ngựa ra roi. Bọn họ đều lấy đủ loại lý do từ đi quan chức, đi theo bên người Tần Lâm. Nếu như không phải là Tần Lâm nghiêm khắc cấm đoán, số quan giáo huynh đệ làm như vậy sẽ còn nhiều hơn gấp mấy lần, mấy chục lần.

- Ôi Tử Huyền, muội đã quá xem thường huynh...

Sờ sờ lá thư cất trong ngực áo, trong lòng Tần Lâm cảm thấy ngọt ngào, lại không nhin được nóng nảy vạn phần.

Trương Tử Huyền được phụ thân Trương Cư Chính chân truyền, nói về quyền mưu so ra cũng không kém lão hồ ly Từ Văn Trường chìm nổi mấy chục năm trong chốn quan trường, thậm chí còn có hơi vượt qua.

Chẳng qua là nàng quá quan tâm nên bị loạn, lần này nghe nói hướng gió trong triều có biến, nàng bèn viết thư nói ở nhà thủ hiếu ba năm không gặp mặt Tần Lâm, chính là muốn gạt Tần Lâm sang bên khỏi bị Trương gia liên lụy.

Nàng không biết Tần Lâm không hề sợ liên lụy, chính hắn còn nghĩ ra kế lừa gạt một trận đình trệ nữa là.

Hình bộ Thị Lang Khâu Tranh cùng Trương Tôn Nghiêu Nam Trấn Phủ Ty đã dẫn dắt Đề Kỳ ra kinh ba ngày trước. Để tránh bị thế lực đồng tình với Trương Cư Chính và Giang Lăng đảng trong ngoài triều kèm chế, bọn họ kiêng trình ngày đêm, Tần Lâm lại nhất định phải chờ thánh chỉ đầy đủ, không thể làm gì khác hơn là chậm ba ngày.

Hắn còn có thể đuổi kịp sao?

Giang Lăng thành thuộc Kinh Châu phủ Hồ Quảng, Trường Giang vạn dặm lượn quanh thành mà qua, trăm ngàn năm qua cổ thành có quá nhiều truyền thuyết. Mà trong hơn mười năm qua, không nghi ngờ chút nào Thái Sư Thủ Phụ Trương Cư Chính là niềm tự hào lớn nhất của tòa thành này.

Trương Cư Chính vì dốc lòng xây dựng đất nước, thay đổi xu hướng suy tàn từ triều đình đến dân gian trong thời Gia Tĩnh bị giặc Oa và Bắc Lỗ thay nhau xâm lược, dần dần đã có dấu hiệu triều Vạn Lịch trung hưng.

Cho nên bất kể người Giang Lăng đi tới nơi nào cũng sẽ hết sức tự hào nói với người khác: Trương Thái Sư là hàng xóm của chúng ta, khi còn nhỏ ta từng bắt cua, bắt châu chấu với lão!

Những lời này vừa nói ra khỏi miệng, thường là sẽ lập tức thu hoạch rất nhiều ánh mắt kính ngưỡng, hâm mộ, ngạc nhiên.

Cuộc đời Trương Cư Chính cũng được người Giang Lăng lồng vào trong đủ các truyền thuyết giả có thật có. Lúc Trương Thái Sư ra đời có tia sét đánh xuống, lúc còn nhỏ chỉ ra suối nước... các lão nhân rất hay say sưa kể cho đám con cháu nghe. Mà ngôi phủ đệ Thái Sư tọa lạc giữa Giang Lăng thành cũng đã trở thành một thứ tín ngưỡng trong lòng người Giang Lăng.

Nhưng bây giờ không khí toàn bộ Giang Lăng thành đều trở nên ngột ngạt, trên đường phố ít thấy người đi đường, cho dù có lác đác dân chúng đi qua cũng cảm đầu đi vội, e sợ gặp họa bất ngờ.

Bởi vì vào buổi trưa có một đội Đề Kỳ điều võ dương oai đi tới Giang Lăng, bọn họ trực tiếp chặn đại môn Thái Sư phủ, nghe nói là Hoàng đế phái tới tịch biên gia sản Trương gia.

Không phải là Trương Thái Sư thống trị triều Đại Minh như mặt trời lên cao sao? Không phải là lão một lòng phò tá Thái Tổ mười tuổi, mười năm qua trung thành với triều đình, được thiên tử nhận làm lão sư sao? Vì sao lão vừa qua đời không lâu, Hoàng đế liền phái người tới tịch biên gia sản như vậy?

Người Giang Lăng không nghĩ ra, cảm thấy vô cùng uất ức, tức giận trong lòng.

Trong một nhà dân bên đường vang lên tiếng kêu non nớt của trẻ con:

- Gia gia, gia gia, người kể chuyện Trương Thái Sư khi còn bé, rốt cuộc là có thật hay không vậy?

Lão nhân vuốt ve đầu cháu mình:

- Đương nhiên là thật, từ nhỏ Trương Thái Sư cố gắng học tập, lại rất quan tâm dân chúng, thề quyết ra sức cho quốc gia, sau đó tuổi còn trẻ đã thi đậu Tú Tài...

- Nhưng vì sao nhà Thái Sư lại bị triều đình tịch biên gia sản?

Đứa cháu không hiểu chớp chớp mắt:

- Mới vừa rồi những người đó cỡi ngựa, cầm đao cầm thương thật là hung dữ, suýt chút nữa bị bọn họ cỡi ngựa đụng vào, Thiết Đán còn bị đánh một roi.

- Bởi vì trong triều đình xuất hiện gian thần, Hoàng đế bị gian thần che mắt.

Lão nhân thấp giọng đáp, nhưng ánh mắt xuyên qua cửa sổ nhìn về phía đám người trước cửa Thái Sư phủ mang theo vẻ chán ghét thật sâu.

Đại môn sơn son đình đồng đã đóng thật chặt, Khâu Tranh và Trương Tôn Nghiêu diều võ dương oai đứng ở cửa, tuyên đọc thánh chỉ Vạn Lịch Hoàng đế hạ đạt: tước đoạt hết thảy tước hiệu của Trương Cư Chính thụ phong khi còn sống như Thái Sư, Thượng Trụ Quốc... thu hồi hết thảy phong tặng của triều đình đối với Trương Cư Chính trước đó, ngay cả đồ sứ, mâm bạc, ngân đỉnh bát bảo cùng với đề biễn ban cho lão vãn vãn, nhất nhất thu hồi hết không chừa một món nào.

- Mau mau phong bế toàn bộ phủ đệ, không được để cho bọn họ cuộn gói chuồn mất!

Tri Phủ Kinh Châu Ngô Hi chỉ huy ba ban nha dịch bản phủ bao vây xung quanh phủ đệ Trương gia nước chảy không lọt.

Chính là tên Ngô Hi này, vào năm Vạn Lịch thứ sáu lúc Trương Cư Chính đình ưu về nhà làm tang sự phụ thân, y hết lòng nịnh bợ, lảng xảng lo trước lo sau hết sức nhiệt tình. Thế nhưng hiện tại hải cốt Trương Cư Chính còn chưa lạnh, Vạn Lịch hạ chỉ tịch biên gia sản, y lại gấp hơn bất kỳ ai khác, vội vàng chạy tới bao vây phủ đệ Trương Cư Chính.

Trong phủ truyền ra một thanh âm trong trẻo dễ nghe:

- Ngô Tri Phủ, thật ra thì ngài không cần phải gấp gáp như vậy, người Trương gia chúng ta sẽ không cuộn gói chạy trốn. Những vật mà bệ hạ ban cho tiên phụ trước đây đều chất ở chỗ này không thiếu một món nào, các người dời đến Hoàng Cực điện đi, để cho bệ hạ đích thân kiểm lại, sẽ không thiếu một món nào.

Trong sân Trương Tử Huyền giận đến đỏ bừng mặt mũi, phần hận lớn tiếng nói. Dưới chân nàng đặt rất nhiều thứ mà Vạn Lịch ban cho Trương Cư Chính ngày trước, mâm bạc, vàng bạc châu báu cũng không nói, duy chỉ có mấy tấm biễn do ngự bút ban cho hết sức làm cho người khác chú ý: Nhĩ vi diêm mai, Nhữ tác chu tiếp, Phong vân tế hội, Chính đại quang minh

Đây là lễ vật mà đứa học trò ngoan tặng cho lão sư trong mười năm Trương Cư Chính phò tá Vạn Lịch, biểu đạt lòng tôn kính mến yêu của y với lão sư, thế nhưng vào giờ phút này rõ ràng là hết sức mỉa mai.

Vạn Lịch thân là đế vương lại hết sức phản phúc vô thường, rõ ràng là nói lời rồi lại ăn lời.

- Trương tiểu thư, đây không phải là thời điểm tôn Đại nhân còn làm Thái Sư Thủ Phụ nữa, ta khuyên nàng nên thức thời vụ đi!

Ngô Hi bên ngoài tường viện lên tiếng nói, tức giận phất tay áo, sau đó quát tháo bọn nha dịch phong tỏa cửa ngõ.

Không chỉ có Trương Cư Chính không làm Thái Sư Thủ Phụ nữa, ngay cả Giang Lăng đảng mà lão cất nhắc cũng bị cách chức toàn bộ. Ngay cả thượng ty trực tiếp của Ngô Hi, Tuần Phủ Hồ Quảng Vương Chi Viên cũng đã bị cách chức về quê mấy ngày trước, cho nên y mới lớn gan như vậy, vội vàng ra sức nịnh nọt lấy lòng đám đại thần phe thủ cựu trong triều.

Biểu diễn hơn nửa ngày, rốt cục Ngô Hi chạy tới trước mặt Khâu Tranh và Trương Tôn Nghiêu giống như con chó, vô cùng cung kính nói:

- Khâu Thị Lang, Trương Chỉ Huy, hạ quan đã phân phái nhân thủ bao vây Trương gia nước chảy không lọt. Theo hai vị hiện tại chúng ta vào tịch biên gia sản trước, hay dự tiệc đón gió tẩy trần cho hai vị trước?

- Đương nhiên là tịch biên gia sản!

Khâu Tranh vô cùng hiên ngang phất ống tay áo, giọng nói lạnh lùng tàn khốc:

- Chúng ta phụng chỉ tới đây tự nhiên phải ra sức làm việc. Tịch biên gia sản là đại sự quan trọng nhất mà bệ hạ giao phó, chúng ta không thể vì tư mà quên công, ta có lòng dạ nào đi đón gió tẩy trần?!

- Ôi chao, Khâu Thị Lang quả thật là trung thần triều ta, không hổ là thanh lưu danh sĩ thanh danh hiển hách!

Ngô Hi vừa cảm thán lại vừa bội phục.

Trương Tôn Nghiêu cũng xoa xoa tay, sớm nghe nói trong phủ Trương Cư Chính của cải phong phú, chuyến này phát tài rồi.

Lúc này trong Trương phủ đã trở nên vô cùng hỗn loạn.

Trương Tử Huyền đứng ở tiền viện nhìn những tấm biển ngự bút ‘Nhĩ vi diêm mai’, ‘Nhữ tác chu tiếp’ cười lạnh không ngừng. Trương Mậu Tu giận đến nổi trợn lồi đình, há miệng mắng to Ngô Hi là tiểu nhân hèn hạ, mấy huynh đệ Trương Tự Tu, Trương Doãn Tu cúi đầu thở dài, ngồi lặng yên không nói.

Người làm gia nô trong phủ kinh hoảng chạy loạn bốn phía, nhưng cả tòa phủ đệ đã bị Ngô Hi phá vỡ nhá dịch vây quanh tầng tầng, bọn họ không thể chạy đi đâu được.

- Ngô Hi, ngươi là kẻ phản phúc vô thường, hèn hạ vô sỉ! Nhớ năm đó tiên phụ còn tại thế, thái độ của ngươi thế nào, hôm nay thế nào?

Trương Mậu Tu tính tình nóng nảy, chỉ tường viện mắng ra bên ngoài.

Trương Tử Huyền lộ vẻ buồn bã kéo kéo huynh trưởng:

- Ca ca, huynh vẫn chưa rõ sao? Thượng bất chính hạ tắc loạn, kẻ phản phúc vô thường không chỉ là Ngô Hi!

Trương Mậu Tu ngăn ra, bắt đắc dĩ nuốt trở vào bụng những lời định tiếp tục thóa mạ Ngô Hi.

801. Chương 801: Đắc Chí Ngông Cuồng

Năm xưa Vạn Lịch đối xử với Trương Cư Chính bằng lễ lão sư, luôn miệng nói sẽ chiếu cố cho con cháu Trương Thái Sư, hiện tại không ngờ lại phái Đề Kỳ tới tịch biên gia sản. Trương Tử Duy được một tay Trương Cư Chính đề bạt, coi như tay mặt tay trái, không ngờ rằng trở thành phần đồ cực kỳ vô sỉ, bán chiến hữu, bán triều chính mới, khiến cho Giang Lăng đảng thất bại hoàn toàn.

Quân vương và Thủ Phụ còn như vậy, còn có thể trách Ngô Hi chỉ là một tên Tri Phủ Kinh Châu sao?

- Sài lang còn lộng quyền, sá gì hồ ly?!

Trương Mậu Tu thở ra một hơi thật dài, nhất thời trở nên buồn bã.

Trương Tử Huyền khề đẫy đẫy huynh trưởng:

- Ca ca chớ có than thở, trong toàn phủ chỉ có nãi nãi là người đau lòng nhất, huynh mau tới chỗ lão nhân gia xem sao.

Trương Mậu Tu lập tức tỉnh ngộ, hiện tại e rằng nãi nãi Triệu thái phu nhân mới là người thương tâm nhất. Trước đây không lâu mất đi con trai, bây giờ triều đình lại cho đứa con mà bà hết sức tự hào là gian nịnh, còn phái Đề Kỳ tới phủ tịch biên gia sản, trong lòng bà đau đớn tới mức nào cũng có thể tưởng tượng được.

- Muội muội ở đây ứng phó tạm thời, ngu huynh đi một chút sẽ trở lại.

Trương Mậu Tu chân không chấm đất lướt nhanh ra hậu viện nơi ở của Triệu thái phu nhân.

Trương Tử Huyền thở phào nhẹ nhõm, Tam ca tính tình nóng nảy, nếu ở lại chỗ này lát nữa chắc chắn sẽ xảy ra xung đột với Đề Kỳ tịch biên gia sản, sẽ bị làm nhục một cách vô ích.

Ngọc thủ nàng khề vuốt sợi tóc vén lên tai, mắt thấy nha hoàn người làm trong phủ hoảng hốt chạy tới chạy lui, không nhìn được hắng giọng quát:

- Hoảng cái gì, chẳng qua là tịch biên gia sản mà thôi, cũng không phải là chém hết cả nhà, các người gấp cái gì? Du Thất, Diêu Bát, ước thúc hết thầy cho ta!

Thanh âm nàng như mang theo một lực lượng vô hình nào đó, nha hoàn người làm trong phủ đều dừng bước chân chạy loạn. Du Thất, Diêu Bát thuận thế đi chinh đồn cục diện, giúp cho không khí hỗn loạn trong phủ trở nên dịu xuống vài phần.

Hai huynh đệ Trương Doãn Tu, Trương Tĩnh Tu còn chưa trưởng thành lập tức vô cùng bội phục Trương Tử Huyền: vẫn là tỷ tỷ lợi hại, chỉ nói đôi ba câu đã ổn định trận cục, chẳng trách nào khi còn sống phụ thân thương yêu nàng nhất.

Bọn họ không biết Trương Tử Huyền cũng chỉ cố gắng trấn định, nàng đang nắm tay thật chặt, móng tay đâm rách lòng bàn tay.

Nàng nghĩ đến phụ thân phụ chính mười năm trung thành vô kể, quay đầu lại bất ngờ rơi vào cảnh thân tử danh diệt, tịch biên gia sản, tước hết sắc phong, chỉ cảm thấy như đứt từng đoạn ruột. Trong đôi mắt thâm thúy ngày xưa lộ ra vẻ nghi hoặc, nàng không biết rốt cục mình có thể chịu đựng được hết thấy hay không...

Nếu như Tần Lâm ở chỗ này... Trương Tử Huyền nghĩ tới đây vội vàng ra sức lắc đầu một cái, xua đi ý niệm này trong đầu, cười khổ sở: Tử Huyền ôi Tử Huyền, nếu đã quyết định không liên lụy Tần huynh, vậy cho dù là khổ sở nữa khó khăn hơn nữa cũng phải chịu đựng một mình...

Cho dù là Trương Tử Huyền trí tuệ chu đáo, nhưng trong lúc tâm trạng kích động cũng sẽ có sơ sót. Kể cả huynh đệ Trương Tự Tu, Trương Mậu Tu, người trong phủ từ trên xuống dưới cũng chỉ nhớ đi an ủi Triệu thái phu nhân, một ít người nghĩ tới Vương phu nhân mà Trương Cư Chính tục huyền. Nhưng không ai chú ý tới, Đại công tử Trương gia Trương Kính Tu cũng không xuất hiện ở bất kỳ chỗ nào.

Trương Kính Tu thích yên tĩnh, thư phòng của y nằm ở góc vắng vẻ nhất ở hậu viện. Lúc này trong thư phòng Đại công tử Trương gia đang phục trên án viết một đạo tấu chương, thỉnh thoảng cau mày suy tư, thỉnh thoảng thở dài than ngắn, sắc mặt xám xịt giống như người chết.

- Bệ hạ, ngài là thánh quân, Trương Tứ Duy, ngài là hiền thần, vậy phụ thân đã chết của ta là gian nịnh, Giang Lăng đảng là gian đảng, triều chính mới là chính sách tể hại tàn ngược hại dân! Ha ha ha...

Trương Kính Tu cất tiếng cười to, tiếng cười không còn sinh thú, viết hàng chữ cuối cùng trên tấu chương:

Chúc Bồ Châu Trương Phượng Bàn tướng công phụ tá Đại Minh thiên tử ngàn vạn năm! Tội thần Trương Kính Tu tuyện bút.

Chữ to đậm mực lấp lánh đầy cảm phẫn, giọt mực như giọt lệ rơi.

Đại môn Trương phủ bị đẩy ra thô bạo, Hình bộ Thị Lang Khâu Tranh và Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ Trương Tôn Nghiêu được rất nhiều cấm kỵ quan giáo tiền hô hậu ủng diễu võ giương oai tiến vào đại môn. Tri Phủ Kinh Châu Ngô Hi tỏ vẻ nịnh hót theo sau, giống như một con chó không còn xương sống.

Đây rõ ràng là giống sói Trung Sơn, đặc chí bèn ngông cuồng. Khâu Tranh gỡ quan uy ra hét lớn:

- Người đâu, dồn người Trương phủ lại vào trong một vòng tròn, để bản quan tra hỏi tung tích tang vật!

Trương Mậu Tu, Trương Tự Tu lớn tuổi một chút đã đi phụng bồi Triệu thái phu nhân, dùng lời ngon lành ngọt ngào khuyên nhủ lão phu nhân đừng ra ngoài. Trương Giản Tu bồi tiếp Vương phu nhân, Trương Doãn Tu, Trương Tĩnh Tu ở lại tiền viện tuổi còn nhỏ, có hơi sợ hãi, Khâu Tranh đột nhiên mở cửa đi vào, hiện tại chỉ có Trương Tử Huyền ở mặt trước.

Nàng nghe Khâu Tranh quát mắng, nhất thời oán hận trong lòng, đảo mắt vài vòng bèn chỉ mâm bạc, châu báu, biển... ngự tứ nằm đầy đất, làm ra vẻ không hiểu hỏi:

- Những thứ này đều là tang vật sao?

Nếu là coi vật phẩm ngự tứ là tang vật, vậy Hoàng đế chính là thủ lãnh cường đạo.

Khâu Tranh ghen lời không nói gì được, vung ống tay áo lên:

- Duy chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó nuôi, bản quan không thèm tranh chấp miệng lưỡi với nàng. Người đâu, bắt trói lại!

- Chậm đã!

Trương Tử Huyền gần giọng quát:

- Triều đình lệnh tịch biên gia sản, cũng không lệnh bắt chúng ta hạ ngục hỏi tội, há có thể tùy ý bắt trời?!

Trương Tôn Nghiêu vốn có cừu oán với Tần Lâm, vào lúc này vừa hay mượn công báo thù riêng, âm hiểm cười nói:

- Há chỉ bắt trời! Bây giờ chẳng qua là tịch biên gia sản, đợi thêm mấy ngày nữa chỉ ý xuống, lúc ấy nam nhân lưu đầy ba ngàn dặm, nữ nhân bắt vào Giáo Phường ty!

Giáo Phường ty chính là quan kỹ (kỹ viện dành cho quan viên), quan viên tội đại ác vô cùng bị tịch biên gia sản diệt tộc, nữ tử trong nhà thường là bị đầy đi Giáo Phường ty, đây chính là nỗi nhục cực lớn.

Nữ quyến trong Trương phủ nhất thời cả kinh trợn mắt há mồm, thậm chí mấy vị thê tử Cao thị của Trương Kính Tu, thê tử Hạ thị của Trương Tự Tu âm thầm hạ quyết tâm, nếu như bất hạnh bị Trương Tôn Nghiêu nói trúng, đến lúc đó thà rằng tự vận chứ không chịu nhục.

Trương Tử Huyền đã sớm giận đến mặt phẫn đỏ bừng, căm tức nhìn Trương Tôn Nghiêu nói không ra lời, ngực phập phồng dồn dập, hồi lâu mới nói:

- Nói hươu nói vượn, người, người dám nói lời này trước mặt phu quân Tần Lâm ta chẳng?

Trương Tôn Nghiêu cố ý dùng lời lẽ đao to búa lớn:

- Nói thì nói, có gì đặc biệt hơn người? Tên họ Tần kia dẫu sợ can gián vì Giang Lăng đảng, lại mang quan tài can gián cho đến chết, chọc giận tới bệ hạ, đã bị ba trăm đình trượng lại bị cách chức lưu đầy. E rằng bản thân hắn còn khó giữ được mạng nhỏ, còn có thể làm gì ta được?!

A! Trương Tử Huyền nghe Tần Lâm bị ba trăm đình trượng, thật sự giống như tiếng sét giữa trời quang. Cuối cùng hắn cũng bị mình làm liên lụy, mang quan tài can gián cho đến chết... vì sao lại khổ sở như vậy...

Trước mắt tối sầm, trời đất như quay cuồng, thân hình loạng choạng muốn ngã. Trương Tử Huyền vịn trán lao đảo mấy bước, nghiêng người tựa vào một cây cột gỗ sơn son.

- Sao hả, Trương tiểu thư, có cần bản quan đỡ nàng không?

Trương Tôn Nghiêu ngoài cười mà trong không cười tiến tới, đắc ý vô cùng.

- Cút, tên khốn kiếp này!

A Cổ Lệ cùng Bô Lệ Nhã lao ra ngăn ở trước người Trương Tử Huyền, con người xanh lục của hai nàng trợn tròn xoe, giống như hai con mèo Ba Tư tức giận.

Thấy hai vị mỹ nữ Ba Tư diễm lệ vô cùng, trước mắt Trương Tôn Nghiêu sáng lên, đưa tay ra định vuốt cằm A Cổ Lệ:

- Ôi chao, Trương gia còn cất giấu hồ cơ Tây Vực bực này...

Nhưng vào lúc này, trên đường cái bên ngoài vang lên tiếng vó ngựa từ xa đến gần, Trương Tôn Nghiêu hơi kinh ngạc, còn chưa kịp rút tay về, chỉ nghe păng một tiếng vang lên, lòng bàn tay y đã xuất hiện một cái lỗ to bằng đầu ngón tay.

Lúc đầu Trương Tôn Nghiêu còn chưa phản ứng kịp, kinh ngạc nhìn lòng bàn tay mình lúc này đã lòi xương trắng ra vô cùng đáng sợ, máu tươi đỏ thắm trào ra liên tục.

Trong cơn kinh hãi cực độ, mặt y nhanh chóng vặn vẹo biến hình. Sau khoảnh khắc, lòng bàn tay truyền tới cơn đau khiến cho y đau lẫn lộn dưới đất, trên trán mồ hôi to chùng hạt đậu rơi xuống, kêu lên thảm thiết:

- Cứu mạng, cứu mạng, tay của ta, trời ơi, tay của ta...

Đám Đề Kỳ cũng cả kinh ngây người, không ai kịp phản ứng tới giúp Trương Tôn Nghiêu băng bó vết thương, mà là không dám tin nhìn ra cửa: Tần Lâm thân mặc Phi Ngự phục Cẩm Y Vệ, cỡi Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử, một người một ngựa phủ đầy bụi đường, bụng ngựa và ống quần dính đầy bùn đất.

Máu chốt là trong tay Tần Lâm cầm một cây Xế Điện Thương, không thèm nhìn Trương Tôn Nghiêu đang lẫn lộn dưới đất lần nào, mí mắt không chớp, đang tỏ vẻ thờ ơ thối lèn khói trắng bay ra từ họng súng.

- Tần huynh, phu... phu quân!

Trong đôi mắt thâm thúy của Trương Tử Huyền, toàn bộ thế giới chỉ còn lại có thân ảnh của Tần Lâm. Lúc này gia giáo của thiên kim tướng phủ, tính toán tránh làm liên lụy tới trượng phu... đã vứt bỏ ra ngoài chín tầng mây, nàng nhẹ nhàng đi thoăn thoắt về phía Tần Lâm.

Trương Tử Huyền thân mặc đồ tang trắng, dung nhan thanh lệ tuyệt luân, lúc này giống như tiên nữ giáng phàm.

Tần Lâm vội vàng tung mình xuống ngựa kịp thời đón lấy Trương Tử Huyền, quay nàng một vòng tại chỗ hóa giải thế xông tới, cười vang nói:

- Tử Huyền của ta ở chỗ này, đương nhiên vì phu phải tới. Để ta xem thử, ôi chao, gầy đi không ít...

Đám thủ hạ cảm y quan giáo của Trương Tôn Nghiêu đỡ y dậy, băng bó vết thương cho thủ lãnh. Mười ngón tay liên tâm, tên này đau đớn tới mức toàn thân run rẩy, gần như mất lả, không nói nên lời.

Đám cảm y quan giáo thủ hạ của y vốn là đến phủ Trương Cư Chính để tịch biên gia sản, cũng là cáo mượn oai hùm. Nhưng lúc này thấy Tần Lâm giống như chuột thấy mèo, khí thế giảm sút không ít, không hèn mà tranh nhau băng bó cho Trương Tôn Nghiêu lấy lòng, không ai đứng ra chất vấn Tần Lâm.

Hình bộ Thị Lang Khâu Tranh thấy Tần Lâm đột nhiên chạy tới, không biết vì sao nghe lòng run rẩy, vốn muốn mở miệng quát mắng đôi câu nhưng trái khế cổ họng giật giật vài cái, cuối cùng im miệng.

Tri Phủ Kinh Châu Ngô Hi vốn không quen biết Tần Lâm, nghe hán đối đáp với Trương Tử Huyền mới biết được lai lịch. Y muốn giở trò nịnh hót lấy lòng trước mặt Khâu Tranh, Trương Tôn Nghiêu, vội vàng gần giọng quát to với Tần Lâm:

- Tần Lâm, ngươi đã cách chức lưu đầy tới Quỳnh Châu làm việc, chỉ còn là một tên cảm y quan giáo tầm thường, lại dám trở về bảo vệ nghịch đảng Trương gia, dùng súng đã thương cấp trên Trương Chỉ Huy Sứ Cảm Y Vệ sao? Người đâu, mau bắt hắn lại!

Mấy tên nha dịch bộ khoái run thót sợ hãi, luyện tử thương trong tay lên, mới vừa tiến về phía trước một bước, thành linh nghe một tiếng rống vang lên giữa không trung giống như sét đánh:

- Tên nào tiến thêm nửa bước, hãy ném thử cái này!

Một tên đại hán giống như Kim Cương múa tít Tấn Thiết Bàn Long côn to như cánh tay loang loáng, đập mạnh xuống đất một cái. Tiếng ầm ầm vang lên, mặt đất rung chuyển, mặt đất trải đá xanh thật dày bị đánh cho tan nát thành phần vụn.

Đám bộ khoái nha dịch đồng loạt thè lưỡi, đầu chúng ta không cứng như đá xanh này, lúc nào nên rứt đầu thì phải rứt đầu!

Lục Viễn Chí và các thân binh Hiệu Úy sau đó chạy tới liền cười hắc hắc xấu xa, vị Ngưu Đại ca này của chúng ta vốn có thần lực trời sinh, lại là đệ tử quan môn của lão tướng quân Du Đại Du trong Du Long Thích Hổ, học được công phu chiến trận đánh đâu thắng đó, muốn đập chết đám người các người quả thật hết sức dễ dàng.

Ngô Hi lộ vẻ lúng túng, gơ tay chỉ Tần Lâm nói:

- Khâu Thị Lang và Trương Chỉ Huy phụng chỉ tới tịch biên gia sản, người dám... người dám kháng chỉ không tuân ư? Khâu Thị Lang... Ặc?

Ngô Hi thấy sắc mặt Khâu Tranh cũng biết sợ rằng chuyện này không giống như mình nghĩ, nhất thời trong lòng giật thót.

Tần Lâm tát cho Ngô Hi một cái thật mạnh, lạnh lùng rít mấy chữ qua kẽ răng:

- Tiểu nhân vô sỉ.

Ngô Hi ôm mặt há miệng, rốt cục không nói nên lời.

Khâu Tranh cắn răng tiến lên trước một bước, cười nhìn Tần Lâm chấp tay một cái, giọng điệu đặc biệt hòa hoãn:

- Tần, Tần trưởng quan, hạ quan cũng chỉ là phụng mệnh làm việc, dù sao thánh chỉ xuống phải tịch biên gia sản Trương phủ...

Ngô Hi cả kinh trợn mắt há mồm, giậm chân thầm nhủ trong lòng thật là kỳ quái. Hình bộ Thị Lang Khâu Tranh phát pháo đầu tiên nhắm vào Giang Lăng đảng, nhờ vậy được mặt rồng ưu ái, không ngờ rằng lại tỏ ra vô cùng khiêm tốn với Cẩm Y Hiệu Ủy đã bị giáng chức, chẳng lẽ mặt trời mọc từ hướng Tây?

Ngư ngốc! Khâu Tranh trợn mắt nhìn Ngô Hi một cái, lòng nói người không nghe Tần Lâm bị ba trăm đình trượng sao? Ước chừng ba trăm đình trượng, không phải là ba trăm lần gãi ngứa. Tên này còn có thể cỡi ngựa chạy như bay, mạnh như rồng cộp đứng trước mặt chúng ta, người không hiểu đạo lý trong đó sao?

Khâu Tranh là tiểu nhân nhưng không phải là kẻ ngốc, y hiểu rất rõ ràng hơn bất kỳ ai, bất kỳ một người nào bị ba trăm đình trượng mà không chết đều là truyền thuyết của triều Đại Minh. Nhân vật bị ba trăm đình trượng còn có thể giục ngựa chạy mấy ngàn dặm như thần nhân, lại càng tuyệt đối không thể trêu vào.

Trong cung, trong triều, sĩ lâm, thanh lưu, rốt cục có bao nhiêu người âm thầm bảo vệ Tần Lâm? Mặc dù Khâu Tranh rời kinh sư sớm hơn, không nhìn thấy cảnh tượng chúng tinh phủng nguyệt, quần sơn triều bái Thái Nhạc ở mười dặm trường đình, nhưng y cũng biết hai vị Quốc Công Ngự Định, Vũ Thanh Bá, quyền yêm Trương Thành, Tả Đô Ngự Sử Trần Giá, Hữu Đô Ngự Sử Ngô Đoàn... Có lẽ còn có nhiều người hơn đứng ở sau lưng Tần Lâm.

Cho nên Tần Lâm mới có thể giục ngựa chạy mấy ngàn dặm đến Giang Lăng sau khi bị ba trăm đình trượng như người vô sự.

Tần Lâm có thể xuất hiện ở nơi này, bản thân chuyện này cũng đã có ý nghĩa sâu xa.

802. Chương 802: Thu Hồi Thánh Chỉ

- Ta thấy sớm muộn cũng sẽ thu đạo thánh chỉ này trở về, hai người các ngươi cũng không cần thi hành vội. Hãy đi du sơn ngoạn thủy mấy ngày, xem qua phong cảnh Kinh Châu, hẳn lúc ấy chỉ ý mới sẽ tới.

Tần Lâm nắm tay của Trương Tử Huyền, ngoài cười mà trong không cười nói với Khâu Tranh.

Thu hồi thánh chỉ? Khâu Tranh thế nào cũng không dám tin tưởng, cười bồi nói:

- Chẳng lẽ Tần trưởng quan nói đùa? Quân vô hí ngôn, nếu Thánh thượng đã hạ chỉ...

- Nếu có thể hạ chỉ, vậy cũng có thể thu hồi!

Tần Lâm nói như không có chuyện gì xảy ra.

Trương Tử Huyền quá quan tâm nên bị loạn, khê véo vào lòng bàn tay Tần Lâm, lo lắng tìm câu trả lời từ trong mắt hắn.

Nàng tìm được thái độ ung dung không vội vã, trầm ổn vững vàng như Thái Sơn như Đông Hải.

- Yêu ngôn hoặc chúng, nói hươu nói vượn!

Trương Tôn Nghiêu đã băng bó vết thương, giống như chó điên bị thương nhìn chằm chằm Tần Lâm, miệng thở hồng hộc:

- Bản thân ngươi bị lưu đầy Quỳnh Châu, còn dám ở đây lớn lối mà không biết thẹn. Thu hồi thánh chỉ ư, hừ, ta không tin, người đâu bắt hắn lại cho ta, tiếp tục tịch biên gia sản Trương phủ!

Đám cẩm y quan giáo thủ hạ Trương Tôn Nghiêu bị mệnh lệnh này làm cho tiến thoái lưỡng nan. Bọn họ muốn tuân lệnh đi bắt Tần Lâm, nhưng đã thấy cảnh tượng đình trượng ở ngo môn, trong lòng còn sợ hãi. Tần Lâm nằm trên thảm, Trương Tôn Nghiêu cầm đình trượng trong tay, kết quả lại trở thành như vậy.

Còn nếu không tuân lệnh cấp trên, đắc tội với y cũng hết sức không ổn, e rằng sau này sẽ không có ngày nào được yên.

- Tần trưởng quan, chúng ta phụng mệnh làm việc, đắc tội, đắc tội!

Mấy tên cấm y quan giáo Nam Trần Phủ Ty vừa cười bồi vừa vô cùng cẩn thận bao vây Tần Lâm lại.

Làm sao bây giờ? Trương Doãn Tu, Trương Tình Tu cùng Du Thất Diêu Bát đều toát mồ hôi lạnh thay Tần Lâm. Lúc Trương Cư Chính còn sống uy thế bậc nào, sau khi chết lại đi tới nông nổi này. Lúc trước quả thật Tần Lâm rất oai phong, nhưng hiện tại hẳn đã bị cách chức. Một Cẩm Y Hiệu Úy làm sao có thể đối kháng Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, quan chương án Nam Trần Phủ Ty?

Trương Tử Huyền lòng như lửa đốt, nắm chặt cánh tay Tần Lâm, e sợ sau khoảnh khắc sẽ mất đi trợ lực.

Tần Lâm nhìn Trương Tôn Nghiêu mặt mũi vắn vẹo, không lùi mà tiến tới, đi thẳng về phía y.

Trương Tôn Nghiêu giật mình kinh hãi, ngoài mạnh trong yếu hỏi:

- Người, người muốn làm gì? Ta là phụng chỉ hành sự, người dám kháng chỉ chính là tạo phản!

- Người xem thử bản công báo này rồi hãy nói.

Tần Lâm móc trong ngực áo ra một tờ công báo, tức giận ném vào mặt Trương Tôn Nghiêu.

Trương Tôn Nghiêu nửa tin nửa ngờ nhặt công báo lên, mới vừa xem qua nhất thời sắc mặt đại biến.

Mấy tên Hiệu Úy thân tín dưới tay y trong lòng kinh ngạc, dùng dư quang khóe mắt liếc nhìn công báo. Thì ra tựa đề bên ngoài viết triều đình mới vừa bổ nhiệm quan chương án Bắc Trần Phủ Ty, phụng chỉ giám sát chiếu ngục Lạc Tư Cung.

Không trách Trương Tôn Nghiêu thất hồn lạc phách, lòng y tràn đầy tính toán làm xong chuyện tịch biên gia sản Trương phủ, sau khi hồi kinh bằng vào công lao vinh thăng lên chương án Bắc Trần Phủ Ty.

Phải biết mặc dù Nam Bắc Trần Phủ Ty cùng thuộc nha môn Cẩm Y Vệ, thế nhưng địa vị lại có phân cao thấp. Nam Nha bắt quả chỉ là đường thượng quan bình thường, thuộc về chương Cẩm Y Vệ sự Lưu Thủ Hữu tiết chế. Bắc Nha lại có đại ấn khác, phụng chỉ phá án không cần trải qua trưởng quan bản vệ mà tâu thẳng lên ngự tiền. Nếu như lợi dụng thích đáng, thậm chí có thể làm cho cấm y Đô Đốc trở thành bù nhìn.

Trương Tôn Nghiêu vô cùng hưng phấn đi làm việc, muốn lấy Trương phủ làm bàn đạp tiến thân. Hiện tại quay đầu lại vị trí kia đã bị triều đình bổ nhiệm cho người khác, y lập tức cảm thấy uất nghẹn, trong lòng buồn bã mất mát.

Chợt lòng bàn tay truyền tới một trận đau đớn, nhìn lại bằng vải lòng bàn tay bị máu tươi nhuộm đỏ, Trương Tôn Nghiêu lại nảy sinh lòng ác độc. Cho dù là xuất phát từ thù oán riêng tư, bất kể thế nào cũng phải đấu với Tần Lâm tới cùng, bèn nén đau nghiêng răng nghiêng lợi:

- Tần Lâm, người che chở cho Trương gia, đã thương bản quan, hôm nay bản quan quyết không bỏ qua cho người!

Vẫn còn chấp mê không tỉnh! Tần Lâm đã sớm nhìn thấy thần sắc Trương Tôn Nghiêu âm trầm bất định, cười lạnh mấy tiếng:

- Người thật sự muốn kháng kháng cố chấp ư, ta khuyên người sau này đừng hối hận!

Trương Tôn Nghiêu còn muốn chống đối, Khâu Tranh vội vàng cứu viện, giả lả cười nói:

- Tần trưởng quan nhất ngôn cửu đỉnh, từ trước tới nay không hề gạt người. Nếu hẳn nói thánh chỉ sẽ đổi, hẳn là sẽ không nói bậy. Tần trưởng quan, lúc nào chỉ ý mới có thể tới, ngài cũng biết chúng ta phụng chỉ làm việc, không tiện kéo dài quá lâu...

- Ba ngày, nhiều nhất là ba ngày!

Tần Lâm giơ lên ba ngón tay, chém đinh chặt sắt nói.

- Được, được lắm, ba ngày mà thôi, chúng ta coi như trễ nãi dọc đường ba ngày.

Khâu Tranh dùng lời ngon lẽ ngọt khuyên nhủ Trương Tôn Nghiêu, thấy y vẫn không bằng lòng bèn thấp giọng nói:

- Nếu đến lúc đó thánh chỉ không tới, chúng ta sẽ tố Tần Lâm tội danh giả truyền thánh chỉ, khiến cho hắn phải nếm mùi đau khổ, chẳng phải là tốt hơn nhiều so với hiện tại tranh chấp miệng lưỡi sao?

Quả nhiên không hổ là ngọn cỏ đầu tường, gió thổi chiều nào ngã theo chiều ấy, lời này của Khâu Tranh nói sao cũng có lý, đã khiến cho Trương Tôn Nghiêu hồi tâm chuyển ý, gật đầu nói:

- Đến lúc đó nhất định phải tố cho Tần Lâm bị khai đao vắn trảm.

Thật ra thì bắt đầu từ ba trăm đình trượng kia, Trương Tôn Nghiêu đã thật sự có hơi sợ Tần Lâm. Lúc trước y chỉ biết là sau lưng Tần Lâm có những người như hai vị Quốc Công Ngự Định, Trần Giá, Ngô Đoài, Trương Công Ngự, đến lúc khẩn yếu quan đầu lại nhảy ra thêm một vị Trịnh quý phi, có trời mà biết còn bao nhiêu người vẫn còn chưa lộ diện.

Tuy rằng Trương Tôn Nghiêu tỏ ra hung hãn trước mặt người khác, nhưng đến khi gặp Tần Lâm, trong lòng y lại cảm thấy không nắm chắc.

Tới nhanh đi cũng nhanh, đám cấm y Đề Kỳ và ba ban nha dịch Kinh Châu phủ rút đi hết, tay của Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ chưởng Nam Trần Phủ Ty Trương Tôn Nghiêu có thêm một cái lỗ to, trên mặt Tri Phủ Kinh Châu Ngô Hi vẫn còn dấu năm ngón tay Tần Lâm, chỉ có Khâu Tranh không bị tổn hại gì.

Bạn cho rằng dễ làm tiểu nhân hèn hạ lắm sao? Công phu làm cỏ đầu tường của Khâu Thị Lang hết sức ỉnh!

Hai tiểu huynh đệ Trương Doãn Tu, Trương Tĩnh Tu cũng trở nên vui vẻ, vây quanh Tần Lâm hỏi:

- Tỷ phu, thật, thật sự có thánh chỉ mới xuống sao? Trương gia chúng ta được cứu rồi!

- Mặc dù Tần Lâm thích gạt người, nhưng đại sự như vậy huynh ấy sẽ không nói dối.

Trương Tử Huyền cười nói giúp Tần Lâm, đôi mắt thâm thúy mê ly của nàng nhìn về phía trượng phu dịu dàng như nước.

Tần Lâm đắc ý giơ ngón tay cái lên:

- Họ Tần ta đã nói là có, một lời đáng giá ngàn vàng.

Trương Tử Huyền phì cười đánh hắn một cái, tên này quả thật mặt dày, không biết xấu hổ là gì.

803. Chương 803: Bốn Phương Hưởng Ứng

Đêm hôm Tần Lâm rời khỏi kinh sư, không biết có bao nhiêu triều thần đốt đèn trắng đêm viết tấu chương.

Dưới ánh sáng của hai cây nến đỏ thật to, Tả Đô Ngự Sử Trần Giá cầm bút viết:

- Trương Giang Lăng chấp chính mười năm, chẳng những không tội mà còn có công, cho dù hơi phạm thánh ý, bệ hạ cũng nên giữ thể diện cho...

Bên trong phòng treo địa đồ chín trọng trấn, Hữu Đô Ngự Sử Ngô Đoài cầm bút viết thoăn thoắt:

- Kẻ làm Tể Phụ là tay mặt tay trái của bệ hạ, vả lại Trương Cư Chính được tiên hoàng giao phó con cô, đã phò tá bệ hạ kể từ khi còn nhỏ. Nếu lão có dị tâm vì sao lúc ấy không phát tác, mà chờ đến mười năm sau bệ hạ lớn tuổi hơn lại lộ ra dã tâm?!

Dưới ánh đèn xanh, môn sinh Quốc Tử Giám chen chúc chật nhà, khuôn mặt đen kịt của Tôn Thừa Tông trở nên đỏ bừng:

- Giang Lăng đã mất, gian tà chấp chính, người đọc sách bọn ta không dám trượng nghĩa chấp ngôn, ngược lại là cảm y vũ thần mang quan tài can gián cho đến chết. Đọc sách thành hiền phải làm theo thánh hiền, chúng ta thật là xấu hổ!

Đám môn sinh Quốc Tử Giám xấu hổ cúi đầu, có người lấy giấy bút ra.

Vũ Thanh Bá phủ, Lý Vĩ và con trai Lý Cao ngơ ngác nhìn nhau, hồi lâu sau lão gia tử vỗ đùi:

- Chẳng lẽ là bệ hạ hồ đồ rồi sao, Tần trưởng quan là người tốt, Trương Thái Sư cũng không tệ lắm, tại sao tịch biên gia sản lão?

- Bên ngoài đồn đãi là do chúng ta tham lam của cải, xúi giục bệ hạ tịch biên gia sản Trương gia!

Lý Cao tỏ vẻ khổ sở, lời đồn này xuất phát từ đâu?!

- Há đâu có lý như vậy!

Lý Vĩ lập tức lệnh cho con trai:

- Chuẩn bị kiệu, lão phu muốn lập tức vào cung.

Trong cung, Vĩnh Ninh công chúa Chu Nghiêu Anh cũng lấy hết can đảm oán trách trước mặt mẫu thân:

- Mẫu hậu, nhi thần nghe nói bên ngoài không ít người oán trách hoàng huynh quá mức hà khắc. Nếu như Trương Thái Sư thật sự không tốt, vậy vì sao dùng lão mười năm?!

Vạn Lịch bị tấu chương như bướm bướm bay về làm cho vỡ đầu sút trán, ngay cả ông ngoại và cậu cũng tới tìm y làm phiền. Rốt cục vào lúc triều hội Vạn Lịch bèn hỏi thăm các đại thần Triệu Ứng Nguyên, Vương Dụng Cấp, hy vọng bọn họ biện hộ cho hành động mình tịch biên gia sản Trương gia.

Triệu Ứng Nguyên là một tiên sinh gàn dở, vuốt râu râu:

- Vi thần cho là mọi sự nên tuân theo đạo trung dung, đây gọi là thái quá bất cập. Trương Cư Chính tội lớn hơn công nhưng dù sao cũng từng ra sức thay triều đình, tịch biên gia sản Trương phủ tựa hồ có vẻ không ổn.

Vương Dụng Cấp vội vàng tâu phụ họa:

- Khỏi tấu bệ hạ, Trương Cư Chính từng dạy học cho bệ hạ, vì chút công lao này dường như có thể mở một góc lưới...

Ôi chao, hai vị tiên sinh Triệu, Vương thật sự vì công mà quên tư, bất kể hiềm khích lúc trước! Thanh lưu đại thần trong triều rồi rít tỏ vẻ tán thưởng, phải biết hai người bọn họ từng chọc giận Trương Cư Chính, bị đình trượng đánh, sau đó cách chức lưu đày. Không ngờ rằng hiện tại bọn họ lại ra sức khuyên bệ hạ xử phạt nhẹ Trương gia, quả thật là chính nhân quân tử lấy đức báo oán.

Triệu Ứng Nguyên và Vương Dụng Cấp liếc mắt nhìn nhau, hai người đều âm thầm đắc ý, từ nay về sau thanh danh bọn họ sẽ càng thêm vang dội, trở thành trụ cột của thanh lưu sĩ lâm.

May nhờ Cảnh lão tiên sinh nói một phen chỉ điểm bên mê! Hai người đều nghĩ như vậy. Vốn là bọn họ là hận không thể bỏ đá xuống giếng hại Trương Cư Chính, nhưng thư của bạn cũ Kế Liêu Tổng Đốc Cảnh Định Lực đã làm họ thay đổi ý nghĩ này. Dù sao Trương gia cũng là con cọp chết, thay vì đánh cọp chết không bằng mua lấy đại danh lấy đức báo oán. Cứ ngẫm lại mà xem, trước kia bọn họ bị Trương Cư Chính phạt đình trượng, hiện tại sau khi lão chết lại thỉnh cầu tha thứ cho Trương gia, phẩm chất như vậy cao quý tới mức nào!

Trong cuộc đấu tranh lật đổ Trương Cư Chính, hai người bọn họ cũng không giúp được gì, danh tiếng cũng bị Trương Tứ Duy và Nghiêm Thanh đoạt đi. Nhưng trong quá trình thanh toán Trương Cư Chính, rốt cục bọn họ cũng lấy được mỹ danh lan truyền bốn bể.

Vạn Lịch trên ngự tọa suýt chút nữa cắn phải đầu lưới mình, thâm nhủ trong lòng không phải là trước kia hai vị từng nhiều lần khuyên trầm tịch biên gia sản Trương phủ sao, vì sao hiện tại lại chuyển hướng như vậy? Chẳng lẽ trầm là kẻ ác, còn các ngươi là người tốt lấy đức báo oán?!

Vạn Lịch chỉ cảm thấy rất nhức đầu, dần dần y phát hiện ra những người tự xưng thanh lưu, khắp thiên hạ đều được tiếng là chính nhân quân tử này thật ra rất khó đối phó, làm những chuyện không chính nhân quân tử chút nào, thậm chí càng làm cho y ghê tởm hơn cả Giang Lăng đảng.

Triệu Ứng Nguyên và Vương Dụng Cấp vừa chuyển hướng gió, Trương Tứ Duy và Nghiêm Thanh cũng lập tức tỉnh ngộ, bây giờ bỏ đá xuống giếng với Trương Cư Chính nữa sẽ có vẻ mình là tiểu nhân có thù phải trả. Ngược lại tỏ ra khoan dung đại lượng một chút, sẽ được hưởng danh dự sĩ lâm. Vì vậy tất cả đều đổi giọng, nói Trương Cư Chính đã mất đi, hơn nữa khi còn sống chưa từng hiển lộ ác tích, không tới mức phải bị tịch biên gia sản.

- Thôi được, các người đều lấy đức báo oán, chẳng lẽ chỉ mình trẫm làm ác nhân?

Vạn Lịch đỏ khóc đỏ cười.

Ngày đó sứ giả mang theo thánh chỉ mới ra khỏi Đông Tiệp môn, đoàn người giục ngựa chạy đi rất gấp, bởi vì trong ngực sứ giả truyền chỉ cất một xấp ngân phiếu thật dày, trên đóng dấu của Ngũ Phong hải thương.

Cho nên Tần Lâm ở Giang Lăng Trương phủ mới có thể nói vô cùng chắc chắn rằng ba ngày sau sẽ có thánh chỉ mới tới.

Huynh đệ Trương Tự Tu, Trương Mậu Tu đỡ Triệu thái phu nhân, Trương Giản Tu phụng bồi Vương phu nhân, trên dưới Trương gia đều tới tạ ân Tần Lâm viện thủ. Triệu thái phu nhân vui mừng vô tận, kéo tay Tần Lâm nhìn từ trên xuống dưới, chép chép miệng lẩm bẩm nói:

- Cháu rể ta thật là xứng đáng, lúc trước con ta thật là tinh mắt, chọn cháu rể không lầm...

Sắc mặt trắng như bạch ngọc của Trương Tử Huyền nhất thời đỏ ửng, Tần Lâm chỉ cười hăng hắc, dáng vẻ rõ ràng là tiểu nhân đắc chí.

Có một số người Trương gia không rõ nội tình toát mồ hôi. Rõ ràng là Thái Sư thành linh ngã bệnh, nhờ Tần Lâm thi triển diệu thủ cứu sống, còn bị hấn dùng lời bức bách mới gả con gái cho. Vì sao lão phu nhân lại nói là Trương Cư Chính đã 'chọn'?

Tính tình Trương Mậu Tu vốn hào sảng, ôm lấy vai Tần Lâm lay lay, đôi môi mấp máy, quả thật là cảm kích rơi nước mắt.

Tần Lâm cười nói:

- Tam ca lại nói lời khách sáo rồi, huynh đệ chúng ta vừa gặp đã thân, cho dù là không cưới được Tử Huyền, chúng ta vẫn là hảo huynh đệ. Ủa, Đại ca đâu rồi?

Quả thật không thấy Trương Kính Tu ở nơi nào, Trương Mậu Tu gãi gãi đầu:

- Ủa, Đại ca đâu, có ai thấy huynh ấy không?

- Nguy rồi, không tốt!

Sắc mặt Trương Tử Huyền chợt đại biến, co giò chạy nhanh về phía hậu viện.

Tần Lâm lập tức theo sát phía sau nàng, cả hai chạy một mạch tới góc vắng hậu viện, có một thư phòng được xây bằng trúc.

Thình lình Trương Tử Huyền chạy trước tiên dừng bước, thân thể đột ngột run lên bần bật.

Bên trong phòng, Trương Kính Tu nằm gục trên bàn sách, thất khiếu chảy ra huyết dịch màu tím đen. Bên trái y trên giá có một bản tấu chương còn chưa ráo mực, hàng chữ cuối cùng trông đáng sợ vô cùng: tội thân Trương Kính Tu tuyệt bút!

- Đại ca, Đại ca, vì sao huynh ngốc nghếch như vậy...

Trương Tử Huyền suy yếu vô lực dựa vào khung cửa, lệ chậm rãi rơi xuống trên gương mặt trắng như tuyết, từng giọt từng giọt rơi xuống đất.

Tần Lâm xông vào, giơ tay sờ vào động mạch chủ sau cổ Trương Kính Tu, lại lật đầu y sang bên, vạch mí mắt ra quan sát, cuối cùng không thể làm gì lắc đầu một cái.

Chết rồi, Trương Kính Tu chết rồi!

Lúc trước ở Trường Giang sơ ngộ hai huynh đệ Trương gia và Trương Tử Huyền, dáng vẻ văn nhã của Trương Kính Tu vẫn còn sờ sờ trước mắt Tần Lâm. Bất kể là lúc nào, vị công tử tướng phủ này vẫn tỏ ra ôn hòa lễ độ, rõ ràng là một vị Đại ca chân chính hết sức thương yêu em mình. Ngay cả nhân duyên của Tần Lâm và Trương Tử Huyền, y và Trương Mậu Tu phải coi là một nửa Nguyệt Lão.

Tần Lâm buồn bã gãi gãi đầu, không ngờ rằng tới chậm một bước, rốt cục Trương Kính Tu chết oan chết uổng. Hắn kiểm tra đủ loại dấu hiệu thi thể, cuối cùng lui về hai bước, đỡ Trương Tử Huyền suy yếu vô lực, trầm giọng nói:

- Là tự vận. Đại ca dùng Hạc Đỉnh Hồng, uống vào sẽ ra đi rất nhanh, đi rất bình tĩnh.

Đại ca! Trương Mậu Tu cũng vọt vào, lay lay thi thể huynh trưởng, gào khóc lớn lên:

- Tại sao... tại sao huynh lại tự vận, cho dù là tịch biên gia sản, chúng ta cũng có thể tiếp tục sống kia mà?!

- Đại ca, Đại ca là vì bảo toàn chúng ta, bảo toàn cái nhà này!

Trương Tử Huyền cầm đao tấu chương kia lên, nước mắt nhỏ xuống từng giọt từng giọt trên giấy làm nhòe mực.

Trương Kính Tu cố gắng dùng cái chết của mình để phát ra tiếng kêu thảm thiết sau cùng, kêu gọi lòng thương hại của Vạn Lịch cứu vớt số phận Trương gia. Cho nên cùng lúc Khâu Tranh, Trương Tôn Nghiêu đi vào tịch biên gia sản, y bèn uống kịch độc đã chuẩn bị từ lâu.

Du Thất nhìn thấy nước mắt Trương Tử Huyền làm ướt tấu chương có hơi nóng nẩy, chỉ tấu chương thấp giọng nói:

- Tiểu thư, đao tấu chương này... tiểu thư thấy có nên...

Tần Lâm cầm lấy tấu chương từ trong tay Trương Tử Huyền, sau khi xem qua bèn xếp gọn trả lại cho Trương Tử Huyền:

- Giữ đi, cũng coi như là kỷ niệm, đây là tuyệt bút của Đại ca.

- Không đưa tới kinh sư nữa sao?

Du Thất trợn to hai mắt.

Tần Lâm nhìn kinh sư ở phía Bắc im lặng cười lạnh, cuối cùng chậm chạp mà kiên định lắc đầu một cái.

Trương Kính Tu muốn cầu xin lòng thương hại của Vạn Lịch, Tần Lâm lại không cần lòng thương hại. Thứ mà hắn muốn, dựa vào tấu chương không cầu được...

Ba hôm sau, Trương phủ treo rất nhiều giấy trắng, tro giấy tiền vàng bạc bay lượn trên không trung, tựa như bầy bướm màu xám.

Triệu thái phu nhân được Trương Tử Huyền và nương tử Trương Kính Tu Cao thị đỡ, run rẩy đốt nhang trước linh cữu, nước mắt lăn dài trên gương mặt già nua:

- Người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, mới vừa đưa tiễn con ta Cự Chính, bây giờ lại là tôn nhi Kính Tu. Trời ơi, rốt cục Trương gia ta đã tạo nghiệt gì vậy?

Rất nhiều sĩ tử và dân chúng đến Trương gia phúng điếu, sắc mặt ai nấy tỏ ra bi phẫn. Người Kinh Châu biết rất rõ ràng Trương gia không có tạo nghiệt, kẻ tạo nghiệt chính là gian thần, còn có... Hôn quân!

Trương Tôn Nghiêu lại dẫn Đề Kỵ tìm tới, đứng canh giữ trước cửa phủ không cho dân chúng vào phúng điếu. Dân chúng Kinh Châu giận mà không dám nói gì, chỉ đành phải hậm hực rời đi, buông lại đôi lời thóa mạ.

Vết thương trên tay vẫn chưa lành hẳn, nỗi đau vết thương đạn bắn thời thời khắc khắc nhắc nhở Trương Tôn Nghiêu, thời gian một ngày trôi qua, hai ngày trôi qua, rốt cục chờ đến ngày thứ ba, y nôn nóng dẫn dắt Đề Kỵ tới bao vây phủ đệ Trương Cự Chính lần nữa.

- Trương Tôn Nghiêu, người nôn nóng như vậy sao?

Tần Lâm cau mày, tức giận ra đòn.

Trong sân, Trương Tử Huyền cùng Trương Tự Tu dùng hết sức lực mới giữ lại được Trương Mậu Tu đang dùng dùng nổi giận. Vị Trạng Nguyên khoa Canh Thìn này xắn tay áo lên, mặt mũi đỏ bừng, trong đôi mắt hiện đầy tia máu, đáng vẻ như muốn đánh người, giống quan võ hơn cả Trương Tôn Nghiêu bên ngoài.

- Tần Hiệu Úy, ngài cũng đừng để cho bản quan khó xử, kỳ hạn ba ngày đã đến mà không thấy chỉ ý mới người nói!

Trương Tôn Nghiêu dương dương đắc ý nói, bất quá lòng bàn tay truyền tới cơn đau khiến cho cơ nhục giật giật, làm y khẽ run tay.

Bàn tay như vậy thũng một lỗ đau biết bao nhiêu, cho dù là bề ngoài lạnh lạnh nhưng xương vỡ bên trong cũng không nổi lại được, tay này coi như phế bỏ một nửa.

Khâu Tranh cũng trầm mặc, ánh mắt nhìn trời, nếu kỳ hạn ba ngày đã đến vậy cũng không cần nề mặt Tần Lâm, chúng ta lo việc công đi.

Ngô Hi xoa xoa tay chờ xem Tần Lâm bêu xấu. Mặc dù dấu bàn tay trên mặt y đã mất nhưng vết thương trong lòng vẫn chưa khép lại được, đường đường Tri Phủ Đại nhân bị người đánh cho năm dấu tay đỏ chói trên mặt ngay trước ba ban nha dịch, nếu chuyện này truyền ra ngoài ắt sẽ bị chê cười, tối thiểu danh dự sĩ lâm sẽ bị phá hủy hoàn toàn.

- Lên cho ta, thánh chỉ gì chứ, hần chỉ làm bộ, không có chân tài thực học!

Trương Tôn Nghiêu nghiêng răng nghiêng lợi, vung tay lên về phía trước.

Đám Cẩm Y Hiệu Úy muốn xông lên.

- Thánh chỉ đến...

Một nhóm kỵ sĩ từ hướng Đông Bắc giục ngựa chạy tới, sứ giả cầm đầu kéo dài giọng kêu lên.

A, thật sự có thánh chỉ sao!?

Trương Tôn Nghiêu chợt cảm thấy miệng đắng ngắt, vết thương lòng bàn tay dường như cũng đau hơn trước...

Năm hôm sau, Tần Lâm và Trương Tử Huyền lưu luyến chia tay ở bên bờ Trường Giang.

- Tần huynh, tiểu muội, tiểu muội ở kinh sư chờ huynh từ Quỳnh Châu khải hoàn mà về.

Trương Tử Huyền nhẹ nhàng cắn cắn môi, chờ sau khi tang sự Trương Kính Tu kết thúc nàng sẽ Bắc thượng kinh sư, trở lại phủ đệ Tần Lâm làm bạn cùng Từ Tân Di, Thanh Đại.

Tần Lâm nắm tay ngọc nàng, cười vỗ lưng nàng:

- Muội bất tất phải nhọc lòng, mặc dù Quỳnh Châu xa xôi chân trời góc bể, chuyến này ta cũng không phải là cô lữ thiên nhai.

- Đúng vậy đúng vậy, có chàng có thiếp, khiến cho người ta phải đem lòng hâm mộ.

Thanh âm kiều mị của Kim Anh Cơ từ trên thuyền ngoài sông vọng vào, lúc này nàng đang nhìn Trương Tử Huyền cười khanh khách.

Trương Tử Huyền miễn cưỡng nặn ra một nụ cười:

- Như vậy phải nhờ cậy Kim tỷ tỷ rồi.

- Yên tâm, sẽ không lấy mất phu quân của muội đâu.

Kim Anh Cơ bĩu môi.

Tần Lâm đi qua ván thuyền lên thuyền, Kim Anh Cơ vỗ tay hai cái đám thủy thủ lập tức nhổ neo, nước Trường Giang chảy đẩy thuyền chậm rãi rời khỏi bến thuyền. Tiến ra giữa sông, thuyền dần dần tăng tốc độ, Tần Lâm đứng trên boong thuyền vẫy vẫy tay từ biệt Trương Tử Huyền.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực và các thân binh Hiệu Úy vô cùng thức thối, dưới sự hướng dẫn của đám thủy thủ mạnh ai nấy chui vào phòng mình.

804. Chương 804: Tần Tả Sứ

Giang thuyền rời đi Giang Lăng thành càng ngày càng xa, rốt cục bóng người xinh đẹp trên bến thuyền đã biến mất khỏi tầm mắt. Tần Lâm cảm thấy buồn bã mất mát, hẳn tin rằng với trí khôn và nghị lực của Trương Tử Huyền đủ để ứng đối đả kích phụ huynh lần lượt qua đời, đáng tiếc vào thời điểm này mình lại không có cách nào bầu bạn với nàng, quả thật trong lòng cảm thấy tiếc nuối.

- Sao hả, vẫn còn lưu luyến không thôi ư? Ôi, cũng phải nói Tử Huyền muội muội thật đáng thương... thôi được, nô gia không ghen với nàng ấy nữa...

Kim Anh Cơ thở dài, thấy thần sắc Tần Lâm vẫn còn có vẻ tịch mịch, sóng mắt mê hồn của nàng chọt đảo vài vòng, hai tay bưng mặt Tần Lâm:

- Tiểu oan gia, vui lên một chút có được chẳng, cho dù là nô gia bị gió biển thổi khiến cho dung nhan héo úa, trong khoang thuyền vẫn còn có một vị đại mỹ nhân đang chờ huynh!

Mặt trái xoan hồng hào, eo thon nhỏ yêu kiều như rắn nước, môi toát ra vẻ mê hoặc chết người, ánh mắt như nhiếp hồn đoạt phách. Nếu như dung nhan Kim Anh Cơ là héo úa, e rằng trên đời này không còn ai là mỹ nhân.

Bất quá người nàng nhắc tới trong khoang thuyền là ai? Chẳng lẽ là Từ Tân Di, Thanh Đại ngồi hải thuyền từ Thiên Tân Vệ xuôi Nam, sau đó theo đường sông mà lên đến nơi này?

Tần Lâm kinh ngạc trong lòng, đang muốn hỏi Kim Anh Cơ, chỉ thấy nàng cười khanh khách né tránh, thướt tha tiến vào trong khoang.

- Từ Tân Di, hay là tiểu Thanh Đại? Hừ hừ, dám giả thần giả quỷ với vi phu, tối nay phải trừng phạt các nàng mới được... A...

Tần Lâm mới vừa bước vào cửa khoang, tiếng cười thành linh ngưng bật.

Phía trước tấm bình phong vẽ Bách Xuyên Quy Hải đồ có một bóng người thướt tha yếu điệu đang đứng. Nàng chấp tay quay lưng về phía cửa, thân mặc trường quần bằng lụa thêu hoa sen trắng không dính một hạt bụi, tóc trên đầu búi cao lên, toàn thân như bao phủ một vầng sáng mờ mờ, mơ hồ có phong thái của tiên tử giáng phàm.

- Đông... Đông Phương Bất Bại?

Hai tay Tần Lâm che ở trước ngực, bước chân loạng choạng lui về sau một bước.

- Người nói gì Đông Phương Bất Bại?

Bạch Sương Hoa xoay người lại, ánh mắt sau mặt nạ bạc tỏ vẻ nghi hoặc quan sát Tần Lâm.

- Không có gì, thì ra là Bạch Liên giáo chủ đại giá quang lâm.

Tần Lâm thở ra một hơi thật dài, quay đầu sang bên cạnh hung hăng trừng mắt nhìn Kim Anh Cơ, vì sao lại giấu giáo chủ Đại nhân trong khoang thuyền như vậy?

Kim Anh Cơ che miệng cười khúc khích, khẽ véo Tần Lâm một cái:

- Huynh thiếu nợ phong lưu, trốn được hôm nay không trốn khỏi ngày mai, nô gia nghe chuyện của vị tỷ tỷ này cũng phải ôm bất bình thay nàng.

Tần Lâm ngạc nhiên, đưa tay xoa xoa trán mơ hồ toát ra mồ hôi. Quả thật lúc trước hắn từng cùng chung hoạn nạn với Bạch Liên giáo chủ ở hang đá Long Du, cũng coi như có tiếp xúc da thịt, nhưng nếu chỉ như vậy mà muốn lấy thân báo đáp cũng không khỏi quá hoang đường.

- Kim thuyền chủ, không nên đùa giỡn như vậy là hơn!

Bạch Sương Hoa hừ lạnh một tiếng, chỉ nghe tiếng răng rắc vang lên, ván thuyền rắn chắc bị chân nàng giậm không chịu được.

- Ôi chao không tốt, coi chừng hủy chiếc thuyền này của nô gia! Ngại ta là kỳ đà cản mũi ư, đương nhiên rồi, hai vị tiểu biệt trùng phùng hẳn sẽ có nhiều chuyện muốn nói, nô gia sẽ đi ngay.

Kim Anh Cơ nhẹ nhàng vả vào miệng mình, uốn éo eo rắn nước lui ra khỏi phòng, trước khi đi làn thu ba uyển chuyển nở một nụ cười xấu xa với Tần Lâm, cuối cùng còn hết sức biết điều đóng cửa khoang lại.

Trong khoang thuyền chỉ còn lại có Tần Lâm và Bạch Sương Hoa, hắn có vẻ lúng túng xoa tay:

- Ủm, giáo chủ, chuyện lần trước...

Chuyện lần trước?! Kim Anh Cơ nấp ở ngoài cửa sổ, áp sát lỗ tai nghe trộm, đôi mắt đảo tròn liên hồi, trên mặt lộ vẻ nhiều chuyện thường thấy của nữ nhân. Có lẽ là có gian tình, dường như giữa tiểu oan gia và giáo chủ có...

- Chớ nói, ta đã sớm quên chuyện này rồi.

Trước đó Bạch Sương Hoa trước mặt bị Kim Anh Cơ chọc giận đến đỏ khóc đỏ cười, nghe Tần Lâm nói tới liền phát phát tay, lạnh lùng nói:

- Lần này bản giáo chủ tới đây là có chuyện quan trọng muốn thương lượng với Tần tướng quân, mong rằng Tần tướng quân đối xử chân thành.

Thì ra không phải là lấy thân báo đáp! Tần Lâm có hơi thất vọng, xoay chuyển tâm niệm chợt bật cười. Bạch Sương Hoa thân là Bạch Liên giáo chủ, quả thật hết sức tự cao, so ra vẫn là Bạch Sương Hoa dưới hang đá Long Du có vẻ đáng yêu hơn.

- Người... Người cười cái gì?

Bạch Sương Hoa gằn giọng hỏi, nàng thấy Tần Lâm nở một nụ cười bí ẩn cũng biết tên này đang nghĩ tới chuyện không tốt lành gì. Nàng không nhận được nhớ lại từng cảnh tượng xảy ra ở Trấn Thủy Quan Âm am, Thập Sát Hải chỗ trú của Ngũ Phong hải thương, hang đá Long Du, gương mặt giấu sau mặt nạ bạc cũng hơi nóng ran lên.

Tần Lâm khẽ mỉm cười, nghiêm nghị nói:

- Ta cười giáo chủ không có thành ý, nếu đã nói đối xử chân thành, vì sao còn phải mang mặt nạ?

- Được, dù sao người cũng đã từng thấy dung mạo của bản giáo chủ.

Bạch Sương Hoa không chậm trễ chút nào, đưa tay tháo mặt nạ xuống.

Dưới cửa sổ Kim Anh Cơ càng cảm thấy hết sức tò mò, từng thấy qua dung mạo của nàng, chỉ là từng nhìn thấy dung mạo thôi sao? Bạch Liên giáo chủ tháo mặt nạ bạc của mình xuống từ khi nào vậy?

Trong lòng vị Ngũ Phong thuyền chủ này xuất hiện hình ảnh: trong địa lao dưới ánh đuốc bùng bùng, Bạch Liên giáo chủ võ công cao cường bị xích sắt trói chặt tứ chi, Tần Lâm cười gian hăng hắc, chậm rãi tháo mặt nạ nàng ra...

Trong khoang thuyền, Bạch Liên giáo chủ cũng đã tháo mặt nạ ra. Trán nàng đầy đặn, sống mũi thanh tú, đôi môi hơi mỏng mím thật chặt, mặt phấn như phủ một tầng sương lạnh. Đôi mắt lấp lánh rực rỡ toát ra hàn khí bức người, đáy mắt lạnh như băng cũng cất giấu ngọn lửa có thể hòa tan hết thảy.

Bằng kết hợp với lửa kịch liệt như vậy, hoàn mỹ như vậy, bao nhiêu Xưởng Vệ cao thủ từng hồn phi phách tán dưới cái nhìn lạnh như băng của nàng. Bao nhiêu Bạch Liên giáo đồ từng bị ánh mắt nóng bỏng của nàng khích lệ, tín ngưỡng trở nên bền chắc không thể gãy.

Tần Lâm nhìn thẳng vào mắt nàng không tránh né chút nào, Bạch Sương Hoa cũng không tỏ ra yếu thế, trong khoảnh khắc ánh mắt sắc bén như giao va chạm vào ánh mắt bằng hỏa giao dung giữa không trung, Tần Lâm chợt cười lên:

- Chỉ tháo mặt nạ xuống vẫn là không đủ thành ý.

- Người muốn thế nào?

Bạch Sương Hoa nén giận, quyết tâm thi triển thành ý lớn nhất.

- Chẳng lẽ giáo chủ chưa từng nghe nói khóa thân tương kiến?!

Tần Lâm nói xong lập tức đắm xuống bàn thành cười như điên không ngừng.

Kim Anh Cơ nấp ngoài cửa sổ nghe vậy cười ngặt nghẽo, sợ ý va đầu vào song cửa sổ.

- Kim thuyền chủ, nàng còn muốn nghe trộm tới khi nào?

Bạch Liên giáo chủ bị Tần Lâm chọc giận vô cùng tức tối, thỉnh linh cầm một cái ly uống rượu trên bàn ném ra, phập một tiếng cắm sâu vào vách khoang bằng gỗ thật dày, khiến cho Kim Anh Cơ đang áp sát vách khoang nghe lén cảm thấy chấn động toàn thân.

Kim Anh Cơ lập tức chạy trốn, còn cười khanh khách:

- Mặc dù nghe lén rất hấp dẫn, bắt quá cũng cực kỳ nguy hiểm...

Bạch Sương Hoa nhìn Tần Lâm đang cười ha hả, trong lòng vừa xấu hổ vừa giận, đổi lại là những người khác, nàng đã đánh ra một chưởng từ sớm, nhưng lại không thể làm gì tên này.

- Tần Lâm, bản giáo chủ là thành tâm thành ý tìm người thương nghị đại sự, nếu người còn buông lời cợt nhả như vậy, chớ trách chưởng bản giáo chủ vô tình!

Bạch Sương Hoa dứt lời, hậm hực nhìn chằm chằm Tần Lâm.

Tần Lâm ngẩng đầu lên, nghiêm nghị quan sát nàng, đang lúc Bạch Sương Hoa cho là Tần Lâm sẽ nói lời đứng đắn, hần gật đầu một cái rất là nghiêm túc:

- Thật là xinh đẹp, ta phát hiện lúc nàng tức giận đặc biệt đẹp.

Bạch Sương Hoa tức gần nổ phổi, thân phận Bạch Liên giáo chủ, khí độ cao thủ tuyệt đỉnh đương thời, thậm chí còn luận kiếm xem sao cùng chưởng giáo Võ Đang chân nhân, quyết chiến với Đại Tuyệt Sơn Trát Luận Kim Đỉnh Tự Uy Đức Pháp Vương tuyệt thế phong hoa ở Quý Hóa thành... nàng đã ném hết thấy qua chín tầng mây vào giờ phút này, chỉ còn lại một nữ tử đang cực kỳ xấu hổ.

Tần Lâm buồn cười trong bụng, thấy Bạch Sương Hoa nghiêng răng nghiêng lợi biết rằng mình không thể tiếp tục trêu chọc nàng nữa, vội vàng xua loạn hai tay:

- Được được, ta đầu hàng, sẽ không đùa giỡn nữa, giáo chủ Đại nhân có chuyện gì, hạ quan xin rửa tai nghe đây.

Bạch Sương Hoa tức giận nhìn Tần Lâm một chút, sau khi xác nhận hắn nói là lời thật lúc này mới chậm rãi tới:

- Tần Lâm, người đã bị triều đình cách đi hết thấy chức quan, lấy thân phận Hiệu Ủy bình thường đầy đi làm việc ở Cẩm Y Vệ Quỳnh Châu, ta nói không sai chứ? Cho nên bản giáo chủ mới có thể đặc biệt gặp mặt người!

- Kim Anh Cơ nói cho nàng biết ư?

Tần Lâm nghĩ lại lập tức hủy bỏ khả năng này, rõ ràng cho thấy Bạch Liên giáo chủ đã sớm biết mình bị cách chức, mới tìm tới chờ ở nơi này.

Tần Lâm thầm nói kỳ quái trong lòng, kinh sư và Hồ Quảng cách nhau ngàn dặm, mình giục ngựa ra roi chạy tới còn mau hơn cả công báo triều đình. Nếu như không phải là Trương Tôn Nghiêu, Khâu Tranh mang tin tức tới, bên Giang Lăng cũng không biết chuyện mình bị phạt ba trăm đình trượng, cách chức lưu đầy, Bạch Liên giáo chủ lại có thể biết trước chạy tới...

Bạch Sương Hoa khẽ mỉm cười, lần này rốt cục chiếm được thượng phong Tần Lâm, dĩ nhiên là tin tức của nàng nhờ hảo đồ nhi A Sa.

Nàng xem sao luận kiếm với Hồng chân nhân ở Võ Đang sơn Hồ Bắc, nhìn thấy đại thế thiên hạ từ thái bình sắp sửa chuyển sang loạn lạc. Ba hung tinh Sát Phá Lang hạ giới nguy hiểm vô cùng, nhưng lại có Khách Tinh từ thiên ngoại giáng xuống, ánh sáng vượt qua Tử Vi, khí thế đè ép ba hung tinh, cục diện lại có một đường sinh cơ.

Không lâu sau, kinh sư có bồ câu đưa tin mang đến tin tức của A Sa: Tần Lâm mang quan tài can gián cho đến chết, khiến cho Vạn Lịch thu hồi thánh mệnh một cách biến tướng, được cả lòng quân lòng dân. Bản thân Tần Lâm lại chịu ba trăm đình trượng, bị lưu đầy Quỳnh Châu, sau đó thánh chỉ lại xuống phái Khâu Tranh và Trương Tôn Nghiêu tới tịch biên gia sản Trương Cư Chính.

Bạch Sương Hoa liền đoán được nhất định Tần Lâm sẽ đến Giang Lăng, nàng liền từ Võ Đang sơn đi tới Giang Lăng, âm thầm quan sát thế cục, cũng xuất hiện gặp mặt Kim Anh Cơ và Tần Lâm.

Bạch Sương Hoa là thủ lĩnh Bạch Liên giáo tạo phản, Kim Anh Cơ là Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ cũng không mấy trung thành với triều Đại Minh. Mặc dù trước kia giữa hai bên có chút ngăn cách, nhưng hiện tại Tần Lâm bị đình trượng, cách chức, tình cảnh giữa hai bên có chỗ khác trước. Bạch Liên giáo chủ lại trở nên ăn ý với Ngũ Phong thuyền chủ, bèn ở lại trên thuyền chờ Tần Lâm tới.

- Tần Lâm, người trung thành với ngụy triều, Bạch Liên giáo ta là nhất mạch của Hồng Cân quân, bộ hạ cũ của Long Phụng thiên tử, ai vì chủ nấy, vậy không cần nói!

Bạch Sương Hoa dứt lời bèn đập mạnh tay lên bàn.

Tần Lâm bị nàng làm cho chấn động trọn to hai mắt, mơ hồ đoán trúng kế tiếp nàng muốn nói gì.

Bạch Sương Hoa gần giọng nói:

- Năm đó Hồ Nguyên vô đạo, Hàn giáo chủ Thánh giáo đời thứ hai khởi nghĩa, Lưu Phúc Thông, Thiết Quan Đạo Nhân, Chu Diên lớp sau nối liền lớp trước, rốt cục nảy sinh cục diện bùng bùng khí thế. Sau đó Ngụy Minh Chu Nguyên Chương giết chết Hàn giáo chủ Hàn Lâm Nhi, lập ra giang sơn Thánh giáo ta, cho tới bây giờ hai trăm năm, triều đình ngu ngốc vô đạo, bá quan mơ mơ màng màng như người say rượu.

- Tuy rằng có Trương Cư Chính phát triển bài trừ tệ nạn, nhưng cũng bị Hoàng đế Ngụy triều tự hủy trường thành, ngay cả năng thần như người cũng bị trục xuất. Tần Lâm, bản giáo chủ biết bản lĩnh của người, từ Thái Tử Thái Bảo rơi xuống một Cẩm Y Hiệu Ủy lưu đầy Quỳnh Châu hiện tại, còn có ý nghĩa gì?

Tần Lâm gãi gãi đầu, do dự nói:

- Giáo chủ muốn nói...

Bạch Sương Hoa gật đầu thật mạnh:

- Người ra sức cho Thánh giáo ta, chức Phụng Thánh Tả Sứ sẽ dành riêng đợi người. Trong Thánh giáo chỉ dưới một mình ta, trên mấy chục vạn giáo chúng

- Cao Thiên Long chịu đáp ứng sao?

Tần Lâm hỏi y như thật.

- Người không cần để ý tới chuyện này, không thành vấn đề.

Bạch Liên giáo chủ đáp vô cùng quả quyết.

Trước khi tới đây Bạch Sương Hoa đã ra sức bài xích dị nghị, thương nghị ổn thỏa với các vị cao thủ trong giáo: nếu như Tần Lâm chịu quy theo Vô Sinh Lão Mẫu vậy sẽ xóa hết tất cả thù oán trước đó. Hơn nữa

Cao Thiên Long tự nguyện xuống làm Hữu Sứ, Ngã Khổ Thiên xuống làm Đường chủ, để lại chức Phụng Thánh Tả Sứ chỉ kém một mình giáo chủ này lại cho Tần Lâm.

Không phải không thừa nhận, Bạch Liên giáo vì lôi kéo Tần Lâm đã bỏ ra một cái giá không nhỏ, ai bảo Tần Lâm lợi hại như vậy. Các nhân vật lãnh đạo Bạch Liên giáo đều biết rất rõ ràng, thù oán trong quá khứ là thù oán, nhưng thừa dịp triều đình cách chức Tần Lâm để lôi kéo hắn về phe mình, như vậy thanh kiếm sắc này cũng không còn thuộc về triều đình nữa, mà ngược lại sẽ đâm sau lưng ngụy triều.

Lúc đầu cũng có mấy người không đồng ý, nhưng Bạch Liên giáo chủ Bạch Sương Hoa chỉ cần nói một câu đã đưa đến tác dụng quyết định: Tần Lâm gia nhập Bạch Liên giáo sẽ có đả kích với ngụy triều to lớn hơn cả mười vạn người khởi nghĩa.

Lúc này nàng nhìn Tần Lâm vô cùng hy vọng, nói ra hết thấy kế hoạch của mình: thiên ngoại Khách Tinh bay tới, ba hung tinh có thể làm loạn, tương lai mười năm sau thậm chí là mấy chục năm sau, thiên hạ sẽ xuất hiện cục diện đại biến. Chỉ cần Tần Lâm chịu gia nhập Bạch Liên giáo, hai bên bắt tay hợp tác lại có Ngũ Phong hải thương tương trợ, lập tức có thể làm dậy lên sóng to gió lớn, khuấy đảo giang sơn triều Đại Minh long trời lở đất.

- Tần Lâm, quy theo Thánh giáo đi.

Bạch Sương Hoa kìm lòng không được nắm tay Tần Lâm, gương mặt xinh đẹp bởi vì hưng phấn mà hiện ra sắc đỏ ửng:

- Ta là giáo chủ, ngươi là Phụng Thánh Tả Sứ, chúng ta sống vai nhau đánh chiếm thiên hạ. Mười năm xướng loạn, mười năm cát cứ, mười năm chinh phạt, nhiều nhất ba mươi năm là có thể nhất thống giang sơn!

805. Chương 805: Tiếng Pháo Nguyệt Căng

Ặc, một đời nữ đế ư!? Tần Lâm cười khổ sờ sờ cằm, suy đoán theo suy nghĩ của Bạch Sương Hoa, đến lúc đó nàng nhất định sẽ lên ngôi là đế, mình có thể làm vương phu đứng đầu lục cung, có vẻ không dễ chuyển thể nào...

- Khụ khụ, kế hoạch là rất tốt, bất quá, dường như nàng mới nói dưới một người trên vạn người...

Tần Lâm gãi gãi đầu, tỏ vẻ nghiêm túc hỏi.

Bạch Sương Hoa chớp chớp mắt:

- Đúng vậy, có vấn đề gì?

- Nhưng ta lại thích ở trên hơn, đương nhiên nếu nàng kiên trì, vậy cũng không sao cả...

Tần Lâm chảy nước dãi ròng ròng, quan sát bộ ngực cao vút và vòng eo khỏe mạnh hữu lực của nàng, còn có cặp mông săn chắc, căng phồng như vàng trắng kia...

- Ngươi... Ngươi... Ngươi!

Bạch Sương Hoa đỏ bừng mặt phấn, nếu như ánh mắt có thể giết người đã đâm cho Tần Lâm thùng lỗ chỗ như tổ ong. Quả thật từ trước tới nay tên này chưa có lúc nào nghiêm chỉnh.

- Nếu tạo phản, lấy thực lực của Bạch Liên ma giáo cộng thêm Ngũ Phong hải thương, còn có Cẩm Y Vệ quen thuộc nội tình triều đình là ta, sẽ rất dễ dàng cát cứ một phương. Sau đó dần dần hưng binh chinh phạt, thậm chí có cơ hội lấy cả thiên hạ...

Tần Lâm trầm ngâm nhẹ nhàng gõ mặt bàn.

Vốn Bạch Sương Hoa đang tức giận nổi phẫn, nghe vậy lập tức đổi giận làm vui.

Bạch Liên giáo trải qua ba đời Tống Nguyên Minh mấy trăm năm đứng vững vàng không ngã, có thể nói thâm căn cố đế, những năm gần đây nhiều lần đại cử khởi nghĩa, làm các danh tướng Đặng Tử Long, Lưu Hiến triều đình phải ra hao phí sức lực cực lớn mới có thể trấn áp được, nhưng thủy chung không làm thương tổn đến căn cơ Bạch Liên giáo.

Mặt khác Thủy sư triều đình vào thời Trịnh Hòa uy chấn Đông Tây lưỡng dương, ngay từ thời Gia Tĩnh kháng Oa đã trở nên lỏng lẻo, đến thời Vạn Lịch trở thành thói quen khó sửa, quyết chiến trên đại dương sẽ không phải là đối thủ của Ngũ Phong hải thương. Nếu năm xưa Hồ Tông Hiến có thể thắng giặc ổn thỏa trên biển, vậy cần gì phải chiêu hàng Uông Trục, Du Long Thích Hổ cần gì phải đánh giặc Oa ngay trên đất liền?!

Bạch Liên giáo và Ngũ Phong hải thương liên thủ tác chiến, được Tần Lâm quen thuộc hệ phái triều đình, nội tình ứng khuyến Xưởng Vệ, trang bị binh lực các nơi điều độ chỉ huy, trước cát cứ Đông Nam, sau mưu đồ toàn cục, nhất thời sẽ có khí thế bùng bùng như lửa cháy lan trên đồng cỏ.

Bạch Sương Hoa lớn tiếng nói:

- Tần Lâm, người nói đúng, năm đó chỉ là một tên giặc Oa đã có thể quấy rối trọng địa Đông Nam của triều đình long trời lở đất. Hiện tại Thánh giáo liên thủ cùng Ngũ Phong hải thương, lại thêm người góp sức vào, cơ hội thành công lớn hơn năm thành!

- Không sai, mười năm huyết chiến, đuổi hươu thiên hạ chẳng phải là vô vọng.

Tần Lâm gật đầu một cái.

Bạch Sương Hoa mừng rỡ trong lòng, cho là Tần Lâm đã đồng ý, lại nói:

- Đến lúc đó xây dựng lại Long Phụng triều đình, bản giáo được thấy mặt trời, giáo đồ Thánh giáo cũng không cần lén lút lút lút nữa, Bạch Liên giáo quét ngang thiên hạ chính là tâm nguyện của tất cả giáo đồ từ trên xuống dưới. Thật ra thì đời trước Hàn giáo chủ cũng không có con cháu truyền xuống cuối cùng, ta lại là một nữ tử, người... Người...

Bạch Liên giáo chủ dừng lại không nói tiếp nữa, khe khẽ cắn cắn đôi môi, hai má trở nên đỏ bừng, muốn nói lại thôi còn hơn thiên ngôn vạn ngữ.

- Hay lắm, có lẽ giáo chủ cũng đã biết, lòng trung thành của bản quan với triều Đại Minh cũng chỉ có hạn.

Tần Lâm nghĩ ngợi cười cười, đột nhiên đổi giọng:

- Bất quá nếu như thật sự chinh phạt thiên hạ, chắc chắn sẽ làm cho bốn bể sôi trào, sinh linh đồ thán. Nếu muốn trừng trị kẻ ác cứu giúp dân lành, vậy phải chờ đến khi dân chúng cùng cực không thể sống được, anh hùng hào kiệt mới thừa thế quét ngang thiên hạ. Thế nhưng hiện tại dân chúng vẫn chưa đến mức không lật đổ Chu Minh vương triều sẽ không sống nổi, theo kế hoạch của nàng, một khi áp dụng chính là máu chảy thành sông!

Bạch Sương Hoa không giận mà vui, thầm nhủ trong lòng không ngờ rằng Tần Lâm lại hiểu rõ đại nghĩa như vậy. Hắn biết rõ có cơ hội quét ngang thiên hạ, bước lên ngôi chí tôn cửu ngũ, lại vì không muốn sinh linh đồ thán mà nhẫn nại lui bước, thật là đáng quý. Trong ánh mắt nàng nhìn Tần Lâm lúc này lộ vẻ tán thưởng nồng đậm.

- Từ Văn Trường ở bên cạnh người, nhất định lão đã nói với người chuyện khí thế của ba hung tinh gia tăng mạnh mẽ, thiên hạ sắp loạn rồi phải không?

Bạch Sương Hoa nhìn Tần Lâm, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của hắn lại nói:

- Ngụy triều có Trương Cư Chính là Tể tướng, sử dụng hiền tài, cải cách triều chính, vốn cũng có chút dấu hiệu trung hưng. Đáng tiếc hôn quân gian thần bài xích toàn bộ Giang Lăng đảng, triều chính mới cũng xong đời. Tình thế Ngụy triều đang ngày một xấu đi, thảm cảnh bá tánh lầm than, Thân Châu chìm đắm sẽ xảy ra trong vòng mấy chục năm sau. Nếu đã là như vậy, vì sao chúng ta không đứng ra tranh thiên hạ ?

Trong lúc vô tình, Bạch Sương Hoa nhắc tới tranh thiên hạ đã dùng tới hai chữ ‘Chúng ta’.

Tần Lâm thầm nói một tiếng xấu hổ, Bạch Sương Hoa không hổ là Bạch Liên giáo chủ, cũng không biết là dựa vào bí thuật Quan Tinh Vọng Khí hay là tài thao lược dự đoán đại cục thiên hạ, không hèn mà hợp ý với Trương Cư Chính khi còn sống, cũng chẳng khác nào nguyên bản lịch sử.

Trên thực tế triều Đại Minh thoát nhìn oanh oanh liệt liệt, đến năm Gia Tĩnh đã dần dần lộ vẻ đuối sức. May nhờ lớp văn thần võ tướng Trương Cư Chính, Thích Kế Quang đứng ra thu thập sơn hà, vất vả lắm mới bình được giặc Oa, có được cục diện trung hưng, dân chúng trong thiên hạ cũng có cuộc sống khá tốt.

Kết quả Trương Cư Chính vừa chết đi, Vạn Lịch và đám triều thần thi nhau giở trò, triều chính mới dần dần trở nên lụn bại, thế nước càng ngày càng đi xuống. Chừng mười năm đầu dựa vào Trương Cư Chính tích lũy còn có thể đánh thắng Tam Đại Chỉnh*, đến hậu kỳ quốc khố hao hết sạch, Kiến Châu Nữ Chân hưng khởi, lúc ấy hoàn toàn xong đời, toàn bộ Xích huyện Thần Châu chìm vào vực sâu...

(*Tam Đại Chỉnh: Trần Ninh Hạ Lý Như Tùng bình định người Mông Cổ, trần Triều Tiên Lý Như Tùng, Ma Quý chống lại Phong Thần Tú Cát Nhật Bản xâm lược, trần Bá Châu Lý Hóa Long bình định Thổ Ty Miêu Cương.)

Chẳng lẽ vì cứu vãn đoạn lịch sử máu và lệ này, lại phải dùng máu và lệ sớm để kết thúc nó sao!? Nếu như Tần Lâm và Bạch Sương Hoa cát cứ xưng hùng, chinh phạt thiên hạ, dân chúng cũng sẽ đổ máu không ít, có thể ngoại dịch sẽ thừa cơ xâm lấn. Phải biết Bồ Đào Nha Tây Ban Nha ở Macao mất hổ chăm chăm, Mãng Ưng Lý Miễn Điện dã tâm bừng bừng, Đồ Môn Hãn, Đồng Hồ Ly Mạc Bắc cũng không phải là hạng người tầm thường.

Chính vì vậy, chỉ cần Tần Lâm còn có chút cơ hội cũng sẽ không đi tới bước cuối cùng là làm phản.

- Thật sự không thể nghĩ tới biện pháp khác sao?

Tần Lâm cười cười, nhìn chăm chăm ánh mắt của Bạch Sương Hoa:

- Nàng cũng đã nói, có thiên ngoại Khách Tinh bay tới cục diện trở nên thay đổi. Nếu là như vậy, có lẽ cũng sẽ không đi tới chỗ bá tánh lầm than.

Bạch Sương Hoa do dự hỏi:

- Người có nắm chắc ư?

- Không thử một lần làm sao biết được!?

Nụ cười Tần Lâm cực kỳ cả quyết.

Bạch Sương Hoa nhìn ánh mắt của Tần Lâm một chút, tin chắc hẳn cũng không phải là muốn bắt cổ thả. Rốt cục nàng thầm thở ra một hơi thật dài, trong lòng cảm thấy hơi mất mát, lại cảm thấy nhẹ nhàng hơn cả nếu Tần Lâm đáp ứng yêu cầu của nàng như dự liệu.

Có lẽ thật lòng nàng cũng không muốn nhìn thấy cảnh thiên hạ đại loạn, máu chảy thành sông. Chuyện xảy ra trong hang đá Long Du mới là tình cảm chân thành mà nàng chôn giấu tận đáy lòng mình. Có lẽ nhiều lần khởi nghĩa trong bao nhiêu năm như vậy, chỉ là rập khuôn theo các vị giáo chủ đời trước mà thôi.

- Được rồi, vậy lấy một năm làm thời hạn, xem thử có cơ chuyển biến hay không.

Bạch Sương Hoa chém đinh chặt sắt nói:

- Nếu như đến lúc đó có cơ chuyển biến, bản giáo có thể tạm thời ẩn nhẫn. Nhưng nếu cục diện vẫn không cải thiện, nhất định người phải đáp ứng liên thủ với Thánh giáo phản Minh, hơn nữa giao ra Bạch Ngọc Liên Hoa!

- Đồng ý!

Tần Lâm cùng Bạch Sương Hoa vỗ tay thề ước.

Bạch Sương Hoa lại nói:

- Như vậy bản giáo chủ sẽ ở lại chỗ người, để tránh người giở trò gian giáo.

Tần Lâm tròn tròn mắt, dở khóc dở cười nói:

- Ta có thể nói không được sao!?

- Không thể!

Giáo chủ Đại nhân tỏ ra cực kỳ uy vũ khí phách.

Ặc... Tần Lâm lấy tay vỗ trán, đường đường bên người Cẩm Y Vệ có Bạch Liên giáo chủ đi theo, chuyện này phải nói thế nào?

Thấy Tần Lâm kinh ngạc, Bạch Sương Hoa âm thầm vui vẻ, chuyện này Tần Lâm không dẫn A Sa theo, giáo chủ Đại nhân không thể làm gì khác hơn là tự mình ra trận. Cũng may trong giáo có Cao Thiên Long, Ngã Khổ Thiên cùng Tam đường chủ chủ trì giáo vụ, nàng rời đi cũng không có quan hệ gì.

Còn nữa, tinh tượng biểu hiện thiên ngoại Khách Tinh từ Vực Ngoại tới, e rằng biến số sửa đổi thiên hạ đại thế tương lai sẽ tới từ hải ngoại. Hiện tại người Bồ Đào Nha, Tây Ban Nha, Tây Dương tới Macao, loạn Oa thời Gia Tĩnh cũng có bóng dáng bọn họ, Bạch Sương Hoa cũng muốn nhân cơ hội này ra biển, xem thử tình thế Vực Ngoại có thể có mưu đồ hay không.

Kim Anh Cơ nghe nói Bạch Liên giáo chủ ở lại trên thuyền, còn muốn theo Tần Lâm đi Quỳnh Châu, biểu lộ trên mặt trái xoan trở nên hết sức thú vị, cười xấu xa có ý ‘hai người các người có gian tình’.

Ghê tởm hơn chính là, sau khi ba người cùng đi ăn tối an bài chỗ ở cho Tần Lâm, nàng còn vô cùng ‘Hảo tâm’ hỏi hai vị này, an bài Tần Lâm ở khoang sau của nàng hay ở khoang trước của Bạch Sương Hoa. Hơn nữa nàng còn tỏ vẻ rất rộng lượng, nói rằng mình là chủ nhân, có thể để cho Bạch Sương Hoa làm khách chiếm trước.

Không cần nói, Bạch Liên giáo chủ lại đỏ mặt lên, oán hận nhìn chằm chằm Kim Anh Cơ, dưới chân dùng sức cơ hồ đập vỡ ván thuyền.

Tần Lâm buồn bực cười trộm không ngừng, Kim yêu tinh thật là tinh nghịch quỷ quái.

Đương nhiên nếu như Tần Lâm thật sự âm thầm lẻn vào khoang thuyền Bạch Sương Hoa, e rằng sẽ bị Bạch Liên Triều Nhật thần công đánh cho hồn phi phách tán, cho nên đêm ấy hắn ở lại khoang thuyền Kim Anh Cơ.

Eo rần nước uốn éo, thân thể mềm mại nhu nhược không có xương, Doanh Châu Tuyên Úy Sứ uy phong lẫm lẫm ở dưới người Tần Lâm hóa thành dòng nước mềm mại. Thế nhưng ván thuyền không thể cách âm, bất kể là sung sướng hay đau đớn cũng phải nghiêng răng ngậm miệng, đôi môi đỏ mọng của Kim Anh Cơ bị hàm răng cắn đỏ tươi.

Thuyền qua Kỳ Châu, lại qua Nam Kinh, Tần Lâm bị cách chức lưu đầy, không tiện lên bờ khắp nơi gặp mặt cùng cố nhân, bèn ngồi thuyền xuôi theo Trường Giang. Đến chỗ Trường Giang đổ vào cửa biển, Tam Sa đảo, bèn đổi sang ngồi thuyền lớn đi biển bốn ngàn dặm, tiến vào Bạch Thủy Dương Đông Hải.

Lúc này đang là mùa Đông, gió Bắc thổi rất mạnh, buồm bọc gió căng phồng. Chỉ cần giương buồm lên, thuyền được gió Bắc đẩy chạy băng băng trên mặt biển, qua Chu Sơn, vượt Định Hải, đi hết duyên hải Chiết Giang vào vùng biển Phúc Kiến.

Sắp đến eo biển Đài Loan, thuyền đi một vòng quanh Kê Lung cảng.

Kim Anh Cơ lập Kê Lung cảng ở Đài Loan là mẫu cảng, người già nữ tử và trẻ con Ngũ Phong hải thương, thật nhiều lương thực đều ở nơi này. Tần Lâm dạo một vòng quanh cảng chỉ thấy đủ các loại người Tây Dương, Nhật Bản mua bán lui tới với người Trung Quốc, chợ búa vô cùng náo nhiệt. Vừa có hải tặc Tây Dương đeo kính, cũng có Lãng Nhân Nhật Bản mang guốc gỗ, đương nhiên nhiều nhất vẫn là nữ tử Trung Hoa.

Bạch Sương Hoa thấy vậy càng thêm giật mình, sớm biết thế lực Ngũ Phong hải thương ở trên biển hùng mạnh, nhưng không biết bọn họ còn có chỗ căn cứ này, chiếm cứ Kê Lung cảng Đài Loan, tiến có thể công, lui có thể thủ, coi như đứng vào thế bất bại. Không biết là ai đã đưa ra ý chiếm nơi này...

Tần Lâm mỉm cười không nói, không cần phải nói, kẻ nghĩ ra kế chính là lão nhân gia. Nhìn lại Kê Lung cảng phần hoa tấp nập, Tần Lâm đoán có lẽ tương lai không cần Trịnh Thành Công tới thu phục Đài Loan,

bởi vì có Ngũ Phong hải thương ở chỗ này, người Hà Lan sẽ không chiếm được Đài Loan.

Sau khi bổ sung nước ngọt, lương thực ở Kê Lung cảng, thuyền lại vượt xéo qua eo biển Đài Loan, đi tới Nguyệt Cảng Phúc Kiến.

Nguyệt Cảng ở chỗ Cửu Long giang đổ ra biển, thiết lập Hải Trừng huyện, thuộc về Chương Châu phủ quản hạt.

Vào năm Long Khánh nguyên niên được Cao Cửng, Trương Cư Chính ra sức xúc tiến, triều đình phê chuẩn đề nghị của Tuần Phủ Phúc Kiến Đồ Trạch Dân, tức ‘Thỉnh mở thị bạc, đổi buôn bán tư thành buôn bán công’, chính thức mở ra Chương Châu Nguyệt Cảng thông thương khẩu ngạch đối với bên ngoài, chuẩn cho buôn bán giữa Đông Tây lưỡng dương, sử xưng Long Khánh khai hải. Từ đó về sau Nguyệt Cảng trở thành bến cảng Trung Quốc mua bán lui tới với Tây Dương, Nam Dương vô cùng nhộn nhịp.

Tần Lâm ngồi đại hải thuyền Kim Anh Cơ đi tới nơi này, bến cảng xa xa rất nhiều thuyền bè qua lại không dứt, đang đứng trên boong thuyền ngắm nhìn quang cảnh trên bờ, chợt nghe ba tiếng pháo vang xa xa truyền tới.

Nơi xa cuối đường chân trời, có ba phát pháo màu xám trắng được bắn lên cao giống như pháo bông.

Bến cảng lập tức có phản ứng, không ít ngô công thuyền, đại phúc thuyền Thủy sư triều Minh tranh nhau chạy nhanh ra ngoài cảng. Tướng sĩ Thủy sư mặc uyên ương chiến y nhịp nhàng giở lớp vải dày hỏa pháo ra, nạp đạn vào hỏa pháo, chuẩn bị cung nổ... nhìn qua không giống như những Thủy sư yếu kém của những nơi khác.

Trên Nguyệt Cảng thuyền bè đông đúc, ngoại trừ phúc thuyền, Quảng thuyền của Trung Quốc ra, còn có thuyền Tây Dương đầu nhọn, thân cao lớn, đặc biệt hẹp dài, thuyền Nam Dương Ấn Độ có rất nhiều mái chèo đưa ra hai bên hông giống như con rít, còn có không ít thuyền Nhật Bản bắt chước Trung Quốc và Tây Dương, nhưng vì kỹ thuật thô sơ thấp kém cho nên có vẻ vẽ hổ không thành lại thành chó.

Những thuyền này bị đám Thủy sư xông tới, hai bên không ai nhường ai, bên nào cũng muốn tiến tới. Rốt cục khiến cho bến cảng xảy ra tắc nghẽn, ngoại trừ mấy chiếc thuyền đi đầu xông ra ngoài được, còn lại thấy đều bị ngăn bên trong bến cảng.

806. Chương 806: Người Quen Nơi Bến Cảng

Tần Lâm thấy dở khóc dở cười, xem ra Thủy sư thao luyện rất là thuần thực, nhưng trật tự bến cảng này lại chưa ra hình ra dáng gì, sợ rằng quan địa phương quản lý bến cảng không mấy đặc lực.

- Có muốn tiến tới xem thử hay không?

Kim Anh Cơ ghé vào Tần Lâm bên tai thổ khí như lan, cười xấu xa, đáng vẻ e sợ thiên hạ bất loạn.

Bạch Liên giáo chủ cũng có vẻ nhao nhao muốn thử, từ trước tới nay nàng vẫn chưa từng xem qua hải chiến.

Tần Lâm gật đầu một cái, chỉ chỉ trên mặt biển:

- Nhiều thuyền như vậy, thuyền chúng ta lại lớn, chỉ sợ không tiện đi ra ngoài...

- Chuyện này có khó khăn gì?

Kim Anh Cơ khẽ mỉm cười, căn dặn Quy Bản Vũ Phu đôi câu.

Quy Bản Vũ Phu mang guốc gỗ chạy rầm rập đến mũi thuyền, hướng về phía dưới lớn tiếng hét:

- Ngũ Phong thuyền chủ xuất hàng, thuyền bè lớn nhỏ mau tránh ra, nếu không đụng chìm bắt kẻ!

Sau đó đến phiên Tần Lâm trợn mắt há mồm: tất cả hải thuyền lớn nhỏ mới vừa rồi còn tranh chấp với nhau không ai nhường ai, nghe thấy tiếng kêu này lập tức tránh né tứ tán. Người Tây Dương kêu lên lý ló, thuyền Nhật Bản lẩn trốn rất nhanh, thuyền Ấn Độ cũng vung chèo như bay, chỉ trong thoáng chốc đã nhường ra một khoảng trống trên mặt biển đủ cho ba con thuyền tiến về phía trước.

Thương nhân thường làm ăn ở duyên hải Trung Quốc đều hiểu được, dân chúng đừng tranh chấp với quan, tú tài đừng tranh chấp với thổ phỉ, hải thương hải tặc ngàn vạn lần đừng tranh với Ngũ Phong thuyền chủ.

- Sao hả?

Kim Anh Cơ dương dương đắc ý nhìn Tần Lâm, mũi khê héch lên.

Không nhìn ra nàng còn là một bá vương trên biển.

Chiếc đại hải thuyền bốn ngàn liêu này giương hết tất cả buồm lên, rất nhanh đã đón gió Bắc căng phồng, đám thủy thủ dưới khoang cũng chèo thật nhanh tay, thuyền bắt đầu chậm rãi tăng tốc.

Là tọa hạm Ngũ Phong thuyền chủ, tải trọng hải thuyền vượt xa Quảng thuyền phúc thuyền bình thường, tốc độ ban đầu cũng không nhanh lắm. Nhưng sau khoảng thời gian tàn nửa nén nhang, tốc độ đã trở nên nhanh như điện chớp, mũi thuyền nhọn rẽ sóng băng băng.

- Sao hả, chiếc Lâm Anh hiệu của nô gia rất tốt phải không, đó là theo huynh nói, kết hợp kỹ thuật của thuyền Tây Dương và thuyền Trung Quốc lại.

Kim Anh Cơ dương dương đắc ý nói.

Hình dáng chiếc thuyền của Kim Anh Cơ giống như thuyền Tây Dương, bên trong sử dụng kỹ thuật hàng hải của Trung Quốc, tỷ như khoang chứa nước, bánh lái, dầu chống mục... có thể nói là đa Tây Dương mà tìm Trung Quốc.

Lâm Anh hiệu? Tần Lâm sờ sờ mũi, đây là lần đầu tiên Kim Anh Cơ nhắc tới tên thuyền, dường như có chút quan hệ với mình.

Bạch Sương Hoa cười lạnh không ngừng, đây quả thật là vô cùng lộ liễu.

Kim Anh Cơ có hơi đỏ mặt, giải thích:

- Nô gia dựa theo đề nghị của tiểu oan gia huynh, chế tạo ra một chiếc thuyền lớn bốn ngàn liêu. Nhưng nô gia cũng mất không ít tâm lực, cho nên dùng tên của hai ta mỗi người một chữ để đặt cho nó.

Chỉ vì Tần Lâm từng đưa ra đề nghị thôi sao, sắc mặt đỏ ửng của Kim Anh Cơ đã nói rõ hết thấy.

Theo lệ thường thuyền Tây Dương có hình dáng như nhau, thuyền càng lớn treo buồm càng nhiều, tốc độ tối đa càng nhanh. Chiếc đại thuyền bốn ngàn liêu này có mấy chục lá buồm lớn nhỏ, tất cả giương lên no căng gió, tốc độ nhanh tới mức kinh người, nhanh chóng xông về phía vùng biển vừa vang lên tiếng pháo.

- Tần ca, Thiên Lý kính đây.

Lục Viễn Chí nghe động tĩnh từ khoang thuyền chui ra ngoài, đưa ống nhòm cho Tần Lâm.

Dùng ống nhòm, Tần Lâm thấy được tình huống trên mặt biển nơi xa, có mấy chiếc thuyền đang đuổi nhau, phe đuổi chính là ba chiếc phúc thuyền cỡ trung tương đối cũ kỹ, treo cờ hiệu của Thủy sư Đại Minh. Chiếc thuyền đang chạy trốn chính là một chiếc thuyền Tây Dương treo buồm tam giác, mớn nước không lớn, đang thừa dịp gió nhẹ hiu hiu cướp đường chạy như điên.

- Bát dật, người Tây Dương giảo hoạt vô cùng!

Quy Bản Vũ Phu đứng ở đầu thuyền, cười khan hắc hắc.

Đúng là như vậy, mặc dù phúc thuyền cỡ trung có thể đón gió bốn phương tám hướng, nhưng buồm có hình vuông, hiệu quả lợi dụng gió nhẹ tương đối thấp. Mà buồm thuyền Tây Dương hình tam giác, ở trạng thái gió nhẹ như cá gặp nước.

Hướng chi phúc thuyền sở trường thân thuyền cao vút, thể lớn lực trầm, tốc độ lại không phải là sở trường. Khoảng cách giữ ba chiếc phúc thuyền cũ kỹ và thuyền Tây Dương càng ngày càng xa, mắt thấy sẽ bị nó chạy thoát.

Trên ba chiếc phúc thuyền, quan binh Thủy sư quân Minh tức giận chửi mắng, nhưng lại không thể làm gì.

- Đuổi theo, ngăn chiếc thuyền Tây Dương kia lại!

Tần Lâm trầm giọng nói.

Hay lắm! Kim Anh Cơ nghe vậy vô cùng cao hứng, gơ ngọc thủ khê vồ. Mấy tên đà thủ lập tức chuyển bánh lái chỉnh lại phương hướng, tốc độ cực nhanh chạy thẳng về phía đường chạy của thuyền Tây Dương kia.

Trên phúc thuyền quân Minh, bọn quan binh Thủy sư thấy có thuyền tới giúp một tay đầu tiên là có chút cao hứng, tiếp theo liền ử rữ cúi đầu: rõ ràng kỹ thuật không kém, chiến thuật cũng rất hợp lý, thế nhưng thuyền của bọn họ hết sức kém cỏi, vừa già vừa cũ. Nhìn chiếc thuyền của Ngũ Phong thuyền chủ, bọn họ không khỏi cảm thấy khó chịu trong lòng.

Người trên thuyền Tây Dương bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, mấy tên Tây Dương tóc vàng mắt xanh lớn tiếng gào thét lý lẽ, còn có một thanh niên tóc đỏ mặc đồng phục màu lam quỳ trên đầu thuyền không ngừng làm dấu thánh giá. Một thanh niên tóc vàng cũng mặc đồng phục như vậy, đang cầm kiếm Tây Dương múa may, có ý muốn quyết một trận tử chiến với truy binh.

Thân là dân tộc hàng hải, bọn họ rất rõ ràng chuyện trên biển, thuyền đối phương lớn hơn thuyền bọn họ rất nhiều, buồm cũng nhiều hơn, họ không hề có cơ hội chạy trốn.

Trên thuyền Tây Dương chỉ có mũi thuyền gắn một khẩu pháo nhỏ, lúc này thanh niên đang làm dấu thánh giá kia đứng lên, động tác vô cùng mau lẹ cho thuốc súng, đạn vào trong nòng pháo.

Thì ra y cũng không phải là quỷ nhất gan, mà là tín ngưỡng đặc biệt thành kính, cho dù sống chết trước mắt cũng muốn cầu nguyện cho xong trước đã.

Lúc này Lâm Anh hiệu đã cưỡi gió lướt sóng chạy tới phía trước đường chạy của thuyền Tây Dương, Tần Lâm thấy đối phương đang nạp đạn bèn vỗ nhẹ vào lưng Kim Anh Cơ:

- Này, đến phiên nàng biểu diễn rồi.

Kim thuyền chủ cười xấu xa hắc hắc, nhìn thuyền Tây Dương giống như mèo vờn chuột,

- Người có pháo, chẳng lẽ ta không có?

Giờ sao, năm đó Uông Trực chính là thương nhân chuyên lũng đoạn súng pháo Tây Dương, muốn nghịch súng pháo, trên mặt biển Đông phương còn chưa có ai có thể qua được Ngũ Phong hải thương.

Kim Anh Cơ ra lệnh một tiếng, boong thuyền dưới chân Tần Lâm kêu lên rào rào một trận mở cửa sổ ra.

Với góc độ Tần Lâm đang đứng cũng không thể nhìn thấy phía dưới xảy ra chuyện gì, nhưng cũng nhìn thấy rõ ràng vẻ kinh hãi gần chết của đám người trên thuyền Tây Dương.

Trời ơi, thượng đế nhân từ, chẳng lẽ ngài muốn cho tín đồ thành kính của ngài đưa thân vào tình hình cực độ nguy hiểm như vậy, để thử thách lòng trung thành của chúng ta với thiên quốc hay sao!?

Trên thuyền Tây Dương, không ít người quỳ gối trên boong thuyền không ngừng làm dấu thánh giá, cầu xin thượng đế phù hộ.

Bởi vì tất cả cửa sổ bên hông chiếc cự hạm khổng lồ trên biển trước mặt bọn họ kia đều mở ra, mỗi một cửa sổ thò ra một khẩu đại pháo, hòng pháo đen ngòm khiến cho người ta nhìn thấy vô cùng kinh sợ.

Không nghi ngờ chút nào, pháo hỏa thuyền Tây Dương tối đa cũng chỉ có thể gài ngựa Lâm Anh hiệu. Mà Lâm Anh hiệu chỉ cần bắn xong một đợt sẽ bắn cho tan tác thuyền Tây Dương, thậm chí không còn sót lại mảnh vụn nào to hơn bàn tay.

Trên Lâm Anh hiệu có thủy thủ các nước, cũng hiểu được thói quen của người Tây Dương, có thủy thủ hài hước nói:

- Các bằng hữu Tây Dương kia, cầu thượng đế không có ích lợi gì, ở trên mặt biển Đông phương, các người nên cầu nguyện Ngũ Phong thuyền chủ phù hộ!

Thật là phách lối tới cực điểm, nhưng lại hợp tình hợp lý, kẻ hiện đang quyết định sinh tử tồn vong của chiếc thuyền Tây Dương này tuyệt đối không phải là vị thượng đế mà bọn họ đang cầu nguyện kia.

Kim Anh Cơ nép sát vào người Tần Lâm kéo kéo cánh tay hắn, càng tỏ ra dịu dàng hơn bao giờ hết:

- Tiểu oan gia, theo huynh làm sao bây giờ? Nô gia... nô gia cũng không biết...

Hừ, nàng giả vờ dịu dàng làm gì chứ? Bạch Sương Hoa cười lạnh liên tục, Ngũ Phong thuyền chủ rất thường ném địch nhân bắt được xuống biển làm mồi cho cá mập.

Khụ khụ, không trách A Sa nói sư phó có hơi dần, ngay cả chuyện này nàng cũng không nhìn ra: Kim Anh Cơ cũng không muốn lộ ra vẻ sát phạt quả quyết trước mặt Tần Lâm.

Người Tây Dương ở Đông phương đã lâu, thanh niên tóc đỏ kia nghe hiểu được tiếng Trung Quốc, luôn miệng nói:

- Quân vương trên biển nhân từ, xin tha cho chúng ta. Chúng ta chỉ là những thủy thủ đáng thương, cũng không xúc phạm lợi ích của ngài.

Người Tây Dương tóc vàng rất lễ phép chào Kim Anh Cơ một cái:

- Vị tiểu thư xinh đẹp ôn nhu này, xin cầu tha thứ giúp chúng ta với Ngũ Phong thuyền chủ vĩ đại đi, ngài xinh đẹp và hiền lành giống như trên châu óng ánh.

Ôn nhu, hiền lành? Tần Lâm lấy tay vỗ trán, các người thật là có mắt không trông, không trách rơi vào tình cảnh như vậy, quả thật là không oan uổng chút nào.

Tiểu oan gia, không cho phép! Kim Anh Cơ hung hăng véo hắn một cái, mặt trái xoan nở nụ cười khả ái, tựa hồ rất thích được người ta gọi là tiểu thư xinh đẹp ôn nhu thiện lương.

Đáng tiếc Quy Bản Vũ Phu không hiểu phong tình, khản cổ nói:

- Nam man, các người nhận lầm rồi, vị Kim trưởng quan này mới là Ngũ Phong thuyền chủ, vị này là Tần tướng quân triều đình.

- Ôi chao, cần gì nói rõ ràng như thế chứ...

Kim Anh Cơ che miệng cười khanh khách, tỏ vẻ vô cùng xấu hổ.

Tất cả đám người Tây Dương đều há hốc mồm, tiểu thư xinh đẹp ôn nhu thiện lương nhất thời biến thân thành bá vương trên biển Đông phương, Ngũ Phong thuyền chủ hung ác đáng sợ, thật là làm cho người mở rộng tầm mắt!

Rốt cục ba chiếc phúc thuyền Thủy sư triều đình kia đã chạy tới, trên boong thuyền luôn miệng kêu to:

- Pháo hạ lưu nhân, pháo hạ lưu nhân!

Tần Lâm nghe thanh âm này cảm thấy quen tai, xoay ống nhòm qua chỗ khác, nhất thời bật cười lên:

- Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung, đã lâu không gặp.

Quan binh Thủy sư thấy đều giật mình, Ngũ Phong thuyền chủ cũng quá kiêu ngạo. Cho dù là thực lực hắn mạnh mẽ nhưng dù sao cũng là Thổ Ty, chúng ta là Thủy sư triều đình chính quy, vì sao dám gọi thẳng tên tướng quân như vậy?

Không ngờ sau khoảnh khắc, hai tên quan quân trên phúc thuyền quỳ xuống đình tham, lớn tiếng nói:

- Môn sinh Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung, bái kiến ân sư!

Dẫn dắt phúc thuyền chính là hai vị Du Tư Cao và Trầm Hữu Dung, hiện tại Du Tư Cao là Thủ Bị thủy doanh Thủy sư Phúc Kiến đóng ở Nguyệt Cảng, Trầm Hữu Dung là Bả Tổng. Hai người bọn họ năm xưa cầm thư Tần Lâm đi tìm Phúc Kiến Tuần Phủ Cảnh Định Hướng, lập tức được Tuần Phủ Đại nhân thưởng thức, bất kể hai người bọn họ tuổi còn trẻ, cũng bổ nhiệm đến vị trí thực khuyết Thống soái một doanh Thủy sư.

Phải biết quan hàm thăng thực khuyết vô cùng khó được, có tư cách Tham Tướng cũng chưa chắc đã có thể làm doanh quan thực khuyết. Bọn họ tuổi còn trẻ mới tới đã được, có thể tay cầm binh quyền, đó chính là nhờ phúc Tần Lâm.

Tần Lâm chấp tay một cái:

- Hai vị xin đứng lên, ta ngồi hải thuyền Ngũ Phong thuyền chủ đến chỗ này, đúng lúc nhìn thấy các người đuổi những người Tây Dương này, không biết là vì có gì, chẳng lẽ bọn họ là hải tặc sao?

Bây giờ hai nước cũng không có giao binh, làm Thủy sư lại đuổi theo người khác, trừ bắt buôn lậu chính là đánh hải tặc. Nhìn dáng vẻ chiếc thuyền nhỏ người Tây Dương kia cũng không chở được bao nhiêu hàng hóa, không giống buôn lậu, vậy cũng chỉ có thể là hải tặc.

Người Tây Dương Tóc đỏ nghe lời này, lập tức kêu lên:

- Tiên sinh tôn kính, ta tên là La Bố Phí Nhĩ Nam Đức Tư Đức Mông Tạt Đạt (Rob Fernandez Edmund Carter), chúng ta không phải là hải tặc, chúng ta bị oan uổng, những quan Trung Quốc này chẳng phân biệt được thanh bạch tảo hồng đòi bắt chúng ta, cho nên chúng ta chỉ có thể chạy trốn.

Thanh bạch tảo hồng là gì vậy... Tần Lâm suy nghĩ một chút, bật cười nói:

- Là thanh hồng tạo bạch (trắng đen phải trái).

- Là, là thanh hồng tạo bạch.

La Bố có chút lúng túng.

Thanh niên tóc vàng cũng vội nói:

- Tiên sinh, ta là Ngõa Vi La Nạp Nhĩ Đa Diệt Qua (Ronaldo Diego), chúng ta là thương nhân và nhà thám hiểm nghiêm chỉnh, cũng không phạm tội, nhưng những quan viên Trung Quốc này muốn bắt chúng ta lại.

- Nếu các người không trốn, chúng ta cần gì phải bắt?

Du Tư Cao lạnh lùng thốt, thần sắc có vẻ bất thiện.

Những người Tây Dương này ỷ vào thuyền nhanh khiến cho chiến thuật bọc vòng bao vây của bọn họ không thành. Bấy nhiêu cũng không nói, còn bị mất mặt trước ân chủ Tần Lâm, quả thật khiến cho người ta uất ức.

Nhưng chuyện này có thể trách ai được, thuyền bè Thủy sư Phúc Kiến vừa hư hỏng vừa cũ, cho dù Du Tư Cao có tài Đại tướng, thao luyện quan binh Thủy sư cực kỳ thuần thực, nhưng thuyền bè cũ kỹ, trên mặt biển không đuổi kịp người ta, quay đầu lại cũng không có cách nào. May nhờ chiếc Lâm Anh hiệu của Tần Lâm và Kim Anh Cơ kịp thời chạy tới, mới có thể cản người Tây Dương lại.

Du Tư Cao trong lòng buồn bực không muốn nói chuyện nhiều.

Trầm Hữu Dung cười nói thay:

- Tần trưởng quan, những người Tây Dương này gây tội ở Nguyệt Cảng chúng ta, vốn đang tra chúng, đang muốn bắt nhốt bọn họ, bọn họ đã điều khiển thuyền chạy ra bên ngoài. Chúng ta không thể làm gì khác hơn là đuổi theo ra, thật vất vả mới làm cho bọn họ không chú ý, bao vây ba mặt trên biển. Không ngờ rằng bọn họ ỷ thuyền nhanh muốn bỏ chạy, may nhờ ngài và Kim thuyền chủ cho thuyền ngăn chặn mới có thể giữ bọn họ lại được.

- Không có, chúng ta không có giết người, ta lấy tên tiên phụ xin thề trước thượng đế!

La Bố tức giận kêu lên.

Đổi mặt Lâm Anh hiệu trang bị mấy chục khẩu đại pháo đen ngòm, người Tây Dương tuyệt đối không có cơ hội bất kỳ phản kháng hoặc là chạy trốn nào, không thể làm gì khác hơn là mặc cho thủy binh cầm y quan giáo và Ngũ Phong hải thương nhảy sang thuyền, dùng xích sắt khóa thuyền bọn họ, cho Lâm Anh hiệu kéo về Nguyệt Cảng.

807. Chương 807: Ba Mảnh Thi Thể

Đám thủy thủ đoàn Tây Dương ử rữ cúi đầu đứng trên boong thuyền, La Bố tóc đỏ tỏ vẻ khổ sở, không ngừng làm dấu thánh giá trước ngực, dùng tiếng Bồ Đào Nha nói:

- Thượng đế ôi, xin tha thứ cho tội lỗi chúng con, chẳng lẽ chuyển đi Đông phương kết thúc như vậy?
- Đông phương xa xôi còn có một vị nữ sĩ xinh đẹp đang khổ sở chờ đợi chúng ta trở về cứu vớt. Xem ra chỉ có thể thất tín với cha xứ Phật Lô Cách Lý Áo, thỉnh ông ấy tìm thêm một chiếc thuyền ở Macao.

Ngõa Vi cũng tỏ ra ử rữ, gãi gãi đầu tóc vàng hoe, buồn bực nói:

- Vốn cho là một câu chuyện thần kỳ kỳ sĩ cứu công chúa, không nghĩ tới kỳ sĩ giữa đường bị cuốn vào tai họa không đâu. Đáng thương cho Công chúa, có lẽ vĩnh viễn không có cơ hội thoát đi ma quỷ.

La Bố oán giận nói:

- So với vị nữ sĩ kia, tổ quốc của chúng ta càng đáng thương hơn, Bồ Đào Nha xinh đẹp đang rên rỉ dưới ma chướng Tây Ban Nha, bằng hữu của ta!

Ngõa Vi nhún nhún vai, lộ ra vẻ không thể làm gì.

- Nay, các người đang nói cái gì vậy? Không cho phép thông cung!

Ngưu Đại Lực gờ gờ thiết côn, hung thần ác sát quát lên.

La Bố cùng Ngõa Vi đều co rụt cổ lại, im lặng không dám nói thêm nữa, e sợ cho chọc giận vị tướng quân hung bạo kia, như vậy dù là thượng đế cũng không có cách nào cứu bọn họ được.

Trên Lâm Anh hiệu, Tần Lâm mới vừa leo lên thuyền Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung uống Long Tỉnh trà mang từ Hàng Châu tới. Bạch Sương Hoa không muốn đối mặt với tướng quân triều đình, bèn trốn vào trong khoang thuyền tránh né. Kim Anh Cơ cười khanh khách bồi tiếp bên cạnh, không che giấu quan hệ giữa mình và Tần Lâm chút nào.

Du, Trầm sớm biết Tần Lâm và Ngưu Phong thuyền chủ quan hệ không cạn, lúc này không khỏi thảm than quả nhiên bản sắc ân chủ duy chỉ đại anh hùng mới có.

Hàn huyền đôi câu, rất nhanh nói đến chính đề, Tần Lâm thổi nước trà, như không có chuyện gì xảy ra hỏi:

- Mấy người Tây Dương kia mới vừa nói, quan địa phương chỗ các người kém cỏi lắm hay sao?

Du Tư Cao cau mày, cực kỳ bất mãn nói:

- Bẩm ân sư, Tri Huyện Hải Trường gọi là Tiết Tân Nhan, người này tính tình tham lam thô bỉ, làm quan bắt tài, tuy rằng không tới nỗi mười phần tệt hại nhưng quả thật xử lý chính vụ hết sức bừa bãi.

Ta đã nói rồi! Tần Lâm gật đầu một cái, thuyền trên bến cảng hỗn loạn như vậy, Thủy sư vốn là huấn luyện nghiêm chỉnh, rốt cục bị thương thuyền cản đường không thể chạy ra ngoài biển, có thể thấy được quản lý bến cảng này yếu kém tới mức nào.

- Như vậy, rốt cuộc tình huống người Tây Dương dính líu vụ án giết người là thế nào vậy?

Tần Lâm lại hỏi.

- Nói đến vụ án này cũng coi như không có manh mối, thi thể bị chém thành mảnh vụn cũng chỉ phát hiện được vài mảnh, đến bây giờ cũng chưa tìm được đầu.

Du Tư Cao lắc đầu một cái, kể lại qua loa vụ án một lượt.

Người phát hiện mảnh thi thể là một tên chèo thuyền bán hàng rong trên bến cảng. Sáng sớm hôm qua lúc y chèo thuyền bán điểm tâm cho các thủy thủ trên thuyền lớn, đột nhiên phát hiện trên mặt biển có một vật gì đó màu trắng trôi nổi bập bênh, vốn là không có để ý, nhưng khi đến gần một chút mới phát hiện ra, vật kia rõ ràng là một khối nhũ hoa!

Người bán hàng sợ hãi tới mức ngã nhào xuống biển, tay chân luống cuống trở lại bờ, vội vàng đến huyện nha báo quan.

Nhân mạng tày trời, quan địa phương không dám không cẩn thận, lập tức xuất động thật nhiều bộ khoái nha dịch, ngồi mấy chục chiếc thuyền tiến hành mò vớt trên quy mô lớn, hy vọng có thể mò được nhiều mảnh thi thể hơn dưới biển.

Mặc dù Tiết Tân Nhan ngu ngốc vô năng, nhưng vẫn hiểu được căn bản Hình Danh. Trong vụ án phân thân phát hiện mảnh thi thể càng nhiều, là có thể ráp lại thi thể hoàn chỉnh hơn, tự nhiên đầu mỗi phá án cũng sẽ nhiều hơn mấy phần.

Chỉ tiếc biển rộng mênh mông, xác suất có thể vớt được mảnh thi thể thật sự là mong manh, bận rộn hơn nửa ngày, tìm tòi toàn bộ Nguyệt Cảng ba lần, cuối cùng chỉ mò được ba mảnh thi thể.

Chuyện này cũng không có cách nào khác, có lẽ những mảnh thi thể khác đã bị cá ăn hết, hoặc là theo thủy triều trôi đi xa, không thể nào tìm được.

Nhưng có ba mảnh thi thể, đã có thể xác định là vụ án giết người, không ai có thể cắt đi mấy miếng thịt lớn như vậy còn có thể sống được.

- Như vậy, tại sao lại nghi ngờ những người Tây Dương này?

Kim Anh Cơ không nhịn được chen lời nói,:

- Trên bến cảng có hàng trăm hàng ngàn thuyền đậu, những mảnh thi thể này lại theo thủy triều trôi khắp nơi. Cho dù là ngẫu nhiên trôi tới gần thuyền người Tây Dương, cũng không có thể nói là bọn họ giết người!

Du Tư Cao khinh thường nói:

- Còn không phải là bởi vì người Bồ Đào Nha thích trêu hoa ghẹo nguyệt sao? Tên Ngõa Vi tóc vàng kia không biết dùng lời ngon tiếng ngọt thế nào, câu dẫn được một kỹ nữ bản địa cũng rất có nhan sắc. Một ngày trước khi phát hiện mảnh thi thể, kỹ nữ đó đột nhiên mất tích, cho nên không tránh khỏi nghi ngờ là y và kỹ nữ nổi lên tranh chấp, cho nên giết người phân thân.

- Không ngờ rằng bề ngoài đám Bồ Đào Nha này chẳng khác nào quỷ sứ, cũng có nữ nhân nhìn trúng bọn họ.

Trầm Hữu Dung chắc chắn lấy làm kỳ, rất nhanh phát hiện có nữ quyền Kim Anh Cơ đang ở đó bèn vội vàng ngậm miệng lại.

Thời này Trung Hoa là thiên triều thượng bang, rất xem thường người ngoại quốc từ Đông Tây lưỡng dương tới, cho nên Trầm Hữu Dung mới cảm thấy kỳ quái. Cho dù là Ngõa Vi câu dẫn được một kỹ nữ dê tiện nhất, y cũng cho rằng không thể tưởng tượng nổi.

Chuyện kể tiếp chính là nguyên nhân đưa đến đuổi bắt: lúc mới vừa phát hiện mảnh thi thể, huyện nha môn cũng không biết kỹ nữ đó đã mất tích, cũng không nghi ngờ bọn người Tây Dương này. Cho đến ngày thứ ba cũng chính là sáng sớm hôm nay, nhân tình của kỹ nữ vội vàng vàng báo mất tích, Tri Huyện Tiết Tân Nhan mới bừng tỉnh ngộ, phái nha dịch đi bắt hung phạm.

La Bố, Ngõa Vi làm bộ vâng lời, sau đó đột nhiên đưa thuyền chạy ra. Chiếc thuyền nhỏ này lui tới linh hoạt, len lỏi xuyên qua khe hở giữa hàng trăm hàng ngàn chiếc thuyền trên bến cảng, bọn nha dịch bắt ngờ không kịp đề phòng, để cho bọn họ vọt ra khỏi bến cảng.

Thủy sư doanh Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung lập tức dẫn dắt thuyền bè ra biển đuổi bắt, Du Tư Cao lợi dụng ưu thế quen thuộc hải lưu, đi vòng ra xa ngoài khơi chặn đầu, bắn hỏa pháo cảnh cáo đối phương dừng thuyền, vì vậy tiếng pháo đưa tới Tần Lâm chú ý, xảy ra chuyện mới vừa rồi.

Kim Anh Cơ nhú mày một cái:

- Theo như vậy vị Tiết Tri Huyện kia xử lý vụ án này cũng rất đúng quy củ. Nếu như đám người Bồ Đào Nha này không chột dạ, cần gì phải mạo hiểm chạy trốn? Một khi bọn họ bị triều đình truy nã, những bến cảng như Hàng Châu, Ninh Ba, Nguyệt Cảng, Macao đều không thể đi, chỉ có chạy đến đảo Luzon mới có thể thoát khỏi đuổi bắt, ừm, hướng chạy của thuyền bọn họ vừa rồi...

Hướng của bọn họ chạy vừa rồi cũng không phải là hướng đảo Luzon ở phía Nam, mà là chạy về phía Đông.

808. Chương 808: Thấy Mâm Biết Cây

Kim Anh Cơ nói tới chỗ này, liền nhìn Tần Lâm một chút.

- Ta nghĩ đây chính là duyên phận, vì sao sớm không xảy ra muộn không xảy ra, ta vừa tới lập tức có án phân thân?

Tần Lâm tự giễu cười cười, căn dặn Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung:

- Hai vị, nghĩ biện pháp thay ta, đi xem thử những mảnh thi thể kia.

Du, Trầm áp giải thuyền Tây Dương lên bờ, giao bọn La Bố, Ngõa Vi cho bọn nha dịch, lại dùng năm lượng bạc mua chuộc Ngộ Tác.

Tần Lâm thấy được những mảnh thi thể kia ở phòng xác huyện nha. Bởi vì được vớt từ dưới biển lên đã hai ngày, mùi hôi thối tràn ngập cả phòng, trên thi thể trắng nhợt hiện ra một lớp dịch dính như keo trong nhẵn, hình dáng có vẻ tương đối hoàn chỉnh: một mảnh nhũ hoa, một mảnh ở bên sườn, mảnh thứ ba là bụng, to bằng bàn tay, ở giữa là cái rốn.

- Tần ca, sao hả?

Lục Viễn Chí tới gần hỏi, y quan sát những mảnh thi thể kia đã một lúc, nhưng không tìm được chút manh mối nào.

Ba mảnh thi thể theo thứ tự là ngực trái, ba sườn, bụng, vừa đúng có thể ráp lại khít khao, xác định là thuộc về cùng một nạn nhân.

Sau khi ráp mảnh thi thể lại tạo thành một hình chữ nhật từ nhũ hoa tới bụng, nhưng đầu mỗi có thể cung cấp chỉ tương đối có hạn. Rõ ràng nhất chính là giới tính người chết, không nghi ngờ chút nào là nữ nhân, tiếp theo chính là màu da có hơi đen, ngoài ra Lục Viễn Chí phát hiện mình cũng không tìm được đầu mỗi nào khác có giá trị.

Tần Lâm tức giận liếc mắt trừng y một cái:

- Tên mập, uống cho nhà đệ là đồ để giết heo, vì sao không thể nhìn ra điểm cơ bản?

Nhà ta giết heo, nhưng chưa từng giết người kia mà?! Lục Viễn Chí cười ngây ngốc gãi đầu một cái, chột đôi mắt nhỏ sáng lên, vỗ đùi một cái thật mạnh:

- Ôi chao, Tần ca muốn nói là căn cứ vào lượng mỡ ư, thật là... Từ mảnh thi thể có thể suy luận, thoát nhìn người chết không có bao nhiêu mỡ, nhưng cũng không phải là da bọc xương, vóc người có vẻ hơi gầy.

Giết heo rất chú trọng đến con heo nhiều mỡ hay ít mỡ, cho nên Tần Lâm nhắc tới như vậy Lục Viễn Chí lập tức bừng tỉnh ngộ, sức lãnh ngộ cũng không chậm.

Lấy người ra so sánh với heo có vẻ như hơi khập khiễng, thể nhưng về lý quả thật hoàn toàn giống nhau. Hơn nữa Tần Lâm, Lục Viễn Chí thỉnh thoảng lại tiếp xúc với thi thể, nếu không tự tìm chuyện cười nói cho khuây khỏa, sớm muộn gì cũng sẽ tạo thành bệnh.

Ngộ Tác cùng mấy tên lão bộ khoái huyện nha đang chia nhau năm lượng bạc Trầm Hữu Dung đưa, vốn bọn họ không coi Tần Lâm và Lục Viễn Chí ra gì, chỉ cho là công tử bột hiếu kỳ mà thôi. Không ngờ rằng nghe bọn họ nghiệm thi nói vanh vách như lòng bàn tay, không khỏi tò mò hai người tuổi trẻ này có lai lịch thể nào, vì sao nhân lực và kinh nghiệm không kém gì lão công môn phá án mấy chục năm. Ai nấy đều giông tai lên nghe, xem bọn họ còn nói gì nữa.

Lục Viễn Chí quan sát mảnh thi thể, nghi hoặc nói:

- Như vậy có thể xác định người chết phái nữ, màu da hơi đen, vóc người hơi gầy, nếu là như vậy có quá nhiều người phù hợp. Thế nhưng không có dấu vết gì đặc biệt, làm sao có thể xác định là kỹ nữ mất tích kia?

- Thật ra thì từ mảnh thi thể, chúng ta còn có thể tìm ra được nhiều đầu mối hơn.

Tần Lâm cũng quan sát các mảnh thi thể, chỉ chỉ mảnh bụng:

- Hả là nàng đã từng sinh nở, còn đã từng cho con bú, đệ hãy quan sát cẩn thận.

Lục Viễn Chí nhìn kỹ một hồi, mảnh thi thể kia bị nước biển làm cho trương lên trắng bệch, dường như bề ngoài có thứ gì đó nhưng hết sức mờ mờ không thể nhìn rõ. Y bèn mở hết cửa sổ phòng xác ra, nhờ ánh sáng bên ngoài mới có thể quan sát thấy quả thật có vết nhằn như ẩn như hiện.

- Đây là vết nhằn mang thai.

Tần Lâm giải thích.

Lúc nữ nhân mang thai bụng trở nên lớn, da bị căng lên mỏng đi, có một số sẽ xuất hiện hoa văn hình gợn sóng rộng hẹp khác nhau, dài ngắn không đồng nhất. Sau khi sinh xong, những hoa văn này sẽ dần dần biến mất, còn để lại vết nhằn màu trắng sáng bóng, tức vết nhằn mang thai, một khi sinh ra cũng sẽ không hoàn toàn biến mất, nhiều nhất chỗ có thể theo thời gian từ từ trở thành nhạt, chỉ cần nhìn cẩn thận là có thể phát hiện.

Mặc dù thời gian Lục Viễn Chí đi theo Tần Lâm cũng đã lâu, nhưng vẫn chưa tiếp xúc được với điểm này, lúc này nghe hắn giải thích chỉ cảm thấy bực bực.

Ngộ Tác cùng mấy tên lão bộ khoái nghe vậy hoảng sợ, ngơ ngác nhìn nhau, tuy rằng vị này còn trẻ tuổi thật, không ngờ lại là tay tổ trong nghề.

Lục Viễn Chí lại hỏi:

- Tần ca, đệ đã hiểu vết nhằn mang thai, huynh nói người chết đã từng cho con bú qua, là từ ngực nhìn ra được sao, xin hãy dạy cho đệ...

Tần Lâm cười xấu xa hắc hắc, lộ vẻ bại hoại:

- Cái này phải dựa vào kinh nghiệm... Chỉ có thể hiểu ý mà không thể diễn tả bằng lời.

Lục Viễn Chí chớp chớp mắt, hồi lâu mới hiểu được, Tần trưởng quan chúng ta quả thật quá bại hoại.

- Còn có thể tìm được nhiều đầu mối hơn hay không? Tần ca, đệ biết huynh có thể!

Lục Viễn Chí vô cùng hy vọng, nhìn chằm chằm Tần Lâm:

- Chiều cao, tướng mạo, tuổi tác người chết...

Dù là đám Ngộ Tác và bộ khoái kia cũng vểnh tai lên chăm chú nghe, hôm nay thanh niên trẻ tuổi này đã mang lại không ít bất ngờ cho bọn họ.

Rốt cục Tần Lâm cười tỏ vẻ không thể làm gì:

- Tên mập, đệ cho rằng ta là thần tiên sao? Được rồi, bắp thịt của thi thể vẫn còn tương đối đàn hồi, da cũng tương đối căng, chưa có dấu hiệu chùng lại. Từ đó có thể phán đoán tuổi của nàng giữa hai mươi tuổi đến bốn mươi tuổi, ngay cả ta cũng không tìm được nhiều đầu mối hơn nữa.

Muốn khôi phục dung mạo người chết khi còn sống, cần phục hồi đầu mặt, phải tìm ra phần đầu mới được. Muốn phán đoán chiều cao người chết, cần phải tìm được xương tứ chi, tỷ như xương cổ tay, xương đùi, lấy chiều dài xương nhân với hệ số xương cố định là có thể tính toán được chiều cao thân hình.

Muốn phán đoán trạng thái cuộc sống của người chết, xem trên tay có da chết hay không, lòng bàn chân có vết chai hay không, mức độ mòn của răng thế nào... chính là thông số quan trọng để tham khảo. Muốn biết bữa ăn cuối cùng của người chết là gì, vậy phải mổ dạ dày, ruột ra xem.

Chỉ có ba mảnh thi thể từ ngực tới bụng, tổng cộng dài hơn thước, rộng như bàn tay, Tần Lâm không có cách nào phục hồi dung mạo người chết khi còn sống, cũng không thể xác định chiều cao. Về phần tin tức phức tạp hơn lại càng không cần phải nói, không có hy vọng gì.

Rốt cục Ngô Tác cùng bọn bộ khoái Hải Trừng huyện thở phào nhẹ nhõm, vị công tử gia tuổi còn trẻ này có thể từ mấy mảnh thi thể nhìn ra người chết đã từng sinh sản, từng cho con bú đã là rất giỏi, nếu còn có thể biết cao thấp, dung mạo vậy đấy chúng ta còn có mặt mũi sống tiếp sao?!

Tần Lâm sửa sang mảnh mới có được từ ba mảnh thi thể lại một lần: phái nữ, màu da hơi đen, vóc người hơi gầy, tuổi tác giữa hai mươi tuổi đến bốn mươi tuổi, từng có sinh sản và cho con bú. Ba mảnh thi thể ráp lại kéo dài từ ngực trái đến bụng có hình chữ nhật, không có dấu vết đặc biệt rõ ràng như nốt ruồi đen, vết sẹo, hay bớt.

- Quả thật đã thu nhỏ phạm vi lại không ít, nhưng muốn đạt tới tiêu chuẩn nhận định xác thật vẫn còn chưa đủ.

Tần Lâm nghĩ ngợi, đi ra phòng xác đưa tay xoa xoa mũi, hít sâu một hơi dưới ánh mặt trời ấm áp, xua tan mùi hôi thối tràn ngập trong mũi.

Không khí Phúc Kiến Nguyệt Cảng mang theo hơi thở gió biển mát mẻ, ánh mặt trời cũng ấm áp, mơ hồ có cảm giác như mùa Xuân đến.

Lần này cuối cùng Lục Viễn Chí không bị Tần Lâm sai khiến giải phẫu thi thể, trong lòng y vừa cảm thấy may mắn lại cảm thấy có hơi mất mát. Dù sao y cũng đã quen rồi, lần này lại không động thủ, trong lòng cũng cảm thấy thiếu thốn một thứ gì đó.

Tần Lâm vỗ vai y một cái:

- Đi, chúng ta đi gặp nhân tình của kỹ nữ kia.

Du Tư Cao là tọa doanh quan thủy doanh Phúc Kiến Thủy sư đóng Nguyệt Cảng, Trầm Hữu Dung là Bả Tổng, hai người có thể coi là nửa địa đầu xa Hải Trừng huyện, tìm thủy binh bản địa tới dẫn đường đi tìm người.

Trên đường một tên thủy binh quen thuộc tình huống giới thiệu tình huống với Tần Lâm, kỹ nữ bị nghi ngờ là người bị hại gọi là Hạ Quế Thư, trời sinh tính phóng đảng không chịu nổi. Nhân tình của nàng là Vương Ba Tấn, cả đời xem đánh bạc như mạng, hai người thích ăn ngon lành lắm, toàn dựa vào bán tròn nuôi miệng mà sống.

Dung mạo Hạ Quế Thư cũng rất tầm thường, tuổi cũng không coi là nhỏ, chỉ có thể dự đoán được đám thủy thủ ngoại bang hay lui tới bến cảng, ngay cả kỹ nữ thanh lâu chính quy cũng rất xem thường nàng.

- Hạ Quế Thư có từng sinh con hay chưa?

Tần Lâm cảm thấy hứng thú với điểm mấu chốt này.

Thủy binh đáp:

- Nghe nói nàng có một đứa con gởi nuôi ở Thư gia quê nhà, cũng không biết đã sinh với khách làng chơi nào.

Đôi mắt nhỏ Lục Viễn Chí sáng lên: đã từng sinh con sao, vậy hẳn là người chết kia, vết nhằn mang thai trên bụng nàng chính là chứng cứ xác thực.

Tần Lâm cười cười không có ý kiến.

Sau khi quanh quẩn lại một hồi trong dãy nhà thấp nhỏ cách bến cảng không xa, rốt cục tìm được nhà Hạ Quế Thư trong một dãy nhà lụp xụp cũ nát, cũng là nơi nàng hành nghề bán tròn nuôi miệng.

Trầm Hữu Dung tiến lên chuẩn bị gõ cửa, Tần Lâm chợt nhìn thấy cách đó không xa có một tòa viện dọn dẹp tương đối chỉnh tề, có vị lão bà bà tóc hoa râm đang cho gà ăn, mấy nữ tử trung niên đang làm việc vặt trong nhà, bèn khoát tay ngăn Trầm Hữu Dung lại, đi vòng sang hẻm nhỏ nằm bên cạnh ngôi viện kia, đồng tai lắng nghe.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, đám láng giềng này đang bàn luận đại sự kinh động nhất trong ba ngày qua, trong chu vi mười dặm.

Một thanh âm mang theo vẻ cay cú từ bên trong tường vang lên:

- Ta thấy Quế Thư kia chết không oan uổng, bọn ả đã lừa gạt đám phiên quỳ (chỉ người Tây Dương) kia bao nhiêu lần, vài ngày lại gây gỗ một lần. Lần này rõ ràng là đi đêm có ngày gặp ma, gặp phải kẻ lòng dạ độc ác giết chết ả đã đành, lại còn xẻ thây làm tám mảnh, hài cốt không còn, các người thấy có thể thảm không?

- Báo ứng!

Một thanh âm già nua thở dài nói, chính là lão bà bà cho gà ăn kia.

Tần Lâm lại nghe một hồi, hiểu được đại khái từ những lời trò chuyện của những nữ tử này. Hạ Quế Thư cùng Vương Ba Tán thường khi dễ người ngoại quốc không hiểu quan pháp Trung Quốc, sợ quan phủ Trung Quốc, thường hay lừa gạt đám khách làng chơi, dẫn tới cãi vã với bọn họ trước cửa.

Không trách Tri Huyện Hải Trừng Tiết Tân Nhan lại xem bọn La Bố, Ngõa Vi là hung phạm, khách làng chơi bị lừa gạt phần nộ giết người, đã có động cơ gây án.

Tần Lâm lại trở về nhà Hạ Quế Thư, ra hiệu, Ngưu Đại Lực bèn giơ tay gõ cửa.

Xoảng... trong nhà có vật gì đó bị đánh rơi xuống đất, rõ ràng là bên trong có người, nhưng bọn Tần Lâm chờ một hồi vẫn không thấy ai ra mở cửa.

Mấy tên thủy binh kêu lên:

- Vương Ba Tán, người đừng rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, Du trưởng quan thủy doanh chúng ta tới tìm người, mau mau mở cửa, nếu không ột mỗi lửa đốt trụ ỗ của con rùa đen người!

Ngưu Đại Lực gõ cửa ầm ầm, rốt cục cửa mở hé ra một chút, một nam nhân đầu lươn mắt chuột thò đầu ngó dáo dác ra ngoài lăm lăm lét lét.

Ngưu Đại Lực không kiên nhẫn, dùng sức đẩy mạnh, cửa mở rộng ra vào bên trong, Vương Ba Tán lập tức ngã ngửa.

Đám thủy binh tức giận nhổ nước bọt:

- Vương Ba Tán, người có được bao nhiêu bản lãnh, hai vị trưởng quan Du, Trầm bản doanh đại giá quang lâm, người còn rút đầu giả bộ làm con rùa đen sao?

Vương Ba Tán gật đầu cúi người, nở một nụ cười nịnh nọt:

- Tiểu nhân không dám, các vị trưởng quan, mới vừa rồi tiểu nhân sợ là có người xấu tới cho nên không dám lập tức mở cửa, xin các vị mở lượng bao dung cho.

Du Tư Cao tìm một cái ghế, dùng tay áo lau lau mời Tần Lâm ngồi xuống, sau đó chỉ Vương Ba Tán quát:

- Vị Tần gia hỏi này cái gì, người phải đáp sự thật, nếu có nửa câu không thật, lão tử lột da chó của người!

- Sao dám, sao dám!

Con người Vương Ba Tán xoay chuyển liên hồi, Du Thủ Bị thủy doanh ngồi ngang hàng cùng Tri Huyện bản huyện, không ngờ rằng một mực cung kính đối với người trẻ tuổi này, không biết hần có lai lịch gì?

Tần Lâm không vội vàng đặt câu hỏi, mà trước hết quét nhìn bốn phía căn nhà này. Quả nhiên ngôi nhà vừa nhỏ vừa cũ, mặt đất có hơi ẩm ướt, trong không khí có mùi mốc, bàn ghế vừa cũ kỹ lại rách nát, phía sau giường có một sợi dây thừng buộc vào cửa sổ, treo bảy tám mảnh vải bó chân dơ bẩn.

Khẽ mỉm cười, Tần Lâm quan sát Vương Ba Tán, không nhanh không chậm hỏi:

- Nhân tình của người gọi là Hạ Quế Thư có đúng không, nàng mất tích lúc nào?

- Bẩm... bẩm lão gia, nàng đã ra ngoài vào tối hôm trước, cho đến nay vẫn chưa trở về.

Vương Ba Tán vô cùng cẩn thận đáp, y làm quy nô đã quen, nụ cười nịnh trên mặt hình thành theo thói quen, cười nhàn nhún cả mắt mũi miệng.

Du Tư Cao cùng Trầm Hữu Dung đều gật đầu một cái, lúc Vương Ba Tán báo quan ở huyện nha cũng nói như vậy, thời gian có thể nói là ăn khớp. Sáng sớm ngày hôm trước phát hiện mảnh thi thể, cũng chính là sau khi Hạ Quế Thư rời nhà cả đêm.

Tần Lâm lại nói:

- Hạ Quế Thư tuổi bao lớn, vóc người mập gầy, cao bao nhiêu, màu da là đen hay trắng, nhất nhất nói ra!

Vương Ba Tán không kịp dập đầu, thuận miệng nói một hơi:

- Nàng năm nay hai mươi lăm tuổi, vóc người có hơi gầy, da không phải là trắng, thấp hơn tiểu nhân một chút, ước chừng cao khoảng này...

Dứt lời Vương Ba Tán liền đưa tay, giá giá ở vị trí trán mình.

Tên thủy binh nhận ra được Hạ Quế Thư liền lặng lẽ nhìn Tần Lâm gật đầu một cái, tên Vương Ba Tán không có nói láo, Hạ Quế Thư quả thật có bề ngoài như vậy.

Vóc người Vương Ba Tán trong phái nam coi như tương đối thấp nhỏ, ước chừng bốn thước bảy tấc, Hạ Quế Thư thấp hơn y một chút, là chừng bốn thước sáu tấc. (Một thước đời Minh bằng ba mươi bốn centimet bây giờ, Hạ Quế Thư thân ột thước năm mươi sáu.)

809. Chương 809: Nghi Điểm Dàn Lộ

- Ừm, rất tốt, người không có lừa gạt bản quan.

Tần Lâm gật đầu một cái, thần sắc cũng chuyển thành hòa hoãn:

- Như vậy trên người nàng có dấu hiệu đặc biệt gì không, tỷ như nốt ruồi đen, bớt hay sẹo...?

Vương Ba Tán gãi gãi đầu:

- Để tiểu nhân suy nghĩ một chút, à đúng rồi, trên hông nàng có một cái bớt màu xanh đen, bên phải cổ có nốt ruồi đen, còn có... Còn có chân trái đã từng ngã bị thương, bên cạnh đầu gối có vết sẹo to bằng đầu ngón thô, ngoài ra không còn gì khác.

Lục Viễn Chí sắc mặt một cái, thầm nhủ trong lòng: ông trời già muốn chơi chúng ta hay sao, các nơi trên người Hạ Quế Thư đều có điểm đặc biệt dễ nhận, thế nhưng không tìm được điểm đặc thù nào ở vị trí ngực bụng, quả thật cũng hết sức trùng hợp.

Tần Lâm cúi đầu nghĩ ngợi chốc lát, đột nhiên ánh mắt trở nên lạnh như băng nhìn chằm chằm Vương Ba Tán, gần giọng nói:

- Ngực nàng có nốt ruồi son, tại sao người không nói ra? Có ý giấu giếm, rốt cục là người muốn gì?!

Tất cả mọi người có mặt tại trường giật mình kinh hãi, trên mảnh thi thể kia cũng không có nốt ruồi son, Tần Lâm hỏi như thế là có ý gì?!

Vương Ba Tán bị dọa sợ đến toàn thân run rẩy, ấp a ấp úng nói:

- Nốt ruồi son, tiểu nhân không nhìn thấy, không có... Không có, trên người nàng không có nốt ruồi son gì...

Tần Lâm không tiếp tục dây dưa vấn đề nốt ruồi son nữa, lại hỏi:

- Như vậy Hạ Quế Thư mất tích, lại phát hiện mảnh thi thể, người có cho rằng nàng đã bị giết hay không, người cảm thấy ai đã giết nàng?

- Đương nhiên là đám người Tây Dương kia!

Vương Ba Tán không chút nghĩ ngợi nói:

- Trong đó có một tên là Ngõa Vi bám theo Quế Thư dây dưa không nghỉ, hẳn là Quế Thư không chịu đáp ứng, người này then quá hóa giận mới hạ độc thủ.

Tần Lâm truy sát không nghỉ:

- Đã như vậy, tại sao ngày nàng mất tích người không báo quan, sang hôm sau phát hiện mảnh thi thể mới báo quan?

Vương Ba Tấn cười xấu hổ:

- Lão gia ngài cũng biết, Quế Thư làm nghề đó, sau khi đi ra ngoài bị khách nhân lưu lại qua đêm, thậm chí một hai ngày mới trở về, trước kia cũng thường hay có. Sau khi phát hiện mảnh thi thể, lại chờ thêm một ngày, lúc ấy tiểu nhân mới cảm thấy lo lắng nên đi báo quan.

Như vậy... Tần Lâm hơi nghĩ ngợi, không moi ra được manh mối gì hữu dụng từ miệng Vương Ba Tấn, không thể làm gì khác hơn là dẫn theo mọi người rời đi.

Mới vừa đi ra không bao xa, liền chạm mặt một nhóm người hung thần ác sát, xắn tay áo thật cao hùng hổ đi tới.

Đám người này thấy đám đối diện là những quan quân Thủy sư Du Tư Cao, Trần Hữu Dung bèn tự giác đứng sang ven đường, nặn ra khuôn mặt tươi cười.

Du Tư Cao không để ý bọn họ chút nào, Trần Hữu Dung ngược lại gật đầu một cái với bọn họ, sau đó cho Tần Lâm biết những người này là bang hội bến cảng địa phương, chuyên cho vay nặng lãi.

Tần Lâm cau mày lại, thả chậm bước chân.

Chỉ chốc lát sau từ xa truyền tới thanh âm một trận loạn đả binh binh, xen lẫn tiếng gào thét của Vương Ba Tấn:

- Các vị đại gia, không phải là không trả tiền, Quế Thư đã chết, lấy đâu ra tiền trả lại các người!? Không tin, các người đi tới nha môn hỏi thử xem, đã bị phân thân làm tám mảnh.

- Hừ, coi là chúng ta xui xẻo! Nếu không phải là Quế Thư chết, sẽ bắt ả đi bán cho phiên quỹ!

Tên mặt sẹo trắng hán cầm đầu phun bãi nước bọt vào mặt Vương Ba Tấn, phái người vọt vào trong nhà lục tìm, cũng không tìm được thứ gì đáng tiền, không thể làm gì khác hơn là dẫn dắt thủ hạ hậm hực rời đi.

Bọn Tần Lâm cũng không đi xa, đứng sau khúc quanh chờ bọn họ. Tên mặt sẹo thấy vậy cũng hơi giật mình, không biết được đám Thủy sư này có tính toán gì.

- Nào lại đây, vị Tần lão gia này có lời muốn hỏi các người.

Du Tư Cao vẫy vẫy tay.

Bang hội bến cảng lợi hại tới mức nào cũng không dám hơn thua với Thủy sư chính quy, tên mặt sẹo không thể làm gì khác hơn là cười khổ tiến tới, thi lễ với Tần Lâm:

- Tần lão gia ở trên cao, tiểu nhân xin có lễ, không biết ngài muốn hỏi gì?

Tần Lâm cười nói:

- Chuyện này không liên quan tới người, chỉ cần người nói một lượt chuyện các người cho Hạ Quế Thư mượn tiền là được.

Hạ Quế Thư chỉ là một kỹ nữ hành nghề lén lút, còn có Thủy sư tra vụ án của nàng sao?! Tên mặt sẹo kinh ngạc trong lòng, ngoài mặt tất nhiên một mực cung kính, kể lại một lượt đầu đuôi gốc ngọn.

Thì ra Vương Ba Tấn cực kỳ mê đánh bạc, thua hết thấy tiền mà Hạ Quế Thư kiếm được không còn một mống, còn nợ như chúa Chổm, phải giật gấu vá vai mới miễn cưỡng xoay sở, nhưng muốn mượn tiền mới vậy không ai chịu cho y mượn.

Hai tháng trước là Hạ Quế Thư tìm được tên mặt sẹo cho vay nặng lãi, nói muốn mượn một khoản tiền sửa nhà, mua ít tranh họa, chận cảnh trang trí, để cho làm ăn có chút khởi sắc.

Nhan sắc Hạ Quế Thư rất bình thường, thậm chí có thể nói có hơi xấu xí, nhưng nàng tiếp khách sống lạnh không ky, ngay cả phiên quỹ Đông Tây lưỡng dương cũng chịu tiếp, cho nên làm ăn cũng tương đối. Tên mặt sẹo cảm thấy nàng trùng tu trang trí nhà cửa lại, nói không chừng làm ăn sẽ tăng thêm một bậc, vẫn có nắm chắc thu hồi vốn. Vạn nhất không được bắt Hạ Quế Thư đi bán cho phiên quỹ cũng có thể lấy lại được tiền vốn, vì vậy bèn cho nàng mượn tiền.

Không ngờ rằng hai tháng trôi qua, bên Hạ Quế Thư cũng không có một chút động tĩnh nào cả, hỏi ra mới biết sau hôm Hạ Quế Thư mượn tiền, Vương Ba Tấn thua một số bạc ở đồ trường tương đương số vừa mượn. Lúc này tên mặt sẹo mới hiểu được bọn họ muốn giở trò gì, bèn ép bức liên tục vài ngày một lần, càng ngày càng hung hãn hơn.

- Ôi, không ngờ rằng Hạ Quế Thư bị giết, còn bị thất lạc hài cốt, không hoàn chỉnh, cũng coi như là báo ứng của nàng ta.

Tên mặt sẹo làm bộ cất tiếng thở dài.

Du Tư Cao cười lạnh một tiếng:

- Hừ, nếu không phải người ép bức quá mức, ép nàng chạy đi dây dưa người Tây Dương, cũng sẽ không tới nỗi mất mạng oan uổng như thế.

- Tiểu nhân... tiểu nhân tổn thất cũng rất lớn!

Tên mặt sẹo sắc mặt như đưa đám, bấm đầu ngón tay tính:

- Cả lãi mẹ lãi con chừng hai mươi tám lượng, khoan tính khoản này, năm mươi lượng tiền vốn còn nguyên, mới vừa rồi lục soát nhà nàng không được ba lượng. Thôi, người chết hết nợ, tiểu nhân tự nhận xui xẻo, cũng không trở lại tìm Vương Ba Tấn nữa.

Tần Lâm khẽ lắc đầu ra hiệu, Du Tư Cao để cho tên mặt sẹo cút đi, y chẳng qua là tên cho vay nặng lãi, hẳn không có quan hệ trực tiếp với án mạng.

- Tần ca, tên Vương Ba Tấn đó rất khả nghi...

Lục Viễn Chí thấp giọng nói:

- Không biết có phải là vì trốn nợ cho nên mạo nhận thi thể hay không... Mới vừa rồi tên mặt sẹo kia cũng nói, bây giờ chỉ có thể xem như người chết hết nợ, nhưng nếu Hạ Quế Thư vẫn chưa chết, y sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.

Tần Lâm gật đầu một cái, cảm giác của hắn rõ ràng hơn Lục Viễn Chí, trực giác nhiều năm hình thành nói cho hắn biết, Hạ Quế Thư và Vương Ba Tấn có vấn đề.

Bất quá chỉ tìm được ba mảnh thi thể, ráp lại cũng chỉ dài hơn một thước, rộng bằng bàn tay, hơn nữa bất quá chỉ là phần trước thân thể, không có đặc điểm nhận dạng gì, đầu mỗi cung cấp cực kỳ có hạn, làm sao mới có thể tìm được đầu mối rõ ràng hơn?!

Tần Lâm suy nghĩ một chút, dẫn người trở lại huyện phòng xác bên cạnh nha, hỏi thăm lão Ngộ Tác mới vừa rồi:

- Vương Ba Tấn có từng thấy qua những mảnh thi thể kia chưa?

Ngộ Tác đã nhận bạc, dĩ nhiên biết gì nói vậy:

- Bẩm lão gia, sau khi y báo quan, Tiết lão gia liền kêu y tới nhận thi.

- Hồ đồ u mê!

Tần Lâm lạnh lùng ném lại bốn chữ, xoay người rời đi.

Ngộ Tác lấy làm kinh hãi: không biết người này là ai, khẩu khí lớn như Bát Phủ Tuần Án. Bất quá cũng phải, Du Thủ Bị Thủy sư ở bên cạnh hẳn cũng chẳng khác nào người hầu.

Ra khỏi phòng xác, Lục Viễn Chí lập tức rơi vào mơ hồ: chẳng lẽ không nên nhận xác, Tiết Tri Huyện làm như vậy...

Tần Lâm cười khỏ, nếu như là thi thể hoàn chỉnh hoặc giả có đặc điểm gì, gọi thân nhân tới nhận cũng là thủ pháp phá án thường quy. Nhưng ba mảnh thi thể này không có bất kỳ đặc điểm gì, cũng không có dung mạo, dù là mẹ ruột nàng tới nhận e rằng cũng không nhận ra được, cần gì phải để cho Vương Ba Tấn nhận? Tự dưng tiết lộ toàn bộ tình huống quan phương nắm giữ cho kẻ có lòng thừa cơ lợi dụng!

Nếu không phải như vậy, mới vừa rồi Tần Lâm đột nhiên nói dối ngực thi thể có nốt ruồi son, có lẽ cũng đã gạt được y phải khai ra điều gì đó.

- Hay là bắt tên kia lại tra khảo?

Một tên cầm y huynh đệ xoa xoa tay, nếu dùng trọng hình, không sợ Vương Ba Tấn không khai.

Tần Lâm liếc y một cái:

- Người cho rằng chúng ta còn là Bắc Trần Phủ Ty sao!?

Tên Hiệu Úy cười cười gãi gãi đầu, lúc này mới nhớ ra Tần trưởng quan đã bị cách đi hết thấy chức vụ, đây đi làm việc ở Cẩm Y Vệ Quỳnh Châu, đây là vụ án ngẫu nhiên gặp ở giữa đường, làm sao có được quyền dụng hình ép cung?! Vạn nhất bị một ít người biết, đạ hặc hấn hành động bất pháp trên đường lưu đây sẽ là chuyện không hay.

Tra án càng gặp phải khó khăn, Tần Lâm càng cảm thấy hưng phấn. Vốn là vụ án này không mấy liên quan với hấn, nhưng nếu đã gặp phải, cũng đã nhúng tay vào, hấn quyết phải điều tra cho rõ đầu đuôi gốc ngọn.

Hướng chi đây lòng hấn mơ hồ cảm thấy, hành động của đám người Bồ Đào Nha kia có vẻ rất cổ quái...

Tần Lâm lập tức phân phái nhân thủ, nhờ Trần Hữu Dung trở về Thủy sư điều động thủy binh dùng thuyền kiểm tra mặt biển Nguyệt Cảng, xem thử có thể phát hiện ra mảnh thi thể khác hay không. Tuy rằng hiện tại cách thời điểm phát hiện ra mảnh thi thể thứ nhất đã hai ngày, bị gió thổi sóng đánh cá tôm rửa trôi, cơ hội có thể tìm thấy là vô cùng mong manh, nhưng chỉ cần có chút cơ hội, Tần Lâm cũng sẽ không chịu buông tha.

- Tuân lệnh, dù sao coi như chúng ta đưa Thủy sư ra biển diễn luyện, cũng không phí công phu gì.

Trần Hữu Dung không chút nghĩ ngợi lập tức đáp ứng.

Sau đó Tần Lâm nhờ y điều phái thủy binh quen thuộc tình huống bản địa, tìm người khắp nơi tra hỏi, để xem sau tối hôm ấy có còn ai từng nhìn thấy qua Hạ Quế Thư hay không.

- Ôi chào, thượng đế, xin tha cho chúng con!

Tiếng gào thét bằng ngôn ngữ Bồ Đào Nha, pha lẫn với tiếng đánh gậy bôm bốp từ phương hướng đại đường huyện nha truyền tới.

Tiết Tân Nhan là vị quan văn trung niên để ria chữ bát, y mặc công phục ngồi sau công án, hai bên ba ban nha dịch đứng thành hình cánh nhọn, uy phong凛凛. Phía dưới mấy người Tây Dương bị bọn nha dịch đè xuống đất, dùng hèo đánh loạn bốp bốp, nhất thời khiến cho cả sảnh đường trở nên náo nhiệt.

- Nếu còn không chịu khai thật, bản quan tuyệt chẳng dung tình!

Tiết Tân Nhan dừng một chút, lại cười lạnh nói:

- Đám người Tây Dương các ngươi toàn là cầm thú vô quân vô phụ, giết người thì có gì là ly kỳ? Không cần nói, Hạ Quế Thư kia nhất định là các ngươi giết!

Thời này ở thế giới Đông phương, Đại Minh là thiên triều, vô cùng khinh bỉ Đông Tây lưỡng dương. Cho dù là loại hôn quan như Tiết Tân Nhan dụng hình đánh người Tây Dương cũng không có chút áp lực nào, nói đánh là đánh.

- Thượng đế nhân từ, chẳng lẽ chúng con sẽ bị đánh chết ở chỗ này sao?!

La Bố nằm lăn dưới đất, vẻ mặt như đưa đám:

- Tổ quốc Bồ Đào Nha, ta không còn cơ hội thấy ngày người thoát khỏi ma chướng của Tây Ban Nha...

Ngõa Vi cũng bị đánh trầy da sứt thịt, vẫn nói:

- Người yêu của ta ơi, xin vĩnh biệt... Công chúa Đông phương xinh đẹp ơi, đành phải chờ kỳ sĩ khác tới cứu nàng vậy...

Những người Bồ Đào Nha khác giận đến nỗi muốn đánh Ngõa Vi, nếu như không phải là người dây dưa với kỹ nữ kia không nghĩ, làm sao gây ra họa hôm nay?! Báo hại chúng ta sắp sửa phải bỏ mạng ở Đông phương này...

Tiết Tân Nhan cười lạnh không ngừng, dù sao dùng nhục hình bức cung để cho những người Tây Dương này nhận tội phục pháp, coi như y phá được vụ án, tối thiểu cũng sẽ được phê là 'xử án minh bạch'.

Huống chi người Tây Dương không hiểu luật pháp Trung Quốc, không tìm được những cách chống án như phủ không, tỉnh không, kinh không (kiểu nại lên phủ, tỉnh, kinh sư), đánh cho bọn họ nhận tội, quả thật là làm quan địa phương không có chút nguy hiểm nào.

Thời này xử án là phải công khai, bên ngoài ngưỡng cửa đại đường có rất nhiều dân chúng đến xem, so với Tiết lão gia, rốt cuộc dân chúng thuận phác hơn nhiều, bàn tán ầm ĩ:

- Nghe nói những người Tây Dương này đốt giết bắt cóc ở đảo Luzon, rất tàn ác xấu xa, trước kia ở Nguyệt Cảng chúng ta cũng đang hoảng, không nghĩ tới cuối cùng làm ra chuyện xấu như vậy.

Có người lập tức phản bác:

- Nói gì vậy, đảo Luzon là người Tây Ban Nha, mấy tên này là người Bồ Đào Nha. Lúc người Bồ Đào Nha mới tới cũng từng ý mạnh làm càn, nhưng mấy chục năm qua đã trở nên đang hoàng ngoan ngoãn. Đã có không ít người Bồ Đào Nha từ Macao tới chỗ chúng ta làm ăn.

Dân chúng nói là sự thật, triều Minh hết sức cứng rắn đối với người Tây Dương. Trước sau có tập đoàn Ưng Trực và tập đoàn Trịnh thị độc bá trên biển, người Tây Dương nhất định phải đóng phí bảo hộ cho bọn họ. Bên quan phủ cho người Bồ Đào Nha thuê Macao làm ăn, nhưng lại có chỗ khác nhau rất lớn so với đời sau cho thuê.

Người Bồ Đào Nha ở Macao phải lệ thuộc quan địa phương cai quản, nếu như phạm pháp, quan huyện sẽ đánh hèo bọn họ mà không khách sáo chút nào. Trong mắt quan phủ, người Bồ Đào Nha cũng chỉ tương đương với người ngoại phiên do Thổ Ty cai quản, địa vị còn thấp hơn cả dân chúng tầm thường.

Đây cũng giống như quýt sinh ở Hoài Nam là quýt, nhưng sinh ở Hoài Bắc lại là chỉ. Người Tây Ban Nha thống trị đảo Luzon hung ác tàn bạo, nhưng vào triều Minh người Bồ Đào Nha ở Macao bị quan phủ Trung Quốc quản, lại tương đối giữ quy củ.

Nguyệt Cảng là bến cảng mua bán, người Bồ Đào Nha tới đây làm ăn rất quy củ, mười mấy năm qua dân chúng cũng không cảm thấy có cái gì. Hiện tại thấy La Bố, Ngõa Vi bị đánh rất thảm, dần dần có người cảm thấy kinh ngạc: nếu như là dân chúng Trung Quốc bị quan phủ đánh như vậy, sợ rằng đã sớm bị nghi ngờ là dùng nhục hình ép cung.

810. Chương 810: Quân Chính Quy

La Bố, Ngõa Vi chịu đựng không nổi, đau đến cơ hồ ngất đi, đang lúc này, Du Tư Cao dẫn một nhóm Thủy sư quan giáo đi vào đại đường.

Tiết Tân Nhan lấy làm kinh hãi, vốn văn võ khác đường, mặc dù Du Tư Cao và y cùng ở Nguyệt Cảng này nhưng giữa hai người lại không có giao tình gì. Hiện tại Du Tư Cao đột ngột tiến vào đại đường không biết muốn làm gì, sắc mặt Tiết Tân Nhan lập tức trở nên hết sức khó coi, trầm giọng nói:

- Du Thủ Bị, bản quan đang phá án công đường...

- Mạt tướng là vì án này mà tới.

Du Tư Cao ôm quyền vái chào, lại nói:

- Vốn tưởng rằng án này chẳng qua là vụ án giết người phân thân đơn giản, nhưng quân quan doanh mạt tướng kiểm tra thuyền những người Tây Dương này, phát hiện một ít tang vật ở đó, sợ rằng liên lụy tới vụ án hải tặc, cho nên mạt tướng mới có một thỉnh cầu quá đáng...

Lời còn chưa nói hết, Tiết Tân Nhan đã lộ vẻ vui mừng khôn xiết, vội vàng nói:

- Không có gì, không có gì, thì ra là vụ án hải tặc, mời Du Thủ Bị đem phạm nhân đi là được. Nếu đã là hải tặc, giết người cũng không chỉ mình Hạ Quế Thư, đến lúc đó cung khai xong xuôi, bản quan chỉ cần thêm một cái bổ thiếp là được.

Theo lẽ thường vụ án hải tặc sẽ do Thủy Sư doanh phụ trách, bắt được hải tặc còn phải giải đến tỉnh thành, bắt được hải tặc Tây Dương thậm chí có thể giải đến kinh sư hiến phụ. Chuyện này không có chút liên quan với Hải Trừng huyện, Tiết Tân Nhan vô cùng vui vẻ.

Hơn nữa nếu như Hải Trừng huyện phá được vụ án giết người, kỹ nữ ngấm ngầm qua lại với người Tây Dương bị giết chết, dù phá án kịp thời, quan địa phương được phê 'xử án minh bạch', nhưng vẫn bị phê rằng 'dạy dân bất lực'. Nói trắng ra chính là không dạy dỗ dân chúng theo như đạo thánh hiền, thế nào cũng không dung tha được. Nhưng nếu xem là án hải tặc giao sang cho Thủy sư, vậy địa phương không có chuyện gì.

Du Tư Cao hét lớn một tiếng:

- Bây đầu, bắt những hải tặc này đến Thủy Sư doanh!

Thật nhiều thủy binh ồa vào huyện nha, trói người Tây Dương lại thật chặt, sau đó áp giải bọn họ tới Thủy Sư doanh.

Nơi đại đường Tiết Tân Nhan lau mồ hôi trên trán, vốn trước đó y còn lo lắng những người Tây Dương này thả chết không nhận tội, lần này may quá, để cho Du Tư Cao giải quyết bọn họ, lão Tiết ta khỏe thân.

Bọn La Bố, Ngõa Vi suýt chút nữa hộc máu, ai nấy tỏ ra kinh nghi bất định. Giết người phân thân chỉ là bắt hung thủ chính ra chém đầu, những người còn lại không có việc gì, nhưng nếu bị ghép tội hải tặc vậy chính là chém đầu cả lũ.

- Oan uổng, oan uổng, Du tướng quân, chúng ta oan uổng! Chúng ta xin thề trước thượng đế, từ trước tới nay không phải là hải tặc!

La Bố kêu lên.

Ngõa Vi cũng một mực kêu oan.

Thế nhưng Du Tư Cao bịt tai không nghe thấy, căn bản không để ý tới bọn họ.

Thủy Sư doanh đóng ở bên ngoài Hải Trừng huyện thành, tựa vào bến cảng, chưa hết khoảng thời gian tàn một nén nhang, Du Tư Cao đã áp giải bọn họ tiến vào doanh.

Lúc này La Bố, Ngõa Vi cùng bọn thủy thủ nhìn thấy một người từng làm cho bọn họ hết sức sợ hãi, vị tiên sinh bên người Ngũ Phong thuyền chủ.

Người Bồ Đào Nha không biết vị Tàn trưởng quan này là ai, nhưng bọn họ biết Ngũ Phong thuyền chủ lợi hại tới mức nào. Mà lúc vị trưởng quan này ở trên thuyền, Ngũ Phong thuyền chủ ôm sát hắn giống như dây leo ôm sát cổ thụ, dịu dàng với hắn khiến cho người ta phải ghen tỵ.

Không nghi ngờ chút nào, hắn là một người lòng dạ độc ác, lợi hại đáng sợ hơn cả Ngũ Phong thuyền chủ.

- Tướng quân, tha mạng, chúng ta không phải là hải tặc, chúng ta là quân chính quy vương quốc Bồ Đào Nha, làm sao có thể làm hải tặc được?

Một tên thủy thủ ra sức xin tha.

- Mã Lý Áo!

La Bô tức giận nhìn chăm chăm tên thủy thủ này.

- Thật xin lỗi, tiên sinh.

Mã Lý Áo tháo mũ xuống, khom lưng tỏ vẻ áy náy:

- Nhưng nếu như không nói ra sự thật, chúng ta sẽ chết ở chỗ này.

Quân chính quy Bồ Đào Nha? Tần Lâm có cảm giác kích động muốn bật cười như điên dại. Quân chính quy này cũng quá hùng mạnh, một chiếc thuyền nhỏ, trên đó có mấy con mèo nhỏ, lại có thể xuất phát từ lực lượng võ trang để quốc thực dân khổng lồ kia sao?!

La Bô không thể làm gì được, đành phải ưỡn ngực lên thật thẳng, tháo mũ xuống khom lưng hành lễ với Tần Lâm:

- Tướng quân tôn kính, quả thật chúng ta là hải quân chính quy của vương quốc Bồ Đào Nha. Nói chính xác hơn chúng ta là một đám người trốn tránh, cũng là một đám người yêu nước.

Ngô Vi cũng tỏ ra buồn thảm:

- Chín mươi năm trước, tổ quốc Bồ Đào Nha ta vẫn còn được giáo hoàng chủ trì, ký kết với Tây Ban Nha điều ước Thác Nhĩ Đức Tây Lạp Tư (điều ước Tordesillas) phân chia thế giới. Nhưng chín mươi năm sau, vương quốc Bồ Đào Nha đã không còn tồn tại, cho nên những người yêu nước như chúng ta không thể làm gì khác hơn là trốn tránh rồi đi.

Thông qua La Bô và Ngô Vi giới thiệu, Tần Lâm mới biết tiền nhân hậu quả.

Bồ Đào Nha có thuộc địa khắp trên thế giới, bởi vì vấn đề quyền thừa kế vương vị xảy ra nội loạn, quá trình đấu tranh tranh đoạt quyền vị kéo dài hết đời này sang đời khác, kết quả chính là Tây Ban Nha cùng tồn tại trên bán đảo Iberia, mất hồ chăm chăm thừa cơ mà vào.

Ba năm trước đây Bồ Đào Nha bị Tây Ban Nha tóm thâu, trở thành thuộc địa của Tây Ban Nha. Hai năm trước, Bồ Đào Nha nghị hội đồng ý quốc vương Tây Ban Nha Phỉ Lực (Philip) đệ nhị kiêm nhiệm quốc vương Bồ Đào Nha, Tây Ban Nha thừa kế một phần quyền lực thuộc địa của Bồ Đào Nha ở hải ngoại.

Vì thế Tây Ban Nha sai phái Bá tước Phí Dịch Nam Đức (Ferdinand) tới Đông phương làm tân Tổng Đốc, trú đảo Luzon.

Sau khi Phí Dịch Nam Đức tới nhậm chức, hạ lệnh hết thủy người Bồ Đào Nha Đông phương phải phục tùng mệnh lệnh của y, cánh hải quân Bồ Đào Nha thực lực nhỏ yếu ở Macao cũng nhất định phải thần phục Philip đệ nhị.

Phần lớn người Bồ Đào Nha ở Viễn Đông đón nhận thực tế, dù sao Tây Ban Nha vẫn cho Bồ Đào Nha giữ lại không ít quyền lợi, cũng không tước đoạt hết toàn bộ.

Nhưng một ít quan quân thanh niên không bằng lòng ra sức cho nước địch ngày xưa. Dù sao chín mươi năm trước Bồ Đào Nha vẫn còn được giáo hoàng chủ trì ký kết cùng Tây Ban Nha hiệp nghị phân chia thế giới, vì sao quay đầu lại trở thành mồi ngon của đối phương?!

La Bô, Ngô Vi chính là đám quan quân thanh niên trung thành này, bọn họ được cha xứ Phạt Lô Cách Lý Áo giúp đỡ, lấy được một chiếc thuyền nhỏ, thoát khỏi Macao.

- Xin tin tưởng chúng ta, chúng ta cũng không phải là hải tặc gì, ngược lại chúng ta còn đã từng sống vai chiến đấu cùng quân Minh dưới sự chỉ huy thống nhất của quan viên triều Đại Minh, tiêu diệt những tên hải tặc chân chính kia!

La Bô đặt tay lên ngực, ánh mắt xanh biếc nhìn Tần Lâm hết sức chân thành.

Y nói như vậy chính là lời thật, triều Minh là vương triều Đông phương nhất thống, không hề coi Bồ Đào Nha là đối thủ ngang hàng mà xem như quốc gia phiên thuộc.

Quan địa phương đối xử với bọn họ giống như Thổ Ty Vân Nam, Tương Tây, thỉnh thoảng bắt người Bồ Đào Nha thượng cống cho triều đình. Một khi có hải tặc bèn điều hạm đội Bồ Đào Nha phối hợp Thủy sư triều Minh tác chiến.

Sau đó thậm chí vào lúc triều Minh sắp sửa diệt vong, vẫn còn có một đội hỏa thương thủ Bồ Đào Nha thần phục với triều đình huyết chiến với quân đội Mãn Thanh xuôi Nam.

Tần Lâm nghe Ngõa Vi nói những lời này, cúi đầu âm thầm tính toán, không nghĩ tới lúc này Bồ Đào Nha lại bị Tây Ban Nha tóm thâu, bây giờ không biết tình thế bên kia Nam Dương ra sao... Triều Đại Minh vượt bỏ eo biển Malacca, mấy chục quốc gia phía Tây eo biển từ Ấn Độ dương đến bờ Đông Phi Châu bị buộc đoạn tuyệt triều cống, có lẽ có thể lợi dụng người Bồ Đào Nha mở ra một đợt phá khẩu...

- Ta tin tưởng các người không phải là hải tặc.

Hai tay Tần Lâm dè xuống, ngăn người Bồ Đào Nha đang mừng rỡ như điên:

- Bất quá dù sao vụ án phân thân này cũng có liên quan với các người, ta thân là người Trung Quốc, dĩ nhiên phải đòi lại công bằng cho người chết.

La Bó hậm hực trừng mắt nhìn Ngõa Vi:

- Rõ ràng là tại người, trên nguyệt ghẹo hoa khắp nơi mới chuốc khổ vào thân như vậy.

La Bó có tật xấu nói sai thành ngữ, lại nói sai câu trên hoa ghẹo nguyệt.

Ngõa Vi đỏ mặt nói:

- Tần tướng quân tôn kính, quả thật ta biết kỹ nữ Hạ Quế Thư kia, nhưng đêm hôm đó nàng cũng không có tới tìm ta, xin ngài tin tưởng ta.

Tần Lâm gật đầu một cái, mặc dù lão tổ tông nói không phải là tộc ta, ắt phải coi chừng dị tâm, nhưng thân ở tình cảnh như La Bó, Ngõa Vi tựa hồ cũng không cần thiết vì một kỹ nữ mà giết người, khiến cho rước họa vào thân, huống chi Hạ Quế Thư và Vương Ba Tấn cũng rất khả nghi.

- Các người tạm thời ở lại Thủy Sư doanh, không cho phép đi ra cửa doanh một bước, chờ ta tra rõ vụ án rồi hãy nói.

Tần Lâm buông lại những lời này, sau đó căn dặn Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung một phen, lúc này mới dẫn dắt các huynh đệ quan giáo rời đi Thủy Sư doanh.

La Bó làm dấu thánh giá trước ngực:

- Thượng đế phù hộ Tần tướng quân có thể tra rõ vụ án, trả lại trong sạch cho chúng ta.

- Chắc chắn, ta có cảm giác hần là một đại nhân vật hết sức cơ trí.

Ngõa Vi cười hì hì nói.

Tần Lâm rời đi Thủy Sư doanh trở về bến cảng, trên Lâm Anh hiệu to lớn bố trí đầy đủ hết, ở trong khoang rất thoải mái, không cần thiết ở trên bờ.

Đôi uyên ương Hạ Quế Thư, Vương Ba Tấn rất đáng nghi, nhưng làm thế nào mới có thể tìm được chứng cứ xác thực? Dựa vào ba mảnh thi thể kia, đầu mỗi có thể cung cấp quá mỏng manh.

Mà gởi gắm hy vọng vào chuyện tìm người mục kích và những mảnh thi thể khác cũng cảm thấy rất mong manh. Mảnh thi thể có thể bị tôm cá ăn mất, hoặc trôi đi theo hải lưu, còn người mục kích, lâu như vậy không thấy ai đứng ra, e rằng cũng không có hy vọng gì.

- Nhiều đầu mỗi cũng vô ích, chỉ cần một phản chứng là đủ rồi!

Tần Lâm gãi gãi đầu.

Lục Viễn Chí cũng rất buồn bực, giống như Tần Lâm nói, nói cách khác trên thi thể nhiều nốt ruồi son, hoặc là không có sinh sản gì đó, chỉ cần có bất cứ một điểm nào không đúng với tình huống của Hạ Quế Thư, vậy có thể loại bỏ khả năng những mảnh thi thể kia là của nàng.

Thế nhưng chỉ có ba mảnh thi thể cho thấy làn da nạn nhân hơi đen, vóc người hơi gầy, đã từng sinh sản, lại phù hợp với đặc điểm của Hạ Quế Thư, đây quả thật là làm khó người ta.

Tần Lâm vừa suy tư vừa trở lại Lâm Anh hiệu, Kim Anh Cơ và Bạch Sương Hoa đều ở đây, thấy Tần Lâm tỏ vẻ buồn bực như vậy, cũng biết hấn phá án không phải là thuận lợi.

- Hừ, người xử lý vụ án liên quan tới Thánh giáo ta thế như chẻ tre, đến phiên người Tây Dương lại không biết đường nào mà lần.

Bạch Sương Hoa bĩu môi, tuy rằng muốn chiêu mộ Tần Lâm làm Phụng Thánh Tả Sứ Bạch Liên giáo, nhưng trước nay bao nhiêu ân oán như vậy, làm sao có thể không có chút ngăn cách nào?!

Kim Anh Cơ cười hì hì nghênh đón:

- Sao hả, tiểu oan gia cảm thấy không vui ư, nào, để nô gia đút cho huynh miếng mít ngó sen.

Tay ngọc của nàng cầm một miếng mít ngó sen nhẹ nhàng nhét vào miệng Tần Lâm, vẻ mặt động tác cực kỳ giống một vị tiểu thê tử dịu dàng, không hề giống Ngũ Phong thuyền chủ tung hoành tứ hải.

Quy Bản Vũ Phu và các vị thủy thủ đều quay mặt đi, tài diễn kịch của thuyền chủ chúng ta thật là xuất sắc, chỉ có đám người Tây Dương ngu ngốc kia mới cho là nàng vừa dịu dàng vừa hiền lành. Bọn họ chưa từng thấy cảnh tượng nàng ném địch nhân và phản đồ xuống biển làm mồi cho cá.

Tần Lâm suy nghĩ chuyện trong đầu, ngậm mít ngó sen thơm ngát trong miệng như nhai rơm. Hôm ấy bất kể Kim Anh Cơ trêu chọc hấn thế nào cũng vẫn buồn bực không vui, cuối cùng ngay cả Bạch Sương Hoa cũng không nhịn được, cố ý nói đùa với Kim Anh Cơ muốn chọc cho Tần Lâm cười.

Thật ra thì Tần Lâm cũng không buồn bực bao nhiêu, chỉ là trong lòng hấn còn vụ án chưa giải quyết xong, cho nên dồn hết tâm tư vào đó, thoát nhìn giống như người gỗ.

Đợi mãi đến khi đêm xuống, hai phương diện tìm người nhìn thấy Hạ Quế Thư và tìm kiếm những mảnh thi thể khác đều không có tiến triển gì.

Tần Lâm đứng bên mạn thuyền, trăng khuyết treo lơ lửng giữa trời, bầu trời đêm sao chi chít, trên mặt biển Nguyệt Cảng không biết bao nhiêu hải thuyền đốt đèn lên, điểm điểm đèn lửa phủ kín mặt biển hòa cùng sao đầy trời vô cùng rực rỡ. Sóng biển dịu dàng đẩy đưa Lâm Anh hiệu, dưới chân hơi trông trăng, nếu như không phải là trong lòng có chuyện, hiện tại cũng là cảnh tượng cực kỳ lãng mạn.

Kim Anh Cơ nhẹ nhàng đẩy vai Tần Lâm:

- Tiểu oan gia, đi ngủ thôi, tối nay...

Cách đó không xa Bạch Sương Hoa gấp một cái, đồ mặt tránh trở về khoang thuyền mình. Nội công nàng tinh xảo, thính lực không phải là tầm thường, thanh âm của Kim Anh Cơ tuy nhỏ nhưng cũng bị nàng nghe rõ ràng.

Kim Anh Cơ nhìn theo bóng lưng Bạch Sương Hoa thè lưỡi một cái, đôi mắt tuyệt đẹp cong như vầng trăng trên trời, rõ ràng cho thấy Ngũ Phong thuyền chủ lại đang làm chuyện xấu, trêu đùa Bạch Liên giáo chủ.

Rốt cục Tần Lâm thu hồi ánh mắt, gạt đầu một cái:

- Được rồi.

Kim Anh Cơ cười hì hì kéo cánh tay hấn vô cùng thân thiết đi trở vào khoang thuyền, thăm nhủ trong lòng cho dù là tối nay mình chịu thiệt thòi, cũng phải làm cho tiểu oan gia Tần Lâm vui vẻ hơn.

Cửa sổ khoang được đóng lại, dưới ánh nền chiếu eo rần nước của Kim Anh Cơ khê khàng lay động, nhịp nhàng theo nhịp sóng biển bập bênh. Nhan sắc đẹp tuyệt trần toát ra vẻ mị hoặc vô kể, nụ cười nhàn nhạt trên mặt trái xoan cũng khiến cho người ta mê mẩn.

Cởi áo ngoài ra, la quần bị ném xuống đất, vóc người tuyệt đẹp chỉ còn lại yếm và khố bằng lụa mỏng tang, nhan sắc nàng càng đẹp như ảo mộng, đầu mày cuối mắt nhu mì khiến cho người ta đắm say.

Trong lòng Tần Lâm không khỏi cảm động, đương nhiên hấn biết nhan sắc của Kim Anh Cơ chỉ nở rộ vì mình.

811. Chương 811: Cầm Ngộ Của Tần Lâm

Rốt cục chiếc áo lụa mỏng cuối cùng cũng bị ném xuống đất, vóc người xinh đẹp tuyệt luân không hề che đậy lộ ra không sót chỗ nào, không biết đây là Thập Bát Thiên Ma hay là Phi Thiên Thần Nữ.

Đột nhiên Tần Lâm hít một hơi khí lạnh, toàn thân ngậy ra tại chỗ.

Mặt trái xoan Kim Anh Cơ đỏ đến mức cơ hồ muốn nhỏ nước. Nàng là Ngũ Phong thuyền chủ uy chấn tứ hải, từng gần gũi xác thịt với Tần Lâm, cũng thường tỏ ra quyến rũ, nhưng từ trước tới nay chưa từng làm ra hành động can đảm như vậy. Ngốc tử kia, người còn ngẩn người ra đó làm gì chứ?!

- Ta hiểu rồi.

Tần Lâm chợt cất tiếng cười ha hả, buồn bực tràn đầy trong lòng nhất thời tan thành mây khói, ngồi ngay ngắn bên mép giường vẫy vẫy tay với Kim Anh Cơ:

- Tới đây!

- Tiểu oan gia, đến lúc này còn...

Kim Anh Cơ cắn cắn môi, eo rần nước gấp lại, thân thể mềm mại không mảnh vải nhào vào vòng tay Tần Lâm, môi nóng như lửa hôn tới tấp vào mặt hắn.

Tần Lâm buông lỏng tâm trạng, thân thiết với Kim Anh Cơ. Đêm đó hai người tận tình hoan ái, càng triển miên quần quít hơn cả ngày thường.

Bởi vì Tần Lâm đã hiểu nên bắt tay vào vụ án này từ chỗ nào, mới có thể hoàn toàn vạch trần lời nói dối của đôi uyên ương Hạ Quế Thư.

Sáng sớm hôm sau, Nguyệt Cảng dần dần thức giấc, tiếng phu khuân vác đếm nhịp đều đặn, tiếng người bán hàng rong trên các thuyền nhỏ rao hàng chen lẫn tiếng còi nhỏ neo của thuyền bè, làm ặt biển trở nên ồn ào huyền ảo.

Tần Lâm mở mắt, Kim Anh Cơ vẫn ngủ say chưa tỉnh, mặt trái xoan đỏ ửng, lông mi thật dài nhẹ nhàng run rẩy theo nhịp thở, môi khẽ nhếch lên giống như con mèo nhỏ lưỡi biếng đáng yêu, vai trần lộ ra ngoài trắng nõn bóng bẩy mê người.

- Tiểu yêu tinh.

Tần Lâm không nhịn được bật cười, khẽ hôn một cái lên môi nàng, sau đó lặng lẽ chui ra chăn.

Hắn vội vàng rửa mặt, ăn qua loa mấy miếng điểm tâm, sau đó lập tức gọi Lục Viễn Chí và Ngư Đại Lực tới.

- Tần ca, bên Du Tư Cao vẫn không có tin tức gì! Mới vừa rồi y phái người tới báo, vẫn chưa tìm được ai nhìn thấy Hạ Quế Thư sau đêm hôm đó.

Lục Viễn Chí gãi gãi đầu, mặt lộ vẻ lúng túng.

Ngư Đại Lực cũng nói:

- Trầm Hữu Dung cũng đã tận lực, tối hôm qua bọn họ đốt đèn đuốc tìm suốt đêm ngoài biển. Trưởng quan xem kia, trời mới vừa sáng không bao lâu, bọn họ đã ra tìm bên này.

Không phải vậy sao, rất nhiều thủy binh đang chèo ngô công thuyền, sáo thuyền lui tới qua lại giữa các thuyền đang neo đậu trên bến cảng, không biết bao nhiêu con mắt nhìn chăm chăm mặt biển, nếu quả thật có mảnh thi thể trôi trên mặt biển, đã sớm bị bọn họ tìm được.

Tần Lâm lắc đầu một cái, tỏ vẻ mình cũng không nóng nảy:

- Hãy nghe ta nói, thật ra thì tối hôm qua ta đã có ý tưởng, cẩn thận suy nghĩ một chút hẳn là có sáu bảy thành nắm chắc, muốn các người dẫn người đi làm.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực nhìn nhau, đồng thời ưỡn ngực thật cao, dáng vẻ ra sức vì Tần trưởng quan, sẵn sàng lên rừng đao xuống biển lửa.

- Ấc, chuyện này... thật ra là một chuyện rất dễ...

Tần Lâm chợt cười xấu xa.

Ồi chào không tốt! Lục mập và lão Ngưu đều cảm thấy run rẩy trong lòng, mỗi lần Tần trưởng quan cười rạng rỡ như vậy nhất định không có chuyện gì tốt, hơn phân nửa là bắt các huynh đệ làm chuyện cực khổ, khuôn vác, đứng ra chịu trách nhiệm...

Không làm gì được, là huynh đệ Tần trưởng quan là sẽ bị chiếu cố như vậy, Lục mập, lão Ngưu tỏ vẻ đau khổ:

- Tần trưởng quan, có gì xin cứ nói đi, chúng ta không trông cậy chuyện tốt lành gì, nể tình chúng ta đi theo người nhiều năm như vậy, đừng để huynh đệ xui xẻo là được.

- Kê tai vào đây.

Tần Lâm vẩy vẩy tay, ghé tai bọn họ nói nhỏ một hơi.

Lục Viễn Chí đột nhiên trở nên xấu hổ, mặt mập đỏ hồng:

- Tần ca, làm chuyện này không có gì, ngàn vạn lần đừng nói cho Tiểu Hoa biết!

Trương Tiểu Hoa chính là nữ binh Giáp.

Tần Lâm thấp giọng:

- Thật ra thì các người cũng đừng nói lung tung khắp nơi, hơn nữa phải giấu Kim thuyền chủ...

- Chúng ta hiểu, chúng ta hiểu rồi.

Lục Viễn Chí và Ngưu Đại Lực gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, thật ra thì bọn họ không hiểu gì cả, hồi lâu sau mới buồn bực: chuyện này là hai chúng ta làm tốt thì, Tần ca lại không tự mình ra trận, cần gì phải gạt Kim trưởng quan?!

Tần Lâm dẫn theo Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực và các huynh đệ thân binh rời thuyền lên bờ, rất nhanh liền biến mất trong dòng người Hải Trừng huyện thành, không biết sau lưng có bốn ánh mắt theo dõi từ xa.

- Hừ, oan gia này lén lút lút lút, nhất định không tốt lành gì!

Kim Anh Cơ khẽ uốn éo eo rần nước, đưa tay che cái miệng nhỏ nhắn ngáp một cái thật dài, cơn buồn ngủ vẫn chưa hoàn toàn tan biến, càng thêm vẻ kiều mị hấp dẫn.

Bạch Sương Hoa cũng nhìn theo phương hướng Tần Lâm biến mất, trầm ngâm nói:

- Trước kia hẳn đều chờ chúng ta ăn sáng cùng, hôm nay lại đi rất sớm, thoát nhìn giống như có chuyện gì muốn giấu diếm chúng ta. Hơn nữa mới vừa rồi lúc Lục Viễn Chí xuống thuyền, nụ cười đặc biệt bí ối, tựa hồ muốn đi làm chuyện xấu gì đó.

- Đi, chúng ta đi theo xem thử.

Kim Anh Cơ đảo mắt vài vòng, sau đó cười khanh khách kéo tay Bạch Sương Hoa:

- Có Bạch Liên giáo chủ danh chấn thiên hạ đi theo bên cạnh, cảm giác đi dạo phố nhất định rất tốt.

- Đi thì đi!

Bạch Sương Hoa gật đầu một cái, nàng cũng rất tò mò muốn biết Tần Lâm làm thế nào phá được vụ án chỉ có ba mảnh thi thể này.

Hai nàng lập tức đổi y phục, Kim Anh Cơ mặc một bộ áo bông tơ nhưng màu đen thêu ngọn núi ngũ sắc, bên ngoài khoác áo choàng nhung Ba Tư màu lam, lộ ra vẻ cao sang quý phái. Bạch Sương Hoa nội lực tinh xảo không sợ giá rét, chỉ mặc một bộ bào lụa dùng tơ trắng thêu hoa sen trắng, nhìn qua thoát tục tuyệt trần.

Quy Bản Vũ Phu muốn dẫn vệ sĩ đi theo sau, Kim Anh Cơ cười híp mắt quay đầu lại:

- Ngu ngốc, có Bạch Liên giáo chủ theo bên cạnh ta, còn cần đám giá áo túi cơm các người đi theo nữa sao?!

Quy Bản Vũ Phu vội vàng dẫn dắt thủ hạ lui trở về.

Hai nàng không cần ai đi theo, sóng vai dắt tay đi xuống thuyền, nhìn quanh quất quan sát.

Nguyệt Cảng khai hải đã có mười mấy năm, cho đến trước khi Tần Lâm xúc tiến thành công khai hải Hàng Châu ba năm trước, Nguyệt Cảng vẫn là bến cảng duy nhất mở ra bên ngoài. Cho nên mặc dù thành thị không lớn, thế nhưng mức độ phồn hoa tấp nập nơi này còn vượt qua cả hai kinh Nam Bắc.

Trên bến cảng có người Ba Tư biểu diễn phun lửa, người Ấn Độ thổi sáo điều khiển rắn, tiểu thương Trung Quốc biểu diễn tạp kỹ kiếm sống càng nhiều hơn nữa. Hai nàng vừa đi vừa quan sát, cảm thấy rất thú vị.

Phải nói mặc dù Kim Anh Cơ đã nhiều lần đã tới Nguyệt Cảng, nhưng đều là lấy thân phận Ngũ Phong thuyền chủ, bất cứ lúc nào bên người cũng được tiền hô hậu ủng, Bạch Sương Hoa cũng gần như vậy, ngắm nhìn phong cảnh thị tỉnh phồn hoa nhất thời tâm trạng trở nên thư thái.

- Xin nhường đường cho, xin các vị khách quan nhường đường cho!

Một tên tráng hán đầu đội nón xanh tay cầm chuông lắc lắc, phía sau hai tên tráng hán khác khiêng kiệu nhỏ bước đi. Cửa sổ kiệu được mở ra, trong đó có một nữ nhân đầy vẻ phong tình, mặt hoa da phấn đang ném ánh mắt quyến rũ mê hồn ra bên ngoài.

Quy củ Nguyệt Cảng, phàm là có đại lão quan cầm danh thiệp tới mời, kỹ nữ cứ ngồi kiệu nhỏ chạy tới như vậy. Nữ tử này phô trương như vậy, cho dù không phải là hồng quan nhân hãn cũng đứng vào hàng thượng hạng cao cấp.

Người đi trên đường phổ biến được quy củ, gặp phải các kỹ nữ mới ra cửa hoạt động như vậy sẽ vô cùng xui xẻo, bèn rối rít tránh lui sang hai bên, để cho kiệu nhỏ đi trước.

Bất quá những tay tổ thường hay lui tới liễu ngỗ hoa tường thấy vậy âm thầm kinh ngạc: vào lúc này mặt trời mới vừa lên cao ba sào, cho dù là bày yến tiệc buổi trưa cũng còn hơn một canh giờ nữa, vì sao lại gọi chị em tới sớm như vậy? Vị đại lão quan kia có thân phận thế nào, khiến cho vị cô nương này phải vội vàng chạy tới nịnh nọt?!

Bạch Sương Hoa thấy kỹ nữ kia cố ý mở cửa sổ kiệu ra phơi bày nhan sắc như vậy bèn khẽ cau mày. Vốn giáo nghĩa Bạch Liên giáo là cấm dâm tà, nàng tức giận nói:

- Chìm trong bể nguyệt, vĩnh viễn đọa lạc trong bóng tối, cầu cho ánh sáng chiếu khắp thế gian, cứu vớt linh hồn tỷ muội này trở lại quê quán chân không. Kim thuyền chủ, nàng thấy thế nào... ặc, ta... ta không có ý nói nàng...

Đột nhiên Bạch Sương Hoa nhớ ra dường như Kim Anh Cơ cũng từng gửi thân thanh lâu ở Tần Hoài hà, chợt cảm thấy có chút lúng túng.

- Hì hì, ta bán nghệ không bán thân, là thanh quan nhân đó!

Kim Anh Cơ che miệng cười khúc khích, trêu ghẹo ngược lại Bạch Sương Hoa. Nàng không phải bán thân ở thanh lâu thật, cần gì phải ngại?!

Bạch Sương Hoa áy náy cười cười, thấp giọng nói:

- Thật ra Kim thuyền chủ cũng rất dễ thân cận, nếu tương lai liên thủ đối phó triều đình, chúng ta cũng có thể làm hảo tỷ muội với nhau.

- Làm hảo tỷ muội ư?!

Kim Anh Cơ mở to đôi mắt xanh biếc, hết sức vô tội nhìn Bạch Sương Hoa:

- Vậy phải xem tiểu oan gia họ Tần có bằng lòng không...

Lời này mang theo hai nghĩa, đương nhiên liên thủ đối phó triều đình phải được Tần Lâm đồng ý, nhưng ba chữ 'hảo tỷ muội' còn có một nghĩa khác...

Bạch Sương Hoa oán hận trợn mắt nhìn Kim Anh Cơ một cái, sau đó hai nàng đồng thời cười lên, tay trong tay thân thiết tiếp tục đi dạo phố, ngay cả chuyện tìm Tần Lâm cũng tạm thời quên bẵng đi.

Phải biết nữ nhân thích đi dạo phố là không có lý do gì, cho dù là Kim Tuyên Uy Sứ và Bạch Đại giáo chủ cũng không thể ngoại lệ.

Bọn họ không biết lúc Kim Anh Cơ nói câu ‘thanh quan nhân’ trêu chọc, thanh âm nàng hơi lớn một chút, ngẫu nhiên bị kẻ có lòng nghe được, có một đôi mắt dâm tà lập tức theo dõi các nàng...

Trên đường cái há chỉ có kỹ nữ vừa rồi ra cửa hoạt động, Kim Anh Cơ và Bạch Sương Hoa đi dạo nửa con phố, đã nhìn thấy bốn năm vị kỹ nữ liên tiếp đi ngang qua. Có hồng quan nhân đầu bài ngồi trong kiệu ấm, có người ngồi trên cang khiêng, hoặc kỹ nữ bình thường được quy nô công. Thậm chí có nàng rảo bước đi bộ khá nhanh, nhìn qua dung mạo tuổi tác đã tới lúc xế chiều.

Thật là kỳ quái!

Cho dù có đại lão quan xài tiền như nước tổ chức yến tiệc, những kỹ nữ này muốn chạy tới nịnh nọt, ít nhất sắc đẹp cũng phải từ trung bình khá trở lên. Vì sao ngay cả người già cổ héo úa cũng kéo tới như vậy, không sợ gia nô trong phủ cầm chổi đánh đuổi hay sao?!

Bạch Sương Hoa hành tẩu giang hồ đã lâu, Kim Anh Cơ từng lẫn lộn chốn thanh lâu, hai nàng đều cảm thấy hết sức khác thường bèn đi nhanh lên vài bước, cản đường kỹ nữ đi bộ kia lại.

Kỹ nữ này mặt đầy nếp nhăn, miễn cưỡng bôi lên một lớp phấn giống như một lớp da khác, khiến cho người ta nhìn thấy phải khó chịu. Nàng nhìn chằm chằm hai tiểu cô nương xinh đẹp khiến inh cảm thấy mặc cảm tự ti, theo bản năng lộ ra địch ý:

- Hai tiểu cô nương này chạy loạn làm gì vậy, lão nương đang vội vả làm ăn... Ặc, cô nãi nãi, muốn gì vậy?!

Kỹ nữ này trước kiêu ngạo sau cung kính, chỉ vì Kim Anh Cơ nắm một miếng bạc nhỏ nhút vào tay nàng, sau đó mới hỏi:

- Các người vội vàng như vậy làm gì, rốt cục là đại lão quan nào mời khách vậy?

Kỹ nữ vội vàng nói:

- Rẽ trái ngõ hẻm trước mặt, sau đó đi thẳng tới đại lộ, bên trong Lệ Hoa viên có một kẻ ngốc, chỉ cần tới đó sẽ được thưởng ba lượng bạc. Tới ba lượng bạc, con bà nó, dù là ba tiền lão nương cũng sẽ tiếp bất cứ khách nào!

- Nhiều đồng nghiệp tới như vậy, hẳn đại lão quan kia vô cùng bận rộn...

Bạch Sương Hoa hết sức tò mò, quả thật nàng không cố kỵ gì cả.

- Không cần biết, chỉ cần cho bạc là được.

Kỹ nữ thấy Kim Anh Cơ, Bạch Sương Hoa một mực hỏi thăm chuyện này, nên hiểu sai ý, chỉ cho là đồng nghiệp hỏi thăm tin tức, liền cười nịnh nói:

- Hai vị tiểu nương tử tựa như thiên tiên, nếu đi làm ăn chuyến này, chớ nói vị đại lão quan kia thưởng cho ba lượng, cho dù là ba chục lượng hẳn cũng sẽ lấy ra.

Một bóng người nấp trong đám đông nghe rõ ràng lời kỹ nữ này, cười lạnh lạnh bầm:

- Làm ăn, hừ hừ...

Kim Anh Cơ, Bạch Sương Hoa bị kỹ nữ này làm cho dở khóc dở cười, vội vàng đuổi nàng đi, sau đó liếc mắt nhìn nhau, đồng thời gật đầu một cái: trực giác nói cho bọn họ biết, hơn phân nửa chuyện lạ này có liên quan với Tần Lâm.

Đang muốn nhờ kỹ nữ kia dẫn đường, thế nhưng nàng đang vội vàng làm ăn, đã sớm đi xa như một làn khói, hai nàng không thể làm gì khác hơn là dựa theo nàng chỉ điểm, rẽ vào hẻm nhỏ trước mặt.

Chỉ chốc lát sau, một bóng người cũng nhanh chóng chui vào hẻm nhỏ, dùng ánh mắt ác độc nhìn chằm chằm hai vị mỹ nhân trước mặt.

Hẻm nhỏ âm u và đại lộ tấp nập người qua lại là hai thế giới khác nhau, đường hẻm chật hẹp ngoằn ngoèo, ánh mặt trời bị nhà cửa hai bên cản lại, trên tường còn dấu vết nước mưa chảy xuống, góc tường mọc đầy rêu xanh trơn trượt.

Thật ra thì vào đêm xuống, con hẻm này tràn đầy khách nhân tới tìm hoa, thủy thủ uống rượu say khướt, quỹ đánh bạc vừa mới thua sạch túi trong đồ trường. Mà vào ban ngày lại vắng vẻ ít có người qua lại, bởi vì đại đa số người đang hoang trong thành cũng không bằng lòng lui tới chốn này.

Cũng chỉ có kỹ nữ lớn tuổi héo tàn kia cũng không sợ cướp tiền hay cướp sắc, mới có thể đi vào con hẻm nhỏ này không chút kiêng kỵ.

Bạch Sương Hoa và Kim Anh Cơ không biết những chuyện này, các nàng vai sóng vai tay trong tay, cười cười nói nói với nhau, buông ra từng tràng cười trong trẻo êm tai, làm cho hẻm nhỏ vắng người này thêm vài phần sinh khí.

Dường như các nàng không hề nhận ra phía sau mình chừng mười mấy bước có một bóng người đang lén lút đuổi theo. Đường như kẻ này rất sợ ánh mặt trời, cố gắng hết sức nép vào trong bóng tối dưới chân tường, đôi mắt giăng đầy tia máu thủy chung nhìn chăm chăm vào người hai vị mỹ nhân với vẻ tham lam, thỉnh thoảng lóe ra ánh sáng tà ác.

Hẻm nhỏ mật mờ, mỹ nhân không biết mối nguy đang âm thầm lặng lẽ giăng xuống. Kẻ theo dõi lòng mang ác ý, khí tức tội ác đậm máu đang lặng lẽ đậm dần lên...

812. Chương 812: Giặc Cướp

Bóng đen liềm liềm môi bởi vì hưng phấn mà trở nên khô khốc, gia tăng bước chân đuổi theo, cổ tay lộn một cái, trong tay áo trượt ra một cây thước sắt đen bóng, cầm chắc trong tay sẵn bước tiến lên.

Hai vị mỹ nhân sóng vai mà đi, Kim Anh Cơ bên trái, Bạch Sương Hoa bên phải, nghe sau lưng truyền tới tiếng bước chân dồn dập, hai nàng tự nhiên nép người vào trong lề để nhường đường.

- Đồ điếm!

Bóng người khê thóa mạ, vung thước sắt lên vụt một cái, đập mạnh vào huyệt Thái Dương của một vị mỹ nhân.

Kim Anh Cơ và Bạch Sương Hoa đều thấy được tên này có bộ mặt rõ ràng rõ rệt, dưới cằm để một bộ râu ngắn, trán nổi gân xanh, trong mắt tam giác giăng đầy tia máu toát ra tà quang kích động.

Đúng vậy, y rất kích động, thậm chí không ức chế được nhịp tim đập kịch liệt. Đường như y nhìn thấy sau khoảnh khắc, hai nữ tử xinh đẹp tuyệt trần này sẽ lộ ra vẻ kinh hãi bất lực.

- Đánh cướp ư?

Nữ tử bên phải mặc la quần màu cánh sen, dung nhan phiêu dật xuất trần, lạnh lùng thốt ra mấy chữ, trên khuôn mặt tuyệt mỹ cũng không lộ ra chút sợ hãi nào, mà là vẻ khinh thường lãnh đạm.

Nữ tử bên trái vô cùng diễm lệ, đối mặt với thước sắt cũng không tỏ ra kinh hãi chút nào, mà lộ vẻ hài hước nhìn từ trên cao xuống dưới, có thể nói là giễu cợt.

Bất kể hoảng sợ, tuyệt vọng hay là tức giận, bất kỳ vẻ mặt nào cũng không làm kẻ tập kích tức giận như vẻ lãnh đạm và giễu cợt này, y siết thước sắt trong tay chặt hơn, đập xuống mạnh hơn.

Thế nhưng chỉ sau khoảnh khắc, y kinh hãi phát hiện ra thước sắt của mình đã dừng lại giữa không trung.

Nữ tử như thiên tiên bên phải nhẹ nhàng đưa ra một ngón tay, giống như tùy ý vén sợi tóc bên tai cho tỷ muội bên cạnh mình, đầu ngón tay trắng muốt không nhanh không chậm điểm vào thước sắt. Mà thước

sắt người tập kích dùng hết sức lực toàn thân đập xuống giống như bị một bàn tay khổng lồ vô hình giữ lại thật chặt, ngay cả nửa tắc cũng không thể đánh xuống.

Không có đạo lý xảy ra hoán đổi giữa thân phận thợ săn và con mồi, sợ rằng người tập kích xui xẻo nằm mơ cũng không thể nào đoán được, hai nữ tử trẻ tuổi bị y nhận lầm là kỹ nữ có một người là Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ dẫn dắt Ngũ Phong thuyền đội tung hoành tứ hải, mà người còn lại chính là Bạch Liên giáo chủ thần công có một không hai đương thế. Thử hỏi trên đời này còn có kẻ nào xui xẻo hơn nữa hay không?!

Người tập kích nhìn thước sắt bất động giữa không trung, đồng tử lập tức co rút lại trong đôi mắt hiện đầy tia máu, nụ cười trên mặt trong phút chốc biến mất không thấy, tâm trạng nháy mắt thay đổi liên hồi từ nghi ngờ không hiểu đến hoảng sợ. Sau đó y chỉ thấy một quyền trắng trẻo vô cùng nhanh chóng khuếch đại trong tầm nhìn, càng ngày càng lớn hơn. Quyền này mang theo cương phong như tiếng long ngâm, dường như hỏa tinh ma sát không khí mang theo một cái đuôi lửa.

Bịch!

Tiếng vang trầm đục như đánh vào da thịt, Bạch Sương Hoa phát hiện người này không biết võ công, đầu quyền của nàng dừng phắt lại trước mũi kẻ tập kích chừng hai tắc. Nhưng chỉ cương phong mà đầu quyền gây ra đã giống như một chưởng vô hình đánh thẳng vào mặt y, thối ật y chuyển động giống như gợn sóng. Tiếp theo là một luồng lực lượng ập tới như dốc bể lay non, đánh y bay thẳng ra phía sau.

Còn trên không trung, nước mắt nước mũi người tập kích đã lẫn vào máu tươi phun ra xối xả. Sau đó y đập mạnh vào tường, chấn động khiến cho thân thể cơ hồ tan tác, mềm nhũn co quắp ngổn trên mặt đất giống như mền rách, thất khiếu chảy ra máu tươi.

Không hổ là giáo chủ Ma giáo, truyền nhân của Đồ Khả Dụng, Chung Minh Lượng và Đường Tái Nhi, uy lực quyền này của Bạch Sương Hoa không kém gì bọn họ.

- Thật ghê tởm!

Kim Anh Cơ nhìn gương mặt biến dạng sưng phù của người nọ, nước mắt nước mũi lẫn vào máu tươi chảy dài, rất nhanh nàng đã dời ánh mắt sang chỗ khác, kéo kéo cánh tay Bạch Sương Hoa:

- Người này không có võ công, hẳn không phải là...

Dĩ nhiên không phải triều đình phái tới tập nã Bạch Liên giáo đồ, bất kể là Xưởng Vệ hay là Lục Phiến môn, cũng không đến nỗi bất tài như vậy.

Bạch Sương Hoa nhàn nhạt nói:

- Là một tên giặc cướp, có lẽ là nhắm vào sổ trang sức của nàng.

Tóc của Kim Anh Cơ búi cao lên, cắn xéo một cây trâm vàng, trên khảm bảo thạch đỏ như máu, toát ra hào quang sáng chói.

- Đây tên giặc kia, người mới xuất đạo hay sao, đối phó hai nữ tử cũng giở trò bỉ ổi như vậy?!

Kim Anh Cơ chỉ chớp mũi mình, cười lạnh nói:

- Hừ, cô nãi nãi không rảnh, bằng không sẽ vớt người xuống biển nuôi cá mập, để cho cá mập moi ruột người ra từng đoạn ăn hết sạch!

Dứt lời Kim Anh Cơ nghịch ngợm nhìn người tập kích thè lưỡi một cái, tựa như uy hiếp nhưng chỉ là đùa giỡn. Có lẽ có người sẽ cho rằng đây chỉ là nữ tử xinh đẹp làm nũng, nhưng đối lại là địch nhân của Ngũ Phong thuyền chủ, nhất định sẽ không rét mà run.

- Hì hì, thật may là có Bạch tỷ tỷ.

Kim Anh Cơ nhẹ nhàng cầm tay Bạch Sương Hoa, hai nàng không nhanh không chậm đi xa.

Bao nhiêu ưng khuyển Xưởng Vệ, cao thủ đại nội bị mất mạng dưới chưởng Bạch Liên giáo chủ, tên vô lại này cũng dám tới vuốt râu hùm, thật là ông Thọ uống thuốc độc, sợ mình sống quá lâu.

Hai nàng cũng không coi chuyện này ra gì, nếu mang so sánh một tên cướp cạn vô lại như vậy với đám ưng khuyển triều đình, tham quan ô lại và cự phách hai đạo hắc bạch, quả thật không bằng tôm tép.

Hồi lâu, toàn thân người tập kích cơ hồ tan nát rã rời mới chặt vật chống tay bỏ dây, khắc ra hai búng máu tươi, oán độc nhìn về phía hai nữ nhân biến mất. Rốt cục y vịn tay vào tường, thân thể lom khom bỏ chạy, giống như con chó bị gãy xương sống.

Bạch Sương Hoa cùng Kim Anh Cơ đi ra hẻm nhỏ, lại là một con đường lớn, dòng người tấp nập nhộn nhịp, ngựa xe như nước, so sánh với hẻm nhỏ vừa rồi, đây mới là thế giới sinh động.

Quả nhiên lại thấy có mấy kỹ nữ chạy tới đầu đường bên kia, cách đó không xa có ngôi lầu hai tầng, phía trước có không ít kẻ nhàn rỗi hiếu sự đang đứng, không ngừng có kỹ nữ đi vào, không ngừng có kỹ nữ đi ra.

Là nơi này rồi!

Bạch Sương Hoa, Kim Anh Cơ nhất tề gật đầu một cái, sóng vai đi tới, kỹ nữ đi vào không kịp chờ đợi, kỹ nữ ra ngoài có biểu lộ cổ quái, dường như có vẻ xấu hổ. Cũng thật là kỳ quái, những nữ nhân này có thể nói là trải qua đầu gối tay ấp biết bao nhiêu người, ngồi kiệu nhỏ trên đường cái còn phô trương phong tình, vì sao lại xấu hổ như vậy?!

Một tên du thủ thấy hai mỹ nhân trên đời hiếm thấy cũng tới đây, nhất thời huyết sáo, còn có người tuổi trẻ cử chỉ khinh bạc cười nói:

- Hai vị tiểu nương tử, đi theo ta một chuyến, năm lượng có được chẳng, ở đây chỉ cho ba lượng... Ôi chào!

Một tên tráng hán cao to thô kệch nắm lấy cổ người tuổi trẻ này ném y ra xa, ngã sóng soài dưới đất.

- Kim trưởng quan, Bạch cô nương...

Tráng hán nhìn về phía hai vị mỹ nữ tươi cười, làm như vô ý chắn ngang đường đi của hai nàng.

813. Chương 813: Đường Tắt Khác

Kim Anh Cơ dùng dùng nổi giận, hàm răng thật chặt cắn môi đỏ mọng, mắt ngân ngấn lệ sắp sửa tuôn rơi. Ủng cho tối qua nô gia ân ái triển miên với người như vậy, sáng sớm người đã chạy tới đây làm ra hành động hoang đường như vậy. Mặc dù nói duy chỉ anh hùng mới có thể bản sắc, nhưng chẳng lẽ người không biết đây chỉ là phận tàn hoa bại liễu, son phấn phàm tục hay sao?! Chỉ bằng vào điểm này quả thật chính là vũ nhục chúng ta.

- Tần Lâm, không nghĩ tới người là người như vậy!

Bạch Sương Hoa cũng vừa tức vừa vội giậm chân một cái, trong nhà đã có mấy mỹ nhân đẹp như thiên tiên còn muốn ra ngoài trên hoa gheo nguyệt. Nhớ lại lúc trong hang đá Long Du, chẳng lẽ hắn cũng tỏ ra khinh bạc vô tình với mình sao, quả thật... quả thật là không thể tha thứ được?!

Đám tú bà, kỹ nữ, quy nô trong thanh lâu đều bị dọa sợ phải tránh né xa xa, ai nấy nơm nớp lo sợ, xì xào bàn tán nói không trách khẩu vị vị công tử này đặc biệt như vậy, thì ra hai lão bà của hắn xinh đẹp lại dữ hơn cả cọp cái, cho nên hắn mới sinh ra sở thích quái dị...

- Đây, hãy nghe ta nói, hãy nghe ta nói...

Tần Lâm xua loạn hai tay, thấy hai nàng có vẻ kích động như muốn bùng nổ, hắn vội vàng nói nhanh như pháo liên châu:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, các nàng cứ hỏi các vị cô nương kia sẽ rõ.

- Được!

Kim Anh Cơ hung hăng trừng mắt nhìn hắn, sau đó chớp lấy một tên kỹ nữ mới vừa từ trong thanh lâu đi ra không lâu:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói!

Ngũ Phong thuyền chủ ở trên địa vị cao đã lâu, tự có một phen khí độ, kỹ nữ kia không dám không nghe theo, cười bồi nói:

- Cũng... Cũng không có cái gì, chỉ là trong đó có một tên mập đầu óc ngây ngô dẫn độn, cùng một tên đại hán to như cự linh thần. Bọn họ bảo chúng ta cởi hết y phục ra nằm trên giường, sau đó lấy thước đo đặc gì đó trên thân thể chúng ta. Hì hì, ta tiếp khách đã nhiều, lần này là kỳ quái nhất...

Hắn... hắn giở trò quỷ gì vậy? Kim Anh Cơ nhìn Bạch Sương Hoa, Bạch Đại giáo chủ cũng nhìn Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ, cả hai trợn trừng mắt to hết mức, hoàn toàn không hiểu là chuyện gì.

- Ta đã nói các nàng nghĩ oan cho ta rồi, ngay cả chuyện này cũng để cho tên mập làm.

Tần Lâm một mực kêu oan, lại nói:

- Thật ra thì không phải là vì tra án hay sao?!

Kim Anh Cơ và Bạch Sương Hoa đều sửng sốt, thoát nhìn Tần Lâm không giống nói láo, chuyện đo đặc cũng là Lục mập cùng Ngưu Đại Lực làm, chỉ bất quá rốt cuộc là tra vụ án gì mà phải tới kỹ viện, bắt kỹ nữ người ta cởi y phục ra đo thân thể như vậy?!

Tú bà vốn là ngọn cỏ đầu tường, thấy cũng đã đến lúc bèn cười nịnh nói:

- Hai vị phu nhân, tôn phu rất đáng hoàng thành thật. Hắn vào trong viện chúng ta, chỉ có hai tên huynh đệ kia làm việc, hắn chỉ chịu ngồi ở một bên uống trà, không thèm nhìn các vị cô nương lần nào, rõ ràng là chung tình hết mực với hai vị.

Thì ra là như vậy! Mặc dù Kim Anh Cơ vẫn chưa hiểu rõ rốt cục Tần Lâm đã làm gì, nhưng lúc này cũng biết mình đã hiểu lầm hắn.

- Không nên nói lung tung, ta không phải là phu nhân của hắn!

Gương mặt mềm mại của Bạch Sương Hoa lập tức đỏ bừng lên, hậm hực trợn mắt nhìn tú bà, sau đó lại vô cùng xấu hổ nhìn Tần Lâm, thầm nhủ trong lòng: tên này chớ có cười đắc ý như vậy có được chăng, cái gì phu nhân tôn phu, toàn là do tú bà này nói hươu nói vượn...

Tú bà đã thành tinh, nhìn qua cũng biết giữa hai người này có chuyện gì, lập tức cười hì hì nói:

- Phu nhân chớ lừa gạt lão thân, đôi mắt lão thân xưa nay chưa từng để cát lọt vào. Nếu không phải là phu nhân Tần công tử vì sao lại xông thẳng vào chỗ chúng ta gấp gáp như vậy?

- Ta... Ta là đi theo...

Bạch Sương Hoa đỏ mặt sắp sửa chảy ra nước, tuy rằng nàng là giáo chủ Ma giáo đánh đâu thắng đó, nhưng lúc này cũng cảm thấy thẹn thùng khôn tả.

Tần Lâm không nói nửa lời, chỉ cười xấu xa nhìn nhìn Kim Anh Cơ và Bạch Sương Hoa, tỏ vẻ đắc ý.

Rốt cục Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực nghe được động tĩnh, từ hậu viện đi ra, Lục Viễn Chí dùng hai mảnh giấy nhét vào mũi, bên mép còn dính vết máu, đôi môi Ngưu Đại Lực cũng khô nẻ, sắc mặt đỏ lên, nhìn qua giống như là vừa ăn ba cân hạt tiêu.

Không trách Tần trưởng quan giao chuyện tốt này cho bọn họ, thật ra không dễ dàng gì, hãy xem Lục mập đáng thương phun máu mũi kia kia...

- Tần ca, cũng đã đủ rồi, đã đo hơn một trăm vị, huynh làm cho huynh đệ hết sức khổ sở...

Lục Viễn Chí nói chuyện ấp a ấp úng, y còn đang nói chợt nhìn thấy Kim Anh Cơ và Bạch Sương Hoa, nhất thời lấy làm kinh hãi.

Ngũ Phong thuyền chủ dáng vẻ mê hồn cúi thấp đầu không ngừng xoa xoa vạt áo, giống như một bé gái vừa có lỗi. Mà Bạch Liên giáo chủ anh phong nhuệ khí không chịu nhường ai, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng đến tận mang tai.

- Được rồi được rồi, mọi người trở về thuyền rồi hãy nói, Kim yêu tinh, Bạch đại mỹ nhân hai người các nàng yên tâm, dù sao ta không hề đi kỹ viện chơi bời.

Tần Lâm nghĩa chính từ nghiêm nói.

- Bảo... bảo ai yên tâm chứ, người ta vốn không hề lo lắng cho người!

Bạch Sương Hoa nói không thật lòng, phản bác với vẻ yếu ớt.

Kim Anh Cơ ngẩng đầu lên muốn hỏi cái gì, nhìn lại tú bà và đám kỹ nữ xung quanh, lập tức ngậm miệng lại không nói nữa.

Tần Lâm đổi giọng, cười xấu xa chỉ chỉ Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực:

- Về phần hai người này có làm ra chuyện gì hay không, vậy cũng không dám bảo đảm, nếu như trở về các nàng muốn tố cáo y với Trương Tiểu Hoa, ta cũng không xen vào.

- Tần ca, huynh thật là qua sông rút cầu!

Lục Viễn Chí kêu khổ vang trời.

- Được rồi!

Kim Anh Cơ dở khóc dở cười, bên trái kéo cánh tay Tần Lâm, bên phải kéo Bạch Sương Hoa cùng nhau đi ra ngoài.

Ngoài đường vẫn còn rất nhiều người hiếu kỳ tụ tập vây xem. Có người ra ba lượng bạc chiêu kỹ nữ, cao thấp mập ốm bất kể, đây chính là một điều kỳ quái. Chiêu tới không chơi, chỉ đo thân thể, đây là hai điều kỳ quái. Hai mỹ nữ tựa như thiên tiên xông vào kỹ viện, đây là ba điều kỳ quái. Quay đầu lại hai vị mỹ nữ lại tay trong tay vô cùng thân thiết với vị công tử kia đi ra, kết cục cuối cùng chính là kỳ càng thêm kỳ.

- Hay quá, chơi kỹ viện tới mức này quả thật là vĩ đại!

Có kẻ hiếu sự kêu lên.

Tần Lâm chấp tay thi lễ xung quanh:

- Quá lời, xấu hổ, xấu hổ!

Sau lưng truyền tới tiếng vỗ tay như sấm, từ đó trở đi câu chuyện công tử gia chiêu trăm kỹ nữ, thê tử đẹp đại náo Lệ Hoa viên đã trở thành một truyền thuyết bất hủ trong giới phong lưu Hải Trừng huyện.

Kim Anh Cơ nghi oan Tần Lâm, xấu hổ không dám hỏi hấn trước mặt mọi người, dọc đường đường mấy lần thử dò xét. Tần Lâm nói úp úp mở mở, khiến cho nàng lại càng không hiểu, trong lòng có suy nghĩ kỳ lạ: dường như Tần Lâm có ý gạt mình.

Quả nhiên Tần Lâm chưa trở về thuyền, mới vừa đi tới cửa đại doanh Thủy sư liền lấy cớ muốn tra án dẫn theo Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực chui vào. Kim Anh Cơ giận đến nổi trợn mắt, không thể làm gì khác hơn là ôm ngực hoặc trong lòng cùng Bạch Sương Hoa trở về Lâm Anh hiệu.

Phù... Tần Lâm lau mồ hôi trán, thầm nhủ trong lòng rốt cục lần này tránh khỏi, nếu để Kim Anh Cơ biết được tất cả chân tướng, nhất định mình sẽ xong đời.

Bảo Lục Viễn Chí lấy sổ ghi chép số liệu đo đạc ra, Tần Lâm trốn trong Thủy Sư doanh tiến hành tính toán. Bên cạnh hán Trầm Hữu Dung gầy bàn tính nghe lách cách, không ngừng báo ra từng chuỗi con số.

Những chữ số này chính là số liệu đo lường thân thể hơn một trăm tên kỹ nữ lấy được.

Dưới tình huống tình cờ Tần Lâm xúc cảnh sinh tình, đột nhiên nghĩ thông suốt một điểm mấu chốt: quả thật tính toán chiều cao thân thể dựa vào hệ số chiều dài xương tay chân chính là tiêu chuẩn vàng, bất quá có thể dựa vào số liệu thân thể những người khác mà suy đoán ra chiều cao của người này hay không?

Nếu như là chu vi đầu người, độ cao sống mũi... đại khái không có cách nào suy đoán chính xác, bởi vì có người đầu to thân thể thấp, cũng có người đầu nhỏ thân thể cao. Nhưng không biết khoảng cách từ nhũ hoa cho đến rốn có thể có một mối quan hệ đối ứng nào đó với chiều cao thân thể hay không, tỷ như người có khoảng cách này càng lớn, vóc người lại càng cao?! Đương nhiên phải nằm ngang để đo đạc, nếu không bởi vì mọi người đều biết nguyên nhân, sẽ có sai sót rất lớn.

Nếu như có thể xác định, vậy có thể thành lập hệ số đối ứng giống như tính toán chiều cao thân thể dựa vào hệ số chiều dài xương tứ chi. Nói cách khác, xương đùi người Đông Á phái nam, hệ số chiều dài xương là chừng 3. 84, tìm được một bộ xương khô có xương đùi là 45 cm, nhân với hệ số sẽ cho ra thân người này cao chừng 173 cm.

Trước đây chưa ai từng thử về phương diện này, bởi vì lấy tiêu chuẩn vàng tính toán chiều cao thân thể dựa vào hệ số chiều dài xương tứ chi chính xác hơn nhiều. Nhưng Tần Lâm không cần quá chính xác, chỉ cần có thể loại bỏ người chết là Hạ Quế Thư là được. Thông qua tình huống điều tra trước đó, Tần Lâm cho rằng khả năng này là rất lớn, thiếu sót duy nhất là thiếu chứng cứ thuyết phục.

Rốt cuộc có thể thành lập quan hệ đối ứng loại này hay không, muốn biết vậy phải tìm thật nhiều nữ tử để đo thân thể. Thật ra thì hệ số chiều dài xương cũng là kết quả có được thông qua đo đạc thân thể con người trên quy mô lớn.

Chỉ bất quá thông thường nữ tử triều Đại Minh không thể xuất đầu lộ diện, ai chịu cởi y phục xuống cho hắn đo tới đo lui?! Tần Lâm suy nghĩ một chút, cảm thấy thời này muốn cho người ta cởi y phục, chỉ có tìm nữ tử thanh lâu là thuận tiện nhất. Vì vậy hắn nghĩ ra chủ ý xấu xa, phàm là nữ tử thanh lâu bằng lòng cởi hết y phục đo đạc, đều trả cho ba lượng bạc làm thù lao.

Tên Tần Lâm này hết sức xấu xa, giao chuyện tốt này cho Lục mập và Ngưu Đại Lực làm, còn mình thì ngồi một bên uống trà. Rốt cục lấy được số liệu thân thể của hơn trăm tên kỹ nữ, tuổi tác từ mười sáu mười bảy tuổi đến ba bốn mươi tuổi đều có, cao thấp mập ốm đủ các thành phần, cũng coi như có thống kê rộng rãi trên quy mô lớn có tính đại diện.

Hơn nữa chuyện này phải gạt Kim Anh Cơ, nếu bị nàng biết, nhất định Kim thuyền chủ thông minh sẽ nghĩ ra Tần Lâm đã nghĩ ra được điểm mấu chốt này trong tình huống nào...

Rốt cục trải qua Tần Lâm và Trầm Hữu Dung tính toán nghiêm mật, đã cho ra được hệ số tương quan giữa khoảng cách giữa nhũ hoa và rốn với chiều cao thân hình của nữ tử thanh niên ba loại vóc dáng: gầy, mập và trung bình. Hơn nữa sai số thấp hơn nhiều so với tưởng tượng, có thể khống chế trong khoảng cộng trừ hai phần trăm, chia bình quân là một phần trăm. Nói cách khác nữ tử thân cao chừng một thước sáu, sai số tối đa chỉ một tấc mà thôi, chia bình quân chính là cộng trừ nửa tấc.

Trở lại phòng xác huyện nha, Tần Lâm cẩn thận ráp lại ba mảnh thi thể dựa theo vết cắt và vị trí thân thể, lúc này mới đo khoảng cách từ nhũ hoa đến rốn.

- Bây giờ ta dám khẳng định, người chết này không phải là Hạ Quế Thư!

Tần Lâm đưa ra kết luận chắc nịch.

Hạ Quế Thư phải thấp hơn Vương Ba Tấn một chút, thân cao chừng bốn thước sáu tấc (một thước năm mươi sáu), mà căn cứ kết quả tính toán, người chết bị phân thân này thân cao vượt qua bốn thước chín tấc (một thước sáu mươi bảy), hai người chênh lệch quá xa, chênh lệch chiều cao gần nửa cái đầu, tuyệt không thể nào là cùng một người!

- Con bà nó, Vương Ba Tấn dám lừa gạt chúng ta!

Lục Viễn Chí xoa xoa tay dẫn người lập tức xông ra ngoài, đi bắt Vương Ba Tấn lại.

Ngưu Đại Lực chậm một bước, suy nghĩ một chút liền hỏi:

- Tần trưởng quan, người chết này chân chính là...

Tần Lâm cười nói:

- Rốt cục trời cao không bố trí thêm chứng ngại gì khác cho chúng ta, nữ tử mất tích thân cao bốn thước chín tấc, hẳn là không khó tìm lắm.

Ngưu Đại Lực chợt hiểu ra, vóc người nữ tử một dãy Mân Quảng không phải là cao, nữ tử thân cao bốn thước chín tấc tuyệt sẽ không quá nhiều. Từ điểm đặc thù này cộng thêm đặc điểm đã biết trước đó như da hơi đen, vóc người hơi gầy, đã từng sinh sản, muốn tìm ra nữ tử mất tích ắt dễ dàng hơn nhiều.

Vì vậy Tần Lâm phân phái nhiệm vụ, Lục Viễn Chí đi bắt Vương Ba Tán, Ngưu Đại Lực đi thăm dò nữ tử mất tích thân cao bốn thước chín tấc.

Lúc Vương Ba Tán bị bắt, y đang thương lượng với một tên cò nhà bán ngôi nhà cũ nát của mình. Thành linh Lục Viễn Chí dẫn dắt đại đội nhân mã ủa vào, thần thái hoảng hốt kinh hoàng của y đã nói rõ hết thấy: chắc chắn tên này chột dạ trong lòng.

Lục Viễn Chí cười hăng hắc, chớp lấy Vương Ba Tán, các huynh đệ quan giáo trối gô y lại như đòn bánh tét, chạy về đại doanh Thủy sư.

Tần Lâm cũng đã sớm chờ ở đó, bên trái Thủy sư Thủ Bị Du Tư Cao, bên phải Bả Tổng Trầm Hữu Dung, đám thủy binh bày ra trận thế đăng đăng sát khí, bên dưới có một chiếc bàn thấp, trên đó bày sẵn ba mảnh thi thể.

Vương Ba Tán có vẻ sợ ba mảnh thi thể kia, toàn thân run rẩy từng hồi. Y bất quá chỉ là một tên quy nô, chưa từng thấy qua trận thế như vậy, bị dọa sợ đến cặp chân như nhũn ra, không tự chủ được quỳ xuống.

- Vương Ba Tán ới Vương Ba Tán, rõ ràng là người rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!

Trầm Hữu Dung cười lạnh một tiếng, vỗ mạnh vào bảo kiếm đang đeo bên hông:

- Chẳng lẽ chưa thấy quan tài chưa rơi lệ? Ngoan ngoan khai nhận đi, ba mảnh thi thể này cũng không phải là của nhân tình người Hạ Quế Thư!

Du Tư Cao trầm giọng nói:

- Vương Ba Tán, người phải biết rằng vị ân chủ này của bản quan chính là cấm y Thái Bảo đại danh đỉnh đỉnh kinh sư, quan huy thượng Tần hạ Lâm, mất thần như điện, không sót chút nào. Khuyên người ngoan ngoan thức thời, đừng để chúng ta dùng tới mười tám thứ đại hình Cấm Y Vệ, lúc ấy có hối hận cũng đã muộn.

814. Chương 814: Tìm Nguồn Gốc Thi Thể

Vương Ba Tán cũng đã nghe nói qua uy danh của Tần Thái Bảo kinh sư, nhìn lại Tần Lâm ngồi ngay ngắn sau công án, ánh mắt lập tức trở nên kinh nghi phiêu hốt.

Tần Lâm không đe dọa giống như hai vị võ tướng, mà cười híp mắt ngoắc ngoắc tay:

- Nào tới đây, người nói mảnh thi thể này là của nhân tình người Hạ Quế Thư, bất quá dường như nàng chỉ cao có bốn thước sáu tấc phải không?

- Dạ... Đúng vậy...

Vương Ba Tán gật đầu một cái, nhìn mấy mảnh thi thể kia, không hiểu Tần Lâm tại sao hỏi như thế. Phải biết từ trước tới nay vẫn chưa mò được thi thể, chỉ có mấy miếng da từ ngực đến bụng như vậy, cho dù là biết được chiều cao thì có thể làm gì?

Tần Lâm cười xấu xa chỉ chỉ mảnh thi thể:

- Vương Ba Tán người nhìn cho rõ ràng, từ ngực đến rốn Hạ Quế Thư làm sao có khoảng cách dài như vậy? Không ngại nói cho người biết, người chết này thân cao có chừng bốn thước chín tấc, thậm chí cao hơn người nhiều, làm sao có thể là Hạ Quế Thư?!

Thanh âm của Tần Lâm dần dần trở nên nghiêm nghị, lúc này đang là mùa Đông giá rét, tuy rằng Phúc Kiến ở phía Nam nhưng dù sao gió biển vẫn còn giá rét. Thế nhưng lúc này mồ hôi Vương Ba Tấn toát ra mồ hôi to bằng hạt đậu, nhỏ từng giọt xuống.

- Có muốn gọi những khách làng chơi từng ngủ với Hạ Quế Thư tới hỏi hay không?! Ta nghĩ bọn họ nhìn mấy mảnh thi thể sẽ khó có thể phán đoán, nhưng nếu như cố ý nhắc nhở bọn họ nhớ lại khoảng cách từ ngực đến bụng Hạ Quế Thư, ắt hẳn sẽ có người còn nhớ.

Tần Lâm dứt lời, đột nhiên ánh mắt lạnh lùng quét qua mặt Vương Ba Tấn, thanh âm trở nên cực kỳ nghiêm nghị:

- Chuyện này liên quan tới trọng án nhân mạng, nếu như người không cung khai chi tiết, bản quan cũng chỉ có thể dùng đại hình phục dịch!

- Đừng đánh, ta... ta nói!

Vương Ba Tấn thoát lực gục xuống, ánh mắt sợ hãi không dám nhìn thẳng vào mặt Tần Lâm.

Đám thủy binh thấy đều kinh ngạc ngây người, ánh mắt nhìn Tần Lâm vô cùng kính sợ. Từ ba mảnh thi thể có thể phân tích ra được chiều cao người chết, quả thật là mất thần như điện, xét âm đoán dương, chẳng trách nào có thể làm ân chủ của hai vị tướng quân Du, Trầm.

Phòng tuyến tâm lý của Vương Ba Tấn bị đánh tan hoàn toàn, nhất nhất kể lại mọi chuyện trước sau.

Thì ra quê Hạ Quế Thư ở rất xa, nàng có đứa bé gửi nuôi ở nhà tỷ tỷ, mỗi tháng sẽ về thăm một lần. Tối hôm xảy ra vụ án, Hạ Quế Thư tiếp xong người khách cuối cùng bèn thừa dịp màn đêm dọn dẹp một chút ra khỏi thành. Dù sao nàng cũng tiếp đủ các loại khách không úy kỵ gì, đi đường ban đêm cũng không sợ bị cướp sắc. Về phần tiền của cũng không có gì để cướp, nửa đường còn có thể ở miếu sơn thần miễn phí.

Người như vậy không coi trọng cả bản thân mình, ai ai cũng chán ghét, ngay cả hảo hán trên giang hồ cũng sẽ không hạ thủ với nàng, tránh cho hạ thấp danh tiếng.

Chính vì vậy, hôm đó màn đêm phủ xuống cũng không ai chú ý tới hành tung Hạ Quế Thư, càng không ai biết nàng lặn lội suốt ba ngày đường, trở về quê cách đó hơn trăm dặm.

Sáng hôm sau dưới biển vớt được mảnh thi thể nữ giới, Vương Ba Tấn mới biết chuyện này, vừa đứng tên mặt sẹo tới cửa đòi nợ càng ngày càng hung hãn, nói rằng muốn tịch thu nhà, mang Hạ Quế Thư đi bán. Vương Ba Tấn chột gắp nhảy tường, bèn nghĩ ra chủ ý trá thi hoàn hồn.

Y mượn một con la nhanh chân vội vàng đuổi theo Hạ Quế Thư, kể lại đầu đuôi câu chuyện một lần. Hai người bàn mưu tính kế xong xuôi, Hạ Quế Thư trở về quê trốn tránh, còn Vương Ba Tấn trở về Hải Trừng huyện báo quan.

Và như vậy người chết hết nợ, Hạ Quế Thư miễn cưỡng xưng là cây tiền lay lay tiền rơi xuống đã chết, trên người Vương Ba Tấn không có thứ gì đáng giá, ngôi nhà nát kia cũng không đáng giá bao nhiêu, tên mặt sẹo cho vay nặng lãi không thể làm gì khác hơn là tự nhận xui xẻo.

Mặt khác bọn người Tây Dương La Bố, Ngõa Vi vượt trùng dương tới, tuy rằng nhìn bề ngoài có vẻ xơ xác nhưng tối thiểu bên hông còn có mấy hào bạc, chí ít cũng còn có chiếc thuyền Tây Dương mặc dù không lớn lắm. Nếu như mượn Ngõa Vi đã từng có dây dưa với Hạ Quế Thư, trút vụ án này lên đầu bọn họ, quan huyện vì muốn phá án sẽ rất có khả năng nhục hình bức cung. Đến lúc đó còn có thể moi được một khoản bạc chôn cất Hạ Quế Thư từ trên thân đám người Tây Dương.

Đây quả thật là một kế sách hay một đá hai chim, Vương Ba Tấn làm theo kế này quả nhiên thành công hơn phân nửa. Tri Huyện Hải Trừng Tiết Tân Nhan vì muốn mau sớm phá án, một mực đổ vụ án lên đầu đám La Bố, Ngõa Vi. Nếu không phải là có Tần Lâm ngăn lại từ bên trong, thiếu chút nữa đã để cho Vương Ba Tấn, Hạ Quế Thư được như ý.

- Khốn kiếp, tên khốn kiếp này dám vu hãm chúng ta, thượng đế sẽ trừng phạt người!

La Bố không kềm chế được, từ một tòa túc xá bên cạnh bình doanh xông lại, giơ hai quả đấm muốn đánh Vương Ba Tấn.

Ngõa Vi cũng giận không kèm được theo sát phía sau:

- Ghê tởm, thật là cực kỳ ghê tởm, nếu không phải nhờ vị Tàn tướng quân thông minh cơ trí này, ta sẽ bị tên quan huyện ngu ngốc kia giết chết!

Sắc mặt Tàn Lâm trầm xuống:

- Dừng tay! Tạm thời lui ra, bản quan sẽ xử theo luật!

La Bố, Ngõa Vi lập tức dừng bước lại, tay đặt trên ngực cúi người thật thấp chào Tàn Lâm:

- Tướng quân vĩ đại, ngài là trí giả Đông phương, chúng ta vĩnh viễn nhớ ân huệ của ngài.

Tàn Lâm cười cười, lại gần giọng hỏi Vương Ba Tán, có biết những mảnh thi thể trôi ngoài biển kia là của người nào hay không.

Lục Viễn Chí, Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung... tất cả mọi người đều lóng tai lắng nghe, mong đợi có một đáp án rõ ràng.

Kết quả làm cho người ta vô cùng thất vọng, Vương Ba Tán hoàn toàn không biết gì cả, thật ra thì y cũng là nghe được tin tức vụ án phân thân sau đó mới tạm thời nảy sinh kế hoạch, trước đó cũng không biết nội tình.

- Được, bản quan đánh người tám mươi quân côn, sau đó giao Hải Trừng huyện phát lạc, đợi lòng bắt được Hạ Quế Thư sẽ cùng trị tội!

Tàn Lâm ra lệnh một tiếng.

Đám thủy binh lập tức xông lên đè Vương Ba Tán nằm trên mặt đất, quân côn to bằng cổ tay đánh liên hồi, khiến cho thất khiếu y phải bốc khói.

Tiếp theo giao lại Hải Trừng huyện trị tội, còn phải đối mặt tên mặt sẹo trả thù, Vương Ba Tán và Hạ Quế Thư ắt phải chịu khổ, nhưng ai bảo bọn họ ác độc như vậy?! Nếu là kẻ độc của bọn họ được như ý, số nợ thiếu tên mặt sẹo chỉ là chuyện nhỏ, Ngõa Vi lại phải bị chém đầu.

Tàn Lâm xử trí hết sức công bằng, Vương Ba Tán cũng chỉ có thể oán lòng dạ mình quá ác độc, quay đầu lại vu cáo bất thành, tự làm tự chịu.

Vương Ba Tán ký tên lặn tay trên tờ cung trạng, Du Tư Cao tự tay viết một phần hành văn tường trình vụ án tỉ mỉ rõ ràng, sau đó phái mấy tên thủy binh áp giải tên này đi Hải Trừng huyện nha.

Nơi này mới vừa đi không bao lâu, Ngưu Đại Lực vọt trở lại tựa như một trận gió, mắt tròn to như chuông đồng, cao giọng kêu lên:

- Tàn trưởng quan liệu sự như thần, quả nhiên rất dễ dàng tìm được. Người một nhà bên ngoài cửa Nam mới mất lão bà, thân cao bốn thước chín tấc.

815. Chương 815: Vĩnh Viễn Không Về

Ta đã nói rồi, Tàn Lâm cười, nữ nhân cao bốn thước chín tấc không nhiều lắm, mới vừa mất tích lại càng ít hơn, trên căn bản có thể đạt tới hiệu quả chốt chặt mục tiêu.

Đoàn người vội vàng vàng đi về phía cửa Nam, bọn người Bồ Đào Nha La Bố Ngõa Vi vẫn được giữ bên trong Thủy Sư doanh, tránh cho hiểm nghi sửa dếp vườn dưa, tạo điều kiện cho người ta dị nghị.

Đây là một căn nhà ngoại ô rất nhỏ, có thể thấy được dọn dẹp tương đối sạch sẽ, bên trong lồng tre có ba con gà mái, trước nhà là một cái giếng nước, sau nhà là một vườn rau.

Trước cửa đã có hai tên thủy binh hai tên quan giáo canh giữ, trong sân nam chủ nhân hơn hai mươi tuổi ôm một đứa trẻ. Bên cạnh có một nông phụ trên dưới năm mươi, tóc hơi hoa râm, đang không ngừng oán trách con trai:

- Con nhớ con nỡm kia lắm sao, hừ, đi thì đi chứ, có gì đặc biệt hơn người, người khác hỏi tới cứ nói trở về nhà mẹ là được. Con lại nói là bỏ đi, ai mà không biết là nó đi với tên mặt trắng nào, chẳng lẽ như vậy nhà mình có thể diện lắm sao?!

- Mẹ!

Người tuổi trẻ bất mãn oán trách một tiếng, lại cúi đầu xuống, thoạt nhìn chính là loại người thành thật mà nhu nhược yếu đuối.

Không trách không báo quan, thì ra là có chuyện như vậy! Tần Lâm thở dài, mẹ chồng con dâu bất hòa xảy ra vấn đề.

- Chẳng lẽ là lão bà này giết con dâu?!

Đôi mắt nhỏ Lục Viễn Chí sáng lên giao hoạt, nhao nhao muốn thử định xông tới, nhất cử bất giữ hung thủ sát hại con dâu.

Không ngờ rằng nông phụ kia vừa dứt lời liền bật ho khan, thân thể khòm xuống lấy tay đấm sau lưng, lắm lắm nói:

- Ôi, bộ xương già này không được rồi, nói vài câu đã thở hổn hển, giống như năm xưa mẹ ẵm con...

Con trai liền vội vàng đứng lên, đặt tiểu hài tử vào trong sọt trúc, sau đó xoa nắn lưng ấu thân. Trong lúc đang bận rộn, đứa bé kia lại oa oa khóc lớn lên, gào thét đòi mẹ, nhất thời náo loạn luống cuống tay chân.

Lục mập lập tức nhăn nhó khổ sở:

- Vị bà bà này nhìn qua không giống như có thể giết người phân thân, bằng không, bệnh của bà là giả vờ?!

- Có phải giả vờ hay không, đệ là đệ tử y quán còn không nhìn ra được sao? Lão thần y có ở nơi này chắc chắn sẽ gõ đầu đệ!

Tần Lâm tức giận liếc Lục Viễn Chí một cái.

Tên mập gãi đầu cười hắc hắc lúng túng, y gia chú trọng vọng văn vấn thiết, mặc dù vào lúc này không chẩn bệnh bắt mạch, nhưng chỉ cần ngắm nhìn khí sắc, nghe giọng nói của lão nông phụ kia cũng biết phổi bà có bệnh kéo dài, âm hư hỏa vượng, thân thể yếu đuối, bất kể thế nào cũng không làm được chuyện nặng nhọc như phân thân, chuyển xác, ném thi thể...

Tần Lâm phất tay một cái, đoàn người đi vào trong nhà.

Dân chúng bé nhỏ đều sợ gặp quan, nông phụ thấy một đám quan lớn quan nhỏ đi vào sân mình, hoảng đến nỗi luôn miệng oán trách con trai:

- Cũng tại tên tiểu tử ngu ngốc này, thê tử bỏ đi thì thôi, lần này còn kinh động tới quan phủ, chọc cho quan sai tới cửa.

Tiểu dân chúng không phân biệt được quan quân Thủy sư và bộ khoái huyện nha, trong mắt bọn họ cùng là quan lão gia ăn cơm triều đình cả.

Đứa con trai cúi gằm đầu lắm lắm:

- Mẹ, Hải Thảo không phải là người như vậy, bình thường nàng không bước ra khỏi đại môn nửa bước, nói với người ngoài một câu đã đỏ mặt lên...

- Đã đến nước này rồi, con còn nói giúp cho nữ nhân dân đảng xấu xa đó nữa sao?

Lão phụ nhân vừa nói vừa thở hổn hển.

Khụ khụ, Trầm Hữu Dung thấy hai mẹ con tranh luận không ngớt bèn đằng hắng vài tiếng, sau đó nghiêm mặt nói:

- Chớ nói dông dài, vị Tồn trưởng quan này là từ kinh sư tới, đặc biệt điều tra khâm mệnh đại án, ngài muốn hỏi gì, các người hãy đáp lại thành thật, không cho phép nói dối nửa lời!

Kinh sư tới! Lão phụ nhân cùng con trai nghe thấy câu này càng thêm nơm nớp lo sợ, tuy Nguyệt Cẩng mở ra sớm, nhưng dù sao chẳng qua là một Hải Trường huyện, thất phẩm Tri Huyện Tiết Tân Nhan chính là quan lớn nhất mà bọn họ từng thấy qua, thử hỏi quan lão gia từ kinh sư tới lớn hơn Tri Huyện biết bao nhiêu?!

Tồn Lâm cười khỏ xoa xoa mũi, quả thật mình là từ kinh sư tới, chẳng qua là bị đày tới. Hắn trợn mắt nhìn Trầm Hữu Dung đang cười trộm, sau đó dựng mặt lên hỏi hai mẹ con:

- Con dâu nhà các người đi mất, tại sao không báo quan? Biết chuyện không báo cũng là phạm vương pháp!

- Lão gia lão gia, chúng ta không phải là biết chuyện không báo.

Lão phụ nhân xua loạn hai tay, thở hồng hộc nói:

- Đứa con dâu này bỏ trốn cũng không phải là chuyện đáng tự hào, Nguyệt Cẩng chúng ta mỗi ngày có mấy trăm chiếc thuyền ra ra vào vào, nó và nhân tình ngồi thuyền bỏ trốn, dù có báo quan cũng không tìm lại được, ngược lại khiến cho người khác chê cười nhà chúng ta.

- Mẹ!

Rốt cục nông phu ôm hài tử không nhin được hô to một tiếng, lo lắng hỏi Tồn Lâm:

- Đại lão gia, rốt cục thế tử tử nhân ra sao rồi... Mẹ tử nhân có bệnh, tính khí không tốt, Hải Thảo một mực tận tâm tận lực hầu hạ, cho tới bây giờ không có nửa câu oán hận, cho dù là hết sức mệt mỏi cũng chưa từng chê nhà này, cho nên nhất định nàng sẽ không bỏ trốn. Mẹ lại không cho phép báo quan, tử nhân sợ, sợ nàng đã xảy ra chuyện...

Nói tới đây thanh âm vị trưởng phu này liền thấp xuống, nước mắt đảo quanh. Có lẽ là do cảm giác vi diệu giữa phu thê đã khiến cho y linh cảm được có chuyện chẳng lành.

Nông phu kinh ngạc nhìn con trai, không nghĩ tới đứa con trai yếu đuối này lại có thể nói ra nhiều lời như vậy trước mặt quan lão gia, thậm chí còn dám phản bác mình, đây là chuyện cho tới bây giờ chưa từng có.

Môi bà mấp máy vài cái định quát mắng con trai, nhưng trong giây lát phát giác thật ra thì những lời con trai mới vừa nói đó đều là sự thật, cũng không biết phản bác từ đâu...

Tồn Lâm ôn hòa vỗ vỗ vai nông phu, dùng đầu ngón tay sờ sờ đứa trẻ trong lòng y, sau đó nhìn y với vẻ khích lệ:

- Nói ta nghe vào ngày thế tử tử nhân mất tích đã xảy ra chuyện gì. Hãy tin ta, nếu đã tới nơi này ta sẽ hết sức giúp người.

Nông phu gật đầu một cái, y hiểu thành ý Tồn Lâm, bèn kể lại tất cả tình huống mà mình biết.

Nhà này họ Tạ, nam chủ nhân đã sớm mất đi, quả phụ Tam thẩm chịu đựng vất vả nuôi lớn con trai Tạ Lão Thực, còn cưới cho y một người vợ như ý. Hải Thảo thân hình cao ráo mông nở, ba cô sáu bà đều nói là mần đẻ, quả nhiên không bao lâu sau đã sinh ra một đứa con trai trắng trẻo mập mạp.

Vốn gia đình bọn họ vô cùng hạnh phúc, nhưng lúc còn trẻ Tam thẩm quá cực khổ, già đi lại mắc chứng bệnh suyễn kéo dài, âm hư hỏa vượng khiến cho tính khí cũng biến thành khó chịu, dần dần nhìn con dâu mình cảm thấy chướng mắt.

Hải Thảo là một nữ nhân hiền lành ôn hòa, vẫn hết sức nhường nhịn mẹ chồng, từ trước tới nay vẫn không hề xảy ra tranh chấp với Tam thẩm. Tạ Lão Thực là một phu quân vác ở bến thuyền, mỗi ngày chạng vạng tối về đến nhà, Hải Thảo đã làm sẵn thức ăn tuy không phong phú nhưng rất ngon miệng, chờ y và bà cùng nhau ăn cơm.

Một ngày trước khi phát hiện mảnh thi thể trên bến cảng, vào xế chiều bệnh kéo dài của Tam thẩm phát tác, thở hào hển một hồi, không áp chế được hỏa khí trong lòng bèn mượn cớ la mắng Hải Thảo một trận. Thấy con dâu cũng không lên tiếng, bà bèn giật lấy cháu trai giận dữ trở về phòng của mình.

Không ngờ rằng hôm ấy đã xảy ra chuyện, mỗi ngày Hải Thảo đều ra vườn rau sau nhà hái rau, hôm ấy đi không trở lại, bỏ lại trượng phu, bỏ lại hài tử đáng yêu biệt vô âm tín...

- Ôi, hôm đó Hải Thảo còn nói sẽ làm món trứng gà xào ớt hương thung mà tiểu nhân rất thích, không ngờ rằng...

Tạ Lão Thực đau khổ vò đầu bứt tai.

Tam thắm nghe nửa ngày, rốt cuộc hiểu rõ tình yêu của con trai với vợ, nhìn lại đứa cháu đang khóc đòi mẹ, trong lòng hối hận không ngừng, ngượng ngùng nói:

- Đúng vậy, hôm ấy trong lòng ta không thoải mái cho nên mắng hơi quá lời một chút, đồ điểm, nữ nhân xấu xa... Nhưng sau khi ta trở về phòng ngắm nhìn tôn nhi, dần dần cảm thấy hối hận. Hải Thảo, Hải Thảo nó cũng không thể vì bà bà mắng mấy câu mà bỏ lại trượng phu, bỏ lại con trai đi không trở lại như vậy...

- Rõ ràng là kẻ làm mẹ chồng như bà không biết chuyện!

Lục Viễn Chí tức tối oán trách.

Tần Lâm khoát khoát tay ngăn tên mập, thứ nhất Tam thắm có bệnh suyễn kéo đàm, khó có thể khống chế tâm tình, thứ hai e rằng những ngày qua bà cũng đã vô cùng hối hận, thật ra không ngừng chỉ trích con dâu chỉ để che giấu nỗi lo thấp thỏm trong lòng.

Tần Lâm lại đưa ánh mắt nhìn về phía Tạ Lão Thực, thở dài:

- Những lời mà hôm nay người nói với bản quan, nếu như nói sớm một chút ẹ người, có lẽ...

Tạ Lão Thực nhìn Tam thắm, Tam thắm cũng nhìn con trai, trong ánh mắt hai mẹ con đều toát ra vẻ hối hận.

Đáng tiếc, có rất nhiều thứ mất đi rồi sẽ không tìm lại được...

Tần Lâm hỏi Tạ Lão Thực rõ ràng, Hải Thảo từng sinh sản không cần hỏi, quả thật trên bụng để lại vết nhăn mang thai, da hơi đen, vóc người hơi gầy, những đặc điểm này hoàn toàn phù hợp.

Mấu chốt nhất chính là, nàng mất tích trước khi phát hiện những mảnh thi thể kia một ngày, hơn nữa vừa đúng thân cao bốn thước chín tấc.

Thời này ở địa khu Vân Nam, nữ tử thân cao bốn thước chín tấc tuyệt đối không nhiều, vì vậy tổng hợp tất cả đặc điểm khác nhau như chiều cao, da hơi đen, vóc người hơi gầy... đã có thể xác định rõ ràng.

Mà thời gian nàng mất tích lại hoàn toàn ăn khớp với thời gian phát hiện mảnh thi thể, cơ hồ có thể xác định nàng chính là người bị hại.

Lục Viễn Chí, Trầm Hữu Dung, Du Tư Cao lộ vẻ buồn bã, không tự chủ được nhìn đứa trẻ trong lòng Tạ Lão Thực đang khóc oa oa. Số phận đứa trẻ đáng thương từ nhỏ mất đi mẫu thân quả thật khiến cho người ta phải tắc lưỡi thở dài.

Trong đôi mắt lạnh lùng của Tần Lâm như có lửa địa ngục đang bùng cháy. Hắn rất muốn tra hỏi linh hồn hung thủ gây ra tội ác thử xem tại sao sát hại một con dâu thiện lương, một thê tử đáng kính, một vị mẫu thân dịu dàng như Hải Thảo.

Lục Viễn Chí muốn nói chuyện với Tần Lâm, đúng lúc nhìn thấy ánh mắt của hắn nhất thời rung mình: ánh mắt của Tần Lâm thật sự là ngọn lửa trong lò thiêu đốt linh hồn, nếu như có tội phạm ở trước mặt của hắn, chỉ riêng nỗi đau khổ đáng sợ này cũng sẽ khiến cho linh hồn của y vĩnh viễn không thể siêu sinh.

- Tạ Lão Thực, người nói mỗi ngày Hải Thảo nấu cơm đều đi ra ngoài hái rau, là vườn rau sau nhà người phải không?

Thanh âm của Tần Lâm cực kỳ bình tĩnh, mà dưới sự bình tĩnh này lại ẩn chứa một lực lượng thâm trầm nào đó.

Tạ Lão Thực ngẩn ra, gật đầu một cái:

- Đúng vậy, trong vườn rau chúng ta có trồng vài loại rau.

Lúc này vào mùa Đông đi Xuân tới, khí hậu duyên hải Mân Nam ẩm ướt ẩm áp, có mấy loại rau không sợ lạnh đã mọc. Ngày ngày Hải Thảo nấu cơm đều đi hái một chút, chỉ riêng việc này đã có thể nhìn ra nàng là một thê tử hết sức hiền thực, cố gắng hết sức mình cho bữa ăn thêm phần phong phú ngon miệng.

Nghĩ tới đây tâm trạng mọi người càng trở nên nặng nề, đốt ngón tay Du Tư Cao nắm chuôi kiếm bên hông trở nên trắng bệch. Nếu như hung phạm kia đứng ở trước mặt, sợ rằng sẽ bị vị tướng quân trung dũng ngay thẳng này dùng kiếm pháp Du gia tổ truyền chém thành nhiều mảnh.

Tần Lâm dẫn người đi tới vườn rau sau nhà, mấy gốc rau xanh tươi đã bị ngã xiêu vẹo, thoạt nhìn không còn hình dáng, rất rõ ràng cho thấy bởi vì thiếu bàn tay nữ chủ nhân chăm sóc.

- Có từng động tới nơi này chưa?

Tần Lâm hỏi.

Tạ Lão Thực chần chờ lắc đầu một cái:

- Không hề động tới, mấy ngày qua thê tử tiểu nhân ra đi, tiểu nhân ăn không ngon ngủ không yên còn phải chăm sóc cho đứa nhỏ. Mẫu thân cũng phát bệnh, không có lòng dạ nào hái rau nấu cơm, nhờ muối muối Hải Thảo là Hải Tảo nấu cơm ở nhà mang tới cho chúng ta.

- Vậy thì tốt!

Tần Lâm thở phào một cái, ngồi xổm xuống nhìn kỹ dấu chân trong vườn rau.

Có lẽ là ông trời già mở mắt, mấy ngày nay trời không có mưa, dấu chân trước kia vẫn còn được giữ lại hết sức hoàn chỉnh, xuất hiện hoặc sâu hoặc cạn bên trong vườn rau.

Tần Lâm ngồi xổm xuống xem xét tỉ mỉ, không bỏ qua bất kỳ dấu hiệu khả nghi nào, lại cẩn thận nhìn những dấu chân kia, thỉnh thoảng tự mình đứng lên dựa theo dấu chân đi tới vài bước. Cho đến nửa canh giờ sau, hắn mới trở lại đường nhỏ bên cạnh vườn rau.

- Sao hả, Tần ca?

Lục mập nơm nớp trong lòng, theo hiểu biết của y về Tần Lâm, biểu lộ trên mặt hắn không có vẻ gì là lạc quan.

Tần Lâm lắc đầu một cái:

- Kỳ quái thật, dấu chân mới nhất bên góc này của vườn rau đều thuộc về Hải Thảo. Hơn nữa ta vừa đi theo dấu chân cuối cùng của nàng một lượt, không có dấu hiệu hốt hoảng, hỗn loạn như chạy trốn hoặc là bị bắt giữ, hơn nữa...

Nói tới chỗ này, Tần Lâm liền nhìn chằm chằm dấu chân trên mặt đất, trầm ngâm không quyết.

Mọi người đều có hơi giật mình, dù sao Tần Lâm xử án như thần, từ trước tới nay chưa có vụ án nào mà hắn không phá được. Hiện tại ngay cả hắn cũng cảm thấy khó giải quyết, đó cũng không phải là gặp phải vấn đề khó khăn ư?

- Hơn nữa nàng theo bên này rời khỏi vườn rau, sau đó dường như theo hướng kia rời đi.

Tần Lâm chỉ chỉ mặt Tây:

- Vốn nàng hái rau ở chỗ này, ở đây còn có đoạn rau bị gãy, thoạt nhìn chính là được hái vào vài ngày trước. Nàng hái rau xong đứng ra phải trở vào nhà, vì sao lại đi về phía kia... Đúng rồi, Tạ Lão Thực, người nói nàng muốn làm món trứng gà xào lá hương thung, nhà này trước sau cũng không có cây hương thung, nàng đi đâu hái lá hương thung?

Sắc mặt Tạ Lão Thực trở nên cực kỳ khó coi, giao hảo từ ấu thân, sau đó co giò chạy về phía Tây, dọc theo đường đi loạng choạng lao đảo.

Tần Lâm đưa mắt ra hiệu, Ngưu Đại Lực co giò đuổi theo sát phía sau Tạ Lão Thực, vòng qua một gò đất nhỏ, trước mắt chợt trở nên rộng rãi sáng sủa. Đây là một vịnh biển nhìn về phía Nam, ánh nắng chói chang, thực vật tươi tốt.

816. Chương 816: Dưới Gốc Hương Thung

Phương hướng Tạ Lão Thực chạy như điên, trên sườn đồi thoải thoải hướng ra mặt biển, trong số cây cối rậm rạp có một gốc hương thung, hoa đỏ đang nở rộ toát ra mùi thơm mê người.

Khiến cho người ta phải giật mình kinh hãi chính là, bên dưới gốc hương thung có một chiếc giỏ trúc nằm nghiêng, bên trong còn có một ít lá rau đã ngả vàng.

Tạ Lão Thực tựa như nổi điên muốn xông tới, bởi vì y nhận ra giỏ trúc kia chính là giỏ thức ăn lão bà Hải Thảo dùng hái rau.

- Không nên nóng nảy, nếu làm hư hiện trường, Tần trưởng quan sẽ không giúp được người!

Ngưu Đại Lực lớn tiếng kêu lên, từ phía sau ôm lấy eo lưng y giữ lại. Tạ Lão Thực điên cuồng giãy dụa, cho dù là Ngưu Đại Lực trời sinh thần lực nhưng cũng mất rất nhiều sức lực, mệt mỏi toàn thân đổ mồ hôi.

Tần Lâm dẫn dắt mọi người vội vã chạy tới, vừa nhìn giỏ thức ăn kia đã hiểu, thứ lá rau ngả vàng bên trong giỏ cùng loại với rau trong vườn nhà Tạ gia.

Tuy rằng mắt Lục Viễn Chí nhỏ thật nhưng nhãn lực cũng khá tinh tường, còn cách mấy trượng bên chỉ cây hương thung:

- Tần ca, trên cành cây có máu.

Đã bị mặt trời chiếu mấy ngày, vết máu đỏ tươi đã ngả sang màu đen, vậy mà Lục Viễn Chí cũng có thể phát hiện ra nhanh như vậy.

Không nói còn đỡ, nghe thấy câu này, Tạ Lão Thực nhất thời toàn thân mệt lả, cũng không giãy dụa nữa, mềm nhũn co quắp ngã xuống đất, miệng không ngừng nói thầm:

- Hải Thảo, Hải Thảo, là ta hại nàng, ăn gì mà không được, lại muốn ăn trứng gà xào ớt hương thung...

Từ nhỏ Tạ Lão Thực đã thích ăn lá hương thung, lá hương thung này là món ăn dân dã, làm rau trộn ăn cơm của người nghèo, người giàu thỉnh thoảng cũng ăn đổi món, thật ra không đáng giá bao nhiêu tiền.

Cây hương thung này là do y và hai tỷ muội thanh mai trúc mã Hải Thảo, Hải Tảo cùng nhau phát hiện khi còn nhỏ, sinh trưởng trên sườn đồi phía Nam cạnh biển, thời gian trở ớt hàng năm sớm hơn mười ngày nửa tháng so với cây hương thung nơi khác. Nhưng vị trí cây này tương đối xa xôi vắng vẻ, trong thôn sẽ không có ai cố ý đi xa như vậy hái ớt non của nó.

Chỉ có hiền thê Hải Thảo hàng năm đến đầu Xuân đều tới nơi này hái lá hương thung, làm món ăn mà trượng phu mình thích.

Theo tình huống hiện trường mà suy đoán, hẳn là Hải Thảo đang hái một ít rau trong vườn nhà mình, đột nhiên nhớ ra phải hái lá hương thung bèn xách giỏ rau đi tới nơi này, kết quả bị tập kích dưới gốc hương thung này.

- Ta nghĩ kẻ tập kích kia đã theo dõi nàng tới nơi này.

Tần Lâm quan sát dấu chân dưới đất phía trước, lại lệnh cho Lục Viễn Chí lấy thước ra đo đạc, sau đó lấy bút chì vẽ phác thảo.

Quả thật hiện trường có hai loại dấu chân, một loại hơi nhỏ hơi mỏng, cẩn thận phân biệt còn có hoa văn của đế giày vải, thuộc về Hải Thảo. Loại thứ hai rộng hơn, hoa văn của đế giày cỏ.

Quan sát một hồi, Tần Lâm trầm ngâm nói:

- Dấu chân nam tử này đã từng xuất hiện bên cạnh cửa sau vườn rau Tạ gia, lúc ta lục soát vườn rau đã chú ý tới, nó thể hiện ra dấu hiệu quanh đi quẩn lại. Cần nhắc đến nơi đó là con đường nhỏ ban ngày có không ít người đi, nhưng bây giờ là không nghi ngờ chút nào, hung thủ chính là truy tung Hải Thảo từ Tạ gia đến nơi này...

Lục Viễn Chí đã đo đạc vẽ phác xong xuôi:

- Báo cáo Tần ca, dấu chân này dài tám tấc, khá rộng, sâu hơn dấu chân huynh, cạn hơn dấu chân đệ một chút. Bình quân khoảng cách giữa hai bước chân có chừng hai thước hai tấc.

Tần Lâm gật đầu một cái:

- Như vậy hung phạm này là phái nam, thân cao năm thước hai tấc (một thước bảy tấc), cân nặng chừng một trăm ba mươi cân (một cân thời Minh bằng 1. 2 thị cân thời này, tức cân nặng một trăm năm mươi sáu thị cân (một thị cân bằng ½ Kg), hẳn là chuyên lao động nặng. Thân thể tên này cường tráng, tuổi tác từ hai mươi lăm tuổi đến ba mươi lăm tuổi, ừm, tạm thời chỉ có thể suy đoán bấy nhiêu thôi...

Chỉ có thể suy đoán bấy nhiêu thôi sao?! Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung và đám thủy binh thấy đều choáng váng, cho dù là nằm mơ cũng không thể nào ngờ tới, có người có thể chỉ bằng vào mấy dấu chân đã có thể suy đoán ra được chiều cao trọng lượng tuổi tác của người khác, thậm chí là khỏe mạnh hay không!

Quả thật là thần nhân!

Đám thủy binh xì xào bàn tán, chẳng trách nào người ta nói Tần trưởng quan mắt thần như điện, hôm nay gặp được, chỉ cảm thấy lời đồn vẫn không thần kỳ bằng người thật.

Tần Lâm lại không thèm để ý, biết được phương pháp, suy ra được những kết luận này là chuyện đương nhiên: chiều cao thân thể một người gấp 6. 88 lần chiều dài bàn chân, đo chiều dài dấu chân giày cỏ trừ đi một chút chiều dài thừa của giày, sau đó nhân với hệ số này sẽ ra chiều cao thân người.

Người thường hay lao động nặng, thường là lòng bàn chân hơi rộng một chút. Dấu chân sâu hay cạn được quyết định bởi áp lực mà lòng bàn chân đè lên mặt đất, nói cách khác chính là trọng lượng thân người. Người lớn tuổi có bước chân đặt trọng tâm hơi lui về phía sau, người tuổi trẻ là ngược lại.

Khảo sát phân bố trọng tâm bước chân là có thể định ra phạm vi tuổi tác chủ nhân dấu chân. Khoảng cách giữa hai bước chân ngoại trừ có thể ấn chứng phạm vi tuổi tác ra, còn thể hiện tình huống thân thể khỏe mạnh hay không, thân cao thế nào, người có bệnh khoảng cách bước chân ngắn, người khỏe mạnh khoảng cách bước chân dài.

Cho nên Tần Lâm chỉ thấy mấy dấu chân đã có thể phác họa mô phỏng tội phạm, khoanh lại phạm vi hiểm nghi.

Tần Lâm quan sát dấu chân, từng bước từng bước tiến về phía cây hương thung, trầm giọng nói:

- Trên dấu chân mà Hải Thảo để lại bị chồng lên dấu chân nam nhân lớn hơn. Hơn nữa dấu chân nam nhân này trước sâu sau cạn, chứng minh lúc ấy y rón rén nhón chân bước đi, vì sợ Hải Thảo phát hiện... Ủa, tới đây y bước nhanh hơn, chuẩn bị tập kích, cuối cùng dưới cây hương thung y bèn dừng vật tày vung lên đánh, huyết dịch vấy ra... không đúng!

Mọi người nghe Tần Lâm miêu tả, phảng phất trở lại hiện trường phạm tội lúc ấy: một bóng người màu đen không thấy rõ dung mạo đang theo dõi người bị hại đáng thương. Hải Thảo lòng tràn đầy vui mừng hái lá hương thung, nằm mơ cũng không nghĩ tới bóng đen sau lưng đang lặng lẽ đến gần, cười gần giờ gậy lên...

Ai ngờ Tần Lâm đột nhiên nói một tiếng không đúng, khiến ọi người giật nảy mình, đồng thanh hỏi:

- Cái gì không đúng?

- À, ta nói là phương hướng vết máu văng tung tóe không đúng.

Tần Lâm đưa ra tay phải vốn là tay thuận, mô phỏng động tác vung gậy lên đập xuống giữa không trung:

- Nếu như vung gậy đập giống như ta, vết máu dính trên cành và lá cây phải là vết máu dạng văng tung tóe kéo dài từ phải sang trái, nhưng hiện tại vết máu văng tung tóe lại theo phương hướng ngược lại...

- Cho nên, hung thủ là người thuận tay trái!

Đôi mắt nhỏ Lục Viễn Chí chớp người.

- Hoàn toàn chính xác.

Tần Lâm đổi tay trái làm ra động tác vung gây lên đập xuống, tiếp theo tiến hành dựng lại hiện trường.

Quan sát vị trí độ cao của vết máu văng tung tóe trên cây hương thung, Tần Lâm so sánh một chút. Hải Thảo thân cao bốn thước chín tấc, như vậy lúc bị tập kích, vị trí bị đánh trúng hẳn là huyết Thái Dương bên trái.

- Đòn này cực kỳ nghiêm trọng, lúc ấy nàng đã mất đi ý thức, thậm chí đã...

Tần Lâm ngồi xổm người xuống, quan sát một cảnh cây bị gãy:

- Xem đi, vết gãy của cành cây này vẫn chưa khô hẳn, trên cành vẫn còn lá xanh chưa rụng, chứng tỏ chỉ mới vừa gãy mấy ngày trước. Đây là vị trí sau khi Hải Thảo bị tập kích hôn mê ngã xuống.

- Hải Thảo, Hải Thảo!

Tạ Lão Thực khóc lớn lên, vò đầu bứt tai đau khổ không muốn sống nữa. Liên tưởng đến ngày hôm sau thể tử mất tích phát hiện mảnh thi thể trên biển, bất cứ kẻ nào cũng có thể đoán được sau khi nàng gặp tập kích đã xảy ra chuyện gì.

Tần Lâm đưa mắt ra hiệu, Trầm Hữu Dung lập tức đi trấn an Tạ Lão Thực.

Rốt cục vụ án đã có tiến triển mang tính đột phá, không chỉ có tìm được người bị hại chân chính, còn tìm được hiện trường đầu tiên xảy ra vụ án.

Bất quá chuyện phân thân cũng không xảy ra ở chỗ này, bởi vì lúc phân thân sẽ chảy ra rất nhiều máu, mùi máu tanh trên mặt đất cũng sẽ tồn tại rất lâu không tiêu tan, hơn nữa nơi này khí hậu ẩm áp, khó tránh khỏi sinh ra giòi bọ.

Nói cách khác, sau khi hung thủ tập kích Hải Thảo đã mang nàng đi.

Rất nhanh Tần Lâm đã tìm ra một con đường nhỏ khác phía sau cây hương thung, phát hiện dấu chân tên hung phạm kia, mà lần này khoảng cách giữa hai bước chân không lớn lắm, hơn nữa dấu chân sâu hơn so với lúc tới.

Không nghi ngờ chút nào, điểm này chứng tỏ hung thủ ôm hoặc vác Hải Thảo rời đi theo phương hướng này.

- Mang theo một nữ nhân hôn mê, y không sợ gặp phải người khác dọc đường sao?!

Lục Viễn Chí đi theo Tần Lâm tìm tòi một hơi, trong lòng cực kỳ kinh ngạc.

Tần Lâm chỉ chỉ về phía Nam:

- Ta nghĩ đó chính là phương pháp y mang Hải Thảo đi.

Đó là bờ biển, Lục Viễn Chí chớp chớp mắt:

- Tần ca muốn nói là... Thuyền?! Đúng rồi, chính là thuyền!

Gần núi nhờ núi, gần biển nhờ biển, ở đây rất nhiều nhà có ghe thuyền nhỏ, chỉ cần đưa Hải Thảo lên thuyền là có thể che giấu tai mắt người khác.

Hơn nữa địa phương phát hiện Hải Thảo là ở Nguyệt Cảng, hiển nhiên có khả năng cực lớn dùng thuyền ném xác.

Tần Lâm dẫn người đuổi theo, dấu chân theo đường nhỏ kéo dài mãi đến gần mép nước mới biến mất. Xem ra đúng là hung thủ dùng thuyền chở Hải Thảo đi, hơn nữa rất có thể lợi dụng thuyền tiến hành tội ác phân thân ném xác.

Như vậy hiện tại phạm vi hung phạm đã thu hẹp thêm một bước: nam nhân trưởng thành, thân thể cường tráng, thân cao trên dưới năm thước hai tấc, cân nặng chừng một trăm ba mươi cân, tuổi tác hai mươi lăm đến ba mươi lăm tuổi, là một người thuận tay trái. Có một chiếc thuyền nhỏ, hoặc là có thể dễ dàng mượn được một chiếc thuyền nhỏ, có thời gian gây án vào buổi chiều hôm đó vào lúc án phát.

- Dựa theo tiêu chuẩn này đi thăm dò, chú ý không thể để cho y chạy thoát!

Tần Lâm vỗ vỗ vai Du Tư Cao và Trầm Hữu Dung, bảo bọn họ sai phái thủy binh bản địa Hải Trừng huyện tiến hành bí mật điều tra thăm dò.

Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung nhất tề ôm quyền hành quân lễ:

- Cẩn tuân quân mệnh!

Những vụ án mạng kẻ hiềm nghi ở lại hiện trường, chờ dấu trí với người điều tra phá án, đây là tình huống trong tiểu thuyết mới có. Ngược lại tuyệt đại đa số chân án mạng thật, tội phạm đã sớm trốn vào trong bóng tối, phải dựa vào âm thầm điều tra xét hỏi mới có thể moi được hung thủ ra từ trong biển người mênh mông, bại lộ tội ác giữa ban ngày ban mặt.

Nhìn lại Tạ Lão Thực đã mệt lả, Tần Lâm lệnh cho Ngưu Đại Lực đỡ y về nhà. Đi tới sân Tạ gia, từ rất xa đã nhìn thấy Tam thẩm ôm cháu trai, mắt nhìn chăm chăm ra xa vai tựa cửa, gương mặt già nua đầy nếp nhăn tỏ ra đau khổ. Đây là mất đi mới biết hối hận, nghĩ đến con dâu vĩnh viễn không thể nào trở lại, trong lòng lão bà suy nghĩ thế nào?! Chỉ mong thời gian sẽ làm nguôi ngoai đi nỗi đau này.

Tần Lâm thở dài, cất bước nhanh hơn, chỉ có mau sớm trở lại Lâm Anh hiệu, trở về hương mỹ nhân dụ dàng mới có thể triệt tiêu tâm trạng xấu mặt trái mà vụ án mang lại.

Trên Lâm Anh hiệu, quả thật hai vị mỹ nhân đang ngẩng đầu trông ngóng, chỉ bất quá hoàn toàn ngược lại tưởng tượng của Tần Lâm, Kim Anh Cơ đang nghiêng răng kèn kẹt:

- Tần Lâm đáng chết, Tần Lâm thói tha, thật là tức chết ta rồi!

Tần Lâm mới vừa trở lại Lâm Anh hiệu đã nhìn thấy Ngũ Phong thuyền chủ lộ đầy phong ba bão táp trên mặt đang đứng chờ. Mà Bạch Sương Hoa bên cạnh đang nhìn hẩn mỉm cười, đáng vẻ như vui mừng trước tai họa của kẻ khác.

Nghe tim mình như chìm xuống, Tần Lâm cũng biết lần này coi như xui xẻo, bèn nở một nụ cười bồi tiến lại lay lay vai Kim Anh Cơ:

- Có chuyện gì chúng ta vào khoang nói, vào khoang rồi hãy nói.

Quy Bản Vũ Phu và đám thủy thủ đoàn Ngũ Phong thấy vậy âm thầm buồn cười, trước kia cho là thời thế không thay đổi, vẫn là thư sợ hùng, không nghĩ tới Tần trưởng quan cũng có lúc phải mềm nhũn như vậy.

Tần Lâm có thể không mềm nhũn sao, bởi vì hẩn chốt dạ.

Kim Anh Cơ chu môi cao tới mức có thể treo bình dầu. Nàng từ Lệ Hoa viên trở lại liền phái người đi kỹ viện, phòng xác hỏi thăm tin tức, thử hỏi Ngũ Phong thuyền chủ thông minh bậc nào, sau khi tổng hợp tin tức các nơi lại lập tức biết Tần Lâm muốn làm gì. Nhớ lại biểu hiện của Tần Lâm đêm trước, nhất thời hiểu ra đầu đuôi gốc ngọn.

Mình dùng tấm thân này để giải buồn cho tiểu oan gia, hẩn còn lo nghĩ tới vụ án, chuyện này đã khiến cho người ta vô cùng cảm tức. Mấu chốt là hẩn ngộ ra biện pháp đo khoảng cách từ nhũ hoa tới rốn, từ đó suy ra chiều cao thân thể từ chỗ nào?! Câu trả lời không cần nói cũng biết!

Sợ rằng bất kỳ nữ nhân nào cũng không thể chấp nhận trước khi tình lang ân ái với mình còn nghĩ tới thân thể nữ tử khác, huống chi còn là mấy mảnh thi thể.

Kim Anh Cơ cũng là Ngũ Phong thuyền chủ tung hoành tứ hải sát phạt quả quyết, thế nhưng tưởng tượng tới những thứ kia, lập tức nổi da gà toàn thân, hẩn không được cấn Tần Lâm mấy cái thật mạnh mới cam lòng. Mới vừa thấy hẩn trở về lập tức đỏ mặt lên, giận dữ không để ý tới hẩn.

Tần Lâm vất vả lắm mới dụ dỗ Kim Anh Cơ vào trong khoang, Bạch Sương Hoa hiếm khi thấy Tần Lâm lép vế như vậy, có vẻ hứng thú cũng muốn theo vào.

Rầm!

Tần Lâm đóng sầm cửa khoang lại, tức giận nói:

- Không phận sự miễn vào!

‘Người nói không vào ta cũng không vào, đứng ở bên ngoài cũng có thể nghe được.’ Bạch Sương Hoa cười xấu xa, làm bộ đứng bên mạn thuyền ngắm phong cảnh, thật ra đang gióng tai nghe hai người nói chuyện trong khoang. Nàng nội lực tinh xảo, thính lực kinh người, nghe được đối thoại trong khoang rất rõ ràng.

Tần Lâm nịnh nọt đưa Kim Anh Cơ tới ngồi bên cạnh giường, nở một nụ cười bồi xin tha:

- Kim Tuyên Ủy Sứ tha mạng, tiểu sinh xin có lễ.
- Huynh nào có xem nô gia ra gì, tối hôm qua, tối hôm qua...

Mỹ nhân nhớ lại một chút lập tức rơi lệ, giận dữ xoay người lại, đưa lưng về phía Tần Lâm.

817. Chương 817: Hết Sức Ngẫu Nhiên

- Ôi, thật ra thì, thật ra thì ta không nghĩ tới nhiều như vậy, chẳng qua là tình cờ nghĩ ra...

Tần Lâm khổ sở gãi gãi đầu:

- Vốn ta vẫn muốn giấu nàng, sợ nàng biết được sẽ không vui, không ngờ rằng vẫn...
- Tiểu oan gia, huynh lo rằng nô gia không vui ư?!

Kim Anh Cơ tức giận, nào có dễ dàng tha thứ Tần Lâm như vậy. Tình lang từ thân thể mình liên tưởng tới mảnh thi thể, may Kim Anh Cơ là Ngũ Phong thuyền chủ thường ném địch nhân xuống biển làm mồi cho cá còn có phản ứng như vậy, đổi lại là nữ hài tử khác, sợ rằng phản ứng còn lớn hơn gấp mười lần.

Tần Lâm cười hì hì ôm vai nàng, thành khẩn nói:

- Bằng không cần gì phải giấu nàng như vậy?! Thật ra Hải Thảo bị hại cũng hết sức đáng thương, hài tử mới hơn một tuổi, bà bà có bệnh suyễn, thường xuyên kiếm chuyện với nàng. Trượng phu lại là một kẻ đàn độn yếu đuối...

Kim Anh Cơ nghe đến đó trông mắt đỏ lên, véo Tần Lâm một cái:

- Thuở nhỏ nô gia đã mất phụ thân, một mình phiêu bạt trên biển, thật vất vả tìm được oan gia huynh lại không được danh nghĩa chính thức. Vốn coi là mình cũng đáng thương, không ngờ rằng Hải Thảo đó còn đáng thương hơn nữa, ít nhất nô gia còn có huynh thỉnh thoảng tới bồi tiếp, Hải Thảo lại vĩnh viễn không thấy được con trai và trượng phu của nàng nữa.
- Cho nên ta phải tận lực giúp nàng báo thù tuyết hận!

Tần Lâm nghĩa chính từ nghiêm nói.

Kim Anh Cơ lưu chuyển trông mắt vài vòng, cười điểm vào trán Tần Lâm một cái:

- Huynh đó, mau sớm giúp Hải Thảo tìm hung thủ đi, đúng rồi, có gì không tiến triển?

Tần Lâm thở phào, biết đã tạm thời quá quan bên ôm lấy Kim Anh Cơ, từ từ kể lại quá trình điều tra vụ án hôm nay.

Kim Anh Cơ cũng thoải mái tựa vào ngực hắn, đôi lông mi dài chớp chớp liên hồi, thỉnh thoảng nhếch môi, thỉnh thoảng kinh ngạc hé ra, giống như bé gái được nghe một câu chuyện ly kỳ hưng phấn.

Lúc Tần Lâm kể tới vết máu bắn ra trên cành cây hương thung chứng tỏ hung thủ là một kẻ thuận tay trái, thỉnh linh cửa khoang bị đánh vỡ kêu ầm một tiếng, Bạch Sương Hoa xông vào trong như một cơn lốc, vội vàng nói:

- Kim thuyền chủ, tên giặc kia... tên giặc tập kích chúng ta sáng nay trong con hẻm nhỏ, nàng còn nhớ không, y đã dùng tay trái!

Ặc... Tần Lâm và Kim Anh Cơ ngơ ngác nhìn nhau, đồng thời buông đối phương ra, sau đó như cười như không nhìn Bạch Sương Hoa: Đại giáo chủ, đây là nàng nghe lên hết sức trần trụi!

Gương mặt mềm mại của Bạch Sương Hoa trong phút chốc cũng trở nên ửng đỏ, biết rằng mình đột ngột xông vào như vậy không ổn chút nào, rõ ràng tự thú là đang ở bên ngoài nghe lén.

- Khụ khụ, thật là may, thật là may quá!

Tần Lâm cười xấu xa hắc hắc, vẻ mặt lúng túng.

Bạch Sương Hoa biết hẳn không tốt lành gì, vẫn không nhịn được hỏi:

- May mắn cái gì?

- Thật may là chúng ta không có ở... bên trong khuê phòng, nàng có hiểu không?!

Tần Lâm nháy mắt một cái rất mập mờ.

Bạch Sương Hoa đỏ mặt như tôm luộc, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào.

- Được rồi được rồi.

Tần Lâm thấy Bạch Liên giáo chủ sắp nổ tung, dùng hai tay đè xuống phía dưới:

- Sáng hôm nay các nàng gặp tập kích, ta chưa nghe các nàng đề cập tới chuyện này. Bạch Đại giáo chủ, nàng thần công cái thế, còn có ai dám tập kích?!

‘Ta thần công cái thế, nhưng không phải là người vẫn hay đùa giỡn với ta sao?! Còn... còn quá đáng hơn...’

Bạch Sương Hoa tức giận suy nghĩ, nhưng ngoài miệng vẫn kể lại một lượt chuyện xảy ra buổi sáng, lại đưa ánh mắt thăm dò nhìn về phía Kim Anh Cơ.

Kim Anh Cơ suy nghĩ một chút, nàng không tình thông võ công giống Bạch Sương Hoa, nhớ rất rõ ràng đối với từng chiêu từng thức, hồi lâu mới đưa ra câu trả lời khẳng định:

- Đúng là tay trái, bởi vì ta đứng ở bên trái nàng, y dùng thước sắt tấn công ta.

Bạch Sương Hoa lại nhìn Tần Lâm:

- Lúc ấy, chúng ta cho rằng người nọ chẳng qua là một tên tiểu tặc trộm cướp, dạy dỗ y một chút coi như xong. Nhưng bây giờ nghe người nói hung thủ sát hại Hải Thảo là người thuận tay trái, nhớ lại tên tiểu tặc kia có lẽ cũng không đơn giản như vậy. Có lẽ lúc ấy...

Nói tới chỗ này, Bạch Sương Hoa cùng Kim Anh Cơ liếc mắt nhìn nhau, đồng thời tức giận. Các nàng một là Ngũ Phong thuyền chủ, bất cứ lúc nào cũng có thật nhiều thủy binh Ngũ Phong hải thương hộ vệ, một là Bạch Liên giáo chủ, bản thân có võ công tuyệt đỉnh, nhưng nếu như đối lại là hai thiếu nữ bình thường, chẳng phải sẽ gặp phải độc thủ của người nọ sao!?

Người này cùng hung cực ác như vậy, Bạch Sương Hoa chỉ hận lúc ấy không biết mặt mũi thật của y, nếu không dứt khoát đánh một chưởng cho thành thịt nát, cũng coi như là trừ hại vì dân.

Tần Lâm hỏi tỉ mỉ chiều cao, thể trọng, tuổi tác người nọ, hoàn toàn giống với suy đoán của hắn trước đó. Lập tức biết hung thủ hơn phân nửa chính là người này, bèn căn cứ lời kể của Bạch Sương Hoa, tự mình cầm bút phác họa lại dung mạo hung thủ.

Không bao lâu, gương mặt một nam tử mặt đầy vết rỗ, có chòm râu quai nón ngắn, vẻ mặt hung ác đã hiện ra trên giấy.

- Chính là người này!

Kim Anh Cơ chỉ bức họa kinh hô lên, lại oán hận nói:

- Ngàn vạn lần đừng để cho ta bắt được, nếu không xử lăng trì y cũng không đủ! Ai dám nhắm vào ta và Bạch tỷ tỷ chứ?!

Mới đầu Tần Lâm nghe nói hung thủ tập kích hai nàng, trong lòng cũng có hơi sợ, sau đó chuyển niệm suy nghĩ lại dờ khóc dờ cười: dám đánh lén Bạch Liên giáo chủ, tên này cũng thật là xui xẻo, một cước đá trúng vào vách sắt, rõ ràng là múa đại đao trước mặt Quan Công, bán sách trước nhà Khổng phu tử.

Tần Lâm gọi Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực tới, giao bức họa cho bọn họ, dặn bọn họ sao ra nhiều bản:

- Tên này đã trúng một chương của Bạch giáo chủ, rất có thể đi tới chỗ lang trung và tiệm thuốc hốt thuốc, chỉ cần đi hỏi thăm bốn phía sẽ tìm được không khó lắm.
- Bị một chương lảng không của bản giáo chủ, tứ chi bách hài y đã bị chấn thương, tuyệt đối không thể chạy xa!

Bạch Sương Hoa vô cùng tự tin, cho dù là nàng lảng không hư kích cũng không phải chuyện đùa. Người bình thường trúng chương, trừ phi được cao thủ cấp bậc như chương giáo chân nhân Vô Đang, Đại Tuyết sơn Uy Đức Pháp Vương thôi cung quá huyết, nếu không trong mười ngày nửa tháng chắc chắn sẽ không có năng lực hành động.

Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực cầm bức họa cao hứng rời khỏi. Hiện tại đã có đồ hình, còn xác nhận hung thủ thân bị trọng thương không thể trốn đi xa, nếu như vậy còn không bắt được, chúng ta về quê cày ruộng quách cho xong.

- Suy nghĩ một chút lại cảm thấy kỳ quái, tại sao hung thủ muốn tập kích chúng ta?

Kim Anh Cơ ngoẹo đầu suy nghĩ một chút, cảm thấy không hiểu vì sao.

Bạch Sương Hoa cũng cảm thấy nghi hoặc:

- Đúng vậy, Hải Thảo là dân bản xứ sinh ra lớn lên ở Hải Trừng huyện, chúng ta lại chưa từng tới nơi này, không thù không oán với hung thủ...

Không chỉ có như vậy, Hải Thảo gặp tập kích ở rừng cây vắng vẻ ngoài thành, Bạch Sương Hoa và Kim Anh Cơ lại bị tập kích trong một con hẻm nhỏ giữa thành thị náo nhiệt.

818. Chương 818: Động Cơ Giết Người

Hải Thảo bộ dáng bình thường, các nàng lại là mỹ nhân phong hoa tuyệt đại. Hải Thảo xuất thân tiểu viện nhà nông, mặc dù hai người bọn họ không có mang tùy tùng, nhưng một thân y phục cũng đắt tiền vô cùng. Hai bên không hề có bất kỳ điểm tương đồng nào, vậy nguyên nhân nào khiến cho hung thủ lựa chọn các nàng hạ thủ?!

Tần Lâm sờ sờ cằm, trầm ngâm nói:

- Kể cho ta biết tỉ mỉ quá trình sau khi các nàng lên bờ đã làm chuyện gì, tiếp xúc với ai, nói những lời gì, hẳn câu trả lời nằm ở đó.

Kim Anh Cơ và Bạch Sương Hoa mỗi người một câu kể lại rõ ràng chuyện xảy ra buổi sáng. Hai nàng thông minh lanh lợi, trí nhớ đều rất tốt, chỉ bất quá Bạch Sương Hoa nhớ rõ ràng động tác chiêu thức hơn, mà Kim Anh Cơ tương đối nhạy cảm với lời nói thần thái. Hai bên phối hợp với nhau, kể rõ ràng khiến cho Tần Lâm cảm thấy như đích thân trải qua vậy.

- Ta hiểu rồi, ta đã hiểu tâm trạng và phạm vi mục tiêu hung thủ gây án.

Thần sắc Tần Lâm chợt tỏ ra buồn bã, cười khổ nói:

- Thật ra thì các nàng và Hải Thảo đều là mục tiêu sai lầm, đáng thương cho Hải Thảo, bị chết quá oan uổng.

Toàn là mục tiêu sai lầm, đây là ý gì? Cố nhiên Hải Thảo bị chết bi thảm lại oan khuất, nhưng tại sao Tần Lâm lại phát ra lời cảm khái?! Bạch Sương Hoa và Kim Anh Cơ ngơ ngác nhìn nhau, đều không đoán ra hàm nghĩa bên trong.

- Bắt được, bắt được rồi!

Tiếng kêu hưng phấn của Lục Viễn Chí trên bến cảng thình lình vọng lại.

Bắt được nhanh như vậy sao?!

Tần Lâm, Bạch Sương Hoa và Kim Anh Cơ đều bước nhanh ra khoang thuyền, chỉ thấy Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực đang hào hứng áp giải một người đi tới. Người nọ chán nản ủ rũ cúi đầu, từ mũi thuyền không thấy rõ dung mạo, chỉ cảm thấy y giống như là không có xương sống, thân hình mềm nhũn mặc cho Ngưu Đại Lực kéo đi.

Bạch Sương Hoa phi thân xuống thuyền, tựa như một đóa tường vân chậm rãi sa xuống, võ cách không ra một chưởng làm dậy kinh phong, khiến cho đầu tên nọ ngã ngửa ra sau, mái tóc rối bù cũng bay lên, để lộ ra gương mặt đầy vết rỗ, dưới cằm có râu ngắn lởm chởm lan sang vành tai hai bên.

- Chính là y!

Bạch Sương Hoa gần giọng quát lên.

Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ xuống thuyền, quả nhiên thấy tên này thân cao năm thước hai tấc, vóc người cường tráng, nhưng trúng phải một chưởng lẳng không không phải là tầm thường của Bạch Sương Hoa cũng chỉ còn lại nửa cái mạng, hữu khí vô lực mặc cho Ngưu Đại Lực bắt giữ.

Lục Viễn Chí mặt mày hớn hở khoe công:

- Người này tên Mao Khổ Nhi, là một ngư phụ độc thân. Chúng ta vừa mang đồ hình đi hỏi, lập tức có người nhận ra là y. Lúc chúng ta tới bắt y còn ở nhà uống thuốc, ngủ trên giường không dậy nổi, không phí nhiều sức đã bắt được!

Giỡn chơi sao, một chưởng của giáo chủ Ma giáo đâu phải là dễ chịu, Bạch Sương Hoa đánh chết bao nhiêu ưng khuyển Xưởng Vệ, cao thủ đại nội và tham quan ô lại, đối phó một tên nhãi nhép như vậy nếu như không thu hồi lực đạo, đã đánh cho đầu y tan nát như trái dưa hấu.

- Có phải nhà y trong hẻm nhỏ ở cách Lệ Hoa Viên không xa hay không?

Tần Lâm hỏi.

Ừa, thần kỳ thật, vì sao Tần trưởng quan biết được chuyện này?! Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực và các huynh đệ quan giáo đều giật mình không nhỏ, không những cho ra đồ hình hung thủ có thể sao chép, ngay cả phạm vi chỗ ở cũng biết, không trách bắt được dễ dàng như vậy.

Tần Lâm cười cười, chuyện này vô cùng đơn giản, tên này tập kích Bạch Sương Hoa và Kim Anh Cơ, chắc chắn còn có tính toán cướp đi các nàng. Muốn mang hai người sống sờ sờ như vậy đi cũng không dễ dàng, chỉ có nhà hung thủ ở phụ cận mới có thể làm được.

Lúc này người trên bến cảng vây xem càng ngày càng nhiều, dân chúng Hải Trường huyện, thương nhân đến Nguyệt Cảng làm ăn, thủy thủ chưởng quỹ người làm trên các thuyền vây xung quanh tầng tầng không biết bao nhiêu người mà kể.

Có dân chúng bản địa biết được lai lịch Mao Khổ Nhi, đặc biệt là đám ba cô sáu bà, lập tức lộ ra vẻ khinh bỉ, chỉ chỉ trỏ trỏ nói:

- Loại người này được sinh ra mà không được nuôi dưỡng, chẳng trách nào làm ra tội ác như vậy. Năm đó lão thân biết mẫu thân y chẳng ra gì...

- Chắc chắn, thật là mẹ nào con nấy, nữ nhân hư sinh con trai hư.

Mao Khổ Nhi vốn đang một mực cúi đầu, đột nhiên ngẩng đầu lên rống to như hung thần ác sát:

- Nói vậy, các người nói hươu nói vượn, lão tử làm thịt đám bà nương thối các người, làm thịt các người!

Mắt Tần Lâm híp lại, gần từng chữ hỏi:

- Mao Khổ Nhi, người là hài tử do kỹ nữ sinh ra, có đúng hay không?

Mao Khổ Nhi ngẩn ra, tiếp theo hung ác nhìn chằm chằm Tần Lâm, trán nổi gân xanh lớn tiếng nói:

- Làm sao tên cầu quan người biết, đúng, lão tử là kỹ nữ sinh, có gì đặc biệt hơn người?!

Tần Lâm trầm giọng nói:

- Mẹ người sinh người ra, rồi lại bỏ người từ nhỏ, sau khi người lớn lên cũng bị người ghét bỏ, cho nên người mới hận kỹ nữ như vậy.

Lục Viễn Chí và Ngưu Đại Lực buồn bực, lúc bọn họ đi bắt Mao Khổ Nhi đã nghe ngóng rõ ràng, người nọ là do kỹ nữ sinh ra, ba tuổi bị mẫu thân vứt bỏ, có người hảo tâm cho y chỗ nương tựa, chính là một ngôi nhà nhỏ ở gần con hẻm nhỏ tĩnh mịch trong thành kia, y ăn cơm mỗi nhà một bữa mà dần dần trưởng thành.

Nhưng Tần Lâm cũng không đi điều tra, bọn họ cũng chưa kịp nói những điều này cho Tần Lâm, làm sao hắn có thể biết được, chẳng lẽ hắn có thiên lý nhãn thuận phong nhĩ?!

Mao Khổ Nhi bị Tần Lâm vạch trần bèn đỏ mặt lên, hậm hực nói:

- Đúng, ta hận đám kỹ nữ vô tình bạc nghĩa kia, ta muốn thay trời hành đạo, giết các nàng! Hừ, nếu không phải hai ả bên cạnh người...

Bốp!

Tần Lâm vung tay lên tát y một bạt tai, khinh thường nói:

- Mở mắt chó ra nhìn cho kỹ, vị Kim tướng quân này là Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ, đại quan tòng tam phẩm được triều đình sách phong!

Kim Anh Cơ ngịch ngợm le lưỡi một cái, rất không có phong phạm đại quan tòng tam phẩm. Nhưng cự hạm bốn ngàn liêu Lâm Anh hiệu sau lưng nàng lại treo cờ in hình năm ngọn núi ngũ sắc rất rõ ràng, chính là tọa hạm của Ngũ Phong thuyền chủ.

Nàng và Bạch Sương Hoa đều hiểu rõ, chỉ vì giữa đường các nàng hỏi thăm kỹ nữ, lại tìm Lệ Hoa Viên nơi Tần Lâm chiêu mộ kỹ nữ khắp thành, khiến cho Mao Khổ Nhi nhận lầm các nàng là kỹ nữ, nên mới hạ độc thủ trong ngõ hẻm, quả thật là hết sức ngẫu nhiên.

Mao Khổ Nhi giật mình không nhỏ, dù là ngu ngốc cũng biết Tần Lâm không có nói láo, y cúi đầu suy nghĩ một chút, lại nói:

- Lão tử, lão tử không làm gì được ả, ngược lại còn bị bà nương mặc y phục trắng kia đánh trọng thương. Hừ, lão tử thay trời hành đạo, không phải là nữ nhân hư hỏng tự nhiên sẽ không bị giết.

Đến lúc này còn chấp mê không tỉnh!? Tần Lâm không giận mà cười, cho dù là kỹ nữ cũng không thể bị giết vô cớ như vậy, huống chi Hải Thảo...

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, nghe nói bắt được hung thủ, Tà Lão Thực lão đảo chạy tới bên cạnh, mẫu thân y Tam thẩm cũng thở hổn hển theo ở phía sau, luôn miệng kêu con trai.

- Người là tên khốn kiếp, người là đồ chó!

Tà Lão Thực núm lấy vạt áo trước Mao Khổ Nhi, trợn tròn đôi mắt vừa đánh vừa kêu khóc:

- Người giết Hải Thảo, tại sao người giết Hải Thảo? Ta, ta liều mạng với người!

Mao Khổ Nhi cũng không phản kháng, ngược lại cười nói:

- Nữ nhân kia dám tiện vô sỉ, ta giết thay người, nên cảm tạ ta mới đúng.

- Cái gì dám tiện vô sỉ? Hải Thảo là một nữ nhân tốt!

Tà Lão Thực hùng hổ đấm đá Mao Khổ Nhi liên hồi.

Mao Khổ Nhi cười lạnh:

- Cái gì mà nữ nhân tốt? Ngày đó ta đi qua cửa nhà người, mẹ người bị ả chọc giận nên thóa mạ là đồ điếm ảm ỉ, ả không dám cãi lại nữa lời, ta đã nghe rõ ràng. Chỉ có người bị cấm sừng ngược lại chẳng hay biết gì. Ha ha ha!

Trời ơi... Tâm thẫn chạy tới vừa đúng lúc nghe được câu này, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đặt mông ngồi dưới đất, đầm ngực khóc lớn lên:

- Người là tên điên, người là tên điên, chỉ vì mấy câu mắng vu vơ của ta mà giết Hải Thảo. Ta... ta có bệnh suyễn, tâm trạng không tốt cho nên mắng bậy bạ mà thôi, Hải Thảo... Hải Thảo bị oan uổng! Ta hại Hải Thảo, ta đã hại con dâu tốt của mình...

Tạ Lão Thực đã sớm thất thần, ngơ ngác buông lỏng tay ra, giống như mất đi tri giác mềm nhũn lẫn ra đất.

Thần sắc Mao Khổ Nhi trở nên hết sức khó coi, gương mặt xấu xí âm trầm bất định, trong phút chốc thay đổi mấy lần.

Tần Lâm thương hại nhìn y:

- Người có biết hay không, bởi vì ý nghĩ điên rồ của người đã giết chết một con dâu tốt, một thê tử đáng yêu, một vị mẫu thân dịu dàng. Người bị vứt bỏ từ nhỏ, lớn lên lại bị kỳ thị, cho nên thống hận những nữ nhân phóng đảng vô sỉ kia. Nhưng người không nghĩ tới con trai Hải Thảo chỉ có hơn một tuổi, còn nhỏ hơn người năm xưa, người giết chết Hải Thảo, từ nay nó cũng chỉ có thể giống như người, từ nhỏ đã mất đi mẫu thân!

- Ta, ta...

Mao Khổ Nhi bụm mặt, đau đến không muốn sống ngồi xồm xuống. Y bởi vì bị mẫu thân vứt bỏ mà kỳ thị kỳ nữ, nhưng lại tự tay gây thành bi kịch khiến ột đứa bé mất đi mẫu thân, làm sao có thể chịu đựng được hối hận trong lòng?!

Trong đám người có một nữ nhân hơi lùn thấp ngậy người quan sát cảnh tượng này. Vóc người nàng không cao nhưng cân đối, giữa hai hàng lông mày có vẻ lẳng lơ, da hơi đen, có ba bốn phần sắc đẹp, chính là Hạ Quế Thư thời gian qua bị nghi là người chết.

Vương Ba Tán khập khểnh theo bên cạnh, y bị đánh tám mươi quân côn, đưa đến huyện nha lại đánh bốn mươi hèo lớn. Tình tiết Hạ Quế Thư nhẹ hơn, cũng bị hai mươi hèo nhỏ, hai người nghe nói vụ án được phá bèn tới xem thử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

- Đi thôi Quế Thư, còn phải làm kiếm tiền trả nợ.

Vương Ba Tán thúc giục, kéo kéo Hạ Quế Thư.

Không nhúc nhích, Hạ Quế Thư cau mày ngậy ngốc nhìn cảnh tượng trước mắt.

- Đây...

Vương Ba Tán nóng nảy, tối nay có khách, chắc chắn sẽ kiếm được tiền.

Hạ Quế Thư trầm mặc hồi lâu, đột nhiên nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Vương Ba Tán:

- Ta không làm chuyện này nữa, con trai của ta gửi nuôi ở nhà tỷ tỷ ở quê, ta muốn chăm sóc nó, không thể để cho nó trở nên giống như tên Mao Khổ Nhi này, từ nhỏ đã bị người ta coi thường.

- Nàng... nàng điên rồi sao?

Vương Ba Tán kéo lấy Hạ Quế Thư, không để cho nàng rời đi.

- Các người giở trò quỷ gì đó!?

Tên mặt sẹo ở gần đi tới, mặt lộ vẻ hung hãn.

Vương Ba Tán chỉ Hạ Quế Thư:

- Nàng, nàng đòi về quê nuôi con, không làm ăn nữa, như vậy sao được, chúng ta phải trả nợ cho Ba gia...

Hạ Quế Thư lui về phía sau một chút, ánh mắt nhìn đám lưu manh không có hảo ý, kéo kéo vạt áo che kín ngực. Thật là kỳ quái, nếu như là trước kia nàng sẽ không làm như vậy, thậm chí còn kéo cổ áo ra rộng hơn phô trương phóng đảng.

- Đúng vậy đúng vậy, phải trả nợ cho ta, bắt quá là người trả!

Tên mặt sẹo cười lên, chợt phát phát tay:

- Các huynh đệ, bắt con rùa đen này lại, con bà nó thiếu nợ không trả, cho rằng chúng ta dễ ăn hiếp lắm sao?!

Đám lưu manh ngẩn ra, rốt cục động thủ bắt lấy Vương Ba Tấn còn đang sửng sờ kinh ngạc.

Hạ Quế Thư ngậy người, đột nhiên chảy nước mắt, vén áo thi lễ tên mặt sẹo, sau đó xoay người rời đi một mạch không hề quay đầu lại.

- Đi đi, đi đi!

Tên mặt sẹo uể oải phát tay một cái, ngay cả bản thân y cũng khó lòng tin được mình lại làm chuyện tốt như vậy, để Hạ Quế Thư rời đi.

Chen chúc trong đám người há chỉ có một Hạ Quế Thư, một tên mặt sẹo!? Trong lòng không ít người chợt thấy có cảm ngộ.

Tần Lâm tra xong vụ án, trong vô hình có thật nhiều người thay đổi số phận.

Sau khi Mao Khổ Nhi phát hiện mình lựa chọn sai lầm người bị hại, khiến ột đứa bé phải lâm vào số phận đau khổ giống như mình, phòng tuyến tâm lý hoàn toàn sụp đổ, kể lại vụ án từ đầu chí cuối.

Vì cừ hận với kỹ nữ, trước sau y đã giết chết ba tên kỹ nữ ở nhà, ở trên thuyền, trong ngõ hẻm. Ba người xấu số này đã bị y ném thi thể đi khá xa, Nguyệt Cảng lại là một hải cảng phồn hoa, mấy kỹ nữ mất tích như vậy không làm cho ai chú ý.

Đến lần thứ tư giết chết Hải Thảo, Mao Khổ Nhi đã tương đối can đảm hơn, dám vứt mảnh thi thể Hải Thảo ở địa phương tương đối gần bến cảng. Cũng là lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, mảnh thi thể Hải Thảo lại bị kịp thời phát hiện, từ đó bại lộ tội ác, Tần Lâm bắt Mao Khổ Nhi phải chịu tội trước pháp luật.

- Rốt cuộc vẫn là ông trời già có mắt, giết chết ba nữ nhân xấu không sao, giết lầm một người tốt lại có báo ứng!

Mao Khổ Nhi mặt mũi ủ rũ.

Kim Anh Cơ và Bạch Sương Hoa nhìn nhau, đúng ra là gặp phải Tần Lâm mới là báo ứng của y. Chỉ tiếc cho con trai Hải Thảo, từ nhỏ đã mất mẫu thân...

- Tạ Đại ca, Tam thẩm, về nhà ăn cơm đi.

Một nữ tử vóc người cao gầy, da hơi đen, vẻ mặt đoan chính, ôm con trai Hải Thảo vội vã đi tới, đỏ mặt lên nói:

- Muội đã làm món trứng gà xào ớt hương thung, đó là món mà khi tỷ tỷ còn sống đã muốn làm cho các vị.

Tần Lâm cười yên lòng, hẳn nhớ Tạ Lão Thực từng nói qua, cây hương thung là y và hai tỷ muội Hải Thảo, Hải Tảo cùng nhau phát hiện.

Vụ án phân thây Nguyệt Cảng nước cạn lời đá, dân chúng thấy đều vui mừng. Bởi vì Mao Khổ Nhi gây án, ném xác nhiều lần lợi dụng chiếc thuyền câu nhỏ của y, vì vậy Tần Lâm dẫn Du Tư Cao dùng tội danh hải phỉ nhốt hung thủ vào nhà giam Thủy sư, sau đó gởi công văn trình báo vụ án cho nha môn Tuần Phủ Phúc Kiến, còn hẳn lại lên lút viết phong thư ôn sinh của mình Cảnh Đại tiên sinh.

Quả nhiên Tri Huyện Hải Trừng Tiết Tân Nhan nhận được tin tức vội vã chạy tới, một mực tìm Du Tư Cao đòi phạm nhân, nói Thủy sư không nên quản án mạng địa phương. Bởi vì tra vụ án này phát hiện ra Mao Khổ Nhi trước sau sát hại ba tên kỹ nữ, Hải Trừng huyện lại không biết gì cả, nếu như bị Thủy sư trình vụ án lên trên, Tiết lão gia sẽ không trốn thoát tội danh u mê hồ đồ, không thể làm gì khác hơn là chờ cách chức.

819. Chương 819: Cứu Vớt Gia Lạp Hạ

Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung được Tần Lâm dẫn dò, không thêm để ý tới Tiết Tân Nhan.

Đợi đến ngày thứ ba, Tuần Phủ Phúc Kiến kiêm Đề Đốc quân vụ địa phương, Phó Đô Ngự Sử Cảnh Định Hưởng phát quân lệnh hỏa tốc sáu trăm dặm từ Phúc Châu tới: ‘Tội Mao Khổ Nhi đại ác vô cùng, mất hết nhân tính, giết người phân thây khiến cho người ta ghê tởm, không cần chờ đợi xử trăm sau Thu, lập tức xử trăm trấn an dân chúng. Tri Huyện Hải Trừng Tiết Tân Nhan ngu ngốc vô năng, cách chức đợi tội, ngoài ra bổ nhiệm nhân tài khác, Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung bắt được hải phi có công, có thăng thưởng.’

Tin tức trước tiên đến huyện nha, sau đến đại doanh Thủy sư, đáng vẻ Tiết Tân Nhan thất hồn lạc phách là không cần phải nói. Hai vị Du, Trầm vô cùng hưng phấn, chạy tới Lâm Anh hiệu tạ ân Tần Lâm.

Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ đang ngồi, Bạch Sương Hoa vẫn tránh né hai vị tướng quân triều đình này.

- Đã sớm biết ân chủ tay mắt thông thiên, không ngờ lại là mạc nghịch chi giao với Cảnh Đô Đường, ân chủ nhờ cậy, lão không thể từ chối.

Du Tư Cao là mẫu người thật thà ngay thẳng, vui vẻ nói, sâu trong lòng lại cảm thấy bất bình vì phụ thân Du Đại Du đã mất. Nếu như năm xưa có người thưởng thức lão như hiện tại Tần Lâm thưởng thức y, lão nhân gia đã không phải sống cuộc đời buồn bực bất đắc chí như vậy, quãng đời cuối cùng chỉ được ngồi ở chức Phó Tướng xa doanh nhỏ, không thể kiến công lập nghiệp vì nước.

Tuy rằng Trầm Hữu Dung cũng vui vẻ ra mặt nhưng lại ngấm ngầm coi thường lời của Du Tư Cao. Tính tình y linh hoạt bén nhạy, mơ hồ nhìn ra giữa Tần Lâm và Tuần Phủ Phúc Kiến Cảnh Định Hưởng e rằng không phải là dùng từ ‘mạc nghịch chi giao’ là có thể hình dung. Bởi vì lời Tần trưởng quan nói ra, Cảnh Đô Đường lại tuân theo răm rắp.

Tần Lâm cười khoát khoát tay:

- Du thế huynh, Trầm thế huynh, đây là Cảnh Đại tiên sinh coi trọng hai người các người, không phải là công ta tiến cử. Bây giờ Tri Huyện Hải Trừng đổi là Tổng Nhân Hiệu, ta nghe nói y là quan viên mẫn cán nổi danh Phúc Kiến, các người luyện Thủy sư ở chỗ này sẽ thuận tiện hơn nhiều, không bị quan địa phương gây khó dễ nữa.

Du Tư Cao cùng Trầm Hữu Dung nhìn nhau, miễn cưỡng cười cười:

- Tổng Tri Huyện làm việc đắc lực, là quan viên tài giỏi đệ nhất Phúc Kiến, y làm quan địa phương tốt hơn tên họ Tiết kia gấp trăm lần. Chỉ bất quá, chỉ bất quá dù chúng ta luyện binh như thế nào đi nữa cũng, cũng...

Nói tới chỗ này, bọn họ cũng có vẻ lúng túng.

Sau khi lên thuyền Du Tư Cao quan sát Lâm Anh hiệu quyền luyện không thôi, nhìn ván thuyền bóng loáng mới tinh, cự pháo đen bóng nặng ký, cột buồm cao chọc trời, cảm thấy vô cùng thích thú.

Trầm Hữu Dung chỉ thầm thở dài trong bụng, Thủy sư sa sút đã lâu, Thủy sư Đại Minh đánh đâu thắng đó vào thời Trịnh Hòa hạ Tây Dương, tới năm Gia Tĩnh ngay cả giặc Oa cũng không đánh nổi, bị bọn họ đánh thẳng vào thủ phủ Trung Quốc. Du Long Thích Hổ không thể làm gì khác hơn là chiến đấu với giặc Oa trên lục địa quê mình, đây rõ ràng là nỗi nhục của Thủy sư Đại Minh.

Thủy sư và Lục sư bất đồng, có lẽ đối với Lục sư vũ dũng và huấn luyện quan trọng hơn, Thủy sư lại quan trọng thuyền to pháo mạnh hơn. Nếu không mặc cho Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung thao luyện Thủy sư hùng mạnh tới mức nào, dựa vào mấy chiếc phúc thuyền cũ kỹ, ngay cả thuyền nhỏ người Tây Dương cũng không đuổi kịp.

Mà những chuyện này cũng không phải chỉ đổi một Tri Huyện là có thể giải quyết, dù là đổi một Tuần Phủ cũng không được, cho nên hai vị Du, Trầm cũng chỉ có thể cười khổ.

Tần Lâm quan sát sắc mặt đoán ý đã nhìn thấu rõ ràng, bèn chỉ Lâm Anh hiệu dưới chân hỏi:

- Đưa chiếc thuyền này cho các người thao luyện, có được chăng?

Kim Anh Cơ nghe vậy không mấy hài lòng, chiếc thuyền này là tọa hạm mà nàng đặc biệt tuyển chọn, được đặt tên chung của cả hai người, có địa vị đặc biệt trong lòng nàng.

Ánh mắt Du Tư Cao sáng lên, tiếp theo thần sắc ảm đạm:

- Ân chủ nói đùa, bọn tiểu nhân làm sao dám có hy vọng xa vời như vậy. Chỉ cần để cho chúng ta điều khiển những thuyền của Ngũ Phong hải thương này vài ngày, thao diễn vài trận hải chiến, mặt tướng cùng quan binh dưới quyền cũng đã rất vui mừng.

- Vậy cũng được, không thành vấn đề.

Tần Lâm cười hỏi Kim Anh Cơ:

- Để cho hai vị tướng quân Du, Trầm dẫn dắt Thủy sư Phúc Kiến, liên thủ diễn luyện với chiến hạm Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ Ty, liên thủ đả kích hải tặc, có được chăng?

Ngũ Phong hải thương có chiến thuyền mới tạo, kỹ thuật hàng hải cũng rất tốt, duy chỉ có tác chiến vẫn cảm giác giống như đám người ô hợp, chỉ bằng vào thuyền to pháo mạnh đối phó địch nhân, thiếu đi kỷ luật và chiến trận chiến thuật của quân chính quy. Du Tư Cao và Trầm Hữu Dung thao luyện Thủy sư đến mức cực kỳ tinh nhuệ, nhưng không có hạm thuyền tân tiến cho bọn họ điều khiển, không thể làm gì khác hơn là ngày ngày ngồi mấy chiếc thuyền cũ kỹ lang thang trên mặt biển, truy đuổi một chiếc thuyền nhỏ của người Tây Dương cũng không đuổi kịp.

Hai bên phối hợp với nhau không phải là bổ sung sở trường sở đoản cho nhau hay sao?

Kim Anh Cơ, Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung lập tức hiểu ý Tần Lâm, cùng kêu lên tán thưởng, nhất là Kim Anh Cơ cười tít mắt, đôi mắt cong thành vầng trăng khuyết.

So ra Ngũ Phong hải thương vẫn chiếm phần hơn, cho dù có một ngày hai bên tách ra, thuyền vĩnh viễn vẫn là của Ngũ Phong hải thương, Thủy sư Phúc Kiến không thể lấy đi, còn để lại kỷ luật chiến trận và chiến thuật hải chiến chính quy.

Du Tư Cao và Trầm Hữu Dung cũng tỏ ra vui vẻ, bọn họ đã ngán đến tận cổ mấy chiếc phúc thuyền cũ nát kia, Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ Ty cũng là quân đội Thổ Ty triều đình, hướng chi còn có quan hệ với ân chủ Tần trưởng quan. Nếu không phải nhờ hấn âm thầm thúc đẩy từ bên trong, làm sao có được cơ hội tốt như vậy?! Cứ thử đi tìm người Tây Dương mượn mấy chiếc thuyền phối hợp với Thủy sư Phúc Kiến thao diễn xem có được không?!

Chuyện này quyết định như vậy, Tần Lâm lại ngẫm nghĩ, hỏi Du Tư Cao:

- À, đúng rồi, đám người Tây Dương trong doanh các người bây giờ thế nào?

- Đám hồng mao quỷ kia ngày nào cũng nhao nhao đòi đi.

Du Tư Cao chỉ chỉ Trầm Hữu Dung:

- Trầm lão đệ nói sợ rằng Tần trưởng quan có chỗ dùng tới bọn họ, bảo tiểu nhân kiếm cơ không thả bọn họ.

- Đi, chúng ta đi xem thử.

Tần Lâm cười lên.

Trong Thủy Sư doanh, bọn La Bố, Ngõa Vi rối loạn như bầy ruồi, gặp ai cũng hỏi khi nào mình có thể tự do rời đi được.

Đám quan giáo dang rộng hai tay, không hẹn mà cùng nói cho bọn họ biết, Du tướng quân còn chưa truyền lệnh xuống, không ai có thể thả bọn họ rời đi.

- Tại sao vậy, Tần tướng quân đã bắt được tội phạm, chúng ta đã được rửa sạch hiềm nghi kia mà?!

La Bố mở to mắt đôi mắt xanh biếc, kinh ngạc hỏi.

Ngõa Vi đảo mắt một vòng, giả vờ nói:

- Chúng ta muốn đi gặp Tần tướng quân, cảm tạ hần bắt được hung thủ thật sự.
- Bất kể các người làm gì, dù sao không có mệnh lệnh sẽ không được ra ngoài!

Đám quan giáo nghiêm mặt nói, ra vẻ đây chỉ là việc công.

Người Bồ Đào Nha buồn bực vô cùng, La Bố làm dấu thánh giá liên hồi trước ngực:

- Thượng đế còn muốn thử thách chúng ta nữa sao, chẳng lẽ lòng tin của chúng ta còn chưa đủ thành kính sao?! Nơi Đông phương quốc độ có tín đồ thành kính đang chờ đợi cứu vớt!
- Hơn nữa còn là một vị Công chúa xinh đẹp!

Ngõa Vi bổ sung, vẻ mặt đầy ước mơ, thiếu chút nữa chảy nước miếng.

La Bố nghiêng răng nghiêng lợi mới có thể nhịn được kích động muốn nện cho bằng hữu một trận. Đông phương có câu nói thế nào... đúng rồi, chó không bỏ được thói quen ăn phân, Ngõa Vi dây dưa với Hạ Quế Thư suốt chút nữa đã chạm mặt tử thần, nhưng không hề rút được bài học kinh nghiệm.

- Tướng quân trở về doanh rồi!

Tướng sĩ phụ trách thủ vệ đại doanh Thủy sư đứng hết sức tề chỉnh, quan binh vốn là cười cười nói nói trong phút chốc trở nên vô cùng nghiêm túc, rất nhanh đã có tiếng tù và ù ù nổi lên.

Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung đứng hai bên tả hữu, đi giữa chính là Tần Lâm.

Người Bồ Đào Nha như vừa vớ được cọng rơm cứu mạng, vừa kêu lên vừa chạy tới:

- Thượng đế phù hộ, Tần tướng quân vĩ đại, rốt cục ngài cũng tới rồi! Chúng ta trông ngài giống như hành nhân trong sa mạc trông dòng suối mát.

Tần Lâm cười đưa ra hai tay:

- Các khách nhân từ phương xa tới, tại sao muốn gặp ta gấp gáp như vậy, chẳng lẽ các người muốn rời khỏi Nguyệt Cảng rồi sao?! Hải cảng xinh đẹp này không đáng lưu luyến hay sao?

La Bố khom người xuống thi lễ, sau đó ngẩng lên nói:

- Bởi vì chúng ta được cha xứ Macao Phật Lô Cách Lý Áo ủy thác, phải đi Nhật Bản giải cứu một vị tín đồ thành kính, cho nên không thể không mau chóng rời khỏi nơi này.
- Nàng là vị nữ sĩ cao quý xinh đẹp, ta rất vinh hạnh tham gia hành động chính nghĩa lần này.

Ngõa Vi có vẻ rất đắc ý, nhìn đáng đáp, y không chỉ có tự cho là phong lưu, còn chịu ảnh hưởng sâu sắc của tiểu thuyết kỳ sĩ độc hại Âu Châu lưu hành vào thời đại này.

Thì ra là đi Nhật Bản giải cứu một vị tín đồ Cơ Đốc, Tần Lâm nhất thời cảm thấy vô cùng hứng thú. Theo hần tưởng tượng, chắc chắn là một vị nữ tử Tây Dương truyền giáo bị người Nhật Bản bắt giữ. Ừm, nói không chừng mười mấy năm sau sẽ xuất hiện một tiểu muội muội xinh đẹp đáng yêu lai hai dòng máu, đây mới là điều khiến cho Tần trưởng quan của chúng ta cảm thấy hứng thú.

- Khụ khụ, thế lực bắt giữ vị nữ sĩ kia có phải họ Lang Trạch (Takizawa) hay không?

Tần Lâm cười xấu xa hỏi.

(Rất có khả năng ám chỉ Takizawa Laura, ngôi sao phim cấp 3 Nhật Bản nổi danh cùng với Maria Ozawa).

La Bố cùng Ngõa Vi đều không hiểu là có ý gì, cùng nhau lắc đầu quây quây như trống bỏi:

- Không, không, kẻ bắt giữ nữ sĩ Gia Lạp Hạ chính là trượng phu của nàng, tên người Nhật Bản rất khó nhớ, đúng rồi, hình như là gọi Tế Xuyên.

Có bệnh ư?! Tần Lâm âm thầm hừ lạnh, người ta là lão công quản lão bà, các người dính vào làm gì chứ?! Bất quá dường như chuyện tiểu muội muội lai kia càng có hy vọng hơn...

Không thêm quân nhiều như vậy, Tần Lâm lại hỏi một phen tình huống thế lực người Bồ Đào Nha ở Macao, người Tây Ban Nha ở đảo Luzon, thậm chí là thực dân phương Tây trên toàn bộ Nam Dương, sau đó bảo Du Tư Cao thả bọn họ rời đi.

La Bố chợt lấy ra một phong thư:

- Đúng rồi, xin Tần tướng quân mang phong thư này cho cha xứ Phật Lô Cách Lý Áo Macao, dường như ngài rất có hứng thú với tình huống Nam Dương, lão là người Gia Tô hội, có lẽ sẽ trợ giúp không ít cho ngài.

Tần Lâm thu cất phong thư, quả thật chuyến này hẳn muốn đi Macao xem thử người Bồ Đào Nha ở đó, người Tây Ban Nha ở đảo Luzon, cũng vào khoảng thời này đã có thể tiếp xúc với hai đám người thực dân phương Tây này.

Người Bồ Đào Nha thiên ân vạn tạ rời đi, thậm chí La Bố còn nói, nếu như không phải là trước đó đã hứa với cha xứ Phật Lô Cách Lý Áo, y sẽ hết sức vui lòng vì ra sức Tần tướng quân. Nghe nói triều Đại Minh và người Tây Ban Nha bất hòa, nếu như hai bên phát sinh chiến tranh, y rất bằng lòng tác chiến vì Đại Minh, cũng là gián tiếp tác chiến với địch nhân của Bồ Đào Nha.

- Chờ các người từ Nhật Bản trở lại rồi hãy nói!

Tần Lâm cười vỗ vỗ vai La Bố, trong bụng buồn cười, đầu óc những người Bồ Đào Nha này có hơi quá khích.

Trở lại Lâm Anh hiệu, hai bên đều dương buồm ra biển, Lâm Anh hiệu chạy về hướng Tây Nam, người Bồ Đào Nha chạy về phía Đông Bắc.

Trong khoang thuyền, Kim Anh Cơ, Bạch Sương Hoa và Tần Lâm cùng ăn tối.

- Nàng thấy những người Bồ Đào Nha kia có phải là có tật xấu hay không, người ta lão công quản lão bà, bọn họ dính vào làm gì?

Tần Lâm đưa dưa gắp một con tôm, nói về hành động của người Bồ Đào Nha hết sức vui vẻ.

Bạch Sương Hoa cũng rất xem thường, cảm thấy người Bồ Đào Nha thuần túy là bắt chó đi cày, xen vào việc của người khác, nghiêng đầu sang quan sát Kim Anh Cơ, đột nhiên ngậy ngần cả người.

Trên mặt trái xoan kiều mỹ mê người của Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ lộ vẻ đầy mê hoặc, cau đôi mày suy nghĩ, dường như đang nghĩ chuyện gì đó hết sức khẩn trương.

- Tế Xuyên, Gia Lạp Hạ...

Đột nhiên Kim Anh Cơ kêu to lên:

- Bọn họ muốn đi cứu nữ nhi của Minh Trí Quang Tú, chính là Minh Trí Ngọc Tử gả cho Tế Xuyên thị!

- Minh Trí Quang Tú ư?!

Tần Lâm lấy làm kinh hãi, chính là biến cố Bản Năng tự (sự kiện chùa Honnoji).

Kim Anh Cơ hiểu rất rõ ràng tình huống Nhật Bản, gật đầu một cái nói:

- Vào năm ngoái, Chức Điền Tín Trường bị Minh Trí Quang Tú sát hại ở Bản Năng tự, bây giờ Nhật Bản đã là thiên hạ của Bình Tú Cát, không trách Minh Trí Ngọc Tử muốn chạy.

Minh Trí Quang Tú là Đại tướng thủ hạ Chức Điền thị (Oda), nhiều năm chinh chiến nhiều lần lập chiến công, nhưng vì bị Vũ Sài Tú Cát cũng tức là Phong Thần Tú Cát hãm hại, bị đại gia Chức Điền Tín Trường vũ nhục, cũng tước đoạt lãnh địa cùng bổng lộc của Quang Tú. Không thể nhịn được nữa, ngay sau đó Quang Tú quyết định mưu phản, giả mượn danh nghĩa phụng mệnh trợ giúp Vũ Sài Tú Cát xuất binh, dọc đường chuyển hướng đánh tới Bản Năng tự, nơi Chức Điền Tín Trường đang nghỉ ngơi.

Minh Trí Quang Tú hạ lệnh 'Địch ở Bản Năng tự' cho các binh lính, quân coi giữ Bản Năng tự chưa tới trăm người, lúc Chức Điền Tín Trường biết bị bao vây đã nói 'chắc chắn thất bại'. Quả nhiên Chức Điền Tín Trường không địch lại, tự thiêu vào ngày đó. Minh Trí Quang Tú lập tức tiến quân kinh đô, Chức Điền Tín Trung là con trưởng của Tín Trường phòng thủ kinh đô tự biết không địch lại, không thể làm gì khác hơn là mổ bụng tự sát.

Sau khi tiến vào kinh đô, ngay sau đó Minh Trí Quang Tú được Thiên Hoàng sắc phong Chinh Di Đại tướng quân, nhảy một cái trở thành người thống trị cao nhất Nhật Bản, sau đó phát hịch văn khắp thiên hạ, hiệu triệu các nơi hưởng ứng mình.

Đang lúc này, Vũ Sài Tú Cát từ Tây Quốc chạy về dẫn dắt ba vạn đại quân chinh phạt Quang Tú, Quang Tú dẫn dắt hơn một vạn sáu ngàn người nghênh chiến, lực lượng địch ta chênh lệch quá xa.

820. Chương 820: Lập Hoa Gia

Cuối cùng Minh Trí Quang Tú chiến bại, lúc trốn tới đường núi phụ cận Phấn Bản thành bị nông dân địa phương giết chết.

Chính quyền Nhật Bản bị Phong Thần Tú Cát đoạt được.

Minh Trí Ngọc Tử là nữ nhi Minh Trí Quang Tú, lúc ban đầu nàng bị phụ thân gả cho Đại công tử Tế Xuyên gia Tế Xuyên Trung Hưng. Sau biến cố Bản Năng tự vốn Quang Tú tưởng rằng Tế Xuyên gia sẽ nỗ tình thông gia mà trợ giúp mình, không ngờ phụ tử Tế Xuyên không thêm giúp đỡ dù chỉ qua loa, lập tức đứng về phe Phong Thần Tú Cát.

Mười ba ngày sau, Minh Trí Quang Tú bỏ mình trong trận chiến Sơn Khi (Yamazaki), Ngọc Tử là nữ nhi của nghịch tặc vốn phải bị xử trảm, mà Tế Xuyên Trung Hưng lại không bỏ được thê tử vừa đẹp vừa thông minh này, bèn len lén giam cầm nàng ở trong núi.

Minh Trí Ngọc Tử là tín đồ Cơ Đốc thành kính, giáo danh Gia Lạp Hạ, đã từng cung cấp rất nhiều phương tiện cho Gia Tô hội truyền giáo ở Nhật Bản. Cho nên sau khi cha xứ Phật Lô Cách Lý Áo biết được tin tức, bèn mời bọn La Bố Ngõa Vi chạy tới cứu viện.

- Quay đầu về hướng Đông!

Tần Lâm lớn tiếng hạ đạt mệnh lệnh.

Hắn vừa ra lệnh một tiếng, Lâm Anh hiệu lập tức quay đầu về hướng Đông, bất quá lúc này đã mọc sao đầy trời, từ lúc xuất phát từ Nguyệt Cảng đã đi hết ban ngày.

Vốn trước đó Lâm Anh hiệu đi Quỳnh Châu ở hướng Tây Nam, bọn La Bố, Ngõa Vi đi Nhật Bản ở phía Đông Bắc, hai bên quay lưng lại với nhau càng đi càng xa. Đến lúc Tần Lâm ra lệnh chuyển hướng đã chênh lệch lộ trình một ngày, hơn nửa người Bồ Đào Nha trì hoãn lâu ở Nguyệt Cảng, vì kịp thời cứu viện vị giáo hữu xinh đẹp của bọn họ, nhất định sẽ chạy hết tốc lực.

Thật may Lâm Anh hiệu là cự hạm bốn ngàn liêu, lấy hết tốc lực đi tới vẫn có tốc độ nhanh hơn thuyền buồm tam giác của người Bồ Đào Nha. Kim Anh Cơ tính toán hành trình trên hải đồ, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra sẽ đuổi kịp đối phương trước khi tới Lưu Cầu.

Quả nhiên lúc đến mẫu cảng Kê Lung Ngũ Phong hải thương ở Đài Loan, được quan lại Tuyên Ủy Sứ Ty phụ trách quản lý cảng khẩu bẩm báo, ba canh giờ trước mới vừa có một chiếc thuyền buồm tam giác Bồ Đào Nha sau khi bổ sung nước ngọt ở đây đã chạy về phía Đông Bắc.

Rất cục chênh lệch một ngày một đêm bị rút ngắn còn ba canh giờ, Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ đều thở phào nhẹ nhõm. Xem ra đuổi kịp chiếc thuyền buồm tam giác kia ở vùng biển phía Đông Bắc Lưu Cầu là không có vấn đề gì.

Không ngờ rằng người tính không bằng trời tính, đột nhiên phong vân đột biến, bầu trời phía Đông Nam trở nên đen kịt, một mảng mây đen lớn nhìn không thấy bờ kéo nhanh về phía Kê Lung cảng. Không bao lâu sau toàn bộ bầu trời đen như trôn chảo, cuồng phong hoành hành giữa không trung.

- Bão!

Kim Anh Cơ la hoảng lên, mặt trái xoan lộ vẻ hết sức bất đắc dĩ.

Tần Lâm cũng không thể làm gì, duyên hải Đông Nam vào mùa Xuân có nhiều bão, không ngờ năm nay tới sớm như vậy. Lâm Anh hiệu không thể xuất hành, cự hạm bốn ngàn liêu giữa cuồng phong bạo vũ chẳng khác nào một món đồ chơi.

Quan lại Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ Ty trên bến cảng gỗ đồng la, tất cả thuyền bè lớn nhỏ vội vàng hạ buồm, buông neo, buộc dây chằng. Bọn họ vội vàng vàng dọn dẹp đồ linh tinh trên boong thuyền, tuy rằng tất bật nhưng cũng có vẻ bình tĩnh ung dung. Dù sao đối với những hán tử kiếm sống trên biển này, bão cũng không phải là thứ gì kỳ, gặp bão vào thời điểm thuyền còn neo ở cảng còn là may mắn lớn.

Một đạo thiểm điện đâm rách trường không, rất nhanh bầu trời tối om chớp nháy liên hồi, giọt mưa lớn như hạt đậu bị cuồng phong thổi tới rớt xuống ào ạt. Mấy trăm chiếc thuyền neo đậu trên bến cảng phập phồng theo sóng gió, giống như bị một bàn tay khổng lồ ép xuống nâng lên liên hồi.

Đây chính là uy lực hùng mạnh của thiên địa.

Chỉ có trên đài quan sát trên ngọn cột buồm chính thật cao của Lâm Anh hiệu, có một bóng người màu trắng đang đứng thẳng hết sức ngạo nghễ. Thân hình Bạch Sương Hoa cũng trôi lên hụp xuống theo thuyền, mang theo nhịp điệu xinh đẹp mà thần bí. Nàng ngưng mắt nhìn trời biển đen kịt hỗn loạn, tia chớp hình thành vạn đạo kim xà không ngừng lóe lách trong đáy mắt, phảng phất quanh thân có bức bình phong vô hình, hạt mưa bay tới gần chưa kịp dính vào y phục đã bị hất văng ra.

Hỗn độn và thiểm điện, bóng tối và ánh sáng. Cầm thụ oai thiên địa, lĩnh ngộ lực thiên địa chính là phương pháp tu luyện võ công cao thâm, cũng có ích lợi rất lớn đối với thể ngộ giáo nghĩa bóng tối và ánh sáng chuyển hóa lẫn nhau của Bạch Liên giáo.

Trong khoang thuyền khô ráo, Tần Lâm ngẩng đầu nhìn lên cột buồm, chợt cười xấu xa sờ sờ cằm:

- Khụ khụ, thật ra thì ta cảm thấy nên gắn cột thu lôi trên cột buồm chính ...

Hướng Đông Bắc ngoài sáu mươi dặm, người Bồ Đào Nha nhìn phương hướng Kê Lung cảng phía sau xuất hiện một mảng lớn mây đen giăng giăng, cùng tiếng sấm chớp mơ hồ có thể thấy được, ai nấy sợ hãi vô cùng. Ở lại bên trong cảng khẩu hoặc là rời thật xa hải cảng đều không có gì, chỉ sợ mới ra cảng một hai canh giờ không về được cảng khẩu, lại vừa đúng gặp phải bão táp bao phủ, e rằng chiếc thuyền buồm tam giác nho nhỏ này dữ nhiều lành ít.

- Hồi đấng toàn năng, nhờ ngài dẫn dắt đám cừu non lạc đường chúng con thoát khỏi phong ba bão táp, nhờ ngài chỉ dẫn phương hướng đi tới trong chỗ u minh, lòng tin của chúng con vẫn kiên định không dời...

La Bô quỳ ở đầu thuyền, không ngừng làm dấu thánh giá.

Ngõa Vi lắc đầu một cái:

- Bằng hữu của ta, người không nên làm quan quân hải quân vương quốc Bồ Đào Nha, truyền giáo sĩ Gia Tô hội thích hợp hơn với người! Được rồi, đã hoàn toàn thoát khỏi xui xẻo dính từ Nguyệt Cảng, tiểu thư xinh đẹp, chúng ta tới rồi!

Bão từ hướng Đông Nam thổi tới, chỉ cần dư âm cũng đủ cho chiếc thuyền buồm tam giác nhỏ này no gió, thuyền buồm tam giác chở người Bồ Đào Nha mạo hiểm nhanh chóng lướt đi trên mặt biển, chạy như bay về phía Đông Bắc.

Hơn mười ngày sau, phía Tây Bắc Cửu Châu Nhật Bản phì nhiêu, trên mặt biển phụ cận quần đảo Goto, thuyền buồm tam giác của người Bồ Đào Nha đang chạy thật nhanh, thậm chí còn nhanh hơn cả lúc tới nơi này. Trên thuyền ai nấy cười tươi như hoa nở, bởi vì bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn hảo, theo yêu cầu của cha xứ Phật Lô Cách Lý Áo nhân từ, cứu vớt một vị tín đồ Cơ Đốc Đông phương thành kính từ trong tay ma quỷ, hơn nữa nàng lại vô cùng xinh đẹp.

Cả bọn bình thời không để ý tới bề ngoài, nói chuyện thô lỗ, hiện tại lại hóa thành thân sĩ nho nhã lễ độ. Ngay cả Lão Kiệt Khắc dơ dáy nhất cũng dọn dẹp toàn thân từ trên xuống dưới, trở thành tinh thần phần

chấn, e sợ có hơi thất lễ trước mặt nữ sĩ cao quý, như vậy sẽ hết sức khó coi.

Khoang tốt nhất sạch sẽ nhất được dành cho vị nữ sĩ này, sàn và vách được dùng nước sạch rửa qua, những vị trí bị nứt được dùng giấy hoa xanh biếc dán kín lại. Theo lời của Ngõa Vi, ‘Chúng ta không thể để cho Dũng Khí hiệu mất thể diện trước mặt Công chúa xinh đẹp.’

- Da thịt của nàng trắng nõn như sữa tươi, hai gò má đỏ ửng làm cho ta nghĩ tới hoa hồng thơm ngát, hơi thở trong miệng nàng hết sức ngọt ngào, ánh mắt trong suốt hơn cả Ái Cầm hải (biển Aegean)...

Trên boong thuyền, Ngõa Vi đang ngâm nga mấy câu thơ mới làm xong, nhưng rất nhanh ý đã xé tan bài thơ thành từng mảnh giữa những tiếng cười chế nhạo của đám đồng bọn, sau đó khổ sở gãi gãi đầu. Bởi vì ý phát hiện mình vẫn tự hào là được trời phú tài văn chương, hiện tại đã gặp phải thử thách lớn nhất. Cho dù là ý vất óc hết cỡ suy nghĩ cũng không tìm được câu từ thích hợp mô tả vị nữ sĩ khiến cho người ta phải tìm đập thành thịch kia.

Minh Trí Ngọc Tử, hoặc là Gia Lạp Hạ đang ngồi yên trong buồng, vẻ đẹp của nàng quả thật không phải là mấy câu thơ con cóc của Ngõa Vi có thể lột tả được. Khí chất dịu dàng thanh nhã khiến cho người ta phải mê mẩn, trường quần trắng muốt, da thịt trắng như tuyết, tóc dài đen nhánh, đôi đồng tử ôn nhu như nước, toàn thân như bao phủ một vàng sáng mông lung.

Nghe phía ngoài cười nói ồn ào, khoe miệng Minh Trí Ngọc Tử khẽ nhếch lên. Nhiệt tình dâng trào của đám bằng hữu này giúp cho tâm trạng nàng trở nên tốt hơn nhiều, chỉ là nhớ tới phụ thân chết thảm và trượng phu phản bội thế nào cũng không xua tan được ám ảnh trong lòng, khiến cho đôi mày xinh đẹp của nàng khó có thể giãn ra.

Tiền đồ chưa biết càng làm cho đáy lòng nàng chất chứa lo lắng ưu tư.

Phong Thần Tú Cát đã hạ lệnh truy sát đối với nữ nhi của phản tặc, trượng phu bạc tình sẽ làm gì!? Theo cái chết của phụ thân, nàng không còn gì lưu luyến cổ hương của mình nữa.

Bất quá trước thời này, từ trước tới nay chưa từng có quý tộc phái nữ nào ngồi thuyền người Tây Dương thoát đi bản quốc. Cho dù cha xứ Phật Lô Cách Lý Áo thân thiết hòa ái đang ở Macao, nhưng Minh Trí Ngọc Tử đi thuyền ra biển vẫn ôm bản năng sợ hãi đối với tiền đồ chưa biết.

Nàng cúi người quỳ lạy thật thấp, cổ áo lộ ra một khoảng da thịt trắng như tuyết, giọng nói dịu dàng êm ái:

- Thượng đế nhân từ, xin hãy chỉ dẫn cho đứa con lầm đường lạc lối, giống như Moses dẫn mọi người ra Ai Cập, cho Gia Lạp Hạ...

Đùng!

Tiếng hỏa pháo chọt nổ vang làm cho người Bồ Đào Nha trên Dũng Khí hiệu giật mình kinh hãi, phía trước thành linh xuất hiện ba chiếc chiến thuyền Nhật Bản khí thế hùng hăng bao vây lại, trên cờ xí tung bay in hình Thái Cực và gia huy của Lập Hoa gia.

- Không cần phải sợ, hỏa pháo người Nhật Bản rất kém cỏi, không làm thương tổn được chúng ta!

La Bồ kêu lên, rút ra khẩu Toại Phát thương ngắn bên hông:

- Các thủy binh, chuẩn bị chiến đấu!

Trước tiên Ngõa Vi chạy về phía Minh Trí Ngọc Tử ở khoang thuyền, nghiêm trận mà đợi canh giữ ở cửa, còn không quên quay đầu lại lớn tiếng kêu:

- Tiểu thư xinh đẹp, ta, Ngõa Vi La Nạp Nhĩ Đa Diệt Qua, kỵ sĩ trung thành của ngài, sẽ dùng tánh mạng bảo vệ ngài!

Minh Trí Ngọc Tử cười nhàn nhạt một tiếng, nhìn Ngõa Vi gật đầu một cái khích lệ, sau đó tiếp tục lâm râm cầu nguyện.

Chỉ riêng nụ cười này đã khiến cho nhịp tim Ngõa Vi bất tri bất giác nhảy lên thành thịch, cả bầu máu nóng trào sôi. Ý quyết tâm sẽ dùng cầm bảo vệ ở bên người tiểu thư xinh đẹp giống như kỵ sĩ chân chính.

La Bô thở dài, đã hoàn toàn không có gì để nói đối với hành động của Ngõa Vi, bắt quá vào lúc này chiến sự sắp triển khai, cũng không rảnh chỉ trích đồng bạn trọng sắc khinh bạn.

- Không cần phải sợ, đồng loạt tác xạ, đám Nhật Bản này chỉ cần bắn một loạt là có thể dọa cho bọn chúng sợ tan gan vỡ mật!

La Bô lớn tiếng gào thét, đốc thúc đám thủy binh nạp đạn, đốt dây mìn, còn có người nạp đạn vào khẩu pháo nhỏ trên mũi thuyền, chuẩn bị phản kích người Nhật Bản.

Ba chiếc chiến thuyền kiểu Nhật trước sau khai hỏa, pháo đạn kêu ùng ùng ba lượt đồng loạt rơi xuống biển, văng tung tóe ba đám bọt sóng không lớn không nhỏ.

Thì ra kỹ thuật chế tạo hỏa thương của Nhật Bản học từ Tây Dương, coi như tương đối tiên tiến, nhưng kỹ thuật đúc pháo lại hết sức lạc hậu.

Lập Hoa gia là thần tử của Cửu Châu Đại Hữu gia, vào hơn mười năm trước, thuyền Bồ Đào Nha đậu ở eo biển Phong Hậu bắn lễ pháo về phía giáo đường, tiếng nổ mạnh mẽ to lớn truyền đến bên trong phủ thành, chủ tớ Đại Hữu Tông Lâm vô cùng kinh hãi chạy tới quan sát. Người Bồ Đào Nha tặng pháo cho Đại Hữu gia, Tông Lâm mừng rỡ xưng là Quốc Bạng, cho là khí giới quan trọng của quốc gia.

Lập Hoa gia dùng loại hỏa pháo này, dù cái tên Quốc Bạng vang dội như thế nào đi nữa, nói cho cùng cũng chỉ là thứ đồ chơi bắn ra hòn đá, lực sát thương và đường bắn không có cách nào sánh ngang với nông pháo, lực bàng pháo, thập nhị bàng pháo, ưng pháo... của người Tây Dương, cũng không theo kịp pháo Bồ Đào Nha và Đại tướng quân pháo của quân Minh.

Xa như vậy, ba viên đá pháo đạn bắn không tới, bay được nửa đường đã rơi xuống biển.

Ầm! Tiểu pháo Dũng Khí hiệu nổ vang, đạn pháo bay đi để lại tàn ảnh trên không trung, vừa đúng bắn trúng mạn một chiếc chiến thuyền kiểu Nhật, nhất thời bắn vỡ một mảnh to bằng chậu nước rửa mặt, mảnh vụn văng ra bốn phía, thoát nhìn cũng có thanh thế không nhỏ.

Tuy chưa tạo thành bao nhiêu sát thương cho người Nhật Bản, nhưng người Bồ Đào Nha cũng đã phấn chấn tinh thần, tin chắc ưu thế trận chiến kế tiếp sẽ thuộc về phe mình hoàn toàn.

Lúc thuyền tiếp cận đến khoảng cách có thể thấy rõ mặt mũi đối phương, đột nhiên có thủy thủ Bồ Đào Nha cười to lên:

- Ha ha, chủ tướng của đối phương là một bé gái! Thượng đế phù hộ, coi như lần này chúng ta đã thoát được bàn tay của đối phương.

Cũng không phải sao, phía dưới đại kỳ mang theo gia huy Lập Hoa đối phương, trấn giữ chỉ huy chiến đấu là một bé gái bất quá mười ba mười bốn tuổi, da thịt trắng nõn như đồ sứ, đôi mắt có vẻ khá lớn, mặc một chiếc khôi giáp Nam Man cụ túc sơn đen. Nhìn qua giống như bé gái mặc trộm khôi giáp của phụ huynh, không có chút sát khí nào, ngược lại hết sức khả ái.

Ha ha ha... Người Bồ Đào Nha thấy đều cất tiếng cười to, không chút băn khoăn lo nghĩ đối với chiến đấu kế tiếp.

- Các bằng hữu thủy binh thân ái, lát nữa nâng cao họng súng một chút, không nên dọa vị tiểu thư quá trẻ này sợ hãi.

Mấy tên thủy binh Bồ Đào Nha cười lên quái dị.

Trên một chiếc chiến thuyền kiểu Nhật khác, một nam tử giữ cương vị phó tướng tuổi tác cũng không lớn, mày rậm mắt to, khoác áo giáp màu vàng, đầu đội mũ trụ màu bạc, lưng đeo thái đao hoàng kim trong bao da nai, thân mang đầy tên đồng, tay cầm cung, dáng vẻ vô cùng uy phong lẫm lẫm. Lúc này y đang nhìn không chớp mắt về phía chiến thuyền của nữ tử chủ tướng cách đó không xa, giữa đôi mày cau chặt toát ra vẻ vô cùng bất mãn.

Không phải là y nghi ngờ năng lực của nàng, mà cho rằng mình thân là nam tử, nên ngồi ở vị trí kia mới phải...

Khoảng cách thuyền hai bên càng ngày càng gần, người Bồ Đào Nha lại bắn ra một phát pháo, lại tạo ra một lỗ thủng to như chậu nước rửa mặt trên chiến thuyền chủ tướng Lập Hoa gia, cũng khiến cho người Bồ Đào Nha cười ầm một trận.

821. Chương 821: Tìm Chết

Khi hai thuyền tiếp cận khoảng cách trong tầm bắn, người Bồ Đào Nha biểng nhác giờ hỏa thương lên chuẩn bị tác xạ, thành linh đồng tử La Bố giãn rộng ra, há miệng gọi to:

- Nằm xuống, mau mau nằm xuống!

Người Bồ Đào Nha kinh hãi phát hiện, trên thuyền đối phương có ba bốn mươi tên thiếu nữ thân mặc bạch y đứng lên, trong tay mỗi người đều có một cây hỏa thẳng thương đang bốc khói. Bọn họ bóp cò tiếng súng vang lên lớp lớp thành một mảnh, lập tức một loạt đạn bắn nhanh tới dày đặc như mưa bắc.

Quả thật chính là một đợt cuồng phong, lúc này có ba tên thủy binh Bồ Đào Nha chưa kịp nằm xuống bị bắn trúng, trên boong thuyền máu tươi chảy tràn.

- Phản kích, phản kích!

La Bố múa may súng ngắn chỉ huy đám thủy binh đánh trả, cần phải thừa dịp đối phương bận rộn nạp đạn để đoạt lại quyền chủ động.

Không ngờ rằng người Bồ Đào Nha mới vừa đứng thẳng người, còn chưa kịp nhắm chuẩn tác xạ, trên thuyền đối phương lại bắn tới một đợt mưa đạn vừa nhanh vừa dày đặc, có hai người xui xẻo trúng đạn ngã lăn ra.

Vì sao lại nhanh như vậy?! Người Bồ Đào Nha đều sợ ngây người, từ trước tới nay bọn họ không nghĩ rằng mình lại bị một đám nữ nhân đánh cho tơi bời hoa lá như vậy, chỉ có thể nằm ở trên boong thuyền bị động chịu đánh.

- Ném thử lợi hại của Tảo Kích Nữ dưới quyền Ngân Thiên Đại ta!

Chủ tướng Lập Hoa gia đứng lên, cầm cờ lệnh trong tay phát phơ.

Đám tử muội thủ hạ của nàng lại gia tăng tốc độ lên không ít, bắn ra hết loạt đạn này tới loạt đạn khác, bắn cho Dũng Khí hiệu người Bồ Đào Nha thủng lỗ chỗ như tổ ong. Tất cả mọi người chỉ có thể nằm ở trên boong thuyền, không thể phản kích.

Còn may vốn là hai chiếc thuyền đang chạy ngược hướng với nhau, quán tính và gió biển thúc đẩy làm cho Dũng Khí hiệu và chiến thuyền kiểu Nhật lướt ngang qua nhau ở khoảng cách hai mươi thước, khoảng cách hai bên càng ngày càng xa, rốt cục thoát khỏi tầm bắn hỏa thương.

Rốt cục người Bồ Đào Nha trên Dũng Khí hiệu đã dám đứng thẳng lên, ai nấy lòng vẫn còn sợ hãi, sắc mặt hết sức kinh hoàng.

- Mau, chúng ta đánh không lại bọn họ, gia tăng tốc độ chạy trốn!

La Bố đưa ra lựa chọn chính xác nhất.

Thế nhưng làm sao có thể trốn dễ dàng như vậy được, lúc này gió đang thổi hướng Tây Nam, tốc độ thuyền buồm tam giác xuôi gió chạy tới cũng chậm. Mấy chiếc chiến thuyền kiểu Nhật kia lại có tay chèo, mấy chục mái chèo đưa ra từ đáy khoang chèo nhanh như điện chớp trên mặt biển, rất nhanh đã đổi phương hướng đuổi theo đối phương như gió cuốn mây tan.

- Nữ nhân phản bội trượng phu kia, tuyệt đối không thể để cho người chạy trốn như vậy được!

Chủ tướng Lập Hoa gia giờ cờ lệnh lên vẫy vẫy, ba chiếc thuyền theo sát không nghỉ.

Người Bồ Đào Nha hồn phi phách tán, không ngờ rằng thiếu nữ kia lợi hại như vậy, đánh cho bọn họ tơi bời hoa lá, theo dáng vẻ còn muốn đuổi tới cùng, đưa tất cả mọi người vào chỗ chết.

Trong khoang thuyền, Minh Trí Ngọc Tử thở dài sâu kín, sau đó sóng mắt ôn nhu như nước nhìn về phía Ngõa Vi:

- Đã như vậy, xin giao ta ra đi thôi!

- Cái, cái gì?!

Ngõa Vi cả kinh lui về phía sau một bước, làm sao cũng không dám tin tưởng vào lúc sống chết trước mắt này, từ miệng vị nữ tử xinh đẹp ôn nhu trước mặt lại có thể nói ra lời quyết tuyệt như vậy.

- Gia Lạp Hạ, lòng can đảm của ngài khiến cho ta vô cùng khâm phục, nhưng chúng ta không thể giao ngài cho thiếu nữ kia. Trừ phi chết đi mới có thể kết thúc lời thề ta bảo vệ ngài!

Ngõa Vi quả quyết nói, quyết tâm trở thành đạo phòng tuyến cuối cùng bảo vệ Gia Lạp Hạ.

- Vô dụng.

Minh Trí Ngọc Tử cười khổ, vẻ mặt thay vì nói đau khổ không bằng nói là khám phá tình đời tịch mịch:

- Tú Cát thành người thiên hạ, đã không còn ai có thể ngăn trở y, Cửu Châu Đại Hữu thị đầu phục Tú Cát, Lập Hoa gia là gia thần Đại Hữu, hẳn là phụng mệnh Tú Cát đuổi theo. Vị tiểu thư kia gọi là Lập Hoa Ngân Thiên Đại (Tachibana Ginchiyo), từ năm tám tuổi đã thừa kế chức đốc soái Lập Hoa gia, người ta gọi là Bạch Từ Quan Âm, Phong Tuyết Bạch Mai, thủ hạ của nàng là Tảo Kích Nữ nổi danh về tốc độ bắn, các người đánh không lại nàng.

- Ta...

Yết hầu Ngõa Vi giật giật muốn nói gì đó, rốt cục lại không nói ra, sắc mặt cũng đã đỏ như tôm luộc. Muốn thừa nhận đánh không lại một bé gái quả thật khiến cho y khó lòng tiếp nhận, nhưng sự thật rành rành trước mắt, lại hoàn toàn không có cách nào phản bác.

- Cho nên xin cho ta đi ra ngoài đi, ít nhất còn có hy vọng bảo toàn sinh mạng của các người, các kỵ sĩ trung thành của ta.

Minh Trí Ngọc Tử khẽ cười cười, trong nét dịu dàng toát ra vẻ kiên định không thể dao động, cuối cùng cúi người dịu dàng thì lễ.

Ngõa Vi bị phong tư nàng chấn nhiếp, kinh ngạc không tự chủ được lui về sau một bước, trở mắt nhìn Minh Trí Ngọc Tử đi ra khỏi khoang thuyền.

Một bóng người màu trắng đội mũ trùm đầu xuất hiện ở đuôi Dũng Khí hiệu. Mái tóc của nàng bị gió biển thổi lật phất càn gộ ra vẻ phong hoa duyên dáng yêu kiều, lập tức thu hút sự chú ý của người trên bốn chiếc thuyền hai bên.

Minh Trí Ngọc Tử tháo mũ trùm đầu xuống, thản nhiên lộ ra sắc mặt bình tĩnh, dịu dàng gọi:

- Ngân Thiên Đại tiểu thư Lập Hoa gia, xin nghe mấy câu khẩn cầu của tội nhân!

Mặc dù Lập Hoa Ngân Thiên Đại cũng là mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, so sáng với phong tư của Minh Trí Ngọc Tử giống như một tiểu cô nương còn chưa trưởng thành. Nhìn lại khôi giáp trên người chính nàng cũng cảm thấy buồn bã, không thể làm gì khác hơn là cật lực vùng cờ lệnh lên, gằn giọng nói:

- Người vứt bỏ trượng phu, phản bội bản quốc, còn có gì để nói? Lập Hoa Ngân Thiên Đại ta phụng mệnh Đại Hữu gia chủ, Tú Cát Đại tướng quân, đặc biệt tới bắt người trở về!

Trên một chiếc thuyền khác tên phó tướng trẻ tuổi mày rậm mắt to cau mày, Ngân Thiên Đại, nàng vẫn không chịu nhắc tới tên ta.

Minh Trí Ngọc Tử cười khổ một cái, bỏ trượng phu, có ai biết nàng bị trượng phu nhốt ở thâm sơn, bởi vì tín ngưỡng Cơ Đốc, một tên thân cận thị nữ nhất bị trượng phu tự tay cắt mũi, ném trước mặt nàng...

Nhưng nàng không nói ra những chuyện này, bất quá chỉ mỉm cười ôn hòa:

- Được rồi, ta trở về với người. Bất quá hy vọng Ngân Thiên Đại tiểu thư có thể tha những người Nam Man này (Nhật Bản xưng người phương Tây là Nam Man), bọn họ bị ta dùng kim tiền mua chuộc, cũng không biết nội tình, không liên quan với chuyện này.

Bọn người Bồ Đào Nha La Bồ, Ngõa Vi hết sức thẹn thùng, vốn là tuân theo lời kêu gọi của cha xứ Phật Lô Cách Lý Áo chạy tới cứu viện giáo hữu, không ngờ rằng tới thời khắc tối hậu một nữ tử như nàng lại cứu tất cả mọi người, làm sao bọn họ có thể chịu đựng được?!

- Không được!

Lập Hoa Ngân Thiên Đại cự tuyệt vô cùng dứt khoát:

- Bọn họ đều là đồng lõa của người, nhất định phải bắt hết trở về!

Ánh mắt Minh Trí Ngọc Tử ôn nhu như nước, nhìn chằm chằm vào gương mặt còn chưa hết vẻ ngây thơ của Lập Hoa Ngân Thiên Đại, mỉm cười lắc đầu một cái, thấp giọng than:

- Quả thật là thiếu nữ...

Bọn người Bồ Đào Nha La Bồ, Ngõa Vi thấy đều đứng lên, nắm chặt hỏa thương trong tay, trong lồng ngực ai nấy khí huyết sôi trào. Nam tử hán tung hoành trên biển, há có thể nhờ vào nữ nhân cầu xin tha mạng?!

Ba chiếc chiến thuyền kiểu Nhật càng đuổi càng gần, cũng sắp sửa tiến vào tầm bắn của hỏa thương. Minh Trí Ngọc Tử vẫn mỉm cười đứng ở đuôi thuyền, chuẩn bị dùng thân thể nghênh đón mưa đạn đập vào mặt, mà người Bồ Đào Nha cũng đã sẵn sàng chuẩn bị liều chết. La Bồ thấp giọng lầm bầm cầu nguyện cuối cùng trước khi lâm tử, Ngõa Vi cũng nở một nụ cười khổ.

Răng cửa Lập Hoa Ngân Thiên Đại nhẹ nhàng cắn cắn đôi môi, nhìn Minh Trí Ngọc Tử duyên dáng yêu kiều, thật sự không hiểu vì sao đối phương bỏ qua thân phận cao quý, phản bội trượng phu đại danh鼎鼎, chạy trốn theo đám Nam Man này.

Phong Tuyết Bạch Mai lúc này vẫn chỉ là một thiếu nữ chưa hề trải đời.

- Lập Hoa Tảo Kích Nữ, chuẩn bị...

Ngân Thiên Đại giơ cờ lệnh lên chuẩn bị vậy xuống.

Ừng ừng!

Thình lình cuối chân trời vang lên tiếng pháo như sấm động, mang theo lực lượng hùng mạnh không thể địch nổi, tuyên bố Lâm Anh hiệu giá lâm.

Bên ngoài một doi đất của quần đảo Goto, một chiếc cự hạm khổng lồ được gió Tây Nam đẩy đang rẽ sóng chạy băng băng tới. Thân thuyền tấm dầu sáng loáng, buồm màu trắng toát giương cao trên cột chọc thẳng chín tầng mây hiện ra đồ án năm ngọn núi ngũ sắc hết sức rõ ràng, chính là Ngũ Phong thuyền chủ đại giá quang lâm.

- Ngũ Phong hải thương lại trở lại? Bọn họ muốn làm gì?

Lập Hoa Ngân Thiên Đại giật mình kinh hãi.

La Bồ không ngừng làm dấu thánh giá, mừng đến chảy nước mắt:

- Tàn tướng quân, Tàn tướng quân vĩ đại, thượng đế trên cao, là kỳ tích do ngài tạo nên, khiến cho hấn xuất hiện ở nơi này. Hấn là do thượng đế phái tới cứu chúng ta!

- Tàn tướng quân ư? Trong thư của cha xứ Phật Lô Cách Lý Áo không có nói tới người này.

Minh Trí Ngọc Tử ném ánh mắt thăm dò về phía mũi Lâm Anh hiệu.

Nàng nhìn thấy một người cười cợt nhả đứng ở đầu thuyền, nở một nụ cười xấu xa giống như một vị đệ đệ nghịch ngợm của nàng, bên trái hấn là một mỹ nhân mặt trái xoan eo rắn nước, mặc trường quần màu đen thêu mẫu đơn. Bên phải hấn là một vị mỹ nhân khác trông lạnh lùng như một ngọn núi băng, tuy rằng gió biển mạnh mẽ như vậy nhưng nàng chỉ mặc quần lụa mỏng màu cánh sen, toàn thân láng láng phiêu hốt như tiên giáng trần, dường như muốn lãng không bay đi.

Mọi người trên Lâm Anh hiệu cũng nhìn thấy đuôi Dũng Khí hiệu có vị nữ tử ôn nhu như ngọc, toàn thân bị bao phủ bên trong áo choàng kiểu Tây Dương. Mỗi cái cau mày hay nụ cười của nàng đều dịu dàng ưu mỹ, khiến ọi người không tự chủ được nhớ tới vị Đại tỷ tỷ ôn nhu xinh đẹp nhà bên cạnh lúc tuổi còn thơ.

- Người, các người muốn làm gì?

Lập Hoa Ngân Thiên Đại không nén được tức giận, Lâm Anh hiệu khổng lồ như vậy, bản thân nó đã mang theo áp lực nào đó khó có thể kháng cự. Vốn ba chiếc chiến thuyền kiểu Nhật cũng có thể coi là chiến hạm nhị đẳng, ở trước mặt nó chỉ như ba con thỏ trước mặt con voi.

Nhìn tiểu muội muội ngược mặt chất vấn, quái thúc thúc Tần Lâm cười hắc hắc xấu xa:

- Đương nhiên là tới đây mời nàng xem cá vàng... à không, lầm, ta nói là xin bỏ qua cho Gia Lạp Hạ tiểu thư.

- Nếu như ta không đáp ứng thì sao?

Mắt Lập Hoa Ngân Thiên Đại trợn lên rất lớn, tức giận nói.

Những võ tướng đã từng ném mùi đau khổ dưới tay Lập Hoa Tảo Kích Nữ, e rằng lúc này sẽ bị dọa cho sợ hãi tan gan vỡ mật, nhưng trong mắt Tần Lâm, thiếu nữ này hết sức xinh đẹp đáng yêu, nhất là lúc nàng tức giận trợn trừng mắt lại càng đáng yêu hơn.

- Nói như vậy, thúc thúc sẽ dùng đại pháo giáo huấn nàng!

Tần Lâm cười khan.

Vừa dứt lời, cửa sổ hai bên khoang thuyền mở ra rầm rập, lộ ra mấy chục khẩu đại pháo dầu mỡ bóng loáng, nòng pháo đen ngòm nhìn qua hết sức kinh người.

Đây cũng không phải là tiểu pháo trước mũi thuyền Dũng Khí hiệu, mà là trọng pháo thập nhị bàng pháo và nhị thập tứ bàng số một chân chính phỏng chế theo Bồ Đào Nha và Tây Dương, uy lực một đợt bắn của nó, bất kỳ thuyền bè nào trong thời này cũng không dám thử.

Thần sắc Lập Hoa Ngân Thiên Đại đại biến, từ trước tới nay nàng chưa từng thấy loại chiến thuyền nổi thẳng khoang, chứa được mấy chục khẩu đại pháo như vậy. Đối mặt mấy chục khẩu đại pháo uy hiếp, cho dù là người can đảm tới mức nào cũng sẽ sinh lòng sợ hãi.

Mấy chiếc thuyền sắp lướt qua nhau, chiếc thuyền tên phó tướng kia lại tăng nhanh tốc độ, dám chèo thuyền khua động mái chèo thật nhanh, mũi thuyền nhắm thẳng Lâm Anh hiệu phóng tới.

- Ủa, bọn họ muốn làm gì?

Kim Anh Cơ kinh ngạc há to cái miệng nhỏ nhắn.

Phó tướng tướng mạo đường đường ném ánh mắt khinh miệt về phía Lập Hoa Ngân Thiên Đại:

- Để cho nàng thấy Lập Hoa Tông Mậu ta vũ dũng thế nào! Chỉ cần xông tới gần, hỏa pháo cũng không thể phát huy uy lực, lúc ấy hãy xem võ sĩ chúng ta!

Kim Anh Cơ hiểu được ba phần, ghé bên tai Tần Lâm nói nhỏ:

- Lập Hoa Tông Mậu, y là dưỡng tử của Lập Hoa Đạo Tuyệt, trợ thủ Lập Hoa Ngân Thiên Đại, có danh xưng Vũ Dũng, cũng rất nổi danh ở Cửu Châu...

Há chỉ rất nổi danh, sau đó y còn được xưng là quân thần Nhật Bản, nhân nghĩa vô song đánh đâu thắng đó, Tần Lâm nhìn Lập Hoa Tông Mậu vội vàng xông đến, khẽ cau mày:

- Nổ súng!

- Bắn ai?

Kim Anh Cơ hưng phấn đỏ mặt lên, rốt cục đã có thể đánh được rồi.

Tần Lâm cười lạnh, chỉ một cái về phía Lập Hoa Tông Mậu ngồi trên chiến thuyền xa xa, y dám cười tiểu muội muội đáng yêu như Lập Hoa Ngân Thiên Đại, quả thật là không thể tha thứ được!

Kim Anh Cơ cười khanh khách, nhẹ nhàng vung tay ra lệnh.

Lập tức núi lửa bạo phát.

Lâm Anh hiệu từ đầu thuyền đến đuôi thuyền theo thứ tự lần lượt lóe lên ngọn lửa và khói mù màu xám. Sau đó trên mặt biển vang lên một tràng tiếng nổ đùng đùng, giống như sấm nổ cuối chân trời.

Trước sau trái phải chiến thuyền kiểu Nhật Lập Hoa Tông Mậu đang ngồi, trên mặt biển xuất hiện từng cột nước to lớn, đột nhiên thân thuyền rung lên, phảng phất hết thảy không gian thời gian đều ngừng phất lại vào giờ phút này.

Viên đạn to mang theo động năng đáng sợ, trong khoảnh khắc va chạm hoàn toàn phóng thích không chút giữ lại, sóng xung kích quét ngang hết thảy không thể địch nổi. Chiến thuyền kiểu Nhật dùng phương pháp ghép nối tạo nên mạn thuyền rất yếu, lập tức vỡ tan ra một lỗ to tướng. Các mảnh gỗ bắn tung ra với tốc độ cao còn sắc bén hơn cả dao nhọn, cắt qua da thịt, thân thể, xuyên vào nội tạng, nát xương... các võ sĩ Nhật Bản.

Đây chỉ là quả thứ nhất bắn trúng, sau đó các quả đạn pháo còn lại thi nhau nện vào chiến thuyền kiểu Nhật, khiến cho nó tan tành giữa trận pháo kích. Đến khi khẩu đại pháo cuối cùng nằm ở đuôi Lâm Anh hiệu nổ lên tiếng nổ cuối cùng, chiến thuyền kiểu Nhật đã biến thành một đồng mảnh gỗ bập bênh, xen lẫn trong đó còn có máu tươi đỏ ửng trên mặt biển.

- Khắc khắc, Lập Hoa Tông Mậu chết đi!

Tần Lâm ngửa mặt lên trời cười to.

822. Chương 822: Báo Ân Báo Cừu

Quân thần Nhật Bản trung dũng nhân nghĩa, xả thân lưu Kiếm Đạo tương lai, danh tướng Lập Hoa Tông Mậu được xưng 'Công tất lấy, chiến tất thắng', rốt cục đã chết vô cùng oan ức sau một đợt trọng pháo, hài cốt không còn.

- Mất... mất thật rồi sao?!

Sắc mặt Lập Hoa Ngân Thiên Đại tỏ ra không dám tin, đôi mắt to sáng ngời mở tròn, cẩn thận tìm kiếm trên mặt biển. Nhưng ở vị trí chiến thuyền kiểu Nhật Thiên Hùng Hoàn hiệu đã không còn bóng dáng của nó, chỉ còn lại những mảnh vụn bập bênh và những vết máu đỏ thẫm không ngừng dâng lên trên mặt biển.

Ngân Thiên Đại nắm cờ lệnh nhìn tới nhìn lui quả thật cực kỳ khả ái, làn da trắng nõn như đồ sứ thượng hạng, mắt to tròn nghi hoặc phảng phất đang nói: ủa, Thiên Hùng Hoàn hiệu và Tông Mậu đi đâu mất rồi?

Lập Hoa Tảo Kích Nữ cùng với tất cả thủy binh trên thuyền Lập Hoa gia khiếp sợ vô cùng, tất cả đều dùng ánh mắt vạn phần thương cảm nhìn đốc soái Đại nhân. Mới vừa lập gia đình hơn một năm, vị hôn phu lại chết oan chết uổng, chắc chắn rất khó tiếp nhận đả kích nặng nề như vậy, kế tiếp không biết nàng có quyết định liều một trận được ăn cả ngã về không chăng?!

Về khiếp sợ và nghi hoặc của Lập Hoa Ngân Thiên Đại biến mất rất nhanh, nhìn mặt biển từ từ khôi phục lại bình tĩnh, không hiểu vì sao trong lòng lại xuất hiện cảm giác như vừa được giải thoát.

Nữ trượng phu Tây Quốc, Phong Tuyết Bạch Mai, Ngân Thiên Đại xinh đẹp mà kiêu ngạo và Lập Hoa Tông Mậu cũng kiêu ngạo tự phụ không ai nhường ai, giữa hai người thật ra cũng không có tình cảm tha thiết gì mấy. Thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi, bởi vì cha yêu cầu mà xuất giá một cách mơ mơ hồ hồ, làm sao có thể có được tình cảm gì chứ?! Nàng cũng không thích Tông Mậu, ngược lại còn hay tranh cường hiếu thắng ở trước mặt phụ thân Lập Hoa Đạo Tuyết, thay vì nói vợ chồng không bằng nói giống kẻ cạnh tranh hơn.

Thấy trượng phu trên danh nghĩa trong nháy mắt bị trọng pháo bắn chết, Ngân Thiên Đại trong lòng có ngờ vực, có khiếp sợ, có buồn bã mất mát, duy chỉ không có bị thương.

- Khụ khụ, bây giờ ta mang Gia Lạp Hạ đi, sẽ không có ai phản đối nữa chứ?

Tần Lâm đứng trước mũi Lâm Anh hiệu vô cùng đặc ý hỏi, cười gian đưa mắt nhìn về phía Lập Hoa Ngân Thiên Đại, nhìn từ trên xuống dưới thân thể mềm mại ẩn sau bộ khôi giáp, đáng vẻ như tên bại hoại đang sàm sỡ tiểu muội muội bằng mắt.

Quả thật như vậy, tên này không tốt lành gì, nếu như Ngân Thiên Đại nổi giận vậy sau đó sẽ trở thành tù binh của hắn hợp với lẽ thường.

Minh Trí Ngọc Tử trên Dũng Khí hiệu cúi đầu khẽ mỉm cười: quả thật giống tên đệ đệ bướng bỉnh của mình, ối, ngực có hơi đau...

Theo Quang Tú binh bại bỏ mình, con trai phản tặc tự nhiên cũng bị Tú Cát xử tử, mấy đệ đệ Minh Trí Ngọc Tử đều không còn trên nhân thế.

Cảm thụ của Lập Hoa Ngân Thiên Đại lại hoàn toàn bất đồng, nỗi sợ pháo kích mang tới chưa biến mất, boong thuyền Lâm Anh hiệu trước mặt cao hơn chiến thuyền kiểu Nhật đâu chỉ gấp đôi. Bóng của Tần Lâm từ trên cao nhìn xuống có vẻ hết sức nguy nga, nụ cười xấu xa khiêu khích kia trong mắt của nàng trở nên mang tính xâm lược không nhỏ, Tần Lâm cao cao tại thượng giống như một Ma Thần tà ác mà không thể chiến thắng.

Phong Tuyết Bạch Mai cảm thấy lòng mình dao động, bình sinh là lần đầu tiên cảm thấy mình yếu ớt. Cho dù là trượng phu trên danh nghĩa Lập Hoa Tông Mậu, cũng chưa hề làm cho nàng có cảm giác như bây giờ.

- Không, sẽ không phản đối, xin, xin người đừng làm khó chúng ta.

Ngân Thiên Đại hốt hoảng lắc đầu một cái, mắt to chớp chớp không dám nhìn thẳng vào mắt Tần Lâm.

Đốc soái không bạo phát ư?! Chư vị trọng thần Lập Hoa gia và đám Tảo Kích Nữ cũng không dám tin tưởng vào mắt mình. Nếu như là nam nhân khác dám vô lễ như thế với đốc soái, sợ rằng nàng đã sớm giận như sấm nổ, không ngờ rằng hiện tại nói ra lời nhu nhược như vậy, quả thật không giống như tác phong thường ngày của nàng.

Ngược lại Tần Lâm có hơi thất vọng, người ta đã chủ động nhượng bộ, nếu đánh tiếp nữa tựa hồ có vẻ lấn hiếp người quá đáng, bắn chết trượng phu người ta lại cầm tù tiểu muội muội, dường như có vẻ...

Hắn còn đang do dự, bất ngờ Kim Anh Cơ cười khúc khích, ghé vào bên tai hắn nói nhỏ:

- Nghe nói vị Ngân Thiên Đại tiểu thư kia là bị cha nàng buộc thành thân, tình cảm giữa đôi phu thê này chẳng khác nào cừu nhân, cho nên, tiểu oan gia huynh có muốn thử một chút hay không...

Ủa? Mắt phượng Bạch Sương Hoa khép hờ, trong mắt bắn ra một đạo hàn quang, khiến cho không khí xung quanh trong nháy mắt ngưng đọng lại, nhiệt độ đột nhiên giảm xuống thật nhiều.

Kim Anh Cơ cười một cách tự nhiên, nhưng trong lòng nàng cũng mang dã tâm, nụ cười xấu xa kia rõ ràng là không có hảo ý.

Khụ khụ, Tần Lâm bị sặc, cảm nhận được hai bên trái phải truyền tới sát khí bức người, nhất thời có cảm giác như dao nhọn kề sát vào lưng, vội vàng nhìn về phía Ngân Thiên Đại nói:

- Đi đi thôi, ai thèm so đo với một tiểu nha đầu như nàng. Thiên triều thượng bang ta không khi dễ tiểu cô nương.

Lập Hoa Ngân Thiên Đại như vừa được đại xá, chỉ cảm thấy bên trong bộ khôi giáp Nam Man cụ túc, sau lưng toát ra mồ hôi lạnh đầm đìa. Nàng cố gắng giữ cho sắc mặt không thay đổi, vội vàng chỉ huy hai chiếc thuyền còn lại rút đi.

Sau khi thuyền quay mũi xong, sắp dương buông đi xa, tim nàng đập thành thạch, cắn môi suy nghĩ một hồi cuối cùng ưỡn ngực lớn tiếng hỏi:

- Người, người là ai... ân đức tha mạng và cứu hận giết chết vị hôn phu, tương lai Lập Hoa Ngân Thiên Đại ta sẽ báo đáp!

- Ta tên là Tần Lâm, là một Cẩm Y Vệ.

Nam tử như Ma Thần trên mũi Lâm Anh hiệu mỉm cười trả lời.

Ngân Thiên Đại ngưng mắt thật lâu nhìn bóng người cao cao đứng thẳng trên mũi Lâm Anh hiệu, dường như muốn khắc sâu dung mạo hắn vào tâm trí, mãi cho đến khi thuyền đi càng ngày càng xa, đường nét trở nên mơ hồ không rõ.

- Đi rồi!

Kim Anh Cơ chọc vào eo Tần Lâm một cái, giọng chua như giấm bắt chước Lập Hoa Ngân Thiên Đại:

- Ân tha mạng và giết chết cứu hận vị hôn phu, Lập Hoa Ngân Thiên Đại ta tương lai sẽ báo đáp! Chắc chắc, cũng không biết nàng báo ân thế nào, làm sao báo cứu?

Bạch Sương Hoa thản nhiên cười một tiếng, có lúc Kim Anh Cơ tỏ ra rất hào sảng thoải mái, nhưng có lúc như lại đặc biệt thích ghen tuông, lập tức nổi hứng đùa giỡn với nàng, bèn kéo kéo vạt áo, ánh mắt nhìn về phía bóng người dụ dỗ thanh nhã ở đuôi Dừng Khí hiệu:

- Kim thuyền chủ, dường như vị Gia Lạp Hạ kia dễ khiến cho Tần trưởng quan động lòng hơn...

Hắc hắc, Kim Anh Cơ cười gian vài tiếng, bất ngờ kề sát vào bên tai giáo chủ Ma giáo nói nhỏ:

- Dường như Bạch Đại giáo chủ cũng có vẻ rất khấn trương, cũng khó trách, ha ha, cũng khó trách...

Đôi tai Bạch Sương Hoa nhất thời có mây đỏ hiện lên, trợn mắt nhìn Kim Anh Cơ một cái, không thèm nói chuyện với nàng nữa.

Trên Lâm Anh hiệu thả thang dây xuống, La Bố, Ngõa Vi và Minh Trí Ngọc Tử cùng nhau lên trên thuyền lớn.

Hai người Bồ Đào Nha tìm được đường sống từ trong chỗ chết, đáng vẻ cảm kích rơi nước mắt không cần nói, La Bố không ngừng làm dấu thánh giá:

- Tần tướng quân vĩ đại, ngài đến quả thật hết sức kịp thời, nhất định là do thượng đế phái tới cứu vớt những kẻ lầm đường lạc lối chúng ta, cầu cho ngài sống mãi muôn đời!

Ngõa Vi cũng tháo mũ xuống khom lưng thi lễ:

- Sinh mạng của chúng ta chỉ là nhỏ bé không đáng kể gì, chiến công vĩ đại của ngài là ở chỗ cứu vớt một vị Công chúa xinh đẹp gặp tai họa, ta phải viết một bài trường thi vì câu chuyện thần kỳ này.

Từ sau khi lên thuyền Minh Trí Ngọc Tử vẫn lẳng lặng đứng ở bên cạnh, thấy ánh mắt Tần Lâm nhìn về phía mình mới che miệng cười khẽ, dùng Hán ngữ nói lưu loát:

- Ôi, thật ra Ngõa Vi tiên sinh khen quá lời rồi, tiểu nữ cũng không phải là Công chúa gì cả, chẳng qua là nữ nhi phản tặc, cả Nhật Bản ai ai cũng muốn giết. Phiên chư vị tới cứu viện, thật là xấu hổ!

Không ngờ rằng trên đời lại có nữ tử dụ dỗ thanh nhã như vậy, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực và Quy Bản Vũ Phu đều ngẩn ngơ, không hẹn mà cùng nghĩ tới một vị Đại tỷ tỷ nhà bên cạnh trong ký ức tuổi thơ.

Kim Anh Cơ quyến rũ mê hồn, Bạch Sương Hoa là mỹ nữ băng sơn, cả hai đều là trang tuyệt sắc. Nhưng nói về nét dụ dỗ thanh nhã, không ai trong hai nàng sánh kịp Minh Trí Ngọc Tử.

Tần Lâm cũng lộ ra vẻ thất thần trong nháy mắt, Kim Anh Cơ ở bên cạnh bấm hắc một cái, hắc vọt vàng cười ha hả:

- À, nàng khách sáo quá, mời vào trong khoang thuyền nói chuyện... Đúng rồi, nên xưng hô nàng như thế nào, gọi là Tế Xuyên Ngọc Tử, Gia Lạp Hạ, hay là Minh Trí Ngọc Tử?

- Gia Lạp Hạ là giáo danh tiểu nữ, Tần tướng quân cùng hai vị thê thiếp hắc không phải là tín đồ Cơ Đốc!?

Minh Trí Ngọc Tử hơi dừng lại một chút, sau đó tỏ ra cương quyết nói:

- Vậy xin gọi tiểu nữ là Ngọc Tử đi, họ Minh Trí đã bị máu tươi bao phủ, họ Tế Xuyên là của nhà chồng...

Nàng nở một nụ cười khổ, sóng mắt ôn nhu nhẹ nhàng quét qua, dường như áy náy cầu xin thông cảm. Cho dù chìm đắm trong vất vả khó khăn nhất trên đời, nàng vẫn tỏ ra dịu dàng nhã nhặn như vậy, chỉ sợ bản thân mình gây ra bất tiện cho người khác dù chỉ là một chút.

Ai lại nhẫn tâm làm hại một nữ tử như vậy?! Cho dù Kim Anh Cơ và Bạch Sương Hoa cũng có cảm giác vừa gặp đã yêu, bất kể thế nào cũng không sinh ra địch ý với nàng được. Ngay cả bị nàng nhận lầm là thế thiếp của Tần Lâm cũng không cất lời phản bác.

Mọi người đi vào trong khoang thuyền ngồi xuống, sau khi hàn huyên mấy câu Tần Lâm liền đi thẳng vào vấn đề:

- Phụ thân Ngọc Tử tiểu thư đã từng giết chết Chức Điền Tín Trường, trở thành Chinh Di Đại tướng quân, sau khi bị Tú Cát đánh bại có còn sót lại tàn quân gì không?

- Cũng có một chút, bất quá...

Minh Trí Ngọc Tử tỏ ra buồn bã, sau đó bất đắc dĩ nói:

- Bọn họ cũng sống rất khổ cực, tiểu nữ không muốn lại mang thêm phiền phức cho bọn họ.

Vậy sao... Tần Lâm có hơi thất vọng, dừng một chút lại hỏi:

- Như vậy, Ngọc Tử tiểu thư có tính toán gì?

- Không có ai chứa chấp, cho dù là đến Macao cũng không biết có thể làm gì.

Minh Trí Ngọc Tử dứt lời, sóng mắt ôn nhu như nước liền nhìn về phía Tần Lâm, mơ hồ toát ra vẻ cầu khẩn.

Đương nhiên là không trở về Nhật Bản được, hiển nhiên là không thể nào ở trên Dũng Khí hiệu trong một thời gian dài. Chỗ của cha xứ Phật Lôi Cách Lý Áo ở Macao toàn là truyền giáo sĩ phái nam, tạm thời chưa có nữ tu, cũng rất không thuận tiện. Trong lúc nhất thời trời đất bao la, Minh Trí Ngọc Tử rời đi Nhật Bản lại không có chỗ nào có thể đi được, ngược lại chỗ Tần Lâm tựa hồ có không ít nữ tử, hơn nữa...

Ngõa Vi há hốc mồm cứng lưỡi, không nghĩ tới cục diện sẽ là như thế, bất quá mình có lập trường gì đưa ra yêu cầu đây!? May nhờ có Tần Lâm chạy tới kịp thời, nếu không mọi người đã chết dưới họng súng của Tảo Kích Nữ.

Tần Lâm ngược lại sợ hết hồn, thầm nhủ trong lòng: mị lực của bản trưởng quan lớn như vậy sao?

Kim Anh Cơ vội vàng bấm hần một cái, cảm thấy Minh Trí Ngọc Tử lộ vẻ hơi kinh ngạc lại quay mặt sang cười hì hì.

Tần Lâm ho khan hai tiếng, có dụng ý khác hỏi:

- Nếu là như vậy, không biết Ngọc Tử tiểu thư có bản lĩnh gì, xin nói ra mọi người có thể nghiên cứu xem xét giúp nàng...

Bản lĩnh của ta rất nhiều. Minh Trí Ngọc Tử vô cùng tự tin nói:

- Nghệ thuật hoa đạo của tiểu nữ được Đường Bản Thiện Tai tiên sinh chân truyền, trà đạo ở Đông Kinh cũng là số một, về phần thơ Waka, Baiku, cũng biết rất rõ ràng.

Ặc... Tần Lâm há hốc mồm cứng lưỡi, vốn là rất muốn giúp nữ tử đáng thương này một tay, không ngờ rằng nàng lại tinh thông những thứ này, thật sự là làm cho người ta không biết nói gì cho phải.

Kim Anh Cơ và Bạch Sương Hoa cũng cười vô cùng cổ quái, bây giờ Tần Lâm còn có lý do gì lưu nàng lại đây?

Không ngờ rằng Minh Trí Ngọc Tử lại che miệng cười, sau đó mới nói:

- Mới vừa rồi là đùa giỡn mà thôi, thật ra thì tiểu nữ biết tiếng Nhật, tiếng Trung, tiếng Latin, có thể nói được mấy loại ngôn ngữ nữa. Tiếng Tây Ban Nha, Bồ Đào Nha, Ý Đại Lợi... tiểu nữ đều biết được chút đỉnh, ngoài ra còn biết kế toán, là theo học của cha xứ Phật Lôi Cách Lý Áo và cha xứ A Nhĩ Pháp.

Tần Lâm cả kinh ngẩn ngơ, thì ra Minh Trí Ngọc Tử là một thiên tài ngôn ngữ, không trách nàng dùng tiếng Bồ trao đổi với người Bồ không có chút trở ngại nào, mới vừa rồi nói hoa đạo trà đạo gì đó, rõ ràng là muốn che giấu.

- Học kế toán với cha xứ Phật Lôi Cách Lý Áo ư?

La Bố, Ngõa Vi đều la hoảng lên:

- Trước kia lão là giáo sư số học đại học Torino. Gia Lạp Hạ, nàng, nàng học được cái gì?

- Chỉ học được một chút, bao gồm cả thiên văn địa lý gì đó...

Sắc mặt Minh Trí Ngọc Tử ửng đỏ, hết sức ngượng ngùng.

Trên thực tế những gì mà nàng đã học, sau đó theo cha xứ Phật Lôi Cách Lý Áo nói, còn nhiều hơn so với học sinh tốt nghiệp khoa số học đại học Torino.

Hắc hắc hắc... Tần Lâm bật cười lên gian xảo, nhất định phải lưu lại loại người thiên tài như Minh Trí Ngọc Tử.

Dũng Khí hiệu bị Tảo Kích Nữ bắn thủng lỗ chỗ, bèn để cho Lâm Anh hiệu kéo đi, tốc độ vẫn rất nhanh, quả thật giống như không kéo thêm gì cả. So với thân thuyền khổng lồ của Lâm Anh hiệu, Dũng Khí hiệu quả thật không đáng kể gì.

Thuyền qua Lưu Cầu, quốc vương Lưu Cầu quốc ra đón, hai vị sứ giả Lương Xán và Vệ Vinh lần trước đến Trung Nguyên triều cống yở ra đặc biệt nhiệt tình, mặc dù nhiều lần Tần Lâm nói rõ mình đã bị cách chức, sự nhiệt tình này cũng không hề giảm sút chút nào.

- Tần Thái Bảo phá kỳ án trên biển, dọn sạch đường triều cống vì tiểu bang, thật sự là ân đức lớn lao. Tiểu bang trọn đời khó quên, cho nên đặc biệt xây sinh từ, nguyện cầu cho Tần Thái Bảo quan vận hanh thông, sống lâu trăm tuổi.

Lương Xán dứt lời bèn chỉ chỉ về phía một tòa miếu lớn trên sườn núi phía Đông cảng khẩu, quả nhiên trên đó hương khói hết sức cường thịnh.

823. Chương 823: Ba Tắc Đông Hiệu

Tần Lâm phải đi tới Quỳnh Châu phủ, mặc dù trên thánh chỉ không có hạn định thời gian, mà đi thuyền cũng nhanh hơn đi đường bộ rất nhiều, nhưng dọc trên đường đi gặp phải đủ các loại chuyện trì hoãn cũng không ít. Hắn không muốn lại bị Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu lấy cớ dâng tấu chương đạ hặc, bèn từ chối nhiệt tình giữ lại của Lưu Cầu quốc, tiếp tục giương buồm đi về phía Tây.

Giữa Lưu Cầu và Kê Lung cảng Đài Loan có một chuỗi đảo nhỏ liên tiếp nhau, lúc đi Tần Lâm vội vàng cứu viện bọn La Bố Ngõa Vi, thuyền chạy qua thật nhanh. Hiện tại trở về không còn gấp như trước nữa, lại gặp lúc thời tiết sóng yên gió lặng bèn ra lệnh cho thuyền cập vào bờ chuỗi đảo này chơi đùa.

Đám thủy thủ đi liên tục trên biển cũng mệt mỏi không ít, dù sao cũng là từ Nguyệt Cảng chạy đến Cửu Châu Nhật Bản, khoảng cách khá xa, cả đi lẫn về mất gần một tháng. Vào lúc này lên bờ chơi đùa, ai nấy đều cảm thấy thoải mái vui vẻ.

Tần Lâm đầu đội đầu lạp, ngồi ngay ngắn trên nham thạch, tay cầm cần câu làm một ngư phụ, nhìn bề ngoài cũng có vẻ ra hình ra dáng.

Quả thật giống như một tên đệ đệ bướng bỉnh! Minh Trí Ngọc Tử mỉm cười.

Bạch Sương Hoa thấy nơi này có ba hòn đảo lớn nhỏ, bầu trời xanh thẳm, nước biển trong vắt, vốc một nắm cát lên để cho nó từ từ chảy xuống qua kẽ tay, vui vẻ hỏi:

- Ủa, cát này thật đẹp, nơi này có tên là gì vậy?

- Không biết, Ngũ Phong hải thương chúng ta thường đi ngang qua nơi này, sứ giả triều đình đi Lưu Cầu sắc phong cũng ghé nghỉ chân, nhưng không có đặt tên.

Kim Anh Cơ hồi đáp.

- Vậy gọi là Điều Ngư đảo đi.

Tần Lâm đang câu cá chợt giở đầu lạp lên nói.

- Người có biết Mã Khẩu không phải là họ thật của ta, ta rời đi quá lâu, mẩu thân...

Trên đầu Lâm Anh hiệu, Tần Lâm đang khẽ ngâm ngao một khúc hát nào đó mọi người nghe không hiểu, lấy ánh mắt từng trải tang thương quan sát Macao hiện ra trước mắt.

Macao, còn gọi là Áo Môn, là trạm cuối cùng trước khi Tần Lâm đi Quỳnh Châu. Hắn muốn xem thử Macao thế kỷ mười sáu, Minh Trí Ngọc Tử cũng phải gặp cha xứ Phật Lô Cách Lý Áo một lần, ngoài ra cũng phải thương lượng cùng cha xứ một chút tính toán liên quan tới tương lai bọn La Bồ Ngõa Vi.

Macao vốn chẳng qua là một ngư thôn nhỏ thuộc Hương Sơn huyện bên bờ Nam Hải, kể từ khi người Bồ Đào Nha đi tới nơi này, ngư thôn nhỏ ngày xưa đã hóa thành điểm quan trọng trong giao dịch giữa Đông Tây, ngày càng phồn vinh hưng thịnh hơn.

Nóc giáo đường cao to nhọn hoắt, lầu chuông theo kiểu La Mã vô cùng bắt mắt, trên bến cảng neo đậu đủ các loại thuyền bè khắp nơi trên thế giới. Thực dân Âu Châu tóc vàng mắt xanh, nữ tử Trung Hoa da vàng tóc đen, Lãng Nhân Nhật Bản mặc Hòa phục đi guốc gỗ, người các nước Nam Dương vóc người nhỏ thấp da ngăm đen... đi lại trên đường. Thậm chí còn có mấy huynh đệ châu Phi toàn thân đen như than, khiến cho Tần Lâm không nhận được cảm khái trong lòng, mới khẽ ngâm ngao bài hát trên.

Cao sơn lưu thủy hữu tri âm, Minh Trí Ngọc Tử dịu dàng nói:

- Tiếng hát Tần tướng quân mang theo vô tận hoài niệm và thương cảm, chẳng qua là ý tứ lời ca, nếu như là người bị buộc rời quê hương như ta vậy, cũng rất thích hợp tâm trạng vào giờ phút này, nhưng Tần tướng quân...

- Mã Khẩu là thổ âm Mụ cảng, chính là chỉ Macao.

Kim Anh Cơ ngoẹo đầu nhú mày một cái, không hiểu nhìn Tần Lâm:

- Tiểu oan gia, dường như ý của huynh là cảm thán phong tục nơi này khác hẳn với Trung Hoa. Đây gọi là Di Dịch vào Trung Hoa trở thành người Trung Hoa, tuy rằng nơi này thịnh hành phong tục phương Tây nhưng bất quá cũng chỉ như vậy, vào thời Hán Đường còn có Hồ cơ cỡi lừa bán rượu ở Trường An thành. Macao thủy chung là địa phương của Trung Quốc, nói rời đi mẩu thân quá lâu dường như không mấy thỏa đáng.

Tần Lâm cười cười, dĩ nhiên hắn không nói bây giờ.

Người Bồ Đào Nha đi tới Macao năm Chính Đức, cuối năm Gia Tĩnh ba mươi hai có được quyền cư ngụ, nhưng vẫn là Trung Quốc hành sử chủ quyền, người Bồ Đào Nha phải phục tòng quan viên Hương Sơn huyện cai quản, quân đội nghe lệnh điều khiển, địa vị cũng không có gì khác với Thổ Ty Tây Nam. Trong lịch sử quân Bồ từng hiệp đồng tác chiến tiêu diệt giặc Oa cùng Thủy sư triều Minh, thậm chí phải hỏa thương thủ đánh với Bát Kỳ Bình Mãn Thanh.

Bồ Đào Nha chiếm lĩnh Macao thực hành thực dân thống trị, lại là chuyện hơn hai trăm năm mươi năm sau thời Mãn Thanh năm Đạo Quang.

Hắc hắc... Tần Lâm cười gian hai tiếng, cực kỳ âm hiểm độc ác.

Tần trưởng quan đã tới thời này, chớ nói người Bồ Đào Nha chiếm cứ Macao, sợ rằng niên hiệu Đạo Quang chưa chắc đã xuất hiện.

- Tránh ra, tránh ra, Ngũ Phong thuyền chủ vào cảng, không phận sự tránh ra!

Quy Bản Vũ Phu đứng ở mũi Lâm Anh hiệu lớn tiếng hét, y mặc Hòa phục chân đi guốc gỗ, ưỡn ngực thót bụng, rất có phong thái của quý tử vào thôn.

Vừa thấy cự hạm của Ngũ Phong thuyền chủ đại giá quang lâm, thuyền bè lớn nhỏ chen chúc trong bến cảng chỉ trong thoáng chốc chạy đi tứ tán, tự động nhường ra một con đường. Trên bến cảng bắn ra mười chín phát lễ pháo liên tiếp chào đón, nghe nói là lễ tiết long trọng người Tây Dương dùng nghênh đón nhân vật chỉ kế dưới vua của một nước.

Tần Lâm khê vuốt lưng Kim Anh Cơ, trêu chọc nói:

- Ha ha, Ngũ Phong thuyền chủ nàng rất uy phong.

- Những người Bồ Đào Nha này đều đóng tiền mãi lộ cho nô gia, cho dù là bọn họ bắn hai mươi một phát pháo chào đón cũng là phải đạo.

Kim Anh Cơ che miệng cười, không coi người Bồ Đào Nha ra gì.

Thực dân phương Tây phải đến thời Mãn Thanh mới lớn lối, ở triều Minh, từ Uông Trục cho đến Trịnh Thành Công trước sau hơn trăm năm, vẫn luôn đề đầu thực dân phương Tây bắt bọn họ nộp tiền bảo hộ.

Bất quá nói cho cùng vẫn là Tần trưởng quan chúng ta uy phong nhất, móng vuốt sói của hắn đặt ở ngang eo rắn nước của Kim Anh Cơ, cách móng cũng chỉ có một chút...

Chợt mọi người trên Lâm Anh hiệu tỏ ra kinh ngạc, bởi vì đường vào cảng bị ngăn chặn.

Trước mặt chỉ còn lại một chiếc cự hạm khổng lồ không chịu nhường đường, cột buồm như rừng, buồm trắng như mây, mũi thuyền nhọn hoắt toát ra khí phách khó lòng diễn tả. Mũi thuyền bịt đồng vàng chói cong vút hết sức sắc bén, tượng Poseidon tay cầm đinh ba đứng trước mũi thuyền, nhìn xuống đại dương phương Đông với vẻ vô cùng ngạo mạn, đây rõ ràng là một chiếc chiến thuyền Galen theo kiểu Tây Ban Nha.

- Vô Địch Hạm Đội Ba Tắc Đông hiệu (Poseidon)!

La Bồ và Ngõa Vi thấy chiếc chiến thuyền này, trong đôi mắt lập tức toát ra ngọn lửa cừ hận, sau đó lại lộ vẻ bất đắc dĩ.

Cuối thế kỷ mười sáu chính là niên đại mà thực dân đế quốc Tây Ban Nha nổi danh như mặt trời ban trưa, tóm đầu cừ địch Bồ Đào Nha cùng trên bán đảo Iberia, chiếm lĩnh châu Mỹ giàu có hoàng kim và bạc trắng, chiếm đoạt một loạt nước thuộc địa ven châu Phi, chiếm cứ đảo Luzon châu Á... Tây Ban Nha là đế quốc đầu tiên trên thế giới tung hoành ba đại dương năm đại châu nổi danh 'mặt trời vĩnh viễn không lặn trên quốc gia'.

Trong khoảng mười lăm năm, hải quân Tây Ban Nha từ hải ngoại chở về năm ngàn năm trăm ký hoàng kim, hai mươi lăm vạn ký bạc, chiếm hết tám thành sản lượng kim loại quý trên thế giới vào thời đó, từ điểm này có thể thấy bọn họ hùng mạnh tới mức nào.

Vì bảo đảm giao thông trên biển và ích lợi ở hải ngoại, quốc vương Tây Ban Nha Philip đệ nhị thành lập một hạm đội hùng mạnh trên biển có hơn một trăm chiếc chiến hạm, hơn ba ngàn khẩu đại pháo, hàng vạn binh sĩ, kiêu ngạo tự xưng là Vô Địch Hạm Đội.

Ba Tắc Đông hiệu là chiến hạm hàng đầu của Vô Địch Hạm Đội, lượng thoát nước tương cận với Lâm Anh hiệu, trang bị tám khẩu Cannon hạng nặng 50 pounds, mười sáu khẩu Bì Lý Nhĩ pháo, ba mươi hai khẩu Khẩu Phi Lâm pháo, uy lực một đợt bắn của nó có thể phá hủy cả tòa thành nhỏ. Chiếc cự hạm như pháo đài trên biển này là niềm tự hào của người Tây Ban Nha, cũng là nỗi ám ảnh trong lòng của vô số kẻ bị Tây Ban Nha xâm lược chèn ép.

Kim Anh Cơ quan sát chiến thuyền Tây Ban Nha đang vắt ngang chặn đường thuyền mình, lên tiếng hỏi:

- La Bồ, Ngõa Vi, các ngươi có biết tại sao chiếc thuyền này lại xuất hiện ở Macao hay không?

La Bô và Ngôa Vi gãi gãi đầu:

- Vô Địch Hạm Đội ở châu Âu đối mặt địch nhân rất nhiều, vì sao để cho chiến hạm hàng đầu này xuất hiện ở Viễn Đông, chẳng lẽ Philip đệ nhị...

Vào giờ phút này trên lầu thuyền thật cao của Ba Tắc Đông hiệu, một vị quý tộc người Tây Ban Nha thân mặc chế phục màu lam viền đỏ, chân đi ủng da, để hàm râu cá chốt trau chuốt tỉ mỉ đang quan sát Lâm Anh hiệu với vẻ hết sức khinh thường, cười khẩy nói:

- Đây là địch nhân của chúng ta ở phương Đông sao? Hình dáng không ra gì, bắt chước thuyền Galen chúng ta, lại mang theo hơi thở dân tộc phương Đông dã man, thủy thủ điều khiển thuyền cũng không chính quy, không có chế phục, không có viền hoa xinh đẹp, có vài người còn không mang giày... Bọn họ không thể nào là đối thủ của Vô Địch Hạm Đội!

Quan quân trung niên Tây Ban Nha đeo kiếm cười khở nói:

- Phí Địch Nam Đức (Ferdinand) Bá tước Đại nhân tôn kính, Ngũ Phong hải thương đúng là kinh địch khó gặp. Theo ta được biết Trung Quốc có bốn ngàn năm văn minh, mặc dù bọn họ không tin thượng đế, nhưng bọn họ đúng là một chủng tộc văn minh cổ xưa. Thậm chí lịch sử văn minh lâu đời hơn cả Âu Châu, không phải những chủng tộc kém văn minh ở thuộc địa mà chúng ta chinh phục ở châu Mỹ, châu Phi và đảo Luzon có thể sánh ngang.

- Tạp Mai Nhĩ (Carmen) Thượng tá, quan điểm của người thật là làm cho ta hết sức giật mình, nếu ở Sevilla hoặc là Barcelona, lời người chắc chắn sẽ khiến cho người ta cười đến tẹo quai hàm.

Phí Địch Nam Đức Bá tước châm chọc thủ hạ mình một cách cay nghiệt, thanh âm càng ngày càng cao:

- Tạp Mai Nhĩ, các người lại khuất phục trước đối thủ như vậy, khiến cho thế lực Tây Ban Nha không cách nào xâm nhập Á Châu, thậm chí phải nộp phí bảo hộ cho bọn chúng, quả thật là làm ta quá thất vọng! Cho nên bệ hạ phái Ba Tắc Đông hiệu tới tăng cường lực lượng phân hạm đội Viễn Đông, lệnh cho chúng ta không chỉ thay thế người Bồ Đào Nha, còn phải làm cho đám người phương Đông man rợ này phải thần phục dưới chân Tây Ban Nha.

Trong lịch sử nguyên bản, Ngũ Phong hải thương Ưng Trục vào năm Gia Tĩnh, tập đoàn Trịnh thị phải đến khoảng năm Thiên Khải mới có thể quật khởi. Trong thời Vạn Lịch có một khoảng thời gian quá độ khá dài, thực dân phương Tây không gặp phải đối thủ hùng mạnh, thực dân người Hà Lan còn nhân cơ hội chiếm cứ Đài Loan. Mà đến khi tập đoàn Trịnh thị quật khởi, Vô Địch Hạm Đội Tây Ban Nha đã bị tiêu diệt ở eo biển Manche, tự nhiên không thể nào phái thuyền đến phương Đông.

Nhưng Tần Lâm đã làm thay đổi rất nhiều, Ngũ Phong hải thương quật khởi lần nữa, tranh trước người Hà Lan kinh doanh Đài Loan, hơn nữa bổ sung cho những năm Vạn Lịch quá độ, thủy chung nắm giữ đại dương phương Đông, điều này làm cho chính sách Tây Ban Nha chinh Đông gặp phải khó khăn rất lớn. Cần nhắc đến vấn đề đảo Luzon sản xuất thật nhiều vàng bạc, cùng với tiếp thu di sản thực dân Bồ Đào Nha, Philip đệ nhị sai phái Phí Địch Nam Đức Bá tước chỉ huy chiến hạm hàng đầu của Vô Địch Hạm Đội Ba Tắc Đông hiệu đi tới Viễn Đông.

Không thể không thừa nhận, vào thời này Tây Ban Nha không hổ là đế quốc thực dân hùng mạnh tung hoành ba đại dương năm đại châu. Ba Tắc Đông hiệu được huấn luyện nghiêm chỉnh, boong thuyền tầng trên bày trọng pháo khiến cho người ta nhìn thấy mà khiếp sợ. Mà bộ binh Tây Ban Nha dưới quyền Phí Địch Nam Đức Bá tước đứng chỉnh tề ở boong thuyền tầng dưới, xếp theo phương trận vô cùng ngay ngắn, trường mâu lóe ra hàn quang sáng chói, hỏa thương như rừng chỉ thẳng lên trời, binh sĩ tinh nhuệ ngẩng cao đầu, phô bày võ lực với tư thế hùng mạnh vô địch.

Vào thời này thật sự có thể nói rằng, quân thực dân Tây Ban Nha đánh khắp từ Âu sang Á không gặp đối thủ. Phương trận Tây Ban Nha làm cho cả Âu Châu sợ run, hải chiến đánh tan cường địch đế quốc Thổ Nhĩ Kỳ. Cũng khó trách bọn họ kiêu ngạo như vậy, hoàn toàn không coi trung ương thiên triều phương Đông ra gì, thậm chí coi là dân man rợ chưa khai hóa văn minh.

- Trời ơi, ăn mặc chẳng khác nào con chó, à không, giống như một quân K bài Tây...

Tần Lâm để ống nhòm xuống, hậm hực lắm lắm. Quả thật là như vậy, Phí Địch Nam Đức Bá tước đối diện thân mặc chế phục trang trí hoa hòe sắc sỡ, trông chẳng khác nào một quân K bích.

Kim Anh Cơ khẽ cau mày liễu, nhìn lại Lâm Anh hiệu dưới chân mình. Nó là cự hạm bốn ngàn liêu, độ lớn cũng ngang ngửa với Ba Tắc Đông hiệu, nhưng uy lực hỏa pháo lại không hùng mạnh bằng đối phương, hơn nữa huấn luyện thủy thủ pháo thủ cũng có chênh lệch với đối phương... Dù sao mình là hải thương làm ăn, đối phương lại là hải quân quốc gia chuyên nghiệp.

Thấy tốc độ Lâm Anh hiệu dần dần chậm lại, Phí Địch Nam Đức Bá tước dương dương đắc ý dùng ngón cái mân mê hàm ria cá chốt của mình:

- Sao hả, Tạp Mai Nhĩ Thượng tá tiên sinh? Chỉ cần triển hiện lực lượng Tây Ban Nha, những kẻ man rợ phương Đông này sẽ khuất phục.

- Dạ dạ...

Tạp Mai Nhĩ cúi đầu vâng dạ luôn miệng, nhưng đáy lòng vẫn còn nghi ngờ, Ngũ Phong hải thương kia cũng không phải là dễ đối phó, sợ rằng Bá tước Đại nhân cao hứng quá sớm rồi...

Trên Lâm Anh hiệu đã bùng bùng khí thế, Ngũ Phong hải thương không cần phải nói, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực và các huynh đệ Hiệu Ủy lửa giận đầy bụng, ai ai cũng nói người Tây Ban Nha lấn hiếp người quá đáng, phải dạy cho bọn họ một bài học. La Bố, Ngõa Vi nhìn tóm địch nhân thù tử quốc Bồ Đào Nha của mình, cũng nẩy sinh lòng cùng chung cừu địch với mọi người.

- Nếu như là buổi tối, ta có thể nghĩ biện pháp ám sát thủ lãnh đối phương.

Ánh mắt Bạch Sương Hoa lạnh như băng, xa xa nhìn chăm chú vào Phí Địch Nam Đức.

Tây Ban Nha Bá tước nhất thời cảm thấy như có dao nhọn kề sát sau lưng, lấy làm kinh ngạc nhìn về phía Tần Lâm, không hiểu vì sao đột nhiên mình sinh ra linh cảm cực kỳ nguy hiểm như vậy.

Tần Lâm lắc đầu một cái, hai nước tranh nhau, dựa vào ám sát không sinh ra được tác dụng gì.

824. Chương 824: Địch Nhân Đến Có Súng

Kim Anh Cơ cũng có vẻ khó khăn, lần này đưa Tần Lâm đến Quỳnh Châu cũng không phải là muốn tác chiến với ai, cho nên chỉ đi một chiếc Lâm Anh hiệu, vốn cho rằng đã đủ vô địch trên biển. Không nghĩ tới lại gặp một chiếc chiến hạm hàng đầu thuộc Vô Địch Hạm Đội Tây Ban Nha ở Macao, nhất thời danh tiếng bị đoạt mất.

Nhưng vào lúc này, Minh Trí Ngọc Tử tiến lên trước hai bước, dùng tiếng Tây Ban Nha dịu dàng nói:

- Xin hỏi cao danh quý tính của vị tiên sinh đối diện, tiểu nữ tên là Gia Lạp Hạ, là tín đồ Cơ Đốc thành kính Gia Tô hội, nguyện cho ánh sáng thượng đế chiếu rọi ngài.

Trên biển gió to, Minh Trí Ngọc Tử mặc áo khoác có mũ trùm đầu, Phí Địch Nam Đức hiểu lầm nàng là một nữ tu. Thời này Tây Ban Nha là một quốc gia Thiên Chúa giáo vô cùng nghiêm khắc, cho dù là quý tộc nhất định cũng phải tỏ ra tôn kính có mức độ đối với nhân viên thần chức, cho nên y lập tức đổi sang thái độ hòa hoãn, nghiêng mình thi lễ rất có phong độ:

- A, không nghĩ tới ánh sáng thượng đế đã chiếu rọi đến phương Đông, tiểu thư xinh đẹp, ngài thuộc về hoài bão thượng đế. Ta là Phí Địch Nam Đức Ai Nhĩ Ngõa Đa, Tổng Đốc Viễn Đông quốc vương bộ hạ Tây Ban Nha, xin bày tỏ lòng kính trọng với ngài.

Mọi người trên Lâm Anh hiệu lấy làm kinh hãi, trừ La Bố, Ngõa Vi nghe hiểu được tiếng Tây Ban Nha, những người khác cũng không biết Minh Trí Ngọc Tử nói những gì, chỉ nhìn thấy nàng thuận miệng nói mấy câu, tên quý tộc Tây Ban Nha vênh vang tự đắc kia đã nghiêng mình thi lễ.

Quả nhiên uy lực mỹ nữ là vô bờ bến... Tần Lâm sờ sờ mũi, có hơi buồn cười.

Minh Trí Ngọc Tử lại nói:

- Phí Dịch Nam Đức Bá tước, nơi này là địa phương Trung Quốc, trên thuyền chúng ta chính là Tần tướng quân và Kim tướng quân triều Đại Minh, cho nên xin hãy nhường thủy lộ.

- Vậy sao?

Phí Dịch Nam Đức cười cười:

- Nơi này là thuộc địa người Bồ Đào Nha, căn cứ một loạt hiệp nghị giữa Tây Ban Nha với Bồ Đào Nha, ta tuyên bố nó chính thức trở thành thuộc địa của Tây Ban Nha, cho nên chiến thuyền Trung Quốc ngại ngại không thể chạy vào vùng biển này.

Minh Trí Ngọc Tử khẽ cau mày liễu, không biết trả lời như thế nào mới phải, ánh mắt khổ sở nhìn về phía Tần Lâm.

Tần Lâm hỏi mấy câu, hiểu được ý Phí Dịch Nam Đức, bèn ghé vào tai Minh Trí Ngọc Tử nói nhỏ mấy câu, lại lặng lẽ viết một tờ danh thiếp, phái thuyền nhỏ đưa lên trên bờ.

Cảm giác được bên tai truyền tới nhiệt khí, mặt Minh Trí Ngọc Tử hơi nóng lên, vội vàng trấn định tâm thần, hắng giọng kêu lên với Phí Dịch Nam Đức:

- Xin thông báo cho Phí Dịch Nam Đức Bá tước, nơi này là địa phương Hoàng đế Đại Minh thiên triều ta thông cảm người Bồ Đào Nha đường xa tới, hàng hóa bị nước biển làm cho ẩm ướt, có ý tốt cho bọn họ mượn chỗ phơi phóng hàng, không phải là thuộc địa gì cả, thủy chung phải bị các cấp quan nha Hương Sơn huyện, Quảng Châu phủ cai quản, xin hãy làm rõ ràng điểm này.

Chuyện này... Phí Dịch Nam Đức nhìn Táp Mai Nhĩ một chút, người sau vô cùng trình trọng gật đầu một cái: quả thật không thể xem Macao là thuộc địa của Bồ Đào Nha, vào năm Chính Đức người Bồ Đào Nha bị Thủy sư triều Minh đánh cho vãi ra quần ở hải chiến Truân Môn. Sau đó bọn họ hối lộ quan viên địa phương cùng Đại thái giám trong triều, mới mượn danh nghĩa phơi phóng hàng hóa mượn địa phương Macao này, mà quyền cai quản địa phương thủy chung vẫn thuộc về Trung Quốc.

Cho nên bất kể là Tây Ban Nha người hay là người Bồ Đào Nha, không thể lấy ra bất kỳ điều ước nào.

Phí Dịch Nam Đức trầm ngâm, nhìn bốn phía thấy trừ Lâm Anh hiệu có đủ sức đánh một trận với Ba Tắc Đông hiệu, các thuyền Nam Dương, phúc thuyền, Quảng thuyền còn lại trong cảng đều không đủ nhét kê rằng, muốn ỷ mạnh làm càn, lớn tiếng cười nói:

- Bản Bá tước phụng mệnh quốc vương Tây Ban Nha Philip đệ nhị tiếp thu Bồ Đào Nha là thuộc địa, không cần biết những chuyện này! Địa phương mà con dân của thượng đế cư ngụ chính là chỗ ánh sáng thượng đế chiếu rọi, từ nay về sau quốc vương Tây Ban Nha thừa lệnh thượng đế, sẽ bảo vệ cư dân Macao...

- Bằng vào một chiếc thuyền cũng muốn giở trò ngang ngược ư?!

Tần Lâm cười lạnh mấy tiếng, sau đó dặn dò Minh Trí Ngọc Tử mấy câu.

- Bá tước tiên sinh, nếu như muốn bằng vào võ lực ỷ mạnh làm càn, vậy ngài đã tính sai rồi.

Minh Trí Ngọc Tử nói tiếng Tây Ban Nha, mỉm cười ngoài mềm trong cứng, không cao không thấp nói:

- Trung Quốc là một quốc gia lớn hơn Tây Ban Nha nhiều lắm, quốc gia của ta đã học tập bọn họ ngàn năm trước mới có được văn minh, mà khi đó Tây Ban Nha các người vẫn chỉ là người Pháp dã man. Mà một trăm năm trước khi chiến hạm Tây Ban Nha hoành hành đại dương, hạm đội Trịnh Hòa đã khổng chế từ nơi này mãi cho đến bờ biển phía Đông châu Phi.

- Chuyện này có nghĩa là chẳng những Macao không phải là thuộc địa Tây Ban Nha, ngay cả các nơi đảo Luzon, Malacca bị các người chiếm đóng trái phép, cũng nhất định phải trả lại cho chủ nhân chân chính.

Những lời này của Minh Trí Ngọc Tử hết sức có tình có lý, đối phương rất khó phản bác. Sắc mặt Phí Dịch Nam Đức thay đổi mấy lần, quả thật không ít địa phương Tây Ban Nha Bồ Đào Nha chiếm cứ từng là nước

triều cống cho Trung Quốc, chuyện này y biết rõ trong lòng. Nếu như thật sự xét về đạo lý, ngay cả đảo Luzon, Malacca cũng phải nhả ra, làm sao Tây Ban Nha chịu được?!

- Người, người nói láo, ta làm Tổng Đốc Viễn Đông Tây Ban Nha tuyệt không thừa nhận những chuyện này, các người không có chứng cứ hành sử chủ quyền đối với Macao... Tóm lại phạm là thuộc địa Bồ Đào Nha, ta đều có quyền tiếp thu!

Phí Dịch Nam Đức then quá hóa giận gào thét, hoàn toàn đánh mất phong độ thân sĩ, xé rách mặt nạ quý tộc, rốt cục bại lộ ra tính ngang ngược cường bạo của thực dân.

Muốn chơi cứng ư!? Tần Lâm cười lạnh hai tiếng, dường như hơi trễ rồi.

Minh Trí Ngọc Tử chỉ chỉ trên bờ:

- Bá tước tiên sinh, xin ngài nhìn lên bờ xem thử, đây chính là chứng cứ Đại Minh hành sử chủ quyền đối với Macao!

Trên bờ từng đội binh sĩ thân mặc yên ương chiến y, xếp theo đội ngũ chỉnh tề được mấy tên Hiệu Úy dẫn dắt tiến vào Macao, người Bồ Đào Nha đầu đường cũng không ngăn trở, một hai trăm tên hỏa thương binh Bồ Đào Nha ngơ ngác nhìn quân Minh, có vẻ không biết làm sao.

- Làm sao bây giờ, quân Minh tiến vào kìa, có cần ngăn cản hay không?

- Không có đạo lý, quan hệ của chúng ta với người Trung Quốc rất tốt, tại sao bọn họ...

Binh sĩ Bồ Đào Nha bàn tán ầm ĩ, ai nấy có vẻ không hiểu vì sao, cũng không chủ động đứng ra ngăn trở. Không phải là bọn họ vừa đến phương Đông đã trở nên ngoan ngoãn như vậy, sáu mươi năm trước còn đánh nhau với quân Minh ở Truân Môn.

Cuối tháng Tám năm Chính Đức mười sáu, phó sứ Quảng Đông hải đạo Ôn Hoàng phụng mệnh đánh đuổi người Bồ Đào Nha. Lúc này người Bồ Đào Nha được A Nhĩ Ngõa Lô Tư dẫn dắt, đã chiếm cứ Truân Môn đảo nhiều năm, trước đây không lâu lại mới gia tăng một chiếc đại hải thuyền.

Ôn Hoàng đã ngờ tới người Bồ Đào Nha không chịu dễ dàng rời đi, vì vậy trước tiên tăng cường lực lượng quân sự, sau khi chuẩn bị đánh xong, Ôn Hoàng tuyên bố với người Bồ Đào Nha, yêu cầu đối phương mau chóng rời đi, nhưng người Bồ Đào Nha không thèm để ý tới chuyện này. Vì vậy Ôn Hoàng phái quân đội xua đuổi, gặp phải chống cự vô trang, y đích thân dẫn quân dân thuyền đội mãnh công người Bồ Đào Nha. Không ngờ lúc này lại có hai chiếc thuyền lớn Coelho và McGregor chạy tới trợ giúp người Bồ Đào Nha, cuối cùng quân Minh bại trận bởi vì hỏa pháo địch quân vô cùng mãnh liệt.

Sau lần đầu tiên tấn công thất bại Ôn Hoàng cũng không nổi giận, chuẩn bị một ít thuyền nhỏ chở đầy chất dẫn hỏa dầu, củi... đích thân dẫn hạm đội yểm hộ, dùng chiến thuật hỏa công thiêu cháy toàn bộ chiến thuyền Bồ Đào Nha. Quân Bồ rồi rít nhảy xuống biển chạy trốn, hoàn toàn đại bại, cuối cùng chỉ còn lại ba chiếc thuyền lớn thừa dịp trời tối chạy trốn tới đảo phụ cận ẩn thân, cuối cùng trốn trở về eo Malacca mà bọn họ đã chiếm đóng trước đó.

Từ đó về sau, người Bồ Đào Nha hiểu được quân dân Trung Quốc không thể ăn hiếp, trở nên ngoan ngoãn làm ăn, lại hối lộ quan địa phương cùng thái giám, lấy danh nghĩa phơi phóng hàng hóa để thuê Macao, trong sáu mươi năm qua cũng không dám xảy ra xung đột với người Trung Quốc.

Những hỏa thương binh Bồ Đào Nha này thấy đại đội quân Minh xông thẳng tới cũng không dám tiến lên ngăn trở, người Bồ Đào Nha ở Macao không ngừng làm dấu thánh giá:

- Trời ơi, ngàn vạn lần đừng để cho người Trung Quốc đánh nhau với người Tây Ban Nha, nếu như nơi này trở thành chiến trường, chúng ta cũng phải mất mạng...

Bên trong ngôi giáo đường kiểu phương Tây ở Macao, đội trưởng hỏa thương Bồ Đào Nha đóng quân bản địa Lý Tập Đa tỏ vẻ khổ sở, nhìn cha xứ đang ung dung nhàn nhã dọn dẹp bàn thờ kêu khổ:

- Cha xứ Phạt Lô Cách Lý Áo tôn kính, chúng ta nên làm gì bây giờ? Bất kể là pháo hỏa Lâm Anh hiệu hay là Ba Tắc Đông hiệu, hoặc là quân Minh nổi giận, người Bồ Đào Nha ở Macao cũng không chịu nổi!

Cha xứ Phê-lô Cách Lý Áo tuổi đã ngoài sáu mươi, thân mặc trường bào có mũ màu xám, để chòm râu quai nón bạc trắng, nhìn về phía Lý Táp Đa cười nói:

- Thật ra thì giải quyết vấn đề rất đơn giản, Lý Táp Đa đội trưởng thân ái, chỉ cần một câu nói của người là có thể giải quyết vấn đề.

Ta ư!? Lý Táp Đa chỉ vào mũi mình, hoang mang ngơ ngác không hiểu vì sao.

- Người rất thích bị Tây Ban Nha cỡi trên cổ sao?

Cha xứ cười lạnh hỏi.

- Dĩ nhiên là không... Ặc...

Lý Táp Đa chợt hiểu.

Ở Macao, quân Minh chiếm cứ tất cả địa hình có lợi, tỷ lệ điều thương bọn họ có được thậm chí còn cao hơn quân đội Tây Ban Nha, ngoài ra còn mang theo mấy khẩu Hồ Tồn pháo và pháo Bồ Đào Nha.

Người Tây Ban Nha trên Ba Tắc Đông hiệu kêu lên một trận, quả thật không dám tin tưởng trang bị quân đội của quốc gia bị coi là man rợ còn tinh xảo hơn cả mình.

Trên thực tế Thích Kế Quang luyện binh đã chỉ ra rất rõ ràng, điều thương thích hợp với địa phương phía Nam đa phần là vùng núi. Năm ấy Quảng Đông ở vùng duyên hải, phải phòng bị giặc Oa quấy nhiễu, quân đội trang bị thật nhiều điều thương, hơn nữa tỷ lệ cao hơn cả quân đội châu Âu cùng thời.

Phí Dịch Nam Đức Bá tước kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, sắc mặt không dễ coi chút nào.

- Bá tước Đại nhân, ty chức không thể không trình trọng nhắc nhở ngài, người Bồ Đào Nha tổn thất nặng nề ở hải chiến Truân Môn sáu mươi năm trước, sau này dựa vào buôn bán uy tín, giữ vững hữu hảo với người Trung Quốc, mới lấy được tình thế có lợi tại Macao.

Tạp Mai Nhĩ vô cùng thành khẩn nói, lại khuyên nhủ:

- Cho dù bây giờ đánh nhau, Macao sẽ trở thành đồng gạch vụn, đối với Tây Ban Nha có ích lợi gì chứ!?

Phí Dịch Nam Đức còn đang do dự, đội trưởng hỏa thương Bồ Đào Nha ở Macao Lý Táp Đa xuất hiện ở bến tàu, tươi cười nói:

- Ngũ Phong thuyền chủ tôn kính, Bá tước Đại nhân tôn kính, đây là một sự hiểu lầm. Macao là người Bồ Đào Nha thuê của Hoàng đế Trung Quốc để phơi hàng hóa, không hề có quyền thuộc địa, vì vậy cũng không thuộc về phạm vi chuyển giao quyền thuộc địa cho Tây Ban Nha.

Ặc... sắc mặt Phí Dịch Nam Đức lúc đỏ lúc trắng, ngay cả chính chủ nhân người Bồ Đào Nha cũng nói không phải là thuộc địa, y thân là Tổng Đốc Viễn Đông Tây Ban Nha tiếp nhận, còn có thể nói gì được?

- Quả thật là một sự hiểu lầm ngọt ngào...

Phí Dịch Nam Đức nhìn Minh Trí Ngọc Tử thật sâu, lại nhìn Tần Lâm một chút, đưa tay khê vẫy, Ba Tắc Đông hiệu chậm rãi khởi hành, chạy chéo sang bên nhường đường, sau đó chạy ra ngoài bến cảng.

Đây là lần vấp ngã đầu tiên mà đế quốc thực dân Tây Ban Nha gặp phải ở Viễn Đông, thân là Bá tước kiêu ngạo, y không muốn dừng lại ở chỗ này thêm một khắc nào, lại càng không chuẩn bị trở lại, trừ phi là với tư thế kẻ chinh phục.

Hừ, đám thực dân cường đạo này! Tần Lâm thâm mắng một câu trong bụng, lần thứ ba nói nhỏ bên tai Minh Trí Ngọc Tử.

Chỉ thấy Minh Trí Ngọc Tử dùng tiếng Tây Ban Nha nói gì đó lần nữa, sắc mặt đám thực dân trên Ba Tắc Đông hiệu càng trở nên khó coi, lộ vẻ không cam lòng, căm phẫn, khiếp sợ. Vô Dịch Hạm Đội tự cho là bất khả chiến thắng, thực dân đế quốc như mặt trời ban trưa, chinh phục rất nhiều thuộc địa Á Phi Âu Mỹ, lần đầu tiên nghe được câu trả lời đồng dạng đường hoàng như vậy ở Viễn Đông.

- Tần Lâm, mới vừa rồi ngươi nói gì vậy?

Bạch Sương Hoa không nhịn được hỏi.

Tần Lâm cười cười:

- Bằng hữu tới có rượu ngon, địch nhân đến có súng dao tiếp đãi, muốn làm bằng hữu hay là địch nhân, để cho bản thân họ quyết định.

Thật ra thì căn bản không có lựa chọn khác, bản tính thực dân phương Tây là bạn không đánh đau y, y vĩnh viễn không biết bình đẳng và tôn kính. Người Bồ Đào Nha diều võ giương oai ở hải chiến Truân Môn, kết quả sau khi đánh xong trận ấy, đến bây giờ sáu mươi năm trở nên ngoan ngoãn. Người Tây Ban Nha chưa bị đánh đau, làm sao chịu tiếp thu bài học?!

Đối với chuyện này, Tần Lâm có thể khẳng định trăm phần trăm.

- Thuộc hạ ra mắt Tần trưởng quan.

Trên bến cảng, mấy vị quan quân bản địa Quảng Đông quỳ xuống dinh tham với Tần Lâm, cao giọng báo tên họ lý lịch.

Bạch Sương Hoa kinh ngạc nhìn Tần Lâm:

- Không nghĩ tới danh tiếng ngươi lớn như vậy, đến Quảng Đông còn có thể dùng một phong thư kêu gọi quan quân triều đình.

- Đây gọi là có lý thì nhiều người giúp đỡ, vô lý ít người giúp đỡ.

Tần Lâm huênh hoang cười to một trận.

- Hừ, bọn họ chỉ là nể mặt Thích Lão Hổ mà thôi!

Kim Anh Cơ le lưỡi một cái, không chút lưu tình vạch trần Tần Lâm.

Đó là đương nhiên, tại sao một phong thư của Tần Lâm là có thể điều quân đội Quảng Đông tới? Chỉ vì Thích Kế Quang đã đổi sang đảm nhiệm Tổng Binh Quảng Đông, mặc dù vẫn còn đang 'bàn giao' ở Kế Trấn, chưa chạy tới Quảng Đông nhậm chức, nhưng trong quân doanh Quảng Đông ai ai cũng biết chuyện Tần Lâm và Thích Kế Quang là vong niên chi giao.

Hiện tại nhìn thấy thư Tần Lâm, đám quan quân mới nhiệt tình giúp đỡ như vậy. Tương lai chỉ cần hắn nói tốt giùm mình vài câu trước mặt cấp trên, vậy thì hay hơn hết thấy.

825. Chương 825: Thanh Quan Hải Thụ

Sau khi Tần Lâm lên bờ gặp mặt bọn cha xứ Phật Lô Cách Lý Áo, Lý Tật Đa đội trưởng, hai bên trò chuyện với nhau thật vui. Người Bồ Đào Nha rất cảm kích hắn, bởi vì hắn gián tiếp đuổi đi người Tây Ban Nha, bảo vệ địa vị độc lập tự chủ tương đối của Macao. Trong mấy ngày kế tiếp, rất nhiều thương nhân Bồ Đào Nha mở tiệc khoản đãi bọn Tần Lâm.

Trong các buổi yến tiệc này, Minh Trí Ngọc Tử biểu hiện ra lực thân thiện siêu phàm, bất cứ là ai cũng có thể nói chuyện vui vẻ trước mặt vị nữ tử dịu dàng nhã nhặn này, cho tới quên mất thời gian.

Tần Lâm thoáng động linh cơ...

Chuyện bọn Tần Lâm ở lại Macao trong một thời gian ngắn, sau này trở thành đề tài bàn tán cho đám dân bản xứ trong lúc trà dư tửu hậu.

Cùng lúc đó, ở Quỳnh Châu phủ mà hắn sắp tới, cũng có người đang chờ đợi hắn.

Đệ nhất thanh quan triều Đại Minh, Hải Thụ Hải Cương Phong danh chấn thiên hạ!

Quỳnh Châu phủ thành ở tại Quỳnh Sơn huyện, chính là quê quán của Hải Thụy Hải Thanh Thiên. Vị thanh quan danh tiếng lớn nhất đương triều này được dân gian lưu truyền câu chuyện Hải Công Án, trong đó miêu tả lão là nhân vật xử án như thần. Bởi vì mâu thuẫn chính kiến với cố Thái Sư Trương Cư Chính, đã bị cách chức hồi hương nhàn cư nhiều năm.

Bất quá lão cũng không quy ẩn nhàn nhả chân chính mà tuân theo lời dạy của người xưa: ‘thân nơi triều đình phải lo cho dân, thân ở giang hồ phải lo cho vua’, dùng thân phận quan về hưu tiếp tục phát huy dư âm, duy trì liên lạc mật thiết với chốn quan trường.

Vừa hay Đường Kính Đình hiện đảm nhiệm Tri Phủ Quỳnh Châu là môn sinh Hải Thụy, thường xuyên đến bái vọng phủ lão sư. Lúc Tần Lâm còn đang lênh đênh trên biển, vị Tri Phủ Đại nhân này nhận được thư lão sư, bèn chạy tới phủ Hải Thụy xin bái vọng.

Nghe nói vì tiếp kiến các hương thân có chuyện tới nhờ cậy, từ trước tới nay đại môn Hải gia chưa bao giờ đóng. Lúc Đường Kính Đình tới ngoài cửa không có ai, sắc mặt y có hơi lo âu tiến vào ngôi viện có vẻ hơi cũ kỹ của Hải gia.

Lão bộc trong viện thấy là học trò chủ nhân lập tức đi vào thông truyền, rất nhanh đã có một vị thiếu phụ mặt tròn hơn hai mươi tuổi ra đón, cười khanh khách nói:

- Xin Đường Phủ Tôn chờ ột chút, lão gia nhà ta đang làm văn cho người, ước chừng một nén nhang nữa sẽ xong.

Đường Kính Đình nhận ra đây là thiếp thất của lão sư Khâu thị, không dám chậm trễ, cười nhìn nàng chấp tay một cái.

Trước sau Hải Thụy từng có ba vị thê tử, vô số thiếp thất, hai vị thê tử trước đều bị lão bỏ, vị thê tử thứ ba đã mất sớm, trước đó còn có một tên thiếp thất cũng tự vận mà chết, hiện tại chủ trì việc nhà chính là Khâu thị này.

Mới vừa ngồi xuống, chợt có một thiếu nữ mặt mũi non nớt xinh đẹp bưng mâm trà đi ra, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng lộ vẻ hơi xấu hổ, nhỏ nhẹ nói:

- Mời Đường Phủ Tôn dùng trà.

Đường Kính Đình vội vàng nhấp nhồm, miệng kêu khách sáo liên hồi. Thiếu nữ này là tiểu thiếp lão sư mới nạp Lý thị, năm nay mới mười sáu tuổi, bối phận lại có thể coi là sư mẫu Đường Tri Phủ.

Lại đợi thêm một hồi, chỉ nghe bên trong vang lên một trận tiếng lẹp kẹp của giày vải, rốt cục Hải Thụy đã đi ra.

Vị đệ nhất thanh quan triều Đại Minh, mỹ danh lưu truyền thanh thiên Đại lão gia này vóc người cao gầy, năm nay đã có sáu mươi tám tuổi, mặt mũi thanh gầy tinh thần quắc thước. Tiều Dao cân bọc đầu đầy tóc bạc, ống tay áo rộng thùng thình phất phơ, quả thật là lưỡng tụ thanh phong (hai ống tay áo trông rộng gió lùa, ý chỉ quan thanh liêm).

- Phiên Phủ Tôn đợi lâu.

Giọng nói Hải Thụy giống như là từ trong phổi bay ra, mơ hồ có tiếng rồn rảng hữu lực.

Hai vị thiếp thất trẻ tuổi Khâu thị, Lý thị thấy Hải Thụy đi ra lập tức thu liễm nụ cười, nhất tề vén áo thi lễ, từ hai bên lui ra.

Đường Kính Đình chấp tay nói:

- Đâu có đâu có, đây gọi là quét tuyết sân Trình, học trò cũng có lòng noi theo thánh hiền, dù phải đợi thêm lâu hơn cũng không thấy phiền gì cả.

Hải Thụy khẽ khoát tay, cười vang nói:

- Kính Đình chớ nói đùa, lão mẫu Cố gia mừng đại thọ tám mươi ba tuổi, Cố lão nhị ra nhuận bút đến tám mươi lượng, cho nên ta phí tâm viết một bài chúc mừng cho y, mãi đến giờ này mới xong xuôi.

Cổ thị là hào phú Quỳnh Châu, bỏ tiền mời Hải Thụy viết một thiên Thọ Cố Mẫu Hà Thị Bát Thập Tam Tự, mượn danh thanh quan của lão làm nở mày nở mặt mình.

- Lão sư bút hạ sinh hoa, Cổ gia được bài văn chúc thọ này chắc chắn thêm phần huy hoàng rạng rỡ.

Đường Kính Đình cười nịnh bợ, lại đỏ mặt lên, áy náy bất an nói:

- Sau khi học trò xem xong thư lão sư viết mấy ngày trước, quả thật là đám tiểu lại bên dưới đã đo đạc địa giới sai lầm, đo sai mất một mẫu tám phân của đất nhà lão sư, học trò đã ra lệnh cho bọn chúng sửa lại.

Đường Tri Phủ thấp thỏm trong lòng, không khỏi thầm mắng tên tiểu lại đo đạc kia không hiểu chuyện: Trương Cư Chính đã rơi dãi, trong triều đình tiếng hô khôi phục trọng dụng Hải lão sư càng lúc càng lớn, không bao lâu sau lão sẽ trở lại địa vị cao. Người đo cho lão nhiều ít một chút thì đã sao, vì sao lại gây khó khăn cho bản quan như vậy?!

Nhất thời sắc mặt Hải Thụy trở nên nghiêm nghị, trịnh trọng nói:

- Kính Đình lão đệ, người cũng biết tính tình của ta từ trước tới nay, ta làm như vậy cũng không phải là vì tư lợi bản thân, mà là vì ích lợi dân chúng. Nếu như nhà ta bị đo sai, vậy các nhà khác của dân chúng thì sao?! Cho nên đặc biệt viết thơ nói cho người biết, dặn người làm Tri Phủ, trong lòng phải có cảnh giác.

- Lão sư thật là lo cho dân chúng, chỗ nào cũng nghĩ đến ích lợi dân chúng, thật sự khiến cho học trò khâm phục không thôi.

Đường Kính Đình vịn phần kính ngưỡng nhìn lão sư, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, biết lần này coi như mình đã qua ải, không vì chuyện này mà đắc tội lão sư.

Hải Thụy lại vuốt râu, bắt đầu lải nhải:

- Trương Cư Chính tiến hành đo đạc ruộng đất gì đó, khiến cho thiên hạ khó khăn phiền nhiễu, lão phu không tán thành. Nhưng không thể không tuân thủ pháp độ triều đình, không thể làm gì khác hơn là mặc cho bọn họ đo đạc. Nhưng hiện tại Trương Cư Chính đã chết, triều đình đã thay đổi chiều hướng, những biện pháp sách nhiễu dân chúng này phải bị phế trừ hết...

Đường Kính Đình cười bồi nghe lão sư cần nhần oán trách. Hải Thụy bãi quan nhàn cư mười lăm năm, trong lúc Trương Cư Chính nhiếp chính đương nhiên lão không thể phục hồi chức quan cũ, khó tránh khỏi oán niệm trong lòng hơi lớn một chút, trợn cần nhần lải nhải này cũng không khỏi kéo dài một chút.

Rốt cục Hải Thụy cũng lải nhải xong, đột ngột đổi giọng:

- Bất quá ta mời người tới cũng không phải là vì chuyện đo đạc ruộng đất. Lão phu thấy gần đây triều đình thanh toán Trương Cư Chính, hành sự không khỏi quá nghiêm khắc, thủ đoạn không khỏi quá khốc liệt. Lúc này có người dám đứng ra minh oan cho Trương Cư Chính, cũng coi như cứng đầu cứng cổ.

- Lão sư nói là Cẩm Y Vệ họ Tần kia ư?

Đường Kính Đình hỏi dò, thấy lão sư gật đầu một cái lại nói:

- Ngày hôm trước học trò xem công văn thấy hấn bị đầy đi đến Quỳnh Châu, ước chừng mấy ngày nữa sẽ đến. Ý của lão sư là...

Hải Thụy vuốt râu, ngoài mặt nở một nụ cười hiểu ý:

- Lão phu muốn gặp hấn một lần, nếu như thật sự là nhân tài có thể đào tạo... Ha ha, nghe nói người này không chỉ có lăm thủ đoạn xử án, tính khí cũng rất có phong thái của lão phu năm xưa.

- Họ Tần may mắn quá mức, có thể được lão sư ghé mắt xanh, nếu như hấn biết lão sư có ý thu vào môn trường, nhất định sẽ vui vẻ vô cùng!

Đường Kính Đình lại âm thầm lặng lẽ nịnh lão sư một cái, trong lòng cười thầm thì ra là như vậy.

Mặc dù Hải Thụy bất hòa với Trương Cư Chính, nhưng cũng không phải cùng đường với bọn Trương Tứ Duy, Lưu Thủ Hữu, Nghiêm Thanh. Nói chính xác, tính lão vô cùng cố chấp, đây gọi là nước quá trong thì

không có cá, người quá xét nét thì không có bạn, lão thuộc về nhân vật trong lúc hoạn nạn khó khăn, dù là bất cứ phe nào nắm quyền cũng không coi trọng lão.

Chẳng qua là Trương Cư Chính bị rơi đài, bọn Trương Tứ Duy lên đài, nhất định sẽ lấy chiêu bài thanh quan của Hải Thụy ra để dắt vàng lên mặt mình. Không chỉ phục hồi nguyên chức, còn rất có khả năng được triều đình trọng dụng, cho nên Đường Kính Đình vốn đối với lão sư miễn cưỡng qua loa, gần đây lại trở nên càng ngày càng nhiệt tình như thế.

Hải Thụy có bản lãnh xử án, dạy học trò lấy Cương làm chủ, có hiệu là Cương Phong tiên sinh. Mà Tần Lâm cũng nổi danh xử án như thần, lời đồn vì phá án mà không ngại khó khăn moi gan mổ bụng, tru lục gian tà mặt sắt vô tình, vừa hay cũng hợp với chữ Cương này. Vì vậy Hải Thụy nghe nói hẳn bị giáng chức đầy tới Quỳnh Châu, bèn sinh lòng muốn thu nhận hẳn vào môn trường.

Một danh sĩ hải nội sắp được khôi phục trọng dụng, thanh quan số một đương triều, thu một Cẩm Y Hiệu Úy bị cách đi tất cả quan chức, đầy đi địa phương xa xôi làm môn sinh, Hải Thanh Thiên đối với Tần Lâm quả thật là bất chấp thân phận, phá lệ thưởng thức!

Đường Kính Đình vỗ ngực cả quyết:

- Xin lão sư bắt tất phải nhọc lòng, Tần Lâm biết được lão sư thưởng thức, nhất định sẽ cảm kích rơi nước mắt. Học trò sẽ phái người tới Bá Hộ Sở thông báo một tiếng...

Lời còn chưa dứt, Hải Thụy khoát tay liên tiếp:

- Khoan hãy để lộ cho Bá Hộ Sở, để xem họ Tần giao thiệp với Mạc Bá Hộ như thế nào rồi hãy tính. Người cũng hiểu có người tuổi còn trẻ chột leo lên địa vị cao, thành linh một buổi sáng bị cách chức khó tránh khỏi tâm tính thay đổi. Rốt cục tên Tần Lâm này là người thế nào, lão phu muốn xem thử rồi hãy nói.

Đường Kính Đình gật đầu một cái:

- Lão sư khổ tâm tính toán, học trò đã hiểu, sẽ phái người tới bến cảng theo dõi.

Tri Phủ lão gia rất rõ ràng, Mạc Bá Hộ là phe Lưu Thủ Hữu, đến lúc đó xem thử Tần Lâm đối phó y thế nào, sẽ biết người này có toan tính thế nào trong lòng.

Ba ngày sau, trên một vịnh biển vắng vẻ cách bến tàu Quỳnh Châu phủ hai mươi dặm, cự hạm Lâm Anh hiệu bốn ngàn liêu thả neo dừng lại, bên cạnh có neo một chiếc Quảng thuyền kiểu cũ.

Quỳnh Châu là trạm cuối Tần Lâm đầy đi, ngồi Lâm Anh hiệu lên bờ không khỏi quá mức phô trương, cho nên mới đổi sang ngồi Quảng thuyền, tránh làm cho người khác chú ý.

Ngũ Phong thuyền chủ, Doanh Châu Tuyên Úy Sứ vận một bộ giáng sa quần, dáng vẻ kiêu my động lòng người, cầm tay Tần Lâm lưu luyến từ biệt. Mặt trái xoan cười một cách tự nhiên, trong đôi mắt lại ứa ra lệ quang yêu kiều, tựa như sóng biển Đông Hải rạo rục.

- Tần tướng quân, chúng ta xin thề với thượng đế nhất định sẽ cô phụ ủy thác, chuyện của Macao cứ giao cho chúng ta là được.

La Bố tháo mũ xuống khom lưng thi lễ, khiến ọi người cười trộm không dứt. Y nói ‘không phụ ủy thác’ thành ‘cô phụ ủy thác’, khiến cho ý nghĩa hoàn toàn ngược lại.

Minh Trí Ngọc Tử dịu dàng mỉm cười, ánh mắt ấm áp dừng trên mặt Tần Lâm thật lâu, cuối cùng để hai tay trước ngực thi lễ:

- Tần tướng quân, Ngọc Tử sẽ hoàn thành sứ mạng.

Thế lực Tây Ban Nha ép người quá đáng, Mãng Ứng Lý Miến Điện cũng không phải hiền lành, Tần Lâm thấy Minh Trí Ngọc Tử sở trường giao du tiến thoái ung dung ở Macao, bèn mời nàng lấy thân phận đại biểu Ngũ Phong hải thương lưu trú Macao, thay mình thu thập tin tình báo thực dân phương Tây và các nước Nam Dương. Macao là cửa ngõ thực dân Tây Dương giao lưu với Trung Quốc, còn có hải thương các nước Nam Dương đến nơi đó mua bán, sẽ rất dễ dàng lấy được tin tức tương quan.

La Bố, Ngõa Vi được sung làm hộ vệ cho Minh Trí Ngọc Tử, nhìn dáng vẻ bọn họ rất thích công việc này, nhất là Ngõa Vi, vui mừng tới mức không khép miệng lại được.

Chỉ bất quá tại sao ánh mắt của Minh Trí Ngọc Tử thỉnh thoảng lại làm như vô ý nhìn lướt qua khuôn mặt Tần Lâm, có lúc còn cúi đầu nở một nụ cười khẽ?!

Trừ Minh Trí Ngọc Tử ra không còn ai biết được, thật ra nụ cười xấu xa của Tần Lâm có hơi giống với đệ đệ nàng đã chết... Cho nên nàng mới không xuống thuyền ở Macao, mà là kiên trì đưa Tần Lâm đến Quỳnh Châu, sau đó mới trở lại Macao.

Rốt cục Kim Anh Cơ cũng buông tay Tần Lâm ra, nhìn một người trong đội ngũ thân binh, cười nói:

- Tiểu oan gia Tần Lâm này, giao hết cho huynh đó, ngàn vạn lần chớ có thiếu...

Tần Lâm gãi gãi đầu, làm như ta là Đường Tăng không bằng, ai cũng muốn cắn một miếng chia phần sao?!

Trong đội ngũ thân binh có một người mặt như giò phấn, giữa hai lông mày anh khí bừng bừng, ánh mắt giống như hàn băng vạn năm không thay đổi, chính là Bạch Liên giáo chủ Bạch Sương Hoa giả trang thành thân binh.

- Hừ, ta chỉ cần chính mắt thấy kết cục đánh cuộc giữa hai ta.

Bạch Sương Hoa cười lạnh một tiếng, ánh mắt sắc như dao liếc qua người Tần Lâm một lượt:

- Không cần biết hắn sống hay chết...

- Có thật không!?

Kim Anh Cơ che miệng anh đào nhỏ cười khanh khách, rốt cục làm cho Bạch Sương Hoa có chút chột dạ dời ánh mắt sang chỗ khác...

Những năm đầu Vạn Lịch thiên hạ có mấy phần khí tượng trung hưng, mặc dù so ra Quỳnh Châu phủ kém những thương cảng lớn như Hàng Châu, Nguyệt Cảng, Quảng Châu, nhưng bến cảng Quỳnh Sơn vẫn vô cùng nhộn nhịp. Phúc thuyền Quảng thuyền đánh cá nhiều không đếm xuể ra ra vào vào, vận chuyển vải dệt thủ công của dân tộc Lê trên Quỳnh Châu đảo, được liệu trên Ngũ Chỉ sơn vào đại lục, cũng vận chuyển lá trà đồ sứ tơ lụa từ Quảng Châu Lôi Châu tới đây.

Bên cạnh bến cảng có một chiếc kiểu cũ Quảng thuyền chậm rãi vào cảng, hoàn toàn không làm cho người ta chú ý, có một nhóm hơn mười người bỏ thuyền lên bờ. Bất kể ngư phủ hay là phu khuân vác trên bến cảng cũng tuyệt đối không ngờ rằng, trong đám người nhộn nhịp này lại có tiền nhiệm Thái Tử Thái Bảo, Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ Tần Lâm từng làm mưa làm gió ở kinh sư.

Bất quá thánh chỉ đầy Tần Lâm đi Quỳnh Châu Cẩm Y Vệ làm việc đã sớm công bố rõ ràng khắp thiên hạ, cho nên hắn cũng không cố ý che giấu hành tung.

826. Chương 826: Chớ Có Hoa Tâm

Cho nên đám người nói giọng phương Bắc hết sức rõ ràng, ai nấy vẻ mặt hung hãn, thân thủ bén nhọn này lập tức rơi vào mắt kẻ có lòng. Mà tướng mạo to lớn như Cự Linh thần của Ngưu Đại Lực, thân hình mập tròn của Lục Viễn Chí chỉ cần nhìn qua là có thể nhận ra.

Phía Đông bến cảng, ba tên nha dịch nhìn nhau, sau đó vội vã đi tới phương hướng phủ nha. Phía Đông bến cảng, hai hán tử thấp lùn cường tráng cũng gật đầu một cái, biến mất rất nhanh trong đám người.

Thời gian một nén nhang sau, hai hán tử đi vào Bá Hộ Sở Cẩm Y Vệ Quỳnh Châu phủ...

Ngũ Phong hải thương đã sớm bố trí một tòa viện cho Tần Lâm ở góc Đông Nam của phủ thành. Đây là một tòa tam tiến viện, phía sau còn có một vườn hoa lớn, ở giữa là một hồ nước trong suốt thấy đáy. Bốn phía được trồng rất nhiều hoa cỏ vùng nhiệt đới, có một hành lang xây bằng trúc, trong lòng bằng dây thép còn có một con anh vũ màu sắc sặc sỡ đang đậu, bố trí ra về phương Nam hết sức rõ ràng.

Một tên lão quản gia cười khanh khách giới thiệu danh mục phòng ốc hoa cỏ các nơi, thái độ vô cùng kính cẩn:

- Tần trưởng quan, nơi này được bố trí theo bản vẽ của Kim Tuyên Úy Đại nhân vẽ ra, xin hỏi ngài có hài lòng không?

- Ừm, không tệ.

Tần Lâm gật đầu một cái, có thể thấy nơi này được bố trí công phu. Thấy một con anh vũ màu sắc sặc sỡ, hần bèn chậm rãi đi tới trêu chọc.

Anh vũ vỗ cánh kêu lên:

- Tiểu oan gia, chó hoa tâm, tiểu oan gia, chó hoa tâm!

Bạch Sương Hoa thấy vậy dở khóc dở cười, giọng điệu của anh vũ giống như đức Kim Anh Cơ. Tuy rằng nàng không ở bên cạnh Tần Lâm, nhưng vẫn muốn phái con anh vũ này ở đây canh chừng hần.

Bạch Sương Hoa dùng bí thuật dịch dung giả trang, thoát nhìn giống như một tên hậu sinh lạnh lùng tuấn tú. Nhưng nàng vừa nở một nụ cười lập tức giống như băng tuyết vừa tan Xuân về khắp chốn, cho dù là người mù cũng có thể nhìn ra nàng rõ ràng là vị hồng nhan tiểu giai nhân.

Nha hoàn người làm trong nhà rất là giật mình, không nghĩ tới bên trong đám thân binh quan giáo đi theo Tần trưởng quan còn cất giấu một giai nhân tuyệt sắc như vậy. Không ít thiếu nữ hoài xuân nháy nhố với nhau, vị chủ nhân này của chúng ta quả thật là thiếu niên lang phong lưu không kèm chế được.

Lão quản gia cũng cúi đầu, cố gắng nhịn cười, rốt cục lão cũng hiểu vì sao chủ nhân mình cố ý căn dặn tìm một con anh vũ như vậy.

Tần Lâm nổi nóng, bắt anh vũ lại uy hiếp nó:

- Nếu còn nói hươu nói vượn nữa, ta sẽ vặt sạch lông ngươi, cho ngươi làm một con chim ngốc mông trần!

Dường như anh vũ nghe hiểu uy hiếp, lập tức hạ giọng kêu rên, còn dùng hai cánh che mắt lại.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cùng chúng Hiệu Úy thấy vậy nhất thời cười ầm.

Thấy Tần Lâm đùa giỡn với anh vũ đầy tình quái, Bạch Sương Hoa cũng cảm thấy vui lây, hai gò má ửng hồng phấn khích, sóng mắt lưu chuyển, trong phút chốc nhan sắc của nàng khiến cho trăm hoa nở rộ trong đình viện phải trở nên mờ nhạt.

Không không, ta làm gì vậy?! Ta là vì thuyết phục hần liên thủ khởi nghĩa, đuổi hươu trong thiên hạ, đánh cuộc một năm với hần mới tới nơi này... Bạch Sương Hoa vội vàng thu liễm tâm thần, trên mặt lại phủ lên một làn sương mỏng.

Đã có sẵn phòng ốc, rương hòm chuẩn bị sẵn sàng, khắp nơi dọn dẹp sạch sẽ, bọn Tần Lâm chỉ cần xách gói vào ở, rất nhanh đã sắp xếp xong xuôi.

Sau khi ăn cơm trưa, tắm rửa qua loa thay quần áo, Tần Lâm mặc Phi Ngự phục Cẩm Y Hiệu Úy vào, đầu đội ô sa không cánh, lưng đeo loan đới, đeo Tú Xuân đao, cầm công hàm cẩm y thân quân Đô Chỉ Huy Sứ Ty, dẫn các huynh đệ đi tới Bá Hộ Sở trình diện.

Lục Viễn Chí là một tên không có tim không có phổi, thấy Tần Lâm ăn mặc như vậy bèn bật cười ha hả:

- Tần ca, năm đó ở Kỳ Châu huynh cũng ăn mặc như vậy, không nghĩ tới mấy năm trôi qua, từng mặc qua măng bào ngọc đới, hôm nay lại phải mặc lại bộ y phục Cẩm Y Hiệu Úy này.

- Tên mập chết bầm, quả thật là vạch áo cho người xem lưng.

Tần Lâm gõ đầu tên mập một cái, lại cười khan hai tiếng:

- Các vị huynh đệ, tạm thời không nên nhắc lại lúc chúng ta ở kinh sư oai phong tới mức nào. Hiện tại ta trở lại làm Hiệu Ủy, các người cũng phụng bồi giảng xuống thành quân dư, nói chuyện làm việc phải chú ý một chút.

Chúng huynh đệ cùng kêu lên đáp ứng, đã buông bỏ tiền trình thật tốt, phụng bồi Tần Lâm đầy đi Quỳnh Châu, đó chính là huynh đệ tâm phúc, đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Bạch Sương Hoa tức giận liếc Tần Lâm một cái:

- Hừ, không phải là nói cho bản giáo chủ nghe sao, yên tâm đi, ta sẽ không gây phiền toái cho người.

Vậy thì tốt, Tần Lâm cười ôm quyền một cái, không sợ chuyện khác, chỉ lo lắng giáo chủ Đại nhân gặp phải đám ứng khuyến triều đình, một lời không hợp lập tức bạo phát ra tay tàn sát. Cẩm y quan giáo Bá Hộ Sở Quỳnh Châu còn chưa đủ cho nàng giết, chẳng phải vì mình mang lại tai ương vô vọng cho các huynh đệ Quỳnh Châu sợ hay sao?!

Thời này phủ thành cũng không lớn, đi bộ thời gian một bữa cơm đã đến Bá Hộ Sở. Chỉ thấy ngoài cửa có hai tên cẩm y Lục Sĩ thân mặc uyên ương chiến bào, tay cầm trường mâu, vẻ mặt cũng có mấy phần uy nghiêm trang trọng. Người qua lại trên đường đều tự giác tránh xa xa khỏi chỗ nha môn này, hiện tại phải đi vòng qua từ đối diện.

Ngưu Đại Lực cầm công hàm đang chuẩn bị đi vào đệ trình, Tần Lâm chợt giành lấy trong tay y, đích thân đi tới cửa Bá Hộ Sở.

Chỉ là một Bá Hộ Sở Quỳnh Châu nho nhỏ, bất quá là một sân ga nhỏ Tần Lâm dừng lại nghỉ chân trên tiền đồ dài đằng đằng của hắn, hắn không cần cũng không thêm mưu đồ chuyện gì ở chỗ này. Cho nên ngay từ đầu hắn cũng không bày ra dáng vẻ cao ngạo của đại quan tiền nhiệm, mà là tự mình tới đưa công hàm, ngay cả y phục cũng đổi thành trang phục Hiệu Ủy bình thường.

Tần Lâm đi lên, chấp tay thi lễ về phía cẩm y Lục Sĩ giữ cửa, sau đó đưa công hàm ra:

- Hai vị huynh đệ, tại hạ Cẩm Y Hiệu Ủy Tần Lâm, phụng công hàm cẩm y thân quân Đô Chỉ Huy Sứ Ty điều phái đến quý Bá Hộ Sở làm việc, làm phiền hai vị thông truyền một tiếng.

Hai tên Lục Sĩ tựa hồ sớm có dự liệu, sau khi trao đổi ánh mắt với nhau một tên đi vào thông truyền, một tên khác vùng trường mâu ra phía trước, mũi mâu lạnh lùng sắc bén cơ hồ đâm tới ngực Tần Lâm, ác thanh ác khí nói:

- Không cho tự tiện xông vào chỗ của cẩm y thân quân, người cứ chờ ở chỗ này, có chuyện gì sẽ có trưởng quan bản sở phát lạc!

Các huynh đệ Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực đầu tiên là cả kinh, tiếp theo lửa giận bốc cao ba trượng. Mặc dù Tần trưởng quan bị cách đi hết thủy chúc vụ, nhưng dù sao cũng từng là cấp trên bản vệ, thân phận rành rành ra đó, vì sao Lục Sĩ lại dám vô lễ như thế? Theo quy củ bất thành văn trong quan trường, cấp trên bị cách chức đi qua địa phương của thuộc hạ cũ, Bá Hộ nơi này phải tỏ vẻ cung kính ra nghênh đón mới là phải đạo.

- Thật là lớn mật!

Ngưu Đại Lực xắn tay áo lên, lộ ra đáng vẻ hung thần ác sát, muốn dạy dỗ tên cẩm y Lục Sĩ không hiểu quy củ kia một trận.

Tần Lâm khoát khoát tay ngăn Ngưu Đại Lực, mình lui về phía sau hai bước, tỏ vẻ không sao cả cười cười:

- Không sao, chúng ta chờ ở chỗ này đi, đã có cẩm y thân quân Đô Chỉ Huy Sứ ty phát công hàm ta tới Quỳnh Châu làm việc, tướng Bá Hộ ở đây cũng sẽ không đuổi ta trở lại kinh sư. Ôi, nếu là như vậy, rõ ràng là cầu còn không được.

Đây chính là nói giỡn, Tần Lâm bị cách chức đầy tới Quỳnh Châu phủ làm việc, có thánh chỉ Vạn Lịch Hoàng đế, có công hàm cẩm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu, lúc này mới lặn lội vạn dặm xa xôi đến Quỳnh Châu. Cẩm y Bá Hộ Quỳnh Châu chức quan bao lớn, có thể đuổi Tần Lâm trở lại kinh sư?!

Cách đó không xa trên ngôi trà lâu hai tầng mặt tiền đường, bốn bề che bằng bình phong sơn mài, nơi thang lầu có mấy tên nha dịch canh giữ, miệng xưng Tri Phủ Đại nhân đang đàm luận thơ văn cùng khách quý, không cho phép kẻ không phận sự lên tầng này.

Người ngồi cùng bàn với Tri Phủ Đường Kính Đình chính là Hải Thụy Hải Cương Phong, bọn họ biết được tin tức Tần Lâm đến, bèn tới trà lâu thật sớm chờ đợi. Sau khi ăn trưa lại uống hai bình trà, rốt cục cũng đã thấy được cảnh tượng Tần Lâm tới Bá Hộ Sở trình diện.

- Người này cười với mãng phu làm nhục mình, thật sự có thể nói là tâm tính bình đạm, không kiêu ngạo không nóng nảy, quả thật có tư chất của nhân tài có thể đào tạo.

Đường Kính Đình hết lời khen ngợi Tần Lâm, bởi vì lão sư cố ý thu hấn vào môn trường, tương lai nói không chừng sẽ là đồng môn với nhau. Hơn nữa một là quan văn, một là vũ thần, giữa sư huynh đệ chỉ có trợ giúp lẫn nhau, sẽ không cạnh tranh với nhau.

Mặc dù Đường Tri Phủ cảm thấy cơ hội Tần Lâm leo lên võ đài quyền lực lần nữa không lớn, nhưng hai bên không thù không oán, cũng sẽ không kiểm chuyện đàm thọc, đây là thông lệ trong quan trường.

Hải Thụy tinh tế uống một ngụm Khổ Đình trà, không có ý kiến:

- Cứ xem tiếp, có thể là hấn bị cách chức trở nên bất đắc chí, cho nên mới nhấn nhục cầu toàn như vậy. Vậy thì làm lão phu quá thất vọng, cần phải biết người có thể không ngạo khí, nhưng không thể không ngạo cốt! Kính Đình, đây là lời phề phủ của lão phu, người cần phải nhớ kỹ, nhớ kỹ.

- Cao luận của lão sư, học trò vô cùng bội phục.

Ngoài miệng Đường Kính Đình nói bội phục nhưng trong lòng lại rất xem thường, lão sư ngài một thân ngạo cốt, quay đầu lại bị cách chức về nhà mười lăm năm. Nếu không phải là bọn Trương Tứ Duy, Nghiêm Thanh muốn mượn cái mũ đệ nhất thanh quan Đại Minh trên đầu ngài để dát vàng lên trên mặt bọn họ, chỉ sợ cả đời cũng phải chết già ở Quỳnh Châu. Hơn nữa cho dù là ngài ngạo cốt như vậy, Cố lão nhị bỏ ra tám mươi lượng bạc, vì sao ngài vẫn vội vàng viết văn chúc thọ ấu thân y?!

Thôi thôi thôi, họ Đường ta phụ họa theo ngài là được, bắt ta làm theo như vậy, xin miễn cho kẻ bất tài...

Đang khi nói chuyện, trong Bá Hộ Sở có một đám người tiến ra, Hải Thụy và Đường Kính Đình thôi bàn tán, chuyên tâm theo dõi xem chuyện bên kia phát triển thế nào.

Bá Hộ Mạc Trí Cao Cẩm Y Vệ Bá Hộ Sở Quỳnh Châu là một trung niên vóc người ngũ đoản, da ngăm đen, mắt lõm sâu, lưỡng quyền nhô cao, trên mép có hai hàng ria ngả vàng, mặc Phi Ngự phục Cẩm Y Vệ, trước ngực đeo bổ phục quan võ chính lục phẩm.

- Tần trưởng quan, Tần trưởng quan đại giá quang lâm, tề sở thêm phần rạng rỡ!

Mạc Trí Cao tươi cười rạng rỡ ra đón, cười đến mức mắt nhắm nhúm cả lại.

Chẳng lẽ Mạc Bá Hộ không được Lưu Thủ Hữu lén lút dặn dò sao!? Hải Thụy và Đường Kính Đình ở xa xa thấy tình cảnh này, trong lòng cũng cảm thấy kinh ngạc.

Lục Viễn Chí và Ngưu Đại Lực cùng trợn mắt nhìn tên Lục Sĩ mới vừa rồi một cái, hừ, vẫn là trưởng quan các người hiểu chuyện, Tần ca chúng ta từng là đại quan bản vệ, người cũng dám bày ra dáng vẻ như vậy?!

Tần Lâm cười chấp tay một cái:

- Mạc Bá Hộ, tại hạ là nhân viên cách chức lưu đầy, không dám vọng xưng trưởng quan gì, hôm nay được điều tới dưới quyền, phải gọi ngài một tiếng trưởng quan mới phải...

- A, Tần trưởng quan bị cách chức lưu đầy sao?

Mạc Trí Cao thất thanh la hoảng lên, thanh âm to đến mức cơ hồ toàn bộ Quỳnh Châu phủ thành cũng có thể nghe thấy, nhất thời hấp dẫn ánh mắt của người qua lại trên đường, khách nhân tầng dưới quán trà uống trà, khách hàng chọn lựa hàng hóa trong cửa hàng... thấy đều đưa mắt nhìn sang bên này. Ai nấy nghi ngờ quan sát Tần Lâm, chỉ chỗ bàn tán không biết hấn phạm vào vương pháp thế nào mà bị lưu đầy đến địa phương xa xôi chỗ chúng ta.

Lục Viễn Chí cũng có vẻ không vui, liếc Mạc Trí Cao một cái. Trời ơi, giọng tên này lớn thật, có muốn ta tìm cái loa cho người, để cho người toàn Quỳnh Châu phủ đều biết Tần trưởng quan chúng ta bị cách chức lưu đầy tới nơi này không!? Người muốn giở trò gì đây?!

Mạc Trí Cao cười âm hiểm, đúng như Lục Viễn Chí suy đoán, y là cố ý.

Vốn là dù Tần Lâm bị cách chức đầy đi Quỳnh Châu làm việc, nhưng lão bà hẩn Từ Tân Di vẫn còn là Đại tiểu thư Ngụy Quốc Công phủ, thân bằng cố cựu hẩn đầy khắp trong ngoài triều. Ngay cả chức vị đại lão Giang Lăng đảng cũng có không ít môn sinh cố lại ở trong triều, cho dù là ai cũng không thể không có điều cố kỵ.

Bất quá địa phương Quỳnh Châu phủ nằm ở cực Nam Trung Quốc, quá xa mặt trời, Mạc Trí Cao không thấy được toàn bộ thể lực sau lưng Tần Lâm, lại càng chưa từng mắt thấy cảnh tượng chúng tinh phùng nguyệt, quần sơn triều Thái Nhạc lúc quần hùng đưa tiễn Tần Lâm ở mười dặm trường đình. Trong mắt y, dù sao quan huyện không bằng hiện quan, bản vệ Đô Đốc Lưu Thủ Hữu viết thư mật dặn bảo, vì bám gốc cây to Lưu Đô Đốc này, vì tiền trình như gấm vinh hoa phú quý, chuyện gì Mạc Trí Cao cũng có thể làm được.

Sắc mặt Tần Lâm vẫn bình thản không chút dao động, dường như không phát hiện chuyện gì cả, vẫn cười nói:

- Không sai, Mạc Bá Hộ chưa kịp xem công hàm sao? Tại hạ bởi vì mang quan tài can gián cho tới chết nên mới bị ba trăm đình trượng bên ngoài ngục môn, lại cách chức đầy đi Bá Hộ Sở Quỳnh Châu làm việc.

Ba trăm đình trượng? Đám quan giáo Quỳnh Châu sở cũng hít sâu một hơi khí lạnh, sắc mặt có hơi thay đổi: người nọ là đúc bằng sắt thép hay sao, nhiều đình trượng như vậy cũng không thể đánh chết hẩn?!

- Tiểu lý tàng đao, trong nhu có cương, tên này có vẻ thú vị.

Trên trà lâu, Hải Thụy không nhịn được buông lời khen ngợi, thưởng thức Tần Lâm càng nhiều hơn trước.

Đường Kính Đình bật cười, bỗng nhiên lại nghĩ ra một lý do khiến cho lão sư muốn thu Tần Lâm vào môn trường. Năm xưa Hải Thụy mang quan tài can gián cho tới chết, hiện tại Tần Lâm cũng mang quan tài can gián cho tới chết, cho nên lão sư mới coi trọng hẩn có thừa như vậy.

Bất quá Hải Thụy không bị đình trượng, điểm này kém xa không xuất sắc bằng Tần Lâm. Nhưng như đã nói qua, nếu như Hải Thụy chịu ba trăm đình trượng, suy đoán sẽ bị đánh chỉ còn lại một đồng thịt vụn.

827. Chương 827: Trung Thành Cảnh Cảnh

Mạc Trí Cao cũng run lên trong lòng, hiểu được ai có thể chịu ba trăm đình trượng vẫn còn mạnh như rồng cộp đều là kẻ hùng mạnh, không biết sau lưng có bao nhiêu thể lực bảo vệ hẩn.

Thế nhưng nhớ lại ám hiệu hứa hẹn của cầm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu, đây gọi là ích lợi làm mờ mắt, Mạc Trí Cao đã quyết trong lòng, bèn nháy mắt ra hiệu cho tâm phúc bên cạnh.

Một tên Hiệu Úy Quỳnh Châu lập tức khom lưng tỏ vẻ nghi hoặc nói:

- Tần trưởng quan thật sự bị cách chức đầy tới bản sở làm việc ư, vậy chính là Hiệu Úy phổ thông. Dường như nên bái kiến thượng quan, phải đình tham mới đúng.

Mạc Trí Cao cố ý không nhìn Tần Lâm, hai mắt nhìn trời, âm dương quái khí nói:

- Vậy thì khó xử quá, Tần Hiệu Úy, theo người phải làm sao bây giờ?

Đình tham chính là theo lệ quỳ xuống thi lễ cấp trên, thật ra thì nếu cấp trên hơi khách sáo một chút sẽ miễn đình tham, đầu tiên là chu toàn mặt mũi của thuộc hạ, kẻ đó cũng lộ ra mình lòng dạ rộng rãi, thông cảm cho kẻ dưới.

Huống chi với thân phận trước kia của Tần Lâm là đại quan triều đình, hiện tại bị cách chức lưu đầy tới đây, dựa theo quy củ bất thành văn thuộc hạ cũ phải khấu đầu với hần, chứ không phải là hần đình tham.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực lửa giận ngút trời, xắn tay áo chuẩn bị xông lên đánh người.

Bạch Sương Hoa cúi thấp đầu, trong mắt lóe lên hàn quang lạnh lẽo, chân đạp mặt đường bằng đất sét nện sâu xuống hơn một tấc. Nếu là tình cảnh khác, nàng đã đánh một chưởng nát đầu Mạc Trí Cao từ sớm.

Không hiểu vì sao nàng cũng không ưa gì Tần Lâm, nhưng cũng đừng ai coi thường hần, giáo chủ Đại nhân sẽ vô cùng tức giận...

Không biết vì sao Mạc Trí Cao cảm thấy sau lưng lạnh toát, giống như bị Ma Thần hung ác nhất đáng sợ nhất nhìn chằm chằm vậy.

Tay Tần Lâm để ở sau lưng khoát khoát, sát khí của Bạch Sương Hoa hết sức nặng nề, hần đứng ở phía trước cũng cảm thấy dựng tóc gáy.

Rất nhanh Bạch Sương Hoa phát giác không ổn, vội vàng thu liễm sát khí, Mạc Trí Cao mới không bị dọa đến vãi ra quần.

Thật là kỳ quái, mới vừa rồi xảy ra chuyện gì...? Mạc Trí Cao lau lau mồ hôi lạnh trên trán, lại nhìn sang Tần Lâm chỉ thấy hần vẫn mỉm cười, cũng không có vẻ nổi giận, lúc này mới hạ quyết tâm nghiêng rằng một cái, sừng sộ lên không nói lời nào, chỉ dùng dư quang khóe mắt nhìn chăm chú vào Tần Lâm, chờ hần đình tham.

Đám tâm phúc của y ở Quỳnh Châu sở đều cười thầm, Bá Hộ Đại nhân chúng ta đang giở trò, cho dù là họ Tần người từng làm đại quan cũng không sợ, chẳng lẽ người có thể hồi sinh từ đồng tro tàn sao?! Đặc biệt ra đón mới có thể bắt người quỳ xuống ngoài đường phố, hắc hắc hắc, chơi người một phen thì đã sao?!

Trên trà lâu, Đường Kính Đình thấy vậy lắc lắc đầu:

- Mạc Bá Hộ thật là quá đáng, làm người như thế chẳng lưu đường sống, quả thật quá tham công trước mắt, ngay cả thể thống giữa cấp trên cũ và thuộc hạ cũ cũng không để ý, Tuy họ Tần còn trẻ tuổi, nhưng dù sao cũng đã từng làm Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ...

Trong quan trường đây là quy củ bất thành văn, tỷ như lúc trước Hải Thụy từng làm quan, sau đó bởi vì một ít duyên cớ bị cách chức hồi hương, chẳng lẽ lão còn phải quỳ xuống hành lễ với môn sinh Đường Kính Đình!? Vậy thì quá mức không hợp nhân tình, cũng không tuân theo cương thường Nho gia.

Giữa quan võ với nhau không khách sáo nghiêm khắc như quan văn, nhưng lúc trước chức quan của Tần Lâm cao hơn Mạc Trí Cao không biết bao nhiêu mà kể. Hiện tại chỉ trong một sớm bị cách chức, Mạc Trí Cao không thêm cố kỵ, cho nên lộ ra vẻ hết sức ti tiện bỉ ổi.

- Kính Đình, cũng không thể nói như vậy.

Hải Thụy vuốt râu lắc đầu một cái:

- Dù sao đình tham cũng là pháp độ triều đình, Mạc Trí Cao không chịu chủ động miễn cho, Tần Lâm cũng chỉ có thể... Thôi, để lão phu xem hần ứng đối thế nào.

Ngoài đường có không ít người tập trung ánh mắt vào Tần Lâm. Dân chúng Quỳnh Châu phủ cũng không biết hần là ai, chỉ biết là hần là phạm tội bị cách chức, có thật nhiều kẻ rối rảnh hiếu sự, du thủ du thực tụ tập lại chờ xem náo nhiệt.

Mạc Trí Cao và đám tâm phúc của y dương dương đắc ý, cảnh tượng hôm nay càng nhiều người nhìn thấy càng tốt, truyền dương càng rộng, Lưu Đô Đốc mới càng hài lòng!

- Lưu Thủ Hữu ôi Lưu Thủ Hữu, thì ra người cho ta một lễ hoan nghênh lớn như vậy.

Tần Lâm đột nhiên cười lên khinh miệt.

- Sao hă, còn dám xưng tục danh Lưu Đô Đốc ư?

Tên Lục Sĩ mới vừa rồi lại giờ cao trường mâu, ác thanh ác khí quát:

- Rốt cục ngươi có quỳ hay không, không thì cút đi!

Nếu như Tần Lâm phát tay áo bỏ đi, vậy sẽ trúng gian kế, đám người Lưu Thủ Hữu và Trương Kinh, Nghiêm Thanh lại có thể mượn đó phát huy...

Tần Lâm khoát khoát tay ngăn các huynh đệ sắp bạo phát, vô cùng bất đắc dĩ thở dài, sau đó đưa tay cởi y phục:

- Ôi, tiết trời nóng quá, ta đổ mồ hôi ướt đầm cả người...

Ặc, lúc này hắn cởi y phục là có ý gì? Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, Hải Thụy, Đường Kính Đình trên trà lâu cũng không biết rõ tình huống.

Không ngờ rằng hắn mới vừa cởi y phục chưa kịp lột ra, Mạc Trí Cao cùng toàn thể quan giáo Quỳnh Châu sở lập tức đồng loạt cúi rạp người xuống tung hô như sấm dậy:

- Cung thỉnh thánh an, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Tần Lâm cười hì hì quan sát bọn Mạc Trí Cao, ánh mắt hài hước nhất nhất quét qua trên mặt bọn họ, ước chừng thời gian nửa nén hương, chờ cho bọn họ quỳ cảm thấy hơi đau đầu gối, lúc này hắn mới không nhanh không chậm chấp tay một cái về hướng kinh sư phía Bắc, hắng giọng nói:

- Thánh cung an.

Phù, Mạc Trí Cao lau mồ hôi đầy đầu, chặt vật từ dưới đất bỏ dậy, cộng thêm đám thân tín tổng cộng mấy chục ánh mắt, tất cả đều nhìn chăm chăm vào ngọc đá Tần Lâm đang đeo bên trong Phi Ngự phục. Chất liệu đoạn màu vàng sáng, được khảm Hòa Điền bạch ngọc trơn nhẵn sáng loáng, trên điêu khắc hình phi long tranh châu, rõ ràng là cửu long ngọc đá chỉ Hoàng đế mới có tư cách sử dụng.

Tần Lâm đeo thắt cửu long ngọc đá ngự tứ ở ngang hông, bất kể người nào thấy cũng phải quỳ xuống cung thỉnh thánh an. Cho nên bọn Mạc Trí Cao lập tức quỳ xuống tung hô vạn tuế, ai dám không quỳ kẻ đó sẽ phạm tội khi quân.

Quả thật Vạn Lịch đã cách hết tất cả chức quan của Tần Lâm, nhưng cho tới bây giờ vẫn không có tịch biên gia sản, thu hồi vật ngự tứ. Như đã nói qua, mang quan tài can gián cho tới chết nhiều nhất cũng chỉ bị phạt đình trượng, nếu như can gián mà còn bị tịch thu gia sản, không cần Tần Lâm phí sức, quan văn thanh lưu cả triều đã đứng lên phản đối Vạn Lịch từ lâu: chúng ta chính là dựa vào miệng lưỡi ăn cơm, nếu can gián còn bị tịch biên gia sản, có giết chết chúng ta cũng không thêm can nữa!

Đây là chế độ triều đình, cho dù là Hoàng đế cũng không thể phá hư quy củ. Nhớ năm đó Gia Tĩnh Hoàng đế lấy thân phận Vương gia kế thừa đại thống, muốn phong cha ruột mình thành tiên hoàng, đã tranh cãi với quan văn cả triều lớn tới mức nào?!

Mặc dù về mặt đạo lý rốt cục Gia Tĩnh cũng giành được thắng lợi, nhưng quá trình đi tới thắng lợi là vô cùng gian nan, cũng đủ cho y cực kỳ vất vả.

Vạn Lịch ban cho Tần Lâm cửu long ngọc đá cũng vẫn ở trong tay Tần Lâm, cho dù là Vạn Lịch bãi quan cách chức hắn thế nào đi nữa, cũng không tiện nói ra lời 'trả ngọc đá lại cho ta'.

Chỉ bất quá người khác lấy được vật ngự tứ đều cung kính thờ phụng, có người còn đốt mỗi ngày ba nén nhang. Thắt cửu long ngọc đá ngự tứ ngang hông giống như Tần Lâm, quả thật là độc nhất vô nhị trên đời, cho dù là Mạc Trí Cao nằm mơ cũng không ngờ rằng Tần Lâm còn có chiêu này.

Tần Lâm cười xấu xa, từ từ khoác áo choàng lại lên người, hai tay đặt ở vạt áo làm bộ sửa sang lại, nhìn Mạc Trí Cao giống như mèo vờn chuột:

- Khụ khụ, Mạc Bá Hộ, bây giờ ngươi có còn muốn tại hạ đình tham hay không?

Tần trưởng quan thật sự xấu xa, khiến cho người ta không biết nói gì cho phải. Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực rất khổ cực mới có thể nhịn được cười, ý của Tần Lâm rất rõ ràng, nếu như Mạc Trí Cao còn dám ra oai, hắn sẽ lập tức cởi y phục ra, lấy cửu long ngọc đá ra, Mạc Trí Cao và người của Bá Hộ Sở Quỳnh Châu lại phải quỳ xuống cung thỉnh thánh an một lần nữa. Hơn nữa trò chơi này còn có thể tái diễn vô số lần, cho đến khi đầu gối đối phương mục nát thì thôi...

Bạch Sương Hoa cúi đầu, bả vai giật giật, rõ ràng đang khống chế cố gắng không cười: tên Tần Lâm này quả thật vô cùng bại hoại, chuyện như vậy trong bá quan văn võ cả triều sợ rằng chỉ có hắn làm được.

Mạc Trí Cao khó chịu hơn cả vừa nuốt chửng một con ruồi, quả thật hận mình không thể xông lên nện cho Tần Lâm một trận. Cữu long ngọc dải của bộ hạ đang thắt ở ngang lưng hắn, ai dám làm gì hắn?! Chỉ cần đụng phải cữu long ngọc dải, chắc chắn tên này sẽ chụp mũ tội danh cố ý bất kính với vật ngự tứ, khi quân phạm thượng, không ai chịu nổi.

Huống chi hai bên đường phố có vô số dân chúng ném tới ánh mắt kinh ngạc, bọn họ cũng không rõ ràng lắm tiền nhân hậu quả, chỉ nhìn thấy Mạc Bá Hộ luôn luôn kiêu ngạo ngang ngược bất ngờ quỳ xuống trước mặt một cầm y quan giáo tuổi còn trẻ, thân mặc sắc phục Hiệu Ủy, miệng còn tung hô vạn tuế. Nếu như không phải là Quỳnh Châu cách kinh thành quá xa, bọn họ sẽ nghi ngờ không biết có phải là Vạn Lịch Hoàng đế cải trang vi hành không.

Sắc mặt Mạc Trí Cao lúc trắng lúc đỏ, cùng đám tâm phúc ngơ ngác nhìn nhau, quả thật không nghĩ ra biện pháp nào khác.

- Khụ khụ, Quỳnh Châu khí hậu ẩm áp, đứng ở dưới mặt trời dường như càng ngày càng nóng.

Tần Lâm dứt lời, lại chậm rãi cởi áo choàng ra.

Sắc mặt Mạc Trí Cao lập tức trở nên tái xanh, hảo hán không chịu thua thiệt trước mắt, quyết định thật nhanh:

- Tần trưởng quan quá khách sáo, đình tham gì chứ!? Ngài là cấp trên cũ của chúng ta, hành lễ như vậy không phải là muốn giết chết tiểu nhân sao?

- Ta cũng cảm thấy người không chịu nổi.

Tần Lâm vẫn cười hì hì, nhưng giọng nói vô cùng lạnh lẽo, khiến cho Mạc Trí Cao run lẩy bẩy.

Ha ha ha, Tần Lâm cười to ba tiếng, dẫn dắt chúng quan giáo nghênh ngang mà đi, còn lại Mạc Trí Cao ở cửa Bá Hộ Sở lau mồ hôi lạnh.

- Nhìn cái gì?!

Đám thân tín của Mạc Trí Cao xua đuổi giải tán dân chúng vây xem, sắc mặt ai nấy đen kịt.

Mạc Trí Cao nhìn theo bóng lưng Tần Lâm trong lòng áy náy không yên, y chợt phát hiện có lẽ mình đã quyết định sai lầm khi đáp ứng mệnh lệnh của Lưu Thủ Hữu.

Tần Lâm đi chưa được bao xa đã nghe sau lưng có tiếng vó ngựa vang lên rầm rập, tựa hồ có mấy người nhắm vào mình mà tới. Chúng thân binh huynh đệ lập tức di chuyển vị trí, mơ hồ bố thành trận thế.

Bạch Liên giáo chủ Bạch Sương Hoa cũng hít sâu một hơi, hai chân không phải chữ Đinh cũng không ra chữ Bát, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể phát ra một đòn sấm sét.

- Giáo chủ Đại nhân, chớ có hung tợn như vậy có được chăng, không phải là nàng đã nói bất kể sinh tử của ta sao?

Tần Lâm dùng đầu vai khẽ huých Bạch Sương Hoa.

- Ai... ai thêm quần sinh tử của người...

Sắc mặt Bạch Sương Hoa hơi đỏ lên, đầu vai phát lực khẽ hất Tần Lâm, hất hắn văng ra:

- Hừ, chẳng qua là ta không cho phép người chết sớm, tránh cho đến lúc đó không thực hiện được ước hẹn đánh cuộc. Cho nên trong vòng một năm, người nào muốn giết người, ta sẽ giết kẻ ấy!

Rốt cuộc vẫn là giáo chủ Đại nhân uy vũ khí phách...

- Tần trưởng quan xin dừng bước!

Mấy người đuổi theo kêu lên.

Bốn tên người làm áo xanh mũ trắng đuổi theo, đứng xuôi tay nói với Tần Lâm:

- Tần trưởng quan, tề chủ nhân xin ngài tạm thời dừng bước, có lời muốn nói với ngài một chút.
- Ủa, chủ nhân các người là ai? Ta nhớ cũng không có thân bằng cố cựu ở Quỳnh Châu.

Tần Lâm sờ sờ mũi, không nghĩ ra mình quen biết ai ở Quỳnh Châu.

Một thanh âm già nua mà quái thú, mơ hồ mang theo tiếng vàng đá chạm nhau vang lên sang sảng:

- Lão phu Cương Phong tiên sinh Hải Thụy, Tần trưởng quan vẫn khỏe!?

Hải Thụy Hải Thanh Thiên? Tần Lâm giật mình kinh hãi, trong mắt hắn Hải Thụy không chỉ có là đệ nhất đại thanh quan đương triều, thường thỉnh mệnh vì dân, mà còn là một vị tiền bối cao thủ trên phương diện điều tra phá án. Hải Công Ân truyền đi rất thần kỳ trong dân gian, mặc dù trong đó có rất nhiều chuyện lý kỳ cổ quái, thoát nhìn hết sức hoang đường, nhưng không phải là Tần Lâm cũng bị đồn đãi ngày đoán đương đêm xét âm, xâm nhập Cửu U địa ngục tra hỏi hồn phách sao?!

Đã sớm biết Hải Thụy ở Quỳnh Châu, vốn là Tần Lâm chuẩn bị sau khi an bài xong hết thảy sẽ dành thời gian rảnh đi bái phỏng lão, trao đổi một số cảm ngộ tâm đắc về xử án với vị tiền bối này. Không ngờ rằng lão lại chủ động đến tìm mình, đây cũng có thể coi là một niềm vui bất ngờ.

Lục Viễn Chí và Ngưu Đại Lực cũng nhìn Hải Thụy rất là kính ngưỡng, chỉ thấy lão nhân gia tuổi gần cổ lai hi, râu tóc bạc phơ, vóc người cao gầy, da mặt ngăm đen ửng hồng, tinh thần quái thú, trong đôi mắt toát ra khí chất quật cường, thân mặc áo vải phát phơ phiêu hốt, chân đi giày vải nhiều lớp, có khí độ của thanh quan lưỡng tự thanh phong.

Đường Kính Đình cũng đuổi theo tới, nhìn về phía Tần Lâm cười nói:

- Bản quan Đường Kính Đình, then là Tri Phủ Quỳnh Châu, mới vừa rồi đàm luận thơ văn cùng Hải lão sư trên trà lâu, trong lúc vô tình nhìn thấy lão đệ giao thiệp với Mạc Bá Hộ, lão sư có vài lời muốn cùng Tần lão đệ một chút.

Nào phải là trong lúc vô tình nhìn thấy, rõ ràng chính là Hải Thụy chờ ở trà lâu quan sát Tần Lâm, tổng thể lão vẫn tương đối hài lòng, chỉ đến cuối cùng mới có chút ý kiến.

- Thất kính thất kính, thì ra là Hải Cương Phong Hải lão tiền bối, tiểu sinh xin có lễ!

Tần Lâm hướng về phía Hải Thụy vái chào tới đất.

Hắn là người làm pháp y điều tra phá án mấy trăm năm sau, thi lễ tỏ lòng tôn kính người đi trước cùng lĩnh vực, Hải Thụy cùng Đường Kính Đình lại hiểu sai ý, nghe thấy hai chữ tiền bối, hai người nhìn nhau mà cười.

Phủ nha ở cách đó không xa, đoàn người Tần Lâm đáp ứng lời mời Đường Kính Đình, trở thành thượng khách của Quỳnh Châu phủ.

Bạch Sương Hoa quan sát bày trí trong phủ nha, chợt cảm thấy buồn cười. Vốn mình là cường cừu đại địch của triều Đại Minh, cho dù là vào phủ nha nếu không phá hoại vậy cũng dẫn dắt nghĩa quân đánh vào, trở thành thượng khách như hôm nay chính là lần đầu tiên.

- Không biết Đường Kính Đình này là quan tốt hay là quan xấu... Hải Thụy cũng là quan tốt, tương lai lật đổ Ngụy triều cũng phải tha cho lão một mạng. Ủa, thanh quan như vậy, nếu như có thể phục vụ cho Thánh giáo ta...

Giáo chủ Đại nhân lại bắt đầu tính toán đại kế cát cứ xưng hùng, đuổi hươu Trung Nguyên.

Sau khi chủ khách ngồi xuống, đầu tiên Hải Thụy cười nói:

- Tần tiểu hữu, ta đã nghe chuyện người liều chết can gián ở kinh sư, nghĩa cử này đã truyền dương khắp thiên hạ. Cố Trương tướng công chấp chính có nhiều thiên lệch, tuy lão phu không dám tán đồng, nhưng thủ đoạn triều đình thanh toán vô cùng khốc liệt, làm việc vô cùng khắc nghiệt, lão phu cũng rất không tán thành.

Ừm, thái độ này không tệ! Cảm giác của Tần Lâm đối với Hải Thụy lại tốt hơn nhiều, cho dù là chính địch cũng phải duy trì lập trường tương đối công chính. Không giống như bọn Trương Tứ Duy, Nghiêm Thanh

thuần túy là bài xích ngoài đảng, hận không được moi thi thể Trương Cư Chính lên phạt roi mới hợp ý bọn họ.

- Cũng phải nói tiểu tử là noi theo nghĩa cử của lão tiên sinh năm xưa mang quan tài can gián cho tới chết, không khỏi có vẻ theo đuôi.

Tần Lâm cười hắc hắc tỏ ra khiêm tốn đôi câu.

Tần trưởng quan cũng biết khiêm tốn sao!? Lục Viễn Chí và các huynh đệ thân binh buồn cười trong lòng, bất quá danh tiếng Hải Thụy rất lớn, người khắp thiên hạ đều biết lão là một đại thanh quan, mọi người cũng không cho là khác thường.

Đường Kính Đình cũng góp chuyện:

- Lão sư mang quan tài can gián cho tới chết, Tần lão đệ cũng mang quan tài can gián cho tới chết, không phải là lão sư giành riêng mỹ danh, mà là Tần lão đệ ganh đua với người tài đức. Một ở triều Gia Tĩnh, một ở triều Vạn Lịch, có thể nói trước sau soi sáng. Hôm nay hai vị đều tới Quỳnh Châu phủ, vận khí nhà thực ta thật là tốt, mượn tên hai vị lưu truyền đời sau.

Hai bên lại hàn huyên đôi câu, chợt sắc mặt Hải Thụy trở nên nghiêm nghị, ánh mắt lấp lánh nhìn Tần Lâm, đổi giọng nói:

- Thế nhưng Tần tiểu hữu thất vật ngự tứ ở ngang hông, không phải là quá mức bất kính sao? Lấy chuyện này dạy dỗ Mạc Bá Hộ giống như trò đùa, có hiềm nghi là đại bất kính, làm thương tổn lòng trung của thần tử đối với quân vương, quả thật hết sức không ổn.

Nói tới chỗ này sắc mặt Hải Thụy liền trầm xuống, khẩu khí cũng rất nghiêm nghị.

Đường Kính Đình cất tiếng thở dài, thâm nhủ trong lòng: rốt cục tính tình lão sư vẫn như xưa, đây gọi là gừng càng già càng cay, có thể nhìn đến lúc này mới phát tác ra, coi như là cực kỳ thưởng thức Tần Lâm mới có thể nhận được.

Trong lúc Tần Lâm cúi áo choàng ra, để lộ cửu long ngọc đai, Hải Thụy cùng Đường Kính Đình trên trà lâu quan sát cũng biết đã có chuyện gì. Mặc dù bởi vì y phục Tần Lâm che, bọn họ cũng không nhìn thấy cửu long ngọc đai, nhưng hai vị đều ở lâu trong quan trường, nghe Mạc Trí Cao tung hô vạn tuế bèn hiểu được nhất định trên người Tần Lâm có mang theo vật ngự tứ.

Thần tử không thể tự tiện sử dụng vật ngự tứ, nhất định phải để thờ cúng, hành động của Tần Lâm có hiềm nghi vượt lễ.

Lúc ấy Hải Thụy nhảy dựng lên, may nhờ Đường Kính Đình vấp vả khuyên nhủ, chờ xong rồi mới phái người đi hỏi thăm, quả nhiên là Tần Lâm đeo một sợi cửu long ngọc đai.

Đến phủ nha, Hải Thụy đã nhìn rất lâu, vừa nhắc tới giống như bùng nổ, lưỡi nhai không thôi:

- Tần tiểu hữu, ngọc đai ngự tứ chính là vật thiên tử đeo, không phải là thần tử có thể sử dụng. Người nhờ ân điển bệ hạ nên được ban cho ngọc đai, hẳn nên quý trọng đặc biệt, để làm chí bảo gia truyền, cho con cháu đời sau biết được ân đức bệ hạ. Vì sao dám vượt quyền đeo trên người, mang ra đe dọa bọn Mạc Bá Hộ như vậy? Quả thật là bất kính, quá bất kính!

Lão đầu này có bị bệnh không!? Lục Viễn Chí và Ngưu Đại Lực ngơ ngác nhìn nhau, Tần ca cũng đã đeo ngọc đai ở kinh sư, nghe nói bệ hạ nhìn thấy cũng chỉ cất tiếng cười ha hả, còn nói Tần ca là người thành thật. Vì sao Hải Thụy nhìn thấy bèn lưỡi nhai nói ra một tràng đạo lý trắng gang đại hải như vậy?

‘Hừ, cho dù lão là thanh quan nhưng cũng rất đáng ghét!’

Trong ánh mắt Bạch Sương Hoa như có tia sét lóe lên, thâm nhủ trong lòng ngụy triều Hoàng đế ban cho ngọc đai đeo chơi thì được, ai thềm thờ cúng nó?! Tương lai bản giáo chủ làm một sợi ngọc đai cho Tần Lâm đeo ở ngang hông, sợi của ngụy triều vút vào hăm phân cho lão đầu nhi người tức chết.

Trong lòng nàng biết rất rõ ràng, loại thanh quan ngu trung với triều Minh như Hải Thụy, không có khả năng phục vụ cho tân triều tương lai.

Chỉ bất quá, nếu như Bạch Liên giáo chúng biết thần công thịnh đức quang minh chí đại thánh giáo chủ của bọn họ chuẩn bị tự tay may một chiếc đai lưng cho Tần Lâm, sẽ có cảm tưởng thế nào?!

Thật ra thì Hải Thụy nói cũng không sai, chẳng qua là tính tình lão quá cổ hủ quá bảo thủ, làm chuyện gì cũng rập theo khuôn phép. Mà da mặt tên Tần Lâm này quá dày, trung thành lại rất có hạn, hẳn không cần biết Vạn Lịch ban cho cái gì, dù sao cũng đã cho ta, ta sử dụng có gì phải khách sáo?!

Đổi lại là người khác dạy đời như vậy, Tần Lâm đã trở mặt với đối phương từ lâu. Nhưng lời này là do Hải Thụy nói ra, hẳn xoay chuyển tâm niệm bèn cười nói:

- Xin lão tiên sinh hiểu cho, thật ra ta làm như vậy mới là tỏ lòng tôn kính bệ hạ, trung thành với triều Đại Minh.

- Vậy sao?

Sắc mặt Hải Thụy dần dần sa sầm, nói thật ra vật ngự tứ ngoại trừ các loại thức ăn trái cây ra, những thứ khác quả thật là không phải thần tử có thể sử dụng.

Ôi, lão sư ghét nhất là loại người miệng lưỡi dẻo quẹo, Tần lão đệ ngươi chiều theo lão một chút không được sao?! Đường Kính Đình âm thầm toát mồ hôi lo lắng thay Tần Lâm, mơ hồ cảm thấy không ổn.

Y không nghĩ rằng bản thân mình tôn kính lão sư vì mục đích khác, nhưng Hải Thụy không phải là lão sư của Tần Lâm. Bởi vì lão có danh tiếng thanh quan, chẳng lẽ Tần Lâm phải làm ngược với tâm ý mình, chiều theo ý lão khắp nơi hay sao, làm như vậy không phải là Tần Lâm nữa.

Tần Lâm tỏ ra khẳng khái nói:

- Xin Hải lão tiên sinh hãy nghe ta một lời, ai cũng nói vật ngự tứ này đặt trong nhà thờ cúng chính là trung thành cảnh cảnh, thế nhưng thờ trong nhà làm sao bằng được lúc nào cũng mang theo trên người?! Ta đeo ngọc đai này để thời thời khắc khắc cũng có thể nhớ tới bệ hạ ân cần ủy thác, nhớ tới những cảnh tượng bệ hạ cùng ta quân thần tương đắc. Nhờ ngọc đai này mỗi thời mỗi khắc đều nhắc nhở ta nên dốc hết toàn lực vì xã tắc Đại Minh, phải trung thành với bệ hạ, trung thành với triều đình!

828. Chương 828: Hải Công Xử Án

Trời ơi... Cứu mạng! Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực nảy sinh kích động muốn nôn mửa. Đã biết Tần trưởng quan gỡ đủ các thủ đoạn lừa gạt đình trệ, hiện tại nghe hẳn nói lời này chính nghĩa như vậy, chẳng những huynh đệ chúng ta đau dạ dày, còn có hơi đau trứng...

Bạch Sương Hoa cười thầm không dứt, tên Tần Lâm này...

- Hay, hay lắm!

Hải Thụy cảm động đến mức hồ đồ mê muội, vỗ bàn đứng lên vái chào Tần Lâm thật sâu:

- Tần tiểu hữu trung thành cảnh cảnh, lão phu bội phục tới cực điểm!

Đường Kính Đình trợn mắt há mồm, kẻ đó phải dốc hết toàn lực mới nhìn được cười, thầm nói Tần Lâm chỉ thuận miệng lừa gạt, Hải lão sư lập tức cam tâm tình nguyện mắc bẫy. Quả thật là người quân tử đôi lúc cũng dễ bị lừa dối, nếu kẻ lừa dối nói nghe hợp lý và hợp với đạo của họ.

Hải Thụy có thể thi đậu khoa cử, lại chìm nổi nhiều năm trong quan trường, tuyệt đối không phải là kẻ ngu ngốc, nhưng chỉ cần nói đến các loại đạo lý lớn trung hiếu nhân nghĩa, vị lão tiên sinh này lập tức rối loạn đầu óc. Nếu không phải là 'Lan can đứng tuốt, nhìn non sông, ai hiểu ý', vậy cũng là 'lớn tiếng thở than che nước mắt', tuyệt đối không phản bác nửa lời.

Tần Lâm tán gẫu một hỏi một đáp với Hải Thụy, tính hẳn từ trước tới nay chính là như vậy, chỉ cần tâm đầu ý hợp với ai đó sẽ coi như tri kỷ, tỷ như Thích Kế Quang, Tăng Tĩnh Ngô. Gặp phải kẻ lờ không hợp

ý, hẳn cũng tuyệt sẽ không vi phạm bản tâm mà a dua theo. Cho dù là đại thanh quan nổi danh đương thế như Hải Thụy, cho dù là Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân, từ trước tới nay hẳn chưa từng để ỉnh mê đắm dưới ánh hào quang người khác, bất kể nguồn gốc hào quang này có từ danh tiếng hay quyền lực.

Nhưng Tần Lâm cũng không phải kẻ có tính tình cố chấp, ý kiến không hợp lại không tiện trực tiếp mâu thuẫn, vậy tìm một lý do lừa gạt đối phương, khiến ọi người cùng vui vẻ, mọi người đều hài lòng, đều nhẹ nhàng, bạn tốt ta tốt mọi người tốt. Người cao tuổi như Hải Thụy, nếu như cãi vã thẳng thừng với lão, vạn nhất lão đổ bệnh tim hay xuất huyết não gì đó, chẳng phải là Tần Lâm sẽ mang tội nghiệt sâu nặng sao?!

Hải Thụy cùng Tần Lâm một già một trẻ trò chuyện vô cùng sôi nổi, nói chính xác là chỉ một mình Hải Thụy nhiệt tình sôi nổi, Tần Lâm phụ họa một cách khéo léo vô cùng. Đường Kính Đình ở bên cạnh thỉnh thoảng chen lời nịnh nọt lão sư, lại lôi kéo đồng môn tương lai, tình cảnh cũng cực kỳ náo nhiệt.

Chẳng qua là theo thời gian trôi qua, trong lòng Tần Lâm càng ngày càng không kiên nhẫn, dần dần hẳn phát hiện khi còn sống Trương Cư Chính đánh giá Hải Thụy vô cùng chính xác. Đó chính là mang chiêu bài ra có lẽ có điều ích lợi đối với thời thế lòng người, nhưng nếu bảo lão thẳng tay làm việc, nhất định sẽ xui xẻo hỏng chuyện.

Bởi vì chính kiến Hải Thụy xuất phát từ một chữ Cương, khắp nơi cường điệu ‘Vô dục tắc cương’ (Không có dục vọng thì sẽ cương trực), nhưng thiên hạ ai mà không có dục vọng?! Loại ý tưởng thánh nhân trị quốc như lão trên thực tế là không thể thực hiện được!

Hơn nữa Hải Thụy bàn luận dùng toàn lời lẽ hết sức kinh người, nói từ thời Nhân Tông Tuyên Tông tới nay đã không phải là quy chế cũ của Hồng Vũ gia nữa, hôm nay muốn thực hiện trung hưng Đại Minh, chỉ có thể dựa vào khôi phục quy chế cũ của Thái Tổ Hoàng đế Chu Nguyên Chương: quan viên tham ô sáu mươi lượng bạc trắng trở lên sẽ bị lột da trồng cỏ, nghiêm khắc cấm chỉ kỹ nữ dân gian, đánh bạc nhất luật vót đầu ngón tay, phạm kết bè kết đảng hoành hành ngoài đường ngoài chợ nhất luật xử trảm, quý thích quan thân cường chiếm đất của dân nghiêm lệnh trả lại...

Cấm xướng kỹ, tuyệt hào cường, Tần Lâm nghe những điều này cảm thấy trừ thủ đoạn quá kịch liệt ra, dường như bản thân chính sách cũng cũng không tệ lắm. Chỉ là lời bàn quá thẳng thắn, Nhân Tông Tuyên Tông tới nay đã không phải là quy chế cũ của Hồng Vũ gia, chẳng trách nào các đại lão trong triều không hoan nghênh Hải Thụy.

Kết quả Hải Thụy như gãi trúng chỗ ngứa, càng nói càng trở nên hăng hái vô cùng:

- Giáo Phường ty cũng phải nghiêm khắc khống chế lời ca tiếng hát, chỉ cho phép hát những nhạc khúc có ích cho thời thế lòng người, không cho ca hát những âm luật đồi trụy. Thi hành nghiêm khắc chế độ Lộ Dẫn trong dân gian, không phải là du dân chính là gian thương, bắt hết nghiêm hình trị tội. Phát triển hải mậu sẽ làm tâm tính dân chúng trở nên tinh ranh, vả lại khó tránh khỏi có dân xấu vùng biển chiêu dẫn giặc Oa, phải bế quan tỏa cảng, không cho phép thuyền đơn độc ra biển.

- Giang Nam lãng phí xa hoa đã quen, kỳ kỹ dâm xảo mê loạn lòng người, có phường dệt chiếu mộ tới hàng ngàn lương dân, cả ngày dệt vải sinh lợi, đây chính là nguồn gốc của biến loạn. Đúng rồi, gần đây có quyển sách tên là Kim Bình Mai cực kỳ dâm dăng, loại sách giống như quyển này đều phải nhất luật cấm tuyệt!

Ặc, Vương Thế Trinh lão Đại nhân trúng thương, Kim Bình Mai.

Tần Lâm sờ sờ mũi nở nụ cười khổ, rốt cuộc hẳn đã hiểu rõ ý tưởng Hải Thụy.

Đáng tiếc ý nghĩ loại này cũng không thực tế, thậm chí rất hoang đường. Chỉ là vì cấm tuyệt hải tặc, chính đồn lòng người lại phải bế quan tỏa cảng, thử hỏi thực dân phương Tây đưa thuyền cứng pháo mạnh tới, ai sẽ ngăn cản được?! Đại Minh Thủy sư từ lúc Trịnh Hòa hạ Tây Dương hết sức cường thịnh, hiện tại sa sút tới mức này, cũng chính vì luận điệu như vậy.

Cái gì kỳ kỹ dâm xảo mê loạn lòng người, phường dệt chiếu mộ tới hàng ngàn lương dân, cả ngày dệt vải sinh lợi, lại khiến cho Hải Thụy lo lắng. Lão không biết quy mô hóa cơ khí công nghệ tất sẽ thay thế kinh tế tiểu nông nam cày nữ dệt, nếu như không có Mãn Thanh nhập quan, công nghệ phường dệt Giang Nam sẽ phát triển tới mức nào cũng không ai biết được.

Trùng trị tham ô nghiêm khắc chẳng qua chỉ là một phương diện rất nhỏ trong ý tưởng chấp chính của Hải Thụy. Thật ra lão muốn khôi phục cờ hiệu quy chế cũ Thái tổ Hồng Vũ gia, muốn biến toàn bộ quốc gia thành một nhà tù cực lớn bị quan phủ khống chế nghiêm ngặt, tất cả mọi người cũng không thể nói lung tung lộn xộn, vì vậy sẽ thiên hạ thái bình, quốc thái dân an.

Không trách Trương Cư Chính bị thanh toán đã mấy tháng, triều đình cũng không lập tức trọng dụng Hải Thụy, bởi vì ngay cả những người như Trương Tứ Duy, Nghiêm Thanh cũng không hề coi trọng lão nhân gia.

Khoan nói tới những người khác, Đường Kính Đình đang ngồi nghe luận điệu của lão sư cũng có vẻ không được tự nhiên. Đặc biệt là Hải Thụy nói muốn lột da trồng cỏ, sắc mặt y liền trở nên hết sức khó coi, nhấp nhòm ngồi không yên trên ghế, dường như đang ngồi trên bàn chông.

Suy đoán y tham ô bạc không chỉ sáu mươi lượng, công lực quan sát sắc mặt đoán ý của Tần Lâm không phải là chuyện đùa, trong bụng cười thầm không ngừng.

Hiện tại Tần Lâm không có chút hứng thú nào với chính kiến của Hải Thụy, nói không chút khách sáo, bất kể là Trương Cư Chính hay Trương Tứ Duy nhiếp chính, hoặc đổi là Thân Thời Hành, Dư Hữu Đình cũng vậy, luận điệu này của Hải Thụy sẽ không có cơ hội thi hành.

Kết cục tốt nhất của Hải Thanh Thiên chính là được triều đình ban ột chức quan bù nhìn địa vị rất cao thực quyền rất nhỏ, chỉ dùng chiêu bài thanh quan của lão để dát vàng lên mặt mà thôi.

Chuyện duy nhất Tần Lâm cảm thấy hứng thú chính là bản lãnh xử án của Hải Thụy, hẳn rất mong đợi điều này. Dù sao Hải Công Ấn đại danh鼎鼎, dân gian truyền lưu hết sức thần kỳ, tưởng cũng có chút đạo lý. Chính kiến không hợp thời không có nghĩa là lão xử án kém cỏi.

Tần Lâm bèn chậm rãi chuyển hướng sang đề tài này, hỏi Hải Thụy bí quyết xử án.

- Lão phu xử án có chút chuẩn mực, bao nhiêu năm qua cũng có được chút tên tuổi.

Hải Thụy vuốt cằm râu bạc, vẻ mặt có mấy phần tự đắc.

Đường Kính Đình hiểu sai ý, nghe Tần Lâm nhắc tới xử án mấy lần bèn cho rằng hẳn cố ý bái nhập môn hạ Hải Thụy, góp lời nói:

- Vừa đúng ngày mai sẽ là ngày hạ quan tọa đường tra án, chọn ngày không bằng gặp ngày, xin mời Hải lão sư cùng Tần lão đệ ngồi ghế khách bồi tiếp, Hải lão sư chỉ điểm cho hạ quan xử án như thế nào đi!

Rốt cục chủ khách chia tay vui vẻ, Đường Kính Đình đưa Hải Thụy cùng Tần Lâm ra cửa phủ, lúc này ba người mới đường ai nấy đi.

Sau khi Tần Lâm trở về, trong lòng vô cùng kinh ngạc, hôm nay gặp Hải Thụy dường như không giống như Hải Thụy trong trí tưởng tượng của mình.

Hắn lặng lẽ phái người hỏi thăm ở Quỳnh Sơn, dân chúng nhắc tới Hải Thụy đều giơ ngón tay cái lên xưng một tiếng Hải Thanh Thiên, nói lão chỉ có bốn mươi mẫu ruộng cần, trong nhà phòng ốc cũ rách, thường xuyên áo vải mang giày, thật sự là một vị đại thanh quan. Hàng năm lão lại mở trung môn, dân chúng có chuyện cũng có thể trực tiếp đi tìm lão, vị quan viên nào của triều Đại Minh có thể làm được điểm này?!

Nghe thấy những lời này, Tần Lâm càng cảm thấy không hiểu vì sao, hắn chỉ thấy hình ảnh Hải Thụy mông lung như một làn sương mù, dường như mờ mịt không thấy rõ...

Ngày hôm sau là ngày phủ nha thăng đường tra án, bên nguyên bên bị, dân chúng rảnh rỗi tới xem xử án từ lúc mặt trời vừa lên đã chờ sẵn bên ngoài phủ nha.

Một vầng mặt trời đỏ treo cao, đại môn phủ nha chậm rãi mở ra, ánh sáng mặt trời chiếu vào chính đường, bốn chữ vàng Minh Kính Cao Huyền (gương sáng treo cao) tỏa sáng ngời ngời. Đường Kính Đình mặc công phục ngồi giữa, vị trí khách nhân bên trái là Hải Thụy mặc bộ áo xanh, vị trí khách nhân bên phải là Tần Lâm mặc Phi Ngư phục đội ô sa không cánh, hai mươi tên sai nha tay cầm Thủy Hỏa côn đứng hai bên thành hình cánh nhạn.

- Hải Thụy Hải Thanh Thiên!

Dân chúng nhìn thấy cảnh tượng này nhất thời vui vẻ ra mặt, ai nấy tràn đầy mong đợi. Mặc dù Hải Thụy ngồi ở vị trí khách nhân, nhưng mọi ánh mắt đều tập trung vào người lão.

Khụ khụ, Đường Kính Đình ho khan hai tiếng, cầm quyền tông trên công án lên:

- Đầu tiên xử vụ án Triệu Tiểu Tứ cáo Tiền lão Đại chiếm đoạt đất đai, người dẫu, dẫn nguyên cáo Triệu Tiểu Tứ ra!

Triệu Tiểu Tứ da ngăm đen, vóc người nhỏ thấp, ăn mặc đúng là nông phu bản địa Quỳnh Châu, giữa đôi mày toát ra vẻ khổ sở, bị nha dịch dẫn lên đại đường liền quỳ xuống dập đầu với Đường Kính Đình ba cái.

- Ủm, ngươi là người Văn Xương huyện, không phục Tri Huyện địa phương xử án nên tố lên bản phủ...

Đường Kính Đình cầm quyền án run lên, nghi ngờ hỏi:

- Án này đã xử minh bạch rõ ràng, nhân chứng vật chứng đều có, ngươi còn có chỗ nào không phục?

Triệu Tiểu Tứ nói:

- Bẩm Đại lão gia, Tiền lão Đại kia là hào cường bản địa, ỷ mạnh chiếm đoạt nhà tiểu nhân, Văn Xương huyện xử án bất công cho nên tiểu nhân mới tố cáo lên đây.

Tần Lâm nghe đến đó liền chú ý nhìn thần sắc Hải Thụy, quả nhiên nghe thấy cường hào chiếm đoạt đất dân, mí mắt Hải Thụy giật giật, vẻ mặt có điều biến hóa.

‘À, thì ra lão lo cho dân chúng, nghe nói dân chúng chịu oan khuất cũng có vẻ tức giận.’

Tần Lâm nghĩ như vậy.

Đường Kính Đình ra lệnh dẫn bị cáo tới, Tiền lão Đại được đưa ra, y là một tên trắng hán khô ngô, mặt mày bóng loáng, sau khi tiến ra cũng quỳ dập đầu lạy ba lạy.

- Bẩm Đại lão gia, quả thật Triệu Tiểu Tứ này tìm tiểu nhân mượn năm mươi lượng bạc, sau đó y không có bạc trả, không thể làm gì khác hơn là cầm đất trả nợ. Bằng chứng ở đây, xin Đại lão gia tra xét.

Tiền lão Đại dứt lời bèn trình lên một tờ giấy mượn, trên đó có ký tên lặn tay, tên Triệu Tiểu Tứ bên dưới dấu vân tay đỏ tươi.

Đường Kính Đình bèn vấy vấy giấy mượn:

- Triệu Tiểu Tứ, giấy mượn này là người viết cho Tiền lão Đại ư, vân tay là của người sao?

Triệu Tiểu Tứ gấp đến độ sắc mặt đỏ bừng:

- Đại lão gia, giấy mượn này là do tiểu nhân viết thật, nhưng cũng không có mượn tiền của y. Khi đó tiểu nhân muốn mua một chiếc thuyền đánh cá ra biển kiếm sống, bị người trung gian dùng lời ngon lẽ ngọt dụ dỗ cho mượn tiền, cho nên mới viết ra tờ giấy này. Tiền còn chưa tới tay, Tôn Tam ca quen biết với tiểu nhân nói Tiền lão Đại không thể dây vào, Tam ca và mấy hương thân bèn quyền góp năm mươi lượng cho tiểu nhân mượn mua thuyền, cho nên từ đầu chí cuối tiểu nhân không hề mượn của Tiền lão Đại.

- Lời người nói có chứng cứ gì không, lời chứng của người trung gian lại nói người đã lấy tiền mới viết giấy nợ này. Mà quả thật trên giấy nợ lại có vân tay của người...

Đường Kính Đình trầm ngâm, ánh mắt nhìn về phía Hải Thụy.

Tần Lâm rất là mong đợi, chờ Hải Thụy đại hiển thân thủ, không biết là kiểm nghiệm giấy nợ thật giả hay hỏi khẩu cung điều tra, hay còn có diệu pháp gì khác...

Ánh mắt khép hờ của Hải Thụy thình lình mở bừng, nói với giọng không cho phép nghi ngờ:

- Luật Đại Minh rất rõ ràng, gút mắc tiền bạc lấy giấy trắng mực đen làm chuẩn, nếu người nói chưa từng cầm bạc của Tiền lão Đại, vì sao viết giấy mượn cho y, vì sao không tìm nhân chứng?! Hôm nay Tiền lão Đại có đủ nhân chứng vật chứng, người tố cáo ở huyện không được lại đến phủ thành tố cáo, quả thật là điều dân đây đưa khó chịu!

Tần Lâm há hốc mồm cứng lưỡi, không nghĩ tới Hải Thụy lại nói như vậy.

Triệu Tiểu Tứ bị dọa sợ đến nỗi lui về phía sau co rụt lại, toàn thân run lấy bầy, Tiền lão Đại lại tỏ ra dương dương đắc ý, luôn miệng khen Hải Thanh Thiên gương sáng treo cao.

Tần Lâm kinh ngạc trong lòng, cảm thấy nhất định Hải Thụy sẽ có diệu kế khác thay đổi thế cục. Nhưng sau đó Đường Kính Đình đưa ra lời phán quyết bác đơn tố cáo của Triệu Tiểu Tứ, còn truyền công văn xuống Văn Xương huyện, nói Triệu Tiểu Tứ là một điều dân kiện tụng dây dưa, sau này không cho y tiếp tục tố cáo.

- Hừ, cáo trạng không bằng không cứ, chẳng trách nào Hải Thanh Thiên xử y thua!

Dân chúng đang xem xử án lập tức xôn xao bàn tán.

Không ít người chỉ chỉ trỏ trỏ về phía Triệu Tiểu Tứ chê trách:

- Có lẽ là tên nợ muốn quỵt nợ của người họ Tiền kia... Giết người thì thường mạng thiếu nợ phải trả tiền, đây là chuyện hết sức công bằng, đã viết giấy nợ lại không chịu nhận, ha ha, thật là dê tiện!

829. Chương 829: Vụ Án Gian Ô

Triệu Tiểu Tứ khom lưng, toàn thân cong như con tôm, mặt đỏ tới mang tai đi ra ngoài, ngay cả nửa câu cũng không dám nói.

Tần Lâm kỳ quái nhìn Hải Thụy, nằm mơ cũng không nghĩ tới Hải Thanh Thiên danh chấn thiên hạ lại xử án như vậy.

Hải Thụy cảm giác được ánh mắt Tần Lâm, vuốt vuốt râu thấp giọng nói:

- Quỳnh Châu là nơi xa xôi hẻo lánh, dân tình điều ngoa xảo trá, có một số điều dân kiện tụng dây dưa không nghĩ như vậy, cho nên lão phu xử án nhất luật theo luật Đại Minh, lấy giấy trắng mực đen làm căn cứ, khiến cho bọn họ không thể nào cãi lại.

Ặc... Tần Lâm không biết nên nói gì cho phải, chỉ có thể nhắm mắt tiếp tục nghe tiếp, âm thầm đưa mắt ra hiệu cho Lục Viễn Chí đứng phía sau. Tên mập hội ý, lặng lẽ đi ra ngoài.

Vụ án thứ hai chính là một người họ Lý ở Định An huyện cáo họ Trương xâm chiếm đất nhà y.

- Bẩm lão gia, ruộng đất nhà tiểu nhân lân cận với Trương gia, sau một trận mưa xuống nước ngập, Trương gia bèn nói mốc ranh giới bị nước cuốn đi ba trượng, phải dời lại, đó rõ ràng là xâm chiếm ba trượng ruộng đất nhà tiểu nhân.

Miệng lưỡi họ Lý lanh lợi, thao thao bất tuyệt nói:

- Họ Trương chính là đại tộc bản địa, thế lực lớn vô cùng, y mua chuộc Thư Bận, nha dịch bản huyện khiến cho tiểu nhân thua thiệt ở huyện. Nghe nói Phủ Tôn là học trò Hải Thanh Thiên cho nên mới tiểu nhân tố cáo lên phủ, không ngờ rằng may mắn tới mức gặp được Hải Thanh Thiên lão nhân gia tại nơi này, cầu xin thanh thiên Đại lão gia chủ trì công đạo.

Hải Thụy khẽ vuốt râu không nói.

Bị cáo họ Trương là một người mập mạp vẻ ngoài phúc hậu, lấy tay lau mồ hôi trán, không phục nói:

- Hải Thanh Thiên, tuy nhà chúng ta là đại tộc địa phương nhưng không hề y mạnh hiếp yếu. Ngược lại họ Lý này vốn tính tình giao hoạt, mùa hè năm ngoài nhân cơ hội trời mưa nước ngập bèn dời đá làm mốc ranh giới nhích tới ba trượng, muốn chiếm đoạt đất đai nhà tiểu nhân, Hải Thanh Thiên ngài đừng để bị y che mắt.

Sắc mặt Hải Thụy trầm xuống, dáng vẻ hết sức phật ý hỏi:

- Giữa hai người các ngươi có khế ước mua bán đất không?

Hai bên đều trình lên khế ước mua bán đất của mình, nhưng một phần là năm Hồng Vũ, một phần là năm Tuyên Đức, đã có một hai trăm năm, đường nét trên đó đã mờ nhạt không rõ, không thể phân biệt được.

Nghĩ lại cũng phải, nông dân không tới mức vạ bất đắc dĩ sẽ không bán ruộng đất, một phần khế ước truyền lại mấy đời người, trở thành như vậy cũng là đương nhiên.

Đường Kính Đình cau mặt nhăn mày quan sát một hồi, sau đó quay sang Hải Thụy hỏi:

- Khế ước không thấy rõ, lão sư, ngài thấy thế nào?
- Tiểu dân sợ cường hào như sợ cọp, làm gì có chuyện dám cưỡng đoạt ruộng đất, đây nhất định là họ Trương nói hươu nói vượn.

Hải Thụy nói với giọng vô cùng chắc chắn.

Đường Kính Đình lập tức phán quyết Lý gia chiến thắng, duy trì ranh giới nguyên trạng.

Họ Lý lập tức hô to Hải Thanh Thiên mất thần như điện, họ Trương còn muốn tranh cãi nữa nhưng nhìn dáng vẻ nghiêm nghị oai phong của Hải Thụy, lại nghe dân chúng sau lưng bàn tán xầm xì, nhất thời nở nụ cười khổ, giậm chân một cái:

- Thôi, nhà ta cũng không nghèo ba trượng đất, coi như bỏ tiền tài để tránh tai họa.

Tuy rằng trên danh nghĩa là Đường Kính Đình xử án, trên thực tế tất cả đều là Hải Thụy quyết định. Đã xử xong hai vụ đầu tiên bất kể là vì nguyên nhân gì, dù sao nguyên bị cáo cũng chịu phục ngoài mặt.

Tần Lâm kinh ngạc trong lòng, không nghĩ ra Hải Thụy xử án căn cứ vào chuẩn mực nào, nghi ngờ nhìn Hải Thụy, chỉ thấy vị thanh thiên Đại lão gia này vượt chòm râu bạc có vẻ rất hài lòng.

Đường Kính Đình lại đặt quyển án thứ ba lên bàn, phía dưới chột có Thư Bạ ho khan hai tiếng, nháy mắt với Đại lão gia bản phủ.

Đường Kính Đình hội ý, mở quyển án ra xem qua, lập tức ra lệnh:

- Án này liên quan tới danh dự trình tiết phụ nhân, không thích hợp thẩm lý trước mặt mọi người, người đâu, chuyển vào nhị đường!

Bố trí phủ nha huyện nha khắp nơi trên cả nước có thể nói hoàn toàn như nhau, tam tiến, tứ tiến hoặc là ngũ tiến tứ hợp viện. Tòa viện thứ nhất hướng về phía Bắc là đại đường công khai thẩm lý vụ án, còn gọi là chính đường, viện thứ hai nằm sau lưng gọi là nhị đường, là địa phương dành cho quan viên tiếp khách và tra hỏi bí mật.

Vụ án liên quan tới danh tiết của phụ nhân hay cơ mật của triều đình không thích hợp thẩm lý công khai ở chính đường, nên sẽ chuyển vào nhị đường.

Nhị đường không có công án trên cao, ở giữa chỉ có một Thái Sư ý lưỡng cao, vị trí khách nhân hai bên là một hàng ghế nhỏ bàn nhỏ, Đường Kính Đình, Tần Lâm, Hải Thụy chia nhau ngồi xuống.

Biểu hiện của Đường Kính Đình vô cùng thận trọng, không vội vàng truyền gọi nguyên bị cáo mà là đưa quyển án cho Hải Thụy và Tần Lâm xem trước, giải thích cặn kẽ:

- Đây là một người tên là Thích Đại Lang bản huyện, lão bà y là Tần thị giúp việc ở Cổ gia, nói là bị lão Đại Cổ gia Cổ Khắc Độc chuốc rượu gian ô, cho nên Thích Đại Lang tố cáo lên nha môn. Cổ Khắc Độc mua chức Trung Thư nội các, huyện nha có hơi e dè, cho nên đưa củ khoai lang nóng phỏng tay này cho bản phủ.

Hải Thụy nhướn mày, vượt râu lẩm bẩm:

- Cổ thị con nhà thư hương, Cổ Khắc Độc kia cũng là người trong quan trường, mặc dù phong lưu thành tánh nhưng chưa chắc đã làm ra chuyện như vậy... Tiếng tăm của phu thê Thích Đại Lang kia thế nào?

Đường Kính Đình đưa mắt nhìn về phía tên Thư Bạ kia, y lập tức cười nói:

- Bẩm lão gia, nhà đôi phu thê kia vốn là ăn chơi lụn bại, trong tay phụ thân Thích Đại Lang có vài mẫu ruộng cấy, bị y ăn chơi cờ bạc thua sạch, cuối cùng rơi vào tình cảnh không có cơm ăn áo mặc. Thích Tần thị này là con dâu nhà y nuôi từ nhỏ, lớn lên cũng có đôi chút nhan sắc, bất đắc dĩ mới phải đưa đến Cổ

gia làm giúp việc, không ngờ rằng gây ra chuyện nực cười như vậy. Hai ngày trước Thích Tần thị bị Cố gia đuổi ra, chọc cho người trong cả huyện cười nhạo.

- Thì ra là như vậy.

Hải Thụy khê vuốt cằm, bĩu môi lộ vẻ khinh bỉ:

- Ác nô đề tiện lưu manh vu cáo chủ nhân, thật là ghê tởm!

Tới nước này Tần Lâm hoàn toàn không hiểu, Hải Thụy vẫn chưa nghe lời khai của nguyên bị cáo, chưa phân tích vụ án đã đưa ra kết luận vội vàng như vậy, quả thật là võ đoán không bằng cứ.

Chẳng lẽ quả thật một dây Quỳnh Châu phủ dân tình điêu ngoa, chuyện tôi tố vu cáo chủ nhà đặc biệt nhiều, cho nên Hải Thụy đã sớm có kinh nghiệm!?

Tần Lâm mới tới chân ướt chân ráo cũng không tiện nói gì, quyết định yên lặng theo dõi biến hóa.

Nguyên cáo Thích Đại Lang bị dẫn tới nhị đường, bề ngoài y giả hoạt lạnh lợi, chân dường như không có xương, vừa bước ra lập tức quỳ xuống, dập đầu bình bịch:

- Hải Thanh Thiên, Đường Phủ Tôn, tiểu nhân thật sự oan uổng, lão bà bị Cố Đại lão gia ép uổng dâm ô vẫn không thể nói lý, há đâu có lý như vậy?!

Chỉ nhìn vẻ ngoài có thể thấy Thích Đại Lang này khiến cho người ta chán ghét, Hải Thụy và Đường Kính Đình đều cau mày.

Tần Lâm quan sát cẩn thận, phát hiện mũi người này đỏ ửng như người say, e rằng một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày không có ngày nào là tỉnh. Khớp xương đầu ngón tay bàn tay phải có vết chai rất rõ ràng, chắc hẳn là do đổ xúc sắc lâu ngày tạo thành, chứng tỏ y tử đổ tường thứ nào cũng có, không sai vào đâu được.

- Chỉ là lời nói một phía, chưa đủ làm bằng cứ.

Đường Kính Đình lạnh lùng nhìn chằm chằm Thích Đại Lang, lại hỏi:

- Người nói lão bà bị Cố Khắc Độc lừa gạt dâm ô, là chính mắt ngươi thấy hay chỉ nghe lời đồn đãi?

Thích Đại Lang sững sờ, sau đó xấu hổ nói:

- Đường Phủ Tôn, chuyện như vậy làm sao có thể chính mắt thấy được!? Là tiểu tiện nhân kia về nhà muốn treo cổ, tiểu nhân tra gạn mới rõ sự tình...

Lời còn chưa nói hết, Đường Kính Đình đã ngắt lời:

-Nếu là như vậy cũng không có bằng cứ cụ thể, chẳng qua là lời đồn vô căn cứ mà thôi.

Hải Thụy cười lạnh một tiếng, khoát khoát tay:

- Gọi bị cáo tới đối chất đi.

Nha dịch nở một nụ cười cung kính, dẫn hai nam nhân tới nhị đường. Người đi đầu chừng năm mươi tuổi, vóc người hơi mập, mặt vuông chữ Quốc, mặc áo bào đoạn màu lục thêu chỉ vàng. Người đi sau ra vẻ cúc cung, hơn bốn mươi tuổi, không mập không gầy, cũng mặt vuông chữ Quốc, mặc áo dài vải màu lam, dung mạo hai người có hơi tương tự. Ở góc nhìn của Tần Lâm có thể thấy được rõ ràng vài chi tiết đặc thù của xương mặt, cơ hồ có thể khẳng định bọn họ có chung phụ hệ di truyền.

Nói cách khác, đây là hai huynh đệ.

- Cố Khắc Độc ra mắt ba vị Đại nhân.

Người lớn tuổi hơn ôm quyền thi lễ, lão là Giám Sinh, theo lệ gặp quan không quỳ.

Đệ đệ lão phía sau không có công danh, nên quỳ xuống hành lễ:

- Cổ Hối Minh ra mắt ba vị Đại nhân. Gia huynh bị ác nô vu cáo phải chịu hàm oan, quả thật là không còn chút thể diện gì cả. Vốn phái tiểu nhân đứng ra tố cáo, nhưng vừa rồi nghe thấy tin Hải Thanh Thiên tự mình tra án, nên gia huynh lập tức chạy tới hầu hạ.

Quan viên muốn kiện cáo người khác thường là không đứng ra trực tiếp, chỉ phái gia nô tới các loại thay thế là được, đây gọi là ‘thân không vào công môn’, coi như là một loại đặc quyền.

Cổ Khắc Độc phái đệ đệ Cổ Hối Minh tới tố cáo, nhưng hay tin Hải Thụy cũng ở nơi đây lão bèn vội vàng chạy tới, tỏ vẻ tôn trọng Hải Thụy.

Trong lòng Đường Kính Đình thầm mắng họ Cổ không phải là người, nếu chỉ có một mình bản Đại lão gia người sẽ không nể mặt, chỉ phái đệ đệ tới là được sao?!

Bất quá Cổ gia là cự phú Quỳnh Châu, nổi danh hào phú, có lui tới với Tuần Phủ Quảng Đông, Án Sát Sứ, cũng có giao tình không cạn với Hải Thụy. Hải Thụy còn nhận lời thỉnh cầu của Cổ Hối Minh, viết văn chúc thọ cho lão thái của Cổ gia. Cho dù là Tri Phủ Đường Kính Đình có gì bất mãn cũng chỉ có thể rửa thầm trong bụng.

Đường Kính Đình gọi Cổ Hối Minh đứng lên tra hỏi:

- Cổ Nhị tiên sinh, rốt cục là tại sao lệnh huynh bị người tố cáo?

Thích Đại Lang quỳ dưới đất, kể từ khi hai vị Cổ gia đi vào cũng không dám nhìn thẳng vào mắt bọn họ. Cổ Khắc Độc thủy chung chưa từng liếc nhìn y lần nào, Cổ Hối Minh lại hung hăng trợn mắt nhìn hắn một cái:

- Tên Thích Đại Lang này hết sức điêu ngoa xảo trá, rõ ràng là mượn cơ hội sinh sự, muốn chèn ép gia huynh. Xin các vị lão gia minh xét, Thích Tần thị kia bởi vì ăn trộm vật nên bị nhà ta đuổi ra ngoài, ngày hôm sau y tìm tới kêu rằng Thích Tần thị bị gia huynh cưỡng đoạt, muốn chèn ép tiền của nhà tiểu nhân. Y bị gia huynh đánh đuổi ra ngoài lại tìm người trung gian đánh tiếng, mặt dày đòi năm mươi lượng bạc.

Lúc này Cổ Khắc Độc mới vái chào thật sâu:

- Hải Thanh Thiên, Đường Phủ Tôn, Cổ mỗ hành sự ngay thẳng cương trực, không phải là không bỏ được năm mươi lượng bạc, mà là không có chính là không có, há có thể bị tên họ Thích này chèn ép lấy bạc, hủy đi danh dự cả đời Cổ mỗ?! Vả lại tên họ Thích là một tên vô lại, hiện tại y đòi năm mươi lượng bạc, sau khi rượu chè cờ bạc hết lại tìm tới Cổ mỗ, coi như vô cùng vô tận!

Hải Thụy và Đường Kính Đình nhìn nhau, thần sắc hai người đều lộ vẻ khinh bỉ.

- Người thật sự đi tìm Cổ gia chỉ để đòi năm mươi lượng bạc ư?

Tần Lâm đột nhiên nhìn Thích Đại Lang, không nhanh không chậm hỏi.

- Tiểu nhân... đúng là tiểu nhân muốn như vậy...

Thích Đại Lang có vẻ xấu hổ cúi đầu, sau đó lại gân cổ lên lớn tiếng nói:

- Lão gian ô lão bà tiểu nhân, chẳng lẽ không phải bồi thường sao!? Năm mươi lượng đã là may cho lão!

Quả thật cực kỳ vô sỉ! Đường Kính Đình hừ lạnh.

Hải Thụy cũng hỏi:

- Thích Đại Lang, người không cảm thấy mình rất vô sỉ sao?

Huynh đệ Cổ gia không biết lai lịch Tần Lâm thế nào, chỉ nhìn thấy hắn mặc Phi Ngự phục ngồi chung một chỗ với Hải Thụy, Đường Kính Đình, ai nấy kinh ngạc trong lòng nhưng không tiện hỏi, chỉ có thể nhìn nhìn hắn vài lần nghi hoặc.

Thích Đại Lang bị Hải Thụy và Đường Kính Đình mắng mặt đỏ tới mang tai, Tần Lâm lại cười khích lệ nói:

- Người có cờ bạc rượu chè hay không không có liên quan tới vụ án. Nếu người cũng chỉ biết tin vụ án từ miệng lão bà, như vậy chúng ta sẽ truyền đồn nàg, như vậy cũng sẽ dễ điều tra hơn...

Truyền đòi Thích Tần thị ư?! Hải Thụy và Đường Kính Đình ngơ ngác nhìn nhau, vốn bọn họ chuẩn bị kết án, đuổi Thích Đại Lang ra ngoài, không ngờ rằng Tần Lâm muốn gây thêm rắc rối.

- Cho dù là truyền đòi cũng chỉ là lời từ một phía.

Đường Kính Đình sờ sờ cằm, có vẻ không quyết định được, lại không tiện phản bác lời Tần Lâm.

Hải Thụy vuốt râu cười cười:

- Cũng được, cứ cho truyền để xem phụ nhân không biết liêm sỉ kia có gì để nói.

Nha dịch lập tức rống lên đường uy:

- Cho truyền phạm phụ Thích Tần thị!

Trời ơi, vốn là nàng nguyên cáo, kết quả bọn nha dịch lại kêu làm thành phạm phụ. Cũng khó trách, ai bảo thái độ của Hải Thụy và Đường Kính Đình lại lộ liễu như vậy.

Được hai tên nữ quan dìu hai bên, Thích Tần thị chậm rãi đi vào, nàng là một thiếu phụ thanh xuân trên dưới hai mươi, mày thanh mắt sáng, trông hết sức đáng thương. Thử Bạ nói có chút nhan sắc không chút khoa trương, bất quá lúc này tóc nàng xõa xuống, đôi mắt khóc tới nỗi sưng húp đỏ ngầu, chớp chớp liên hồi giống như nai con vô tội, gương mặt không đánh phấn son nước mắt chảy dài, khiến cho người ta nhìn thấy phải sinh lòng thương tiếc.

Thấy Cổ Khắc Độc cũng có mặt tại trường, Thích Tần thị a lên một tiếng, sợ hãi tới mức suýt chút nữa hôn mê. May nhờ có hai tên nữ quan dìu đỡ mới không ngã lăn ra đất, lúc này mới chậm rãi quỳ xuống.

Hải Thụy và Đường Kính Đình giật nảy mình ngăn người, vốn bọn họ tưởng Thích Tần thị sẽ là một điều phụ giáo hoạt gian trá chèn ép huynh đệ Cổ gia, không ngờ rằng nàng là người có vẻ ngoài đáng thương như vậy. Hai vị Đại nhân đều là sĩ lâm quân tử, không dám nhìn lâu, vội vàng đưa mắt nhìn sang bên, đây gọi là phi lễ chó nhìn.

Tần Lâm lại không quan tâm, hần làm pháp y, nhìn thấy cơ thể người không mảnh vải còn nhiều hơn có mặc y phục, cho nên không hề kiêng kỵ, bèn quan sát Thích Tần thị cẩn thận.

Khụ khụ... Hải Thụy có chút bất mãn ho khan hai tiếng nhắc nhở Tần Lâm, cho dù là nữ tử có mấy phần sắc đẹp, chúng ta cũng không thể để mất thể diện quan viên.

Đường Kính Đình cười thầm không ngừng, lòng nói dù sao Tần lão đệ vẫn còn trẻ tuổi, thấy sắc đẹp cũng có hơi bồn loạn tâm thần.

Bạch Sương Hoa giả trang thành thân binh khề cần cần môi, không hiểu vì sao rất muốn gõ đầu Tần Lâm mấy cái. Người ta hết sức đáng thương, người lại nhìn chăm chăm như vậy, quả thật là không tìm không phổi.

Không ngờ Tần Lâm đột ngột đứng lên đi tới bên người Thích Tần thị. Nàng đang quỳ trên mặt đất, cổ áo lộ ra một đoạn cổ trắng như bột, Tần Lâm nhìn kỹ một chút, không biết vì nguyên nhân gì gật gật đầu.

Thích Tần thị xấu hổ mặt đỏ tới mang tai, cúi đầu thật thấp gục xuống tới ngực.

Hừ, thì ra họ Tần thích loại nữ tử yếu ớt như vậy... Bạch Sương Hoa nghĩ đến điểm này lập tức nghiêng răng ken két, anh vũ của Kim Anh Cơ vẫn đang nhắc nhở người chó có hoa tâm, không biết người có còn nhớ hay không...

Ngọc thủ nàng khề búng, một đạo chỉ phong bay ra bắn trúng vào eo Tần Lâm.

- Ha ha, ôi chào... Ha ha...

Bên hông Tần Lâm vừa đau vừa nhột, không nhịn được cười lên mấy tiếng.

Rốt cục Hải Thụy không nhịn được, sắc mặt trầm xuống, vung ống tay áo lên, chuẩn bị lên tiếng trách cứ Tần Lâm.

Đột nhiên Tần Lâm nói với giọng trầm trầm, không nhanh không chậm:

- Chư vị, vụ án Thích Tần thị bị cưỡng gian đến hiện tại vẫn chưa có bằng cứ xác thực, nhưng những vết thương này trên người không thể nào tự nàng làm ra được. Xin hãy xem vết bầm trên cổ nàng, từ chính diện kéo dài đến phía sau cổ, nếu như ta đoán không sai, vị trí xương quai xanh còn có vết bầm do hai ngón tay cái ấn lên gây ra, chắc chắn không phải là do nàng tự ấn.

Thì ra Tần Lâm nhìn vết thương trên người Thích Tần thị, lúc này mọi người mới chợt hiểu ra, bật cười vì trước đó hiểu lầm hẩn.

Hai tên nữ quan trước đó đã nghiệm qua vết thương Thích Tần thị, rất là bội phục nói:

- Lão gia nói không sai, vị trí xương quai xanh của nàng có hai vết bầm nghiêng, nhìn qua giống như vết ngón tay cái bấm vào.

- Phải chăng là bấm như vậy?

Tần Lâm đưa hai tay ra làm động tác bấm cổ.

Hai tên nữ quan gật đầu liên tục.

Thích Tần thị nghe lời của Tần Lâm, chấn động toàn thân, không tự chủ được run lên.

Đột nhiên nàng ngẩng đầu lên, hít thật sâu một hơi, cuối cùng tức giận nhìn Cổ Khắc Độc:

- Ngày đó, ngày đó đúng là Cổ Đại lão gia đã bấm dân phụ như vậy, đè dân phụ trên giường... Cầu xin ba vị lão gia làm chủ cho dân phụ!

Cổ Khắc Độc bị ánh mắt phần nộ kia dọa cho sợ đến nổi lui về sau một bước, không dám nhìn thẳng vào mắt Thích Tần thị, miệng lẩm bẩm:

- Người... người không nên vu cáo ta...

Hải Thụy và Đường Kính Đình có hơi do dự, hai người bọn họ không phải là người mù, bắt đầu từ khi Thích Tần thị đi vào bọn họ đã phát hiện có lẽ chuyện này không giống như mình đã tưởng tượng.

- Thích Tần thị chen ép chủ nhà, đây là lúc tôi tớ nhà tiểu nhân đuổi ả ra ngoài, không cẩn thận làm ả bị thương.

Cổ Hối Minh nói giúp cho huynh trưởng.

Tần Lâm cười, vẫn còn dùng hoa ngôn xảo ngữ chối ư, hẩn bèn vẫy vẫy tay với Bạch Sương Hoa.

Bạch Sương Hoa chỉ chỉ vào mũi mình, sau khi được Tần Lâm trả lời khẳng định bèn ngơ ngác đi tới.

Hậu sinh thật là tuần tú! Trước mắt tất cả mọi người sáng lên, Cổ Khắc Độc kia cũng nhìn một cách tham lam.

‘Còn nhìn nữa bản giáo chủ sẽ móc đôi mắt ngươi ra!’

Bạch Sương Hoa nguýt lão một cái, sát khí băng hàn thấu xương khiến cho Cổ Khắc Độc lạnh toát trong lòng, không dám nhìn nữa.

Nữ nhân đều thích đẹp, cho dù Bạch Sương Hoa dùng bí thuật trong giáo giả trang thành thân binh, cũng sẽ không làm mình trở nên xấu xí.

- Xin các vị xem đây, vóc người tên thân binh này của ta không chênh lệch với Thích Tần thị mấy, lấy y ra làm tỷ dụ vậy.

Tần Lâm dứt lời liền đặt hai tay lên xương quai xanh Bạch Sương Hoa đẩy ra ngoài, một tay lại mở rộng hõ khẩu áp vào cổ nàng:

- Mấy động tác xô đẩy thường thấy này sẽ không để lại vết bầm có hình dáng như vậy. Nhưng nếu đổi lại là tư thế này...

Bạch Sương Hoa tấm thân xử nữ, bị Tần Lâm đẩy tới đẩy lui trên người, hai má lập tức đỏ hây hây. Thế nhưng dáng vẻ Tần Lâm hết sức nghiêm trang, lại đang giả thích vụ án, bất kể thế nào cũng không phát tác được.

- Như vậy, như vậy...

Tần Lâm còn tồi tệ hơn, nắm vai định dẫn nàng xuống đất.

- Người muốn làm gì?

Bạch Sương Hoa mặt đỏ tới mang tai, oán hận trợn mắt nhìn Tần Lâm một cái.

- Cần phá án, nàng hãy phối hợp một chút, ngoan đi!

Tần Lâm ghé vào bên tai nàng, cười xấu xa thấp giọng nói.

Bản giáo chủ... Nhịn vậy! Tình thế bắt buộc, Bạch Sương Hoa cũng không thể làm gì khác hơn là nằm dài xuống đất, Tần Lâm lập tức cúi người đè xuống, quỳ gối giữa hai chân nàng, đưa tay lên ấn vào cổ nàng.

- Nay, nàng phải giẫy dụa một chút chút, đây là ta đang cưỡng gian mà...

Tần Lâm nháy mắt một cái rất ranh mãnh.

Bạch Sương Hoa giận dữ vô cùng, nhưng vì muốn kết thúc sớm một chút đành phải giẫy dụa uốn éo thân thể, làm như đang chống cự lại.

Lúc này hai ngón tay cái Tần Lâm mở ra, ấn vào vị trí xương quai xanh nàng, bốn ngón còn lại áp vào cạnh cổ, tư thế và vị trí hoàn toàn ăn khớp với vết thương trên người Thích Tần thị.

Mọi người nhất thời chột hiểu ra, thì ra vết bầm kia cũng không đơn thuần là bầm, cũng không phải đơn thuần là đẩy, mà là động tác khống chế từ trên cao, vừa bầm vừa đè ép.

- Không, không...

Thích Tần thị không ngừng lắc đầu, cắn mấy đầu ngón tay thật mạnh, trong đôi mắt lộ đầy sợ hãi. Động tác như thế làm cho nàng nhớ lại cảnh tượng trước đây như cơn ác mộng, không chịu nổi quay đầu sang bên cạnh.

Tần Lâm buông Bạch Sương Hoa ra, nàng trở lại thân bình trong đội ngũ nhanh như một làn khói, may nhờ có thuật dịch dung che lấp, nếu không sẽ đổ mặt bưng bưng không dám tưởng tượng.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực rất khổ cực mới có thể nhịn cười, cũng không dám can rõ trước mặt giáo chủ Ma giáo, nếu không đột ngột chết cũng không biết vì sao mà chết. Như đã nói qua, có lẽ Tần trưởng quan rất muốn làm tư thế vừa rồi với giáo chủ Đại nhân... Hắc hắc hắc.

Sắc mặt của Cố Khắc Độc trở nên hết sức khó coi, cố gắng giả bộ:

- Tại hạ học sách thánh nhân, từ trước tới nay vẫn giữ gìn lễ nghĩa liêm sỉ nghiêm ngặt, há đâu làm ra loại chuyện cầm thú như vậy!?

Cố Hối Minh đảo mắt mấy vòng, cũng lên tiếng nói:

- Nhưng cũng không thể chứng minh chính là gia huynh làm, đành rằng Thích Tần thị không thể tự làm ra vết thương như vậy, nhưng Thích Đại Lang có thể. Bọn họ cố ý gây ra vết thương để bắt chẹt Cố gia chúng ta, loại chuyện như vậy xảy ra cũng không có chi là kỳ lạ.

830. Chương 830: Chuẩn Mực

Tần Lâm cười lạnh hai tiếng, đang chuẩn bị phản bác, Hải Thụy lại mở miệng trước, trầm giọng hỏi:

- Thích Đại Lang, Thích Tần thị, các người có chứng cứ gì chứng minh vết thương kia là do Cố Khắc Độc làm ra không? Nàng nói bị lão say rượu cưỡng gian, có nhân chứng vật chứng hay không?

- Chuyện này...

Thích Đại Lang khổ sở gãi gãi đầu:

- Dù sao vết thương đã có lúc lão bà tiểu nhân trở về nhà, bắt quả chuyện đó xảy ra ở Cố gia, cho dù có kẻ chứng kiến cũng là tôi tớ nhà hoàn Cố gia, làm sao chúng ta tìm được nhân chứng vật chứng?

Thích Tàn thị cúi đầu, thương tâm rơi lệ không ngừng, cũng không nói lời nào.

- Như vậy thì vô cùng khó xử...

Hải Thụy cau mày, lẩm bẩm:

- Bắt giặc bắt tại trận, bắt gian bắt tại giường, không bắt gian tại chỗ lại không có nhân chứng vật chứng, sợ rằng vụ án này...

Thích Tàn thị đột nhiên đập đầu liên tiếp, trán chảy máu tươi đầm đìa làm cho hai nữ quan sợ hết hồn, vội vàng giữ chặt, e sợ trong lúc nhất thời nàng nghĩ quẩn làm bậy.

Thích Đại Lang cũng hết sức không cam lòng, đảo mắt liên hồi, không biết đang nghĩ gì.

- Bất quá...

Hải Thụy thành linh đổi giọng:

- Bất quá nếu Thích Tàn thị giúp việc ở Cổ gia, chủ nhà cũng phải đối xử tử tế mới đúng, cho dù là nàng có chút lỗi lầm cũng không thể tùy tiện đánh đập gây ra thương tích như vậy.

Cổ Khắc Độc còn đang ngơ ngác không hiểu ý Hải Thụy, Cổ Hối Minh đã nhanh tay kéo ca ca một cái, lại liên tiếp thì lễ với Hải Thụy:

- Quả thật nhà tiểu nhân có chút sai lầm, không nên đánh nàng gây thương tích như vậy, chúng ta bằng lòng bồi thường tiền thuốc thang.

Hải Thụy cười:

- Vậy thì bồi thường năm mươi lượng bạc đi!

Hai mắt Thích Đại Lang sáng ngời, ngây người ra tại chỗ. Vốn y tưởng rằng không có hy vọng, không ngờ rằng từ trên trời rơi xuống năm mươi lượng bạc tiền thuốc. Phải biết bạc rất có giá, mười lượng bạc đã đủ ột nhà ba miệng sống thoải mái trong một năm, vốn y cũng chỉ chuẩn bị tìm Cổ gia đòi năm mươi lượng bạc, lần này đã hoàn toàn đạt mục đích.

Đường Kính Đình rên sất thừa lúc còn nóng, vội vàng lên tiếng nói:

- Nguyên bị cáo, các người có phục hay không?

- Phục, phục! Hải Thanh Thiên gương sáng treo cao, Hải Thanh Thiên mắt thần như điện, tiểu nhân cảm tạ thanh thiên Đại lão gia!

Thích Đại Lang gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, sợ mình đáp ứng chậm chạp bạc sẽ bay mất.

Thích Tàn thị vụn phần buồn bã nhìn trượng phu, trước đây trượng phu ăn chơi cờ bạc nàng đã vô cùng khổ sở, cho nên mới cố gắng tới Cổ gia giúp việc để tìm thêm bạc chi tiêu trong nhà. Hiện tại bất hạnh xảy ra chuyện này, trượng phu lại bán danh dự nàng đổi lấy năm mươi lượng bạc, bảo nàng làm sao chịu nổi!?

Thích Đại Lang hiểu sai ý, cũng bất chấp mọi người có mặt tại trường cười hắc hắc nói:

- Lão bà, năm mươi lượng bạc không ít đâu, dù sao nàng cũng không còn là hoàng hoa khuê nữ...

Hừ, hừ, Cổ Khắc Độc đắc ý cười lạnh hai tiếng, Cổ Hối Minh lấy ngân phiếu từ trong ngực ra ném xuống. Thích Đại Lang như chó đói tranh mỗi vội vàng nhặt lên, sau đó vòng tay thì lễ Hải Thụy, lập tức kéo theo đi ra ngoài, dường như sợ ngân phiếu sẽ bị cướp đi.

Thích Tàn thị thất hồn lạc phách, bị trượng phu kéo xềnh xệch đi giống như thân thể không có linh hồn, khiến cho người ta nhìn thấy trong lòng chua xót.

Chỉ nghe dọc theo đường Thích Đại Lang đi ra ngoài luôn miệng hô to Hải Thanh Thiên, nhưng những lời này lọt vào tai Tần Lâm quả thật là châm biếm hết sức cay độc.

Không nhịn được nữa, Tần Lâm quắc mắt một cái đứng lên, ánh mắt nghiêm trang nhìn thẳng vào Hải Thụy, lớn tiếng nói:

- Hải Thanh Thiên!!!

- Tần lão đệ, chớ nên nóng nảy.

Hải Thụy lấy hai tay đè xuống:

- Nhất định người cho rằng lão phu mê muội hồ đồ, xử án không có đường lối gì cả, có phải không?

Tần Lâm không chút khách sáo gật đầu một cái, quả thật là như vậy. Vụ án thứ nhất, Triệu Tiểu Tứ và Tiền lão Đại tranh chấp đất đai, Hải Thụy đòi một nông phu không biết được mấy chữ đưa ra bằng chứng xác thực, chuyện này có thể dùng mấy chữ ‘Nghiêm khắc chấp pháp’ để giải thích. Trong vụ án thứ hai Lý gia và Trương gia tranh chấp ranh giới đất, lão xử cho tiểu hộ thắng, đại tộc thua, tựa hồ nghiêng về bảo vệ ích lợi dân chúng, thuộc về ‘bệnh yếu bỏ mạnh’.

Vậy vụ án thứ ba này Hải Thụy đã nghiêng về phía cự phú Cổ gia hết sức trắng trợn, thậm chí không thèm để ý tới sự thật, hoàn toàn ngược lại với vụ án thứ hai, chuyện này khiến cho Tần Lâm nghĩ mãi mà không ra duyên cớ.

Đường Kính Đình cười cười, nháy nhó ra hiệu với Tần Lâm, sau đó hướng về phía Hải Thụy vái chào tới đất:

- Lão sư, pháp tắc ngài xử án thuận lòng trời lý hợp ý người, học trò bội phục vô cùng, nguyện ôn lại lời dạy năm xưa.

Hải Thụy vuốt râu, rất là tự tin nói:

- Được, lão phu sẽ nói tường tận cho các người nghe. Phàm xử án hai bên tranh chấp không nghĩ, vậy ắt phải xử ép một trong hai bên nguyên bị cáo. Thay vì ép huynh, ta nên ép đệ, thay vì ép thúc bá, nên ép cháu. Thay vì ép dân nghèo, nên ép nhà giàu, thay vì ép kẻ ngu trung trực, nên ép kẻ xảo trá điêu ngoa.

- Nếu là vụ án tranh sản nghiệp, thay vì ép tiểu dân, nên ép quan viên, nếu là vụ án tranh tiếng tăm thể diện, thay vì ép quan viên, nên ép tiểu dân. Tứ duy là lễ nghĩa liêm sỉ, lúc xử án nên bám lấy nó làm chuẩn. Tứ duy là bốn mép lưới, bốn mép lưới không căng lên thẳng thì nước phải mất, cho nên phải đặc biệt cẩn thận...

Đường Kính Đình rất là bội phục nhìn lão sư, hai huynh đệ Cổ gia vốn có tật trong lòng, Hải Thụy nói một hơi tràng giang đại hải xong bèn cười khanh khách nhìn Tần Lâm, cảm thấy nhất định hắn sẽ bị đạo lý của mình thuyết phục.

- Nói tiếng người...

Tần Lâm gãi gãi đầu, nụ cười cực kỳ ngây thơ vô tội:

- Làm phiền ngài hãy nói tiếng người cho!

Hải Thụy đỏ bừng mặt mũi, thân thể run lên lẩy bẩy, cổ họng kêu lên òng ọc, sắp bị giận đến ngất đi. Đường đường thanh thiên Đại lão gia bị chữ không nói tiếng người, quả thật là nỗi nhục từ trước tới nay chưa từng có.

Tần Lâm tỏ ra ngơ ngác ngây thơ cười:

- Hải lão tiên sinh, thật là xấu hổ, học vấn ngài cao thâm như vậy có thể nói tiếng nước ngoài, nhưng ta là cầm y võ quan không hiểu ngài nói những gì, hay là ngài nói tiếng người... Ta cũng không có ý mắng ngài không biết nói tiếng người, ta chỉ muốn ngài nói lại một lần bằng lời lẽ lão bá tánh bình dân có thể nghe hiểu.

Hải Thụy ngây người hồi lâu mới nhớ ra Tần Lâm là một cầm y võ quan, mới vừa rồi mình nói những lời chi hồ giả dã kia cũng không khỏi quá mức thâm ảo, nói không chừng hắn thật sự không hiểu.

Đường Kính Đình ngây người ra đó, sắp sửa không nhịn được phải bật cười. Lão sư luôn luôn nghiêm túc đoan trang, chưa từng nếm thiệt thòi như vậy. Thế nhưng Tần Lâm là người thô kệch, quả thật không làm gì được hắn.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực lại đặc biệt vui vẻ, biết rõ lúc Tần trưởng quan và Từ Văn Trường, Trương Tử Huyền đàm luận thơ văn cũng vừa nói vừa cười, làm gì có chuyện không hiểu. Rõ ràng là hắn đang mắng xéo Hải Thụy.

Thật là hả giận! Trong lòng Bạch Sương Hoa từ nãy tới giờ có hơi uất ức, rốt cục hiện tại đã thư thái. Hải Thụy là thanh quan gì chứ, còn tưởng rằng lão tốt vì dân chúng, thì ra cũng chỉ biết được tứ duy lễ nghĩa liêm sỉ gì đó, tô son trát phấn thay Chu Minh Ngụy triều, ta khinh! Tần Lâm mắng giở thật!

Hải Thụy nhìn ánh mắt ‘ngây thơ thuần khiết’ của Tần Lâm, không thể làm gì khác hơn là giải thích lại một lần.

Lão cho là lúc xử án nếu không tổn hại ích lợi nguyên cáo, vậy sẽ phải tổn hại ích lợi bị cáo. Dù sao hai bên đối chọi gay gắt không thể nào có chuyện cả hai đều thắng, lúc này vì duy trì tam cương ngũ thường quân thần phụ tử, lễ nghĩa liêm sỉ, vậy thà rằng xử ép đệ đệ chứ không nên xử ép ca ca. Thà rằng xử ép điều dân xảo trá, không nên xử ép kẻ ngay thẳng trung trực. Nếu là tranh sản nghiệp chỉ xử ép sĩ thân, không nên xử ép tiểu dân, nếu như tranh thể diện thì ngược lại.

Dứt lời Hải Thụy liền nhìn Cổ Khắc Độc chòng chọc:

- Chuyện chính lão làm tự mình biết rõ ràng, nếu như truyền dương ra ngoài không khỏi thương tổn danh dự sĩ lâm, cũng thương tổn thể diện người. Cho nên lão phụ che giấu thay lão lần này, nhưng chính lão phải tự biết hối lỗi, không nên tái phạm!

Cổ Khắc Độc toát mồ hôi hột, vãi chào Hải Thụy thật sâu, lúc đứng lên đã mặt đỏ tía tai.

Thần sắc Cổ Hối Minh hơi thay đổi, dập đầu xong bèn kéo huynh trưởng đang xấu hổ nói lời từ biệt mọi người.

Tần Lâm cười lạnh một tiếng trong lòng, làm ra vẻ chợt hiểu ra:

- Cho nên vụ án thứ hai là tranh sản nghiệp, Hải lão tiên sinh lựa chọn xử ép đại tộc giữa tiểu hộ và đại tộc. Mà vụ án thứ ba liên quan tới thể diện, ngài lại xử ép tiểu dân mà chu toàn thể diện cho cự phú...

Hải Thụy rất hài lòng về lời của Tần Lâm, háng giọng nói:

- Đây gọi là quân tử ham nghĩa tiểu nhân ham lợi, phải giữ vững danh dự sĩ đại phu, ngõ hầu dẫn dắt thời thế lòng người, không thể không coi trọng thể diện. Mà dân chúng ngoài đường ngoài chợ chỉ biết có lợi ích, sau khi đạt được lợi ích lập tức thỏa mãn. Mới vừa rồi lão phu xử như vậy vừa bảo toàn danh dự cho sĩ đại phu lại để cho tiểu dân được lợi, lúc này mới vẹn cả đôi đường.

- Lão sư thật sự là làm rạng thiên lý, thấu suốt lòng người, suy tính sâu xa chu đáo.

Đường Kính Đình làm ra vẻ cảm động vô cùng, vuốt mông ngựa Hải Thụy.

Xử án mà có thể bảo toàn danh dự sĩ đại phu lại khiến cho dân chúng có bạc, còn gì công bằng hơn nữa?! Không trách chính kiến Hải Thụy không được hoan nghênh, làm quan bị cách chức, nhưng lão xử án từ quan thân sĩ đại phu đến dân chúng đều tán dương khen ngợi.

Hắc, hắc, hắc, Tần Lâm cười to ba tiếng, thầm nhủ trong lòng: ‘Hải Thanh Thiên, thì ra là thanh thiên như vậy. Nếu là xử án như vậy, Trương Công Ngư còn làm tốt hơn cả lão, chịu bỏ tiền túi mình ra đền bù cho cả bên nguyên lẫn bên bị, chẳng phải là Bồ Tát sống hay sao?!’

Dĩ nhiên danh tiếng Trương Công Ngư vĩnh viễn sẽ không sánh được với Hải Thụy. Người ta thanh liêm biết bao, không lấy một đồng, bốn mươi mẫu ruộng cần, một ngôi nhà vừa cũ vừa nát, cho dù ai thấy cũng sẽ cảm động vô cùng.

Đây thật là nghe danh không bằng gặp mặt, sớm nghe Hải Thụy danh chấn Cửu Châu, cho dù là nằm mơ cũng không nghĩ tới bản thân lão và thanh thiên Đại lão gia trong truyền thuyết kia lại là hai người hoàn toàn khác nhau. Hải Thụy cũng không hề duy trì ích lợi cho dân chúng, lão xử án bất quá chỉ là máy móc vô đoán, tự cho là đúng để duy trì cương thường liêm sỉ Nho gia mà thôi.

Xuất phát từ điểm này, lão bất chấp sự thật, sợ sĩ lâm truyền ra chuyện xấu nên lấy phương pháp khoan dung tội phạm để bảo vệ thời thể lòng người!

So với Bao Công nghĩ trăm phương ngàn kế tra rõ vụ án, so với Tống Từ Tống Đề Hình sáng tác quyền pháp y học đầu tiên, Hải Thụy xử án hoàn toàn là một dạng khác, dạng mà Tần Lâm tuyệt đối không thể nào công nhận.

- Hay cho chuyện trong tranh chấp sản nghiệp, thay vì xử ép tiểu dân, nên xử ép sĩ thân. Hay cho chuyện trong tranh chấp thể diện, thay vì xử ép sĩ thân, nên xử ép tiểu dân.

Tần Lâm quắc mắt một cái đứng lên, nhìn về phía Hải Thụy chấp tay một cái:

- Nhưng ta lại không muốn xử ép bên nào cả, chỉ muốn tra rõ vụ án cho người đời một câu trả lời công bằng, trắng là trắng, đen là đen.

Hải Thụy thoáng hiện vẻ giận dữ trên mặt, cổ nén không phát tác:

- Tần tiểu hữu, ta làm như vậy cũng là vì duy trì cương thường, vì lo cho thời thế lòng người, người có biết lễ nghĩa liêm sỉ là bốn rường cột của quốc gia hay không...

- Nếu như lễ nghĩa liêm sỉ phải dựa vào làm giả, xử oan người tốt, dung túng tội phạm để duy trì, đó nhất định là giả nhân giả nghĩa.

Tần Lâm cười lạnh ba tiếng, đưa tay vẫy một cái:

- Các huynh đệ, chúng ta đi!

- Đi thôi!

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực dẫn theo các huynh đệ nghênh ngang rời đi. Trước khi vào phủ ai nấy cực kỳ kính ngưỡng Hải Thụy Hải Thanh Thiên, lúc này lại không liếc mắt lấy một cái.

Bạch Sương Hoa vô cùng khoái trá, rất là bĩu môi khinh thường: cái gọi là thanh quan bất quá cũng chỉ như vậy, có lẽ lấy thiên hạ triều Đại Minh cũng không khó khăn gì...

Sau khi ra khỏi phủ nha trở về nhà, Tần Lâm nghe trong phòng khách có mấy người đang lớn tiếng cãi nhau:

- Vì sao các người lại bắt ta tới đây, muốn bắt cóc tổng tiền ư?!

- Tiền lão Đại, ta van cầu người, đất kia là từ đời gia gia ta truyền xuống, rõ ràng người không có cho ta mượn tiền, tại sao lại vu cáo ta!? Người hãy tự hỏi lương tâm xem có đúng không?!

- Chớ có làm ồn, bây giờ chúng ta có thể sống rồi đi hay không cũng chưa chắc, người còn lo nghĩ chút đất đó sao?!

Tần Lâm lệnh cho Lục Viễn Chí đi ra ngoài bố trí, bên nguyên bên bị hai vụ án Triệu Tiểu Tứ, Tiền lão Đại Văn Xương huyện, lão Trương và lão Lý Định An huyện đều bị bắt tới, các thân binh huynh đệ canh chừng.

Bốn vị này bị dọa sợ đến kinh hồn khiếp vía, thấy đám thân binh Hiệu Ủy xung quanh ai nấy khô ngô cường tráng vẻ mặt hung hãn, bên hông đeo đao sắc bén, trong lòng không khỏi sợ hãi.

Tiền lão Đại có chút gia sản, lão Trương Định An huyện là đại tộc, không nói hai người này. Triệu Tiểu Tứ nghèo rất mỏng tờ, lão Lý cũng là tiểu môn tiểu hộ, thâm nhủ trong lòng muốn bắt cóc tổng tiền cũng sẽ không bắt chúng ta.

Đang lúc nói chuyện, Tần Lâm đi thông thả tiến vào.

Bốn người vừa thấy là tên cầm y quan viên đã từng ngồi chung một chỗ với Hải Thanh Thiên, Đường Tri Phủ, trong lòng liền run lập cập. Phải biết những Đề Kỳ này đều là nhân vật lòng dạ độc ác, rơi vào trong tay bọn họ sẽ không có kết quả tốt lành gì.

Lục Viễn Chí giới thiệu với bọn họ:

- Không phải sợ, vị này là Tần trưởng quan của chúng ta, xử án như thần, ngài muốn xử lại vụ án các người, hãy khai thật hết đi!

Xử lại ư? Bốn nguyên bị cáo ngơ ngác nhìn nhau, một lát sau Triệu Tiểu Tứ mới do dự hỏi:

- Thật sự muốn xử lại vụ án tiểu nhân ư, không phải là lúc này Hải Thanh Thiên đã xử rồi sao?

Tần Lâm khẽ mỉm cười:

- Lão xử là chuyện của lão, ta xử là chuyện của ta.
- Nếu như xử lại không giống thì sao?

Ánh mắt Triệu Tiểu Tứ chột sáng.

Tần Lâm tràn đầy tự tin:

- Ai xử đúng thì kết luận theo người đó.
- Này, người là ai vậy, Hải Thanh Thiên đã xử xong vụ án của ta, người chớ có nói hươu nói vượn!

Tiền lão Đại không phục, gân cổ kêu la.

Ngưu Đại Lực múa Tán Thiết Bàn Long côn đánh xuống soạt một cái, kinh phong dấy lên khiến cho da đầu Tiền lão Đại suýt chút nữa nứt toát. Y nhìn lại cây gậy đối phương to tướng nặng nề, suýt chút nữa vãi ra quần, lập tức co rút cổ lại không nói nửa lời.

Tần Lâm cười khoát khoát tay:

- Không cho lão Ngưu làm như vậy, lần này thẩm án ta không động một đầu ngón tay bọn họ, phải làm cho bọn họ tâm phục khẩu phục.

Nói chuẩn xác là phải nói Hải Thụy và Đường Kính Đình tâm phục khẩu phục, đặc biệt là Hải Thụy. Tần Lâm muốn dùng phương pháp của mình chứng minh ba chữ cho lão nhân ấy: lão sai rồi!

- Đưa giấy mượn cho ta.

Tần Lâm nhìn Tiền lão Đại đưa tay ra, lòng bàn tay mở rộng, bốn đầu ngón tay vẩy vẩy.

Tiền lão Đại bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đưa giấy mượn cho Tần Lâm.

Giấy trắng mực đen rõ ràng, trên đó viết Triệu Tiểu Tứ mượn Tiền lão Đại năm mươi lượng bạc trắng, tiền lãi mỗi tháng là một phân hai ly, hạn trong sáu tháng phải trả hết. Nếu như đến kỳ hạn không thể trả, vậy sẽ lấy hết ruộng đất gia truyền đền bù. Bên mượn, bên trả và người trung gian ký tên lần tay.

Bản thân tờ giấy mượn không có vấn đề gì, ngay cả bản thân Triệu Tiểu Tứ cũng thừa nhận giấy mượn là y viết cho Tiền lão Đại. Vấn đề ở chỗ Tiền lão Đại nói là Triệu Tiểu Tứ đã mượn, Triệu Tiểu Tứ lại nói bởi vì Tôn Tam ca đưa tiền cho y mượn, cho nên y không hề nhận tiền của Tiền lão Đại.

- Nếu người nói như vậy, vì sao ấy không tìm Tiền lão Đại lấy giấy mượn lại?

Tần Lâm nhìn Triệu Tiểu Tứ hỏi.

Triệu Tiểu Tứ nhất thời kêu khổ luôn miệng:

- Ôi chao, trưởng quan ngài không biết, khi đó tiểu nhân đi tìm y đòi lại giấy mượn, y nói đã xé bỏ, không thể làm gì khác hơn là thôi. Không ngờ rằng sáu tháng sau y lại lấy ra giấy mượn đòi thu đất đai gia truyền của tiểu nhân! Thật là oan uổng, oan uổng...

Tần Lâm cười búng búng vào giấy mượn, lại hỏi Tiền lão Đại:

- Không cần phải nói, nhất định người sẽ nói là một tay giao tiền một tay giao giấy mượn, lúc ấy đã giao dịch phải không?
- Đúng đúng đúng, có người trung gian làm chứng.

Tiền lão Đại gật đầu không ngừng.

- Người trung gian đã bị người mua chuộc!

Triệu Tiểu Tứ uất ức suýt bật khóc.

Tần Lâm quan sát suy đoán đã đoán được tám chín phần mười vụ án. Dân gian vay mượn với nhau không có chuẩn mực, thường là xảy ra đủ các tình huống khác nhau. Bản thân Triệu Tiểu Tứ làm việc không chu

toàn mắc bẫy, mà Tiền lão Đại chỉ cần lấy ra một nửa trong số năm mươi lượng bạc giao dịch kia, chắc chắn sẽ thuyết phục được người trung gian làm chứng dối.

Như vậy làm thế nào chứng minh được lời Triệu Tiểu Tứ nói là thật?

Bạch Sương Hoa tiến lên, thấp giọng nói bên tai Tần Lâm:

- Ta đi tìm người trung gian kia dùng Phân Căn Thác Cốt thủ, không sợ y không khai.

Quả nhiên là giáo chủ Ma giáo!

Không, Tần Lâm lắc đầu một cái, nếu như dùng nhục hình ép cung sẽ không thoát được hiểm nghi bức cung, chuyện này sẽ mất đi ý nghĩa của nó. Hơn nữa nếu muốn đánh cứ việc đánh Tiền lão Đại là được, cần gì đánh người trung gian?!

Tần Lâm lại cầm tờ giấy xem một chút, trầm mặt nói:

- Tiền lão Đại, Triệu Tiểu Tứ, các người kể lại tình huống lúc đó một lần cho ta, viết giấy mượn thế nào, giao bạc thế nào.

Triệu Tiểu Tứ nói trước:

- Tờ giấy mượn này là tiểu nhân nhờ Ngô tiên sinh tư thực trong thôn viết, sau khi viết xong tiểu nhân nghĩ dù sao cũng phải lần tay bên lần trước ở nhà, sau đó mới mang tới nhà Tiền lão Đại. Lúc ấy người trung gian ngẫu nhiên có chuyện rời đi, tiểu nhân bèn đi ra ngoài tìm người trung gian, dọc đường gặp Tôn Tam ca nói không nên dây vào Tiền lão Đại. Y và mấy vị bằng hữu kiếm tiền giúp tiểu nhân, cho nên tiểu nhân không quay lại nhà Tiền lão Đại, qua mấy ngày sau mới đi đòi tờ giấy mượn kia, kết quả, kết quả...

Dứt lời Triệu Tiểu Tứ đỏ mặt, bắt đầu nắc nhen.

- Như vậy còn người thì sao?

Ánh mắt Tần Lâm dời về phía Tiền lão Đại.

- Chuyện không phải là như vậy.

Tiền lão Đại gân cổ, lớn tiếng nói:

- Rõ ràng là một tay giao tiền một tay giao giấy mượn, người trung gian làm chứng tại chỗ. Lúc ấy y đã dùng một chiếc túi vải màu lam đựng năm mươi lượng bạc mang đi.

Triệu Tiểu Tứ gấp đến độ ngồi chồm hổm dưới đất, mười đầu ngón tay gãi gãi đầu, áo nào nói:

- Tiểu nhân không có túi màu lam...

Tần Lâm lại đưa tờ giấy nợ kia ra ánh sáng, cẩn thận quan sát, sau đó hỏi:

- Như vậy, Tiền lão Đại người có còn nhớ lúc ấy cả ba người đã làm gì tờ giấy nợ này không?

Tiền lão Đại suy nghĩ một chút, không hiểu Tần Lâm tại sao hỏi như thế, bèn thuận miệng nói:

- Là người trung gian bảo chúng ta ký tên, sau đó y sẽ ký làm chứng. Tiểu nhân ký trước, sau đó bảo Triệu Tiểu Tứ ký, y nói không biết viết chữ bên lần tay, cuối cùng người trung gian mới ký.

- Người xác định thật vậy sao!?

Tần Lâm bắt ngờ bật cười, nụ cười này của hắn trông vô cùng gian xảo.

Tiền lão Đại thình lình giật mình, không hiểu vì sao cảm thấy sợ hãi. Nhưng hiện tại lời đã nói ra khỏi miệng không thể đổi ý được nữa, chỉ có thể nhắm mắt nói tuyệt đối nhớ không lầm.

Tần Lâm lại búng búng giấy mượn:

- Người bảo quản giấy mượn thật tốt, nếu không phải như vậy, ta cũng không phát hiện được sơ hở của người!

Tiền lão Đại lập tức chột dạ, vì mưu đoạt tiền tài Triệu Tiểu Tứ, quả thật y bảo quản giấy mượn vô cùng hoàn mỹ, không hề có chút hư hao gì.

- Nó chứng minh người đang nói dối.

Tần Lâm cau mày lại, run giấy mượn lên:

- Bởi vì dấu vân tay mực đỏ Triệu Tiểu Tứ có một góc nhỏ bị nét cuối cùng của tên người đè lên.

Cái gì? Tiền lão Đại nhận lấy giấy mượn từ trong tay Tần Lâm, đón ánh mặt trời nhìn tới nhìn lui, hồi lâu mới cười khan nói:

- Cái gì, không nhìn ra gì cả...

- Có vật này, hẳn người sẽ thấy rõ ràng.

Lục Viễn Chí ranh mãnh cười to, lấy ra một thấu kính, nói cách khác chính là kính lúp phóng đại.

Tiền lão Đại chưa từng thấy qua vật này, nhưng hơi quan sát một chút cũng biết công dụng của nó. Chỉ thấy Lục Viễn Chí đặt nó cách giấy mượn vài tấc, chữ viết trong giấy mượn lập tức phóng đại gấp mấy lần. Vốn nét chữ trước đó nếu không quan sát thật kỹ sẽ không thấy được, hiện tại trở nên vô cùng to lớn mà rõ ràng.

Nét cuối cùng của chữ Đại trong tên Tiền lão Đại quả thật kéo dài một vệt rất nhỏ, đè lên trên dấu vân tay mực đỏ của Triệu Tiểu Tứ.

Tần Lâm hài hước hỏi:

- Nếu là sau khi người ký, Triệu Tiểu Tứ mới lẩn tay, vậy vì sao nét chữ ký của người lại đè lên dấu vân tay mực đỏ?

831. Chương 831: Phù Sa

Tiền lão Đại đột ngột quỳ sụp xuống, sắc mặt như đưa đám:

- Tiểu nhân biết tội, tiểu nhân biết tội, tiểu nhân không nên thấy tiền sinh lòng tham, mưu đồ chiếm đoạt tiền tài cùng ruộng đất của Triệu Tiểu Tứ, cầu xin trưởng quan tha thứ!

- Vốn ta chuẩn bị đánh người năm mươi hèo lớn...

Tần Lâm vừa dứt lời, Tiền lão Đại càng run lên nhiều hơn nữa, lúc này hẳn thành linh đổi giọng:

- Nhắc tới cũng hết sức trùng hợp, nhất định là người bảo quản giấy mượn vô cùng cẩn thận, mới giữ cho nó còn chỉnh tề như mới đi đến bây giờ. Nếu như quá dơ bẩn, vậy quả thật không dễ dàng phát hiện nét bút đè lên kia... Thôi, người hãy viết cung trạng, sau đó bồi thường cho Triệu Tiểu Tứ và tiền giấy mực xử án ba lượng bạc, sau này không cho phép tái phạm!

- Tạ ân điển trưởng quan, tạ ân điển trưởng quan!

Tiền lão Đại quỳ xuống dập đầu bình bịch vang dội, sau đó có thân binh huynh đệ dẫn y đi viết cung trạng.

Y bảo quản giấy mượn cẩn thận, không dám để hư hao chút nào, vốn nghĩ có thể gạt được một khoản tiền, rốt cục rơi vào kết quả bại lộ, Tiền lão Đại thật là kết kén tự trời.

Triệu Tiểu Tứ cũng thiên ân vạn tạ, theo Tiền lão Đại cùng nhau lui ra.

Lão Trương và lão Lý Định An huyện thấy cảnh tượng này, vẻ mặt lão Lý có hơi hoảng hốt, mà lão Trương đã có vẻ tươi cười.

- Bây giờ các người còn kiên trì những lời mình nói ở phủ nha hay không?

Tần Lâm ung dung nhàn nhã hỏi, ánh mắt hẳn dừng lại trên mặt lão Trương lâu hơn một chút.

Lão Lý nghiêng rằng một cái, thậm chí nói giấy mượn mới tinh Tần Lâm có thể nhìn ra sơ hở, kế ước của ta và Trương gia đã có trên trăm năm, đường nét hết sức mơ hồ không rõ, chỉ cần mình khẳng khái một mực, hẳn còn có thể gỡ trò gì được...

- Khái bầm trưởng quan, thật sự là cột đá ranh giới kia nằm bên lão Trương, chưa từng di chuyển qua. Là Trương gia dựa vào thế lực của mình, muốn dùng sức mạnh chiếm đoạt đất đai nhà tiểu nhân.

Lão Lý trả lời vô cùng khẳng định.

Lão Trương lập tức lên tiếng phản bác:

- Rõ ràng là người nhân cơ hội mưa to ngập nước vào mùa hè năm ngoái, di chuyển cột đá ranh giới sang phần đất chúng ta ba trưởng. Hiện tại trước mặt trưởng quan ta vẫn nói như vậy.

- Đi!

Tần Lâm vẫy vẫy tay.

- Đi đâu!?

Ngưu Đại Lực cùng tên mập chớp chớp mắt.

Định An huyện.

Định An huyện cách Quỳnh Châu phủ thành không xa mấy, cách mấy chục dặm về phía Đông. Mà ruộng đất Trương gia và Lý gia sinh ra tranh chấp ở lệch về phía Tây bản huyện, cách Quỳnh Châu gần hơn, mọi người giục ngựa bốn ba chưa tới một canh giờ đã tới nơi.

Lão Trương có vẻ rất cảm động, thời này những quan viên chịu giục ngựa chạy mấy chục dặm tới thực địa phá án thật sự là quá ít.

Sắc mặt lão Lý tỏ ra nơm nớp không yên, không ngờ rằng quan phủ lại làm thật như vậy.

Nghe nói quan viên phủ thành ra đồng phá án, rất nhiều hương dân kéo tới vây xem. Xung quanh có tới mấy trăm người, đại cô nương tiểu tức phụ, người già trẻ con đủ cả, ai nấy nhìn chăm chăm Tần Lâm.

Hiện tại cột đá ranh giới dựng giữa hai mảnh đất, hai mảnh đất này thoát nhìn không có gì khác nhau, bờ ngăn giữa hai bên cũng là mới đắp.

Năm ngoái mùa hè phát hồng thủy, nơi này bị nước nhấn chìm, tất cả bờ ngăn đều bị phá hủy. Sau đó mới đắp lại bờ ngăn theo vị trí cột đá ranh giới, sau khi đắp xong Trương gia không phục, bọn họ cho là cột đá ranh giới đã bị lấn sang phần đất của mình ba trưởng, bị mất rất nhiều.

À, thì ra là như vậy. Tần Lâm nghe giới thiệu xong, ra lệnh không chậm trễ chút nào:

- Đào lên!

Các thân binh Hiệu Úy chia làm hai bên đào, một bên là vị trí hiện tại của cột đá ranh giới, bên kia là vị trí trước đó mà Trương gia chỉ.

Ngưu Đại Lực vùng vác lên đào lia lịa, chẳng khác nào một chiếc máy đào đất hình người. Không bao lâu sau đã đào cột đá ranh giới từ dưới đất lên, mà ở bên kia, vị trí mà Trương gia chỉ cũng đào lên được một cái hố to.

- Bây giờ lão còn có lời gì để nói?

Tần Lâm cười hỏi lão Lý.

Nhìn xuống đáy hố to của vị trí cột đá ranh giới hiện tại, lại nhìn sang hố ở vị trí trước đó Trương gia chỉ, lão Lý ủ rũ cúi đầu quỳ xuống:

- Trưởng quan sáng suốt, tiểu nhân nhận thua.

Dưới đáy hố cột đá ranh giới, lớp đất có màu sắc hoàn toàn khác nhau.

Quỳnh Châu khai phát không lâu, ruộng đất hai nhà Trương Lý tranh chấp chính là khai khẩn vào năm Vĩnh Lạc, đất có màu nâu màu mỡ phì nhiêu.

Duy chỉ có bên trong hố cột đá ranh giới đào lên kia, dưới đáy sâu chừng ba thước phủ một lớp phù sa màu vàng ngả đỏ, khác biệt rất xa với lớp đất đai bình thường. Liên hệ trở lại với đầu mối tranh chấp, bên dưới lớp đất kia đã bị phủ phù sa do hồng thủy bồi đắp, câu trả lời đã lộ ra hết sức rõ ràng: đây là lớp phù sa mới được phủ sau khi hồng thủy tràn qua.

Vì sao bên dưới hố cột đá ranh giới chôn sâu trong đất lại có phù sa mới? Không nghi ngờ chút nào, cột đá ranh giới đã bị dời sau khi hồng thủy tràn qua.

- Quả thật không ngờ được, lúc ấy thoát nhìn toàn bộ đất đai toàn là phù sa màu vàng pha đỏ như vậy, qua mấy tháng sau lớp trên hóa thành đất xốp màu nâu, nhưng bên dưới vẫn còn giữ nguyên màu sắc vàng pha đỏ...

Lão Lý thở dài, lắc đầu cười khổ không ngừng.

Lão muốn chiếm phần hơn của Trương gia, lợi dụng hồng thủy dời đi vị trí của cột đá ranh giới. Nhưng lão không ngờ rằng hồng thủy tạo cơ hội in lại để lại chứng cứ xác thực bên dưới hố chôn cột đá ranh giới, đây gọi là người tính không bằng trời tính.

Tần Lâm dạy dỗ lão Lý mấy câu, cũng bắt lão ký tên lặn tay trên tờ cung trạng, dời cột đá ranh giới trở về vị trí cũ, sau này không được giở trò gì nữa.

Lý gia và Trương gia đều tỏ vẻ tâm phục khẩu phục, đại tộc họ Trương kia rất là cảm kích, van cầu Tần Lâm lưu lại uống rượu, hần chỉ cười chấp tay một cái, lên ngựa chạy đi như bay.

Hai tên thân binh huynh đệ ở lại Quỳnh Châu phủ thành, đã lặng lẽ tìm được chỗ ở Thích Đại Lang và Thích Tần thị dưới sự phối hợp của Ngũ Phong hải thương.

Đây là một khu nhà nhỏ ở xa đường lớn, bên trong được thu vén gọn gàng. Thích Tần thị đang ngậy người ngồi trong sân, đôi mắt trống rỗng vô thần, tay cầm khuôn giày và kim chỉ, rất lâu chưa may được một mũi.

Tần Lâm bước vào sân trước đảo mắt qua bốn phía, thấp giọng hỏi thân binh huynh đệ:

- Thích Đại Lang đâu?

Thân binh nở nụ cười khổ:

- Y vừa lấy được ngân phiếu đã lập tức mang đi đánh bạc, nơi này đồ trường đồ quán ngầm quá nhiều, vẫn chưa tìm được.

Loại tiền như vậy mà Thích Đại Lang cũng lấy, lại còn có tâm trạng đi ăn uống đánh bạc. Tần Lâm gãi gãi đầu không thoải mái, cố gắng đè xuống lửa giận trong lồng ngực, chậm rãi đi vào tiểu viện.

Thích Tần thị lập tức đứng lên, nhìn dáng vẻ nàng hết sức khẩn trương.

- Không cần sợ, đừng có gấp, chúng ta là tới giúp nàng, chúng ta là người tốt.

Bạch Sương Hoa dịu dàng an ủi, giọng nói chậm rãi của nàng mang theo nhịp điệu đặc biệt, ánh mắt tán loạn của Thích Tần thị lập tức bị nàng hấp dẫn.

Bạch Sương Hoa cười khúc khích nhìn đối phương, dường như trong mắt nàng có một lực lượng thần bí khó lường, khiến cho ánh mắt tán loạn của Thích Tần thị dần dần ngưng tụ lại, thần sắc trở nên bình tĩnh.

Lúc Thích Tần thị từ phủ nha đi ra đã bị mê loạn thần trí, hiện tại đã được bí thuật Ma giáo trấn tĩnh lại, thần trí khôi phục bảy tám phần, nhìn Tần Lâm và Bạch Sương Hoa gật đầu một cái:

- Ủ, các người là người tốt, các người giúp ta, nhưng, nhưng vì sao Hải Đại nhân...

Thích Tần thị cúi đầu khóc nức nở sụt sùi, Bạch Sương Hoa vội vàng ôn tồn an ủi, một lúc lâu sau mới làm cho nàng nín khóc.

- Dân phụ sẽ không khóc nữa...

Thích Tàn thị lau nước mắt:

- Lúc từ phủ nha đi ra, Đại Lang cầm ngân phiếu đi ngay, lúc ấy dân phụ đã quyết định đời này cũng không khóc nữa, không nghĩ tới mới vừa rồi... Thật là xấu hổ.

Tần Lâm nhìn Bạch Sương Hoa cười cười tán thưởng, nếu không phải là giáo chủ Đại nhân xuất thủ, tình huống Thích Tàn thị chịu đả kích nghiêm trọng về tâm lý như vậy, chỉ sợ không dễ dàng bình tĩnh lại để có thể trả lời chất vấn.

Bạch Sương Hoa nhăn mặt, ai cần người tán thưởng chứ, tưởng hay ho lắm sao?!

Tần Lâm thành khẩn nhìn Thích Tàn thị, ôn tồn nói:

- Mặc dù hỏi như vậy có thể làm cho nàng đau khổ, nhưng nhất định ta phải nhờ nàng nhớ lại, có người nào có thể đứng ra làm chứng hay không? Không có khả năng lấy được vật chứng, chủ yếu phải dựa vào nhân chứng, có nhân chứng bản quan sẽ có thể nghĩ ra biện pháp khác, cạy miệng Cố Khắc Độc ra.

- Để dân phụ nhớ lại... Hoa Hồng, Liễu Lục, Tâm Phương tỷ...

Thích Tàn thị vắt óc suy nghĩ, hồi lâu lại lắc đầu:

- Không được, không thể hại các nàng!

Tần Lâm và Bạch Sương Hoa nhìn nhau cười khổ, địa điểm phát sinh loại chuyện như vậy có khác biệt rất lớn với các tình huống cường gian khác. Nó nằm sâu bên trong viện, kẻ có thể làm chứng nếu không phải là người ở Cổ phủ, vậy cũng là thân thích cùng tộc trong phủ. Ai chịu giúp người ngoài như Thích Tàn thị, tổ cáo lão gia của mình?! Hơn nữa thế lực Cổ phủ lớn, trả thù ngoài sáng trong tối cũng đủ hù dọa rất nhiều người.

Thích Tàn thị chợt sáng mắt lên, bắt quá rất nhanh lại trở nên âm trầm, ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Lực quan sát của Tần Lâm bén nhạy tới mức nào, lập tức hỏi tới:

- Nàng nhớ ra được chuyện gì, không ngại nói ta nghe thử...

- Dân phụ chỉ muốn Cố Nhị lão gia tới làm chứng, Đại lão gia làm... làm như vậy với dân phụ xong rồi, dân phụ nghe thấy Nhị lão gia ở ngoài phòng kêu lên bảo Đại lão gia bỏ qua cho dân phụ. Ôi, đáng tiếc khi ấy đã muộn...

Thích Tàn thị do dự nói, vẻ mặt vừa xấu hổ vừa giận.

Mới vừa nói ra như vậy, Tần Lâm và Bạch Sương Hoa liền lộ ra vẻ cổ quái, Cố Nhị lão gia chính là Cố Hối Minh, y chịu đứng ra làm chứng chống lại Đại ca mình sao?! Rõ ràng lúc Hải Thụy xử án, y ra sức bênh vực Cố Khắc Độc.

Thích Tàn thị thấy vậy liền nóng nảy:

- Dân phụ nói không sai, các vị không biết Nhị lão gia và Đại lão gia không giống nhau, Đại lão gia thật sự xấu xa, ăn chơi cờ bạc thấy đều đủ cả, đối với người ở cũng vô cùng hung ác. Nhưng Nhị lão gia là một người chính phái, chuyên cần làm việc, cũng rất tốt đối với đám người ở chúng ta. Lúc xử án y nói giúp Đại lão gia, dù sao cũng là vì huynh đệ tình thâm, nhưng dân phụ nghĩ nếu như lương tâm y trời dậy, nói không chừng...

À, thì ra là như vậy, Tần Lâm sờ cằm suy tư.

- Huynh đệ Cố gia không có ai tốt cả, vậy mà nàng còn nói tốt cho y, đồ đệ tiện!

Thích Đại Lang bị các thân binh huynh đệ kéo về, trên đầu nổi lên mấy cục u, không ngừng giãy giụa, miệng la lối:

- Buông ta ra, các người là ai chứ?! Ta mang bạc của mình đi đánh bạc, liên quan gì tới các người?! Đám chó săn các người chớ xen vào việc không phải của mình.

Thích Tàn thị ngoảnh mặt sang nơi khác, nước mắt rơi giọt ngắn giọt dài, nàng thì không khóc nhưng vẫn không nhịn được muốn khóc.

- Đè y xuống!

Tần Lâm lạnh lùng quát khẽ, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Thích Đại Lang.

Ngưu Đại Lực cười lạnh tiến lên, chỉ dùng một chút sức đã đạp Thích Đại Lang ngã ngửa xuống trong vườn hoa. Tần Lâm ung dung điềm tĩnh đi thong thả tới, đột nhiên nhấc chân lên, giày quan giẫm lên mặt y thật mạnh, khiến cho khuôn mặt đáng ghét của y chìm sâu xuống lớp bùn đất.

- Ôi chào, vị trưởng quan này, tha mạng, tha mạng! Miệng tiểu nhân vừa dơ vừa thối... á...

Thích Đại Lang đã không thể nói ra lời, bởi vì bị Tần Lâm đạp nên há miệng ra, trong lúc không hay không biết lọt vào không ít bùn đất.

- Trưởng quan, xin tha cho y đi.

Thích Tần thị quỳ trên mặt đất nhìn Thích Đại Lang như con chó ghẻ, sau đó nhìn sang Tần Lâm với vẻ van cầu. Cho dù là trưởng phu mình tệ hại hơn nữa, thấy y chịu khổ như vậy nàng cũng cảm thấy không đành lòng.

Tần Lâm từ từ lấy chân ra, lệnh cho Ngưu Đại Lực buông Thích Đại Lang.

Thích Đại Lang ra sức móc đất trong miệng ra, chặt vật không chịu nổi, dư quang khóe mắt lén lút quan sát Tần Lâm. Với kinh nghiệm đầu đường xó chợ của y bao nhiêu năm qua thừa sức nhìn ra, vị trưởng quan này tuyệt đối không chọc được.

- Người mới vừa nói huynh đệ Cổ gia không có một người nào tốt, không cần nói Cổ Khắc Độc, lúc Hải công xử án Cổ Hối Minh nói chuyện giúp ca ca y cũng coi như lễ thường tình, chẳng lẽ người biết y còn có tội lỗi gì sao?

Tần Lâm hí mắt, ánh mắt sắc bén như đóng đinh vào mặt Thích Đại Lang.

Bạch Sương Hoa thầm khen hay trong lòng, nếu như có thể nắm được khuyết điểm tội lỗi gì đó của Cổ Hối Minh, vậy sẽ có khả năng buộc y khai ra sự thật.

Thích Đại Lang cười nịnh hót, giọng điệu có vẻ hơi uất ức:

- Đương nhiên Cổ Hối Minh chẳng ra gì, vốn y đã hứa với tiểu nhân sẽ đưa ra năm mươi lượng bạc, sẽ kết thúc chuyện này. Sau đó còn nói ca ca y không muốn cho, làm cho tiểu nhân không thể làm gì khác hơn là cáo đến nha môn, kết quả cũng phải bỏ ra số năm mươi lượng bạc này. Theo tiểu nhân thấy ngay từ đầu Cổ Hối Minh kia đã nhắm vào năm mươi lượng bạc này, muốn bỏ hết vào túi riêng cho nên mới gạt tiểu nhân, nói ca ca của y không chịu đưa tiền.

Thì ra còn có chuyện như vậy, nhất thời Tần Lâm cảm thấy kỳ quái. Cổ gia coi như là thế gia đại tộc ở Quỳnh Châu phủ, trong nhà không thiếu tiền tài, vì sao Thích Đại Lang nói Cổ Hối Minh muốn ăn chặn năm mươi lượng bạc của y?

Hỏi kỹ mới biết, Cổ Khắc Độc là con trai ruột của lão thái thái Cổ gia, trưởng tử của dòng lớn, còn có mấy huynh đệ Cổ Khắc Liên, Cổ Khắc Tịch. Mà Cổ Hối Minh chỉ là một đứa con tư sinh, được ba tuổi mới nhận tổ quy tông, cũng không được xếp theo bối phận, địa vị ở Cổ gia cũng chỉ cao hơn Đại quản gia một chút. Cho dù là y tận tâm tận lực làm việc cũng chỉ có thể lãnh số bạc hàng tháng của mình, không thể kiếm chác khoản nào khác, cho nên Thích Đại Lang mới nghi ngờ như vậy.

832. Chương 832: Đánh Cuộc

Thích Tần thị nghe hồi lâu, rốt cục không nhịn được:

- Không, Nhị lão gia không phải là loại người như người nói, ta nghe người ta ở Cổ gia nói, nếu sản nghiệp Cổ gia không nhờ y khổ cực gìn giữ, đã sớm bị mấy huynh đệ Đại lão gia vét sạch.

- Người là tiểu tiện nhân, chẳng lẽ người có lén lút qua lại với Cổ Hối Minh?

Thích Đại Lang hùng hù hỏ hỏ, may nhờ Tần Lâm như hung thần có mặt tại trường, y mới không dám động thủ đánh Thích Tần thị.

- Im miệng!

Tần Lâm quát ngắn một tiếng:

- Thích Tần thị, nàng yên tâm, ta sẽ hết sức giúp nàng rửa sạch oan khuất. Thích Đại Lang, người là con cháu loài rùa, lão bà đáng thương như vậy người còn cầm sổ tiền nhục nhã kia đi ăn chơi đánh bạc, người có còn là người không, hãy tự hỏi lòng mình cho thật kỹ.

Dứt lời Tần Lâm phất tay áo bỏ đi, người đáng thương cũng có chỗ đáng hận, đường của Thích Đại Lang và Thích Tần thị sau này còn rất dài, đi như thế nào phải trông vào bản thân họ.

Lúc Tần Lâm về tới nhà sắc trời đã tối, lão quản gia cầm một phong thiếp mời đại hồng tới, nói là Cố Nhị lão gia tự mình đến bái kiến. Bởi vì chủ nhân không có ở đây nên để lại thiếp mời này, ngày mai là tiệc mừng thọ lão thái thái Cố gia mời tân khách bốn phương, kính xin Tần trưởng quan đại giá quang lâm.

- Ta đang muốn đi tìm y, y đã chủ động đưa lên tới cửa.

Tần Lâm búng búng thiếp mời, cười lạnh mấy tiếng.

Sáng hôm sau Tần Lâm cỡi ngựa dẫn theo các thân binh huynh đệ đi Cổ phủ ở phía Tây Quỳnh Châu thành. Giữa đường ngẫu nhiên gặp phải Hải Thụy và Đường Kính Đình đang ngồi kiệu.

- Tại hạ đã tra xét tường tận hai vụ án hôm qua, đây là cung trạng của hai bên nguyên bị cáo, xin hai vị xem thử.

Tần Lâm mặt không đổi sắc, ném hai phần cung trạng cho Hải Thụy và Đường Kính Đình.

- A, Tần trưởng quan tra án thật đúng là cẩn thận, lão phu đã không cẩn thận bỏ sót.

Dù sao Hải Thụy cũng là Hải Thụy, nhanh chóng sáng khoái thừa nhận mình có sơ xuất.

Đường Kính Đình tỏ ra không phục, sắc mặt tối sầm:

- Hôm qua sau khi chia tay không vui, thì ra Tần lão đệ tra xét chuyện này ư, vụ án nho nhỏ tranh chấp sản nghiệp đã đáng là gì?! Nếu không phải là lão sư và hạ quan hao tâm tổn trí vì vụ án ba chiếc cầu, không có thời gian rỗi rảnh lo tới những vụ án này, cũng sẽ không xử qua loa sơ sài như vậy.

- Vụ án ba chiếc cầu!?

Tần Lâm nghe vậy cau mày lại.

- Tần tiểu hữu, người có chỗ không biết, trong một tháng qua, bên ngoài Quỳnh Châu phủ thành đã xảy ra ba vụ án mạng.

Sắc mặt Hải Thụy trở nên vô cùng nghiêm túc, trầm giọng nói:

- Hơn nữa, người chết đều là bị giết ở trên cầu!

Quỳnh Sơn huyện thuộc Quỳnh Châu phủ có vị trí địa lý ở gần bờ biển, cách bán đảo Lôi Châu chỉ một eo biển, dòng sông quanh co uốn khúc chảy về phía Nam bên ngoài thành, Nơi này lượng mưa phong phú, hệ thống kênh rạch giăng đầy, vì để thuận tiện đi lại nên cũng xây cầu rất nhiều, cầu gỗ đơn giản, cầu đá chắc chắn, có cả cầu có mái có thể che gió che mưa... tóm lại trong huyện chi chít dày đặc rất nhiều loại cầu khác nhau.

Vào mùng Tám tháng trước, nghe nói trên một chiếc cầu đá đã xảy ra một vụ án mạng kinh người. Vào chạng vạng tối có một người bán bán bánh bột lọc chết ở đầu cầu, đỉnh đầu bị đập vỡ một lỗ to, máu chảy đầy đất. Điểm kỳ quái là tiền trong túi không mất, tất cả bánh bột lọc của y đã được bán hết, được hơn hai xâu tiền đồng.

Quan phủ cho rằng đây là vụ án giết người bình thường, nên cũng không coi trọng lắm. Đường Kính Đình ra lệnh cho Quỳnh Sơn huyện mau chóng phá án, lập ra kỳ hạn cho Tri Huyện và bộ khoái, thúc giục bọn họ lùng bắt hung thủ.

Không ngờ vào bảy hôm sau, vụ án thứ hai xảy ra, địa điểm hành hung là trên một chiếc cầu gỗ, người bị hại là một tiểu phụ thân thể cường tráng. Y bị hung thủ dùng dây thừng bó cũi buộc vào cổ, treo lên trên thành cầu, thi thể đong đưa bên dưới. Quan phủ nhận định tuyệt không thể nào là tự sát, bởi vì cũng giống như vụ án giết người thứ nhất, đầu người bị hại cũng thủng một lỗ to tướng.

Đến lúc này Đường Kính Đình cảm thấy không được nữa, bèn đích thân điều động bộ khoái phủ nha điều tra phá án, chỉ tiếc mấy ngày trôi qua không có tiến triển chút nào.

Vụ án thứ ba phát sinh vào ngày Hai Mươi Lăm tháng trước, trên một chiếc lang kiêu ngoài thành lại phát hiện có một nạn nhân khác.

Lúc ấy trời đang đổ mưa nhỏ, một thiếu phụ dẫn con trai ba tuổi đi qua lang kiêu, loại lang kiêu này chính là cầu bình thường có mái che mưa nắng, có thể thấy rất nhiều ở phương Nam. Đầu đứa trẻ bị nước mưa làm ướt, mẫu thân đang lấy khăn tay ra lau khô tóc cho con bên trong lang kiêu, thình lình phát hiện ra khăn tay nhuộm đỏ một mảng.

Mẫu thân vội vàng kiểm tra đầu con trai, thấy cũng không có bất kỳ vết thương nào. Sau đó nàng quay đầu nhìn lại, sau lưng nơi vừa đi qua có nước mưa màu đỏ máu đang theo mái lang kiêu nhỏ xuống giọt giọt.

Sau khi được báo án, quan lại nha môn phủ huyện đội mưa xuất động, bọn họ tìm được thi thể nằm trên mái che lang kiêu. Nạn nhân là một lão nhân góa vợ đầu bị đập vỡ nửa bên, nằm ngửa trên mái, chết đã lâu. Nước mưa hòa lẫn máu theo khe ngói nhỏ xuống, mới bị hai mẹ con kia phát hiện.

Đường Kính Đình thấp giọng nói bổ sung:

- Hơn nữa có chuyện này vì sợ dân chúng sợ hãi nên cũng không truyền ra, chính là hạ thân tất cả người chết đều bị thiến. Chúng ta nghi ngờ là có người đang tiến hành thuật thái bổ, hoặc là Vu sư Lê tộc đang tiến hành một loại tà pháp nào đó.

Tần Lâm khê giật mình, dùng dư quang khóe mắt nhìn Bạch Sương Hoa một cái.

Bạch Liên giáo chủ khê gật đầu, quả thật trong chốn võ lâm có nhân vật tà phái chơi trò này, bắt quá Quỳnh Châu phủ là địa phương xa xôi hẻo lánh, là vị cao thủ tà phái nào tới đây!?

Ngoài ra Lê tộc ở Hải Nam rất đông, địa khu gần duyên hải đã khai hóa, phong tục xê xích không nhiều với người Hán, Ngũ Chỉ sơn lại xưng Lê Mẫu sơn là nòng cốt của Quỳnh Châu đảo, có không ít người Lê khai hóa. Phải chăng là có một Vu sư người Lê du ngoạn tới chỗ này gây ra vụ án giết người như vậy?!

Hải Thụy vuốt râu, lạnh nhạt nói:

- Tần tiểu hữu, hôm qua lão phu và Đường Phủ Tôn vội vã xử ba vụ án kia chính là muốn dành thời gian bàn bạc với người về vụ án ba chiếc cầu này. Không ngờ rằng còn chưa kịp nói, người đã phát tay áo bỏ đi...

- Lão sư vội vã xử xong mấy vụ án nhỏ kia chính là vì dành thời gian phá vụ án lớn này, dù cho có điều sơ xuất cũng chỉ là tỷ vết nhỏ không che được ánh ngọc đẹp đẽ.

Đường Kính Đình vừa nói lại nhân cơ hội khéo léo vuốt mõng ngựa lão sư.

Tần Lâm trầm mặc không nói, Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực bên cạnh nghe vậy bèn thấp giọng bàn tán, cảm thấy dường như Hải Thụy xử án sai lầm cũng có thể thông cảm được. Dù sao so với vụ án ba chiếc cầu, mấy vụ án nhỏ hôm qua quả thật không đáng kể gì.

Bạch Sương Hoa khê cau mày liêu, dường như có lời gì muốn phản bác, rốt cục lại không nắm bắt được suy nghĩ có hơi mơ hồ.

Tần Lâm ngẩng đầu lên, không thối lui chút nào nghênh đón ánh mắt Hải Thụy:

- Hải lão tiên sinh, cố nhiên nên phá vụ án ba chiếc cầu, lão vội vã xử ba vụ án hôm qua cũng có thể thông cảm được, thế nhưng cách xử theo thành kiến chủ quan cá nhân lão như vậy, ta hoàn toàn không thể tán đồng! Cho dù là vụ án khó khăn, khó có thể xác thực nhận định, cũng nên dựa theo chứng cứ hai bên và phân sự thật có thể tra rõ mà xử.

- Lời lão nói ‘Thay vì ép huynh, ta nên ép đệ, thay vì ép thúc bá, nên ép cháu. Thay vì ép dân nghèo, nên ép nhà giàu, thay vì ép kẻ ngu trung trực, nên ép kẻ xảo trá điêu ngoa. Nếu là vụ án tranh sản nghiệp, thay vì ép tiểu dân, nên ép quan viên, nếu là vụ án tranh tiếng tăm thể diện, thay vì ép quan viên, nên ép tiểu dân.’ Trên thực tế trước khi lão xử đã đặt huynh và đệ, chú và cháu, giàu và nghèo, trung trực và điêu ngoa, tiểu dân và quan viên... vào vị trí bất bình đẳng, trong lòng kẻ xử án là lão đã sớm có thành kiến, có điều thiên lệch là khó có thể tránh khỏi!

Đúng vậy! Bạch Sương Hoa kích động cơ hồ muốn vỗ tay khen hay, Tần Lâm nói như vậy đã nói thay nàng tất cả uất ức trong lòng. ‘Nếu là vụ án tranh sản nghiệp, thay vì ép tiểu dân, nên ép quan viên, nếu là vụ án tranh tiếng tăm thể diện, thay vì ép quan viên, nên ép tiểu dân’. Câu này quả thật vô cùng đáng ghét, câu trước ‘tranh sản nghiệp, thay vì ép tiểu dân, nên ép quan viên’ dường như giả vờ đứng về phía dân chúng. Nhưng câu sau ‘tranh tiếng tăm thể diện, thay vì ép quan viên, nên ép tiểu dân’, chẳng lẽ thể diện của tiểu dân không phải là thể diện, là dân chúng ắt phải chịu thiệt thòi khi hiếp hay sao?!

Ngưu Đại Lực và Lục Viễn Chí cũng lập tức chột hiểu ra, bọn họ đi theo Tần Lâm phá án luôn luôn dùng chứng cứ nói chuyện. Mặc dù bọn họ là cảm y quan giáo ứng khuyến triều đình, nhưng cũng rất ít khi dùng hình ép cung đối với nghi phạm, bởi vì lúc Tần Lâm ở xử án đều ra sức đứng ở lập trường khách quan công chính phá giải vụ án, mà không phải là dùng tình cảm yêu ghét cá nhân hay Nho gia cương thường gì đó tạo nên thành kiến ban đầu.

Trước khi xử án Hải Thụy đã có sẵn thành kiến, so ra khác biệt như trời với vực phương thức của Tần Lâm.

Hải Thụy cùng Đường Kính Đình lại xem thường lời của Tần Lâm, đầy đầu bọn họ toàn là tư tưởng cương thường Nho gia, quân tử ham nghĩa, tiểu nhân ham lợi, thể diện sĩ đại phu quan trọng hơn. Như vậy có thể phóng túng hầu bao một chút, dân chúng nhỏ nhỏ chỉ biết có ích lợi, chỉ cần ném ra chút tiền cho êm chuyện là được.

- Tần tiểu hữu, cách nói của người tựa hồ cũng có chút đạo lý, bất quá bây giờ lão phu cũng không muốn thảo luận chuyện này.

Hải Thụy mỉm cười, vuốt râu nói:

- Nếu như tranh luận về phương thức xử án, vậy chúng ta hãy lấy vụ án ba chiếc cầu đánh cuộc. Lão phu, Đường Phủ Tôn và người, bên nào phá án trước, bên kia phải chịu thua nhận lỗi.

Đường Kính Đình đảo mắt mấy vòng, nhìn ra đến bây giờ lão sư vẫn rất thích người tuổi trẻ rất có ngạo cốt này, liền nói bổ sung:

- Nếu như Tần lão đệ thua, trừ nhận sai ra còn phải xếp vào môn hạ Hải lão sư!

- Nếu như các người thua thì sao?

Tần Lâm cười hắc hắc xấu xa nhìn bộ râu bạc của Hải Thụy như muốn nói, ta sẽ không thu nhận môn sinh cao tuổi như lão.

- Người...!

Đường Kính Đình đỏ mặt lên.

Hải Thụy cũng có vẻ tức tối, giận dữ nói:

- Nếu Tần tiểu hữu chiến thắng, lão phu sẽ thượng biểu minh oan thay người, hết sức bảo cử người phục hồi nguyên chức!

Đường Kính Đình nghe vậy trong lòng giật mình, phải biết quan văn bảo cử, đạn hặc quan võ là không có hạn chế phẩm cấp, chỉ cần nằm trong phạm vi chức quyền mình, thất phẩm Tuần Án cũng có thể bảo cử, đạn hặc một nhị phẩm Tổng Binh đại soái. Tỷ như chính thất phẩm Chiết Giang Tuần Án Ngự Sử, cũng có thể thượng biểu đạn hặc một nhị phẩm Tổng Binh quan bản tỉnh hàm Đô Đốc, Đô Đốc Đồng Tri.

Hơn nữa Hải Thụy nổi danh thanh quan trong thiên hạ, lại là nhân vật sắp được triều đình khôi phục trọng dụng.

- Thật ra bảo cử hay không cũng không quan trọng.

Tần Lâm cười cười ung dung nhàn nhã, dường như không thèm để ý chuyện này. Thành thật mà nói nếu hẳn khôi phục chức quan cũ, Hải Thụy bảo cử có lẽ có chút tác dụng, nhưng chắc chắn không gây ra được tác dụng mang tính quyết định.

Tần Lâm nhận vụ đánh cuộc vụ án ba chiếc cầu, bắt quá tiếp theo hẳn lập tức nói rõ ràng, cũng sẽ không bỏ rơi vụ án Cố Khắc Độc cường gian Thích Tần thị. Trong thời gian này phải điều tra cả hai vụ án, nhất định Hải Thụy và phủ nha phải phối hợp.

‘Hừ, không biết trời cao đất rộng, vụ án ba chiếc cầu đã đủ uống một bầu, người còn muốn xử vụ án Cố gia không quan trọng, đến lúc đó người nhất định thua!’ Đường Kính Đình cười lạnh liên tục.

Hải Thụy ngược lại rất ương ngạnh, thản nhiên nói:

- Một lời đã định, nếu Tần tiểu hữu muốn tiếp tục làm vụ án Cố gia, lão phu biết gì nói nấy tuyệt không giấu diếm.

- Ta nghe nói Cố Hối Minh kia là con tư sinh, sản nghiệp Cố gia chủ yếu dựa vào y xử lý phải không?

Tần Lâm hỏi dò.

- Một cây sinh ra quả có chua có ngọt, một nhà sinh ra con có đứa đại đứa khôn.

Quả thật Hải Thụy thực hiện đúng cam kết, nói ra hết những gì mình biết.

Thích Tần thị nói không sai, quả thật mấy huynh đệ Cố thị có sự khác biệt, lúc Cố Đại lão gia Cố Khắc Độc còn trẻ phong lưu không kèm chế được, thơ rượu hát xướng với không ít văn nhân, có được chút danh tiếng ở Lĩnh Nam, lại mua một chức nội các Trung Thư, nghiêm nhiên trở thành người trong quan trường. Nhưng thật ra lão chỉ là đại lão quan chỉ có vỏ ngoài, ngay cả Hải Thụy cũng nghe nói lão thường hay lui tới thanh lâu, làm ăn cũng hết sức tùy tiện phóng túng, thường hay gây ra tai họa.

Cố Nhị lão gia Cố Hối Minh lại khác, tính tình cẩn thận, làm việc đâu vào đấy, chống đỡ hơn phân nửa Cố gia. Hải Thụy rất thưởng thức y, mới chịu nhận của y tám mươi lượng bạc, viết văn chúc thọ cho lão thái thái Cố gia.

- Cố Hối Minh mang tám mươi lượng bạc mời Hải lão tiên sinh viết văn chúc thọ ư?

Tần Lâm cau mày, mắt hơi nheo lại.

Đường Kính Đình cho là Tần Lâm có điều chỉ trích, vội vàng biện giải:

- Lão sư năm đó làm quan thanh liêm như nước, trong nhà chỉ có bốn mươi mẫu ruộng cần, cho nên tuổi già bán chữ làm kế sinh nhai, tám mươi lượng bạc đúng theo thời giá, trong đó tuyệt không có chút dối gian gì.

Tần Lâm lắc đầu một cái:

- Ta không có ý này... Ủa, nơi này lại có cây cầu, không có phải người trông chừng sao?

Đây là một chiếc cầu vòm bằng đá cổ kính, dài chừng bảy tám trượng, rộng một trượng, lan can bằng đá hai bên đều khắc hình sư tử đang vờn tú cầu, dưới cầu nước chảy róc rách, đầu cầu là rừng trúc xanh rì rậm rạp.

Đường Kính Đình nghe Tần Lâm nói vậy có chút không vui, trợn mắt một cái, tức giận nói:

- Bản phủ có hàng trăm hàng ngàn cầu lớn cầu nhỏ, chẳng lẽ cầu nào cũng phải người bảo vệ hay sao? Vả lại cũng không biết hung thủ sẽ gây án vào lúc nào...

Hải Thụy chỉ cầu đá nói:

- Đây là Hữu Cung kiều, là một đôi huynh đệ Cố gia ba đời trước xây, lấy ý tứ ‘huynh hữu đệ cung’, dân chúng địa phương còn gọi nó là Cố gia kiều.

Tần Lâm suy nghĩ một chút, cũng chỉ đành đồng ý với cách nhìn của Đường Kính Đình. Dù sao nhân thủ của một huyện nha thời này là tương đối có hạn, không thể làm được chuyện phòng thủ mỗi một chiếc cầu. Mà nếu tùy tiện phát động dân chúng hiệp trợ, e rằng sẽ gây ra khủng hoảng trên quy mô lớn, càng thêm khó có thể thu thập.

Huống chi nếu như bảo vệ cầu, hung thủ lại đổi nơi gây án là trên đồi, bờ biển hay trong thôn thì sao?!

Trong lòng Tần Lâm suy nghĩ chuyện này, chấp vả tin tức do Hải Thụy và Đường Kính Đình cung cấp lại với nhau trong đầu, sau đó chậm rãi phân tích từng mục một.

Bạch Sương Hoa cũng ngừng thần suy tính, sàng lọc qua một lượt các nhân vật vô lâm tà phái chuyên thái bổ, làm nổi lên vài đối tượng hiểm nghi trọng điểm.

Sau khoảng thời gian tàn một nén nhang, nghe cách đó không xa truyền tới thanh âm vui vẻ rung trời, mọi người biết đã đến Cổ phủ.

Cổ phủ xây trên một sườn đồi thoai thoải, lưng tựa núi mặt đối diện nước, bốn bề cây cối sum suê, phong cảnh cực kỳ ưu nhã, tường hồng ngói xanh, phòng xá diện tích rộng rãi, cho thấy khí phái thế gia hào tộc.

Cổ Hối Minh đứng ở cửa đón khách, mặc một chiếc trường sam bằng đoạn màu xanh ngọc, tươi cười hớn hở liên tục chấp tay thi lễ tân khách.

Y rất tinh mắt, từ xa đã nhìn thấy bọn Hải Thụy tới, lập tức vui mừng hớn hở chạy chậm ra đón:

- Cổ thị có tài đức gì, làm phiên Hải lão tiên sinh, Phủ Tôn Đại nhân, Tần trưởng quan đại giá quang lâm, thật là thêm phần rạng rỡ.

Hải Thụy, Đường Kính Đình xuống kiệu, Tần Lâm xuống ngựa, ai nấy cười chấp tay một cái, hàn huyên đôi câu với Cổ Hối Minh.

Cầm y Bá Hộ bản thành Mạc Trí Cao mới vừa bước vào đại môn, nghe sau lưng có tiếng ồn ào huyên náo quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy Tần Lâm lập tức rút cổ lại, trốn đi xa nhanh như một làn khói. Y sợ Tần Lâm lại lấy cừu long ngọc đãi ra, vậy sẽ đẹp mặt một phen nữa.

‘Họ Tần, ta quyết không để yên cho người!’ Mạc Trí Cao cắn răng nghiêng lợi, vẻ mặt đáng sợ.

Bên cạnh y là một người tuổi trẻ sắc mặt tái nhợt pha lẫn sắc xanh đang nhìn Tần Lâm ngoài xa, nở một nụ cười âm trầm lạnh lẽo:

- Mạc Đại nhân, nhà ta thấy người cũng không phải là đối thủ của vị Tần trưởng quan kia, hì hì hì hì...

Đám thái giám không có trứng này... Mạc Trí Cao thầm mắng trong lòng.

Bùi Kính Bùi công công là người do Trương Ty Lễ phái tới, vì chuyện Tần Lâm đầy đi đến Quỳnh Châu nên chạy tới đây chờ trước một tháng. Y cũng từng tới cửa bái phỏng qua Mạc Trí Cao, trong lời nói lộ ra chút phong thanh, ý là biết Lưu Thủ Hữu Lưu Đô Đốc dặn dò Mạc Trí Cao đối phó Tần Lâm, muốn hai bên liên thủ mà làm.

Trong thư Lưu Thủ Hữu mà Mạc Trí Cao nhận được lại không nhắc tới chuyện này, y cũng không dám gửi thư hỏi Lưu Thủ Hữu, không thể làm gì khác hơn là đối phó Bùi Kính qua loa chiếu lệ. Ngoài ra y cảm thấy Tần Lâm chỉ là một kẻ bị cách chức lưu đày, mình sửa trị hần cũng sẽ không nhọc sức, không cần phải hợp tác với tên thái giám chết bám chết vằm này.

Kết quả Mạc Trí Cao bị thua thiệt, Bùi Kính lại tìm tới cửa.

- Chẳng lẽ người chính là đối thủ của họ Tần sao?!

Mạc Trí Cao cười lạnh hai tiếng, thật ra thì trong lòng đã có hơi động.

Thanh âm của Bùi Kính lúc nào cũng âm trầm như vậy:

- Người mà nhà ta dẫn tới là để đối phó với hần, chỉ cần Mạc Đại nhân người...

Mạc Trí Cao sáng mắt lên, sau đó nghiêng răng treo treo.

Bọn Hải Thụy được Cổ Hối Minh đưa vào trong Cổ phủ, Tần Lâm nhìn chung quanh không thấy có hứng thú gì, bèn nháy mắt với Bạch Sương Hoa.

Bạch Sương Hoa khẽ gật đầu một cái, rất nhanh biến mất trong dòng người.

Một tên nha hoàn bưng mâm trà đang đi trên hành lang nối liền phòng khách và đại sảnh, chợt thấy một hậu sinh tuấn tú đang đi tới. Nàng nhìn qua một cái cảm thấy rất thích, nhưng không ngờ hậu sinh kia đi thẳng về phía nàng, cười một tiếng mỉa mai...

Chỉ chốc lát sau, Bạch Sương Hoa mặc y phục nha hoàn, bưng mâm trà đi lại ở hành lang.

Bạch Sương Hoa giả trang thành nha hoàn điều tra chung quanh Cổ phủ. Vốn là nha hoàn Cổ gia rất nhiều, hôm nay là đại thọ lão thái thái tám mươi ba tuổi, lại mời thêm không ít thân thích của đám nha hoàn người làm tới giúp một tay, do quản sự các nhà coi sóc, nhưng bận rộn như vậy làm sao có thể coi hết được.

Huống chi đường đường Bạch Liên giáo chủ, nếu muốn xông vào Tử Cấm thành sợ rằng còn có hơi khó một chút, nơi này chính là bên trong gia trạch hương hoạn, quả thật như giẫm trên đất bằng.

Một tràng tiếng cười vỗ hấp dẫn lực chú ý của Bạch Sương Hoa, nàng vểnh tai lên lắng nghe, quyết định thật nhanh ném mâm trà một cái. Lúc ấy cửa phòng trước mặt đang mở, mâm trà bèn bay ngang vào trong, rơi lên mặt bàn hết sức nhẹ nhàng, bình trà và mấy cái ly trên đó không phát ra chút thanh âm nào cả.

Cùng lúc đó thân hình Bạch Liên giáo chủ nhấp nhô, bay tới dưới mái hiên như tên rời khỏi cung, xuyên qua mái thật nhiều phòng ốc, thân không biết quý không hay đến hậu viện.

Bên trong hoa viên hậu viện Cổ phủ, một nữ nhân mập mạp trắng trẻo đang kiêu ngạo hất cằm lên, lớn tiếng kêu la với một nữ tử nhìn qua thanh tú nhu nhược:

- Không biết xấu hổ, hôm nay là đại thọ lão thái thái Cổ gia chúng ta, ngươi là một đứa con dâu quê mùa muốn tới làm gì?

- Đúng đúng đúng, ngươi không có tư cách tham gia!

Có mấy nữ nhân quơ tay múa chân, rồi rít tron mắt với nữ tử thanh tú này.

Mấy nữ nhân này bề ngoài ai nấy vừa trắng vừa mập, trên người đầy trang sức vàng bạc, y phục bằng gấm đoạn thượng hạng, đám nha hoàn bên cạnh đầu mày cuối mắt ai nấy lộ vẻ điệu ngoa, nhìn qua khí thế hung hăng.

Mà nữ tử thanh tú kia ăn mặc chất phác hơn nhiều, hai nha hoàn bên cạnh cũng cúi đầu khép nép, không dám tranh chấp với đối phương.

Nàng bị mọi người chỉ trích, cơ hồ rơi lệ, dịu dàng khẩn cầu:

- Đại nương tử, Tam nương tử, Tứ nương tử, ta cũng là dâu Cổ gia kia mà, vì sao không cho ta đi bái bà bà?

- Hừ, ai là bà bà ngươi chứ, ngươi thì có gì hay ho?!

Nữ nhân mập mạp trắng trẻo chính là Đại nương tử, nàng nhỏ toẹt xuống đất một bãi, nguyền xéo tỏ vẻ khinh thường.

Tứ nương tử, Tam nương tử cũng mồm năm miệng mười nói giúp Đại nương tử.

Nữ tử thanh tú cơ hồ muốn bật khóc lên:

- Xin hãy nể tình Nhị lang chuyên cần chăm chỉ lo lắng cho Cổ gia, chỉ cầu các tỷ tỷ chừa uội muội chút thể diện.

- Nghiệt chủng cưới con dâu quê mùa, toàn là hạng không biết xấu hổ, đừng để ta nói ra chuyện xấu của ngươi.

Đại nương tử cười lạnh, thịt béo trên mặt run run.

833. Chương 833: Con Tư Sinh

Sắc mặt nữ tử thanh tú đại biến, xám như tro tàn, cố gắng cắn chặt đôi môi giữ im không lên tiếng đáp trả, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là xoay người rời đi.

Rốt cục bọn Đại nương tử nở một nụ cười đắc ý:

- Bà bà còn ở đại sảnh, chúng ta đi chúc thọ cho lão nhân gia đi thôi!

Bạch Sương Hoa nhìn theo bóng lưng nữ tử thanh tú như có điều suy nghĩ, vẻ mặt đau khổ thể lộ trên mặt nàng vừa rồi khiến cho Bạch Sương Hoa nghĩ tới một người, Thích Tần thị.

Nơi đại sảnh chủ khách đã an tọa, khách nhân tai to mặt lớn ngồi ở bên trong đại sảnh, khách nhân địa vị hơi thấp hơn ngồi bàn bên ngoài đại sảnh, khách nữ ngồi bên trong viện thứ hai.

Với thân phận bị cách chức lưu đầy của Tần Lâm, e rằng ngay cả cửa viện thứ nhất cũng không vào được, nhưng nhờ vào Hải Thụy và Đường Kính Đình, hắn cũng được ngồi trên thủ tịch, hơn nữa ngồi bên cạnh Hải Thụy. Vị trí riêng biệt với Hải Thụy và Đường Kính Đình như vậy nhất thời hấp dẫn vô số ánh mắt, không ít người đang suy đoán tên Hiệu Uy bình thường mặc Phi Ngư phục này là nhân vật nào, lại có thể ngồi ngang hàng với Đường Kính Đình.

Bọn họ không biết rằng trước khi Tần Lâm bị cách chức, Đường Kính Đình không có tư cách ngồi ngang hàng với hắn.

Trong góc Búi Kính mật đàm hồi lâu với Mạc Trí Cao, ánh mắt âm hiểm như rắn độc của y nhìn chăm chăm Tần Lâm, sau đó quay sang dặn dò thật khế mấy câu với một người áo xám bên cạnh, người áo xám này lập tức lẩn vào trong bóng tối.

Tần Lâm, người nhất định phải chết! Mạc Trí Cao kính sợ nhìn Búi Kính, mới vừa rồi y đã kiến thức qua thủ đoạn của người áo xám kia, cho nên không nghi ngờ chút nào, ngày mừng thọ của Cố lão thái thái chính là ngày chết của Tần Lâm.

Lão thái thái Cố gia tay cầm long đầu quả trượng, được ba vị phu nhân tròn trịa trắng trẻo dìu đỡ, thật nhiều nha hoàn người làm tiền hô hậu ủng, run rẩy đi ra. Trên gương mặt lão đầy nếp nhăn nở một nụ cười, khiến ắt già mờ mịt cơ hồ không mở ra được.

Ba huynh đệ Cố Khắc Độc, Cố Khắc Liên, Cố Khắc Tịch vội vàng tiến ra nghênh đón. Cố Hối Minh vừa đảo mắt nhìn qua lập tức sửng sốt, sắc mặt lộ vẻ buồn bã, sau khi hơi do dự một chút cũng vội vàng đi theo, nhưng tụt lại phía sau ba huynh đệ nửa bước.

Lúc này khác biệt giữa mấy huynh đệ cũng đã lộ ra rất rõ ràng, Cố Khắc Độc, Cố Khắc Liên và Cố Khắc Tịch đều có mặt tròn, vóc người không cao không thấp, Cố Hối Minh lại là mặt vuông chữ Quốc, vóc người cao hơn ba vị huynh đệ ước chừng hai tấc.

- Chúc mừng thọ mẫu thân, chúc ấu thân phúc như Đông Hải trường lưu thủy, thọ tỷ Nam Sơn bắt lão tù! Bốn huynh đệ Cố gia lớn tiếng chúc mừng, đập đầu phục lạy trước mặt mẹ già.

Bốn huynh đệ Cố gia lớn tiếng chúc mừng, đập đầu phục lạy trước mặt mẹ già.

Ánh mắt Cố lão thái thái đảo qua trên mặt mọi người, mỉm cười đưa tay ra đỡ con mình:

- Ngoan ngoan, các con ngoan, con của ta!

Bà đỡ từng đứa con của mình dậy, duy chỉ có đến Cố Hối Minh bà làm như không thấy thu tay về. Cố Hối Minh không thể làm gì khác hơn là tự mình đứng lên, vẻ mặt có chút lúng túng.

‘Quả nhiên không phải là con ruột.’

Tần Lâm cười hăng hắc, nhớ rất rõ ràng, ba huynh đệ Cố Khắc Độc này là Cố lão thái thái sinh, Cố Hối Minh là con tư sinh ba tuổi mới nhận tổ quy tông.

Hải Thụy cũng nhìn ra mấy phần, ánh mắt hơi sửng sốt một chút.

- Chúc các vị tân khách vui vẻ ngon miệng, Khắc Độc, cười nói hãy tiếp khách thay mẹ.

Cố lão thái thái dứt lời, sau đó được đám con dâu dìu đỡ, dẫn đám nha hoàn người làm trở vào khách sảnh viện thứ hai, ngồi chung với đám nữ quyến.

Cố Khắc Độc giơ cao chén rượu:

- Nào, chư vị khách quý quang lâm, Cổ gia may mắn bậc nào, chư vị uống rượu mừng thọ này, ai nấy phúc thọ thật dài!

Các vị tân khách đồng loạt nâng chén uống.

Bốn huynh đệ Cổ gia mỗi người ngồi ở đầu một bàn bồi tiếp khách nhân. Hải Thụy ngồi thủ tịch, đương nhiên lão Đại Cổ gia là Cổ Khắc Độc phải tới bồi tiếp. Lão nhìn thấy Tần Lâm, thần sắc cũng có vẻ không được tự nhiên, rất rõ ràng trong vụ án Thích Tần thị, Tần Lâm không đã hài lòng về lão.

- Cổ Đại lão gia, ngài vẫn còn có lòng ngăn cách với tại hạ vì chuyện hôm trước sao?

Tần Lâm cười khanh khách hỏi.

Cổ Khắc Độc có quan hệ với sĩ lâm Lĩnh Nam, cũng biết sơ qua chuyện về Tần Thái Bảo. Sau khi từ phủ nha trở về nghe ngóng mới biết Tần Lâm là nhân vật đáng sợ này, lập tức sợ hãi toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Lúc này Tần Lâm cười khanh khách hỏi, sắc mặt Cổ Khắc Độc lập tức tỏ ra không được tự nhiên, áy náy gượng ly rượu lên:

- Không dám, không dám, Tần trưởng quan chớ nói đùa, Khắc Độc mời trưởng quan uống cạn chén này, đây là rượu dừa nhà tự cất, hương vị hết sức thơm ngon.

Đám tân khách ngồi cùng bàn nghe vậy sững sốt, Cổ Khắc Độc là nội các Trung Thư, ở sĩ lâm Lĩnh Nam cũng được coi là nhân vật số một, vì sao lại tỏ ra cung kính với tên Cẩm Y Hiệu Úy này như vậy, rốt cục hắn là ai?!

Tần Lâm nhìn Cổ Khắc Độc với vẻ hứng thú, nhẹ nhàng lay động chén rượu trong tay, cũng không chạm chén với lão, trong ánh mắt toát ra vẻ hài hước.

Cổ Khắc Độc càng tỏ ra không được tự nhiên, không thể làm gì khác hơn là quay sang nói đùa với Hải Thụy, Đường Kính Đình. Hải Thụy không thềm lý tới, Đường Kính Đình ngược lại chuyện trò vui vẻ.

Có lẽ là mượn rượu che mặt, Cổ Khắc Độc uống hết chén này tới chén khác, chỉ chốc lát sau đã bắt đầu nói chuyện lú lẫm, mặt đỏ như tôm luộc.

Cổ Hối Minh thấy cảnh tượng này, vội vàng từ một bàn khác chạy tới, đẩy đẩy vai Cổ Khắc Độc:

- Huynh trưởng, huynh trưởng, uống nhiều quá sẽ làm tổn hại thân thể, nào, để đệ thay huynh uống với các vị khách quý.

Hải Thụy cười hài lòng, nhìn Cổ Khắc Độc sắp say lại nhìn Cổ Hối Minh gật đầu khích lệ một cái, hắng giọng nói:

- Huynh hữu đệ cung, gia phong Cổ thị có thể làm tấm gương cho sĩ lâm Quỳnh Châu. Nào, lão phu sẽ uống cạn một chén lớn!

Dứt lời Hải Thanh Thiên ngửa cổ một cái, uống sạch tất cả rượu trong chén, tân khách trong bàn cũng rồi rít nâng chén uống cạn.

Duy chỉ có Tần Lâm vẫn cười hì hì bưng chén nhẹ nhàng lắc lư qua lại, không thềm nể mặt Hải Thụy chút nào.

Trên mặt Hải Thụy chợt lóe sắc xanh, vất vả lắm mới đè nén, cuối cùng không nói gì, ngược lại khoát khoát tay với Đường Kính Đình sắp nổi giận, bảo môn sinh kèm chế lại.

Cương Phong tiên sinh dạy học trò lấy chữ Cương làm đầu, đối với đồng liêu hay thượng ty vô cùng nóng nảy. Duy chỉ có vụ án Thích Tần thị lão vẫn cảm thấy thẹn trong lòng, cho dù là Tần Lâm không nể mặt mình lão cũng chỉ có thể hết sức nhẫn nại.

Thật ra thì Hải Thụy hiểu sai ý, ngược lại không phải là Tần Lâm không nể mặt lão, mà bản ý hắn không chịu ăn uống rượu và thức ăn của Cổ gia. Tên này ngoài mềm trong cứng, nhìn bề ngoài tươi cười cợt nhả, nhưng tâm tính lại vững như bàn thạch. Nếu không như vậy, cả ngày giao thiệp với tử thần, chuyên giải phẫu nghiệm thi, làm sao hắn có thể chịu đựng được?!

834. Chương 834: Vết Thương Trên Đầu

Từ đủ loại dấu hiệu đã nhận định là Cố Khắc Độc có tội, cho nên từ đầu đến cuối Tần Lâm không hề động vào rượu và thức ăn của Cố gia. Hoặc là cười híp mắt bưng chén rượu lắc lắc, hoặc là đưa đũa dừng ở giữa không trung sau đó lại rút về, thoát nhìn giống như đang ăn, thật ra hẳn không hề động vào món gì cả.

Vì sao hẳn ăn uống lại không chạm môi... Mạc Trí Cao có vẻ đứng ngồi không yên, sâu trong lòng y như có thanh âm đang reo hò.

Ngay cả Bùi Kính âm trầm cũng nhú mồm một cái, hết sức không kiên nhẫn.

Bên trong chén rượu Tần Lâm không có độc, đũa hẳn cũng không có độc, chén trước mặt hẳn càng không có độc, nhưng chỉ cần hẳn cho bất kỳ thứ gì vào miệng, thứ ấy sẽ trở nên có độc, kịch độc có thể giết chết một con con voi.

Đây chính là bản lãnh của người áo xám mới vừa rồi.

Nhưng bọn họ nằm mơ cũng không ngờ Tần Lâm không hề động vào thứ gì, nếu không phải là bưng chén rượu cầm chơi, vậy cũng là giữ đũa phe phẩy, không hề cho vào miệng một giọt rượu, một hạt cơm, một miếng thức ăn nào. Khiến cho trong lòng bọn Mạc Trí Cao nóng như lửa đốt chờ đợi hồi lâu, hai mắt tròn to đau đớn chảy nước mắt.

- Có chuyện gì vậy, chẳng lẽ hẳn đã phát hiện?

Hai người bọn họ ngơ ngác nhìn nhau.

Vào lúc này, một tên thiếu niên thân binh ăn mặc tuần tú đi tới bên người Tần Lâm, kê vào tai hẳn nói nhỏ vài câu, sau đó thuận tay cầm chén rượu của hẳn lên uống một hơi cạn sạch.

Nguy rồi, không độc chết Tần Lâm, lại độc chết một thân binh bên cạnh hẳn, quả thật là đập cỏ động rắn.

Bùi Kính và Mạc Trí Cao đều rất thất vọng, chuẩn bị chờ tên thân binh kia độc phát bỏ mình sẽ thừa dịp loạn chạy đi.

Không ngờ rằng yên thân binh kia uống rượu xong để chén rượu xuống như không có chuyện gì xảy ra, sau khoảng thời gian tàn một nén nhang vẫn không có chút phản ứng nào cả.

Đây là chuyện gì vậy... chẳng lẽ người áo xám thất thủ? Mạc Trí Cao cùng Bùi Kính nhìn sang người áo xám bên cạnh, y cũng đang tỏ ra ngơ ngác không hiểu vì sao. Ba người bọn họ sắp sửa điên cuồng, họ cũng không biết thân phận chân thật của tên thân binh kia, nếu không nhất định sẽ vội vàng đào một cái lỗ chui xuống.

- Rượu dứa này mùi vị rất ngon, mùi vị độc được càng ngon hơn.

Bạch Sương Hoa nói thật nhỏ với Tần Lâm:

- Nếu như ta tới chậm một hồi, nhất định ngươi phải chết!

- Ta sẽ không chết, bởi vì nàng sẽ cứu ta, có giáo chủ Ma giáo ở bên cạnh, ta còn lo lắng gì chứ?

Tần Lâm trấn định cười, hẳn vô cùng yên tâm.

Quả thật hết cách với người... Bạch Sương Hoa nghiêng rằng một cái, so với độc của Phi Thiên Ngô Vương Cao Tả Sứ, loại độc này chẳng khác nào trò trẻ, đối với nàng chỉ giống như nước lã không có chút tác dụng nào, vì vậy hai tròng mắt bằng hỏa giao dung bắt đầu tìm kiếm người hạ độc.

Người áo xám nhờ vào hàng trăm hàng ngàn tân khách trong bữa tiệc che chở, đã sớm biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi...

Cuối cùng Tần Lâm và Bạch Sương Hoa vẫn không tìm ra được manh mối gì về hung thủ đầu độc trong bữa tiệc.

Hệ thống Cẩm Y Vệ Quỳnh Châu nằm trong tay Mạc Trí Cao, chỉ dựa vào mười mấy thân binh Hiệu Ủy Tần Lâm mang tới, không quen đất lạ, ra ngoài cũng dò xét không được tin tức gì. Quỳnh Châu nằm ở địa phương quá xa xôi hẻo lánh, đến bây giờ toàn đảo chỉ có một số người Hán sống ở ven biển, trong núi cách biển hơi xa một chút chính là Lê trại. Bạch Liên giáo không có lòng dạ nào phát triển về hướng này, cho nên giáo chủ Ma giáo thần thông quảng đại cũng không giúp được gì nhiều.

Ngược lại Ngũ Phong hải thương rất có thể lực ở chỗ này, lão quần sự Kim Anh Cơ phái tới thay Tần Lâm tổ chức trạch viện đáp ứng một tiếng:

- Chúng ta có bố trí tai mắt ở bến cảng, trên các thuyền lớn lui tới Lôi Châu, Quảng Châu cũng có tai mắt ngầm. Chỉ cần tên cao thủ hạ độc này ngồi thuyền dân tới đây, chúng ta hỏi thăm qua những người từng gặp y nói không chừng sẽ biết được gốc gác.

Thuyền dân ư... Tần Lâm cười cười không có ý kiến.

Trước kia kẻ muốn giết chết Tần Lâm nhất không thể nghi ngờ chính là người trong Ma giáo. Nhưng bây giờ hắn đã bị triều đình cách chức, giáo chủ Ma giáo Bạch Sương Hoa lại phát hiện hắn trung thành rất có hạn với triều đình, một lòng muốn lôi kéo Tần Lâm. Ngũ Phong hải thương và Bạch Liên giáo sóng vai tạo phản, dĩ nhiên không thể nào hạ thủ đối với hắn.

Tần Lâm hơi nghĩ ngợi, sau đó cười lên tự giễu:

-Hừ hừ, trận đình trượng kia không thể đánh chết ta, hắn là có một ít người thấy không cam lòng!

- Theo bản giáo chủ thấy không cần đánh cuộc một năm làm gì nữa, chúng ta dứt khoát tạo phản ngay bây giờ! Thánh giáo giơ cao ngọn cờ khởi nghĩa ở Mân Chiết, chu sư Ngũ Phong thuyền chủ hoành hành trên biển, chỉ trong khoảnh khắc sẽ san bằng nửa bức sơn hà Giang Nam!

Trong mắt Bạch Sương Hoa như có lửa bùng bùng cháy, nàng không hổ là nhân vật tạo phản chuyên nghiệp, mở miệng ra là đòi phản.

Lão quần sự lạng lẽ lui ra ngoài, lão không nên nghe những lời kế tiếp.

Trong lòng Tần Lâm tự có tính toán, cũng không đáp thẳng Bạch Sương Hoa, mà là cười xấu xa quan sát giáo chủ Đại nhân:

- Sao hử, Đại giáo chủ muốn nuốt lời sao? Thật ra thì cũng không nhất định phải thi hành trường đánh cuộc kia, nàng cũng biết con người ta có rất nhiều khuyết điểm, không phải là thiết hán tử cứng cỏi gì. Chớ nói đại hình rút gân lột da phục dịch, chỉ cần một mỹ nhân kế ta đã lập tức nằm vật xuống...

- Ta thấy vẫn nên dùng đại hình!

Bạch Sương Hoa trợn mắt nhìn Tần Lâm một cái, không kềm được bật cười khúc khích. Trên giang hồ bao nhiêu người vỗ ngực tự khen anh hùng hảo hán, duy chỉ có tên này vô cùng vô lại, không cảm thấy nhục còn cho là vinh.

Hai người nhìn nhau mỉm cười, ánh mắt Bạch Sương Hoa vốn làm người ta sợ trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

- Tiểu oan gia, chớ có hoa tâm, tiểu oan gia, chớ có hoa tâm!

Anh vũ của Kim Anh Cơ ở hành lang chợt cất tiếng kêu chí chóe.

Không khí mới vừa trở nên ngọt ngào một chút, bị tiếng kêu anh vũ phá hoại hầu như không còn, sắc mặt Bạch Sương Hoa lại phủ lên một làn sương lạnh.

Tần Lâm buồn bực vô cùng, lão tử muốn vặt sạch lông con súc sinh này.

Phong cảnh Quỳnh Châu rất khác với Trung Nguyên, thực vật nhiệt đới cực kỳ tươi tốt, trái quả đặc sản đủ loại, Ngũ Phong hải thương lại mang hải sản tươi từ bến cảng tới mỗi ngày. Nhờ vậy Tần Lâm ăn ở cực kỳ thoải mái, lúc rảnh không có chuyện gì còn có thể trêu chọc bằng sương mỹ nhân Bạch Đại giáo chủ một chút, cuộc sống thoải mái giống như đang đi nghỉ.

Bất quá tuy rằng địa phương này tốt nhưng rốt cục cũng không phải là chỗ ở lâu. Võ đài Quỳnh Châu quá nhỏ, sớm muộn gì Tần Lâm cũng phải trở lại kinh sư nơi vạn chúng chú ý, trở lại bệ rồng cao cao trong Hoàng Cực điện.

- Nhìn lên không trung, không nên quên chân đạp đất, hay là phá án trước, khiến cho Hải lão đầu phải cứng họng đã.

Tần Lâm tự giễu cười cười.

835. Chương 835: Vết Thương Sau Gáy

Nếu như có thể khuất phục Hải Thụy, không thể nghi ngờ sẽ tác dụng có tích cực đối với chuyện khôi phục chức quan của Tần Lâm. Ngược lại nếu như vụ án thứ nhất ở Quỳnh Châu thất bại, tương lai hắn sẽ phải sống cuộc sống gò bó làm môn sinh Hải Thụy, không có tương lai.

Còn có niềm tin sâu trong lòng thúc giục Tần Lâm, tuy rằng bị cách chức rời kinh nhưng hắn không phải là ảm đạm rời đi, mà là chủ động đưa ra quyết định. Hắn vẫn thường tự nhắc nhở mình: cho dù là ở biên thùy xa xôi vạn dặm, lão tử cũng sẽ không ngừng nghỉ, nhất định phải gây ra chút động tĩnh khiến cho danh tiếng của mình nổi bật. Để cho người trong khắp thiên hạ đều biết, tuy rằng chức quan lão tử không còn nhưng khí tiết vẫn còn.

Phòng xác phủ nha nằm sâu dưới hầm trong lòng đất hai trượng, Quỳnh Châu là nơi ẩm áp, chỉ có làm như vậy mới có thể giúp cho bảo tồn thi thể được lâu hơn. Địa phương này ẩm ướt âm trầm, ánh mặt trời vĩnh viễn không chiếu tới, hai ngọn đèn dầu âm u leo lét như hạt đậu, tối mờ mờ giống như đang ở âm tào địa phủ. Trong không khí phảng phất mùi thi thể thối rửa và mùi ẩm mốc xưa mãi không đi, nếu so với trên mặt đất ánh mặt trời rực rỡ, thực vật nhiệt đới trăm hoa đua nở, là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

- Lạnh quá!

Lục Viễn Chí rung mình, không tự chủ được nổi da gà khắp toàn thân.

Tần Lâm liếc hắn một cái:

- Nếu như không lạnh, với khí hậu của Quỳnh Châu thi thể đã thối rửa từ sớm. Ừm, có mùi ngải cứu, người coi phòng xác coi như chu đáo.

- Bẩm Đại nhân, chúng ta làm như vậy là vì sợ xà trùng kiến mồi ăn mất thi thể!

Ngọ Tác gật đầu cúi người phụng bồi cẩn thận, y biết rất rõ rằng nhân vật có thể ngồi ngang hàng với Hải Thanh Thiên, Đường Phủ Tôn, chắc chắn không phải là mình có thể đắc tội.

Địa phương lạnh lẽo thích hợp bảo tồn thi thể nhưng lại không thích hợp nghiệm thi, bởi vì dưới tình huống ánh sáng không tốt sẽ khó có thể phát hiện phát hiện dấu mối quan trọng. Mà ánh sáng tự nhiên lại là bằng hữu tốt nhất của pháp y, rất nhiều vật bình thời không dễ dàng phát hiện sẽ lộ ra không sót dưới ánh mặt trời.

Ngưu Đại Lực mang cỗ thi thể thứ nhất ra khỏi hầm, đặt ngoài sân bên ngoài phòng xác. Nơi này bình thời rất ít có người tới, cỏ hoang mọc trên mặt đất rất cao.

- Tần, Tần trưởng quan...

Ngọ Tác cười lấy lòng, mặt lộ vẻ khổ sở:

- Vốn là phải giữ nguyên thi thể, lúc Đường Phủ Tôn để thi thể lại chỗ này đã...

- Yên tâm, nếu như không có nghi điểm, ta sẽ không giải phẫu làm chi.

Tần Lâm cười cười.

Thi thể này là người bán bánh bột lọc bị hại trong vụ án thứ nhất, sau khi mổ chiếu đắp ra phát hiện thi thể đã lộ ra hiện tượng phân hủy nhẹ, mắt đã hơi trương lên, da hiện màu xám đen. Phần thân thể dưới thấp bị máu dồn xuống, màu sắc đã từ người sống hồng hào hóa thành người chết màu lục sẫm.

Như vậy coi như đã được giữ gìn rất tốt, lão Ngộ Tác đã dùng lá ngải cứu và một số lá cỏ khác hun qua, nếu không đã sớm sinh ra đầy giò, bị chúng ăn thành xương trắng. Trước kia Tần Lâm đã từng phá qua vụ án như vậy, thi thể ở trong hoàn cảnh ngoài đồng nóng bức ẩm ướt, chỉ sau hai tuần đã bị giò gặm thành xương trắng.

- Người chết thân trung mặt đen râu thưa, thân cao bốn thước chín tấc, vết thương nằm ở huyết Cường Gian sau gáy, rộng chừng ba tấc, sâu vào não hai tấc, thương tổn đến não tủy...

Tần Lâm xem bản thi cách lão Ngộ Tác viết, có thể coi như rõ ràng mạch lạc, đã miêu tả được căn bản trạng thái của thi thể.

Kiểm tra vết thương trên đầu, dấu hiệu gãy xương chảy máu khi còn sống lộ ra rất rõ ràng, rìa mép vết thương không có dấu vết cắt đứt, là do vật tày tương đối trơn nhẵn nào đó đập lên hình thành. Khu vực xương gãy lõm vào gần như hình tròn khá rộng, giữa sâu ngoài cạn, hung khí hẳn là một vật hình cầu có bề ngoài trơn láng.

Tần Lâm thấp giọng hỏi Bạch Sương Hoa:

- Trên giang hồ có các loại cao thủ tà phái sử thiết chùy, Lưu Tinh chùy hay không?

Bạch Sương Hoa khẽ cau mày liễu, trầm ngâm một lúc mới nói:

- Cao thủ sử chùy trên giang hồ không nhiều lắm, Lưu Tinh chùy, thiết chùy đều là đi theo đường công phu ngoại môn dương cương, cũng không cần thái sinh (ngắt hái) người sống!

Thái sinh người sống gọi tắt thái sinh, là bí thuật của bọn tà ma ngoại đạo vô cùng đẫm máu tàn độc. Vụ sư giết chết người sống cúng tế tà thần, đâm tặc đâm nhục phụ nữ Thái âm bổ dương, cao thủ tà phái hút máu người, moi tim người tu luyện công phu âm độc, cũng có thể gọi là thái sinh.

Bạch Sương Hoa nói hết ra những gì mình biết, thần sắc tỏ ra rất tức giận, ngay cả Ma giáo cũng xem thường những kẻ yêu ma quỷ quái biến thái này.

Mùi thi thể phân hủy có hơi khó chịu, Tần Lâm xoa xoa mũi:

- Nói như vậy Gia Tĩnh Hoàng đế làm chuyện kia cũng coi là thái sinh ư?

Bạch Sương Hoa không chút do dự gật đầu một cái, trong đôi mắt bùng lên ngọn lửa, cười lạnh nói:

- Ngụy triều ngụy đế, làm ra chuyện trời giận người oán như vậy, không ly kỳ chút nào.

Lại bắt đầu rồi, Tần Lâm dở khóc dở cười.

Bạch Sương Hoa nói là cung biến Nhâm Dần, năm đó Gia Tĩnh đế tin sủng phương sĩ Đào Trọng Văn sử dụng 'Hồng duyên', cũng tức là kinh nguyệt xử nữ để luyện chế thuốc trường sinh bất lão, thả tay tàn phá các cung nữ trẻ tuổi thanh xuân. Cho đến khi một bọn cung nữ hơn mười tên Dương Kim Anh không nhẫn nhịn được nữa, thừa dịp lúc Gia Tĩnh đế ngủ say bất ngờ tròng dây vào cổ y, suýt chút nữa siết chết tươi vị Hoàng đế này.

Chuyện này tự nhiên hoàng thất giữ bí mật không nói, nhưng cuối cùng vẫn có tin tức tiết lộ ra ngoài. Bạch Liên giáo đối địch với triều đình, đương nhiên tuyên dương chuyện này rộng rãi, làm bằng chứng Chu Minh Ngụy triều hoang dâm vô đạo.

- Được rồi được rồi, Gia Tĩnh đế là một tên khốn kiếp, được chưa?

Tần Lâm không thể làm gì khác hơn là cười khổ, sự thật rành rành ra đó, cũng chỉ có thể theo Bạch Sương Hoa.

Hừ! Giáo chủ Đại nhân quốc quả đâm về phía Tần Lâm, sắc mặt có hơi vui vẻ: rốt cục tên này cũng không phải là ứng khuyến trung thành của Chu Minh Ngụy triều, nếu không bản giáo chủ đâu dễ dàng bỏ

qua cho hần. Ủa, hiện tại hần chịu nói ra những lời này, hy vọng liên thủ đội ngũ tạo phản càng ngày càng lớn.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực ở bên cạnh nghe những lời này đã quen từ sớm. Thời Vạn Lịch cũng không phải là triều Hồng Vũ, Vĩnh Lạc đầu thời Minh quân chế nghiêm ngặt, cũng không phải là thời Mãn Thanh sau đó kèm chế dư luận sĩ dân. Vào thời này Đại nho Hà Tâm Ẩn công khai tuyên dương đế vương là sâu một thiên hạ, đại thanh quan Hải Thụy mang quan tài can gián tới chết, trong tấu chương mắng Gia Tĩnh để không bằng heo chó. Tần Lâm tuyệt không phải là người ngu trung, đám huynh đệ thủ hạ bị hần ảnh hưởng, cũng không kính sợ Hoàng đế triều đình bao nhiêu.

Duy chỉ có lão Ngộ Tác kia nghe được những lời này, bị dọa sợ đến mặt không còn chút máu, thầm nhủ trong lòng: không biết người này là nhân vật nào lại dám chỉ trích tiên hoàng Gia Tĩnh gia...

Bất quá lão nghe vậy lại cảm thấy hả giận, mấy chục năm ấy dân chúng khổ sở, đến năm Vạn Lịch Trương Thái Sư chấp chính mới dần dần tốt hơn. Nếu không phải là sợ bị người nghe, lão Ngộ Tác ta cũng muốn mắng Gia Tĩnh mấy câu!

Tần Lâm tiếp tục kiểm tra thi thể, nếu nói đến thái sinh, vậy hãy xem trong quần y thế nào.

Sau khi gỡ chiếu đắp thi thể ra, da thịt giữa hai chân cuộn lên khiến cho người ta phát rét trong lòng. Địa phương vốn có vật kia hiện tại trống rỗng, là dấu vết lợi khí sắc bén cắt đi.

Thấy tình cảnh này, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực hoa cúc căng thẳng, vội vàng khép hai chân lại thật chặt.

Tần Lâm cũng rất ghê tởm:

- Bộ dáng này giống như là thái giám, lão huynh người thật là xui xẻo, bị người đánh chết tươi, sau khi chết rồi còn là quỷ thái giám...

Bạch Sương Hoa không nhịn được vỗ Tần Lâm một cái, gần giọng nói:

- Người nói những gì vậy?

Thánh giáo chủ và Tần Lâm chung sống càng lâu, động tác và lời nói càng ngày càng thân thiết.

- Đây, nàng là một cô nương, dường như không tiện...

Tần Lâm hài hước nhìn Bạch Sương Hoa.

- Có gì không tiện?

Bạch Sương Hoa ưỡn ngực thật cao, ngoài miệng trong yếu nói:

- Dù sao cũng đã cắt mất, nhìn qua cũng không sao.

Ặc, nói cũng phải... Tần Lâm cảm thấy nhức đầu, không thể làm gì khác hơn là gãi gãi đầu, tiếp tục suy tính vụ án.

Bên trong thi cách viết rất rõ ràng, sau khi phát hiện cơ quan sinh dục người chết bị cắt mất, quan phủ huyện lại lập tức phái nha dịch tìm kiếm xung quanh nơi phát hiện thi thể. Kết quả vẫn không tìm được cơ quan bị cắt mất của người chết, chuyện này có nghĩa hung thủ đã mang thứ đồ chơi đó đi.

Về phần sau khi mang đi dùng làm gì, có lẽ là cúng tế Tà Thần, có lẽ là cho chó ăn, đương nhiên còn có một khả năng khác không thể bỏ qua, chính là hung thủ đã ăn mất!

Nghĩ tới khả năng này, ngay cả Tần trưởng quan vốn có khẩu vị thật nặng cũng phải cảm thấy sồn tóc gáy.

Lục Viễn Chí chợt tiến lên, đôi mắt y trở nên sáng:

- Tần ca, thủ pháp cắt tiểu đệ đệ này rất lưu loát, huynh hãy xem hai bên bắp đùi, da vùng xung quanh không hề bị chút thương tích nào. Phần giữa vết thương không có dấu vết dừng lại, một đao đứt phẳng, nhất định hung thủ là một tên thợ thiến heo!

- Vì sao đệ không cho là đồ tể giết heo?

Tần Lâm nghiêm mặt hỏi.

Lục mập tỏ ra oan ức:

- Chúng ta giết heo là một dao cắt thẳng, thủ pháp hoàn toàn khác. Chỉ có thiến heo mới cắt cong như vậy, đám thợ thiến heo dùng loại dao nhỏ có móc, huynh hãy xem vết cắt này...

Vừa nói, Lục Viễn Chí vừa giơ tay mô tả hình dáng loại dao này.

Tần Lâm cười ha hả vỗ vỗ vai y, lời tên mập nói thật ra rất có đạo lý, nếu như đời sau phát hiện vụ án phân thân có thủ pháp cắt tương đối lưu loát, đầu tiên sẽ nghi ngờ các loại nghề nghiệp như thầy thuốc ngoại khoa, đồ tể... Nhà Lục Viễn Chí giết heo nhiều đời, có thể coi như là nửa đồng nghiệp với thợ thiến heo. Nếu y đã nói thủ pháp này rất giống của thợ thiến heo, vậy thì chắc chắn chính xác tám chín phần mười.

Kiểm tra xong cổ thi thể này, Tần Lâm cảm thấy không cần thiết phải giải phẫu xem xét, bèn bảo Ngưu Đại Lực mang trả nó xuống hầm, mang cổ thi thể thứ hai ra.

Đây là thi thể của tiểu phu bị hại trên cầu đá, mức độ phân hủy nhẹ hơn một chút so với cổ thi thể thứ nhất. Cho dù là hiện tại chết đã nhiều ngày, thi thể đã trở nên tái nhợt khô cong, nhưng cũng có thể nhìn ra vị tiểu phu này khi còn sống cường tráng hữu lực, trên cánh tay, bắp đùi toàn là cơ bắp nổi bật.

- Hung thủ rất lợi hại, một tiểu phu cường tráng như vậy cũng có thể treo cổ trên thành cầu.

Tần Lâm gãi gãi đầu, ra lệnh cho Lục mập kiểm nghiệm thi thể.

Lục Viễn Chí vô cùng căm quyết nói:

- Hung thủ nhất định là một tên thợ thiến heo rất mạnh khỏe cường tráng.

Kết quả nghiệm thi hoàn toàn giống với người bán bánh trước đó, vết thương chí mạng nằm ở hậu não, bị vật hình cầu tròn nhẵn đập trúng mà chết. Cơ quan sinh dục bị dao sắc cắt phăng, ngoài ra không còn vết thương nào khác.

Đến lão nhân góa vợ trong vụ án thứ ba, thi thể càng thêm mới mẻ, đầu mối bảo tồn cũng càng nhiều hơn.

Đầu, cổ, ngực... Lục Viễn Chí dựa theo Tần Lâm truyền thụ, kiểm tra từ trên xuống dưới không phát hiện dị trạng gì, cho đến khi y giở tay thi thể lên kiểm tra dưới nách mới thấy...

- Ủa, đây là cái gì?

Lục Viễn Chí kinh ngạc chỉ chỉ vị trí dưới nách thi thể, da hư hại, có chút dấu vết bị ma sát.

Tần Lâm mở thi cách ra xem:

- Ủa, trong thi cách không có ghi lại, vì sao vậy?

Ngô Tác bối rối, suy nghĩ chốc lát mới nhớ lại tình hình lúc ấy, đỏ mặt nói:

- Tiểu nhân thật là đáng chết! Lúc ấy thi thể cứng ngắc, không thể giở tay lên nên không kiểm tra dưới nách. Cầu xin lão gia đừng nói với Đường Phủ Tôn, nếu không chén cơm của tiểu nhân...

Lúc thi thể cương cứng quả thật không tiện kiểm tra dưới nách, Tần Lâm thấy Ngô Tác này coi như có trách nhiệm, biết dùng lá ngải cứu hun thi thể, muốn trấn an lão vài câu.

Bất quá hần chưa kịp mở miệng chợt có mấy tên sai dịch Quỳnh Châu phủ vô cùng kinh hoảng hoảng chạy tới:

- Không xong, lại có người bị giết! Tần lão gia, Hải Thanh Thiên và Đường Phủ Tôn mời ngài đi một chuyến.

- Người nào bị giết?

Tần Lâm nhướng mày, cặp mắt đang quan sát thi thể chợt mở bừng.

Tên sai dịch thở hổn hển:

- Là, là Cố Khắc Tịch Cố Đại lão gia!

Tần Lâm đã từng cam kết với Thích Tần thị, cuối cùng sẽ cho nàng một câu trả lời công bằng. Nhưng hiện tại Cố Khắc Độc Cố Đại lão gia bị nàng tố cáo lại vĩnh viễn không thể nào lắng nghe phán quyết công bằng, bởi vì lão đã đi hoang tuyền địa phủ.

Trên Hữu Cung kiều, Cố Khắc Độc đang nằm ngửa mặt hướng lên trời, máu đã ngừng chảy sau khi chết, da dễ trở nên khô tái, hai mắt lồi ra ngoài, cơ mặt méo mó ngưng đọng lại trong khoảnh khắc tử vong, chứa đầy vẻ sợ hãi kinh hoàng và không dám tin tưởng.

Nguyên nhân tử vong rất rõ ràng, sau ót lão chảy xuôi một vũng máu đỏ, trong đó có lẫn lộn một thứ gì đó màu hồng. Đó là tổ chức não màu xám trắng sau khi bị máu tươi nhuộm đã hóa thành màu hồng, nơi đây quần cũng ướt đầm, bởi vì người chết mặc trường bào màu đen cho nên nhìn từ xa sẽ tưởng là nước tiểu. Nhưng chỉ cần đến gần một chút là có thể nhìn thấy huyết dịch màu đỏ lấp lánh.

Hải Thụy vô cùng cẩn thận quan sát hiện trường, không nói tiếng nào, sắc mặt còn đen hơn trôn chảo. Lão là Hải Thanh Thiên gương sáng treo cao, nổi danh phá những vụ án khó khăn, không ngờ rằng xảy ra án mạng ngay dưới mắt như vậy, rõ ràng là hung thủ đang khiêu khích làm nhục lão.

Mặt của Đường Kính Đình nhăn nhúm như khổ qua, địa phương Quỳnh Châu hẻo lánh xa xôi, người Hán người Lê lẫn lộn, cấp trên tương đối khoan dung về phương diện trị an. Cho nên ba vụ án trước y vẫn chưa nôn nóng, nhưng vụ án này lại khác. Người chết là Cố Khắc Độc rất nổi danh trong sĩ lâm Lĩnh Nam, đại sĩ phu bản địa Quỳnh Châu, cho dù là dùng đầu ngón chân suy nghĩ một chút cũng biết, Đường Phủ Tôn ắt sẽ bị chính địch đạ n hặc.

836. Chương 836: Hữu Cung Kiều

Đại nương tử Cố gia Thôi thị trắng trẻo mập mạp đã khóc tới nổi nước mắt ướt đầm, đám nha hoàn người làm phải giữ thật chặt mới khiến cho nàng không xông tới. Ba đứa con trai hơn hai mươi tuổi chạy tán loạn khắp nơi, lúc tới an ủi mẩu thân, lúc gọi nha hoàn bưng canh sâm tới, quả thật hỗn loạn không ra gì.

Mấy đứa con trai Cố Khắc Độc toàn là nhân vật tinh thông ăn chơi cờ bạc, phụ thân chết đi cũng không thấy bọn họ thương tâm bao nhiêu, nói không chừng bởi vì không còn lão đầu tử quản thúc, ngược lại âm thầm đắc ý.

Hai huynh đệ Cố Khắc Liên, Cố Khắc Tịch ngây người như phỗng, mắt trợn trắng không biết nên làm gì. Từ trước tới nay Đại ca vẫn là gốc cổ thụ che trời của Cố gia, hiện tại đại thụ này đột nhiên chết đi, bọn họ lập tức cảm thấy mất mát khôn tả.

Duy chỉ có Cố Hối Minh tỏ ra cực kỳ trầm ổn, đôi mắt khóc sưng đỏ nhìn dáo dác trước sau, lại dặn dò người trong nhà che giấu lão thái thái, không nên để cho bà biết con trai đột tử. Lại căn dặn quần sự chuẩn bị an táng, còn phái tôi tớ Cố phủ xua đuổi hương dân vây xem hai đầu cầu.

Cuối cùng y đi tới bên cạnh Hải Thụy và Đường Kính Đình, ánh mắt không dám nhìn thi thể kia, khóc không thành tiếng nói:

- Không nghĩ tới, không nghĩ tới gia huynh lại chết thảm trên cầu Cố gia, chẳng lẽ là giết người phóng hỏa kim yêu quái, sửa cầu lót đường không thi hài? Trời ơi...

- Cố thể huynh, xin hãy bớt đau thương thuận theo biến cố.

Hải Thụy thở dài thật dài, Hữu Cung kiều ôi Hữu Cung kiều, đây là nơi huynh hữu đệ cung Cố thị gia phong, tại sao Cố Khắc Độc lại chết trên Hữu Cung kiều do tổ tiên xây dựng?! Vừa là ông trời không có mắt, vừa khiến cho Hải Thụy không thể kịp thời phá án xấu hổ không dứt.

Đột nhiên Cố Hối Minh quỳ xuống dập đầu liên tiếp với Hải Thụy, đầu đập trên cầu đá bình bình vang dội:

- Hối Minh cầu xin Hải Thanh Thiên tra ra hung thủ, trả lại công bằng cho gia huynh.

Hải Thụy luôn miệng nói không nên, lúc đỡ Cổ Hối Minh đứng dậy, trán y đã chảy ròng ròng máu tươi, khiến cho Hải Thụy và Đường Kính Đình vô cùng cảm khái: tuy rằng Cổ Khắc Độc có chút danh tiếng thật, nhưng thật ra tính tình tham hoa háo sắc, hung hãn vô lương, thế nhưng lại có được một đệ đệ hiền lương như vậy, quả thật lời cổ nói chẳng sai: quả trên cây có chua có ngọt, anh em một nhà có tốt có xấu.

- Cổ thể huynh, nhất định chúng ta sẽ hết sức tập nã hung thủ sát hại lệnh huynh.

Hải Thụy mỉm cười trấn an y, nhưng Cương Phong tiên sinh không giỏi nói dối, rốt cục thần sắc lộ ra vẻ áy náy.

Người chết là chuyện lớn, Cổ Hối Minh vì huynh trưởng cũng không kịp lo nghĩ quá nhiều, hỏi tới:

- Hải công có đầu mối hay không, rốt cục ác tặc sát hại huynh trưởng tiểu nhân là ai?

Chuyện này... Hải Thụy vuốt cằm râu bạc dưới cằm, trong lúc nhất thời không biết nên đối đáp như thế nào, vẻ mặt lúng túng vạn phần.

Đường Kính Đình có lòng giải vây cho lão sư, nhưng hiện tại vụ án còn chưa có manh mối gì cả, nếu như lúc này khoa trương khoác lác, lỡ như tương lai có trắc trở gì nói không chừng Cổ gia sẽ tố cáo lên trên, coi như mình tự đeo gông vào cổ.

Đang lúc lúng túng nan giải, đầu cầu chợt truyền tới tiếng cười của Tần Lâm:

- Đây, muốn phá vụ án tôn huynh bị giết, dập đầu nói suông không bằng đưa chút vàng bạc mỹ nữ, mời Hải công vui vẻ nhận đi!

Hải Thụy thấy Tần Lâm đến sắc mặt đang lộ vẻ vui mừng, nhưng sau khi nghe được lời hấn nói lập tức giận đến nỗi cằm râu run run:

- Tần tiểu hữu, người nói hươu nói vượn gì đó, lão phu lương tự thanh phong, làm gì có chuyện muốn vàng bạc mỹ nữ?!

Tần Lâm vỗ trán một cái:

- Ôi chao, ta quên ngài là thanh quan, được rồi, để ta phá án, Cổ lão ca đưa lễ vật cho ta đi, ta đây không hề từ chối.

Sắc mặt già nua Hải Thụy ửng đỏ, thầm nhủ trong lòng: ‘Tên Tần Lâm này nói như vậy rõ ràng là muốn chỉ trích lão phu không có bản lĩnh phá án, thôi được, cứ mặc cho hấn khua môi múa mép, đến lúc sự thật sẽ chứng minh hết thảy.’

Bạch Sương Hoa giả trang thành thân binh theo sau nghe vậy bật cười: Tần Lâm thật sự là bại hoại, không nề mặt Hải Thụy chút nào, bất quá như đã nói qua, quả thật là hả giận...

Cổ Hối Minh không biết Tần Lâm nói đùa hay nói thật, ngậy người ra đứng yên tại chỗ. Sau đó thấy Tần Lâm ung dung điềm tĩnh đi tới, cúi người tra nghiệm thi thể huynh trưởng, y lại sững sờ.

Thời này bản thân quan địa phương không tra nghiệm thi thể, Ngộ Tác tra nghiệm ở một bên, quan địa phương ở ngoài xa uống trà chờ, mắt không nhìn thi thể. Ở bên cạnh Ngộ Tác lúc nghiệm thi giống như Hải Thụy và Đường Kính Đình đã là vô cùng nghiêm túc có trách nhiệm. Mà Tần Lâm đích thân động thủ như vậy, quả thật là chưa từng có ai cả.

- Tần lão đệ xuất thân cầm y vô quan, làm những chuyện này quả thật như xe nhẹ đường quen.

Đường Kính Đình cười nói, cố gắng tìm cách giải vây ình và Hải Thụy. Chúng ta không phải là cầm y vô quan, tự nhiên không tiện động thủ khiến cho tay dính đầy máu tanh.

Tần Lâm cũng không để ý quá nhiều, vừa nhìn vừa hỏi:

- Phát hiện thi thể lúc nào, có ai mục kích hay không?

Hải Thụy cũng không giấu giếm, nói ra tất cả những gì mình biết.

Mỗi ngày sau giờ Ngọ, Cổ Khắc Độc một mình đi ra ngoài tản bộ, không muốn người làm đi theo, ước chừng hai canh giờ sau trở lại, đường lão đi nhất định sẽ qua Hữu Cung kiều này.

Hôm nay sau giờ Ngọ Cố Khắc Độc lại đi ra ngoài một mình, người nhà cũng không để ý chuyện này.

Mục đồng Lý Thủy Oa ở thôn bên cạnh đuổi trâu qua Hữu Cung kiều, sau giờ Ngọ người đi đường vô cùng thưa thớt, y chậm rãi đuổi trâu lên cầu chợt phát hiện Cố Khắc Độc nằm chết giữa cầu. Y sợ hết hồn vội vàng đi tìm địa bảo, địa bảo một mặt thông báo quan phủ, một mặt đến Cố gia báo tin.

- Nói như vậy, không có ai tận mắt thấy sao? Đường Tri Phủ nên phái người tìm thử.

Tần Lâm vừa nói vừa lật thi thể lên, kiểm tra vết thương sau gáy nạn nhân.

Đường Kính Đình tức giận nói:

- Người cũng nhìn thấy hai bên cầu toàn là rừng trúc rậm rạp, tầm mắt bị rừng trúc ngăn cách, từ hai bên bờ sông không thể nhìn thấy trên cầu, đi đâu mà tìm người mục kích?

Tần Lâm không để ý tới những lời này, cẩn thận kiểm tra lỗ thủng sau ót, đột nhiên kinh ngạc kêu lên:

- Ủa, dường như vết thương này không đúng...

Hải Thụy và Đường Kính Đình bèn vội vàng hỏi vết thương có cái gì không đúng, trong mắt bọn họ chỉ là gáy thi thể thủng một lỗ máu thật to, không có gì khác ba người chết đi trong ba vụ án trước đó.

Tần Lâm cũng không trực tiếp trả lời, mà hỏi ngược lại:

- Các người cho rằng Cố Khắc Độc và ba người bị hại trong vụ án ba chiếc cầu đều chết bởi cùng một hung phạm ư?

Hàng lông mày Hải Thụy cau thành hình chữ Xuyên, dù sao lão đã có kinh nghiệm xử án nhiều năm, cẩn thận nghiền ngẫm lời Tần Lâm, như có điều suy nghĩ.

Tính Đường Kính Đình nóng nảy, vung ống tay áo:

- Tần lão đệ nói gì vậy, quả thật là biết rõ còn hỏi! Cố Khắc Độc và người bị hại trong vụ án ba chiếc cầu trước cùng là sau gáy trúng đòn nghiêm trọng mà chết, bấy nhiêu không phải là rõ ràng sao?

837. Chương 837: Phải Mà Không Phải

Tần Lâm lắc đầu một cái, vạch tóc sau gáy thi thể dẫm ướt máu tươi và não, chỉ lỗ thủng to bằng nắm tay trẻ con:

- Xin Đường Phủ Tôn cẩn thận xem thử, vết thương này có chỗ khác với vết thương của người bị hại trong ba vụ án trước.

Khác nhau gì chứ... Đường Kính Đình miễn cưỡng nhìn lướt qua, miệng chợt suýt soa, sau đó nhanh chóng dời ánh mắt sang nơi khác, mặt lộ vẻ xấu hổ. Trong máu tươi đỏ chói hòa lẫn não màu xám trắng hiện ra màu hồng quý dị, mùi máu tanh xông vào mũi, cảnh tượng thê thảm không nỡ nhìn khiến cho y bị dọa sợ toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Ngược lại Lục Viễn Chí là người thứ nhất kêu lên:

- Ủa, vết thương này có thật nhiều xương vỡ, hình dáng cũng không đều, Tần ca, để cho đệ xem thử.

Tần Lâm đứng lên, Ngưu Đại Lực đưa một cục xà phòng thơm, hấn bèn đi xuống dưới cầu dùng nước sông rửa sạch máu tanh trên tay.

Tên mập kiểm tra cẩn thận, rất nhanh đã có kết luận, vui mừng gọi:

- Tần ca, quả nhiên có vấn đề! Đầu thi thể này bị một loại hung khí có cạnh có góc, hình dáng bất quy tắc đập vỡ, chỗ vết thương vỡ xuất hiện rất nhiều mảnh vụn xương.

Khụ khụ, Hải Thụy ho khan hai tiếng, Đường Kính Đình vội vàng cùng lão sư định thần nhìn kỹ. Quả thật là như vậy, gáy Cổ Khắc Độc bị đập thủng một lỗ, xương vụn trắng toát rải rác, khác với gáy người bị hại trong ba vụ án trước là do vật hình cầu đập vào.

Hải Thụy suy nghĩ một chút, sau đó cũng bắt chước Tần Lâm ngồi xổm xuống. Mặc dù tư thế này bất nhã, không có quan uy của thanh thiên Đại lão gia, nhưng tới gần lại nhìn thấy rõ hơn, sau khi quan sát vết thương bèn hỏi:

- Rốt cục đây là hung khí gì đã thương, bát lạng chùy hay khoan thép?

- Ta nghĩ có thể đã tìm được hung khí.

Tần Lâm đang rửa tay dưới cầu đột nhiên nói một câu như vậy.

Chẳng lẽ hung thủ ném ở dưới cầu? Mọi người nhất tề vịn thành cầu thò nửa người ra nhìn xuống dưới. Nhưng bờ sông nơi Tần Lâm đứng, dưới chân hẳn là một bãi cỏ trải dài, nhìn qua một lượt có thể thấy hết không bỏ sót, không thấy hung khí gì cả.

Tần Lâm chỉ chỉ dòng sông bên dưới cầu, cười nói:

- Nhìn xem, nơi đó có thật là nhiều cá, ta nghĩ nhất định có thứ gì hấp dẫn bọn chúng tới. Ánh mặt trời chói chang như vậy, các người bị bóng râm cầu trên mặt sông và ánh sáng nước sông phản chiếu khiến ở mắt, tới chỗ ta mới có thể nhìn thấy rõ ràng.

Hải Thụy bắt chập tay chân già yếu, lập tức đi xuống dưới cầu, Đường Kính Đình không thể làm gì khác hơn là đi theo phía sau lão.

Mọi người lục tục xuống bờ sông, từ góc độ này không còn bị bóng râm và ánh sáng phản chiếu làm mờ mắt, có thể thấy quả thật có một đám cá nhỏ chỉ hơi lớn hơn đầu ngón tay đang tụ tập lại, quanh quẩn mãi không chịu rời đi.

Hải Thụy là người địa phương Quỳnh Châu, lập tức kinh ngạc nói:

- Ủa, đây là mã khẩu ngư Quỳnh Châu, rất thích mùi máu tanh, chỉ cần dùng ít máu gà vịt là có thể câu được rất nhiều. Ôi chao, thì ra hung khí đang ở đây nước!

Nghe nói như thế, sắc mặt Đường Kính Đình, Cổ Hối Minh lập tức có hơi thay đổi, nhờ có lực quan sát hùng mạnh của Tần Lâm, chuyện phá án hẳn chỉ là làm chơi ăn thật.

Nước sông không sâu, Ngư Đại Lực mang bao tay nhảy xuống, rất nhanh đã vớt từ đáy sông lên một hòn đá to chừng nắm tay người trưởng thành, có góc cạnh, mặt ngoài hết sức thô ráp, vẫn còn vết máu mờ mờ.

Lục Viễn Chí cầm hòn đá ướm vào lỗ thủng trên đầu thi thể, góc đá dính máu hoàn toàn khớp với hình dáng vết thương.

- Tần ca, lấy vãn tay!

Lục Viễn Chí giơ cao hòn đá, dương dương đắc ý khoa trương với đám quan lại:

- Tần trưởng quan của chúng ta đoán âm xét dương mắt thần như điện, phàm là bất cứ vật gì bị người chạm vào cũng có thể lấy được vãn tay, chỉ cần tìm được người nào chạm qua thứ này sẽ bắt được hung thủ. Cho nên chúng ta đều phải đeo bao tay vào, tránh cho lưu lại vãn tay của mình.

Trong vụ án Khúc Lưu quán ở Tử Cấm thành, chứng cứ mang tính quyết định là chiếc thuyền nhỏ đã bị nước làm ướt, Tần Lâm vẫn dùng thủ pháp hong khô lấy được vãn tay, cho nên tên mập không nghi ngờ bản lãnh của hắn chút nào.

Có thật không? Đường Kính Đình kinh ngạc há to miệng, Cổ Hối Minh đưa tay ra muốn cầm hòn đá kia, nức nở nói:

- Là ai, là ai giết gia huynh? Tần trưởng quan, cầu xin ngài hãy làm cho vãn tay hiện ra...

Lục Viễn Chí không đưa hòn đá cho y, rút tay về phía sau:

- Nay, đừng chạm vào, đây là chứng cứ, chạm vào sẽ hỏng mất.

- Tên mập, đệ quá coi trọng ta rồi!

Tần Lâm thở dài, mặt ngoài hòn đá kia quá thô ráp lại từng bị ngâm dưới nước, không dễ gì lấy được vân tay. Nếu không dùng vân tay so sánh, hẳn là sẽ tìm được hung thủ tương đối dễ dàng.

Cát và nước là tử địch của pháp y, bề mặt quá thô ráp cũng chẳng khác nào cát.

Bất quá tìm được hung khí cũng có tác dụng mang tính thúc đẩy đối với việc xác định tính chất vụ án, thậm chí là điều tra phá án. Bất kỳ quá trình điều tra phá án nào cũng coi việc tìm hung khí là mấu chốt quan trọng, cái chết của Cố Khắc Độc cũng không ngoại lệ.

Tần Lâm lên tinh thần, hắng giọng nói:

- Hải lão tiên sinh, Đường Kính Đình, thử hỏi ba vụ án mạng trước đây có phát hiện ra hung khí hay không?

Hải Thụy cùng Đường Kính Đình ngơ ngác nhìn nhau, đều lắc đầu một cái, bởi vì vụ án phát sinh ở trên cầu, ba vụ án trước đó bọn họ đều có phái người xuống nước mò hung khí, nhưng không mò được gì. Đây cũng là nguyên nhân mà bọn họ không phái người mò vớt ngay sau khi phát hiện vụ án này, bọn họ cho rằng cũng sẽ không tìm được gì giống như ba vụ án trước.

Tần Lâm lại nói:

- Hơn nữa có thể khẳng định, hung khí gây án trong vụ án ba chiếc cầu trước cũng không giống lần này. Ngộ Tác nghiệm thi viết rất rõ ràng, hung khí vụ án ba chiếc cầu là một vật hình cầu trơn láng, có thể là thiết chùy đầu tròn, Lưu Tinh chùy, cũng có thể là đá cuội. Ta nghiêng về thiết chùy đầu tròn nhiều hơn, mà hung khí trong vụ án này lại là một hòn đá có góc cạnh.

Hải Thụy cúi đầu nghĩ ngợi chốc lát, nghĩ ra được chút gì đó trong lời nói Tần Lâm, đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn:

- Ủm, trong vụ án ba chiếc cầu, đúng là có khả năng rất lớn hung khí là loại thiết chùy.

Dù sao có kinh nghiệm nhiều năm phá án, Tần Lâm nhắc tới một chút Hải Thụy liền hiểu được, nếu như hung khí là đá cuội vân vân, hẳn là hung thủ đã tiện tay ném đi. Có ai đập chết người khác còn mang đá cuội đi bao giờ?! Và như vậy, đầu tiên sẽ phải phát hiện đá cuội dính máu xung quanh hiện trường vụ án đầu tiên.

Kế tiếp mỗi lần sử dụng đá cuội bởi vì hung phạm tiện tay nhặt lấy, hình dáng lớn nhỏ tất nhiên sẽ phải có chỗ khác biệt. Thế nhưng kết quả điều tra vụ án hoàn toàn ngược lại, vừa không tìm được hung khí, mà hình dáng vết thương trong ba vụ án trước đó lại hoàn toàn giống nhau.

Chuyện này chứng minh hung thủ không chỉ có mang đi hung khí, mà món hung khí này còn là một món vũ khí hoặc công cụ vừa tay mà y thường xuyên mang theo bên người. Lần nào hung thủ cũng dùng nó gây án, như vậy Lưu Tinh chùy, thiết chùy đầu tròn có khả năng lớn nhất.

- Chẳng lẽ thật sự không phải là cùng một tên hung phạm gây nên?

Hải Thụy lẩm bẩm, vẻ mặt nửa tin nửa ngờ.

Đường Kính Đình cuối cùng vẫn không phục, chỉ vị trí hạ thân thi thể lớn tiếng nói:

- Tần lão đệ nói như vậy, bản quan không dám tán đồng. Xin hãy xem hạ thân thi thể máu tươi đầm đìa, giống nhau như đúc ba vụ án trước đó. Chuyện này trừ hai cấp nha môn phủ huyện ra cũng không có những người khác biết, nếu như có hung thủ khác, thử hỏi làm sao y biết được mà làm ra như vậy?

Tần Lâm nhìn hạ thân thi thể bị máu tươi nhuộm đỏ một chút, nhướn mày, có vẻ đang vắt óc suy nghĩ.

- Cái gì, ngay cả hạ thân cũng...

Cố Hối Minh kinh ngạc hết sức, cẩn thận quan sát thi thể, thỉnh thoảng quỳ sụp xuống đất khóc rống lên:

- Trưởng huynh ôi trưởng huynh, huynh chết thật là thê thảm, ngay cả hạ thân cũng bị...

Tần Lâm nghĩ ngợi, lệnh cho Lục Viễn Chí cởi quần thi thể ra. Trong khoảnh khắc quần được cởi, mọi người tại đây bao gồm Hải Thụy, Đường Kính Đình, Ngưu Đại Lực, Lục Viễn Chí nhất tề kinh hô lên.

Giữa hai chân máu thịt bầy nhầy, chỉ còn là đồng thịt nát bầy, phần trong hai đùi cũng có không ít vết thương ma sát, đập, đồ chơi kia của Cố Khắc Độc đã bị đập cho nát bầy.

Cố Hối Minh nhất thời gào khóc lớn, tiếng khóc hết sức chói tai. Hồi lâu sau phát giác không khí quỷ dị, y bèn ngừng đầu lên nhìn mọi người, thấy vẻ mặt mọi người rất cổ quái, mới vừa lau nước mắt vừa cẩn thận hỏi:

- Hải Thanh Thiên, Đường Phủ Tôn, các người đây là?

Thật là kỳ quái, Hải Thụy vuốt râu cằm, trong ba vụ án trước, đồ chơi kia của người chết bị cắt tận gốc mang đi, đoán chừng là bị thái sinh, thế nhưng Cố Khắc Độc lại bị đập nát.

Ba vụ án trước và vụ án này có không ít điểm giống nhau, nhưng cũng có không ít khác biệt, khiến cho người ta có cảm giác phải mà không phải.

Đường Kính Đình đỡ Cố Hối Minh dậy, hết sức không đành lòng nói cho y biết:

- Quả thật trong ba vụ án trước hạ thân người chết có vết thương, bất quá là đồ chơi kia bị cắt tận gốc mang đi. Duy chỉ có tôn huynh lại bị đập nát, ôi, không biết người nào có thâm cừu đại hận với tôn huynh như vậy.

Cố Hối Minh sững sờ một chút, sắc mặt nhất thời trở nên cực kỳ khó coi, dậm ngực giậm chân nói:

- Còn ai nữa, nhất định là Thích Đại Lang cùng Thích Tần thị từng kiện cáo gia huynh rồi! Bọn họ tố cáo không thành mới hạ độc thủ như vậy...

Hải Thụy nghe đến đó liền vẫy vẫy tay với Đường Kính Đình, thấp giọng dặn dò y mấy câu.

Vì vậy Đường Kính Đình liền cười khổ một tiếng, hỏi Cố Hối Minh:

- Chuyện liên quan đến tính mạng tôn huynh, hiền đệ cũng đừng gạt bản quan nữa, rốt cục lệnh huynh có cưỡng gian Thích Tần thị hay không?

Sắc mặt Cố Hối Minh đỏ lên, chần chờ không đáp lời.

Đường Kính Đình lắc đầu thở dài, đưa tay vẫy vẫy, nha dịch liền dẫn một tên quân Cố gia sự tới. Chỉ thấy Đường Kính Đình vắn hỏi chỉ trong thoáng chốc, tên quân sự kia nhìn nhìn Cố Hối Minh mặt mũi đỏ bừng, lại nhìn Cố Khắc Độc chết đã lâu, rốt cục cắn răng do dự gạt đầu một cái.

- Không cần nói, chính là Thích Đại Lang rồi! Tố cáo bất thành cho nên giết người hành hung, thật là hung tàn ác độc!

Đường Kính Đình vô cùng hưng phấn, lập tức hạ lệnh nha dịch phủ huyện đi bắt Thích Đại Lang.

Sắc mặt Hải Thụy tối sầm lại, thần sắc ảm đạm hơn trước vài phần. Nếu quả thật là Thích Đại Lang tố cáo bất thành căm phẫn mà giết người, vậy cách xử án trước đó của lão 'tranh chấp thể diện thay vì xử ép hương hoạn, không bằng xử ép tiểu dân' coi như đổ dầu vào lửa cho hung án, trong lòng lão làm sao yên?!

Thích Đại Lang ư...? Tần Lâm nhìn theo bóng lưng đám bộ khoái dần xa, sờ cằm như có điều suy nghĩ...

Bọn bộ khoái tới Thích gia tìm được Thích Tần thị đầu tiên, nàng cũng không biết trạng phu mình đi đâu. Thích Đại Lang vừa có tiền liền đi ra ngoài ăn chơi đánh bạc, Cố gia đèn năm mươi lượng bạc không phải là số lượng nhỏ, đủ cho y tiêu dao sung sướng một trận, cho nên gần đây y cơ hồ chưa có trở về nhà.

Đã như vậy, bọn bộ khoái lập tức triển khai tìm tòi ở thanh lâu sổ quán, đồ trường đồ quán bên trong bên ngoài Quỳnh Châu phủ, ở tất cả địa phương Thích Đại Lang thường đi, nhưng vẫn không tìm được tung tích của y.

Lúc mặt trời lặn, Bộ Đầu Quỳnh Châu phủ Lý Đại Chủy ủ rũ cúi đầu trở lại phủ nha, hồi báo công việc trong ngày. Mắt thấy Đường Kính Đình xanh mặt muốn đưa ra kỳ hạn, chuyện liên quan đến an nguy tồn vong của môn mình, y vội vàng quỳ xuống bẩm:

- Khả bẩm Đại lão gia, tuy rằng tiểu nhân chưa bắt được Thích Đại Lang nhưng cũng có chút thu hoạch, chỉ cần bắt về mấy tên hồ bằng cầu hữu của y, ít nhiều gì cũng sẽ hỏi ra được chút manh mối.

Đường Kính Đình cùng Hải Thụy nhìn nhau mà cười, vội bảo bắt mấy tên kia về đây, cũng không đưa ra kỳ hạn cho Lý Đại Chủy.

Tần Lâm cúi đầu trầm ngâm, cũng không ai biết hắn đang suy nghĩ gì.

Lý Đại Chủy đi ra ngoài không bao lâu sau trở lại, mặt mũi hung thần ác sát, bắt ba tên bằng hữu thường hay ăn chơi rượu thịt với Thích Đại Lang vào phủ nha.

Ba người này đều không phải là hạng tốt lành gì, biết được lần này có chuyện, vừa vào đại đường liền quỳ xuống liên tiếp dập đầu.

Đường Kính Đình vỗ kinh đường mộc một cái, giọng quan uy ra quát to một tiếng:

- Các người hãy ngoan ngoãn khai thật, rốt cục mấy hôm nay Thích Đại Lang có hành động khác thường gì, đã nói lời gì, đã làm chuyện gì, nếu như có nửa câu sai lầm, cẩn thận móng các người!

Một tên lẻ một mắt tỏ ra áo não:

- Khải bẩm Đại lão gia, tiểu nhân Hoàng Tứ Lang, là bằng hữu Thích Đại Lang, gần đây y bất ngờ phát tài năm mươi lượng bạc từ Cổ gia, mọi người thường xuyên tới tìm y ăn nhậu. Chỉ là ăn chơi nhậu nhẹt đánh bạc, ngoài ra cũng không làm chuyện gì khác... Đúng rồi đúng rồi, nhớ ngày hôm trước y nói sắp làm một đại sự, từ nay sẽ nở mày nở mặt.

Đại sự, nở mày nở mặt? Hải Thụy vốn đang ung dung nhàn nhã, nghe đến đó liền tròn hai mắt, vẻn tai lên nghe chăm chú, mà Đường Kính Đình lại càng hứng thú hơn.

Duy chỉ có Tần Lâm không có động tĩnh gì, thủy chung suy nghĩ viễn vông.

Tên thứ hai lùn chốc đầu cũng vội vàng nói:

- Đúng vậy, chiều hôm qua Thích Đại Lang uống rượu say còn nói Cổ gia không phải là hạng tốt lành, muốn có cừu báo cừu có oán báo oán.

- Y còn nói sẽ phát tài, bắt chẹt Cổ gia một khoản gì đó, còn hỏi tiểu nhân nếu y có năm trăm lượng bạc, có thể chuộc thân cho Thúy Hỷ cô nương hàng đầu ở Như Ý Hiên không.

Người thứ ba gầy gò trán dán thuốc dán nói bổ sung.

Hoàng Tứ Lang cười bồi, nhìn về phía Đường Kính Đình nói:

- Y là cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga, không chịu soi gương xem thử mình thế nào. Năm trăm lượng bạc, cho dù là giết y cũng không đào đâu ra, Đại lão gia, ngài nói có phải không?

838. Chương 838: Ngũ Lý Câu

Đường Kính Đình hừ lạnh một tiếng, vung ống tay áo lên ra lệnh giam ba tên bắt lương này lại, ngày nào chưa tìm thấy Thích Đại Lang, ngày đó chưa thả ba người này ra.

Ba người kêu to oan uổng, Lý Đại Chủy không thèm để ý, dẫn đám bộ khoái như lang như hổ bắt bọn họ tổng giam giống như chim ưng bắt gà con.

- Thì ra là Thích Đại Lang cố ý bắt chẹt làm tiền Cổ gia, khi chuyện không thành then quá hóa giận giết chết Cổ Khắc Độc.

Hải Thụy thở ra một hơi thật dài, quả thật nhẹ nhõm trong lòng không ít. Nếu như là Thích Đại Lang tổ cáo bắt thành giận mà trả thù, vậy cách xử án 'tranh chấp thể diện thay vì xử ép hương hoạn, không bằng xử ép tiểu dân' của lão trước đó sẽ có trách nhiệm hết sức nặng nề.

Đường Kính Đình cũng nói vun vào:

- Lúc Thích Đại Lang gây án bắt chước vụ án ba chiếc cầu, ý đồ giả đại qua ải. Không ngờ rằng lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, rốt cuộc vẫn bị lão sư tra rõ chân tướng. Hừ hừ, học trò lập tức phát công văn truy nã hai đường thủy bộ, bốn bề Quỳnh Châu toàn là biển, dù y chấp cánh cũng khó bay!

Dứt lời, Đường Kính Đình còn hết sức đặc ý nhìn Tần Lâm một chút, lòng nói không phải là người mất thần như điện, đoán dương xét âm sao? Nhưng đến vụ án này cũng chỉ có thể tìm được hung khí dưới cầu mà thôi, vẫn nhờ chúng ta mới phá án được. Kế tiếp chỉ cần bắt được Thích Đại Lang, toàn án sẽ được kết thúc.

Tần Lâm cười cười không có ý kiến, cúi đầu lẩm bẩm:

- Vụ án này phá quá dễ dàng...

- Thế nào, người cảm thấy...?

Bạch Sương Hoa dùng công phu truyền âm nhập mật nói chuyện với Tần Lâm.

Tần Lâm xoa xoa mũi, Thích Đại Lang là phường vô lại, lừa gạt bắt chẹt thì còn được, bắt quá hành hung giết người... e rằng cho y có mười lá gan cũng không dám.

Đường Kính Đình đã viết xong văn thư truy nã trên cả hai đường thủy bộ, đóng dấu của Tri Phủ Quỳnh Châu, lập tức phái người suốt đêm phát đi các huyện thuộc Quỳnh Châu phủ, bảo bọn họ hết sức hợp tác, phải mau chóng bắt được Thích Đại Lang.

Vốn định phát đạo công văn truy nã hai đường thủy bộ này tới phủ nha, thế nhưng chưa kịp ra khỏi cửa chợt nghe ngoài xa nổi lên tiếng mõ dồn dập, sau đó có tiếng bước chân lao xao hướng về phía phủ nha.

- Không xong, không xong!

Mấy tên địa bảo, Lý Trưởng cầm đèn đuốc mò năm miệng mười gào thét tràn vào phủ nha.

Đường Kính Đình lại vỗ mạnh kinh đường một cái, gần giọng quát:

- Có chuyện gì mau bẩm báo, không được gây ồn ào.

Mọi người đẩy một tên địa bảo ra bẩm:

- Đại lão gia, chúng tiểu nhân là địa bảo hương ước Ngũ Lý Câu phía Đông thành, bởi vì phát hiện một thi thể dưới rãnh nước, đang muốn đi Quỳnh Sơn huyện báo. Nhưng có người nhận ra người chết kia là Thích Đại Lang mà Phủ Tôn Đại nhân ngài muốn bắt, cho nên mọi người liền đến phủ nha.

Cái gì, Thích Đại Lang chết rồi ư?!

Mọi người nhất tề cả kinh thất sắc, Đường Kính Đình vốn ngồi trên Thái Sư ý quắc mắt một cái đứng lên:

- Y chết thế nào?

- Xem...xem bộ dáng là sợ tội tự sát.

Địa bảo còn nói ở chỗ phát hiện thi thể có khối đá lớn, trên đó có khắc mấy chữ: đại thù đã báo, lấy cái chết chuộc tội.

Tự sát? Đường Kính Đình ngăn người, tiếp theo mỉm cười, luôn miệng nói:

- Ha ha, chết hay lắm, chết hay lắm, chết chưa hết tội! Hải Thanh Thiên xử án như thần, lão gia ta thủ đoạn lời đình, Thích Đại Lang tự biết khó thoát lưới pháp luật, không thể làm gì khác hơn là tự sát, ngược lại tiết kiệm rất nhiều chuyện thay bản phủ.

- Dù sao cũng là một cái mạng!

Hải Thụy thở dài, lại nói:

- Đây gọi là tự mình làm bậy không thể sống được, y cố ý lường gạt làm tiền, sự việc không thành cảm phần giết người, đi tới bước này cũng là tự mình gây ra.

Thật sự là tự sát sao!? Tần Lâm như cười như không nhìn bọn họ một chút:

- Ta muốn đi hiện trường xem thử, sau đó sẽ có kết luận cũng không muộn, Hải lão tiên sinh ngài thấy sao?

Dĩ nhiên, dĩ nhiên, Hải Thụy gật đầu liên tục, nét mặt già nua có hơi đỏ lên. Vì muốn yên lòng, hiện tại đưa ra kết luận này quả thật có hơi vội vàng sơ suất.

Đường Kính Đình mặt đen lại lẩm bẩm, nhưng cũng không tiện công khai phản đối. Dù sao nhân mạng tày trời, quan địa phương phải tới tận hiện trường điều tra. Bằng không chính địch đạn hặc y xem mạng người như cỏ rác, vậy thì rất khó.

Đoàn người từ phủ nha lên đường, lúc này mặt trời đã sớm xuống núi, sắc trời đen kịt, mọi người bèn đốt đèn đuốc đi ngay trong đêm.

Cũng may Ngũ Lý Câu cách thành không phải là quá xa, tên như ý nghĩa, chỉ năm dặm đường. Tần Lâm, Đường Kính Đình cỡi ngựa, Hải Thụy ngồi kiệu, kiệu phu chạy mồ hôi chảy ướt lưng, ước chừng một khắc đồng hồ đã đến địa phương phát hiện thi thể.

Ngũ Lý Câu được đặt tên là câu, trên thực tế là nhánh sông chảy qua hai ngọn đồi nhỏ, địa hình tương đối quanh co phức tạp, hai bên trên bờ còn có một số hòn đá trơ trọi.

Lòng sông có sâu có cạn chảy xuyên giữa hai ngọn đồi nhỏ tạo thành một đầm nước lớn nhỏ không đồng nhất. Một bên bờ đầm đang tụ tập không ít hương dân, trên mặt đất có một cỗ thi thể đắp chiếu, hai chân thò ra ngoài không còn chút huyết sắc nào, dưới ánh đuốc chiếu rọi càng có vẻ trắng bệch.

Hải Thụy và Đường Kính Đình lệnh cho Ngộ Tác đi lên nghiệm thi, Tần Lâm chú ý thấy bên trên một hòn đá lớn ở cạnh đầm nước, dùng hòn đá bèn nhọn khắc nên chữ màu trắng, chính là chín chữ to ‘Đại thù đã báo, lấy cái chết chuộc tội’, là viết một mạch, nhìn qua rất vội vàng tháo thứ.

Ngộ Tác tra nghiệm thi thể rất nhanh, hồi bẩm:

- Người chết là điều dân Thích Đại Lang Quỳnh Sơn huyện, hai mươi bảy tuổi, thân trung mặt trắng râu thưa, cao năm thước một tấc, toàn thân lạnh như băng, mặt không có chút máu. Năm ngón tay co lại thành trảo, trong miệng mũi có bùn đất, khắp người cũng không có vết thương khả nghi, nguyên nhân cái chết chính là chết đuối.

Ừm, Hải Thụy gật đầu một cái, đúng là chết đuối, không có bất kỳ vết thương nào khác, như vậy kết luận nhảy xuống sông tự vẫn là rất đáng tin cậy.

Đường Kính Đình cũng thở phào, thậm chí tính toán nếu Thích Đại Lang sợ tội tự sát, có cần đẩy ba vụ án ba chiếc cầu trước đó lên người y hay không. Nhưng nghĩ lại sợ hung thủ thật sự của vụ án ba chiếc cầu lại gây án lần nữa, vậy thì khó ăn khó nói.

Lúc này Thích Tần thị cũng được sai dịch dẫn đến, tóc tai nàng rối bời, vẻ mặt thê lương, thấy Thích Đại Lang nằm dưới đất lập tức chảy nước mắt. Nhưng nàng vẫn cắn chặt hàm răng không khóc ra nửa tiếng, sau đó quỳ sụp xuống trước mặt Tần Lâm, dập đầu ba cái bình bịch.

Tần Lâm ung dung điềm tĩnh đưa tay đỡ hờ, Bạch Sương Hoa tiến lên trước một bước đỡ Thích Tần thị dậy, thấp giọng trấn an bên tai nàng.

- Cầu xin Tần trưởng quan chủ trì công đạo thay chuyết phu!

Mất Thích Tần thị đổ ngẫu, cực kỳ phức tạp nhìn Thích Đại Lang:

- Mặc dù, mặc dù y đối xử tệ bạc với dân phụ, nhưng dù sao y cũng là trượng phu dân phụ. Dân phụ cũng biết y là một tên khốn kiếp, nhưng, nhưng y không hạ thủ tàn độc như vậy được, bất kể là đối với Cố Đại lão gia hay là đối với chính y!

839. Chương 839: Chứng Cứ Thật Sự

Đúng! Bạch Sương Hoa rất có đồng cảm, nhìn Tần Lâm gật đầu một cái, loại người hèn hạ nhất gan như Thích Đại Lang, điển hình là có tặc tâm không có tặc胆. Lường gạt tiền tài không có vấn đề gì, nhưng bất kể giết người hay là tự sát, thử hỏi y có can đảm và quyết tâm làm chuyện đó sao!?

- Nàng hãy xem thử những chữ này có phải là nét chữ của Thích Đại Lang hay không?

Tần Lâm chỉ chỉ chín chữ trên hòn đá.

Thích Tần thị nghi hoặc nói:

- Giống thì có giống, bắt quá đây là khắc trên đá, rốt cục cũng có chỗ khác biệt...

Năm xưa nhà Thích Đại Lang rất khá, đã từng học qua ở tư thực mấy năm, sau đó mới ăn chơi đánh bạc, cho nên y viết chữ là không thành vấn đề.

Đường Kính Đình liền cười lạnh:

- Tần lão đệ, người cũng đừng uống phí công phu nữa, thân nhân đã xác nhận là nét chữ của y, người còn gì để nói?

Tần Lâm không lý tới y, nhìn Thích Tần thị:

- Thích Đại Lang ăn chơi đánh bạc bên ngoài, đánh bạc hẵn có viết giấy nợ, nhậu nhẹt cũng ký sổ tửu lâu, gọi kỹ nữ cũng viết giấy, hẵn là rất nhiều phải không?

Thích Tần thị không hiểu gì, nhưng cũng gật đầu một cái.

- Nói cách khác, chữ viết y cũng không khó bắt chước.

Tần Lâm khê mỉm cười, chỉ chữ trên hòn đá lớn tiếng nói:

- Hòn đá kia lồi lõm như vậy, khắc chữ lên đó tất nhiên lệch lạc không ngay. Hơn nữa dùng đá khắc chữ và dùng bút viết chữ, về phương hướng và lực đạo vốn có sự khác biệt rất lớn. Cho nên nếu như người khác cố ý bắt chước nét chữ Thích Đại Lang, chúng ta cũng khó mà phân biệt!

Người! Đường Kính Đình tức giận nhìn chằm chằm Tần Lâm, trong lòng quả thật muốn nổi điên. Y không hiểu vì sao tên này nhiều lần đối nghịch với mình, rõ ràng vụ án đã có thể kết luận khép lại, hẵn lại kéo ra rất nhiều chi tiết, khiến cho dây dưa không rõ.

Hải Thụy khoát khoát tay, ngăn môn sinh sắp phát tác, không mặn không nhạt hỏi:

- Tần tiểu hữu nói khó có thể giám định chữ viết khắc trên hòn đá, lão phu cũng có cách nhìn giống như người. Nhưng Tần tiểu hữu nghi ngờ Thích Đại Lang cũng không phải là tự vận, chỉ sợ cũng thiếu chứng cứ đầy đủ.

- Há chỉ thiếu, căn bản là trừ suy đoán ra không có gì cả!

Đường Kính Đình giận dữ bắt bình cầu nhàu, may nhờ có lão sư ở chỗ này, y mới không giận quá Tần Lâm. Hiện tại coi như y đã nhìn ra, đây gọi là đạo bất đồng không thể cùng mưu, Tần Lâm tuyệt đối không thể nào đầu nhập môn hạ lão sư Hải Thụy.

Bản thân thi thể cũng không có vết thương gì khả nghi, hoàn cảnh hiện trường bởi vì có rất nhiều hương dân tụ tập vây xem, dấu chân trên đất ngổn ngang vô số, không thể tra ra được gì.

- Đây, rốt cuộc có được hay không?

Bạch Sương Hoa thấp giọng hỏi, lo lắng Tần Lâm sẽ yếu thế trước mặt lão già Ngụy triều này.

Tần Lâm xoa xoa mũi:

- Ừm, thời gian tử vong...

- Thời gian tử vong?

Bạch Sương Hoa cau mày, không hiểu hẳn có ý gì.

- Hai vị chờ nên nóng nảy, rất nhanh ta sẽ chứng minh suy đoán vừa rồi.

Tần Lâm cười nói với Hải Thụy và Đường Kính Đình, sau đó lệnh cho Lục Viễn Chí dùng phương pháp mà mình đã dạy kiểm tra thời gian Thích Đại Lang tử vong.

Thông thường mà nói, thời gian tử vong bên trong ba canh giờ, nhiệt độ thi thể là tiêu chuẩn xác định vô cùng thuận tiện mau lẹ. Pháp y có kinh nghiệm chỉ cần sờ bằng tay là có thể ước đoán sơ thời gian tử vong. Nhưng Thích Đại Lang mới được vớt lên dưới sông trước đây không lâu, nhiệt độ thi thể đã không còn chính xác.

Cho nên điều đầu tiên Lục Viễn Chí kiểm tra chính là thi ban. Mới vừa rồi Ngộ Tác phủ nha đã cử y phục thi thể ra, Lục Viễn Chí nhờ Ngưu Đại Lực cầm đèn chiếu sáng, tự mình động thủ lật thi thể qua, lại thấy phần lưng thi thể kia trắng bệch một mảnh, cũng không có thi ban gì.

Lục Viễn Chí kinh ngạc trong lòng, lại kiểm tra thi thể từ đầu đến chân một lần, quả thật không có thi ban xuất hiện.

Thi ban là một trong những hiện tượng xuất hiện sớm nhất trên thi thể, do huyết dịch trong cơ thể chìm xuống phần thấp hơn tạo thành. Ngay từ thời Tống Từ Tống Đề Hình mọi người đã nhận biết rõ ràng, bình thường thi ban xuất hiện sau khi tử vong từ một đến hai canh giờ, trải qua sáu bảy canh giờ phát triển đến mức cao nhất. Đến một ngày rưỡi sẽ trở nên cố định không đổi, kéo dài như vậy cho tới lúc phân hủy. Cho lúc nên phá án có thể căn cứ vào trạng thái thi ban để phán đoán thời gian tử vong.

- Chẳng lẽ là vừa mới chết không lâu, cho nên thi ban vẫn chưa xuất hiện?

Lục mập gãi gãi đầu.

Đường Kính Đình cũng cảm thấy nghi hoặc, thấp giọng hỏi Ngộ Tác phủ nha, lão Ngộ Tác cũng không nói ra được nguyên nhân.

Tần Lâm cười híp mắt chỉ điểm Lục Viễn Chí:

- Tên mập, cứ mặc thi ban, tiếp theo hãy tra xét thi cương, đệ thấy thế nào?

Lúc trước Lục Viễn Chí lật thi thể lại đã cảm thấy nó cương cứng, lần này cẩn thận kiểm tra, trước hết sờ sờ kiểm tra cơ mặt, chỉ thấy cứng như đá. Sau đó hẳn kiểm tra cơ cằm, cảm người chết cắn lại thật chặt, bất kể y dùng sức mạnh tới mức nào, đôi môi tái nhợt của người chết cũng không chịu mở ra. Hai tay Lục Viễn Chí lại ôm đầu người chết cố gắng làm cho nó gật hoặc lắc đầu, cũng vì cơ cổ cứng ngắc mà không cách nào thực hiện...

Lục Viễn Chí nhất nhất thử qua từ trên xuống dưới, khớp xương vai, khớp xương khuỷu tay, bắp đùi đều không nhúc nhích được, cuối cùng cho đến khớp xương chân, rốt cục có thể làm cho nó hoạt động ở góc độ rất nhỏ.

- Theo như thi cương, dường như đã chết ba canh giờ.

Lục Viễn Chí nghi hoặc chớp chớp đôi mắt tí hí.

Thông thường mà nói, thi cương bắt đầu xuất hiện sau khi tử vong chừng một canh giờ. Nó không sinh ra đồng thời trên toàn thân, mà là phát triển theo thứ tự của các cơ bắp. Dưới đại đa số tình huống nó sẽ phát triển từ trên xuống dưới, tức là các cơ trên mặt, hàm sẽ cứng lại trước, tiếp theo dần dần phát triển theo thứ tự từ trên xuống dưới theo cổ, chi trên, chi dưới...

Đại đa số cơ nhục trên thi thể Thích Đại Lang đều xảy ra thi cương tương đối nghiêm trọng, chỉ có thi cương bắp chân từ đầu gối trở xuống còn tương đối nhẹ, chuyện này có nghĩa cái chết của y đã diễn ra trong phạm vi từ hai đến ba canh giờ trước.

Nhưng tại sao không xuất hiện thi ban!? Theo tử vong giáng xuống, huyết dịch dừng lưu động, sau một hai canh giờ, vị trí thấp của thi thể sẽ phải xuất hiện thi ban mới đúng.

Thi ban và thi cương thể hiện ra thời gian tử vong bất đồng, Lục Viễn Chí có vẻ khó khăn.

Tần Lâm cười nhắc nhở y:

- Trước hết chờ vội đưa ra phán đoán, còn có mắt vẫn chưa kiểm tra.

Lục Viễn Chí vỗ vỗ gáy, lập tức vạch mí mắt người chết ra, quan sát tình huống đồng tử. Chỉ thấy mắt của Thích Đại Lang mất đi vẻ sáng loáng như người sống, đồng tử đã hóa thành màu xám trắng mờ mờ.

Đồng tử người bình thường là không màu trong suốt, nếu đồng tử có màu sắc, chẳng phải là nhìn đâu cũng thấy hoa ư?! Chỉ có sau khi chết, protein trong mắt phát sinh biến hóa, sau thời gian tử vong chừng hai canh giờ dần dần biến thành màu xám trắng.

Hơn nữa theo thời gian kéo dài, màu sắc càng ngày càng đậm, độ trong suốt của đồng tử càng ngày càng giảm. Hai ngày sau cũng không thấy được con ngươi nữa, biến thành mắt cá chết màu xám đục.

Đồng tử Thích Đại Lang đã trở nên xám trắng, nhưng màu sắc vẫn còn rất nhạt. Lục Viễn Chí căn cứ vào điểm này cho ra kết luận thời gian tử vong từ hai đến ba canh giờ, hoàn toàn giống với suy đoán căn cứ vào tình huống thi cương.

Hắc hắc hắc, Lục mập xoa xoa tay, đắc ý nhìn Tần Lâm.

Biết y muốn hỏi gì, dĩ nhiên đây có lẽ là điều mà mọi người tại đây cũng muốn hỏi, Tần Lâm cũng không úp mở nữa, hăng giọng nói:

- Màu sắc đồng tử và tình huống thi cương thể hiện ra thời gian tử vong là chính xác không lắm, mà nguyên nhân thi ban không xuất hiện cũng chính là bởi vì nguyên nhân tử vong của nạn nhân. Y bị chết đuối, nước lạnh khiến ấu nóng toàn thân chảy ngược vào trong, dưới da không có huyết dịch. Nước trong đầm Ngũ Lý Cầu này lại là nước chảy, thi thể bị nước chảy xô đẩy lăn qua lộn lại, huyết dịch không thể chìm xuống dưới cho nên không có thi ban.

Thi ban là huyết dịch chìm xuống vị trí thấp của thi thể, tràn ngập trong các mạch máu li ti dưới da mà hình thành vết bầm loang lổ. Cho nên muốn thi ban hình thành thứ nhất phải có huyết dịch, thứ hai phải chìm xuống thấp.

Nhưng vì toàn thân người chết đuối ngâm trong nước lạnh, các mạch máu li ti co rút lại kịch liệt, huyết dịch chảy ngược trở vào trong các mạch máu lớn, ở lại dưới da rất ít. Đồng thời thi thể lại bị nước chảy xô đẩy, quá ít huyết dịch cũng không cách nào chìm xuống vị trí cố định, do đó không thể hình thành thi ban.

Thì ra là như vậy! Ngộ Tác Quỳnh Châu phủ hai mắt sáng lên, lẩm bẩm:

- Chẳng trách nào... thì ra là có chuyện như vậy, không trách Hải Thanh Thiên cùng Đường Phủ Tôn đều đối xử với vị Tần gia này như thượng khách. Những lời vừa rồi đã khiến cho ta bừng tỉnh ngộ.

Đường Kính Đình buồn bực vô cùng, vốn y còn muốn hỏi lại lão Ngộ Tác xem những lời vừa rồi của Tần Lâm có chỗ nào sai sự thật hay không, hiện tại xem dáng vẻ của lão là hoàn toàn không cần thiết.

Hải Thụy vuốt râu, lão làm quan nhiều năm, kinh nghiệm phá án phong phú, lập tức bừng tỉnh ngộ:

- Xem ra chết đuối là không có vấn đề gì, bất quá... Thời gian tử vong, đúng, thời gian tử vong có vấn đề!

- Vấn đề gì?

Đường Kính Đình không giải thích được, còn bấm đầu ngón tay tính toán thời gian một chút.

Bây giờ là cuối giờ Dậu, Thích Đại Lang chết hai đến ba canh giờ trước, đó chính là giờ Mùi (từ 1 đến 3 giờ chiều).

Án mạng Hữu Cung kiều xảy ra vào cuối giờ Ngọ đầu giờ Mùi, mặc dù sau giờ Ngọ người đi đường đi qua con đường kia tương đối ít, nhưng cũng không có khả năng trong thời gian quá dài không có ai đi. Bọn bộ khoái tìm hỏi người đầu tiên qua cầu sớm hơn người báo án Lý Thủy Oa thời gian hai nén nhang, cũng không phát hiện trên cầu có điểm nào khác thường. Cố Khắc Độc chính là bị hại sau khi người này qua cầu, trước khi Lý Thủy Oa qua cầu, thời gian ước chừng là mới vừa bước qua giờ Mùi.

Vị trí địa lý Hữu Cung kiều nằm ở phía Tây thành mười dặm, Ngũ Lý Cầu là ở vào phía Đông thành năm dặm, tổng cộng lộ trình mười lăm dặm. Nếu như cước trình nhanh một chút, chỉ cần hơn nửa canh giờ là

có thể chạy tới. Như vậy Thích Đại Lang giết người ở Hữu Cung kiều đầu giờ Mùi, cuối giờ Mùi nhảy sông tự vận ở Ngũ Lý Câu, thời gian coi như ăn khớp.

Đường Kính Đình nói ra hết thấy nghi vấn của mình, còn rất là cẩn thận nói ra suy đoán thời gian một lượt, tự cảm thấy tất cả đều ăn khớp, không có sai sót gì.

Kính Đình ôi Kính Đình! Hải Thụy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn học trò một chút, lại rất là tiếc nuối nhìn nhìn Tần Lâm, thầm nhủ trong lòng: nếu Đường Kính Đình có được một nửa tâm tính như Tần Lâm, lão phu cần gì trăm phương ngàn kế muốn thu Tần Lâm vào môn trường!?

Lão cười khổ vuốt râu, hiện tại xem ra phải thủ tiêu ý niệm này, đây gọi là chuyện học không phân sau trước, kẻ nào thành đạt là trên. Nếu còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ không phải lão phu thu Tần Lâm làm môn sinh, mà là phải bái làm môn hạ hần!

Tần Lâm nhìn Đường Kính Đình bật cười lên, không nhanh không chậm nói:

- Đầu giờ Mùi Thích Đại Lang giết người ở Hữu Cung kiều, cuối giờ Mùi nhảy sông tự vận ở Ngũ Lý Câu, đương nhiên về mặt thời gian có thể miễn cưỡng ăn khớp. Nhưng từ Hữu Cung kiều đến Ngũ Lý Câu, dọc theo đường đi có hàng chục giếng nước, hồ nước, sông cầu, hải cảng..., nơi nào mà không thể nhảy xuống tự vận!? Vì sao sau khi Thích Đại Lang giết người lại phải chạy mười lăm dặm vào giờ Ngọ nắng chang chang, từ phía Tây thành đến phía Đông thành mới chịu nhảy sông tự sát?!

Đường Kính Đình cả kinh lui về sau một bước, há hốc mồm cứng lưỡi, ngay cả nửa câu cũng không thể nói ra, hai mắt trợn trắng sững sờ.

Bởi vì y cũng hiểu tình huống như thế căn bản là không hợp lý, hoàn toàn không hợp thường tình.

Tần Lâm lại nhìn Thích Tần thị hỏi:

- Không nên gấp, không nên hốt hoảng, xin nàng hãy cẩn thận nhớ lại một chút, xem Thích Đại Lang có lý do gì đặc biệt phải chạy tới nơi này tự vận hay không. Tỷ như mộ phần cha mẹ y được an táng ở gần đây, thời niên thiếu y thường tới nơi này nghịch nước gì đó...

- Đúng đúng đúng, có khả năng này!

Đường Kính Đình giống như vừa vớ được cọc rơm cứu mạng, nhìn chằm chằm Thích Tần thị như mặt nàng vừa nở hoa.

Thích Tần thị vắt óc suy nghĩ hồi lâu, rốt cục lắc đầu một cái:

- Cũng không có những nguyên nhân này, công công bà bà dân phụ được chôn ở phía Nam thành, cách nơi này rất xa. Ngoài ra chuyết phu rất ghét nông thôn, từ nhỏ đến lớn chỉ chơi đùa ở trong thành, bến thuyền, phố chợ, không hề tới Ngũ Lý Câu.

Đường Kính Đình giống như quả bóng da xì hơi, vẻ thất vọng tràn đầy trên mặt, cố gắng giữ thể diện Tri Phủ ngoài mặt, nhưng trong lòng lại thất vọng không bút nào tả xiết: vốn là Thích Đại Lang giết người tự vận coi như kết án, không ngờ rằng hiện tại phát sinh chi tiết như vậy, xem ra khả năng Thích Đại Lang không tự vận càng ngày càng lớn.

Hải Thụy lại thành thật hơn nhiều, nhìn Tần Lâm chấp tay một cái:

- Tần tiểu hữu, dù sao này giờ chẳng qua chỉ là suy luận, có chứng cứ gì thật sự hay không, lão phu nguyện rửa tai lắng nghe.

- Đương nhiên là có.

Tần Lâm chỉ thị thể một cái:

- Đang ở bên trong bụng y!

Tần Lâm dứt lời, liền nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Thích Tần thị:

- Vì tra rõ vụ án, chúng ta không thể không mổ bụng Thích Đại Lang ra, dù sao đây là vì tra rõ hung thủ, báo thù tuyệt hận cho y. Nếu nàng sợ có thể sang bên cạnh chờ đợi.

Thích Tồn thị nghe vậy nước mắt rơi xuống giọt ngắn giọt dài, dù sao thời này nghe nói tới giải phẫu thi thể, mặc dù chỉ là mổ bụng, cũng khiến cho người ta khó có thể tiếp nhận.

Bạch Sương Hoa nói lời nói nhỏ nhẹ trấn an mấy câu, cuối cùng Thích Tồn thị cũng gạt đầu một cái, từ từ đi tới nơi xa, xoay người không dám nhìn sang bên này.

- Động dao đi!

Tồn Lâm ra hiệu cho Lục Viễn Chí.

840. Chương 840: Thế Giới Nước

Tên mập nhật tiểu đao lên, nhanh chóng rạch bụng thi thể ra. Gan hai màu đen đỏ, dạ dày trắng bạch, ruột nửa đỏ nửa xanh lập tức lộ ra rõ ràng dưới ánh đuốc.

Mọi người tại đây rối rít lui về phía sau, Đường Kính Đình giơ lên tay áo che mặt, Hải Thụy cố gắng phần chấn tinh thần, nhưng râu khê run cũng làm bại lộ khẩn trương trong lòng không bỏ sót. Dù sao vào thời này quan viên thẩm án không trực tiếp động tới thi thể, mà tình huống giải phẫu thi thể kiểm nghiệm càng là hiếm thấy, chưa hề có ai làm như Tồn Lâm.

Lục Viễn Chí làm việc này vô cùng quen thuộc, một đao rạch dạ dày ra, mùi chua thối nhất thời xông vào mũi mọi người, không ít người phát ra tiếng nôn khan ghê tởm.

- Tồn ca, buổi trưa Thích Đại Lang này ăn bánh bao, cháo loãng, ôi chao, còn là món bánh bao nhân thịt kim câu, quả thật rất biết hưởng thụ.

Lục Viễn Chí kiểm tra nội dung bên trong dạ dày, thịt béo trên mặt mập vui sướng run run, dừng một chút lại nói:

- Vỏ bánh bao và cháo loãng đã tiêu hóa thành nước, nhưng thịt và kim câu vẫn chưa biến dạng. Thức ăn trên căn bản đều còn trong dạ dày, chỉ có rất ít vào ruột, như vậy xem ra là sau khi ăn xong nửa canh giờ đã chết.

- Bánh bao nhân thịt kim câu ư?

Bộ Đầu Lý Đại Chủ kinh hô thất thanh:

- Bánh bao kim câu nhà lão Mã trong thành nổi danh nhất, một túi lớn phải tới ba phân bạc, con bà nó, tên Thích Đại Lang này thật sự biết hưởng thụ.

Đường Kính Đình tức giận trợn mắt nhìn y một cái:

- Vậy ngươi còn không mau đi tìm tên họ Mã tới đây?!

Lý Đại Chủ tuân lệnh, dẫn theo mấy tên bộ khoái cỡi ngựa đi như bay.

Hải Thụy cố nhịn ghê tởm quan sát nội dung trong dạ dày thi thể, sau đó nhìn chằm chằm Tồn Lâm, môi mấp máy vài cái, muốn nói cái gì lại có vẻ ngưng ngừng.

Tồn Lâm hiểu được lão muốn hỏi gì, cũng không để ý, giải thích rõ ràng nguyên nhân cho lão.

Cơ năng tiêu hóa của con người theo tử vong mà dừng lại, vì vậy sẽ có hai chỉ tiêu có thể dùng để phán đoán thời gian tử vong, đầu tiên là dịch tiêu hóa sẽ hòa tan thức ăn, tiếp theo dạ dày và ruột co bóp sẽ vận chuyển thức ăn xuống dưới. Như vậy quan sát trạng thái nội dung dạ dày cùng với tình huống thức ăn đã vào tới cơ quan nào, là có thể xác định thời gian tử vong cách bữa ăn cuối cùng bao lâu.

Thích Đại Lang là một thanh niên hai mươi bảy tuổi, thân thể khỏe mạnh không có tật bệnh, chức năng tiêu hóa kiện toàn. Nếu như nội dung dạ dày tương đối đầy đủ, thức ăn chưa tiến vào ruột non, chứng minh thời gian tử vong sau bữa ăn cuối trong vòng nửa canh giờ.

Nếu thức ăn đã hóa thành dịch vị, bên trong dạ dày trống rỗng, thức ăn đã vào ruột hết, như vậy thời gian tử vong chính là sau bữa ăn cuối từ hai đến ba canh giờ. Nếu mức độ tiêu hóa nằm giữa hai trạng thái trên, thời gian tử vong vào khoảng nửa canh giờ đến hai canh giờ, pháp y căn cứ kinh nghiệm và trạng thái thi thể tiến hành phán đoán.

Hải Thụy nghe những lời này vuốt chòm râu bạc hai mắt sáng lên, không ngừng gật đầu, sắc mặt vô cùng chăm chú nghe từng lời của Tần Lâm.

Đường Kính Đình bên cạnh thấy vậy vẻ mặt cổ quái, thôi thôi thôi, lão sư ngài chớ nói đến chuyện thu nhận Tần Lâm vào môn trường làm gì nữa, ngài dứt khoát bãi nhập môn hạ hắn là được.

Trên quan đạo truyền tới tiếng vó ngựa, kèm theo tiếng thét chói tai:

- Ái chà chà, Lý lão gia, ngài muốn giết tiểu nhân sao?!

Mọi người định thần nhìn kỹ, thì ra Lý Đại Chủy và Mã lão nhị bán bánh bao kim câu cùng cỡi một con ngựa, Lý Đại Chủy quát roi đen đét không ngừng. Mã lão nhị kia không biết cỡi ngựa, lão đảo liên hồi trên lưng ngựa, bị dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch.

Cho đến khi được Lý Đại Chủy đỡ xuống Mã lão nhị còn run run đôi môi, xem ra mới vừa rồi chạy một mạch đã khiến cho lão sợ hãi không ít.

- Khỏi bẩm Đại lão gia, tiểu nhân đã đem Mã lão nhị cửa hàng bánh bao tới.

Lý Đại Chủy lại đẩy Mã lão nhị một cái:

- Còn không ra mắt Hải Thanh Thiên cùng Tri Phủ Đại lão gia?

Mã lão nhị vội vàng quỳ xuống khấu đầu, nhìn trộm thấy bụng thi thể cách đó không xa bị mổ ra, càng thêm kinh hồn khiếp vía, không biết mình đã gây ra đại họa gì.

Hải Thụy cất giọng ôn tồn an ủi:

- Mã lão nhị không cần sợ hãi, án này không liên quan gì với lão, chỉ gọi lão tới để làm chứng mà thôi. Người bán bánh bao kim câu trong Quỳnh Châu thành này lão là nổi danh nhất, lão có nhớ hôm nay Thích Đại Lang có tới cửa hàng mình ăn bánh bao hay không?

Thích Đại Lang là loại lưu manh trong thành, từ nhỏ đã gây sự ngoài đường ngoài chợ, hàng xóm láng giềng đều biết y, Mã lão nhị lập tức nhớ ra:

- Thì ra là y, ôi chao, mới vừa rồi làm tiểu nhân sợ... Đúng, rồi, trưa nay tên này ăn trong điểm tiểu nhân, còn lấy ra bạc mặt trả hết nợ cũ. Tiểu nhân nhiều chuyện còn hỏi vì sao y đột nhiên có tiền, y còn khoe khoang rằng sau này sẽ có tiền tiêu không hết.

Ánh mắt của Hải Thụy cùng Đường Kính Đình đều sáng lên, lời khai của Mã lão nhị cùng ba người bằng hữu Thích Đại Lang không hẹn mà hợp. Phát tài... Thích Đại Lang là tên khốn kiếp, có thể phát tài gì, chuyện này đáng để cho người ta suy gẫm.

- Như vậy, như vậy y ăn bánh bao vào lúc nào?

Hải Thụy lại hỏi tới.

- Cho tiểu nhân nhớ lại một chút.

Mã lão nhị gãi gãi đầu:

- Giờ Ngọ ba khắc tiểu nhân hấp một xúng bánh bao, còn nghe chuông trống thành lâu nổi lên. Vừa hấp xong thì Thích Đại Lang tới ăn, y ăn xong vội vàng đi liền, dường như có chuyện gì đó rất gấp, vội vàng đi về phía Tây...

Thời gian Thích Đại Lang ăn bữa ăn cuối cùng vào khắc thứ tư giờ Ngọ, kiểm tra thi thể chứng minh y đã chết sau bữa ăn nửa canh giờ, như vậy thời gian tử vong vào khắc đầu hoặc khắc thứ hai giờ Mùi (từ một giờ đến một giờ rưỡi chiều).

Vấn đề là thời gian Cổ Khắc Độc bị hại ở Hữu Cung kiều là mới vừa bước qua giờ Tỵ (một giờ chiều), Thích Đại Lang không có ngựa, tuyệt không thể nào giết chết Cổ Khắc Độc ở Hữu Cung kiều phía Tây thành xong, trong vòng nửa canh giờ chạy như điên mười lăm dặm đường, thở hổn hển đến Ngũ Lý Cầu phía Đông thành chỉ để khắc một hàng chữ trên hòn đá, sau đó nhảy xuống sông tự vận.

Hải Thụy vuốt râu lẩm bẩm:

- Thời gian không khớp... Xem ra có người muốn chế tạo dấu hiệu giả tạo Thích Đại Lang sát hại Cổ Khắc Độc, sau đó nhảy sông tự vận!

Đúng, Tần Lâm gật đầu một cái vô cùng khẳng định.

Đường Kính Đình làm tới chức Tri Phủ, tự có mấy phần bản lãnh xoay sở, thấy vụ án Thích Đại Lang giết người sau đó tự vận đã trở thành không có khả năng, bèn đổi giọng nói:

- Tần lão đệ không hổ là cao thủ xuất thân Cẩm Y Vệ kinh sư, chỉ liếc mắt qua đã đoán được vụ án, bản phủ bội phục tới cực điểm. Trước mắt xem ra là có người sát hại Cổ Khắc Độc ở Hữu Cung kiều phía Tây thành, sau đó đồng bọn y lại đẩy Thích Đại Lang xuống sông chết đuối ở Ngũ Lý Cầu phía Đông thành, chế tạo dấu hiệu giả tạo sợ tội tự sát.

Mới vừa rồi thiếu chút nữa Đường Kính Đình đã trở mặt với Tần Lâm, hiện tại lại nói cái gì bội phục tới cực điểm, quả thật là chữ Quan có hai cái miệng, nói sao cũng được, Đường Tri Phủ uy vũ!

Tần Lâm cũng không so đo tính toán với y, khẽ mỉm cười:

- Bất quá ngược lại ta cho là chưa chắc Thích Đại Lang chết tại Ngũ Lý Cầu này. Mới vừa rồi Mã lão nhị đã nói qua, lúc ấy Thích Đại Lang ăn bánh bao kim câu xong đã đi về phía Tây thành. Trong nửa canh giờ ngắn ngủi, bị người bắt cóc từ phía Tây thành đến phía Đông thành đẩy xuống sông, chuyện này cũng không mấy hợp lý. Cho nên ta đoán rất có thể là y đã chết đuối ở nơi nào đó phía Tây thành, sau đó bị dời thi thể đến Ngũ Lý Cầu này.

Dời thi thể ư?! Mọi người tại đây đều thất kinh, tất cả đặc điểm của thi thể đều biểu hiện là chết đuối, địa điểm phát hiện lại là bên trong đầm nước Ngũ Lý Cầu, từ đầu đến cuối có ai nghĩ tới chuyện dời thi thể?!

Bao gồm cả Đường Kính Đình, không ít người theo bản năng muốn phản bác, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, bản thân họ lại nuốt xuống: bọn họ đều nghĩ tới đúng như Tần Lâm nói, chỉ có dời thi thể sau khi chết mới có thể giải thích một điểm khác thường trong vụ án này.

Hải Thụy chấp tay một cái:

- Thử hỏi Tần tiểu hữu, hung thủ sát hại Thích Đại Lang không ngoài chuyện chế tạo dấu hiệu giả tạo Thích Đại Lang giết chết Cổ Khắc Độc sau đó tự vận, từ đó giúp mình thoát tội. Như vậy vì sao sau khi giết chết Thích Đại Lang lại dời thi thể đến Ngũ Lý Cầu phía Đông thành?

- Thật ra thì hung thủ làm tất cả mọi chuyện cũng là vì che giấu tội ác của mình!

Trong lời nói Tần Lâm ẩn hàm thâm ý.

- Có thể tìm được địa điểm hành hung chân chính hay không?

Thanh âm của Hải Thụy có hơi run rẩy, trên gương mặt xanh xao gầy gò của lão lộ ra sắc đỏ kích động, vô cùng nôn nóng muốn xem thử rốt cục Tần Lâm giải khai bí ẩn này thế nào.

Khụ khụ, Đường Kính Đình ho khan hai tiếng, lấy mắt ra hiệu cho Lý Đại Chủ, ý y là muốn bộ khoái mình xét ngấm hỏi tìm ra hiện trường đầu tiên. Nếu không Tần Lâm phá án từ đầu đến cuối, phủ nha Quỳnh Châu sẽ vô cùng mất thể diện.

Lý Đại Chủ bị Đường Kính Đình nhìn cảm thấy chột dạ, mặc dù trán đổ mồ hôi lạnh, cũng cứng rắn nhẫn nhịn không lên tiếng. Nói giỡn sao, phía Tây thành trong phạm vi đi bộ nửa canh giờ, có tới mấy chục chỗ hồ nước, sông ngòi, giếng nước... làm sao có thể dễ dàng tìm được? Chỉ cần chậm chạp vài ngày chưa tìm ra, tới kỳ hạn của đại lão gia đưa ra, chắc chắn mông mình sẽ phải nở hoa.

Tần Lâm ung dung điềm tĩnh nói:

- Muốn tìm hiện trường đầu tiên Thích Đại Lang bị giết chết, kỳ thật cũng không khó, đầu mối cũng nằm trong cơ thể y, nói cho đúng là trong phổi. Tồn mậ, để mổ phổi ra, lấy nước đọng trong đó.

Lục Viễn Chí lập tức lấy cửa thép và bình nhỏ sạch trong túi da trâu ra. Sau đó y ngồi xổm xuống cạnh thi thể, cầm cửa lên cửa kèn kẹt, sau vài nhát đã cửa đứt xương sườn, lộ ra hai lá phổi căng mọng đầy nước. Lá phổi màu đỏ, mạch máu màu xanh lộ ra dưới ánh đèn đuốc không sót chút nào, bởi vì ứ đầy nước nên căng mọng.

Mọi người tại đây đồng loạt hít sâu một hơi khí lạnh, thậm chí dám hung thần này không hổ là Cẩm Y Vệ, thủ đoạn thật sự tàn nhẫn, đây là mổ ngực nghiệm phổi.

Bất quá thứ mà Lục Viễn Chí nghiệm cũng không phải là bản thân buồng phổi, mà là đâm thủng một lỗ nhỏ, dùng bình nhỏ hứng lấy nước trong phổi.

Tần Lâm nhận lấy bình nhỏ, cười khanh khách nói:

- Tốt lắm, thi thể từ từ mang trở về phòng xác phủ nha, muốn tra hiện trường đầu tiên, có bình nước này là đủ rồi. Chết ở dưới giếng, hỏi Long Vương giếng đòi hung thủ, chết ở dưới sông, ra kỳ hạn cho Long Vương sông.

Để xem hân sẽ làm thế nào! Bạch Sương Hoa liếc hân một cái, trong lòng âm thầm nghĩ ngợi làm sao có thể từ một bình nước mà có thể tìm ra địa điểm tử vong.

Không ít người có mặt tại trường cũng cho là Tần Lâm đang nói đùa. Ngoại trừ Hải Thụy cau đôi mày bạc trắng âm thầm nghĩ ngợi ra, không có mấy ai cho rằng hân đang nói nghiêm túc.

Đây là một thể giới thú vị sinh cơ dồi dào, có từng nhánh cây màu đỏ bắt chéo nhau, có màu đen hình đuôi sam thật dài, có thứ mặt quỷ mọc đầy lông, đầy từng quả cầu da xanh biếc bơi qua bơi lại. Còn có thứ màu lục sẫm, hình dáng gần như củ cà rốt, dùng sáu chân trước ngực bơi trong nước...

- Phật nói trong một chén nước có bốn vạn tám ngàn sinh linh, hôm nay thấy quả thật không chỉ có bấy nhiêu, mà là hằng hà sa số!

Bạch Sương Hoa ngẩng đầu lên, trong đôi mắt băng hỏa đan xen lộ đầy kinh ngạc. Chuyện nàng xem được trong sách vở và thực tế nhìn thấy quả thật khác xa như trời với vực.

Ở bên người nàng bày một bộ kính hiển vi chế luyện bằng đồng, tay phải Tần Lâm thay mẫu nước khác vào giá, tay trái vô cùng tự nhiên choàng qua eo lưng nhỏ nhắn của Bạch Sương Hoa:

- Mới vừa rồi nàng xem chính là nước lấy ra từ phổi Thích Đại Lang phế trong, bây giờ chúng ta nhìn lại nước lấy trong Ngũ Lý Cầu xem thử. Những thứ mà nàng nhìn thấy có thứ là họ tảo, có thứ là động vật phù du, giống như đuôi sam chính là niệm châu tảo, giống như cây gậy bắt chéo màu đỏ là song kỳ tảo, loài trùng chân màu lục trước ngực là thủy tảo, rất nhiều lông là tiên mao trùng...

Có lẽ là bị thể giới dưới kính hiển vi làm cho rung động, có lẽ là trong hang đá Long Du từng có tiếp xúc da thịt thân mật, Bạch Sương Hoa cũng không có cảm giác chuyện gì khác thường, vô cùng chuyên tâm quan sát thể giới dưới kính hiển vi.

Tần Lâm đứng bên cạnh giống như một vị lão sư đang nghiêm túc giảng bài. Chỉ bất quá hân đứng quá gần, cơ hồ dính sát với học trò xinh đẹp, hơn nữa tay của hân cũng rất không thành thật...

Chúng ta không thấy gì, chúng ta không thấy gì cả! Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực canh giữ ở cửa, sắc mặt hai người vô cùng đứng đắn vô cùng nghiêm túc, hai chân bắt đinh bắt bát. Thân hình bọn họ đứng tấn theo thể tọa mã, hai mắt lấp lánh đưa mắt nhìn về nơi xa, nghiêm nhiên toát ra khí thế của Uất Trì Cung và Tần Thúc Bảo.

Nhất định Tần trưởng quan đang sử dụng phương pháp thần bí mà chỉ có Đông Xưởng, Cẩm Y Vệ bí mật nắm giữ! Đám người Hải Thụy, Đường Kính Đình, Lý Đại Chủ chờ ở bên ngoài đều nghĩ như vậy, tràng diện càng thần bí, càng lộ ra vẻ cao thâm khó lường.

Bên trong phòng, Bạch Sương Hoa ngẩng đầu lên, miệng phát ra một tiếng thở dài thật dài hết sức dễ nghe. Thế giới dưới kính vô cùng chấn động, cho dù là người có tâm tính kiên định như nàng cũng có cảm giác hoa mắt kích động.

Lấy lại bình tĩnh, đôi mày thanh tú Bạch Sương Hoa khẽ cau lại, nhìn Tần Lâm lạnh lùng nói:

- Nay, có thể để tay của người xuống được chăng?

May là Tần trưởng quan của chúng ta da mặt dày, vào lúc này cũng không khỏi đỏ lên, vội vàng thu hồi móng vuốt sói của mình, cười khan hai tiếng:

- Thật là xấu hổ, chỉ là thói quen.

841. Chương 841: Hưởng Phúc Thanh Nhàn

- Không thể nào?

Bạch Sương Hoa tròn to hai mắt, gương mặt xinh đẹp lộ đầy vẻ kinh ngạc, thấp giọng hỏi:

- Chẳng lẽ, chẳng lẽ người cùng bọn Lục Viễn Chí cũng là như vậy?

Ặc... Tần Lâm không nói, đây thật là càng chối càng sai.

Bạch Sương Hoa chợt cười khúc khích, dung nhan lạnh như băng chỉ trong thoáng chốc như Xuân về trên đất, hai tai trở nên đỏ bừng vô cùng xinh đẹp.

Không chơi trò này! Tần Lâm dở khóc dở cười, băng sơn mỹ nhân Bạch Liên giáo chủ cũng biết trêu cợt người từ lúc nào?

Không bao lâu sau Tần Lâm cùng Bạch Sương Hoa đi ra, Lục Viễn Chí và Ngưu Đại Lực nhìn trộm thấy trên mặt giáo chủ Đại nhân đỏ ửng, hai người e sợ cho thiên hạ bất loạn, bèn nhìn Tần Lâm nở một nụ cười xấu xa ngầm hiểu.

Khụ khụ, các người nghĩ gì vậy? Tần Lâm sờ sờ cằm, biểu lộ vô cùng chính nhân quân tử, lần này không phải là hấn trêu đùa Bạch Sương Hoa, ngược lại là mình bị giáo chủ Đại nhân trêu đùa.

Hải Thụy đã chờ tới nỗi cực kỳ sốt ruột, thấy vậy vội vàng chấp tay một cái:

- Xin hỏi Tần tiểu hữu có tra ra kết quả gì chưa?

Thần sắc Tần Lâm tỏ ra nghiêm nghị, hắng giọng nói:

- Nước trong phổi Thích Đại Lang không giống nước dưới Ngũ Lý Câu, chứng tỏ y đã bị dời thi thể sau khi chết!

Nước trong phổi Thích Đại Lang có thành phần thực vật họ táo đặc biệt phong phú nhưng động vật phù du tương đối ít, biểu hiện hàm lượng vật chất hữu cơ trong nước này cao, hàm lượng oxy tương đối thấp. Mà nước ở Ngũ Lý Câu trong hơn, thực vật họ táo ít, ngoại trừ các loài động vật phù du như tiên mao trùng ra còn có trứng cá, hàm lượng vật chất hữu cơ thấp hơn loại nước kia, bởi vì là nước chảy nên hàm lượng oxy khá cao.

Trải qua một loạt công việc nghiệm thi ở Ngũ Lý Câu, Tần Lâm đã sớm thuyết phục mọi người, ngay cả Đường Kính Đình cũng không hề nghi ngờ kết luận của hắn. Mọi người nhìn hai loại nước giống nhau như đúc, chỉ suy đoán có lẽ trong Xưởng Vệ có phương pháp bí mật nào đó không truyền ra ngoài có thể phân biệt.

- Tần lão đệ, nếu là dời thi thể sau khi chết, như vậy hiện trường đầu tiên tội phạm sát hại Thích Đại Lang là ở nơi nào?

Đường Kính Đình vội vàng truy vấn, thân y là Tri Phủ, trong khu vực cai quản nhiều lần xảy ra án mạng, trách nhiệm trên vai y không nhẹ nhàng gì.

Tần Lâm ung dung điềm tĩnh nói:

- Xin Đường Phủ Tôn hạ lệnh cả đêm tìm tòi một địa phương như vậy, nó nằm trong phạm vi mười dặm ở phía Tây thành, cũng không phải là dòng suối hay con sông, cũng không phải giếng nước, mà là một hồ nước. Rất có khả năng là hồ nước dùng để tưới, hoặc hồ nước của biệt viện nhà giàu do sức người xây dựng, gần nay không có nước ra vào, bởi vì đã trời lâu không mưa, nước tù trong hồ đã hơi ngả sang màu xám. Nếu như vị trí hồ nước vắng vẻ, bốn bề có phòng ốc, rừng cây, đỉnh núi ngăn che tầm mắt, vậy thì càng đáng chú ý hơn!

Từ tốc độ Thích Đại Lang đi bộ và thời gian bị hại, Tần Lâm suy đoán hiện trường đầu tiên án mạng nằm ở trong vòng mười dặm phía Tây thành. Đồng thời ở những nơi nước chảy như sông suối sẽ không có thực vật họ tảo nhiều như vậy, giếng nước hàng năm ánh mặt trời chiếu không tới, có thực vật họ tảo nhưng sẽ không sinh trưởng phồn thịnh như vậy, cho nên nhất định là một hồ nước tù không có nước ra vào.

- Có nghe rõ chưa?

Thần sắc Đường Kính Đình lập tức trở nên hưng phấn, lớn tiếng quát Lý Đại Chủy:

- Các người đi tìm cả đêm cho ta, Tần trưởng quan đã nói rất cặn kẽ, nếu đến trưa ngày mai vẫn chưa tìm được chỗ như thế, cẩn thận cái mông các người!

Mỗi lần bị Tri Phủ Đại nhân đưa ra kỳ hạn, Lý Đại Chủy đều kêu khổ luôn miệng, nhưng lần này y vỗ ngực bảo đảm, hết sức tự tin nói:

- Xin Phủ Tôn Đại nhân yên tâm, Tần trưởng quan đã nói tới mức này, nếu như vẫn không tìm được nơi đó, tiểu nhân sẽ đưa đầu tới gặp ngài!

Không phải vậy sao, tuy rằng địa phương Quỳnh Châu phủ lớn như vậy, nhưng được khoanh lại trong vòng mười dặm phía Tây thành, còn hạn định là hồ nước thiếu nước ra vào, rong rêu phong phú. Nếu như Lý Đại Chủy vẫn không tìm được, y và đám thủ hạ của mình cũng đừng làm bộ khoái nữa, đổi sang nghề khác là hơn.

- Chậm đã...

Tần Lâm gọi Lý Đại Chủy, lại, lệnh Lục Viễn Chí lấy ra bảy tám chiếc bình nhỏ:

- Sau khi phát hiện ra địa phương như thế khoan hãy đập cổ động rần, dùng bình nhỏ lấy nước trở về, chờ ta nghiệm qua rồi hãy tính.

Lý Đại Chủy đáp ứng, nhận lấy bình sứ dẫn dắt đám huynh đệ dốc hết trọn ỏ ra đi, đốt đèn đuốc triển khai tìm theo phương thức trải thảm khắp phía Tây thành.

Trưa hôm sau, mặt trời lên cao, Cổ phủ phía Tây thành lại bao phủ một vàng mây sâu thẳm. Trước linh cữu có mấy tên gia nhân không ngừng cho giấy tiền vàng bạc vào chậu đốt, một trận gió thổi tới, tro đen bay lên phiêu đảng, giống như vong linh màu đen.

Đại lão gia Cố Khắc Độc bất hạnh bỏ mình, chuyện này đã mang tới điềm bất tường cho gia tộc khổng lồ mà giàu có này, thần sắc tất cả mọi người đều lộ ra vẻ sợ hãi.

Đại nương tử vẻ mặt bi thương ngồi trên ghế, gương mặt mập mạp trắng trẻo không thoa son phấn, áo tang vải trắng dính đầy nước mắt. Từ sau khi biết được trượng phu tử vong kêu trời trách đất đến bây giờ không nói một lời, cũng không trải qua bao nhiêu thời gian.

Không phải là vì nàng thương nhớ trượng phu quá mức, mà là đột ngột từ đương gia nương tử biến thành vị vong nhân. Từ nay về sau là thân quả phụ, sẽ không tiện xuất đầu lộ diện, chỉ điểm người sai khiến người, không tránh khỏi phải giao ra quyền đương gia Đại nương tử, nghĩ đến điểm này còn khó chịu hơn dao nhọn đâm vào tim.

Tam nương tử, Tứ nương tử ở bên cạnh bầu bạn, giả vờ khuyên nhủ, thật ra trong lòng bọn họ vui mừng hơn ai hết. Kế tiếp chủ trì việc nhà không phải là lão Tam chính là lão Tứ, hai nàng chắc chắn sẽ nước lên theo thuyền.

- Ôi, quả thật là phong vân bất trắc, Đại lão gia tốt như vậy, không biết vì sao bị hủy trong tay tên Thích Đại Lang lòng dạ tàn ác kia, đúng là ông trời không có mắt.

Tam nương tử giả mù sa mưa lau nước mắt.

Tứ nương tử cũng nói:

- Đúng vậy, đại tẩu cũng đừng quá đau buồn, cũng may các cháu vẫn tỏ ra hiếu thuận, tẩu còn có mấy chục năm hưởng phúc thanh nhàn, ngàn vạn lần chớ nên nghĩ quẩn...

Đại nương tử hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, ngậy người hồi lâu lại không nói nửa lời. Thân là quả phụ, quả thật nửa đời sau nàng chỉ có thể ‘hưởng phúc thanh nhàn’, đừng mơ tới đại quyền trong nhà nữa.

- Đại tỷ, mời, mời uống miếng nước đi.

Nhị nương tử bưng trà tới, vô cùng cẩn thận khom lưng mời.

Về mặt phúc tạp nhìn đối phương một chút, bình sinh lần đầu tiên Đại nương tử không phát ra tiếng quát tháo, mà là thở dài, nhận lấy nước trà uống một hơi cạn sạch...

Cách đó không xa trong phòng, hai huynh đệ Cố Khắc Liên, Cố Khắc Tịch lại đang ra sức lôi kéo Cố Hối Minh.

- Nhị ca, tương lai chuyện Cố gia còn phải trông vào ngài, làm sao có thể tự hành hạ mình như vậy?

842. Chương 842: Nỗi Nhục Sĩ Lâm

Cố Khắc Liên có chút địch ý nhìn Cố Khắc Tịch, bưng chén canh sâm cười khanh khách đưa cho Cố Hối Minh:

- Nào, Nhị ca khá bảo trọng thân thể, uống chén canh sâm này đi.

Cố Khắc Tịch khẽ cắn răng, trong lòng đã quyết:

- Tam ca nói là lớn nhỏ có thứ tự, sau này chính là Nhị ca chủ trì việc nhà, trọng trách này trừ huynh ra, còn có thể trông cậy vào ai chứ?

Giới cho Cố Khắc Tịch! Sắc mặt Cố Khắc Liên trở nên hết sức khó coi, rất nhanh đã hiểu ý đệ đệ.

Lão Tam lão Tứ đều muốn tranh vị trí gia chủ, theo như tôn ti lớn nhỏ đương nhiên là lão Tam chiếm ưu thế, vì vậy lão Tứ bèn dùng kế tuyệt hậu: không phải là người nói phải coi trọng tôn ti lớn nhỏ sao, chúng ta vẫn còn Nhị ca kia mà. Hơn nữa lúc lão Đại còn sống, thật ra mọi chuyện trong ngoài đều do Nhị ca xử lý, hiện tại y thừa kế gia chủ là trở nên danh phận chính thức, không ai tìm ra được khuyết điểm nào cả.

Dĩ nhiên lão Tứ Cố Khắc Tịch cũng có bài toán như ý của mình, rốt cục Cố Hối Minh chỉ là ‘nghiệt chủng’ không nguồn cội, lão thái thái còn đó một ngày, y sẽ không ngóc đầu lên nổi, mình muốn lung lạc, khống chế y sẽ rất dễ dàng. Không giống địa vị gia chủ rơi vào trong tay Tam ca một mẹ đồng bào, đó mới là không trông cậy gì được!

Trước kia hai người không chịu kêu một tiếng Nhị ca, không ngờ rằng hiện tại xun xoe lấy lòng mình, sâu trong đáy mắt Cố Hối Minh có vẻ đắc ý khôn tả, nhưng ngoài miệng vẫn khiêm tốn nói:

- Đệ nói gì vậy, Nhị ca ta lưu lạc bên ngoài không chỗ nương tựa, may nhờ Cố gia thừa nhận quy tông đã là ân điển lớn lao, sao dám mơ ước địa vị gia chủ chứ? Ta đây sẽ đi thỉnh lão thái thái, tuyển chọn người tài trong Nhị đệ Tam đệ.

Cổ lão thái thái cầm quả trứng đầu rồng, được mấy tên thị nữ nâng đỡ đi tới, tuổi tám mươi mới vừa vênh vang hống hách không lâu, nỗi đau mất đi con trưởng đã làm cho bà trở nên già đi rất nhiều.

Ánh mắt phức tạp nhìn hai con trai ruột một chút, cuối cùng rơi vào trên mặt khiêm nhường của Cổ Hối Minh, bà bất đắc dĩ hừ một tiếng:

- Thôi, hai tên bất thành khí, Cổ gia cũng không có người nào khác có thể dùng được nữa, chức gia chủ này cũng chỉ có thể để Hối Minh ngồi đi... Người đi theo lão Đại những năm qua xử lý mọi chuyện bên trong bên ngoài, lão thân cũng thấy rất rõ ràng...

- Mẫu thân Đại nhân!

Cổ Hối Minh bật khóc quỳ xuống, không ai chú ý khước miệng y khẽ nhếch lên.

Nhưng vào lúc này, bên ngoài ồn ào huyên náo một trận, người làm vội vàng vàng chạy vào báo cáo:

- Hải Thanh Thiên, Đường Phủ Tôn, Tàn trưởng quan tới phúng điếu.

Trước mặt đại môn khí thế hùng vĩ, Tàn Lâm đứng chấp tay, quan sát tám chữ to Huỳnh hữu đệ cung, Cổ thị gia phong viết theo thể chữ Nhan trên vách, nụ cười lộ vẻ hài hước chế giễu nồng đậm. Mà Cổ gia giấy vàng tung bay trong mắt hắt lại là hang ổ của tội ác, tràn đầy khí tức tội phạm lạnh lẽo.

Sắc mặt Hải Thụy tỏ ra vô cùng tức giận, thần sắc Đường Kính Đình tỏ ra hoảng hốt, thỉnh thoảng cúi đầu thở dài, khí sắc hai thầy trò không tốt chút nào.

Cổ Hối Minh chính thức lấy thân phận gia chủ, dẫn dắt Tam đệ, Tứ đệ cùng các vị diệt nhi ra đón.

Cổ Khắc Liên, Cổ Khắc Tịch cũng không đau buồn gì đối với cái chết bất ngờ của Đại ca, lúc này nghe nói Hải lão tiên sinh cùng Phủ Tôn bản phủ đều tới phúng viếng, sắc mặt còn lộ ra vẻ vui được yêu mà kính sợ, đặc ý vô cùng. Xem đi, mặc dù lão Đại đã chết nhưng Cổ gia ta vẫn còn là đại gia thân hoạn hàng đầu Quỳnh Châu, ngay cả Hải Thanh Thiên cùng Đường Phủ Tôn cũng nắm tay nhau tới đây phúng viếng.

Duy chỉ có Cổ Hối Minh dáng vóc gầy gò, hai mắt sưng đỏ, tinh thần mệt mỏi hình dung tiêu tụy, dáng vẻ hết sức đau buồn vái chào sát đất:

- Hải Thanh Thiên, Đường Phủ Tôn, Tàn trưởng quan, gia huynh bất hạnh mất mạng trong tay hung đồ, làm phiền ba vị tới đây phúng viếng, tiểu nhân cực kỳ sợ hãi.

Rốt cuộc vẫn là Cổ Nhị lão gia hiền lương nhất! Tân khách tới đây phúng viếng nghe vậy gật đầu lia lịa, thâm nhủ trong lòng: trong bốn đứa con của Cổ gia, Cổ Hối Minh hiền nhất, lời này quả thật không sai.

Nhưng Cổ Hối Minh nói xong, sắc mặt Hải Thụy thay đổi mấy lần, muốn nói cái gì lại hết sức nhẫn nhịn, Đường Kính Đình cũng tỏ ra bối rối, dường như là không hề nghe lời y vừa nói.

Tàn Lâm tiến lên trước một bước, ngoài cười mà trong không cười:

- Cổ Nhị lão gia yên tâm, Hải lão tiên sinh, Đường Phủ Tôn cùng ta nhất định sẽ tra rõ án mạng gia huynh nước cạn lời đá, bắt tên hung thủ âm hiểm xảo trá kia chịu tội trước pháp luật.

Cổ Hối Minh nghe vậy thần sắc khẽ biến, cười khan hai tiếng, len lén quan sát thần sắc Tàn Lâm, nhưng lại không nhìn ra đầu mối gì.

Cổ Khắc Liên, Cổ Khắc Tịch luôn miệng khen phải:

- Đúng đúng đúng, Tàn trưởng quan nói rất đúng, có Hải Thanh Thiên làm chủ, nhất định gia huynh sẽ không phải chết không minh bạch.

Thanh danh Hải Thụy ở Quỳnh Châu cực lớn, Đường Kính Đình là môn sinh lão, Tàn Lâm là một cảm y võ quan bị cách chức, cho nên trong lời nói huynh đệ Cổ gia đều lấy Hải Thụy làm chủ.

Không ngờ rằng Hải Thụy nghe được câu này, nhất thời bối rối mặt đỏ tới mang tai, trợn tròn hai mắt không nói nửa lời. Đường Kính Đình cũng rũ cúi đầu, dù biết rõ hung thủ sắp sa lưới nhưng cũng không thể phần chân tình thần.

Bạch Sương Hoa cảm thấy vui lên, tra ra vụ án lần này chẳng những làm cho Cố gia phải giật mình kinh hãi, hơn nữa e rằng từ nay về sau hai thầy trò Hải Thụy Hải lão nhi và họ Đường này cũng không tiện lên tiếng huênh hoang trước mặt Tần Lâm nữa.

Cố Khắc Tịch thấy thần sắc mấy người này cổ quái, trong lòng không hiểu vì sao, lại hỏi:

- Đúng rồi, xin hỏi mấy vị Đại nhân, nghe nói ngày hôm qua tìm được Thích Đại Lang tự vận ở Ngũ Lý Cầu phía Đông thành, tiếp theo bộ khoái lưng sục phía Tây thành, chẳng lẽ là Thích Đại Lang còn có đồng bọn trốn ở đó?

- Đồng bọn ư?

Tần Lâm cười, nói đầy ẩn ý sâu xa:

- Phải nói là chủ mưu mới đúng chứ.

Cơ mặt nơi Mi Tâm Cố Hối Minh giật giật, thần sắc khó coi nhưng vẫn cười bồi, giả vờ không để ý lời của Tần Lâm, đưa mọi người vào Cố gia, ra sau bình phong chính là linh đường.

Cố lão thái thái, mấy vị đương gia nương tử đều ở chỗ này, thấy bọn Hải Thụy đi vào vén áo thi lễ với bọn họ, sau đó chuyển vào hậu đường.

Không khí trong linh đường lại khác, lụa trắng trường đen, ánh nến chập chờn, từng mảnh tro tàn bay chập chờn phiêu đảng, khiến cho người ta chợt cảm thấy bi ai.

Cố Hối Minh quỳ trước linh cữu, lên tiếng khóc rống:

- Đại ca, Đại ca ra đi quá đột ngột, bảo Nhị đệ phải làm sao... Mấy ngày liên tiếp như lạc vào trong mộng, chỉ muốn theo huynh mà đi...

- Nhị ca, Nhị ca bảo trọng, đừng nên như vậy!

Cố Khắc Liên, Cố Khắc Tịch vội vàng tiến lên đỡ y dậy, tối thiểu trước mặt người ngoài, bọn họ luôn luôn thể hiện ra vẻ huynh hữu đệ cung.

- Ha ha ha...

Thình lình Tần Lâm cất tiếng cười to không có hình tượng chút nào, tiếng cười vang vọng giữa linh đường tịch mịch.

Tân khách phúng điếu và người Cố gia đều nhìn hẩn, không hiểu có chuyện gì. Có người còn cau mày thâm nghĩ cảm y vô quan làm việc quá dẫn hoang đường, chẳng trách nào bị cách chức trục xuất khỏi kinh sư.

Cố Hối Minh lau nước mắt, giả bộ hồ đồ:

- Người chết là chuyện lớn, dù sao linh tiền gia huynh hết sức trang nghiêm, không biết vì sao Tần trưởng quan bật cười, đây là cực kỳ xúc phạm...

Tần Lâm thu nụ cười lại, ánh mắt băng hàn đâm về phía Cố Hối Minh, trầm giọng nói:

- Ta cười Cố Nhị lão gia ngài cũng không hề 'lạc vào trong mộng', ngược lại Cố Khắc Độc chết đi kia sợ rằng chết đến trước mắt vẫn còn ở trong giấc mộng mà người thêu dệt không tỉnh lại, đến âm tào địa phủ vẫn là một con quỷ chết oan!

- Cái, cái gì?

Toàn thân Cố Khắc Liên, Cố Khắc Tịch run run một cái, không tự chủ được buông Cố Hối Minh ra, ngơ ngác nhìn Tần Lâm, lại nhìn sang Cố Hối Minh, giống như thấy quỷ sống giữa ban ngày.

Ánh mắt Cố Hối Minh lóe lên không chừng, lui về sau một bước, giả bộ như hết sức oan ức:

- Tần trưởng quan nói như vậy, chẳng lẽ là nghi ngờ tại hạ sao? Oan uổng, đây chính là oan uổng tày trời... Hải Thanh Thiên, ngài tra xét rõ ràng, nhất định phải rửa sạch oan khuất cho tiểu nhân, họ Tần nói tiểu nhân là hung thủ, hẩn có chứng cứ gì? Hung thủ rõ ràng chính là Thích Đại Lang!

Ánh mắt Hải Thụy phức tạp nhìn Cố Hối Minh, không nói một lời.

Tần Lâm cười lạnh nói:

- Hay ột chiêu lấy thối làm tiến, coi như cũng có vài phần bản lĩnh, chẳng trách nào có thể gây ra hai vụ án giết người liên tiếp. Cổ Hối Minh, người không cần giả vờ giả vịt nữa, sát hại Cổ Khắc Độc sau đó giả họa cho Thích Đại Lang, sau khi đẩy y chết đuối bèn dời thi thể tới Ngũ Lý Câu, hết thấy đều do một tay người làm ra!

Thần sắc Cổ Hối Minh có hơi hốt hoảng, nhưng vẫn cứng cổ nói:

- Người vu khống! Ta, ta căn bản không hiểu người nói cái gì, ta cũng chưa từng gặp qua Thích Đại Lang...
- Chưa từng gặp qua Thích Đại Lang ư?

Tần Lâm cau mày lại, như cười như không hỏi.

- Ta, ta nói là sau lần gặp trước công đường, cũng không còn gặp lại y lần nào nữa.

Cổ Hối Minh ra sức giảo biện.

Tần Lâm truy vấn tận cùng không tha:

- Rốt cục người đã gặp y mấy lần?

- Lúc... lúc ở nhà, y đặt điều nói lão bà mình bị cưỡng gian, muốn làm tiền gia huynh, tới gây rối hai lần, ta chỉ gặp y hai lần đó.

Tuy rằng thanh âm Cổ Hối Minh rất lớn nhưng lại tránh né không dám chạm vào ánh mắt Tần Lâm, bởi vì ánh mắt đối phương còn sắc bén hơn dao, như đâm thẳng vào tim y.

Tần Lâm tiếp tục truy vấn:

- Nói như vậy, trước sau giờ Mùi hôm xảy ra vụ án, người có bảo Thích Đại Lang đi tới biệt viện hậu sơn Cổ gia cách đây mấy dặm hay không?

- Không có không có.

Cổ Hối Minh lắc đầu quầy quẩy, trong lòng càng ngày càng lạnh toát.

Bọn Cổ Khắc Tịch, Cổ Khắc Liên lại càng kinh hoảng, gia nghiệp Cổ thị rất lớn, có mấy ngôi biệt viện, trong đó có một ngôi ở bên kia hậu sơn đã từ lâu không ai ở, do Cổ Hối Minh trông coi.

Tần Lâm nở một nụ cười của thợ săn tóm được con mồi, gần từng chữ nói:

- Như vậy xin người hãy giải thích, tại sao nước trong phổi Thích Đại Lang khác xa nước sông Ngũ Lý Câu, lại hoàn toàn giống với nước trong ao nơi biệt viện hậu sơn Cổ thị? Tại sao trên vật dụng, hành lang biệt viện ấy đồng thời xuất hiện vân tay của người và Thích Đại Lang?

Ngưu Đại Lực mang một chiếc bàn bát tiên sơn đi tới, trên bàn hiện ra mấy dấu vân tay màu bạc hết sức rõ ràng.

Tối hôm qua lúc Tần Lâm ngủ say, Lý Đại Chủ và thật nhiều thủ hạ bộ khoái của y dốc hết trợn ổ lưng sục, tìm tòi mỗi một hồ nước khả nghi ở phía Tây thành. Rốt cục phát hiện có bốn chỗ tương tự như lời Tần Lâm miêu tả, tức không có nước ra vào, thực vật họ thảo trong nước phong phú, có màu hơi xám, trong đó có hồ nước nơi biệt viện Cổ gia.

Sáng sớm Tần Lâm thức dậy biết được chuyện này, mặc dù hần đã có dự liệu nhưng vẫn nghiêm túc cầu thị làm đúng sự thật. Sau khi xem qua bốn mẫu nước dưới kính hiển vi, rốt cục xác định là biệt viện Cổ thị.

Biệt viện này từ rất lâu không có người ở, ở vào trạng thái nửa hoang phế, cũng không có người Cổ gia trông coi. Tần Lâm không làm kinh động bất cứ ai trực tiếp đi vào khám nghiệm, dùng cọ quét vân tay phối hợp bột bạc, làm hiện ra thật nhiều vân tay, Sau khi lấy được chứng cứ không thể cãi lại, lúc này mới chạy tới Cổ phủ nhất cử bắt hung thủ lại.

Cổ Hối Minh nhìn dấu tay trên bàn, biểu lộ như gặp quỷ giữa ban ngày, mồ hôi trên trán rơi xuống giọt giọt, trông mắt xoay chuyển liên hồi, vẫn còn đang vắt óc nghĩ cách gỡ tội.

- Cố Hối Minh, người nhận tội đi.

Về mặt Hải Thụy trầm buồn, rất là nghiêm nghị nhìn hắn:

- Không chỉ là cái bàn này, trên hành lang, vòng cửa, Tần trưởng quan đều phát hiện ra dấu vân tay của Thích Đại Lang và một người khác. Chúng ta so sánh với dấu vân tay mà người đã lẩn trong bản cáo trạng vụ án Thích Tần thị thay cho huynh trưởng của mình... Phát hiện chính là người!

- Huynh hữu đệ cung, Cố thị gia phong, vì sao người làm ra chuyện người giận trời oán như vậy?!

Đường Kính Đình giậm chân tức tối, gằn giọng nói:

- Cố Hối Minh, người thật là nổi nhục sĩ lâm!

- Sợ rằng nổi nhục sĩ lâm không chỉ là ta!

Cố Hối Minh đột ngột cười lên càn rỡ, y đã hoàn toàn bộc lộ, không còn cố kỵ gì nữa, trợn tròn hai mắt, hết sức không phục nhìn Tần Lâm:

- Ta chỉ không phục, vì sao người lại nghi ngờ ta? Chuyện này vốn là cực kỳ bí mật!

Thật sự là y làm sao!? Cố Khắc Tịch, Cố Khắc Liên bị dọa sợ đến sắc mặt xám như đất, ngồi phệt xuống đất.

- Cực kỳ bí mật!?

Tần Lâm phì cười một tiếng

- Được rồi, nói cho người biết cũng không sao, lúc ta nghi ngờ quan hệ giữa người và Cố Khắc Độc cũng không tốt như tưởng tượng, là bắt đầu từ vụ án Thích Tần thị tố cáo. Người chịu bỏ ra tám mươi lượng bạc mời Hải lão tiên sinh viết văn chúc thọ, lại nói với Thích Đại Lang rằng Cố Khắc Độc không chịu ra năm mươi lượng bạc xóa đi chuyện cường gian Thích Tần thị. Hừ hừ, nếu thật sự là huynh hữu đệ cung, vì sao người không chịu móc tiền túi mình ra dẹp yên vụ tố cáo mất thể diện này cho huynh trưởng?!

Hải Thụy trợn to hai mắt, râu bạc run run:

- Tần tiểu hữu, ý của người là?

- Sợ rằng vụ án Thích Tần thị chính là do y ngấm ngầm đâm thọc gây ra.

Tần Lâm nhàn nhạt nói.

- Đúng, là ta!

Chuyện đã tới nước này Cố Hối Minh cũng không còn đường chối cãi, thẳng thắn thú nhận hết thấy tội ác đã làm.

Thật ra thì ban đầu Cố Khắc Độc đã bằng lòng ra năm mươi lượng bạc chấm dứt án này, nhưng nếu là như vậy, mâu thuẫn giữa Thích Đại Lang và Cố Khắc Độc sẽ không lớn. Sau khi Cố Hối Minh giết anh sẽ khó lòng đổ tội sang cho Thích Đại Lang được.

843. Chương 843: Thảm Tuyệt Nhân Luân

Vì vậy Cố Hối Minh nói với Thích Đại Lang rằng huynh trưởng không bằng lòng ra bạc, khích tên này đến phủ nha tố cáo, như thế mâu thuẫn giữa Cố Khắc Độc và Thích Đại Lang sẽ công khai trước thiên hạ. Một khi Cố Khắc Độc bị hại, dưới tình huống bình thường đầu tiên quan phủ sẽ nghi ngờ Thích Đại Lang hành hung trả thù.

Vụ án Thích Tần thị bất quá chỉ là mở màn cho chuyện Cố Hối Minh giết anh, sau đó mới là tuồng hát chính.

Hàng ngày vào buổi trưa Cổ Khắc Độc tản bộ một mình, không muốn người khác đi theo, thật ra là vì gần đây lão mới cảm dỗ được một người vợ nhỏ, nữ nhân kia cơ hồ trở thành thiếp thất bên ngoài của lão.

Cổ Hối Minh nắm giữ hành tung huynh trưởng, sau khi phát hiện lão bắt buộc đi qua Hữu Cung kiều bèn thiết kế kế hoạch mưu sát tỉ mỉ mà kín đáo:

Đầu tiên y tập kích Cổ Khắc Độc trên cầu, dùng hòn đá đập đầu, sau đó đập nát tiểu đệ đệ lão, nguy trang thành hung thủ vụ án ba chiếc cầu gây án lần nữa. Vụ án ba chiếc cầu trước đó hạ thân ba người chết nhuộm đỏ máu tươi, chỉ cần tìm người mục kích hiện trường khi đó là được.

Sau đó, nếu như quan phủ nhận ra được có điều khác nhau với ba vụ án trước, như vậy y sẽ tiếp tục giết chết Thích Đại Lang, lại nguy tạo dấu hiệu giả tạo Thích Đại Lang sợ tội tự vận, nhờ đó che giấu hung thủ thật sự.

Cổ Hối Minh khích bác Thích Đại Lang cáo trạng Cổ Khắc Độc, làm cho ai ai cũng biết vụ án Cổ Khắc Độc cường gian Thích Tần thị, chính là chuẩn bị trước khi gây án.

Cổ Hối Minh cân nhắc liên tục, cảm thấy kế hoạch đã kín kẽ như áo trời, vì vậy trước khi gây án hai ngày bèn thông báo cho Thích Đại Lang, bảo rằng Cổ Khắc Độc vì thanh danh hy vọng Thích Đại Lang thanh minh lời đồn lão cường gian Thích Tần thị, có gì từ từ nói, bảo y tới biệt viện hậu sơn Cổ gia thương lượng.

Thích Đại Lang nghe nói như thế, thật sự là niềm vui bất ngờ, y đang tính toán lần này có thể kiếm chác được một khoản. Vốn y là một tửu quỷ, chung sống cùng hồ bằng cầu đặng không tránh được tiết lộ chút phong thanh, chuyện này sau khi xảy ra án mạng đã tiến thêm một bước chứng thực tội danh ‘làm tiền bắt thành hành hung giết người’ của y.

Cuối giờ Ngọ hôm xảy ra vụ án, Thích Đại Lang dựa theo ước định đi tới biệt viện ở hậu sơn Cổ gia, bất quá chờ y không phải là bạc của Cổ Khắc Độc, mà là bấy rập tử vong. Cổ Hối Minh cùng tâm phúc Cổ Tam đẩy y xuống hồ nước, Thích Đại Lang không biết bơi lập tức chết đuối, thi thể chìm dưới hồ.

Kế tiếp Cổ Hối Minh chạy tới Hữu Cung kiều, tập kích Cổ Khắc Độc từ phía sau. Kẻ vô tình người hữu ý, tội ác này tiến hành hết sức thuận lợi, một đòn thật mạnh nện vào sau gáy đã lập tức hủy đi tính mạng Cổ Khắc Độc. Sau đó Cổ Hối Minh đập nát tiểu đệ đệ người bị hại, lại ném hung khí xuống sông, nguy tạo thành hung thủ vụ án ba chiếc cầu gây án lần nữa.

Đến lúc này Cổ Hối Minh tự cho là giọt nước không lọt, quan phủ sẽ bị vụ án ba chiếc cầu phát sinh trước đó nắm mũi dẫn đi. Cho dù hung thủ vụ án ba chiếc cầu sa lưới, chỉ sợ y cũng khó mà phủ nhận vụ án này, quan phủ sẽ dùng nhục hình bức cung, ép y nhận cả vụ án này, một lần bắt được mười lần không.

Cho dù là xảy ra chuyện gì ngoài dự liệu, quan phủ không bị che mắt bởi vụ án ba chiếc cầu, Cổ Hối Minh vẫn còn kế mượn xác hoàn hồn. Đến lúc đó y ném thi thể Thích Đại Lang ra, nguy tạo hiện trường sợ tội tự vận, tội giết chết Cổ Khắc Độc cũng sẽ bị Thích Đại Lang gánh lấy.

Y không ngờ rằng Tần Lâm mắt thần như điện, đầu tiên từ bầy cá tụ tập dưới Hữu Cung kiều tìm được hòn đá là hung khí, sau đó lại phát hiện hạ thân người chết bị đập nát mà không phải bị cắt đi. Ngay từ đầu hẳn đã khám phá ra quỷ kế của hung thủ gây án bắt chước vụ án ba chiếc cầu, vạch trần làn sương mù thứ nhất mà Cổ Hối Minh bố trí.

Việc đã đến nước này, Cổ Hối Minh không thể không liều một phen, xế chiều hôm đó thừa dịp Cổ gia làm tang sự bận rộn, y nhanh chóng trở về biệt quán mò thi thể Thích Đại Lang lên, cho Cổ Tam đánh xe ngựa chở tới Ngũ Lý Câu phía Đông thành. Dích thân y bắt chước bút tích Thích Đại Lang, khắc mấy chữ ‘Đại thù phải báo, lấy cái chết chuộc tội’ lên tảng đá.

Kết quả sự việc trái với ý muốn ban đầu, làn sương mù thứ hai này vẫn không thể chịu đựng được một hiệp dưới ánh mắt sắc bén như dao của Tần Lâm, đã bị vỡ tan tành, thủng hàng trăm hàng ngàn lỗ, để lộ ra chân tướng mà Cổ Hối Minh dùng trăm phương ngàn kế cố gắng che giấu.

Sắc mặt Cổ Hối Minh đỏ bừng, thở hồng hộc giống như dã thú bị thương, hung hăng nhìn chằm chằm Tần Lâm:

- Bại trong tay người, ta tâm phục khẩu phục, thật ra thì lúc ở Hữu Cung kiều, ta đã cảm thấy có thể lần này không trốn thoát lòng bàn tay của người...

- Người cũng tự biết mình, vậy vì sao lại rơi vào nông nỗi này?

Tần Lâm nhìn hai chữ ‘hiếu thuận’ trên bảng sơn đen thép vàng treo trong đại đường Cổ gia, lại nở một nụ cười giễu cợt.

Cổ Khắc Liên, Cổ Khắc Tịch mới vừa phục hồi tinh thần lại, cùng nhau kêu to:

- Giải cho tên nghiệt chủng, chỉ vì địa vị gia chủ mà gây ra tội ác tày trời như vậy!

Đường Kính Đình giận đến mặt đỏ tới mang tai:

- Lấy đệ thí huynh, nhân luân thâm biến, quả thật là nỗi nhục của sĩ lâm Quỳnh Châu, nỗi nhục của sĩ lâm Lĩnh Nam!

Hải Thụy không nói nửa lời, chỉ lắc đầu thở dài không dứt trước kia lão rất có hảo cảm với Cổ Hối Minh, nhưng bây giờ xem ra cũng chỉ có thể coi là mắt mình bị mù, đã nhìn lầm người.

Cổ Hối Minh đột nhiên bật cười to:

- Nỗi nhục của sĩ lâm, nhân luân thâm biến?! Ha ha ha, Đường Tri Phủ ngài thật biết nói đùa! Đúng, ta thí huynh, bất quá nói đến nỗi nhục của sĩ lâm còn có người xếp hạng trước cả ta!

Cổ Khắc Liên, Cổ Khắc Tịch nghe thấy câu này, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi, muốn xông lên che miệng Cổ Hối Minh, nhưng Cổ Hối Minh chợt trừng mắt. Dáng vẻ y như đã hóa điên, khiến cho hai người bọn họ bị dọa sợ tới nỗi lui về phía sau hai bước.

Đường Kính Đình gần giọng nói:

- Cổ Hối Minh, người nói như vậy là có ý gì?

Cổ Hối Minh khề cằn rằng, không nói tiếng nào, ngửa mặt nhìn hai chữ ‘hiếu thuận’ treo cao trên linh đường, chỉ cười lạnh không ngừng.

- Quan nhân giết chết Đại lão gia, cũng là vì thiếp thân.

Nhị nương tử đã từ phía sau đi ra không biết từ lúc nào, sắc mặt tái nhợt, đôi môi run lấy bầy, ánh mắt đau đớn nhìn chằm chằm Cổ Hối Minh.

Rốt cục sắc mặt Cổ Hối Minh thay đổi:

- Như Bình!

Như Bình không để ý đến y, vén áo thi lễ mọi người:

- Chuyện đã tới nước này, thiếp thân cũng không cần giấu diếm gì nữa. Đại lão gia hoang đường vô sỉ, ngay cả... ngay cả em dâu cũng không chịu buông tha, mượn phương diện làm ăn đẩy Hối Minh đi, tìm cơ hội muốn làm ô nhục thiếp thân. Sau đó thiếp thân lấy cái chết ép buộc, lão mới chuyển chủ ý sang Thích Tần thị, nhưng sau khi Thích Tần thị đi rồi, lão vẫn tiếp tục buông lời chọc ghẹo thiếp thân...

Bạch Sương Hoa phát ra tiếng thở dài sâu kín, từ ngày lên vào Cổ phủ nhìn thấy tình hình, nàng đã sinh lòng nghi ngờ, không nghĩ tới tội ác đang nhất nhất diễn ra ở bên cạnh mình, rốt cục hiện tại đã được chứng thật, tâm trạng nàng hết sức không vui.

Tần Lâm cầm tay nàng siết chặt, cũng phát ra tiếng thở dài từ tận đáy lòng.

Hải Thụy cùng Đường Kính Đình đều cả kinh trợn mắt há mồm, không nghĩ tới Cổ gia là danh môn sĩ lâm Quỳnh Châu, lại sinh ra thảm kịch thảm tuyệt nhân luân như thế. Hai người không tự chủ được đưa mắt nhìn về phía hai huynh đệ Cổ Khắc Liên, Cổ Khắc Tịch.

Thần sắc huynh đệ Cổ gia hốt hoảng, ánh mắt lén lút tránh né, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào, không dám phản bác lời của Nhị tẩu Như Bình.

Thấy dáng vẻ bọn họ như vậy, Hải Thụy đã hiểu ra hết thảy. Cho dù là huynh đệ Cổ gia không phải là tông phạm của Cổ Khắc Độc, chắc chắn cũng có hiềm nghi biết chuyện mà không báo, dung túng bao che. Mà ‘nghiệt chủng’ Cổ Hối Minh và thê tử Như Bình phải chịu khuất nhục ở Cổ gia thế nào, không cần nói cũng biết.

- Cổ Hối Minh ôi Cổ Hối Minh, người thật là hồ đồ!

Hải Thụy vừa cảm thấy đau lòng, lại vừa tức giận, râu bạc run run, run giọng nói:

- Cho dù là việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, vì sao người không cáo đến Đường Tri Phủ? Chẳng lẽ lão phu và Đường Tri Phủ không thể chủ trì công đạo cho người sao!? Người lại phạm vào tội nghiệt giết người hại mạng như vậy, thật là hồ đồ!

Đường Kính Đình cũng tỏ ra khổ sở nói:

- Ôi, vụ án liên quan tới danh dự cá nhân như vậy, có thể bí mật xét xử ở nội đường, bản quan sẽ làm hết sức để không truyền ra ngoài, Cổ Hối Minh lại liều mạng làm càn như vậy... Cổ gia đứng đầu trong sĩ lâm Quỳnh Châu, hiện tại gây ra chuyện tày trời như vậy, thành tích giáo hóa mục dân của bản quan coi như mất sạch không còn.

Bạch Sương Hoa hừ lạnh một tiếng, trong đôi mắt lạnh như băng lóe lên ngọn lửa, khoe miệng khê nhếch khinh thường. Hừ, các người thật sự không biết, hay là biết mà vẫn giả bộ hồ đồ?!

Tần Lâm nhìn nàng lắc đầu một cái, bây giờ cũng không cần phải nói gì cả, sự thật chính là sự châm biếm trào lộng tuyệt hảo.

Cổ Hối Minh cau mày, đôi môi giật giật, sắc mặt vô cùng cổ quái nhìn Hải Thụy, hồi lâu sau mới cười khổ nói:

- Hải Thanh Thiên, tiểu nhân còn nhớ ngài từng nói qua, phạm xử án nghi nan trong hai bên nguyên bị cáo ắt phải xử ép một bên, thay vì xử ép huynh, không bằng xử ép đệ.

Chỉ một câu nói nhẹ nhàng lại giống như sấm nổ giữa trời quang, chấn động Hải Thụy hồn phi phách tán. Lão lập tức ngậy người ra tại chỗ, đôi môi run rẩy kịch liệt, thân hình lão đảo muốn ngã.

Vì duy trì cương thường lễ nghĩa, vì bảo vệ lời dạy Nho gia huynh hữu đệ cung, Hải Thụy đã đưa ra tiêu chuẩn định sẵn ‘Thay vì xử ép thúc, không bằng xử ép diệt, thay vì xử ép huynh, không bằng xử ép đệ’ từ trước, cho là làm như vậy có thể duy trì trung hiếu nhân nghĩa, có thể chính đồn thời thế lòng người.

Nhưng Hải Thụy ngàn vạn lần không nghĩ tới, chính là tiêu chuẩn định sẵn này đã làm cho Cổ Hối Minh hoàn toàn mất đi lòng tin với lão và đệ tử Đường Kính Đình, gây ra hai vụ án đẫm máu. Xét từ một góc độ nào đó, chính là đạo học cương thường việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, thay vì xử ép huynh, không bằng xử ép đệ vân vân... đã thúc đẩy xảy ra huyết án này, đạt tới cực điểm thâm tuyệt nhân luân.

Sự thật huyết án Cổ phủ đã chứng minh tiêu chuẩn định sẵn là sai lầm, lễ nghĩa cương thường mà Hải Thụy hết sức muốn duy trì rốt cục lại bị chính tay lão phá hoại. Lão tiên sinh chỉ cảm thấy cổ họng chột ngọt, thân thể lão đảo ngã xuống.

- Lão sư, lão sư!

Đường Kính Đình kinh hô thất thanh, nhanh chóng đỡ lấy Hải Thụy. Đám tùy tùng phủ nha bấm Nhân Trung, xoa huyết Thái Dương cho lão, rất lâu sau mới từ từ tỉnh lại.

Sau khi Hải Thụy tỉnh lại lập tức nhìn chăm chăm Tần Lâm, đôi môi mấp máy không nói nên lời, sắc mặt nóng nảy mà áy náy.

Tần Lâm nắm tay lạnh như băng của Hải Thụy, vỗ nhẹ nhẹ:

- Hải lão tiên sinh, lão muốn nói gì, ta đã hiểu. Trước tiên người xử án phải giữ vững tâm mình, không để bị ngoại vật làm động, như vậy mới có thể chấp pháp công bình, không thiên vị bất kỳ bên nào. Đây gọi là trong lòng có thiện niệm, còn nếu lão muốn đưa những thứ ngoài công chính ra vào trong quá trình xét xử, dùng giàu nghèo, trưởng ấu, tôn ti... để thiết lập định kiến ban đầu, kết quả cuối cùng sẽ hoàn toàn ngược lại.

Hải Thụy ra sức gật đầu một cái, Đường Kính Đình hí hóp mắt như có điều suy nghĩ, hai thầy trò này cũng không phải là hạng người ngu ngốc ngoan cố, thậm chí có thể coi là quan tốt trong thời này. Sau khi phá giải được chấp niệm trong lòng, nhất thời trước mắt thông suốt sáng sủa.

Mấy ngày sau, sĩ lâm Quỳnh Châu còn chưa khôi phục như cũ từ sau chấn động huyết án Cổ phủ, như đã đoán trước, chiếu lệnh mong đợi đã lâu rốt cục cũng đến: Trương Tứ Duy, Nghiêm Thanh liên danh thượng tấu, triều đình khôi phục đại thanh quan Hải Thụy, thăng làm Hữu Đô Ngự Sử Nam Kinh.

Đô Ngự Sử chính là đại quan chính nhị phẩm, với danh vọng của Hải Thụy e rằng triều đình sẽ còn trọng dụng thêm một bước nữa. Người trong sĩ lâm Quỳnh Châu nhất thời ào ào chen chúc về phía chỗ ở Hải Thụy, chúc mừng lão từng bước lên cao, lại bị hai nàng thiệp thất dùng lời lẽ khéo léo cự tuyệt, ngăn lại ngoài cửa.

- Lão sư cần gì làm như vậy?

Trong thư phòng, Đường Kính Đình cười khổ không thôi.

Hải Thụy cầm bút viết tấu chương như bay, cho đến khi viết xong chữ cuối cùng mới ném bút sang bên, cười nói:

- Lão phu có mặt mũi nào đi làm Hữu Đô Ngự Sử! Năm đó Giang Lăng tướng công nói không sai, lão phu là cỏ xanh vạn năm, chỉ có thể ngạo sương tuyết mà không thể làm ruộng cật. Tài Tần Lâm hơn xa lão phu, nếu triều đình sử dụng thích đáng, chắc chắn sẽ là tường thành của quốc gia, lợi khí để trừ lục gian tà. Thà rằng lão phu không làm Hữu Đô Ngự Sử, cũng phải bảo cử hần phục hồi chức quan như cũ!

Không gì đẹp hơn chốn nhân gian vào tiết tháng Tư, phong cảnh bình nguyên Hoa Bắc kinh sư Xuân về rạng rỡ. Bên trong phủ đệ Tần Lâm nằm ở hẻm Thảo Mạo, hoa tươi đua nhau khoe sắc, gió Xuân thổi lất phất dương liễu tung bay, trên không hồ nước có một đôi én đang bay.

Từ Tân Di dùng khăn gấm thêu hình khổng tước ngậm châu buộc trên đầu, thân mặc giáng sa cung trang duỗi đôi chân dài ra không có chút hình tượng gì, đường hoàng ngồi trên một tảng Thái Hồ thạch. Tay nàng cầm con cờ trắng rất lâu vẫn không hạ xuống, tròn tròn mắt hạnh, xuất thần nhìn đôi én đang chao liệng trên trời.

Trương Tử Huyền cầm con cờ màu đen, gõ bàn một cái:

- Đây, tới phiên tỷ đó!

Thiên kim tướng phủ vận một bộ đồ tang màu trắng, có câu nói nữ tử mặc hiếu phục càng thêm xinh đẹp, càng làm nổi bật khí phách như ngọc của nàng. Sau khi trở lại nhà ở kinh sư, sống chung với Từ Tân Di, Thanh Đại, nàng đã dần dần khôi phục lại sau cảm giác thất chí khi trước.

844. Chương 844: Vò Dấm Sơn Tây

Có lúc đau đớn sẽ mang lại lực lượng hùng mạnh hơn nữa, dường như Trương Tử Huyền hiện tại cười nhiều hơn trước. Nhưng trong lúc vô tình, nụ cười nàng toát ra vẻ nghiêm túc trầm ổn, đây là chuyện trước nay chưa từng có.

Sách trong thư phòng nàng, Tứ Thư Ngũ Kinh và điển tịch đại nho Tống Minh đều bị ném vào góc. Chỉ cần đọc tên sách mà đêm đêm nàng hay chong đèn đọc, là có thể hù dọa đám tiên sinh Hàn Lâm thâm nhuần bát cổ văn và tam cương ngũ thường trong đầu gần chết: Trường Đoản Kinh, Quỷ Cốc Tử, Trúc Thư Kỷ Niên, Lữ Thị Xuân Thu...

Những bộ sách bí ẩn tương truyền này lật nghiêng toàn bộ lịch sử đã được người đời quen thuộc. Tam đại Thánh Vương Nghiêu Thuấn Vũ cũng không phải là nhường ngôi một cách thuận hòa êm đẹp, mà quá trình truyền thừa để vị trền đầy âm mưu quỷ kế. Nhân vật Nho gia được sùng bái như thánh hiền Chu Công Đán lại không khác Vương Mãng, Tào Tháo về bản chất. Chiến Quốc thất hùng tranh bá, không chỗ nào là không dùng gian kế đối phó nhau...

Từ Tân Di vẫn chưa phục hồi tinh thần lại, Trương Tử Huyền gõ vào bàn cờ lần nữa, nàng mới giật mình tỉnh lại:

- A, đến phiên ta rồi sao? Ha ha sáng nay dậy sớm tới Tây Sơn đua ngựa, cho nên có hơi phân thần.
- E rằng không phải là vì thức dậy quá sớm, mà là nhìn thấy đôi én kia cho nên trong lòng có cảm ngộ.

Trương Tử Huyền mím môi khê cười.

Nước da bánh mật của Từ Tân Di đỏ ửng lên, bĩu môi nói:

- Hừ, chẳng lẽ muội không nhớ tên kia sao, ôi, chỉ có tiểu Thanh Đại ngốc nghếch mới vô tư như vậy...

Một tràng tiếng cười như chuông bạc từ đối diện ao nước truyền tới, Thanh Đại và A Sa đang đá cầu, Giáp Ất Bính Đinh xếp thành bức tường người đứng ở chính giữa, cầu lông gà bay qua bay lại trên đầu các nàng.

Thanh Đại mặc tiểu sam màu lam viền hoa, mái tóc búi cao dùng một chiếc đĩa xiên ngang, sắc mặt hồng hào thảnh thỏa bật cười khúc khích.

Giọng Từ Tân Di hơi lớn, bị Thanh Đại nghe được, nàng đá cầu sang cho tiểu Đinh, sau đó cất bước khoan thai đi tới:

- Hì hì, có người nói xấu sau lưng muội...
- Đây, muội thật sự không nhớ Tần ca ca ư?

Từ Tân Di liếc nàng một cái.

Thanh Đại cắn cắn đôi môi mọng, thành thật nói:

- Nhớ chứ, bắt quả Tần ca ca nói chúng ta nên vui vẻ ở nhà chờ huynh ấy, cho nên, cho nên dù là muội rất nhớ hần, cũng phải sống thật vui vẻ.
- Muội thật sự nghe lời hần ư?!

Từ Tân Di bĩu môi, chợt mắt hạnh đảo tròn, kéo Thanh Đại ngồi xuống bên cạnh, nhẹ giọng dụ dỗ:

- Muội có muốn ra biển không, có muốn đi xem phong cảnh phương Nam, có muốn đi tìm Tần ca ca của muội không? Kim yêu tinh có thuyền, đại phụ như muội chỉ cần lên tiếng nói, nhất định ả sẽ không từ chối...

Trương Tử Huyền mỉm cười một tiếng, Từ đại tiểu thư thật đúng là không an phận.

Thanh Đại còn chưa kịp đáp, Từ Văn Trường bước chân vội vã đi tới, sau lưng lão là ba tên quân gia mỗi tên ôm một cái hộp lớn.

- Ba vị phu nhân, Tần trưởng quan nhờ Ngũ Phong hải thương gửi thư tay.

Từ Văn Trường lệnh cho quân gia đặt lễ vật xuống, sau đó cho bọn họ lui ra.

- Là gì vậy?

Thanh Đại còn chưa hết tính ngây thơ, lòng hiếu kỳ nặng nhất, vội vàng đi tới mở nắp hộp ra.

Trong hộp thứ nhất là một thanh bảo kiếm hình rắn vô cùng sắc bén. Mắt hạnh Từ Tân Di sáng ngời, lập tức chộp vào tay, tiện tay chém hờ vài cái, thanh âm vun vút sắc bén kinh người. Lại xem giấy ghi chú ngắn gọn trong hộp, nói rằng đây là Xà Hình kiếm do thổ dân trên Nam Dương đảo dùng bí pháp luyện chế.

Mở hộp thứ hai ra, là trân châu mài thành bột phấn, đen như mực, đây là quà tặng cho Trương Tử Huyền, giúp nàng vẽ tranh sẽ đẹp hơn không ít.

Cho đến khi mở hộp thứ ba ra, Thanh Đại mới tìm được quà của mình, đó là một ít thực vật vùng nhiệt đới kỳ quái, hải mã khô, sao biển...

- Hi hi, có lẽ tương lai Thanh Đại có thể viết một quyển Hải Ngoại Bản Thảo Thập Di.

Thanh Đại le lưỡi một cái, nụ cười vô cùng khả ái.

Từ Tân Di vội vàng xúi giục nàng:

- Vậy thì càng nên đi Quỳnh Châu, nghe nói thời tiết Quỳnh Châu đảo nóng bức, khác xa Trung Nguyên, nói không chừng có thể tìm được rất nhiều dược liệu quý hiếm. Hơn nữa dọc trên đường đi ngang qua Macao, ở đó có người Bồ Đào Nha, Tây Ban Nha, trong tay bọn họ nhất định có không ít dược vật bên kia đại dương.

Khụ khụ... Từ Văn Trường ho khan hai tiếng:

- Nếu là muốn đi Quỳnh Châu tìm Tồn trưởng quan, vậy thì không cần. Mới vừa rồi Trương tiểu công công trong cung đưa tin cho hay, có hai đạo tẩu chương liên quan tới Tồn trưởng quan đã tới kinh sư.

Trương Tử Huyền đang nghịch bột trên châu nghe vậy liền ngẩng đầu lên, trong mắt chợt lóe tinh quang.

Từ Văn Trường cho biết chi tiết, đạo tẩu chương thứ nhất là Bá Hộ Mạc Trí Cao Bá Hộ Sở Quỳnh Châu dâng lên, đạ hặc Tồn Lâm thân bị cách chức vẫn không biết hối cải, mượn ơn vua ngày trước hoành hành bất pháp, công khai dùng cửu long ngọc đá ngự tứ, tội danh khi quân phạm thượng. Đạo tẩu chương thứ hai lại là của đệ nhất thanh quan Đại Minh hơn hai trăm năm, Hải Thụy Hải Bút Giá dâng lên, từ đi chức Hữu Đô Ngự Sử Nam Kinh, đồng thời bảo tẩu Tồn Lâm phục hồi nguyên chức.

Thanh Đại và Từ Tân Di nghe vậy nửa vui nửa buồn, hai đạo tẩu chương hoàn toàn trái ngược. Dĩ nhiên danh tiếng Hải Thụy lớn hơn Mạc Trí Cao nhiều lắm, nhưng chính cục trong triều bất lợi đối với Tồn Lâm, không biết rốt cuộc sự thái sẽ phát triển như thế nào...

Trương Tử Huyền không chút nghĩ ngợi, liền cười lạnh nói:

- Chuồn chuồn lay cột đá không biết lượng sức mình, Mạc Trí Cao chỉ là một Bá Hộ nho nhỏ cũng dám dính vào, nhưng chỉ cần Trương Tứ Duy còn chưa mê muội, nhất định đạo tẩu chương này tới nội các sẽ bị bác bỏ. Ngược lại không biết Tồn huynh dùng pháp môn gì, có thể lừa gạt khiến cho Hải Bút Giá thà chịu từ quan cũng phải bảo tẩu, thật sự không ngờ tới. Bất quá nhất định Trương Tứ Duy sẽ nghĩ ra biện pháp khác ngăn trở Tồn huynh phục quan hồi triều.

Lợi hại thật! Từ Văn Trường thán phục vô cùng, lão suy đi nghĩ lại thời gian một nén nhang, mới cho ra kết luận hoàn toàn giống với Trương Tử Huyền.

Ánh mắt của lão và Trương Tử Huyền trong lúc vô tình chạm vào nhau, trong lòng chợt cảm thấy sợ hãi: Trương Tử Huyền hiện tại giống như một thanh bảo kiếm sắc bén ẩn sâu trong vỏ, ra tất thấy máu, thấy máu phong hầu!

Từ Văn Trường và Trương Tử Huyền thương nghị sắp tới nên làm thế nào, thậm chí thái độ của lão còn kính cẩn hơn cả lúc đối mặt với Tồn Lâm, không dám lên mặt lão tiền bối với nàng.

Thanh Đại cùng Từ Tân Di nghe vậy nghi hoặc không hiểu, thầm nói Trương Tứ Duy đối địch với phụ quân, làm sao lão chịu bác bỏ tẩu chương của Mạc Trí Cao?!

Trong phủ nội các Thủ Phụ Trương Tứ Duy, vị khôi thủ văn thần mới nổi lên này đang đi qua đi lại, vẻ mặt không kiên nhẫn, hồi lâu mới ngẩng đầu lên nhìn Cố Hiến Thành đang ngồi ngay thẳng:

- Đạo tẩu chương này của Hải Bút Giá... Thúc Thời, người thấy thế nào?

Cố Hiến Thành chấp tay một cái:

- Đại nhân, chuyện này thật sự rất kỳ quái.

Trương Tứ Duy nói tiếp:

- Hải Bút Giá và Trương Cư Chính cũng không phải là một đảng, thậm chí còn ghét nhau. Thế nhưng lão thà rằng từ quan cũng muốn bảo cử Tần Lâm, nhất định sau lưng chuyện này có một bí mật tày trời.

Cố Hiến Thành khom mình về phía trước:

- Kính xin Đại nhân chỉ rõ.

Trương Tứ Duy nghĩ ngợi nói:

- Hải Bút Giá nổi danh xử án như thần, Tần Lâm cũng được xưng đoán dương xét âm, mắt thần như điện, nhất định là Tần Lâm giở ra quỷ kế khuất phục Hải Thụy trên phương diện này, mới có đạo tẩu chương hôm nay.

Cố Hiến Thành chợt hiểu ra:

- Đại nhân anh minh!

Về phần đạo tẩu chương của Mạc Trí Cao, Trương Tứ Duy cùng Cố Hiến Thành không thèm nhắc tới nữa lời. Với tính tình của Vạn Lịch Hoàng đế chắc chắn sẽ không trừng trị Tần Lâm vì chuyện này. Bởi vì cửu long ngọc dải kia là Vạn Lịch tự mình ban cho Tần Lâm, đại biểu quyền uy đế vương, không phải Mạc Trí Cao quỳ trước Tần Lâm mà là cửu long ngọc dải. Vạn Lịch mới vừa ném được mùi vị cầm quyền, chẳng lẽ lại phản đối quyền uy của mình sao?!

Trương Tứ Duy và môn sinh đặc ý mới thu nhận của lão, hai thầy trò vắt hết óc đối phó Tần Lâm. Nhưng chuyện triệu hồi Hải Thụy quả thật kinh động không nhỏ, khắp thiên hạ đều biết triều đình muốn khôi phục trọng dụng đệ nhất thanh quan triều Đại Minh Hải Bút Giá, kết quả Hải Thụy từ quan bảo cử Tần Lâm ra ngoài dự đoán của mọi người. Chuyện này đã khiến cho người ta phải trợn mắt há mồm, khiến cho Trương Tứ Duy trở tay không kịp.

- Hay là chúng ta làm cho hắn phải bận rộn mệt mỏi?

Nụ cười Cố Hiến Thành lộ vẻ vô cùng âm hiểm.

Trương Tứ Duy khẽ cau mày, lập tức hiểu ý của Cố Hiến Thành.

Triều Đại Minh, có lúc thăng quan cũng là biện pháp sửa trị người, hôm nay thăng Tri Huyện Vân Nam Khúc Tĩnh, nhậm chức được ba tháng lại thăng Thông Phán Bắc Trục Lệ Kế Châu, bởi vì giao thông không phát đạt, hành hạ người ta phải bôn tẩu trời Nam đất Bắc không ngừng. Thường là mập hóa gầy, gầy ốm chết, thậm chí có quan viên bị chính địch dùng phương pháp này làm cho phải tự sát.

Bất quá nên an bài Tần Lâm đi nơi nào đây... Dù ở Quỳnh Châu xa xôi vạn dặm, tên này cũng có thể gây ra động tĩnh, quả thật là khó đối phó.

Trương Tứ Duy còn đang cân nhắc chợt nghe bên ngoài truyền báo, nói Vũ Thanh Bá phủ đưa tới một vò dấm Sơn Tây lâu năm.

Vũ Thanh Bá Lý Vĩ nguyên quán Sơn Tây, Trương Tứ Duy là người Bồ Châu Sơn Tây, có quan hệ đồng hương, hai bên thường tặng lễ vật qua lại.

Một vò dấm không đáng giá bao nhiêu, Trương Tứ Duy cũng không để trong lòng, nhưng đột nhiên lão ngay gần cả người, tiếp theo bật cười ha hả:

- Thật là càng ngày càng hồ đồ, lại không nghĩ tới điểm này. Hừ, cho dù là họ Tần có bản lĩnh bay trên trời chui xuống đất, cũng sẽ làm cho hắn không thể tạo nên chút gợn sóng nào.

Tần phủ, Trương Tử Huyền đang khảy Cửu Tiêu Hoàn Bội Cầm, khúc đàn Thập Diện Mai Phục thanh âm sang sảng, toát ra khí thế sát phạt nồng đậm. Bọn thị nữ đứng nghiêm nghe lâu, tâm thần mơ hồ bị tiếng đàn chấn nhiếp.

Rất cục khúc đàn đã dứt, dư âm vẫn còn quanh quẩn.

- Trương Tứ Duy ôi Trương Tứ Duy, hôm nay lão rơi vào bẫy của ta, ngày sau ắt sẽ nhận lấy hậu quả!

Trương Tử Huyền dùng sức khảy dây đàn, tiếng đàn cao vút như tiếng kiếm ngăm.

Vò dấm lâu năm Sơn Tây kia là Trương Tử Huyền nhờ Từ Tân Di ra mặt, nhờ Vũ Thanh Bá phủ tặng cho Trương Tứ Duy...

Thế lực các phe phái trong kinh sư bắt đầu dậy sóng, có phe bảo vệ Tần Lâm, có phe muốn hại Tần Lâm. Bất quá kinh sư và Quỳnh Châu cách nhau vạn dặm, chỉ thị từ trung tâm triều Đại Minh phát ra, cho dù lấy tốc độ nhanh nhất cũng phải hơn nửa tháng mới có thể đến Quỳnh Châu.

Trong thời gian này, sĩ lâm Quỳnh Châu hỗn loạn tận trời. Một con sóng ào tới ba đợt, đầu tiên là nhân luân thăm biển Cổ phủ, tiếp theo triều đình phát tới đạo thánh chỉ quan trọng chờ đợi đã lâu, khôi phục chức quan cho Hải Thanh Thiên. Nhưng không ai ngờ được Hải Thụy lại từ quan, đồng thời tiến cử Tần Lâm bị cách chức biếm đến Quỳnh Châu. Trong tấu chương còn nói hắn hơn xa lão, chính là rường cột quốc gia!

Vốn văn võ khác đường, tính tình Hải Thụy lại vô cùng cứng rắn, lão có thể đưa ra đánh giá cao như vậy đối với một kẻ vũ phu, quả thật đã khiến cho người không biết nội tình nghi hoặc không hiểu.

Dưới ánh mắt chú ý của mọi người, Tần Lâm cũng không để ý tới bọn Cẩm Y Vệ Bá Hộ Sở. Dù sao tính toán mình sẽ không ở Quỳnh Châu quá lâu, mỗi ngày hắn cùng Bạch Sương Hoa, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực du sơn ngoạn thủy khắp nơi, thậm chí ngồi thuyền lớn Ngũ Phong hải thượng chạy đến cực Nam Quỳnh Châu đảo đi dạo một vòng, khát uống nước dừa, đói ăn hải sản nướng. Cuộc sống vô cùng tiêu dao tự tại, cũng giống như là đi tới thế ngoại đào nguyên, ngay cả Bạch Liên giáo chủ cũng rộng mở lòng mình, thoải mái cùng hải âu giữa mênh mông trời biển.

Hải Thụy cùng Đường Kính Đình bị Tần Lâm khuất phục, năm lần bảy lượt nhắc tới vụ án ba chiếc cầu trước mặt hắn, ý ở ngoài lời, muốn nhắc khéo thỉnh cầu hắn ra tay giải quyết vụ án hết sức nghi nan này.

Hải Thụy cố chấp hiếu danh, Đường Kính Đình chú trọng làm quan, nhưng cũng không phải là hạng người ngu xuẩn vô năng, bọn họ cũng từng nghĩ ra trăm phương ngàn kế cố gắng phá án. Tỷ như phái người âm thầm cải trang trà trộn vào thị tỉnh thu thập đầu mối, bỏ ra ngàn vàng treo thưởng cho người có thể cung cấp đầu mối, nhiều lần hỏi thăm người báo án xem thử có bỏ sót tin tức hay không, thậm chí nhiều lần khám nghiệm hiện trường phát hiện án mạng, cố gắng tìm ra dấu vết bị bỏ sót lần trước...

Nhưng những cố gắng này đều rơi vào khoảng không giống như đá chìm đáy biển, sát thủ thần bí kia như đột nhiên chui lên từ dưới lòng đất, sau đó lại chui trở vào sâu trong lòng đất, không thấy tăm hơi.

Dù sao Hải Thụy cũng đã từ quan bảo cử Tần Lâm, phá án bất quá là vì bảo vệ quê cha đất tổ, Đường Kính Đình lại gấp gáp hơn nhiều. Y thân là Tri Phủ một phương, xảy ra vụ án nhân luân thăm biển Cổ gia, trách nhiệm dạy dỗ con dân coi như hoàn toàn hồng bét. Vụ án ba chiếc cầu lại chậm chạp không bắt được hung thủ, tiền đồ chốn quan trường của y vô cùng ảm đạm.

Đường Kính Đình bệnh gấp chạy cầu y loạn xạ, còn nhắm mắt đi tìm Bá Hộ Sở Cẩm Y Vệ Quỳnh Châu vốn không mấy coi trọng. Mạc Trí Cao vỗ ngực nói sẽ tra tìm đầu mối thay y, ban đầu Đường Kính Đình còn vui mừng, nhưng mấy ngày kế tiếp không thấy chút tăm hơi nào, y cũng hiểu ra bất quá người ta cũng chỉ nói cho qua chuyện.

Hai thầy trò Hải Thụy, Đường Kính Đình vô kế khả thi, cũng chỉ có thể quay trở lại mời Tần Lâm giúp một tay. Bất quá vụ án Cổ gia là Tần Lâm toàn lực điều tra phá án, vụ án ba chiếc cầu xảy ra trước khi hắn tới Quỳnh Châu một thời gian, hai vị này cũng chỉ có thể dùng lời lẽ mềm mỏng cầu khẩn, hy vọng Tần Lâm xuất thủ lần nữa.

Hôm nay bọn họ lại tới ngôi biệt viện Tần Lâm ở Quỳnh Châu phủ thành, quần lấy làm phiền hắn.

845. Chương 845: Dư Nghiệt Thái Sinh

- Hải lão tiên sinh thà chịu từ quan cũng muốn bảo cử cho tại hạ, phần cao nghĩa này Tần mỗ bội phục vô cùng, bất quá...

Tần Lâm gãi gãi đầu, thỉnh linh đổi giọng:

- Bất quá Tần mỗ là nhân viên phụng chỉ giảng chức, đầy đến Bá Hộ Sở Quỳnh Châu làm việc. Hơn nữa án phát trước khi Tần mỗ đến Quỳnh Châu, thật sự là không có lý do gì nhúng tay!

Hải Thụy đỏ nét mặt già nua, Quỳnh Châu là quê nhà lão, lâu như vậy không phá được vụ án ba chiếc cầu, thể diện của Hải Thanh Thiên cũng có hơi khó chịu, chấp tay nói:

- Tần tiểu hữu, chưa bắt hung thủ kia giống như mảnh hổ còn trên núi, ắt sẽ còn tiếp tục làm hại nhân mạng, chúng ta há có thể ngồi nhìn bất kể? Mong rằng tiểu hữu nỗ lực mặt dân chúng Quỳnh Châu, điều tra kỹ án này.

- Tiếp tục làm hại nhân mạng?!

Tần Lâm cười, sờ sờ cằm, nói đầy ẩn ý:

- Đường như rất lâu không thấy hung phạm kia đi ra hành hung, có lẽ y sợ hãi uy danh Hải Thanh Thiên, đã thoát đi Quỳnh Châu rồi chăng!?

Giải cho tên Tần Lâm này! Râu Hải Thụy run lên, giận cũng không được cười cũng không được. Mặc dù lão đã từ quan bảo cử Tần Lâm, nhưng ngoài miệng Tần Lâm vẫn không buông tha người, thường đùa giỡn cùng Hải Thanh Thiên. Thử hỏi nếu như hung thủ kia thật sợ hãi uy danh Hải Thụy, vì sao gây ra ba vụ án cắt cơ quan sinh dục người liên tiếp ở Quỳnh Châu?!

Đường Kính Đình lại nghe ra được ẩn ý trong đó, lập tức kéo kéo Hải Thụy, thấp giọng nói:

- Nhắc tới cũng kỳ, kể từ khi Tần lão đệ đến Quỳnh Châu, vụ án cắt cơ quan sinh dục người không hề xảy ra nữa...

Đôi mày bạc trắng của Hải Thụy nhướng lên, vuốt râu chần chờ gật đầu một cái. Quả thật như lời Đường Kính Đình, ba vụ án kia đều xảy ra trước khi Tần Lâm đến, thời gian giữa mỗi vụ án cách nhau chừng năm sáu ngày, bảy tám ngày. Nhưng từ sau khi Tần Lâm đến Quỳnh Châu, đến hiện tại đã hơn một tháng lại không có vụ án nào mới xảy ra nữa.

Đường Kính Đình giữ gìn thể diện cho lão sư mình, thật ra thì trong lòng hai thầy trò đều có mối nghi ngờ, dường như hung thủ kia không phải là sợ hãi Hải Bút Giá Hải Thanh Thiên, mà là sợ hãi Tần trưởng quan mất thần như điện mới phải!

Hải Thụy nửa tin nửa ngờ, run ồng tay áo rộng lớn lên, trầm giọng nói:

- Tần tiểu hữu thật sự có nắm chắc, hung đồ kia sẽ không gây án lần nữa ư?

- Ta nghĩ y có chuyện quan trọng cần kíp hơn phải làm.

Tần Lâm trả lời đầy ý nghĩa sâu xa.

Hải Thụy hí mắt quan sát sắc mặt của Tần Lâm, nhưng đối phương vẫn tỏ ra hết sức bình thản không nhìn ra được gì. Lão nghĩ ngợi một chút, đột ngột vái chào Tần Lâm sát đất:

- Như vậy Hải mỗ thay mặt dân chúng quê nhà, đa tạ ân nghĩa Tần tướng quân!

- Hải lão tiên sinh cần gì như vậy, muốn giết Tần mỗ hay sao?

Tần Lâm mỉm cười hai tay đỡ Hải Thụy dậy.

Hải Thụy lại càng không nói nhiều, kêu Đường Kính Đình cáo từ rồi đi.

- Lão sư, họ Tần không hề hứa hẹn một lời nào...

Đường Kính Đình nhỏ giọng nhắc nhở.

Hải Thụy cười mà không nói, Tần Lâm nhận lão vái chào cũng đã là đưa ra cam kết. Trước đó Tần Lâm phá được vụ án thảm tuyệt nhân luân Cổ gia, Hải Thụy bảo cử hần phục hồi nguyên chức, coi như là hòa nhau. Lần này Tần Lâm chịu xuất thủ lần nữa, Hải Thụy không biết lấy gì báo đáp, chỉ có vái chào mà thôi.

Bên trong khách sảnh mà bọn họ vừa nói chuyện, giọng lạnh lùng của Bạch Sương Hoa đột nhiên vang lên:

- Hải lão nhi tính toán thật tài, chuyện của quan địa phương lại giao cho người.

Tần Lâm u oán nhìn nàng một cái: này, không nên xuất hiện vô thanh vô tức như vậy có được hay không? Nàng có biết đột nhiên đi tới sau lưng người khác nói chuyện, hết sức dọa người hay không?

Giáo chủ Đại nhân đã luyện đến cảnh giới thần quang nội chiếu, đi bộ không gây ra một chút thanh âm nào.

Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực cười cười nháy nhó với nhau. Câu nói vừa rồi của giáo chủ Ma giáo có vẻ như lo lắng quan tâm cho Tần trưởng quan...

Khụ khụ, Tần Lâm ho khan mấy tiếng, trợn mắt nhìn hai người e sợ cho thiên hạ bất loạn, nghiêm nghị nói:

- Thật ra thì ta nghi ngờ, chuyện này không tránh khỏi liên quan với bản thân mình, cho nên mới đáp ứng.

- Ý của người là?

Bạch Sương Hoa khẽ cau mày liễu, lúc nàng ngưng thần suy tính vấn đề, sắc mặt lạnh lùng như băng giá có hơi giãn ra, lộ ra nét đẹp đặc biệt động lòng người.

Tần Lâm cười lạnh một tiếng:

- Ta nghĩ kẻ hạ độc ta trong tiệc mừng thọ Cổ gia, có lẽ có mối liên quan nào đó đến vụ án ba chiếc cầu. Nguyên nhân chính Bạch Đại giáo chủ nàng đã từng nói...

Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực trợn tròn đôi mắt, hay thật, hai người này lén lút bàn tính với nhau che giấu chúng ta, thật là quá đáng!

- Ta từng nói qua ư?

Bạch Sương Hoa không hiểu gì cả, bất quá nàng là giáo chủ Ma giáo chấp chương mấy chục vạn giáo chúng, nghe lời của Tần Lâm chỉ cần hơi suy tư một chút, lập tức nghĩ ra:

- Đúng, ta từng nói Gia Tĩnh thu thập kinh nguyệt thiếu nữ luyện chế đan dược cũng là một loại pháp môn thái sinh... Thì ra là có chuyện như vậy, hừ, Ngụy triều ngụy đế truyền lưu di độc đến nay còn đang làm hại dân chúng!

Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực vẫn trợn tròn mắt không hiểu ra sao, tên mập gãi đầu nói:

- Tần ca, các người đang nói gì vậy, vì sao chúng ta nghe không hiểu?

Tần Lâm khẽ mỉm cười:

- Người nào muốn ta vĩnh viễn không về được kinh sư, tốt nhất là chết trên Quỳnh Châu đảo này nhất?

- Vậy thì nhiều lắm!

Lục Viễn Chí cười hắc hắc xấu xa, giơ đầu ngón tay ra đếm:

- Trương Kinh Trương công công, Lưu Thủ Hữu Lưu Đô Đốc, Trương Tứ Duy Thủ Phụ Đại nhân, Nghiêm Thanh, phía dưới còn có một đồng căn bã như Cổ Hiến Thành... quả thật là nhiều không đếm xuể.

- Trong số này người muốn đưa Tần ân công vào chỗ chết nhất, hẳn là Trương Kinh!

Ngưu Đại Lực không nói nhiều, nhưng mỗi lần nói ra đều đứng vào chỗ mấu chốt.

Lưu Thủ Hữu tranh quyền cùng Tần Lâm, bất quá bây giờ Lưu Đô Đốc nên đề phòng Lạc Tư Cung và Trương Tôn Nghiêu, Tần Lâm ngược lại không còn là đối thủ thiết yếu của y. Trương Tứ Duy là nội các Thủ Phụ, Nghiêm Thanh là Lại bộ Thượng Thư, cố nhiên bọn họ là chính địch với Tần Lâm, nhưng Tần Lâm là cấm y vũ thần, sẽ không uy hiếp trực tiếp được bọn họ.

Hơn nữa bọn họ lật đổ Giang Lăng đảng, được Vạn Lịch để tin sủng, ít nhất trong thời gian trước mắt, địa vị vô cùng vững chắc. Đương nhiên đám chuột nhất Cố Hiến Thành cũng oán hận Tần Lâm rất sâu, nhưng vẫn chưa có thực lực vươn tay tới Quỳnh Châu.

Duy chỉ có Trương Kinh, cừu hận với Tần Lâm không phải là ngày một ngày hai, đồng thời máu chót nhất chính là y và Trương Thành tranh đấu tương đối kịch liệt, Tần Lâm còn là một đồng minh quan trọng nhất của Trương Thành.

Tên mập vỗ đùi một cái:

- Khá khen cho Trương Kinh lão tiểu tử, lúc đánh đình trượng bên ngoài ngoài môn đã muốn hại Tần ca, lần này nhất định là y phải người tới rồi!

Tần Lâm cười cười, thờ ơ nói:

- Trương Kinh tưởng bỏ, ta bị cách chức đến Quỳnh Châu, y bèn thừa dịp ta bệnh muốn lấy mạng ta.

846. Chương 846: Thật Thật Giả Giả

Chỉ bất quá Tần Lâm là bệnh thật hay là giả bộ bệnh, Trương Kinh có thể nhìn ra hay không?!

Ngưu Đại Lực cười lạnh một tiếng:

- Trương Kinh là Bình Bút thái giám Ty Lễ Giám, quyền thế cực lớn ở nội đình, nhất định y đã phải thân tín tới làm chuyện này.

- Trương Kinh là một thái giám chết bầm, thân tín của y hơn phân nửa cũng là một thái giám chết bầm, hơn nữa tính tuổi tác, bọn Trương Kinh cũng vào cung vào năm Gia Tĩnh.

Lục mập nói bổ sung.

Tần Lâm nói tiếp theo:

- Gia Tĩnh để có tiểu kê kê, có thể thu thập kinh nguyệt thiếu nữ luyện chế đan dược, tên thái giám bị này đi độc làm hại cũng muốn chơi trò thái sinh, nhưng y không còn tiểu kê kê, cũng chỉ có thể lấy tiểu kê kê người khác. Kinh sư là ở dưới chân thiên tử, y không dám làm càn, nhưng được phái tới địa phương Quỳnh Châu xa xôi này, trời cao Hoàng đế xa, vừa hay có thể làm cả chuyện công lẫn tư.

Bạch Sương Hoa ửng đỏ mặt phẫn, hừ một tiếng, cái gì tiểu kê kê, nói thật khó nghe, lại không nhìn được lên tiếng phụ họa:

- Đúng, chúng ta đi thuyền tuy mau, nhưng trì hoãn ở Nguyệt Cảng, lại còn chạy ngược về phía Lưu Cầu Nhật Bản. Bọn họ tới trước chừng một tháng, nghe nói chúng ta còn chưa tới, nên không nhìn được xuất thủ gây án!

Vậy làm sao quăng một mẻ lưới tóm gọn bọn người này? Tất cả mọi người đều nhìn Tần Lâm.

- Dẫn xà xuất động!

Tần Lâm cực kỳ cả quyết.

Làm thế nào dẫn xà xuất động?

Tần Lâm cười xấu xa nhìn Bạch Sương Hoa, giáo chủ Đại nhân nhất thời ngơ ngác không hiểu, chợt nhớ ra tình cảnh đóng giả Thích Tần thị ở phủ nha ngày trước...

Các huynh đệ dưới quyền Tần Lâm bắt đầu điên cuồng truy hoan không giới hạn. Lục Viễn Chí bao cả Tứ Hải lâu có tay nghề làm mì sợi số một Quỳnh Châu, sơn hào hải vị mang lên dồn dập, ăn đến nổi miệng đầy mỡ, bụng tròn căng. Ngưu Đại Lực mỗi ngày đổi mười tửu quán, dốc từng bình rượu dĩa, Hầu Nhi

Nhường, Lộc Quy Tửu... uống ừng ực. Đám cấm y quan giáo còn lại cũng khoác vai nhau vui vẻ ra ra vào vào đồ trường thanh lâu liên hồi, ăn chơi cực kỳ phóng túng.

Các huynh đệ đến Quỳnh Châu đã một tháng, cũng có không ít người biết bọn họ. Tỷ như Bộ Đầu phủ nha Lý Đại Chủy không nhịn được tò mò, bèn lên lút hỏi bọn họ vì sao đột nhiên tỏ ra phóng túng như vậy.

Ngưu Đại Lực nắc một cái, mắt nhấp nhem nói:

- Ưc... trưởng quan nhà ta nhờ Hải Thanh Thiên bảo tấu, hần là đại viên bị cách chức, chỉ cần bảo cử là có thể khôi phục, ta, ta còn có thể ở Quỳnh Châu được mấy ngày... Sắp sửa trở về kinh sư, các huynh đệ hãy tranh thủ tìm vui đi thôi...

Lại hỏi Lục Viễn Chí, y xoa xoa cái bụng tròn căng, thịt béo trên mặt run lên vì cười:

- Ha ha, vì sao chúng ta bỏ quan chức đi theo Tần ca đến Quỳnh Châu chịu khổ? Bởi vì đoán chắc hần sẽ được 'vừa bảo cử lập tức khôi phục'! Lý ca, không phải là huynh đệ nói suông, hiện tại người còn có thể gặp được Tần ca ta, đến khi chúng ta trở về kinh sư, còn muốn thấy mặt hần vậy thì khó như lên trời!

- Đúng, đúng vậy.

Lý Đại Chủy khom mình kính cẩn, càng kín cẩn gấp bội phần trước mặt đám cấm y quan giáo này.

Lệ cũ của quan trường Đại Minh, điều chuyển quan viên phải theo từng cấp một, tỷ như nhị phẩm Đô Chỉ Huy Sứ phạm sai lầm, xuống làm Bá Hộ, vậy phải thăng dần lên Thiên Hộ, Chỉ Huy Đồng Tri, Chỉ Huy Sứ... không chết cũng phải lột một lớp da. Ngược lại đại quan bị cách chức hoặc là từ quan hồi hương, tỷ như Tần Lâm, Hải Thụy, thoát nhìn không có gì, thật ra thì chỉ cần nhờ cao quan trong triều bảo tấu, triều đình chuẩn cho là có thể phục hồi nguyên chức, đây gọi là 'vừa bảo cử lập tức khôi phục'.

Thiên hạ đều biết danh Hải Thụy thanh thiên, Vạn Lịch, Trương Tứ Duy có chỗ phải nhờ cậy, nhưng lão nhân thà rằng từ quan không làm cũng muốn bảo cử Tần Lâm, 'vừa bảo cử lập tức khôi phục' có gì là khó. Huống chi ở Quỳnh Châu phủ trời cao Hoàng đế xa, mọi người cảm thấy Hải Thụy Hải Thanh Thiên đã là đại quan triều đình vô cùng ghê gớm, hần triều đình ngàn vạn lần sẽ không bác bỏ bảo cử của lão.

Lý Đại Chủy kính sợ có thừa, dù sao y chỉ là tổng bộ đầu phủ nha bắt nhập lưu, nhưng người trong sĩ lâm Quỳnh Châu nghe thấy tin này đều cười đến tẹo quai hàm: lúc họ Tần kia mới tới Quỳnh Châu, ngược lại cũng có mấy phần khí thế phong mang tất lộ, làm cho người cảm thấy hần không phải là vật trong ao. Nhưng không nghĩ tới hần mới vừa được bảo cử đã trở nên đặc ý vong hình, quả nhiên là xuất thân vũ phu, khí lượng hẹp hòi, không biết khiêm tốn chút nào.

Trong tòa mật thất cuối cùng nha môn Bá Hộ Sở Quỳnh Châu, toàn bộ cửa sổ đều đóng. Nóc phòng bằng gỗ cũng đã có tuổi, cho dù là dưới mặt trời giữa trưa, bên trong mật thất lại âm u lạnh lẽo. Dưới ánh sáng mờ mờ ảo ảo, Bùi Kính và người áo xám đang nhìn nhau, ánh mắt bọn họ âm u giống như quỷ hỏa, âm hiểm độc ác.

Cho dù là cấm y Bá Hộ Mạc Trí Cao cũng cảm thấy toàn thân trên dưới rất không được tự nhiên, giống như là sống cùng rắn độc ở trong một nhà. Y không thoải mái uốn éo thân mình, hậm hực nói:

- Tần Lâm cũng không tới Bá Hộ Sở ta điểm danh, ngày ngày tiêu dao khoái hoạt, mặc cho đám thủ hạ đáng chết kia truy hoan hưởng lạc, quả thật hạ quan không tìm được cơ hội.

Sắc mặt tái nhợt của Bùi Kính thoáng hiện sắc xanh, kéo dài giọng sắc bén chói tai:

- Hừ, nhà ta biết rõ tên này ở kinh sư đã quen kiêu ngạo phô trương, mới vừa bị cách chức có điều thu liễm, bây giờ ngựa quen đường cũ cũng hợp tình hợp lý.

Người áo xám đột nhiên nhìn chăm chú vào Mạc Trí Cao, thanh âm khàn khàn khó nghe:

- Người nói truy hoan hưởng lạc ư?

Thái độ đối phương như vậy rõ ràng không coi một tên Bá Hộ Cẩm Y Vệ như Mạc Trí Cao ra gì, nhưng y cũng không dám thất lễ, vội cười bồi đáp:

- Tên này mặc cho thủ hạ ra ngoài truy hoan hưởng lạc, bản thân hẩn hẩn trong ngôi viện của Ngũ Phong hải thương, mấy ngày gần đây cơ hồ không bước chân ra khỏi nhà.

Bùi Kính có vẻ phiền não, hậm hực nói:

- Sớm biết như vậy, mấy ngày trước thừa dịp hẩn du sơn ngoạn thủy nên ra tay, cũng còn tốt hơn bây giờ không chạm được hẩn.

Mạc Trí Cao thử hỏi thăm dò:

- Hạ quan nghe nói tên Tần Lâm kia có sức mạnh địch lại vạn người, Bùi công công cùng Hàn trưởng quan...

Người áo xám họ Hàn, đại danh Độc Phong (ngọn núi cô độc), bất quá người khác cũng gọi y là Hàn Độc Phong (ong độc), là một cao thủ ám sát bên trong mười hai giám bốn ty tám cục, thủ đoạn hạ độc và ám sát của y xuất quỷ nhập thần, rất được Trương Kinh nể trọng.

Nghe Mạc Trí Cao đặt câu hỏi, y phát ra tiếng cười giống như tiếng rần rít lên the thé:

- Tần Lâm bước chân ngưng trọng, thần thái sáng láng, nhưng ta đã từng quan sát qua, hẩn thân nặng thể trọc, cơ cấu gân cốt không phải là người đã luyện qua võ công, nhiều nhất chỉ là tu luyện pháp môn cường thân kiện thể gì đó, khí lực mạnh mẽ hơn người thường, tinh thần cũng cường kiện hơn. Buồn cười thứ người như thế cũng có thể trở thành dũng sĩ tay không ngăn voi cứu giá, quả thật chỉ có hư danh!

Hàn Độc Phong bình thời nói rất ít, nhắc tới Tần Lâm lại nói một hơi nhiều như vậy, có thể thấy được oán niệm của y đối với Tần Lâm sâu nặng tới mức nào. Dựa vào cái gì thứ người như người lại có thể làm tới Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, là đệ nhất dũng sĩ tay không ngăn voi cứu giá của quốc triều, mà họ Hàn ta chỉ là một cái bóng trong bóng tối?!

Tần Lâm quật khởi quá nhanh, ánh sáng hấp dẫn tuần kiệt bát phương, nhưng cũng sẽ đưa tới yêu ma quỷ quái ganh tỵ. Bất quá có câu nói thật hay, không bị người ganh ghét chỉ là kẻ tầm thường, Tần Lâm căn bản không biết Hàn Độc Phong hận mình, cho dù là biết cũng không thêm để ý tới hận ý nhảm chán ấy.

Bùi Kính có vẻ không yên lòng:

- Lão Hàn, ngày đó người hạ độc, tên tiểu tốt bên người Tần Lâm kia lại...

- Có lẽ người nọ có được thiên phú dị bẩm, bách độc bất xâm.

Hàn Độc Phong cũng có vẻ không hiểu vì sao, bất quá rất nhanh y lại lên tinh thần:

- Không quan hệ, tên thân binh kia không có một chút võ công, Ngưu Đại Lực chỉ học công phu đánh trận. Muốn ám sát họ Tần, ta có ít nhất hai mươi bảy loại biện pháp, chỉ cần có thể lên đến bên cạnh hẩn trong vòng năm trượng!

Nhưng Tần Lâm đóng cửa không ra, làm sao có thể lên đến bên cạnh hẩn trong vòng năm trượng?! Tòa trạch viện hẩn ở là Kim Anh Cơ cố ý an bài, Ngũ Phong hải thương có một phen bố trí kín đáo, muốn xông vào cũng không dễ dàng gì.

- Đáng giận ở chỗ tên này mặc cho thủ hạ ra ngoài ăn chơi đánh bạc, còn hẩn lại bất động không đi.

Mạc Trí Cao nghiêng rằng một cái võ bàn.

- Họ Tần không thích rượu, không thích đánh bạc, hẩn chỉ hiếu sắc!

Hàn Độc Phong tức giận nói, làm thích khách, y hiểu rất rõ ràng tính cách của mục tiêu. Hơn nữa, Tần Lâm vì cưới được ba vị phu nhân quốc sắc thiên hương, có thể xuất ra bất cứ thủ đoạn hạ lưu nào, chuyện này ở kinh sư có thể nói không ai là không biết.

Nói đến hiếu sắc, gương mặt âm trầm của Bùi Kính nhăn nhúm lại. Kinh sư có quy tắc, trước mặt thái giám không thể nói chữ 'trứng', trứng gà phải nói tránh là 'Kê tử'...

Mạc Trí Cao buồn bực, gãi gãi đầu vất óc suy nghĩ. Nếu như có người đẹp tuyệt sắc, nói không chừng thật sự có thể dẫn dụ Tần Lâm đi ra nhất cử đánh chết, đáng tiếc Quỳnh Châu phủ là địa phương xa xôi Hấn Lê lẫn lộn, bên trong thanh lâu sổ quán chỉ có mấy kỹ nữ tàn hoa bại liễu, chắc chắn không sánh được với

những địa phương lớn như Bắc địa yên chi, Nam quốc giai lệ, đi đâu mà tìm được mỹ nhân có thể khiến cho Tần Lâm động lòng?!

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, trong lúc bọn Mạc Trí Cao còn đang rầu rĩ vì không có người đẹp tuyệt sắc có thể làm cho Tần Lâm mắc câu, Quần Phương các bên trong của Bắc mới tới một vị hồng quan nhân làm cho điên đảo chúng sinh.

Vị mỹ nhân đi này thuyền từ Hàng Châu tới, lúc lên bờ đang là mùa Hạ mưa phùn lất phất. Nàng cầm dù bằng giấy dầu, được hai tên tiểu nha hoàn dìu đỡ, bốn tên người hầu áo xanh mũ trắng xuôi tay phục dịch, thướt tha yếu điệu đi xuống thuyền, người trên bến cảng lập tức ngậy ra một mảng lớn.

Chỉ thấy nàng không cài trâm cài đầu, tóc dài như thác xõa trên vai, mặc một chiếc Cự La quần, bước chân uyển chuyển lả lướt hết sức nhẹ nhàng. Mặc dù mới nhìn dung nhan dưới dù cực kỳ bình thường, chẳng qua là nước da trắng nõn mà thôi, nhưng lúc nhìn lại lần thứ hai đã cảm thấy nàng thật xinh đẹp. Đến khi nhìn lần thứ ba lại càng hơn nữa, rõ ràng là xinh đẹp không thể tả!

Hơn nữa trên mặt vị mỹ nhân này bao phủ một làn sương lạnh như có như không, đôi mắt thâm thúy khiến cho người ta vùi sâu hồn mình vào trong đó, đáng vẻ đoan trang hào phóng, không thể xâm phạm.

- Ái chà, đây là thiên phi nương nương hạ giới sao?

Một tên thuyền lão bản trên bến cảng ra sức véo đùi mình.

Khí chất thánh khiết ấy, thần thái điên đảo chúng sinh mà lại băng thanh ngọc khiết ấy, rõ ràng là giống như đức hình Mụ Tổ nương nương.

Đang lúc mọi người cho rằng đây là tiểu thư con nhà đạt quan hiển quý nào đó, lại thấy nàng thẳng vào thanh lâu Quần Phương các lớn nhất của Bắc, nhất thời mở rộng tầm mắt: thì ra vị mỹ nhân tựa như thiên phi hạ giới này lại là người trong chốn thanh lâu sở quán.

Cảm thấy chút tài sản của mình chưa đủ tiền trà nước vào cửa Quần Phương các, không ít người thở dài rời đi, sinh ra mấy phần tiếc nuối mỹ nhân luân lạc phong trần. Ngược lại đám con nhà giàu vừa nghe được phong thanh bèn chạy thật nhanh tới Quần Phương các, e sợ bị người khác giành trước. Chỉ có đám con cháu Cổ phủ phía Tây thành tự than mình xui xẻo, vì phải để tang Cổ Khắc Độc, bị lễ giáo câu thúc, không có cách nào vào thanh lâu phong lưu.

- Trần mụ mụ, rốt cục tiểu nương tử này danh tính là gì, bản công tử muốn đàm thơ luận văn cùng nàng, ngài thấy có thể...

Đại công tử Triệu gia Triệu Minh Phúc ở phía Nam thành nhét một thỏi nguyên bảo mười lượng vào tay Trần mụ mụ, tú bà của Quần Phương các.

Trần mụ mụ tươi cười hớn hờ đáp:

- Tiểu nương tử phương danh Hoa Song Song, là người Giang Nam Hàng Châu phủ, là thanh quan nhân vừa đến Quỳnh Châu chúng ta du ngoạn, chỉ bán nghệ không bán thân.

Triệu Minh Phúc cười lạnh hai tiếng, cái gọi là bán nghệ không bán thân chỉ là trò cười, nếu bán tiếng cười ở thanh lâu, chỉ cần bạc là được, cũng không có ai là tam trình cửu liệt chân chính.

Không lâu lắm, bên trong sân vườn Quần Phương các, đám con nhà giàu tụ tập ngồi mười mấy bàn, dần dần có người ồn ào kêu lên, mời Hoa Song Song tiểu thư đi ra gặp mặt.

- Sẽ tới, sẽ tới...

Trần mụ mụ hớn hờ tươi cười.

Hai cánh cửa sổ phòng trên lầu hai mở ra lặng lẽ không tiếng động, Hoa Song Song ôm đàn bước ra, nhất thời tiếng ồn ào huyền ảo im bật, không ít lãng tử có mặt vui mừng chồng chất: vị cô nương này mới nhìn tướng mạo bình thường không có gì lạ, càng nhìn lại càng khiến cho lòng người dao động, chính là tướng nội mị vô cùng hiếm thấy. Cho dù là ở Tần Hoài hà Giang Nam mỹ nữ như mây, muốn đoạt chức hoa khôi cũng không thành vấn đề.

Hoa Song Song không nói nửa lời, đặt đàn xuống, nhún mình ngồi xuống chiếu đã được trải sẵn. Bởi vì tư thế ngồi của nàng, cặp mông tròn trịa nghiêng về phía sau, eo mềm mại dồn về phía trước, càng lộ ra đường cong lả lướt.

Triệu Minh Phúc nuốt nước miếng một cái, trong lòng cảm thấy may mắn không dứt. May là lão già Cổ gia chết đi, cả đám chó chết kia phải để tang thủ hiếu, nếu không hôm nay không biết bao nhiêu người có cơ hội tham gia tranh đoạt phong hoa tuyết nguyệt với Hoa Song Song.

Đám con nhà giàu làm bộ nghe một khúc đàn, không nghe ra được chút ý nghĩa nào trong đó, chẳng qua là tham lam nhìn Hoa Song Song. Chờ đến khi tiếng đàn dừng lại lập tức có người đứng lên, lớn tiếng nói:

- Tại hạ Cổ Phú Quý, có chút lễ mọn không đáng kể gì, đón gió tẩy trần cho Hoa Song Song tiểu thư.

Nói là lễ mọn, rõ ràng là hai thỏi vàng mỗi thỏi nặng năm lượng, vừa xuất thủ chính là một trăm lượng bạc, thật lợi hại!

847. Chương 847: Thệt Thiên Nga

Triệu Minh Phúc không cam lòng yếu thế, lập tức lấy ra hai tờ chi phiếu một trăm lượng, nhất thời qua mặt Cổ Phú Quý.

Đám con nhà giàu thi nhau ra giá, bất quá khi Triệu Minh Phúc ra đến năm trăm lượng bạc, cuối cùng không còn ai tranh với y nữa. Chuộc thân cho hồng quan nhân đứng đầu trong các thanh lâu trên Tần Hoài hà cũng chỉ có một ngàn lượng bạc, hiện tại năm trăm lượng chỉ là lễ gặp mặt, có thể coi như giá trên trời.

May là đám con cháu phá của Cổ gia phải để tang ở nhà không đến được, bằng không e rằng giá sẽ cao hơn nữa.

Triệu Minh Phúc đắc ý đứng lên chấp tay một cái:

- Song Song tiểu thư, tại hạ...

- Hạ, hạ cái đầu người!

Kèm theo tiếng mắng vô cùng phách lối, Tần Lâm được đám quan giáo huynh đệ tiền hô hậu ủng nghênh ngang đi tới. Vừa nhìn thấy Hoa Song Song, mắt giặc tên này lập tức ngồi sáng, đôi mắt hần nhìn chăm chăm vào ngực và eo người ta không chút khách sáo, nước dãi chảy ròng ròng:

- A, tiểu nương tử thật là xinh đẹp!

Triệu Minh Phúc không vui, Hoa Song Song quả thật đẹp như thiên tiên, nhưng chúng ta tới trước lâu như vậy, mọi người đều tỏ ra khách sáo sợ chọc giận nàng, cũng không dám nhìn kỹ, ai lại vô sỉ như người vậy?! Ánh mắt như dán chặt vào ngực người ta, cho dù đây là thanh lâu cũng nên giữ chút phong độ có được chẳng?!

Y sửa sang lại áo mũ, vô cùng khách sáo nhìn về phía Hoa Song Song chấp tay một cái:

- Song Song tiểu thư, tại hạ muốn làm một bài thơ tặng tiểu thư...

Làm thơ? Tần Lâm nhìn Triệu Minh Phúc cảm thấy tức tối, bèn bới lông tìm vết:

- Hiện tại làm thơ thì có gì hay ho, đồ nhà quê! Ở những địa phương lớn như kinh sư, Hàng Châu, hiện tại đang rầm rộ kể lại các chuyện vụ án, cửa đầu, mổ bụng, mổ ngực khám phổi, moi ruột... vô cùng hấp dẫn. Song Song tiểu thư, ta kể chuyện vụ án cho nàng nghe, chắc chắn hay hơn mấy câu thơ đánh rắm của y nhiều!

Triệu Minh Phúc nghe Tần Lâm nói ra lời nói này, chỉ cảm thấy dạ dày cồn cào muốn nôn mửa ngay tại chỗ. Đám con nhà giàu cũng cười khẩy không dứt, kẻ thô lỗ chính là thô lỗ, Song Song tiểu thư tựa như thiên tiên, há chịu nghe những chuyện vụ án dầm máu của người?!

- Xin hỏi vị trưởng quan này cao tính đại danh?

Hoa Song Song gảy dây đàn vài tiếng, dung nhan lạnh như băng sương thành linh nhõn cười tươi như hoa nở:

- Người nói có vẻ rất thú vị, lát nữa phải mời kể những chuyện ấy nghe thử.

Cái gì?! Các vị con nhà giàu trợn mắt há mồm, không ngờ rằng kết quả lại là như vậy. Song Song tiểu thư xinh đẹp như thiên tiên lại không coi trọng thi từ, đòi nghe chuyện những vụ án đẫm máu ghê rợn. Ôi, Hải Công Ân đến bất cứ quán trà nào cũng nghe người ta kể, lại bị họ Tần mang ra lừa gạt trái tim mỹ nhân.

‘Hừ, so với thi từ ca phú gì đó, ngược lại bản giáo chủ cảm thấy hứng thú đối với giết người phóng hỏa hơn!’ Nụ cười Hoa Song Song không thay đổi, trong bụng lại âm thầm cười cợt.

Đây không phải là Hoa Song Song gì cả, rõ ràng là Bạch Liên giáo chủ Bạch Sương Hoa giả trang. Bất đắc dĩ phải làm chuyện này, nàng cảm thấy ngán đến tận cổ, nhìn những bộ mặt hiếu sắc nhưng giả vờ nho nhã của đám con nhà giàu, quả thật nàng rất muốn ổi tên một chương tiền bọn họ về Tây.

Nếu như Tần Lâm tới chậm một chút, nói không chừng giáo chủ Đại nhân sẽ thật sự nổi giận. Nhưng không hiểu vì sao thấy Tần Lâm chạy tới, trong lòng nàng lập tức cảm thấy nhẹ nhõm, rốt cục đã có thể không cần chịu đựng những ánh mắt đáng ghét như bầy ruồi nhặng bầu quanh nữa.

- Khụ khụ, Song Song tiểu thư...

Triệu Minh Phúc giờ giờ năm tám ngân phiếu trong tay tỏ vẻ nhắc nhở, ta đây có tới năm trăm lượng bạc làm lễ gặp mặt đây!

Tần Lâm nhận lấy từ trong tay Lục Viễn Chí một xấp ngân phiếu thật dày, nện vào đầu Triệu Minh Phúc bốp một tiếng:

- Con cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga kia, cút cho lão tử!

Ặc, bản giáo chủ... Thịt thiên nga? Bạch Sương Hoa thân là giáo chủ Ma giáo có hơi dễ khóc dở cười, lời này miễn cưỡng coi như là tán dương, nhưng vì sao lọt vào tai lại có vẻ khác thường như vậy?!

Triệu Minh Phúc ngay cả cái rắm cũng không đánh, xanh mặt nhìn Tần Lâm chấp tay một cái, xoay người rời đi ra ngoài, đám con nhà giàu Quỳnh Châu cũng lục tục theo sau chuồn êm lặng lẽ.

So quả đấm, không thể nào là đối thủ của cầm y quan giáo, bàn về tài lực, mới vừa rồi Tần Lâm ném ra xấp ngân phiếu kia thấy đều là ngân phiếu hiệu Phong Nguyên ở kinh sư, mỗi tờ một ngàn lượng thấy mặt lập tức trả tiền.

- Triệu công tử, Tiền thiếu gia, các vị công tử khoan hãy đi đã...

Một tên quy nô cầm dài nốt ruồi đen lớn tiếng chào hỏi, cũng không có ai dừng bước lại, y gấp đến độ giậm chân, ánh mắt nhìn về phía Tần Lâm có vẻ bất mãn. Nếu không phải đối phương là cầm y quan giáo, quả thật y rất muốn nhào tới cắn cho đối phương một cái.

Đúng là vị Tần lão gia này xuất thủ hào phóng, bất quá hẳn có thể ở Quỳnh Châu được bao lâu!? Hơn nữa Hoa Song Song là quan nhân treo biển tự quản tài sản, không phải là Quân Phương các mua được, mượn danh tiếng nàng chống đỡ cục diện một chút mà thôi. Quân Phương các kiếm không được bao nhiêu tiền, vì nàng mà đắc tội với đám khách quen như Triệu Minh Phúc quả thật là được không bằng mất.

Tần Lâm không thèm so đo với một tên quy nô, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua như không có chuyện gì xảy ra.

Trần mù mù bị dọa sợ đến run rẩy trong lòng, vội vàng kéo tên quy nô đang ngơ ngác, thấp giọng nói:

- Cầu Tam nhi chớ có dây vào chuyện này, hãy phục dịch thật tốt, ngàn vạn lần chớ đắc tội vị đại gia này! Nếu có chuyện gì bất trắc xảy ra, đừng trách ta không nhắc nhở người!

Thấy sắc mặt Trần mù mù trịnh trọng trước đó chưa từng có, trong lòng Cầu Tam nhi cũng cả kinh, âm thầm kinh ngạc không dứt: Trần đại tỷ cũng là nhân vật từng trải qua sóng gió, chưa từng thấy qua bà ta sợ người nào tới mức như vậy.

Người biết cái gì! Trần mù mù hừ lạnh một cái, những chuyện xấu người làm như ép bức con nhà lành thành kỹ nữ, Tần trưởng quan biết rất rõ ràng, ta có thể không đối xử tử tế với hắn sao?! Đây tuyệt đối là nhân vật không thể dây vào!

Dĩ nhiên Trần mù mù còn chưa biết thân phận chân thật của Hoa Song Song, nếu như biết được giáo chủ Ma giáo chạy tới đánh đàn bán hát ở Quần Phương các này, e rằng từ tú bà đến quy nô sẽ bị dọa cho ngạt thở.

Tần Lâm cười khanh khách dọc theo thang lầu thập cấp mà lên, ánh mắt hài hước quan sát thân thể mềm mại đường cong lá lướt của Bạch Sương Hoa, khóe miệng nở một nụ cười vô cùng đáng ghét.

Hừ! Bạch Sương Hoa hừ lạnh một tiếng, ôm dao cầm đi vào bên trong phòng. Tên Tần Lâm cũng mặt dày vào theo, hai tên tiểu nha hoàn ngoài cửa cười trộm đóng cửa lại cho bọn họ.

Giữa phòng bày một chiếc bàn bát tiên bằng gỗ hoa lê chạm trổ, giáo chủ Đại nhân đưa lưng về phía Tần Lâm ngồi xuống, mặt phủ một làn sương lạnh, hậm hực nói:

- Thật không biết tại sao bản giáo chủ phải làm chuyện như vậy?!

Tần Lâm cầm bình trà trên bàn lên, rót hai chén trà ỉnh và Bạch Sương Hoa, cười nói:

- Bởi vì mỹ nữ ta có thể mời được chỉ có Kim Anh Cơ, Minh Trí Ngọc Tử và Bạch Đại giáo chủ nàng, nhưng chỉ có giáo chủ Đại nhân thần công cái thế, có thể bảo vệ ta mà thôi. Nàng không ra tay, chẳng lẽ để cho Ngưu Đại Lực giả trang mỹ nữ?

Tên này miệng lưỡi trơn tru, nói cũng không sai. Bạch Sương Hoa rất là tự phụ khê mỉm cười, xoay người lại nhìn Tần Lâm:

- Bất quá, bản giáo chủ hỏi là tại sao ta phải làm chuyện như vậy, cũng không phải là tại sao bắt ta làm chuyện như vậy, Tần trưởng quan, người không khỏi đáp lại dễ rồi.

- Nào có nhiều tại sao như vậy, ta cũng không phải là bên nguyên...

Tần Lâm cười khở sở sở mũi, chợt trước mắt sáng lên:

- Chẳng lẽ là giáo chủ lại muốn dùng mỹ nhân kế, giốn mà thành thật với ta sao?!

Dứt lời, Tần Lâm không hề khách sáo nhìn chăm chăm Bạch Sương Hoa. Khí chất vị giáo chủ Ma giáo này lạnh như băng sương, trời sinh tướng nội mị. Bề ngoài lạnh như băng nội tâm nóng như lửa, quả thật là bậc tuyệt sắc có thể gặp mà không thể cầu. Chỉ tiếc ngoại trừ bên trong hang đá Du Long hơi để lộ ra nội tâm thật, còn lại bất cứ lúc nào nàng cũng giống như một tòa băng sơn cao không thể leo tới...

Bạch Sương Hoa hí mắt, ánh mắt rét lạnh thấu xương đóng đinh trên mặt Tần Lâm, khê hé đôi môi đỏ mọng lạnh lùng nói:

- Thật ra thì nói cho người biết cũng không sao, bởi vì lại có thể tự tay tiêu diệt vài tên ưng khuyến triều đình, nên bản giáo chủ mới bằng lòng làm chuyện này!

Dứt lời nàng liền cười lạnh, tay ngọc trắng như mỡ đông nhẹ nhàng vỗ một cái lên bàn gỗ hoa lê. Chỉ nghe một tiếng rắc trong trẻo vang lên, cái bàn không hư hại chút nào, Tần Lâm mới vừa cầm lấy bình trà bằng sứ thình lình trên bình xuất hiện đường nứt như mạng nhện, sau đó vỡ vụn thành từng mảnh, mỗi một mảnh vụn đều nhỏ hơn móng tay.

Tần Lâm run lập cập, trong đầu hiện ra cảnh tượng đáng sợ Bạch Sương Hoa chân ngọc đập trường ngoa, trong tay cầm roi da múa may bôm bốp...

Nhìn dáng vẻ căm như hén của Tần Lâm, sắc mặt Bạch Đại giáo chủ vẫn lạnh lùng như trước, nhưng trong lòng lại cảm thấy vui vẻ, khóe miệng khê nhếch lại vội vàng thu liễm nụ cười, nghiêm mặt nói:

- Cho nên, khoảng thời gian này người đừng giở trò gì, nếu không bản giáo chủ sẽ không khách sáo với người!

- Suy nghĩ một chút cũng không được sao?

Tần Lâm vẻ mặt đau khổ.

- Không được!
- Chỉ có một cái giường...
- Ta ngủ trên giường, người ngủ dưới sàn nhà!
- Buổi tối lạnh, trên giường ấm.
- Nằm mơ!

Bạch Sương Hoa lại đánh một chưởng lên bàn, lần này thứ bị đập vỡ không phải là bình trà mà là bản thân cái bàn.

Trời ơi... Trần mù mù tầng dưới cùng đang vội vàng chuẩn bị nước trà thức ăn, chỉ cảm thấy trong lòng run rẩy, không nghe được đối thoại trên lầu, nhưng thanh âm vật dụng vỡ loảng xoảng lại truyền vào tai. Nghĩ đến đồ đạc gỗ hoa lê giá trị không rẻ trong phòng, bà hết sức đau lòng.

Đám cô nương Quần Phương các nghe vậy hả giận, một nữ nhân lương quyền nhô cao, trán dán thuốc dán vẩy khăn tay cười phóng dăng:

- Hừ hừ, tiểu nương kia cứ tưởng dễ ăn, gặp phải hán tử thô lỗ này sẽ khiến cho nàng hiểu chén cơm Quỳnh Châu phủ chúng ta cũng không phải là dễ ăn như vậy.

Lòng ghen tị xuất phát từ bản năng, các cô nương đều có vẻ bất mãn với Hoa Song Song. Bất quá nghe thấy thanh âm đồ đạc vỡ trong phòng truyền ra, các nàng lại sinh lòng thương xót: chao ôi, Tần trưởng quan cũng quá mức không thương hương tiếc ngọc, Hoa Song Song liễu yếu đào tơ như vậy, bị hán hành hạ còn gì là người?!

Chỉ có Lục mập, Ngưu Đại Lực cùng các vị cấm y huynh đệ e sợ cho thiên hạ bất loạn, về mặt ai nấy trở nên tâm sự nặng nề nhìn nhau, không hện mà cùng bắt chước động tác hay làm của người Bồ Đào Nha, Tây Ban Nha: đưa tay làm dấu thánh giá trước ngực, A Di Đà Phật, Thái Thượng Lão Quân, Quan Âm Bồ Tát, Giê Su thượng đế, phù hộ trưởng quan chúng ta có thể đi vào nguyên vẹn, đi ra cũng nguyên vẹn, chớ bị giáo chủ Ma giáo hủy đi...

Quần Phương các xuất hiện một băng mỹ nhân Hoa Song Song, bị Tần Lâm ném ra ngàn vàng độc chiếm ngao đầu. Loại chuyện như vậy là chuyện mà dân chúng thành thị thích nghe nhất, truyền bá đi nhanh như có cánh, chỉ trong nửa ngày đã đạt tới mức phụ nữ và trẻ con bên trong Quỳnh Châu phủ đều biết.

Trương đại thẩm bán thức ăn nói với Lý đại nương bán đậu hủ:

- Này, có biết không, hôm nay bến cảng cửa Bắc có một cô nương đẹp tự thiên tiên xuống thuyền, thật ra là người của Quần Phương các. Cấm Y Vệ họ Tần từ kinh sư tới đuổi Đại công tử Triệu gia phía Nam thành đi, hai bên đánh nhau vỡ đầu chảy máu...

Trong quán trà một vị lão học cứu phe phẩy quạt:

- Tranh phong hoa bướm, còn thể thống gì? Hải Thanh Thiên bảo tẩu loại người như vậy, ôi, quả thật là thời thế suy vi, lòng người hèn hạ.

Vừa là băng sơn mỹ nhân, lại là tranh phong hoa bướm, loại tin tức này là hấp dẫn nhất, rất nhanh đã truyền đi cả thành.

Nha môn Bá Hộ Sở Cấm Y Vệ giảng đầy nội tuyến, giám thị động tĩnh cả thành, đương nhiên tin tức này không qua được tai mắt bọn họ, Mạc Trí Cao được trình báo tỉ mỉ ngay tức khắc.

- Họ Tần chết đến trước mắt không tự biết, vẫn còn đang phong lưu khoái hoạt!

Trong mắt Bùi Kính bắn ra ngọn lửa âm u, nói đến bốn chữ phong lưu khoái hoạt, y lại nghiêng rằng một cái.

Khóe miệng Hàn Độc Phong nở một nụ cười cười gằn tàn khốc, tay chém xuống thật mạnh:

- Chờ lấy tính mạng hán, sau đó sẽ cắt cửa hán, làm thuốc dẫn cho công công!

Mạc Trí Cao cười gian hắc hắc, đây mới gọi là trời chiều lòng người, đang buồn vì Tần Lâm nấp mãi không ra, không tìm được cơ hội hạ thủ, bất ngờ có vị giai nhân tuyệt sắc tới Quỳnh Châu, dẫn dụ tên Tần Lâm tham hoa hiếu sắc này ra.

A, đau trứng quá... Tần Lâm bọc áo ngủ bằng gấm lăn xuống dưới giường, che nửa người dưới, rất vô tội nhìn Bạch Sương Hoa.

- Còn dám lên giường nữa, bản giáo chủ cắt người!

Bạch Sương Hoa mặt phẫn đỏ bừng, nhìn Tần Lâm giá giá quả đảm. Đồ vô sỉ, dám thừa dịp bản giáo chủ ngồi tĩnh tọa điều tức bò lên trên giường, mặt dày khôn tả!

Sắc mặt Tần Lâm đau khổ, chỉ chỉ bóng hai người bị ánh nến hắt lên trên cửa sổ:

- Trời tối, hai chúng ta một ngủ trên giường một ngủ dưới đất, người khác nhìn thấy cũng biết có vấn đề.

- Phục người rồi.

Bạch Sương Hoa bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là mặc cho Tần Lâm bò lên trên giường, vốn định điểm huyết đạo hần, nhưng chuyện tối nay cần làm lại bắt buộc không thể hạn chế hần hoạt động.

Tần Lâm nằm cười xấu xa hắc hắc không ngừng, hai tay bắt chéo sau ót, chậm rãi nói:

- Bất kể thế nào, ta cũng coi như chung chăn gối với giáo chủ Ma giáo rồi còn gì...

- Người, không cho người làm loạn!

Bạch Sương Hoa đắp áo ngủ bằng gấm lên người thật chặt, rõ ràng một chỉ là có thể đảm cho Tần Lâm gần chết, nhưng không biết tại sao nàng lại cảm thấy tâm hoảng ý loạn, mặt nóng bừng bừng.

848. Chương 848: Giáo Chủ Uy Vũ

Chợt thấy Tần Lâm trở mình, thò tay giật áo ngủ bằng gấm mà nàng đang đắp.

Đường đường Bạch Liên giáo chủ đáy mắt thoáng qua một tia hốt hoảng không dễ phát giác:

- Làm gì vậy?!

Tần Lâm ghé vào bên tai nàng nói nhỏ:

- Đại tỷ, toàn thân nàng đắp trong chăn như vậy, lát nữa làm thế nào động thủ? Cũng không phải là không mặc y phục...

Bị hơi nóng từ miệng Tần Lâm thổi, Bạch Sương Hoa chỉ cảm thấy bên tai nhột nhột, tim càng đập mạnh hơn, ra sức nghiêng răng thật chặt mới không tung cước đá bay Tần Lâm xuống giường.

Tần Lâm âm thầm buồn cười, tối nay là lúc nào, cho dù có cơ hội hần cũng không dám làm loạn. Bất quá nhân cơ hội trên đầu Bạch Liên giáo chủ một chút, cũng coi như giải buồn.

Ngày gió to thích hợp phóng hỏa, đêm không trăng thích hợp giết người. Sắc trời tối giăng giăng, một vì sao cũng không nhìn thấy, trên mặt biển gió thổi vù vù, nghe như tiếng ma quỷ đang gào thét.

Hai bóng người một xám một đen vượt qua tường hậu viện Quần Phương các mà vào, nhẹ nhàng phát phơ rơi xuống đất, giống như hai chiếc lá mùa thu.

- Ta vừa sờ, đã sờ trúng tiểu muội muội...

Cẩu Tam nhi vừa hát bài Thập Bát Mô vừa ra nhà xí đi tiểu. Nhớ tới nữ tử Lê trại mấy ngày trước vừa mua, tính tình nóng bỏng giống như ngựa hoang, sau khi uống Mê Xuân tửu thân hình uốn éo hoan lạc dưới người mình, tâm trạng y tốt tới cực điểm.

Ặc, đó là cái gì? Cầu Tam nhi giụi giụi mắt, hai đạo tàn ảnh một xám một đen còn lưu lại trong tầm nhìn. Y còn chưa phản ứng kịp, trong một trận đau đớn kinh khủng tới cực điểm chợt thấy được sau lưng của mình. Người ta làm sao có thể thấy sau lưng của mình được!? Dù sao Cầu Tam nhi vĩnh viễn không có cơ hội tìm kiếm đáp án của câu hỏi này.

Người áo xám Hàn Độc Phong kéo thi thể Cầu Tam nhi xụi lơ, không cầm được đại tiểu tiện vào trong bụi hoa. Cổ của Cầu Tam nhi bị vặn ngược ra sau, hai tròng mắt lồi ra ngoài, chết không nhắm mắt.

Gian phòng hảo hạng tốt nhất Quần Phương các cũng tức là phòng của Hoa Song Song cô nương ở, cửa sổ đối diện hậu viện, Hàn Độc Phong nhảy lên, hai tay Bùi Kính đỡ dưới chân y. Y mượn thế đu lên, lặng lẽ không tiếng động treo trên bậu cửa sổ, Bùi Kính nắm hai chân y, thân thể vọt nhanh lên, cũng bám vào bậu cửa.

Bên trong phòng nền đỏ chiếu sáng, trên giường lớn long phượng khắc hoa hai người đắp chung một chiếc chăn. Tần Lâm nằm ngủ mé ngoài, tiếng hô hấp dài mà đều đặn, hiển nhiên đã sớm ngủ say. Mỹ nhân bên trong nằm nghiêng đưa lưng về phía hắn, mái tóc trải dài như thác đổ xõa ra bên ngoài áo ngủ bằng gấm. Không nhìn rõ dung nhan mỹ nhân, chỉ có một đoạn cổ trắng ửng đỏ mê người, rõ ràng là dấu vết vui vầy cá nước lưu lại.

Gương mặt trắng bệch như người chết của Bùi Kính giật giật, nhìn thân thể mỹ nhân dưới áo ngủ bằng gấm lả lướt mềm mại, ánh mắt nhìn lại Tần Lâm mang theo một cỗ tà hỏa, trên mặt lộ ra vẻ đồ kỵ âm độc không thêm che giấu.

Hàn Độc Phong tỏ ra cẩn thận quan sát tình hình trong phòng, y cũng không vội vàng tiến vào bên trong, lấy từ sau lưng một món đồ. Đó là một chiếc ống đồng bằng thép ròng luyện chế tinh xảo, đường kính chừng một tấc, dài chừng hơn thước.

Hàn Độc Phong cười gần dùng ống đồng nhắm ngay Tần Lâm, bấm vào cơ quan. Một tiếng kim loại va chạm cực nhỏ vang lên, một mũi tên nổ từ trong ống đồng bắn ra. Mũi tên nổ này không chỉ có cực kỳ sắc bén, mũi của nó còn hiện ra màu xanh quý dị, rõ ràng là đã được tẩm kịch độc thấy máu là ngừng thở.

Nụ cười Bùi Kính cùng Hàn Độc Phong vô cùng âm hiểm, bọn họ phảng phất nhìn thấy tình hình sau khoảnh khắc Tần Lâm trúng tên: đau đớn giãy giụa, trong cổ họng lại không phát ra thanh âm nào, thân thể co quắp giần giật, chết oan chết uổng trong đau đớn cực độ...

Phập... thanh âm của mũi tên nổ xuyên thủng áo ngủ bằng gấm vang lên trong tai hai tên sát thủ hết sức dễ nghe. Bọn họ nhìn nhau, trong đôi mắt lóe lên vẻ vui mừng, kế tiếp Tần Lâm sẽ sống không bằng chết, dần dần đi tới cái chết trong đau đớn vô tận.

Không có.

Vẫn không có động tĩnh gì cả, Tần Lâm vẫn ngủ say như trước, phát ra tiếng ngáy khe khẽ, ngủ thật say.

Có chuyện gì vậy... Hàn Độc Phong không dám tin chớp chớp mắt, cơ quan ống đồng được luyện chế tỉ mỉ, tuyệt đối vạn vô nhất thất, mới vừa rồi cũng nhìn thấy mũi tên nổ mang theo kịch độc bắn vào áo ngủ bằng gấm, chắc chắn Tần Lâm không thể nào bình yên vô sự được!

Bùi Kính cắn răng, tháo liên tử chùy bên hông xuống, cổ tay run lên, xích sắt đen bóng lập tức căng ra thẳng tắp như thương, đầu búa lóe sáng bắn thẳng vào gáy Tần Lâm.

Y đã học khôn, có lẽ áo ngủ bằng gấm trên giường có cái gì cổ quái, vậy cứ dùng búa sắt đập thẳng vào đầu, xem thử người còn có thể ngủ ngon như vậy được chăng.

Mắt thấy đầu búa mang theo một đạo ô quang bắn nhanh về phía đầu Tần Lâm, chỉ trong khoảnh khắc sẽ đập vỡ đầu hắn. Với uy thế như vậy, chắc chắn não óc sẽ bắn ra như mưa.

Phía dưới áo ngủ bằng gấm đột nhiên có một bàn tay trắng muốt mềm mại thò ra, động tác uể oải thờ ơ giống như mỹ nhân phẩy tay đuổi đi con ruồi con muỗi vo ve làm phiền. Tốc độ thật chậm, động tác nhẹ vô cùng, thế nhưng phát sau mà tới trước, ngăn trước mặt búa sắt, hoặc nói chính xác hơn dường như bàn tay ấy vốn đã ở chỗ đó từ trước.

Năm ngón tay nhẹ nhàng vẩy hướng vào trong lòng bàn tay, động tác nhìn như hoa sen trắng nở, ưu nhã tuyệt trần như đang múa. Thế nhưng đầu búa tràn đầy nội kinh âm nhu kia nhanh chóng lọt vào lòng bàn tay hết sức nhẹ nhàng êm ái, xích sắt đang căng thẳng kia cũng lập tức rũ xuống giống như rắn chết.

Bùi Kính chợt nghe tim mình như chìm xuống, y biết rất rõ ràng mình đã tổn hao biết bao công phu trên sợi liên tử chuy này, nhưng chủ nhân của tay kia khó lòng tin được giống như Ma Thần, cũng chính vì vậy phản ứng của y hơi chậm một bước, một bước chí mạng.

Tráng sĩ chặt cổ tay, hai chân Bùi Kính giậm mạnh vào tường, tay trái đẩy mạnh cửa sổ, tay phải buông bỏ liên tử chuy, ba động tác làm liền một mạch nhanh như thiểm điện, thân hình sắp sửa bay ngược ra hậu viện.

Đã muộn! Trong khoảnh khắc Bùi Kính sắp động, bàn tay nắm liên tử chuy kia nhẹ nhàng run lên, đột nhiên một cổ cự lực hùng mạnh như bài sơn đảo hải theo xích sắt tuôn trào tới. Lập tức toàn thân Bùi Kính chấn động mạnh như vừa bị sét đánh, kỳ kinh bát mạch bị chấn cho tan tác. Mà liên tử chuy thường dùng hoàn toàn thoát khỏi khống chế của y, xích sắt như rắn vừa sống lại, quấn lấy cổ y, kéo y trở vào phòng.

Động tác mau lẹ, hết thấy chỉ xảy ra trong vài cái chớp mắt, con người Hàn Độc Phong chợt thu nhỏ lại. Từ khi bàn tay thần kỳ kia tiếp lấy liên tử chuy, y đã biết vì sao tên nỏ lúc trước mình bắn ra lại không thấy tăm hơi như đá chìm đáy biển.

Hàn Độc Phong sinh lòng ác độc bấm vào cơ quan, ba mũi tên nỏ còn lại trong ống đồng bắn ra thành hình chữ Phất về phía Tần Lâm nhanh như điện chớp. Đồng thời hai chân y cũng đạp mạnh vào tường, tả chưởng đẩy mạnh vào song cửa, thân thể đang treo trước cửa sổ nhanh chóng bật ngửa về phía sau.

Tần Lâm đang muốn lật người ngồi dậy, thấy ba điểm hàn tinh nhanh như điện chớp bắn tới, tên này có ưu điểm anh hùng thức thời vụ, vội vàng co người lại nấp sau lưng giáo chủ Đại nhân.

- Chút tài mọn cũng dám khoe khoang!

Bạch Sương Hoa cười lạnh co chỉ bắn ra ba cái giữa không trung, tuy rằng động tác của nàng thông thả, nhưng mỗi chỉ đều bắn trúng một mũi tên nỏ. Chỉ nghe ba tiếng phập trầm đục, tên nỏ bị nàng bắn ghim vào vách gỗ sâu chừng hai tấc.

Hai mắt Tần Lâm ngời sáng, giáo chủ tỷ tỷ thật lợi hại, nếu như không xuất ra tuyệt kỹ độc môn ôm bấp đùi, quần khăn trải giường, trưởng quan ta không phải là đối thủ của nàng!

Hàn Độc Phong không trông cậy vào ba mũi tên nỏ có thể gây tổn thương cho Tần Lâm, thậm chí không thể nào ngăn cản được đối thủ kinh khủng tới cực điểm kia. Y ngã lộn nhào từ cửa sổ lầu hai xuống, lúc sắp sửa chạm đất lấy tư thế cực kỳ quỷ dị uốn éo thân thể một cái, lưng y lướt ngang sát đất trượt nhanh về phía tường viện, sau đó đưa tay nín vào một gốc bông vải, thân hình dựng đứng dậy... Chuỗi động tác liền hoàn này được Hàn Độc Phong thi triển tinh diệu đến tột bậc, y biết ở trước mặt đối thủ đáng sợ tới cực điểm đó, mình sẽ không có cơ hội thứ hai.

Tường viện ngay ở phía sau, sắp chạy thoát vẫn không thấy ai đuổi theo, tâm trạng căng thẳng của Hàn Độc Phong rốt cục buông lỏng.

Đột nhiên y vô cùng kinh hãi phát hiện, một đạo thân ảnh màu trắng từ cửa sổ bay ra với tư thế mạn diệu thướt tha, nhưng tốc độ lại nhanh như tia chớp.

Lúc này mây tan gió ngừng, trăng non như lưỡi liềm, nữ tử áo trắng lẳng không phi độ không dính một hạt bụi nào, giống như Cửu Thiên Huyền Nữ. Tay áo phất phơ, dung nhan tuyệt thế nổi bật dưới màu hoa đỏ của bông vải, cảnh tượng tuyệt trần như trong ảo mộng.

Nhưng lòng của Hàn Độc Phong lại đang không ngừng chìm xuống, chìm xuống, khinh công đối phương đã đến gần Lăng Không Độ Hư, y không có chút cơ hội nào...

Tần Lâm mới vừa từ giường lớn khắc hoa bò dậy, hai chân xỏ giày, Bạch Sương Hoa đã xách theo Hàn Độc Phong từ cửa sổ trở lại. Đáng thương Hàn Độc Phong là cao thủ thích khách trong mười hai giám bốn ty tám cục, hiện tại bị người ta bắt giống như chim ưng xốt gà con, tứ chi mềm nhũn rũ xuống, hoàn toàn không có cơ hội giãy giụa phản kháng.

Cho dù là giao phong chính diện sa trường chinh chiến giữa thiên quân vạn mã, giáo chủ Ma giáo cũng có thể chém Đại tướng cấp Đô Chỉ Huy Sứ trong lúc cười nói, đối phó người như Hàn Độc Phong thật là giết gà dùng dao mổ trâu.

Mới vừa rồi Bùi Kính bị xích sắt mình cuốn lấy ngất đi, vào lúc này chậm rãi tỉnh dậy. Đang định giãy dụa đứng dậy, Bạch Sương Hoa xách theo Hàn Độc Phong nhẹ nhàng ném tới, hai tên thích khách đụng vào nhau lại ngã lăn ra đất.

- Khổ cực rồi, giáo chủ tỷ tỷ khổ cực rồi!

Tần Lâm cười hắc hắc, tự mình xách hài đặt dưới chân nàng. Thấy chân ngọc trong trắng hồng hào, da thịt sáng bóng mượt mà, không nhịn được thuận tay bóp một cái.

Bạch Sương Hoa mang hài vào, không tung cước đá bay Tần Lâm ngược lại gương mặt khê ửng hồng. Gặp phải người không biết xấu hổ như Tần Lâm, cho dù là giáo chủ Đại nhân cũng không làm gì được hắn.

Bùi Kính và Hàn Độc Phong nghe được trong miệng Tần Lâm thốt ra hai chữ giáo chủ, nhất thời giống như thấy quỷ sống, kinh hãi tới cực điểm nhìn Bạch Sương Hoa, không hẹn mà cùng run giọng nói:

- Người... Người... Người là giáo chủ Ma giáo, Tần... Tần... Tần Lâm ngươi lại làm khách trong màn của giáo chủ Ma giáo!

Vốn là hai tên thích khách còn muốn bạo khởi làm khó dễ bắt Tần Lâm, hoặc là nghĩ biện pháp khác chạy trốn. Kết quả vô cùng hoảng sợ phát hiện, mỹ nữ nằm trên giường với Tần Lâm chính là Bạch Liên giáo chủ từng khiến cho vô số ứng khuyến Xưởng Vệ phải rét lạnh trong lòng, chút can đảm cuối cùng trong lòng bọn họ cũng hoàn toàn tan biến.

- Đây, đừng nói khó nghe như vậy, sao lại gọi là khách trong màn của giáo chủ tỷ tỷ?

Tần Lâm cười xấu xa, mặt dày ôm ngang eo nhỏ nhắn của Bạch Sương Hoa:

- Chẳng lẽ không thể là giáo chủ tỷ tỷ ngưỡng mộ tài hoa tại hạ, cho nên bắt chước Hồng Phát Nữ bỏ trốn trong đêm sao?

- Cút!

Bạch Sương Hoa nghiêng răng ken két, rất muốn nện cho Tần Lâm một trăm lần.

Bùi Kính kinh hãi muốn rơi đồng tử xuống đất, Bạch Liên giáo chủ lại ngủ cùng giường với Tần Lâm, chuyện này thật sự khiến cho y không dám tin, cất tiếng the thé nói:

- Tần Lâm, ngươi, ngươi lại dám cấu kết với giáo chủ Ma giáo, ngươi đây là đại nghịch bất đạo...

Tần Lâm sờ sờ mũi, nhìn chăm chú vào cặp mắt kinh hãi của Bùi Kính:

- Nhưng chúng ta ngoại trừ ngủ trên giường ra cũng không làm chuyện xấu gì khác, không giống như người giở trò thái sinh chơi đùa vô cùng vui vẻ, tự cho là Quỳnh Châu trời cao Hoàng đế xa, mình là từ kinh sư tới, có thể muốn làm gì thì làm, coi dân chúng là súc vật, làm ra hành vi thái sinh trời giận người oán! Tên thái giám biến thái chết bầm kia, ngươi cho là ăn tiểu kê kê là có thể mọc ra tiểu kê kê sao, vậy ngươi ăn óc heo chẳng lẽ óc ngươi cũng hóa thành óc heo?!

- Người... Người... Người...

Sắc mặt Bùi Kính trắng bệch, lắp bắp hồi lâu không nói nên lời.

Bạch Sương Hoa bật cười, Tần Lâm mắng thật điêu ngoa độc ác, nhưng cũng mắng thống khoái, hả giận!

Quả thật như Tần Lâm phân tích, Bùi Kính bị Gia Tĩnh để thu thập kinh nguyệt xử nữ để luyện chế đan dược ảnh hưởng, cũng giở trò thái sinh. Vụ án ba chiếc cầu chính là y làm ra, sở dĩ ở gây án trên cầu là hy vọng linh hồn người chết chân không đến đất cật không đến trời, không thể tới âm tào địa phủ tố cáo.

Cho dù là Hải Thụy và Đường Kính Đình tài ba tới mức nào, dù có nằm mơ cũng không ngờ rằng hung thủ vụ án ba chiếc cầu chính là y. Nhờ Mạc Trí Cao hiệp trợ phá án lại càng buồn cười, Bùi Kính núp trong nha môn Bá Hộ Sở rất lâu, làm sao bộ khoái tìm được y?

Tần Lâm trầm giọng nói:

- Là ai phái các người tới? Có phải Trương Kinh hay không? Nói cho ta biết hết thấy, ta có thể tha các người một mạng, về phần chuyện ta và Bạch Liên giáo chủ chung chạ gối, các người có thể đi tố cáo, xem ai chịu tin tưởng.

Bùi Kính cùng Hàn Độc Phong lập tức sáng mắt lên:

- Người, người cũng không thể gạt chúng ta.
- Trừ tin tưởng ta ra, các người còn có lựa chọn khác sao?

Tần Lâm khẽ mỉm cười, Bạch Sương Hoa cũng không lỡ thời cơ cười lạnh một tiếng.

Đối mặt giáo chủ Ma giáo chèn ép, hai tên thích khách không dám giấu giếm chút nào, nhất nhất khai ra rõ ràng.

- Các người có thể đi rồi.

Tần Lâm chỉ chỉ cửa sổ.

Thật sự để chúng ta đi sao? Hai người nửa tin nửa ngờ cất bước về phía cửa sổ, đến trước cửa sổ lại đồng thời xông ra ngoài.

Bóng trắng chợt lóe, Bạch Sương Hoa đuổi theo nhấn một chưởng vào huyệt Bách Hội đỉnh đầu Bùi Kính cùng Hàn Độc Phong. Chỉ nghe hai tiếng bốp nhẹ vang, thân hình hai tên thích khách nhảy lên không trung chừng lại, tiếp theo rơi xuống trong hoa viên, đầu lâu vỡ vụn thất khiếu chảy máu, trong phút chốc chết oan chết uổng.

849. Chương 849: Bà Nương Hung Hãn

- Chắc chắn, ta tha các người một mạng, đáng tiếc Bạch Liên giáo chủ không chịu tha cho!

Tần Lâm đứng ở cửa sổ, gương mặt vô tội.

Bạch Sương Hoa giơ bàn tay lên, lạnh như băng nói:

- Cảm giác làm thịt ưng khuyến Xương Vệ thật không tệ.

Ặc... Tần Lâm đỏ mồ hôi, dường như ta cũng là...

Hắn dẫn dắt đám huynh đệ Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực, thừa dịp ban đêm đem hai cỗ thi thể thích khách đi phủ nha Quỳnh Châu.

Đường Kính Đình nghe nói đập chết tại chỗ hung thủ vụ án ba chiếc cầu, vui mừng từ trong chăn bò ra ngoài, vừa cho người đi mời Hải lão tiên sinh vừa đi đến phòng xác xem.

Tần Lâm lười nói nhảm, trực tiếp lột quần Bùi Kính ra, nhất thời Đường Kính Đình như thấy quỷ sống, vẻ mặt kinh nghi bất định: giữa hai chân Bùi Kính không có đồ chơi kia, thân phận y là...

Hải Thụy vội vàng chạy tới, đôi mày bạc cũng cau chặt, vừa nhìn nửa người dưới thi thể không trọn vẹn không hoàn toàn này, lão đã hiểu ra bảy tám phần. Năm Gia Tĩnh lão mang quan tài can gián cho tới chết, trong đó một nguyên nhân là vì ra sức khuyên ngăn thuật thái bỗ dị đoán lúc ấy thịnh hành trong cung. Nhưng bản thân Gia Tĩnh đế chính là người chủ sử thu thập kinh nguyệt xử nữ luyện chế đan dược, làm sao có thể nghe lời lão can gián cho được?!

- Thì ra là dư nghiệt tà dâm tiền triều lọt lưới!

Hải Thụy hừ lạnh một tiếng, thu hồi ánh mắt cực kỳ khinh thường, vỗ vỗ vào lưng Đường Kính Đình, kê vào tai nói nhỏ mấy câu.

Thần sắc Đường Kính Đình càng lộ vẻ ngưng trọng, nghĩ ngợi hồi lâu mới xá Tần Lâm ba xá, không nói nữa lời.

Sau khi hai vị này rời đi, Tần Lâm lại bảo Lục Viễn Chí cầm liên tử chuy của Bùi Kính đi tìm Mạc Trí Cao.

Không bao lâu sau, sắc mặt Mạc Trí Cao vàng khè, đầu đầy mồ hôi chạy tới, đến khi nhìn thấy thi thể Bùi Kính cùng Hàn Độc Phong, nhất thời toàn thân run lên bần bật, hai đầu gối mềm nhũn quỳ xuống, liền tiếp dập đầu về phía Tần Lâm:

- Tần trưởng quan tha mạng, tha mạng, tiểu nhân hồ đồ mê muội, không nên đối nghịch với ngài, nhưng, nhưng hai người này là từ kinh sư tới, tiểu nhân phụng mệnh sai khiến, không dám không nghe theo...

Tần Lâm ung dung nhàn nhã chấp hai tay sau lưng, chờ Mạc Trí Cao dập đầu tới nổi chảy máu mới nhàn nhạt nói:

- Thôi, đây gọi là chó cắn Lữ Đồng Tân, người cũng chỉ là một con chó thủ hạ người khác, tương lai ta sẽ tự tìm chủ nhân người tính sổ, há có thể so đo với một con chó? Hừ hừ, quý chủ nhân đã dặn dò thế nào, người hãy tự lo ỉnh đi.

Mạc Trí Cao rùng mình một cái, đứng lên đi từng bước một ra ngoài, sắc mặt thần thờ giống như cái xác biết đi. Kinh sư phái tới hai viên kiện tướng đều thất bại ở Quỳnh Châu, rốt cục chuyện trở nên tệ hại tới mức này, e rằng hai nơi Trương Ty Lễ và Lưu Đô Độc sẽ không tha cho y.

Hôm sau, Tri Phủ Quỳnh Châu Đường Kính Đình phát công văn tới các nơi nha môn Tổng Đốc Lương Quảng, Bố Chính Sứ Quảng Đông, Đề Hình Án Sát Sứ Quảng Đông... nói mai phục lùng bắt hung thủ vụ án ba chiếc cầu, hai tên yêu đồ ngoan cố hung hãn, lại dám ngoan cố kháng cự, đã bị Bộ Đầu phủ nha Lý Đại Chủy dẫn người tiêu diệt ngay tại chỗ. Hung khí thu được hoàn toàn khớp với vết thương trên thi thể nạn nhân ba vụ án trước, trong quá trình này còn có Hải Thụy Hải lão tiên sinh đã trí sĩ làm chứng.

Bắt gian bắt tại giường, bắt giặc phải có chứng cứ, không chỉ có hung khí còn có Hải Thanh Thiên làm chứng, như vậy vụ án này đã được giải quyết. Mấy ngày sau từ Quảng Châu phát tới công hàm, lệnh treo hai cổ thi thể yêu nhân thị chúng ba ngày, sau đó đốt thành tro bụi.

Đồng thời công văn kết tội Cố Hối Minh cũng tới, vì vụ án này bại hoại luân thường, bội nghịch bất đạo, lập tức xử trảm y cùng tâm phúc Cố Tam.

Không bao lâu, rốt cục thánh chỉ đến từ kinh sư đã tới Quỳnh Châu vạn dặm xa xôi. Người tới truyền chỉ là một tên Hành Nhân thuộc Hành Nhân ty, một tên thái giám nội đình, thái độ đối với Tần Lâm vừa kính cẩn lại có hơi xa cách, đối với Hải Thụy một mực cung kính, chỉ sợ đắc tội vị đệ nhất thanh quan đương triều này.

Trên thánh chỉ ca ngợi Hải Thụy tốt bậc, nói lão khiêm hòa đạm bạc, không hổ là tấm gương sáng chói đương thời. Nếu không muốn vào triều làm quan, vậy cứ ở Quỳnh Châu giáo hóa một phương, phát dương nho học, cũng có thể quảng bá nhân đức thánh quân. Lại lệnh cho quan địa phương vào ngày lễ Tết phải tới phủ bái kiến Hải Thụy... tóm lại là một phen trường thiên đại luận.

Về phần Hải Thụy tiến cử Tần Lâm chỉ nói qua loa vài chữ cuối cùng, nói hắn chỉ có chút tài mọn mà phụ ủy thác trung lương, thiếu niên đặc chí vọng hình, quả thật phụ ân vua. May nhờ Hải Thụy hết sức tiến cử, triều đình điều hắn đi Bồ Châu Bình Dương phủ Sơn Tây, chờ hắn lập công chuộc tội rồi hãy tính.

- Rốt cuộc là Phượng Bàn tướng công tính toán thế nào?

Hải Thụy nhận chỉ liền vuốt râu mặt lộ vẻ phiền muộn, Sơn Tây Bồ Châu là quê quán Trương Tứ Duy, ở vào nội địa Nam bộ, luôn luôn bình an vô sự, cũng không có quân cơ trọng đại hoặc là đại gian cự khấu, Tần Lâm đi tới đó chẳng phải là anh hùng không có đất dụng võ sao?

Lão suy nghĩ một chút, bực tức nói:

- Không được, lão phu phải thượng thư, lực tranh một phen vì Tần tướng quân.

Tần Lâm chấp tay một cái, cười ha hả:

- Ý tốt của lão tiên sinh, Tần mỗ xin tâm lãnh, bắt quả Sơn Tây Bồ Châu là quê quán Phụng Bân tướng công, lão đã đưa Tần mỗ vào nơi đó có lẽ là để quan sát cẩn thận hành động lời nói của Tần mỗ, sau đó mới khôi phục trọng dụng.

Hải Thụy nhíu mày một cái, lão cổ hủ nhưng tuyệt không ngốc, lẫn lộn quan trường mấy thập niên, chuyện gì mà chưa từng thấy qua?! Tự nhiên biết chuyện này không đơn giản giống như Tần Lâm nói, đang muốn mở miệng khuyên nữa lại thấy khóe miệng Tần Lâm khẽ nhếch lên, trong nụ cười cất giấu thâm ý, lão tiên sinh liền ngậm miệng, vuốt râu âm thầm nghĩ ngợi.

Trước khi thánh chỉ đến, Tần Lâm nhận được thơ Trương Tử Huyền đích thân viết từ tay Ngũ Phong hải thương, nói Tần huynh chớ lo tiền trình, tiểu muội ở kinh sư tự có một phen an bài, sau đó liệt kê đám quyền hoạn Sơn Tây nhất là Bồ Châu vào một danh sách.

Trương Doãn Linh là phụ thân Trương Tứ Duy, giàu có một phương, là gốc đại thụ che trời ở Bồ Châu, thương đội xuất nhập Quan Tây, Tái Ngoại, còn là thông gia với đại quan hiển quý.

Bồ Châu Vương thị, mẫu tộc Trương Tứ Duy, Binh bộ Thượng Thư Phó Đô Ngự Sử Tuyên Đại Tổng Đốc Vương Sùng Cổ trí sĩ hồi hương, chính là em vợ Trương Tứ Duy. Trương Tứ Duy gả con gái mình cho con của cố Thái Tử Thái Bảo Văn Uyên Các Đại Học Sĩ Mã Tự Cường, đệ đệ Mã Tự Cường Mã Tự Tu là cự thương Quan Trung...

Giải cho Trương Tứ Duy tính toán, một dãy Sơn Tây Bồ Châu không chỉ có ở địa phương không có công gì để lập, còn là giang sơn kín đáo vững chãi mà lão đã nhiều năm khổ tâm tổ chức, các thế lực thế gia đây mơ rê má với nhau, một người vinh cả bọn cùng vinh.

Hơn nữa cách xa phạm vi thế lực Ngũ Phong hải thương và hai phủ Ngự, Định ở Nam Bắc hai kinh, cho dù là Tần Lâm có bản lãnh tày trời, chỉ cần đến Bồ Châu chính là hổ xuống đồng bằng, không thể gây nên sóng gió gì nữa.

Rốt cục Trương Tử Huyền tính toán thế nào... Tần Lâm gãi đầu một cái, từ thư tới và giọng điệu Trương Tử Huyền, hẳn đã mơ hồ đoán được chuyện này có liên quan tới nàng, thậm chí có khả năng chính là nàng âm thầm bố trí.

Tần Lâm ở trong thư phòng xem thư xong, chợt ngửi được mùi hoa đàm nhàn nhạt, hẳn quay đầu lại cười híp mắt nói:

- Ấc, giáo chủ tỷ tỷ ghen, muốn xem thử thư lão bà viết cho ta sao?

Bạch Sương Hoa lặng lẽ không tiếng động đi tới sau lưng Tần Lâm, muốn xem nội dung trong thư, không ngờ rằng bị hắn phát hiện, mặt phấn hơi đỏ lên, cười lạnh nói:

- Bồ Châu là hang ổ Trương Tứ Duy, lão đã tổ chức nơi đó vững vàng như tường đồng vách sắt. Cho dù là người có bản lãnh thông thiên triệt địa cũng không phá nổi, hừ hừ, sau kỳ hạn một năm người sẽ phải thực hiện lời ước. Ta khuyên người tiết kiệm chút chuyện, dứt khoát không cần đi chuyến này, chạy tới Đông Nam dựng cờ khởi nghĩa với bản giáo chủ!

- Sau này hãy tính.

Tần Lâm gấp gọn phong thư bỏ vào trong áo:

- Nàng có đi Bồ Châu hay không?

Bạch Sương Hoa nhìn dáng vẻ không mặn không nhạt này của hắn cảm thấy tức tối, ngọc thủ vỗ lên bàn sách một đòn thật mạnh, giận dữ nói:

- Tại sao không đi, xem người húc đầu vào vách, hít bụi thế nào, bản giáo chủ sẽ rất vui mừng.

Một tràng tiếng răng rắc vang lên, bàn sách hóa thành mảnh vụn.

- Thật đúng là bà nương hung hãn, để xem sau này ai dám lấy nàng...

Tần Lâm nói xong chạy nhanh như một làn khói trước khi Bạch Sương Hoa bạo phát.

- Bà nương hung hãn, bà nương hung hãn!

Anh vũ trên hành lang lớn tiếng kêu lên, thỉnh thoảng bắt chước được mấy tiếng này.

Bạch Sương Hoa giận đến thất khiếu bốc khói, Tần Lâm chạy mất không thấy, nàng bèn trừng mắt nhìn anh vũ thóa mạ:

- Tần Lâm.... Bần giáo chủ muốn ăn con chim này của người!

Ặc, giáo chủ Đại nhân muốn ăn chim của Tần trưởng quan sao? Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực trong lúc vô tình nghe thấy tiếng kêu, giật mình kinh hãi trợn mắt há mồm. Hai người cố nén chạy đi thật xa, cảm thấy an toàn mới ôm bụng cười như điên một trận.

Trước khi rời Quỳnh Châu, Tần Lâm tiếp kiến hai vị khách không mời mà đến, Thích Tần thị và thê tử Cố Hối Minh Thôi Như Bình, hai nữ nhân đều mặc hiếu phục, vẻ mặt tiêu tụy không chịu nổi.

Ngơ ngác nhìn nhau, Thích Tần thị quen Tần Lâm hơn, quỳ xuống nghẹn ngào nói:

- Tần trưởng quan, nô gia lâm vào tuyệt lộ, muốn đi xuất gia trong chùa không chứa vì sợ xui xẻo, nghe nói bên Quảng Châu có Tự Sơ nữ, nô gia muốn qua đó nhưng thuyền lão Đại cũng sợ xui. Cầu xin ngài, cầu xin ngài phát lòng từ bi, đưa chúng ta một đoạn đường.

Tần Lâm cực kỳ kinh ngạc, ngàn vạn lần không nghĩ tới hai nữ nhân này sẽ cùng nhau tìm đến mình, chỉ chỉ Thôi Như Bình hỏi Thích Tần thị:

- Nàng không hận nàng ấy sao, vợ chồng nàng ấy giết vợ chồng nàng kia mà?!

Thích Tần thị chậm rãi lắc đầu một cái:

- Không hận, cũng là người đáng thương, cần gì oán hận nhau?!

Mắt Thôi Như Bình đỏ lên:

- Tần trưởng quan, tiên phu hửn phải chịu tội, tóm lại, tóm lại số phận chúng ta không tốt...

Tần Lâm hỏi kỹ mới biết, lúc Thích Tần thị giúp việc ở Cổ phủ, Thôi Như Bình đã biết nàng. Đợi đến khi Cổ Hối Minh gây ra án mạng, cố nhiên Thôi Như Bình không có trách nhiệm gì, nhưng dù sao trong lòng khó yên, đến nhà Thích Tần thị đập đầu bồi tội, sau đó chuẩn bị cái chết.

Hai nàng cùng là người thiên nhai luân lạc, Thích Tần thị hiểu được Thích Đại Lang chết như vậy chỉ sợ có một nửa là tự mình chuốc lấy. Tuy rằng trước đây hai nàng là người xa lạ với nhau, nhưng nàng bản tính hiền lành, không chỉ có tha thứ Thôi Như Bình, càng nói chuyện càng cảm thấy đồng bệnh tương liên, dứt khoát chứa chấp nàng. Cổ Hối Minh giết chết Cổ Khắc Độc, dĩ nhiên Thôi Như Bình không có cách nào ở lại Cổ gia nữa.

Nhưng dù là như vậy, hai nàng cũng không còn chỗ đứng tại Quỳnh Châu phủ, đi tới chỗ nào sau lưng đều có người chỉ chỉ trỏ trỏ, Cổ gia lại bắn tiếng muốn thu thập các nàng. Muốn xuất gia làm ni kết quả bị chùa miếu đuổi ra, bắt buộc dĩ không thể làm gì khác hơn là cầu xin Tần Lâm mang bọn họ đến Quảng Châu, tham gia Tự Sơ nữ chuyên chứa chấp nữ tử không chồng, dùng nghề dệt nuôi thân.

- Nghe nói làm Tự Sơ nữ không chỉ có kham khổ, thường thường còn bị du côn lưu manh quấy rầy khi dễ, cũng không phải là chỗ tốt để đi.

Không biết Bạch Sương Hoa tới từ lúc nào, rất là đồng tình nhìn hai nàng.

Nàng muốn phát triển hai nữ nhân này thành Bạch Liên giáo đồ, nhưng hai người bọn họ không biết võ công, không dễ an bài trong giáo, dù sao giáo đồ bình thường đều ở tại nhà mình, dùng bữa thấp hương thờ phụng Minh Vương.

Tần Lâm cất tiếng cười ha hả:

- Chuyện này có khó khăn gì? Đi theo ta là được, đừng đi Quảng Châu nữa, có một chỗ tốt hơn an trí cho các nàng.

Thích Tần thị cùng Thôi Như Bình nửa tin nửa ngờ đáp ứng, các nàng cũng không có chỗ gì hay để đi, chỉ có thể đi tới đâu hay tới đó.

Tần Lâm nói không minh bạch, Bạch Sương Hoa khó tránh khỏi hoài nghi, nhìn lại hai nàng, Thích Tần thị ước chừng chừng hai mươi, dáng vẻ hết sức đáng thương, Thôi Như Bình là thiếu phụ thành thực phong vận, tư sắc cũng rất là xinh đẹp, trong lòng giáo chủ Đại nhân có mấy phần không vui, lặng lẽ dăm một chỉ vào người Tần Lâm:

- Tên khốn này nghĩ ra chủ ý xấu xa gì đó?

- Này, chớ có nghĩ bậy, nếu có chủ ý xấu xa cũng nhắm vào nàng mới phải...

Tần Lâm mặt dày cười cợt, mắt hần nhìn vào trong cổ áo hơi rộng của Bạch Sương Hoa, trắng muốt một mảnh...

A, tên Tần Lâm này bản thân không thành thật, còn trách người khác.

Thật ra chủ ý của Tần Lâm rất đơn giản, Thích Tần thị cùng Thôi Như Bình lâm vào tuyệt lộ, hần dứt khoát mang hai người bọn họ đi Macao ở với Minh Trí Ngọc Tử. Vừa hay người Bồ bên Macao không có nữ tu, làm ni cô và nữ tu cũng không khác nhau là mấy.

Hơn nữa, Minh Trí Ngọc Tử là một nữ nhân sống ở Macao, bên người còn có tên hoa si Ngõa Vi kia, không phải người qua đó canh giữ, làm sao Tần trưởng quan có thể yên tâm? Minh Trí Ngọc Tử là thiên tài biết được ngôn ngữ ngoại giao nhiều nước, gánh vác trách nhiệm nặng nề liên lạc Nam Dương, châu Âu thậm chí là tân đại lục, nàng chính là bảo bối tâm can của Tần trưởng quan. Vạn nhất bị người ta mang đi mất, Tần trưởng quan biết khóc với ai đây?!

Mượn gió Đông Nam mùa hè, hành trình từ Quỳnh Châu đến Macao xuôi gió xuôi nước. Chuyện làm cho Tần Lâm đau đầu cũng chỉ có Bạch Liên giáo chủ Bạch Sương Hoa, giáo chủ Đại nhân năm lần bảy lượt khuyên Tần Lâm không nên đi Bồ Châu lãng phí thời gian, cứ dừng chờ khởi nghĩa ở Đông Nam, trước hết cát cứ xưng hùng, tiếp theo đuổi hươu trong thiên hạ.

Tần Lâm thủy chung chỉ cười không đáp, ngày ấy thuyền qua Đại Kim Môn, Tiểu Kim Môn, cách Macao đã không xa, hần ra lệnh đổi hướng về phía Bắc, áp sát bờ biển tiến tới.

850. Chương 850: Khắc Thơ Trên Đá

Chỉ chốc lát sau chợt thấy hai ngọn núi đối diện nhau, ở giữa có nước sông chảy ra. Mạch hai ngọn núi này chạy dài về phía Nam ra tận biển, giống như hai cánh cửa biển, nước sông sóng biển đánh vào nhau ầm ầm, khí thế như hổ gầm sơn lâm, như vạn mã chạy chồm.

Tần Lâm lấy tay chỉ điểm, nói ọi người nghe:

- Nơi này chính là Nhai Sơn, ba trăm năm trước văn võ bá quan và tàn binh Tống triều bị Mông Nguyên Đại tướng Trương Hoàng Phạm đuổi tới đây, Văn Thiên Tường thà chết không khuất phục, Trương Thế Kiệt chiến đấu đến cùng, Lục Tú Phu ôm ấu để nhảy xuống biển, hai mươi vạn người đền nợ nước mà chết ở nơi này.

Nói ra hết sức bình đạm, nhưng nghĩ tới tình cảnh hai mươi vạn người đền nợ nước, nước biển bị máu tươi nhuộm đỏ, trong lòng ai nấy cảm thấy buồn thảm. Mặt mặt của Lục Viễn Chí run run, Ngưu Đại Lực nắm chặt Tán Thiết Bàn Long Côn, hận không thể một cơn quét sạch Hồ Lỗ.

Bạch Sương Hoa ưỡn ngực, hắng giọng nói:

- Hồ Nguyên ngông cuồng nhất thời, Thần Châu chìm đắm. Thế nhưng Thánh giáo ta có Đỗ Khả Dụng Đồ giáo chủ, Chung Minh Lượng Chung giáo chủ, hai vị Hàn giáo chủ nối tiếp nhau. Tuy rằng Hồ Nguyên chiếm giang sơn ta tám mươi năm, lại không thể có một ngày được ngồi yên!

Gió biển nhẹ thổi, tay áo phất phơ, Bạch Liên giáo chủ tay vịn mạn thuyền đầu ngẩng cao, mặt lộ vẻ hết sức tự hào, ngọn lửa bùng cháy trong đáy mắt càng nồng hơn trước.

Tần Lâm gật đầu một cái, chỉ về phía trước xa xa, chỉ thấy một khối nham thạch nhô lên sừng sững giữa biển. Trên đó bóng loáng bằng phẳng, có dấu vết chạm khắc, dường như từng khắc chữ sau đó lại xóa đi.

- Trên tảng đá kia có khắc một hàng chữ 'Trương Hoàng Phạm diệt Tống nơi này', là sau khi Trương Hoàng Phạm diệt Tống vô cùng đắc chí, muốn khắc đá ghi công lưu danh bách thế. Sau đó dân chúng vì căm hận y bèn xóa chữ khắc trên hòn đá đi, cho tới bây giờ chỉ còn lại một hòn đá trơ trọi không có chữ.

Tần Lâm dứt lời chớp mắt một cái, hỏi:

- Nàng đoán thử xem kết cục của Trương Hoàng Phạm thế nào?

Đôi mày liễu của Bạch Sương Hoa khẽ nhướng lên:

- Hẳn là bị hạng người vũ dũng nghĩa hiệp tru diệt rồi chẳng?

Vậy thì không có, y là thọ chung chính tẩm.

Tần Lâm cười cười, trong lúc Bạch Sương Hoa thất vọng, hần thành linh đổi giọng:

- Bất quá dòng chữ Trương Hoàng Phạm khắc đá ghi công bị xóa sạch, ngược lại hậu nhân truyền lưu một bài thơ rất rộng: Nhẫn đoạt Trung Hoa dữ ngoại di, càn khôn hồi thủ trọng kham bi. Tuyên công kỳ thạch Trương Hoàng Phạm, bất thị Hồ nhi thị Hán nhi. Y không có lưu danh bách thế, quay đầu lại chỉ có thể di xú vạn năm!

(Trương Hoàng Phạm vốn là người Hán, làm phản theo người Mông.)

- Hay ột câu Tuyên công kỳ thạch Trương Hoàng Phạm, bất thị Hồ nhi thị Hán nhi.

Bạch Sương Hoa vỗ tay cười to, câu này nhất thời làm lộ rõ bộ mặt Hán gian giúp Hồ Lỗ diệt dân tộc mình của Trương Hoàng Phạm.

Suy nghĩ một chút, Bạch Sương Hoa nhìn tảng đá từng được khắc chữ đã bị mài bằng kia, mắt ngời sáng:

- Nếu Trương Hoàng Phạm muốn nổi danh, vì sao chúng ta lại không thỏa mãn tâm nguyện của y? Hãy khắc bài thơ người mới vừa đọc lên tảng đá!

Hay lắm, Tần Lâm cũng cảm thấy khắc bài thơ này lên hòn đá trơ trọi giữa biển kia nhất định sẽ rất thú vị, bèn lệnh cho thuyền cập bờ ở Macao, phái người lấy bạc mời thợ đá tới khắc.

- Cần gì thợ đá!

Bạch Sương Hoa cười khê một tiếng, đột nhiên vươn tay đẩy nhẹ vào khuỷu tay Ngưu Đại Lực, y nhất thời không cầm được Tấn Thiết Bàn Long Côn, bị nàng nhẹ nhàng đoạt lấy.

Mọi người kinh nghi bất định, còn đang không biết nàng muốn làm như thế nào, lại thấy Bạch Sương Hoa nhặt lên một sợi dây thừng trên boong thuyền buộc vào Tấn Thiết Bàn Long Côn. Sau đó nàng cầm côn vận lực vào cánh tay đột ngột ném mạnh ra, Tấn Thiết Bàn Long Côn liền hóa thành một đạo ô quang bay về phía tảng đá, ầm một tiếng vang lên cắm thẳng vào khe đá, căng thẳng dây thừng làm thành một chiếc cầu nối.

- Mượn kiếm dùng một chút!

Bạch Sương Hoa vỗ nhẹ bội kiếm bên hông Tần Lâm, thất tình bảo kiếm cất tiếng long ngâm ra khỏi vỏ, nàng xách theo bảo kiếm bước lên dây thừng, khinh thân bay về phía tảng đá.

Chỉ thấy bên dưới là nước thủy triều giận dữ, một sợi dây thừng vắt ngang không trung, trên có nữ tử áo trắng cầm kiếm phi hành, đẹp tuyệt vời như lăng ba tiên tử.

Mọi người thấy kỳ cảnh như vậy, không khỏi hoa mắt loạn thần.

Bạch Sương Hoa đến chỗ tảng đá, tay trái bám đá, tay phải cầm kiếm bắt đầu điểm chém rọc vót trên bề mặt đá. Thất tình bảo kiếm kia vốn là bảo kiếm tuyệt thế, lại trải qua nàng quán chú nội lực hùng mạnh vào đó, khảm vào trong đá như cắt đậu hủ. Chỉ trong thoáng chốc đá vụn bay tung rơi xuống biển, từng nét chữ bắt đầu hiện ra.

Không bao lâu một bài thơ hai mươi tám chữ to đã bị khắc trên tảng đá, nét bút tựa như đao búa chém, từng chữ nặng ngàn cân.

Bạch Sương Hoa khắc chữ xong, lấy Tấn Thiết Bàn Long Côn cầm ở khe đá ra, trước hết vung một kiếm chặt đứt dây thừng, ném thiết côn trở về hải thuyền, sau đó bám dây thừng mượn lực lướt sóng mà đi, phi thân trở lại trên thuyền, chỉ có gấu quần và giày bị nước biển dính ướt.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cùng chúng huynh đệ Hiệu Úy thấy vậy mắt hoa đầu váng, ai nấy há hốc mồm cứng lưỡi nói không ra lời, hồi lâu mới rất là đồng tình nhìn sang Tần Lâm: trưởng quan, chúng ta tuyệt đối không đánh lại vị giáo chủ Ma giáo này, tương lai vạn nhất ngài và nàng có chuyện gì, xin tự cầu phúc ỉnh đi...

Tần Lâm gãi gãi đầu, cảm giác áp lực cực lớn.

Cho dù là giáo chủ Ma giáo, Bạch Sương Hoa khắc chữ xong trở lại thuyền cũng phải thở hồng hộc, gương mặt trắng trẻo bị ráng chiều soi đỏ, trán và cánh mũi ứa ra một lớp mồ hôi mịn.

- Sao hả, khắc cũng đẹp phải không?

Bạch Sương Hoa dương dương đắc ý chỉ cự thạch, tiện tay ném bảo kiếm một cái, vừa vụn cắm vào trong vỏ kiếm Tần Lâm đang đeo ngang hông.

Tần Lâm sợ hết hồn:

- Trời ơi, ở góc độ này chỉ cần sai lệch một chút, bản trưởng quan sẽ phải tiến cung!

Bạch Sương Hoa nghịch ngợm le lưỡi một cái, băng mỹ nhân lộ ra vẻ phong tình hiểm thấy.

Hải thuyền chạy đi, chuyện khắc chữ trên đá lại không có người nhìn thấy, dân chúng gần đó thấy trên tảng đá thình lình xuất hiện bài thơ, không ai hiểu nguyên nhân, đều cho là thiên thần hạ phàm khắc chữ, nhiều năm sau trở thành một kỳ cảnh ở Nhai Sơn.

Tần Lâm nhìn xa nơi trời biển hòa vào nhau, thản nhiên nói:

- Bạch Đại giáo chủ, Trương Hoàng Phạm là Hán gian, mới vừa rồi nàng nhắc tới mấy vị giáo chủ đời trước cũng không khỏi xưng một tiếng anh hùng hảo hán. Cho dù là Hàn Lâm Nhi bị Chu Nguyên Chương đoạt vị, vẫn có một vị trí trong quốc sử, so sánh hai bên quả thật như trời với vực.

Bạch Sương Hoa lộ vẻ hết sức tự hào.

Không ngờ rằng Tần Lâm đột nhiên hỏi:

- Bất quá, quý giáo còn có vị Phương Tịch Phương giáo chủ, danh tiếng lão nhân gia thế nào vậy?

Bạch Sương Hoa đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo có vẻ hơi áo nã:

- Phương giáo chủ, Phương giáo chủ dĩ nhiên cũng là anh hùng hảo hán, hậu thế bêu xấu y toàn là lời không thật...

Khó trách Bạch Sương Hoa không tiện trả lời.

Cho dù Chu Nguyên Chương đoạt vị Hàn Lâm Nhi, triều Minh tạo dựng lên từ trên thi thể Long Phượng chính quyền, nhưng bất kể là ai viết sử, vẫn không thiếu kính ý đối với Lưu Phúc Thông Hàn Lâm Nhi. Đây gọi là cầm đầu cờ nghĩa, tiên phong là vương. Theo như bút pháp Thái Sử Công Tư Mã Thiên để lại, cho dù là không vào được đế vương bản kỷ, thế gia hoặc là liệt truyện, nhưng cũng được một nét son đậm.

Phương Tịch lại bất đồng, y khởi sự năm cuối Bắc Tống, trong quan sử chỉ nói là loạn thần tặc tử ai ai cũng muốn giết, dân gian cũng không có lời gì tốt, tiên sinh kể chuyện cổ tích thường hay kể sau khi hảo hán Lương Sơn bị chiêu an, Phương Tịch bị đánh sừng mặt sừng mũi thế nào.

Chuyện này bảo Bạch Sương Hoa phải trả lời thế nào đây?

Tần Lâm cười:

- Cùng là giáo chủ quý giáo, cũng cùng tạo phản, nhưng thanh danh Hàn Sơn Đồng Hàn Lâm Nhi cùng Phương Tịch trăm năm sau hoàn toàn ngược lại, chẳng lẽ Bạch Đại giáo chủ chưa từng suy nghĩ sâu xa?

- Người, người nói là?

Bạch Sương Hoa thuộc lâu lịch sử bản giáo, nghe vậy thần sắc đại biến.

Năm cuối Bắc Tống, Phương Tịch khởi sự tạo phản cố nhiên có một phần là do quan ép dân phản, nhưng tiêu hao quốc lực Tống triều, khuấy loạn vùng Đông Nam phì nhiêu màu mỡ. Mấy năm sau xảy ra biến cố Tĩnh Khang, quân dân Tống triều suy tôn Nhạc gia gia, Hàn nguyên soái, dĩ nhiên không coi Phương Tịch ra gì.

Chung Minh Lượng, Hàn Lâm Nhi là hoàn toàn bất đồng, khởi nghĩa đánh Mông Cổ Hồ Lỗ, cứu vớt dân chúng trong cơn khốn đốn, tuy không thành công cũng thành nhân, sáng chói chẳng khác nào Văn Thiên Tường, Trương Thế Kiệt.

- Giáo chủ Đại nhân, mặc dù triều Minh hiện tại không hiền, nhưng vẫn còn chưa tới mức dân không biết nhờ vào đâu mà sống được. Chính sách triều chính mới của cố Thái Sư Trương Cư Chính vẫn tiến hành, quốc sự còn có cơ chuyển biến tốt. Đồng thời Mông Cổ tiểu Vương tử, Nhật Bản Phong Thần Tú Cát, Miến Điện Mãng Ưng Lý mất hổ chằm chằm, lại có người Tây Dương mang theo khí thế chinh phục tân đại lục, cần quét thiên đảo vạn quốc Nam Dương vượt biển mà tới. Nếu như chúng ta cát cứ Đông Nam, sợ rằng...

Tần Lâm nói tới chỗ này dừng một chút, cũng không úy kỵ mọi người, đặt tay lên vai Bạch Sương Hoa, nhìn vào đôi mắt có vẻ mê muội của nàng:

- Cho nên, là làm Phương Tịch hay làm Chung Minh Lượng, vậy phải xem tâm ý giáo chủ tỷ tỷ thế nào.

Dù sao Bạch Sương Hoa cũng là giáo chủ Ma giáo, tâm tính không phải là người bình thường có thể khuất phục, vai lay động hắt văng hai tay Tần Lâm ra, cũng nhìn thẳng hẳn:

- Vô Sinh Lão Mẫu ở trên cao, Minh Vương Di Lặc làm chứng, Thánh giáo có thể giúp người hành sự, nhưng tuyệt không thể nào hợp tác cùng Ngụy triều! Chu Nguyên Chương đoạt giang sơn Thánh giáo ta, hại chết Hàn giáo chủ, triều Minh lại cấm tuyệt Thánh giáo ta truyền bá, thù này bất cộng đái thiên!

Tần Lâm cười khổ:

- Ôi, giáo chủ tỷ tỷ, nàng không nghe câu ‘Dân quý nhất, xã tắc thứ hai, vua xếp chót’ sao? Mặc dù Chu Nguyên Chương giết Hàn Lâm Nhi, nhưng cũng đánh đuổi Mông Nguyên ra khỏi bờ cõi, cứu bá tánh khỏi lầm than khói lửa, quang phục Hoa Hạ. Như vậy chiến công hơn xa tội nghiệt, quý giáo cần gì để trong lòng như vậy?

- Dân quý nhất, xã tắc thứ hai, vua xếp chót.

Bạch Sương Hoa đột nhiên nở nụ cười, nhìn Tần Lâm gằn từng chữ nói:

- Đây chính là người nói!

Tần Lâm dở khóc dở cười:

- Không phải là ta nói, là Á Thánh Mạnh Tử nói.

Bạch Sương Hoa mở mắt ra tinh quang bắn ra bốn phía, vung tay lên rất bá đạo:

- Ta bất kể, tóm lại người hãy nhớ lời đã nói hôm nay!

Tần Lâm sờ sờ mũi, mơ hồ cảm giác mình đã bị Bạch Liên giáo chủ dùng lời nói gài bẫy. Cho đến nhiều năm sau này, lúc đối mặt với nhau nhắc lại, hẳn không có lời gì chống đỡ, chỉ đành phải...

Trên bến cảng Macao, một đội hỏa thương thủ và trường kích binh Bồ Đào Nha chân mặc quần ống túm, ai nấy tinh thần phấn chấn, Đội trưởng Lý Tập Đa cố ý đổi lại quân lễ phục chỉ mặc vào lễ Giáng Sinh, trước ngực hai hàng nút áo bằng đồng vàng sáng chói.

Phó Tổng Binh hiệp thủ Quảng Đông cũng phái tới một doanh tinh binh quân Minh, mặc dù thân hình đen gầy hơn người Bồ Đào Nha, nhưng khí thế cường hãn lại vượt trội hơn. Hết thấy mặc uyên ương chiến y, pháo Bồ Đào Nha, hổ tồn pháo... được bày ra tề chỉnh, ngay cả lính thổi kèn cũng có.

Hôm nay vị khách ghé nơi này chính là huynh đệ kết nghĩa với Thích soái kế nhiệm Tổng Binh Quảng Đông. Vốn Thích soái ở Kế Trấn trì hoãn lâu ngày, bên Quảng Đông suy đoán hơn phân nửa lão sẽ không tới nhậm chức, nhưng tuyệt đối không thể thiếu lễ số, vạn nhất Thích soái tới thật, các huynh đệ sẽ không có mặt mũi nào gặp lão.

Lúc đang là đầu mùa hè, Macao lại nằm ở phía Nam, còn chưa tới buổi trưa khí trời đã nóng bức không chịu nổi, La Bố dùng ống tay áo lau mồ hôi trán, lẩm bẩm nói:

- Thời tiết Macao khiến cho ta nhớ lại quê hương ở châu Âu xa xôi, vĩnh viễn ánh nắng tươi sáng. Bất quá so với tiểu bang Goa nơi Ấn Độ, tiết trời như vậy đã coi như nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng. Tư Đạc tiên sinh, ngài nói có phải không?

Bên cạnh y là một giáo sĩ mắt lam, tóc màu vàng nhạt, sống mũi rất cao, đôi mắt ngăm nhìn mặt biển nơi xa, không yên lòng nói:

- Ta nghĩ đúng vậy, Ấn Độ thật là tệ hại, không chỉ có khí hậu khắc nghiệt, hơn nữa so sánh cùng văn minh Trung Quốc, nơi đó quả thật là một bọn người man rợ ngu muội lạc hậu. Ta từ xa vạn dặm đi tới Trung Quốc, hy vọng quảng bá phúc âm của Chúa đến quốc gia phương Đông cường thịnh này...

- Lợi Kỳ Tư Đạc thật là một người chán dân thành kính mà lại dửng dưng.

La Bố tràn đầy kính ý khom người.

Ngõa Vi không có hứng thú với đề tài của hai vị này, bất quá khí trời quả thật nóng bức, y móc ra khăn tay tơ lụa thêu hoa từ trong ngực, đang chuẩn bị lau lau mồ hôi, suy nghĩ một chút lại không lau, ân cần đưa cho Minh Trí Ngọc Tử bên cạnh:

- Gia Lạp Hạ, ừm, khăn tay này vừa mới giặt, tiết trời nóng quá... Để cho một vị nữ sĩ xinh đẹp lại tôn quý như ngài phải đứng dưới ánh mặt trời chói chang chờ trên bến cảng, cũng không phải là hành động của thân sĩ.

- Là tự ta muốn tới.

Minh Trí Ngọc Tử dịu dàng mỉm cười, nhận lấy khăn tay từ trong tay Ngõa Vi thấp thỏm bất an, lẩm bẩm thật nhỏ:

- Tên tiểu bại hoại nghịch ngợm kia...

Nàng nhận lấy khăn tay của ta rồi! Ngõa Vi cơ hồ bị nỗi vui mừng to lớn làm cho hôn mê, trong mắt toát ra vẻ hạnh phúc.

Nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy Minh Trí Ngọc Tử lấy khăn tay lau mồ hôi, Ngõa Vi buồn bực len lén quan sát, lúc này mới phát hiện vẻ mặt người ngọc an tĩnh nhàn nhã, làn da mịn màng khô ráo, không hề có một giọt mồ hôi nào.

- Thừa mông chiếu cố!

Minh Trí Ngọc Tử cầm khăn tay chốc lát, lúc này mới trả lại cho Ngõa Vi.

Đáng thương người Bồ Đào Nha thở dài một hơi, thì ra chẳng qua là người ta chiếu cố thể diện của mình, không từ chối thẳng thừng mà thôi.

851. Chương 851: Kim Kê Nạp

Chợt con người dịu dàng như nước của Minh Trí Ngọc Tử thoáng hiện vẻ vui mừng, nụ cười càng trở nên ấm áp khả ái, loáng thoáng có thể thấy được một cánh buồm ngoài xa nơi trời và biển giáp nhau.

Tới rồi, Lý Táp Đa rút bội kiếm ôm trước ngực làm nghi thức chào. Quân Bồ Đào Nha đồng loạt giơ vũ khí lên hành lễ, doanh quan lãnh binh quân Minh giơ tay lên, binh sĩ thổi kèn sau lưng lập tức trỗi lên khúc Tướng Quân lệnh.

Thuyền dần dần tới gần, chậm rãi cập bờ. Các thủy thủ hạ buồm, thả neo, thả một chiếc thang dây xuống, Tần Lâm ung dung dẫn người lên bờ.

Xa xa thấy Minh Trí Ngọc Tử bị Ngõa Vi cùng một đám phu nhân tiểu thư Bồ Đào Nha vây quanh, Tần Lâm thở phào nhẹ nhõm, xem ra thiên tài ngoại giao này còn chưa bị bắt đi, suy đoán khả năng sau này bị bắt đi cũng không lớn. Minh Trí Ngọc Tử cũng nhìn về phía hắn cười cười, giống như tỷ tỷ mỗi ngày chàng vạng tối chờ đợi đệ đệ nghịch ngợm trở về.

Cảnh tượng hai người nhìn nhau bị Bạch Sương Hoa bên cạnh Tần Lâm nhìn thấy rõ ràng. Nàng hiểu sai ý, trên mặt đẹp lạnh lùng của nàng nhất thời phủ lên một làn sương lạnh: hừ, tên Tần Lâm này quả nhiên tham hoa hiếu sắc hết thuốc chữa, đúng ra phải mang con anh vũ của Kim tiểu yêu theo, mới có thể nhắc nhở hắn bất cứ lúc nào... Ủa, bản giáo chủ không là cái gì của hắn, quản những chuyện này làm gì?

Thái độ của người Bồ Đào Nha với bọn Tần Lâm hết sức nhiệt tình, có không ít phu nhân tiểu thư tay cầm hoa tươi vẫy vẫy, nhiệt liệt hoan nghênh vị anh hùng đuổi đi người Tây Ban Nha ác ôn.

Trời ơi, thật nhiều hồng mao quý! Thích Tần thị cùng Thôi Như Bình đùa nhau, đột nhiên thấy rất nhiều người ngoại quốc, hai nàng chỉ cảm thấy trong lòng phát hoảng chân như nhũn ra, theo thật sát sau lưng Tần Lâm, không dám rời đi dù chỉ một bước.

Tần Lâm chấp tay mỉm cười bước ra từ trong đám người, Minh Trí Ngọc Tử chào đón, Tần Lâm nhìn thấy bên người nàng có một người lạ bèn đưa mắt thăm dò.

- Tần tướng quân, Linh mục Lợi Kỳ, ta giới thiệu cho các người.

Minh Trí Ngọc Tử mỉm cười, giơ tay ra nói:

- Vị này là Linh mục Mã Lý Áo Lợi Kỳ, là truyền giáo sĩ Gia Tô hội phái tới Trung Quốc, người hầu trung thành của thượng đế thượng đế trung thực người làm, y mới từ tiểu bang Goa Ấn Độ đi tới Trung Quốc. Về phần sự tích vinh quang của Tần tướng quân, ta đã nhiều lần đề cập với Linh mục tiên sinh, xin nhắc lại lần nữa, Tần tướng quân là vị thân sĩ vô cùng dũng cảm.

Tần Lâm không quan tâm mấy tới truyền giáo sĩ, bất quá tin tưởng Minh Trí Ngọc Tử sẽ không giới thiệu người không liên quan ỉn, bèn đưa tay ra nắm lấy tay Lợi Kỳ, không cao không thấp nói:

- Linh mục tiên sinh, hoan nghênh người đến Trung Quốc, khác với châu Âu và Trung Đông, quốc gia chúng ta có tín ngưỡng tự do, Phật giáo Đạo giáo Hồi giáo đều có thể tự do truyền bá, Cơ Đốc giáo các người cũng không ngoại lệ.

Bạch Sương Hoa không thể làm gì liếc mắt nhìn Tần Lâm, Bạch Liên giáo chúng ta lại không thể...

Lợi Kỳ lấy làm kinh hãi, không nghĩ tới Tần Lâm quen thuộc tình huống Âu Châu và Trung Đông như thế, chuyện này rất hiếm thấy trong số người Trung Quốc cùng thời đại, thậm chí làm tan tác một số ấn tượng trước đó của y.

- Xin thượng đế vinh quang chiếu rọi mảnh đất này.

Lợi Kỳ dùng tiếng Trung Quốc bập bẹ trả lời, đồng thời làm dấu thánh giá rất thành kính trước ngực. Đang muốn tiếp tục đàm luận với Tần Lâm, lại thấy vị tướng quân này đã xoay người nói chuyện cùng Minh Trí Ngọc Tử.

Tần Lâm gọi hai quả phụ đang rụt rè e thẹn ra, giới thiệu cho Minh Trí Ngọc Tử, nói hai người bọn họ vốn muốn xuất gia làm ni, kết quả am ni cô Quỳnh Châu không chịu chứa chấp. Hắn cho rằng ni cô và nữ tu cũng không chênh lệch mấy, cho nên dứt khoát mang tới nơi này làm bạn với nàng.

- A, thật là hay quá, Tần tướng quân ngài tính toán rất chu đáo!

Minh Trí Ngọc Tử cao hứng vô cùng, bắt đầu trò chuyện với Thích Tần thị, Thôi Như Bình.

Hai quả phụ đã sớm bị một đám phiến quỷ người không ra người ma không ra ma dọa sợ đến choáng váng đầu óc, chợt thấy tướng mạo Minh Trí Ngọc Tử giống như người Trung Quốc, thần thái lại thân thiết ôn hòa, lập tức bám lấy nàng thật chặt như vừa vợ được cộng rơm cứu mạng.

Bên cạnh Lợi Kỳ nghe bọn họ đối thoại, lập tức ánh mắt sáng ngời, giống như nhặt được bảo bối, không biết móc từ đâu ra một quyển thánh kinh cầm ở trên tay, lấp bắp nói:

- Ha ha, hai người, mới vừa đến Trung Quốc đã có hai người, các người, các người đều là...

Trời ơi, hòa thượng Tây Dương này thật háo sắc, Ngưu Đại Lực xắn tay áo lên chuẩn bị đánh.

Không nghĩ tới Linh mục Lợi Kỳ đặt tay lên thánh kinh nói:

-... Đều là tín đồ do ta tự tay rửa tội. Thật là hay quá, cầu xin Chúa ban phúc cho các người!

Trời ơi, thì ra Lợi Kỳ là một giáo sĩ cuồng tín, chạy đến Trung Quốc truyền giáo, vừa tới đã gặp hai người bằng lòng nhập giáo, y mới tỏ ra vui mừng như vậy.

Thích Tần thị, Thôi Như Bình bị Lợi Kỳ dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch, co rúc sau lưng Minh Trí Ngọc Tử, không chút cảm kích nghi thức rửa tội ban phúc vừa rồi. Hai người còn lặng lẽ lăm bằm, dáng vẻ Ngọc Tử tiểu thư giống như tượng Quan Âm bằng sứ trắng, như vị ni cô để tóc tu hành. Hòa thượng Tây Dương này mũi lỗ mắt xanh tóc vàng, không giống hòa thượng chút nào cả, rõ ràng là quỷ dạ xoa.

Lợi Kỳ vui vẻ một trận chợt dừng lại, cúi mình vái chào Tần Lâm:

- Tần tướng quân, ngài là vị kỳ sĩ vĩ đại, ngài cứu vớt Gia Lạp Hạ nữ sĩ và đông đảo tín đồ Cơ Đốc La Bô, Ngõa Vi, lại đưa tới cho chúng ta hai vị tỷ muội khát mộ vinh quang thượng đế, vì cảm tạ nghĩa cử, ta quyết định tặng cho ngài một món lễ vật trân quý.

Lễ vật, ta thích nhất, Tần Lâm cười vui vẻ.

Bạch Sương Hoa lại bĩu môi khinh thường, thầm nói người Tây Dương rất thích khoa trương khoe mẽ, người Trung Quốc chúng ta tặng lễ rất khiêm tốn, cho dù là quý trọng tới mức nào cũng chỉ nói là lễ mọn. Người Tây Dương này tự khen lễ vật trân quý, không biết là thứ gì quý hiếm...

Mọi người theo Lợi Kỳ đi tới giáo đường, y lấy từ hành lý ra một chiếc hộp da dê đưa cho Tần Lâm:

- Nghe Gia Lạp Hạ nói qua, ngài không chỉ là tướng quân dũng cảm, còn là vị thầy thuốc thần kỳ, cho nên hẳn là ngài dùng được món lễ vật này.

Tần Lâm đỏ mặt lên, thầy thuốc cũng có thể tạm được, chỉ bất quá lão tử chỉ chơi với người chết, tên mập sau lưng mới là học đồ y quán chính tông.

Hộp da dê vô cùng tinh xảo, có hoa văn chìm, khóa được chế tạo bằng bạc. Tần Lâm mở hộp ra, chỉ thấy bên trong chứa một ít vỏ cây màu nâu và hạt tròn rất nhỏ, hắn không nhận ra bên trong là thuốc cho Lục Viễn Chí.

Tên mập gãi gãi đầu:

- Kỳ quái thật, ta học được còn nhiều hơn học y, thế nhưng không nhận ra đây là thứ gì...

- Nó gọi là Kê Kê Đại.

Lợi Kỳ nghiêm trang giới thiệu.

Kê Kê Đại? Mọi người phì cười, nụ cười Tần Lâm cực kỳ cổ quái, Minh Trí Ngọc Tử và Bạch Sương Hoa đều đỏ mặt tía tai, vừa nghe tên này cũng biết là xuân được!

Lục Viễn Chí và Ngưu Đại Lực càng cười xấu xa không ngừng, lòng nói Tần trưởng quan của chúng ta vừa khéo dùng được vị thuốc này, người Tây Dương cũng thật là biết chuyện.

Lợi Kỳ chớp chớp mắt xanh, không biết tại sao những người này bật cười lên, bèn giải thích:

- Đây là dược liệu tân đại lực mới vừa phát hiện, rất có hiệu quả với bệnh hàn nhiệt, người Tây Ban Nha giấu nó cực kỳ bí mật. Bất quá ngài cũng biết, ở trước mặt Gia Tô hội không có bất kỳ bí mật gì.

Chắc chắn là có tin đồ thành kính tiết lộ bí mật cho cha xứ trong lúc xưng tội.

Người khác vẫn còn đang cười không ngừng, sắc mặt của Tần Lâm lại ngưng trọng, trong lòng âm thầm nghĩ ngợi: bệnh hàn nhiệt, đó chính là sốt rét, Kê Kê Đại...

- Linh mục Lợi Kỳ, người nói hắn là Kim Kê Nạp phải không?!

Tần Lâm hỏi.

- Cũng có thể nói như vậy, cách đọc không sai biệt lắm.

Lợi Kỳ gật đầu một cái.

Tần Lâm thở ra một hơi thật dài, cẩn thận đẩy nắp hộp da dê lại, nhất thời thứ này đã trở nên cực kỳ quý giá.

Lợi Kỳ mới vừa học tiếng Trung Quốc, còn rất nhiều chỗ vẫn chưa dung hội quán thông, hơn nữa đây là vật mới, không có tiêu chuẩn phiên âm, cho nên mới gây ra trò cười như vậy.

Kim Kê Nạp (Cinchona, canh ki na) chính là một loài thực vật châu Mỹ, hạt, lá, vỏ của nó có hiệu quả rất tốt đối với bệnh sốt rét, nhất là vỏ cây có tác dụng cực tốt, có thể luyện chế ra ký ninh, còn một cái tên khác là Kim Kê Nạp Sương.

Trước đây ở y quán Tần Lâm đã dùng Thanh Hao trị liệu qua bệnh sốt rét, nếu như dùng Thanh Hao và Kim Kê Nạp liên hiệp cho thuốc, hiệu quả phòng trị bệnh sốt rét ở cùng thời đại tuyệt đối thuộc về thần tích. Từ nay vùng Đông Nam Á nhiệt đới sẽ không còn là chỗ không có cách nào đặt chân tới đối với dân tộc Trung Nguyên.

Bảo bối! Tần Lâm cầm hộp da dê, đôi mắt sáng.

- Thế nào, loại dược liệu này rất quý báu sao?

Bạch Sương Hoa dùng truyền âm nhập mật lặng lẽ hỏi hắn, lại nhú mày một cái:

- Thoạt nhìn phân lượng không nhiều lắm.

Tần Lâm cười khan hắc hắc, phân lượng đúng là không nhiều lắm, nhưng nơi này có ít nhất một hai trăm hạt giống, chúng ta đã có thể trồng đại trà.

Cây Kim Kê Nạp sinh trưởng trong hoàn cảnh nhiệt đới, bán nhiệt đới, vốn ở Lương Quảng cùng Quỳnh Châu cũng có thể trồng. Nhưng sau khi Tần Lâm cân nhắc hơn thiệt được mất, quyết định mang một nửa hạt giống cho Kim Anh Cơ, bảo nàng trồng ở miền Nam Đài Loan, một nửa kia phái người bí mật mang tới Vân Nam, nhờ Tư Vong Ưu trồng thật nhiều ở lãnh địa Thổ Ty của nàng, nói cho nàng biết vật này vô cùng trân quý, nhất định phải bảo vệ thật kỹ.

Truyền giáo sĩ thường phải đi sâu vào Man Hoang, cho nên Lợi Kỳ mang theo không ít Kim Kê Nạp, dùng để phòng trị bệnh sốt rét. Kết quả đến Macao thấy miền Nam Trung Quốc phát triển cao, thậm chí ở nhiều phương diện vượt qua châu Âu, cũng không phải là khu vực Man Hoang nguyên thủy lạc hậu, không có nhiều khả năng nhiễm bệnh sốt rét. Vì vậy y giữ lại chút ít ỉnh dùng, phần lớn đều cho Tần Lâm hết, để đổi lấy hảo cảm của vị tướng quân này với Gia Tô hội.

Xử lý xong chuyện của Kim Kê Nạp, Tần Lâm lặng lẽ kéo kéo Minh Trí Ngọc Tử:

- Giới thiệu cho ta cha xứ Lợi Kỳ chính là vì Kim Kê Nạp trên tay y sao?

Minh Trí Ngọc Tử lắc đầu một cái:

- Ta không biết y có loại dược liệu này, nhưng ta biết y trừ thân phận Linh mục Gia Tô hội ra, còn là học giả La Mã vô cùng nổi danh. Ta nói chuyện với y, phát hiện thành tựu của y về số học, thiên văn, hàng hải và luyện kim đều rất tinh thâm.

Đây là pho đại Phật nào, vì sao chưa từng nghe qua đại danh lão nhân gia? Tần Lâm gãi gãi đầu, chủ động đàm luận với Linh mục Lợi Kỳ, thử thăm dò lộ ra ý chiêu mộ.

Lợi Kỳ lắc đầu quầy quậy:

- Không không không, ta đã thề dâng hiến tất cả thân tâm cho Chúa, cho nên không thể phục vụ ngài. Đối với một vị Linh mục Gia Tô hội, làm hết sức quảng bá phúc âm, để cho vinh quang của Chúa chiếu rọi mảnh đất phương Đông này mới là trách nhiệm chí cao vô thượng.

Trời ơi, cuồng tín đồ! Tần Lâm bĩu môi.

La Bố cùng mấy vị phu nhân tiểu thư Bồ Đào Nha ngược lại vô cùng cảm động, làm dấu thánh giá, ai cũng nói Linh mục Lợi Kỳ không hổ là người hầu trung thành của Chúa.

Lợi Kỳ thấy Tần Lâm tựa hồ có vẻ mất hứng, mắt xanh chớp chớp, cười nói:

- À, đúng rồi, như vậy đi, xin Tần tướng quân đặt cho ta cái tên Trung Quốc được không. Bọn họ đều nói nên nhập gia tùy tục, làm việc theo phong tục phương Đông.

- Người muốn lấy tên gì, La Tiệp Thần, Bành Định Khang, hay là Vệ Tư Lý?

Tần Lâm uể oải ứng phó.

Lợi Kỳ xấu hổ nói:

- Vẫn theo như đồng âm đi, ta tên là Mã Lý Áo Lợi Kỳ (Mario Ricci), người Trung Quốc đặt họ ở trước, như vậy hài âm chính là Lợi Mã Đậu (Matteo). Bất quá ta nghe nói người Trung Quốc thích lấy những tên may mắn cát lợi như Phúc, Đức, Tài...

(Matteo Ricci là tu sĩ Dòng Tên Công giáo người Ý, người phương Tây đầu tiên được mời vào Tử Cấm Thành của Trung Quốc.)

Dường như Tần Lâm bị nghẹn ngang trong cổ, kinh ngạc nhìn vị Linh mục này, hồi lâu mới thở ra một hơi thật dài:

- Lão huynh, lão huynh lấy tên Lợi Mã Đậu đi, chớ có đổi tên khác.

Linh mục Gia Tô hội Mã Lý Áo Lợi Kỳ, sau đó nổi danh thiên hạ Lợi Mã Đậu tiên sinh, cuối cùng vẫn không đáp ứng lời mời của Tần Lâm. Y là một truyền giáo sĩ truyền bá phúc âm, làm sao có thể bỏ lại sự nghiệp của Chúa để phục vụ cho Tần Lâm?!

Tần Lâm thở dài, xem ra khí bá vương của bản trưởng quan còn kém quá xa.

Ba ngày sau rời đi Macao, trước khi lên đường Tần Lâm dùng lời lẽ ôn tồn khích lệ Lợi Mã Đậu một phen, lại nhờ Minh Trí Ngọc Tử cùng La Bố, Ngõa Vi chú ý mật thiết động tĩnh người Tây Ban Nha trên đảo Luzon. Cuối cùng lặng lẽ dặn dò Thích Tần thị cùng Thôi Như Bình, đừng để cho con rùa đen nào bắt Ngọc Tử tiểu thư chạy đi.

Hai vị quả phụ ở Ma ấy ngày, phát giác những người Bồ Đào Nha mắt xanh mũi lõ này cũng không phải là yêu ma quỷ quái, dần dần không sợ nữa. Nghe Tần Lâm nhắc tới chuyện này, hai nàng tỏ vẻ hiểu rõ không cần nói, luôn miệng đáp ứng:

- Ân công yên tâm, hai ta đi theo Ngọc Tử tiểu thư nửa bước không rời, trừ ngài ra, nam nhân khác đừng mong nói với nàng nhiều hơn một câu.

Ặc... Tần Lâm sờ sờ mũi, dường như hiểu lầm, nhất là Bạch Sương Hoa bên cạnh làm bộ không thèm để ý, thật ra thì đang lóng tai lắng nghe phát ra hai tiếng cười lạnh...

Lần này Ngõa Vi tiên sinh vốn là buồn bực lại càng thêm nhứt đầu, chỉ cần đến gần bên cạnh Minh Trí Ngọc Tử trong vòng ba thước, bất kể là tặng hoa hay là ngâm thơ, đều đối mặt với ánh mắt sắc bén có thể giết người của hai quả phụ.

Minh Trí Ngọc Tử bằng tuyết thông minh, dĩ nhiên biết đây là chuyện gì. Nàng chỉ dịu dàng mỉm cười đưa mắt nhìn về phía Bắc, thản nhiên nói:

- Quả thật là một tên tiểu tử nghịch ngợm...

852. Chương 852: Kẻ Được Lòng Dân

Thuyền rời đi Macao, lại là nghi thức tiễn hành long trọng, trong mọi người Linh mục Lợi Mã Đậu là cảm kích nhất, không ngừng vẫy tay từ biệt cùng Tần Lâm.

Lợi Mã Đậu cự tuyệt Tần Lâm chiêu mộ, nhưng không những vị tướng quân nhân từ đại độ này không có làm khó y, còn viết một phong thư cho Tổng Đốc Lương Quảng nói giúp cho y, nên y mới vô cùng cảm kích.

Thật may là cách khá xa, truyền giáo sĩ thành kính không nhìn thấy Tần Lâm Tần trưởng quan trên boong thuyền, khóe miệng nở một nụ cười âm hiểm tới mức nào. Ánh mắt nhìn y cũng giống như đang nhìn một con dê sắp sửa bị giết thịt.

Ngưu Đại Lực và Lục Viễn Chí cười khỏ, hết sức đồng cảm với báo ứng của Lợi Mã Đậu. Bị trưởng quan chúng ta theo dõi, lão huynh ngươi hãy tự cầu phúc ỉnh đi, e rằng Gia Tô Cơ Đốc không giúp được ngươi.

Thái độ tiền nhiệm Tổng Đốc Lương Quảng Trần Thụy đối với truyền giáo sĩ tương đối hữu hảo, còn có vị cha xứ La Minh Kiên lui tới mật thiết với y. Nếu thư Tần Lâm đến tay Trần Thụy, sẽ đưa đến không ít trợ giúp cho sự nghiệp truyền giáo của Lợi Mã Đậu.

Đáng tiếc Trần Thụy thuộc về Giang Lăng đảng, gần đây đã bị cách chức, Quách Ứng Sính Quách Đại nhân tiếp nhiệm tránh xa mọi chuyện có dính tới Giang Lăng đảng. Lão nhân gia nhận được phong thư này của Tần Lâm, chỉ sợ đường truyền giáo của Lợi Mã Đậu cũng sẽ khó khăn như lên trời.

Truyền giáo sĩ Gia Tô hội xui xẻo không biết được những uẩn khúc bên trong quan trường Trung Quốc, vừa tới Macao liền bị Tần Lâm để mắt tới, cũng là do thời vận của y không tốt.

Cho đến khi thuyền ra đi rất xa, Tần Lâm mới âm hiểm cười lên:

- Tuy rằng ta không đủ khí bá vương, nhưng âm mưu quỷ kế không thiếu. Thà rằng ta phụ người trong thiên hạ, không thể để người trong thiên hạ phụ ta, ha ha ha!

Bạch Sương Hoa ở bên cạnh quan sát hồi lâu, kéo lấy Ngưu Đại Lực cùng Lục mập, cau mày hỏi:

- Này, có thấy trưởng quan các ngươi rất giống một người không, đứng rồi, là tên gian thần nào đó trên sân khấu...

Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực đồng thanh nói cho nàng biết:

- Chính là Tào Tháo!

Tần Lâm đi thuyền thẳng lên phía Bắc, dọc đường thỉnh thoảng dừng lại ở Phúc Kiến Nguyệt Cảng, Đài Loan Kê Lung, Chiết Giang Hàng Châu... bổ sung nước ngọt lương thực ăn, Kim Anh Cơ sớm chờ ở Kê Lung cảng ân ái triền miên một phen cùng Tần Lâm. Thế nhưng hảo nam nhi chí tại bốn phương, tiền đồ Sơn Tây Bồ Châu chưa biết, hai người không thể làm gì khác hơn là lưu luyến chia tay.

So với lúc trước ở Nguyệt Cảng, hiện tại Tần Lâm thấy hạm đội Ngũ Phong hải thương cùng Phúc Kiến Thủy sư liên hiệp thao diễn, vốn là phong cách Ngũ Phong hải thương có hơi giống như hải tặc, cũng dần dần có vẻ của quân đội chính quy.

Đến Hàng Châu, chỉ thấy chợ búa phồn hoa mua bán hưng thịnh, thuyền bè qua lại không dứt từ Nam chí Bắc, Chiết binh La Mộc doanh ngoài Hậu Triều môn đang thao diễn, tiếng hô giết kinh thiên động địa, đáng vẻ nước mạnh binh hùng. Đâu còn bóng dáng tiêu điều nhà nhà trong thành đóng cửa khi Chiết binh gây loạn năm xưa.

Mã Văn Anh đã thăng Tọa Doanh quan, Lưu Đình Dụng thăng Bả Tổng, hai vị nghe nói Tần Lâm giá lâm Hàng thành lập tức dẫn theo một nhóm lão đệ huynh tới ra mắt, luôn miệng xưng Tần Thiếu Bảo. Tần Lâm cười xưng đã sớm cách chức, đám Chiết binh bức tức ra mặt: trong lòng huynh đệ chúng ta, ngài vĩnh viễn là Thiếu Bảo! Trước kia có Nhạc Phi Nhạc Thiếu Bảo, Vũ Khiêm Vũ Thiếu Bảo, anh hùng hào kiệt đương thời là Thích Kế Quang Thích Thiếu Bảo, Tần Lâm Tần Thiếu Bảo!

Đường từ Đông Nam đi Sơn Tây Bồ Châu chủ yếu có hai con, đường Nam là dọc theo Bắc Hoàng Hà qua Khai Phong Lạc Dương Đồng Quan, đường Bắc sẽ phải vòng qua Thái Hành sơn, đi một vòng rất lớn, nhưng ngang qua kinh sư, có thể trở về thăm người nhà.

Bất quá trong thư Trương Tứ Huyền nói đã an bài thỏa đáng, không cần nghi ngờ, xem giọng điệu tựa hồ đoán chừng rất nhanh là Tần Lâm có thể hồi kinh, bảo hần trực tiếp đến Bồ Châu đi, vì vậy nên đi đường Nam.

Đoạn này Hoàng Hà ‘đoạt Hoài nhập hải’, đoạn từ Từ Châu trở xuống thuyền lớn có thể thông hành, Tần Lâm đổi ngồi một chiếc thuyền sông đáy bằng ở Hoài An phủ Vân Thê quan, Tào Bang phái tới rất nhiều hán tử cường tráng kéo thuyền cho hần, ngược dòng mà lên.

Các chức quan khác của triều Minh thay đổi rất nhanh, nhưng vị trí Tổng Đốc tào vận thường thường ngồi xuống chính là cả đời, Tổng Đốc hiện nhiệm vẫn là Lý Quảng. Nghe nói Tần Lâm đi ngang qua, Lý lão Đại nhân từ Hoài An phủ chạy lên phía Bắc mấy chục dặm, chạy tới Thanh Giang Phổ chờ Tần Lâm, uống rượu với hần.

Trong lúc nói chuyện Lý Quảng tỏ ra rất bất mãn với Trương Tứ Dục, Tần Lâm khuyên lão chớ nói nhiều, lão tiên sinh trừng mắt nói người khác sợ cách chức mất chức, ta đây một đồng tuổi lại không cần thiết, lại nói, vị trí Tổng Đốc tào vận này cũng không phải bất cứ ai cũng làm được.

Từ biệt Lý Quảng, Tần Lâm tiếp tục đi về phía Tây. Đi hết một ngày tới Hồng Trạch hồ, đây là nơi Hoài Hà đổ vào Hoàng Hà, kể từ năm Kiến Viêm thứ hai đời Nam Tống Hoàng Hà ‘đoạt Hoài nhập hải’, trên đất bằng có thêm một Hồng Trạch hồ. Dù sao cũng là đoạt Hoài hình thành, thế nước rất không ổn định, nhiều năm qua xảy ra không ít lũ lụt.

Mới vừa dừng thuyền nấu cơm, đột nhiên thấy dưới màn đêm có rất nhiều điểm sáng vọt về phía này, tiếng người ồn ào huyền ảo vô cùng.

Không biết là chuyện gì, Bạch Sương Hoa cùng các Hiệu Ủy huynh đệ đều đề phòng, bang chúng Tào Bang cũng cầm thước sắt, xích sắt, côn gỗ... lên. Chỉ thấy đám người kia vây quanh một người cỡi ngựa, người nọ vượt qua đám người ra, xuống ngựa thì lễ về phía Tần Lâm:

- Tần hiền đệ, Phan mỗ cung kính chờ đợi nơi này đã lâu!

Dưới ánh đuốc chiếu rọi chỉ thấy người này mặc một bộ quan bào màu đen cũ kỹ không có bổ phục, đầu gối, cánh tay cùng trên vai và chằng vá đụp, diện mạo chất phác giống như lão nông, da bị nắng ăn đen sì. Chính là vị năng thần trị thủy đệ nhất triều Đại Minh, tiền nhiệm Công bộ Thị Lang Phan Quý Tuần.

Tần Lâm vội vàng xuống thuyền lên bờ:

- Tần mỗ có tài đức gì, nhọc công Phan tiên sinh chờ đợi như vậy!?? Ngài quá khách sáo rồi, chẳng hay nghiệp lớn trị thủy Hoài Hà của tiên sinh bây giờ thế nào?

- Nỗi khổ khi lập nghiệp, cơ cực vất vả khó có thể dùng lời tả hết...

Phan Quý Tuần nghĩ đến trị thủy Hoài Hà chật vật, vô số con dân vì chuyện này mà chảy máu chảy mồ hôi thậm chí trả giá bằng sinh mạng, tâm trạng cũng rất là phức tạp.

Bất quá rất nhanh y liền lên giọng, lớn tiếng nói:

- Nhưng nhờ có phụ lão Lương Hoài tận tâm tận lực, triều đình sắp xếp hợp lý, còn thêm Tần hiền đệ ngầm ngầm giúp đỡ, rốt cục công trình đã làm xong kịp thời vào ba ngày trước. Phan mỗ kết hợp đắp đê, nạo vét lòng sông, hiện tại bờ Hoài Hà đã vững chắc như tường đồng vách sắt, trong vòng mười năm nữa dân chúng hai bên bờ sông không cần lo lũ lụt.

- Chúc mừng, chúc mừng!

Tần Lâm vui mừng tận đáy lòng, chỉ một chút hy sinh của hắn đã có thể được báo đáp nhiều như vậy, thật sự là rất xứng đáng.

Trong đôi mắt Phan Quý Tuân chợt ứa ra nước mắt, thanh âm cũng run rẩy:

- Tần tướng quân, người vì nghiệp lớn trị thủy Hoài Hà của Phan mỗ, vì muốn phụ lão Lương Hoài không bị lũ lụt, không tiếc mang quan tài can gián cho tới chết. Bên ngoài ngoạ môn thân bị ba trăm đình trượng, da thịt tan nát, bích huyết tung bay, không thua gì Trường Hoàng hóa ngọc, Vọng Đế đề huyết. Tấm lòng trung thành cao nghĩa như vậy quả thật trên đời hiếm thấy, xin nhận Phan mỗ một xá!

Dứt lời Phan Quý Tuân liền vái dài sát đất.

- Không được, không được...

Tần Lâm vội vàng lấy hai tay đỡ Phan Quý Tuân, sắc mặt đỏ ửng. Vốn hắn lừa gạt đình trượng vẫn còn có chút tư tâm, so ra Phan Quý Tuân mới thật sự là một mực trung thành yêu nước yêu dân.

Hắn còn chưa đỡ Phan Quý Tuân dậy, chợt thấy đám người đông nghịt lùn thấp xuống một đoạn. Thì ra hàng ngàn hàng vạn phụ lão hương thân hai bờ Hoài Hà thấy đều quỳ xuống. Dưới ánh đèn lửa chiếu rọi, có thể thấy trong mắt bọn họ tuôn trào lệ nóng.

Một vị lão Tú Tài tóc bạc trắng cao giọng nói:

- Tần tướng quân vì cứu dân chúng Lương Hoài ta, ngang nhiên chịu ba trăm đình trượng, trước bị biếm đến Quỳnh Châu, sau lại biếm đến Bồ Châu, dùng tính mạng một mình bảo toàn tính mạng hàng ngàn hàng vạn dân chúng chúng ta.

- Tần tướng quân công đức vô lượng, bọn ta không có gì báo đáp, xin nhận lấy chút tâm ý!

Thôn phụ giờ giờ trúc lên, bên trong là trứng gà luộc nóng hổi.

Không chỉ có trứng gà, dân chúng mang tới rất nhiều thứ khác: bánh nướng vàng ươm, cá xỏ thành xâu, giày tự mình may lấy... tất cả đều được ném lên thuyền, trúng vào người các huynh đệ quan giáo, vắt lên thân đám bang chúng Tào Bang.

Tuy rằng những thứ này không đáng bao nhiêu tiền, nhưng dân chúng đã dốc hết toàn lực, đưa ra những trái tim nóng hổi của họ.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cùng tất cả huynh đệ quan giáo đều ưỡn ngực thật cao, ai nấy máu nóng sôi trào, chỉ cảm thấy từ trước tới nay chưa từng có được vinh quang lớn lao như vậy. Cho dù là Tần tướng quan không thể phục hồi nguyên chức, chúng ta đi theo hắn vĩnh viễn không được triều đình dùng, chỉ cần có hôm nay, đời này đã là xứng đáng!

- Kể được lòng dân sẽ được thiên hạ, được lòng dân sẽ được thiên hạ!

Trên boong thuyền thân thể Bạch Sương Hoa lại hơi phát run, Tần Lâm được vạn dân ủng hộ, cũng không phải là dùng giáo nghĩa đầu độc sách động, mà là lấy được sự ủng hộ từ tận đáy lòng dân chúng, cho dù là vị Bạch Liên giáo chủ như nàng cũng tự thẹn không bằng.

Nàng cũng không chú ý tới trong đám người, một thiếu niên tay đầy vết chai vì phải lăn lộn vào đời kiếm sống quá sớm, sau khi phụng bồi mẫu thân đưa hai đôi giày thêu hoa cho cảm y quan giáo, y nhìn về Tần tướng quân và Phan Đại nhân nơi xa được vạn dân kính ngưỡng, ánh mắt đã từng lộ hung quang hiện ra vẻ sùng kính, lẩm bẩm nói:

- Thì ra triều đình cũng có quan tốt như Tần tướng quân và Phan Đại nhân, cũng không phải toàn là tham quan ô lại...

Ngay đêm đó, Bạch Liên giáo chủ vận công xong đại tiểu chu thiên, đi ra mạn thuyền quan sát thiên tượng, chợt vừa mừng vừa sợ: Thất Sát tinh đã dần dần mờ đi, trở về vị trí.

Bạch câu khắp tắc lai không cốc, thanh ngư tảo dĩ xuất Hàm Quan.

Hàm Cốc Quan Tây dựa cao nguyên, Đông giáp khe sâu, Nam tiếp Tần Lĩnh, Bắc là Hoàng Hà. Dưới chân hùng quan nguy nga hùng vĩ, Hoàng Hà cuộn cuộn chảy ào ào. Hùng quan cổ xưa trải qua hai ngàn năm tang thương, hùng quan như sắt lại không khóa được thiên mệnh đổi dời, thịnh suy hưng phế, các đời vương triều định đô Quan Trung, bạo Tần, cường Hán, thịnh Đường đều bị cuốn đi theo mưa gió.

Trên đại đạo hùng quan, hơn mười tên kỵ sĩ buông lỏng dây cương mặc cho ngựa chạy từ Quan Đông tới. Người cầm đầu hơn hai mươi tuổi, mặc một chiếc cẩm bào màu tím thêu hoa giống như viên ngoại, miệng nở một nụ cười xấu xa. Nhìn bề ngoài hắn giống như một vị thiếu gia nhà giàu ăn chơi phóng đãng, duy chỉ có đôi mắt sáng ngời, lúc quan sát quan thành cổ xưa chợt lóe chút tinh quang rồi biến mất.

- Xem đức hạnh của người kia, ai không biết còn tưởng là hoa hoa thiếu gia nào đó.

Bạch Sương Hoa hừ mũi khinh thường với Tần Lâm.

- Ta đây gọi là tử khí Đông lai quá Hàm Quan.

Tần Lâm không biết liêm sỉ xốc y phục giữ giữ vài cái, năm xưa Lão Tử qua Hàm Quan tử khí xung thiên, Tần trưởng quan của chúng ta cũng muốn bắt chước tiên hiền. Thật ra hắn nghe người ta nói đêm qua ở khách sạn, mới đổi y phục màu tím này.

Bọn Tần Lâm bỏ thuyền lên bộ ở Từ Châu, dọc theo quan đạo ngang qua Thương Khâu, Khai Phong, Lạc Dương, Thăng Trì đi về phía Tây, trên đường kiến thức không ít cổ thành của Trung Nguyên. Trước hết qua Hào Quan, sau tới Hàm Cốc quan, Hàm Quan chính là biểu tượng vùng Quan Trung, từ Phong Lăng vượt qua Hoàng Hà, bờ Bắc chính là địa giới Bồ Châu.

Tần Lâm ghim ngựa dừng lại ở trước Hàm Cốc quan, chỉ thấy quan thành hoang phế cũ kỹ không chịu được, tường đá loang lổ không biết là đồ cổ từ năm tháng nào. Mấy tên Tuần Kiểm ty đeo cung tên đứng dưới quan, hai tên thuế đinh lười biếng dựa vào cửa quan.

Thấy Tần Lâm nhìn mãi không nghỉ, một tên thuế đinh cao giọng gọi:

- Khách nhân kia, có hàng chỉ cần tới đóng thuế, nhìn ngang ngựa như vậy làm gì?

Tần Lâm nhảy xuống ngựa, chấp tay hỏi:

- Mấy vị Hiệu Úy, xin hỏi vì sao quan thành này cũ nát như vậy, Hàm Cốc quan đại danh鼎鼎, nhìn qua dường như sắp sụp...

Thuế đinh nghe hắn gọi mình là Hiệu Úy, cũng cảm thấy khoái chí trong lòng, cười nói:

- Lão gia giữ ở chỗ này mười mấy năm, người là người đầu tiên hỏi như thế. Sửa quan thành hay không là chuyện của quan phủ, ta không cần biết làm chi.

Hai người đối đáp kinh động bên trong quan, một tên trung niên áo xanh ô sa ăn mặc như thuế lại chậm rãi đi ra, dáng vẻ phiêu hốt xuất trần thái độ, hắng giọng nói:

- Triều Đại Minh định đô kinh sư đất Yến Vân, không cần cố thủ Quan Trung giống như Hán, Đường. Mà cường địch Đại Minh là ở Mạc Bắc, muốn thủ cũng thủ phía Bắc Nhạn Môn quan, Hàm Cốc quan này tự nhiên chỉ là bài trí cho có lệ.

Tần Lâm cau mày lại, mới vừa rồi hắn cũng chỉ thuận miệng hỏi, không nghĩ tới một tên thuế lại nhỏ nhẻ lại quen thuộc binh thế thiên hạ như vậy, quả thật khiến cho hắn phải trợn mắt há mồm.

- Thọ giáo. Tại hạ Tần Mộc Cận, xin hỏi tiên sinh cao tính đại danh?

Tần Lâm cẩn thận một chút, dù sao nơi này đã đến gần hang ổ Bồ Châu của Trương Tứ Dục.

Thuế lại cười cười:

- Tại hạ Doãn Tân Thương, hiệu là Bạch Hào Tử (đồng hào trắng), là người Hồ Bắc Dĩnh Trung. Vì không muốn thi loại Bát Cổ văn hại não kia cho nên noi theo tổ tiên làm thuê lại ở chỗ này, lúc rảnh rỗi đi du ngoạn phong cảnh Quan Trung, Tái Bắc, cũng cảm thấy ung dung tự tại.

Bạch Hào Tử (chuột bạch) ư? Tần Lâm cố nhin cười, vội vàng nói ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu, bắt đầu đàm luận một phen với y. Càng nói trong lòng Tần Lâm càng cảm thấy kinh ngạc, hiểu biết của người này về binh pháp thao lược vô cùng tinh diệu, dường như không kém gì Thích Kế Quang, Du Đại Du.

853. Chương 853: Thiếu Sư Phủ

Có lẽ là Doãn Tân Thương ở Hàm Cốc quan đã quá lâu, lâu tới mức không thể nào diễn tả, cho nên hiện tại gặp phải người có thể đàm binh luận võ như Tần Lâm, chỉ cảm thấy hận rằng gặp nhau quá muộn.

- Thì ra tiên sinh là hậu nhân của Doãn Hỷ, cho nên cái học của Đạo gia dung hòa trong binh pháp.

Bạch Sương Hoa đi tới đây không biết từ lúc nào, vận công lên tiếng nói.

Tần Lâm vỗ trán một cái, lúc này mới hiểu ra lai lịch người này, năm xưa Lão Tử cỡi thanh ngưu qua Hàm Quan, bị Quan Lệnh Doãn Hỷ dùng mọi cách giữ lại, không thể làm gì khác hơn là viết năm ngàn chữ Đạo Đức kinh mới được quá quan. Doãn Tân Thương chính là hậu nhân Doãn Hỷ, mối quan hệ này đã rất lâu đời.

Tâm trạng Doãn Tân Thương cực tốt, đi vào trong bê ra một bộ sách, ngoài bìa viết mấy chữ Bạch Hào Tử Binh. Tần Lâm mở ra xem thử, chỉ thấy lời nói đầu viết rằng: từ xưa người không mưu vạn thế, không đủ mưu một thời, kẻ không mưu toàn cục, không đủ mưu một nước....

Tần Lâm cùng Bạch Sương Hoa liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được nỗi khiếp sợ trong mắt đối phương. Có lẽ người này còn thiếu sót kinh nghiệm luyện binh thực tế, nhưng hiểu biết về binh pháp thao lược đã đạt đến trình độ cực cao.

- Hai vị hân không phải là khách nhân bình thường...

Doãn Tân Thương đột nhiên tới gần thấp giọng hỏi, cười rất là giảo hoạt:

- Nếu là thương nhân tầm thường, há có thể xem hiểu Bạch Hào Tử Binh của ta. Một Cận huynh thân mang khí tức sát phạt, sát khí nặng tới nỗi thần quỷ tránh xa, hai mắt lấp lánh như điện, hân chính là cảm y Tần Thái Bảo bị cách chức đây tới Bồ Châu!

Tần Lâm khẽ nhướng mày.

Hai chân Bạch Sương Hoa bắt đĩnh bắt bát, âm thầm vận Bạch Liên Triều Nhật thần công đến tột đỉnh, bất động thanh sắc nói:

- Vậy người có biết ta là ai hay không?

- Mi mục như họa, anh khí bừng bừng, sát khí không thua gì Tần Thái Bảo...

Doãn Tân Thương quan sát một phen, cười nói:

- Phu nhân nhất định là vị tướng môn hổ nữ của Ngụy Quốc Công phủ

Thì ra cũng có lúc người nhìn lầm! Bạch Sương Hoa cười hắc hắc, lạnh lẽo thu chưởng lực.

Doãn Tân Thương thở ra một hơi thật dài, mồ hôi đã sớm chảy ướt lưng, ngay cả chân cũng đã hơi nhũn ra. Bất kể là đại gia binh pháp, hiện tại trong tay y cũng không có một binh một tốt, giáo chủ Ma giáo muốn lấy tính mạng y là hết sức dễ dàng.

- Doãn đầu nhi, đây là khách nhân của người ư, nên thu thuế thì chúng ta phải thu.

Một tên thuê lại thấy Tần Lâm và Doãn Tân Thương nói chuyện lâu như vậy, không nhin được nhắc nhở bọn họ.

Doãn Tân Thương áy náy cười cười, chúc thuế lại của y là coi chìa khóa Hàm Cốc quan, duy trì quan thành, bắt trộm đã có Tuần Kiểm ty, thu thuế có Diêm Thuế quan, mỗi người mỗi nhiệm vụ.

Tần Lâm cũng không có hàng hóa gì, chỉ có hành lý tùy thân, đóng thuế cũng không được mấy tiền. Thế nhưng tên thuế lại kia bởi lòng tìm vết, lục soát vô cùng cẩn thận, dường như cho rằng bọn họ buôn lậu.

Mấy tên binh sĩ Tuần Kiểm ty len lén cười, Triệu đầu nhi thu thuế hiềm họ Doãn vươngng tay vươngng chân, muốn tìm cách đuổi đi, cho nên cố ý làm mất mặt.

Bạch Sương Hoa khẽ cau mày liễu, Bạch Liên giáo chủ giết chết quan lại triều Minh không biết bao nhiêu, giết thêm vài tên thuế lại cũng không đáng kể gì.

Tần Lâm vội vàng kéo nàng lại, tránh cho nàng nổi giận làm càn, tính tình giáo chủ Đại nhân quả thật vô cùng nguy hiểm.

Tiếng vó ngựa lộp cộp vang lên, kèm theo tiếng trục xe kết kết, một thương đội từ phía Đông đi tới, đội ngũ thật dài không thấy đâu là cuối, ngựa kéo xe thở phì phì liên hồi. Trên xe ngựa chở những bao lương thực nặng nề, mỗi bao dài năm thước rộng hai thước, đựng căng đầy lương thực bên trong, có thể thấy vài hạt gạo trắng rơi ra từ vết rách ngoài bao.

- A, Tứ gia ngài đã về rồi!

Thuế lại cùng binh sĩ nhất thời hớn hở vui mừng nghênh đón, gật đầu cúi người với một tên đại hán dẫn đầu thương đội.

Đại hán kia ngồi trên càng một chiếc xe lớn, mặt vuông miệng rộng, mặc một chiếc áo khoác ngắn bằng vải trắng để lộ bộ ngực, trên có một nốt ruồi đen với một chòm lông dài, vẻ mặt hết sức kiêu căng, hừ vài tiếng trong mũi coi như đáp lại.

Rõ ràng lương thực cùng hàng hóa rất nhiều, nhưng thuế lại không có ý thu thuế, chỉ đứng ở bên đường không ngừng cười bồi, mặc cho thương đội chạy thẳng qua.

Tần Lâm nhìn qua cũng biết ngay là chuyện gì, biết rõ còn hỏi, lớn tiếng hỏi thuế lại kia:

- Lão huynh, vì sao người nhất bên trọng nhất bên khinh như vậy, vì sao khám xét chúng ta tỉ mỉ, thương đội này có thật nhiều hàng hóa, lại không đi thu thuế bọn họ?

- Mất chó của người mù rồi sao?!

Thuế lại nhảy dựng lên cao ba thước, chỉ cờ xí cầm hai bên đại hán đánh xe, trên có mấy chữ: Thiếu Sư phủ, Trung Cực Điện Đại Học Sĩ Trương.

- Thiếu Sư phủ, Trung Cực Điện Đại Học Sĩ Trương...

Tần Lâm gần từng chữ trên cờ xí, giả vờ như bưng bình ngọc:

- À, thì ra là phủ Trương Phụng Bân tướng công Bồ Châu, thất kính thất kính.

Bạch Sương Hoa thâm nhủ trong lòng: Trương Tứ Duy thì có gì đặc biệt hơn người!? Nàng lạnh lùng nét mặt, chuẩn bị lên tiếng quát tháo, lại thấy Tần Lâm lặng lẽ khoát tay áo một cái, ý bảo nàng không nên tranh chấp.

Thuế lại chó cậy thế người rất là đắc ý, dường như nhắc tới tên Bồ Châu Trương Phụng Bân tướng công, miễn cưỡng có thể nịnh nọt thương đội Trương phủ, mình sẽ rất oai phong.

Đại hán cầm đầu đoàn xe đi ngang qua, nghe thấy Tần Lâm đối đáp với tên thuế lại bèn quay mặt sang nhìn nhìn hắn, sau đó nhổ toẹt xuống đất:

- Con thỏ nhỏ chết bầm từ đâu tới nói nhăng nói càn như vậy, thu thuế ư, cho dù là chúng ta ôm bạc tới nộp, chỉ sợ cũng không ai dám thu!

Thuế lại đổi sắc mặt, chỉ nhìn một cách đơn thuần nụ cười nịnh hót của y còn hiếu thuận hơn phục dịch cha ruột, luôn miệng nói:

- Đúng vậy, chỉ bằng vào mặt mũi của Tào Tứ gia đã đáng giá vạn lượng hoàng kim, nói cái gì mà nộp thuế, cũng chỉ có kẻ quê mùa không biết chuyện mới nói như vậy.

Người này nói chuyện mắng xéo người khác, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực muốn phát tác. Bất quá nhìn lại thần sắc Tần Lâm ung dung không vội vã, tựa hồ trong lòng sớm có tính toán, hai người bọn họ không thể làm gì khác hơn là tạm thời nhẫn nại.

Doãn Tân Thương lại khẽ gật đầu một cái, thầm nói Tần Lâm rõ ràng không phải là hạng người chịu nhịn trước mặt người khác, hiện tại ẩn nhẫn không phát tác có mưu đồ. Chuyện này hợp với tôn chỉ binh pháp ‘Không giận mà hưng binh’, muốn bắt cổ thả, quả thật là bậc kiêu hùng.

Tào Tứ thấy Tần Lâm không lên tiếng, chỉ cho là tên nhà quê này bị dọa sợ cho không nói nên lời, lúc này mới hừ lạnh một tiếng, cả đoàn xe ngựa dần dần đi xa.

- Theo như vậy, từ trước tới nay hàng hóa của Trương phủ Bồ Châu đều không có đóng thuế...

Tần Lâm tự nhủ, sờ cằm như có điều suy nghĩ.

Doãn Tân Thương thở dài:

- Quy củ cũ của triều Đại Minh, xe thuyền có treo đèn lồng quan hàm chính là của quan quyền, không bao giờ phải nộp thuế. Trước kia ít nhất Tiến Sĩ mới có tư cách này, nhưng những năm gần đây một số Cử Nhân cũng cho người ta mượn cờ hiệu kinh doanh.

854. Chương 854: Phong Lăng Độ

- Ngoài ra còn có đủ loại tệ nạn như đầu hiến đất đai, lo lót tráng đinh, nếu kéo dài như vậy mãi, thuế không thu được vào kho phủ mà về tay đạt quan hiển quý nhà giàu, tài nguyên triều đình khô kiệt. Sinh kế dân gian trì trệ, chỉ vì đại họa quốc gia này!

Chuyện treo cờ hiệu quan hàm miễn thuế, Tần Lâm đã biết từ sớm. Mấy năm trước hắn đi từ Kỳ Châu đến Nam Kinh chính là mượn danh hiệu quan hàm cấm y Bá Hộ, ngồi Giao Bạch thuyền một chuyến miễn phí, người ta còn chiêu đãi ăn uống thật ngon.

Phủ Trương Tứ Duy mượn quan hàm danh hiệu kinh doanh, chính là lợi dụng điểm này, bất quá quy mô lớn, trốn thuế rất nhiều. Nhưng tệ nạn xảy ra bởi chế độ triều đình, không vì bản thân Trương gia, đây cũng là một trong những nguyên nhân mới vừa rồi Tần Lâm không làm khó dễ bọn họ.

Không chỉ có Trương gia, Mã gia của Cố Đại Học Sĩ Mã Tự Cường, Vương gia của tiền nhiệm Tổng Đốc Tuyên Đại Binh bộ Thượng Thư Vương Sùng Cổ, những đạt quan hiển quý đất Quan Trung, Tam Tấn này đồng thời còn là phú thương cự cổ.

Trương Cư Chính tiến hành phong cống Yêm Đáp Hãn, mở ra buôn bán nơi biên giới là xuất phát từ công tâm. Mà năm xưa Vương Sùng Cổ, Mã Tự Cường tán thành chuyện này, hoặc nhiều hoặc ít mang chút tư tâm. Bọn họ là phú thương, nếu có thể làm ăn với người Mông Cổ, hơn nữa còn là miễn thuế, muốn không kiếm nhiều tiền cũng không được.

Dùng ngôn ngữ đời sau Tần Lâm mà nói, miễn thuế quan hoạn là vấn đề thể chế, ngược lại cũng không trách các nhà Trương, Vương, Mã.

Nhưng nghe nói đầu hiến đất đai, Tần Lâm liền kinh ngạc:

- Trương Giang Lăng thanh lý đất đai, Vương Quốc Quang biên chế Vạn Lịch Hội Kế Lục, chẳng lẽ khu vực Quan Trung không tiến hành sao?

Doãn Tân Thương cười:

- Thế lực cự thất Quan Trung dậy mớ rế má, trong triều Giang Lăng tướng công cũng phải nể trọng Trương Tứ Duy, Vương Sùng Cổ, Mã Tự Cường... quan địa phương lại càng mắt nhắm mắt mở. Mấy năm trước lúc triều chính mới đẩy mạnh còn qua loa đôi chút, sau khi Giang Lăng tướng công chịu hàm oan, triều chính mới bị phế, bọn họ còn tiết kiệm được cả công phu qua loa.

Tần Lâm một tiếng thở dài, hẳn từng nghe cha con Trương Cư Chính, Trương Tử Huyền và Từ Văn Trường đề cập tới Vương Sùng Cổ, Mã Tự Cường, nói rằng năng lực của bọn họ, nhất là năng lực chỉ huy vận trù biên đình cực kỳ xuất sắc, có thể gọi là năng thần. Đáng tiếc liên quan tới lợi ích cá nhân, bọn họ lại...

Không nghi ngờ chút nào, nếu như Tần Lâm đối nghịch với Bồ Châu Trương gia, đối thủ của hắn tuyệt đối không chỉ là đương kim Thủ Phụ Đại Học Sĩ Trương Tứ Duy.

Để cho Lục Viễn Chí giao thiệp cùng thuận lợi, Tần Lâm và Doãn Tân Thương nói chuyện trên trời dưới đất, từ trong miệng y biết được không ít sự tích về nhà giàu có thế gia Quan Trung. Mà Doãn Tân Thương lấy Bạch Hào Tử Bình ra thỉnh giáo, lại hỏi thử thế cục thiên hạ, Tần Lâm nhất nhất đáp lại theo hiểu biết của mình.

Cuối cùng, Doãn Tân Thương gấp sách lại than thở:

- Giang Lăng tướng công muốn triều chính mới mở ra thời kỳ hưng thịnh, đáng tiếc ông trời không có mắt khiến ột ngôi sao sáng rụng rơi, bệ hạ trọng dụng Trương Tứ Duy, Nghiêm Thanh, kể cả đám đại thần đẳng cũ như Triệu Dụng Hiền, Ngô Trung Hành, Vương Dụng Cấp... khí tượng trung hưng đã hoàn toàn sụp đổ. Tần tướng quân cho là thiên hạ này còn có thể thu thập được chăng?

Tần Lâm hơi nghĩ ngợi, chợt giơ tay chỉ Quan Tây:

- Ta đã học qua y, lấy y bệnh mà nói, hôm nay triều Đại Minh bệnh ở dạ dày, vẫn còn có thể trị được. Nhưng nếu sợ bệnh ngại y mà trì hoãn mãi, dần dần bệnh đến thời kỳ chột, đến lúc đó thần tiên khó cứu.

- Lấy vùng đất hiểm yếu Quan Trung này mà nói, hôm nay bất quá chỉ là dân gian khốn khó, mấy chục năm e rằng sẽ đi tới tình cảnh dân không biết nhờ vào đâu để sống, không phỉ nhiêu màu mỡ giống như địa phương Giang Nam. Đến năm gặp thiên tai triều đình thiếu tiền chẩn tế, lúc ấy ắt sẽ có dân chạy nạn bốn phía, chỉ cần có người dám đứng ra vung tay hô hào, đó chính là Trần Thắng Ngô Quảng sống lại.

Doãn Tân Thương hoảng hốt, y đi lại Quan Trung, du ngoạn biên ải, cho ra kết luận giấu tận đáy lòng không dám cho người khác biết, lại bị Tần Lâm một lời vạch trần, quả thật vô cùng kinh hãi.

Hai người trò chuyện với nhau thật lâu, có cảm giác như vừa gặp đã thân, ước chừng hai canh giờ Tần Lâm mới cáo từ rời đi. Hẳn không nói ra ý chiêu mộ, Doãn Tân Thương tựa hồ cũng không có ý này, hai người cười một tiếng từ biệt.

Lúc gần đi hẳn cúi đầu nhìn vết bánh xe thương đội Trương gia vừa rồi, như có điều suy nghĩ.

Tần Lâm dẫn dắt mọi người đi xa, Bạch Sương Hoa nhẹ nhàng cắn cắn đôi môi, suy nghĩ một chút chợt thấp giọng hỏi:

- Vì sao ta lại cảm thấy tên Doãn Tân Thương này có ý chờ người ở chỗ này?

Tần Lâm sờ sờ mũi, cười ha hả:

- Có lẽ...

Ở quan thành, Doãn Tân Thương nhìn theo bóng bọn Tần Lâm dần dần biến mất cuối quan đạo, mới xoay người vào quan thành, tiến vào nha môn nhỏ nhỏ của mình.

Đã có mấy người chờ ở bên trong, vị 'công tử' cầm đầu thân mặc áo choàng vải trắng, lưng thắt một sợi đai bằng gỗ gai, mặt trái xoan anh tuấn vô cùng, chính là Trương Tử Huyền cải nam trang. Mà người đứng nghiêm bên cạnh nàng lại là quần gia tướng phủ Du Thất gia cực kỳ oai phong chốn kinh sư năm xưa, còn có bốn tên thị vệ tay ấn chuỗi đao.

Trương Tử Huyền ngồi ngay ngắn trên Thái Sư ỷ, ngọc thủ nâng chén trà, nhẹ nhàng dùng nắp chén gạt bột bên trên:

- Doãn tiên sinh, tướng công nhà ta có lọt được vào pháp nhãn của người chăng?
- Chuyện này còn cần phải nói? Trượng phu của tiểu thư tất nhiên là nhân tài nhất đẳng thiên hạ rồi!

Du Thất theo lệ trước hết tung hô vài câu, sau đó nhìn về phía Doãn Tân Thương cau mày nói:

- Doãn lão đệ, ta khuyên người thức thời vụ một chút, lão gia nhà ta trước đây có ân với người không cần phải nói, Tần cô gia nổi tiếng thiên hạ, người cũng không nên không thức thời hiểu chuyện.

Mặc dù Giang Lăng tướng phủ xui xẻo, nhưng môn sinh cố lại rải khắp thiên hạ. Thánh chỉ tịch biên gia sản được Tần Lâm ngăn cản, cho nên uy phong Du Thất gia cũng chỉ giảm một chút so với năm xưa.

Doãn Tân Thương tự có cân nhắc trong lòng, không thêm so đo với Du Thất, hướng về phía Trương Tử Huyền vái chào thật sâu:

- Nhờ ơn tiểu thư nâng đỡ, Doãn mỗ xin dốc hết toàn lực vâng mệnh.

Du Thất gật đầu một cái, tuy rằng giọng điệu của lão vừa rồi hết sức kiêu ngạo, thật ra trong lòng rất là khấn trương, nghe nói Doãn Tân Thương bằng lòng rời núi tương trợ, chỉ cảm thấy vô cùng vui mừng.

Doãn Tân Thương là người Hồ Bắc Đình Trung. Đình Trung ở cách Giang Lăng rất gần, trước kia y từng chịu ân huệ tướng phủ, Trương Cư Chính cũng nhắc binh pháp thao lược y cực kỳ lợi hại.

Năm năm trước, thiên kim tướng phủ còn chưa xuất giá từng hỏi phụ thân như vậy:

- Nếu Doãn tiên sinh đã là đại gia binh pháp đương thời, vậy sao không đặc biệt trọng dụng?

Trương Cư Chính đầu tiên là cười không đáp, nhưng bị nữ nhi quẩn lấy hồi lâu, lúc này lão mới cười nói:

- Họ Doãn thao lược quỷ thần khó lường, nhưng tài học của y lại không phải là binh pháp gìn giữ xã tắc, mà là dị thuật đồ long vào thời loạn.

- Hiện tại lão phu đang chấp chính, triều Đại Minh đang là thời bình, nào có đất dụng võ cho Doãn Tân Thương. Chỉ mong sở học của họ Doãn vĩnh viễn không thể thi triển, đó mới là phúc của xã tắc.

Doãn Tân Thương bị Trương Cư Chính làm lơ hơn mười năm, thuật đồ long không thể thi triển, thanh danh lặn lẽ không ai nghe thấy, chỉ có một quyển Bạch Hào Tử truyền lưu đời sau. Hôm nay Trương Tử Huyền không để ý phụ thân dặn dò, dẫn kiến y cho Tần Lâm, ắt sẽ làm nên một phen sóng gió.

Trương Tử Huyền nhớ lại đối thoại năm xưa với phụ thân, trong lòng đột nhiên đau nhói, ngoài mặt lại nở một nụ cười, đặt chén trà xuống bàn hỏi:

- Không phải là ta nâng đỡ người, là tương lai người phải theo Tần huynh làm ra một phen sự nghiệp. Nghe nói Doãn tiên sinh có khả năng nhìn người rất hay, xin hỏi trong mắt người, Tần huynh là người thế nào?

Doãn Tân Thương thoáng nghĩ ngợi, sau đó chém đinh chặt sắt nói:

- Năng thần thời bình, gian hùng thời loạn!

Trương Tử Huyền nghe vậy sững sốt, tiếp theo cúi đầu, dùng thanh âm chỉ có mình có thể nghe được lầm bầm: sở kiến lược đồng.

Du Thất kinh hãi trong lòng, hết nhìn Doãn Tân Thương lại nhìn Trương Tử Huyền, phát hiện ra càng ngày mình càng không hiểu nổi hành vi của tiểu thư, đáy lòng sinh ra nỗi sợ mơ hồ khó lòng diễn tả.

Núi non chập chùng, sóng xanh gào thét, Đồng Quan lộ vô cùng hiểm trở.

Trên quan đạo từ Hàm Cốc quan đến Đồng Quan, đoàn người Tần Lâm thả ngựa đi chậm rãi, sắc trời dần dần tối. Hối thăm tiểu phu ven núi nơi nào có khách sạn, tiểu phu chỉ về phía trước, nói chỉ cần rẽ qua là có thể nghỉ trọ, nếu bỏ qua nơi đó vậy phải đi thêm hai mươi dặm nữa.

Quả nhiên quan đạo cạnh bờ Hoàng Hà có một thôn trang nhỏ, mọi người giục ngựa chạy tới. Xa xa nghe tiếng người hô ngựa hí, lại nhìn thấy rất nhiều xe ngựa, người làm đang tắm gia súc, thì ra thương đội phủ Trương Tứ Duy cũng nghỉ đêm ở đây.

Người làm trong thương đội thấy Tần Lâm cũng tới bèn gật đầu một cái chào hỏi, dù sao cũng từng có duyên gặp mặt một lần dọc đường.

Tào Tứ mặt đỏ bừng vì rượu, được một kỹ nữ quê mùa son phấn nồng đậm dìu ra khỏi phòng, nôn thốc nôn tháo ven đường. Y cảm thấy tỉnh hơn một chút, nhìn thấy bọn Tần Lâm tới lập tức trừng mắt, tay án chuôi đao cười lạnh nói:

- Tiểu tặc từ đâu tới, dám đi theo sau gia gia? Người tính sai rồi, mắt Tào Tứ gia này không để hạt cát lọt vào.

Tần Lâm nhướng mày, gặp phải loại người cuồng vọng như vậy thật là không giải thích được.

Lục Viễn Chí lập tức phản bác:

- Đại lộ rộng mênh mông, mỗi người đi một bên, người quản được chúng ta sao? Chẳng lẽ con đường từ Hàm Cốc quan đến Phong Lăng Độ này đã bị người mua rồi sao?

- Tiểu tử thôi, dám mạnh miệng với Tào Tứ gia, hức...

Tào Tứ nắc một cái.

Tên thôn kỹ thấy đám Tần Lâm cũng toàn là hán tử cường tráng, sợ chỗ làm ăn của mình bị phá nát, vội vàng khuyên giải:

- Tào Tứ gia, ngài đại nhân đại lượng, cần gì so đo với bọn họ như vậy? Nào, vào phòng đi, nô gia sẽ bồi tiếp ngài uống chén hợp hoan.

Tào Tứ nổi sắc tâm bèn bỏ Tần Lâm bất kể, ôm thôn kỹ quay vào phòng.

Sáng sớm hôm sau, đám Tần Lâm dậy thật sớm, chuẩn bị chạy tới Phong Lăng Độ trước tên Tào Tứ này. Nếu bị đối phương chiếm trước, xe ngựa gia súc lương thực nhiều như vậy, không biết bao lâu mới có thể đến phiên bọn Tần Lâm qua sông.

- Tào Tứ gia, bọn họ đi rồi!

Một tên người làm khom người báo ở ngoài cửa thôn kỹ.

Tào Tứ ôm thôn kỹ sờ soạng khắp nơi, cười xấu xa đắc ý.

Truyền thuyết thượng cổ Nữ Đế Nữ Oa họ Phong, Sơn Tây Bồ Châu Phong Lăng là lăng mộ của nàng, bên bờ nằm ở Phong Lăng trấn trên bờ Nam Hoàng Hà, vì vậy được đặt tên Phong Lăng Độ.

Phong Lăng Độ này từ xưa tới nay chính là bến đò lớn nhất trên Hoàng Hà, là nơi yếu đạo yết hầu nối liền bình nguyên Hà Lạc, Quan Trung, Tần Xuyên, Tam Tấn. Cho nên triều đình lập ra Tuần Kiểm ty và Thuyền Chính ty, quản hạt sự vụ lớn nhỏ trên bến đò.

Lúc Tần Lâm dẫn người chạy tới Phong Lăng Độ, xa xa nhìn thấy không ít binh sĩ Tuần Kiểm mặc áo xám có số hiệu đi tới đi lui bên bờ, bờ Nam bên này đậu rất nhiều thuyền bè lớn có nhỏ có, nhiều không đếm xuể.

Lục Viễn Chí vỗ tay, cười ha hả:

- Thật là may mắn, vừa tới nơi đã có thuyền, sắc trời thay đổi có vẻ sắp mưa. Hiện tại thật là hay quá, chúng ta sang Phong Lăng trấn bờ bên kia Hoàng Hà nghỉ ngơi, có nước nóng canh nóng thoải mái một phen...

Bờ Nam Hoàng Hà thuộc về Hà Nam, bờ Bắc chính là địa giới Sơn Tây Bồ Châu, Phong Lăng trấn lại là quê của Trương Tứ Duy. Bất quá Tần Lâm không có giao tình gì với lão nhân gia, sẽ không tới Thiệu Sư

phủ kia bái kiến. Sau khi qua sông sẽ nghỉ ngơi tránh mưa ở Phong Lăng trấn, sau đó phải tới nha môn Cẩm Y Vệ ở Bồ Châu thành đưa thiếp trình diện.

Cỡi ngựa khổ cực hơn đi thuyền không ít, chúng huynh đệ Hiệu Ủy bốn ba mấy ngày liên tiếp mệt mỏi, nghe nói qua sông chính là địa giới Bồ Châu, rốt cục đã tới đích, ai nấy đều lộ vẻ vui mừng.

Tần Lâm lại khẽ nhú mày, giơ roi chỉ Phong Lăng Độ:

- Có cái gì không đúng, dò ngang trên sông chỉ có sang Nam, không thấy ngược Bắc. Dân chúng tụ tập trên bến càng ngày càng nhiều, binh sĩ Tuần Kiểm ty qua lại đàn áp, chẳng lẽ có biến cố gì?

Mọi người định thần nhìn kỹ, quả nhiên Tần Lâm nói đúng, những dò ngang kia không phải là đang chờ khách ở bờ Nam, rõ ràng là bị binh sĩ Tuần Kiểm ty giữ lại.

Vì sao phong tỏa bến dò như vậy? Không phải là hồng thủy bộc phát, mặt sông nước chảy cũng không xiết, không phải là binh tai, vì không nghe thấy tin tức gì, vậy vì sao ngăn chặn phong tỏa một bến dò lớn như vậy?

Tần Lâm dẫn người giục ngựa tiến lên, mười mấy con ngựa chạy rầm rập tới bến dò.

Hai tên cung binh đang duy trì trật tự chào đón, thấy đám Tần Lâm cỡi ngựa tốt biết rằng có chút lai lịch, thái độ bọn họ rất khách sáo, ôm quyền nói:

- Khách nhân đi đâu vậy, bến dò đông người, xin xuống ngựa, không nên chạy loạn.

Tần Lâm tung người xuống ngựa, tiện tay ném ra hai miếng bạc vụn, nói muốn qua sông đi Bồ Châu, hỏi bọn họ vì sao phong tỏa bến dò không cho phép thông hành.

Cung binh Tuần Kiểm ty đều là tráng đinh bản địa, hai người này thấy bạc lập tức vui mừng hơn hở, gật đầu khom người nói:

- Bẩm đại gia, hôm nay trời còn chưa sáng đã có người của Thiếu Sư phủ tới, nói thương đội của phủ còn cách đây chừng hai mươi dặm, bảo Tuần Kiểm ty chúng ta chuẩn bị dò ngang sẵn sàng để đưa bọn họ qua sông. Cho nên Hắc Tuần Kiểm bản ty đem hết dò ngang bờ Bắc sang bờ Nam, chờ lát nữa đưa các lão gia quản gia Thiếu Sư phủ sang sông trước, sau đó mới đưa các khách nhân khác.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực nhìn nhau cười khổ, đều cảm thấy cẩu nô tài Trương Tứ Duy thật sự lấn hiếp người quá đáng, dám bảo bến dò dừng hoạt động, chỉ cho chỗ hàng phủ mình, khiến cho rất nhiều dân chúng phải vất vả chờ đợi.

855. Chương 855: Giảo Tràng Sa

Trong con người xinh đẹp Bạch Sương Hoa chợt lóe hàn quang, mím cái miệng nhỏ nhắn mà cười hăng hắc, đây chính là quan triều Đại Minh, đây chính là gia nô Thủ Phụ Đại Học Sĩ!

Tần Lâm đưa mắt ra hiệu ọi người không được tiết lộ lai lịch, tiếp theo hắn chỉ chỉ bầu trời có vẻ âm trầm, hỏi hai tên cung binh kia:

- Hai vị lão tổng, có thể biến thông một chút được chẳng? Chúng ta có việc gấp muốn sông, thời tiết như vậy nói không chừng sẽ đổ mưa to bất cứ lúc nào. Chỉ cần gió lớn nổi lên, sợ rằng dò ngang sẽ không qua sông được.

Lúc này nước Hoàng Hà đang dâng lên rất lớn, một khi mưa gió nổi lên, mặt sông dậy sóng ngập trời, khi ấy dò ngang sẽ không dám qua sông.

Hai tên cung binh nhìn nhau, cảm thấy Tần Lâm xuất thủ hào phóng, bèn nói sẽ dẫn kiến Hắc lão gia Tuần Kiểm ty cho hắn.

Bạch Sương Hoa bấu môi, cảm thấy Tần Lâm hành động không phóng khoáng chút nào. Thân là giáo chủ Ma giáo, nàng luôn luôn là gặp chuyện bất bình đứng ra giải quyết, theo nàng phải dạy dỗ cho đám cẩu nô tài phủ Trương Tứ Duy kia một trận nên thân. Hơn nữa Tần Lâm chỉ lo cá nhân mình qua sông, không khỏi có vẻ quá ích kỷ, mới vừa rồi nàng nghe nơi xa mơ hồ truyền tới tiếng khóc thút thít của phụ nữ và trẻ con, tưởng nhất định là bọn họ có chuyện gì gấp muốn qua sông, nhưng bị ngăn lại bên bến đò, cho nên gấp gáp khóc thút thít.

Hắc Tuần Kiểm mặc một chiếc quan bào màu lục, ngực đeo bổ phục cửu phẩm hình hải mã, vẻ ngoài trắng trẻo mập mạp, dáng đi hơi loạng choạng, mũi ắt sâu, râu ria rậm rạp, loáng thoáng có bóng dáng của Sắc Mục nhân.

Triều Nguyên có rất nhiều Sắc Mục nhân từ Tây Vực tiến vào Trung Nguyên, sau đó lại bị triều Minh chiêu hàng, bổ nhiệm làm Thất quan. Khu vực Tây Bắc nhiều hơn nữa, hẳn Hắc Tuần Kiểm này chính là hậu duệ của Thất quan năm xưa.

Tần Lâm biết trong đôi mắt của những tiểu lại này chỉ có tiền, cũng không nói đông dài nhằm nhí với y làm gì, lập tức sử dụng một chiêu ‘thuận nước đẩy thuyền’, lấy một thời nguyên bảo nặng mười lượng nhét vào lòng bàn tay Hắc Tuần Kiểm, cười nói:

- Tại hạ có việc gấp muốn qua Hoàng Hà, xin Hắc Tuần Kiểm thông cảm cho, chỉ cần một chiếc thuyền lớn là đủ.

Hắc Tuần Kiểm nhận được bạc, biểu hiện trên mặt trở nên phong phú, cực kỳ động tâm, cơ hồ sau khoảnh khắc sẽ đáp ứng.

Tần Lâm quay đầu lại nhìn Bạch Sương Hoa nháy mắt một cái:

- Gọi người đang khóc gấp gấp qua chung với chúng ta đi.

Như vậy còn tạm được, Bạch Sương Hoa đổi giận làm vui, không biết bắt đầu từ khi nào, càng ngày nàng càng quan tâm tới hành vi của Tần Lâm.

Không ngờ rằng vào lúc này, trong đám người đi theo bên cạnh Hắc Tuần Kiểm đột nhiên có một người ăn mặc như gia đình, khoác áo khoác đen ngắn, đầu đội Anh Hùng cân ghé vào lỗ tai y nói nhỏ mấy câu, sau đó nhìn về phía Tần Lâm cười xấu xa không có hảo ý.

Hắc Tuần Kiểm nhất thời run rẩy toàn thân, chỉ cảm thấy bạc trong lòng bàn tay mình còn nóng hơn cả sắt nung đỏ, vội vàng trả bạc lại cho Tần Lâm, liên tiếp xoa tay giống như đuổi ruồi:

- Bản quan thanh liêm như nước, người đừng mơ tưởng hối lộ bản quan, cầm bạc của người mau rút!

Tại sao có thể như vậy? Mọi người giận không kềm được, Ngưu Đại Lực nắm nắm đầm to như cái bát, định xông lên ẩu đả.

Tần Lâm nhìn gia đình kia một chút, nhớ mang máng ngày hôm qua người này xuất hiện ở bên người Tào Tứ, lập tức hiểu đại khái là chuyện gì.

Tào Tứ kia thân là người làm trong phủ Trương Tứ Duy, đây gọi là người làm Tể tướng thất phẩm quan, lúc đi ra ngoài kinh doanh được quan phủ, thương gia khắp nơi nịnh hót lấy lòng, cho nên ngang tàng kiêu ngạo tới cực điểm. Chỉ vì hôm qua ở Hàm Cốc quan, Tần Lâm hỏi thuế lại vì sao không thu thuế thương đội Trương phủ, y lập tức ghi hận, xuất ra kỹ xảo nhỏ nhỏ tranh giành bên đò, muốn dạy cho tên què mùa không biết chuyện này một bài học.

Khoát khoát tay ngăn Ngưu Đại Lực, Tần Lâm xoay người rời đi, khước miệng nở một nụ cười đầy ý nghĩa sâu xa.

- Trời ơi, tự dưng không cho chúng ta qua sông, làm sao sông được đây?!

Đỗ tẩu quỳ hai gối xuống đất, đầu nàng đã có một ít tóc bạc đập mạnh xuống đất, toàn thân cơ hồ mệt lả.

Trượng phu Đỗ Thiết Trụ buồn bực loanh quanh bên cạnh, dùng tay ra sức giật tóc, gục mặt sâu xuống ngực.

Đôi tiểu thư muội Đỗ gia, đứa lớn chừng mười ba mười bốn tuổi, mày thanh mắt sáng, trong lòng ôm một đứa bé trai năm sáu tuổi ngồi dưới đất. Đứa nhỏ chừng mười một mười hai tuổi ngồi ở bên cạnh tỷ tỷ, một mực lấy tay gạt lệ, mặt trở thành mặt mèo.

Người bệnh là đứa bé trai, nó nằm trong lòng tỷ tỷ, khuôn mặt nhỏ bé đỏ như lửa, tay ôm lấy bụng không ngừng rên rỉ, vẻ mặt hết sức đau đớn.

Mấy tên cung binh ở bên đàn áp thế cục, miệng quát thét:

- Giải tán giải tán, tất cả giải tán, thương đội Thiếu Sư phủ muốn qua sông, chúng ta cũng không có biện pháp nào khác.

Dân chúng vây quanh nghe thấy là Thiếu Sư phủ, ai nấy giận mà không dám nói gì, có người thấp giọng lầu bầu nói:

- Ai ai cũng là con người, Đại Trụ Tử hơn ba mươi tuổi mới có Thập Nhất Lang, hôm nay bệnh đang nguy cấp, vội vàng chạy tới Phong Lăng trấn thỉnh Phạm Nhất Thiếp xem bệnh, lại bị ngăn ở chỗ này không qua được, chúng ta còn cảm thấy nôn nóng nữa là...

Nhưng không ai dám nói thêm lời nào, Phong Lăng trấn Thiếu Sư phủ, đây chính là nhà Tể tướng! Trước kia bọn họ qua sông cũng ngang ngược như vậy, không ai dám nói một chữ không.

Mấy người Đỗ gia vô cùng nôn nóng, dân chúng giận dữ bất bình nhưng lại bó tay hết cách. Lúc này đám người tách ra, một thân ảnh cao lớn đứng ở trước mặt người Đỗ gia, dùng thanh âm ôn hòa có lực hỏi:

- Hải tử sao rồi, Lục Viễn Chí, tới đây xem giúp người ta đi!

Mấy người Đỗ gia đang khóc thút thít ngẩng đầu lên, vừa đứng gặp phải nụ cười rạng rỡ của Tần Lâm lộ ra tám cái răng. Bất quá bọn họ cũng không có cảm kích rơi nước mắt, tỷ tỷ ôm đệ đệ lui về phía sau một chút, sợ hãi nhìn Tần Lâm, nhìn y phục tơi tả trên người hắn. Trong mắt nó, chỉ có những người được gọi là lão gia thiếu gia mới có thể ăn mặc sang trọng như vậy, mà các lão gia thiếu gia hiếm khi sinh lòng thương xót đối với người nghèo như mình.

Tần Lâm có hơi buồn bực, thầm nhủ trong lòng chẳng lẽ bề ngoài ta giống kẻ lừa gạt lắm sao...

Bạch Sương Hoa thấy vậy tỏ ra vui vẻ, tiến lên phía trước dùng lời lẽ dịu dàng an ủi người Đỗ gia. Ánh mắt và giọng nói của nàng như mang theo ma lực thần kỳ nào đó, rất nhanh phụ thê và hai tỷ muội Đỗ gia buông lời cảnh giác, kể ra hết tình cảnh của họ, đồng thời bằng lòng cho Lục Viễn Chí chẩn đoán bệnh.

Tên mập bắt đầu vọng vắn vẩn thiết, dù sao y cũng được thần y Lý Thời Trân truyền nghề, không hơn được danh y nhất lưu, nhưng cũng không kém lương y nhị lưu, rất nhanh cho ra kết luận:

- Bệnh nhân ở nhà đột nhiên vừa ói vừa tiêu chảy, miệng có mùi hôi thối, phiền não bất an, lưỡi vàng thô ráp, mạch tượng nhanh mạnh, là do trời nắng nóng khiến cho phát giảo tràng sa (thổ tả). Phải mau chóng dùng Hoàng Cầm Định Loạn thang hoặc là Ngọc Xu đan.

856. Chương 856: Nhân Giả Vô Định

Giảo tràng sa chính là thổ tả, một loại bệnh truyền nhiễm đường ruột cực mạnh, dưới tình huống y học còn lạc hậu, xác suất tử vong rất cao, trẻ con mắc phải bệnh này là cực kỳ nguy hiểm.

Sau khi Tần Lâm nghe xong kê cau mày, hắn biết Lục mập mang theo bên mình một số thuốc thường dùng, bất quá chủ yếu là trị cảm mạo nóng sốt, trầy da sứt thịt, cũng không có Hoàng Cầm Định Loạn thang hoặc là Ngọc Xu đan.

Có người bán hàng nghe lời Lục Viễn Chí, lập tức kinh hô thất thanh:

- Định Loạn thang gì đó, đúng rồi, tiệm thuốc bên kia sông có bán. Lần trước khuê nữ nhà Lý Cầu Tử mắc giảo tràng sa, chính là Phạm Nhất Thiếp ở Phong Lăng trấn kê toa.

Nghe nói bờ sông đối diện có thuốc, Tần Lâm không chậm trễ chút nào, đi tới bờ sông nhìn đám thuyền phu kêu to:

- Ai có thể lập tức qua sông? Tại hạ ra một trăm lượng bạc!

Lục Viễn Chí rất phối hợp giờ hai thỏi bạc lên thật cao.

Dân chúng cả kinh trợn mắt há mồm, ai nấy cho rằng Đỗ gia gặp được quý nhân.

Đôi môi phu thê Đỗ gia run run, sưng sốt hồi lâu, chợt quỳ trên mặt đất dập đầu liên tiếp: người tốt, người tốt!

Nhưng đám thuyền phu cũng không đáp ứng, bọn họ nhìn ngân lượng hết sức thèm thuồng, cuối cùng vẫn là cười khổ lắc đầu một cái: xin lỗi, nếu chúng ta dắc tội Thiếu Sư phủ, chỉ sợ là có tiền cũng mất mạng.

- Ha ha ha, vội vàng qua sông ư?

Tiếng cười kiêu ngạo của Tào Tứ từ cách đó không xa truyền tới, phía sau y là thương đội thật dài, người này hướng về phía Tần Lâm nhử toẹt một cái:

- Chờ thêm ba canh giờ, các gia gia qua hết rồi hãy nói!

Có câu nói dưới trọng thưởng ắt có dũng phu, vốn là Tần Lâm đưa ra một trăm lượng bạc trọng thưởng, tuy đám thuyền phu sợ sệt không tiến lên, nhưng trong số đó cũng có hai ba người bắt đầu do dự. Ngay cả cung binh Tuần Kiểm ty giữ thuyền cũng nháy mắt với nhau, nhìn đáng vẻ đã hết sức động lòng.

Nhưng Tào Tứ dẫn người chạy tới, mới vừa rống lên một tiếng như vậy, cục diện lập tức thay đổi. Những thuyền phu kia cảm như hén, cung binh cũng thè lưỡi thật dài, không dám động lòng như trước.

Người nhà Tể tướng thất phẩm quan, năm đó Thích Kế Quang Thích đại soái gặp quân gia tướng phủ Du Thất cũng phải tươi cười xưng huynh gọi đệ. Tuy rằng Tào Tứ này không phải là Đại quân gia trong phủ Trương Tứ Duy, nhưng ở một dãy Quan Trung cũng là nhân vật giậm chân một cái rung trời chuyển đất. Chớ nói dân chúng, cho dù là Tri Huyện Tri Phủ, có ai dám lên mặt trước mặt Thủ Phụ Đại Học Sĩ?!

Hắc Tuần Kiểm cũng dẫn chừng mười tên cung binh thở hồng hộc chạy tới, lộ vẻ nịnh hót tươi cười nói với Tào Tứ:

- Tứ gia, đã chuẩn bị thuyền xong, mời ngài qua trước.

Tào Tứ quét nhìn qua Tần Lâm, cười lạnh nói:

- Ủm, lương thảo hàng hóa rất nhiều, Tứ gia ta phải giám sát, tránh cho có kẻ thừa dịp loạn lẩn vào, lão Hắc người cũng phải trông chừng cẩn thận. A Miêu A Cầu gì đó, đừng để bọn chúng làm bẩn mắt Tứ gia ta.

Con bà nó, Tào Tứ lẩn hiếp người quá đáng! Đám huynh đệ Hiệu Ủy Ngưu Đại Lực, Lục Viễn Chí vô cùng căm phẫn, nhìn chằm chằm Tần Lâm, chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng bọn họ sẽ nhào tới ra tay.

Tần Lâm lắc đầu một cái, cho dù là đánh thắng Tào Tứ, thuyền gia sợ hãi oai của Thiếu Sư phủ cũng sẽ không dám chở người khác qua sông, thân phận của mình càng không thể ra tay. Vốn hắn và Trương Tứ Duy là chính địch (kẻ địch chính trị) với nhau, nếu Tào Tứ biết chuyện này nhất định sẽ hết sức gây khó cho hắn.

- Mụ mụ, tỷ tỷ, đau bụng...

Đỗ Thập Nhất Lang thấp giọng rên rỉ, cha mẹ và hai tỷ tỷ nó nhất thời luống cuống tay chân.

Tần Lâm quay đầu lại xem thử, chỉ thấy sắc mặt tiểu hài tử này đã hết sức khó coi, bệnh tình đã vô cùng nghiêm trọng. Chịu đựng khoảng nửa canh giờ đã là cực hạn, tuyệt không thể nào kéo dài ba canh giờ nữa. Đợi đến khi thương đội quy mô khổng lồ của phủ Trương Tứ Duy qua sông, e rằng nó đã chết trong lòng tỷ tỷ mình.

Tần Lâm thở dài, bước lên một bước, hướng về phía Tào Tứ cười khanh khách chấp tay một cái:

- Tào Tứ gia, tại hạ có điều mạo phạm mong ngài có thể bao dung, bất quá Đỗ gia này và ngài kiếp trước không oán kiếp này không thù. Mạng Thập Nhất Lang chỉ còn trong khoảnh khắc, chỉ chờ sang Phong Lăng trấn bờ bên kia mua thuốc cứu mạng. Lúc quý phủ qua sông, chẳng hay có thể cho bọn họ lên thuyền đi theo hay chăng?

Cái gì? Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực đều cảm thấy có hơi uất nghẹn. Từ trước tới nay Tần trưởng quan chiếm tiện nghi không chê nhiều, thua thiệt nửa phần không chịu, chưa bao giờ phải hạ mình cầu xin ai cả.

Bạch Sương Hoa đầu tiên là ngẩn ra, sau đó sắc mặt lạnh như băng trong phút chốc giống như Xuân về khắp chốn, cười lúm đồng tiền như hoa nở. Bất tri bất giác, ánh mắt nàng nhìn về phía Tần Lâm dịu dàng hơn trước mấy phần.

Cách đó không xa trong cánh rừng nhỏ bên cạnh, một nam nhân dùng đầu lạp che kín mặt gật đầu một cái:

- Mang quan tài can gián cho tới chết nghênh đình trượng, không nhượng đám quyền gian dù chỉ là nửa bước. Tầm lòng Tần tướng quân như sắt đá, lại dùng lời lẽ mềm mỏng vì một đứa trẻ, cúi đầu trước mặt một tên ác nô, quả thật khiến cho Doãn mã vừa kinh ngạc vừa khâm phục không thôi.

Du Thất âm thầm gật đầu. Lúc trước Tương gia đã nhìn lầm Trương Tứ Duy, nhưng đã nhìn đúng Tần Lâm.

Trương Tử Huyền đưa mắt nhìn Tần Lâm nơi xa, ngạo nghễ nói:

- Kim Cương trọn mắt, vì đó hàng phục tứ ma. Bồ Tát thấp mi, cho nên từ bi lục đạo. Doãn tiên sinh, bây giờ người đã biết ta bảo người rồi núi tương trợ, chính là giúp cho tài thao lược của mình gặp được Minh chủ rồi phải không?

Doãn Tân Thương trầm ngâm nói:

- Tần tướng quân hổ gầm ưng dương, mắt thần như điện, cũng không thể khiến cho Doãn mã tâm phục. Thế nhưng tuy hấn sát phạt giết chóc trong núi tây bắc máu, thủy chung trong lòng vẫn còn giữ được một niệm nhân từ, bản tâm vững như bàn thạch không thể dao động, thật sự đã khiến cho Doãn mã bội phục. Phải biết sở học của Doãn mã rất nặng sát nghiệt, nếu như phục vụ cho Tần tướng quân mà y lại không có một niệm nhân từ này, vậy thì không phải là phúc cho bá tánh.

Nếu như nói trước kia Doãn Tân Thương là bởi vì chịu ân huệ Giang Lăng tướng phủ, lại thấy Tần Lâm có kiến thức xuất chúng bất phàm mới chịu rời núi tương trợ, vậy hiện tại y đã cam tâm quy phục, tình nguyện phục vụ cho Tần Lâm.

Trương Tử Huyền khẽ mỉm cười, đột nhiên sắc mặt nghiêm nghị, hạ thấp giọng hỏi:

- Hôm qua Doãn tiên sinh nói Tần huynh là năng thần thời bình, gian hùng thời loạn, bất quá cục diện Đại Minh hiện tại là giao thời giữa thời bình và thời loạn, tương lai là bình hay loạn cũng chưa biết chừng, như vậy rốt cuộc Tần huynh có thể đi tới bước nào?

Doãn Tân Thương nghĩ ngợi hồi lâu, thở ra một hơi thật dài, cuối cùng thốt ra bốn chữ chém đinh chặt sắt:

- Nhân giả vô địch! (Kẻ có lòng nhân là vô địch)

Dường như là hỏi một đấng, trả lời một nẻo, nhưng không cần nói rõ ràng cũng có thể hiểu được, đôi mắt Trương Tử Huyền chợt ngời sáng.

Bảo kiếm Tần Lâm diệt sạch yêu ma quỷ quái, trong lòng vẫn còn một niệm nhân nghĩa, thế nhưng Tào Tứ quả thật là hạng người cuồng vọng, thấy hấn dùng lời lẽ mềm mỏng cầu xin lại ngửa mặt lên trời cười to:

- Ha ha ha, nếu không phải là người nói, Tứ gia ta cũng chuẩn cho. Nhưng là người nói, vậy Tứ gia không chuẩn, cho dù là đứa nhỏ này chết đi cũng là chết vì những lời này của người!

Tào Tứ dứt lời liền liếc mắt nhìn chăm chú vào Tần Lâm, hết sức đắc ý vong hình. Nếu y biết người tuổi trẻ lời lẽ mềm mỏng này đã từng là Tru Quốc, Thái Tử Thái Bảo, Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, không biết sẽ nghĩ thế nào.

Thần sắc Tần Lâm không thay đổi, nhưng lệ quang trong mắt đã ngưng đọng thành thực chất. Lại thầm nghĩ Trương Tứ Duy ở kinh thành trừ phản bội Giang Lăng đáng ra, dường như đạo đức cá nhân vẫn còn rất tốt. Không ngờ rằng lão cầy mạnh bá đạo ở quê nhà Quan Trung như vậy, chỉ nhìn một cách đơn thuần người làm Thiếu Sư phủ Tào Tứ này, cũng biết ngày thường bọn họ hành sự như thế nào.

Dân chúng cũng không bị lời của Tào Tứ lừa gạt, không ít người thấp giọng than oán, Thiếu Sư phủ qua sông thật vô cùng ngang ngược. Mặc cho người ta có đại sự việc gấp như tang gả cưới cũng tuyệt không chịu chậm chước cho, nhất định phải tranh đi trước. Vị công tử trẻ tuổi này vất vả khấn cầu, người lại tạt nước lạnh vào mặt hắn, chẳng lẽ cho là chúng ta đã mù mắt hay sao?

Phu thê Đỗ gia trở mắt nhìn bệnh tình con trai càng ngày càng nặng, nhất thời ngã lặn ra đất, kêu trời trách đất khóc rống lên. Bé gái nhỏ Đỗ gia đột nhiên chạy đến bên người Tần Lâm, kéo kéo vạt áo hắn, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ, nước mắt chan hòa lên nhìn hắn:

- Đại ca ca, cầu xin huynh cứu cứu đệ đệ của muội, huynh là người tốt, Thập Nương van huynh...

Giọng đứa bé này hết sức dễ nghe, đáng vẽ lại khiến cho người ta đem lòng thương mến, Tần Lâm vuốt tóc nó, ôn tồn nói:

- Yên tâm, ca ca sẽ nghĩ biện pháp.

Tào Tứ cười lạnh một tiếng, đi thông thả từ từ ra xa, cổ ý lớn tiếng nói:

- Ôi, thời tiết thay đổi, đám nhỏ mau mau chất hàng lên thuyền, bằng không chúng ta sẽ phải mắc mưa ở bờ Nam giống như đám nhà quê này.

- Các huynh đệ, phụ giúp gia môn Thiếu Sư phủ một tay.

Hắc Tuần Kiểm rất biết điều thét lớn, lại không có hảo ý nhìn Tần Lâm một chút, đặc biệt thêm một câu:

- Chú ý nhìn thật kỹ, đừng để cho những kẻ không phận sự trà trộn lên thuyền, làm hỏng đại sự của Tứ gia.

Dân chúng không chịu đựng được, có người nhỏ toẹt xuống đất, thấp giọng mắng:

- Chó cầy thể người!

- Cái gì chó cầy thể người, vậy cũng gọi là người sao? Chó cầy thể chó thôi!

Một tên Tú Tài nghèo mắng xéo, Tào Tứ kia vốn chính là một con chó Thiếu Sư phủ, Hắc Tuần Kiểm ở trước mặt y giống như một con chó Nhật, chỉ có thể coi là chó cầy thể chó.

Tần Lâm suy nghĩ một chút, không coi Tào Tứ vào đâu, có một ngàn biện pháp làm cho y muốn sống cũng không được muốn chết cũng không thể. Nhưng chuyện cấp bách trước mắt là giúp cho đứa nhỏ Đỗ gia qua sông chữa bệnh, không thể không tìm đường tắt.

- Chậm đã!

Tần Lâm gọi Tào Tứ lại, sau đó lệnh cho Lục Viễn Chí lấy trong bao ra một thỏi kim nguyên bảo, cầm thỏi vàng sáng chói trên lòng bàn tay.

Dân chúng cả kinh trợn to hai mắt, người trẻ tuổi này thật là có tiền, chẳng lẽ là bỏ tiền mua chuộc Tào Tứ, khiến cho y tự đứng chiếm được ích lợi lớn như vậy? Bây giờ cứu được Đỗ Thập Nhất Lang, tương lai làm sao có được may mắn như vậy nữa, e rằng sẽ phiền phức hơn.

Nước miếng Tào Tứ cũng sắp chảy xuống, hàng năm y buôn bán thay Thiếu Sư phủ, thấy trên kim nguyên bảo có khắc chữ Phong cũng biết là nguyên bảo do Huệ Phong hiệu ở kinh sư đúc ra, một thỏi chính là năm mươi lượng vàng ròng, năm trăm lượng bạc. Phải biết, thân giá của cô nương xuất sắc nhất trong thanh lâu Đại Đồng phủ cũng chỉ có năm sáu trăm lượng!

- Tào Tứ, ngươi có gan đánh cược so tài cùng ta chăng?

Tần Lâm mỉm cười huơ huơ thỏi vàng, khiến cho Tào Tứ cảm thấy hoa mắt:

- Nếu như ngươi thắng, sẽ thua số vàng này cho ngươi, nếu như ngươi thua, chỉ cần để cho ta cùng dân chúng qua sông trước là được.

Hoàng kim mê mắt người, tài bảo động lòng người, bất quá Tào Tứ vẫn chưa bị vàng bạc làm mờ mắt, híp mắt nhìn chăm chú vào vàng, do dự hỏi:

- Đánh cuộc như thế nào?

- Chúng ta có mười bốn người ở đây, người tùy tiện chọn ra một người, sau đó bên các người cũng chọn ra một người, chỉ cho phép dùng binh khí mang theo tùy thân, xem ai đánh thắng!

Tần Lâm dứt lời liền đưa thỏi vàng ngang qua dưới mũi Tào Tứ một cái, nụ cười của hắn hết sức chân thành, thanh âm còn chân thành hơn cả bà ngoại sói:

- Người là do người chọn, suy nghĩ một chút đi, không phải là cửa thắng của người rất lớn sao?!

Nơi này tiếp giáp ba tỉnh, bên trong Thái Hành sơn, Tần Lĩnh rất nhiều thổ phỉ, hào cường đi làm ăn buôn bán phải có thật nhiều hộ viện bảo tiêu đề phòng, trong thương đội Thiếu Sư phủ cũng không chỉ có một cao thủ.

Tuy rằng Tào Tứ ngang ngược kiêu ngạo, thật ra thì vẫn có chút tinh minh, nếu không Thiếu Sư phủ cũng sẽ không phái y ra ngoài buôn bán. Y tính toán cẩn thận, cảm thấy người của hai bên xuất chiến đều do mình chọn, quả thật cửa thắng rất lớn, liền gật đầu đáp ứng:

- Người chờ đó đừng chạy, Lý Cầu Tử, đi gọi người tới!

Lục Viễn Chí thấy vậy có hơi buồn bực, tiến tới bên người Tần Lâm thấp giọng hỏi:

- Nay, Tần ca, nếu như đối phương chọn trùng lão Ngưu hoặc huynh đệ Hiệu Ủy khác cũng không nói, nhưng đệ lại không biết võ công, còn huynh nữa....

Người ngoài chỉ cho rằng Tần Lâm ngăn voi cứu giá, đơn kỵ xông trận, xưng là kẻ dũng, nhưng Lục mập biết rất rõ ràng lai lịch của hắn. Chu Dịch Tham Đồng Khế chỉ bất quá cường thân kiện thể, võ công của hắn chỉ là bài trí mà thôi.

Tần Lâm nhìn y chớp chớp mắt, nói thật nhỏ:

- Ta đã nói chỉ cho phép dùng binh khí tùy thân, tên mập ngươi sờ xem ngang hông mình là gì?

Trời ơi, Tần ca vô cùng bại hoại! Lục Viễn Chí vỗ đùi, giờ mới hiểu ra, ngang hông mình đang đeo Xế Điện Thương.

Rất nhanh người của Tào Tứ đã mời ra được một cao thủ, là một hán tử cường tráng có vóc người cao to như gấu ngựa, hông thắt một chiếc đai lưng da trâu rộng bằng bàn tay, mặc một chiếc áo giáp có mũ che đầu từ thời Chính Đức Hoàng đế truyền xuống, đầu đội một chiếc Anh Hùng cân, khớp xương to lớn, bắp thịt nhô lên, hiển nhiên là một cao thủ ngoại gia.

Tên này nhìn qua bọn Tần Lâm một chút, ghé tai nói nhỏ mấy câu với Tào Tứ, sau đó khoanh đôi tay to hơn cả chân người thường, không có hảo ý nhìn Tần Lâm.

Chọn ta sao? Tần Lâm sờ sờ Xế Điện Thương, nhìn tới nhìn lui đối phương, ánh mắt đảo quanh trên người tráng hán.

Bạch Sương Hoa mỉm cười một tiếng:

- Người khác không biết người quan sát cái gì, ta biết chắc chắn người đang suy nghĩ, muốn nhắm trúng một cái bia sống lớn như vậy quả thật hết sức dễ dàng.

- Người hiểu ta duy chỉ có Bạch Sương Hoa!

857. Chương 857: Đi Thuyền Qua Sông

Tần Lâm cười xấu xa hăng hắc, trán hán to như gấu ngựa kia chính là tấm bia rất lớn, nếu vẫn bắn không trúng lão tử sẽ viết ngược họ Tần.

- Bên chúng ta chính là Thiết Quyền môn Thác Thập Thiên Vương Hồng Kim Cương Hồng sư huynh xuất thủ.

Tào Tứ cười ha hả, vỗ vỗ cánh tay Hồng Kim Cương, sau đó giơ ngón tay lên chỉ thẳng vào mũi Tần Lâm:

- Về phần bên các người, Tứ gia ta chọn người, tên mặt trắng nhỏ này!

Giữa ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tào Tứ cực kỳ đặc ý quay đầu ngón tay một vòng, cuối cùng dừng lại, đầu ngón tay chỉ thẳng về phía Bạch Sương Hoa!

Tần Lâm, Ngưu Đại Lực, Lục Viễn Chí cùng mười tên huynh đệ Hiệu Ủy thấy đều ngơ ngác nhìn nhau, trong lòng kích động muốn bỏ lặn ra mà cười. Tào Tứ chọn ai không chọn, vì sao lại chọn trúng giáo chủ Ma giáo, quả thật khiến cho người ta dở khóc dở cười, không biết nói cái gì cho phải.

Nhất là Tần Lâm đã sớm chuẩn bị xuất thủ, vỗ vỗ Xế Điện Thương bên hông:

- Bảo bối ơi bảo bối, xem ra không có cơ hội cho người xuất thủ rồi.

Tào Tứ thấy sắc mặt bọn Tần Lâm tỏ ra kinh ngạc, cực kỳ đặc ý. Hừ hừ, các người cho rằng ta không nhìn ra sao?

Hồng Kim Cương đã nói, bên hông tên cầm đầu kia đeo một thanh bảo kiếm sắc bén vô cùng, cho dù là bản thân võ công tầm thường, ý vào bảo kiếm cũng khó đối phó. Đại hán cao to lực lưỡng bên cạnh hắn cầm trong tay Tấn Thiết Bàn Long Côn sức nặng kinh người, tên mập bên cạnh lấm la lấm lét, không biết có lai lịch thể nào.

Mười người còn lại nhìn qua cực kỳ hung hãn, chỉ sợ đã từng xông pha trong núi thây biển máu, chắc chắn là nóng phồng tay. Duy chỉ có tên mặt trắng tay không kia, nhìn qua gương mặt đẹp thật nhưng không có chút võ công nào, hơn phân nửa là luyện đồng được tên cầm đầu kia nuôi.

Đáng thương cho Bạch Sương Hoa tỷ tỷ giáo chủ Ma giáo của chúng ta, thần công đã đạt tới hóa cảnh, đến cảnh giới anh hoa nội liễm, không hiện sơn bất lộ thủy, lại bị cho là kẻ trói gà không chặt...

Hồng Kim Cương bước nhanh đi tới, chỉ chỉ Tần Lâm:

- Đánh thắng, ta còn muốn thanh bảo kiếm này của người!

- Không thành vấn đề.

Tần Lâm cười xấu xa, tên này vô cùng ranh mãnh, còn cố ý rút thất tinh bảo kiếm ra, nhất thời hàn quang lóe lên xanh biếc, thân kiếm in bóng hắn hết sức rõ ràng, chính là một thanh thần binh thổi sợi tóc lập tức cắt đứt.

Hồng Kim Cương hết sức vui mừng, đưa đầu ngón tay to bè ra ngoắc ngoắc Bạch Sương Hoa:

- Nhài con, lên đi, gia gia sẽ dạy người cách đánh nhau.

Trời ơi, có kẻ vội vàng đi tìm chết như vậy sao?! Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cùng các huynh đệ thấy đều nhìn người này với ánh mắt vô cùng thương hại. Nếu y biết kẻ mà mình mắng là nhài con lại là giáo chủ Ma giáo, có lẽ sẽ bị dọa sợ tới mức thất khiếu chảy máu mà chết.

- Ủm.

Bạch Sương Hoa nhàn nhạt đáp một tiếng, không nhanh không chậm đi tới, động tác ôn nhu nho nhã, nhìn qua dường như không phải là đang đi tỷ đấu.

Người nho nhã như vậy làm sao có thể là đối thủ của con gấu ngựa kia, dân chúng không đành lòng nhìn, bé gái nhỏ Đỗ gia kéo vạt áo Tần Lâm liên tiếp, nôn nóng nói:

- Đại ca ca, bảo vị ca ca kia trở lại đi, đừng đi!

Tần Lâm vỗ vỗ vào đầu nó, ý bảo nó không nên nóng nảy.

Bạch Sương Hoa đi tới trước người Hồng Kim Cương ba thước mới dừng bước lại, cúi đầu nhìn đôi tay trắng nõn nà của mình, nhàn nhạt nói:

- Người xác định, thật sự muốn ta ra chiêu trước ư?

- Ha ha ha, đánh đi, cứ đánh vào đây!

Hồng Kim Cương vỗ ngực bồm bộp, hào khí can vân.

- Vậy cũng được.

Bạch Sương Hoa bèn tùy tiện đánh một chưởng vào ngực y.

Ầm!

Chấn động to lớn khiến ọi người cảm thấy ê răng, dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của bọn họ, thân thể to lớn của Hồng Kim Cương ngã ầm xuống đất như một bức tường đổ, khiến ặt đất khẽ run, phun ra một ngụm máu tươi cao chừng ba thước.

- Dơ tay ta rồi.

Giáo chủ Ma giáo mặt không đổi sắc trở lại bên người Tần Lâm, lau tay vào vai áo hần.

Làm sao có thể như vậy được? Hai mắt Tào Tứ lồi ra giống như con cóc ghẻ, miệng mở to đến mức có thể nhét cả quả dấm vào, sau khi sợ run chốc lát bèn gơ tay giụi giụi mắt.

Nhưng sự thật bày ra trước mắt rất rõ ràng, Hồng Kim Cương to như gấu ngựa nằm kên dưới đất, lồng ngực lõm vào một mảng lớn, ước chừng gãy năm sáu xương sườn, máu tươi ồng ộc trào ra khóe miệng. Đôi mắt y hiện tại trở nên trắng bệch như mắt cá chết, thở ra thì nhiều hít vào thì ít, coi như đã mất hơn phân nửa tính mạng. Cho dù là may mắn không chết, công phu ngoại môn trên người cũng bị phế bỏ chín thành.

Đây là Bạch Sương Hoa không muốn xảy ra án mạng, hạ thủ lưu tình, nếu không lấy lực đạo hùng mạnh tầng tám của Bạch Liên Triều Nhật thần công, đánh vào huyệt Thiên Trung trước ngực, mười Hồng Kim Cương cũng phải nạp mạng.

Mồ hôi lạnh sau lưng Tào Tứ đã tuôn ra ướt đầm áo lót mình, y cũng biết được vài chiêu quyền cước, vừa rồi còn có ý muốn ra sân. Không ngờ rằng nhãi con nho nhã kia lại...

Ánh mắt mọi người nhìn Bạch Sương Hoa lập tức thay đổi, đám Tào Tứ cũng hít sâu một hơi khí lạnh, không dám nhìn thẳng Bạch Sương Hoa, thỉnh thoảng dùng dư quang khóe mắt liếc qua cũng vội vàng thu hồi lại, e sợ phải nhìn thẳng vào mắt vị cao thủ thâm tàng bất lộ này.

Tần Lâm nhìn Bạch Sương Hoa gơ ngón tay cái lên, thầm nói giáo chủ Ma giáo quả nhiên lòng dạ độc ác, chắc chắn khen ngợi:

- Đại tỷ, nàng hạ thủ thật là ác độc!

- Có vấn đề gì sao?

Bạch Sương Hoa trợn mắt nhìn hần một cái, cười hăng hắc:

- Hồng Kim Cương kia miệng lưỡi không sạch sẽ, dám lên tiếng bất kính với bản giáo chủ, chỉ đánh y trọng thương là trừng phạt nho nhỏ. Nếu có vị sứ giả, Đường chủ, trưởng lão nào trong Thánh giáo ở chỗ này, chắc chắn sẽ lấy đi tính mạng y!

Tần Lâm rùng mình, lòng nói bản trưởng quan đối với giáo chủ tỷ tỷ dường như còn hơn xa 'lên tiếng bất kính', chuyện này có thể tính sau được chăng?!

Nhìn thấy Tần Lâm co đầu rút cổ, Bạch Sương Hoa khê nhếch môi mỉm cười vui vẻ, thấp giọng nói:

- Hừ, xem người còn dám hoa ngôn xảo ngữ, động tay động chân với bản giáo chủ hay không!

Tần Lâm đột nhiên cười xấu xa hắc hắc, kê vào tai nàng hỏi:

- Vạn nhất là giáo chủ tỷ tỷ động tay động chân với tại hạ thì sao? Tỷ như ngày đó bên trong hang đá Long Du...

Nhớ tới tình cảnh mùi mẫn khi trước bên trong hang đá Long Du, gò má xinh đẹp của giáo chủ Đại nhân nhất thời mọc lên hai vầng mây đỏ. Hơi thở của Tần Lâm càng khiến cho tai nàng nóng bừng, trái tim không tự chủ được đập thành thịch thịch như trống trận. Trong lúc nhất thời nàng ngây người ra tại chỗ, không biết nên trả lời như thế nào.

Cách đó không xa chủ tớ bọn Trương Tử Huyền thấy cảnh tượng này rõ ràng, Du Thất vội vàng ho khan hai tiếng:

- Khụ khụ, tiểu thư, lão nô thấy sắc trời không tốt, chỉ sợ cũng sắp mưa, hay là chúng ta tìm một chỗ trú mưa trước đi!

Doãn Tân Thương cũng hơi cảm thấy lúng túng, lúc này nói gì cũng có vẻ không thích hợp.

Thần sắc Trương Tử Huyền rất là lúng túng, không nghĩ tới ngay cả Bạch Sương Hoa mà Tần Lâm cũng dám trêu đùa. Nhìn dáng vẻ tiểu nữ hiện tại của vị giáo chủ Ma giáo bị triều đình coi là đại họa tâm phúc, quả thật chẳng khác nào mình lúc trước...

Suy nghĩ một chút, nàng nghiêm nghị nói:

- Giáo chủ Ma giáo thần công cái thế, vốn lúc trước ta vẫn lo lắng nàng sẽ bắt lợi đối với Tần huynh, lại không nghĩ rằng hai người bọn họ đều là đương thế kỳ tài, cho nên mền tài lẫn nhau. Ừm, nếu Tần huynh được giáo chủ Ma giáo trợ giúp, có thể nói như hổ thêm cánh, trong lòng ta thật sự hết sức vui mừng.

Đúng vậy, rất vui mừng... Du Thất cùng Doãn Tân Thương buồn cười lại không dám cười, trong bụng có một câu thắc mắc rất cuộc cũng không dám hỏi: nếu rất vui mừng, vậy vì sao thiên kim tướng phủ ra sức cản môi thật chặt, khiến cho đôi môi đỏ mọng kia hiện ra mấy dấu răng sâu hoắm?!

- Bôn ba đường xa ta đã cảm thấy hơi mệt mỏi, Doãn tiên sinh, Du Thất, chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi trước.

Trương Tử Huyền nhàn nhạt nói, trước khi đi không nhịn được quay đầu lại nhìn Tần Lâm cùng Bạch Sương Hoa, ánh mắt trong suốt như nước thiên kim tướng phủ có hơi tán loạn, không biết trong lòng tính toán chuyện gì...

May nhờ thân thể Hồng Kim Cương cường tráng, người làm thương đội Thiếu Sư phủ tiến lên cấp cứu, cho y uống Bảo Mệnh Đan, Tục Mệnh Tán, ra sức day bấm huyệt Nhân Trung. Rất lâu sau tên này mới từ từ tỉnh lại, thương thể suy đoán dường chừng nửa năm có thể khỏi hẳn, nhưng một thân võ công ngoại môn gần như bị phế bỏ.

Ai bảo y làm thành cho hổ, lại còn lọt vào tay giáo chủ Ma giáo?! Tên khốn này cũng thật đáng thương, thiên đường có lối không chịu đi, địa ngục không cửa lại xông vào!

Tần Lâm dùng một động tác khoa trương đưa vàng cho Lục Viễn Chí, nhét vào bao trở lại, sau đó hài hước nhìn Tào Tứ, cười híp mắt nói:

- Tứ gia, thua cuộc phải giữ lời, lần này đồ ngang phải chờ chúng ta và dân chúng trước, thương đội quý phủ xin chờ thêm một lúc. Các vị phụ lão hương thân, là như vậy phải không?

Tào Tứ nhìn lên sắc trời âm u, sợ rằng không lâu sau trời sẽ mưa, y lại nhìn sang số hàng hóa, lương thực chất đống ở bên tàu chờ lên thuyền, có chút do dự không quyết.

Dân chúng vốn là sợ hãi Thiếu Sư phủ, nhưng có Tần Lâm ra mặt che chở, một chưởng Bạch Sương Hoa chiến thắng lại làm suy giảm khí thế phe Tào Tứ, có không ít người gan lớn cổ võ:

- Đúng, thua cuộc phải giữ lời!

- Các người, các người muốn làm gì?

Hắc Tuần Kiểm ngoài mạnh trong yếu gào thét, nếu như dân chúng nổi loạn, chút cung binh ít ỏi của Tuần Kiểm ty sẽ không thể đàn áp, huống chi còn có vị cao thủ bề ngoài ôn nhu nho nhã, chưởng lực lại như sấm sét từ trên trời giáng xuống kia.

Tần Lâm nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng Bạch Sương Hoa, hất hàm về phía Tào Tứ sắc mặt âm trầm bất định.

Giáo chủ Ma giáo tiến lên trước một bước, mũi hừ lạnh một tiếng, ánh mắt như thực chất ngưng lại trên mặt Tào Tứ, lạnh như băng nói:

- Người muốn nuốt lời ư?!

Tào Tứ bị dọa sợ đến suýt chút nữa vãi ra quần, vội vàng nói:

- Không dám, không dám, mời mấy vị quý khách qua sông trước, tiểu nhân, tiểu nhân chờ thêm một lúc.

- Không phải mấy người chúng ta, là tất cả dân chúng!

Tần Lâm cải chính lời Tào Tứ, sau đó vẫy vẫy tay với người Đỗ gia, với tất cả dân chúng:

- Các vị phụ lão hương thân, chúng ta qua sông thôi!

Qua sông thôi! Dân chúng reo hò hỗn hởi, vây lấy Tần Lâm cùng nhau kéo xuống bờ sông. Binh sĩ Tuần Kiểm ty và Thuyền Chính ty trợn mắt lo lắng, không nói nửa lời.

Chiếc đồ ngang lớn nhất đương nhiên nhường cho Tần Lâm, thuyền này trang trí hoa lệ, thuyền phu toàn là hán tử cường tráng, vốn là Thuyền Chính ty đặc biệt chuẩn bị cho đại quan hiển quý qua sông, lần này lại bị hán chiếm.

Năm người Đỗ gia đang định lên một chiếc đồ ngang khác với dân chúng, Tần Lâm ở trên thuyền lớn vẫy:

- Mời đi theo cùng chúng ta, tiểu hài tử bệnh nặng không chịu được trông chừng, chiếc thuyền này vừa nhanh lại ổn, là thích hợp nhất.

Phu thê Đỗ gia ăn nói vụng về, lên tới thuyền miệng không biết nói gì, chỉ có thể cảm kích rơi nước mắt nhìn Tần Lâm, đứa con gái lớn ôm đệ đệ, cũng chỉ biết cúi đầu vuốt ve mặt đệ đệ, luôn miệng nói Thập Nhất Lang thật là may mắn, gặp được quý nhân.

- Ca ca, huynh thật là một người tốt, huynh tên là gì?

Đứa con gái nhỏ của Đỗ gia ngược mặt mèo chưa ráo nước mắt lên, mắt chơm chớp hỏi, đáng vẻ hết sức đáng yêu.

Tần Lâm không vội trả lời, cười xoa xoa tóc của nó, sau đó mới hắng giọng nói:

- Tiểu muội muội, muội không cần biết tên của ta, chỉ cần nhớ ta là người tốt. Trên đời cuối cùng người tốt vẫn nhiều hơn người xấu, hy vọng muội và đệ đệ sẽ làm người tốt cả đời.

Thi ân không cầu báo, trọng nghĩa viện thủ không lưu danh, hình ảnh của Tần Lâm trong lòng Đỗ gia và đám dân chúng trên bờ Hoàng Hà càng trở nên nguy nga cao lớn. Trên mấy chiếc đồ ngang lân cận, đã có người vỗ tay cao giọng ngợi khen: vị này quả thật là một đại trượng phu.

Chỉ thấy Tần Lâm đứng trước mũi thuyền, dưới chân Hoàng Hà sóng dâng cuộn cuộn, tay áo phất phơ bay theo gió, hai mắt nhìn chăm chăm về phía trước đầy vẻ lo lắng cho nước cho dân. Hắn còn mím môi cố ý tạo ra dáng vẻ cương nghị, đường đường chính chính, giống như Khuất Nguyên bên bờ sông Mịch La, khiến cho người ta nhìn thấy không khỏi sinh lòng khâm phục.

Tiểu muội muội Đỗ gia ngẩng mặt lên, trong đôi mắt rưng rưng lệ của nó, bóng lưng Tần Lâm nhất thời trở nên nguy nga như Thái Nhạc.

Duy chỉ có Bạch Sương Hoa hiểu được lai lịch tên này, cười khỏ lấy tay vỗ trán: Tần trưởng quan lại đang mua chuộc lòng người, chờ tương lai dân chúng hiểu được hắn là vị nào, e rằng sẽ biên soạn thành kịch hay tuồng hát lưu truyền rộng rãi ở Quan Trung.

Đò ngang Tần Lâm ngồi là mới nhất tốt nhất, thuyền phu toàn là hán tử cường tráng, quả nhiên điều khiển vừa nhanh lại ổn, hấn lại lấy ra một nắm bạc vụn khen thưởng, đám thuyền phu phần chần tinh thần chèo đò nhanh như mũi tên rời cung, phóng như bay sang bờ bên kia.

Cũng chỉ sau thời gian một nén nhang, thuyền đến bờ bên kia, từ đầu đến giờ vẫn chưa tới nửa canh giờ, tuy rằng Đỗ Thập Nhất Lang bệnh nặng, nhưng vẫn còn tri giác, nằm trong lòng tỷ tỷ.

Làm người làm tới cùng, đưa Phật đưa đến Tây, Tần Lâm quyết định đưa người Đỗ gia đến y quán Phạm Nhất Thiếp, thúc giục nấu Hoàng Cầm Định Loạn thang nhanh nhanh.

Phạm Nhất Thiếp là một bác lão đầu tử, nghe vậy trợn ngược đôi mắt, chỉ lo vọng vắn vắn thiết cho đứa trẻ Đỗ gia, không để ý tới ai.

Lục Viễn Chí đột nhiên lớn tiếng nói:

- Miệng bệnh nhân có mùi hôi thối, vẻ mặt phiền não bất an, lưỡi vàng thô ráp, mạch tượng rất nhanh, chính là do trời nắng nóng khiến cho phát giảo tràng sa, phải mau mau cho uống Hoàng Cầm Định Loạn thang, Nếu bệnh thể nặng nề, chế biến thuốc không kịp, vậy dùng Ngọc Xu đan ổn định bệnh tình trước, sau đó tiếp tục trị liệu.

858. Chương 858: Tổng Kỳ Bò Châu

Phạm Nhất Thiếp kinh ngạc giương mắt nhìn lên:

- Tiểu ca là?

- Đồ tôn của Đại Minh thần y Lý hựu Thời Trân, Lục Viễn Chí.

Tên mập lợ vẻ đặc ý.

Phạm Nhất Thiếp nhất thời tươi cười hơn hở, căn dặn đồ tử đồ tôn lấy thuốc tốt nhất ra trị liệu cho tiểu nhi tử Đỗ gia, sau đó nắm tay Lục Viễn Chí không buông, lộ vẻ vô cùng kính ngưỡng.

Dược vật đúng chứng, Bạch Sương Hoa lại âm thầm lấy nội lực thổi cung quá huyết cho bệnh nhân, trợ giúp dược lực phát tán, rất nhanh Thập Nhất Lang liền hạ sốt, không hề rên rỉ kêu đau nữa, vui trong lòng tỷ tỷ ngủ thật say.

Tần Lâm thấy bệnh nhân không việc gì, vì vậy từ biệt rời đi, Phạm Nhất Thiếp vẫn quyến luyến Lục Viễn Chí không nỡ rời chân, mời y có rảnh rồi tới đây làm khách, có mấy vấn đề liên quan tới Bản Thảo Cương Mục muốn thỉnh giáo.

- Người tốt, đây là người tốt hiếm có trên đời!

Lúc này phu thê Đỗ gia mới phục hồi tinh thần lại, dập đầu thật mạnh về phía Tần Lâm đã đi xa, lại lệnh cho hai đứa con gái:

- Cửu Nương, Thập Nương, mau dập đầu với ân công.

- Thì ra hấn là môn đồ y quán Lý thị, không trách nhân thiện từ bi như vậy.

Thập Nương nhìn bóng lưng Tần Lâm, âm thầm ghi nhớ thân phận ân nhân trong lòng.

Mưa to trút xuống ào ạt rợp trời phủ đất.

Bờ Nam Phong Lăng Độ, dân chúng mới vừa qua sông hết, cả người lẫn hàng thương đội phủ Trương Tứ Duy ướt đầm. Tào Tứ chặt vật như chó rơi xuống nước, nhìn lương thực hàng hóa bị ướt giậm chân tức tối. Trở về phủ, lão thái gia chịu tha cho y sao?!

Trong lúc mưa như trút nước khiến cho Hoàng Hà dậy sóng gập trời, Tào Tứ và thương đội của y còn bị kẹt bên bờ Nam, Tần Lâm cùng các huynh đệ đã thoả mái nghỉ ngơi bên trong khách sạn Phong Lăng trấn. Trước hết ngâm chân nước nóng, sau đó bảo tiểu nhị mang ra một vò rượu Phần Sơn Tây Hạnh Hoa thôn đại danh đỉnh đỉnh, nấu vài cân thịt bò, vui vẻ uống mấy chén.

Mùa hè mưa tới cũng nhanh đi cũng nhanh, chỉ sau chừng một canh giờ, mây đen trên bầu trời dần dần tản đi, thỉnh thoảng gió dừng mây tan mưa tạnh, mặt trời lại lên cao.

Thấy lúc này vẫn còn sớm Tần Lâm dứt khoát quyết định chạy tới Bồ Châu, như vậy sẽ không phải qua đêm ở Phong Lăng trấn.

Bồ Châu còn có tên Bồ Phấn, tọa lạc phía Bắc Phong Lăng trấn năm mươi dặm trên bờ Nam Hoàng Hà, là đô thành của Đại Thuần vào thời thượng cổ, Sử Ký Tư Mã Thiên gọi nơi này là ‘thiên hạ chi trung’.

Sau cơn mưa không khí mát mẻ dễ chịu, đám Tần Lâm giục ngựa chạy thật nhanh, sau nửa canh giờ đã vượt qua năm mươi dặm đường đi tới dưới Bồ Châu thành. Chỉ thấy phía Đông có mấy ngọn sơn linh chạy dài thoải mái mười dặm về phía Tây, mãi cho đến Bồ Tân Độ bên bờ Hoàng Hà. Bồ Châu thành tọa lạc trên sườn dãy núi này, cho nên còn gọi là Bồ Phấn. (Phấn: sườn núi)

Mặc dù Bồ Châu thành không lớn, nhưng Đông tựa vào dãy núi uốn khúc chập chùng, Tây giáp Hoàng Hà nước chảy cuộn cuộn, nằm trên sườn núi uốn lượn như rồng, hiện ra khí tượng phi phàm của thành trì thời cổ.

Mấy tên thổ binh giữ cửa thành xa xa thấy đoàn người võ ngựa tới đây, bèn nghênh đón thật sớm, còn chưa mở miệng hỏi, vị công tử cầm đầu đã ném ra mấy miếng bạc vụn:

- Tổng Kỳ Cẩm Y Vệ trú ở nơi nào, dẫn ta đi!

Đám thổ binh nhận được bạc vừa mừng vừa sợ, vội vàng nhanh chóng đi trước dẫn đường, thầm nhủ trong lòng: thì ra là Đề Kỳ, không trách khí phái lớn như vậy, chỉ bất quá cẩm y đại gia trong thành chúng ta chỉ có thu bạc vào, chưa từng thấy qua bọn họ mang ra thưởng, khí độ của vị đại gia từ kinh tới này quả thật hết sức khác biệt.

Bồ Châu thuộc về Sơn Tây Bình Dương phủ, dưới có năm huyện Lâm Tấn, Vạn Tuyền... Vốn chỉ nên bố trí Tiểu Kỳ Cẩm Y Vệ hoặc không cần Cẩm Y Vệ, nhưng Bồ Tân Độ cũng giống như Phong Lăng Độ đều là bến đò lớn trên Hoàng Hà, áp dụng hình thức cầu phao, là nơi yếu hèn đường bộ từ Hà Đông, Hà Bắc dẫn tới Quan Trung, cho nên triều đình đặc biệt phải trú một Tổng Kỳ Cẩm Y Vệ.

Tổng Kỳ nơi này họ Quế, tên là Quế Hữu Hoa, Tần Lâm mới vừa đem điều lệnh đi vào, vị lão huynh này lập tức tươi cười hớn hở ra đón. Y quỳ sụp xuống đất, dập đầu ba cái bình bịch, theo như quy củ quan võ miệng lớn tiếng báo lý lịch:

- Ty chúc Quế Hữu Hoa, Long Khánh nguyên niên nhờ ân ấm nên được bổ nhiệm Cẩm Y Hiệu Úy, năm Long Khánh thứ sáu lập công thăng Tiểu Kỳ, năm Vạn Lịch thứ bảy được bổ nhiệm Tổng Kỳ Bồ Châu, cung nghênh Tần tướng quân ở chỗ này. Không biết tướng quân đường xa tới, ty chúc không kịp tiếp đón từ xa, tử tội tử tội!

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực thấy vậy âm thầm gật đầu, nếu như thái độ người này giống Mạc Trí Cao ở Quỳnh Châu, sẽ không tránh được một phen phiền phức, Quế Hữu Hoa này khách sáo như vậy, chúng ta cũng tiết kiệm không ít thời gian.

- Quế trưởng quan quá khách sáo, Tần mỗ lập công chuộc tội, lúc này thân phận chỉ là Hiệu Úy, sao dám nhận đại lễ của người!?

Tần Lâm miệng khách sáo đôi câu, hai tay đỡ Quế Hữu Hoa dậy. Chỉ thấy vóc người y lùn mà mập mạp, sắc mặt vàng vọt bóng bẩy, không có mấy sợi râu, đôi mắt nhỏ, miệng rộng, có vẻ khá tinh ranh lấu cá.

Quế Hữu Hoa cực kỳ khiêm nhường, khom người đứng chéch sang bên, lại ôm quyền cười nịnh:

- Tần tướng quân làm tới Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, chính là thượng ty chính quy bản vệ của Quế mỗ, nghi lễ này là không thể phẩy. Huống chi tướng quân danh chấn kinh sư, đến tai thiên tử, được mặt rồng ưu ái

vô cùng, không bao lâu sau ắt sẽ được bảo cử phục chức, ai dám đối xử với tướng quân như Hiệu Úy bình thường?!

Mập mặt Lục Viễn Chí run lên, các vị huynh đệ quan giáo cũng tươi cười hơn hởi, ai cũng cảm thấy vị Quế Tổng Kỳ này vô cùng đáng mến, từng câu từng chữ đều nói trúng tận đáy lòng người.

Tần Lâm tựa hồ cũng thật cao hứng, không ngừng khen ngợi Quế Hữu Hoa, để lộ ý tương lai sau khi được bảo cử phục chức sẽ trọng dụng y, trong lúc nhất thời chủ khách vô cùng vui vẻ.

Uống mấy chén trà bên trong nha môn Tổng Kỳ, hàn huyên được một lúc chợt Tần Lâm bất động thanh sắc hỏi:

- Bản quan vừa phụng thánh chỉ lập công chuộc tội, cũng phải làm chút chuyện, không biết Quế Tổng Kỳ có an bài gì chăng?

- Chuyện này...

Quế Hữu Hoa lộ vẻ khó xử, nghiêng mình về phía trước, mông chỉ còn chạm ghế một chút, khổ sở nói:

- Tần tướng quân mắt thần như điện đoán dương xét âm, nhưng, nhưng chỗ chúng ta thật ra là một địa phương nhỏ, Cẩm Y Vệ cũng không có chuyện gì làm. Chỉ bằng... trước hết Tần tướng quân đi dạo chung quanh một chút, du lãm phong cảnh Tam Tấn một chuyến được chăng?

(Tam Tấn: cách gọi chung ba nước Ngụy, Triệu, Hàn thời Chiến Quốc, nay là cách gọi khác của tỉnh Sơn Tây)

- Hay, hay lắm...

Tần Lâm cười nói:

- Bản quan đường xa tới, dọc theo đường đi đã kiến thức Khai Phong, Lạc Dương, Hàm Cốc quan, Phong Lăng Độ, cũng muốn xem thử phong cảnh Tam Tấn có gì bất đồng với cảnh trí Trung Nguyên.

Quế Hữu Hoa mừng rỡ, giơ đầu ngón tay ra kể, nói câu phao của Bồ Tân Độ Hoàng Hà phía Tây thành thiên cổ biết tên, Quán Tước lâu bên trên Hoàng Hà chính là một trong tứ đại danh lâu thiên hạ, cùng nổi danh với Hoàng Hạc lâu, Nhạc Dương lâu, Đằng Vương các. Phía Đông thành có ngôi Phổ Cứu tự, chính là chỗ Trương Sinh cùng Thôi Oanh Oanh đính ước trong Tây厢 Ký, đều rất đáng xem.

Bạch Sương Hoa nhướng mày: tên này muốn giở trò quỷ gì vậy?

Tần Lâm nghe vậy sáng mắt lên, đột nhiên nhìn quanh tả hữu, giọng mập mờ nói:

- Lão Quế, chỉ có phong cảnh cũng không có gì đáng xem, chẳng hay quý địa còn có chỗ nào vui chơi chăng?

- Lâm Tấn Ngô Vương trại, Ty Diêm Thành (Sơn Tây Vận Thành) Diêm Trì, toàn là những nơi nổi danh.

Quế Hữu Hoa vắt óc suy nghĩ, lại nói:

- Tây Độ Hoàng Hà chính là Hoa Âm, Hoa Nhạc từng từng hàng ngàn đỉnh núi vô cùng hiểm trở, lên đỉnh chính là tiểu thiên hạ, Tần tướng quân có rảnh cũng có thể đi cho biết.

Tần Lâm đầu tiên là ngạc nhiên, tiếp theo cười xấu xa hắc hắc một trận:

- Lão Quế, người hiểu lầm rồi, ta muốn hỏi quý địa có chỗ nào phong lưu không?

Khụ khụ, Bạch Sương Hoa ho khan hai tiếng nhắc nhở Tần Lâm, bất kể người giở trò quỷ gì, dù sao bản giáo chủ sẽ không giả trang Hoa Song Song nữa.

Quế Hữu Hoa ngẩn ra, tiếp theo cười thầm không ngừng, sớm biết người này tham hoa háo sắc, lại không nghĩ rằng gấp gáp tới mức này, bất quá như vậy cũng tốt...

- Sơn Tây chúng ta nổi danh nhất ngoại trừ rượu Phần, dấm Lão Trần ra chỉ còn lại cô nương của Đại Đồng phủ, mấy chỗ thanh lâu trong thành toàn là cô nương chân nhỏ chính tông Đại Đồng phủ. Chậc chậc, diệu dụng trong đó thứ cho tỵ chức không thể nói hết, kính xin trưởng quan tự mình thể hội, ha ha ha...

Quế Hữu Hoa cười dâm, ra hiệu với Tần Lâm bằng ánh mắt tất cả nam nhân trong thiên hạ đều hiểu.

Tần Lâm cũng bật cười ha hả, chớp chớp mắt:

- Bản quan ở Tần Hoài hà Nam Kinh, đã từng thử qua Nam quốc giai lệ ở Hàng Châu Tây Tử hồ vài lần, hôm nay cũng muốn kết giao mấy vị Bắc địa yên chi, thử qua phong thổ nhân tình Sơn Tây.

Hai bên nói chuyện vô cùng cao hứng, nhìn dáng vẻ của Tần Lâm thật sự giống như tri kỷ bình sinh của Quế Hữu Hoa, mở miệng ra toàn là nhắc tới thanh lâu sở quán.

Bạch Sương Hoa nghe rất bức mình, dù biết hơn phân nửa Tần Lâm đang đóng kịch, nhưng nghe hắn nói những lời đó vẫn có chút không thoải mái.

Cho đến sắc trời gần tối, Tần Lâm mới cáo từ rời đi. Quế Hữu Hoa muốn bày tiệc rượu đón gió tẩy trần, bị Tần Lâm dùng lời lẽ khéo léo khước từ, nói vừa tới Bồ Châu muốn tìm chỗ nghỉ ngơi, chờ sau khi an bài xong xuôi sẽ lại tới quấy rầy.

Ra khỏi chỗ của Tổng Kỳ Cẩm Y Vệ, sắc mặt tươi cười rạng rỡ của Tần Lâm chợt sa sầm lại, người bên cạnh muốn hỏi lại không tiện hỏi, chỉ chốc lát sau hắn lại cười hắc hắc. Trước tiên tìm một khách sạn ở lại, sau đó bảo các huynh đệ quan giáo hỏi thăm xung quanh, xem thử có ngôi nhà nào thích hợp hay không, hoặc mượn hoặc mua không thành vấn đề.

Sơn Tây Bồ Châu nằm hơi lệch về phía Tây trong đại lục, bất kể Ngũ Phong hải thương hay là Tào Bang đều không thể vươn tay tới, cho nên không có ai chuẩn bị nhà cho Tần Lâm ở tại nơi này. Hết thấy hắn phải tự lo cho mình, cũng may Bồ Châu là nút giao thông quan trọng nối liền Hà Đông Hà Bắc cùng Quan Trung, thương đội các nơi lui tới như dật cửi, khách sạn rất nhiều, Tần trưởng quan của chúng ta không thiếu tiền, chọn nơi tốt nhất ở lại.

Kêu một bàn rượu thịt, bốn vị Tần Lâm, Bạch Sương Hoa, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực đường hoàng ăn uống. Còn chưa ăn xong đã có huynh đệ Hiệu Ủy vui mừng trở về bẩm báo, đã tìm được một tòa tam tiến viện ở phía Tây thành, là sở hữu của một thương gia họ Lưu, tên huynh đệ này vội vàng xuất thủ, chỉ năm trăm lượng bạc đã bán ngay tức khắc.

Tần Lâm khê cau mày, vừa xĩa răng vừa đi tới không nhanh không chậm.

Quả nhiên là một nơi tốt, kiến trúc mái ngói cong vút, cửa sổ và xà nhà có điêu khắc, nền trải gạch xanh thủy mặc. Phòng ốc cao thấp chằng chịt theo kiến trúc Sơn Tây, khác hẳn Giang Nam hay kinh sư. Hơn nữa tọa lạc tại Bồ Phấn, Tây ngắm cảnh sắc Hoàng Hà, đẩy cửa sổ ra có thể thấy được Quán Tước lâu.

Thương nhân họ Lưu cười bồi, nói với giọng Sơn Tây đặc sệt:

- Trưởng quan, nhà này của ta rất tốt, ngài mua lại chắc chắn không lầm.

- Năm trăm lượng hơi đắt một chút...

Tần Lâm gãi gãi đầu:

- Bốn trăm có được chăng?

Trời ơi, Tần trưởng quan quan tâm chút tiền mọn này sao? Tên Hiệu Ủy trở về báo có vẻ hơi nóng nảy, Bồ Châu là yếu đạo vùng Tam Tấn, giá đất chỉ hơi kém hai kinh Nam Bắc, Hàng Châu Dương Châu. Mới vừa rồi có ngôi nhà nhỏ hơn nơi này một nửa, chủ nhà ra giá dưới tám trăm lượng bạc miễn bàn.

Không ngờ rằng Lưu lão bản hơi do dự, thỉnh linh nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Thôi, bốn trăm thì bốn trăm, ai bảo ta phải vội vàng về quê. Người ở trong nhà toàn là người thanh bạch bản địa, xin trưởng quan đối xử bọn họ tử tế.

Thành công rồi sao? Các vị quan giáo lại đánh giá cao Tần Lâm hơn trước, chẳng trách nào vị Kim thuyền chủ Ngũ Phong hải thương kia thích trưởng quan như vậy, thì ra hắn còn là thiên tài mua bán.

Rất nhanh mời người trung gian tới viết khế ước, Lục Viễn Chí đếm bốn trăm lượng bạc ngân phiếu, Lưu lão bản giao ra giấy nhà giấy đất và danh sách người ở. Hai bên giao dịch rõ ràng, sau đó y quát to một tiếng, mấy tên người nhà mang theo mấy cái rương đi ra cửa.

- Bọn nô tỳ mất Tần lão gia!

Người làm nam nữ già trẻ trong nhà đều ra mắt tân chủ nhân, thời này mua bán không thay đổi người thuê, thường là mua một ngôi nhà, người làm ở đó cũng sẽ ở lại phục vụ chủ mới. Đương nhiên nếu như chủ mới không vui, có thể cho bọn họ đi bất cứ lúc nào cũng được.

Tần Lâm ngồi trên Thái Sư ý bắt treo hai chân, xem danh sách giống như cỡi ngựa xem hoa, cuối cùng đại độ phát tay một cái:

- Dùng người mới không bằng dùng các người, yên tâm, bản lão gia sẽ không bạc đãi các người, tiền lương tất cả mọi người như cũ, bất quá nếu ai phạm sai lầm, vậy thì phải chịu hình phạt tương ứng!

Đám người làm lớn tiếng vang dạ, sau đó Tần Lâm lại phát tay một cái, lúc này bọn họ mới tản đi.

Bạch Sương Hoa bĩu môi, chỉ cảm thấy Tần Lâm ngồi trên Thái Sư ý cầm danh sách trên tay giống như lão nhà giàu quê mùa Sơn Tây, còn là loại nhà giàu keo kiệt khắc bạc nhất.

Vì sao người không đội mũ quả dưa?!

Đúng vào lúc này bên ngoài viện có người kêu cửa, Tần Lâm đưa mắt ra hiệu, Lục mập chạy ra ngoài mở cửa. Chỉ chốc lát sau tên này chạy nhanh trở lại, nụ cười trên mặt mập không phải là bỉ ổi, mà là vô cùng bỉ ổi.

- Tần ca, hay là huynh tự xem đi.

Lục mập nháy nhó với Tần Lâm.

Xem thử thì xem thử, còn có thể có cái gì cổ quái? Tần Lâm cầm đầu, mọi người cùng đi vào trong viện thứ nhất, nhất thời tất cả đều ngưng.

Hai cỗ kiệu nhỏ đặt phía sau bình phong, tám tên kiệu phu xuôi tay đứng nghiêm, mọi người nhận ra bọn họ là cấm y quan giáo thuộc hạ của Tổng Kỳ Cẩm Y Vệ Quế Hữu Hoa, vì sao đột nhiên đổi lại làm kiệu phu, khiêng người nào tới đây?

- Quế Tổng Kỳ nghe nói Tần trưởng quan đường xa tới, không có gia quyến đồng hành, chỉ sợ trưởng quan đêm dài tịch mịch, nên cố ý đưa hai vị cô nương tới bầu bạn qua đêm với trưởng quan.

859. Chương 859: Trương Lão Thái Gia

Cấm y quan giáo cầm đầu nói xong, mọi người động thủ vén màn kiệu lên,

Từ trong mỗi cỗ kiệu đi ra một thiếu nữ thanh xuân mơn mẩn ăn mặc thật đẹp, vòng eo nhỏ nhắn yêu kiều, gót sen ba tấc mang giày thêu hoa. Các nàng bước đi vài bước thướt tha yếu diệu như cành liễu trước gió, tuy rằng không phải là thiên tư quốc sắc nhưng lại vô cùng hấp dẫn nam nhân.

Đây chính là cô nương Sơn Tây Đại Đồng phủ lấy gót sen ba tấc nổi tiếng hậu thế, hai tên nữ tử khê hê đôi môi đỏ mọng, dịu dàng chúc cầu vạn phúc với Tần Lâm, chỉ trong thoáng chốc tỏ ra quyến rũ vô cùng:

- Cát Phương, Thái Bình bái kiến Tần lão gia, mong rằng Tần lão gia thương xót.

Một tên huynh đệ Hiệu Úy ra sức nuốt nước miếng một cái.

- Tần, Lâm!

Bạch Sương Hoa oán hận nghiêng răng ken két, thầm nói nếu tên Tần Lâm dám nhận lấy hai nàng, bản giáo chủ sẽ, sẽ... Rốt cục sẽ làm gì, thật ra thì chính nàng cũng không nghĩ ra.

- Ôi chào, xin hai vị đứng lên, xin đứng lên!

Tần Lâm cười xấu xa đầy mê đắm, ánh mắt cơ hồ dính vào người Cát Phương cùng Thái Bình.

Khụ khụ. Bạch Sương Hoa ho khan hai tiếng nhắc nhở hẩn, trong lòng rất là bất mãn.

Tần Lâm tỉnh lại, cười híp mắt nói nói với mấy tên Cẩm Y Vệ Bò Châu này:

- Xin hãy cảm tạ Quế Tổng Kỳ giúp ta, cảm tạ y đã an bài chu đáo.

Mấy vị này vừa đi, mặt của giáo chủ tỷ tỷ lập tức sa sầm, cười lạnh nói:

- Tần Lâm, tối nay là vị cô nương nào thị tẩm đây?

Hai nàng Thái Bình, Cát Phương không phải là đèn cạn khô dầu, thân là nữ tử vốn là tương đối nhạy cảm ở một số phương diện. Các nàng xuất thân thanh lâu sở quán, lại càng thêm chú ý tới một ít chi tiết, hơn nữa mới vừa rồi giáo chủ rửa mặt tẩy đi hóa trang, lập tức bị các nàng nhận ra là nữ giả nam trang.

- Ủa, vị tỷ tỷ này xưng hô như thế nào, gọi thẳng tên lão gia như vậy không khỏi quá bất kính...

Cát Phương nói vô cùng nham hiểm.

Thái Bình cũng che miệng cười khê:

- Chúng ta mới tới, làm sao dám tranh phong cùng tỷ tỷ, tối nay dĩ nhiên là tỷ tỷ hầu hạ lão gia.

Nếu giáo chủ Ma giáo hầu hạ Tần trưởng quan, hẳn tiêu thụ nổi sao?

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cơ hồ không nín cười được, bọn họ cố gắng hết sức, vai giật giật.

Tần Lâm thầm nhủ trong lòng ta rất muốn nàng thị tẩm, nhưng hậu quả thật sự quá nghiêm trọng, Ma giáo từ trên xuống dưới ai ai cũng sẽ muốn giết ta, Tần trưởng quan ta không chịu nổi...

Sắc mặt Bạch Sương Hoa đã sớm đỏ bừng, lại bị hai tên kỹ nữ nhận lầm là thị thiếp của Tần Lâm, quả thật là vô cùng mất mặt.

Tần Lâm ưỡn ngực, đường hoàng bệ vệ phát tay một cái:

- Cát Phương, Thái Bình, vị Song Song tỷ này nhập môn trước các người, vào trước là lớn, sau này các người phải xưng nàng một tiếng tỷ tỷ. Ừm, các người mới tới cũng không biết thói quen của lão gia ta, tối nay hãy để cho Song Song thị tẩm đi!

Người! Bạch Sương Hoa nghiêng răng cơ hồ nát bấy, lặng lẽ giá giá quả đấm về phía Tần Lâm.

Cát Phương cùng Thái Bình cười hì hì, quả thật nhìn về phía Bạch Sương Hoa kêu một tiếng tỷ tỷ. Tựa hồ nhìn ra chút manh mối, Cát Phương còn cố ý hỏi có cần dâng trà cho nàng theo quy củ hay không, khiến cho giáo chủ Ma giáo nhất thời bối rối đỏ mặt.

Tần Lâm gọi nha hoàn tới, dọn dẹp phòng an trí cho hai tên thị thiếp mới tới, Cát Phương cùng Thái Bình còn lặng lẽ ném ánh mắt quyến rũ về phía hắn. Đường như bọn họ đang hận không được gởi thân cho vị Tần lão ra tuổi trẻ phong lưu này ngay trong đêm đó.

- Tần, Lâm!

Người ngoài đã lui xuống, Bạch Sương Hoa dùng sức giá giá quả đấm, nhất thời kinh phong dậy lên, chưởng phong trong phòng giống như long ngâm hổ gầm, cửa sổ bị kinh phong quét trúng, lay động một trận răng rắc.

Mọi người chợt cảm thấy rung mình, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực không có lương tâm, lập tức lúng túng nói muốn đi nấu nước tắm, chuẩn bị bỏ lại Tần Lâm chuồn êm.

Lục mập còn đưa mắt ra hiệu cho các huynh đệ Hiệu Ủy, thái độ rất lão thành: chuyện của giáo chủ Đại nhân và Tần trưởng quan, chúng ta là người ngoài không tiện dính vào.

Ừ, chúng huynh đệ không hện mà cùng gật đầu một cái, hết sức đồng ý với lời Lục Viễn Chí.

Các người toàn là bọn bán chủ cầu vinh... Tần Lâm rất muốn đánh tên mập cùng Ngưu Đại Lực một trăm lần, nhưng Bạch Đại giáo chủ mắt hồ chăm chăm, hẳn cũng không thể làm gì, bất đắc dĩ thở dài một tiếng trước khi giáo chủ tỷ tỷ nổi giận:

- Bản tâm ta có vàng trắng soi sáng, thế nhưng trắng sáng chiếu vào ngòi lạch, cho dù là có tật háo sắc, cần gì để tuyệt sắc bên cạnh giai lệ không nghe thấy không hỏi, lại muốn qua lại với những kẻ tàn hoa bại liễu kia?! Đã có hồng nhan tri kỷ cùng sinh tử cùng hoạn nạn, đâu còn lòng dạ nào truy hoan phóng đảng chứ?!

Dứt lời Tần Lâm nhìn Bạch Sương Hoa với vẻ oan ức, chân tình lộ ra trong ánh mắt khiến cho vẻ mặt hắn trở nên cực kỳ phong phú.

Lại tới nữa rồi! Bạch Sương Hoa lấy tay vỗ trán, thật ra là để che giấu hốt hoảng trong lòng. Không biết tại sao, dù biết rõ đây là Tần Lâm khoa trương nhiều hơn lời thật, nhưng nghe hắn nói những lời ngon tiếng ngọt kia, vẫn không khỏi nghe tim đập thình thịch.

Thân là thần công thịnh đức quang minh chí đại Thánh giáo chủ Bạch Liên giáo, từ trước tới nay dám giáo chúng luôn luôn cúi đầu nghe lệnh răm rắp, mở miệng ra là xưng giáo chủ anh minh thần vũ, giáo chủ soi sáng thiên hạ. Tuyệt đối không có một ai chú ý tới, dưới mặt nạ bạc cũng không phải là pho tượng đất trong miếu thờ, mà là một người sống sờ sờ, một vị tuyệt sắc giai lệ xinh đẹp động lòng người.

Cho dù thỉnh thoảng tháo mặt nạ xuống, bọn giáo chúng thấy dung nhan tuyệt thế của nàng, cũng chỉ cúi đầu không dám nhìn thẳng, không dám sinh ra ý xúc phạm, đừng nói là nói những lời dễ nghe như vậy với nàng.

Thân là giáo chủ Ma giáo, bị triều đình coi là đại họa tâm phúc, người trong giang hồ nghe thấy phải biến sắc. Bạch Sương Hoa có thể được vô số người sợ hãi và kính ngưỡng, nhưng tuyệt đối không thể nào có ai ái mộ...

Tần Lâm thấy trêu Bạch Sương Hoa đủ rồi, lúc này mới thành linh đĩnh đĩnh, cười khan hắc hắc nói:

- Chu lang muốn làm cho Lưu hoàng thúc vui vẻ, bố trí cung thất rộng rãi, chứa thật nhiều cung nữ đẹp, còn tặng ột Tôn phu nhân thiên kiều bá mị. Trương Tứ Duy này muốn vây khốn ta, chỉ ột tòa trạch viện, hai cô nương Đại Đồng phủ, không khỏi quá mức coi thường ta!

Trời ơi, chẳng trách nào... Lục mập vỗ đùi, chẳng trách nào mua được ngôi nhà này với giá rẻ như vậy, kiến trúc và khu vực đặc biệt tốt. Chẳng trách nào mới vừa hỏi cô nương Sơn Tây Đại Đồng phủ ở chỗ Tổng Kỳ Cẩm Y Vệ, Quế Hữu Hoa đã đưa Cát Phương cùng Thái Bình tới đây. Con bà nó, Trương lão nhi nghĩ ra chủ ý này thật là giỏi hoát.

Lúc Tần Lâm nói chuyện cùng Quế Hữu Hoa ở chỗ Tổng Kỳ Cẩm Y Vệ đã có phát giác, có lẽ là tên này đã hấp thu bài học của Mạc Trí Cao ở Quỳnh Châu, không hề dùng đao thương trước mặt nữa, mà dùng nhuệng đao tửu sắc tài khí âm thầm giết người.

Đối lại là những người khác, từ thiếu niên thành danh đứng hàng cao quan thành linh bị giáng chức như vậy, còn lưu đầy ra xa khỏi kinh sư hàng ngàn hàng vạn dặm, e rằng không tránh được cảm phần trong lòng, không khỏi than thở khó gặp tri âm, đập gậy đàn không đàn nữa. Cho dù là nhân vật nhất đẳng cũng sẽ tạm thời chán chường trầm mê!

Vào lúc này, lấy mỹ nữ nhà cửa dụ dỗ, lấy tường đồng vách sắt vây khốn, sợ rằng người này mắt thấy tiền đồ vô vọng, trầm mê tửu sắc tài khí để tiêu sầu, rất nhanh sẽ chìm đắm trong đó, khó lòng góc đầu trở lại.

So sánh Tần Lâm với những tiền nhân trầm luân, thật ra thì còn rất nhiều người có tâm tính ương ngạnh chắc chắn không thể dao động hơn hắn. Chỉ là đối thủ của hắn đoán sai một điểm, hắn cũng không phải là bị cách chức đầy ra kinh, mà là chủ động lựa chọn lấy lui làm tiến.

Tiếng hô trong quân doanh Thích Kế Quang ở Kế Trấn, lòng hăm mộ của Chiết binh La Mộc doanh, tiếng hô của phụ lão hương thân hai bên bờ Hoài Hà, hàng trăm hàng ngàn cánh buồm trên Kê Lung cảng... đã mang lại lực lượng vô cùng vô tận cho hắn, làm sao có thể tiêu ma ý chí, trầm luân tửu sắc?!

Bạch Sương Hoa cũng hiểu ra rất nhanh, giọng cảm hận nói:

- Lão Trương Tứ Duy này tổ chức Bồ Châu trở thành giang sơn vững như tường đồng vách sắt của lão. Thân là Thủ Phụ Đại Học Sĩ, muốn an bài một cấm y Tổng Kỳ nơi này quả thật không phí bao nhiêu sức, nếu nói là Quế Hữu Hoa không phải là người của lão, đó mới là kỳ quái.

Rõ ràng là như vậy, Tần Lâm yêu cầu phân phái công việc, Quế Hữu Hoa bèn dùng lời lẽ quanh co, rõ ràng là không hy vọng hắn làm ra một chút thành tích nào. Mới vừa nhắc tới cô nương Sơn Tây Đại Đồng phủ, y vội vàng đưa tới hai người, quả thật còn hiếu thuận hơn cả con ruot.

- Buồn cười Quế Hữu Hoa phái hai tên nữ tử thanh lâu cũng muốn trói tay chân chúng ta lại, thật là quá khinh thường anh hùng thiên hạ!

Bạch Sương Hoa tức giận nói, sau khi được Tần Lâm vạch trần, chợt cảm thấy bố trí của đối phương giống như trò trẻ.

Tần Lâm nhìn nàng cười hắc hắc:

- Đúng vậy, chẳng lẽ họ Tần ta chưa từng thấy qua nữ nhân, so với giáo chủ Ma giáo chim sa cá lặn, hai cô nương vừa rồi quả thật chẳng ra gì.

Ặc, tên này... Sắc mặt Bạch Sương Hoa lập tức đỏ lên.

Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực nháy mắt lẫn nhau, trong nháy mắt lặng lẽ chuồn êm.

Tần Lâm tới gần, nói nhỏ bên tai Bạch Sương Hoa:

- Nếu như giáo chủ Đại nhân dùng mỹ nhân kế, tại hạ lập tức giơ tay đầu hàng, tuyệt không lộ chút do dự.

Đừng tưởng bở! Bạch Sương Hoa thẹn thùng nguyền rủa một cái, giậm chân thật mạnh, thân hình như quỷ mỵ biến mất ngoài hành lang.

Không ở lại thị tẩm sao? Tần Lâm sờ sờ mũi, rõ ràng có ba mỹ nhân, Tần trưởng quan lại phải ở phòng không, quả thật là buồn bực.

Từ từ đi trở về phòng ngủ, một trận gió đêm ngoài Hoàng Hà thổi tới, Tần Lâm ôm vai chợt cảm thấy trống không tịch mịch, không khỏi suy nghĩ có nên gọi Thái Bình cùng Cát Phương tới hay không. Đây chỉ là viên đạn bọc đường mà thôi, ta cứ ăn hết lớp đường bọc bên ngoài, ném viên đạn trở về là được...

Thôi, Tần Lâm cười khổ lắc đầu một cái, đóng cửa phòng lại kệt một tiếng. Nếu ta không làm cảm thú, vậy chỉ có thể không bằng cảm thú... Ôi, không nên suy nghĩ vẩn vơ, hẳn vào lúc này, phủ Trương Tứ Dục đã biết ta tới...

Ngoài năm mươi dặm, ở Phong Lăng trấn ban ngày Tần Lâm đã từng nghỉ trọ, một tòa trạch viện khí thế hùng vĩ quay lưng về phía Phong Lăng, quay mặt xuống Hoàng Hà. Dưới màn đêm đèn lồng treo cao ngoài cửa, soi sáng tấm bảng sơn đen thếp vàng có mấy chữ: Sắc Kiến Thiếu Sư phủ.

Trước đại môn bày đôi sư tử bằng đá giương nanh múa vuốt hung tướng lộ rõ, hơn mười tên gia nô uốn ngực thót bụng bày đội hình cánh nhận, sắc mặt ai nấy lộ vẻ kiêu ngạo, dáng vẻ dưới mắt không người, ánh mắt nhìn trên trời. Nếu người nào tới đưa thiệp bái kiến, bọn họ thật sự hận không được lấy mũi nhìn người.

Nhưng thần sắc bọn gia nô hôm nay lại có chỗ bất đồng, trong nét kiêu ngạo cây mạnh tựa hồ mang theo vẻ nơm nớp lo sợ. Nguyên nhân không vì gì khác, thương đội trong phủ phái ra ngoài mua bán bất ngờ mắc mưa ướt dầm. Tào Tứ ca luôn luôn đi ngang lần này ử rử cúi đầu trở lại, người khác chào hỏi đều nhận thấy vẻ không yên của y. Mà lão thái gia từ trước tới nay vẫn cực kỳ trấn định, bất cứ chuyện gì cũng không làm khó được, cũng tỏ ra thất thổ rất khác thường, tiếng la loáng thoáng truyền ra bên ngoài.

Đã xảy ra chuyện gì? Đám người làm hỏi thăm lẫn nhau, cũng không biết là chuyện gì. Chỉ có một tên sai vặt trong nhà ra cho biết, nói rằng dường như lão thái gia có nhắc tới chữ Tần.

Đúng vậy, lão thái gia nổi giận chính là vì Tần Lâm.

Vị lão thái gia này tuổi đã hơn thất tuần, đầu đội Trung Tĩnh quan, mặc yếm phục lụa màu lam, râu tóc bạc phơ, nếu không phải là đôi mắt không ngay thẳng, khóe miệng cong như thuyền lật, cũng có chút bộ dáng trung thần nghĩa sĩ. Lão chính là phụ thân của đương kim Thủ Phụ Đại Học Sĩ Trương Tứ Dục, cầm đầu thương nhân Sơn Tây Trương Doãn Linh.

Tay phải Trương lão thái gia xoay xoay hai quả thiết đảm sáng bóng, râu bạc run lên, mắt nhìn Tào Tứ chăm chăm, gần giọng nói:

- Lão gia người gởi thư từ trong kinh tới nói thế nào, hiện tại xem lại bản thân người đi. Làm chuyện xằng bậy bên ngoài, chịu thiệt thòi không nói, ngay trên quê nhà chúng ta lại để cho người khác tới mua chuộc lòng người, làm hư hỏng danh dự Trương gia ta, há đâu có lý như vậy?!

Nghe lời này có vẻ tràn đầy chính khí, chẳng lẽ Trương lão thái gia là vị quan về hưu đức hạnh cao thâm?

Tào Tứ quỳ trên mặt đất, vẻ mặt như đưa đám, lộ vẻ đáng thương:

- Bẩm lão thái gia, không biết tiểu tử kia chui từ đâu ra, thủ hạ hắn có một tên thiếu niên mặt trắng lợi hại vô cùng, đánh một chưởng khiến cho Hồng Kim Cương không bò dậy được. Lúc ấy, lúc ấy dân chúng lại nhiều, tiểu nhân sợ chọc chúng giận... Lão thái gia, cũng không phải là tiểu nhân tham đỉnh vàng kia, tiểu nhân là vì thể diện Trương gia mới nhận lời so đấu với tên này.

- Hừ, đã tiểu tử từ đâu tới, ngay cả chuyện không nên để lộ tiền của cũng không biết, phụ mẫu hắn dạy dỗ thế nào vậy?

Trương Doãn Linh dứt lời, trong đôi mắt già nua chợt lóe lên vẻ hung tàn:

- Nếu như người giết chết hắn ở nơi hoang vắng cũng không sao, nhưng giết hắn ở Phong Lăng Độ chính là thất sách.

Ồi chao, đây là phụ thân của Thủ Phụ Đại nhân, thương nhân số một Sơn Tây hay là thổ phỉ cường đạo?!

Thương nhân Sơn Tây quả thật thi lễ truyền gia, trong gia tộc Trương Doãn Linh đời nào cũng có người đi ứng thí khoa cử. Nhưng nếu chỉ vì chuyện này mà xem thương nhân Sơn Tây là thiện nam tín nữ thương nhân đứng đắn, vậy thì tức cười đến tởm quai hàm.

Cự thất Quan Trung, nhất là đại thương nhân Sơn Tây nổi danh, thương đội dưới quyền Bắc thượng thảo nguyên Mông Cổ, Tây vào vùng quan ngoại, thậm chí cao nguyên Thanh Tạng cũng lưu lại dấu chân của bọn họ, vì kiếm tiền có thể làm bất cứ chuyện gì. Mỗi thương đội đều có thật nhiều hộ vệ, rất nhiều khi bọn họ cũng không ngại đóng vai thổ phỉ.

860. Chương 860: Mồ Chôn Anh Hùng

Ngược lại đám thổ phỉ chân chính ở Tần Lĩnh, Thái Hành sơn vừa hay thương đội thương nhân Sơn Tây tới, ai nấy đều cung kính một mực. Vì sao, người ta mới là đại thổ phỉ!

Dù là đến địa bàn chư vương Thất Đất, Ngõa Lạt, Tây Vực, cao nguyên Thanh Tạng... thương nhân Sơn Tây cũng ngồi trên ghế thượng khách.

Trương Doãn Linh Trương lão thái gia chính là đại thương nhân số một Sơn Tây, đoán thử xem tính khí của lão nhân gia thế nào?!

Không bao lâu sau, chợt nghe đám hộ vệ ồn ào huyên náo, kéo mấy người vào trong sân, rõ ràng là phu thê Đỗ Thiết Trụ và ba đứa con.

Phu thê Đỗ Thiết Trụ lập tức quỳ xuống, dập đầu nói:

- Lão thái gia tha mạng, lão thái gia tha mạng, hài tử tiểu nhân mắc bệnh quá nặng, không có cố ý đối nghịch cùng Thiếu Sư phủ...

Trương Doãn Linh cười mũi hăng hắc, xoay hai quả thiết đảm trong tay liên hồi, ở trên cao nhìn xuống người Đỗ gia bên dưới như nhìn loài trùng kiến:

- Cũng được, chỉ cần các người nói ra lai lịch thân phận người nọ, thái gia sẽ tha các người một mạng.

- Nói, nói mau!

Tào Tứ xông lên, nắm lấy cổ áo Đỗ Thiết Trụ lay lay không ngừng.

Phu thê Đỗ gia ngơ ngác nhìn nhau, lộ vẻ do dự, biết rõ Trương lão thái gia hỏi như vậy, nhất định sẽ bắt lợi đối với ân công. Bán đứng ân công quả thật là táng tận lương tâm, nhưng nếu như cứ rằng không nói, tính mạng cả nhà mình lại đang nằm trong lòng bàn tay Trương gia.

Thật sự là tình thế khó xử!

Trong lúc nhất thời, đôi phu thê nhà nông chất phác này chỉ cảm thấy lòng rối như tơ vò.

- Phụ thân mụ mụ đừng nói!

Đứa con gái nhỏ đột nhiên kêu lên lanh lảnh:

- Đại ca ca là người tốt, cứu Thập Nhất Lang, chúng ta không thể hại hắn, con đã hứa với hắn phải làm người tốt!

Gương mặt đầy nếp nhăn của Trương Doãn Linh nhất thời trầm xuống, ánh mắt như chim ưng tìm mồi nhìn về phía bé gái, cười lạnh một tiếng vô cùng âm hiểm.

Đỗ Thiết Trụ rơi vào tình thế khó xử, không thể làm gì khác hơn là quỳ trên mặt đất dập đầu liên tiếp:

- Lão thái gia, tha chúng tiểu nhân đi, van xin ngài...

Trương Doãn Linh khẽ mỉm cười, chậm chậm lắc đầu một cái.

- Bây đầu!

Tào Tứ cáo mượn oai hùm quát lớn, ánh mắt không có hảo ý nhìn về phía Thập Nhất Lang trong lòng tỷ tỷ:

- Đem tên tiểu tử này đi, hắc hắc, chỗ Ninh Hóa Vương gia còn thiếu một tên tiểu yem nô.

Nhất thời người Đỗ gia hồn phi phách tán, Ninh Hóa vương kia là chi phái Tấn Vương phủ, thường hay lui tới với Trương Doãn Linh. Hiện tại bọn họ muốn đưa hài tử đáng thương của bọn họ vào phủ làm tiểu hoạn quan, huống chi Đỗ Thiết Trụ hơn ba mươi tuổi mới có đứa con trai này, làm như vậy chẳng phải là đoạn tử tuyệt tôn sao?

- Lão thái gia khai ân, lão thái gia khai ân!

Đỗ Thiết Trụ dập đầu bình bịch, mẫu thân và đại tỷ tỷ bảo vệ Thập Nhất Lang thật chặt, tiểu tỷ tỷ căm phẫn nhìn Trương Doãn Linh, cái miệng nhỏ nhắn chu cao, cố gắng nén không chịu khóc lên.

Mấy tên hộ vệ như lang như hổ xông lên, chuẩn bị kéo Thập Nhất Lang đi.

Ân công, xin lỗi!

Đỗ Thiết Trụ vạn bất đắc dĩ, đành phải nói:

- Dừng, dừng lại, ta nói là được chứ gì. Chúng ta không biết vị tên họ công tử kia, chỉ nghe nói là học trò thần y Kỳ Châu gì đó...

Kỳ Châu Lý Thời Trân? Mắt Trương Doãn Linh híp lại, tiếp theo liền bật cười ha hả, phát phát tay:

- Được, bỏ qua cho con trai ngươi, bất quá, mới vừa rồi bé gái này mắng lão thái gia ta, không thể không trừng phạt, ừm...

- Không phải nó mắng chúng ta là người xấu, nó là người tốt sao. Vậy bán nó vào thanh lâu Đại Đồng phủ đi, để xem tương lai làm người tốt thế nào!

Tào Tứ hung tợn đưa ra đề nghị, lộ vẻ tay sai nịnh nọt trung thành.

Trương Doãn Linh híp mắt, không có ý kiến phát phát tay, Tào Tứ cũng biết lão thái gia đồng ý, hai tay chống nạnh gần giọng ra lệnh cho người mang Thập Nương đi.

- Nữ nhi, nữ nhi...

Phu thê Đỗ gia kêu trời trách đất khóc rống lên, nhưng bọn hộ vệ vừa hung lại dữ, lập tức bắt Thập Nương mang đi.

Trong lòng Thập Nương đã sợ hãi vô cùng, nhưng nó cũng không khóc, nó nghe lời của Đại ca ca, cảm thấy người tốt không nên khóc trước mặt người xấu.

Ngay đêm đó, Tào Tứ phái người đưa tiểu tỷ tỷ Đỗ gia đi, lại giải bốn người Đỗ gia về tiểu sơn thôn bọn họ đã ở từ đời này sang đời khác.

Thảm kịch cốt nhục chia lìa vừa mới diễn ra xong, Cẩm Y Vệ Bồ Châu cũng tới Thiếu Sư phủ.

- Quả nhiên là họ Tần kia.

Trương Doãn Linh cười lạnh, vỗ mạnh một cái vào tay vịn của Thái Sư ỷ:

- Ở kinh sư hẳn đối nghịch với Tứ Duy của ta, đến Bồ Châu còn muốn làm mưa làm gió.

Lúc trước Quế Hữu Hoa cười khả ái trước mặt Tần Lâm, lúc này nụ cười nịnh nọt trên mặt càng tăng thêm vài phần, ngay cả ngời cũng không dám ngời, cứ đứng khom lưng xuôi tay dưới sảnh. Người biết ý là Tổng Kỳ Cẩm Y Vệ không nói, kẻ không biết còn tưởng rằng ý là nô tài Thiếu Sư phủ.

Quế Hữu Hoa cười híp mắt nói:

- Họ Tần kia cũng chỉ tầm thường, mới đầu còn lên mặt hỏi phong cảnh bản địa, sau đó lại hỏi cô nương Đại Đồng phủ. Ty chức đã bán rẻ cho hắn trạch viện mà quý phủ an bài, hắn cũng vui vẻ thu nhận hai vị cô nương Cát Phương cùng Thái Bình.

Tào Tứ ở bên cạnh nghe vậy đột nhiên cảm thấy hơi đau lòng. Hai cô nương kia dung mạo không tệ, môn như hoa vừa nở, tiện nghi cho họ Tần.

- Được, được, chỉ cần hắn nhận lấy là tốt rồi!

Trương Doãn Linh khẽ gật đầu, nở một nụ cười hiểm có với Quế Hữu Hoa, nhất thời khiến cho tên này vui mừng như muốn chấp cánh bay lên, cảm thấy mọi sự trong thiên hạ chỉ có làm tay sai là niềm vui lớn nhất.

Trương Doãn Linh không chỉ có lòng dạ độc ác, hơn nữa lão gian cự hoạt, đây chính là bí quyết giúp lão đứng vững vàng mấy chục năm không ngã ở địa vị cầm đầu thương nhân Sơn Tây. Nếu là người khác nhất định lấy cứng chọi cứng cùng Tần Lâm, nhưng lão biết đối phó mới một thiếu niên cương cường như vậy, nhuyễn đao sẽ có tác dụng hơn ngạnh đao.

Bốn bề tường đồng vách sắt, có chấp cánh cũng khó bay, chỉ có thể chìm đắm trong tử sắc tài khí, muốn không trầm mê cũng khó khăn. Hương ôn nhu là mồi chôn anh hùng, đến lúc đó họ Tần không gượng dậy nổi, lấy kéo cắt cánh, làm tiêu ma ý chí hắn, dần dần không chế hắn, khiến cho hắn muốn sống cũng không được muốn chết cũng không thể...

Tào Tứ chìa ngón tay cái lên, nịnh hót nói:

- Gìung càng già càng cay, lão thái gia ngài đã nắm rõ ràng đường đi nước bước của tên họ Tần, hắn bị vây khốn ở Bồ Châu chúng ta, quả thật là chấp cánh khó bay!

Trương Doãn Linh cười không đáp, lại lệnh cho người đưa một phong thư do lão viết đến phủ Vương Sùng Cổ trong Bồ Châu thành, mấy chỗ đạt quan hiển quý khác như Mã Tự Tu ở Quan Trung cũng có tin tới.

Nhà giàu Tam Tấn Quan Trung như chim liền cánh, một người vinh cả bọn cùng vinh, Tần Lâm muốn gây ra sóng gió ở chỗ này, quả thật là khó càng thêm khó.

Quế Hữu Hoa cúi đầu thật thấp, kính sợ Trương phủ tới cực điểm, so với những đại gia tộc dây mơ rễ má kia, Tần Lâm là cái thá gì?!

- Con bà nó, nóng chết lão tử rồi!

Tần Lâm ném một chiếc chén sứ Thanh Hoa xuống đất, xoảng một tiếng vang lên, mảnh sứ văng ra tung tóe, văng trúng vào đùi Cát Phương cùng Thái Bình vốn chỉ mặc khổ thật mỏng, làm bọn họ đau nhói.

Hai nàng cảm như hén, thật sự không nghĩ tới buổi sáng Tần lão gia đã nổi giận như vậy, không phải là chao tảo đồ hơi nóng chút thôi sao, cả hai không nhịn được bĩu môi.

Tần Lâm lại càng giận dữ như sấm, vỗ bàn đùng đùng:

- Há đầu có lý như vậy, tuy rằng bản quan bị cách chức lưu đày, nhưng năm xưa cũng đã từng là Thái Tử Thái Bảo, Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, vinh hoa phú quý trong kinh sư thứ gì mà chưa từng hưởng qua. Chỉ

là xuất nhập Tử Cấm thành, những cung nữ hầu hạ Hoàng đế cũng phải tỏ ra cung kính với lão tử, không có người nào dám xem thường lão tử. Thế nhưng tới Bồ Châu các người, hai tiểu nha đầu dám không nể mặt lão gia ta, các người là cái thá gì chứ?!

Thái Bình cùng Cát Phương ngơ ngác nhìn nhau, ngàn vạn lần không nghĩ tới Tần Lâm hẳn là vì chuyện bị cách chức lưu đầy mà trút giận lên các nàng. Bất quá trước khi tới đây đã tính toán rằng sẽ phải nhẫn nhục, hai nàng lập tức quỳ xuống, nhìn Tần Lâm với vẻ hết sức đáng thương, dụi dụi xin tha:

- Lão gia bớt giận, tỳ tử sẽ không dám nữa.

Bạch Sương Hoa bị kinh động, đem qua nàng ngủ ở gian phòng cách vách Tần Lâm, nghe đối diện trần trọc trở mình rất lâu không ngủ, nàng cũng nửa đêm mới ngủ.

Thấy Tần Lâm trút giận lên hai nha đầu, giáo chủ tỷ tỷ cũng có vẻ khinh thường, đang muốn nói vài câu bất chợt nhớ ra trước kia tên Tần Lâm này không như vậy, chẳng lẽ hẳn lại đang giả trò gì?!

Lục Viễn Chí và Ngưu Đại Lực e sợ cho thiên hạ bất loạn người, tránh ở bên cạnh chỉ chỉ chỗ chỗ, quan sát Tần Lâm một chút, sau đó lại nhìn nhìn Bạch Sương Hoa, cuối cùng ‘chợt hiểu ra’: rõ ràng cho thấy giáo chủ tỷ tỷ không chịu thị tẩm, khiến cho trưởng quan nổi giận đùng đùng, cho nên mới trút giận lên hai tên thị nữ.

Bên này huyên náo long trời lở đất, quần gia trong phủ vội vàng dẫn theo mấy tên phó phụ lớn tuổi hơn tới khuyên giải. Vị quần gia được giữ lại làm việc này ước chừng bốn mươi tuổi, áo xanh mũ trắng, ăn mặc sạch sẽ, nhìn qua rất giàu kinh nghiệm, cất tiếng khuyên giải Tần Lâm:

- Lão gia, Cát Phương và Thái Bình cô nương mới đến phủ, không biết được thói quen ngày thường của ngài, cho nên xảy ra chút sai lầm. Tiểu nhân thay ngài trách phạt là được, xin lão gia không nên đại động can hỏa tổn thương thân thể, tương lai triều đình ắt sẽ trọng dụng, lão gia cần phải bảo trọng!

Thật ra thì người ta đều hiểu Tần Lâm không hề hiềm chao nóng, rõ ràng là sau khi bị cách chức lưu đầy trong lòng căm phẫn mới trút giận lên hai thị nữ, cho nên quần gia mới trấn an hẳn như vậy.

Không ngờ rằng Tần Lâm nghe vậy cả người rung lên, tiếp theo liền liếc mắt nhìn, hung thần ác sát nhìn chăm chú vào quần gia, gằn giọng nói:

- Người cũng dám châm biếm bản quan ư? Khôi phục trọng dụng, trọng dụng cái rắm! Hải Thụy Hải Bút Giá lấy tài sản tánh mạng bảo cử, ha ha, triều đình bèn đổi ta từ Quỳnh Châu đến Bồ Châu, thật đúng là trọng dụng... Bây giờ thì sao, hai kỹ nữ thanh lâu cũng không nể mặt ta, quần gia dùng lời mắng xéo ta, quả thật hết sức coi thường bản quan!

Quần gia dở khóc dở cười, buồn bực vô cùng, không thể làm gì khác hơn là cũng quỳ xuống dập đầu.

Tần Lâm gơ tay ngăn lại, giận nói:

- Không cần nói nhiều, mau mau rút hết cho ta, tìm đâu mà không có người làm?! Không cần những tên khốn kiếp các người!

Nhất thời có vài tên người làm cả nam lẫn nữ ném mũ xuống đất, la hét nói không làm nữa.

Người làm trong phủ là của chủ trước, không phải là nô tài mua đứt, mặc dù người làm muốn tôn trọng chủ nhà nhưng hợp thì ở không hợp thì đi, cũng không cần quá mức ủy khuất cầu toàn. Huống chi hiện tại trải qua mười năm Trương Cư Chính dốc lòng xây dựng quốc gia, cũng có chút dấu hiệu trung hưng, không có đại tai đại nạn, có tay có chân ở đâu mà không tìm được cơm ăn.

Thần sắc quần gia khê biến, vội vàng nhào xuống chân Tần Lâm, mặc cho mảnh sứ vỡ cắt rách quần, đâm rách da thịt đầu gối, khổ sở cầu khẩn:

- Lão gia, lão gia bỏ qua cho tiểu nhân, tiểu nhân đã sai...

- Cút đi!

Tần Lâm tung ra một cước đá quần gia văng ra xa xa, giận nói:

- Tất cả rút cho ta, còn ở lại đánh mỗi tên ba mươi quân côn!

Bọn họ mới gặp chủ nhân ngang ngược vô lý như vậy lần đầu tiên, không ít người làm thóa mạ, ném áo mũ xuống đất không làm nữa.

Quản gia bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là dẫn theo đám người làm rồi rút rời đi.

Thái Bình cùng Cát Phương không biết làm sao, nhìn Tần Lâm hết sức đáng thương.

Tần Lâm cười lạnh một tiếng:

- Hai người các ngươi cũng muốn đi ư, không có cửa! Các ngươi là Quế Tổng Kỳ tặng cho bản quan, tặng thị thiếp cũng như tặng ngựa, mặc tình ta cỡi mặc tình ta đánh, sau này còn dài.

Hai nàng nhìn nhau thở phào nhẹ nhõm, đồng thời mơ hồ còn chút lo âu. Không ngờ rằng vị Tần lão gia này hung bạo như vậy, dù là ở lại chỗ này có rất nhiều ích lợi, nhưng bọn họ vẫn cảm thấy sợ hãi.

Tần Lâm trở về phòng ngủ, nâng chung trà lên ừng ực một hơi cạn sạch, đang muốn lấy nước rửa mặt, bên trong chậu nước rửa mặt một giọt nước cũng không có. Đang muốn kêu người, đột nhiên phát hiện tất cả nha hoàn người làm đều đã bị mình đuổi đi, không nhìn được cười khổ.

- Cho người!

Một chiếc khăn ướt sạch sẽ bay ngang tới, Bạch Sương Hoa dùng lực đạo cực chuẩn, vừa đúng rơi vào tay Tần Lâm.

Dùng khăn ướt lau mặt, Tần Lâm bất đắc dĩ nói:

- Giả bộ ác nhân một chút cũng không thoải mái, rống to đến mức đau cổ họng, còn bị người khác mắng. Ôi, rõ ràng là làm người tốt vẫn hơn.

- Người cũng coi là người tốt ư?

Bạch Sương Hoa phì cười một tiếng.

Từ chuyện những người làm kia bị đuổi đi, nàng cũng biết Tần Lâm là đang mượn đề phát huy, tìm lý do tổng cổ hết tất cả tai mắt mà Thiếu Sư phủ an bài nơi này.

- Bất quá vì sao không đuổi hai nữ nhân tràn đầy yêu khí kia đi?

Bạch Sương Hoa nghịch ngợm một lần hiếm có, cười xảo quyệt nói:

- Người không nỡ bỏ ư?!

Tần Lâm để khăn xuống, nhìn vào trong cổ áo hơi hở của Bạch Sương Hoa, tỏ ra mê mẩn thèm thuồng:

- Nếu như là một vị giáo chủ hung hãn, quả thật ta cũng không nỡ. Nhưng hai con nhãi ranh tâm bất lương kia, hắc hắc... Còn không đến nỗi!

Bạch Sương Hoa nhìn chằm chằm ánh mắt của Tần Lâm:

- Vô Sinh Lão Mẫu ở trên cao, một ngày nào đó bản giáo sẽ thu thập người một trận!

Tần Lâm không để ý tới Thái Bình và Cát Phương, hai cô nương đáng thương quỳ dưới đất hơn nửa canh giờ, Lục Viễn Chí thương hương tiếc ngọc mới chạy tới bảo các nàng đứng lên, sau đó trấn an mấy câu. Trong lời nói y nhắc tới Tần Lâm mặc dù che giấu nhưng vẫn toát ra vẻ oán trách:

- Ôi, Tần ca không biết thương hương tiếc ngọc gì cả, vì sao lại trách phạt hai nữ tử đẹp như hoa như vậy... Bất quá gần đây tâm trạng ngài không tốt, huynh đệ chúng ta cũng thường bị mắng, hai vị chịu khó một chút là được.

Cát Phương và Thái Bình nhìn nhau, ánh mắt hai người đều sáng lên: xem ra những người bên cạnh Tần Lâm cũng không phải là vững chắc như bàn thạch...

Mãi cho đến lúc xế chiều, dần dần gần tới hoàng hôn, Tần Lâm mới dẫn người ra cửa, Thái Bình cùng Cát Phương giống như hai tiểu tức phụ bị ruồng bỏ theo sau. Chân hai người phải quỳ đến đau đớn tê dại, đi bộ uốn éo không tự nhiên, tư thế có vẻ bất nhã.

Cách đó không xa trên lầu hai quán trà, trên một chỗ ngồi trang nhã nhìn ra đường, vị quản gia vừa bị Tần Lâm đuổi đi đột nhiên cười hắc hắc gian xảo. Anh hùng nan quá mỹ nhân quan, mặc dù mình bị đuổi đi nhưng cuối cùng Thái Bình cùng Cát Phương cũng đắc thủ. Nhìn tư thế đi của hai nữ tử, e rằng cả chiều hôm qua Tần Lâm không bỏ qua cho các nàng, không biết đã hái hoa bao nhiêu lần.

Trước tiên Tần Lâm tới thanh lâu dạo một vòng, sau đó đi tới quán uống say, cuối cùng còn gây gổ một trận không lớn không nhỏ, dẫn dắt huynh đệ Hiệu Ủy đánh một trận với mấy tên côn đồ. Rốt cục đánh cho đám côn đồ kia sưng mày mặt, nhờ có cảm y Tổng Kỳ Quế Hữu Hoa ra mặt, nếu không đã đến tai nha môn bản châu.

Tóm lại người này cực kỳ phóng dăng, cũng làm cho Trương Doãn Linh tương đối yên tâm.

- Tần trưởng quan, ngài không thể làm loạn hoang đường như vậy, dù sao thể diện triều đình còn đó, ngài là nhân viên bị cách chức lưu đầy, mọi việc phải nên thu liễm một chút, tương lai mới được khôi phục trọng dụng.

Hôm sau khi Tần Lâm tỉnh rượu, Quế Hữu Hoa vô cùng ân cần nhắc nhở hắn.

Dường như Tần Lâm thức tỉnh, gật đầu một cái nói:

- Ủm, người nói đúng, ta nên đi bái kiến vài người quen biết. Vương Sùng Cổ Vương Đô Đường là người quen trong kinh, nghe đồn lão đã trí sĩ về hưu, hẳn là có nhà.

- Ở nhà.

Quế Hữu Hoa rất khẳng định, trong lòng lại vui mừng hơn hở.

Quả nhiên Tần Lâm thu thập lễ vật phong phú, lại tắm rửa sạch sẽ khiến ắt đi mùi rượu ngất trời. Lúc này mới thay y phục sạch sẽ, cầm bài thiếp đi bái phỏng Vương Sùng Cổ.

Vương Sùng Cổ tự Học Phủ, hiệu Giám Xuyên, người Sơn Tây Bồ Châu, Tiến Sĩ năm Gia Tĩnh thứ hai mươi. Thích bàn về chuyện binh, đã từng nhậm chức Chủ Sự Hình bộ, Án Sát Thiểm Tây, Bố Chính Sứ Hà Nam. Năm Gia Tĩnh ba mươi bốn là Binh Bị Phó Sứ Thường Trấn, đánh giặc Oa. Năm Gia Tĩnh bốn mươi ba vinh thăng lên Hữu Thiêm Đô Ngự Sử, Tuần Phủ Ninh Hạ. Năm thứ nhất Long Khánh được bổ nhiệm Tổng Đốc Thiểm Tây, quân vụ Duyên, Ninh, Cam Túc. Năm Long Khánh thứ tư đổi sang Tổng Đốc Sơn Tây quân vụ Tuyên Đại, ra sức phong cống Yêm Đáp Hãn, mở ra biên giới buôn bán, giúp cho biên giới yên lành.

Người này từng nhận các chức vụ quan trọng như Tổng Đốc Sơn Tây Tuyên Đại, Phó Đô Ngự Sử, Binh bộ Thượng Thư, công lao giống như Phương Phùng Thời, được người ta xưng là Phương, Vương, có thành tựu trong việc cai trị chín trọng trấn, có thể nói có công hiển rất lớn. Đồng thời gia tộc cũng là nổi bật trong thương nhân Sơn Tây, muối muối của lão gả đến Trương gia, chính là mẫu thân Trương Tứ Duy, cho nên lão là cậu ruột Trương Tứ Duy.

Bất quá trước kia lúc Vương Sùng Cổ ở kinh sư, Tần Lâm và Trương Tử Huyền rất là có quan hệ mập mờ, rốt cục lọt vào mắt xanh Trương Cư Chính. Vương Sùng Cổ, Phương Phùng Thời hợp tác khoái trá cùng Giang Lăng đảng, ngay cả Trương Tứ Duy cũng là một phần tử Giang Lăng đảng. Cho nên Tần Lâm và Vương Sùng Cổ có quan hệ tốt vô cùng, thỉnh thoảng tặng lễ qua lại cho đến khi lão trí sĩ hồi hương.

Lần này Tần Lâm lấy thân phận bằng hữu cũ cầm bài thiếp tới tìm.

Diện tích phủ đệ Vương Sùng Cổ rất là rộng rãi, có lẽ là vì rất thích quân sự, trong cửa là một giáo trường khá lớn, đám người làm giữ cửa cũng là hạng người cường tráng, nhìn qua cũng rất oai phong.

Lục Viễn Chí tiến lên đưa bài thiếp cho người giữ cửa, nói rõ trưởng quan mình và Vương Bộ Đường là người quen cũ, trước kia lúc ở kinh thường hay lui tới, làm phiền thông truyền một tiếng.

Thật ra thì bên trong cửa có mấy người từng đi qua kinh sư, thậm chí cũng là làm lão bản ở kinh sư, lúc này ai nấy lại giả vờ không nhận ra Lục Viễn Chí. Người cầm đầu cầm thiếp nhìn ngang nhìn dọc hồi lâu, chần chờ một lúc mới chịu mang vào.

Tên mập giận vô cùng, tên kia quả thật là chẳng ra gì.

Tần Lâm khoát khoát tay, ý bảo y chớ nên nóng nảy, mình không vội vàng làm gì.

Không ngờ rằng tên giữ cửa vào trong nửa ngày, bắt Tần Lâm chờ đợi bên ngoài. Lúc này đã là mùa hè, mặt trời chói chang nóng hừng hực trên đầu, Tần Lâm còn đỡ một chút, Lục mập suýt chút nữa bị nướng cho chảy mỡ ra, giận đến nổi thịt béo trên mặt y run run.

Rốt cục tên giữ cửa cũng đi ra, tươi cười hơn hở:

- Thì ra là Tần trưởng quan, lão gia nhà ta ời.

Lúc ở kinh sư, Vương Sùng Cổ toàn là ra tận cửa nghênh đón, thậm chí bước xuống thềm chào đón. Nhưng bây giờ lão không thềm lộ mặt, chỉ phái người làm ra mời Tần Lâm vào.

Mọi người còn chú ý thấy Vương gia không hề mở cửa giữa, chỉ mở cửa bên mà thôi.

- Vương Bộ Đường tiếp bạn cũ như vậy sao?!

Tần Lâm cười cười tự giễu, rốt cục cũng cất bước tiến vào trong phủ.

Mới vừa qua khỏi bình phong, chỉ thấy trong sảnh một vị lão tiên sinh tóc bạc trắng đang giáo huấn đám con cháu, lớn tiếng nói:

- Làm người phải thắng không kiêu bại không nản, vân đạm phong khinh, sủng nhục không sợ hãi mới đúng. Chớ có nên bắt chước một ít kẻ may mắn thắng tiến, tình cờ được chức vị cao lại đắc ý vong hình không biết mình có bao nhiêu cân lượng. Kết quả một khi bị đánh rớt phàm trần, nhất thời lộ ra nguyên hình, trở thành trò cười cho thiên hạ.

- Ủm, đột nhiên có hơi đau bụng, không biết bị cái gì ghê tởm quấy phá, ta về đi nhà xí cái đã.

Tần Lâm thỉnh linh nói với quần gia như vậy, sau đó ôm bụng chạy như một làn khói.

Vương Sùng Cổ nhìn thấy thân ảnh Tần Lâm, cho nên mới cố ý mượn chuyện dạy dỗ con cháu nói ra những lời này.

Đám con cháu Vương gia nháy nhó với nhau, đều biết đây không phải là nói mình. Vài người còn lén lút nhìn ra ngoài cửa, muốn xem thử vị Tần tướng quân gần đây thanh danh vang dội có dung mạo ra sao.

Thậm chí có người không phục lắm, người này tuổi còn trẻ như vậy đã nổi danh khắp thiên hạ, dựa vào cái gì? Lại thấy Tần Lâm xoay người rời đi, vẻ mặt rất là cổ quái, mấy vị này lập tức trở nên buồn bực.

Vương Sùng Cổ cũng không hiểu vì sao.

Lão từng làm những chức quan trách nhiệm nặng nề như Tổng Đốc Tuyên Đại, Binh bộ Thượng Thư, Phó Đô Ngự Sử từng trị quan viên tham nhũng, chỉnh trị vô bị, cố gắng thúc đẩy Yêm Đáp Hãn phong cống. Còn là một viên năng thần của triều Đại Minh, thanh danh vang dậy chín trọng trấn, cũng không phải là hạng người kém cỏi bất tài.

Lúc ở kinh sư, lão từng có giao tình với Tần Lâm. Nhưng Vương gia và Trương Doãn Linh cũng cùng là đại thương nhân Sơn Tây, Vương Sùng Cổ còn là cậu Trương Tứ Duy, bất kể thế nào cũng không thể hướng ngoại được, chẳng lẽ lại giúp Tần Lâm đối phó cháu mình?!

861. Chương 861: Nhắc Nhở

Cho nên mới vừa rồi những lời này của Vương Sùng Cổ nửa là dả kích nửa là chỉ điểm. Vừa khiến cho Tần Lâm nhận ra được thực tế, chớ có tiếp tục đối nghịch với Trương Tứ Duy, lại nhắc nhở hắn chớ nên gặp phải khó khăn đã gục ngã không gượng dậy nổi.

Lại không nghĩ rằng Tần Lâm ôm bụng chạy trốn, Vương Sùng Cổ kinh ngạc vô cùng, vuốt chòm râu bạc hỏi quần gia đang chạy chậm tới:

- Vì sao tên họ Tần kia không từ mà biệt như vậy?

Quản gia thấp thỏm bất an, ngập ngừng nói:

- Họ Tần nói chuyện càn rỡ, tiểu nhân không dám nói...

- Thứ cho người vô tội, hãy nói ta nghe một chút.

Vương Sùng Cổ phát ổng tay áo.

- Hắn nói, hắn nói đột nhiên có hơi đau bụng, không biết bị cái gì quấy phá trong bụng, phải về đi nhà xí... Há đâu có lý như vậy, tên này thật sự là quá càn rỡ!

Quản gia dứt lời liền đỏ bừng mặt, tỏ ra cảm phần thay cho chủ nhân mình.

Tần Lâm rõ ràng là mắng Vương Sùng Cổ nói thối lảm, làm cho hắn đau bụng.

Đám con cháu Vương Sùng Cổ nhất thời tỏ ra cảm phần, mồm năm miệng mười mắng loạn Tần Lâm, cũng có vài người tuổi trẻ chi phái Vương gia dù ngoài mặt giả bộ tức giận, trong lòng lại âm thầm buồn cười. Lão thái gia từ trước tới nay vẫn trang nghiêm đạo mạo, lại bị người tới tận cửa mắng như vậy, quả thật là không ngờ được.

Thật sự là không ngờ... Dù rằng Vương Sùng Cổ không nổi giận nhưng cũng không tới mức vân đạm phong khinh hoàn toàn không để ý. Lão kê cau đôi mày bạc, biểu lộ vô cùng lúng túng, cuối cùng thở dài thật dài, nói tiếng mệt mỏi liền đi trở về hậu viện.

Đám con cháu còn lại trong sảnh ai nấy ngơ ngác nhìn nhau, nằm mơ cũng không nghĩ ra có người tới cửa mắng loạn, không những lão thái gia không nghiêm nghị trách móc còn tỏ vẻ như mình có lỗi. Rốt cục tên họ Tần kia có tài đức gì, có thể mắng cự Binh bộ Thượng Thư, Tổng Đốc Tuyên Đại không có lời gì để nói?!

- Vương Sùng Cổ coi như rất tốt...

Sau khi Tần Lâm từ Vương gia đi ra nói như vậy với Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực đang cầm phần bất bình.

Vị trọng thần lập nên sự nghiệp lẫy lừng chín trọng trấn này có lẽ còn kém Trương Cư Chính một khoảng không nhỏ, nhưng cũng đã sánh ngang với Phương Phùng Thời, Ngô Đoài, Tăng Tĩnh Ngô, cũng là danh thần đương thời, trụ cột biên đình, bản lãnh năng lực làm quan của lão rất tốt. Nhưng tình thế ép người, Tần Lâm đối nghịch với Trương Tứ Duy coi như đối nghịch với toàn bộ tập đoàn thương nhân Sơn Tây, Vương Sùng Cổ cũng không khỏi dùng lời lẽ nửa là cảnh cáo nửa là nhắc nhở.

Tần Lâm không chút lưu tình phản kích bằng ngôn ngữ nhìn qua càn rỡ, cũng muốn ngầm nhắc nhở Vương Sùng Cổ: phụ tử Trương Doãn Linh, Trương Tứ Duy làm chuyện này, lão không thể nào không biết. Lão cùng một giuộc với bọn họ như vậy, không sợ tương lai di xú hậu thế hay sao?

Đáng tiếc cho dù là Vương Sùng Cổ biết rõ hành động Trương phủ không đúng cũng tuyệt không thể nào đứng về phía Tần Lâm để đối phó tỷ phu cùng cháu ngoại của mình. Mà Tần Lâm cũng không thể nào bởi vì sự nghiệp ngày xưa của Vương Sùng Cổ mà mở một góc lưới tha cho cháu lão. Lập trường hai bên hoàn toàn đối nghịch với nhau, đây là chuyện bất cứ kẻ nào cũng không thể thay đổi được.

Mười mấy ngày kế tiếp, hắn đi báii kiến Tri Châu Bồ Châu, tiếp theo qua cầu phao Bồ Tân Độ Hoàng Hà sang Đồng Châu bờ bên kia, lấy danh nghĩa tế báii Mã Tự Cường để báii phỏng Mã gia. Sau đó lại sang bờ Nam Hoàng Hà viếng thăm một vệ sở Bá Hộ Sở Cẩm Y Vệ trú ở Đồng Quan, thấy đều bị đóng cửa lạnh lùng không tiếp.

Trước kia Tri Châu Bồ Châu, Mã gia Đồng Châu không giao tình nhiều lắm cũng không nói, bên Cẩm Y Vệ lại không được, dù sao Tần Lâm cũng từng làm qua Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ.

Nhưng vị Bá Hộ Đại nhân Đồng Quan kia không hề để lộ mặt mũi, đám quan giáo thủ hạ đều nói y đã đi ra ngoài tập nã đại nghịch gian ác, ngay cả cửa Bá Hộ Sở cũng không để cho Tần Lâm bước vào.

Lần này dù là Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cũng đã nhìn ra, trong địa phương Quan Trung này Trương Tứ Duy Trương gia, Mã Tự Cường Mã gia, Vương Sùng Cổ Vương gia, còn có Trầm gia thông gia với bọn họ

đều là cự thương Quan Trung. Thế lực bọn họ dây mơ rễ má chẳng chịt, đã tổ chức nên một giang sơn vững như bàn thạch, nếu Tần Lâm muốn khoan thủng một lỗ, thật sự là khó hơn lên trời.

Bạch Sương Hoa vẫn lạnh lùng bàng quan, bất kể Tần Lâm chơi đùa thế nào, giáo chủ Đại nhân vẫn chỉ cười lạnh, thỉnh thoảng nhắc nhở hần kỳ hạn một năm chỉ còn lại mấy tháng.

- Đến lúc đó không có cơ hội biến chuyển tình thế, người chính là người của bản giáo chủ!

Bạch Sương Hoa nắm chặt quả đấm, nghĩ đến ngày đại kỳ nhật nguyệt long phương quét qua nửa bức Giang Nam, nằng liên tràn đầy ý chí chiến đấu.

- Nói thật dễ nghe, nằng lại không chịu thị tẩm (ngủ cùng).

Tần Lâm bĩu môi.

Tần Lâm đuổi tất cả người làm nội gián nằm vùng ở Trương gia đi, an bài Cát Phương và Thái Bình làm thị nữ Bạch Sương Hoa. Có giáo chủ Ma giáo nhìn chăm chăm, hai người bọn họ nửa bước khó đi.

Bất quá cứ như vậy hần trở nên buồn bực, đêm dài tịch mịch cô đơn khó nhin, có lúc cũng âm thầm nghĩ ngợi: theo như lời lẽ trong thư của Trương Tử Huyền, Trương Tứ Duy an bài trưởng quan ta đến Bồ Châu, tựa hồ là nằng đã ngấm ngấm động tay chân bên trong, bước kế tiếp rốt cuộc là làm gì đây?

Tần Lâm cũng tính toán xem nên đối phó Trương Doãn Linh thế nào, nếu như có thể lật đổ Trương gia lão thái gia, khiến cho hậu viện của Trương Tứ Duy trong triều bốc cháy, cũng đủ cho lão một mẻ vô cùng.

Nhưng thế lực Trương gia cực lớn, quan phủ che chở bảo vệ cho nhau, dân chúng chỉ có thể ngậm cảm như hến. Huống chi Trương Doãn Linh còn có đứa con trai làm Thủ Phụ Đại Học Sĩ, chuyện này hoàn toàn khác với tình huống bình thường, cho dù tìm được một ít chứng cứ Trương phủ coi thường nhân mạng, chèn ép dân chúng hoành hành bất pháp, đưa ra triều đình cũng không có được tác dụng một đòn quyết định, sợ rằng đánh rắn không thành lại bị rắn cắn!

Có biện pháp gì có thể giáng cho Trương gia một đòn chí mạng đây?

Du Thất cũng đang hồi tiểu thư nhà mình câu hỏi như vậy.

Trong một khách sạn không lớn không nhỏ ở Bồ Châu, những ngày gần đây xuất hiện một vị công tử trẻ tuổi anh tuấn, mang theo một lão bộc danh tiếng khí phách rất lớn, một vị Sư Gia sổ sách tinh minh, còn có bốn tên hộ vệ đeo đao hết sức oai phong. Tổ hợp thương đội như vậy lui tới như dẹt cửi khắp Bồ Châu thành là cửa ngõ Quan Trung, đây là chuyện hết sức bình thường.

Không cần phải nói, công tử kia chính là thiên kim tướng phủ Trương Tử Huyền giả trang, lão bộc và Sư Gia lại là Du Thất và Doãn Tân Thương.

- Quả nhiên cha nào con nấy, Trương Doãn Linh hành sự như vậy thật sự là làm trò cười cho thiên hạ.

Bên trong thượng phòng Du Thất cười khẩy lắc đầu liên tục, tin tức nghe được khiến cho lão hết sức khinh thường, Trương Doãn Linh bóc lột dân chúng ở Bồ Châu, quả thật là bại hoại trong thương nhân Sơn Tây.

862. Chương 862: Che Trời Qua Biển

Năm xưa Du Thất cũng vô cùng kiêu ngạo ngang ngược ở kinh sư, nhưng đó là xưng huynh gọi đệ cùng Thích Kế Quang, luận giao ngang hàng với quan phụ mẫu phủ châu huyện, nhận hối lộ cũng là thu của quan viên. Ngược lại khi gặp đồng hương Giang Lăng tới phủ, lão lập tức chiêu đãi rượu thức ăn ngon, muốn làm chuyện gì cũng hết sức giúp một tay. Không vì gì khác, đối với đồng hương phải giữ thanh danh tốt, không thể bị mang tiếng là mất gốc.

Doãn Tân Thương chỉ cười mà không nói, đợi đến khi Trương Tử Huyền ném sang ánh mắt thăm dò, y mới chấp tay nói:

- Tiểu thư minh giám, Trương Doãn Linh đứng đầu thương nhân Sơn Tây, mặc dù được xưng thi lễ truyền gia, thật ra chẳng khác nào cường hào ác bá quan viên xấu, có hành động như vậy cũng là chuyện đương nhiên.

Trương Tử Huyền như có điều suy nghĩ:

- Xem ra tuy Trương Doãn Linh làm ác đã nhiều, nhưng muốn lật đổ lão cũng không dễ dàng, chỉ trừ phi...

Trừ phi cái gì? Du Thất già già đầu, Trương Tử Duy thân là Thủ Phụ được mặt rồng ưu ái, tội bình thường rất dễ dàng bị lão khỏa lấp, áp bức bóc lột đồng hương không thể được coi là tội danh đối với Trương gia.

Tỷ như Thủ Phụ Đại Học Sĩ đời trước Từ Giai, trong lúc chấp chính lại ‘mua’ bốn mươi vạn mẫu ruộng tốt ở Giang Nam màu mỡ phì nhiêu tác đất tác vàng. Rốt cục khéo léo cường đoạt thế nào, nguyên nhân trong đó không cần hỏi cũng biết.

Doãn Tân Thương nghe huyền ca biết nhĩ ý, chân mày khê nhướng, chân mày hơi một dịch, thấp giọng hỏi:

- Xin hỏi phải chăng là tiểu thư muốn chỉ cố sự Nghiêm Thế Phồn bị chém?

Nghiêm Thế Phồn bị chém, đó là Từ Giai lệnh cho người khác gài tội danh thông đồng với giặc Oa. Du Thất già đầu một cái, lòng nói chẳng lẽ gài tang vật cho Trương Doãn Linh thông đồng giặc Oa? Nhưng giặc Oa ở duyên hải, cách Sơn Tây có mười vạn tám ngàn dặm...

Trương Tử Huyền cười:

- Từ Các Lão năm xưa gài tang vật, chúng ta lại không cần phải gài tang vật.

Tam Tấn lấy cả vùng đất Bồ Châu làm khởi điểm, quan đạo dẫn tới Đại Đồng phủ chính là đường bộ yếu đạo nối liền với Nhạn Bắc, thương đội lên đường từ Bồ Châu, trải qua Giải Châu, Ty Diêm Thành, Lâm Phần, Thái Nguyên Phủ, Nhạn Môn Quan một mạch Bắc thượng, có thể thông tới Đại Đồng thành trọng trấn biên cảnh. Ra ngoài quan chính là thảo nguyên bát ngát vô biên, phía Tây là Thổ Mặc Đặc bộ của Tam Nương Tử đã quy phục Đại Minh, phía Đông là Đồ Môn Hãn và Đóa Nhan Tam Vệ hàng năm kéo thiết kỵ xuôi Nam xâm lược quan.

Hiện tại Yêm Đáp Hãn đã phong cống, biên cảnh mở ra mua bán, thương nhân Sơn Tây bằng vào ưu thế lũng đoạn được trời ưu ái, chiếm cứ chín thành ích lợi trở lên. Thương lộ nối liền Trung Nguyên và miền Bắc này theo đó cũng phát triển phồn vinh, thương đội từ Nam chí Bắc nối liền không dứt. Cho dù hiện tại đang vào mùa hè nóng bức, trên quan đạo vẫn có không ít người đi đường chịu đựng ánh mặt trời chói chang ngược xuôi.

Trên quan đạo Sơn Tây Bình Dương phủ, Giải Châu đi thông Bồ Châu, một thương đội quy mô khổng lồ đang rầm rộ xuôi Nam, những chiếc xe vận tải không mui chở đầy hàng hóa. Phu xe, người làm đi theo thấy đều mặc trang phục màu xanh, đầu đội Anh Hùng cân, chân mang giày vải, ai nấy tỏ ra ngang tàng khí phách, nghênh ngang đi giữa quan đạo, ép xe ngựa của những người đi đường khác sang hai bên.

Đương nhiên là bọn họ phách lối rồi, đầu thương đội treo đèn lồng Bồ Châu Thiếu Sư phủ, Trung Cực Điện Đại Học Sĩ Trương. Thương đội của đương kim Thủ Phụ Đại Học Sĩ, đi ngang giữa đường không được sao?!

Hàng hóa chất đầy trên xe được dùng vải dầu loại tốt che kín, đó là da dê, nhân sâm, da điều, lộc nhung... lấy từ phía Bắc, trên thảo nguyên không đáng giá bao nhiêu tiền, nhưng vận chuyển về Trung Nguyên chính là bảo bối, sẽ bán ra được một cái giá rất cao.

Bảy tám hán tử cường tráng ngồi ngựa béo, không hề nổi bật trong thương đội hàng ngàn người. Nhưng nếu như cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện bất kể hộ vệ hay là người làm cũng không giống bọn họ chút nào, lúc nào cũng duy trì một khoảng cách với bọn họ.

Mắt hí, mặt tròn như bánh bao, chân đeo vòng, đầu tóc búi lên còn thắt một chiếc đuôi sam nhỏ, không phải là người Hán Trung Nguyên, rõ ràng là võ sĩ Mông Cổ lớn lên trên lưng ngựa.

- Nóng quá!

Võ sĩ Mông Cổ cầm đầu đưa tay lau mồ hôi, lại nhìn bốn phía một chút:

- Đại Hãn luôn muốn cướp giang sơn Trung Nguyên phần hoa này, ta thấy bất quá cũng chỉ như vậy. Hừ hừ, vừa đến mùa hè đã nóng không thể chịu đựng được, không mát mẻ thoải mái như trên thảo nguyên chúng ta.

Các vị võ sĩ Mông Cổ bật cười ầm lên, có người hài hước nói:

- Thời tiết Trung Nguyên không tốt, nhưng dung mạo tiểu nương tử Trung Nguyên lại không tồi.

Một người Hán thân mặc trang phục tơ lụa cỡi ngựa đi theo bên cạnh đám võ sĩ Mông Cổ này, trong lòng oán trách không ngớt: phía Bắc vừa đến mùa Đông đã đóng băng ngàn dặm, lạnh đến chết người, đến mùa Đông người còn dám nói những lời này không?

Nhưng y không nói ra những lời này, lại khom người trên lưng ngựa, tươi cười hớn hở, sắc mặt rõ ràng là Hán gian:

- Ba Đặc Nhĩ Đại nhân, chư vị anh hùng, đến Sơn Tây các người sẽ là khách quý của thái lão gia nhà ta, tự nhiên sẽ tận tâm chiêu đãi, muốn cô nương loại nào Tôn Hữu Đạo ta sẽ lo hết. Về phần thời tiết, chỉ là đoạn đường này không có cây cối che mát nên tương đối nóng, trước mặt sắp đến Vương Quan cốc, chắc chắn sẽ trở nên mát mẻ hơn.

Ba Đặc Nhĩ cười nhỏ toẹt một cái:

- Người cũng có lòng hiếu thảo, được vậy hãy đi nhanh một chút.

Tôn Hữu Đạo cười hắc hắc, trong đôi mắt có ánh sáng xảo trá chột lóe lên, trên thực tế y cũng không kính cẩn và tin tưởng mấy người Mông Cổ này như ngoài mặt.

- Các huynh đệ, bước nhanh một chút, chớ có lè mề như nữ tử nữa.

Tôn Hữu Đạo vẫy vẫy tay, rống to:

- Chuyến này làm ăn rất khá, trở về đến phủ lão thái gia chỉ cần để rơi một chút qua kẻ bàn tay, các huynh đệ sẽ có bạc ăn nhậu chơi bời, đến lúc đó mỗi người ôm hai cô nương Đại Đồng phủ tha hồ hoan lạc.

Người trong thương đội phần chấn tinh thần, lập tức gia tăng cước bộ.

Vương Quan cốc là dư mạch của Trung Điều sơn, dãy núi chập chùng trùng điệp. Gió núi mát mẻ dễ chịu, khách lữ hành đi qua trên quan đạo phía Bắc, gió từ cửa núi thổi tới nhất thời làm cho thời tiết dịu hơn phân nửa.

Ba Đặc Nhĩ chợt ghìim ngựa lại, cau đôi mày rậm, giọng chỉ dầy núi:

- Ủa, nơi này địa hình hiểm ác, các người đi qua nơi này không sợ thổ phỉ xuất hiện cướp bóc hay sao?

Tôn Hữu Đạo bật cười ha hả, cho đến khi Ba Đặc Nhĩ cau mày chán ghét, y mới ý thức tới mình hơi quá, vội vàng thu liễm nụ cười, rất là tự đắc nói:

- Thương nhân Sơn Tây chúng ta đi đi Tần Xuyên lên Nhận Bắc qua Hoàng Hà vượt Thái Hành, không địa phương nào có thổ phỉ không có mất dấm đến vuốt râu hùm. Cho dù là có thổ phỉ xuất hiện, ta cũng sẽ thu chúng làm gia nô.

Vậy cũng phải, thương nhân Sơn Tây và hào cường là một thể, thổ phỉ nào dám đi tìm những đại lão này gây phiền phức? Thậm chí có nhân vật trong chốn lục lâm tới bá kiến gia môn, tới dịp lễ Tết còn phải xuống núi đưa lễ.

Không ngờ Tôn Hữu Đạo cười không đúng lúc, tiếng cười vừa dứt, chợt nghe giữa không trung có giọng nữ cao vút xa xa truyền tới:

- Này, người trong nhà Trương Tứ Duy khốn kiếp nghe đây, Bạch Liên Thánh giáo tới đây mượn chút lương hướng, thức thời mau mau đầu hàng!

Mọi người cả kinh thất sắc, ngẩng đầu nhìn lên, trên nóc ngọn chủ phong nguy nga của Vương Quan cốc, một bóng người màu trắng đứng thẳng như cây ngọc trước gió, phong thái ung dung xuất trần tuyệt thế, đeo mặt nạ màu bạc, rõ ràng chính là Bạch Liên giáo chủ thiên hạ vô địch trong truyền thuyết!

Uy danh giáo chủ Ma giáo trên giang hồ thật là lớn, pháp giá đích thân tới nơi đây, nhất thời mọi người thương đội liền rối loạn trận cước.

- Không, không nên hốt hoảng! Nàng ta chỉ có một người, chúng ta sống vai tử chiến!

Tôn Hữu Đạo ra sức tổ chức thương đội, dần dần trên dưới trăm tên hộ vệ tập trung lại.

- Ứng Kiếp Hữu Sứ Ngã Khổ Thiên ở chỗ này, nạp mạng đi!

Trong rừng cây một đạo hàn quang bắn ra nhanh như điện chớp, lấy khí thế nhanh như sấm chớp không kịp bưng tai bắn vào tâm tạng của một tên đả thủ. Trong tiếng tên cắm vào thịt làm người ta ê răng, người nọ ngã quỵ ngửa mặt lên trời, đuôi tên cắm vào người vẫn còn đang lay động.

- Ta là Bạch Dương Đường chủ Tiêu Vân Thiên, cầu nọ hãy nhận lấy!

Ở một hướng khác cũng có một mũi tên bắn ra, xuyên vào cổ một tên võ sĩ xui xẻo.

Ở những phương hướng khác lại có tên nỏ bắn ra, mỗi lần một mũi tất lấy đi tánh mạng một người. Tuy rằng hộ vệ thương đội nhiều, nhưng lại bị uy danh Bạch Liên giáo chủ chấn nhiếp, tiến thoái hỗn loạn, sợ hãi bối rối.

Ai cha cha, Ba Đặc Nhĩ kêu to lên, quơ múa mã đao gần giọng gầm thét:

- Thì ra là dư nghiệt Hồng Cân, ném thử một chút lợi hại của võ sĩ Mông Cổ ta!

Chúng võ sĩ Mông Cổ vỗ ngựa xông về phía ngọn núi, nháy mắt đã tới cách dưới chân Bạch Liên giáo chủ hơn hai mươi trượng, rồi rút cương cung lấp tên nhắm bắn nàng.

Không biết là do thể núi quá cao hay là do môn thần công kỳ ảo nào đó, tất cả tên bắn tới cách người Bạch Liên giáo chủ ba trượng lập tức rơi lả tả.

- Chút tài mọn, chỉ có thể xưng hùng nơi Tái Ngoại, làm sao có thể múa búa trước cửa Lỗ Ban!

Bạch Liên giáo chủ lạnh lùng cười một tiếng, tay bắt pháp quyết điểm ra một chỉ về phía trước, gần giọng quát:

- Thát Lỗ nhận lấy cái chết!

Ba Đặc Nhĩ ôi chao một tiếng lẫn người xuống ngựa, mấy tên đồng bạn thấy đều chấn động, vội vàng thi triển một chiêu Hải Đế Lao Nguyệt cứu y lên, sau đó giục ngựa chạy trở về quan đạo.

- Thật là lợi hại, tặc bà nương thật là lợi hại!

Sắc mặt Ba Đặc Nhĩ trắng bệch, tay ôm vai máu tươi chảy ròng ròng, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

Thương đội nhất thời đại loạn, mọi người hoặc là ôm đầu trốn chui như chuột, hoặc là đánh xe ngựa chạy loạn khắp nơi.

Bạch Liên giáo chủ bật cười ha hả:

- Nói cho người biết nếu nhà Trương Tứ Duy còn dám đối nghịch với Thánh giáo, sớm muộn gì ta cũng sẽ lấy đầu chó của lão!

Tôn Hữu Đạo dốc hết toàn lực tổ chức thương đội chạy trốn về phía Nam, cũng may Bạch Liên giáo chủ tựa hồ chỉ vì thị uy nên cũng không dẫn người đuổi theo. Cuối cùng chạy ra khỏi hơn mười dặm thu thập đội ngũ, kiểm lại nhân thủ, cũng có kẻ bị Bạch Liên giáo bắn chết, cũng có người tự giẫm đạp nhau mà chết, số bị thương đếm không hết, xe ngựa hàng hóa cũng mất mát không ít.

Ba Đặc Nhĩ không nói tiếng nào, mấy tên thủ hạ bằng bó vết thương cho y, máu tươi đỏ thắm rịn ra vải trắng, trông thật ghê rợn.

- Đa tạ Ba Đặc Nhĩ Đại nhân trợ giúp viện thủ!

Tôn Hữu Đạo cảm kích rơi nước mắt cảm tạ, lần này y nói là lời thật lòng. Nếu không nhờ các võ sĩ Mông Cổ xông lên phen này, tổn thất của thương đội sẽ còn lớn hơn, sau khi y trở về phủ không biết ăn nói thế nào.

Ba Đặc Nhĩ phát tay một cái:

- Tặc bà nương thật là lợi hại, ngay cả ta cũng không phải là đối thủ của nàng, không cần nói những lời giả dối làm gì. Chỉ cần lão thái gia nhà ngươi chịu chiết khấu cho chúng ta, như vậy mới là bằng hữu.

Tôn Hữu Đạo cười hắc hắc, hiện tại y đã hết sức tin tưởng thành ý Ba Đặc Nhĩ.

Vương Quan cốc, Bạch Liên giáo chủ tháo mặt nạ xuống, gương mặt tròn trĩnh mày kiếm như vẽ, nhưng không phải là Bạch Sương Hoa lãnh nhược băng sương, mà là thiên kim tướng phủ Trương Tử Huyền.

Thật ra các cao thủ giả trang Ngã Khổ Thiền, Luyện Ích Trần chẳng qua là bốn tên hộ vệ tướng phủ, sử dụng nổ mạnh quân dụng tác xạ từ trong rừng rậm, từ đầu đến cuối không hề lộ mặt mũi.

- Già rồi còn phải làm chuyện giết người cướp của này nữa...

Du Thất cười khổ, nhìn đám hộ vệ thương đội bị bắn tên xuyên cổ xuyên tim nằm dưới đất, ánh mắt nhìn lại Doãn Tân Thương cũng đã có thay đổi. Tướng gia nói không sai, người này chính là hạng người loạn thế Đồ Long, mới vừa xuất sơn đã người chết đầy đất, được phục vụ kẻ kiêu hùng ắt sẽ càng thêm lợi hại.

Về phần Tần Lâm có phải kiêu hùng hay không, Du Thất cũng không suy nghĩ nhiều.

Trương Tử Huyền cười nói:

- Kế hoạch của Doãn tiên sinh thật hay, hư hư thật thật, che trời qua biển, quả nhiên mã đáo thành công.

Doãn Tân Thương khẽ khom người, chấp tay nói:

- Gặp chuyện lạ thì nghi ngờ, gặp thường sẽ thấy không có gì lạ, âm nằm ở trong dương, không nằm đối diện dương. Thương đội phủ Trương Tứ Duy hoành hành Tam Tấn từ trước tới nay chưa hề bị tập kích, vì vậy ý khí lơ lửng, đề phòng sơ suất, thành linh gặp phải tập kích như vậy sẽ khó tránh khỏi hốt hoảng.

- Lại thêm Bạch Liên giáo chủ uy chấn thiên hạ, cách ăn mặc đã được đồn đãi rộng rãi. Tiểu thư giả trang giáo chủ, khiến cho bọn họ vừa nhìn thấy lập tức kinh hồn khiếp vía, cho nên chúng ta mới có thể xuất kỳ bất ý lấy yếu thắng mạnh.

- Doãn tiên sinh binh gia đại tài, quả thật cao kiến!

Trương Tử Huyền khẽ vuốt cằm, ánh mắt nhìn theo thương đội chạy trốn về phía Nam, tràn đầy hận ý cười lạnh:

- Trương Doãn Linh, Trương Tứ Duy...

Tần Lâm đang ngồi trong quán trà uống trà thơm, nghe tiên sinh kể chuyện Đại Minh Khai Quốc Anh Liệt Chí, lúc này mới ung dung tự tại chạy tới chỗ Tổng Kỳ Cẩm Y Vệ.

Điểm mào (điểm danh) mỗi ngày, giờ Mẹo sẽ phải điểm danh, nhưng năm Vạn Lịch chớ nói Cẩm Y Vệ phải trú bên ngoài, cho dù là Cẩm Y Vệ trực thuộc cấm y thân quân Đô Chỉ Huy Sứ Ty ở kinh sư, đến giờ Mẹo vẫn có hơn một nửa ở nhà ngủ ngon.

Tần Lâm đứng đỉnh đi đường, nhìn thấy thương đội Thiếu Sư phủ đi hỗn loạn trên đại lộ, không ít người ủ rũ, tinh thần uể oải vô cùng, trong lòng chợt cảm thấy kinh ngạc, ánh mắt quét nhìn qua chợt thân thể rung lên.

- Tần ca, có chuyện gì vậy?

Lục Viễn Chí vội vàng hỏi.

Tần Lâm hí mắt như có điều suy nghĩ:

- Không có gì, dường như thấy một người quen cũ...

Đi tới nha môn Tổng Kỳ Cẩm Y Vệ, chỉ thấy bên trong bận rộn hỗn loạn, Quế Hữu Hoa lớn tiếng nói:

- Mau mau, các huynh đệ khẩn trương lên, mau mau theo bản quan đi ra ngoài làm việc, lát nữa ngàn vạn lần chớ nên để lộ...

863. Chương 863: Gian Thương Bán Nước

- Đứng để lộ ư?

Tần Lâm cười híp mắt bước vào ngưỡng cửa, hài hước nhìn Quế Hữu Hoa:

- Các người đang chuẩn bị gạt ai vậy?

Quế Hữu Hoa ngẩn ra, may nhờ da mặt tên này thật dày, vô cùng linh hoạt khéo léo, lập tức tươi cười hớn hở:

- Khỏi bẩm Tần trưởng quan, thuộc hạ nói là vụ án này có liên quan với Ma giáo,

Liên quan tới Ma giáo ư? Tần Lâm nghe đến đó chợt nở một nụ cười mỉm, giáo chủ Ma giáo đang ở bên cạnh ta đây.

Vương Quan cốc thuộc về dư mạch của Trung Điều sơn, nằm ở phía Đông Bồ Châu thành bốn mươi dặm, thuộc khu vực của bản châu. Bạch Liên Ma giáo gây ra trọng án, dĩ nhiên Tổng Kỳ Cẩm Y Vệ trú đóng bản địa không thoát khỏi trách nhiệm. Sau khi Quế Hữu Hoa nhận được tin tức của Thiếu Sư phủ không dám chậm trễ chút nào, lập tức chuẩn bị dẫn người chạy tới, lại bị Tần Lâm ngăn lại.

Tên này thâm kêu khổ trong lòng, đảo tròn đôi mắt, hơi khom lưng xuống tỏ ra quan tâm nói:

- Tần trưởng quan minh giám, đây là vụ án của Bồ Châu bản địa ta, giết gà không cần dùng dao mổ trâu, ngài cứ ngồi trong nha môn tính toán kế sách, ty chức sẽ dẫn dắt người đi tiên phong, sau đó sẽ về tường trình rõ ràng vụ án.

- Xin Tần trưởng quan an tọa, chúng tiểu nhân đi một chút sẽ trở lại.

Một tên Tiểu Kỳ làm gương xung phong.

Lại có tên Hiệu Úy tỏ ra quan tâm lo lắng:

- Trưởng quan không thấy được, không nghĩ tới, không nghe được, không làm được, chúng ta muốn thay trưởng quan thấy được, nghĩ được, nghe được, làm được. Bên ngoài nắng nóng tới mức sắp lột da, xin trưởng quan ở lại nha môn ất, bọn ty chức sẽ đi thay trưởng quan một chuyến, cũng là bổn phận phải tận trung đền nợ nước.

Người muốn tra ra sơ hở gì chứ... Tần Lâm cười thầm không ngừng, chợt sắc mặt nghiêm nghị, tay trái vung tay áo Phi Ngự phục lên, tay phải nắm quyền đặt trên ngực, tỏ ra cương quyết nói:

- Sấm sét mưa móc đều là ân trời ban, tuy rằng Tần mỗ bị cách chức lưu đầy nhưng chưa từng có nửa câu oán hận. Đây gọi là ở giang hồ xa thì phải lo lắng cho vua, cả đêm trần trọc không ngủ, không dám giải đãi lười biếng. Hiện nay có phản nghịch Ma giáo làm loạn, chính là lúc chúng ta phải đền nợ nước, Tần mỗ há có thể chịu lùi bước sau các vị?! Thà rằng liều chết báo hoàng ân, Tần mỗ sẽ đi chung với các vị!

Vào giờ phút này Tần Lâm tràn đầy chính khí, nghĩa bạc vân thiên, còn hơn cả Quan Vân Trường, Gia Cát Lượng.

Ặc một tiếng vang lên, từ Quế Hữu Hoa đến Hiệu Úy Lục Sĩ bình thường thấy đều ghen hòng, lời lên đến miệng phải nuốt trở vào. Như vậy cũng phải, về phương diện diễn kịch tối đa bọn họ chỉ được coi như ngôi sao hạng ba, Tần Lâm mới là Ảnh Đế chân chính.

Quế Hữu Hoa còn khó chịu hơn cả vừa nuốt một con ruồi, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là nặn ra một nụ cười nịnh nọt:

- Tần trưởng quan đích thân ra tuyển đầu tiêu diệt phản nghịch Ma giáo, thật sự làm cho ty chức khâm phục không thôi.

- Nói hay lắm, nói hay lắm.

Tần Lâm cười hắc hắc, vỗ vỗ vai Quế Hữu Hoa, tài diễn của lão huynh người đã có tiền bộ.

Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực cũng cười thầm không ngừng, Bạch Sương Hoa hừ lạnh một tiếng, thầm nói tên họ Quế này dám giả trò quỷ trước mặt Tần Lâm, quả thật là múa rìu qua mắt thợ. Nói về diễn kịch giả vờ, Tần Lâm chính là bậc đại hành gia. Bất quá vì sao Thánh giáo lại tập kích thương đội phủ Trương Tứ Duy ở Vương Quan cốc?

Đám quan giáo Tổng Kỳ cơ hồ dốc hết trọn ỗ, đám Tần Lâm cỡi ngựa theo sau. Ra khỏi cửa Đông Bồ Châu chợt nghe sau lưng truyền tới tiếng ồn ào huyền não, quay đầu lại nhìn thấy năm tên châu nha mã khoái đang chạy nhanh trên đường, hai đội bộ khoái và tráng ban tụt lại phía sau mấy bước.

Dù sao cũng là thân quân thiên tử, tuy rằng Cẩm Y Vệ thanh bình đã lâu nhưng tốc độ phản ứng vẫn nhanh hơn các nha môn khác không ít.

Tin tức thương đội Thiếu Sư phủ bị cướp đã truyền ra dọc theo quan đạo, khách qua đường đã sớm tránh sang hai bên lề đường. Đám cẩm y quan giáo giục ngựa thật nhanh, không tới nửa canh giờ đã tới Vương Quan cốc. Chỉ thấy đã có một ít mã khoái mặc áo đen đang tản ra bốn phía, vội vàng thu thập hàng hóa rơi vãi, cứu chữa mấy kẻ bị thương.

- Các huynh đệ Giải Châu cực khổ rồi!

Quế Hữu Hoa cười chào hỏi bọn họ.

Bộ Đầu cầm đầu chấp tay một cái:

- Quế Tổng Kỳ đến rồi, rốt cục Cẩm Y Vệ đến từ Giải Châu chúng ta đã có thể thở phào nhẹ nhõm. Đây là địa giới Bồ Châu, hết thảy xin ngài làm chủ.

Thì ra Vương Quan cốc ở Giải Châu ở phía Nam quan đạo Bồ Châu, thuộc về địa giới Bồ Châu, nhưng ở cách Giải Châu thành gần hơn một ít. Sau khi vụ cướp xảy ra bên Giải Châu cũng nhận được tin tức, đám mã khoái tới sớm hơn một bước.

Quan phủ địa phương Triều Đại Minh chủ trương thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, bình thường vụ án xảy ra ở địa giới người khác cho dù là đánh chết bọn họ cũng sẽ không chạy tới xen vào việc của người khác. Nhưng án này là thủ đoạn nhà Thủ Phụ Đại Học Sĩ Trương Tứ Duy bị cướp, nên sau khi bên Giải Châu nghe được tin này vội vàng vắt giò lên cổ chạy tới đây giúp một tay.

Người làm thương đội bị thương được chữa trị cẩn thận, bọn bộ khoái bên Giải Châu dùng kim sang được trị liệu vết thương cho bọn họ. Bọn người làm này may mắn sống sót nhưng miệng vẫn không ngừng thóa mạ bằng những lời ô uế, nói đám bộ khoái địa phương cực kỳ vô dụng, dung túng cho yêu nhân Ma giáo đánh cướp thương đội. Sau khi trở về phủ sẽ nói với lão thái gia, lão gia dạy cho quan địa phương một bài học.

Bọn bộ khoái cố gắng nhẫn nại không dám mạnh miệng, trong lòng lại cười thầm không ngừng. Từ trước tới nay Trương gia Bồ Châu các người ra ngoài đều không coi bộ khoái châu huyện chúng ta ra gì. Bảo chúng ta đi bắt giáo chủ Ma giáo quả thật hết sức nực cười, e rằng mất hết mười tám cái mạng, ngay cả vạt áo người ta cũng không chạm được.

Nãy giờ Tần Lâm vẫn lạnh lùng bàng quan, thấy tình cảnh này liền thầm nói một tiếng xấu hổ. Quả nhiên thương nhân Sơn Tây khí thế hùng hổ, sai sử quan phủ địa phương như sai sử tôi tớ, chẳng trách nào dân chúng Sơn Tây sợ như sợ cọp.

Chỉ có Bạch Sương Hoa là nghi hoặc nhất, khẽ cau mày liễu, trong lòng âm thầm suy đoán xem lộ nhân mã nào xuất thủ. Quả thật là nên dạy dỗ cho lão Trương Tứ Duy kia một chút, nhưng xuất thủ ở chỗ này thì...

Đang khi ngơ ngẩn xuất thần, nàng chợt bị Tần Lâm chọc chọc vào eo:

- Này, giáo chủ tỷ tỷ, nàng không có thuật phân thân đấy chứ?

Bạch Sương Hoa lộ ra vẻ hơi xấu hổ, thăm vận nội lực đánh văng đầu ngón tay Tần Lâm ra, trừng mắt nguýt hằm một cái:

- Người cho rằng ta là Tôn Hầu Tử sao, không phải là ta luôn luôn ở bên cạnh người sao?

Đầu ngón tay Tần Lâm bị chấn đến nổi tê dại, nhưng hằm vẫn cười hì hì xoa xoa:

- Vậy thì chưa chắc, những lúc ngủ, tắm rửa, thay quần áo, có rất nhiều khi hai ta tách nhau ra, cho nên nàng vẫn có thời gian gây án.

- Tần, Lâm!

Bạch Sương Hoa nghiêng răng nghiêng lợi, hàm hực nghiêng đầu qua chỗ khác, không để ý tới hằm nữa.

- Này, xem những kẻ bị thương kia có điểm nào khác thường.

Đột nhiên Tần Lâm phát hiện cái gì, ánh mắt sáng lên.

Bạch Sương Hoa định thần nhìn kỹ, bảy tám tên người làm thương đội còn lênh lênh đang sai sử bọn nha dịch làm đủ chuyện. Ngoài ra có năm tên người làm bị thương đang được trị liệu, một tên vai trúng tên nổ, một tên cánh tay mềm nhũn rũ xuống, trên ống tay áo còn in dấu vó ngựa. Người thứ ba vỡ đầu chảy máu, hai người cuối cùng không có ngoại thương rõ ràng, chỉ ôm ngực rên rỉ kêu đau.

- Thương tích của bọn họ... đều nằm ở nửa thân trên ư?

Bạch Sương Hoa khẽ chớp mắt một cái.

- Thông minh!

Tần Lâm vừa vỗ vỗ tay, vừa chỉ chỉ số thi thể được bộ khoái bày thành một hàng:

- Những tên người làm sống sót kia không ai bị thương tích trên chân, chứng tỏ sau khi bọn họ gặp tập kích lập tức nhanh chân chạy trốn, nhờ vậy mới giữ được tánh mạng. Trong đám thi thể có kẻ là trúng tên chết, có người ngoại trừ vết thương trúng tên, bị giẫm đạp ra, có tên trúng một đao vào cổ. Rõ ràng là sau khi bị thương không thể trốn đi, bị diệt khẩu, xem ra 'Quý giáo' động thủ rất dứt khoát.

Bạch Sương Hoa cười lạnh một tiếng:

- Làm thành cho hổ bóc lột dân chúng, thật sự là chết không có gì đáng tiếc!

- Chết không có gì đáng tiếc không nói, đáng tiếc chính là không hỏi được gì từ những kẻ còn sống.

Tần Lâm gãi gãi đầu.

Hằm đã nói đúng, Lục Viễn Chí dẫn dắt huynh đệ Hiệu Úy đi hỏi, đám người làm thương đội mới vừa rồi còn vênh vang ra oai, hiện tại sắc mặt ai nấy đều đỏ lên. Đương nhiên những kẻ không bị thương kia là kẻ thoa dầu vào lòng bàn chân chạy trốn sớm nhất, kẻ bị thương cũng là sau khi bị tập kích mau chóng chạy trốn. Về phần cuối cùng đám người Ma giáo từ hướng nào xông ra, đã làm những gì, không ai biết được.

Bạch Sương Hoa trầm mặc hồi lâu, chợt ghé vào bên tai Tần Lâm, chém đinh chặt sắt nói:

- Chắc chắn là không phải Thánh giáo ra tay.

Tần Lâm gật đầu một cái, hằm là Bạch Liên giáo có ám ký đặc thù có thể phân biệt được, giáo chủ tỷ tỷ không cần thiết lừa gạt mình, xem ra quả thật không phải là Bạch Liên giáo làm ra.

Nhìn Bạch Sương Hoa chớp chớp mắt, Tần Lâm nghịch ngợm giơ ngón tay lên, làm động tác chó có lên tiếng, dặn nàng không nên nói cho người khác biết.

Như vậy là ai đánh cướp thương đội phủ Trương Tứ Duy ở đất Tam Tấn, dám vuốt râu cọp, làm như thế có mục đích gì?

Căn cứ vào đầu mỗi người làm thương đội cung cấp, Tần Lâm chậm rãi đi tới ngọn núi mà ‘Bạch Liên giáo chủ’ đã xuất hiện, quan sát dấu chân ngựa còn để lại trên mặt đất, chợt trước mắt sáng lên, từ từ leo lên đỉnh núi, lại hí hóp mắt như có điều suy nghĩ...

- Chỉ mong tên này không phát hiện được gì, hắc và Thiếu Sư phủ có vẻ không hợp nhau.

Thỉnh thoảng Quế Hữu Hoa nhìn trộm Tần Lâm, dù là đối phương là cao thủ phá án Bạch Liên giáo nhiều lần, y cũng không muốn hấn dấn vào vụ án này.

Phong Lăng trấn, Thiếu Sư phủ.

Trương Doãn Linh Trương lão thái gia tay xoay xoay hai quả thiết đảm sáng bóng, ánh mắt tinh tường như chim ưng nhìn chăm chú vào Tôn Hữu Đạo đang quỳ, cho đến khi trán đối phương toát ra mồ hôi lạnh mới chậm rãi nói:

- Vốn là người làm mất mát hàng hóa, sẽ phải bị trừng phạt nặng nề, bất quá người đã đem lại mối làm ăn lớn. Thôi, công tội ngang nhau, đứng lên đi!

- Tạ lão thái gia khai ân!

Tôn Hữu Đạo bò dậy, nhưng vẫn một mực cung kính đứng xuôi tay.

Trương Doãn Linh xoay chuyển thiết đảm phát ra tiếng vang, nghĩ ngợi hồi lâu lại nói:

- Vì sao lần này Đồ Môn Hãn phái tới toàn là người lạ như vậy, người có nắm chắc hay không?

Tôn Hữu Đạo vội vàng trả lời:

- Nửa năm trước Đồ Môn Hãn, Đồng Hồ Ly bị Thích Kế Quang đánh cho đại bại, Hãn đình phải dời chéch đi về phía Đông Bắc hơn năm trăm dặm, vào trong trung tâm thảo nguyên nghỉ ngơi lấy sức. Đây là sứ giả do y chủ động phái ra ngoài, đã gặp bọn tiểu nhân bên ngoài Tuyên Phủ, lúc ấy còn có một bộ lạc nhỏ Mông Cổ ở đó, hắc không phải là giả. Nghe nói trong trường đại chiến kia, Na Nhan võ sĩ, quý tộc lão gia chết rất nhiều. Kể trước kia từng qua lại với tiểu nhân cũng đã tử trận, cho nên sứ giả mới lạ mặt như vậy.

- Ủm, nói như vậy cũng có đạo lý, dù sao bọn họ có tín vật của Đồ Môn Hãn.

Trương Doãn Linh tỏ ra trầm ngâm.

Tôn Hữu Đạo lại lấy lòng nói:

- Tiểu nhân cũng từng nghi ngờ bọn họ, bất quá Ba Đặc Nhĩ rất nghĩa khí, tiếp giáo chủ Ma giáo từ xa một chiêu, còn bị trọng thương... Tiểu nhân thấy bọn họ có chín thành là thật.

Được. Trương Doãn Linh đứng lên:

- Gia gia sẽ đi xem sao.

Trong khách sảnh viện thứ ba Thiếu Sư phủ, Ba Đặc Nhĩ và đám tùy tùng không nhận được đi tới đi lui, thị nữ đưa nước trà lên lại bị bọn họ hất đổ sạch:

- Trà gì mà lạt lẽo không có chút mùi vị gì, kém xa trà sữa trên thảo nguyên chúng ta.

Thị nữ luôn miệng cười bồi xin lỗi, trong bụng lại cười nghiêng ngửa, trà sữa mà người Mông Cổ uống là dùng loại trà ép thành bánh thô sơ nhất thêm sữa thêm đường chế biến mà thành. Mà trà Thiếu Sư phủ đãi khách là trà Long Tĩnh chính tông, chênh lệch trong đó không biết diễn tả thế nào, buồn cười những người Mông Cổ này như bò nhai mẩu đơn không biết hàng.

- Ba Đặc Nhĩ đừng sĩ, lão phu tới chậm, để cho người chờ lâu!

Trương Doãn Linh cười hí hóp mắt đi tới, có đám tay sai con cháu và Tào Tứ đi theo.

Ba Đặc Nhĩ thở hắt hển, hung hãn trợn trừng hai mắt:

- Trương lão thái gia, lão không có nghĩa khí với bằng hữu gì cả, Hãn Vương nhà ta làm ăn bao nhiêu lần với thương nhân Sơn Tây các người, giúp cho các người kiếm tiền đầy túi, vì vậy mới bại một phen dưới tay Thích Lão Hồ, các người lại nhìn người bằng cặp mắt chỉ biết có lợi ích như vậy.

- Ôi chao, nói gì vậy, xin dừng sĩ bớt giận trước đã! Lần này Hãn Vương các người chuẩn bị ban cho chúng ta mỗi làm ăn gì đây?

Trương Doãn Linh cười nhẹ nhàng khuyên nhủ, thương nhân trực lợi chỉ cần có mỗi làm ăn, lão không ngại chịu cho người khác mất đôi câu cho hả giận.

- Hãn Vương thua trong tay Thích Lão Hồ, binh khí áo giáp có tổn thất rất lớn, lần này chúng ta cần một vạn thanh chiến đao, hai ngàn bộ thiết giáp, hai mươi vạn mũi tên...

Ba Đặc Nhĩ báo ra số lượng kinh người, sau đó nhìn chằm chằm Trương Doãn Linh, vung tay lên:

- Dừng hàng đổi hàng, giao dịch trực tiếp, chúng ta có da dê, nhân sâm, lộc nhung, đông châu!

Kể từ sau khi quân Mông Nguyên bị trục xuất ra khỏi Tái Ngoại, thợ thầy dần dần dứt gãy truyền thừa, vào năm Vạn Lịch ngay cả nổi sắt cũng khó lòng chế tạo. Sở dĩ đại quân Mông Cổ vẫn chúng ta duy trì sức chiến đấu cường thịnh như vậy toàn là dựa vào bọn thương nhân bán nước như Trương Doãn Linh cung cấp vũ khí cho bọn họ. Võ sĩ Mông Cổ chính là dùng vũ khí bọn Trương Doãn Linh bán ra để tàn sát quân dân Đại Minh nơi biên quan!

864. Chương 864: Từ Không Sinh Có

Ở giữa Sơn Tây Giải Châu và Ấp An là một tòa Ty Diêm thành quy mô không lớn, bởi vì thời Tống Nguyên từng lập Vạn Ty ở chỗ này, cho nên còn gọi là Vạn Thành. Phía Nam Ty Diêm thành, Bắc Trung Điều Sơn chính là Diêm Hồ sương khói mịt mờ, ruộng phơi muối từng ô vuông ngang dọc như dệt cửu, sản xuất muối Hà Đông tiêu thụ trong hải nội. Vào thời kỳ Đường Tống cực thịnh, ích lợi của sản lượng muối tối đa chiếm tới một phần sáu thu nhập của quốc khố.

Vào năm Vạn Lịch, Thiểm Tây phát hiện nhiều diêm tinh hơn, duyên hải Đông Nam thịnh hành dùng nước biển nấu muối phơi muối, muối Hà Đông không còn tiêu thụ nhiều như trước, không ít ruộng muối nằm hoang phế như gọi lại thời kỳ quá khứ huy hoàng.

Bất quá Tây Điều cổ trấn ở giữa bờ Nam Diêm Hồ và Trung Điều Sơn cũng không vì thế mà trở nên tiêu điều. Trên đường phố người đến người đi, thỉnh thoảng có thương đội thật dài đi ngang qua, xe ngựa rỗng rỗng thật dài, mỗi khi đến giờ cơm khách nhân ngồi đầy một số tửu quán quán cơm bên đường.

Phía Bắc Bồ Châu là quan đạo thông từ Đại Đồng sang Bắc Diêm Hồ, Tây Điều nằm ở giữa Diêm Hồ và Trung Điều Sơn cũng không phải là thương lộ lui tới náo nhiệt, vì sao đến nay vẫn duy trì phồn vinh?

Câu trả lời nằm ở những dây lán trại nằm san sát nhau bên ngoài trấn, lửa trong lò nóng hổi tấp hơi nóng vào mặt đám thợ rèn, những tiếng gõ búa leng keng vang lên dày đặc một mảnh. Thỉnh thoảng có người dùng kìm gấp sắt nung đỏ nhúng vào trong nước, giữa tiếng xèo xèo khói trắng bốc lên mù mịt.

Nghe nói nước Diêm Hồ dùng để rèn, có thể giúp cho binh khí sắc bén hơn.

Mấy chục trên trăm lò rèn sản xuất ra thật nhiều binh khí, không chỉ có cung ứng cho quân đóng ở vùng biên giới Sơn Thiểm, còn bán ra dân gian kiếm lợi. Tuy rằng triều đình cấm chỉ dân gian có áo giáp, trường mâu và nỏ cứng, nhưng cũng không cấm chỉ đao kiếm và tên.

Khí giới quân dụng do Đô Chỉ Huy Sứ ty Kinh Lịch ty Sơn Tây cai quản, hàng năm chia làm ba chuyến áp tải đến các nơi đóng quân như Đại Đồng, Nhậm Môn quan sử dụng. Khí giới dân sự dựa vào các thương đội thương nhân Sơn Tây vận chuyển khắp nơi trên cả nước.

Ở một tòa đại viện phía Tây trấn, mấy tên ác ôn để ngực áo mở phanh ra mắt hổ chăm chăm, sắc mặt vênh vang, phàm người nào tới gần một chút liền bị bọn họ đuổi đi xa xa.

Trong đại viện, thương đội Thiếu Sư phủ đang bốc dỡ hàng hóa, mọi người cực kỳ cẩn thận, bởi vì hai tên quản gia Thiếu Sư phủ, Tào Tứ và Tôn Hữu Đạo đã tới, chuyện này là vô cùng hiếm có.

Ngoài ra còn có mấy tên tráng hán mặt tròn chân đeo vòng. Những người nào làm việc ở đây lâu sẽ nhớ cơ hồ năm nào cũng thấy đám người hung thần ác sát này, sau đó khôi giáp binh khí rên ra sẽ được thương đội chở đi.

Về phần rốt cục hàng hóa được vận chuyển tới nơi nào, đám thợ cũng đoán ra được tám chín phần, chỉ bất quá chuyện như vậy không ai dám nói loạn. Thiếu Sư phủ chính là trời, là đất, ai ăn gan hùm mặt gấu dám đối nghịch với Trương lão thái gia?

- Đây toàn là thiết giáp và chiến đao thương hạng ư?

Ba Đặc Nhĩ nhìn những bao vải đang được chất lên xe bèn chớp chớp mắt, dường như có vẻ không tin, gõ đình thúc ngựa hỏi:

- Có thể cho chúng ta xem hàng qua hay không?

Tôn Hữu Đạo nở một nụ cười cười bởi đang định nói chuyện, Tào Tứ có lòng phô trương trước mặt khách quý, bèn rút yêu đao ra chém vào một bao vải. Tiếng va chạm kim loại vang lên leng keng, bao vải bị chém rách lộ ra lớp rơm lót bên trong, phía dưới có ô quang lấp lánh.

Các võ sĩ Mông Cổ khê hô lên vui mừng. Yêu đao Tào Tứ chém xuống, chỉ để lại bề mặt khôi giáp một vết hằn trắng không sâu lắm, có thể thấy được chất liệu cực tốt.

- Tốt, tốt lắm.

Ba Đặc Nhĩ cười ngoác miệng rộng đến tận mang tai:

- Có những binh khí cùng áo giáp này, Đại Hãn nhà ta nhất định sẽ khôi phục như xưa, quyết một trận thư hùng với Thích Lão Hổ.

Tào Tứ cùng Tôn Hữu Đạo gật đầu khen phải, mua bán chính là mua bán, chỉ cần kiếm tiền là được, không cần biết Đồ Môn Hãn và Thích Kế Quang đánh nhau ai chết ai sống.

Có vài tên thợ nghe vậy cảm phần bất bình, bọn họ có con em phục vụ trong quân đội triều Minh, nghĩ đến chỗ đến của sổ binh khí áo giáp này, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng khó chịu. Ngặt vì Thiếu Sư phủ gốc gác sâu nặng vững vàng, quan trường Sơn Tây che chở cho nhau, nên dù trong lòng bọn họ khó chịu cũng chỉ có thể giận mà không dám nói gì.

Vào lúc này trên lầu hai một khách sạn gần đó, một cánh cửa sổ mở ra, mái hiên che kín ánh sáng, bên trong cửa sổ tối đen từ bên ngoài nhìn không rõ, chẳng qua là thỉnh thoảng có ánh kính phản quang chợt lóe rồi biến mất.

- Trương Doãn Linh mắc bẫy rồi!

Trương Tử Huyền cười lạnh để ống nhòm xuống.

Doãn Tân Thương thấy thềm nhìn nhìn ống nhòm, khen ngợi:

- Có vật này, chủ tướng chỉ huy, thám báo điều tra cũng có thể làm chơi ăn thật, quả thật Tần huynh xảo đoạt thiên công.

Trương Tử Huyền khê mỉm cười, nghe người khác tán dương Tần Lâm nàng cảm thấy rất tự hào, phu quân ta chính là ưu tú như vậy đó, bèn đưa ống nhòm cho Doãn Tân Thương.

Du Thất cười bởi:

- Hay cho kẻ Vô Trung Sinh Hữu (Từ không sinh có) của tiểu thư, con chó già Trương Doãn Linh kia có nằm mơ cũng không nghĩ ra chúng ta lại gặp chiêu này.

- Đối nhưng không phải là đối, thật ra đối cũng là Thiếu Âm, Thái Âm, Thái Dương.

Doãn Tân Thương đặt ống nhòm trở lại bàn:

- Hư hư thật thật, thật thật giả giả, trong bảy phần thật lại chen lẫn ba phần giả, quả thật khiến cho người ta khó lòng đề phòng. Người Mông Cổ chính tông nếu giả bao đổi quen thuộc tình thế Tái Ngoại, lại nắm tín vật Đồ Môn Hãn trong tay. Tập kích bất ngờ ở Vương Quan cốc chính là nửa thật nửa giả, lấy giả che thật, Trương Doãn Linh gian xảo tới mức nào cũng phải trúng diệu kế của tiểu thư.

Đó không phải là sứ giả Ba Đặc Nhĩ của Đồ Môn Hãn, mà là Thần Tiên Thủ Triết Biệt Thổ Mặc Đặc bộ giả trang!

Trước khi Trương Tử Huyền ra kinh đã gửi một phong thư của Từ Văn Trường đến Quy Hóa thành, dĩ nhiên Tam Nương Tử không dám không tuân, lập tức phối hợp hành sự.

Đồ Môn Hãn, Đồng Hồ Ly bị Thích Kế Quang đánh cho rằng rơi đầy đất, may nhờ Vạn Lịch hạ thánh chỉ ban sư, hai tên này mới thoát được một kiếp, Hãn đình phải dời sâu vào thảo nguyên năm trăm dặm, liên lạc với Trung Nguyên càng thêm khó khăn.

Triết Biệt nói hai vị này cấp tốc mua quân giới để khôi phục lực lượng như xưa, đây cũng là thật. Chỉ bất quá sứ giả chân chính tới nửa đường đã bị Tam Nương Tử phái người cướp giết, đoạt tín vật Đồ Môn Hãn, đổi người thành đám Triết Biệt.

Đến đây chuyện đã có năm phần nắm chắc, trong lúc Trương Doãn Linh lão gian cự hoạt còn đang do dự chưa chịu mắc bẫy, Doãn Tân Thương đề nghị thêm dầu vào lửa. Vốn trong trận tập kích ở Vương Quan cốc Trương Tử Huyền không có luyện qua võ công, thương tích trên vai Triết Biệt chính là do y lén lút dùng đao đâm vào.

Có màn kịch này, phe Thiếu Sư phủ càng thêm tin tưởng Triết Biệt, quả nhiên trúng kế.

- Lão thất phu Trương Doãn Linh, lão nhất định phải chết!

Trương Tử Huyền lạnh lùng cười một tiếng, hắng giọng nói:

- Mọi sự đã sẵn sàng chỉ còn chờ cơ hội, hiện tại rốt cục ta đã có thể đi gặp Tần Lâm. Doãn tiên sinh, Du Thất, hai người các người chạy tới Giáng Châu vệ trước, phối hợp với Âu Dương tướng quân chặn đường thương đội!

Có rất ít người biết, Chỉ Huy Sứ Giáng Châu vệ Âu Dương Bằng năm xưa bị hạ ngục chờ chết. May nhờ Trương Cư Chính cứu mạng, cho nên khi Trương Tử Huyền tìm tới cửa, Âu Dương Bằng không chút do dự đáp ứng phái binh chặn đường thương đội Thiếu Sư phủ.

Trương Tử Huyền dẫn dắt bốn tên hộ vệ chạy tới Bồ Châu, cảm thấy rốt cục đã âm thầm an bài thỏa đáng, đã tới lúc có thể gặp mặt Tần Lâm, cước bộ của nàng liền tăng nhanh mấy phần.

Trên cầu phao Bồ Tân Độ Hoàng Hà, tiếng tù và ư ư thê lương vang vọng ra xa. Từng hàng phiến tăng Tây Tạng chấp tay chữ thập, miệng đọc sáu chữ chân ngôn Ức Ma Ni Bá Mê Hồng, phạm âm vang vang, hương hoa bay múa đầy trời.

Mười sáu con bò Tây Tạng thuần trắng kéo một chiếc xe tay, trên che lọng vàng, màn trướng bằng lụa vàng phất phơ trong gió. Trên ghế dài sen là một vị đại đức cao tăng da dẻ đen mun, chỉ có đôi lông mày trắng như tuyết, chính là Đại Tuyết sơn Trát Luận Kim Đỉnh tự Uy Đức Pháp Vương!

Uy Đức Pháp Vương từ Thanh Hải tới, trải qua tám trăm dặm Tần Xuyên đến Bồ Châu, chuẩn bị Bắc thượng kinh sư triều kiến.

Pháp Vương từng được triều đình sắc phong, hưởng chi đương kim thiên tử Vạn Lịch và Lý Thái hậu đều hết sức tin theo Phật giáo, cho nên nghe Pháp Vương sắp tới, sĩ thân toàn thành đều ra khỏi thành nghênh giá.

Tri Châu Bồ Châu họ Hoàng, xa xa thi lễ về phía pháp giá:

- Uy Đức Pháp Vương quang lâm, bản châu Hoàng Chí Liêm cung kính bồi tiếp, mời vào trong dịch quán nói chuyện.

Uy Đức Pháp Vương lão tăng nhập định như trước không thêm để ý, khiến cho Tri Châu buồn bực trong lòng.

Ngoài Tri Châu chính là sĩ thân bản địa, lão thái gia Thiếu Sư phủ Trương Doãn Linh không nhường ai địa vị cầm đầu, tay xoay xoay thiết đảm, bật cười ha hả:

- Uy Đức Pháp Vương pháp giá Trung Nguyên, lại muốn phổ độ chúng sanh, lão Trương ở chỗ này xin có lễ.

Lần này Uy Đức Pháp Vương lại khác, lập tức phất tay một cái, chúng đệ tử ghì mình bò dừng xe lại, lão đứng lên từ trên ghế dài sen, chậm rãi từ từ đi xuống, nụ cười khả ái:

- Thiện tai, thiện tai, Trương lão thí chủ càng già càng khỏe, bản tăng hết sức vui mừng, ngày mai sẽ tụng ba quyển Đại Tạng kinh cầu phúc cho lão thí chủ.

Có kẻ không biết nông sâu thè lưỡi thật dài thầm nói mặt mũi của Thiếu Sư phủ thật lớn, Pháp Vương không thêm liếc mắt nhìn Tri Châu lần nào, lại cười cười nói nói với Trương lão thái gia, chẳng lẽ là coi trọng con trai lão là đương kim Thủ Phụ Đại Học Sĩ?

Ngay từ lúc trước Trương Tứ Duy nhập các, Trương Doãn Linh và Uy Đức Pháp Vương quen biết đã lâu, mặc dù Pháp Vương có thần thông hàng long phục hổ, nhưng muốn chống lại Hoàng giáo vẫn phải dựa vào hàng ngàn hàng vạn đạo kiếm mà nói chuyện, muốn làm việc này chỉ có Trương lão thái gia. Thật ra hai người bọn họ đã cùng một giuộc với nhau từ sớm, Uy Đức Pháp Vương làm ăn với Trương Doãn Linh cũng giống như Đồ Môn Hân, Đồng Hồ Ly vùng Tái Ngoại.

Tần Lâm nghe thấy động tĩnh, cũng dẫn người chạy tới thăm người quen cũ, cùng Bạch Sương Hoa, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực chen chúc trong đám người.

- Lão lừa trọc này!

Cừu nhân gặp nhau lập tức đỏ mắt, trong đôi mắt băng hỏa giao dung của Bạch Sương Hoa lập tức bùng lên ngọn lửa, sát ý phóng lên cao.

Uy Đức Pháp Vương chợt cảm thấy như có kim đâm vào lưng, lão là Pháp Vương Tây Tạng Mật tông đương đại, có một số pháp môn quý bí, giác quan thứ sáu hết sức bén nhạy so với người thường, lập tức nhìn về phía Bạch Sương Hoa.

- Ôi chào không tốt!

Tần Lâm vội vàng kéo Bạch Sương Hoa ra sau lưng mình, che giấu giáo chủ tỷ tỷ, sau đó nhìn về phía Uy Đức Pháp Vương

Tại sao muốn ta trốn? Bạch Sương Hoa không hiểu vì sao, thậm chí nói vô công bản giáo chủ và Uy Đức Pháp Vương cũng chỉ chênh lệch một ly, hà tất sợ lão?

- Tần Lâm? Tần Lâm!

Uy Đức Pháp Vương bật cười ha hả, từ xa chỉ một cái:

- Tần thí chủ, đã lâu không gặp vẫn mạnh khỏe chứ? Từ lúc chia tay ở Quy Hóa thành, năm tháng trôi qua như nước chảy không dấu vết, Tần thí chủ tựa hồ đã trải qua không ít tang thương, như có thể khám phá hồng trần, vì sao không vào cửa Phật ta?

Dân chúng không biết Tần Lâm là người thế nào, thấy hần tuổi còn trẻ đã có thể luận giao với đại nhân vật như Uy Đức Pháp Vương, nhất thời bàn tán xôn xao.

Tần Lâm bật cười ha hả:

- Sát nghiệt ta quá nặng, lừa trọc chết dưới Tú Xuân đao nhiều không đếm xuể, làm sao có thể vào được cửa Phật?

- Bỏ xuống đồ đao lập địa thành Phật.

Uy Đức Pháp Vương nheo mắt lại.

Tần Lâm nhìn chăm chăm đối phương, từ từ lắc đầu một cái:

- Trong tay Pháp Vương không đao nhưng trong lòng có đao, không biết có thành Phật được hay không?

Ngươi! Ánh mắt nặng bằng non thái của Uy Đức Pháp Vương chạm vào ánh mắt sắc bén của Tần Lâm giữa không trung, hai bên đều cảm thấy mắt đau nhói.

Vốn là Uy Đức Pháp Vương có thái độ hết sức cao ngạo, nhưng sau khi đối đáp vài câu với Tần Lâm lập tức trở nên phân thần, khí thế ngất trời trước đó vô hình chung giảm đi vài phần. Sau đó Tri Châu Hoàng Chí Liêm và sĩ thân toàn thành cố ý cử hành tiệc chay trong vườn hoa, Pháp Vương thủy chung lộ vẻ buồn bực.

Vốn cao nguyên Thanh Tạng ở xa xôi, tin tức từ Trung Nguyên truyền tới hết sức chậm chạp. Uy Đức Pháp Vương ở Đại Tuyết sơn nghe nói Tần Lâm bị cách chức đầy tới Quỳnh Châu, tương đương với Vạn Lịch tự tay trừ đi một cường địch trong triều thay lão. Vì vậy lão lập tức thu thập hành lý, hào hứng vào kinh thành triều kiến, chuẩn bị hoàng dương Phật pháp một phen trước mặt hai mẹ con Lý Thái hậu và Vạn Lịch vốn vô cùng kính ngưỡng Phật giáo.

Uy Đức Pháp Vương đi tới nửa đường, Tần Lâm đã đổi từ Quỳnh Châu Bá Hộ Sở sang Cẩm Y Vệ Bồ Châu thành lập công chuộc tội. Pháp Vương vừa tới Bồ Châu liền đụng đầu oan gia ngày trước, hai người vừa đối mặt lập tức dùng miệng lưỡi sắc bén giao tranh, sau một hiệp tạm thời bất phân thắng bại.

Tuy rằng Uy Đức Pháp Vương ngồi trên cao được hàng ngàn hàng vạn người quỳ lạy đánh lễ, nhưng trong lòng Pháp Vương hiểu rất rõ ràng, tên Tần Lâm này rất khó đối phó, thành bại chuyến đi Trung Nguyên lần này dường như không nắm chắc nhiều như trước nữa.

Trương Doãn Linh không ngừng xoay xoay thiết đảm trong tay, từ thần sắc của lão bằng hữu đã nhìn ra vài phần. Thừa dịp đám sĩ thân bận đối phó các vị đệ tử đời thứ hai Trát Luận Kim Đỉnh tự, không ai chú ý bên này, bèn thử thăm dò hỏi:

- Pháp Vương, ngài và họ Tần có cừ oán gì vậy? Không đối gạt Pháp Vương, khuyến tử là Thủ Phụ Đại Học Sĩ, cũng không hợp với hần.

- Thì ra là lệnh lang đã cách chức lưu đầy Tần Lâm ư?

Đôi mày bạc của Uy Đức Pháp Vương nhướng lên, lập tức cười vui vẻ:

- Trương lão thí chủ, bản tăng phải đa tạ lão rồi!

865. Chương 865: Ái Tình Đồng Giới

Trong lòng Uy Đức Pháp Vương, dù Tần Lâm lợi hại như thế nào đi nữa cũng chỉ là một cảm y vô thần, không thể nào chống lại được Thủ Phụ Đại Học Sĩ. Nếu Trương Tứ Duy và Tần Lâm có cừ oán, mình cũng không cần lo lắng tới tên Tần Lâm này nữa.

Trương Doãn Linh khẽ mỉm cười, không tiện nói rõ Tần Lâm bị cách chức cũng không phải là nhờ công của Trương Tứ Duy, hàm hồ đáp mấy câu, lại nói:

- Khuyến tử cầm quyền trong triều, một tấm lòng trung có nhật nguyệt chiếu soi, thế nhưng có dư nghiệt Giang Lăng đảng trong triều vu khống hãm hại. Pháp Vương gặp Thái hậu và bệ hạ, xin nhân cơ hội khéo léo giải thích giúp khuyến tử đôi câu, trên dưới Trương gia vô cùng cảm kích.

Không phải là Trương Doãn Linh thật lòng muốn giải thích cho Trương Tứ Duy, thật sự là lão muốn lợi dụng trò buôn thần bán thánh của Pháp Vương để củng cố quyền lực của con mình. Lý Thái hậu và Vạn Lịch thay đổi đường lối tôn sùng Đạo giáo của Gia Tĩnh đế, hai mẹ con đều vô cùng tin tưởng Phật giáo, Uy Đức Pháp Vương rất dễ dàng tìm được cơ hội.

Chỉ nghe qua Uy Đức Pháp Vương lập tức hiểu được ý của Trương Doãn Linh. Lão luôn miệng đáp ứng, cũng hy vọng có thể câu thông qua lại ngấm ngấm với Trương Tứ Duy, từ đó đạt thành mục tiêu chuyển đi Trung Nguyên lần này.

Suy nghĩ một chút, Uy Đức Pháp Vương cau đôi mày bạc, tỏ vẻ do dự nói:

- Mới vừa rồi lão nạp nhìn thấy bên cạnh Tần Lâm có một tên thân binh Hiệu Úy rất giống giáo chủ Ma giáo. Họ Tần là cầm y võ quan, chuyên đối nghịch cùng Ma giáo, vì sao hắn lại đi chung với giáo chủ Ma giáo?

Trương Doãn Linh cả kinh thất sắc, thương đội trong phủ lão chính là bị Bạch Liên giáo chủ đánh cướp, hiện tại nghe vậy vô cùng nôn nóng, kéo kéo ống tay áo Uy Đức Pháp Vương:

- Pháp Vương có nhìn lầm chẳng, chuyện này quan hệ tới tài sản tánh mạng Trương mỗ, kính xin Pháp Vương mau nói.

- Bần tăng từng giao thủ với giáo chủ Ma giáo, hắn sẽ không nhìn lầm. Huống chi trừ ma nữ kia, Trung Nguyên còn có mấy người có sát khí có thể làm cho bần tăng cảm thấy như kim đâm vào lưng?

Uy Đức Pháp Vương dứt lời liền nhớ ra cái gì đó, chợt hiểu ra:

- Không trách lúc ở Quy Hóa thành, ma nữ kia đối nghịch với bần tăng khắp nơi, thì ra hai người bọn họ đã sớm cấu kết bất chính với nhau.

Đây là Uy Đức Pháp Vương nghĩ oan cho Tần Lâm, đừng nói lúc trên thảo nguyên, cho dù là bây giờ, Bạch Sương Hoa cùng Tần Lâm cũng còn chưa tới mức ‘cấu kết bất chính’.

Keng... thiết đảm trong tay Trương Doãn Linh rơi xuống đất, thiếu chút nữa trúng ngón chân mình.

Trong lúc Uy Đức Pháp Vương phân tâm lo âu trong tiệc chay, Tần Lâm về đến nhà cũng cảm thấy tâm thần không yên, đi qua đi lại trong sảnh một lúc lâu. Hắn cảm thấy thật mạnh suýt chút nữa bật máu, mắt dần dần trở nên đỏ ngầu, biểu lộ hung hăng giống như muốn ăn thịt người.

‘Hừ, chỉ là một Uy Đức Pháp Vương cũng đáng để cho người sợ hãi như vậy sao?’

Bạch Sương Hoa bĩu môi, thật ra trong lòng rất muốn trấn an Tần Lâm, cuối cùng đã quen thái độ lạnh lùng, không thể nào nói ra miệng được.

Không ngờ rằng Tần Lâm lập tức chọc vào tổ ong vò vẽ, giận nói:

- Rõ ràng hết thấy chỉ tại nàng, hiểu đúng sinh cường không biết kèm chế, chọc cho lão lừa trọc chú ý...

- Ta, ta...

Bạch Sương Hoa uất ức vô cùng, mím môi thật chặt run rẩy. Trong lúc đám Hiệu Úy Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực tìm đập thành thịch, e sợ giáo chủ Ma giáo dùng đòn nổi giận, thỉnh thoảng nàng giậm chân một cái, lạnh lùng xoay người rời đi.

Trời ơi, nền đá xanh đã bị nàng giậm vỡ nát! Các huynh đệ Hiệu Úy nhất tề thè lưỡi thật dài, có kẻ linh lợi như Lục mập không khỏi âm thầm nghĩ ngợi trong lòng, vì sao biểu hiện vừa rồi của giáo chủ Ma giáo giống như tiểu tức phụ bị chọc giận vậy?

Ôi... Tần Lâm đưa tay ra muốn gọi Bạch Sương Hoa lại, nhưng nàng đã sớm đi xa, không nghe thấy Tần Lâm kêu gọi, cũng không nhìn thấy sắc mặt hắn tràn đầy buồn khổ cùng lo lắng.

Từ giữa Ngọ đến chạng vạng tối, mấy canh giờ Tần Lâm thủy chung nóng nảy vạn phần, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cũng bị không khí khác thường này làm cho kinh hãi, trong lòng nơm nớp không yên, không biết vì sao Tần Lâm lại thay đổi tính tình như vậy.

- Không được!

Tần Lâm chợt vỗ đùi, tựa hồ vừa đưa ra một quyết định quan trọng nào đó. Sau đó hắn lấy bản đồ ra, dùng bút xanh đỏ khoanh khoanh điểm điểm trên Bồ Châu, Vương Quan cốc, Tây Diêu trấn. Cuối cùng lại đặt bút lên bản đồ vạch một đường dọc theo quan đạo dẫn từ Bồ Châu đi thông Thái Nguyên.

- Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực, thu thập một chút, chúng ta đi đường suốt đêm!

Tần Lâm ra lệnh một tiếng.

Chúng thân binh Hiệu Úy cũng không hỏi Tần Lâm muốn làm gì, nhanh chóng thu thập hành trang chuẩn bị ngựa. Sắc trời mới vừa trở nên tối, bọn họ mở ra đại môn chuẩn bị lên đường.

Tần Lâm cỡi Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử, mới ra cửa liền dừng lại, hai tay ghì chặt dây cương ngồi sững sờ trên lưng ngựa. Kề đó vẻ lo buồn trên gương mặt hắn tan thành mây khói, biến thành vui mừng vô tận.

Bốn tên hộ vệ đeo đao phân ra trái phải, xuất hiện một người ngọc cười lúm đồng tiền như hoa, chính là Trương Tử Huyền đã ly biệt nhiều ngày!

- Tần huynh, huynh có khỏe không?

Trương Tử Huyền mặc một bộ áo dài lụa màu đen, lưng thắt dây lưng bằng tơ dệt, đầu đội phượng cân che giấu mái tóc, tay phe phẩy chiếc phiến nan vàng. Nếu nhìn qua cứ ngỡ là một vị công tử anh tuấn, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy môi đỏ như son, mặt tròn xoe nửa mừng nửa giận, rõ ràng là một giai nhân.

Tần Lâm lập tức tung mình xuống ngựa xông tới không nói lời gì, ôm chặt người ngọc vào lòng. Vốn hắn vẫn tưởng rằng Trương Tử Huyền đã lâm vào nguy hiểm, lúc này bất ngờ thấy nàng xuất hiện trước mặt, nỗi vui này thật sự không phải là tầm thường.

- Ngoài đường, nơi đây là ngoài đường kia mà!

Sắc mặt Trương Tử Huyền đỏ bừng, ra sức đẩy Tần Lâm.

Chúng ta không nhìn thấy gì cả... Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cùng nhau xoay lưng lại.

- Thật sự chẳng ra gì...

Một lão Tú Tài qua đường phát tay áo, nói với giọng chua lét:

- Không ngờ rằng ái tình đồng giới cũng dám công khai trước bàn quan thiên hạ, quả thật là thời thế suy đồi.

Tần Lâm nhất thời ngơ ngác không hiểu, Trương Tử Huyền cũng không nói gì, hai người nhìn nhau mỉm cười, nắm tay nhau chạy vào trong phủ như một làn khói. Phía sau là Lục mậ, Ngưu Đại Lực cùng huynh đệ quan giáo cười âm lên một mảnh.

Bạch Sương Hoa bị Tần Lâm quát mấy câu tâm trạng rất xấu, sắc mặt bao phủ một làn sương lạnh, bước chân vội vã trở về phòng, ngồi trên giường tỏ ra vô cùng buồn bực.

Cát Phương, Thái Bình ngơ ngác nhìn nhau, không hện mà cùng thè lưỡi. Chúng ta hầu hạ vị tiểu thư này cẩn thận, chỉ sợ cũng chỉ có Tần trưởng quan có thể chọc cho nàng tức giận như vậy.

Hai người bọn họ bị phất tới hầu hạ Bạch Sương Hoa, cho dù là bọn họ có bao nhiêu thủ đoạn, gian xảo tới mức nào cũng không giở được trò gì dưới tay vị giáo chủ Ma giáo này. Nên không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn làm thị nữ, chung sống lâu ngày dần dần đoán được e rằng thân phận tiểu thư không giống tầm thường.

866. Chương 866: Hàn Mai Ngạo Sương

Nếu là thiên kim tiểu thư nhà quan bình thường sẽ không dám gọi thẳng tên Chu Dực Quân của đương kim Hoàng đế trong lúc nói chuyện, lúc nói tới đại quan trong triều cũng tỏ vẻ hết sức khinh thường.

Lúc này thấy Bạch Sương Hoa buồn buồn không vui, Cát Phương và Thái Bình không dám nói nhiều, rất biết điều thối lui ra khỏi phòng.

- Tên khốn Tần Lâm này, dám... dám đối với bản giáo chủ như vậy...

Bạch Sương Hoa oán hận siết chặt nắm tay, dường như muốn phát tác mà không được. Lúc trước Tần Lâm đã từng làm chuyện quá đáng hơn nữa, chuyện hôm nay thật ra cũng không đáng kể gì.

Nàng cảm thấy uất ức trong lòng bèn ngồi tĩnh tọa vận công trên giường, chỉ cảm thấy tâm huyết sôi trào, hơi thở dồn dập khó lòng dần được. Không thể làm gì khác hơn là ý thủ Đan Điền tâm không tạp niệm, đóng lại lục thức chuyên tâm luyện công. May là như vậy, trước kia một canh giờ là có thể vận chuyển ba mươi sáu đại tiểu chu thiên, lúc này tốn chừng hai ba canh giờ, đến khi sắc trời đã tối mới thu công.

Công hành viên thông, tâm trạng khá hơn nhiều, giáo chủ tỷ tỷ cần cần đôi môi:

- Tên Tần Lâm kia từ trước tới nay chưa hề nổi nóng như vậy, chẳng lẽ là thật sự có chuyện gì khẩn yếu? Thôi, hãy đi tìm hắn để hỏi cho rõ ràng.

Còn chưa đi đến phòng khách, chợt nghe ngoài cửa truyền tới tiếng cười cợt. Bạch Sương Hoa còn đang kinh ngạc, đã thấy Tần Lâm cùng Trương Tử Huyền nắm tay mà vào. Vẻ nóng nảy lo buồn trên mặt Tần Lâm đã tiêu tan, trở nên rạng ngời hơn hớn. Người ngọc đi bên cạnh hắn không chỉ có dung mạo tuyệt mỹ, hơn nữa khí chất cao quý, đầu mày cuối mắt lộ ra vẻ bác học uyên thâm.

Bạch Sương Hoa nhất thời đứng ngây người ra tại chỗ, tiến cũng không được, thối cũng không xong, đôi môi mấp máy vài cái, không biết nên nói cái gì cho phải.

Cho dù là Tần Lâm da mặt dày, thấy vậy cũng không khỏi chợt dạ, cười khan một tiếng:

- Ấc, để ta giới thiệu cho các nàng, vị này...

Lời còn chưa nói hết, Trương Tử Huyền đã tiến lên mấy bước nắm tay của Bạch Sương Hoa, yêu kiều cười nói:

- Vị này chính là Bạch Sương Hoa Bạch tỷ tỷ nổi danh thiên hạ sao? Gió thổi liễu đưa lay bóng nguyệt, sương hoa lạnh lẽo đầm tuyết mai, phong thái tỷ tỷ như hàn mai ngạo sương, làm cho tiểu muội vừa gặp đã xiêu lòng.

Chỉ thấy lúc này hai nàng đứng cạnh nhau, Bạch Sương Hoa là băng sơn mỹ nhân, quả thật như hàn mai ngạo sương. Trương Tử Huyền phong tư cao nhã, có thể so với ánh trăng, quả thật là nửa cân tám lạng.

Thái độ Bạch Sương Hoa có vẻ không được tự nhiên, hậm hực nói:

- Tần phu nhân nói đùa rồi, nàng là đường đường thiên kim tướng phủ, ta chẳng qua là phản nghịch Ma giáo bị triều đình treo giải thưởng tập nã, danh xưng tỷ muội này thật sự không dám đảm đương.

- Tỷ tỷ dẫn dắt mấy chục vạn giáo chúng hoành hành giang hồ, làm trên dưới triều đình ăn ngủ không yên, quả thật như phượng vu cửu thiên. Muội muội trong khuê các nghe được đại danh, chỉ cảm thấy bội phục vô cùng, hận không thể học theo, tỷ tỷ cần gì phải quá khiêm như vậy?

Trương Tử Huyền cười khê vuốt lưng bàn tay của Bạch Sương Hoa, lại quay đầu nhìn Tần Lâm:

- Còn nữa, trước khác nay khác, vật đổi sao dời, đây gọi là tạo hóa trêu người, tương lai có lẽ...

Trương Tử Huyền nói tới chỗ này chợt cười mà không nói, đáy mắt mơ hồ thoáng hiện hàn quang. Trước tiên là nói về Bạch Sương Hoa hoành hành giang hồ làm triều đình trên dưới ăn ngủ không yên, còn nói muốn 'học theo', mới nghe qua tựa hồ thiên kim khuê các ước mơ thảo mãng giang hồ, thật ra ẩn hàm thâm ý trong đó.

Nếu như có Doãn Tân Thương hoặc là Du Thất ở chỗ này, sợ rằng sẽ âm thầm run lên cầm cập.

Tần Lâm từ lo lắng trở thành mừng rỡ, tâm trạng kích động nên không để ý đến, tự nhiên hiểu sai ý, tên này sờ mũi cười khan hai tiếng.

Dung nhan lạnh lẽo như núi băng của Bạch Sương Hoa cũng lộ ra vẻ xấu hổ, càng thêm xinh đẹp hơn cả bình thường, một mực cắn môi không nói nửa lời.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực luôn e sợ thiên hạ không loạn, giờ phút này lại không dám ho một tiếng. Một vị thiên kim tướng phủ, một vị giáo chủ Ma giáo, chỉ có Tần trưởng quan mới đủ sức đối phó.

Tần Lâm cảm thấy không khí có vẻ ngọt ngào, vội vàng nhìn quanh quất:

- Đúng rồi, người giả dạng làm giáo chủ tỷ tỷ tập kích thương đội Thiếu Sư phủ ở Vương Quan cốc, chính là Tử Huyền nàng phải không?

- Không sai.

Trương Tử Huyền vuốt cằm mà cười, kể lại hết thấy chuyện đã xảy ra.

Tần Lâm giậm chân kêu khổ:

- Trời ơi, vì sao không thương lượng với ta trước?!

Sao hả? Trương Tử Huyền khê nhượng đôi mày dài tận tóc mai, theo như nàng thấy, kế hoạch của mình cho tới bây giờ là vô cùng thuận lợi.

Vì sao nàng không thông báo trước cho Tần Lâm? Nàng thân là thiên kim tướng phủ, hành động này là vì báo thù cho cha và Đại ca. Tần Lâm lừa gạt đình trượng, giữ cho Giang Lăng tướng phủ không bị tịch biên gia sản, Trương Tử Huyền cảm thấy phu quân đã làm thay mình rất nhiều. Cho nên nàng rất muốn mình tự tay bố trí lần này, lấy thân phận con gái Trương Cư Chính trút ngọn lửa phục thù vào đầu Trương Tứ Duy.

Lại thêm mọi hành động của Tần Lâm ngoài sáng bị Trương Doãn Linh đặc biệt chú ý, Bồ Châu lại là giang sơn của riêng Trương Tứ Duy vững như tường đồng vách sắt, chỉ cần sơ suất một chút sẽ tiết lộ cơ mật. Nên Trương Tử Huyền quyết định để cho Tần Lâm ở ngoài sáng thu hút sự chú ý của đối phương, còn mình ở trong tối hoàn thành bố trí.

Trương Tứ Duy tự cho rằng Bồ Châu là giang sơn của riêng mình vững như tường đồng vách sắt, có thể vây khốn Tần Lâm cho tới chết ở chỗ này. Lão không ngờ rằng Tôn Hầu Tử Tần Lâm đã chui vào bụng Thiết Phiến Công chúa là mình, đánh cho lão thối nát từ trong ra.

Trương Tử Huyền dứt lời khoe miệng liền khê nhếch môi vô cùng kinh tâm động phách. Trương Tứ Duy phản bội Trương Cư Chính, ân đền oán trả, vô sỉ tới cực điểm, lão còn giật dây Vạn Lịch tịch thu tài sản Trương gia, bức tử Trương Kính Tu, mối thù này phải trả bằng máu mới được!

Tần Lâm nghe vậy cười khổ không thôi, không thể bảo kế hoạch Trương Tử Huyền là không hoàn mỹ, cũng chỉ thiếu chút nữa là có thể khiến cho Trương Doãn Linh chết hết sức khó coi. Đáng tiếc chính là hôm nay đột nhiên xuất hiện biến số, hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch này.

Uy Đức Pháp Vương hiện thân làm người ta chuẩn bị không kịp, rất có khả năng lão đã nhận ra Bạch Sương Hoa, đây chính là mầm họa sau này. Lúc ấy Tần Lâm tức giận nổ phổi, lúc ấy Tần Lâm hết sức nôn nóng, muốn đi ra ngoài tìm kiếm Trương Tử Huyền nhưng lại không biết nàng ở nơi nào, lại lo sẽ đập cổ động rấn. Dù sao thế lực Thiếu Sư phủ ở Bồ Châu hết sức khổng lồ, làm không khéo vẫn chưa tìm được Trương Tử Huyền ngược lại bị Thiếu Sư phủ phát hiện đầu mối, vậy sẽ càng khó khăn hơn nữa.

Thật may là trong khi tình thế khó xử, Tần Lâm gặp được Trương Tử Huyền.

Thì ra mới vừa rồi hấn gấp gấp như vậy, cũng là vì vị thiên kim tướng phủ này... Thần sắc Bạch Sương Hoa ảm đạm, từ nhỏ đã dốc lòng tu tập Bạch Liên Triều Nhật thần công, không hiểu tình cảm nam nữ, thế nhưng nàng không hiểu vì sao giờ phút này chợt cảm thấy đau nhói trong lòng.

867. Chương 867: Âu Dương Tướng Quân

Lục mập chợt khen ngợi:

- Tần ca chính là nghĩa bạc vân thiên như vậy đó, ngày trước suýt chút nữa mập gia ta bị sói ăn thịt dưới chân Âm Sơn, Tần ca liều mạng trở lại cứu, lần này lo lắng Trương phu nhân gặp nạn, đương nhiên huynh ấy lại càng nôn nóng hơn nhiều.

Ngưu Đại Lực bật cười ha hả, tát cho y một cái:

- Nói hươu nói vượn, hạng như ngươi làm sao có thể so sánh với phu nhân, một thân thịt béo của ngươi làm mồi cho sói, cũng chỉ có A Hoa (nữ binh Giáp) rơi vài giọt lệ!

Chúng Hiệu Úy nhất thời bật cười giòn giã.

Bạch Sương Hoa ấm áp trong lòng, thần sắc trở nên hòa hoãn lại. Nhớ lại tình cảnh trong hang đá Long Du ngày trước, trải qua tình huống đồng sinh cộng tử với Tần Lâm, vô tình chưa chắc chân hào kiệt, tên này cũng có thể nói là có tình có nghĩa.

Tần Lâm lau mồ hôi trên trán, lặng lẽ chìa ngón tay cái lên với Lục mập, đến thời khắc mấu chốt, vẫn chỉ có huynh đệ là có thể trông cậy.

Lục mập chớp chớp mắt, cùng là nam nhân với nhau, chúng ta thừa hiểu...

Trương Tử Huyền thông minh bậc nào, đã sớm nhìn ra mấy phần đầu mối nhưng cũng không lên tiếng vạch trần, hắng giọng nói:

- Nói như thế, e rằng Doãn Tân Thương và Du Thất sẽ có phiền phức, làm phiền Tần huynh đi một chuyến cả đêm.

Đường lớn xuyên qua cả vùng Tam Tấn, Nam thông Hà Lạc Trung Nguyên, Tây giáp Quan Trung Tần Xuyên, Bắc vươn tới Nhạn Bắc Đại Đồng phủ. Từ Bồ Châu nằm ở góc Tây Nam Sơn Tây đi tiếp về phía Bắc, vượt qua Giải Châu, An Ấp, Hạ Huyện, Văn Hỉ, sẽ tiến vào địa giới Giáng Châu.

Giáng Châu vệ tựa vào Giáng Sơn, dựa sông Phần, chắn ngang con đường lớn kia, vốn là một nơi yếu đạo. Bất quá địa phương này cũng nằm ở trung tâm Trung Nguyên, ngày thường bình yên đã lâu, chế độ quân vệ sở dĩ đã sớm sụp đổ. Biên chế năm ngàn sáu trăm người khuyết mất một phần ba, số còn lại đa phần là nông phu tay cầm bừa cày ruộng, tinh binh chân chính có thể chiến đấu chỉ chưa tới năm trăm.

Cũng may hôm nay vị Âu Dương tướng quân này còn có vài phần thao lược, tuy rằng trị quân vẫn còn kém Du Long Thích Hổ Đông Lý Tây Ma đại danh鼎鼎, nhưng vẫn coi như rất khá. Đến giờ Mẹo điểm danh nổi lên một hồi trống kinh thiên động địa, số tinh binh ít ỏi còn lại trong quân doanh lập tức bật dậy từ trong chăn ấm, giục giục đôi mắt ngái ngủ kéo về phía giáo trường. Trước sau chỉ mất thời gian hai nén nhang đã bày thành trận thế chỉnh tề, trong các vệ sở nội địa làm được như vậy đã coi như vô cùng xuất sắc.

Âu Dương Bằng là một hán tử cường tráng chừng bốn mươi tuổi, mặc Nhạn Linh giáp, đội Phượng Sí khôi, đứng ở trên đài chỉ huy thao diễn rầm rập đầu vào đấy.

Doãn Tân Thương và Du Thất sớm bị tiếng trống dồn dập kia làm cho tỉnh giấc.

Ngày hôm qua chia ra mà đi ở Tây Diêu trấn, Trương Tử Huyền đi về phía Nam tới Bồ Châu gặp mặt Tần Lâm, mời hẳn tới vạch trần tội trạng Trương Doãn Linh buôn lậu binh khí, tư thông Thất Lỗ vùng Tái Ngoại. Doãn Tân Thương, Du Thất đi về phía Bắc, tranh trước thương đội Thiệu Sư phủ chạy tới Giáng Châu vệ, thảo luận với Chỉ Huy Sứ Âu Dương Bằng, bố trí sẵn sàng mọi chuyện.

Bây giờ công việc chuẩn bị nên làm cũng đã làm xong, tối hôm qua Âu Dương Bằng bày tiệc rượu, giới thiệu hai vị khách nhân với Chỉ Huy Đồng Tri, Chỉ Huy Thiêm Sự, Trấn Phủ, Kinh Lịch Giáng Châu vệ làm quen. Phải cho bọn họ nhận mặt nhau, để lúc phát động không đến nỗi hoàn toàn xa lạ. Dĩ nhiên thân phận Du Thất và Doãn Tân Thương còn phải tạm thời giữ bí mật, chỉ nói là cự thương Hồ Quảng Kinh Châu phủ tới.

Sáng sớm hôm nay Âu Dương Bằng lại lấy danh nghĩa thao diễn để tập trung quân đội lại, chờ khi thương đội phủ Trương Tứ Duy đến, lúc ấy sẽ không cần khách sáo.

- Vừa là báo ân cứu mạng cố Thái Sư, lại có thể trừ đi một con sâu mọt cho thiên hạ, cái mạng này của Âu Dương Bằng này bán cho tiểu thư.

Âu Dương Bằng vỗ ngực, nói như vậy với Doãn Tân Thương và Du Thất.

Tuy nói vệ sở quân đã trở nên lơ lửng từ lâu, nhưng dù sao cũng là quân đội chính quy của triều đình, bày ra chiến trận đường đường, trường thương đại kích, cung mạnh nỗ cứng, muốn đối phó một thương đội là không thành vấn đề. Mà một khi vụ án Thiếu Sư phủ cầu kết Hồ Lỗ Tái Ngoại, buôn lậu binh khí cấm rõ ràng khắp thiên hạ, Thủ Phụ Đại Học Sĩ Trương Tứ Duy chắc chắn cũng sẽ vô lực xoay chuyển đất trời.

Du Thất quan sát Âu Dương Bằng trên đài, thấp giọng hỏi:

- Doãn tiên sinh, người cảm thấy tên Âu Dương Bằng này có thể trông cậy được chăng? Mặc dù Thái Sư gia có ân với y, nhưng...

- Người này tính tình trung trực, có thể thấy y thường xuyên thao diễn binh lính, từ đó có thể thấy được vẫn còn có mấy phần trung thành đền nợ nước. Đám binh sĩ này cũng không đối ăn giống như binh sĩ nơi khác, chứng tỏ y cũng không tham tiền cắt xén quân lương.

Doãn Tân Thương dứt lời cũng cười có vẻ rất nắm chắc, vô cùng tự tin nói:

- Âu Dương tướng quân giúp chúng ta làm chuyện này không chỉ có là tri ân báo đáp, cũng là tận trung đền nợ nước, nhất định y sẽ không lật lọng tráo trở.

Du Thất gật đầu một cái, cảm thấy Doãn Tân Thương nói rất có lý.

- Ủa, y đi rồi sao?

Du Thất chỉ lên đài, chỉ thấy mây rậm Âu Dương Bằng khẽ cau, đưa tay xoa xoa mặt, nói với đám tướng lĩnh bên cạnh nhỏ nhỏ vài câu, sau đó xuống đài, vội vàng đi tới nha môn Chỉ Huy Sứ Ty.

Đám tướng lĩnh lại đứng thêm một hồi, mấy tên Trần Phủ và Hiệu Ủy thay thế chỉ huy thao diễn, hai vị Chỉ Huy Đồng Tri, hai vị Chỉ Huy Thiêm Sự cũng cười cười nói nói trở về nha môn.

Dù sao cũng không phải là thao luyện chính thức gì cả, bất quá chỉ là thao luyện thường ngày mà thôi. Nếu các tướng quân đều tập trung ở điểm tướng đài, để lộ vẻ khác thường, sẽ rất dễ dàng bị kẻ có lòng nhìn ra đầu mối.

Doãn Tân Thương và Du Thất đi tới vọng lâu, chờ thương đội Thiếu Sư phủ tự chui đầu vào lưới.

Xa xa thấy phía Nam trên quan đạo nổi lên bụi mù, một đội xe ngựa đang rồng rắn đi tới, đội ngũ thật dài không nhìn thấy đầu là cuối. Có tới hai ba trăm chiếc xe lớn, hàng trăm hàng ngàn người làm cùng hộ vệ, thanh thế cực kỳ lớn, phía trước nhất treo đèn lồng quan hàm Thiếu Sư phủ thật cao.

- Tới rồi!

Doãn Tân Thương vỗ nhẹ nhàng vào lan can một cái, Du Thất nghiêng răng nghiêng lợi, phụ tử Trương Doãn Linh Trương Tứ Duy hèn hạ vô sỉ, lần này sẽ làm cho bọn họ chết một cách khó coi.

Âu Dương Bằng đem binh vây khốn thương đội, lục soát vũ khí cấm, lại có đám người Triệt Biệt làm chứng, cộng thêm thư và tín vật của Đồ Môn Hãn, chờ Tần Lâm chạy tới là có thể lập tức thượng tấu tố giác.

Ngoài ra còn có thể phát động thân bằng cố cựu Trương Công Ngư, Ngô Đoài, huynh đệ họ Cảnh cùng nhau đạ hặc, khiến cho Trương Doãn Linh khó thoát lưới pháp luật. Mở ra đột phá khẩu từ nơi này còn có thể tiến thêm một bước đào sâu điều tra, vạch trần hết thấy tội ác cầu kết tham quan ô lại, bóc lột dân chúng Sơn Tây của phụ tử bọn họ.

868. Chương 868: Giáng Châu Vệ

Gần rồi, thương đội càng ngày càng gần, thậm chí có thể thấy rõ ràng vẻ mặt người làm Trương gia yên vang kiêu ngạo. Bên này cũng có vệ sở binh nghênh đón, nhưng cũng không phải là mở vãi che ra kiểm tra, mà là gạt đầu cúi người mặt mũi cười nịnh, nhận lấy mấy miếng bạc vụn người cầm đầu khen thưởng.

Có chuyện gì vậy, giờ phút này Âu Dương tướng quân còn chờ gì nữa? Doãn Tân Thương và Du Thất hoang mang ngơ ngác không hiểu vì sao Âu Dương Bằng chưa phát lệnh hành động.

Đội chừng hai khắc nữa, thậm chí thương đội nghỉ ngơi ở Giáng Châu vệ, bọn tiểu nhị có kẻ tắm cho gia súc, có kẻ tới quán cơm ăn cơm, nhưng từ đầu đến cuối Chỉ Huy Sứ Ty cũng không có động tĩnh gì, binh sĩ tập hợp lại vẫn đang quá tháo luyện võ trên giáo trường.

Chẳng lẽ tình huống có biến? Doãn Tân Thương kinh hãi trong lòng, kéo lấy Du Thất vội vã xuống vọng lâu, sải bước chạy tới Chỉ Huy Sứ Ty.

Còn chưa kịp chạy vào chợt nghe bên trong nha môn có một thanh âm vang lên, tựa hồ thứ gì bị rơi vỡ, tiếp theo có người run giọng kêu lên:

- Trời ơi... Cứu mạng... Âu Dương tướng quân bị giết rồi!

Doãn Tân Thương bỏ Du Thất lại, chạy nhanh hết sức vào trong nha môn, theo tiếng kêu xông về hậu đường, chỉ thấy bốn tên Chỉ Huy Đồng Tri, Chỉ Huy Thiêm Sự thần sắc hoảng sợ trước phòng sổ sách, mấy tên tiểu lại hoảng sợ thất thố.

Bên trong phòng sổ sách, Âu Dương Bằng đang ngồi trên ghế bành phía sau bàn, sắc mặt trắng bệch, mắt mở to, cổ cứng khiến cho đầu ngẩng lên, trong miệng rõ ràng cắm một mũi tên nhọn. Doãn Tân Thương chỉ nghe tim mình như chìm xuống, y nhận ra mũi tên kia, là loại Điều Linh tiễn các võ sĩ Mông Cổ thường sử dụng. Hơn nữa từ màu sắc hình dáng có thể thấy được, chính là mũi tên của Thần Tiễn Thủ Triết Biệt giả trang sứ giả Ba Đặc Nhĩ lừa gạt Trương Doãn Linh thường sử dụng.

Rất nhanh nha môn Chỉ Huy Sứ trở nên vô cùng hỗn loạn, trưởng quan mình bị giết, các thân binh Hiệu Úy Âu Dương Bằng chạy loạn như rắn không đầu. Còn có người muốn rút mũi tên ra, cũng may lập tức bị đám Chỉ Huy Đồng Tri, Chỉ Huy Thiêm Sự quát bảo ngưng lại.

Tiếng vó ngựa vang lên, Tần Lâm, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực, Bạch Sương Hoa vội vã chạy tới, người Giáng Châu vệ thấy bọn họ mặc Phi Ngư phục chỉ cho là Cẩm Y Vệ tới đây phá án, cũng không dám ngăn trở.

- Đáng tiếc, chúng ta tới chậm một bước rồi!

Sắc mặt Tần Lâm tái xanh, nhìn Âu Dương Bằng chết không nhắm mắt.

- Tần cô gia, lão nô thỉnh an ngài.

Du Thất đỏ mặt hành lễ với Tần Lâm.

Doãn Tân Thương chỉ cảm thấy lúng túng vô cùng, muốn nói chuyện với Tần Lâm nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Tử Nha gặp Văn Vương ở bờ sông Vị, Khổng Minh chờ Huyền Đức ở Long Trung, ai ai cũng có một phen phong vân tể hội. Tuy Doãn Tân Thương rời núi là đáp ứng lời mời của Trương Tử Huyền, báo ân đức tướng phủ năm đó, nhưng y cũng không chỉ một lần nghĩ tới gặp mặt Tần Lâm như thế nào.

Lúc trước vô tình gặp được ở Hàm Cốc quan, luận bàn về thiên hạ đại thế, sau đó theo Trương Tử Huyền âm thầm bố trí thỏa đáng, vạch trần tội ác Trương Doãn Linh tư thông Hồ Lỗ, buôn lậu vũ khí cấm bại lộ rõ ràng khắp thiên hạ, lời đương triều Thủ Phụ Trương Tứ Duy xuống ngựa. Cuối cùng Doãn Tân Thương mới ung dung xuất hiện, chạy tới bắt tay nói chuyện vui mừng với Tần Lâm. Chắc chắn, có thể nói tình cảnh khi ấy cũng chẳng khác nào tình cảnh ở sông Vị, Long Trung của tiền nhân.

Không ngờ rằng phen này thất bại trong gang tấc, thương đội Thiếu Sứ phủ đến Giáng Châu vệ, binh lính cũng tập hợp chuẩn bị kỹ càng. Vốn là mọi sự đã sẵn sàng chỉ còn chờ cơ hội, thế nhưng Âu Dương Bằng

thân là Chỉ Huy Sứ lại chết oan chết uổng như vậy. Hơn nữa theo như tình huống trước mắt, thương đội và Triết Biệt cũng rất có thể đã xảy ra vấn đề.

Kế sách vạn vô nhất thất lại thất bại, Doãn Tân Thương tự xưng là bậc đại hành gia binh pháp đương đại, lần này gặp Tần Lâm quả thật xấu hổ không dám gặp mặt.

Tần Lâm cười cười, chuẩn bị an ủi y đôi câu, thật ra thì kế sách của Trương Tử Huyền và Doãn Tân Thương rất lợi hại, cơ hồ đã sắp sửa giết chết Trương Doãn Linh. Đáng tiếc Uy Đức Pháp Vương xuất hiện ngoài ý muốn, khiến cho toàn bộ kế hoạch sụp đổ.

Cũng không chờ Tần Lâm mở miệng, Doãn Tân Thương hí mắt suy nghĩ một chút, bấm ngón tay tính toán, vẻ xấu hổ trên mặt liền biến mất, vô cùng trang trọng thi lễ một cái:

- Tần tướng quân, Doãn mỗ xin có lễ.

Tần Lâm gật đầu một cái, cũng chấp tay đáp lễ:

- Doãn tiên sinh lao khổ bôn ba, Tần mỗ rất là cảm kích.

- Chỉ chút công lao nhỏ, không đủ nhét kê răng.

Doãn Tân Thương tỏ ra thản nhiên.

Lục Viễn Chí đã biết tương lai Doãn Tân Thương chính là đồng liêu dưới quyền Tần Lâm, thấy vậy liền nhẹ giọng cười nói:

- Lão Doãn, người giả thần giả quỷ ở Hàm Cốc quan, hiện tại sự tình đổ vỡ cũng không đổ mặt, ha ha, da mặt thật dày!

- Lục trưởng quan quá lời rồi!

Doãn Tân Thương dừng một chút, sau đó thản nhiên nói:

- Nếu tướng quân đã chạy đến chỗ này, hẳn là đã gặp mặt Trương phu nhân, có lẽ cũng biết cục diện đi tới nước này không phải là tội của Doãn mỗ. Hơn nữa mới vừa rồi Doãn mỗ tính toán đường xá thời gian, Tần tướng quân đến sớm hai canh giờ so với dự tính, có thể thấy được các vị đã chạy một mạch hết tốc lực. Hẳn là sơ xuất xảy ra bên Bồ Châu, cho nên chư vị mới có thể gấp gáp chạy tới.

Lục Viễn Chí bị nghẹn họng nói không ra lời, Bạch Sương Hoa cùng Ngưu Đại Lực cũng ngẩn ra, thậm chí nói Doãn Tân Thương này vô cùng lợi hại. Mới vừa gặp mặt còn chưa nói được bao nhiêu câu, y đã tính toán ra tiền nhân hậu quả, quả thật không hổ là đại hành gia binh pháp.

Trương Tử Duy tổ chức Bồ Châu thành một khối vững vàng như bàn thạch, Thiếu Sư phủ Trương gia, Vương Sùng Cổ Vương gia, cố Binh bộ Thượng Thư Dương Bác Dương gia, Đồng Châu Mã Tự Cường Mã gia bờ bên kia Hoàng Hà, hết thảy thế lực lớn có quan hệ dây mơ rễ má với nhau. Thế lực ở bản địa mạnh mẽ gấp trăm lần so với Tần Lâm, lấy binh pháp mà nói, chính là có được binh lực nhiều gấp trăm lần.

Trương Tử Huyền, Doãn Tân Thương âm thầm bố trí, hư hư thật thật từ không sinh có, suýt chút nữa đã lấy yếu thắng mạnh đánh bại Trương Doãn Linh, có thể nói vô cùng lợi hại. Sau Uy Đức Pháp Vương xuất hiện ngoài ý muốn khiến cho kế hoạch hoàn toàn sụp đổ, lần này tương đương với phe địch có binh lực gấp trăm lần, lại có cường viện chạy tới. Cho dù là có Gia Cát Võ Hầu sống lại chỉ sợ cũng không đủ sức xoay chuyển đất trời, cán cân giữa hai bên chênh lệch như trời với vực.

Bốn tên Chỉ Huy Đồng Tri, Chỉ Huy Thiêm Sự ngơ ngác nhìn nhau, nghe giọng điệu như vậy dường như đám Cẩm Y Vệ này không phải là nhận được tin tức chạy tới phá án. Tính toán thời gian, dường như cũng không khớp...

- Các người, các người làm gì vậy?

Một vị Chỉ Huy Đồng Tri mày rậm mắt to gần giọng quát hỏi.

Tần Lâm không trả lời, trước hết bảo Lục Viễn Chí đi tra xét thi thể, mình cũng chấp tay đi tới phòng sổ sách tra xét.

869. Chương 869: Phụng Chỉ Sai Phái

Phòng này quay mặt về phía Nam, bất quá công án ở phía Tây, bởi vì phương Tây thuộc Kim, lợi cho binh gia, có không ít võ quan bố trí phòng của mình theo loại này. Tần Lâm chú ý tới cửa sổ mở ra ngoài trên tường phía Đông, đối diện thi thể.

Nhìn thi thể một chút, Tần Lâm gật đầu một cái, lẩm bẩm nói:

- Nhìn góc bắn, mũi tên chỉ có thể là từ cửa sổ này bắn vào.

Dứt lời hần đi tới trước cửa sổ, ngẩng đầu nhìn, nhất thời chân mày cau lại.

Bạch Sương Hoa theo ánh mắt của hần nhìn sang, lại thấy ngoài trăm bước có một gò đất nhỏ, hơn mười người đang giăng co ở đó, một bên là đám binh sĩ vệ sở, bên kia hần là đám người Triết Biệt.

Bạch Sương Hoa mơ hồ đoán được, sợ rằng chuyện này có chút về giải quyết, Tần Lâm đưa mắt ra hiệu cho nàng bình tĩnh.

Đám quan quân Giáng Châu vệ thấy đám Cẩm Y Vệ này tới một cách kỳ quái, chủ tướng mình lại chết không minh bạch, rốt cục tên Chỉ Huy Đồng Tri mày rậm mắt to kia không kềm chế được, đưa tay chộp tới đầu vai Tần Lâm:

- Đây, rốt cục ngươi làm gì vậy?

- Buông tay!

Bạch Sương Hoa xuất thủ nhanh như điện chớp, cong ngón tay bắn vào mu bàn tay tên Chỉ Huy Đồng Tri kia.

Chỉ Huy Đồng Tri thấy thân binh này mày thanh mắt sáng ôn nhu nho nhã, hồn nhiên không để trong lòng, tự nhiên tay y không chịu lùi về, rốt cục bị bắn văng ra.

Chỉ Huy Đồng Tri cảm thấy như vừa bị thiết côn đánh một cái, chỉ cảm thấy mu bàn tay đau nhức vô cùng, vội vàng rút tay trở về, chợt thấy mu bàn tay sưng vù.

Chúng quan quân bị hù dọa không nhẹ, có người quan sát Bạch Sương Hoa, nghi hoặc nói với đồng liêu:

- Tiểu ca nhi này không có râu, võ công lại lợi hại như vậy, chẳng lẽ là cao thủ đại nội trong cung ra ngoài?

Xưởng Vệ là một thể, Đông Xưởng và Cẩm Y Vệ liên thủ làm việc cũng không ly kỳ. Nghĩ đến sau khi tướng quân mình bị giết, rất nhanh đã có Cẩm Y Vệ và người của Đông Xưởng tới đây, chỉ sợ liên lụy tới khâm án, chúng quan quân nhất thời câm như hến, không dám lên tiếng ngăn trở nữa.

Lục Viễn Chí thừa dịp này hoàn thành kiểm tra mặt ngoài thi thể, hồi báo với Tần Lâm:

- Tần ca, thi thể vị Âu Dương tướng quân này vẫn còn ấm, chỉ lạnh hơn độ một chút, thi cương và thi ban hoàn toàn không có xuất hiện, y đã bị hại trong vòng nửa canh giờ.

Trong nửa canh giờ, chính là sau khi thương đội tới Giáng Châu.

Tần Lâm nheo mắt lại, hần cũng chú ý tới hung khí cắm trong miệng người chết, mũi Điều Linh tiền kia. Xem ra Thiếu Sư phủ phản kích vô cùng hung tàn vô cùng sắc bén, không những giết Âu Dương Bằng dám đối nghịch với bọn họ, còn muốn giá họa cho bọn Triết Biệt, giáng một đòn phản kích mạnh mẽ cho hần và Trương Tử Huyền.

- Bắt được, bắt được thích khách rồi!

Đám vệ sở binh áp giải bọn Triết Biệt vào Chỉ Huy Sứ Ty, mấy người Mông Cổ sưng mặt sưng mũi, xem ra bị đánh. Triết Biệt theo thương đội đến Giáng Châu vệ, nhưng thủy chung không đợi được Âu Dương Bằng xuất binh. Sau đó tình huống có biến, y không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nghĩ đến nhiệm vụ của mình nên dù bị binh lính vệ sở đánh cũng không có hoàn thủ.

Trao đổi ánh mắt với Tần Lâm, Triết Biệt tỏ vẻ mình không có sao, chỉ bị thương ngoài da mà thôi.

Tôn Hữu Đạo, Tào Tứ lão đảo chạy vào, liếc nhìn Âu Dương Bằng chết ở trên ghế, lập tức kêu gào thật lớn:

- Trời ơi hồng bát rồi, Ba Đặc Nhĩ, vì sao ngươi lại bắn chết Âu Dương tướng quân? Mặc dù ngươi là Thần Tiên Thủ trên thảo nguyên, nhưng đến đất Hán vẫn phải tuân thủ pháp độ triều đình.

- Họ Tôn kia, nói rõ ràng cho lão tử biết, bọn họ là ai?!

Tên Chỉ Huy Đồng Tri mày rậm mắt to rống giận, chộp lấy cổ áo Tôn Hữu Đạo, dưới tình thế cấp bách quên tay mình bị Bạch Sương Hoa búng cho sưng vù, dùng sức làm động tới vết thương, đau tới nổi gân xanh trên trán giật giật.

Hai tên Chỉ Huy Thiêm Sự thấy tình thế không ổn, vội vàng đi lên khuyên giải, một tả một hữu kéo tên quan quân nổi giận:

- Lôi Chỉ Huy bớt giận, hỏi rõ ràng rồi hãy nói, không nên đả thương Tôn lão đệ sẽ làm mất thể diện Thiếu Sư phủ.

- Lôi lão ca, tay huynh đã sưng lên, để tiểu đệ bôi thuốc cho.

Một vị Chỉ Huy Đồng Tri da mặt trắng trẻo khác móc ra chiếc bình nhỏ từ trong ngực, rắc chút bột lên bàn tay sưng đỏ của Lôi Chỉ Huy.

Thu thập xong xuôi, ánh mắt đám quan quân tập trung nhìn bọn Tần Lâm, Ba Đặc Nhĩ, Tôn Hữu Đạo, trong lòng hết sức hoài nghi.

Tần Lâm chấp tay một cái, cố ý hàm hồ nói:

- Tại hạ là Cẩm Y Vệ Tần Lâm, phụng chỉ sai phái tới Sơn Tây làm việc, không biết chư vị tướng quân xưng hô như thế nào?

Tào Tứ cất tiếng cười ha hả, định vạch trần Tần Lâm là thân lập công chuộc tội, hắn nói như vậy là cố ý dùng lời gạt người.

Trước tiên Tôn Hữu Đạo sợ run, sau đó mắt chớp chớp, trên mặt lộ ra nụ cười âm hiểm, vội vàng kéo Tào Tứ lại, đưa mắt ra hiệu. Tào Tứ nhất thời chợt hiểu ra, hai người nhìn nhau cười gằn, lại không nói ra thân phận Tần Lâm.

Thật ra thì Tần Lâm rời kinh tới Quỳnh Châu là bị cách chức lưu đày, từ Quỳnh Châu đổi đến Sơn Tây chính là điều động bình thường, lời trong thánh chỉ 'Lập công chuộc tội để xét sau', dường như có ý phục hồi chức quan như cũ, hắn nói là được sai phái tới Sơn Tây làm việc cũng không sai.

Các quan quân đương nhiên hiểu sai ý, cho là hắn là phụng chỉ tới đây phá án, có tên Chỉ Huy Thiêm Sự mặt đen râu ngắn cúi đầu suy nghĩ một chút, chợt kinh hãi nói:

- Xin hỏi các hạ có phải là Tần Khâm Sai Tần Nhất Thương từng điều độ bốn đường đại quân ra quan, đơn kỵ xông trận, đại phá Hoàng Đài Cát, giúp đỡ Bất Thập Thất Lý lên ngôi chăng?

Tần Lâm cười gật đầu một cái:

- Không sai, chính là tại hạ.

Ồi chao, thì ra là vị Tần gia này đến! Chúng quan quân nhất thời tỏ vẻ kính trọng.

Hiện tại trong quân chín trọng trấn có lời đồn vị Tần Lâm Tần Khâm Sai này là bằng hữu của Du Đại Du Du lão tướng quân, Thích Kế Quang Thích Đại Soái, đối xử với bằng hữu nghĩa bạc vân thiên. Từ trên xuống dưới biên quân Kế Trấn được hân ra sức ủng hộ, từ Thích Đại Soái cho tới tên binh sĩ quên nhắc tới hân ai ai cũng cảm kích rơi nước mắt. Luận võ nghệ càng là chấn cổ thúc kim, đã từng đơn kỵ xuất quan, giữa trăm vạn quân dùng một phát súng lấy tính mạng thượng tướng, khiến cho Hoàng Đài Cát sợ hãi rơi xuống ngựa.

Huynh đệ Tổng Binh Sơn Tây Ma Cẩm, Phó Tổng Binh Ma Quý vốn là thượng ty trực tiếp của Giáng Châu vệ vô cùng kính ngưỡng hân, Ma Quý còn đích thân cầm roi dắt ngựa cho hân. Vì vậy mới có câu 'Du

Long Thích Hồ Đặng lão tướng, Đông Lý Tây Ma Lưu Đại Dao, hết thấy không bằng Tần Lâm Tần Nhất Thương’.

Lúc Tần Lâm hỏi, thái độ của đám quan quân Giáng Châu vệ lập tức thay đổi, biết gì nói nấy, vội vàng báo ra quan hàm danh hiệu của mình.

Chỉ Huy Đồng Tri mày rậm mắt to gọi là Lôi Bạo. Chỉ Huy Đồng Tri mặt trắng bôi thuốc vết thương trên tay cho y tên là Hạ Ngang, Chỉ Huy Thiêm Sự mặt đen râu ngắn họ Nghê tên Trọng Viễn, cuối cùng một vị Chỉ Huy Thiêm Sự vóc người ngũ đoản gọi Thang Khả Thiện, là bốn tên quan quân cao cấp Giáng Châu vệ kể dưới Chỉ Huy Sứ Âu Dương Bằng.

Ngoài ra còn có rất nhiều Trần Phủ, Kinh Lịch... các quan quân cấp thấp này đều vây quanh bên ngoài, lấy bốn vị này cầm đầu.

Tôn Hữu Đạo cau mày, đám nhiều chuyện này chỉ lo xúm lại tâng bốc Tần Lâm, lạnh lùng với bên Thiếu Sư phủ, y bèn ho khan hai tiếng, làm bộ nơm nớp sợ hãi:

- Khụ khụ, Tần trưởng quan, chức vị tướng quân, mặc dù thích khách trà trộn trong thương đội chúng ta, nhưng cũng không phải chúng ta chủ sử, kính xin minh xét.

- Đó là đương nhiên, Tôn lão ca ta có thể tin được.

Nghê Trọng Viễn, Thang Khả Thiện đồng thanh cười nói:

- Thiếu Sư phủ chính là nhà đương kim Thủ Phụ Đại Học Sĩ, há có thể thông đồng với người Mông Cổ ám sát một Vệ Chỉ Huy Sứ?

Lôi Bạo gấp không thể đợi phát phát tay:

- Nhưng chuyện gì đã xảy ra, vì sao thích khách trà trộn trong thương đội các người? Bất kể thế nào, dám giết Âu Dương tướng quân nhất định phải đền mạng!

Lôi Bạo có tính tình vô cùng nóng nảy, nhìn đáng vẻ y đang rất lo lắng thích khách mượn thế lực Thiếu Sư phủ trốn khỏi trừng phạt.

Tôn Hữu Đạo, Tào Tứ lập tức đưa ra lời giải thích văng nước bọt tung tóe, theo lời bọn chúng, mấy người Mông Cổ này nói là tới Trung Nguyên làm ăn, thương lượng mua bán da thú với Thiếu Sư phủ.

Hôm nay triều đình sắc phong Bất Thập Thất Lý là Thuận Nghĩa Vương, Trung Thuận phu nhân Tam Nương Tử phụ chính, phong cống Yêm Đáp Hân được tiếp tục, thậm chí biên cảnh mở ra hơn so với ngày xưa, người Mông Cổ tới quan nội làm ăn cũng không phải là ít. Chỉ bất quá bọn họ tới các thành thị biên giới như Đại Đồng là chủ yếu, đến thủ phủ Sơn Tây còn tương đối ít.

- Không ngờ rằng bọn họ mang lòng lang dạ sói, không biết tại sao dám hành thích Âu Dương tướng quân.

Tôn Hữu Đạo đau lòng ôm đầu nói:

- Thiếu Sư phủ chúng ta cũng bị bọn họ che mắt, thật là xấu hổ.

Tào Tứ nói bổ sung:

- Mấy người Mông Cổ này đều là Thần Tiên Thủ, ta nghi ngờ bọn họ không phải là thương nhân gì cả, mà là thám tử quan ngoại phái tới!

- Thối lắm, rõ ràng là đánh rắm!

Triết Biệt nổi giận lửa giận bốc cao ba trượng, vừa giãy giụa vừa rống:

- Làm sao gia gia lại ám sát Âu Dương tướng quân? Gia gia là, là...

Nói tới chỗ này, sắc mặt Triết Biệt đột nhiên biến đổi, lời lên đến miệng lại nuốt xuống.

- Người nói rõ ràng, là ai?

Tôn Hữu Đạo lại chớp mắt, bật cười vô cùng xảo trá.

Các quan quân rối rít quát tháo, Lôi Bạo rút bội đao bên hông ra một đoạn:

- Nói, có giỏi chớ giấu diếm!

Triết Biệt nhăn nhin tới mức sắc mặt đỏ bừng, chỉ cảm thấy đời này chưa từng uất ức như hôm nay. Đúng vậy, y có thể nói được gì chứ, chẳng lẽ nói mình không phải là Ba Đặc Nhĩ, mà là Thần Tiên Thủ Triết Biệt sao? Thế nhưng Âu Dương Bằng bị tên bắn xuyên cổ mà chết, hiềm nghi y là hung thủ rõ ràng là rất lớn.

Nói là thuộc hạ Tam Nương Tử, đáp ứng lời mời Từ Văn Trường tới Sơn Tây, thay Tần Lâm lừa gạt Thiếu Sư phủ Trương Doãn Linh ư? Chuyện này thiết tưởng càng thêm tồi tệ, chẳng những kéo cả Tần Lâm, Từ Văn Trường xuống nước, lại thêm y thân là Đại tướng Mông Cổ, dám lén vào thủ phủ Sơn Tây hành thích một vị Chỉ Huy Sứ triều đình, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến đại cục phong cống mà Tam Nương Tử và Tần Lâm khổ tâm duy trì!

Triết Biệt tính tình trung trực nhưng cũng không ngu, nghĩ tới những chuyện này, y thật sự là tiến thoái lưỡng nan.

- Chư vị, xin chư vị hãy bình tĩnh đã.

Hai tay Tần Lâm dè xuống, hắng giọng nói:

- Tần mỗ cũng có chút danh nho nhỏ về xử án, nếu như chư vị coi trọng, xin tạm thời khoan hãy tranh chấp, chờ Tần mỗ xử vụ án này. Không nói chuyện gì khác, nhất định phải tìm được hung thủ báo thù tuyệt hận cho Âu Dương tướng quân chết thảm!

Tần Lâm đoán dương xét âm vang danh khắp thiên hạ, dĩ nhiên chúng quan quân không có ý kiến, Tôn Hữu Đạo và Tào Tứ cũng cười lạnh đáp ứng. Cho đến hiện tại chúng đã giết chết Âu Dương Bằng dám đối nghịch cùng Thiếu Sư phủ, hãm hại mấy người Mông Cổ, nhưng chính chủ Tần Lâm vẫn chưa bị liên lụy. Hắn lại muốn nhảy xuống hố, vậy thì còn gì bằng.

- Đầu tiên, chúng ta hãy xem xét thứ tự thời gian xảy ra vụ án.

Tần Lâm hỏi:

- Ai là người thứ nhất phát hiện Âu Dương tướng quân chết thảm?

Chúng quan quân ngơ ngác nhìn nhau, rốt cục một tên thân binh đỏ mắt đứng ra:

- Là, là tiểu nhân. Âu Dương tướng quân và bốn vị Chỉ Huy làm việc bên trong nha, chúng ta canh gác ở bên ngoài. Buổi sáng mỗi ngày tướng quân đều phải uống một bình trà đậm, lúc tiểu nhân mang trà vào đã nhìn thấy, đã nhìn thấy...

Âu Dương Bằng và bốn vị Chỉ Huy ở bên trong nha ư? Tần Lâm nheo mắt lại, sờ cảm âm thầm nghĩ ngợi, ánh mắt nhẹ nhàng quét qua trên mặt của bốn vị Chỉ Huy.

Giáng Châu vệ ở Đông Nam bộ Sơn Tây, cách Đại Đồng, Nhạn Môn quan rất xa, có thể coi là trung tâm Trung Nguyên. Nếu đổi lại là vệ sở khác, hơn phân nửa sẽ vô cùng lơ lửng, bên trong nha môn uống trà đánh cờ nuôi chó nuôi chim, cuộc sống vô cùng tiêu dao tự tại.

Bất quá Âu Dương Bằng thân là Chỉ Huy Sứ rất có hoài bão, định ra quy củ rất nghiêm, hậu nha ở viện thứ ba là trọng địa quân cơ, chỉ có năm tên đường thượng quan bản vệ bao gồm cả y mới có thể tiến vào. Những người khác nếu không được cho đòi không được tự tiện vào bên trong, ngay cả thân binh quan giáo đều thủ ở viện thứ hai phía trước.

Buổi sáng mỗi ngày Âu Dương Bằng đều phải uống một bình trà đậm, thân binh pha trà xong ở ngoài cửa hô một tiếng 'Trà xong rồi', Âu Dương Bằng nói một tiếng vào đi, y mới mang bình trà vào đặt trên bàn tướng quân, sau đó mới lui ra ngoài.

Hôm nay thân binh này cũng pha trà xong, sau khi đi vào lại phát hiện Âu Dương Bằng ngửa mặt mà chết, trong miệng rõ ràng cắm một mũi tên nhọn. Y bị dọa sợ tới mức rơi vỡ bình trà, phát ra một thanh âm vang dội không ít người nghe thấy, sau đó bốn vị Chỉ Huy từ căn phòng của mỗi người lao ra...

Như vậy sao, Tần Lâm trầm ngâm gật đầu một cái, từ sớm hắn đã nhìn thấy trên đất có không ít mảnh sứ vỡ, lá trà, còn có vết nước, hẳn là dấu vết thân binh này làm vỡ bình trà lưu lại.

- Ta biết ai là hung thủ rồi!

Lục Viễn Chí lộ vẻ hưng phấn, vỗ đùi đánh đét.

Trời, lợi hại như vậy sao? Chúng quan quân nghị luận âm ỉ, thầm nói quả nhiên dưới tay tướng mạnh không có binh hèn, tên mập dưới quyền Tần Lâm này nhìn qua ngu khờ, không ngờ rằng có thể tra rõ vụ án nhanh như vậy.

Duy chỉ có Ngưu Đại Lực và các huynh đệ Hiệu Úy lấy tay vỗ trán, rất nhiều tình huống tên mập phân tích sai sự thật xa vạn dặm, nhất là lúc y vỗ đùi.

Tần Lâm cau mày lại hỏi:

- Tên mập, nói thử suy đoán của đệ ta nghe.

Lục Viễn Chí chỉ chỉ thân binh:

- Y mới vừa nói, y ở ngoài cửa kêu ‘Trà xong rồi’, Âu Dương tướng quân nói một tiếng vào đi, y mới đem bình trà đi vào, Nhưng theo lối nói của y, khi đó Âu Dương tướng quân đã chết, vậy ai kêu lên thanh âm này? Có thể thấy được y chỉ là nói láo!

870. Chương 870: Phát Hiện Nghi Điểm

- Ta... Ta... Ta oan uổng!

Tên thân binh hoảng tới mức xua loạn hai tay nước nỏ nói:

- Cầu xin trưởng quan minh giám, mỗi khi tướng quân nhà ta xử lý công vụ, hoặc xem binh thư nhập thần chưa chắc đã ứng tiếng đáp lời. Tiểu nhân chỉ theo quy củ kêu lên một tiếng, sau đó đem bình trà đi vào là được, thật ra thì ngài đáp hay không đáp cũng không mấy chú ý.

- Lời này cũng không giả, Âu Dương tướng quân thích đọc binh thư, lúc say mê cho dù là gọi lớn tiếng ngài cũng sẽ không đáp, chúng ta cũng đã quen rồi.

Lôi Bạo hậm hực nói.

Chúng quan quân cùng kêu lên phải phải.

Người khác cũng không nói, Doãn Tân Thương rất là tiếc nuối thở dài. Nếu sớm biết Âu Dương Bằng thích đọc binh thư như vậy, đã đem Bạch Hào Tử binh pháp của mình cho y đọc, đáng tiếc hiện tại không còn cơ hội.

Lục Viễn Chí áy náy gãi đầu, le lưỡi một cái:

- Thì ra là có chuyện như vậy, ha ha, xem ra ta sai rồi.

- Thật ra thì sai cũng không xa, về đại thể vẫn đúng đường lối.

Tần Lâm cười an ủi tên mập, mang theo ẩn ý.

Dĩ nhiên Âu Dương Bằng không phải là Triết Biệt giết chết, thậm chí Tần Lâm nghi ngờ mũi tên cũng không phải là từ ngoài cửa sổ bay tới.

Nhìn bề ngoài cửa sổ đối diện thi thể mở ra hoàn toàn có thể là thích khách từ bên ngoài bắn tên vào. Bất quá làm như vậy, tự nhiên thi thể chưa từng bị di động qua, góc bắn của mũi tên xuyên qua yết hầu vào người ra ngoài, cơ hồ chính là quỹ tích bay của nó trên không trung.

Lần ngược trở về theo góc độ và lực đạo của mũi tên, người bắn tên chỉ có thể đứng trên gò đất cách xa hơn hai mươi trượng. Với khoảng cách xa như vậy, một mũi tên có thể bắn trúng miệng Âu Dương Bằng, tài bắn cung cũng thật lợi hại.

Mấu chốt chính là gò đất kia vô cùng nổi bật, nếu như thích khách đứng trên đó giương cung lắp tên bắn lên sẽ rất dễ dàng bị người không liên quan nhìn thấy, từ đó dẫn đến thân phận bại lộ, hành thích thất bại. Tần Lâm cho là thích khách bình thường sẽ không dùng phương pháp không nắm chắc như vậy để ám sát một vị Chỉ Huy Sứ.

Nếu như là hành hung từ khoảng cách gần, vậy thì dễ giải thích hơn nhiều, bởi vì Âu Dương Bằng thi hành quân quy nghiêm khắc, trên thực tế hậu nha thuộc về trạng thái phong bế, trừ bản thân người bị hại ra cũng chỉ có bốn tên Chỉ Huy đều đang ở trong phòng mình. Nếu là một người trong số đó từ trong phòng đi ra, sau khi giết chết Âu Dương Bằng xong làm như không có chuyện gì xảy ra trở về, chờ đến khi thân binh mang trà tới sợ hãi kêu lên.

Dĩ nhiên cũng không loại trừ khả năng sau khi tên thân binh kia gây án, làm bộ mới vừa phát hiện Âu Dương Bằng bị hại.

Theo dòng suy nghĩ, Tần Lâm tiếp tục hỏi:

- Ai là người cuối cùng nhìn thấy Âu Dương tướng quân còn sống?

Lôi Bạo trừng hai mắt suy nghĩ một chút:

- Sau khi về nha ta không thấy ngài.

Hạ Ngang bất động thanh sắc chỉ chỉ Nghe Trọng Viễn:

- Ta nhớ lão Nghe từng đi tìm Âu Dương tướng quân, lúc ấy y đã hỏi thăm chúng ta.

- Đúng, ta đi tìm Âu Dương tướng quân hỏi chuyện đồn điền, lúc ấy ngài vẫn còn sống.

Nghe Trọng Viễn oán hận nhìn chăm chú vào Triết Biệt:

- Đám Thát Tử này xâm nhập vào thương đội Thiếu Sư phủ, lại giết Âu Dương tướng quân, nhất định âm mưu rất lớn.

Thang Khả Thiện nhìn về phía Tào Tứ, Tôn Hữu Đạo cười:

- May là Thát Tử không gây bất lợi với lão thái gia quý phủ, nếu không Thủ Phụ Đại nhân nhất định lo lắng, quốc sự biết trông cậy vào ai...

Hai người này giống như tay sai Thiếu Sư phủ, Lục Viễn Chí thấp giọng hỏi Tần Lâm, có thể nào hung thủ nằm trong số hai người bọn họ hay không?

Tần Lâm từ chối cho ý kiến, trước mắt vẫn chưa nhìn ra nghi điểm nào đặc biệt.

Dựa theo thứ tự thời gian phát triển vụ án, kế tiếp chính là cảnh tượng thân binh phát hiện bọn Triết Biệt trên gò đất, xông tới bắt bọn họ.

Tần Lâm nghiêm mặt, làm bộ không quen biết, gằn giọng quát:

- Thám tử Thát Tử từ đâu tới, vì sao sát hại Âu Dương tướng quân?

Dĩ nhiên Triết Biệt hiểu ý Tần Lâm, luôn miệng kêu oan:

- Tiểu nhân không phải là thám tử, chỉ là thương nhân đứng đắn ở phía Bắc đến Trung Nguyên buôn bán da thú, mới vừa rồi cũng không có hành thích Âu Dương tướng quân. Chỉ vì người ngựa mệt mỏi, thấy phong cảnh gò đất xanh tươi bèn tới đó nghỉ chân, không ngờ lại gặp xui xẻo.

Thật ra thì Triết Biệt thấy bên Chỉ Huy Sứ Ty chậm chạp không có động tĩnh, trong lòng bối rối, vừa đứng lúc trong thương đội có tên người làm nói trên gò đất có thể nhìn thấy Chỉ Huy Sứ Ty, bọn họ mới lên gò đất quan sát về phía này, hiện tại nghĩ lại chính là trúng phải độc kế của đối thủ.

Kế liên hoàn giết người giá họa của Trương Doãn Linh nhắm vào Tần Lâm, phản kích quả thật vô cùng sắc bén.

Tào Tứ, Tôn Hữu Đạo cười lạnh không ngừng, chuyện này chính là một tay bọn họ an bài, hoàn toàn kín kẽ, không hề sợ Tần Lâm truy xét.

Tự nhiên bên Thiếu Sư phủ sẽ không nói Ba Đặc Nhĩ là sứ giả Đồ Môn Hãn giả mạo, nếu không không phải là làm bại lộ tội Trương Doãn Linh cấu kết Thất Tử bán vũ khí cấm hay sao? Chỉ cần bám chặt vào điểm Triết Biệt ám sát Âu Dương Bằng cũng đã đủ đưa y vào chỗ chết. Hơn nữa dù y đưa ra chuyện Thiếu Sư phủ cấu kết Đồ Môn Hãn, đã có tội danh ám sát Âu Dương Bằng, triều đình cũng sẽ tuyệt không thể nào tin tưởng, chỉ cho là y cần cần loạn xạ để trả đũa mà thôi.

Tần Lâm hiểu được lợi hại trong đó, ngoài mặt vẫn trấn định như thường, trong lòng âm thầm gấp gáp, không biết làm sao chỉ đành phải đi thông thả tới trước thi thể, quan sát từ trên xuống dưới tỉ mỉ.

Chỉ thấy Âu Dương Bằng ngồi phịch trên ghế bành, mặt hơi ngửa lên, đôi mắt lồi ra ngoài, cơ mặt vặn vẹo đầy đau đớn và không cam lòng, miệng cắn một mũi Điều Linh tiễn. Nước sơn mũi tên bóng loáng có thể soi mặt người, chính là mũi tên mà Triết Biệt thường hay sử dụng. Mà Âu Dương Bằng phun máu tươi ra để lại một vệt lớn ở vạt áo trước quan phục của y.

- Ủa, đây là chuyện gì?

Tần Lâm phát hiện được gì đó, trên mặt lộ ra nụ cười thú vị.

- Thì ra là có chuyện như vậy... Tên mập, xem ra mới vừa rồi chúng ta đã bỏ quên một chi tiết.

Tần Lâm mỉm cười chỉ chỉ thi thể:

- Hãy xem đi, suy nghĩ xem vấn đề nằm ở chỗ nào?

Giả thần giả quỷ! Tôn Hữu Đạo và Tào Tứ cười hăng hắc, thiếu chút nữa lão thái gia bị hấn lừa gạt, bất quá khi đó là xuất kỳ bất ý, có người Mông Cổ chính tông giúp hấn. Lúc này chúng ta dốc hết toàn lực ứng phó, người còn có cơ hội chống đỡ sao!?

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực và các huynh đệ Hiệu Uy đều nhìn chằm chằm thi thể quan sát cẩn thận, Bạch Sương Hoa cũng trợn to hai mắt:

Thi thể Âu Dương Bằng ngã ngồi trên ghế bành, thân thể xụi lơ buông lỏng, tựa vào lưng ghế và tay ghế, cũng không có vấn đề gì.

Tư thế cổ hơi ngửa lên một chút có vẻ hơi khác thường, nhưng cân nhắc đến lực lượng mũi tên bắn tới, cũng có khả năng khiến cho đầu phải khẽ ngửa lên.

871. Chương 871: Người Nào Đã Hạ Thủ?

Mắt Âu Dương Bằng lồi ra ngoài, cơ mặt co rút, tràn đầy nỗi đau đớn và sợ hãi trước khi chết, vẻ mặt ngưng đọng lại biểu lộ trong khoảnh khắc trước khi chết.

Bên miệng phun ra vết máu làm ướt vạt áo trước, trên bàn sách có bản Kỷ Hiệu Tân Thư mở ra, trang sách trắng như tuyết lấm tấm vài giọt máu đỏ tươi, trông vô cùng ghê rợn.

Trong miệng cắn Điều Linh tiễn, mũi tên sắc bén đâm xuyên qua thân thể, ló ra nửa tắc sau gáy, đuôi tên lộ ra bên ngoài được sơn và quấn dây thừng, ánh đèn lấp lánh.

- Không đúng, đuôi tên, trên đuôi tên không có vết máu!

Lục Viễn Chí lớn tiếng kinh hô thất thanh.

Vừa nói ra lời này, cả sảnh đường đều kinh hãi, nhìn kỹ đuôi tên kia quả thật không dính một giọt máu nào cả.

Lôi Bạo trợn tròn hai mắt, Hạ Ngang khê nhếch miệng, Nghê Trọng Viễn hít sâu một hơi khí lạnh, Thang Khả Thiện há hốc mồm cứng lưỡi, bốn tên đường thượng quan đều kinh ngạc không thôi.

Tào Tứ và Tôn Hữu Đạo trao đổi ánh mắt với nhau, sắc mặt hai người đều có vẻ khó coi.

Tần Lâm mỉm cười nhìn Lục Viễn Chí gật đầu một cái, hắng giọng nói:

- Quả thật là như vậy. Bởi vì đuôi tên đen nhánh, có máu tươi dính trên đó hay không cũng không thấy được. Mà chúng ta thấy cảnh tượng này, lực chú ý ban đầu bị tình cảnh tử vong ly kỳ tên cắm vào miệng người chết và sắc mặt ghê rợn thu hút, khó tránh khỏi bỏ quên chi tiết tầm thường này.

Lục Viễn Chí chớp chớp đôi mắt nhỏ, tiếp lời Tần Lâm:

- Nếu bị mũi tên xuyên miệng mà chết, trong miệng người chết nhất định máu tươi phun trào, có thể thấy trên vạt áo và binh thư dính không ít máu, tại sao đuôi tên lại sạch sẽ như vậy, chẳng lẽ là từng bị người ta lau đi? Nếu là như vậy, mũi tên này không phải là từ ngoài cửa sổ bắn vào, mà là có người cầm nó đâm chết Âu Dương tướng quân!

- Thật ra thì chính đệ đã trả lời câu hỏi của mình.

Tần Lâm dứt lời, cười mà không nói.

Bạch Sương Hoa hơi ngẩn ra, lập tức hiểu ý Tần Lâm, ngay sau đó Lục Viễn Chí và Ngưu Đại Lực cũng chợt hiểu ra.

Tào Tứ vô cùng cảm hận Tần Lâm, ngoài miệng trong yếu nói:

- Họ Tần người muốn giở trò gì, dùng lời muốn lừa gạt ai vậy?

- Ngu ngốc!

Lục mập khê gắt, hai tay nắm hờ tạo ra tư thế cầm tên đâm vào miệng mình, sau đó làm bộ phun ra máu tươi phụt một tiếng, phun nước bọt lên tay.

Mọi người lập tức hiểu ra, chính là vì mũi tên không phải từ ngoài cửa sổ bắn tới, mà là bị người cầm trong tay đâm chết Âu Dương tướng quân. Trước khi Âu Dương Bằng chết phun ra máu tươi tất nhiên phun vào đuôi tên và trên tay hung thủ cầm đuôi tên, vì vết máu rơi lên tay nên không dính vào đuôi tên.

Và như vậy, người hành hung nhất định phải lau sạch vết máu trên đuôi tên, nếu không cho dù là ngu ngốc cũng có thể nhìn ra đó là một tay nắm mũi tên, cầm nó vào trong miệng Âu Dương Bằng.

Hiểu là hiểu, nhưng các huynh đệ, nhất là Bạch Sương Hoa thấy Lục mập phun nước bọt đầy tay không khỏi lắc đầu quầy quậy, tên mập này cũng thật là xấu xa.

Ngưu Đại Lực lại bị cảnh tượng này nhắc nhở, lập tức gọi:

- Tần trưởng quan, chúng ta mau mau đến các nơi trong nha lục soát một chút, thời gian hung thủ gây án cũng không nhiều, có lẽ vẫn chưa kịp vứt bỏ vải lau vết máu.

- Ủ, dầu sao cũng coi như là một đầu mối.

Tần Lâm lập tức ra lệnh cho huynh đệ quan giáo đi tra xét.

- Dựa vào cái gì lục soát phòng sổ sách chúng ta?

Nghê Trọng Viễn kêu lên.

Thang Khả Thiện cũng không tốt lành gì, cường từ đoạt lý nói:

- Toàn là lời phiến diện của người, biết đâu máu không phun lên Điều Linh tiễn thì sao?

Đám quan quân cấp thấp Kinh Lịch, Trấn Phủ, Thiên Hộ chỉ nhìn Lôi Bạo. Y là tâm phúc của Âu Dương Bằng, hiện tại Âu Dương Bằng đã chết, Giáng Châu vệ mơ hồ xem y là thủ lãnh.

Lôi Bạo không chút nghĩ ngợi phát phát tay:

- Lão Nghê, lão Thang, cả đời chúng ta không làm chuyện gì có lỗi với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa, cứ mặc cho bọn họ lục soát đi!

Nghê, Thang không còn gì để nói, chỉ đành phải để cho Ngưu Đại Lực dẫn dắt cấm y quan giáo đến tra xét trong phòng sổ sách của từng người.

Tần Lâm cười cười, chỉ chỉ đuôi tên:

- Thang Chỉ Huy nói ta là lời phiến diện cũng không sai, cho nên ta phải tìm ra chứng cứ thuyết phục. Ba Đặc Nhĩ, lấy một mũi Điều Linh tiễn của ngươi cho ta.

Triết Biệt dùng tên giả Ba Đặc Nhĩ, y không biết Tần Lâm muốn làm gì nhưng không hề do dự, lấy từ ống tên dưới đất ra một mũi tên, rất cung kính đưa cho Tần Lâm. Ống tên của y bị binh sĩ Giáng Châu vệ mang vào Chỉ Huy Sứ Ty làm chứng cứ ngay từ đầu.

Túi da trâu đựng công cụ pháp y được buộc trên lưng ngựa mang theo, Lục Viễn Chí đã sớm mang ra, Tần Lâm lấy từ trong đó ra cọ quét vân tay và bột bạc, cẩn thận tỉ mỉ quét vào đuôi tên.

Rất nhanh, vị trí Triết Biệt cầm liền hiện ra dấu vân tay.

Tần Lâm giơ đuôi tên lên giới thiệu:

- Bàn tay người ta có bã nhờn và mồ hôi, phàm là nơi nào bị tay người sờ qua sẽ lưu lại dấu tay, dùng bột bạc quét lên sẽ làm nó hiện ra.

Đạo lý này rất dễ dàng hiểu được, thời này mọi người cũng đã lần tay trên văn thư khế ước, bắt quá vẫn chưa biết phương pháp lấy vân tay.

Tần Lâm dứt lời lại đi tới bên cạnh thi thể Âu Dương Bằng, dùng cọ quét vân tay quét nhẹ lên hung khí Điều Linh tiễn. Lần này kết quả lại bất đồng, đuôi tên dính một lớp bột bạc thật mỏng, nhưng thủy chung không thấy có vân tay.

Đây là chứng cứ hữu hiệu cho thấy đuôi tên đã từng bị lau sạch. Khai cung bắn tên sẽ phải nắm vào đuôi tên, không thể nào không để lại vân tay!

Bất quá sau khi Tần Lâm làm xong cũng khe khẽ thở dài, nếu như đuôi tên không bị lau sạch, chỉ bằng vào vân tay là có thể bắt được hung thủ. Ánh mắt của hắn nhẹ nhàng lướt qua trên người bốn tên đường thượng quan và tên thân binh đưa trà.

- Vậy cũng chưa chắc...

Tôn Hữu Đạo tương đối giao hoạt, rất nhanh nghĩ tới sơ hở duy nhất:

- Nếu như người hành thích biết Tần trưởng quan có thủ đoạn làm cho dấu tay hiện ra, lúc bắn tên mang bao tay hoặc dùng vải quấn vào tay, đuôi tên cũng sẽ không lưu lại dấu tay.

Tần Lâm cười hắc hắc:

- Vậy vết máu thì sao, chẳng lẽ ngươi nói lúc Âu Dương tướng quân sắp chết phun máu tươi ra, cũng bị hung thủ dùng vải quấn mới không dính lên đuôi tên sao?

Tôn Hữu Đạo không còn gì để nói, hung tợn nhìn chằm chằm Tần Lâm, hừ mũi thật mạnh một tiếng.

- Tôn lão đệ đừng nóng giận, chuyện này không liên quan với thương đội quý phủ, hạ quan có thể làm chứng.

Nghê Trọng Viễn gật đầu cười bồi, cho dù là danh tiếng Tần Lâm lớn hơn nữa, lại được thượng cấp trực tiếp của y là Ma Quý Ma Tổng Binh sùng bái, nhưng so ra Thiếu Sư phủ quan trọng hơn nhiều trong lòng y.

Thang Khả Thiện cũng vỗ ngực:

- Sợ rằng còn có Thất Tử mưu đồ bất chính, lúc thương đội Tôn lão đệ lên đường, hạ quan sẽ phái một đội tinh binh đi theo hộ vệ.

Tôn Hữu Đạo nhìn Tần Lâm cười lạnh, muốn đối nghịch với Thiếu Sư phủ ở Sơn Tây chính là châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình!

Ngưu Đại Lực lục soát xong xuôi tỏ vẻ buồn bực trở lại, y không tìm được thứ gì.

Tần Lâm cười cười bất đắc dĩ, xem ra đối phương hạ thủ rất sạch sẽ lưu loát, sẽ không để lại sơ hở rõ ràng ình tra xét. E rằng ngay từ đầu vải lau vết máu và y phục dính máu Âu Dương Bằng lúc hung thủ hành hung đã bị tẩy tã.

- Con bà nó, thật sự là quá khinh người!

Lôi Bạo đột nhiên đâm một quyền vào tường, kêu phịch một tiếng:

- Tướng quân bị giết ở nội nha Chỉ Huy Sứ Ty, nếu chuyện này truyền dương ra ngoài chúng ta còn có mặt mũi gặp người sao?

Nghe Trọng Viễn, Thang Khả Thiện mới vừa rồi còn ra vẻ nịnh nọt Tôn Hữu Đạo, lúc này cũng cúi thấp đầu xuống, ai nấy thâm tính toán trong lòng. Chỉ Huy Sứ lại bị giết trong nha môn bản vệ, đám đường thượng quan bọn họ cũng không tránh được trách nhiệm, e rằng tiền đồ sẽ không tươi sáng, nói không chừng còn bị hỏi tội.

Tần Lâm cau mày lại, thấy Lôi Bạo dùng tay phải, có vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Lôi Chỉ Huy, tay người không sưng lên sao?

Bạch Sương Hoa cúi đầu cười khúc khích, tên Tần Lâm này rõ ràng là vạch áo cho người xem lưng.

Thần sắc Lôi Bạo lúng túng, bị một tên binh sĩ quen thanh tú nhỏ nhả búng một chỉ gây thương tích quả thật hết sức mất thể diện, cho dù đối phương là cao thủ đại nội, cũng rất mất mặt.

Y lúng túng nói:

- Thật ra vẫn còn sưng, may nhờ thuốc của Hạ lão đệ rất tốt. Y thuật của y là gia truyền, trị vết thương té ngã sưng đau rất tốt.

Lục Viễn Chí chen lời nói:

- Tần ca và ta cũng là xuất thân y quán Lý thị Kỳ Châu đây, có thể coi là đồng nghiệp, không biết Hạ Chỉ Huy...

Hạ Ngang rất khiêm tốn nói:

- Tổ tiên tại hạ đều là y quan trong quân, đến đời phụ thân tại hạ mới tình cờ kiếm được công trận chuyển thành võ quan. Chỉ là chút y thuật nhỏ nhỏ, không dám bêu xấu trước mặt đệ tử Lý thần y.

Tần Lâm chỉ chỉ bọn Triết Biệt sưng mặt sưng mũi:

- Phiền Hạ Chỉ Huy trị liệu cho bọn họ, bây giờ xem ra mũi tên hẳn là bị người nắm đâm vào trong miệng Âu Dương tướng quân, không quan hệ nhiều lắm với mấy vị thương nhân Mông Cổ này.

Hạ Ngang hơi chần chờ một chút, rốt cục vẫn lấy được vật ra trị liệu cho bọn Triết Biệt.

Chẳng những Triết Biệt cảm kích Tần Lâm, đám cầm y quan giáo biết được nội tình đều âm thầm gật đầu, đi theo Tần trưởng quan lại khác, một vị trưởng quan lúc nào cũng lo lắng cho thuộc hạ như vậy quả thật là hiếm có.

Tần Lâm không chỉ trị thương cho Triết Biệt, trong lời nói còn có ý giải vây cho y. Tào Tứ vừa nghe như vậy bèn nhảy dựng lên, không phải là sẽ làm ưu đồ của Thiếu Sư phủ bị rối loạn sao?

Y bèn gần giọng nói:

- Người nói là không phải thì không phải hay sao? Âu Dương Bằng là một người sống, có thể mặc cho người khác cắm tên vào miệng mình sao? Ta thấy rõ ràng là Thần Tiên Thủ Mông Cổ thừa dịp Âu Dương Bằng đang ngáp bèn bắn vào miệng y một mũi tên.

Thừa dịp ngáp bần vào trong miệng, cố nhiên độ khó rất cao, nhưng so với vào phòng ám sát tựa hồ không đáng kể gì, Tào Tứ nói như vậy cũng có chút đạo lý. Âu Dương Bằng là một người sống, há có thể trơ mắt nhìn hung thủ đi vào nhà, cắm mũi tên nhọn vào trong miệng mình?

Lôi Bạo chớp chớp mắt, ngơ ngác nói:

- Cũng đúng, Âu Dương tướng quân tinh thông võ nghệ, giương một cánh cung nặng hai thạch, vung một thanh quan đao nặng bốn mươi tám cân, bình thường mười tám người không tới gần được, ai có thể cắm mũi tên nhọn vào trong miệng ngài?! Hơn nữa, hơn nữa tướng quân cũng không kịp gào thét...

- Chẳng lẽ là Uy Đức Pháp Vương tự mình xuất thủ?

Bạch Sương Hoa ghé vào bên tai Tần Lâm thấp giọng nói, thổ khí như lan, khiến cho lỗ tai Tần Lâm ngứa ngáy.

Tần Lâm hơi nghĩ ngợi, sau đó kiên định lắc đầu một cái:

- Chỉ Huy Sứ Ty đề phòng sâm nghiêm, Âu Dương tướng quân cũng không phải là người tầm thường. Cho dù là Uy Đức Pháp Vương cũng không có thể giết chết y lạng lẽ không tiếng động như vậy. Nếu đối lại là nàng, có thể làm được chăng?

Bạch Sương Hoa cau đôi mày thanh tú suy nghĩ một chút, cuối cùng không nói gì.

Chỉ Huy Sứ Ty có một Tổng Kỳ dẫn dắt năm mươi tên tinh binh tuần tra hộ vệ, đi vào đại môn còn phải xuyên qua đại đường, nhị đường đề phòng sâm nghiêm, cuối cùng mới có thể đến nội nha. Ban ngày ban mặt muốn bí mật lên vào, Bạch Sương Hoa cảm thấy cũng rất khó khăn.

Hơn nữa bố trí bên trong phòng này cũng không giống như trong chớp mắt là có thể hoàn thành ám sát, bởi vì cửa cách bàn tới hơn một trượng, bất cứ kẻ nào xuất hiện ở cửa cũng sẽ dẫn tới sự chú ý của Âu Dương Bằng. Cho dù là thích khách lạng lẽ không bay tới, muốn lướt qua bàn làm việc đâm Điều Linh tiễn vào trong miệng Âu Dương Bằng, đồng thời còn không thể để cho y phát ra bất kỳ thanh âm nào, sợ rằng cũng không dễ dàng gì.

Lên vào, ám sát, Bạch Sương Hoa cảm thấy mình có thể làm được, nhưng muốn đâm Điều Linh tiễn vào trong miệng Âu Dương Bằng lạng lẽ không tiếng động, không kinh động đến bốn vị Chỉ Huy Lôi, Hạ, Nghê, Thang trong phòng mình, chuyện này thật sự khó khăn.

- Càng nghĩ sâu, càng cảm thấy là người quen gây án.

Tần Lâm nghĩ ngợi nói.

Bạch Sương Hoa ngẩn ra, không biết hẳn là nói chuyện với mình hay là đang lảm bảm.

Tần Lâm lại sờ cằm, từ từ nói:

- Từ vết máu văng tung tóe trên bàn có thể đoán được thi thể chưa từng bị dịch chuyển. Nói cách khác Âu Dương Bằng là ngồi trên ghế bị làm hại, trước đó chúng ta đã đoán được thích khách là cầm tên đến gần người tiến hành ám sát, nếu như thích khách chợt xuất hiện, Âu Dương Bằng há có thể không kêu lên, há có thể tiếp tục ngồi yên trên ghế như vậy?! Cho nên chỉ có thể là người quen gây án, dưới tình huống Âu Dương tướng quân không hề cảnh giác đột ngột xuất thủ, mới có thể xuất kỳ bất ý giết chết vị tướng quân võ nghệ cao cường này trên ghế.

Bạch Sương Hoa nghe đến đó, ánh mắt hoài nghi liền nhìn về phía thân binh bưng trà, hàn quang lóe lên trong mắt.

Đáng thương tên thân binh kia chẳng qua là tên hỏa đầu quân bưng trà hầu hạ tướng quân, làm sao có thể chịu đựng được giáo chủ Ma giáo áp bức như vậy. Y vừa chạm vào ánh mắt nàng nhất thời sắc mặt vàng khè, trán nhỏ xuống mồ hôi hột ròng ròng, cơ hồ mềm nhũn ngã xuống.

May Tần Lâm hơi ngáp ngừng một chút bèn thấp giọng nói:

- Không phải là y, thích khách muốn giết Âu Dương Bằng phải đi vòng qua sau bàn, tới bên cạnh ghế, sau đó cầm mũi tên nhọn trong tay đột ngột đâm ra. Tên thân binh này chỉ có thể đặt bình trà trên bàn xong phải đi ra, nếu như y vòng ra sau bàn lập tức sẽ khiến cho Âu Dương Bằng cảnh giác.

Tần Lâm cũng là vừa nghĩ vừa nói, tới đây trong lòng bất chợt giật mình, chẳng lẽ là bốn vị Chỉ Huy sao? Cũng chỉ có bọn họ có thể mượn danh nghĩa đàm luận công vụ đi tới bên người Âu Dương Bằng mà không khiến cho y cảnh giác, sau đó thừa dịp Âu Dương Bằng không đề phòng đột ngột ra tay ám sát.

Nhưng vẫn còn có một số điểm kỳ quái, tỷ như quyển binh thư mở ra ngay ngắn, tỷ như Âu Dương Bằng há to miệng...

872. Chương 872: Khả Năng Duy Nhất

Tần Lâm suy nghĩ một chút, quyết định tiến hành dừng lại hiện trường, hắn lệnh cho Ngưu Đại Lực lấy trong phòng sổ sách của Lôi Bạo ở kế bên một chiếc ghế bành y như vậy đặt sau bàn. Sau đó kéo ghế bành có thi thể Âu Dương Bằng sang bên, Tần Lâm ngồi lên ghế kia ngang hàng với thi thể.

- Vị Tần gia này làm việc không hề ngại xui xẻo.

Các quan quân thấp giọng bàn tán, vô hình trung lại coi trọng hắn hơn trước.

Binh thư trên giá sách rất nhiều, Tần Lâm lấy một quyển, mở ra đặt lên bàn giống như quyển kia. Kết quả phát hiện ra độ cao giữa ghế và bàn không thể thích hợp, phải khom người đọc sách, tư thế không thoải mái. Vì vậy hắn lại cầm sách trong tay đọc, cùi chỏ đặt lên tay vịn ghế bành.

- Đúng vậy, tướng quân nhà ta đọc sách chính là như thế.

Lôi Bạo lớn tiếng kêu lên, vô cùng bội phục Tần Lâm.

Tần Lâm ngẩng đầu ra lệnh:

- Tên mập, bây giờ đệ giả làm thích khách, tới ám sát ta.

Lục Viễn Chí lén lén lút lút nhón chân đi tới, tay giấu ở sau lưng nắm một mũi Điều Linh tiễn. Cửa phòng hướng Nam, ánh mặt trời chiếu khiến cho bóng y lay động trong phòng, cực kỳ nổi bật.

Tần Lâm cười lắc đầu một cái:

- Không đúng, ta đã nhìn thấy ngươi, thích khách lão huynh... Kẽ nào dám tự tiện xông vào nội nha, người đâu, bắt lại cho ta.

Ngưu Đại Lực lập tức xông ra bắt Lục Viễn Chí lại.

Diễn lại từ đầu.

Lần này Lục Viễn Chí giấu mũi tên bên dưới y phục, sải bước đi nhanh vào chấp tay một cái:

- Tướng quân, ty chức có chuyện quan trọng cần thương nghị.

Tần Lâm đặt binh thư lên bàn, cười híp mắt nhìn y:

- Có chuyện gì, nói đi.

- Khái bả tướng quân, Đồ Môn Hãn, Đồng Hồ Ly được Hán gian buôn lậu quân giới, binh thể khôi phục, đã kéo hết mười vạn quân xuôi Nam xâm lược...

Lục Viễn Chí vừa nói vừa đi đến bên người Tần Lâm.

Thần sắc Tào Tứ cùng Tôn Hữu Đạo âm trầm bất định, thầm nhủ trong lòng: tên mập này rõ ràng là chỉ hòa thượng mắng con lừa trọc. Thôi được, cứ mặc kệ hắn, hiện tại chúng ta lên tiếng tranh cãi chẳng khác nào lay ông con ở bụi này.

Bọn Bạch Sương Hoa, Ngưu Đại Lực biết được nội tình cười thầm không dứt, Hán gian bị tên mập mắng không ai xa lạ, chính là lão thái gia Thiếu Sư phủ, cầm đầu thương nhân Sơn Tây Trương Doãn Linh.

Lúc này Lục Viễn Chí đã đi tới bên người Tần Lâm, mà Tần Lâm đối đáp với y nên thủy chung cũng nhìn chăm chăm y. Lục Viễn Chí sờ mũi một cái nở một nụ cười khổ, ý là không có cách nào hạ thủ.

Y chớp chớp đôi mắt nhỏ, cuối cùng cũng nghĩ ra một biện pháp, bèn chỉ bức bản đồ treo trên vách sau lưng Tần Lâm, lên tiếng nói:

- Xin tướng quân hãy xem nơi này, là phòng tuyến chín trọng trấn, phòng giữ Đại Đồng phủ là vô cùng quan trọng...

Tần Lâm nghiêng đầu qua xem, Lục Viễn Chí bèn lấy mũi tên nhọn từ trong áo ra giả vờ muốn đâm, Tần Lâm lại dùng dư quang khóe mắt nhìn thấy:

- Lớn mật, ngươi làm gì vậy?!

Lục mập nhăn nhó mặt mày, oán trách:

- Tần ca, ngài sớm có chuẩn bị, dĩ nhiên không được, thích khách giết Âu Dương tướng quân là kẻ có lòng người vô ý, biết đâu y nhìn bản đồ xuất thần thì sao?

Nếu đầu xoay qua một bên xem bản đồ như vậy, vết máu sẽ không phun ra trên bàn. Hơn nữa Âu Dương tướng quân trị quân rất nghiêm, nếu như có người chỉ bản đồ nói chuyện, có lẽ y sẽ không ngồi, tư thế ngồi nghiêng đầu nhìn sau lưng như vậy cũng thật khó chịu, càng khó phân tâm hơn, từ đó bị thích khách thừa dịp ra tay. Tần Lâm cau mày, quay đầu lại, ngồi ngay ngắn trở lại.

Lục mập nở một nụ cười khổ, thế này không được thế kia cũng không được, quả thật là rất khó.

Tần Lâm cũng gãi đầu không ngừng, trong vụ án này nguyên nhân cái chết, thời gian tử vong đều không tồn tại nghi vấn gì, kỹ thuật pháp y cơ hồ không có đất dụng võ, chính là vụ án ly kỳ cổ quái, ngay cả chuyện dựng lại hiện trường cũng nhiều lần thất bại.

- Thôi, tra xét cẩn thận một lần nữa, có lẽ thi thể có thể nói cho chúng ta biết nhiều hơn.

Tần Lâm dứt lời, đứng dậy cẩn thận quan sát thi thể lần nữa, còn nhẹ nhàng mở cằm thi thể.

Lúc này chưa xảy ra thi cương, vừa bóp liền há hốc miệng ra, nhất thời mùi máu tanh ập vào mũi. Tần Lâm không thèm để ý, chỉ chăm chú cẩn thận quan sát miệng thi thể máu tươi tràn ngập.

Có gì hay ho mà nhìn? Lục Viễn Chí mê hoặc không hiểu, mũi tên nhọn đâm vào miệng mà chết, nguyên nhân cái chết không có nghi vấn gì kia mà?!

Thần sắc Tần Lâm đột nhiên ngưng trọng, vẫy vẫy tay với Lục Viễn Chí:

- Cho ta cái khăn tay.

Lục Viễn Chí đưa khăn tay cho hắn, Tần Lâm nắm khăn tay cẩn thận lau chùi miệng thi thể, tay dính đầy máu đen cũng bất chấp.

Kỳ quái thật, đôi môi có không ít vết nứt, nhưng hàm răng lại không rụng cái nào, thoát nhìn giống như là đang há miệng bị đâm vào, chẳng lẽ là thừa dịp y ngáp đã hạ thủ?

Tần Lâm dứt lời bèn rút khăn tay dính đầy vết máu đi, ngồi trở lại ghế bành, sau đó ngáp một cái thật dài.

Lục Viễn Chí hơi ngẩn ra, lập tức cầm mũi tên nhọn làm bộ đâm vào.

Mọi người chợt hiểu ra, thì ra hung thủ giả bộ đàm luận, đứng ở bên người Âu Dương Bằng, thừa dịp y ngáp bèn cầm mũi tên đâm vào miệng khiến cho y chết ngay tức khắc. Âu Dương Bằng bị mũi tên đâm vào miệng như vậy đương nhiên không có cách nào lên tiếng.

Mấy tên võ sĩ Mông Cổ đều nói may mắn, hung thủ cố ý cắm mũi tên vào trong miệng Âu Dương Bằng, chỉ sợ là muốn chế tạo dấu hiệu giả 'bị Thần Tiên Thủ giết chết'. Hơn nữa trong cùng lúc đó Triết Biệt đang trên gò đất đối diện cửa sổ thư phòng, hung khí lại là Điều Linh tiễn mà y sử dụng, thật sự là bằng chứng như núi.

Trên mặt Triết Biệt bị bôi thuốc trị thương, tức giận nói:

- Thích khách này thật là tàn độc, muốn dùng biện pháp như thế để giá họa chúng ta, thật may là y nhất định phải lau đi vết máu dính ở đuôi tên, kết quả bị vị Tàn trưởng quan này đoán ra không sai chút nào.

- Không đúng.

Nụ cười trên mặt Tần Lâm đột nhiên ngưng lại, cúi đầu suy nghĩ một hồi:

- Nếu là thừa dịp ngáp hạ thủ, nếu như rất lâu Âu Dương Bằng không ngáp, hung thủ vẫn đứng ở bên cạnh y chờ cơ hội sao!? Không có đạo lý này! Có lẽ chúng ta nghĩ lầm rồi...

Ngưu Đại Lực và Lục Viễn Chí đang cao hứng cũng ngây người ra tại chỗ, Tần Lâm nói có lý, hung thủ tay cầm mũi tên nhọn đứng ở bên người Âu Dương Bằng, chờ cơ hội y ngáp mới hạ thủ, nói thế nào cũng cảm thấy là lạ.

Chẳng lẽ lúc án phát còn có một tình huống khác chưa cân nhắc đến? Tần Lâm hí mắt như có điều suy nghĩ, chỉ chốc lát sau nói:

- Doãn tiên sinh, lão Du, các người kể lại tình huống ngày hôm qua gặp mặt Âu Dương tướng quân, tới hôm nay cuối cùng nhìn thấy y thế nào.

Doãn Tân Thương trí nhớ rất tốt, nhớ lại tình hình ngày hôm qua, kể lại tỉ mỉ:

- Hôm qua chúng ta gặp Âu Dương tướng quân, y cao hứng vô cùng, thiết yến chiêu đãi chúng ta. Quan quân Giáng Châu vệ từ Trấn Phủ, Kinh Lịch trở lên đều ngồi cùng, ăn dê nướng, uống rượu Hạnh Hoa thôn.

873. Chương 873: Gãy Giáo Quay Về

Sáng hôm nay y đích thân điểm binh thao diễn ngoài giáo trường, ta nhìn thấy y rất rõ ràng, sau đó mới rời đài chỉ huy trở về nha môn Chỉ Huy Sứ Ty.

- Sắc mặt y có vẻ khó coi, dáng vẻ rất khẩn trương, lúc ấy ta còn nghi ngờ y...

Du Thất dừng lại không nói tiếp, lão nghi ngờ Âu Dương Bằng không dám đối địch với Thiếu Sư phủ, bây giờ xem ra đã là trách lầm y, chẳng qua là lời nói này không thể nói ra trước mặt các quan quân được.

Tần Lâm khẽ nhướn mày, thỉnh linh bật cười ha hả, hắng giọng nói:

- Ta đã biết ai là hung thủ, cũng biết phương pháp hung thủ giết chết Âu Dương Bằng. Tên khốn ấy vốn nên chữa bệnh cứu người nhưng lại phụ lòng tin của Âu Dương tướng quân, dùng tay nghề chữa bệnh của mình để giết người. Hạ Ngang, người còn giả bộ không có chuyện gì sao, ta nói chính là người!

Tào Tứ, Tôn Hữu Đạo cả kinh thất sắc.

Hạ Ngang đang dùng tay trái bôi thuốc trên cánh tay một tên võ sĩ Mông Cổ nghe vậy quay đầu lại, ánh mắt hốt hoảng, cao giọng kêu lên:

- Người, người không nên nói vậy!

Tần Lâm cười lạnh, ánh mắt sắc bén như đao đâm vào mặt y:

- Nói dối cũng chỉ là phí công, bởi vì chỉ có người có thể sử dụng phương pháp này giết chết Âu Dương tướng quân!

Hạ Ngang không dám nhìn thẳng vào mắt Tần Lâm, chột dạ dời ánh mắt sang nơi khác, Không biết từ lúc nào, Ngưu Đại Lực đã cười lạnh đứng phía sau y.

Ánh mắt kinh nghi bất định của Nghê Trọng Viễn, Thang Khả Thiện cùng các vị quan quân đồng loạt dồn vào mặt Hạ Ngang. Lôi Bạo trợn to hai mắt nhìn Hạ Ngang, lại nhìn Tần Lâm, tiếng hô như sấm:

- Người nào, người nào nói cho ta biết này con bà nó đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Đau răng.

Tần Lâm rất bình tĩnh nói cho y biết:

- Tối hôm qua ăn thịt dê, uống rượu Phần, sáng nay Âu Dương tướng quân đã bị đau răng. Sắc mặt y khác thường cũng không phải là vì khản trương, mà là đau răng khó nhin, lấy tay xoa mặt cũng là vì nguyên nhân này.

Lục Viễn Chí gật đầu một cái:

- Thịt dê nướng cực nhiệt, gia vị cũng là thứ cay lại lấy rượu mạnh làm bạn, ăn vào trong tiết trời nóng nẩy thế này rất dễ đưa tới đau răng.

Thật ra thì còn có một điểm Lục Viễn Chí không nghĩ ra, Tần Lâm nghĩ ra lại không nói, tâm trạng khản trương cũng gia tăng cơ hội khiến cho đau răng phát tác. Âu Dương Bằng quyết định đối địch với Thiếu Sư phủ, thế lực Thiếu Sư phủ bao lớn chúng ta thừa biết rõ ràng, tâm trạng y không thể nào không khản trương cho được. Cộng thêm trong tiệc ăn thịt dê nướng cực nhiệt, nêm gia vị thật cay, lại uống rượu mạnh, phát tác đau răng kịch liệt không có gì là kỳ quái.

Du Thất cũng hiểu ra, ngày hôm qua Âu Dương Bằng vỗ ngực đáp ứng tương trợ, biểu hiện nghĩa bạc vân thiên. Kết quả sáng sớm hôm nay sắc mặt y lại tỏ ra ‘khản trương’, nói chuyện với y cũng không thấy trả lời, còn tưởng rằng y thay đổi thất thường, thì ra trách lầm y.

Duy chỉ có Lôi Bạo ngẩn người, lớn tiếng gầm thét:

- Nói bậy, quan quân chúng ta lột da sói ăn thịt sống, Âu Dương tướng quân là hán tử cứng rắn như sắt thép, không phải là loại công tử bột yếu ớt.

- Ôi, chính là suy nghĩ này đã khiến cho Âu Dương tướng quân mất mạng.

Tần Lâm thở dài một tiếng:

- Nếu không, ít nhất y sẽ không chết oan ức như vậy.

Dứt lời Tần Lâm không để ý tới Lôi Bạo đang trợn mắt muốn kêu la tiếp, lại ngồi trở về ghế bành, tay ôm hàm cau mày lẩm bẩm:

- Ôi chao, không tốt... Ngày hôm qua ăn nhiều thịt dê nướng, không thể ngủ ngon, lại bị đau răng phát tác vô cùng khó chịu. Nhưng bản quan thân là chỉ huy Giáng Châu vệ, hán tử cứng cỏi đội trời đạp đất, phải là tấm gương sáng cho toàn quân, há có thể vì chứng đau răng nho nhỏ mà than thở kêu gào?! Ta không phải là tiểu thư yếu điệu trong khuê các, thôi cố gắng chịu đựng vậy, lát nữa sẽ lên đi mời đại phu tới xem...

Mọi người lập tức hiểu rra, Tần Lâm đang đóng giả Âu Dương Bằng.

Ánh mắt Lục Viễn Chí sáng lên, lập tức chấp tay nói:

- Tướng quân, hạ quan coi thần sắc ngài chẳng lẽ đã phát chứng đau răng? Đau răng không phải là bệnh, nhưng đau đến như muốn lấy mạng người ta, y thuật tổ truyền của hạ quan có thể trị được đôi chút.

Nơi này chỉ có một người có y thuật tổ truyền, Lục Viễn Chí giả bộ người nào không cần nói cũng hiểu, sắc mặt của Hạ Ngang càng tái hơn.

- Vậy thì hay quá, không đối gặt lão đệ, rằng ta quả thật vô cùng đau đớn!

Tần Lâm lộ vẻ vui mừng, há miệng ra để cho Lục Viễn Chí kiểm tra

Lục Viễn Chí làm bộ kiểm tra một phen, đang muốn sờ mũi tên, lại thấy Tần Lâm còn mở mắt lớn hơn nhìn mình, y gãi gãi đầu, may là trước đây học ở y quán đã thấy nhiều, tự nhiên nhớ ra, giả vờ lấy trong ngực áo ra thứ gì đó:

- Loại thuốc bột này của hạ quan là do mấy vị thuốc như băng phiến, xạ hương điều hòa mà thành, trị liệu sưng đau vô cùng hiệu quả, sẽ rắc vào trong răng đau của tướng quân. Kính xin tướng quân nhắm hai mắt, tránh cho bột thuốc rơi vào mắt.

Quả nhiên Tần Lâm theo lời nhắm mắt lại, miệng vẫn há to như cũ. Lục Viễn Chí chợt nổ một nụ cười hung tợn, tay phải cầm hồ như đang cầm mũi tên, đâm mạnh vào miệng Tần Lâm.

Mọi người cùng hít sâu một hơi khí lạnh, câu đố khó vẫn lẫn lẩn quẩn trong lòng đến đây đã được giải rõ ràng. Tại sao Âu Dương Bằng dễ dàng bị đâm, tại sao đến chết vẫn không phát ra tiếng kêu, thì ra hẳn là y bị đánh lén dưới tình huống này!

Không ngờ rằng trong tay cả kẻ trị bệnh cứu người lại cầm mũi tên đoạt mạng.

Lôi Bạo và các vị Kinh Lịch, Trần Phủ, Thiên Hộ Bá Hộ, thấy đều trợn mắt nhìn Hạ Ngang, nếu như ánh mắt có nhiệt độ, Hạ Ngang đã sớm bị đốt cháy thành than.

Trán Hạ Ngang toát ra mồ hôi lạnh, thân thể không tự chủ được trở nên mềm nhũn, nhìn đáng vẻ chính là chưa đánh đã khai.

- Chắc chắn, nhất đâm này sử dụng lực đạo thật lớn, đâm Âu Dương tướng quân từ miệng xuyên trở ra sau gáy. Muốn đối phó một vị tướng quân dũng mãnh như vậy, nhất định người sẽ dốc hết toàn lực...

Tần Lâm cúi đầu, từ trên cao nhìn xuống ánh mắt tránh né của Hạ Ngang:

- Cho nên sau khi chốt được mục tiêu, lại nhớ tới vừa rồi lúc người bôi thuốc cho người ta đã cố ý dùng tay trái, ta càng thêm khẳng định trên cạnh bàn tay phải của người vẫn còn lưu lại dấu vết giết người.

Ngưu Đại Lực dùng thế sét đánh không kịp bưng tai cầm lấy tay phải Hạ Ngang giơ lên, quả nhiên mặt bên ngón trỏ còn mấy dấu răng rất rõ ràng.

Đây là lúc y sát hại Âu Dương Bằng dùng sức quá mạnh, khiến cho tay đụng vào răng người bị hại hình thành dấu vết như vậy.

- Hạ Ngang, người, người điên rồi, Âu Dương tướng quân đối xử với chúng ta thế nào, vì sao người dám hại mạng ngài?

Lôi Bạo thành linh xông tới, vung quyền lên muốn đánh Hạ Ngang, Tần Lâm vội vàng đưa mắt ra hiệu, để ấy tên quan giáo huynh đệ ngăn y lại.

Hạ Ngang đã thất hồn lạc phách, nhìn chằm chằm Tôn Hữu Đạo và Tào Tứ.

Tào Tứ gấp vô cùng, Tôn Hữu Đạo hốt hoảng nhưng chỉ có thể kéo dài thời gian rất ngắn, bèn gằn giọng quát:

- Ngàn vạn lần không ngờ được tên họ Hạ này lại sát hại cấp trên, giá họa cho khách nhân thương đội Thiếu Sư phủ chúng ta, há đâu có lý như vậy?!

Ba Đặc Nhĩ An Đạt tôn kính, Tôn mỗ thành khẩn xin lỗi người, về phần Hạ Ngang, hừ, người mưu hại cấp trên bản vệ, tự làm tự chịu, ngay cả vợ con già trẻ trong nhà cũng bị người liên lụy, vì sao phải khổ như vậy?

Toàn thân Hạ Ngang run lên, nhất thời mặt xám như tro tàn.

Trong lời nói Tôn Hữu Đạo còn có ẩn ý, không phải là trách cứ Hạ Ngang, rõ ràng là lấy tánh mạng già trẻ Hạ gia ra uy hiếp.

Không tốt! Tần Lâm nghe câu cuối cùng của Tôn Hữu Đạo, lập tức nhìn về phía Ngưu Đại Lực gọi:

- Mau, giữ tay chân y, bóp miệng y lại!

Ngưu Đại Lực vội vàng động thủ, không ngờ rằng Hạ Ngang còn nhanh hơn y, miệng cắn mạnh một cái, kẻ đó sắc mặt trở nên xanh đen đáng sợ, đôi mắt mờ đi rất nhanh, chỉ trong thoáng chốc đã chết oan chết uổng.

Chúng quan giáo huynh đệ đều giật mình kinh hãi, có người nhìn sang Bạch Sương Hoa, thủ đoạn bậc này...

Giáo chủ Ma giáo cũng khê cau mày liễu, thầm nhủ tên Hạ Ngang này nhìn bề ngoài cũng mềm yếu, không ngờ rằng tự sát một cách quả quyết dứt khoát như vậy, cũng chẳng khác nào tử sĩ Thánh giáo.

Ngưu Đại Lực vô cùng xấu hổ, quỳ xuống trước Tần Lâm:

- Tần trưởng quan, thuộc hạ, thuộc hạ kém cỏi bất tài, để cho phạm nhân tự vận mà chết, xin trưởng quan trách phạt.

- Thôi, không trách người!

Tần Lâm khoát tay áo một cái, sắc mặt lại càng nặng nề hơn.

Trước kia cũng lòng bắt qua yếu phạm Bạch Liên giáo, cấm y quan giáo biết được những người này không muốn sống, lúc tập nã sẽ đề phòng nghiêm ngặt. May là như vậy, trong mười người cũng có bốn năm kẻ tự vận thành công.

Tên Hạ Ngang này lại khác, từ đầu đến cuối vẫn biểu hiện mềm mỏng, Tần Lâm cũng không ngờ rằng y lại quả quyết tự sát như thế, huống chi Ngưu Đại Lực và huynh đệ thân binh.

Cố nhiên Tần Lâm chưa từng ảo tưởng chỉ bằng vào khẩu cung Hạ Ngang là có thể lật đổ được Thiếu Sư phủ, nhưng thấy y nhanh chóng tự sát mà chết, trong lòng cũng cảm thấy hơi cảnh giác. Bởi vì nghĩ từ một góc độ khác, uy lực của Thiếu Sư phủ có thể làm cho người như Hạ Ngang tự vận không chút do dự, từ đó có thể tưởng tượng được thế lực to lớn, thủ đoạn tàn độc tới mức nào.

Hạ Ngang ngã lộn xuống đất không có hô hấp, thuốc chữa bệnh của tên này cố nhiên rất linh, độc được chuẩn bị cho chính y cũng rất linh nghiệm.

Lôi Bạo trong lúc nhất thời không biết làm thế nào cho phải, nhìn lại vết thương bị Bạch Sương Hoa búng súng trên mu bàn tay mình, nhờ có thuốc của Hạ Ngang đã không còn sưng đau nữa. Kể trị thương ỉnh đột ngột bỏ mạng, tâm trạng y phức tạp vô cùng.

Tiền nhân hậu quả, tựa hồ trong chỗ u minh sớm có chỉ định, Lôi Bạo tức giận Âu Dương Bằng bị hại, xung động nên tay bị Bạch Sương Hoa búng súng, chúng quan quân đều biết Hạ Ngang có thuốc có thể trị liệu sưng đau, Lôi Bạo hỏi thuốc trị thương sẽ rất dễ dàng đưa tới chú ý. Không ngờ rằng Hạ Ngang lại khẳng khái lấy ra, cũng từ giờ phút ấy đã dần dần làm bại lộ tội ác của y.

Lôi Bạo phục hồi tinh thần lại, nhìn Tào Tứ và Tôn Hữu Đạo gần giọng nói:

- Chuyện này không đơn giản như vậy, tại sao Hạ Ngang đột nhiên sát hại tướng quân nhà ta, còn muốn giết hại thương đội người Mông Cổ các người, trong chuyện này nhất định có vấn đề!

Nghe Trọng Viễn, Thang Khả Thiện vội vàng một tả một hữu ôm lấy y:

- Ôi chao, Lôi Chỉ Huy không nên nổi giận, đắc tội với Thiếu Sư phủ không phải chuyện đùa! Hơn nữa Hạ Chỉ Huy sát hại tướng quân, chính y cũng đã tự sát, có liên quan gì với Thiếu Sư phủ chứ?

Tào Tứ và Tôn Hữu Đạo liếc mắt nhìn nhau, hai người lộ vẻ kiêu căng, bây giờ Hạ Ngang đã chết, không còn ai làm gì được bọn họ nữa.

Các quan quân nhìn chằm chằm Tần Lâm đầy hy vọng.

Tần Lâm tỏ ra chán nản phất tay một cái:

- Hạ Ngang bởi vì mưu đồ tấn thăng, lập ra âm mưu sát hại cấp trên bản vệ, sau đó đã sợ tội tự vận. Các người cứ theo lời ta mà báo cho các nha môn ở Sơn Tây.

Chết không có đối chứng, Hạ Ngang đã tự sát đền mạng, vụ án này đến chỗ này không tra được nữa. Ngoài ra cho dù là Hạ Ngang còn sống, chỉ bằng vào lời nói phiến diện của y cũng không thể lật đổ được Trương Doãn Linh. Kể từ khi Uy Đức Pháp Vương đột nhiên hiện thân, Tần Lâm biết kế hoạch Trương Tử Huyền đã thất bại.

Cũng may tìm được hung thủ hành thích, cuối cùng báo một nửa thù cho Âu Dương Bằng, mà bọn Triết Biệt cũng thoát khỏi nguy cơ bị hãm hại.

Ha ha ha, tiếng cười Tào Tứ vô cùng phách lối, vung tay áo, mắt liếc nhìn Triết Biệt:

- Ba Đặc Nhĩ An Đạt, có còn muốn đi cùng chúng ta lên Đại Đồng phía Bắc hay không?

- Thương đội còn có chuyện buôn bán phải làm, nếu như không có chuyện gì khác, chúng ta đi trước một bước. Tàn trưởng quan, tái kiến.

Tôn Hữu Đạo cười gian nhìn Tàn Lâm chấp tay một cái.

Tàn Lâm tỏ vẻ thờ ơ sao cũng được, thần sắc thản nhiên lạnh nhạt.

Du Thất vô cùng oán hận Trương Tứ Duy, vẫn không cam lòng:

- Cô gia, những bao vải của thương đội bọn họ...

Doãn Tân Thương kéo kéo lão, lắc đầu một cái, nếu đối phương đã an bài Hạ Ngang thực hiện âm mưu này, chắc chắn số vũ khí cầm kia không còn trong thương đội.

Ngưu Đại Lực tức không nhịn được, sải bước đi nhanh ra ngoài mở một bao vải ra, bên trong toàn là rơm rạ, mở một bao vải khác, vẫn là rơm rạ, y mở liên tiếp mười mấy bao, thấy toàn là rơm rạ.

- Tên này nổi điên rồi sao?

Đám người làm thương đội chỉ chỉ Ngưu Đại Lực, cười nhạo không ngừng.

Lục Viễn Chí níu lấy cổ áo Tôn Hữu Đạo, giận nói:

- Các người ngàn dặm Bắc thượng, chỉ vì vận chuyển hơn trăm xe rơm rạ ư?

- Đúng vậy, cung ứng cỏ rơm cho quân mã Đại Đồng trấn.

Tôn Hữu Đạo ung dung điềm tĩnh, chờ Lục Viễn Chí buông tay ra còn phải phải y phục.

- Tên mập, đừng gây sự!

Tàn Lâm không lộ vẻ gì đi ra ngoài, song quyền nắm lại thật chặt: Trương Tứ Duy, Trương Doãn Linh, các người đừng tưởng rằng như vậy là có thể vây khốn lão tử, hãy đợi đây!

Mấy năm qua Tàn Lâm dong ruổi từ Nam chí Bắc, Bắc định Thổ Mặc Đặc bộ, Đông chiêu Ngũ Phong hải thương, trong triều tung hoành ngang dọc, ngay cả chịu đựng trượng bị cách chức quan cũng là lấy lui làm tiến, duy chỉ có ở Bồ Châu Trương Tứ Duy đã bố trí giang sơn vững như tường đồng vách sắt, khiến cho Tàn Lâm phải húc đầu vào tường.

Hắn sẽ cảm thấy chán nản sa sút, hay là dùng dùng nổi giận... Doãn Tân Thương cố ý quan sát cử động của Tàn Lâm.

Mới vừa đi ra Chỉ Huy Sứ Ty Giáng Châu vệ, Tàn Lâm liền bật cười ha hả, ôm Triết Biệt vỗ mạnh vào vai y:

- Khá lắm Triết Biệt, lão tử chỉ sợ con rùa đen Trương Doãn Linh kia ném đá giấu tay hãm hại các người, may, may thật!

Triết Biệt cảm kích rơi nước mắt, sợ dĩ Tàn Lâm đi suốt đêm tới cũng chỉ là vì cứu tánh mạng bọn họ, chỉ hận không thể lật đổ lão thất phu Trương Doãn Linh, trừ chuyện này ra không còn gì hay ho nữa.

Tàn Lâm lại than thở:

- Chỉ tiếc cho Âu Dương Bằng! Lục Viễn Chí, nhớ kỹ thay ta, đợi tương lai lão tử khôi phục chức quan như cũ, phải đòi cho y điển tuất thật to, chăm sóc cả gia đình y thật tốt.

874. Chương 874: Thỉnh Cầu Quá Đáng

Lục Viễn Chí lớn tiếng đáp ứng, chúng thân binh Hiệu Ủy nhất tề phấn chấn tinh thần. Bằng lòng làm Cẩm Y Vệ chính là đeo đầu ngang hông làm việc, trong triều tranh đấu, Xưởng Vệ tranh đấu, đối phó Ma giáo, chạy đi Mạc Bắc Liêu Đông hải ngoại, cái mạng này từ lâu đã không phải là của mình.

Công thành danh toại thì có thể phong thê ấm tử, cho dù là một ngày nào đó vận khí không tốt mất đi tính mạng, được Tần trưởng quan chăm lo như vậy còn sợ con bà nó gì nữa?! Cho dù là rơi đầu bất quá cũng chỉ để lại vết sẹo to bằng miệng bát.

Sĩ khí vốn hơi giảm sút nhất thời trở nên phấn chấn, thậm chí nhiệt huyết ai nấy đều cao hơn bình thường vài phần.

- Thao túng lòng người, đây là tài của bậc kiêu hùng.

Doãn Tân Thương ngẫm ngẫm mắng một câu, rất nhanh lại cười lên, nhỏ giọng khen ngợi:

- Đúng là chủ của ta.

Lúc bọn Tần Lâm tới chạy hết tốc lực, lúc đi buông cương cho ngựa chạy, còn nghỉ ngơi một đêm ở Ty Diêm thành, ngắm phong cảnh phồn hoa năm xưa, nếm thử các món ăn nổi danh, sáng hôm sau mới ung dung điềm tĩnh trở lại Bồ Châu.

Nhưng mới vừa trở lại phủ, thần sắc Tần Lâm trong nháy mắt trở nên nghiêm nghị, khẽ gạt đầu một cái với Trương Tử Huyền ra nghênh đón coi như là chào hỏi, liền dẫn người thẳng vào phòng khách.

Hắn đảo mắt qua một lượt, trầm giọng nói:

- Lục Viễn Chí, đệ quen thuộc thành thị, dẫn năm người đến bên trái cầu phao Bồ Tân Độ Hoàng Hà hỏi thăm Thiếu Sư phủ có thương đội nào đi về phía Tây hay không. Ngưu Đại Lực, người cũng dẫn năm người đi tới chỗ Uy Đức Pháp Vương giảng kinh thuyết pháp ở vườn hoa Trương gia, cẩn thận hỏi xem có đệ tử Trát Luận Kim Đỉnh tự rời đi Bồ Châu hay không, chú ý không nên để lộ phong thanh.

Lục Viễn Chí vỗ đùi, thì ra Tần ca vẫn còn chú ý tới chuyện này.

Trương Doãn Linh thay mặt đổi chào, đổi vũ khí cấm mà thương đội vận chuyển lên phía Bắc thành rơm rạ, như vậy rốt cuộc những vũ khí này đi đâu? Liên tưởng đến Uy Đức Pháp Vương trùng hợp có mặt ở chỗ này, mà Bạch giáo Trát Luận Kim Đỉnh tự cũng đang muốn quyết một trận thư hùng với Hoàng giáo, câu trả lời không cần nói cũng biết.

Tần Lâm cười hăng hắc, lão hồ ly Trương Doãn Linh này quả thật không đơn giản, sát hại Âu Dương Bằng vì uy hiếp, giá họa Triết Biệt là trả thù. Đồng thời còn giữ mình ở Giáng Châu vệ, đây là diệu hổ ly sơn. Số vũ khí cấm mà lão đang giữ là củ khoai nóng phỏng tay, không thể nào giữ lâu được, rốt cục cũng phải tống đi, không đi phía Bắc ắt sẽ đi Tây.

Giải cho kẻ một đá hạ ba chim, bất quá khó lòng không để lộ sơ hở.

Cục diện Quan Trung, Trương Tử Huyền lập ra một kế đầu tiên, Trương Doãn Linh lập tức trả đũa. Đến hiệp ba sẽ đến phiên Tần Lâm ta xuất thủ, để xem ai chết về tay ai.

Lúc Tần Lâm tính kế bố trí, Trương Tử Huyền gọi Du Thất và Doãn Tân Thương ra hậu đường, nghe bọn họ kể lại mọi việc xảy ra.

- Ôi, chuyện chính là như vậy.

Du Thất hậm hực nói, lại nhìn chòng chọc Doãn Tân Thương, rất là bất mãn nói:

- Doãn tiên sinh vô cùng tự tại, để mặc cô gia khổ cực phá án, mình tránh ở bên cạnh xem cuộc vui.

Doãn Tân Thương cười mà không nói, cũng không giải thích thay mình.

Mắt Trương Tử Huyền lóe lên tinh quang, nghiêm trang nói:

- Du Thất, lão trách lầm Doãn tiên sinh rồi, ngành nghề nào cũng có chuyên môn, Doãn tiên sinh học binh gia Đồ Long thuật, phá án mới là chuyên môn của Tần huynh, đâu cần tiên sinh múa rìu qua mắt thợ bêu xấu?!

Doãn Tân Thương không cười được nữa, vị thiên kim tướng phủ trước mắt này cùng Tần Lâm thật là xứng đôi, mắng xéo người ta thật là lợi hại.

Du Thất cũng dở khóc dở cười, bất kể họ Doãn này học Đồ Long thuật gì đó, rốt cục cũng không thể nhảy ra khỏi lòng bàn tay của Tần trưởng quan và tiểu thư.

Trương Tử Huyền lại nói:

- Bất quá cục diện dưới mắt phải làm như thế nào, Doãn tiên sinh không thể thoái thác trách nhiệm. Thế lực Trương Tứ Duy Trương Doãn Linh dây mơ rễ má, Vương Sùng Cổ Vương gia, Dương Bác Dương gia, Mã Tự Cường Mã gia giúp đỡ lẫn nhau, gần như trở thành một khối sắt vững chắc, Tần huynh có thể phá vỡ được cục diện này không, kính xin Doãn tiên sinh nói rõ.

Doãn Tân Thương cúi đầu suy nghĩ một chút, dưới cái nhìn soi mói của Trương Tử Huyền và Du Thất, hồi lâu mới cười khổ nói:

- Muốn làm bị thương Thiếu Sư phủ thì dễ, muốn nhổ tận gốc Thiếu Sư phủ rất khó.

Sâu trong mắt Trương Tử Huyền lóe lên tinh quang, trầm giọng ép hỏi:

- Làm thế nào mới có thể nhất cử phá cục?

Doãn Tân Thương nghiêng rằng một cái, y cũng là nhân vật tàn độc, gằn giọng nói:

- Bắn người phải bắn ngựa trước, bắt giặc phải bắt tướng trước!

Trương Tử Huyền cười, thông minh như nàng dĩ nhiên biết nên làm như thế nào.

Sau khi Bạch Sương Hoa trở lại Bồ Châu lập tức có cảm giác là lạ, ngay cả ánh mắt hai thị nữ hầu hạ mình Cát Phương, Thái Bình tựa hồ cũng toát ra vẻ quỷ dị, khiến cho trong lòng nàng rất loạn.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, giáo chủ tỷ tỷ không thể không thừa nhận là bởi vì Trương Tử Huyền đến, người ta là thê tử đường đường chính chính của Tần Lâm, ở nơi này danh chánh ngôn thuận, mình đi theo Tần Lâm có thân phận gì?

- Bản giáo chủ là vì nghiệp lớn Thánh giáo phục hưng, là vì giờ cao ngọn cờ khởi nghĩa, cát cứ Đông Nam.

Bạch Sương Hoa tự nói với mình như vậy.

Nhưng không biết vì sao nàng lại cảm thấy không được tự nhiên, dường như rất chột dạ, chẳng lẽ ta...

Giáo chủ Ma giáo thống soái mấy chục vạn giáo đồ, tung hoành đại giang Nam Bắc, bị triều đình coi là khâm phạm nghịch phủ số một, cũng không hiểu như vậy có nghĩa gì. Bất quá là mơ hồ có chút suy nghĩ như vậy, cũng không dám nghĩ xa hơn nữa, trong lòng rối như tơ vò.

- Tiểu thư.

Cát Phương ở ngoài phòng nhẹ giọng kêu:

- Phu nhân mời tiểu thư tới.

Kể từ khi Trương Tử Huyền đến, hai tên thị nữ liền phân ra cách xưng hô rất rõ ràng, một là tiểu thư, một là phu nhân, danh phận rất quan trọng.

Cát Phương khẽ mỉm cười, đầu mày cuối mắt Thái Bình cũng lộ vẻ vui mừng trước tai họa của kẻ khác. Những ngày qua bọn họ bị tiểu thư chèn ép thật ác, hiện tại phu nhân chân chính xuất hiện, có thể có một trường long tranh hổ đấu hay không?

Bạch Sương Hoa nghe vậy giật mình kinh hãi, từ trước tới nay nàng vẫn chưa từng đơn độc gặp mặt Trương Tử Huyền. Nàng đứng lên khỏi giường, ngáy người thời gian nửa nén hương, lúc này mới cẩn cẩn đỗi đỗi: nàng là thiên kim tướng phủ, ta cũng là giáo chủ Thánh giáo, chẳng lẽ còn sợ nàng?

Giáo chủ tỷ tỷ sải bước đi nhanh, dáng vẻ ngênh ngang hùng hổ đi gặp Trương Tử Huyền.

- Mời Bạch tỷ tỷ ngồi, tiểu muội xin có lễ.

Thiên kim tướng phủ vô cùng dịu dàng hòa ái vén áo thi lễ.

Bạch Sương Hoa bối rối luống cuống tay chân, tay không phải là tay, chân không phải là chân. Giáo chúng toàn là tham bái nàng, nàng nói một câu ‘mời các huynh đệ tỷ muội đứng lên’ là xong, từ trước tới nay không biết nói câu vạ phúc, không thể làm gì khác hơn là bối rối tay chân đáp lễ, đỏ mặt nói:

- Không biết phu nhân mời ta tới đây có gì cần dặn?

Mặt phấn Trương Tử Huyền mỉm cười, ôn nhu nói:

- Sớm biết Bạch tỷ tỷ uy phong bát diện, tiểu muội vô cùng ngưỡng mộ, chuyết phu bị cách chức ra kinh, có một số cừu gia mưu đồ bất chính. Vốn là tiểu muội rất là lo lắng đề phòng, nhưng sau khi nghe thấy tỷ tỷ ở bên cạnh huynh ấy, lập tức hết sức yên lòng.

Bạch Sương Hoa vô cùng lúng túng, những chuyện xảy ra ở Trấn Thủy Quan Âm Am, Thập Sát Hải chỗ ở Ngũ Phong hải thương, hang đá Long Du... chuyện nào cũng khiến cho nàng chột dạ. Lúc này hiểu lầm ý của Trương Tử Huyền, cũng may tính nàng quang minh lỗi lạc rất có khí khái, sau khi bối rối một chút cũng không đỏ mặt, nghiêm nghị nói:

- Xin phu nhân yên tâm, bản giáo chủ đồng hành cùng tôn phu chỉ vì giang sơn xã tắc Thánh giáo, cũng không suy nghĩ chuyện gì khác. Hẳn phu nhân cũng biết chuyện đánh cuộc giữa chúng ta bắt đầu từ vùng duyên hải Đông Nam, ngoài ra còn có Bạch Ngọc Liên Hoa, hai thứ này đều cực kỳ quan trọng đối với Thánh giáo.

Trương Tử Huyền biết Bạch Sương Hoa hiểu lầm, bất quá có mấy lời nếu như vạch trần quá sớm sẽ trở nên lúng túng hơn, nàng cũng không vội nói toạc, mỉm cười nói:

- Nếu như là Bạch Ngọc Liên Hoa, tỷ tỷ cũng không cần khổ sở đợi lâu nữa, tiểu muội làm chủ đưa cho tỷ tỷ vậy.

Ngọc chưởng nàng lộn một cái, nâng đóa Bạch Ngọc Liên Hoa sáng loáng trơn nhẵn ra, chính là một trong hai đại thánh vật Bạch Liên giáo.

- Vì sao Bạch Ngọc Liên Hoa ở trong tay nàng?

Bạch Sương Hoa vừa mừng vừa sợ, bật thốt lên một câu. Xoay chuyển tâm niệm nghĩ ra Trương Tử Huyền và Tần Lâm là phu thê, chỉ cần Tần Lâm có, nàng sẽ lấy được dễ dàng.

Nghĩ tới đây, đáy lòng nàng loáng thoáng có chút ghen tuông, Tần Lâm giấu Bạch Ngọc Liên Hoa đi, chính là không muốn cho nàng, Trương Tử Huyền lại lấy được dễ dàng như vậy... Nhưng nàng không nghĩ rằng hai bên thù địch với nhau, làm sao Tần Lâm chịu giao ra một vật quan trọng như vậy cho nàng?

Trương Tử Huyền mỉm môi cười khúc khích, đặt Bạch Ngọc Liên Hoa vào lòng bàn tay Bạch Sương Hoa, nhìn vào hai mắt của nàng thành khẩn nói:

- Tiểu muội chỉ có một thỉnh cầu quá đáng...

- Được, nếu Bạch Ngọc Liên Hoa tới tay, bản giáo chủ cũng không cần thiết ở lại bên cạnh tôn phu, trong giáo cũng có không ít chuyện quan trọng chờ ta làm! Chờ đến kỳ hạn một năm sẽ mời tôn phu thực hiện ước hẹn, cùng Thánh giáo giơ cao ngọn cờ khởi nghĩa, khi đó mong rằng phu nhân không nên ngăn cản.

Bạch Sương Hoa tỏ ra hào sảng nói, người ta đã lấy Bạch Ngọc Liên Hoa ra, nàng không thể nào mặt dày ở bên cạnh Tần Lâm nữa.

Bởi vì đối phương là nữ nhi Thừa tướng Trương Cư Chính Ngụy triều, Bạch Sương Hoa cảm thấy nhất định nàng sẽ ngăn cản Tần Lâm tham dự khởi nghĩa, cho nên nói trước những lời này.

‘Bạch tỷ tỷ, tỷ đã hiểu lầm tiểu muội rồi! Ta không chuẩn bị ép nàng rời khỏi Tần Lâm, cũng không muốn ngăn cản khởi sự, vừa khéo ngược lại...’

Trương Tử Huyền cười lắc đầu một cái:

- Sai, sai rồi, thật ra thì việc tiểu muội muốn mời tỷ tỷ làm chỉ sợ là có chút không công bình với đánh cuộc giữa tỷ và chuyết phu, nhưng lại có ích lợi cho quý giáo. Xin kê tai vào đây, nghe một lời của tiểu muội.

Bạch Sương Hoa ngẩn ra, quả thật ghé tai vào nghe Trương Tử Huyền nói nhỏ, càng nghe sắc mặt càng âm trầm bất định, cuối cùng quát mắt lên, trong ánh mắt nhìn Trương Tử Huyền vừa có kinh ngạc vừa có vẻ khen ngợi không che giấu:

- Quả nhiên không hổ là thiên kim tướng phủ, đã được chân truyền của Trương Thái Sư, trước kia bản giáo chủ xem thường nàng rồi.

Ngay cả giáo chủ Ma giáo cũng nhìn không thấu con người thâm thúy của Trương Tử Huyền.

Có một số việc Tần Lâm không thèm làm, không đi làm, không tiện làm, nhưng Trương Tử Huyền đã trải qua chuyện sau khi phụ thân chết bị ô nhục thanh danh, huynh trưởng bị buộc tự vận, suýt nữa tịch biên gia sản diệt tộc, không có nhiều bản khoản như vậy...

Hai nàng không biết Cát Phương và Thái Bình núp ở chân tường cách đó không xa nghe lén, chỉ nghe được mấy lời lôm bôm, hoàn toàn hiểu sai. Dáng vẻ nhiều chuyện hiện rõ trên mặt hai nàng: ha ha, theo như phu nhân và tiểu thư đàm luận, Tần trưởng quan sắp được hưởng phúc Tề nhân.

Một tên bán hàng rong bán trứng gà cất tiếng rao không ngừng đi tới đi lui bên ngoài trạch viện Tần Lâm, nửa ngày cũng không thấy y bán được một quả trứng nào. Bởi vì nếu có kẻ nào có mắt không trông tới hỏi mua, cũng sẽ bị dáng vẻ hung thần ác sát của y dọa sợ đến gần chết.

Hai tên tráng hán ngồi trên ghế nhỏ bán bánh, ánh mắt thỉnh thoảng lướt qua đại môn trạch viện, không biết đã ngồi bao lâu, bánh bày trước mặt bọn họ đã trở nên mềm nhũn từ lâu.

Trong ngõ hẻm bên ngoài tường sau, có một người bán bánh bột lọc thỉnh thoảng cất tiếng rao, không để ý rằng bánh bột lọc của mình đã sớm trở nên răn lạnh như đá.

Bên ngoài trạch viện Tần Lâm đang ở này, hoặc sáng hoặc tối có vô số ánh mắt nhìn chăm chú. Trong vô số đôi mắt này bắn ra ánh sáng dệt thành một tấm lưới gió thổi không lọt chim bay không lọt, muốn vây khốn Tần Lâm chặt chẽ bên trong, vây khốn hẳn ở Bồ Châu.

- Các huynh đệ nhìn chăm chú vào, họ Lục, họ Ngưu trở về rồi!

Theo các huynh đệ Hiệu Úy trở lại trong phủ, mạng lưới này có phản ứng rất nhanh.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực chia ra thăm dò tin tức, đúng như Tần Lâm đoán, vào chạng vạng tối hôm qua có một thương đội treo đèn lồng quan hàm Thiếu Sư phủ, rồng rắn đi qua cầu phao Bồ Tân Độ Hoàng Hà, đi về phía Tần Xuyên tám trăm dặm phía Tây. Mà Uy Đức Pháp Vương lập trường giảng kinh ở vườn hoa Trương gia, bắt đầu từ chiều hôm qua cũng không thấy bóng dáng đại đệ tử Ngạch Triều Ni Mã đâu cả.

Tần Lâm cười hăng hắc, Trương Doãn Linh muốn điệu hổ ly sơn, nhưng Giáng Châu vệ chỉ là một án mạng, không giữ chân ta được bao lâu, lúc này vẫn còn kịp. Lúc trở về phủ hẳn cố ý đi chậm chính là muốn để thương đội rời đi Bồ Châu vững như bàn thạch, đến địa giới Thiểm Tây bờ bên kia Hoàng Hà, lão tử sẽ có nhiều cơ hội hơn.

Mọi người tề tụ trong sảnh, ai nấy uất nghẹn trong lòng, chỉ chờ Tần Lâm ra lệnh một tiếng.

Ánh mắt Tần Lâm quét một vòng, cuối cùng bốn mắt giao nhau với Trương Tử Huyền, có vẻ hơi chần chờ: Trương Tử Huyền không thể cỡi ngựa ra trận, chỉ có thể ở lại Bồ Châu. Nhưng trước mắt dưới quyền mình chỉ có Ngưu Đại Lực, Lục Viễn Chí và mười tên thân binh Hiệu Úy, Triết Biệt cầm đầu sáu Thân Tiên Thủ Mông Cổ, phải đi đối phó mấy trăm hộ vệ thương đội Trương gia, còn có nhóm cao thủ Ngạch Triều Ni Mã trấn giữ. Lực lượng của mình không khỏi quá đơn bạc, nếu như mang Bạch Sương Hoa đi, coi như có thêm được một trợ thủ đắc lực. Nhưng ai sẽ ở lại bảo vệ Trương Tử Huyền đây?

Có lẽ Bạch Sương Hoa có thể triệu tập cao thủ trong giáo, nhưng làm như vậy càng thêm không ổn...

Tâm hữu linh tê nhất điểm thông, Trương Tử Huyền háng giọng nói:

- Vào giờ phút này mỗi một phần lực lượng đều phải dùng trên lưỡi đao, Bạch tỷ tỷ và bốn tên thị vệ này của tiểu muội sẽ theo Tần huynh làm việc, muội và Du Thất sẽ ở lại.

875. Chương 875: Dẫn Thân Vào Nguy Hiểm

Tần Lâm cau mày, thật sự không yên lòng để một mình ái thê lưu lại nơi đầm rồng hang hổ này, Trương Doãn Linh dám giết Chỉ Huy Sứ Giáng Châu vệ, chắc chắn sẽ không ngần ngại làm ra chuyện ác độc hơn. Hắn đã sớm phát hiện bên ngoài trạch viện của mình có không ít người không rõ lai lịch mắt hồ chăm chăm.

Trương Tử Huyền khẽ mỉm cười, thần thái sáng láng đôi mắt trong trẻo:

- Vương Sùng Cổ và gia phụ làm quan cùng triều, năm đó liên thủ làm ra sự nghiệp thật lớn. Tiểu muội sẽ tới phủ lão báỉ phỏng, đi thăm vị thúc bá này.

Kể hay! Doãn Tân Thương cơ hồ muốn vỗ tay khen hay, đặt thân vào tử địa để cầu sinh, lấy thân phận thế giao con gái của cố nhân khua chiêng giống trống đi báỉ phỏng Vương Sùng Cổ, xem thử vị Binh bộ Thượng Thư Tổng Đốc Tuyên Đại năm xưa này có dám bắt chấp lễ nghĩa liêm sỉ, làm chuyện xấu khiến cho sĩ lâm thanh lưu phải thóa mạ ngàn đời hay không.

Tần Lâm nhìn Trương Tử Huyền thật sâu, hồi lâu sau chợt mỉm cười một tiếng: mưu trí như vậy quả thật chính là thê tử của ta.

Tần Lâm ra lệnh một tiếng, mọi người phi thân lên ngựa, hắn mang theo Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực, Doãn Tân Thương, mang theo mười vị Hiệu Úy huynh đệ, sáu tên võ sĩ Mông Cổ, bốn tên thị vệ tướng phủ, cứ như vậy tổng cộng có được chừng hai mươi người, đi đối phó Thủ Phụ Đại Học Sĩ Trương Tứ Duy trong triều, Thiếu Sư phủ của Trương Doãn Linh cầm đầu thương nhân Bồ Châu Sơn Tây, thế lực dây mơ rễ má khắp Quan Trung.

Hơn hai mươi kỵ mã miệng hô hào lao ra khỏi phủ, kinh động hai bên đường phố người ngã ngựa tránh. Trong ánh mắt kinh ngạc của đám tai mắt Thiếu Sư phủ giám sát, bọn họ lao xuống Bồ Phấn, phóng ngựa lướt nhanh qua di tích Quán Tước lâu, chạy trên cầu phao Bồ Tân Độ Hoàng Hà bọt nước văng khắp nơi, bỏ rơi Hoàng Hà cuộn cuộn ở phía sau, giữa bụi mù chạy về phía Thiểm Tây.

- Tần huynh, mã đáo thành công!

Trương Tử Huyền đưa mắt nhìn bóng lưng Tần Lâm biến mất ở phía xa, cười nhìn Du Thất gật đầu một cái, rồi nói một tiếng hãy tự lo lấy với Cát Phương và Thái Bình, sau đó nhẹ nhàng sửa lại tóc mai, sửa sang y phục vải xanh, ngang nhiên ra khỏi cửa chính phủ đệ.

Đám tai mắt Thiếu Sư phủ bên ngoài đang chuẩn bị cho người trở về báo tin, tỏ ra vô cùng kinh ngạc nhìn đại môn. Mã đội vừa đi lập tức có một vị tiểu thư mắt ngọc mày ngài ăn mặc hoa lệ quý phái bước ra, thân mặc trường quần màu nguyệt bạch lấm tẩm hoa, mái tóc dài như thác búi lên cao, trên cài trâm ngọc nạm minh châu rực rỡ, làm nổi bật dung mạo xinh đẹp, bộc lộ khí chất ưu nhã thần vận cao quý.

Du Thất bên cạnh nàng cũng lộ ra khí chất của quân gia tướng phủ năm xưa, vác cái bụng khệ nệ khoác một chiếc trường sam màu lục sẫm đầy hoa, chân đi giày đen, nhìn qua giống như một vị viên ngoại giàu sang, khom lưng đi chếch sang bên phía trước dẫn đường.

Người ngoài đường thấy cảnh tượng này thấy đều tròn mắt há mồm, thời này tiểu thư nhà giàu xuất hành hoặc là ngồi kiệu hương đăng, hoặc ngồi trong xe ngựa. Nếu có tiểu thư nào muốn đi đường ngắm cảnh nơi thành thị cũng sẽ cải nam trang, còn có nha hoàn người làm tiền hô hậu ứng. Đi một mình ngoài đường giống như vị tiểu thư này quả thật là chưa từng thấy qua.

Đám tai mắt Thiếu Sư phủ an bài thề lười thật dài, không biết vị thiên kim tướng phủ này muốn giở trò gì, lại thấy Du Thất ngoắc ngoắc tay với một tên du thủ du thực, vút mấy miếng bạc vụn trên mặt đất, rất có khí phái lớn tiếng nói:

- Vương lão gia từng làm Binh bộ Thượng Thư Tổng Đốc Tuyên Đại ở nơi nào, đi trước dẫn đường!

Thanh âm này khá lớn, rất nhiều người ngoài đường nhìn về phía này, ai nấy nghe thấy rõ ràng.

Bồ Châu ai mà không biết Vương Sùng Cổ Vương Đại Tư Mã, tên này nghe nói là khách quý phủ Vương lão gia vội vàng nhặt bạc dưới đất lên, gật đầu cúi người đi trước dẫn đường.

Cả đám người đi theo sau quan sát, miệng nói thời thế thay đổi, nữ khách tới bái Vương Đại Tư Mã lại đi bộ ngoài đường, cũng không sợ xuất đầu lộ diện.

Hồng hét! Đám tai mắt Thiếu Sư phủ mơ hồ đoán được chút gì đó, nhưng hiện tại bọn chúng không làm gì được, dọc trên đường đi có không biết bao nhiêu người đang nhìn.

Thật ra thì Bồ Châu thành không lớn, nằm trên một sườn núi thoải thoải, phủ đệ Vương Sùng Cổ cách trạch viện Tàn Lâm không bao xa, rất nhanh chủ tớ Trương Tử Huyền, Du Thất đã đến đại môn Vương gia.

Wương Sùng Cổ lẫn lộn chín trọng trấn đã lâu, đám giữ cửa cũng có chút phong thái quân nhân, lăm lăm đao thương trong tay. Nhưng khi bọn họ nhìn thấy hai chủ tớ Trương Tử Huyền cũng ngơ ngác không hiểu ra sao: nhìn khí độ, lão bộc kia vô cùng bề thế, so ra còn oai phong hơn cả lão đô quân nhà bọn họ mấy phần. Vị tiểu thư kia có khí chất nồng đậm của người đọc sách, cao khiết thanh nhã, hơn hẳn mấy vị diệt nữ của lão thái gia mình, cũng không biết là thần thánh phương nào.

Du Thất cầm bái thiếp tiến tới, cao giọng gọi to:

- Con gái của cố nhân Giang Lăng, bái kiến thế bá Vương Đại Tư Mã!

Cố nhân Giang Lăng! Bốn chữ này có sức mạnh ngàn cân, đám giữ cửa Vương gia nhất thời kinh hãi, một tên đô quân giơ hai tay nhận thiếp, cung kính mang vào trong.

Ngoài cửa yên lặng như tờ, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào cánh cửa đầy đỉnh đồng chói sáng. Tai mắt Thiếu Sư phủ ẩn trong đám người dùng ánh mắt ác độc nhìn chăm chú vào chủ tớ hai người.

Du Thất cố gắng trấn định, ngẩng đầu thật cao, thế nhưng hai bàn tay giấu trong ống tay áo rộng lớn đã khẽ run. Chỉ có Trương Tử Huyền phong thái như ngọc, mỉm cười bình thản như thường, lẳng lặng chờ đợi.

Trong tiếng ken két, đại môn chậm rãi mở ra.

Wương Sùng Cổ đầu đội Trung Tĩnh quan thân mặc yếm phục, bên cạnh lão còn có một vị lão phụ tóc bạc da mồi, chính là thê tử lão. Hai phu thê lão bước xuống thềm nghênh đón, Vương Sùng Cổ tươi cười:

- Thế diệt nữ đường xa tới đây, thật sự là niềm vui bất ngờ.

Lão thái thái vuốt ve tay của Trương Tử Huyền, cảm râm nói:

- Lão thân có mấy năm không gặp đứa cháu gái này rồi, còn lo rằng gần đây Trương gia gặp khó khăn, Tàn cô gia lại bị cách chức, sợ rằng cháu có điều gì sơ suất, không ngờ rằng lại tới nơi này...

Trương Tử Huyền cười một tiếng thản nhiên, thân thiết dịu dàng thái thái, linh quang chợt lóe trong mắt, thâm nhủ trong lòng: dù sao Vương Sùng Cổ cũng là Vương Sùng Cổ, không phải là Trương Doãn Linh!

Wương Sùng Cổ khẽ vuốt râu, tuy rằng bên ngoài tươi cười hơn hớn nhưng trong bụng cũng đã dở khóc dở cười: ý tới của con gái Trương Cư Chính là gì, đương nhiên lão có thể đoán ra được. Về căn bản vẫn phải nghiêng về cháu mình Trương Tử Duy, cũng không thể nào hướng ngoại được.

Nhưng con gái cố giao tới phủ thăm viếng, Trương Cư Chính lại là con cọp chết xui xẻo, nếu như đóng cửa không tiếp, trốn trong phủ làm rùa đen rút đầu, Vương Sùng Cổ lão sẽ mất mặt tới mức nào, chẳng phải là làm trò cười cho thiên hạ sao, chẳng phải là khiến cho người trong sĩ lâm xỉ vả sao?!

876. Chương 876: Cung Kính Chờ Đợi Đã Lâu

‘Thôi, chỉ là hạng nữ lưu cũng không đáng kể gì, nếu nàng ta đã quang minh chính đại tới bái kiến, Vương mẫu nể tình chút hương hỏa Trương Giang Lăng sẽ bảo vệ cho nàng được bình yên vô sự. Bằng không uống danh rượu cột chín trọng trấn, trọng thần trung hưng, ngay cả hạng nữ lưu cũng không bằng, thanh danh một đời của Vương mẫu sẽ trôi theo dòng nước.’

Vương Sùng Cổ hậm hực suy nghĩ.

Há chỉ thanh danh mất hết, bắt đầu từ khi đuổi Trương Tử Huyền tới Vương gia bái kiến ra khỏi cửa, an nguy của nàng trong lúc ở Bồ Châu sẽ rơi vào người Vương Sùng Cổ. Nếu như nàng xảy ra chút chuyện gì ngoài ý muốn, thể diện già nua của lão coi như bị ném vào hầm phân. Ngay cả một nữ cô nhi yếu ớt cũng không che chở được, không dung nạp được, nguyên Binh bộ Thượng Thư như lão còn có mặt mũi gặp người khác sao!?

Đám tai mắt Thiếu Sư phủ ngoài cửa giám thị Trương Tử Huyền nhất thời trợn mắt há mồm nhìn hai chủ tớ được Vương Sùng Cổ đón vào phủ. Vương gia và Trương gia chính là thân nhân, Vương Sùng Cổ chính là anh vợ Trương Doãn Linh, cậu Trương Tứ Duy, chẳng lẽ bọn họ còn có thể xông vào phủ cướp người sao?!

Trương Tử Huyền mỉm cười bước vào Vương gia, vẻ mặt bình thản vô cùng. Dù Bồ Châu này là đầm rồng hang hổ do Trương Doãn Linh Trương Tứ Duy gây dựng nên, nàng cũng ứng phó thản nhiên, một mình tới nhà cậu Trương Tứ Duy.

‘Tần huynh Tần huynh, tiểu muội thân ở hiểm địa lại vững vàng như Thái Sơn, chỉ mong huynh sớm truyền về tin thắng trận.’

Trương Tử Huyền yên lặng cầu nguyện trong lòng.

Bờ bên kia Bồ Châu chính là địa giới Thiểm Tây Đồng Châu, nơi hội tụ của ba sông Hoàng, Lạc, Vị, nơi này chính là phía Đông Tần Xuyên tám trăm dặm.

Trên quan đạo bình nguyên Vị Hà, thương đội Thiếu Sư phủ đang lấy hết tốc độ tiến về phía trước, Đại Lạt Ma Ngạch Triều Ni Mã cỡi bạch mã dẫn đầu, trên gương mặt bóng loáng tràn đầy vẻ đắc ý. Bởi vì đi qua tám trăm dặm Tần Xuyên chuyển vào Cam Lương Đạo, đó chính là địa giới Thanh Hải.

Nơi xa trong rừng cây, trong lòng vui mừng, Tần Lâm đang dùng ánh mắt bình tĩnh quan sát thương đội này.

Vào lúc giữa trưa, mặt trời mùa hè nóng hừng hực như thiêu đốt, trên quan đạo bờ Bắc Vị Hà không có một chút gió, nước sông bị nung nóng tới nổi bốc hơi lên. Khí nóng quanh quẩn xua mãi không đi, khiến cho người ta đổ mồ hôi ướt đầm hết sức bức mình, giống như vừa bị nhét vào một chiếc lò hấp giữa thiên địa.

Đám người làm thương đội Thiếu Sư phủ đi tới mức mồ hôi chảy ướt lưng, ngay cả gia súc trâu dê cũng dường như vừa tắm dưới ao lên. Thế nhưng cũng không làm gì được, đã ăn chén cơm này cũng chỉ có thể nhắm mắt chịu đựng ánh mặt trời. Dù sao hàng vận chuyển chuyển này không phải là tầm thường, đưa tới sớm ngày nào thì đỡ bỏ gánh nặng trên vai xuống sớm ngày ấy.

Đám Lạt Ma cũng đi theo vô cùng vất vả, bọn họ chưa từng thấy qua tiết trời nóng bức như vậy trên Tuyết Vực cao nguyên. Chịu đựng mặt trời nóng như đổ lửa lên đường, khiến cho bọn họ há miệng thở hồng hộc, giống như những con hổ ngao Tây Tạng kiệt sức.

Ngạch Triều Ni Mã vốn đang dương dương đắc ý lúc này cũng không có tinh thần, gương mặt bị nắng chiếu đổ mồ hôi bóng nhẫy, hai bên quan đạo trơ trọi, rừng cây cách đây hơn mười trượng, không hưởng được chút mát mẻ nào của cây cối. Ngược lại tiếng ve kêu vang lên không dứt, khiến cho người ta càng thêm cảm thấy tâm phiền ý loạn.

Một tên sư đệ bên cạnh giờ ồng tăng bào lên lau mồ hôi:

- Đại sư huynh, tìm một nơi mát mẻ nghỉ chân một chút đi, nếu còn tiếp tục như vậy nữa, chúng ta còn chưa trở về Tuyệt Vực cao nguyên đã lên Tây Thiên trước.

Mặc dù Ngạch Triều Ni Mã nóng không chịu nổi, nhưng sau khi do dự hồi lâu vẫn lắc đầu một cái:

- Không thể dừng. Đan Tăng, Pháp Vương đã dặn dò qua, chúng ta ngày đi đêm nghỉ, sớm đi Cam Lương Đạo trở về Đại Tuyệt Sơn... Trên đường cố nhịn một chút đi, nghỉ hay không không gấp, nhưng chỉ cần nghỉ ngơi buông lỏng một hơi chịu đựng trong ngực, không biết lúc nào mới có thể đứng dậy được!

Ngạch Triều Ni Mã mang sư phụ Uy Đức Pháp Vương ra, các sư huynh đệ khó mà nói gì được nữa, chỉ đành phải cố gắng nhẫn nại tiếp tục chịu đựng.

Chợt nghe người làm thương đội trước mặt phát ra một tiếng kêu, không biết có biến cố gì, Ngạch Triều Ni Mã hơi biến sắc mặt, vội vàng giật cương xông tới.

Thì bên cạnh ra quan đạo có một cái lều bán dưa hấu, mấy tên hành cước thương nhân đang vây quanh mua dưa. Lão nông bán dưa có gương mặt đen trùi, đầu quấn khăn vải thô, lấy ra một trái dưa hấu xanh biếc dùng dao bổ ra làm đôi. Quả thật là 'rút thanh đao vàng ra, chém đứt bình ngọc xanh, ngàn điểm đỏ anh đào, một đám pha lê vàng'.

Hành cước thương nhân cầm dưa lên cắn ăn, vỏ dưa xanh biếc, ruột dưa đỏ chói, vừa cắn một miếng nước dưa ngọt chảy theo khóe miệng xuống.

Một tên hành cước thương nhân vừa ăn vừa chắc lưỡi khen ngợi:

- Dưa hấu Đồng Châu có một không hai Quan Trung, quả nhiên danh bất hư truyền!

Không cần biết bề ngoài giả dối, lực cắn thanh tịnh gì nữa, Ngạch Triều Ni Mã thấy cảnh tượng này, định lực tham thiền ngộ đạo ném sạch ra ngoài chín tầng mây, không kìm hãm được liếm liếm đôi môi khô nẻ.

Chúng Lạt Ma lập tức tranh nhau chen chúc muốn chạy tới mua dưa hấu ăn.

Ngạch Triều Ni Mã đột nhiên cảnh giác, quát ngắn một tiếng:

- Chậm đã!

Các vị sư đệ chớp chớp mắt, không hiểu Đại sư huynh ngăn cản vì nguyên nhân gì.

- Coi chừng trong dưa có độc!

Ngạch Triều Ni Mã gằn giọng quát lên.

Đám Lạt Ma vừa nóng vừa khát, không thể nào nhịn được, cho dù là Đại sư huynh lên tiếng cũng bất chấp. Bọn họ chỉ mấy hành cước thương nhân, mỗi năm miệng mười nói:

- Nếu như hạ độc, vì sao bọn họ ăn vào không có chuyện gì?

- Bọn họ ăn thì không sao, chúng ta ăn vào sẽ có chuyện!

Ngạch Triều Ni Mã lớn tiếng nói, lộ vẻ tự đắc:

- Các người chưa xem qua sách người Hán, bọn họ là giáo hoạt nhất, Trí Thủ Sinh Thần Cương trong Thủy Hử truyện chính là dùng kế này.

Chúng Lạt Ma nhất thời vô cùng kính ngưỡng Đại sư huynh, ngay cả Thủy Hử truyện của người Hán cũng đã xem qua, quả thật học vấn vô cùng ưu tú. Nếu trong sách đã nói qua, hẳn sẽ không sai được.

Nhưng chớ có cười, văn hóa Trung Nguyên bác đại tinh thâm, câu chuyện tầm thường mà tiên sinh kể chuyện theo man di ở nơi xa xôi đã là cổ tích ngàn lẻ một đêm. Nỗ Nhĩ Cáp Xích bằng vào một bản Tam Quốc Diễn Nghĩa mà khởi nghiệp, vì sao Ngạch Triều Ni Mã không thể đọc Thủy Hử truyện hành tẩu giang hồ?

Lão nông bán dưa không nhịn được, vỗ dưa hấu bình bịch lên tiếng nói:

- Vị Đại sư phó này chớ có hiểu lầm, mùa hè hàng năm tiểu lão nhi đều bán dưa trên con đường này, ai mà không biết Vương công ta? Dưa này thật dày nước ngọt, xa gần ai mà không khen ngon, tuyệt đối không có gì kỳ quái.

Đâu chỉ có Vương bà bán dưa tự bán tự khen, Vương công cũng khen dưa nhà mình, còn cầm một miếng dưa lên cắn vài miếng, lớn tiếng nói:

- Có chuyện gì đâu, Đại sư phó có thấy không?

Mấy tên hành cước thương nhân cũng nói giúp cho Vương công, rồi rít khen dưa ngon.

Ngạch Triều Ni Mã cười hăng hắc, vốn đám Lạt Ma đã quen ngang ngược kiêu ngạo, nếu là lúc khác đã nện cho lão bán dưa này một trận. Nhưng lúc này thương đội gánh vác trách nhiệm tày trời, y cũng không dám vọng động làm càn, chỉ trợn trừng đôi mắt nhìn lão hán cười hăng hắc, lòng nói bất kể lão ba hoa tới mức nào Phật gia ta cũng sẽ không mắc bẫy.

- Chúng ta đi, không nên trì hoãn nữa!

Ngạch Triều Ni Mã hung hăng thúc giục, cứng rắn ép buộc sư huynh đệ và đám người làm thương đội, không cho phép bọn họ mua dưa ăn.

Lại đi hai ba dặm, bỏ rơi lều dưa xa xa phía sau. Không nhìn thấy cũng không sao, nhìn thấy dưa lại không được ăn dưa, đám Lạt Ma chỉ cảm thấy trong cổ họng vừa rát vừa đau, thỉnh thoảng còn quay đầu nhìn lăm lét về phía lều dưa, tỏ vẻ quyến luyến không thôi.

Đang lúc ấy, trước mặt xuất hiện một chiếc Thái Bình xa được một con la kéo lộc cộc chạy tới. Trên xe chở đầy dưa hấu xanh biếc, một một hán tử cường tráng đầu đội nón cỏ, cầm roi quất con la kia.

Lại là dưa hấu! Da đầu đám Lạt Ma bị phơi đến bốc khói, thấy dưa hấu liền chảy nước miếng, nhưng Đại sư huynh Trát Luận Kim Đỉnh tự uy quyền rất nặng, nếu Ngạch Triều Ni Mã không cho phép bọn họ ăn, cũng chỉ có thể liếm liếm môi khô khốc thêm thôi.

Không ngờ rằng Ngạch Triều Ni Mã cất tiếng cười ha hả, giục ngựa chạy tới gần lớn tiếng nói:

- Hán tử kia, có bán dưa hấu hay không, Phật gia gia muốn mua một ít giải khát?

Hán tử ngẩng đầu lên lộ vẻ do dự, nói bằng giọng Quan Trung đặc sệt:

- Phật gia, ta không bán dưa này được, toàn là dưa thôn ta mới vừa hái xong, chở tới chợ Đồng Châu bán.

Đúng là như vậy, số dưa này xanh tươi mơn mớn, cuống dưa còn nguyên cả lá tươi, rõ ràng là mới vừa thu hoạch xong.

Ngạch Triều Ni Mã nhảy xuống ngựa, vươn tay đẩy hán tử ngã lăn xuống đất, cầm dưa lên đập vỡ, chỉ thấy ruột dưa đỏ tươi, mùi thơm ngọt xông vào mũi.

- Ha ha, dưa này ngon lắm, các sư đệ ăn đi!

Ngạch Triều Ni Mã dẫn đầu bắt đầu cạp dưa hấu.

Đám Lạt Ma mừng rỡ, chen chúc tranh nhau xô tới ăn dưa, cũng có người ăn vài miếng mới hỏi:

- Đại sư huynh, vì sao dưa này ăn được?

Ngạch Triều Ni Mã đắc ý phi phàm, tràn đầy tự tin nói:

- Dưa ở lều bán dưa khi nãy rất có thể là bẫy rập, dưa vận chuyển giữa đường lại khác, làm sao đối thủ biết chúng ta muốn cướp dưa này ăn, nên chắc chắn dưa này không có vấn đề gì.

Đám Lạt Ma nhất thời tuôn ra những lời nịnh nọt như nước thủy triều, vừa ăn dưa hấu vừa khen ngợi Đại sư huynh là cao tăng linh ngộ đại trí tuệ đại viên thông, không hổ là kẻ đứng đầu đệ tử đời thứ hai Trát Luận Kim Đỉnh tự.

- Các người... các người là đám Lạt Ma bại hoại xấu xa, cướp dưa của ta!

Hán tử đánh xe phủ bụi đứng dậy, đáng vẻ uất ức vô cùng.

Mấy trái dưa hấu không đáng giá bao nhiêu, Ngạch Triều Ni Mã vốn không muốn cướp dưa, cho hán tử kia chút bạc vụn là được. Nhưng đám Lạt Ma hoành hành bá đạo đã quen, thấy hán tử kia bị uất ức còn xắn tay áo lên chuẩn bị đánh.

- Ôi chào, các người còn muốn đánh người ư?!

Hán tử hai tay ôm đầu chạy mất như một làn khói, ngay cả Thái Bình xa cũng không cần.

Chúng Lạt Ma bật cười ha hả, Ngạch Triều Ni Mã đang cạp dưa hấu chợt dừng lại, nhìn theo bóng lưng nhìn hán tử kia sững sờ.

Chợt một tên Lạt Ma kêu lên:

- Không xong, đầu ta choáng váng, chẳng lẽ là trúng nắng rồi sao?!

Lại một tên Lạt Ma khác cũng cảm thấy trời đất quay cuồng, chân đứng không vững, thân thể lão đảo ngã lăn ra đất:

- Có... có chuyện gì vậy?

- Trong dưa có độc!

Ngạch Triều Ni Mã lập tức vứt trái dưa đang ăn dở trên tay xuống đất, trán y đã toát ra mồ hôi lớn bằng hạt đậu.

- Ngã này, ngã này!

Tần Lâm bật cười ha hả, tay cầm chiết phiến từ rừng cây cách quan đạo không xa đi ra, bên trái là Bạch Sương Hoa, bên phải là Doãn Tân Thương.

- Kế giường Đông kích Tây của Doãn tiên sinh quả nhiên diệu dụng vô cùng!

Tần Lâm vỗ tay khen ngợi.

Doãn Tân Thương khiêm tốn nói:

- Cái gọi là giường Đông kích Tây chính là làm cho địch bối rối bất ngờ, quẻ tượng dưới Khôn trên Đoài, lấy bất ngờ làm chủ. Đây là diệu kế của tiên hiền, Doãn mỗ chỉ bắt chước thi triển, không dám giành công. May nhờ tiên được của Bạch giáo chủ vô cùng diệu dụng, mới có thể nhất cử có hiệu quả.

Bạch Sương Hoa lạnh như băng ừm một tiếng, làm cho Doãn Tân Thương cảm thấy cụt hứng. Chỉ có Tần Lâm nói, nàng mới chịu đối đáp vài câu.

Dưa hấu mà lão hán kia bán không có bỏ thuốc, ngoài vỏ dưa do Thái Bình xa vận chuyển được bôi bí được Bạch Liên giáo. Thành linh nhìn thấy lều bán dưa trên quan đạo, nếu Ngạch Triều Ni Mã không có lòng nghi ngờ chút nào, vậy trên cổ y nhất định không phải là đầu mà là dưa hấu.

Chờ đám Lạt Ma đi ngang qua lều dưa bị gọi lên cơn thèm, nhưng không ăn được miếng nào. Đang lúc như vậy thấy dưa vận chuyển trên đường, Ngạch Triều Ni Mã tự cho là thông minh sẽ làm sao, không cần nói cũng biết.

Đám Lạt Ma cầm dưa hấu cạp liên hồi, nước dính đầy tay, thuốc bôi ngoài vỏ cũng dính khắp nơi. Thậm chí còn có kẻ còn mút ngón tay, bí được Ma giáo còn không có hiệu lực sao!?

Ngạch Triều Ni Mã giãy giụa muốn xông lên, thế nhưng y cảm thấy chân mình mềm như bún, thở hổn hển như trâu nhưng lại không động được chút nào.

Công lực các sư đệ còn lại không bằng y, tình cảnh càng không chịu nổi, ai nấy ngã lăn ra đất bất tỉnh nhân sự, miệng sùi bọt trắng giống như con cua.

- Các người, các người muốn làm gì? Chúng ta là thương đội Thiếu Sư phủ Bồ Châu!

Thấy đám Lạt Ma ngã lăn ra, một tên đáng vẻ như quân sự trong thương đội lớn tiếng kêu lên.

Mới vừa rồi các vị lão gia Lạt Ma tranh ăn dưa hấu, người làm thương đội lại không có khẩu phúc như vậy, ai nấy thâm thóa mạ trong lòng. Không nghĩ tới tất cả Lạt Ma đều trúng độc ngã lăn, đến bây giờ bọn họ vẫn còn có thể đứng vững khỏe mạnh, cũng có thể nói là trong họa có phúc.

Tần Lâm xếp chiết phiến lại, gần giọng quát:

- Bồ Châu Trương Doãn Linh kết giao ngoại phiên buôn lậu quân khí tội không thể tha, Tần mỗ phụng chỉ đến Sơn Tây làm việc, nhất cử phá được án này. Chỉ hỏi kẻ đầu sỏ, không hỏi tông phạm, kẻ nào dám kháng cự giết chết không tha!

Doãn Tân Thương cũng chỉ xa xa một cái, lớn tiếng chỉ huy:

- Ngưu Thiên Hộ, dẫn người sang phía Đông cắt đứt đường lui của bọn chúng, Lục Thiên Hộ, vòng qua mặt bên phối hợp bao vây...

Vừa dứt lời, trong rừng cách quan đạo vài chục trượng thành linh vang lên tiếng vó ngựa như sấm rền, không ít Đề Kỳ mặc Phi Ngự phục chạy qua chạy lại, bụi mù phồng lên cao, bóng người thấp thoáng không biết bao nhiêu binh mã.

Hết thấy người làm thương đội đều kinh hồn khiếp vía, ngơ ngác không biết làm sao.

Đang lúc khẩn yếu quan đầu, chợt một lão người làm giở nón cỏ trên đầu ra, bên dưới đôi mày trắng như tuyết là đôi mắt tinh quang bắn ra bốn phía, cười vang nói:

- Tần thí chủ, bản tăng cung kính chờ đợi đã lâu!

877. Chương 877: Bỏ Chạy

Trát Luận Kim Đỉnh tự Uy Đức Pháp Vương!

Không xong! Doãn Tân Thương giật mình kinh hãi, nếu Pháp Vương hiện thân ở chỗ này, vậy vị Pháp Vương lập đàn thuyết pháp ở vườn hoa Trương gia kia nhất định là hàng giả.

Mặt phấn Bạch Sương Hoa như phủ một làn sương lạnh, trong ánh mắt băng hỏa giao dung kích động, âm thầm lặng lẽ vận Bạch Liên Triều Nhật thần công, bộ trường sam màu cánh sen không gió mà lay.

Duy chỉ có Tần Lâm cũng không tỏ vẻ giật mình, tên này còn cười hì hì chào hỏi:

- Uy Đức Pháp Vương, đã lâu không gặp vẫn mạnh khỏe chứ, lão có vẻ gầy hơn trước, chẳng lẽ là bị Hoàng giáo chơi đùa khiến ắt ăn mất ngủ?

Uy Đức Pháp Vương là một đại tông sư, dĩ nhiên không thiếu khí độ, duy chỉ có không nghe lọt tai hai chữ Hoàng giáo, lập tức kêu to một tiếng:

- Tần thí chủ chỉ nói những nói càn, cho rằng Phật gia gia không có thần thông trừ ma vệ đạo ư?!

Hai cánh tay lão rung lên bay về phía trước, mặc dù thân hình bên dưới tầng bào rộng lớn khô gầy, nhưng khí thế khổng lồ như cự thú hồng hoang. Lão đi tới đâu hết thấy tránh lui tới đó, ngay cả gia súc trâu ngựa cũng sùi bọt mép, rối rít quỳ ngã vó trước.

Cùng lúc đó, đám hộ vệ tinh nhuệ trà trộn trong thương đội đồng loạt lấy cung mạnh nỏ cứng, đao kiếm sắc bén ra, ào vào rừng cây bên cạnh quan đạo.

Thấy Uy Đức Pháp Vương thế tới hung hăng, Doãn Tân Thương biết lượng sức mình, thi triển một chiêu Lại Lư Đả Cổn tránh lui về phía sau.

Tần Lâm hít sâu một hơi, chuẩn bị đáp lời Uy Đức Pháp Vương, chợt Bạch Sương Hoa nắm vai hắn nói:

- Người đi trước, ta thu thập lão lừa trọc này!

Một cỗ đại lực ập tới, Tần Lâm thân bắt do kỷ lẫn vào bụi cỏ ven đường, chỉ thấy hai chân Bạch Sương Hoa giậm mạnh một cái, bụi đất tung bay, cũng đã bay lên không trung.

Uy Đức Pháp Vương bay tới, song chưởng đẩy ra bằng bần mang theo tiếng sấm gió vắng vắng, quả thật có uy lực của Kim Cương phục ma. Bạch Sương Hoa lắc không phi hành, gấu quần phát phơ phiêu hốt xuất trần, giống như tiên nữ trên trời vô cùng đẹp mắt.

Trong khoảnh khắc hai người đấu với nhau mấy chiêu. Uy Đức Pháp Vương đánh ra Mật tông Đại Thủ ấn, Kim Cương ấn, Quang Minh ấn, Bồ Đề ấn, Chuyển Luân ấn... liên hoàn hết chiêu này tới chiêu khác, khí

thể trầm hùng có uy lực dời non lấp bể. Bạch Sương Hoa sử xuất Ma giáo Bạch Liên Triều Nhật thần công, Vãng Sinh thức, Tối Thắng thức, Độc Tôn thức... biến hóa vô cùng phức tạp, thỉnh thoảng biến chiêu xuất ra lực lượng mới. Một người là Pháp Vương Mật tông uy chấn Tuyệt Vực cao nguyên, một kẻ là giáo chủ Ma giáo Trung Nguyên vô lâm nghe thấy liền biến sắc, quả thật là ngang tài ngang sức.

Hai đại cao thủ tuyệt đỉnh đương thời toàn lực đánh nhau chết sống, cuồng phong gào thét ầm ầm. Tần Lâm cách đó hai trượng cũng bị dư kinh quét qua đau rát mặt, khiến cho hắn không thể nào mở miệng, không kêu lên được nửa lời.

‘Này, các người đánh thật là náo nhiệt, nhưng dường như tình hình có vẻ không đúng, khác với dự liệu của ta, có thể tạm thời dừng lại hay không?’

Hai đại cao thủ mạnh ai nấy lấy tuyệt thể thần công chấn cổ thước kim dốc hết toàn lực ác đấu, duy chỉ có Tần Lâm nằm trên cỏ bên ngoài hai trượng không có cách nào đứng dậy. Tên này bất đắc dĩ cau mày, thường người ta nói anh hùng cứu mỹ nhân, thế nhưng hiện tại Tần trưởng quan của chúng ta yếu ớt không nơi nương tựa nằm lăn dưới đất. Mà Bạch Đại giáo chủ đẹp như thiên tiên phải kịch chiến ngăn địch, dường như có vẻ ngược lại...

Hàn Tín có thể nhìn nổi nhục luân tròn, Doãn Tân Thương cũng có phong thái của tiên hiền, lại thêm y không phải là mục tiêu chính của Uy Đức Pháp Vương, sau khi thi triển một chiêu Lại Lư Đả Cổ lăn tròn dưới đất, thuận lợi lăn ra xa ngoài bảy tám trượng, vừa bò dậy đã lập tức khản cổ gào thét:

- Lão Lục, lão Ngưu lợi dụng rừng cây quần lấy bọn chúng!

Trong thương đội cũng có người kêu to:

- Xông vào, giết sạch bọn ưng khuyến kia!

Dùng cung phải dùng cung mạnh, dùng tên phải dùng tên dài, Triết Biệt cầm một mũi Diêu Linh tiễn lên, kéo Dương Giác cung tròn vành vạnh như vầng trăng, tên bay ra như thiên ngoại lưu tinh. Tên thủ lĩnh hộ vệ kia đang kêu gọi, bất thành linh một đạo hàn quang bắn vào cổ họng, lập tức cổ y gãy gập về phía sau, toàn thân cũng ngã ngửa ra đất.

Sáu tên võ sĩ Mông Cổ toàn là xạ thủ vạn người chọn một trong Thổ Mặc Đặc bộ, bắn cùng lúc ra sáu mũi tên chỉ trong khoảnh khắc lấy đi sáu tính mạng địch nhân. Tuy rằng hộ vệ thương đội đông thật, nhưng cũng bị chuyện này làm cho giảm sút khí thế.

- Xông lên, xông lên, liều mạng với bọn chúng!

Một tên thủ lĩnh hộ vệ khác lớn tiếng kêu lên, đám hộ vệ cũng đổ ngẫu đôi mắt, liều mạng xông nhanh vào rừng.

- Giết!

Doãn Tân Thương lui vào rừng cây chỉ xéo một cái, tranh thủ lúc đối phương mới vừa xông vào rừng cây, tâm thần vẫn còn hơi nhiễu loạn.

Lúc này bốn vị vệ sĩ tướng phủ nhanh chóng rút đao xông lên. Bọn họ cũng là cảm tử năm xưa Thích Kế Quang lựa trong quân ra, đưa tới ra sức bên cạnh Thái Sư Thủ Phụ Trương Cư Chính. Cả bốn người đồng thời kêu lên một tiếng, xông vào đám hộ vệ thương đội mới vừa vào rừng giống như hổ lạc đàn dê, chém giết đầm máu như thái rau cắt chuối.

Cuối cùng vệ sĩ tướng phủ ít người hơn, rất nhanh đã bị vây trong đám đông của địch, tả xung hữu đột không phá được vòng vây, tình thế dần dần trở nên nguy hiểm.

- Chúng ta lên đi!

Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực rục rịch muốn động.

- Không!

Ánh mắt Doãn Tân Thương trong trẻo lạnh lùng, lớn tiếng nói:

- Hộ vệ thương đội bất quá chỉ là bọn người ô hợp, mới đầu còn sừng sức nhưng chỉ chốc lát sau ắt sẽ suy giảm khí thế, chúng ta hãy chờ thêm chút nữa!

Bốn vị vệ sĩ tướng phủ gầm rống như hổ liên tiếp, hấp dẫn phần lớn lực chú ý, bị địch nhân đông hơn mười lần vây quanh tầng tầng nhưng vẫn lưng tựa lưng tử chiến không nghỉ. Trong khoảnh khắc thân thể bọn họ bị mấy chục vết thương, máu của địch nhân, máu của mình nhuộm đầm cả người giống như hồ lô máu. May nhờ bọn họ mặc giáp sắt đặc chế của biên quân, đao kiếm tầm thường chém trúng cũng vào thịt không sâu, cho nên vẫn còn gắng gượng chống đỡ không ngã xuống.

Tuy rằng đám hộ vệ thương đội là giang hồ hảo hán, nhưng chưa từng thấy qua tình cảnh chiến trận như hiện tại, ý chí kém xa không bằng biên quân tinh nhuệ lăn lộn trong núi thây biển máu. Lúc này tên nào tên nấy kinh hồn khiếp vía, tuy rằng miệng hô hét rất lớn nhưng không có bao nhiêu người dám liều mạng xông lên phía trước. Huống chi võ sĩ Mông Cổ bắn ra Điều Linh tiễn vừa chuẩn vừa độc, chỉ cần phân tâm một chút đã mất đi mấy mạng.

May là Lục Viễn Chí bình thời lắm mồm miệng lưỡi cợt nhả, lúc này cũng đỏ ngầu đôi mắt:

- Doãn tiên sinh, để cho chúng ta lên đi!

Doãn Tân Thương gật đầu một cái, nhưng lại không chỉ vào vị trí vệ sĩ tướng phủ bị vây, mà là chỉ về mặt Đông:

- Các người gia nhập chiến đoàn cũng chỉ tạo nên cục diện đầu dây dưa, thừa dịp khí thế địch quân đã suy, hãy cắt đứt đường lui bọn chúng!

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực dẫn mười tên huynh đệ cầm y, giục ngựa bọc vòng sang phía Đông, dọc theo đường đi cố nhịn không động thủ. Chờ chạy đến mặt Đông, mười mấy cây Xế Điện Thương bắn ra sẽ là một loạt mưa đạn phủ đầu địch nhân.

Hộ vệ thương đội nhất thời bị đánh cho bối rối, nhìn thấy sau lưng cũng có Đề Kỳ xuất hiện, ai nấy tim đập thình thịch, tay cầm đao kiếm không tự chủ được mềm nhũn ra.

Doãn Tân Thương lại gọi to:

- Triết Biệt, bỏ cung dùng đao!

Triết Biệt cầm đầu sáu tên võ sĩ ném cung tên đi, đồng loạt rút ra Đại Hãn loan đao dày cộm nặng nề, gào thét xông tới. Võ sĩ Mông Cổ bản năng thích máu, khiến ắt bọn họ sung huyết đỏ ngầu, ngoác miệng để lộ hàm răng sắc bén thường cắn xé thịt sống, sắc mặt dữ tợn đáng sợ.

Lúc này Yêm Đáp Hãn xâm lược khoảng chừng hai mươi năm, thương đội Trương Doãn Linh tư thông Tái Ngoại, càng biết rõ ràng hơn dân tộc trên lưng ngựa này đáng sợ tới mức nào. Chỉ thấy mũi tên bắn tới bọn họ còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, đến khi nhìn thấy đối phương giơ đao vọt tới, vẻ mặt hung bạo đáng sợ tựa như dã thú, ai nấy nhất thời rét lạnh trong lòng, kêu la hỗn loạn:

- Thát Tử tới, Thát Tử tới!

Uy Đức Pháp Vương đang kịch đấu với Bạch Liên giáo chủ, trên mặt chợt lóe thanh khí, thần sắc trở nên trịnh trọng, hai tay vẽ vòng tròn trước ngực. Kim Cương ấn, Quang Minh ấn, Trí Tuệ ấn, Bồ Đề ấn, Vạn Pháp ấn, Chuyển Luân ấn, trong khoảnh khắc thi triển liên tục sáu loại Đại Thủ ấn.

Lục Đạo Luân Hồi, công pháp tối cao của Mật tông!

Con người Bạch Sương Hoa lập tức co rút lại, không tiếc thiêu đốt chân khí bản mạng nơi Đan Điền, vận công lực toàn thân lên tới mười hai thành.

Thế nhưng một đòn dốc hết toàn lực của Uy Đức Pháp Vương lại không đánh về phía Bạch Sương Hoa, giữa đường thành linh đối hướng, song chưởng nhắm vào đầu Tần Lâm.

Con bà nó! Tần Lâm rất muốn há miệng mắng to, lại bị chưởng phong Lục Đạo Luân Hồi hết sức uy mãnh ép cho nửa chữ cũng không nói ra, tên này khóc không ra nước mắt: các người không thể dừng lại, nghe ta nói hết trọn một câu sao?!

Trong mắt Tần Lâm, nụ cười của Uy Đức Pháp Vương vô cùng ghê tởm, chỉ chưởng phong đã có khí thế dồi non lấp bể dốc ngược thiên hà, nếu như đánh trúng, kết cục quả thật không chịu nổi...

Uy Đức Pháp Vương nghiêng rằng nghiêng lợi, song chưởng đem hết toàn lực đẩy ra bằng bần. Vốn lão muốn bắt sống Tần Lâm và Bạch Sương Hoa, vạch trần tội hấn cầu kết với giáo chủ Ma giáo, đánh cho hấn phải vạn kiếp bất phục đất. Thế nhưng bây giờ xem ra không có cơ hội, chỉ có thể dùng một chưởng đánh chết.

Cũng được, chỉ cần giết Tần Lâm, Trương Doãn Linh, Trương Tứ Duy sẽ được cứu viện, chuyển đi Trung Nguyên lần này coi như làm chơi ăn thật. Bạch giáo giờ cao ngọn cờ, Hoàng giáo sắp bị diệt tới nơi, Uy Đức Pháp Vương ta ắt sẽ trở thành một đời thánh minh trung hưng Bạch giáo, được vạn chúng đánh lễ quỳ lạy, ắt sẽ chứng quả vị A La Hán, không, chắc chắn là quả vị Bồ Tát...

Một tiếng bịch rất lớn vang lên, kinh phong Lục Đạo Luân Hồi quét ngang bốn phương tám hướng, thế tới hung hăng đột nhiên bị ngăn chặn giữa đường. Song chưởng trắng như bạch ngọc của Bạch Sương Hoa đan xen ngăn chặn một đòn tất sát của Uy Đức Pháp Vương.

Người! Uy Đức Pháp Vương trợn trừng mắt rống giận một tiếng, trong miệng Bạch Sương Hoa nhất thời phun ra một vòi máu như suối, đồng tử băng hỏa giao dung chỉ trong khoảnh khắc trở nên ảm đạm.

Nội công Bạch Sương Hoa hơi kém hơn đối thủ, nhờ vào chiêu thức tinh diệu mới có thể cầm cự ngang tay với Uy Đức Pháp Vương. Lúc này phải cứu hộ Tần Lâm, không thể không đón thẳng chiêu này của đối thủ, lại là giữa đường biến chiêu khiến không kịp đề phòng, mười thành nội công chỉ dùng được bảy thành, làm sao có thể chống lại một đòn cuồng mãnh mười hai thành kinh lực của Uy Đức Pháp Vương!?

Nàng cần gì làm khổ mình như vậy?! Uy Đức Pháp Vương không dám tin tưởng trước mắt, giáo chủ Ma giáo lại vì cứu người khác mà không tiếc tổn hao nhiều công lực...

Lão lừa trọc! Tần Lâm trợn mắt muốn rách, thừa dịp chưởng phong Uy Đức Pháp Vương bị Bạch Sương Hoa tạm thời ngăn chặn, cuối cùng rút Xế Điện Thương bên hông ra, nhắm giữa chân mày lão trọc bắn ra một phát.

Uy Đức Pháp Vương khê nghiêng đầu tránh đạn, chưởng thế không thể không hơi ngưng trệ một chút, Bạch Sương Hoa vừa nhả chưởng lực, lập tức mượn thế bay lui về phía sau chộp lấy Tần Lâm. Sau đó nàng phóng vút lên ngọn cây, thân hình như thiên nga giương cánh, đập cành cây ngự phong mà đi.

Lúc này Doãn Tân Thương chỉ huy chắc chắn, đã đánh cho đám hộ vệ thương đội rã rơi đầy đất. Vốn Uy Đức Pháp Vương muốn đuổi theo Tần Lâm, rốt cục không nỡ bỏ các đệ tử, đành phải xoay người trở lại cứu viện.

Đại cao thủ đệ nhất đẳng đương thời gia nhập, chiến cuộc lập tức biến chuyển. Doãn Tân Thương cầm lên được bỏ xuống được, lập tức ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, dẫn dắt các huynh đệ lui vào trong rừng, dần dần đi xa.

Uy Đức Pháp Vương cũng không đuổi theo, chỉ lo nhất nhất cứu tỉnh đám đệ tử hôn mê dưới đất.

- Sư phụ, chúng ta... chúng ta làm sao bây giờ?

Ngạch Triều Ni Mã hậm hực hỏi.

Uy Đức Pháp Vương hung hăng nghiêng rằng một cái, muốn hoàn thành ước định với Trương Doãn Linh chỉ có thể thông qua một con đường tắt, đó chính là bắt được hoặc là giết chết Tần Lâm!

Lúc này Tần Lâm đã ở ngoài xa hơn mười dặm, được Bạch Sương Hoa ôm vào trong ngực chạy gấp, bên tai tiếng gió vù vù, mũi ngửi thấy mùi thơm cơ thể mỹ nhân như mùi hoa đào, sau khi kịch đấu đổ mồ hôi đầm đìa càng lộ vẻ hết sức mê người.

Thình lình có chất lỏng ấm nhỏ vào mép Tần Lâm, hấn thè lưỡi liếm cảm thấy vị tanh mặn, vốn đang chìm đắm trong hương ôn nhu lập tức giật mình kinh hãi, nhìn lên chỉ thấy từng giọt máu theo khóe miệng Bạch Sương Hoa nhỏ xuống.

Địa phận Đồng Châu, trong rừng rậm bên quan đạo cách bờ Bắc Vị Hà hơn mười dặm, đám hảo hán tử Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực mới vừa trải qua chém giết sinh tử đang tựa người vào gốc cây nghỉ ngơi. Đám cầm y quan giáo mệt mỏi không chịu nổi, bốn tên vệ sĩ tướng phủ cũng đã trở thành người máu, trong khe giáp sắt động không biết bao nhiêu máu tươi, có máu của mình nhưng máu của địch nhân nhiều hơn.

Bốn tên biên quân tinh nhuệ năm xưa này khoác hai lớp trọng giáp ra sức chém giết. Bọn họ ỷ vào trọng giáp giúp cho đao kiếm chém vào cơ thể không sâu, lúc chiến đấu lại ra sức bảo vệ những nơi yếu hại trên thân thể, vậy mà cũng bị mấy chục vết thương. Mới vừa thoát khỏi chiến trường đã gần như mệt lả, huynh đệ cầm y đặt bọn họ trên lưng ngựa chở đi.

Duy chỉ có Triết Biệt cầm đầu sáu võ sĩ Mông Cổ, lúc chiến đấu bản không biết bao nhiêu tên, lại cầm đao xông vào vòng vây địch chém giết cứu ra bốn tên vệ sĩ. Nhưng bây giờ bọn họ vẫn giương cung cầm đao cảnh giới bốn phía, thân thể lùn thấp mà cường tráng dường như vĩnh viễn không biết mệt mỏi.

Một tên cầm y quan giáo cầm túi nước lên uống ừng ực một hơi, sau đó chép miệng tỏ vẻ thỏa mãn. Lúc này y mới chú ý tới các võ sĩ Mông Cổ đến đây còn chưa uống giọt nước nào, có chút áy náy đưa túi nước tới:

- Triết Biệt huynh đệ, uống nước đi.

878. Chương 878: Trái Tim Nhi Nữ

Mặc dù cùng tồn tại dưới quyền Tần Lâm, nhưng trước kia cầm y quan giáo cũng không thích đám Mông Cổ Thất Tử này. Hiện tại đã có một trường ác chiến sống vai chiến đấu bên nhau, tự nhiên tình cảm đã khác trước.

Triết Biệt nhìn túi nước đã gần hết, nhếch môi cười khê:

- An Đáp, ta đây không khát, hãy cho các huynh đệ bị thương uống trước đi. Người Mông Cổ chúng ta đã quen cơ hàn, hai ba ngày không ăn không uống cũng chịu đựng được.

Chiến lược võ sĩ Mông Cổ danh bất hư truyền, bọn họ đã quen hoàn cảnh sinh tồn khắc nghiệt trên thảo nguyên, khát uống bằng tuyết, đói ăn thịt sống, giục ngựa chạy cả đêm không ngủ là chuyện bình thường.

Cầm y quan giáo ngăn người, tiếp theo đám một quyền vào ngực Triết Biệt, cười to nói:

- Hay cho tên súc sinh này, nhất định ta phải kết giao bằng hữu với người!

Doãn Tân Thương thấy vậy âm thầm gật đầu. Chúng quan giáo trước kia đi theo Tần Lâm Bắc thượng Quy Hóa thành, chia rẽ lực lượng bộ tộc Mông Cổ giúp Bất Thập Thất Lý lên ngôi Hãn vương, trong lúc nói chuyện khó tránh khỏi xem thường võ sĩ Mông Cổ. Thật ra thì võ sĩ Mông Cổ xưng hùng Tái Ngoại tuyệt không phải nhờ may mắn, ít nhất với chiến lược bền bỉ dẻo dai, ngay cả biên quân tinh nhuệ cũng không theo kịp bọn họ.

Hai mươi vạn quân Thổ Mặc Đặc bộ hoành hành Tái Ngoại, nếu tất cả đều là của Hoàng Đài Cát, vậy thật sự là họa tâm phúc của triều Đại Minh. Tần Lâm mạo hiểm ra Tái Ngoại, hóa cường địch này thành cánh tay giúp đỡ, quả thật là kỳ công khoáng thế.

- Doãn tiên sinh, Doãn tiên sinh...

Tiếng kêu của Lục Viễn Chí cắt đứt dòng suy nghĩ của Doãn Tân Thương, tên mập mới vừa xả hơi một chút, mồ hôi trên mặt chưa khô đã nắm lấy vai Doãn Tân Thương, luôn miệng thúc giục:

- Không thể bỏ lại Tần ca! Chúng ta mau quay trở lại tìm Tần ca mới là đúng lý! Đánh tiếp một trận nữa với lão lừa trọc kia, cho dù toàn thân lão là sắt nhưng có thể chịu được mấy chiêu!

Ngưu Đại Lực cũng nghiêng chặt hàm răng, cầm Tấn Thiết Bàn Long Côn đứng lên. Thân côn ngăm đen dính đầy máu đen, não tương cùng nhiều chất lỏng lai lịch không rõ sền sệt, biến thành sắc tím đen đáng sợ.

Nhắc tới cũng đáng thương, thân ở Bồ Châu như giang sơn tường đồng vách sắt của Trương Doãn Linh, Tần Lâm gom góp chiến lực chỉ có vồn vện chừng hai mươi mấy, vừa có cấm y huynh đệ của mình, cũng có thị vệ tướng phủ Trương Tử Huyền mang tới, Triết Biệt cầm đầu võ sĩ Mông Cổ, thành phần phức tạp, chỉ nhận một mình Tần Lâm. Vì vậy hắn đã nghiêm khắc dặn dò mọi người, dưới tình huống mình vắng mặt nhất định phải phục tùng Doãn Tân Thương chỉ huy.

Doãn Tân Thương suy nghĩ một chút, sau đó chậm chạp mà kiên định lắc đầu một cái:

- Không thể trở về, trở về chính là đâm đầu vào hiểm địa. Chúng ta đã mất tiên cơ, bằng chút nhân mã này không có cách nào chọi thắng với bọn họ...

Lục Viễn Chí dùng dằng dặc nổi giận, cơ mặt mập giật giật, thỉnh thoảng nắm cổ Doãn Tân Thương thóa mạ nước bọt văng tung tóe:

- Tần ca ở bên kia, lão lừa trọc Uy Đức sắp giết huynh ấy, người muốn hại chết Tần ca ư?! Mập gia làm thịt người!

- Buông tay! Tuy chỉ có hơn hai mươi người nhưng cũng tự thành một quân, thừa mông Tần trưởng quan tin tưởng, giao quyền chỉ huy cho Doãn mỗ. Doãn mỗ chính là chủ soái một quân, người dám bức hiếp chủ soái, mỗ sẽ xử theo quân pháp!

Trong mắt Doãn Tân Thương lóe lên hàn quang lạnh lẽo đáng sợ, ép cho khí thế của Lục Viễn Chí giảm sút, miệng thở hồng hộc, cuối cùng buông tay ra.

Thần sắc Doãn Tân Thương hòa hoãn hơn, chỉ về phía Tây nói:

- Có Bạch Liên giáo chủ đồng hành, Tần trưởng quan tất có thể thoát đi hiểm địa, chuyện chúng ta phải làm bây giờ không phải là quay đầu lại đi tìm cái chết vô nghĩa, để cho Uy Đức Pháp Vương chuyên tâm đuổi giết Tần trưởng quan, mà là phải có hành động quấy nhiễu làm rối tâm chí, đưa đến tác dụng kèm chế, tiếp ứng Tần trưởng quan thoát thân thuận lợi!

- Tiếp ứng thế nào?

Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực đều giả vờ sốt sắng lãnh giáo.

Doãn Tân Thương lựa ra từ trong mười tên thân binh Hiệu Úy một người có dung mạo thân hình loáng thoáng có mấy phần tương tự Tần Lâm, lệnh cho y ăn mặc giống như Tần Lâm. Sau đó mọi người lại trở lên quan đạo, cỡi ngựa chạy nhanh về hướng Đồng Châu phía Đông Bắc.

Y phục đám Đề Kỳ này bị máu tươi thấm ướt, cơ hồ người người mang thương, dọc theo đường đi gào thét chạy nhanh, không biết bao nhiêu thương nhân, người đi đường nhìn thấy cảnh tượng này, ai nấy kinh ngạc không dứt.

Lục Viễn Chí cũng biết cách làm của Doãn Tân Thương là chính xác nhất, nhưng vẫn không nhận được thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn về phía Tây, dù sao bên kia mới là phương hướng Tần Lâm và Bạch Sương Hoa chạy trốn!

- Doãn tiên sinh...

Trong ánh mắt Lục Viễn Chí toát ra vẻ cầu khẩn.

- Doãn mỗ đoán chừng Tần trưởng quan bình an vô sự, không chỉ có giáo chủ Ma giáo ở bên cạnh hắn, hơn nữa xem tình hình hôm nay, dường như Tần trưởng quan cũng đã có cái nhìn khác...

Doãn Tân Thương nhìn theo bóng lưng các võ sĩ Mông Cổ rộng rãi trên lưng ngựa, như có điều suy nghĩ...

Doãn Tân Thương đoán đại khái không sai, nhưng dù sao y không biết võ công, về chi tiết có hơi bất đồng. Bây giờ không phải là Tần Lâm có chuyện, mà là Bạch Liên giáo chủ có chuyện.

Giáo chủ Ma giáo hết sức oai phong hiện tại giống như một nữ tử yếu ớt không biết chút võ công mềm nhũn nằm trên lưng Tần Lâm. Chiếc cổ xinh đẹp từ trước tới nay vẫn ngẩng cao như thiên nga, lúc này mềm oặt ngã vào vai hắn. Gương mặt đẹp lạnh lùng trở nên tái nhợt, đôi mắt khiến cho vô số giang hồ hảo hán kinh hồn khiếp vía hiện tại cũng đã trở nên ảm đạm.

Tần Lâm dùng hai tay nâng đùi Bạch Sương Hoa, mùa hè nóng bức y phục mỏng manh, chẳng khác nào sờ trực tiếp vào da thịt, chỉ cảm thấy chạm tới đầu mềm mại êm ái tới đó. Hai gò ngực mềm mại của Bạch Sương Hoa cũng áp sát lưng hắn, thậm chí có thể cảm giác được hai điểm anh đào đầy nhạy cảm.

Nhưng tuy Tần Lâm công một băng sơn mỹ nhân hoạt sắc sinh hương, trong lòng không có ý xúc phạm chút nào, mà là nóng nảy vạn phần, thất thủ đi xuyên qua rừng rậm. Thương thế Bạch Sương Hoa thoát nhìn thật sự quá nghiêm trọng, nghiêm trọng đến mức làm cho hắn sợ hết hồn hết vía, hận không thể lấy thân thay thế...

Mới vừa rồi Bạch Sương Hoa quên sống chết bản thân chặn thay Tần Lâm một chưởng kia, đã bị nội thương, ôm hắn phi độn đi xa trốn khỏi Uy Đức Pháp Vương truy kích, đã tổn thương tới bản nguyên tu luyện hơn hai mươi năm. Tần Lâm không phải người ngu, dĩ nhiên biết nàng làm như vậy tuyệt không chỉ là vì thực hiện đánh cuộc.

Sau lưng xa xa truyền tới tiếng gọi ầm ầm:

- Lão thái gia nói phản tặc Tần Lâm cầu kết giáo chủ Ma giáo, bắt được thưởng vạn lượng bạc, có thể chọn kim tiền hay mỹ nhân tùy ý.
- Khẩn trương lên, đừng để phản tặc bỏ trốn.
- Họ Tần, đừng chạy nữa, Uy Đức Pháp Vương ở chỗ này, người không chạy thoát được đâu!

Uy Đức Pháp Vương cũng không xông lên trước nhất, mà theo sau ở xa xa. Thương đội Thiếu Sư phủ có hơn một trăm tên hộ vệ, Ngạch Triều Ni Mã cầm đầu, chừng mười tên đệ tử Trát Luận Kim Đỉnh tự đời thứ hai đã được cứu tỉnh, mỗi người dẫn mười tên hộ vệ chia ra tìm tòi. Chỉ cần người nào phát hiện được Tần Lâm cùng Bạch Sương Hoa, lập tức bắn pháo hiệu cảnh báo, Uy Đức Pháp Vương sẽ lập tức xông về phía đó.

Đây là kế giăng lưới bắt hổ, quả nhiên Uy Đức Pháp Vương cũng có bản lãnh.

Tâm tư Tần Lâm chuyển động cực nhanh, thấy thanh thế đối phương đuổi theo liền đoán được dụng ý Uy Đức Pháp Vương, oán hận nhỏ toẹt xuống đất. Con bà nó, không biết lão lừa trọc Uy Đức ở nơi nào, chỉ thấy đám Hán gian cầu nô tài Thiếu Sư phủ đuổi theo lão tử sát nút, coi như lão tử xui xẻo.

Nghe thấy tiếng hò hét, chẳng những hắn không dừng bước mà ngược lại tăng nhanh tốc độ, công Bạch Sương Hoa đi nhanh trong rừng.

Chu Dịch Tham Đồng Khé bắt quả chỉ giúp cho thể lực Tần Lâm khá hơn người thường một chút thôi, hiện tại phải công người chạy vội đường ở trong rừng rậm, phía sau lại có truy binh, khiến cho hắn mệt mỏi kịch liệt thở dốc. Chân thấp chân cao đạp trên lá khô dày tích lũy nhiều năm đi nhanh, không biết bao nhiêu lần vấp rễ cây ngã lăn ra, nhưng lần nào hắn cũng thà chịu bị úp mặt xuống đất cũng cố gắng bảo vệ Bạch Sương Hoa, không để cho nàng dập đầu xuống đất.

Thấy Bạch Sương Hoa có một thời gian không lên tiếng, Tần Lâm đột nhiên cảm thấy căng thẳng, bèn quay đầu lại nhìn xem. Chỉ thấy đầu nàng tựa vào vai mình, mắt nhắm nghiền, lông mi thật dài hơi rung động, tựa hồ đã bất tỉnh nhân sự.

Tần Lâm lòng nóng như lửa đốt, vội vàng kêu gọi:

- Giáo chủ tỷ tỷ, tỉnh lại, mau mau tỉnh lại! Chúng ta đi tìm thầy thuốc, lão tử sẽ không để cho nàng có chuyện!
- Gọi ta là Sương Hoa...

Bạch Sương Hoa đáp thật nhỏ, nhẹ nhàng mở mắt ra, không còn ánh băng hỏa giao dung trong đó, mà là vẻ quyến luyến không muốn xa rời, gò má lạnh lùng như băng sơn cũng toát ra sắc đỏ ửng hiếm thấy.

Thật ra thì thương thể của nàng không nghiêm trọng như tưởng tượng, nhưng nằm trên vai Tần Lâm chỉ cảm thấy từ trước tới nay chưa từng yếu ớt không chỗ nương tựa, lệ thuộc vào hắn giống như hôm nay. Dù sao giấu dưới lớp mặt nạ lạnh lùng vẫn là một trái tim nhi nữ đã đóng băng hơn hai mươi năm.

- Hôm nay thăm rồi, nói không chừng chúng ta phải làm một đôi uyên ương đồng mệnh.

Tần Lâm thấy Bạch Sương Hoa tỉnh lại, nhất thời nở một nụ cười trêu ghẹo, thậm chí còn véo vào bắp đùi mềm mại của nàng.

Bạch Sương Hoa lại nghiêng đầu, ngây ngốc nhìn hắn:

- Như vậy cũng tốt.

Này, giáo chủ tỷ tỷ cho là thật hay sao, Tần Lâm nhăn nhó mặt mày, thấy có vẻ không tốt vội vàng nói sang chuyện khác:

- Thương thể của nàng ra sao?

- Không ngờ lão lừa trọc Uy Đức đã luyện thành Lục Đạo Luân Hồi.

Bạch Sương Hoa nhắc tới vô công, nhất thời tinh thần phấn chấn, tỏ vẻ hậm hực không phục:

- Nếu người sớm giao Bạch Ngọc Liên Hoa cho ta, luyện thành Bạch Liên Triều Nhật thần công cứu phẩm liên đài, vậy đâu cần sợ lão. Thần công Thánh giáo hết sức huyền diệu, bây giờ chỉ cần tìm một chỗ vận công chữa thương, ta sẽ có thể khôi phục như cũ...

Nói tới chỗ này, Bạch Sương Hoa tỏ vẻ uất ức không cam lòng, Uy Đức Pháp Vương truy kích sát theo đuôi, đâu chịu cho nàng có được thời gian chữa thương khôi phục.

- Vậy thì chưa chắc, tên Doãn Tân Thương kia hẳn sẽ nghĩ cách cứu viện.

Mặc dù Tần Lâm mới chiêu mộ người này trong thời gian ngắn, nhưng hắn tuyệt không nghi ngờ nhân quang của Trương Tử Huyền.

Trong lúc vô tình, tiếng kêu la ầm ĩ từ phía sau truyền tới dần dần xuống thấp xuống, sau đó càng ngày càng xa.

Tần Lâm và Bạch Sương Hoa không hẹn mà cùng cười lên...

879. Chương 879: Thiên Đạo Vẫn Còn

Mặc dù truy binh tạm lui, nhưng Tần Lâm lại không thể quay trở về đại lộ, thế lực Thiếu Sư phủ ở Quan Trung hùng hậu, trời mới biết bọn họ bày ra bao nhiêu tai mắt. Hắn công Bạch Sương Hoa bị nội thương, đã mắc phải tội danh cấu kết Ma giáo, đi tới chỗ nào cũng chỉ có một chữ chết.

Tần Lâm lại nghiêng rằng một cái đi về phía trước hai ba dặm, vượt qua một gò đất không lấy gì làm cao lắm, cách quan đạo càng xa rừng cây lại càng rậm rạp, dần dần hiếm thấy vết chân người lui tới, chợt thấy sau lưng gò đất có một cái chòi được dựng sơ sài.

Tần Lâm kinh hãi trong lòng, nhẹ nhàng để Bạch Sương Hoa xuống, nắm Xế Điện Thương trong tay, đi vòng sang mặt bên thăm dò.

Bạch Sương Hoa tựa lưng vào gốc cây, nhìn theo nhìn bóng lưng Tần Lâm biến mất trong rừng rậm, trong hoảng hốt chỉ cảm thấy buồn bã mất mát, hy vọng hắn mau sớm trở về.

Tần Lâm không phụ kỳ vọng, rất nhanh đã cười hi hi trở lại:

- Chúng ta gặp may rồi, đó là một cái chòi của thợ săn, nhìn đáng vẻ rất lâu không ai ở lại, dưới đất toàn là bụi.

Hắn công Bạch Sương Hoa lên, đi tới cửa chòi đang muốn đi vào, nhưng lại để nàng xuống, bẻ một nhánh cây quét đất một vòng, lúc này mới dìu nàng vào trong ngội.

- Ta làm như vậy cũng là quét giường nghênh đón rồi phải không?

Tần Lâm sờ mũi cười cười, dáng vẻ vẫn bại hoại như trước. Giáo chủ tỷ tỷ khí chất thanh liệt cao khiết, để nàng ngồi giữa đồng bụi, quả thật Tần Lâm không thể nào làm được. Mặc dù đã trải qua bao nhiêu lần máu lửa đánh giết, nhưng hắn vẫn không dứt bỏ được chút lòng thương hương tiếc ngọc vốn đã ngấm sâu vào trong xương tủy của người hiện đại.

Làm sao Bạch Sương Hoa không biết đây là ý hấn trân trọng mình, nàng mím môi hơi cong lên, rất vui mừng gật đầu một cái, thầm nhủ trong lòng: tên Tần Lâm này bất kể khốn khổ chật vật đường nào cũng cười được.

Thân ở hiểm địa, nhất định phải khôi phục nội thương, nàng cũng không dài dòng với Tần Lâm nữa, lập tức ngồi xếp bằng, hai tay đặt trước ngực thành hình hoa sen nở rộ, ngậm vận thần công tự chữa thương.

Dung mạo Bạch Sương Hoa vô cùng xinh đẹp, lúc này vận công điều tức bảo nguyên thủ nhất, đôi mắt khép hờ, dáng vẻ lạnh như băng đã hoàn toàn biến mất, điệu tướng trang nghiêm như Quan Âm giáng phàm, khiến cho người ta không dám xúc phạm.

Chỉ có lông mi run run và khoe miệng khe khẽ tỏ vẻ vui buồn lẫn trong vẻ trang nghiêm. Cho dù là ở trong chòi lá giữa hoang sơn, thân chịu nội thương chưa lành, nhưng chỉ cần tên kia ở bên người nàng đã cảm thấy trong lòng không còn tịch mịch. Huống chi tình cảnh hôm nay không đáng kể gì so với dưới hang đá Long Du ngày trước.

Không biết qua bao lâu, sắc trời đã tối, Bạch Sương Hoa chậm rãi thu công, hai mắt khép hờ mở ra, thần quang âm đạm đã ngưng tụ trở lại, thần thái cũng trở nên linh hoạt như thường.

Chỉ thấy bên cạnh một tảng đá lớn trước chòi, Tần Lâm đã đốt lên một đồng lửa, bốn bề dùng cành tươi che kín ánh lửa, đang nướng một con thỏ béo. Hắn xoay trở không ngừng, thỏ đã chín vàng ươm.

- Nàng đã tỉnh rồi sao, tinh thần rất tốt!

Tần Lâm nổi lửa nơi dã ngoại không dễ, sắc mặt đầy tro than, nhếch môi cười ha hả, đôi môi cũng dính tro đen.

Bạch Sương Hoa phì cười một tiếng, không khỏi dở khóc dở cười. Sắc mặt lạnh như băng từ trước tới nay không thay đổi đã sớm tan rã, trong phút chốc như Xuân về khắp chốn trăm hoa nở rộ.

- Nào, tới đây ăn thỏ nướng đi thôi. Sau khi bị thương cũng không có thứ gì bồi dưỡng, hôm nào chúng ta sẽ đi Tiệp Nghi phường bồi dưỡng sau.

Tần Lâm giơ thỏ đã nướng chín lên giống như đang hiến bảo, miệng làm ra vẻ khiêm tốn, thần sắc lại tỏ ra vô cùng đắc ý.

Có thể thấy trên y phục Tần Lâm bị lửa cháy thủng mấy lỗ, là hắn sợ tiếng súng đưa tới truy binh, bèn dùng y phục quấn lấy nòng súng bắn thỏ, như vậy tiếng súng sẽ nhỏ đi rất nhiều. Hắn nướng thỏ lại càng không dễ dàng, không có kinh nghiệm nổi lửa dã ngoại, lại phải phòng bị ánh lửa bị người nhìn thấy, mới vừa rồi thiếu chút nữa cháy cả mái tóc.

Nhưng hiện tại nhìn dáng vẻ đắc ý của hắn, dường như chiến công hiển hách ngăn voi cứu giá, Đông độ Phù Tang Bình Hộ cảnh, Bắc định Âm Sơn Thổ Mặc Xuyên, cũng không bằng con thỏ mà hắn vừa tự tay nướng chín.

Bạch Liên giáo hành sự quý bí, mấy chục vạn giáo chúng cũng không thấy có được mấy người tuân thủ thanh quy giới luật, Bạch Sương Hoa thân là giáo chủ cũng vậy. Thế nhưng thấy Tần Lâm ân cần đưa tới, nàng cũng không tỏ ra do dự chút nào, nhận lấy xé một nửa, bắt đầu ăn.

Tần Lâm dương dương đắc ý:

- Sao hả, mùi vị không tệ chứ?

Bạch Sương Hoa khe cau mày liễu, rất nhanh giã ra, khe gật đầu một cái.

Tần Lâm cũng cắn một miếng thịt thỏ, lại suýt chút nữa phun ra. Tay nghề nướng thỏ của hắn chẳng ra gì, vùng hoang dã này cũng không có gia vị, nướng thỏ thế nào cũng có thể tưởng tượng được.

Đang muốn mở miệng, lại thấy Bạch Sương Hoa ăn một cách ngon lành, Tần Lâm thoáng động trong lòng, vừa ăn thịt thỏ vừa bắt chước giọng điệu của đám thanh lưu văn thần trong triều, lắc lư nói:

- Thỏ này thật là may mắn, thân ở vùng hoang dã Đồng Châu không cầu vang danh, không ngờ rằng chỉ trong một sớm táng mạng dưới tay Tần Thái Bảo, lại có phúc chui vào bụng Bạch giáo chủ Ma giáo, có thể nói danh lưu sử sách, ngàn đời bất hủ...

Bạch Sương Hoa cũng không nhịn được nữa, cười ngả cười nghiêng chảy cả nước mắt. Hiện tại nàng chỉ cảm thấy ở chung với tên Tần Lâm này, cho dù là trong hoàn cảnh khổ cực cũng thấy vui.

Một vị Bạch Liên giáo chủ, một vị cầm y Thiếu Bảo, cứ như vậy vai sóng vai ngồi ăn thỏ, đồng lửa chiếu rọi bóng bọn họ ngả dài trên mặt đất.

Hai người ăn hết con thỏ, dùng lá cây lau tay qua loa. Tần Lâm muốn tắt đồng lửa đi, tiết trời nóng bức đồng lửa cũng không có tác dụng gì,

Bạch Sương Hoa nhẹ nhàng phát phát tay, đánh ra phách không chừng lực, nhất thời liền dập tắt đồng lửa.

- Nàng khôi phục công lực rồi sao?

Tần Lâm vui mừng hơn hở, lập tức chộp lấy vai nàng:

- Hay thật, mới vừa rồi không nói, hại ta lo lắng như vậy...

Bạch Sương Hoa cũng không tránh, sắc mặt trong trẻo lạnh lùng lộ ra vài phần nghịch ngợm:

- Người không hỏi qua kia mà...

Tần Lâm lấy tay vỗ trán, quả thật không biết nói thế nào.

Trong giây lát Bạch Sương Hoa nghĩ tới điều gì, lại có vẻ ủ rũ:

- Đáng tiếc ta vẫn không đánh lại Uy Đức Pháp Vương, lão đã luyện thành Mật tông Lục Đạo Luân Hồi, thật là lợi hại... Trừ phi, trừ phi ta đột phá quan khiêu, luyện thành Bạch Liên Triều Nhật thần công cứu phẩm liên đài. Hừ, ai bảo người khư khư cất giấu Bạch Ngọc Liên Hoa, thủy chung không chịu giao cho ta! Thánh vật bản giáo là bắt buộc phải có, để luyện thành thần công tăng cuối cùng.

Dứt lời nàng liếc Tần Lâm một cái, nếu như đang ở trước mặt giáo chúng, giáo chủ Ma giáo tuyệt sẽ không lộ ra dáng vẻ mềm yếu nữ nhi này, nhưng đối mặt với Tần Lâm, hiện tại nàng cũng không e dè gì nữa.

Vậy làm sao bây giờ? Tần Lâm gãi đầu đảo mắt, Bạch Ngọc Liên Hoa còn cất ở nhà, bây giờ đi lấy cũng không còn kịp nữa.

Bạch Sương Hoa cười xấu xa, thỉnh linh ngọc chuông lộn một cái, không phải là Bạch Ngọc Liên Hoa sao?

Tần Lâm trợn mắt há mồm, một câu cũng không nói được, cũng không phải là vì không hiểu vì sao Bạch Ngọc Liên Hoa đến tay nàng, mà là chưa từng thấy giáo chủ Ma giáo băng sơn mỹ nhân đùa giỡn ranh mãnh như vậy.

Sống lâu với Tần Lâm như vậy, giáo chủ tỷ tỷ cũng bị hư... Có lẽ còn vì nàng tức giận Tần Lâm chậm chạp không chịu đưa inh, Trương Tử Huyền lại dễ dàng đưa.

- Hộ pháp cho ta.

Sắc mặt Bạch Sương Hoa trở nên nghiêm nghị, trở về chòi khoanh chân ngồi xuống, tay trái cầm Hồn Độn Chi Cầu, tay phải cầm Bạch Ngọc Liên Hoa, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, âm thầm vận khởi thần công bí truyền, hiện ra diệu tướng trang nghiêm chính đại.

Một khi vận khởi thần công, vị giáo chủ tỷ tỷ này nhất thời anh hoa lộ rõ khí thế bất phàm, diệu tướng trang nghiêm kia khiến cho người ta sinh ra vài phần kính sợ từ tận đáy lòng. Cho dù là Tần Lâm bình thời hết sức thân cận với nàng, giờ phút này cũng không có chút ý xúc phạm, sau khi ngẩng người ngắm nàng một chút, bèn xoay người canh giữ trước cửa chòi.

Mới đầu Tần Lâm còn phấn chấn tinh thần, trong tay nắm chặt Xế Điện Thương, nhưng bóng đêm càng ngày càng dày, đêm hè nơi vùng hoang dã còn trùng kêu rả rích. Dù sao cả ngày hôm nay mệt mỏi, tinh thần buông lỏng nên gục đầu ngủ thật say.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Tần Lâm bị thanh âm kỳ quái làm cho giật mình thức tỉnh, trong lòng chợt rung mình, lại phát hiện có tiếng thở dốc sau lưng mình, không tự chủ được quay đầu nhìn lại, trong nháy mắt cả kinh ngậy người.

Nhờ có ánh trăng trong trẻo, hắn thấy dung nhan vốn ngày thường lạnh lùng như băng tuyết của Bạch Sương Hoa hiện tại trở nên đỏ bừng như vừa uống mười bình Túy Tiên tửu. Ánh mắt lạnh lùng cũng đã biến mất, trong đôi đồng tử xinh đẹp cháy bừng ngọn lửa, đôi môi căng mọng không bị khổng chế run rẩy, tựa hồ đang cố gắng nhẫn nhịn chuyện gì đó. Y phục trước ngực đã bị rách ra một nửa, khuôn ngực nổi lên màu hồng phấn, đã hơi lộ ra đường nét cong cong của hai ngọn ngọc phong.

Đây là tẩu hỏa nhập ma sao? Tần Lâm liếm liếm môi trong lúc bất chợt trở nên khô khốc, chỉ cảm thấy căng thẳng trong lòng.

May là hắn đã từng trải, lúc này cũng không biết làm thế nào cho phải, nhìn dáng vẻ Bạch Sương Hoa gần như điên cuồng, Tần Lâm ngưng ngưng nói:

- Nàng nóng lắm phải không, ta đi ra ngoài lấy chút nước suối...

Dứt lời hắn liền lui từng bước một ra bên ngoài, nhìn dáng vẻ giáo chủ tỷ tỷ rục rịch muốn động chuẩn bị nhào tới, lập tức sau lưng hắn toát ra mồ hôi lạnh. Đây đâu phải là Bạch Sương Hoa mà hắn từng quen biết, rõ ràng là một con cạp cái muốn ăn thịt người.

- Trở, trở lại!

Thanh âm Bạch Sương Hoa khàn khàn, chợt đưa tay khê vẫy, nội tức phun ra nuốt vào, Tần Lâm lập tức thân bắt do kỷ ngã về phía sau.

Đầu hắn cũng không đập xuống đất, nghênh đón hắn lại là một mảnh nhuyễn ngọc ôn hương. Tần Lâm vừa đứng ngã vào trong ngực Bạch Sương Hoa, chỉ cảm thấy toàn thân nàng nóng như lửa, mồ hôi đầm đìa khắp cả người, y phục ướt đầm, mùi mồ hôi và mùi hoa đàm khiến cho người ta muốn say.

Dưới tay giáo chủ Ma giáo, Tần Lâm không có lực giãy giụa. Hắn còn chưa kịp nói lời nào đã bị Bạch Sương Hoa đè xuống đất, môi nóng như lửa không nói lời gì đã ngậm chặt lấy đôi môi hắn. Hai ngọn núi tuy không lớn nhưng cao ngất đè chặt vào ngực hắn, hai chân phân ra cỡi ngang eo lưng hắn, dán chặt cạp sát liên hồi.

Cả ngày Tần Lâm đối diện Bạch Sương Hoa, khó mà không động tâm, không chỉ có vì nàng là vị mỹ nhân hoạt sắc sinh hương, lâu ngày cũng nảy sinh tình cảm. Huống chi từ trong tận đáy lòng nam nhân, cảm giác chinh phục thành công bằng sơn mỹ nhân như giáo chủ Ma giáo, quả thật hết sức say lòng người giống như uống rượu mạnh.

Nhưng, nhưng không phải là bị bằng sơn mỹ nhân chinh phục! Tần Lâm khóc không ra nước mắt, từ trước tới nay toàn là hắn ăn hiếp nữ tử người ta, Thanh Đại, Từ Tân Di, Trương Tử Huyền, Kim Anh Cơ, lúc Tần trưởng quan công thành nhổ trại đắc chí vô cùng, không ngờ rằng có một ngày phải chặt vật như hôm nay.

Thiện ác chung hữu báo, Thiên Đạo hảo luân hồi, không tin ngẩng đầu xem thử, ông trời không bỏ sót người nào.

Trong lúc vô tình, Bạch Sương Hoa đã lột trần Tần Lâm ra, thân nàng cũng không còn mảnh vải. Thân thể đường cong lá lướt đỏ ửng dưới ánh trăng, giữa hai chân quấn quít Tần Lâm này giờ đã bắt đầu trở nên ẩm ướt.

Thân thể mềm mại nóng như lửa đốt khiến cho dục niệm Tần Lâm sôi trào, không thể nào kiềm chế được nữa. Bạch Sương Hoa nằm đè trên người hắn trong khoảnh khắc chợt khê cau mày liễu, rất nhanh lại giãn ra, thân thể nàng cọ sát với Tần Lâm lên hồi không biết mệt mỏi, mái tóc phát phơ bay, mồ hôi rơi xuống từng giọt từng giọt...

Bạch Sương Hoa cũng không có tẩu hỏa nhập ma, bất kể lúc điên loạn đảo phượng cuồng loạn như thế nào, linh đài thủy chung vẫn giữ được một điểm thanh minh bất diệt.

Bạch Liên Triều Nhật thần công có ghi lại trong bí điển, nhưng Ma giáo đã truyền thừa mấy trăm năm, đầu triều Nguyên Chung Minh Lương Đồ Khả Dụng chống lại Mông Cổ, cuối triều Nguyên Hồng Cản quân đại khởi nghĩa, vào năm Vĩnh Lạc Đường Tái Nhi khởi sự, không biết đã trải qua bao nhiêu khói lửa đao binh, bí điển này khó tránh khỏi có điều thất lạc không trọn vẹn, có một số lời văn không rõ, chính là mấy trang cuối cùng ghi phương pháp tu luyện cứu phẩm liên đài.

Đã sớm có được Hỗn Độn Chi Cầu, hiện tại Bạch Ngọc Liên Hoa lại đến tay, vốn là Bạch Sương Hoa chuẩn bị từ từ tìm hiểu, nhưng hiện tại là lúc nào?! Bị Uy Đức Pháp Vương đánh một chiêu Lục Đạo Luân Hồi khiến cho nội thương, nàng vận công chữa thương chỉ miễn cưỡng khôi phục tám thành công lực, nếu như lão lừa trọc đánh tới lần nữa, tất nhiên khó có thể may mắn thoát khỏi.

Nếu bỏ Tần Lâm lại, Bạch Sương Hoa bằng vào khinh công siêu tuyệt muốn thoát thân cũng không khó. Uy Đức Pháp Vương không có thân ngoại hóa thân, dùng kế giăng lưới bắt cá thì phải trấn giữ phía sau, bằng vào đám đệ tử đời thứ hai như Ngạch Triều Ni Mã há có thể ngăn cản giáo chủ Ma giáo?!

Nhưng nàng chưa từng nghĩ tới sẽ làm như vậy.

Bị tình thế bắt buộc, không thể làm gì khác hơn là mạo hiểm thử một lần. Theo như nàng tìm hiểu bí điển, tay trái cầm Hỗn Độn Chi Cầu, tay phải cầm Bạch Ngọc Liên Hoa, ngậm vận thần công diệu quyết.

Bạch Sương Hoa thần công cái thế, nội lực liên tục ào ạt, nội tức tay trái đi qua Thủ Thái Âm Phế Kinh, Thủ Quyết Âm Tâm Bao Kinh, Thủ Thiếu Âm Tâm Kinh tay nắm Hỗn Độn Chi Cầu, nội tức trong Tam Âm Kinh trong nháy mắt trở nên cương mãnh sắc bén, không bị khống chế, công thành bạt trại chạy thẳng một mạch về phía Đan Điền.

Nội tức tay phải đi theo Thủ Dương Minh Đại Tràng Kinh, Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh, Thủ Thái Dương Tiểu Tràng Kinh, chỉ cảm thấy trong tay Bạch Ngọc Liên Hoa càng trở nên ấm áp. Nội tức trong Tam Dương Kinh lập tức trở nên nhu hòa mềm mại, có dấu hiệu sinh sôi không ngừng làm dịu kinh mạch, cũng xông về phía Đan Điền.

880. Chương 880: Long Hồ Giao Hội

Bạch Sương Hoa không khỏi mừng rỡ, biết rõ rằng một khi hai loại nội tức tính chất hoàn toàn ngược lại giao nhau ở Đan Điền chính là long hổ giao hội, Khảm Ly giao cấu. Từ nay nhất cử đột phá cứu phẩm liên đài, thành tựu thần công vô địch!

Nàng là cao thủ tuyệt đỉnh đã thông hai mạch Nhâm Đốc, cũng không xa lạ gì tình huống như thế bèn tăng lực thúc giục vận chân khí. Không ngờ rằng hai loại nội tức vừa đến Đốc mạch, vừa đến Nhâm mạch lại ngăn cách ngưng trệ, mặc cho nàng thúc giục chân khí Đan Điền thế nào vẫn cảm thấy có trở ngại, thủy chung không cách nào xông phá hai mạch Nhâm Đốc mà dung nhập Đan Điền.

Hai cỗ nội tức một sinh một tử càng tụ càng nhiều, giao nhau công phạt trong người nhưng lại không thể long hổ giao hội, phát sinh ra nhiệt lượng làm cho Bạch Sương Hoa chảy mồ hôi ướt lưng nội tức chạy loạn xung quanh, toàn thân như có một vụn con kiến đang bò, ngứa ngáy không chịu được. Từ huyết Quan Nguyên ở bụng xuống Đan Điền như có một ngọn lửa cháy bùng bùng, dục niệm vô tận thành linh sinh ra.

Bạch Sương Hoa tu tập Bạch Liên Triều Nhật thần công, vốn có hiệu quả trấn áp dục niệm, thanh tĩnh tâm tính, cho nên thường thường mặt phủ sương lạnh, trông như băng sơn mỹ nhân. Nhưng lúc này nội công hai mươi năm của nàng đã tán vào trong mười hai chính kinh, kỳ kinh bát mạch, làm sao có thể áp chế được!?

Tu luyện thần công vốn là nghịch thiên mà đi, một khi nội tức mất đi khống chế, bị dục niệm đè nén bị thúc đẩy, sẽ càng mạnh mẽ hơn thường ngày ngày càng tăng lên gấp mười gấp trăm lần.

Hướng chi Bạch Sương Hoa thanh xuân phơi phới, Tần Lâm bên cạnh lại là người nàng đã nảy sinh tình cảm trong thời gian chung sống vừa qua.

Chỉ trong thoáng chốc một chút dục điễm đã biến thành núi lửa phun trào bạo phát, Tần Lâm cũng đã trở thành Bá Vương ngành thượng cung.

Thế nhưng nàng chưa hề mất đi tâm trí, linh đài thanh minh bất diệt, lúc này gác nỗi thẹn thùng của nữ nhi sang bên, da thịt tiếp xúc thân mật với Tần Lâm như vậy, nhũ phong ma sát trước ngực hẳn đầy xúc cảm. Lúc Tần Lâm đột phá trở ngại cuối cùng, nhất cử nhất động của hai bên đều mang lại cảm giác dữ dội mà chân thật.

Trong lúc Tần Lâm gầm nhẹ một tiếng, Bạch Sương Hoa khẽ rên rỉ, hai người không hẹn mà cùng leo lên đỉnh núi, một luồng khí nóng xung động trong Đan Điền, kèm theo cảm giác tê dại không thể ức chế. Hai cổ nội tức bị chặn ở hai mạch Nhâm Đốc Bạch Sương Hoa thành linh xông phá quan khiếu, trút thẳng vào Đan Điền cơ thể Tần Lâm.

Tần Lâm vốn là thanh tĩnh, ôm thân thể mềm mại của Bạch Sương Hoa thật chặt vào trong lòng, chỉ cảm thấy vào giờ phút này chẳng khác nào lên tiên. Thành linh có một luồng khí nóng khổng lồ xông vào huyết Quan Nguyên, chạy thẳng tới không gì cản nổi, đi tới đâu đâu đón tới đó.

Tần Lâm không biết làm sao, theo bản năng vận chuyển theo Chu Dịch Tham Đồng Khế. Hắn cũng chỉ biết môn nội công này, giờ phút này không có lựa chọn nào khác.

Thế nhưng nội tức trong cơ thể hắn trải qua Chu Dịch Tham Đồng Khế dẫn dắt càng trở nên ôn hòa chính đại, trong kinh mạch chân khí dồi dào, toàn thân ấm áp, chỉ cảm thấy bốn vạn tám ngàn lỗ chân lông không một chỗ nào không thông suốt.

Nội tức vận hành một vòng trong cơ thể Tần Lâm, từ Đan Điền trở lại cơ thể Bạch Sương Hoa, lúc này giáo chủ tỷ tỷ phát giác ra nhiệt độ giảm xuống, dục niệm vừa mới giảm bớt đột nhiên bốc cao lần nữa, vòng eo nhỏ nhắn ra sức đẩy mạnh.

Tần Lâm vận chuyển Chu Dịch Tham Đồng Khế huyền công, lửa dục cũng đang bốc cao vạn trượng, hai tay ôm lấy hông mềm mại của người ngọc trên mình, ra sức đẩy mạnh.

Hai cổ nội tức sinh tử giao dung trong cơ thể Bạch Sương Hoa, âm dương cửu chuyển, mười hai chính kinh kỳ kinh bát mạch, can hỏa đầu tâm tạng, thận thủy nhập hoa trì, Ly long Khảm hổ phối âm dương, trong đầu đột nhiên nổ tung, ý thủ Đan Điền. Trong thoáng chốc một hạt sen trong Hồn Độn mọc rễ, nảy mầm, sinh lá, nở hoa, hoa tàn lại kết thành đài sen, sinh tử tuần hoàn mãi không ngừng...

Cùng lúc đó, cảm giác của nàng cũng nhảy cảm gấp mười lần, mỗi một lần Tần Lâm khẽ vuốt, khẽ đẩy cũng khiến cho thân thể mềm mại của nàng run rẩy bầy không khống chế.

Hai người triền miên quấn quýt không biết bao lâu, không biết bao nhiêu lần leo lên đỉnh khoái lạc, rốt cục ôm nhau ngủ thật say...

Ánh nắng sáng sớm từ khe cành lá cây cối chiếu xuống chòi loang lổ, Tần Lâm và Bạch Sương Hoa cơ hồ đồng thời tỉnh lại. Đêm qua điên cuồng tựa hồ cũng không khiến cho bọn họ mệt nhọc, tinh thần hai người bọn họ đều rất tốt, thậm chí Tần Lâm còn dậy sớm hơn bình thường.

Bạch Sương Hoa phát hiện mình thân không mảnh vải, thân thể mềm mại còn in đầy dấu vết của một đêm hoan lạc, đùi dè trên thắt lưng Tần Lâm, hai tay còn rất khí phách vòng ngang cổ hắn.

Nghĩ đến chuyện mình đã làm đêm qua, giáo chủ tỷ tỷ nhất thời bối rối hận không thể tìm được một cái lỗ chui xuống, vội vàng mặc y phục vào.

Khụ khụ, Tần Lâm ho khan hai tiếng, ung dung điềm tĩnh mặc y phục. Mặc dù là bị ‘ép’, nhưng đối với loại chuyện như vậy, là nam nhân cũng phải rộng rãi một chút, không phải vậy sao?

Bạch Sương Hoa nghiêng mặt lén lút quan sát cử động của Tần Lâm, nhìn dáng vẻ dương dương đắc ý của hắn không biết vì sao trong lòng rất uất ức, ra sức cắn môi, hai hàng lệ lăn dài xuống.

Này, không thể không giảng đạo lý như vậy, tối hôm qua là tỷ tỷ nàng ép ta... Tần Lâm vốn muốn đùa giỡn với Bạch Sương Hoa, nhưng nhìn thấy giáo chủ Ma giáo từ trước tới nay vẫn cương cường thành linh rơi lệ, lại không cười được nữa, tiến tới nhẹ nhàng nắm lấy vai nàng.

Đêm qua ta hạ tiện như vậy, lại làm... làm chuyện ấy với hắc trong chòi... Ta thân là Bạch Liên giáo chủ, hắc là võ quan triều đình, hai bên kết minh khởi sự cũng không nói, thế nhưng thủy chung hắc vẫn không chịu... Lúc nhận lấy Bạch Ngọc Liên Hoa, ta đã hứa với Trương Tử Huyền... Hắc đã có ba phòng thê thất ân ái, chẳng lẽ ta...

Trong lòng Bạch Sương Hoa xoay chuyển muôn vàn ý nghĩ, chỉ cảm thấy rối như tơ vò. Nàng trong nóng ngoài lạnh, ngoài cứng trong mềm, một khi vỏ ngoài lạnh lùng cứng rắn bị đánh vỡ, không biết làm thế nào cho phải.

Tần Lâm cũng biết đây không phải là lúc đùa giỡn vội vàng bày ra mười hai phần thành kính, chuẩn bị an ủi giáo chủ tỷ tỷ.

- Ha ha ha, không nghĩ tới hai vị lại xảy ra ân ái ở hoang sơn dã lĩnh như vậy.

Giọng ồm ồm của Uy Đức Pháp Vương đột nhiên vang lên, nhìn thấy Bạch Sương Hoa bị Tần Lâm nắm vai, mặt phấn chưa khô dấu lệ, đường đường giáo chủ Ma giáo lại khóc sụt sùi như vậy, đã lập tức hiểu ra mọi chuyện. Lão lừa trọc còn làm bộ chấp tay một cái:

- Chúc mừng Tần trưởng quan, chúc mừng Bạch giáo chủ, chẳng hay hai vị tham Hoan Hỷ thiên ở chỗ này, có đại triệt đại ngộ chăng?

Đại Lạt Ma Ngạch Triều Ni Mã và mấy tên đệ tử đời thứ hai theo ở phía sau, ai nấy nhìn Tần Lâm lộ vẻ hung hãn. Bọn họ bị Doãn Tân Thương lừa gạt phải quay đầu đuôi về phía Bắc, ngày hôm qua khổ cực bốn ba suốt đêm, rốt cục không uống công đã tìm được Tần Lâm.

- Lão lừa trọc!

Tần Lâm oán hận mắng một tiếng.

881. Chương 881: Lục Đạo Luân Hồi

Sắc mặt Bạch Sương Hoa lạnh như băng, hít một hơi thật sâu, uy phong sát khí Bạch Liên giáo chủ đã trở lại. Đôi mắt vẫn còn ngấn lệ trong thoáng chốc lóe lên ánh chớp như lôi điện, hàn quang ngưng đọng thành thực chất đâm về phía Uy Đức Pháp Vương.

Chúng Lạt Ma kinh hãi trong lòng, bọn Ngạch Triều Ni Mã cũng là nhất lưu cao thủ trên giang hồ, tự nhiên biết người biết cửa, chỉ cảm thấy khí thế giáo chủ Ma giáo hùng mạnh hơn dĩ vãng, da thịt bóng loáng thần thái sáng ngời, không còn chút đáng vẻ trọng thương sa sút như hôm qua.

Hừ, cho dù là vận công chữa thương thì có thể hồi phục được mấy thành!? Sau khi Uy Đức Pháp Vương ngẩn ra một chút bèn cười lạnh, chỉ cho là Bạch Sương Hoa ngoài mạnh trong yếu, đôi mày bạc trắng giương lên, trầm giọng nói:

- Thôi, hai vị cũng không cần tham Hoan Hỷ Thiên đại triệt đại ngộ làm gì, bản tăng đưa các người tới Tây Thiên là được!

Lục Đạo Luân Hồi!

Uy Đức Pháp Vương vừa xuất thủ đã xuất ra chiêu thức tinh diệu tối cao của Mật tông, hai tay nhanh chóng kết sáu loại pháp ấn Kim Cương ấn, Chuyển Luân ấn... ở trước ngực, chợt đẩy ra về phía trước. Bóng chưởng trùng điệp như nước thủy triều, núi lở biển gầm, thế không thể đỡ ập tới, dọc trên đường đi đánh ngã không biết bao nhiêu cây cối.

Tần Lâm rất tự giác khép hai tay hai chân lại, ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, khổ cực giáo chủ tỷ tỷ một chuyến nữa đi.

Không ngờ Bạch Sương Hoa cũng không chộp lấy Tần Lâm bỏ chạy, nhìn chường lực vô cùng hung bạo kia khóe miệng lại khẽ mỉm cười, không lùi mà tiến tới. Trong tiếng quát khê thân hình nàng bốc lên khỏi mặt đất, từ trên cao vung chưởng đánh thẳng xuống đỉnh đầu Uy Đức Pháp Vương.

Thấy Bạch Sương Hoa nhảy lên tấn công, Uy Đức Pháp Vương vừa vui vừa giận, vui chính là đối phương cũng không chạy trốn, giận là dám coi thường bản tăng như vậy, dám to gan đánh thẳng vào trung cung mình.

Lão vận mười hai thành công lực đánh trả lên không, đôi mày trắng giương cao, hai mắt trợn trừng, ổng tăng bào no gió, dáng vẻ như Kim Cương Nộ Mục.

Y phục Bạch Sương Hoa bay phất phơ chậm rãi từ trên trời giáng xuống, trông giống như một đóa hoa sen trắng nở rộ, ngọc chưởng khẽ chạm vào chưởng Uy Đức Pháp Vương. Thân hình hai người trong nháy mắt dừng lại, bạo phát ra chưởng phong sắc bén, kinh phong thổi á tóc Bạch Sương Hoa tung bay.

- Hay quá, sư phụ hàng yêu phục ma!

Bọn đệ tử Ngạch Triều Ni Mã đều cao giọng kêu lên, hô hào trợ uy cho sư phụ mình.

Tần Lâm lòng như lửa đốt, rút Xế Điện Thương ra nhắm ngay Uy Đức Pháp Vương.

Nhưng vào lúc này, khóe miệng Pháp Vương chợt có một giọt máu tươi rơi xuống, ngay sau đó dưới cái nhìn chăm chú kinh ngạc của chúng Lạt Ma, tai mắt miệng mũi thất khiếu lão chậm rãi ứa máu ra.

Trong sát na Bạch Sương Hoa vung chưởng đánh tới, Uy Đức Pháp Vương tâm thần hoảng hốt, tựa hồ thấy được một đóa hoa sen trắng nở rồi lại tàn.

Hoa nở, sinh sôi không ngừng, hoa tàn, vạn pháp diệt hết!

Bạch Liên Triều Nhật thần công cứu phẩm liên đài!

Đồng tử Uy Đức Pháp Vương phóng to hết cỡ, ánh mắt ngưng trọng như núi đã sớm trở nên vạn phần kinh hãi.

Bạch Sương Hoa cười lạnh một tiếng, mượn lực va chạm của một chưởng này ung dung lui về phía sau, như nước chảy mây trôi trở lại bên người Tần Lâm, chấp tay ngang nhiên mà đứng. Lúc này dáng vẻ nàng vẫn lạnh lùng, hai mắt nhìn mây trôi cuối trời xa, không thèm xem đám cường địch Trát Luận Kim Đỉnh tự ra gì. Nữ tử mới vừa rồi còn yếu ớt như cánh hoa rơi tả sau cơn giông bão, chỉ trong phút chốc đã trở thành giáo chủ Ma giáo tung hoành vô địch như xưa.

May là tâm tư Tần Lâm trầm tĩnh kín đáo, lúc này cũng có chút hoảng hốt. Chẳng lẽ vị bằng sơn mỹ nhân lạnh lùng tới cực điểm này lại là nữ tử dịu dàng ân ái triền miên nhiệt tình với mình đêm qua hay sao? Thế nhưng cảnh tượng tưởng chừng như ảo mộng kia lại chân thật vô cùng...

Bạch Sương Hoa đã sớm ung dung lui lại, Uy Đức Pháp Vương vẫn duy trì tư thế song chưởng chống trời, máu ứa ra từ tai mắt miệng mũi từng giọt từng giọt. Khoảnh khắc này dường như dài tới ba canh giờ, nhưng lại ngắn ngủi như chỉ một sát na, rốt cục lão phun ra một ngụm máu tươi, ngã ngửa về phía sau.

Pháp Vương đương thế được coi như thần linh trên Tuyết Vực cao nguyên, được Bạch giáo đánh lễ quỳ lạy, lại bị một đòn của Bạch Sương Hoa đánh cho thân bị trọng thương. Hết thấy đệ tử đời thứ hai Trát Luận Kim Đỉnh tự đều kinh hãi chấn động, ai nấy há hốc mồm cứng lưỡi. Cho đến khi Uy Đức Pháp Vương ngã xuống bọn họ mới phục hồi tinh thần lại, khóc kêu ủa lên một lượt, ba chân bốn cẳng chạy tới đỡ Uy Đức Pháp Vương dậy.

Sắc mặt Ngạch Triều Ni Mã tái xanh, vội vàng thôi cung quá huyết cho sư phụ, miệng gọi liên hồi:

- Sư phụ, Pháp Vương, ngài cát tường như ý, tam thiên thế giới bát phương chư Phật phù hộ, ngàn vạn lần phải vượt qua...

Uy Đức Pháp Vương thân là Pháp Vương Bạch giáo, đệ tử sùng bái lão tới cực điểm, cho dù là biết rõ không địch lại cũng có mấy tên nghiêng răng nghiêng lợi, dùng đòn nổi giận xông về phía Tần Lâm và Bạch Sương Hoa, miệng hò hét:

- Úm ma ni bá mã hồng, trừ ma vệ đạo, Phật gia liễu mạng với ma đầu!

Bạch Sương Hoa vẫn không lộ vẻ gì chấp tay nhìn trời, đêm qua nhờ cơ duyên xảo hợp, nàng đã luyện thành Bạch Liên Triều Nhật thần công cứu phẩm liên đài. Ngay cả Uy Đức Pháp Vương cũng không phải là địch thủ một hiệp, mấy tên đệ tử đời thứ hai này là cái thá gì!

- Trở, trở lại!

Uy Đức Pháp Vương mới vừa được đại đệ tử Ngạch Triều Ni Mã truyền ột chút nội tức, cố gắng run giọng kêu lên.

Mấy tên đệ tử vội vàng dừng bước, quay đầu trở lại nhìn sư phụ. Chỉ thấy thần thái sáng láng ngày xưa của vị Pháp Vương Bạch giáo uy chấn Tuyết Vực cao nguyên này hiện tại đã biến mất không thấy, khí sắc ủ rũ hết sức, vẻ mặt mỗi một không chịu nổi, trong thoáng chốc dường như già đi mười tuổi!

Uy Đức Pháp Vương không để ý tới đám đồ đệ, mà là kinh ngạc nhìn nhìn Bạch Sương Hoa, hồi lâu sau mới từ từ nói:

- Bần tăng chúc mừng Bạch đạo hữu tu thành cảnh giới chí cao Bạch Liên Triều Nhật thần công cứu phẩm liên đài, từ nay về sau không còn đối thủ trong thiên hạ!

Nổi chua cay khổ sở trong giọng nói lão thật sự là một lời khó tả hết, Uy Đức Pháp Vương vất vả lắm mới luyện thành Lục Đạo Luân Hồi, lại nghe được cường địch Tần Lâm bị cách chức lưu đày Quỳnh Châu, lúc này mới hào hứng pháp giá Trung Nguyên, cho là chuyến này nhất định mã đáo công thành.

Lão ngàn vạn lần không ngờ rằng Tần Lâm vẫn sừng sững như núi chắn ngang trước mặt, Bạch Sương Hoa lại thần công đại thành, trở thành vị giáo chủ Ma giáo duy nhất trong mười đời giáo chủ hai trăm năm qua luyện Bạch Liên Triều Nhật thần công đến cảm giác tối cao cứu phẩm liên đài. Chỉ sau một chương đã đánh cho lão tán công, mấy chục năm khổ tu, giấc mơ tung hoành vô địch ba ngàn dặm Tuyết Vực đã trở thành bọt nước.

Bạch Sương Hoa cũng không thèm nhìn lão lần nào, sắc mặt nàng vẫn lạnh như băng nhìn nhìn Tần Lâm.

Thấy tên này không ngừng cười xấu xa, trái tim khế run rẩy, càng thêm giận dữ muốn đạp cho hắn mấy cước. Cứu phẩm liên đài luyện thành như thế nào, quả thật không thể nói cho người ngoài biết.

Uy Đức Pháp Vương không hổ là Pháp Vương Bạch giáo, thật sự là cảm lên được đề xuống được, nhìn tình thế cũng biết nơi này vẫn là Tần Lâm làm chủ, bèn cười khổ nói:

- Tần tướng quân, bất kể bần tăng khổ tâm thế nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay người. Kinh Phật có nói miếng cơm hớp nước cũng do tiền định, ắt hẳn đây là ý trời. Thôi thôi thôi, bần tăng tội nghiệt sâu nặng, mặc tình Tần tướng quân xử trí, duy chỉ cầu xin người tha cho đám đệ tử của ta trở về Tuyết Vực cao nguyên. Bọn họ sẽ ở Trát Luận Kim Đỉnh tự thành tâm lễ Phật, đời này sẽ không đặt chân vào Trung Nguyên nữa bước!

- Sư phụ!

Ngạch Triều Ni Mã cảm đầu chúng đệ tử cả kinh trợn mắt há mồm.

Uy Đức Pháp Vương cười khê, giờ phút này có khí khái như Phật tổ cắt thịt nuôi chim ưng. Mới vừa rồi lão bị một chương Bạch Sương Hoa đánh nát hùng tâm tráng chí mấy chục năm, mơ hồ có vẻ đại triệt đại ngộ.

Bạch Sương Hoa vẫn không nói một lời, sắc mặt nàng vẫn như đang phủ một làn sương lạnh, thật ra vẫn còn nhớ tới tình cảnh đêm qua, lòng rối như tơ vò. Về phần xử trí Uy Đức Pháp Vương như thế nào, Tần Lâm nói giết, nàng sẽ giết, nói tha cũng không có vấn đề gì.

Tần Lâm cười hề hề vô cùng gian xảo, ánh mắt nhìn Uy Đức Pháp Vương giống như nhìn dê con sắp mang đi giết thịt:

- Lão lừa trọc, lúc này lão đại triệt đại ngộ thì có ích gì, muộn rồi, tính mạng lão thì có đáng gì. Bạch giáo sắp bị tiêu diệt trong sớm tối, ta sẽ cắt đứt hết thấy truyền thừa Trát Luận Kim Đỉnh tự, đạo thống của tiên hiền Bạch giáo đời đời!

Đám đệ tử Ngạch Triều Ni Mã giận không kềm được, chỉ cần sư phụ bọn họ nói một câu, cùng lắm thì liều mạng với Tần Lâm. Nhưng nhìn lại Uy Đức Pháp Vương, thân thể lão vốn đã gầy gò lại gầy hơn trước, vẻ mặt vô cùng uất ức, hết sức đáng thương.

Rất rõ ràng đây là chuyện đáng sợ nhất mà Uy Đức Pháp Vương có thể nghĩ tới. Lão không cần tính mạng của mình, Mật tông có thể chuyển thể luân hồi, kiếp sau linh đồng đầu thai thành Pháp Vương. Nhưng nếu truyền thừa bị diệt, đạo thống đoạn tuyệt, Bạch giáo tan thành tro bụi, đó chính là vạn kiếp bất phục!

Tần Lâm lại nhìn Uy Đức Pháp Vương với vẻ hứng thú, nhếch môi cười hì hì nói:

- Ta đoán Trương Doãn Linh không nói cho lão biết, dưới quyền ta có sáu tên Thần Tiên Thủ Thổ Mặc Đặc bộ phải không? Không ngại nói rõ ràng cho lão biết, trong đó có đại tướng Triệt Biệt dưới quyền Tam Nương Tử! Chắc chắn, hẳn là trong khoảnh khắc thương đội bị tập kích, lão lừa trọc ngươi cũng giết mình không nhỏ, cho nên mới liều mạng muốn đuổi giết lão tử, đáng tiếc mạng lão tử vô cùng cứng rắn... Lão trở về đi thôi, nói cho đồ tử đồ tôn Trát Luận Kim Đỉnh tự lão biết, rửa sạch cổ chờ chết đi!

Uy Đức Pháp Vương mềm nhũn toàn thân, trên trán đổ từng giọt mồ hôi lớn bằng hạt đậu. Đám đệ tử ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu vì sao sư phụ lại sợ Tần Lâm, nghe qua dường như chỉ là những lời đe dọa vu vơ.

Tần Lâm không buông lỏng chút nào, đe dọa nhìn Uy Đức Pháp Vương:

- Lão tử không cần nói nhiều, cũng chỉ viết hai phong thư, một phong bảo sư đệ từ trên trời rơi xuống Uy Linh Pháp Vương của lão đổi tông Hoàng giáo, một phong mời Tam Nương Tử xuất binh Thanh Hải hồ, nghênh đón Tác Nam Gia Thổ (vị Đại Lai Lạt Ma đời thứ ba)!

Hai giáo Hoàng Bạch tranh nhau trên Tuyết Vực cao nguyên, mặc dù Uy Đức Pháp Vương được xưng đệ nhất cường giả Tuyết Vực cao nguyên, thế nhưng Hoàng giáo Tác Nam Gia Thổ cũng là nhân tài, bản lãnh xiển thuật kinh Phật, hoàng dương Phật pháp còn cao sâu hơn lão. Gần đây Hoàng giáo vô cùng hưng vượng, làm cho Bạch giáo rất thất thế.

Uy Đức Pháp Vương không thể làm gì khác hơn là tìm cầu ngoại viện, phái sư đệ Uy Linh Pháp Vương vào kinh triều kiến, cầu kết Mông Cổ Hoàng Đài Cát, lại liên tiếp gặp phải thất bại. Nhất là hai mươi vạn đại quân Thổ Mặc Đặc bộ hoành hành Tái Ngoại, từ trước tới nay đóng ở ven Thanh Hải hồ, hai phái Hoàng Bạch biện luận Phật pháp khó phân cao thấp, bất cứ lúc nào võ sĩ Mông Cổ cũng có thể dùng Dương Giác cung và Đại Hãn loan đao thay các cao tăng phân ra thắng bại!

Kể từ khi gãy giáo quay về từ Thổ Mặc Xuyên dưới chân Âm Sơn, Hoàng Đài Cát táng thân miệng sói, Uy Đức Pháp Vương cũng biết không trông cậy vào Thổ Mặc Đặc bộ được, không trở mặt thành thù đã là may mắn. Ngay cả lần này vào kinh triều kiến cũng là cảm thấy Tần Lâm đã bị cách chức lưu đầy, hơn phân nửa Thổ Mặc Đặc bộ sẽ không bị hắn sai sử nữa, lúc này mới pháp giá trở lại Trung Nguyên.

Không nghĩ tới chuyện tuy rằng Tần Lâm không còn quan chức, nhưng Tam Nương Tử vẫn bằng lòng mạo hiểm đắc tội triều đình, đắc tội Thủ Phụ Đại Học Sĩ Trương Tứ Duy, sai phái Đại tướng tâm phúc ra sức cho hắn, bản thân chuyện này đã nói lên hết thấy. Nếu như Uy Đức Pháp Vương sớm biết chuyện này, chỉ sợ cũng phải cân nhắc trước sau cẩn thận.

Chỉ cần Tần Lâm viết một phong thư đến Quy Hóa thành, Uy Linh Pháp Vương đổi sang Hoàng giáo, Trung Thuận phụ nhân Tam Nương Tử, Thuận Nghĩa Vương Bất Thập Thất Lý, Đại Thành Đài Cát xua quân Thanh Hải hồ, Hoàng giáo Tác Nam Gia Thổ nhất định dốc hết toàn lực hưởng ứng, chính là tai họa diệt giáo chỉ trong khoảnh khắc đối với Bạch giáo.

Uy Đức Pháp Vương sắp bật khóc, làm sao lão cũng không nghĩ ra, Tần Lâm có lực ảnh hưởng lớn như vậy với Thổ Mặc Đặc bộ.

Tần Lâm cười xấu xa hăng hắc, khoan nhắc tới chuyện ân nghĩa với Bất Thập Thất Lý, Thoát Thoát, chỉ riêng chuyện Từ Văn Trường Từ lão đầu có ước hẹn ba năm với Tam Nương Tử cũng đã đủ. Có câu nói ba mươi như lang bốn mươi như hổ, chỉ sợ Tam Nương Tử đã trông chờ đến mỗi mồn.

Ngay từ đầu Tần Lâm đã nắm chắc trong tay, không sợ Uy Đức Pháp Vương giở trò gì cả, bất quá lại không nghĩ rằng lúc đánh lại bị chương phong ép không cách nào mở miệng, sát khí đằng đằng uy hiếp đến nỗi uất

nghe. Uy Đức Pháp Vương vẫn một mực cho rằng chỉ cần mình giết chết Tần Lâm vạn sự sẽ trở nên đại cát, chuyện này ngẫu nhiên như vậy mới tạo thành cục diện bây giờ.

Bất quá nếu không phải Bạch Sương Hoa khuất phục Uy Đức Pháp Vương, chỉ sợ lúc khí thế lão còn cao e rằng cũng không nghe lọt tai những lời này của Tần Lâm.

- Uy Đức Uy Đức, vô uy vô đức, uống cho lão xưng là cao tăng Tuyết Vực trí tuệ viên thông, một đồng tuổi trên đầu còn hồ đồ như vậy. Ta đã gửi thư tới Tam Nương Tử, không thể cứu vãn được nữa!

Tần Lâm cười lạnh không ngừng, chỉ mũi Uy Đức Pháp Vương mắng.

Mồ hôi đã sớm chảy ướt lưng Uy Đức Pháp Vương, thẳm mẳm không hiểu vì sao mình chấp mê bất ngộ tới mức này. Chuyện đã tới nước này lão không thể nào không khuất phục, hai đầu gối mềm nhũn dùng đại lễ cầu khẩn:

- Tiểu tăng biết sai rồi, xin Tần tướng quân giơ cao đánh khẽ, từ nay về sau Trát Luận Kim Đỉnh tự sẽ coi tướng quân ngài là đầu lãnh.

882. Chương 882: Lực Chiến Bị Thương

- Lão Trương Doãn Linh kia thật là ghê tởm, tiểu tăng nguyện giúp tướng quân lật đổ lão. Cầu xin tướng quân thu hồi mệnh lệnh, gửi thêm phong thư khác tới chỗ Tam Nương Tử, chừa cho Bạch giáo một đường sinh cơ!

- Coi như lão thức thời!

Tần Lâm hừ lạnh một tiếng, sau đó bảo Uy Đức Pháp Vương viết cung trạng, viết rõ ràng tội trạng Trương Doãn Linh cấu kết ngoại địch Mông Cổ Tây Tạng, buôn lậu quân giới cấm tội. Thừa dịp chuyện này lão hòa thượng vào kinh triều kiến, đến kinh sư vạch trần tội Trương gia ngự tiền.

Nhân chứng vật chứng đều có, chính miệng Uy Đức Pháp Vương làm chứng, lại có đủ các mưu đồ thủ đoạn của quân sư Từ Văn Trường, không sợ không lật đổ được phụ tử Trương Doãn Linh, Trương Tứ Dục.

- Tần Lâm.

Đột nhiên Bạch Sương Hoa kêu lên một tiếng, nhìn chằm chằm hẳn:

- Nếu như người lật đổ Trương Doãn Linh, Trương Tứ Dục, sẽ được phục hồi chức quan như cũ, có phải vậy không?

Tần Lâm khẽ giật mình, chuyện này không lừa được nàng, không thể làm gì khác hơn là gạt đầu một cái.

Bạch Sương Hoa mặt trầm như nước, lại nói:

- Nói như vậy, đánh cuộc giữa chúng ta cũng là ta thua, người không cần khởi sự cùng Thánh giáo ở Đông Nam nữa.

Chuyện này cũng không lừa được nàng, Tần Lâm lại gạt đầu một cái, trong bụng đã thẳm than không ổn, đang định dùng lời ngon lẽ ngọt lừa nàng một phen, nhưng không còn kịp nữa.

Bạch Sương Hoa nhìn hẳn một cái thật sâu, tinh quang rực sáng dường như đang khắc sâu vĩnh viễn tận đáy lòng, rốt cục nói nhỏ một câu bảo trọng, sau đó lập tức thi triển khinh công phi thân bay lên!

Chậm đã... Tần Lâm vội vàng đưa tay giữ lại, chỉ xé rách một mảnh vạt áo, người ta đã bay lên ngọn cây như tiên tử lẳng ba, thoáng qua biến mất không thấy, chỉ còn lại Tần Lâm buồn bã mất mát.

Bọn Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cũng không đi xa, bọn họ đợi trong Đồng Châu thành. Doãn Tân Thương cho huynh đệ Hiệu Úy giả trang Tần Lâm, lấy kế điệu hổ ly sơn lừa gạt khiến cho bọn Uy Đức Pháp Vương đánh một vòng lớn sang phía Bắc. Nhưng kế sách như vậy cũng chỉ có thể lừa gạt được nhất thời, Uy Đức Pháp Vương đến nha môn Tri Châu thấy tình hình không đúng, lúc này mới đuổi suốt cả đêm ngược về phía Nam.

Thứ nhất bắt Tần Lâm cùng Bạch Sương Hoa lại, gán cho hắn tội danh cầu kết Ma giáo là quan trọng nhất. Thứ hai không nắm được bằng cứ cụ thể, cho dù là Thiếu Sư phủ ở Quan Trung Tam Tấn thực lực hùng hậu, Uy Đức Pháp Vương khí thế oai phong, cuối cùng cũng không dám công khai tàn sát ở châu thành, trừ phi bọn họ muốn dựng cờ tạo phản.

Sáng sớm hôm sau, hai vị Lục, Ngưu đến cửa Nam Đồng Châu dựa cửa trông chờ, mắt lom lom nhìn quan đạo, mong đợi Tần Lâm cười ha hả xuất hiện. Đôi mắt nhỏ tên mập chớp chớp liên hồi, mồ hôi rịn ra trên trán không ngừng. Ngưu Đại Lực tính tình trầm ổn, nhưng cặp mắt tựa như chuông đồng kia cũng tròn tròn.

Các Hiệu Ủy làm sao không phải là như vậy, đi theo Tần trưởng quan bấy lâu nay đã nở mày nở mặt, ai nấy thăng hàm từ Hiệu Ủy trở lên. Huống chi mọi người theo hắn đập sóng Đông Hải, bình định Bắc đình, lập ra nhiều chiến công lưu danh sử sách.

Võ sĩ Mông Cổ, thị vệ tướng phủ cũng không khác gì.

Duy chỉ có Doãn Tân Thương chễm chệ ngồi trong quán trà, đang cầm bình trà lạnh uống liên hồi, dường như không có chuyện gì vậy.

- Doãn tiên sinh!

Lục Viễn Chí bắt mắt kêu một tiếng, thấy dáng vẻ Doãn Tân Thương như vậy lập tức dùng dưng nổi giận, hận không thể đập nát bình trà kia ngay tức khắc.

Ngưu Đại Lực lão thành hơn, chấp tay một cái:

- Tần trưởng quan dặn dò bọn ta nghe Doãn tiên sinh vận trù bố trí, lão Ngưu ta không dám mạo phạm, nhưng trưởng quan sinh tử chưa biết, rốt cục chúng ta ở Đồng Châu thành là có ý gì? Kính xin tiên sinh công khai, nếu không bọn ta lo lắng cho trưởng quan không thể không có điều cử động, khó có thể nghe theo hiệu lệnh tiên sinh.

Lục mập âm thầm gật đầu, bình thời lão Ngưu không lên tiếng, dáng vẻ trung hậu thành thật, đến thời khắc mấu chốt nói vài câu đúng vào điểm chính.

Doãn Tân Thương nhip nhip ngón tay trên mặt bàn, liếc mắt lạnh lùng nói:

- Các ngươi cho là Doãn mỗ không nóng nảy lo lắng hay sao, nhưng Thiếu Sư phủ gốc gác thâm sâu, bày ra khắp Đồng Châu này không biết bao nhiêu tai mắt cả ngoài sáng lẫn trong tối, chúng ta hơi có cử động sẽ lập tức bị phát giác. Chỉ cần ra khỏi Đồng Châu thành, chỉ có một chữ chết! Thay vì tìm cái chết vô nghĩa, không bằng lưu thân hữu dụng ở lại nơi này chờ Tần tướng quân.

Ngưu Đại Lực và Lục Viễn Chí nhìn nhau, biết Doãn Tân Thương nói là thật tình. Ngay ở ngoài thành cách đó không xa, thủ lĩnh tay sai Thiếu Sư phủ Tào Tứ đang dẫn dắt mấy tên đầu đội nón cỏ mặt lạnh như băng nhìn chằm chằm sang bên này. Trước đó còn có một chi thương đội treo cờ hiệu Thiếu Sư phủ, ước chừng ba bốn trăm hán tử cường tráng, không biết trong xe vận lương giấu bao nhiêu đại đao trường mâu, cung mạnh nổ cứng.

- Chẳng lẽ, chẳng lẽ chúng ta cũng chỉ có thể làm như vậy sao!?

Lục Viễn Chí lải nhải luôn miệng, tỏ vẻ không cam lòng.

Doãn Tân Thương vuốt ve bình trà:

- Làm hết sức mình nghe thiên mệnh, địch gấp mấy chục lần ta. Chúng ta dùng kế điều Uy Đức Pháp Vương tới đây, tranh thủ thời gian cho Tần trưởng quan hơn nửa ngày, cũng đã làm tới cực hạn. Kế tiếp chỉ có thể xem vận may Tần trưởng quan thế nào, nhiều hơn nữa, ta cũng không miễn cưỡng làm nổi.

Có câu nói trượng nghĩa không cầm tiền được, nhân từ không cầm binh được, Doãn Tân Thương thân mang loạn thế Đồ Long thuật, tâm địa có mấy phần cứng rắn lãnh khốc, từ cổ chí kim bao nhiêu tướng tài bách chiến trăm trận mất đi tánh mạng bởi vì một mũi tên lạnh lùng, bao nhiêu đại soái khoáng thế lật thuyền trong mương, làm sao có thể giữ cho vẹn toàn tuyệt đối?! Dùng mọi cách thiết kế, làm hết sức, bất kể kết quả cuối cùng như thế nào, cũng chỉ có thể không thẹn với lương tâm là đủ.

Nếu như Tần Lâm bình an trở về, đó là niềm vui không gì hơn được, nếu như Tần Lâm bất hạnh bị bắt, Doãn Tân Thương nhất định nghĩ cách cứu. Vạn nhất bị hại bỏ mình, y sẽ phụng mệnh Trương Tử Huyền, thiết kế báo thù tuyệt hận cho Tần Lâm, cũng không ngại không một chỗ lo lắng trùng trùng, trông trước trông sau suy nghĩ lung tung.

Nói đến vận may, cuối cùng Lục Viễn Chí khôi phục chút lòng tin, ưỡn ngực thật thẳng:

- Vận may Tần ca luôn luôn rất tốt...

- Lần này cũng sẽ không ngoại lệ.

Doãn Tân Thương ung dung nhàn nhã tự rót tự uống.

Lời còn chưa dứt, đã nhìn thấy quan đạo trên sườn núi nơi xa xuất hiện một đám người ngựa, tăng bào Lạt Ma đỏ trắng xen nhau hết sức nổi bật. Bọn họ vây quanh một người trẻ tuổi ở giữa, người này y phục rách rưới khó coi, chính là Tần Lâm Tần trưởng quan mọi người trông đợi đã lâu.

Tần Lâm bị bắt! Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực lớn tiếng kêu, mọi người vội vàng xông tới. Triết Biệt dứt khoát tháo Dương Giác cung xuống, ba mũi Điều Linh tiễn đã lấp sẵn sàng, bất cứ lúc nào liên châu tiễn cũng có thể bắn về phía đám Lạt Ma bên cạnh Tần Lâm.

Thương đội Thiếu Sư phủ thấy cảnh tượng cũng ngây người ra, lập tức một đội nhân mã chạy tới ngăn trở, một đội khác tiến tới nghênh đón.

Rất nhanh hai bên đều phát giác tình huống có vẻ không đúng, vẻ mặt Tần Lâm nhẹ nhàng thoải mái, nở một nụ cười xấu xa, không hề bị dây thừng trói lại. Đám Lạt Ma khom lưng giống như đám cẩu nô tài giục ngựa chạy trước chạy sau, tiền hô hậu ủng đầu đầy mồ hôi. Ngay cả vị Uy Đức Pháp Vương độc bộ Tuyết Vực cao nguyên kia cũng tỏ ra vô cùng uất ức, có vẻ như đã bị thương nặng, còn không chế ngựa tụt lại phía sau một chút, rõ ràng là nhường cho Tần Lâm đi trước nửa đầu ngựa.

Tào Tứ hồ nghi nghênh đón, nghiêng mình thi lễ nói:

- Chúc mừng Pháp Vương bắt được Tần tặc, tiểu nhân thay mặt tể chủ nhân xin bái tạ...

Tần Lâm ngoài cười trong không cười chấp tay một cái:

- Pháp Vương, các vị cao tăng, xin trối tại hạ giải tới Thiếu Sư phủ đi.

Chúng Lạt Ma nhất thời mồ hôi chảy ướt lưng, sắc mặt Uy Đức Pháp Vương xanh đen khó coi, nụ cười có vẻ khổ sở, nghiêng đầu qua chỗ khác không muốn mở miệng.

Sư tôn có chuyện đệ tử phải ra sức, Ngạch Triều Ni Mã ngồi trên lưng ngựa phun một bãi nước bọt vào mặt Tào Tứ:

- Thối lắm, chó có đánh rắm, Tần trưởng quan là khách quý của Pháp Vương nhà ta, Thiếu Sư phủ cái rắm gì chứ, cút con bà người đi!

Các sư huynh đệ y cũng đang nén giận, lúc này mồm năm miệng mười nói:

- Chó ngoan không cần đường, dám chọc giận Phật gia, cho dù là giết chết bọn cẩu nô tài các người cũng không đáng kể gì...

Theo bọn họ thấy, Trát Luận Kim Đỉnh tự rơi vào tình cảnh này rõ ràng là vì Thiếu Sư phủ. Dụ dỗ bọn Phật gia đối nghịch với Tần trưởng quan ư, thật là nực cười, vị tổ tông này há phải là dễ chọc?!

Mấy tên Lạt Ma khí thế hung hăng nhảy xuống, hộ vệ ở bên người Tần Lâm:

- Tần tướng quân ngồi yên, tiểu tăng đánh đuổi đám chó cần đường này thay ngài!

Tào Tứ cả kinh tới mức cầm trật khớp, trợn trắng hai mắt, tay run run chỉ Ngạch Triều Ni Mã, miệng không nói ra được nửa chữ, trán toát ra mồ hôi lạnh.

Cho dù là y có suy nghĩ đến vỡ đầu cũng không nghĩ ra, vốn Uy Đức Pháp Vương muốn giết Tần Lâm càng sớm càng tốt, vì sao mới một ngày trôi qua, hướng gió lại thay đổi như vậy?

Uy Đức Pháp Vương chỉ cười khỏ, lão và đám đồ đệ chỉ mong Tần Lâm bình an vô sự, tốt nhất đừng rơi sơi lông nào, bằng không mọi người cũng đừng mong bái Phật. Chỉ cần Uy Linh Pháp Vương đổi sang Hoàng giáo, Thổ Mặc Đặc bộ xâm lược, Tác Nam Gia Thổ nhất mạch đại hưng, mọi người không thể làm gì khác hơn là đốt một mồi lửa thiêu hủy Trát Luận Kim Đỉnh tự, sau đó mạnh ai nấy cuốn gói tứ tán, đường ai nấy đi.

- Pháp Vương, Pháp Vương nói như vậy là thế nào?

Tào Tứ vẫn không cam lòng, nhìn chăm chăm Uy Đức Pháp Vương, trông cây lão và đám đồ đệ nói vài lời công bằng.

Uy Đức Pháp Vương đã bị Bạch Sương Hoa đánh cho tán công, chỉ có thể miễn cưỡng vận lên chút hơi tàn, nghiêm nghị nói:

- Vốn Tần tướng quân mới là trung thần của triều đình, bản tăng lại bị chủ nhân nhà ngươi che mắt, suýt chút nữa hại oan người tốt. Xin thay bản tăng chuyển cáo Trương lão thái gia, bề khổ vô biên quay đầu lại là bờ, sớm ngày quay đầu về nẻo chính đường ngay!

Đám Uy Đức Pháp Vương đi triều kiến ngự tiền, làm sao Tào Tứ có thể tranh lại bọn họ. Huống chi Uy Đức Pháp Vương thần công cái thế, mười mấy tên đồ đệ ai nấy đều là nhất lưu cao thủ, mấy trăm người Thiếu Sư phủ cũng không đánh lại bọn họ.

Tần Lâm phì cười một tiếng, lắc đầu một cái:

- Pháp Vương sai rồi, có người tội nghiệp sâu nặng, cho dù là biết lầm đường quay đầu cũng khó lập địa thành Phật, không thể làm gì khác hơn là đau khổ giãy giụa trong mười tám tầng địa ngục.

- Tần tướng quân nói phải, bản tăng như thế hồ quán đỉnh, lại có điều cảm ngộ.

Uy Đức Pháp Vương hết sức khiêm nhường, ra sức nịnh hót. Lão cũng là một nhân tài cầm lên được để xuống được, việc đã đến nước này, chớ nói Tần Lâm chế nhạo lão vài câu, cho dù là nhổ toẹt vào mặt lão trước mặt mọi người cũng chỉ lau mặt mà cười.

Thế nhưng Tào Tứ và tất cả mọi người Thiếu Sư phủ vừa hãi vừa sợ nhìn Tần Lâm. Hiện tại Bạch giáo Lạt Ma trở mặt, có lẽ là họ Tần đã cho bọn họ ích lợi gì đó, mọi người không thể làm gì khác hơn là nhin đau chấp nhận. Nhưng trông dáng vẻ của Uy Đức Pháp Vương dường như cam lòng làm tay sai cho Tần Lâm, quả thật khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng. Chẳng lẽ họ Tần có yêu thuật gì đó có thể đầu độc lòng người, hừ hừ, cho dù là yêu thuật cũng không thể nào mê hoặc được cao tăng đắc đạo như Uy Đức Pháp Vương mới phải.

Tần Lâm giương roi ngựa lên, cười chỉ bọn Tào Tứ:

- Trở về nói cho Trương Doãn Linh biết, chúng ta sẽ cáo tố ngự tiền tội lão cấu kết Đồ Môn Hãn Đồng Hồ Ly, buôn lậu quân khí cấm, chèn ép dân chúng, ám sát mệnh quan triều đình... chúng ta sẽ tính từng món nợ rõ ràng!

- Cút đi!

Uy Đức Pháp Vương vận dư uy rống giận một tiếng, thật đúng là có thanh âm loảng xoảng của vàng đá chạm nhau.

Bọn Tào Tứ làm sao dám chống lại, nhất thời kinh hồn khiếp vía, ai nấy ôm đầu trốn chui như chuột.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực đã sớm ngăn người, kể cả các Hiệu Úy thấy đều há to miệng không khép lại được. Vốn bọn họ tưởng tượng kết quả tốt nhất chính là Tần Lâm và Bạch Sương Hoa bình an trở về, nhưng không nghĩ tới một mình hãn lại có thể hù dọa tuyệt đỉnh cao thủ Uy Đức Pháp Vương và mười mấy tên nhất lưu hảo thủ sợ tới mức như vậy.

- Tần ca, ngài hãy giải thích tỉ mỉ cho chúng ta một phen.

Lục Viễn Chí phục hồi tinh thần lại, đi tới hầu hạ Tần Lâm xuống ngựa, chột kinh hãi kêu lên:

- Ôi chao, Tần ca bị thương rồi, ai đánh huynh như vậy?

Y phục Tần Lâm bị rách te tua tới tả, lộ ra không ít vết đỏ trên da, còn có một ít vết bầm xanh tím. Nếu nhìn sau lưng còn có nhiều chỗ đang ứa máu, rõ ràng là đáng vẻ lực chiến bị thương.

Đám huynh đệ Hiệu Úy cũng không nói, Triết Biệt cầm đầu sáu tên võ sĩ Mông Cổ và bốn tên thị vệ tướng phủ cũng không biết rõ ràng về Tần Lâm, lúc này ai nấy tỏ vẻ khâm phục không dứt: không hổ là Tần Vô Địch Tần Nhất Thương đơn kỵ xông trận, ngăn voi cứu giá, nhất định là hần đã quên mình lực chiến, đánh cho đám Lạt Ma này rằng rơi đầy đất mới khuất phục được bọn họ.

- Chuyện này từ từ hãy nói...

Môi Tần Lâm giật giật mất tự nhiên, vội vàng dùng y phục che kín vết thương. Đúng là hần quên mình lực chiến, bất quá cũng không phải là vết roi đánh mà là đem qua bị giáo chủ tỷ tỷ cào trầy trụa. Tần tướng quân bị giày xéo thảm hại, chỉ cảm thấy khóc không ra nước mắt...

Bạch Sương Hoa thật là đáng ghét, vì sao nàng không lại có chút trách nhiệm, làm sao có thể bỏ đi như vậy chứ?! Tần Lâm Tần trưởng quan là nhân vật bậc nào, há có thể để cho nàng 'cởi' xong rồi phải tay bỏ đi như vậy được?!

883. Chương 883: Công Lực Tiến Nhanh

Trên quan đạo từ Triều Ấp huyện phía Đông Nam Đồng Châu đi Triệu Độ trấn, một nữ tử áo trắng đang đi đáng vẻ thất hồn lạc phách, khiến cho người đi đường nhìn chằm chằm.

Chỉ thấy da thịt nàng bóng loáng anh hoa nội liễm, chân mày lá liễu đen nhánh, môi mọng mím thật chặt, sắc đẹp mới nhìn tựa hồ chỉ có tầm trung thượng, nhìn lần thứ hai lập tức có người kích động khen đẹp. Đến lúc nhìn lần thứ ba thật sự khiến cho người ta không có cách nào kiềm chế, lúc này mới biết là tuyệt sắc giai nhân thân mang tướng nội mị hiếm thấy.

Bạch Sương Hoa thân mặc trường quần màu trắng viền lục, lúc này đã có hơi nhăn nheo, tóc mai hai bên Thái Dương tán loạn, ánh mắt mờ mịt ngơ ngác. Không ai ngờ được nàng lại là giáo chủ Ma giáo dẫn dắt mấy chục vạn giáo đồ tung hoành giang hồ, bị triều đình liệt vào hàng đệ nhất phản nghịch, khiến cho người trong giang hồ nghe tiếng kinh hồn khiếp vía, mới vừa luyện thành Bạch Liên Triều Nhật thần công cứu phẩm liên đài, khuất nhục Tuyết Vực cường giả Uy Đức Pháp Vương.

Bạch Ngọc Liên Hoa đã đến tay, hần lại không chịu liên thủ khởi sự, ta, ta còn có lý do gì ở lại bên cạnh hần... Hần đã có ba phòng kiều thê mỹ thiếp, ta cũng đã hứa với vị thiên kim tướng phủ kia... Tại sao trở trêu lại là hần... Ta là chủ nhân Thánh giáo, hần là cấm y cao quan, chờ hần bảo cử khôi phục, lúc gặp mặt phải làm như thế nào? Nếu hần tàn sát huynh đệ tỷ muội trong giáo, tự nhiên ta không đội trời chung với hần, nhưng, nhưng ta...

Bạch Sương Hoa nghĩ đến những chuyện này cảm thấy lòng rối như tơ vò, trong khoảnh khắc châu lệ cuộn cuộn tuôn rơi. Trước mặt người khác nàng vĩnh viễn là Bạch Liên giáo chủ làm mưa làm gió, thật ra thì tính tình ngoài cứng trong mềm, phòng tuyến tâm lý ngưng kết như hàn băng vạn năm bị đánh nát, giờ phút này đã sớm u uất trong lòng.

Nàng từ rừng cây bờ Bắc Vị Hà phi thân đi, thật ra cũng không đi xa, vẫn còn quyến luyến ngoài xa. Cho đến khi Uy Đức Pháp Vương dẫn dắt chúng đệ tử hộ vệ Tần Lâm đến Đồng Châu thành hội hợp với huynh đệ dưới quyền Tần Lâm, thấy tận mắt hần không còn nguy hiểm nữa mới dứt khoát rời đi.

Tần Lâm theo hướng Đông trở về Bồ Châu, nàng chọn quan đạo theo hướng Đông Nam chậm rãi rời đi, dọc trên đường đi cũng có một số đệ tử muốn liên lạc, Bạch Sương Hoa uể oải phẩy tay đuổi đi hết. May những người đó không biết nàng là giáo chủ Ma giáo, nếu không sẽ bị dọa cho vỡ mật chết ngay tại chỗ.

Bạch Sương Hoa nội công hùng hậu cước trình mau lẹ, mặc dù không thi triển khinh công nhưng cũng dễ dàng từ Đồng Châu đi ra phía Đông Nam năm mươi dặm.

Trên bờ Nam Hoàng Hà ngoài Bồ Tân Độ ra còn có Triệu Độ. Bồ Tân Độ là cầu phao, Triệu Độ phải dùng thuyền qua sông, đương nhiên không thuận tiện bằng qua cầu phao. Bất quá vị trí ở gần Đồng Quan hơn, vẫn còn có một số lữ khách chọn bến đò này để đi gần hơn.

Càng đến gần Triệu Độ lại càng phồn hoa náo nhiệt, người một nhiều thêm, Bạch Sương Hoa gặp phải phiền phức cũng nhiều. Nữ tử độc thân trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, bất kể đi tới chỗ nào cũng sẽ thu hút người khác chú ý.

Lúc này đã có mấy tên lưu manh chỉ thấy trước mắt sáng lên, nháy mắt với nhau, cười hề tiện tiến tới, mơ hồ vẩy nàng vào giữa.

Dân chúng gần đó ai nấy cau mày, âm thầm toát mồ hôi lo thay vị cô nương này.

Tên lưu manh cầm đầu nở một nụ cười bỉ ổi, đưa tay ra định sờ cằm nàng:

- Tiểu nương tử từ đâu tới đây, muốn đi đâu vậy? Dọc trên đường đi không ai làm bạn, ôi chào...

Không thấy Bạch Sương Hoa có hành động gì, người nọ đã hét thảm lên như giết heo, thì ra Bạch Sương Hoa nhẹ nhàng điểm một cái vào mạch môn tên này. Kinh lực nhập cơ thể nhất thời khiến cho y đau đến không muốn sống, té ngã lộn lộn dưới đất.

- Con nhãi này, người... người chờ đó!

Mấy tên lưu manh khác thóa mạ, đỡ đồng bạn dậy chạy nhanh như làn khói.

Bạch Sương Hoa vừa bực mình vừa buồn cười lắc đầu một cái, bình thời nàng đi ra ngoài không phải là cao thủ trong giáo tiền hô hậu ủng, cũng là giả trang thân bình bên người Tần Lâm, lúc đơn độc hành sự cũng đeo mặt nạ bạc, hoặc là dùng thuật dịch dung. Tình cảnh hiện tại cũng không có tâm trạng dịch dung, không ngờ rằng rước lấy rất nhiều phiền phức ỉn.

Dân chúng ven đường thấy nàng dường như không hề gấp gáp, vẫn nhẹ nhàng chậm rãi đi tới. Chợt có vị đại nương hiền lành nhân đức xách giỏ đựng bánh bao đi tới:

- Bánh bao hành vừa thơm vừa mềm đây... Cô nương này, nàng không biết nặng nhẹ chậm gấp hay sao, Thôi nhị còn có qua lại với quan phủ, nàng mau đi đi thôi, chờ bọn họ tới đây sẽ không đi được nữa!

Đại nương làm bộ bán bánh bao hạ thấp giọng vội vàng nói nhanh những lời này. Sau đó bà cầm một cái bánh lên, cũng không quản Bạch Sương Hoa có muốn hay không liền nhét vào trong tay nàng, cũng không đòi tiền nàng, sau khi nhìn quanh bốn phía lại vội vàng đi xa, sợ bị đám lưu manh kia nhìn thấy.

‘Thiên hạ rốt cuộc vẫn còn nhiều người tốt, kinh của Vô Sinh Lão Mẫu nói không sai, rốt cục ánh sáng vẫn chiến thắng bóng tối.’

Rốt cục tâm trạng buồn bực của Bạch Sương Hoa chuyển biến tốt hơn một chút, co chỉ bắn ra, một miếng bạc vụn nhỏ đã lọt vào trong giỏ bánh bao của đại nương, sau đó nhẹ nhàng cắn thử một miếng, quả nhiên rất ngon.

- Chính là ả ta!

Mấy tên lưu manh đi rồi trở lại, không hẹn mà cùng nhau đưa tay chỉ Bạch Sương Hoa.

Hai tên bộ khoái mặc đồng phục đi thông thả tới, nhìn thấy dung mạo xinh đẹp của Bạch Sương Hoa ngây người sững sờ, sau đó nhìn nhau, tên bộ khoái dưới cầm có ngân thị bèn cười nham nhở:

- Trẻ tuổi xinh đẹp, độc thân đi đường, chẳng lẽ nữ tử này là nha hoàn nhà nào trốn ra đây?

Tên bộ khoái kia mặt đen, cũng toét miệng cười:

- Nghe nói trong phủ Bồ Châu Trương lão thái gia có một tên thị thiếp bỏ trốn, chẳng lẽ hai ta quá may mắn cho nên vô tình gặp được.

Vốn Bạch Sương Hoa muốn dạy dỗ hai tên bộ khoái cấu kết lưu manh này một chút, sau đó sẽ rời đi nơi này, nhưng nghe thấy câu này sắc mặt lạnh như băng, thầm nói chẳng lẽ là Thiếu Sư phủ phải tới đuổi bắt Tần Lâm và mình?

Dù sao cũng là chủ nhân một giáo, tâm niệm Bạch Sương Hoa xoay chuyển thật nhanh, liền biết không phải chuyện là như vậy, hai tên bộ khoái này cước bộ hư phù, đâu phải là nhân vật lợi hại gì cả. Mà Bồ Châu ở bờ Đông Hoàng Hà, nếu thật sự là thị thiếp Thiếu Sư phủ chạy trốn cũng phải chạy về phía Tây, mình là từ Tây đi về phía Đông, rõ ràng là hai tên bộ khoái này chỉ nói nhăng nói càn.

Giáo chủ tỷ tỷ đoán không sai, nơi này là cảnh nội Triều Ấp huyện, cách Đồng Châu có mấy chục dặm, Thiếu Sư phủ chỉ tìm tòi xung quanh Đồng Châu, không đuổi tới Triều Ấp.

- Thiếu Sư phủ...

Bạch Sương Hoa khẽ lẩm bẩm trong miệng, cũng không trả lời bộ khoái.

- Không nói nữa, bắt lại!

Tên bộ khoái run xích sắt lên, quát về phía Bạch Sương Hoa.

Mấy tên lưu manh kêu lên:

- Hai vị đại gia coi chừng, bà nương này biết yêu thuật!

Vậy mà Bạch Sương Hoa không né không tránh lại càng không hề phản kháng, bị xích sắt quấn lấy nàng lộ vẻ sợ hãi, ánh mắt tránh né không dám nhìn lên.

Hai tên bộ khoái cất tiếng cười to, miệng nói lời không sạch sẽ:

- Ha ha ha, bắt được nha hoàn Thiếu Sư phủ bỏ trốn, nhất định sẽ có trọng thưởng! Con ả này nhìn qua thật sự là thềm nhỏ dài...

Hừ, Bạch Sương Hoa cười lạnh một tiếng, làm bộ bị xích sắt kéo đi, thân hình nhào về phía trước, hai tay chống vào người hai tên bộ khoái.

- Muốn hai chúng ta sao, người Thiếu Sư phủ càn, ta cũng không dám đụng!

Hai tên bộ khoái cười cợt nhả, cũng không biết mình đã bị Bạch Sương Hoa âm thầm lấy nội kinh chí âm chí nhu chấn thương tâm mạch, tính từ lúc này cũng không sống được hơn ba canh giờ.

Bạch Liên giáo và triều Đại Minh không đội trời chung, giáo chủ Ma giáo tự tay giết chết ứng chó triều đình, cao thủ đại nội nhiều không đếm xuể. Cao là đường thượng quan tam tứ phẩm, thấp cũng là Lãnh Ban, Đương Đầu Đông Xưởng. Chỉ là hai tên bộ khoái châu huyện lại có may mắn chết dưới tay giáo chủ Ma giáo, được liệt ngang hàng với rất nhiều cao thủ khác, dưới cửu tuyền có thể nói rất có vinh dự.

- Ôi, thật là thoải mái...

Tần Lâm trong phủ ở Bồ Châu ngâm nước nóng, ngồi sâu trong thùng gỗ được rót đầy nước nóng thơm, buồng lỏng toàn thân, cảm giác mỗi một trước đó nhanh chóng biến mất không thấy.

Gần đây thật là bốn ba ngày đêm không nghỉ, Vương Quan cốc, Giáng Châu vệ, Đồng Châu... Tần trưởng quan của chúng ta cũng không phải là người sắt, ngày ngày ngồi trên lưng ngựa chỉ cảm thấy xương mình cũng sắp sửa rã rời.

Lần này lại khác, Uy Đức Pháp Vương và chúng đệ tử một mực cung kính, tản ra bốn phía phòng ngự, bảo vệ phủ Tần Lâm vững như thành đồng vách sắt, rốt cục hắn đã có thể thả lỏng một chút. Hắn vừa phái người đi mời Trương Tử Huyền, vừa nôn nóng chạy đi tắm. Thành thật mà nói, bị Bạch Sương Hoa 'giày xéo thô bạo' dưới đất như vậy, sáng hôm sau đường nhiên tinh thần rất tốt, nhưng thân thể bủn rủn mỗi một là không tránh khỏi.

Tần Lâm nhâm chán vọc nước, đánh ra một chưởng, tình cảnh bọt nước nổ tung như trong tưởng tượng không xuất hiện, hắn buồn bực gãi gãi đầu:

- Vì sao giáo chủ tỷ tỷ thần công đại thành, ta lại không có tiến bộ gì vậy?

Tần Lâm đoán tiền nhân hậu quả đúng tám chín phần mười, ngay đêm đó Bạch Sương Hoa đột nhiên biến thân như lửa nóng, đôi môi đỏ mọng ra sức hôn lấy hôn để, nhất định là vì luyện công. Sở dĩ nàng có thể

dùng một chiêu đánh bại Uy Đức Pháp Vương, rõ ràng thần công đã đại thành, mà sau khi một làn khí nóng vọt vào Đan Điền trong đêm, mình liền cảm thấy toàn thân ấm áp giống như ngâm mình trong suối nước nóng. Song tu song tu, hẳn hai chúng ta đều tăng công lực nhiều mới phải, bây giờ chỉ có giáo chủ tỷ tỷ thành tựu thần công, không khỏi quá không công bình.

Giáo chủ tỷ tỷ người ta khổ luyện từ nhỏ, tu luyện hơn hai mươi năm, nhờ có cơ duyên xảo hợp đạt thành đột phá, nhờ vậy mới đạt thành Bạch Liên Triều Nhật thần công cứu phẩm liên đài. Tên Tần Lâm này luyện Chu Dịch Tham Đồng Khế, há có thể có hiệu quả ngang bằng được?!

Về phần Bạch Sương Hoa, hẳn cũng không cần lo lắng, dù sao nhất định đời này giáo chủ tỷ tỷ không trốn thoát khỏi lòng bàn tay mình, muốn ‘cờ’ xong rồi bỏ chạy sao? Không có cửa! Tần trưởng quan sẽ diễn lại trò cũ với nàng...

- Tần huynh, Tần huynh!

Tiếng kêu của Trương Tử Huyền đánh thức Tần Lâm từ trong mơ màng.

Thiên kim tướng phủ nhận được tin tức, mới từ phủ Vương Sùng Cổ trở lại, nàng làm bạn với lão phu nhân, các tiểu thư Vương gia, tất nhiên mặc nữ trang. Hiện tại nàng mặc một chiếc trường quần màu nguyệt bạch in hoa, mái tóc như thác nước búi lên cao, trăm cài nạm minh châu rực rỡ, làm nổi bật gương mặt tròn trịa xinh đẹp, càng khiến cho khí chất ưu nhã thần vận cao quý. Bên trong phòng hơi nước bốc cao, trong lúc nhất thời trông như tiên nữ chốn dao trì.

Nhìn thấy trên người Tần Lâm không ít vết thương, Trương Tử Huyền thông minh lanh lợi, lập tức kinh ngạc nói:

- Tần huynh, chẳng lẽ huynh đã cùng vị Bạch Liên giáo chủ kia...

Mắt Tần Lâm xoay tròn liên hồi, vội vàng trả đũa:

- Hay lắm, là muội đem Bạch Ngọc Liên Hoa cho nàng ư? Hừ hừ, bây giờ nàng lấy được thánh vật, đã chạy mất không thấy bóng dáng.

Trương Tử Huyền che miệng cười khanh khách, sóng mắt thần nhiên lưu chuyển:

- Tiểu muội cũng chỉ là muốn tốt cho Tần huynh, còn nữa, theo như thương thế của Tần huynh, sợ rằng Bạch tỷ tỷ đã... rốt cục không chạy khỏi ma chướng Tần huynh! Tiểu muội cũng không phải là kẻ ghen tuông, hay là lần sau gặp Bạch tỷ tỷ, tiểu muội sẽ giải thích thay Tần huynh một phen?

- Không được, ta phải phạt muội!

Tần Lâm hậm hực nói, chợt cười xấu xa:

- Tính toán ngày tháng, dường như đã hết một năm để tang rồi phải không?

Trương Tử Huyền nhất thời mặt đỏ tới mang tai, then thùng lúng túng gật đầu một cái, Tần Lâm không còn nhìn được, vừa cười dài vừa kéo nàng vào trong thùng tắm...

Sau nửa canh giờ, thiên kim tướng phủ được Tần Lâm ôm vào lòng, mắt mơ màng nửa mở nửa khép, thân thể như bạch ngọc đã mềm như bún. Thế nhưng lang quân không biết thương hương tiếc ngọc, vẫn liều mạng công kích.

Tần Lâm công kích dừng mãi, rốt cục biết rằng không chỉ có giáo chủ tỷ tỷ, công lực của mình cũng tiến nhanh.

Mùa hè sắp hết, mỗi khi đến ban đêm khí trời cả vùng Tam Tấn dần dần trở lạnh, trên bầu trời sao lốm đốm, những tiếng kêu rả rích của côn trùng vang lên khắp đồng, thành một khúc ca du dương giữa trời đêm.

Phong Lăng trấn phía Nam Bồ Châu thành bốn mươi dặm, trong ngoài nhà cũ đương triều Thủ Phụ Đại Học Sĩ Trương Tứ Duy, đám người làm mất mọc trên trấn đã không còn an đặt tự tại như năm trước. Tuy rằng đêm hè đẹp như vậy nhưng bọn chúng không thể cao gối ngủ ngon, người nào người nấy đốt đèn sáng choang, ngáp liên hồi đi tới đi lui tuần tra, hai mắt đỏ ngầu.

Ngoài đại môn có mấy tên đứng canh chừng, trong đó có một tên kêu Trương Lư Nhi không nhận được lên tiếng oán trách:

- Tôn Tam gia cầm lông gà cho là lệnh tiến, chẳng lẽ cho rằng chúng ta không phải là người sao? Thiếu Sư phủ lớn như thế, lão gia còn làm Thủ Phụ Đại Học Sĩ, trừ đương kim Thánh thượng ra ngài là lớn nhất, ai dám mắt chó như mù tới tìm chúng ta gây sự chứ?

Tôn Tam gia chính là quân gia Tôn Hữu Đạo, kể từ khi tin tức bên Đồng Châu truyền tới, y đã nghiêm lệnh cho toàn phủ tăng cường đề phòng, đám người làm và hộ viện cảnh giới như lâm đại địch, nói phải đề phòng Ma giáo tới cửa gây sự.

Từ trước tới nay đất Quan Trung Tam Tấn toàn là Thiếu Sư phủ lấn hiếp người, chưa hề có chuyện có người lấn đến trên đầu Thiếu Sư phủ. Trong lòng đám gia đình hộ viện rất xem thường, hai năm trước cũng từng có Ma giáo tới gây sự. Mấy tên quê mùa từ phía Nam tới xúi giục một nhóm Cơ Đốc giáo bị quan phủ chém mấy cái đầu lập tức dập tắt, cũng không thể gây ra được đại sự gì.

Chỉ bất quá Tôn Hữu Đạo là người được thái lão gia tin tưởng trọng dụng, bọn gia đình hộ viện cũng không thể không nịnh nọt đôi chút. Phòng ngự tới lúc này, trong lòng bọn họ đã mắng qua một lượt mười tám đời tổ tông họ Tôn, chẳng qua là khó mà nói ra miệng.

884. Chương 884: Tử Thần Màu Bạc

Duy chỉ có vị Trương Lư Nhi này có một gương mặt dài như lừa, tính ra có chút quan hệ thân thích với Trương gia. Theo lời y nói vào triều Hán hai bên còn là người một nhà, cho nên có thể diện hơn đám người làm khác đôi chút, có gì bất mãn đối với Tôn Hữu Đạo cũng dám nói ra miệng.

Đã có người bắt đầu, đám người làm khác cũng không cam lòng tụt hậu, mồm năm miệng mười nói:

- Tôn Tam gia mới nghe mấy lời đồn đại đã tin là sự thật, rõ ràng là muốn chúng ta gánh trách nhiệm thay y.

- Cũng không phải, nghe nói ngày hôm trước Pháp Vương kia được thái lão gia mời đã dời từ trong vườn hoa phủ chúng ta ra ngoài...

- Một Tây Tạng Lạt Ma giả thần giả quỷ thì có thể làm được gì chứ?! Cho dù là giáo chủ Ma giáo đích thân đánh tới, cũng phải hỏi xem cây đao này trong tay gia gia có đáp ứng hay không.

Đang nói hăng say thỉnh linh trên đầu tường có bóng đen chợt lóe, hù dọa cho đám người làm nơm nớp lo sợ, có mấy tên nhất gan tới mức suýt chút nữa vãi ra quần. Tuy rằng bọn họ khoác lác một tác tới trời nhưng thật ra ai nấy đều chột dạ, lời đồn Ma giáo giết người như ngóe, ai mà không sợ?

May nhờ đám võ sư hộ viện toàn là hảo thủ giang hồ do Thiếu Sư phủ mời về, bọn họ thi nhau rút đao xông về phía trước. Chợt nghe dưới chân tường có tiếng kêu meo meo, một con mèo mun nhảy dựng lên sau đó phóng vút ra ngoài. Lúc này đám người làm mới yên lòng trở lại, trái tim vốn đã thót lên tận cổ mới trở về vị trí cũ.

- Con bà nó, con mèo chết tiệt, dọa gia gia sợ hãi một phen!

Trương Lư Nhi khẽ gắt, vuốt ngực tim đang đập thình thịch, đảo mắt một vòng cười bỉ ổi:

- Mới vừa rồi gây ra chút động tĩnh, cũng không biết những bà nương kia có hốt hoảng hay không, để gia gia đi xem thử.

Đám người làm nháy nhó với nhau, Trương Lư Nhi muốn đi làm gì, mọi người thừa hiểu trong lòng không cần nói.

Có người ở sau lưng cười xấu xa nói:

- Hôm nay có đám nữ tử tươi mọng bấm ra nước, Lư ca diễm phúc không cạn. Chẳng qua là lúc hành sự phải chú ý sau lưng, chớ có không được ích lợi gì ngược lại còn gặp phải yêu nhân Ma giáo, lúc ấy coi như ô hô ai tai.

- Hừ hừ, mạng gia gia rất cứng!

Trương Lư Nhi cười hì hì, đi thông thả sang bên viện, mọi người nhìn chăm chăm y đi xa, không cần diễn tả nỗi hăm mộ ghen tỵ trong lòng, đám nữ nhân trong viện kia cũng chỉ có Trương Lư Nhi dám đi trêu chọc.

Nếu như bọn họ biết mình một lời thành sấm, không biết còn có thể hăm mộ diêm phúc Trương Lư Nhi hay không?

Bạch Liên giáo chủ bị bọn hộ viện người làm Thiếu Sư phủ nghiêm ngặt đề phòng, làm người trong giang hồ nghe tiếng kinh hồn khiếp vía, triều đình liệt vào đệ nhất khâm phạm, quả thật hiện tại đang có mặt bên trong viện này.

Trương Doãn Linh mấy đời là thương nhân, quả thật cầm đầu thương nhân Sơn Tây, khí tượng gia nghiệp hoành tráng không phải là nhà tầm thường có thể so sánh được, lâu đài chằng chịt, phòng xá kéo dài, viện nhỏ viện lớn chập chùng, chủ nhân và nữ quyến nha hoàn ở bên ngoài viện chính, ngoài ra còn có không ít viện nhỏ, viện hông, thậm chí còn có đồng cỏ chăn nuôi độc lập, mang dáng vẻ của một trấn nhỏ.

Mà quan địa phương phủ nịnh nọt nhà Thủ Phụ Đại Học Sĩ, trừ chính viện do gia đình hộ viện thủ vệ, vòng ngoài lại phái Tuần Kiểm, cung thủ mã khoái đốt đèn đuốc tuần tra qua lại, bảo vệ vững chắc như tường đồng vách sắt.

Trong một tòa trạch viện phía Đông Trương gia, bên ngoài có một số tên hộ viện ưỡn ngực thót bụng canh phòng nghiêm ngặt, bên trong viện vang lên tiếng nữ tử khóc thút thít.

Trong viện đốt đuốc nhựa thông, nhốt không ít nữ tử, mọi người đều ngồi trên chiếu, nhỏ tám chín tuổi, lớn cũng không hơn hai mươi tuổi, mặc dù ăn mặc rách rưới nhưng ai nấy mày thanh mắt sáng, tối thiểu nhan sắc cũng vào tầm trung thượng.

Bạch Sương Hoa cũng có trong đó, dung nhan trời sinh nội mị lúc này đã phủ lên một làn sương lạnh, đôi mắt toát ra vẻ băng hỏa giao dung, đôi môi nàng mím lại thật chặt, tay đang khẽ run rẩy.

- Mẹ, mẹ đâu rồi...

Một đứa bé gái dùng hai tay giụi mắt, khóc lóc không ngừng, tóc của nó đã hơi rối, nhưng có thể nhìn ra đã từng được tay khéo léo tết lại. Chỉ không biết tương lai, nó còn có thể nằm trong ngực mẫu thân làm nũng, để ấu thân tết tóc ỉnh nữa chăng...

Bên cạnh là một thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi, võ lưng bé gái an ủi nó:

- Đừng khóc nữa, ôi, thời thế... Bọn họ muốn chiếm mười lăm mẫu đất tốt của ta, cho nên cưỡng ép nói cha ta là Ma giáo gì đó, bắt cha ta vào trong ngục, cũng không biết là sống hay chết.

Dù sao tuổi thiếu nữ còn nhỏ, nói xong cũng nhớ tới chuyện đau lòng của mình, vẻ mặt trở nên ngơ ngác sững sờ, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú.

Một thiếu phụ trắng trẻo đã khóc tới mức mắt đỏ ngầu:

- Làm sao có thể như vậy được? Thiếu nợ Trương lão thái gia lại bị bắt tới đây, đáng thương cho con ta, nó chỉ vừa sáu tháng, vẫn còn đang bú sữa mẹ... Thả cho ta đi ra ngoài, thả cho ta đi ra ngoài, van cầu các vị...

Đám hộ viện bên ngoài bật cười lên:

- Các cô nương hãy bình tĩnh, các vị là đường phát tài của chúng ta, nếu đã đến chỗ này ắt sẽ không tránh khỏi đạo chơi chốn thanh lâu Đại Đồng phủ một lần. Tương lai các vị trở thành hồng quan nhân, tự nhiên hưởng dụng vô tận, khi đó mới hiểu được lòng tốt của các vị ca ca chúng ta.

Nghe thấy mấy câu này, tiếng khóc của đám nữ nhân càng thêm thảm thiết.

Thiên lý nan dung, thiên lý nan dung! Bạch Sương Hoa tức giận sôi trào, lòng chẳng khác nào dầu sôi. Người trên thế gian này toàn là huynh đệ tỷ muội do Vô Sinh Lão Mẫu giáng hạ, vì sao Trương Doãn Linh lại hành hạ các nàng như vậy?! Đây chính là chức sắc triều Đại Minh, đây chính là nhà đương triều Thủ Phụ!

Bạch Sương Hoa không biết rằng mình chỉ thấy được một phần nổi của tảng băng, thương nhân Sơn Tây đòi Minh cầu kết tập đoàn quan thương, mặc tình bóc lột chèn ép dân chúng, khiến cho bá tánh Quan Trung điêu đứng khổ sở. Vì vậy bọn kiêu hùng Cao Ngênh Tường, Lý Tự Thành, Trương Hiến Trung thừa thế xông lên, đám thương nhân Sơn Tây này cũng là như vậy.

Bọn chúng vì lòng tham không đáy muốn cầu kết với Kiến Châu Nữ Chân, vì muốn trao đổi hàng hóa trong tay đối phương, lại vận chuyển lương thực quân khí cuồn cuộn không ngừng ra vùng Tái Ngoại, vỗ béo cho đám Nữ Chân Thát Tử kia, khiến cho Hoa Hạ trầm luân trong kiếp nạn.

Lúc này Bạch Sương Hoa còn chưa nghĩ tới xa như vậy, chẳng qua chỉ chứng kiến thương đội Thiếu Sư phủ ỨC HIẾP dân chúng ở Phong Lăng Độ, Giáng Châu Vệ Âu Dương Bằng chết thảm, Tái Ngoại Đồ Môn Hãn Đồng Hồ Ly lấy quân giới buôn lậu tru diệt dân chúng biên quan... Từng cảnh tượng thoáng qua trước mắt, lại nghe tiếng khóc của đám nữ nhân thê thảm bên tai, nàng chợt cảm thấy lồng ngực mình cũng sắp sửa nổ tung, dường như có một ngọn lửa xông thẳng vào Nê Hoàn Cung, chỉ muốn đập phá hết thảy quanh mình.

Đang lúc lửa giận sôi trào, nghe bên ngoài vang lên tiếng bước chân, tiếp theo cửa viện bị đẩy ra kẹt một tiếng, Trương Lư Nhi vác bộ mặt lửa cười dâm dăng đi vào. Ánh mắt y dừng trên mặt Bạch Sương Hoa, tỏ vẻ đắc ý:

- Tiểu nương tử, tối nay đi với ta một lần, lát nữa ta sẽ làm cho nàng sung sướng...

Bạch Sương Hoa đã sớm tức uất, làm sao có thể dung tình. Nàng không thèm đối đáp, hai tay dang ra, nhất thời xích sắt đứt đoạn, thuận tay quất vào đầu Trương Lư Nhi.

Đáng thương giáo chủ Ma giáo xuất thủ trong cơn căm phẫn, cho dù là nhất lưu cao thủ cũng chỉ có thể chờ chết, Trương Lư Nhi làm sao chịu nổi. Xích sắt vung lên quật xuống, cắt đứt thân thể y thành hai đầu xuống hạ thân thành hai mảnh.

Các nữ tử trong viện nhất thời trợn to hai mắt, không dám tin nhìn cảnh tượng máu chảy đầm đìa này, sau đó không hẹn mà cùng cất tiếng hét chói tai.

- Chớ có kêu la!

Bạch Sương Hoa rống lên thật thấp một tiếng, phảng phất mang theo ma lực nào đó chấn nhiếp lòng người, những nữ tử này muốn kêu cũng không kêu được nữa.

Dù sao cũng có tiếng kinh động, mấy tên hộ viện võ sư trông chừng nơi này nhanh chóng tập trung lại. Đang muốn đẩy cửa đi vào xem, chợt thấy một bóng trắng như quỷ mỵ ép tới gần, tiếp theo trước mắt mình trở nên tối sầm...

Bạch Sương Hoa lục soát trên đồng thi thể được ít bạc vụn, chia cho các nữ tử bị nhốt, bảo các nàng bỏ chạy đi.

- Đa tạ ân nhân. Nhưng, nhưng Thiếu Sư phủ đuổi theo thì làm sao bây giờ?

Bọn nữ tử khấu tạ ân cứu mạng, trong lòng lại không tránh khỏi lo sợ.

Bạch Sương Hoa cười lạnh một tiếng:

- Yên tâm về nhà đi, Thiếu Sư phủ sẽ không thèm truy đuổi các người!

Dứt lời nàng tung người lên, đập đầu tường biến mất trong màn đêm.

Bên trong viện thứ tư của trạch viện chính Thiếu Sư phủ, cũng tức là chỗ ở của lão thái gia Trương Doãn Linh. Lão gia tử thay đổi thói quen thường ngày, đuổi hết đám thị thiếp sủng ái ra ngoài, chỉ cùng Tôn Hữu Đạo, Tào Tứ ở trong thư phòng chum đầu bí mật thương nghị.

Trương Doãn Linh xoay chuyển thiết đảm trong tay, sắc mặt lão nhân dưới ánh nến hết sức dữ tợn:

- Tên Tần Lâm này lại có thể lôi kéo được lão lừa trọc Uy Đức, lão phu, lão phu thật sự đã xem thường hắn! Có lão lừa trọc Uy Đức tương trợ, chuyện này tới tai ở trên...

Tào Tứ đầu đầy mồ hôi, Tôn Hữu Đạo còn có chút chủ trương:

- Hẳn cầu kết với Ma giáo cũng là tội cực lớn, cùng lắm thì tin lộ lên trên, lúc ấy dùng khoải mã đem tin tức chạy thẳng tới kinh sư, mời Đại lão gia nhà chúng ta xuất thủ! Sẽ tố cáo tội hẳn cầu kết giáo chủ Ma giáo, mưu đồ bất chính trước!

- Kế sách hiện tại cũng chỉ có thể làm như thế.

Trương Doãn Linh hiểu chỉ có khuấy đục nước mới có cơ hội, bèn ra lệnh mang văn phòng tứ bảo, cấp tốc viết một phong thư cho con trai Trương Tứ Duy.

Chợt lão thấy hoa mắt, cả phòng trở nên rét lạnh, một nữ tử áo trắng xinh đẹp thình lình xuất hiện trong phòng, không ngừng cười lạnh nhìn bọn họ.

- Người, người là người phương nào?

Tào Tứ tiến lên một bước bày ra dáng vẻ trung thành hộ chủ, mắt Tôn Hữu Đạo xoay tròn liên hồi.

- Là cao nhân lộ nào tới, thứ cho lão phu có mắt không biết Thái Sơn...

Trương Doãn Linh hí mắt quan sát trên dưới, trong tay còn xoay thiết đảm, cố làm ra vẻ trấn định.

Bạch Sương Hoa vừa lấy mặt nạ bạc trong ngực áo ra đeo lên mặt, vừa vô cùng bình tĩnh trả lời:

- Phụng pháp chỉ Vô Sinh Lão Mẫu giáng thế, Ma Ni Đại Quang Minh Vương, chủ nhân Bạch Liên Thánh giáo!

Đôi mắt già nua của Trương Doãn Linh nhất thời co rút, thiết đảm rơi xuống đất, rằng Tào Tứ và Tôn Hữu Đạo cũng đang va vào nhau lách cách. Đôi mắt giáo chủ Ma giáo sau mặt nạ bạc bắn ra hàn quang đáng sợ khiến cho bọn họ rét lạnh thấu xương, linh hồn phảng phất bị đánh vào Cửu U hoàng tuyền. Bọn họ muốn kêu lên nhưng không kêu được nửa lời, bọn họ muốn chạy trốn, nhưng ngay cả một bước cũng không di chuyển được. Nếu như nói thế gian này có địa ngục, vậy giờ phút này chính là địa ngục!

Chết! Tử thần màu bạc từ từ đưa tay điểm ra, từ trước tới nay nàng vẫn cảm thấy loại công phu như Thiên La Địa Võng Sư Hồn Thủ quá mức âm độc tàn nhẫn, nhưng vào giờ phút này, đối với ba người trước mặt, ngay cả Sư Hồn Thủ cũng còn quá mức nhân từ.

Bóng trắng chớp động, giáo chủ Ma giáo đã phi thân vượt tường ra khỏi Thiếu Sư phủ, dưới ánh sao đầy trời chấp tay độc hành, tâm cảnh dần dần bình tĩnh: cũng tốt, vừa hoàn thành lời hứa với Trương Tử Huyền, lại tự tay trừ đi chướng ngại lớn nhất cho Tần Lâm phục hồi chức quan như cũ. Hy vọng liên thủ với hẳn khởi sự Đông Nam tự nhiên đoạn tuyệt, từ nay về sau...

Bạch Sương Hoa dứt khoát vung tuế kiếm chém tơ tình. Rốt cuộc là giáo chủ Ma giáo tuế căn thâm hậu, hay là công phu keo dính của Tần trưởng quan lợi hại, giờ phút này vẫn chưa biết được.

Một vầng mặt trời đỏ mọc lên ở phương Đông, ánh sáng rạng rỡ chiếu rọi xuống Bồ Phấn cổ thành ngàn năm, Tây ngậm mây trắng bay bay. Hoàng Hà từ chân trời chảy tới, cuộn cuộn chảy về Đông. Cầu phao Bồ Tân Độ chìm nổi khó dò, Quán Tước Lâu chỉ còn trơ lại nền điểm tuyết cho bức họa phong cảnh hùng vĩ nơi này, càng thêm vài phần thê lương ảm đạm.

Bên trong ngôi trạch viện ven sông ở phía Tây Bồ Châu thành có một ngôi lầu nhỏ, đứng trên lan can có thể thu hết cảnh sắc hùng vĩ kia vào trong đáy mắt. Gió mát từ trên Hoàng Hà thổi tới khiến cho người ta cảm thấy toàn thân thoải mái dễ chịu, chỉ muốn cỡi hạc bay cao.

Tần Lâm dùng bữa sáng trên ngôi lầu này, trên bàn bát tiên bày đầy đặc bát đĩa sứ, thịt bò Bình Dao, bánh gạo kê Sấm Châu Hoàng, thịt dê, bánh nướng Hiếu Nghĩa, khoai từ ngào mật, cháo phù dung bách hợp... tất cả toàn là đặc sản Sơn Tây, số lượng không nhiều lắm lại vô cùng ngon miệng, là do Cát Phương cùng Thái Bình xuống bếp nấu nướng. Đáng thương cho hai hồng quan nhân đáng giá ngàn vàng ở Đại Đồng phủ, nhưng ở trong phủ Tần Lâm không thể làm gì khác hơn là sung làm nữ đầu bếp.

Thức ăn ngon cảnh đẹp, Tần Lâm bước ở chỗ này cũng chỉ có thể cảm thán nhà giàu Tam Tấn quả thật biết hưởng thụ. Bất quá tâm tư của hắn lại không đặt nặng vào chuyện này, tay sờ cằm, cười khanh khách nhìn sang bàn đối diện.

Tay ngọc Trương Tử Huyền không sơn móng, trắng nõn tự nhiên, mềm nhũn như không có xương, cầm đôi đũa ngà tinh xảo gắp một miếng khoai từ ngào mật lên. Nàng khẽ hé đôi môi mọng, khoai từ liền lọt vào miệng nhẹ nhàng nhai. Chỉ còn lại chút nước mật hoa hồng màu tím dính một lớp mỏng trên môi, càng làm ỹ nhân tựa như Hằng Nga cung Quảng có thêm vài phần khối lửa nhân gian, càng thêm kiều diễm đáng yêu.

Vị thiên kim tướng phủ này bất kể lúc nào cũng xinh đẹp tới cực điểm. Vào giờ phút này thấy dáng vẻ nàng cao sang đài các như vậy, không ai ngờ được đêm qua trong thùng nước tắm bọt nước văng khắp nơi, mỹ nhân ra sức chịu đựng từng đợt công kích hùng mạnh của trượng phu.

Tần Lâm nhìn thấy kích động trong lòng, đắc ý không cần phải nói, nụ cười của hắn càng xấu xa hơn lúc bình thường.

885. Chương 885: Âm Thầm Bố Trí

Trương Tử Huyền cũng phát giác điểm này, cúi đầu tránh né ánh mắt đầy tính xâm lược của hắn. Thế nhưng tên này có da mặt thật dày, ánh mắt hắn nhìn xuôi theo khe hở áo thật mỏng của nàng, bắt đầu từ cổ chạy dài xuống dưới.

Sắc mặt thiên kim tướng phủ lập tức bị một vàng mây hồng bao phủ, quát khê câu giận:

- Hừ, chỉ giỏi ức hiếp tiểu muội! Chỉ có thể mời Bạch tỷ tỷ trở lại mới có thể hàng phục được con khỉ huynh!

Tần Lâm không thể làm gì khác hơn là mặt dày cười khan hắc hắc, trong lòng thật sự có hơi chột dạ. Những vết máu bầm và vết móng tay cào trên người hắn có thể giấu giếm được người khác, nhưng không gạt được Trương Tử Huyền thông minh tuyệt đỉnh. Ôi, Bạch tỷ tỷ cần gì hung bạo như vậy, cho dù là Ngưu Lang nửa đêm cũng phải có nhân quyền!

Trương Tử Huyền khẽ nhếch môi, sau khi quan sát sắc mặt suy đoán giữa Tần Lâm và Bạch Sương Hoa đã xảy ra chuyện, trong con ngươi thâm thúy thoáng qua một tia thông minh. Nàng cũng không phải là kẻ hay ghen hoặc là cố làm ra vẻ hào phóng, mà là có thâm ý khác... Hoặc giả trong lòng chỉ có hơi chua chua....

Tần Lâm hơi có vẻ lúng túng, dù sao trong lòng là người hiện đại, lúc bị lão bà phát hiện trộm tình thế nào cũng có chút áy náy.

Thấy dáng vẻ nhìn quanh quất ngây thơ vô tội của Tần Lâm, Trương Tử Huyền bị chọc cho bật cười. Nam tử hán đại trượng phu tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, năm xưa không phải là phụ thân mình cũng có rất nhiều thị thiếp như A Cổ Lệ, Bố Lệ Nhã hay sao?!

Khụ khụ, Trương Tử Huyền ho nhẹ hai tiếng, nhìn nhìn đám Ngạch Triều Ni Mã ở cách đó không xa đang canh chừng, nói với hắn:

- Mấy vị này cũng rất chuyên cần, luân phiên giữ nhà hộ viện thay chúng ta, Tần huynh chuẩn bị làm sao bây giờ? Nhỏ tận gốc phe Uy Đức Pháp Vương Bạch giáo, đốt Đại Tuyết Sơn Trát Luận Kim Đỉnh tự cho hả giận ư?

Nói đến chính sự, Tần Lâm lập tức phấn chấn tinh thần, nửa cười nửa không nhìn Trương Tử Huyền. Rõ ràng là nàng đoán được tính toán của mình nhưng vẫn còn giả vờ như vậy, quả thật là càng ngày càng đen tối.

- Cố nhiên Uy Đức Pháp Vương ghê tởm, nhưng ta cần gì phải tiện nghi cho Tác Nam Gia Thố?

Tần Lâm đưa tay vuốt mũi Trương Tử Huyền, cười hỏi:

- Đừng giả vờ nữa, phải chăng là thư cho Tác Nam Gia Thố đang trên đường đi?

Trương Tử Huyền nghịch ngợm gật đầu một cái, lại đứng lên khum tay che trán nhìn sang bên kia Bồ Tân Độ bên kia, thành thật nói:

- Vừa qua khỏi cầu phao Hoàng Hà.

Tần Lâm và Trương Tử Huyền nhìn nhau cười một tiếng, hai vị này thật là trời sanh tuyệt xứng.

Uy Đức Pháp Vương cố nhiên ghê tởm, nhưng một đao làm thịt lão san bằng Trát Luận Kim Đỉnh tự, ngoại trừ hả giận ra thì còn có nghĩa gì. Bất quá chỉ làm cho Hoàng giáo Tác Nam Gia Thố tự đứng được lợi, Tần Lâm tuyệt không làm chuyện như vậy.

Giữ Uy Đức Pháp Vương lại có thể chống đỡ Tác Nam Gia Thố, Tần Lâm mượn uy binh Thổ Mặc Đặc bộ đóng ở Thanh Hải hồ, đứng giữa cân bằng hai giáo Hoàng Bạch, như vậy có thể dễ dàng khống chế thế cục Thanh Hải Tây Tạng. Chuyện này inh gấp trăm lần so với diệt trừ Uy Đức Pháp Vương để lại một mình Hoàng giáo độc quyền.

Tác Nam Gia Thố là giáo chủ Hoàng giáo đời thứ ba, cũng là nhân kiệt Tuyệt Vực. Năm Vạn Lịch thứ sáu bị đại thần Giang Lăng đẳng Tuần Phủ Cam Túc Hầu Đông Lai chiêu an nhập cống, y viết thư cho Trương Cư Chính tả rõ thành ý, lại tặng tượng Quan Âm vàng, thiên châu Tuyệt Vực, kim cương... Nhờ xuất ra lễ vật trọng hậu như vậy, Trương Cư Chính cân nhắc đến chuyện khống chế bên hơn hở tiếp nhận lễ vật, chấp thuận cho y thông cống.

Trương Cư Chính vừa chết đi, vị lão bằng hữu này lập tức không có tin tức, đương nhiên Tần Lâm, Trương Tử Huyền cũng biết lúc này móc nối với y ắt sẽ bị từ chối, cho nên cũng không đi chuốc khổ vào mình làm gì.

Bây giờ lại khác, Uy Đức Pháp Vương ở chỗ này, Trương Tử Huyền gửi một phong thư nhẹ như bay đến Tuyệt Vực cao nguyên, vị Tác Nam Gia Thố kia không nóng nảy mới là lạ.

Trương Tử Huyền thản nhiên cười một tiếng:

- Đây là kế xua hổ nuốt sói, Tần huynh bị cách chức đày đến Quỳnh Châu, không rảnh đi tìm Bạch giáo gây sự, bọn Lạt Ma kia lại chạy tới Bồ Châu, có thể nói là tự chui đầu vào lưới.

Hai người cười gian hắc hắc, từ lâu các nhìn xuống đám Lạt Ma bên dưới, càng nhìn càng thấy giống bầy dê chờ giết thịt.

Ngạch Triều Ni Mã cầm đồng bạc trong tay đang tuần tra, cũng chỉ cách cao thủ hàng đầu có một bậc, đột nhiên cảm thấy sau lưng mát lạnh. Quay đầu nhìn lại chợt thấy nụ cười vô cùng âm hiểm của Tần Lâm và Trương Tử Huyền, nhất thời khê rùng mình, y biết hơn phân nửa mình đang bị hai vị này tính kế, e rằng Phật tổ cũng khó phù hộ...

Đuôi mắt Tần Lâm nhìn thấy xa xa trên quan đạo phía Nam đi thông Phong Lăng trấn có hơn mười kỵ mã chạy như bay đến, ai nấy thắt khăn tang trên đầu, ăn mặc như người chạy đi báo tang cho người thân.

- Phong Lăng trấn, chẳng lẽ là Trương Doãn Linh...?

Tần Lâm đứng bật dậy, giật mình kinh hãi.

Bạch tỷ tỷ động thủ rồi sao!? Trương Tử Huyền âm thầm nghĩ ngợi, sắc mặt có vẻ khoái chí, lần này tiết kiệm công sức Tần Lâm tố cáo phụ tử Trương Doãn Linh, Trương Tứ Duy ra ngự tiền, đây là kế rút củi đáy nồi.

Chỉ chốc lát sau, Lục Viễn Chí dò xét tường tận xong vội vàng chạy về báo tin, lộ vẻ vui mừng trước tai họa của kẻ khác:

- Người trong Thiếu Sư phủ như ong vỡ tổ, đang báo tin cho các người thân vào tối hôm qua Trương Doãn Linh bạo bệnh bỏ mình! Ha ha, lão chó chết hay thật!

Trương Tử Huyền nhẹ nhàng vuốt cằm, thầm nói chủ sự Thiếu Sư phủ quả thật là giáo hoạt. Cha Thủ Phụ bị giết, tất nhiên sẽ lâm òn ào triều đình tức giận, vạn nhất tra ra cái gì sẽ rất bất lợi đối với Trương gia, bọn họ không nói là bị giết, chỉ nói bạo bệnh, tiết kiệm rất nhiều công sức cho Trương Tứ Duy. Hừ hừ, Trương Tử Huyền ta há có thể để cho lão được như nguyện?

- Đáng tiếc ôi đáng tiếc...

Sau khi Tần Lâm nghe thấy tin này, ngược lại gãi gãi đầu:

- Ta lại muốn vạch trần hết thấy tội ác của lão, làm cho hai cha con lão thân bại danh liệt, giết chết như vậy là quá dễ dàng cho lão.

- Vậy cũng chưa chắc.

Trương Tử Huyền nghe vậy cười một tiếng, ngạo nghễ nói:

- Bản lãnh Tần huynh phá án tập hung quả thật lợi hại, nắm bắt thời thế lòng người cũng siêu quần tuyệt luân, bất quá đối với quan trường Đại Minh, huynh vẫn còn kém hơn muội.

Tần Lâm cau mày lại, lần này phải chịu thiệt thòi, đây cũng là chuyện không có cách nào. Trương Tử Huyền được phụ thân Giang Lăng Thái Sư chân truyền, vẫn còn trên cả Từ Văn Trường chìm nổi mấy chục năm quan trường, Tần trưởng quan muốn vượt qua nàng trên phương diện này là vô cùng khó khăn. May là đến tối cũng có lúc nàng phải nũng nịu xin tha...

Thời gian trôi cực nhanh, đảo mắt đã là đầu Thu, kinh sư tọa lạc trên Hoa Bắc bình nguyên dưới chân Yên Sơn vào Thu sớm hơn so với cả vùng Tam Tấn ở Tây Nam. Bờ Châu gần Trung Nguyên, lá xanh hơi ngả vàng, gió Thu cũng se sắt thổi.

Cận Đại nữ y quán ở kinh sư cơ hồ sát vách Thái Y viện, vẫn người đến người đi làm ăn tấp nập, kiêu hương đăng, bảo mã hương xa lui tới như dật cửi. Thiếu nữ nữ phu nhân tiểu thư các nhà các hộ được nha hoàn hầu hạ ra ra vào vào, khí tức son phấn nơi này có lẽ hơi kém tám đường hẻm lớn ở kinh sư, nhưng khí tức phú quý giàu sang lại cao gấp trăm lần.

Mặc dù Tần Lâm bị cách chức nhưng không ai dám động đến sản nghiệp của hắn, Hữu Đô Ngự Sử Ngô Đoàn, Thiêm Đô Ngự Sử Trương Công Ngự vẫn tại vị, đông đảo quan viên trung hạ cấp Giang Lăng đảng vẫn tại vị, tay sai Xưởng Vệ Hoắc Trọng Lâu, Hồng Dương Thiện cũng tràn ngập trong kinh. Ngoài sáng là người thân phụ tử Định Quốc Công Từ Văn Bích, Từ Đình Phụ chiếu cố, trong tối có Đề Đốc Đông Xưởng Trương Thành Trương công công xuất thủ bảo vệ, đã trở nên vững chắc như tường đồng vách sắt.

Giữa đại đường y quán, Thanh Đại vẫn mắt ngọc mày ngài hết sức đáng yêu, quá nửa tâm tư nàng đặt vào việc hành y tế thế. Tuy rằng thân thân với Tần Lâm đã lâu nhưng vẫn chưa mất hết vẻ ngây thơ thuần khiết, lúc cười má lộ ra hai lúm đồng tiền, càng khiến cho người ta nhìn thấy phải sinh lòng yêu thích.

Ngồi đối diện là một vị nữ tử xinh đẹp, đến từ phủ đương triều Thứ Phụ Thân Thời Hành. Nàng cũng có nhan sắc xuất chúng tám chín phần, chỉ trang điểm giời phần sơ sài, kẻ mày hơi nhạt mà vẫn vô cùng xinh đẹp. Duy chỉ có giữa đôi mày nàng có vài phần khí tức tục tằn, bình thường nhìn vào trong gương cũng không thấy, nhưng lúc này so sánh với Thanh Đại lại lộ ra hết sức rõ ràng.

Nàng nhìn bộ dáng Thanh Đại nghiêm túc chần chạch xinh đẹp, không khỏi thầm than một tiếng:

- Ôi, Kinh Hồ nữ y tiên danh bất hư truyền, y thuật vừa cao, dung mạo lại xinh đẹp như vậy. Nếu ta có được một nửa khí chất của nàng, chẳng phải sẽ được lão gia sủng ái hết mực, áp đảo mấy vị tỷ muội còn lại hay sao?!

Nàng không biết khí chất là thứ không thể nào bắt chước được, đừng nói nữ tử này lúc nào cũng nghĩ đến chuyện tranh sủng ái trước mặt lão gia, cách xa Thanh Đại ngày thơ mười vạn tám ngàn dặm.

- Xem mạch tượng thấy có vẻ khí huyết không đủ, chỉ cần điều chỉnh lại một chút là được.

Thanh Đại thản nhiên cười một tiếng, cầm bút viết phương thuốc:

- Xin Triệu tỷ tỷ đến phòng chữ Canh tạm nghỉ, thử Mỹ Cơ Hoán Phụ à y quán chúng ta mới chế ra, có thể giúp cho da thịt trắng trẻo hồng hào.

Nụ cười của Thanh Đại khiến cho người ta cảm thấy ngọt ngào, sắc mặt trắng trẻo hồng hào còn mang theo nét ngây thơ con trẻ.

Triệu thị đã nhận được không ít lợi ích từ y quán, Trung được điều trị từ trong ra ngoài, tự nhiên dung nhan càng thêm xinh đẹp. Trước mặt Thân Thời Hành nếu không được sủng ái đệ nhất, cũng phải là đệ nhị, nghe thấy Thanh Đại nói như vậy lập tức đi ngay.

Nhìn theo bóng lưng Triệu thị vội vã đi, Thanh Đại khẽ cắn cắn đôi môi, đây là Từ tỷ tỷ căn dặn nàng làm như vậy, mặc dù nàng ngây thơ thuần khiết nhưng cũng không phải là kẻ ngu. Bình thường các nàng Giáp Ất Bính làm gì, nàng cũng mơ hồ biết được, dù sao chỉ cần có lợi cho Tần ca ca, hết thảy không thành vấn đề.

Hì hì, Tần ca ca cũng sắp sửa trở lại rồi... Nữ y tiên hai tay chống cằm, nụ cười trong sáng như bầu trời Thu không một gợn mây.

Cận Đại nữ y quán vừa chữa bệnh vừa kiêm mát xa bấm bóp, làm đẹp nhan sắc, có đại sảnh riêng dành cho các phu nhân tiểu thư có thể vừa trị liệu vừa tán chuyện với nhau. Cũng có phòng riêng đặt năm ba giường trong đó, các vị phu nhân tiểu thư mặt đắp mặt nạ có thể thoải mái nói đủ các loại chuyện từ trên trời dưới đất cho đến riêng tư. Còn có phòng đơn càng riêng tư hơn nữa, nếu như bệnh nhân có loại bệnh nào đó không muốn cho người khác biết, chọn phòng này là tốt nhất.

Phòng chữ Canh chính là một phòng đơn, Triệu thị được hai tên hộ lý mời vào bên trong, báo cho biết theo quy củ của nữ y quán, không cho nha hoàn người làm vào bên trong, hết thảy bên trong toàn là nữ y sư nữ hộ lý của y quán.

Triệu thị ngồi trong phòng, mới đầu còn nghe bên trong phòng chữ Kỷ, chữ Tân cách vách vang lên tiếng cười nói văng vẳng. Sau đó dần dần thanh âm cũng biến mất, có lẽ là nữ khách và y sư cách vách đều đã rời đi.

Hai tên hộ lý ở bên cạnh không ngừng bưng trà dâng nước bồi tiếp cẩn thận, cười đến mức nhăn nhúm cả mặt.

Đợi đã lâu cũng không thấy có người tới hầu hạ mình, Triệu thị không khỏi nóng nảy, lên giọng quát tháo hai tên hộ lý:

- Bản phu nhân cũng là khách quen, tại sao y quán các người đãi khách chậm trễ như vậy? Tuy rằng nữ y quán bận rộn thật, nhưng vẫn chưa tới mức này, nhất định là đám tiện tỳ các người cố ý làm khó bản phu nhân. Hừ, cũng là nữ y tiên quá mức từ bi, đổi lại là ở phủ bản phu nhân đã đánh cho các người một trận ra trò, cho các người biết thế nào là lợi hại.

Bên ngoài truyền tới tiếng bước chân thình thịch, thanh âm rõ ràng của một nữ tử vang lên:

- Là ai dám chọc Triệu di nương tức giận như vậy, các người không hiểu chuyện gì cả. Nếu không bị người khác mắng đôi câu, các người còn tưởng rằng trên đời này chỉ bằng vào đám dã nha đầu các người muốn làm gì thì làm!

Vào triều Minh, một mệnh phụ nhị phẩm xưng phu nhân, tam phẩm trở xuống xưng thực nhân, cung nhân vân vân, bất quá môn đệ chánh thất quan hoạn cũng có thể lên lút gọi là phu nhân. Triệu thị chỉ là thị thiếp, không thể làm gì khác hơn là gọi di nương, nếu nàng dám tự xưng phu nhân ở nhà, e rằng sẽ bị chánh thất phu nhân Thân Thời Hành đánh chết tươi tại chỗ. Cũng chỉ có thể ra ngoài mượn uy thế đương triều Thứ Phụ, nàng mới dám xưng là phu nhân, thế nhưng người kia cố ý vạch trần chỗ xấu, hai chữ di nương đã khiến cho Triệu thị bốc hỏa lên đầu.

- Là ai... Ôi chao, thì ra, thì ra là...

Triệu thị vội vàng đứng bật dậy, trong lúc nhất thời tay chân luống cuống.

Người tới đầu đội chuôi phi phụng châu, thân khoác áo lụa Hàng Châu màu đỏ rực thêu chỉ vàng, đeo ngọc dải tơ vàng thắt thật chặt, đôi chân thon thả thật dài, đôi mắt hạnh thần thái tung bay. Chính là Đại tiểu thư Nam Kinh Ngụy Quốc Công phủ năm xưa, hôm nay là Từ thị phu nhân Từ Tân Di Tần Lâm gia.

Biểu hiện trên mặt Triệu thị biến hóa cực nhanh, nàng là thị thiếp được lão gia mình hết sức cưng chiều, lại vô cùng kính sợ hoàng thân quốc thích huân quý thế gia, chỉ hơi ngây người một chút lập tức tươi cười hớn hở chúc câu vạn phúc:

- Tỳ tử Triệu thị ra mắt Từ phu nhân, phu nhân vạn phúc kim an.

Mới vừa rồi tự xưng phu nhân, Từ Tân Di gọi nàng là di nương, hiện tại đột ngột tự xưng là tỳ tử, biến hóa không khỏi quá nhanh. Lại nói Triệu thị cũng hết sức đáng thương, cũng không dám xưng hô tỷ muội với Từ Tân Di.

Nữ binh Ất và nữ binh Bính làm hộ lý ôm bụng cười trộm không dứt, thầm nhủ trong lòng nếu như Đại tiểu thư không tới, e rằng chúng ta sẽ bị nàng ấy mắng té tát. Chợt thấy nữ binh Giáp ở ngoài cửa nghiêm mặt nhìn chằm chằm hai nàng, lúc này mới cố nén không cười ra tiếng.

886. Chương 886: Thân Các Lão

Từ Tân Di nhận Triệu thị chúc câu vạn phúc chỉ thoáng gật đầu một cái, thuận tay giao roi cho nữ binh Giáp, ba nàng hiểu ý bèn đi ra ngoài canh cửa và hai phòng hai bên, ngăn những người không có phận sự.

- Mới vừa rồi cỡi ngựa dạo giáo trường mấy vòng, khiến cho Triệu di nương phải đợi lâu.

Từ Tân Di dứt lời đường hoàng ngồi xuống ghế, cười khê phát tay:

- Mời di nương ngồi, ta đang có chuyện muốn thương lượng với nàng.

Triệu di nương chỉ dám ngồi nửa mông, lúng túng nói:

- Phu nhân xuất thân tôn quý bậc nào, tỳ tử là ai, sao dám để phu nhân hạ cố như vậy, có gì xin cứ căn dặn, tỳ tử làm theo là được.

Mấy câu này nàng ứng đối đắc thể, không hổ đã từng hầu hạ trong phủ Thân Thời Hành, cũng học được chút ít.

Từ Tân Di toét miệng cười một tiếng, tỏ vẻ không quan tâm:

- Cũng không phải là đại sự gì, có phong thư khẩn yếu cho Thân Các Lão mà thôi, nếu nhờ người khác mang đi sợ rằng dọc đường tiết lộ phong thanh, không thể làm gì khác hơn là phiền nàng đưa thư.

Triệu di nương nghe tim mình như chìm xuống, chuyện nhà mình mình rõ ràng, đến y quán này chữa bệnh làm đẹp đã là cực hạn cho phép của lão gia. Nếu như hiện tại giao thông trong ngoài, truyền tin cơ mật, đây cũng không phải là chuyện mà nàng dám làm. Huống chi gần đây đường như lão gia cố ý duy trì khoảng cách thích hợp với phe Giang Lăng đảng ngày xưa, bình thường nghe lão làm như vô ý nói ra, đường như nhà mình cũng có tai mắt của Trương Tứ Duy và Đông Xưởng nằm vùng.

Triệu di nương nặn ra nụ cười khổ sở, tỏ vẻ hết sức khó xử:

- Không đối gặt phu nhân, mặc dù danh tiếng bên ngoài tỳ tử không tệ, nhưng thật ra cũng chỉ là thân phận nô tỳ, so với phu nhân giống như trên trời dưới vực, làm sao có thể giúp được phu nhân. E rằng lão gia của nô tỳ...

Từ Tân Di phóng khoáng khoát khoát tay:

- Không cần khó xử như vậy, nàng không cần nói về phong thư này cho bất cứ kẻ nào nghe, lúc ở một mình trong phòng với Thân Các Lão hãy giao cho lão. Ta đã nghe ngóng qua, nàng được sủng ái nhất Thân phủ, ngày nào Thân Các Lão cũng tới phòng nàng.

Dứt lời Từ Tân Di cười xấu xa, ra vẻ ta đây cái gì cũng biết.

Triệu thị không còn gì để nói, muốn cự tuyệt lại không dám, đáp ứng lại khó xử.

Từ Tân Di không nói hai lời, móc ra từ trong ngực một xấp ngân phiếu thật dày, ném lên bàn:

- Đây có năm ngàn lượng bạc cho nàng uống trà. Về phần Thân Các Lão, nói thật với nàng, sau khi đưa phong thư này nàng sẽ càng được lão sủng ái hơn nữa.

Sắc mặt Triệu thị thay đổi mấy lần, cuối cùng cắn răng một cái, thầm nhủ trong lòng: cho dù là lão gia trách tội, chỉ cần ta gỡ thủ đoạn làm nũng ra, chẳng lẽ bị đánh chết sao? Vạn nhất lão gia tức giận mười hai phần, ta sẽ đổ hết sang cho Từ Tân Di, nói là nàng buộc đưa tin, dù sao toàn kinh sư đều biết Từ đại tiểu thư là một nữ ma đầu nổi danh.

- Phu nhân ra lệnh, tỳ tử không dám không theo, không dám nhận thưởng của phu nhân.

Triệu thị giả vờ đẩy xấp chi phiếu ra, nhưng trong mắt nàng lại toát ra vẻ nóng bỏng.

Từ Tân Di cười:

- Thưởng thì nàng cứ nhận đi, bản Đại tiểu thư suy đoán e rằng tương lai Thân Các Lão sẽ thưởng nàng nhiều hơn.

Hôm sau, cửa hậu viện y quán đi thông tiền đường bị khóa chặt, ba nữ binh Giáp Ất Bính qua lại dò xét, phàm là nữ khách y quán đến gần bên nói là hậu viện đang dọn dẹp tạp vật, khách sáo mời rời đi.

Trong ngõ hẻm bên ngoài hậu viện, có mấy tên lưu manh đang chơi ném tiền, chỉ có ánh mắt thỉnh thoảng chột lóe tinh quang. Nếu như là người quen nhận ra bọn họ nhất định sẽ giật mình kinh hãi: trong đám lưu manh này lại có cấm y Bá Hộ Điều Thế Quý, Hoa Đắc Quan.

Cách đó không xa trên lầu hai quán trà, một lão đầu khuôn mặt vàng khè râu bạc đang vừa thổi vừa uống chén trà nóng. Tay bưng chén trà đặc biệt cứng cáp, móng tay bén tựa như cương đao, hai mắt như chim ưng sát khí ẩn hiện. Nếu như râu biến thành màu đen, không hề dán sát mang tai mà mọc tua tủa giống như cương châm, mặt không còn vàng khè, giảm bớt nếp nhăn một ít, sẽ có rất nhiều người cả kinh cắn đầu lưỡi: người này chính là Đông Xương Lý Hình Bá Hộ Hoắc Trọng Lâu!

Trong hậu viện chỉ có một người, Từ Vị Từ Văn Trường áo xanh giầy vải ngồi xếp bằng, dáng vẻ hào sảng cuồng phóng không giảm, trước người có một chiếc bàn thấp trên bày rượu Thiệu Hưng, một đĩa đậu phộng, một đĩa đậu hủ khô, tự rót tự uống.

Tới rồi! Kiệu nhỏ hương đăng mà Triệu di nương ngồi từ trên đường cái xa xa đi tới, quẹo vào hẻm nhỏ. Bọn Hoắc Trọng Lâu, Điều Thế Quý, Hoa Đắc Quan thấy đều tập trung tinh thần, cho đến khi kiệu nhỏ kia vào hậu viện lại để tâm phòng bị có người theo dõi.

Cỗ kiệu tiến thẳng vào hậu viện, lại không ai xuống, nha hoàn theo kiệu cùng bốn tên kiệu phu áo xanh nón nhỏ không nói một lời, đi ra ngoài đóng cửa viện lại.

Từ Văn Trường cũng không thèm nhìn tới cỗ kiệu kia một lần, chỉ lo nốc rượu Thiệu Hưng, cười dài ngâm thơ:

- Mạc nhạ Xuân quang bất chúc nông, nhất hương dĩ túc áp thiên hồng. Tổng lệnh trích hướng Hàn nương tự, bất tác nhân gian nảo xạ phong.

- Mạc nhạ Xuân quang bất chúc nông, nhất hương dĩ túc áp thiên hồng...

Người trong kiệu lẩm bẩm thưởng thức câu thơ này, dứt khoát vén màn kiệu lên, sau đó đi ra.

Cũng không phải là vị Triệu di nương hôm qua, mà là đương triều Thứ Phụ, Thiếu Phó, Vũ Anh Điện Đại Học Sĩ Thân Thời Hành!

Từ Văn Trường vượt chòm râu vàng nâu khê mỉm cười, an bài mỗi nhữ quả nhiên một phong thơ đã dẫn dụ được Thân Thời Hành tới. Vốn dùng biện pháp khác cũng có thể liên lạc được, nhưng vào lúc này ở nơi này ta phải lên mặt mới được. Bình thời Thân Thời Hành vẫn tự cao, không thèm để ý công danh lợi lộc, nếu lão nhận thư mà không chịu tới vậy thì vạn sự đều hồng, ta lại phải nghĩ biện pháp khác. Nhưng chỉ cần lão tới, vậy kể tiếp rất dễ nói chuyện.

Thân Thời Hành đi xuống kiệu, may là lão có lòng dạ thâm sâu như bể cả, vào giờ phút này cũng có chút kích động khó xử. Bởi vì mới vừa rồi Từ Văn Trường ngâm mấy câu thơ kia, bề ngoài là ngâm vịnh hoa lan, ẩn ý trong đó đã chạm sâu vào trong tâm khảm lão.

Địa vị nội các Thủ Phụ đứng đầu văn thần, quyền khuynh triều dã từ năm Gia Tĩnh, Nghiêm Tung, Từ Giai, Cao Củng, Trương Cư Chính, ai nấy đều là quyền thần tột đỉnh. Tuy rằng kết cục của từng người khác nhau, nhưng lúc còn trên đài cũng là Xuân phong đắc ý.

Ngay cả kẻ vô sỉ như Trương Tứ Duy cũng nhờ vào trở mặt mà leo lên được địa vị Thủ Phụ, nhưng bất kể Trương Cư Chính hay là Trương Tứ Duy, ai cũng xem họ Thân lão là hạng người cúi đầu xếp tai, không biết rằng Trạng Nguyên khoa Nhâm Tuất năm Gia Tĩnh bốn mươi một chính là Thân Thời Hành. Lão không biết lúc nào mới tới phiên mình Xuân quang rực rỡ đây...

- Thân Các Lão đại giá quang lâm, thôn phu sơn dã không kịp tiếp đón, từ xa thứ tội thứ tội!

Từ Văn Trường đứng lên chấp tay hành lễ với Thân Thời Hành, nở một nụ cười mỉm.

887. Chương 887: Rút Củi Đáy Nồi

Thân Thời Hành là lão hảo nhân, thoát nhìn bề ngoài vô hại, trong quan trường lão hảo nhân thường thường có nghĩa là lão xảo quyết, thậm chí là cổ đầu tường, không có nguyên tắc. Chính là vì nhận rõ tính mềm yếu dao động của Thân Thời Hành, cho nên dưới tình huống Trương Tứ Duy thiếu nhân thủ mới giữ lão lại trong nội các nhậm chức Thứ Phụ hiệp trợ mình làm việc, cho là lão sẽ tuyệt không tạo thành uy hiếp đối với mình.

Thế nhưng thân trong quan trường ai mà không muốn leo cao, ngoài mặt ai nấy đều nói ‘leo cao không chịu lạnh được’, thật ra trong lòng lúc nào cũng muốn leo lên thêm một tầng lầu. Trong khi tranh đấu với Trương Tứ Duy, bọn Tăng Tĩnh Ngô, Trương Học Nhan dứt khoát từ chức, Phan Quý Tuần nói thẳng can gián, cũng bị cách chức lưu đầy, chỉ có Thân Thời Hành ‘miễn cưỡng’ ở lại.

Từ Văn Trường suy đoán thật ra ham muốn quyền lực của lão già này rất mạnh, hơn nữa trong mắt lão, ham muốn quyền lực còn vượt qua cả nguyên tắc. Điểm này lại bị Trương Tứ Duy vô ý không ngó tới, hiện tại đã trở thành mấu chốt cho Tần Lâm và Trương Tứ Duy tranh đấu với nhau.

Phía Tây Tử Cầm thành kinh sư, ở hẻm Võ Công mới xây một tòa phủ đệ, tám biển sơn đen có mấy chữ vàng trên đó: Sắc kiến Thiếu Sư phủ, lấp lánh sáng choang. Bên dưới là đại môn đầy đỉnh đồng, hai bên có hai con sư tử bằng đá to lớn. Trên bậc thềm cao đám người làm giữ cửa áo xanh nón nhỏ khí thế bưng bưng, cười nịnh đón chào tân khách tới chơi, thỉnh thoảng khom người nhún nhường lấy lòng, thỉnh thoảng lại mắt mọc trên trán nhìn người, đây là căn cứ vào thân phận của khách nhân mà đối xử.

Nơi này chính là phủ đệ mới xây của Trụ Quốc Thiếu Sư Văn Uyên các Đại Học Sĩ đương triều Thủ Phụ, người ta gọi là Bồ Châu tướng công Trương Tứ Duy Trương Phụng Bàn!

Vào giờ phút này, đám người làm giữ chặt đại môn, bất kể ai tới đều nhất mực cản lại. Kẻ có địa vị thấp nhỏ không cần phải nói, nếu như địa vị cao quý bọn họ phải nở một nụ cười bồi giải thích, nói lão gia mình bị cảm phong hàn, bây giờ không thể tiếp khách, khách nhân đừng phải cây đình mềm này cũng chỉ có thể hậm hực bỏ về.

Đương nhiên Trương Tứ Duy không hề nhiễm phong hàn, ngược lại lão rất khỏe mạnh.

Trong khách sảnh viện thứ hai, là chỗ mà bình thường Trương Tứ Duy hay tiếp khách. Lúc này đầu lão đội Trung Tĩnh quán, thân mặc yếm phục màu lam sẫm, vẻ mặt nghiêm nghị ngồi trên chủ vị. Mặt lão trắng trẻo, dưới cằm lún phún mấy sợi râu, lúc này đang ngồi ngay thẳng, nghiêm nhiên cũng có mấy phần khí độ danh thần. Năm xưa ai mà ngờ được lão vẫn nấp sau hào quang vạn tượng của Trương Cư Chính, cũng có được ngày hôm nay đạt tới địa vị dưới một người trên vạn người này.

Chỉ bất quá chức vị khách quý đang ngồi toàn là quan đồng triều cùng Giang Lăng Thái Sư năm xưa, Trương Tứ Duy bày ra dáng vẻ như vậy cũng có người cười thầm trong lòng: nhìn đơn độc cũng không thấy gì, thế

nhưng tưởng tượng đến Trương Cư Chính ngày xưa uy nghi xuất chúng, nghi biếu đường đường, nhìn lại vị Trương Tứ Duy kế nhiệm Thủ Phụ này không khỏi có vẻ giống như gian thần mặt trắng trên sân khấu.

Thiếu Sư phủ hiện tại mới xây lại, tình cảnh cũng giống như đúc tướng phủ của Trương Cư Chính ngày xưa, bá quan văn võ trong triều tề tựu đông đủ, tay trái Trương Tứ Duy trở xuống theo thứ tự là Lại bộ Thượng Thư Nghiêm Thanh, cầm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu, Hình bộ Thị lang Khâu Tranh. Tay phải trở xuống là Hình bộ Thượng Thư Vương Dụng Cấp, Hộ bộ Thị Lang Dư Mậu Học, Đại Lý tự thừa Triệu Ứng Nguyên, Lại bộ Văn Tuyền Thanh Lại ty Chủ Sự Cố Hiến Thành.

Hai bên tả hữu phân ra hết sức rõ ràng, Trương Tứ Duy là Thủ Phụ Đại Học Sĩ mới lên nóng bỏng tay, đứng đầu văn thần, tự thành một phái, bọn Vương Dụng Cấp, Dư Mậu Học giao hảo với lão. Mà Nghiêm Thanh, Lưu Thủ Hữu lại được chưởng ấn thái giám Ty Lễ Giám Trương Kinh chống lưng, sau khi Trương Cư Chính qua đời Giang Lăng đảng bị lật đổ, hai bên có vẻ như đồng sàng dị mộng.

Bọn họ có thể ngồi vào cùng nhau, vậy phải quy công cho Cố Hiến Thành.

Bất kể tuổi tác hay thân phận địa vị, Cố Hiến Thành chỉ có thể ngồi ghế chót trước mặt các vị đại lão tiền bối, nhưng thể chế triều đình chú trọng liên kết, nhờ đứng ra giơ cao ngọn cờ hô hào lật đổ Giang Lăng đảng, Cố Hiến Thành cũng có được ích lợi. Được Trương Tứ Duy điều đến trông coi Lại bộ Văn Tuyền Thanh Lại ty chuyên đánh giá thành tích bá quan, trong tay cầm trọng quyền kinh sát ngoại sát, lại thêm Lưu Đình Lan, Mạnh Hóa Lý, Ngụy Doãn Trung... là nòng cốt thanh lưu gia tăng thanh thế, trong lúc nhất thời danh tiếng vô lượng ở đất kinh kỳ.

Danh tiếng Cố Hiến Thành trong thanh lưu lớn như vậy, lại lôi kéo thi hội văn hội, bọn Vương Dụng Cấp, Dư Mậu Học năm xưa bị cách chức. Trương Tứ Duy từng làm việc cho Trương Cư Chính, qua mấy năm không khỏi có hơi xa lạ, Nghiêm Thanh, Lưu Thủ Hữu, Khâu Tranh cũng không hoàn toàn một lòng với Trương Tứ Duy. Khách khứa tụ tập trong khách sảnh này có quá nửa là nhờ Cố Hiến Thành bôn tẩu lung lạc cho Trương Tứ Duy.

Dĩ nhiên, nguyên nhân trọng yếu hơn là bọn họ có cùng chung một địch nhân: Tần Lâm.

Tần chủ hàn huyền mấy câu trên trời dưới đất, dần dần đi vào chính sự, Trương Tứ Duy thở ra một hơi thật dài:

- Lưu Đô Đốc Lưu Đô Đốc, nếu không phải người công trung với nước, phái người hết sức thu thập tội chứng của họ Tần, Trương mỗ thật không dám tin tưởng tên này là phản tặc bán nước như vậy!

Trương Tứ Duy dứt lời, trong lòng cười lạnh không ngừng, ngày hôm qua mới vừa nhận được thư nhà do phụ thân Trương Doãn Linh từ Bồ Châu gửi tới, nói Tần Lâm cấu kết Bạch Liên giáo chủ và võ sĩ Mông Cổ tới lừa gạt nhà mình, suýt chút nữa đã gây ra chuyện lớn tày trời. Hừ, tên Tần Lâm này đầy hấn đi xa như vậy cũng không chịu an phận, giang sơn Bồ Châu được xây dựng vững như tường đồng vách sắt cũng bị hấn khoét thủng một lỗ, thôi được, lần này lão phu sẽ diệt hấn!

Vị Thủ Phụ Đại Học Sĩ này cũng không ý thức được, đáy lòng mình đã sinh ra mấy phần sợ hãi Tần Lâm tường đồng vách sắt, Bồ Châu có thể vây khốn hấn hay không, cũng không còn tự tin như trước nữa.

Vốn Lưu Thủ Hữu có cừ oán với Tần Lâm, lúc này lập tức đổ dầu vào lửa, y tỏ vẻ vô cùng đau đớn, trầm giọng nói:

- Họ Tần là nguyên hung gây họa, hung hiểm ác độc không phải người thường có thể sánh bằng. May mắn thánh thiên tử anh minh quả quyết, cách chức hấn đầy ra kinh, Lưu mỗ nhân cơ hội dùng mọi cách bố trí, nhất nhất tra rõ tội trạng của hấn.

Dứt lời Lưu Thủ Hữu dừng một chút, lại giọng ột xấp tội chứng thu thập được, háng giọng đọc:

- Tên giặc này bên ngoài câu thông Doanh Châu Tuyên Úy Sứ Kim thị, Thổ Mặc Đặc bộ Trung Thuận phu nhân Tam Nương Tử, giáo chủ yêu nữ Bạch Liên Ma giáo, bên trong cấu kết quyền yêm Trương Thành, lấy Đề Đốc Thị Bạt thái giám Hoàng Tri Hiếu, Đông Xưởng Lý Hình Bá Hộ Hoắc Trọng Lâu làm tâm phúc, cầm y chỉ huy Hồng Dương Thiện, Mã Bản, Bá Hộ Điều Thế Quý, Hoa Đắc Quan làm tay sai, lại có Từ Văn Trường Từ Vị ra mưu đồ sách, âm thầm câu thông với dư nghiệt Giang Lăng đảng... Phạm vào hơn hai

mười tội lớn như tự tiện nuôi dưỡng tâm phúc, mưu quốc bất trung, câu thông giặc ngoài, kết giao nội hoạn dòm ngó trong cung, lén tạo quân khí...

Nếu có Tần Lâm ở chỗ này, nghe xong nhất định sẽ tóm cổ Lưu Thủ Hữu phun nước bọt vào mặt y: Kim Anh Cơ là ta tự thông, Bạch Sương Hoa, ặc, cũng coi như phải đi, nhưng người lại trút cả Tam Nương Tử lên đầu ta, Từ Văn Trường Từ lão đầu nhất định sẽ tìm ta liều mạng!

Không thể không nói, Lưu Thủ Hữu nhờ là con cháu danh thần được chưởng quản Cẩm Y Vệ, cũng có đôi chút bản lãnh. Y phái đám tay sai Trương Chiêu, Bằng Thanh, Phùng Hân tỏa ra bốn phía dò xét, cơ hồ tra xét hết sức rõ ràng hành động của Tần Lâm. Bất quá vì phải tranh quyền đoạt lợi với Lạc Tư Cung cho nên tạm thời ần ần không phát. Hiện tại biết Trương Tứ Duy muốn ra tay đối phó Tần Lâm, y vội vàng nhảy ra đổ dầu vào lửa.

Nghe những lời tố cáo này, người khác không nói, Dư Mậu Học, Triệu Ứng Nguyên hoảng sợ biến sắc, rồi rít nói:

- Thánh triều quang minh chính đại, chúng ta chỉ rời khỏi kinh vài năm không ngờ rằng xuất hiện loại nghịch tặc như thế, phạm vào tội ác hết sức kinh người. Chỉ cách chức lưu đầy làm sao có thể có tác dụng răn chúng, phải tấu lên ngự tiền xử hẩn theo đúng tội mới được!

Vương Dụng Cấp là người Phúc Kiến Tấn Giang, giao hảo với Hải Thụy, lại lăm mồm hỏi một câu:

- Vì sao Hải Thụy lại muốn bảo cử phục chức cho Tần Lâm?

Lưu Thủ Hữu ngăn người, Cố Hiến Thành vội vàng lên tiếng cứu viện:

- Quân tử cũng có thể bị lừa gạt, Hải lão tiên sinh là quân tử, đã sống lâu ở Quỳnh Châu, rời kinh vạn dặm xa xôi, làm sao biết được tội lỗi của Tần tặc, chắc chắn là đã bị hẩn che mắt.

- Tặc tử này thật là ghê tởm!

Vương Dụng Cấp dùng dùng nổi giận, nắm quyền nện mạnh lên bàn, không ngờ rằng một đời thanh danh Hải Thụy bị một tên ứng khuyến cấm y làm cho ô uế, quả thật khiến cho người ta phải tặc lưỡi than dài.

Cố Hiến Thành đứng lên, sau khi vái chào tới đất nghiêm nghị nói:

- Chư công chư công, xin hãy nghe một lời: Năm đó gian tà Giang Lăng đảng tràn ngập triều cương, đầu độc thánh quân bẻ gãy ngôn lộ, vì vậy gian nịnh như Tần tặc mới may mắn thăng quan như vậy. Hôm nay Phụng Bân tướng công chấp chính, Nghiêm lão Thượng Thư liệt vị thiên quan (cách gọi khác của Lại bộ Thượng Thư), chư quân tử Vương, Dư, Triệu, Khâu cũng đã được khôi phục trọng dụng, có thể nói là hết thấy một lòng. Mọi người phải cùng nhau chung sức trừ đi sâu mọt gian đảng Tần tặc kia!

- Hay!

Mọi người nhất tề vỗ tay, đều nói vì nước trừ gian nghĩa bất dung từ.

Thấy đã đến lúc, Cố Hiến Thành bèn lấy tấu chương đạn hạc đã viết sẵn ra, mời mọi người cùng xem xét góp ý.

- Ủa, vì sao không nhắc tới tội Tần tặc tự thông Thổ Mặc Đặc bộ Tam Nương Tử?

Vương Dụng Cấp có hơi kỳ quái hỏi.

Lưu Thủ Hữu cũng nhướng mày:

- Tần tặc giao kết quyền yem Trương Thành, dường như chuyện này cũng....

Vương Dụng Cấp là vô ý đặt câu hỏi, Lưu Thủ Hữu lại là cố ý. Trương Kinh và Trương Thành đấu đá nhau trong nội đình không đội trời chung, y là bè đảng của Trương Kinh, dĩ nhiên hy vọng thừa dịp lật đổ Tần Lâm cũng giáng cho Trương Thành một đòn chí mạng.

Trương Tứ Duy ngồi trên chủ vị mặt không đổi sắc, trong lòng cười lạnh một tiếng, thầm nói Vương Dụng Cấp cố hủ buồn cười, Lưu Thủ Hữu mới là gian trá giảo hoạt.

Cố Hiến Thành đã sớm ngờ tới sẽ có chuyện này, cười nói:

- Nếu viết trong tấu chương đạh hặc liên quan quá rộng, e rằng triều đình ném chuột sợ vỡ đồ, không bằng xoáy vào một điểm. Chỉ cần tiêu diệt được Tần tặc, làm thương tổn tận gốc rễ của gian đảng, tương lai sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Ngoài mặt nói có vẻ dễ dàng, thật ra thì trong lòng Cố Hiến Thành cũng âm thầm kêu khổ, Tần Lâm ôi Tần Lâm, thật ra ta cũng biết không dễ gì lật đổ người... Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ Ty, Thổ Mặc Đặc bộ, hai đại cường viện một Nam một Bắc đều phục vụ cho hăh, nếu như trong tấu chương đạh hặc viết đúng sự thật, e rằng triều đình ném chuột sợ vỡ đồ, sẽ không dám làm gì người.

Nếu như vạch trần chuyện Kim Anh Cơ và Tam Nương Tử đều nghe theo Tần Lâm, không ai dám làm gì hăh, ai muốn động tới hăh trước hết phải cân nhắc một chút. Đương nhiên Tần Lâm sẽ không làm như vậy, bằng không trở mặt hoàn toàn, hăh sẽ không thể nào được khôi phục chức quan, cầm đại quyền trong triều được nữa.

Vương Dụng Cấp bất bình vì nghĩa, là kẻ đầu tiên phê vào trong tấu chương đạh hặc:

- Cố tiên sinh trừ gian vì nước, Vương mỗ nguyện theo tấu chương đạh hặc gian nịnh này!

- Có Phụng Bân tướng công đứng ra chủ trì, sĩ lâm quân tử một lòng nghe theo, lo gì gian nịnh không ngã, triều cương không chấn!

Nghiêm Thanh, Triệu Ứng Nguyên, Dư Mậu Học, Khâu Tranh rồi rít phê theo.

Nhìn bản tấu chương đầy nét chữ còn tươi màu mực, Cố Hiến Thành đắc chí vô cùng. Lần này thật tốt, tru lục gian tặc Tần Lâm, bắt hết gian đảng của hăh đảng nhất nhất hồi tội. Lật đổ được một con sâu một quốc gia khổng lồ như vậy, nhất định thanh danh Cố mỗ sẽ trở nên vang dăy, trở thành tấm gương sáng nhất thời của thanh lưu.

Trương Tứ Duy nhận lấy tấu chương đạh hặc xem qua một chút liền vuốt râu mà cười, mỗi một cái tên trong này đều có một đoàn môn sinh cố lại ở phía dưới phất cờ hô hào. Cơn cuồng phong sắp tới sẽ cuồng mãnh tới mức nào, Tần Lâm ôi Tần Lâm, người dám đối nghịch với Trương mỗ, động tới quê nhà Bồ Châu của ta, hãy chờ xem thủ đoạn của lão phu!

Tấu chương dâng lên, Trương Tứ Duy cầm giữ phiếu nghị nội các phê chuẩn đình nghị, chúng quân tử ra sức công kích giữa triều đình, muốn lật đổ Tần Lâm có gì là khó?!

Nhưng vào lúc này, ở cửa Trương phủ có mấy kỵ sĩ từ ngoài đường chạy như bay đến, kỵ sĩ mệt mỏi kiệt sức, gần như rơi xuống ngựa trước đại môn.

Chỉ chốc lát sau, lão quản gia vẻ mặt hốt hoảng bỏ qua lệnh chủ nhân không cho quấy rầy lúc nghị sự, sải bước chạy vào trong khách sảnh, ghé tai Trương Tứ Duy đang lộ vẻ không hài lòng nói nhỏ mấy câu.

Buông rơi tấu chương đạh hặc Tần Lâm trên mặt đất, thần sắc Trương Tứ Duy đại biến: cha già qua đời ở Bồ Châu, dựa theo thể chế, lão phải lập tức đình ưu hồi hương.

Cố gắng trấn định, Trương Tứ Duy lấy cớ trong nhà có chuyện đưa tiễn chư vị khách quý, chỉ giữ lại một mình Cố Hiến Thành.

Hồi lâu sau, Cố Hiến Thành hiểu xảy ra chuyện gì, nghị nghị chốc lát, hạ thấp giọng nói:

- Khâm bẩm Phụng Bân tướng công, chuyện này quá lớn, hãy cấp tốc mời Thân Các Lão tới thương nghị!

Trên chiếc Thái Sư ý bằng gỗ hoa lê lên nước bóng loáng, Trương Tứ Duy đã thay tang phục vải thô trắng chờ đợi Thân Thời Hành.

Dù sao cũng là Thủ Phụ Đại Học Sĩ, nếu gào khóc lớn giống như dân chúng người ta không khỏi quá mất thân phận, khé miệng lão khê mếu, mặt mày buồn rười rượi, ánh mắt lo buồn, bày ra dáng vẻ vô cùng hợp tình hợp lý. Vừa có vẻ thương tiếc tình thâm của một hiếu tử với phụ thân vừa mất, lại lộ ra lòng lo cho nước cho dân của đương triều Thủ Phụ.

Chỉ tiếc đột ngột gặp phải đả kích nặng nề như sét đánh ngang mày, cho dù là Trương Tứ Duy lòng dạ thâm sâu cũng khó lòng không chế được tâm trạng của mình.

888. Chương 888: Ai Mưu Tính Nấy

Từ ống tay áo khẽ run run của vị Thủ Phụ này là có thể đoán được hai bàn tay giấu trong đó run rẩy kịch liệt tới mức nào, phải nhờ ngậm chặt môi mới có thể ngừng run, càng làm lộ ra nỗi sợ trong lòng.

Bây giờ Trương Tứ Duy hận Tần Lâm thấu xương, ở quê nhà chỉ che giấu bên ngoài là lão gia bệnh chết, nhưng tin mà lão nhận được là thật không phải là giả. Hung thủ giết chết Trương Doãn Linh e rằng chính là vị giáo chủ Ma giáo bên cạnh Tần Lâm, thù giết cha không đội trời chung.

Bất quá rất nhanh trong lòng Trương Tứ Duy liền bị chuyện cấp bách hơn thôi thúc, ý niệm báo thù đã bị đẩy xuống hàng thứ hai.

Đinh ưu!

Đại Minh lấy Nho học trị thiên hạ, cái gọi là trung hiếu nhân nghĩa tức trung với nước hiếu với nhà. Phàm quan viên gặp tang phụ mẫu tất phải đình ưu nghỉ việc hồi hương thủ tang, kỳ hạn ba năm thực tế thi hành hai mươi bảy tháng, sau khi hết kỳ hạn sẽ phục chức trở lại, thường là giữ nguyên quan chức phẩm cấp không thay đổi.

Nhưng có câu mỗi củ cà rốt một cái hố, lúc một người đình ưu trở về quê sẽ có quan mới nhậm chức, chẳng lẽ ba năm sau trở lại dùng cước đá văng quan kể nhiệm đi, cho ngồi trở lại vị trí cũ sao, không có đạo lý này!

Tri Huyện Tiêu Sơn Chiết Giang phủ Hàng Châu là chính thất phẩm, Tri Huyện Nguyên Mưu Vân Nam Vũ Định phủ cũng là chính thất phẩm, một ở đất Giang Nam phồn hoa màu mỡ, một ở biên thùy vắng vẻ xa xôi, cùng làm Huyện Lệnh. Thế nhưng hai bên chênh lệch cách xa nhau như trời với vực, nếu có một người lúc đầu làm Tri Huyện Tiêu Sơn, trong quá trình nhậm chức gặp phải đình ưu, ba năm sau trở lại bổ nhiệm y làm Tri Huyện Nguyên Mưu, sợ rằng người này sẽ sinh lòng bất mãn tới mức treo cổ tự tử.

Trương Tứ Duy cũng là như thế, trải qua hoạn hải chìm nổi lại phản bội Giang Lăng đảng, mới bò đến vị trí đứng đầu văn thần Thủ Phụ Đại Học Sĩ này, làm sao có thể chịu dễ dàng buông bỏ!? Huống chi lão mới vừa làm Thủ Phụ một năm mà thôi, phần lớn thời gian tranh thủ lòng sủng ái của Vạn Lịch, còn lại dùng để thanh trừng dư nghiệt Giang Lăng đảng Thích Kế Quang, Phan Quý Tuần, chưa kịp bồi dưỡng ra ban bộ tâm phúc của mình. Lần này về quê đình ưu ba năm, làm sao biết được triều cục sẽ phát triển tới mức nào?!

Ba năm sau rốt cục là oanh oanh liệt liệt trở lại chưởng quân triều cương, hay là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, sóng trước chết ngổm trên bờ cát, Phượng Bân tướng công ngày xưa không thể làm gì khác hơn là ủ rũ trở lại kinh sư, vậy thì không ai biết.

Tin báo tang truyền tới, quan viên cũng chỉ có ba con đường có thể đi là: đình ưu, nặc tang, đoạt tình.

Cái gọi là nặc tang (giấu), tỷ như một vị nhân huynh Sơn Đông làm tiểu quan lục thất phẩm ở Quảng Tây, hai nơi cách nhau vạn dặm tin tức không thông, chỉ cần bịt miệng người tới báo tang, che giấu tang sự, ai mà biết được phụ mẫu y qua đời ở quê nhà. Lúc ấy có thể yên ổn tiếp tục làm hết nhiệm kỳ, đương nhiên vạn nhất bị lộ tẩy, thân bại danh liệt là không tránh khỏi.

Trương Tứ Duy làm tới Thủ Phụ Đại Học Sĩ, thanh danh hiển hách, ai ai cũng biết phụ thân lão là Trương Doãn Linh quê quán Bồ Châu, con đường nặc tang này là không thể đi được.

Đoạt tình, đó chính là con đường cực kỳ trọng đại để có thể tiếp tục gánh vác chức trách, được bộ hạ tuyên chiếu an ủi giữ lại. Năm xưa Trương Cư Chính thân là cố mệnh đại thần, dùng quyền mưu thủ đoạn đến

mức tận cùng, gặp phải tang phụ thân cũng cứng rắn đi con đường này ở lại triều đình trị nước, chọc cho thiên hạ sôi trào, sĩ lâm thanh lưu hợp nhau tấn công.

Chẳng lẽ chỉ còn lại đường đình ưu buông bỏ quyền vị dưới một người trên vạn người này, ngoan ngoãn hồi hương sao!?

Nghĩ tới đây Trương Tứ Duy phiền muộn một trận, chỉ cảm thấy lòng rối như tơ vò.

Cố Hiến Thành làm sao không phải là như vậy, bắt quá đầu sao kẻ đình ưu không phải là y, cho nên trấn định hơn Trương Tứ Duy một ít. Trong lúc y tính toán trừ mưu thay Thủ Phụ Đại nhân, còn có dư lực nhìn tấu chương đạn hặc của mình bị bỏ rơi xuống đất, suy nghĩ vẫn vơ.

Ba mươi năm trước thủy chung thuận buồm xuôi gió, vượt qua thi Hội thi Hương quá quan trọng tướng, danh liệt đệ nhất Giang Nam tài tử, nhắc tới Kim Lăng Tứ công tử ai mà không hâm mộ kính ngưỡng.

Nhưng kể từ khi đụng phải Tần Lâm, cường địch do số phận sắp đặt, tình huống liên thay đổi hoàn toàn: theo Lưu Kham Chi phạm tội bị giết, Cố Hiến Thành Cố Đại Giải Nguyên cơ hồ trở thành trò cười. Y chạy đến kinh sư, không còn hy vọng đoạt ngôi đầu thi Đình, sau đó thành lập Tam Nguyên Hội, lại bị Tần Lâm thọc gậy bánh xe. Sau đó y đạt thành tích đệ nhị Nhị Giáp, cũng tức là đệ ngũ tổng sắp, nhưng vẫn không thể vào được Hàn Lâm viện, theo như thể chế Đại Minh không còn cơ hội nhập các bái tướng nữa...

Trương Tứ Duy vất vả lắm mới có cơ hội lật đổ Giang Lăng đảng, leo lên chức Thủ Phụ. Hiện tại mắt thấy dâng lên một quyển tấu chương đạn hặc sẽ khiến cho Tần Lâm ngã ngựa, đột nhiên phụ thân lại chết đi, khiến cho lão phải đối mặt cục diện đình ưu. Cái chết của Trương Doãn Linh, Tần Lâm tuyệt đối không thoát khỏi liên quan.

Không hiểu vì sao dính vào họ Tần này, mọi chuyện lại trở nên bất lợi như vậy?! Cố Hiến Thành chỉ cảm thấy trong miệng đắng nghét, nhìn bản tấu chương đạn hặc dưới đất thảm nhũ trong lòng chẳng lẽ là Cố mỗ làm sai, ngay cả ông trời già cũng đối nghịch, cho nên mới có trắc trở như vậy.

Tiếng gió tiếng mưa rơi tiếng đọc sách, nhiều tiếng lọt vào tai. Chuyện nhà quốc sự chuyện thiên hạ, đủ mọi chuyện lo âu, Cố Hiến Thành cũng có chút hoài bão gánh vác chuyện thiên hạ, cũng không phải là loại tiểu nhân thế tục chỉ thuần túy biết có danh lợi. Lúc này gặp phải trắc trở, y không khỏi tự hỏi lòng mình: Tần Lâm Đông chiêu an Doanh Châu, Bắc định Thổ Mặc Xuyên, mấy phen phá án bình loạn, cũng có công cứu khốn phò nguy. Hiện tại mình dùng thủ đoạn như vậy đối phó hắn, có phải là...

Không! Có một thanh âm gào thét trong lòng Cố Hiến Thành: Tần Lâm chỉ là kẻ may mắn mà được thăng quan, há có thể liệt ngang hàng với sĩ lâm quân tử cùng triều?! Một kẻ vũ phu, nịnh thần may mắn thăng tiến, không biết lễ nghĩa liêm sỉ, hiện tại hắn lập được công trạng càng lớn, tương lai nguy hại quốc triều cũng càng nhiều.

Huống chi hắn vẫn âm thầm câu thông với dư nghiệt Giang Lăng đảng, tương lai vạn nhất bị hắn trở mình, các vị chính nhân quân tử triều đình hiện tại làm sao chịu được?! Cố mỗ đối phó hắn không phải là vì ân oán cá nhân mà là vì quốc triều, là vì giang sơn xã tắc Đại Minh!

Thiên hạ này phải do đám sĩ lâm quân tử chúng ta trị nước, không thể nào tới phiên một kẻ vũ phu may mắn thăng tiến như Tần Lâm được!

Cố Hiến Thành hung tợn nghiêng răng, quai hàm nổi vồng lên, dứt khoát củng cố lòng tin của mình.

Rốt cục tiếng bước chân vội vã vang lên bên ngoài, Thủ Phụ Thân Thời Hành được quản gia dẫn thẳng vào khách sảnh, Trương Tứ Duy và Cố Hiến Thành đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Mới vừa rồi chờ đợi không tới nửa canh giờ, thế nhưng lại là một khoảng thời gian rất dài đối với hai người.

Hiện tại là cuối mùa hè đầu mùa Thu, tiết trời kinh sư đã hơi lạnh, nhưng Thân Thời Hành cúi đầu đi theo sau lưng quản gia vẫn toát mồ hôi trán, ngẩng đầu nhìn thấy Trương Tứ Duy thân mặc triều phục nhất thời giật mình kinh hãi:

- Phụng Bân tướng công cho đòi... Ôi chao, Phụng Bân huynh đây là?

Trương Tứ Duy mặt mũi bị thương lay xuống:

- Tệ hươg vừa truyền tới tin dữ, gia nghiêm đã cỡi hạc về Tây!

Thân Thời Hành cả kinh thất sắc, cũng dập đầu lạy xuống bình bịch, sau đó đỡ Trương Tứ Dục dậy, tỏ vẻ lúng túng không biết phải làm sao, chỉ xoa xoa tay liên hồi:

- Ôi, biết phải làm sao đây... năm xưa lão phu và lệnh tôn từng có duyên gặp mặt một lần, nhận được ích lợi không ít... Phụng Bần ôi Phụng Bần, gia phong lệnh tôn khắp cả thiên hạ đều biết, ngày nay hưởng thọ đã cao được thọ chung chính tằm, mong rằng huynh lấy quốc sự làm trọng, bớt đau thương thuận theo biến cố.

Lần này Thân Thời Hành diễn vai lão hảo nhân quả thật hết sức xuất thần, Trương Tứ Dục và Cố Hiến Thành trao đổi ánh mắt với nhau: Thân Nhữ Mặc chỉ là hạng người lục lục thường tài, trong mấy chục năm qua chỉ biết rập khuôn cổ hủ, người như thế không đáng để lo!

May là sau khi Thân Thời Hành lải nhải hồi lâu, cuối cùng mang ra bốn chữ quốc sự làm trọng, Trương Tứ Dục cũng tiện tiếp lời, cất giọng bi thương nói:

- Ngu huynh bất thành linh nghe tang phụ thân, lúc này đã rối loạn trong lòng, nói không chừng sẽ thu xếp dâng biểu đình ưu hồi hương thủ tang, sẽ phải giao lại toàn bộ quốc sự đại cục cho Nhữ Mặc hiền đệ. Mong rằng tương lai hiền đệ sẽ có một phen phần chấn, tẩy sạch triều chính mới, chỉnh đốn triều cương, sáng lập ra một phen khí tượng mới cho thánh triều. Lúc ấy ngu huynh ở Bồ Châu vô cùng ngưỡng vọng, lúc ấy có thể dùng câu ‘thuyền chìm cạnh bờ ngàn buồm qua, ưu tư trước đầu cỏ Xuân tươi’ để tự an ủi.

Thân Thời Hành nghe vậy đầu tiên là cả kinh, tiếp theo sắc mặt lộ vẻ vui mừng, kế tiếp lại chuyển mừng thành lo, đỏ mặt nói:

- Tài năng của đệ kém cỏi, chỉ có thể rập theo khuôn cũ, làm sao có thể sáng lập ra một phen khí tượng mới được?! Nếu trong triều không có Phụng Bần huynh chủ trì, thật sự không biết nên làm thế nào cho phải! Phụng Bần ôi Phụng Bần, trong triều không thể thiếu huynh một khắc nào cả, Thời Hành sẽ liên lạc đồng đạo, dâng biểu xin bệ hạ giáng chỉ đoạt tình.

Thủ Phụ rời chức, hy vọng tiếp nhận chức Thứ Phụ rất lớn, Thân Các Lão hành động như vậy ra vẻ lão vừa hy vọng có cơ hội tiếp nhận Thủ Phụ, vừa sợ hãi bất an, còn lo lắng đặc tội Trương Tứ Dục, không ngừng nói lời khiêm tốn.

Trương Tứ Dục và Cố Hiến Thành càng kiên quyết đưa ra phán đoán, cho rằng Thân Thời Hành là hạng người không có mưu mẹo, nhát gan, thấy lợi nhỏ đã vội mừng, mưu đại sự lo thân.

Cũng không phải là chỉ có biểu hiện của Thân Thời Hành hiện tại khiến cho bọn họ có ý nghĩ này, mà trong rất nhiều năm qua, lão đã để lại ấn tượng cho các đồng liêu rằng mình là lão hảo nhân do dự thiếu quyết đoán, có thể thi hành quyết sách trung thực, làm trợ thủ là rất tốt, lại không có bản lãnh gì lớn, càng không có dã tâm uy hiếp được người khác.

Thân Thời Hành dứt lời bèn làm bộ muốn đi, đi ra ngoài viết biểu đoạt tình giúp cho Trương Tứ Dục.

Trương Tứ Dục vội vàng kéo lấy lão từ phía sau, cười khổ nói:

- Năm xưa Trương Giang Lăng đoạt tình, hải nội bàn tán xôn xao, ngu huynh há có thể giẫm lên vết xe đổ trước?! Nhữ Mặc ôi Nhữ Mặc, không cần nói nữa, vài ngày sau đệ sẽ phải gánh vác trách nhiệm nặng nề.

Đây cũng là lời nói thật, Trương Tứ Dục là cái thá gì, làm sao có thể so với cổ mệnh đại thần, Vạn Lịch đế sư Trương Cư Chính từng được tiên đế Long Khánh gia lúc lâm chung giao phó trách nhiệm. Trương Cư Chính đoạt tình còn phải rước lấy rất nhiều chỉ trích, nếu lão dám làm chuyện này e rằng sẽ đi tới chỗ thân bại danh liệt, vẫn nên đi theo con đường đình ưu là hơn.

Thân Thời Hành cực kỳ sợ hãi bất an, không ngừng tỏ vẻ khiêm tốn cảm tạ, nói mình chỉ là hạng người tầm thường, thật sự không dám gánh vác trách nhiệm nặng nề Thủ Phụ, đáng vẻ vừa mừng vừa sợ quả thật khiến cho người ta nhìn thấy phải buồn cười.

Chúng ta đang cần loại người tầm thường như lão đây... Trương Tứ Dục cười thầm trong bụng không ngừng, thừa dịp đẩy Cố Hiến Thành ra:

- Nhữ Mặc không cần phải lo lắng, Cố Thúc Thời Cố thể huynh là rồng trong loài người, ra mưu đồ sách cực kỳ đặc lực. Có y giúp đỡ trong triều, lại có chư quân tử Vương Dụng Cấp, Triệu Ứng Nguyên, Dư Mậu Học vân vân, có chuyện gì mà Nhữ Mặc không thể làm được?!

Trong lời này còn có ẩn ý, ý Trương Tứ Duy là muốn mọi việc Thân Thời Hành thương lượng với Cố Hiến Thành mà làm. Lại thêm bè đảng bọn Vương, Triệu, Dư... lúc ấy lão về Bồ Châu để tang cũng có thể thủy chung giữ vững lực ảnh hưởng đối với triều chính.

- Có Cố thể huynh tương trợ, thật là trời giúp ta rồi!

Thân Thời Hành lấy tay vỗ trán sau đó nắm lấy tay Cố Hiến Thành, nhiệt tình không bút nào tả xiết.

Cố Hiến Thành cảm tạ liên tiếp, trong lòng âm thầm đặc ý, xem ra quyền tấu chương đạn hặc Tần Lâm kia vẫn có thể phát huy tác dụng, Thân Thời Hành dễ ứng phó hơn Trương Tứ Duy nhiều lắm. Mình chỉ cần gỡ chút thủ đoạn làm mưa làm gió, chỉ cần vài năm nữa ắt sẽ dần dần quét khỏi, danh chấn kinh sư.

Y không biết trong lòng Thân Thời Hành cũng đang cười lạnh không ngừng: Từ Văn Trường nói không sai, cho dù là Trương Tứ Duy đỉnh ưu về nhà cũng không chịu buông tha cho triều chính. Hừ hừ, muốn lấy Thân mỗ làm con rối ư, chẳng lẽ Thân mỗ lại không làm được Thủ Phụ thật! Ngược lại bên phía Tần Lâm...

Cuối Thu thú mập, chính là thời gian đi săn tuyệt hảo, trong Vương Quan cốc trên sườn Trung Điều sơn phía Đông Bồ Châu thành có một đội kỵ sĩ tiên y nô mã đang giương cung sẵn bắn. Sáu tên võ sĩ Mông Cổ chia ra hai bên tả hữu bao vây, xua dã thú vào giữa, bảy vị Lạt Ma che chở trước sau, huyết Thái Dương ai nấy gồ lên thật cao, tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía, quả thật chính là cao thủ Mật tông nội công tinh xảo.

Giữa toàn đội có hơn mười tên cấm y Đề Kỳ đang tiền hô hậu ủng một người nở một nụ cười xấu xa, chính là Tần Lâm Tần trưởng quan phụng mệnh tới Bồ Châu lập công chuộc tội.

Khí thế phi ưng tấu khuyến như vậy quả thật là hiển hách bức người, ai có thể nghĩ tới nửa tháng trước Tần Lâm còn đen hơn than, các hiền quý thể gia Bồ Châu tránh không kịp, bất kể đi tới chỗ nào cũng bị đóng cửa không tiếp, bây giờ lại tỏ ra oai phong như vậy.

Từ khi Trương Doãn Linh bị ‘bệnh’ đột ngột qua đời, thế cục Bồ Châu liền xảy ra biến hóa vi diệu nào đó, biến hóa này chỉ có thể ngẫm hiểu mà không thể diễn tả bằng lời, nhưng người có lòng để ý sẽ rất dễ dàng nhận ra: đầu tiên là cấm y Tổng Kỳ Quế Hữu Hoa không biết vì sao quỳ gối bên ngoài cửa phủ Tần Lâm, khóc ròng không ngừng nói là muốn phụ kinh thỉnh tội.

889. Chương 889: Chim Ưng Chó Vàng

Kể đó là Tri Châu Bồ Châu Hoàng Chí Liêm tới đưa thiệp bái kiến, sau đó mấy đứa cháu gái phủ Vương Sùng Cổ lấy thân phận khuê các tới bái phỏng Trương Tử Huyền. Cuối cùng Đồng Châu Mã Tự Cường Mã gia, Bồ Châu Dương Bác Dương gia cũng đều tìm cơ phái người tới đây.

Những hào môn thế gia Quan Trung này có truyền thừa trăm năm thậm chí lâu hơn, nhân lực quan sát cục diện tình thế không kém chút nào. Trương Doãn Linh bên ngoài có con trai làm Thủ Phụ Đại Học Sĩ, bên trong là thế lực dây mơ rễ má chằng chịt đã khổ tâm tổ chức từ lâu ở Bồ Châu. Tần Lâm bị tước hết thấy quan chức chỉ dẫn theo chừng mười tên tùy tùng đi theo đến chỗ này, lúc đầu dĩ nhiên không ai coi trọng hẳn. Suy đoán tên này ở trong thế trận Bồ Châu vững như tường đồng vách sắt cũng sẽ trầm luân trong đó, không còn ngày nào có thể ngóc đầu dậy được.

Không ngờ rằng ở Phong Lăng Độ, ở Vương Quan cốc, ở Giáng Châu vệ, ở Đồng Châu bờ Vị Hà, Thiếu Sư phủ chịu nhục hết lần này tới lần khác, Tần Lâm lại càng đánh càng hăng. Đánh cuộc qua sông đã thu phục được lòng dân chúng, Vương Quan cốc làm nhụt khí thế của Thiếu Sư phủ, ở Giáng Châu vệ ép nội tuyến Trương Doãn Linh sợ tội tự vận. Đến Đồng Châu, Uy Đức Pháp Vương vốn là đồng đảng Thiếu Sư phủ, lại bị Tần Lâm thu phục dễ dàng như trở bàn tay. Cuối cùng, ngay cả bản thân Trương Doãn Linh cũng một mạng ô hô không minh bạch!

Đương nhiên trước khi thế cục vẫn chưa chân chính sáng tỏ, những hào môn lão gian cự hoạt này sẽ không hành động quá rõ ràng, bất quá chỉ cho chi phái thân quyền tới thăm dò tình hình một chút. Dù sao Trương gia có con trai làm Thủ Phụ Đại Học Sĩ, Trương Tứ Duy chấp chương triều cương ở kinh sư, tay cầm quân quốc trọng quyền, mặc dù phụ tang theo quy củ phải nghĩ việc đình ưu, nhưng ai mà biết được lão có bạo phát uy lực lôi đình, đảo lộn thế cục hay không?!

Về phần Vương Sùng Cổ, để cho cháu gái tới đây càng không có một chút áp lực nào. Muội muội lão Vương gả cho Trương Doãn Linh kia đã sớm chết rồi, em vợ dù sao cũng chỉ là em vợ, Trương Tứ Duy lại không phải họ Vương. Tần Lâm và Trương Tử Huyền âm thầm thương nghị, đều cho rằng dù là muội muội Vương Sùng Cổ kia vẫn chưa chết, kết quả cũng sẽ không có biến hóa bao nhiêu. Từ Giai vì lật đổ Nghiêm Tung còn có thể bỏ cả cháu ngoại, chẳng lẽ Vương Sùng Cổ tiếc một muội muội?!

Tần Lâm quá mức thuận buồm xuôi gió, nhưng hắn vẫn không vội vàng chạy tới chạy lui lôi kéo, bỏ rơi những kẻ có lòng vội vàng thăm dò sang bên không thèm để ý. Hắn chỉ lo sống cuộc sống ung dung nhàn nhã, ngày ngày nếu không ra khỏi thành đi săn vây cũng leo núi ngắm cảnh. Trương Tử Huyền cùng các vị tiểu thư Vương gia ngâm thơ luận văn, làm ra mấy bài thơ hết sức thanh lệ thoát tục, nghiễm nhiên vẫn là thiên kim tướng phủ năm xưa đầy bụng văn chương.

Tần Lâm phóng ngựa thật nhanh, vó trước con ngựa vấp nhẹ một cái hố nhỏ, khiến cho Tần Lâm ngồi trên lưng ngựa có hơi lắc đảo.

- Tần tướng quân, Tần tướng quân coi chừng!

Ngạch Triều Ni Mã theo thật sát bên trái, thấy vậy thiếu chút nữa phi thân xuống ngựa, đặt mình dưới vó ngựa của Tần Lâm, đáng vẻ trung thành hộ chủ quả thật không bút nào tả xiết.

Không có cách nào khác, mặc dù Tần Lâm phát tin đi Quy Hóa thành, ngăn cản cử động Tam Nương Tử cùng Uy Linh Pháp Vương, nhưng ai có thể bảo đảm chắc chắn!? Hai giáo Hoàng Bạch bên mạnh lên bên yếu đi, tiên hiền truyền thừa Trát Luận Kim Đỉnh tự mấy trăm năm trước cũng liên quan chặt chẽ, hiện tại Ngạch Triều Ni Mã không dám để cho Tần Lâm có chút sơ xuất nào.

- Tần trưởng quan ngăn voi cứu giá đơn kỵ phá trận, trong quân được xưng vô địch Tần Nhất Thương, công phu trên lưng ngựa tự nhiên xuất sắc, đại Lạt Ma quả thật là người nước Kỷ lo trời sập.

Quế Hữu Hoa theo sát bên phải Tần Lâm, nịnh bợ cực điểm, liều mạng vuốt mông ngựa.

Thân là cấm y Tổng Kỳ, Quế Hữu Hoa mơ hồ biết được chuyện Trương Doãn Linh ngộ hại, thiếu chút nữa làm cho y tan gan vỡ mật. Vì tội không giám sát Tần Lâm chặt chẽ, bất kể thế nào, Thủ Phụ Đại Học Sĩ mất cha cũng sẽ không tha cho y, lâm vào bước đường cùng, tên này bèn bỏ hết thể diện tới đầu phục vào cửa Tần Lâm.

Tần Lâm không để ý tới Quế Hữu Hoa, xem y như không có, các huynh đệ cấm y cũng không thèm nhìn tới tên này. Bất quá da mặt y cực dày, cả ngày theo sát bọn Tần Lâm như con chó ghê, đánh không hoàn thủ mắng không nói lại, còn vĩnh viễn tươi cười.

Triết Biệt cầm đầu sáu tên võ sĩ Mông Cổ phân ra tả hữu, vòng một vòng lớn gom dã thú lại, từ xa đã khản cổ kêu lên:

- Tới rồi, chủ nhân cẩn thận bắn tên!

Tần Lâm nhìn chăm chú vào một con báo đốm to màu sắc sặc sỡ, hai mắt mở ra tinh quang bắn loạn xạ, hai đuôi kẹp vào hông ngựa, hai tay khai cung như ôm trẻ nít. Bảo Điều cung lấp Kim Phi tiên, gương cung tròn vành vạnh như vầng trăng bắn tên bay ra như sao xẹt, một vệt hàn quang bắn thẳng tới.

- Trúng!

Chúng tùy tùng cùng gào thét kêu lên.

- Tần trưởng quan thần xạ! Tần trưởng quan... Ặc...

Những lời nịnh bợ của Quế Hữu Hoa thành linh nghẹn lại trong cổ họng.

Chỉ thấy Kim Phi tiến kia bay cách con báo xa chừng năm thước, báo đốm bị dọa sợ hết hồn, hung hăng nhìn thẳng về phía trước, không bỏ chạy mà giương nanh múa vuốt muốn xông tới.

Pằng, ngực con báo xuất hiện một lỗ máu, bốn chân giơ lên trời ngã lăn ra, giãy giụa mấy cái liền bất động.

Phù... Tần Lâm thổi thổi khói xanh trên họng súng, dùng súng vẫn lợi hại hơn, Tần Nhất Thương là Tần Nhất Thương, cần gì dùng cung tên?!

Chúng huynh đệ cất tiếng hoan hô như sấm động, Quế Hữu Hoa lập tức liều mạng nịnh hót, Ngạch Triều Ni Mã lời nói vụng về cũng không nói thêm lời nào, nhảy xuống ngựa đi tới vác con báo lên vai. Đường đường thủ tọa đệ tử đời thứ hai Trát Luận Kim Đỉnh tự lại làm phu khuân vác cho Tần Lâm.

Tần Lâm bật cười ha hả:

- Lão phu giờ thói trẻ nông cuồng, bên trái dắt chó vàng, bên phải là chim ưng, thì ra chính là như vậy.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực ngẩn ra, tiếp theo lên tiếng cười như điên, nơi này nào có chó vàng chim ưng gì, chỉ có Quế Hữu Hoa và Ngạch Triều Ni Mã!

Ngạch Triều Ni Mã không hiểu thơ từ người Hán, chẳng qua chỉ toét miệng cười khúc khích, Quế Hữu Hoa bị Tần Lâm mắng khắt nghiệt như vậy nhưng cũng không thể làm gì, ai bảo y làm thành cho hổ, làm tay sai cho Trương Doãn Linh. Nể tình y kịp thời quay đầu, tội chết có thể tha được, tội sống khó tha.

Tần Lâm đã có thu hoạch, chúng huynh đệ không còn khách sáo, rồi rút rút súng tác xạ, bắn trúng không ít con mồi, số còn dư lại đều bị bọn Triết Biệt dùng liên châu tiễn bắn, cuối cùng khiêng hết thảy mồi quay về Bồ Châu.

Trạch viện Tần Lâm ở trên bờ Hoàng Hà phía Tây Bồ Châu thành dần dần đã trở nên tấp nập người đến người đi. Tuy rằng đám chủ sự trưởng bối hào môn Quan Trung chưa tới, nhưng thân tộc bàng chi và đám quần gia tôi tớ của bọn họ đã lui tới nơi này nhiều lần.

- Tần huynh rất có nhã hứng, lần này săn được nhiều quá!

890. Chương 890: Hoàng Quý Phi

Trương Tử Huyền cười khanh khách chờ bên trong viện, nhìn thấy con báo đốm mà Tần Lâm bắn được bèn lệnh cho thị vệ tướng phủ:

- Lột da con báo này, cẩn thận một chút, Tần tướng quân còn có chỗ dùng.

Hiểu phu không ai bằng thê, Tần Lâm cười khan hắc hắc. Lúc trước Từ Tân Di tự tay may một chiếc chiến y da báo cho hắn, lột da con báo này tặng cho Từ Tân Di. Mặc dù nàng săn được báo nhiều không đếm xuể, nhưng báo này do tự tay Tần Lâm bắn, cũng coi là một phen tâm ý.

Trương Tử Huyền cũng không có ý ghen tuông, sắc mặt mịn màng sáng loáng như bạch ngọc hiện lên sắc thái động lòng người, đầu mày cuối mắt lộ nét quyến rũ của thiếu phụ, càng lộ vẻ phong tình vạn chủng. Trong những ngày qua ở Bồ Châu, tinh thần Tần Lâm rất tốt, ban ngày đi ra ngoài săn thú leo núi, buổi tối trở về cố gắng ‘cây cày’.

Thiên kim tướng phủ thủ hiếu một năm, hai người chính là tiểu biệt thắng tân hôn, quần quít lấy nhau triền miên như keo như sơn. Tần huynh hùng uy đại chấn, Tử Huyền muội muội cũng chỉ có thể miễn cưỡng chịu đựng, dưới ân mưa móc tự nhiên dung nhan tươi tắn.

Đang khi nói chuyện, Trương Tử Huyền đưa mắt nhìn sang, hai người đã sớm tâm hữu linh tê nhất điểm thông, Tần Lâm lập tức biết có chuyện, bèn đi theo nàng vào phòng.

- Hai phong thư, một phong là của Từ đại tiểu thư, một phong là của Từ lão đầu tử, huynh xem cái nào trước?

Trương Tử Huyền thản nhiên cười một tiếng, lại trêu ghẹo nói:

- Sơ không bằng thân, hay là xem thư của Đại tiểu thư trước đi.

Tần Lâm nhận lấy thư mở ra xem, Từ Tân Di viết rất thẳng thắn, hình ảnh tùy tiện cầu thả của nàng hiện lên rõ ràng trên giấy: họ Tần kia, rốt cuộc lúc nào mới trở về, thiếp nhớ chàng lắm! Đêm Thu dần lạnh, một mình không ngủ được, nếu như tới Lập Đông chàng vẫn chưa trở lại, đêm đêm thiếp sẽ ôm nha đầu Thanh Đại ngủ, cho chàng phát ghen!

Trương Tử Huyền tựa vào đầu vai Tần Lâm xem thư bật cười lên trước, không cần nói cũng biết phong thư này là giọng điệu của Từ Tân Di, nhưng chắc chắn không thiếu được một phần của Thanh Đại. Hai nữ tử này ngây thơ tới mức đáng yêu...

Tần Lâm mỉm cười không nói, hình ảnh Từ Tân Di trợn to mắt hạnh, Thanh Đại đáng vẻ ngây thơ phảng phất đang ở trước mắt.

Lại mở phong thư thứ hai ra, biểu lộ của Tần Lâm cùng Trương Tử Huyền nhất thời nghiêm túc hơn nhiều, trong thư Từ Văn Trường chỉ viết bốn chữ to như hạt đào: Diện ngộ hành thủ.

Thương nhân mở thương hội được gọi là hành thủ, bốn chữ này thoát nhìn giống như là muốn gấp gờ hành thủ bàn chuyện làm ăn gì đó, nhưng thật ra là tiếng lóng, trong tên của Thủ Phụ Thân Các Lão có chữ Hành.

Trương Tử Huyền ngây người hồi lâu, rốt cục thở dài một tiếng:

- Không nghĩ tới cả đời gia phụ đã nhìn lầm hai người, một người âm hiểm ác độc hèn hạ vô sỉ, một lão hồ ly giả làm lão hảo nhân.

Hết thấy không cần nói cũng hiểu, mặc dù trong thư chỉ có bốn chữ nhưng cũng đã tả rõ thế cục. Nếu Thân Thời Hành chịu gặp Từ Văn Trường, sau đó rốt cục thế nào không nói cũng biết.

- Ta nghĩ Thái Sư cũng không phải là không nhìn rõ hai người kia, ngược lại đã sớm nhìn rất rõ ràng, bắt quá lão tự tin rằng mình có thể đùa bỡn những người này trong lòng bàn tay.

Tần Lâm dừng một chút, cười khổ lắc đầu một cái:

- Có lẽ tính toán sai lầm duy nhất của lão là tuổi thọ của mình.

Nói tới chỗ này, Tần Lâm không khỏi bùi ngùi cảm khái. Bất kể phẩm tính Trương Tứ Duy, Thân Thời Hành như thế nào, bàn về năng lực tuyệt đối là nhân tài một đời. Lúc Trương Cư Chính còn sống có thể tùy ý bắt bớ họ phục vụ mình, khiến cho bọn họ không thể gây nên chút sóng gió nào, bản lĩnh này quả thật hết sức bất phàm, mình phải gọi lão Thái Sơn là sư phụ mới được.

Có thể sai sử hạng người trung thành cảnh cảnh, đứa ngốc cũng có thể làm được, sai sử hạng người có quỷ trong lòng lại là một môn học vấn cao siêu. Tỷ như Uy Đức Pháp Vương trước mắt, cùng với vị Thân Các Lão kinh sư sắp leo lên vị trí Thủ Phụ...

Từ Cẩm thành tường đổ ngói vàng ở kinh sư, bên trong Dưỡng Tâm điện phía Tây Càn Thanh môn, ba vị phụ thần nội các Trương Tứ Duy, Thân Thời Hành, Dư Hữu Đình đang chờ đợi Vạn Lịch Hoàng đế. Ngày hôm qua, tấu chương cáo quan đỉnh ưu của Phụng Bào tướng công đã dâng tới ngự tiền, lão đề cử Thân Thời Hành nhận chức vụ Thủ Phụ thay mình.

Vào triều Minh, từ sau vụ án Hồ Duy Dong vào năm Hồng Vũ không lập chức Tế Tướng nữa. Chu Nguyên Chương tự cho là quân quyền không còn chức Tế Tướng, từ nay có thể độc chưởng triều cương, lại không biết thực tế không như mình nghĩ. Theo chuyện triều chính gia tăng càng ngày càng nhiều, các bậc đế vương càng ngày càng khó có thể giải quyết hết thấy một mình.

Vì vậy từ năm Vĩnh Lạc lập ra nội các phụ tá chính vụ, trải qua hơn trăm năm chìm nổi thăng trầm, năm Vạn Lịch nội các càng ngày càng hùng mạnh, quyền lực Thủ Phụ rất mạnh, thậm chí vượt lên trên Tế tướng tiền triều, đại thân dưới Tế Tướng không có cách nào chống lại.

Trương Tứ Duy Sắp rời đi vị trí Thủ Phụ, trong thần sắc bi thương toát ra vẻ ung dung, có uy nghi phong phạm của nội các nguyên phụ trọng thần. Bởi vì trong mười hai canh giờ qua, lão đã khẩn trương sắp xếp

xong hết thầy, sau khi bàn bạc ổn thỏa với Thân Thời Hành lại triệu kiến rất nhiều đồng đảng, mưu đồ định sách, lựa chọn kế nhiệm, liên lạc bè đảng, tâm phúc nằm vùng... Cho dù rời đi trọng địa kinh kỳ, lão vẫn còn lực ảnh hưởng với triều chính, đợi hai mươi bảy tháng sau Đông Sơn tái khởi.

Thân Thời Hành sắp leo lên vị trí Thủ Phụ, người sáng suốt cũng có thể nhìn ra đáng vẽ bi thương của lão là giả vờ vì Trương Tứ Duy, trong lòng lại vui mừng khiến cho vẻ phần khởi hiện ra trên mặt. Lại còn có hơi thắc thỏm bất an, dường như mình leo lên được chức Thủ Phụ là nhờ Trương Tứ Duy đình ưu, lại lộ ra vẻ có hơi xấu hổ, tóm lại rõ ràng là đáng vẽ của một lão hảo nhân lo được lo mất.

Tam Phụ Dư Hữu Đình thấy rõ cảnh tượng này, đáy lòng chỉ âm thầm thở dài một tiếng.

Khoa Nhâm Tuất năm Gia Tĩnh Bốn Mươi Một, Tam Giáp theo thứ tự là Thân Thời Hành, Vương Tứ Tước, Dư Hữu Đình, ba người cùng bái làm môn hạ Tế Tướng Viên Vĩ, cho nên Dư Hữu Đình hiểu lai lịch Thân Thời Hành rất rõ ràng.

Viên Vĩ nhờ vào viết Thanh Từ cho Gia Tĩnh Hoàng đế mà nhập các, mỗi khi có văn tự đặc thù, hoặc Hoàng đế muốn soạn tấu chương cho các chư hầu, hoặc viết văn chương quan trọng của Hàn Lâm viện, vậy cũng phải gọi ba vị môn sinh này đến phủ y cầm bút thảo. Chỉ cần có chỗ nào không vừa ý, đầu tiên là gần giọng quát tháo, sau đó dùng lời lẽ khắt nghiệt mắng mỏ. Vốn Dư Hữu Đình cùng quận với Viên Vĩ, một lần Viên Vĩ bất ngờ mắng to: vì sao ngươi lấy tên Hữu Đình, đứng ra phải gọi là Dư Bạch Đình (dân đen).

Tính Viên Vĩ vốn cay nghiệt khắc bạc, nhờ môn sinh chấp bút thay mà ngay cả cơm rượu và thức ăn cũng không chuẩn bị, còn khóa cửa không cho phép bọn họ đi ra ngoài.

Đáng thương ba vị Các Thần tương lai từ sớm tới tối đối meo, đến khi viết văn xong về nhà đã đối tới nỗi nổ đom đóm mắt. May là như vậy, Thân Thời Hành, Vương Tứ Tước, Dư Hữu Đình cũng không dám thốt lên nửa câu oán hận, chỉ có thể rầm rập nghe theo.

Hai mươi năm trôi qua như vậy, trong ba vị Các Thần tương lai năm xưa hiện tại đã có hai làm nội các đại thần. Thân Thời Hành năm xưa trong phủ Viên Vĩ đối bụng đến nỗi mặt vàng người gầy lại sắp lên đỉnh Thủ Phụ, vào giờ phút này Dư Hữu Đình cũng chỉ có thể cảm khái vạn phần.

Từ năm Gia Tĩnh trở đi, Hạ Ngôn, Nghiêm Tung, Từ Giai, Cao Cử, Trương Chính, tối thiểu cũng toàn là một đời nhân kiệt. Ngay cả vị Trương Tứ Duy sắp đi cũng là một người ẩn nhẫn khắc bạc, lão mưu thâm toán, thật là làm người ta rét lạnh, ai có thể ngờ được Thân Thời Hành cũng có ngày được ngồi lên vị trí Thủ Phụ.

Dư Hữu Đình không biết, so sánh Thân Thời Hành với chư vị Thủ Phụ danh chấn thiên hạ trước đó, bàn về tài năng quả thật chưa đáng để xách dép cho người ta, nhưng bàn về bản lãnh giả đại qua ải và mặt dày, lại áp đảo chúng tiền bối thật xa: lúc Trương Cư Chính làm Thủ Phụ, lão tận tâm tận lực làm xong chuyện trong phận sự của mình. Lúc Vạn Lịch muốn lật đổ Giang Lăng đảng, lão thân là một phần tử Giang Lăng đảng lại không chống cự chút nào, đợi đến khi Vạn Lịch muốn tịch biên tài sản Giang Lăng Trương gia, lão lại dâng biểu uyển chuyển khuyên giải.

Trong lịch sử nguyên bản, Thân Thời Hành yên ổn làm Thủ Phụ chín năm, thành tích dùng ba chữ diễn tả khái quát chính là không như ý. Năm mươi bảy tuổi trí sĩ, không làm chuyện gì tốt cũng không làm chuyện gì xấu, tám mươi tuổi thọ chung chính tẩm, chiếu tặng Thái Sư, thụy hiệu Văn Định, được tứ ban chôn ở phía Nam Ngô Sơn, cả đời phúc thọ song toàn, có được kết cục tốt, đủ để cho chư vị hiền tài làm Thủ Phụ trước đó phải giận đến giậm chân.

Ba vị nội các phụ thần đứng đầu văn thần ai có tâm tư nấy, ở Dương Tâm điện chờ đợi nửa ngày, Trương Tứ Duy muốn đình ưu, Thân Thời Hành có hy vọng kế nhiệm, hai vị này không mở miệng. Chỉ có Dư Hữu Đình phóng khoáng không câu chấp, bèn kéo một tên Dư Hữu Đình không câu chấp

- Bệ hạ, bệ hạ chỗ ở Trịnh nương nương...

Tiểu thái giám mới vừa dứt lời, tên thái giám bên cạnh lớn tuổi hơn liền hung hăng trợn mắt nhìn y một cái, nhất thời sắc mặt tiểu thái giám này trở nên khó coi, im lặng không dám nói nữa.

Dư Hữu Đình cười khổ, Vương thị sinh hạ Hoàng trưởng tử mới được phong Cung Phi, sau đó một chút Trịnh thị cũng sinh hạ Hoàng tử lại được phong là Hoàng Quý Phi, chẳng lẽ bệ hạ có lòng phế trưởng lập

ầu hay sao!? Chuyện này quá mức vi phạm thể chế quốc gia, bất kể thế nào cũng phải tranh luận với Hoàng thượng một phen...

Không khí trong cung quả thật có vẻ kỳ quái, thái giám cung nữ bước chân vội vã, nói chuyện với nhau thần sắc lén lén lút lút, không khí đè nén vô hình tràn ngập trong Tử Cấm thành.

Nếu như nói Hoàng gia giống như một gốc đại thụ che trời, bọn họ chính là dây leo bò trên đại thụ. Trời sanh theo nhờ kẻ mạnh, ức hiếp người yếu, gặp gió ngã theo chiều, xu viêm phụ thể chính là tính cách của bọn họ.

Nhưng vấn đề hiện tại đặt ở trước mắt bọn họ, rốt cục ai mới là kẻ mạnh đáng để nương theo?!

Triều Đại Minh từ trước đến giờ rất khó biết được lập trường, cố nhiên Trịnh nương nương được sủng ái trong cả lục cung, nhưng Vương Cung Phi sinh ra Hoàng trưởng tử, bởi vì Vương Hoàng hậu không có con. Nhìn dáng vẻ tương lai cũng không có cơ hội, bởi vì Vạn Lịch căn bản không đi tới Khôn Ninh cung chỗ ở của nàng, như vậy Hoàng trưởng tử Chu Thường Lạc nhất định trở thành Thái tử. Mẫu bằng tử quý, tương lai đến ngày Vạn Lịch cưỡi rồng về trời, Chu Thường Lạc thừa kế đại thống, địa vị Vương Cung Phi tự nhiên chính là Lý Thái hậu hôm nay.

Thế nhưng chuyện khiến cho người ta không thể lần được đầu mối chính là, Vương thị sinh hạ Hoàng trưởng tử chỉ được phong Cung Phi, Trịnh thị sinh hạ con thứ lại thụ phong Hoàng Quý Phi, chỉ còn cách Hoàng hậu có một bước, ai biết bệ hạ có ý phế trưởng lập ấu hay không!? Thủ đoạn của vị Trịnh nương nương kia vô cùng ghê gớm, nếu như bây giờ chạy đi đút lót xu phụng Vương Cung Phi cùng Hoàng trưởng tử, vạn nhất tương lai thật sự phế trưởng lập ấu, bọn họ biết làm thế nào?!

(Vốn trong lịch sử Trịnh Quý Phi sinh Phúc Vương Chu Thường Thuận vào năm Vạn Lịch mười bốn, bởi vì được Tần Lâm và Trương Thành tương trợ, Trịnh Trinh được sủng ái sớm hơn lịch sử chân chính, cho nên thời gian sống chết cũng trở nên sớm hơn.)

Tiêu điểm của xoáy nước này, Trịnh Quý Phi được sủng ái khắp lục cung đang ở Ninh Tú cung giăng đèn kết hoa tổ chức ăn mừng rất lớn. Vị Tiểu Thuận Tử bên cạnh Trịnh Trinh đang vênh mặt hát hàm sai khiến:

- Bàng Bảo, Lưu Thành, các người làm việc thế nào vậy, vì sao đèn lồng màu đỏ này lại cũ hơn Vĩnh Hòa cung? Các người xem thường Tiểu Thuận Tử ta, hay là xem thường Trịnh nương nương?

Bàng Bảo, Lưu Thành cũng coi như quần sự thái giám có mặt mũi, nghe câu này lập tức mặt xám như tro tàn, luôn miệng nói không dám, vội vàng giải thích:

- Xin Thuận công công thương tình, tiểu nhân vô cùng cảm kích, làm sao dám coi rẻ Trịnh nương nương. Chỉ vì bên trong Quan Giám hiệu chỉ có tổng cộng tám đôi cung đăng tẩu mã, hai đôi treo ở Hoàng Cực điện, hai cung Thái hậu mỗi cung treo hai đôi, còn lại một đôi ở Khôn Ninh cung, một đôi ở Vĩnh Hòa cung.

Tiểu Thuận Tử hừ lạnh một tiếng:

- Những địa phương từ trước tới nay bệ hạ không tới treo đèn làm gì, treo cho ai xem?!

Bàng Bảo Lưu Thành liếc mắt nhìn nhau, đã hiểu ẩn ý của vị này, thần tiên đánh nhau người phạm chúng ta dính vào gì?!

Trong Ninh Tú cung chợt truyền ra hai tiếng ho khan, tiếp theo là thanh âm thờ ơ của Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân:

- Bảo các người đi lấy, đi lấy ngay một đôi đến đây đi, chuyện nhỏ bức này cần gì náo loạn như vậy?!

Bàng Bảo Lưu Thành lập tức lĩnh mệnh mà đi, Hoàng Cực điện và hai cung Thái hậu tự nhiên không thể chọc, Hoàng hậu cũng không chọc nổi. Vương Cung Phi kể từ khi sinh Hoàng trưởng tử trở nên xui xẻo vô cùng, Hoàng gia nói lấy một đôi, vậy thì tới Vĩnh Hòa cung lấy đi.

Trong cung, Hoàng Quý Phi Trịnh Trinh tựa người trên giường, tay ôm con. Lúc này đang là đầu Thu, tiết trời còn chưa quá lạnh, mùi hương lượn lờ không khí ấm áp, hai gò má nàng đỏ ửng say lòng người, trông quyến rũ vô cùng.

Vạn Lịch thấy tâm thần chấn động, hận không được nâng niu nàng trong lòng bàn tay mình, tha thiết không rời.

Trịnh Trinh giơ tay lên đánh vào đầu y một cái, nũng nịu nói:

- Nhìn thiếp làm gì, chẳng khác nào nhìn Hoàng Kiềm Bà! Nhìn con trai bệ hạ mới phải...

Mất thấy đầu rồng Hoàng gia bị đánh, bọn cung nữ thái giám cũng không dám nói nửa lời. Khí lượng vị Hoàng gia này không phải là rộng rãi, đối lại người khác đánh y như vậy sẽ biết tay ngay tức khắc. Thế nhưng Trịnh nương nương mắng y cũng không giận, đánh y cũng không giận.

- Nếu ái phi là Hoàng Kiềm Bà, trên đời đâu còn mỹ nhân nào nữa.

Vạn Lịch chỉ nở một nụ cười, Trịnh Trinh đã đưa mắt ra hiệu, y mới không nói tiếp những lời khó nghe.

Bởi vì chức vị Trưởng Công chúa vẫn còn ở nơi này. Thọ Dương Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Nga đã xuất giá, Hoàng muội Chu Nghiêu Viện và Chu Nghiêu Cơ đang đợi xuất giá, Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh không biết có xuất giá hay không, bốn tỷ muội đều ở đây.

Chu Nghiêu Viện, Chu Nghiêu Cơ tuổi còn nhỏ, mới vừa mới nghe Tiểu Thuận Tử muốn lấy đèn lồng, ca ca lập tức ra lệnh tới Vĩnh Hòa cung lấy, trong lòng không khỏi bất bình thay tẩu tẩu và diệt nhi, không hề lộ vẻ sợ hãi gì cả.

Chu Nghiêu Nga đã xuất giá hai ba năm, hiểu chuyện hơn hai muội tử nhiều lắm, vội vàng nháy mắt bảo các nàng thu liễm lại. Công chúa triều Đại Minh cũng chỉ là vật trang trí, cần gì đắc tội Trịnh Quý Phi. Chọc cho nàng ghi hận, chỉ có chúng ta xui xẻo.

Duy chỉ có Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh không có tâm tư gì, khoảng thời gian này nàng sống giản dị, thường đi theo mẫu thân Lý Thái hậu tụng kinh niệm Phật, hết sức cô đơn tịch mịch. Khó khăn lắm tỷ muội mới tề tụ đầy đủ nơi này thăm Trịnh Quý Phi và hoàng diệt, cho nên hết sức vui vẻ, trên gương mặt thanh tú lộ vẻ vui mừng đã lâu không thấy.

Vạn Lịch ngại có đám muội tử có mặt tại trường, không tiện quá lộ liễu với Trịnh Trinh, bèn chăm chú chơi đùa với hài tử, lòng thương con như vậy từ trước tới nay Hoàng trưởng tử chưa từng được hưởng qua. Đây gọi là yêu ai yêu cả đường đi, bất quá nhắc tới cũng phải, Hoàng trưởng tử rất giống Vương Cung Phi, mày nhỏ mắt cong hết sức nhỏ nhắn, Hoàng thứ tử con Trịnh Trinh béo mập tai to, càng giống như Vạn Lịch mập lùn, vì vậy vị Hoàng đế này mới nhất bên trọng nhất bên khinh.

Vĩnh Ninh hiền lành nhu nhược thật lòng thích tiểu hài tử, những ngày qua tịch mịch vô cùng, hiện tại thấy đứa trẻ này mập mập khả ái không nhịn được tiến tới, nhỏ giọng hỏi:

- Hoàng huynh, muội, muội có thể ẵm diệt nhi một chút được chăng?

Vạn Lịch quay đầu lại thấy vậy, nụ cười trên mặt nhất thời động lại. Muội tử mình còn chưa xuất giá Phò mã đã chết, mặc dù Lương gia kịp thời thoái môn, không phải là quả phụ, nhưng dù sao cũng cảm thấy hơi xui xẻo, nếu để muội muội ôm hài tử mình...

Vĩnh Ninh ngẩn ra, tay đưa ra chuẩn bị ôm hài tử bỗng lại giữa không trung, nhìn biểu lộ của ca ca đã hiểu, chỉ cảm thấy trong lòng đau xót. Gương mặt vốn trắng nhợt rất ít huyết sắc của nàng hiện tại càng tái hơn nữa, nước mắt ứa ra ngân ngấn, dáng vẻ uất ức trông hết sức đáng thương, chẳng khác nào một chú nai con vô tội.

Buồn cười thiên tính Vạn Lịch khắc bạc, đối với muội tử mình bất quá cũng chỉ như vậy.

Thọ Dương Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Viện thấy vậy thầm than trong lòng, Vĩnh Ninh là Lý Thái hậu sinh ra, vẫn là thân muội tử một mẹ đồng bào của bệ hạ, bất quá như vậy mà thôi, chúng ta chỉ do tần phi của tiên đế sinh ra, biết nương dựa vào đâu...

Duy chỉ có Trịnh Trinh đang tựa đầu giường cười lạnh một tiếng, từ trước tới nay vẫn xem thường Vạn Lịch thân là cử ngũ chí tôn, tự tung tự tác đã quen, không thèm để ý ôm con trai đưa cho Vĩnh Ninh:

- Trưởng Công chúa cứ ăm, nghe nói được người nào ăm lớn lên đứa bé sẽ giống người ấy. Chỉ mong tương lai bề ngoài nó không giống như phụ hoàng, đầu to mập lùn khó coi chết đi được, thanh tú thông tuệ giống như Trưởng Công chúa mới tốt.

Không thể không nói, hy vọng của Trịnh Trinh lần này nhất định phải thất bại, Phúc Vương đắm chìm trong tử sắc từ sau khi trưởng thành đến ba mươi sáu tuổi, nếu như lịch sử không phát sinh biến đổi, y sẽ bị Lý Tự Thành công phá Lạc Dương bắt được, quăng vào nồi cùng mấy con hươu sao, nấu thành Phúc Lộc yến.

Giờ phút này mọi người không biết những chuyện này, các vị Công chúa nghe Trịnh Trinh nói Vạn Lịch đầu to mập lùn không tiện tiếp lời nói gì nữa, Vạn Lịch ngậm bồ hòn làm ngọt, cười hì hì không cho lời ấy là hỗn xược.

Vĩnh Ninh nhận lấy đứa trẻ nâng niu nựng nịu, chỉ thấy nó mập mạp đáng yêu, nổi uất ức vừa rồi đã vơi đi hơn phân nửa, trong lòng không khỏi kỳ quái: tính Trịnh nương nương không tệ, vì sao đám cung nữ thái giám kia rất sợ nàng, có rất nhiều người lén lút nói nàng là gian phi... Còn nhớ ngay cả Tần tỷ phu cũng bảo ta cách xa nàng một chút... Ủa, khi nào thì hần về kinh, tuy rằng nàng cũng đã gặp Từ tỷ tỷ vài lần, nhưng cũng không tiện mở miệng hỏi ra câu này...

Lúc này chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng bước chân rầm rập, Tiểu Thuận Tử xuôi tay đi vào bẩm báo, nói ba vị Các Lão đợi đã lâu bên Dưỡng Tâm điện, mời bệ hạ tiếp kiến.

Vạn Lịch nhướng mày, y tới Ninh Tú cung cũng không phải hoàn toàn không để ý triều chính, mà là còn chưa quyết định chủ ý.

Vốn học tập để vương thuật từ Trương Cư Chính, Vạn Lịch có chút tiểu thông minh, cũng học được không ít thủ đoạn giá ngự quyền mưu. Sở dĩ y chưa quyết định được là vì Thân Thời Hành, Dư Hữu Đình trong nội các đều có dây dưa qua lại với Giang Lăng đảng.

Thân Thời Hành làm trợ thủ cho Trương Cư Chính trong thời gian dài, mà Dư Hữu Đình cũng là trong lúc Trương Cư Chính bệnh nặng tiến cử làm Lễ bộ Thượng Thư kiêm Đại Học Sĩ Văn Uyên các, tham dự cơ vụ, những chuyện này có hơi phạm vào kiêng kỵ Vạn Lịch.

Hơn nữa Thân Thời Hành chỉ giỏi giả bộ hồ đồ mặt dày, bản lãnh thật sự cũng chỉ bình thường. Vạn Lịch đã quen với cách làm Thủ Phụ của Trương Cư Chính, cho nên cũng rất coi thường lão Thân. Câu nói gần vua như gần cọp quả thật không sai, thần tử quá ưu tú, quân vương sẽ có cảm giác kẻ đó có khả năng xâm đoạt hoàng quyền, nhưng nếu thần tử tầm thường sẽ coi thường kẻ đó.

Bản ý Vạn Lịch vừa ý Nghiêm Thanh hơn, nhưng Nghiêm Thanh không phải là xuất thân Hàn Lâm viện cao quý, theo như lệ thường không được nhập các bái Đại Học Sĩ, làm đến Lại bộ Thượng Thư đã là tận cùng.

Vạn Lịch suy đi nghĩ lại do dự không chừng, Trịnh Trinh đã sớm đoán được phần nào, nàng khẽ mỉm cười, cũng không nói thêm gì, chẳng qua là nhận lấy hài nhi từ trong tay Vĩnh Ninh, âm thầm véo một cái vào đùi nó:

- Vĩnh Ninh trả hài nhi cho ta đi, đứa nhỏ này thật khổ sở, mong rằng các muội làm cô cô hãy chăm lo cho nó nhiều hơn. Trong cung có một số người xấu thường hay xu phụng Hoàng trưởng tử là ca ca nó, bên ngoài còn nói cái gì phế trưởng lập ấu, chẳng lẽ một đứa trẻ như vậy lại là cái gai trong mắt người khác hay sao?!

Đứa trẻ chợt khóc oa oa, Vĩnh Ninh không biết làm sao, đôi mắt ảm ứot mở to hoang mang ngơ ngác.

Vạn Lịch nghe vậy lại thoáng động trong lòng, phế trưởng lập ấu là đại kỵ của nho lâm quan văn, nếu tương lai muốn làm chuyện này, nhất định sẽ rước lấy rất nhiều lời thanh lưu chỉ trích, nói không chừng sẽ tái diễn lại chuyện động trời của hoàng tổ năm xưa. Thân Thời Hành là lão hảo nhân, từ trước đến giờ vẫn nghe theo trầm rầm rập, để lão làm Thủ Phụ nói không chừng sẽ...

891. Chương 891: Âm Thầm Phát Động

Biến hóa triều cục do Thủ Phụ Trương Tứ Duy đình ưu gây ra đã được ổn định rất nhanh, Thân Thời Hành được Trương Tứ Duy đề cử, Vạn Lịch lại coi trọng có thừa, dĩ nhiên văn võ bá quan huân thần quý thích cũng sẽ không có ý kiến gì đối với vị lão hảo nhân đã quen xuề xòa sao cũng được này. Vì vậy lão tiếp nhận địa vị Thủ Phụ vô cùng thuận lợi, Dư Hữu Đình thăng Thứ Phụ, Lại Bộ Thị Lang Chiêm Sự phủ Chiêm Sự Hứa Quốc thăng Lễ bộ thượng thư, Đông Các Đại Học Sĩ, nhập các Tham Tán Cơ Vụ.

Chuyện tiền nhiệm Thủ Phụ Trương Cư Chính đoạt tình đã khiến cho thiên hạ náo loạn, Trương Tứ Duy lại làm ngược lại. Sau khi cùng hai vị Các Lão và Vạn Lịch quân thần bàn bạc ở Đường Tâm điện, hôm sau liền vội vàng xuất kinh, dáng vẻ như một hiếu tử vội vã về nhà để tang.

Ngày Phụng Bần tướng công ra kinh, văn võ đại thần rối rít đến trường đình đưa tiễn, mà thanh lưu văn thần và các đồng hương Sơn Tây rất là nhiệt tình. Thanh lưu văn thần là thuộc phe thủ cựu phản đối triều chính mới của Trương Cư Chính, mà đồng hương Sơn Tây là các thư hương thế gia hào môn vùng Tam Tấn.

Được đông đảo mọi người vây vào giữa, mặc dù Trương Tứ Duy đỏ mắt, dáng vẻ hết sức đau buồn nhưng trong lòng lại không khỏi đắc ý.

Chiêm Sự Phủ Hữu Trung Doãn Ngô Trung Hành nắm tay áo Trương Tứ Duy, lộ vẻ kính phục hết sức rõ ràng, nghiêm nghị vái chào tới đất:

- Phụ mẫu tình thân, trong trăm điều thiện việc hiếu đứng đầu. Năm xưa quyền gian trị quốc, gặp phải phụ tang lại tham luyện quyền vị dẫu chỉ đoạt tình, quả thật đã làm hư hỏng cương thường vạn cổ. Hôm nay Bồ Châu tướng công tuân theo thể chế đình ưu, không hề tỏ ra quyền luyện phồn hoa gì cả. Hôm qua vừa ra ngự tiền, hôm nay đã lập tức rời kinh, tấm lòng hiếu thảo đã kinh động thiên địa, quả thật có thể nói là trung thần hiếu tử!

Ngô Trung Hành tự Tử Đạo, năm Long Khánh thứ năm khoa Tân Mùi đỗ Tiến Sĩ, được chọn Thứ Cát Sĩ, thụ Hàn Lâm Biên Tu, Trương Cư Chính là tọa chủ của y. Không ngờ rằng lúc Trương Cư Chính đoạt tình, Ngô Trung Hành lại dâng biểu công kích tọa sư, khiến cho Trương Cư Chính dửng dưng nổi giận, phạt một trận đình trượng đánh cho y máu thịt bầy nhầy, sau đó bị cách chức, vĩnh viễn không dùng nữa. Lúc ấy không ít người nói y bị thần kinh, ngay cả tọa sư của mình cũng công kích, quả thật quá mức bất cận nhân tình, bị đánh cũng là đáng lắm.

Trước khác nay khác, sau khi Trương Cư Chính chết bị xử tội, Ngô Trung Hành cũng được phục chức hồi kinh, thanh danh dần dần vang dậy trong giới thanh lưu, tuy rằng quan vị không cao nhưng lại nổi danh thiên hạ về trung trực.

Vào lúc này y cố ý mang chuyện trung hiếu của Trương Tứ Duy ra so sánh với gian nịnh của Trương Cư Chính, rõ ràng là có ý nhắc lại chuyện xưa dặt vàng lên mặt Trương Tứ Duy.

Trương Tứ Duy là người bộc nào, nghe thấy huyền ca biết nhả ý, lúc này cười nói:

- Thiên hạ đều biết Ngô Tử Đạo không sợ quyền quý, hiện tại cùng các quân tử lo việc triều chính, Tứ Duy đâu dám bắt chước Trương Giang Lăng năm xưa. Năm xưa lão đệ chịu đình trượng máu thịt tung bay nhưng mặt không đổi sắc, tuy rằng ta nhẫn nhịn không phát tác nhưng trong bụng rất buồn, nghĩ rằng sau này hạng gian tà phải trông Tử Đạo để làm răn.

Ngô Trung Hành vội vàng cảm tạ, Triệu Ứng Nguyên, Vương Dụng Cấp, Dư Mậu Học, Triệu Dụng Hiền cùng kêu lên than thở. Bọn họ vốn là người trong cựu đảng không khỏi tự xưng thanh lưu quân tử, năm xưa phản đối Trương Cư Chính đoạt tình, nơi này cơ hồ ai ai cũng có phần, một câu nói của Trương Tứ Duy khen không biết bao nhiêu người.

Các Thần Hứa Quốc mới lên cũng cười cười nói nói với bọn Ngô Trung Hành, Triệu Dụng Hiền. Năm đó hai vị này bởi vì phản đối chuyện Trương Cư Chính đoạt tình mà bị đình trượng, Hứa Quốc tặng cho Ngô Trung Hành một chén ngọc, trên có khắc thơ: ‘Ban ban giả hà? Biện sinh lệ. Anh anh giả hà? Lan sinh khí. Truy chi trác chi, vĩnh thành khí.’ Tặng cho Triệu Dụng Hiền một chén tê giác con, trên có khắc thơ: ‘Văn dương nhất giác, kỳ lý trầm ửu. Bất tích phẩu tâm, trừ từ toái thủ. Hoàng lưu tại trung, vi quân tử thọ.’

Kế nhiệm Thủ Phụ Thân Thời Hành cười ha hả đứng ở bên cạnh, bây giờ đang đưa Trương Tứ Duy đình ưu ra kinh, tự nhiên mọi người không tiện vội vàng nói lời chúc mừng lão, cho nên có vẻ hơi lạc lõng.

Dư Hữu Đình cùng Thân Thời Hành là bạn học cũ từng cùng chịu đói trong phủ tọa sư Viên Vĩ năm xưa, hai bên quan hệ cực tốt, thấy vậy bèn khẽ nhướn mày thấp giọng nói:

- Lão đồng niên, Hứa Duy Trinh là mạc nghịch chi giao với bọn Ngô, Triệu. Nhữ Mặc huynh thân thiết với y, tương lai có thể có ích rất nhiều.

Có thể leo tới vị trí nội các phụ thần không phải là hạng người tầm thường, thời này Thủ Phụ quyền trọng, Thứ Phụ Tam Phụ không thể tranh phong. Dư Hữu Đình nói những lời này có thâm ý khác: năm xưa Thân Thời Hành là trợ thủ đắc lực của Trương Cư Chính, Dư Hữu Đình cũng được cất nhắc trọng dụng, duy chỉ có Hứa Quốc giao hảo với người trong cự phủ...

- Hứa Duy Trinh cũng là quân tử chí thành.

Thân Thời Hành vuốt râu mỉm cười, nói một câu không rõ ràng như vậy.

Dư Hữu Đình ngẩn ra, âm thầm nghiền ngẫm xem những lời này là có ý gì, quả thật khiến cho người ta khó hiểu.

Mặc dù lúc này ngay trước mặt Trương Tứ Duy không tiện chúc mừng Thân Thời Hành, nhưng cũng có thật nhiều ánh mắt tập trung vào lão. Bá quan trong triều nhìn nay nhớ xưa, không khỏi có cảm giác khác lạ trong lòng: uy quyền Thủ Phụ rất trọng, trải qua mấy chục năm Nghiêm Tung sấm tấu hại Hạ Ngôn, Từ Giai lật đổ Nghiêm Tung, Trương Cư Chính đuổi Cao Cử, Trương Tứ Duy trở mặt... Ai muốn ngồi lên vị trí này cũng phải trải qua sinh tử đầu kinh tâm động phách. Hôm nay đến phiên Thân Thời Hành tiếp thay Trương Tứ Duy lại vô cùng thuận lợi gió êm sóng lặng, họ Thân quả thật là tốt số.

Nhưng cũng có người hừ mũi khinh thường sau lưng, bọn Triệu Ứng Nguyên, Vương Dụng Cấp, Ngô Trung Hành, Dư Mậu Học tràn ngập triều đình, cùng là một đảng với Phụng Bân tướng công. Lại thắng Cố Hiến Thành trung thành với đảng làm Lại bộ Văn Tuyển Thanh Lại ty Lang Trung, nắm giữ trọng quyền kinh sát đại kế, thao túng quan viên trong ngoài triều trong lòng bàn tay. Không thể nghi ngờ Trương Tứ Duy sẽ ở Bồ Châu khống chế triều chính, Thân Các Lão được đẩy lên vị trí Thủ Phụ, sợ rằng chẳng qua chỉ là con rối mà thôi.

Cố Hiến Thành mới vừa từ Chủ Sự thăng Lang Trung cũng không tỏ vẻ vui mừng hơn hờ đứng ở bên người Trương Tứ Duy, mà là cùng đám bằng hữu trẻ tuổi đồng lứa Lưu Đình Lan, Ngụy Doãn Trung, Mạnh Hóa Lý đứng ở xa hơn một chút, thần sắc rất là khiêm tốn, bày ra vẻ sùng nhục không sợ hãi. Nhưng ai cũng biết những năm gần đây vị Cố Đại Giải Nguyên này thanh danh vang dội, được Trương Tứ Duy, Nghiêm Thanh cùng chư quân tử sĩ lâm coi trọng có thừa, tương lai nhất định sẽ chấp cánh bay cao, cầm đầu sĩ lâm.

Nhìn tình cảnh trường đình đưa tiễn này, Lưu Đình Lan phong độ nhẹ nhàng thở dài:

- Ôi, từ khi Phụng Bân tiên sinh chấp chính tới nay, gạt bỏ triều chính mới của Trương Cư Chính, bài xích hết thảy Giang Lăng đảng, triệu hồi các vị sĩ lâm quân tử, mới có cục diện quân tử đồng triều một lòng như hôm nay.

- Chúng ta đang lặng lẽ chờ lão tẩy sạch triều chính mới, không ngờ rằng hiện tại lại đình ưu hồi hương, khiến cho trong triều mất đi một trụ cột.

Ngụy Doãn Trung lắc đầu cười nói:

- Tuy Phụng Bân tướng công ra đi, nhưng ba năm sau sẽ đến ngày Đông Sơn tái khởi. Trong triều có Thân lão tiên sinh chủ trì đại cục, Cố huynh ở bên cạnh tùy cơ giúp đỡ, có chuyện gì mà không thể làm!?

Lưu Đình Lan, Mạnh Hóa Lý mừng rỡ, hướng về phía Cố Hiến Thành vái chào:

- Chính khí quốc triều liên quan tới một thân Thúc Thời, bọn ta nguyện bỏ tấu ra công khuyến mã vì Thúc Thời!

Trong lòng Cố Hiến Thành vô cùng đắc chí, nhưng ngoài mặt làm ra vẻ sợ hãi, vội vàng đỡ hai vị đồng niên dậy:

- Sao dám sao dám, sau này Cổ mẫu sẽ nỗ lực cùng chư quân!

Trương Tứ Duy muốn làm ra vẻ trung thần hiếu tử mới giả vờ vội vàng chạy về Bồ Châu để tang, không tiện ở lâu nơi trường đình, lúc này đã chấp tay từ biệt các vị đồng liêu.

Cổ Hiến Thành thấy vậy vội vàng tiến lên, sau khi vái chào thật sâu thấp giọng nói:

- Bản chương đã vào Thông Chính ty, ngày sau trong triều đình, Cổ mẫu tất quên sống chết công kích gian đảng Tần tặc.

Bản chương này đương nhiên là tấu chương đạn hặc Tần Lâm, Trương Tứ Duy trầm mặt gật đầu một cái, trong lòng hận Tần Lâm thấu xương, vô cùng hy vọng tấu chương đạn hặc kia sẽ đưa hắn vào chỗ chết. Bất quá thứ nhất lão đã đình ưu rồi chức, không tiện nấn ná ở lại trong kinh, chuyện này không thể làm gì khác hơn là để lại cho Thân Thời Hành, Cổ Hiến Thành làm. Thứ hai Tần Lâm bị cách chức đến Bồ Châu, Trương Doãn Linh lại đột nhiên qua đời, khó tránh khỏi bị kẻ có lòng nhìn ra đầu mối, chờ sau khi Trương Tứ Duy rời kinh mới đánh cho Tần Lâm ngã ngựa là cũng có ý tị hiềm trong đó.

Về phần uy lực đạo tấu chương kia tuyệt đối không cần hoài nghi, có hơn phân nửa triều thần nổi danh gần đây phê bút phụ họa trong đó. Kinh sư chấn động, quần hùng chung tay công kích, phát ra uy lực lôi đình từ chín tầng trời, Tần Lâm đã sớm bị thất sủng, cách chức lưu đầy làm sao có thể kháng cự.

Trương Tứ Duy suy nghĩ một chút, trước khi chia tay còn đình ninh dặn dò, nhìn Thân Thời Hành nói:

- Thân Nhữ Mặc, đại sự phó thác cho túc hạ, từ nay gánh nặng ngàn cân trên vai, vất vả là không cần nói. Cũng may Cổ Thúc Thời đang lúc tuổi xanh phơi phơi, có thể ở bên cạnh giúp đỡ mọi chuyện.

Thân Thời Hành cười cười:

- Không dám tranh cãi gì cả, chỉ có thể làm theo khuôn cũ mà thôi, ắt sẽ không phụ ủy thác của Phụng Bân.

Trương Tứ Duy hài lòng gật đầu một cái, lại khích lệ mấy câu, cuối cùng cười nói:

- Lão phu ở Bồ Châu ngóng trông chờ đợi giai âm.

Người bên cạnh nghe vậy cho rằng chẳng qua là câu từ tầm thường, trên thực tế Trương Tứ Duy nói chính là quyền tấu chương đạn hặc kia, bảo Thân Thời Hành cấp tốc hạ thủ, chờ lão trở lại Bồ Châu muốn lập tức thấy đầu Tần Lâm rơi xuống đất!

Thù giết cha không đội trời chung, hưởng chi bởi vì Trương Doãn Linh chết, Trương Tứ Duy không thể không bỏ lại quyền vị hiển hách kinh sư, trở về quê nhà Bồ Châu nghỉ ngơi hai mươi bảy tháng...

- Tái hội, tái hội!

Trương Tứ Duy chấp tay từ biệt, lên xe ngựa:

- Trương mẫu sẽ đi theo cửa Tây, từ nay các vị thân ở triều đình phải lo cho dân, Trương mẫu ở giang hồ xa xôi phải lo cho vua, hạo nhiên chính khí, chỉ cần hiếu trong lòng không cần nói ra.

- Cung tiễn Phụng Bân tướng công!

Văn võ bá quan thấy đều cúi đầu.

Trương Tứ Duy vừa đi, Thủ Phụ Đại Học Sĩ Thân Thời Hành lập tức trở thành tiêu điểm tại trường. Cõi đời này từ trước tới nay không ít phường xu viêm phụ thể, ngay trước mặt Trương Tứ Duy khó mà nói gì, lúc này ào tới chúc mừng lão. Thái độ Thân Thời Hành cực tốt, đối xử thân mật với hết thấy mọi người, rõ ràng rất là không kiên nhẫn nhưng vẫn không chịu đắc tội với người.

Cổ Hiến Thành thấy vậy lắc đầu, cười thầm Thân Các Lão này quả nhiên là lão hảo nhân không nóng không lạnh, cộng thêm trước khi đi Trương Tứ Duy đã bảo y có thể tự tiện chuyên quyền, bèn tiến tới ghé tai lão nhắc nhở:

- Thân lão tiên sinh, trong các còn có yếu vụ.

Thân Thời Hành chợt nhớ ra, chắp tay đáp lễ chư vị quan viên, nói Phụng Bân tướng công rời chức, Thân mỗ mới tiếp nhận mọi chuyện phức tạp, không thể không chạy về nội các, xin thất lỗi.

- Thân lão tiên sinh công trung với nước, chúng ta ăn lộc vua trung với vua, tự nhiên phải lấy quốc sự làm trọng!

Các quan thấy đều hành lễ, hoặc hâm mộ hoặc ghen tỵ đưa mắt nhìn Thân Thời Hành ngồi kiệu đi xa.

Định Quốc Công Từ Văn Bích cũng ở trong bá quan, trên đời không có tường nào gió không lọt qua được, lão đã sớm nghe được phong thanh, Thân Thời Hành mới vừa đi, sắc mặt Quốc Công gia lập tức sa sầm, thấp giọng dặn dò con trai Từ Đình Phụ:

- Cấp tốc đi tìm hiểu tin tức, nếu như chuyện trở nên xấu đi... bảo tiểu cô cô con mau mau dẫn dắt gia quyến Tàn phủ đến phủ chúng ta lánh tạm, sau đó vào cung cầu xin Thái hậu!

Con bà nó, có chuyện gì vậy? Từ Đình Phụ tức giận vùng roi ngựa tới tấp chạy đi, tiểu cô gia Đông độ Phù tang, Bắc định Âm Sơn, ngăn voi cứu giá cứu khổ phò nguy, không ngờ rốt cục lại có kết quả như vậy! Về phần Thái hậu Lý nương nương, kể từ Phùng Bảo bị trục xuất, Trương Hoàn tự vận, Giang Lăng đăng bị thanh trừng, Từ Thánh Thái hậu ngày xưa vạn chúng chú ý đã vui bên tiếng kệ hồi kinh, e rằng...

Cũng trong lúc đó, Trương Công Ngư đang nhàn nhõm sờ chắp tay nói với Trần Giá, Ngô Đoài:

- Hai vị lão Đại nhân, học sinh không cầu gì khác, đáng thương lão đệ Tàn Mộc Cận vất vả vì nước, trước cách chức Quỳnh Châu, sau giáng tới Bồ Châu, Phụng Bân tướng công vẫn không chịu buông tha cho, không thể làm gì khác hơn là cầu xin hai vị xuất thủ cứu giúp!

Trần Giá lộ vẻ khó khăn, cup mắt nhìn xuống. Gần đây bọn Triệu Ứng Nguyên, Vương Dụng Cấp dần dần quật khởi, không ít thủ cựu thanh lưu công kích lão và Ngô Đoài năm xưa a dua Trương Cư Chính, bản thân có cảm giác mình là Bồ Tát đất qua sông khó bảo toàn.

Ngô Đoài lại mắt lóe tinh quang, giọng đầy ẩn ý:

- Trương lão đệ, Ngô mỗ chịu ân cứu mạng của Tàn Mộc Cận tự nhiên phải hậu báo. Bất kể đẳng của Phụng Bân tướng công làm thế nào, cho dù là ngày sau phải bỏ chức quan trong triều đình, mỗ cũng phải tranh một phen với bọn họ. Chẳng qua là hiện tại, cầu người không bằng cầu mình, người đã có lòng, vậy không bằng đi cầu vị tọa chủ của mình đi!

Cầu xin Thân Thời Hành ư? Trương Công Ngư có hơi ngơ ngác không hiểu, vị tọa chủ này cũng không có trách nhiệm gì cả, huống chi Trương Tứ Duy đã tiến cử lão làm Thủ Phụ kế nhiệm, vậy...

Trần Giá khẽ giật mí mắt, mở mắt ra tinh quang bắn ra bốn phía, nhìn chằm chằm theo hướng Thân Thời Hành đi xa như có điều suy nghĩ.

Ty Lễ Giám ở góc Đông Bắc Tử Cấm thành, chuông ấn thái giám Trương Kinh và Trương Thành xếp hàng thứ nhất Bình Bút thái giám, hai tên quyền yếm đang ung dung chậm rãi uống trà. Không ai chịu đi trước, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn nhau giống như đôi gà chọi không ai nhường ai.

892. Chương 892: Tầu Chương Chết Người

Hai vị môn hạ tâm phúc của bọn họ Trương Tôn Nghiêu, Trương Tiểu Dương đã sớm chạy qua lại sắp gãy chân trong hoàng thành, Tàn Lâm và Trương Thành là một đảng, hẳn rơi đài hay không sẽ liên quan tới quyền lực của hai vị Đại thái giám tăng hay giảm. Trương Kinh liều mạng đập bàn, Trương Thành hết sức bảo vệ bàn, tất nhiên có ý nghĩa riêng trong đó.

Ninh Tú cung, Hoàng Quý Phi Trịnh Trinh cũng đang dặn dò tâm phúc Tiểu Thuận Tử thật nhỏ:

- Cấp tốc đến nội các hỏi thăm tin tức, nếu như, nếu như tầu chương đạn hặc đưa tới chỗ bệ hạ, người...

Nàng cắn cắn môi, chém đinh chặt sắt nói:

- Cứ nói bản cung đau tim khó chịu, thỉnh bệ hạ cấp tốc tới thăm!

- Tuân ý chỉ nương nương!

Tiểu Thuận Tử vội vàng đáp ứng, vị nương nương này của mình đã từng đơn độc gặp mặt vị Tần tướng quân kia trong cung. Lúc ấy mình đợi ước chừng nửa canh giờ, lúc nương nương đi ra chỉ thấy tóc tai tán loạn quần áo xốc xếch, hừ hừ, rốt cuộc đã làm gì cũng không dám suy đoán bừa bãi, dù sao tốt nhất phải giấu điều bí mật này vĩnh viễn trong lòng.

Phù... Trịnh Trinh thở dài một cái, đi tới cạnh giường vuốt ve con mình đang ngủ say, lầm bầm nói:

- Con à, tương lai mẹ phải làm Thái hậu, con nhất định phải leo lên vị trí phụ hoàng. Hừ hừ, phé trưởng lập ấu, lão xảo quyết Thân Thời Hành này không nhờ vả được, Tần Lâm ôi Tần Lâm, duy chỉ có người mới có thể làm được!

Sâu trong Tử Cấm thành, bên cạnh rất nhiều cung điện huy hoàng rực rỡ, trong một tòa nhà nhỏ nhỏ có vẻ hết sức tầm thường, Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh đang mặc áo vải trắng bình thường quỳ trước tượng Quan Âm Bồ Tát, hai mắt khép hờ, lông mi hơi rung động, trên mặt trái xoan còn mang theo nước mắt, đang vô cùng thành kính khẩn cầu:

- Tín nữ cầu xin Bồ Tát phù hộ cả nhà Tần Lâm Tần tử phu bình an, hết thấy tai nạn nguyện xin gánh thay cho huynh ấy!

Nàng nhận được tin tức không phải là nhờ Từ Tân Di, mà là đến từ Trương Thành, y cảm thấy Vĩnh Ninh vẫn có thân phận hoàng muội, nói cho nàng biết cũng coi như có thêm một phần lực lượng. Nhưng không ngờ rằng vị Công chúa thiện lương này đã bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, đôi mắt đầm đìa nước mắt hiện ra gương mặt tươi cười của Tần Lâm, chợt cảm thấy đứt từng đoạn ruột...

Văn Uyên các ở góc Đông Nam Tử Cấm thành, theo hướng Bắc Nam, trên dưới hai tầng, mặt trước sáu gian, tường gạch xanh nóc trúc lợp ngói lưu ly màu đen trên đỉnh, hai bên ngói lưu ly màu lục, hình dạng đơn giản mà thanh nhã, chính là nơi làm việc của nội các phụ thần, trung tâm của triều Đại Minh.

Trong cả một triều Đại Minh, văn thần đến chỗ này chính là đỉnh phong, đi qua mấy chục năm, bao nhiêu danh thần cự bá chỉ điểm giang sơn ở chỗ này. Thân ở Văn Uyên các Bắc ngắm đế khuyết Hoàng Cực điện, ngang hàng với Tỵ Lễ Giám góc Đông Bắc Tử Cấm thành, lên tới đỉnh núi cao nhất nhìn xuống vô số ngọn núi nhỏ bên dưới, cảm nhận như họa mặc tình ta.

Thế nhưng gần vua như gần cọp, tranh đấu triều đình giống như xông pha giữa rừng đao mũi kiếm, ai có thể nhảy ra bên ngoài tam giới, không nằm trong Ngũ Hành?! Văn Uyên các là địa phương nằm trên đỉnh cao không tránh khỏi rét lạnh, cũng là trung tâm xoáy nước, bao nhiêu anh kiệt hào tình trắng chí ảm đạm hồn tiêu ở chỗ này, hoặc cách chức lưu đày, hoặc cáo lão về quê. Khi tuổi xế chiều trong ký ức đã mờ phai danh vọng, trong lòng chỉ còn lại tiếng than thở bụi đời.

Mùa Thu năm Vạn Lịch mười một, nối tiếp theo sau Từ Giai, Cao Củng, Trương Cư Chính, Trương Tứ Duy, Văn Uyên các lại nghênh đón chủ nhân mới. Trạng Nguyên khoa Nhâm Tuất năm Gia Tĩnh bốn mươi một Thân Thời Hành Thân Nhữ Mặc, nguyên quán Nam Trực Lệ Tô Châu phủ.

Chỉ bất quá vị này kém xa các vị tiền bối, đám Cao Củng, Trương Cư Chính ai mà không phải là hạng người đẩy thủ đoạn, tinh thông quyền mưu. Ngay cả Trương Tứ Duy phản bội hai lòng cũng có chút phong thái của Câu Tiên nằm gai nếm mật, Hàn Tín luộc tròn. Chỉ có Thân Thời Hành hành sự thiếu quả quyết, tính tình là hai mặt lấy lòng, kẻ có lòng trong ngoài triều đều chống mắt chờ xem, e rằng cục diện triều chính từ nay về sau sẽ hoàn toàn khác biệt với đời trước.

Thân Thời Hành từ mười dặm trường đình trở về, lần đầu tiên lấy thân phận Thủ Phụ đi tới Văn Uyên các, cũng cảm thấy máu nóng dâng trào trong lòng. Kiến trúc đã quen thuộc từ lâu hiện tại dường như cũng trở nên mới lạ hơn, cảm giác mới mẻ này khiến cho lão có hơi do dự bước chân ở cửa. Bất quá chỉ thoáng qua sau lão mỉm cười cất bước, nhẹ nhàng vượt qua ngưỡng cửa mà vô số người đọc sách cả đời cũng không cách nào qua được.

Dư Hữu Đình, Hứa Quốc theo sát phía sau, chia ra ngồi xuống ở chỗ của mình. Dư Hữu Đình từ Tam Phụ thăng Thứ Phụ, trên thực tế địa vị không có gì thay đổi, vẫn giữ dáng vẻ lão thành trì trọng. Hứa Quốc mới nhập các không câu chấp tùy tiện hơn, thỉnh thoảng nói vài câu chuyện cười với các quan viên làm việc trong các, trông rất nhẹ nhàng thoải mái.

Hai vị Các Lão phê phiếu nghĩ cho đồng tấu chương cao nghệu chất trên bàn của mình, nếu gặp chuyện hơi lớn hoặc là xử lý hơi có nghi nan, nhất định thỉnh giáo Thân Thời Hành, phiên Thủ Phụ lão tiên sinh ra quyết định.

Quan viên làm việc trong nội các cũng ra ra vào vào giống như thường ngày, liên lạc lục khoa, lục bộ, đệ trình tấu chương tình huống khẩn cấp, đem tấu chương đã phiếu nghĩ hoàn thành, cần kịp thời xử lý đưa tới Tỳ Lễ Giám chờ đợi phê hồng, bưng trà đưa nước, hỏi thăm ấm lạnh...

Hết thấy đều có vẻ đầu vào đây.

Lão không biết dưới mặt nước bình tĩnh đã sớm xuất hiện dòng nước ngầm kích động, Dư Hữu Đình cố làm ra vẻ lão thành, Hứa Quốc tiêu sái đã quen, thật ra thì lúc mở ra mỗi một quyển tấu chương đều lo lắng đề phòng, cẩn thận xem thử tên người gởi không phải là Cố Hiến Thành, lúc này mới thở phào, ung dung chậm rãi mở ra xử lý.

Quyển tấu chương kia vô cùng lợi hại, tội danh liệt kê trên đó sẽ khiến cho biết bao nhiêu người xui xẻo mất chức hạ ngục, bao nhiêu cái đầu sẽ rơi xuống đất. Chỉ sợ không thua gì khí thế một năm trước lật đổ Phùng Bảo, thanh trừng chư đại thần Giang Lăng đảng! Bất kể người nào nhận được cũng sẽ coi là củ khoai nóng phỏng tay, không, thật sự là một quả Chấn Thiên lôi đã đốt ngòi nổ.

Dư Hữu Đình đã quyết định sáng suốt giữ thân, Trương Tứ Duy cũng chưa cho lão phụ vận lượng hoàng kim, Tần Lâm cũng chưa từng có thù giết cha với lão phu, cần gì phải nhúng vào khiến cho thân mình khổ sở chứ?!

Hứa Quốc là Các Thần mới lên, còn rất ít kinh nghiệm, càng không dám nhận lấy quả tạc đạn này. Nói không chừng, trời sắp xuống ai cao nấy đỡ, bất kể bản tấu chương của Cố Hiến Thành xuất hiện từ trên bàn của người nào, chuyện phiếu nghĩ cũng phải phiên Thân Đại Thủ Phụ đích thân phê duyệt.

Quan viên chạy tới chạy lui làm việc trong nội các ai nấy cũng cẩn thận đề phòng, thỉnh thoảng nhìn trộm thư án ba vị phụ thần chất đầy tấu chương, lại xem thử biến hóa sắc mặt các vị Các Lão, chỉ cần có một chút động tĩnh bọn họ sẽ lập tức vểnh tai lên nghe ngóng. Định Quốc Công phủ, Tỳ Lễ Giám, Ninh Tú cung, Đông Xưởng Cẩm Y Vệ, lục bộ Cửu Khanh, tam pháp ty khoa đạo ngôn quan, không biết bao nhiêu con mắt nhìn chăm chăm Văn Uyên các, không biết bao nhiêu lỗ tai chờ tin tức của nội tuyến truyền về.

Duy chỉ có tiêu điểm mọi người chú ý, tân nhậm Thủ Phụ Thân Thời Hành vẫn tỏ ra ôn nhu nho nhã như không có chuyện gì lớn, ung dung điềm tĩnh mở ra từng bản tấu chương, đọc tỉ mỉ từng chữ từng câu. Lúc đọc đến chỗ văn lý tinh thâm câu từ bay bổng còn rung đùi lắc lư ngâm nga một phen, cuối cùng mới cầm bút cực phẩm Tử Hiệu Từ Châu, chấm vào nghiên mực Huy Châu bóng loáng, hạ bút viết ra từng hàng chữ thể đài các vô cùng xinh đẹp.

Thấy dáng vẻ Thân Thời Hành như vậy, những nội tuyến đã nhận một khoản bạc không nhỏ của Định Quốc Công phủ hoặc Ninh Tú cung ai nấy vô cùng bồn chồn nôn nóng, còn không thể không thăm nhủ một câu bội phục: mỗi khi Thân lão tiên sinh gặp đại sự lại tỏ ra trầm tĩnh, không vội không nóng nẩy, vững vàng như Thái Sơn, quả thật là phong độ của một vị Tể Tướng.

Tình cảnh bên ngoài Văn Uyên các lại khác, Trương Tiểu Dương và Trương Tôn Nghiêu mỗi người một phe bạt kiếm giương cung, phe nào cũng có đông người ủng hộ.

Thuận công công do Ninh Tú cung phái tới địa vị cao cả, cũng không nói gì, chẳng qua chỉ mắt lạnh bàng quan. Cũng có không ít hoạn quan thay nhau kéo tới vuốt mông ngựa lão như đèn kéo quân, Trịnh Quý Phi được sủng ái nhất lục cung, thủ hạ nô tài tự nhiên nước lên thuyền lên.

Rốt cục Thân Thời Hành Thân lão tiên sinh muốn làm gì?

Trong lòng tất cả mọi người đều tồn tại câu hỏi như vậy, trước khi giải được bí mật, không ai có thể đoán ra.

Mặt trời dần dần ngã về Tây, tiếng chuông Vĩnh Lạc hùng hồn xa xa truyền tới, mặt thấy đã hết giờ làm việc nội các về nhà, nhưng Văn Uyên các vẫn xuất nhập công văn bình thường, không có động tĩnh gì khác.

Mọi người bên ngoài các cảm thấy kỳ quái, người trong các cũng vậy.

Thấy Thân Thời Hành vẫn tỏ ra ung dung nhàn nhã, Hứa Quốc tính tình thẳng thắn, mấy phen mở miệng muốn nói lại nuốt lời trở vào. Dư Hữu Đình biết rõ tính tình lão đồng học, khẽ nhướng mày dường như nghĩ tới điều gì.

Lúc Thân Thời Hành lấy ra một quyển tấu chương, thỉnh linh phát ra tiếng kêu kinh ngạc.

Tới rồi ! Dư Hữu Đình, Hứa Quốc nhất thời phần chấn tinh thần.

Không ngờ Thân Thời Hành cười cười, câu kế tiếp lại là:

- Ủa, chức Tuần Phủ Sơn Tây bị khuyết, tấu chương Lại bộ gửi lên đã có hai tháng, Đô Sát Viện Ngô Quân Trạch mới tiến cử Trương Công Ngự, thật sự có thể nói là hết sức cẩn thận dè dặt.

Từ năm Gia Tĩnh đã có lệ, đại quan Đốc Phủ do Cửu Khanh hợp lại đề cử. Đến năm Vạn Lịch, từ khi Trương Cư Chính chấp chính tới nay nội các quyền thế hùng mạnh, chỉ cần có Cửu Khanh đề cử, nội các có thể trực tiếp phiếu nghĩ.

Quân Trạch là tên tự của Ngô Đoài, hiện đảm nhiệm Hữu Đô Ngự Sử Đô Sát Viện, chính là thân phận Cửu Khanh. Lão giao hảo với Thiêm Đô Ngự Sử Trương Công Ngự, mà Trương Công Ngự chính là môn sinh đặc ý của Thân Thời Hành, nếu Thân lão tiên sinh đã nói như vậy, Dư Hữu Đình và Hứa Quốc còn gì mà không hiểu.

Dư Hữu Đình chấn động trong lòng, trong lòng xoay chuyển muôn vàn ý nghĩ, ngoài mặt vẫn nở một nụ cười vân đạm phong khinh, nghĩ ngợi chốc lát bèn nói với giọng đầy ẩn ý:

- Trương Đô Đường làm quan thanh chính liêm khiết không sợ hào cường, là tấm gương cho thanh lưu trong thiên hạ, nhậm chức ở địa phương cũng lập công không nhỏ, ra bên ngoài coi sóc một phương cho triều đình, chính là nhân tuyển cực tốt.

Thân Thời Hành nhìn Dư Hữu Đình một cái, gật đầu cười cười, lão đồng học Dư Hữu Đình này cũng là một người tinh minh, nói rõ bốn chữ 'không sợ hào cường'... Lần này coi như mắc nợ nhân tình của lão đi...

Hứa Quốc một mực ở Hàn Lâm viện, Chiêm Sự phủ, gần đây mới nhập các, nhìn nhận sự việc còn kém hơn hai vị lão hồ ly kia một bậc. Trong lòng cười thầm Trương Công Ngự kia gia thế hào phú, không biết Thân Các Lão nhận của y bao nhiêu bạc hiệu kính mới cho y chức Tuần Phủ một phương. Bất quá họ Trương kia đã là Thiêm Đô Ngự Sử, thăng một cấp lấy hàm Phó Đô Ngự Sử nhậm chức Tuần Phủ cũng là phù hợp quy củ.

Tại mắt của các phe thế lực nằm vùng trong ngoài Văn Uyên các lại không mấy để ý tới bản tấu chương này. Mặc dù Tuần Phủ được coi là phong cương đại lại, nhưng người Tử Cấm thành ai nấy mắt mọc trên trán, cũng không cảm thấy một Tuần Phủ tam phẩm có gì là ghê gớm. Dù sao các thế lực cho bạc bọn họ cũng chỉ dặn dò phải chú ý tới bản tấu chương của Cố Hiến Thành mà thôi.

Thân Thời Hành đặt bản tấu chương này chung với sổ tấu chương đã phiếu nghĩ xong trước đó, gọi tùy viên chạy việc tới, lấy đầu ngón tay gõ gõ lên xấp tấu chương này, ra lệnh:

- Đây là tấu chương khẩn, cấp tốc đưa sang Ty Lễ Giám!

Lúc Trương Cư Chính làm Thủ Phụ, Thân Thời Hành còn là Tam Phụ, tự nhiên đã chiêu mộ một số tâm phúc trong nội các. Đám tâm phúc này đã được căn dặn từ trước, lúc này tâm linh thần hội, nhận lấy tấu chương đi nhanh ra ngoài.

Tùy viên này ôm tấu chương mới vừa ra cửa, Trương Tiểu Dương cùng Trương Tôn Nghiêu lập tức tranh nhau ủa tới hỏi:

- Có tấu chương nào của họ Cố Lại bộ hay không?

Thuận công công ngoài mặt bất động thanh sắc, thật ra cũng đang giống tai chăm chú lắng nghe.

- Không có.

Tùy viên lắc đầu một cái, mở nắp tấu chương ra cho bọn họ xem.

Mọi người lại thất vọng một lần nữa, trừ bản tấu chương của Cố Hiến Thành ra, bọn họ không có chút hứng thú nào với những tấu chương khác.

Qua thời gian một nén nhang, Ty Lễ Giám góc Đông Bắc Tử Cấm thành lập lại cảnh tượng này cơ hồ hoàn toàn giống hệt. Đám tâm phúc của Trương Kinh Trương Thành ủa tới mồm năm miệng mười hỏi thăm xem có tấu chương của Cố Lang Trung Lại bộ hay không.

- Chưa vị công công, thật sự là không có.

Tùy viên thành thật đáp, thuận tay đưa tấu chương đưa cho đệ nhất Binh Bút thái giám Trương Thành, nháy mắt thật nhanh.

Hàn quang lóe lên trong mắt Trương Kinh, tên này lão gian cự hoạt, tâm niệm thay đổi thật nhanh, võ bản thật mạnh:

- Dem tới cho nhà ta xem!

Hừ! Trương Thành hừ lạnh một tiếng, dù sao đối phương cũng là chương án thái giám Ty Lễ Giám, cũng không tiện cứng rắn tranh chấp, không thể làm gì khác hơn là vớt tấu chương lên bàn, mặc cho tâm phúc của Trương Kinh mang đi, trong lòng hồi hộp tới mức thót tim lên cổ.

Lãnh thổ Đại Minh hàng vạn dặm, chuyện mà trung tâm triều đình cần xử lý khổng lồ phức tạp tới mức nào. Ở đây có tới ba mươi mấy bản tấu chương, Trương Kinh xem từng bản một, chỉ thấy nếu không phải là địa phương nào đó báo có thiên tai xin cứu tế, vậy cũng là quan viên lừa gạt đình trượng, hoặc tướng soái biên quan xin lương hưởng, tỉnh nào đó thiếu chức quan nào đó, Thổ Ty nơi nào đó gây chuyện...

Trương Kinh hôm nay đặc biệt chuyên cần, đã xem không biết bao nhiêu tấu chương, lúc này đã mệt mỏi không chịu nổi, chỉ đọc sơ sài lướt qua vài dòng thấy quả thật không có tấu chương của Cố Hiến Thành, trong lòng không khỏi vô cùng thất vọng. Y ngồi xuống với vẻ ủ rũ, uống một hớp trà uể oải nhắm mắt lại:

- Nhà ta mệt mỏi, chợp mắt một chút đã!

Trương Thành cười lạnh trong lòng, y là Binh Bút thái giám, bèn lấy tấu chương lại phê hồng.

Kiến nghị của nội các đại thần Triều Minh được viết trên một trang giấy, dính lên trên tấu chương, cái này gọi là làm phiếu nghị. Mà Hoàng đế dùng chữ đỏ để phê chuẩn, xưng là phê hồng, chỉ bất quá phần lớn thời điểm Hoàng đế chỉ phê những bản khẩn yếu nhất, còn lại toàn là do thái giám Ty Lễ Giám phê thay.

893. Chương 893: Dục Vọng Quyền Lực

Sau khi Vạn Lịch đánh ngã Giang Lăng đảng, lúc vừa mới bắt đầu nắm triều chính cũng chuyên cần được mấy ngày, mỗi bản tấu chương đều tự mình phê hồng. Nhưng chưa tới một năm y đã trở nên lười biếng, cũng giống như Hoàng đế đời trước chỉ phê tượng trưng hai ba bản, những bản khác để cho thái giám Ty Lễ Giám phê.

Trương Thành cử bút phê hồng, từ thời Cao Cung nội các đã vượt qua Ty Lễ Giám, lúc này y cứ chiếu theo phiếu nghị mà phê, làm như vậy cũng mất tới hơn nửa canh giờ.

Đừng nói thái giám không làm chính sự, chỉ việc sao y thôi cũng phí rất nhiều thể lực. Trương Thành đứng lên đưa tay ra đầm lưng, chuẩn bị giao tấu chương sang cho Trương Kinh đóng dấu.

- Tiểu Đức Tử, mang ấn ra đóng đi, Thân Các Lão thăng Thủ Phụ ngày đầu tiên, vẫn phải nể mặt.

Trương Kinh nhắm mắt đột nhiên nói một câu như vậy, thì ra y không hề ngủ, vẫn nghe ngóng mọi động tĩnh.

Cho dù là người gian xảo như quỷ sứ, cũng phải uống nước rửa chân của Tần Thái Bảo mà thôi... Trương Thành cười thầm trong bụng, đưa tấu chương sang để cho thuộc hạ Trương Kinh nhất nhất đóng dấu.

Sau khi phê hồng xong sẽ niêm phong, sau đó đưa sang Trung Thư các cho người đóng quyển. Triều đình đã nói rõ ràng, lục khoa cấp sự có quyền bác bỏ, bất quá gần đây chuyện bác bỏ là rất ít. Huống chi Trương Công Ngự là xuất thân khoa giáp, danh tiếng trong thanh lưu cực tốt, lại kết thiện duyên với Đô Sát Viện, mà đám Đô lão gia Đô Sát Viện từ trước tới nay vẫn cùng chung một phe với lục khoa cấp sự.

Trương Kinh nhắm mắt giả vờ ngủ say, nhìn qua có vẻ như nhàn nhã tự tại nhưng trong lòng buồn bực không dứt, vì sao đạo tấu chương của Cố Hiến Thành vẫn chưa được phiếu nghị xong, mặt trời đã sắp xuống núi...

Phù... Trong Văn Uyên các, Thân Thời Hành vươn người thật dài, lại dầm dẫm sau lưng, tự giễu nói:

- Thân mẫu thật sự không hợp làm chức Thủ Phụ này, ngày xưa thấy Giang Lăng tướng công, Phương Bàn tướng công mỗi ngày xử lý hàng vạn sự vụ vẫn còn thời gian rỗi, hiện tại Thân mẫu chỉ mới ngồi nửa ngày đã cảm thấy đau lưng.

Rất nhiều tùy viên quan lại cười thầm không ngừng, Thân lão tiên sinh mỗi bản tấu chương đều rung đùi lắc lư ngâm nga một phen, chữ phiếu nghị cũng nắn nót viết từng chữ thể đài các, làm như vậy e rằng một đến chết cũng chưa làm xong.

- Thôi, ngày mai làm tiếp.

Thân Thời Hành gạt đồng tấu chương sang bên, run tay áo lên, gọi kêu hai vị đồng liêu:

- Dư niên huynh, Hứa lão đệ, chúng ta đi thôi!

Dư Hữu Đình đã có cân nhắc trong lòng, quả nhiên lập tức nghe theo.

Về như vậy sao, còn bản tấu chương kia... Hứa Quốc khê chấn động tinh thần, nhìn vẻ mặt nửa cười nửa không của Thân Thời Hành chợt có cảm ngộ, thấy Thân Thời Hành đã đi xa sắc mặt biến đổi không chừng, rốt cục giậm chân một cái đuổi sát theo sau.

Rốt cục tấu chương của Cố Hiến Thành biến đi đâu rồi? Ba vị phụ thần mới vừa đi, đám tùy viên Thư Bạ liền ồ vào bên trong, ba chân bốn cẳng lục tìm trong đồng tấu chương chưa phiếu nghị xong.

Không có, không có, thấy đều không có! Trên trăm bản tấu chương dính giấy đỏ không thấy tên Cố Hiến Thành đâu.

Mọi người trợn mắt nhìn nhau, không ai hiểu được vì sao. Bọn họ không quan tâm Tần Lâm có rơi đài hay không, nhưng sự việc đi tới nước này rốt cục nên ăn nói thế nào với chủ nhân của mình, bản tấu chương ấy đã biến đi đâu?!

Bên ngoài ngo ngoe môn ba vị phụ thần chấp tay từ biệt, lên kiệu của mình rời đi, hẹn đến buổi tối thay quan phục ra, sau đó sẽ đến phủ Thân Thời Hành ăn mừng.

Bên trong cổ kiệu màu lục rủ màn che kín, sắc mặt của Thân Thời Hành lúc này hết sức âm trầm, lấy trong ống tay áo rộng lớn ra một bản tấu chương, rõ ràng dán tên Cố Hiến Thành trên đó.

Thủ Phụ Thân lão tiên sinh vò tấu chương trong tay, trước mắt hiện ra vẻ mặt đắc ý của Trương Tứ Duy, Cố Hiến Thành. Rốt cục lão cười lạnh một tiếng, từ từ, từ từ xé tấu chương thành vô số mảnh vụn!

Trải qua một ngày, đạo tấu chương mang theo khí thế như sấm sét từ trên trời giáng xuống của Cố Hiến Thành đã biến mất hoàn toàn bên trong đồng tấu chương như biến ở nội các. Tin này từ trong Văn Uyên các truyền ra rất nhanh, hết thảy các phe thế lực chú ý tới chuyện này đều trợn mắt há mồm, không biết Thân Thời Hành muốn giở trò gì.

Đám thanh lưu bên trong cự đảng vẫn có người tồn tại ảo tưởng, như bọn Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu, Nghiêm Thanh, ôm lòng nghi ngờ là lão hảo nhân Thân Thời Hành này vẫn còn đang do dự không quyết, không thể dứt khoát đưa ra chủ ý.

Đến hoàng hôn, mặt trời lặn sau Tử Cấm thành, ngói lưu ly một mảnh huy hoàng rực rỡ, sắc mặt Trương Kinh trên Ty Lễ Giám âm trầm tới mức đáng sợ. Trương Thành đã sớm rời đi, chỉ còn y buồn bực ở lại chỗ này.

Hồi lâu Trương Kinh hung hăng cắn răng, dặn dò Trương Tôn Nghiêu:

- Thân lão tiên sinh không khỏi mềm yếu quá, nói không chừng chúng ta phải thúc đẩy lão một chút...

Ninh Tú cung, Trịnh Trinh nghe được Tiểu Thuận Tử hồi báo, sắc mặt yêu mị của nàng lộ ra vẻ nghi hoặc, bất quá rất nhanh đã sáng lên trở lại, cười khúc khích:

- Xem ra bản cung không cần phải xuất thủ, cũng tốt, tiết kiệm được sức lực đối phó hai tiện nhân kia.

Vẻ lạnh lùng trong giọng nói khiến cho tâm phúc thân tín của nàng là Tiểu Thuận Tử cũng cảm thấy sợ hãi, tiện nhân trong miệng Quý Phi nương nương không ngoài Vương Hoàng hậu và Vương Cung Phi.

Trong ngôi nhà tầm thường ở góc Đông Bắc Tử Cấm thành, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Vĩnh Ninh vô cùng rạng rỡ, tâm trạng đám cung nữ hầu hạ nàng trở nên thoải mái hơn nhiều, đã rất lâu Trương Công chúa không vui vẻ như vậy.

Xuất thân thiên hoàng quý trụ, Vĩnh Ninh không tới nỗi hoàn toàn mù tịt không biết gì cả. Trực giác nói cho nàng biết lần này Tần Lâm sẽ không có chuyện gì, thậm chí thời gian gặp lại cũng sẽ không quá lâu.

- Có Quế Hoa tửu không?

Vĩnh Ninh đỏ mặt, chờ đợi nhìn cung nữ:

- Ta muốn uống một chút.

Cung nữ đầu tiên là ngần ra, sau đó vội vàng nói:

- Có, có, tỳ tử lập tức đi lấy!

Rất nhanh sẽ tới Trung Thu, lúc trăng tròn hoa quế tỏa hương, chúc cho người trường cửu, ngàn dặm với thuyền quỳên...

Cố Hiến Thành rất cảm tức, cảm tức trước nay chưa từng có.

Vốn tưởng rằng đưa quyển tấu chương kia lên, từ nay nổ một tiếng pháo vang lên kinh người, cho nên sau khi y đưa Trương Tứ Duy rời kinh bèn cùng các bằng hữu trở lại Tiệp Nghi phường trong thành gọi một con vịt quay, lấy hai bình rượu trắng, hăng hái bình bình uống rượu ngâm thơ, vui vẻ suốt một buổi chiều.

Không ngờ rằng bản tấu chương oanh oanh liệt liệt kia vừa đưa lên lại giống như đá chìm đáy biển. Đến trời tối vẫn bật vô âm tín, sai người hỏi thăm mới biết, tấu chương của y còn chưa đi đến Ty Lễ Giám, đã mất đi tung tích ở Văn Uyển các.

Lưu Đình Lan, Ngụy Doãn Trung, Mạnh Hóa Lý hết lời khuyên giải, nói có lẽ tấu chương đã bị trì hoãn ở nơi nào đó. Dù sao mỗi ngày nội các xử lý tấu chương có tới mấy trăm bản, Trương Tứ Duy nghĩ việc đình ưu, Thân Thời Hành tiếp nhận Thủ Phụ, Hứa Quốc mới từ Chiêm Sự phủ nhập các, quá trình giao nhân xảy ra chút sơ sót cũng không phải là chuyện to tát gì.

- Thân Thời Hành lão mưu thâm toán, cho dù là làm việc có sơ sót cũng phải cho Cố mỗ biết sớm, không tới nỗi đá chìm đáy biển như vậy mới phải.

Cố Hiến Thành tức tối đỏ mặt, y cũng là nhất thời tình thế cấp bách quên cả tị hiềm, gọi thẳng tên của Thân Các Lão như vậy.

Tiệp Nghi phường nổi tiếng gần xa, quan viên trong triều tới đây ăn cơm không ít. Cố Hiến Thành hô to tên đương triều Thủ Phụ như vậy, nhất thời đưa tới không ít ánh mắt kinh ngạc.

Lưu Đình Lan vội vàng khuyên giải:

- Cố huynh, chớ có lên tiếng!

- Ngu huynh, ngu huynh cần rõ.

Cố Hiến Thành đỏ mặt lúng túng ngồi xuống, y là quân tử chú trọng thiên lý nhân tính, bản thân mình cũng cảm thấy có chỗ không ổn.

Dù sao công danh lợi lộc ở phía trước, còn có hùng tâm tráng chí tẩy sạch triều chính mới chinh đốn thiên hạ. Đây gọi là quá quan tâm nên loạn, cho dù là bình thời y chú trọng tu tâm dưỡng tính tới mức nào, lúc này cũng khó tránh khỏi thất thố, trong lòng đã sớm rối loạn phương tắc.

Nói cho cùng, lúc này Cố Hiến Thành chỉ mới hơn ba mươi tuổi, chân chính bước vào chính đàn triều chính mới mấy năm, mới vừa dần dần nổi lên trên chốn quan trường kinh sư. Không phải là Cố Hiến Thành trong lịch sử thực hai mươi năm sau làm mưa làm gió ở Đông Lâm thư viện, khống chế dư luận thanh lưu trong tay, bao trùm thiên hạ, được bề đảng tay sai coi như Thái Sơn Bắc Đẩu, thân ở Giang Nam mà khống chế cả triều chính, được xưng Đông Lâm tiên sinh.

Mới vừa ngồi một hồi, Cố Hiến Thành chợt đứng bật dậy, các vị bằng hữu còn tưởng rằng y muốn làm gì vội vàng khuyên giải, chỉ nghe y lạnh giọng nói:

- Không được, Cố mỗ phải đi hỏi Thân lão tiên sinh một chút, vừa đúng lúc trong phủ lão đang tổ chức yến tiệc ăn mừng lão thăng chức, xin các vị về trước, Cố mỗ đi đây!

Y càng nói như vậy, mấy vị bằng hữu càng không chịu rời đi, cùng nhau kêu lên:

- Thúc Thời ôi Thúc Thời, chúng ta hạo nhiên chính khí, can đảm tương chiếu, tự nhiên phải sóng vai đồng cam đồng khổ với nhau, há có thể để inh huynh đứng mũi chịu sào như vậy?!

Hay! Cố Hiến Thành cùng ba vị bằng hữu nắm tay nhau thật chặt, nước mắt lóe lên trong mắt, ai nấy lộ vẻ cảm động vô cùng. May là Tần Lâm không có ở nơi này, nếu không nhất định sẽ kêu to một tiếng thay bọn họ: hảo bằng hữu!

Bốn người thanh toán tiền rượu, sau đó nghênh ngang hùng hổ đi tới phủ đệ Thân Thời Hành.

Nền đồ cao chiếu, đàn sáo du dương, trong phủ Thân Thời Hành vang lên tiếng cười nói xôn xao. Chủ nhân thăng lên đỉnh phong văn thần, đặc biệt tổ chức tiệc rượu, các tân khách cũng không câu chấp cử chỉ, ai nấy cởi triều phục ra, đổi thành áo xanh áo vải Hạo Nhiên cân. Hoặc nâng chén uống với bằng hữu, hoặc tùm năm tùm ba uống rượu dưới trăng.

Những quan viên trẻ tuổi hơn còn đùa giỡn với các nha hoàn Thân phủ, ai nấy tự ví mình như Lý Vệ Công (Lý Tĩnh), muốn xem nơi này có Trương Xuất Trần pháp nhãn biết anh hùng hay không.

Đời Minh từ khi Dương Minh Tâm học phát triển, trong quan trường dần dần trở nên không câu nệ như trước nữa. Trương Cư Chính cũng rất thích mở tiệc tại nhà, vui say hoan ca với tân khách thâu đêm suốt sáng. Tính tình Thân Thời Hành khôn khéo, đương nhiên sẽ không vứt bỏ truyền thống kết giao đồng liêu này.

Thân Thời Hành vẫn chưa tới năm mươi, mặt mũi tuấn tú nho nhã, đôi mày xanh đen. Đầu đội Hạo Nhiên cân, thân mặc trường sam màu nâu in hoa, chân đi giày đen. Lão được hai đứa con trai phụng bồi đi ra, chuyện trò vui vẻ cùng các vị tân khách, thể hiện khí phái giàu sang phú quý. Kẻ không biết sẽ cho là vị trí sĩ nào đó hồi hương, ngày ngày vui bên thơ rượu, không nhìn ra được đây là vị đương triều Thủ Phụ hiền hách uy nghi.

Bất quá đây chính là ưu điểm của Thân Thời Hành, so với Trương Cư Chính nhận ủy thác của tiên hoàng phò ấu chúa trị thiên hạ, so với Trương Tứ Duy âm hiểm ẩn nhẫn hai mặt ba lòng, rõ ràng là nhân duyên của Thân lão tiên sinh tốt hơn nhiều lắm. Quan viên lớn nhỏ lục tục mời rượu lão, lão cũng nhất nhất đáp lại, dù là người quan chức cực kỳ thấp kém lão cũng có thể thuận miệng gọi tên, còn ôn tồn an ủi vài câu, khiến cho người ta phải sinh lòng cảm kích.

Những người trước kia nghi ngờ thậm chí xem thường Thân Thời Hành, lúc này mới chợt hiểu ra, quả nhiên họ Thân có thể ngồi lên vị Thủ Phụ tuyệt không phải nhờ may mắn. Nói về năng lực khí phách có lẽ kém xa

không kịp Cao Củng, Trương Cư Chính, nhưng nói về bản lãnh lôi kéo bốn phía các bên cùng có lợi trong quan trường, e rằng vị Thân Các Lão này mới là số một.

Thứ Phụ Dư Hữu Đình, Tam Phụ Hứa Quốc, Hộ bộ Thượng Thư Dương Ngụy, Lễ bộ Thị Lang Vương Gia Bình theo hai bên tả hữu Thân Thời Hành thật sát. Bọn họ nếu không phải là đồng môn bạn học của Thân Thời Hành, vậy cũng là tri giao hảo hữu của lão, lúc này tự nhiên xem Thủ Phụ Đại nhân là đầu lĩnh.

Nghiêm Thanh, Lưu Thủ Hữu, Khâu Tranh cũng ở chỗ này, bọn Triệu Ứng Nguyên, Vương Dụng Cấp, Ngô Trung Hành, Triệu Dụng Hiền cũng đứng trong đám người, cười cười nói nói với các vị tân khách, trong lòng không khỏi ôm mối nghi ngờ thật lớn. Nhưng nhìn lại Thân Thời Hành mặt đầy gió Xuân lại không giống giả vờ, ngay trước mặt rất nhiều người cũng không tiện hỏi lão, không thể làm gì khác hơn là nuốt lời vào bụng, chờ cơ hội khác sẽ hỏi.

Hai cha con Đình Quốc Công Tử Văn Bích, Tả Đô Đốc Đề Điểm Từ Đình Phụ phụ trách phòng thủ bên trong thành, Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh, Tả Đô Ngự Sử Trần Giá, Hữu Đô Ngự Sử Ngô Đoài, Kế Liêu Tổng Đốc Cảnh Định Lực, Thiêm Đô Ngự Sử Trương Công Ngự cũng có mặt trong đám tân khách, sắc mặt ai nấy lộ vẻ biến ảo khó lường.

- Trương thế huynh, người đã biết chưa?

Ngô Đoài nói khẽ với Trương Công Ngự:

- Thánh chỉ bổ nhiệm Tuần Phủ Sơn Tây đã qua lục khoa cấp sự, sáng mai sẽ xuống chiếu phát đi.

Bản lãnh khác của Trương Công Ngự cũng chỉ tầm thường, nhưng công phu lôi kéo quan hệ, lấy lòng kết giao cũng gần bằng với tọa sư Thân Thời Hành. Lục khoa cấp sự toàn là huynh đệ bằng hữu thân thiết của y, làm sao không biết, lập tức cất giọng vịt đục khàn khàn của mình cười khan:

- Đa tạ Ngô Đô Đường cất nhắc, học sinh cảm tạ muôn vàn, tối nay sẽ có một phần đặc sản Sơn Tây đưa tới quý phủ.

Ngô Đoài bật cười, y còn chưa đi Sơn Tây nhậm chức, lấy đâu ra đặc sản Sơn Tây. E rằng là loại đặc sản trắng lóa hoặc vàng chói...

Lão lắc đầu một cái, giận nói:

- Lão phu cần 'đặc sản' của người để làm gì, Trương Đô Đường, người có biết vì sao nhậm chức Sơn Tây không?

Trương Công Ngự cũng không phải kẻ ngốc, chớp chớp ánh mắt:

- Hẳn là do Tần lão đệ âm thầm bố trí... Ừm, sau khi học sinh đến Sơn Tây nhất định sẽ chiếu cố hẳn.

Tên yêu nghiệt Tần Lâm kia còn cần người chiếu ứng hẳn hay sao?! Ngô Đoài dở khóc dở cười, thật muốn gõ đầu Trương Công Ngự một cái, để cho y thông suốt hơn một chút.

Thế nhưng không có cách nào khác, phải báo ân cứu mạng Tần Lâm, Ngô Đô Đường cũng chỉ có thể khéo léo dẫn dắt dần dần:

- Trương thế huynh muốn làm Hải Thụy sao? Người đời đều nói Hải Bút Giá không sợ quyền quý, chấp pháp như núi, rốt cục lão làm thế nào mà thanh danh vang dậy như vậy?

Suy nghĩ đi... Trương Công Ngự gật đầu lia lịa như gà mổ thóc. Lão không thiếu tiền, tính tình cũng không thích quyền lực, làm quan chỉ muốn danh lưu sử xanh, huống chi danh tiếng Hải Thụy ở một dãy Giang Nam thật lớn, ai nói tới Hải Thanh Thiên đều gợn ngón tay cái lên.

Nhưng nói đến chuyện rốt cục Hải Thụy làm thế nào nổi danh khắp thiên hạ, Trương Công Ngự lại mù tịt, bèn đoán bừa:

- Có nghĩa là muốn nói lão thanh chính liêm khiết, không thu tiền cũ thường lệ, nghèo tới mức một năm chỉ mua hai cân thịt heo phải không?

Ngô Đoài lắc đầu một cái, bật cười nói:

- Lão sư trưởng học trong huyện mười người hết tám còn nghèo hơn lão, chỉ dựa vào bao nhiêu đó chỉ có thể coi là lão đồ nghèo mà thôi.

- Hẳn là do lão giống như Phạm Nhan can gián, Quan Quân dâng thư ư?

Trương Công Ngư tặc lưỡi, lá gan Hải Thụy rất lớn, dám dâng thư mắng Gia Tĩnh Hoàng đế tức tối phải phun máu.

Ngô Đoài vẫn lắc đầu một cái:

- Đại Minh trải qua hai trăm năm, quan viên lừa gạt đình trượng không có một ngàn cũng có tám trăm.

Trương Công Ngư gãi gãi đầu, có hơi hoang mang ngơ ngác, cũng may y xuất thân là diêm thương Dương Châu, ở gần cho nên lập tức nhớ ra, bật thốt lên:

- Ép Từ Các Lão trả lại ruộng đất!

Rốt cục cũng khai khiếu! Ngô Đoài cười híp mắt gật đầu một cái.

Năm đó Hải Thụy chọc giận Gia Tĩnh Hoàng đế, bị hạ ngục luận tội chết, lúc ấy Từ Giai đảm nhiệm Thủ Phụ bèn nghĩ cách che chở cứu giúp, có ân với Hải Thụy. Sau đó Cao Cảnh nắm triều chính, Từ Giai trí sĩ hồi hương, hai đứa con trai lão hoành hành bất pháp, chiếm đoạt đất dân, nuôi dưỡng môn khách, khiến cho dân chúng Giang Nam oán khí ngất trời.

Lúc Hải Thụy nhận chức Tuần Phủ Ứng Thiên, người khác đều cho là lão vừa nhận được đại ân của Từ Giai, nhất định sẽ bênh vực che chở lẫn nhau. Không ngờ rằng Hải Thụy không nhớ tới chút ân tình nào cả, buộc Từ Giai trả lại ruộng đất, còn lòng bắt hai vị công tử Từ gia. Đúng lúc ấy là Cao Cảnh vốn không hợp với Từ Giai đang nắm triều chính, lão lợi dụng sự cương trực của Hải Thụy chỉnh trị Từ Giai một phen, đáng thương cho Từ Các Lão từng lật đổ Nghiêm Tung vất vả một phen tươi bởi hoa lá.

Danh tiếng Hải Thụy rất lớn, nhưng đại đa số toàn là nhờ can gián thẳng thắn dâng thư không nể mặt Hoàng đế. Trước mặt thượng ty không chịu quỳ, không nể mặt thượng ty, hoặc nghèo tới mức không có tiền mua thịt ăn, không nể mặt cái bụng mình. Chuyện chân chính lão làm được chính là bắt Từ Giai trả ruộng đất ở Giang Nam này.

Từ loạn Tĩnh Nạn vào thời Vĩnh Lạc, triều Minh thái bình hơn một trăm năm, thế gia hào môn nổi lên không ít. Dân chúng Giang Nam chịu khổ bị hào cường thâm tóm ruộng đất, Hải Thụy lại ép cho Từ Giai từng nhậm chức Thủ Phụ phải trả lại ruộng đất, chuyện này truyền đi rất nhanh, từ đó dân chúng Giang Nam mới xưng lão là Hải Thanh Thiên.

Trương Công Ngư nghĩ tới đây nhất thời thông suốt sáng sủa, lập tức hiểu ý Ngô Đoài, vừa mừng vừa sợ lại có hơi do dự, xoa xoa tay cười hắc hắc.

- Hãy làm cho tốt!

Ngô Đoài vỗ vỗ lưng y, thở dài nói:

- Gần đây bọn Triệu Ứng Nguyên, Ngô Trung Hành được thế, công kích Trần Đô Đường và Ngô mỗ năm xưa a dua Trương Giang Lăng. Tuy rằng mỗ không thiện với lương tâm, nhưng cũng cảm thấy khó mà ngồi yên chỗ. Chờ cho chuyện Tần Thái Bảo xong xuôi sẽ trí sĩ về quê câu cá, tương lai đám Đô Đường sẽ phải nhờ vào thế huynh dạn đường dẹp lối.

Trương Công Ngư nghe vậy mừng rỡ, Ngô Đoài đây chính là nói rõ lão và Trần Giá thà rằng mất chức cũng sẽ bảo vệ mình và Tần Lâm, còn gì do dự nữa.

Bên kia, chư vị cự đồ đảng thanh lưu đã dần dần không nhịn được.

Vừa đứng nội các Tam Phụ Hứa Quốc nói chuyện với một vị quan viên, tụt lại phía sau mấy bước, Ngô Trung Hành, Triệu Dụng Hiền liếc mắt nhìn nhau, đứng dậy nghênh đón.

Vì lúc Trương Cư Chính đoạt tình hai người bọn họ chịu đình trượng, Hứa Quốc từng tặng cho hai người hai chén ngọc, giao tình là cực tốt, bây giờ hai người phụng chiếu hồi triều, nghiễm nhiên có hình ảnh anh

hùng bắt khuất dù bị Trương Cư Chính chèn ép. Hiện tại Hứa Quốc làm tới nội các phụ thần, quan hệ giữa ba người càng thêm mật thiết.

- Duy Trinh huynh...

Ngô Trung Hành hớn hử tươi cười, giơ chén rượu lên.

Không ngờ sắc mặt Hứa Quốc hơi thay đổi, cười khan một tiếng chỉ chỉ trước mặt:

- Thân lão tiên sinh đang chờ, xin thất lễ, thất lễ!

Như vậy là ý gì... Ngô Trung Hành có vẻ không vui, sắc mặt trầm xuống.

Triệu Dụng Hiền cơ trí hơn y một ít, trong lòng khẽ giật mình, chẳng lẽ Hứa Quốc đã...

Đúng vào lúc này, Cố Hiến Thành cùng ba vị bằng hữu tức giận ngất trời đi tới Thân phủ, Cố Hiến Thành lớn tuổi hơn, còn hơi khá một chút, Lưu Đình Lan, Mạnh Hóa Lý, Ngụy Doãn Trung đã sớm tái xanh mặt mũi, đáng vẻ hùng hổ rõ ràng là tới gây phiền phức.

Bọn họ không sợ trời không sợ đất, chịu mấy phen đình trượng cũng chỉ coi như khai vị, cũng không phải là lần đầu tiên gây chuyện với Thủ Phủ. Trước kia bọn họ đã từng đắc tội với Trương Cư Chính, hiện tại cũng không sợ đắc tội với Thân Thời Hành.

Dưới ánh mắt chú ý của mọi người, Cố Hiến Thành trực tiếp tìm tới Thân Thời Hành, sau khi thi lễ lạnh lùng nói:

- Chúc mừng Thân lão tiên sinh thăng quan Thủ Phủ, từ nay thi triển thủ đoạn trị quốc bình thiên hạ. Bất quá vì sao tấu chương mà Hiến Thành trình lên lại chìm trong nội các bật vô âm tín, mong rằng Thân lão tiên sinh cho biết sự thật.

Đám ngu xuẩn Lưu Đình Lan cũng nhướng mày trợn mắt nhìn chằm chằm Thân Thời Hành, đáng vẻ liều mạng cùng lắm thì không làm quan nữa.

Thân Thời Hành khẽ mỉm cười:

- Cố Lang Trung bình tĩnh chờ nóng, hôm nay lão phu phiếu nghị tấu chương không có một trăm bản cũng có tám mươi bản, chẳng hay người muốn nói bản nào?

Cái gì? Cố Hiến Thành chợt thấy trước mắt tối sầm, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu tươi, nhìn chăm chú vào Thân Thời Hành, toàn thân run rẩy kịch liệt...

Nghiêm Thanh, Lưu Thủ Hữu, Khâu Tranh nhìn nhau, ai nấy đều giật mình kinh hãi. Chuyện lần này không phải là phe bọn họ phát động, nhưng thanh thế thật lớn, kế hoạch kín đáo, ít nhất đối phó một tên cầm y vũ thần bị cách chức đẩy ra kinh như Tần Lâm sẽ không có vấn đề gì. Nhưng chẳng ai nghĩ tới sẽ đi tới mức này, trước kia cũng không thấy Thân Thời Hành và Tần Lâm có giao tình bao nhiêu.

Triệu Ứng Nguyên, Vương Dụng Cấp càng không dám tin, Thân Thời Hành ở trước mặt Trương Tứ Duy ngoan ngoãn vâng lời răm rắp, vì sao lúc này lại đứng về phe Tần Lâm, trở giáo phản kích một đòn như vậy... Rốt cục Ngô Trung Hành và Triệu Dụng Hiền cũng hiểu rõ, tại sao thái độ Hứa Quốc tối nay ngược với bình thường, không thêm để ý tới bọn họ.

Bọn Từ Văn Bích, Cảnh Định Lực nhìn nhau cười một tiếng, như vừa dỡ bỏ gánh nặng trong lòng. Thân Thời Hành cũng không dân, mặc dù là lão hảo nhân nhưng dục vọng quyền lực cũng không nhỏ chút nào.

Ngoài mặt Thân Thời Hành vẫn tỏ ra vân đạm phong khinh như trước, thậm chí giả vờ ngây thơ giỏi hơn bất kỳ ai khác, chỉ cười hăng hắc trong lòng. Chỉ có Trương Tứ Duy lão biết làm Thủ Phủ, Thân Thời Hành ta không biết làm Thủ Phủ hay sao?!

894. Chương 894: Ngửa Bài

Ta ngồi lên địa vị Thủ Phủ còn bị lão ở Bồ Châu khống chế, Trương Phượng Bàn ôi Trương Phượng Bàn, xem Thân mỗ như con rôi, lão đừng tưởng bỏ! Đã như vậy, tại sao lão phu không liên thủ với Tần Lâm lật

đổ phe đảng các ngươi, từ nay làm Thủ Phụ đường đường chính chính?!

Cố Hiến Thành chỉ cảm thấy ngực đau nhói, bóng Thân Thời Hành trước mắt bắt đầu trở nên mơ hồ, trong thoáng chốc nụ cười gian xảo của Tần Lâm như chập chờn trước mắt.

Vì sao... vì sao mỗi lần đụng phải tên Tần Lâm kia đều phải gãy giáo quay về như vậy?! Cố Hiến Thành cực kỳ không cam lòng, không phục, nhưng bất đắc dĩ phải phẫn chấn tinh thần, nhìn chằm chằm vào Thân Thời Hành:

- Thân Các Lão, tấu chương của mỗ là Thông Chính ty chuyển đệ, đưa vào nội các.

Thân Thời Hành tỏ vẻ thờ ơ cười cười:

- Có lẽ là trong quá trình chuyển đệ đã xảy ra sai lầm, Cố thể huynh chờ vội, chờ ngày mai lão phu thúc giục người đi điều tra một chút, nếu đã đóng quyển niêm phong... Ôi chao, còn chưa phiếu nghị, phê hồng, làm sao có thể đóng quyển niêm phong?! Chuyện này cũng không dễ tra xét, hay là Cố thể huynh tự tới Thông Chính ty hỏi thử xem sao...

Phàm tấu chương quan viên dâng lên, theo lệ từ Thông Chính ty truyền lại, nội các phiếu nghị ý kiến, Ty Lễ Giám phụ tá Hoàng đế phê hồng phát xuống, quan soạn thuật niêm phong bảo đảm, sau đó đưa sang Trung Thư đóng quyển tạo thành thánh chỉ, lục khoa cấp sự có quyền bác bỏ, đây là quy định của triều đình.

Tấu chương Cố Hiến Thành chưa hề được phiếu nghị phê hồng, càng không thể nào niêm phong đóng quyển, tối đa chỉ có giấy giao nhận giữa Thông Chính ty và nội các. Nha môn Đại Minh từ trước tới nay vẫn lề mề dây dưa, muốn tra xét chính là vạch lá tìm sâu, vậy thì đợi tới năm Thìn bão lụt đi! Huống chi bản tấu chương này là do đích thân nội các Thủ Phụ Thân Thời Hành xé bỏ, ai dám tra, ai có thể tra!

Thân Thời Hành... Tần Lâm! Cố Hiến Thành nghĩ tới tên hai người này trước mắt tối sầm, lập tức hôn mê bất tỉnh. Bọn Lưu Đình Lan luống cuống tay chân, vội vàng đỡ y ra ngoài, cũng không nhớ tới chuyện quát mắng Thân Thời Hành.

- Đi thôi, không có hy vọng gì nữa!

Nghiêm Thanh, Lưu Thủ Hữu, Khâu Tranh thấy đều thất vọng, biết rằng lần này mình đã làm việc không công cho kẻ ác.

Đám người Từ Văn Bích, Từ Đình Phụ, Chu Ứng Trinh, Trần Giá, Ngô Đoài, Cảnh Định Lực, Trương Công Ngự nhất tề nâng chén:

- Quốc ân sâu nặng, phúc trạch kéo dài, chúc thọ Thân lão tiên sinh!

Thân Thời Hành nở một nụ cười khả ái, cùng nâng chén với chư vị thân bằng cố cựu Dư Hữu Đình, Hứa Quốc, Vương Gia Bình.

Kể có lòng nhìn ra chút manh mối, âm thầm chắc lưỡi hít hà: chẳng trách nào Thân lão tiên sinh dám trở mặt với phe Phụng Bân tướng công, thì ra sau lưng Tần Lâm còn có rất nhiều người ủng hộ, thế của Tần Lâm dần dần trở nên vững vàng không gì lay chuyển được. Hôm nay thay vì nói Thân Thời Hành khiêu chiến với cự đảng của Trương Tứ Dục, đúng hơn phải nói là đảng Tần Lâm mượn chuyện này giữa bài công khai.

Đêm khuya vắng người, Thân phủ vẫn còn vô cùng náo nhiệt, bất quá tranh chấp trong triều từ trước tới nay vẫn là có người vui kẻ buồn, đổi lại là các vị cự đảng hiện tại đang khó chịu vô cùng.

Bốp!

Trong nhà Cố Hiến Thành, Ngô Trung Hành cầm chén ngọc Hứa Quốc tặng cho ném mạnh xuống đất, nhất thời chén ngọc vỡ tan tành thành từng mảnh, vẫn còn chưa hết giận giẫm lên chà đạp:

- Hứa Quốc hiếp người quá đáng, vốn tưởng rằng lão cũng là chính nhân quân tử như chúng ta, không nghĩ tới lại thông đồng cùng Thân Nhữ Mặc, thật là tức chết ta rồi!

Lưu Đình Lan nói:

- Tình nghĩa Quân Trọng – Bảo Thúc Nha từ nay cắt bào đoạn nghĩa, vạch đất tuyệt giao.

Triệu Dụng Hiền cũng lấy chén sừng tê ra bắt chước Ngô Trung Hành ném mạnh xuống đất.

Không ngờ chén tê giác kia đầy cộm nặng nề bền chắc, sừng tê không vỡ dễ dàng như ngọc vậy, bất ngờ dội ngược từ dưới đất bay lên, đập vào đầu Vương Dụng Cấp đang ngồi cúi đầu trầm tư, khiến cho y ôi chao một tiếng giật mình không nhỏ, lập tức trán nổi lên một cục u.

- Tội lỗi, tội lỗi.

Triệu Dụng Hiền lúng túng vô cùng.

Rốt cục Triệu Ứng Nguyên lão thành hơn, nhú mày một cái:

Lúc này là lúc nào còn làm những chuyện vô dụng như vậy! Ngay cả bọn Nghiêm Thanh, Khâu Tranh cũng đã nhìn ra đầu mối, kiếm cớ không tới chỗ chúng ta... Mới vừa rồi nghe được tin tức Trương Công Ngự đi làm Tuần Phủ Sơn Tây, lần này chỉ sợ Phượng Bàn tướng công gặp nạn.

Vốn Cố Hiến Thành đang nằm trên giường, trên trán đang đắp một chiếc khăn lông ướt, nghe vậy nhảy dựng dậy, vội vàng hỏi:

- Thánh chỉ xuống rồi ư?

Phượng Bàn tướng công gặp nạn rồi! Cố Hiến Thành vô cùng nóng nảy, chỉ muốn mắng Triệu Ứng Nguyên vì sao không nói sớm, nhưng dù sao đối phương cũng là tiền bối thanh lưu, cho nên nuốt lời trở vào bụng, cất tiếng than thở:

- Đây là muốn bắt chước chuyện xưa Hải Thụy ép Từ Các Lão!

Không đến nỗi như vậy chứ!? Triệu Ứng Nguyên, Vương Dụng Cấp nửa tin nửa ngờ, không nhìn rõ chuyện này bằng Cố Hiến Thành.

Cố Hiến Thành cũng không giải thích tỉ mỉ, lớn tiếng nói:

- Mau, lập tức phái người ra khỏi thành đi thông báo cho Phượng Bàn tướng công!

Lưu Đình Lan vội vàng cứu viện:

- Sắc trời đã tối, các cửa kinh sư đã đóng, làm sao có thể ra khỏi thành được, có gấp đến mấy cũng phải đợi đến sáng mai.

Ngày mai Trương Công Ngự sẽ ra kinh! Cố Hiến Thành thật sự muốn phun ra một ngụm máu tươi.

Ngày hôm sau trời vừa rạng sáng, quả nhiên Trương Công Ngự nhận thánh chỉ lập tức ra kinh, không mang theo cả gia quyến hành lý, chỉ dẫn theo hai mươi tên gia tướng hộ vệ do Ngô Đoàn cho y, ra khỏi thành chạy về phía Tây.

Người Cố Hiến Thành phái ra báo tin đi theo sau cũng muốn ra cửa, lại bị tuần thành Ngự Sử cản lại điều tra, nhất nhất cẩn thận lục soát, ngay cả đáy quần cũng bóp qua hai lần, thấy đã đến trưa mới thả bọn họ rời đi.

Cách đó không xa, trong cổ kiệu màu lục màn kiệu rủ xuống, Ngô Đoàn ngồi trong đó vuốt râu mà cười:

- Tần Lâm ôi Tần Lâm, lão phu cũng chỉ có thể giúp tới đây, kế tiếp phải xem người rồi...

Trương Tứ Duy vội vã rời kinh cũng không phải đơn thuần chỉ vì muốn giả vờ là trung thần hiếu tử, lão thật sự sợ Tần Lâm đang làm mưa làm gió ở Bồ Châu, phải mau mau trở về trấn áp tên này.

Trời vừa tảng sáng lão từ kinh sư chạy về phía Tây hơn năm mươi dặm, lúc này mới tìm được dịch trạm nghỉ ngơi, sáng hôm sau trời sáng lại lên đường.

Mới vừa đi tới giữa trưa, trên quan đạo chợt có hơn hai mươi kỵ sĩ chạy qua nhanh như bay, tới tở trong phủ Trương Tứ Duy rồi rít dừng chân quan sát. Chẳng qua là những người đó đều mặc áo vải thường phục, không nhìn ra thuộc đường lối nào.

Quản gia tâm phúc của Trương Tứ Duy gọi là Trương Thăng, y biết lòng của lão gia mình, góp lời nói:

- Hẳn là đạo tẩu chương kia của Cố lão gia đã phát sinh hiệu quả, kinh sư phái Đề Kỵ đi Bồ Châu lấy tánh mạng họ Tần kia.

Tính toán thời gian cũng là hợp lý, hơn nữa Đề Kỵ ra kinh làm việc cũng không phải lúc nào cũng mặc quan phục, nếu như làm chuyện quan hệ trọng đại cũng sẽ hóa trang để tránh cho người ta phát hiện hành tung.

Trương Tứ Duy rất là tự đắc vuốt vuốt mấy sợi râu thưa dưới cằm, vô cùng đắc chí, tự nghĩ lấy uy lực Thủ Phụ tôn sư đột phát lôi đình, làm thế nào họ Tần kia ngăn cản!? Chỉ tiếc Đề Kỵ đi quá nhanh, sợ rằng lúc mình chạy về Bồ Châu, họ Tần đã sớm mình một nơi đầu một nẻo. Nếu không thấy được thảm trạng của hắn trước khi chết, không khỏi có chút đáng tiếc.

Nhưng vì sao trong đội nhân mã kia có một bóng người nhìn quen mắt như vậy...

Trương Tứ Duy suy nghĩ một phen bèn gạt sang bên, lại tiếp tục dẫn dắt đội ngũ chạy về phía trước thêm hai mươi dặm. Thấy đã đến chiều, bất ngờ phía sau có mấy kỵ mã cũng đang chạy tới như bay.

Lần này Trương Thăng nhận ra được, cười bầm báo:

- Lão gia, là người làm của Cố lão gia.

Lúc đầu Trương Tứ Duy không thèm để ý, thầm nói nhất định là đạo tẩu chương kia đã phát sinh hiệu quả, Cố Hiến Thành phái người báo tin vui, họ Cố này cũng rất biết lấy lòng.

Không ngờ rằng những người kia chạy tới càng ngày càng gần, có thể nhìn ra sắc mặt bọn họ trở nên hết sức khó coi. Đầu đầy mồ hôi, ánh mắt lộ vẻ kinh hoảng thất thố, nhất thời Trương Tứ Duy giật nảy mình, thầm nói không tốt.

- Các vị, xin chờ gấp, có chuyện gì từ từ nói.

Trương Thăng mời đám tới tở Cố gia xuống ngựa, lại đưa mắt ra hiệu cho bọn họ, ý bảo bọn họ không nên tiết lộ ra cho tất cả mọi người biết.

Trương Tứ Duy âm thầm gạt đầu, tên quản gia này rất là đắc lực, phụ thân y là lão quản gia trong phủ, sau khi chết đi để con trai nối nghiệp, tuy rằng tuổi không lớn lắm nhưng làm việc rất ổn thỏa.

Trương Tứ Duy là Thủ Phụ rồi chức, thân phận tôn quý bậc nào, tự nhiên sẽ không đối thoại với mấy tên tới tở, Trương Thăng hỏi bọn họ rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

- Trương Đại nhân, đại sự không xong!

Đám tới tở Cố gia thở hổn hển, kinh hoảng thất thố nói:

- Lão gia nhà ta nói Thủ Phụ Thân lão tiên sinh lâm trận phản bội, đạo tẩu chương kia bị lão dìm mất, còn bảo cử cho báỉ huynh Tần Lâm là Trương Công Ngư làm Tuần Phủ Sơn Tây, e rằng sẽ có hành động bất lợi với Trương Đại nhân.

Nghe mấy câu này, khí độ Tể Tướng của Trương Tứ Duy cũng hoàn toàn bay biến, chỉ trong thoáng chốc trợn mắt há mồm, không nói nữa lời.

- Lão gia, lão gia!

Trương Thăng gấp đến độ vội vàng xoa ngực đấm lưng cho lão, dần dần mới hô hấp bình thường lại.

Dầu gì cũng đã làm Thủ Phụ, rất nhanh Trương Tứ Duy cố ép mình trấn tĩnh thần lại, ngồi thẳng lưng ghì cương ngựa, hắng giọng hỏi:

- Vậy Trương Công Ngư kia tiếp chỉ vào lúc nào, có lẽ còn phải chuẩn bị rình rang, đám thân hữu cố cự lại phải tiến hành, không có năm bảy ngày cũng không thể rời kinh.

Mấy tên tôi tớ Cổ phủ nhìn nhau, sắc mặt đều vàng khè giống nhau, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt nói:

- Bẩm Trương lão tướng công, sáng nay Trương Công Ngự tiếp chỉ lập tức ra kinh, còn chạy trước bọn ta. Tới cửa thành, bọn ta bị người của Ngũ Thành Bình Mã ty ngăn lại lục soát, nấn ná nửa ngày mới cho đi, cho nên tới chậm, kính xin tướng công thứ tội.

Lúc này Trương Tứ Duy mới hiểu ra, đội nhân mã hai mươi mấy người gặp trước đó không phải là Đề Kỳ đi lấy đầu Tần Lâm, mà là chạy tới Bồ Châu gây phiền phức ỉnh. Bóng người mà lão thấy hơi quen kia chính là tân nhậm Tuần Phủ Sơn Tây Trương Công Ngự!

Trương Thăng tức giận nói:

- Trần, Ngô cũng dám đối nghịch với lão gia, Thân Thời Hành đáng hận tới cực điểm, chúng ta trở về tìm lão nói lý!

Ngũ Thành Bình Mã ty thuộc về tuần thành Ngự Sử quán, Ngự Sử là người của Đô Sát Viện, chuyện này là hết sức rõ ràng.

Trương Tứ Duy giận đến nổi trong tim ứa máu, ngoài mặt vẫn cố gắng trấn định, phát tay một cái nói:

- Thôi, lão phu đã nhìn lầm Thân Nhữ Mặc, không ngờ rằng lão già này trở mặt vô tình như vậy. Lại nói vốn là lão phu đến Bồ Châu để tang, bây giờ trở về kinh biết ăn nói thế nào. Ngược lại Trương Công Ngự ý tới bất thiện, nhất định là muốn liên thủ cùng Tần Lâm đối phó lão phu!

Sau khi hơi do dự một chút, Trương Tứ Duy bèn ra lệnh cho đám tôi tớ Cổ gia:

- Trở về nói cho lão gia người biết, nói lão phu nhận thịnh tình của y, kính xin y chớ nản chí thất vọng. Hãy cùng chư quân tử Vương, Triệu, Ngô lặng lẽ đợi thời cơ, ba năm sau lão phu Đông Sơn tái khởi, sẽ cho bọn Thân Nhữ Mặc biết tay lão phu.

Dứt lời Trương Tứ Duy nhìn về phía kinh sư, sát quang trong mắt lập lòe liên hồi. Cái gọi là ba năm thủ tang thực tế cũng chỉ có hai mươi bảy tháng, tám trăm mười ngày mà thôi, lão đã từng ẩn nhẫn bên cạnh Trương Cư Chính rất lâu. Nhữ Mặc ôi Nhữ Mặc, lúc lão phu Đông Sơn tái khởi chính là ngày lão phải ủ rũ rời kinh... Tần Lâm ôi Tần Lâm, lão phu sẽ lấy mạng người!

Đám tôi tớ Cổ gia âm thầm vui mừng, bọn họ là người từng trải, thấy vị Phụng Bân tướng công này trấn định như thường, uy thế không giảm so với thường ngày, chủ nhân mình cần gì phải lo lắng. Ở kinh sư bày mưu lập kế, chờ Phụng Bân tướng công phục chức, lão gia chúng ta sẽ một bước lên trời.

Chờ sau khi bọn họ giục ngựa quay về kinh sư, sắc mặt của Trương Tứ Duy thành linh sa sầm, gằn giọng nói:

- Mau, hầu hạ lão phu lên ngựa, chúng ta khoái mã ra roi chạy về Bồ Châu.

Sợ, thật sợ. Trương Tứ Duy cảm giác được uy hiếp trước đó chưa từng có, vào giờ phút này lão cảm thấy vô cùng hối hận, tại sao không sớm đoán được mặt thật của Thân Thời Hành trước đó, vì sao mình không nghĩ hết tất cả biện pháp đưa Tần Lâm vào chỗ chết?

Trương Thăng chặn đầu ngựa lại, khổ sở khuyên giải:

- Lão gia không thể, thân thể lão gia không thể so với tráng niên, chạy ngựa gấp gheh trở về e rằng không thể nào chịu được, không bằng để cho tiểu nhân đại lao.

Trương Tứ Duy suy nghĩ một chút thấy cũng phải, Trương Công Ngự trẻ hơn mình mười mấy hai mươi tuổi, nếu như liều mạng chạy về Bồ Châu, sợ rằng mình học máu cũng không đuổi được, ngược lại Trương Thăng cỡi khoái mã chạy về bố trí tương đối thỏa đáng hơn.

Nghĩ thông suốt điểm này, chân chính trấn định lại, Trương Tứ Duy không nóng nảy nữa, suy đi nghĩ lại nửa ngày mới hạ giọng căn dặn Trương Thăng:

- Chuyện khác không quan trọng lắm, duy chỉ có tên Hoắc Thiết Sơn kia giữ lại thật sự là mầm họa, người hãy diệt y cho thật sớm thay lão phu!

Trương Thăng dứt khoát đáp ứng, mang theo hơn mười tên tâm phúc hảo thủ, đàng đàng sát khí chạy thẳng tới Bồ Châu.

Trương Tứ Duy nhìn theo bóng Trương Thăng đi vội, dứt khoát ra lệnh cho đoàn xe ngừng lại. Lão xuất thân Tiên Sĩ, năm xưa cũng là một vị tài tử trong Hàn Lâm viện, thật sự có tài văn chương, lập tức viết một phong thư ra lệnh cho tùy tùng về kinh giao cho Thân Thời Hành.

- Vận khứ anh hùng bất tự do, thời lai thụ tử diệc thành công, không biết Thân Nhữ Mặc có trúng kế hoãn binh của ta chăng?!

Trương Tứ Duy cười khổ cảm thán một câu, nhưng lão lại không nhớ tới lúc mình phản bội Trương Cư Chính, thanh trừng Giang Lăng đảng là một người cùng hung cực ác không chịu cho người ta đường sống.

Tín sứ khoái mã ra roi, đem thư tới giao vào tay Thân Thời Hành.

- Sớm biết có hôm nay, vì sao trước kia làm như vậy?!

Thân Thời Hành cười vứt thư vào thùng rác, Trương Tứ Duy ần nhiên đối phó Trương Cư Chính, Giang Lăng đảng đã bại lộ không bỏ sót. Mặc dù Thân Thời Hành là lão hảo nhân, có vẻ như thiếu quyết đoán, nhưng vào lúc này lão thừa biết mình không thể có tính mềm yếu của nữ tử.

Nghĩ đến Trương Tứ Duy có thể trả thù lập tức sau lưng lạnh toát, nói cho cùng tuy rằng trên thực tế lão ngồi trên vị trí Thủ Phụ nhưng cũng chỉ là làm mọi không công cho Tần Lâm. Họ Tần mượn đại thế, mưu đại cục, ép lão chỉ có thể lựa chọn hợp tác với hắn, tên này cực kỳ ghê gớm, Từ Văn Trường sau lưng hắn cũng thật là lợi hại... Chẳng lẽ đây là công lao của thể diệt nữ của mình sao?

Trong cơn hoảng hốt Thân Thời Hành nhớ lại vị cô nương mắt ngọc mày ngài thông minh linh tuệ bên cạnh lão bằng hữu Trương Cư Chính. Nàng cải nam trang, cầm trong tay chiết phiến đông dạc lên tiếng nói, ngay cả ánh mặt trời chiếu vào thân thể nàng dường như cũng trở nên sáng hơn. Nếu như lão phu có được một nữ nhi như vậy...

Thân lão tiên sinh nghĩ tới đây cười thầm trong lòng, trợ giúp Tần Lâm đương nhiên là vì củng cố quyền thế của mình, tránh khỏi trở thành con rối của Trương Tứ Duy. Nhưng sâu trong lòng lão cũng có ý niệm báo ân Trương Cư Chính, dù sao cũng là vị Giang Lăng tướng công này dẫn mình vào nội các. Hy vọng rằng vị thiên kim tướng phủ kia sống hạnh phúc như ý bên Tần Lâm.

Đúng như lời chúc của Thân lão tiên sinh, quả thật là Trương Tử Huyền sống rất tốt. Trong cả vùng Tam Tấn ruộng đất vàng tươi, ánh mặt trời mùa thu sáng lạn chiếu vào mặt nàng, dung nhan quốc sắc thiên hương đã tăng thêm mấy phần nhu mì chỉ thiếu phụ mới có, càng thêm chín mùi quyến rũ.

Khụ khụ, xem ra những ngày qua ân trạch mưa móc của Tần Lâm cũng không ít!

Tần Lâm áo vải xanh theo ở phía sau, cười nói:

- Tiểu muội có ý quy ẩn điền viên hay không, ta cày ruộng muối dệt vải, cũng thật là thoải mái khoái chí.

Trương Tử Huyền khẽ mỉm cười, thông minh chớp chớp mắt:

- Vậy Thanh Đại muội muội, Từ tỷ tỷ, còn có Kim Tuyên Úy, Bạch giáo chủ, các nàng thì sao?

Tần Lâm khó xử trầm tư một hồi, chọc cho Trương Tử Huyền cười trộm khúc khích, chợt thấy tên này ngẩng đầu lên, ngang nhiên nói:

- Thanh Đại trồng thuốc ở hậu viện, Từ Đại tiểu thư có thể chăn ngựa thả bò, Kim Tuyên Úy nuôi cá chặn vịt, giáo chủ tỷ tỷ cho giữ nhà hộ viện.

Người! Trương Tử Huyền oán hận trợn mắt nhìn Tần Lâm một cái, chợt phì cười, da mặt của tên Tần Lâm này thật sự là dày hơn tường thành, cứng hơn sắt thép.

Khoan hãy nói, Tần Lâm an bài như vậy thật sự là tận dụng hết nhân tài.

Lúc này là mùa gặt ở Tam Tấn, Tần Lâm săn bắn cũng mệt mỏi, Trương Tử Huyền làm thơ từ mãi cũng chán, lần này ra ngoài du ngoạn một phen, làm cho cả vùng Tam Tấn sáng lạn sắc Thu.

Trừ bọn Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cùng Ngạch Triều Ni Mã, mấy đứa cháu gái tiểu thư trong phủ Vương Sùng Cổ cũng theo sau, trò chuyện tíu tít như chim sẻ, nhìn cái gì cũng cảm thấy mới lạ. Dù sao bình thời các nàng bị nhốt ở trong phủ, không bước chân ra khỏi đại môn, nếu không theo chân Trương Tử Huyền sẽ không có cơ hội được ra khỏi thành chơi một chút.

Tần Lâm dắt tay Trương Tử Huyền đi, bỏ rơi mọi người ở phía sau, những tiểu thư khuê các chờ xuất giá nhìn theo vừa cười khúc khích đỏ mặt, vừa không ngừng hâm mộ trong lòng.

Hai người rẽ sang một gò đất, Trương Tử Huyền thấy trước mắt sóng lúa cuộn cuộn, bị gió thổi nằm rạp xuống kéo dài tận chân trời, lộ vẻ hết sức vui mừng:

- Năm nay được mùa, mưa thuận gió hòa, phụ lão Quan Trung Tam Tấn có được một mùa bội thu no đủ, hưởng chi đại kế quốc gia là nhờ vào nông nghiệp, triều đình thu chinh Đông giải cũng không cần lo.

Đúng vậy, Tử Huyền muội muội nên đi làm Thủ Phụ, mỗi lời nói cử chỉ đều mang ảnh hưởng của lão Thái Sơn.

Dưới đời có một lão nông đang đắp lại con kênh nhỏ, cũng không ngẩng đầu lên, buồn bực nói:

- Ở đâu ra tiểu nha đầu nói hươu nói vượn như vậy, cái gì mà no đủ?! Triều đình thu thuế nhiều như vậy, thuế cực cao, mặc dù hiện tại được mùa nhưng có thể không đói bụng đã là may, đâu còn dám hy vọng gì khác!

Nụ cười rạng rỡ của Trương Tử Huyền trong nháy mắt đọng lại trên mặt, hững du ngoạn lập tức bị vứt văng xa tận Java...

Nghe những lời này của lão nông, Tần Lâm thở dài thật dài, tâm trạng buồn bực không còn hứng thú du ngoạn nữa, kéo kéo tay Trương Tử Huyền:

- Chúng ta đi thôi.

Trương Tử Huyền theo Tần Lâm đi trở về mấy bước, rốt cục không nhịn được nữa xoay người hướng về phía lão nông lớn tiếng nói:

- Giang Lăng tướng công thi hành Nhất Điều Tiên Pháp, đo đạc lại ruộng đất, thống nhất thuế phú, trừng trị thâm tóm ruộng đất, thu thuế bằng bạc. Ruộng đất Bồ Châu phì nhiêu như vậy, một mẫu thu được một thạch ba đấu, bán ra có thể thu được chín đồng tiền bạc, triều đình thu thuế chỉ 1/30, bất quá ba phân tiền. Thuế cá thu của ngư dân Bồ Châu mỗi người bất quá năm phân tiền. Triều Đại Minh thu thuế nhẹ như vậy, không lấy thêm đồng nào, vì sao nói là tận thu?!

Thuế suất của triều đình rất thấp, bình quân là 1/30, là thấp nhất trong tất cả đời vương triều phương Đông phương Tây. Phải biết thuế suất triều Hán là 1/15, mà thuế suất của phương Tây trung thế kỷ là 1/10, mà còn là giáo hội và lãnh chúa đồng thời thu thuế.

Thời này dân số còn thấp hơn đời sau rất nhiều, mỗi nông dân cường tráng phương Bắc có thể cày cấy được hai mươi mẫu đất, bình thường mỗi năm thu hoạch hai mươi sáu thạch lúa mạch. Triều đình thu sáu đồng bạc trắng, bán đi một thạch lương thực là đủ rồi, có thể còn dư lại hai mươi lăm thạch lương thực.

Cho dù ruộng đất là thuê mướn, Tần Nam từ trước đến giờ là chủ điền tá điền chia nhau theo tỷ lệ năm năm, cũng có thể tiết kiệm được mười hai mươi ba đấu lương thực, tức là một ngàn năm trăm cân (một cân thời Minh bằng 1.2 cân bây giờ). Ngoại trừ bản thân tráng đinh, nuôi thêm ba bốn miệng ăn nữa cũng không thành vấn đề. Nếu như người nhà còn dẹt vãi, nuôi thêm vài con gà con heo, vậy cuộc sống cũng khá sung túc.

Trương Tử Huyền được thừa hưởng tài năng của phụ thân Trương Cư Chính, quả thật là nữ trung Tể Tướng, chỉ tùy tiện đã có thể kể ra thuế suất của triều đình, sản lượng ruộng đất, chủ điền tá điền.

Lão nông đứng lên híp mắt nhìn, Tần Lâm cùng Trương Tử Huyền đứng trên gò đất, lão nhìn ngược hướng mặt trời cũng không thể nhìn rõ, thấy bọn họ áo xanh áo vải chỉ cho là con em thương nhân trong thành đi

ra, bèn cười lạnh phun một bãi nước bọt xuống đất:

- Các ngươi là người trong thành, biết gì chứ?! Tướng công gì đó ta cũng không biết, chỉ biết là điển chủ Chu lột da thu vào đầu lớn xuất ra đầu nhỏ, có thể để lại cho ta mười thạch đã là có lương tâm. Thuế triều đình cũng không phải là ba phân bạc, trước kia là mỗi mẫu năm phân, sau đó Tôn gia trang bên cạnh đầu hiến tặng cho Đại Tư Mã phủ, quan phủ bèn chuyển thuế sang đầu chúng ta, mỗi mẫu ước chừng một đồng bạc trắng!

895. Chương 895: Tìm Chứng Cớ

Dứt lời, lão nông bèn giơ tay vẽ một vòng tròn lớn trước mặt, ý chỉ một vùng đất lớn trước mặt là đầu hiến tặng cho Đại Tư Mã phủ.

Binh bộ Thượng Thư còn được xưng là Đại Tư Mã, cái gọi là Đại Tư Mã phủ chính là chỉ phủ Vương Sùng Cổ, Trương Tử Huyền nghe đến đó, sắc mặt càng trở nên khó coi. Nàng biết mình và Tần Lâm có thể đối phó Trương Tứ Duy, nhưng tuyệt không thể nào dẹp hết những hào môn Tam Tấn Quan Trung như Vương Sùng Cổ, Dương Bác, Mã Tự Cường...

Lão nông đang nói hứng chí, dứt khoát tuôn ra hết những uất ức trong lòng, lại nói:

- Trước kia quan phủ thu thuế dùng đủ các thủ đoạn gian dối vợ vét, tỷ như thị trường thật là kỳ quái, đến lúc mất mùa đói kém giá lương thực lên cao tận chín tầng mây. Đến khi chúng ta thu hoạch lương thực phải bán đi để lấy bạc nộp thuế, lúc ấy giá lương thực lại rẻ như bèo, một ột thấp coi như lột một lớp da, quả thật là không có thiên lý.

Trương Tử Huyền nhất thời mặt nóng bừng như lửa đốt, gò má đỏ tấy mang tai, xấu hổ không thể ở lại thêm phút giây nào nữa, nói lời từ biệt với lão nông lập tức kéo Tần Lâm hấp tấp rời đi.

Tần Lâm cũng đỡ khốc đỡ cười, thật là trên có chính sách dưới có đối sách.

Trương Cư Chính đổi thu thuế lương thực thành bạc trắng, trên thực tế chính là đổi từ thu vật thật thành thu tiền tệ. Ý tưởng này là chính xác, nếu không sẽ có địa phương nộp hoa tiêu, có địa phương nộp táo, có địa phương nộp rau cải, giá trị không thống nhất, quan lại tùy ý thu nhiều thu ít, dân chúng phải chạy vạy vất vả lên cổ, triều đình cũng khó mà xử lý.

Kết quả sau khi đổi lại thu bạc trắng đã giảm được rất nhiều tệ nạn gian dối vợ vét của các quan, nhưng sinh ra tệ nạn bị phú thương cự cổ thao túng giá cả, dẫn tới chỗ giá lương thực thu mua bị hạ thê thảm.

Trương Tử Huyền và Tần Lâm đi được một đoạn, hạ thấp giọng tức giận nói:

- Vương Sùng Cổ được xưng trung hậu mà còn như vậy, Trương Doãn Linh lại càng quá đáng. Chiếm đoạt ruộng đất, nuôi dưỡng môn khách, khi nam hiệp nữ, không thể tránh được những tội này.

Dứt lời, quang hoa chợt lóe trong mắt thiên kim tướng phủ, có ý muốn mang Thiệu Sư phủ ra khai đao, từ đó chấn nhiếp đám hào môn Quan Trung. Để cho quan phủ tiện bề đẩy mạnh Nhất Điều Tiên Pháp, đo đạc ruộng đất, ức chế hào cường thâm tóm.

Tần Lâm ngầm hiểu ý nàng, lập tức cười lắc đầu một cái:

- Dựa vào những chuyện này không thể nào lật đổ Trương Tứ Duy được!

Trương Tử Huyền cúi đầu suy nghĩ một chút, khẽ cau mày liễu, dáng vẻ tập trung suy nghĩ của nàng hết sức đáng yêu.

Đương nhiên nàng thừa biết Tần Lâm nói không sai, các nhà hào môn tiếp nhận ruộng đất đầu hiến, ruộng đất của mình được miễn thuế khiến cho quan địa phương chuyển phần thuế này lên đầu bá tánh bình dân. Hào môn quyền quý trên cả nước đều dùng thủ đoạn này, trên lừa triều đình dưới gạt dân chúng. Trước kia triều chính mới của phụ thân Trương Cư Chính chính là đối phó bọn họ, nhưng bây giờ phụ thân đã chết, triều chính mới không thể tiếp tục kéo dài, hướng chi với địa vị của Trương Tứ Duy, chỉ dựa vào tội danh chiếm đoạt ruộng đất, bóc lột bá tánh cũng sẽ rất khó lật đổ lão.

- Tàn huynh muốn bắt chuyện Từ Các Lão giết Nghiêm Thế Phồn ngày xưa sao?

Trương Tử Huyền ngẩng đầu nhìn Tàn Lâm, trong con ngươi thâm thúy lóng lánh ánh sáng.

Tàn Lâm cười xấu xa hắc hắc:

- Từ Giai là gài tang vật, lần này ta không cần phải gài tang vật, vốn là Trương Doãn Linh có qua lại mờ ám với Đồ Môn Hãn Đồng Hồ Ly.

- Nhưng chúng ta không có chứng cứ...!

Trương Tử Huyền có vẻ khó khăn, trước đây nàng lập kế dẫn xà xuất động, kết quả bị Trương Doãn Linh may mắn khám phá, hại chết Chỉ Huy Sứ Giáng Châu Vệ Âu Dương Bằng.

Bây giờ cố nhiên có Uy Đức Pháp Vương có thể làm chứng, nhưng Uy Đức là Pháp Vương Bạch giáo được triều đình sách phong, vũ khí bán cho lão và bán cho Đồ Môn Hãn Đồng Hồ Ly đánh nhau với triều đình là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Nếu như tố cáo ra ngự tiền cố nhiên sẽ làm cho Trương Doãn Linh không thể nào chối cãi, bất quá muốn dính líu đến Trương Tử Dục, thậm chí đánh cho vị Thủ Phụ này rơi dài, vậy vẫn còn chưa đủ cân lượng.

Muốn tìm chứng cứ chân chính, đương nhiên Đồ Môn Hãn và Đồng Hồ Ly có, bất quá trừ phi Thích Kế Quang bắt được bọn họ, buộc bọn họ làm chứng mới được. Thế nhưng làm như vậy phải đợi tới năm nào tháng nào đây, hai người này còn đang lăm le bên ngoài Kế Trấn.

Tàn Lâm khẽ mỉm cười:

- Nếu tiểu muội đã lập kế dẫn dụ Trương Doãn Linh mắc câu, tự nhiên biết Tây Diêu trấn, vì sao không hạ thủ nơi đó, hẳn là Doãn Tân Thương sắp có tin tức truyền về.

Trương Tử Huyền nghe vậy ngẩn ra, tiếp theo liền vung quả đấm nhỏ đập Tàn Lâm mấy cái:

- Giỏi thật, Doãn tiên sinh hết lòng làm việc cho huynh, cũng không thông báo uội một tiếng, hừ hừ!

Doãn Tân Thương có phong thái của bậc quốc sĩ, Trương Tử Huyền đã tiến cử y cho Tàn Lâm, từ nay trong mắt y chỉ có vị chúa công là Tàn Lâm mà thôi. Nếu như Tàn Lâm không lên tiếng nói, y sẽ không thương nghị với Trương Tử Huyền bất cứ chuyện gì, phải dứt khoát tị hiềm như vậy.

Trong nụ cười hờn trách của Trương Tử Huyền pha lẫn chút đắc ý, rõ ràng trong lòng nghĩ khác ngoài miệng.

Hạng người thân mang loạn thế Đồ Long thuật như Doãn Tân Thương, nếu như không gặp được chủ nhân làm cho y cam tâm hầu hạ, vậy thà rằng sống trọn đời tàn nơi sơn dã chứ tuyệt đối không chịu khuất thân với kẻ tầm thường. Năm xưa cũng chỉ có phụ thân Trương Cư Chính của nàng có thể làm cho y phải khuyh tâm kính phục. Cũng vì lão tự tin có thể dựng nên một thời trung hưng thịnh vượng, Đồ Long thuật không có đất dụng võ, mới làm lãng phí tài năng của Doãn Tân Thương cho đến bây giờ.

Nếu đơn thuần chỉ vì báo ân tướng phủ, Doãn Tân Thương tuyệt sẽ không tị hiềm giống như bây giờ. Hành động này của y rõ ràng là muốn chứng tỏ mình thật lòng thật ý ra sức cho Tàn Lâm. Phải biết y tị hiềm dĩ nhiên không phải hiềm nam nữ, mà là hiềm chuyện một thân hai chủ.

Nếu là như vậy, trong lòng thiên kim tướng phủ càng thêm đắc ý, người tận tâm như Doãn Tân Thương là không hề tiếc sức lực mình. Tàn Lâm khiến cho y tâm phục nhanh như vậy, quả thật là lương phối của Trương Tử Huyền ta!

Tàn Lâm áo xanh áo vải, Trương Tử Huyền trầm gõ quần bố dắt tay nhau trở về giữa sóng lửa vàng rực chập chùng. Đại đội nhân mã kể cả đám tiểu thư trong phủ Vương Sùng Cổ thấy vậy thấy đều tròn mắt há mồm, nhân vật phong lưu phóng khoáng như vậy hoặc giả thỉnh thoảng có thể thấy được ở Giang Nam, nhưng ở Tam Tấn Quan Trung dân tình chất phác này quả thật là chưa từng thấy qua. Cả đám tiểu thư chưa xuất giá này bắt đầu mơ ước vị hôn phu tương lai của mình cũng sẽ phóng khoáng không câu chấp như vậy...

Hai ngày sau, Doãn Tân Thương từ Tây Diêu trấn chạy về thân đầy bụi bặm. Y và bốn vệ sĩ tên tướng phủ giả trang như thương nhân, bụi bám từ đầu đến chân, thế nhưng sắc mặt không che giấu được nổi vui mừng.

896. Chương 896: Phạm Nhất Thiếp

Tần Lâm và Trương Tử Huyền chào đón ở khách sảnh, Doãn Tân Thương rửa mặt trở lại, thấy Trương Tử Huyền không rời đi, Tần Lâm cũng không có ý tứ gì khác, trong lòng lập tức hiểu rất rõ ràng.

Tần Lâm còn trông cậy vào thiên kim tướng phủ ra mưu tính kế thay hắn, nên không muốn Doãn Tân Thương tị hiềm chuyện một thân hai chủ. Chúng ta phu thê một thể, chẳng phân biệt với nhau!

Doãn Tân Thương uống một hớp trà, thẩm cổ họng khô khốc, sau đó nhìn Tần Lâm vái chào tới đất:

- May mà không nhục mệnh, quả nhiên học trò có thu hoạch ở Tây Diêu trấn.

Thì ra Trương Tử Huyền lệnh cho Doãn Tân Thương, Du Thất đi Tây Diêu trấn dò xét xem Trương Doãn Linh có thật sự dùng xe vận chuyển vũ khí cấm hay không. Doãn Tân Thương dùng ống nhòm quan sát thấy thợ thuyền ở đó có một số người có vẻ giận dữ không cam lòng.

Sau đó y kể lại chuyện này với Tần Lâm, với trực giác nhạy bén của hắn lập tức phát hiện ra cơ hội phá án, bèn lệnh cho Doãn Tân Thương dẫn người lên về Tây Diêu trấn, tìm vài tên thợ xem có thể tìm được đột phá khẩu hay không.

- Có một tên gọi là Hoắc Thiết Sơn, rất có khả năng giúp được chúng ta lật đổ Thiếu Sư phủ.

Doãn Tân Thương nói tới chỗ này dừng một chút, dưới ánh mắt thăm dò của Tần Lâm và Trương Tử Huyền, y thở dài:

- Cũng phải nói đây là một người mệnh khổ.

Hoắc Thiết Sơn là cai thợ rèn có tư cách cao nhất ở Tây Diêu trấn, Thiếu Sư phủ bèn dùng lễ vật ngàn vàng mời y tới quản lý thợ rèn công trường. Nhận tiền của người phải làm việc cho người, Hoắc Thiết Sơn xử lý chuyện công trường đầu vào đầu ra, một lòng một dạ đi theo Trương Doãn Linh. Đối với chuyện công trường sản xuất vũ khí cấm, từ trước tới nay y vẫn mắt nhắm mắt mở. Theo y thì:

- Chúng ta không bán những thứ này cũng có người khác bán, ta nhận lễ vật của Thiếu Sư phủ, không ăn lương của Hoàng thượng, không cần để ý quá nhiều!

Hoắc Thiết Sơn có con trai, con nhà thợ rèn đương nhiên không thể nào đi học thi Tiến Sĩ, ngược lại có được một thân sức lực khỏe mạnh, từ nhỏ đã thích chơi đao múa gậy. Đến năm hai mươi tuổi được Hoắc Thiết Sơn nhờ Thiếu Sư phủ gởi vào Vạn Toàn Hữu Vệ Tuyền Phủ làm một tên Bả Tổng.

Đứa con trai này của y cũng rất có tài, lại có Thiếu Sư phủ làm chỗ dựa, mấy năm qua đã lên tới Du Kích Tướng quân, Hoắc Thiết Sơn cũng nở mày nở mặt.

Không ngờ rằng trong một trận chiến mai phục ở biên quan, con trai Hoắc gia lực chiến mà chết, huynh đệ biên quân liêu chết đoạt lại thi thể. Hoắc Thiết Sơn và vợ mình ngàn dặm bên ba đi nhận thi thể con trai mang về quê nhà chôn cất, kết quả suýt chút nữa chết vì tức nghẹn: con trai y trúng tên mà chết, cán tên gãy rời, đầu mũi tên còn cắm xuyên qua áo giáp vào trong thịt, rút ra hàn quang sáng chói. Hoắc Thiết Sơn liếc mắt nhìn qua lập tức nhận ra là sản phẩm do công trường mình sản xuất.

Nghe Doãn Tân Thương kể ra tào ngộ của Hoắc gia, Trương Tử Huyền im lặng không nói, thầm nhủ Hoắc Thiết Sơn tuổi già mất con như vậy quả thật hết sức đáng thương. Nhưng y làm thành cho hổ giúp Trương Doãn Linh, quả thật rất đáng hận. Đúng là người đáng thương cũng có chỗ đáng hận, mà Thiên Đạo tuần hoàn báo ứng chẳng sai, báo ứng này là vô cùng thảm khốc.

Tần Lâm khẽ nhướng mày:

- Như vậy tên Hoắc Thiết Sơn này là vì mất con mới bằng lòng hợp tác với chúng ta, đối phó chủ nhân Thiếu Sư phủ của y ư?

- Chúa công, nếu đơn giản như vậy thì quá tốt.

Doãn Tân Thương lắc đầu một cái.

Phu thê Hoắc Thiết Sơn mất con, oái oăm ở chỗ mũi tên giết con mình xuất phát từ công trường của y. Lão thê y thứ nhất không chịu nổi trường đồ bạt thiệp, thứ hai suy sụp vì cái chết của con mình, sau khi trở về mắc bệnh không dậy nổi, chỉ sau hai tháng thì nhắm mắt xuôi tay, trước lúc lâm chung còn dặn dò y chớ nên đi theo Trương Doãn Linh làm chuyện táng tận lương tâm nữa.

Hoắc Thiết Sơn trải qua biến cố tày trời này đã hoàn toàn thay đổi tâm tính, e rằng tối ngủ cũng khó mà yên giấc. Theo như đồ đệ y kể lại, thường là sư phó nửa đêm tỉnh giấc thét to một tiếng ngồi bật dậy, đầy đầu toàn là mồ hôi lạnh, buổi tối cũng buồn bực vô cùng, cầm đầu uống rượu không nói lời nào.

Rốt cục vào năm ngoái, một lần Thiếu Sư phủ lại chuẩn bị vận chuyển quân giới ra Tái Ngoại, Hoắc Thiết Sơn đứng ra kiên quyết ngăn cản, nói mình không muốn làm chuyện thương thiên hại lý này nữa. Con trai mình đã chết, không nên để cho Thát Tử cầm vũ khí do công trường mình sản xuất, sẽ tiếp tục gieo họa cho con người khác. Con ai cũng là cha sinh mẹ dưỡng ra, sao thể nhẫn tâm như vậy được!?

Lúc ấy chuyện này khuấy động không nhỏ, trong công trường không ít người nghe được, quản gia Thiếu Sư phủ Triệu Phúc nói với bên ngoài rằng lần này cũng không vận chuyển quân giới ra Tái Ngoại, còn để tạm trên xe. Kết quả hai ngày sau Hoắc Thiết Sơn lại đột nhiên mất tích, mà rốt cục vũ khí cũng được chở đi.

Từ đó về sau trên công trường không còn tin tức gì về Hoắc Thiết Sơn nữa, cũng không còn ai dám phản kháng Thiếu Sư phủ...

Trương Tử Huyền nghe đến đó lấy làm kinh hãi:

- Bọn họ giết Hoắc Thiết Sơn rồi sao?

- Hẳn sẽ không.

Tần Lâm sờ sờ cằm, nghĩ ngợi nói:

- Một lão bả đầu (cai) giỏi như vậy, kinh nghiệm mà y tích lũy được mấy chục năm chắc chắn là một tài sản vô cùng quý giá, chắc chắn Trương Doãn Linh không thể giết y như vậy. Hơn nữa thế lực Thiếu Sư phủ như mặt trời ban trưa, tuyệt đối không sợ một lão bả đầu cai quản thợ rèn công trường có thể gây ra sóng gió gì, cho nên ta đoán bọn họ đã bí mật nhốt Hoắc Thiết Sơn lại.

- Chúa công liệu sự như thần!

Doãn Tân Thương vuốt mõng ngựa Tần Lâm một cái.

Lúc ấy Doãn Tân Thương và Du Thất ở Tây Diêu trấn nhìn thấy đám thợ rèn lộ vẻ căm phẫn trên mặt, chính là sư đệ, đồ đệ của Hoắc Thiết Sơn, lần này Doãn Tân Thương tới đó là âm thầm liên lạc với bọn họ. Quả thật Thiếu Sư phủ làm việc không chút kiêng kỵ, thợ rèn địa vị thấp kém, không ai dám đối nghịch với Thiếu Sư phủ. Ai dám sẽ bị đánh chết vứt thi thể ra đồng mặc cho chó hoang ăn thịt, lấy đó uy hiếp số thợ còn lại.

Hoắc Thiết Sơn công khai nói làm chuyện này thương thiên hại lý chính là công khai khiêu khích Thiếu Sư phủ. Theo lệ thường đúng ra Triệu Phúc sẽ đánh chết y trước mặt mọi người để dằn mặt, nhưng đám thợ thủy chung vẫn không nghe tin y đã chết, cho nên vẫn còn nửa tin nửa ngờ.

Vốn là Thiếu Sư phủ đối xử với thợ rèn hết sức cay nghiệt khắc bạc, toàn là bằng vào thế lực đè nén bất mãn, chuyện của Hoắc Thiết Sơn, đồ đệ sư đệ của hắn y chỉ có thể giận mà không dám nói gì. Kết quả tin Trương Doãn Linh chết truyền ra, Trương Tử Duy nhất định đình ưu, uy phong Thiếu Sư phủ hơi giảm sút, Doãn Tân Thương tới đó ngấm ngấm liên lạc.

Sau nhiều lần thử dò xét đám thợ rèn, rốt cục bọn họ cũng lặng lẽ nói cho y biết, rất có khả năng Hoắc Thiết Sơn vẫn chưa chết.

Trong tay y có sổ sách xuất nhập thợ rèn công trường, số lượng than củi, sắt thép hàng năm chở vào công trường, số lượng binh khí khô ráo sản xuất hàng năm.

Trương Tử Huyền vui mừng hơn hớn, vỗ tay cười nói:

- Hay quá, có được quyền sở này mang đi đối chiếu với số lượng vũ khí mà biên quân nhận được hàng năm, Thiếu Sư phủ sẽ không thể nào chạy khỏi tội tư thông với địch bán nước, buôn lậu quân giới. Dù Trương Doãn Linh đã chết, Trương Tứ Duy cũng không thoát khỏi liên quan!

Tần Lâm co tay gõ gõ khay trà:

- Đầu tiên làm thế nào xác định Hoắc Thiết Sơn còn trên nhân thế này không? Tiếp theo, làm sao tìm được người này, Doãn tiên sinh, người có đầu mối gì không?

Doãn Tân Thương cười hắc hắc, cũng không úp mở nói:

- Hoắc Thiết Sơn lớn tuổi, có bệnh suyễn, từ trước đến giờ hay đến y sĩ Phạm Nhất Thiếp Phong Lăng trấn xem bệnh lấy thuốc!

Tần Lâm quắc mắt một cái đứng lên, lớn tiếng kêu:

- Tên mập chuẩn bị ngựa!

Chỉ chốc lát sau, trên quan đạo từ Bồ Châu đi thông Phong Lăng trấn, hơn mười kỵ sĩ giục ngựa phi nhanh như điện chớp. Tần Lâm giục ngựa chạy trước, gió Thu thổi vào mặt ào ào, ba viên Đại tướng Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực, Doãn Tân Thương theo sát phía sau, sau nữa là các huynh đệ quan giáo bình bình khí thế.

Chúng huynh đệ có cảm giác như vậy là vì hôm qua sông ở Phong Lăng độ cũng là trải qua con đường này đi tới Bồ Châu. Khi đó Thiếu Sư phủ Trương Doãn Linh như mặt trời ban trưa, đám hào môn Tam Tấn vững như tường đồng vách sắt, nhìn qua tựa hồ ngày mình ngóc đầu còn xa không hẹn. Không ngờ rằng Hạ đi Thu tới, thế cục đã hoàn toàn đổi ngược, đến phiên Tần Lâm truy quét Thiếu Sư phủ tới cùng.

Thấy Phong Lâm trấn đã xuất hiện trong tầm nhìn, Tần Lâm bèn dẫn người rẽ vào đường nhỏ, xuống ngựa bên cạnh một cánh rừng nhỏ, để vài huynh đệ lại trông chừng. Mọi người còn lại thấy đều mặc thường phục, theo hần tiến vào Phong Lăng trấn.

Phạm Nhất Thiếp tọa đường hội chẩn y quán ở góc Đông Bắc trấn, lần trước Tần Lâm dẫn theo người Đồ gia tới một lần, đã quen đường sá, không kinh động tới bất cứ người nào, lặng lẽ không tiếng động mò tới.

Cuối Thu khí trời thật tốt, mới làm ăn y quán cũng giảm bớt, Phạm Nhất Thiếp đang nằm tựa lưng trên ghế ngoài cửa, phơi ánh mặt trời, tay cầm một chén trà xanh nghi ngút khói, cảm thấy vô cùng thoải mái.

Hai tiểu học đồ thấy là Tần Lâm tới lập tức kinh hoảng thất thố, vội vàng lay lay Phạm Nhất Thiếp:

- Sư phụ, sư phụ, lần trước, lần trước chính là hắn... Hắn... Hắn... là người mà Thiếu Sư phủ Tào Tứ gia tới hỏi... Hỏi... Hỏi qua...

Đáng thương hai tên tiểu học đồ này nhất định đã bị Tào Tứ dọa sợ, lại thấy Tần Lâm, hai hàm răng va vào nhau lách cách, đầu gối run run.

Phạm Nhất Thiếp ngủ trưa vừa tỉnh, còn không chưa biết có chuyện gì xảy ra, lười biếng mở mắt. Sau đó đồng tử lão thành linh giãn to hết cỡ, đang muốn đứng dậy thể nhưng sau giấc ngủ trưa thân thể như nhũn ra, đột nhiên thức dậy, tay chân không nghe theo điều khiển, bất ngờ ngã lăn ra đất.

Tần Lâm dở khóc dở cười, đang muốn khom lưng đỡ Phạm Nhất Thiếp, chợt thấy lão này đứng bật dậy.

Chúng huynh đệ kinh hãi, còn tưởng rằng lão nhân này muốn làm khó dễ, Ngưu Đại Lực đưa ra quyền to bằng miệng bát chuẩn bị nện cho lão mấy cái. Không ngờ rằng Phạm Nhất Thiếp ôm lấy cánh cửa đứng dậy tựa vào khung cửa thật nhanh, động tác nhảy bén khiến cho người ta phải tặc lưỡi khen ngợi, chớp mắt đã kéo mấy chục tấm ván cửa đóng lại hoàn toàn.

Phù... Lúc này Phạm Nhất Thiếp mới thở hổn hển ngồi xuống, đưa tay xoa xoa trán ướt đẫm mồ hôi, bưng trà nóng lên ực mạnh mấy hớp.

Trong lòng Tần Lâm đoán được đại khái, ngoài mặt vẫn cười hì hì:

- Xin hỏi Phạm đại phu làm như vậy là ý gì?

- Ý gì ý gì, còn có thể có ý gì?!

Phạm Nhất Thiếp tức giận liếc Tần Lâm một cái, lại đứng lên chấp tay thi lễ:

- Tần tướng quân Tần Thái Bảo, coi như ngài là gia gia ta, có thể tha cho bộ xương già này được chăng?! Phạm mỗ chỉ là một bá tánh hết sức tầm thường, không dám dây vào trận chiến giữa đám thần tiên các vị.

Lần trước Tần Lâm đưa người Đồ gia tới đây xem bệnh, Tào Tứ tùy tiện hỏi thăm một chút lập tức biết ngay. Y tới đây hung hăng uy hiếp Phạm Nhất Thiếp, hai tiểu học đồ kia mỗi người bị năm sáu bạt tai. May nhờ Phạm Nhất Thiếp là danh y có bản lĩnh nhất trong phạm vi trăm dặm, rất được lòng người, ngay cả Thiếu Sư phủ cũng có lúc tìm lão xem bệnh, lúc này mới tránh được một kiếp.

Sau đó Trương Doãn Linh, Tào Tứ, Tôn Hữu Đạo đều chết oan chết uổng, Thiếu Sư phủ nói với bên ngoài là bọn họ mắc bệnh qua đời, nhưng bên ngoài hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút phong thanh.

Mấy vị này đều chết hết, đến phiên mấy huynh đệ Trương Doãn Linh cũng chính là thúc bá Trương Tứ Duy là to nhất trong phủ. Chủ sự quản gia chân chính lại là Triệu Phúc, người ta gọi là Triệu Nhị gia, ít ngày trước lại đến y quán hung thần ác sát tra hỏi Phạm Nhất Thiếp một phen.

Dù sao Phạm Nhất Thiếp chỉ từng xem bệnh cho hài tử Đồ gia, cũng không có lui tới gì với Tần Lâm. Triệu Phúc thấy lão quả thật không biết nội tình, cũng chỉ có thể tha cho, đồng thời nghiêm nghị cảnh cáo lão, nói Tần Lâm là cừu nhân của Thiếu Sư phủ, ai dám lui tới với hắn nhất định Thiếu Sư phủ sẽ không tha.

Cho nên nhìn thấy Tần Lâm lại tìm tới cửa, Phạm Nhất Thiếp nhất thời bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, e sợ bị Thiếu Sư phủ nghe được phong thanh, lúc ấy cái đầu trên cổ mình hoàn toàn bất ổn.

- Lá gan tên khốn này còn nhỏ hơn gan chuột!

Lục Viễn Chí không nhịn được khê mắng.

Ngưu Đại Lực cũng nắm quả đấm to bằng miệng chén, hai mắt to như chuông đồng nhìn chằm chằm Phạm Nhất Thiếp:

- Thiếu Sư phủ có thể làm thịt lão, cảm y quan giáo bọn ta không thể sao? Mười tám bộ khốc hình chính là mười tám tầng địa ngục, liệu bộ xương già của lão có thể chịu đựng mấy hiệp?!

Doãn Tân Thương lại không lên tiếng, chỉ thấy Tần Lâm cười hắc hắc.

- Phạm Nhất Thiếp ôi Phạm Nhất Thiếp, lão cần gì phải giả bộ thăm dò ta như vậy?

Hai tay Tần Lâm dè lên vai Phạm Nhất Thiếp, ấn lão ngồi xuống ghế trở lại, mình cũng kéo một cái ghế ngồi xuống, khoe miệng nở một nụ cười vui vẻ, không nhanh không chậm nói:

- Nếu quả thật là rất sợ hãi, lão đã kêu thét lên gọi người của Thiếu Sư phủ đến đối phó chúng ta, đuổi chúng ta ra ngoài. Nhưng lão lại đóng kín cửa như vậy, hừ hừ, e rằng có mấy lời không cho ai biết muốn nói với ta...

Thần sắc Phạm Nhất Thiếp tỏ ra lúng túng, nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt tha thiết nhìn Tần Lâm, muốn nói lại thôi.

Tần Lâm thở dài, sau đó vân đạm phong khinh cười cười:

- Thiếu Sư phủ hoành hành Tam Tấn áp bức dân chúng, Trương Doãn Linh thân là đầu lĩnh thương nhân Tam Tấn lại Thất Lễ bán nước tư thông với địch, làm việc không chừa thủ đoạn nào. Các người sợ hãi tới mức như vậy thật sự là quan phủ thất chức, chỉ biết lo cho thân mình. Hảo hán không chịu thua thiệt trước mắt, quân tử không đứng dưới tường sắp đổ, được rồi, dù sợ cũng phải có đạo lý...

897. Chương 897: Kê Công Lĩnh

Nói tới chỗ này, Tần Lâm đột nhiên lên giọng, gần từng tiếng một:

- Người khác có thể sợ lão ta, lão tử không sợ! Kể từ khi lão tử đến Bồ Châu này chưa từng phải nhường lão ta nửa bước. Phong Lăng độ, Vương Quan cốc, Giáng Châu vệ, Đồng Châu, bây giờ Trương Doãn Linh đột tử như vậy, Trương Tứ Duy cũng đình ưu nghĩ việc, ủ rũ từ kinh sư chạy về. Lão tử với lão ta chính

là một mất một còn, tuyệt đối sẽ không dừng tay, lão nói hay không lão tử cũng sẽ đánh cho Thiếu Sư phủ này rơi bởi hoa lá.

Vào lúc này Tần Lâm cũng không phải là làm bộ, quả thật là lời chân thành từ đáy lòng hẳn, phát ra tiếng nói trong lúc kích động rồn rảng như vàng rơi trên đá.

Phạm Nhất Thiếp đứng lên, kích động đến đôi môi run run.

Thầy thuốc lòng cha mẹ, Phạm Nhất Thiếp là danh y thôn quê xa gần đều biết tiếng, ngay cả dân chúng trong hốc núi cũng chạy tới nhờ lão xem bệnh, y thuật cao như vậy, y đức cũng không phải là thấp kém. Hành y tế thế, diệu thủ nhân tâm, mắt thấy Thiếu Sư phủ hoành hành hương thôn bóc lột dân chúng, lão cũng bưng bưng lửa giận. Huống chi ác nô Thiếu Sư phủ năm lần bảy lượt tới cửa khi hiếp, cho dù Phạm Nhất Thiếp là Bồ Tát đất cũng phải tức tới vài phần.

Sở dĩ không kịp thời đáp lại, còn dùng ngôn ngữ thử dò xét chính là muốn xem thử Tần Lâm có phải chuẩn bị đầu tới cùng với Thiếu Sư phủ hay không, có phải là đập nổi dìm thuyền quyết một trận tử chiến với Thiếu Sư phủ hay không, có đáng để Phạm Nhất Thiếp lão phải nói ra những lời chân thật từ tận đáy lòng hay không.

Phạm Nhất Thiếp hướng về phía Tần Lâm vãi dài sát đất:

- Tần tướng quân trừ hại vì phụ lão Tam Tấn ta, tuy rằng Phạm mỗ bất tài nhưng cũng nguyện góp chút sức mọn. Tần tướng quân có điều gì cứ hỏi, Phạm mỗ biết gì nói vậy.

Vẫn là Tần trưởng quan ra sức... Lục Viễn Chí và Ngưu Đại Lực tự giễu cười cười, chỉ mấy câu nói đã hù dọa cho Phạm Nhất Thiếp phải nói ra sự thật.

Trước hết Tần Lâm hỏi han hành vi bá đạo của Thiếu Sư phủ ở Phong Lăng trấn, nhờ Phạm Nhất Thiếp mượn y quán yểm hộ, ngấm ngầm liên lạc với dân chúng bị Thiếu Sư phủ làm hại, chỉ chờ Tuần Phủ Trương Công Ngự giá lâm sẽ chạy tới phủ kêu oan.

Tuần Phủ Sơn Tây trú ở Nhậm Môn quan, bất quá không ít thuộc hạ phủ châu huyện Sơn Tây Bồi Chính Sứ ty nằm trong phạm vi cai quản. Bồ Châu thuộc Bình Dương phủ, dưới quyền cai quản của Tuần Phủ Sơn Tây, Trương Công Ngự là Tuần Phủ cai quản là chuyện đương nhiên.

Phạm Nhất Thiếp gật đầu liên tục, lão đã sớm muốn trừ hại vì dân, đây là chuyện đúng như mong muốn.

Cuối cùng Tần Lâm mới hỏi:

- Tây Diêu trấn có một lão bả đầu thợ rèn gọi Hoắc Thiết Sơn, phải chăng là bệnh suyễn của y là bốc thuốc ở chỗ của lão?

- Có chút ấn tượng.

Phạm Nhất Thiếp suy nghĩ một chút, lại lấy bệnh án từ trong ngăn kéo ra, chỉ trong thoáng chốc đã tìm được ghi chép trong đó:

- Đúng, có một bệnh nhân như vậy, bốc thuốc cho y có một vài vị mới, cho nên mỗi ba tháng tới lấy một lần thuốc. Bất quá gần đây có năm lần là do diệt nhi y tới lấy thay, tại hạ còn nói cho y biết phải kịp thời tới đây chẩn bệnh, chữa trị cho đúng bệnh. Đã một hai năm trôi qua, ai mà biết được bệnh tình phát triển đến mức nào rồi, cứ mãi bốc thuốc theo phương thuốc cũ sẽ không ổn thỏa.

Đúng rồi! Đám người Lục Viễn Chí liếc mắt nhìn nhau, tất cả đều hưng phấn, nếu là như vậy, rất có khả năng Hoắc Thiết Sơn vẫn còn sống ở nhân gian.

Tần Lâm vội vàng hỏi tới:

- Vậy trước kia lão có từng thấy qua diệt nhi của Hoắc Thiết Sơn chưa, còn nhớ dung mạo y ra sao không?

Phạm Nhất Thiếp nói:

- Tần tướng quân vừa nói như thế, lão phu cảm thấy có hơi kỳ quái, trước đó y tới khám bệnh mấy lần, cũng không thấy tên diệt nhi kia đi theo. Sau đó tên này tới lấy thuốc, trên tay cầm theo phương thuốc của lão

phu, lại trả tiền đúng giá, lão phu cũng không suy nghĩ nhiều như vậy... Y đã tới đây năm lần cho nên lão phu cũng nhớ được một chút, lông mày thưa, mũi to, nửa mặt bị rỗ...

Chậm đã, Tần Lâm ngăn Phạm Nhất Thiếp, sau đó lệnh Lục Viễn Chí lấy giấy bút từ trong túi da trâu ra, lúc này mới bảo lão nói tiếp, vừa nghe mô tả vừa vẽ phác thảo.

- Lông mày chỗ này dường như cao hơn một chút, mặt không rộng như vậy...

Phạm Nhất Thiếp đối chiếu ký ức của mình với bức họa Tần Lâm, chỉ ra chỗ sai trong đó, Tần Lâm dùng bánh bao khô bôi đi, sửa lại cho đúng.

Rốt cục, Phạm Nhất Thiếp kinh ngạc nói:

- Đúng đúng đúng, chính là người này! Tần tướng quân vẽ quả thật là giống y như đúc!

Trần Nhị Hắc người làm Thiếu Sư phủ miệng nghêu ngao ca hát nho nhỏ, chân bước chậm rãi đi trên một con đường nhỏ ở phía Đông Phong Lăng trấn.

Từ khi lão thái gia một mạng ô hô, Tôn Tam gia và Tào Tứ gia cũng chết không minh bạch, quy củ Thiếu Sư phủ trở nên lỏng lẻo hơn nhiều. Mấy vị thúc lão gia tranh quyền đoạt lợi, Triệu Phúc Triệu Nhị gia cũng không hơi đâu để ý tới, ngày nào cũng bận rộn võ đầu sút trán, chỉ chờ Đại lão gia từ kinh sư trở về thu thập cục diện, lúc này còn tinh thần đâu mà để ý tới tôi tớ người ở.

Vốn là ban ngày Trần Nhị Hắc phải làm nhiệm vụ ở trong phủ, nhưng vừa qua khỏi xế trưa y đã len lén chạy ra ngoài. Phía sau gò đất nhỏ phía Đông trấn có một nhà quả phụ có vẻ dễ dãi, y tới đó ở chừng một canh giờ, uống chút ít rượu thôn cát, nhắm chút đậu phộng đậu hủ khô. Sau đó đưa quả phụ lên giường, vui say thỏa mãn một trận.

Lúc này đi ra y vẫn còn cao hứng hát nho nhỏ. Chỉ tiếc loại người như y cũng chỉ có thể đi lại với quả phụ, nếu đại cô nương nhà nào nhìn trúng quả thật là vô phúc trăm đời.

Vừa hát nghêu ngao Trần Nhị Hắc vừa cảm thấy khó chịu, thậm chí nói vui chơi với quả phụ như vậy dần dần cũng cảm thấy chán ngán, vẫn nên tiết kiệm một chút tiền tìm một đại cô nương. Hàng năm lúc thu hoạch mùa màng nộp thuế, nếu như gặp phải những nhà tá điền không đóng nổi thuế, vậy có thể bắt đại cô nương tiểu tức phụ nhà bọn họ để trừ nợ. Bằng không van cầu vị quan gia tai to mặt lớn của mình, cũng có thể chọn ra một người trong đó, nói không chừng còn là hoàng hoa khuê nữ.

Nghĩ tới đây, Trần Nhị Hắc càng thêm cao hứng trong lòng, bước chân đi cũng trở nên nhẹ bồng, cảm giác say của hai lạng rượu mạnh bốc lên cũng dần dần tan đi.

Trần Nhị Hắc đang toét miệng cười khúc khích, thành linh va phải một bức tường chắn ngang khiến cho y nổ đom đóm mắt, lúc ngã lặn ra đất vẫn còn thâm nhủ trong lòng:

- Ai, là ai dựng tường giữa đường đi như vậy? Tường Ma Tử, người không cho phép ta đi tới nhà Trầm quả phụ, bèn xây tường chắn đường sao?! Thôi được, ta không tính toán với người...

Y vẫn còn đang nhủ trong lòng như vậy, chợt thấy bức tường kia đè xuống, thành linh xuất hiện một đôi tay to như chiếc quạt lá bồ. Đôi tay khổng lồ này chộp lấy cổ áo vật y ngã lặn, sau đó tát qua tát lại năm sáu bạt tai liên tục.

Cảm giác say của Trần Nhị Hắc bị mấy bạt tai này khiến cho chỉ còn lại hai ba phần. Y mở mắt nhấp nhem nhìn lại, đâu phải là bức tường, rõ ràng là một đại hán cao to như thần giữ cửa. Mới vừa rồi y đâm sầm vào ngực người ta, còn tưởng rằng là bức tường.

Ngươi Đại Lực quay đầu lại, nhìn về phía Tần Lâm cười hắc hắc:

- Trưởng quan, thuộc hạ đã làm cho tên này tỉnh rượu, ngài hỏi đi.

Trần Nhị Hắc giương mắt nhìn lại, mười mấy tên hán tử hung thần ác sát không lên tiếng đang đứng xung quanh, ánh mắt lạnh như băng khiến cho y cảm thấy lạnh toát sống lưng. Không biết đám hung thần này

từ đầu tới, kẻ cầm đầu mím môi thật chặt, hai mắt sáng tới mức đáng sợ, dường như có thể nhìn thấu lòng người.

- Các người... Các người muốn làm gì? Chớ làm loạn, ta đây, ta đây là người của Thiếu Sư phủ!

Trần Nhị Hắc ngửa mặt nằm dưới đất, hai tay chống đất lui về phía sau.

- Ta đang tìm người của Thiếu Sư phủ đây.

Tần Lâm cười hắc hắc, lộ ra hàm răng trắng nõn, trong mắt Trần Nhị Hắc lại giống như ma quỷ đang cười.

Soạt, Thắt Tinh bảo kiếm ra khỏi vỏ, một vệt hàn quang lóe lên, Trần Nhị Hắc chỉ cảm thấy bên tai chợt lạnh. Y sững người ra đưa tay lên sờ, chỉ cảm thấy ẩm ẩm ướt ướt, giờ tay lên xem thử chỉ thấy toàn là máu tươi của mình.

Lúc này y mới cảm giác được đau đớn kịch liệt, nhìn lại chỉ thấy có một cái tai đang rơi bên cạnh mình, thì ra một kiếm của Tần Lâm đã chém rớt tai trái y xuống.

- Tần ca hảo kiếm pháp!

Lục Viễn Chí tắc lưỡi khen ngợi, Tần ca thật sự là không chuyện gì mà không làm được. Bình thời cũng không thấy Tần Lâm luyện kiếm gì cả, thế nhưng một kiếm mới vừa rồi kiếm quang như điện khí thế như cầu vồng, vừa đủ chém rơi lỗ tai Trần Nhị Hắc. Mức độ chuẩn xác đã đạt tới đỉnh phong, chỉ cần lệch đi một chút ắt sẽ chém cho đầu tên này thủng một lỗ.

- Ủm, may mắn mà thôi...

Tần Lâm có vẻ hơi xấu hổ, thành thật nói:

- Thật ra thì lệch đi một chút cũng không có vấn đề gì lớn, tối đa cũng chỉ là vót mất nửa đầu y, chúng ta sẽ tìm tên khác. Hắc hắc, không ngờ rằng vận may tên này cũng rất tốt...

Trời ơi... Lục mập á khẩu nghẹn lời, đưa ngón tay cái ra giá giá: Tần ca thật là lợi hại!

Chúng huynh đệ Hiệu Ủy thấy đều ôm bụng cười, nhìn Trần Nhị Hắc không có hảo ý.

Đáng thương Trần Nhị Hắc chẳng qua là một tên ác nô Thiếu Sư phủ, không bằng cả hộ vệ hộ viện, chỉ có thể ức hiếp bá tánh bình dân, chưa từng gặp phải Cẩm Y Hiệu Ủy lòng dạ độc ác như vậy. Nhớ lúc y ỷ vào thế lực Thiếu Sư phủ hoành hành bá đạo ức hiếp dân chúng, dĩ nhiên là uy phong tốt đỉnh, vào giờ phút này lại bị dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch, ôm lấy bên tai đang chảy máu không ngừng, thế nhưng lại không dám kêu lên một tiếng nào.

Ngay cả Doãn Tân Thương cũng chỉ có thể cười thầm không dứt, thầm nói ác nhân tự có ác nhân trị, thủ đoạn mà chúa công đối phó những người này thật là vô cùng hung ác. Nếu như nói thế gian còn nhiều yêu ma quỷ quái, vậy Tần Lâm chính là Chung Quỷ bắt ma, cũng chỉ có thể hung ác hơn ma quỷ mới có thể ngăn được cỗ âm phong tà khí của chúng.

Quần Trần Nhị Hắc đã ướt đầm, nhưng không dám nói lời thừa, chỉ ôm tai mọp xuống đất dập đầu liên tục trước mặt Tần Lâm, nước nử nghẹn ngào:

- Gia gia tha mạng, muốn tiểu nhân làm gì xin cứ nói, tiểu nhân nghe lệnh là được.

Tần Lâm cười híp mắt, cầm bảo kiếm chùi chùi trên người y, sau đó tra vào vỏ. Hắn lấy trong ngực áo ra một bức họa, mở ra cho Trần Nhị Hắc xem:

- Người từng thấy người này chưa?

Thiếu Sư phủ trừ bản gia ra còn có chi phái, ở Phong Lăng trấn ngoài gia nghiệp tổ truyền ra còn có hạ viện, biệt nghiệp, điền trang, tôi tớ hộ viện tay sai có tới mấy ngàn, Trần Nhị Hắc cũng không thể nào biết hết. Thế nhưng người trong bức họa này y quen thuộc tới mức không thể nào quen thuộc hơn được nữa, nhất thời kêu lên:

- Đây, người này là Tướng Ma Tử, chẳng lẽ là lão gia ngài muốn tìm y?! Ôi chao, Tướng Ma Tử người hại ta thật khổ...

- Tưởng Ma Tử là ai, làm sao tìm được y?

Tần Lâm mặt không đổi sắc hỏi.

Trần Nhị Hắc thấy Tần Lâm có đồ hình Tưởng Ma Tử, còn tưởng là Tưởng Ma Tử thiếu tiền đánh bạc của vị lão gia này, hoặc là dụ dỗ nha hoàn trong phủ hắn bỏ trốn. Nhưng không ngờ rằng Tần Lâm không biết Tưởng Ma Tử mặt mày tròn méo ra sao cả, đang cười thầm trong bụng.

Tần Lâm thấy y còn do dự bèn cười lạnh một tiếng, ánh mắt dời sang tai bên phải còn nguyên của y.

Trần Nhị Hắc run run, đôi môi tím bầm, không dám chần chờ chút nào, vội vàng kêu lên:

- Tưởng Ma Tử là thủ hạ đắc lực dưới tay Triệu Nhị gia có chuyện gì cũng bảo y làm Tên này chiều nào cũng đến nhà quả phụ chơi bởi các vị đợi thêm lát nữa hẳn y sẽ tới...

Đáng thương cho Trần Nhị Hắc bị đứt tai đau thấu tâm can, lại bị uy hiếp cho nên phát huy năng lực vượt xa bình thường. Miệng lưỡi y lanh lợi hơn thường ngày không biết bao nhiêu lần, nói câu này không nghĩ lấy hơi một lần nào.

Tần Lâm nở một nụ cười hớn hở, bật cười xấu xa:

- Không ngờ rằng lão huynh ngươi lại chơi gác Tưởng Ma Tử, đi chơi trước y một bước.

Ngưu Đại Lực nhếch môi cười hắc hắc, đưa ra bàn tay to như quạt lá bồ nhắc Trần Nhị Hắc lên, mang vào trong rừng trời lại thật chặt. Lực Viễn Chí lấy chút kim sang được ra, sau đó lại hốt một nắm đất dưới chân lên trộn lại, xoa tất cả vào vết thương tai Trần Nhị Hắc. Cầm máu cho y không chết là được, chẳng lẽ còn muốn giúp cho y mọc ra tai mới?!

Doãn Tân Thương đưa chân chà chà dưới đất vài cái, đất khô khô lấp vết máu khi nãy, không thể nhìn ra vừa rồi nơi này đã xảy ra chuyện gì.

Mọi người lại lui trở vào rừng cây, lặng lẽ chờ đợi con mồi mắc câu.

Con đường nhỏ này ít người đi, đợi gần nửa canh giờ chỉ có ba người qua đường, trong đó hai người cùng đi. Rốt cục đến người thứ tư bước chân vội vàng đang chạy tới, gương mặt đỏ có hơi đỏ lên vì hưng phấn, không phải là Tưởng Ma Tử còn có thể là ai?

Lúc này Tưởng Ma Tử đã sớm tỉnh trùng lên não, trong lòng chỉ mơ tưởng tới tiểu quả phụ mê người kia. Mặc dù bụng không còn thon thả, có hơi đầy đà, nhưng toàn thân trắng nõn nà, thật khiến cho người ta thêm chảy nước dãi...

- Tưởng Ma Tử!

Trước mặt y thành linh xuất hiện một đại hán cao to như thần giữ cửa, hai mắt to như chuông đồng đang nhìn chăm chăm y không có hảo ý.

Tưởng Ma Tử không uống rượu, phản ứng không thể nói là không nhanh, lập tức xoay người chạy ngược về phía sau. Y biết mình đã từng gây ra rất nhiều tội ác, không thể để bị bắt, vạn nhất bị bắt sẽ không có kết quả tốt.

Phía sau một văn sĩ trung niên ăn mặc như Tú Tài nghèo cũng đang tiến về phía này, dường như bị Tưởng Ma Tử đột ngột bỏ chạy làm cho giật mình, đang sững người ra đứng giữa đường.

- Cút ngay, chớ cản đường!

Tưởng Ma Tử đưa tay đẩy văn sĩ sang bên cạnh, văn sĩ kia thuận thế nghiêng người sang bên, Tưởng Ma Tử đang muốn nghiêng người mà qua, chợt cảm thấy dưới chân bị vấp, lập tức ngã sấp mặt xuống đất.

- Lão huynh, vì sao đi không cẩn thận như vậy?

Doãn Tân Thương cười gian xảo, chậm rãi rút chân trở về.

Ngưu Đại Lực chạy tới đúng lúc, nhắc bóng Tưởng Ma Tử lên như chim ưng bắt gà con, bắt y vào rừng cây.

Tướng Ma Tử ngã sấp mặt xuống đất choáng vàng mặt mày, vừa mở mắt ra đã thấy một người tuổi trẻ mặt trắng ngồi trên gốc cây cụt, nở một nụ cười xấu xa. Ánh mắt hắn quan sát Tướng Ma Tử giống như nhìn một con dê chờ ngày giết thịt, bên cạnh hắn còn có mười mấy nhân vật hung hãn đàng đàng sát khí, ai nấy toát ra khí tức lạnh lùng đáng sợ.

Nhìn lại gốc cây cách đó không xa có một người bị trói, bên tai máu tươi đầm đìa, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, đang ra sức lắc lắc đầu vô cùng đau đớn. Chính là Trần Nhị Hắc cùng là khách trong rèm của quả phụ kia với y, không hiểu vì sao bị hành hạ thành như vậy.

Tần Lâm nở một nụ cười chiêu bài của mình, ung dung nhàn nhã chỉ chỉ Trần Nhị Hắc bị trói:

- Vị Trần gia này nói sai một câu, ta lập tức lấy một tai của y, xin hỏi lão huynh muốn uống rượu mời hay là rượu phạt?

Tướng Ma Tử rùng mình một cái, cười bồi hỏi:

- Chẳng hay vị đại gia này cao tính đại danh, có lời gì muốn nói với tiểu nhân?

Hiếu chuyện! Tần Lâm cười, chợt thu nụ cười lại, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Tướng Ma Tử:

- Hoắc Thiết Sơn ở nơi nào?

Hoắc Thiết Sơn? Tướng Ma Tử nhất thời toàn thân run lên, sắc mặt thoát xanh thoát đỏ biến hóa mấy lần, rốt cục trong lòng đã quyết, cười khổ nói:

- Lão gia giết ta đi, nói lời này cho người biết ta cũng chỉ có chết, không nói cho người hắn cũng không sống được, đằng nào cũng chết, kính xin lão gia thành toàn.

Không trách quân sự Thiếu Sư phủ hiện giờ Triệu Phúc Triệu Nhị gia muốn dùng Tướng Ma Tử làm tâm phúc, quả thật y trung thành cứng rắn hơn Trần Nhị Hắc nhiều.

- Hay, hay lắm, quả thật là nô bộc trung thành vì nghĩa, dầu chết cũng không bán đứng chủ nhân.

Tần Lâm cười để lộ tám cái răng trắng, nụ cười của hắn còn rực rỡ hơn cả ánh mặt trời mùa Thu, thành linh đổi giọng:

- Nhưng không biết có thể chịu đựng được mười tám bộ khốc hình của Bắc Trấn Phủ Ty hay không, người đâu, mời vị nghĩa nô này đi dạo chơi mười tám tầng địa ngục một lần đi!

Lục Viễn Chí ứng tiếng đáp, ôm túi da trâu lao ra, lấy ra từng vật kỳ kỳ quái quái trước mặt Tướng Ma Tử đang run lên bần bật. Tiểu câu đao hàn quang lấp lánh, cửa nước thép xanh biếc, dây sắt đen như mực... còn có rất nhiều đồ chơi hình dáng quỷ dị, thứ nào cũng có lưỡi vô cùng sắc bén.

- Đại gia, cửa... cửa là để làm gì?

Tướng Ma Tử liếm liếm đôi môi khô, không nhịn được run giọng hỏi.

- Cửa đầu người!

Lục Viễn Chí ngẩng đầu lên, cẩn thận quan sát đầu Tướng Ma Tử, tựa hồ đang suy nghĩ sẽ bắt đầu cửa đầu đối phương từ chỗ nào.

Toàn thân Tướng Ma Tử lập tức đổ mồ hôi.

Tần Lâm chấp hai tay sau lưng, ung dung chậm rãi đi sang bên cạnh, ngửa đầu nhìn bầu trời, trời xanh mây trắng, ánh mặt trời thật ấm áp... Ừm, nếu như không có tiếng kêu rên của Trần Nhị Hắc, phong cảnh nơi này sẽ tốt hơn.

- Khai rồi!

Lục Viễn Chí cười hắc hắc xoa xoa tay, tới báo tin tức tốt này.

Tần Lâm cười một tiếng, đoán chừng vẫn chưa tới ba phút.

Giờ chơi sao, khốc hình trong Xưởng Vệ cho dù là người làm bằng sắt đá cũng có thể bắt mở miệng. Cho đến nay chỉ có hai loại người có thể không sợ mười tám tầng địa ngục này: một là loại người trung nghĩa

thiên thu, một tấm lòng son soi vạn cổ, trong mười vạn người chưa chắc gặp được một, loại thứ hai chính là người chết.

Đáng thương Tướng Ma Tử được mấy tên cầm y quan giáo cười gần gũi đỡ, mồ hôi lạnh toát ra trên trán to bằng hạt đậu, toàn thân mệt lả, trên y phục dính vết máu loang lổ, miễn cưỡng giật giạt con người nhìn Tần Lâm, tỏ vẻ cầu khẩn ai oán.

- Nói sớm thì đâu phải chịu khổ như vậy, quả thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Tần Lâm hất cầm ra hiệu cho cầm y quan giáo buông y ra, sau đó chậm rãi thông thả bước tới trước người y.

Tướng Ma Tử xụi lơ trên đất, trước hết nhìn thấy đôi giày Tần Lâm, tiếp theo mới nhìn thấy nụ cười của hắn từ trên cao nhìn xuống. Rốt cục hiện tại y đã hiểu được nụ cười của người trẻ tuổi này đáng sợ tới mức nào.

- Lão gia, ta, ta nói, Hoắc Thiết Sơn, ở, ở Kê Công lĩnh cách đây mười dặm hướng Đông Bắc!

Tướng Ma Tử thở hồng hộc nói xong, đã mệt đến nỗi toát ra mồ hôi lạnh, thở hổn hển.

Tần Lâm khẽ gật, may là người không nói trên Hoa Sơn Ngọc Nữ, nếu không lão tử sẽ tát tai người một trận.

Doãn Tân Thương thường tra xét binh hình địa thế ở các nơi Tây Bắc, nghe vậy liền gật đầu một cái:

- Chúa công, Kê Công lĩnh cách nơi này mười dặm, là dư mạch Trung Điều sơn chạy dài về phía Tây Nam. Nơi đó Tây khổng chế Phong Lăng quan, Đông nhìn về phía Trung Điều sơn, địa hình hiểm yếu, rất hiểm vết chân người, chính là địa phương tốt để nhốt nhân vật quan trọng.

Tần Lâm không hề nghi ngờ gì về chuyện này, nhìn dáng vẻ cũng biết Tướng Ma Tử không dám gạt người, chẳng lẽ y còn muốn ném một phen đại hình nữa, tên này vẫn chưa cứng rắn tới mức này.

Đoàn người chạy ngược về phía Bắc Phong Lăng trấn, lên ngựa ở đó, trối Trần Nhị Hắc và Tướng Ma Tử trên lưng ngựa mang đi cùng, nhắm hướng Kê Công lĩnh giục ngựa ra roi.

Mười dặm nói gần không gần nói xa không xa, mới đầu còn là đại lộ bình thường, sau khi đi ba dặm rẽ vào đường nhỏ hướng Đông, lại đi thêm năm dặm, đường xá bắt đầu gập ghềnh không bằng phẳng. Thế núi trước mặt chập chùng, sắc xanh của rừng dần dần nhạt đi, đã có vài mảnh lá vàng tung bay.

- Không xong!

Thần sắc Tần Lâm trở nên ngưng trọng, hắn thấy trên mặt đất có vết chân và phân ngựa còn mới.

Lúc này khẩn yếu nhất chính là tranh thủ từng giây một, Tần Lâm cũng không còn thời gian quan sát dấu chân ngựa, chỉ lo giục ngựa chạy như bay.

May nhờ hắn đang cỡi Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử, vẫn có thể chạy như bay trên đường núi gập ghềnh, đám cầm y quan giáo cũng có tuần mã trăm con chọn một, nhờ vậy mới không bị tụt hậu.

Xa xa thấy trên sườn núi có một ngôi viện bằng đất ba gian, mọi người hoan hô một tiếng, duy chỉ có Mi Tâm Tần Lâm lộ vẻ lo âu nặng trĩu. Bởi vì với khứu giác bén nhạy của hắn đã ngửi thấy loáng thoáng mùi máu tanh giữa vùng hoang sơn dã lĩnh này.

Có đường nhỏ dẫn tới tòa viện kia, Tần Lâm đưa tay ngăn lại, chúng Hiệu Ủy hội ý lấy ra Xế Điện Thương, lúc này hắn mới giục ngựa chậm rãi chạy tới. Mở cửa viện ra, cửa phòng chính bên trong đóng chặt, Tần Lâm định mở nhưng Ngưu Đại Lực đã giục ngựa tới đá bay cửa phòng.

Mùi máu tanh nồng đậm ập vào mặt, hiện tại không còn nghi ngờ gì nữa, trong nhà đã xảy ra án mạng giết người, quá nửa là Hoắc Thiết Sơn đã bất hạnh chết oan.

Ôi! Lục Viễn Chí ủ rũ vô đôi, lộ vẻ buồn bực, nổi bực tức này không biết trút vào đâu, bèn thuận tay tát cho Trần Nhị Hắc ba bốn cái, cũng coi như xả giận phần nào.

898. Chương 898: Trước Khi Giấy Chết

Cửa phòng không có then gài, sau khi Ngưu Đại Lực đá văng ra đã mở rộng ra hai bên, tình huống trong phòng liếc qua một cái có thể thấy hết rõ ràng. Chỉ thấy một cỗ thi thể nằm dài dưới đất, đầu thủng một lỗ to tướng, máu đỏ não trắng chảy ra, tử trạng thê thảm không nỡ nhìn.

Tần Lâm bảo tên mập lấy bao tay tới, sau đó đeo vào. Đầu tiên sờ sờ động mạch cảnh người chết, quả thật đã chết tới mức không thể chết thêm được nữa, lúc này mới vô cùng cẩn thận lật thi thể lại.

Người chết tuổi chừng năm mươi, mặt ngăm đen, râu ngắn hoa râm, tóc cũng hoa râm. Tần Lâm nắn nắn khắp nơi trên thi thể, bắp thịt rắn chắc có lực, là một người mạnh khỏe hữu lực. Hắn lại mở lòng bàn tay ra xem thử, lòng bàn tay đầy vết chai dày cộm, chắc là do cầm búa đập sắt quan năm suốt tháng tạo thành. Tần Lâm chú ý tới rìa bàn tay có mấy vết máu còn mới, dường như bị vũ khí sắc bén nào đó cắt đứt.

Hắn ra lệnh dẫn hai tên tù binh vào xem thử, Tướng Ma Tử hữu khí vô lực gật đầu một cái, Trần Nhị Hắc ôm tai run giọng nói:

- Ủa, đây không phải là... không phải là Hoắc Thiết Sơn sao, vì sao y lại ở chỗ này?

Nô tài Thiếu Sư phũ quá nhiều, Tướng Ma Tử là người biết chuyện, Trần Nhị Hắc lại không biết nội tình. Tần Lâm cũng không thêm để ý tới bọn họ, bảo các huynh đệ Hiệu Ủy áp giải hai người bọn họ ra ngoài, canh chừng chặt chẽ.

Nguyên nhân cái chết Hoắc Thiết Sơn đã vô cùng rõ ràng, đó chính là đầu bị vật tày đập vỡ. Tần Lâm mang bao tay sờ sờ, tiếng xương lạo xạo rất rõ ràng, có thể thấy được ngoại trừ lỗ thủng to chừng một tắc ra, cả đầu đều bị gãy xương trên diện rộng, có thể tưởng tượng được lực lượng sử dụng đòn đánh này lớn tới mức nào.

Kế tiếp là xác định thời gian tử vong, trên núi gió lớn, dựa vào nhiệt độ đã không còn chính xác. Vì vậy trước hết Tần Lâm thử bóp cầm người chết, phát hiện miệng đã khó có thể mở ra. Sau đó lại bóp cơ vai thấy còn có chút đàn hồi, từ ngực trở xuống độ đàn hồi dần dần gia tăng.

Thông thường sau khi tử vong ba giờ, cơ nhục bởi vì thiếu huyết dịch và dưỡng khí mà trở nên cương cứng, bắt đầu xuất hiện thi cương, Đầu tiên xuất hiện ở mí mắt và cổ họng người bị hại, dưới tuyệt đại đa số tình huống theo thứ tự dần dần lan xuống dưới. Trong vòng từ sáu đến mười hai giờ lan tràn khắp toàn thân, sáu đến mười hai giờ kế tiếp sẽ khôi phục lại độ mềm mại.

Cơ nhục Hoắc Thiết Sơn trở nên cứng ngắc, mà từ cổ trở xuống hơi mềm mại, có thể thấy được thời gian tử vong ước chừng bốn giờ, cũng chính là chừng hai canh giờ.

Sau đó lại lột y phục thi thể ra, kiểm tra thi ban ở vị trí thấp, bởi vì người chết nằm nghiêng người vào bên trong, sườn phải thi thể tiếp đất chính là vị trí thấp. Tần Lâm phát hiện ở chỗ này một mảng lớn vết bầm màu đỏ sẫm, chính là thi ban mà hắn vô cùng quen thuộc.

Theo như trạng thái phát triển của thi ban, xác định thời gian tử vong trong khoảng hai canh giờ, kết luận này cũng tương đồng với thi cương.

Tần Lâm đứng lên, nhìn thi thể như có điều suy nghĩ, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cũng không tiện quấy rầy hắn, đứng ở bên cạnh quan sát suy đoán.

Các huynh đệ Hiệu Ủy đã quen với cảnh tượng này, nhưng Tướng Ma Tử và Trần Nhị Hắc chưa từng thấy qua. Chỉ thấy Tần Lâm lật thi thể qua lại như không có chuyện gì xảy ra, lúc thì bóp miệng, lát sau lột y phục ra, quan sát vết bầm màu đỏ sẫm, quả thật khiến cho hai người bọn họ sợ hãi tới mức hồn phi phách tán.

Tướng Ma Tử vô cùng hối hận, thì ra tên nọ là ma đầu giết người không chớp mắt, mới vừa rồi mình đại đột chống lại hắn làm chi?! Sớm biết như vậy đã nói ra hết thảy, cũng tránh cho chịu khổ da thịt.

Rất nhanh Tần Lâm hoàn thành kiểm tra bên ngoài thi thể:

- Người chết là Hoắc Thiết Sơn, năm mươi tuổi, thân thể cường tráng hữu lực, trên tay có thể thấy được năm vết thương chống cự, vết thương chí mạng nằm trên đầu do vật tày đánh trúng tạo thành. Chỉ bị một

đòn lập tức xương đầu vỡ nát, máu não chảy ra mà chết. Thời gian tử vong là hai canh giờ trước, cũng chính là khắc đầu giờ Ngọ hôm nay.

Con bà nó! Lục Viễn Chí giậm chân vô cùng tức tối, chỉ cần tới sớm hai canh giờ là có thể cứu được Hoắc Thiết Sơn, nhân tiện chặn lại tất cả sát thủ do Thiếu Sư phủ phái tới giết người diệt khẩu ở chỗ này.

Cuối cùng cũng chậm một bước!

Chậm ư!? Tần Lâm cười lạnh một tiếng, trước đó đương nhiên tranh thủ từng giây một, nhưng đối với hắn, cuộc đấu bây giờ vừa mới bắt đầu đây.

Hoắc Thiết Sơn làm thành cho hổ, nhưng y đã chịu đựng nỗi đau con trai và vợ chết đi. Hơn nữa từ trạng thái y bị sát hại có thể thấy được, sau khi y đã quyết định bèn không chịu khuất phục Thiếu Sư phủ nữa, lấy cái chết để chuộc lại tội lỗi.

Yên tâm, Tần Lâm ta thề ở chỗ này, nhất định sẽ bắt hung thủ phải chịu tội trước pháp luật, nhờ tận gốc thể lực Thiếu Sư phủ, mang lại một câu trả lời công bằng cho dân chúng vùng Tam Tần.

Sắc mặt Tần Lâm trầm tĩnh, quan sát hoàn cảnh bên trong nhà, không thể không nói Thiếu Sư phủ quả thật tổn hao tâm huyết không ít. Bên ngoài nhà này nhìn qua là tường đất nhà đất, thế nhưng bên trong bất kể nền hay tường toàn là bằng đá xanh, giữa khe đá được trét bằng nếp, chắc chắn vô cùng, ai muốn đào tường chạy trốn là tuyệt đối không có khả năng.

Thấy trong phòng hơi tối, Tần Lâm cẩn thận tránh vết máu trên mặt đất, đi tới bên cửa sổ muốn đẩy cửa ra lấy ánh sáng. Không ngờ rằng cửa sổ không nhúc nhích, hắn gia tăng sức lực vẫn không thể động, cảm giác cũng có vẻ khác thường. Tần Lâm rút kiếm ra dùng chuôi kiếm gõ gõ thử, tiếng keng keng vang dội, thì ra cửa sổ này được đúc bằng sắt, bên ngoài được phủ một lớp sơn giả gỗ.

Quả nhiên Thiếu Sư phủ vô cùng coi trọng Hoắc Thiết Sơn, xuất ra thủ đoạn bậc này. Thoạt nhìn bên ngoài là một tòa viện trên núi, tận hưởng cảnh sắc u nhã của núi rừng, không ai ngờ được bên trong lại là nhà ngục để nhốt phạm nhân.

Tần Lâm ngồi xổm người xuống, cẩn thận kiểm tra vết máu dưới mặt đất, tìm được vết máu dạng nhỏ xuống ở giữa phòng, phương hướng vết máu chỉ vào bên trong. Trong đầu hắn nhất thời hiện ra tình cảnh Hoắc Thiết Sơn múa may hai tay chống cự vũ khí của đối phương, cạnh bàn tay bị cắt trúng máu tươi nhỏ xuống.

Tiếp theo hắn tìm được một ít giọt máu lấm tẩm trên vách tường ở gần chỗ người chết ngã xuống, nếu như không quan sát cẩn thận sẽ rất dễ dàng bỏ sót. Vì vậy tình cảnh Hoắc Thiết Sơn rốt cục gặp đòn nghiêm trọng chí mạng, đầu bị trúng đòn bắn máu tươi ra vẩy lên tường cũng như xuất hiện sờ sờ trước mặt hắn.

Cuối cùng Tần Lâm tìm được ở phía dưới thi thể người chết một ít dấu vết giày giụa, phần y phục nằm áp xuống đất cũng có dấu vết bụi đất ma sát trên đó. Mà xung quanh có mấy dấu chân máu di chuyển về phía này, quan sát hướng và dấu vết di chuyển của bước chân, Tần Lâm càng thêm tức giận.

Sau khi Hoắc Thiết Sơn gặp phải một đòn chí mạng cũng không chết ngay lập tức... Đây là hiện tượng khi bị đánh do vật tày gây ra, theo tổ chức não bị tổn thương, huyết áp não bộ giảm xuống kịch liệt, tình cảnh não tử vong xuất hiện dần dần.

Người chết co quắp giày giụa trên đất, vết thương cực lớn trên đầu bắt đầu chảy máu và não ra ngoài, chắc chắn y sẽ phải chết. Nhưng vào giờ phút này, bọn hung thủ còn đứng ở một bên cười gằn, thưởng thức nỗi đau của nạn nhân trước khi chết.

Cho đến khi tử thần hoàn toàn giáng xuống, Hoắc Thiết Sơn ngưng giày giụa, còn có một tên hung thủ ngồi chồm hổm xuống thăm dò hơi thở của y, tên hung thủ này để lại dấu chân dính máu cách đầu người chết chỉ có một thước. Hơn nữa phần trước bàn chân dùng sức, phần sau chỉ đạp khẽ, pháp y có kinh nghiệm cũng biết là ngồi chồm hổn.

Từ góc độ này Tần Lâm lập tức vì sao hiểu hung thủ làm như thế, mấy tên tay sai phụ trách trông chừng Hoắc Thiết Sơn hẳn là đã không ngừng khuyên Hoắc Thiết Sơn khuất phục trong hơn một năm qua. Kết quả Hoắc Thiết Sơn thủy chung không chịu, lâu ngày dài tháng nhất định đám tay sai này ôm lòng oán hận,

cho nên lúc nhận được mệnh lệnh xử tử phạm nhân, hẳn nhiên bọn chúng sẽ có cảm giác như vừa được giải thoát. Lúc giết người cũng không tránh khỏi nảy sinh ý muốn hưởng thụ cảm giác khiến cho người ta khoái trá này.

Thật là ghê tởm! Tần Lâm nghiêng răng nghiêng lợi, quai hàm nổi vòng lên.

Hắn lại đi sang hai gian phòng khác tra xét, bên này lại khác, tối thiểu cửa sổ cũng là cửa sổ bằng gỗ có thể đẩy ra được, mặt đất cùng vách tường cũng không xây bằng đá xanh, trét kẻ bằng nếp. Đồ vật trong phòng cũng khá hơn gian phòng chính, hẳn là chỗ ở dành cho bọn tay sai trông chừng.

Có thể nhìn ra bọn tay sai trông chừng hết sức vội vàng, bọn chúng ra sức mang đi phần lớn đồ vật có thể làm bại lộ thân phận. Nhưng những đồ vật sinh hoạt thường ngày như nồi chén đĩa, bô tiểu bồn cầu vẫn còn nguyên tại chỗ.

- Thật may là bọn chúng không phóng hỏa.

Rốt cục về mặt Tần Lâm trở nên hòa hoãn rất nhiều, người khác cảm thấy nơi này trống rỗng, không để lại chút gì, nhưng trong mắt hắn hiện trường này quả thật chính là một mỏ vàng, chỉ cần tốn chút sức lực đào bới sẽ tìm ra được vô số đầu mối.

- Tại sao phải phóng hỏa?

Doãn Tân Thương cười cười, chỉ thế núi xung quanh:

- Nơi này vết chân người rất hiếm, chim thú đông đúc, cửa phòng chỉ khép hờ, cửa viện cũng không đóng. Đến ban đêm mùi máu tanh sẽ dẫn dắt dã thú tới, thi thể sẽ bị ăn sạch sẽ rất nhanh, kín đáo hơn nhiều so với phóng hỏa.

À, thì ra bọn chúng có ý định như vậy... Tần Lâm đắm chìm trong việc phục hồi hiện trường như cũ, còn chưa nghĩ tới chuyện này, tất nhiên trong lòng đồng ý với lời Doãn Tân Thương. Nếu như sáng sớm ngày mai tới nơi này, sợ rằng chỉ còn lại một bộ xương khô, nói không chừng ngay cả xương cũng bị dã lang, linh cẩu phá hủy tan tác.

Ba bốn trăm năm trước, môi trường còn được bảo vệ thật tốt, thủ phủ Sơn Tây cũng còn rừng sâu núi thẳm...

Tần Lâm tháo bao tay ra, xát xà phòng, đổ nước trong túi ra rửa tay, không nhận được gãi gãi đầu. Vụ án này chính là giết người diệt khẩu, bản thân vụ án cũng không phức tạp, thậm chí có thể nói bởi vì hung thủ từng sống lâu dài ở hiện trường, để lại rất nhiều chứng cứ. Quả thật chính là một mỏ vàng chứng cứ, chỉ cần đào bới là có thể dễ dàng tìm được vô số chứng cứ. Nếu như mấy tên hung thủ kia ở chỗ này, có thể nói không phí bao nhiêu sức là có thể buộc bọn chúng ngoan ngoãn nhận tội.

Hơi phiền phức là những hung thủ này không nghi ngờ gì toàn là Thiếu Sư phủ phái tới, tới tở hộ vệ viện Thiếu Sư phủ không có một vạn cũng có mấy ngàn, làm sao có thể bắt được hung thủ. Nếu như bọn chúng cao bay xa chạy, biết đi đâu mà tìm?

Vấn đề càng thêm phiền phức chính là dù bắt được hung thủ, làm sao tìm được quyển sổ ghi chép số liệu xuất nhập công trường kia... Có quyển sổ này mới có thể vững vàng khép tội Thiếu Sư phủ cấu kết Thát Lỗ bán nước, tư thông với địch.

Điểm này cực kỳ khó khăn, sợ rằng ngay cả Thiếu Sư phủ hành hung những người này, cũng sẽ không biết. Hoắc Thiết Sơn biết tầm quan trọng của quyển sổ ấy, với tính tình y đương nhiên là thà rằng chết đi cũng không chịu chấp tay giao ra. Thiếu Sư phủ cũng chưa chắc đã tìm được quyển sổ ấy...

Không chỉ có phải bắt hung thủ, còn phải tìm được quyển sổ, đây là hai nhiệm vụ song song! Tần Lâm suy đi nghĩ lại, quay trở về phòng chính, nhìn tư thế thi thể chậm rãi suy tư, vẫn cảm thấy có điều gì không đúng.

Bên ngoài chợt vào tiếng cười gian của Lục Viễn Chí:

- Hắc hắc, người mất một tai đâu phải là chuyện lớn lao gì, ôm mãi cho tới bây giờ, chẳng lẽ là thuốc của đại gia không linh...

Thấy Hoắc Thiết Sơn chết thảm, trong lòng chúng cảm y huynh đệ vô cùng tức giận, những Cẩm Y Vệ này không có một ai là thiện nam tín nữ, thấy đều phát tiết lên đầu Tưởng Ma Tử và Trần Nhị Hắc. Lục Viễn Chí vô cùng bỉ ổi, nổi danh bắt nạt kẻ yếu, tự nhiên xung phong đi đầu hành hạ Trần Nhị Hắc một phen.

- Đứt một tai, ôm...

Tần Lâm lặp lại những lời này, đưa mắt xem thử. Quả nhiên Trần Nhị Hắc vẫn đang ôm đầu ngoài sân, thật ra là che chỗ vết thương tai bị cắt, sắc mặt vô cùng thê thảm.

Hiểu rồi! Tần Lâm chợt cảm thấy trước mắt sáng lên. Nếu trên tay Hoắc Thiết Sơn có vết thương ngăn đỡ vũ khí địch nhân, chúng tỏ y cũng không phải là bị giết trong tình huống hung thủ đột ngột xuất hiện, sau khi bị đòn nghiêm trọng chỉ sống sót một thời gian không lâu. Vì sao tay y không ôm đầu là vị trí vết thương chí mạng, mà bày ra một tư thế khác có vẻ không được tự nhiên?

Suy nghĩ lại một chút, y bị nhốt lâu như vậy, nếu thủy chung không chịu khuất phục, hẳn sẽ có chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết của mình. Nếu như bị sát hại để lại cho người khác tin tức tử vong, không phải là chuyện hết sức đương nhiên sao?!

Nhớ lại vụ án Dương Triệu từng có tình huống tương tự, Sư Gia dùng món rau khô Thiệu Hưng Tuyết Lý Hồng ám chỉ vị trí sổ sách. Hoắc Thiết Sơn là một thợ rèn, chỉ sợ sẽ không nghĩ đến biện pháp đặc biệt cao thâm, như vậy tư thế của y có vẻ như không được tự nhiên...

Trí nhớ Tần Lâm rất tốt, chỉ trong thoáng chốc đã đặt thi thể Hoắc Thiết Sơn trở lại vị trí tư thế cũ. Chỉ thấy đầu thi thể hướng về phía Tây, chân chỉ hướng Đông, sườn trái thân thể áp xuống đất, tay trái áp trên ngực, tay phải ấn xuống mặt đất.

Mặc dù thi cơ thể chưa phát triển tới đỉnh điểm, nhưng cũng đã xuất hiện ở phần lớn địa phương. Mới vừa rồi Tần Lâm lật thi thể qua, tư thế cũng không thay đổi, cho nên có thể bảo đảm tư thế và góc độ thi thể y như cũ, khôi phục lại dáng vẻ lúc đầu.

- Đây, Tần ca huynh làm gì vậy?

Lục Viễn Chí đi vào không biết từ lúc nào.

- Tin tức tử vong.

Tần Lâm nói cho y biết.

- Đệ biết rồi!

Đôi mắt nhỏ tên mập lóe sáng, chợt vỗ đùi.

Lục Viễn Chí đưa tay ra chỉ về phía trước, nơi đó bày một pho tượng thần tài cao chừng hơn thước, chế tác thô sơ, là loại tượng mà tiểu điểm ven đường hoặc là thợ thuyền thích thờ.

899. Chương 899: Đại Lão Gia Giá Lâm

Tay Hoắc Thiết Sơn đè xuống đất duỗi thẳng, vừa đúng chỉ vào pho tượng thần tài này.

Chẳng lẽ quyển sổ xuất nhập công trường ở bên trong pho tượng thần tài này!?

Doãn Tân Thương nhíu mày một cái, Ngưu Đại Lực cũng ngoẹo đầu như đang suy nghĩ điều gì, ngược lại các vị cảm y quan giáo huynh đệ đều hờ hững ra mặt. Mặc dù Lục Thiên Hộ thường là sai lầm, nhưng chó ngáp phải ruồi thỉnh thoảng vẫn có thể đoán trúng.

- Hoắc Thiết Sơn cũng sẽ không mang theo quyển sổ bên mình, nếu bị Thiệu Sư phủ lục soát thấy nguy hiểm quá lớn, hẳn là y sẽ không mạo hiểm như vậy...

Tần Lâm dứt lời liền đi tới, vô cùng cẩn thận cảm tượng thần tài lên, nhẹ bồng, bên trong rỗng ruột.

Đại bộ phận tượng đất đều trống rỗng, bằng không pho tượng đặc sẽ có sức nặng kinh người, cho nên Lục Viễn Chí mới cho rằng quyển sổ được giấu trong đó.

Câu trả lời hiện ra rất nhanh, Tần Lâm cầm tượng lên dốc ngược, khoảng trống bên trong hiện ra trước mắt mọi người. Ai ai cũng thấy rất rõ ràng, bên trong trống rỗng không có gì cả, chỉ là một pho tượng thần tài bình thường.

Lục mập cười hắc hắc xấu hổ:

- Ủa, lại đoán sai rồi, không thể nào... Đúng rồi, có thể nào bên trong bức tượng này có ngăn kếp, quyển sổ được giấu trong đó không?

Dường như trí tưởng tượng tên mập vô cùng phong phú, chỉ bất quá Tần Lâm dạy y phải đưa ra giả thiết lớn mật, chứng thực cẩn thận. Thế nhưng từ trước tới nay y chỉ làm được bốn chữ đầu, bốn chữ sau lại ném ra ngoài chín tầng mây.

Doãn Tân Thương không nhịn được cất lời phản bác:

- Nhìn qua pho tượng này không có khe hở, chứng minh đất sét được nung một lần mà thành. Trừ phi lúc đổ khuôn cho quyển sổ vào trong, bằng không tuyệt đối không có ngăn kếp gì cả. Nhưng nếu làm như vậy, lúc nung tượng đất sẽ đốt quyển sổ cháy rụi, dù có ngăn kếp cũng chỉ còn lại một đồng tro tàn.

Lục Viễn Chí mặt đỏ tới mang tai, làm mặt quỷ với Doãn Tân Thương, Doãn tiên sinh này mặt lạnh miệng lạnh, không chừa cho người ta chút thể diện nào.

Tần Lâm khoát khoát tay ra vẻ không sao cả, cầm tượng đất lên quan sát một phen, thấy quả thật là một pho tượng thần tài bình thường. Thậm chí hắn từng thấy bên đường Bồ Châu bán tượng giống như vậy, lúc này mới cười nói:

- Xem thử cũng không sao, Lục mập, để cho đệ hết hy vọng nhé!

Dứt lời Tần Lâm đi ra bên ngoài, giơ tượng thần tài lên đập mạnh xuống đất. Xoảng một tiếng vang lên, tượng đất nát bươm, chỉ có những mảnh vụn lớn có nhỏ có, không hề có ngăn kếp gì cả. Về phần quyển sổ, ngay cả cái bóng cũng không nhìn thấy.

Chúng huynh đệ Hiệu Úy thì nhau ném ánh mắt khinh bỉ về phía Lục Viễn Chí, nhưng da mặt tên mập chết tiệt dày hơn tám tấc, chỉ cười khan hai tiếng hắc hắc, hồn nhiên lơ đãng gãi gãi đầu:

- Không phải là tượng thần tài, vậy rốt cục y muốn chỉ cái gì, chẳng lẽ là bàn nhỏ đặt trên bực ngủ?

Tay trái Hoắc Thiết Sơn ôm ngực, hẳn là không ám chỉ gì. Có lẽ là lúc ngã xuống ngẫu nhiên bị đè lại, tay phải vươn ra ngoài có chỉ hướng cụ thể, bất quá phương hướng chỉ chỉ có tượng thần tài tương đối nổi bật một chút. Ngoài ra chỉ còn bực ngủ, bàn trên bực ngủ, gối...

- Tất cả lục soát qua một chút đi.

Tần Lâm lệnh cho các huynh đệ Hiệu Úy, lại cười khẩy nói:

- Dĩ nhiên cái nhìn của ta và Doãn tiên sinh nhất trí, có lẽ không phải là giấu bên trong một món đồ ở chỗ này, nếu không quá dễ dàng bị Thiếu Sư phủ phát hiện, hẳn là Hoắc Thiết Sơn muốn ám chỉ điều gì đó với chúng ta.

Các huynh đệ Hiệu Úy bắt đầu đập vỡ đồ đạc, lật bực ngủ lên, phá bàn ra xem... Phần lớn thời điểm không có thần kỳ huyền diệu như vậy, chuyện mỗi lần tới hiện trường, linh quang chợt lóe liền bắt được hung thủ là vô cùng hiếm có. Ít nhất Tần Lâm không có bản lãnh ấy, tuyệt đại đa số thời điểm vẫn phải lần từng bước một, không buông tha bất kỳ một khả năng nào dù là nhỏ nhất.

Cho dù là hắn suy đoán quyển sổ không có trong phòng này, nhưng vẫn phải lục soát hết theo phương thức trải thảm. Tần Lâm không phải là thần tiên, cũng có lúc phán đoán sai, vạn nhất quyển sổ kia xa tận chân trời gần ngay trước mắt, thật sự được giấu trong phòng thì sao?!

Kỳ tích không xuất hiện, các huynh đệ Hiệu Úy lật tung cả gian phòng lên, thậm chí phát huy năng lực đập phá chỉ có cấm y quân dư mới có, đập tan thành tất cả gia cụ và đồ khả nghi thành từng mảnh vụn. Ngay cả một chiếc chăn bông còn lại trên giường cũng nắn qua từng tấc một, nhưng rốt cục vẫn không tìm được gì cả.

Những huynh đệ này đều là tinh anh trong tinh anh Xưởng Vệ, bản lĩnh dụng hình, điều tra, lục soát là lợi hại nhất cả thiên hạ, ánh mắt sắc bén hơn cả lão ưng, cảm giác linh mẫn hơn cả chó săn. Thế nhưng bọn họ vẫn không tìm được, vậy có nghĩa là thật sự bên trong gian phòng này hoàn toàn không có bất ngờ gì cả.

Lần này ngay cả Doãn Tân Thương cũng có chút buồn bực, y nghiên cứu binh pháp thao lược rất sâu, nhưng bản lĩnh phá án kém xa không bằng Tần Lâm. Lúc này thấy vụ án không có đầu mối, khó tránh khỏi có chút nóng nảy, nhìn Tần Lâm chấp tay một cái, áy náy nói:

- Chúa công, học trò xấu hổ! Nếu có thể thăm dò tin tức từ Tây Diêu trấn chạy về sớm hơn một ngày, vậy đã có thể tìm được Hoắc Thiết Sơn tranh trước Thiếu Sư phủ.

Tần Lâm thần nhiên cười một tiếng, tiện tay vỗ vỗ vai Doãn Tân Thương:

- Doãn tiên sinh đã rất nỗ lực, mắt lão huynh ngươi đen như chơi liền một lúc tám tên kỹ nữ, thế nhưng đồng tử đỏ ngầu như nhện một năm chưa từng thấy qua nữ nhân. Hừ, còn gì để nói, hẳn là đã mấy ngày đêm không ngủ không nghỉ rồi phải không?

Vốn là hai mắt Doãn Tân Thương đỏ ngầu, lần này thật sự có chút cay cú, hận không có thiên quân vạn mã trong tay, lập tức chỉ huy đại quân đập bằng Thiếu Sư phủ mới hả dạ.

Chợt nghe bên ngoài có tiếng người ngựa lao xao, không biết có bao nhiêu người đang đi về phía này. Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, cảm y quan giáo canh gác bên ngoài đi vào bẩm báo:

- Khái bẩm Tần trưởng quan, bên ngoài có chừng hơn hai trăm thổ binh tráng ban cung thủ mã khoái, cầm cờ hiệu của Tri Châu Bồ Châu, không biết ý tới thể nào.

- Vậy sao?

Tần Lâm cau mày lại.

Doãn Tân Thương hào hứng xoa xoa tay chân rục rịch muốn thử, đám cung thủ mã khoái địa phương này trong mắt y chẳng khác nào gà đất chó ngói. Huống chi nơi này lại là địa hình vùng núi dễ dàng phát huy lấy ít thắng nhiều, chỉ cần Tần Lâm ra lệnh một tiếng, y nắm chắc sẽ chỉ huy mười mấy huynh đệ Hiệu Ủy nơi này, đánh cho đối phương tơi bời hoa lá.

- Thôi, dù sao y cũng là Tri Châu triều đình, chẳng lẽ chúng ta thật sự làm thịt y?

Tần Lâm cười khoát khoát tay ngăn Doãn Tân Thương, sau đó phỉ phỉ bụi đất trên người nghênh ngang tiến ra bên ngoài.

Ngưu Đại Lực, Lục Viễn Chí lập tức hộ vệ ở bên người Tần Lâm, một cầm Tán Thiết Bàn Long Côn, một cầm Xế Điện Thương, đề phòng nghiêm ngặt.

Phe Bồ Châu có hơn hai trăm người giơ cờ hiệu đủ loại tản ra, ở trong núi có vẻ thừa thớt, cũng không có đội hình nghiêm chỉnh gì, không trách Doãn Tân Thương chuẩn bị dẫn dắt hơn mười Hiệu Ủy huynh đệ đánh cho bọn họ tan tác.

Tần Lâm bữu môi khinh thường, lớn tiếng nói:

- Hoàng Tri Châu ngươi giở trò quỷ gì vậy? Tần mỗ đang phá án ở chỗ này, đây là vụ án của Cẩm Y Vệ, không cần ngươi nhúng tay.

Hoàng Chí Liêm thò đầu ra từ sau một lá cờ, lớn tiếng kêu lên:

- Tần Lâm, ngươi đã bị người tố cáo, có người cáo ngươi bắt cóc lương dân tới chỗ này mưu đồ bất chính. Cho nên bản châu điểm khởi thổ binh, đặc biệt tới bắt ngươi!

Tần Lâm cười cười, hẳn là lúc hắn trối Tưởng Ma Tử và Trần Nhị Hắc chạy tới đây, dọc đường không biết bị người nào nhìn thấy. Thiếu Sư phủ gốc gác thâm sâu, tai mắt ở Bồ Châu đông đảo, biết tin tức này rất nhanh, bèn tố cáo tới Tri Châu.

Ngược lại tên Hoàng Chí Liêm này ẩn giấu thật sâu, mấy ngày trước còn tới thăm viếng phủ Tần Lâm, kết quả hẳn y là tâm phúc của Trương Tứ Duy, Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực đều thăm giật mình.

Cũng may từ đầu đến cuối Tần Lâm không hề tin tưởng y, dù sao Trương Tứ Duy làm Thủ Phụ Đại Học Sĩ, trước kia lúc Trương Cư Chính còn sống cũng là Thủ Phụ quyền thế cực lớn. Thiếu Sư phủ nằm ở nơi chướng khí mờ mịt, Trương Tứ Duy há có thể không cho tâm phúc nằm vùng ở chỗ này làm quan địa phương. Cho nên Hoàng Chí Liêm tới bái, Tần Lâm cũng chỉ đối đáp qua loa, thủy chung vẫn duy trì cảnh giác đối với y.

- Hoàng Tri Châu, vì sao trước cung kính sau kiêu ngạo như vậy?

Tần Lâm bật cười ha hả, hắng giọng nói:

- Chủ nhân Trương Tứ Duy của người đã rời kinh rời chức, đang trở về trên đường quê nhà đình ưu, Thân lão tiên sinh hiện đảm nhiệm Thủ Phụ, triều đình đặc phái ta tới đây tra xét, đã tra ra không ít tội chứng của phụ tử lão. Sắp sửa sẽ bắt lão, người cần gì đi theo lão chịu xui xẻo như vậy?

- Nói nhăng nói càn!

Bên cạnh Hoàng Chí Liêm là một người mặt lộ vẻ phong trần, hơi gầy gò tiêu tụy, sống lưng thẳng tắp, mặc một chiếc áo dài màu lục sẫm in hoa, chừng hơn ba mươi tuổi đang nhìn Tần Lâm với ánh mắt lạnh lùng.

Đây chính là quân gia mà Trương Tứ Duy tín nhiệm nhất, Trương Thăng Trương Đại Lang.

Y giơ tay chỉ Tần Lâm, dáng vẻ vô cùng kiêu ngạo:

- Tần tặc, người vẫn còn ở đó yêu ngôn hoặc chúng ư, có thể lừa gạt được ai chứ. Cố Hiến Thành Cố lão gia đã liên danh các quan viên thanh lưu chính trực như Lại bộ thiên quan Nghiêm Đại lão gia, Hình bộ Thượng Thư Vương Đại lão gia, Hộ bộ Thị Lang Dư lão gia, Đại Lý Tự Thừa Triệu lão gia vân vân, đã dâng tấu chương đạn hặc người hai mươi tội lớn như mưu quốc bất trung, tự tiện chuyên quyền, câu thông Phiên thuộc, cấu kết ngoại địch vân vân... Chỉ sợ vào giờ phút này chiếu sách triều đình xử lý tội người theo pháp luật đang trên đường tới đây, nực cười người vẫn còn lớn lối dọa người. Lúc chiếu chỉ đến đây thì đã muộn!

Thật là phách lối, Trương Thăng mắt mọc trên trán, dáng vẻ như người nhà Tể Tướng quan thất phẩm, khí thế ngất trời. Cho dù là Du Thất năm xưa cũng còn kém xa y, rõ ràng là gặp xui xẻo nhưng vẫn còn tỏ ra kiêu ngạo phách lối như vậy.

Tần Lâm đã nhận được tin tức Thân Thời Hành âm thầm gặp gỡ Từ Văn Trường ở nữ y quán, kết quả sau đó giống như dự đoán. Thế nhưng từ đầu đến cuối tên Trương Thăng này không nói tới tên Thân Thời Hành, Tần Lâm lập tức biết y chỉ cố làm ra vẻ như vậy, thật ra thì ngoài mạnh trong yếu.

Nhưng đám mã khoái cung binh Bồ Châu không biết, trong lòng bọn họ chỉ có Thiếu Sư phủ vững vàng không ngã, Phụng Bân tướng công Trương Tứ Duy càng là nhân vật như thiên thần. Lúc này nghe Trương Thăng nói những lời này nhất thời phần chấn tinh thần, cất tiếng kêu lên cất bước tiến về phía trước.

Hoàng Chí Liêm lại mơ hồ cảm thấy chuyện Tần Lâm nói có vài phần có khả năng, nhưng y đã lên thuyền giặc với Trương Tứ Duy, trở thành kẻ chung một chiếc thuyền, lúc này cũng không có đường lui, bèn hoa tay múa chân chỉ huy đám thổ binh từ bốn phía vây lại.

- Cứu mạng, cứu mạng, trong này có người sắp bị giết!

Trần Nhị Hắc bị giam trong sân đột nhiên gào lên, tiếp theo có mấy tiếng bốp bốp vang lên, xem ra là bị bạt tai.

Sắc mặt âm lãnh của Trương Thăng lộ vẻ vui mừng, ghé vào bên tai Hoàng Chí Liêm nói thật thấp thỏm câu, nhất thời Hoàng Chí Liêm càng thêm vui mừng, lớn tiếng quát:

- Dân chúng bị bắt đang ở trong viện, các vị theo bản quan xông tới!

Doãn Tân Thương xoa xoa tay chân muốn khai chiến, các huynh đệ Hiệu Úy nhao nhao muốn thử, Lục Viên Chí cười một cách tự nhiên, Ngưu Đại Lực ngược lại mơ hồ có chút lo lắng. Đương nhiên là Hoàng Chí Liêm đáng ghét, nhưng rốt cục y vẫn là Tri Châu do triều đình bổ nhiệm, là quan văn xuất thân chính đồ, lại tạm thời chiếm đạo lý, chẳng lẽ Tần trưởng quan thật sự giết chết y sao?!

Hơn nữa những thổ binh cung thủ này cũng được tuyển chọn từ trong dân chúng ra, không phải là đám tay sai ác ôn Thiếu Sư phủ không chuyện ác nào không làm, chuyên ức hiếp bá tánh, nếu động thủ với bọn chúng lỡ tay giết chết...

Duy chỉ có trên mặt Tần Lâm thủy chung treo nụ cười xấu xa, thậm chí nhìn Hoàng Chí Liêm giống như nhìn dê con chờ giết thịt.

- Hoàng Chí Liêm ôi Hoàng Chí Liêm, còn có tên quần gia cái rắm gì đó, đây là các người ép ta. Chắc chắc, cần gì trở mặt với nhau như vậy?

Tần Lâm chắc chắn lắm bầm trong miệng, còn lắc lư làm ra vẻ ngây thơ vô tội.

Hoàng Chí Liêm là một quan văn, lúc này lại chẳng khác nào chó điên, thấy Tần Lâm không có ý phản kháng y càng thêm yên lòng, lớn tiếng nói:

- Xông lên, bắt hẩn lại!

- Tên họ Hoàng kia, đây chính là người tự chuốc lấy!

Tần Lâm cười cười, ung dung tiêu sái cởi áo choàng xanh khoác ngoài ra, đưa cho Lục Viễn Chí bên cạnh.

Chỉ thấy bên trong hẩn mặc một chiếc măng bào thêu một con rồng tứ trảo bằng chỉ vàng hào quang lấp lánh, bên dưới thêu cảnh giang nha hải thủy. Hồng hẩn đeo một chiếc đai lưng ánh vàng lấp lánh, trên khắc chín con rồng uốn khúc lượn quanh, ở giữa là một hạt châu cực lớn.

Mắt của Hoàng Chí Liêm lập tức trợn to, gần như lòi ra khỏi hốc mắt. Giang nha hải thủy tọa măng bào, cửu long ngọc đai ngự tứ!

Đám thổ binh lại không nhận ra, có tên cung binh không hiểu chuyện còn giương cung lấp tên nhắm bắn Tần Lâm. Nói thì chậm, thật ra thì lúc ấy rất mau, Hoàng Tri Châu nhanh chóng xông tới như mãnh hổ, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đánh rơi mũi tên xuống đất.

Tri Châu Đại nhân làm gì vậy...? Đám thổ binh không hiểu vì sao, ngược lại phe Thiếu Sư phủ không ít người biết người biết của, Trương Thăng thậm chí nói một tiếng xui xẻo.

Dưới mắt mọi người, miệng Hoàng Chí Liêm đắng ngắt, nhưng lại không nghĩ ra biện pháp nào cả. Y đành quỳ hai gối xuống trước mặt Tần Lâm tung hô:

- Tri Châu Bồ Châu Hoàng Chí Liêm cung thỉnh thánh an, vạn tuế vạn tuế vạn vạn vạn!

Trương Thăng cũng không thể làm gì khác, đành phải quỳ xuống theo cung thỉnh thánh an. Những thổ binh kia trợn mắt há mồm, bất kể biết hay không cũng chỉ có thể bắt chước làm theo.

Tần Lâm cười xấu xa nhắm kinh sư hướng Đông Bắc chấp tay một cái, đáp lại:

- Thánh cung an.

900. Chương 900: Dẫn Xà Xuất Động

Tên này đang vô cùng đặc ý trong lòng, ai bảo Vạn Lịch chỉ hạ chỉ miễn trừ hết thủy chức quan của lão tử, lại không tịch biên gia sản, thu hồi vật ngự tứ làm chi!?

Bất quá như đã nói qua, thứ nhất từ trước tới nay không có chuyện thần tử can gián còn bị tịch biên gia sản. Nếu Vạn Lịch thật sự làm như vậy, trên trán y sẽ bị khắc sâu hai chữ hôn quân. Thứ hai, người khác bị cách chức đều ngoan ngoãn cụp đuôi, chỉ có quái vật như Tần Lâm vẫn còn đeo cửu long ngọc đai trên người.

Hoàng Chí Liêm cũng sắp khóc, Tần Lâm đeo cửu long ngọc đai ngự tứ, có phải có hiềm nghi xúc phạm Hoàng gia hay không, chuyện này có thể từ từ thưa kiện. Nhưng nếu người của y bắn tới một mũi tên, vậy thì lại khác, bắn tên vào vật ngự tứ khâm ban, đây rõ ràng là manh tâm cuồng vọng bội nghịch, chính là tội đại bất kính.

Đang lúc giằng co thành linh có hơn hai mươi kỵ mã chạy tới theo sơn đạo, người chạy trước cất tiếng kêu khàn khàn như vịt đẻ:

- Tần lão đệ, ngu huynh tới rồi!

Thấy người này cũng mặc áo vải, mấy tên nha dịch Bồ Châu chặn đường ngăn lại:

- Xuống ngựa mau, các ngươi là ai, không được xông tới chỗ Hoàng phụ mẫu bản châu!

Người chạy trước chỉ lo gào thét với Tần Lâm, mấy tên tùy tùng theo sau lạnh lùng cười một tiếng đáp:

- Lão gia nhà ta chính là Hữu Phó Đô Ngự Sử, Tuần Phủ Sơn Tây kiêm Đề Đốc quân vụ Nhận Môn quan, Trương hứ Công Ngự Trương Đại lão gia phụng chỉ xuất kinh!

Đám nha dịch Bồ Châu lập tức há to miệng ra không khép lại được, thầm nói cấp trên của Tri Châu Đại lão gia mình là Tri Phủ thái gia Bình Dương phủ, cấp trên Tri Phủ là Phân Tuần Đạo, Phân Thủ Đạo Đạo Đài. Trên Đạo Đài là Bố Chính Sử, Án Sát Sử Sơn Tây... Mặc dù Hoàng Chí Liêm có thể tính được Tuần Phủ lớn hơn Tri Châu bao nhiêu, nhưng càng tính càng thấy đầu gối mềm nhũn, không tự chủ được quỳ xuống, dập đầu lia lịa như gà mổ thóc:

- Tiểu nhân mạo phạm hổ uy Tuần Phủ Đại nhân, tử tội tử tội!

Trương Công Ngự không thèm để ý tới y, chỉ nắm dây cương giật mạnh, giục ngựa chạy nhanh lên sườn núi. Y chạy một mạch tới cách Tần Lâm chừng một trượng mới nhảy xuống ngựa, bởi vì phi ngựa xa xôi vất vả, lúc này chân y đã tê chồn, lúc rơi xuống đất chỉ cảm thấy chân mình mềm nhũn, lập tức quỳ xuống.

Tần Lâm vội vàng tiến lên đỡ y, Trương Công Ngự là một quan văn, phần lớn thời điểm là ngồi kiệu, rất ít thấy y cỡi ngựa, Lần này từ kinh sư giục ngựa chạy một mạch tới Bồ Châu, dọc đường trải qua biết bao gian nan vất vả mới có thể chạy tới kịp thời, trong lòng Tần Lâm thật sự cảm kích, luôn miệng nói:

- Xấu hổ xấu hổ, vì chuyện tiểu đệ làm khổ Trương lão ca vất vả chuyến này, sợ là thọ nguyên cũng phải tiêu ma mấy phần!

Trương Công Ngự cũng thật sự đã chạy tới mức thân thể rã rời, y xoa xoa móng và cạnh trong bắp đùi ma sát với yên ngựa nóng bừng, nghe răng toét miệng nói:

- Ngu huynh biết rõ ràng Tần lão đệ ở Bồ Châu đang ngóng trông về phương Bắc, làm sao không phi ngựa chạy tới? Từ kinh sư chạy thẳng tới Bồ Châu nghe tin Hoàng Chí Liêm điểm thổ binh bao vây đệ, ngu huynh lòng như lửa đốt lập tức chạy một mạch tới đây. May nhờ lão đệ cát nhân thiên tướng, đến bây giờ vẫn còn nguyên vẹn đứng ở chỗ này, quả thật làm cho ngu huynh vô cùng vui sướng.

May nhờ triều Đại Minh không phải là triều Mãn Thanh đời sau được xưng lấy cỡi ngựa bắn cung khởi nghiệp, nhưng lại hủ hóa đến mức toàn thể quan viên chỉ quen ngồi kiệu. Huân quý vũ thần triều Đại Minh nhất luật cỡi ngựa ngồi xe, chỉ có quan viên tuổi cao đức trọng được đặc tứ mới có thể ngồi kiệu. Quan văn không bị gò bó nghiêm ngặt, nhưng phải biết cỡi ngựa, Trương Công Ngự mới có thể giục ngựa chạy một mạch tới đây.

Sắc mặt của Tri Châu Bồ Châu Hoàng Chí Liêm lập tức trở nên hết sức khó coi, y từng có duyên gặp mặt Trương Công Ngự một lần ở kinh sư, biết đây là Thiêm Đô Ngự Sử Đô Sát Viện. Sau khi ra ngoài nhậm chức theo thông lệ thăng một cấp hàm Phó Đô Ngự Sử, vừa đúng xuất nhậm Tuần Phủ, hiện tại chính là thượng ty trực tiếp của mình tại bản tỉnh Sơn Tây. Thế nhưng vị Tuần Phủ Đại nhân này đang cầm tay chuyện trò vui vẻ với tên họ Tần mà y đang dẫn quân vây bắt.

Hoàng Chí Liêm xuất thân Tam Giáp quan văn chính ngạch, đối phó với một cảm y vũ thần bị cách chức như Tần Lâm tự nhiên cảm thấy không có chuyện gì lớn, cho nên chỉ dẫn thổ binh tới bao vây. Nhưng ở trước mặt Trương Công Ngự lại không tới phiên y lớn lối, khoa giáp Trương Đại lão gia sớm hơn y, chỗ dựa hùng mạnh hơn y, chức quan cao hơn y, thanh danh sĩ lâm càng cao hơn y gấp trăm lần. Quan viên trong Đô Sát Viện kinh sư cao hơn loại quan phụ mẫu địa phương như y không biết bao nhiêu mà kể.

Hiện tại không thể làm gì, cơ mặt Hoàng Chí Liêm giật giật, nặn ra một nụ cười khó coi, chạy chậm tới hành lễ:

- Hạ quan Tri Châu Bồ Châu Hoàng Chí Liêm, bá kiến Tuần Phủ bản tỉnh Trương Đô Đường.

- Hoàng Tri Châu, lá gan người không nhỏ!

Sắc mặt Trương Công Ngư trầm xuống, bày ra khí thế của Tuần Phủ Đô Đường, vung tay áo thật mạnh:

- Tàn trưởng quan là phụng chỉ điều tới Sơn Tây làm việc, người dám điều binh vây hãm là có ý gì, chẳng phải là phản nghịch sao!?

Hoàng Chí Liêm run rẩy toàn thân, không nghĩ tới Trương Công Ngư có thể nói những nói càn như vậy. Nhưng nói như vậy cũng có thể chấp nhận được, Tàn Lâm chịu đình trệ cách chức tới Quỳnh Châu là phát thánh chỉ xuống, sau đó Hải Thụy bảo cử hãm, lại có một đạo thánh chỉ ủy lạo Hải Thụy, nhân tiện điều Tàn Lâm đến Bồ Châu, nói rằng hãm phụng chỉ điều đến Sơn Tây làm việc cũng không sai.

Tàn Lâm nhìn Trương Công Ngư cười xấu xa không ngừng, Hoàng Tri Châu ôi Hoàng Tri Châu, người chơi với người khác cũng không sao, những năm qua Trương Đô Đường tu luyện ở Đô Sát Viện kinh sư, những Đô lão gia trong đó toàn là nhân vật giỏi bối lông tìm vết, không ngừng gây chuyện. Trương Công Ngư từng sống trong đó, chuyện này cũng giống như Tôn Ngộ Không bị luyện trong lò bát quái, đã tu thành mất lửa người vàng, muốn tìm lỗi của Hoàng Chí Liêm là hết sức dễ dàng.

Trương Thăng thấy Hoàng Chí Liêm đã mất hoa đầu vầng, không thể làm gì khác hơn là hạ thấp giọng nhắc nhở y:

- Hoàng phụ mẫu, nói Trần Nhị Hắc, Tướng Ma Tử.

Hoàng Chí Liêm đột nhiên thức tỉnh, trở nên phần chấn tinh thần:

- Khái bẩm Trương Đô Đường, hạ quan cũng không dám tự tiện chuyên quyền, chỉ vì tiểu dân Trần Nhị Hắc, Tướng Ma Tử cảnh nội bị Tàn Hiệu Ủy vô cớ bắt đi, có người nhìn thấy bọn Tàn Hiệu Ủy mặc thường phục bèn đến châu nha tố cáo. Hạ quan được triều đình bổ nhiệm làm quan phụ mẫu một phương, coi dân chúng dưới quyền như con mình, há có thể không tới cứu viện sao!? Cũng không biết là Tàn Hiệu Ủy phá án ở chỗ này, nên mới xảy ra chuyện hiểu lầm như vậy.

Trương Công Ngư hừ lạnh một tiếng, vốn là muốn nhân cơ hội bắt Hoàng Chí Liêm lại, cách chức tội, không ngờ rằng tên này cũng khá nhanh trí, cũng không vội vàng hạ thủ.

Đương nhiên Trương Công Ngư muốn giúp Tàn Lâm, nhưng hiện tại đã khống chế thế cục trong tay, liệu họ Hoàng này cũng không thể gây nên sóng gió gì nữa, mới không truy đến cùng.

Tàn Lâm nhận lãnh thịnh tình của Trương Công Ngư, suy nghĩ một chút tới bước kế tiếp, cũng không thể để cho y làm quá mức. Hừ hừ, Hoàng Chí Liêm luôn miệng đổ tội ỉn bắt cóc dân lành, giọng điệu trong bóng giấu kim, cũng được, lão tử tương kế tựu kế, sẽ cho các người chết tâm phục khẩu phục!

- Hoàng Tri Châu một lòng lo cho dân chúng, Tàn mỗ cực kỳ bội phục, làm sao lại trách tội.

Tàn Lâm đổi lại sắc mặt ôn hòa, cười híp mắt nói với Hoàng Chí Liêm:

- Nào lại đây, Hoàng Tri Châu xem đi, Trần Nhị Hắc và Tướng Ma Tử vẫn khỏe mạnh.

Hoàng Chí Liêm không biết Tàn Lâm muốn giở trò gì, Trương Thăng ở phía sau kéo kéo vạt áo của y, y mới dẫn người vào viện.

Khỏe mạnh, thật sự là khỏe mạnh, hai tên xui xẻo này vẫn còn khỏe mạnh về lý thuyết, chỉ bất quá Trần Nhị Hắc mất đi một lỗ tai, máu dơ chảy khắp người, hiện tại đã khô lại, trở thành màu đỏ sẫm. Máu trên người Tướng Ma Tử cũng không nhiều lắm, nhưng mềm nhũn co quắp trên đất, đầy quần ướt một mảng lớn, mùi nước tiểu khai ngấy xông vào mũi, thoạt nhìn còn thảm hơn cả Trần Nhị Hắc.

- Tàn Hiệu Ủy, người...!

Hoàng Chí Liêm giận đến nghẹn lời, biết nói thế nào đây...

Tàn Lâm chớp chớp mắt, tỏ vẻ vô tội:

- Hai người bọn họ chống cự vậy bắt, những huynh đệ Hiệu Ủy của ta toàn là mang ra từ Bắc Trấn Phủ Ty, hạ thủ không nhẹ không nặng.

Chúng Hiệu Ủy cười xấu xa hắc hắc, hồn nhiên không thèm để ý. Bắc Trấn Phủ Ty chúng ta từ trước đến giờ làm việc là như vậy, bằng không vì sao lại gọi là ưng khuyển triều đình chứ!?

Cửa nhà rộng mở, một tên bộ khoái tinh mắt kêu lên:

- Đại lão gia, nơi này có một cỗ thi thể!

Hoàng Chí Liêm vội vàng đi xem thử, quay đầu lại nhìn chăm chăm Tần Lâm lạnh như băng:

- Tần Hiệu Ủy, sợ rằng chuyện này không thể nói không nhẹ không nặng chứ!?

- Đây này, dựa vào cái gì nói là ta làm!?

Tần Lâm tựa hồ nghĩ tới điều gì, mặt liền biến sắc, làm ra vẻ vô cùng hối hận, vội vàng nói:

- Muốn vu oan cho lão tử ư, không có cửa đâu! Thi thể của Hoắc Thiết Sơn đã nằm ở đây từ trước, lão tử bắt hai tên khốn kiếp này chính là vì tới cứu y!

Lần này Trương Thăng tỏ ra vui vẻ, cười gian âm hiểm, đưa mắt ra hiệu cho hai tên tay sai.

Trần Nhị Hắc lập tức hội ý, bắt chập vết thương tai đang đau, giậm chân kêu lên:

- Đại lão gia minh giám, mới vừa rồi chính là hắc ép chúng ta tìm tới nơi này, vừa gặp mặt liền giết chết Hoắc lão!

Tướng Ma Tử càng thêm giảo hoạt, dù là toàn thân sắp rã rời từng mảnh nhưng vẫn phần chấn tinh thần kêu to:

- Đúng, Hoắc lão là bả đầu thợ rèn được phủ bọn ta mời tới, y mắc bệnh suyễn, gần đây đường bệnh ở Kê Công lĩnh này, không biết vì sao họ Tần này bắt lại hai ta, ép chúng ta dẫn đường tới đây tìm Hoắc lão, hạ thủ giết y! Tiểu nhân cầu xin Đại lão gia làm chủ!

Tần Lâm tựa hồ bị đối thủ trả đũa làm cho rối loạn trận cước, há hốc mồm cứng lưỡi không biết nói cái gì cho phải. Ngược lại chúng quan giáo huynh đệ mồm năm miệng mười chửi mắng Trần Nhị Hắc và Tướng Ma Tử, ai cũng hối hận vừa rồi không làm thịt hai tên giặc này.

Duy chỉ có Doãn Tân Thương kinh ngạc nhìn Tần Lâm, sau đó bèn cúi đầu mỉm cười, mặc dù y không biết phá án nhưng cũng đoán được đại khái...

Trương Thăng lòng dạ ác độc, thấy Tần Lâm tựa hồ hết đường ứng đối bèn đảo mắt một vòng, lập tức quỳ xuống dập đầu trước Trương Công Ngư:

- Cầu xin Trương Đô Đường Trương Đại lão gia chủ trì công đạo cho phủ chúng ta, đáng thương Đại lão gia nhà ta tận trung vì triều đình mấy chục năm, hơn một năm làm Thủ Phủ tận tâm tận lực. Sau khi đình ưu về nhà chịu tang, trong phủ lại bị tiểu nhân ức hiếp, nếu như chuyện này truyền ra ngoài, thể diện sĩ lâm còn đâu nữa?!

Trương Công Ngư ngăn ra, y hết sức tinh thông đạo quan trường, nhưng phá án cũng chỉ hết sức tầm thường. Nghe những lời Trương Thăng vừa nói này, từng câu từng chữ hết sức chặt chẽ lợi hại. Trương Tứ Duy là đình ưu thủ tang, cũng không phải là cách chúc hồi hương, tuy rồi chúc Thủ Phủ nhưng thân phận vẫn còn đó.

Trương Công Ngư phối hợp với Tần Lâm tra ra chứng cứ phủ của lão tư thông với địch bán nước, kế tiếp tự nhiên không cần phải nói. Nhưng trước khi mọi chuyện xong xuôi không ai có thể ức hiếp trên đầu lão, nếu không hào môn Tam Tấn Quan Trung và thanh lưu sĩ lâm sẽ bùng nổ.

Trương Thăng vừa quỳ xuống, đám tôi tớ quân sự Thiếu Sư phủ và Trần Nhị Hắc Tướng Ma Tử cũng đồng loạt quỳ xuống, khóc như mưa gạt lệ cầu khẩn Trương Công Ngư và Hoàng Chí Liêm chủ trì công đạo. Mà Ngưu Đại Lực, Lục Viễn Chí cầm đầu đám cầm y quan giáo cũng hùng hùng hổ hổ, nhất thời nửa bên Kê Công lĩnh trở nên cực kỳ náo loạn. Trương Công Ngư lòng rối như tơ vò, không thể làm gì khác hơn là nhìn Tần Lâm bằng ánh mắt cầu cứu.

Tần Lâm ung dung cười một tiếng, đã sớm biết tính tình Trương Công Ngự nhiệt tình trung trực, lẫn lộn trong quan trường cũng đã hai mươi năm, là một bằng hữu đáng để kết giao. Nhưng bàn về thủ đoạn tàn nhẫn, quyết định dứt khoát, vị bá huynh này còn kém rất xa, e rằng không thể trông cậy được gì.

Bất quá vốn Tần Lâm vẫn không trông cậy vào Trương Công Ngự phá án, tác dụng của y vẫn còn phải chờ thêm một thời gian nữa.

- Trần Nhị Hắc, Tướng Ma Tử, hai người các ngươi cũng không nên ngậm máu phun người!

Tần Lâm gằn giọng quát, nhưng thanh âm có vẻ hơi yếu ớt, đáng vẻ dường như cố ý tỏ ra ngoài mạnh trong yếu:

- Luật Đại Minh vu cáo phản tọa đồng tội(vu cáo người khác nếu không có tội, bản thân kẻ vu cáo phải chịu tội ấy), hai người các ngươi không nên tự tác thông minh, cẩn thận ăn trộm gà không thành ngược lại còn lỗ nắm thóc!

Tần Lâm nói như vậy, Trần Nhị Hắc và Tướng Ma Tử càng không chút kiêng kỵ. Ngược lại tên quản gia Trương Thăng kia hơi sững lại một chút, cuối cùng vẫn nghiêng răng nghiêng lợi, chậm rãi gạt đầu ra hiệu cho hai tên tay sai.

Chỉ là hai tên tay sai mà thôi, cho dù là hy sinh cũng không đáng kể gì, ngược lại có thể cần cho Tần Lâm một cái, cho dù là có khả năng một phần vạn cũng hoàn toàn đáng để mạo hiểm thử một lần.

Dù sao vị Phương Bàn tướng công chân chính được Thiếu Sư phủ thậm chí là hào môn Quan Trung kính trọng như Thái Sơn Bắc Đẩu, từng thân cư Thủ Phụ triều Đại Minh, ngồi trên địa vị cao chỉ tay ra lệnh hiện tại vẫn còn đang trên đường khẩn trương chạy về Bồ Châu. Chỉ cần mình cố gắng tranh thủ thời gian, chờ lão nhân gia trở lại chủ trì đại cục, Tần Lâm chỉ là một tên vũ phu không có gì đáng phải lo lắng cả.

- Chúng ta chính mắt nhìn thấy, chính là vị Tần trưởng quan này dẫn người, dẫn người tới đây giết chết Hoắc Thiết Sơn!

Trần Nhị Hắc đặt điều vu khống, đôi mắt đảo tròn liên tục, ra sức nói dối sao cho không có sơ hở.

Sau khi Hoàng Chí Liêm tới, Trần Nhị Hắc đã được bằng bố xử lý sơ bộ, lỗi tai bị tước mất đã được dùng vải trắng băng lại.

901. Chương 901: Dự Định Từng Bước

Thật ra lỗi tai là nơi có rất nhiều mạch máu, lúc băng bó ma sát va chạm khiến máu lại chảy ra lần nữa. Vải trắng dính vết máu lôm đóm loang lổ, cộng thêm biểu lộ bảy phần bí ổi ba phần gian trá biểu lộ của Trần Nhị Hắc, Tần Lâm không chút do dự đặt một ngoại hiệu cho y: Độc Nhĩ.

Tướng Ma Tử thật sự bị nhục hình vừa rồi khiến cho đau đớn mệt mỏi, vào lúc này đầu óc vẫn còn có hơi không tỉnh táo, cho nên Độc Nhĩ Trần Nhị Hắc là chủ lực tố cáo tội ác Tần Lâm. Tuy rằng tên này không cứng rắn bằng Tướng Ma Tử nhưng lại xảo hoạt hơn, sau khi rơi vào tay Tần Lâm ngoại trừ câu đầu tiên không chịu nói mới bị chém rơi lỗi tai ra, cũng không bị hành hạ gì khác, cho nên sau khi thấy Trương Thăng ra hiệu bèn quyết định phản kích Tần Lâm.

Tần Lâm đưa mắt ra hiệu cho Lục Viễn Chí, mình đóng kịch đã quá nhiều, đã đến lúc cho tên mập ra sân khấu, bằng không độc diễn mãi cũng chẳng có gì hay.

- Đúng vậy, tên này chỉ đánh rắm!

Ngự Đại Lực cũng kêu lên, ánh mắt tròn to như chuông đồng, đáng vẻ như muốn ăn thịt người.

Độc Nhĩ Trần Nhị Hắc càng nói càng thuận miệng, con ngươi đảo một vòng lại nói:

- Tần trưởng quan hung thần ác sát, buộc ta và Tướng Ma Tử dẫn đường, vốn hai ta không muốn dẫn đường cho hắn, nhưng không chịu được khổ hình hành hạ, không thể làm gì khác hơn là dẫn hắn tìm tới Kê Công lĩnh này... Hoắc lão, Trần Nhị Hắc ta có lỗi với người, nhưng ta đây, ta đây lâm vào bước đường cùng... người của Tần trưởng quan mở cửa phòng, vọt vào, vọt vào bèn...

Trương Thăng vừa tới, nhưng không biết Trần Nhị Hắc có xem qua hiện trường, có biết được nguyên nhân cái chết Hoắc Thiết Sơn hay không. Nếu Hoắc Thiết Sơn chết vì búa đập, Trần Nhị Hắc lại nói là đao chém cổ, chẳng phải là lộ ra nguyên hình sao!?

Tần Lâm đã sớm lạnh lùng bàng quan, thấy dáng vẻ Trương Thăng như vậy tinh quang sáng lên trong mắt, đôi môi vẫn mím thật chặt, không nói gì.

Không hổ là quân gia đặc lực nhất bên người Trương Tứ Duy, Trương Thăng lập tức hội ý, làm bộ tiến lên muốn nói gì. Dưới chân y chợt bị dây khô trong núi vướng lại, tay chân múa may ngã về phía trước. Lúc bò dậy không có gì khác, chỉ hai bàn tay bị cắt đứt xuất hiện mấy vết máu, áo nào nói:

- Kê Công lĩnh này quá tà môn, cỗ tranh cũng cắt người như vậy.

Một dây Trung Điều sơn, Tần Lĩnh sơn đầu đầu cũng có cỗ tranh, lá cỏ vô cùng sắc bén, nếu người lấy tay vuốt nó chắc chắn sẽ bị đứt để lại vết máu. Trương Thăng không cẩn thận bị thương, mọi người cũng không cảm thấy kỳ quái, chẳng qua là trong lòng cười thầm vị Trương Đại Lang này có cha làm Đại quân gia Trương phủ, từ nhỏ đã quen sống trong nhung lụa ở Thiếu Sư phủ, sợ rằng chưa chắc đã khá hơn đám công tử bột con nhà quan viên ngũ lục phẩm. Đi vào trong núi lại không nhận ra được cỗ tranh, quả thật là tệ hại.

Trần Nhị Hắc thấy tình cảnh như vậy còn có cái gì không hiểu, lập tức gân cổ gào thét:

- Đáng thương, đáng thương thay Hoắc lão hơn năm mươi tuổi vẫn ương ngạnh chống cự, tay không tác sát làm sao có thể chống lại được đám Đề Kỳ này. Bọn họ rút Tú Xuân đao ra chém lung tung, Hoắc lão tay không không thể nào ngăn cản, cuối cùng là tên đại hán giống như thần giữ cửa kia hạ thủ hết sức tàn độc...

Ánh mắt Trần Nhị Hắc quét qua trên Tần Thiết Bàn Long còn một phen, lại thấy trên đó cũng không có vết máu, cũng khó mà nói là Ngưu Đại Lực dùng côn này đập chết Hoắc Thiết Sơn. Dù sao thì thể thũng đầu chảy máu, binh khí lại sạch sẽ, quả thật không nói được.

Trần Nhị Hắc tâm lĩnh thần hội, chỉ Ngưu Đại Lực kêu to:

- Hán tử kia thừa dịp Hoắc lão bận rộn ngăn cản, tay cầm búa sắt tiến lên đập một búa vào đầu y, lấy đi tính mạng.

Kỹ xảo diễn kịch của lão Ngưu cũng không tồi... Tần Lâm cười thầm trong lòng. Ngoài mặt Ngưu Đại Lực có chút kinh hoảng, truy vấn:

- Ngươi vu cho lão tử sử dụng búa sắt gì vậy, búa sắt ở nơi nào, trên người chúng ta có búa sắt sao? Nào lại đây, Trương Đô Đường, Hoàng phụ mẫu, các người cứ việc tới đây tùy tiện lục soát!

Thôi, họ Trương ta chịu ân huệ của Tần lão đệ đầu chỉ một lần, cùng lắm thì mất chức không làm, cũng phải trả món nợ nhân tình này cho hắn... Trương Công Ngư âm thầm hạ quyết tâm.

Bất quá kẻ cao hứng nhất vẫn là Trương Thăng, Bồ Châu và kinh sư cách nhau hai ba ngàn dặm, Hoàng Chí Liêm không biết rõ hết thấy động tĩnh, nhưng y lại biết rõ ràng thế cục trước mắt: Trương Tứ Duy muốn khống chế triều chính, các đồng minh Tần Lâm mượn cơ hội làm việc, phối hợp với Thân Thời Hành phản kích một đòn, Trương Tứ Duy đã tạm thời bị thua. Thân Thời Hành thay chức Thủ Phủ, phe Tần Lâm đã trở nên vững vàng không gì lay chuyển được.

Trong lúc bị cách chức lưu đầy mà còn dám hoành hành bất pháp, thậm chí còn thốt ra miệng những lời oán hận triều đình, sẽ rất dễ dàng bị kết tội. Nhìn về đề kinh phía Bắc sinh lòng oán hận, đây là chuyện mà tất cả bậc đế vương kiêng kỵ nhất. Nếu như bắt được Tần Lâm sát hại nhân mạng bừa bãi, sau đó tiện thể ghép thêm vài tội danh không có thật khác, vị Hoàng gia cay nghiệt khắc bạc, tính tình nghi kỵ kia sẽ làm gì, không cần nói cũng biết...

Trương Thăng đang suy nghĩ, nếu chỉ đơn thuần tố cáo Tần Lâm tội tự tiện sử dụng ngọc đá măng bào ngự tử, vậy không khỏi quá vớ vẩn. Tần Lâm chỉ cần giải thích rằng mình đeo vật ngự tử trên người để bất cứ lúc nào cũng nhắc nhở lòng trung thành với bệ hạ, như vậy không biết kiện cáo dây dưa tới năm nào tháng nào. Cho nên lúc trước cấm y Bá Hộ Quỳnh Châu Mạc Trí Cao gởi tấu chương đạ hặc tội danh này lên kinh sư, lập tức bị Trương Tứ Duy ném vào đồng giầy vụn.

Chỉ cần Tần Lâm rơi đài, chủ nhân Trương Tứ Duy của mình sẽ tạm thời không lo, có thể tiềm phục ở Bồ Châu, lặng lẽ đợi chờ hai mươi bảy tháng sau lấy uy lực lôi đình trở lại kinh sư. Đó sẽ là ngày phượng hoàng sống lại từ đồng tro tàn, Đông Sơn tái khởi, lấy lại quyền bính, đánh cho bọn Thân Thời Hành phải ngã ngựa hết thảy.

Trương Thăng cười hăng hắc, tính thời gian không khớp lắm, bắt quá ở đâu ra thời gian chuẩn xác như vậy. Y nháy mắt với tên Ngô Tác châu nha, bàn tay giấu trong ống tay áo lặng lẽ giơ lên ba ngón.

Ba trăm lượng! Mắt Ngô Tác lập tức trợn to, với giá này thừa sức mua tính mạng của mình...

Hoàng Chí Liêm cũng tâm linh thần hội, làm bộ kinh hoàng chấp tay thi lễ Trương Công Ngư:

- Trương Đô Đường ở trên cao, trước mắt Tần Hiệu Úy và tiểu dân dưới quyền hạ quan bên nào cũng có lý, như vậy quả thật khó mà xử lý. Theo ngu kiến của hạ quan có nên lệnh cho Ngô Tác kiểm nghiệm thi thể, căn cứ vào đó quyết định hay không?

Trương Công Ngư vuốt mấy sợi râu thưa dưới cằm. Ngô Tác nghiệm thi là chuyện cực kỳ chính đáng, y cũng không tiện cự tuyệt, nhìn lại Tần Lâm cũng không thấy hấn tỏ vẻ phản đối, y bèn miễn cưỡng gật đầu một cái. Tên Ngô Tác kia đã bị Trương Thăng mua chuộc, tự nhiên ra sức cho y.

902. Chương 902: Dự Định Xâm Nhập

Hướng chỉ trong lòng đám quan viên Bồ Châu này, Thiếu Sư phủ giống như Lăng Tiêu điện trên thiên đình, chí cao vô thượng, vĩnh viễn không thể lay chuyển, một tên cấm y vũ thần bị cách chức như Tần Lâm làm sao có thể lay động được. Cho dù là Tuần Phủ Đại nhân giúp hấn, nhưng cục diện trước mắt vẫn đang có lợi cho Thiếu Sư phủ.

Ngô Tác làm bộ đi tới chỗ phát hiện thi thể, gió núi đang lớn, hiện tại là đầu Thu cũng có hơi giá rét. Đưa tay ra sờ thi thể thấy toàn thân lạnh như băng, trong lòng Ngô Tác lại càng thêm tin chắc, lớn tiếng nói:

- Trong núi gió lạnh như vậy, thi thể đã lạnh như băng, duy chỉ có dưới nách trong quần còn chút hơi ấm mong manh, có thể suy đoán thời gian ngộ hại vào khoảng một canh giờ trước.

Tần Lâm âm thầm gật đầu, tên Ngô Tác này cũng không phải thuận miệng nói bừa, dù sao gió núi không nhỏ, nhiệt độ cũng rất thấp, thi thể nằm ở chỗ này trở nên lạnh đi rất nhanh. Cho nên nếu đơn thuần xét theo nhiệt độ thi thể, cũng có thể nói rằng thời gian tử vong là từ một canh giờ đến ba bốn canh giờ.

Chỉ bắt quá Ngô Tác này nói ra thời gian cái chết đúng vào một canh giờ trước, vậy cực kỳ khớp với thời gian bọn Tần Lâm chạy tới nơi này. Lúc bọn họ chạy tới đây, trước khi vào núi còn gặp mấy toán người đi đường, những người này cũng có thể làm chứng rằng Tần Lâm có đủ thời gian gây án.

Lục Viễn Chí bèn ghé đến bên tai Tần Lâm, cố gắng đè nén hưng phấn, thấp giọng hỏi:

- Tần ca, phải chăng huynh muốn nhắm vào thời gian gây án khiến cho hai tên Trần Nhị Hắc, Tưởng Ma Tử phải chịu tội vu cáo phản tọa?

Tần Lâm khẽ lắc đầu, thấp giọng nói:

- Ta trị tội chúng vu cáo phản tọa thì có ích gì chứ!? An bài mỗi thơm câu rùa vàng, chúng ta nối dây dài câu cá lớn.

Mới đầu tên mập còn đang ngơ ngác, chớp chớp đôi mắt nhỏ, bắt quá sau đó rất nhanh cười lên, Tần ca xuất thủ không cần phải nói, đây là đào hồ cho Trương Thăng, ta chờ xem kịch vui.

Không nghi ngờ chút nào, Trương Thăng cũng là một người giáo hoạt, nhưng so sánh với Tần Lâm Tần trưởng quan quả thật không cùng một đẳng cấp.

Ngô Tác tiếp tục kiểm tra vết thương bên ngoài thi thể, rất nhanh liền lộ vẻ kích động bấm báo:

- Cạnh bàn tay thi thể có mấy vết thương bị cắt, rất có khả năng là do tay không chống cự vũ khí sắc bén gây ra, cũng không phải là vết thương chí mạng. Trên đầu có vết thương bị đập, miệng vết thương hình tròn, suy đoán là do vật tày như búa đập mạnh gây ra, chính là vết thương đoạt mạng.

Hừ hừ hừ, Hoàng Chí Liêm càng ngẩng đầu lên cao hơn nữa, ánh mắt đám thổ binh nha dịch bộ khoái châu nha nhìn Tần Lâm cũng không có thiện ý gì. Bởi vì kết quả nghiệm thi của Ngộ Tác hoàn toàn nhất trí với lời khai của Trần Nhị Hắc trước đó.

Thậm chí Hoàng Chí Liêm phải mất rất nhiều sức lực mới nhịn được kích động không vung ống tay áo lên hét lớn một câu: ‘Bằng chứng như núi, người còn chống chế thể nào nữa?’

- Tần lão đệ, đệ...

Trương Công Ngư có hơi lo lắng nhìn lão bằng hữu, Tần Lâm lại không lộ vẻ gì, không biết rốt cục hắn đang suy nghĩ những gì. Mất thấy thể cục càng ngày càng bất lợi, nhưng hắn vẫn không chịu giở ra bản lãnh đoán âm xét dương của mình.

‘Chẳng lẽ, chẳng lẽ ngày tháng chặt vật sau khi bị cách chức lưu đầy đã làm tiêu ma tâm nhìn sắc bén và cơ trí nhanh nhạy của hắn?!’ Trương Công Ngư không khỏi âm thầm lo lắng.

Thần sắc Tần Lâm càng ngày càng trầm trọng, chân mày cau dính chặt vào nhau, thoát nhìn giống như bị biến cố đột nhiên xuất hiện làm khó, trong lúc nhất thời khó lòng hóa giải. Một lúc lâu sau hắn mới ngẩng đầu lên, ánh mắt lấp lánh nhìn Trần Nhị Hắc:

- Hung khí, hung khí ở nơi nào? Nếu người nói chúng ta động thủ giết người ở chỗ này lại còn chưa kịp chạy trốn, vậy hung khí đâu?

Dứt lời Tần Lâm mím môi thật chặt, bàn tay giấu trong tay áo cũng hơi run, tựa hồ cực kỳ căng thẳng.

Hay lắm, Trương Công Ngư hận không thể vỗ tay, rốt cục Tần Lâm cũng đã phản kích.

Nhưng bọn Trương Thăng, Hoàng Chí Liêm lại càng mừng thầm, từ đủ loại dấu hiệu có thể thấy được, chỉ sợ đây là lý do cuối cùng Tần Lâm tìm ra được, nếu như có thể bác bỏ, vậy sẽ thế như chẻ tre.

Độc Nhĩ Trần Nhị Hắc ngăn người, biện bác rất nhanh:

- Ta bị các người nhốt ở trong sân, đại hán họ Ngư kia xách theo búa sắt đi ra ngoài, ai biết y đã ném đi nơi nào?

Tần Lâm truy vấn gắt gao:

- Bất kể ném đi đâu, rốt cục cũng không thể bay đi mất được. Trương Đô Đường, Hoàng Tri Châu, chúng ta hãy lục soát núi này, nếu như lục soát không thấy, vậy có thể chứng minh sự trong sạch của ta. Cây ngay không sợ chết đứng, họ Tần ta không thẹn với lương tâm, hừ hừ, ngược lại có một ít người, tội danh vu cáo phản tạ cũng không nhẹ!

Lời này cũng phải, muốn định tội phải có đủ nhân chứng vật chứng, bây giờ chỉ có lời chứng, không có vật chứng, muốn khép tội Tần Lâm còn rất gượng gạo. Hơn nữa búa sắt cũng không phải là vật sống, ném ở trên núi còn có thể bay đi được sao!?

Trương Công Ngư không biết Tần Lâm muốn giở trò gì, dù sao y cứ tuân theo một tôn chỉ, phạm là vị báỉ đệ này nói ra lời gì y cũng hết lòng ủng hộ, báỉ đệ phản đối y cũng phản đối, bèn gật đầu nói:

- Nói chí phải, không có vật chứng, há có khơi khơi vu khống cho người khác?! Hoàng Tri Châu, phái người của người lục soát núi này đi!

Hoàng Chí Liêm cười lạnh không ngừng, chuẩn bị ra lệnh cho đám thổ binh châu nha.

Tần Lâm đưa tay ngăn lại, gằn giọng nói:

- Không được, vạn nhất người nào ném hung khí trên núi, chẳng phải là oan uổng cho ta sao? Để cho người của ta đi theo cùng lục soát! Chia ra làm hơn mười tổ, mỗi tổ phải có một huynh đệ ta đi theo giám sát!

Ánh mắt Trương Thăng lấp lóe liên hồi, quả thật mới vừa rồi y cũng muốn dùng biện pháp như thế giả họa cho Tần Lâm. Không ngờ rằng tên này cũng không ngu ngốc, chẳng trách trước kia lão gia Phượng Bần tướng công thường nói hắn giảo hoạt cơ trí...

Có Trương Công Ngự ở đây, Hoàng Chí Liêm không cách nào cự tuyệt yêu cầu này của Tần Lâm, không thể làm gì khác hơn là cho phép hắn làm như vậy, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu buông tha cho, cười lạnh nói:

- Tần Hiệu Ủy quá lo xa, những thổ binh cung thủ này của bản quan toàn là con em lương dân chiêu mộ bản địa, làm sao có chuyện giả họa cho người. Huống chi vào núi bắt phạm người cũng chỉ mang theo cung tên đao kiếm, không có ai mang theo búa sắt bên mình để vu hãm cho người.

Tần Lâm bất kể, chỉ lo phân phái huynh đệ Hiệu Ủy đi giám sát lục soát núi, trừ Doãn Tân Thương bên ngoài thấy đều phân phái ra ngoài. Mọi người đều hơn hớn lãnh mệnh mà đi, bảo đảm mở to hai mắt không cho đối phương bất cứ cơ hội nào, duy chỉ có Lục Viễn Chí mới vừa đi được vài bước chợt quay đầu lại nhìn Tần Lâm muốn nói lại thôi.

Tần Lâm quát ngắn một tiếng:

- Còn muốn lười biếng không đi ư? Xem thân thịt béo của đệ kìa, nên siêng năng leo núi mới có thể giảm cân, cút mau! Không chịu soi gương, bề ngoài đệ đã giống như Trư Bát Giới rồi đó!

Chúng quan giáo co đầu rút cổ lại, từ trước tới nay Tần Lâm chưa từng nói ác như vậy, lần này đã thật sự hạ độc thủ, thường ngày nụ cười của hắn lúc nào cũng hòa ái dễ thân cận...

Lục Viễn Chí quay đầu lại, tỏ vẻ hết sức buồn bực lắc nhai mấy câu, đi theo sau bọn bộ khoái nha dịch châu nha lục soát núi. Thân thể y mập mạp, leo núi vô cùng vất vả, dọc trên đường đi không ngừng oán trách.

Nụ cười của Trương Thăng càng có vẻ đắc chí, đã sớm nghe nói tên mập họ Lục này là thân tín của Tần Lâm, hiện tại bị hắn mắng xối xả như vậy, hẳn là hắn đang nóng nảy lo lắng vụ án.

Thế nhưng người của mình đã bị đám thủ hạ Tần Lâm nhìn chằm chằm, làm sao hạ thủ được đây?!

Chợt trước mắt Trương Thăng sáng lên, chỉ thấy Tần Lâm phái các huynh đệ Hiệu Ủy đi ra ngoài giám sát lục soát, ngựa của bọn họ buộc bên ngoài rừng. Ha ha, họ Tần người tính đúng trăm chuyện cũng phải sơ sót một chuyện...

Ước chừng nửa canh giờ sau, mấy trăm người đào xới lục tung vùng núi xung quanh lên, nhưng không tìm được bóng của búa sắt đâu cả. Đám người châu nha không thể làm gì khác hơn là ủ rũ cúi đầu trở lại, mà các huynh đệ Hiệu Ủy ngẩng cao đầu đứng sau lưng Tần Lâm, may mà không nhục mệnh.

- Sao hả, không có hung khí phải không?

Sắc mặt Tần Lâm biến đổi, rõ ràng là thở ra một hơi thật dài nhẹ nhõm, sau đó lại giả vờ không thèm để ý, lớn tiếng nói:

- Ta không then với lương tâm, đâu có chuyện sợ người gài tang vật hãm hại? Hừ hừ, nếu búa sắt không bay đi, bây giờ nên truy cứu tội vu cáo hãm hại của Trần Nhị Hắc và Tưởng Ma Tử đi!

Chuyện này... Hoàng Chí Liêm tỏ vẻ do dự.

Trương Công Ngự phát tay áo, đang muốn giở ra uy phong Tuần Phủ Đại nhân, Trương Thăng lại tranh trước một bước lớn tiếng nói:

- Chậm đã, còn có một chỗ vẫn chưa lục soát!

Tần Lâm giữ giữ y phục cực kỳ tiêu sái, hài hước nói:

- Chẳng lẽ người muốn nói chúng ta giấu búa sắt trên người?!

- Dĩ nhiên là không...

Nụ cười của Trương Thăng trong nháy mắt trở nên cực kỳ âm độc, chỉ vào đám ngựa đang được cột ngoài bìa rừng:

- Chưa lục soát trên yên của số ngựa kia!

- Lục soát thì lục soát, để cho hai tên khốn kiếp vu cáo lão tử được chết tâm phục khẩu phục!

Tần Lâm vẫn không thèm để ý, dẫn đầu đi tới bảy ngựa, mọi người đi theo phía sau hắn.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực áp sát Tướng Ma Tử và Trần Nhị Hắc, không ngừng đe dọa bọn họ. Đại Minh luật pháp vu cáo phản tạc, nếu không tìm được búa sắt, hai người các ngươi coi như chết chắc.

Tướng Ma Tử và Trần Nhị Hắc cũng có vẻ khấn trương, không tự chủ được nhìn Trương Thăng, vị Đại quân gia này vẫn trấn định như thường, nhìn bọn họ cười một tiếng khích lệ. Nhất thời Độc Nhĩ cùng Ma Tử ca đều mừng thầm trong lòng, biết rằng chỉ cần có thể qua được cửa ải này, vậy sau này vinh hoa phú quý cũng không cần nói.

Mất một cái lỗ tai đã đáng là gì, chỉ cần đồ chơi bên dưới kia không mất, Trương Đại Lang nói một câu, những đại cô nương tiểu tức phụ không đóng nổi tô thuế, lại không chịu nổi lãi suất cao, bị bắt cần trừ nợ muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Tần Lâm đi tới bên cạnh thốt ngựa, đưa tay ra vạch trần túi yên ngựa:

- Xem đi, ở đây có hay không? Trợn to mắt chó nhìn cho rõ ràng, ở đây có hay không?

Miệng lưỡi tên này thật độc, tất cả mọi người tại trường quan sát đều trở thành mắt chó, Trương Công Ngư chỉ có thể dở khóc dở cười, ta đây cũng bị văng miêng...

Tần Lâm vạch ra một hơi bốn cái túi yên, đương nhiên không có chiếc búa sắt nào cả. Đến khi hắn vạch túi yên thứ năm ra, miệng vẫn đang lải nhải:

- Hừ hừ, muốn vu hãm lão tử ư, mở mắt chó ra nhìn cho rõ, ở đây cũng không...

Lần này đến phiên Tần Lâm giật mình, trong túi yên rõ ràng lộ ra cán một cây búa sắt!

Hắc hắc hắc, Trương Thăng cười gian không dứt, ai bảo Tần Lâm phái thủ hạ đi hết giám sát lục soát, lại không để ý tới đám ngựa này. Sai lầm như vậy xảy ra vào lúc này chính là đòn chí mạng, Tần Lâm ơi Tần Lâm, không nghĩ tới người gian hoạt tặc như quỷ, rốt cục cũng phải uống nước rửa chân của lão tử!

Hoàng Chí Liêm vô cùng đắc ý, nhìn Trương Công Ngư chấp tay một cái:

- Không ngờ hung khí thật sự ở chỗ này, kính xin Trương Đô Đường ra chỉ thị.

Ặc... Trương Công Ngư há hốc mồm cứng lưỡi, nhìn Tần Lâm cầu cứu.

Ha ha ha... Tần Lâm ngửa mặt lên trời cười như điên, mà nụ cười của Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực và các huynh đệ Hiệu Úy cũng đột nhiên trở nên rạng rỡ, ánh mắt nhìn Trương Thăng dường như đang nói: ngu ngốc, người mắc bẫy rồi!

Khó trách Tần Lâm cười rạng rỡ vui vẻ như vậy, người khác cho là hắn thối lui từng bước, thật ra là từng chiêu dụ địch, ngay cả Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực phối hợp làm việc lâu dài với hắn cũng phát giác ra điểm này.

Hôm nay vai nam xuất sắc nhất chính là Lục Viễn Chí! Tần Lâm vỗ vỗ vai y trình trọng hiềm thấy. Sau khi bị mắng thần sắc ảm đạm, chột vật chạy tới chạy lui trên núi, miệng lẩm bẩm oán trách không ngừng, đã biểu lộ ra rất rõ ràng dáng vẻ của một tên tiểu đệ bị lão Đại vứt bỏ, trong lòng tức tối oán hận.

Lục Viễn Chí khiêm tốn chấp tay, động tác biểu lộ của Tần ca người đã đến cảnh giới hỏa thuần thanh, nếu không làm sao có thể lừa gạt được Trương Thăng âm độc giảo hoạt!? Thứ mà các huynh đệ phải học còn rất nhiều rất nhiều...

Doãn Tân Thương phe phẩy chiết phiến, đầu lắc lư nói:

- Đây là kế tăng quân giảm bớt, giả như yếu thế dụ địch xâm nhập, nhất cử phá địch, Tần trưởng quan hành sự cũng ngầm hợp với binh pháp.

Khụ khụ... Ngưu Đại Lực khẽ ho nhắc nhở ba vị này, nếu còn diễn nữa trông có vẻ ghê tởm, chúng ta nên làm chính sự là hơn.

Tần Lâm thu nụ cười lại, trước hết vãi chào Trương Công Ngư tới đất:

- Mới vừa rồi tiểu đệ làm như vậy là kẻ giả vờ yếu thế dẫn xà xuất động, trước đó không tiện thương lượng với lão ca, khiến cho lão ca lo lắng vô ích nửa ngày, xin lỗi xin lỗi!

Chuyện này có đáng kể gì, nhất thời Trương Công Ngư vô cùng yên dạ. Y là người trung thực, cơ tâm không hiểm trá như người khác, quả thật vừa rồi toát mồ hôi lạnh toàn thân lo lắng cho Tần Lâm. Bất quá vẫn luôn hy vọng Tần Lâm có thể chuyển bại thành thắng, hiện tại hết thấy như nguyện chỉ có vui mừng, không hề có ý trách tội hấn giấu giếm mình.

Hoàng Chí Liêm và Trương Thăng ngơ ngác nhìn nhau, trong lòng đều thầm nói không ổn. Mặc dù bọn chúng không biết rốt cục Tần Lâm chuyển bại thành thắng như thế nào, nhưng thấy được khí thế sắc bén tự tin như đao ra khỏi vỏ của hấn, cũng biết chắc chắn không phải là đặt điều hù dọa.

Tần Lâm quay đầu lại, lúc này ánh mắt của hấn đã trở nên lạnh như băng, sắc bén như đao, hắng giọng nói:

- Cơ quan tính hết quá thông minh, cuối cùng sảy chân mất mạng. Đúng vậy, ta muốn nói người, Trương Thăng! Lão tử cố ý yếu thế thối lui từng bước, nực cười người còn tưởng là thật. Ha ha ha, người so với Phùng Bảo như thế nào, người so với Dương Triệu như thế nào, người so với Hoàng Đài Cát như thế nào, dám coi thường ta như vậy?! Hừ, nếu hôm nay không thể chém đầu chó người, lão tử sẽ là con người!

903. Chương 903: Đông Thi Nhãn Mày

Dứt lời, Tần Lâm rút Thất Tinh kiếm ra ném mạnh vào một thân cây khô gần đó, cắm sâu vào thân cây chừa một thước, thân kiếm vẫn còn rung động.

Trương Thăng đã rét lạnh trong lòng, ra sức cắn môi, cảm thấy mùi vị tanh mặn, hiện tại y đã bắt đầu hối hận....

- Tên mập, lấy bao tay ra!

Tần Lâm mang bao tay bằng lụa sống do Lục Viễn Chí đưa tới, cẩn thận lấy búa sắt từ trong túi yên ngựa ra. Quả nhiên đầu búa dính thứ gì đó nhớp nháp, có thể ngửi thấy mùi máu tanh, cẩn thận quan sát còn có thể phát hiện vài cọng tóc, không thể nghi ngờ chính là hung khí đánh chết Hoắc Thiết Sơn.

Lúc này Lục Viễn Chí mới hiểu ra dụng ý thực sự của Tần Lâm trong kế hoạch này. Khởi điểm vụ án này khó khăn, nguyên nhân cái chết và động cơ gây án bởi vì Thiếu Sư phủ giết người diệt khẩu là không cần đoán, điểm khó khăn chân chính là làm thế nào tìm ra hung thủ.

Dù sao trong Thiếu Sư phủ có tới mấy ngàn người ai cũng có khả năng gây án, thậm chí còn có thể mời lục lâm cao thủ từ bên ngoài, gây án xong rồi bỏ trốn, Tần Lâm biết đi đâu mà tìm. Muốn quảng lưới bắt cá như vậy quả thật vô cùng phí sức, e rằng không biết tới năm tháng nào mới có kết quả.

Thấy Trương Thăng dẫn quan binh châu nha tới vây bắt mình, tự nhiên Tần Lâm thầm nghi ngờ cho dù là tên Trương Thăng này không phải là hung thủ, hấn cũng là kẻ chữ sử phía sau màn.

Chuyện Trương Thăng vu hãm cũng nằm trong dự liệu của Tần Lâm. Bây giờ Trương Tứ Duy còn đang trên đường, lại mất đi quyền bính, nếu muốn lật đổ Tần Lâm, vu khống hấn trong lúc bị cách chức lưu đày còn bất pháp giết hại dân chúng, chính là biện pháp tốt nhất.

Tần Lâm tương kế tựu kế, thử dò xét dẫn dụ từng bước một, cố ý làm ra dáng vẻ phương tắc đã loạn, dụ Trương Thăng rơi vào bẫy. Từ đó cũng chứng thực tên này biết tình huống hiện trường, hấn là người có mặt ở hiện trường. Cùng lúc đó, vì tình thế bất buộc quả nhiên Trương Thăng bị xô mũi, từng bước đi về phía bẫy rập do Tần Lâm bày ra, cuối cùng nhảy vào trong đó.

Điểm mấu chốt là Trương Thăng không biết trên đời còn có kỹ thuật làm cho vân tay hiện ra.

Còn chuyện sau khi người của y giết chết Hoắc Thiết Sơn có vứt bỏ búa sắt hay không, búa sắt này có phải là hung khí thật sự hay không cũng không quan trọng lắm. Bởi vì chỉ cần tìm được vân tay trên búa, tiến hành so sánh với người ở chỗ này là có thể bắt được tên kia, từ đó sẽ lần ra tất cả đầu mối. Tìm trong số mười mấy tên tội tử tay sai Thiếu Sư phủ ở chỗ này, sẽ dễ dàng hơn nhiều so với tìm trong mấy ngàn tội tử gia đình hộ vệ hộ viện.

Tần Lâm cầm búa sắt lên cực kỳ cẩn thận, mang nó vào trong phòng đặt lên bàn. Sau đó mới lệnh cho Lục Viễn Chí lấy bột bạc và cọ quét vân tay từ trong túi da trâu ra.

Hắn lấy cọ quét vân tay khê chấm vào bột bạc, lông cọ nhứt thời nhuộm thành màu bạc, sau đó chậm rãi quét lên búa. Trong quá trình này còn phải ngừng thở tránh cho thổi bay bột bạc, vả lại phải nghiêng đầu sang bên cạnh...

Khắp cả búa sắt đều bị quét qua một lần, bề ngoài dính một lớp bột bạc mờ mờ, nhưng có một vài vị trí dính bột bạc nhiều hơn hiện ra hình dáng bàn tay cầm trên đó. Tần Lâm tiếp tục quét, những dấu tay này hiện ra càng ngày càng rõ ràng, rốt cục trên cán búa đen kịt đã hiện ra một dấu bàn tay màu bạc vô cùng nổi bật.

Trong lòng Trương Thăng nhất thời giật thót, không tự chủ được lui về phía sau quan sát. Nhưng cổ y vừa xoay đã lập tức quay trở lại, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi kinh khủng không hiểu vì sao.

Trong số đám tôi tớ Thiếu Sư phủ có mặt tại trường có một tên mặt đen râu ngắn, chỉ trong thoáng chốc sắc mặt tái xanh, đương nhiên y biết dấu tay trên cán búa kia là của ai.

Tần Lâm cười hắc hắc:

- Bây giờ tìm ra hung thủ đã không khó nữa, đến đây đi, chư vị Thiếu Sư phủ, tất cả lấy dấu tay hết cho ta.

- Bằng vào cái gì?!

Sắc mặt của Trương Thăng âm trầm bất định, ngoài miệng trong yếu kêu lên.

- Bằng vào cái này!

Trương Công Ngự tiến lên trước một bước, tay trái nhẹ nâng vạt áo bào, tay phải giơ thánh chỉ bảo tháp thác thiên lên, hai mắt lấp lánh như thành thực chất, nghi biểu đường đường, uy phong lẫm lẫm. Quan uy quét ngang bát hoang xông thẳng chín tầng trời, thân hổ rung lên, có không biết bao nhiêu người muốn phục lạy ngay tức khắc.

Cũng không ít cảm y huynh đệ sắc mặt cổ quái nhìn trưởng quan bọn họ, buồn cười lại không dám cười, kìm nén đến đau bụng.

Tần Lâm lấy tay vỗ trán, lão bá huynh bắt chước mình...

Trương Công Ngự còn không quên quay đầu lại đưa mắt nhìn Tần Lâm. Sao hử, tư thế của lão ca như vậy có được chăng...?

Tần Lâm miễn cưỡng gật đầu một cái, trong lòng thầm nói bốn chữ: Đông Thi nhần mảy.

Cơ mặt Hoàng Chí Liêm giật giật, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu lăn xuống từng giọt một. Thật sự trong lòng y không muốn nghe lệnh, nhưng thánh chỉ ở trên cao, Trương Công Ngự là đường đường Hữu Phó Đô Ngự Sử, Tuần Phủ Sơn Tây kiêm Đề Đốc quân vụ Nhận Môn quan, bên trong Sơn Tây tính lên ngựa quân quân xuống ngựa quân dân, ai dám cãi lệnh, trừ phi đó là kẻ mưu đồ phản nghịch.

Rốt cục cũng là quan văn triều Đại Minh, cho dù là Hoàng Chí Liêm hồ đồ mê muội tới mức nào cũng còn cách công khai tạo phản có mười vạn tám ngàn dặm, bắt đắc dĩ nghiêng rằng một cái vung tay áo lên:

- Ba ban nha dịch Bồ Châu nghe lệnh, hầu hạ chư vị người làm Thiếu Sư phủ, lấy dấu tay hết thấy cho ta!

Đám quần gia người làm Thiếu Sư phủ từ trước tới nay toàn là mắt mọc trên trán, người nhà Tể Tướng quan thất phẩm, bình thời không xem vị Tri Châu Bồ Châu nho nhỏ này ra gì. Hiện tại mồm năm miệng mười mắng y ăn cây táo rào cây sung, quên đi ân điển của Đại lão gia, chờ Đại lão gia biết tin này sẽ bắt y cách chức hạ ngục, lột da rút gân.

Chỉ có Trương Thăng cười khổ liên tiếp, bùi ngùi thở dài một tiếng, nhìn rõ ràng hơn đồng bạn của mình.

Thật ra nếu Hoàng Chí Liêm không hạ lệnh, đám nha dịch bộ khoái thổ binh Bồ Châu cũng chuẩn bị động thủ. Rốt cục chênh lệch chức quan giữa hai bên Tri Châu Hoàng Chí Liêm Hoàng Đại lão gia và bản tính Tuần Phủ Trương Đô Đường Trương Đại lão gia là bao nhiêu, vậy phải từ từ tính. Nhưng vấn đề là vị Đại lão gia nào lớn hơn, cho dù là tính bằng đầu gối cũng có thể biết được.

Không cần chúng huynh đệ Hiệu Ủy động thủ, thổ binh Bồ Châu đã lập tức ủa lên bắt lại hết thầy người làm Thiếu Sư phủ, luôn miệng nói đắc tội, Tuần Phủ Đại nhân có lệnh, xin đừng trách...

Đám người làm hộ vệ Thiếu Sư phủ giận đến thất khiếu bốc khói, nhưng không có cách nào, dù bọn họ nằm mơ cũng không ngờ ngay cả nha dịch cũng dám động thủ với mình.

Lục Viễn Chí lấy ra một tờ giấy và hộp mực đỏ lần tay, đi lên phía trước cười ha hả nói:

- Các người ồn ào gì vậy, chỉ là lấy vân tay mà thôi, không đau đớn gì cả, chỉ cần trong lòng các người không có quỷ, vậy không cần phải sợ!

904. Chương 904: Thích Người Thông Minh

Trong lòng đám người Thiếu Sư phủ nhất thời như một vạn con thảo nê mã (hài âm của từ F*ck your mother) gào thét mà qua. Trong lòng không có quỷ tự nhiên không sợ, vấn đề là trong lòng chúng ta có quỷ, tên mập chết tiệt này...

Lục Viễn Chí lấy dấu tay hết thấy những người này rất nhanh, sau đó mang tới cho Tần Lâm.

Tần Lâm cười cười, vốn tưởng rằng phải tìm tòi trong số mấy ngàn người Thiếu Sư phủ, sẽ làm ỉn một chết. Hiện tại vô cùng may mắn, chỉ có lựa thừa vài người chẳng phí bao nhiêu sức lực.

Hắn cúi xuống bàn từ từ so sánh, nếu so với vân tay đơn độc, dấu bàn tay hoàn chỉnh này dễ dàng phân biệt hơn. Bởi vì dấu bàn tay lớn hơn chắc chắn không khớp, nhanh chóng bị loại ra, chỉ còn lại một ít dấu bàn tay tương đương, lúc ấy mới so tới chi tiết vân tay.

Rất nhanh Tần Lâm đã có câu trả lời, đi tới trước mặt tên hán tử mặt đen râu ngắn mới vừa biến sắc, ném tờ giấy có dấu bàn tay xuống đất, đồng thời đưa búa sắt ra trước mũi y:

- Bằng chứng như núi, người còn gì để nói? Rốt cục là người cầm búa sắt vu hãm bản quan, hay người là hung thủ giết chết Hoắc Thiết Sơn đã không còn quan trọng nữa, tội nào cũng là tử tội!

Quá rõ ràng, nếu như là vân tay, Tần Lâm còn phải phí một phen miệng lưỡi, nhưng đây là dấu bàn tay hoàn chỉnh, chỉ cần không phải là người mù cũng có thể nhìn ra, dấu bàn tay trên giấy của người này hoàn toàn giống với dấu bàn tay cầm trên cán búa.

Mới đầu hán tử mặt đen còn vùng vằng giãy dụa, nhưng bị một đám bộ khoái giữ chặt không thể nhúc nhích, đợi đến cuối cùng Tần Lâm nói ra là tử tội, y mới thôi không giãy nữa, cười khổ nói:

- Thôi được, Mao Vũ nhận tội phục pháp, chính là tiểu nhân giết chết Hoắc Thiết Sơn lại có ý đồ gài tang vật hại Tần trưởng quan. Trưởng quan quả nhiên xử án như thần, tiểu nhân tâm phục khẩu phục, chỉ xin được chết một cách thống khoái.

Ừ, còn tưởng rằng người rất cứng rắn, không uống thuốc độc tự sát ư? Tần Lâm cười lạnh không ngừng.

Bản thân Giáng Châu vệ Hạ Ngang hiểu y thuật biết chế thuốc, đã chuẩn bị sẵn sàng từ trước, nhờ vậy khi bị phát giác mới có thời gian tự sát. Đám người làm hộ vệ Thiếu Sư phủ không có được quyết đoán như vậy.

Trương Thăng tức gần nổ phổi, nháy mắt ra dấu với Mao Vũ liên tục, lại thấy Tần Lâm cười lạnh, ánh mắt dời sang mặt mình, nhất thời trong lòng sợ hãi...

Dưới ánh mắt áp bức của Tần Lâm, Trương Thăng nghiêng rằng một cái, thỉnh linh lớn tiếng quát:

- Mao Vũ, người... người làm cho ta quá thất vọng! Một nữ nhân mà thôi, vì vậy mà người lại giết chết Hoắc bả đầu, còn giá họa cho Tần trưởng quan, chẳng phải là hồ đồ mê muội hay sao?! Từ trước tới nay lão thái gia, Đại lão gia vẫn giữ gia phong nghiêm cẩn, không cho phép người làm gian dối lường gạt, vì sao lại xuất hiện một tên sâu mọt như người?!

Mao Vũ ngăn người ra, rất nhanh đã hiểu ý Trương Thăng, trên mặt đen như mực không khỏi lộ ra vẻ đau buồn, nhưng đưa ra quyết định vô cùng nhanh chóng, gân cổ lên nói:

- Trương Đại Lang, ta đây thật có lỗi với ngươi, không nên tranh phong ghen tuông rước lấy họa vào thân. Nhưng Hoắc Thiết Sơn vô cùng đáng ghét, đã một đồng tuổi vẫn tranh Hoa Hồng cô nương với ta đây, ý mình là đại bá đầu công trường Tây Diêu, Đông gia có chỗ dùng nên tranh chấp với ta.

- Mao Vũ ta đây là hảo hán đội trời đạp đất, trong mắt không để lọt hạt cát, làm sao có thể tha cho lão rùa đen kia được!? Ngàn vạn lần không nên si tâm vọng tưởng, giá họa cho Tần trưởng quan, nhưng lúc này đã lỡ... Được, ai làm nấy chịu, muốn giết muốn mổ cứ việc tùy tiện!

Mao Vũ gân cổ dong dạc nói, dáng vẻ hai mươi năm sau lại là một trang hảo hán.

Nhất thời Trương Thăng thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt vừa chạm vào Hoàng Chí Liêm, vị Tri Châu này cũng toát mồ hôi lạnh, mấy tên gia đình hộ viện Thiếu Sư phủ cũng âm thầm cảm thấy may mắn. Bất kể thế nào Mao Vũ cũng đã nhận tội về mình, tạm thời mọi người không cần lo nữa, họ Mao này nổi danh lưu manh, giống như tảng đá trong nhà xí vừa cứng vừa hôi, liệu rằng bản lãnh chịu đựng cực hình của y cũng rất khá.

Trương Thăng thần nhiên thở dài:

- Hoa Hồng năm nay vừa mới hai mươi, chính là độ tuổi thanh xuân mơn mớn, ta đã sớm biết nàng ấy và Mao Vũ có chuyện không minh bạch. Nhưng vì theo Đại lão gia làm việc ở kinh sư nên không kịp thời xử trí, không ngờ rằng vì vậy... Ôi, Hoắc Thiết Sơn một đồng tuổi còn muốn trâu già đòi gặm cỏ non, nên mới rước lấy họa sát thân!

- Thì ra là vì tình giết người, thật là tức cười!

Hoàng Chí Liêm thở ra một hơi thật dài, lại lau mồ hôi lạnh trên trán:

- Rượu là cương đao vót xương, sắc là độc dược thủng ruột, cổ nhân không gạt ta bao giờ.

Đám Cẩm Y Hiệu Úy dùng dùng nổi giận, đôi mắt nhỏ Lục Viễn Chí cơ hồ bốc lửa:

- Tần ca, tên này cứng đầu cứng cổ như vậy, hãy cho y ném thử mười tám tầng địa ngục của Cẩm Y Vệ chúng ta.

Tần Lâm mặt không đổi sắc gạt đầu, ngoài mặt không lộ vẻ gì, có vẻ như hành động này của Mao Vũ đã nằm trong dự liệu của hắn.

- Đi thôi!

Ngưu Đại Lực há to miệng rộng lộ ra nụ cười đáng sợ, bàn tay khổng lồ chộp ra một trảo vào cổ Mao Vũ nhắc bổng y lên. Đáng thương Mao Vũ cũng là một nam tử hán vóc người cường tráng, cao hơn đám người thường ở đây tới hai cái đầu, nhưng nằm trong tay Ngưu Đại Lực khổng lồ như thân giữ cửa lại như trẻ nít, không có chút sức phản kháng nào.

Tần Lâm khoát khoát tay:

- Ở nơi này đi, không cần đi quá xa. Thường thiện phạt ác, luật trời sâm nghiêm, Cẩm Y Vệ ta quang minh chính đại, có gì không thể đối diện người!?

Ngưu Đại Lực tuân lệnh ném Mao Vũ xuống đất, lực đạo hùng mạnh làm cho gân cốt toàn thân y thiếu chút nữa rời rã. Còn chưa kịp bò dậy, ba tên cẩm y huynh đệ đã nổ một nụ cười lạnh leo xông tới đè chặt y xuống đất, kẻ đó Lục Viễn Chí mở túi da trâu ra, lấy ra rất nhiều dụng cụ có hình dạng quái dị: móc sắt, loan đao, cửa nhỏ, cương châm to lớn...

Công cụ pháp y chứa trong túi da trâu này dùng để tra khảo ép cung cũng có thể tạo ta hiệu quả kinh khủng, khiến cho người ta sợ hãi. Chỉ nhìn qua những đồ chơi này, không ít người có mặt tại trường cũng đã rợn cả tóc gáy.

Cảnh tượng kế tiếp vô cùng đẫm máu tàn khốc, mới đầu Mao Vũ còn nín nhịn không phát ra âm thanh, nhưng rất nhanh y đã không khống chế được miệng mình, phát ra từng tràng tiếng hét thảm như quỷ khóc.

Trương Công Ngư giơ tay áo lên che kín mặt, Hoàng Chí Liêm dứt khoát xoay người đi, chỉ cảm thấy trong dạ dày chua lét, mấy lần kích động không nhịn được muốn nôn ọe.

Cầm y quan giáo toàn là nhân vật chuyên dụng hình ép cung, những Hiệu Úy huynh đệ đi theo bên người Tần Lâm đã lẫn lộn mấy năm ở Bắc Trấn Phủ Ty, càng là chuyên gia trong chuyên gia. Bọn họ biết làm cách nào dùng tổn thương nhỏ nhất khiến cho kẻ thù hình chịu đau đớn lớn nhất, sau đó sẽ dần dần gia tăng, khiến cho kẻ thù hình sống không bằng chết.

Hoặc là dứt khoát lấy cảm giác đau đớn mãnh liệt như sóng biển dâng trào trực tiếp bao phủ thần kinh kẻ đó.

Bất quá chuyện này cũng không có nghĩa bọn họ toàn là người có tâm lý biến thái. Cho dù là xuất hiện kẻ như vậy cũng sẽ bị Tần Lâm tách ra, đuổi đi làm chuyện khác.

Cho nên trong số Hiệu Úy huynh đệ có mặt tại trường, trừ số người trực tiếp động thủ ra, số còn lại đều tận lực tập trung lực chú ý vào chuyện khác.

Ngay cả Tần Lâm cũng phải giữ vững nội tâm không bị hắc ám bao phủ bất cứ lúc nào. Đám thám tử phá án lão luyện đời sau thường dễ dàng xảy ra vấn đề về tâm lý, nguyên nhân thường là vì giao tiếp quá nhiều với phần nhân tính tối tăm nhất, ác độc nhất của bọn tội phạm.

Duy chỉ có Doãn Tân Thương không động, lại có vẻ hứng thú quan sát cảnh tượng này, nhìn thăm trạng Mao Vũ tựa hồ còn có vẻ thích chí. Đây gọi là kẻ hiền thì không thể cầm quân, trăm vạn thì thể máu chảy thành sông còn xem được, một người chịu chút nhục hình thì có sá gì?!

- Thật ra thì ta vẫn không thích dụng hình ép cung...

Tần Lâm thở ra một hơi thật dài, giọng hắn rất chân thành:

- Chỉ bất quá có lúc bị buộc bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể lấy lòng bất nhẫn mà làm chuyện bất nhẫn mà thôi.

Trời ơi! Doãn Tân Thương cũng không cách nào giữ vững bình tĩnh được nữa, lão đảo toàn thân suýt chút nữa ngã lộn ra đất, ánh mắt nhìn Tần Lâm tràn đầy sùng bái. Phải mặt dày vô sỉ tới cực điểm mới có thể nói ra những lời này vào giờ phút này, chúa công ngài có phong thái của Hán Lưu Bang năm xưa, Doãn mỗ vô cùng bái phục!

Tần Lâm cười khổ sở sở mũi, hiếm khi mình nói lời thật lòng, lại bị Doãn Tân Thương hiểu sai ý. Thôi được, hung danh Tần trưởng quan cửa đầu mỗ bụng vang dội, đi tới đâu đâu người lẫn lộn lốc tới đó, dưới kiểm tra lục không biết bao nhiêu gian tà, lại nói rằng không thích dụng hình ép cung, ai mà tin được!? Cũng may thanh giả tự thanh, hắn vẫn tự tin có thể giữ được một điểm thanh minh bất diệt ở linh đài.

Á... Một tiếng thét thắm thiết làm người ta ê răng phát ra từ trong miệng Mao Vũ.

Cầm y huynh đệ động hình quay đầu lại đỏ mặt, có vẻ rất ngượng ngùng:

- Khỏi bẩm Tần trưởng quan, tên này cũng rất cứng đầu cứng cổ, hiện tại đã ngất đi.

- Xin Tần trưởng quan cho thêm một cơ hội!

Một tên cầm y huynh đệ khác xung phong:

- Lấy nước lạnh tưới tỉnh tên này, thuộc hạ còn có mấy chiêu độc chưa dùng, không tin y là mình đồng da sắt!

Tần Lâm khoát khoát tay, mấy tên Hiệu Úy vây quanh Mao Vũ lập tức tản đi, để lộ ra kẻ thù hình không còn hình người. Chỉ thấy toàn thân y vết máu loang lổ, tứ chi cong theo góc độ hết sức kỳ quái, có thể tưởng tượng được khớp xương đã bị bẻ đi. Hai tay máu chảy ròng ròng, mười đầu ngón tay cũng bị mất móng tay, những bộ vị khác lại càng thảm hại hơn nữa. Tuy rằng Tần Lâm thường giải phẫu thi thể đã quen không sợ hãi, nhưng lúc này cũng khê cau mày có vẻ ghê tởm.

Đám cầm y quan giáo nhìn nhau, ai nấy tỏ ra xấu hổ ngượng ngùng, ngoài ra còn có một chút oan ức. Phải biết nếu là trong đại lao Bắc Trấn Phủ Ty, bọn họ có thể sử dụng nhiều thủ đoạn hơn, cũng đáng sợ hơn. Hiện tại ở hoang sơn dã lĩnh này cũng không mang đến rất nhiều hình cụ cực kỳ kinh khủng, không khỏi tỏ vẻ khó xử, chẳng khác nào muốn thổi xôi mà không có gạo.

- Các huynh đệ làm rất khá, vốn ta cũng không chuẩn bị moi ra được gì từ trong miệng y.

Tần Lâm cười trấn an các huynh đệ.

Mao Vũ bị bắt được dấu bàn tay tương xứng với dấu tay trên hung khí, tội hành hung giết người đã là chắc chắn, bất kể thế nào cũng khó thoát khỏi cái chết, từ tâm lý mà xét lại rất khó đột phá. Đẳng nào cũng chỉ chết một lần, chi bằng gánh hết thảy tội danh, Thiếu Sư phủ ắt sẽ đối xử không tệ với mình. Ất hẳn sẽ chiếu cố thân nhân y, đây là hứa hẹn tốt nhất đối với Mao Vũ.

Nếu đã khó tránh khỏi cái chết, vậy cố gắng chịu đựng đau đớn thể xác trước khi chết để giúp cho cả nhà mình được chăm sóc cả đời, không thể nghĩ ngờ là một mối làm ăn hết sức hời.

Thế nhưng có người lại khác, tỷ như... Tần Lâm cười xấu xa, ánh mắt dời sang mặt Trần Nhị Hắc, nhất thời khiến cho tên này phải rùng mình.

Tần Lâm chú ý thấy mới vừa rồi lúc các huynh đệ động hình với Mao Vũ, đám gia đình hộ viện Thiếu Sư phủ đều tỏ vẻ bất nhẫn thương xót. Trong số đó còn có người biến sắc run rẩy, mà tên Trần Nhị Hắc này mặt mày tái nhợt, mồ hôi chảy ròng ròng xuống đất. Đến cuối cùng Mao Vũ hôn mê, dường như Trần Nhị Hắc cũng sợ hãi như chính bản thân mình thụ hình, toát mồ hôi lạnh ướt đầm toàn thân, giống như mới vừa từ dưới nước chui lên.

Trần Nhị Hắc rất giáo hoạt, được Trương Thăng chỉ điểm chủ lực là vụ hãm Tần Lâm, miệng thóa mạ không ngừng, đã sinh ra tác dụng không nhỏ khiến cho Trương Thăng phải rơi vào bẫy Tần Lâm.

Bất quá, có rất nhiều khi quá thông minh quá giáo hoạt, từ một phương diện khác cũng có nghĩa là nghĩ quá nhiều, nghĩ quá nhiều sẽ rất dễ dàng khiếp đảm. Tần Lâm nhớ lại tên này ngoại trừ lúc đầu một lời không hợp bị mình cắt lỗ tai ra, sau đó cũng tương đối phối hợp. Ừm, ta rất thích người thông minh, vậy thì mời người phối hợp một lần nữa...

- Trần Nhị Hắc!

Tần Lâm quát ngắn trầm thấp, giống như tiếng sét nổ vang trên đầu Trần Nhị Hắc, khiến cho y càng run nhiều hơn.

Tần Lâm nhìn chằm chằm vào mặt của Trần Nhị Hắc, cười lạnh nói:

- Nhớ mới vừa rồi ngươi nói chính mắt thấy ta ra lệnh cho thủ hạ giết chết Hoắc Thiết Sơn, nhưng bây giờ nhân chứng vật chứng đều tỏ rõ là Mao Vũ ra tay vì tư tình, như vậy rõ ràng là ngươi cố ý vu hãm bản quan. Luật Đại Minh quy định vu cáo phản tọa, hướng chi người dám vu hãm cấm y quan giáo, quả thật là manh tâm khôn lường.

Trần Nhị Hắc chỉ cảm thấy ánh mắt Tần Lâm như nhìn thấu đáy lòng mình, giọng nói lạnh lẽo khiến cho toàn thân y tê dại, đôi cặp chân quỳ trên mặt đất run run, dưới rốn ba tắc đau nhói, lòng bàn chân nóng hổi, vãi cả ra quần.

Trương Thăng phát rét trong lòng, cố nhiên Mao Vũ chịu tội giết người, nhưng vu cáo hãm hại thì... Y không thể làm gì khác hơn là không ngừng nháy mắt ra hiệu cho Trần Nhị Hắc, thế nhưng thái độ của Trần Nhị Hắc chỉ làm cho lòng y càng ngày càng trở nên lạnh lẽo.

- Người đâu, tra khảo tên tử tù này, hỏi xem vì sao y lại hãm hại bản quan, rốt cục là được người nào chỉ điểm?

Tần Lâm quát ngắn một tiếng, vung ống tay áo.

Mấy tên cấm y quan giáo như lang như hổ nhào tới, bắt Trần Nhị Hắc như chim ưng bắt gà. Bọn họ cũng hiểu được tâm ý của trưởng quan mình, mồm năm miệng mười nói:

- Mới vừa rồi họ Mao kia cứng đầu cứng cổ, chịu đựng cực hình tới mức hôn mê cũng không chịu khai. Vị Trần Nhị Hắc Trần gia này là đồng đảng với y, hẳn cũng là một hảo hán tử giỏi chịu cực hình. Huynh đệ chúng ta phải phần chấn tinh thần tra khảo, đừng để cho Trần gia chê cười.

905. Chương 905: Thị Uy

- Tưởng hảo hán như Trần gia nhất định đã từng trải rất nhiều. Nếu dùng thủ đoạn như moi ruột, móc mắt không khỏi khiến cho người ta cười đến tởm quai hàm. Ta thấy nên bỏ những thủ đoạn con trẻ đó đi, cứ dùng chiêu lột da rút gân, phi ma đái hiệu (lột da đầu), quỷ khóc sói gào đi thôi!

Trần Nhị Hắc đã sớm bị dọa sợ đến tan gan vỡ mật, nghe được những lời này càng cảm thấy hồn phi phách tán. Moi ruột móc mắt còn là thủ đoạn nhỏ, lột da rút gân đã làm cho người ta đau đến không muốn sống, cũng không biết phi ma đái hiệu, quỷ khóc lang gào thảm thiết ra sao, còn xếp hạng trên cả rút gân lột da.

- Tàn lão gia, Tàn gia gia!

Toàn thân Trần Nhị Hắc xụi lơ, ngoài mặt lộ ra vẻ cầu khẩn nhìn thần sắc uy nghiêm của Tàn Lâm, tiếp theo lại không kìm được nhìn sang Trương Thăng. Vị Thiếu Sư phủ Đại quân gia này đang dùng ánh mắt đáng sợ tới cực điểm tràn đầy đe dọa nhìn y.

Tàn Lâm tiến lên trước một bước, thần sắc đã trở nên hòa ái hơn nhiều:

- Người bị bản quan bắt được trên đường nhỏ ở Phong Lăng trấn, cho nên chỉ có tội vu cáo hãm hại bản quan, cũng không hề động thủ giết người. Nếu như người chịu thổ lộ thật tình, bản quan có thể sẽ bỏ qua chuyện cũ. Người từ trong nhà quả phụ đi ra, theo những lời lẩm bẩm lúc ấy ta cũng biết là người không còn thân nhân, cũng không sợ Thiếu Sư phủ trả thù, cần gì nộp mạng mình chịu tội thay người khác?!

Tàn Lâm phán đoán phân tích vô cùng chính xác, loại người như Trần Nhị Hắc càng tiểu thông minh tiểu xảo hoạt, lại càng xem trọng tánh mạng mình, ngay cả một cái lỗ tai đứt y còn tiếc nuối, huống chi là tánh mạng quý giá như vậy!?

Lúc này nghe Tàn Lâm nói một hơi hết sức chân thành, lại mở ỉnh con đường sống, vừa sợ mười tám bộ khóc hình địa ngục Cẩm Y Vệ, vừa có được sinh cơ sẽ bỏ qua chuyện cũ, Trần Nhị Hắc cũng không còn cứng đầu nữa, lập tức dập đầu lia lịa như gà mổ thóc:

- Tàn gia gia tha mạng! Tiểu nhân bị Trương Thăng sai sử mới vu cáo hãm hại Tàn gia gia, lúc y nhìn tiểu nhân bất ngờ giả vờ ngã xuống chộp lấy cổ tranh khiến cho đứt tay, tiểu nhân mới nói bàn tay Hoắc Thiết Sơn có thương tích. Y nói chậm sành khó tránh va đập vỡ, tướng quân khó tránh tử trận vong, Hoắc Thiết Sơn đập sắt cả đời lại có kết quả như vậy, chính là ám hiệu cho tiểu nhân biết hung khí giết chết Hoắc Thiết Sơn là búa sắt!

Trương Thăng tức giận nổ phổi, nhảy dựng lên rống giận:

- Thối lắm, người đánh rắm! Dám nói ta nháy mắt làm hiệu cho người, nếu muốn bắt tội cần gì kiếm cớ?!

Tàn Lâm cười xấu xa, quan sát Trương Thăng giống như nhìn cá nằm trên thớt:

- Trương Thăng ôi Trương Thăng, đến bây giờ người còn có gì để nói?

Ngưu Đại Lực tiến lên, vung tay tát bôm bốp liên hồi, đánh cho Trương Thăng choáng váng mặt mày, sưng lên to như đầu heo.

Tàn Lâm lệnh cho Lục Viễn Chí viết cung trạng, ném xuống dưới chân Trần Nhị Hắc để cho y ký tên lăn tay, sau đó ánh mắt sắc bén quét qua trên mặt đám gia đình hộ viện Thiếu Sư phủ.

Thôi, có câu nói chưa tới Hoàng Hà chưa hết hy vọng, cứ mặc những ai cứng đầu chìm xuống đáy Hoàng Hà đi. Chỉ riêng mình Trần Nhị Hắc chịu khai, Tàn Lâm đã có đầy đủ lý do dụng hình ép cung, mọi người có cứng rắn tới mức nào cũng không chịu nổi đau xác thịt, cần gì chịu khổ như vậy... Vì vậy bắt đầu từ Tưởng Ma Tử, lục tục có người khuất phục, ký tên lăn tay lên tờ cung trạng.

Bất quá bọn họ đều nói bị Trương Thăng chỉ điểm, không có bất kỳ người nào dám nhắc tới Trương Tứ Duy. Đám cầm y quan giáo dùng lời lẽ khéo léo dò xét, ai ai cũng cười khổ nói thà chết còn hơn.

Tàn Lâm cười cảm tử cung trạng, cố ý đưa tới phía dưới mũi Hoàng Chí Liêm:

- Hoàng Tri Châu, sao hả?

- Bằng chứng như núi, bằng chứng như núi...

Sắc mặt Hoàng Chí Liêm trở nên hết sức khó coi, giơ tay áo lên lau mặt, không dám nhìn vào mắt Tần Lâm.

Trương Công Ngự cười lạnh ra lệnh:

- Hoàng Tri Châu, người cách chức đợi tội đi.

Hoàng Chí Liêm mềm nhũn ngã xuống đất, không dám thốt ra một tiếng.

- Trương Thăng, sao hả?

Tần Lâm vẫy vẫy tờ cung trạng:

- Có muốn nói ra thật tình hay không, bản quan có thể cân nhắc xử lý khoan hồng cho người.

Nói ra thật tình, đó chính là lời Trương Tứ Duy ra, Trương Thăng ngoảnh đầu sang bên, hừ lạnh trong mũi một tiếng.

Hay ột tên nghĩa nô! Tần Lâm cười hì hì giơ ngón tay cái lên, chợt rút ra Thất Tinh bảo kiếm từ trên cây khô. Một vệt hàn quang lóe lên, đầu Trương Thăng lập tức rơi xuống đất, máu từ trên cổ phun ra như suối.

Mặt trời chiều ngã về Tây chiếu soi Bồ Tân độ, gió Thu thổi xào xạc Quán Tước lâu, bên bờ Hoàng Hà chảy mãi ra tới biển Đông có rất nhiều quạ đen vây quanh một cây cột cờ bay loạn xạ, khiến cho khung cảnh càng thêm vẻ thê lương tiêu điều.

Trương Tứ Duy từ kinh sư ngàn dặm xa xôi chạy về Bồ Châu, chưa kịp thông báo cho thân bằng cố cựu đã vội vàng vòng qua thành, xuôi Nam về nhà ở Phong Lăng trấn, thấy cảnh tượng này không khỏi giật nảy mình. Lão vội vàng sai tùy tùng đuổi bầy quạ đi, xem thử trên cột cờ có thứ gì.

Tùy tùng ném đá đuổi quạ bay đi, thành linh trợn mắt há mồm, ánh mắt tràn đầy sợ hãi, ngay người ra tại chỗ cũng sờ nhìn lên đỉnh cột cờ.

Trên cột cờ treo một cái đầu người máu tươi đầm đìa, cặp mắt bị quạ đen moi thành lỗ máu, gương mặt đầm máu hoàn toàn ngưng đọng lại về sợ hãi kinh khủng trước khi chết, trông vô cùng ghê rợn. Chỗ cổ đứt nhỏ có nước vàng máu đen nhỏ xuống càng khiến cho người ta cảm thấy buồn nôn. Phía dưới cột cờ có dán giấy trắng mực đen bố cáo: Hữu Phó Đô Ngự Sử, Tuần Phủ Sơn Tây Trương, chém ác nô Trương Thăng Bồ Châu Phong Lăng trấn, thủ cấp treo lên thị uy ở nơi này!

Chúng gia đình tùy tùng nhất thời náo loạn như ong vỡ tổ, có kẻ nổi giận, có người sợ hãi. Có người mắng Trương Công Ngự là con rùa đen khôn kiếp, có người xúi giục lập tức xông vào Bồ Châu thành đánh hấn, còn có người chuẩn bị lấy thủ cấp treo trên cột cờ xuống. Ở kinh sư, người nhà Tế Tướng quan thất phẩm, Trương Thăng đâu chỉ là thất phẩm, thế nhưng không ai ngờ được y lại bị chém đầu thị uy tại Bồ Châu. Tuy rằng bọn gia đình nhìn như hung hăng không sợ, thật ra đã sớm kinh hồn khiếp vía, rối loạn không có chủ ý.

Trương Tứ Duy ló ra từ cửa sổ kiệu nhìn lên cột cờ không lộ vẻ gì. Nhìn đầu Trương Thăng, thành linh con người lão co rút lại, theo bản năng nhìn về phía Bồ Phấn thành.

Trong Bồ Phấn thành nằm trên sườn núi, trên một ngôi lầu hướng ra mặt sông, một người áo xanh áo vải đang đứng chấp tay, bên cạnh là một người thân hình yếu điệu rõ ràng là nữ tử, cả hai đang dùng ánh mắt lạnh lùng từ trên cao nhìn chăm chú vào lão.

Trương Tứ Duy hừ lạnh một tiếng, hung hăng quay rèm cửa xuống, sau đó từ trong kiệu truyền ra tiếng quát ngắn trầm ổn có lực:

- Tất cả đi Phong Lăng trấn, chỉ để lại vài người nhật xác Trương Thăng, hậu táng!

906. Chương 906: Đêm Trăng Gió Mát

Hay, ít nhất Đại lão gia còn hết sức trấn định! Chúng gia đình tôi tớ chợt cảm thấy có chủ kiến, để lại mấy người chạy đến nha môn thu xác, còn lại tiền hô hậu ủng kiệu xa tiếp tục lên đường.

Bọn họ không biết sau khi hạ rèm kiệu xuống, sắc mặt Trương Tứ Duy đã trở nên tái nhợt, theo kiệu xa đi về phía trước, thân thể lão không tự chủ được lão đảo đường như sắp ngã.

Trong lầu trên Bồ Phấn thành, Tần Lâm mắt thấy bọn Trương Tứ Duy đi về phía Nam, bèn cười vang nói:

- Treo cao đầu người làm nhụt chí địch, khiến cho đám Thiếu Sư phủ sa sút sĩ khí, chắc chắn, lão bà ta quả nhiên lòng dạ xấu xa.

Chém đầu Trương Thăng chính là Tần Lâm, nghĩ ra kế treo thủ cấp thị uy lại là Trương Tử Huyền.

Thiên kim tướng phủ nhìn về phía kiệu Trương Tứ Duy đi xa với ánh mắt lạnh lẽo thấu xương. Đối với nàng, bất kể dùng biện pháp gì đối phó Trương Tứ Duy cũng là chuyện vô cùng chính đáng.

Thứ nhất về công, Thiếu Sư phủ đứng đầu thương nhân Tam Tấn, áp bức dân chúng hoành hành bất pháp, tư thông với địch bán nước. Hành vi như vậy không chỉ có dân chúng Tam Tấn Quan Trung bị hại không nhỏ, còn dần dần chặt đứt gốc rễ của triều đình.

Thứ hai về tư, Trương Tứ Duy vốn được Cao Cửng đề bạt, sau khi Cao Cửng rơi đài bèn cáo bệnh về quê. Là vì Trương Cư Chính tiếc tài cho nên không kể hiềm khích lúc trước giữ lại trọng dụng, đề cử lão xuất nhậm Lễ bộ Thượng Thư Đông Các Đại Học Sĩ. Ai ngờ lão âm hiểm hèn hạ, sau khi Trương Cư Chính chết đi bất thành linh trở giáo một đòn, khiến cho Giang Lăng tướng công phải chịu ô danh, con trưởng Trương Kính Tu tự vận bỏ mình, Trương Tử Huyền thế không đội chung trời với lão.

Thiên kim tướng phủ càng ngày càng đen tối... Tần Lâm nhìn Trương Tử Huyền cắn chặt môi, tay ngọc nắm lại thành quyền khẽ run, trong lòng không khỏi mềm nhũn, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai thon của nàng, ghé vào bên tai nói nhỏ:

- Tử Huyền muội muội, ta cảm thấy muội càng ngày càng trở nên đáng sợ.

Cảm giác thân thể Tần Lâm ấm áp, Trương Tử Huyền quay đầu lại thản nhiên cười một tiếng, phong thái ôn nhuận như ngọc dần dần trở nên dịu dàng. Nàng chậm rãi nhìn thẳng vào mắt hắn, cất giọng cương quyết nói:

- Sau khi chuyện này kết thúc, trong lòng tiểu muội không còn gút mắc gì nữa, lúc ấy sẽ làm một bình thê trong phủ Tần huynh, từ nay giúp chồng dạy con, không nhúng tay vào chuyện bên ngoài nữa.

Gần đây Tần Lâm tận lực phụng bồi Trương Tử Huyền, mỗi ngày trong lúc nói cười có tác dụng dần dần hóa giải. Có một số việc cuối cùng Trương Tử Huyền đã nhìn ra, trừ nhất định phải trả thù cừu nhân ác độc Trương Tứ Duy ra, những chuyện khác cũng không còn quan trọng. Chỉ cần có thể sống vui vẻ hạnh phúc bên Tần Lâm, tương đắc với các vị tỷ muội trong phủ, uộc sống như vậy còn cầu gì hơn?!

Tần Lâm lại cười cười, nhẹ nhàng hôn lên trán đầy đặn mịn màng của nàng:

- Tử Huyền ngốc à, chẳng lẽ ta còn sợ muội sao, nhưng ta cũng không thể sống mãi trong thù hận. Ta sợ tâm kết của muội khó giải, trong lòng chất chứa hận thù cho nên mới tìm cách giải khai. Về phần chuyện bên trong bên ngoài gì đó, hừ hừ, muội muốn mặc kệ cũng không dễ dàng như vậy, đời này họ Tần ta chỉ có thể ỷ lại vào muội.

Tâm trạng Trương Tử Huyền hoàn toàn giải khai vào giờ phút này, ánh mắt nhìn Tần Lâm toát ra vẻ dịu dàng hiếm thấy. Tuy rằng muốn thoát khỏi gút mắc thù hận là không dễ dàng, nhưng nàng có được lực lượng hùng mạnh.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực và Doãn Tân Thương đang trên đường từ Tây Diêu trấn trở về Bồ Châu. Tần Lâm phá vụ án Hoắc Thiết Sơn bị giết, chém Đại quản gia Thiếu Sư phủ Trương Thăng, đã hoàn toàn trở mặt với Trương Tứ Duy. Bọn họ cũng không cần úy kỵ gì nữa, cứ đường hoàng làm việc.

- Tần trưởng quan thật sự chém Trương Thăng rồi sao!?

Thợ rèn Thôi Bảo Trụ vẫn không dám tin tưởng hỏi, y và một tên cầm y quan giáo ngồi chung ngựa, thợ rèn không biết thuật cỡi ngựa, chỉ có thể ôm chặt lấy hông của cầm y quan giáo mới không ngã từ trên lưng ngựa xuống.

Doãn Tân Thương cười hắc hắc:

- Thật thì không giả, giả sẽ không thật, đầu y đang treo thị uy ở bên ngoài Bồ Châu thành, cứ xem sẽ biết.

Mấy tên bả đầu thợ rèn Thôi Bảo Trụ, Trương Hỏa Căn, Trần Kim nhìn nhau, lộ ra vẻ vô cùng hy vọng. Bọn họ cũng từng nghĩ tới chuyện phản kháng Thiếu Sư phủ cay nghiệt hung tàn, nhưng cho tới bây giờ cũng không thể lấy được can đảm. Cho đến khi theo Doãn Tân Thương sắc mặt âm hiểm tới Tây Diêu trấn, nói những lời này với bọn họ.

Bất quá lần trước bọn họ cũng chỉ dám bí mật tiếp xúc với Doãn Tân Thương, cung cấp một ít tin tức liên quan tới Hoắc Thiết Sơn, còn trăm phương ngàn kế đề phòng bị Thiếu Sư phủ biết, nào dám công khai ngồi chung ngựa với địch nhân Thiếu Sư phủ, giục ngựa chạy như điên giống như hôm nay.

Hết thấy biến đổi đều xuất phát từ vị Cầm Y Vệ Tần trưởng quan trong truyền thuyết đoán âm xét dương mắt thần như điện kia, hắn chém một kiếm rơi đầu Đại quản gia Thiếu Sư phủ Trương Thăng ở Kê Công linh! Quan viên hùng mạnh như vậy, thủ đoạn sắc bén như vậy, hắn là có khả năng lật đổ Thiếu Sư phủ.

Thôi Bảo Trụ cầm đầu mấy vị bả đầu thợ rèn đi gặp Tần Lâm, tâm trạng càng thêm khẩn cấp...

Phong Lăng trấn, trong Thiếu Sư phủ là một bầu không khí âm trầm, đám tôi tớ nha hoàn đi tới đi lui đều tỏ ra vô cùng cẩn thận, sợ mình phát ra tiếng động hơi lớn. Các vị chủ nhân lộ vẻ buồn rầu, ngay cả đám giữ cửa ngày xưa vênh vang đắc chí hiện tại cũng mất đi khí thế trước kia, tên nào tên nấy ủ rũ như gà chọi thua trận, cúi gục đầu nhìn xuống đất.

Hừ, Thiếu Sư phủ cũng có hôm nay! Sắc mặt dân chúng đi ngang qua trước cửa phủ cũng không còn vẻ kính hãi và kính sợ như ngày xưa, ai cũng biết Trương Tứ Duy đình ưu trở về, phong quang trong phủ không lớn bằng lúc trước. Ngay cả quản gia Trương Đại Lang cũng bị tân nhậm Tuần Phủ thanh thiên Đại lão gia Trương Công Ngư chém đầu... Còn có người nói thật ra là Cầm Y Vệ Tần trưởng quan ra tay.

Bất kể là người nào ra tay, tóm lại đầu Trương Thăng đã bị chém xuống, treo bên ngoài Bồ Châu thành, không ít người có thể chứng thực chuyện này.

Vì vậy tâm trạng dân chúng vốn bị ức hiếp từ trước tới nay lập tức giải khai, xem ra thế gian này vẫn có thanh thiên, rốt cuộc Đại Minh vẫn có trung thần. Càng ngày càng nhiều người đi vào y quán của Phạm Nhất Thiếp, sau khi đi ra nở một nụ cười thần bí. Rất nhiều người âm thầm suy đoán, sợ rằng trời này sẽ thay đổi rất nhanh.

Mấy vị chủ nhân Trương gia, Nhị đệ Trương Tứ Duy Trương Tứ Giáo, Tam đệ Trương Tứ Đoan, Ngũ đệ Trương Tứ Tượng đang nhàn nhõm mặt mày ngồi trong khách sảnh. Chủ vị trống không nhắc nhở bọn họ rằng vị phụ thân ngạo nghễ cầm đầu thương nhân Tam Tấn vừa mạnh mẽ lại xảo trá, khống chế vài thương lộ Quan Trung Tái Ngoại, đã một mạng ô hô, còn có Tôn Hữu Đạo, Tào Tứ chôn theo. Trương Đại Lang đang vất vả từ kinh sư chạy về lại bị Tần Lâm xuất ra một kiếm chém đầu, vì vậy trong bốn tên Đại quản gia, hiện tại chỉ còn lại lẻ loi Nhị quản gia Triệu Phúc phụng bồi bọn họ.

Một Thiếu Sư phủ lớn như vậy, chưa từng có cảnh khốn quẫn như bây giờ.

Ôi...

Trương Tứ Giáo thở dài thật dài một tiếng:

- Bên công trường muối ở Ty Diêm thành có một số hộ làm muối liên kết lại với nhau, không biết đang giở trò quỷ gì, là thừa dịp trong phủ chúng ta bối rối mới dám làm như vậy.

Trương Tứ Đoan giận dữ vỗ bàn một cái, nước trà văng ra tung tóe khắp nơi:

- Đáng hận tên lang băm Phạm Nhất Thiếp kia, dám cấu kết với bọn dân đen, truyền ra phong thanh nói chúng ta có rất nhiều khoản mờ ám, muốn tố cáo lên trên. Chờ Đại ca trở về, để xem lão còn giữ được mạng hay không.

Nếu là bình thời, chứ vị lão gia Thiếu Sư phủ không xem một lão Phạm Nhất Thiếp nhỏ nhẻ ra gì. Nhưng vào thời khắc mấu chốt này, người bốn phương tám hướng đang nhìn chăm chăm vào Thiếu Sư phủ. Nếu Trương gia xảy ra chuyện gì chính là tự tìm đường chết, cho nên bọn họ cũng chỉ có thể nhịn mỗi nhục này, chuẩn bị tương lai từ từ trả thù, sẽ làm cho lão lang băm kia muốn chết không được muốn sống không xong.

Cơ mặt Trương Tứ Tượng giật giật, tay bưng chén trà, không nhanh không chậm nói:

- Dù sao căn cơ Thiếu Sư phủ chúng ta không phải là ở chỗ này. Sắp tới mùa thu hoạch, Triệu Phúc người cần phải tranh thủ thúc giục tô thuế, đây mới là cơ nghiệp vạn năm chúng ta.

Triệu Phúc cười khổ đáp ứng, cũng không dám gánh hết đại sự lên đầu mình, xoa xoa tay, chờ các vị lão gia nhìn sang, lúc này mới kêu trời kêu đất than khổ:

- Nhị lão gia, Tam lão gia, Ngũ lão gia, không phải là Triệu Phúc ta đây giở trò, e rằng năm nay không dễ thu tô thuế. Oai phong phủ ta không bằng ngày xưa, đám dân đen không khỏi kích động trong lòng, cho dù là lấy ra tám nguyên nhân thúc giục, bọn chúng cũng sẽ mang ra mười sáu lý do thoái thác, xin hoãn xin miễn.

Về mặt Trương Tứ Giáo, Trương Tứ Đoan, Trương Tứ Tượng khác nhau, còn chưa kịp trả lời, chợt có mấy người khấn trương chạy vào từ bên ngoài, lộ vẻ vui mừng:

- Đại lão gia, Đại lão gia đã về rồi!

Mấy huynh đệ Trương gia nhất thời nhẹ nhõm trong lòng, chỉ cảm thấy gánh nặng ngàn cân trên vai đã giảm đi phân nửa. Có Đại ca từng đảm nhiệm Thủ Phụ Đại Học Sĩ trở về, cho dù là mây đen đầy trời cũng phải tản ra.

Kiệu xa cuộn cuộn, tiếng vó ngựa rầm rập, kiệu xa của Trương Tứ Duy được đám tùy tùng tiền hô hậu ủng chạy tới. Khí thế quả thật hết sức kinh người, phía trước còn treo cao quan hàm Vũ Anh Điện Đại Học Sĩ, Thái tử Thái Sư, Thiếu Sư, Trụ Quốc.

Vốn là dân chúng hai bên đường đi sắp thu hoạch vụ mùa, đang nói cười vui vẻ. Nhưng vừa thấy cảnh tượng này nhất thời ngậm miệng không nói, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu, thỉnh thoảng ném ánh mắt sợ hãi lén lút nhìn sang.

- Đại ca...

- Đại lão gia, cuối cùng ngài đã về rồi...

Trong Thiếu Sư phủ không ít người mừng đến chảy nước mắt, ba đệ đệ Trương Tứ Giáo Trương Tứ Đoan Trương Tứ Tượng ôm đầu khóc rống, đáng vẻ vô cùng uất ức. Dường như từ trước tới nay bọn họ chưa hề gây ra tội ác ức hiếp dân chúng, đè ép thợ thuyền, mượn tô thuế bắt cướp nữ tử nhà nông, cấu kết Tái Ngoại Thát Lỗ tư thông với địch bán nước... mà là một nữ sinh vô tội bị tên ác ôn Tần Lâm cưỡng ép một trăm lần.

- Đủ rồi!

Trương Tứ Duy tức giận vùng tay áo:

- Bọn chẳng ra gì các người còn không mau đưa ta tới trước linh đường phụ thân dập đầu!

Đại ca nổi giận, lúc này mấy đệ đệ Trương phủ mới nhớ, quan tài phụ thân vẫn còn để ở đại đường. Lúc này bọn họ mới vội vàng dẫn Đại ca tới trước linh đường Trương Doãn Linh vái lạy.

Sắc mặt Trương Tứ Duy tái nhợt, quỳ gối linh tiền khóc rống lên, trán đập vào quan tài bình bịch:

- Phụ thân phụ thân, ngài bị kẻ gian làm hại, con quyết không đội chung trời với hân, thù này không báo, thế không làm người!

Vả lại thù cha không đội trời chung, nghĩ đến chuyện bị buộc đình ưu, phải rời đi vị trí Thủ Phụ Đại Học Sĩ mới vừa ngồi nóng, rời đi kinh sư phồn hoa náo nhiệt, bất ngờ bị tên tiểu nhân Thân Thời Hành phản phúc chiếm ghế Thủ Phụ, trong lòng Trương Tứ Duy như đang rỉ máu, hận không thể băm thầy Tần Lâm ra thành muôn mảnh.

Sắc mặt của các huynh đệ Trương gia đã khá hơn một chút. Có câu nói huynh trưởng như cha, bọn họ lại càng tệ hại hơn: Trương Tứ Duy đảm nhiệm Thủ Phụ ở kinh sư, dưới một người trên vạn người, quả thật chăm sóc chiếu cố gia tộc hết sức lớn lao, che chở cho cả vùng Tam Tấn muốn làm gì thì làm. Trong lòng bọn họ, vị Đại ca này thật sự là không có gì mà không làm được, nếu lão đã nói sẽ báo thù tuyệt hận, ắt hẳn sẽ làm được.

Trương Tứ Duy đứng lên, ánh mắt lãnh khốc quét qua trên mặt ba đệ đệ, cuối cùng rơi vào mặt Triệu Phúc đang nơm nớp kinh hoàng. Phụ thân Trương Doãn Linh chết đi, kế mẫu Hồ phu nhân cũng bị dọa sợ đến nổi tan gan vỡ mật, ngã bệnh nằm liệt giường. suy đoán không sống được mấy ngày, Trương Thăng, Tào Tứ không phải là thân thích, trước sau gì cũng phải mất mạng. Hiện tại người thân của y cũng chỉ còn lại có ba đệ đệ, quần gia đắc lực cũng chỉ còn một mình Triệu Phúc

Nhớ tới Thiệu Sư phủ hiển hách, nhớ tới chấp chưởng triều cương trong kinh khí thế ngất trời, trong lòng Trương Tứ Duy không khỏi tràn đầy tịch mịch...

Dù sao cũng là Trương Tứ Duy Trương Phượng Bàn từng đảm nhiệm Thủ Phụ Đại Học Sĩ, ẩn nhẫn dưới tay Giang Lăng tướng công Trương Cư Chính hết mười năm, nhất cử bộc phát lật đổ Giang Lăng đảng Trương Tứ Duy Trương Phượng Bàn. Rất nhanh lão đã phản chấn tinh thần trở lại, lên tiếng nói:

- Nếu Đại ca ta trở lại, tự nhiên sẽ có biện pháp đối phó họ Tần kia, chỉ là các ngươi cần phải nói thật, trong những năm này rốt cuộc làm những chuyện gì?!

Trương Tứ Giáo, Trương Tứ Đoan, Trương Tứ Tượng ngơ ngác nhìn nhau, sắc mặt đỏ một chút nhưng cũng không dám lên tiếng nói.

- Ngay trước linh tiền phụ thân, nói cho ta biết!

Trương Tứ Duy quát ngắn một tiếng, chấn động khiến cho linh tiền ánh nến chập chờn, sắc mặt ba vị huynh đệ như đất,

Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi, Triệu Phúc không biết làm gì khác, chỉ đành nhắm mắt nói ra:

- Nói chúng ta ức hiếp dân chúng, vậy cũng chưa chắc, bất quá chúng ta chỉ dựa theo khế ước mà thu thuế. Nói đánh cướp khuê nữ lương dân lại càng là nói bậy, đó là vì không đóng nổi tô thuế, càng không trả nổi lãi, mới tự nguyện dâng người trừ nợ.

Mắt của Trương Tứ Duy híp lại mỏng như sợi chỉ, hàn quang bức người:

- Chớ nói nhảm, người biết ta hỏi cái gì!

Triệu Phúc quỳ xuống đất dập đầu lia lịa như gà mổ:

- Chuyện buôn bán quân khí là do lão thái gia quyết định, chúng ta không làm chủ được! Lão thái gia cũng là vì phủ chúng ta, vì Đại lão gia ngài...

- Đúng vậy đúng vậy, những năm Đại ca làm quan, phủ chúng ta thu bạc vào cũng không ít. Bằng không làm sao thu hồi vốn nhanh như vậy?!

Trương Tứ Giáo, Trương Tứ Đoan, Trương Tứ Tượng cũng quỳ xuống hết thầy đồng thanh nói.

Trương Tứ Duy nhắm hai mắt lại, đôi môi run run, đúng là ghét của nào trời trao của ấy, sợ chuyện gì gặp phải chuyện ấy...

Thân là Thủ Phụ triều đình, Trương Tứ Duy cũng chưa từng đích thân bán quân giới cho Đồ Môn Hân, Đồng Hồ Ly. Cho dù là Trương Tứ Duy điên cuồng hơn nữa cũng không làm được loại chuyện như vậy, lão cũng chỉ là mơ mơ hồ hồ nghe được chút phong thanh. Vì vậy lão mới mắt nhắm mắt mở, thỉnh thoảng dùng thân phận Thủ Phụ che đậy cho qua.

Lần này dính ưu hồi hương, trong lòng Trương Tứ Duy cũng thầm cầu may. Lão hy vọng phụ thân mình làm ăn quân giới không quá đáng, tội cũng sẽ không nghiêm trọng.

Thế nhưng sự thật phũ phàng đã đánh tan chút ảo tưởng cuối cùng trong lòng lão, có lẽ ảo tưởng ấy chỉ là tự mình lừa mình.

Trương Tứ Duy đang muốn phát tác, nhưng lại bị lời của bọn đệ đệ chặn ngang không nói ra được nửa câu.

Lúc lão mới vừa làm quan, quan viên kinh sư vô cùng kham khổ, còn phải đưa rước người trong sĩ lâm, đồng hương đồng niên đồng môn đồng bang. Những Đô lão gia Đô Sát Viện, lục khoa cấp sự, trong mười người cũng có hết tám người nghèo tới mức không có quần để mặc, há miệng ra hơi gió Tây Bắc, cũng không khỏi phải ứng phó bọn họ. Về phần thượng ty của mình lại càng không thể thiếu lễ, Trương Cư Chính làm Thủ Phụ còn phải tặng lễ cho Phùng Bảo, làm sao Trương Tứ Duy có thể chỉ lo cho thân mình.

Lão nhờ vào trong nhà cung cấp bạc cuộn cuộn không ngừng, tạo được nhân duyên tốt, mới có được chức quan cao, trước mặt thượng ty thuộc hạ cũng phải ứng phó thích hợp, nhờ vậy mới có thể leo ột cách thuận buồm xuôi gió. Mà trong số bạc này đã có một phần do Trương Doãn Linh tư thông với địch bán nước buôn lậu quân giới kiếm được.

Đám ào môn Quan Trung Tam Tấn Mã Tự Cường Mã gia, Vương Sùng Cổ Vương gia, Dương Bác Dương gia, hay là Trương Tứ Duy Trương gia đều được xưng là thi lễ truyền gia, dựa vào khoa cử xuất sĩ làm quan, đồng thời còn là đại địa chủ đại thương nhân. Hai thân phận này là bổ sung hỗ trợ cho nhau, không thể tách rời nhau được.

- Thôi thôi thôi, ta cũng lười quản nhiều như vậy, hiện tại cục diện trước mắt, các đệ chuẩn bị ứng phó thế nào?

Trương Tứ Duy chỉ đành phải nói sang chuyện khác, nếu đã làm những chuyện này cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp ứng đối, trốn tránh là không có nghĩa gì.

Lão có thể ẩn nhẫn mười năm, nhưng chỉ cần động thủ sẽ tàn nhẫn quả quyết!

Trương Tứ Duẩn lau mồ hôi, thử thăm dò nói:

- Hay là nói tay việc thu thuế năm nay, để cho đám dân đen có thể lấy hơi nghỉ thở, cũng tránh cho bọn chúng gây nên chuyện...

- Hoặc giả trả đám nữ tử đang nhốt trong các biệt viện về nhà, lúc này là thời khắc mấu chốt, phải tránh phát sinh phiền phức...

Trương Tứ Duẩn cũng đưa ra chủ ý.

- Hồ đồ!

Trương Tứ Duy lạnh lùng nhìn bọn đệ đệ, gương mặt lộ vẻ thất vọng, khiến cho bọn họ không hiểu vì sao. Sau đó lão không nói thêm gì nữa, chỉ chấp tay sau lưng ngẩng đầu nhìn trời.

Ngược lại mặc dù quần gia Triệu Phúc Triệu Nhị gia xa cách bao nhiêu năm qua, vẫn là người hiểu rất rõ ràng tâm tư chủ nhân, bèn lúng túng nói:

- Tam lão gia Ngũ lão gia, phũ bọn ta cũng không làm gì sai, tại sao phải cầu tình với đám dân đen như vậy!/? E rằng hiện tại chỉ có chuyện quân giới mới là khẩn yếu nhất.

Trương Tứ Duy gật đầu một cái, đây chính là ý của lão. Nếu như thay đổi quy chế, dung túng tá điền trốn thuế, như vậy chẳng phải là chứng thực tội ức hiếp dân chúng trước đó của Thiếu Sư phủ sao?! Thành thật mà nói, các nhà quyền quý ai mà không mắc tội bóc lột tá điền, khác nhau chỉ là mức độ nặng nhẹ mà thôi, bằng vào tội này không thể nào lật đổ được cự Thủ Phụ Đại Học Sĩ. Nếu như nói tay cho đám dân đen chưa chắc bọn họ đã cảm kích, ngược lại sẽ coi thường Thiếu Sư phủ, coi thường Thủ Phụ Đại Học Sĩ là lão.

Ngược lại nhất định phải xóa được tội tư thông với địch bán nước kia. Gian tướng Nghiêm Tung và con lão là Nghiêm Thế Phần đều chết vì tội này, Trương Tứ Duy lão có hơn gì phụ tử Nghiêm gia.

Trương Tứ Duy thở ra một hơi thật dài nhìn bọn đệ đệ:

- Ta tin được Trương Thăng, nhất định trước khi y chết không hề thổ lộ chuyện gì, cho nên Tần tiểu tặc mới giết y thị uy. Hiện tại Hoắc Thiết Sơn đã chết, các người hãy suy nghĩ xem rốt cục còn có ai biết được sổ ghi chi tiết xuất nhập hàng năm của công trường quân giới hay không?

Miệng nói không có bằng chứng, dù là một trăm thợ rèn đứng ra làm chứng hạch tội Thiếu Sư phủ buôn lậu quân giới cấm, tư thông với địch bán nước, cũng chỉ là nói suông không bằng có. Quyết không có chuyện triều đình chỉ vì khẩu cung của một đám thợ rèn thấp hèn mà hỏi tội tiền nhiệm Thủ Phủ. Sĩ lâm sẽ không chấp nhận chuyện này, thanh lưu cũng không chấp nhận, cả quan trường sẽ không chấp nhận.

Chết người chính là quyền sổ ghi lại chi tiết xuất nhập hàng năm của công trường.

Công trường của lão được giao nhiệm vụ chế tạo quân giới cung cấp cho phòng tuyến Tuyên Đại sử dụng, nhờ vậy mới có thể chế tạo quân giới không chút kiêng kỵ, không bị triều đình tra cứu. Mà Trương Doãn Linh cũng là lợi dụng điểm này lên lút chế tạo thật nhiều quân giới vận chuyển bán ra cho các bộ tộc vùng Tái Ngoại, khiến cho đại quân của Đồng Hồ Ly Đồ Môn Hãn dùng vũ khí sắc bén do Đại Minh chế tạo tàn sát tướng sĩ dân chúng Đại Minh biên quan.

Sổ ghi chi tiết xuất nhập của công trường ghi lại căn cứ đã có bao nhiêu thiết giáp, cung tên, nổ cứng, đao kiếm... vận chuyển ra khỏi công trường Tây Diêu trấn. Chỉ cần lấy được quyển sổ này, sau đó so sánh với số lượng quân giới mà chín trọng trấn nhận được của công trường, số lượng chênh lệch sẽ là bằng chứng như núi cho tội Thiếu Sư phủ tư thông với địch bán nước. Lúc ấy cho dù là Trương Tứ Duy có bản lãnh tày trời cũng không có đủ sức xoay chuyển đất trời.

Cho nên chuyện khẩn yếu trước mắt chính là lấy được quyển sổ làm bằng chứng này.

Trong ba huynh đệ Trương gia, là Nhị đệ Trương Tứ Giáo phụ tá phụ thân buôn bán. Y thân là Nhị lão gia Thiếu Sư phủ, cũng không thường tới Tây Diêu trấn, nhưng thông qua đám thủ hạ tay sai cũng hiểu rất rõ ràng tình huống công trường, lúc này bèn nói:

- Đại ca, trước kia Hoắc Thiết Sơn là bả đầu công trường chúng ta, chỉ có y nắm trong tay sổ ghi chi tiết xuất nhập. Tên này có thể coi là chuyên cần tận tụy, nhưng sau khi con trai chết lại trở nên như người mắc bệnh thần kinh, cứng đầu muốn đối nghịch chúng ta. Cũng may y đã bị Trương Đại Lang diệt khẩu, hẳn là quyển sổ kia đã theo y xuống âm tào địa phủ.

Thần sắc Trương Tứ Duy không hòa hoãn chút nào, ngược lại nhú mào:

- Người đã chết không biết nói chuyện, nhưng sổ ghi chi tiết không mất, có thể là y giấu ở nơi nào đó cũng chưa biết chừng. Người này có thân bằng cố cựu gì... Không, cả ngày y ở công trường rèn, rất có thể đã nói cho đồ tử đồ tôn bên cạnh biết...

Nói tới chỗ này, thần sắc Trương Tứ Duy đột nhiên trở nên vạn phần nghiêm nghị:

- Mau, Triệu Phúc người mau mau dẫn người theo quan đạo đi Tây Diêu trấn, giết hết tất cả thợ rèn có quan hệ với Hoắc Thiết Sơn!

907. Chương 907: Khổ Nhục Kế

Tây Diêu trấn ở bờ Nam Diêm Hồ, dưới chân Trung Diêu sơn, cách Bồ Châu hơn một trăm dặm, dọc đường tới đó phải qua Giải Châu thành trước, lại qua Vương Quan cốc mới đến địa giới Bồ Châu.

Vương Quan cốc, dưới ánh trăng sáng tỏ, Doãn Tân Thương, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực và các huynh đệ Hiệu Ủy đang giục ngựa chạy trên quan đạo. Bọn họ chạy với tốc độ không nhanh lắm bởi vì mấy tên thợ rèn không biết cỡi ngựa, chỉ có thể cỡi chung một ngựa với huynh đệ Hiệu Ủy, ôm thật chặt eo kỵ sĩ mới giữ mình không ngã xuống.

Ngựa là loài gia súc quý, phải cho ăn lương thực như đậu, nuôi nó tốn công cực nhọc hao phí hơn xa nuôi lừa, cho dù là trâu bò cũng có nhiều tác dụng hơn. Cho nên trừ đạt quan hiển quý và quân đội dùng ngựa, còn có một ít hãng xe ngựa ra, dân gian rất ít dùng đến ngựa. Trông cậy thợ rèn biết cỡi ngựa không bằng trông cậy bọn họ biết thêu thùa.

May là như vậy, Thôi Bảo Trụ, Trương Hỏa Căn, Trần Kim Hòa cũng cực nhọc đến nổi nổ đom đóm mắt, mé trong đùi đau rát, móng cũng ê ẩm vô cùng.

- Đây, lão tử không phải là đại cô nương, người sờ soạng gì vậy?

Cầm y quan giáo cười lên thô tục, bọn họ là tinh nhuệ Bắc Trấn Phủ Ty, nếu không phải vì phá án đầu chịu ngồi chung một ngựa cùng mấy tên thợ rèn. Hiện tại thấy đối phương ôm chặt eo mình, không nhịn được đùa ác một câu như vậy.

Đùa ác như vậy dường như là sở trường của Tần Lâm Tần trưởng quan.

Thôi Bảo Trụ xanh cả mặt, nhếch môi lộ ra nụ cười khó coi:

- Trưởng quan, tiểu nhân thật sự là không biết cỡi ngựa, xin lỗi, xin lỗi!

Lục mập ở bên cạnh giật giây cương một cái, cười nói:

- Rốt cục là quyển sổ ghi chi tiết xuất nhập chết người kia ở nơi nào, hiện tại các người có thể nói ra được rồi. Cứ yên tâm, từ trước tới nay mập gia nói được là làm được, Tần trưởng quan hễ nói là làm, quyết sẽ không lừa gạt các người.

Sắc mặt của Thôi Bảo Trụ càng trở nên khó coi, vô cùng khó xử cau mày, đỏ mặt nói:

- Tôn quan nói đùa, bọn ta thật sự không biết, nếu như biết đã sớm nói ra, cần gì, cần gì bọn ba khổ cực như vậy... Cũng chính là Doãn tiên sinh nói Tần trưởng quan thần cơ diệu toán, bảo chúng tiểu nhân tới nói chuyện một phen xem thử có đầu mối gì không, nên mới theo các vị đi chuyến này.

- Thôi được, không nói thì không nói!

Lục Viễn Chí bĩu môi, những người này bắn khoản nhiều như vậy, đến khi gặp Tần ca cũng phải nói ra sự thật.

Thôi Bảo Trụ bất đắc dĩ cười cười, Trương Hỏa Căn, Trần Kim Hòa liếc mắt nhìn nhau, cũng cố gắng vát óc nhớ lại, rốt cục là Hoắc Thiết Sơn đã giấu sổ ghi chi tiết ở nơi nào. Nếu như đến trước mặt Tần trưởng quan một lòng làm chủ thay chúng ta, hấn hỏi mà không biết, vậy thể diện của đám thợ rèn chúng ta còn đâu?! Chắc chắn sẽ khiến cho người ta coi thường...

Trong lòng Doãn Tân Thương không yên giật dây cương, lắc lắc đầu không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Có lẽ y đang gẫm lại tin tức mà đám thợ rèn cho biết, cố gắng tìm được câu trả lời trước Tần Lâm. Nếu như có thể làm được, vậy sẽ có cảm giác rất thành tựu.

Mọi người giục ngựa chạy nhanh, trong lòng ai nấy đều có tâm sự riêng.

Vèo! Một mũi tên nhọn thành linh rít lên phá vỡ màn đêm yên tĩnh bay ra, các huynh đệ Hiệu Úy theo bản năng né tránh, hoặc rút Tú Xuân đao ra gạt đỡ. Ba tên thợ rèn lại không có kinh nghiệm, chỉ có thể ngậy người như tượng gỗ ngồi yên trên lưng ngựa.

- Đây, người làm sao vậy?

Một tên Cầm Y Hiệu Úy vội vàng ẩn vai Trương Hỏa Căn xuống, nhưng chợt nghe tiếng pháp khiến cho người ta ê răng. Tên thợ rèn xấu số trúng một mũi tên vào ngực, đầu mũi tên sắc bén xuyên qua dưới xương bả vai ra.

- Không xong!

Doãn Tân Thương buồn bực vô cùng, y từng phục kích thương đội Thiếu Sư phủ ở chỗ này, không nghĩ tới Thiếu Sư phủ cũng phục kích y ở chỗ này, trả thù ngày trước, quả thật là báo ứng khó chịu.

Ánh trắng sáng rõ, lại toát ra sát ý trùng trùng. Bởi vì ánh trắng sáng tỏ chiếu rõ ràng bóng người ngựa lơ nhỏ, tên bay từ trong rừng rậm ra nhắm vào bọn họ như mưa rào.

Trong rừng, khuôn mặt Triệu Phúc lộ vẻ hung tàn:

- Các huynh đệ, giết sạch đám chó này, Đại lão gia sẽ có trọng thưởng!

Thiếu Sư phủ đánh úp khiến cho Cẩm Y Vệ trở tay không kịp, đã chiếm được thượng phong.

Doãn Tân Thương tránh né mũi tên trên lưng ngựa, hung hăng cắn nát môi, cả ngày bắn nhận lại bị nhận mổ mù mắt, bắt quá các người vẫn còn ngây thơ lắm.

Làm sao bây giờ? Trong đêm trăng trũng phục kích, Ngưu Đại Lực, Lục Viễn Chí đều hoảng hốt trong nháy mắt. Bất quá bọn họ trấn định lại rất nhanh, nằm trên lưng ngựa chờ đợi Doãn Tân Thương đưa ra quyết định, ai bảo Tần trưởng quan đã căn dặn chuyển này do Doãn tiên sinh làm chủ. Nếu đã bán mạng cho Tần Lâm, vào lúc này chỉ chờ xem họ Doãn thi triển tài nghệ thế nào.

- Một đám trẻ con cũng muốn giết Doãn mã ư?

Doãn Tân Thương cũng nằm trên lưng ngựa tránh né mũi tên, vẻ mặt tỏ ra hết sức khinh thường.

Quả thật là một đám trẻ con, bọn gia đình họ viện Thiếu Sư phủ hung hăng tàn độc thật, nhưng không biết chiến thuật chiến trận, phạm vào hai sai lầm căn bản: bắt giặc phải bắt tướng trước, bắn người phải bắn ngựa trước, bọn họ viện lại chỉ lo nhắm bắn các kỵ sĩ trên lưng ngựa, hận không thể bắn một trận loạn tiễn biến bọn họ thành con nhím. Rốt cục lại vô tình bỏ qua không bắn tuần mã mà bọn họ đang cỡi, chỉ có ít ỏi mũi tên nổ bắn trúng ngựa, có lẽ cũng một phần là vì giá trị những tuần mã này không nhỏ.

Dù sao cũng là một bọn gia đình tồi tệ, tầm nhìn vô cùng hạn hẹp.

Mấu chốt hơn chính là bọn họ chọn dùng nổ máy quân dụng, mà không phải là cung tên có tốc độ bắn nhanh hơn.

Nổ máy dĩ nhiên chính xác hơn cung tên, uy lực lớn hơn, một mũi tên nổ có thể bắn xuyên tim người, triều đình cấm nổ không cấm cung chính là vì thế. Thiếu Sư phủ buồn lậu thật nhiều vũ khí cấm, lúc đối mặt sinh tử tồn vong dĩ nhiên sẽ chọn loại vũ khí uy lực lớn nhất.

Bất quá sau khi nổ máy bắn ra một mũi tên nhất định phải lấp tên lại lần nữa, điểm này giúp cho Doãn Tân Thương tranh thủ được chút thời gian.

Quả nhiên sau một đợt tên nổ bay ra như mưa, tên nổ bắn ra đã trở nên thưa thớt, từ bên trong rừng rậm tối om vang lên những tiếng căng dây nổ băng băng.

Ngưu Đại Lực, Lục Viễn Chí đều nhìn Doãn Tân Thương, trong đôi mắt của các huynh đệ Hiệu Ủy cũng phun lửa giận, phải nên thừa dịp này xông tới tiêu diệt địch nhân, giết sạch đám chó chết tiệt kia mới được!

- Chạy, chạy về hướng Bắc!

Doãn Tân Thương hét lớn một tiếng, vươn thẳng người lên trên lưng ngựa, hai tay chọt giạt giây cương một cái, tuần mã dưới chân lập tức bốn vó tung bay điên cuồng chạy về phía Bắc.

Ặc... Chúng quan giáo á khẩu nghẹn lời, còn tưởng rằng Doãn tiên sinh có thần cơ diệu toán gì chứ, thì ra chỉ có một chữ chạy. Nếu y đã chạy, mọi người cũng chỉ có nước chạy theo. Thế nhưng mới vừa chạy được hơn hai mươi bước, đợt tên nổ mới đã bắn tới vừa nhanh vừa dày.

Đám cấm y quan giáo giục ngựa chạy như điên, thỉnh thoảng vang lên tiếng tên cấm phập vào thịt, kẻ trúng tên vẫn nghiêng chặt răng, nén tiếng kêu đau trong cổ họng, tiếp tục giục ngựa chạy như điên.

Lúc này đã cách rừng cây gần trăm bước, khoảng cách càng xa tốc độ tên nổ càng giảm, gây ra thương vong đã không còn đáng sợ như đợt tên đầu tiên. Đám cấm y quan giáo nhắm mắt lại chạy hơn hai mươi bước, tên nổ đã khó mà bắn xuyên được nhuyển giáp bọn họ mặc bên trong Phi Ngự phục.

Phù... Doãn Tân Thương thở dài một hơi, cho là chạy dễ dàng lắm sao, ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, chạy thế nào, lúc nào chạy, chạy hướng nào, sau khi thoát làm thế nào phản kích... những chuyện này đều

phải phí tâm tư tính toán. Cũng may đám tay sai Thiếu Sư phủ không biết pháp môn chiến trận, chỉ biết bắn tên ào ạt một cách ngu ngốc, lại đồng thời dừng lại lắp tên, nhờ vậy bọn họ mới có cơ hội chạy thoát.

Nếu bọn họ biết phương pháp bắn luân phiên, chia thành từng nhóm bắn, luân phiên lắp tên, lúc ấy mưa tên sẽ không ngừng lại một giây nào, e rằng nơi này không có được mấy người chạy thoát.

Bất quá cũng phải nói rằng, lúc này phần lớn biên quân tinh nhuệ cũng không làm được chiến thuật phối hợp bắn tên nghiêm mật liên tục như vậy. Chỉ có xa doanh của Du Đại Du ở kinh sư, hoặc binh sĩ Kế Trấn của Thích Kế Quang mới có thể làm được. Nếu đám tay sai Thiếu Sư phủ cũng có thể bắn liên hoàn được như vậy, Du Long Thích Hồ cũng không còn đáng bao nhiêu tiền.

Nhìn lại đám cấm y quan giáo có không ít người bị thương, nhìn sang Trương Hỏa Căn bị một mũi tên xuyên tim, rơi xuống ngựa tử vong xa xa, Doãn Tân Thương nở một nụ cười khổ. Vì đám thích khách Thiếu Sư phủ này khó tránh khỏi dùng khổ nhục kế, chẳng qua là sau khi trở về Bồ Châu...

Ngưng dòng suy nghĩ miên man lại, Doãn Tân Thương quát roi nhanh hơn, tiếp tục dẫn người bỏ chạy về phía Bắc.

Trong rừng cây, sắc mặt của Triệu Phúc hết sức khó coi, phi thân nhảy lên lưng ngựa, tức giận nổ phổi rống to:

- Đuổi theo, đuổi theo giết hết bọn họ! Bồ Châu ở mặt Tây Nam, bọn họ lại chạy về phía Bắc, nhất định là đã vô cùng kinh hãi, là dịp tốt để chúng ta nhất cử tru diệt. Các huynh đệ làm xong chuyện, mỗi người sẽ được thưởng trăm lượng bạc.

Thiếu Sư phủ phái ra chừng hơn trăm tên người làm hộ viện, hết thấy toàn là kẻ liều mạng. Nghe vậy ai nấy rồi rít phi thân lên ngựa, gào thét xông ra khỏi rừng, giống như bầy sói truy kích theo sau đám cấm y quan giáo đã chạy xa.

Triệu Phúc được đám hộ viện bảo vệ ở giữa, nhìn đám cấm y quan giáo trước mặt càng ngày càng gần, nở một nụ cười gần: đối phương còn có hai tên thợ rèn không biết cỡi ngựa, chỉ có thể ngồi chung ngựa với hai tên Cầm Y Hiệu Ủy, chuyện này khiến cho tốc độ cả bọn giảm đi. Buồn cười bọn họ đến hoàn cảnh này còn giả nhân giả nghĩa, không chịu vứt bỏ thợ rèn...

- Doãn tiên sinh, ta đây, ta đây không chịu đựng được nữa, ngài bỏ ta lại đây đi, trở về xin lỗi Tàn trưởng quan thay ta...

Thôi Bảo Trụ thều thào yếu ớt nói, cánh tay y trúng một mũi tên, tuy thương thế không nặng nhưng vì phải ngồi chung ngựa với cấm y quan giáo nên làm liên lụy tới tốc độ của mọi người.

Doãn Tân Thương quay đầu lại, lớn tiếng mắng:

- Tàn trưởng quan ra lệnh cho ta là mang bọn người trở về, cũng không phải là chạy trốn một mình! Kiên trì thêm chút nữa, Doãn mỗ tự có bố trí!

Đám ác nô Thiếu Sư phủ đuổi tới càng ngày càng gần, mắt thấy đã tiến vào tầm bắn của tên nổ, tên nào tên nấy giờ nổ lên, bật cười ha hả:

- Đám cầu nô tài phía trước mau mau dừng ngựa, bằng không lão gia bắn thùng xương sống các người!

Đến đây rốt cục Triệu Phúc thở phào nhẹ nhõm, xem ra tối nay đội cấm y quan giáo này và mấy tên thợ rèn kia phải xuống âm tào địa phủ không sai.

Không ngờ đúng vào lúc này, tiếng vó ngựa rầm rập như sấm động vang lên từ phía Bắc. Triệu Phúc nghi hoặc trong lòng, giục ngựa chạy lên ngọn đồi nhỏ quan sát, nhất thời trợn mắt há mồm: chỉ thấy trên quan đạo phía Bắc xuất hiện một đội ngũ thật dài, không biết bao nhiêu binh mã đốt đèn đuốc sáng choang, như một con rồng dài uốn lượn đang tiến tới.

Đám cấm y quan giáo đang bị truy đuổi càng cảm thấy nghi hoặc vô cùng, phía sau có truy binh, nếu như phía trước lại bị chặn đường, e rằng tính mạng mọi người phải để lại ở chỗ này.

Chỉ thấy trong đội ngũ toàn là quan binh thân mặc yên ương chiến y màu đỏ lửa, trường thương đại kích tua tua như rừng, giờ đèn đuốc chiếu sáng rõ ràng, Viên tướng quân đi đầu mày rậm mắt to vốc người khôi vĩ, cỡi một con Hoàng Phiếu mã, nhìn đám cấm y quan giáo cắt tiếng hô như sấm:

- Phải chăng là cấm y quan giáo dưới quyền Tần trưởng quan? Ta đây là Chỉ Huy Đồng Tri Giáng Châu vệ Lôi Bạo, phụng mệnh Trương Đô Đường điều tới cứu viện!

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực thở dài một cái, nhìn nhau, đều cảm thấy có vẻ kỳ quái: vì sao lần trước nhìn Lôi Bạo không cảm thấy thuận mắt như hôm nay vậy?

Trương Công Ngư hạ lệnh cho Lôi Bạo sớm mang số thợ rèn kia về Giáng Châu vệ, nhưng Doãn Tân Thương tính toán thời gian và lộ trình, thủy chung chạy trước quan quân Giáng Châu vệ hai ba mươi dặm, cho nên chúng quan giáo chưa từng gặp mặt Giáng Châu vệ, mãi tới bây giờ mới gặp.

Doãn Tân Thương bật cười ha hả, hắng giọng nói:

- Lôi Chỉ Huy cẩn thận, bọn phản nghịch phía sau chính là cừu nhân hại chết Âu Dương tướng quân các người, đừng cho tên nào chạy thoát!

Lôi Bạo đáp ứng, biết những người này chính là gian tặc đồng đảng hại chết cấp trên kiêm bạn tốt Âu Dương Bằng, lập tức không cần khách sáo. Y quát to một tiếng như sấm nổ, vung trường thương sáng loáng trong tay lên, đám quan quân lập tức triển khai đội hình cánh nhọn trên quan đạo, trường thương đại kích, cung mạnh nổ cứng như nước thủy triều ào ạt xông tới.

Bọn hộ viện Thiếu Sư phủ chỉ cảm thấy run lên bần bật. Bàn về võ lực cá nhân, có lẽ bọn họ cũng không kém đám tinh binh vệ sở kia, nhưng bất kể chế độ vệ sở sa sút tới mức nào, rốt cục vẫn là quan quân triều đình trải qua biên chế chính quy, Giáng Châu vệ lại được Âu Dương Bằng khổ tâm thao luyện, sức chiến đấu cũng kém không xa biên quân Tuyên Đại. Một khi bày ra chiến trận xung phong, đám người gia đình hộ viện ô hợp như bọn chúng sao thể ngăn cản được.

Không ít tên chó săn liều mạng lúc này đã toát mồ hôi lạnh toàn thân, quay đầu ngựa muốn bỏ chạy.

Triệu Phúc còn có ý định chinh đồn trận thế quân mình, cắt tiếng kêu to:

- Không nên tản ra chạy loạn, vào núi, vào núi đi, quan quân không dám... Ôi!

Triệu Phúc bắt đắc dĩ ngậm miệng lại, bởi vì hơn trăm tên tay sai của mình đã bị quan quân đuổi chạy loạn tứ tán như đuổi dê, có người xuống ngựa, quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ. Cũng có người múa may đao kiếm ngoan cố kháng cự, lại bị đồng thời bảy tám cây trường mâu đâm tới khiến cho thân thể thủng lỗ chỗ như tổ ong. Số còn lại vẫn giục ngựa chạy như điên, kỵ binh Giáng Châu vệ đuổi sát theo sau, giương cung nhất nhất bắn rơi xuống ngựa từng tên một.

Doãn Tân Thương thấy vậy không khỏi thở dài sâu kín, Âu Dương Bằng chết bởi âm mưu quỷ kế của Thiếu Sư phủ, nhưng tinh binh Giáng Châu vệ do y luyện được khi còn sống bây giờ lại báo thù cho y. Đây quả thật là Thiên Đạo tuần hoàn, báo ứng chẳng sai.

- Xong rồi, xong rồi!

Sắc mặt Triệu Phúc xám như tro tàn, mắt thấy quan quân Giáng Châu vệ càng ép càng gần, đã không còn đường chạy nữa, y bèn rút cương đao bên hông ra đưa lên cổ cửa một cái, máu phun như suối, lập tức tắt thở.

Trương Thăng, Triệu Phúc, Tôn Hữu Đạo, Tào Tứ, bốn tên Đại quân gia đặc lực nhất của Thiếu Sư phủ đến đây đã hợp mặt đầy đủ dưới âm tào địa phủ.

Sau nửa canh giờ, trạch viện Tần Lâm trong Bồ Châu thành được ánh đèn chiếu rọi sáng như ban ngày, Lôi Bạo dẫn quan quân Giáng Châu vệ đẳng đẳng sát khí vây bốn phía bên ngoài đề phòng. Bọn Ngạch Triều Ni Mã vốn đảm nhiệm hộ viện bị buộc vào bên trong tường viện, đám Lạt Ma có hơi bất mãn vì chuyện này, nhưng cũng không thể làm gì được.

- Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật!

Uy Đức Pháp Vương đã khôi phục năm thành công lực, nhìn hộ viện gia đình Thiếu Sư phủ bị trói gô như đòn bánh tét quỳ trong sân, chỉ cảm thấy toát mồ hôi lạnh toàn thân. Nếu lão đi theo Trương Doãn Linh Trương Tử Dục cùng một con đường, chỉ sợ cũng sẽ không có kết quả gì tốt. Hôm nay bọn họ là tù binh của Tần Lâm, còn mình là thượng tân, khác nhau như trời với vực.

Lão lừa trọc thầm tính toán trong lòng, những ngày qua đám đồ đệ của mình sung làm hộ vệ cho Tần Lâm, tương lai sẽ mang tới nhiều ích lợi hơn nữa, hẳn Tần trưởng quan cũng sẽ giơ cao đánh khẽ. Thiện tai, không chọc vào Tần trưởng quan được...

Doãn Tân Thương đắc thắng trở về, lại bắt được đám phản nghịch Thiếu Sư phủ, đúng lý ra nên đắc ý mới phải. Nhưng y dẫn theo đám người Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực vừa đi vào viện, lập tức quỳ sụp xuống trên bậc thềm.

- Doãn tiên sinh, người làm gì vậy?

Ngưu Đại Lực và Lục Viễn Chí đều luống cuống tay chân, đang muốn đỡ y dậy, lại bị Doãn Tân Thương dùng ánh mắt nghiêm nghị ngăn lại.

Tần Lâm cũng không tiến ra nghênh tiếp, hẩn chấp tay sau lưng đứng ở trong sảnh, mặt trầm như nước, Trương Tử Huyền ngồi ở bên cạnh, không nói một lời.

Doãn Tân Thương nhìn bóng lưng Tần Lâm trong sảnh, hắng giọng nói:

- Doãn Tân Thương tự tiện làm chủ, dùng khổ nhục kế dẫn dụ phản nghịch Thiếu Sư phủ, thợ rèn Trương Hỏa Căn trúng tên bỏ mình, bốn tên cầm y quan giáo bị thương, xin Tần trưởng quan trách phạt!

Thì ra là như vậy! Vốn là Ngưu Đại Lực, Lục Viễn Chí và các vị quan giáo có điều nghi vấn, nhưng dọc đường không kịp ngẫm nghĩ mà thôi, lúc này chợt hiểu ra, Không trách quan quân Giáng Châu vệ sớm không đến muộn không tới, là bởi vì Doãn Tân Thương muốn dùng khổ nhục kế dụ cho Thiếu Sư phủ mai phục, lúc này mới một mực bị bỏ rơi ở phía sau hai ba mươi dặm!

Đúng lý ra đám cầm y quan giáo có hơi căm hận Doãn Tân Thương, thế nhưng nhìn thấy y quỳ gối trên thềm, tỏ vẻ trung thành cảnh cảnh với Tần Lâm, trong lòng mọi người lập tức trở nên mềm lại.

Tần Lâm đột nhiên xoay người lại, hung hăng nhìn chằm chằm Doãn Tân Thương, gằn giọng nói:

- Doãn tiên sinh, người hành sự hết sức tàn độc mà nôn nóng! Đâu cần người tự tác chủ trương thi hành khổ nhục kế gì đó, chẳng lẽ lão tử không tìm được tội chứng của bọn Thiếu Sư phủ sao? Những huynh đệ này đã đi theo lão tử từ Nam Kinh, thậm chí Kỳ Châu, dù cắt đứt xương cũng còn dính gân, người cả gan lấy bọn họ làm mồi nhử ư?!

Lúc nói những lời này, ánh mắt Tần Lâm nhìn lướt qua mặt đám cầm y quan giáo, khiến cho trong lòng bọn họ cảm thấy vô cùng ám áp, cảm động run rẩy đôi môi.

Đột nhiên Tần Lâm rút Thất Tinh bảo kiếm bên hông ra, hù dọa khiến cho Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực vội vàng xông lên:

- Không nên, không nên làm như vậy, Doãn tiên sinh cũng chỉ có lòng tốt...

Tần Lâm cầm kiếm vung lên, nhất thời chém rụng một góc bàn, sau đó hậm hực nhìn chằm chằm Doãn Tân Thương:

- May là lần này không có huynh đệ nào mất mạng, bằng không người sẽ được thử xem rốt cục bảo kiếm của Tần mỗ có sắc bén hay không, có chém đầu người được không!

- Tần huynh, đối phó Thiếu Sư phủ mới là chuyện cấp bách trước mắt, Doãn tiên sinh cũng chỉ vì lòng tốt, bất quá thủ đoạn hơi tàn nhẫn một chút...

Trương Tử Huyền dứt lời, lại giơ tay ra đỡ hờ:

- Doãn tiên sinh, sau này không được nôn nóng như vậy nữa, đứng lên đi!

Doãn Tân Thương thở dài, mặc cho Lục Viễn Chí Ngưu Đại Lực đỡ mình dậy, mắt nhìn Tần Lâm và Trương Tử Huyền á khẩu nghẹn lời. Chuyện này là do hai người bọn họ làm, hiện tại lại mang Doãn mẫu ra thóa mạ như vậy, thôi được, để ta đóng vai ác nhân vậy...

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực và các huynh đệ Hiệu Úy lại có hảo cảm hơn với Doãn Tân Thương, phải bụi trên đầu gối cho y, vô hình chung hai bên trở nên thân thiết hơn rất nhiều.

Tần Lâm nhìn Doãn Tân Thương cười thầm, hình ảnh của Tần trưởng quan ta chói lọi tới mức nào, chuyện khổ nhục kể như vậy đương nhiên phải nhờ người đóng vai ác. Huống chi những huynh đệ này của ta đã theo ta từ Kỳ Châu từ Nam Kinh, người muốn giành được hảo cảm của bọn họ, hòa đồng cùng bọn họ, không chịu thiệt thòi một chút sao được? Ta cũng là vì muốn tốt cho người mà thôi...

Trương Tử Huyền cũng len lén cười xấu xa, tuy rằng vẫn còn nghiêm mặt nhưng khóe miệng đã khê nhếch.

Doãn Tân Thương không thể làm gì, thầm than trong lòng một tiếng: dường như càng ngày Tần trưởng quan càng giống một gian hùng, thiên kim tướng phủ cũng càng ngày càng đen tối...

Chỉ bằng vào tội Thiếu Sư phủ xuất động rất nhiều nhân thủ, phản kích truy sát cấm y quan giáo và thợ rèn cũng đã vô cùng nghiêm trọng, có thể định tội bọn họ.

Đáng tiếc chính là người chủ sử Triệu Phúc đã tự vận bỏ mình, muốn ghép tội cả Trương Tứ Duy vẫn không đủ chứng cứ. Tần Lâm vẫn hy vọng tìm được sổ ghi chi tiết mà Hoắc Thiết Sơn rất có thể lưu lại, lúc ấy mới có thể đóng cây đinh cuối cùng lên nắp quan tài Trương Tứ Duy.

Trừ Trương Hỏa Căn đã chết, sau khi hai tên thợ rèn còn lại bằng bó vết thương xong bèn được dẫn tới khách sảnh.

Cánh tay Thôi Bảo Trụ trúng một mũi tên, mặt Trần Kim Hòa bị tên nổ sát thương, sau lưng trúng một mũi tên, bất quá là bị bắn trúng ở khoảng cách xa, vào thịt không sâu, sau khi bằng bó cũng không hề lo tới tánh mạng.

Trước hết Tần Lâm dùng lời lẽ ôn tồn trấn an bọn họ một phen, sau đó kể lại tư thế Hoắc Thiết Sơn chết, tay trái đè trên ngực, tay phải chỉ về phía tượng thần tài, hỏi xem bọn họ có liên tưởng tới chuyện gì không.

- Khái bẩm Tần trưởng quan, công trường bọn ta cũng có tượng thần tài, chẳng lẽ là ở đó?

Trần Kim Hòa chần chờ đáp.

- Không đúng, ta lại cảm thấy không đúng...

Thôi Bảo Trụ cau mày, như có điều suy nghĩ...

Tần Lâm đang trầm tư, mới vừa rồi trong đầu hắn đã thoáng qua vài ý tưởng, loáng thoáng cảm giác mình nắm bắt được gì đó, nhưng dường như mới vừa chạm tới câu trả lời lại để cho nó vượt mất.

908. Chương 908: Nỗi Khổ Trong Lòng

Nếu quả thật có một quyển sổ ghi chi tiết xuất nhập như vậy, động tác Hoắc Thiết Sơn trước khi chết chắc chắn là chỉ dẫn đường tắt ọi người tìm được nó. Trước đó kiểm nghiệm thi thể đã xác nhận sau khi Hoắc Thiết Sơn bị vết thương chí mạng vẫn còn sống thêm một thời gian ngắn, tư thế có vẻ không được tự nhiên của y chắc chắn là cố ý bày ra.

Thậm chí trong đầu Tần Lâm hiện ra tình cảnh của Hoắc Thiết Sơn trước khi chết: Trương Thăng cầm đầu bọn hung thủ đứng ở bốn phía phòng, hài hước nhìn Hoắc Thiết Sơn bị thương nặng, sắp sửa tử vong, trên mặt nở một nụ cười dữ tợn, giống như ma quỷ.

Mà Hoắc Thiết Sơn cố gắng nén cơn đau kịch liệt, cơ mặt nhăn nhó vì đau đớn, vẫn cố gắng duy trì tư thế ám chỉ phương hướng cho người sau. Cho tới khi cái chết hoàn toàn phủ xuống, cặp mắt y vẫn tròn tròn không chịu nhắm lại... Mà trách nhiệm của ta chính là phá giải mật mã tử vong do Hoắc Thiết Sơn dùng tánh mạng lưu lại! Tần Lâm âm thầm nắm chặt quả đấm.

- Nay, huynh đang nghĩ gì vậy?

Trương Tử Huyền nhẹ nhàng đẩy Tần Lâm một cái, động tác này trong mắt mọi người không khỏi có vẻ mập mờ, cho nên trên mặt tròn trĩnh mịn màng của nàng hiện lên một vầng mây đỏ. Cho dù đã sớm giả làm vợ người, da mặt thiên kim tướng phủ vẫn còn rất mỏng, vẫn xấu hổ như thường.

- Không có gì, chỉ là đang suy nghĩ chúng ta dồn hết lực chú ý vào tay phải Hoắc Thiết Sơn vươn ra, có lẽ đã bỏ quên tay trái y đè trên ngực.

Tần Lâm nghĩ ngợi cười cười, nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Thôi Bảo Trụ, Trần Kim Hòa:

- Các người nhớ lại thử xem, trong nhà của Hoắc bả đầu và công trường các người có thứ gì có liên quan tới tâm (tim) hay không, hoặc có cùng âm với chữ Tâm. Nếu như có liên quan với tượng thần tài, vậy càng tốt.

Hai tên thợ rèn vẫn còn đang khổ sở suy tư, cơ mặt của Lục Viễn Chí run lên, nhất thời hớn hở ra mặt, lớn tiếng nói:

- Ta biết rồi! Tâm đồng âm với Tâm, Hoắc Thiết Sơn giấu sổ ghi chi tiết xuất nhập bên trong một pho tượng thần tài mới (tân)!

Đơn giản như vậy sao? Chúng quan giáo huynh đệ ngơ ngác nhìn nhau, mọi người nửa tin nửa ngờ. Dù sao xác suất Lục mập đoán trúng thật sự quá ít, cho dù là trúng cũng quá nửa là do chó ngáp phải ruồi.

Hai vị thợ rèn nghe vậy càng thêm ngơ ngác, đồng thanh lên tiếng nói:

- Tượng thần tài cũng có, bắt quá thờ tượng thần tài chú trọng càng lâu năm càng linh nghiệm. Pho tượng thần tài ở công trường Tây Diêu trấn là truyền xuống từ đời tổ sư chúng ta, e rằng đã có năm ba mươi năm, đã cũ tới mức không thể nào cũ hơn được nữa.

Ặc... Lục mập cười hăng hắc xấu hổ, đưa tay gỡ gỡ đầu, sau đó tự giác bỏ tay xuống dưới ánh mắt khinh bỉ của mọi người, miệng lẩm bẩm:

- Nhìn cái gì vậy, không phải là đoán sai thôi sao, có gì đặc biệt hơn người... Mập gia đi ra ngoài một chút, mấy tên chó săn phủ Trương Tứ Duy muốn thu xác Trương Thăng, mập gia dứt khoát băm nhuyển cho chó ăn, cũng tiết kiệm cho Trương Tứ Duy được một cổ quan tài.

Dứt lời Lục Viễn Chí liền đỏ mặt đi ra ngoài, sau khi y cưới nữ binh Giáp đã thật sự thành gia lập nghiệp, dù sao cũng không còn mặt dày như xưa. Y đi theo Tần Lâm bao nhiêu năm như vậy, cũng làm được tới vị trí cấm y Thiên Hộ. Bêu xấu trước mặt huynh đệ Hiệu Ủy của mình cũng không sao, nhưng trước mặt bọn Doãn Tân Thương, Ngạch Triều Ni Mã, mặt y không khỏi cảm thấy nóng bừng, ở trong khách sảnh cũng không được tự nhiên, bèn tùy tiện tìm một lý do muốn chuồn ra bên ngoài.

- Đứng lại!

Đột nhiên Tần Lâm quát ngắn một tiếng.

Lục Viễn Chí lập tức dừng chân lại, tỏ ra ngơ ngác quay đầu lại:

- Tần ca, có chuyện gì vậy?

Dáng vẻ Tần Lâm hết sức kỳ quái:

- Đệ mới nói gì vậy, lặp lại lần nữa cho ta!

Lục Viễn Chí gỡ gỡ đầu nhắc lại:

- Không phải là chúng ta đã treo đầu chó của Trương Thăng lên cột cờ thị uy sao? Hôm nay có mấy tên người làm trong phủ Trương Tứ Duy tới cầu khẩn, nói Trương Tứ Duy cần dặn đem thi thể hậu táng, cầu xin chúng ta trả lại cái đầu cho bọn chúng. Hừ, loại người như vậy còn hậu táng, ném cho chó ăn đã là may mắn, đỡ được một cổ quan tài.

Tần Lâm đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to:

- Trương Tứ Duy ôi Trương Tứ Duy, lão thật sự là tự đào mộ chôn mình, còn phải đa tạ đệ nhắc nhở ta!

A, thì ra là như vậy... con người xinh đẹp Trương Tử Huyền chợt lóe, cũng hiểu ra chỉ hơi chậm một chút so với Tần Lâm.

Tần Lâm thu nụ cười lại, than thở:

- Nói khó không khó, nói đơn giản cũng đơn giản hết sức! Thôi sư phó, Trần sư phó, hai người các người nói ta nghe thử, khi Hoắc Thiết Sơn còn sống, TÂM tư lão để ở nơi nào?

Hai vị thợ rèn không hện mà cùng nói:

- Đương nhiên là đặt hết vào đứa con trai độc nhất của sư phó, sư đệ Hoắc Bảo Căn của chúng ta. Hoắc sư đệ chết trận biên quan, lòng của sư phó sư nương cũng chết theo!

- Như vậy bây giờ Hoắc Bảo Căn ở nơi nào?

Tần Lâm lại hỏi tới.

- Hạ táng rồi, sau khi chở quan tài từ biên quan về đã dựng linh đường, làm pháp sự xong mới mai táng...

Thôi Bảo Trụ, Trần Kim Hòa nói tới đây, hai người đều ngơ ngác nhìn nhau, tỏ vẻ không dám tin.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực, Doãn Tân Thương và tất cả huynh đệ Hiệu Ủy nghe đến đó, tất cả đều chợt hiểu ra, câu trả lời quả nhiên vô cùng đơn giản, lại làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi!

Tần Lâm giơ đầu ngón tay lên, thanh âm của hắn mới đầu còn cao vút, sau đó dần dần trầm thấp xuống:

- Đúng, quyển sổ ấy hẳn đang nằm trong quan tài con của Hoắc Thiết Sơn Hoắc Bảo Căn! Tay trái Hoắc Thiết Sơn đặt lên vị trí tim, con trai là tim của y, tay phải chỉ tượng thần tài, lấy hài âm chữ quan tài. Ôi, Hoắc Thiết Sơn vẫn canh cánh bên lòng về cái chết của con trai, lúc sắp chết cũng còn xấu hổ, nhưng sớm biết như vậy lúc trước đừng làm...

Vậy mà Tần Lâm cũng nghĩ ra được, thật là bội phục! Trương Tử Huyền, Doãn Tân Thương thán phục không thôi, bọn họ đều là người vô cùng thông minh, nhưng tự vẫn lòng sợ rằng nghĩ đến vỡ đầu cũng không nghĩ ra được. Phải biết nếu như giấu sổ ghi chi tiết xuất nhập vào trong quan tài, vậy lúc muốn lấy ra nhất định phải khai quan, bại lộ thi thể. Sợ rằng bất kỳ một vị phụ thân tâm trí bình thường nào cũng sẽ không làm chuyện như vậy, mà bất kỳ người nào thấy ám hiệu của y cũng sẽ theo bản năng không suy nghĩ theo hướng này.

Sợ rằng đây chính là nguyên nhân khiến cho câu trả lời cũng không tối tăm khó hiểu, nhưng lại chậm chạp mãi không tìm được, bởi vì nó nhắm đúng vào góc chết trong tâm lý người ta.

Dù sao vào thời này, luật Đại Minh quy định vô cớ giải phẫu người chết là tội tàn hủy thi thể, quan phủ điều tra phá án thông thường chỉ kiểm tra bên ngoài thi thể, khai quan phơi thây nạn nhân lại càng đi ngược với lẽ thường tình. Giấu chứng cứ trong quan tài của con trai yêu dấu, chỉ cần là người bình thường sẽ không suy đoán theo phương hướng như vậy.

May là Tần Lâm đã quen với chuyện không suy luận theo lẽ thường, mới có thể đoán ra đáp án. Mà ý niệm lóe lên trong đầu hắn cũng nhờ Lục Viễn Chí nói câu 'tiết kiệm được một cỗ quan tài', nhờ vậy trong lúc vô tình mới đoán được câu trả lời.

Hắn thở dài một cái:

- Có lẽ Hoắc Thiết Sơn làm như vậy còn có thâm ý, để cho oan hồn con trai mình cảm sổ ghi chi tiết đến U Minh địa phủ tố cáo tội ác của Thiếu Sư phủ.

Thanh âm Trương Tử Huyền chợt vút cao:

- Có lẽ còn có một ý nghĩa khác, để cho con trai chết không nhắm mắt chính mắt thấy quyển sổ phơi bày ra dưới ánh mặt trời, tội phụ tử Trương Doãn Linh tư thông với địch bán nước bị phơi bày rõ ràng khắp thiên hạ, chúng ta không thể phụ nổi khổ tâm của vị phụ thân này.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời gật đầu một cái thật mạnh, Tần Lâm khoát tay một cái đứng lên:

- Tây Diêu trấn, khai quan!

Phong Lăng trấn, Thiếu Sư phủ, mắt thấy đã đến trưa, Trương Tứ Duy một thân đồ tang ở suốt trước linh đường cả đêm qua không ngủ. Mà mấy đệ đệ của lão cũng bầu bạn bên cạnh, sắc mặt tỏ ra nôn nóng, thỉnh thoảng nhìn lăm lét về phía cửa chính.

Triệu Phúc dẫn người cả đêm ra phủ đi Tây Diêu trấn giết người diệt khẩu, trắng đêm không về, tự nhiên mấy vị lão gia nôn nóng trong lòng. Trời vừa sáng bọn họ liền phái người tới Bồ Châu thành, đi Tây Diêu trấn hỏi thăm tin tức, đến bây giờ cũng chưa truyền tin tức về phủ.

- Đại lão gia bớt bi ai thuận theo biến cố!

Bên người Trương Tứ Duy, một văn sĩ hơn bốn mươi tuổi ở bên cạnh không ngừng khuyên nhủ, lại nói:

- Lão gia nhà ta lên đường từ Đồng Châu, đường xá xa xôi, lại phải chuẩn bị tế lễ, sợ rằng sẽ tới chậm một chút... Đại lão gia khóc lóc như vậy làm tổn thương thân thể, nhất định lão gia nhà ta biết được sẽ hết sức đau lòng...

Vị này từ Đồng Châu Mã gia Mã Tự Cường tới, Mã Tự Cường từng đảm nhiệm nội các Đại Học Sĩ, cũng là phụ thân Các Lão một triều, mặc dù đã chết mấy năm nhưng Mã gia vẫn là cự thất Quan Trung, đệ đệ Mã Tự Lệ kinh doanh mỗi ngày thu hàng đầu vàng, từ trước tới nay vẫn như chim liền cánh, như cây liền cành với Trương gia.

Lại có một vị lão đầu tử đầu đội Hạo Nhiên cân, tay cầm quả trượng đầu rồng, mày râu bạc như tuyết, miệng lưỡi không ngừng:

- Hiền đệ không cần như vậy, tuổi em trẻ đã là thọ chung chính tẩm, cũng không có gì tiếc nuối. Lão ấy đi trước một bước, chúng ta cũng sắp sửa nối gót theo sau. Ôi, Sùng Cổ thỉnh thoảng cảm phong hàn, cho nên lão đầu tử ta thay mặt tới đây. Tưởng em trẻ lúc còn sống tính tình nhân hậu, sẽ không chấp nhất chuyện này...

Lão đầu tử ý già lên mặt này là đồng tộc của Vương Sùng Cổ, nghe nói còn là đường huynh họ xa của lão, cho nên xưng Trương Doãn Linh là em trẻ, xưng Trương Tứ Duy là hiền đệ.

Dương Bác Dương gia cũng có một vị cô nãi nãi đến, hiện tại đang bầu bạn bên giường Hồ thị mà Trương Doãn Linh mới cưới sau này. Gần đây Thiếu Sư phủ gặp phải biến cố lớn lao, Hồ thị bị dọa sợ đến tan gan vỡ mật, đã bệnh nằm liệt giường một thời gian, mắt thấy thở ra thì nhiều hít vào thì ít, e rằng không chịu đựng được mấy ngày nữa.

Trong lòng Trương Tứ Duy nôn nóng không yên, lại bị bọn người xung quanh lưỡi nhai không ngừng, nếu là người khác e rằng đã phát tác. Nhưng ngoài mặt lão vẫn bất động, ngoại trừ vẻ đau buồn vẫn giữ được vẻ ung dung điềm đạm, biểu hiện ra khí độ của Tế Tướng hết sức rõ ràng.

Ngược lại mấy đệ đệ của lão Trương Tứ Giáo, Trương Tứ Đoan, Trương Tứ Tượng vẫn lộ ra vẻ không hề lo lắng. Nhớ năm xưa hào môn Tam Tấn Quan Trung đều xem Thiếu Sư phủ là đầu lãnh, phụ thân Trương Doãn Linh cũng là đầu lãnh thương nhân Tam Tấn. Hiện tại lão đã chết, huynh trưởng chạy cấp tốc trở về, Mã Tự Lệ, Vương Sùng Cổ hẳn phải đích thân tới đây phúng viếng mới phải. Thế nhưng hiện tại tiếng tăm Thiếu Sư phủ không tốt, bọn họ không chịu tới, chỉ phái vài kẻ vớ vẩn tới đây cho có lệ, quả thật vô cùng đáng ghét.

Hừ, chỉ cần vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt, bằng vào thế lực ngầm môn sinh cố lại của Đại ca ở trong triều, bằng vào uy vọng Trương gia ở Bồ Châu, ở Sơn Tây, ở toàn bộ Tam Tấn Quan Trung, chắc chắn bọn họ sẽ cấp tốc chạy tới đây dập đầu trước linh đường của phụ thân mình.

Về phần chuyện khác, bọn họ cũng không nghĩ quá nhiều, dù sao Đại ca mình đã trở về, trời Bồ Châu này không thể nào sập được... Nhìn xem, không phải là lão vẫn thủy chung ung dung trấn định sao?!

Bọn họ không biết bề ngoài Trương Tứ Duy trấn định như thường, nhưng trong lòng đã dậy sóng trùng trùng. Tên Tần Lâm kia thật sự rất khó đối phó, nếu như lần phản kích ban đêm này lại thất bại...

Nhưng vào lúc này, mấy tên người làm hốt hải chạy vào, thần sắc vô cùng kinh hoảng, kêu thét lên:

- Đại lão gia, Đại lão gia, không xong...

- Vì sao lại không có quy củ như vậy...

Mấy huynh đệ Trương Tứ Giáo Trương Tứ Tượng định nổi giận quát tháo.

Nhưng sắc mặt của Trương Tứ Duy đã trở nên cực kỳ khó coi, lão đã nghe thấy ngoài xa tiếng người ngựa xôn xao dần dần đến gần.

Trương Công Ngự cỡi trên lưng ngựa vô cùng oai vệ, quan bào gấm thêu rực rỡ, hai mắt thần quang lấp lánh, ba chòm râu dê lất phất tung bay, được hộ vệ tiền hô hậu ủng. Sau lưng y là đại quân Giáng Châu vệ đao thương như rừng, trung quân thân binh giơ cao quan hàm cờ hiệu: Hữu Phó Đô Ngự Sử, Tuần Phủ Sơn Tây kiêm Đề Đốc quân vụ Nhận Môn quan!

Nhưng trong lòng Trương Đô Đường không hề bình tĩnh như ngoài mặt, thân là môn sinh đương kim Thủ Phụ Đại Học Sĩ Thân Thời Hành, chuyến này y lại phải đi đối phó tiền nhiệm Thủ Phụ Đại Học Sĩ Trương Tứ Duy.

Phượng Bàn tiên sinh là nhân vật khổng lồ, Giang Lăng đẳng gần như bất khả chiến thắng cũng phải bị hủy trên tay lão. Từ khi lão chấp chưởng Thủ Phụ tới nay tác phong mạnh mẽ quyết đoán, bất kể Lại bộ Thượng Thư Nghiêm Thanh mà Vạn Lịch tín nhiệm, hay là hai vị quyền yêm Trương Kinh Trương Thành nội đình cũng bị lão đè ép không làm gì được.

Đối phó một địch nhân đáng sợ như vậy, chỉ cần có chút sơ sót bất cẩn sẽ gặp phải trả thù đáng sợ vô tình. Nếu như lần này Trương Tứ Duy không rơi đài, với thân phận nhỏ bé của Trương Công Ngự chắc chắn không chịu nổi một đòn sấm sét của Phượng Bàn tướng công.

Thật may là bên người Trương Công Ngự còn có lão báỉ đệ.

Tần Lâm Tần trưởng quan đầu đội ô sa không cánh, thân mặc giang nha hải thủy tọa mãng bào, lưng thắt cườ long ngọc dải, đeo một thanh Thất Tinh bảo kiếm. Hắn cỡi Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử thuần một màu trắng, ai nhìn thấy không khỏi cất tiếng ngợi khen: hay ột cây cột chống trời bạch ngọc của triều Đại Minh!

Trương Công Ngự nhìn trộm sang, chỉ thấy thần sắc lão báỉ đệ ung dung không vội vã, hai mắt nửa mở nửa khép, khóe miệng khẽ cười mỉm hài hước vô cùng quen thuộc, dường như không xem vị Phượng Bàn tướng công âm hiểm đáng sợ kia ra gì. Vì vậy vốn là Tuần Phủ Đại nhân thấp thỏm bất an trong lòng, nhịp tim cũng từ từ khôi phục chậm lại, cổ họng cũng không còn phát khô như lúc mới vừa từ Bồ Châu đi ra.

909. Chương 909: Thí Xe Giữ Tướng

Sợ gì mà sợ? Năm xưa lúc mới gặp gỡ Tần Lâm ở Kỳ Châu, Trương Công Ngự bắt quá là một tên Tri Châu nho nhỏ, tiền đồ ảm đạm không ánh sáng. Báỉ đệ của y càng đáng thương hơn, bắt quá chỉ là một bá tánh bình dân hai bàn tay trắng, đã có thể phá được vụ án tranh chấp Kinh Vương phủ, làm nhụt khí thế của Bạch Liên giáo.

Sau đó trải qua Nam Kinh, kinh sư, từng bước một đi đến chức Tuần Phủ một tỉnh phong cương đại lại, mặc dù lão báỉ đệ bị cách chức lưu đầy, thật ra thì tiền đồ bất khả hạn lượng. Chỉ cần đứng trên cao hô một tiếng sẽ có hàng ngàn hàng vạn người hưởng ứng, chẳng lẽ còn sợ Phượng Bàn tướng công Trương Tứ Duy sao?!

Trương Công Ngự phấn chấn tinh thần, ngồi thẳng lưng hơn trên yên ngựa.

Tần Lâm cũng không biết vị lão báỉ huynh bên người này trong lúc nhất thời trong lòng xoay chuyển bao nhiêu ý niệm, chỉ lo nhìn đường nét kiến trúc Thiếu Sư phủ ở Phong Lăng trấn xa xa, suy nghĩ miên man: Trương Cư Chính cất nhắc trọng dụng Trương Tứ Duy là tay trái tay mặt, sau khi chết lại bị lão trở mặt phản bội. Mặc dù lời lẽ của lão Thái Sơn nói với mình thường tỏ ra khắc nghiệt, thật ra rốt cục đối xử với mình tốt đến mức nào...

Cái chết của Đại cữu ca Trương Kính Tu càng làm cho lòng hắn khó mà bình tĩnh. Thỉnh thoảng từng kỷ niệm như lúc mới gặp trên Trường Giang, hoặc ở Nam Kinh tiểu ngạo gió trăng, liên thủ ở Dương Châu, kinh sư... hiện lên vẫn như sờ sờ trước mắt.

Chư quân tử Giang Lăng đẳng cũng không khác gì. Tần Lâm từng sống vai với Tăng Tĩnh Ngô tra vụ án Kế Liêu Tổng Đốc Dương Triệu tham ô, Phan Quý Tuần một lòng trị thủy, Thích Kế Quang ‘công hầu không phải ý ta, chỉ mong bốn bể phong ba thái bình’, Vương Quốc Quang, Trương Học Nhan, Vương Triện...

Hiện tại chính là lúc lấy lại công bằng cho bọn họ!

Tần Lâm mặt trầm như nước, run dây cương lên, ánh mắt nhìn về phía Thiếu Sư phủ hết sức tàn khốc.

Gần đến Phong Lăng trấn, Trương Công Ngư nhìn sắc mặt của Tần Lâm, thấy lão báii đệ gặt đầu một cái khích lệ, y bèn lấy can đảm lớn tiếng hạ lệnh:

- Bao vây cho ta, bao vây trạch viện của lão tặc tư thông với địch bán nước này!

- Trương Đô Đường có lệnh, vây quanh Thiếu Sư phủ!

Lôi Bạo quát to một tiếng, chúng quan binh phân tán ra hai cánh bọc vòng bao vây theo hiệu lệnh của tù và, dần dần khép vòng vây xung quanh Thiếu Sư phủ.

Tuần Phủ Sơn Tây dẫn dắt tinh binh Giáng Châu vệ vây quanh Thiếu Sư phủ!

Tin tức truyền ra khắp Phong Lăng trấn trong nháy mắt, dân chúng đầu tiên là kinh ngạc, tiếp theo vui mừng đến chảy nước mắt.

- Tới rồi, thật sự tới rồi!

Trước gian nhà cỏ, một phụ nhân mặt mũi tang thương dựa vào khung cửa, thân thể không tự chủ được mềm nhũn đi, hai tay không ngừng vuốt ve đứa con trai ngây thơ nhỏ dại chỉ vừa bảy tuổi trong lòng:

- Trương gia ác hữu ác báo, ác hữu ác báo! Phụ thân con năm xưa vì ba thước ranh giới đất cãi với Trương gia một câu, lập tức bị Tào Tứ dẫn người đánh chết tươi. Mẹ cáo đến châu nha, không ngờ rằng quan với quan bảo vệ cho nhau, ngược lại còn phải bồi thường cho chúng... Không ngờ rằng Thiếu Sư phủ các người cũng có hôm này!

- Mẹ đừng khóc, mẹ đừng khóc!

Đứa bé trai không hiểu chuyện, chỉ cho là mẹ đang thương tâm rơi lệ.

- Không khóc, được, mẹ không khóc nữa.

Phụ nhân dùng vạt áo lau nước mắt, nhưng vẫn không thể dừng khóc. Bao nhiêu vất vả khổ sở trong quá khứ dường như đã tuôn ra theo những giọt lệ này.

Trong Phong Lăng trấn, bên trong y quán Phạm Nhất Thiếp lại là một cảnh tượng khác. Phong Lăng trấn nằm bên bờ Hoàng Hà, gió lớn từ sông thổi vào tiết Thu này đã có hơi lạnh lạnh. Nhưng hiện tại bên trong y quán sôi nổi bừng bừng, không biết bao nhiêu người mồm năm miệng mười nói chuyện, sóng nhiệt cuộn cuộn cơ hồ làm bật tung cả nóc nhà.

- Phạm đại phu, thì ra lời lão nói đều là thật...

Một lão hán mặt đầy nếp nhăn vui mừng tới nỗi vỗ bàn liên tục:

- Những tướng Thiếu Sư phủ một tay che trời, đám dân đen chúng ta vĩnh viễn không bao giờ thấy được ánh mặt trời, không nghĩ tới Tần trưởng quan kia thật sự là một thanh thiên Đại lão gia. Lần này nhờ phúc của hần, nếu như có thể chân chính lật đổ được Thiếu Sư phủ, lão hán ta sẽ lập bài vị sống của hần thờ ở nhà, cầu nguyện cho hần phúc thọ miền trường, trăm con ngàn cháu!

Phạm Nhất Thiếp bận rộn tới mức không rảnh lý tới lão, đang cầm bút viết hí hoáy không ngừng, tay mỗi nhừ muốn rút gân, nhưng nụ cười trên mặt lão vẫn vô cùng tươi tỉnh.

Không phải là lão viết hồ sơ bệnh lý y án, mà là viết tất cả những lời tố cáo vô số tội ác Thiếu Sư phủ tuôn ra như nước của mọi người. Hào môn Tam Tấn dám tư thông với địch bán nước, còn có chuyện gì mà không dám làm, Trương Doãn Linh lại là nhân vật bá vương hào cường.

Những năm qua Trương Doãn Linh và mấy đứa con trai, thậm chí tất cả quần gia ác nô lớn nhỏ trong phủ thiếu nợ máu dân chúng Phong Lăng trấn Bồ Châu quả thật không thể nào tính xuể.

Phạm Nhất Thiếp nghe theo lời Tần Lâm đã kêu gọi dân chúng tới để thu thập lời tố cáo từ trước. Mấy ngày trước tự nhiên không có mấy người dám đến y quán của lão, dù có tới cũng chỉ dám nhỏ giọng lên la lên lút, sợ bị Thiếu Sư phủ phát hiện, gặp phải trả thù đáng sợ.

Nhưng hôm nay lại khác, mọi người ùn ùn kéo tới y quán, thổ lộ ra tất cả oan ức cừu hận của bọn họ, viết ra giấy trắng mực đen rành rành. Từng tờ cáo trạng trước mặt Phạm đại phu chính là từng nắm đất chôn vùi Thiếu Sư phủ.

- Mau ra ngoài xem, Tần trưởng quan tới rồi!

Không biết người nào kêu một tiếng, hết thấy người trong nhà lập tức kéo nhau chạy tới Thiếu Sư phủ.

Tần Lâm và Trương Công Ngự cùng cỡi ngựa tới, dân chúng bản địa Bồ Châu chỉ nhận Tần trưởng quan, ngay cả đường đường Tuần Phủ Sơn Tây Trương Đô Đường chỉ có thể xếp sau.

Binh sĩ Giáng Châu vệ vây Thiếu Sư phủ nước chảy không lọt, Trương Tứ Giáo, Trương Tứ Đoan, Trương Tứ Tượng sắc mặt âm trầm đứng ở cửa phủ hung tợn nhìn chằm chằm Tần Lâm, hận không thể nuốt chửng hắn.

Cho đến khi Trương Công Ngự và Tần Lâm xuống ngựa, Trương Tứ Duy cũng không xuất hiện.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cũng được, lão không ra vậy chúng ta sẽ đi vào, đến thời khắc mấu chốt này không cần khách sáo làm gì nữa, đã tới lúc trở mặt.

Trương Tứ Duy mặc tang phục đang ngồi trong khách sảnh, trước đầu quan tài Trương Doãn Linh, sắc mặt âm trầm. Trước hết nhìn về phía Trương Công Ngự hừ lạnh một tiếng, tiếp theo dùng hai mắt hiện đầy tia máu nhìn chăm chú vào Tần Lâm.

Đã từng là Thủ Phụ Đại Học Sĩ, dưới một người trên vạn người, Phụng Bần tướng công hừ lạnh một tiếng dọa cho Trương Công Ngự sợ tới nỗi tim đập thình thịch nuốt nửa nháy ra khỏi lồng ngực. Nếu không phải có Tần Lâm ở bên cạnh, y thật sự muốn quay đầu bỏ chạy.

Tần Lâm cũng không hề tránh né, ánh mắt của hắn càng sắc bén hơn cả Trương Tứ Duy bắn thẳng tới, ánh mắt hai người gặp nhau trên không cơ hồ tóe ra lửa.

Tên này quả nhiên lợi hại! Trương Tứ Duy thầm than trong lòng, vừa va chạm ánh mắt với Tần Lâm đã cảm thấy Mi Tâm đau nhói.

- Các người tới nơi đây là muốn bái tế tiên phụ sao?

Trương Tứ Duy chậm rãi mở miệng, cười chế nhạo.

Tần Lâm bật cười ha hả, thanh âm chấn động ngói trên nóc nhà:

- Thật là tức cười! Tần mỗ đường đường chính chính, chưa từng đối mình trong phòng vắng, thủ đoạn hành vi toàn là vì dân vì nước, không có chỗ nào không thể đối diện nhật nguyệt thanh thiên! Trương Doãn Linh tư thông với địch bán nước, tội không thể tha, chỉ nên khai quan lục thi mới đúng, Tần mỗ há chịu bái lão?!

Sắc mặt Trương Tứ Duy xanh đen, thái độ của Tần Lâm đã hoàn toàn chọc giận lão, đứng lên giơ tay chỉ mặt Tần Lâm quát lớn:

- Trẻ con miệng còn hôi sữa, dám sỉ nhục đại thần triều đình! Quốc triều cương kỷ, sĩ lâm thanh lưu, quyết không thể tha cho ngươi!

- Trương Tứ Duy!

Tần Lâm vung ống tay áo, gằn giọng quát:

- Quốc có tứ duy, một duy tuyệt là nghiêng, hai duy tuyệt là nguy, ba duy tuyệt là phúc (đổ), bốn duy tuyệt là diệt. Nghiêng có thể chỉnh thẳng lại, nguy có thể làm cho yên, đổ có thể dựng lại, diệt không thể nào cứu vãn. Tứ duy là gì, một là lễ, hai là nghĩa, ba là liêm, bốn là sỉ, lão thân là đại thần lại mưu quốc bất trung, giấu giếm tội tư thông với địch bán nước của Trương Doãn Linh, lễ nghĩa ở chỗ nào!? Lão dung túng người nhà khi nam hiếp nữ, tùy ý lăng nhục dân chúng, liêm sỉ ở chỗ nào!? Lão vô lễ vô nghĩa vô liêm vô sỉ, còn có mặt mũi tên là Trương Tứ Duy sao?!

Trương Công Ngự nghe tới mức ngây người, bất ngờ vỗ tay bôm bốp, lớn tiếng khen hay.

Tôi tớ hộ viện Thiếu Sư phủ thấy đều co rúc trong góc, không dám hó hé chút nào. Từ trước tới nay tà bất thắng chính, Tần Lâm chính khí bừng bừng giống như Chung Quỳ bắt ma, yêu ma quỷ quái phải ngoan ngoãn không dám phách lối.

Trương Tứ Duy sững người ra tại chỗ không nói được lời nào, bắt đầu từ khi lão bước vào chốn quan trường, trong mấy chục năm chưa từng có ai mắng như vậy, chưa từng chịu nổi nhục như hôm nay.

Thường nói có thể chèo thuyền trong bụng Tể Tướng (ý nói lòng dạ rộng rãi bao la), thế nhưng lúc này bụng Trương Tứ Duy cũng sắp nổ tung, run rẩy giơ tay lên muốn phản bác mấy câu, lại run rẩy đôi môi ngay cả nửa lời cũng không thể thốt ra. Sắc mặt mới vừa rồi còn xanh đen lúc này đỏ bừng sưng to lên, đưa tay ra sức vuốt râu, mấy sợi râu thưa dưới cằm bị lão bứt đứt từng sợi một, ngực thở phập phồng như thợ rèn kéo bễ.

Hay quá! Trương Công Ngự thật sự muốn vỗ tay cười to, Tần Lâm có phong thái Gia Cát Khổng Minh mắng chết Vương Lăng, Trương Tứ Duy làm sao ngăn cản được.

Mấy huynh đệ Trương Tứ Giáo, Trương Tứ Đoan, Trương Tứ Tượng xông tới, vội vàng đỡ huynh trưởng, sau đó chỉ vào mặt Tần Lâm thóa mạ.

- Thôi đi!

Trương Tứ Duy bình tĩnh lại rất nhanh, ánh mắt nhìn chằm chằm Tần Lâm âm u như quỷ hỏa:

- Nếu Trương Đô Đường và Tần tướng quân dám mang đại quân vây quanh tệ trạch, liệu đêm qua Triệu Phúc đã thất bại rồi.

Toàn thân ba huynh đệ rung lên, mặc dù từ khi đại quân xuất hiện bọn họ đã đoán được kết quả, nhưng chính miệng huynh trưởng nói ra tự nhiên có chỗ bất đồng.

Tần Lâm khẽ mỉm cười, ngược lại tặc lưỡi than thở:

- Triệu Phúc dẫn dắt người truy sát cấm y quan giáo cả đêm, gặp phải đại quân Giáng Châu vệ, gia đình hộ viện quý phủ phái ra đã bị diệt sạch, Triệu Phúc hoành đao tự vận. Ha ha, quý phủ có thật nhiều nghĩa nô, trước có Tôn Hữu Đạo, Tào Tứ hý sinh vì chủ, sau có Trương Thăng thà chết bất khuất, tối hôm qua lại thêm Triệu Phúc, Phương Bàn tướng công dạy thủ hạ rất giỏi!

Người! Mấy huynh đệ Trương gia giận tới mức thất khiếu bốc khói, vẻ châm chọc trong những lời sắc bén này của Tần Lâm hết sức rõ ràng. Bốn tên quân gia đặc lực lần lượt nạp mạng, Thiếu Sư phủ thật sự mất hết thể diện.

Dường như Trương Tứ Duy tỏ ra thoải mái, lại cười cười:

- Người tới bất thiện, kẻ thiện không tới, nếu dám điểm binh vây quanh tệ trạch, hẳn là các người không chỉ vì chút chuyện nhỏ này phải không?

- Dĩ nhiên!

Tần Lâm nhận lấy từ trong tay Trương Công Ngự một quyển sổ bìa da màu lam, giơ lên thật cao:

- Đây là sổ ghi chi tiết xuất nhập công trường Tây Điều gần mười năm qua, có muốn ta mang so sánh nó với sổ tiếp nhận của biên quân Tuyên Đại hay không? Tội Trương Doãn Linh tư thông với địch bán nước, buôn lậu quân quốc trọng khí ắt sẽ bại lộ rõ ràng trước thiên hạ.

Tần Lâm chạy cả đêm tới chỗ mai táng Hoắc Bảo Căn con Hoắc Thiết Sơn, sau khi khai quan quả thật tìm được sổ ghi chi tiết xuất nhập, quyển sổ này được gói kỹ trong mấy lớp giấy dầu, có thể thấy được khổ tâm của Hoắc Thiết Sơn.

Có thể trong khoảnh khắc cuối cùng trước khi chết, Hoắc Thiết Sơn cũng không nghĩ tới mối thù của mình lại được báo nhanh như vậy, khoái trá như vậy.

Thật sự có một quyển sổ ghi chi tiết như vậy! Sắc mặt Trương Tứ Giáo, Trương Tứ Đoan và Trương Tứ Tượng tái nhợt như tờ giấy, toàn thân run lên bần bật, phải dốc hết toàn lực vịn ghế mới không ngã xuống.

Tần Lâm vẩy vẩy quyển sổ như mèo vờn chuột, cười nói:

- Chư vị, cứ tin tưởng tại hạ như vậy hay sao? Có lẽ sách là giả, có muốn xem qua hay không?

Ba huynh đệ Trương gia nghi hoặc, thật sự bước tới phía trước.

Ồi... Trương Tứ Duy thở dài một tiếng:

- Các người chớ có xem thường Tần tướng quân, hắn đã mang tới, còn có thể là giả sao!?

Biết là tốt rồi, Tần Lâm cười xấu xa hắc hắc, dù sao Trương Tứ Duy cũng từng làm Thủ Phụ, cầm lên được để xuống được, muốn lật đổ lão không khó, muốn trêu chọc lão lại không dễ dàng gì.

Dứt lời Trương Tứ Duy bưng chén trà lên, chậm rãi cầm nắp hớt đi trà vụn và bọt nổi trên mặt, sau khi gạt chúng xuống đất không nhanh không chậm nói:

- Nước trà này có màu xanh biếc, mùi vị thơm ngon, nhưng không tránh khỏi có bọt vụn, quả thật là dư thừa!

Ba đệ đệ đột nhiên sắc mặt đại biến, trở nên khó coi giống như tro tàn, đồng thời ném ánh mắt cầu khẩn về phía Trương Tứ Duy.

Trương Tứ Duy chỉ chăm chú nhìn chén trà trong tay, dường như hoàn toàn không nhìn thấy biểu lộ của bọn đệ đệ, hồi lâu mới than dài nói:

- Tứ Tượng, đệ dẫn theo các điệt nữ đi thăm lão phu nhân đi!

Trong mấy huynh đệ Trương gia, Ngũ đệ Trương Tứ Tượng nhỏ nhất còn chưa có con trai, chỉ có mấy khuê nữ. Y nghe vậy như được đại xá, vội vàng rời đi, chỉ sợ huynh trưởng thay đổi chủ ý.

Sắc mặt Trương Tứ Giáo, Trương Tứ Đoan xám ngoét như đất, chỉ cảm thấy trong miệng đắng chát, quỳ xuống dập đầu về phía Trương Tứ Duy, không nói một lời đi vào hậu đường.

Trương Công Ngư mở to mắt, không biết bọn họ đang giở trò gì.

Tần Lâm chỉ cười hăng hắc, trong lòng biết đối phương muốn làm gì, cũng không lên tiếng ngăn cản.

Không bao lâu sau chợt có tiếng kêu khóc vang lên, mấy tên người làm vội vàng chạy tới, thần sắc kinh hãi tới cực điểm:

- Đại lão gia, Đại lão gia không xong rồi, Nhị lão gia, Tam lão gia... đã tự vận!

- Trương Tứ Giáo buồn lậu quân quốc trọng khí, Trương Tứ Đoan chỉ điểm Triệu Phúc phục kích cấm y quan giáo, hai người đều đã sợ tội tự vận. Trương Đô Đường, Tần trưởng quan, các người hài lòng chưa?

Trương Tứ Duy lạnh như băng nói những lời này, trong tim như đang rỉ máu.

910. Chương 910: Thiên Đạo Trong Tay

Trương Công Ngư giật mình, sắc mặt có hơi trắng bệch, lúc này y mới biết tại sao mới vừa rồi lúc Trương Tứ Giáo cùng Trương Tứ Đoan rời đi sắc mặt kém như vậy. Vị Phụng Bân tướng công trước mặt này quả thật hết sức tàn nhẫn quyết đoán, đưa ra quyết định hy sinh hai đệ đệ ruột của mình, không hề chớp mắt một lần nào. Không trách ngay cả đệ nhất danh tướng Trương Cư Chính hai trăm năm triều Đại Minh khi còn sống cũng bị lão che mắt, sau khi chết lại bị lão trở mặt phản kích.

Tự hỏi lòng mình, Trương Công Ngư cảm thấy sợ hãi vô cùng. Nếu như mình và Phụng Bân tướng công đánh nhau, sợ rằng đã sớm bị chết không còn sót lại chút tro xương nào, may là bên cạnh mình còn có vị Tần Lâm Tần lão đệ, bằng không...

Trương Công Ngư nơm nớp trong lòng, y cũng tự biết mình không có bản lĩnh trong chuyện này, bèn ngậm miệng không nói một lời, chỉ nhìn chăm chăm Tần Lâm Tần lão đệ.

- Trương Tứ Duy ôi Trương Tứ Duy!

Tần Lâm chấp tay ngạo nghễ mà đứng, mắt nhìn xuống Trương Tứ Duy trước linh đường, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống lộ vẻ coi thường:

- Đến bây giờ lão còn chưa hiểu hay sao, không phải chúng ta có hài lòng hay không, mà là dân chúng Tam Tấn Quan Trung, thậm chí là hết thảy bá tánh trong thiên hạ có hài lòng hay không! Lão hãy lắng nghe thanh âm bên ngoài...

Trong linh đường vốn yên tĩnh nên có thể nghe thấy rất rõ ràng, toàn bộ Phong Lăng trấn đã trở nên hết sức ồn ào huyên náo. Quả phụ dẫn theo con trai, chỉ bằng hiệu ‘sắc kiến Thiếu Sư phủ’ lớn tiếng kêu lên lời nguyện rửa chôn sâu tận đáy lòng. Nông phu bị bóc lột ức hiếp gào cao cáo trạng quỳ gối giữa đường, khóc cầu xin thanh thiên Đại lão gia rửa oan. Người có vợ, con gái bị bắt đi gào khóc lớn, thuật lại nỗi oan khuất của mình cho từng người quen lẫn không quen biết... Lúc này chỉ cần có một mối lửa rơi vào giữa đám người, trong khoảnh khắc ắt sẽ biến thành biển lửa lan ra khắp chốn.

Những thanh âm này hội tụ thành sóng âm mãnh liệt, đánh vào Thiếu Sư phủ từng đợt từng đợt nổi tiếp. Tường phủ vốn xây bằng đá xanh chắc chắn, trét kê hồ bằng nếp, nhưng dưới tiếng sóng xung kích này tựa hồ đã run lay bầy, không, cả tòa Thiếu Sư phủ đang lao đảo muốn ngã dưới cơn giận dữ của dân chúng.

Tần Lâm ngẩng đầu ưỡn ngực, ánh mắt rừng rực như đuốc, không chút lưu tình nhìn Trương Tứ Duy đầy áp bức. Ánh mặt trời chiếu xuống sau lưng hắn, chợt trở nên uy nghiêm như thần linh.

Phượng Bàn tướng công Trương Tứ Duy ngày xưa chấp chương quyền bính trong triều đình, dưới một người trên vạn người, hiện tại chán nản ngã ngồi trên Thái Sư ý, không tự chủ được co rút thân thể, toàn thân như nhỏ đi rất nhiều.

Đúng rồi, thì ra là như vậy! Chợt trong lòng Trương Công Ngư có cảm ngộ mới, trời nghe tự dân ta nghe, trời thấy tự dân ta thấy, lòng người cũng tức là Thiên Đạo. Trước có Trương Cư Chính, bây giờ có Tần Lâm, mặc dù ai cũng có chút tật xấu nhỏ nào đó, cũng không phải là người đạo đức hoàn mỹ, nhưng phương hướng mà bọn họ nỗ lực đi theo cũng là vì hàng vạn lê dân bá tánh trong thiên hạ, vì giang sơn xã tắc bền vững, một điểm chân thành bất diệt trong tim như ánh đuốc trong đêm tối chiếu sáng bốn phương. Thể đại đạo, vận đại thể, thay trời hành đạo, cho nên mũi kiếm chỉ đâu thắng đó, không có gì là không thể phá.

Bất kể Trương Tứ Duy âm độc ẩn nhẫn tới mức nào, trong lòng lão chỉ có hai chữ lợi danh, không hề có hàng vạn lê dân bá tánh hay giang sơn xã tắc, cho dù là quyền mưu thủ đoạn giỏi đến mấy cũng rơi xuống hạ thừa. Những kẻ tiểu nhân như vậy chỉ có thể đắc ý nhất thời, một khi gặp phải người có Thiên Đạo trong tay cũng giống như băng tuyết gặp ánh mặt trời chói chang, chỉ trong khoảnh khắc tan ra biến mất.

Lúc Trương Cư Chính còn sống, Trương Tứ Duy không đấu lại Trương Cư Chính, sau khi Trương Cư Chính chết đi, lão cũng không đấu lại Tần Lâm.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ chớp lát sau Trương Tứ Duy phảng phất già đi mười tuổi, toàn thân rũ xuống như cỏ úa, rốt cục than dài một tiếng:

- Ôi, lão phu thua dưới tay Tần tướng quân tâm phục khẩu phục. Hai vị, lão phu sẽ dâng biểu thỉnh tội!

Đám người làm hộ viện nấp bốn phía xung quanh nghe lén, nghe thấy câu này lập tức kinh hồn khiếp vía. Tiếng kinh hô, kêu khổ vang thành một mảnh, dần dần bọn họ bắt đầu thu gom đồ đạc chạy trốn tứ tán. Bất quá bọn họ đã tính sai một điểm, bên ngoài phủ đã bị đại quân của Trương Công Ngư vây chặt, không thể nào chạy thoát.

Cây ngà chim bay tứ tán, hiện tại ai còn chịu ở lại với Trương Tứ Duy chịu xui xẻo.

Cơ hồ cũng ngay lúc đó, bên hậu viện cũng truyền đến tiếng kêu khóc tan gan nát ruột, tiếng đồ sứ vỡ vụn và tiếng vật nặng ngã xuống đất. Thiếu Sư phủ quá khứ uy nghi trang nghiêm hết sức tự cao tự đại, hiện tại mọi người tranh nhau chạy trốn, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn như ngày tận thế, đã hoàn toàn sụp đổ.

- Trương Tứ Duy, lão hãy tự lo lấy!

Tần Lâm lộ vẻ chán ghét, dứt lời xoay người rời đi, hắn cũng không muốn ở lại chỗ này làm gì nữa.

- Tần Lâm!

Trương Tứ Duy vốn đang sững sờ ngây người, sau khi nghe thấy những tiếng kêu khóc bi thảm kia cơ mặt giật giật, cười như điên cuồng:

- Ha ha ha, ha ha ha... Trương gia sụp đổ, bất quá hào môn cự thất Quan Trung Tam Tấn làm những chuyện này cũng không chỉ một nhà lão phu. Cho dù là người mất thần như điện thì có thể làm gì được, người có thể thay đổi được gì?!

Tần Lâm cũng không quay đầu lại tiếp tục đi ra ngoài:

- Chuyện này không cần lão phí tâm.

Trương Công Ngư cảm thấy căng thẳng trong lòng, chuyện Thiếu Sư phủ đã làm, Bồ Châu Vương gia, Dương gia, cự thương Trầm thị, Thiểm Tây Đồng Châu Mã thị bờ bên kia Hoàng Hà, những gia tộc này cũng là hào môn thương gia Tam Tấn, cũng làm không ít. Thâu tóm đất đai, bóc lột dân chúng, buôn lậu... nhà nào cũng có hoặc nhiều hoặc ít mà thôi, hiện tại Trương gia Phong Lăng trấn rơi đài, còn những nhà khác thì sao?

Phải biết ngay cả Tuần Phủ Sơn Tây là y, xác thực phụ tử Trương Doãn Linh tư thông với địch bán nước, nhưng cũng tuyệt đối không dám tới tìm Trương Tứ Duy. Tần Lâm làm sao có thể trừng trị hết tất cả đám hào môn Quan Trung Tam Tấn này?

Hào môn Quan Trung Tam Tấn là thư hương truyền gia, có liên lạc mật thiết với quan viên, đời đời ứng thí khoa cử xuất sĩ làm quan, môn sinh cổ lại trải rộng khắp cả trong ngoài triều. Còn là thương nhân tai to mặt lớn Tam Tấn, lũng đoạn nghề muối, trà mã hồ thị, thậm chí buôn lậu quân giới, có thể nói tài nguyên phong phú. Đồng thời còn là đại địa chủ thâu tóm rất nhiều ruộng đất, đất đai nhà nào cũng lên tới mấy chục trên trăm vạn mẫu, thế lực chân chính xâm nhập mỗi một tác đất nơi này.

Nếu bàn về ảnh hưởng đối với toàn cục, hào môn Tam Tấn tự nhiên không bằng Giang Lăng đảng, nhưng nếu bàn về căn cơ thâm hậu khó có thể lay chuyển, dù là Giang Lăng đảng năm xưa cũng kém xa không bằng bọn họ. Dù là Vạn Lịch thiên tử, Giang Lăng tướng công cũng không làm gì được bọn họ, Trương Cư Chính cũng chỉ có thể lợi dụng điểm thương nhân muốn làm ăn với bộ tộc Mông Cổ, nhờ đó bắt tay với Vương Sùng Cổ thúc đẩy Yêm Đáp Hãn phong cống, chứ không phải là ngược lại.

Tần Lâm Tần lão đệ có biện pháp gì có thể đồn ngã đám hào môn Tam Tấn có thể lực thâm căn cố đế này?!

Thôi thôi thôi, ta cứ làm Tuần Phủ Sơn Tây, hết thấy nghe theo Tần lão đệ là được! Trương Công Ngư lắc đầu một cái, dứt bỏ dòng suy nghĩ miên man trong đầu.

Tần Lâm cùng Trương Công Ngư sóng vai đi ra Thiếu Sư phủ, làn sóng tố cáo, kêu oan thành linh giảm xuống thật thấp, sau đó lại bùng lên nhiệt liệt hơn cả vừa rồi gấp mười lần:

- Tần thanh thiên, Tần thanh thiên!

Trong đám người còn có lão bà bà ra sức chen lên hàng đầu, miệng kêu lớn:

- Ôi chao, để cho ta xem thử Tần thanh thiên, còn trẻ anh tuấn như vậy, nếu con gái của ta còn chưa xuất giá...

- Mẹ!

Một thiếu phụ rằng hô đất hài tử sáu bảy tuổi, nhìn lão bà bà với vẻ 'thẹn thùng'.

Trời ơi, suýt chút nữa được làm cha bất ngờ... Tần Lâm bị văng miếng trúng thương, sợ hãi vội vàng đẩy Trương Công Ngư về phía trước:

- Chư vị phụ lão hương thân, vị Trương Đô Đường này chính là tân nhậm Tuần Phủ Sơn Tây, y mới thật sự là thanh thiên Đại lão gia, không sợ cường bạo, một tấm lòng son trung thành với nước với dân. Có thể sánh ngang với Bao Công phục sinh, Dịch Nhân Kiệt chuyển thế, liều chết đấu cho Thiếu Sư phủ sụp đổ, bất kể chư vị có oan khuất gì chỉ cần đưa cáo trạng cho y là được!

- Trương thanh thiên, Trương thanh thiên!

Dân chúng lại kêu lên, chẳng qua là không còn nhiệt liệt như mới vừa rồi. Dù sao Tần Lâm ở Bồ Châu đã một thời gian, cũng dần dần quen mặt, mọi người cũng nghe qua danh tiếng hấn măt thần như điện. Nhưng bọn họ không biết Trương Đô Đường này là vị nào, nếu không phải là Tần Lâm giới thiệu cũng không biết còn có nhân vật như vậy.

- Ôi chao, Tần lão đệ...

Trương Công Ngư bối rối đỏ mặt, tên Tần Lâm này khoác lác thật lợi hại, khiến cho y có cảm giác xấu hổ vì mạo nhận công lao.

- Đệ là quan võ, cần thanh danh thì có ích gì, lão bá huynh lại khác, đội cái mũ thanh thiên Đại lão gia này thay tiểu đệ đi!

Tần Lâm cười ha hả, vỗ vỗ cánh tay Trương Công Ngư, nhanh như một làn khói lẫn vào trong đám huynh đệ cầm y.

Thanh thiên Đại lão gia Tuần Phủ Sơn Tây Trương Đô Đường mới ra lò, đưa tay ra muốn gọi Tần Lâm lại, nhưng thấy hấn hết sức vội vàng nhảy lên Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử, nhanh chóng chạy mất không thấy bóng dáng.

Tần lão đệ chạy nhanh như vậy làm gì? Trương Công Ngư vẫn còn đang buồn bực, chợt cảm thấy không khí đã có vẻ thay đổi. Lúc này vô số ánh mắt đổ dồn vào người y, xem y như là một cái bánh thơm phức nóng hổi.

- Trương Đô Đường, xin hãy nhận cáo trạng của thảo dân trước, thảo dân oan uổng!

- Cầu xin thanh thiên Đại lão gia làm chủ cho thảo dân!

- Văn sinh Cử Nhân khoa Bính Tý năm Vạn Lịch thứ tư, trong nhà có chút rượu nhạt...

- Gia phụ là đồng niên với Thân lão tiên sinh, chúng ta chính là thể huynh đệ thân thiết, xá muối vẫn chưa có hôn phối...

Vô số thanh âm lọt vào tai Trương Công Ngư khiến cho đầu y căng phồng như muốn nổ tung. Hiện tại rốt cục y đã hiểu ra vì sao Tần Lâm lại bỏ chạy nhanh như vậy, lão bá đệ này vô cùng giảo hoạt!

Tần Lâm chạy một hơi trở về Bồ Châu thành, bỏ rơi Trương Công Ngư và Phong Lăng trấn xa xa mười mấy dặm, lúc này mới thở ra một hơi thật dài, đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán.

Nếu mới vừa rồi bị dân chúng quần lấy, chỉ sợ hấn không lập thêm bảy tám tiểu thiếp, mười mấy nha đầu thông phòng, còn có thêm được mấy đứa con nữa, có lẽ là không thể nào rời khỏi Phong Lăng trấn. Hiện tại may mắn, để cho Trương Công Ngư từ từ đối phó, hắc hắc, có được tất có mất, lão bá huynh muốn làm thanh thiên Đại lão gia, bất kể thể nào cũng phải biểu lộ lòng yêu dân ra tới cực điểm.

Thanh danh của Trương Công Ngư vốn rất tốt, tặng bạc như nước chảy cho đám khoa đạo Đô lão gia nghèo mạt rệp ở kinh sư, lại là môn sinh đặc ý của Thủ Phụ Thân Thời Hành Thân lão tiên sinh. Lần này lật đổ Trương Tứ Duy còn kinh động hơn nhiều so với hành động của Hải Thụy ép Từ Giai trả ruộng đất năm xưa. Không cần phải nói từ nay về sau danh tiếng Trương Công Ngư tự nhiên sẽ đuổi kịp Hải Bút Giá, cũng là nhân vật ngay thẳng cứng cỏi đệ nhất triều Đại Minh.

Tần Lâm cần lòng dân nhưng không cần thanh danh, một vũ thần như hấn cho dù là danh tiếng lớn tới mức nào cũng không thể hòa hợp thanh lưu sĩ lâm, không bằng để cho Trương Công Ngư đứng ra gánh lấy tiếng tốt.

Nhìn thấy đã tới phủ đệ, Tần Lâm tung mình xuống ngựa, đang muốn đi vào chợt cảm thấy không khí có vẻ khác thường. Sắc mặt Uy Đức Pháp Vương hết sức âm trầm, dường như cha mẹ chết, sắc mặt Ngạch Triều Ni Mã như bị táo bón ba ngày, đám Lạt Ma Bạch giáo còn lại ném ánh mắt u oán về phía hấn, giống như nữ tử mới vừa bị tình nhân bỏ rơi.

Trời ơi, đừng nhìn ta như vậy có được hay không, rất dễ gây hiểu lầm... Tần Lâm lui về sau một bước, cảm giác ngoài đường đã có người nhìn mình với ánh mắt quái dị.

Trong thư phòng, Cát Phương và Thái Bình tay cầm lò hương bằng đồng tía, trong lò đốt hương Ấn Độ, mùi thơm thoang thoảng phiêu tán theo khói xanh lượn lờ. Trương Tử Huyền ngồi sau án thư mặc một chiếc trường quần thêu hình khổng tước linh vũ viền màu vàng đỏ, đôi mắt đen nhánh lóe sáng sâu không lường được, nụ cười mỉm của nàng loáng thoáng phía sau khói xanh lượn lờ trông càng tựa như ảo mộng

Dáng vẻ diệu tuyệt cát tường như vậy giống như Quán Tự Tại Bồ Tát niêm hoa vi tiếu!

Tác Nam Gia Thổ thầm khen ngợi trong lòng, sau đó vội vàng cup mắt lại, mắt nửa mở nửa khép, trong lòng mặc niệm sáu chữ chân ngôn. Bởi vì y biết nữ tử ngồi sau án thư là một đối thủ hùng mạnh tới mức đáng sợ, cho dù tâm tính tu vi của bậc chí tôn Hoàng giáo, một đời nhân kiệt của Tuyệt Vực cao nguyên như y, cũng không khỏi tập trung hết mười hai phần tinh thần đối phó, không dám để xảy ra chút sai lầm nào.

Tướng mạo Tác Nam Gia Thổ khác xa Uy Đức Pháp Vương đen gầy khô héo, bề ngoài y lộ vẻ mập mạp phú quý, rất giống một vị Phật chuyển thế. Hoặc giả nói theo lý luận của Hoàng giáo, trước đó y đã chuyển kiếp ba lần, cho nên mặc dù đời này tuổi cũng không lớn, chỉ có chừng bốn mươi tuổi, thật ra đã trải qua hơn trăm năm tang thương trên nhân thế, cộng thêm tu hành trước khi thành Phật sống, lại càng lợi hại hơn nữa.

Từ khi Tác Nam Gia Thổ chuyển thế tới nay có đủ loại biểu hiện, cũng quả thật không cô phụ thời gian tu hành lịch lãm khá dài như vậy. Dựa theo kinh điển Tây Tạng Hoàng giáo ghi lại, từ khi y dẫn sinh tới nay xuất hiện vô số điềm lành thù thắng tới cực điểm. Bốn tuổi đã được xác nhận là linh đồng chuyển thế, bảy tuổi thụ Sa Di giới, mười một tuổi đã đảm nhiệm tự chủ thứ mười hai của Triệt Bạng tự, lại thuyết phục cao tăng tứ phương trong Đại Biện Kinh hội, được gọi là thù thắng chi chủ chẳng khác nào Hùng Sư.

Sau đó, y tổ chức cao tăng biên soạn kinh Phật, hoàn thiện điển tịch giáo nghĩa Hoàng giáo, tuần hành chung quanh Tuyệt Vực cao nguyên truyền giáo. Lúc giảng kinh hùng biện cuộn cuộn lực áp ngàn người, lúc thuyết pháp sang sảng như tiếng mõ sớm chuông chiều chấn nhiếp tà ma ngoại đạo, hết thấy bằng môn tà đạo phải quy thuận.

911. Chương 911: Một Cái Hổ Lớn

Hoàng giáo của Tác Nam Gia Thổ ép tới mức phe Trát Luận Kim Đỉnh tự Bạch giáo phải liên tục lui về phía sau, không hổ là Hoàng giáo nhất mạch. Thậm chí trên toàn bộ Tuyệt Vực cao nguyên, cho dù là nhân tài như Liên Hoa Sinh, Tông Khách Ba, Bát Tư Ba xuất thế, cho dù mạnh như Uy Đức Pháp Vương cũng chỉ có thể tránh lui chín mươi dặm.

Trong lịch sử thực tế, nhiều năm trước Tác Nam Gia Thổ đã gặp mặt Yêm Đáp Hãn ở Thanh Hải. Yêm Đáp Hãn tặng cho y tôn hiệu Thánh Thứ Nhất Thiết Ngõa Tề Nhĩ Đạt Lạt, Tác Nam Gia Thổ tặng lại Yêm Đáp Hãn tôn hiệu Cha Khắc Ngõa Nhĩ Độ Triệt Thần Hãn. Lại gửi thư giao hảo cho Trương Cư Chính, từ nay duy ngã độc tôn, khai cơ nghiệp Hoàng giáo hùng bá Tuyệt Vực cao nguyên mấy trăm năm, Bạch giáo trở nên gió thổi mây tan, dần dần lụn bại.

Nhưng con bướm Tần Lâm này xuất hiện làm ọi chuyện xảy ra rất nhiều biến hóa, khiến cho Uy Đức Pháp Vương vượt lên trước. Tần Lâm phái tên lừa đảo Uy Linh Tiên đi gặp mặt Yêm Đáp Hãn, nhân vật chính tặng tôn hiệu từ Tác Nam Gia Thổ biến thành Uy Linh Pháp Vương. Hiện tại lão trú ở Quy Hóa thành, ngày ngày được hàng ngàn hàng vạn dân chúng du mục thảo nguyên đánh lễ quỳ lạy, mở ra một hệ truyền thừa. Mà tranh chấp giữa hai giáo Hoàng Bạch Tây Tạng cũng còn rất lâu mới có thể phân thắng bại.

Vì vậy, sau khi một đời nhân tài Tuyệt Vực cao nguyên Tác Nam Gia Thổ nhận được thư Trương Tử Huyền đích thân viết, nghe nói Uy Đức Pháp Vương gặp mặt giảng kinh luận pháp cùng Tần Lâm ở Bồ Châu, y không thể nào ngồi yên trên đài sen tử kim được nữa. Thừa dịp cuối mùa hè đầu mùa Thu bão tuyết còn chưa giáng xuống, Tác Nam Gia Thổ dẫn dắt chúng đồ đệ từ Thanh Hải Tháp Nhĩ tự chạy như bay đến. Vì đi vội vàng ngày đêm không nghỉ, sau khi tới Bồ Châu cho dù là thân thể y mập mạp cũng phải sút đi mấy cân.

Khổ cực như vậy rốt cục cũng được báo đáp, ít nhất lúc y bá phủng phủ đệ Tần Lâm, thấy đối thủ cũ Uy Đức Pháp Vương lộ vẻ như vừa ăn một họng phân, trong lòng Tác Nam Gia Thổ cũng có hơi đắc ý.

Chỉ bất quá Trương Tử Huyền, vị thể diệt nữ nghe tên chưa từng gặp mặt này tỏ vẻ hết sức nhiệt tình, luôn miệng gọi Đại sư, hỏi han đủ thứ chuyện về phong cảnh trên Tuyết Vực cao nguyên, mãi không chịu nói vào chuyện chính, nói phải đợi phu quân Tần Lâm trở về làm chủ.

Rốt cục Tác Nam Gia Thổ không nhịn được, hai tay chắp thành chữ thập trước ngực:

- Ứm ma ni bá mê hồng, bản tăng cùng lệnh tôn Giang Lăng tướng công thần giao đã lâu, thư lui thư tới cực kỳ hòa hợp, có thể nói hết sức hiểu nhau, ,gày nào ta cũng thăm cầu nguyện cho lệnh tôn đa phúc đa thọ ở Tháp Nhĩ tự. Không ngờ rằng thiên triều xuất hiện gian nịnh, làm cho lệnh tôn sau khi chết còn bị ô danh, bản tăng là người phương ngoại lại không tiện dâng thư can gián triều đình. Chỉ có thể tụng kinh cầu nguyện, ngày hôm trước được lão báo mộng, nói đã thăng lên Tây phương thế giới Cực Lạc, được chứng quả vị Bồ Tát.

Trương Tử Huyền mỉm cười một tiếng, cổ tay lộn một cái lộ ra một vật màu vàng sáng:

- Với giao tình giữa Đại sư và tiên phụ, chân chính ngầm hiểu với nhau. Năm đó Đại sư tặng xâu chuỗi Thiên Châu Kim Cương Tuyết Vực, diệt nữ vẫn luôn đeo bên mình, cảm thấy có hiệu quả ích trừ tà uế, định thần ngủ ngon.

Tác Nam Gia Thổ cười ha hả, âm thầm nghĩ rằng. Y lấy ngôn ngữ khơi mào chút giao tình với Trương Cư Chính năm xưa chính là muốn nàng đứng về phe mình, không ngờ rằng bị nàng khéo léo từ chối.

Trương Tử Huyền cũng chỉ cười mà không nói, Tác Nam Gia Thổ nói xàm Trương Cư Chính phi thăng Tây Thiên Cực Lạc, được chứng quả vị Bồ Tát. Y không biết Giang Lăng tướng công tin sùng ngoại nho nội pháp, Khổng Tử không nói quá lực loạn thần, lúc còn sống không hề tin tưởng Phật giáo, làm sao sau khi chết có thể thành Bồ Tát được?!

Tác Nam Gia Thổ mấy phen thử dò xét đều bị Trương Tử Huyền khéo léo thoái thác, may là y một bậc chí tôn Hoàng giáo, nhân tài Tuyết Vực, trong lòng cũng hơi cảm thấy bất đắc dĩ, không nhịn được hỏi:

- Trương tiểu thư giống như cát tường thiên nữ, trí tuệ sâu sắc như Nạp Mộc Thác Thánh hồ (Namco Lake), là chưởng thượng minh châu duy nhất của Giang Lăng tướng công. Nhưng không biết tôn phu Tần tướng quân là người thế nào, có thể lọt vào mắt xanh lão nhân gia, chịu gả tiểu thư cho hắn?

- Tên kia ư...

Gương mặt tuyệt mỹ như tiên của Trương Tử Huyền nở một nụ cười xinh đẹp từ tận đáy lòng, sau đó đứng lên, nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, Tần Lâm cười hi hi đi vào, trước hết nhìn Trương Tử Huyền gật đầu một cái, nói không có gì chút nào:

- Tên Trương Tứ Duy kia quả thật ần nhĩ khắc bạc, lão nói một câu, hai đệ đệ Trương Tứ Giáo Trương Tứ Đoan lập tức làm quỷ chết thay. Hừ, nào có dễ dàng như vậy, ta không chịu bỏ qua cho lão, dân chúng Tam Tấn Quan Trung cũng không chịu bỏ qua cho lão, Trương Công Ngư ở lại Phong Lăng trấn xử lý mọi chuyện, Thiếu Sư phủ đã hoàn toàn sụp đổ, thời của Trương Tứ Duy cũng đã kết thúc.

- Tần huynh...

Trương Tử Huyền không kìm lòng được nắm tay của Tần Lâm, trong đôi mắt ngấn lệ yêu kiều, rốt cục tên bại hoại Trương Tứ Duy này gặt hái hậu quả thê thảm, phụ thân và Đại ca ở dưới cữu tuyền cũng có thể nhắm mắt.

Tác Nam Gia Thổ lại run lên trong lòng, bị lời nói Tần Lâm hù dọa khiến cho sững sờ ngây dại. Thời này triều Đại Minh trong mắt chư phiên thuộc vẫn cao cao tại thượng, thần tử thượng quốc tức là quân vương hạ quốc, Trương Tứ Duy là đương triều Thủ Phụ, Tác Nam Gia Thổ cũng kính lão ba phần sợ lão bảy phần, nhưng không ngờ bị Tần Lâm, Trương Tử Huyền lật đổ hết sức dễ dàng, e rằng tương lai không có ngày nào ngóc đầu lên được, chuyện này đã khiến cho y chấn động vô cùng.

Tần Lâm dịu dàng vuốt lưng Trương Tử Huyền, thiên kim tướng phủ thừa hưởng phong thái của phụ thân, cũng không phải người thường có thể bì kịp, bình tĩnh lại rất nhanh, nhẹ nhàng lau đi ngấn lệ trên mắt, đưa tay giới thiệu:

- Vị Tác Nam Gia Thố Đại sư này là chí tôn Tây Tạng Hoàng giáo, thần thông thù thắng, Phật pháp tinh thâm. Đại sư, đây chính là chuyết phu Tần Lâm, bị triều đình cách đi hết thấy quan chức, hôm nay chẳng qua là một Cẩm Y Hiệu Ủy bình thường.

Cẩm Y Hiệu Ủy bình thường... Cẩm Y Hiệu Ủy bình thường sao có thể lật đổ Thủ Phụ Đại nhân, làm cho bậc tôn sư một giáo như ta phải chạy như điên hai ngàn dặm, vội vàng tới nơi này?! Tác Nam Gia Thố nghe Trương Tử Huyền nói câu này thật là dở khóc dở cười, không thể làm gì khác hơn là vô cùng cung kính nhìn Tần Lâm chấp tay chữ thập hành lễ:

- Tây Tạng tăng nhân Tác Nam Gia Thố, ra mắt cẩm y Tần tướng quân. Tướng quân anh phong nhuệ khí, định Âm Sơn Thố Mặc Xuyên, vô số dân chúng cảm niệm ân đức, cứu khổ cứu nạn đại từ đại bi, bần tăng ngưỡng mộ tới cực điểm.

Tần Lâm cười ha hả:

- Cứu khổ cứu nạn thì không dám nói, bất quá bản quan thật lòng muốn ọi người đều được hạnh phúc. Tốt nhất là không nên xảy ra chiến tranh, Đại Minh thiên triều nuôi dưỡng Tứ Di, Tứ Di là bình phong bảo vệ thiên triều, như vậy thì cả đôi bên cùng có lợi.

- Đúng, đúng vậy!

Tác Nam Gia Thố tươi cười hơn hở, khen ngợi lòng dạ Bồ Tát của Tần Lâm.

Trương Tử Huyền bật cười, lúc này người nói Tần huynh lòng dạ Bồ Tát, chờ lát nữa chớ mắng hấn quý kẻ đa đoan.

Tần Lâm đối đáp qua loa mấy câu, sau đó đưa tay ra ngoài cửa vẫy vẫy:

- Uy Đức Pháp Vương, lão còn không đi vào hội ngộ lão bằng hữu ư?

Tác Nam Gia Thố ngạc nhiên, nụ cười lập tức sững lại. Lúc y đi vào tòa trạch viện này đã nhìn thấy Uy Đức Pháp Vương, đương nhiên biết đối thủ cũ cũng ở đây. Chỉ bất quá khi đó hai bên không hẹn mà cùng hừ lạnh một tiếng, không thèm liếc nhìn đối phương một lần nào.

Sau khi Trương Tử Huyền đồng ý tiếp trong thư phòng, trong lòng Tác Nam Gia Thố âm thầm suy nghĩ, có thể nào có khả năng bởi vì giao tình ngày xưa với Trương Cư Chính, vị thiên kim tướng phủ này còn niệm tình mình đôi chút, cho nên nghiêng về phe Hoàng giáo của mình chăng!? Cũng được, thoát nhìn nàng có thể chống đỡ được nửa nhà Tần Lâm, dùng tình cảm để đánh động lòng người, có thể thật sự sẽ tranh thủ được sự trợ giúp của nàng.

Không ngờ rằng Trương Tử Huyền dùng lời lẽ khéo léo thoái thác, đến khi Tần Lâm trở về bất ngờ gọi cả Uy Đức Pháp Vương vào.

Sắc mặt của Uy Đức Pháp Vương cũng không dễ coi chút nào. Mới vừa thấy Tác Nam Gia Thố đột nhiên xuất hiện đường hoàng bá khí phủng Tần Lâm, lại được Trương Tử Huyền tiếp kiến, cảm giác trong lòng lão còn chua xót hơn cả thiếu nữ bị ý trung nhân bỏ rơi.

Nhưng trước mặt Tần Lâm, cho dù là trong lòng có muôn vàn cảm tức ngàn vạn oan thù cũng không phát tác được, hai vị Phật gia hai giáo Hoàng Bạch ngồi xuống đối diện trong thư phòng. Gương mặt gầy gò của Uy Đức Pháp Vương âm trầm lạnh lẽo, gương mặt mập nung núc của Tác Nam Gia Thố cũng chỉ ngoài cười mà trong không cười. Ánh mắt của hai người giao phong kịch liệt giữa không trung, thư phòng nhỏ nhất thời giống như chiến trường đao kiếm đánh nhau.

Cát Phương và Thái Bình chưa từng thấy qua tình cảnh như vậy, toàn thân hai nàng run rẩy, hàm răng va vào nhau canh cách.

Trương Tử Huyền vẫn như vô sự, ngồi vững trên Thái Sư ý, Tần Lâm cười hì hì tựa bên cạnh, phất tay một cái lệnh cho hai nha hoàn đi ra ngoài. Nhất thời Cát Phương và Thái Bình như được đại xá, vội vàng đi như chạy ra ngoài.

Trong phòng không còn người không phận sự khác nữa, Tác Nam Gia Thố bị Uy Đức Pháp Vương áp bức khó khăn lắm mới dời ánh mắt sang nơi khác, giọng y đã có hơi khàn:

- Tàn tướng quân, thì ra ngươi đã sớm quen biết Uy Đức Pháp Vương. Ha ha, xin diệt nữ Trương gia nói rõ, bản tăng đến chỗ này chẳng lẽ tự chui đầu vào lưới sao?

- Không phải.

Trương Tử Huyền thản nhiên cười một tiếng lắc đầu một cái, giờ giờ xâu chuỗi kim cương lên:

- Đại sư và gia phụ giao hảo xưa nay, thành thật với nhau, diệt nữ sao thể hại Đại sư chứ?

Phù... Tác Nam Gia Thổ thở phào nhẹ nhõm, âm thầm cảm thấy may mắn dù sao cũng còn có chút giao tình với Trương Cư Chính, xem ra vị thể diệt nữ này vẫn còn nhớ.

Lần này đến phiên Uy Đức Pháp Vương mặt xám như tro tàn, lão không sợ chết, tử vong chẳng qua là chuyển thế, linh đồng sẽ tự mở linh trí tiếp tục tu hành Phật pháp. Nhưng Hoàng giáo hưng thịnh là Bạch giáo phải bị tiêu diệt, đạo thống truyền thừa hoàn toàn biến mất, luân lạc vạn kiếp bất phục.

- Tàn tướng quân, bản tăng tự biết tội nghiệt sâu nặng, có trách thì trách bản tăng có mắt không trông, nhiều lần đối địch với ngươi...

Sắc mặt Uy Đức Pháp Vương lộ vẻ sâu thẳm, may là lão tung hoành Tuyết Vực mấy chục năm, lúc này cũng cảm thấy tâm như tro tàn. Lão chỉ có thể cố gắng lấy chút lửa tàn sâu tận đáy lòng đứng bật dậy, trợn mắt nhìn chăm chăm đối thủ cũ đến từ Tháp Nhĩ tự:

- Tác Nam Gia Thổ! Cần phải biết Hoàng giáo hưng mà Bạch giáo diệt, cũng không phải là vì Hoàng giáo không bằng Bạch giáo, bản tăng không bằng ngươi!

Tác Nam Gia Thổ vui mừng quá đỗi, trong lòng xoay chuyển muôn vàn ý nghĩ, cảm tạ tất cả thần Phật Bồ Tát đầy trời một lượt, quyết định chỉ cần Tàn Lâm giao ra Uy Đức Pháp Vương, nhất định sẽ hậu tạ hần.

Không ngờ rằng Tàn Lâm cũng lắc đầu một cái, hai tay dè dặt ý bảo Uy Đức Pháp Vương ngồi xuống:

- Bể khổ vô biên, quay đầu lại là bờ, bỏ đồ đao xuống, lập địa thành Phật. Mặc dù Pháp Vương nhiều lần làm khó bản quan, thế nhưng nhờ trời cao phù hộ, bản quan tự nhiên gặp dữ hóa lành gặp nạn bình yên. Trước khác nay khác, hiện tại Pháp Vương đã chịu quy phục, Gia Cát Võ Hầu có thể Thất Cầm Mạnh Hoạch, làm sao bản quan không thể dung nạp một lão tăng Thổ Phiên chứ?

Lời vừa nói ra, Tác Nam Gia Thổ cùng Uy Đức Pháp Vương đồng thời trợn mắt há mồm, hai người bọn họ ngược lại không phải là ngu đến mức không đoán ra dụng ý Tàn Lâm, mà là hai giáo Hoàng Bạch thành thế nước lửa, một giáo hưng ắt một giáo diệt, chưa từng nghĩ tới con đường khác.

Tàn Lâm nhìn hai vị Phật gia cười hắc hắc, theo tính tình của hần, làm thịt Uy Đức Pháp Vương cũng không đáng kể gì, nhưng như vậy sẽ tiện nghi cho Tác Nam Gia Thổ, Từ nay về sau Tuyết Vực cao nguyên duy có Hoàng giáo độc tôn, triều đình muốn nhúng tay vào sẽ gặp muôn vàn khó khăn, tội gì phải làm như vậy.

- Ý của Tàn tướng quân là?

Hai vị Phật gia đều cẩn thận hỏi, lại nhìn nhau, rõ ràng đề phòng đối phương.

Tàn Lâm bật cười ha hả, bên trái nắm lấy bàn tay khô héo của Uy Đức Pháp Vương, bên phải nắm lấy bàn tay mập mạp của Tác Nam Gia Thổ, lớn tiếng nói:

- Hai vị Phật gia, hai giáo Hoàng Bạch đều là nhất mạch của ngã Phật Thích Ca Mâu Ni, mặc dù Tây Tạng các ngươi hờ ra là lấy đầu người làm pháp khí, máu người viết kinh thư, nhưng rốt cuộc cũng phải chú trọng hai chữ từ bi. Cần gì phải đánh nhau sinh tử, giết hại sinh linh vô tội, theo ý của ta, không bằng hai nhà hóa địch thành bạn đi!

Hóa địch thành bạn ư, nói thì dễ lắm... Uy Đức Pháp Vương cùng Tác Nam Gia Thổ đều lúng túng xấu hổ, thỉnh thoảng ánh mắt chạm nhau bắn tung tóe lửa ra bốn phía, trong lòng căm hận không thể nuốt sống đối phương.

Phật giáo Tây Tạng khác xa Phật giáo Hán địa, có lẽ là do hoàn cảnh tự nhiên khắc nghiệt, có lẽ do dung hợp một ít thứ của bản giáo nguyên thủy, có rất nhiều điểm lộ vẻ hung tàn. Hai vị cao tăng đại đức đến

từ Tuyết Vực cao nguyên cũng không từ mi thiện mục giống như các lão hòa thượng ở các chùa trong nước, ngược lại rất là hung thần ác sát.

Trương Tử Huyền thấy hai bên giằng co không dứt, bèn uống một hớp trà, nhàn nhạt nói:

- Phu quân nhà ta kết oan thù với Uy Đức Pháp Vương không cạn, còn có thể cười một tiếng xóa hết ân cừu. Chẳng lẽ Pháp Vương tinh nghiên Phật pháp, lòng dạ không bằng phàm phu tục tử sao?

- Không dám, không dám.

Uy Đức Pháp Vương đỏ mặt hôi đầy đầu, đây là Trương Tử Huyền đang làm áp lực với mình, nếu còn không thức thời sẽ tính cả nợ cũ lúc trước lão đối nghịch với Tần Lâm luôn một thể.

Thôi, dù sao Bạch giáo đang dần dần yếu thế, trước hết hãy vượt qua cửa ải này đã... Vì vậy Uy Đức Pháp Vương bèn giả lả cười nói:

- Hay, hay lắm, Tần tướng quân, Trương phu nhân quả nhiên trí tuệ cao thâm, ngược lại bản tăng chấp tướng rồi. Tác Nam Gia Thổ, từ nay về sau chúng ta hóa địch thành bạn đi.

Lão bà uy vũ! Tần Lâm làm mặt quỷ với Trương Tử Huyền. thiên kim tướng phủ liếc hần một cái, nhin cười quay mặt đi.

Tác Nam Gia Thổ chỉ cảm thấy khó chịu như vừa nuốt chửng một con ruồi, nhưng lại không có biện pháp nào khác. Hoàng giáo chiếm thượng phong ở bản địa Tây Tạng, nhưng Bạch giáo lại được Thổ Mặc Đặc bộ ủng hộ cực kỳ mạnh mẽ, Uy Linh Pháp Vương tại Quy Hóa thành danh chấn thảo nguyên. Nếu như đắc tội Tần Lâm, triều đình và Thổ Mặc Đặc bộ đều quay sang ủng hộ Bạch giáo, Hoàng giáo sẽ chết không có chỗ chôn.

Là một vị nhân kiệt Tây Tạng Phật giáo xuất thế sau Liên Hoa Sinh, Tông Khách Ba, Bát Tư Ba, đương nhiên y cũng cầm lên được bỏ xuống được, thấy tình thế đã như vậy bèn tiêu sái cười một tiếng:

- Tần tướng quân có lệnh, bản tăng nào dám không tuân... Uy Đức Pháp Vương, hành vi của chúng ta từ trước tới nay vẫn tuân theo giáo nghĩa Phật pháp, từ nay xóa bỏ ân oán!

Hay lắm, Tần Lâm bật cười ha hả, cầm tay của Tác Nam Gia Thổ và Uy Đức Pháp Vương chồng lên nhau:

- Hai vị có thể hóa can qua thành ngọc bạch, thật sự là phúc khí của dân chúng Tây Tạng trên Tuyết Vực cao nguyên, bản quan thật lòng cao hứng thay các người.

Đúng vậy, người cao hứng, nhưng chúng ta đều mất hứng, còn không thể không miễn cưỡng nặn ra một nụ cười tươi tỉnh. Uy Đức Pháp Vương và Tác Nam Gia Thổ đều nghĩ như vậy, hai bàn tay bị Tần Lâm cầm đặt chung một chỗ đã bắt đầu ngấm ngấm vận nội kinh nắm chặt lấy nhau.

Trước đây bàn về giáo nghĩa Phật giáo và thủ đoạn hoàng dương Phật pháp, Tác Nam Gia Thổ vượt hơn Uy Đức Pháp Vương, nhưng võ công lại kém lão không ít. Sau khi Uy Đức Pháp Vương bị Bạch Sư Hoa đánh cho tán công, còn xa mới có thể khôi phục lại trạng thái đỉnh phong, cho nên hiện tại hai người có thể nói là ngang tài ngang sức.

Tà ma ngoại đạo, lão lừa trọc người hãy nhận lấy cái chết! Tác Nam Gia Thổ điên cuồng vận nội kinh, hận không thể đánh cho đứt hết tất cả kinh mạch Uy Đức Pháp Vương.

A, Phật gia phải trừ ma vệ đạo! Uy Đức Pháp Vương nghiêng răng nghiêng lợi, tay lão càng ngày càng bóp chặt như càng cua kẹp, chỉ hận không thể bóp nát bàn tay của Tác Nam Gia Thổ.

Hai người đều đỏ mặt gân cổ, không còn chút phong phạm nào của một vị cao tăng, quả thật chẳng khác nào hai con gà chọi.

Tần Lâm còn ở bên cạnh gật đầu khen ngợi:

- Ôi chào, lòng hóa địch thành bạn của hai vị quả thật chân thành cảm động. Vốn bản quan vẫn có lòng nghi ngờ hai vị sẽ ngấm ngấm tranh đấu với nhau chẳng chịu thôi, nào ngờ hai vị lại cầm tay nhau chặt tới mức cả người đỏ mặt hôi còn không nở buông ra, phần ân tình này quả thật là vô cùng thâm trọng, chắc chắc...

Trương Tử Huyền cúi đầu, bả vai giật giật, khúc khích cười trộm.

Uy Đức Pháp Vương cùng Tác Nam Gia Thổ nghe Tần Lâm nói câu này chợt cảm thấy cụt hứng rã rời, tiếp tục so đấu với nhau cũng không còn ý nghĩa gì nữa, cho nên cả hai đều thu công, hậm hực buông tay nhau ra.

Từ nay về sau cũng phải nhìn sắc mặt của Tần Lâm nữa, hẳn nói Đông, hai giáo Hoàng Bạch không dám nói Tây, vì để không bị đối phương áp đảo, còn phải ra sức lấy lòng hẳn.

Uy Đức Pháp Vương và Tác Nam Gia Thổ đồng tâm hiệp lực, ngược lại có thể ngăn trở Tần Lâm vươn tay về phía Tuyệt Vực cao nguyên. Nhưng bất kỳ bên nào bọn họ và Tần Lâm đều là tranh nhau vì ích lợi, bất cứ lúc nào cũng có thể thỏa hiệp, giữa hai giáo Hoàng Bạch với nhau cũng là tranh giáo nghĩa căn bản nhất, không cách nào hóa giải mâu thuẫn, chuyện này khiến cho bọn họ không thể không nghe theo sự điều khiển của Tần Lâm.

Uy Đức Pháp Vương cũng muốn nói với Tác Nam Gia Thổ rằng chúng ta đồng tâm hiệp lực đối kháng triều đình, không nhảy vào trong hố Tần Lâm đào. Nhưng ai mà biết được Tác Nam Gia Thổ có giở thủ đoạn đáp ứng trước mặt, xoay lưng lại đi tố cáo, đổi lấy triều đình ủng hộ, từ đó áp đảo Bạch giáo, hoàng dương Hoàng giáo hay không!?

Cho nên dù biết rõ Tần Lâm lợi dụng mình, đào một cái hố, hai vị Phật gia vì đại thế ép buộc, không thể không nhắm mắt cắn chặt hàm răng nhảy xuống, còn nhất định phải phải nhảy như làm việc nghĩa không được chùn bước.

Một cái hố thật lớn!

Uy Đức Pháp Vương và Tác Nam Gia Thổ ủ rũ cúi đầu rời đi, Tần Lâm an bài bọn họ bên trong viện thứ hai. Bạch giáo ở Tây sương phòng trước, Hoàng giáo ở Đông sương phòng sau, làm ối ngày bọn họ từ khi rời giường đến khi ngủ cũng có thể thấy đối phương, trợn mắt nhìn nhau giống như gà chọi, suýt chút nữa rơi cả con người xuống đất.

Hai vị Phật gia đều để lại biểu chương dâng cho triều đình, lời lẽ đặc biệt nhún nhường cung kính, bày tỏ dưới sự cảm hóa và khuyến cáo của Cẩm Y Vệ Tần Lâm Tần Hiệu Ủy ở Bồ Châu, hai bên đã hóa can qua thành ngọc bạch, từ nay sống hòa thuận với nhau ở Tuyệt Vực cao nguyên.

Hơn nữa cảm niệm ân đức triều đình giáo hóa tứ phương, sau này hàng năm tiến cống, hàng tháng triều kiến, ngày ngày chỉ tụng kinh cầu phúc cho giang sơn xã tắc Đại Minh cùng thái hậu thiên tử ở Trát Luận Kim Đỉnh tự và Tháp Nhĩ tự, tuyệt không dám có lòng không thần phục.

Mặc dù cao tăng Thổ Phiên bác học đa tài, hiểu biết không ít Tạng văn Hán văn Phạm văn, nhưng Hán văn so sánh với Trung Nguyên sĩ tử vẫn còn kém không ít, hai biểu chương này tất nhiên xuất từ tay của thiên kim tướng phủ Trương Tử Huyền.

Thế văn biên tứ lệ lục lời lẽ trôi chảy, nịnh nọt triều đình tới cực điểm, lại ngầm ngầm kể rõ Tần Lâm cụt cung tận tụy, tuy rằng chức hèn vị thấp nhưng vẫn không dám quên ân nước, ở giang hồ xa vẫn lo cho vua. Trước bị cách chức Quỳnh Châu, sau dời sang Bồ Châu vẫn lo cho quốc sự, chia sẻ với triều đình, thuyết phục hai đại Phật gia hai giáo Hoàng Bạch ngoan ngoãn thần phục triều đình, đây là hành động gì chứ, chính là đại đại trung thần!

- Có hai biểu chương này, Tần huynh khôi phục chức quan như cũ hẳn sẽ không có vấn đề gì, Tần huynh cảm tạ tiểu muội thể nào đây?

Trương Tử Huyền nghịch ngợm cười, vẫy vẫy biểu chương mới vừa ráo mực trước mặt Tần Lâm.

Lúc này thư phòng không còn người ngoài nào khác, Tần Lâm lập tức choàng lấy eo thon nhỏ của nàng, nhẹ vuốt chóp mũi nàng một cái:

- Đương nhiên là phải cảm tạ thật tốt, hay là tối nay chúng ta vào thùng gỗ tắm chung... Bất quá muốn khôi phục chức quan như cũ, ta phải thêm một mối lửa mới được.

Bị Tần Lâm ôm lấy ngang hông, chớp mũi khê hôn lên mặt mịn màng, Trương Tử Huyền chỉ cảm thấy thân thể mình như mềm nhũn ra. Tắm chung trong thùng gỗ chính là lạc thú khuê phòng, còn hơn cả vẽ mày.

Nhưng nghe hắn nói còn phải thêm một mối lửa, đôi mắt khép hờ của Trương Tử Huyền nhất thời mở to, dùng sức đẩy hắn ra:

- Ý Tần huynh là?

Tần Lâm cũng không táy máy tay chân nữa, nghiêm nghị nói:

- Khôi phục chức quan như cũ không đáng kể gì, đại trượng phu không thể một ngày không có quyền, cố nhiên ta muốn công danh lợi lộc, nhưng , ta vĩnh viễn không dám quay lưng bỏ mặc giang sơn xã tắc này, phụ lão hương thân này. Ta khôi phục chức quan tại đất này, cũng có trách nhiệm làm chút gì đó cho bọn họ, bằng không thì có khác gì Trương Tứ Duy?!

912. Chương 912: Tái Hiện Huy Hoàng

Dân chúng Phong Lăng độ bị ngăn cản để cho thương đội Thiếu Sư phủ qua sông trước. Tướng sĩ biên quan phần đông huyết chiến, Trương Doãn Linh lại lén bán vũ khí cho đối phương. Nông dân cày ruộng cực khổ, lại bị hào môn bóc lột tận xương tủy. Nhiều năm sau dân chạy nạn Quan Trung nổi lên bốn phía, một người vùng cánh tay hô lên, hàng ngàn hàng vạn người thi nhau hưởng ứng. Thát Lỗ hoành hành xâm lược biên quan, thương đội lại vận chuyển vật tư vũ khí ra vùng Tái Ngoại... Từng cảnh tượng này lướt qua trước mắt Tần Lâm, khiến cho hắn mím chặt môi, vẻ mặt trở nên vô cùng kiên nghị.

Hay lắm, vậy mới là phu quân của Trương Tử Huyền ta! Đôi mắt xinh đẹp của thiên kim tướng phủ lấp lánh sáng ngời, có chồng như vậy còn cầu gì?!

- Tần Lâm hạ thiếp mời lão phu ư?

Vương Sùng Cổ nhượng đôi mày trắng như tuyết, nhìn thiếp mời trong tay, trong đôi mắt già nua bất chợt tinh quang bắn ra bốn phía, khóe miệng khê nhếch tỏ vẻ khinh thường.

Trương Doãn Linh chết oan chết uổng, Trương Tứ Giáo, Trương Tứ Đoan lại tự vận bỏ mình, Phương Bàn tướng công Trương Tứ Duy ngày xưa nghe nói cũng đã vô cùng suy sụp. Những người này toàn là thân thích của Vương Sùng Cổ, không lẽ lão không có chút thành kiến nào với Tần Lâm...

Nhưng cũng không tới nỗi thù hận, Vương Sùng Cổ sớm biết Trương Doãn Linh hành sự có hơi quá mức, không chút kiêng kỵ, quá phô trương kiêu ngạo. Trương gia phạm quốc pháp phải chịu tội, không ai ngăn được, chỉ có thể nói là bọn họ tự chuốc diệt vong, không trách Tần Lâm.

Nhưng Tần Lâm chỉ gửi một tấm thiếp cũng muốn đòi Vương Sùng Cổ tới phủ hắn nghị sự, như vậy không khỏi có hơi kiêu ngạo. Vương Sùng Cổ là ai, con trai Sơn Tây Vương Dao, năm Gia Tĩnh hai mươi đồ Tiến Sĩ, từng đảm nhiệm Hữu Đô Ngự Sử, Tổng Đốc Thiểm Duyên Ninh Cam, quân vụ Tuyên Phủ Đại Đồng, Binh bộ Thượng Thư, chân chính nguyên lão trọng thần, cũng có thể sánh ngang hàng với những danh tướng như Trương Cư Chính, Cao Củng. Hiện tại Tần Lâm chỉ gửi một tấm thiếp bắt lão chạy tới, chẳng phải là nực cười sao?!

Có bảy tám tên con cháu Vương gia đứng ở khách sảnh, tỏ ra cảm phần nhao nhao nói:

- Họ Tần thật là tự cao tự đại, hạ thiếp gọi lão thái gia chúng ta đến phủ hắn nghị sự, buồn cười, buồn cười tới cực điểm. Hắn cho rằng mình là Trương Giang Lăng hay là Cao Các Lão?

- Tên Tần Lâm này cuồng vọng kiêu ngạo, cho là phá được Thiếu Sư phủ nên không coi Vương gia chúng ta ra gì, phải cho hắn một bài học mới được!

Vương Sùng Cổ chỉ cười mà không ngăn lại, lão cũng cảm thấy Tần Lâm có hơi quá đáng. Một hào môn quan thương như Vương gia này, cho dù là quan địa phương cai quản từ châu phủ đến Tuần Phủ Đô Ngự Sử, tới đây nhậm chức cũng phải chủ động tới phủ bái kiến. Hiện tại Tần Lâm chỉ gửi một tấm thiếp bắt

lão Vương ta chạy tới, hừ hừ, chẳng lẽ họ Vương ta muốn mời là mời muốn đuổi là đuổi sao?! Hay Tần Lâm cho là mình phá được Thiếu Sư phủ, lão phu cũng phải sợ hấn vài phần?!

Thành thật mà nói, Vương Sùng Cổ có thể nắm được tình hình, phái biểu ca cứu tử nào đó tới phủ Tần Lâm lấy lòng, nhưng chính lão tuyệt đối sẽ không khinh cử vọng động. Thân phận địa vị của lão thần ba triều, Đốc Soái chín trọng trấn rành rành ra đó, cho dù là thiên tử thỉnh thoảng cũng phải phải người tới vấn an, hà huống là Tần Lâm...

Trên mặt treo nụ cười nhàn nhạt, Vương Sùng Cổ ung dung không vội vã mở thư ra, đọc kỹ từng câu từng chữ.

Lúc này đám con cháu Vương gia vẫn đang bàn tán xôn xao trong khách sảnh, nhưng tiếng ồn ào huyền não dần dần nhỏ xuống, cuối cùng tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn lão thái gia đang ngồi trên Thái Sư ỷ: hai tay Vương Sùng Cổ cầm thư chợt run lên, hàm râu bạc cũng run run, thần sắc biến hóa liên hồi. E rằng đáng vẻ năm xưa lúc lão nghe thấy tin Bả Hán Na Cát quy phục, xúc tiến thành công phong công Yên Đáp Hãn, cũng không kích động tới mức này.

- Mau, chuẩn bị kiệu!

Wương Sùng Cổ vỗ mạnh vào tay vịn Thái Sư ỷ bằng gỗ hoa lê.

Đám con cháu ngơ ngác nhìn nhau, rốt cục là một đứa cháu trai được Vương Sùng Cổ thương nhất mở miệng hỏi:

- Gia gia muốn đi đâu vậy?

- Phủ Tần Lâm!

Wương Sùng Cổ đã hết sức không nhịn được.

Cháu trai sợ hết hồn, chần chờ nói:

- Nhưng quân gia nói, mời tối mai kia mà!

Cái gì? Vương Sùng Cổ mở thư ra xem kỹ một chút, quả nhiên ước hẹn tối mai, mặt già đỏ lên vuốt vuốt ngực:

- Gia gia già rồi, mắt cũng đã mờ yếu, mọi chuyện sau này cũng phải dựa vào các con chống đỡ... Bất quá, nhất định chuyện này gia gia phải tự mình quyết định!

Đám con cháu cười thầm, đâu phải là hoa mắt. Lão gia lẩn lộn ngoài biên trấn từ trước tới nay đến bây giờ còn tinh thần quắc thước, mắt không mờ tai không điếc, nhất định mới vừa rồi là kích động vô cùng, cho nên chưa xem hết phong thư.

Ừ, rốt cục họ Tần kia nói cái gì, lại có thể làm cho lão gia từ càng già càng trầm ổn kích động tới mức như vậy? Trong lòng đám con cháu Vương gia vô cùng nghi hoặc, thế nhưng nhìn đáng vẻ lão gia từ như vậy, nhất định sẽ không kể ra ỉn...

Chiều hôm sau, dường như trong phủ Tần Lâm không có động tĩnh gì lớn, nhìn qua hết thấy như thường. Ngạch Triều Ni Mã ôm cái bụng to tướng dẫn dắt sư huynh đệ tuần tra bên ngoài, chúng huynh đệ quan giáo đứng ở nội viện phòng thủ thủ vệ, cũng không có gì khác thường.

Chỉ bất quá đến thời gian ước định, đại khái mặt trời vừa ngã về Tây, thỉnh linh xuất hiện một đám kỵ sĩ tiền hô hậu ủng một cỗ kiệu từ cầu phao Bồ Tân Độ Hoàng Hà phía Tây thành tiến tới. Trên móng ngựa có đóng một chữ Mã, chính là tiêu ký của Đồng Châu Mã gia.

Cỗ kiệu được nhiều kỵ sĩ tiền hô hậu ủng như vậy, cũng đặc biệt hoa lệ phú quý. Chỉ cần là thương nhân am hiểu đôi chút cũng cơ hồ có thể đoán được, người ngồi trong kiệu chính là gia chủ đời này của Đồng Châu Mã gia, Mã Tự Lệ.

Nhà vị Mã Tự Lệ này giàu nứt đổ đổ vách nổi tiếng Quan Trung, thương đội Bắc lên Tái Ngoại, Nam xuôi duyên hải. Cửa cải chất đồng như núi trong nhà, ruộng tốt nhiều không đếm xuể, nghe nói cỡi khoái mã

ba ngày ba đêm vẫn chưa chạy ra khỏi phạm vi ruộng đất nhà lão. Còn có vị ca ca Mã Tự Cường vô cùng ưu tú, từng đảm nhiệm nội các Đại Học Sĩ, mặc dù đã chết nhưng môn sinh cố lại vẫn trải rộng triều Đại Minh, thế lực ngầm lớn tới mức nào có thể tưởng tượng được.

Vì sao lão lại tới Bồ Châu, chẳng lẽ là thăm viếng Dương gia hoặc là Vương gia sao? Không ít quan thương sĩ tử tiến lên hành lễ, nịnh nọt lấy lòng.

Mã Tự Lệ tựa hồ có chuyện gì, cũng không xuống kiệu, vẫn ngồi yên đối đáp với mọi người bên ngoài. Chuyện này càng khiến cho người ta không hiểu vì sao, phải biết bình thời Mã viên ngoại rất bình dị dễ gần.

Cổ kiệu không dừng ở Dương gia hoặc là Vương gia như mọi người suy đoán, ngược lại dừng ở cửa phủ trạch Tàn Lâm ở phía Tây.

Đúng rồi, một tên sĩ tử cảm thấy mình biết được nguồn cơn bèn đoán:

- Các nhà hào môn Quan Trung Tam Tấn như chim liền cánh, bởi vì Tàn trưởng quan phá Thiếu Sư phủ Trương gia cho nên Mã viên ngoại đặc biệt tới đây, hoặc là cầu tình cho Trương gia, hoặc là uy hiếp Tàn trưởng quan.

Cổ kiệu dừng lại, kiệu phu phía sau nghiêng kiệu chúi mũi ra phía trước, mấy tên người làm áo xanh nón nhỏ vô cùng cẩn thận vén màn kiệu lên, Mã Tự Lệ từ trong đi ra.

Vị lão gia này hơn năm mươi tuổi, dáng dấp không mập không gầy rất có phong độ. Bồ Châu và Đồng Châu rất gần nhau, không ít người đã thấy qua dáng vẻ bình thời của lão, cũng rất lễ phép nho nhã.

Nhưng hôm nay lại khác, sắc mặt Mã Tự Lệ không giấu được vẻ lo lắng, vừa xuống kiệu đã đi vào bên trong, mới vừa đi tới dưới thềm lại giơ tay chỉnh đốn y phục, sau đó quần gia mới xuống tên thông báo.

Mọi người bên ngoài thấy vậy mở rộng tầm mắt, từ trước tới nay không thấy dáng vẻ Mã lão gia như vậy, chẳng lẽ là Tàn trưởng quan đại phá Thiếu Sư phủ, liên đới những hào môn Quan Trung này sợ đến vỡ mật rồi sao?! Còn có tên Tú Tài nghèo lắm bầm, nói nếu là Tàn trưởng quan và Trương Đô Đường có thể khuất phục đám hào môn này, sẽ tiếp tục đẩy mạnh triều chính mới của Trương Cư Chính cải cách ruộng đất thu thuế chia đều, dân chúng Quan Trung Tam Tấn sẽ có hy vọng hơn...

Nhưng cũng có người lập tức phản bác, thế lực những vị Các Lão này thâm căn cố đế, Tàn Lâm đối phó một nhà Thiếu Sư phủ đã vỡ đầu sứt trán hao hết tâm lực, còn có thể đối phó những nhà khác sao?!

Lời còn chưa dứt, lại một cỗ kiệu từ Vương gia Bắc thành chạy tới đây. Đám phu khiêng kiệu toàn là người làm đắc lực nhất bên cạnh lão thái gia Vương gia, mọi người lập tức thè lưỡi thật dài: nhất định bên trong cỗ kiệu này chính là Đốc Soái chín trọng trấn Vương Sùng Cổ từng nhậm chức Tổng Đốc Tuyên Đại, Hữu Đô Ngự Sử, Binh bộ Thượng Thư, lão thần ba triều!

Quả nhiên sau khi màn kiệu được vén lên, gương mặt sáng sủa đoan chính của Vương Sùng Cổ xuất hiện. Mặc dù lão không tới nỗi phải cẩn thận sửa sang áo mao lại như Mã Tự Lệ, nhưng cũng gọi quần gia xưng tên báo họ, sau đó đi vào.

Chủ nhân mời khách là Tàn Lâm, chớ nói là xuống thềm nghênh đón, vào giờ phút này cũng chưa hề lộ mặt.

Người Bồ Châu còn đang kinh ngạc, con trai Binh bộ Thượng Thư Thái Tử Thái Sư Dương Bác Dương Tuấn Dân, gia chủ Trầm Hâm cự phú Trầm gia chân trước chân sau chạy tới Tàn gia, hơn nữa dáng vẻ lo được lo mất cũng chẳng khác nào Mã Tự Lệ trước đó.

Cũng may có đại thần Vương Sùng Cổ này đứng mũi chịu sào, mọi người tới đây cũng không cảm thấy sợ hãi. Sau khi bốn vị đại lão vào phủ Tàn Lâm, cánh đại môn đây đình đồng chậm rãi đóng lại, đám người vây xem náo nhiệt bên ngoài đồng loạt thè lưỡi: rốt cục Tàn trưởng quan có bản lĩnh gì có thể mới được đám đại lão khó động này tới phủ hấn như vậy?!

- Đã thông Tây Vực, mở lại con đường tơ lụa!

Trong khách sảnh, Tàn Lâm giơ tay chỉ lên bản đồ khổng lồ trên tường, nói một câu vô cùng đồng dục.

Mặc dù đã sớm biết được đại khái nội dung từ thiệp mời, nhưng Vương Sùng Cổ, Mã Tự Lệ, Dương Tuấn Dân, Trần Hâm vẫn cảm thấy những lời này có hiệu quả chấn diếc tai, thanh âm vang vọng trong khách sảnh, màng nhĩ kêu lùng bùng.

Con đường tơ lụa là khởi thủy cho chính trị, kinh tế Trung Quốc cổ đại, là con đường mua bán bắt đầu từ trung tâm văn hóa cổ đô Trường An (Tây An ngày nay) nối liền Á Châu, Phi Châu và Âu Châu cổ đại. Nó vượt qua sơn mạch Lũng Sơn, xuyên qua hành lang Hà Tây, vượt qua Ngọc Môn quan và Dương Quan đến Tân Cương, dọc theo Lục Châu và Mạt Mễ Nhĩ cao nguyên xuyên qua Trung Á, Tây Á và Bắc Phi, cuối cùng đến Phi Châu và Âu Châu.

Vào thời Hán Đường, con đường tơ lụa là một đại lộ trải đầy vàng ròng trên đó, làm tăng thêm sắc thái huy hoàng cho nền văn minh Hán Đường. Trường An thành có Hồ Cơ bán rượu, mà Hoàng đế La Mã cũng lấy làm tự hào khi mặc trường bào bằng tơ lụa Trung Quốc.

Đối với dọc đường, đặc biệt là thương nhân một dãy Quan Trung Sơn Tây, con đường này đồng nghĩa với của cải vô tận.

Nhưng từ thời Tống tới nay, trung tâm kinh tế Trung Quốc từ Quan Trung, Hà Lạc từ từ dời về hướng duyên hải Đông Nam. Đồng thời bởi vì Tây Hạ, Liêu, Kim dần dần quật khởi, khiến cho triều đình không thể giữ vững thông suốt con đường này, từ từ mai một đi, bị con đường thương mại trên biển từ Tuyên Châu Quảng Châu qua Nam Dương đến vịnh Ba Tư và dọc theo bờ Hồng Hải thay thế.

Vào triều Nguyên, con đường tơ lụa đã từng có giai đoạn phục hưng ngắn ngủi, bởi vì Mông Cổ đế quốc xưng hùng trên bộ, lúc cường thịnh nhất thống trị cả khối đại lục Á Âu ngoại trừ Tây Âu ra. Mà lực lượng hải quân của Mông Cổ đế quốc cũng chỉ bình thường, kém xa triều Tống huy hoàng, cho nên trung tâm buôn bán Đông Tây lại chuyển từ đại dương trở về, tối thiểu cũng có một phần chuyển trở về lục địa.

Đến triều Nguyên, bởi vì tranh chấp Hãn vị, tứ đại Hãn quốc dần dần không còn phục tùng Hoàng đế triều Nguyên, con đường tơ lụa lại lâm vào hỗn loạn mà suy sụp. Sau khi triều Minh thành lập lực tục thất thủ tại các nơi như Cáp Mật Vệ, lực lượng co rút lại trở về bên trong Gia Dục quan. Con đường tơ lụa lại càng không thông, buôn bán toàn là nhờ vào đường biển, đặc biệt là Trịnh Hòa hạ Tây Dương thành lập được hệ thống triều cống Nam Dương hoàn chỉnh, lực lượng xa nhất đạt tới bờ Hồng Hải.

Nhưng vật đổi sao dời, hiện tại Nam Dương đã trở thành thiên hạ của người Tây Dương, tạm thời triều đình không có lực lượng đối phó bọn họ, ít nhất ngoài biển xa là không được. Như vậy vì sao không lợi dụng con đường tơ lụa trên biển trở lại, dù là gánh vác chỉ một phần nhỏ việc buôn bán cũng còn đỡ hơn eo Malacca lọt vào tay người Tây Dương, toàn bộ thương mại viễn dương bị bọn họ chế ngự.

Huống chi lúc này Tần Lâm ném ra kế hoạch, trong đầu còn hàm chứa một thâm ý khác...

Bốn vị đại lão nhìn nhau, vẫn là Vương Sùng Cổ bối phận cao nhất mở miệng trước:

- Ý tốt của Tần tướng quân, tất nhiên bọn ta cầu còn không được, chỉ không biết Tần tướng quân có thủ đoạn gì có thể mở lại con đường tơ lụa?

Vương Sùng Cổ lời vừa ra khỏi miệng, Mã Tự Lệ, Dương Tuấn Dân, Trần Hâm đều nhìn chăm chăm Tần Lâm, tựa hồ muốn xem trên mặt hắn có nở hoa hay không.

Thương nhân Tam Tấn đầu tiên là đại thương nhân, tiếp theo mới là đại quan liêu, đại địa chủ.

Từ trung kỳ triều Minh trở đi thương mại từ từ hưng thịnh, dùng cách nói hay dùng ở đời sau chính là 'Xuất hiện manh nha chủ nghĩa tư bản'. Chủ diễn vì thu hoạch thật nhiều lợi ích nên ra sức bóc lột vợ vét, nhưng có thể thu được mấy đồng trên thân thể nông dân chân lấm tay bùn, kém xa thương nghiệp mỗi ngày thu vào hàng đầu vàng. Phần lớn thu nhập của hào môn Tam Tấn có được là nhờ thương nghiệp, thuế đất bất quá chỉ là số lẻ.

Về phần làm quan, quang diệu môn đình, che chở gia tộc, ngoài ra ích lợi lớn nhất chính là bảo vệ che chở, khai thác cục diện cho hoạt động thương nghiệp của bọn họ. Tỷ như thương nhân Tam Tấn hy vọng mở biên giới buôn bán qua lại với các bộ tộc Mông Cổ, Vương Sùng Cổ bèn hết sức ủng hộ Trương Cư Chính thúc đẩy Yêm Đáp Hãn phong cống.

913. Chương 913: Cấm Không Bằng Mở

Vô gian bất thương, trong bốn vị đại lão thương nhân Tam Tấn đang ngồi không ai không phải là hạng người lão gian cự hoạt, bọn họ rõ ràng nhất phân lượng của bốn chữ con đường tơ lụa: chính là núi vàng núi bạc.

Ích lợi mở lại con đường tơ lụa có thể đạt được thật là khó có thể tưởng tượng, cho dù là kẻ ngốc cũng biết, thông qua con đường tơ lụa, mua bán lui tới với Thổ Nhĩ Kỳ sản xuất hưng thịnh, Trung Á đầy đá quý, Ấn Độ dân số đông đảo, Ba Tư giàu có, lợi nhuận khổng lồ chắc chắn sẽ khiến cho người ta văng đầu hoa mắt.

Cho nên một khi nghe nói Tần Lâm có kế hoạch mở lại con đường tơ lụa, dù là khả năng kế hoạch này thành công mong manh đến chỉ có một phần trăm, bốn vị đại lão hào môn Quan Trung Tam Tấn lập tức gác lại hết thảy mọi chuyện, chạy tới gặp mặt không chậm trễ chút nào.

Vào giờ phút này, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Tần Lâm pha lẫn nghi ngờ và nóng bỏng, vừa có vẻ không dám tin tưởng, lại hy vọng hẳn nói lời thật, có thể đưa ra được một kế hoạch thiết thực.

Tần Lâm khẽ mỉm cười, các gia chủ thương nhân Tam Tấn có phản ứng này, đã sớm nằm trong dự liệu của hắn.

Hắn muốn làm chút chuyện chân chính cho phụ lão hương thân Quan Trung Tam Tấn, cho quốc gia này dân tộc này, sở dĩ mở lại con đường tơ lụa cũng có ý nghĩ riêng của hắn.

Thương nhân Tam Tấn đúng là làm không ít chuyện xấu, hai thế lực lớn trong lịch sử tạo thành bi kịch triều Minh bị diệt Hoa Hạ thất thủ đều có quan hệ mật thiết với bọn họ: dân chạy nạn Quan Trung nổi lên bốn phía, Nông Dân quân của Cao Ngênh Tường Lý Tự Thành Trương Hiến Trung bùng bùng khí thế, ép Sùng Trinh treo cổ tự vận ở Môi Sơn.

Cổ nhiên chuyện này là do chính sách của triều đình không đúng, nhưng đại địa chủ thương nhân Tam Tấn bóc lột cũng là nguyên nhân quan trọng kích thích dân biến. Kiến Nô mới đầu bị ngăn ở quan ngoại, triều Minh phong tỏa để cho bọn họ thiếu lương thực thiếu binh khí, lại là thương nhân Tam Tấn buôn lậu vật liệu chiến lược tiếp tế cho địch.

Bất quá, trời sanh thương nhân Tam Tấn chính là Hán gian phản đồ bán nước sao? Có phải cự thương nơi khác đều ngoan ngoãn làm ăn, duy chỉ có thương nhân Tam Tấn thích bán nước hay không?

Chuyện này cũng chưa chắc.

Hoàn cảnh thương nghiệp vào thế kỷ mười sáu nói thật ra hoặc là cấu kết quan thương, hoặc là liếm máu đầu đao, thậm chí là cả hai. Từ Ngũ Phong hải thương về sau, Trịnh Chi Long Trịnh Thành Công đều không phải là thiện nam tín nữ gì. Cứ tưởng tượng một đám thương nhân thuần túy có thể chạy đến Nhật Bản cắt đất xưng vương, một đám thương nhân khác có thể đuổi chạy quân thực dân Hà Lan chiếm cứ Đài Loan. Về phần phương Tây vào cùng thời đó, Nữ hoàng Anh Elizabeth đệ nhất lại cấp cho hải tặc Tư Lược chứng thư (letters of marque and reprisal), lấy danh nghĩa nước Anh tiến hành cướp bóc hợp pháp.

Tại sao chỉ có thương nhân Tam Tấn vào cuối đời Minh hầu hết phản bội Đại Minh, phản bội dân tộc Đại Hán? Tần Lâm suy nghĩ vấn đề này, suy đoán có lẽ là do vị trí địa lý bị phong bế.

Bất cứ tập đoàn ích lợi nào trong lịch sử đều phát sinh nhu cầu phát triển lớn mạnh. Ở vùng duyên hải Đông Nam, nhu cầu này rất dễ dàng được thỏa mãn, Nhật Bản Cao Ly bát ngát đại dương, Nam Dương thiên đảo vạn quốc và các quốc gia xa xôi hơn cho phép phát triển gần như không hạn chế, cho đến khi va chạm đầu tranh với thực dân phương Tây tạo thành thế cân bằng.

Nhưng tập đoàn thương nhân Tam Tấn ở Sơn Tây Quan Trung này gặp vấn đề khó khăn, Tây tiến là con đường tơ lụa hoang phế, Bắc thượng là Mông Cổ thảo nguyên nghèo khó, Tây Nam là Tuyết Vực cao nguyên càng thêm nghèo khó. Chỉ có hướng Đông Nam Hà Lạc Trung Nguyên ngược lại phồn vinh, nhưng thời này trọng tâm buôn bán đã dời đi đến Giang Nam.

So với tiêu chuẩn sản xuất khá cao ở Giang Nam, hàng hóa thương nhân Tam Tấn cơ hồ không có sức cạnh tranh. Trên thực tế chủ yếu bọn họ phải nhờ vào thủ đoạn kết hợp quan thương lưng đoạn diêm nghiệp, mới có thể duy trì để quốc buôn bán khổng lồ.

Vì vậy tập đoàn thương nhân Tam Tấn bị vây khốn bên trong Quan Trung Tam Tấn, không có không gian phát triển hợp lý ra bên ngoài, muốn phát triển lớn mạnh cũng chỉ có thể gia tăng bóc lột nông dân bản địa, hoặc buôn lậu hàng cấm. Bóc lột khiến cho Quan Trung xảy ra tệ nạn, là mầm mống khiến cho Lưu Khấu Phong dấy loạn vào cuối đời Minh, mà buôn lậu làm giàu cho Kiến Châu Nữ Chân.

Đánh tan thương nhân Tam Tấn ư? Vô dụng, cho dù là Tần Lâm phát khởi hùng uy lật đổ cả bốn nhà Vương, Dương, Mã, Trầm, tương lai sau khi thương nhân Tam Tấn trung tiểu thay thế vị trí của bọn họ cũng sẽ chọn con đường giống như vậy. Hơn nữa Vương Sùng Cổ còn có chút chính nghĩa, đổi lại người khác chỉ sợ càng thêm không chịu nổi.

Cấm không bằng mở, nếu thương nhân Tam Tấn chẳng qua là cầu tài, Tần Lâm sẽ chỉ rõ cho bọn họ một con đường kiếm tiền, khiến cho bọn họ từ con đường tà bóc lột dân chúng, buôn lậu hàng cấm trở lại đường chính phát triển ra bên ngoài. Năm đó lão Thái Sơn Trương Cư Chính có thể lợi dụng điểm thương nhân Tam Tấn muốn làm ăn cùng người Mông Cổ này, được Vương Sùng Cổ ủng hộ mạnh mẽ trong chuyện Yêm Đáp Hãn phong cống, tại sao Tần Lâm không thể diễn lại trò cũ?!

Tần Lâm cười ha hả, đưa tay vỗ vỗ:

- Hai vị Phật gia, Triết Biệt, đi ra đi!

Uy Đức Pháp Vương khô gầy vận một bộ pháp bào màu trắng in hoa trắng, đầu đội mào Tỳ Lư. Tác Nam Gia Thổ mập mạp vận pháp bào màu đỏ, đội mào đỉnh nhọn. Triết Biệt mặc Linh Căn giáp, lưng đeo Đại Hãn loan đao, Dương Giác cung và Điều Linh tiễn, ba người chậm rãi tiến ra.

Tần Lâm cười hì hì giới thiệu:

- Vị này là Uy Đức Pháp Vương, mọi người hẳn biết đã lâu, Tác Nam Gia Thổ Phật gia chính là cao tăng đại đức Hoàng giáo. Triết Biệt tướng quân là danh tướng dưới quyền Tam Nương Tử Thổ Mặc Đặc bộ, nổi danh anh hùng xạ điêu Tái Bắc.

Bốn vị gia chủ thương nhân Tam Tấn luôn miệng nói ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu, ba vị Uy Đức Pháp Vương cũng đặc biệt khách sáo. Triết Biệt oang oang nhắc lại chuyện năm xưa Vương Thái Sư làm Đốc Soái ở một dãy Tuyên Đại, bây giờ đại danh còn vang dội Tái Ngoại, khiến cho người ta vô cùng bội phục.

Mã Tự Lệ, Dương Tuấn Dân, Trầm Hâm có vẻ chưa suy nghĩ ra, chỉ cảm thấy Tần Lâm đặc biệt lung lạc lôi kéo, mang hai giáo Hoàng Bạch Phật gia và Đại tướng Mông Cổ vào trong nhà, thật sự là chuyện mà người thường không thể làm được. Đổi lại là một người khác làm như vậy, chắc chắn là Uy Đức Pháp Vương và Tác Nam Gia Thổ sẽ đánh nhau long trời lở đất.

Vương Sùng Cổ lão mưu thâm toán nhất, tinh quang chợt lóe trong đôi mắt già nua, liên tục vuốt chòm râu bạc trắng:

- Quả nhiên Tần tướng quân nói là làm, nếu như Thổ Mặc Đặc bộ và hai giáo Tây Tạng chịu tương trợ, chuyện mở lại con đường tơ lụa đã thành công hơn phân nửa!

Bọn Mã Tự Lệ nghe vậy ngẩn người, sau đó vui mừng hết sức.

Thật ra con đường tơ lụa trải đầy vàng ròng, người ở dọc đường ai mà không muốn mở nó trở lại, chắc chắn sẽ thu được lợi nhuận khổng lồ.

914. Chương 914: Người Mới Thay Người Cũ

Tỷ như Diệp Nhĩ Khương Hãn quốc hiện tại hùng cứ Nam Bắc Thiên Sơn nhiều lần sai sứ vào triều, hy vọng khai thông mua bán.

Sở dĩ đường này không thông, chỉ vì bảy vệ sở Đại Minh như Cáp Mật Vệ, An Định Vệ... ở hành lang phía Tây Hà Tây đã lục tục thất thủ trong vòng trăm năm từ thời Hoàng Trị đến thời Gia Tĩnh. Hiện tại đại quân Đại Minh không ra khỏi Gia Dục quan, hành lang phía Tây Hà Tây là yếu điểm của con đường tơ lụa bị bế tắc.

Đúng ra mà nói, Diệp Nhĩ Khương Hãn quốc khống chế những chỗ này trên danh nghĩa cũng vô cùng hy vọng có thể khai thông thương mậu. Các đời Tô Đan từng nhiều lần sai sứ vào triều kiến Đại Minh, chỉ tiếc là thế cục vệ sở Cáp Mật Vệ đã vô cùng hỗn loạn, Diệp Nhĩ Khương Hãn quốc, các bộ tộc bản địa Tây Vực, hậu duệ Đông Sát Hợp Đài Hãn quốc, Chuẩn Cát Nhĩ bộ phía Bắc, người Tây Tạng phía Nam, và các bộ tộc Mông Cổ lớn nhỏ trên thảo nguyên phía Tây Nam, ai ai cũng nhao nhao muốn xưng hùng, khiến cho thế cục vô cùng hỗn loạn, không có thương đội nào dám liều mạng đi trên con đường tơ lụa.

Cần phải có Thổ Mặc Đặc bộ hùng mạnh nhất trong các bộ tộc Mông Cổ, và hai giáo Hoàng Bạch khống chế thế cục Tây Tạng ủng hộ, một Bắc một Nam kẹp Cáp Mật Vệ vào giữa. Uy Đức Pháp Vương và Tác Nam Gia Thổ ước thúc các bộ tộc Thanh Hải Tây Tạng, Tam Nương Tử nắm hai mươi vạn đại quân Mông Cổ trong tay, lực lượng hùng mạnh mở rộng về phía Tây, ai mà dám cản?! Như vậy triển khai thế công gọng kìm từ hai mặt Nam Bắc, đối với những thế lực Tây Vực lớn nhỏ cũng như Thái Sơn áp đỉnh, không có cách nào ngăn được.

Hướng chi Tần Lâm cũng không phải là muốn chiếm đất giết dân, chỉ cần đưa đến tác dụng uy hiếp là đủ rồi. Không chế lại thế cục, đả thông thương lộ, như vậy các bộ tộc dọc trên đường đi ít nhiều gì cũng có được lợi ích, các bộ tộc Tây Vực cũng sẽ không liều chết phản kháng.

Chỉ cần không chân chính chiếm lĩnh đất đai, rất có khả năng Diệp Nhĩ Khương Hãn quốc bị ích lợi của con đường tơ lụa cám dỗ, sẽ mất nhắm mắt mở cho qua. Còn sẽ chủ động nhận lấy trách nhiệm vận chuyển, đưa thương phẩm quá cảnh đi xa hơn tới Ba Tư, Ấn Độ, Thổ Nhĩ Kỳ...

Trích ra một phần nhỏ trong số lợi nhuận đổi thành các loại đồ dùng hàng ngày như trà, vải vóc, đồ sứ, nôi sắt... để làm thù lao cho các thế lực Mông Cổ Tây Tạng, như vậy sẽ có thể duy trì cơ chế này hữu hiệu lâu dài. Cám dỗ của của cải rót vào cuộn cuộn không ngừng sẽ khiến cho con đường trải vàng này kéo dài xa mãi về phía Tây...

Tần Lâm nhìn Vương Sùng Cổ cười mà không nói, lúc này không cần nói ra miệng làm gì nữa, có ích lợi lớn như vậy, bất kể nói gì thương nhân Tam Tấn cũng dám đi theo hần.

Vương Sùng Cổ sống tới nay đã một đồng tuổi trên đầu cũng không hề uống phí, quyết định thật nhanh:

- Tần tướng quân có đại tài như vậy, lại bị gian thần sàm tấu hãm hại, quả thật là ức hiếp nhân sĩ trung trinh của Đại Minh ta. Lão phu thẹn là lão thần ba triều, còn có môn sinh cố lại trải khắp trong ngoài triều, sẽ dâng biểu bảo cử Tần tướng quân phục hồi chức quan như cũ!

Mã Tự Lệ, Dương Tuấn Dân cũng hiểu ra, vội vàng hòa theo:

- Xin theo Vương lão tiên sinh.

Tần Lâm cười xấu xa hắc hắc, giơ hai ngón tay lên:

- Thứ nhất, mọi người cũng đều biết tính khí đương kim thiên tử, muốn chuyện này thành, còn phải cho y một khoản bạc.

Chuyện này không cần nói, chúng gia chủ thương nhân Tam Tấn vỗ ngực tỏ vẻ không có vấn đề. Trần Hàm gỡ giọng điệu của thương nhân ra, nói cũng không thể thiếu phần của Tần tướng quân, tương lai chia chác lợi nhuận thế nào, mọi người từ từ tính toán, không thể để thiếu phần của Tần tướng quân.

Hai ngón tay Tần Lâm giơ lên đã cụp lại một ngón, mọi người nhìn chằm chằm, chờ hần nói tiếp.

- Mở lại con đường tơ lụa, nhất định gánh nặng vận chuyển Giang Nam, Trung Nguyên đến Quan Trung rất nặng, Biện Hà Vị Hà cần được nạo vét luồng lạch để thuyền bè thông hành, chứ vị thấy có nên...

Tần Lâm nở một nụ cười khả ái, cái hố này cũng bày ra hết sức rõ ràng, bất quá các vị gia chủ cũng chỉ có thể vì nghĩa không thể quay đầu, cầm đầu nhảy xuống không do dự, ha ha ha...

Mã Tự Lệ vội vàng gật đầu không ngừng:

- Tương lai khai thông con đường tơ lụa, đủ các loại hàng hóa của Tây Vực sẽ xuôi Nam, tơ lụa trà lá của Giang Nam sẽ ngược Bắc, áp lực vận chuyển hàng hóa sẽ gia tăng gấp bội. Bọn ta sẽ thỉnh triều đình sớm khai thông luồng lạch sông ngòi, giúp cho vận chuyển hàng hóa thuận tiện hơn.

Dương Tuấn Dân cười bồi nói:

- Từ khi Yêm Đáp Hãn phong cống tới nay, biên cảnh mua bán hưng thịnh, các bộ tộc Mông Cổ cần vải vóc đồ sứ ở phía Nam, vận chuyển đường bộ bất tiện, bọn ta đã cảm thấy đau đầu nhức óc. Vốn cũng đã muốn thỉnh khai thông luồng lạch sông ngòi để tiện cho vận chuyển Nam Bắc, hiện tại Tần tướng quân đã nói ra như vậy, đương nhiên bọn ta sẽ vui vẻ tuân mệnh.

Tần Lâm khẽ nhếch môi cười, dáng vẻ giống như các vị đã rơi xuống hố. Mã Tự Lệ và Dương Tuấn Dân ngơ ngác nhìn nhau, trong lòng kỳ quái, chẳng lẽ Tần tướng quân còn có ý tứ gì khác?

Tư cách buôn bán của Trầm Hâm còn từng trải hơn hai vị kia, suy nghĩ một chút sắc mặt chợt lộ vẻ bình tĩnh ngộ:

- Triều đình khai thông luồng lạch sông ngòi, chúng ta được lợi không ít, đương nhiên sẽ quyên góp ngân lượng ủng hộ chuyện này, xin Tần tướng quân đứng ra chủ trì. Bất quá khai thông luồng lạch, chỉnh đốn thủy lợi là chuyện có lợi cho sĩ thân dân chúng hai bên bờ sông, triều đình cũng phải có trách nhiệm trong chuyện này, không thể đổ hết tất cả lên vai chúng ta được.

Trầm Hâm nói lời này đã chiếu cố đến mọi mặt, quả thật là giọt nước không lọt, Mã Tự Lệ, Dương Tuấn Dân ở bên cạnh nghe đều bội phục y tâm tư tinh tế, thầm nhủ trong lòng hẳn lần này Tần tướng quân sẽ đáp ứng.

Tần Lâm vẫn cười mà không nói, khóe miệng khẽ nhếch, ánh mắt khép lại nhỏ như tơ, dáng vẻ rất giống một con tiểu hồ ly giảo hoạt.

Mã Tự Lệ, Dương Tuấn Dân, Trầm Hâm cũng không hiểu, không thể làm gì khác hơn là cầu cứu nhìn Vương Sùng Cổ. Sau khi Thiếu Sư phủ bất hạnh, hào môn Quan Trung đã mơ hồ xem Vương gia như thủ lãnh mới.

Chủ ý của tiểu hồ ly không gạt được lão hồ ly, Vương Sùng Cổ sống hơn bảy mươi tuổi, ngoại trừ chưa làm qua nội các phụ thần, còn lại đã làm qua tất cả các chức quan từ trên xuống dưới của triều Đại Minh. Hải Thụy bãi quan, Nghiêm Tung rơi đài, Cao Củng chuyên quyền, Trương Cư Chính đẩy mạnh triều chính mới... tóm lại ngoại trừ lão chưa từng thấy qua chuyện nam nhân sinh con ra, mọi chuyện bên trong bên ngoài triều Đại Minh đã gặp hết, làm sao không biết Tần Lâm đang có chủ ý quỷ quái gì.

Vương Sùng Cổ lập tức vuốt chòm râu bạc trắng, ưỡn lưng thẳng tắp, sắc mặt nghiêm nghị, giọng nói sang sảng như chuông đồng:

- Trị thủy là đại kế trăm năm, liên quan tới vô số sinh linh hai bên bờ sông, chúng ta không thể không cẩn thận.

Muốn trị thủy, trước hết phải chọn đúng người, nếu như chọn phải hôn quan ngu muội hồ đồ, trị thủy không được còn sinh ra lũ lụt, chẳng phải làm sinh linh hai bờ sông đồ thán hay sao? Lão phu cho là nguyên Công bộ Thị Lang Phan Thời Lương không chỉ có thanh chính liêm khiết, còn rất có bản lĩnh trị thủy, chúng ta hãy bảo cử y khôi phục chức quan, tổng quản trị thủy tất cả sông ngòi Trung Nguyên!

Ôi chao, thì ra là như vậy! Lần này rốt cục Mã Tự Lệ, Dương Tuấn Dân, Trầm Hâm cũng đã hiểu ra, lập tức đồng thanh nói Phan Thị Lang là năng thần trị thủy đệ nhất quốc triều, trừ y ra không còn ai có thể khai thông luồng lạch sông ngòi, chúng ta hẳn nên ra sức bảo cử y khôi phục chức quan như cũ.

Phan Quý Tuần là kẻ bị Vạn Lịch chán ghét, muốn bảo cử y sẽ mạo hiểm không nhỏ, nhưng so với ích lợi cực lớn do khai thông con đường tơ lụa mang lại, chuyện này không đáng kể gì. Thương nhân Tam Tấn vì kiếm tiền, ngay cả tư thông với địch bán nước cũng làm được, còn sợ bảo cử một Công bộ Thị Lang không tranh quyền chỉ làm việc sao!?

Lúc này Tần Lâm mới từ từ cụp ngón tay lại, bọn Mã Tự Lệ cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, ai nấy vui vẻ vô cùng, nhao nhao muốn vỗ tay lập thệ với Tần tướng quân.

Không ngờ rằng Tần Lâm rút tay về, nhẹ nhàng đặt trên bàn, nhàn nhạt nói:

- Đúng rồi, con đường tơ lụa vừa mở, tài nguyên cuộn cuộn ập tới, lúc ấy cũng không cần tự cắt thịt trên đùi, bóc lột dân chúng Quan Trung Tam Tấn quá mức nữa. Đời sống dân chúng Quan Trung Tam Tấn vất

và khổ sở như vậy, hẳn nên đẩy mạnh triều chính mới, lão bá huynh Trương Đô Đường của ta chỉ cần chút thanh danh, chứ vị vì đại kế của con cháu đời sau, xin phối hợp đôi chút.

Hai câu không mặn không nhạt của Tần Lâm lại như tiếng sấm động giữa trời quang, mắt Vương Sùng Cổ híp lại, Dương Tuấn Dân cũng hít sâu một hơi khí lạnh, Mã Tự Lệ nhướng mày, Trầm Hâm mím môi thật chặt, biểu lộ hết sức cổ quái.

Tần Lâm mở lại con đường tơ lụa, thuế phú làm cho triều đình hài lòng, lợi nhuận làm cho thương nhân Tam Tấn hài lòng, khôi phục chức quan cho Phan Quý Tuần, bắt đầu từ chỗ này tiếp tục bố trí triển khai bước kế tiếp, nhưng quan trọng nhất vẫn là dân chúng Quan Trung Tam Tấn. Hẳn phải tiếp tục đẩy mạnh triều chính mới vốn chưa từng có hiệu quả chân chính ở Quan Trung Tam Tấn, bởi vì xưa nay vẫn bị hào môn Quan Trung liên thủ ngăn cản.

Thấy bốn vị hào môn gia chủ đều ngậm miệng không nói, Tần Lâm không nhịn được ngấm ngấm cười lạnh. Quả nhiên là mang lại lợi ích cho người thì dễ, lấy đi lợi ích của người rất khó. Dù là ích lợi mở lại con đường tơ lụa hơn xa ích lợi bóc lột dân nghèo, nhưng hào môn thương nhân Tam Tấn vẫn không tránh khỏi do dự.

Dù sao, đẩy mạnh triều chính mới không chỉ có là ích lợi trên phương diện kinh tế, từ một góc độ nào đó còn thôi thúc cải cách thể cục chính trị địa phương, làm suy yếu thân phận đại địa chủ của đám hào môn thương nhân Tam Tấn.

- Tệ nạn bóc lột phát triển mạnh mẽ ở Quan Trung, khiến cho dân chúng lầm than, chẳng lẽ chư vị còn chấp mê không tỉnh sao?

Tần Lâm vỗ bàn một cái thật mạnh, giống như giáng một gậy vào đầu mọi người:

- Các vị giàu khắp thiên hạ ruộng đất cò bay thẳng cánh, kẻ nghèo lại không tác đất cấy dùi. Nếu như tương lai xảy ra biến loạn, chỉ cần một người đứng lên hô hào, ắt sẽ có hàng ngàn hàng vạn dân chúng hưởng ứng. Lúc ấy các vị làm thế nào giữ được gia sản ruộng đất, Tần mỗ thật sự cảm thấy không đáng, hết sức coi thường.

Trong lịch sử thật, Lý Tự Thành Trương Hiến Trung quét ngang thiên hạ, thương nhân Tam Tấn đa phần cửa nát nhà tan, làm một tập đoàn là lựa chọn hợp tác với Kiến Châu Nữ Chân, dẫn quân Thanh xâm lược để bảo toàn gia nghiệp. Nhưng bây giờ Kiến Châu Nữ Chân vẫn chưa quét khởi, đương nhiên bọn Mã Tự Lệ không thể nào ảo tưởng dẫn các bộ tộc Mông Cổ nhập quan. Dù là Trương Doãn Linh tư thông với địch bán nước buôn lậu quân giới, cũng sẽ không có ý định hoang đường như vậy.

Ngược lại hiện trạng bóc lột khiến cho dân chúng lầm than ở Quan Trung, các vị gia chủ thấy rất rõ ràng, e rằng còn rõ ràng hơn cả Tần Lâm. Bất quá xuất phát từ ích lợi bản thân, cho dù là biết rõ cuộc sống của dân chúng khó khăn chật vật, bọn họ cũng không hề chủ động giảm bớt bóc lột để cho dân chúng dễ thở hơn.

Giờ phút này Tần Lâm nói ra lời nói này, chư vị gia chủ nhất thời im lặng, quả thật không có lời nào chống đỡ.

- Thôi được!

Vương Sùng Cổ vỗ án, thối râu phì phì:

- Tần tướng quân cũng không phải là người Quan Trung lại lo lắng cho bá tánh Quan Trung như vậy, chúng ta thẹn là dân bản địa chẳng lẽ lại không có một chút lòng trắc ẩn sao? Trương Đô Đường muốn đẩy mạnh triều chính mới, đo đạc rõ ràng ruộng đất, ức chế bóc lột làm giảm gánh nặng thuế má cho dân chúng, đây là chuyện cực kỳ tốt. Chúng ta không chỉ cảm thấy vui mừng mà còn phải ở bên cạnh giúp đỡ, làm cho đám thân sĩ cổ chấp u mê khác hiểu được đại nghĩa, giúp cho Trương Đô Đường được việc mới phải!

Mã Tự Lệ, Dương Tuấn Dân, Trầm Hâm cả kinh, nhưng cũng quyết định chủ ý rất nhanh, vỗ ngực hòa theo Vương Sùng Cổ, tỏ vẻ không những mình sẽ không ngăn trở Nhất Điều Tiên Pháp, còn sẽ chủ động nhờ quan phủ đo đạc lại ruộng đất minh bạch rõ ràng, nộp thuế đúng theo số lượng thực tế. Cho dù là thân bằng cố cựu có kẻ không phục cũng sẽ ra sức khuyên giải, làm cho bọn họ hiểu được nỗi khổ của triều đình.

Ngoại trừ Thiếu Sư phủ đã trở nên gần đất xa trời, hào môn Quan Trung Tam Tấn xem tứ đại gia Vương Mã Dương Trầm là thủ lãnh. Chẳng những bọn họ không ngăn trở triều chính mới, trong lời nói còn có ý sẽ giúp Trương Công Ngư đàn áp những thương nhân trung tiểu khác. Như vậy chuyện thi hành Nhất Điều Tiên Pháp, đo đạc minh bạch ruộng đất, làm giảm gánh nặng tô thuế cho dân chúng sẽ mười phần chắc chắn.

Tần Lâm quắc mắt đứng lên, sải bước đi tới trước người Vương Sùng Cổ, cầm tay lão lắc lắc thật mạnh, đáng vẻ kính phục vô cùng:

- Vương lão tiên sinh có tấm lòng rộng rãi bao la lo cho dân chúng, chủ động hiệp trợ triều chính mới, quả thật là hiểu rõ đại nghĩa. Tần mạo xin cảm tạ ngài thay Trương Đô Đường, thay dân chúng Tam Tấn Quan Trung!

- Nói hay, nói hay lắm!

Vương Sùng Cổ bị Tần Lâm làm cho khóc cũng không được cười cũng không xong, không thể làm gì khác hơn là liên tiếp khiêm tốn nói còn kém xa Tần tướng quân, đồng thời trong mắt lão toát ra vẻ cười cợt: người chính là một tiểu hồ ly...

Lão cũng là lão hồ ly còn gì... Tần Lâm cũng nở một nụ cười xấu xa.

Vương Sùng Cổ lắc đầu một cái, trong lòng có mấy phần cảm khái, hôm nay lão hồ ly không đấu lại tiểu hồ ly!

Hai bên nói xong kích chưởng lập thệ, Tần Lâm dẫn dắt Uy Đức Pháp Vương, Tác Nam Gia Thổ và Triết Biệt đưa bốn vị gia chủ thương nhân Tam Tấn ra phủ. Có ích lợi thật lớn bày ra đó, từ nay hai bên chính là đồng minh vững chắc không thể phá được.

Tần Lâm xoay người lại vào trong, bốn vị gia chủ cũng không trở về phủ mình, mà cùng nhau kéo tới phủ Vương Sùng Cổ. Từ trước tới nay bọn họ vẫn như chim liền cánh như cây liền cành, lần này gặp phải chuyện lớn như vậy, có rất nhiều chuyện phải thương lượng với nhau.

- Rốt cuộc vẫn là Vương thế thúc thấy chuyện rõ ràng!

Dương Tuấn Dân cảm thán nói:

- Bọn ta còn lo được lo mất, lão thế thúc quyết định thật nhanh, chắc chắn...

Trầm Hâm cùng Mã Tự Lệ cũng gật đầu khen phải.

Vào thời này, lợi nhuận của thu tô thuế lương thực đã kém xa không bằng lợi nhuận của công thương nghiệp. Tỷ như địa khu Giang Nam vốn là khu vực có sản lượng lương thực cao, bèn đổi sang nuôi trồng dâu tằm hoặc trồng trà. Triều đình lo lắng lương thực bất ổn ảnh hưởng toàn cục, nhiều lần muốn ngăn lại khuynh hướng này, kết quả đương nhiên là đã tràng xe cát.

Thương nhân Tam Tấn đã xưng là thương, buôn bán chính là đệ nhất, thân phận đại quan liêu đại địa chủ cũng còn phải xếp hạng ở phía sau. Tuy rằng ruộng đất được coi là căn cơ gốc rễ, nhưng ích lợi vẫn không thể nào so sánh được với thương nghiệp. Dù sao thời này sản lượng lương thực tương đối có hạn, tá điền cũng không phải là thiên binh thiên tướng, phải ăn cơm mới có thể sống được. Hào môn đại hộ có thể không nộp hoặc nộp ít quốc thuế, nhưng cũng bị quan phủ chấm mút một ít, số còn có thể thu được vào tay cũng không nhiều, cho nên kém xa thương nghiệp.

Mới vừa rồi Dương Tuấn Dân, Trầm Hâm và Mã Tự Lệ do dự một chút, sau đó nhớ lại hơi cảm thấy hối hận. Nếu là bởi vì chuyện này mà đàm phán không thành, chẳng phải là vì nhỏ mất lớn hay sao, vẫn là Vương Sùng Cổ quyết đoán mạnh mẽ.

Không ngờ rằng Vương Sùng Cổ vuốt râu mỉm cười, trên mặt lộ ra vẻ giảo hoạt:

- Mở lại con đường tơ lụa, phần nhiều ích lợi sẽ thuộc về bốn nhà chúng ta. Ruộng đất Quan Trung Tam Tấn cũng không phải là của bốn nhà chúng ta hết thảy, số thuế thu được giảm đi cũng chỉ có hạn, cần gì phải thò tay vào lò lửa lấy hạt để nóng cho người khác, cho nên lão phu mới nhanh nhẩu đáp ứng.

Ôi chào, Dương Tuấn Dân, Trầm Hâm và Mã Tự Lệ đồng loạt vỗ tay khen hay.

Buôn bán và làm địa chủ không giống nhau, đại địa chủ và trung tiểu địa chủ cũng không có nhiều khác biệt ở mức độ bóc lột tá điền. Cho dù bốn nhà Vương Mã Dương Trầm thâm tóm đất đai tới mức nào, đất đai Quan Trung Tam Tấn mệnh mông, bốn nhà bọn họ cũng chỉ chiếm được một phần rất nhỏ, phần nhiều hơn còn lại thuộc về hào cường địa chủ lớn nhỏ khắp nơi. Cho nên khi Trương Công Ngự tiến hành triều chính mới, bọn họ bị tổn thương ích lợi cũng cực kỳ có hạn, phần nhiều là người khác chịu xui xẻo.

Làm ăn lại khác, càng làm lớn càng có hiệu quả lũng đoạn. nếu như không có hạn chế, tiểu thương gia đồng nghiệp tuyệt đối không cạnh tranh nổi với đại thương gia. Cho nên mở lại con đường tơ lụa, lợi nhuận chủ yếu sẽ rơi vào tay bốn nhà Vương Mã Dương Trầm.

Đây chính là sự khác nhau giữa nông nghiệp kinh tế phong kiến và thương nghiệp tư bản chủ nghĩa.

Mặc dù ba vị Mã, Dương, Trầm không hiểu chủ nghĩa gì cả, nhưng cũng là lão xảo quyết kiến thức rộng rãi, Vương Sùng Cổ chỉ điểm một chút, bọn họ lập tức nhìn thấu bản chất chuyện này. Tiến hành triều chính mới sẽ làm giảm bớt gánh nặng cho dân chúng, chỉ làm tổn thất ích lợi của người khác nhiều hơn. Mà mở lại con đường tơ lụa sẽ giúp mình kiếm được lợi nhuận không nhỏ, đây là chuyện tốt vô cùng.

Vào giờ phút này trong mắt ba vị Mã, Dương, Trầm, Vương Sùng Cổ thật sự là một nhân vật lão thành trì trọng, lão gian cự hoạt, lão mưu thâm toán, trong lúc nhất thời những lời nịnh nọt từ miệng ba người bọn họ tuôn ra như nước thủy triều.

Wương Sùng Cổ cũng không tỏ ra vui mừng, ngược lại hơi toát ra một chút tịch mịch, thở dài nói:

- Lão phu đã đáng là gì, cho dù là nhìn thấu sự việc hơn các người một chút, nhưng cũng phải từng bước một rơi vào bẫy của vị Tần tướng quân kia. Các người hãy suy nghĩ một chút, chuyện ngày hôm nay có chỗ nào có thể thoát ra khỏi tính toán của hắn không, chúng ta đều bị hắn nắm mũi dẫn đi!

Mã Tự Lệ, Dương Tuấn Dân, Trầm Hâm ngơ ngác nhìn nhau, đột nhiên giật mình thức tỉnh từ trong vui mừng, ai nấy đều cảm thấy khó chịu trong lòng. Bọn họ xưng vương xưng bá ở Quan Trung Tam Tấn, cảm thấy mình kiến thức nhiều, bản lãnh lớn, thủ đoạn cứng rắn, nhưng va chạm với họ Tần quả thật là từng bước đi vào trong kế hoạch của hắn.

- Thôi, sau này còn có gì để nói, cũng chỉ có thể đi theo sau đuôi người ta mà thôi...

Mã Tự Lệ nói xong, chính mình cũng không biết tâm trạng thế nào.

Wương Sùng Cổ nhìn chân trời xa, thở dài dằng dặc:

- Giang sơn lúc nào cũng xuất hiện nhân tài, đến lúc người mới thay người cũ...

Phủ đệ Tần Lâm, sau khi đưa tiễn bốn vị khách nhân lại trở về khách sảnh, Triết Biệt cũng không nói, thủy chung nghiêm mặt ra vẻ trung thành cảnh cảnh, Uy Đức Pháp Vương và Tác Nam Gia Thổ lại thỉnh thoảng nhìn nhìn Tần Lâm, muốn nói lại thôi.

Công phu quan sát sắc mặt đoán ý của Tần tướng quân cao thâm tới mức nào, làm sao không hiểu ý của hai vị này, bèn ôn tồn cười nói:

- Đại sự thành công ắt sẽ có của cải vô tận, hai vị Phật gia ở Tuyết Vực cao nguyên hẳn kham khổ đã lâu, đến lúc đó tự nhiên Tần mỗ sẽ dâng lên một phần bạc hương hỏa.

- Tần tướng quân thờ phụng ngã Phật công đức vô lượng!

Uy Đức Pháp Vương chấp tay chữ thập hành lễ.

- Lễ kính tam bảo sẽ có phúc báo vô cùng, bản tăng sẽ tụng kinh cầu phúc cho Tần tướng quân.

Tác Nam Gia Thổ cũng cúi đầu hành lễ.

Có câu nói một văn tiền làm khó anh hùng hảo hán, bá tánh trên Tuyết Vực cao nguyên nghèo khổ, cho dù là hết sức dâng cúng cũng chỉ có hạn, chùa miếu của Tác Nam Gia Thổ và Uy Đức Pháp Vương ở đã có nhiều năm không được tu sửa. Vàng dát trên mặt tượng Phật cũng đã tróc ra loang lổ, dầu chấm đèn cũng sắp sửa cạn khô. Hiện tại nghe nói Tần Lâm chịu dâng tặng bạc hương hỏa, tự nhiên số lượng không phải

là ít, hai vị Phật gia vui mừng trong lòng. Tuy rằng oán niệm bị Tần Lâm buộc nhảy xuống hố không tới nổi tiêu tan toàn bộ, nhưng cũng đã vơi đi ít nhiều.

Triết Biệt ở bên cạnh không nói câu nào, Thổ Mặc Đặc bộ chịu rất nhiều ân huệ của Tần Lâm, còn có thể mở miệng đòi bạc của Tần Lâm sao?! Tương lai Tam Nương Tử đem binh tiến về phía Tây, Triết Biệt ta sẽ làm Đại tướng tiên phong, thay Tần tướng quân chấn nhiếp Tây Vực!

Ngược lại Tần Lâm cười chủ động vỗ vỗ vai y, bảo y trở về nói với Tam Nương Tử, ích lợi mở lại con đường tơ lụa là người thấy có phần, tự nhiên không thể thiếu Thổ Mặc Đặc bộ.

Lấy ân nghĩa kết nạp chỉ có thể nhất thời mà không thể một đời, cái gọi là ân cừ chỉ một chén gạo chính là như vậy. Nếu như có cùng chung ích lợi, vậy có thể ràng buộc hai bên chặt chẽ hơn.

- Tần huynh càng ngày càng thành thực thủ đoạn kiêu hùng, thi triển cả ân lẫn uy, chẳng khác nào tiên phụ ngày trước.

915. Chương 915: Sức Mạnh Của Bạc

Trong thư phòng, Trương Tử Huyền nhìn Tần Lâm hé miệng mỉm cười, tuy lời nói là trêu ghẹo, nhưng nụ cười lại biểu lộ ra nỗi vui trong lòng nàng.

Đại trưởng phu không thể một ngày không có quyền, Trương Cư Chính cũng tiến hành rất nhiều quyền mưu thủ đoạn, mà điểm quan trọng nhất chính là thủy chung không quên xã tắc lê dân, Tần Lâm đã làm được.

Tần Lâm cười hắc hắc:

- Ta chỉ là đang suy nghĩ, không biết vị thiên tử ngồi trên ngôi cao chín bệ ở kinh sư lúc nhận được tin này sẽ có biểu lộ thế nào...

Kinh sư, Tử Cấm thành, gió Thu xào xạc đã mang theo khí lạnh nồng đậm, cũng may dưới ngự thư phòng có đường hầm thông khí, không khí trải qua than đốt bên dưới khiến cho bên trong phòng vô cùng ấm áp.

- Vì sao lại nóng như vậy, chẳng lẽ muốn hun trăm chết sao?!

Trần Vạn Lịch rịn ra một lớp mồ hôi, cảm tức ném ngự bút đi, chỉ cảm thấy ngồi ở chỗ đó thế nào cũng không được tự nhiên.

Mấy tiểu hoạn quan hầu hạ y bị dọa sợ gần vỡ mật, liên tiếp dập đầu cầu xin tha thứ:

- Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết, cầu xin Hoàng gia thứ tội, sẽ lập tức đi tắt than dưới đường hầm.

- Hoàng gia.

Trương Kinh kêu một tiếng thật nhỏ, sau đó liên tiếp khoát tay với đám tiểu hoạn quan, bảo bọn họ rút ra ngoài, không nên ở chỗ này làm gì. Là tổng quản nội đình chương quản Ty Lễ Giám, tất cả mọi việc lớn nhỏ trong cung đều có trách nhiệm của y.

Trương Thành khom người, nịnh hót nói:

- Hoàng gia có muốn uống chút canh hạt sen thanh tâm hay không, Tuần Phủ Hồ Quảng tiến cống sen sông Tương, nô tỳ nghĩ thấy rất thơm.

Trò gì vậy... Trương Kinh hận không thể há miệng mắng to, tên Trương Thành này lại tranh thủ lấy lòng giúp cho người khác trước mặt Hoàng gia. Không cần nói cũng biết, nhất định là vị Tuần Phủ Hồ Quảng kia đã mua chuộc Trương Thành không ít bạc, tên này mới nói giúp mấy câu như vậy trước mặt Hoàng gia.

Tất nhiên Vạn Lịch biết rất rõ ràng chút tâm tư này của Trương Thành, vào lúc này cũng không có tình thần chỉnh y, chỉ thở dài thật dài một tiếng, lui về phía sau ngã lưng tựa vào ghế ngồi, hai tay xoa xoa huyệt Thái Dương:

- Khắp nơi toàn là xin miễn thuế, khóc cầu giảm miễn thuế, biên quân lại liên tục thỉnh lương thỉnh hưởng, nếu như trăm không cấp cho bọn họ, chắc chắn sẽ lập tức tạo phản. Há đâu có lý như vậy... Tuần Phủ Văn Nam vừa xin miễn thuế bạc nhập cống, Cố Hiến Thành, Lưu Đình Lan lập tức nhao nhao phản đối. Hừ, chẳng lẽ vàng bạc hàng năm ủy lạo cho quân không phải là lấy từ nội khố của trăm ra hay sao?

Đại Minh thu thuế đến kinh sư, chia ra nhập vào ngoại khố của Hộ bộ hoặc nội khố của Hoàng gia. Nội khố do Hoàng đế nắm giữ, gọi là kim hoa ngân (thỏi bạc đủ tuổi có in hình đóa hoa vàng), ngoại trừ hoàng thất chi tiêu, ban thưởng tông thất, mỗi khi đến cuối năm ủy lạo quân đội ban thưởng huân quý vũ thần, đều lấy trong kho bạc này.

Trương Tứ Duy rơi dãi, Thân Thời Hành cũng không phải là người hành sự quyết đoán dứt khoát, ngang ngược bá đạo. Thế cục hôm nay, thứ người như thế không ngồi được trên vị trí Thủ Phụ, vì vậy phe thủ cựu Triệu Ứng Nguyên, Dư Mậu Học, Cố Hiến Thành, Lưu Đình Lan vẫn còn được sống ung dung nhàn nhã.

Cố Hiến Thành sửa đổi lễ lối, không hề theo phe thế lực đại thần nào nữa, mà ra dáng vẻ thanh lưu chính trực. Bất cứ quan địa phương nơi nào tấu thỉnh giám sát quặng mỏ, tiền cống, y tổ ra tích cực hơn bất kỳ ai khác, vội vàng dâng biểu thỉnh mệnh vì dân, nhờ vậy cũng có được chút danh tiếng trung trực.

Lần này đến phiên Vạn Lịch nhức đầu, phải biết triều Đại Minh hai trăm năm qua, thanh lưu rất khó đối phó. Trên vai người ta có chiêu bài chữ vàng ‘Thanh chính liêm khiết’, ‘Trung tâm trực gián’, ‘thỉnh mệnh vì dân’, ‘không tranh danh đoạt lợi với dân’, bất cứ lúc nào cũng treo trên miệng trung hiếu nhân nghĩa, bất kể là ai cũng phải nhường bước vài phần, quả thật là thần thấy thần sợ, quỷ gặp quỷ chán.

Đình trượng ư, chỉ là gãi ngứa, thanh lưu danh thần không hề sợ đình trượng, những kẻ từng chịu đình trượng qua như Ngô Trung Hành, Triệu Dụng Hiền danh tiếng còn cao hơn trời, dường như sau khi mông bọn họ chịu đình trượng qua đã hóa thành vàng thật.

Không làm bếp thì không biết giá gạo củi, phía Đông cần tiền phía Tây cần lương, thanh lưu ngôn quan còn chực chờ cần người ta giống như chó điên. Lúc ban đầu Vạn Lịch đích thân cầm quyền cảm nhận được mùi vị quyền lực ngọt ngào, hiện tại đã bị hành hạ đến dần dần thối lui, đối mặt chuyện triều chính phức tạp từ ngày này qua ngày khác bắt đầu đã có hơi tâm tàn ý lạnh.

- Hoàng gia, nếu như ngự thể khiếm an, không ngại...

Mất Trương Kinh lóe lên, y là chương án thái giám Ty Lễ Giám, nếu như Hoàng đế không chịu dụng tâm tại triều chính, chuyển tấu chương cho Ty Lễ Giám hạ bút phê thay, vô hình trung quyền lực của y sẽ trở nên lớn hơn.

Trương Thành vội vàng nói:

- Khái bẩm Hoàng gia, Thân lão tiên sinh đích thân dẫn dò, hôm nay có mấy phần tấu chương rất quan trọng, bệ hạ cần phải xem xét quyết định.

Trương Kinh cắn răng, hận không thể cắn chết tươi Trương Thành tại chỗ.

Dù sao Vạn Lịch cũng còn trẻ, lòng ham quyền lực vẫn nặng, nghe vậy liền lên tinh thần, lẩm bẩm oán trách:

- Thân lão tiên sinh cũng quá mức thiếu trách nhiệm, hỏi lão cái gì, không phải là bệ hạ thánh minh chính là lão thần hồ đồ, hỏi tới nữa bèn quỳ xuống đất dập đầu, trăm cần Thủ Phụ bù nhìn như vậy làm cái quái gì... Thôi được, nếu lão đã dẫn dò, trăm cũng nên xem qua một chút.

Trương Kinh, Trương Thành đều cười thầm, những lời gần vua như gần cọp này là không sai, Trương Cư Chính chuyên quyền ngang ngược, bệ hạ vừa sợ vừa hận lão, sau khi chết còn bị ô danh. Mặc dù Trương Tứ Duy có công lớn thanh trừng Giang Lăng đảng, nhưng tính tình ẩn nhẫn âm hiểm, bệ hạ cũng phải đề phòng lão mấy phần. Duy chỉ có Thân lão tiên sinh hết thấy vâng dạ răm rắp, quả thật là vị Thủ Phụ tượng đất bù nhìn, e rằng trong lòng bệ hạ còn vui mừng là khác.

Bất quá mấy bản tấu chương hôm nay là...

Hai Trương mạnh ai nấy theo đuổi dòng suy nghĩ của mình, làm sao Trương Kinh không muốn can tấu chương lại, làm sao Trương Thành không muốn trực tiếp cầm bút phê thay. Nhưng chuyện này liên quan

quá lớn, cho dù hai người bọn họ cũng không dám động tay động chân, chỉ chờ xem bệ hạ định đoạt thế nào.

Vạn Lịch đột nhiên thay đổi sắc mặt, tay lật tấu chương cũng bắt đầu run lên, chợt vỗ ngực án một cái thật mạnh, giận như sấm nói:

- Há đâu có lý như vậy! Trương Doãn Linh, Trương Tứ Duy, trẫm chưa từng bạc đãi phụ tử lão, lại dám khi trẫm như thế!

Dù là những hôn quân nổi danh như Thương Trụ Vương, Tùy Dạng Đế, thấy tội tư thông với địch bán nước cũng tuyệt không thể dễ dàng tha thứ. Thiên hạ này chính là thiên hạ một nhà một họ, Trương Doãn Linh và mấy đứa con trai buôn lậu vũ khí cấm, đây quả thực là đang đào phần mộ chôn triều Đại Minh, Vạn Lịch há có thể không giận?!

Nếu như là Ngự Sử, Cấp Sự dâng tấu chương lên, Vạn Lịch có thể không tin, nếu như là Tuần Phủ Sơn Tây Trương Công Ngự dâng biểu đạh hặc, y vẫn có thể không tin.

Nhưng ở đây ngoại trừ tấu chương của Trương Công Ngự còn có tấu chương của Trương Tứ Duy đích thân thỉnh tội, thư đầy máu lệ, nói rằng sẽ tự trói mình nộp lên thỉnh bệ hạ giáng tội, quyết không thể nào là giả được.

Lực lượng sĩ lâm Đại Minh cực lớn, hào môn thương nhân Quan Trung Tam Tấn căn cơ thâm hậu, cho dù là Đông Xưởng, Cẩm Y Vệ cũng tuyệt không thể nào nhục hình ép cung một vị Thủ Phủ Đại nhân đình ưu nghĩ việc, tuyệt đối không có khả năng này.

Thủ Phủ của mình dám buôn lậu vũ khí tư thông với địch bán nước như vậy, Vạn Lịch tức giận méo mặt, luôn miệng nói:

- Bò Châu Trương gia phụ một mảnh khổ tâm của trẫm, dám làm ra chuyện bạc này, truyền dương ra ngoài thật sự là làm trò cười cho thiên hạ. Trẫm dùng hạng người như vậy làm Thủ Phủ, người trong thiên hạ sẽ nghĩ trẫm như thế nào, chẳng phải là sau này sử xanh sẽ viết trẫm là hôn quân sao?!

Làm tới Hoàng đế, quyền lực chí cao vô thượng, thứ có thể chế ước y đã không nhiều lắm, sử sách có thể coi là một, bất kể vị Hoàng đế nào cũng muốn lưu lại hình ảnh huy hoàng chính diện trong sử sách. Ngược lại nếu như Hoàng đế nào không thêm để ý tới sử sách phê bình mình thế nào, chắc chắn đó chính là kẻ ngu ngốc tàn bạo tới cực điểm.

Trương Doãn Linh, Trương Tứ Duy đã nhận tội phục pháp, chuyện này trên thực tế không có gì nguy hiểm, Vạn Lịch bèn bắt đầu lo lắng cho tương lai của mình, y mới hơn hai mươi tuổi, không muốn rơi vào hoàn cảnh giống như Hoàng gia gia của mình... Gia Tĩnh dùng Nghiêm Tung, thế nhân đều mắng Nghiêm Tung là gian thần, Gia Tĩnh còn có thể trốn thoát hai chữ hôn quân được sao? Hải Thụy mắng Gia Tĩnh bị hạ ngục, con trai Gia Tĩnh, Long Khánh để cha Vạn Lịch vừa kế vị, còn phải vội vàng thả Hải Bút Giá từ trong ngục ra.

Trong lòng Vạn Lịch vô cùng nôn nóng, bất kể là vị Hoàng đế nào gặp phải chuyện Thủ Phủ của mình tư thông với địch bán nước đều hết sức đau đầu nhức óc. Chẳng lẽ hơn hai mươi tuổi, mới vừa nắm triều chính không lâu lại mắc phải tiếng xấu nhìn người sai lầm, hồ đồ ngu muội, bị người trong thiên hạ nhạo báng sao!? Vạn Lịch không muốn như vậy.

Nhìn vẻ mặt Hoàng gia, Trương Kinh liền thở dài một tiếng, ghen tỵ nhìn Trương Thành một chút, biết có lần này một số việc mình không ngăn cản được nữa.

Trương Thành mừng rỡ trong lòng, ngoài mặt làm ra vẻ giật mình kinh hãi, trừng hai mắt nói:

- Hoàng gia, chẳng lẽ không phải ngài điều Tàn Lâm đi Bò Châu điều tra án này sao?

- Có chuyện này không... vì sao trẫm không nhớ rõ...

Vạn Lịch bị hỏi mơ hồ, bất quá rất nhanh đã phản ứng kịp, mở tấu chương của Tuần Phủ Sơn Tây ra xem lại lần nữa. Mới vừa rồi tâm trạng kích động không xem cẩn thận, lần này rốt cục thấy rõ ràng, nhất thời mừng rỡ: ôi chao, thì ra là trẫm điều Tàn Lâm đi Bò Châu, hẳn điều tra án này đó chính là trẫm tiên tri

thấy trước, quyết định tính toán vạch ra kế hoạch, nhất cử diệt trừ Trương Doãn Linh tư thông với địch bán nước.

Trương Thành nói bổ sung:

- Bệ hạ điều Tần Lâm từ Quỳnh Châu đi Bồ Châu là thánh chỉ rành rành, lúc ấy công báo truyền ra đã khiến cho thiên hạ biết sớm, cho dù là trong Ty Lễ Giám và nội các Trung Thư cũng còn bản lưu.

Cách đi hết thấy quan chức vốn có của Tần Lâm, đây đi Quỳnh Châu Cẩm Y Vệ làm việc, đây là cách chức lưu đây. Sau Hải Thụy thượng tấu bảo cử, Trương Tứ Duy vẫn còn là Thủ Phụ bèn xúi giục Vạn Lịch giáng chỉ an ủi Hải Thụy, đồng thời điều Tần Lâm đi Bồ Châu.

Lần thứ hai, Tần Lâm ở Quỳnh Châu là một Cẩm Y Hiệu Úy, đến Bồ Châu vẫn là một Cẩm Y Hiệu Úy, không phải là cách chức lưu đây nữa, chỉ có thể coi là điều nhiệm. Chỉ bất quá một Cẩm Y Hiệu Úy nhỏ không có phẩm không có chức lại cần có thánh chỉ điều động, chuyện này cũng là chuyện lạ trong chốn quan trường.

Nhưng trở trêu là đạo thánh chỉ này đã giữ lại được đường lui cho Vạn Lịch hôm nay. Phát thánh chỉ điều một Cẩm Y Hiệu Úy quả thật có hơi không thỏa đáng, nhưng nếu như là minh tu sạn đạo ám độ Trần Thượng, lệnh cho hắn đi điều tra đại án kinh thiên nhà Thủ Phụ Đại Học Sĩ tư thông với địch bán nước thì sao!?

Vạn Lịch không ngốc, biết nên làm như thế nào, nhất thời sắc mặt nghiêm nghị, hắng giọng nói:

- Trẫm nghe đồn Trương Doãn Linh tư thông với địch bán nước hoành hành hương lý, minh chỉ điều Tần Lâm đi Bồ Châu, lại ngấm ngầm lệnh cho hắn âm thầm điều tra, quả nhiên tra rõ tội ác của Trương Doãn Linh.

Nói xong những lời này, trong lòng Vạn Lịch có hơi là lạ, thành thật mà nói từ sau khi gạt ngang lời Tần Lâm can gián, phạt đình trượng hắn bên ngoài ngục môn, trong lòng Vạn Lịch đã xuất hiện tâm kết, mỗi lần nhớ lại cũng cảm thấy khó chịu.

Nhưng không nghĩ tới Tần Lâm lại có bản lĩnh như vậy, lại lật tung Thiếu Sư phủ của Trương Tứ Duy. Mặc dù là trừ hại cho nước nhà nhưng Vạn Lịch là bị động, thậm chí là bị ép buộc phải chấp nhận chuyện đã rồi, chuyện này không khỏi có chút phạm kiêng kỵ đế vương. Rốt cuộc sau này đối xử với Tần Lâm thế nào, Vạn Lịch vẫn chưa nghĩ ra.

Tấu chương kế tiếp không phải là Tuần Phủ Sơn Tây gởi tới, mà là biểu chương của Tây Tạng Bạch giáo Uy Đức Pháp Vương và Hoàng giáo Tác Nam Gia Thổ. Lời lẽ bên trong hai biểu chương này vô cùng khiêm tốn, hơn nữa khác với thái độ những năm qua tốt với triều đình ngoài mặt, trong lòng lại âm thầm đề phòng, hai vị Phật gia đều nói rõ sẽ hàng năm tiến cống, hàng tháng triều kiến, vĩnh viễn sẽ là phiên thuộc phía Tây của Đại Minh, tuyệt không dám sinh lòng không thần phục.

Mà trên hai đạo tấu chương đều nhắc tới Tần Lâm phát huy tác dụng trọng yếu, nói nhờ có Tần tướng quân hiểu rõ đại nghĩa, hai vị Phật gia nghe như thể hồ quân đỉnh, lúc này mới khuyh tâm quy phục thiên tử Trung Nguyên.

Vạn Lịch cười vỗ lên ngự án một cái thật mạnh:

- Hay lắm, quả thật Tần tướng quân rất có bản lĩnh chiêu an Tứ Di. Lần trước thuyết phục được Doanh Châu Tuyên Uy Sứ và Tam Nương Tử ở Quy Hóa thành, lần này lại thuyết phục được hai vị cao tăng đại đức Tây Tạng.

Sắc mặt Trương Kinh như vừa nuốt một họng phân, thâm nhủ trong lòng: không biết rốt cục tên Tần Lâm này có bản lĩnh gì có thể thuyết phục đám man di không nói lý này. Nghe người ta đồn đãi hắn có quan hệ mờ ám với Kim Tuyên Uy Sứ và Tam Nương Tử, cho nên bọn họ mới nghe lời của hắn, vậy hai tên phiên tăng này thì sao, bọn họ là nam nhân kia mà...

Trong lòng Trương Kinh không khỏi sinh ra một ít liên tưởng không lành mạnh. Bất quá y không có tiểu đệ đệ, tâm lý biến thái hơn người thường, liên tưởng như vậy cũng không có gì lạ.

Trương Thành lại phải giải thích thay Tần Lâm một phen:

- Khải tấu Hoàng gia, Tần tướng quân thông hiểu Phật pháp, lúc ở kinh sư đã giao hảo với Uy Linh Pháp Vương, nghe nói còn là Vi Đà hạ phạm gì đó, hẳn là nhờ vậy mới có thể thuyết phục được hai vị cao tăng Tây Tạng.

Vạn Lịch gật đầu một cái, nhắc tới Vi Đà hạ phạm bèn nhớ lại lúc Tần Lâm ngăn voi cứu giá. Tuy rằng tính y cay nghiệt khắc bạc nhưng cũng không phải hoàn toàn không có nhân tính, vẫn còn nhớ ơn cứu mạng của Tần Lâm.

Trương Kinh thấy thần sắc Vạn Lịch cũng biết sắp hỏng bét, vội vàng thấp giọng nhắc nhở:

- Tên Tần Lâm này tới chỗ nào cũng không an phận, thân là cấm y quan giáo lại kết giao ngoại phiên, ai mà biết được hắn dùng thủ đoạn gì với hai phiên tăng Tây Tạng?

Nụ cười Vạn Lịch lập tức liền có hơi mất tự nhiên, chỗ Kim Tuyên Ủy Sứ cùng Trung Thuận phu nhân Tam Nương Tử là triều đình phái Tần Lâm đi, quang minh chính đại. Nhưng hai phiên tăng Tây Tạng lại là chủ động tìm tới Tần Lâm, hừ, chẳng lẽ trong mắt các người, họ Tần còn quan trọng hơn cả trẫm?!

Trương Thành cũng thầm mắng Trương Kinh trong lòng, nhưng y không nóng nảy, bởi vì sau đó còn có tạc đạn nặng ký chưa ném ra, cho nên cũng không vội trong lúc nhất thời.

Trương Thành giở đám tấu chương mà Vạn Lịch đã phê ra hong cho ráo mực, sau đó trải ra trước mặt cho y xem kỹ lại.

Lần này vừa xem xong, Vạn Lịch lập tức nhảy nhồm giống như dưới mông có gắn lò xo, không còn chút tôn nghiêm nào của bậc đế vương:

- Năm mươi vạn, thật sự có năm mươi vạn lượng bạc sao? Mở lại con đường tơ lụa lại có lợi nhuận khổng lồ như vậy sao?

Thái độ Trương Thành vẫn cung thuận, nhẹ giọng nhắc nhở y:

- Là mỗi năm, Hoàng gia, hơn nữa còn là nhập thẳng vào nội khố.

Sắc mặt Vạn Lịch căng phồng đỏ bừng, híp đôi mắt nhỏ, mặt mập cười nhăn nhúm. Y đứng lên đi qua đi lại liên hồi, hai tay xoa xoa không ngừng, bất cứ lễ nghi gì cũng đã vứt bỏ ra ngoài chín tầng mây, để vương tâm thuật cũng vứt xa tận đảo Java.

Quả thật là không làm biết thì không biết giá gạo củi, ban đầu lúc Trương Cư Chính chấp chính, quốc khố hàng năm dư dả, còn trị cả Hoàng Hà, biên luyện lính mới. Đến khi Vạn Lịch nắm quyền mới cảm thấy đau đầu nhức óc, thế mới biết năm xưa lão sư giỏi giang tới mức nào.

Vốn là Trương Tứ Duy kế nhiệm cũng có mấy phần bản lãnh chân chính, nhưng Vạn Lịch vẫn có hơi không tin được lão. Ngược lại y yên tâm về Thân Thời Hành hơn, lão hảo nhân là lão hảo nhân, bụng đầy học vấn, thủ đoạn làm quan cũng không ít, chỉ có điều không muốn gánh vác chút trách nhiệm nào, còn giáo hoạt hơn cả đám lưu manh đầu đường xó chợ, khiến cho Vạn Lịch không biết phải làm sao.

Quốc khố cũng có chế độ, không phải là Hoàng đế muốn dùng thế nào cũng được, chỉ có thể sử dụng linh hoạt nội khố mà thôi.

Hai năm trước liên tiếp lật đổ Giang Lăng đảng và Phùng Bảo, vì muốn hạ lửa giận của Lý Thái hậu, Vạn Lịch ngầm ước đạt thành giao dịch với mẫu thân, đó chính là sẽ tổ chức hôn lễ cực lớn xa hoa cho đệ đệ Lộ Vương Chu Dực Lưu. Vì vậy nội khố của Vạn Lịch hao tổn rất nhiều, làm hôn lễ hết sức hoành tráng oai phong, Lý Thái hậu thương yêu tiểu nhi tử, vì vậy không nói gì nữa, mỗi ngày thường làm bạn với thanh đăng cổ Phật, cơ hồ ra khỏi võ đài chính trị.

Lấy lòng mẫu thân tổ chức hôn lễ cực lớn cho đệ đệ, nội khố Vạn Lịch lập tức rơi vào cảnh giật gấu vá vai. Vì vậy y nghĩ tới số bạc ở Văn Nam, muốn áp tải hai mươi vạn lượng bạc mỗ vào nội khố kinh sư, để dùng tạm trong khi thiếu thốn.

Thế nhưng tiền của địa phương không thể tùy tiện động tới như vậy được, triều Vạn Lịch tích lũy hai mươi vạn lượng bạc nhiều năm e rằng chỉ còn trên sổ sách, bạc trắng chân chính không biết đã bị ai nuốt vào túi.

Nhất thời Tuần Phủ Vân Nam dâng biểu ‘thỉnh mệnh vì dân’, thanh lưu ngôn quan cũng bàn tán xôn xao, Vạn Lịch chưa lấy được bạc vào tay đã gây ra tai tiếng.

Sắp tới cuối năm, huân quý vũ thần phải có bạc khen thưởng, tướng sĩ biên quan phải khao quân, cũng phải cho cung nữ thái giám nội đình về nhà ăn Tết. Về phần Hoàng Quý Phi Trịnh Trinh mà y thương yêu nhất, vì bồi thường tổn thất nàng không thể ngồi lên vị trí Hoàng hậu cùng với con trai tạm thời không thể trở thành Thái tử, Vạn Lịch lại càng rộng rãi, hứa với nàng một khoản rất lớn.

Thế nhưng nội khổ sắp hết bạc, mắt thấy không thực hiện được lời hứa, đang lúc Vạn Lịch đau đầu nhức óc, lại có một bản tấu chương nói hàng năm đều có năm mươi vạn bạc dâng lên, còn vô cùng biết chuyện thức thời nói ra là trực tiếp đưa vào bên trong nội khổ, nhất thời Vạn Lịch có cảm giác như nắng hạn gặp mưa rào.

- Quả thật là trung thần!

Y cầm tấu chương lên xem, muốn xem thử rốt cục là ai mà trung thành cảnh cảnh như vậy.

Vì vậy lần thứ ba hôm nay y thấy được cái tên quen thuộc: Tần Lâm.

Cái tên này nằm sau chót một chuỗi tên rất dài, nhưng bản năng Vạn Lịch cho biết, nhất định là do tên này làm nên chuyện.

Vạn Lịch không còn lời nào để nói, nhìn tên Tần Lâm sững sờ rất lâu, lát sau mới vỗ án nói:

- Tần ái khanh, Tần ái khanh ở giang hồ xa vẫn lo cho vua, quả thật là rường cột nước nhà, trung thần lương đồng!

Xong rồi! Trương Kinh ủ rũ chán chường cúi gằm đầu xuống. Trong những năm tốt nhất Trương Cư Chính chấp chính, thu nhập quốc khố mỗi năm cũng chỉ hơn hai trăm vạn, năm mươi vạn bạc đã là một phần năm, không chỉ có hàng năm đều có, còn thẳng vào nội khổ. Con số này lớn tới mức có thể đập văng đầu bất kỳ vị đế vương nào, huống chi là Vạn Lịch trẻ tuổi khí thịnh vung tay xài tiền như nước khắp nơi, lúc nào cũng cảm thấy tiền không đủ xài.

Ban đầu Vạn Lịch là gọi thẳng tên Tần Lâm, tiếp theo biến thành Tần tướng quân, đến bây giờ đổi lại lần nữa, trở thành Tần ái khanh!

Trương Thành tươi cười hơn hở, gần đây y bị Trương Kinh chèn ép quá mức, đợi đến khi Tần Lâm hồi kinh, chỉ sợ cục diện sẽ có biến hóa.

Vạn Lịch nhìn lại tấu chương, sắc mặt lại sa sầm:

- Bọn họ bảo cử Phan Quý Tuần, hừ, trăm đã nói qua vĩnh viễn không dùng còn dâng tấu chương bảo cử, chẳng phải là khi quân sao?

Ôi chao, Tần tướng quân ơi Tần tướng quân! Trương Thành buồn bực vô cùng, chính người phục hồi chức quan như cũ quan là được, dù sao trước kia người cũng được mặt rồng ưu ái, mặc dù bị đình trệ một trận nhưng bệ hạ vẫn còn nhớ ơn người cứu giá. Tên Phan Quý Tuần này là kẻ thần kinh, nhờ vào trị thủy lên làm Công bộ Thị Lang, không được mặt rồng ưu ái còn dám dâng biểu can gián khiến cho bệ hạ bùng bùng nổi giận, cần gì phải bảo cử cho y?!

Trương Kinh lại phẫn chấn tinh thần, tên Tần Lâm này cũng quá mức tự cho là đúng, đối nghịch với Hoàng gia, mang quan tài can gián cho tới chết, khiến ặt rồng không còn ưu ái. Dãy vào một vị Hoàng gia khắc bạc như vậy, chẳng phải là tự tìm phiền phức ư? Huống chi Phan Quý Tuần là một người chỉ biết vui đầu làm việc, không có chút tác dụng nào trong việc đấu đá trong triều, cho dù là bảo cử y khôi phục chức quan thì có ích gì chứ?!

Y không biết Tần Lâm trừ theo đuổi công danh lợi lộc ra, trong đáy lòng còn có lý tưởng khác, loại người như Trương Kinh vĩnh viễn không thể nào hiểu được.

- Thôi, để cho Phan Quý Tuần tạm lấy nguyên chức đốc soái trị thủy Hoài Hà, lập công chuộc tội đi!

Vạn Lịch thở dài một cái, so ra năm mươi vạn lượng bạc trắng vẫn hết sức đáng yêu, cho dù là Phan Quý Tuần từng thóa mạ y cũng có thể bỏ qua một bên.

916. Chương 916: Người Mất Chính Sách Còn

Trương Công Ngư dâng biểu xin đả thông Tây Vực, ban bố hoàng uy Đại Minh với vùng Tái Ngoại, tầu chương do đám môn sinh cố lại của bốn nhà Vương Mã Dương Trầm bay khắp kinh sư như bướm bướm. Tàn Lâm lại được nhàn rồi, chuyện làm tới nước này đã được mười phần mười, vị thiên tử ở kinh sư sẽ quyết định thế nào, hẳn cũng có thể đoán được tám chín phần.

Chuyện kế tiếp sẽ đến phiên Tuần Phủ Sơn Tây Trương Công Ngư bận rộn tới mức chân không chấm đất. Đầu tiên là y đã nhận cáo trạng kêu oan của dân chúng Phong Lăng trấn, sau đó máy móc rập khuôn bắt hết đám người làm ác nô Thiếu Sư phủ lại, nhất nhất tra vấn tội danh.

Mặc dù Trương Công Ngư không am hiểu pháp án nhưng cũng may vụ án này toàn là dân chúng bị Thiếu Sư phủ bóc lột, khi nam hiếp nữ, cũng không quá phức tạp. Hương lý hương thân cũng có thể làm chứng, tra xét hết sức dễ dàng, bắt được một đồng người làm Thiếu Sư phủ, ngục giam Bồ Châu lập tức trở nên chật chội.

Cửa cải Thiếu Sư phủ cường đoạt bao gồm trên trăm vạn mẫu ruộng đất, đều bị Trương Công Ngư ghi danh tạo sách, sau khi tra rõ bèn trả lại cho chủ cũ.

Trương Doãn Linh chết bởi tay Bạch Sương Hoa, huynh đệ Trương Tứ Giáo, Trương Tứ Đoan sợ tội tự vận, ngay sau đó người vợ tục huyền của Trương Doãn Linh là Hồ thái phu nhân bệnh mất, cộng thêm trước đó bốn vị quan sự lần lượt bỏ mình. Một Thiếu Sư phủ oai phong như vậy hiện tại chỉ còn lại một mình Trương Tứ Duy, còn Trương Tứ Tượng như chim sợ cành cong, ngày ngày ngồi trong Thiếu Sư phủ hoang tàn chỉ chờ thánh chỉ giáng tội từ kinh sư tới. Chỉ có thể trở mắt nhìn đám tay sai bị bắt, nha hoàn người làm ai trở về nhà này, cây ngã chim bay tứ tán.

Nói tóm lại, những chuyện này cũng không cần đích thân Trương Công Ngư động thủ, tự có mấy Hình Danh lão phu tử lo liệu thay y. Hàng ngày Trương Công Ngư lên công đường ngồi xuống, gõ gõ kinh đường mộc, thể hiện uy phong của thanh thiên Đại lão gia, những chuyện còn lại đã có đám Sư Gia lo liệu. Từ khi Trương Công Ngư lật đổ Thiếu Sư phủ, quả thật có thể nói là thanh danh vang dậy, Cử Nhân Tú Tài Sơn Tây tới xin đầu nhập tấp nập nhộn nhịp, bốn nhà Vương Mã Dương Trầm cũng tiến cử không ít người cho y.

Trương Công Ngư ở hành dinh Thiếu Sư phủ, mỗi ngày vừa bảnh mắt ra đã có một đám Sư Gia tới gọi đồng ông. Sau khi tới đại đường ngồi lên công tọa, dân chúng bên ngoài kêu thanh thiên Đại lão gia như núi đổ biển gầm, sau khi xong việc bèn ngồi kiệu ra ngoài đi lòng vòng. Hai bên đường dân chúng hoan hô, kêu la Trương thanh thiên tới rồi, khiến cho y mừng rỡ không khép miệng lại được. Y đã chìm nổi quan trường có hai mươi năm, chưa hề nghĩ tới sẽ có hôm nay.

May nhờ có Tàn lão đệ... lúc Trương Công Ngư ở một mình trong tĩnh thất, nhớ tới năm đó kết giao với Tàn Lâm ở Kỳ Châu, không khỏi cảm thấy tâm nhàn của mình là rất tốt.

Bất quá thân là Tuần Phủ Sơn Tây, sắp đến Thu chinh Đông giải mới là trọng yếu nhất đối với y. Ở phía Bắc, các tỉnh thuộc Sơn Tây coi như khá giàu có, thu bạc trắng nộp lên kinh sư, vận chuyển lương thảo tiếp ứng Tuyên Đại là trách nhiệm nặng nề. Trương Công Ngư bị chuyện của Thiếu Sư phủ tình giữ chân ở Bồ Châu, thật lâu không thể trở về nha môn Tuần Phủ Nhận Môn quan, cũng không thể triển khai chuyện đốc thúc lương hướng. Mắt thấy lương thực đã thu hoạch, thu vào trong kho chất đống, Trương Công Ngư không khỏi có chút đứng ngồi không yên.

Chinh thu thế nào, phát giải thế nào, triều đình tự có quy định, cũng không cần y phải đích thân ra sức. Nhưng chuyện điều độ vận trù là tuyệt đối không thiếu được, y không có mặt ở nha môn Tuần Phủ Nhận Môn quan, vạn nhất xảy ra sơ suất gì triều đình trách tội xuống, chắc chắn sẽ không gánh vác nổi.

Thôi được, cứ việc đi tìm lão bá đệ hỏi kế... Trương Công Ngư suy đi nghĩ lại, ngồi lên cỗ kiệu lớn tám người khiêng vội vàng chạy tới trạch viện Tàn Lâm. Sau khi xuống kiệu lập tức cất giọng khàn khàn như vịt đẻ kêu lớn:

- Tàn lão đệ, Tàn lão đệ!

Lúc đó khí trời đã lạnh, Tần Lâm đang nằm trên giường, nghe thấy Cát Phương, Thái Bình ở ngoài cửa thông truyền, hần lẩm bầm oán trách:

- Hay ột vị ác khách quấy nhiễu mộng đẹp của người ta, chẳng lẽ lão báỉ huynh không biết người trẻ tuổi hay ngủ muộn sao?

Trương Tử Huyền nấp ở trong chăn cười khúc khích gãi gãi lưng hần, tóc mây lòa xòa trước ngực hần khiến cho hần thấy nhột nhột.

Hai người ôm chặt lấy nhau, đôi chân mềm mại của Trương Tử Huyền siết chặt lấy Tần Lâm. Tuy rằng cảm giác mãnh liệt đêm qua đã biến mất, nhưng hiện tại nét yêu kiều của nàng cũng khiến cho người ta phải mê mẩn. Thời gian trước Tần Lâm bôn ba khổ cực, gần đây đột nhiên rảnh rỗi, bèn ngày ngày quần quít lấy nàng không rời.

- Tần huynh công chưa thành, nghiệp chưa tựu, đã muốn bắt chước Đường Huyền Tông rồi sao?

Trương Tử Huyền cười thật thấp, chọc chọc vào hông hần cười nũng nịu:

- Rồi giường đi thôi.

Tần Lâm nhẹ nhàng vuốt ve ngọc phong mềm mại của mỹ nhân, đầu ngón tay hần hơi lạnh khiến cho da thịt nàng hơi run lên, hần lại ghé sát bên tai nàng cười xấu xa nói:

- Một năm không để cho ta động, hiện tại phải bù lại.

Thân thể mềm mại dưới áo ngủ bằng gấm nổi lên một vàng mây đỏ, thiên kim tướng phủ thẹn thùng vô hạn véo hần một cái:

- Những ngày qua đã bù lại, không ít chút nào, đêm nào cũng làm cho, làm cho người ta...

- Làm cho người ta thế nào?

Tần Lâm cười dâm tà, đầu ngón tay càng ngày càng không thành thật, vò vò bầu ngực êm ái của mỹ nhân.

Giống như bị dòng điện lướt qua, dục vọng nổi lên trong lòng, Trương Tử Huyền thấp giọng nỉ non:

- Người ta như thế nào, huynh còn không rõ ràng sao, ối...

Áo ngủ bằng gấm nhàu nát, tiếng thở hồng hộc vang lên, Tần Lâm lại bắt đầu đại khai sát phạt, thân thể thiên kim tướng phủ trở nên mềm nhũn, chỉ có thể dùng hàm răng cắn chặt đôi môi, tránh cho thanh âm rên rỉ bị Cát Phương và Thái Bình ngoài cửa nghe...

Trương Công Ngư chờ tới hơn nửa canh giờ, đến khi nước trà đã nguội mới thấy Tần Lâm áo mũ chỉnh tề ung dung đi xa, trông có vẻ thần thanh khí爽.

- Ôi chào lão đệ, rốt cục đệ cũng ra rồi!

Trương Công Ngư hờn hờ ra mặt, thuận miệng hàn huyền mấy câu, sau đó nói hết ra nỗi lo của mình.

Trương Công Ngư là người trung thực, y cảm thấy giữa mình và Tần Lâm cũng không cần quanh co lòng vòng làm gì.

- Ủm, thật ra thì đệ đã muốn nói chuyện này với lão ca từ sớm...

Tần Lâm khẽ mỉm cười, không nhanh không chậm nói:

- Thừa dịp Thu chinh áp đặt triều chính mới, chỉ cần truy thu số thuế đám hào môn đại hộ trốn tránh, thiếu nhiều năm qua, sau khi hoàn thành số lượng Thu chinh Đông giải ra hần sẽ còn thừa ...

- Triều chính mới, bây giờ còn có thể tiến hành triều chính mới được sao!/?

Trương Công Ngư trợn to hai mắt, giống như trên mặt Tần Lâm vừa nở ra một đóa hoa.

Tần Lâm cười, hần biết Trương Công Ngư băn khoăn chuyện gì.

- Gia phụ gánh chịu hàm oan, Giang Lăng đẳng đều bị truất, nhưng triều chính mới cũng không bị hoàn toàn phế bỏ.

Thanh âm trong trẻo của Trương Tử Huyền chợt vang lên, bóng ánh yêu kiều từ hậu đường chuyển ra, nàng đã trang điểm sơ sài, nét đỏ trên khuôn mặt đã biến mất không ít, đôi mắt lóe lên ánh sáng trí tuệ.

Trương Công Ngư vội vàng hành lễ, nhờ câu này chỉ điểm ngược lại cũng hiểu ra mấy phần.

Trương Cư Chính đã mất, Giang Lăng đảng sụp đổ, nhưng chuyện này cũng không có nghĩa là người mất chính sách mất theo. Giống như nước Tần vào thời Chiến Quốc, tuy Thương Ưởng bị tru diệt nhưng Biển Pháp vẫn được tiếp tục tiến hành, có thể nói thân diệt chính sách vẫn còn.

Trương Tử Huyền lại giơ ra bốn ngón tay, hắng giọng nói:

- Triều chính mới mà tiên phụ thi hành chia ra làm bốn phần chủ yếu, thứ nhất là Khảo Thành Pháp chính đồn lại trị, thứ hai là Nhất Điều Tiên Pháp đo đạc lại ruộng đất cho đúng. Thứ ba là biên luyện lính mới, biên quan hồ thị, thứ tư là mở ra hải cấm, khích lệ mua bán. Trương Đô Đường cho là với triều cực hiện tại, có thể phế trừ được phần nào chăng?

Tuần Phủ Đại lão gia Trương Công Ngư chớp chớp mắt, cho dù là y đã lẫn lộn chốn quan trường hai mươi năm, nhưng gặp phải Trương Tử Huyền được chân truyền của phụ thân, không phản bác được lời nào.

Tần Lâm nhìn Trương Tử Huyền, mới vừa rồi còn âu yếm triền miên trên giường, vào lúc này nói về triều chính rành mạch đầu vào đây, chặc chặc, lão bà uy vũ, lão bà giỏi thật!

Trương Tử Huyền phân tích hoàn toàn chính xác, Vạn Lịch và sĩ đại phu cựu đảng liên thủ đánh tan Giang Lăng đảng, Vạn Lịch bởi vì Trương Cư Chính độc chiếm đại quyền, xâm đoạt hoàng quyền, sĩ đại phu cựu đảng bởi vì triều chính mới của Trương Giang Lăng xâm hại ích lợi truyền thống của bọn họ, cho nên hai bên mới có thể liên thủ.

Nhưng sau khi Trương Cư Chính bỏ mình, Giang Lăng đảng sụp đổ, hai bên bởi vì địch nhân chung mà liên thủ còn có thể giữ vững mối hợp tác chặt chẽ được sao?!

Chỉ cần Vạn Lịch không phải người mù là có thể nhìn ra triều chính mới củng cố triều đình từ mọi phương diện, chèn ép quan thân hào cường, có thể làm cho dân giàu nước mạnh.

Trên thực tế, Vạn Lịch từ từ biết được điểm này cho nên mới thanh toán Trương Cư Chính, lật đổ Giang Lăng đảng, nhưng từ trước tới nay vẫn chưa hề hạ chỉ phế trừ triều chính mới, các hạng mục mà Trương Tử Huyền vừa kể vẫn tiếp tục tồn tại dưới thời Vạn Lịch.

Chỉ bất quá không có Giang Lăng đảng ra sức thúc đẩy, bị tập đoàn quan thân thủ cựu ngăn chặn, các hạng mục triều chính mới đều từ từ biến dạng. Khảo Thành Pháp biến thành công cụ đảng tranh đấu đá đả kích đối thủ, đo đạc lại ruộng đất dần dần trở nên im hơi lặng tiếng. Mặc dù Nhất Điều Tiên Pháp vẫn được tiến hành, nhưng lại xuất hiện tham nhũng bóc lột, tuy rằng binh sĩ Kế Trấn vẫn còn đó, nhưng sau khi Thích Kế Quang bị điều đi càng ngày càng suy sụp. Đến mười mấy năm sau, cho dù là triều chính mới không bị phế bỏ, Minh vương triều cũng dần dần tàn lụi.

Nhưng bây giờ vẫn còn cơ hội! Tần Lâm nhìn về kinh sư phía Bắc như có điều suy nghĩ, tiếp theo mỉm cười nói:

- Hẳn là vị thiên tử ở Tử Cấm thành kia cũng có thể suy nghĩ ra minh bạch. Nếu như Trương lão ca có thể tiếp tục tiến hành triều chính mới, vậy sẽ thật sự được thiên tử biết danh. Hơn nữa ở toàn Sơn Tây cũng sẽ không sợ gặp trở lực nào, đệ đã nói với bốn nhà Vương Mã Dương Trầm thay huynh.

Cái gì? Trương Công Ngư trợn mắt to hết cỡ, nếu như được bốn đại gia ủng hộ, trở lực của triều chính mới sẽ không còn bao nhiêu nữa, thậm chí cơ hồ không tổn chút sức lực gì.

Trương Tử Huyền bổ sung:

- Trương Đô Đường minh giám, cục diện hôm nay chỉ sợ tái diễn chuyện xưa Thương Ưởng mới là chính đạo triều Đại Minh! Tiên phụ dạy cho đương kim thiên tử đế vương thuật, thật là ngoại nho nội pháp, Đô Đường có thể phóng tay mà làm. Trên có Hoàng thượng hài lòng, kinh sư có Thân lão tiên sinh chiếu cố, chuyết phu bên cạnh tương trợ, chuyện này cũng không khó gì.

Đúng lý mà nói, thần tử dám bàn luận để vương thuật chính là hành động cực kỳ không nên, bất quá Trương Tử Huyền không hề lo lắng Trương Công Ngư truyền đi.

Thiên kim tướng phủ đã nói hết ra như vậy, Trương Công Ngư không còn chút do dự gì nữa, ra sức vỗ đùi thật mạnh một cái:

- May nhờ có Tàn lão đệ và đệ tức chỉ điểm, ngu huynh chợt bừng tỉnh ngộ, không cần nói nhiều, ta lập tức trở về bố trí, sẽ đẩy mạnh triều chính mới trước Thu chinh Đông giải năm nay.

Tàn Lâm nhắc nhở y:

- Chuyện khác có thể chậm một chút, duy chỉ có điểm nạp thuế công bình, giảm bớt gánh nặng cho dân chúng phải làm cho ổn thỏa trước. Quan Trung xảy ra tệ nạn bóc lột đã lâu, bá tánh giống như chín năm gặp hạn đói mưa rào, nếu như Trương huynh có thể làm được cấp tốc chuyện này, chắc chắn danh vọng sẽ theo kịp Hải Bút Giá.

Tàn Lâm gây ra động tĩnh tại Sơn Tây giống như một tiếng sét giữa trời quang, khiến cho tất cả thế lực trong ngoài triều thấy đều chú ý: tra rõ tội Trương Doãn Linh tư thông với địch bán nước, lật đổ Phụng Bân tướng công Trương Tứ Duy, chiêu nạp hai giáo Hoàng Bạch Tây Tạng, hiến kế sách đả thông Tây Vực. Cuối cùng vào lúc mà Giang Lăng đang bị phe truất toàn bộ, triều chính mới lung lay sắp đổ, mạo hiểm đắc tội với triều đình ngăn cơn sóng dữ, một tay chống trời, âm thầm chủ đạo tiếp tục tiến hành đẩy mạnh triều chính mới ở đất Tam Tấn Quan Trung.

Mỗi một chuyện này đã đủ làm cho người đời kinh hãi than thở, thế nhưng hết thấy mọi chuyện còn liên quan liên hoàn với nhau, tạo thành tổ hợp xâu chuỗi liên tiếp tinh diệu tuyệt luân. Những chuyện xảy ra ở Tam Tấn Quan Trung này hoặc được công báo đăng tải, hoặc được tai mắt khắp nơi của các thế lực phát hiện, hoặc được khách qua đường truyền tai nhau, khiến cho vô số người vỗ bàn khen hay, tặc lưỡi nghiêng rằng, trở thành chủ đề nóng bỏng nhất vào thời này.

Sơn Tây Trạch Châu Dương Thành huyện chỉ cách Bình Dương phủ Bồ Châu có một ngọn núi, chuyện xảy ra ở Bồ Châu đã truyền tới nơi này, thậm chí còn sớm hơn cả kinh sư nhận được tin.

Đi về phía Nam huyện thành là Nam Dương thôn, nổi danh khắp Dương Thành huyện thậm chí Trạch Châu, bởi vì thôn này có một tòa Thiên Quan phủ, chính là phủ đệ của tiền nhiệm Lại bộ Thượng Thư Vương Quốc Quang. Vị danh thần thời Vạn Lịch này ra đời ở Nam Dương thôn, trong mười mấy năm qua phụ lão hương thân nhắc tới Vương Thiên Quan đều tỏ ra hết sức tự hào.

Nhưng bây giờ trong Thiên Quan phủ đã sớm không có một bóng người, phía dưới mái hiên rong rêu mọc đầy, nóc nhà cũng bắt đầu mọc cỏ hoang, càng ngày càng khô vàng trong gió Thu se sắt. Kiến trúc điêu khắc hoa lệ vẫn còn đó, bất quá hiện tại trở nên tiêu điều, biểu lộ tình huống thê lương thảm đạm của chủ nhân hết sức rõ ràng.

Một tên tín sứ đầu buộc khăn xanh, chân quấn vải chạy qua trước cửa Thiên Quan phủ nhìn cảnh tượng thảm đạm đồ nát không nhìn được thở dài, xuống ngựa đi bộ một vòng, thư giãn toàn thân một chút.

Năm trước đưa tin tới đây thì dừng, nhưng những năm gần đây phải đưa đến Nam Câu bên kia xa hơn một chút, tín sứ nghỉ ngơi một chút lại tiếp tục lên đường.

917. Chương 917: Vạn Lịch Hội Kế Lục

Sau khi Vương Quốc Quang bãi quan, trong triều vẫn có người muốn đưa lão vào chỗ chết, âm thầm phái người theo dõi lão trở lại Dương Thành, truyền bá khắp nơi những lời đồn Vương Quốc Quang kết đảng với Trương Giang Lăng ở trong triều, thậm chí còn có mưu đồ mưu triều oán vị, từ đó chọc giận thiên tử vân vân... Những kẻ nhất gan sợ chuyện đồng tộc của lão e sợ liên lụy tới mình, vì vậy truyền đi lời đồn khắp nơi, cuối cùng đuổi cả nhà Vương Quốc Quang ra khỏi Nam Dương thôn.

Bây giờ Vương Quốc Quang không còn là Lại bộ Thiên Quan đứng đầu lục bộ, không còn là niềm tự hào của Bình Dương huyện và Nam Dương thôn, mà là một lão già xui xẻo bất cứ lúc nào có thể gặp phải tai họa bất trắc, bị đồng tộc tàn nhẫn đuổi đi khỏi quê nhà, chỉ có thể vào ở trong hốc núi cách xa thôn.

Bên ngoài Nam Dương thôn có một hốc núi Nam Câu, bên trong có hang động rộng rãi có thể chứa được mấy trăm người. Trong sơn động này bày đầy các vật gia dụng như bàn ghế chén đĩa nồi niêu... nam nam nữ nữ ra ra vào vào, có người đốt lửa nấu cơm, có kẻ thu thập củi đốt, có người khâu vá, trên mặt ai nấy hoặc nhiều hoặc ít toát ra vẻ áo não. Thử hỏi bị đuổi ra phủ đệ đã ở bao nhiêu năm, gửi thân trong sơn động, ai mà có thể bình tâm cho được.

Duy chỉ có dưới cây hộc lớn bên ngoài sơn động, một vị lão nhân trạc thất tuần đang ngồi trên tảng đá, tay cầm quyển sách đọc một cách say sưa. Thân lão mặc một chiếc trường bào vải màu lam, đầu đội tứ phương cân, mày râu nho nhã, sắc mặt hồng hào, nếp nhăn không nhiều lắm, hạc phát đồng nhan. Nhìn qua giống như một lão nhân lui vào chốn núi rừng ẩn dật, hoặc một vị Cử Nhân từng nhậm chức quan châu huyện vài lần đã rời khỏi chốn quan trường, gởi tình chốn non xanh nước biếc.

Nhưng ai thấy được nội dung sách mà lão đang đọc nhất định sẽ giật mình kinh hãi:

‘Mạch sống của quốc gia ở chỗ này, bởi vì không tuân lời sinh ra tệ nạn. Nhìn lại đời trước, Đường có Bình Phú Thư, Quốc Kế Lục, Tống có Hội Kế Lục... Triều ta chỉ có Nhất Thống Chí có ghi sơ lược, bất quá chỉ sơ lược mà thôi. Cho nên không tự lượng sức, cùng Thị Lang Lý Ấu Tư và các vị Thị Lang các ty tra cứu sách vở, biên tập nhiều năm, phục hồi lại sách điển xưa cũ...’

Đây cũng không phải là lão nhân ẩn dật núi rừng hoặc là Cử Nhân hương hoạn đọc sách, lời lẽ trong đó rõ ràng là giọng điệu của đại quan Bộ Đường, tể chấp phụ thần, ghi tất cả bản đồ địa lý, thuế phú xuất nhập, số lượng hộ tịch, cá muối khoáng sản... vào trong đó. Một quyển sách trong tay như nắm cả càn khôn, nắm hết tất cả quan viên Đại Minh trong đó, chính là Vạn Lịch Hội Kế Lục đại danh鼎鼎!

Không cần nói, lão nhân tay cầm quyển cơ mật triều đình tối cao này chính là người biên soạn chính của Vạn Lịch Hội Kế Lục, từng đảm nhiệm Hộ bộ Thượng Thư, Lại bộ Thượng Thư, gia hàm Thái Tử Thái Bảo, thụ Quang Lộc Đại Phu Vương Quốc Quang.

- Cha, chúng ta đã tới nước này, người còn đọc sách làm gì vậy?

Chợt đứa con của Vương Quốc Quang đi tới dưới tàng cây, nhăn nhó mặt mày khổ sở nói:

- Trong sơn động này buồn chán quá, vì sao cha không đi tìm thân bằng cố cựu, mượn đỡ ít tiền cũng tốt...

Vương Quốc Quang quay đầu lại nhìn con trai, lại quay sang nhìn lên ngọn cây:

- Cảnh sắc nơi đây hữu tình như vậy, chúng ta ở đây thích hợp vô cùng, cần gì về nhà chứ?!

Đứa con bĩu môi buồn bực trong lòng, nhưng cũng không dám cãi rõ trước mặt cha, chỉ tựa vào người cha không chịu đi tỏ vẻ phản đối.

Vương Quốc Quang cười cười, tiểu nhi tử này là lão hơn năm mươi tuổi mới có, hiểu chuyện rất ít cho nên không biết. Ngày xưa lão thân là Lại bộ Thiên Quan, môn sinh cổ lại đầy khắp thiên hạ, chưa hề rơi vào tình cảnh bị tộc nhân đuổi ra trạch viện như hiện tại. Ở trong sơn động cũng không phải là bất chú theo Thái Cúc Đông Ly Hạ của Đào Tiềm Đào Uyên Minh, mà là bất chú theo Tạ An quy ẩn Đông Sơn.

Hai cha con đang giằng co, thành linh có tiếng vó ngựa vang lên phá vỡ yên tĩnh trong sơn cốc, thân hình tín sứ xuyên qua sương mù trong núi, dần dần lộ ra rõ ràng.

- Vương, Vương Thiên Quan Đại lão gia, lão gia nhà ta có thư dâng lên.

Tín sứ tung mình xuống ngựa, hai tay dâng một phong thư lên thật cao.

Phong bì không ghi rõ tên người gửi, chỉ ghi người nhận thư là ân sư Vương Thiên Quan Sơ Am, lạc khoản người gửi thư chỉ là ‘môn hạ mộc ân’. Đây gọi là ngầm hiểu không cần viết rõ, tránh để cho kẻ có dụng tâm khác bắt được chứng cứ.

Vương Quốc Quang mở niêm phong lấy thư ra xem, nhất thời tinh quang trong mắt già bắn ra bốn phía, lấp lăm than thở:

- Trương Phượng Bàn ôi Trương Phượng Bàn, người cũng có hôm nay! Tần Lâm, làm rất khá, lão phu không nhìn lầm người!

Đứa con ý mình được cưng chiều nên không sợ phụ thân, từ phía sau thò cổ ra xem thư, đồng tử chợt co rút lại: Tần Lâm tra ra tội Trương Doãn Linh tư thông với địch bán nước, chiêu nạp hai giáo Hoàng Bạch Tây Tạng, hiến kế đả thông Tây Vực. Bắt đầu từ Thu chĩnh, Tuần Phủ Sơn Tây Trương Công Ngự tiếp tục tiến hành triều chính mới ở đất Quan Trung!

Vương Quốc Quang chấp chương Bộ Đường nhiều năm, không ít môn sinh cố lại nắm giữ chức vụ trọng yếu, phong thư này chính là do một vị môn sinh đặc ý của lão phái tín sứ đưa tới, tranh thủ báo tin tốt cho lão sư.

- Cha, người sắp được khôi phục trọng dụng rồi!

Đứa con vui mừng hớn hở.

Vương Quốc Quang cười một tiếng vân đạm phong khinh, cất thư vào người.

Hồ Quảng Thừa Thiên phủ Chung Tường huyện có một tòa đại Tư Mã phủ, cũng đã từng là niềm tự hào của người trong bản huyện. Chỉ bất quá theo Giang Lăng đăng thất thế, phủ đệ Binh bộ Thượng Thư ngày xưa cũng trở nên lạnh lùng hoang vắng.

Vận may của Tăng Tĩnh Ngô khá hơn Vương Quốc Quang một chút, vẫn chưa bị đuổi ra ngoài, trên thực tế vận may của y không tệ, thật sự rất tốt.

Khâu Tranh, Trương Tôn Nghiêu vốn đã chuẩn bị thủ đoạn thêu dệt bịa chuyện ghép tội, nếu như đúng theo lịch sử thật, y sẽ bị Khâu Tranh tịch thu gia sản trị tội, rơi vào thảm cảnh thê lương đội phương cân ẩn sĩ mặc áo tù nhân chịu phạt đình trượng. Tăng Tĩnh Ngô từng chỉ huy mấy chục viên Đại tướng bọn Lưu Chính, mười bốn vạn đại quân, nhất cử dẹp loạn người Bắc quấy nhiễu vùng Tây Nam Đại Minh hơn trăm năm, lập nên chiến công hiển hách ‘mở mang bờ cõi hơn bốn trăm dặm’, bị tịch biên gia sản, giam cầm tại quê nhà.

Đời Minh Binh bộ Thượng Thư xưng Bản Binh, vừa quản quân chính lại quản chiến lược, uy quyền cực lớn, giống như Vu Khiêm vào thời Minh Cảnh Đế. Nếu như không có Tần Lâm tương trợ, lúc Khâu Tranh, Trương Tôn Nghiêu đòi tịch thu gia sản Giang Lăng tướng phủ bị ngăn lại, Tăng Tĩnh Ngô cũng đã oan uổng không kém gì Vu Khiêm Vu Thiếu Bảo.

May nhờ có Tần Lâm, Tăng Tĩnh Ngô mới không rơi vào tình cảnh thê thảm nhất, hiện tại cũng đội phương cân ẩn sĩ mặc áo xanh, bất quá không bị hạ ngục, không bị đình trượng. Lúc này y đang phối nắn một cách vô cùng thoải mái trong sân, bên cạnh còn có một số thị nữ là tù nhân người Bắc năm xưa đang bưng trà rót nước cho y, thoạt nhìn hết sức nhàn nhã.

918. Chương 918: An Bài Chức Vị

Thình lình có tiếng bước chân vang lên, có tiếng người sang sảng cười nói:

- Lui tới vô tình, rồi rảnh ngắm hoa nở hoa tàn trước đình, sủng nhục bất kinh, nhàn hạ ngắm mây cuốn mây tan nơi thiên ngoại. Tam Tĩnh hiền đệ nhàn hạ sinh hứng chí đó ư?!

Tăng Tĩnh Ngô nghe vậy bèn nhảy dựng lên, sải bước đi tới nắm lấy tay khách tới:

- Nhĩ Thúc huynh chỉ cười đệ, hiện tại ngu đệ chỉ nguyện làm một phú gia ông, dĩ vãng hào hùng đã là mây khói tan mau...

Người tới là tiền nhiệm Tuần Phủ Hồ Quảng Vương Chi Viên, tự Nhĩ Thúc, phong cương đại lại Hồ Quảng, Đại tướng Giang Lăng đăng. Phụ thân là Vương Tượng Càn, đã từng nhận mật lệnh của Trương Cư Chính tru diệt tâm học đại nho Hà Tâm Ẩn. Năm ngoài thấy tình thế không ổn, lão thúc thời bèn nhanh chóng

xưng bệnh từ quan trước, nhưng cũng không vội vã rời đi Hồ Quảng, mà là mượn danh nghĩa du ngoạn phong cảnh Hồ Tương, qua lại với các đồng minh Giang Lăng đảng ngày xưa.

Vương Chi Viên vỗ nhẹ cánh tay của Tăng Tĩnh Ngô, tiếc nuối nói:

- Tam Tĩnh hiền đệ thật sự anh phong nhuệ khí, trừ giặc vì nước lập được chiến công hiển hách, hôm nay lại bị khốn trong phủ, quả thật khiến cho người ta phải tặc lưỡi thở dài. Hiền đệ có tài năng cao tuyệt, đang lúc Xuân Thu cường thịnh, lại bị gian đảng sàm hại cách chức hồi hương, thật là... thật là...

Sắc mặt Tăng Tĩnh Ngô lập tức đỏ lên, đương nhiên trong lòng y không bình tĩnh như ngoài mặt. Vương Quốc Quang bảy mươi tuổi vẫn còn bồng bồng khí thế soạn ra Vạn Lịch Hội Kế Lục, năm nay y mới vừa năm mươi tuổi, chính là thời điểm khỏe mạnh, làm sao không muốn trở lại triều đình kiến công lập nghiệp?

Nhớ năm xưa trong số các đại quan Bộ Đường Giang Lăng đảng, Tăng Tĩnh Ngô chính là một trong những người trẻ tuổi nhất, xưng phong hãm trận vì Trương Cư Chính, cũng lập được công lao hãn mã vì triều đình. Hiện tại bị cách chức về quê, khốn trong Chung Tường huyện nhỏ, quả thật không phải là chuyện y mong muốn.

Nhưng triều cục tệ hại như vậy, còn có thể trông cậy gì được... Tăng Tĩnh Ngô tự hỏi lòng mình, hiện tại cũng cảm thấy có hơi tâm tàn ý lạnh.

Vương Chi Viên lộ ra nụ cười thần bí, ghé vào bên tai Tăng Tĩnh Ngô nói thật nhỏ mấy câu.

Tăng Tĩnh Ngô đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo tròn tròn mắt, cuối cùng bật cười ha hả:

- Tàn lão đệ ôi Tàn lão đệ, người làm rất tốt! Tăng mỗ phải uống một chén lớn mới được, nào Nhĩ Thúc huynh tới đây, chúng ta mượn rượu chúc mừng cho Tàn lão đệ.

- Cũng mừng cho chúng ta.

Vương Chi Viên dứt lời, cùng Tăng Tĩnh Ngô nhìn nhau mà cười.

So với trọng thần Giang Lăng đảng ngày xưa bị truất phế ra ngoài, trong kinh lại là một tình cảnh khác. Chuyện Tần Lâm lật đổ Trương Tứ Duy, chiêu mộ hai giáo Hoàng Bạch Tây Tạng, mở lại con đường tơ lụa, mỗi một chuyện nào cũng làm cho các phe chuẩn bị không kịp, không biết bao nhiêu người trợn to hai mắt, vĩnh tai lên chú ý tin tức Tần Lâm.

Lại bộ Thượng Thư Nghiêm Thanh, cấm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu, Hình bộ Thị Lang Khâu Tranh, quan chương án Cẩm Y Vệ Nam Trấn Phủ Ty Trương Tôn Nghiêu... đang ở trong phủ Nghiêm Thanh, nha hoàn người làm đều tản ra xa khỏi khách sảnh. Lúc này gió Thu từ Yến Sơn thổi tới ngày càng giá rét, cửa sổ đều đóng chặt, thật sự là không tiết lộ tin tức ra ngoài chút nào.

Sắc mặt của Lưu Thủ Hữu trở nên cực kỳ khó coi, cơ hồ cắn răng nghiêng lợi:

- Tàn tặc thật sự là một kẻ có bộ xương cứng đánh không chết đập không nát. Phụng Bân tướng công bày ra tường đồng vách sắt ở Bồ Châu, bị hấn khoét ột cái lỗ xâm nhập khuấy nát, làm sao tên giặc này lại có được bản lãnh như vậy?

Cũng khó trách Lưu Đô Đốc buồn bực vô cùng, y là hậu duệ danh thần, được đám quan văn coi như người phe mình, lại chấp chương Cẩm Y Vệ nhiều năm, qua lại với đủ các phe thế lực. Từ trước tới nay y hành sự âm hiểm tàn độc, da mặt cực dày, xương sống cũng cứng rắn, dù là Trương Cư Chính, Phùng Bảo cũng phải coi trọng y. Nhớ lại năm tháng oai phong ngày trước, Lưu Đô Đốc nằm mộng cũng còn cười.

Nhưng kể từ sau khi Tần Lâm đến kinh sư, cơn ác mộng của Lưu Thủ Hữu đã tới. Nhiều lần y trở thành trò cười, mặc dù không phải là xui xẻo nhất, trước đó còn có nhiều nhân vật gặp phải kết cục thảm hại hơn như Phùng Bảo, Dương Triệu, nhưng cũng đủ khiến cho y tức tối gằn hộc máu.

Vất vả lắm mọi người mới liên thủ đuổi được Tần Lâm ra khỏi kinh sư, Lưu Thủ Hữu vẫn còn chưa dễ thở. Nam Trấn Phủ Ty là của Trương Tôn Nghiêu, diệt nhi Trương Kinh, coi như là đồng minh, nhưng Bắc Trấn Phủ Ty lại bị Vạn Lịch cấm một cây đinh Lạc Tư Cung vào. Nếu như Tần Lâm hồi kinh, chẳng phải là trước có hổ sau có lang, Lưu Thủ Hữu y còn có thể ngồi vững trên Bạch Hổ đại đường sao?!

Trương Tôn Nghiêu cũng tức giận bồng bồng, tay y bị Tần Lâm bắn một phát gây thương tích, hiện tại vẫn còn sẹo, đến ngày trời mưa gió bão trở nên đau nhức, tất nhiên hận Tần Lâm tận xương tủy.

Bồi phận y thấp hơn mọi người đang ngồi ở đây, chỉ có thể ngồi ghé chót, bèn mang Trương Kinh ra nói:

- Gia bá ở Ty Lễ Giám thường nói Tần tặc lắm la lắm lét, ôm lòng không thần phục, lần này hấn lên lút chiêu an phiên tăng Tây Tạng, lại nói mở lại con đường tơ lụa gì đó, rõ ràng là có dụng ý khác. Cho nên hy vọng Nghiêm Thiên Quan, Khâu Thị Lang cất lên tiếng nói giữa triều đình, tấn công tên giặc kia.

- Nói thì dễ lắm...

Khâu Tranh cười khổ lắc đầu một cái, hàng năm nộp năm mươi vạn bạc thẳng vào nội kho, Vạn Lịch tuyệt đối không cách nào cự tuyệt điều kiện này. Cho dù là phát động nhiều Ngự Sử hơn nữa đạn hạc cũng chỉ có thể hít bụi, tình huống tốt nhất cũng chỉ có thể có được vài tên lừa gạt đình trệ thành công mà thôi.

Trương Tôn Nghiêu và Khâu Tranh tới Giang Lăng tịch biên gia sản Trương Cư Chính, rốt cục bị Tần Lâm cản trở gây giáo quay về. Dần dần y cảm thấy Khâu Tranh không có trách nhiệm, có vẻ như cỏ đầu tường trước mặt Tần Lâm, vì vậy cũng không lý tới Khâu Tranh, chỉ nhìn chăm chăm Nghiêm Thanh.

Trương Tôn Nghiêu có cừ oán với Tần Lâm, xương bàn tay vỡ nát còn lại vết sẹo to bằng miệng chung rượu, chỉ còn một tay lành vô cùng bất tiện. Bá phụ y Trương Kinh cũng hết sức căm ghét oán hận Tần Lâm, đã dặn dò y phải làm hết thấy để ngăn cản Tần Lâm hồi kinh.

Nghiêm Thanh suy nghĩ một chút, cũng có vẻ bó tay không thể làm gì, chỉ đành than thở:

- Thủ Phụ Thân lão tiên sinh không phải là một lòng như chúng ta, đám thanh lưu Cố Hiến Thành kia cũng tự lập thành một phái. Tuy rằng lệnh bá phụ chương Ty Lễ Giám nhưng còn có Trương Thành bên cạnh cản trở, lại thêm quan trọng nhất là bộ hạ cũng đã động lòng, chúng ta muốn ngăn trở Tần Lâm hồi kinh thật sự không dễ... Bất quá chúng ta cũng có thể làm chút tính toán trong chuyện cho hấn chức quan gì...

Lưu Thủ Hữu, Khâu Tranh, Trương Tôn Nghiêu nhất thời phẫn chấn tinh thần, chẳng trách nào Nghiêm lão Thượng Thư có thể làm được Lại bộ Thiên Quan, gừng càng già càng cay, trong câu cuối cùng này của lão chứa đầy thâm ý.

Suy nghĩ một chút cũng phải, hôm nay trong Cẩm Y Vệ, Lưu Thủ Hữu là quan chính ngạch, xưa nay không có sai sót gì, Bắc Trấn Phủ Ty Lạc Tư Cung là người của bộ hạ, Nam Trấn Phủ Ty Trương Tôn Nghiêu là diệt nê của chương ẩn Ty Lễ Giám Trương Kinh, ba vị trí khẩn yếu nhất này đều bị người chiếm. Cho dù là bộ hạ điều Tần Lâm hồi kinh, chẳng lẽ lại cách chức một trong ba người này nhường cho hấn?!

Nghiêm Thanh cười hắc hắc:

- Bộ hạ điều Tần Lâm hồi kinh, chúng ta không ngăn cản được, nhưng Tần Lâm đảm nhiệm chức vụ nào không ổn, chúng ta vẫn có thể can gián.

Các vị trí quan trọng nhất đều bị chiếm, Tần Lâm không phải là huân quý, không phải là Đề Đốc kinh quân mười hai đoàn doanh, không là quan văn, không thể làm Bộ Đường Thượng Thư, cũng không thể cho ra ngoài làm Tổng Đốc Tuần Phủ. Chỉ cần không làm được những vị trí này, chỉ sợ sau khi hấn hồi kinh cũng chỉ có thể đảm nhiệm một chức quan vớ vẩn không quan trọng...

Mọi người nhìn nhau mà cười, đều cảm thấy yên tâm không ít.

Đám thanh lưu danh sĩ mới nổi Cố Hiến Thành, Lưu Đình Lan, Ngụy Doãn Trung, Mạnh Hóa Lý đang cùng bọn lão nhân từng có kinh nghiệm lừa gạt đình trệ như Ngô Trung Hành, Triệu Dụng Hiền, Dư Thông Học ngồi trên lầu hai Tiệp Nghi phường, vừa ăn vẹt quay uống rượu, vừa lắc lư rung đùi ngâm nga tấu chương.

Thiên tấu chương này là đại tài tử Cố Hiến Thành đích thân viết, thể văn biên tứ lệ lục lưu loát trôi chảy, vạch rõ ra rằng Tần Lâm cấu kết hai vị Lạt Ma Tây Tạng là có dụng ý khác, khai thông con đường tơ lụa đơn thuần làm hao tổn quốc lực, không có nửa phần ích lợi với triều Đại Minh, ngược lại tổn hại thể đạo lòng người.

- Phàm thiên hạ quốc gia có cửu kinh, là: tu thân, tôn hiền, thân thân, kính đại thần, thể quần thần, tử thứ dân, lai bách công, nhu viễn nhân, hoài chư hầu. Thiên tử thiên triều nuôi dưỡng Tứ Di, Tứ Di bảo vệ thiên triều, hai vị Lạt Ma Tây Tạng chính là Tứ Di tới triều, há có thể lấy lợi ích dụ hoặc... Năm xưa Tam Bảo thái giám hạ Tây Dương, hao tổn quốc lực, có hại vô ích, nay có Tần Lâm đưa ra kế sách tương tự, e rằng gian nịnh tiểu nhân mượn chuyện này đầu độc thánh minh. Xin bệ hạ cấp tốc chém Tần Lâm để dẹp yên lòng người, làm yên lòng bá tánh.

Hay, hay lắm! Đám thủ cựu thanh lưu vỗ tay cười to, Triệu Dung Hiền vung tay áo:

- Nhật nguyệt sáng soi, trời xanh lãng lãng, gian nịnh lấy của cải mê hoặc quân vương, chúng ta phải lên tiếng can gián giữa triều. Cho dù là phải chịu đình trệ cũng quyết không khuất phục.

Bọn Lưu Đình Lan, Ngụy Doãn Trung thấy đều kích động không thôi, cùng nhau kêu lên:

- Trung thần nghĩa sĩ đối xử chân thành với nhau, chúng ta bắt chước theo nghĩa cử Triệu tiên sinh năm xưa, tự nhiên không chịu cam lòng tụt hậu.

Cố Hiến Thành cười ha hả, thật ra ngay cả chính y cũng biết phần tấu chương này không sinh ra được tác dụng gì. Vạn Lịch thấy tiền vào nội khố nhiều như vậy, tuyệt đối sẽ không chấp nhận đề nghị dừng con đường tơ lụa.

Bất quá trước hết tạo nên thanh thế, thứ nhất có thể ngăn trở Tần Lâm vào kinh, thứ hai sau khi vào kinh an bài cho hần chức vị gì, vậy cũng có rất nhiều thủ đoạn.

- Ôi, loại nữ tử không giữ phụ đạo như vậy quả thật khiến cho thời thế suy vi, lòng người xu phụ!

Ngô Trung Hành nhìn đường cái dưới lầu, thở dài thật dài một tiếng.

Nhìn theo ánh mắt của y chỉ thấy Từ Tân Di cỡi Đạp Tuyết Ô Vân chậm rãi đi trên đường, thất lưng hình sư tử thắt eo thon nhỏ, bên người có một đám nữ binh đi theo, cũng có không ít con cháu nhà huân quý đi theo nịnh nọt lấy lòng. Được mọi người tiền hô hậu ủng, nàng ngẩng đầu ưỡn ngực, hất cằm lên thật cao, gương mặt nước da bánh mật lộ vẻ đầy kiêu ngạo.

Huân thần quý thích triều Đại Minh ngoại trừ mấy nhà cầm binh chân chính, còn lại ngoại trừ làm vườn chơi chim ra cũng chỉ làm một chính sự: kiếm tiền.

Từ khi tin tức Tần Lâm muốn khai thông con đường tơ lụa Tây Vực, hàng năm cung phụng năm mươi vạn bạc vào nội khố truyền ra, Từ Đại tiểu thư nhất thời trở thành kiều nữ hấp dẫn nóng bỏng tay nhất Tần gia. Dù sao Thanh Đại chỉ quan tâm y quán, Trương Tử Huyền không ở chỗ này, Từ Văn Trường lại quá giáo hoạt, hào môn huân quý cũng chỉ tương đối quen thuộc với vị Từ Đại tiểu thư này.

Chỉ một khoản tặng Hoàng gia đã có năm mươi vạn lượng, hàng năm làm ăn có thể kiếm bao nhiêu? Con đường tơ lụa ngang qua Tây Vực từ thời Hán Đường chính là một con đường trải đầy vàng ròng, hiện nay chỉ cần Tần Lâm để lọt qua kẽ tay mình chút ít đã là một con số không nhỏ.

Không ít huân quý đều phái ra con cháu có tài hùng biện giỏi nhất, thậm chí có mấy nhà vì nịnh nọt Từ Tân Di, vốn là thiên kim tiểu thư không ra khỏi đại môn cũng học cỡi ngựa bắn tên, chẳng qua là ảo lá không ra gì, kém xa Từ Tân Di anh khí bừng bừng.

Thậm chí chuyện này khiến cho sĩ lâm kinh sư phải chú ý, có mấy vị Đồ lão gia cổ hủ muốn dâng tấu chương đạ hặc, kết quả bị đồng liêu cười một tiếng ngăn trở: vũ phu huân quý tùy tiện làm thế nào cũng không sao, chỉ cần không tham dự vào chuyện Cửu Khanh, cứ mặc bọn họ. Sĩ đại phu đạ hặc mấy tên nữ tử, nói ra chỉ sợ bị thiên hạ chê cười.

Hôm nay nghe Từ Tân Di đi tới phủ đường huynh Từ Văn Bích, đám con cháu các vị huân quý liền đến bên ngoài cửa Định Quốc Công phủ chờ, vất vả lắm mới đợi được Từ Tân Di đi ra, lập tức ủa tới lải nhải không ngừng xung quanh nàng:

- Từ phu nhân, Từ phu nhân! Gia phụ năm xưa là mạc nghịch chi giao cùng lệnh tôn ở Nam Kinh, tiểu đệ xin có lễ...

- Cô mẫu cô mẫu, không nể mặt tăng cũng nể mặt Phật, gia phụ cùng tôn huynh tình như kim lan, ta chính là thể diệt nhi của cô mẫu ngài...

Trời ơi, tên này thật là vô sỉ! Tất cả mọi người đều nhìn y chăm chăm, râu ria mọc ra xồm xoàm không ít, e rằng đã có ba mươi mấy tuổi, còn tự xưng thể diệt nhi.

Nhìn cái gì vậy? Người nọ lộ vẻ ngạo nghễ, vai vể huân quý tương đối loạn, bối phận là do mình đặt điều lôi kéo, lão thần ba triều Từ Văn Bích còn là đường huynh Từ Tân Di, tại sao ta không thể là thể diệt nhi của nàng?

Từ Tân Di bị làm cho đầu óc choáng váng, quay đầu lại trốn tránh mắt hạnh, nổi giận dùng dằng nói:

- Cô nãi nãi nào có lão thể diệt nhi già như vậy, chớ làm phiền ta! Chờ sau khi họ Tần hồi kinh, các người tự đi tìm hẩn, vào lúc này ta phải đi Vũ Thanh Hầu phủ, chớ cản đường!

Mọi người nhất tề ngẩn ra, vốn là mồm năm miệng mười nói lung tung đột nhiên trở nên yên lặng như tờ, nhìn nhau có vẻ ử rử, xem ra vị Đại tiểu thư này thật sự không chịu nói! Ôi, Vũ Thanh Hầu phủ và Định Quốc Công phủ có quan hệ thân thích, thật là hâm mộ...

- Thôi, chờ Tần tướng quân trở lại đi!

Có người ử rử cúi đầu, giục ngựa trở về.

Còn có người cố làm ra vẻ tiêu sái ghìm cương:

- Đại tiểu thư, chúng ta không nói chuyện khác, ngày mai gặp lại trên giáo trường. Tiểu đệ rất bội phục tài bắn cung của Đại tiểu thư.

Đây là còn chưa từ bỏ ý định.

919. Chương 919: Chức Quan Mới Của Tần Lâm

Nhiều người hơn đem tin tức về cho trưởng bối mình, vô số huân quý kinh sư ngẩng đầu về phía Tây ngóng trông: lúc nào Tần Lâm Tần tướng quân hồi kinh đây!?

Bây giờ ai muốn ngăn Tần Lâm hồi kinh sẽ là cường thù đại địch của cả tập đoàn huân quý. Có câu cất tài lộ của người ta chẳng khác nào giết chết phụ mẫu, ai muốn ngăn cản chuyện đã thông con đường tơ lụa Tây Vực, kẻ đó sẽ trở thành cường thù đại địch của cả tập đoàn huân quý kinh sư.

Lúc này bọn Cố Hiến Thành đang từ Tiệp Nghi phường đi xuống, đám con cháu huân quý đang hậm hực vì bị Từ Tân Di từ chối, có lẽ trước đó đã nghe được chút phong thanh, lập tức có mấy người hung tợn nhìn chăm chăm Cố Hiến Thành, cất tiếng thóa mạ toàn những lời không sạch sẽ:

- Con bà nó, tướng mình là cái thá gì chứ, ngày ngày ra vẻ ngênh ngang. Hừ, ai dám cắt đứt tài lộ của ta, chớ trách quyền của gia gia đâm chết con bà nó!

Thanh lưu ngôn quan cũng không sợ huân quý, nhưng nếu là đắc tội toàn bộ tập đoàn huân quý, có rất nhiều khi đối phương cũng không chịu giảng đạo lý... Sau khi Cố Hiến Thành về nhà bèn lặng lẽ đem tấu chương ra đốt.

Ở phía Đông Ty Lễ Giám dưới chân hoàng thành có một tòa trạch viện không lớn không nhỏ, bên ngoài thoạt nhìn vô cùng bình thường, nhưng đi vào trong sân mới thấy mỗi một gốc cây ngọn cỏ được bố trí vô cùng tỉ mỉ, sử dụng tài liệu cũng cực kỳ tinh xảo.

Đây là ngoại trạch của Bình Bút thái giám Ty Lễ Giám, Đốc Công Đông Xưởng Trưởng Thành. Vị Đại thái giám có quyền thế thứ hai trong nội đình này được diệt nhi Trương Tiểu Dương phụng bồi, lẳng lặng chờ đợi ở trong viện.

Độc Công Đông Xưởng có quyền lực cực lớn, thường thường chương Đông Xưởng sẽ có thể sánh ngang cùng chương ấn Ty Lễ Giám, uy lực tổ chức đặc vụ có thể tưởng tượng được. Ngay cả nha môn thứ ba nội đình, Ngự Mã giám năm giữ binh quyền Đàng Tương tứ vệ, cũng phải kém Đông Xưởng một bậc.

Đáng tiếc mãi tới hôm nay Trương Thành vẫn chỉ là Đại thái giám quyền thế thứ hai, thủy chung bị Trương Kinh đè đầu, chỉ có phòng thủ mà không có sức đánh trả, nguyên nhân chủ yếu chính là y cũng không thể nắm giữ Đông Xưởng thiết thực.

Thứ nhất, vị trí chương ấn của Trương Kinh ở Ty Lễ Giám cơ hồ có thể sánh ngang cùng nội các Thủ Phụ, Trương Thành không thể không mất phần lớn thời gian ở Ty Lễ Giám. Nếu bị Trương Kinh nói xấu mình ngày ngày trước mặt Vạn Lịch, nắm giữ toàn diện quyền lực phê hồng, Trương Thành cũng chỉ còn đường về nhà lục cơm nguội, cho nên không thể không giảm bớt tinh lực dùng quản lý Đông Xưởng.

Quan trọng hơn nữa, Đông Xưởng bị Phùng Bảo tổ chức nhiều năm, lập nên một giang sơn vững vàng như tường đồng vách sắt. Lúc Phùng Bảo và đám đồ tử đồ tôn của lão rơi đài, Trương Hoàn là chương ấn Ty Lễ Giám, Trương Kinh đã từng làm qua Độc Công Đông Xưởng, nhân cơ hội bèn thay máu, bây giờ trong Đông Xưởng phần nhiều là người của Trương Kinh cầm quyền.

Sau đó Trương Hoàn chết, Trương Kinh trở thành chương ấn Ty Lễ Giám, Trương Thành tiếp chương Đông Xưởng, lại không thể đao to búa lớn thẳng tay đối người cũ bỏ nhiệm thân tín của mình như trước nữa.

Lúc trước Trương Kinh làm như vậy truất phế thân tín của Phùng Bảo đã trở thành con cọp chết, cho nên hết sức dễ dàng, người khác cũng tâm cam tình nguyện thay đổi môn đình. Hiện tại đến phiên Trương Thành, y phải đối mặt với đối thủ cũ Trương Kinh vừa lên chức chương ấn Ty Lễ Giám, độ khó chênh lệch rất nhiều.

Vốn là chương ấn Ty Lễ Giám mạnh hơn Độc Công Đông Xưởng một chút, cộng thêm nội bộ Đông Xưởng suy yếu đi, Trương Thành dần dần cảm giác lực bất tòng tâm.

Chỉ hy vọng Tần Lâm mau sớm hồi kinh, trợ giúp mình đối phó Trương Kinh càng ngày càng phách lối, đây chính là nguyên nhân căn bản khiến cho Trương Thành hết sức tương trợ Tần Lâm.

Hiện tại người mà y đang chờ ở chỗ này chính là vị Sư Gia truyền kỳ của Tần Lâm, Từ Vị Từ Văn Trường.

Cửa viện kêu kết một tiếng mở ra, mấy tên sai dịch Đông Xưởng mặc áo nâu đi giày da trắng, đội mũ đỉnh nhọn hộ vệ một chiếc kiệu nhỏ vội vàng tiến vào trong viện. Kiệu dừng lại vén màn lên, lộ ra nụ cười khả ái của Từ Văn Trường.

Trương Thành ra vẻ lễ hiền đãi sĩ, đứng lên nghênh đón:

- Phong thái Từ lão tiên sinh vẫn như cũ, trong cung toàn kể chuyện do lão viết, hát toàn bài hát của lão. Thật không hổ là Giang Nam đại tài tử, ha ha ha...

Từ Văn Trường thâm nói một tiếng xấu hổ, bụng đầy mưu kế định quốc an bang, cũng từng phụ tá Hồ Tông Hiến, Ngô Đoài, Tần Lâm làm ra rất nhiều đại sự, nhưng trong mắt cung đình quý nhân chỉ được biết đến nhờ những câu chuyện, bài hát do mình sáng tác.

Kể hay bình giặc muôn ngàn chữ, đổi được mấy dòng dạy trồng cây. Nếu không phải là trong lúc trầm luân sa sút ngẫu nhiên gặp được Tần Lâm, hoài bão cả đời lão sẽ không thể nào thực hiện được.

- Từ lão tiên sinh...?

Trương Tiểu Dương thấy Từ Văn Trường có vẻ thất thần, ở bên cạnh nhắc nhở lão.

Từ Văn Trường thu liễm tâm thần, có chút xấu hổ cười một tiếng tự giễu:

- Lão hủ tuổi đã cao, lại trầm mê trong rượu thịt, có hơi thất thần, làm cho Trương lão công chê cười.

Đời Minh đại hoạn quan xưng thái giám, người thân cận lại gọi lão công, bạn bạn, Từ Văn Trường xưng lão công là bày tỏ ý thân cận, hoàn toàn không phải là muốn có quan hệ đồng tính với y.

Trương Thành lộ vẻ nhiệt tình, nắm tay Từ Văn Trường lắc lắc:

- Từ lão tiên sinh gừng càng già càng cay, gân cốt còn rất khỏe mạnh, nhà ta chỉ có thể trông vào kế sách của ngài...

Dứt lời Trương Thành và Trương Tiểu Dương đều nhìn Từ Văn Trường nóng bỏng, hai chú cháu bọn họ cũng từng thương lượng qua chuyện sau khi Tần Lâm trở lại kinh sư sẽ cho hắn chức quan gì, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa suy nghĩ ra.

Dù sao Tần Lâm xuất thân võ thần Xưởng Vệ, nói khó nghe một chút chính là ứng khuyến triều đình, nếu không có tình huống cực kỳ đặc thù sẽ không thể nào đảm nhiệm quan Bộ Đường, Nếu bàn về nội các phụ thần, làm thuần túy võ chức Đô Đốc lại quá thấp. Thời này văn quý võ tiện, võ chức biên quan đại soái nhất phẩm đến Binh bộ cũng phải dập đầu, thật là chán ngán. Mà chức vị quan trọng trong Cẩm Y Vệ đã bị người khác chiếm mất, trước mắt không có nhiều khả năng đuổi cổ Lưu Thủ Hữu hay Lạc Tư Cung đi nhường chức cho Tần Lâm.

Tính đi tính lại, hai người bọn họ nghĩ đến vỡ đầu cũng không nghĩ ra, chỉ có thể gởi gắm hy vọng vào Từ Văn Trường.

Từ Văn Trường đưa tay vuốt vuốt chòm râu nửa vàng nửa xám, làm ra vẻ cao thâm khôn lường:

- Trương lão công, Trương tiểu công công, xin hãy ghé tai vào đây.

Chú cháu Trương gia nghe lời ghé tai vào, sau khi nghe Từ Văn Trường nói nhỏ vài câu thành linh sắc mặt hai người trở nên cực kỳ cổ quái, Trương Kinh không nhịn được muốn bật cười:

- Từ lão tiên sinh, người muốn nhà ta, nhà ta nói thế nào? Đây không phải là đùa giỡn hay sao?

- Trương lão công còn chưa thấy rõ cục diện hôm nay sao?

Từ Văn Trường cười ha hả:

- Một con chim trong tay còn hơn hai con trong bụi, có những chuyện ngài cầm giữ thì vất vả lao lực, lại không đủ công phu mà làm, sao không để lại cho Tần tướng quân nhà ta?

Trương Thành ngần ra, vốn y tâm tư linh mãnh, bất quá vừa rồi bị đề nghị vượt xa ngoài sức tưởng tượng này làm cho kinh ngạc, lúc này nghe lời của Từ Văn Trường cũng không phải là đùa giỡn bèn thầm tính toán trong lòng. Càng tính y càng cảm thấy chuyện này đối với mình chỉ có ích không có hại, nói không chừng còn có thể mượn chuyện này thay đổi thế cục bất lợi hiện tại, dù sao tài năng của Tần Lâm trong Cẩm Y Vệ có thể coi là số một.

Về phần mọi phương diện khác, tựa hồ cũng chỉ có con đường này là tốt nhất, trở lực phản đối nhỏ nhất...

- Từ lão tiên sinh quả nhiên đại tài, nghĩ đến những chuyện mà người khác không thể nghĩ, làm được những chuyện mà người khác không thể làm, nhà ta bội phục tới cực điểm.

Trương Thành nhìn Từ Văn Trường chấp tay một cái, đối với nhân vật số hai nội đình như y, đây đã là kính ý vô cùng ghê gớm.

Từ Văn Trường cười cười, từ biệt mà đi.

Trương Kinh vui mừng muốn vào cung làm việc, bèn gọi Trương Tiểu Dương, lại thấy diệt nhi mình đang ngẩn người.

- Từ lão điên này quả thật vô cùng bại hoại!

Trương Tiểu Dương phục hồi tinh thần lại, giải thích:

- Mới vừa rồi lão nói cái gì một con chim trong tay còn hơn hai con trong bụi, chẳng phải là chúng ta bị lão mắng xéo hay sao?

Đúng rồi, thái giám lấy đâu ra chim?!

Phụt... Trương Thành phun ra, Từ Văn Trường không hổ là lão điên, ngay cả người phe mình cũng chơi xỏ. Thôi, nhân vật như thế cũng chỉ có Tần trưởng quan mới có thể chịu đựng được, chúng ta xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

Trương Thành vội vàng vào cung, rất nhanh đi tới ngự thư phòng Vạn Lịch phê duyệt tấu chương, Trương Kinh tức giận trợn mắt nhìn y một cái.

Lúc này Vạn Lịch còn trẻ, thời gian nắm giữ triều chính chân chính không lâu, uất ức trong vòng mười năm tuôn ra, nhờ vậy còn có vẻ chuyên cần lo việc triều chính, chưa lười biếng không muốn thượng triều như mấy chục năm sau.

Vạn Lịch khê cau mày, mở ra tấu chương trước mặt, chính là tấu chương mà chức vị triều thần bảo cử Tần Lâm phục hồi chức quan như cũ. Không chỉ có như vậy, ngay cả ông ngoại Vũ Thanh hầu của mình... Năm ngoái Lý Vĩ được phong tước từ Bá thăng lên thành Hầu, cũng vào cung kiểm chác, Vạn Lịch thừa biết nguyên nhân vì lão cũng là người một nhà với mình, cũng chỉ biết có tiền.

Phụ tử Vũ Thanh Hầu Lý Vĩ, Lý Cao từng được Tần Lâm giúp mới làm ăn nhiều lần, kiểm chác không ít. Lần này khai thông con đường tơ lụa, há có thể thiếu được hai người bọn họ!?

Nể tình của năm mươi vạn lượng bạc trắng, Vạn Lịch cũng phải điều Tần Lâm trở lại kinh sư, chẳng qua là rút cuộc nên cho Tần Lâm chức vị gì, y cũng đang đau đầu nhức óc: trong Cẩm Y Vệ, Lưu Thủ Hữu và Trương Tôn Nghiêu cũng chưa từng có lỗi lầm gì, không thể nào vì Tần Lâm mà cách chức hai người này. Còn Lạc Tư Cung lại là con cò mà mình cấm trong đó, há có thể bỏ đi?!

- Tiểu Trương bạn bạn, người tới rồi!

Vạn Lịch ngẩng đầu lên thấy Trương Thành, chỉ chỉ tấu chương:

- Người xem đi, đây toàn là tấu chương bảo cử Tần ái khanh, rốt cục trầm phải cho hắn chức vị gì đây?

Dứt lời Vạn Lịch bèn híp mắt nhìn Trương Thành, y biết quan hệ giữa Trương Thành và Tần Lâm rất tốt, đây cũng là thử dò xét. Để vương tâm thuật mà Trương Cư Chính dạy cho y, rốt cục chỉ được dùng vào những chuyện này.

Trương Thành khê cúi đầu, khom lưng ghé tai Vạn Lịch nói mấy câu thật nhỏ.

Biểu hiện lúc đầu của Vạn Lịch chẳng khác nào lúc Trương Thành nghe những lời này của Từ Văn Trường, thậm chí còn quá mức hơn, ôm bụng bật cười ha hả.

- Trương Thành đầu độc thánh minh, xin bệ hạ trị tội.

Trương Kinh không buông tha bất cứ cơ hội nào.

- Bệ hạ, làm như vậy có vẻ danh không chính ngôn không thuận, bất quá từ trước đến giờ Xưởng Vệ là một thể, cũng không phải là quá mức khác thường.

Trương Thành nói bổ sung.

Danh không chính ngôn không thuận ư? Vạn Lịch chậm rãi nghiền ngẫm những lời này, lại nhìn sang Trương Kinh và Trương Thành lúc này giống như hai con gà chọi:

- Cũng không phải là không thể được, bất quá Tần ái khanh từng bị trầm cách chức lưu đầy, lại bị phạt đình trượng, không biết trong lòng hắn...

- Bệ hạ, dùng kẻ có công không bằng dùng kẻ có tội!

Trương Thành lặp lại những lời Từ Văn Trường ghé tai mình nói lúc trước.

Dùng kẻ có công không bằng dùng kẻ có tội, Vạn Lịch lại bị nói trúng tâm khảm. Cao Cung ý mình có công, ngang ngược bất tuân, Trương Cư Chính đã từng lập công, chống quân triều chính mười năm, Trương Tứ Duy có công lật đổ Giang Lăng đảng, nhưng tính tình âm hiểm độc ác. Ngược lại Thân Thời Hành trước đó đi theo Trương Cư Chính, coi như là có tội, rốt cục đặc biệt chuyên cần cẩn thận.

- Được, cứ như vậy đi.

Vạn Lịch cất lời đáp ứng, lại không nhin được cười.

Trương Kinh cau mày, rốt cục cũng không phản đối cực lực. Dù sao chuyện Tần Lâm hồi kinh là đại sự không có cách nào ngăn cản, mà chức quan dành cho hắn này cũng không làm tổn hại lợi ích của mình.

Vạn Lịch phê duyệt chỉ ý, nhìn lại thấy trời cũng không còn sớm nữa bèn dẫn hai Trương ra khỏi thư phòng, đúng lúc gặp phải Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh đang đi tới.

- Hoàng huynh!

Vĩnh Ninh yêu kiều khép nép vén áo thi lễ, ánh mắt tránh né có vẻ xấu hổ. Tuổi nàng đang lúc thanh xuân mơn mớn, càng nổi bật đường cong xinh đẹp trên người khiến cho người ta nhìn thấy phải sinh lòng thương mến.

Vị muội muội này càng ngày càng xinh đẹp... Vạn Lịch cũng không tránh khỏi có vẻ ngỡ ngàng, nhưng cũng không phải là có lòng bậy bạ với muội muội, mà y đang âm thầm nghĩ ngợi: nếu như Tần Lâm chưa lấy vợ thì hay biết mấy, gả vị muội tử này cho hần, Tần Lâm trở thành Phò mã sẽ không thể cầm quyền trong tay, lại phải dốc hết toàn lực phụng sự ỳnh.

Chờ sau khi Vạn Lịch đi rồi, nhìn quanh quất thấy không có ai, Vĩnh Ninh bèn lặng lẽ vào thư phòng. Trương Kinh Trương Thành đi theo Vạn Lịch mất hút, dám thái giám trực thư phòng thấy mới vừa rồi nàng nói chuyện với Hoàng gia, chỉ cho là nàng được Hoàng gia cho phép, không ai dám ngăn cản nàng.

Vĩnh Ninh làm bộ tìm gì đó, lặng lẽ mở tủ chương phê hồng ra xem. Đây là do Từ Tân Di nói cho nàng biết Tần Lâm được bảo cử có thể hồi kinh, tiểu di muội lập tức vội vàng chạy tới, xem thử lúc nào Tần tử phu mới có thể trở về.

Á!

Vĩnh Ninh chợt biến sắc, vội vàng hấp tấp đi ra ngoài.

Sau nửa canh giờ, bên trong phủ đệ Tần Lâm hẻm Thảo Mạo, Từ Tân Di tức giận nổ phổi đá văng một hòn Thái Hồ thạch:

- Không được, tuyệt đối không thể như vậy được!

Thanh Đại cũng khổ sở nhăn nhó mặt mày:

- Bất cứ chỗ nào cũng có thể trị được, nhưng nếu chỗ đó bị cắt, cho dù là thần y cũng không có cách nào!

Phụt... Từ Văn Trường nghe thấy ồn ào đang muốn giải thích, lập tức phun hộp rượu Thiệu Hưng ra ngoài.

Trong lúc kinh sư dậy sóng bừng bực, cuộc sống của Tần Lâm ở Bồ Châu lại hết sức ung dung nhàn nhã. Chỉ chờ thánh chỉ triệu hồi từ bệ rồng chín bậc phát xuống, ắt hẳn một tiếng sét chấn động trời quang kể từ nay, lấy khí thế sấm sét lôi đình trở lại triều, lại có thể làm mưa làm gió như trước.

920. Chương 920: Giết Gà Dọa Khỉ

Lão bá huynh Trương Công Ngự ra sức đẩy mạnh triều chính mới, giống như Khảo Thành Pháp, biên luyện lính mới, đương nhiên Tuần Phủ một tỉnh không thể nào nhúng tay vào. Chuyện đo đạc ruộng đất, tra rõ ruộng đất hào môn giấu giếm... cũng tạm thời chưa thể bố trí đầu vào đây. Bất quá chuyện truy thu số thuế mà hào môn đã thiếu năm này qua năm khác, giảm thuế cho dân chúng, đã được y triển khai nhanh nhẹn quyết đoán.

Gió Bắc thổi tới, tiết trời dần dần trở lạnh, Tần Lâm vẫn dẫn theo cảm y huynh đệ Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực xuất ngoại du ngoạn xem xét dân tình. Ngày ngày hần mặc áo lông cừu cỡi Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử chạy ào ào ngoài đường, khiến cho tất cả quan thân Bồ Châu thành thảy đều chú ý: đây là dáng vẻ của một quan viên bị cách chức sao, rốt cục tính Tần tướng quân vẫn còn là thiếu niên, không biết thu liễm...

Nhưng trong mắt thế gia hào môn Vương Mã Dương Trầm, hành động của Tần Lâm lại có một ý nghĩa khác.

Bất kể người khác nghĩ như thế nào, Tần Lâm dẫn người đi vòng vòng khắp các làng thôn Bồ Châu, còn qua cầu phao Bồ Tân đi về phía Tây Hoàng Hà, đi dạo một chút ở địa giới Thiểm Tây, lại vượt qua Phong Lăng độ, dạo một vòng trong cảnh nội phía Nam Hà Nam.

Ba tỉnh Bồ Châu giáp ranh nhau, chỉ cần cất bước lập tức tới, Tần Lâm bỏ thời gian chừng mười ngày đi dạo ba tỉnh Sơn Tây Thiểm Tây Hà Nam.

Dọc trên đường đi hẳn có thể thấy được triều chính mới đã gặt hái được hiệu quả bước đầu. Nhất là trong địa phận Sơn Tây nơi Trương Công Ngư chủ trì, hào cường sĩ thân bị áp lực nặng nề đã chịu nộp lại số thuế còn thiếu hoặc nhiều hoặc ít, quan phủ giảm thuế cho bá tánh bình dân một khoản không nhỏ. Tổng thuế ngạch tự nhiên không thay đổi, nhưng năm trước con số thất thoát vào túi hào môn thường là nhiều gấp mấy lần chính thuế, quan phủ chỉ cần truy thu một ít số này, gánh nặng trên vai dân chúng cũng được giảm đi không ít.

Tần Lâm dẫn người đi ra ngoài xem xét, vẻ sầu khổ trên mặt những điền nông nghèo khổ đều giảm đi vài phần, còn có hơi lộ vẻ vui mừng.

Một vị lão nông cao tuổi nói với Tần Lâm:

- Năm nay thuế đất mỗi mẫu đóng ít hơn hai phân bạc, lão hán ta cùng hai đứa con trai trồng năm mươi mẫu ruộng, đóng ít hơn một lượng bạc. Đổi ra thành lương thực có được chừng một thạch năm đấu, cộng thêm chút thức ăn hoang dã rau cải nấu cháo, nhờ vậy không còn sơ đói, không cần phải chạy vạy đi mượn tiền nặng lãi. Nhờ ơn triều đình, nhờ phúc của Trương thanh thiên, nhờ phúc của Tần trưởng quan.

Nhìn lão nông tươi cười giãn ra hết các nếp nhăn chằng chịt trên mặt, Tần Lâm không nhịn được thở dài trong lòng. Chỉ là một lượng bạc, đổi thành lương thực bất quá một thạch năm đấu, còn thiếu chút nữa mới được hai trăm cân đã khiến cho dân chúng vui mừng như vậy, hết lời ca tụng ân đức triều đình. Những người dân này vốn là người thiện lương nhất thuần phác nhất, chỉ ban cho chút ân huệ nhỏ nhoi không đáng kể, bọn họ đã cho là ân tình hết sức lớn lao...

Trên đất Quan Trung, những nông phu bán mặt cho đất bán lưng cho trời này rất giỏi chịu cực khổ, ai ai cũng có tính nhẫn nại dẻo dai. Đời sau dân chạy nạn Quan Trung nổi lên bốn phía, cuối cùng lật đổ Minh vương triều. Khi đó cuộc sống của bọn họ rất cực không còn sinh thú tới mức nào, quả thật khiến cho người ta không dám tưởng tượng.

- Cũng may, hết thấy cũng có thể dừng lại nhờ mình thay đổi lịch sử...

Mỗi khi Tần Lâm nhớ tới những chuyện này đều không kiềm lòng được nắm chặt tay lại. Thiên mệnh thay đổi liên tục, khí vận biến hóa, Hoa Hạ tuyệt không thể ngã vào vực sâu không đáy từ trong thời Vạn Lịch trung hưng như vậy được.

Hôm nay lại xuất ngoại tuần du, Tần Lâm dẫn người chạy dọc theo bờ Đông Hoàng Hà thẳng về phía Bắc, đến địa phận Lâm Tấn, dọc đường thấy cảnh sắc dần dần có chỗ bất đồng.

Doãn Tân Thương vỗ ngựa từ phía Bắc chạy như bay tới, sau khi dừng ngựa lại bèn chấp tay hành lễ với Tần Lâm, sắc mặt hơi lộ vẻ hưng phấn:

- Bẩm chúa công, tra được Chu thị Ngô Vương trại dám làm trái lệnh, là hào cường lớn nhất Lâm Tấn, nuôi dưỡng môn khách, ức hiếp điền nông, thật sự là hào môn xấu xa cứng đầu. Lần này bản huyện thúc giục nộp số thuế còn thiếu, Chu thị không chịu nộp một phân nào, còn nói cho dù là Trương Đô Đường Tần tướng quân đích thân tới cũng không nộp, quả thật đáng ghét tới cực điểm.

Bốn nhà Vương Mã Dương Trầm vì mở lại con đường tơ lụa, đạt thành hiệp nghị với Tần Lâm, khiến cho triều chính mới đẩy mạnh thuận buồm xuôi gió, thanh danh Trương Công Ngư thanh thiên dần dần vang dậy.

Phần lớn hào cường trung tiểu thấy Thiếu Sư phủ cầm đầu thương nhân Tam Tấn bị xui xẻo, bốn đại gia lại có vẻ như đứng về phía Tần Lâm, bọn họ không khỏi sợ hãi trong lòng. Nhờ vậy đóng được bảy tám thành số thuế nợ lại nhiều năm qua, có kẻ cũng đóng tới thiếu hai ba thành thăm dò, rất cực cũng có thể chấp nhận được.

Bất quá bốn đại gia cũng chỉ có thể bắt buộc thân bằng cố cựu của mình, tạo ra tác dụng dẫn đầu làm gương, cũng không tới mức đi chèn ép hào cường trung tiểu để giúp Tần Lâm, Trương Công Ngư. Cho nên vẫn có hào cường sĩ thân kể dưới bốn đại gia Vương Mã Dương Trầm cứng đầu cứng cổ, muốn chống lại tới cùng.

Có lẽ sau khi trận gió này thổi qua coi như xong, dù sao nếu tính toán số bạc thiếu chồng chất những năm qua, sẽ ra một con số hết sức khổng lồ. Dù là hai ba thành cũng là một khoản không nhỏ, tự đương phải nộp ra như vậy không khỏi đau lòng.

Chu thị Ngô Vương trại mà Doãn Tân Thương tìm hiểu này là một trong số đó.

Tần Lâm nghe báo cáo, không giận mà cười, giơ roi ngựa chỉ xéo Doãn Tân Thương:

- Chu thị Ngô Vương trại bất hảo hung bạo là thật, nhưng nói cái gì cho dù là đích thân ta tới cũng không nộp một đồng, e rằng là do Doãn Tân Thương người đặt điều không có thật. Lão tử còn cần người khích tướng hay sao, nếu không niệm tình người còn có chỗ dùng, trước khi đối phó Chu thị đã chém đầu người!

Doãn Tân Thương là hạng người mặt dày tim đen, nghe vậy khê cười một tiếng mặc nhiên chấp nhận.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cười nghiêng ngả, cơ hồ ngồi không vững trên yên ngựa, lòng nói Tần trưởng quan chúng ta là ai, dù Doãn tiên sinh người giáo hoạt hơn nữa, chỉ sợ cũng không gạt được hắn.

Tần Lâm cũng không làm khó Doãn Tân Thương, biết thật ra ý tên này không phải là khích mình, mà là tỏ rõ thái độ của y. Bất quá trước mặt lão tử cứ việc nói thật là được, cũng không cần đặt điều thêm bớt như vậy.

Dù sao da mặt Doãn Tân Thương dày, bị vạch trần cũng không tỏ ra lúng túng, lại chấp tay nói:

- Chúa công phải biết đời trước Chu thị xuất hiện một vị Thị Lang, đời này lại không có tiền đồ gì...

- Cho dù là Chu thị xuất hiện Thiên Vương lão tử, bản quan cũng mặc!

Tần Lâm không khách khí cắt đứt lời y:

- Các huynh đệ thay y phục, để hai người trở về Bồ Châu, số còn lại đi với ta tới Ngô Vương trại một chuyến.

Trước khi rời đi Sơn Tây, coi như làm giúp nơi này một chuyện cuối cùng.

Mọi người đổi y phục giục ngựa chạy nhanh, dọc theo bờ Đông Hoàng Hà chạy thẳng một mạch về phía Bắc, thẳng tới Ngô Vương trại phía dưới Lâm Tấn.

Quả nhiên không khí nơi này hoàn toàn khác với các vùng Bồ Châu, Đồng Châu. Mới vào mùa thu hoạch không lâu, đúng lý ra dân chúng vừa gặt hái lương thực hẳn phải no đủ một chút, nhưng càng gần Ngô Vương trại, thấy dân chúng càng có vẻ đói ăn. Y phục càng không cần nói, ai nấy rách rưới vô cùng, dùng ánh mắt sợ hãi quan sát đám kỵ sĩ đang chạy như bay.

Thấy nhà cửa đủ các màu sắc xuất hiện phía trước càng ngày càng nhiều, Tần Lâm xuống ngựa dẫn bộ. Nhà cửa nơi này đa phần là nhà tranh vách đất, nhìn vào những nhà mở cửa chỉ thấy tối om, có người già nữ tử và trẻ con ôm chăn vá chằng vá đụp, thậm chí là rơm cỏ, lộ ra vẻ nghèo nàn xơ xác. Vừa nhìn cũng biết là nghèo tới mức không có y phục mà mặc, chỉ có thể co rút trong đồng rơm cỏ khô cho đỡ lạnh.

Lúc này đã cuối Thu bắt đầu vào Đông, khí trời dần dần trở lạnh, đến khi trời đổ tuyết, những bá tánh vô tội này còn khổ sở tới mức nào nữa?!

Sau khi qua mấy ngọn đồi nhỏ, trước mặt trở nên rộng rãi thoáng dang, một tòa trạch viện chỉnh tề xuất hiện ở trước mắt mọi người. Viện xây bằng gạch cao lớn hoành tráng, phong cách Sơn Tây điển hình, diện tích cũng không phải là quá rộng rãi, nhưng địa phương có hai ba tầng rất nhiều, điêu khắc chạm trổ vô cùng tinh xảo. Trước đại môn có hai con sư tử bằng đá giương nanh múa vuốt, đại môn sơn đen đỉnh đồng sáng chói.

Trạch viện này tinh xảo mà uy nghiêm, so với những ngôi nhà dân chúng lụp xụp tồi tàn trước đó quả thật là hai thái cực. So với từng mảng nhà thấp lè tè rách nát của dân chúng, trạch viện này lộ ra vẻ nổi trội không ai sánh kịp, đây vẻ kiêu ngạo hống hách.

- Đáng chết!

Tần Lâm lạnh lùng thốt ra hai chữ.

Vào giờ phút này, Lục Viễn Chí và đám huynh đệ quan giáo tràn đầy đồng cảm với hắn.

Thời này quyền lực triều đình thường chỉ vươn đến huyện, làng thôn mênh mông chủ yếu là hương thân tự trị, quyền lực lớn vô cùng, bắt người càn rỡ không theo vương pháp, đánh tá điền không nộp tô thuế dở sống dở chết, quan phủ cũng chỉ mắt mở mắt nhắm.

Cuộc sống dân chúng nơi đây vô cùng khốn khổ, mà trạch viện Chu thị lại hoành tráng xa hoa như vậy, có thể thấy hương thân Chu thị khắc nghiệt tới mức nào.

Tần Lâm cũng không nói nhiều lời, vào trong một quán trà đối diện trạch viện Chu gia đường hoàng ngồi xuống, sau đó lệnh cho đám cấm y quan giáo phân tán đi thu thập tội chứng Chu gia lần áp lương thiện bóc lột dân chúng.

Ngô Vương trại cũng không phải là nơi yếu đạo, quán trà kia cũng không có bao nhiêu khách, trà bác sĩ đang ngồi buồn chán trong quán. Mới đầu thấy khách tới cửa lập tức lộ vẻ vui mừng, nhưng sau khi nghe Tần Lâm lệnh cho thủ hạ đi thu thập tội chứng của Chu gia, sắc mặt y nhất thời trở nên vàng như đất, từng giọt mồ hôi hột từ trên trán chảy ròng ròng xuống.

- Vị quan gia này có lẽ là tới gây phiền phức cho Chu lão gia phải không? Xin lỗi, chỗ của tiểu nhân không dám giữ ngài...

Trà bác sĩ cố gắng nặn ra một nụ cười, tay cầm khăn lau bàn lúng túng nửa muốn cầm nửa muốn buông. Tên này cũng có vẻ linh lợi, người tới bắt thiện thiện người không tới, dám tới cửa tìm Chu lão gia gây phiền phức, nhất định cũng là một nhân vật có quyền thế, không đặc tội nổi!

Tần Lâm cười hắc hắc, thản nhiên tự đắc ngồi uống trà, rung đùi mãi lo nhìn trạch viện Chu gia.

Lục Viễn Chí cười vỗ vỗ vai trà bác sĩ:

- Thư giãn chút đi, Chu lão gia kia so với Tần trưởng quan chúng ta giống như rơm rác, đất bùn. Tần trưởng quan chỉ cần tùy tiện búng ngón tay, sẽ đánh cho lão phụ mẫu không thể nhìn ra.

Ngưu Đại Lực cũng thành thật nói:

- Lão huynh yên tâm, Tần trưởng quan ngồi một chút ở quán trà người, hưởng được phúc khí của ngài, e rằng tương lai người sẽ làm ăn khá hơn rất nhiều.

Tần trưởng quan? Trà bác sĩ ngẩn ra, không dám tin hỏi lại:

- Chẳng lẽ là vị Tần gia đại phá Thiếu Sư phủ Phong Lăng trấn?

Tần Lâm vẫn rung đùi, phì phì bụi trên y phục:

- Chính là bản quan.

Sắc mặt của trà bác sĩ lập tức trở nên rất dễ coi, đầu tiên là mặt mũi nhăn nhúm lại như trái khổ qua, tiếp theo chợt nhếch môi cười to, ầm một cái nhảy dựng lên cao ba thước.

Chúng quan giáo huynh đệ không biết y muốn làm gì, cũng lấy làm kinh hãi, Doãn Tân Thương còn giả vờ đứng chắn ngang hộ vệ trước mặt Tần Lâm, dáng vẻ trung thành hộ chủ.

Lại thấy trà bác sĩ huơ tay múa chân chạy ra ngoài, vừa chạy vừa khản cổ lớn tiếng kêu:

- Các hương thân, Tần trưởng quan lật đổ Thiếu Sư phủ tới tra Chu lão gia rồi, mọi người mau ra đây, có oan báo oan có cừ báo cừ!

Phụt... Tần Lâm vừa hớp một hớp trà, lập tức phun hết ra ngoài, ướt đầy đầu Doãn Tân Thương.

Ngoài dự đoán của mọi người, trà bác sĩ vừa khản cổ kêu lên như vậy, lập tức giống như tiếng sét giáng xuống giữa trời quang. Vô số người lấy làm kinh ngạc, vô số ánh mắt lóe sáng:

- Thật sự là Tần thanh thiên đến Ngô Vương trại ta sao?

- Lưu Lão Căn người có nhìn lầm không, truyền thuyết Tần trưởng quan là Bao Long Đồ chuyển thế, mặt đen như trôn chảo, trán có dấu hình trăng khuyết...

- Hắn thật là Tần thanh thiên! Ở Phong Lăng độ chính là hắn nói chuyện thay phụ lão hương thân chúng ta, nếu không tất cả đã mắc một trận mưa rất lớn!

Có một tiểu tử dẫn một lão hán đang đi tới đây, chợt kia hai mắt lão hán nhìn đắm đắm về phía trước, bọc quần áo xách theo trong tay lập tức rơi trên mặt đất.

Lão hán từ bên Bồ Châu tới đây thăm thân thích, tiểu tử là cháu ngoại lão, còn tưởng rằng lão đã trúng phong tà, vội vàng bấm nhân trung cho lão, miệng gọi lớn:

- Cữu cữu, cữu cữu... mẹ, mau nấu canh gừng!

- Ta không sao cả...

Lão hán né tránh cháu ngoại, xa xa nhìn Tần Lâm chợt vỗ đùi:

- Trời ơi, thì ra hắn chính là Tần thanh thiên! Ngày đó ta đang đắp bờ sửa ruộng, hắn và một cô nương đẹp như tiên nữ tới, còn hỏi thăm cuộc sống của chúng ta thế nào. Ta thuận miệng nói Chu lột da kia chẳng ra gì, không ngờ rằng... quả thật là trời cao có mắt!

Người có tên, cây có bóng, Tần Lâm lật đổ phụ tử Trương Doãn Linh Trương Tứ Duy, nhanh như sấm sét đánh sụp Thiếu Sư phủ đứng đầu thương nhân Tam Tấn, chấn động Tam Tấn Quan Trung. Hiện tại hắn đã không còn lạng lẹ vô danh giống như lúc vừa mới tới Bồ Châu, dân chúng nghe được tên Tần thanh thiên thấy đều vội vàng chạy tới, chủ động tìm hắn kêu oan kể khổ.

Rất nhanh quán trà chỗ Tần Lâm ở đã xúm xít đầy người vòng trong vòng ngoài, các phụ lão hương thân mồm năm miệng mười thuật lại nỗi oan khuất. Bao nhiêu đau khổ những năm qua bày tỏ ra hết với Tần thanh thiên, thậm chí có mấy vị đại mục đại phẩm khóc không thành tiếng.

Tần Lâm không cần phải cố ý mua chuộc lòng dân, vào thời đại đẳng cấp sâm nghiêm này hắn chỉ cần bày ra nụ cười ấm áp, đồng thời đưa ra hứa hẹn chấp pháp công bình, đã gạt hái được nước mắt và cảm kích của những nông dân đơn thuần chất phác này.

Doãn Tân Thương tạm thời sung làm Hình Danh Sư Gia, lấy bàn trong quán trà làm công án, bày giấy mực ra ghi chép những lời tố cáo của dân chúng.

921. Chương 921: Chu Lột Da

Có vụ án đám hào cường này bóc lột dân chúng, cướp thê tử nhà nào đó về làm nha hoàn, hôm sau người ta treo cổ, có vụ án ép nộp tô thuế, đánh tá điền bị thương thổ huyết. Nội dung vụ án hết sức rõ ràng, trước kia là quan địa phương không tra mà thôi, hiện tại chỉ cần tra lập tức bại lộ hết thấy tội ác giữa ban ngày ban mặt.

Tần Lâm nhìn án quyển chất đống trên bàn càng ngày càng cao, ánh mắt nhìn về phía mấy bóng người trên bảo lũy bên ngoài trạch viện cách đó không xa, nở một nụ cười lãnh khốc.

Chu Đức Hình đứng trên tầng ba bảo lũy, nhìn cảnh tượng phụ lão hương thân xúm xít vui mừng quanh quán trà bên kia, sắc mặt thảnh thỏa tái xanh, thảnh thỏa trắng bệch. Người trẻ tuổi trong quán trà đang rung đùi, thảnh thỏa lơ đãng liếc qua một cái đã làm cho tim y đập thình thịch như trống trận.

Tên của Chu Đức Hình chỉ là hữu danh vô thực, y vừa vô đức lại không có tiếng tốt gì. Ngược lại vì bóc lột quá mức, lòng dạ độc ác, bị dân chúng địa phương đặt cho ngoại hiệu là Chu lột da, tiếng xấu vang xa khắp nơi nơi.

Tần Lâm lật đổ Thiếu Sư phủ, Trương Công Ngự tiến hành triều chính mới, bốn nhà Vương Mã Dương Trầm cảm khẩu không nói, có một số hào cường địa chủ trung tiểu sợ hãi trong lòng, nộp lại số tiền thuế thiếu đã nhiều năm được năm ba thành, bảy tám thành.

Bất quá cũng có rất nhiều người suy nghĩ, thuế thiếu cũng không phải là một nhà một hộ, đây là tệ nạn mười mấy năm thậm chí mấy chục năm tích lũy, cho dù là quan địa phương hành động như sấm sét há có thể nháy mắt mà thành. Tội danh Thiếu Sư phủ là tư thông với địch bán nước, cũng không phải là trốn

nộp thuế, thương nhân hào môn thiếu thuế trên cả nước không có một vạn cũng có tám ngàn, chỉ sợ quan phủ cũng không quản được.

Đồng thời động tĩnh triều đình cũng không rõ ràng, có lẽ ngày mai Tần Lâm, Trương Công Ngự sẽ bị xui xẻo giáng chức, nếu bây giờ nộp thuế thiếu chẳng phải là rất oan uổng hay sao?!

Chu Đức Hình chính là nghĩ như vậy, cũng làm như thế, Tri Huyện Lâm Tấn phát thiệp giục đòi, y nói vài câu cho qua chuyện. Tri Huyện kia thâm niên còn kém, lại là Cử Nhân chọn ra, không có chỗ dựa lớn, vì vậy im hơi lặng tiếng, dường như không làm gì được.

Ngàn vạn lần không ngờ rằng rước lấy một sát tinh như Tần Lâm, Chu Đức Hình âm thầm kêu khổ không ngừng. Y cũng không ngờ cuồng tự đại tới mức cho rằng bằng vào lực lượng của mình là có thể chống lại Tần Lâm đã từng lật đổ Thiếu Sư phủ.

- Tên khốn kiếp Hạ Bồi này, nhất định là y tổ cáo điều trạng!

Một vị quan sự Chu gia hung hăng mắng, nhất thời đưa tới một trận hưởng ứng ở đầu tường.

Hạ Bồi chính là Tri Huyện Cử Nhân được chọn kia, nhưng lúc này Chu Đức Hình cũng không rảnh truy cứu là ai tổ cáo điều trạng. Y đảo mắt vài vòng, vừa lệnh cho quản gia chuẩn bị một phần hậu lễ, vừa dẫn mấy huynh đệ đi xuống tường bảo:

- Đi, chúng ta đi gặp Tần thanh thiên kia!

Cửa bảo lũy mở rộng, Chu Đức Hình thân mặc sắc phục quan văn thắt phẩm dẫn người ra, mấy huynh đệ cùng các quản sự tai to mắt lớn Chu gia đi theo phía sau y, vẻ mặt cũng không hề khẩn trương, Chu gia là đại thương nhân kể dưới bốn nhà Vương Mã Dương Trầm, đời trước còn xuất hiện một Thị Lang Nam Kinh, cũng từng gặp nhiều nhân vật cao cấp chốn quan trường.

Các phụ lão hương thân đang vây quanh quán trà kêu oan kể khổ, thấy Chu Đức Hình dẫn người ra nhất thời sợ hãi tránh sang hai bên như gặp rắn rít, nhường ra một khoảng trống lớn ở giữa.

Chu Đức Hình còn cách thật xa đã tươi cười hớn hở, vái dài sát đất:

- Hạ quan nội các Trung Thư Chu Đức Hình, ra mắt Tần Lâm Tần trưởng quan!

Mấy huynh đệ y cũng thi nhau hành lễ:

- Thuộc hạ Ngô Vương trại Tuần Kiểm Ty Chu Đức Phương, ra mắt Tần trưởng quan!

- Học trò Chu Đức Thụy, Cử Nhân khoa Canh Ngọ năm Long Khánh...

Đám huynh đệ con cháu Chu gia báo ra lý lịch, không có ai là dân quen. Tối thiểu cũng mua được chức Giám Sinh Cống Sinh, giờ phút này mặc quan phục vào rõ ràng là một lũ y quan cầm thú.

Dĩ nhiên, trong mắt đám cựu đảng thanh lưu tỷ như Triệu Ứng Nguyên, Vương Dụng Cấp, Cố Hiến Thành, cái này gọi là thư hương môn đệ, gia học uyên nguyên, rất đáng để lôi kéo kết giao đồng niên đồng môn đồng hương đồng bang. Sau đó phân ra lớn nhỏ trên dưới, gọi nhau là thế lão tiên sinh, thế thúc thế huynh...

Cho dù là quan văn chính quản bản địa gặp phải cảnh này cũng chỉ có thể đứng lên, nói vài câu lão tiên sinh tạo phúc quê nhà, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.

Thế nhưng Tần Lâm không làm như vậy, vẫn đứng hoàng ngời trên ghế rung đùi không ngớt. Hắn lại bưng chén trà lên thổi, không thèm liếc nhìn Chu Đức Hình một lần nào.

Đám huynh đệ Chu gia có một số nổi giận ra mặt, sắc mặt Chu Đức Hình đỏ bừng, đưa tay về phía sau khoát khoát, vẫn một mực cung kính nói:

- Nghe Tần tướng quân đại giá quang lâm, Chu mô không kịp tiếp đón từ xa, thật sự là có tội! Gió Bắc lạnh lẽo, quán trà không phải là chỗ ngồi lâu, cả gan thỉnh Tần tướng quân vào tệt trạch một chuyến, dọn bữa rượu nhậu mời Tần tướng quân tẩy trần!

Dứt lời Chu Đức Hình ngẩng đầu lên cười híp mắt nhìn bốn phía.

Tuy rằng mới vừa rồi dân chúng vui mừng tổ cáo, nhưng dù sao cũng bị uy phong bấy lâu nay của Chu Đức Hình chấn nhiếp, những người đứng phía trước chân run rẩy thối lui về phía sau, sắc mặt cũng trở nên hết sức khó coi. Có người còn thầm nhủ trong lòng, dù sao Tần tướng quân cũng là quan triều đình, vạn nhất hắn giúp đỡ Chu Đức Hình, hành động vừa rồi của chúng ta chẳng phải là tự tìm đường chết sao?!

Không, sẽ không, Tần thanh thiên tuyệt đối sẽ không làm như vậy!

Phàm là dân chúng từng gặp qua Tần Lâm ở Phong Lăng độ, ở Bồ Châu đều ôm kỳ vọng cực cao đối với hắn.

Tần Lâm từ từ đặt chén trà lên bàn, giương mắt liếc Chu Đức Hình một cái, vỗ nhẹ nhẹ chông cáo trạng của dân chúng mà Doãn Tân Thương vừa viết, ung dung điềm tĩnh hỏi:

- Chu Đức Hình, ngươi có biết tội của ngươi không?

Sắc mặt của Chu Đức Hình trở nên hết sức khó coi, ngàn vạn lần không ngờ Tần Lâm không chút nể mặt mình như vậy, đồ bưng mặt mũi nhưng vẫn cố nhin, gơ tay khoát khoát về phía sau, quần gia mới từ trong trạch viện ra vội vã chạy tới đặt một xấp giấy vào tay y.

- Khỏi bầm Tần trưởng quan, cho Chu mỗ thượng cáo chuyện này...

Chu Đức Hình khom người, trình mấy tờ giấy cho Tần Lâm.

Tần Lâm nhận lấy xem qua, lập tức cười lên:

- Hoàng kim trăm lượng, bạc trắng ngàn lượng, gấm Tứ Xuyên trăm súc, tơ lụa trăm súc... Chậc chậc, phần lễ vật này cũng khá trọng hậu...

Sắc mặt Chu Đức Hình càng khó coi hơn nữa, Tần Lâm đọc danh sách lễ vật lên trước mặt mọi người như vậy, ở trong quan trường là có ý gì không cần nói cũng biết.

Các phụ lão hương thân cũng không hiểu được đạo quan trường, nghe Tần Lâm đọc danh mục từng món lễ vật cực lớn, vô cùng quý giá, chỉ tưởng tượng thôi cũng không dám, lại thấy hắn cười hì hì nói chuyện với Chu Đức Hình, khó tránh khỏi sinh ra hiểu lầm.

Không ít người thật dài thở dài, mấy vị mới vừa rồi tổ cáo tích cực nhất lộ ra trên gương mặt áo não mấy chữ 'quan với quan bảo vệ cho nhau' rất rõ ràng.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực, Doãn Tân Thương lại cười nghiêng ngả, chớ nói Tần trưởng quan không tham tiền, cho dù là hắn tham tiền, phần lễ vật này của Chu gia cũng quá nhỏ. Chỉ bằng vào hoa hồng của Tào Bang và Ngũ Phong hải thương chia cho hắn, Tần trưởng quan chỉ cần nhở một sợi lông còn nhiều hơn, há có thể coi trọng phần 'trọng lễ' này của Chu gia.

Quả nhiên Tần Lâm cười híp mắt đặt chung danh sách lễ vật cùng với chông cáo trạng, người Chu gia còn đang ngờ ngác không hiểu, chợt nghe hắn chậm rãi nói:

- Tốt lắm, lại thêm một tội danh hối lộ mệnh quan triều đình.

Thì ra là như vậy, dân chúng kêu hay một tiếng, thật là hả giận.

- Ngươi là mệnh quan triều đình gì chứ?!

Trong số các huynh đệ Chu gia, Chu Đức Phương tính tình nóng nảy nhất, nhảy dựng lên cao ba thước, tức giận nói:

- Một Cẩm Y Hiệu Úy không có chức không có phẩm trật, cũng dám tự xưng mệnh quan triều đình, ngươi không sợ gió thổi đứt lưỡi hay sao?!

Chu Đức Thụy chấp tay một cái, giọng đầy âm dương quái khí:

- Học trò không biết phẩm cấp Tần trưởng quan ra sao, đảm nhiệm chức vụ gì ở nha môn nào? Ngô Vương trại chúng ta thuộc về Lâm Tấn huyện, ngài tiếp nhận Tri Huyện Lâm Tấn, hay là Tri Phủ Bình Dương?

- Nhị đệ, Tam đệ, không thể nói như vậy!

Chu Đức Hình làm bộ như vô cùng kinh hoảng, nhưng không hề ngăn cản hai đệ đệ.

Chu Đức Phương hỏi thẳng, Chu Đức Thụy hỏi xéo điều ngoa. Tần Lâm là cấm y võ quan, làm gì có chuyện làm Tri Huyện Tri Phủ, đây chính là tát vào mặt hắn.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực trở nên lạnh lùng, dùng ánh mắt thương hại nhìn người Chu gia giống như nhìn một đám tử quỷ, mà Doãn Tân Thương liếm môi một cái, nụ cười lộ vẻ âm hiểm tàn độc.

- Ủm, Tần mỗ không là Tri Huyện Lâm Tấn, cũng không phải Tri Phủ Bình Dương, quả thật không xen vào vụ án của người...

Tần Lâm nói tới chỗ này dừng một chút, nhìn Chu Đức Hình mỉm cười một tiếng:

- Bất quá người tội ác rành rành, ta thân là cấm y quan giáo, phụng mệnh thượng ty tới thu thập tội chứng trước, không được sao? Doãn tiên sinh, người đi xem thử phía đại lộ Nam, hẳn là hỏa bài của Trương Đô Đường đã tới.

Người Chu gia nhất thời hít sâu một hơi khí lạnh, Trương Công Ngự thân là Phó Đô Ngự Sử, Tuần Phủ Sơn Tây kiêm Đề Đốc quân vụ Nhận Môn quan, lên ngựa quản quân xuống ngựa quản dân, tay cầm quyền chấp pháp, dưới tình huống khẩn cấp hạ thỉnh vương mệnh kỳ bài là có thể giết người, y còn là lão bá huynh của Tần Lâm.

- Rửa sạch cổ chờ chết đi!

Tần Lâm cất tiếng cười ha hả, hắn cũng không vội tự mình động thủ, dù sao thanh thiên Đại lão gia không sợ hào cường, trong như nước sáng như gương vẫn là Trương Công Ngự Trương Đô Đường.

Nhưng Doãn Tân Thương cũng không mang Trương Công Ngự hoặc là hỏa bài của Trương Công Ngự đến, mà là dẫn Quế Hữu Hoa cùng mấy tên hoạn quan, một đội sai dịch Đông Xưởng thân mặc áo nâu đội mũ đỉnh nhọn tới.

Quế Hữu Hoa là cấm y Tổng Kỳ Bò Châu, trước kia là môn hạ Trương Doãn Linh đối nghịch với Tần Lâm, sau đó lại khốc lóc quỳ cầu xin đổi sang đầu Tần Lâm. Giờ phút này sắc mặt của y rất là cổ quái, ánh mắt lóe lên không chừng, chứa vẻ lo âu không ít: đám người này mang chỉ ý kinh sư đến truyền cho Tần Lâm, nhưng ai nấy đều nghiêm mặt, bất kể hỏi thế nào ngay cả nửa chữ cũng không chịu thổ lộ. Chẳng lẽ là, chẳng lẽ bọn họ được kinh sư phái tới bắt Tần Lâm? Ngay cả lão bá huynh Trương Đô Đường của hắn cũng không phải người tới, chỉ bảo mình dẫn đường...

Quế Tổng Kỳ không khỏi bắt đầu lo lắng cho vận mạng của mình.

Chu Đức Hình lại bật cười ha hả, chỉ Tần Lâm cười tới nỗi không đứng thẳng lên được. Các vị huynh đệ Chu gia cũng hoàn toàn buông lỏng, không chút kiêng kỵ nói:

- Giở trò gì chứ, còn dám xưng là nhân vật số một trước mặt chúng ta. Hừ, rốt cục là bị Đông Xưởng bắt vào kinh, người mau mau thấp hương lạy Bò Tát, cầu xin đời sau chớ có đầu thai vào đường súc sinh đi thôi!

Triều Minh truyền chỉ là có quy củ cố định, thánh chỉ phát cho phiên thuộc và quan viên bình thường, thông thường là do Hành Nhân Hành Nhân Ty ban chỉ, cấp bậc quan viên tiếp chỉ và tầm quan trọng của thánh chỉ cao hơn, sẽ do quan viên cấp bậc Chủ Sự, Lang Trung lục bộ đi ban chỉ. Nếu như là ban thưởng quân đội thắng trận ban sư, hoặc là sắc phong thân vương, Quốc Công, thường thường là do các loại cao quan như Thượng Thư Thị Lang đi truyền chỉ.

Dĩ nhiên, thường thường là có trung sứ hoạn quan đi theo.

Nếu như chỉ có hoạn quan, hơn phân nửa chỉ ý này là trung chỉ... Trải qua trình tự chính thức nội các phiếu nghị, Hoàng đế phê hồng, sáu khoa bác chính mới là thánh chỉ, nếu như đế vương trực tiếp hạ lệnh cũng chỉ có thể gọi là trung chỉ. Quan văn nhận được trung chỉ, cảm thấy không thích chỉ ý này, lại có tính hài hước thích đùa giỡn, có thể nói 'thần không tuân theo trung chỉ này'. Nhưng võ thần lại không thể làm như vậy, trung chỉ cũng nhất định phải tuân thủ, nếu không có chín cái đầu cũng không đủ chém.

Ban chỉ chỉ có hoạn quan, không có bất kỳ văn thần nào đi theo, Chu Đức Hình quen thuộc chế độ triều đình, cũng biết đạo chỉ ý này tám chín phần mười là trung chỉ.

Trung chỉ cũng không nói, thử hỏi quan viên triều Đại Minh tiếp chỉ sợ nhất là thấy người nào, nhất định là Cẩm Y Vệ và sai dịch Đông Xưởng. Nếu như còn có ứng khuyến Xưởng Vệ theo chỉ ý mà đến, trên căn bản chỉ có một nghĩa là: Hoàng đế muốn bắt người vào thiên lao đó!

- Ha ha ha, bệ hạ anh minh, giáng chỉ bắt họ Tần!

Các quan sự Chu gia bật cười ha hả, ai nấy tỏ ra phách lối tới cực điểm.

Dân chúng ngơ ngác nhìn nhau, chẳng lẽ thật sự muốn bắt Tần thanh thiên vào kinh sao? Không ít người tức tối ghen lời, còn có người âm thầm rơi lệ, vô cùng tin tưởng chuyện này. Dù sao rất nhiều người nghe qua lời đồn đại trung thần Tần thanh thiên mang quan tài can gián cho tới chết, ở kinh sư bị đình trượng cách chức đầy đi xa. Như vậy Hoàng đế vẫn còn hận hấn, bắt hấn trở về kinh là suy đoán hết sức phù hợp.

Một nông phu nắm thật chặt y phục hài tử, lộ vẻ hoảng sợ không hiểu:

- Vì sao... vì sao có chuyện như vậy... Tần thanh thiên là quan tốt, bọn ta đều trông cậy vào hấn, vì sao lại bắt hấn?

- Trong triều có gian thần!

Vị lão nông từ Bồ Châu tới thăm thân nhân kia tay giụi mắt cất tiếng khóc sùi sùi nhỏ nhỏ, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt già nua chẳng chịt nếp nhăn.

- Lão Thiên không có mắt!

Rất nhiều người giậm chân kêu lên, trong lúc nhất thời oán khí ngất trời.

Tệ nạn bóc lột ở Quan Trung xảy ra đã nhiều năm, mấy chục năm sau tới lúc trời giáng thiên tai, oán khí cũng phóng lên cao. Chỉ cần một người giơ tay hô lên lập tức có hàng ngàn hàng vạn người hưởng ứng, vì vậy Thiên Đạo thay đổi, vương triều sụp đổ.

Tần Lâm âm thầm kinh hãi, phảng phất thấy được nét giận dữ của mấy chục năm sau từ trên mặt bọn họ.

Nếu như những gương mặt còn có cảm tình này trở nên chết lặng, trở nên lãnh đạm đặt mình ngoài vòng sinh tử, vậy chuyện thiên hạ sẽ không có cách nào cứu vãn, rất may là hiện tại vẫn còn thời gian.

Doãn Tân Thương gật đầu liên tục, lòng dân như nước, vương triều như thuyền, từ trước tới nay nước có thể chở thuyền, cũng có thể nhận chìm thuyền.

Hoạn quan truyền chỉ là một vị thái giám thủ lĩnh trong hai mươi bốn nha môn, Tần Lâm nhận ra y, gọi là Lý Thiêm Phúc, quyền thế dĩ nhiên không sánh kịp hai Trương Ty Lễ Giám, thậm chí còn kém cả Trương Tiểu Dương, nhưng cũng có thể coi là một Đại thái giám tai to mặt lớn.

Đám huynh đệ Chu gia và các quan sự đang thóa mạ Tần Lâm, Lý Thiêm Phúc thấy vậy rất là kinh ngạc, sau đó cười cười cổ quái, rốt cục nghiêm mặt trầm giọng nói:

- Tần Lâm, chuẩn bị tiếp chỉ.

Quy chế khi tiếp chỉ của triều đình cũng không phải quỳ xuống dập đầu vài cái là xong chuyện, còn phải bày hương án hành lễ. Lý Thiêm Phúc dứt lời nhìn quanh bốn phía, quán trà này quá đơn sơ, không có gì cả, y không khỏi do dự.

- Vị thiên sứ này, tề trạch có lư hương, long bài.

Chu Đức Hình gật đầu cúi người lấy lòng Lý Thiêm Phúc, sau đó quay đầu lại quát tháo:

- Đồ có mắt không trông, còn không mau bày hương án ra!

Người Chu gia đều mong đợi Tần Lâm mau chóng chịu xui xẻo, vội vàng chạy vào lấy lư hương hương án mang ra, bày chỉnh tề hết thấy bên ngoài quán trà, tay làm miệng còn nói kháy Tần Lâm.

Tần Lâm thân ở trung tâm xoáy nước, dường như cũng không tỏ ra gấp gáp, ung dung nhàn nhã hành lễ trước hương án đúng theo nghi lễ.

Trước hết Lý Thiêm Phúc hướng về kinh sư hành lễ, sau đó mở thánh chỉ ra tuyên đọc:

- Tra Cẩm Y Hiệu Ủy Tàn, nguyên có công lớn với đất nước, bởi vì vọng ngôn khi quân mất đi lễ tiết của thần tử, nên cách đi hết thấy chức quan vốn có trực xuất ra kinh. Nhưng không vì vậy mà nản chí, vẫn chuyên cần khắc kiệm, thân ở trời xa mà chuyên cần lo cho vua, phụng hoàng mệnh tra ra tội phụ tử Trương Doãn Linh tư thông với địch bán nước, chiêu an hai vị Pháp Vương hai giáo Hoàng Bạch Tây Tạng quy phục, hiến kế sách mở lại con đường tơ lụa Tây Vực ban bố hoàng uy. Chúng thần công cực lực bảo cử, trăm cũng tra biết có lòng tận trung, nay đặc biệt phục hồi như cũ hết thấy chức quan vốn có, phong thêm Tả Đô Đốc, Khâm Sai Tổng Đốc Đông Xưởng quan giáo!

- Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!

Tần Lâm nhận lấy thánh chỉ.

Cái gì, Tổng Đốc Đông Xưởng ư? Tất cả mọi người có mặt tại trường đều kinh ngạc ngậy người, cả nhà Chu lột da cảm nhận được hơi lạnh thấu xương, dân chúng trong lúc nhất thời có hơi ngơ ngác không theo kịp biến hóa: không phải là muốn bắt Tần thanh thiên sao, tại sao lại thăng làm Tổng Đốc Đông Xưởng? Nghe nói Đốc Công Đông Xưởng toàn là ma đầu hung tàn đáng sợ, Tần thanh thiên là đại trung thần kia mà?!

Lý Thiêm Phúc truyền thánh chỉ xong lập tức đổi sắc mặt, hớn hở tươi cười nhìn Tần Lâm vòng tay thi lễ:

- Chúc mừng, chúc mừng.

Chúng sai địch Đông Xưởng đồng loạt lạy phục xuống, đồng thanh kêu lên:

- Thuộc hạ ra mắt Tần Đốc Chủ!

Gió Bắc thổi mạnh, lá rụng tiêu điều, nhất thời một cổ sát khí âm thầm nổi lên.

Tần Lâm bật cười ha hả, thầm nhủ trong lòng: lúc này có phải nên ngửa mặt lên trời cười dài, tỏ ra rất gian nhỉnh rất phách lối nói câu ‘thiên thu vạn tải nhất thống giang hồ’ hay không? Ấc, bỏ đi, phách lối quá coi chừng trời đánh...

Nháy mắt một cái tình thế xoay chiều, Tần Hiệu Ủy biến thành Tần Đốc Chủ, người nhà Chu lột da bị dọa sợ đến hồn phi phách tán. Vẫn là đầu óc Chu Đức Hình xoay chuyển mau, lập tức đi bằng đầu gối, khóc lóc cầu xin:

- Tần Đốc Chủ, Tần Đốc Chủ tha mạng, tha mạng! Nguyên dâng ra toàn bộ gia sản, chỉ cầu Tần Đốc Chủ giơ cao đánh khẽ...

- Không cần toàn bộ gia sản, chỉ cần một thứ là đủ rồi.

Tần Lâm nở một nụ cười khả ái, giơ ra một ngón tay.

Cái gì? Chu Đức Hình trợn to hai mắt.

Tần Lâm thu nụ cười lại:

- Mượn đầu người dùng một chút!

Tần Lâm nhậm chức Đốc Chủ Đông Xưởng ra ngoài dự liệu của đại đa số người, nhưng lại nằm trong tình lý.

Lật đổ Thiếu Sư phủ tư thông với địch bán nước, chiêu mộ Pháp Vương hai giáo Tây Tạng, đây đều là kỳ công hiếm thấy, bất quá so với khai thông con đường tơ lụa, hai công trước không đáng kể gì. Ít nhất trong mắt Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân được năm mươi vạn lượng bạc vào nội khố hàng năm, trong mắt tập đoàn huân quý kinh sư cũng được sẻ chia phần lợi nhuận này, công lao này không thể nghi ngờ là lớn nhất.

Thưởng công phạt tội là chế độ triều đình, đế vương ngự hạ cũng không thể vượt qua, huống chi môn sinh cố lại bốn nhà Vương Mã Dương Trầm dâng tấu chương bảo cử về như bướm bướm. Lại thêm đương triều Thủ Phụ Thân Thời Hành âm thầm ở bên cạnh xúi giục, lần này Tần Lâm lập được công lao như vậy, nhất định triều đình phải có câu trả lời công bằng cho hắn. Nếu không từ Vạn Lịch đến Định Quốc Công Vũ Thanh hầu cầm đầu chư huân quý, rồi đến Vương Sùng Cổ, Mã Tự Lệ, chỉ sợ lúc đưa tay cầm bạc có hơi không chắc chắn.

Nhưng hệ thống Cẩm Y Vệ, một chương vệ sự thêm vào hai ty Nam Bắc, ba vị trí đều đã có người chiếm. Lưu Thủ Hữu là con cháu danh thần, liên thủ với Trương Kinh, cũng có quan hệ rất tốt với văn thần. Trương Tôn Nghiêu là đệ nhị Trương Kinh, cũng lập được công lao giúp Vạn Lịch lật đổ Giang Lăng đảng, còn có Lạc Tư Cung là tâm phúc đích thân Vạn Lịch cài vào, bất kể thế nào cũng không nhường ra được một vị trí nào cho Tần Lâm.

Bộ Đường Cửu Khanh, Đốc Phủ các tỉnh từ trước đến giờ đều do văn thần đảm nhiệm, cho dù Trương Cư Chính còn sống e rằng cũng không có biện pháp để cho Tần Lâm vượt qua áp lực của toàn hệ thống quan văn, ngồi vào những vị trí này.

Chương quân Đô Đốc kinh sư ư? Theo lệ chỉ phong cho huân quý lão thần. Tổng Binh Đại Soái biên trấn ư? Dù là Tả Hữu Đô Đốc nhất phẩm, gặp ngũ phẩm Lang Trung Binh bộ cũng phải dập đầu, Vạn Lịch cũng xấu hổ không dám phong cho Tần Lâm những chức quan này.

Trương Thành nhắc tới Tổng Đốc Đông Xưởng, mới đầu Vạn Lịch chỉ cảm thấy buồn cười, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút hẳn là vị trí thích hợp duy nhất: đầu tiên vị trí này vốn chính là của Trương Thành, Trương Thành đồng đảng với Tần Lâm, hiện tại y bằng lòng nhường lại, cũng không dính đến những phái hệ khác, cũng không ảnh hưởng triều cục, các phái trong ngoài đều không có lý do gì phản đối.

Tiếp theo, từ trước đến giờ Xưởng Vệ một thể, sai dịch Đông Xưởng đều là chọn ra từ bên trong Cẩm Y Vệ. Mặc dù Tổng Đốc Đông Xưởng quen lệ do thái giám đảm nhiệm, nhưng cũng không ai nói cẩm y võ thần không thể làm.

Cuối cùng, Cẩm Y Vệ cùng Đông Xưởng đều là ứng khuyển Hoàng gia, từ trước tới nay chịu sự chỉ huy trực tiếp của quân vương, không bị ngoại đình can thiệp nhúng tay. Cho Tần Lâm ngồi lên vị trí này, thanh lưu ngôn quan cũng không có gì nói được.

Đế vương thuật của Vạn Lịch là ngoại nho nội pháp Trương Cư Chính truyền thụ cho, sở trường thuật chế ngự thần tử, sâu bên trong còn có thâm ý khác.

922. Chương 922: Làm Người Tốt

Hiện tại Trương Kinh thế lớn, hô phong hoán vũ ở vị trí chương ấn Ty Lễ Giám, liên thủ cùng Lưu Thủ Hữu nắm giữ Cẩm Y Vệ. Vạn Lịch điều Lạc Tư Cung vào là có ý cài người của mình, Trương Kinh lại mượn cơ hội đánh ngã thân tín Phùng Bảo cài nằm vùng ở Đông Xưởng, đến nay vẫn duy trì lực ảnh hưởng tương đối lớn. Trương Kinh chương ấn Ty Lễ Giám, Cẩm Y Vệ chiếm hơn phân nửa, còn không buông tay đối với Đông Xưởng, đây chẳng phải là muốn học theo Phùng Bảo năm xưa sao?!

Vạn Lịch quyết không thể dễ dàng tha thứ xuất hiện một quyền yem khác như Phùng Bảo uy hiếp mình, vì vậy y kéo Tần Lâm trở lại, mượn uy danh Tần Lâm ở Xưởng Vệ có lẽ có thể kéo lại được một phần thế cục Đông Xưởng, liên thủ Trương Thành đưa đến tác dụng chế ngự Trương Kinh.

Về phần Tần Lâm thế lớn, Vạn Lịch không lo lắng chút nào. Đông Xưởng là Hoàng gia lập ra, Đốc Chủ nhìn như quyền thế kinh thiên, chỉ cần y viết một đạo trung chỉ là có thể đổi người khác.

Cứ như vậy, Tần Lâm Tần trưởng quan biến thành người thứ nhất triều Đại Minh từ trước tới nay dùng thân võ thần nhậm chức Đốc Công Đông Xưởng!

Sai rồi, Tần Lâm không phải là công công, nên chỉ có thể gọi là Đốc Chủ.

Những nhân vật từng nhậm chức Đốc Công Đông Xưởng tiền triều đa số là hạng người làm dấy lên một trường gió tanh mưa máu. Vương Chấn, Lưu Cẩn, Phùng Bảo, nếu không quyền khuynh nhất thời cũng đẳng đẳng sát khí. Đời sau còn có vị Cửu Thiên Tuế Ngự Trung Hiền, chỉ bất quá bây giờ y mới mười mấy tuổi, ‘trứng’ vẫn còn nguyên dưới đáy quần.

Tần Lâm tiếp chỉ nhậm chức Đốc Chủ Đông Xưởng, cũng không cô phụ hy vọng của mọi người, lập tức đại khai sát giới, lấy đầu ác bá cường hào Chu Đức Hình làm gương, truyền khắp bốn phương cảnh cáo những kẻ quen bóc lột bá tánh. Chuyện sau đó thẩm lý vụ án, trả lại ruộng đất dân chúng bị đoạt vân vân bèn

giao cho Tri Huyện Lâm Tấn Hạ Bồi xử lý. Trở ngại lớn nhất đã dọn dẹp, cả nhà Chu lột da kinh hồn khiếp vía, chuyện về sau đã trở nên đơn giản.

Dân chúng Tam Tấn Quan Trung đều nói, chỉ sợ vị Đốc Chủ Đông Xưởng mới nhậm chức này là trung thần độc nhất vô nhị Đại Minh hai trăm năm qua. Bất quá bọn ‘quân tử’ bị hù dọa tan gan vỡ mật, bị buộc nộp thuế phú còn thiếu nhiều năm qua nghiêng rằng nghiêng lợi mắng hằn ác độc không kém Chu Hưng, xảo trá như Lai Tuấn Thần, Vương Chấn, Lưu Cẩn, Phùng Bảo năm xưa.

Đáng tiếc chính là bốn đại gia Vương Mã Dương Trần chân chính nắm giữ môn hộ Quan Trung, môn sinh cố lại trải khắp thiên hạ không chịu phụ họa, ngược lại còn làm gương giúp Tần Lâm. Năm trước bọn sĩ lâm quân tử đâu không lại Tần Lâm cũng thóa mạ thủ đoạn của hắn, năm nay lại không làm gì được hắn. Nghe nói sau đó tin tức truyền tới Nam Kinh, Minh chủ văn đàn Vương Thế Trinh vỗ án cười to, đại tài tử Vương Sĩ Kỳ dưới gối còn làm một bài phú biền tứ lệ lục, ca ngợi Tần Lâm.

Sau khi Tần Lâm tiếp chỉ ba ngày, Phong Lăng trấn, Thiệu Sư phủ.

Thiệu Sư phủ hiển hách xưa kia, hiện nay đã lộ ra cảnh tượng cây ngã chim bay tứ tán vô cùng thê thảm. Trong đình viện lá rụng khô vàng không người quét dọn, theo gió Bắc thổi tới có thể thấy trong sảnh đường treo màn trướng bằng vải trắng, vài cỗ quan tài thê lương đặt ở trung ương. Linh tiền ánh nến leo lét như hạt đậu, bốn phía không ít nơi phủ đầy bụi, trong góc mờ hồ xuất hiện mạng nhện.

Tần Lâm và Trương Tử Huyền dắt tay đi qua nơi này, thấy bốn phía không có một bóng người, trong lòng cũng không tránh khỏi bồi ngùi cảm khái. Hắn véo vào tay Trương Tử Huyền một cái, hai người chậm rãi cất bước đi ra chỗ Trương Tứ Duy ở phía sau.

Trương Tứ Duy trước đây dưới một người trên vạn người hiện tại râu tóc bạc trắng như tuyết, vẻ mặt tiều tụy không chịu nổi, nằm trên giường bệnh kéo dài hơi tàn.

Vạn Lịch giáng chỉ nói bọn Trương Doãn Linh Trương Tứ Giáo tư thông với địch bán nước, quả thật tội không thể tha, hạ lệnh tịch thu gia sản Bồ Châu Trương thị sung công, trả lại tất cả ruộng đất bóc lột của dân chúng. Trương Tứ Duy cô phụ hoàng ân quên cội nguồn gốc rễ, niệm tình lão từng đảm nhiệm Thủ Phụ, cũng không biết trong nhà gây họa như vậy, hoàng ân cuộn cuộn chỉ tước hết thầy quan chức đất phong, cho làm dân thường áo vải dưỡng già.

Tần Lâm và Trương Tử Huyền đi tới ngoài cửa, thấy dáng vẻ tàn tạ suy đồi của Trương Tứ Duy trên giường bệnh, cũng biết thật ra giết lão hay không cũng không có gì khác nhau, lão già này không sống được bao lâu.

Trương Tử Huyền vốn còn muốn báo đại thù để giải khai thù hận trong lòng, hiện tại thấy dáng vẻ Trương Tứ Duy như vậy không còn hứng thú gì nữa, kéo kéo Tần Lâm, thấp giọng nói:

- Tần huynh, chúng ta đi thôi.

Thiệu Sư phủ vô cùng vắng lạnh, tuy thanh âm Trương Tử Huyền nhỏ nhưng Trương Tứ Duy lại nghe thấy. Lão chặt vật lật người sang nhìn lại, mắt già nhấp nhem quan sát Trương Tử Huyền, thỉnh thoảng con ngươi co rụt lại, run giọng nói:

- Là, là Giang Lăng tướng phủ Trương tiểu thư đó sao?

- Diệt nữ bá kiến thế thúc.

Trương Tử Huyền vén áo thi lễ, vẻ mặt không buồn không vui.

Tóc Trương Tứ Duy bạc như tuyết, da thịt khô cằn, mặt mũi toàn là nếp nhăn và đồi mồi, già hơn hai tháng trước mười tuổi hai mươi tuổi. Môi lão run run, ưỡn oải nói:

- Trương tiểu thư, nàng giết lão phu đi, lão phu thật có lỗi với lệnh tôn, lệnh huynh. Ôi, muốn tịch thu gia sản Giang Lăng tướng phủ, ngược lại Thiệu Sư phủ lão phu bị tịch thu gia sản, quả thật là Thiên Đạo tuần hoàn, báo ứng chẳng sai, ha ha ha...

Người sắp chết thường hay nói lời thiện, Trương Tứ Duy nói ra những lời này tự biết mạng mình cũng không còn bao lâu nữa, cất tiếng cười dài thâm trầm.

- Thế thúc yên tâm, diệt nữ tuyền sẽ không giết lão.

Trương Tử Huyền thản nhiên cười một tiếng, khoác cánh tay Tần Lâm:

- Bây giờ ta cái gì cũng có, mà lão đã mất đi hết cả.

Tần Lâm gật đầu một cái, Trương Tử Huyền nói không sai, nàng nở một nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời, chiếu sáng cả tòa Thiếu Sư phủ, vẻ âm trầm thâm lương đều thối lui.

Trương Tứ Duy đã không đáng để động thủ, để cho lão còn sống kéo dài hơi tàn, chính mắt thấy chúng ta hạnh phúc, thấy Thiếu Sư phủ mình rơi vào cảnh điêu linh, chuyện này còn đau khổ hơn là giết chết lão.

- Bản quan đã vinh thăng lên Đốc Chủ Đông Xưởng, lần này vào kinh thành nhậm chức, thất bồi!

Tần Lâm nhìn Trương Tứ Duy cười cười, lộ ra tám cái răng trắng nõn, kéo Trương Tử Huyền không quay đầu lại rời đi nơi này.

Trương Tứ Duy cố gắng chống tay ngồi dậy nửa người, kinh ngạc nhìn theo bóng lưng hai người, hồi lâu mới nặng nề ngã phịch xuống giường trở lại, miệng phát ra một tiếng thở dài thật dài, mang theo khí tức mốc meo đến từ phần mộ. Hiện tại lão đã là một bộ xương khô, thời gian cuối cùng trong đời linh hồn của lão sẽ bị hối hận hành hạ không ngừng, sẽ bị đau khổ vô tình cắn nuốt.

Tần Lâm cùng Trương Tử Huyền tay trong tay đi ra Thiếu Sư phủ, đi ra đường cái ánh mặt trời rực rỡ, mùa Đông nắng ấm khiến cho người ta thoải mái vô cùng, khí tức âm trầm mục nát của Thiếu Sư phủ chỉ một thoáng bị quét sạch.

Phong Lăng trấn đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, biến hóa này không thể nào dùng lời lẽ diễn tả rõ ràng, nhưng vô cùng thực tế. Từ bước chân vững chãi của dân chúng, từ nét mặt vốn trước đó sợ hãi không yên, hiện tại thường hay tươi cười của họ là có thể thấy được điều gì đó mới mẻ.

Mây đen bao phủ trên bầu trời Phong Lăng trấn, bóng ma ám ảnh trong lòng mọi người mấy chục năm qua hiện tại đã tan biến.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực và Doãn Tân Thương dẫn theo đám cấm kỵ quan giáo chờ ở bên ngoài, đã sớm thu thập xong thốt ngựa hành trang, ngay từ lúc ở Bồ Châu đã từ biệt Trương Công Ngư, Tần Lâm sẽ từ nơi này chạy thẳng tới kinh sư.

Tần Lâm đỡ Trương Tử Huyền lên xe ngựa, mình cũng ngồi lên lưng ngựa. Lúc đang muốn rời đi, dân chúng Phong Lăng trấn biết được tin tức từ bốn phương tám hướng ùn ùn kéo tới.

- Tần Đốc Chủ dừng bước!

Phạm Nhất Thiếp vượt qua đám người bước ra, trong tay bưng một chén nước trong:

- Tần Đốc Chủ trong như nước sáng như gương, dân chúng Phong Lăng trấn ta không biết lấy gì báo đáp, ngoại trừ lập miếu thờ sống bốn mùa tám tiết dâng hương đánh lễ ra, chỉ có thể lấy một chén nước trong đưa tiễn!

- Tần thanh thiên đối xử chúng ta ân đồng tái tạo.

Các phụ lão hương thân mắt đầy lệ nóng.

Trong xe ngựa Trương Tử Huyền âm thầm gật đầu, một nhà khóc vẫn tốt hơn một huyện khóc, diệt trừ Thiếu Sư phủ, há chỉ dân chúng một huyện tươi cười. Toàn bộ Quan Trung Tam Tấn không biết bao nhiêu người cười...

Tần Lâm đang ở trên lưng ngựa, khom lưng nhận lấy chén nước trong uống một hơi cạn sạch, đang muốn giục ngựa rời đi, không ngờ rằng dân chúng quan sát này giờ cũng vội vàng bưng nước trong tới:

- Tần thanh thiên cũng uống một chén nước của lão hán ta!

- Tần Đốc Chủ cao hầu vạn đại!

Trời ơi, suýt chút nữa Tần Lâm ngã lẫn xuống ngựa, e rằng có hàng ngàn hàng vạn chén nước, chẳng lẽ ta là voi sao?!

Trong xe ngựa, Trương Tử Huyền cười nghiêng ngả, thò đầu ra cửa sổ nhắc nhở hân:

- Ngốc tử, hơi nhấp môi thôi, ai bảo huynh uống hết cả chén như vậy?

Như vậy sao, được, được, Tần Lâm lau mồ hôi lạnh.

Xế chiều hôm Tần Lâm rời đi Phong Lăng trấn, phu thê Đỗ Thiết Trụ dẫn theo con vôi vàng chạy tới cửa Thiếu Sư phủ, thấy ở đây thê lương đổ nát nhất tề lấy làm kinh hãi.

Đỗ Thiết Trụ lôi kéo một vị lão hán lại hỏi:

- Trương thanh thiên, Tần thanh thiên đi đâu rồi, không phải là ở chỗ này nhận cáo trạng kêu oan sao?

- Người tới chậm rồi...

Lão hán lắc đầu một cái:

- Trương thanh thiên trở về nha môn Tuần Phủ Nhận Môn quan, Tần thanh thiên phụng chỉ hồi kinh, đi làm đại quan Đông Xưởng rồi.

Đỗ Thiết Trụ vô cùng sửng sốt, y ở thôn quá vắng vẻ, nhận được tin tức hơi trễ, lại thêm trước đó mẫu thân lâm bệnh qua đời, vất vả lắm lo xong tang sự mới chạy tới đây minh oan tố cáo, không ngờ rằng Tần thanh thiên cùng Trương thanh thiên đã đi rồi.

- Vậy, vậy bây giờ tố cáo tìm ai?

Nương tử Đỗ gia gấp không thể đợi hỏi.

Lão hán lắc đầu một cái:

- Đã xong từ sớm, gia tài của cải của Thiếu Sư phủ đã bị tịch thu, ruộng đất trả lại bá tánh. Đám ác nô kẻ chết người chạy, hiện tại cũng không còn được mấy người, Trương Đại lão gia cũng nằm trên giường chờ chết, không nói nữa lời, các ngươi còn có thể cáo trạng gì chứ?

Phu thê Đỗ gia trợn mắt há mồm, bọn họ là nông dân vô cùng chất phác, không nghĩ ra biện pháp gì khác, lại hỏi thăm chung quanh một phen, rốt cục vô kế khả thi, chỉ đành phải đi vài bước quay đầu nhìn lại một lần rồi đi Phong Lăng trấn.

Sơn Tây Đại Đồng phủ cách Bồ Châu ngàn dặm đường bộ, trong một thanh lâu cực kỳ phú lệ đường hoàng, tiếng đàn sáo du dương vang lên không ngớt, công tử vương tôn ra ra vào vào, những lời oanh oanh yến yến nũng nịu ngập tràn, hay cho cảnh tượng giàu sang phong lưu.

Nhưng trong hậu viện thanh lâu này lại là một tình cảnh khác, một lão ma ma mặt nung núc thịt đang cầm roi mây trong tay giám sát bảy tám tiểu cô nương chừng mười tuổi.

Mỗi tiểu cô nương đều đứng nghiêm, đỉnh đầu đặt một chén nước.

- Đứng thẳng, ngẩng đầu, uốn ngực, hóp bụng!

Lão ma ma hung hăng vung vẩy roi mây:

- Ai làm đổ nước trong chén sẽ không được ăn cơm, uống nước là cầm hơi đi!

Tường thành Kế Trấn, giáo trường Tuyên Phủ, cô nương Đại Đồng chính là tam tuyệt chín trọng trấn. Hai tuyệt đầu là vật chết, cô nương Sơn Tây Đại Đồng phủ là người sống, nổi danh trên cả nước, là số một phương Bắc, cùng cô nương gầy ốm thon thả Dương Châu xưng Nam Bắc Song Tuyệt.

Cái gọi là cô nương Đại Đồng phủ, thật ra là danh kỹ được huấn luyện ra từ thanh lâu Đại Đồng, từ nhỏ chọn lựa người tư chất tuyệt cao bồi dưỡng huấn luyện, phải điều chỉnh hình thể thanh âm thần thái đến

?Q`M K„- +-K F€ i?Q ?¼ F?¬M; K°i K¬M M`Q F?¬M; iBM?X L?ì ç! KÈB M´B / M?
i`QM; +?®M; B! i`,M; FBM? bQ- i?m ?Qç+? i`B M;mv M +m²M +m°M +?Q ç€K i9 #`
o` iB m +¬ MQÆM; +! iQ +?`i i®i M?`i- tBM? ç T M?`i MÆB M`v H° p [m`i +QìM; i
H ç°M; HÁM; M;QìBX æ-m M`M; ç°B +?ûM MQÊ+- i?•M i? F?) `mM `mM- ç M F?E
çQÊ+- `®B `QitBM H½Q K K i? +?Q- M`M; pšM +„M +?†i K¬B- F?¬M; M!B iB M;
õh T?ªB M;?2 HìB +O p` æçB + + ç!- i TªB H`K M;QìB +?Q i®i- M;QìB i®i F?¬
hB m +¬ MQÆM; M;?o M?Q p`vX
J K ?mM; iÊM +?ì M`M;- +?d +! +¬ MQÆM; M`v H` +SM; ç-m F?! /çv M?`i- i`È i` m
i`QM; b® M`v- ?W ?W
@ oQÆM; KK- # Q M?B m ç! çQÊ+ `²B
h9 #` +QìB ?b ?b çB iÈB- iU i v H`v +?ûM MQÊ+ i` M ç-m iB m +¬ MQÆM; tm®M;-
M?„M +O M`M;- ;Bª #° M?Q +U+ F€ i?QÆM; t!i,
@ «B +? Q- h¬M L?` i, i H`K ,M M?B m M,K M?Q p`v- +?d i?`v æ¶ h?`T LQÆM; H`
/ M? +?`M FBM? ?Q - F?¬M; #B i b) K ?Q†+ # Q M?B m +¬M; iY pQÆM; i¬MX
æ¶ h?`T LQÆM; +„M +?†i ?`K `,M; F?¬M; M!B iB M; M`Q- i F?¬M; +-M K ?Q†+ +
+?d Km®M H`K M;QìB i®i ;B®M; M?Q p` æçB + + FB M!B >v p¼M; H9+ ;†T K†i
æ M H9+ ?Q`M; ?¬M- ?m`M Hmv M M;?B K F?„+ +O i? M? H•m ç®B pÈB i? M? [
i?9+- #`i [m€ K†+ /M i?•M i? K i KÄB b„T `½ `ìB- ç€K iB m M? ç-m pšM F?¬M; i?
M;ÆB ;B®M; M?Q F?m M[M?` M;QìB #bM? i?QìM;- K` H` #` oQÆM; K K çQ iÈB
- #„i +€+ M`M; iU H M + M K` çSM;- i„K €M? M„M; +?B m `U+ `Ð- M;•K iKM; i?B
@ L M bQB #S+ ?¼ - HçM? ç K i?•m- [mçi HK tm ?Q`B Hk ç!K #•m- K`m i®B i?
i`¬M; ª\*?S+ ;†T +?`M; L;•mX Uh?m h`+?- æ¶ JK+V
@ _€M; +?B m `ÆB tm®M;- pÈB +€B +Á çÆM +?B + +MM; # v- H`M MQÊ+ b¬M; h?
J°i i?B m M[ç¼+ ç M ç•v +?Êi [m M K`i +•m b mX +ªK ;B€+ çQÊ+ €M? K„i HçM? HM
iÈB- +`M; i? K ?QªM; ?®i iQ€i K² ?¬B i`€MX
@ h?mv M +•m ?€i # M +?B m- iB M; p M; ç M # M ``M? G X "-v M?çM FBM? ;B€
.QÆM;X

NkjX *?QÆM; Nkj, h?m h?"T oB M J½M

æ¶ h?"T LQÆM; i? v i, Km°B ç¼+ iB T #`B æ^M; oQÆM; \*€+ +O oQÆM; "°i M`v- K
b€+? M?QM; i`ìB bBM? M`M; i?¬M; KBM? çoM? M;°- M?È F„iW +9 ?ÆM ç€K i, Km
æ¶ h?"T LQÆM; pW M?„+ M?Q p`v- ç€K iB m +¬ MQÆM; H`T iS+ p`M? M;•K iB T
im¬M i`Q i`QM; KB M;X
:B! +?B m `ûi HçM?- `€M; +?B m b€M; +?!B- æçB æ²M; i?`M? i?m ? i i`QM; ç€v K
çQÊ+ "ç+? æ,M; bÆMX h v €Q T?`i T?Æ i?2Q ;B!- #`i F +! ?B m w +ªM? i`QM; i?
i?ìB [m M çQÊ+ M¶B b-m FB T b®M; ;B K +-KX
h9 #` p` oQÆM; K K +QìB ?`B HÁM;- #²B /QÐM; +¬ MQÆM; æçB æ²M; T?O- Km
+?®M i`,M; ?Q î FBM? bQ- F?¬M; i? #²B /QÐM; ` HQçB M¬i€ i?`T FûK i?¬iK+-
H i?Q€i iK+ KÈB çQÊ+- +-K F€ i?Q ?¼ i?B iW + T?9- TªB iBM? i?¬M; K`v K¬M
L?QM; p`Q H9+ M`v i` M [m M ççQ T?Q L K t2 M;U -K -K- K°i ç°B F}bo +?çv i`Q
+?dM? i - S?B L;Q T?K+- h9 sm•M ç Q- p K†i ;B®M; M?Q ?´ ;-K QM; /QÆM; iB M

hB T i?2Q H" K°i b® HÈM Gç i J i,M; h•v hçM; +?çv #°- i?•M p" M T?€T #°Q ? B K"
+?B + ;BQÌM; M^K +?çv M?Q # v +?•M F?¬M; +?'K ç'i X > B M;QÌB M;²B i` M ;BQÌ
KçQ +! ?ÆB +´ [m€BX

a m ç! KÈB H" K°i +?B + t2 iS K½- bQÌM t2 /-v +°K M†M; M - bÆM ç2M #!M; HQ€
S?m t2 K†+ €Q M•m çB ;B"v i`„M; ç°B Kk çdM? M?¼M- HQM; i?ŠM; i„T M;²B T?Q
bS+ p[M; p" M;X

*m®B +MM; H" K°i ç€K F} bo K†+ €Q M•m çB ;B"v i`„M; ç°B Kk çdM? M?¼M- b„+
K"v +m®B K„i ç^M; ç^M; b€i F?Q- F?B M +?Q M;QÌB i` M;?B M;ì H" h?"T æB M .B K
+?Q ç€K €+ [m, ?mM; HBM? /QÈB KQÌB i€K i-M; ç` M;K+ +?çv H M /QÆM; i? X

æ€K iB m M? ç-m i` M H-m +€+ +€+? ç! F?¬M; t +kM; +ªK i?'v K°i +¶ F?Q i? •K
K†i- #` /¼ bÊ ç M K†i K"v i?'i b„+X

@ æ•v ç•v H" B p"v\

æ¶ h?"T LQÆM; M„K +?†i H M + M- i v M?Ä #û #ÎB pb /MM; bS+ +! p i`„M; # +?X

" M i`QM; #¼M i, Km°B +! F #B i +?[- M?bM +! tQ +O ç°B M?•M K½ FB `mM ;B¼M

@ hª æ¬ æ®+- h?B m "ªQ- ç†+ iB M oBM? G°+ æçB S?m- h`K Zm®+- E?•K a B h'
;B€Q h-M5

æ¬M; sQÎM;- æ¬M; sQÎM;5

*?È M!B #¼M i, Km°B- M; v +ª i9 #` i? M? H•m p" p` oQÆM; K K ?mM; i?-M €+ b
T?9i M"v +kM; bÊ ç M K†i F?¬M; +ÁM +?9i K€mX

L?" æ¶ h?"T LQÆM; b•m i`QM; M9B- +kM; F?¬M; #B i mv / M? æ¬M; sQÎM;- €M?
?ÄB,

@ æ¬M; sQÎM; H" ;b p"v- H" tQÎM; i?Ê ` M b Q\ hçB b Q GQm i, i, iÄ ` bÊ ?½B M
M;QÌB t'm\

GQm i, i, H" i?Q ?QÆM; K¬M ç - b m F?B M?" i M +Y M€i HQm Hç+ T?QM; i`-M- M

@ .o M?B M- çQÆM; M?B M H" M;QÌB t'm- t'm M?'i

«B æ¶ h?"T LQÆM; HB M i?Î /`B,

@ ob b Q i` M ç!B M"v HçB +! M?B m M;QÌB t'm M?Q p"v- HçB +ÁM ?Q" M? ?" M? #€

hB m +¬ MQÆM; +kM; F?¬M; #B i- p` æçB + + i`QM; ç€v HÁM; M" M; +! MK +QÌB
?B M ç M; M;²B i`QM; t2 M;U K"m ç2M- +?QM? H" i•M M?"K æ®+ *?O æ¬M; sQÎM

@ æB M `²B- +€+ M;QÆB i bK +? i5

h9 #` p" oQÆM; K K H'v HçB iBM? i?-M- iW T?Q b m ?mM; ?,M; M?"Q iÈB- FûQ ?

@ æ®+ *¬M; æ¬M; sQÎM; ç M; Î T?Q /QÈB- +€+ M;QÆB /€K M!B #°v Î +?¶ M"v- F?

h?"i` i?b M?•M K½ æ¬M; sQÎM; +ÁM +€+? i? M? H•m M"v `i t - Qi M?'i imv i F?¬
i?B m M[M!B +?mv M- M?QM; i9 #` p" oQÆM; K K +kM; F?¬M; /€K KçQ ?B K +?
/€KX

>²B H•m b m æ¶ h?"T LQÆM; KÈB M?Q" B ` F?ÄB HÁM; i9 #`- M?bM i?2Q ç°B M?
HÁM; +! +ªK ;B€+ H" Hç- T?ªM; T?'i i?S ;b ç! `i [m M i`¼M; pW `!B t KbM?X

*! `i M?B m F?B /mv M T?"M ç½ ç`M?- p¬ b® H-M çB HQÈi [m b€i # M M? m K" F
#` Hç+ i`QM; #B M M;QÌB K M? K¬M;- T?ªB `i H•m b m KÈB +! i? ;†T HçB- ;†T H
M?"M`

@ *! H) H" ?Q K„i

h-M G•K #m¬M; K" M t2 tm®M; - KÈB pW `²B iU ?² ?„M i? 'v t t i` M i-M; # +O
 #|M; M; QÌB +| p [m2M [m2M- M?QM; çªQ K„i ç½ #B M K'i F?¬M; i? 'vX
 E?¬M; ;B M # M i`QM; t2 M;U p¬ +MM; `°M; `½B- h-M G•K i`Î H¢B M;²B t T #^M; i
 h`QÆM; hY >mv M iU b€i p`Q ?„M- ç-m ;®B H M çMB ?„M- T?Q /QÈB 2Q M?Ä M?
 pÈB iQ i? p¬ +MM; i?QªB K€BX J„i T?QÊM; F?ûT ?Ì- H¬M; KB ?ÆB `mM; ç°M; - i
 HQÌB #B M;X
 h-M G•K M; ?`+? M; ?`+? K€B i|+ K K K¢B /`B i?Q i?€+ ç´ +O M; QÌB M; ¼+- +QÌB ?
 @ hY >mv M Km°B Km°B- Km°B +`M; M; `v +`M; HQÌB
 @ hB m Km°B T?ªB M; ?d M; ÆB M?B m- ?ÆM M[i`QM; M?[M; M; `v M`v h-M ?mvM
 t X
 J„i h`QÆM; hY >mv M F?ûT ?Ì m QªB M|B- i v F?) pm®i p2 #KM; - K†i H° p ?¢M?
 ...+ h-M G•K F?®M [mšM- `®i +K+ M?[M; M; `v [m + 'v +`v +U+ F?´ +kM; ç½ +| i?`M
 FBK iQÊM; T?O ç½ tm'i ?B M K°i bBM? K¢M; M?Q M?ÄX L`M; H`T iS+ #B M i?•M i
 ç +?Q ?„M ç°M; p`QX
 L?bM /€M; p h-M G•K FBM? M; ¢+- h`QÆM; hY >mv M +QÌB i`°K F?9+ F?Q+?- pûC
 @ *® ;„M; M?`M K'v M; `v M[- +?Ì ç M FBM? bQ- +€+ i, i, Km°B Km°B +kM; ç M; +?
 h`QÆM; hY >mv M F?¬M; M?„+ iÈB +ÁM çÐ- M?„+ iÈB h? M? æ¢B p`hW h•M .B- h-
 ?ÆMX L?È iÈB /€M; p v m FB m ç°M; HÁM; M; QÌB +O M[v iB M- /€M; M; QÌB #®+
 +?Êi +ªK i? 'v #KM; /QÈB KbM? M?Q #®+ HY X
 *?m .`+? h? K æ²M; E? ç€M; +? i5 h-M G•K `i #m²M #U+- +kM; +MM; H` bQM; im
 +¬M; ç¢B i?`M?- i ç•v +?d +| iBM? i`MM; H M M½Q- [mª i?`i H` F?¬M; +| i?B M H
 h`QÆM; hY >mv M i? 'v /€M; p [mšM #€+? +O h-M G•K +kM; F?¬M; /€K i` m ;? Q
 i?ŠM; M; QÌB /`v- +QM M; QÆB +?mv M K'v pÁM; #„i ç-m M|B b M; +?mv M F?€+ ,
 @ h-M ?mvM?- +?È M M M|B M?ªK M[- #´ M?B K pä i?¬M H`K æ®+ *?O æ¬M; sQ
 i`B mX a m M`v ;BªB [mv i i? M`Q- ?mvM? ç½ +| F b€+? ;b +?Q \
 h-M G•K M?`M +?S+ æ®+ \*?O æ¬M; sQÎM; - +kM; ç®B K†i +MM; K°i p`M ç ;B®M;
 ç| +?QM? H` H`K i? M`Q i?`M? H`T # M # i•K T?9+ +O KbM?- H`K i? M`Q +?•M
 æ¬M; sQÎM;X
 Í T?QÆM; /B M M`v- i?`i` ?„M F?¬M; i? +| Qm i? #^M; h`QÆM; h?`M?- #ÎB pb ? ,
 sQÎM; i`Æ i`¼B- M; v +ª hv G :B€K "dM? "9i i?€B ;B€K +kM; F?¬M; T?ªBX æQÆM
 M, M; ç€K i•K T?9+ +O h`QÆM; EbM? M^K pMM; i`QÊ+ ç•v #Ä h`QÆM; hv G ?B M
 ç´B b M; ç-m p` h-M æ®+ \*?O H` ?„M KÈB pW M?`K +?S+X
 >m®M; +?B +ÁM +| K°i +?mv M, sQÎM; o ç m H` +Æ [m M ç†+ pK- æ¬M; sQÎM; i?
 /`+? ç m H` +?¼M HU ` iW *~K u o - Gw >bM? h?B M >° *?QÎM; >bM? "€ >° +kM;
 H` h?B T>bM? [m MX ob b Q +€B b m +| i? pQÊi [m +€B i`QÊ+- T?¬M HÈM iQ`M
 u o M?Q p`v5\
 E?€+ M? m Î +?¶ +€+ çÌB æ®+ *¬M; æ¬M; sQÎM; ç m H` i?€B ;B€K- / /`M; tm'i M?
 v pk i?¬M +?QÎM; *~K u o bU- çQÊ+ Î ;¬M ç pQÆM; - +kM; çQÊ+ ç pQÆM; iQM M
 L?QM; h-M G•K H¢B F?¬M; +| çQÊ+ Qm i? M`v- ?„M F?¬M; T?ªB H` i?€B ;B€K- F?
 +mM; - K` bÊ `^M; HÁM; iBM +O o¢M G`+? ç®B pÈB ?„M +kM; `i +| ?¢MX *| H) +ª
 F?„+ #¢+ FB +kM; F?¬M; ? iBM iQÎM; #'i +S F M`Q- /M H` h`QÆM; EbM? h`QÆM
 i?B i`B M ç pQÆM; i?m"i +? M; U +?†i +?)X

o T?-M F,, i?m"i T?€ €M +O h-M G•K [m^a i?"i ç°+ #° i?B M ?¢- M?QM; M,,K [mv
F?-M; T?^aB H" +?d /U p"Q T?€ €M H" +| i? çQÊ+X GQm h K æ Q i?•K MB M H•m M
sQÎM; - i®B ç +kM; +?d H"K ç M E?Q Zm^aM aU- M; v +^a Gw >bM? "€ >° +kM; F?-M
_®i +K+ H"K i? M"Q KÎ` ç°i T?€ F?~m- +?•M +?QM? M,,K i`QM; i v æ¬M; sQÎM; v
i`QÊ+ K,,i h-M G•KX

@ L; QÌBX

h-M G•K F?-M; +?9i M; ?o M; ÊB ç€T- ?,,M ç½ bÊK +•M M?,,+ p p'M ç M"v,

@ Zm M i`¼M; Î +?¶ /MM; M; QÌBX

h`QÆM; hY >mv M ;"i ç-m K°i +€B,

@ >Q,,+ h`¼M; G•m- GQm h K æ Q +kM; +| i? /MM; çQÊ+- M?QM; +?d /U p"Q ? B

>Q,,+ h`¼M; G•m ?[m /kM; ?[m KQm- GQm h K æ Q H½Q i?"M? +?[M; +?¢+- +kM; +
+|X L?QM; # M i`QM; æ¬M; sQÎM; +| çO +€+ H° i?-M iB M- v m K [m, [m€B- #'i +
F?-M; T?^aB H" i-K i?QÌM; X h`QM; # M # h-M G•K +ÁM i?B m p" B M?•M p"i i" M
hm'M h?-M ç +?'M M?B T i?®M; bQ€B ? i i?^avX

.Q½M h•M h?QÆM; çO i" M ç°+ •K ?B K- M?QM; M; QÌB M"v ?¼+ •K /QÆM; #BM? T?
F?-M; i?Q+? ?ÊT T?€B çB HQ¢B +Æ [m M ç†+ pK æ¬M; sQÎM; M"vX

h`QÆM; hY >mv M HK+ H¼B ? i K°i HQÊi- +kM; F?-M; i bK` çQÊ+ M; QÌB M"Q +|

h-M G•K +QÌB +QÌB,

@ s2 iÈB i`QÊ+ M9B i'i +| çQÌM; - pB T?m ç½ i bK i`QM; i9B KbM? çQÊ+ K°i ? B M?
M"vX hY >mv M Km°B Km°B +kM; çWM; [m M i•K M[- i`€M? +?Q bmv M; ?o [m€ ç
#KM; X

@ >W- B i? K [m M i•K ?mvM?5

h`QÆM; hY >mv M #om K¬B- #'i [m€ [m^a i?"i F?-M; M|B +?mv M M"v M[- M^K Î# M
t2 H M M?bM` T?Q M; Q"BX

h?m +?BM? æ¬M; ;B^aB- H9+ M"v +?QM? H" i?ÌB çB K €T i^aB HQÆM; i?U+ iÈB T
L?B m ç°B t2 +?'i ç-v HQÆM; i?^aQ /WM; Î# M çQÌM; - #¼M t T?m M; ?d M; ÆB Î#
M|M; ?'B- +?€Q ç†+ B M'v ,M M|M; iQ€i` ç-m ç-v K² ?¬BX

h`QÆM; hY >mv M +?9 w i?'v F?-M; Qi /•M T?m K†+ €Q #¬M; KÈB i?"i /"v- +QÌB
M? m p¬+MM; p mB p X

@ s2K` `®i +K+ /•M +?9M; h K h'M +kM; çQÊ+ t^a ?ÆB M; ?d i?Î- b®M; K°i M, K MQ

h?B M FBK iQÈM; T?O KdK +QÌB ?¢ K" M t2 tm®M; X L m M?Q /•M +?9M; ,M F?-M;
+?BM? HQÆM; ç½ bÊK ç-v iB M; i? M p M Q€M i`€+?- F?-M; i? +| +^aM? iQÊM; M

h-M G•K +QÌB +QÌB,

@ >€ +?d +| /•M +?9M; h K h'M- M, K M v iB M; +QÌB p mB +O /•M +?9M; h€B L; Q¢
?ÆM M, K i`QÊ+X

J,,i h`QÆM; hY >mv M +?Êi H|2 b€M; - i m v F?-M; i? ;B9T +?Q ? i i?^av ?"M b o i?B
+-M iB M; +QÌB b m M; bQÈM; M?•M; B M M?B m ?ÆM bQ pÈB [m€ F?S ç½ H" p¬+M
M"v `®i +K+ i?m i?"T pB M K½M- h-M ?mvM? H'v i?•M T?"M æ®+ *?O æ¬M; sQÎM
ç°M; K•v F?|B FBM? bQ iÈB KS+ M"Q5\

*Æ ?² +MM; i?ÌB F?,,+ ç| - Zmv >| i?"M? Î h€B L; Q¢B ç½ H" i m v i i`,,M; K°i K"mX

hmv Zmv >| i?"M? çQÊ+ tQM; H" ?MM; i?"M? h€B L; QçB- M?QM; /M b Q +kM; H" i
H M F?¬M; H•m- i?"i` i?b F?¬M; t tQ+? # Q M?B m pÈB ?mv Mi?"M? i`QM; MQÊ
+| ?çMX

L?QM; #•v ; Bì#@M # æ¬M; L K h•v "„+ Zmv >| i?"M?- H m +?B M ç K F?¬M; ? i
`°M; HÈM M?Q #B M- F?„T MÆB iQ`M H` ç®M; HY #`T #MM; X J'v H€ ççB F€ /
i`QM; /Q M? M; QÌB ç M M; QÌB çB- +ªM? iQÊM; p¬ +MM; b¬B M' B i' T M"TX " M i`
H` Kb M'm i?`i / p"v +kM; H` #€M? MQÊM; - ?B M içB M?" M"Q +kM; +| M²B b„i K` M
pšM +ÁM ?B K i?'vX

h`QÊ+ FB M?[M; KK+ /•M pQÊi [m KM æ¬M; +kM; F?¬M; i?QªB K€B M?Q p"v- #`
>½M T?QM; +®M; #„i ç-m i®i ?ÆM M?B mX æÊB ç M F?B h K LQÆM; hY p` h-M iQ
#B M +ªM?- M?[M; KK+ /•M /MM; bªM T?~K i` M i?ªQ M; mv M ç´B H'v HQÆM; i?U+
L; mv M- pQÊi [m KM æ¬M; +kM; F?¬M; +ÁM ç€M; bÊ M?Q i`QÊ+ M[X

" M i`QM; ççB i`QÊM; +| H€ ççB F€ / / + Q iQ M?'i- h K LQÆM; hY *?mM; EBK >„
v M ?°B- +QM i` B M`M; "i h?€T h?'i Gw p` K'v p` iQÊM; [m•M i`mM; i?"M? +?B `
p p¬ +MM; ?QM; T?'MX

Jti ?Q ç`Q h K LQÆM; hY +| ?ÆB YM; çÄ- ; BÆ Hv `QÊm H M,

@ *?d w i`B m çbM? ç½ tm®M; - h-M iQÊM; [m•M çQ+? i?•M +?O i`b +?mv M M`vX
M, K- +?9M; i b) tm [m•M pQÊi [m b Kç+ iB M p T?Q h•v- ?M /¼ ç€K M; ®+ îh•

@ *| h-M iQÊM; [m•M +?O i`b- M m h?Q€i h?Q€i i ç•v /€K M|B K°i +?[F?¬M; - +
çQÊ+ h`QÌM; aBM? h?B M i?m M?"MX Uh`QÌM; aBM? h?B M H` p` i?¬M +?Q + Q +
æçB h?"M? æ`B \*€i h?Q€i h?Q€i H` M; QÌB i?S M?'i M?ªv ` - +?d i`ÌB i? i?®i iÄ p
h-M G•KX

æ€K iQÊM; H½M? [mw i°+ L; ç+? G æ²- JBM? M -K -K ç€T SM; - tm'i #BM? pQÊi b
h•v oU+ K°i +?9i- H` +| i? +?B çQÊ+ K°i T?¬M HÈB M?m" M b m F?B F? B i?¬M;
M?Q p"v M m F M"Q +ÁM F?¬M; +?`m ç€T SM; - M?'i ç`M? H` i`QM; ç-m F ç| iQ`M

h?' J†+ æ†+ #° #„i ç-m çB K #BM? +?m`M #` M; U - +€+ M K M?•M +?dM? im ç Q
i?W /`T KM æ¬M; +?Q iÈB K v p€ v T?K+- +?m`M #` bÆM b`M; +?Q ?"M? ç°M; K

h`QM; K°i i?¬M i`çB îh?B K h•v M h€B- K°i HÈT imv i i`„M; i?"i KÄM; # Q i`MK +
E?Q i`ÌB `ûi HçM?- ç€K ?`B iY i`QM; i?¬M +?ÆB çM î# M M; Q`B- ?Qç i ç°M; K°i +
i?¬M iK i" T ? B # KQÆB i?B m MB M F?QªM; KQÌB K°i KQÌB ? B im´B- +?B H`K
ç€M? +QÌM; ççQ- KB M; i?Î` iQ`M H` F?Q i`„M; - F?m¬M K†i M?Ä #û YM; ?²M; pb
*?d i?'v #¼M +?9M; +?B H`K ? B M?|K- K°i M?|K [m M #BM?- K°i M?|K +QÌM; ççQ
ç€M? K°i çÐ +kM; KÆ ?² +| +?9i çQÌM; H®BX L m M; QÌB ?B m #B i [m•M i`"M M?
KbM?X

æ€K i?B m MB M ç|M; p B [m M #BM? ?ÆB HÈM K°i +?9i- i?B m MB M ç|M; p B +
+?9iX *kM; K v i`QM; ç°B M; k #¼M ?¼ +| K°i i?B m MB M K`v `°K K„i iQ- i?•M i?
HÈM- +?ŠM; M?[M; H9+ tmM; T?QM; `i +| mv i? K` +ÁM ?¬iQ +?d ?mv i?O ?ç- /-
@ L?` \*~m hY iW K†i æ¬M; H M- h K æS+ hY ´M ç`M? T?Q h•v- i b„T iÈB ç•v5

Nk9X *?QÆM; Nk9, h?ÌB h? hçQ M? >MM;

h?B m MB M K`v `°K K„i iQ +?çv i`QÊ+ t¬M; i?ŠM; p`Q i`QM; i`"M [m M #BM?- ? B
iªQ i?B M [m•MX Zm M #BM? M"Q +ªM çQÌM; v ç m #` ?ç; K+- +m®B +MM; #¼M [
i'i +ª ç m M|B ç-m ?"M; X

h?B m MB M +QÌB iQ ? ?^a- im´B imv M?Ä M?QM; H¢B +| i?€B ¸° M;¢Q M;? i?B M
æ€K +QM MQi K²K M,K KB M; KQÌB F?2M M;ÊB,
@ * Q æ¢B + HÊB ?¢B M?Q p"v- iQÆM; H B ` i`"M ;B i ¸`+? M?'i ¸`M? H` K°i pB
t€QV5
* Q æ¢B + FB F?Q€i i v M;;M H¢B- ?„M;;B¼M; M|B,
@ G`K b'K iQÈM; H`K ;b- M m H`K- i b) H`K a'K oQÆM;5
æ M; H9+ v p¬ +MM; ¸„+ +?Q- +?Êi M;?2 M;QÌB HÈM i`QM; i?¬M ;¼B,
@ o ¸•v- ¸€K M?Ä p ,M +?€Q K²M; h€K i?€M; *?¢T- +?€Q M,K M v `i M;QMX
@ æ9M; ¸9M; ¸9M;- Kšm i?•M M|B M,K M v i?m M? - +?Q M M M'm +?€Q ¸†+ ?ÆM
¸ÄX
"¼M M?Ä pmB KWM; +QÌB H M- +MM; M? m +?¢v p i`QM; i?¬M- #Ä H¢B a'K oQÆ
* Q æ¢B + #m²M #½ K'i K€i- #'i [m€ `i M? M? +| M;QÌB iÈB ;¼B v p ,M +?€Q- pb
pW `²B `i M? M?- pmB p i`î p M?`X

L?bM +QM i` B ¸ M;;M M?²K M?Q`K M?Q H M; M?Q ?´- M T M?,M i` M K†i +O M-
pÈB im´B i?U+ M?Q ;B½M ` ,
@ L;? M? hQÌM; M?B- ,M i?"i M;QM ¸B- L?` +[m +QM b B M;QÌB +?mv M HÌB iÈB
bY ¸QÌM;;b ¸|- +€+ pB M M;Q¢B # M .mv M M T?O +kM; iÈB ¸•v Km M;U - KK+
M;"v +`M; T?€i ¸¢i- #ªQ +QM ¸-m KM sm•M [m ¸| T?K K°i i vX J bmv M;?o M?"
L?` +[m +kM; H` i?•M i?Q+?- +kM; b) F?¬M; #¢+ ¸½B +?9M; i
L¬M; T?K F?¬M; ?B m +€B ;b ;¼B H` +QM ¸QÌM; iÆ HK - +?d +?Q H` i`B m ¸bM? i
¸°M; F?ÎB ¸¢B +¬M; /o M?B M T?ªB /MM; `i M?B m HW M;U X
* Q L;? M? hQÌM; M;~M; ¸-m H M- i`QM; KB M; +ÁM M;"K +?€Q- FBM? M;¢+ M?bM
@ J F?¬M; +| +?mv M ;b H`K- b) M?"M K v p€- / i HK - K v ;B`v- i`QM; M?" #Èi ¸B
+QM +kM; iB i FB K ¸QÊ+ F?¬M; Qi HQÆM; i?U+X
* Q Kšm +® +SM; `„M HÁM; /¢ M|B M?Q i? X L`M; F?¬M; ? Km®M +QM i` B ¸B t -
M;? Q H½Q iY- `m°M; ¸'i #` ?`Q +QÌM; H'v / M? M;?o ¸-m ?B M +QÊT ¸B- +ÁM H
MQ #KM;X h? v pb i?O Î +?¶ M`v #` ¸|B- F?¬M; #^M; ¸ +QM i` B ¸B ` M;Q`B t¬M;
h•K iQ * Q L;? M? hQÌM; H"TiS+ # v + Q- i`QÊ+ FB v +kM; `i Km®M ¸B ` M;Q`
KMB ¸ÌB K°i +?9i- M?QM; Kšm i?•M pšM F?¬M; +?`m +?Q ¸BX "•v ;BÌ Kšm i?•M +
K½M i•K M;mv M +O vX
Lm®i U+ M;KK +?€Q p`Q #KM;- \* Q L;? M? hQÌM; ¸ M; +?m~M #` ¸€T SM; Kšm i?•
+?•M p M; H M # M M;Q`B- K°i ;B¼M; M|B F?"M F?"M ;¼B,
@ * Q i?~K- * Q i?~K +| Î M?" F?¬M;\
* Q Kšm H° p bÊ ?½B- i v M„K i?"i +?†i p¢i €Q- * Q L;? M? hQÌM; ¸°i M?B M ¸S
[mª ¸'K ?ÄB,
@ *€+ M;QÆB +ÁM iÈB ¸•v H`K ;b\ *| +?mv M ;b +S pB +ibK i - M m /€K ¸°M; iÈB
;B HB m K¢M; pÈB +€+ M;QÆB5
L;QÌB ¸SM; M;Q`B +Y H` [mªM ;B L;¬L?•M L;?o +O h?¬B G½Q h`B- +ÁM +| K'v
G-M i`QÊ+ +?QM? H` #¼M ?¼KQÊM / M? M;?o ¸-m ?B M +QÊT ¸B +O K +QM *
M9B- imv ¸'i bQÌM M9B h?B K "„+ F?¬M; # Q M?B m iB M- M?QM; ¸½ H` +?9i ¸'i Q
#¼M ?¼X

* Q L;? M? hQÌM; ` bS+ +?®M; H¢B #¼M ?¼- ç€M; iB + imv `^M; v + Q HÈM ?ÆM
b Q +kM; +?d H`i?B m MB M ç M; HÈM- #` ç€M? +?Q /Î b®M; /Î +? i- `m°M; ç'i +k
h?'v +Wm M?•M iÈB +Y H-M M[- * Q L;? M? hQÌM; Q€M ?"M +„M `„M;- ? B K +Q
M?Ä ;ÎB i?•MX L m h?¬B ;B Km®M çQ¢i M®i- F?¬M; i? H`K ;b F?€+ ?ÆM H`HB
G9+ i`QÈ+ +QÈT ç'i +O \* Q ;B - L;¬ L?•M L;?o iÄ ` ?mM; i?-M €+ b€i ç M +U+
L;? M? hQÌM; [m€i M?Q p"v H¢B F?¬M; i`Î Kti M; v iS+ F?„+ - M;QÈ+ H¢B M?2Q K
+QìB ;Bª i¢Q,

@h?b ` H` * Q ?mvM? ç X * Q i?~K- +?mv M `m°M; ç'i Î bQÌM M9B H-M i`QÈ+ - H½
H¢B F? QÈ+ ç'i- T?€i ?B M ` H9+ i`QÈ+ ç'i K` * Q i?9+ ç-m ?B M +?d +| ? B KQÆ
iÈB M,K KQÆB Kšm- +ÁM /Q H¢B # KQÆB KšmX G½Q ;B i iW i`QÈ+ iÈB M v pšM
+?Q /•M- ?€ +| +?mv M i? K +?B K `m°M; ç'i M;QìB F?€+ \ \*?Q M M #ªQ i ç2K i`ª
ç'i +ÁM i?W H¢B +?Q +€+ p`X

*€B ;b\ > B K +QM * Q ;B i`ÈM K„i ?€ K²K- h?¬B G½Q h`B i?m p`Q i?b M?B m M?
+?B K # Q M?B m i`B bªM #'i M;?o X \*?d + -M +O +ªB p`Q M?` v H` F?¬M; i? H`
L;?o M`v Km®M ;BÎ i`Á ;b ç•v\

L;¬ L?•M L;?o +kM; `i Km®M ;BÎ i`Á- h?¬B G½Q h`B +kM; F?¬M; Km®M M?ª `
KB M;X *?d pb iW # M æ²M; *?•m i`mv M iÈB iBM iS+ i`B m çbM? ç M; ` bS+ ç`v
ç¢+ H¢B `m°M; ç'i- i`mv i?m i?m - F?¬M; +?Q #| + H°i /•M +?9M; M?Q i`QÈ+X

æ-m iB M H` h?B m aQ T?O h`QÆM; ;B #` i`+? i?m ;B bªM F?¬M; +ÁM- iB T i?2
i`¢B \*?m æS+ >BM? +kM; `ÆB ç-m- M;?2 M|B +| h-M æ®+ *?O æ¬M; sQÎM;- +ÁM
+?mv M M`vX S?`K H` F M`Q F?€M; +U H`T iS+ `ÆB ç-m- M; v +ª #®M ç¢B ;B o
M;Q M M;Q½M M°T H¢B b® i?m i?B m ç½ M?B m M,K- i`ª H¢B `m°M; ç'i #| + H°i +

o b b Q æ®+ *?O æ¬M; sQÎM; H¢B F?¬M; Î FBM? bQ- +?¢v ç M Zm M h`mM;- `®i +K
;B H¢B #` i`+? #B M;B bªM\ h?B K „+ M h€B M^K Î MÆB [m€ t t¬B- iBM iS+ i`
b Q i?'i #´MX L?QM; h?¬B G½Q h`B ?B m çQÈ+ H-M M`v i`B m çbM? F?¬M; T?ªB -
?`Q K¬M oQÆM; J½ .QÆM; h`-K M`v b) F?¬M; M;Q M M;Q½M +9B ç-m M?Q p"vX

*| S?QM; G,M; i`M h?B m aQ T?O- L;¬ oQÆM; i`¢B *?m ;B H`K iB M H - +ÁM +|
Km®M #„i K°i M?|K ?`Q K¬M +SM; +´ F? B ç Q- [m M i`QÌM; h?B K h•v +kM; +| /€
h?¬B G½Q h`B +?d H`i?´ ?`Q +´T # #®M F?¬M; F?ÄB bBM? HÁM; bÊ ?½BX h? v p
ç'i- çB m i` ;BªB [mv i ç€K ?`Q K¬M +SM; ç-m- F?¬M; #^M; KbM? +?O ç°M; çB i`

"m²M +QìB i?´ ?`Q M?Q v +kM; +?d H` HQ¢B M;QìB çB #QÈ+ M`Q M?bM #QÈ+ 'v-
+?9i M`Q- M?QM; i`ª H¢B ? i b) +ªK i?'v ç m HÁM;X h`QÈ+ ? i v M°T M,K b€m i?`
M,K- çQ+? i?•M K M; iÈB ?mv M M? M°TX G¢B i`ª b® +O +ªB `m°M; ç'i KbM? ç½
+?WM; K°i MY - ;Bª pì ç Km +?m°+ HÁM; M;QìBX h`¬M; +`v iQÆM; H B [m M T?O
[m€ KS+ +,K T?šM i® +€Q KbM?X

L;¬ L?•M L;?o M?"M K M? H M? +O æ¬M; ;B KbM?- K M; F? QÈ+ ç'i ` ? B i v
hQÌM;- M;Q`B +QìB K` i`QM; F?¬M; +QìB M|B,

@ * Q iB m + - ç•v H`F? QÈ+ ç'i +O # KQÆB Kšm ç'i- tBM ?½v + -K H`vX G½Q ;B
M v ?„+ #¢+? T?•M KBM?- [mv i F?¬M; +| +?mv M Mm®i +?YM; `m°M; ç'i +O +€+
bY + -m H|i çQÌM;- +?QM? H` ç¢B ç¢B i?B M M?•M

* Q L;? M? hQÌM; FBM? M;¢+ M?"M H`v F? QÈ+ ç'i- +?d +ªK i?'v iU M?Q i`QM; K
L;¬ L?•M L;?o +kM; F?¬M; çQÈ+ ç€T H¢B M?Q ?v p¼M;- +?d ç`M? T?ªB M;QÈM;

* Q ;B K +QM F?¬M; /€K iBM M?bM F? QÈ+ ç'i- +® M?B M +ÁM +| ? B KQÆB Kš
M?QM; pb b Q #¼M ?¼ +?`m i`ª # KQÆB Kšm H¢B\

* Q L;? M? hQÌM; #„i ç-m #m²M ` -m- F?¬M; T?ªB H` pb H`K b`K iQÈM; ?Q† + H` a
F?¬M; #B i`®i +m°+ M M +?¢v iÈB +?¶ L?` +[m T?K ;B9T #€M HW M;U +?Q i`B

M M Î M? T?K+ / +? Kšm i?•M- + M? i€+ # KQÆB Kšm `m°M; bQÌM M9B pW çQÊ
hW i`QÊ+ iÈB M v i?ÌB i? i¢Q M? ?MM;- #¢Q h-M p- ç¢Q- h`-M h?„M; L;- Zm^aM;
>€M bmv ç²B- h`QÆM; :B€+ H" T h?€B "bM? ç¢Q ;B€Q- >Q`M; *•M [m•M [mûi M; M
pQÆM; [mûi M; M; i?B M ?¢- mv T?QM; M?Q `²M; +¼T- H"K b Q +| +?¶ +?Q h`-M
>€M oä æ +?Q ç¢B [m•M ` h€B L; Q¢B /B i >mM; L- Î G M; *Q hQ bÆM- p"v bm@i
H" K°i ç¢Q M?•M i` M M9B K" i?¬BX

Zm M h`mM; h K h'M ç~v K¢M? i`B m +?QM? KÈB- çQ ç¢+ H¢B `m°M; ç'i- i?m i?m
ç½ çB m çSM; `®i +K+ çQÊ+ M; ?d t^a ?ÆBX h?2Q +QM çQÌM; iÆ HK F? B i?¬M; - H
M?m-M K^aM? ç'i M"v- /•M +?9M; +| ,M +| K†+- +?Q /M H" h`-M h?„M; L;- Zm^aM; h
b@M; H¢B K°i HQÊi +kM; F?¬M; +| i€+ /KM; ;bX

hQÆM; H B p`i?B m MB M M h€B ?mv M M"v ?Q†+ b@M; i`QM; M9B H" K°i M¬M;
M; U - i?"K +?Q +| i? i`<sup>a</sup>B [m +QM çQÌM; iÆ HK çB iÈB h•v oU+- F? B b€M; ` K°i
p KbM?- M?QM; poM? pB M v b) F?¬M; i`Î i?"M? a'K oQÆM; X

J•v ç2M ç½ i M çB- pW p"Q iB i hB m hmv i- #-m i`ÌB ç K aÆM h•v L; k æ" B bÆM
h?'i hBM? "„+ æ~m- €M? b€M; K"m H K [m, /` +O . Q Zm M; +kM; iS+ H" S?€ Zm•M
K'i- i`Î M M F?¬M; +| ;d F?€+ pÈB M?[M; M; ¬B b Q +ÁM H¢BX h?'i hBM? "„+ æ~m
i` M M M i`ÌB ç K- i`¬M; ? i bS+ #bM? ?Á X

@ .B æ" S?"i- S?€ Zm•M iBM? i`Î p p`i`Q +k`²B5

L; k æ" B bÆM h?QÊM; h`Q æ¢B bQ T?'i p¢i i,M; #`Q- tQ v M; QÌB H¢B +?„T i v +?
ç M; iU p"Q ;®+ +•v ;¬M ç|,

@ >mM; iBM? H†M K'i- i`ÌB T?M ?° æ¢B JBM? i [m®+ i?€B /•M M- i?B M i B i?B M
K°i- +€+ ?¢ pšM +ÁM Km®M F?,M; F?,M; +® +?'T ? v b Q\

_®i +K+ M K M?•M FB +kM; i?"M? +¬M;

"¢+? GB M ;B€Q +?O "¢+? aQÆM; >Q ç M; iU M; QÌB p"Q ;®+ +•v- #`i i B F?¬M; M
bQ- i`QM; HÁM; M; ?o ç M h-M G•KX æ¬B K„i #,M; ?Ä ;B Q /mM; +O M" M; F?¬M;
K°i HÈT ?ÆB MQÊ+X

h?QÊM; h`Q æ¢B bQ H" ç M?'i + Q i,M; L; k æ" B bÆM- M; ?2 "¢+? GB M ;B€Q +?O
i¢Q T?9+ +?Q #€ i€M? i?B M ?¢ M M H'v p- i?QÊM; S?"i T?€T ;B^aB F? B b€i F?Q
b m K'v +•m ç®B ç€T ~M +?S ?mv M +Æ KÈB T?€i ?B M ç®B T?QÆM; iBM? i?¬M;

S?^aB #B i K°i i`QM; mv M M; mv M +O "¢+? GB M ;B€Q +?QM? H" L K h®M; S?"i ;

h?QÊM; h`Q æ¢B bQ ç M; ;'T- i?bM? HbM? i`ÌB ;B9T +?Q H½Q çQÊ+ iQ¢B M; mv
` €M? b€M; v m /` i`QÊ+ ç| /¬M /¬M #bM? i?QÌM; i`Î H¢B- i`Î p M; mv M p`X G½Q
?Î- `²B H¢B •K i?¬K FBM? M; ¢+ i`QM; HÁM; - i?'v ;B€Q +?O J ;B€Q +kM; F?¬M; T
pb b Q iBM? iQÊM; H¢B t^av ` #B M ?| `ä `M; M?Q p"v\5

*?Êi i?'v F?|2 KB M; p` ;B€Q +?O J ;B€Q M"v KdK +QÌB- ç-m K"v +m®B K„i sm•M
æ¢B bQ H" M?•M p"i #"+ M"Q- H" T iS+ çQ€M çQÊ+ M" M; ç½ ç°M; T?"K i•K- •K i?¬
T?•M MY H" S?€ Zm•M iBM? SM; i` M M; QÌB "¢+? ç¢Q ?[m- ç¢Q i•K M" M; T?M ç°M
b€i T?¢i +?BM? +?B M #B M K'iX L m iQÆM; H B ;^a +?Q M?Q w H M; [m•M- Î M?"
çB K°i i`QÌM; ç¢B FB T b€i T?¢i pb i?B M ?¢ i?QÆM; bBM?X \*?d F?¬M; #B i p`-
J ;B€Q ç°M; HÁM; T?"K H¢B H" M; QÌB i? M"Q\

_®i +K+ "¢+? aQÆM; >Q i?m ?²B €M? K„i M?bM +?^K +?^K #-m i`ÌB- KdK +QÌB M

@ h?¬B- h?QÊM; h`Q æ¢B bQ F?¬M; +-M M|B M[- #^aM ;B€Q +?O i•K b•m M?Q # -
p¼M; M; [+O H½Q K ?Q†+5\ L ibM? i`QM; KB m +€+ M; QÆB +kM; i?Ì S?"i .B G†
K°i p€B- M"Q +| `<sup>a</sup>M? `¶B M|B +?mv M T?B K pÈB H½Q\5

.Si H`B ? B +?•M M`M; çB K K°i +€B p`Q ;®+ +•v- ? B i v / M; ` - #!M; i`„M; H,M; t /-MX

®i +m°+ H` +¬M; iY M?` M`Q +! i? H`K +?Q ;B€Q +?O J ;B€Q çB M çªQ M?Q p`v iÊ S? M M h®M; L;¼+ - K¬B ?²M; `„M; i`„M;

h?QÊM; h`Q æçB bQ ;½B ;½B +€B ç-m i`¼+ - HçB M;?o iÊB M!B M?Q p`v iU ?²+ i?-K,

@ h?B M i B i?B M i B- ç!B M;Q!B M?Q K°M; ªQ #¼i MQÊ+ - ?²M; T?'M F?¬ H•m- b„+

"ç+? aQÆM; >Q ççT €M? i`„M; K` çB- tm®M; ç M ;B[bQ!M M9B i€i9+ +?M KB ç m F?¬M; M;O- `®B `Qi iB M H M ç!MX S?KM; h?€M? hª aS * Q h?B M GQM; - F h?B M- h? M? "ç+? >²M; h K .QÆM; æQ!M; +?O- K'v p` i`QÎM; H½Q `®B `Qi Hçv +mM; M;? M? h?€M? ;B€Q +?OX

* Q h?B M GQM; iÄ p +mM; FQM?

@ h?€M? ;B€Q +?O iW "² *?•m i`Î HçB- pä +¬M; im pB HçB +! iBM? iB M- iB M; # çB K- i?"i bU ç€M; KWM;5

.Si H`B- \* Q h?B M GQM; •K i?-K +„M `„M;X

"ç+? aQÆM; >Q HçB F?¬M; +! w ;B'm ;B K- iW "² *?•m i`Î HçB HB M i?ªM M?B M L;¼+ GB M >Q iW i`QM; i v h-M G•K- +°M; i? K +! bœM >¶M æ°M *?B *-m- Hmv M "ç+? GB M h`B m L?"i i?-M +¬M;X

* Q h?B M GQM; i?'v "ç+? L;¼+ GB M >Q H"TiS+ +?Q€M; p€M; , i?€M? p"i M`v H ok K M; i?2Q çB >² ZmªM; - b m ç! \* Q a`B ok M?B m M,K #†i p¬ •K iQM- bÊ `^M; ç M?•M i? X >B M içB "ç+? L;¼+ GB M >Q HçB tm'i ?B M i`QM; i v "ç+? aQÆM; >Q

S?ªB #B iÎ aÆM æ¬M; .mv M *?•m pb i?Q€i i?•M- H½Q MûK +?Q h-M G•K ?°T çUM i?U+ i # M i`QM; H` i`®M; `¶M;X

* Q h?B M GQM; +! i? M?"M ç`M? i`„K T?-M i`„K- +QM i` B KbM? ?Q†+ H` +? i /QÊ H` "ç+? aQÆM; >Q ?ç i?O b m HQM; F?ª M,M; b m iU ?² HÊM ?ÆM

>W ?W- ;Bª KQÊM +€B ?°T F?¬M; H½Q T?m MûK +?Q h-M G•K- çQ!M; ?Q`M; H'v çQÊ+ +O \* Q a`B ok +QM i Q\

L;?o ç M M?[M; +?mv M M`v- ?"M w i`QM; HÁM; * Q h?B M GQM; ;B®M; M?Q HY + H½Q imv i F?¬M; i? #B m ?B M ` X æÆM ç°+ K°i KbM? H½Q +ÁM t F?¬M; T?ªB H T?ªB i?,K /Á- iW iW ibK F b€+?

*?Q /M H` "ç+? aQÆM; >Q #„M; imv i i?¬M; KBM? +kM; F?¬M; i? M`Q #B i çQÊ+ L;¼+ GB M >Q iW i`QÊ+ ç M ;B! /Q S?KM; h?€M? hª aS #ªQ [mªM- H9+ Î .mv M \*? M?bM i?'v \* Q h?B M GQM; MûK ?°T +?Q h-M G•K- #•v ;B! M`M; iW çQç i çQÊ+ i?€ Ui?"i ` H` h`QÆM; hY >mv M +?QV- ?Q`M iQ`M ?ÊT pÊB ibM? Hw- F?¬M; +! #'i F€

Nk8X *?QÆM; Nk8, L¶B E?' *O :B€Q *?O

L;?2 * Q h?B M GQM; M`M? M¼i- "ç+? aQÆM; >Q +Q!B +Q!B,

@ L?!o¬ aBM? G½Q Jšm # M T?9+ - `®i +K+ #ªM ;B€Q +?O ç½ Hmv M i?"M? +Ym F?¬M; ç€M; F ;bX oä +¬M; K°i +€ M?•M HÊB ?çB iÊB KS+ M`Q +kM; F?¬M; +! i€+ +¬M ?mvM? ç i, Km°B i`QM; ;B€Q i` M /QÊB ç²M; i•K- KÊB +! i? T?€i /QÆM; [m

>W ?W- i` M /QÊB ç²M; i•K \* Q h?B M GQM; K†i F?¬M; ç`B b„+ - i`QM; HÁM; +Q K„i ` ?B m +?Q i?•M iQM >² o•M "ˆM;X

>mv i >ªB S?B "²M; >² o•M "ˆM; i`QM; KQ!B i`QÎM; H½Q HB M i?B H M!B,

@ h?€M? ;B€Q +?O H" J LB æ¢B Zm M ;JBM? i?-M T?KM; T?€T +?d o¬ aBM? G½
i" T +€+ ?¢M; T?€T K¬M h?€M? ;B€Q ç m /kM; K½M? iBM? iB M- iQÆM; H B ?ŠM -
i`B m- M?'i i?®M; i?B M ?¢X E?¬M; #B i KÈB pW `²B h?€M? ;B€Q +?O ç K t2K
F?¬M; \ :†T h-M K ç-m- " F?¬M; - h-M iQÈM; [m•M i?QÆM; M; ?` F?ÎB bU æ¬M; L
a m F?B "¢+? aQÆM; >Q iW "² *?•m i`Î p - QÈ+ ç`M? pÈB + Q i?O i`QM; ;B€Q ;†
+ Q i?O HB M iW i`ÎB L K ç'i "„+ ç` t¬p - t M?'i +| *?B i :B M; - :B M; h•v +€+? MA
"•v ;B i`i +ª K¼B M; Q`B ç M ç¬M; çO ç½ +| # M; "v- K¼B M; Q`B p¬ +MM; M¬M M|M
HQÈM; pÈB h-M G•K M?Q i? M"QX L?QM; i?€B ç° h?€M? ;B€Q +?O M; QÈ+ ?ŠM #b
M"v H° p H9M; i9M; - 'T 9M; F?¬M; +?Q ` çQÈ+ +•m i`ª H iB `ä `M; X L`M; +?d M|
[mv i ç`M? iQÆM; H B - i`È i` m i? v K'v M; "v i`QÈ+ imv i`ÆB - #-m i`ÎB K•v ç2M;
FûQ iÈB ?¬K M vX

@ S?€ Zm•M i`Î p p` i`Q +k- +?O i?B M ?¢ ç¢B ç`M?X
"¢+? aQÆM; >Q M|B ` +?mv M i®B M v KbM? i?'v- i•K i`¢M; +kM; +| +?9i T?S+ i
:B€Q M; ?o "¢+? GB M ;B€Q +?9 i`¼M; [m M; KBM? +?B M i?„M; ?„+ €K- /o M?B
b®M; i®i- ;B€Q M; ?o +, M #ªM; ¼B H` M; Q`B ?"M? i?B M- ?mvM? ç i, Km°B i`QM;
#ÎB pb +m®B ç iB L; mv M >²M; *•M [m•M F?ÎB M; ?o - i`QÈ+ K„i "¢+? GB M; B€Q i?
GQm S?9+ h?¬M; - +?Q M M +ÁM T?ªB +?9 i`¼M; +?mv M +?®M; H¢B >² G¶- F?¬M
h-M G•K / T v M Zm M h`mM; - /•M +?9M; +| i? M +Q H¢+ M; ?B T- H` T?M ?ÊT ;B
L?QM; Î K°i T?QÆM; /B M F?€+- #ÎB pb *?m L; mv M *?QÆM; ðaQ€M p`ö UQi M?`
>"M G•K L?B- i`B m çbM? H¢B çª FQ+? "¢+? GB M ;B€Q K¢M? K)- pb p"v +€+ ç iB
JBM? H` L; Kv i`B m- H'v +?mv M H"i ç` i`B m çbM? i`QÈ+ K„i- i? "M? H" T i?B M [
ç` H`K i¬M +?dX L?Q p"v Zm M h`mM; / T v M- #B M HQ¢M F?¬M; /"v M´B- +Æ ?°
H¢B +`M; i`Î M M KQM; K M?X

h?'v p K†i "¢+? aQÆM; >Q /Q /U- * Q h?B M GQM; H¢B +Q`B H¢M? K°i iB M; - [m
:B¼M; >² o•M "ªM; /¬M /¬M i`Î M M H¢M? H)Q- i`mv p'M,
@ h?€M? ;B€Q +?O Î # M M; Q`B h-M G•K i`QÈ+ b m ;¬M K°i M, K- i?¬M mv +O M; "
ç M M v pšM F?¬M; +| çQÈ+ +?9i F i [mª M"Q\ L m ?„M F?¬M; +?`m HB M i?O F?Î
p H, M; i`b iMM; t Q- #€Q i?M imv i? "M +?Q ?mvM? ç i`QM; ;B€Q\
*?mv M M"v b„+ K†i "¢+? aQÆM; >Q iÄ p H9M; i9M; - iW M?Ä M`M; ç½ im i" T F
ç€v HÁM; M?Q i`, M; b€M; H M + Q- H9+ M"v M?È iÈB K°i ç K Î i`QM; M9B +MM; h-M
h?€M? ;B€Q +?O ç®B K†i ;B€Q +?9M; F?¬M; F?ÄB ?` i? M i`QM; HÁM; X
*kM; F?¬M; T?ªB H` "¢+? GB M ;B€Q F?¬M; +?Q T?ûT F i?¬M- æQ iM; h€B L?B æQ
+?Q ooM? G¢+ ç¢B ç , M M; O F?¬M; v M iWM; +| p` ?¬M T?mX L?QM; "¢+? aQÆM
pÈB h-M G•K- K` i`È i` m i? v ?„M H¢B M?B m H-M ç®B M; ?`+? pÈB h?€M? ;B€Q X
"¢+? aQÆM; >Q [mšM #€+? p¬ +MM; - F?¬M; F?ÄB Q€M ?"M M; ?o, ?¼ h-M- M m
F?ÎB bU +kM; F?¬M; b Q- ¬M; i`ÎB H¢B F?B M tmB +?Q M; QÆB #bM? ç`M? h K h' M
+ÁM; B [m M i`M iQÈ+- H`K b Q +ÁM +?`m i¢Q T?ªM\ G`K +?Q #ªM; B€Q +?O `ÆB
+MM;

h?•M H` ;B€Q +?O J ;B€Q- "¢+? aQÆM; >Q H'v pä +¬M; + Q imv i p` ;B€Q M; ?o
i?®M; bQ€B ;B€Q +?9M; - i?"i` i?b #ªM i?•M +kM; F?¬M; ;BÄB ;Bª pl ;Bª p`iX o`
+ Q i?O i`QM; ;B€Q- M`M; H¢B F?¬M; K M; K†i M¢- b„+ K†i YM; çÄ ?Q`M iQ`M H
i?ÎB B M'v bBM? HÁM; M; ?B ?Q†+X

S?KM; h?€M? hª aS * Q h?B M GQM; i?'v i?ÎB +Æ ç½ iÈB # M i?Y i?, K /Á ?ÄB,
@ h?€M? ;B€Q +?O - #QÈ+ F iB T +| iQM? iQ€M; b\ h-M G•K F?¬M; +?`m +MM; +
M|B M; Q`B M"v M?"K +?S+ æ®+ \*?O æ¬M; sQ iM; - i?®M; HoM? K°i ç€K QM; i`ªQ-
ç`+? h?€M? ;B€Q X >„M ç M; /šM M; Q`B i`Î p FBM? bQ- ? v H` +?9M; i /Si F?Q€i

RM; EB T >[m aS L; ^aE?´ h?B M iW i`QÊ+ ç M ;Bì i`mM; i?`M? +^aM? +^aM? pÈB "¢+?
K°i #QÊ+- KQM; ç ÊB M?bM "¢+? aQÆM; >Q ,

@ sBM h?€M? ;B€Q +?O ?¢ H M?- i?W /`T ?° p # M M;QÌB h-M K ç-m F?¬M; M?
;B[çQÌM; ;B i +? i ?„M5

@ *?ì ?„M i`Î H¢B FBM? bQ- +?QM? i?S+ M?"K +?S+ æ®+ *?O æ¬M; sQÎM;- b m
F?,M5

>² o•M "ˆM; HÈM iB M; M|B- +® w M?bM K'v p`i`QÎM; H½Q # M +¢M?X

h? M? .QÆM; æQÌM; +?O hY >`M u M- "¢+? .QÆM; æQÌM; +?O hB m o•M h?B M-
Gmv M P+? h`-M `®B `Qi T?K ?¼ X h`QÊ+ ç•v h-M G•K ;•v ` i`M i?'i i`¼M; ç¢B -
?„M #`+€+? +?S+ ` FBM?- "¢+? aQÆM; >Q KÈB K°i KU+ +?O i`QÆM; HB M i?O p
i? M|B p¬+MM; KQM; K M?- i?"K +?Q H` ?Q`M iQ`M F?¬M; i? M`Q- M?Q p"v i?W
+?S+ ;B i +? i ?„M i`QÊ+ H` T?M ?ÊT M?'i pÈB i•K w +O +€+ + Q i?O "¢+? GBM ;

* Q h?B M GQM; H¢B i?9+ ;BK+,

@ æ°M; i?O5 " M +¢M? ?„M +?d +| ?ÆM KQÌB +~K v [m M ;B€Q- ?ÆM ? B KQÆB
i? K K°i ç€K G¢i J i,M; lv æS+ S?€T oQÆM; p` h€+ L K :B h?®X h?€M? ;B€Q +
i?"M?- lv æS+ F?¬M; T?ªB H` ç®B i?O- +?9M; i +MM; H M K°i HQÊi- ;B i +? i h-M

>¬ ?'T "¢+? aQÆM; >Q /-M /-M i`Î M M /²M /"T- F?) + m K`v HB m- +?d +^aK i?'v i
H¢B F?¬M; iB M ;Bª p`i`QÊ+ K†i i?m°+ ?¢- /€M; p +O M`M; F?B M +?Q B B +k
L;QÌB F?€+ +kM; F?¬M; M|B- hY >`M u M M ,K tQ ç½ iWM; i`ªB [m ibM? FB T- i?'

@ h?€M? ;B€Q +?O- +?ŠM; H)- +?ŠM; H) M;QÌB p` ?¼ h-M FB J m- ?½v K m K
ibM?- +?mv M +O i?m°+ ?¢ M,K tQ +ÁM +?Q çO i?"M? p i t2 ç´ ? v b Q\5

hY >`M u M /Si HÌB HB M pûM K†i M¢ H M- +?d i?'v MY # M K€ T?ªB M`M; K`M K
i`€B T?Q /QÊB K†i M¢ H° ç-v p i b QX L,K tQ hY >`M u M +kM; H` K°i p` K„ M?•
K°i p` ¬M; iY M?" [m M H¢B #` H`T F ?½K ?¢B iÈB M¶B i`Î M M t'm tQ M?Q p"vX
#¢+ ibM? #¢+ M; ?o FB - H¢B /MM; i?B i /B M +K +?2 MY # M K†i i`€B i`M T? X

"¢+? aQÆM; >Q i?'v i?ªK +^aM? +O hY >`M u M- i•K i`¢M; ?ÆB `mM; ç°M;- ``i M?

@ E?¬M; T?ªB ?„M F?¬M; T?ªB H` M;QÌB M?Q p"v

GÌB pW M|B ` - i'i +<sup>a</sup>+€+ + Q i?O ç m #B M b„+- w iS i`QM; HÌB M|B ;B€Q +?O ç½
hY >`M u M iS+ ;¬M M´ T?´B M|B,

@ h?€M? ;B€Q +?O- M;QÌB- M;QÌB ç½ >„M +ÁM F?¬M; ç€T SM; HB M i?O F?ÎB bU i`QÊ
i`€Q i`Î M?Q p"v M M pmM; ç Q ;B i [m €+? +?Q tQM;5

"¢+? GB M ;B€Q +?O i?¬M+¬M; +€B i? - H¢B Hmv M F€ +¬M; #€+? ç°+ #'i t•K- H`
h?2Q bmv çQ€M +O hY >`M u M- ?ŠM H` h-M G•K ?S ? M HB M i?O F?ÎB bU i`QÊ
aQÆM; >Q - ç M F?B i`B m çbM? F?¬B T?K+ i`¼M; /KM;- ?„M H¢B i`Î K†i F?¬M; M

a„+ K†i "¢+? aQÆM; >Q çÄ #WM;- ` ,M; +„M +?†i K¬BX J'v ?¬K M v M`M; +kM; i
KbM?- M m M?Q +?d H` pb i`m ?Ä M?"T K K` tªv ` ;¬M ;kB t€+ i?`i pÈB h-M G•K
/Q /U ;B i +? i M K M?•M M`v- M?QM; +•m i`ª HÌB H` T?O ç`M?X hÆ ibM? ç½ i?„i
i? HW ;¢i #`i +S F M`Q M?QM; F?¬M; HW çQÊ+ #ªM i?•M KbM?X

h K çQÌM; +?O- i'i +^a i`QÎM; H½Q i?ªv ç m Hm®M; +m®M; i v +?•MX *kM; F?¬M;
+?O i?O i?•M M?Q M;¼+- M?QM; M`M; H`K M?Q p"v H` /•v /Q F?¬M; `ä pÈB ç¢B ç
i? M`Q KÈB T?ªB\5

* Q h?B M GQM; ;ˆM ;B¼M; [m €i,

@ h?€M? ;B€Q +?O- * Q K¶ ;¼B M;QÆB K°i iB M; h?€M? ;B€Q +?O +m®B +MM;- +
;B i h-M G•K ? v F?¬M; \

hY >"M u M i? i?B i +?•M i?"M? M|B M?Q p` æΦB i, i,,
 @ h?€M? ;B€Q +?O im i?"M? i?–M +–M; h?€M? ;B€Q +Ym T?~K HB M ç"B- +| i? M
 F`T i?İB [m v ç–m HΦB- iU i v ;B i +? i h–M K ç–m- pmM; im FB K +?ûK çSi iÆ ib
 H" +?O- T?€i HİB i? i`QÊ+ K†i o– aBM? G½Q Jšm- poM? pB M F?–M; i? v ç`B5
 J¼B M;QİB M?bM "Φ+? aQÆM; >Q ç–v ?v p¼M; - K°i # M H" i?•M T?"M ;B€Q +?O
 K°i M K iY T?K #Φ+- M M HU +?¼M i? M"Q F?–M; +–M M|B +kM; #B iX
 E?–M; M;İ`^M; "Φ+? aQÆM; >Q F?–M; ? /Q /U +?9i M"Q- +?"K +?ΦT K" FB M ç`M
 K–B i?"i +?†i- i`QM; ç–B K„i #,M; ?Ä ;B Q /mM; iQ€i` p ? i bS+ [m"i +QİM;X
 @ J¼B M;QİB +ÁM +?Q ç°M; i?O çÊB ç M F?B M"Q\
 * Q h?B M GQM; [m€i H M K°i iB M; HÈM- ? B i v pmM; H M- M;– +–M; çBM?- ?Q
 tmv M i•K iB m iQ"MH" €K F?Q +| ç°+ t M? #B + # v` M?Q KQ`"Q- +?KT p"Q M
 >² o•M "^M; +kM; #çQ F?İB ?QİM; SM; - K°i i? M? M?mv M FB K`mM; ç°M; K K K
 i?ŠM; p"Q +´ ?¼M; "Φ+? aQÆM; >Q X
 @ æ„+ i°B- +?İ b m F?B ;B i +? i h–M G•K b) tBM i°B pÈB h?€M? ;B€Q +?O5
 L;ª E?´ h?B M ?mv ç°M; i?B M i`QÊM; +?KT KΦM? tm®M; ç–m "Φ+? aQÆM; >Q -
 ;B®M; M?Q h?€B aÆM €T çdM?X
 h K çQİM; +?O +kM; HK+ iK+ tm'i i?O- €M? ç Q hY >"M u M M?Q i`,M; i`ÁM- hB
 tm'i +?QİM;- Gmv M P+? h`–M FB K i`m i?B M T?QM;X
 *kM; F?–M; i`€+? #¼M ?¼ HÁM; /Φ ç°+ €+- B M'v ç m H" + Q i?O "Φ+? GB M ;B€
 L?"i i?–M +–M; +Ym T?~K HB M ç"B ç€M; bÊ iÈB KS+ M"QX *?Q /M H" ?B M iΦB
 +kM; +?Q +?„+ ç½ +| i? ;•v i?QÆM; iQ+? çQÊ+ +?Q p` h?€M? ;B€Q M"vX
 "` b€m çΦB + Q i?O çQÆM; i?İB p•v +–M; - "Φ+? aQÆM; >Q pšM M;•v M;QİB` iΦB
 F?Q F`+? ç°+ b„T p"Q +Æ i? - i?•M ?bM? M" M; KÈB F?) ç°M; - i v €Q T?i KΦM? ;•v
 b® €K F?Q F`+? ç°+ t M? #B + FB H"TiS+ K'i imM; iQ+? ;B®M; M?Q ç€ +?bK ç€v
 @ h?"i tBM H†B- i - i F?–M; i? ç +?Q +€+ M;QÆB ;B i?„M
 "Φ+? aQÆM; >Q +Q +?d #„M` - ç~v p,M; M?mv M FB K +?d +ÁM +€+? +´ KbM? # i
 M?Q [m, K` i?Q€i` F?ÄB #İM; i`QÊM; L;ª E?´ h?B M- ? B +?•M ç€` HB M ?Q" M-
 M;QİB HΦB Mû i`€M?X L`M; HΦB M? M? +?İM; tQ v M;QİB K°i pÁM; Mû F?ÄB bQM
 #'K p"Q +´ i v Gmv M P+? h`–M K°i +€BX \*´ i v p` >²M; .QÆM; æQİM; +?O M"v i`–
 çQÊ+ #ªQ FB K- FB K FB # v H M ;B[F?–M; i`mM; - T?"T K°i iB M; +„K b•m p"Q
 æ°M; i€+ "Φ+? aQÆM; >Q K m H - i`QM; M?€v K„i b€m çΦB + Q i?O çQÆM; i?İB
 F?–M; - * Q h?B M GQM; T?€i`ûi i`QM; HÁM; - ?mM; ?,M; +„M` ,M; HÈM iB M; M|B
 @ æ½ H`K i?b T?ªB H`K iÈB +MM; - ?–K M v F?–M; ;B i çQÊ+ F TªM ;B€Q M"v-
 +? i F?–M; ç'i +?–M i?•v5
 L;ª E?´ h?B M- hY >"M u M F?–M; M;?o M?Q p"v- M?QM; pb ibM? i? #„i #m°+ +kM
 +€+ p` i`QİM; H½Q +kM; M?bM M? m i?,K /Á- KÆ ?² H"Ti?"M? pÁM; i`ÁM # Q p•v
 @ h?€M? ;B€Q +?O- # F?´ p– #B M [m v ç–m HΦB H" #İ5
 hY >"M u M` bS+ F?mv M M?O- HΦB M?bM [m M? #®M T?Q ,
 @ *?d +–M M;QİB +?`m ;B i h–M G•K- i`W çB çΦB ç`+? +?Q #ªM ;B€Q- +?9M; i pšM
 i`QÊ+X L m M?Q +| ? B HÁM; - b m F?B +? i i`–K Hm•M ?„+ €K- F?–M; i? p"Q çQÊ
 hmv`^M; i`QM; HÁM; * Q h?B M GQM; F?–M; Km®M M?Q p"v- M?QM; M;Q`B K†i p
 iK+ T?K ?¼ X G½Q ç½ iQM? ç9M; - M[iY M?Q "Φ+? aQÆM; >Q F?–M; ç°M; ibM? i?
 ç„K`i b•m- imv i F?–M; i? M"Q ç€T SM; b€i ?ΦB h–M G•KX

@ h - i F?¬M; H"K +?S+ ;B€Q +?O ç-v F?´ bÎ M"v M[
 "¢+? aQÆM; >Q F?2 F?) H„+ ç-m- p K†i i? M? H i?Q€i iK+ +O M" M; i" M ç-v I
 ;'K çUM; "¢+? L;¼+ GB M >Q p" >¶M æ°M *?B *-m #°v i` M HÁM; #°M i v- çQ +?Q
 @ hW M v p b m- i F?¬M; +ÁM H" ;B€Q +?O +O +€+ M; QÆB M[- +€+ M; QÆB + I
 F?¬M; #B i i¢B b Q i`QM; HÁM; i p¬ +MM; `®B HQ¢M- +€+ M; QÆB çWM; ûT i - çV
 hY >"M u M +ÁM ç M; +?¬M +?ì- i?•M °M? "¢+? aQÆM; >Q +?Êi H!2- ç½ ç†i ?°T ;'
 M" M; - pW i?Î /"B pW iW iW çB ` M; Q" B- €M? K„i K Km°B i`+? K`+?X
 hY >"M u M M„K ?°T ;'K i`QM; i v F?¬M; F?ÄB T?€i `ûi i`QM; HÁM; - M m M?Q KÈB
 w ;B i KbM?- +ÁM +! i? i?Q€i F?ÄB b Q5\ E?¬M; M; ?o iÈB M" M; Hmv M i?°M? i-
 L?"i i?-M +¬M; - pã +¬M; iBM? iB M iÈB KS+ M"vX
 .M H" MÆB M"v + Q i?O J ;B€Q M?Q K•v- i? M?QM; #` "¢+? aQÆM; >Q i`B M H°
 M[/Q mv h?€M? ;B€Q +?O pšM +ÁM ç!- F?¬M; B /€K ` i v M; ,M i`Î M" M; `ìB çBX
 * Q h?B M GQM; ?mM; ? ,M; +„M ` ,M; - €M? K„i +?mv M b M; ?°T ;'K çUM; i?€M?
 F?¬M; M; ,M çQÈ+ "¢+? aQÆM; >Q `²B- M?Q p"v [m M i`¼M; i`QÈ+ K„i H" B b) iE
 +?O\
 G9+ M"v i?•M °M? +O "¢+? aQÆM; >Q ç½ #B M K'i i`QM; #!M; ç K- +€+ + Q i?O
 iBM? i?-M H¢B- ç²M; HQ¢i M?bM +?,K +?9 p"Q ?°T ;'K i`QM; i v hY >"M u MX
 @ *€+ ç!B ;B€Q +?O ç m /Q h?€M? L[iB T M?"M- +?mv M +'T #€+? i`QÈ+ K„i H" M
 iB T M?"M +?S+ ;B€Q +?OX
 L;°E?´ h?B M M!B pÈB ;B¼M; +?ûK çBM? +?†i b„i- €M? K„i +ÁM H"K M?Q p¬ w [m
 HQÊiX

NkeX *?QÆM; Nke, h`Î G¢B EBM? aQ

æ•v H" [mv +O ç½ M?B m ç!B +O "¢+? GB M ;B€Q- +€+ + Q i?O +kM; F?¬M; i? M
 @ L;? M? ç!M h?€M? L[i`Î p - iB T M?"M +?S+ ;B€Q +?O5

* Q h?B M GQM; p" >² o•M ^M; M?bM M? m i?,K /Á- €M? K„i H!2 H M €M? b€M; F?

a pšM +?Q #B i KbM? b„T iB T M?"M +?S+ ;B€Q +?O J ;B€Q- HQ!B #B M; T?Æ
 ?B K +!- ç€M; i?QÆM; +?Q æ¢B >Q" M; #` M" M; H"K i?"M? ;®B ç-m- F?) ` M Q Y iÁ
 "¢+? GBM? a M,K M v F?Q°M; KQ!B #®M KQ!B H,K im´B aÎ /o F?¬M; i? t€+ ç`M
 M; v +°M" M; +kM; F?¬M; #B i`ä`°M; KbM? # Q M?B m im´BX

aQ pÈB iB m F?'i +€B #°M i?dm M,K tQ - "¢+? GBM? a ?B M i¢B ;B®M; M?Q ? B M
 K¢Q M" M; K„i M; ¼+ K"v M; "B- K€B i!+ /"B M?Q i?€+ i?„i H"K ? B #QK- K†+ v T?K+
 i?•M ?bM? imv i /B K- +kM; H" K°i K„ M?•M ?B K +!X *?ŠM; [m H" i?dM? i?Q°M;
 H° ? B +?B +` ,M; i?Ä p¬ +MM; M´B #°i- `ä`°M; H" /€M; p +O K°i M? ç-m iBM? [

@ > ? ? - i?"i H" iS+ +Q!B5

a p¶ p¶ ç-m æ¢B >Q" M; ,

@ h-M æ¢B i?9+ `ä`°M; F?¬M; T?°B H" i?€B ;B€K- H¢B #` #´ M?B K H"K æ®+ *?O
 iY M; ®+ FB HQ H„M; p¬ +MM; - i?"i H" h?€B ;B€K +! ;b ? v ?Q +?S- +kM; +?d +! ´
 K" i?¬BX

æ¢B >Q" M; +KT i B ç¢T tm®M; +?2 FQM €M? K„i- iÄ p ?Q" M iQ" M #°i ç²M; pÈB +€
 M?Q M! ç M; Km®M M!B, iB m M? ç-m M" M; F?¬M; #B i- i?€B ;B€K i?B m K°i i?S

@ G½Q ;B ç½ p `²B- H½Q ;B ç½ p `²B5

h?•M #BM? ;B iQÈM; ;B[+Y HÈM iB M; ?Q M ?¬ H MX

@ h`î p i?b i`î p - +| ;b K` Hv F€\

a #om K¬B- #'i [m€ b m F?QªM? F?„+ M`M; HB M H'v i? bûi ç€M? F?¬M; F`T #Q
p +Y i?"i M? M?,

@ h-M æ¢B i?9+- K M; i?2Q i?S+ ,M pti ;b M;QM p"v\

N - i?B m M[M`v H` B p"v\ GK+ oB M *?Q- L;Qm æ¢B GU+ +| ?ÆB M;¢+ M?B M-
i? v ç'B- ?ÆM K°i M,K F?¬M; ;†T- i M F?'i +€B #~M i?dm- i|+ i B #M tM /šM æ¢B >
?B M i¢B ç½ i`î i?"M? iB m M? ç-m- ç½ ` /€M; i?B m M[tBM? ç T KÆM KÎM i? M
K¼B M;QìB ?ÆB F?| M?"M` X

@ *QM Mm¬B- i ç€M?5

h-M G•K +®+ ç-m M`M; K°i +€B- K'v M®i i`M M? M; i` M +?B + KkB + Q +O iB
M?QM; H9+ +QìB H°` ? B +?B + `,M; i?Ä F?¬M; ;B'm çQÊ+ M;QìB F?€+X

a M;•M M;'M MQÈ+ K„i- +?m +€B KB M; M?Ä M?„M,

@ h-M æ¢B i?9+- ç€M; ;?ûi5

@ s2K ç•v H` +€B ;b\

h-M G•K +QìB ?b ?b iW i`QM; t2 M;U çQ H p"i` - H` i9B ;B'v /-m #®+ KMB i?ÆH

a p'i pª H„K KÈB M†M` p K†i F?' bÎ MQÈ+ K„i çªQ [m M?- i?'v p"v H"TiS+ #°i
;B'v` +?d i?'v +| #€M? [mª ?²M; +O h?B K h•v S?9 "bM?- KSi m v i H +O aÆM
p` M;¼i M;`Q b v ç„K HÁM; M;QìBX

L;Q`B` +ÁM +| K°i i?S çB K i•K iW i`QÈ+ iÈB M v +?Q iWM; i?'v [m - çQ i v pV
pQÊi [m€ iQÎM; iQÈM;X L m F?¬M; T?ªB H` a T?ªM SM; K m- i?B m +?9i M[ H`
KbM?- +~M i?"M t2K i?Y- i?b` H` ?°i ç"Q p" i?'i +€+ HQ¢B i`€B +•v H`K i?"M?- F
pW M†M; M?Q p"vX

@ æ•v ç•v H` i?S ;b p"v

a + m K`v- +~M i?"M [m M b€i bmv M;?o t2K M M +„M iW +?¶ M`QX

GK+ K"TM|B M?B m- # M F?Q€+ H€+ i? v h-M G•K,

@ a +¬ MQÆM;- ç•v H` i?S+ ,M ?B K +| /Q ?² i?QÆM; h•v oU+ [m * K GQÆM; æ
smv M- M;`M /†K t t¬B KÈB K M; iÈB çQÊ+ "² *?•mX *?d K°i KB M; M?Q M?Ä M?
M†M; iÊ h?€B aÆM- ;B€+ª i` M i`lB- Î h`mM; L;mv M >€M ç` /M M;`M p`M; +kM; F

L?'i i?ìB €M? K„i a `U+ b€M;- M?bM h-M G•K pÈB p p¬ +MM; M;QĐM; K°,

@ h-M æ¢B i?9+- M;QÆB- M;QÆB ç®B pÈB a i?"i H` i®i [m€

h-M G•K b`b` KkB- i +kM; i?'v i i®i

a `°i i?Q+? ç² M;¼i- M? M? M? M?Q K°i H`M F?|B i`®M çB MÆB F?€+ ,M K°i KbM?
M;?`+? M;ÊK M`v çB- t2 M;U +O ?„M KÈB iB M p`Q +Y - iU i v çĐ h`QÆM; hY >m

@ G9+ M`v +?d KÈB K°i i?€M;- h-M ?mvM? ç½ HQ H„M; M?Q p"v b Q\

h?B M FBK iQÈM; T?O H° p #°i ç„+ /o- i`QM; HÁM; H¢B +ªK i?'v ç„+ wX "°i F€ M
i`QM; i?B M ?¢ +kM; ?v p¼M; i`QÈM; T?m +QB i`¼M; KbM? ?ÆMX

hW o,M h`QìM; ?B K F?B F?¬M; b v`QÊm- H9+ M`v M;?2 i?'v h-M G•K i`î p T?O M
b m` ç|M- i?'v iB M? ?bM? M?Q p"v +QìB i?-K F?¬M; M;WM; , i?B M FBK iQÈM; T
i? bBM? ?¢ M K ?`B p"v b) F?¬M; T?K F?' i•K +O h`QÆM; *Q *?QM? M,K tQ X o
G•K i`QÈ+ b m T?QM; +?Q ?„M K'v H-M i" T 'K- +?QM? H` HQ +?Q +?€m M;Q¢B +C

h? - M b„ + + € + M [# B M ? : B € T ' i " Q M ? æ B M ? + | p + ' [m € B - + € + M " M ; ç ½ # B i h ` Q Æ
 i ? " i X L m M ? Q M " M ; ? ¢ b B M ? M K ? " B - p " v b) H " + Q M i ` Q Î M ; + O h - M G • K - H 9 + ' M ? • M b) M ; ? o M ? Q i ? M " Q \

@ - i M K " T + ? i i B i - F ? ¬ M ; + ? Q M ; Q Æ B # „ i + ? Q Ê + h - M i ` Q Î M ; [ m M - / € K i ` m ? Q
 i - i # Ä M ; Q Æ B 5

L [# B M ? : B € T ; B " K + ? • M - i ? ' v G K + o B M * ? Q ç M ; i Q Æ B + Q Î B ? Ê M ? Î # M p û Q i B
 G K + K " T p ° B p " M ; t B M i ? - H m ¬ M K B M ; M | B ,

@ h - M i ` Q Î M ; [m M T ? Q M ; H Q m i ? Q + ? i ? ° M ; M ; ¼ + i ? K H • K T ? Q M ; - + ? Q M M ç Q Ê +
 K ¢ Q + O + ? m v i T ? m i + ? d + | i ? H ¼ i K „ i t M ? + O h B m > Q M " M ; K " i ? ¬ B X

L [# B M ? ' i M ? b M h - M G • K - J B h • K + | p Q m b - m ,

@ « B - h - M i ` Q Î M ; [m M i @ i i ? b i @ i i ? " i - + ? d H "

@ G Q m i b M ? F ? „ T M Æ B X

L [# B M ? " Q M ? + k M ; + ' i i B M ; i ? Î / " B - # Î B p b + € + M " M ; i ? 2 Q + ? • M h W h • M . B b Ê K
 h ? M ? æ ¢ B K ° i i ? Î B ; B M - ? B M i ¢ B i ? ' v h ` Q Æ M ; h Y > m v M H " M ; Q Î B ç - m i B M ? Q
 i B + M m @ B i ? v + @ + ? O X

a „ + K † i h B m æ B M ? • K i ` - K ,

@ J m ° B + | K ° i / U + ° K t ' m

* € B ; b \ : B € T ' i " Q M ? ç ² M ; i ? Î B + m K " v H ¢ B X

h B m æ B M ? ? Q T K „ i H ¢ B - i ? M ? • K H ¢ M ? H) Q ,

@ h ` Q Æ M ; T ? m M ? • M b B M ? M [? " B

" p ` i , i , + M M ; M ? m p m M ; [ m v M - ç € M ? M " M ; ¬ K ç - m i ` @ M + ? m B M ? Q + ? m ° i X

h ? M ? æ ¢ B i ¼ + ? ~ M Î * " M æ ¢ B M [v [m € M - h W h • M . B T ? K M ; # ² B H ½ Q i ~ m i Y M | B
 T ? O - b m F ? B M ; ? 2 i ? ' v i B M h - M G • K p T ? O - ? B M " M ; + Æ ? ² ç ² M ; i ? Î B + ? ¢ v p M

@ h - M + + 5

h ? M ? æ ¢ B M ? " Q p " Q H Á M ; h - M G • K M ? Q + ? B K û M p i ' - M Q Ê + K „ i # ' i ; B € + + ? ° v
 + € + ? + ? S + H Q m ç " v Z m € M ? * ? • m - b m ç | ç ' B b M ; " ² * ? • m - H ¢ B H " M ; ² B ? ° B i ? m v
 ; B | - + Á M ç € M ? M ? m p Ê B G ¢ i J h • v h ¢ M ; X h m v ` ^ M ; M [ v i B M F ? ¬ M ; M | B ` M ? Q M
 H Q H „ M ; + ? Q i ` Q Ê M ; T ? m - i ` Q M ; ç K F ? m v F ? | + F ? ¬ M ; # B i # Q M ? B m H - M X

* ? Q i Ê B ? - K M v h - M G • K + Q Î B ? b ? b ç S M ; i ` Q Ê + K † i - M † B H Q H „ M ; + O M " M ; + ?
 H " i ` Q M ; H Á M ; ? „ M + | + ° K ; B € + ' K € T - + € M ? i v ? „ M p m @ i p 2 p B M " M ; + k M ; K ¢ M ?
 i ? S + ç Q Ê + ` @ i + K + h - M + + K " K b M ? M ; " v M ? Ê ç K K Q M ; + k M ; ç ½ i ` Î p X

@ > W - M ? ç - m M ; @ + + ? d ; B Ä B F ? | + M ? X

h W h • M . B b ° B + † T + ? • M / " B ç B i Ê B - K † i F ? ¬ M ; H ° p ; b X L ? Q M ; # ° M ; U + + Q p 9 i
 M ? M ? + ? | M ; T ? " T T ? ² M ; - + M M ; p Ê B p ç Ä Y M ; i ` M K † i ç ½ # € M ç S M ; M " M ; - ` ä ` M
 G • K i ` Î H ¢ B - M " M ; ç ½ ; B K + M ; U + ? ¢ v M ? Q # v [m v p X

* ? d + ? @ + H € i b m - i ` Q M ; T ? Á M ; M ; O h - M G • K - h ? M ? æ ¢ B p " h W h • M . B # B i ç Q Ê +
 i ? B X

@ h ? M ? æ ¢ B K m ° B K m ° B - h • M . B i , i , - i ? " i H " t ' m ? '

: Q Æ M ; K † i h ` Q Æ M ; h Y > m v M + | ? Æ B ç Ä H M - p " Q + Y b m H ¢ B ? Q " B i ? B i ` Q Ê + - ;
 + ? B # Î B p b T ? K i M ; - M " M ; ç ½ i ? O + ? b m @ i K ° i M , K X

@ s ' m ? ' ; b + ? S \

h? M? æƒB F?¬M; ?B m p b b Q ?ÄB HƒB- iÄ p `i p m B K W M; ;BÆ i v ` b ì b ì # K M
+~M i?"M,

@ - i`QM; M`v +| K°i i M i B m i Y- ?b ?b- i QÆM; H B K m°B b) ¬K M|X L m M| M; ?
+ - K m°B b) ç€M? p`Q K¬M; M| æ9M; `²B- H€i M[K m°B b) H'v Q i i?m®+ /QÐM; i?
b B M? K°i i B m i Y K`T i`ÁM KÈB çQÊ+X

h-M G•K p€M; ç-m ?Q K„i- h? M? æƒB M;?o t i?"iX

J v H` h? M? æƒB i•K ç` i B M? F?B i i?m-M +?•M M?Q T? H - ç´B i?"M? h`M? h`
T?QÆM; M;`M F ?ƒB +? i >Q`M; i`QÎM; i Y t'm b®+O oƒM G`+?X

h`QÆM; hY >mv M +Q ÌB M|B,

@ æ| H` çQÆM; M?B M- i?m®+ /QÐM; i? B +O M[v i B M ?€+| i? i-K i?Q ÌM; X "i
F?¬M; +?d ;B9T i, i, /QÐM; i? B- +ÁM T?ªB /QÐM; M;Q ÌB M[X hW "²*?•m H M çQ Ì
b S+ i? K K m®M- iW M v i, i`®M t K°i +?9i- ? B M; Q ÌB T?ªB H Q +?Q ?„M M Q çO K È

h? M? æƒB +Q ÌB ?b ?b i? H Q ÐB i?"i /`B- i?QªB K €B ;"i ç-m K°i +€B X L ûi M; •v i?
` i W i" M ç€v H ÁM; - F?¬M; T?ªB H` M; •v i?Æ M; m M; ®+- m K ç-M ç°M X L`M; +| i?
>mv M hY- h® L[E B M?- H`K b Q F?¬M; ?B m w +O h`QÆM; hY >mv M X

o®M H` hW h•M .B +| p F?¬M; p m B- ç¬B K¬B +?m + Q b †+ ç-v K M B ;B'K +?m X
h•M .B K ÈB H` M; Q ÌB ; -M ; k B t €+ i?`i p ÈB h-M G•K ç-m i B M- M; Q Ê+ H ƒB ç +?Q h
F?B M +?Q æƒB i B m i?Q i?Q +? i` M? +Q ÌM; ?€Q i?„M; +| ?ÆB #m²M #U+X

"i [m€ M; ?2 ç M ç| - hW h•M .B M?`i i? ÌB T?`M +?`M i B M? i?¬M- hY >mv M K m°B
K b M? p ÈB h-M G•K Î "²*?•m H •m M?Q p"v- K ÈB +| i? ?Q`B i? B i`Q È+- K°i ? B M,
h? M? æƒB +M M; p ÈB h-M G•K

>W ?W- +ÁM b Ê M; QÆB +?ƒv ` F?ÄB H ÁM; #`M i v +O #ªM i B m i?Q \ hW h•M .B
F?¬M; +| ?ªQ w- •K i?¬K M„K +?†i [mv M, #„i ç-m i W #•v ;B Ì- T?ªB +® ;„M; 5

h-M G•K M?`i i? ÌB i Q €i K² ?¬B H ƒM? i Q`M i?•M- +ªK ;B €+ i U ?²K b M? i?"M? +Q M
M; v

L; v ç K ç| - h? M? æƒB +Q ÌB F?9+ F?Q +? M'T Î K°i ;|+ ;B Q ÌM; H ÈM- /M M; €Q M; C
F?¬M; KªM? pªB- +?d ç H° # Ì p B i`„M; M ä M M?Q M; ¼+ - b„+ K †i ç Ä #W M; #W M;
/€M; p b Ê b i X

hW æƒB i B m i?Q M; Y K †i ?Q ÈM; H M i`ÌB- M?Q +Q M #ƒ+? i m°+ ;B[+?†i H'v h-M
K Q H`K ;B|X \*?Q /M H` i Q`M i?•M ç´K² ?¬B ç-K çb - F`+? H B i i?Î /®+ F?B M +?C
H B i- 2Q i?Q M M?Ä p š M F?¬M; M; W M; T?"T T?²M; i?2Q M?`T X æ¬B +?•M /`B +O
h-M G•K- F?B M +?Q +¬M; F Q +? +O ?„M +`M; i? K K ƒM? K) ?[m H U+X

s2K ` æƒB i B m i?Q ç½ #`i +?`T ? i i?ªv h? M? æƒB b Ê b i +„M ç-m M; |M i v- i?-
+?Q h-M + + +?ûM i?m®+ /QÐM; i B M? +® #ªM

a€M; b ÈK ?¬K b m- hW æƒB i B m i?Q #b M? i?Q ÌM; #W M; #W M; F?Q i? M`K +Q [r
;QÆM; K †i F?ª €B +O h? M? æƒB +k M; M Î K°i M K +Q ÌB M; ¼i M; `Q- +k M; b) `ÌB ;B

h?¬M b„+ h-M G•K i Ä ` b m M; K½M bªM; F?Q €B- ?¬M H M K †i ? B p`K„M?•M K°i
t Q M; çB ` M; Q`B- +~M i?"M F?ûT +Y T?ÁM; H ƒB X

€i S?QÆM; h?€B "b M? i?2Q i W "²?•m p ç M; i?O Î # M M; Q`B- p W K m®M M|B
H M K B M; F?) b m }i X

>B M M?B M ?„M K m®M +?Q ? B p`T?m M?•M M; O i? K K°i H €i X

*€i S?QÆM; - h?€B "b M? ç Ä Y M; K †i K`v- i?¬K M|B H½Q ;B i?"i b U H` H ÈB ?ƒB- C
hW T?m M?•M i?•M ?b M? + Q `€Q M|M; #ÁM; M?Q p"v- F?¬M; M; Ì`M;

>¬K M v F?¬M; T?ªB H" M; "v H•K i`B m- #`i [m€ h-M G•K i?•M H" æ®+ *?O æ¬M; s
M; ?d M; ÆB i„K`Y - M; "v i?S ? B M M p"Q +mM; # FB MX G"K >€M i?-M i` M Hw i
+S H9+ M"Q- ç` T?QÆM; >Q" M; ç i`B m FB M +kM; F?¬M; ; BÈB ?¢M Î K'v +?¶ M?
çB M- >Q" M; *U+ K¬M

h-M G•K K†+ ; B M; M? ?ªB i?Ov K½M; #`Q- ç2Q +Ym HQM; M; ¼+ ç€B- ç-m ç°B -
L; ¼+ aQ hY- /šM i?2Q +€+ ?mvM? ç i?•M #BM?` +Y X

æ€K ?mvM? ç GK+ oB M *?Q- L; Qm æ¢B GU+ ç½ ç´B i?"M? +€+? ,M K†+ +O b B
M?¼M- i`QÌM; #`Q M•m- ; B"v i`„M; X J†+ /M +?Q +?QM? i?S+ M?"M +?S+ - M?QM;
sQÌM; - K°i M; QÌB H"K [m M +ª ?¼ çQÊ+ M?Ì- K¼B M; QÌB „i +kM; b) H M i?2QX h
K°i i?"M? pB M +O +Æ [m M ç†+ pK b® K°i i`B m æ¢B JBM?- H"K M; QÌB i M; „K K

o T?Q æ¬M; „+ F?¬M; t H" T?® E€ "M- çB [m æ¢B JBM? K¬M F?¬M; +| +?9i
çQÌM; i„i` çQÌM; +€B- pQÊi [m EBK h?Ov FB m- H¢B çB [m # M /QÊB h?W h?B
+K+ ç½ iÈB # M M; Q" B M; ¼ K¬MX

.¼+ i?2Q çQÌM; çB +kM; F?¬M; ; †T çQÊ+ K°i MY b® i`B m i?-M +| T?•M HQÊM; - i
o¢M G`+? +€+ ?¢M; +? ç° ç m; BªB ç½B- M m F?¬M; TªB H" M; "v H•K i`B m- F?¬
bÈKX *?d +| K'v [m M H¢B +`T i?'T H"K pB + Î Zm M; G°+ hU- L; U .KM; ; B€K i`Q
i?'v h-M G•K HB M [m€ tm®M; /"T ç-mX

æ M M; ¼ K¬M- [m M ; B€Q *~K u o - EBK L; ¬p i`U+ M?"i ç m #B i?„M- K†i KkB i
æ®+ *?OX h-M G•K +kM; F?¬M; iU ç¢B- +QÌB ; "i ç-m K°i +€B- +ÐB M; U +?¢v p"Q

L m F?¬B T?K+ ? i i?ªv T?QM; çB M 'K i†M; - p"v +?mv M +ÐB M; U i`QM; +mM; çC

*?9M; >B m 8v *~K u o - EBK L; ¬p i? HQÐB K°i +€B- h-M æ®+ *?O [mª M?B M H
i`QÊM; - +€+? çB ? i i?ªv [m M +?S+ ç"v çB Zm€M? \*?•m- #•v ; BÌ i`Î H¢B K¢M? M
*?O æ¬M; sQÌM; - +kM; M M T?€+? H®B K°i +?9iX

*?B m .¢L; ¼+ aQ hY ; ä K!M; i` M M M ; ¢+? p" M; hY *'K i?"M? M; ?2 H°T +°T- h-M
[m M? [m'iX L?bM çB M pk +mM; i?'i [m2M i?m°+ iQÌM; çÄ M; |B p" M; - çB m F?„+
i`QÊ+- ?„M +QÌB ? ?ª M!B,

@ >² >€M h K i ç½ i`Î H¢B5

a€M; bÈK hY *'K i?"M? p¬ +MM; v M ioM?- iB M; +QÌB i`mv M` t t - [m M ; B€Q
F?ÄB M; Æ M; €+ M?bM M? m, >² >€M h K H" B\

U>² >€M h K H" M?•M p"i i`QM; #° T?BK L; ¬B a Q æÄ G'T G€M? M´B iB M; +O h`
ç•v H" +•m +Y KB M; +O M?•M p"i M"vV

L; U i?Q T?ÁM; - o¢M G`+? ç½ +?Ì Î MÆB M"v iW``i bÈKX h?S M?'i H" i` im´B F?Q
ç€K [m M p, M i` M? Hm" M ; •v bU K" B KÁM- pšM +ÁM ; B[çQÊ+ +?9i +?mv M +¬MX
+kM; F?¬M; i?W M?"M- ç€v HÁM; KbM? pšM +QB i`¼M; h-M G•K- ?Q†+ M!B FB M

NkdX *?QÆM; Nkd, Zm•M Zm•M h?-M h?-M

*?Q iÈB #•v ; BÌ +?d +| i?-M iY +?Ì [m•M pQÆM; - M"Q +| >Q" M; ç +?Ì i?-M iYX L
#•v ; BÌ +| ?ÆB i?'T i?ÄK- Km®M K m bÈK ; †T h-M G•KX

*ªK ; B€+ +O p` >Q" M; ç M"v ç®B pÈB h-M G•K +| ?ÆB T?S+ i¢T K" F?| +| i? M|
H" T +¬M; +Sm ; B€- H" T çQÊ+ +¬M; H Q ?B M ?€+? pb [m®+ ; B pb t½ i„+ - ; -M ç•v
i`„M; ?" M; M, K p"Q M°B F?®- ç9M; Hw` ?„M TªB H" ç M?'i bOM; i?-M F?¬M; b

L?QM; +?mv M F?¬M; çÆM ; BªM M?Q p"vX

hmv #ªM i?•M o¢M G`+? +?d +| iQ +?'i i`mM; #bM?- M?QM; i?2Q ?¼+ H½Q bQ h`Q
iB M; i`B m æ¢B JBM? ? B i`, K M, K [m - +kM; ç½ +| çQÊ+ +?9i ?Ä ?-m i` M T?Q

h`QM; H`+? bU +? 'T +? QM? #®M KQÆB M, K i?U+ i - v HQÌB #B M; i? K H K- #'i [m
 [mv M #QM?X hW b m h`QÆM; \*Q \*?QM?- F?¬M; +| #'i F€ M; QÌB M`Q +| i? +?ϕv i
 .mv +?d +| h-M G•K- #ªM M,M; oϕM G`+? +ªK ;B€+ çQÊ+ M; QÌB M`v +| #'i ç²M; `'
 F?€+X J†+ /M iW i`QÊ+ iÈB M v H M; ?B ?„M pšM +mM; +mM; FQM? FQM?- M?Q
 iQ€i` p ;b ç| F?€+ pÈB M?[M; i?-M iY F?€+X .QÌM; M?Q h-M G•K +kM; F?¬M; t2
 i`ÌB H` v ` ;b- F?¬M; t2K v M?Q ç'M; [m•M pQÆM; +?Q + Q p¬ i?QÊM; - `i M?B m
 ?Q†+ M?bM tm®M; X
 h?“M? i?“i K` M|B- [mª i?“i h-M G•K +kM; F?¬M; t2K oϕM G`+? H` p` i?B M iY M?C
 t•K T?ϕKX >„M +| i? i`mM; i?“M? pÈB t½ i„+ - i`mM; i?“M? pÈB /•M i°+ - M?QM;
 imv i çϕB ç b® M; QÌB i`QM; i?ÌB M`v- ?„M ç½ #B i i`QÊ+ H`+? bY K'v i`, K M, K b n
 H` +O M; QÌB i`QM; i?B M ?ϕ- F?¬M; TªB H` +O M; QÌB K°i M?“ K°i ?¼- +?Q M M
 bÊ oϕM G`+?X
 æϕB +?QM? KQm HQÊ+ H` bÎ çQªM- ç pQÆM; i•K i?m”i H` bÎ i`QÌM; +O oϕM G`+
 çB K M`v- K†+ /M +?d H` +€B #|M; KÆ KÆ ?² ?²- M; v +ª +?QM? v +kM; F?¬M; T?
 çO +?Q i`QM; iB K i?S+ v +| çB m ç T?ÁM; ç®B pÈB h-M G•KX
 ”i [m€ v imv i ç®B F?¬M; i? M`Q M; ?o ç M- i M M`v ç M iW ?ÆM #®M i`, K M, K b
 oϕM G`+? H`K #° T? /mv i i'm +?QÆM; - i?“i` H` +?Ì iB M iS+ - v M; ?2 iB M; #QÈ
 #9i T? ?²M; tm®M; - mM; /mM; çB K i oM? ?ÁB,
 @ h-M €B F? M? iÈB `²B b Q\
 "€Q aU iB m i?€B ;B€K H` M; QÌB +O h`QÆM; EbM?- [m€ tm®M; +9B ç-m,
 @ >²B #~K >Q`M; ;B - h´M; æ®+ æ¬M; sQÌM; h-M G•K ç½ p`Q +mM; - ç M; +ÐB M; U
 @ *ÐB M; U Q\
 oϕM G`+? +| p iÁ KÁX
 h`QÆM; EbM? Î b m HQM; M?€v K„i HB M iB T- iB m i?€B ;B€K H”T iS+ ?B m w- i?
 @ h-M G•K K†+ ;B M; M? ?ªB i?Ov K½M; #`Q- ç2Q +Ym HQM; M; ¼+ ç€B- +ÐB M; U
 oϕM G`+? M; ?2 p”v + m K”v HϕBX
 h`QÆM; EbM? p°B p`M; +9B M; QÌB M|B,
 @ h-M G•K M; M; M; QÊ+ iU çϕB- KÈB pW T?KM; +?d ?²B FBM? ç½ iU iB M /MM; |
 +kM; /€K +ÐB M; U i`QM; +'K +mM; - [mª i?“i H` iQ ; M +m²M; p¼M; iÈB +U+ çB KX
 @ " ?ϕ
 h`QÆM; h?“M? +| ?ÆB ;'T ;€T- HϕB •K i?-K K„M; h-M G•K F?¬M; i?S+ i?ÌBX L; QA
 ;b H`K M?Q p”v
 L?“+ h`Q h?€Q h`Q h?€Q HB M ç M- iB M; p| M; U p M; H M Î T?ÁM; M; Q`B- b m
 p°B pW M†M; - h-M G•K ?'T i'T çB p`Q i`QM; M; U i?Q T?ÁM; - imM; ?¬ pϕM im ,
 @ L; ¬ ?Q`M; pϕM im pϕM im pϕM pϕM im 5
 @ h-M €B F? M? #bM? i?•MX
 oϕM G`+? KdK +QÌB çQ i v` çÐ ?ÌX
 h-M G•K i?m”M i? #Á /”v- M; ~M; ç-m QÐM M; U+ M?bM oϕM G`+?X Jm®M /B M F`+
 M`v M; QÊ+ HϕB +kM; F?¬M; +-M +'i ;B'mX
 oϕM G`+? F?) M?Qm K`v- b„+ K†i iÄ p i`-K M; •KX

h? 'v h-M G•K F?¬M; i?S+ i?lB M?Q p"v- h`QÆM; EbM? p¬+MM; + Q ?SM; - bmv M;
h`QÆM; h?"M? •K i?-K HQ H„M; - #'i [m€ ?B M i¢B ç M; î M; U iB M- o¢M G`+? F?¬
?¼ F?¬M; iB M pQÊi [mv MX

o¢M G`+? i?•M H" ç pQÆM; - i?"i bU F?¬M; iB M ?ÄB i?ŠM; h-M G•K pb b Q K†+ K
p"v b) H°` KbM? M?Ä K¼M ? T ?ÁB- ç½ # M +?Q M; QlB i pb b Q H¢B F?¬M; +?Q
h-M G•K- o¢M G`+? +?Êi T?€i ?B M; b ç!- +QlB MlB,

@ h`šK F?¬B T?K+ i`B m ?²B h-M €B F? M?¬; B Q +?Q +?S+ h'M; æ®+ æ¬M; sQîM
H„M; €B F? M? M; QÆB `lB +?S+ `lB FBM?- /¼+ çQlM; #¬M # t t¬B p¢M /†K K i K
i? 'v çQÊ+ i?-M i?€B €B F? M? b€M; H€M; - i`šK ? i bS+ v M HÁM; X

h`QÆM; h?"M? ?Qi b•m K°i ?ÆB F?Q H¢M?- imv `^M; ?B M i¢B o¢M G`+? ç M; +Ql
~M; B'm i?•K w F?€+- F?B M +?Q p` h`QÆM; +¬M; +¬M; [m2M i?m°+ iQM? iB M? #

h-M G•K #` çbM? i`QÊM; +€+? +?S+ ` FBM?- i?2Q Hw i?mv i F?¬B T?K+ ?²B FBM
i`-M- T?K+ H¢v /QÊB # `²M; F?'m i¢ ?Q" M; •M- M?Q p"v KÈB ?ÊT pÈB H) i?QlM; X

h? M?QM; ?B M i¢B ?„M i?•M i? F?Ä2 K¢M? iBM? i?-M bmM; K½M- MlB +?mv M
;B®M; M?Q [m M pB M pW çQÊ+ F?¬B T?K+ +?S+ [m M- K" ;B®M; M?Q pW ` çB
?ÆM K°i M, KX

h?B M iY çbM? i`QÊM; - +€+? +?S+ HQm ç"v- ?ŠM T?ªB +?"i p"i F?¬M; +?`m M' B-
F?Q€B i?QªB K€B M?Q p"v- iB m / Q bmM; bQÈM; ?ÆM #'i F€ B F?€+- ç•v H" ç¢Q
2`^M; b) +! +?¶ F?¬M; ç9M; X

h`QÆM; EbM? M; QÊ+ H¢B pÈB h`QÆM; h?"M?- p` +?QîM; 'M hv G :B€K M"v î# M
#'i [m€ `i M? M? v HB M +ªK i? 'v +! p F?¬M; ç9M; - h-M G•K H" M; QlB; B M i`€; B
#B i iB M i?®B M?Q p"v\ aÊ `^M;

Zmª M?B M h-M G•K i`ÊM i`ÁM ? B K„i- /äM; /¢+ MlB,

@ h•m # ?¢- i?-M iU M; ?o F?¬M; i? M pÈB HQÆM; i•K- K¼B bU i?ªM M?B M M?Q i
çB ,M çQÊ+- M; O çQÊ+- iU M?B M iBM? i?-M bmM; K½MX *?d +?Q `^M; # ?¢ ç
*?•m /m bÆM M; Q¢M i?Ov- M; QÊ+ H¢B +kM; F?¬M; +ªK i? 'v F?´ +U+X

h`QÆM; EbM? M; ?2 iÈB ç•v Km®M #'i +QlB H M- MlB +€B; b F?¬M; i? M pÈB HQÆ
w MlB H9+ i`QÊ+ KbM? K M; [m M i`B + M ;B€M +?Q iÈB +? i H" F?¬M; +! H¶B b C
?¢- +?l tmB t Q çB5

J'v i M iB m i?€B ;B€K i`U+ M?"i M; U i?Q T?ÁM; ç m •K i?-K +„M HQÐBX æ½ #B
K"i M; ¬M; +m²M; - F?¬M; M; î `^M; M; ¬M; +m²M; iÈB KS+ M"v- /€K +¬M; F? B tQM;
/m bÆM M; Q¢M i?Ov- +ÁM M?'i [mv i +?Q H" H9+ i`QÊ+ KbM? K M; [m M i`B + M
H¶BX æ•v F?¬M; T?ªB H" ¬M; h?¼ m®M; i?m®+ ç°+- bÊ K¢M; KbM? [m€ /`B b Q\5

J°i iB m i?€B ;B€K M; Q`B +Y H'K Hûi M?bM [m M?¬ +?m~M #` +?l H9+ F?¬M; B
+¬M; ç½ /†M /Á v T?ªB M?bM +?^K +?^K h-M G•K F?¬M; çQÊ+ +! +?9i bÆ b!i M"Q-
iB i H°- /QlM; M?Q # M i` M +ÁM +! HB M [m M iÈB >Q" M; Zmw S?B h`M? MQÆM
p` M"v çQÊ+X

E?¬M; M; î `^M; o¢M G`+? iW +QlB ;Bª #B M i?"M? +QlB i?"i- ç¬B K"v + m H¢B +kM
G•K,

@ h?¬B- F?¬M; M?„+ +?mv M [m€ F?S M[- +QB M?Q i`šK +?Q F? M? ` M; Q`B ;Bª
/®+ HÁM; pb MQÊ+- F?¬M; i? ?"M? ç°M; T?lM; i9M; iMv iB M M?Q p"v M[X

G`K b Q +! i? M?Q p"v çQÊ+ \ æ€K iB m i?€B ;B€K M; ÆM; €+ M?bM M? m- F?¬M;
SM; M?Q p"vX h M iB m i?€B ;B€K ç`M? +?m²M K FB +kM; çSM; H¢B- ?Q" M iQ" M

S?ªB #B i o¢M G`+? +kM; F?¬M; çQÊ+ +QB H" K°i p` >Q" M; ç ç†+ #B i F?Q M /m
v `i F?„i F?2X

«B- HϕB #` ?¼ h-M +?2 K„i h`QÆM; EbM? iS+ i®B Km®M ;B”K +?•M- M?’i i?ÌB ?
[m^aB M?Q p”vX

h`QÆM; h?”M? +Æ ?² ç²M; i?ÌB ?B m` - i?ÎT?”Q K°i +€B i?”i /”B- #B i`^M; h-M G
M?’i ?[m FBM? p¬ ?B KX *| hW o,M h`QÌM; hW aQ :B #”v KQm +?Q ?„M- [m^aM?B

u F?¬M; #B i- SM; ç®B oϕM G`+? M?Q p”v +kM; F?¬M; T?ªB H” +?O w +O hW o,M
?²B FBM? h`QÆM; hY >mv M ç½ #”M i`QÊ+ pÈB h-M G•KX

G9+ h`QÆM; *Q *?QM? ç”K Hm”M ç pQÆM; i•K i?m”i- M;QϕB M?Q M°B T?€T pÈB
i?QÌM; ? v +| K†i- +kM; F?¬M; t Hϕ ;b iQM? ibM? oϕM G`+? [m HÌB F +O T?K
h`QÆM; \*Q \*?QM?- h`QÆM; hY >mv M H” +QM; €B /mv M?’i +O :B M; G,M; iQÊM
;†T K†i- M?QM; iQM? ` +| i? +QB M?Q bQ ?mvM? Km°B- ?ÆM M[iQ +?’i bQ Km
#B i# Q M?B m H-MX

L;Q”B KB M; h-M G•K p•M; p•M; /ϕ /ϕ pÈB oϕM G`+?- i`QM; ç-m ?„M ?B M H M MK
h`QÆM; hY >mv M,

@ h-M ?mvM?- +| #B i+Ym M;k +?Q i-M FB M; F} M?’i +€B ;b F?¬M; \ h?-M iY +?’
h-M ?mvM? M M H”K M?Q p-v M?Q p-v

æ9M; M?Q h`QÆM; hY >mv M T?•M iQ+?- oϕM G`+? F?¬M; HQ H„M; h-M G•K K”T
?„M F?¬M; M?”M H¶B +?mv M K M; [m M i”B + M ;B€M +?Q iÈB +? i- K” +?d FB M
+€+? +?S+ HQm ç”v HÁM; K M; Q€M ?”MX æ•v H” çB K [m M i`¼M; M?’i +O M;Q
i?m”iX ð*® [m®+ F?¬M; +?’m M´B [m v ç-mö- pb +•m i?Æ M”v K” Gw >”m *?O +? i
*?O HϕB +| i? b®M; #bM? v M +ª çÌB- +?¶ F?€+ M? m +kM; Î çB K M”vX

L m M?Q h-M G•K iÄ p ç m #m²M F?¬M; +?’m M´B- ;B®M; M?Q E?m”i L;mv M #
JK+ # M S?QM; ” çbM?- p”v +?Q /M H” oϕM G`+? M;? Q ç M +? i +kM; F?¬M; /€K
?B M iϕB ?„M H°` /€M; p p¬ +MM; i?QªB K€B bªM; F?Q€B M?Q p”v- +| i? i?’v ç
F?¬M; +?’T M?’i +?mv M +k- F?¬M; ¬K HÁM; Q€M ?”M pb +?’m çbM? i`QÊM;- +€+
i?’v v M HÁM; ?ÆM `”i M?B mX

*?mv M M”v +kM; +| iB M H - M,K ç| b m F?B ?ϕ M;K+ >ªB h?Kv- :B hoM? >Q”M; ç
M;?2 M|B ibM? ?m®M; M”v- +?Q H” p` H½Q iB M bBM? M”v F?¬M; +?d b) çQÊ+ T
i`¼M; /KM;- M M H”K`QÊm p”i?S+ ,M K M; iÈB i?’M? ibM? F?QªM ç½BX >ªB ”9i :
€T ;BªB ` T?€T i`QÌM; +?ûK ç-m- pb p”v i”M ibM? ,M m®M;- #’i F +?mv M F?€+X

*?O aU ç H Q M`M? M¼i- M|B +?Q H½Q #B i :B hoM? ç½ #,M; ?”X E?¬M; M;Ì`^M
ç m #m²M F?| +HÈM- H”T iS+ M?’i?S+ ,M ` - M|B #’i F [m•M ç®B tY pÈB i?-M M?
i`mM; [m•M M?Q M?’i- M;?2 i?’v # ?ϕ ;B€ #,M; ç m #m²M Km®M +? iX

”’i F H” /Q >ªB H½Q iB M bBM? iQ iQÎM; +ªM? ;BÈB + Q- ? v H” tm’i T?€i iW #ªM
b Q b m F?B i`mv M` +?mv M M”v- / M? i`mM; i?-M +O >ªB ”9i :B€ +”M; H M +C

>ªB ”9i :B€ i`QM; M;K+ M;?2 >Q”M; ç #,M; ?” F?|+ `®M;- h-M G•K +€+? +?S+ H
i?QÌM;- imv `^M; ?Q”M +ªM? ? B # M i`€B M;QÊ+ M? m M?QM; +?¶ imv i /B m +kM

h-M G•K #B m /B M T?2M M”v- HÁM; ç T?ÁM; +O oϕM G`+? /-M /-M pÆB çB- [m•
+MM; iQÆM; ç„+X

h`QÆM; EbM? i?’v +K+ /B M +”M; M;”v +”M; +| HÊB ç®B pÈB h-M G•K- +QM M;QÆ
•K H½M? ?ÄB,

@ h-M iQÊM; [m•M i?”i bU H” + M çªK- +| i’K i?•M ?’ #€Q- +?’m # i`,K çbM? i`Q
M?¼+ - F?¬M; M;Ì`^M; F?¬B T?K+ M? M? M?Q p”v- [mª i?”i F?B M +?Q M?”i p¬ +

*?9M; iB m i?€B ;B€K M?bM M? m- ? v [m€- `®i +K+ h`QÆM; hv G ç½ +ϕM? F?|2

oϕM G`+? +| p ?SM; i?9 M?bM h-M G•K- H”K b Q v F?¬M; #B i +?mv M h`M? h`B
K„i v- +?mv M /QM? ç M h`M? h`BM? b) poM? pB M F?¬M; b B, h`M? €B T?B ;B”

+| ibM? +| M;?o X >m®M; +?B M" M; ç½ ç€T SM; i`šK- +Sm h-M G•K K°i K¢M; ç½ tQ - H-M b m b) F?¬M; [mªM b®M; +? i +O M; QÌB M"v M[X

h`QÆM; h?"M? ç M; •K i?-K bmv M;?o- H½Q ç®B ç-m p¬ ?bM? i`mM; FûQ h`M? [LBM? h9 +mM; i® +€Q v K°i T?2M +?,M; "'i [m€ b„+ K†i # ?¢ +| p F?| +QB

h-M G•K M;~M` - +?Êi i?'v ?„M çQ i v i?€Q +Ym HQM; M;¼+ ç€B ` - b m ç| mM; /

@ " i`,K çbM? i`QÊM;- H"K b Q +| i? +?"m çQÊ+\\ J v M?ì h`M? MQÆM; MQÆM çQÊ+ i€M? K¢M;- iQ"Mi?•M +ÁM H¢B p i b Q F?„T MÆB- ç m M^K HB i ;BQÌM; +? b) +ÎB v T?K+ +?Q h`QÆM; hv G M?bMi?'v `ä`"M;

o¢M G`+? h`QÆM; EbM? h`QÆM; h?"M? p" ç€KiB mi?€B ;B€KiB m +mM; M[ i`U+ æ½ iWM; i?'v [m HQ¢B M;QÌB F?¬M; #B it'm ?'- +?Q iWM; i?'v [m F F?¬M; #B [mª i?"i ? i bS+ /Si F?Q€i- +ÎB v T?K+ M; v # Mi`QM; hY *'Ki?"M?X

o¢M G`+? +| ?ÆB #'i K½M M?bM h`QÆM; EbM?- i`šK ç½ M|B ? ii?ªv +?mv M [m€ F H¢B M?Q p"v +ÁM HB M HKv iÈB h`M? €B T?BX

h`QÆM; EbM? iBK ç"TM?Q ç€M? i`®M;- pšM M?„K K„i H¢B ?ÄB,

@ h-M æ®+ *?O i?QÆM; iQ+? F?„TM;QÌB- Hm¬M KB M; F m ç m M?Q p"v- 2`^M; i +,K T?šM #'i #bm?

æ9M; `²B- i?b` b€i +?B m î +?¶ M"v5 h`QÆM; h?"M? +?Êi +ªFBM?- ?B m` H½Q

>¬K M v h`M? h`BM? çQÊ+ bOM; €B F?„THK+ +mM;- # ?¢ ;B€M; +?d Km®M H'v ç çQ i v M;„M H¢B /¼+ çQÌM;X L" M; ç½ ?MM; K¢M? iÈB KS+ i`•m #Á M?Q p"v- /•v M,M; HU+ +?"m çbM? i`QÊM; ? v F?¬M; ç½ F?¬M; +| w M;?o ;bX

*•m b m +O h`QÆM; EbM? KÈB H" i`¼M; çB K- M m h-M G•K M|B #` ç€M? i?QÆM H¢B F?¬M; +?"mi?W M?"M H¶BK M; [m Mi`B + M ;B€M +?Q iÈB +? iX L?Q p"v i i•K- H¢B #` ç€M? K°i i`"M M†M; M M?Q p"v- ?€+| i? F?¬M; bBM? ` K'v T?¬M Q€M ;Bª #° i`mM; i?"M? +ªM? +ªM? M?Q i? M"Q çB M[- +?d bÊ o¢M G`+? +kM; b) bBM

æ•v H" +?mv M H¢- M m M|B i`QM; HÁM; F?¬M; ? Q€M ?"M H" F?¬M; +| F?ª M,M; +ªM?- #` ç€M? +kM; ?¬ iQ ?Q" M; •M K M? K¬M; +m²M +m°M- H¢B +"M; i? K [m€ K•mi?mšM pÈB +•m ðE?¬M; i? M pÈB HQÆM; i•KöX

h`QÆM; h?"M? `ÆB p"Q ibM? +ªM? F?| F?,M- M m ç†i v p"Q p`i`Q +O h-M G•K- 2

@ S?ªB- [mª i?"i H9+ 'v i `i iS+ ;B" M- i`QM; HÁM; +U+ F€ Q€M ?"MX

h-M G•K +?¬M +?| ;"i ç-m K°i +€B- H¢B [m€ tm®M; tBM i°B pÈB o¢M G`+?,

@ h?-M +| i°B- i?-M- i?-M ç m [m€ M M M|M; Mªv- +ÁM K„M; # ?¢ M[

h`ìB ÆB- pb b Q M;QÆB M;m M;®+ iÈB KS+ M"v\\ h`QÆM; h?"M? ;'T ç M ç° ;B"K + #° i`mM; i?"M? +ªM? +ªM?- +kM; +ÁM i®i ?ÆM H" M|B ç½ K„M; # ?¢

h`QÆM; EbM? +QÌB- M;?B M; M;QÌB +9B ç-m,

@ " ?¢- H½Q M¬ tBM i` h-M G•K i°B ç¢B #'i FQM?X

æ€KiB mi?€B ;B€K F?) t¬M t Q bÊ ?½B- i MiB mi?€B ;B€K M;Q" B +Y +QÌB F? HB M F?¬M; +?"Ki` +?9i M"Q- +?d bÊ ç Km°M h-M G•K `Èi ç-m- h`M? MQÆM; KbM? +kM; F?¬M; ;B[çQÊ+X J†+ /Mi?€B ;B€K ç½ F?¬M; +ÁM ç-m /QÈB- M?QM; p +O KbM?X

o¢M G`+? +kM; F?¬M; M' B ;B" M M; v iS+ F?„+ - M?QM; b„+ K†i +kM; `i •K i`-K- +

@ h-M €B F? M?- H¬B çbM? H° pk ç m H" i?B M •M- F?¬M; M;ì`^M; i`šK +?d ?ÆB i`šK M?Q p"v

L|B +?Q /Si HìB- h-M G•K i?bM? HbM? M?ªv H M + Q # i?QÈ+,

@ «B +? Q- €B i? hW i?` +O i?-M +kM; M|B M?Q p"v- [m^a i?"i H" M? ?MM; bÎ FB
@ GÈM K"i5

h`QÆM; EbM? ;^M ;B¼M; [m€i- i M M"v /€K H'v H½Q #"" KbM? ` bQ pÈB i?B M iY5
v F?-M; M?`M çQÊ+ #"i +QÌBX

h'i +^a iB m i?€B ;B€K ç m ¬K #KM;X h`QM; M;U i?Q T?ÁM; M"v- F?-M;- i`QM; iQ
i`QÊ+ iÈB M v F?-M; +| B M|B +?mv M ;B®M; M?Q p` h-M æ®+ *?O M"vX h M iB
T?Q LBM? h9 +mM; M,K # #QÊ+ - M;?2 b m HQM; iB M; +QÌB F?-M; /Si HB M tQ

h`QÆM; h?"M? /Î F?|+ /Î +QÌB- #B i h-M G•K H" K°i M;QÌB F?-M; ?¼+ hS h?Q L;k
M|B +`M iÈB KS+ M"v +kM; +| i? +QB H" ç°+ M?'i i`QM; i`B mX L?QM; [m M i`¼M
+K+ +kM; F?-M; i? M"Q pb K°i +?mv M +QÌB K"i? v ç´B +€B M?bMX

o¢M G`+? #` +?¼+ +?Q /Î F?|+ /Î +QÌB- bÌ bÌ +^K,

@ æQÊ+ `²B- i`šK- i`šK +MM; i? iY M;QÆB hW i?` M? ?MM; bÎ FB M HQÊ+ ç²M;-
;b- M;QÆB M;?o i? M"Q\

h-M G•K QÐM M;U+- /äM; /¢+ M|B,

@ h? iY i?-M M|B H-B çbM? pk H° ;b +kM; H" i?B M •M- #'i F +?"M; K M; [m M i
ç9M; ? v F?-M;- # ?¢ Km®M ç€M? Km®M T?¢i +kM; +?d +| i? +?"m- +m®B +MM;
L K iY ?€M ç¢B i`QÊM; T?m- ç-m `ÆB +?d ç H¢B p i b Q iQ #^M; KB M; #€i- +?d
;b ç†+ #B i ?ÆM M;QÌB\ >m®M; +?B •M çB M # ?¢ M;U # M M,K tQ +kM; F?-M; #
ç€B M"v +kM; F?-M; B +|

o¢M G`+? iWM; ;†T [m hW h•M .B- +kM; ç½M;?2 iB M; p M"m; iW H•m- M;?2 HìB
çB m +O M"m;X >ÆM M[L;Kv Zm®+ *¬M; T?O M?B m çÌB +?"m •M MQÊ+ - M|B M?
pb p"v # M F?) ;"i ç-m K°i +€BX

h? M? •K h-M G•K +`M; H9+ +`M; HÈM- iÄ ` ?ÈM ?Î M|B,

@ h?-M bmv M;?o ç½ +?"m •M iS- +?Q /M H" +?"m çbM? i`QÊM; +kM; F?-M; b Q
a m ç| p i i?QÆM; çbM? i`QÊM; iW iW F?ÄB ?ŠM- /-M /-M i?-M #bM? i•K ioM? F?
ç|- M;?o `^M; p i i?QÆM; +?d b m MY i?€M; ç½ F?ÄB ?ŠM- K½M; #"Q M;¼+ ç€B H
i?€M? •M b•m M†M; ?ÆM çbM? i`QÊM; `i M?B mX

@ h?-M +?[F?ÄB p i i?QÆM;- ,M m®M; #²B #´ H¢B- p¬ +MM; i?Q^aB K€B /m bÆM
#` T?¢i çbM? i`QÊM;X "'i +S H9+ M"Q i?-M +kM; K†+ K½M; #"Q M;¼+ ç€B H" M?,-
i?ÌB i?ÌB F?„+ F?„+ F?-M; /€K [m MX

L|B H€Q T?^aB #^av T?-M i?"i # T?-M ;B^a- h-M G•K i?W M?"M K„M; o¢M G`+?- çB
a m F?B ?„M +€+? +?S+ ` FBM?- [m^a i?"i K°i KU+ K†+ K½M; #"Q M;¼+ ç€B- +?d
i`QM;- +ÁM +| M;QÌB i?QÊM; i'm +?QÆM; ç¢M ?†+ ?„M- K†+ /M HQm i`mM; #'i T?
+?mv M M"v- ç½ +| M,K T?-M i?"iX

>¬K M v b m F?B ?²B FBM? H-M ç-m # FB M ç½ /€K +ÐB M;U i`QM; +mM; +'K- K†
M;?B K M?B M pšM iU +QB i?•M T?"M KbM? H" bOM; i?-M- ç½ +| #^av T?-M i?"i- F
F?-M; iBMX

>ÆM M[o¢M G`+? ç½ +^aK i?'v çQÊ+ i?€B ç° +O h-M G•K ç®B pÈB KbM? F?€+ pÈ
bÊ i?B M iY i"m ç€v HÁM;X h-M G•K ;B®M; M?Q ç M; H"K ,M #m¬M #€M- K M; •M ç
M†M; M? - pW ? v T?M ?ÉT 'M iQÊM; +O o¢M G`+? ç®B pÈB ?„MX

L;?2 tQM; M?[M; HìB M"v- o¢M G`+? #"i +QÌB ? ?^a- +?d p"Q KkB h-M G•K M|B,

@ L;QÆB H" i M #¢B ?Q¢B- H-B çbM? pk H° i?S M"Q +kM; H" •M i`ÌB # M- [m•M
F?-M; iY- F?-M; T?^aB H" K†+ +^a M?Q M;QÆB M|BX h?-B- i`šK #B i M;QÆB F?-M
pÈB i`šK +kM; çQÊ+X æ'i i`QM; i?B M ?¢ H" +O pm - ;B M; bÆM p¢M /†K M"v ç r

/®+ HÁM; i" M i`mM; H"K pB + +?Q i`šK- +?ŠM; H) i`šK iB + Mm®B F?¬M; # M i?Q
ç +?Q M; QÆB T?ªB +?`m i?B i i?ÁBX

h-M G•K p®M +?QM? H" F K v K„Mi?,M; iB M i`QM; K„i ç€K i? M? HQm M;¬M [m
i`QM; K„i QM; F?mv M i`B m çbM?- ?B M M v H" ç¢B K ç-m sQÎM; o - +?Q ?„M i?
ç²M; iB M- o¢M G`+? +| i? M; ?o M?Q p"v H" ç9M; M?Q KQM; Km®MX

@ h¢•M çB M # ?¢5 a m M"v M?`i ç`M? pB i?¬M b) /®+ HÁM; ? i bS+X

h-M G•K M|B tQM;- H¢B +Q|B M|B p¬+MM; ;B M tªQ,

@ G-M b m M m M?Q # ?¢ H¢B Km®M T?¢i i?¬M- +?d +¬M ;Bª p| H" çQÊ+¬M; "M p¢
F?¬M; i?¬M K M; K½M; #`Q M; ¼+ ç€B ` i`W MÊ- K½M; #`Q M"v +QB H" K°i i`,K ç
i`W çB ? B i`,K çbM? i`QÊM;X

@ *9i5

o¢M G`+? ;BÆ [mv M H"K #° Km®M ç€M?- h-M G•K +kM; F?¬M; i¢ÆM- ¬K ç-m i`®
H" M F?|B H|2 ` F?ÁB M;U i?Q T?ÁM;X

S?M h-M G•K i?Î` K°i ?ÆB i?"i /`B- i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÁB +Q|B H¢M?X hmv
+Q|B +Q|B M|B M|B- ç| H" M?| KbM? SM; ç®B ç„+ i? - p`# ?¢ + v M; ?B i F?„+ #¢
çB Q+? HÊB +O KbM?X *kM; çWM; KÆ H"K bOM; i?¬M +O v +ª ç|B- ?½v t2K F
S?MM; "ªQ i?b #B i

sY Hw o¢M G`+? tQM;- F iB T h-M G•K T?ªB çB M?"K +?S+- +?mv M HB M H¢+ #€
FBM? T?ªB ;€+ b M; # MX L; "v ?¬K [m +| i?"i M?B m ?`Q K¬M ?B M [mw #B i h-
#€B T?ÁM;- ç m #`.Q½M h•M h?QÆM; bmM; H"K i`M; [mªM M? K¬M +ªM H¢BX *€
#B i h-M G•K T?ªB p`Q +mM; # FB M- T?ªB çB æ¬M; sQÎM; M?"M 'M- B M'v iÄ p

h-M G•K ÎEBK h?Ov FB m T?Q b m M; ¼K¬M +?| K°i H9+- h`QÆM; h?"M? ?'T i'T
ç½ +?o M; |M i v +€B i€M /QÆM; ,

@ h-M æ®+ *?O i?B m MB M M? i`B- +MM; # ?¢ [m•M i?¬M iQÆM; ç„+- [mª i?"i
b€i ç'iX

@ h`QÆM; +¬M; +¬M; KÈB H" #¢M iW i?mÎ`m i?Æ pÈB # ?¢- çQÊ+ # ?¢ ? i HÁM
;Bª M i¢B ç i•K- i`QM; i?B M ?¢ +?d +| K°i ? B M; Q|B i?¬BX

h-M G•K +Q|B M`M? M¼i h`QÆM; h?"M?- i`QM; HÁM; +kM; i?¬K i?Î /`B- KbM? b
F?¬M; T?ªB H" HQ¢B [m•M pQÆM; +| i?Ov +| +?mM;X h`QÆM; h?"M? H¢B H`M [m
>Q`M; ç bOM; €B- K½B F?¬M; i?Q€i` çQÊ+X

*| H) h`QÆM; h?"M? +kM; +| M¶B F?´+O KbM?- +| H) +kM; ?B m ç¢Q Hw ;¬M pm
i?€B ;B€K- +?d +| i? i?2Q T?K ?Q`M; [mv M- H'v +?mv M i` M? i?O bOM; €B ç +O
i?O çQ¢M + Q ?ÆM K°i #"+X

h-M G•K H¢B #`i ç²M;

Nk3X *?QÆM; Nk3, hB T *?QÎM; æ¬M; sQÎM;

h-M G•K +® w M?„+ iÈB ðK°i ? B M; Q|B ð- pW ç9M; +?¢K p`Q i" M ç€v HÁM; h`QÆ
J°i `WM; F?¬M; i? +| ? B +¼T5 G`K i?€B ;B€K- B K" F?¬M; Km®M H"K ç M?`i i`
h`QÆM; h?"M? K" M|B- +?QÊM; M;¢B i`QÊ+ M; Q|B v +kM; +?d +ÁM H¢B +| K°i M;

h•K i`¢M; Km®M €T +? - i? v i? i?"K +?Q H"i ç´ h`QÆM; EbM? H" p¬+MM; F?`M +
+?"K i` +?9i M`Q M|B,

@ h-M æ®+ *?O i?2Q M?" i iÈB ç•v- H-M M"v #"M ;B Q æ¬M; sQÎM; tQM;- iW M v
+O æ®+ *?OX

h-M G•K ;"i ç-m K°i +€B- +QÌB K" F?¬M; M|BX

J°i p` hv G :B€K "dM? "9i i?€B ;B€K- K°i p` æ®+ *?O æ¬M; sQÎM;- ? B M;QÌB p
æ¬M;X h-M G•K +| i? +ÐB M;U i`QM; +mM; +'K- M?QM; +kM; F?¬M; +-M i?B i H
æ¬M; sQÎM; çQÊ+ ç†i i M M?Q p"v +kM; H" pb p` i`Q +O M| ÎM;Q" B æ¬M; M K¬M
/¼+ i?2Q h`QÌM; M M? B çB pÁM; [m - p"v i?b [m€ t X \*ÁM çB i?ŠM; iW # M i`QM
æ¬M;- iW æ¬M; >Q K¬M` hY \*'K i?"M?- HçB iW æ¬M; >Q K¬M` ?Q" M; i?"M?- b)
?ÆMX

*€+ ?mvM? ç >B m 8v GK+ oB M *?Q- L;Qm æçB GU+ ç m i? v i` M; T?K+ b B /`+
#® i`Q i`QÊ+ ç|- b m F?B çQ h-M G•K p"Q M;¼ K¬M # FB M # M +?çv ç M æ¬M; ;

h?'v h-M G•K M|B +QÌB i?ªM M?B M b|M; p B çB ` +MM; h`QÆM; h?"M?- +€+?m
K†i- #B i`^M; H-M M"v h-M æ®+ \*?O p"Q +mM; # FB M ç½; †i ?€B i?"M? +¬M; `U

oçM G`+? pÌB h-M G•K ?²B FBM?- T?K+ ?²B [m M +?S+ M?Q +k- ?"K ç-m +ÁM i?
[m M çdM? T?QM; hª æ¬ æ®+X h?"i` +kM; F?¬M; ç€M; F ;b- M,K tQ çB iM?B S
LBM? #` h-M G•K H"K +?Q iÆB iª- +?d ÎM?"- M?ì p"Q i" T 'K +kM; FB K çQÊ+ +?S

J'm +?®i H" +?S+ pK æ®+ *?O æ¬M; sQÎM; [m M i`¼M;- h-M G•K Km®M ?¬ T?QM;
;B| FBM? bQ- p"v TªB M?ì p"Q p` i`Q M|M; #ÄM; i v M"vX

*?d #'i [m€ p` æ®+ \*?O +| iB m ç ç M"v `®i +K+ +?d +| ?Q / M? ? v +| i? M„K ;B[
+?ì t2K i•K w oçM G`+? M?Q i? M"QX

>B M M?B M h`QÆM; h?"M? +QÌB +QÌB M|B M|B T?KM; #²B h-M G•K M?"K +?S+- +
oçM G`+? F?¬M; OM; ?° h-M G•K i®B ç - M?QM; i®B i?B m +kM; F?¬M; iQM? iQ€M

æ¬M; sQÎM; H" i M [m M i?U M? K¬M- +| M;?o H" æ¬M; i" T bU tQÎM;- H" +Æ +'
[m M ç†+ pK p" +Æ [m M +ªM? b€i #Q K"i h"mM; Zm®+ çÌB JBM?X JBM? h?"M? h'
M,K ooM? Gç+ KQÌB i€K- ç +?Q ?QçM [m M i?•M iQM ;B[+?S+ æ®+ *¬M;X æ¬M
ibM? #€Q [m®+ ;B i?B i H" T bÈK M?'i i`QM; H`+? bY i? ;BÈB- +Æ +'m T?•M +?B +
hB MX

h`W h•v sQÎM;- L°B sQÎM; +?d i²M içB i`QM; i?ÌB ;B M M;„M M;OB- æ¬M; sQÎM; p
i?¬M #Q M?'i- [mv M HU+ HÈM M?'i i`B m æçB JBM?- ç` p` i` M +ª *~K u o X *?d -
ç - F?¬M; iªB [m +Æ [m M iQ T?€T T? +?m~M- +| i? iMv w ;B€K b€i i" T M½ i?¬
?² +QB H" QM; F?mv M i`B m çbM?- [m M p,M M;?B M `M; i?®M; ?"MX *€+ çÌB æ
?çM; M;QÌB +MM; ?mM; +U+ €+- F?B +ÁM b®M; ?B M ?€+? M?'i i?ÌB- b m F?B +?

>¬K M v æ¬M; sQÎM; M;Q" B æ¬M; >Q K¬M M;? M? ç|M K°i i•M M?B K æ®+ *?O-
i?•M pã i?¬M M;QçB i`B m i`QÊ+ ç| +?Q iWM; +|X

h-M G•K +MM; h`QÆM; h?"M? F i #çM K" p"QX h?B T >bM? [m M- E?Q ZmªM aU
hv S?ÁM;- æQÆM; æ-m- b B /`+? ? B # M ç K F?¬M; ? i ç²M; HQçi [m€ tm®M; ?"M

@ hB m M?•M +mM; M;? M? h`QÆM; æ®+ *¬M;- +mM; M;? M? h-M æ®+ *?O5 > B p

*?d i?'v i'i +ª M;QÌB [m€ /QÈB ç'i i?ªv ç m K†+ i`QÌM; b K K"m M•m ç†+ #B i +O [
ç-m M;QÌB H® M?® K°i KªM; HÈMX "'i F H" E?Q ZmªM aU- *?QÎM; " M- GoM?
æQÆM; æ-m b B /`+? ç°B Kk çdM? M?¼M- Î /QÈB €M? b€M; •K i`-K +?d M? K¬M
K†i •K i`-K ç€M; bÊ- iU M?Q €+ [m, ç` M;K+X

"'i F ;B M; ?² ççB ?B T ? v H" M;?`+? it+ içQ TªM- [mv M [mw i?'i i? `ÆB ç" B
çbM?- ç M MÆB M"v F?¬M; F?ÄB FBM? ?½B `mM bÊ ?²M T?B T?€+? i€MX

.o M?B M h-M G•K p" h`QÆM; h?"M? F?¬M; +| p'M ç ;b- #ÌB pb #¼M ?¼ +?QM? i
sQÎM; M"vX L m M?Q M|B b B /`+? HÈM M?Ä H" €+ [m, ç` M;K+- ? B p` M"v +?QM?

oQÆM; F?¬M; b B p"Q ç•m çQÊ+5

h-M G•K M;~M; ç-m [m M b€i- +?QM? ;B[i`mM; çQÌM; æ¬M; sQÎM; i`2Q K°i #S+
M? M; ç M i çB M- T?Q i` M H" K°i i`K #B M bÆM ç2M i? T p" M; - ;?B #®M +?[iQ
` i`K #B M M"v çQ iÊB i€+ /KM; Kd K B i"Q T?9M; M?B m ?ÆMX

@ h'i +^a çSM; H M çB5

h`QÆM; h?"M? +?„Ti v b m HQM; - FûQ /"B i? M? •K ? i bS+ F?Q T?€BX

„Q `Q K°i i`"M- K¼B M; QÌB ç²M; HQç i çSM; H MX *?Q /M H" M°B ;B€M +O h`QA
i? F?¬M; M K†i h`QÆM; h?"M?- M?QM; /M b Q v +kM; H" "dM? "9i i?€B ;B€K hv C
æ®+ *¬M; - M; v K†i imv i ç®B F?¬M; /€K F?€M; H X

h`QÆM; h?"M? Km®M iQ" M i•K iQ" M w ç®B T?; h`QÆM; EbM?- p"v T?ªB ?Q" M iQ"
F?¬M; i? ;B[HçB i?O çQçM M"Q ç|- ?Q†+ H" ;BÎ i`Á ;bX ob p"v v +kM; F?¬M; M;E
iÄ p p¬+MM; i?•M i?B i; BÊB i?B m,

@ *€+ iB m iY- M?" i +?B m SM; +€+ M; QÆB #'v H•m M v- ?B M T?KM; w +?d +O
;B Q æ¬M; sQÎM; p"Q i v p` h-M æ®+ *?O M"vX h-M æ®+ *?O H" M; QÌB ç-m iB M H
+?S+ æ®+ *?O æ¬M; sQÎM; +O [m®+ i`B m i`QM; ? B i`, K M, K [m - i`i M?B M; Bª
M; QÆB T?ªB +~M i?"M ?-m ?ç- M m F?¬M; h-M æ®+ *?O F?¬M; i? +?Q +€+ M; Q
M; QÆB- # ?ç +kM; F?¬M; i? +?Q +€+ M; QÆB5

@ L|B ? v- M|B ? v H„K5

h-M G•K +QÌB ?b ?b +?„Ti v #®M T?Q K°i +€BX

>Q„+ h`¼M; G•m çSM; Î p` i`Q i?S ? B i`QM; # M- i` M? i`QÊ+ T?K+ Hçv tm®M; ,

@ h? K FB M h-M æ®+ *?O- i?m°+ ?ç i" M i`mM; ? i HÁM; - M; mv M ` +¬M; F?mv M

J¼B M; QÌB T?K+ Hçv tm®M; H-M M[- #'i [m€ i M çSM; ç-m i`QM; # M /QÌM; M?Q
+; F?¬M; Qi M; QÌB iÄ p /Q /U M?Q v- F?¬M; M?"T M?"M; ç²M; HQç i M?Q H-M i`Q

h-M G•K HB + K„i M?bM M; QÌB M¼- p|+ M; QÌB F?¬M; + Q F?¬M; i?'T- ç¬B K„i i K
/QÊB +^K ç p" B bÊB `•m HQm i?Q - /QÊB +^K +; M; 'M i?'i MmM; M9+- i?Qç i M?b
T?; X

h`QÆM; h?"M? i?'v p"v b„+ K†i +; ?ÆB F?; +QB- i?W /`T; B Q 'M +?Q h-M G•K M;

@ *?QÎM; >bM? h?B M >° >bM? h?QÊM; h`Q- i`QÊ+ ç•v #'i [m€ +?d H" K°i hU " M >
M, K `QÐB i`QÊ+ KÊB p"Q æ¬M; sQÎM; X

E?¬M; +-M M|B `ä +kM; #B i- i M >bM? h?QÊM; h`Q M"v p"Q æ¬M; sQÎM; - +ÁM
h?B M >°- çQÆM; M?B M H" çQÊ+ h`QÆM; EbM? i`¼M; /KM; X æ€M; i?QÆM; >Q„
+?S+ ?"K h?B M >°- +ÁM +?Q i?U+ M?B K ç½ #` ç ûTX

NkNX *?QÆM; NkN, —M :B'm

h-M G•K M?"M 'M iU iBM +QÌB +QÌB- ?„M ç½ bÊK #B i i? +K+ æ¬M; sQÎM; - #'i [
h`QÆM; h?"M?- h`QÆM; h?"M? ç®B T?; F?¬M; çQÊ+- p"Q i v ?„M HçB F?€+X

h`QÆM; h?"M? HçB F?€+? b€Q ç¬B +•m pÊB h-M G•K i`QÊ+ K†i K¼B M; QÌB- +kM
i`"M imv M- +kM; F?¬M; +-M [m€ KS+ ?Q ibM? ;Bª w- b m ç| +?„Ti v +€Q iWX

G9+ `ÌB çB- h`QÆM; h?"M? çB iÊB M; ç+? +Y F?¬M; M?"M çQÊ+ [m v ç-m HçB M?M
i` M +Y M? K¬MX > B +?[ M"v iQÊM; i`QM; +?Q [mv M i? HÈM #U+ M"Q- ç€M; i
?Q" M iQ" M- +?d +; i? ;B Q +?Q h-M G•KX h`QM; HÁM; h`QÆM; h?"M? F?; i`€M?
+kM; K v v H" [mv M v K çSM; i?S ? B M°B çbM?- +-K H M çQÊ+ ç tm®M; çQÊ+-
MK +QÌB F?' iU ;B m- # M #Ä çB F?¬M; [m v ç-m HçBX

J°i i`B m i?B M iY K°i i`B m i?—M- h`QÆM; h?`M? KÈB pW çB- i`i +ª €M? K„i i`Q i`mM; p`Q K†i h—M G•KX *kM; +| F?¬M; Qi M; QÌB M?bM >Q„+ h`¼M; G•m ?•K K°- i? H½Q + M`v „i b) çQÊ+ i`¼M; /KM; X

L?QM; +kM; +| M; QÌB iÄ p F?BM? i?QÌM; +?mv M M`v- +ªK i?`v h`QÆM; h?`M? +Á "dM? "9i i?€B ;B€K hv G :B€K- +kM; F?¬M; i? +?•M +?QM? M„K æ¬M; sQÎM; i`QM G•KX \*® M?B M h—M æ®+ \*?O K„i i?—M M?Q çB M- K¼B M; QÌB F?¬M; i? F?¬M; T M; ?B T æ¬M; sQÎM; HÈM M?Q p"v- F?¬M; T?ªB +?d #^M; p`Q #ªM H½M? T?€ €M H

*?d H` K°i ?¼+ ç² v [m€M- i?€M? [mv M +kM; `i +| ?¢M- ?€ +| i? H`K H v ç°M; +h h`QÆM; hv G #`v ` 5\

h—M G•K M;²B i` M +¬M; i¼ - iQ`M #° M? K¬M æ¬M; sQÎM; K°i KªM; €Q M•m- /mv çÄ ç¢B ?²M; i` M M; QÌB ?„M p¬ +MM; M´B #`i- F?B M +?Q M; QÌB i +?9 wX

@ *€+ p`- #ªM ç®+ i?W ?Q`M; K M? +?`T +?QÎM; æ¬M; sQÎM; - iW M v p b m +€ i`mM; - #ªM ç®+ imv i b) F?¬M; F?`m i`W iB M #¢+ # M i?QÎM; - i?,M; [m M T?€i i`

h—M G•K /Si HÌB- HB M +?d +?d +€+ ?mvM? ç [m M ;B€Q KbM? K M; iÈB,

@ GK+ oB M *?Q- L; Qm æ¢B GU+- iW *~K u o çB m b M; æ¬M; sQÎM; - i?,M; H`K E ç >B m 8v +ÁM H¢B ç m H`K æQÆM; æ—m5

sQÎM; o K°i i? - çB m ç°M; HšM M? m `i #bM? i?QÌM; X

L?QM; [mv M i? æ¬M; sQÎM; +U+ HÈM- `i M?B m F?B +?QÎM; \*~K u o æ¬ æ®+ i? +kM; T?ªB /"T ç—mX \*?QÎM; >bM? h?B M >° +| i? b€M? M; M; pÈB +~K v æ¬ æ®- iQÆM; çQÆM; pÈB [m M +?QÎM; 'M „+ h`M S?O hv- tm®M; +?9i M[H`E?Q Zn M; M; pÈB çQÌM; i?QÊM; [m M +~K vX

h`QÊ+ ç•v L; Qm æ¢B GU+- GK+ oB M \*?Q #`i [m€ H` \*~K u o i`2Q ?`K h?B M >°- # aU iQÆM; çQÆM; pÈB çQÌM; i?QÊM; [m M- +kM; +?QM? H` *?d >mv aS- *?d >mv # M *~K u o - ç| H` i?,M; K`v +`T i?"i iQX

*?9M; i?•M #BM? [m M ;B€Q iW +~K v "€ >° #bM? i?QÌM; - ?`K ç—m h´M; E€ i?,M; H sQÎM; - B M`v ç m pmB KWM; p¬ i"MX S?ªB #B i pã M; ? i?•K MB M M?Q >Q„+ h`¼ h—M G•K ÎE€ \*?•m +kM; +?d H` K°i æQÆM; æ—m K` i?¬BX

@ h¢•M çB M h—M æ®+ *?O5

L?[M; M; QÌB KÈB çQÊ+ i?,M; +?S+ M?`i i H¢v T?K+ tm®M; X

hÈB `²B5 L; Q`B K†i >bM? h?QÊM; h`Q ;Bª #° FQM? +~M- i`QM; HÁM; +QÌB ?,M; ?„ p`E?Q ZmªM aU- *?QÎM; " MX h—M G•K pW iÈB H"TiS+ i?,M; +?S+ +?Q i?•M i M; QÌB +kX

>W ?W- ?¬K M v +?d +?Ì ?„M ç°M; i?O- +?9M; i bÈK +| +?m~M #`- b) F?m`v ç°M; F?B M +?Q ?„M T?ªB K i #Î ?ÆB i BX .M b Q i`QM; +mM; +kM; +| æ¢B i?€B ;B€K B bÊ B- [m M KÈB M?"K +?S+ M; `v i?S M?"i F?¬M; ç ûT çQÊ+ +K+ /B M- +QB M F?¬M; +ÁMX

@ æQÊ+ `²B- i`QM; M?" #ªM ç®+ +ÁM +| v M iB +- +€+ iB m iY M; QÆB B H`K pB h—M G•K /Si HÌB tm®M; +¬M; i¼ - +QÌB ;"i ç—m K°i +€B pÈB +€+ p`b B /`+?¬- T?"i \*€B ;b- M?Q p"v tQM; `²B b Q\ >bM? h?QÊM; h`Q p` ç€K M; QÌB +O v i`ÊM K„i ?€ K M?"K +?S+ ? v /^M K†i- h—M G•K H`K M?Q p"v H` +| w ;b\

L; v ç K ç| - T?O ç h—M G•K ;B,M; ç M F i?Q i•M F?€+? M;²B ç-v- QÊ+ +?WM; i pB M M?Q T?K iY æ`M? Zm®+ *¬M; hW o,M "Q+?- hW æbM? S?K- h?"M? Zm®+ *¬

L;U aY h`-M :B€- >[m æ¬ L;U aY L;¬ æQ`B- >° #° h?QÊM; h?Q .QÆM; L;mv- G #°
"bM?- E GB m h'M; æ®+ *aM? æ`M? GU+

L;Q`B` +ÁM +| +?Q p` #° ?¢ +k *~K u o >²M; .QÆM; h?B M- +€+ ç¢B +?QÎM; [m„
p` h`Q " M; Î FBM? bQ- h?B m :B€K L;U J½ ;B€K h`QÆM; hB m .QÆM;- K°i M?|K
S?€T oQÆM; p` h€+ L K :B h?® i?2Q h-M G•K p FBM? p•M p•M- ç M +?¶ M`v ,M K
FBM? bQ- M?"K +?S+ æ®+ *?O æ¬M; sQÎM;X

ok h? M? >-m Gw oo H`v Hw /Q im`B + Q i?dM? i?QªM; T?€i T?QM; ?`M- F?¬M; ç
+QM i` B +~K v +?d ?mv Gw \* Q iÊBX " p` T?K i?-M çQÆM; i`B m- h?•M h?iB >`M
pb i` ?B K +kM; F?¬M; iÊB- #`i [m€ B B +kM; #B i- .QÆM; L;mv p` oQÆM; :B "b
+O h?•M h?iB >`M?X

æ¢B JBM? ç M i`B m o¢M G`+?- M T b®M; i`QM; M;Q`B i`B m ç½ F? B ?| - M;Q`B M
p`i [mw ?B KX Zm M i`QÎM; i?`M? ?`M? v M ~K- * Q *OM;- h`QÆM; *Q *?QM? i?Q
ç²M; HB m ÎM?"- ?Q M + M?¢+ pk i`„M; ç KX h•M M?"K æ®+ *?O æ¬M; sQÎM; h-M
K¼B M;Q`B- pmB K°i KbM? F?¬M; #`M; K¼B M;Q`B ç m pmBX

*?d #`i [m€ M;Q`B iÊB +?¶ h-M G•K `i M?B m- i?•M T?"M T?S+ i¢T- +kM; +| i? +
p½M; H9+ [mv M v K ?B M ?€+?- i`QM; i`B m i?-M +| F?¬M; Qi F /m M`M? M¼i
çB K p,M i?-M "° æQÎM; iU i?` i?•M T?"M- ?B K F?B #`M; HÁM; i? K /U v M ?°B +C
L?QM; H-M M`v F?¬M; M?[M; +| K°i p` >° #° h?QÊM; h?Q- K°i p` G #° h?` G M; +
+ª hª >[m L;U aY æ¬ a€i pB M- ? B p` H½M? iK M;¬M [m M + M ;B€M +kM; iÊB- +|

S?ªB #B i i? M? HQm M;¬M [m M p` QM; F?mv M sQÎM; o ;B®M; M?Q +?| pÊB K Q
i?Q+? M? mX

*€+ i•M F?€+? B +| i•K iQ M`v- ç€K ?m•M [mw pä i?-M bmv M;?o +€+? H¬B FûQ h
+?ûM + M? i`QM; HÊB M?m"MF?`M; H² +O +QM çQÎM; iÆ HK X

L;Q`B ç M iW i" T çQ`M p,M i?-M ?v p¼M; +| i? H¬B FûQ [m M ? pÊB p` æ®+ *?O
i?•M iW +~K v pä i?-M M`vX h®i M?`i +| i? i? v ç`B +K+ /B M ç®B H`T ;B[sQÎM; h
ç +?Q h?•M H½Q iB M bBM? +-K ç-m +€+ p,M i?-M +| i? iB M ?`M? bU M;?B T +
æ€K M;Q`B hW æbM? S?K- h`-M :B€- L;¬ æQ`B- \*aM? æ`M? GU+ ç M H` tm`i T?€
h-M G•KX

o`Q H9+ M`v h-M G•K ,M K†+ F?€+ pÊB # M M;`v- ?„M ç½ ç`B b M; K†+ €Q / +€Q
M°B Kk / çB m- HQM; ç2Q ç B /QÆM; +?B #¢+? M;¼+- +?•M çB ;B`v çÄ- ;B®M; M
KkB iQÆB +Q`B +U+ F€ ?Á F?Q- ;†T M;Q`B HB M +?`Q ?ÄBX

L m F?¬M; M|B +•m ðM;`v M`Q ç| h-M K¶ b) ç½B `QÊm Î hB M L;?B T?QÎM;ö- p`v
ç½ H•m F?¬M; ;†TX *?9M; i QÊ+ ? M M;`v M`Q ç| m®M; pÊB M? m p`B +?ûM pmB
E?¬M; ? ;B®M; pÊB K°i p` æ®+ \*?O æ¬M; sQÎM; •K i`-K ç€M; bÊ- +`i ;B`m •K KQ

hW o,M h`QÎM; Kk + Q ç B `°M;- i? v h-M G•K SM; T?| bo H•K p,M i?-MX . M? iB M
L K F?¬M; M?Ä +?9i M`Q- i`QÊ+ K†i p` H½Q iB M #®B M`v- +?ŠM; M?[M; +€+ [m M
F?Q +Y + Q i?'T ;b- ?ÆM M[+ÁM T?ªB ,M M|B p¬ +MM; +~M i`¼M;- bÊ b) #` H½
ç¬B +•m- M;`v ?¬K b m b) i`Î i?`M? i`Á +Q`B +?Q F?„T +ª FBM? bQX

.Q½M h•M h?QÆM; K†+ #`Q M? +?`Q ?ÄB ç€K pk ?m•M [mw i?Q+?X u /m M;Q¢M
+€+ MÆB T?QM; +ªM?- H¢B ç¼+ i?m°+ #BM? v m ç` +?QX >`M? i?QÆM; i` M +QM
M;U M;?d +?•M- MÆB M`Q +| i? çB i?mv M- K°i bÆM F?`m F?`M v m iW i?€M; K'
ç|M; i` M M9B F?¬M; i? i?¬M; ?`M? M|B iÊB ç•m `M? K¢+? `ä `M; iÊB ç|X

" p` T?m M?•M +?B m ç½B M[ F?€+? Î pB M i?S # - hW h•M .B H` +QM ;€B Zm®+
i?B M FBK iQÊM; T?O- ç9M; Hw ` ? B M`M; T?ªB H` i`mM; i•K iB m çB KX E i[m
G•K- h? M? æ¢B M;•v i?Æ F?ª €B- H9+ M`Q +kM; MÎ K°i MK +Q`B ç€M; v m KÊB H
E?¬M; #B i # Q M?B m [mw T?K iB m i?Q p•v [m M? M[v iB M- H½M? ;B€Q +€+ HC
/QÐM; M? MX

E?€+? iÈB +| i?•M i?Q+?- #° ?¢ +k h-M G•K- +| ç²M; KBM?- +| K-M ?¢ i v b B- [m
 i?•M bÆ F?¬M; B ;B®M; B- M?QM; +kM; +| i? i` M? i?O- i?lB F?„+ K'm +?®i +|
 *?d i`QM; p`B M,K M;„M M;OB- h-M G•K` #B M +?B m K° L;k S?QM; ?ªB i?QÆM;
 bQX G¢B` h€B L;Q¢B #bM? ç`M? h?´ J†+ smv M- pb /•M pb MQÊ+` bS+ i`M i`mM
 p"i- H`K ç°M; iÈB T?QM; p•M i`QM; M;Q`B i`B m- /-M /-M F i i?`M? K°i çªM;- ç½
 F?| HÁM; H v +?mv MX
 h`QM; #[ iB +- h-M G•K M?`M çQÊ+ K°i iBM iS+ t'm /mv M?`i- +?QM? H` +¬M; FQ
 HQm M?Q L;¬ h`mM; >`M?- h`B m .KM; >B M- \*® >B M h?`M? ç®B pÈB h`-M :B€-
 HB i- ? B p` H½Q iB M bBM? ç½ +| w +€Q [m M ?²B ?QÆM;X
 @ o®M ? B M;QlB +?9M; i HmB iÈB p¬ iB M?- pšM +| w HmB ~M çB M pB MX aî /o
 [m€ H` Km®M i?O ç M F?B h-M iB m ?[m i`Î H¢B FBM? bQX
 h`-M :B€ /Si HlB HB M +QlB +QlB iU ;B m- H¢B M|B,
 @ :B M; bÆM H9+ M`Q +kM; +| M?•M i`B tm'i ?B M- M;QlB KÈB i? v M;QlB +k- h
 M; M; ? i i?ªv- i? v ç´B ç'i i`lB- H`K KQ H`K ;B| Î "² *?•m- F?B M +?Q H½Q ?O T?
 i? M F?¬M; #^M;X >¬K M v h-M iB m ?[m çªK M?B K æ¬M; sQÎM;- ? B M;QlB +?9
 çQÊ+ M[- H9+ M`v F?¬M; çB +ÁM çÈB F?B M`Q5\
 h-M G•K +ªK FQ+? p€B +?`Q h`-M :B€ iÈB ç'i- p` H½Q iB M bBM? M`v H` i?"i i•K
 L;¬ æQ`B M?bM H½Q ?[m h`-M :B€- i?Î i?"i /`B K°i +€B- [m v b M; p¶ p¶ HQM; #
 iQ€i` p HQ #m²M,
 @ h-M iB m ?[m- h`B m \*~K b„TF M?B K hª æ¬L;U aY H` K°i p` H½Q iB M bBM? p
 iWM; ç¢M ?†+ L;?B K hmM; K` M´B / M? i?B M ?¢- b m #ÎB pb +?¼+ ;B`M H M? M
 #½B [m M G½Q iÁM; bQ h•K >¼+ M?`i K¢+? +O oQÆM; h?O L?•M- H` #¢M i®i +O
 oQÆM; h?O L?•M +?QM? H` oQÆM; .QÆM; JBM?- .QÆM; JBM? h•K >¼+ Î i`B m a
 ç`M? h`B m *~K +| i?"i M?B m ç²M; K¬M #¢M ?¼+ H`K +?¶ /U b m HQM;- M?QM; +
 KÈB i?"i bU H`K +?Q h-M G•K ;B`i KbM? FBM? ?½BX
 >` h•K —M- ç¢B M?Q h•K >¼+ çlB JBM?- i`mv M M?•M M?€M? h?€B *?•m ?¼+ T
 .QÆM; JBM?- /m ?¼+ i?B M ?¢ i`mv M ç¢Q i?K M;?B T- ?¼+ i`Á ç-v `šv F?„T +ª
 H•K M?`i ?¬ #€ SM;X hWM; ?ÊT i€+ pÈB hW :B B- HB M i?O H`i ç´ ;B M iQÈM; L;?
 HÈM çQÊ+ tQM; "® u h hQÈM;X æ²M; i?lB +| iQ iQÎM; TªM ç®B i`mv M i?®M;-
 F?¬M; +| pm - #` `i M?B m ç iY +?Q H` /` #B iX
 J'm +?®i H` b m ç| >` h•K —M H¢B F?¬M; Q h`QÆM; *Q *?QM?- /MM; ?¼+ i?mv
 iQÈM; +¬M;X h`QÆM; *Q *?QM? iB M ?¢ i?O pB +QlM;- +?d çB K hm-M S?O >² Zm
 ;B`m i v b€i ?¢B >` h•K —MX
 h-M G•K +QÈB h`QÆM; hY >mv M- H` +QM` h`QÆM; *Q *?QM?- H¢B i?•M i?B i p
 h`B m \*~K iB T +?QÎM; æ¬ a€i pB M 2`^M; F?¬M; +ÁM ;B[p[M; [m M ? i®i pÈB ?„M
 æQ`B i`QÊ+ ç•v- i?"K +?Q +| i? ?Q`M iQ`M M;QÊ+ H¢BX
 @ * Q M;?o +O ? B p` iB M bBM?- h-M K¶ tBM F?„+ +®i ;?B i•K5
 h-M G•K p€B +?`Q iÈB ç'i H-M M[ - #'i F i? M`Q- +?mv M K` h`-M :B€ p` L;¬ æ
 M?B m `²BX
 h`-M :B€- L;¬ æQ`B i?Î /`B K'v iB M;- H¢B H M iBM? i?¬M F?Q+? H h-M G•K iBM
 +| i? +?`T T?€T +¬M; #bM? F?B M +?Q æ¬M; sQÎM; iW a•K G çB M i`QM; [m€ F?
 S?€T hv- +QB M?Q H` K°i pB + i?B M F?¬M; M?ÄX
 h-M G•K M;?2 `i t2K i?QlM;- /M b Q ? B p` H½Q iB M bBM? +kM; H` p,M i?¬M- KÎ
 hv` M|B +?mv M- i?"i` sQÎM; o +?QM? H` sQÎM; o - M m M?Q i`Î M M ;B®M; M?
 a€i pB M- M;QÊ+ H¢B F?¬M; +| ç'i /KM; pāX

L?QM; ç®B pÈB ? B p` H½Q M?•M F?ª FQM? b„T`ìB +?S+ - /o M?B M h-M G•K b) F
ç®B +?Q [m X a m ç! ?ÄB t2K F?B M`Q #¼M ?¼tm'i FBM?- ç M H9+ ç! M?'i ç`M?
çQ iB MX

hB + i`M M;QìB i€M- h-M G•K ;¼B h`QÆM; hY >mv M- hW o,M h`QìM;- .Q½M h•M
h`-M :B€- L;- æQ`B K M; iÈB +?Q #¼M ?¼X

@ æ•v H` # ?ç +?ÆB i`Á ;B€ M;U +•M #^M;5 > v H` +?9M; i ;BªB [mv i H½Q h`B r
.Q½M h•M h?QÆM; +QìB HçM? +?ûK i v tm®M; K°i +€B- ;B¼M; çB m F?¬M; +! #
HÁM; /ç HçB ? i bS+ i`M M?šM ç°+ €+X

hW o,M h`QìM; pm®i +?ÁK `•m MY t€K MY p`M;- H`K #~K M!B,

@ hçB b Q H` h`B m *~K\ VK- +! H) # ?ç pšM +! HÁM; M;?B F} h-M æ®+ *?O- ? v H
K°i H-M M[

@ E?¬M; +-M M?Q p"vX

>`Q [m M; +?Êi H!2 i`QM; ç¬B K„i tBM? ç T +O h`QÆM; hY >mv M- M`M; M?bM h-

@ h-M ?mvM? /MM; i?•M T?"M pä i?-M tm'i M?"K æ®+ *?O æ¬M; sQîM; ç°+ M?'i p
i`B m ? B i`,K M,K [m - H`K b Q i`B m çbM? +! i? F?¬M; i bK +€+? F K +? \5 GÊM M
iQÆM; +? - p,M pä iQÆM; +? - ç•v H` [mv +? +O [m®+ i`B m- M;-M [m M + M ;B
F?¬M; ?ÊT M? m- ç•v +kM; H` ççQ F K +? HšM M? mX

@ h-M ?mvM? + B [mªM æ¬M; sQîM;- M m i?•M i?B i pÈB ? B p` æ¬ æQìM; æ¬ a€
i? p" M +?mv M HBM? ?Qç i- +?Q M M # ?ç M?'i ç`M? TªB ç h`B m *~K +?QîM; [
.Q½M h•M h?QÆM; i?O çQçM i`M M?šM- hW o,M h`QìM; H½Q KQm i?•K iQ€M- h`C
i?m-M- # M;QìB B +kM; +! bî i`QìM; `B M;X

NjyX *?QÆM; Njy, >çM; h` M; J9 EB K

"i [m€ M?[M; +?mv M M?Q ç'm ç€ i`QM; i`B m- çªM; i` M? +?QM? i` M?- M;U ?ç +
HÊB ?çB M?'iX .Q½M h•M h?QÆM; +?d M!B çQÊ+ ?ìB ?Êi # M M;Q`B- hW o,M h`
M`M; HçB M!B b•m ç M i" M tQÆM; iOvX

@ æ½ M?Q p"v- +?9M; i +kM; +?d +! i? M?„K K„i +?'T M?"MX

h-M G•K +'i iB M; +QìB ? ?ª- M m ç9M; M?Q h`QÆM; hY >mv M pW M!B M;QÊ+ H
'i F H9+ M`Q- i? M? HQm [m M p,M +kM; +?d H¶ KkB K„M; QM; F?mv M sQîM; o -
+ª- +S K†+ +?Q +€+ M;QÆB +?YB çB- +?d +-M çWM; ç `ÆB p`Q i v H½Q iYX h-M
K„M;- æ¬M; sQîM; +! ç-v çO +€+ HQçB F?®+ ?bM?X

"i F H9+ M`Q- +?ÆB ç Q FB K pšM bªM; F?Q€B bQ pÈB +?ÆB KB M; HQÐB K°i +
h?ìB oçM G`+? /-M /-M i`î M M t ?Q T?mM; T?Q- h-M G•K +kM; F?¬M; +?m`M #`
i?ìB- b m ççB v M M;`v ç-m- K'v M;`v F iB THB M iK+ i´ +?S+ iB m v MX

L;`v i?S ? B H` hW o,M "Q+? *?m RM; h`BM? +-K ç-m ?m•M [mw pä i?-M- çÆM ç°-
pmB p-v K°i i`"MX L;`v i?S # H` #° ?ç +k ? i?®M; sQîM; o - >²M; .QÆM; h?B M
Zmw- >Q æ„+ Zm M- >Q„+ h`¼M; G•m +kM; K M; i?2Q F?¬M; Qi M;QìB æ¬M; sQî
h`QÆM; hB m .QÆM; HçB iÈB K°i +?mv MX L;`v i?S iQ çQ h`-M :B€ L;- æQ`B `ìB
[m M p,M + Q ?°B i?Æ `QÊm- pW ç9M; imv i`ÆB- h`QÆM; hY >mv M +ÁM /MM; ç
#`B i?Æ SM; +ªM?X

L;`v i?S M,K ç M T?B M \*ªM? æ`M? GU+- h?Q+? E Zm M;X h?Q+? H½Q + +ÁM îE
H` æçB aQ€B #B M [m M- #•v ;B! çB m çªK M?B K h'M; "BM? ZmªM; æ¬M;- HçB F
T?"M +! ?ÆB H9M; i9M; F?! tYX ob p"v v M ?°B M;`v ç-m H½Q F?¬M; iB M tm'i ?
ç M T?O h-M G•K +?9+ KWM;X

o®M i`QM; H`+? bY i?U+ i - #ÎB pb M°B i•K #m²M F?´- H9+ M`v h?Q+? ç¢B bQ€E
;BQìM;X "i [m€ #•v ;Bì #ÎB pb çQÊ+ h-M G•K i`Ê ;B9T F? B ;BªB- h?Q+? H½Q ?
M,K KQÆB im´B K` i?¬B- K¢M? M?Q `²M; +¼T T?'M +?'M iBM? i?-MX G½Q +ÁM I
+ÁM +| i? +| +Æ ?°B FB M +¬M; H"TM;?B TX

@ a) +|- b) +|X

h-M G•K çQ ` #ªQ çªK p¬ +MM; F?ŠM; ç`M?X

h-M G•K i´ +?S+ iB + `QÊm HB M KB M- +| p M?Q Km®M ~M KbM? H~M i`®MX E?
;•v +?mv M- +?mv M H¢B iÊB ibK ?„MX

:B| sm•M i?€M; > B iU M?Q +•v FûQ- +„i` M?[M; K-K MQM t M? #B +i` M +`M?X
p F?„T K†i ç'i- `®i +K+ FBM? bQ M;O b v KM æ¬M; i?S+ idM?- M¬M; T?m +?m
i?QÆM; M?•M [m H¢B i` M çQìM; +kM; +`M; M;`v +`M; M?B mX

*| +•m ðM?'i MB M +?B F i¢B pm sm•Mö UJ¼B F ?Q¢+? i`QM; M,K KÈB #„i ç-m iV

Zm M i`QìM; FBM? bQ +kM; iW ç|M M,K KÈB +?mv M b M; p" M ?`M? i`Î H¢B [m„ ç
M M;Q`B p`Q FBM? imv M +?¼M- +€+ i`B iY bo H•K ` # M M;Q`B /U ?°B æ¢T h
?Q¢i ç°M; i`Î H¢B- ç•v H` K°i +ªM? iQÊM; p¬ +MM; #`M `°MX E H M M;QìB tm®M;
M? m- M;QìB M`v KìB M;QìB FB - i?¬B i?b çO +ªX Í hB M L;?B T?QìM; p` :B€Q S
FQM +?¶- M; v +ª ?-m #`M +?¢v iÊB +?¢v HmB +kM; K i #Î ?ÆB i BX

h`QM; ç| #`M `°M M?'i H¢B H` T?O ç +O ç€K pä ?m•M [mw i?Q+? Î FBM? bQX "Î
oQÆM; p` h€+ L K :B h?® H M FBM? i`B m FB M ç m çQÊ+ i`B m çbM? Qm ç½B- ?
KbM? b) ;|T +?9i bS+ K¼M +?Q +?mv M KÎ H¢B +QM çQìM; iÆ HK X

G¢B +| bS ;Bª +O h?m"ML;?o oQÆM; p` h`mM; h?m"MT?m M?•MT?€B iÊB iW h
iB i KM sm•M 'K €T ç2K M,K p¢M i?B iF} ?Q`M? ?`M? a|+ J¢+- #BM? H•K +?Q T?
imv M pQÆM; ?| +O æ¢B JBM? i?B M i`B m- # M #® M?•M çS+ pÈB #B M i?MvX

hmv M pQÆM; ?| ? v F?¬M; - #® M?•M çS+ ? v F?¬M; - ç€K pä ?m•M [mw i?Q+? +
"ÎB pb iW b m HQ¢M h?´ J°+- i" T çQ`M p,M i?-M i`Î M M K¢M? ?ÆM- pä ?m•M [mw
[mv M T?€i M;¬M p i`B m +?QM?- +?Q M M M?[M; +?mv M M`v ?½v ç +?Q M°B +
bBM? HK+ #° *Ym E? M? HQ H„M;X

"i [m€ F? B i?¬M; h•v oU+ +m²M +m°M i`B M;mv M- +€+ M?" ?B M [mw M?'i ç`M
p`QX hW i?ìB >€M æQìM; iÊB M v i` M +QM çQìM; iÆ HK +?ªv tm¬B #B i# Q M?B
+?Q T?ûT +?9M; i ç°+ [mv M M?B T +?QM?- B +ÁM +| i? M; ,M çQÊ+ +?mv M T?

h?`M? i?"i K` M|B- i`W K°i Qi i? ;B çìB çìB +?QìM; [mªM [m•M [mv M M?Q ? B hW
*¬M; - L;Kv Zm®+ *¬M; - o•M L K J°+ ;B ` - b® pä ?m•M [mw i?Q+? F?€+ i`W FB
+?mv M F?€+ K` H`KX B M`v i` M ç-m K M; +?S+ hª æ¬ æ®+ >[m æ¬ æ®+- +kM; H
M?Q ok h? M? >-m Gw oo ? i bS+ çQÊ+ K†i `²M; Qm €B- +ÁM H` ¬M; M;Q¢B +O ç
+?Q H½Q +?¢K p`Q [m•M [mv M /M +?d K°i +?9i- +?„+ +?„M +€+ [m M p,M b) H"Ti

*€+ M?" *¬M; >-m "€ M?Q M? Zm®+ *¬M; - LBM? .QÆM; >-m- *mM; h?m" M "€ i`
`°M FBM? /Q M? H`K ,M- +?d F?´ M¶B tQ M v ;B Q ibM? pÈB h-M G•K F?¬M; M?B
iQ€M- ok h? M? >-m Gw oo H` ¬M; M;Q¢B +O çQÆM; i`B m i?B M iY- æ`M? Zm®
i?Q+? +O h-M G•K- ? B MÆB M`v H` KbM? F?¬M; +€+? M`Q bQ b€M? çQÊ+- iÊB
F?ûQX .mv +?d +| h?`M? Zm®+ \*¬M; \*?m RM; h`BM? M´B / M? M?€i ; M bÊ +?mv
H¬B FûQ çQÊ+ [m M ? pÈB h-M G•K- ibK v +| H) +ÁM / M|B +?mv M ?ÆMX

Zmª M?B M F?¬M; M;Q`B bÎ HB m- i?€B ç° \*?m RM; h`BM? +U+ F€M?B i ibM?- ç€
?B M [mw HÈM M?Ä `^M; b) i?mv i T?K+ ;B9T +?Q #¼M ?¼ i`QÊ+ K†i h-M G•KX >
i?¬M; [m v- i?QìM; H` b m ç| iÊB +?¶ h-M G•K b) çQÊ+ +?'T i?m"MX

*?9M; ç¢i[m M?B M[mw F?¬M; T?ªB M;QìB M;m- /-M /-M M?bM` çB K M`v, i
h?“M? Zm®+ *¬M; M`v H` F /„i K®B +?Q h-M æ®+ *?O5

Zmª i?“i M?Q p`v- K†+ /M \*?m RM; h`BM? F?¬M; +?QîM; [mªM i?U+ [mv M- M?QM;
Zm®+ *¬M; F?€+ ?¼ æ¢B JBM?X æ½ bBM? b®M; îFBM? bQ? B KQÆB K`v M,K- i?I
?B M[mw- *?m RM; h`BM? #B i`i`ä`¬M; M;QìB M`Q iQM? ibM? i? K H K- M;QìB
H`K +?mv M M`v +! i? M!B H` H`K Qi ,M M?B mX

L;Q`B` h-M G•K +kM; +QB M?Q ç€T i¢ v M,K tQ i†M; bM? T?O i`¢+?X >m®M; +?
G•K H`v i`QM; i v S?MM; "ªQ #S+ h? M? JBM? h?QÊM; >` æ²- #•v;Bì+ÁM i`2Q # M
hY >mv M- +?m`M #` H`K ;B i`mv M ;B #ªQ +O H½Q h-M5

*?m RM; h`BM? M?€i ; M bÊ +?mv M M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB H` F M;m ç-M- v #
hW h?“M? Zm®+ *¬M; ç2M M?Q Käk +?|- ?[m / M? p¬ i?U+ i`î i?“M? M?•M p`i M!I
bQ- +€+ M?“ ?B M[mw ç m +QB i`¼M; v ?ÆM i`QÊ+X *?mv M M`v F?B M +?Q v +
;B[+€+ T?2 #`M`°M F?¬M; M;WM;X

L?[M; M?“ ç¢i[m M?B M[mw i`QÊ+ FB t2K i?QîM; v- ?B M i¢B ? i i?ªv ç m iÄ` +
vX ob p`v F?Q iS+ bÊ ç-m bÊ çm¬B •K i`-K ç€M; +?€M i` M M;QìB \*?m RM; h`BM
M M iU iBM ?ÆM i`QÊ+ `i M?B mX

h?“v *?m RM; h`BM? /-M /-M +! F?mvM? ?QÊM; H°i t€+ i`î M M ;B`m +!- h-M G•K
i?“i` \*?m RM; h`BM? H` K°i M;QìB p¬ +MM; i`mM; ?`m- ç€M; ç F i ;B Q #^M; ?[m

h`È i` m i? v +?mv M H-M M`v H¢B tm`i T?€i iW p` h?“M? Zm®+ *¬M; M?€i ; M bÊ -
pÈB çìB M`vX

hW F?B h-M G•K M?“K +?S+ î æ¬M; sQîM; iÈB M v- +kM; F?¬M; +! ?`M? ç°M; b`K
H¢B K`v M;`v HB M iB T î M?“`K v MX L m F?¬M; T?ªB H` M!B +?mv M H`K ,M pÈ
RM; h`BM? ;BÈB i?B m iÈB- p`v +kM; iB T ç!M K`v p` ç¢B +?QîM; [m„ L;k S?QM; î
i`9 îFBM? bQX .-M /-M ?bM? i?“M? K°i H°imv M #m¬M #€M HB M ?Q`M iW çQîM
>ªB ç M h•v oU+X

E?¬M; B çQ€M` ?„M Km®M H`K ;b- p T?¬M #¼M >bM? h?QÊM; h`Q æ¬M; sQîM;
iWM; T?€i` K°i çÁM H¬B çbM? M?Q iQîM; iQÊM; +O #¼M ?¼- iW iW ç m F?´bm v
+`M; M;`v +`M; M?bM F?¬M; i?`m p` æ®+ \*?O M`v

>¬K `v h-M G•K i?2Q hW h•M .B H M L;¼+ hmv M bÆM T?Q „+ FBM? bQ çB b,MX
+?BK Km¬M; pšM +?Q M?B m #^M; i?€M; " i?€M; hQ- M?QM; hW h•M .B ? i bS+
M`M; ?ÆM K°i M,K F?¬M; ;†T K†i- +?QM? H` iB m #B i i?“M; i•M ?¬M- +kM; T?KM
b,MX

æ-m KM sm•M ;B[M9B`WM; >Q „+ ç`i p`M; ç`i ç2M t2M F)- b„+ €Q çÄ iQÆB`!B
K`m b„+ M`B #`i M?`iX hB M; +QìB b M; bªM; +O hW æ¢B iB m i?Q H•v H M b M;
+O h-M G•K +kM; i?Q€i` F?ÄB ç`m ç€ T?B M T?S+ i`QM; i`B m- i`î M M p¬ +MM

" M ç K- ç°B M;k çB b,M K M? K¬M; +m²M +m°M [m æS+ h?“M; K¬M [m v p FBM?
FbM? i` M;- hW h•M .B #m°+ /ªB HK p`M; i` M i`€M- HQM; i?“i /•v HQM; bQ iY- +E
ç€K M[#BM? K†+ €Q çÄ- i?•M #BM? ?mvM? ç €Q t M? M!M M?Ä F?B M; +QM K²B

.•M +?9M; i`€M? b M; ? B # M M?QîM; çQîM;- M?Ä ;B¼M; #`M i€M pÈB M? m,

@ «B +? Q- p` M`v +?QM? H` h-M æ®+ \*?O5 h?“i ç9M; H` i` im´B

@ >„M H` ç¢B M? ?MM; +O i`B m JBM? +?9M; i - î [m aÆM h•v i ç m ;¼B H` h-M

@ E?¬M; i`€+? M?[M; b B /`+? ç¢B ;B æ¬M; sQîM; FB F?¬M; +ÁM ?Q`M? ?`M? #
i?b` M?î +! p` h-M ;B M`v +?`T +?QîM;- +?“+ +?“+

h?“i` i?b /•M +?9M; ;QÊM; ;¢Q T?K ?¼ K` i?¬B- ;¬M ç•v [mª i?“i b B /`+? æ¬M;
?¼ M;Q M M;Q½M ?ÆM M?B m- M?QM; F?¬M; T?ªB H` #îB pb h-M G•K M;?B K ;B

#ÎB p b b m F?B h-M G•K M?"K +?S+ +kM; F?¬M; [m^aM ;b +^a- +?Q M M iW *?QÎM; >
h`Q ç M b B /`+? i?`T M?'i- i`i +^a ç m F?¬M; M„K +?„+ i`QM; HÁM;- ?`M? bU i?m H
h-M G•K i m´B +ÁM i` - ,M K†+ ;¼M ;`M; çÆM ;B^aM- +ÐB æ¢T h m v i « *?m v # M ?¬M
>„M ,M K†+ M?Q p"v +kM; b€M? ; -M #^M; #¢+? K½ M;•M i?QÆM; h`B m hY GQM;X
+QM T?® +O K'v çÌB æ®+ *¬M; æ¬M; sQÎM; i`QÈ+ M?Q S?MM; "ªQ- h`QÆM; EbM
+?ŠM; i`€+? M`Q /•M +?9M; v m B v m +^a çQÌM; çBX

Zm æS+ h?„M; K¬M çB p T?Q L K- i?'v ç½ b„T ç M M?"- h-M G•K iQM? iQ€M #m
çQÈ+ FB - MQÈM; ?QœM; - +?QM; ;•M M v- ? v MQÈM; i v ;'m LQÈ+ /½B ?„M +?ªv
H`i?U+ T?~K i?B M M?B M- .B æ`S?"i- i`B m JBM? +kM; F?¬M; +| Hm"i #ªQ p ç
æ9M; p`Q H9+ M`v- +?Êi M;?2 b m HQM; p M; H M iB M; p| M;U H°T +°T +?¢v iÈB
p ?`T i`T p°B p`M; - M;QÌB çB ç-m +`i ;B¼M; F?`M F?`M F m H M,
@ h-M æ®+ *?O- h-M æ®+ *?O /WM; #QÈ+5

Zm v ç-m M?bM H¢B- M;QÌB iÈB +?QM? H`h?"M? Zm®+ \*¬M; \*?m RM; h`BM?X u ç
b„+ K†i p¬ +MM; FBM? ?QªM; - Kk ç°B H +? b M; # M- M;U+ ç2Q #´T?K+ F€H•M +
M M M?,M M?9KX L;QÌB [m2M F?¬M; M|B- M;QÌB F?¬M; [m2M M?bM i?'v +ÁM iQÎ
T?QÌM; im²M; ` çQÌM; ;BQÆM; Q BX

*?m RM; h`BM? p¶ M;U +?¢v ç M # M +¢M? h-M G•K- b„+ K†i `i F?| +QB- ` bS-
MQÈ+ #¼i,
@ h-M æ®+ *?O- ?mvM? ç - ?mvM? ç ;†T M¢M- M iB M? [m®+ i`B m- M;`B T?ªB ;
@ hB m *?m- B ,M ?B T M;QÆB p"v- #ªM iB m i?Q ç€M? F ç|5

hW h•M .B ;BÆ ;BÆ `QB M;U H M- M;?o #`i /mM; iW M|B- b m HQM; M`M; K'v M|
ç½ #„i ç-m M„K [mv M tQ i v tQ +?•MX

h-M G•K F?Q€i F?Q€i i v M; ,M H¢B- /-m ;b *?m RM; h`BM? +kM; H`K°i p`Zm®+ *
;€T M?Q p"v ?B M M?B M F?¬M; T?ªB H` +?mv M +QM +?€m ?m•M [mw i`M? M?
ç'K p†i p½M?X >„M M?bM [m M? #®M T?Q i?'v M;Q`B çQÌM; `i M?B m M;QÌB- #
@ *?m +¬M; ;B - M;QÆB t2K M?"i ÎT?Q i`QÈ+ F?¬M; t - +?9M; i p`Q M?"`²B ?
*?m RM; h`BM? p®M +?QM? H`ç M T?O h-M G•K +¬m pB M- +?d #`i [m€MY çQÌM
;`i ç-m HB H` M?Q ;`K´i?|+ - i?2Q HÌB çB i?2Q b m HQM; h-M G•K- +?d K°i çQ
i?ÎM; „M F?¬M; #B i# Q M?B m H-MX

hW h•M .B M;?2 p"v #U+ KbM?- +¬K`QB K9 H M K°i #¬M; ?Q - i?'v \*?m RM; h`BM
+?O- M;QÈ+ H¢B +kM; F?¬M; i?"i bU M´B ;B" M- i?'T ;B¼M; M|B,
@ hB m *?m M;QÆB +kM; +?È M M m'i S+ - +?mv M ;b M;?B K i`¼M; iÈB KS+ K°i Z
T?| F?¬M; çQÈ+ \ h?¬B çQÈ+ - t2K /€M; p M;QÆB ?ŠM H` ? i i?ªv i`¬M; +`v p`Q?
bBM? ` ç½ K M; b® K M? p'i pªX GÌB i?"i K'i HÁM; - ?„M pW çB ?ÆM K°i M,K KÈB
T?ªB `ÌB FBM? M[ç|

h-M G•K M;?2 p"v T?b +QÌB- M;?B M; K†i b M; # M HûM H9i +QÌB t`m t X L;mv M
+?Q T?ûT ?„M `ÌB FBM?- ?B M i¢B +?Q i? M|B +?Q M;QÌB M;Q`B #B i çQÈ+X
*?m RM; h`BM? M;Æ M;Æ M;€+ M;€+ M;~M; ç-m H M,
@ h?"i ` +kM; F?¬M; +¬M T?ªB `ÌB FBM?- +?mv M M`v +?QM? H`i`QM; FBM? bQ
æB p`Q i`QM; T?O- h-M G•K KÌB *?m RM; h`BM? M;²B p`Q M?" çQÌM; - H¢B ;¼B
h`QÌM; - .Q½M h•M h?QÆM; ` - +m®B +MM; H M? +?Q GK+ oB M *?Q- L;Qm æ¢B
iB i H°T?QM; i? M?- H9+ M`v KÈB H M iB M; ?ÄB t2K ç½ tªv ` +?mv M ;bX
@ "¼M .Q J"m >¼+ - h`B m .KM; >B M- *® >B M h?"M? M|B oQÆM; iQÈ+ +O ;B i
G,M; +| çQÈ+ - +?Q M M t9B ;BK+ i`B m çbM? Km®M Km®M +€+? çB oQÆM; iQÈ+

*?m RM; h`BM? M|B iÈB +?¶ M`v- i? M? •K ç½ M;? M M;`Q MS+ MÎ- /€M; p ? i bS-
*?m RM; h`BM? #'i i`B p¬ /KM;- #bM? bBM? ç½ ? i bS+ m'i S+X J°i Zm®+ *¬M; H
+? v *?m h?İB h?€B +kM; F?¬M; H`K çQÊ+ ;b- M,K o¢M G`+? i?S ? B i`T iQÊ+- ç
M? +? i- KQİB M,K b m p,M pã i`QM; i`B m +Æ ?? [m M K'i i`QM; FBM? bQ iWM;

NjRX *?QÆM; NjR, v h¢B S?€B *¬M;

"i [m€ *?m RM; h`BM? +| K°i p` ;B ;B p¬ +MM; Qm i9- *?m >B h`mM;X L,K ç! JBM
ç Í i¢B ?`M? +mM; o >mv- MY ç K i`QM; +mM; M`B H M ?Ä ?Q¢M- \*?m >B h`m
"dM? K¢Q ?B K +äM; >Q`M; ç çB` i`QM; #B M HY - pb p`v M?"M çQÊ+ •M bOM; +
*?QİM; [mªM ? B T?O iª ?[m- i`M; h?-M \*Æ /Q M?- æ æ®+ KQİB ? B çQ`M /Q M?
;B h?€B aQ- H°+ /QĐM; ;B` #ªv i`,K i?¢+?- i? v K†i p m i i`İB # KQÆB +?QM H-
tm X o¢M G`+? M;mv M MB M [m çİB- i`mv T?QM; H` æ`M? hQÆM; oQÆM;5

h?`M? i?"i K` M|B- i`QÊ+ FB h-M G•K M;?2 çQÊ+ +?mv M M`v +kM; iWM; i? M i?İ
JbM? +kM; +| +¬M; M; ,M pQB +Sm ;B€- K†+ /M H` ;Bª- M?QM; pb b Q # ?¢ F?¬M
M?Q p`v\5 :B hoM? F?€+ pÈB o¢M G`+?- i?"i bU H` °M; `½B ?ÆM M?B m ç®B pÈ

æ€M; iB + K v K„M +O *?m >B h`mM; F i i?9+ b m F?B +? i?ÆM KQİB M,KX .Q
F?İB +¬M; FQ+?- ç€K M;¬M [m M i?B M? m ?QİM; SM;- ç½ T?€i K`v ç¢Q i`m +?Q
F?B i†M; oQÆM; iQÊ+ +?Q *?m >B h`mM; +? i ç½ pB T?¢K i? H +O i`B m çbM?-

æ€M; i?QÆM; *?m RM; h`BM? ç!M; +Y M;²B i`QM; M?`- ?¼ iW i` M i`İB `ÆB tm
KQİB M,K +ÁM #` i`mv çQ¢i oQÆM; iQÊ+- +?mv M M`v +?ŠM; F?€+ M`Q [m`i K² ç€

*?m RM; h`BM? M;²B T?`+? i` M;? - iQ`M i?•M +Q`9i M?Ä H¢B- p K†i M?Q çQ
+MM; €Q M½Q HªB MªB,

@ G9+ ;B i` H`K h?`M? Zm®+ *¬M; mv T?QM; #€i /B M- ç M T?B M i tmB t Q iÈB
b m F?B ;B ;B +? i çQÊ+ i`mv i†M; +kM; F?¬M; ;B [ M`B- iQÆM; H B i ç•v H`K +?
Kkb M`Q ;†T i` iB M5

L;QİB i?İB JBM? iB T M?"M h`bM? \*?m Hw ?¼+ - FQM? i`¼M; i` iB M- +QB i`¼M; ;
pb i`QM; H9+ p¬ iB M? M|B` iK+ / M? T?K i` ç®B T?QÆM; T?¢K ?9v U+` M?•M ç i
tQM; iU F?¬M; tQM; i M- tQM; i M H` #`i FQM?V- ? B ?ªQ #`M; ?[m i`İ K†i i?`M? i
oQÆM; iQÊ+ i`B m çbM? T?QM; i†M; i` iB M ç½ K`i- +?mv M M`v +Æ ?? F?¬M; F?†

L?È H¢B +?mv M h`QÆM; hY >mv M- +?Q /M H` F?¬M; +| +?mv M h`QÆM; EQM? h
h`QÆM; hS .mv # m t`m h`QÆM; *Q *?QM? b m HQM;- +kM; çO F?B M +?Q ? B M
K°i +ÁMX

æ€K M;QİB .Q J`m >¼+ /•M; i?Q Km®M i`mv çQ¢i oQÆM; iQÊ+ +O *?m >B h`mM;
[mª i?"i +ÁM F?| +?`m ?ÆM H` ;B i +? i vX h`QM; H`+? bY i?U+ i +kM; pb +?mv
+?`m F?m`i M?K+ HÈM H Q- ?ÆM ? B M,K b m F?¬M; Km®M b®M; M[- çQİM; çQİM
ç-m i`B m æ¢B JBM? H¢B /MM; K°i bÈB /•v F i i?9+ i€M? K¢M; +O Kbm?X

o`Q ;Bİ T?9i M`v K†+ /M *?m RM; h`BM? M?Q çQ ç€K- M?QM; +ÁM t +?Q M;?o iÈ
+ÁM +| K°i +¼M; `ÆK +Sm K¢M;- h-M G•KX

h`QÊ+ ? i h-M G•K ;"i ç-m K°i +€B p T?Q \*?m RM; h`BM? M O B v- F ç! M?bM b

@ hW H½Q iB M bBM? \

hW o,M h`QİM; i i?€M K°i iB M;- i v p m®i +?ÁK`•m / ,

@ h M .Q J`m >¼+ M`v iQM? iB M? ? T ?ÁB i?B M F?Q+?- H` ç²M; çªM; pÈB :B M;
E?ªX G M? i` \*?m +¬M; ;B M,K tQ i?•M i?B i pÈB h`QÆM; :B M; G,M;- F?B +ÁM
+¬M; iWM; ?S b m F?B H½Q +? i b) T?QM; pQÆM;X a m ç! H½Q +¬M; ;B [m çİB

[mª M?B M :B M; G,M; iQÈM; +¬M; b€+? ç°M; i`B m çbM? i`mv T?QM; oQÆM; iQÈ
>Á H M iB M; F?mv M + M- K` .Q J"m >¼+ /•M; i?Q HÌB H) F`+? HB i M?'iX

@ E?¬M; +?d +! ç¢M ?†+ *¬M; #° h?` G M; S? M Zmw hm-M i€M i?"M? +?mv M M
:B M; G,M; iQÈM; +¬M; X a m #` .Q J"m >¼+ +€+? +?S+ i`Q+?` FBM?- +?Q ç M F
çQÊ+ i`B m ?²B FBM? bQ- iW ç! M; ?B K M?B M çQÊ+ / M? i?-M iY i`mM; i`U+- H`
ç€K h`B m .KM; >B M- L; ¬ h`mM; >"M?- *® >B M h?"M?X

:BÄB +?Q hW o,M h`QìM; - M!B iÈB +?QÎM; +® i`B m çbM? M,K tQ `ä`"M; `M? K
M?B M H` h?B m >QM; aQ :B b® K°i- [m•M bQ ç-m +?! b® K°iX

L,K tQ h`QÆM; hY >mv M +ÁM M?Ä- +?d #B i çQÊ+ ç¢B F?€B M°B ibM?- ;"i ç-m

@ h?b` H` M?Q p"v- .Q J"m >¼+ M`v p®M F?¬M; i?M F?¬M; Q€M pÈB *?m H½Q +
iB M T?K KÈB ;?ûi H•v +ª Zm®+ *¬M; T?OX

@ .Q J"m >¼+ Km®M i`9i; B"M M,K tQ - i¢B b Q bÈK F?¬M; ç + "T iÈB- Km°M F?¬M
ç9M; H9+ M`v\

.Q½M h•M h?QÆM; p¶ p¶ #`M- ; ^M ;B¼M; M!B,

@ æ•v H` >¢M; h` M; K9 FB K- w i¢B S?€B +¬M; 5

æQÆM; M?B M H` M?Q p"v- .Q J"m >¼+ ?²B FBM? +kM; ç½ H•m M?Q p"v- bÎ /o #•v
H` Km®M KQÊM M; QìB +? i +? M ûT M; QìB b®M; - ?¢ i?O pÈB \*?m RM; h`BM?- +,i

.Q½M h•M h?QÆM; K iQìM; #BM? T?€T i? Q HQÊ+- +kM; F?¬M; t H¢; b KQm F

a,, + K†i hW o,M h`QìM; +! p #m²M`-m,

@ .Q½M iB M bBM? M!B i¢B b Q .Q J"m >¼+ bÈK Km°M F?¬M; ç + "T iÈB- #•v ;Bì
*~K ¬B h`B m *~K5

J¼B M; QìB ?Q i b•m K°i ?ÆB F?Q H¢M?- i`QM; HÁM; +MM; ?B M` ? B +?[, iÈB`²

h?b` H` æ¬ a€i pB M hª æ¬ L; U aY h`-M :B€- >[m æ¬ L; U aY L; ¬ æQ`B +! [m M ?
M m M?Q .Q J"m >¼+ ;•v b!M; ;B!- ``i +! i? ç¬M; çªQ M; ¬M [m M #` ? B p` H½Q i
S?ªB #B i #¼M ?¼ ç m H` H½Q i?-M # i`B m- K¬M bBM? +® H¢B `i M?B m- ç€K
h?"M? Km®M ç'm pÈB ? B H½Q +kM; F?¬M; T?ªB / /`M; M?Q p"vX

"•v ;Bì- h`-M :B€L; ¬ æQ`B ?Q†+ H` im´B i€+ ç½ + Q- ?Q†+ H` K iKÄB +?€M MªM-
hW +?mv M h`B m \*~K +! ?B K F?Q+? pÈB h`QÆM; *Q *?QM? iB T M?"M hª æ¬ L; U
+! i? i?'v ;B! ç½ ç´B +?B mX *?ŠM; M?[M; h`B m *~K b) F?¬M; €T +? M; ¬M [m M
HY - M!B F?¬M; +?WM; M; v +ª #ªM i?•M H½Q +kM; +¬K ;QÆK` i`MX

@ *?ŠM; H) F +?O bY b m K`M H` +?mv M M`v h`B m *~K\

h`QÆM; hY >mv M bmv M; ?o K°i +?9i- i?-M b,, +! p F?¬M; t€+ ç`M?X

.Q½M h•M h?QÆM; ?W K°i iB M; ,

@ *ÁM M!B ;b M[- :B M; G,M; iQÈM; +¬M; K°i i'K HÁM; bQM #€Q [m®+- ;B M M`M
bBM? HÁM; Q€M ?"M- #•v ;Bì M?ªv` ;•v b!M; ;B!- +?QM? H` ç¢Q Hw M`vX

h?"i` i?b h`QÆM; *Q *?QM? p` :B M; G,M; çªM; +kM; +! i"i t`m M?Q # Q M; QìB F?
+kM; F?¬M; Qi- ç¢B ç b® M; QìB F?¬M; i? çQÊ+ +QB H` K°i i'K HÁM; bQM i`mM;
+Um çªM; M; ²B K` Hm" M ç¢Q- F?¬M; #`M +?mv M MQÊ+- i®B i?B m :B M; G,M; çªM
M?B m +?mv M i®i ?ÆM M?B mX

>ÆM M[.Q½M h•M h?QÆM; iWM; +?`m •M ?m :B M; G,M; iQÈM; T?O- H9+ v M?,, +
i?¬BX

>"K` ,M; h`QÆM; hY >mv M M? M?"M; +,,M +,,M K¬B çÄ K¼M; - F?) + m K`v HB m-
H½M? F?®+,

@ " ' i F + | T ? ^ B H " h ` B m \* ~ K ? v F ? ¬ M ; - F M " v i ? " i b U ` ' i H Ê B ? ¢ B - H ¢ B M ? „ K ` ' ? W ? W

. Q J " m > ¼ + / • M ; i ? Q - + • m i W p ¬ + M M ; t ^ Q / B m - M m M ? Q M | B ¢ € M ? ` „ M ¢ € M ? # i i ` 9 M ; p " Q i • K F ? ^ K o ¢ M G ` + ? X

> ¬ K M v p ` # ? ¢ M " v ; ? û i M ? ' i H " h ` Q Æ M ; * Q * ? Q M ? - ; ? i Î K M ? ' i + ? Q M ? H " : B M , i ? i ? M ? i ~ v ? i i ? ^ v + | H B M [m M p Ê B h ` Q Æ M ; * Q * ? Q M ? X

* ? m > B h ` m M ; ¢ ½ + ? i + ? W M ; K Q Ì B M , K i ` Q Ê + - + k M ; F ? ¬ M ; T ? ^ B H " K Ê B p W [m ¢ F ? ¬ / Q Ê B ¢ € v K ° X L m M ? Q . Q J " m > ¼ + M | B i ? Š M ; T ? Q M ; p Q Æ M ; F ? ¬ M ; ? Ê T i ? ¢ Q ¢ i o Q Æ M ; i Q Ê + - + ? d b Ê i ' i + ^ K ¼ B M ; Q Ì B # Q ; ^ 2 K ¢ ^ 2 M ; ¢ ^ a M ; b) + ? Q ` ^ M ; v K K m b Q i Q M ? i Q € M p Ê B K ° i # ° t Q Æ M ; F ? ¬ M ? Q p " v X

L ? Q M ; H B M H K v i Ê B h ` Q Æ M ; \* Q \* ? Q M ? p " v i ? b H ¢ B F ? € + - \* ? m > B h ` m M ; H " / m i ` m v i t M ; o Q Æ M ; i Q Ê + - M ? Q p " v M | B ` # • v ; B Ì b) F ? ¬ M ; ¢ Æ M i ? m - M M ? ^ K p " Q * ? + U m ¢ ^ a M ; i ? M ? H Q m i B T i K + H " K ` i ? M ? i ` W M ; + ? Q M ? i ` ¢ ® B p Ê B h ` Q Æ M ; * Q

æ ® B p Ê B h ` Q Æ M ; h Y > m v M K " M | B - + ? m v M M " v i m v i ¢ ® B F ? ¬ M ; i ? + ? ' T M ? " M ¢ \* ? m > B h ` m M ; - i ` Q M ; i ® B H ¢ B K Q B ` + ? m v M h ` Q Æ M ; \* Q \* ? Q M ? p ® M ¢ ½ / - M / - o Q Æ M ; i Q Ê + \* ? m > B h ` m M ; # ` i ` m v ¢ Q ¢ i - * ? m R M ; h ` B M ? i U M ? B M F ? ¬ M ; + Á M K t h ` Q Æ M ; * Q * ? Q M ? + Á M + | i ? i ® i ¢ Q Ê + b Q \ 5

h ? B M F B K i Q Ê M ; T ? O + „ M K ¬ B - ` ä ` " M ; ` ' i i S + ; B " M X

@ L " v - H ½ Q # " H ½ Q # " - M ; " M p ¢ M H - M ¢ W M ; ¢ ° M ; i ? B F ? Q - M m F ? ¬ M ; H - M b m b U M [X

h - M G • K p ° B p ° B p " M ; p " M ; + ? ¢ v i Ê B - + k M ; F ? ¬ M ; [m ^ a M M ; Q Ì B F ? € + + | K t i i ¢ B i T ? K M ; # ^ 2 B + ~ M i ? " M - H ¢ B p ¶ p ¶ M ; U + ,

@ s 2 i Ê B i ` Q Ê + M 9 B i ' i + | ¢ Q Ì M ; - + ? m v M M " v + k M ; F ? ¬ M ; + | ; b F ? | F ? , M - + | ; b ¢ t

@ L | B i ? b / H „ K 5

h ` Q Æ M ; h Y > m v M i ? Î / " B - M ? b M h - M G • K K ° i + ? 9 i - ` ® i + K + K B M + Q Ð M ; + Q Ì B + Q Ì

o ¢ M G ` + ? ? ¼ + i " T ¢ p Q Æ M ; i • K i ? m " i - p ¬ + M M ; K ? B m + € + ? + • M # ^ M ; i ? H U + [ m v M F ? ¬ M ; H ¼ i b M ; i v M ; Q Ì B F ? € + X u ¢ B m + Q M ` h ` Q Æ M ; \* Q \* ? Q M ? H " h - M G \* ? O æ ¬ M ; s Q Î M ; - H ¢ B K B M + Q Ð M ; F ? ¬ B T ? K + + ? S + [ m M + ? Q F B M i Q Ê M ; : B M M ? Q + k - H " K \* ¬ M ; # ° h ? ` G M ; H Q p B + i ` i ? O v X L ? Q p " v p b / m v i ` b i Q " M i ? + K + , * ? Q M ? - + ? M û T : B M ; G , M ; ¢ ^ a M ; - i ' i M ? B M Î T ? Q Æ M ; / B M F ? € + T ? ^ B + | ¢ B m i ?

L | B + € + ? F ? € + - o ¢ M G ` + ? ` ' i + | F ? ^ a M , M ; i ? m " M M Q Ê + ¢ ~ v i ? m v M - H ' v / M ? M ; ? o * * Q * ? Q M ? - i ? m " M i ? i ` m v ¢ Q ¢ i o Q Æ M ; i Q Ê + - / m v i ` b + € M + • M + ? Q M ? i ` i ` Q M ; i `

@ S ? m M ? • M + Q F B M 5

h W o , M h ` Q Ì M ; p ¶ p ¶ # " M - H ½ Q + Á M + ? d K m ® M ` ¢ - m K ® B - h ` Q Æ M ; h Y > m v M ¢ ¼ H " H Ê B ? ¢ B X h ` Q M ; H Á M ; H ½ Q • K i ? - K b m v M ; ? o , h - M æ ® + * ? O ¢ ½ H " v m M ; ? B i + Æ i ? • K i ` - K b • m b „ + M ? Q p " v - + Q M / Q # ¼ M ? ¼ b B M ? ` i Q Æ M ; H B b) H Ê B ? ¢ B i Ê

* ? m R M ; h ` B M ? M ; ? 2 ¢ M ¢ | - b „ + K t i + " M ; i ` Î M M F ? | + Q B - M Q m H ' v ® M ; i v € Q h - i ? M ? • K M S + M Î M ; ? M M ; " Q ,

@ h - M æ ® + * ? O - # • v ; B Ì + ? d + | M ; Q Æ B + | i ? ; B 9 T i B m ¢ 5 L ; Q Æ B - M m M ; Q Æ B ¢ " T ¢ - m + ? i i ¢ B M Æ B M " v 5

@ u M i • K - ¢ W M ; M | B + ? m v M M " v / Q M ? / ' T ¢ M + ? p Ê + O i - + ? d ` B M ; + ? m v M # + ? ¶ M ; Q Æ B - i + k M ; i m v i F ? ¬ M ; i ? F ? Q M ? i v ¢ S M ; # " M ; [m M X

h ` Q M ; K „ i h - M G • K H | 2 H M p i " M F ? ® + - i ? M ? • K p ¬ + M M ; F B M ¢ ` M ? X

_ ® i + K + * ? m R M ; h ` B M ? + k M ; v M H Á M ; K ° i M Y - b m F ? B i ? B M • M p ¢ M i ¢ + € Q i W

@ .Q J"m >¼+ H" K°i i M ç-m ;¶- #ªM H½M? h`B m ~K +kM; F?-M; i? H"K çQÊ+
?¢M; M;QìB ;B M i`€ •K i?-K +?O i`b # M i`QM;X

hW o,M h`QìM; pm®i pm®i`•m i`-K iQX

@ h`W p` *® æ¢B :BªB L;mv M FB - +ÁM +| i? H" B M[5\

h`QÆM; hY >mv M #om K¬B- i`QM; +QM M;QÆB tBM? ç T +| p M;?B ?Q†+,

@ L?QM; i +ªK i?'v- .Q J"m >¼+ +?¼M i?ìB +Æ ç°M; i?O +| ?ÆB +´ [m€B- +| H) I
+?9M; i F?-M; #B i

h-M G•K M;?2 p"v F?) M?QÈM; K"vX

h`QÆM; hY >mv M M!B F?-M; b B- +?O KQm +?mv M M"v ç9M; H" *® >B M h?"M
/ M? H" +•v ;"v F?m'v T?•M p"Q M,K o¢M G`+?X L;Q" B ` +ÁM +| K'v i M KB M; i?®
H" #¼M .Q J"m >¼+ - L;¬ h`mM; >"M?- h`B m .KM; >B M HÈT?"m bBM? KÈB M´B
*?B- .QÆM; E?ª G" T- Gw h?U+

"¼M ?¼ ç m iK i" T Î T?O ç .Q J"m >¼+ - +?9M; i? M? HQm / M? bo M!B +QìB ²M "Q
.Q J"m >¼+ p¶ p¶ +€M? i v +O *® >B M h?"M? `i i?•M i?B i,

@ E K°i ?ÁM ç€ ?¢ # +QM +?BK +O *® i? ?mvM? i?"i bU H" ? v F?-M; i? iª- .Q I
#ªM H½M? +O i? ?mvM? + Q i" M K•v t M?X

*® >B M h?"M? +QìB +QìB- +?„T i v M!B [m€ F?2M [m€ F?2M- i`QM; HÁM; H¢B ?Æ
JÎ KB M; ` H" iU i?` #®B T?"M- H9+ M"Q +kM; iU tQM; H" iB M #®B- i?"i H" ç€M;

æ€K M;QìB L;¬ h`mM; >"M?- h`B m .KM; >B M- :B M; æ¬M; *?B +MM; F m H M i€M
#`v` F M"v +U+ F€ i m v i /B mX

o®M H" iW F?B h`QÆM; hS .mv #` tmB t Q- h?•M h?ìB >"M? H2Q H M p` i`Q h?O S?
L?QM; *® >B M h?"M? M!B i?"i ? v- ?¬K M v # p` *€+ h?-M FûK t F?-M; ?MM; K¢
:B M; G,M;- M;¬M [m M i? M? HQm FûQ # F i çªM;- +Sm pB M HšM M? m M?Q +?
+?9M; i - M; v +ª # ?¢ +kM; TªB M?QìM; # T?-M5

h?ìB h`QÆM; \*Q \*?QM? €T +? M;¬M [m M `i HÊB ?¢B- o¢M G`+? pb i? M? iQ€M ;
M;¬M H° K°i H-M M[- +kM; iQÆM; iU M?Q KÎ ?°T S M/Q` X a m ç! i? M? HQm M;
M; v +ª +?QM? >Q" M; ç H" v +kM; M K KMB ç m F?´ F?-M; Qi- +?Q iÈB K'v +?K+ M
i`B mX \*?Q /M H" i`šK F?-M; +?¼+ M´B- +?šM; H) F?-M; i`®M çQÊ+ b Q\5

æQÊ+ *® >B M h?"M? ` KQm ç² b€+?- +Um çªM; i? M? HQm /-M /-M´M ç`M? i`"M

a m ç! *® >B M h?"M? b€+? ç°M; /•M; i?Q M; ,M +ªM h-M G•K ?²B FBM?- F i [ma i?`
?m•M [mw FBM? bQ ç m i`¬M; M;¶M; p` i`B i?-M ;B h-M G•K M"v- KbM? /•M; i?Q ç
/KM; ;bX h M M"v K°i F #`i i?"M? H¢B ` F F?€+- t9B ;BK+ .Q J"m >¼+ /•M; i?Q
+O *?m >B h`mM;X

E M"v ? i bS+ €+ ç°+- +?QM? H" K°i ?ÁM ç€ ?¢ # +QM +?BK, ç-m iB M .Q J"m >¼
tQ - H½Q .Q ç¢M ?†+ #`i i?"M? M;QÊ+ H¢B #` +€+? +?S+- +ÆM ;B" M M"v ç½ 'T O
ç! çª FQ+? *?m RM; h`BM? H¬B FûQ pk ?m•M [mw i?Q+? i? v h-M G•K- +?†i çSi p•
?M i?2Q i•K iQM? +•M #^M; +? M;U i?-M iY +O o¢M G`+?- H" i H¢B +?mv M tQ h
h`mM;X

.o M?B M +ÁM +| •K KQm i?S iQ- *® >B M h?"M? pšM ;B'm FQM i`QM; HÁM;- M;
F?-M; #B i

æ®B K†i +€+ p` ç²M; çªM; F?2M M;ÊB- *® >B M h?"M? F?B K i®M +QìB +QìB,

@ *® K¶ H"K M?Q p"v +?QM? H" pb [m®+ i`B m ;B M; bÆM poM? pB M p[M; M?Q
:B M; G,M; ;B M çªM; ç½ #` #`B i`W iQ" M #°- p`i pª H„K KÈB +| +K+ /B M M?Q #•v

KÈB çQÊ+X æ€K pä ?m•M [mw i?Q+? FBM? bQ #`iB M i`B K ?Q†+- i`î i?`M? ç²M
+?9M; i /MM; mv +?'M M?B T- F?B M +?Q #¼M +?9M; #B i M†M; M? X
GÌB M!B M`v i?"i HÈB ?çB5

NjkX *?QÆM; Njk, GĐ GÌB

æ-m i`B m JBM? H`p, M pä M; M; ?`M; - i?"K +?Q #ÎB pb ? B i`QÌM; ççB +?B M .B
p`i? ?m•M pä i?-M pšM +ÁM î i` M p, M i?-MX *?Q ç M HQçM h?`J°+ /Q .½ hB M
? i i?`v iBM? M? pä i?-M ç m #Ä KçM; X o, M i?-M /-M /-M HÈM KçM?- `®i +K+ p
i?"M? +K+ /B M H`v p, M M; U pä- p, M [mw pä iB MX

æ M M, K oçM G`+?- €T +? pä i?-M ç½ i`î i?`M? M?"M i?S+ +?mM; +O iQ`M #° i`
i?"i T?m i?¬ #d F?¬M; p, M- F?¬M; i?¬M; T?QM; M?½- F?¬M; #B i H M; ?o HB K
FB M; BªB p i`B m +?QM? - +! ç€K +?QM? M?•M [m•M iY +?9M; i K`i?¬BX

.M b Q h?Q+? E Zm M; .m æçB .m /šM /„i iQÈM; bo ç´ K€m ç´ K² ?¬B #ÆB #B M º
i?"v çQÊ+X h?dM? i?QªM; +! K`v M; QÌB ?B m çQÊ+ ççQ Hw [m M +?B M i`i M; mv
hdM? L; ¬- +kM; #` çªM; i` M? ç€M? M; ½ tm®M; ç`iX

h!K HçB- €T +? pä i?-M Hm¬M Hm¬M H`F?¬M; b B5

*® >B M h?"M? pW M!B M?Q i? - F?¬M; çÆM i?m-M H`ç®B T?! h-M G•K- ?Q†+ H`
p, M i?-M +Um çªM; p` :B M; G, M; i•M çªM; K[ X J`H` /QM? ç M M?"M i?S+ +?mM;
?B T €T +? pä i?-M H•m /`B- M?"i i?ÌB çQ iÈB K°i KªM? OM; ?°X

@ *® h?9+ h?ÌB i`Q HU b•m t - i?"i bU H`KQm [m®+ +?B i?-M5

h`B m .KM; >B M ;BÆ M; !M i v +€B H M F?2M M; ÊBX

L; ¬ h`mM; >`M? +kM; M!B,

@ *?mv M +€Q +?mv M M`v +?Q h`B m *~K h`B m æ¬ æQÌM; - M?"i ç`M? H½Q b) +C
b Q T?ªB ;B`m ;B K H½Q\

*® >B M h?"M? +QÌB K`F?¬M; M!B- K¼B M; QÌB M?Q +! çB m bmv M; ?oX

:B M; æ¬M; *?B +?ÈT +?ÈT K„i,

@ h?9+ h?ÌB ?B M ç [mª i?"i H`M?•M i`B FB i tm`i- M; ?2 ç•m # p` ?B M ç GQm-
M; QÌB i? M? HB K i`mM; i`U+- ;B Q ?ªQ pÈB ?B M ç - b Q F?¬M; +?Q ;B M?"T?"

:B M; æ¬M; *?B M!B HÌB M`v H`i?"i bU +QB i`¼M; *® >B M h?"M?- HB M çÈB #^M
:B M; æ¬M; *?B H`hB M ao M, K oçM G`+? i?S M, K- F?Q +Y iQM? ` H`HÈT i`QÈ
[mv +O F?Q +Y T?ªB ;¼B H`H½Q iB M #®BX >B M içB v +?O ç°M; ç tm`i FB M /B

@ " M; QÌB #¼M ?¼ i? M? i? Q + Q F?B i- +?d [m2M T?;M; i9M; i?Æ `QÈm- +?d
+?QM?X

*® >B M h?"M? +QÌB iW +?®BX

*® >B M h?"M? p¬ +MM; ;BªQ ?Qç i- pB + H`K +O v p` +Um çªM; i? M? HQm- ç€K ?
L; Kv .Q½M h`mM; - JçM? >! Gw F?¬M; +! i? K /U- M?Q p`v ? B # M i?Ov +?mM; +!
M; ,M +€+?X J`v çSM; ;B[ - KÆ ?² bBM? ` i€+ /KM; i?2M +?®iX

L; ¬ h`mM; >`M?- h`B m .KM; >B M iQM? iB M? +´ ?O- :B M; æ¬M; *?B- .QÆM; E?ªC
F?¬M; çQ€M çQÊ+ /KM; w i?U+ bU +O *® >B M h?"M?- M; QÊ+ HçB i?Î /`B M!B +
K`v p` #^M; ?[m *® i? ?mvM? + Q F?B i M?Q iMM; i`9+ K BX

*?d KQM; h-M G•K b) M; ?o M?Q p`v •M? K„i +O *® >B M h?"M? i?dM? i?QªM; +?
i`€X

L;`v i?S ? B M;¼ i`B m-`@i +K+ h-M G•K ;†T çQÊ+ h`B m *~KX

h`B m *~K- M;QÌB *?B i :B M; .Q .B m- iU L;mv M S?€+- ?B m G•M .QÆM;X hB M
oQÆM; h?O L?•M- iWM; t•v .QÆM; JBM? hW Î om GQM; h`QÌM;X i i L;mv M æ€M
;†T M?"i i?U+- H½Q +?Q H` çB K SM; pÈB ? [mv M ;B M HQ¢M +?QM?- ç¢M ?
H¢B #„i H½Q ?¢ M;K+- b m ç| +€+? +?S+ H`K /•M- p M?" KQÌB H,K M,KX

JBM? JK+ h¬M; GQM; E?€M? ç iS+ p`- F?¬B T?K+ +?S+ [m M M?Q +k- p`Q Zm
GQM; E?€M?- H` >[m S?| æ¬ L;U aY hm-M S?O Zmw \*?•m i`M €T ç€K /•M JB m G
æ-m i`B m o¢M G`+? iWM; H`K L K EBM? >bM? #- G #- "BM? #° h?QÊM; h?Q-
*?QM? K` #` +€+? +?S+X a m #€B hª æ¬ L;U aY- +?QÎM; [mªM æ¬ a€i pB M F b m
o` H½Q M?•M M`v K†i KkB i? M? ;-v-`•m i|+ i?ªv ç m #¢+ i`„M;- K†+ [m M T?K+ K
T?QM; ç° +O ç¢B i?-MX

h-M G•K Î # M M;Q`B M;¼ K¬M ç½ M?bM i?'v h`B m *~K- hW æbM? S?K H†M; H) +
M|B,

@ hB m +- ;B M;QÆB K M? T?¢K h?€B hm - h`B m \*~K M`v H` H M? M?¢+ h`QÆM
` FBM?- F?¬M; M;Î`^M; ?¬K M v M;²B p`Q p` i`Q hª æ¬ L;U aY- ¬B

h-M G•K H¢B i?'v F?¬M; +| p'M ç ;b- o¢M G`+? +?Q i +?S+ æ®+ *?O æ¬M; sQÎM
T?2 T?ªM ç®B H`K hª æ¬ L;U aY- +?ŠM; H) H'v K„i M?bM i iWM; #QÊ+ H'v i v +?
+?mv M i®i M?Q p"v çQÊ+5

>„M M;?o i?"i +?QM? t€+- /M H` i?"i bU # ?¢ bOM; i?-M- [m•M i?-M iQÆM; ç„+
çbM? +kM; b) /MM; M?[M; [mv +? i´ +? HÈM M?Ä i`QM; M;Q`B M?Q p"vX *?d i`W
æS+ M¬M; M´B- >Q`M; ç h?B M E?ªB iQÊM; ;¶- M?QM; i`B m JBM? i`QÊ+ b m ;
+°M; H¢B KÈB ? B KQÆB K'v M,K- M; v +ª K°i T?-M KQÌB +kM; +?Q iÈBX

h`B m \*~K iU ?² +?9 w i?'v h-M G•K ç M; M?bM KbM?- €M? K„i çªQ [m # M M`v
idM? F?¬M; / Q ç°M;- F?¬M; M?bM` çB m ;bX

h-M G•K i?Î /`B i`QM; HÁM;- t2K` H¢B H` K°i M;QÌB F?| ç®B T?| - ¬B- i?"i F?¬M
+?Q ;BÎ` /€M; p æ®+ \*?O æ¬M; sQÎM; H½Q K ç-m "Qbb bB m +`T T?ªM T?€B-
M?B m ;B M M M ?B K i`Î M?Q p"vX

L?Q ç½ M|B [m - pŠM +?Q i? +?•M +?QM? M„K ;B[æ¬M; sQÎM; KÈB ;†T T?ªB M
F?¬M; æ®+ *?O ;BÎ mv T?QM; sQÎM; h?-M- L;Kv +-M; +-M; *Ym h?B M hm ;B€ H
T?€+? H®B F?¬M;5\

*| H) ~M ;B'm KbM? +kM; ç½ çO`²B- v m K [m, [m€B H| K†i` HB M iB T- F iB T-
bÆM ?` H` pW

ob F?¬M; +- T?K mv T?QM; F?Q T?€+? sQÎM; h?-M- h-M æ®+ *?O M„K +?†i [mv M
K¼B M;QÌB çB p`Q M;¼ K¬MX

GQm h?O >[m +kM; Î +€+? ç| F?¬M; t - +MM; L;?B K h? M?- E?•m h` M? +QÌB +Q
L;?B m ?ÆB iKi H¢B T?Q b m K°i +?9iX L?bM i?'v h-M G•K iÈB- i` M K†i #¼M ?¼
?ÆM M[GQm h?O >[m pmB p M?'iX

E?| i`€+? GQm æ¬ æ®+ ç„+ w- v +ª K i?'v KbM? çm´B h-M G•K` F?ÄB *~K u o H`
æ¬M; sQÎM; ;b ç| +?d H` K°i i`Á +QÌB- iW H9+ M`Q +| pä i?-M +?QÎM; [mªM æ¬M;
i?•M T?"M "dM? "9i i?€B ;B€K hv G :B€K +kM; F?¬M; i? ?Q`M iQ`M M„K ;B[æ¬M
h-M G•K M`v +| i? H`K ;b çQÊ+\\5

"®M p` M`v i?QÆM; HQÊM; pÈB M? m- M m #¼M .Q J"m >¼+ *® >B M h?`M? T?€i
T?ªB i?m"Mi? K` H`KX *?ŠM; M?[M; T?ªB i`W \*?m >B h`mM; Zm®+ *¬M;- i®i M?'
*?m RM; h`BM? tm®M; MQÊ+- +m®B +MM; H"i ç´ +ª h-M G•KX

S?2 i? M? HQm M;¬M [m M +°M; i? K L;?B K h? M? GQm h?O >[m- ç¢B M°B +ÁM -
/QM? /'T ç M h`QÆM; \*Q \*?QM? #` o¢M G`+? ;?ûi #Ä- +?mv M M`v i€K +?QM T?-M

*?m¬M; i`®M; i`¶B H M- M?„+ M?Î+?9M; ç¢B i?¬M; B i, M; #QÈ+ +?•M- p b p"v #®M
h`QÆM; h¬M L; ?B m p"Q # M pã i?¬M T?Q h•v- L; ?B K h? M?- E?•m h` M? p"Q #
*?9M; [m M çSM; M; v M; „M Î i`QÈ+ # `²M; >Q" M; *U+ K¬M i?2Q M?Q i?S iU i`QM
p¬b® €M? K„i ?mM; ?B K M?bM +?^K +?^K h¬M G•K- +| h`B m .KM; >B M- .Q J"m >
E?•m h` M?- +ÁM +| M?B m +Um çªM; i? M? HQm ?ÆM
h¬M G•K mM; /mM; çB K i oM? M?bM [m M? #®M T?Q - iQÆB +Q`B çB iÈB i`QÈ+ M
@ L?Q`M; K°i +?9i- G Qm æ¬ æ®+ tBM M?Q`M; K°i +?9i- i çSM; +?¶ M"vX
*€B ; b\ h•K i`¢M; p m B p +O G Qm æ¬ æ®+ M?'i i?`B #B M K'i- b„+ K†i +kM; tK t m
@ h¬M æ®+ *?O- M; QÆB
æ M; Km®M H M iB M; i`€+? +S i?2Q #ªM M, M; - G Qm h?O >[m +?Êi M; ?2 iBK KbM
F m F?'X
sQÎM; o pÈB M? m- æ¬M; sQÎM; t T ?¢M; i`QÈ+ *~K u o - æ®+ *?O æ¬M; sQÎM; H
+| `i M?B m F?B [m v M v K i? HÈM- +~K v æ¬ æ®+ +ÁM T?ªB [m € i`QÈ+ sQÎM; h`
"i [m € i`QÈ+ FB sQÎM; h?¬M ç m /Q i?€B ; B€K M?"K +?S+- F?¬M; HB i p"Q i`QM
>¬K M v H" H¬M ç¬m iB M tQ M v +?Q iWM; +|X h¬M G•K H" æ®+ *?O æ¬M; sQÎM
T?ªB çSM; i`QM; ç°B M; k pã i?¬MX o`i? sQÎM; h?¬M + Q ?ÆM +~K v æ¬ æ®+- +
? ; b pÈB M„K ; B[i?U+ [m v M æ¬M; sQÎM; ? v F?¬M; X
L|B +€+? F?€+- G Qm h?O >[m T?ªB ç +?Q h¬M G•K çSM; Î i`QÈ+ K†i ?„M5
@ L; QÆB- M; QÆB 5
G Qm h?O >[m ; B" M ç M M; ?B M ` , M; M; ?B M HÈB- M?QM; i`QÈ+ b m # M pã i?¬M ç
H¢B- M; v +ª # M p, M i?¬M +kM; +| M; Q`B MûK b M; €M? K„i iÁ KÁ- M m +ÁM iB T
K'i ? i i? /B MX u F?¬M; i? H"K ; b F?€+ ?ÆM H" t M? K†i H m B p b m K°i #QÈ+-
@ æ i¢- ç i¢5
h¬M G•K +i iB M; +Q`B ? ?ª- çSM; Î i`QÈ+ K†i G Qm h?O >[m- i`QM; HÁM; +Q`B
M"Q +kM; i` M? / M? p¼M; pÈB G Qm æ¬ æ®+- /Q`M; M?Q +| ?ÆB [m € ç€M; >W ?W
T?€i m v çQÊ+ H" K Q # M? ? v b Q- ç +?Q +€+ M; QÆB t2K i?Y m v T?QM; +O #ªM
" iB M; i`M? iB M p M; H M- o¢M G`+? p"Q i`B m- M; ²B t m®M; i` M M; U i¼ # "v i`
*?m v M i`m v çQ¢i oQÆM; iQÈ+ +O \*?m >B h`mM; i m v i ç®B H" F?~M v m M?'i- ç
+?m v M M"vX h?•M h?`B >"M? +| p HQ •m M?bM h¬M G•K K°i +?9i- H¢B `i €v M €
RM; h`BM?- H9+ M"v KÈB ` # M i'm i?dM? çQ pB + M"v ` T?€i T?| çbM? M; ?`X
o¢M G`+? i` M M; U i¼ +kM; `i #m²M #U+- i•K iQ v Km®M ç2K +?m v M M"v T?B
M?QM; h?•M h?`B >"M? [mª i?"i [m € tªQ [m v i- [m € # T?ªB- ç€M? +? i +kM; F?¬M
*?m RM; h`BM? p" h¬M G•KX o¢M G`+? +kM; F?¬M; +| +€+? M"Q pÈB H½Q iB M b
çbM? M; ?`X
.Q J"m >¼+ H" M; Q`B /•M; i'm +?QÆM; - H" M; Q`B i?S M?'i çSM; ` - ` # M i'm,
@ " ?¢ M? KBM?- i?¬M i?B i M; ?o +® h?"M? Zm®+ *¬M; *?m >B h`mM; /m h`Q A
F?B +? i çQÈ+ i`m v T?QM; æ`M? hQÆM; oQÆM; - +?QM? H" pB T?¢K i? H i`B m
oW /Si H`B \*?m RM; h`BM? ç½ çÄ M; -m ç¬B K„i- +?m v M M"v /QM? /€M; ç M ; B ;
M"Q çB M[+kM; #'i +?'T- H" T iS+ [m € i` M K†i ç'i F?|+ `®M; MQÈ+ K„i +? M ?Á ,
@ " ?¢- # ?¢- i' T?K i?¬M +kM; F?¬M; T?ªB H" /m h`QÆM; *Q *?QM? KÈB i?K T
i?"i bU H" +| +¬M; +Sm ; B€5 EQM? tBM # ?¢ i?€M? KBM?
o¢M G`+? M?QÈM; K"v- v F?¬M; ? [m M i•K iÈB +¬M; +Sm ; B€ ; b +ªX h¬M G•K M;
bY [m M K'i- ?m®M; +?B *?m >B h`mM; +Sm ; B ; B v :B hoM? ç - F?B ç| v +ÁM +

.Q J"m >¼+ t2K i?Y b„+ K†i o¢M G`+? H"TiS+ ç„+ w p¬ +MM;- +’i iB M; [m€i,
 @ *?m +¬M;; B - M;QÆB +¬M ;b T?ªB H"K #° H"K i`+?5 :B ;B M;QÆB +?d +| +?9i
 +| i? i?K T?QM; oQÆM; iQÊ+ \ L,K ç| H½Q /m h`QÆM; *Q *?QM?- +?mv M M"v
 h?“M? `²B- h¬M G•K +kM; b mwi +?9i M[ #”i +QìB- \*?m RM; h`BM? M|B +?mv M i?
 M?B M i M M;m M;®+ .Q J"m >¼+ M"v K„+ #švX
 a„+ K†i +O *® >B M h?“M? H"TiS+ i`Î M M F?| +QB- ;’T ç M ç° Km®M p¼i iÈB i`Q
 >¼+ H¢B
 *?m RM; h`BM? M?bM i`°K h¬M G•K- M?“M çQÊ+ K°i MK +QìB F?Q+? H - pb p"v h?
 iB M; F?|+ HÈM,
 @ E?¬M; MB K +¬M; H Q ;B i´ t¬M; T? #B M HY +Sm ;B€- +kM; +| F?´ H Q #` i?
 ç½ çQÊ+ ;?B +?ûT H¢B- i m v i ç®B F?¬M; +| ;Bª /®BX >¬K M v H¢B #` ;B M M`M?
 H"K +?€m M?Q i çSi iWM; çQ¢M `m°i
 "aM H½M? F?€+ +O *?m RM; h`BM? +kM; +?d #bM? i?QìM;- /m v +?d +| #ªM H½M?
 iB M; F?|+ HÈM K°i i`”M- +?d i?’v H `ÆB M?Q KQ i`9i MQÊ+- ? B K„i bQM; ?9T
 M?Q i?Q bBM? ;†T M¢MX L m çB p”Q i`QM; :B€Q S?QìM; i v- 2 `^M; b) #` +€+ +?` 2
 *€+ pã +¬M; ?m•M [m w M?Q æ`M? Zm®+ \*¬M; hW o,M "Q+?- M? Zm®+ \*¬M; h`Q
 .QÆM; >¬m h¬M æ¢B E,- ZmªM; LBM? "€ GQm .Q½M h`mM; M;?2 v F?|+- B M"v
 ?ÆB #’i M;ÌX
 o¢M G`+? +kM; /¬M /¬M +ªK i?’v F?¬M; ç9M;- +?ŠM; [m H” pšM +?Q T?K+ ?²B iB
 .Q J"m >¼+ H¢B ?B m b B w- i?’v KbM? K„M; +?Q çQìM; çQìM; Zm®+ *¬M; TªB F
 ç„+ wX
 u H” K¢ iQÈM; b® K°i i`QM; ç€K i? M? HQm p”Q M?[M; M,K ç¬m o¢M G`+?- +| M?½
 #’i [m€ KB M; iQ | + M?Ä- i?QìM; ? v #` M;QìB F?€+ t9B ;BK+- çSM; ` ?”M; ç¬m i?
 L m bQ pÈB ç²M; çªM;- #¼M h`B m RM; L; m v M L;¬ h`mM; >”M? iÈB M,K o¢M G`+?
 *?QM? çQ¢i iB M? KÈB çSM; ` TªM ç®B- +| çQÊ+ / M? ?B m ç¢Q ç¢B M;?o X *?Q
 i`QÈM;- +€+? +?S+ ` M;Q”B K’v M,K ` F?¬M; M K KMB ç m F?´ ;b F?€+- M;QÊ+
 i?B M ?¢X
 .Q J"m >¼+ H¢B F?€+- p”Q M,K o¢M G`+? i?S ? B v p¬ +MM; M¬M; M´B- /•M; i?Q
 M|B i?ŠM;- +?9 i`¼M; / M? F?Q- i? K M?B m ;BÈB- T?ÁM; M`M? /m ö- `ä `”M; K„
 i?¬MX E i [mª F?¬M; i? F?B M +?Q i`QM; M;Q”B i`B m ?QìM; SM;- +ÁM HB M HK
 ao >Á K’i +?S+X "ªM i?•M v +?`m K’v M,K ç m F?´ - b mwi +?9i M[+? i ;B[çQìM;
 i? i?’v çQÊ+ i M M"v +?d iQ K²K K” F?¬M; +| ç¬m | +X
 G¬M M"v .Q J"m >¼+ ?²B FBM? +?Q M;?d M;ÆB # Q H•m H¢B #` *® >B M h?“M? tš
 iQÈM; h`QÆM; \*Q \*?QM? ç½ +? i- M;¬M H° i`QM; i`B m ç½ çQÊ+ KÎ `°M;- M M v
 p"vX >B M i¢B i?’v *?m RM; h`BM? [mšM #€+?- .Q J"m >¼+ H¢B +”M; i? K ç„+ w- p
 T?QM; ç° bo ç¢B T?m- ?„M; ;B¼M; M|B,
 @ *€B ;¼B H” +¬M; H Q +O H½Q +¬M; ;B i?“i` +kM; F?¬M; ç€M; F ;b- #’i [m€
 +?mv M ç½ tªv ` K’v +?K+ M,K i`QÊ+- F?¬M; +| +€+? M”Q FªQ +?SM;- K” +?mv
 *?QM? çQÊ+ i`m v T?QM; oQÆM; iQÊ+ B B +kM; #B i- [mª i?“i ç½ pB T?¢K i? H
 @ *?m +¬M; ;B p b i¬M i`QîM; +O KbM? i’i M?B M iÄ HÁM; ?B m i?ªQ- #’i [m€ iV
 HQÐM; H”T- .Q K¶ ,M H°+ p m i?b TªB i`mM; pÈB p m - iU M?B M TªB çSM; ` F?
 GìB pW M|B ` - \*?m RM; h`BM? H¢B +”M; ;”Q F?|+ HÈM ?ÆM- ç€K pã +¬M; ?m•M
 M; v +ª o¢M G`+? i` M M;U i¼ - ;QÆM; K†i K”T +kM; ç½ i€B t M?X

NjjX *?QÆM; Njj, JBM? hm a¢M æ¢Q

æ€K p,M i?-M ç½+| M?B m M;QÌB+"M; M;"v+"M; +ªK i?'v F?-M; ç9M;X E #¨v` F
;'T;€T iÈB KS+ ;B"K +?•M- M?QM; ?B M i¢B i`B m çbM? M;?' +?QM? M;U iB M- +?
.Q J"m >¼+½

æ M H9+ `²B5 h-M G•K +'i iB M; +QÌB i?-K i`QM; HÁM;- H"TiS+ çSM; ` F?ÄB #

@ " ?¢- .Q h?` G M; M|B +| Hw- i?-M F?-M; ?B m #B i; b- H-M i`QÈ+ +ÁM Km®M
ç€M; +? i p¢M H-M5 h?-M H"TiS+ +ÎB ` p"i M;U iS ç½ bY /KM; i`€B pÈB i? H

h`iB ÆB M m M?Q o¢M G`+? F?-M; Î i`QÈ+ K†i [m-M i?-M- M?'i ç`M? ç½+'i iB M
h`QÆM; h?"M? +kM; i`ÈM K„i ?€ K²K- h-M G•K +ÎB v T?K+ ç½ i?"M? i?|B [m2M `²E

h-M G•K pW M|B pW çSM; H M- ? B i v +ÎB M;¼+ ç€B # M ?-M; tm®M;- `mM `~v
hB Ti?2Q H¢B #„i ç-m +ÎB K½M; #¨Q- ;QÆM; K†i #B M i?"M? K¨m t M?- ?B M M?E
;B¼M; M|B,

@ " ?¢ F? B •M- i?-M +€Q H½Q p [m - i?-M +€Q H½Q p [m

a„+ K†i o¢M G`+? ç½ ç2M b¢K H¢B- H¨K M?Q p"v F?-M; T?ªB H¨ M|B `ä i`šK çQÈ+
+?| ? v b Q\5 h` M K†i i M h-M G•K M¨v pB i`i`ä¨¨M; M,K +?[ð;-M pm M?Q;-M

*?m .U+ Zm•M p¬+MM; +,K iS+- K°i T?-M M?^K p¨Q h-M G•K- +?QM T?-M M?„K
b Q # M h-M G•K KÈB pW ç¨K T?€M tQM; M,K KQÆB p¢M HQÈM; #¢+- ;-M ç•v Î a
M;Q M M;Q½M- F?-M; ;•v ` +?mv M ;b +ªX L;QÈ+ H¢B i M F?®M .Q J"m >¼+ M¨v
*?m >B h`mM; ç½ +? i ?ÆM KQÌB M,K- oQÆM; iQÈ+ +O H½Q K„+ KÈ ;b iÈB M;QÆ

h•K iQ # ?¢ tQ v +?mv M `i M? M?- p®M +ÁM Km®M KQÈM .Q J"m >¼+ ç #ÈB H
G•K- M?QM; bÈ M,K KQÆB p¢M HQÈM; #¢+ K¶B M,K i`¬B i?2Q /ÁM; MQÈ+- M?'i i
J"m >¼+X

æ•v +?QM? H¨ ?B m [mª+O F b€+? ~M ;B'm +O h-M G•KX L m M?Q i`QÈ+ ç| M|M
Î æ¬M; sQÎM;- H9+ M¨v H¢B #` #ÈB H¬M; ibK p i- o¢M G`+? b) F?| i`€M? F?ÄB +?C
b) `i F?| F?,MX

S?Q h•v # `²M; ç½ t¬M t Q K°i KªM?- ç€K pä i?-M ?m•M [mw p®M ç½ `i +,K iS+-
M?'i i?iB FQ+? ç°M; [m-M i?-MX

M? Zm®+ *¬M; h`QÆM; L;mv M \*¬M; KÈB i"TiQÈ+- i` im´B- iQM? ibM? M|M; Ma
çÐ /šM K®B- M M v +kM; +| çQÈ+ K°i T?-M i`QM; HÈB M?m"MF? B i?-M; +QM çQÌ
F K +? çQÈ+ M[- ` # M [m€tm®M; ,

@ " ?¢ M? KBM?- KÈB pW `²B .Q h?` G M; M|B +?B M +¬M; K'v +?K+ M,K i`QÈ+
i?"i;Bª- i`QM; HÁM; i?-M i?"i bU F?-M; v MX h´ iB M i?-M h`mM; ok *¬M; i?2Q o
HQ¢M hoM? L¢M- /®+ HÁM; pb MQÈ+ +?B M iY b i`QÌM;- i?K T?QM; h?B M hoM?
h?-M- T?QM; M? Zm®+ *¬M; +€+? ç•v ç½ i€K KQÆB- i`,K M,K- p"v ?šM F?-M; i?
+¬M; çQÈ+ M[X

@ " ?¢5

G½Q i?-M æ`M? Zm®+ *¬M; hW o,M "Q+? +kM; [m€ F?-M; /"vX

@ " ?¢5

@ " ?¢5

@

*¨M; M?B m pä +¬M; ?m•M [mw ?ÆM p¬+MM; m'i S+ çSM; ` X

h?S M?'i H".Q J"m >¼+ KB M; i?®B M|B M?,M; M|B +~M- +?¼+ +?Q +?9M; ;B"MX
FûQ /„i K®B F?„T MÆB +?Q h-M G•K- ç€K *¬M; >-m "€ M"v ç m H"K ,M #^M; #¢+-
M"Q +kM; T?^B #^Q p h-M G•K çSM; p[M; ;|i +?•MX

E?¬M; +?Q T?ûT +?9M; i i? K /U i`B m +?QM?- +kM; +?d +| i? +„M `„M; M?"M
çQìM; FB K iB M +kM; #` +?†M çSM; - +?ŠM; H) +?d ç€K p,M i?¬M +€+ M; QÆB +|
,M i?`i Mm®i? i +^ / HŠM tQÆM; M?Q p"v5

L; v +^ ¬M; M; Q¢B `m°i o¢M G`+? H" ok h? M? >-m Gw oo +kM; p¬ +MM; iU ;B€+
;B" Mm K†i /"v- FûQ H'v i v h-M G•K M; ,M F?¬M; +?Q ?„M +ÎB v T?K+- H¢B M?†i
?„M- KB M; H~K #~K M|B,

@ h-M æ®+ *?O H"K ;b p"v- p¢M im i?€M? KBM?- [mv i b) F?¬M; #` ;B M M`M? +?
MQÊ+- +?9M; i ç m #B i- MÆB M"v ;B| HÈM- K†+ v T?K+ p"Q i`QÊ+ çB5

G9+ M"v .Q J"m >¼+ ç½ K„i ?Q ç-m p€M; - v T?€Q FQ+? K°i p` Zm®+ *¬M; #M M?b
*?m RM; h`BM?- pb b Q ? i i?^v ?m•M [mw ç m çSM; ` M?Q p"v\

J†+ /M ?m•M [mw M,K ç-m o¢M G`+? F?¬M; i? t2M p"Q +?mv M HK+ #° *Ym E? M
+ÁM F?¬M; M?Ä- ç†+ #B i H" K'v M?" +?QÎM; [m•M M?Q æ`M? Zm®+ *¬M; - M? Zm
EB K Zm®+ *¬M; X

h, M?Q EB K Zm®+ *¬M; J°+ h`B m ""i ?Q`M? ?`M? #'i T?€T- i`B m çbM? +kM; +| ?
/€K ç°M; iÈB H½QX J v M?Î h`QÆM; \*Q \*?QM? /MM; [mv M KQm- i`QÊ+ H" T +QM
EB K Zm®+ *¬M; - b m ç| T?€B M; QìB #„i H½QX *m®B +MM; t€ KB M i°B F?€+- ç
M; QìB çìB ç m F?2M M; ÈB h`QÆM; \*Q \*?QM? tY i`Q i?Q+? ç€M; X

h?Y M; ?o H'v :B M; G,M; iQÈM; +-M; ?MM; K¢M? F?Q T?€+?- ç®B T?| EB K Zm®
M?Q p"v- +ÁM çQÊ+ i`QM; M; Q`B i`B m F?2M M; ÈB- iW ç| +| i? i?'v çQÊ+ [mv M
+-K [m•M M"v HÈM iÈB KS+ M"QX

*?Q /M H" KB M; .Q J"m >¼+ `°M; iÈB KS+ M"Q çB M[ - M?QM; iW i`QÊ+ iÈB M v
pÈB M?[M; *¬M; >-m "€ M"vX

L; ?B K h? M?- E?•m h` M? H†M; H) /B ç°M; #QÊ+ +?•M- ç bM? +€+? F?€ t .Q J'
MQÊ+ ç~v i?mv M pW `²B i?^v ç m i`¬B i?2Q /ÁM; MQÊ+X

h`B m RM; L; mv M M; QÊ+ H¢B Km®M M|B ;B9T #^M; ?[m- M?QM; *® >B M h?"M?
+MM; i`M? i`¼M; H„+ ç-m,

@ .Q J"m >¼+ +?¼+ p"Q i' QM; pÁ p)- #•v ;B| +?d +| i?

:B M; æ¬M; *?B- .QÆM; E?^ G" T- Gw h?U+ i?'v h`B m RM; L; mv M- *® >B M h?"M
ç m `Ki ç-mX

_ 'i M?B m p,M i?¬M M; Æ M; €+ H9M; i9M; - iW i`QÊ+ iÈB M v #¼M ?¼ ç½ [m2M i?
KB M; F?¬M; M|B ;B[i`B m- ç°i M?B M T?€i bBM? +?mv M H¢ [mv K¬ HÈM M?Q
F?¬M; i?Q+? SM; - pb p"v ç m M?bM # p` *€+ h?¬M çSM; Î ç-m # MX

h?•M h?ìB >`M? M?Q H½Q i,M; M?"T ç`M?- .Q >[m æBM? KdK +QìB F?¬M; M|B-
M? Q M? Q Km®M i?Y- M?QM; i?'v h?O S?K h?S S?K #'i ç°M; - v +kM; +?d +| i? +

"'i [m€ +kM; H" p¬ +MM; KB M +QÐM; - p®M v +?m~M #` i?| K¢ .Q J"m >¼+- #ÎB p
h?•M h?ìB >`M?- ?Q`M iQ`M ç„+ i°B pÈB +Um ç^M; i? M? HQm i?2Q T?2 h`QÆM;
h`B m .KM; >B M ç" T pÐ +?ûM M; ¼+ +?ûM i ;B€+ K" v i†M; - +ÁM p¢+? ç'i imv i;
M; QìB- ? B # M ç½ i?"M? i? MQÊ+ HY X

h`QÊ+ >Q`M; *U+ K¬M- pä ?m•M [mw i?Q+? [m€ ç¬M; M; ?`i K°i K^M; HÈM- M; v +
ok h? M? >-m +kM; çSM; p T?Q h-M G•K- o¢M G`+? F?¬M; i? F?¬M; çQ ` [mv
u KdK +QìB M|B,

@ *?m €B F? M?- h-M €B F? M?- +€+ M;QÆB +-M ;b M?Q p"v\ Zm®+ i`B m +| + -
i`šK ;B`m F?„T #®M # - +?ŠM; H) +ÁM iB +T?QM; i?QÎM; ? v b Q5\ æ`M? hQÆM;
;B€ ?Q`M; i´- i`QÊ+ ç•v iB M ?Q`M; +ÁM b®M; +kM; iWM; M|B iÊB- h-M €B F? M?
K m K†+ v T?K+ H¢B çB *€+ p` €B F? M?- ? i i?ªv çSM; H M çB5

*•m +m®B +MM; M`v +O o¢M G`+? H` M|B pÊB ç€K pã +-M; ?m•M [mw- pb p"v K¼
h-M G•K +QìB pmB p - i?m"Mi? K†+ tQM; v T?K+- ç2Q H¢B M;¼+ ç€B- çSM; i`Î
+?mv M ;bX

*® >B M h?`M? Km®M ;BÎ F >¢M; h` M; K9 FB K w i¢B S?€B +-M;- h-M G•K /Si F
+?mv M M`v- FûQ i?2Q iQ`M #° i" T çQ`M ?m•M [mw H`K ?"m i?mšM bM?X L?Q ç½
+ÁM Km®M H`K ,M FB K +?€+- H`K b Q +| i? çSM; M;Q`B +?mv M M`v- M M M?Î #
G•K +?O i`b KÎ H¢B +QM çQÌM; iÆ HK - \*?m RM; h`BM? +?¢v F?„T MÆB /šM K®B-
Q+?X

a® i` im´B ?ÆM i`QM; ç€K ?m•M [mw H° p ?QM; T?`M K†i çÄ #WM;- +| K´v M;QìB
p T?Q h-M G•KX "¼M ?¼ #` ç€K p,M i?-M ç ç-m +ÐB +´ ç½ H•m- +?Q iWM; i?®
`®i +K+ +kM; ç½ çQÊ+ i`9i ;B"MX

"¼M hW o,M "Q+?- h`-M æ¢B E, H½Q i?`M? ?ÆM [m v ç-m H¢B M?bM h-M G•K- +
G•K #„i ;|T +´ T?-M i`QÊ+- +€+ M?" +€+ T?O K¶B M?" iW K´v p¢M ç M KQìB K´v
+?Q FB K çQÊ+ iB M ?Q ?²M;- ;B[i`B m çbM? +ÁM #` ?„M H´v i? K K°i H-M HÊ
` # M? pU+ +?Q ?„M- i M M`v i?"i H` ;BªQ ?Q¢i

o¢M G`+? H¢B -M i²M M OB K´v +•m- \*?m RM; h`BM? KÊB ;BÆ i v €Q H M MS+ MÎ
¼B M;QìB i`QM; i`B m TªB H„+ H„+ ç-mX ""i [m€ +?QM? H` M?Î \*?m RM; h`BM?
G`+? KÊB F?-M; ? M;?B M;Î ;bX

.Q J"m >¼+ p- +MM; H9M; i9M; çSM; Î MÆB ç|- Km®M HmB H¢B F?-M; /€K HmB p
+ÁM i`¼M; M;?o F?Q- +?Q /M +| KK+ çQ+? F?€+ pÊB v M?QM; +kM; F?-M; çSM;
[mw i?Q+? TªM FQ+? ç½ +?¢K p`Q +?¶ M?¢v +ªK +O +ª i" T çQ`M p,M i?-MX

*?m RM; h`BM? H¢B p- +MM; F`T i?ìB çSM; ` - MQÊ+ K„i +ÁM i`2Q i` M K†i,

@ h?-M i?dM? # ?¢ i`` i°B .Q J"m >¼+ # m t´m ;B i´- M|B #W HQ¢M +?QM?X

h" T çQ`M p,M i?-M #`M i€M t-M t Q K°i i`"M- :B M; æ-M; *?B- .QÆM; Eªa G" T- G
Km®M ç°M;- M?QM; i?´v iB M? i? F?-M; ´M- `®i +K+ F?-M; M|B ;bX

o¢M G`+? F?-M; i? F?-M; +| çB m #`v iÄ- M?bM +€+ p` i`B m i?-M K°i +?9i- +m
K†i hª æ¬ L;U aY æ¬ a€i pB M h`B m *~K,

@ h`B m €B F? M?- i?2Q w F? M? +| M M ?ÄB i°B .Q J"m >¼+ ? v F?-M;\

•M? K„i K¼B M;QìB ç m i" T i`mM; p`Q K†i h`B m *~K- K¼B M;QìB ç m #B i H½Q +
*?QM? +€+? +?S+ çª FQ+?- +?QM? H` ç²M; # M? iQÆM; HB M pÊB .Q J"m >¼+X

h`B m \*~K i v €Q T?´i T?Æ- ` # Mi´m,

@ h?-M FªB i´m # ?¢- .Q h?` G M; bÎ i´m F?-M; i?"i- `ä`"M; H` ?Q /®BX

o,M pã i?-M ç m M?Ä ;B¼M; #`M i€M- h-M G•K +kM; +| ?ÆB ;B"i KbM?- ?QT K„i [
i?´v p` H½Q M?•M M`v K`v `•m T?QÆM; T?B b„+ K†i #bM? ioM?- F?-M; M?bM`
M?[M; ;bX

G-M M`v .Q J"m >¼+ +U+ F€ #®B `®B- K² ?-B ?°i H,M /`B i` M i`€MX u #` +€+? +?
KQìB M,K KÊB i`Î p - +kM; F?-M; Km®M H¢B #` çm´B çB H-M M[X

"i M;Î h`B m *~K ç´B ;B¼M;- H¢B M|B,

@ " 'i [m€ i' m + ? QÆM; . Q h?` G M; H`B H) F?~M i?B i- ? Q`M iQ`M t m'i T?€ i iW K° i
+kM; F?¬M; +| w +€ M?•M- # 'i [m€ H` ?`M? bU M!M; Mªv F?¬M; M„K çQÊ + i? " i bM
p"v K` i`WM; T?¢i [m€ M; ?B K F?„+ - ç i`€M? +?Q i„+ M; ?) M M; ¬M H° 5

Zmª M?B M H` M?Q p"v 5 h`QM; b® pä ?m•M [mw i?Q +? +| K'v €M? K„i ; B" M / [M?b
K„M; b m # Q +?2 - `ä `M; H` ; BªB p•v i? v . Q J"m >¼ + X >W - bÊ `^M; +ª bU FB M
M? "K hª æ¬ L; U aY M"v +?O i`b T?Q b m K"MX L m F?¬M; i¢B b Q h`-M : B€ L; ¬ a
` +?mv M M?Q p"v \5

L; ¬ h`mM; >`M? - : B M; æ¬M; *?B - . QÆM; E?ª G" T- Gw h?U + pmB KWM; ?ÈM ?Î -
bBM? ?B m `ä ç¢B M; ?o - çSM; p T?2 +?9M; i X

*® >B M h?`M? +9B ç-m +Q`B ? ?ª K° i iB M; - i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB ç„+ w
.mv +?d +| h-M G•K + m K"v- +~M i?"M [m M b€i h`B m \*~K- iU ?² Km®M t2K i` M
F?¬M; X

h`B m \*~K pW M!B M?Q i? - o¢M G` +? p°B p`M; i?2Q i? M; ?¢ ç`B,

@ . Q h?` G M; H`K pB + M!M; Mªv- M!B +?mv M p¬ +, M +SX LB K i bM? F? M? i`m
+® w F?B [m•M- i`šK b) tY Hw F?Q M ?²M; - p"v p"v T?¢i #`M; # i?€M; çB5

*?ŠM; [m +?d T?¢i # i?€M; #`M; H° + - tY T?¢i M?Q p"v +?ŠM; F?€+ M"Q T?OB #
pŠM +| +?9i F?¬M; + K HÁM; X L?QM; # Q M?B m M, K [m #` p, M i?¬M +? M ûT [m
çQÊ + F i [mª M?Q p"v ç½ pQÊ i M; Q`B KQM; çÊB- +kM; F?¬M; iB M i` M? +½B M [

. Q J"m >¼ + p°B p`M; F?'m ç-m i¢ÆM- ç M H9 + çSM; /"v KÈB T?€i ; B€+ b m HQM
QÊiX hmv `^M; ?B M i¢B H` ç-m sm•M- iB i i`lB b2 b2 H¢M? - M?QM; v pŠM F?¬M
; B®M; M?Q ; " +?¼B i?m i`"M- /€M; p i`Î M M F?ûT MûT ?ŠM çBX

a m F?B i M i`B m- +€+ p` ?m•M [mw pä i?¬M +Q`B +Q`B M!B M!BX *?m RM; h`BM
F?¬M; M!B- +€+ ?m•M [mw i` i m`B K° i +?9i p¬ +MM; + Q ?SM; - M!B Km®M K`B h
?Q† + H` h?B M L; Q¢B h?B MX

S?2 p, M i?¬M H¢B F?€+ - M? [M; ç¢B i?¬M +? [M; +?¢+ K° i +?9i ç m H° p F?¬M; M
M . Q J"m >¼ + X

*® >B M h?`M? /šM i?2Q K'v p` ç²M; HB m p•v [m M? h`B m \*~K ? i H`B F?2M M; ÊB
mv- [mª i? " i H` `Q`iM; +° i i`mM; HQm +O [m® + i`B mX h`B m H½Q iB M bBM? +?d
[m +| p F?¬M; + Q ?SM; H„KX

*| M?B m L; U aY- *'T aU M?Q ç€K : B M; æ¬M; *?B M?bM +?^K +?^K h-M G•K F?¬
M?Q #„M ` FBK M?¼MX

@ «B- +?d bÊ h-M H½Q ç

hW o, M "Q +? H„+ ç-m i?Î /`B- ; B [ ç¬B K"v H° p ` `i #m²M ` -mX L m M?Q M!B i`QÊ
H` i` M? +?'T pÊB i? M? HQm +Um çªM; - +| i? çQÊ + ç€K ç¢B i?¬M h?•M h?lB >`M
H`K M?B m p, M i?¬M i`QM; i`B m F?¬M; Q ?ÆM- #` çQ H M ç-m b!M; M; ¼M ; B|X

hW æbM? S?K +Q`B +Q`B,

@ *? - HQ H„M; ; b +?S\ h-M +¬ ; B ; B! iQ b!M; HÈM ; b K" +?Q i`ªB [m - K'v i M L;
/¼ ?„M çQÊ + X

hW o, M "Q +? iW +?®B +?Q w FB M- +?Êi €M? K„i /WM; Î #!M; HQM; h`B m *~K- pm
h-M G•K +ÐB M; U i`Î p ç M T?O- p`Q F?€+? bªM? m®M; K° i +?ûM i` - b m ç! ; ¼B

@ hW H½Q ç-m iY- çB ` +?Q i - `®i +K + H½Q h`B m \*~K M"v H` M; Q`B i? M"Q\

@ E?¬M; /€K M!B H` i? M? HB K +QÆM; +?QM? ; b- M?QM; +QB M?Q H` M; Q`B i®i

hW o, M h`Q`iM; +?"K `½B çB ` - +| p M; ?B ?Q† + [m M b€i h-M G•KX

@ >ÄB hW H½Q iB M bBM? F?¬M; #^M; ?ÄB iB m Km°BX

h`QÆM; hY >mv M i?^M M?B M +Q`B K°i iB M; - i`QM; i v ¬K K°i t'T p, M i?Q,

@ æ•v H` p, M i?Q ç¢M ?†+ ;B T?K /Q h?¬M; \*?QM? iv b Q HK+ - HK+ H¼B i`QM; # çQÊ+ K°i #^M +O h`B m *~KX

æWM; ?ÄB h`QÆM; hY >mv M H`K i? M`Q H`v çQÊ+ #^M b Q iW h?¬M; *?QM? iv G, M; ç^M; #` i? M? i`W- M?QM; K¬M bBM? +® H¢B pšM +ÁM i`^B `°M; F?„T i`QM;

Nj9X *?QÆM; Nj9, •K æ° h`¬M h?QÆM;

h¬M G•K KÎ` t2K- i` M ç¡ pB i`i`ä`M; ,

@ *Q *?QM? +?d +?mv M [mv M- F?¬M; T?^B H` +¡ /` i•KX *?d K°i HÁM; ?QÈM; p H Q- +?mv M +¬M KšM +€M i`mM; i?`M? - +¬M; H Q pQÊit #`i F€ B F?€+X >B M i i`T`K- i?Kv ?B m- +QB M?Q ç½ i`WM; T?¢i M; ?B K F?„+- tBM +?È T?¢i i? K M[X

L¡B +€+? F?€+ - imv `^M; h`B m *~K #` h`QÆM; *Q *?QM? +€+? +?S+ ç`v ` FBM? *Q *?QM? +? i çB #` i? M? i`WM; - H½Q pšM i?QÈM; i`m tBM i? +?Q h`QÆM; *Q *Q *?QM? +kM; ? i bS+ +¬M; #^M; , K†+ /M +?mv M [mv M M?QM; F?¬M; ? +¡ /` i• +?Q +?QM? pK i`B m æ¢B JBM? - i` ?¢ `i i®iX *?Q /M H` # ?¢ iS+ ;B`M iÈB KS+ iQ H` çO`²B- i`WM; T?¢i M; ?B K F?„+ ?ÆM M[ Ui`+? #B M; B b^MV i?`i bU H` [m

h`B m \*~K M`v i?`i ç9M; H` M; Q`B i®iX

h¬M G•K +Q`B p¶ p, M FB M i` M #`M K°i +€B,

@ E?¬M; M; ?o iÈB i M *® >B M h?`M? M`v [m^i?`i; B^Q ?Q¢i- KQm F +O v +ÁM - \*® >B M h?`M? +® w ç +?Q .Q J`m >¼+ .Q æ¢B \*?Ov çSM; ` ç€M? i`M ç¬m- ;B€ +?`T; B[i? M? HQm p, M i?¬M p` pä +¬M; ?m•M [mwX ``i F i?`M? ? v F?¬M; - 2`^ ;?B K°i F?Q^M MÊ +?Q h^ æ¬L; U aY h`B m \*~K- K` h`B m *~K +kM; F?¬M; i? F?¬M çSM; p T?2 vX

.M b Q i?•M H` h^ æ¬L; U aY- M m M?Q F?m`i T?K+ i`QÊ+ €T HU+ +O pä +¬M; ?n \*~K +QB M?Q K`i ? iX JB M +QĐM; Î H¢B æ¬ a€i pB M +kM; +?d +¡ i? H`K #M M? ç€K L; U aY M; ¬M [m M i` im`B ç²M; HS M[X

>¬K M v [m^M?B M h`B m \*~K #` *® >B M h?`M? b€+? ç°M; - ibM? i? #„i #m°+ F?¬ h¬M G•KX

@ h?¬B- M m h`B m \*~K iWM; i?QÈM; #B m tBM i? i? v h`QÆM; ;B Km°B- i +kM;

h¬M G•K +Q`B ;`i ç¬m K°i +€B pÈB h`QÆM; hY >mv M- tQ v M; Q`B H¢B H M M; U

@ h¬M ?mvM? X

h`QÆM; hY >mv M çQ i v Km®M FûQ- h¬M G•K ç½ çB t X

E?¬M; H•m H„K- # M M; Q`B iB M; p¡ M; U p M; H M- h¬M G•K +Q`B ?b ?b i`Î H¢B

@ •M K°i +?ûM # K¬M + M?X

h`QÆM; hY >mv M F?) +„M K¬B- p¶ ?„M K°i +€B,

@ L; ®+ iY5

oÈB +K+ /B M ?B M i¢B- h`B m \*~K +?`m ;†T h¬M G•K KÈB H` H¢X aÎ /o h¬M G•K K H` Km®M iÄ`ä i?€B ç° +O KbM? - M m h`B m *~K iWM; +¬m i? i?S +?Q H½Q h?€B F tm`i T?€i iW M; mv M M?•M ;b- i M?`i ç`M? T?^B ;?B M?È T?¬M •M ibM? M`v i`C

æ9M; p`Q H9+ M`v- >Q„+ h`¼M; G•m iQÆB +Q`B çB iÈB- tQ tQ i v M¡B,

@ h b K ç Q Ê + G Q m h K æ Q `² B - H ½ Q ç M ; + ? Ì Î # M M ; Q " B - æ ® + * ? O

h - M G • K + m K " v H ¢ B - i U ?² + k M ; F ? ¬ M ; T ?ª B H " ` i ; ' T X

h ` Q Æ M ; h Y > m v M p " h W o , M h ` Q Ì M ; + k M ; ? Æ B + | p # m² M # U + - ç Q Æ M ; M ? B M G Q
#ª M H ½ M ? F ? € - M ? Q M ; M m K m ® M / U p " Q H ½ Q # ® i ` Q F ? ® M ; + ? i ? + K + æ ¬ M ; s
+ ? Q ç O X

G Q m h K æ Q ç Q Ê + > Q „ + h `¼ M ; G • m i B M + Y - F ? Q K M ; Q Ì B ` k ? B i v p ¬ + M M ; + •
+ Á M i È B #ª v i € K # Q Ê + ç ½ p ¬ + M M ; + m M ; F Q M ? ? " M ? ç ¢ B H H ¢ v T ? K + t m ® M ; ,

@ h ?ª Q / • M G Q m h K æ Q - # € B F B M h - M æ ® + * ? O 5

h - M G • K i v i ` € B # Q M ; + ? û M i " - i v T ?ª B / M M ; M „ T F ?) ? È i p " B #¼ i p K M H Q i ? Q
+ ? û M X > „ M + ? " K `½ B m ® M ; K ° i M ; K K M ? Ä - b m ç | K È B ç ti + ? û M i " t m ® M ; # " M - K B
p ¬ T ? ¢ i X

G Q m h K æ Q [m € i ` M K ti ç ' i - H ¢ B + 9 B ç - m i ? ' T ? Æ M - + ? d +ª K i ? ' v i B K K b M ? M ?
i ? K H Q ç Q Ê + H Q K ' i X

h - M G • K i ? Î / " B i ` Q M ; H Á M ; - M ? È H ¢ B H - M ç - m ; † T K ti G Q m h K æ Q Î h m • M > | -
F ? ¬ M F ? û Q M , M ; M ' X a m ç | ; B Q i ? O K ' v H - M - ? B # M p š M M ^ K ; B [` M ? ; B È B
i ? B i ? b € T s m • M æ " Q + ¬ M Q Æ M ; Î h B m h ? M ; b Æ M - p ¢ + ? i ` - M i ` Á H W ; ¢ i + Q È B
H Q G Q Æ M ; " M ; æ Q M X G 9 + ' v H ½ Q p š M H " K ° i p B M F B M i Q È M ; + O S ? M M ; "ª Q

L ? Q M ; # • v ; B Ì i ? b b Q - G Q m h K æ Q ç ½ i ` Î i ? " M ? ? b M ? / ¢ M ; i ? M " Q \ 5 L , K i ? € M ;
H " ? B M , K ; - M ç • v ç ½ ç H ¢ B i ` M M ; Q Ì B H ½ Q [m € M ? B m / ' m p i X J € B i | + H ½ Q i
i | + K B - H 9 + M " v ç ½ i ` „ M ; M ? Q i m v i +ª ç - m - M T M ? , M i ` M K ti M ? B m K " b • m ; ' T
M ; „ M M ; O B M ? b M [m Q Ê + + ? W M ; ; B " ç B M , K b € m i m ' B X

G Q m h K æ Q i Q + € + ? ; B " / † M - i ? O ç Q ¢ M + Q i ? • K - t Y b U ç ® B ç ½ B p È B M ; Q Ì B + Q
S ? M M ; "ª Q + k M ; + ? d i " M i ` m M ; + ? S + i ? O K " i ? ¬ B - L ? Q M ; / M b Q H ½ Q + k M ; H " M ? Ì
/ K M ; - ç M F ? B S ? M M ; "ª Q ` Æ B ç " B h ` Q Æ M ; E b M ? i ? Q È M ; p ` - H ½ Q F ? ¬ M ; + Á M ç Q

G " T i S + H ½ Q # ` ; € M + ? Q i ° B / M ? ç² M ; çª M ; p È B S ? M M ; "ª Q - + € + ? ? i + ? S + [m M +
K " H ½ Q F ? ' + U + i Q + ? + | T K ' v + ? K + M , K + k M ; T ?ª B ; Q K ; | T F Q M ç € Q ç Q + ? Q i ? • M
M m F ? ¬ M ; H " K M ? Q p " v - 2 ` ^ M ; T ?ª B p " Q i ? B M H Q ç ¢ B M ; K + K ° i + ? m v M X

S ? " K H " + ? m v M H B M [m M i È B çª M ; i ` M ? F ? ¬ M ; + | ç ¢ Q H w ; b H " + ? m ~ M K U + X h
[m ® + + M çª K i ` m M ; i ? " M ? - S ? M Z m w h m - M p ' i pª i ` i ? O v > Q " M ; > " > Q " B > " - ` ® i •
çª M ; ` Æ B ç " B K " K B M ? + ? • m # ` T ? O # K B i ` - M X * ? d H " K ° i G Q m h K æ Q M ? Q M ?
> b M ? h ? Q È M ; h ` Q F ? ¬ M ; ç € M ; F ; b X

G 9 + h - M G • K [m M b € i G Q m h K æ Q - ç ® B T ? Q Æ M ; + k M ; ç M ; [m M b € i ? „ M , i m ' B
T ? ~ K - / M M ; p ä + ? S + + ? ' T + ? Q Î M ; æ ¬ M ; s Q Î M ; + " M ; H " / ` # B i i ` B m æ ¢ B J B M ? ?
; † T ; Ð Î h m • M > | - € M ? K „ i b „ + # û M M ? Q ç B M + O ? „ M ? B M i ¢ B ç ½ i ` Î M M i ? m H B
p b M ? Q p " v - ç² M ; i Y ç² M M ? € M ? + " M ; H ° ` p b • m F ? ¬ M ; H Q Ì M ; ç Q Ê + X

@ G Q m h K æ Q - ? ¬ K M v #ª M ç ® + + ? ' T + ? Q Î M ; æ ¬ M ; s Q Î M ; - H ½ Q + | M ; m v M i ` Î
ç ® + + ? , M ; \

h - M G • K + ? " K `½ B ? Ä B X

G Q m h K æ Q + | p ? Æ B / Q / U - ?² B H • m K È B ` b S + + „ M ` , M ; - K ti H ° ` K ° i M K + Q Ì

@ v i ® i + O h - M æ ® + * ? O - i ?ª Q / • M i • K H ½ M ? - ç € M ; i B + i ?ª Q / • M i m ' B i € + ç ½ + Q
F ? | H Á M ; + ? ¢ v i È B H m B p b æ ® + * ? O X J Q M ; ` ^ M ; æ ® + * ? O + ? ' T i ? m " M + ? Q i ?ª Q
M ¬ M ; + ? Q i `¼ M + ? m ¶ B M ; " v i " M M Æ B i ? ¬ M p „ M ; X

* € B ; b 5 > Q „ + h `¼ M ; G • m i ` È M i Q ? B K „ i - M m F ? ¬ M ; T ?ª B H " h - M G • K p š M + ? Q
' M ; G Q m h K æ Q H M K „ M ; ° i i " M , G Q m H ½ Q ; B i Y M ; Q Æ B + k M ; + Q B H " M ? • M

M,K tQ b!M;;B!;b K" +?Q FB Mi?S+[m \ h-M æ®+ *?O +® w +'i M?„+- H½Q +ÁM
H) ç½M?Ki? i +?Q F?Q F?¬M; +ÁM\5

GQm h K æ Q i?"i bU +! ?ÆB MªM +?Q- M m M?Q H½Q ç M; ç° im´B M?Q >Q„+ h`¼
/Q /U i€B tm'i;B M; ?²X L?QM; im´B H½Q ç½; -M?Q ;B€T- ç M im´B M"v K" +ÁM
H"TiS+ iB m K ``i M?B mX

"i [m€ H½Q +kM; ç M; H†M; H) [m M b€i b„+ K†i +O h-M G•K

a„+ K†i •K i`-K +O h-M G•K +`M; M;`v +`M; i`Î M M H¢M? H)Q- hW o,M h`QÌM; p` h
i?ÌB +QÌB +QÌB- ? B M;QÌB çSM; /"v `ÌB çBX

@ GQm h K æ Q5

h-M G•K +?Êi p¶ #`M K°i +€B- +?ûM i` ``ÆB tm®M; ç'i ç€M? tQªM; K°i iB M;- GQn

a„+ K†i h-M G•K ? i bS+ i?ªM M?B M- ;BÆ i v çB K K†i GQm h K æ Q M!B,

@ >W ?W- H½Q M¬M; Q- H½Q çWM; iQÎM; #Î5 h?O çQ¢M +O h`QÆM; EbM?- >bM
i?O ?¢i? M`Q- #¢+ K` H½Q iQ+? +!TK`v +?K+ M,K [m ?B M i¢B +ÁM çQÊ+ K`v ç²M
sQÎM;- K`v +?K+ M,K [m ç„+ i°B pÊB M;QÌB +ÁM Qi? v b QX ``;?ûTi°B / M? i`K+
[m - i`QM; K„i +O +€+ iB M bBM? æ¢B M?•M h`B >mv M h`B *?•m- H½Q +?QM? H
`ÆB tm®M; MQÊ+- B B +kM; Km®M ç¢T H½Q K°i +QÊ+X L m M?Q ?B M i¢B +! +
Mm®i +?YM; H½Q +ª / HšM tQÆM;\5

GQm h K æ Q çÄ #WM; K†i KkB- iWM; +•m iWM; +?[h-M G•K pW M!B p¬ +MM; +?Q
H`QM; F?mv M i`B m çbM?- #bM? i?ÌB M?2 ` ,M; iQûi KB M; ? i bS+ mv T?QM;X L
+-M M[- H9+ `v +kM; ;B®M; M?Q +?BK QM; #` M?´ H¬M; i?m FûK +ª ;"- +?! #` H
F?´ i`QM; ç! F?! K` iª tB iX L m F?¬M; TªB M?Q p"v- H½Q +kM; b) F?¬M; i?2Q i
G•m T?€B çB- +?¢v ç M FBM? i?`M? ;†T h-M G•KX

h-M G•K [m M b€i GQm h K æ Q- i?bM? HbM? ç´B ;B¼M;- +QÌB H¢M? M!B,

@ G½Q F?¬M; /€K H`K pB + +?Q #ªM ç®+- +?ŠM; H) H` bÊ h`QÆM; EbM?- >bM? h
GQm h K æ Q i? M? / M? ?B M ?€+? +?d H` HQ`B +?m°i M?„i- M?€i ?ÆM i?Ä ç - +
M;QÌBX h?¬B çQÊ+- GK+ oB M *?Q- H`v M,K KQÆB HQÊM; #¢+ i†M; +?Q GQm ?m

GK+ oB M *?Q ÎM;Q`B +Y ç€T K°i iB M;- +® w /MM; i? M? •K K¼B M;QÌB +kM; +
M!B M!B pÊB L;Qm æ¢B GU+,

@ «B- H½Q L;Qm- F?¬M; M;ì ``M; GQm i´M; ;B M,K tQ H¢B bmv bKT iÈB KS+ M
i?QÆM; pW #m²M +QÌB\

@ *! H) ?B M i¢B i`QM; i9B H½Q M?•M ;B +kM; +?ŠM; +! ç²M; M`QX J v H` i•K ç`
i®i- i†M; +?Q H½Q M,K KQÆB HQÊM; #¢+- +kM; +QB M?Q ;BªB M;mv K°i +?9iX
sQÎM; M,K tQ #`i [m€ +kM; +?d M?Q p"v- ?B M M v M;QÌB +! i? ç®B T?! h`QÆM;
/mv +?d +! K°i KbM? h-M æ®+ *?O K" i?¬B5

GQm h K æ Q [m€ i`QM; bªM? b„+ K†i i?Q¢i t M? i?Q¢i çÄ- H½Q p°B p`M; +?¢v iÈ
M?[M; H!B +? M?¢Q M"v b QX L;?2 h-M G•K p` i?O ?¢ ?mvM? ç F?¬M; t2K h`QÆ
` ;b- H½Q +?Êi M;~M; ç-m H M- €M? K„i H'T H€M? M?bM +?^K +?^K h-M G•K,

@ h-M æ®+ *?O- M;QÆB i?"i bU b) ç®B T?! h`QÆM; EbM?- GQm h?O >[m Q\ h¢B b
#B i`M ;B`m iU p - b®M; M?Q F ;B`m b M; M?`M `¶B- F?¬M; ? +! +?Q iB M i?O\

æ•v KÈB H` #,M F?Q,M i?"i bU +O GQm h K æ QX M m M?Q h-M G•K +?d Km®M iU
+kM; b) #` T?2 >bM? h?QÊM; h`Q H`K +?Q iS+ +? i- F?¬M; #^M; BK ?ÆB H†M; iB
h-M G•K i?"i bU +! iQM? iQ€M ç€M? M;½ >bM? h?QÊM; h`Q- i?"K +?Q H` FûQ h`Q
GQm h K æ Q b) i€B tm'i;B M; ?²- H¢B p`Q æ¬M; sQÎM;X

h-M G•K M;?2 p"v +QÌB iQ- +?Êi i?m iB M; +QÌB H¢B- €M? K„i M?Q çm®+- ?„M; ;E

@ *?m¬M; # M,K F?¬M; F m- ;B!M; K°i iB M; FBM? M;Q!B- +?BK # M,K F?¬M; #
"ªM ç®+ +?d H" i? M? MB M K" ç½ H M iÈB ?"M; M?'i T?~K- +?QÎM; ç¢B [mv M æ
HÁM; +?`m Î /QÈB M;Q!B F?€+ \5 "'i [m€ ç! +?d H" +?9i F K¼M +?2 K„i ç®B T?QA
+?`m Î H¢B FBM? bQ- +! i? +?®M; K„i +?! t2K- +?d H" K°i i M >bM? h?QÊM; h`Q
/ M?Q i`Î #`M i v5

GQm h K æ Q F?¬M; /Q /U M[- +9B ç-m #€B T?K+,

@ L m H" M?Q i? - iB m M?•MM;mv M ` +¬M; F?mv M K½ pb æ®+ *?O5

h-M G•K ;BÆ ? B i v ` çÐ GQm h K æ Q /"v- M;Q`B +Y GK+ oB M *?Q- L;Qm æ¢
h`¼M; G•m +?„T i v,

@ *?9+ KWM; h-M æ®+ *?O H¢B çQÊ+ K°i pB M ?´ iQÈM;X

h-M G•K #`i +Q!B ? ?ª- p K†i T?€+? H®B iÈB +U+ çB K- M;QÊ+ H¢B `i +! mv T?Q
sQÎM;X

>¬K b m h-M G•K # M ;¼B GQm h K æ Q- >Q„+ h`¼M; G•m ç M æ¬M; sQÎM; H`K p
>bM? h?QÊM; h`Q p` ç²M; çªM; +O KbM?- i, M?Q "¢+? L;¼+ GQÊM;- G M; >B m
iB M H" ?ÆB ;B"i KbM?- iB T i?2Q B M'v +Q!B H¢M? F?¬M; M;WM;- >bM? h?QÊM
H`K #`K K°i +•m,

@ "ªM; p`Q ç®M; ç²M; M€i b„i pKM ?¼ GQm M`v- +kM; Km®M H"i imM; æ¬M; sQÎM
Zmv M HU+ æ®+ *?O æ¬M; sQÎM; [m€ HÈM- ;B®M; M?Q S?MM; "ªQ M,K tQ - +?QÎM
*?O æ¬M; sQÎM;- FB K i´M; M°B M;Q¢B- æ¬M; sQÎM; +?QM? H" i?B M ?¢ K°i M?"
iÈBX

h-M G•K +?ŠM; [m H" æ®+ *?O æ¬M; sQÎM; çÆM i?m-M- F?¬M; +! FB K M?B K
F?¬M; H`K çQÊ+ iÈB KS+ M?Q S?MM; æ®+ \*¬M; M,K tQ X "'i [m€ i`W *?QÎM; >bM
"€ >° T?ªB ç +•M #ªM; i? HU+ F?„T MÆB- [m M +?S+ +ÁM H¢B ?„M +! i? iMv w i

a m F?B ?„M i?,M; çQ!M; H"TiS+ ?¢ H M?i?,M; GQm h K æ Q H`K *?QÎM; " M- hw
? B i M G½M? " M- ? B i M hv S?ÁM;- KQ!B i M .`+? h`QÎM; H½Q Hmv M- K°i i`,K
iB T M;?2 H M? +O æ®+ *?O #ªM tQÎM;- +kM; +?QM? H" h-M G•K- tY Hw M?[M; p
h?B M >° p` Gw >bM? "€ >° M m F?¬M; i`ªB [m æ®+ *?O +?Q T?ûT F?¬M; çQÊ+ +

Gw >bM? "€ >° H" >Q„+ h`¼M; G•m- i•K T?9+ +O h-M G•K- +?Q M M M?[M; H!B +
+?QM? H" M!B +?Q >bM? h?QÊM; h`Q M;?2X

GQm h K æ Q Î æ¬M; sQÎM; K'v +?K+ M,K- K'v M,K i`QÈ+ >Q„+ h`¼M; G•m i?2Q
#`i F K¼B bU +?d FûQ M;Q!B çB ,M ,M m®M; m®M;- +kM; H`K [m2M F?¬M; Qi ?¢M
M`v H"TiS+ H'v b´ b€+? çB K / M?- çB K ` ? i i?ªv M?[M; F ?Q†+ /QM? HQm iÈB
#`i ç„+ +?Q- ?Q†+ +! ?B KF?Q+? pÈB çªM; >bM? h?QÊM; h`QX *°M; i? K b® i?•M
h`QÆM; h?`M?- M?'i M?'i +?d ` iWM; M;Q!B K°i- çQ p /QÈB i v i•M M?"K hw E
æ Q + B [mªMX

@ h`QÆM; lv- h¬M EB K L?Q- GQm æbM? aÆM

J¶B H-M GQm h K æ Q ç¼+ H M K°i +€B i M- F ç! ?Q†+ H" ?ÆB /Q /U- ?Q†+ H"
çSM; Î i`QÈ+ çbM?X *kM; +! K°i b® i M F?¬M; B H M iB M; ç€T- +! i? H" tm'i M;Q
i`QM; M? K¬M- +! i? H" HÁM; K M; M;?B M;! F?¬M; /€K çSM; ` X

h-M G•K M;²B M; v i?ŠM; i` M +¬M; i¼ - b„+ K†i M;?B K M;?`- ? B K„i MY KÎ M
MQÈ+X

"¢+? L;¼+ GQÊM;- G M; >B m >Á - h?¬B ZmªM; oB +! p F?¬M; p[M; p`M; i`"M +Q
ç M; +Q!B ?,M; ?„+- /€M; p F?¬M; i? K ç wX

h?!B M`v [mv K¬ æ¬M; sQÎM; [m€ HÈM- GoM? " M hv S?ÁM; ?ÆM #®M KQÆB M;Q
i` M i`,K- b B /`+? #B M +? +?QM? i?S+ +! ?ÆM K°i M;`M- # M; /`+? ç K F?¬M; ?

i?2Q b' çB K / M?- F?¬M; B SM; iB M; +kM; K†+ F X _'i M? M? ç½ çB K ` ? B i
S?ÁM;- KQìB i M .`+? h`QîM; H½Q Hmv M- K°i i`,K b B /`+? iBM? KBM?- i?2Q >Q
æ Q çSM; î i`QÊ+ çQîM;X

GQm h K æ Q [m€ K°i +?•M tm®M;- ? B i v ¬K [mv M,

@ *?9M; iB m M?•M M;mv M i`mM; i?``M? ` bS+ pb h-M æ®+ *?OX

J¼B M;QìB ç²M; HQç i [m€ i?2Q- KB M; -K -K ?QîM; SM;- i`QM; T?9i +?®+ i? M
T?ÁM;- b B /`+? +ÁM HçB i?ªv ç m ?ÆB #B M b„+ K†iX >bM? h?QÊM; h`Q M;?B M
h`¼M; G•m- GQm h K æ Q- i?“i H` +?| +„M M;QìB F?¬M; bO - i`QÊ+ ç| BK ?ÆB H†
p®X >W- +?d iB + +€+ M;QÆB [m M h`QÆM; hv G +ÁM içB p`

h-M G•K iW +¬M; i¼ çSM; H M- çB iÈB i`QÊ+ #"+ +'T- ¬M i²M M|B,

@ G`K i®i H„K- H`K i?“i i®i5

J¼B M;QìB B M'v pmB KWM;- M;?2 ` w M;?o b•m t i`QM; b€m +?[M`v +O h-M
h`¼M; G•m- GQm h K æ Q H`K i®i H„K- HçB F?2M +€+ p` b B /`+? çSM; p T?2 K
>Q„+ h`¼M; G•m- GQm h K æ Q çB i?2Q H½Q M?•M ;B H`K i?“i i®i- +kM; H` #ªQ
>Q„+- GQm H`K i?“i i®iX

J°i i`B m i?B M iY K°i i`B m i?-M- M m h-M G•K H` æ®+ *?O- p"v pšM +| K°i b® M;
ç-m [m•M ` bS+ +?Q ?„MX >m®M; +?B h-M G•K +'i M?„+ iQ`M #° #¼M GK+ oB M
H ;" +?| i?,M; i?B M #`v ` ç|- K¼B M;QìB F?| i`€M? F?ÄB +ªK i?'v M|M; `U+ i`QM

h-M G•K Km®M çB m ` +?WM; K°i i`,K b B /`+? i`QM; ?ÆM K°i M;"M i M #^M; HÁ
F?¬M; F?|X

h?ìB ;B M F iB T- >Q„+ h`¼M; G•m- GQm h K æ Q tm'i FQ+? #®M # - /šM ?ÆM K°
?,M; ?€B p¬ +MM;X "¼M ?¼ FûQ iÈB M? K¬M- M?" [m M pB M- ç M i`` H•m iYm ç
pK €M ççB M;?“+? M`Q ç| tY Hw- M?'i +Y F?šM; ç`M? ç` p` KbM? î æ¬M; sQîM;- +
+O KbM? +| i? K mv T?QM; i? /B MX

æ²M; i?ìB ? B M;QìB #¼M ?¼ +ÁM ? i bS+ H¬B FûQ HQçB M;QìB #m²M #U+ #'i ç„-
/QM? HQm pÈB S?MM; "ªQ- M;QìB #` +? M ûT FûQ ? i #¼M ?¼ b M; T?2 h-M G•K

*?d iB + /M b Q h`QÆM; EbM? +kM; H` +?QîM; 'M i?€B ;B€K hv G :B€K- çQîM; ç
çbM?- ççB ç b® b B /`+? æ¬M; sQîM; +kM; F?| +| i? ?ç [mv i i•K i? v ç´B K¬M çb

L?B m M?'i >Q„+ h`¼M; G•m- GQm h K æ Q +kM; +?d +| i? H¬B FûQ çQÊ+ ? B i?
F?¬M; i? ç°M; iÈB p•v +€M? i? HU+ +O >bM? h?QÊM; h`Q çQÊ+ M[X o T?-M i
+| ;b iB M i`B M- ; -M ç•v FBM? bQ ;B| K b|M; H†M;- +?Q /M H` +| pK €M ;B i M;Q
KQm b€i +?²M;- +QîM; ççQ +QÊT i`B ?çB KçM; p•M p•M- ? B ?mv M M? æçB >Q
[mv iX h®B ç +kM; +?d H`K T?B M ç M L;k h?“M? "BM? J½ iv- +,M #ªM F?¬M; +
sQîM;X

hW KÈB #„i ç-m F?Q i? M?Q b'K bûi H¬B çbM? /-M /-M i`î M M bmv ;BªK- ``i M?B
iW +ªK i?'v i?O çQçM +O ? B p` >Q„+- GQm #'i [m€ +?d M?Q p"v- i?O çQçM +O h
M?Q p"v

h`QM; M?“ >bM? h?QÊM; h`Q ç M; +Y ?`M? K°i +m°+ iK ?°B #Q K"i- *?QîM; >bM
pm®i +?ÁK `•m M;„M /QÊB +^K- [mûi K„i M?bM +€+ p` ç²M; çªM; ,

@ h`QÆM; hv G #ªQ i +?mv M HìB +?Q +€+ p`- +?d +| #®M +?[, 'M ç`M? i`"M +Q

@ *| M?[M; HìB M`v h`QÆM; hv G - +?9M; i v M i•K `²B5

"ç+? L;¼+ GQÊM; F?Q i`QÆM; pm®i M;U+X

G M; >B m >Á +QìB i?2Q,

@ h-M G•K i? M? / M? # Q i`MK iS ?^B- i?"i` i?b M;?2 / M? F?¬M; #^M; ;†T K†i5
h`¼M; G•m- GQm h K æ Q i?b +| i€+ /KM; ;b- +?d i´ +?¼+ +?Q h`QÆM; hv G - >bM
>Q„+ h`¼M; G•m ?mM; i`M- GQm h K æ Q H½Q i?“M?- +kM; +QB H` ``i M?•M p"i M´
+kM; F?¬M; T?^B H` ?¢M; M; QìB iBM? i?¬M; [mv M KQm i?O çQ¢M + Q +QìM;- i?"
t F?¬M; #^M; >bM? h?QÊM; h`QX

@ *kM; ç½ ç M H9+- +?9M; i +kM; M M +?Q #¼M +?9M; #B i i v
>bM? h?QÊM; h`Q +QìB +QìB- i`QM; ç¬B K„i H|M; H€M? p ;B M i`€ ?mM; €+X

*kM; i`QM; H9+ ç| - i`QM; T?O h-M G•K- hW æ¢B iB m i?Q ;"Q i?ûi MûK `QB M;U
@ >¼ h-M FB - #¼M ?¼ ç m M|B +?“M; #'i HU+ F?¬M; H`K ;b çQÊ+ î æ¬M; sQîM;
iS+ ;B"M p¬ +MM;X Zm^ i?"i H` M|B ?QÆm M|B pQÊM- M`v- +| T?^B H` i?"i F?¬M;
J„i ?¢M? æ¢B iB m i?Q +?ÊT +?ÊT- ç¬B K¬B ç-v ç†M +?m + Q- ``i F?^ €B M?bM +

@ G`K b Q +| i? +?S\
h-M G•K +QìB +QìB- #B i M; v H` +| K'v p` T?m M?•M iB m i?Q i?•M T?“M i¬M [mw
i?¼+ # M +¢M? hW æ¢B iB m i?QX
hmv ``^M; hW h•M .B i?QìM; ;¼B ð>¼ h-Mö- iU ?² M; v K†i F?¬M; M h-M G•K +?9
iÊB M v æ¢B iB m i?Q pšM ? i bS+ iU ?"Q p i`QÊM; T?m KbM?X *?Q M M M; QìB F
î æ¬M; sQîM;- H"TiS+ HB M +?¼+ +?Q M`M; K'i ?SM;X

@ h?"i b Q\ > v H` i +?Q æ¢B çB i iY çB ç€M? i M >bM? h?QÊM; h`Q FB K°i i`"M
hW h•M .B #om K¬B- æ¢B çB i iY +O M`M; F?¬M; B t H¢- +?QM? H` æ æ®+ FBM
h^ æ¬ æ®+ hW æbM? S?KX

h? M? æ¢B F?¬M; #B i çB ç M # M M; QìB h-M G•K iW F?B M`Q- i v M?Ä #û ç†i H M
i? HQÐB,

@ >b ?b- H` i?"i- h-M + + F?¬M; +| ;¢i M; QìBX

h? M? æ¢B ``i [m2M i?m°+ K¢+? h-M G•K- M m M?Q ?„M ;¢i M; QìB- M?“T K¢+? ç"
T?€i ;B€+X

h-M G•K +QìB F?´ bì bì KkB- i?"i ç9M; H` F?¬M; +| ;b ;B'm çQÊ+

@ G-M M`v h-M ?mvM? Km®M ;Bî i`Á ;b- M; v +^ iB m Km°B +kM; M;?o F?¬M; `X
h`QÆM; hY >mv M M? M?“M; #QÊ+ ` - #KM; ç½ ?ÆB M?¬ H M- M?QM; p tBM? ç
H¢B i,M; i? K p M?m Kb +O i?B m T?KX

h? M? æ¢B H"TiS+ +?¢v iÊB- FûQ FûQ i v +O M`M; ,

@ *?mv M ;b p"v- hY >mv M i, i, M|B m°B #B i çBX

h?B M FBK iQÈM; T?O +QìB p¶ ç-m M`M; K°i +€B,

@ a Q F?¬M; çB ?ÄB h-M + + +O Km°B\ h?¬B- ç i, M|B +?Q M;?2- æ¬M; sQîM
GQm h K æ Q F?¬M; i? ç ûT+K+ /B MX L m M?Q M|B b B /`+? æ¬M; sQîM; H` €+
? B p` >Q„+- GQm i®B ç +kM; +?d H` M;Qm ç-m K½ /B M >„+ "¢+? o¬ h?QìM;- +
Zm M +'T + Q ?ÆM KÊB +| i? i`M €T çQÊ+ +K+ /B MX

«B +? Q h? M? æ¢B i? HQÐB i?"i /`B- H`K K†i [m, M?bM h-M G•K,

@ h?b` i`QM; æ¬M; sQîM; iQ`M H` [m,- p"v h-M + + +?QM? H` æ` h¢M; "² h€i b

@ „i i M iB m [m, H` Km°B5

h-M G•K M;?B K K†i ?´ H`K #° Km®M #„i h? M? æ¢BX

E?K F?K- F?K F?K- iB M; ?Q F? M +O hW o,M h`QÌM; iW M; Q`B +Y F?€+? b^aM?
i?m i v p - +?d i?'v hW H½Q ç-m iY p` .Q½M h•M h?QÆM; +QÌB ? ?^a çSM; # M M;
hW o,M h`QÌM; i?Q+? ç€M? +ì- F€M;? h-M G•K `i FûK- H¢B ? v +?mv M i•K bmv M
[m M iÈB T?€ €MX h`QÆM; hY >mv M M; QÊ+ H¢B F€M;? `i + Q- M?QM; M`M; HQ
i?`^M; î i`QM; i?Q T?ÁM; t2K +¬M; #€Q- S?^aM EBM?- Zm, *®+ hY- h`9+ h?Q E,L
*?Q ç M F?B .Q½M h•M h?QÆM; iÈB- hW o,M h`QÌM; KÈB +QB M?Q + Q bÆM HQm
M;`v #`v #`M +ì` b€i T?¢i pÈB M? m- i` M #`M +ì Hm`M M? ?MM;- i`î i?`M? ?^aQ
hW o,M h`QÌM;- .Q½M h•M h?QÆM; ç²M; i?ìB M?bM h-M G•K +?„T i v- +MM; F m H
@ æ¬M; ¬M; M;²B p[M; p`M; #'i ç°M; M?Q p`v- ?ŠM H` ç½ +ì HQÆM; b€+?- `®i +m
B\ aÊ`^M; çQ GQm h K æ Q i`î p æ¬M; sQÎM; +kM; +?d H` F KBM? im b¢M ç¢Q

Nj8X *?QÆM; Nj8, *?QM æ| >Q a2M

h`QÆM; hY >mv M F?) + m K`v HB m- i`-K iQ M|B,
@ L;QÌB h-M ?mvM? +ì i? bY /KM; çQÊ+- i?"i` i?b hW hQÊ+- h`-M RM; S?QÊM
M?QM; #¼M ?¼ H` /Q M;?B i S?MM; "aQ- M?®i î i`QM; i?B M H Q Km®M b®M; +kM
F?¬M; i? X L m h-M ?mvM? /MM; #¼M ?¼- „i b) T?¢K p`Q FB M; F} i`B m çbM?- bÊ
hW o,M h`QÌM;- .Q½M h•M h?QÆM; ç²M; i?ìB +aK i?€M- h`QÆM; T?m M?•M +kM
M;?o ç½ #B i iB M M?•M ?"m [m^a "i [m€ +?9M; i +kM; +aK i?'v F€ [m€B- `®i +K+
;b i?m i?"T +K+ /B M\
S?^aB #B i M?•M p`i i`QM; æ¬M; sQÎM; 2 `^M; F?¬M; ibK ` çQÊ+ K°i M;QÌB M`Q i•
?¢M; €+ [m, ?mM; i`MX Jm®M +?'M M?B T #¼M ?¼- p`v M?'i ç`M? T?<sup>a</sup>B ?mM; i`M
#¼M ?¼X
h-M æ®+ *?O çQ€M •K tûi /QÆM; ç°M; i`B i m KBM? +?d +ì i? +QB M?Q K°i M;QÌB
ç¬M; p¬ b® F - +?d /U p`Q K°i p` æ®+ *?O + Q + Q i¢B i?QÊM; M?Q ?„M F?¬M; F
F?®M; +? çQÊ+ +K+ /B M- +°M; i? K >Q„+ h`¼M; G•m GQm h K æ Q +kM; F?¬M;
L;QÊ+ H¢B hW hQÊ+- h`-M RM; S?QÊM; ?mM; i`M €+ ç°+ •K i`-K ç€M; bÊ ç M +U
#¼M ?¼ iWM; M K KMB ç m F?` /QÈB i v h-M G•K- M?QM; M,K tQ +kM; iWM; H` M
i` +QM F?| + ç K T?<sup>a</sup>B MQMX L m +ì i? H`K +?Q #¼M ?¼ `ìB M9B- p`v ç€K iB m
i`î M M M;Q M M;Q½MX
o`M ç H` hW hQÊ+- h`-M RM; S?QÊM; /QM? HQm pÈB S?MM; "aQ- +?d +ÁM /Q H¢B
H¢B ? B M;QÌB #¼M ?¼ H-M M[- imv i ç®B b) +?¢K ç M i?-M FBM? M?¢v +aK +O
M„K i`QM; i v æ¬M; sQÎM;- bÊ`^M; M; v +a p` i`Q æ®+ *?O +O h-M G•K +kM; T?^a
@ B M|B F?¬M; +ì +€+? M`Q- +?ŠM; H) [m M M;? +k +O #<sup>a</sup>M æ®+ \*?O `²B b Q\
h-M G•K +QÌB ?„+ ?„+- MK +QÌB FB +ì p •K i`-K FBM? F?OM;X
L;? +k Q\ hW h•M .B +?ÈT +?ÈT K„i- HÁM; M|B M;? +k ?¼ h-M F?¬M; T?^aB H` i?
?„M ?¼+ v M?Q p`v +?ÆB pÈB M;QÌB +? i M?B m ?ÆM bQ pÈB +Sm +?[M;QÌB b
?ÆM M[- +ì i? i¢Q çQÊ+ i€+ /KM; ;b ç®B pÈB +?mv M +?QÎM; F?®M; æ¬M; sQÎM
+?[# M? KB M T?Q +?Q ç€K b B /`+?- M?ì ç|i?m T?K+ HÁM; M;QÌB ? v b Q\
*| H) i?B M FBK iQÈM; T?O çQ€M çQÊ+ ;b ç| hW æ¢B iB m i?Q •K i?-K +aK i?'v h
KBM? ?ÆM KbM? M;?o K°i +?9i- pb p`v i`ÊM iQ K„i ?¢M? [m M b€i Mûi Kti +O M`M
i`M i|+ K B +O i?B M FBK iQÈM; T?O +kM; ç M; + m H¢B- M?bM [m +kM; F?¬M;
hW o,M h`QÌM; H½Q KQm i?•K iQ€M- .Q½M h•M h?QÆM; [m, F ç-v #KM;- ? B M;C
M;?o ` K M? K®B M`QX

.mv +?d +| ;QÆM; Kti FB m K` +O h? M? æϕB pšM b€M; `Đ MK +QlB- +QlB ?b ?b
bm v M; ?o M? [M; +?mv M T?B M T?S+- #lB pb #'i F ibM? ?m®M; ;b +kM; F?¬M; H
h-M G•K M?bM M`M; +QlB +QlB- +?mv M M`v M; QlB F?€+ F?¬M; ;B9T çQÊ+- +?
i v " 'i [m€ #•v ;Bl +ÁM +?Q iÊB H9+ MlB ` X

L; QlB i`QM; bªM? F?¬M; B #€M çSM; h-M G•K- +?d +| ?ÆB F?¬M; v M HÁM; p hv
F?€+ ;ç i- MlB F?¬M; +?WM; p` æϕB iB m i?Q iQM? ibM? +~m i?ª M`v b) iB i H° ` -
`lB çB KÊB MlB- h-M G•K +kM; F?¬M; Km®M #` ç€M? i?`M? ; 'm i`9+X

h?lB ;B M i`QÊ+ +?Q >Q„ + h`¼M; G•m- GQm h K æ Q çSM; ç-m tmM; T?QM; ?½K
KbM? ç½ #l i v ? i +€+? - [mª i?`i +| i? çQ ç M ?B m [mª KBM? im bϕM çϕQ €K ç°
ç®B i?O +O ?„M F?¬M; / /`M; #` K ?Q†+- / /`M; iBM iQlM; K°i p` æ®+ *?O æ¬M
;B Q i?O pÊB oQÆM; "ªM *®- .QÆM; h`B m- S?MM; "ªQ- h`QÆM; hS .mv- #ªM H½

*?mv M K` h-M G•K Km®M H`K T?ªB KϕQ ?B K ` 'i HÈM- +?QM? H` çB K°i MQÊ+ +l
MQÊ+ +l ?B K ç M„K æ¬M; sQlM; i`QM; i vX L? 'i ç`M? T?ªB p¬ +MM; +~M i?`M +?
pb ;BªB ç½B- ?Q†+ #lB pb F?BM? i?` K` iÄ p +QB i?QlM; KbM?- çl KÊB H` H9+ i?

>B M iϕB +K+ /B M FBM? bQ p¬ +MM; [m, [mv i- h-M G•K çϕB T?€ h?B m aQ T?O- p
p•M H¬B pk i`l HϕB FBM? bQ- iU M?B M #` çQ H M ç-m ;Bl M; ¼M blM; - h` M +| oϕ
+| i?O +Um i? M? HQm Km®M i`W ?„M +`M; bÊK +`M; i®iX h`QÆM; EbM?- L; ?B K
h` M?- \*® >B M h?`M?- M; QlB Km®M H`v iQM? KϕM; h-M G•K M?B m F?¬M; ç K t
T?ªB H`K pB + p¬ +MM; +~M i?`M X

*l H) ibM? ?m®M; M?Q p`v +ÁM T?ªB FûQ /`B MY M, K- ?Q†+ H` K°i M, K- çÊB ç M
F?®M M?B m i`B m oϕM G`+? K`v +?K+ M, K #°+ T?€i- bU +?9 w i`QM; M; Q`B i`B m
+| i? i?Q€i i?•M F?ÄB tQ€v MQÊ+ M`v- çSM; i` M #l +QlB M?bM T?QM; p•MX

>Q`M; i`QlM; iY *?m h?QlM; Gϕ+ p` +QM i` B h`M? h`BM? *?m h?QlM; hm•M ç M
bQ i`B i` M? çQϕi K` h-M G•K pmB p +?l çÊB ç½ /-M /-M Kl K`MX E`+? ? v b„T /
+?QM?- b) +| ` 'i M?B m i?S F?¬M; +-M ;B`m ;B K H`K ;b M[X

hY *'K i?`M?- LBM? h9 +mM; - M M çÄ HmM; HBM? iQ€i ` p T?9 H çQlM; ?Q`M; -
?ϕ +kM; ,M K†+ KÊB K ?ÆM MÆB F?€+X æ•v ;¼B H` K°i M; QlB ç„+ çϕQ ;` +?l i?, M
bOM; €B i`QM; F?„T HK+ +mM; - M; v +ª +€+ M¬ i`B +O M`M; +kM; çQÊ+ i?ÆK H•

>„+ ?„+ ?„+ iB M; +QlB pmB p +O i` +QM F?B M +?Q F?¬M; F?Q i`-K Km°M +O
T?-M bBM? +Æ- i` M Kti #¼M +mM; M[ i?€B ;B€K +kM; tm`i ?B M MK +QlBX

h`M? h`BM? çQ M; lM i v i?QM /`B ` +?¼+ p`Q M€+? +QM i` B- F?B M +?Q çS M
i?S iY *?m h?QlM; hm•M ç½ ?ÆM K°i im`B- ç-m M?Q ç-m ?´- ;QÆM; Kti K`T i`Á
T?9i M`v Ml ç M; Kl iQ +†T K„i ç2M M?€M? M?bM Kšm i?•M- /€M; p ? i bS +i`bm H

G9+ M`v \*?m h?QlM; hm•M +ÁM H` K°i ?`B iY M; •v i?Æ i?m-M F?B i- pšM +?Q T
?Q`M? ?`M? #ϕQ M; QÊ+- ,M iÊB MlB K`T # i` ,K +•M- +m®B +MM; #` Gw hU h?`M?
S?9+ G°+ i? M; X

L?QM; K +O v ç½ bÊK F?¬M; +ÁM H` i?B m M[ç€v HÁM; iBM? F?B i M[X

h?€B ;B€K h?QÊM; u ;B€K ``M; "ªQ- h?B m :B€K L; U .KM; ;B€K GQm h?`M? [m€ l
+~M i?`M ?²B #€Q ibM? ?m®M; - i?dM? i?QªM; HB + M?bM i`°K p Kti +O h`M? M
> B ç-m sm•M +ÁM HϕM?- i? M?QM; ? B M; QlB #¼M ?¼ HϕB F?¬M; M; WM; iQ€i H

h?m`M +¬M; +-M; çSM; l# M +ϕM?- H9+ M`v H° ` p + Q i?•K F?l HQlM; X

@ >Q„ + h`¼M; G•m p` GQm h K æ Q ? i HÁM; ` bS+ T?K+ pK +?Q h-M æ®+ *?O- M
/kM; p¬ KQm- GQm h K æ Q H½Q i?`M? +| i?W HϕB iB M i?Q€B F?¬M; çOX æ M #
bU F?®M; +? +O >bM? h?QÊM; h`Q

"M; "aQ M|B iÈB +?¶ M"v- H¢B ;BÆ i v €Q H M H m H m K² ?¬B i`€MX

_®i +K+ h`M? h`BM? [m v ¸-m H¢B- ¸-m +„K ¸-v +?•m i?9v- i` M K€ ¸€M? K°i HÈ
tBM? ¸ TX

"i [m€ HQÐM; [mv M M?¬ + Q p" ¸¬B K¬B i?"i KÄM; ?ÆB +| p + v M;?B i- HìB M
F?¬M; +| +?9i M?B i ¸° M"Q,

@ >W- ? B i M T? p"i "M; "aQ GQm h?"M? M"v- M; v +ª K°i +?mv M M?Ä M?QB +
+mM; +-M +€+ M;QÆB +| Q+? ;b\

æ€M; i?QÆM; "M; "aQ p" GQm h?"M? +kM; +QB M?Q H" ¸¢B i?€B ;B€K i`QM; +m
+kM; H" [mv M v K F?Q T?€B- M?QM; #` h`M? MQÆM; MQÆM; ?ÄB M?Q p"v M?"i
HB M iB T /"T ¸-m tBM i°BX

> B p`i?-K F m F?´ i`QM; HÁM;- +kM; F?¬M; #B i p b b Q h`M? MQÆM; MQÆM; H
h-M iQÈM; [m•M FB - /†M /Á ? B M;QìB #¼M ?¼i bK ¸QÊ+ +Æ ?°B H"TiS+ ¸€M? H
G•K M„K æ¬M; sQÎM; i`QM; i v- M?QM; +?mv M M"v / p"v b Q5\ >bM? h?QÈM; h
*?QÎM; >bM? h?B M >°- i?O ?¢ æQÆM; æ-m b B /`+? ¸ K F?¬M; tm - +ÁM +| +'T
hv G H`K +?¶ /U - ? B M;QìB #¼M ?¼ /M +| HÁM; +kM; F?¬M; ¸O HU+X

*?ŠM; H) h`M? MQÆM; MQÆM; Km®M ? B +?9M; i t¬M; H M +?ûK >bM? h?QÈM;
+?d +| i? +QìB F?´X

*kM; K v h?m"M +¬M; +¬M; +| HÁM; ;B9T ?mvM? ¸ K°i i v- F?QK M;QìB M|B,

@ LQÆM; MQÆM;- h-M æ®+ *?O i`Q HU b•m t [m, i?-M F?| HQìM;- i?2Q iB m M
H` ?„M ¸ M; bY +?B m +?QÈM; M?½M T?€T- +?d bÊ F?¬M; # Q H•m b m ?„M +| i?
HÁM; #`M i vX

Zmª M?B M pšM H" h?m"M +¬M; +¬M; ?B m `ä M°B i bM? ?ÆM K°i +?9i- M|B +•m M
h`M? h`BM?- b„+ K†i M"M; i`Î M M ?Á ?Q½M- H¢B [m v ¸-m H¢B i` m +?¼+ *?m
M?Ä iÈB KS+ M;QìB F?€+ F?¬M; M;?2 ¸QÊ+ M|B,

@ *QM "- F?¬M; TªB H" HÁM; /¢ K €+ ¸°+- K" p b p`i`Q i®i M?"i i` M ¸ìB M"v +?d
i? i`¬M; +?v p"Q +? +QM- [m M p, M M;Q¢B i`B m H M K†i- i`QM; K„i h`QÆM; Eb
?¢- K +kM; +?d +| i? i`¬M; p"Q h-M iQÈM; [m•M

Í i`QM; HÁM; `i M?B m M;QìB- i?S F?¬M; +| ¸QÊ+ KÈB H" i`•M [mw M?"i- i?ìB ;B
M K M?•M FB HQm H¢B i`QM; Fw S+ +O i?B m M[ /"v i?b +kM; #` Fw S+ i? v ¸´B
HÈM ?Q`M K„X >m®M; +?B h`M? h`BM? ? i bS+ `ä`M;- H9+ h-M G•K #` ¸bM? i`Q
p` ?„M ;B Q M? m ¸½ ¸¢i i?"M? ?B T M;?` M"Q ¸|X

«B h`M? h`BM? idM? H¢B iW i`QM; Fw S+- i?Î /`B i?"i /`BX

G¢B H" K°i b€M; bÈK KM sm•M- €M? K†i i`ìB 'K €TX :B| sm•M i?´B iÈB- iB M; ` C
i?S+ idM? FBM? bQ ¸ M; M;O b vX

hB M; p| M;U /²M /"TiW M;Q`B ¸QìM; i`mv M p"Q- h-M G•K ¸ M; ,M b€M; pÈB # p
#îB p b ?„M M;?2 i?'v iB M; p| M;U M"v ¸ M; +?¢v p T?Q T?O +O KbM?X

>Q„+ h`¼M; G•m- GQm h K æ Q H, M tm®M; M;U - i?Î ?²M; ?°+ +?¢v p"Q i`QM; T?C
[m€ tm®M; #~K #€Q,

@ EªB #~K æ®+ *?O- tªv ` +?mv M HÈM `²B5 *?QM i M b B /`+? +?9M; i T?€B ¸
M;° ?¢B5

o K†i h-M G•K M?"i i?ìB i`Î M M M;?B K M;?`- +kM; F?¬M; ,M +ÆK M[- /šM ? B M
¸QìM; ?ÄB i?,K +†M F)X

GQÆM; >QÆM; Î K t i h • v F B M ? b Q - M ; " v ? ¬ K [m + | K ° i i M æ Q Æ M ; æ - m æ ¬ M ; s Q Î i È B ç | i ? , K / Á - + k M ; H " ç B m i ` ç ° M ; i o M ? [ m M / • M - i ? 2 Q / ä B M ? • M p " i ; B M ; ? 2 - i æ ¬ M ; s Q Î M ; H " + Æ [ m M ç † + p K + Q M ? ' i - T ? a B T ? K i ` € + ? M i Q " M - i ` W ç † + p K + T ? a B T ? € B M ; Q Î B / Á t û i T ? O + ? • m ? m v M Î T ? K + " M F B M ? b Q X

E i [m a ? ¬ K M v ? B i M b B / ` + ? ? Q a M ; b Ê p ¬ + M M ; i ` Î p # € Q + € Q - ç K [m # ¼ M ? æ Q Æ M ; æ - m p " i € K i M ç ² M ; # € M F ? € + H € B # ` M ; Q Î B ; B i + ? i i Q " M # ° + ? d i ` Q M ; K # ¼ M ? ¼ ç 9 M ; H 9 + ' v ç B M ? " + - m i ` ® M i ? Q € i ; B [K € M ; - p W # € Q + € Q [m M T ? O ç H € B # ~ K # € Q X

@ æ ® + * ? O - + ? Q M ? m v M ? ç # ` ; B i + ? i - M ; U + K ¶ B M ; Q Î B ç m # ` H Ê B F ? Q F ? „ + i > Q „ + h ` ¼ M ; G • m M | B i È B + ? ¶ M " v - K „ i ? ' ç ½ i ` Ê M i ` Á M ` • m i | + / U M ; ç S M ; X

L ; Q " B + Y b ' T ? Q b m # K B ? Q - a ; B a p Î M ? Q ç M ; + ? Æ B ç M p È B æ € B > Q " M ; - i ? i ? Ì B F ? m ¬ M K t i M ? Ä M ? „ M # B M b „ + X

J „ i h - M G • K ? Q T H € B ? Ä B ,

@ G Q m h K æ Q - H ½ Q i ? ' v i ? M " Q \

a „ + K t i G Q m h K æ Q i € B t M ? ,

@ æ • v H " H M ; ? B * Y m G B M h ` B m . Q Æ M ; + O " € + ? G B M J ; B € Q - i ? Q Î M ; b Y / K M i ` ¼ M ; - + k M ; + | w i ? ` m v p È B i ` B m ç b M ? ? Q † + H " M ? [M ; K - M T ? € B ; B M ; ? ² F ? € K B M ? + ? B M i ? „ M ; ? „ + € K - + ? Q ` ^ M ; ç € K Q M ; F ? m v M i ` B m ç b M ? + ? 9 M ; i H " ? „ + + ? 9 M ; i + " M ; M ? B m + " M ; T ? M ? Ê T p È B ; B € Q M ; ? o [m M ; K B M ? ç € B i ? ` M ? + O #

@ æ B 5

h - M G • K p š v p š v i v - ç B K F ? Î B G K + o B M * ? Q L ; Q m æ € B G U + p " ç € K b B / ` + ? - ; æ ¬ M ; s Q Î M ; X

a ¬ K M ; U + - b „ + K t i + | p i ` „ M ; # + ? - M ? b M h - M G • K # Ä ç B - i ? - M b „ + ` ' i H " a K ç €

L ? i ? U • K i ` - K - / Q Î M ; M ? Q € M ? K t i i ` Ì B p o M ? p B M F ? ¬ M ; + ? B m i È B - # a M ; ? B [m ® + p " # S + ? ¼ L ? € + S ? B i ` 2 Q + Q i ` M i ` m M ; ç Q Î M ; X \* ? 9 M ; b B / ` + ? K † + i ` Q Î M ? ¼ M - ç B ; B " v / i ` „ M ; ; B ® M ; M ? Q € + [m , M Æ B ç ` M ; K + - h - M G • K K † + + ~ K # " Q M ; + - M ; i ¼ X

@ " € + ? G B M J ; B € Q ? ² B b B M ? ; • v b | M ; ; B | - M ? ' i + Y b € i ? € B + ? Q M i M ? m v M ? ç + ? Q Î M ; æ ¬ M ; s Q Î M ; F ? ¬ M ; H • m - > b M ? h ? B M > ° F B M ? M ; ? B K ; B " / † M - ? ½ v M | B ` h - M G • K ¬ M ? Á M ? b M > b M ? h ? Q Ê M ; h ` Q - i ? Q € i M ? b M H " i ? " i H Á M ; i ? " M ? w ? Ä B v > b M ? h ? Q Ê M ; h ` Q F ? ¬ M ; ? ç w i È B M ? [M ; + ? m v M M " v - + ? „ T i v M | B ,

@ G 9 + h - M æ ® + * ? O Î * ~ K u o K „ i i ? - M M ? Q ç B M - + ? 9 M ; i ç ½ M ; ? 2 i ? ' v - + ? d + - M M ? B M b) # „ i ç Q Ê + / Q M ; ? B i J ; B € Q ; b ç | X

" € + ? L ; ¼ + G Q Ê M ; - G M ; > B m > Á - h ? ¬ B Z m a M ; o B + Q Î B H € M ? M ? € v M ? | p È B M ? G Q m h K æ Q K m ® M i ` M ? + - M ; - T ? € B i ? O ? € ? m v M ? ç ` M ; Q " B M ; ? 2 M ; | M ; i b K p ? € B + ? Q M ? H " M ? • M K ½ G Q m h K æ Q i ? ® M ; b Q € B i ` U + i ? m ° + / Q È B [ m v M h - M G M ? Q p " v - K ¼ B M ; Q Î B + ? d + ? Ì t 2 K ? „ M # m t ' m - B K " + ? ` m i ? " i b U ` b S + H " K p B + h - M G • K + k M ; F ? ¬ M ; + ? Q M ? Q p " v H " M ; ¶ M ; ? ` + ? - ? „ M ; ; B ¼ M ; M | B ,

@ L | B M ? Q i ? - # a M ç ® + b) ç Q + ? i ? • M t m ' i i ? O ; B a B [m v i p K € M M " v X

@ æ ® + * ? O 5

o K†i;B̄ Mm +O >Q„+ h`¼M; G•m p̄ GQm h K æ Q ç²M; i?ìB ç Ä H M- H9+ h-M C
KbM? T?€ €M F?¬M; b Q +ª- #•v; Bì ?„M ç½ H̄K iÈB ç` p` + Q æ®+ *?O æ¬M; sQÎ
iU i v T?€ €M- F?B M +?Q i?m°+ ?¢ FBM? ?QªM; p¬+MM;X

> B p` M`v HB M H”T iS+ [m€ tm®M; ,

@ sBM æ®+ *?O +?Q iB m M?•M # M; `v T?€ €M- iB m M?•M M; mv M H”T [m•M H M

> B i v >bM? h?QÊM; h`Q ;B`m i`QM; i v €Q- M?bM M?Q ç M; t2K F?d H̄K i`Á,

@ > B p` ? i bS+ i`mM; i?“M? +ªM? +ªM?- #`i [m€ "¢+? GB M J ;B€Q +kM; F?¬M;
>bM? K¶ F?mv M ? B p` F?¬M; M M M|B i`QÊ+ [m€ +?“+ +?“M- #^M; F?¬M; F?¬M;
T?ªB tBM i? +?Q ? B p` i`QÊ+ K†i h-M æ®+ *?O5

GìB M`v p¬+MM; + v M; ?B i F?“+ #¢+- #B i`ä >Q„+ h`¼M; G•m p̄ GQm h K æ Q H
G•K Î æ¬M; sQÎM; - +?Q /M H̄ F?¬M; T?€ çQÊ+ €M h-M G•K +kM; F?¬M; i? M`Q i?
?¼- >bM? h?QÊM; h`Q # M +? M?¢Q ç¬B +•mX

"¢+? L;¼+ GQÊM; - G M; >B m >Á - h?¬B ZmªM; oB M?bM M? m- M?2 ` ,M; iQûi K
i•K T?9+ +O KbM?X

õ*QìB çB +QìB çB- iQÆM; H B b) +| H9+ +€+ M; QÆB T?ªB F?|+5õ

h-M G•K +kM; iQÆB +QìB- ç M; Km®M M|B ;b- +?Êi i?'v K`v i M b B /`+? i?'i ?²M H
b„+ K†i +kM; ? i bS+ F?| +QBX B M`v M;Æ M; €+ M?bM M? m- ç~v iÈB ç~v HmB F?

h-M G•K ;BÆ i v +?d tm®M; /QÈB [m€i,

@ >WK- +| +?mv M ;b K̄ HûM HûM H9i H9i M?Q p”v- K m #€Q5

J`v i M b B /`+? iB M H M [m€ tm®M; ,

@ E?ªB #~K æ®+ *?O- ç†+ pK +?9M; i T?€B iÈB h`€+ \*?•m m®M; `QÊm pÈB ?mvM
T?QÆM; - +?QM M; QìB ç m #` ;B i- i`QÊ+ M; U+ i?B i? +| F?“+ ç² €M ?Q b2M #^M

h-M G•K pW M; ?2 M?Q p”v- €M? K„i +?Êi M?2Q H¢B- K°i iB iBM? [m M; #„M ` i€

>bM? h?QÊM; h`Q F?¬M; +QìB çQÊ+ M[- M; ?2 "¢+? L;¼+ GQÊM; pšM +ÁM ç M;
#,M; i`ÊM K„i M?bM v K°i +€BX

"¢+? L;¼+ GQÊM; H M K°i iB M; - i?b ` KÈB pW `²B +QìB i?“i H̄ pmB- F?B M; ?
KB M; p°B p̄M; Km®M F?ûT H¢B- F?¬M; +~M i?“M +„M T?ªB ç-m HQĐBX

h`€+ \*?•m H̄ K°i ç` T?QÆM; ;B̄m +| T?²M ?Q - M m F?¬M; +| [m M ? ç9M; KS+
çQÊ+X h`i +ª K¼B M; QìB #B i ç†+ pK MÆB ç| F?¬M; +?d +| ?`K hv S?ÁM; - K̄ +Á
iB m i?B T +O >bM? h?QÊM; h`QX

@ *QM #` M|5

>bM? h?QÊM; h`Q M; ?B M ` ,M; M; ?B M HÊB- +?d +ªK i?'v [m B ?`K ?ÆB ç m- M
+?mv M F?¬M; K v Í S?ÁM; aÆM- v F?¬M; ç m HÁM; - M?QM; ç•v H̄ iB m +[m iY i
F?¬M; #B i ,M M|B i? M`Q pÈB iB m i?B T K̄ KbM? ? i KU+ i?QÆM; v m- i?S ? B
KbM? K°i +€B i?“i K¢M?

h?-M b„+ GQm h K æ Q iÄ ` bÊ ?½B- H̄K #~K ``i M?Ä,

@ sªv ` ç¢B bU `²B- tªv ` ç¢B bU `²B5 G-M i`QÊ+ H̄ ;B€Q +?O J ;B€Q çìB i`QÊ+
p`- KÈB +| +?mv M M?Q p”v L; ?2 M|B ;B€Q +?O çìB M`v i? M? tm•M KÆM KÎM- i
i?B M ?¢ ç½ F?¬M; +ÁM ç®B i?O- [mv i F?¬M; i? M`Q +? i v m M?Q p”vX J ;B€Q
i¢B H̄ Km®M H̄K ;b\5

h-M G•K M; ?2 ç M ç| M?'i i?ìB JB h•K ;B”i; B”i- i`QÊ+ K„i ?B M ` /mM; K¢Q H imv
?Ä ;B Q /mM; +O "¢+? aQÆM; >Q X hmv `^M; M`M; i?-M +¬M; ç¢B i?“M?- M?QM;
i?'v iBK KbM? ç m M?|BX

h-M + GK+ oB M *?Q +MM; L; Qm æϕB GU+ Km®M F?mv M ;B^aB- HϕB T?€i ;B€+ p
 ` #`i F€ HìB ;bX
 æ¬B K`v ``K +O >Q„+ h`¼M; G•m F?) + m- ?ÄB K'v i M b B /`+? FB ,
 @ oK €M h`€+ \*?•m t<sup>a</sup>v ` p`Q H9+ M`Q\
 @ æ K- ç K ?¬K i`QÈ+X
 a B /`+? H„T #„T M|BX
 h-M G•K +QÐM; #€+? KbM? F?¬B T?K+ iBM? i?-M- ``i M? M? T?€i ;B€+ çB K F?€
 @ L|B M?Q p`v- J ;B€Q ;•v €M î h`€+ *?•m M; ``v ?¬K i`QÈ+- i®B ?¬K [m HϕB ç°M;
 `ä ``M; H``+€+? FBM? bQ +?9M; i +``M; M; ``v +``M; ;-MX
 J ;B€Q iÈB i?“i H`` M? M?5
 ``i F >Q„+ h`¼M; G•m- GQm h K æ Q ? v H`` ç€K M; QìB >bM? h?QÊM; h`Q- "ϕ+? L;
 i` M? +?'T HšM M? m- B M'v M; Æ M; €+ M?bM M? mX
 h?“i` i?b pK €M h`€+ *?•m +ÁM t^av ` i`QÈ+ ç| M[- M?QM; pb î +€+? FBM? bQ F?€
 iÈB b mX *?mv M M``v +kM; +| M; ?o H`` + Q i?O J ;B€Q ç M; ?Ä i®+ FûQ iÈB T?Q
 i®+ ç° b B /`+? æ¬M; sQîM; #€Q iBM5
 @ L m M?Q i çQ€M F?¬M; b B- b) +ÁM +| iBM iS+ t'm HB M iB T i`mv M iÈBX
 æ¬m M; |M i v h-M G•K ;ä ;ä K†i #``M- M?Q +| çB m bmv M; ?oX
 æϕQ Hw M``v ``i çÆM ;B^aM- +?Q /M H`` i®+ ç° + Q i?O J ;B€Q M? M? iÈB KS+ M`Q
 i?®M; sQîM; o +| /`+? i`ϕK ?Q``M i?B M K°i #QÈ+X hBM iS+ iW S?ÁM; aÆM p`h`
 çQ iÈB æ¬M; sQîM; - ç½ +?SM; KBM? çB K M``vX
 L m M?Q i`QÈ+ ç| J ;B€Q +ÁM ç°M; i?O î +?¶ F?€+- iBM iS+ +kM; b„T bY i`mv M
 Zm^a M?B M F?¬M; ` M; Q`B /U HB m +O h-M G•K- #„i ç-m iW ;B[i`Q - iBM iS+ t
 sQîM; X .`+? *?•m- hY EBM? Zm M- Zm^aM; sQÆM; - GBM? E?•m- "bM? >bM? Zm
 i`mv M iÈB iBM iS+ M; QìB i`QM; sQîM; o #` ?ϕB- K¶B +?¶ ç m +? i ? i +?QM M; Q
 iB m Fw ?Q b2MX
 *?QM ç` T?QÆM; - +?QM pK i`¼M; €M- K¶B MÆB +? i +?QM M; QìB- i`M; +°M; +?Q
 `d K€m5
 æ` T?QÆM; +``M; t - iBM iS+ iÈB +``M; +?“K ?ÆM- M?QM; i?ìB ;B M t^av ` pK €M
 h-M G•K M®B M?[M; çB K M``v i` M #<sup>a</sup>M ç<sup>2</sup> HϕB- +?d i?'v K°i çQîM; /``B M; Q`M M; Q
 +?•M L; k æ`B bÆM- /¼+ i?2Q Zm<sup>a</sup>M; sQÆM; - hY EBM? Zm M- h`€+ *?•m- S?ÁM; a
 >bM? h?QÊM; h`Q iS+ ;-MM´ T?´B M M K°i [mv M H M #``M,
 @ æ€K v m T?d J ;B€Q +? i iB i M``v- `®i +K+ H`` #¼M +?9M; Km®M H`K ;b\
 "•v ;Bì +kM; F?¬M; T?^aB H`` H9+ i` M? +?'T pÈB h-M G•K- i€K KQÆB K®i i M QM;
 i`QM; ç| # M *~K u o +| +?WM; M, K KQÆB M; QìB- +ÁM HϕB ;-M #®M KQÆB M; QìB
 h`W +?QM M; QìB ç-m- T?-M HÈM i?m°+ p T?2 >bM? h?QÊM; h`Q- i`QM; ç| +ÁM +
 L m M?Q J ;B€Q i?“i bU ;•v ` +?mv M ;b î FBM? bQ- h-M G•K +® M?B M tmB t Q
 æ¬M; sQîM; *?QîM; >bM? h?B M >°- ?ÆM T?•M MY +kM; F?¬M; i®i H``M? ;bX
 @ L; QìB iÈB iQ``M H`` + Q i?O- b® HQÊM; +kM; ``i M?B m- +?d bÊ h^a >[m bS ;B^a- h
 ? i i`¼M ´K```X
 "ϕ+? L; ¼+ GQÊM; HQ H„M; i`MM; i`MM; M|B- #•v ;Bì H`` iQ``M #° æ¬M; sQîM; T?^aB
 +m²M; +O J ;B€QX

h-M G•K ;"i ç-m K°i +€B- ?„M T?•M iQ+? F?¬M; b B- "¢+? GB M ;B€Q iÈB ç•v M?'+
+| i? +Y i`¼M; M?QÊ+ F?BM? ;B i+? i M?B m M; QÌB i`QM; sQÎM; o M?Q p"v- T
i`B m çbM? M"v +kM; F?¬M; T?ªB FûK +ÄB #'i i`BX h®+ ç° H¢B +ÁM M? M? M?Q p
@ æ®+ *?O- i?m°+ ?¢ i? 'i #²B K°i +?9iX
>bM? h?QÊM; h`Q +?„T i v K°i +€B pÈB h-M G•K- +kM; F?¬M; +?Ì ?„M ç€T H¢B
+?mv M HÈM M?Q p"v- M? 'i ç`M? v T?ªB #€Q +€Q pÈB +?O M?•M b m HQM; X
h-M G•K +9B ç-m i`-K iQ- F?¬M; #B i ç M; bmv M; ?o ;b- +m®B +MM; M; ~M; ç-m H
@ *€+ ?mvM? ç b B /`+? ç½ +? i M? 'i Hm"i +?¬M + 'i- #²B i?QÌM; i`¼M; ?"mX
>Q„+ h`¼M; G•m- GQm h K æ Q M?bM M? m- +kM; F?¬M; #B i `®i +K+ h-M G•K H
K'v +•m- +?Êi i? 'v ?„M +?„T ? B i v H¢B- mM; /mM; +?"K`½B çB ` M; Q`BX

h`,M; b€M; p^M; p†+- #|M; ç K M?Q MQÊ+X
h`QM; i`¢+? pB M h-M G•K p¬+MM; v M ioM?- i`W ?mvM? ç i`U+ ç K +ÁM i?S+ +
bÊK iB M p"Q ;B'+ M; O b vX
J°i #|M; M; QÌB i?QM i?ª M?|M +?•M H†M; H) iB M p"Q T?ÁM; M; O +O h-M G•KX L
K"m +€M? b2M- KkB + Q tBM? ç T- ;B[ç¬B K¬B ?²M; KÎ ?û H° ` ? B +?B + ` ,M; i?
"¢+? GB M h?€M? L["¢+? GBM? a 5

NjeX *?QÆM; Nje, :B¼i aQÆM; h`QM; æ K

h` M ;BQÌM; HÈM- h-M G•K ç M; M; O i?"i b v- # M +¢M? H" hW h•M .B ç M; M; €v F
/ #€M? K"i +O M" M; +ÁM HQm H¢B Mûi çÄ b m +ÆM KQ K|+- F?|2 KB M; /QM? +
a çSM; î i`QÊ+ ;BQÌM; - M?Ì €M? i`,M; b€M; [m M b€i K°i ?²B- i?Î /`B b•m FQM- +
[m h-M G•K ?¬M H M ;QÆM; K†i ç-v ç†M T?QM; M?m" M +O hW h•M .B ? B +€B,
@ hW i, i,- a T?ªB çB `²B- ?¬M i, K°i +€B- +ªK i¢ i, ç½ i i çm¬B b K m°BX *ÁM K°
p` *¬M; +?9 i, i, FB
a m ç| - a M?bM h-M G•K ç M; M; O K - M?Qm ç¬B K"v i? M? i9- F?¬M; #B i ç M
M" M; +9B M; QÌB p T?Q i`QÊ+- i?•M i? +?2 çB €M? i`,M; p" M; p¼i- #|M; ç2M +?2
h?B m M[+| p iÁ KÁ M?bM h-M G•K ç M; b v ;B'+ K°M; - #bM? bBM? ç•v H" H-M ç
M K M?•M Î F?QªM; +€+? ;¬M M?Q p"vX a„+ K†i h-M G•K ? i bS+ M iQÌM; - ?¬ ?'
#|M; /€M; +O €M? K„i ?mM; ?½M ?Q†+ MK +QÌB t'm t ? ? - çB m M"v H"K +?Q a
i•K HÈM K"iX
L" M; çQ i v ` tQ tQ ç-mh-M G•K- H¢B M? M?" M; FûQ FûQ H¶ i B +O ?„M- ;B®M
i` m +?¼+ ç¢B H½Q ?´ ç M; M; O b vX E?B F?|2 KB M; h-M G•K T?€i ` M?[M; HìB
/¼ bÊ ç M HmB p T?Q b m ? B #QÊ+X æ M F?B T?€i ?B M ?„M +kM; F?¬M; idM?
i v ç KkB h-M G•K K°i +€B,
@ >W- F?¬M; T?ªB ç¢B i?9+ ;? ;ÈK H„K ? v b Q- #•v ;B`i?b i? M"Q\ L m F?¬M; ;
p†i +O i?9+- ç½ p) H M K†i i?9+ K°i +QM`M ç2M i?"i iQX
h•K w +O i?B m M[H9+ M"Q +kM; i? v ç´B `i M? M?- i?'v h-M G•K +kM; F?¬M; +
i?Ov +?mM; M; O b v M?Q H9+ # M ç-m /¬M /¬M a +ªK i?'v F?¬M; i?9 p`- M¶B #m
T?QM; X L?bM h-M G•K M; O b v- M" M; +?d /Q /U K°i b€i M HB M +„M +„M ç¬B K
K¬B +,M; K¼M; ` +9B M; QÌB M? M?" M; ?¬M H M K¬B ?„MX æ°M; i€+ +O M" M; p
F?QªM? F?„+ pW +?¢K ç M K¬B ?„M ;B®M; M?Q +?¢K T?ªB F?®B b„i M|M; #ÄM; -

"¢+? GBM? a ¢SM; i?ŠM; i`Î H¢B- i`€B iBK HQ¢M M?`T i?bM? i?`+? - ;QÆM; K†i
M;QÆB +?mv M K°i pÁM;- ¢Q M;¡M i`Ä i v T?ªB` ¢†i H M i`€M h-M G•K- +QÌB t
i?Ä,

@ h-M ¢¢B i?9+- F?¬M; M M HQ¢M iQÎM;- h? M? æ¢B i, i,- h•M .B i, i,- hY >mv M i
i ¢½ ?¬M [m - +kM; F?¬M; i? i?B m i?9+- ?b ?b5

"¢+? GBM? a /Si HÌB # M ¢B ` M;Q`B H†M; H) F?¬M; iB M; ¢°M;- ;B®M; M?Q K°i
*?¶ +O æ¢B >Q`M; Î b m i`QM; pQÌM ?Q - "¢+? GBM? a #„i M! ` X a9+ bBM? +kM
+ªK ;B€+ ¢QÊ+ +?O M?•M b„T`ÌB ¢B- æ¢B >Q`M; i? HQÐB HB K i v M`M; HB M iE
@ >b ?b- ¢QÊ+ `²B- ¢QÊ+ `²BX

a ¬K +?¡ M? M?`M; pm®i p2- K†i M`M; +¼ +¼ p`Q +?B + i B K K K¢B +O M! ,
@ o®M i Km®M K M; M;QÆB ¢B- M?QM; h-M ¢¢B i?9+ T?€ €M T?ªB /MM; iÈB M;Q
?„M ¢B5

h?bM? HbM? iB M; #QÊ+ +?•M M? M? p M; H M T?Q b m- h-M G•K M;Y K†i H M
@ E?K F?K- +ÁM iQÎM; `^M; K°i iB m M? ¢-m i?¬K i?QÆM; i`°K M?È ¢¢B i?9+- F?
iÈB- i?b` ¢½B M;° pÈB i +ÁM F?¬M; #^M; æ¢B >Q`M;- i?"i H` H`K b Q +?`m M´B

a [m v ¢-m M?bM H¢B- ¢¬B K„i i?¬M; KBM? i`M ¢-v FBM? ?½B- iB T i?2Q ;QÆ
i? +?ªv MQÊ+ ,

@ h-M- h-M ¢¢B i?9+- KÈB pW `²B

h-M G•K M!B v M?Q i?"i ,

@ JÈB pW `²B +kM; F?¬M; #B i iB m M? ¢-m M`Q ¢! KB M; +ÁM ?¬B b[H†M; H) -
+kM; #„i +?QÊ+ M;QÌB HÈM ?¬M K¬B- F?B M +?Q ¢¢B i?9+ F?¬M; ¢ m F?¬M; M?°
æ€M; i?QÆM; F?m¬M K†i M?Ä M?„M "¢+? GBM? a i`Î M M ¢Ä ? i KS+- MK ?¬M ¢-
¢¢B i?9+ M;QÆB i?"i H` [m€ ¢€M;5

> B K„i M`M; ~M ?B M b€i F?Q- M;- K p`M M°B +¬M;- i`QÌM; [m-M K`m +€M? b2M
+9B i?'T H`T iS+ M;~M; H MX •M? i` ,M; +?B m `¼B F?m¬M K†i M?Ä M?„M +O M`
M?2 ` ,M; ?ÄB h-M G•K ,

@ æ½ M?Q p`v- +?ŠM; H) ¢¢B i?9+ ¢½ #B i i?•M T?"M +?•M i?"i +O a `²B b Q- ?
hU ?² bÈK +! /U +ªK- a ¢½ bÈK M;?o iÈB +ªM? iQÊM; ?¬K M v- +?ŠM; [m H` F?
M?B M M?Q p`v- #`i M;Ì M?Q p`v- H¢B ¢9M; p`Q H9+ KbM? `ÌB ¢B L`M; M!B tQM;
¢QÊ+ ;€M? M†M;- #`i [m€ H`T iS+ H¢B i?'T i?ÄK- +! ?ÆB +?°i /¢ F?¬M; /€K M?bM
/MM; /Q [m M; [m M b€i b„+ K†i +O ?„MX

h-M G•K M;?B M; M;QÌB b M; # M ¢SM; +?„T i v- €M? K„i M?bM i` ,M; b€M; i` M #
HMM; M!B ,

@ *! iBM Î ¢•v +! ? B KQÆB +•v s æB M h?QÆM; ¢ M; M?„K p`Q M;QÆB ? v F?¬M
K°i iB M;- H`T iS+ HQ¢M b9M; +MM; #„M5

h`QM; ?"m pB M /mv +?d +! MÆB M`v H M ¢ M +?B m `¼B- M?B m ¢` T?QÆM; F?
iÈB +•v +Ä H v ¢°M;- F?¬M; #B i i`QM; ¢! ~M M'T # Q M?B m + Q i?O æ¬M; sQÎM;

@ h - i iBMX

"¢+? GBM? a i`Î M M dm tbm M?Q ¢Q ¢€K- H¢B M?bM h-M G•K K°i +€B b•m FQM
i?"i bU p¢M T?¬M m'i S+- MQÊ+ K„i H!2 H M i`QM; ¢¬B K„i , M;QÌB i +?d Km®M ¢M
M;Ì `^M; M;QÆB

@ > v [m€- i ;¢i ¢QÊ+ M;QÆB `²B5

h-M G•K +QÌB H„+ ç-m K°i +€B- ç M ; -M a çQ i v tQ tQ ç-m M" M; - +?d +?d #
 @ h?"i` i?b F?¬M; +| K°i M; QÌB M"Q +ª- F?¬M; iBM M; QÆB t2K çBX
 h-M G•K +ÁM ;BÆ ç M H²M; H M +?Q b€M; ?ÆM K°i +?9i- +® w bQB p"Q M?[M; ;|+
 "¢+? GBM? a i`QÈ+ ç| F?¬M; M?bM- M; ?2 +•m M"v H"TiS+ #"i +QÌB- [mÆ [mÆ [n
 @ æ¢B i?9+ ç€M; ;?ûi- i ?"M i?9+ +? i çB çQÊ+5
 h?€M? L[J ;B€Q- +kM; H" + Q i?O M?'i HQm im i"T "¢+? GB M h`B m L?"i i?¬M +
 [mª ç'K +O M" M; ç'K p"Q M; U+ h-M G•K H¢B F?¬M; ç m +?9i M"QX
 "¢+? GBM? a çQ i v H m MQÈ+ K„i K°i +€B- H¢B #om K¬B,
 @ h?9+ F?¬M; tSM; ç€M; pÈB +?S+ æ®+ *?O æ¬M; sQÎM;5
 h-M G•K +kM; +QÌB H M,
 @ L; QÆB +kM; F?¬M; tSM; ç€M; pÈB +?S+ ;B€Q +?O J ;B€QX
 > B M; QÌB ç²M; i?ÌB ¬K #KM; +QÌB iQ- +QÌB ç M ; -M +?ªv +ª MQÈ+ K„iX
 a m F?B +QÌB tQM; H" #B i Hv- b® K¢M; ç½ ç`M? "¢+? GBM? a T?ªB `ÌB F?ÄB M
 GB M ;B€Q +?O i?®M; bQ€B hª >[m bS ;Bª- h K çQÌM; +?O- KQÌB i`QÎM; H½Q- K'v
 @ «B- ?B M i¢B M; QÆB T?ªB `ÌB çB b Q\
 h-M G•K H„+ ç-m i?Î /`B,
 @ a m M"v i ;¼B H" M; QÆB H" a ? v H" ;B€Q +?O J ;B€Q\
 @ hMv i?9+- ç¢B i?9+5
 a M; ?`+? M; ÊK H2 HQÐB K°i +€BX
 *•m i`ª HÌB M"v ç½ `i`ä`"M; - h-M G•K +QÌB +QÌB- i?"M? F?¬M M?bM p"Q K„i M" M
 @ a - H'v H"Ti`QÌM; +O i iU ?² F?¬M; M M M|B M?[M; HÌB M"v æQÆM; M?B
 çbM? H" ç`+?¬ +QB sQÎM; o i?"K +?Q M; QÌB i`QM; [m M T?O ç m H" QM; F?mv M
 ç| +kM; +| F?¬M; Qi M; QÌB t'm- M?QM; +kM; +| i?"i M?B m M; QÌB p¬ i°B- i?"K +?Q
 #ªQ p t½ i„+X h`QM; "¢+? GB M ;B€Q +kM; +| M?B m M; QÌB F?¬M; ç€M; +? i- p"
 b€i M; ?B i çB5
 JÈB ç-m h-M G•K +?Q ``M; ? i i?ªv i Q M; ° +O "¢+? GB M ;B€Q ç m ç M iW [m M
 K°i J ;B€Q b€+? ç°M; /•M +?9M; p¬ i°B F?ÎB M; ?o - H"K +?Q `i M?B m M; QÌB T?ª
 çQ¢M ?mM; i" M- ?"M? bU i" M M?šM- +?Q M M ?„M F?¬M; +?9i /Q /U i`mv b€i iB
 i`B m çbM?X
 L?QM; b m ç| iB T t9+ +`M; M; `v +`M; M?B m- ?„MªM? ?QÎM; "¢+? aQÆM; >Q -
 #ªM i?•M +kM; /¬M /¬M #`ªM? ?QÎM; - ?B m `ä ç-m çm¬B ;®+ M; ¼M p J ;B€Q M
 M; WM; F?ÎB bU- ;•v` ? Q i`M # M i`QM; >Q >¢- M?QM; T?ªB #B i +m®B i`B m L
 *•M [m•M F?ÎB M; ?o X
 õ*-K i`QM; i v +?QM KQÆB +?QM +QÆM; ç Q- ;B i ? i >² G¶ KÈB /WM; i v õ- +kM;
 h?€i G¶ F?¬B T?K+ h`mM; >Q X G`pb i`B m çbM? iW i?ÌB *?m L; mv M *?QÆM; aQ
 H¢B +ÁM i`B M F? B i`M €Ti" M F?®+ ç®B pÈB "¢+? GB M ;B€Q- H9+ M"v KÈB F?
 ?"M? imM; [m, #QX
 >m®M; +?B h-M G•K +?¢v æ¬M; +?¢v h•v- M?bM i?'v M?[M; +?mv M tªv` Î >QM;
 E h`'M p`h K h`M Zm M h`mM; X æ¢B JBM? H" T [m®+ ? B i`, K M, K- bo i?•M ?"Q +Q
 M|B /•M +?9M; H-K i? M +kM; ?ÆB [m€ F?Q i`QÆM; X .M `^M; +| h`QÆM; *Q *?Q
 i`mM; ?QM; - M?QM; [mª i?"i +| F?¬M; Qi ç` T?QÆM; +Æ ?² ç M KS+ [m M ûT /•M
 HY „i b) H"K /'v H M #B M HY M; 9i i`ÌBX

L m H" M;QlB i`QM; i?B M ?¢ B B +kM; ¢QE+ ,M MQ K++ 'K- +ÁM B +?`m i?2Q
+?mv M HB m K¢M; ¢2Q ¢-m M; M; ?¬M;\5 L m M?Q i`B m +?QM? F?¬M; T?€i bB
M v F?¬M; ;BªB [mv i ¢QE+ ;b- M?Q p"v T?€i i`B M iB T /U i?2Q H`+? bY i?U+ i
GB M ;B€Q- +kM; b) +| * Q L;? M? hQlM;- Gw hU h?"M?- h`QÆM; >B M h`mM;- EB
;B M; bÆM p¢M /†K æ¢B JBM?X

"¢+? GB M ;B€Q ;B i F?¬M; ? i- h-M G•K M?È`i`ä`"M; i`QM; H`+? bY i?U+ i ? E
h? M? +?B K +S h`mM; >Q - p"Q M,K :B E?€M? "¢+? GB M ;B€Q oQÆM; h?¬M; L?I
? i bS+ F?'M; H²X

G-M ¢| F?ÎB M;?o FûQ /"B +?QM M,K- [mûi M; M; M,K idM?- T?€ ? B i`,K H #®M
? B KQÆB pB M æ æ®+ h'M; "BM?- [m•M T?Q i`B m ¢bM? J½M h? M? ? Q T?Q iÈ

GQm E?'m i`¶B /"v- J½M h? M? M?"T [m M- i`QM; ? B i`,K M,K +| F?¬M; #B i# C
GB M ;B€Q +kM; +ÁM M?ªv M?|i K¢M? F?Ä2- +?ŠM; H) /U p"Q i`M €T H` +| i? i
h-M G•K bmv iQM? +| ¢QE+ +•m i`ª HlB- ?B M M?B M H" T?O ¢`M?X

*?Q M M /-M /-M ?„M i` #B i i?•M T?"M a - +kM; F?¬M; +| iQM? iQ€M #„i M" M; H
+?O J ;B€Q "¢+? aQÆM; >Q +ÁM Î# M +¢M? ?„M H•m M?Q p"v- a +| ¢€M; F ;b

*| H) +| i? i?Y K°i +?9i H° b® F?€+- TªB #B i "¢+? GB M ;B€Q i`QM; # ¢lB L;m
bU`i ?mM; ?½M- ¢ M ;-M ?B M ¢¢B M;QE+ H¢B M;"v +`M; bmv i?Q€B- i?"K +?Q
M;?2 M|B [m i M +O M|i`QM; +m°+ b®M; i?U+ i

>m®M; +?B- ?„M imv i F?¬M; ?v p¼M; a +| ¢-B K„i i?¬M; KBM? p" ? B +?B +`,M
K°i ;B€Q +?O J ;B€Q ;B i M;QlB F?¬M; +?ÈT K„iX

"¢+? GBM? a ` bS+ +„M K¬B- M" M; F?¬M; Km®M HW ;¢i h-M G•K,

@ æ¢B i?9+- i?9+ TªB #B i- #¼M * Q hª aS- L;ª >[m aS ?¼

@ *?Q i i?lB ;B M- +€+ M;QÆB b) i?'v #B M ?| X

h-M G•K M„K H'v p B a ,

@ *?Q M M #•v ;Bl- M;QÆB ?½v i" M HU+ FûQ /"B i?lB ;B M

@ V5

"¢+? GBM? a ;"i ¢-m K°i +€B i?"i K¢M?X

*?QM? H" pb "¢+? aQÆM; >Q i?'v ¢QE+ #B M ?| Î h K h'M Zm M h`mM;- i?'v S?€
?mM; iBM? iÎ p p`i`Q +k- pb p"v ?Q"MiQ" M #Ä [m iQM? iQ€M HB M i?O pÈB
/mv M ?ªB æ¬M; L KX h-M G•K iBM iQlM; KbM? +kM; +| i? H`K +?Q a - H`K +?Q
¢QE+ #B M ?| HÈM ?ÆMX

@ L?Q p"v- i ¢B`²B- ¢¢B i?9+ #ªQ i`¼M;5

"¢+? GBM? a ;"i ¢-m K°i +€B- i`QM; K„i H¢B #„i ¢-m M;•M M;'M MQÈ+X

h?-M b„+ h-M G•K i?Q€M; /Q /U-`®i +K+ pšM ?ÄB,

@ aQ T?| M;QÆB- M" M; +| F?Ä2 F?¬M;\

@ L" M; ¢B`²B- #Ä H¢B +?9M; i K" ¢BX

aªK ¢¢K +9B ¢-m- KB M; M?Ä M?„M F?) K m +Æ ?² Km®M F?|+ H MX

h-M G•K +?d +ªK i?'v i`QM; HÁM; ¢ m M?|B- +?ŠM; H) M[iY FB m M;¢Q ¢| ¢½
G¢B M;?2 a ;B"K +?•M- ;B¼M; M;? M M;"Q MS+ MÎ M|B iB T,

@ aQ T?| M;®+ F?¬M; #B i +?¢v ¢ M MÆB M"Q- +kM; i¢B M;QÆB F?¬M; i®i- +kM;

S?M h-M G•K /"B` K°i ?ÆB- b m ¢| iU ;B m +QlB +QlBX "¢+? aQÆM; >Q i?-M
i`QM; ;B€Q F?¬M; TªB H" ¢®B i?O +O M" M;- iU M?B M ¢B iÈB iU /Q- F?¬M; ? #

@ L m M?Q ;†T M" M;- +?mv M +€Q K°i +•m i? v ç¢B i?9+ i

h-M G•K M|B iÈB +?¶ M"v- +?Êi ;B"i KbM?- +?mv M +€Q +€B ;b ç•v\ .MM; K°i +•m
H¶Bö- ? v /MM; K°i +•m i?Æ +?Q p, M +?QÆM; ði? ;B M F?| çQÊ+ ç¬B çQÌM; p M-
M" M;ö\

a M?Qm +?B + KkB M?Ä- iÄ p iS+ ;B" M M|B,

@ >W- ? v H" M|B +QM +|+ ;? ç¢B i?9+ M?È M" M;- H, M H°M /QÈB ç'i +¬m tBM M" M
.Si HÌB- a F?¬M; [m v ç¬m H¢B çB iÈB # M iQÌM; pB M- KkB +?•M çB K p"Q i?•M
[m iQÌM; pB M- çB t F?¬M; ? HQm Hmv MX

G `ÆB tm®M; i`QM; ;B| ç K- M?Ä tm®M; K†i ç'i iU M?Q ;B¼i bQÆM; ç¬m ç K`û
?² +?d i`QM; K°i M;"v "¢+? GBM? a K'i çB ? B M;QÌB i?•M + "M M?'i

@ ob b Q /Si HÌB H¢B çB M; v M?Q p"v5\

h-M G•K M;¢+ M?B M- +QÌB F?' H„+ ç¬m K°i +€B [m v ;|i i`Î p X L?bM H¢B hW h
M?Q +k- F?¬M; #B i M^K KÆ i?'v +?mv M ;b ç T- i` M F?m¬M K†i ?²M; ?"Q +O M"
K°i bÊB MQÊ+ /½B i`QM; bm®i iW F?|2 KB M; `ÆB tm®M;- ?„M #'i ç„+ /o i?Î /"B, [
+| iBK F?¬M; +| T?'B pmB p M?'i5

a€M; bÈK ?¬K b m- i` M /QÈB T?O h-M G•K #`iB M; F m +O hW æ¢B iB m i?Q H"

@ - F?¬M; i?'v a ç•m +ª- +| T?ªB H" #` M;QÌB /šM /K #„i çB `²B ? v F?¬M; \ E?-
K m çB ibK M" M;5

h-M G•K ;½B ;½B ç¬m- a H" iB m [m€B p"i- F?¬M; çB /šM /K M;QÌB F?€+ +QB
/€K /šM /K M" M;\

h`QÆM; hY >mv M p" h-M G•K i` Q ç'B €M? K„i pÈB M? m- ? B M;QÌB H2M HûM +
+?d bÊ M; v +ª h? M? æ¢B +kM; +| T?€i ;B€+- F +?•M +?QM? +?šM; ? v #B i ;b +
iB m i?Q K" i?¬BX

J'v M;"v F iB T- GQm h?O >[m- G¢+ hQ *mM;- h`QÆM; h¬M L;?B m # "M `°M pĐ ç
KQÆB K®i M;QÌB sQÎM; o #` H"K ?¢B +| +?WM; M, K KQÆB M;QÌB H" +~K v [m M;
#° ?¢ +O # M;QÌB #¼M ?¼X

oW ç9M; # M i`QM; ? i?®M; \*~K u o - GQm h?O >[m F i i?•M pÈB h`QÆM; EbM? M
G¢+ hQ *mM; H" [m•M +Ì M;- K /Q o¢M G`+? M #`B- h`QÆM; h¬M L;?B m H¢B H" +
M KBM? i` M? €K ç'm pÈB M? m i` M? çQ¢i [mv M +?O ç¢Q ç½ H•m `²B- p"Q H9
T?€ i`¼M; €M "¢+? GB M ;B€QX

NjdX *?QÆM; Njd, J°i GÌB h?"M? a'K

æ E} *~K u o i9 ` #®M T?Q - ooM? æ`M? K¬M- æS+ h?„M; K¬M- S?K h?"M? K¬
+€+ ç¢B K¬M FBM? bQ +| i? M?bM i?'v +~K v [m M ;B€Q M B M`i +?dM? i T?B M;
"€ >° aÎ *~K u o T?€B i`9 +€+ MÆB- h'M; E€ hB m E€ #`v ` i?B M H ` ç` pãM; F?„

" M i`QM; FBM? bQ ç•m ç•m +kM; i?'v +~K v [m M ;B€Q- M;Q" B çQÌM; tm'i ?B M +~
i` M?B m ;'T K'v H-M #bM? i?QÌM; X \*€+ MÆB F?€+? b¢M i` H•m iYm [m€M +kM;
+€+ K"m b„+ +€+ /¢M; +ªB i` M; M;'K M;- K ;B€K b€iX S?"K H" M;?2 i?'v F?€+? M?
M;Q¢B ç` - M?'i ç`M? p M? i B +~M i?"M M;?2- ?Q†+ H" /Si F?Q€i #„i H¢B +~M i?"

*?mv M M M;mv FBM? bQ [m M ? i`¼M; ç¢B- h?m" M h?B M T?O- L;k h?"M? "BM? J
æ^M; hQÆM; iS p ç m # "M `°M i?2Q- iQ" M #° FBM? bQ #` H"i imM; H M- #„i çQÊ+
+| +X J†+ /M F?¬M; #„i çQÊ+ v m T?d "¢+? GB M ;B€Q- M?QM; +kM; ;B9T +?Q i`
h`QM; K°i i?ÌB ;B M /"B b m ç|- #° F?Q€B h?m" M h?B M T?O ? i bS+ M?"M `¶B- K'

.mv +?d +| # M æ¬M; sQÎM; H†M; v M F?¬M; K°i iB M; ç°M; - +€+? K'v M; "v h¬M C
i` M +¬M; i¼ - F?¬M; T?ªB H" m®M; i` t2K #€Q +kM; H" i€M ;šm ;BªB b¬m pÈB C
;B®M; M?Q F?¬M; +| +?mv M ;bX

*?ŠM; [m H" +?ìi?B i? b B /`+? #` ?¢B +?Î p FBM? bQ- ?„M çQ+? i?•M iÈB HBM
p,M i /Q hW o,M h`QÎM; H`K- #Ä` p`B ;B¼i MQÊ+ K„i F?¬M; # Q M?B m iB M- H
im'iX

L;QìB i`QM; æ¬M; sQÎM; #'i F T?€B M"Q +kM; T?ªB F?2M ç¬B +•m, K†+ /M p` æ®
pB +- H9+ M"Q +kM; iÄ` /€M; p F ;B"m b M; M?"M ?¢- i? M?QM; pšM +ÁM #B i
iB M i9B` T?€i iB M iY- [mªi?"i p¬ +MM; ?B K +|X

>bM? h?QÊM; h`Q K'i K°i p` æ¢B +[m + - +kM; F?¬M; M' B i`"M H¬B çbM? çB H`K €
+MM; M? m +„K ?"M? p`Q KkB ?2Q ;Bª pQBX a m F?B iW +?¶ h`QÆM; EbM? i`Î p -
i`Î H¢B- F?¬M; +ÁM b b¬K Mûi K†i- +?ŠM; [m H" i?dM? i?QªM; HB + p T?Q h¬M
+QìB H¢M?X

E?¬M; #„i çQÊ+ M?[M; v m M?•M "¢+? GB M J ;B€Q- FBM? bQ M€Q HQ¢M K°i KªM
æ®+ *?O æ¬M; sQÎM; +?„+ +?„M çSM; KkB +?`m b`Q5

E M; ?o M?Q p"v /o M?B M F?¬M; +?d +| h`QÆM; EbM? p" >bM? h?QÊM; h`Q

*~K u o i` tûi F?„T i?"M?- F?B M +?Q +ª FBM? bQ `°M; HÈM i`Î M M M€Q HQ¢M-
?Q`M; bÊ ?½BX .•M +?9M; i?` idM? i`mv M M? m çO HQ¢B HìB ç²M- +| M; QìB M|B
+| F M|B J Zm•M ;B€M; i? - i?B M ?¢ ç¢B HQ¢MX

>bM? #° h?` G M; E?•m h` M? i?W /`T i?QÊM; i'm- ç¢M ?†+ æ®+ *?O æ¬M; sQÎM
i`®+- M; m Km°B ?² ç²- # M i`QM; F?¬M; i? i` `ä M; mv M M?•M +€B +? i b B /`+?
i? +? M; U "¢+? GB M J ;B€Q- i?"i bU F?¬M; i? M; ²B H•m i` M ;? æ®+ *?O æ¬
+?¼M [m M pB M H½Q i?"M? ç„+ HU+ iB T M?B KX

æ•v +| i? +QB H" +?mv M Hv F€ +O i`B m æ¢B JBM? ? B i`,K M,K [m - iW i`QÈ+ i
?Q¢M [m M çB` H`K pB +- #'i F H`K Ä ;B€K- i?m ;B€K- ? v H"; B€K [m•M- ç®+
ç²M; i? M? TªM ç®BX æ M T?B M h¬M G•K H¢B +| [m M p,M i?QÊM; i'm- Km®M
;B€K H`K5

>ÆM M[iW i`QÈ+ iÈB M v sQÎM; o K°i i? - H¬M M"v M; QìB +? i +kM; H" +~K v [n
h?O >[m +?B K ç b®X E?•m h` M? F?¬M; ç¢M ?†+ +~K v æ¬ æ®+ GQm h?O >[m-
*mM; p" h`QÆM; h¬M L; ?B m + B [mªM ? B h`M S?O hv "„+- L K- +?d K°i KU+ ç¢M
M?"K +?S+- i?"i bU H" pW i?"i çS+ H¢B p¬ bdX

G" T i`QÎM; +O ç€K bo H•K [m M p,M +¬M; #^M; ?ÆM- i, M?Q h?•M h?ìB >"M?- .Q
hª æ¬ L; U aY h`B m *~K- i?'v T?¬M i'm +?QÆM; M"v +?d H„+ ç¬m F?¬M; M; WM; ;
+?d ?QÆm M|B M; U X

L?QM; #¼M i?O +Um i? M? HQm L; ¬ h`mM; >"M?- h`B m .KM; >B M- :B M; æ¬M; *
G" T p•M p•M H¢B i`Î M M ?,M; iB i M?Q ;" +?¼B- +MM; M? m ?ÉT HU+ +¬M; FQ+?
#QÈK iÈB h?¬M; *?QM? iv- M°B +€+X L m F?¬M; +?d i`Q+? h¬M G•K H`K pB + #'
#B M; - +ÁM +| HÁM; #'i +?QM?- p"v +kM; M?„+ iÈB +?mv M h¬M G•K iWM; #` +€-
K M; Q€M ?"M- +?Q M M +® w ç K†+ +?Q "¢+? GB M J ;B€Q ?Q`M? ?"M?

@ "´M +k bQ¢M H¢B- i?"i H" M; m M; ®+5

Í h¬M T?O- hW o,M h`QÎM; hW H½Q ç¬m iY H„+ ç¬m i? M i?Î- #•v ;Bì H½Q +ªK i?'v
H9+ +ÁM i` Kbm? H¢B p¼M; iQÎM; +| i? H,M H°M i`QM; +?®M [m M i`QÎM; M?Q p
M; QìB M?Q h`QÆM; \*Q \*?QM?- >² h¬M; >B M- H¢B i?W F #'i i`B T?€ ?Q¢B M?Q
*?B5

h¬M G•K #°i +QìB ? ?ª,

@ "¼ M M;m tm~M /•M; H M i" M +Y +?Q i ç¢T M?Q p"v- i?"i b U H" + -m +Á M F?¬M;

o"Q M;¼ i`B m- i`QÊ+ >Q" M; *U+ K¬M- [mª M?B M ç€K i?O +U m i? M? H Q m T?€i
i?"i HÈM X G¬M M"v M; v +ª [m•M bQ ç¬m +?| *® >B M h?"M? +kM; H M M;U ` i`
M?€i #`i i`B- +,M #ª M F?¬M; i? H"K æ®+ *?O æ¬M; sQÎM;X

Zmª M?B M H" +?[[m M +| ? B +€B K B M;- Km®M M|B i? M"Q +kM; çQÊ+X h¬M C
ç`M?•K aÆM- M?B m H¬M T?€F€€M- i`Q M; K B M; *® >B M h?"M? H¢B i`Î M M i
+Á M M?Ä ?ÆM ; M i?Ä- iQ M? i b M? H Q Î B #B M; ?ÆM ?2Q- i`Q M; [m M i`Q Î M; +| i
iQ" M H" t9+ T?¢K p" p k M?K+ ç®B pÊB i`B m æ¢B J B M?X

*® >B M h?"M? p" #¼ M i?O +U m i? M? H Q m F? B ? i?Ä H U+ - +€+ p` M®B çm¬B M
G•K H" +Q M +?m°i [m çQÎM;- B B +kM; +| i? ç¢T p" B +€B X

E?¬M; i? F?¬M; M|B- H¬M M"v i?O +U m i? M? H Q m T?ª M F Q +? H" p¬ +M M; b„+ #
*?m R M; h`B M? F?B M +?Q iQ" M #° [m M p, M i" T çQ" M i`Î M M +ª M? ;B €+ - +?Q M
ç†+ #B i HÈM X

_`i M?B m [m M p, M i`m M; H" T [m M b€i # p` T?K i?¬M çS M; ç¬m # M- M?`i H" h?
h?•M h?Î B >"M? M;"K K B M; F?¬M; M|B- ç®B T?| h`QÆM; hS .mv- H½Q +| i? ?ÊT i
L?Q M; #•v ;B Î H½Q ç½ M;²B p [M; p" M; p` i`Q h?O S?K- +?d +¬M F?¬M; ç„+ i°B B
p"v H½Q +kM; +?d K m®M v M´M H"K i B T X

a® i? M? H Q m M;¬M [m M +Á M H¢B F?¬M; i?m°+ p +U m çª M; i" T i`m M; +?9 w ç°M;
*~K X a m F?B h¬M :B € L;¬ æQ" B çB `²B- h`B m H½Q i B M b B M? +?Q M? H" M?•M

J„i h`B m \*~K M Y K Î M Y F?ûT- M?b M ç€K M;Q Î B L;¬ h`m M; >"M?- h`B m .K M; >B
b S+ #B m /B M- F?|2 K B M; H½Q F?) H°` K°i M K +Q Î B- F?¬M; B #B i çQÊ+ `®i
+?¼+X

_®i +K +o¢M G`+? i` M M;U i¼ M?Q m K"v K°i +€B- +?"K`½B K Î K B M; M|B,
@ h¬M €B F? M?- i`ŠK ç½ M;?2 M|B M;QÆB +| #ª M H½M? K„i i?¬M M?Q çB M- ç°M
M;QÆB +| H Î B ;b ç M|B \

æ9M; ç9M; ç9M;- # ?¢- +€+? +?S+ æ®+ *?O æ¬M; sQÎM; +O ?„M çB5 h`QÆM; E
i?'v i B K ç" T M? M? ?ÆM #b M? i?Î B- ;QÆM; K†i ;B" +Q Î B M?,M M?9K X

h`QÆM; h?"M? M?Q m K"v K°i +€B, h¬M æ®+ \*?O ¬B h¬M æ®+ \*?O- iW i`QÊ+ iÈB
M?" i i?'i p¼M;

a„+ K†i h¬M G•K M;?B K M;?`- #QÊ+ ` # M i`m,

@ oB i?¬M +?Q`^M; i`mv tûi pK €M +?d H" +?mv M M?Ä- #ª Q çªK M M;mv F B M? b
+?mv M HÈM X *?Q M M p B i?¬M ç2K H U+ H Q Ê M; +?O v m /M M; +?Q T?Á M; i?O ?C
i?'i X o T?¬M i" T M½ ?m M; T?¢K- ;B i;" F?¬M; +¬M /M M; / Q K´i`•m- +S ;B Q +?Q
>[m H" çQÊ+X

h`m M; ?B m M?•M M;?o - +?[ i`m M; çS M; ç¬m- h¬M G•K iÄ p K b M? i`m M; i?"M? #
#W M; +?Q M? F?Q- F?¬M; ? çÄ K†i +?9i M"Q X

G Q m h?O >[m ç M; p m®i #°`•m ç2M M?€M? /QÊB +^K- /€M; p p¬ +M M; iU ç„+ - M;
iQ" M i?•M K K M?k M- i`Q M; HÁ M; M?Q +| i€K p¢M i?Èi i?ª Q M K½ ;"Q i?ûi K" [m
H¬M; i b K p i F?¬M; M|B- +•m ð;B i;" F?¬M; +¬M /M M; / Q K´i`•m ð [mª i?"i p¬ +M M
G•K M;QÆB H" / Q K´i`•m- i H" / Q ;B i;" b Q

h? M?Q M; o¢M G`+? M;?2 H Î B M"v +ª K i?'v H¼i i B- K d K +Q Î B ;"i ç¬m H B M i K +X
M M;mv +O ?Q" M; i?"M?- hY *'K i?"M? [m M i`¼M; ;'T i`,K H¬M +?mv M i`mv tûi
M?[M; Q M; F?mv M sQÎM; o #` ?¢B X >ÆM M [ i?2Q o¢M G`+? i?'v- [mª i?"i h¬M G

>[m M?B m- ?„M T?ÁM; i?O # M i`QM; i?“M?- GQm h?O >[m çB ` M; Q`B #„i ?mM;
+MM; i?Q+? ?ÊTX

*€+ [m M p, M M; Æ M; €+ M?bM M? m- M; “M p¢M H-M F?-M; M; ì`^M; h-M G•K H¢B
tm®M; ç`iX h` M çÌB M`v [m<sup>a</sup> i?“i +?d +| / K†i i M h-M G•K M`v /`v ç M KS+ M?Q p
E?•m h` M? +ÁM Km®M p½M ??B i? +K+ # M M|B,

@ h-M æ®+ *?O M|B M?Q p`v- i?S +?Q E?•m K¶ F?-M; /€K i€M ç²M; - iW i`QÈ+ iÈB
; b iÄ ` #<sup>a</sup>Q i?O M?Q p`v\5 > B M?“ + -M T?^aB +?•M i?“M? ?ÊT i€+- pW T?^aB #^aQ
p¢M p- M?“i i?“i- H¢B T?^aB i`T M½ ?mM; i?O- iB m /B i J ; B€Q- ç•v KÈB H` ç¢Q H
h-M G•K +?Êi i`ÊM iQ ? B K„i- M?bM +?^K +?^K E?•m h` M? ; B®M; M?Q pW T?€i
p¶ i v K°i +€B,

@ E?•m h?“ G M; M|B +| Hw- `i +| ç¢Q Hw5

*?ŠM; H) ?„M i?“i bU Km®M ; €M? p€+ +^a i`¼M; i`€+? i-K M½ ?mM; i?O b Q\ E?•m
çQÈ+X

*® >B M h?“M? ; B”i M^av KbM?- i?2Q ?B m #B i +O i M M`v ç®B pÈB h-M G•K- #
æ®+ *?O H¢B Km®M H`K +?mv M t`m- ?ÆM T?•M MY E?•m h` M? b) #` K„+ #šv F?
Zm^a M?B M h-M G•K i?bM? HbM? ç`B ; B¼M; - ?„M; ; B¼M; M|B,

@ E?•m h?“ G M; ç½ +| HÁM; i`mM; i?“M? pÈB MQÈ+ M?Q p`v- #^aM ç®+ + -M; b T?
>bM? #° GK+ S?B M K-M +kM; +| i`€+? M?B K i`T M½ v m T?¢K- i`QM; GK+ S?B M
+?•M i?“M? ?ÊT i€+ pÈB GQm æ- æ®+- ç`Q tÈB ? M; ` M?“i +Y iB m /B i J ; B€QX
iQ`M #° i`B b^aM i€M? K¢M; #^aQ +Y E?•m h?“ G M; ç®+ i?9+ €M M`v5

G9+ M`v ç M T?B M i`QM; HÁM; E?•m h` M? M?Q +| KQÌB p¢M i?Èi i?^aQ M K½ ; “Q
M?È ` KbM? H` >bM? #° h?“ G M; - >bM? #° GK+ S?B M K-M +kM; +| i`€+? M?B H
G•K pÁM; iÈB pÁM; HmB pÁM; b M; ç-m KbM?X

h`B m RM; L; mv M p°B p`M; ` # M +Sm ; B9T- çSM; ` ?ÆB +? -M +? ì i`QM; +?®+ H
#` bÆM HÌB H) #`K i`mX

E?-M; M; ì`^M; h-M G•K i?“v v çSM; ` H”T iS+ iÄ p p mB KWM; - ?„M; ; B¼M; M|B,

@ h?b ` h`B m hU E? M? +kM; i`mM; i?“M? F?-M; + K HÁM; iKi?“m b m M; QÌB F?
Gw iU p` >bM? #° +MM; M^K i`QM; h K S?€T hv- +| i`€+? M?B K i?“K Hw ç¢B €M- tU
M|B p`v ?ŠM H` h`B m hU E? M? +kM; Km®M +?•M i?“M? ?ÊT i€+ pÈB E?•m h?“ G
€M +k +O J ; B€Q i` i bK ç-m K®B i`QM; ç| - ? v H` +? ì E?•m h?“ G M; #„i çQÈ+ v
hU E? M? b) i` ?ÁB i”M iQÌM; p`v\

a„+ K†i h`B m RM; L; mv M M?“i i?ÌB i`î M M +U+ F€ F?| +QB- i?Q¢i t M? i?Q¢i çÁ
M|B F?-M; ` HÌBX L m #^aQ v M|B H M; ?o HB K bdi?B M Hw M?•M /K+ ; b ç| - v
K`v ç KX L?QM; #<sup>a</sup>Q v ; B9T çÐ E?•m h` M? #„i J ; B€Q v m T?d- +?d bÈ ? B M; QÌB
+¼M; H-M; +O ç`+? M?•M +kM; F?-M; #„i çQÈ+X

h-M G•K M|B tQM; iU ?? +kM; F?-M; #Ä [m - H¢B çQ €M? K„i M?bM p T?Q ç€K p
i bK +QM K²B F?€+X

•M? K„i ?„M M?bM iÈB ç•m- +€+ p, M i?-M t-M t Q iÈB ç| - S?O .Q½M h?m”M h?B
M? M? +?|M; HmB p T?Q b m i`€M? Mû- M; v +<sup>a</sup> h<sup>a</sup> æ- L; U aY h`B m *~K h`B m H
K†i b M; # M H`K #° F?-M; M?bM i?“v E?-M; çM çQÈ+- i`QM; h K S?€T hv i`W >
+ÁM +| æ- a€i pB M- +?È ç +?Q h-M G•K M m i M KbM? ` X

L|B +~K v GQm æ- æ®+ +kM; F?-M; b Q- #^aQ M?[M; æ¢B M?•M iB M bBM? E?•m
h`B m \*~K M`v çB #„i v m T?d J ; B€Q- +?„+ +?„M H` F?| M?Q H M i`lBX

h-M G•K K„i ?`^QM; `QM; - ?QÈM; p T?Q o¢M G`+? ?“M? ç¢B H - i v +?d E?•m h
F?ŠM; F?€B /äM; /¢+ M|B,

@ " ?¢- E?•m h?` G M;- h`B m hU E? M? ? i /¢ i`mM; i?`M?- pB i?—M +^aK T?K+ F
K¢M; +^aM?` #<sup>a</sup>Q +Y ? B p` T?K i`€+? i` €M M`v- i`i +| i? i`QM; pÁM; K°i M,K [mú
b M #^M; J ;B€Q5

E?•m h` M? p` h`B m RM; L;mv M M;•v M;Q`B i¢B +?¶- ? B M;Q`B +kM; b„T #`i F?
€+ º+/- +?ŠM; M?[M; T?^aB b M #^M; J ;B€Q- +ÁM ?¢M º`M? i`QM; pÁM; K°i M,K
;•M +?9M; i +ÁM ?ÆM5

o¢M G`+? i` M M;U i¼ i?`v º€K p,M i?—M bo º¢B T?m M K KMB º m F?` +kM; b„T
i?•M M„K i`B m +?QM? º½ +| ? B M,K- /—M /—M M K KMB º m F?` pb M?[M; p,M i?
;B M ;B^aQ i`ÆM im°i- i? M?QM; M;Q`B KB M; pšM F?¬M; M;WM; M|B M?•M M;?
F?¬M; +| +€+? M`QX .mv +?d +| h—M G•K ;BÎ i`Á ,M p¢- HW +?Q º€K t^aQ [mv i H
E?•m h` M?- h`B m RM; L;mv M F?¬M; M;WM; F m F?`- +?Q /M H` o¢M G`+? +kM;

.—m ;b o¢M G`+? +kM; `i`ä`M;- º +?Q E?•m h` M?- h`B m RM; L;mv M ºB #„i "¢
#^M; i`U+ iB T #<sup>a</sup>Q #¼M ?¼ i`2Q +` [m€+? +?Q tQM;- H¢B M|B Km®M +•M #^M; i`B
M;Q`B M`v- # M +Q`B K°i iB M; +?Q [m ,

@ æQÊ+ `²B ºQÊ+ `²B- h—M €B F? M? ºSM; H M ºB- E?•m- h`B m ? B F? M? i`mM
º½ #B i`ä`M;X `i [m€+€+ [m M p,M M;²B K` Hm`M º¢Q- #`M pB + i`B m +?QM
T?d M?Q i? T?^aB +—M º M M? M? pm®i +O º€K æ¬M; sQÎM;- *~K u o +€+ M;QÆB
M i`QM; i?`M?- GQm €B F? M? i`T M½ ?mM; º²- +S [mv i º`M? M?Q p`v5

S?M E?•m h` M?- h`B m RM; L;mv M p°B p`M; i¢ÆM- ? B M;Q`B M?Q pW iW /QÊ
i?•M º m #` K² ?¬B H¢M? i?`K QÊiX

GQm h?O >[m F?¬M; +| +€+? M`Q F?€+/- +?d +| i? ?`K ?U+ i`WM; K„i M?bM h—M
tm®M; iB T +?dX S?ÁM; i?O # M i`QM; i?`M? / /`M;- i`T M½ ?mM; T?¢K- M?[M; +
HQ¢M F?„T i?B M ?¢- p`Q H9+ M`v M|B F?¬M; +?WM; º½ Î M;Q`B K`v i`,K /†K i?`
+ Q i?O sQÎM; o ` ? i +kM; F?¬M; i? M`Q #„i ºQÊ+X

h`i M?B M h—M G•K iQÆB +Q`B- + Q i?O "¢+? GB M ;B€Q iÈB º•v +?d H` Km®M º
M;¬B H`K h?€M? ;B€Q +?O- º½ /šM i?2Q º€K + Q i?O bÊK `iB F?ÄB FBM? bQ- M
i?`M? i?`i bU H` [m€ ºÆM ;B^aMX

@ GQm æ¬ æ®+- #^aM º®+ #^M; HÁM; tm`i M;Q¢B T?€ €M- M?`i +Y #„i ?mM; i?O-
iQÎM; GQm æ¬ æ®+ M;`B- F?¬M; i? H`K ;b F?€+ ?ÆM H` M?Q`M; +¬M; H Q M`v +

a m F?B i M i`B m- h—M G•K H° p iB + Mm®B M|B pÈB GQm h?O >[m M?Q p`v- K
/QÎM; M?Q `i Km®M º`B M?B K pK pÈB GQm h?O >[mX

æ€M; i?QÆM; GQm æ¬ æ®+ ;B`M º M +<sup>a</sup>M;Q`B T?€i`mM- pb b Q ;†T T?^aB i M H
t Q M?Q p`vX S?ÁM; i?O # M i`QM; i?`M? /o M?B M i?Ä º€M;- i`QM; M;Q`B i,M;
iBM? #BM? FBM? /Q M? +°M; i? K æ^M; hQÆM; iS p - +ÁM +| º¬M; º^aQ + Q i?O sQ
/€K iÈB pm®i`•m ?MK5\ L;QÊ+ H¢B- M?B K pK v i`T M½ v m T?d- F?¬M; #B i iÈ
i? ?Q`M i?`M?

GQm æ¬ æ®+ º M; i`—K iQ- bmv M;?o +| M M;BÎ ` i?O ºQ¢M ;B i HQÆM; /•M K¢Q
` +kM; F?¬M; +—M T?<sup>a</sup>B ;B i HQÆM; /•M- +?d +—M ibK º€K bÆM i†+ i?` T?d HK+
i? #¼M +?9M; ;B^aH` v m T?d "¢+? GB M ;B€Q- /MM; º º®B T?| +?Q +| H pÈB i`
M`v F?¬M; i? º +?Q h—M G•K p¢+? i`—MX

E?•m h` M? p` h`B m RM; L;mv M ºQÊ+ º€K M;Q`B :B M; æ¬M; *?B- Gw h?U+- *®
OM; ºB ` - b„+ K†i ? B M;Q`B i`„M; # +? - #QÊ+ +?•M +| p F?¬M; p[M;X JÈB pW
G•K ;`B p`Q i`ÁM;- i?Y M;?o p,M i?—M ? B i v i`|B ;` F?¬M; +?†i ºB #„i "¢+? GB M
h?¼ m®M; i?m®+ º°+/- bÊ K¢M; KbM? [m€ /`B b Q\5

@ E?•m h?` G M;- h`B m hU E? M?- /WM; #QÊ+- tBM /WM; #QÊ+X

h—M G•K HÈM iB M; +?`Q ?ÄB º—v M?B i ibM?- b^aB #QÊ+ ºB M?Q +?¢v iÈB- iÄ p
#`M i v,

@ «B- KÈB pW `²B ? B p` i`mM; [m•M #€Q [m®+ M?Q p"v- #ªM ç®+ i?"i bU #°B T?H
H'v iQ" M #° i" B bªM #ªQ +Y ? B p`- # ?¢ pšM F?¬M; +?`m •M +?m~M- i?"i H" KBM
H° i„+ M;?)MX G-M M"v h-M K¶ b) p M?" +?m~M #` [m M i" B- K°i H-M M[K M; [
+? i- #'i F i? M"Q +kM; TªB i` M? ;BMK ? B p` K°i T?2M5

J² ?¬B ?°i i` M i`€M E?•m h` M? H¢B #„i ç-m `ÆB tm®M; `ÁM; `ÁM;- h-M æ®+ *?
i?"i H" €+ ç°+5

h`B m RM; L;mv M +`M; +U+ F€ #'i ç„+ /o- i M h-M G•K M"v F?¬M; ;b F?¬M; H"K ç
+ M ;B€M +?Q iÈB +? i ?„M +kM; ç½ iWM; +?ÆB [m X

L;¬ h`mM; >"M?- h`B m RM; L;mv M M;?2 p"v +?€M MªM- bî /o i? M? / M? ? B M; Qì
?¢- +kM; H" pb +?`m çbM? i`QÊM; i`QM; +?mv M h`QÆM; *Q *?QM? çQ¢i ibM? M
h-M G•K +kM; iWM; +?`m [m çbM? i`QÊM;- +ÁM ç½ iWM; K M; [m M i" B + M ;B€
i?O çQ¢M + Q +'T K" #¼M ?¼ +kM; +?Q iWM; H"K [m X

:B M; æ¬M; *?B- .QÆM; EªG "T- Gw h?U+- i?"K +?Q h`B m \*~K p" +€+ p` L;U aY M
M|B M?Q p"v- B M'v ç m ;? iîK bmwi +?9i M[Km®M T?mM ` M;Q"BX "¼M ?¼ H"
HQÐB +¬m pBM?- i?Q+? M?'i H" i® +€Q ç¢M ?†+ ;B M M`M? çQÆM; i`B m- M;¬M
M"v i?ªv ç m i`¼+ +ª- +?d +| i i? M?X h? M?QM; F?¬M; M;ì`^M; #€Q SM; çìB M"
ç`B b Q /îB- `®i +K+ +kM; iÈB T?B M h-M G•K M|B M?[M; HìB M"vX

h?B M ç¢Q im-M ?Q" M- #€Q SM; +?ŠM; b BX

@ u m M;?B i- h-M +¬ ;B i?"i H" v m M;?B i5

hW æbM? S?K M;šm M?B M i?'v +ªM? iQÊM; M"v- i?î /"B i?"i /"BX

hW o,M "Q+? pm®i pm®i `•m,

@ ""M p #ªM H½M? çM ;BÐM p¬ H¢B ;B[i`B m çbM?- i?B M ?¢ M"v [mª i?"i F?¬M
> B +? +QM # M M?bM M? m +QìBX

" M i`QM; ç€K i? M? HQm `®i +m°+ +ÁM +| *® >B M h?"M? H½Q KQm i?•K iQ€M- +
;B" M M|B,

@ h-M æ®+ *?O- F?¬M; M M iB m M?•M ç„+ +?Q M;¬M; +m²M; M?Q p"v- +¬M TªB
i`QM; i?"M? F?¬M; M?Ä- p¢M M?'i ç tªv ` +?mv M ;b- 2 ``M; æ®+ *?O Km¬M i?€+

h-M G•K + m K"v H¢B,

@ N - /QìM; M?Q *® iB M bBM? `i i? v p¼M; +mM; +'K tªv ` +?mv M- +?mv M M"v +
*® >B M h?"M? ?€ ?®+ K²K +SM; HQÐB F?¬M; i? i`ª HìB- K†i çÄ H M- [mv i ç`M
G•K M[- +MM; +€+ p` ç²M; çªM; #Ä +?¢v p„i ;BÁ H M +´X

h-M G•K F?BM? #d ;BÆ M;|M i v ;B[H M b m HQM; #¼M ?¼X

B M;ì *® >B M h?"M? M|B K°i HìB i?"M? b'K- b€M; bÈK ?¬K b m h-M G•K HB M M
FBM? M;¢+ ç M M¶B p¶ €M, i`ìB ÆB- *® >B M h?"M? H" KB M; [m¢ ç2M5

"¬m i`ìB /¬M /¬M b€M;- hY \*'K i?"M? iW i`QM; M;O K /¬M /¬M idM? H¢B- iB M; t
H M F2M FûiX hW h?¬M oä K¬M ` M;Q" B- çO +€+ HQ¢B t2 +?î +€+ i?U+ T?~K iQA
?QÊM; h?€B h?` F?~m p" M +?mv M p"Q i`QM; +mM;X

E?|B # T # v H M HQÊM Hì- L;U h?B M T?ÁM; #„i ç-m +?m~M #`#[,M b€M; +?Q +
K°i iÁ +mM; i?'i i?S+ /"v- H" T iS+ +| i?"i M?B m i?€B ;B€K +mM; M[#"M `°M K9+
`Y +?•M- i` M; çB K K†+ v T?K+- iB M; #²M +?"m p p"Q M? m HQªM; tQªM;X

h`M? [mw T?B Î LBM? h9 +mM;- F?€+ pÈB M?[M; MÆB F?€+X "ÎB pb >Q`M; i?S iY
ç-v ? B im´B- b€M; bÈK i?S+ /"v Km°M K°i +?9i- +?Q /M H` +€+ MÆB F?€+ i?S+
+?•M- +~M i?"M ;'T #°B bQ pÈB #bM? i?ÎB- +@ ;„M; ? i bS+ F?¬M; ç T?€i` •K i?
L m B F?¬M; +~M i?"M [m'v `®B ç M >Q`M; i?S iY- h`M? MQÆM; MQÆM; +kM; b
`^M; M`M; ?Q /mM; M;mv i K¢Q M?QM; i?O çQ¢M HÊB ?¢B p¬ +MM;X
L?QM; i`ÎB ç`M? b€M; bÈK ?¬K M v F?¬M; F?Q v M H†M; +O LBM? h9 +mM; #`T?
p M; H M tû`€+? i`ÎB F?¬M;- +?'M ç°M; F?B M ¼B M;QÌB +ªK i?'v iBK ç"Ti?bM? i
P - Q *?m h?QÌM; hm•M F?|+ HÈM H MX
@ *| +?mv M ;b p"v\
h? M? •K H¢M? HMM; +O h`M? h`BM? iW i`QM; +mM; i?'i p M; H MX
"¼M +mM; M[i?€B ;B€K ç½ bÈK T?•M` p`B M;QÌB- /QÈB bU ?QÈM; /šM +O h?m"
?QÈM; p M; H M i? M? •KX h?"i` i?b +kM; F?¬M; # Q t - Î# M i`QM; iQÌM; LBM?
t€ /`B ç M ;¬M iQÌM; +mM; T?Q h•v- i`QM; ç| +| K°i ;B M ç M; KÎ+Y X JB M; iB m
+?Q F?ûT H¢B- ç M; ?QªM; bÊ FBM? ?²M F?B T pQ M?bM p`Q i`QM; T?ÁM;X
æ•v H` +,M T?ÁM; +O +mM; M[ L;¬ h€M L[- M`M; H` +mM; M[? i bS+ çQÊ+ bOM;
+?Q M M +| K°i +,M T?ÁM; çÆM ç°+X
h?m"M +¬M; +¬M; /šM M;QÌB +ÁM +?Q çB iÈB +Y - b„+ K†i +O #¼M +mM; M[i?€
bS+ F?| +QB X "ÎB pb #¼M ?¼M ;YB i?'v i`QM; F?¬M; F?Q M²M; M†+ KMB K€m i M
i X

Nj3X *?QÆM; Nj3, L;¬ h€M L[

JQÊM €M? b€M; iì Kì i`QÈ+ F?B i`ÎB b€M; M?bM p`Q # M i`QM;- K¼B M;QÌB H" T
L;¬ h€M L[M;Y K†i H M i`ÎB M^K i` M ;BQÌM;- ? B K„i #B M i?"M? H¶ i?OM; K€m
H°i` - i` M i?•M i? ç½ i`ÎM M i`„M; # +? ?B M `ä`M; iB m Fw K°i ç| ?Q b2M K
@ "¢+?- "¢+?- "¢+? GB M J ;B€Q5
a„+ K†i h?m"M +¬M; +¬M; i`QM; T?9i +?®+ i`ÎM M i€B t M?- HmB p T?Q b m K
h`M? h`BM? bOM; €B ? i KS+- # M i`QM; # M M;Q`B `i +| i? /B M- M;?B K M?B
v K- M?QM; i?"i` im´B +kM; +?d +?WM; ? B KQÆB- #ªv i€K im´B ç½ p`Q +mM; F
+?Q iWM; i?'v [m +ªM? iQÊM; FBM? ?Q`M; M?Q p"vX
*| ?Q¢M [m M H½Q i?"M? ?ÆM M?„+ M?Î v çB #€Q +€Q h`M? MQÆM; MQÆM; i`C
:B€KX
G9+ M`v h?m"M +¬M; +¬M; KÈB M?Q iW i`QM; K°M; i?S+ idM?- HB M H,M K°i pÁM
i`QÈ+- /"T ç-m tm®M; ç'i #bM? #`+?,
@ LQÆM; MQÆM;- MQÆM; MQÆM;- ç½ tªv ` +?mv M
*?Q iÈB MY ;Bì b m- h-M G•K HB M /šM /„i ç€K iBM? #BM? +QÌM; iQÈM; GK+ oB
h`¼M; G•m- GQm h K æ Q ;BK+ M;U +?¢v iÈB LBM? h9 +mM;- b„+ K†i B M'v ? i
F?¬M; M;?o iÈB M;`v ?¬K [m KÈB pW M?"M i`€+? M?B K M†M; M T?ÁM; i?O +mM
M v H¢B tªv ` i`¼M; €M HÈM M?Q p"v5
*?ì h-M G•K Î LBM? h9 +mM;- i`W h`M? h`BM? +MM; h?m"M +¬M; +¬M; ` - +ÁM
i`"M H¬B çbM?X
h®B ?¬K [m o¢M G`+? +kM; F?¬M; M;?d H¢B Î LBM? h9 +mM;- i?•M H` ç pQÆM;
M?QM; ? B M;`v M v h`M? h`BM? +| p F?¬M; i?QªB K€B- #ªQ v +?¢v iÈB +?¶ +O
`i ?B m ç¢Q Hw Km®M #„i +® i?ª- H`K M?Q p"v pW ç +?Q o¢M G`+? +~M; i? K i`
GQm æQ M S?B p¢M T?¬M +ªK FQ+?- iB M i? K K°i #QÈ+ +- H" T oQÆM; >Q`M; ?

E i [m^a b€M; bÊK o¢M G`+? i?S+ /"v H"TiS+ M;?2 çQÊ+ iBM F?B M +?Q v p¬ +MM
h€M L[LBM? h9 +mM; ç K F?mv #` ?¢B- i` M M;QìB +| F?„+ iB m Fw ?Q b2M K€r
KQÆB K@i i M [m M ;B€Q sQÎM; o #` ;B i i`QÊ+ ç|X

L;?o ç M h`M? [mw T?B h`M? h`BM? i`•M €B ç M; Î LBM? h9 +mM;- +ÁM +| >Q`M
i?QÆM; v m M?`i- o¢M G`+? #` /¼ bÊ ç M +U+ çB K- +kM; M´B ;B`M +U+ çB KX

u p¶ #`M [m€i i?€Q,

@ h-M G•K- m´M; +?Q i`šK iBM iQÎM; M;QÆB ? i KU+- M;QÆB T?ÁM; i?O +mM; +
+| Hw M?Q p"v- i`šK T?ªB

>Q„+ h`¼M; G•m- GQm h K æ Q [m€ ;@B b m HQM; h-M G•K- +9B ;^K ç-m i?“i b•
F?¬M; /€K M|BX hW i`QÊ+ iÊB M v #¼M ?¼ F?¬M; M;?o iÊB KbM? b) ;†T T?ªB +Æ
M|B +?d bÊ H` H9+ M`v h-M æ@+ *?O b) +?`m tmB t Q- i`QM; HÁM; F?¬M; M?`M ç

h-M G•K Hm¬M KB M; tBM i°B- +?ŠM; [m H` €M? K„i H2M HûM HB + p T?Q K`M
E?¬M; M;ì`^M; o¢M G`+? +ÁM +?Q /Si HìB- b m K`M p M; H M iB M; F?|+ Q Q +
iB M; MS+ MÎ Q€M i`€+?,

@ " ?¢- +ÁM ?B K ? B K +QM i?B T #` FBM? bÊ +?Q çO b Q- +`i iB M; F m H Î +
+| ibK çQÊ+ ?mM; i?O- K +QM i?B T KÊB +| i? M i•K5

@ S?ªB- T?ªB- €B T?B M|B ç9M;X

o¢M G`+? ?Á ?Q½M i`Î H¢B- +QìB M?bM p T?Q K`M +?2X >B M i¢B i`QM; HÁM; |
ç M i@B ?¬K [m F?¬M; Î H¢B LBM? h9 +mM; H¢B tªv` +?mv M M`v- v ? i bS+ ?@E

GK+ oB M *?Q- L;Qm æ¢B GU+ #'i ç²M;- bQ pÊB >Q„+ h`¼M; G•m p` GQm h K æ Q-
M°B ibM?- M?bM M? m, `@i +m°+ H` HìB # M ;@B pšM HÊB ?¢BX

h-M G•K M?bM /€M; p o¢M G`+? +kM; •K i?-K #m²M +QìB- M[ M?•M h`M? h`BM?
Km°B ;¬M M?Q KM [m€M;- +ÁM t2K M`M; M?Q #ªQ #@BX

L?„+ iÊB +kM; TªB M|B- M m F?¬M; TªB H` h-M i`QÎM; [m M +?9M; i FB M i`b
ç-m # ?¢ ç½ K¼+ bWM;X h@B i?B m +?Q ç M i`QÊ+ K„i- +?d +| o¢M G`+? +| H¶B
iÊB M v ?„M F?¬M; H`K ;b +| H¶B pÊB o¢M G`+?X

@ >Q`M; M?B- ?Q`M; i¬M

h? M? •K H° p FBM? ?Q`M; +O Gw h?€B ?"m iW # M M;Q`B i`mv M iÊBX

h-M G•K p°B p`M; /šM /„i i?O ?¢ i`€M? HmB- ` p2M çQìM; # M M;Q`B +mM; [m€ tr

Gw h?€B ?"m çQÊ+ ooM? LBM? h`QÎM; *¬M; +?9 *?m L;?B m M? /bm iÊB- H½Q h
MQÆM; F?@M; +? i`B m +?QM?- #B M i?`M? Zm M •K i?QìM; H`K #¢M pÊB i? M?
ç| Gw h?€B ?"m ç@B pÊB ooM? LBM? `i H¢M? M?¢i- M?QM; ?B m i•K +O ooM? L
šm i?•M i`+? K`+?- i?QìM; iÊB #-m #¢M pÊB H½Q M?•M ;B X

h?'v h-M G•K +kM; Î MÆB ç•v- #QÊ+ +?•M ooM? LBM? ?ÆB +?[M; H¢B- €M? K„i /W
?ÆB K'T K€v p`B +€BX

*¬ M½B M½B +O i - Km®M +?`Q ?ÄB +?ì K°i H€i çQÊ+ F?¬M; h-M G•K iQ€i K² ?-

h?2Q T?KM; #²B Gw h?€B ?"m +ÁM +| oQÆM; >Q`M; ?"m- b„+ K†i M`M; +kM; +| p
M;@+ +kM; +| i? M?bM ` ç-m K`v +m@B K„i +O M`M; +| p ç„+ wX

o¢M G`+? p` h`M? h`BM? ¬K +QM i` B +MM; M? m ` ç|M- imv Gw h?€B ?"m F?¬M
b Q +kM; H`K `m°i o¢M G`+?- ?B m ç¢Q pšM F?¬M; i? i?B m- M m F?¬M; E?ÎB *
H B bY t M? b) HQm i`mv M iB M; t`mX

@ L?B i?-M f i?-M i?B T +mM; M;? M? Kšm ?"m5

o¢M G`+? +MM; h`M? h`BM? t€ K°i +€BX

Gw h?€B ?"m +kM; ;B" çB `i M?B m- p®M H" #®M KQÆB im´B- ?B M içB M?bM [ M? M? iÈB FûQ +QM i` B,

@ «B- H-M M`v F?B M +?Q i bÊ +? i çB çQÊ+- +QM çWM; [m€ F?~M i`QÆM;- +! #` #ªQ L;U h?B M T?ÁM; +?m~M #` h?B M J L?k *€T i? M;- +?Q # ?ç m®M; +?Q çÐ I

@ L?B i?-M- M?B i?-M F?-M; +! M;?d M;ÆB Î LBM? h9 +mM; ç K [m X

oçM G`+? M;QÊM; M;MM; M!BX

@ o"v i?b i®i- p"v i?b i®i- b m M`v F?-M; M M Î +?¶ M`v- F?-M; M iQ`MX

Gw h?€B ?"m M!B K°i ?ÆB- /Si HÌB M?Q KÈB pW i?'v h`M? h`BM?,

@ h`M? [mw T?B- M`M; +kM; çSM; H M çB- ç€M; i?QÆM; i-M M?B +O i

*?Q /M oçM G`+? #'i K½M Gw h?€B ?"m M?9M; i v p`Q +?mv M i`B m +?QM?- i`Q :B M; G,M; çªM;- +?†i çSi i v i`€B i v T?ªB- ?Q`M iQ`M +QÊT çB [mv M #QM? +O +kM; F?-M; i`€+? +QM i` B- p¬ +MM; i?QÆM; v m vX

Gw h?€B ?"m /Si HÌB M?"M H`v \*?m h?QÌM; hm•M iW i`QM; M;U+ h`M? h`BM?- i?C M?Ä M?„M +O M!- F?-M; ç w iÈB h`M? h`BM? M[X

h`M? h`BM? ?mM; ?,M; i`ÊM K„i M?bM oQÆM; >Q`M; ?"m K°i +€B- i` M K†i tBM oQÆM; >Q`M; ?"m MÎ K°i MK +QÌB HçM?X >B M M?B M H` M`M; t9B ;BK+ Gw h?€ ?"m Km®M M!B ;b +kM; ç½ +! i? çQ€M i`QÊ+ çQÊ+X

@ " ?ç- M M çB *`M h? M? +mM; ?Q†+ H` Î +?¶ i, Km°B F?€+- M m F?-M; M;QÌB F M;`B bOM; €B [m€ KS+- ?ÆM M[ +?¶ i?-M i?B T +kM; F?-M; M iQ`M

h`M? h`BM? v m FB m Km®M F?|+- iÄ ` ? i bS+ ç€M; i?QÆM;X

oçM G`+? +ÁM ç M; €v M€v- pb b Q M`M; HçB M!B M?Q p"v G`T iS+ p¶ M;U+,

@ •B T?B- i`šK b) F?-M; çB ç•m +ª- b) Î LBM? h9 +mM; +QB +?WM; M`M; p` +QM i` i`šK ç½ [mv iX

NjNX *?QÆM; NjN, E€ >çM J°i L;`v

Gw h?€B ?"m `mM `~v ç¬B K¬B- [mª i?"i F?-M; +ÁM ;b ç M!BX æS +QM i` B M`v +`M; M;`v +`M; F?-M; +?`m Kšm i?•M [mªM i?9+X GçB M!B- #ªQ T?K i?•M `ÌB #Ä M iQ`M- M`M; +kM; +ªK i?'v +! p F?| K` M!B ` KB M; HÌB M`vX

h`M? h`BM? HçB KdK +QÌB- M?m ibM? pçM p M?bM oçM G`+?,

@ *-M ;b M?Q p"v- # ?ç +kM; M M çB i?,K i, Km°B HK+ +mM; K°i +?9i- +€+ M`M; +O M;`BX

oQÆM; >Q`M; ?"m M;?2 p"v ;B`M ç M +ª M;QÌB T?€i `mM- HÌB M`v +O h`M? h`B K†i F?mv M # ?ç i`ªB ÆM KQ K!+ F?„T +?®M- i?"i` H` +? M?çQ M`M; i?•M H` > +mM;- i`ÌB pW i®B M; v +ª +€B #!M; # ?ç +kM; F?-M; i?'v çQÊ+X

h`QM; HÁM; oçM G`+? +`M; i? K K K M?kM- M?bM h`M? h`BM? FB m K} ?Qç i #€i- k ?"m HçM? M?Q #,M;- H` M K M?•M +kM; #B i M M +?¼M HU i? M`QX

u +! i iB M; +QÌB ? ?ª- ?"Q ibM? pçM i`QÊM; M!B,

@ •B T?B- i`šK b) F?-M; #Ä HçB M`M; +MM; +QM i` B +?9M; i X

@ *QM HÈM F?-M; M;?2 HÌB K - +QM HÈM F?-M; M;?2 HÌB K 5

Gw h?€B ?"m +kM; +?d +! i? +ªK i?€M ç¬B +•m- ?Q`M iQ`M p¬ F F?ª i?B ç®B pÈ

ooM? LBM? HB M ç Ð Kšm ?"m +?m~M #` `İB çB- H-M M"v M" M; M?„+ M?Î KbM?- M
i, T?m M[- M m #` M; QİB F?€K T?€b) T?B M T?S+X

h-M G•K M? M?"M; ?mwi b€Q- ooM? LBM? F€ [m€B HB + ?„M K°i +€B- HçB i?'v i

h•K ?[m HBM? i M?'i çB Ki?¬M;- ooM? LBM? p°B p" M; Î # M +çM? M?„+ M?Î Gw h

@ Jšm ?"m- M m LBM? h9 +mM; ;†T +?mv M F?¬M; K v- MÆB F?€+ i`QM; +mM; +kM
?Q" M; ?mvM? Km®M Î HçB +?¶ M"v +kM; F?¬M; b Q- K°i H" T?ªB i,M; +QİM; ç T
?mM; i?O M? M? K°i +?9iX

*kM; F?¬M; #B i H" #ÎB pb MİB +?mv M pÈB Kšm i?•M +?Q M M F?¬M; bÊ ?½B- ?
G•K HçB i`Î M M HÈM ; M ?ÆM- HİB MİB M"v +O ooM? LBM? `i +İ Kç+? Hç+X

Gw h?€B ?"m ;"i ç-m K°i +€B,

@ æ9M; ç9M;- T?ªB i,M; +QİM; ç T?ÁM;- T?ªB #„i çQÊ+ ?mM; i?O N - ç•v F?¬M
b Q- ? v [m€- M?'i ç`M? M; QÆB T?ªB #„i çQÊ+ ?mM; i?O5

h-M G•K p°B p" M; KQÊM i? M; ?ç ç" B- [m€ bKT tm®M; +?d i`İB i? i?®i `i +İ F?Q

@ h?€B ?"m KBM? ;B€K- i?¬M M;mv M H" T [m•M H M? i`çM;- M m F?¬M; i? T?€
M;mv M çQ ç-m iÈB ;†T5

Gw h?€B ?"m +QİB +QİB ?B Ki?'v,

@ h +kM; F?¬M; T?ªB H" s" H½Q i?€B [m•M- M; QÆB H" T [m•M H M? i`çM; H"K ;b
iBM çQÊ+ M; QÆB5

o®M H" h-M G•K ç M; #` ?ÄB i°B- H„+ KbM? K°i +€B M?"M i`€+? M?B K T?€ €M /Q

@ Jšm- Kšm ?"m5

oçM G`+? Km®M ;BªB i?Q+? ç¬B +•m- M?QM; h`M? h`BM? pûQ *?m h?QİM; hm•M
iY HçB +i iB M; F?İ+ `i F`T i?İBX oçM G`+? p°B p" M; /¶ /"M? +QM KbM?- F?¬M;
K„i M?bM h-M G•K,

@ h-M æ®+ *?O- M; QÆB MİB ` H" T?ªB ;B[ HİB- i`QM; pÁM; # M;¬v- F?¬M;- i`QM
T?€ €M- i`šK b) F?¬M; F?€+? b€Q5

@ oB i?¬M im•M +?d5

h-M G•K +QİB i?¬K i`QM; HÁM;- p°B p" M; iB T M?"M +?mv M M"vX

LBM? h9 +mM; tªv ` ?mv i€M p®M ç½ `i F?¬M; +€i HÈB- M?•M pB M æ¬M; sQİM
€M +kM; `i H" M€Q M?B iX oçM G`+? MİB H" Î HçB T?KM; #²B h`M? h`BM? p" *
K M; i?2Q ? B K +QM #¼M ?¼i?m i?"T Qi ç² i M?mv M- içKi?İB /İB ç M .U+ E?-
i?€B ;B€K LBM? h9 +mM; iW h?m" M +¬M; +¬M; i`Î tm®M; #` ;B[HçB iQ" M #°- T?®

*€+ p` +?O M?•M ç½ /İB çB- +ÁM HçB ç€K +mM; M[i?€B ;B€K B M'v ç m ?QªM; ?
ç•v +ÁM H" M; QİB # M +çM? h`M? MQÆM; MQÆM; çQÊ+ bOM; €B F?„T HK+ +mM;
HbM? #B M i?"M? iM T?çK çÈB i°B- bBM? iY i`2Q i` M çQİM; iÆX

LİB ` #¼M ?¼ +kM; H" M?[M; M; QİB `i ç€M; i?QÆM;- , p"Q [mv M i? +?O M?•M ?
+QB B ` ;b- K°i F?B i?'i? i`Î M M b b9i F?¬M; #^M; BX *?ŠM; i`€+? M"Q S?M
h`QÆM; EbM? ç m +QB i`¼M; [mv M i? M?Q p"vX

o"Q ;Bİ T?9i M"v- #„i ç-m iW h?m" M +¬M; +¬M;- i'i +ª i?€B ;B€K +mM; M[ç m FB
G•K- F?¬M; #B i`®i +K+ p` æ®+ *?O æ¬M; sQİM; +Q ç-m KQB İ+- K' M; U+ M; ?B
M"v b) tY Hw KbM? M?Q i? M"QX

a„+ K†i h-M G•K pšM #bM? ioM? F?¬M; H° p ;b- pšv pšv i v,

@ h?m" M +¬M; +¬M;

JÈB pW i?®i` # +?[- p`?²M; M?•M # M +¢M? h`M? MQÆM; MQÆM; FB ç½ H" K„i +? M?Á - /"T ç-m #bM? #`+?,

@ h-M æ®+ *?O i? K¢M;- h-M æ®+ *?O i? K¢M;- hB m h?m" M hY i?U+ bU #`Q M MQÆM; ;BÆ + Q ç€M? F?)- hB m h?m" M hY b) H"TKB m i?ìb®M; M; "B- #®M KM M;WM;

æ€K +mM; M[i?€B ;B€K +ÁM H¢B i?`v +ªM? iQÊM; M`v b„+ K†i +M; i`î M M i€B +¬M; +¬M; +ÁM M?Q p"v- ç M T?B M KbM? +ÁM +| i? i®i H" M? b Q\5

*kM; F?¬M; i`€+? h?m" M +¬M; +¬M; bÊ ?½B iÈB KS+ M?Q p"v- K°i F?B HB M HKv i iÈB M v tY T?¢i ? i bS+ FBM? M; QìBX o`Q M, K h?M? h´ooM? G¢+- +?d pb K°i p` ;¬M # M; "M i M i?€B ;B€K +mM; M[- H°i / - #`Q H¢+ iQ`M H" +U+ ?bM? i? i?ªK F M?bMX

:¬M ç•v +kM; +|- p`Q M, K :B hoM? #îB pb H`v FBM? M;mv i +mM; M[+ÁM i`BM? H ?ÆM KQìB i M +mM; M[ #¼M .QÆM; EBK M? i?W /`T :B hoM? ç M; O b v- /MM; bB i +? iX aY tQM; L?•K .¬M +mM; #B M- T?B iY p` +mM; M[ HB M [m M iÈB +?mv H, M; i`b- i?•M i?m°+ +kM; #`tY i`ªK i" M ;®+X

h`QÊ+ F?B pK €M çQÊ+ T?€- F?¬M; B K`F?¬M; `mM bÊX >m®M; +?B KÈB pW `² ?¢M H M? h-M G•K i`QM; pÁM; K°i M; `v T?ªB T?€ €M M`v- M?Q p"v ?„M #`F€ ?¢M HU +?¼M M; ?B K ?bM? ûT +mM; ç K m bÊK T?€ €M M`vX

E?¬M; +?d +| M¬i€ i`QM; +mM; - M; v +ª >Q„+ h`¼M; G•m- GQm h K æ Q +kM; M; ? i?¬M €+ b€i çB iÈB- +?d +¬M h-M G•K ` H M? K°i iB M; b) #„i h?m" M +¬M; +¬M; M v M K i?Y K°i +?9i i?O çQ¢M +O b B /`+? æ¬M; sQîM; X

h-M G•K i?`v p"v M; QÊ+ H¢B MîMK +QìB- i ç€M; bÊ M?Q p"v b Q\ JÈB H`K æ®+* M?[M; M; QìB M`v ç½ i`î i?M? M?•M p"i T?ªM /B M ç-m bÄ

@ hB m h?m" M hY- M; QÆB çSM; H M çB- i?"i` i?b #ªM ç®+ +?d Km®M ?ÄB K°i +

h-M G•K /î F?|+ /î +QìB MìB- H¢B M?bM b M; >Q„+ h`¼M; G•m- GQm h K æ Q,

@ *?ŠM; H) +€+ M; QÆB +?Q H` #ªM ç®+ +kM; +?d +| #ªM H½M? M; ?B K ?bM? ûT

>Q„+ h`¼M; G•m +MM; GQm h K æ Q ç²M; i?ìB t`m ?´HmB ` ? B #QÊ+- GK+ oB M +QìB i?¬K F?¬M; M; WM; - +?9M; i çB i?2Q h-M + ç½ H•m- ?B m`ä`M; iQM? ibM

h-M G•K i?O çQ¢M i`M M?šM- ?M? bU [mª [mv i- M?QM; i`QM; [m€ i`bM? çB m i` M?K+ ?bM? ûT +mM; - #îB pb M?Q p"v iQM? +?•M i?"i +O F?~m +mM; H`v çQÊ+ ` H`K +?Q T?QÆM; ?QÊM; çB m i` T?€ €M çB b B çQìM; X

*?d +| ç®B pÈB M; QìB +| +?SM; +È t€+ i?"i pšM M; Q M +® F?¬M; F? B- h-M G•K K F?B M +?Q F ç| ?®B ?"M b Q F?¬M; F? B ` bÊKX

h?m" M +¬M; +¬M; F?¬M; /€K iBM M; ~M; ç-m H M- i?`v #B m H° h-M G•K F?¬M; ;B i?ìB M?Q çQÊ+ ç¢B t€- H¢B /"T ç-m ? B +€B KÈB çSM; H M- +kM; F?¬M; bÊ ?½B b m F?B bmv M; ?o # M +~M i?"M MìB,

@ L?ì æ®+ *?O F? B •M- JQm h?m" M i`i b) F i +Ä M; "K p`M? #€Q ç€T- æ®+ *?O +S MìB M`v- [mv i F?¬M; ;B`m; B KX

LìB ` +kM; ç€M; i?QÆM; - ç M #•v ;Bì JQm h?m" M pšM +?Q +?mv M h-M G•K F?¬ F?ªQ H`F? B •M- p¬+MM; +ªK FQ+? i`QM; HÁM; - +, M #ªM F?¬M; iBM iQîM; h-M G ?bM? ûT +mM; X

amv M; ?o K°i +?9i +kM; T?ªB- +?Q /M B îp`Q p` i`Q h-M G•K- K°i M; `v F?¬M; T?€ +ÆM ;B" M H¬B çbM? +O # ?¢- bÊ `^M; +kM; b) +?¼M HU T?QÆM; T?€T F?®+ H

h-M G•K +QìB +QìB- HQìB ;BªB i?Q+? pÈB JQm h?m" M- ;BÆ i v` MìB,
 @ hB m h?m" M hY- M;QÆB /šM #ªM ç®+ ç M MÆB T?€i ?B M €M K¢M; i`QÊ+ çBX
 @ «B +? Q- hB m h?m" M hY M;?o p~M pÆ ;b p"v
 JQm h?m" M H'v i v p¶ i`€M- p°B p" M; çB i`QÊ+ /šM çQìM;X
 a m F?B h-M G•K ç M LBM? h9 +mM;- ç M #•v ;Bì Qi M?'i ç½ i` M½B i?ìB ;B M ? E
 T?| +ÆM ;B" M H¬B çbM? +O o¢M G`+?- iB T i?2Q Gw h?€B ?"m iÈB `²B çB- H9+ M
 "'i [m€ +kM; F?¬M; +| #B M T?€T F?€+- Km®M M?"M çQÊ+ pK €M ?Q" M; +mM; ç¢
 /" M; M?Q F?¬M; MÆB F?€+ p"vX
 JQm h?m" M /šM h-M G•K pÁM; [m +?QM? çB M LBM? h9 +mM;- F?m pB M T?Q b
 M¬ i€X h?€B ;B€K î # M æ¬M;- +mM; M[î # M h•v- ç m H" K°i /½v ;²K #ªv ;B M T?
 K†i p T?Q L K +| p iQÆK i' i ?ÆM K°i +?9i- çQÆM; M?B M FûK t +?QM? çB M L
 h`M? h`BM? î- H" MÆB #¼M +mM; M[i?€B ;B€K i`U+ M?"i- iQÆM; çQÆM; pÈBM
 ?" M;
 h`QÊ+ F?B h-M G•K p"Q ?B M i`QìM; ?mM; €M çªQ K„i [m - H" T iS+ M?bM ` ç¢B F
 >B M i`QìM; €M K¢M; H" ;B M T?ÁM; i?S ? B î /½v T?ÁM; T?Q h•v iW T?Q "„+ çB
 i M >B m 8v *~K u o - EBK L;¬ p ;B[î M;Q" B +Y X
 h?'v h-M G•K iÈB- M?[M; M;QìB M"v HB M M?'i i F?QK M;QìB,
 @ æ®+ *?O T?KM; +?d T?€ €M- i?m°+ ?¢ +€Q HmBX
 @ *?"K ç½X
 h-M G•K F?Q€i i v €Q K°i +€B- ?ÄB,
 @ a m F?B €M T?€i +| M;QìB M"Q F?€+ çB p"Q ? v F?¬M;\
 *€+ >B m 8v +MM; F m H M,
 @ E?¬M; +|X
 :BDM +?ÆB b Q- pK €M M°B çbM? HB M [m M iÈB #Q K"i i`QM; +mM;- F?¬M; #B i
 "¼M ?¼ çQÊ+ T?€B iÈB MÆB M"v + M? ;B[ç½ bÈK F?¬M; M;WM; F m F?' bmv M;?
 h-M G•K iÈB HB M M?•M +Æ ?°B i?Q€i i?•M- F?¬M; ? iB M p"Q i`QM; T?ÁM;X o¢M
 M?[M; ç-m KbM? T?ªB `ÆB tm®M; ç'i- M; v +ªM;QìB M?" +kM; #` HB M HKvX
 h-M G•K +QìB T?'i i v K°i +€B- +€+ >B m 8v M?'i i?ìB +ªK i?'v M? M?äk iQ" M i?
 çB MÆB M"vX
 JQm h?m" M +kM; +?Q #B i iW b m F?B €M K¢M; tªv ` - F?¬M; +| +mM; M[i?€B ;B€
 b Q B +kM; bÊ #` p¢ H•v- çB K M"v H¢B i®i ?ÆM M?B m pK €M tªv ` î /•M; B MX*
 +?¢v iÈB- /•M +?9M; iÁ KÁ iB M p"Q ?B M i`QìM; p•v t2K- T?€ ?Q K' i' i +ª ç-m K®
 F?¬M; ` MQÊ+ K„iX
 h-M G•K F?¬M; p°B p½ çB p"Q- çSM; î +Y M?bM K°i +?9iX G9+ M"v K†i i`ìB K¼+
 ç9M; iW +Y b' +?B m p"Q h•v bQÆM; T?ÁM;- +| i? M?bM i?'v `ä`" M; ibM? ?m®M
 *?d i?'v M;QìB #` ?¢B M;Y K†i H M i`ìB M^K i` M #K+ M;O- ç-m ?QÈM; "„+- +?•
 i`„M; # +?- v T?K+ i` M M;QìB #` p¢+?` - T?¬M M;U+ #KM; T?ÆB i`-M #` HÈB F?
 F?¬M; M?B m H„KX o` i`Q ç¬B K„i ?B M i¢B +?d +ÁM ? B H¶ K€m- ðM?bM ð i`WM;
 F?|2 K„i +?ªv tm¬M; i?2Q ?mv i h?€B .QÆM; tm®M; /QÈB- iU M?Q ?mv i H 5
 @ >¢ i?O i?"i H" €+ ç°+5
 GK+ K" T +?„+ HQÐB ?Qi ?" F?¬M; /Si- +?šM; M?[M; H°i ` v T?K+ F?„+ ?Q b2M K
 K„i M¢M M?•M- F?¬M; #B i ?mM; i?O +| i?•K +Wm ç¢B ?" M ;b pÈB M" M;
 L;Qm æ¢B GU+ i?'T ;B¼M; 'T 9M; # M i B h-M G•K,

@ •M +?O- # ?ϕ +?d +?Q +?9M; i K°i M; "v

@ J°i M; "v H" ϕO `²BX

h-M G•K M?bM iBM? i`ϕM; i? i?ªK +O i?B i? FB - +?Êi +Q`B HϕM?,

@ E?ûQ [m€ ?| pKM; - ;B'm ϕ-m ?î ϕm-B- i`QM; pÁM; K°i M; "v- i'i T?€ €M M"v5

æ€K i?•M iQM GK+ oB M *?Q- L; Qm æϕB GU+ M; ?2 p"v i?ªv ϕ m T?'M +?'M iBM? iQÎM; h-M G•K- +?d +M h-M G•K M|B M?Q p"v- pK €M M"v +kM; b) F?-M; +| #'i +

GQm h K æ Q + m K"v •K i?-K M; ?o M; ÊB- H½Q +kM; ϕ½ #B i i?O ϕQϕM +O h-M G ?„M +| i? iU iBM M?Q p"v- t€+ ϕ`M? +| i? T?€ €M M"v +?d i`QM; i?ÎB ;B M M; „M M?O i`QM; HÁM; F?-M; #B i`®i +K+ H" h-M æ®+ *?O ϕ½ +| T?€i ?B M K M? K®B-

h-M G•K M #`B K¼B M; Q`B +?B M? m H"K pB + ϕ•m p"Q ϕ'v- H M? +?Q L; Qm æϕ ` - GK+ oB M \*?Q T?K i`€+? FB K i` i?B i? - >Q„+ h`¼M; G•m iBK iÁB iQÎM; `Q # ?ÁB +mM; M[i?€B ;B€K- +?QM? ?„M iBK ?B m iBM? ?m®M; iW h?m" M +¬M; +¬M; X

JQm h?m" M +| b Q M|B p"v- ;BÈB i?B m iBM? ?m®M; +, M #ªM p L; ¬ h€M L[? i bS ϕ M iW "ªQ æ`M? T?O „+ h`U+ G - KQ`B ? B im´B p"Q +mM; - T?K+ pK bm®i KQÎ KQÆB ? B im´BX h`lB b M? iQM? p¬ +MM; +Æ i`Q ?B m +?mv M- +QB M?Q `i +~ ϕQ M +?QM?- +?Q M M iQÆM; ϕ®B ϕQÊ+ bOM; €B î i`QÊ+ Kti h`M? h`BM?- ϕQÊ K°i T?ÁM; X

G9+ M|B +?mv M- L; Qm æϕB GU+ ϕ½ iB M p"Q ?B M i`QÎM; €M KϕM; - v /MM; # Q iQÎM; iB M p"Q ϕ i`€M? H"K ?ÁM; /'m +?•M ?mM; i?O +| i? ϕ HϕB i` M Kti ϕ'iX M? M?"M; M•M; i?B i? H M- K M; ` # M M; Q" B- ϕti i` M K°i +?B + +?B m +Á ϕQÊ

*kM; K v L; Qm æϕB GU+ i`lB b M? i?-M HU+- K M; i?B i? M"v ` ? i bS+ / /"M; X

*€+ p` i?€B ;B€K +mM; M[ ϕ m F?) ?¬ K°i iB M; - F?-M; Qi M; Q`B ϕ m M; ?B M; ϕ-n i?€B ;B€K i?-M b„+ H° p b-m i?ªK- iU ?² T?ªM SM; HÈM ?ÆM M; Q`B F?€+ K°i +? M?Q ϕB M- M?bM i?'v `ä `M; +?mv M M"v- M?QM; F?-M; p°B p" M; pϕ+? i`-M- •K

a m ϕ! GK+ oB M *?Q #„i ϕ-m FB K i` i?B i? - i`QÊ+ ? i v ¬K ϕ-m i?B i? H"i i`€B i` t2K i` M ϕ-m +| p i i?QÆM; +?Q KϕM; ? v F?-M; X a m ϕ! H°i ? i v T?K+- FB K i`Q i?'T- ϕ€M? ;B€ KS+ ϕ° T?€i i`B M +O i?B +QÆM; - ?Qϕi ϕ°M; F?ÊT tQÆM; +€-

*MM; H9+ ϕ!- >Q„+ h`¼M; G•m i?B i`B M K°i +?B m æϕB "M; h`B M aQ T?B i?•M M i`QÊM; ? B i?QÊ+ ϕ®B pÈB p` PM; h`ªQ oQÆM; M"v ϕÆM ;BªM M?Q ;BŠK i` M ϕ'i # iQÎM; iWM; i'+ K°i- ϕ t2K +| /'m +?•M H2Q [m ? v F?-M; X

N9yX *?QÆM; N9y, Zm'v L?B m

GQm h K æ Q i" T?ÊT ϕ€K +mM; M[i?€B ;B€K HϕB- +?Q i'i +ª ϕSM; ϕ®B /B M M? m +€+? M? m M, K i?QÊ+- b m ϕ! H M? +?Q #¼M ?¼; B€K i?` HšM M? mX S?"K +| B ϕQÊ+ i`¼M; i?QÎM; - M|B +?mv M pÈB M? m b) #` t2K H" M; ?B T?ϕKX

G"TiS+ B M'v M; "K KB M; HϕB i?"i +?ti- 2 bÊ +?d ?ÆB HÆ H" b) #` HB i p"Q M; ?B # 'i T?K+X

G9+ M"v GQm h K æ Q KÈB mM; /mM; ϕB K i oM? M?'i M?'i i` ?ÁB- H9+ i` ?ÁB F?-M; ϕ +?Q M?[M; M; Q`B F?€+ M; ?2 i?'v M°B /mM; i` ?ÁBX

L?[M; i?S M"v +?QM? H" #ªM H½M? ;B[M?" +O æ¬M; sQÎM; - +?Q M M iB M ?"M?

æ€K +mM; M[i?€B ;B€K +?Êi F m H M- B M'v Kti ϕÄ iÈB K M; i B- +¬ MQÆM; / K b M; MÆB F?€+X L?[M; i?€B ;B€K im´B +ÁM ?ÆB M?Ä H"K #° [m v ϕ-m- i?dM? i? i?BX

h?b` GK+ oB M \*?Q ç½ +ÎB [m-M i?B i? ` - +~M i?"M FB K i` +€+ MÆB i?B i? - /QËB- i€+? +†T +?•M M;QÌB +? i` - ç H° p` i`Q t'm ?' FB X

*?mv M M"v +kM; F?¬M; +| +€+? M"Q- #'i F çÌB JBM? i?'M? ?"M? H ;B€Q ? v H /mv i`b i¬M M;?B K ç®B pËB M;QÌB +? i- ç m F?¬M; +?Q T?ûT #çB H° i?B i? M[ i HB M [m M iËB +Æ K"i i`QM; +mM;- HçB ?çM F€ K°i M;"v T?€ €M- +?mv M +'T #€+ [m #'i +S M;?B çB K M"QX

h M K"T +? i iB i M"v- [mª i?"i [m€ #d´B æ€K +mM; M[i?€B ;B€K MûK €M? K„i F?I *?Q- +?d #'i [m€ `®i +m°+ ;B" M K" F?¬M; /€K M|B ;b- 2 bÊ +?¼+ iËB M?[M; b B /`

h-M G•K +QÌB +QÌB- HQÌB ;BªB i?Q+? ;B9T GK+ oB M *?Q- +S ç +?Q i M K"T iB

h` M i?U +i - GK+ oB M \*?Q H"K H" ç9M; i?2Q i?¬M; H FB K i` M;QÌB +? i T?€B M im´B i€+ ç m T?ªB H"K M?Q p"vX S?ªB t2K +| #` +QĐM; ;B M F?¬M;- +| bBM? MÎ +| HB M [m M iËB ;B i M;QÌB pb ibM? ? v F?¬M; +| F?ª M,M; ``i HÈM ibK çQÊ+K

JQm h?m" M i?'v ç°M; i€+ +O GK+ oB M *?Q- K¬B F?) K'T K€v iU ?² Km®M M|B ;b h-M G•K M?Q ç•v H" +?mv M çQÆM; M?B M- `®i +K+ M?"M F?¬M; M|B ;b +ªX \*| i? M?QM; iW ?"M? ç°M; +O h-M G•K +?Q ` çQÊ+ T?€M çQ€M +?QM? t€+X

@ h-M- h-M + 5

GK+ oB M *?Q ç M; FB K i` i?B i? F m H M- [m v ç-m HçB H° p M;ç+ M?B M M? +´ [m€BX

h-M G•K çB iËB- i?'T ;B¼M; ?ÄB,

@ *| +?mv M ;b\

GK+ oB M *?Q F?) + m K"v- M?Ä ;B¼M; M|B +?Q ?„M #B i,

@ J" M; i`BM? ç½ `€+?- WK- +| p M?Q F?¬M; T?ªB H" ;-M ç•vX

J" M; i`BM? +| /'m p i`€+? ç½ +k5

*?mv M M"v +| M;?o M;QÌB +? i L;¬ h€M L[ç½ iWM; +| [m M ? - ?ÆM M[F?¬M; T E?| i`€+? GK+ oB M \*?Q T?ªB +~M i?"M- T?ªB #B i+mM; M[ M°B çbM? çQÊ+ +?¼M i? - #ªQ çªK H" i?•M ?Q" M #Q+?X "ÎB pb i` M Hw i?mv i+€+ M" M; +kM; +| i? çQÊ ?ç HQM; iY- +?Q M M M?'i ç`M? T?ªB #ªQ çªK ?mv i Kç+? >Q" M; ;B i?m-M F?B i

h, M?Q K ç oQÆM; *mM; S?B +O +QM i` B HÈM oçM G`+? >Q" M; ç *?m .U+ Zm• F?B çQÊ+ >Q" M; ç H•K ?çM? +?QM? H" +mM; M[hW LBM? +mM; +O Gw h?€B ?"I

æQÆM; M?B M L;¬ h€M L[+kM; F?¬M; +| K v K„M M?Q p"v- M m M?Q M" M; ç½ iWM [m - +kM; b) F?¬M; ç i`-M ;B[# M M;"v # M K†i- ç +?Q h-M G•K p" GK+ oB M *?

L?Q p"v p'M ç ç½ `ä ``M;- F?B p"Q +mM; H" i?•M ?Q" M #Q+?- KQÌB M,K b m HçB i`BM? iB i +O M" M;\5

S?ªB #B i # M i`QM; M°B çbM? F?¬M; T?ªB H" +mM; M[ +?QM? H" ?QçM [m M- M L;¬ p ç m #` M;;M +€+? # M M;Q" B- F?¬M; i`ªB [m T?KM; +?B m F?¬M; çQÊ+ iU i K'v M;QÌB ç²M; i?ÌB ?"M? ç°M; ç M;W ?B K M;?BX

:QÆM; K†i K"T i`ÁM +O GK+ oB M *?Q +kM; H° p b[M; b) M;Æ M;€+- +ªK i?'v F?

@ *?mv M T?€ i?•M M"v +kM; +?Q +?„+ H" M K M?•M H"K

h-M G•K K„i H K"v Hûi +QÌB t'm t - p¶ i M K"T K°i +€B,

@ æ [m M pK €M L K EBM? GQm E? K *?B `²B b Q\

•B +? GK+ oB M *?Q p¶ çMB- ;BÆ M;|M i v +€B H M, + Q- h-M + i?"i bU H" BM?

GQm E? K *?B +?QM? H" F i?B m +Æ M,M; bBM? /K+ #~K bBM?- i? M?QM; pbi•
 €M HB M ?Q" M +QDM; ;B M `²B ;B i +? iX u H" K i? M" Q K" çQÊ+ - +?QM? H" M?Ì -
 "i F i?€B ;B€K ? v H" +mM; M[+kM; +| i? ?"M? ç°M; iQÆM; iU- +kM; +| i? çB M
 h€M L[- F?¬M; +¬M T?ªB H" M K M?•M +?•M +?QM?X

h-M G•K +kM; F?¬M; p°B ibK FB K ð: B M T?mð- K" H" ?ÄB i?, K M; mv M M?•M +€
 /Q GK+ oB M *?Q FB K i` X

@ >®+ K„i ç½ #` K| + i`ÁM; p" p` i`Q M; U+ #KM; +?ªv K€m F?¬M; M?B m- T?ªM SM;
 L; ?B M; Ì H" M; QÌB +? i Î i`¢M; i?€B b„T +? i- ?mM; i?O KÊB ;•v` K'v p i i?QÆM;
 GK+ oB M *?Q /Si HÌB HB M +?d p i i?QÆM; +?Q h-M G•K t2K- ?B M i¢B v ç½ `i
 T?•M #B ip i i?QÆM; F?B +ÁM b®M; p" p i i?QÆM; b m F?B +? iX

Zmª i?"i HQÊM; K€m +?ªv` +? M? H +? `i HÈM pÈB p i i?QÆM; F?B +ÁM b®M; X
 M?Q p"v- M m M?Q Î i`¢M; i?€B +ÁM b®M; F?Ä2 K¢M? M?i ç`M? b) K€m +?ªv ç-v
 ` ?mv i H # M +¢M? ?®+ K„iX

GK+ oB M *?Q H¢B /MM; i?QÈ+ i?ûT M?Ä +„K p"Q p` i`Q p i i?QÆM; ?Q b2M K€m Î
 #ªv i€K T?•M ç M K°i i'+X L m p i i?QÆM; b•m ?Q„K M†M; M M?Q p"v ;•v` i` Mi
 b) +?ªv K€m ç¼M; i?"M? pkM; /QÈB M; QÌB- +?S F?¬M; T?ªB +?d`d` i?'K QÈi v T
 i?¬BX

GK+ oB M *?Q H¢B ;B"i ;B"i K†i K" T- ç„+ w M|B ,

@ >m®M; +?B / i?`i # M KûT p i i?QÆM; M; QÌB +? i H"i +m®M` F?¬M; `ä`"M; - i
 b2M K€m` F?¬M; +| T?€i ?B M p i i?QÆM; +?®M; +U- +?mv M M"v +?SM; KBM? M
 i?€B b m F?B +? i ?Q†+ H" b„T +? iX

h-M G•K ;"i ç-m K°i +€B ,

@ L|B +€+? F?€+ - L; ¬ h€M L[+? i`i +| i? H" ?mM; i?O #„i +?QÈ+ ;•v €MX a m F?
 pb +?2 ;B'm i°B- M; ?o ç M HÌB ç²M ç½B ;¬M ç•v "¢+? GB M J ;B€Q b€i ?¢B i€K KQ
 o - +?Q M M F?„+ ?Q b2M K€m H Mi?•Mi? M" M; - ç K ?Q†+ +?9M; i 5

oW /Si HÌB- K°i i? M?•K #'i •K #'i /QÆM; iW # M M; Q" B i`mv M p"Q ,

@ h-M æ®+ *?O - / "M; t€+ ç`M? F?¬M; T?ªB H" "¢+? GB M J ;B€Q ;•v €M M?Q p
 +? , M; \

>bM? h?QÊM; h`Q çB i?QM; i?ª iB M p"Q- M; Q" B +QÌB K" i`QM; F?¬M; +QÌBX æ€
 L; ¼+ GQÊM; - G M; >B m >Á - h?¬B ZmªM; oBi?2Q b€i T?Q b m- i` M K†i B M'v
 i B ?¼ +O F F?€+ - +QÌB iÈB M¶B M?, M M?9K +ª K†iX

E?| i`€+? #¼M ?¼ iÄ` p mB p - o¢M G`+? ?¢M ç`M? K°i M; "v T?€ €M- M m M?Q ç
 i? ibK` ?mM; i?O- M?i ç`M? b) F?¬M; ;B[çQÊ+ +?S+ p` æ®+ *?O æ¬M; sQÎM;
 i`mv +Sm ?„M i°B bÆ tm'i HQÌB #B M; X

>Q„+ h`¼M; G•m ç°i M?B M i?B i`B M æ¢B "M; h`B M aQ M?ªv tm®M; ç-m iQÌM; -
 >bM? h?QÊM; h`Q- `•m i|+ /UM; çSM; ,

@ B +?Q +€+ M; QÆB iB M p"Q\ h-M æ®+ *?O ç M; tY €M- K m +9i` M; Q" B5

@ >Q„+ Gw >bM? - +?È F?€+? b€Q M?Q p"v- H½Q >bM? i pšM H" æ¬M; sQÎM; *?Q
 >bM? h?QÊM; h`Q F?¬M; i? K ç w ?'i i v >Q„+ h`¼M; G•m` - ç„+ w M|B ,

@ h`QÆM; hv G H M? i iÈB ;B9T h-M æ®+ *?O K°i i v- i? M" Q- F?¬M; ?Q M M; ?
 h`QÆM; EbM? çªK M?B K +?QÎM; 'M hv G :B€K- +?QM? H" i`M; [mªM hY *'K i?"M?
 *?mv M T?€i bBM? # M i`QM; hY \*'K i?"M? - +?Q /M H" o¢M G`+? #´ M?B K h-M G
 Km®M T?€B M; QÌB iÈB ç•v ?B T i`Ê ç| +kM; H" ?ÉT ibM? ?ÉT Hw- T?2 h-M G•K F
 i`iX

>Q„+ h`¼M; G•m ?W H¢M? K°i iB M;- ?"K ?U+ #m¬M; +€M? i v tm®M;X
 "¢+? L;¼+ GQÊM;- G M; >B m >Á - h?¬B ZmªM; oB +Q`B H¢M?,
 @ æ-m +?O M?•M KÈB H"TiS+ [m M ¢B ¢²M; M;?B T+k`²B b Q- H½Q >Q„+ - M;QA
 @ G½Q "¢+? M;QÆB ¢•v +| +?¶ F?¬M; #B i- h-M æ®+ *?O H" +?O M?•M +k +O >Q
 p"v ;¼B H" i`¼M; iB M? i`¼M; M;?o 5
 @ > ? - ?ªQ ?€M iY- #°B T?K+ #°B T?K+5
 >Q„+ h`¼M; G•m ;B" M ¢ M #°`•m [m B M!M im iO M?Q +QÆM; +?•K`m M H M- M
 i M M"vX
 GQm h K æ Q i?`v +°M; bU +O KbM? +?`m i?B i- # M F?) + m K"v,
 @ >bM? *?QÎM; >bM?- M;QÆB +kM; H" æ¬M; sQÎM; M?`i K¢+?- +kM; +| +?S+ i`€+
 +•m F?¬M; / M;?2- M m h-M æ®+ *?O F?¬M; T?€ ¢QÊ+ €M- +?ŠM; H) *?QÎM; >bM
 i? v M H" M? ¢QÊ+ b Q\5 *?d bÊ +kM; b) #` +€+? +?S+ +?ì ?ÄB i°B- + -M ;b pmB p
 >bM? h?QÊM; h`Q T?€+? H®B +?d p"Q KkB KbM?,
 @ h bÊ- i i?"i bU bÊ [m€- +€+? +?S+ +?ì ?ÄB i°B- +?9M; i +kM; ¢B +?mM; i?mv
 GQm h K æ Q €F?~m F?¬M; i`ª H`B ¢QÊ+ - *~K u o i`mv tûi "¢+? GB M J ;B€Q- æ
 +mM; +'K- ¢•v H" i`€+? M?B K K" h-M G•K ¢½ M?"M i`QM; i`B m ¢bM?- M; v i`QÊ-
 [m MX L m tªv` +?mv M; b i`mv tûi i`€+? M?B K- /o M?B M H" ?„M tmB t Q i`QÊ+
 >m®M; +?B +?S+ [m M >bM? h?QÊM; h`Q F?¬M; TªB H" [m€ HÈM- b m HQM; +ÁM
 `i / /"M;X h-M G•K H¢B F?€+ - ?„M H" pä i?-M M?`i T?~K- K¼B +Y ¢°M; #` M;Q`B
 p` i`Q æ®+ *?O æ¬M; sQÎM; `ÆB tm®M;- F?¬M; #B i iÈB M,K M"Q i?€M; M"Q KÈB
 >bM? h?QÊM; h`Q K M; i?2Q i•K T?9+ QM; F?mv M ¢B i?ŠM; ¢ M i`QÈ+ M;Q`B h-M
 #U+ `®M; K°i iB M; Km®M M;M v H¢B- i M M"v F?¬M; p +?¢K pÈB L;Qm æ¢B GU
 G•K,
 @ hv +?S+ i? K FB M h-M æ®+ *?O5
 @ æSM; H M ¢B- F?| ¢QÊ+ h`QÆM; hv G +| HÁM;- ?½v i? v i #€B h`QÆM; hv G M
 h-M G•K SM; T?| F?¬M; K†M F?¬M; H¢i- F?¬M; M?9+ M?Q+? +?9i M"Q- M m >bM?
 i•K- ?„M +kM; HQ`B F?¬M; i? K ¢Đ ?ìX
 >bM? h?QÊM; h`Q ¢ªQ K„i K°i pÁM;- H"K #° M?9M M?Q`M; +?„Ti v K°i +€B,
 @ hv +?S+ M;m ¢°M- F?¬M; #B i pb b Q h-M æ®+ *?O +?„+ +?„M i?QÆM; i? M;Q
 F?B +? i\
 .Si H`B- v [m v ¢-m H¢B H†M; H) M?€v K„iX
 "¢+? L;¼+ GQÊM; p°B p" M; M!B,
 @ æ9M; p"v ¢9M; p"v- +QB M?Q` K€m F?¬M; M?B m H„K- +| H) H" M[iY M"v i?•M i
 ¢O
 GK+ oB M *?Q F?¬M; + K HÁM;- ?W K°i iB M;,
 @ a Q M;QÆB F?¬M; M!B M" M; iÈB i?€M;- K€m ¢½ +?ªv ? i iW T?Q /QÈB
 @ h M K" T- F?¬M; i? ¬ M;¬M m M;[M?Q p"v5
 h-M G•K + m K"v- M;M GK+ oB M *?QX
 L;Q`B b m F?B +? i i`QM; K¢+? K€m pšM i`"M ¢-v ?mv i /`+? - +?ŠM; [m H" iBK /
 €T- p i i?QÆM; ;•v` H9+ 'v b) #Êi +?ªv K€m ¢B- M?QM; F?¬M; iÈB M¶B imv i ¢®B
 G M; >B m >Á ;Bª p! M?Q i`-K iQ M;?o M;ÊB,

@ N - p i i?QÆM; MÆB M"v +kM; +| KûT / H"i+m®M b Q- # M ç K i B i i`lB HçM?- F?¬M; ç€M; F ;bX

E?¬M; ?' H" + Q i?O æ¬M; sQÎM;- G M; >B m >Á M"v +kM; F?¬M; T?ªB ?Q"MiQ" M ;•v` F?B +ÁM b®M; T?ªB +| ?B MiQÊM; / i?`i`b KûT H"i+m®M- b m ç| +?Q` K M?QM; +kM; +| +?9i ççQ Hw, iB i i`lB HçM?- M m M?Q b m F?B #` i?QÆM; +? i çB b) `i M?ÄX

. i?`i H"i+m®M b M; # M M?Q p"v- M; QlB pW KÈB +? i F?¬M; H•m- b m F?B #` i Qi T?ªM SM; bBM? HwX "lB pb i?`i p" / pšM +ÁM ç° +Q ;B½M M?`i ç`M?- +kM; b) ?ÆM M?B m- +| bU F?€+ M? m`ä` i pÈB #` i?QÆM; F?B +ÁM b®M; X

o'M ç ç9M; ? v b B- "ç+? L;¼+ GQÊM;- G M; >B m >Á +kM; F?¬M; /€K ;BªQ #B M p"Q p'M ç T?•M #B i p i i?QÆM; M"v ç [m'v`®B T?€ #oM? h-M G•KX

>bM? h?QÊM; h`Q +QlB HçM? F?¬M; /Si- h`QÆM; EbM? T?€B v iÈB +?QM? H" #B M; "v- [m'v M?B m F?B M +?Q h-M G•K ? i i?lB ;B M- ?„M F?¬M; i? H`K ;b F?€+ ?

G9+ 'v F?¬M; M?[M; h-M G•K T?ªB ç®B Kti HY ;B"MM; 'i i`lB +O oçM G`+?- +Á +¬M; +O ç€K p, Mi?¬MX h?€B ;B€K +mM; M[i`QM; hY \*'K i?"M? +| iÈB ?"M; pçM M^K pMM; i`QM; ç| - iBM iS+ i`QM; +mM; iW i`QÊ+ iÈB M v F?¬M; ;B'm çQÊ+ BX J"m >¼+- *® >B M h?"M?- .QÆM; Eª G" T ç½ +QlB F?¬M; F?ûT KB M; HçB çQÊ+ ?†+ h-M G•KX

>bM? h?QÊM; h`Q p" ç€K QM; F?mv M +O v M?bM +?^K +?^K h-M G•K- i`QM; HÁM

@ L`Q HçB ç•vX

h-M G•K pšv pšv i v pÈB #¼M ?¼- >bM? h?QÊM; h`Q- "ç+? L;¼+ GQÊM;- G M; >B F?¬M; #B i ?„M Km®M H`K ;b- +?Êi h-M G•K pmM; i B H Mi€i p"Q Kti K¶B i M K°i

@ æ² M;®+- ?mv i H `ä`"M; M?Q p"v- +€+ M; QÆB KM ? i`²B b Q\ L m F?¬M; M K K| + K„i +€+ M; QÆB ` ? i5

>bM? h?QÊM; h`Q p" ç€K QM; F?mv M v /šMiÈB iQ"MH`K'v + Q i?O çSM; ç-m æ +| F pä M; ? + Q +QlM; +| i? b€M? M; M; pÈB >Q„+ h`¼M; G•m- +kM; +| F?¬M; Q

L?QM; #¼M ?¼ M; "M pçM H-M F?¬M; M; ?o iÈB- æ®+ *?O h-M G•K +O KbM? HçB /M H" M?bM i?'v #`M i v ç€M? iÈB M?QM; i`QM; ç-m pšM +ÁM ç M; bmv M; ?o t2K ?Q†+ H" ;BÆ i v H M çÐ E i [mª +ÁM +?Q T?ªM SM; F`T- Kti ç½ #` ç€M? i?"i Kç

h-M G•K +?d im i" T *?m .`+? h? K æ²M; E? - F?¬M; +| Hmv M pä +¬M; - M?QM; Q +QlM; i?•M FB Mi? X GU+ ççQ i€i i B +O ?„M HÈM ç M FBM? M; QlB- i` M Kti #® i v çÄ +?lB- F?B M +?Q #¼M ?¼ ç m ç M M?2 ` ,M; iQûi KB M; X

>bM? h?QÊM; h`Q ç M; Km®M M' B ;B" M- h-M G•K HçB KçM? K) p¬ +MM; - i v i`€B ?mv i H i` M F?l2 K„i i?B i? ,

@ L; QÆB t2K i?Y b m F?B K„i i?B i? #` K| + ` - ?mv i H +?ªv i? M"QX L m #•v ;B T?ªB +kM; +?ªv K€m ;B®M; M?Q p"v ? v F?¬M; l5

h-M G•K`®M; H M M?Q ?mM; i?¬M €+ b€i- +ÁM çQ ? B ç-m M; lM i v ` H`K #° i h?QÊM; h`QX

N9RX *?QÆM; N9R, æ®B h?U+

h-M G•K F?¬M; MlB i?b i?¬B- pW MlB` M?[M; HlB M"v H"TiS+ K¼B M; QlB ?B r G•K ?B MiçB ç M; M„K +´ >bM? h?QÊM; h`Q- ?Q†+ ç`v v €T p"Q p€+?- b m ç| K| K€m b) +?ªv i?2Q Kti tm®M; - +ÁM `ÆB tm®M; M; U+X J" ?mv i H +O M; QlB +? .QÆM; - +?mv M M"v +?SM; iÄ H9+ M" M; #` ?mM; i?O K| + K„i H` ç M; M^K M; Y K†

*°M; i? K i?B i? +kM; F?¬M; +| /'m p i ;B½v ;BK +?®M; +U- p'M ç ç½`ä`"M; ,
ç°M;- K†+ +?Q M; QìB F?€+ K|+ ? i ? B +QM K„i KbM? M?Q p"v5\

*•m i`ª HìB H", M; QìB +? iX

>bM? h?QÊM; h`Q #` M; ? M ?¼M; F?¬M; +ÁM HìB M"Q +| i? M|BX

>Q„+ h`¼M; G•m- L; Qm æ¢B GU+ ``i H" F?~M i`QÆM; M?bM h-M G•K- +?m~M #` t-
"¢+? L; ¼+ GQÊM; - G M; >B m >Á - h?¬B ZmªM; oB M? Q M? Q Km®M i?Y- +?d +-
K°i iB M; b) H"TiS+ tm'ii?OX

h-M G•K ?„+ ?„+ +QìB t'm t - i?'T ;B¼M; M|B,

@ >bM? h?QÊM; h`Q- M; QÆB F?¬M; /€K ç°M; K°i M; |M i v ç®B pÈB #ªM ç®+X

>bM? h?QÊM; h`Q •K i?-K F m F?´- `ä`"M; pã M; ? v + Q +QìM; ?ÆM h-M G•K M?F
F?¬M; /€K ç°M; i?OX h-M G•K çQÊ+ #´ M?B K T?€ €M- M m M?Q #` v çª i?QÆM; -
>ÆM M[h-M G•K H" æ®+ *?O æ¬M; sQîM; - v H" *?QîM; >bM? h?B M >°- [m M HÈ
h-M G•K ç€M? v F?¬M; +| p'M ç ;b- v ç€M? h-M G•K ç| +?QM? H" i?m°+ ?¢ T?¢K i

>m®M; +?B h-M G•K H" M; QìB ;BªQ ?Q¢i M?Q i? - M m #` çª i?QÆM; +?„+ +?„M ?
çB F?|+ F pÈB # ?¢, F?¬M; TªB H" i?-M F?¬M; i? T?€ €M ç9M; F€ ?¢M- K" #`
+¬ T?K [m•M K M?X

h-M G•K +QìB ? i bS+ p¬ bd- M?bM #®M T?Q K°i +?9i- /€M; p M?Q Km®M M|B
>bM? h?QÊM; h`Q F?¬M; /€K ç°M; i?O- Km®M ç€M? H¢B F?¬M; i? ç€M?- i?"i H"

@ æ®+ *?O- æ®+ *?O #Èi ;B"MX

>bM? h?QÊM; h`Q iÄ p ç m F?´- M?Ä ;B¼M; tBM i? X

"¢+? L; ¼+ GQÊM; - G M; >B m >Á - h?¬B ZmªM; oB +kM; ?B m çQÊ+- H"TiS+ M H
+-K i v h-M G•K ç M; ;BÆ` Km®M K|+ K„i >bM? h?QÊM; h`Q- F M? M?"M; ;Đ i v
+´ >bM? h?QÊM; h`Q- Hm¬M KB M; M|B,

@ æ®+ *?O- >bM? *?QîM; >bM? #B i b B`²B- tBM M; "B ;BÆ + Q ç€M? F?)X

L?bM ç°M; i€+ #¼M ?¼ [mª i?"i +ÁM `|M `ûM M? M?"M; ?ÆM +ª i?B m M[- +?d bÈ
K°i +?9i- ?„M b) H"TiS+ H,M H°M ` ç'i M|B #` çª i?QÆM; - i M M"v `i +| i? H"K M

@ >bM? *?QîM; >bM?- +?Q p` \*?QîM; " M- pb b Q i`QÊ+ FB m M; ¢Q b m +mM; FQ
GK+ oB M *?Q /Si HìB- +MM; L; Qm æ¢B GU+ +QìB M; ?B M; M;ªX

*?•M K"v >Q„+ h`¼M; G•m p" GQm h K æ Q +kM; ;B½M ` - i?-K M|B pšM H" h-M æ
i? v +?9M; i X

_®i +K+ h-M G•K #m¬M; HÄM; >bM? h?QÊM; h`Q ` - v /šM K'v i M QM; F?mv M /Q
HÄM; pšM +ÁM bÈ ?½B- F?Q i? iB m K'i- F?¬M; /€K [m'v M?B m h-M G•K T?€ €M

h-M G•K •K i?-K +QìB t'm t - #B i h`QÆM; EbM? T?€B K'v p` M"v iÈB ç•v +?QM? H
K'i i?ìB ;B M- M M F?¬M; i? K i` M? +?'T pÈB #¼M ?¼X h? v pb H"K +?"K i` i?ì
#¼M ?¼ K°i i`"M- ç +?Q #¼M ?¼ F?ÄB [m'v T?€ KbM? çB m i` M[X

h-M G•K H¢B /®+ ? i iQ" M HU+ i"Ti`mM; p"Q bmv çQ€M K M? K®B- M?bM i?B i?

@ L m p i i?QÆM; # M M; Q"Bi?•M ç m H" b„T +? i ?Q†+ H" b m F?B +? i i¢Q i?"M
pQM; +?•M +?QM? +O M" M; H" ;b\

GK+ oB M *?Q #~K #€Q,

@ E?¬M; +?d F?¬M; +| M; Q¢B i?QÆM; +?Q K¢M; - ç-m K†i F?¬M; +| p i ç€M? ç" T
F?¬M; +| /'m ?B m ?Qii?î F?¬M; i?¬M; iY pQM; - +?Q M MiB m ç M; ?B M; ìH" +?

@ *| H) H" + Q i?O "¢+? GB M J ;B€Q çB K iY ?mv i- +?Q M M # M M; Q" B F?¬M; M

h?¬B Zm^aM; oB F?¬M; M?`M çQÊ+ bmv Hm"MX
 G M; >B m >Á #´bmM;,
 @ "¢+? GB M J ;B€Q +kM; +|`'i M?B m ç°+ /QÊ+X
 >W5 h-M G•K MY +Q`B MY F?¬M; çQ K„i M?bM b M;X
 ...+- +?9M; i F?¬M; M|B ;b M[h?¬B Zm^aM; oB +MM; G M; >B m >Á ç m H9M; i9M
 bÊ h-M G•K H¢B i€i i B KbM?X
 >Q„+ h`¼M; G•m p¨ GQm h K æ Q +Q`B ç m +^a #KM; - ç½ M?Q p"v- +€+ M; QÆB +¬M
 h-M G•K M; ?B M; ç-m [m +?¶ F?€+ /†M /Á GK+ oB M *?Q,
 @ h`QÊ+ ? i /MM; M; •M +?•K FB K i` - M m M?Q M; ?B K F?¬M; ` çQÊ+- F?¬M; -
 +kM; T?ªB H'v M°B /mM; /¢ /"v +?Q +?| ,MX L; Q`B ç•m- çB ibK K°i +QM +?| +?Q #ª
 h?"i` i?b M; •M +?•K +?d +| i? FB K M; ?B K K°i HQ¢B F`+? ç°+ +´ ç¢B i?Q`M; ;†
 "ÎB pb F„ i?m"i Hmv M +? +´ ç¢B F?¬M; iB MiB M M?Q ç`B b m- H9+ Hmv M +?
 UQtB/2 `b2MB+V- b) +| F?¬M; Qi amH}+ t•K M?"T p`QX J` TªM SM; ;B[amH}+
 U ;kaV K`m ç2M- F?B M +?Q M; •M +?•K #^M; #¢+ i`Î M M ç2M F`i`'i M? M?X
 "'i [m€ +kM; +| F?¬M; Qi M?[M; i?S p"i +?`i F?€+ b) H`K +?Q M; •M +?•K #B M b„+
 HQm ?m€M? iQÆM; ç®B M?B m- +?Q M M h-M G•K pšM +¬M +| ç°M; p"i i?Y M; ?B
 +€B +? i t€+ i?"i F?¬M; i? M; ?B M; iX
 GK+ oB M *?Q /MM; bS+ p¢+? KB M; i?B i? ` - H9+ M`v i?B +QÆM; ç½ T?€i bBM
 i?¼+ M; •M +?•K p`Q +´- K°i H€i b m H'v ` - +?•K +kM; F?¬M; ç´B K`mX
 >bM? h?QÊM; h`Q p¨ K'v i M i?O ?¢ H¢B Km®M M|B ;b- h-M G•K i` M? i`QÊ+ i`ÊM
 pb p"v K'v M; Q`B M; "K KB M; i?"i +?†iX
 æ€K b B /`+? K M; K°i +QM +?| pQ`M F?¬M; #B iiW ç•m iÊB- GK+ oB M *?Q ç†i i?
 9Ttm®M; ç'i- pW ç pW ûTH"TiS+ +| M°B /mM; i`QM; /¢ /"v +?ªv` X u [m M b€i
 @ G` i?S ;b ç| ;B®M; M?Q KSi ?Q [mªX
 h-M G•K F?Q€i F?Q€i i v- +| b B /`+? +¬K KB M; i?`i +?QM iW i`QM; # T` tQ p¨
 /QÊB ç'i- b m ç| pSi +?Q +?| ,MX
 æ€M; i?QÆM; +QM +?| KÊB ,M p¨B KB M; i?bM? HbM? F?¬M; çSM; p[M; çQÊ+ M
 b m K°i p¨B T?9i H"TiS+ ;BÆ #®M +šM; H Mi`ÎB ¬?¬ Bi BX
 L; ?d M; ÆB çB h-M G•K K†+ MB K pb M| K°i ;B•v- i?ÎB M`v F?¬M; +| T?QÆM; T?€
 Hw- +kM; +?d +| i? /MM; ç°M; p"i i?Q M; ?B KX
 Zm^a M?B M H` ç°+ /QÊ+ +?Q K¢M; - M?QM; i`QM; +mM; +| >¢+ ædM? >²M; - E?´M;
 UK½ iB MV- +?d +¬M +| HÁM; F?¬M; F?| H'v çQÊ+- "¢+? GB M ;B€Q +kM; +|`'i M?
 H` # M M`Q H`K\
 h-M G•K M?bM i?B i? ,
 @ h?`B ;B MiY pQM; ?šM H` p¨Q ;B` hw TªB F?¬M; \
 GK+ oB M *?Q ;"i ç-m iÄ p F?¬M; b B- FB K i` ibM? ?m®M; i?B +QÆM; i?B # M
 ç®B F?šM; ç`M?X
 @ L?Q p"v- +?9M; i b) i|K i„i H¢B pK €M iW ç-m K°i HQÊiX
 h-M G•K M; ?o M; ÊB- #„i ç-m i|K HQÊ+X
 L; Q`B +? i H` L; ¬ h€M L[- M, K M v ? B KQÆB ? B im´B- KQ`B ? B im´B p¨Q +mM; -
 M v ç½ KQ`B M, K- iWM; +| /'m p i [m M ? X L`M; ç°i M?B Mi`9M; ç°+ K` +? i p¨Q ;

+? i ?Q†+ H" b m F?B +? ii`QM; i?ìB ;B M M ;„M h-M G•K +,M +S i?ìB ;B M iY pQM
 ç-m ;Bì hw +?Q ç M ;Bì hw ? B F?„+ - ?mM; i?O K†+ ? B K„i M" M; - F?„+ iB m Fw ?Q
 L m M?Q ç i` ?ÆM K°i +?9i M[- +€+? i?ìB ;B M iY pQM; [m€ H•m- H9+ 'v K†+ K„i
 ?bM? i?"M? çQÊ+ ibM? i`çM; M?Q ?B M içBX
 @ L†B +€+? F?€+ - i`9M; ç°+ +MM; K†+ K„i- p) ?Q b2M K€m F?¬M; T?ªB H" iB M ?
 ;"B i M; p"i ;B€ ?¼
 JB M; GK+ oB M *?Q H-K #-K H~K #~K- ç¬B K„i M?Ä tQ v +?mv M HB M ?²B- +?Êi
 @ h #B i H" M; QìB M"Q `²B5
 h-M G•K + m K"v HçB- ç°M; i€+ i M K" T p¶ çMB Hm¬M Hm¬M K'i ?²M M?Q p"vX
 G-M M"v GK+ oB M *?Q +kM; F?¬M; +† p°B p½ +?d ` ?mM; i?O- #„i +?QÊ+ çB m #
 çB [m çB HçB pW M†B pÈB p ? i bS+ i?¬M #Q,
 @ _ä `M; ç½ ç°+ +? i- ?mM; i?O +ÁM Km®M F?„+ ?Q b2M K€m- ?"M F?¬M; i? p
 M"v H" /Q "ç+? GB M J ;B€Q ;B i +? iX G"K M?Q p"v +† i? H" pb Km®M i?Q€i i°
 M,M; F?€+ - ç† +?QM? H" ;B€ ?¼ +?Q h-M + 5
 :B€ ?¼ Q\ >Q„+ h`¼M; G•m- GQm h K æ Q #` i M K" T ?M /¼ +?Q M; •v M; QìB bYM
 tQ v +?mv M, i M K" T M†B +kM; +† +?9i ççQ Hw- h-M G•K KÈB pW M?"M M?B K
 i`QÊ+ K†i # ?ç p" p, M pä #€ [m M- H" T iS+ ;†T T?ªB pK €M ;B i M; QìB +O "ç+? G
 M[i`QM; +mM; X \*?ŠM; H) H" +† M; QìB M; Kv içQ ?B M i`QìM; - +® w ?½K ?çB ?„M\
 •M? K„i +O K¼B M; QìB F?¬M; iU +?O çQÊ+ M?bM p T?Q >bM? h?QÊM; h`Q- +Y
 [mª i?"i +† +?9i F?ª M; ?BX
 >bM? h?QÊM; h`Q K†i i€B t M?- M?„K K„i M†B,
 @ h-M æ®+ *?O- M; QÆB- M; QÆB +kM; çWM; ;B€ ?¼ :B M; æ¬M; - +S pB +i?Q
 i M?"M i°B / M? M?Q p"vX
 GK+ oB M *?Q ?ûi HÈM K°i iB M; - i v +?d i?ŠM; p"Q KkB >bM? h?QÊM; h`Q,
 @ *ÁM KçM? KB M; b Q- +?QM? H" M; QÆB5
 - i?"i bU H" v b Q\ >Q„+ h`¼M; G•m- GQm h K æ Q MY iBM MY M; ì- [mª i?"i tav
 #'i HÈB ç®B pÈB h-M G•K- T?2 h`QÆM; EbM? >bM? h?QÊM; h`Q HçB H" M; QìB çC
 *† i?"i F?¬M; \ h-M G•K +QìB H„+ ç-m K°i +€B,
 @ L m H" M?Q p"v- ;BªB i?Q+? i? M"Q p +?mv M M; QìB +? i ç½ iWM; [m M ? \
 GK+ oB M *?Q HÁM; iBM i`M ç-v M†B,
 @ >Q†+ H" i`MM; ?ÊT- ?Q†+ H"- +† i`M; i`m pÈB i M >bM? h?QÊM; h`Q M"v5
 "•v ;Bì >bM? h?QÊM; h`Q F?¬M; M?[M; ;B i M; QìB- +ÁM i? K i°B / M? /•K M?K+ +
 @ L; QÆB- M; QÆB F?¬M; M M M; "K K€m T?mM M; QìB5
 >bM? h?QÊM; h`Q M†M; Mªv çÄ K„i- K'v i M ç²M; çªM; +kM; K²K M, K KB M; KQìB M
 @ h`QM; i v h`QÆM; EbM?- >bM? h?QÊM; h`Q +kM; F?¬M; T?ªB H" F?¬M; +† M?•M
 h-M G•K M†B iÈB +?¶ M"v- MK +QìB i`M K†i i?Q€M; [m p •K H½M?- #'i [m€ `i M
 @ L?QM; +?Q /M H" #¼M ?¼ +† KQìB H€ ; M +kM; F?¬M; /€K H"K +?mv M M"v îLB
 ;®+ H'v M; ¼M- HB m #¼M ?¼ +kM; F?¬M; iÈB M¶B M; m tm~M M?Q p"vX
 GK+ oB M *?Q M; ~M ` - M?'i i?ìB ?B m w h-M G•KX
 h`QÆM; EbM?- >bM? h?QÊM; h`Q +† i? ;•v ` €M KçM; î #'i F€ ç` T?QÆM; M"Q
 i`€+? M?B K h-M G•K H" T?ÁM; i?O iQ" M #° ççB M°B- #'i +S MÆB M"Q t v ` +?mv

tmB t QX L?QM; ? B p` M`v imv i b) F?¬M; +?ϕv ϕ M LBM? h9 +mM; ;•v +?mv M-
 M`v H` h`M? h`BM? h`M? MQÆM; MQÆM; ϕQÊ+ bOM; €B F?„T +^aHK+ +mM;5
 ob H"i ϕ´ h-M G•K K` +?ϕv ϕ M +mM; h`M? h`BM? ;B i M;QÌB- ϕ•v ;¼B H` #Ä ;¬M
 ;®+ H'v M;¼MX
 @ > v H` +?9M; i ?ÄB i?Y GQm H½Q + ϕBX
 h-M G•K ϕQ i v` ,
 @ GQm H½Q + - iBM iQÎM; M?'i ϕ`M? KÈB pW `²B H½Q ϕ½ T?€i ?B M` K M? K®E
 GQm h K æ Q T?K+ ?²B iBM? i?¬M HϕB- +?„Ti v M|B,
 @ E?¬M; b B- F?ªB #~K æ®+ *?O- i?m°+ ?ϕ i?~K i` T?€i ?B M +| ? B i M ?QϕM [m
 pÈB L;¬ h€M L[X
 "ÎB pb i`QM; +mM; +|`'i M?B m i?€B ;B€K p` +mM; M[ pb i`+? K`+? K` M O B HŠM
 M?QM; F?¬M; i? +?mM; +?,M ;®B- +?d #'i [m€ M;²B ϕ®B /B M ,M +ÆK pÈB M? m
 K` i?¬B- pb p"v tQM; H` ðæ®B i?U+ð- +kM; ;¼B H` ðh?€B ?°öX
 J†+ /M +Æ i? ?QϕM [m M F?¬M; ?Q`M +?dM?- F?¬M; +| M,M; HU+ ;B Q ?ÊT- M?Q
 HwX æ€K +mM; M[HϕB H` M[ M?•M ?Q`M +?dM?- M M +kM; +| T?ªM SM; bBM? Hw
 K`+?- K†i ?Q i?m FûK K`m +?BK [mϕ- pb [mϕ +ÁM K M; #|M; K†i i`ÌB- +?mv M ϕ®
 i?'v- bY ;?B HϕB `^M; ði`QM; +mM; +'K ? i bS+ M?`K +?€M- pb ϕ ;BªB b-m +?Q M
 o`Q i?ÌB \*?m L;mv M \*?QÆM; M;?B K F?„+ +'K +?d ?QϕM [m M +mM; M[ i`QM; +mM
 ?B M b) #`T?ϕi i`QÊM; - i?"K +?Q H°i / tY iYX o b m+`M; M;`v +`M; i`ÎM M MÈB I
 oϕM G`+? ϕ½ F?¬M; +ÁM +'K M[ X \*| H9+ >Q`M; ϕ +ÁM ?ÄB ?QϕM [m M # M M;QÌ
 H` B- M;QÌB #` ?ÄB +?d pB + M|B i?"i H` ϕQÊ+- +| K°i b® >Q`M; ϕ M?•M iW +ÁM
 p` +mM; M[
 G`K ϕ®B i?U+ +O L;¬ h€M L[+kM; F?¬M; +| [m M ? ;b- M?QM; L;¬ h€M L[+? i F
 i?b [m M ? F?¬M; +ϕMX
 GQm h K æ Q ϕQ ? B i M ?QϕM [m M pW M|B iÈB,
 @ E?ªB #~K h-M æ®+ *?O- ? B M;QÌB M`v M;QÌB HÈM im´B ;¼B h®M; "ªQ- i` im´
 pW `²B i?~K p'M ? B M;QÌB #¼M ?¼ F? B M?"M ϕ½ iWM; ϕ®B i?U+ pÈB L;¬ h€M L
 h®M; "ªQ M,K M v # KQÆB im´B- i?•M i`mM; K†i p`M; F?¬M; `•m § [m M- ? B +?]
 i?€B ;B€K K¼+ +`•m KÈB H` F€
 h`QÆM; hB M h`B m ? B KQÆB #®M im´B- i?•M i`mM; K†i i`„M; E?¬M; `•m5
 > B M;QÌB M`v ϕ m H` ?ϕ +'T i?€B ;B€K K†+ i? M? #`Q- [m€ ;®B i`QÈ+ M;QÌB h-
 `^M; KbM? Q M m´M;X
 h-M G•K F?¬M; ϕ w iÈB ? B M;QÌB #¼M ?¼- M;?B M; ϕ-m [m +?¶ F?€+ ?ÄB >Q„+
 @ G½Q >Q„+- ϕ-m iQÌM; +| /'m p i ;b ? v F?¬M;\
 >Q„+ h`¼M; G•m #€Q +€Q F?¬M; +| +U+ F€ F?ŠM; ϕ`M?X
 @ *€+ M;QÆB t2K- #•v ;BÌ ϕ½ `i`ä ``M;- ?mM; i?O +kM; F?¬M; T?ªB H` iW # M M
 h-M G•K / M; `°M; ? B i v,
 @ >ÆM M[Km®M +?Q L;¬ h€M L[+ K i•K ibM? M;mv M m®M; ϕ°+ /QÊ+ +kM; +?d
 ϕQÊ+- +?Q M M ? B M;QÌB +€+ M;QÆB ?B K M;?B HÈM M?'iX h M|B p"v +| b B +?
 h®M; "ªQ +MM; h`QÆM; hB M h`B m ϕ m O `k +9B ϕ-m p•M; /ϕ- #B i h-M G•K +kM
 /¼X
 GK+ K"TMÎK°i MK +QÌB t'm t iB T HÌB,

@ *?Q M M +€+ M;QÆB +?d +| M;Q M M;Q½M M|B ? i` bU i?"i- KÈB +| çQÊ+ K°i +
 @ h M|B- i M|BX
 h®M; "aQ p` h`QÆM; hB M h`B m i` M? m? m; B`M? ;B"iX
 @ hWM; M;QÌB K°i- h®M; "aQ M;QÆB HÈM im´B ?ÆM- M;QÆB M|B i`QÈ+X
 G-M M`v h-M G•K +kM; F?¬M; +| i€+? `B M; ? B M;?B T?çK ` H'v F?~m +mM;- K` H
 HšM M? m t2K ç®B T?QÆM; M|B i? M`Q- ç•v H` K°i F„ tªQ i?~K p'MX
 h®M; "aQ F?¬M; +?d +| HÈM im´B- +ÁM [m2M #B i pÈB L;¬ h€M L[i`QÈ+X \*| H) H`
 +k iY pQM; bBM? HÁM; i`„+ ~M- +| H) i?"i bU ibM? +k +?Q ? i- +| H) H` Km®M #B i
 h-M G•K- i|K HçB v p¬ +MM; F?~M i?B i M?È HçB iWM; +?mv M iW F?B [m2M #B i
 M?Q K°i F bB ibM?X

N9kX *?QÆM; N9k, E?´M; hQÈ+ æªK

@ L,K M v- p`Q i?€M; > B- i M F?®M M`v +QÈT çB L;¬ h€M L[5
 h®M; "aQ ç m HÁM; ¬K ç-m +?d h`QÆM; hB M h`B m,
 @ u , p`Q # M;Q`B i`„M; i` Q #ªM? # Q +O KbM?- HçB i? K KB M; HQĐB HBM? HÈ
 F?¬M; /®B ;ç i M;`B- iB m M?•M i?QÆM; v m L;¬ h€M L[M?Q #ªQ #®B- K†+ /M M
 +QÈT çB- iB m M?•M +kM; +?d +| i? +?m`M #` tm'i +mM; çB H`K ?Á i?QÈM;- H`K
 çQÊ+X
 h-M G•K çQ K„i` ?B m- >Q„+ h`¼M; G•m- GQm h K æ Q HB M KÌB JQm h?m"M /š
 bQ€i` ç° çB T p` K'v +?B +i,M; v Î i`QM; T?ÁM; h®M; "aQX
 h`B m JBM? ?QçM [m M` +mM; ``i / /`M;- çB Km i? M +OB- i?S+ ,M- pªB p|+ +
 L;QçB i`W ççB i?€B ;B€K [m2M i?m°+ # M +çM? ç ?"m` - i?€B ;B€K i-K i?QÌM; +?
 "ÍB pb T?Q L K i?~M? +ÁM M?B m +€B v K iU +mM;- K¬M H° hY *'K i?"M? ``i ? T-
 Km®M çB +kM; F?¬M; B ;B[X
 h®M; "aQ M|B tQM; ?mM; ?,M; M?bM h`QÆM; hB M h`B m- ?"M F?¬M; çQÊ+ Mm®i
 æ M T?B M h`QÆM; hB M h`B m- ç-m iB M H` i?Î /`B K°i iB M;- ªK ççK M|B pÈB h
 @ h®M; H½Q + +-M ;b M?Q p"v- i?"i` i?b i`QM; HÁM; h€M L[pšM F?¬M; [m M çQ
 i - F?¬M; T?ªB +kM; i?QÌM; H2M HûM çB ibK M;QÆB b Q\ «B- K†+ /M M`M; ç®B
 M`M; HçB F?¬M; Î # M i
 @ h?®B H„K- i?®B H„K5
 h®M; "aQ ç°i M?B M M´B ;B"M,
 @ L;¬ h€M L[#` M;QÆB HW +?Q M M i`Î K†i HçM? HMM; pÈB i X L m M?Q F?¬M;
 tm'i ;B \
 J¼B M;QÌB i?'v p"v +QÌB i?-K i`QM; #KM; F?¬M; M;WM;- ? B i?€B ;B€K i` M? M[
 i?b +| Q+? HÈB ;b\
 h-M G•K HçB ?QT K„i M?Q +| çB m bmv M;?o- b m F?QªM? F?„+ HçB +?Q >Q„+ h`
 +O h`QÆM; hB M h`B m- ibK çQÊ+ F?¬M; Qi ?Q [mª F?¬- KSi- +ÁM +| ``i M?B m
 iQÈM; bS
 h?'v M?[M; ç² +?ÆB M`v- K„i +O h®M; "aQ HçB çÄ M;-m- Km®M ç€M? h`QÆM; hB
 @ E?®M FB T- `ä ``M; H` M;QÆB H'v M?[M; i?S M`v ç HW ;ç i i`€B iBK L;¬ h€M
 +-M ;b T?ªB ;B i M`M; M?Q p"v\
 j8je

L;Qm æϕB GU+ iB M H M K°i #QÈ+ Km®M i€+? ? B M;QÌB ` - h-M G•K M?€v K„i- H
 ? B #QÈ+ #m¬M; i v #'i F X
 a„+ K†i h`QÆM; hB M h`B m iÄ p #B i?QÆM;;
 @ h +kM; pb Km®M H'v HÁM; M``M; KÈB Km M?[M; p"i M``vX «B- i?"i` i?b M``M; c
 F?¬M; M|M;- +?Q M M i KÈB bB i•K p¼M; iQÎM;
 @ h?b` M``M; Km®M [m v HϕB pÈB i - M;QÆB KÈB ç°M; i?O ;B i M``M;5
 h®M; "ªQ M;?2 h`QÆM; hB M h`B m M|B M?Q p"v- ;B®M; M?Q Km®M ?| çB MX
 G9+ M``v h-M G•K KÈB M?bM L;Qm æϕB GU+ ;"i ç-m K°i +€B- H½Q L;Qm iB M H M
 #¼M ?¼i i`-v tQÈ+ F?¬M; Qi p i K€mX
 @ >mM; i?O H" K°i M;QÌB i`QM; b® ç|X
 GK+ oB M *?Q i?'T ;B¼M;- ?QM; T?'M M|B Î# M i B h-M G•KX
 h-M G•K M;?o M;ÊB +?®+ H€i- ?ÄB ? B ?QϕM [m M,
 @ L?Q p"v- +€+ M;QÆB bY /KM; /•K +K ;b\
 > B M;QÌB #¼M ?¼M;Æ M;€+ ç²M; i? M? M|B,
 @ .•K +K H" ;b\
 h-M G•K +?d +?d i?B i? ,
 @ JÈB pW `²B i` ` M``M; +kM; F?¬M; T?ªB H" i?•M ?Q``M #Q+?- /o M?B M +?QM?
 ;•v` +?mv M M``vX a Q ?ª- iÈB H9+ M``v +ÁM t'm ?' b Q\
 @ E?¬M; +| - F?¬M; +|5 h +?ŠM; [m +?d ç®B i?U+ pÈB M``M; K" i?¬BX
 h`QÆM; hB M h`B m FBM? ?QªM; tm HQϕM ? B i vX
 a„+ K†i h®M; "ªQ t M? ç2M- H"TiS+ +?°T H'v ç®B T?QÆM;;
 @ h M F?®M FB T M``v
 GÌB +ÁM +?Q /Si- i`QM; K„i v HB M `ÆB H - [mª i?"i bB ibM? iÈB +U+ çB KX
 hÈB ?B M iϕB ç½ H" ;B[i`Q - M?bM K†i i`ÌB i` M ç-m /-M /-M /B +?mv M p T?Q
 F?ÄB M|M; Mªv- K|M; i v p``M; F? ;ªv i M? i€+? p M; /°B- i?'T ;B¼M; ?ÄB,
 @ h-M æ®+ *?O- ? v H" +?9M; i /MM; çϕB ?bM? T?K+ /`+? çB- /M b Q ?mM; i?O -
 #¼M ?¼X
 @ G9+ ç-m i +kM; M;?o M?Q p"v
 h-M G•K M|B ç-v ~M wX
 @ *€B ;b- w h-M æ®+ *?O H"\
 >Q„+ h`¼M; G•m HϕB +| p F?¬M; M;?o` çQÈ+- +?ŠM; H) ?mM; i?O F?¬M; T?ªB H
 i?U+ pÈB L;- h€M L[- K" H" M;QÌB F?€+\
 h-M G•K +QÌB p¶ p¶ p B +O v,
 @ G½Q >Q„+ v M i•K- Km®M T?€ €M #„i ?mM; i?"i` F?¬M; F?|- #ÎB pb ?mM; i?O
 +mM;5 L`Q- +?9M; i p``Q T?ÁM; t2K K°i +?9i çBX
 h-M G•K KB M; M|B +?9M; i - i?"i` i?b +kM; +?d +| ?„M p`` GQm h K æ Q- GK+ oB
 T?ÁM;X "ÎB pb ?B M i`QÌM; H" T?ÁM; Î +mM; M[- F?¬M; ;B M +kM; F?¬M; HÈM- F?
 " M i`QM; T?ÁM; i`-M i?B i p¬ +MM; çÆM ;BªM- +?d +| K°i +€B #``M- ? B +€B ;?
 T?K+ ç M; KÎ- # M +ϕM? +| K°i +?B +`QÆM; HÈMX S?Q h•v H" K°i #K+ M;O- i` M
 ç| +?QM? H" MÆB K" i?B i? L;- h€M L[M^K i`QÈ+ ç•v- +| K°i Qi p` i`Q +ÁM /QM?

h-M G•K +?9 w i?'v i` M #`M #`v KSi ?Q [m^a- ?„M + -K H M M ;YB [m K°i +€B- H¢B
K°i +QM +?|- ¢2K KSi ?Q [m^a i`°M p`Q i`QM; i?'i +?Q +?| ,MX

a® T?"M +QM +?| ¢€M; i?QÆM; M`v ?Q`M iQ`M ;B®M; pÈB iB M #®B +O M|- ``i
#®M +?•M H M i`iB- +? iF„ iÈB KS+ F?¬M; i? +? i i? K H-M M[X

h`i +<sup>a</sup> K¼B M; QÌB ¢ m t¬M t Q- i`€M h`QÆM; hB M h`B m ¢´ K² ?¬B H¢M?X

GQm h K æ Q ¢2K KSi ?Q [m^a ` /QÈB €M? K†i i`iB [m M b€i +~M i?"M- H¢B /MM; i
HQ½M; ` X a m F?B T? iÈB KS+ +U+ F€ HQ½M; - H½Q # M +?'K K°i +?9i ¢Q H M
?²B #€Q +U+ F€ F?ŠM; ¢`M?,

@ G` E?'M; hQÈ+ æ^aKX

æ•v H` K°i HQ¢B ¢°+ /QÈ+ i`QM; +mM; i?QÌM; +|- +€+ [mw M?•M /MM; M| ¢ # M +
i?€B ;B€K T?¢K i°B- /QÈB iB M? ?m®M; i?¬M; i?QÌM; +kM; F?¬M; / /`M; H'v ¢QÈ
K'v M,K- F?¬M; #m¬M; i? K¶B K°i +Æ ?°B- M?Q p"v +kM; F?¬M; i?B m F?ª M,M; i
.o M?B M- >Q`M; ¢ p` +€+ [mw M?•M b) F?¬M; #` ¢°+ - #ÎB pb i?S+ ,M +O #¼M ?¼
T?ÁM; /QÈB bU ;B€K b€i p¬ +MM; +?†i +?)X h`QÈ+ F?B ,M +ÁM +| M; QÌB +?mv M
+kM; F?¬M; ¢QÈ+ ?QÎM; ¢½B M; ° M?Q p"vX

h`QÆM; hB M h`B m H"TiS+ [m€ tm®M; ¢'i F m Q M,

@ hB m M?•M F?¬M; +| ?¢ ¢°+ - h-M æ®+ *?O KBM? ;B€K- iB m M?•M Q M m´M;5
>Q„+ h`¼M; G•m H"TiS+ +?°T H'v h`QÆM; hB M h`B m,

@ ``M; +?SM; M?Q M9B- M;QÆB +ÁM Km®M +?®M; +? b Q\

GQm h K æ Q +QÌB ?b ?b M?bM h-M G•K +?„Ti v,

@ *?9+ KWM; h-M æ®+ *?O- +?9+ KWM; h-M æ®+ *?O- +?d i`Î #`M i v ¢½ T?€ ¢QÈ

@ «B- i`QM; HÁM; +€+ M;QÆB- #ªM ¢®+ H` HQ¢B M;QÌB +?d #B i ;•v Q M m´M; +
b Q\

h-M G•K M;?B K M;?` M?bM HQÈi [m ? B M;QÌB #¼M ?¼- b m ¢! H„+ ¢-m +QÌB F
F i €M- +| i M >bM? h?QÈM; h`Q M`v M?bM +?^K +?^K +kM; F?¬M; +| F?ª M,M; i?"

æ9M; H` M?Q p"v- >bM? h?QÈM; h`Q- "¢+? L;¼+ GQÈM; - G M; >B m >Á - h?¬B Z
H¢M?- i` Q ¢´B €M? K„i pÈB M? m- F?¬M; #B i H¢B M;?o` i`Á [m, ;bX

>Q„+ h`¼M; G•m p` GQm h K æ Q ¢Ä K†i H M- #B i KbM? ¢½ iQM? b B `²BX Zm^a
hB M h`B m ?¢ ¢°+ - Qi M?'i F?¬M; T?ªB H` v ?¢ ¢°+ i`QM; KSi ?Q [m^aX

N9jX *?QÆM; N9j, " Zm^a h`SM; :`

"ÎB pb i`QÈ+ ¢! ¢½ i` ¢QÈ+ `i`ä ``M;- b m F?B L;¬ h€M L[+? i- ?mM; i?O +ÁM +
? B K„i M`M;- H¢B mM; /mM; M?"M M?½ p¢+? v T?K+ ` p) ?Q b2M K€mX æ½ +| i
M`v- ?¢ ¢°+ p`Q KSi ?Q [m^a +| ;b H` F?|X

_ä ``M; H` b m F?B ?mM; i?O ;B i +? i L;¬ h€M L[- # M +?Q ¢°+ /QÈ+ p`Q i`QM; K
h`B m i†M; +?Q M`M;- /MM; +?mv M M`v ¢ ;`B i M; p"i ;B€ ?¼ X

h?"i H` p) `„M i? K +?•MX h-M G•K +QÌB F?~v- Km®M ;Bª #° "¢+? GB M ;B€Q p"v
;b T?ªB ;B€ ?¼ +?Q h`QÆM; hB M h`B m M?Q p"v\

>mM; i?O ;B'm ¢-m ?Î ¢m¬B- `®i +K+ #¢B H°` ¢B K K'm +?®i M?'i, `ä ``M; H` v
? ;B[L;¬ h€M L[p` h`QÆM; hB M h`B m- i?"K +?Q #B i i9B KSi ?Q [m<sup>a</sup> M`v H`
+?Q M¢M M?•MX

h-M G•K i?Î T?Q K°i ?ÆB /B- T?ΦK pB ?mM; i?O i?"i bU ç½ i?m M?Ä HΦB i`QM;
 M?Q M|B i`QÊ+ ç| bmv çQ€M T?-M M?B m H" M?l i`U+ ;B€+ T?€ €M i" T ?mM; H•n
 #•v ;B| ç½ +| +?SM; +Ê ? i bS+ t€+ i?U+- F?Q M? pMM; ?mM; i?O p"Q i`QM; T?ΦK
 @ *| T?ªB h®M; "ªQ ? v F?-M; \
 GK+ oB M *?Q M?Ä ;B¼M; ?ÄB,
 @ "ÎB pb v ;?B ?"M i`QM; HÁM; +?mv M L; ¬ h€M L[+?mv M ibM? +ªK b M; M; Q|B F
 ;B ç ;B€ ?¼ +?Q ibM? ç`+? h`QÆM; hB M h`B mX >ÆM M[ h`QÆM; hB M h`B m
 L; ¬ h€M L[- /o M?B M v #B i KSi ?Q [mª H" h`QÆM; hB M h`B m çQ
 @ E?-M; - ç +~M i?"M M; ?o HΦB F?~m +mM; +O ? B M; Q|B M"v
 h-M G•K +Q|B +Q|B- ;BÆ H M # M; |M i v,
 @ E?B m pk i` M # [mª i`SM; ;"- +m®B +MM; M[M?•M M"v çΦT pĐ i`SM; X
 E?B m pk i` M # [mª i`SM; ;" GK+ oB M *?Q K'T K€v K¬B- FBM? M; Φ+ iÈB KS+ i?
 Qi,
 @ h-M + - ?mvM? M|B H" M" M; - M" M; \
 @ E?-M; b BX
 h-M G•K +Q|B t'm t ;"i ç-m K°i +€B- M?QM; `i M? M? HB M i?m MK +Q|B HΦB- i?
 @ *| H)- M" M; +kM; H" K°i M; Q|B ? i bS+ ç€M; i?QÆM;
 æ M; im´B i? M? tm•M KÆM KÎM- +?d +| i? pÁ pã i`QM; +mM; - i? M?QM; tmM; [m
 ;Bª T?QÊM; ?Q ?Q" M; X L; ¬ h€M L[bBM? ` ?Q i•K H" i?"i- M?QM; M; Q|B ç€M; ?"M
 ?m®M; +?B #•v ;B| M" M; ç½ i`ª ;B€ #^M; bBM? KΦM; X
 GQm h K æ Q pšM ç M; `Y i B H„M; M; ?2- H9+ M"v M?bM h-M G•K +?„T i v K°i +€
 @ hv +?S+ KÈB pW i` ?ÄB i?€B ;B€K +mM; M[- B +kM; M|B +?d +| ? B i M h®M;
 ç®B i?U+- pb b Q æ®+ *?O +?Q H" +| M; Q|B i?S # \ hv +?S+ M; m ç°M- + -m tBM æ
 @ _'i çÆM ;BªMX
 h-M G•K +Q|B +Q|B- F?-M; M? M? F?-M; +?"K M|B,
 @ h®M; "ªQ M|B L; ¬ h€M L[+| ibM? +ªK pÈB M; Q|B F?€+- +?Q M M i•K M?Q i`Q i"
 ?Á i?QÊM; X h`QÆM; hB M h`B m HΦB M|B L; ¬ h€M L[ç®B pÈB h®M; "ªQ ibM? +k
 çQΦM +kM; F?-M; i? +?B K çQÊ+ i`€B iBK M" M; X h?"i` i?b ibM? ?m®M; i?"i i`°M
 ? B M; Q|B M"vX
 h M K" T Î # M +ΦM? +?2M KB M; ,
 @ *| H) H" K°i M; Q|B i`QM; ç| M|B H€QX
 h-M G•K +Q|B K" F?-M; M|B- +?d M?bM GQm h K æ QX
 GQm h K æ Q H„+ ç-m K°i +€B- H½Q H" çΦB ?"M? ;B ç½ [m2M T?€ €M- H" T i S+ ;
 *?QX
 æΦQ Hw `i çÆM ;BªM- F?~m +mM; +O M; ?B T?ΦK i?Q| M; H" +| HÊB ;B9T bM? i?Q
 M?Q i?W M?"M L; ¬ h€M L[+?Q /Si ibM? +k pÈB KbM?- M?Q p"v v b) F?-M; +| ç°
 hB M h`B m +kM; H" +MM; çΦQ Hw M?Q p"v- v H" M; Q|B iÈB b m- ç9M; ` M M F?
 ibM? b•m w M†M; bQM; i9+ bQM; T?B i?-M iB M [mv M H[- M?Q p"v KÈB +| i? ç'
 h®M; "ªQX
 L?QM; M; QÊ+ HΦB h®M; "ªQ p" h`QÆM; hB M h`B m ç m i`-M i?m"i bU i?"i `i #i H
 F?~m +mM; +O +?QM? #¼M ?¼- h®M; "ªQ +| Hw /Q ¬K ?"M ;B i M; Q|B- h`QÆM; h
 HY ;?2M i?B m ç®i K" MûK ç€ ;B'm i vX

*?Q M M çSM; î;|+ ç° +O M;QìB çB m i` T?€ €M- +?d +| i? bmv çQ€M ? B M;QìB M?'i F?¬M; +| ;B'm ;B K bU i?"i î T?QÆM; /B M M"vX

h®M; "ªQ +?Q H" L;¬ h€M L[pSi #Ä KbM? imv i ibM? K" çB- h`QÆM; hB M h`B m H [m M ibM? +k- M?Q p"v`®i +m°+ ç½ tªv` +?mv M ;b\

æ M ç•v ç½ KÆ ?² M´B H M +€B #|M; +O M;QìB i?S # X

GQm h K æ Q M|B` bmv çQ€M +O KbM? K°i HQÊi- h-M G•K iÄ p ?Q"MiQ"Mi€M

@ h®M; "ªQ p" h`QÆM; hB M h`B m ç m T?O M?"MiWM; T?€i bBM? [m M ? pÈB L FB K i` i?B i? HçB T?€i ?B M K" M; i`BM? +O M" M; +| p i`€+? ç½ +k- +?SM; KE bÈKX h M;?B M;î +?QM? H" M;QìB i?S # FB - +kM; iS+ H" ?mM; i?O içQ i?"M?X

æ•v +kM; H" bmv çQ€M p¬ +MM; ?ÊT Hw- #îB pb ?"M? ç°M; [m M ? M"v bQ b€M? 'M Fw "ç+? GB M J ;B€Q i?U+ bU F?¬M; +| [m M ? ;bX o"Q i?ìB ççB M"v HçB F?- ç +kM; +| i? +QìB ?ÄB i?€B ;B€K M;QÆB ç®B i?U+ pÈB B- h®M; "ªQ- h`QÆM; h /U i?W M?"M +| [m M ? i?•M K"i +MM; L;¬ h€M L[- +¬M; b T?ªB M|B H€Q i`QM; +

@ L?Q p"v- +?9M; i #„i ç¬m ibK /'m p i M?•M p"i i?¬M #Q FB HQm HçB i`QM; ;B M h¬M G•K +QìB çQ i v` X

GK+ oB M *?Q`i ,M w H'v # Q i v` çQ +?Q h¬M G•K- b m ç| +kM; çQ +?Q GQm

GQm h K æ Q M?"M H'v # Q i v ç2Q H M- h¬M G•K +| i? H"K +?Q ç² p"i iWM; #` M i v- F?B M +?Q H½Q p¬ +MM; #°B T?K+X

" M;QìB #„i ç¬m FB K i` ;B +K F?Q p"i # M i`QM; T?ÁM;- #¼M ?¼H" i v i´ i`QM; bS+ id Kd +~M i?"MX

@ h¬M + - i?"i F€ [m€B

GK+ oB M *?Q ;½B ;½B ç¬m- +?d p"Q #`M M?Ä ç†i i` M #K+ M;O iU p"Q +Y b´ T? +| i€+ /KM; M?Q #`M i` M; çB K- i` M ç| #`v çO +€+ HQçB #bM? H¼- i`QM; +?S + +O i?B m M[X

" M i`QM; T?ÁM; i`W p i K€m` - #`B i`Q iQÆM; ç®B +?dM? i bç+? b)X L;¬ h€M L KÆM KîM- HçB ç M; b®M; i`QM; ?Q" M; +mM; ççB M°B F?„T MÆB +?9 i`¼M; [mv KbM? î i?"i +?dM? i X

h? M?QM; M?[M; #bM? H¼ M"v çQÊ+ #`v içT M?çT F?¬M; +?dM? i - i'i +ª HÈM M +kM; F?¬M; M; v ?"M; i?ŠM; H®B +?9i M"QX JÈB ç¬m GK+ oB M \*?Q i?'v +kM; F ?B M i`QîM; €M KçM;- M?QM; M?bM K°i +?9i +?Êi +ªK i?'v +| p F?€+ i?QîM;- `®i

@ hçB b Q # M i`QM; T?ÁM; ? i bS+ +?dM? i - /mv +?d +| #`M M?Ä /MM; H"K #`M i M?Q p"v\

h¬M G•K M?Q +QìB M?Q F?¬M; M?bM GK+ K"TX

GK+ oB M *?Q ?ÆB M;~M` - M;?o M;ÊB M|B,

@ S?ªB +?,M; H" ?mM; i?O +® w H"K HQçM

@ E?¬M; b B- v H"K M?Q p"v H" ç +® ;„M; +?2 ;B'm +€B ;b\

h¬M G•K +QìB iB TiK+ ?ÄB iÈBX

GK+ oB M *?Q M?bM ç®M; #bM? H¼ FB - + m K"v +~M i?"M M;?o M;ÊBX

GQm h K æ Q ç½ /WM; HçB pB + HK+ bQ€i- +QìB ? ?ª M?bM b M; # M M"vX G" K M;?B K T?QM; T?9- H½Q M;?2 çQÊ+ ç®B i?QçB ;B[h¬M G•K p" GK+ oB M *?Q H p°B p½ M|B` - #îB pb H½Q #B i /KM; w h¬M G•KX

*?d +| i?S K" KbM? bmv iQM?` KÈB i?"i bU i?m°+ p KbM?- h¬M G•K t2K GK+ oB

GK+ oB M *?Q M;?o M;ÊB +?®+ H€i- i`QM; ç¬B K„i M?Ä H|2 €M? b€M;- pmB KWM
@ æ9M; `²B- H` ?mM; i?O ç½ H'v çB K°i ?Q†+ p`B #bM? H¼ i`QM; ç|X
GQm h K æ Q •K i?-K ;"i ç-m K°i +€B- i?-K M?O i`QM; HÁM; H9+ KbM? +ÁM i` M
#^M; GK+ oB M *?QX
EBM? M;?B K +kM; T?ªB M?ì p`Q iQ+? Hkv iWM; +?9i K°i K` +| çQÊ+X
h-M G•K +QìB p¶ p¶ p B GK+ oB M *?Q- v M|B F?¬M; b B- bÎ /o ç®M; #bM? H¼ i`
H` pb #` ?mM; i?O H'v çB K°i ?Q†+ p`B i?SX h`QM; H9+ v p°B p`M; +kM; F?¬M; +A
M;„M H¢B- iB M i v #`v #W ç®M; #bM? H¼ M`v- +?Q M M F?¬M; +ÁM M; v M;„M M
GK+ oB M *?Q H¢B #„i ç-m bmv iQM? i¢B b Q ?mM; i?O H¢B H'v çB p`B +?B + #bM
G•K ç½ M?„+ iÊB +?mv M # [mª i`SM; ;` i`QÊ+ ç| - `i M? M? v ç½ +| çQÊ+ +•m i`ª
H` /Q ?mM; i?O i†M; +?Q M¢M M?•M- v bÊ pb p`v K` #¢B H° i?•M T?“M +O KbM?-
M H'v K M; çBX
GQm h K æ Q +kM; #~K #€Q T?€i ?B M +O KbM?- KÎ iO i`2Q v T?K+ ` i?'v +| ?
i` M +| K'v #° v T?K+ ç½ çQÊ+ ;'T H¢B M; v M;„M- # M i` M +| K°i KªM? ;¶ T?ŠM;-
b M; K°i # MX
@ h-M æ®+ *?O KìB t2K- KªM? ;¶ M`v H` ç /MM; ç v T?K+ ç½ ;'T H¢B +?Q i?ŠM; i
MX >ÆM M[i?2Q M?Q i?|B i?QìM;- i` M KªM? ;¶ T?ªB +ÁM K°i p`i M†M; ç H M
GQm h K æ Q /WM; K°i +?9i- M|B ` F iHm”M +O KbM?,
@ *?Q M M iv +?S+ +ªK i?'v- p`i 'v +kM; ç½ #` ?mM; i?O H'v çBX
>Q`M iQ`M +?QM? t€+- h-M G•K Mî MK +QìBX æO HQ¢B /'m ?B m iÄ `ä T?€M çQ
iÊB # i`SM; ;"- ç½ ç M `i; -M +?•M iQÊM; pK €MX
@ æ +?Q ? B iB T #`M ?B T U+?d F #` +„K bWM;V FB çB p`QX
h-M G•K +QìB pšv pšv i vX
J†+ /M >Q„+ h`¼M; G•m- L;Qm æ¢B GU+ # M M;Q`B F?¬M; ?B m +€B ;b ;¼B H` iB
H` M|B ? B i?€B ;B€K- # M ç2K ? B M;QìB #¼M ?¼ p`QX
h-M G•K ?ÄB h`QÆM; hB M h`B m,
@ L m M;QÆB iWM; ç®B i?U+ +MM; L;¬ h€M L[- ?ŠM ç½ iWM; HmB iÊB +,M T?ÁM;
ç² p`i i`QM; T?ÁM; T?ªB F?¬M;\
J†i h`QÆM; hB M h`B m ?ÆB çÄ H M- +?¬M +?ì M|B,
@ *kM; F?¬M; T?ªB i?QìM; tmv M ç M- M,K # M;`v K°i H-M- +kM; `i [m2M i?m°+X
.M b Q +,M T?ÁM; F?¬M; HÈM- ?ÆM M[F?¬M; #`v M?B m ç² ;B®M; M?Q T?ÁM; +C
i`QM; M?` M;QìB #bM? i?QìM;- F +ª +mM; M[- i` M; i`Q M°B i?'i p¬ +MM; çÆM;B
hW i?€M; > B M,K M;Q€B h`QÆM; hB M h`B m +| [m M ? ç®B i?U+ pÈB L;¬ h€M L
M`v +| K'v +?K+ H-M- /o M?B M M?È `ä `”M;X
h`QÊ+ ? i h-M G•K #ªQ v iÊB [m M b€i ç®M; #bM? H¼ H°M t°M i` M #`M M?Ä,
@ *ÁM M?È M?[M; i?S i` M #`M M`v F?¬M;- M;QÆB t2K i?Y +| i?B m i?S M`Q F?¬M
h`QÆM; hB M h`B m F?¬M; M?bM i?b i?¬B- pW M?bM H¢B MS+ Mî M;? M M;`Q,
@ h€M L[i?QìM; #ªQ i p) H¬M; K`v i?Q T?'M +?Q M`M;- pb b Q F?¬M; #B i M?[
i?QÆM; +| F?¬M; Qì i?S H`i i†M; +?Q M`M; N - [mª i?“i K'i çB ? B #bM?- H` a„+
pB T? pÈB LBi` i E HB ELPjV- +ÁM +| K°i H¼ MQÊ+ ?Q h•v .QÆM;X
h-M G•K p°B p`M; ?ÄB iÊB ç| H` p`i ;b- H` iW ç•m K` Km çQÊ+X

>„M #B i +mM; + 'K +| +? ç° - i? ìB M"v #¼M i?€B ;B€K +| i? `i / /"M; tm'i +mM; - i
 KB M; - +| F +ÁM FBM? /Q M? ;B M; ?B T # M M; Q"BX L?QM; +mM; M[H€B # 'i ç²M
 +?Q T?ûT Ç†+ #B i- K°i #QÊ+ +kM; F?¬M; çQÊ+ T?ûT ` F?ÄB hY *'K i?"M?X
 L; mv M M?•M +kM; `i çÆM ;BªM- i` M Hw i?mv i # 'i +S H9+ M"Q +mM; M[+kM; +
 ?¢M? - bBM? ?¢ ?mv i K¢+? >Q" M; ;B - +?Q M M M? 'i ç`M? T?ªB ;B[ p[ M; i`BM? iE
 M; Q"Bi`€M? +?Q ;†T +?mv M F?¬M; K vX h?€B ;B€K H€B # 'i ç²M; - #¼M ?¼ F?¬M
 T?ªB ;†T #¢Q +9+ U[m M ? ç²M; iQM? M KV ...+ - M|B M?Q p"v +kM; ?ÆB [m€ ç€
 MY b) F?¬M; [m M i•K- v H€B F?¬M; #¢Q +9+ i?€B ;B€K
 ob p"v ç² p"i tm' i?B M i`QM; T?ÁM; L; ¬ h€M L[+?d + - M F?¬M; T?ªB i?2Q M?Q +?
 +kM; +?d +| i? H" i?€B ;B€K K M; iW # M M; Q"B p"Q +mM; +?Q M" M; X
 @ E?¬M; - F?¬M; T?ªB H" iB m M?•M i†M;
 h?¬M b„+ h`QÆM; hB M h`B m p¬ +MM; H9M; i9M; - H m MQÊ+ K„i- i`ÊM K„i M?bM
 @ *ÁM F?¬M; T?ªB H" v i†M; +?Q M" M; b Q- , p"Q +mM; bÈK ?ÆM iB m M?•M- iQ-
 [mw ;B€M"v ç H'v HÁM; h€M L[- `ä`"M; ç½ +?B i v +ÁM /•v /Q F?¬M; /Si5
 @ h - i +?Q iWM; Km MQÊ+ ?Q h•v .QÆM; ;b +ª
 h®M; "ªQ F?¬M; ;BªB i?Q+? çQÊ+ - H€B +9B ç-m i?Î /"B,
 @ «B- bÈK #B i M?Q p"v- i Km +?Q M" M; +kM; F?¬M; b Q
 h-M G•K- GK+ oB M *?Q +MM; GQm h K æ Q # "i +Q`B H M- MK +Q`B h-M G•K ç†+
 @ L?Q p"v- i?S ç H M KªM? ;¶ i`QM; iO i`2Q v T?K+ M"v ç•m\
 h-M G•K KÎ +Y iO i`2Q v T?K+ ` X
 h`QÆM; hB M h`B m M|B,
 @ æ•v H" K°i T?Q iQÊM; ;¶ i` +QM- h€M L[ `i i?Q+?X «B- +?QM? H" i M h®M; "ªQ
 ç†i Î i` M #`M- #ÎB pb i M?bM i? 'v ? v iS+ ;B" M- h€M L[# M + 'i M| p"Q i`QM; iO v
 T?K+ #^M; i?ŠM; N - pb b Q F?¬M; i? 'v M| ç•m
 h®M; "ªQ +`M; iÄ ` p¬ i°B- FûQ H'v h`QÆM; hB M h`B m `®M; iQ,
 @ L; QÆB M|B ?QÆm M|B pQÊM- i i†M; +?Q M" M; K°i iQÊM; ;¶ i` +QM H9+ M"Q\
 G9+ M"v h-M G•K +kM; #„i ç-m #°B T?K+ L; ¬ h€M L[- çM ;BØM F?B M +?Q ? B p`
 i`QM; bQÆM; KM- bWM; MQM #„i ç-m M?9 H M i` M i`€MX h?¬B çQÊ+ - ç½ H" i?€
 +kM; F?¬M; +| p'M ç ;b- /M b Q bWM; # M /QÊB ç½ F?¬M; +ÁM h`B ÆB- i M; ?o
 h-M G•K p¶ p¶ i`€M KbM? - H M? +?Q GK+ oB M \*?Q H'v ;B'v #9i` - b m ç| #ªQ h`Q
 F) #bM? çUM; a„+ oB hB m- MQÊ+ ?Q h•v .QÆM; - +ÁM +| ?bM? /€M; H€M M?Ä +
 /MM; #9i +?b p) bQ" M bQç i i` M ;B'v- `i M? M? ç½ T?€+ i?ªQ tQM; M?[M; i?S M"v
 @ *-K #S+ ?¼ M"v çB iÈB M?[M; +?Ê ; -M ç•v ?ÄB i?, K- b) F?¬M; F?| ibK çQÊ+ i?
 h-M G•K çQ i` M? +?Q >Q„+ h`¼M; G•mX
 GK+ oB M *?Q- L; Qm æ€B GU+ ç m +Q`B- i`QÊ+ FB H" p) ç² ?bM? #„i M; Q`B- H9+
 G•K [mª M?B M /B m /KM; p¬ +MM; 5
 hbK çQÊ+ M; Q`B #€M- +ÁM bÊ F?¬M; ibK ` M; Q`B Km 5\
 >Q„+ h`¼M; G•m- GQm h K æ Q /šM /„i ç€K b B /`+? æ¬M; sQÎM; çB M? M? M?Q
 M?Ä p" çQÎM; T?® FBM? bQ ç m +| K" i i?€K æ¬M; sQÎM; i`ªB `°M; F?„T MÆB M; ?
 ?bM? p) H" +| i? ibK çQÊ+ +Y ?"M; #€M MQÊ+ ?Q p" iQÊM; ;¶ X
 h-M G•K çB ` ?B M i`QÎM; ?mM; €M- i? 'v >bM? h?QÊM; h`Q p" K'v i M i?O ?¢ +ÁM
 H€B,

@ h? M"Q- >bM? *?QÎM; >bM? +ÁM +?Q çB b Q\
>bM? h?QÊM; h`Q MÎ K°i MK +QÌB #²B- p€B /"B b€i ç'i,
@ æ®+ *?O K„i i?-M M?Q çB M- i?m°+ ?ç i?'v +?d +| i? i`ÊM K„i ?€ K²K- #°B T?K

N99X *?QÆM; N99, E?€+? >"M; h?-M "Q

> ? ? - h-M G•K M;Y Kti H M i`ÌB +QÌB iQ- çQ ` K°i M;| M i v H„+ H„+,
@ L|B F?¬M; i?"i HÁM; T?ªB F?¬M;- >bM? *?QÎM; >bM? +kM; F?¬M; T?ªB H" 'T M;
hmv `^M; >bM? h?QÊM; h`Q pšM iQÆB +QÌB M?Q i`QÈ+- M?QM; ;B¼M; v +?Êi HçM
@ h-M æ®+ *?O- M?Q M? m- M?Q M? m +ª
@ «B- p"v i M;?d M;ÆB K°i ?²B- +€+ M;QÆB Km®M H"K ;b iMv iB MX
h-M G•K /Si HÌB F?¬M; ç w iÈB v M[- çB iÈB ;B[çbM? pB M ?Qi b•m K°i ?ÆB- iU
i M? i`QM; ?B M i`QÌM; €M KçM; ` F?ÄB T?'B KbM?X
JQm h?m"MH M? +?Q iB m i?€B ;B€K /ÌB iÈB K°i +?B +;? M^K- çti ÎT?Q /QÈB
@ J m K m K m- h K æS+ hY- h?B K S?9+- pb b Q +€+ M;QÆB F?¬M; ?B m +?mv
KÌB M;`B M;?d M;ÆB K°i H€iX
JQm h?m"MM;?B M; Kti M?bM p T?Q h-M G•K +QÌB M`M? ?|i- +ÁM +¬K i v €Q H
p®M F?¬M; +| K°i ?ç i #KB M"QX
hB m h?m"MHY # M +çM? h`M? MQÆM; MQÆM;- h?m"MH +¬M; +¬M; `i +| i? /B
iÄ ` +mM; FQM? M?Q p"v5\ L m M?Q M|B i`QÈ+ ç| H" #ÎB pb bÊ ?½B- ?B M içB v
ç®B Kti €T HU+ ?çM F€ K°i M;`v T?€ €M +ÁM #bM? ioM? M?'i M?'i çB m i` T?€ €M
i?€B ;B€K p¬ i°B ` H"K p"i i? KçM; bM?- [mª i?"i F?B M +?Q M;QÌB i #°B T?K+X
*| `i M?B m F?B HU+ +?QM? M;?o +| bS+ H•v H M F?¬M; M?ÄX
h-M G•K F?¬M; iW +?®B ?ªQ w +O JQm h?m"MH- ?„M M;²B H M ;? - i?QªB K€B ?O
sm•M 'K €TX " M +çM? K'v iB m i?€B ;B€K K M; iÈB F? v i`- HÁ i? M çÄ- +?•K ç-
T?S+- ;B| sm•M i?'B iÈB i?"i bU p¬ +MM; bªM; F?Q€BX
GK+ oB M *?Q p" L;Qm æçB GU+ •K i?-K #m²M +QÌB- h-M æ®+ *?O [mª i?"i ? i bS
+mM; ççB M°B +ÁM ` p ççB ;B - F?¬M; +?9i F?€+? b€QX
h?-B ZmªM; oB M?bM i?'v M;S K„i- ?W K°i iB M; i?"i M?Ä,
@ >W- `ä `M; H" /€M; p +O iQÈM; ;B M M`M?- i i?'v ?„M +?ŠM; F?€+ M"Q h"Q h
"ç+? L;¼+ GQÊM;- G M; >B m >Á ;"i ç-m iÄ p ç²M; wX E?¬M; +| #B M T?€T- i`QM
HB m- h-M G•K M^K i` M;? T?ÆB M„M;- [mv M v K JQm h?m"MH F?QK M;QÌB çSM
T?K+ i?' iª ?[mX E?Q T?€B M?Q p"v- +?" +?" +?M; v +ª h`QÆM; EbM? +kM; F?¬M
>bM? h?QÊM; h`Q F?¬M; +| w FB M ;b +QÌB +QÌB,
@ oK €M H" pK €M- Km®M #`v KQm iQM? F i`QM; FBM? M`v- /U p"Q T?€ €M +kM;
i? T?€+? H®B M?'i i?ÌB K" i?-B- ?„M F?¬M; i? v ç' B çQÈ+ +K+ /B M æ¬M; sQÎM;
*?9M; i?•M iQM ç-m iB MH" M;`M ` - iB Ti?2Q HB M #"i +QÌB H MX "ÎB pb pK €M
i®B ç h-M G•K +?d +| i? i?Q€i çQÈ+ i°B / M? T?ÁM; i?O +mM; +'K #'i HU+- ;Ba
p` i`Q æ®+ *?O æ¬M; sQÎM;X L?QM; M m ?„M Km®M KQÊM +?mv M M`v iB M ?ÆM
i?O çQçM ;b ç|- 2 `M; pšM +ÁM FùK t X
>bM? h?QÊM; h`Q bmv M;?o [m€ MY i M h-M G•K M`v ç M; M;?o ` +?O w [m, [m€
` H" /Q ?QçM [m M ;•v €M- # M h`QÆM; hv G +kM; +| +?9i F?| +QBX

@ *| H) ?¼ h-M Km®M M?„K p"Q T?QÆM; /B M M"v
>bM? h?QÊM; h`Q M;?o M?Q p"v- #¼M i?O ?¢ i•K T?9+ M?bM +?^K +?^K h-M G•K-
*kM; F?¬M; B #B i`®i +m°+ h-M G•K M^K; B^a pì M;O b v ç M; bmv M;?o ;b- #¼M
? B K„i- M?QM; F?¬M; +€+? M"Q M?bM ` #`i F€ ç°M; ioM? ;b iW i` M K†i h-M G•K
@ h-M + - h-M + X
GK+ oB M *?Q ;¼B ? B iB M; HB M iB T- i?'v h-M G•K i?Ov +?mM; F?¬M; idM?- H
@ >Q„+ æ¢B + - GQm H½Q + ç½ p `²BX
h-M G•K ;BKB ;BKB K„i- pQÆM M;QìB M;²B /"vX
h`ìB ÆB #¼M >bM? h?QÊM; h`Q- "¢+? L;¼+ GQÊM; F?¬M; ? M K" ;B"i M^v KbM?-
i?B T çBX
>Q„+ h`¼M; G•m pQÊi H M i`QÈ+ K°i #QÈ+- HÈM iB M; #~K #€Q,
@ J v K„M F?¬M; H"K M?K+ K M?- æ®+ *?O- +?9M; i ç½ #„i çQÊ+ +?QÎM; [m„ #€M
h?QÆM; T?~K p"Q i?ìB M"v ç¢B ç b® çQÊ+ +? i¢Q i?O +¬M;- +€+ +Y ?"M; #€M
M?Q H" KSi?Q [m^a iÆ HK p^aB p|+ - +| H) +ÁM F?| T?•M #B i?ÆM- M?QM; M?[M; i
iQÊM; ;¶ i` +QM `i / /"M; ibK çQÊ+ tm'i tSX
>Q„+ h`¼M; G•m p" GQm h K æ Q `i +| FBM? M;?B K- b m F?B ` +mM; # M +?B `
#€M ç² h•v /QÆM; ibK H½Q +?QÎM; [m„ +?Q t2K ç² ?bM?- H"TiS+ T?•M #B i` H"
` M;Q"BX
@ LQÈ+ ?Q h•v .QÆM; H" +Y ?"M; ç² HQm MB K î ? K S?QM; h?"M? #€M ` - p`
hQÊM; ;¶ i` +QM H" +Y ?"M; ç² ;¶ hQ" M h?m" M î ? K hQ+? G¢T #€M- p` M"v H" h^a
>Q„+ h`¼M; G•m ;BÈB i?B m- ç~v ? B i M +?QÎM; [m„ p T?Q i`QÈ+X
S?| +?QÎM; [m„ p` h^a bQ T?| [m€ i` M K†i ç'i /"T ç-m pÈB h-M G•K- ? B M;QìB iC
KB M; F?¬M; M;WM; F m i? K¢M;X
L;QìB #bM? i?QìM; H"K b Q +| i? çB p"Q ?Q" M; +mM; ç¢B M°B- ? B M;QìB #¼M ?
M^K i` M i?ÈiX .¼+ i` M çQìM; çB FBM? ?½B p¬ +MM;- ? B +?•M K K M?kM- K†i +
a B /`+? æ¬M; sQÎM; H" M?•M p"i i? M"Q- imv `^M; M;Q" B KB M; #¼M ?¼M M|B H"
çB m i` - M?QM; /€M; p ?mM; i?-M €+ b€i ;B®M; M?Q Km®M ,M i?`i M;QìB- H¢B ;
i?"M?X .¼+ i` M çQìM; çB i`QM; ç-m ? B i M +?QÎM; [m„ F?¬M; M;WM; M^v bBM
? i +^a M?"ö- öF?•K K M? M;?`+? €Mö
@ G½Q >Q„+ - i #^a Q M;QÆB ibK M;QìB iÈB ?B T i`Ê çB m i` - pb b Q H¢B ?M /¼
h-M G•K ;B^a pì i`ÊM K„i M?bM >Q„+ h`¼M; G•m K°i +€B- H¢B +QìB ?b ?b çQ i v ç
@ > B p` +?QÎM; [m„ tBM çSM; H M- i?"i` i?b #^a M ç®+ #^a Q +€+ M;QÆB iÈB ç•v +?
H¢B K°i +?9i- +| ?Q¢M [m M M"Q ç½ iÈB Km ? B K|M ç² M"v ? v F?¬M;\
" ^a M ç®+ \ S?| +?QÎM; [m„ +MM; h^a bQ T?| p®M ç½ çSM; H M- ç°i M; °i H"TiS+ [m
+?QM? H" æ®+ *?O æ¬M; sQÎM;- ç¢B M?•M p"i i`QM; HìB ç²M ?mM; i" M ç°+ €+ iÈ
h?'v ? B M;QìB bÊ ?½B i?'i i?-M M?Q p"v- h-M G•K F?¬M; +| +€+? M"Q- F?¬M; i?
+•m ?ÄB K°i H-M M[X
S?| +?QÎM; [m„ p` h^a bQ T?| +m®B +MM; +kM; ç`M? i?-M i`î H¢B- +?d +^a K i?'v ç-r
#€Q,
@ > B K|M ?"M; M"v iB m i?K `i i®i- Qi M?'i ç½ #€M çB K'v i`,K K|M- F?¬M; i? t€-

LQÈ+ ?Q h•v .QÆM; ;B€i` F?¬M; ` - iQÈM; ;¶i` +QM H`K #^M; ?QÆM; K°+ L K
 H` p"i iQÆM; ç®B i`•M [mwX L m M?Q Î+?¶ F?€+- +| i? K°i M, K +kM; +?d #€M çQ
 ibK çQÈ+ M; QÌB Km bQ` iQÆM; ç®B / /`M; X
 L?QM; ç•v H` FBM? bQ- [m M [mv M iK i" T- [mv M [mw HmB iÈB MQÌK MQÈT M?Q
 ?ÆM M[+kM; +| M; QÌB Km X >m®M; +?B M`v ? B K|M +kM; F?¬M; +QB H` ?`M; +
 HQÈM; #¢+- iQÈM; ;¶i` +QM ;B€i` KQÌB ? B HQÈM; - M; QÌB Km çQÈ+ F?¬M; T
 >Q„+ h`¼M; G•m M?bM b„+ i`ÌB K°i +?9i- +`M; i? K M|M; Mªv- çQ i v t„M i v €Q
 M M +?Q ? B i M +?QÎM; [m„ K°i i`"MX
 h-M G•K H„+ ç-m K°i +€B- çQ K„i M; ,M v H¢BX
 @ L m H` M?Q p"v
 h-M G•K bmv M; ?o K°i +?9i- pšv pšv i v p T?Q h`QÆM; hB M h`B m,
 @ > B K|M ç²tm'i ?B M Îi`QM; T?ÁM; L; ¬ h€M L[H9+ M"Q\
 @ LQÈ+ ?Q H` i?€M; "ªv M, K M; Q€B- iQÈM; ;¶i` +QM H` i?€M; JQÌB J°iX
 h`QÆM; hB M h`B m M|B `i +?„+ +?„M- M?bM /€M; /'T v Q€M MB K`i b•m ç®B p
 `ä`"M; - +?d #i [m€ F?B ç| v +?Q`^M; M?[M; i?S M`v H` +O h®M; "ªQ i†M; L; ¬ h€
 .Si HÌB- h`QÆM; hB M h`B m M?bM M?bM h®M; "ªQ- h®M; "ªQ +kM; MÎMK +QÌB F
 ç m +ªK i?'v i`QM; HÁM; +?m t|iX
 h-M G•K p¶i v K°i +€B,
 @ h®i H„K- S?| +?QÎM; [m„- MQÈ+ ?Q i?€M; "ªv- hª bQ T?| - iQÈM; ;¶i?€M; JQÌB
 iÈB Km - +€+ M; QÆB +| i? M?È` H` B F?¬M; \
 > B p` +?QÎM; [m„ H° p F?´ bîX
 h-M G•K +QÌB +QÌB- M;²B p i` M ;? iW iW m®M; i`"X
 GK+ oB M *?Q F?¬M; +?`m çQÈ+ M[ - i?'v K†i i`ÌB /-M /-M M;½ p h•v- i?'i #ûQ i`
 @ > B p`- M m +ÁM +?Q M?È` çQÈ+- +kM; +?d +| i? KÌB +€+ M; QÆB p"Q i`QM;
 M; ?oX
 @ - iB m M?•M M?È` `²B- +| +?9i 'M iQÈM; G` K°i iB m i?€B ;B€K /mM; K¢Q ç
 +?mv M p¬+MM; M?Ä M? M?Q 2 i? M- +ÁM +| K°i i?€B ;B€K p|+ M; QÌB + Q- K„i`
 +MM; X
 S?| +?QÎM; [m„ M|B M?Q i? X
 hª bQ T?| +kM; ;"i ç-m HB M iK+,
 @ æ9M; ç9M; ç9M; - i?"i bU H` +| ? B M; QÌB M?Q p"v- M? im'M M?Q ç¢B +¬ MQÆ
 bS+ M?Ä M? M?Q M[iY- K°i M; QÌB +| p ;B®M; M K M?•M #`X G9+ 'v iB m M?•M
 i` M; - i?b` H` +¬M; +¬M; i`QM; +mM;
 >'T /šM5 GK+ oB M *?Q +MM; L; Qm æ¢B GU+ M?bM M? m- H° p ?QM; T?'M- >Q„+
 +kM; tQ tQ i v- #° /€M; i? M? i9 tBM? ç T K†i i`„M; M?Ä- /o M?B M b) F?B M +?
 H` i?€B ;B€K +kM; +| i? H`K +?Q L; ¬ h€M L[+? iK +? iK i- i€K +?QM T?¬M KQÌB
 @ >bM? /¢M; #¼M ?¼i? M"Q- +€+ M; QÆB +| i? KB m iª K°i +?9i F?¬M; \
 h-M G•K /Si HÌB HB M H'v ;B'v #9i` X
 S?| +?QÎM; [m„ +® ;„M; p„i | + M?È H¢B,
 @ h M K†i i`„M; i`€B tQ M p¬+MM; i? M? i9- ç¬B K`v pW M?Ä pW +QM; - €M? K
 KkB M?Ä M?„M iBM? tªQ- KB M; M? ç"Q M?Ä ¬B- ;B®M; M?Q K†i +¬ MQÆM; æ9
 M"Q `²B\ VK- +| ?ÆB ;¬v ®K- +?Q H M iB M; ? B i B ç½ çÄ YM; i`QÈ+- M|B +?mv

h-M G•K pW M;?2 pW p)- M?QM; p) çQÊ+ K°i H9+ ?„M H”T iS+ + m K”v- +?Êi t T
K„i M?bM S?| +?QÎM; [m„,

@ L;QÆB ?½v iª t2K M;QÌB çB +MM; pÈB v +| /mM; KçQ i? M”Q\

@ h?•M + Q +?•M /”B- K†i +| ?ÆB i`ÁM- bQ` M QÊ+ / b”K ?ÆM M;QÌB FB - ç¬B K
ç2M pW b€M; L m M?Q F?¬M; T?ªB H” ?QçM [m M- i +ÁM iQÎM; `^M; H” M K M?

S?| +?QÎM; [m„ M?È HçB- imv +€+? K°i M,K M?QM; +ÁM M?È `’i`ä`”M;- +| i? i?’
HçB +?Q v iQÆM; ç®B b•mX

*´ ?¼M; GK+ oB M *?Q †+ K°i iB M;- ç¬B K„i M?Ä i`ÊM i`ÁM tQ2- L;Qm æçB GU+ +

h-M G•K + m K”v- F?Q€i F?Q€i i v w #ªQ S?| +?QÎM; [m„ F?¬M; +-M M|B- HçB M?

@ *| T?ªB H” ? B M;QÌB v M|B F?¬M;\

@ E?¬M; b BX

hª bQ T?| T?B i?QÌM; F?ŠM; ç`M?X

h-M G•K [m„+ K„i K°i +€B çSM; H M- pÁ #S+ p) HçB M?ûi p”Q i v €Q- b b-K Mûi K
a„+ K†i GK+ oB M *?Q p” L;Qm æçB GU+ +| p F€ [m€B- M;Æ M;€+ M?bM M? m- p
G•KX

"¼M >Q„+ h`¼M; G•m- GQm h K æ Q- >bM? h?QÊM; h`Q +kM; Km®M çm´B i?2Q-
M|B,

@ *?Q p` +S Î HçB MÆB M”v- +?9M; i T?KM; #²B h-M æ®+ \*?O çB K°i +?9i b) i`Î H

>Q„+ h`¼M; G•m M;?2 p”v H”T iS+ /WM; #QÊ+- çQ i v +ªM HçB i`QÊ+ M;QÌB >bM

:BÎ i`Á [m„ ;b +?S5\ >bM? h?QÊM; h`Q ?W HçM? K°i iB M; i`QM; KkB- `®i +K+ F?
L;¼+ GQÊM;- G M; >B m >Á - h?¬B ZmªM; oB ?ç i?’T ;B¼M; #”M i€M- +kM; F?¬M
G•K i? v ç´B b„+ K†i- M|B çB H” çBX

G9+ GK+ oB M *?Q [m v ç-m HçB- h-M G•K ç½ çB` M;Q”B `’it - v p°B p”M; bªB #

@ h-M + - +?Ì ç K°i +?9i

h`QM; K°i iB m pB M M^K i`QM; ;|+ p„M; +O hY *’K i?”M?- T?ÁM; t€i?’T HMM- F
ççB çB M ?mv ?Q”M; `U+ `Đ poM? pB M +?B m`¼B F?¬M; iÈBX *kM; F?¬M; +| i-
çB M- M;U i?Q T?ÁM;- HçB +”M; F?¬M; #`iQ”M #° hY \*’K i?”M? iW i` M tm®M; /QÊ
+mM;- E?¬M LBM? +mM;X

”’i [m€ ç®B pÈB ooM? LBM? h`QÎM; \*¬M; +?9 \*?m L;?B m M? i`ÌB b M? iQM? ççK
Î M?Q M?Ä M?Q p”v +kM; ç½ çO`²BX L”M; +| i? M?bM +Ä t M? iW iW bBM? i`QÎM
/ M? +-K >ªB L;mv i h? M? >mv v m i?Q+? H9+ Î K°i KbM?X J¶B F?B M”M; ;BÆ i
i`€B tQ M i? M? i9 HçB ?B M` p çÄ YM; K M;QÌB- ? B K„i K Hv- i•K i?-M # v #´

*?QM? H” / M? +-K M”v #` S?MM; ”ªQ +QÈT çB- KÈB H”K [m2M çQÊ+ h-M G•KX ”
bS+ ç MûM ibM? +ªK +O KbM?- M?QM; +kM; +| çB K ç†+ #B i +O K°i i?B m M[
*-K ç²M; •K pÈB +?[h-M- ? B M;QÌB HçB pb p”v K” [m2M #B i- T?ªM; T?’i H9+ F?
+| K®B HB M Hç+ i?-M #Q M”Q ç|X

J°i i?B m M[#` F?®M i`QM; +?®M i?•K +mM; M?Q M”M;- i®B i?B m +kM; +| +€B ç

hQ+? >¼ M;²B HŠM; H†M; Î # M +çM?- ? B i v +?®M; +^KX L”M; #B i F?€`ä i•K
?¬K M v ooM? LBM? ç†+ #B i + Q ?SM; H” pb ;†T çQÊ+ p` h-M i, T?m +O M”M;X

@ >b ?b- iB m /B iY M?È i, T?m- F?¬M; #B it’m ?´- F?¬M; #B it’m ?´5

hQ+? >¼ ?¢ i?'T ;B¼M; H"K Kti [m, i` m +?¼+- #'i [m€ `i M? M? H¢B M?È iÈB H9
S?MM; æ®+ *¬M; #„i çB- h-M G•K M?Q i?B M i?-M ?¢ T?“K t¬M; p"Q M? K¬M æ¬
bÊ M?Q ;BŠK i` M ç'i #^M;

@ «B +? Q- *¬M; +?9 MQÆM; MQÆM; +O i ¬B- ç M F?B M"Q M" M; KÈB +?`m tm'
h? M? •K +O .mM; K K H"K M; QìB i T?B M HÁM; +?Êi i`"M M;"T iB m pB M- H"
M?ªB F?¬M; M;WM; ,

@ h`QÎM; *¬M; +?9 - im´B M" M; +kM; F?¬M; +ÁM M?Ä M[- h?€B ?"m bOM; €B M"
+K+ pšM T?ªB ibK K°i p` ?¬M T?m tSM; i•K M?Q w KÈB H" +?¶ M i?•M ;ÎB T?"M +ª
K K i +kM; +ªK i?'v ;'T ;€T i? v M" M;X

hB M; ç" M /m /QÆM; i?bM? HbM? M;QM; #ti- ooM? LBM? i•K T?B M w HQ¢M iB M
iQ ç½ HQ¢M- +kM; F?¬M; Km®M iB T iK+ ç" M M[X

@ *¬M; +?9

hQ+? >¼ FBM? M;¢+ M?bM i?'v- F?|2 K„i ooM? LBM? +| K°i ;B¼i MQÈ+ K„i i`QM;
L;Q" B +Y b´ .mM; K K +¬M; iÄ ` ç„+ w- , ;B" H M Kti /¢v /¶ *¬M; +?9 X

GQ¢B H½Q v m M; "M M, K M?Q .mM; K K imv i b) F?¬M; #ÎB pb S?MM; "ªQ `ÆB ç
tmB t Q K" M;Q M M;Q½M HmB p"Q i`QM; +€M? ;"X GQ¢B M?•M p"i M?Q M?Ä M?Q
/¢ çO t'm- #B i i?ìB #B i i? - +?„+ +?„M b) +| M;QìB #^M; HÁM; bY /KM;X

N98X *?QÆM; N98, Iv S?QM; æ®+ *?O

.mM; K K i?'v oQÆM; >Q" M; ?"m /-M /-M i?'i bOM; - #" H¢B M; ?o ? i #B M T?€T F
;-M ç•v +kM; çB H¢B iQÆM; ç®B +?mv M +¬M pÈB oQÆM; *mM; S?B bBM? ?¢ >Q
K„i M?[M; M;QìB ç M; M„K [mv M- i?"i ` i?b .mM; K K F?¬M; #^M; +€B `„K- #" ç
+kM; F?¬M; +| ç¢Q Hw M"Q çm´B çB- +?Q M M #" pšM çQÊ+ iB T iK+ +m°+ b®M;
i`QM; +mM;X

.M H" [m M ? ;B[*?m L;?B m M? p" Gw h?€B ?"m ç M; /-M /-M i`îM M i®i- .mM
bÊX " " ç½ M?„K +?m" M p` *¬M; +?9 ?B M H" M? M?m M?QÊ+ M"v imv i b) F?¬M; H

*?ŠM; M?[M; ooM? LBM? F?¬M; H"K ;b #"- #" +ÁM Mªv bBM? +?O w M?„K p"Q ooM?
K½ GQÆM; " M; æQ M F?¬M; i?"M?- #" i´M i?'i K°i F?QªM #¢+ F?¬M; M?ÄX ooM
p" M; i?"M? ;B i?'i- i®B M;"v M?®i KbM? i`QM; +mM; +'KX *?mv M M"v +kM; H"K
M m M?Q *¬M; +?9 F?¬M; tm'i ;B€- p` K K ;B€Q /QÐM; M?Q #" #B i ibK S?Á K½

L|B ` i?"i ç€M; i?QÆM; - çìB JBM? \*¬M; +?9 p" S?Á K½ H" +?B ` î- S?Á K½ Km®
K ;B€Q /QÐM; K°i F?QªM iB MX

*„i çSi i" B H° +kM; +¬K #^M; ;B i +? i +? K M;QìB i - .mM; K K `i iBM iQÎM; ç
/MM; i'i +ª #B M T?€T Km®M +?Q ooM? LBM? K m K m tm'i ;B€X

@ E?¬M; T?ªB H" H½Q i?•M M?B m +?mv M- i?"i bU H" h`QÎM; *¬M; +?9 ç½ HÈM
K½ 2 `^M; # M M;Q" B b) M|B #|M; M|B ;B|

.mM; K K HªB M?ªB K°i ?²B- +?ÈT K„i K°i +€B- H¢B M?, M Mûi Kti ;B" Mm ,

@ *¬M; +?9 ç M; im´B i? M? tm•M KÆM KÎM- T?QM; ?Q ç M; pQÊM; - +¬ ç°+ K°i
_ "Q K°i iB M; - # M i`QM; +| K°i +?"m MQÈ+ ?„i ` - hQ+? >¼ #QM; +?"m K„M; ,

@ G½Q #" FB - M|B M?, M; ;b ç'v\ " " +| /€K M|B M?[M; HìB F?®M FB T M"v i`QÊ+
F?¬M; \

.mM; K K QÈi ? i MY M;QìB çMM; çMM; M´B ;B" M,

@ *QM M?½B FB - M;QÆB /€K K„M; H½Q i?•M Q\

@ hQ+? >¼ - i?¬B- H`K +?Q i ç m ç-mX
ooM? LBM? M;?2 HÌB +O .mM; K K +kM; i?"i bU +| +?9i i•K T?B M w HQçM- iB M
M|B,
@ .mM; K K - i F?mv M #` +kM; K°i pW ? B T?ªB i?¬B
hQ+? >¼ +kM; M|B ;B9T,
@ "" Km®M +€B ;b- h`QÎM; \*¬M; +?9 F?¬M; +| +?Q #` i?S ;b b Q\ "" ç½ i?m ? i #ç
+?9 - +| iWM; ?ÄB [m +•m M`Q F?¬M; \ " ?ç- h?€B ?"m # M i?QÎM; H p"i- T?"K H`
*¬M; +?9 +| iWM; M|B [m K°i +?[F?¬M; \5
.mM; K K +QÌB HçM? K°i iB M; ,
@ > B +?O iÈ M; QÆB +kM; +?È F?Q2 F?Q M; - +| +€B ;b K` H½Q i?•M F?¬M; #B i\
+a- ¬B- ?ªQ i•K F?¬M; +| ?ªQ #€Q- [mª i?"i H` HÁM; H M; /ç b|B5
J†i i`€B tQ M +O ooM? LBM? ;B"M ç M çÄ #WM; - #Q K"i M`M; p` hW h•M .B +?çv
K K i` #B i- # M H'v +?mv M M`v ` mv ?B T M`M; X
hQ+? >¼ +kM; +?m +€B KB M; M?Ä M?„M- ç¬B K„i tQ v i`ÁM HB M ?²B- bmv M; ?o
+| ;b- K'm +?®i H` i•K iQ +O h`QÎM; *¬M; +?9 "ªM i?•M KbM? +?„+ +?„M H` F?¬
i? M?- M?QM; F?¬M; #ªQ çªK M; QÌB F?€+ F?¬M; M?bM ` çB K; b ç| - iB i H° T?QI
"¼M +mM; M[i?€B ;B€K i`U+ M?"i # M M; Q`B ç m H†M; BK F?¬M; M|B- i`€M? ` t
*¬M; +?9 H` +?O M?•M #¼M ?¼- M?QM; M`M; [m€ K K v m / #` F?B ?B TX .mM; K
F?¬M; TªB H` #¼M ?¼ +| i? +?¼+ M´B- ç M H9+ ç| #` M|B HQçM i`QÈ+ K†i +?O
h`QÎM; *¬M; +?9 v m çm®B M?Q p"v F?¬M; i? +?2 +?Î çQÈ+ +?Q BX
.mM; K K H° p Q B T?QM; M; ~M; ç-m H M + Q- ?W HçM? K°i iB M; - #QÈ+ çB i?ç
iBM `^M; +?d +¬M iB M ?"M? +?mv M M`v FB M i`b ?"M; M; ~v- `®i +K+ b) +| K°i M
p"v i?b ççB +¬M; +€Q i?"M? i`B M; mv M +m²M +m°MX
æ M; H9+ 'v +?Èi M; ?2 MÆB t +| iB M; #QÈ+ +?•M p M; H M- .mM; K K F?¬M; ?
+ Q tm®M; - K` H` /MM; /Q [m M; F?|2 K„i M?bM- H` #|M; +O M K M?•MX
"" # M ?W HçM? K°i iB M; i`QM; KkB,
@ B /€K iÈB MÆB M`v- hY \*'K i?"M? H` MÆB +?Q M; QÆB çB HQçM b Q\ N X
hB M; O b m +MM; +O #` +?Èi FûQ /`B ` - /m /QÆM; i`-K #´M; - M; •M M; m®M Hç
[mª i?"i H` K°i •K imv i /B mX
@ *9i5
L; QÌB iÈB ?W HçM? i?"i i?'T K°i iB M; X
L; QÌB M`Q iQ ; M M?Q p"v\ J'v i M +mM; M[i?€B ;B€K iÈB b m ç m bÊ M; •v M; QÌB
M; ?2 M; QÌB M`Q M|B +?mv M pÈB .mM; K K M?Q p"v- ?ÆM M[ M; QÌB iÈB `ä`"M;
[mv M v K i`QM; +mM; - K` H` [m M pB M # M M; Q`BX
L?QM; .mM; K K HçB F?€+- M; ?2 i?'v ;B¼M; M|B K` i`QM; K°M; pšM +ÁM bÊ ?½E
H~v #~v- F?¬M; /€K iBM K„i KbM? [m M b€i +?, K +?9- b m ç| H"TiS+ [m€ bKT tm®
@ G½Q i?•M ` K„i h-M æ®+ \*?O- æ®+ \*?O T?9+ i?¼ FûQ /`B i?, M; [m M i'M iQÈ+
L; QÌB M?Q .mM; K K H` çB M ?bM? #„i Mç i F v m- î i`QÈ+ K†i ooM? LBM? H M
HQçB M; QÌB ?mM; i`M M?Q h-M G•K- #` H"TiS+ M?Q +QM +?| H, M ` ç'i ;Bª +? i
M?•M ;B9T +?Q #` +?bK M´B K'v +?K+ M, K î i`QM; +mM; i?Ov +?mM; pšM b®M; i®
GK+ oB M *?Q- L; Qm æçB GU+ iKi HçB T?Q b m K°i #QÈ+- h-M G•K H'v K„i ` ?B
+Y - KbM? F?¬M; H° p ;b #QÈ+ p`Q # M i`QM; pB MX

ooM? LBM? ç½ çB iÈB +Y T?ÁM;- M?bM i?'v h-M G•K- M?'i i?ÌB MQÈ+ K„i M;•M M ç-B K-B M;”T M;WM; M|B F?-M; ` HÌBX

h-M G•K HçB ?B m b B w- i?'v p”v +”M; H° ` p •K i`-K- bªB #QÈ+ çB p”Q i`QM; T iB M;X

L;Q”B +Y - .mM; K K p” +€+ +mM; M[i?€B ;B€K ç m FBM? M;ç+ M;•v M;QÌBX h sQÎM; /o M?B M H” çB M; M; i`QM; hY \*'K i?”M?- i`W hW LBM? +mM;- *”M h? M? + Km®M p”Q MÆB M”Q K” F?-M; çQÊ+X L?QM; p` h-M æ®+ *?O M”v HçB F?€+ pÈB b Q +kM; H” M K M?•M +?•M +?QM?- M?Q p”v X

h`QM; T?ÁM; ooM? LBM? p” hQ+? >¼ M;Æ M;€+ M?bM M? m- h-M G•K t-M; p”Q `®i +K+ Km®M H”K ;b\ J†i i`€B tQ M ooM? LBM? i`Î M M çÄ #WM;- K|M; i v #'K p” +?ŠM; H) ?„M Km®M

hÄ ibM?- iÄ ibM? `²B5 hQ+? >¼ K9 K v [mª ç'K M?Ä- •K i?-K +’ pk +?Q ooM? LBM H” h?-B P M? P M? p” h`QÆM; Zm•M h?Kv i`QM; h•v aQÆM; Ew- M”M; ibM? M;mv

h-M G•K K|+ iW i`QM; M;U+ ` ? B i| ;B’vX

h?Æ ibM? Q X h?”i H” H½M; KçM J„i hQ+? >¼ b€M; M?Q b Q- b„+ K†i ooM? LBM KB i?”i /”B +?ÆK +?ÈT HB M ?²B- F?-M; /€K M?bM h-M G•K H-M M”QX

E?-M; M;ì`^M; h-M G•K T?€ ?ÄM; F?-M; F?Q H½M; KçM M”v- +?d i| ;B’v ?ÄB,

@ > B K|M ç² M”v H” Km°B p” hW h•M .B çB Km T?ªB F?-M;- ç½ +?Q M;QÌB M”Q `ª

ooM? LBM? pšM ;K+ ç-m M?Q +k- ç-m +kM; b„T bY pMB b•m p”Q i`QM; M;U+- hC +?Êi F m H M,

@ - p”i M”v ?ŠM H” +?Q h`•m L;¼+ G M; `²B- ?b ?b- i M M”v +kM; K”v i? M? K„i b

N9eX *?QÆM; N9e, h` m æM *¬M; *?9

GÌB +ÁM +?Q M|B ? i- h-M G•K ç½ ç’K [mv M p”Q HÁM; #”M i v,

@ L;mv `²B- i?”i bU M”M; H”K M?Q p”v b Q\ ooM? LBM? M”M; M”M; +| +MM; v

o”Q ;BÌ T?9i M”v- i`QM; HÁM; h-M G•K M;?o iÈB \* Q .QÆM; \*¬M; +?9 - "B M \*Æ ? æQÌM; i?-M; /•K pÈB "B M \*Æ ?Á i?QÈM;V- i`QM; HÁM; `®B M?Q iÆ pÁ- F?-M; HÁM;X

*€B ;b p”v\ ooM? LBM? F?-M; ?B m çQÊ+ M;~M; ç-m H M- /mM; M? M i? M? H i T?O K°i HÈT ?ÆB MQÈ+ KÄM;- M;Æ M;€+ F?-M; ?B m M?bM h-M G•KX

...+ h-M G•K ;½B ;½B ç-m- F?-M; #B i M M M|B M?Q i? M”Q- b m F?B pÁ ç-m #S /’m i v HB M iK+X

L m M?Q hW h•M .B +| Î +?¶ M”v- +?d bÊ ç½ bÈK ?B m w ?„MX L?QM; ooM? LBM? +ª M K M?•M +kM; F?-M; i?’v çQÊ+- çÆM i?m-M ;B®M; M?Q K°i i| ;B’v i`„M;- +,M H” +| w ;bX

@ h`ÌB ÆB- i i Km®M ?ÄB Km°B +| H”K +?mv M i` M ;BQÌM; pÈB i M h`•m L;¼+ C

h-M G•K iS+ ;-M M’ T?’B ;-K M? - M„K H’v p B ooM? LBM? H„+ H„+X L|B F?-M; + M;m M;®+ M”v ç½ K„+ #šv

æ€M; i?QÆM; ooM? LBM? ;B®M; M?Q K°i +QM M B +QM p¬ i°B- #` h-M G•K +?°T F?€M;- v m FB m Km®M F?|+- ? i bS+ ç€M; i?QÆM;X h-M i, T?m K” M”M; i?-K i?Q ç½ ?mM; ?,M; +?’i p’M T?O ç-m K°i i`”M M?Q p”v- F?B M +?Q M”M; #` /¼ bÊ ?½B i ?B m çQÊ+ `®i +K+ h-M G•K ç M; M|B M?[M; ;bX

"®T5 hQ+? >¼ i€i K°i +€B p”Q K†i h-M G•K,

@ h-M æ®+ *?O- +?È +| p¬ H pÈB *¬M; +?9 5
 "bM? ioM?- #bM? ioM? H¢B h-M G•K i?Î` K°i?ÆB i?"i /"B- +?"K`½B #m¬M; ooM
 @ _®i+m°+ h-M i, T?m ç M; M|B ;b p"v\
 ooM? LBM? +?ÈT K„i K°i +€B,
 @ *€B ;b h`•m L;¼+ G M;- +€B ;b K" K„+ #šv- i M FB H" K°i çS +?€m ?¼t +O .
 .QÐM; h•K çB MX Jm°B +kM; +?Q iWM; ;†T K†i v- +?d M;?2 M;QÌB i M?„+ iÈB K"
 h-M G•K M;?2 çQÊ+ +•m M"v M?'i i?ÌB ç'B ;B"MH"K pmB- H"TiS+ ?B m KÈB pW`
 ` ?B m H-K +U+ F€ #m²M +QÌBX
 hQ+? >¼ pšM +ÁM ?"K ?U+- #'i #bM? i? v +?Q h`QÎM; *¬M; +?9 KbM?X ooM? L
 iU i v`|i K°i +?ûM i` t M? çQ +?Q h-M G•K- çÄ K†i i?'T ;B¼M; M|B,
 @ h-M i, T?m- L;?B m M? F?mv M ?mvM? çWM; ;'T- m®M; +?mM; i` çBX
 L" M; M|B tQM; +•m M"v M;„M M;OM KQÌB K'v +?[- /QÌM; M?Q K'i`'i M?B m bS+ H
 hY *'K i?"M? [m€ HÈM- h-M G•K +?çv i?ŠM; iÈB ç•v [mª i?"i F?€i MQÊ+X G9+ ?„M
 M?B M +?çK T?ªB i v +O ooM? LBM?- h`QÎM; *¬M; +?9 ;B®M; M?Q +?çK çB M p
 ooM? LBM? KQK K¬B- +?d /€K H2M HûM HB + h-M G•K K°i +€B- ;¬M i`QM; ; M; i'
 M" M; +| +ªK ;B€+ F?¬M; i?"i- iU ?² +?d b m F?QªM? F?„+ h-M G•K b) H¢B #B M K
 hB m M? ç-m M"v +ÁM t'm ?' Q5 h-M G•K +?d Km®M +QÌB- M;?2 hW h•M .B M|B /
 i`Î M M +ÎB KÎ ?ÆM`'i M?B m- pb b Q ;†T K†i H¢B i?'v /QÌM; M?Q M" M; +ÁM t'm ?
 >„M F?¬M; #B i i`QÊ+ F?€+ M v F?€+- #•v ;Bì ooM? LBM? Î i`QÊ+ K†i M;QÌB F?€
 i`QÊ+- M?QM; Î i`QÊ+ K†i h-M G•K H¢B +"M; ç†+ #B i t'm ?' ?ÆM M[X s'm ?' ?
 t2K M;QÌB K" M" M; ç®B /B M H" BX
 ooM? LBM? HÈM ?ÆM p" B im' B- +?QM? H" H9+ i? M? tm•M KÆM KÎM- F?¬M; ?' H
 æ¢B JBM?- +Æ ?² i?W F iQ" M #° Qm çB K +O T?K KšmX J†i i`€B tQ M i? M? i9
 i?ŠM; i„T- KB M; M? ç"Q M?Ä- / i?'i K`M K" M; M?Q i`SM; ;" #|+- +Æ ?² #9M; i v
 M"v M" M; ç M; +9B ç-m çÄ K†i- /€M; p F?B M +?Q h-M G•K M?bM i?'v +kM; T?ªB i
 H" ç€M; v m5
 E€ [m€B i?"i- KÈB pW`²B i¢B b Q KbM? H¢B iS+ ;B" M ;'T ;€T M?Q p"v\ V W- /M b
 t2K M?Q Km°B iY
 h-M G•K ibK K°i Hw /Q #"Q +?[+?Q p i?'i i?® pW`²B +O KbM?- M?QM; +" M; M
 E?K F?KX h-M G•K i?'v ooM? LBM? i?"i bU t'm ?' [m€ KS+- F?¬M; i? H" K ;b F?€+
 hQ+? >¼ ,
 @ _®i+m°+ ç½ tªv` +?mv M ;b- M|B +?Q i #B iX
 *€B KB M; M?Ä M?„M +O hQ+? >¼ p¬ +MM; HÈB ?¢B- M|B i`" M; ;B M; ç¢B ?ªB K
 K" ;B¼M; çB m +ÁM M;'K M;¬K K„M; tûQ h-M G•KX
 h-M æ®+ *?O +O +?9M; i +?°i /¢ M M F?¬M; #„i # - M;?2 tQM; M?[M; HÌB M"v +k
 Zmª i?"i ? B K|M ç² FB ?Q" M iQ" M T?M ?ÊT pÈB bmv çQ€M +O ?„MX G" ooM? LBM
 +?çv` +mM;- ? B M;QÌB +MM; M? m iÈB +Y ?" M; Km X ooM? LBM? F?¬M; +| ç²M
 i?Q i`ª iB MX
 hQM? hW h•M .B p®M p¬ iQ +~m i?ª- H9+ Km ç² i?b + Q ?SM;- b m ç| H¢B +?€M M
 ooM? LBM?X
 E?¬M; +?d +| M?[M; i?S M"v- +?mv M ooM? LBM? tm'i ;B€ H-M i`QÊ+ F?¬M; i?"M?
 S?Á K½ ç½ # M? +? i- M m Î /•M ;B M ç½ i`Î i?"M? [mª T?KX >B M i¢B i`B m çbM

+?B m S?Á K½ +?Q M" M; - pb p"v Gw h?€B ?"m p" o¢M G` +? ç m +| ?ÆB €v M€v- pb
M +?Q M" M; F?¬M; Qi H p"iX

æ€M; iB + M? [M; i?S M"v- #'i F H" oom? LBM? Km çQÊ+ - ? v H" h?€B ?"m p" >Q"
T?•M MY ç m `ÆB p"Q i9B +O .mM; K K X G½Q i9 # M"v p¬ +MM; ;? iÎK- iQM
F?¬M; i?Q+? i` M? pÊB #"- hQ+? >¼ +kM; F?¬M; i? H"K ;bX

.mM; K K +| K°i i M çB i M?B ?¼ t +kM; H"K i?€B ;B€K i`QM; +mM; - ;¼B H" h`•n
.QÐM; h•K çB M- M; ?2 M|B +m° + b®M; `i i?QªB K€BX :-M ç•v i M M"v +?¢v iÊB +
H'v çB K'v K|M H p"i- # Q ;²K MQÊ+ ?Q h•v .QÆM; p" iQÊM; ;¶i` +QM FB X

oom? LBM? +?Q iWM; ;†T [m v- hQ+? >¼ H¢B ç½ ;†T- M?bM i?'v v M; | /€Q /€+
#²B M|B H" çB i M?B .mM; K K - iÊB H'v ç²X

h?b ` H" M?Q p"v5 h-M G•K i?Î ` K°i ?ÆB i?"i /"B- t2K ` KbM? +kM; F?¬M; HQ H,
G M; M"v +kM; +| +?O w M? „K p"Q oom? LBM?X æ€M; i?QÆM; +?Q M" M; Î i`QM;
t Q- M; v +ª HQ¢B M; Q|B M?Q h`•m L; ¼+ G M; +kM; ç°M; HÁM; i"- i?B M i B

h-M G•K +Q|B M OB oom? LBM? ç¬B +•m- +kM; F?¬M; M|B iQ¢+ +?mv M M"v- çS
@ h`QÎM; \*¬M; +?9 - `®i +m° + H" h-M æ®+ *?O +| w ;b\

JÊB pW `²B i?'v #° /€M; ?„M `i ;'T ;€TX hQ+? >¼ p¬ +MM; F?¬M; ?B m ?ÄBX
oom? LBM? +kM; ç-m ç-v K ?Q†+ ,

@ >„M M|B i +MM; i?€B ;B€K H M ;BQ| M; - F€ [m€B- F?¬M; T?ªB H" iQ" M H" M; Q/
M; O pÊB i?€B ;B€K\

@ >b ?b- iB m i€ çQ€M H" ?„M ;?2M5

hQ+? >¼ p`M p B oom? LBM?- +Q|B F?9+ F?Q+?X

> B M" M; pW +Q|B pW p¬ +MM; M; ?B ?Q†+- ;?2M +kM; F?¬M; M|B- pb b Q H¢B ;
æ€K +mM; M[i?€B ;B€K M; Q" B +Y i?'v h-M G•K çB ` - i?¬M b„+ +kM; +| p +´ [m
M; Q|B ç m M; ?2 çQÊ+ `ä`" M; hQ+? >¼ [m€i h-M G•K ðE?¬M; çQÊ+ p¬ H pÊB *¬
*?O M"v i?"i H" iQ ; M- Î i`QM; hY *'K i?"M? H¢B /€K ?¢i?O pÊB *¬M; +?9

"B m H° .mM; K K +`M; [m, /"- i` M K†i ?B M ç-v M T M?, M MÎ K°i MK +Q|B t'm
M; ,M h-M G•K H¢BX " QÐM HQM; i?"i i?ŠM; - #B m H° +kM; iU M?B M- K†+ /M i?
M?QM; ;B¼M; çB m +kM; `i F?¬M; F?€+? b€Q ,

@ h-M æ®+ *?O- i?b ` M; "B KÊB H" M; Q|B i`QM; iBK h`QÎM; *¬M; +?9 - ?W ?W- H
+ÁM HÈM ?ÆM; M i`|B5

h-M G•K F?¬M; H° p ;b- F?¬M; i? K HB + M?bM # H-M M"Q- iU M?B M çB ` F?Ä
.mM; K K p®M ç`M? KQB +?9i ;b ç| iW KB M; h-M G•K- F?¬M; M; Î `^M; ç®B T?Q
#` +kM; M´B ;B" M- ;B"K +?•M b m HQM; h-M G•K- tQ v M; Q|B H¢B +?d ç€K +mM; ;

@ æ€K M¬ i`B FB - pW `²B +€+ M; QÆB +kM; ç½ M; ?2 `i `ä`" M; - h-M G•K +| w ç
*¬M; +?9 - H½Q i?•M b) H" T iS+ çB +€Q i`¢M; ;?„M5

GK+ oB M *?Q- L; Qm æ¢B GU+ pšM ;B[Î M; Q" B +Y - KÊB pW `²B ? B M; Q|B #¼M
+O hQ+? >¼ X > B i M 2 bÊi?B M ?¢ #'i HQ¢M M"v +ÁM +?o M; ;M i v +€B p ?Q
*'K i?"M? i` m çM h`QÎM; *¬M; +?9 - h-M æ®+ *?O- M; "B H" M?•M p"i b® K°i i`B

h? M?QM; ? B M; Q|B #¼M ?¼ +kM; `i HÈM ; M- çB i?2Q h-M G•K ;B| iQ b|M; HÈ
>¬K M"Q ç| h-M + M|B H'v *¬M; +?9 iB m /B iY p M?"- p"v +kM; F?¬M; +| ;b HÈM

@ æB5

h-M G•K /Si F?Q€i i?®i ` K°i iB M; - H¢B bªB #QÊ+ çB M? M? /šM ç-mX

@ *?9M; i çm'Bi?2Q çB-

h M K"Tp" H½QL; Qmi?2Q b€i T?Q b mX

*a #¼M çB i?ŠM; iÈB .QĐM; h•K çB M- çQÌM; çB i`QM; hY \*'Ki?"M? `i /"B- K'v ?Q
+i çB M; M; [m - iÁ KÁ M?bM H'K Hûi p T?Q #¼M h-M G•K- i?av ç m Mûi`€M? i?"i
p"Q ç•v çB m i` i`¼M; €M J ; B€Q ; •v` Î LBM? h9 +mM; - F M"Q +i K„i F?¬M; i`Á
L; Q" B .QĐM; h•K çB M- K'v i M i?€B ; B€K ç M; [mûi b•M- h-M G•K +kM; F?¬M; M
M; „M K°i iB M; ,

@ h`•m L; ¼+ G M; - +?mv M i@i +O M; QÆB #çB H° `²B5

J°i i M ?QçM [m M i` im' B ç M; F?QK M; QÌB [mûi b•M M; ~M; ç-m H M- [mª M?B M
+?ŠM; [m H" ; B[ç¬B H¬M; K"v T?O K°i HÈT ?„+ F?Q •K i`-KX •M? K„i v pW +?çK
H"TiS+ b„+ K†i ççB #B M- pSi +?´B [mûi b•M tQ v M; QÌB #Ä +?çvX

@ *?çv çB ç•m5\

L; Qm æçB GU+ +QÌB ? ?ª- bªB #QÈ+ çm'Bi?2QX h?•M ?bM? v iQ + Q M?Q i?-M ;
#QÈ+ M; QÌB i?QÌM; - +?d b m p" B #QÈ+ ç½ çm'BiÈB b m HQM; M; QÌB M"v- çQ
H"TiS+ t€+? h`•m L; ¼+ G M; H M M?Q +?BK QM; #„i ; " HmB p T?Q b m M? M?
h-M G•KX

L; Qm æçB GU+ +?ŠM; [m +?d M? M?"M; MûK tm®M; - M?QM; i?•M i? i M M"v H"
tm®M; ç'i iQ" M i?•M M?Q `½ `ÌB- +?d +i i? ; B½v ; BK F?¬M; #Á /"v M'BX

GK+ oB M *?Q M„K i v v p†M KçM? ` b m HQM; - HçB HmB p T?Q b m K°i #QÈ+X
H M- F?ÈT tQÆM; p B h`•m L; ¼+ G M; ç½ #`i"iX

h`•m L; ¼+ G M; ç m ç M M¶B K†i KkB iQ€i K² ?¬B HçM? - ?¬ ?Q€M H M ; B ; B i?

h M K" T +QÌB HçM? HB M iK+ ,

@ h?"i H" t'm ?´- ; B ; B H" i? ; B ; B i ?2Q- iW i`QÈ+ iÈB M v H9+ M"Q +kM; M†M

@ E?¬M; M M M¶B M?ªKX

h-M G•K p¶ p¶ p B +O i M K" T- +9B ç-m M?bM p"Q K„i +O h`•m L; ¼+ G M; ,

@ L; QÆB H"K +?mv M i@i i?"i5

«B æ M MQÈ+ M"v `²B- h`•m L; ¼+ G M; #B i ç½ ? i- b„+ K†i t€K i`„M; - i?Î /"B K°i
*¬M; pB +F iB Ti`Î M M p¬ +MM; çÆM ; BªM- h-M G•K H'v p•M i v h`•m L; ¼+ G M
H¼ i` M #" M M?Ä Î ?B M i`QÌM; - M; ?B K` p•M i v ?Q" M iQ" M ; B®M; M? m- ç•v +
HQm HçB Î ?B M i`QÌM; b m F?B h`•m L; ¼+ G M; b€i ?çB L; ¬ h€M L[X

h`•m L; ¼+ G M; F?¬M; i? +?®B +½B- +?d ç" M? T?ªB i?W M?"M i°BX

hB Ti?2Q- >Q„+ h`¼M; G•m p" GQm h K æ Q /U i?2Q F?~m +mM; +O h`•m L; ¼+
iB m ç Q F?„+ ` iB m Fw ?Q b2M K€m i` Mi?B i? L; ¬ h€M L[- +kM; pÈi H M iQÈM
?Q h•v .QÆM; /QÈB ; B M; MQÈ+ +€+? +?¶ v Î F?¬M; t X

hQ" M #° pK €M ç½ çQÈ+ T?€ tQM; K°i +€+? ?Q" M K„X

h`•m L; ¼+ G M; +?QM? H" ; B M T?m i?-M #Q +O L; ¬ h€M L[- v F?¬M; +?d +i i`
h®M; "ªQ p" h`QÆM; hB M h`B m- +ÁM `i #B i H'v HÁM; .mM; K K - H'v çQÈ+ K°i
iW ç-m M, K M; Q€B L; ¬ h€M L[ç½ i?"i HÁM; i?Q+? vX

L?QM; h`•m L; ¼+ G M; v m +¬m L; ¬ h€M L[; B[#Q K"i p [m M ? +O ? B M; QÌBX
H"K ; b F?€+ ?ÆM H" +?B i v pÈB M; QÌB +k h®M; "ªQ- HçB ; Bª #° i bK M; QÌB KÈB H
i +kM; H" /mv i`b [m M ? [m HçB HûM H9i pÈB h`•m L; ¼+ G M; X

_@i +K+ L;¬ h€M L[+ªK i? 'v +?€M ;?ûi +m° + b®M; M?Q i? - v m +¬m +¬M; F? B [m
+?Q /MM; HÌB h`•m L;¼+ G M; b v `QÊm ibM? +ì i?´ H° ç +QÌB M?¢Q v- mv ?B T
bBM? HÁM; i`M ç°+ - pb i?Q€i F?ÄB L;¬ h€M L[/•v /Q KÈB ?¢ b€i i?OX

h`•m L;¼+ G M; +kM; F?¬M; T?ªB H` F K¢M? K) ?[m HU+- +?Q M M v HU +?¼M ç°
+? i Q M m´M; H†M; H) F?¬M; iB M; ç°M; X a m ç! pb Km®M i?Q€i i°B- v #„i +?QÊ
"¢+? GB M ;B€Q i`QM; HÌB ç²M- F?„+ iB m Fw ?Q b2M K€m H M M; U+ M¢M M?•M
?²M çÁB K¢M; - +?Q `^M; KbM? H`K M?Q p"v +?Q /M H` M`M; i?`M? [m, +kM; b) #`
#€Q i?MX

æ€M; iB + +?QM? pb v K!+ K„i- ?mv i H +?ªv tm¬B tm®M; h?€B .QÆM; ç½ i® +€Q
pW F?ûQ iÄ `ä çB K H` M; QÌB [m2M ;•v €MX h`•m L;¼+ G M; iU +?Q H` KbM? i?¬
i`ÌB H²M; H°M; - i?Q K` F?! H¼i- h-M G•K tm'i i?O M?Q çB M- iW F?B v ;•v €M ç
KQÌB ? B + M? ;Bì5

h`ìB ç½ t +?B m- h-M G•K €T ;BªB h`•m L;¼+ G M; çB iÈB .U+ E?¬M +mM; MÆB o
Î- #~K #€Q +?B iB i pK €M- i`bM? H M i'i +ª +?SM; +Ê p` +?SM; +mM; X

@ h-M €B F? M? [mª M?B M F?¬M; T?K F€ p¼M; +O i`šK5

o¢M G`+? + Q ?SM; M? +? K¬B +QÌB- i` `ä +mM; +'K +kM; F?¬M; T?ªB #` v m T?
p`Q- K` H` i?€B ;B€K pb ibM? ;B i M; QÌB K¬ T?ÄM; ;•v €M- v ç½ +! i? i?Î T?`Q M?

h`M? h`BM? ¬K +QM i` B M;²B T?Q b m K`M- i?Î ` K°i ?ÆB i?"i /`B,

@ L m F?¬M; T?ªB h-M æ®+ *?O F`T i?ÌB T?€ €M- F?¬M; #B i K +QM i +ÁM T?ªB
pšM +?Q `^M; # M +¢M? KbM? +! v m T?d "¢+? GB M ;B€Q ~M M'TX

@ •B T?B- #•v ;Bì M`M; F?¬M; +¬M T?ªB HQ H„M; M[X

o¢M G`+? [m v ç¬m H¢B M OB h`M? h`BM?- H¢B tQ v M; QÌB M!B,

@ h-M €B F? M?- i?O T?¢K €M M`v K M; ` H,M; i`b tY iY- iÁM; T?¢K- i?•M M?•M
•B F? M? T?€ €M +! +¬M; - i`šK b) ;?B i¢+ i`QM; HÁM; X

h-M G•K i¢ÆM çB ` - KÈB pW #QÈ+ ` F?ÄB +Y .U+ E?¬M +mM; +?Êi i?'v .mM
oQÆM; >Q`M; ?"m çB iÈB- +QÌB F?¬M; +! ?ªQ w, ?W- +?¢v ç M +mM; +'K i` m ç
MQÆM; +€Q +? i M; QÆB5

N9dX *?QÆM; N9d, h? h`2 *?¢K æ'i

o®M /mM; K¢Q oQÆM; >Q`M; ?"m `i H` tBM? ç T çQ M i` M; - ç¬m ç°B T?KM; [m
ç2Q F?, M [m`M; +´ i? m +?d p`M; - `i +! T?QM; ç° Kšm M; ?B i?B M ?¢X L?QM; #•
M M /`B ?ÆM K†i M; U - i?Q T?`M +ÁM i`„M; ?ÆM +ª p¬B [mûi iQÌM; - F?¬M; +! +
im´B +ÁM i` - M?QM; iW +€M? KkB ç M ? B # M F?; 2 KB M; ç½ tm'i ?B M M T?^M
h-M G•K +QÌB H¢M? HB M iK+- #° /€M; M`v i?"i bU H` F?¬M; /€K M; ÊB F?2MX

oQÆM; >Q`M; ?"m +! i? F?¬M; ?"M h-M G•K b Q5\ 1 `^M; /€M; p ?B M i¢B +O M
H Q +O h-M æ®+ *?O, ç¬m iB M H` T?€ €M h¬M >Q`B L?•M i?"i ;Bª- H`K +?Q M`
HÁM; o¢M G`+?X hB T i?2Q H¢B /šM p`Q +mM; K°i ?² Hv iBM? h`M? h`BM?- F?E
+? i K i- ibM? T?m i? pÈB oQÆM; >Q`M; ?"m H½M? ç¢K iÈB +U+ çB KX *kM; F?; !
iQÈM; K¢Q ç½ i`Î M M M?Q K°i [mª T?K F?¬ +^MX

o¬ +MM; Q€M ?"M h`M? h`BM?- h-M G•K- i`È i` m i? v H¢B F?¬M; H`K ;b çQÊ+
F?¬M; i? H`K ;b F?€+ ?ÆM H` çSM; i`QM; ;!+ E?¬M LBM? +mM; M; mv M `O - +°
+?Q #¼M ?¼ tmB t QX

.QÌM; M?Q ?¬K M v `®i +K+ i`ÌB ;B` KÎ K„i- ç¬m iB M H` LBM? h9 +mM; h`M? h`E
+mM; ç¢B M°B #`i M; !+! iBM v m T?d "¢+? GB M ;B€Q ç M; i` i`°M i`QM; ç!- oQÆ
iS+ t9B ;BK+ Gw h?€B ?"m +?¢v iÈBX hmv `^M; F?¬M; i? FûQ o¢M G`+? ` F?ÄB ?

h`M? h`BM? [mšM #€+? +kM; i`9i; B"M çQÊ+ T?-M M"QX hB Ti?2Q .mM; K K H
p¼i p"Q T?ÁM; +O ooM? LBM?- +| w ç² p¬ H pÈB *-M; +?9 5

G"TiS+ oQÆM; >Q"M; ?"m ;B®M; M?Q +| HY ç®i /QÈB K¬M; - /šMi?2Q .mM; K K
+?m~M #` #~K #€Q pÈB Gw h?€B ?"m iBM iS+ FBM? M; QÌB M"vX .M b Q #'i F h-M
p"Q i`QM; +mM; i` m çM *-M; +?9 i?"i bU H" [m€ KS+ F?-M; i? iQÎM; iQÊM; M'
M[M?B- oçM G`+? b) T?ªB +| +•m i`ª HÌB m°B iY- M?'i ç`M? h-M G•K b) +?`m tmB

>Q"M; ?"m ÎE?-M LBM? +mM; - M^K H +? p T?Q "„+ # Mi`QM; hY *'Ki?"M?- hW L
M^K Î?QÊM; +?QM? h•v- oQÆM; >Q"M; ?"m # Mi?2Q h•v i`QÌM; M? B K" b M; ç|X

.U+ U+€M?V E?-M +mM; K" oçM G`+? p" h`M? h`BM? içK Î p®M i M H" .U+ U# vV
+?[.U+ i`QM; i M \*?m .U+ Zm•M KÈB bY HçB- +?QM? H" K°i i`QM; h•v HK+ +mM
h•v i`QÌM; M? BX \*?Q M M h-M G•K KÈB pW #QÊ+` M; QÐM; +Y HB M çKM; T?ª
K K #QÊ+ +?•M p°B p½ +?çv iÈB hW LBM? +mM; X

@ æ•v KÈB ;¼B H" Q M ;B ? T H°5

.mM; K K p¬ +MM; T?€+? H®B ?W K°i iB M; X

h-M G•K `i p¬ i°B bÌ bÌ KkB- i +kM; +| ç²M; +ªK M?Q p"v

Lûi K†i; B" Mm .mM; K K +QÌB M?, M M?| M?Q ?Q +9+- +?d h-M G•K K°i +€B M|

@ LQÆM; MQÆM; - i`QÊ+ ? i?½v ?„M #„i HçB- b m ç| çB ;†T h?€B ?"mX

oQÆM; >Q"M; ?"m i?Q€M; +| +?9i /Q /U- /M b Q M" M; iWM; i?m i?B i i`QM; i v h-
?ÆM M[ç®B T?QÆM; H" h'M; æ®+ æ¬M; sQÎM; - p` i`Q +?O M?•M HK+ +mM; +O
F?-M; 'Mi?Ä +?Q H„KX

.mM; K K ;'T ç M ç° ;B"K +?•M- `®i +K+ oQÆM; >Q"M; ?"m ç½ [mv i ç`M?- ç¬B
+?|B T?mM` ? B +?[HçM? M?Q #,M; ,

@ „i HçB5

@ o"v i?b #„i HçB çBX

h-M G•K T?~v T?~v i v ;B®M; M?Q çm' B `m²BX

"¼Mi?€B ;B€K- i?` p # M +çM? oQÆM; >Q"M; ?"m ç M; Km®MiB M H M- >Q„+ h
b m HQM; h-M G•K ç½ M? M? M? M t¬M; H M- ç~v ç€K i?€B ;B€Ki?` p M"v` M?Q
¾ p†Mi`ûQ ? B i v .mM; K K M?Q +?BK QM; #„i; ;"- ç HQM; #"; "Tp T?Q i`QÊ
+?Q F?m¬M K†i; B" Mm +O #"; -M M?Q +?çK ç'iX

@ «B +? Q- MQÆM; MQÆM; +Sm KçM; - +Sm KçM;

.mM; K K F m H MiU M?Q ;B i?2Q- ç m ç Mi? M? •K`mM H MX

*?mv M tªv` ç°i M; °i- oQÆM; >Q"M; ?"m M; ~M M; QÌB` K°i H9+ KÈB T?ªM SM; çC
h-M G•K [m€i ?ÄB,

@ h-M æ®+ *?O- M; QÆB H"K M?Q p"v H" +| w ;b\ >Q"M; +mM; ççB M°B- ?€ /mM; +

@ LQÆM; MQÆM; - pB i?-M H"K M?Q p"v +?QM? H" +¬M; i`mM; pÈB MQÈ+X

h-M G•K #`v` /€M; p i`mM; [m•M #€Q [m®+- +?d +?d .mM; K K ,

@ æB i M?B +O H½Q #` M"v H" h`•m L; ¼+ G M; KQm ?çB +mM; M?•M L; ¬ h€M L[- ;
GB M ;B€Q ;•v €M # Mi`QM; ?Q"M; +mM; ççB M°B- ç9M; H" #°B M; ?`+? #'i ççQX
h`•m L; ¼+ G M; H,M; i`b tY iY- i'i +ª iÁM; T?çK- i?•M M?•M +?ûK ? i +ª M?"X

oQÆM; >Q"M; ?"m ç-m iB M H" +ª FBM? ? B K„i i`ÊM i`ÁM- iB Ti?2Q b„+ K†i p®M
i`Î M MªK ççK- F?-M; iU +?O çQÊ+ HmB p b m K°i #QÊ+- +€+? t .mM; K K K°i

h-M G•K pW iW .U+ E?¬M +mM; ` M;Q`B- ?„M M|B M?Q p"v /o M?B M F?¬M; i? M
+?mv M M"v t2K ` H" p€M ç½ ç|M; i?mv MX

oQÆM; >Q`M; ?"m +kM; H" ?¢M; M;Q`B i•K iQ FQM ç€Q- H"TiS+ M;?o b•m t ?ÆM
.mM; K K ;B i +mM; M[# M +¢M? h`M? h`BM?- +ÁM; Bª H`K v m T?d "¢+? GB M
+?Q H`K bM? +?d çB K- M?`i H` # ?¢ p` h?€B ?"m +| i? +| w FB M ;b ? v F?¬M; \

h-M G•K /UM; F?m¬M K†i iQÆB +Q`B iB M iÈB T?Q /QÈB KkB oQÆM; >Q`M; ?"m
+O M`M; ,

@ LQÆM; MQÆM; - ?"M? ç°M; +O .mM; K K p` h`•m L;¼+ G M; [mª i?"i H`K M? i•
T?KM; +?d çB m i` €M M"v- i" T M½ ?mM; T?¢K +?O bY- +?Q M M F?¬M; i? F?¬
+?ŠM; ? v KÈB pW `²B KK +| M|B ;b pÈB MQÆM; MQÆM; ? v F?¬M; \ h?S i°B i?S i
M;?B M;ì MQÆM; MQÆM; - +?d H` Km®M H-M i?2Q K M? K®B- [m,M; K°i K HQÈB

h`QM; HÁM; oQÆM; >Q`M; ?"m M?`i i?ìB M?Q +| p¬ b® i?Èi i?ªQ M K½ Uç²M; •K
+?¢v [m X hmv `^M; M;Q`B KB M; h-M G•K M|B F?¬M; /€K M;?B M;ì M`M; - M?Q
M?QÈM; - K„i M?2Q M?2Q H¢B- F?| 2 KB M; M? +? H M- /€M; p ? i bS+ M;?B i?¬M
M`M; KÈB H` F +?O bY b m K`MX

@ E?¬M; +| - KK F?¬M; M|B ;b pÈB B ;B +ª

G9+ M"v oQÆM; >Q`M; ?"m ç½ p¬ +MM; `®B HQ¢M- i`QM; HÁM; ?®B ?"M F?¬M; i?
bÈK +?¢v i`®M- +?¢v i`®M i?"i t - +€+? h-M G•K +`M; t +`M; i®iX

h-M G•K F?) M?QÈM; K`v i`mv ?ÄB,

@ *| i?"i F?¬M; \ oB i?¬M pW iÈB +?¶ ooM? LBM? h`QÎM; \*¬M; +?9 i` €M çB ` - i?
K iW MÆB ç| çB iÈB +mM; MQÆM; MQÆM;

@ æ9M; - ç9M; p"v5 h-M æ®+ *?O tY €M +?mv M +¬M- B ;B ç½ +| M;?2 i?'vX >¼
ooM? LBM?- F?¬M; #B i +| KQm ç²; b- K v M?ì h-M æ®+ *?O K°i HQÈB #„i ? i #¼M

oQÆM; >Q`M; ?"m M|B iÈB +?¶ M"v- +QM M;QÆB +?Êi çªQ K°i pÁM; - H¢B M|B iB

@ ooM? LBM? h`QÎM; \*¬M; +?9 iQM? iB M? M?m M?QÊ+ - iW i`QÈ+ iÈB M v B ;B
i¢B h-M F? M? pW çªK M?B K +?S+ æ®+ *?O æ¬M; sQÎM; - +| i`€+? M?B K #ªQ p
T?ªB i®M ? Q `i M?B m i•K ?mv i

L|B tQM; +•m M|B K` HìB H) F?¬M; ,M M?"T ;b pÈB M? m M"v- oQÆM; >Q`M; ?"m i
i•K iQÆM; H B b) #'i F +?mv M ;B[h-M G•K p` ooM? LBM? M[- F?¬M; +¬M #B i
;Bì i`Á [m, ;b- B ;B F?¬M; /QM? p`Q M[5

h-M G•K M;QÊ+ H¢B çÄ K†i- HìB M|B M"v +O oQÆM; >Q`M; ?"m `ä `M; H` Km®M

L?[M; i?€B ;B€K +mM; M[# M +¢M? oQÆM; >Q`M; ?"m i?ªv ç m b[M; bì M;•v M;C
+kM; H` +?O M?•M HK+ +mM; - iQ`M #° hY *'K i?"M? i`W # ?¢ p` h?€B ?"m ` +?d
Kšm M;?B i?B M ?¢- p`Q H9+ M"v H¢B #` h-M G•K ûT HB M iB T i?®B HmB- M|B +?
H®BX h-M æ®+ *?O +kM; F?¬M; T?ªB H` i?€B ;B€K- M K M[ i?K i?K #'i i?•M- H`K
Î +?¶ ooM? LBM? h`QÎM; *¬M; +?9 M?Q p"v\5

.mM; K K #Q K"i #€Q +€Q +?mv M pW `²B pÈB oQÆM; >Q`M; ?"m- M?[M; M;Q`B
iB M?X

GK+ oB M *?Q- L;Qm æ¢B GU+ pšM iÄ ` M;?B K M;?`- M?QM; ç½ M?`M +Q`B ç m
+?†i .mM; K K - [mv i i•K [m M ? i M?[M; ;b pW M;?2 çQÊ+ ?¬K M v- imv i F?¬M
+?[X æ•v H` +Æ K"i i`QM; +mM; - ?ÆM M[M°B /mM; [m€ ?Qi

oQÆM; >Q`M; ?"m M|B M?Q p"v- h-M G•K +kM; F?¬M; iB M H`K F?| M`M; - ?ÆM M
M"v i?m-M i9v +?d H` ;B i M;Q`B pb iB M?- ?„M ç½ #~K #€Q pÈB o¢M G`+?X L m K
+?Q oQÆM; >Q`M; ?"m +kM; `i ;QÈM; ;¢Q- pb p"v h-M G•K M|B T?KM; ?Q`M; K M
.mM; K K +€Q iW `ìB çBX

S?M oQÆM; >Q`M; ?"m /šM /„i #¼M +mM; M[ i?€B ;B€K tQ v M;QÌB `ÌB çB- M`M;
 çB m +?dM? #QÊ+ +?•M- M;~M; ç-m H M i?"i + Q- +® ;„M; F?¬B T?K+ HçB iQ i?
 +O Kbm?- M?QM; `®i +K+ pšM p'T p`Q M;ç+? +Y E?¬M LBM? +mM; H°M K Q K°i
 h-M G•K €T ;BªB .mM; K K i`Î HçB LBM? h9 +mM; - ?°B ?ÊT pÈB #¼M GQm h K æ C
 h`•m L;¼+ G M; - H9+ M`v K†i i`ÌB ç½ M;½ p h•vX
 .mM; K K i?'v h`•m L;¼+ G M; M?'i i?ÌB ?€ KB M; K„M; iQ- Q€M i`€+? v FûQ Kb
 L;¼+ G M; +?d O `k +9B ç-m F?¬M; M!B K°i HÌBX
 @ h-M æ®+ *?O- h-M æ®+ *?O M;`B ççB M?•M ççB HQÊM; tBM çWM; +?'T M?'i H
 KK ;B` M`v M?Q +€B `„K- i? +?Q
 .mM; K K [m€ i` M K†i ç'i F?´ bÎ + -m F?~M- /"T ç-m #bM? #`+? p M; /°B,
 @ "'i [m€ H½Q i?•M +?d H` #` +QM t M?B m çÌB pÈB iB m i†+ FB - + -m tBM æ®+
 H½Q i?•M i°B +? i
 GK+ oB M *?Q- L;Qm æçB GU+ ç m +QÌB HçM? F?¬M; M;WM; ,
 @ JÈB pW `²B F?¬M; T?ªB KK +ÁM M!B Q M ;B ? T H° b Q\ \*?d i`€+? i?B M çQÌM
 F?¬M; +Y KK HçB p`Q5
 @ G"TiS+ /šM ? i p æ¬M; sQÎM;- i?2Q M?Q +?d w ?ÄB i°BX
 h-M G•K +?€M ;?ûi T?'i i v K°i +€B- F?¬M; i?K M?bM .mM; K K K°i H-M M`QX
 .mM; K K M?'i i?ÌB tKB HÆ i` M ç'i- F?Q i? p M? K†i ?'i ?"K +QB i`ÌB #^M; pmM;
 +?d +ÁM HçB b„+ K†i t€K M?Q i`Q i`MX
 L;QÊ+ HçB h`•m L;¼+ G M; +SM; `„M ?ÆM- +?ŠM; [m H` F?¬M; M;WM; H„+ ç-m i
 @ oBM? ?Q T?9 [mw çªQ K„i i?`M? F?¬M;- bÈK #B i +! ?¬K M v H9+ i`QÊ+ çWM; K
 K`M;
 @ >W- M;QÆB ç½ çB b B çQÌM;5
 h-M G•K ç€ v K°i +QÊ+ - ` H M? ç€K i?m°+ ?ç €T ;BªB tm'i +mM;X
 JQm h?m" M /šM /„i +?9M; i?€B ;B€K +mM; M[LBM? h9 +mM; ç²M; HQçi [m€ tm®M
 æ®B K†i pÈB €T HU+ ?çM F€ K°i M;`v T?€ €M +O # ?ç- h-M G•K +kM; F?¬M; /
 M?[M; M;?B T?çK HÈM M?'i H` #¼M ?¼- K` iWM; #QÊ+ çB m i` p¬ +MM; M;?B K i
 ?mM; i?O i?"i bU- ç®B pÈB #¼M ?¼ F?¬M; i? M;?B M;! +?QM? H`•M çS+ ? i bS+
 @ h-M æ®+ *?O i?,M; [m M i`M iQÊ+ + Q ?-m pçM ççB5
 JQm h?m" M ?¬ H M ç-m iB M- F?€+ pÈB p M`M? M¼i # M;Q`B i`QÊ+ ç!- H-M M`v
 h-M G•K [m v ç-m HçB +QÌB +QÌB- HU+ HQÊM; +?QM? M;?o [mª M?B M +! bS+ H
 LBM? h9 +mM; •K F?Q i`-K i`-K- H9+ M`v K†i i`ÌB M;½ p h•v ?`Q [m M; pçM ççQ-
 ççB M°B #` [mûi bç+?- i•K i`çM; K¼B M;QÌB F?¬M; iU +?O çQÊ+ i`Î M M pmB bQÊ
 h-M G•K /šM M;QÌB ;BªB ? B i M T?çK M?•M ç M æ¬M; sQÎM;X
 L; v iW ç-m ç½ F?¬M; +?m~M #` #Ä [m +?Q .mM; K K - M;QÊ+ HçB F?¬M; T?ªB H
 M?•M iW- K` H` #` i ç½ +?çK ç M pªv M;?`+? +O ?„MX
 h?€B ;B€K +! i? [m M; KBM? +?QM? ççB ç®B i?U+ pÈB +mM; M[- pb b Q h`•m L;¼
 ? ;B[v p`L;¬ h€M L[- +?Q iÈB +m®B +MM; Km®M ;B i M;QÌB /B i F?~m\ hçB b Q
 #ªv HQÊi H'v +Ê ibK .mM; K K - +?çv iÈB +?¶ ooM? LBM?\ *m®B +MM; v i?Î /`B M
 K„i i?`M? F?¬M;- pBM? ?Q T?9 [mw K` v iQÎM; iQÊM; iW ç•m iÈB\5
 h-M G•K F?¬M; + -M ç€T €M t€+ i?U+ - +! K'v çB K M`v ç½ +! i? ;?ûT v p`Q i°B ç€

*?d i`m /B i K°i h`•m L;¼+ G M;- ç K†+ +?Q .mM; K K Î H¢B # M M;Q`B ooM? LE
+?9M; i H¢B F?¬M; v M HÁM;X *?QM? i B ?„M M;?2 i?'v KK ;B` M`v ûT ooM? LBM
K- ?| ` iQÆM; H B H`K ?¢B M`M; b Q\5

>W ?W- ç| KÈB ;¼B H` HÁM; M?•M iW +O M[M?•M

a„+ i`lB ç½ i®B- K†+ /M # M i`QM; ç¢B çQ`M; •K m æ¬M; sQÎM; ç®i F?¬M; Qi M
+?“T +?ÎM /QÈB çQ`M; pšM ç2M M;ÁK- •K i`-K H¢M? H)Q- iU M?Q a•K G ç` M;K

h-M G•K +~K #`Q M;¼+ ç€B M;²B i` M +¬M; i¼ - ç€K b B /`+? æ¬M; sQÎM; GK+ o
>Q„+ h`¼M; G•m- GQm h K æ Q çSM; ? B # M- ?bM? +K çO +€+ K`m b„+ b€M; HQ€
H` h`•m L;¼+ G M;- .mM; K K ç M; [m€- b„+ K†i B M`v i`„M; M?Q i`l;B`vX

h-M G•K `9i i? i`2 bÆM bQM iW i`QM; ®M; ` - iW +¬M; €M çSM; /"v mM; /mM; çB `
L;¼+ aQ hYX

J¼B M;Q`B +ÁM ç M; M;¢+ M?B M F?¬M; ?B m- +?d i?'v h-M G•K MûK i? i`2 tm®
çQ`M; T?€i ` K°i iB M; p M; M?Ä- æ®+ *?O æ¬M; sQÎM; ç½ p¶ M;U +?¢v çBX

h? i`2 +?¢K ç'i- T?¢K M?•M [mv •KX E?¬M; +-M #¼M GK+ oB M *?Q iU i v ç°M;
æ-m- b B /`+? æ¬M; sQÎM; ` i v- çQ h`•m L;¼+ G M;- .mM; K K H M çQ`M;X "
•K m p M; H M K°i i`M; iB M; F m F?“M F?“M i?ªK i?B i- K°i H9+ H•m b m KÈB v M

h-M G•K T?€ çQÊ+ pK €M +mM; M[#` ;B i i`QM; LBM? h9 +mM; pÈB i®+ ç°` M;Q`
iÈB ?B m [mª ;BªB [mv i M? M? ;¼M ? i i?ªv K¼B pB +X

æ€K i?O +Um i? M? HQm M?Q L;¬ h`mM; >`M?- h`B m RM; L;mv M- *® >B M h?“M
+ª M;`v- i? #B M iS H HK+ HìB p,M HQm HQ€i- K„M; h-M G•K t®B tª F?¬M; +?W
[m•M iY F?Q i? ?mM; ?,M;- ;B¼M; çB m HìB H) /Q`M; M?Q M m i`B m çbM? F?¬M
G•K M`v- +?“+ +?“M p”M MQÊ+ b) HmM; H v Km®M ç`X

h-M G•K T?€ €M Î+mM; +'K- #¼M ?¼ ç M; #”M `°M Î:B€Q S?Q`M; iv- iYm H•m p` i
[m H¢B HB M H¢+ pÈB M? m- ;|T H¢B K`v #ªM i`m +?QÆM; ç¢M ?†+ HB M / M?-
;B”M H¬B çbM?- M?'i +Y +¬M; FQ+? F?B M +?Q h-M G•K T?ªB `ÆB ç`BX

N93X *?QÆM; N93, "¡ h v > i *€+?

E?¬M; M;ì`^M; +?Q F`T +?l b M; ?¬K b m çQ i`m +?QÆM; ç¢M ?†+ iÈB h?¬M; *?
iS+ i`mv M iÈB- +?ŠM; M?[M; h-M G•K ç½ T?€ €M- +ÁM i` `à H` i?€B ;B€K M°B ç
;B i+mM; M[- pb Km®M i?Q€i i°B M M H`K ;Bª M?Q v m T?d "¢+? GB M ;B€Q ;•v
G•K T?ÁM; i?O +mM; +'K #`i HU+X

_®i +K+ m`M; +-M; F?' +U+ K°i T?2M5 \*€+ p` [m•M iY `®B `Qi `9i HmB i`m +?QÆ
#¼M ?¼ p„i ? i | + M;?o ` +•m iW- +?Q /M H` +?ûT H¢B +kM; K`i ?ÆM MY M;`v- `
`€+- +m°+ pmB #` +Ki ?SM; ;B[+?WM;X

æ€K i? M? HQm p,M i?-M +kM; F?¬M; +| ;b pmB- >bM? h?QÊM; h`Q O `k +9B ç-m
i M i?O ?¢ ç m H` + Q i?O æ¬M; sQÎM;- +?QM? K„i i?'v h-M G•K T?€ €M- +ªK ;B€
#^M; ?„M- +?d i?'v +? iÈB +U+ çB KX *ª #¼M +?d +| i? M?bM M? m +Q`B F?'- -
M;Q`B +mM;X

@ *?Q p`- +?Q p` tBM /WM; #QÊ+

h`QÆM; h¬M L;?B m ç°i M;°i iW T?Q b m +?¢v iÈB- +Q`B ?QT K„i M|B,

@ ob b Q +€+ p` H¢B O `k M?Q p”v- M”Q- +?9M; i iÈB h?B M L;Q¢B h?B M m®M; `
>bM? h?QÊM; h`Q +Q`B F?'- ?B M i¢B v F?¬M; +| i•K i`¢M; m®M; `QÊm +?9i M”Q

@ *€+ M;QÆB çQ€M i?Y t2K- H-M M"v hv G æ¢B M?•M M|B i? M"Q\
h`QÆM; h¬M L;?B m +Q`B +Q`B i?-M #QX
h'i +ª K¼B M;Q`B ç m M?bM +?^K +?^K vX

@ "¡ i v ? i +€+?5

h`QÆM; h¬M L;?B m +?ûK çBM? +?ti b„i M|B- b m ç¡ ;BªB i?Q+? pÈB K¼B M;Q`B
@ E?ª M,M; T?€ €M i" T ?mM; +O ?¼ h-M ç°+ #° çQÆM; FBK- KQÊM +?mv M M"v „
H-M M"v ?„M T?€ €M M?Q p"v +¡ iB M i? K çQÊ+ #QÊ+ M"Q +?,M;\\5

@ æ9M; p"v5

>bM? h?QÊM; h`Q T?ªM SM; F`T p¶ i v K°i +€B- imv `^M; h-M G•K ç½ T?€ çQÊ+ €M
G M; p" .mM; K K M?Q M?Ä- +kM; F?¬M; i? T?€i i`B M i? HU+ +O KbM? `°M; `i?
p b p"v M #`B i•K T?9+ M^K pMM; M„K +K+ /B M i`QM; i v- [m M ?"K / M? iQÊ+
p"v K" çQÊ+ i,M; H M- i?"K +?Q M; v +ª Kti `²M; +kM; +?Q +?„+ ç½ Qm €B ?„M ?Æ
H¢M? M?¢i pÈB ?„MX

L?Q p"v- +?Q /M H" ?„M T?€ K°i i`,K pK €M M[i?b +¡ Q+? ;b\

>m®M; +?B h-M G•K +?d +¡ ç¡M çÐ +¬M; FQ+? K" F?¬M; +¡ bS+ ç€M? i`ªX hmv i'n
i? M? HQm ç½ K'i çB ?B m HU+- M?QM; i? M"Q H-M b m +kM; b) ibK çQÊ+ bÆ ?Í
H-M M"v >bM? h?QÊM; h`Q F?¬M; H`K; b çQÊ+ ?„M- M?QM; #ªM H½M? h-M G•K
F?¬M; i? M„K çQÊ+ æ¬M; sQÎM; p"Q i vX

@ ošM H" h`QÆM; hv G M?bM t i`¬M; `°M;X

>bM? h?QÊM; h`Q +?„T i v K°i +€B p ?QÈM; hv G :B€K- H¢B i?•M i?B i FûQ h`Q

@ æB- ?mvM? ç +?9M; i çB m®M; `QÊm- h?B M L;Q¢B h?B M- F?¬M; b v F?¬M;

@ - >bM? h?QÊM; h`Q p" h`QÆM; h¬M L;?B m i?B i v M ,M +?ÆB Îh?B M L;Q¢B h
bU +?Q H" #ªM ç®+ ç½ #¡ i v ? i +€+? `²B b Q

_ 'i M? M? h-M G•K M?"M çQÊ+ K"i #€Q ÎT?O ç KbM?- €M? M M +?"T +?ÌM F?B M
?„M H° ` p +U+ F€ [m, /`X

h? M? æ¢B H2 HQÐB K°i +€B- i? M? •K i`QM; i` Q p M; H M,

@ hW i, i, K m ç M t2K- i`QM; M?" +?9M; i +¡ v m [m€B5

h-M G•K F?¬M; t¬M; iÈB #„i H'v M" M; ;B®M; M?Q i`QÈ+ ç•v- K" H" M?Q +¡ çB m bn
+?mv M F iB T +ÁM TªB M?Ì M[v iB M ;B9T K°i i vX

EBM? bQ ç K tm®M; H M ç M ?mv ?Q" M; - i`B m o¢M G`+? ? i bS+ t ?Q - hB M L;?B
i' +?S+ iB +`QÊm M?B m i`Á ç´B KÈB- :B€Q S?QÌM; iv + K9 i?€B #bM?- +€+ +¬
Î çQÌM; ? K •m G M h•v lv M- +?QM? H" +?¶ M; v +ª ç¢i [m M ?B M [mw +kM; ? v
M? B- #Á MQÈM; h®M; Ew T?Q L K i?"M?- •K J¬M hY ? B # M hmv M ok K¬M ;B€
#bM? /•M ?ÆM H" bU ?'T /šM +O +?9M;X

:BÈB M;?B K +?d +'K çB i` M çQÌM; +€B- M m ibK pmB i¢B •m G M L;ä s€ ? v Î
[mªMX

>m®M; +?B >bM? h?QÊM; h`Q- h`QÆM; h¬M L;?B m ç m H" QM; F?mv M sQÎM; o
+?šM; H) #BM? bo L;k h?"M? "BM? J½ iv +ÁM /€K + M i?B T\\5 h`QÊ+ ? i #¼M ?¼ i
K°i #[MQ b v- iB T i?2Q H¢B çB ? K •m G M pmB +?ÆB i?Ä i?Q+? K°i i`"MX

o®M H" ç€K M;QìB >bM? h?QÊM; h`Q ?ÆB +| p iBM? i?—M b b9i- H"TiS+ bo F?Q
EbM? h`QÆM; hv G +?d çB K # M K - +ª #¼M ç½ M?bM` ibM? i? , h—M G•K / K
M;QìB / K†i /`v ?ÆM ?„MX " M M;QìB h—M G•K +| KQm bo- M?QM; +?ŠM; H) [mv M
hv G - GQm æ¬ æ®+ F?¬M; b€M? #^M; hW o, M h`QìM; 5\ >¼ h—M #`i [m€ +?d bî i`Q
HQ +?9i v i?m"i- T?€ €M HÊB ?çB K" i?¬BX

.M b Q h—M G•K çª #çB S?MM; "ªQ i`QÊ+- b m ç`m h`QÆM; hS .mv- i? M? / M? çç
ççB S?€T oQÆM; h•v hçM;- ?B M F b€+? Kî HçB h•v oU+- K M; i?2Q F?Q i? T?Q
bQX hW h`QÆM; EbM?- GQm h?O >[m i`î tm®M;- +?Q ç M #¼M >bM? h?QÊM; h`Q
HÁM; M;?B F}- +~M i?"M [m M b€i- HQ H„M; M;QìB M`v F?¬M; ` i v i?b i?¬B-` i`

.M F?¬M; #B i p b b Q b m F?B h—M G•K p FBM?- +?d çÆM ;BªM /MM; HçB ? B p` >
M?QM; #¼M h`QÆM; EbM?- GQm h?O >[m +kM; F?¬M; p b p"v K" #m¬M; HÆB +ªM
h—M G•K +kM; F?¬M; TªB H" [mv M KQm- K" H" i?O çQçM T?€ €M M?Q i?—M +O`

E i [mª T?€ tQM; pK €M L;¬ h€M L[#` ?çB- h—M G•K i?m ?Qç+? iQ" M i?„M;- h`QÆ
M;QÊ+ HçB i?î T?"Q M? M?äK, ?¼ h—M iÊB ç` p` æ¬M; sQîM; æ®+ *?O b) F?¬M
i?,M; [m M +—K [mv M M[X h?O çQçM +O` ?„M #`i [m€ +kM; +?d M?Q p"v- +?Q /M
M[+kM; F?¬M; i? v ç`B çQÊ+ +K+ /B M ?B M içBX

J°i K†i +| >bM? h?QÊM; h`Q p" +?Q p` i•K T?9+ M?bM +?^K +?^K- h—M G•K F?¬M; M
i v çQÊ+X a m ç| - i? M? HQm +Um çªM; +QB ?„M H" +€B ; B i`QM; K„i +€B çBM?
H" b) TªB ç®B K†i ççM ?†+- H—M M`v F`T i?ìB T?€ €M F?B M +?Q ççM ?†+ F?¬M
*m®B +MM;- oçM G`+? M ibM? M,K KQÆB pçM HQÊM; #ç+ ?"M; M,K KÊB iÄ` / /
p"v- M?QM; M;?B F} i`QM; HÁM; i?Ov +?mM; pšM +ÁMX

*| # çB m M`v H" i`î M;çB- H"K b Q h—M G•K +| çQÊ+ Fª M,M; tQ v +?mv M ç`i i
/mM; i?B i?®- i?ŠM; i v T?€i i`B M\5

h`QM; M?" S? M L?` MQÆM; M´B / M? ? K *•m G M- #¼M >bM? h?QÊM; h`Q m®M
B M`v ¬K F„ M[ # M KbM?- i v bî bQçM; iW i` M tm®M; /QÊBX

h?'v iBM? i?—M +€+ ?mvM? ç /•M; + Q- h`QÆM; h¬M L;?B m +QìB ?"B HÁM;- h
M;QìB >W- +?Q /M H" M;QÆB T?€ €M M?Q i?—M- æ¬M; sQîM; pšM H" +O` ?¼ h`Q

G M; >B m >Á +?¼+ +¬ MQÆM; # M +çM? K°i +€B- F?B M +?Q M" M; T?€ H M +Qì
M?Q #€M? # Q [m v p T?Q h`QÆM; h¬M L;?B m- ç„+ w M|B,

@ J v M?î +| h`QÆM; hv G KBM? ;B€K- H M; [m•M +?d çB K- +?9M; i KÊB ?B m`
M; ¼MX

@ >¼ h—M FB +?d H" K°i i M ?¼+ ç² v [m€M- H`v K`v +•m i`QM; b€+? i?m®+` T?
çQÊ+ p`B pK €M M?Ä- ?ŠM K v K„M iÊB KS+ M`v +kM; M M +?'K /Si i?¬BX

>bM? h?QÊM; h`Q pšM +?Q m®M; iÊB KS+ b v +?Q€M; p€M;- M;WM; ç°M; i€+ bî

@ "ªM H½M? T?€ €M +O` ?„M +kM; `i HÊB ?çB

@ "ªM H½M? ?¼ h—M M?Q p"v H"K L;¼ h€+ [m€ F?m`i i`i- M M H"K #° F?Q€B î +?•
"ç+? L;¼+ GQÊM; M|B HìB + v M;?B i- i`€M `M` K² ?¬B #|M; M?švX

@ "ç+? H½Q + M|B `i ? v- [m€ F?m`i i`iX

h`QÆM; h¬M L;?B m çQìM; ?Q" M; H„+ ç—m K°i +€B- HçB #`i +QìB,

@ "^M; p"Q #ªM H½M? +O` ?¼ h—M Qi M?'i +kM; +| i? H"K æQÆM; æ—mX h M bQ ç
v i?m"i + Q ?ÆM K°i +?9i- H9+`ªM?`¶B +kM; +| i? i`M?S+ ç—m +ªK HçM? +?Q -

J¼B M;QìB M?'i i?ìB +QìB —K- HçB m®M; i? K ?²B H•m- K¶B M;QìB +?¼M K°i +¬M
M; v ç K ç| i`mv ?Q M K°i i`MX

EBM? bQ p¢M M?` H M ç M- M?QM; +kM; +| K°i +?¶ i®B i,K •K i`-K H¢M? H)QX " M
i?`M?- K°i /½v FB M i`9+ FûQ /`B #® i`Q b•K M;?B K H°` çQÌM; Mûi KÆ ?²/QÈB
+U i?9 >²M; >Q M; M^K T?K+ ;B[K`M ç KX

æ¬M; i" T bU tQÎM;5

" Q M?B m / M? i?-M æ¢B iQÈM; ç M +?¶ M`v ºK ç¢K ?²M iB m- # Q M?B m ;B M;
çÎK- +?d pb M| H` M? K¬M ç€M; bÊ M?'i i?-M #Q M?'i i`B m æ¢B JBM?- " M M;`v I
` p`Q p`Q- # M ç K v M i oM? Qi M;QÌB çB H¢B- +?d +| +?¶ €M? b€M; m €K FB +| #
M;QÌB ? v [m,X

" M i`QM; iQÌM;- K°i i`QM; M?[M; +€B #|M; +?"T +?ÌM ç°i M?B M KÎ KB M; ,

@ *QM #` M|- i M M`Q i M M'v +?¢v i?2Q HB K K¬M; >bM? *?QÎM; >bM?- ?QÎM; i?H
i ç•v +kM; +?d tSM; Î +?¶ M`v m®M; ;B|- i?"i H` F?¬M; +| i?B M Hw5

@ æQÆM; æ¬m +?È +| HÈM iB M;X

" M M;QÌB K°i +€B #|M; F?€+ # M +¢M? +~M i?"M M?„+ M?Î v- K†+ /M +?QÎM; 'M æ
æ®+ *?O- M?QM; >bM? h?QÈM; h`Q KÈB i?"i bU H` M;QÌB M„K ;B[æ¬M; sQÎM;- +
+ª b B /`+? HÈM M?Ä i`QM; tQÎM; T?ªB M?bM b„+ K†i +O v K` H`K pB +X

> B +€B #|M; +?"T +?ÌM i?'T i?Q€M; /QÈB #|M; ç K- `®i +K+ çB iÈB K°i +?¶ # M i
ç M +?B m `¼BX "•v ;BÌ +| i? i?'v `ä +?9i Qi- ? B M;QÌB ç m K†+ €Q M•m- +Æ ?²
ç K- # M ?¬M; ç2Q i?m" M ç Q ? T /`B K` b„+ #ûMX h v M„K MÄ K€v- +?d +-MF?ÎB
T?€i +MM; H9+- i`QM; pÁM; ? B KQÆB #QÈ+ F?| HÁM; M; ,M +ªM- ç¬m KkB i M #¬

æ¬M; i" T bU tQÎM; M;Q`B K†i v M i oM?- M?QM; # M i`QM; +| F?¬M; #B i# Q M?B
M?"i im¬M i` - +-K +€+ HQ¢B pk F?Q €+ ç°+ ~M M9T /QÈB K`M ç K m €K- M m M?Q
;BÎ i`Á ;b- p`v `ä `¬M; H` i?B m i?•M +?€M b®M; +?mB ç¬m p`Q HY X

"i [m€ ?¬K M v T?ÁM; M;U HÆB HÄM; ?ÆM #bM? i?ÌB F?¬M; Qi- #ÎB pb æ®+ *?O
bU- [mªM bU *?QÎM; >bM? h?B M >° >bM? h?QÈM; h`Q H¢B /šM ?mvM? ç i•K T?9+
`QÈm- b m ç| H¢B ;¼B çB `i M?B m hv S?ÁM;- *?QÎM; " M- GoM? " M +| [m M ? i

L;?2 M|B # M ••m G M ? K FB #`v +?WM; KQÌB #`M- ;•v ç°M; i oM? F?¬M; M?ÄX
sQÎM; iQ`M H` ?ÆB t H¢ pÈB >bM? h?QÈM; h`Q- bmv M;?o iÈB +?mv M M;QÌB F
i`QM; HÁM; F?| i`€M? F?ÄB +| +?9i Q€M F?Q- +€+ ?¢M; bU pK ç m +| ?ÆB HQÌB #

>² H½Q M?` p`i M ?mvM? ç # M +¢M? iB T iK+ + 'i #QÈ+ M? M? M? M M?Q K Q-
M^K T?Q "„+ æ¬M; sQÎM;X LÆB M`v +| #|M; M;QÌB H® M?® F?¬M; Qi b m ;®+ +•
ç T?ÁM; b•K M;?B K ?ÆM bQ pÈB MÆB F?€+X

æ•v +?QM? H` M;K+ ;B K æ¬M; sQÎM;- H` ç¢B M;K+ i?•K b•m +?•M +?QM? M´B / M
+ª +?B m M;K+ +O "„+ h`'M S?O hvX

o®M H9+ æ¬M; sQÎM; KÈB t•v /UM; +kM; F?¬M; +| M;K+ ;B K +O `B M; KbM?- #„i
b M; M?®i i`QM; +?B m M;K+ +O "„+ h`'M S?O hvX .-M /-M b„T t T ç•m p`Q ç'v- I
i`Q i?B i H"TX L;Q¢B i`W M;Q¢B i?-M- p,M i?-M bo ç¢B T?m T?¢K i°B M?'i ç`M?
M?•M æ¬M; sQÎM; #„i çQÈ+ ç m ;B K p`Q i`QM; M;K+ ;B K K` KbM? i?B i H"TX "•
m®M; MQÈ+ H¢M? ? v ;BÎ i`Á K Q pÌM +?m°i pÈB #¼M ?¼- ?`M? bU +kM; i?m" M iB

"i [m€ #•v ;BÌ # M i`QM; M;K+ ;B K M`v i?"i ` F?¬M; M?®i M?•M p`i M`Q [m M i`
;B M `i /`B æ¬M; sQÎM; #`M `°M ç`m ç€i` M? +?'T [mv M HU+- S?MM; "ªQ M;½ iÈ
iB T i?2Q h`QÆM; h?`M? iB T +?QÎM; æ¬M; sQÎM;- #•v ;BÌ æ®+ *?O H¢B ç´B i?"M

h`QM; ? B # M,K i? v ç´B #®M p` æ®+ *?O ;B®M; M?Q ç M FûQ [m•M- F?¬M; B +|
;B KX S?¢K M?•M #` M?®i # M i`QM; M;K+ ;B K M`v iQ`M H` H½Q ?´ ç½ ç`M? ?šM
;€TX

a B /`+? #ªQ p M;K+ ;B K ç m H` M;QÌB +O Gw >bM? "€ >° >Q„+ h`¼M; G•m p` hw
æ QX h?2Q H æ®+ *?O æ¬M; sQÎM; i`M; [mªM ? i i?ªv- *?QÎM; >bM? h?B M >°

i?QÌM; M; "v- Gw >bM? "€ >° ;B€K b€i ?bM? M;K+X
>² H½Q M?` /šM i?2Q ?mvM? ç çB iÈB- M|B çM ç¬B +•m pÈB K'v i M b B /`+? #ª
K°i +€B pÈB ç€K b B /`+? ~M i`QM; i®B- b m ç| tQ v M;QÌB H¢B ç`M? `ìB F?ÄB +Y
*?Êi iW +Y M? K¬M T?Q L K æ¬M; sQÎM; i`mv M iÈB iB M; #QÊ+ +?•M M? M?
/`+? im¬M i` +kM; F?) ;B"i KbM?, +kM; F?¬M; +| pK €M; b HÈM H Q [m M i`¼M; - p
+mM; +kM; ç½ #` h¬M æ®+ \*?O / /`M; T?€ çQÊ+ - ç9M; Hw` MY ç K F?¬M; B iÈ
J°i ç°B b B /`+? K†+ €Q M•m- Kk çdM? M?¼M- ;B"v / i`„M; iW i`QM; #|M; i®B çB
K„i QM; - `•m im iO M?Q +QÆM; +?•K- KQÌB K|M; i v b„+ #ûM M?Q ç Q- +?QM? H`
G•m- # M +¢M? v +ÁM +| hw E?Q ZmªM aU GQm h K æ Q çB i?2QX
@ h? K FB M >Q„+ Gw >bM?5 h? K FB M GQm *?QÎM; " M5
*?9M; b B /`+? [m€ K°i ;®B tm®M; ¬K [mv M ?"M? H X
@ *€+ ?mvM? ç +U+ F?´X
GQm h K æ Q +QÌB ;"i ç¬m K°i +€B- H¢B M|B,
@ >Q„+ Gw >bM? +| +?9i +?mv M Km®M i?~K p'M T?¢K M?•M- #ªQ p #®M T?Q F
i? M?X
.€M; p >Q„+ h`¼M; G•m pšM + Q M;¢Q M?Q i?QÌM; - K†i H¢M? F?¬M; M|B K°i HìB
H` +?`Q ?ÄBX
æ€K b B /`+? ? +?QM? +O >Q„+ h`¼M; G•m- GQm h K æ Q iU M?B M F?¬M; /€K I
T?2 >bM? h?QÊM; h`Q M9T i`QM; #|M; i®B i?'v p"v ç m ¬K #KM; +QÌB i?¬K, h¬M
æ®+ *?O- iU M?B M i`¼M; /KM; p` >Q„+ Gw >bM? M"vX u p` GQm h K æ Q ` bS+
ç€M; iB + ibM? ibM? v M?Q p"v +| i? H¬B FûQ çQÊ+ B +?S
.o M?B M- K'm +?®i ?ÆM +?QM? H` h`QÆM; EbM? i¢B p`- GQm h?O >[m- >bM? h?
h` M? `ªB F?„T i`B m çbM?X æ¢B +K+ i`QM; i`B m ?B M i¢B M?Q p"v- +?Q /M H` >
HB K ;|i +?•M M;QÌB F?€+- +?d bÊ +kM; F?¬M; +| K'v M;QÌB +?`m #€M i?•M ç¬m /

N9NX *?QÆM; N9N, h? v J" M æ´B æ`Q

h`QM; M;K+ ;B K H` K°i i?¬M; ç¢Q +?QM? /šM tm®M; T?Q /QÈB- +ÁM +| K°i b®i?
> B # M M?[M; i?¬M; ç¢Q M?€M? M"v KÈB H` T?ÁM; ;B K- ? B # M i?¬M; ç¢Q i`2Q
Hûi M?Q ?çi ç"m- F?¬M; F?Q +| KMB ~K K®+ ?¬B ?€K- +ÁM +| KMB K€m i M? F?I
M¬MX
J¶B K°i i?¬M; ç¢Q M?€M? M?Q p"v H` K°i ç¢B M;K+, G¬B- æbM?- h?B- >B m- G
*?QÆM; - K¶B +?[ç®B SM;K°i iÁ ç¢B M;K+- KQÌB i?¬M; ç¢Q M?€M? +| KQÌB ç¢B
i?•M T?"M T?¢K M?•M #` M?®i +`M; + Q- pK €M +`M; i`¼M; ç¢BX
*?¶ b•m M?'i +m®B i?¬M; ç¢Q +?QM? H` ç¢B M;K+ +?[ \*?QÆM; - i`QM; ç| +?d M?
T?ÁM; ;B K ç®B /B M pÈB M? mX
u T?K+ i` M M;QÌB #¼M ?¼ +QB M?Q i +?dM?- imv F?¬M; i? bQ pÈB €Q H¬M; ç
?B M [mw- M?QM; +kM; H` €Q #¬M; KÄM; 'K €T- çO ç M ;,M F?Q H¢M? i`QM; M;K+
#`v ;BQÌM; M^K ç`M; ?Q`M; - +?S F?¬M; T?ªB iMv iB M i`ªB `ÆK +Ä +?Q T?¢K M?
+€B #`M M?Ä- i` M ç| +| i?S+ ,M i?'i +€ ç¬v çOX
*?ŠM; [m H` /QÌM; M?Q i`¢M; i?€B iBM? i?¬M ? B p` T?¢K M?•M F?¬M; çQÊ+ i®
#` #¼M ?¼ H`K #~M i?dm- ç H° ``M? ``M? p iMQÊ+ + M? ?Q2M ®X _•m i|+ #¼M ?
K†+ +?Q +?9M; K¼+ ` iU M?B M- i|+ i B #M tM `•m `B i?"i /`B- ;B®M; M?Q /½ M?

LÆB M"v M?®i? B i M T?¢K M?•M +| i?•M T?"M ? i bS+ ç†+ i?M- ç€K M;K+ i®i iÈB
+€+ MÆB F?€+- i?"K +?Q +| i? M|B H°` p FQM? bÊ p" M`M? ?|i- iU ?² F ç®B K
M?•M- K" H" H½Q i`QÎM; [m M- H½Q i?QÊM; ivX

@ >¬K M v i? M"Q\

J°i i M b B /`+? + M? i M i?'T ;B¼M; ?ÄB ç²M; #¢MX

æ²M; #¢M H„+ ç-m K°i +€B,

@ E?¬M; +?`m ç°M; çk X

a B /`+? FB i?Î /"B- çB iÈB i`QÊ+ T?ÁM; ;B K- +€+? +?'M bQM; b„i iQ M?Q +€M?

@ hW *?QÎM; >bM?- M;`B +¬M; b ?"M? ?¢ #ªM i?•M KbM? M?Q p"v hB m L;Kv i F
i`QÊ+ iÈB M v +?Q iWM; +| K¢Q T?¢K +?9i M"Q- F?mv M hW *?QÎM; >bM? M M b®
H B +ÁM +| K°i M;`v +| i? XçB`

a B /`+? M|B tQM; - i`QM; HÁM; H¢B i?-K i?Î /"B- ?B m `^M; +Æ ?°B p` M"v çQÊ+`
K M?- HÏB M|B +O KbM? pW `²B +?d +| i? HW ;¢i çQÊ+ [m,X

L;QÏB i`QM; T?ÁM; ;B K M;~M; ç-m H M- [mª M?B M H" *?QÎM; >bM? h?B M >° hV
KQ H"K ;B| ÎFBM? bQ- MÁM; +®i +O çªM; S?MM; "ªQ- iWM; F?B M +?Q i` +QM

L?QM; #•v ;BÏ F?¬M; i? bQ pÈB M,K tQ - i?•M i? v ;¬v çB `i M?B m- `•m i|+ K¼+
b•m p"Q- +?B m` €M? b€M; •K m M?Q [m, ?Ä - M?bM +?^K +?^K i M b B /`+? FB
/ ;` F?„TiQ" M i?•MX

@ æB` M;Q" B- hW K¶ +ÁM +| M;`v çB` M;Q" B çQÊ+ b Q\ > ? ?

hW hQÊ+ +`i iB M; +QÏB iQ- M°B HU+ v ? i bS+ i?•K b•m- iB M; +QÏB p M; p¼M; i`
M"Q iB M; [m, ;"Q MÆB ç` T?OX

S?¢K M?•M i`QM; T?ÁM; ç®B /B M M;?2 iB M; +kM; M;~M; ç-m H M- +kM; ;¬v ;Á
i`QM; K„i QM; pÁ p) +O v pšM +ÁM `i K¢M? K)- i?"K +?Q +ÁM •K i`-K ç€M; bÊ
M;?B M`,M; M;?B M HÊB- +`i ;B¼M; b`B H M; ,

@ *QM #" M| - M m çQÊ+ K v K„M M?Q HÏB +?9+ H" M? +O hB m L;Kv M;QÆB- i?"i
h`-M ;B ;B b) #|T +? i iWM; i M K°i ç€K +?€m +?„i HQ" B`M #¼M >bM? h?QÊM
G M; >B m >Á - h?¬B ZmªM; oB

a B /`+? b¼L;Kv b„+ K†i i`„M; # +?- BK KB M; F?¬M; /€K M|B M?B m- +ÁM çB`
M;?2 i?'v ;b +ªX .M b Q ? B M;QÏB M"v +kM; H" i`QÎM; [m M +k +O v- /Q mv `i M
+?9i +`T i` M +kM; +| i? K„i M?„K K„i KÎ +?Q [m X L?QM; M m ?M i?2Q #¼M ?¼M
i`mv M ç M i B >bM? h?QÊM; h`Q- 2`^M; K°i i M b B /`+? +QB iM M?Q M?Ä M?Q v
b Q KbM? +? iX

h`-M RM; S?QÊM; #` ;B K Î +?¶ M"v- imv `^M; iBM? i?-M F?´ bÎ /Î b®M; /Î +? i M?
T?ªB +?`m ç m çÊM; bX *?d H" iW æ¬M; sQÎM; Gw >bM? "€ >° mv T?QM; HšK HšK
i?'v K†i i`ÏB- M?®i? B # M,K M?Q p"v [mª i?"i b®M; F?¬M; #^M; +? iX

oW `²B i?| K¢ i?"i bQÈM; KB M; - v # M p`M bQM; b„i +`i iB M; K„M; #¼M >bM?
K„M; F?¬M; FB M; F}- +?Q M M h`QÆM; EbM?- h`QÆM; h?"M?- h-M G•K- h`QÆM; i
F?¬M; QiX

@ *-M ;b M?Q p"v- +?ŠM; H) +?9M; i #` h-M G•K- >bM? h?QÊM; h`Q #„i M?®i b Q
hW hQÊ+ i?Î /"B b•m FQM K°i iB M; - H¢B +QÏB F?´ M|B,

@ h`-M H½Q ç - M;?d M;ÆB K°i +?9i çB- M|B +€B ;b çB` M;Q" B i?"i H" pÈ p~M-
+?9M; i +ÁM +| i? çQÊ+ i?'v K†i i`ÏB b Q5\

h`-M RM; S?QÊM; M?'i i?ÏB € F?~m F?¬M; i`ª HÏB çQÊ+- ?€ ?®+ K²K F?¬M; T?€
?mM; [m M; i`QM; K„i H†M K'i- `i M? M? ç½ i`Î M MªK ç¢KX

> B p` M`v H` ç ¢ B i Q È M; + O v K ç ¢ M; S?MM; "a Q Î æ¬M; s Q Î M; - ç Q Æ M; M?B M i °
i • K i Q o ¢ M G` + ? i` i M?B M K m ® M + ? û K ç - m # ¼ M ? ¼ X

L?QM; b m F?B S?MM; "a Q `Æ B ç`B- K° i H Q ¢ i + ? m v M t`v ` H`K + ? Q M; Q Ì B i ? Q
h? € B ? "m p` o ¢ M G` + ? F?¬M; ? Ê T- i B T i ? 2 Q o ¢ M G` + ? ç € M? M; ½ : B M; G, M; ç ¢ M
i?¬M o Q Æ M; Z m ® + Z m M; - h`M; h d M? L; ¬ i B T i ? 2 Q + ? Q Î M; 'M i? € B ; B € K h v G
p`M- æ ® + \*¬M; æ¬M; s Q Î M; h`Q Æ M; E b M? i?, M; + ? Q Î M; 'M h v G : B € K- h`Q Æ M;
s Q Î M; - ; - M ç • v H ¢ B ç`B h¬M G • K X

" Q M?B m # B M + ® t`v ` H B M i K + M?Q p`v- B + Á M M?È i È B ? B F t m B t Q i?m°
s Q Î M; i W S?MM; "a Q- h`Q Æ M; E b M?- h`Q Æ M; h?`M? ç M h¬M G • K- H B M i B T # ® M
H M M?Q p`v- K ¶ B K° i ç Ì B ç m #`M`°M` b S + #`B i`W i • K T?9 + M`K p M M; + O + €
M[h`Q Æ M; E b M?- h`Q Æ M; h?`M? + Á M T?ª B ç † i i B M? H U + + ? O v m Î # M M; Q Ì B >
: B € K- Î æ¬M; s Q Î M; Q i ? Æ M M?B m- p b p`v + S K † + + ? Q h W h Q È + p`h¬M R M; S
+ ? i i`Q M; M; K + ; B K M`v X

L; v +ª > b M? h?Q È M; h`Q + k M; + ? d H` i?d M? i?Qª M; i È B + Q Ì B M? ¢ Q K° i T?2 M- K
Q i X L; m v M M?•M + k M; `i ç Æ M; Bª M- S?MM; "a Q ç ½ H` [m v M v K ; B M M`M? ?
G` + ? M? „ + i È B H ½ Q H` T i S + M; ? B M ` , M; M; ? B M H Ê B i Ä ` Q € M ? "M X > B h`Q Æ M
ç m M?`i i`Q M?`M ç`M? i°B € + + O H ½ Q + ?`i + ?²M; - H ½ Q ?`M`v ç ½ + ? i ç B i?`i i
æ¬M; a Æ M i € B F?Î B X L; v +ª S?MM; "a Q + Á M M?Q p`v- ç € K # B M? i¬K i Q È M; + € / Q
M; Q Ì B + ? i + ? S X

L m M?Q F?¬M; + † ; b #`i M; Ì t`v ` - h W h Q È + p`h¬M R M; S?Q È M; b) p o M? p B M #
€ K X " M, K- M, K M, K b m- b) F?¬M; + Á M B M?È i M # ¼ M ? ¼ - + m ® B + M M; # ¼ M ? ¼
H ¢ M? M?Q #, M; - F û Q i W i`Q M; ç ¢ B H Q æ¬M; s Q Î M; ` M; Q`B- M û K ` # ½ B i? K M
b Q H`K K²B + ? Q + ? † ? Q M; X

h W h Q È + ç ½ b È K M; ? o i?¬M; b m ® i + ? m v M M`v- + ? Q M M v i • K M?Q i`Q i`M F?¬M;
t € + # B i ç B- ? i i?ª v ? v p ¼ M; ç m / "T i „ i X

h¬M R M; S?Q È M; p ® M M † M; Mª v ? Æ M- M?Q M; M; ? 2 i?`v M?[M; H Ì B M`v + O H ½ Q
+ M M; i?Š M i?Î ?²B H • m `® i + K + + k M; i?Î /`B b • m F Q M- + ? € M Mª M M; ½ M;²B t m ® M

* † H) + k M; F?¬M; T?ª B H` v F?¬M; ? B m- + ? Š M; [m H` F?¬M; K m ® M ? B m ` [m €
K° i + ? 9 i ? v p ¼ M; X

L?QM; b ® K M? ç ½ ç`M? ? v p ¼ M; M`v + O v + k M; T?ª B i „ i M; 'K X "® M + ?[ð / Q M; ? B
b Ê ? Æ M t m B t Q ? Æ M +ª : B M; G, M; ç ¢ M; X . M b Q : B M; G, M; ç ¢ M; + k M; H`p, M i?¬
ç²M; M B M + M M; ? Q Æ M; + M M; #ª M; - + † K¬M b B M? + ® H ¢ B i`ª B F? „ T i`Q M; M; Q`B
[m v M v K ç ¢ M; p k M°B ç b M?- p, M i?¬M i m v i b) F?¬M; M † B i ® i K° i + • m M`Q + ? Q #
ç ½ b È K i`Î i?`M? i?B M ? ¢ + O h`Q Æ M; E b M?- h`Q Æ M; h?`M? 5

h¬M R M; S?Q È M; + ? "K `½ B M; ~M; ç - m H M- ; † T T?ª B € M? K „ i h W h Q È + X > B M;
ç • v K È B H` F?® M i ¼ b - m i?`M? - M;²B / Q È B ; B M; M?b M i`Ì B- b † M; ; B † F B M? b Q
? ¼ M[- i m v + Á M b ® M; K`M?Q ç ½ + ? i - ; B ® M; M?Q + € B t € + # B i ç B X

L m M?Q H`p, M i?¬M b o ç ¢ B T?m- i, M?Q o, M h?B M h Q Ì M; - . Q Æ M; G B M `Æ B p`C
+ † i? H`v i`m M; ? B m i B i M; ? o i U M O B ç ° M; p B M K b M?- M?Q M; h W h Q È + - h`
ç Q È + i • K +ª M? M?Q p`v X L; ? o ç M M; `v i`Q È + F B m M; ¢ Q M; ¬M; + m²M; - m v / M? ?
i ¢ B `Æ B p`Q i b M? +ª M? M`v- [mª i?`i + † +ª K ; B € + b ® M; F?¬M; #ª M; + ? i X

@ «B- #` ; B K M Y + ? i M Y b ® M; M?Q p`v- F?¬M; #ª M; H ½ Q i Y + ? i ç B + Á M ? Æ M 5

h¬M R M; S?Q È M; M † M; Mª v- H Y ; B`M # ® + H M- ç`T ç - m p`Q ?`M; ``Q b „ i ç M M; ç

h W h Q È + H B + v K° i + € B- + k M; H Q Ì B F?¬M; F?m v M ; Bª B- / M b Q K ¶ B M; `v h¬M
+ € + i`Á + ? Æ B F?€ + M? m ; Bª B b - m X

h?b M? H b M? + † i B M; # Q È + + ?•M i W i?¬M; ç ¢ Q + ? Q M? i`m v M i È B- ? i b S + `ä ``
i o M? M`v X h W h Q È + M; ? 2 ç Q È + ç - m i B M- h¬M R M; S?Q È M; ? Æ B + ? "K K° i + ? 9 i -

HϕB- M;?B M; ϕ-m H„M; M;?2- F?|2 KB M; Mî K°i MK +QìB H½M? F?®+,
@ >W ?W- +kM; F?¬M; #B i H°i M T?ϕK M?•M M°Q tmB t Q5
.Si HìB v +ÁM H HQĐB HB K K¬B K°i +€B- p K†i °i H° ?QM; T?'M- #îB pb æ¬M; s
M?B M H° T?ªB M;?B K ?bM? ϕ€M? F?ªQX h¬-M RM; S?QÊM; ϕ½ iÈB M¬M; M¶B M
ϕ€M? F?ªQ T?ϕK M?•M M[- +kM; +?d +| i? M;?2 iB M; F m; °Q i? i?ªK M;QìB F?
+?9i T?šM Km°M i°QM; HÁM; K°i?¬BX
hB M; #QÊ+ +?•M F?¬M; ϕB MÆB F?€+- K°i KU+ ϕB i?šM; p T?Q ϕϕB M;K+ +?[
F?) #B M- h¬-M RM; S?QÊM; ϕ-m iB M H° M;~M ° - b m ϕ| +„M °,M;- H†M; H) +?ì M
+O KbM?X
J°i ϕ°B b B /°+? /¼+ i?2Q i?¬M; ϕϕQ +?QM? ϕB tm®M;- ? B p° æQÆM; æ-m +?QM
G•m p° GQm h K æ QX > B M;QìB i?šM; p°Q ϕϕB M;K+ +?[*?QÆM;- ϕϕB ϕ°B b B
ϕϕQ +?QM? + M? ;B[- +?d +| K°v M;QìB ϕB i?2Q p°QX
@ >Q„+ ;B - sm•M T?QM; ϕ„+ w ϕ| b Q\
h¬-M RM; S?QÊM; +°i ;B¼M; b°B H M; +?°Q ?ÄB- iB M; +QìB +ÁM F?| ?ÆM M;?2
M?ϕQX
hW hQÊ+ p° h¬-M RM; S?QÊM; #° M?®i îi?•K H Q ϕϕB M;K+- M?QM; +kM; +| iB m
+?9i iBM iS+ +?Q #¼M ?¼- iU M?B M #B i h¬M G•K H°K æ®+ *?O æ¬M; sQîM;X L
M„K ;B[i? +K+- æ¬M; sQîM; +ÁM ϕ M; #° h°QÆM; EbM? F?®M; +? - #¼M >bM? I
M M h¬-M RM; S?QÊM; KÈB H M iB M; Kd K BX
S?ªB #B i- H9+ i°QÊ+ +?QM? H° h¬M G•K /šM M;QìB #„i v p° hW hQÊ+ HϕB5
>Q„+ h°¼M; G•m ?W K°i iB M; ²K ²K,
@ E?¬M; #B i b®M; +? i5
GQm h K æ Q HϕB ?ÈM ?îiQÆB +QìB,
@ hW ;B - h¬-M ;B - ? B p° ϕ½ H•m F?¬M; ;†TX G½Q GQm i +kM; +?Q iWM; ϕ„+ i
K°i p° +® M?•M iÈB ϕ•v
L?„+ iÈB GQm h K æ Q +kM; H° M;QìB ϕQÊ+ i°¼M; /KM; i?ìB S?MM; °aQ- imv F?
M?QM; +kM; #° tmB t Q H•vX *?Q M M hW hQÊ+- h¬-M RM; S?QÊM; F?¬M; ;?ûi H½
+€B- b m ϕ| ;BQÆM; K„i M?bM p T?Q b m t2K H° p° +® M?•M M°QX
J°i M;QìB ϕSM; i°QM; ϕ€K b B /°+? i?€Q Kk ϕdM? M?¼M tm®M;- HϕB ;Đ #° °•m [m
#° /€M;- *?d i?°v ?„M +QìB +Êi M?ª- /mv +?d +| ? B +QM K„i °i +| mv i? - F?¬M;
sQîM; h¬M G•K +ÁM +| i? H° B F?€+X
h¬-M RM; S?QÊM; ?Qi b•m K°i ?ÆB F?Q HϕM?- b m ϕ| HB M iK+ +QìB F?°,
@ G-M M°v Km®M ϕQ +?9M; i H M ϕQîM; b Q\ hW H½Q + - /M b Q ? B i +kM; +|
p°M;X
hW hQÊ+ HϕB M?Qm K°v- b m ϕ| M?bM p T?Q h¬M G•K +?„T i v K°i +€B,
@ h¬M æ®+ *?O ϕ½ H•m F?¬M; ;†T- T?QM; i?€B ?ÆM +ª M,K tQ - i?°i bU ϕ€M; KW
N \ h¬-M RM; S?QÊM; FBM? M;ϕ+- F?¬M; ?B m hW hQÊ+ ϕ M; H°K ;bX æ-m °Æ
#^M; KB M; +?ûM- ϕìB M°v Q M? Q M? HB i HB i M?Q p°v- +-M ;b T?ªB pšv ϕm¬B
+| pšv ϕm¬B +kM; p¬ Q+?- iW i°QÊ+ #¼M ?¼ H°K *?QîM; >bM? h?B M >° Gw >bM?
M?•M iWM; ϕ m F?° +-m F?°M- KbM? p° hW H½Q + +kM; +?Q iWM; /mM; i?S +?Q
h¬M G•K ;°i ϕ-m K°i +€B- M?Q +QìB M?Q F?¬M; M?bM hW hQÊ+,
@ Zmª M?B M hW *?QîM; >bM? i•K +Æ #ûM M?ϕv- F?¬M; ?° H° K°i pB M æϕB iQ
*¬M; M,K tQ X

hW hQÊ+ H„+ ç-m +QÌB F?´,

@ h-M æ®+ *?O Km®M ?ÄB ;b H¨K ;b- hW K¶ H¨K i?2Q H¨ çQÊ+- +?d #’i [m€ H9+ M F?¬M; i? T?•M Qm i? v æ®+ *?OX

h?’v /€M; p +O h-M G•K T?ªB ;Bª /¢M; b B /`+? iB M p¨Q æ¬M; sQÎM; - /o M?B M iÈB tY iY ? B M; QÌB #¼M ?¼- K¨ H¨ ;B®M; M?Q çQ+? i?•M iÈB ç•v +| +?mv M F?¬M +kM; F?¬M; #B i`®i +K+ ç®B T?QÆM; Km®M H¨K ;b- +?ŠM; H) H¨ Km®M ?ÄB v K ç´B b Q /ÌB- 2`^M; ?B M i¢B +kM; F?¬M; +ÁM ?[m /KM; M?Q i`QÊ+ M[

h-M G•K #”i +QÌB ? ?ª- +?Êi i?m iB M; +QÌB H¢B- €M? K„i b„+ #ûM T?ªM; T?’i +| hW hQÊ+,

@ B M¡B F?¬M; i? T?•M Qm i? v #ªM ç®+ \ L, K tQ ? B p` H¨ M?•M p”i H¨K KQ \*?QÎM; >bM?- h`-M Gw >bM? p M; / M? æ¬M; sQÎM; - ?€ +| i? + K HÁM; M;²B i`Q M, K b m ?| i?¨M? K°i #° tQÆM; F?¬\

@ .o M?B M F?¬M; Km®M5

h`-M RM; S?QÊM; i` M? ç€T i`QÊ+- v t¬M; M? M? p T?Q i`QÊ+- H„+ +?’M bQM tQªM; X

h v +¬K i`¼M; [mv M- `QÊm M; QM K„ M?•M- K†+ iB M? bBM? b€i- iWM; M K [m KM #` M?®i i`QM; M; K+ ;B K çQ¢M i mv i ? i i?ªv ?v p¼M; - [mª i?¨i H¨ b®M; F?¬M; #` +¬M +| K°i +¼M; `ÆK +Sm K¢M; tm”i ?B M- h`-M RM; S?QÊM; #^M; HÁM; K M; ? i ?°B KQM; K M? iÈB KS+ M¨Q +kM; F?¬M; iB +X

hW hQÊ+ iQÆM; ç®B i`-K´M H½Q i?¨M? ?ÆM- K†+ /M i`QM; ç¬B K„i H|2` €M? b MûM i•K i`¢M; tm®M; - ? i bS+ ;B[+?Q i? M? •K +O KbM? H°` p p[M; p¨M; K°i +

@ h-M æ®+ *?O +?Ê +| HW /®B- i?•M T?“M ? B i i? M¨Q- M; QÆB /€K /MM; b Q\

N8yX *?QÆM; N8y, J¢Q >B K

@ L m #ªQ +?9M; i H¨K M?[M; +?mv M /Æ #¨M F?¬M; /€K ;†T K†i M; QÌB F?€+- +? +ª çÌB F?¬M; i?’v K†i i`ÌB- ?ÆB +| bÆ bm”i H”T iS+ #` M; QÆB pSi #Ä- p”v +ÁM F M¨v ,M M; O i?ªM? i?ÆBX

@ æ9M; p”v5

h`-M RM; S?QÊM; TªM SM; F`T- pW HQ H„M; pW F?€i F? Q M?bM h-M G•K- /Q +| MÎ ?Q F?¬M; X

h?“M? i?“i K¨ M¡B +?9i i?M Q€M [m€ F?S ç M ?B M i¢B ç½ T? B M?¢i- ?m®M; +?E S?MM; ¨ªQ- h-M G•K +| i® +€Q ? v F?¬M; S?MM; çªM; +kM; TªB `ÆB ç¨B- +?ŠM +QÊ+ [m€ €+- F?¬M; +¬M TªB M¡BX

hW hQÊ+- h`-M RM; S?QÊM; `ÆB p¨Q #QÊ+ çQÌM; +MM; - #•v ;BÌ ç½ F?¬M; +ÁM ç M¨Q °i +?9i ?v p¼M; - #¼M ?¼ +kM; TªB M„K H’v F?¬M; +?“K i` +?9i M¨QX “ÎB p¡ ç m #` ç¨v çB bmM; [m•M- ;B bªM #` i`+? i?m b¢+? b) F?¬M; +ÁM- i`W K°i +€B K¢M K M; ` ç€M? +m°+ çQÊ+ M[X æWM; M¡B H¨ h-M G•K iÈB- +?Q /M H¨M; QÌB i`QÊ- iÈB- ? B M; QÌB #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +| HU +?¼M M¨Q F?€+- +?d +| i? M; Q M M; L?QM; +ÁM TªB t2K ç®B T?QÆM; Km®M #¼M ?¼ H¨K ;b- M m M?Q H¨K M?[M; + i`ÌB- poM? pB M M9T i`QM; #¡M; i®B- p”v +ÁM F?¬M; #^M; Îi`QM; M; K+ +?Ì +? iX

G¨K M?[M; +?mv M /Æ #¨M- K°i F?B +?O M?•M +ªK i?’v +| +?mv M i?QÌM; H¨ pSi pSi ;B `€+?X h`QÊ+ FB hW hQÊ+ h`-M RM; S?QÊM; +kM; iWM; H¨K [m F?¬M; Qi ç M F i [mª #` pSi #Ä- #¼M ?¼ +ªK i?’v i? v pb M?Q p”v +ÁM F?¬M; #^M; +S b®M; Î ?ÆM T?K+ pK F?¬M; +¬M; +?Q h-M G•KX

@ > B p` ?B m H-K `²BX

h-M G•K KdK +Q`B i`'M ç`M? M?Q i?Q`M;- ;BÆ K°i M;|M i v H M- i`"M ç-v iU iBM

@ > B p` H`K pB + +?Q #ªM ç®+- imv i F?¬M; TªB H` pB + F?¬M; i? ;†T M;Q`B X
?B M ?€+?- #ªQ K½ ?QÆM; t - [m M ?"K / M? iQÊ+ ? i i?ªv M?[M;; b +€+ M;QÆB
+| i? +?Q H¢B ç-v çOX

@ G9+ M`v MÆB ç•v TªB [mv i ç`M? b€M; bm®i- +?È +| +?'T K 5

>Q„+ h`¼M; G•m [m€i M;„M K°i iB M;X

hW hQÊ+- h`-M RM; S?QÊM; HB + K„i M?bM M? m- ? B M;Q`B M?'i i [m€ tm®M;
M|B- #¼M ?¼ ç½ F?¬M; +| HU +?¼M M`Q F?€+X

GQm h K æ Q iB M H M T?Q i`QÊ+- /MM; / Q +¢Q b¢+? `•m i|+ +?Q ? B M;Q`B #½

h`QM; ç€K b B /`+? +| ? B i M i?šM i?`M;Æ M;€+- +?QM? H` ? B i M iY iM #„i çQÊ
i?m®+ K K M; iÈB ç•vX *€+ >B m 8v # +?•M #®M +šM; H°i v T?K+ #¼M ?¼- ?Q€M
h`-M RM; S?QÊM;- b m ç| /€M `•m i|+ pW +¢Q tm®M; H M K†i #¼M ?¼X

J°i F?„+ ç²M; ?² b m- >Q„+ h`¼M; G•m- GQm h K æ Q /šM /„i ç€K b B /`+? çB ` M;
E?¬M; B #B i i`QM; ç| +| hW hQÊ+- h`-M RM; S?QÊM; ç½ `ÆB ç`B- ?mM; / M? p
ç€K b B /`+?X

@ «B- >² æQÆM; æ-m- pb b Q i +| +ªK ;B€+ F?€+ i?Q`M; M?Q p"v

" M M;Q`B M;K+ ;B K- K°i i M b B /`+? i?'T ;B¼M; M?„+ M?Î >² H½Q M?' im-M i`

@ J Q *?QÎM; " M ç½ /†M /Á- #ªQ +?9M; i TªB + M? +?WM; +~M i?"M

>² H½Q M?' iS+ ;B" M M|B,

@ *~M i?"M ;b +?S- M;QÆB + M? +?WM; çQÊ+ ? K *•m G M F?¬M;\5

æ M; F?B M|B +?mv M- >Q„+ h`¼M; G•m- GQm h K æ Q ç½ /šM ç€K b B /`+? çB t

a„+ i`lB b€M; H M- ÎM?" S? M L?'`MQÆM; ? K *•m G M- >bM? h?QÊM; h`Q M?"M
b v `QÊm +?Q idM?- M;?2 M|B >Q„+ h`¼M; G•m p` GQm h K æ Q +ª ç K /šM /„i ç¢
ç¢B M;K+ æ¬M; sQÎM;- v ;B" M ç M ?mM; ? ,M; ç¢T *?QÎM; " M J Q "€ .KM; K°i +QÊ

@ *QM #` M| - ? B i M M`v i?W /`T ;B ;B F?¬M; +| Î ç| # M ;BÎ i`Á- pb b Q +€+ M;

J Q "€ .KM; #` K°i Q i•K +QÊ+ ç¢T i`9M; M;½ H,M ` - p p`Q #`M i`"X "bM? ?Q -
tm®M; pÐ HQªM; tQªM;X

æ-m #`B +¬ MQÆM; M;`v ?¬K [m çB M HQ M çªQ T?QÊM; pÈB >bM? h?QÊM; h`Q
m'i S+X L?[M; K|M ç² M`v ç m +| H B H`+? +O M| - +| +€B H` M?[M; H½Q M?•M +¬
K¢+ T?O FB i†M; +?Q- # M çªQ K„i p`B pÁM;- €T b€i iW T?Q b m MkM; M`m M|B,

@ >bM? ;B - tBM #Èi M|M;- M¬ ;B ç9i + M? ?¢i b2M +?Q M;`B

@ *9i5

>bM? h?QÊM; h`Q K†i H¢M? ?mM; iÊM i?®i` K°i +?[X

æ-m #`B +¬ MQÆM; iS+ ;¬M M' T?'B- #om K¬B çB i?šM; ` M;Q`B- b m F?B çB t

@ Zm ç K tQM; H¢B F?¬M; M?"M M;Q`B- i?"i H` ç€M;; ?ûi5

J Q "€ .KM; M`K i` M K†i ç'i- K†+ /M i`QM; KB M; ç„M; M;„i M?QM; M;Q`B K†i pšM
+Q`B- 'T 'T 9M; M|B,

@ sBM >bM? ;B #Èi ;B" M- #Èi ;B" M- ?¬K [m p®M iB m M?•M M M Î H¢B tQÎM; i`U
;¼B iB m M?•M iÈB ? K *•m G M M`vX Í H¢B i`QM; tQÎM; iQ`M H` #¼M æQÆM; æ-r

" M- hv S?ÁM; +kM; F?¬M; T?ªB H" ? i KU+ i`mM; i?¬M? pÈB +?9M; i X >¼ >Q„+ Km®M FB K i` ç¢B M; K+- M?[M; M; QÌB M"v +kM; F?¬M; +| ç¢Q Hw M; ,M i`Î

h?B m +?O i`QM; HÌB J Q "€ .KM; H" +?d h`QÆM; h¬M L; ?B m- #ÎB pb h`QÆM; E M M i•K T?9+ # M æ¬M; sQÎM; ;¼B v H" h?B m +?O +?Q i?•M K"iX

>bM? h?QÊM; h`Q M; ~M ` - ç K [m M; QÌB ;¼B J Q "€ .KM; iÈB H¢B F?¬M; T?ªB H H" #ªM i?•M >bM? h?QÊM; h`Q vX u çªQ K„i p`B pÁM; - #B i çQÊ+ ç®B T?QÆM; +? ;B"MF?¬M; QiX " M K M; ;B"v / p`Q- Km®M p°B p`M; +?¢v p æ¬M; sQÎM; t2K i?Y

h`QM; HÁM; v HQ€M; i?Q€M; +ªK ;B€+- >Q„+ h`¼M; G•m p` GQm h K æ Q ç K F?¬M; F?¬M; çÆM ;BªM M?Q p"v

h`QÆM; h¬M L; ?B m #`ç°M; ioM? # M M"v ç€M? i?S+- /bm iB m +¬MQÆM; F?Q€+ i` M ;QÆM; K†i i`„M; +ÁM BM /'m bQM K¬B çÄ +?|B F?„T MÆB- F?¬M; ;B®M; M? S?O hv- K" ;B®M; M?Q K°i i M T?€ ;B +?B iY ?Q M; çQÌM; T?|M; i9M; X

@ >bM? H½Q + - M; "B H"K ;b p"v\

h`QÆM; h¬M L; ?B m M?bM i?'v J Q "€ .KM; [m€ /QÈB ç'i- ç² ç¢+ ç´ pÐ #W #½B- #B i ç½ +?¢v çB ç•m- M?'i i?ÌB `i H" iÁ KÁX

>bM? h?QÊM; h`Q çÄ K†i M|B,

@ æ K [m >Q„+ h`¼M; G•m- GQm h K æ Q /šM /„i ç¢B ç°B b B /`+? i?šM; p`Q ç¢B #B i +| KQm ç² ;bX h? M?QM; ç€K i?O ?¢ +O i i M M"Q +kM; H" +€B t€+ #B i çB- h`QÆM; h¬M L; ?B m çªQ K„i K°i pÁM; [m M b€i h`QÆM; h¬M L; ?B m H"TiS+ #B i

@ " M i`QM; ç¢B M; K+ æ¬M; sQÎM; +| M?®i M?•M p"i [m M i`¼M; ;b +?,M; \

.Si HÌB- h`QÆM; h¬M L; ?B m +QÌB ?b ?b çÐ J Q "€ .KM; /"v- Hm¬M KB M; M|B J C

J Q "€ .KM; +ªK FQ+? i`QM; HÁM; `ÆB MQÈ+ K„i F?¬M; +-M M|B- çQÊ+ h`QÆM; i?'v iQ"Mi?•M M? #´M; M?Q Km®M # v + QX

G9+ i`QÈ+ h`QÆM; h¬M L; ?B m +ÁM i` F?Q i?`M?- , p`Q i? HU+ h`QÆM; EbM? # M M; Q`B- F i [mª; †T T?ªB h¬M G•K ÎL KEBM?- HB MiB Ti?B ii?ÁB K'v H¬M- +?d i`+? i?m ;B bªM :B M; G,M; iQÈM; T?O- H¢B #`h¬M G•K #„M K°i T?€i i?OM; h`QÆM; EbM? ?mM; ?,M; /¢v /¶- `9i FBM? M; ?B K tQÆM; K€m- ?B Mi¢B ç½ i?m H /¬M /¬M i`Î M M +?[M; +?¢+ ?ÆMX

h`QÆM; h¬M L; ?B m M|B [mª i?"i F?¬M; b B- ç¬m KK+ sQÎM; o i?ÌB M"v +kM; F?¬ \*?'M- GQm \*~M- l¬M; h`U+ +kM; F?¬M; T?ªB H" *Ym h?B M hm L; Kv h`mM; >B M æ E} #¬M # #®M T?Q H"K pB +i"Mi`mM; X h`QM; H Q M; K+ +O æ¬M; sQÎM; p` M?•M p"i M?½B M?ûT F?¬M; ç€M; F - F?¬M; +| i€+ /KM; ;b HÈMX

>bM? h?QÊM; h`Q +kM; +| i? +QB H" ?¢M; M; QÌB tªQ i`€- `i M? M? tQ v +?mv M c T?2M- `®i +K+ +kM; F?¬M; çQ€M ` /KM; w +O >Q„+ h`¼M; G•m p` GQm h K æ QX

> B M; QÌB i?2Q #ªM M,M; #Ä b|i hW hQÈ+ p` h¬M RM; S?QÊM; - #ÎB pb +?d +-M o h`QÆM; EbM? h`QÆM; h?¬M? i¢B p`- #¼M L; ?B K h? M?- .Q J"m >¼+- h`B m .KM i?•M H" /Q M; ?B i S?MM; çªM; b) M?Q +QM +?m°i [m çQÌM; - +?d +-M H| ç¬m ` b) F?¬M; +| +?9i ;B€ i` i?U+ i ;b- +?šM; F?€+ M"Q +€B t€+ #B i çBX

>bM? h?QÊM; h`Q M?bM p T?Q h`QÆM; h¬M L; ?B m ¬K [mv M- KB M; M|B HÌB i

@ *?mv M +O æ¬M; sQÎM; H" h`QÆM; hv G ;B Q T?|- >bM? K¶ F?¬M; /€K F?¬M; K°i +?mv M- i?'i #²B i?'i #²BX

h`QÆM; h¬M L; ?B m +QÌB M|B,

@ >bM? ?mvM? i"Mi`mM; ? i bS+ M?Q p"v- [mª M?B M i?9+ i?9+ F?¬M; M?bM H¬k

>bM? h?QÊM; h`Q +`i iB M; +QÌB ? ?^a- i v +?•M M? M? M? M K†+ v T?K+- ;¼B J
 *ÁM +?Q iÈB +Y - K`v i M æQÆM; æ-m- b B /`+? ç½ ;BK+ M;U +?çv M?Q çB M iÈ
 imM; M;QÌB tm®M; M;U M|B F?¬M; ` HÌB- ?²B H•m KÈB i?®i` K°i +•m,
 @ E?¬M; - F?¬M; tQM; - hW hQÊ+ p` h`-M RM; S?QÊM; i®B ?¬K [m - i®B ?¬K [m
 S?ªM SM; ç-m iB M +O >bM? h?QÊM; h`Q H` +?Q `^M; h-M G•K #€Q i?M `B M; ;B
 S?QÊM;X h`QÊ+ FB h-M G•K i? K /U H`i ç´ S?MM; "ªQ- ? B # M ç½ bÈK i`Î K†i-
 æ¬M; sQÎM; - ç½ iÈB H9+ KQÊM +¬M; #€Q i?M `B M;X
 L?QM; +?mv M MB K bmv M;?o +?Êi +ªK i?`v +| +€B ;b F?¬M; ç9M; - ç9M; H` S?M
 pÈB h-M G•K- M?QM; hW hQÊ+ p` h`-M RM; S?QÊM; iW i`QÊ+ iÈB M v F?¬M; H`K
 +MM; ?„M +?ÆB #¼M S?MM; "ªQ K°i p®- +?Q /M H` +| i?M ?"M +kM; F?¬M; b•m- F
 i`¬B [m T?ªB ;BÎ i`Á ;B i +? i ;Bª M?Q iU p"MX
 L;?2 +| ç°M; ioM?- "ç+? L;¼+ GQÊM; - G M; >B m >Á - h?¬B ZmªM; oB iK+ iK+ `F
 ç°B Kk H +?¬ +| M;QÌB v T?K+ F?¬M; +?dM? i - /mv +?d +| h`QÆM; h¬M L;?B m ?
 K†+ v T?K+ +?dM? i X
 @ *?ŠM; H) ?¼ h-M +| KQm ç² F?€+\
 h`QÆM; h¬M L;?B m + m K`v- v iB T t9+ pÈB h-M G•K F?€ M?B m- #B i`^M; i M M
 F?ÄB i?QÌM; ibM?X
 _®i +m° + M?Q i? M`Q- +?d +| ç M æ¬M; sQÎM; t2K i?Y KÈB #B i ç-m çm¬B ;®+ M
 ç-m- +ª #¼M +?çv i?ŠM; p æ¬M; sQÎM; - iS+ ;¬M M´ T?´B p¼i p`QX
 oW [m F?ÄB #bM? T?QM; #¼M ?¼ M?bM i?`v >Q„+ h`¼M; G•m p` GQm h K æ Q
 h?QÊM; h`Q H`T iS+ t¬M; iÈB,
 @ >Q„+ h`¼M; G•m- GQm h K æ Q- +€+ M;QÆB ;BÎ i`Á [m, ;b p"v\
 h` M çQÌM; +| M;QÌB ?„M; ;B¼M; K°i +€B- +| €M? K„i HçM? HMM; iW b m +¬M; €
 iQ€i` p HçM? H)Q,
 @ ob b Q >bM? *?QÎM; >bM? ;`Q i?ûi ;B[ +¬M; çQÌM; M?Q p"v- i`QM; K„i M;QÆB
 M;QÆB +| Km®M H`K +?S+ æ®+ \*?O æ¬M; sQÎM; M`v F?¬M;\
 >bM? h?QÊM; h`Q M;~M` - /M b Q ç®B T?QÆM; +kM; H` æ®+ *?O #ªM tQÎM; - v
 M; v K†i- +?d ç`M? T?ªB F K +? HY ;B"M- çB H M i`QÊ+ ? i bS+ F?¬M; ibM? M;m
 @ h?m° + ?ç` K„i h-M æ®+ \*?O- KÈB pW `²B i?m° + ?çM;?2 M|B ? B i M v m T?ç
 #Ä KbM?- /M b Q HB M [m M iÈB +?S+ i`€+?¬ M?`i i?ÌB i?`i i?®- KQM; `^M; æ®+ *
 > v °i +?B m H`v HmB H`K iB M- >bM? h?QÊM; h`Q +kM; F?¬M; TªB ç M +çM F?¬
 p`M ç b M; +?mv M hW hQÊ+ h`-M RM; S?QÊM; ç°i M?B M iU b€iX
 "¼M "ç+? L;¼+ GQÊM; - G M; >B m >Á - h?¬B ZmªM; oB- J Q "€ .KM; i?av ç m çSM
 h`QX u ?`M? H # M ?`M? H i?2Q- v +?`i p`M h-M G•K- #¼M ?¼ +kM; çSM; i?ŠM;
 G•K +QÌB HçM?- `ä`^M; +MM; +?mM; iB M i?Q€B pÈB >bM? h?QÊM; h`QX
 h-M G•K +QÌB +QÌB- ¬M i²M M|B,
 @ >bM? *?QÎM; >bM? +kM; H` HQ H„M; +?mv M +¬M; K`i?¬B- [mª i?`i H` i`mM; i?
 +| i? i`€+? çQÊ+15 \*| i?m° + ?çM?Q >bM? \*?QÎM; >bM? p"v- #ªM ç®+ +ªK i?`v v
 M?Q +€B ;? ç M; M;²B +kM; p[M; p`M; ?ÆM
 @ æ®+ *?O i? im`i ?ç ibM?- +?9M; i H` i?m° + ?ç i?`i bU p¬ +MM; +ªK FQ+?X
 >bM? h?QÊM; h`Q #`v` /€M; p F bo pb M;QÌB i`B F, K` +? i F?B M +?Q M;QÌB i
 i?¬K K„M; h-M G•K F?¬M; #B i # Q M?B m K` F X

h-M G•K [m M? +Q F?ûQ HûQ- >bM? h?QÊM; h`Q SM; T?| [m HQ - ? B p` M`v ç m
 M°B ibM? æ¬M; sQÎM; i?'v +ªM? iQÊM; M`v- +ÁM iQÎM; `^M; ? B p` +?•M i?`M? ?Ê
 >Q„+ h`¼M; G•m- GQm h K æ Q p` #¼M "¢+? L; ¼+ GQÊM; M?bM M? m- M; Q`B +Q
 M?Q €M? K„i +| i? iQ€i` M?B i ç°- F?¬M; F?Q ç¢B çQÎM; æ¬M; sQÎM; ç½ #MM; -
 _®i +K+ >bM? h?QÊM; h`Q F?¬M; M?`M çQÊ+- H¢B M?„+ iÈB +?mv M FB K°i H-M
 @ hW hQÊ+- h`-M RM; S?QÊM; ç m H` v m T?¢K /Q M; ?B i S?MM; çªM; - M; ?2 M|B
 æ®+ *?O i?B i? #¼M ?¼ Î MÆB M`Q\

h-M G•K F?¬M; i? K ç w T?'i i v K°i +€B,

@ s- M; QÆB M|B ? B i M F?®M FB T FB b Q- b€M; bÈK #ªM ç®+ M?"M çQÊ+ iBM
 b Q ;B[H¢B i?B i? +kM; F?¬M; +| Q+? ;b- ç½ b B M; QÌB MûK` #½B i? K L K i?
 L; QÆB5 >bM? h?QÊM; h`Q #` M; ? M ç M M¶B F?¬M; i?®i` çQÊ+ HìB M`QX u ç½
 h-M G•K- +kM; ;†T M; QÌB i?O çQ¢M i`M ç°+ ?ÆM h-M G•K- M?QM; pW K†i /`v pW
 KB M; M|B M?ªK M?Q F?¬M; - [mª i?"i H` +?Q iWM; i?'v [m - +?Q iWM; M; ?2 [m]
 "¢+? L; ¼+ GQÊM; iB M H M i`QÊ+ K°i #QÊ+,

@ h?S +?Q iv +?S+ HÈM K"i- tBM ?ÄB h-M æ®+ *?O +| iWM; FB K M; ?B K [m i?
 S?QÊM; +?, M; \

@ EB K M; ?B K +€B ;b\ "ªM ç®+ çQ+? i?•M t2K tûi- ç½ +? i F?¬M; i? M`Q +? i i?
 M; ?B M; Ì M?½M [m M; +O #ªM ç®+ b Q- ?W\5

h-M G•K +| p iS+ ;B" M + m K`v- +m®B +MM; ?W H¢M? K°i iB M; - [mª i?"i H` +?S
 ` ç-v F?Q i? +O æ®+ *?O æ¬M; sQÎM; X

h-M G•K T?€ €M i" T ?mM; K„i i?-M M?Q çB M- T?QÆM; /B M M`v ?„M +| i? +QB H
 JBM?- ?m®M; +?B æ®+ *?O æ¬M; sQÎM; çQ+? i?•M M; ?B K [m t€+ M?"M iY pQM;
 F?¬M; \5 L m B M|B h-M G•K M; v +ªM; QÌB +? i M; QÌB b®M; +kM; F?¬M; T?•M #B
 M; QÌB b) +?Q `^M; F ç| H` F çB M- M; m M; ®+X

@ æQÊ+- çQÊ+5

>bM? h?QÊM; h`Q ;B" M ç M ;B"K +?•M K°i +€B- +kM; F?¬M; iW #B i h-M G•K- /š
 ç¢B çQÎM; X >B M i¢B v F?ŠM; ç`M? i`, K T?-M i`, K- h-M G•K ç½ /MM; F i`€Q ç`
 RM; S?QÊM; +?•M +?QM? çBX

JÈB` ç¢B çQÎM; - >bM? h?QÊM; h`Q # M çQ K„i` ?B m- G M; >B m >Á - h?¬B
 H" T iS+ ?°B w- B M`v çB K b B /`+? i•K T?9+ +O KbM? im-M i` #®M T?Q - + M?
 p¬ +MM; +?†i +?) - ;B¼i MQÊ+ F?¬M; H¼iX

J'i #Á KÈB HQ H`K +?m²M; +kM; F?¬M; TªB H` ç½ +?"K- K¼B M; QÌB [mv i i•K +M
 iQÎM; ç²M; p€+? b„iX "'i F h-M G•K i`B ;BÄB iÈB KS+ M`Q +kM; H`K +?Q ?„M F?¬
 +| i? H`K +?S+ æ®+ *?O #M M?bMX

*?d +?®+ H€i b m- i`QM; ç¢B çQÎM; æ¬M; sQÎM; - K†i K" T +O GK+ oB M \*?Q iÄ`

@ h-M + - t2K` i M F?®M FB T >bM? h?QÊM; h`Q FB i?"i bU ç½ ? i bS+ b®i`m°
 +| ? B M; QÌB çB i?2Q- ? ? ?

>B M M v æ¬M; sQÎM; +| Qi M?`i i€K i?"M? b®M; QÌB i`Î H M t2K b„+ K†i >bM? h?
 h?QÊM; h`Q M; ?B K i9+ M?Q p"v- b B /`+? T?Q /QÈB +kM; F?¬M; /€K +?"K i` X
 L; Qm æ¢B GU+ i?¼+ GK+ oB M *?Q K°i +€B,

@ L; QÆB +?Q `^M; #m²M +QÌB H„K b Q- ibM? i? M?Q p"v- `®i +m°+ M M H`K i? M
 `i T?Q i•K- M; QÆB +kM; çWM; H`K T?B M ?„MX

>Q„+ h`¼M; G•m p` GQm h K æ Q +kM; p¬ +MM; HQ H„M;- +?mv M i®B [m ç½ H`K iM ðiU b€iö FB +kM; ç½ ?| i?`M? ? B #° tQÆM; i`„M; Î #½B i? K T?Q L K i?`M ?Q`M iQ`M M?Ì p`Q #¼M +?| ?Q M;- +| i? M|B +?mv M i®B ?¬K [m F?¬M; +| #`i F

h` M i? ;B M ?B M i¢B +?d +| #°M i?•M h-M G•K +| i? T?K+ ?²B /mM; K¢Q M?Q + ? B #° tQÆM; i`„M; FB F?¬M; T?°B H` hW hQÊ+ p` h`-M RM; S?QÊM; \ o®M ? B i i`¼M; HQÊM; im´B i€+ iQÆM; çQÆM; pÈB ? B M;QÌB #¼M ?¼X

J'm +?®i H` /MM; hW hQÊ+ p` h`-M RM; S?QÊM; i? M`Q\ >bM? h?QÊM; h`Q ç M æ¬M; sQÎM; - F?¬M; +| ? B M;QÌB M`v ;B9T K°i i v- +?d bÊ +| HÁM; K` F?¬M; çO H ?¼ çB ` H`K pB +- H`K b Q ? B /Q M;?B i S?MM; "ªQ /€K ` €M? b€M;\

@ æ®+ *?O

GQm h K æ Q +?„T i v K°i +€B- Km®M M|B H¢B i?¬BX

@ > ? - pÄ [mQi /`v +| K|M; i v M?¼M- +€+ M;QÆB +S +?®M; K„i +?Ì t2K5

h-M G•K M?bM b„+ K†i HQ •m +O i?O ?¢- M;~M; ç-m +QÌB ? ?ª pmB p X >„M ç½ iO F?¬M; B çQ€M çQÊ+ i b) ;BÎ i`Á ;b- Km®M +?ÆB T?ªB +?ÆB +U+ ç°+ F?B M +?Q

>bM? h?QÊM; h`Q /šM i?2Q #¼M "¢+? L;¼+ GQÊM; çB i?šM; ` F?ÄB æ¬M; sQÎM +?Ì Î K°i [m€M i` # M M;Q`BX L m M?Q H` [m€ F?S v ç½ çB i?šM; p`Q æ¬M; sQÎM `i M?B m- M;?o /M b Q KbM? +kM; H` # M *~K u o - +?Q M M KÊB M;²B # M M;Q`B "B i çQÊ+ ç°M; ioM? +O h-M G•K- h`QÆM; h¬M L;?B m +kM; ?Q`M iQ`M F?¬M; çQ€M,

@ h`QÊ+ K„i t2K ` M?`i ç`M? H` ?¼ h-M /MM; F i? v K`M ç´B ç`Q- #„i hW hQÊ+ p >ÆM M[ i•K iQ i M M`v FQM ç€Q- ?„M ç½ ?¢ i?O b) F?¬M; ç H° ` bÆ ?Î ;b- +?9M "i [m€ ?„M K M; ? B M;QÌB M`v çB H` Km®M H`K ;b +?S\5 h`¼M; iQÊM; +O S?M ;?ûi + v ;?ûi ç„M;- M m M?Q H° /B M „i b) ?ÄM; #ûi

> B M;QÌB hW h`-M H` €B iQÊM; i•K T?9+ +O S?MM; "ªQ- M„K i`QM; i v i`Ê i?O ç p` i?U+ i \*?QÎM; >bM? h?B M >° iQÆM; çQÆM; pÈB +~K v æ¬ æ®+- Gw >bM? "€ > [m M +?QÎM; 'M L K „+ h`'M S?O hv- +kM; F?¬M; T?ªB H` i¬K iûT M?½B M?ûT ;b- i`Î H¢B i`i M?B M b) F?B M +?Q +€+ T?2 +?9 wX

S?MM; "ªQ F?B [m•M K¼i MQÊ+- i°B €+ b•m M†M;- ç•v H` i°B / M? o¢M G`+? i?•M ç€K pä ?m•M i?•M [mw- bo H•K p, M i?¬M p` h`QÆM; EbM? h`QÆM; h?`M? M°B çbM ç®B F?¬M; i? M`Q ç°M; i v ç°M; +?•M i`QM; +?mv M M`v çQÊ+X L?Q p`v K°i F? /KM; ? B M;QÌB #¼M ?¼- i?•M H` æ®+ \*?O æ¬M; sQÎM; /€K /MM; /Q M;?B i S?MM i•K #`i HQÆM;X *?9M; F?~m ç²M; iW- ¬M; bQ +kM; +? i- ç M H9+ ç| çWM; M|B M„K bÊ K¢M; M?Ä h-M G•K ;B[çQÊ+ ? v F?¬M; +kM; H` p`M ç X

@ *?šM; H) ?¼ h-M +?| ;'T M?ªv iQÌM;- Km®M ?`M? ç°M; K¢Q ?B K ? v b Q\

>bM? h?QÊM; h`Q bmv M;?o- iU ?² +kM; +?d +| F?ª M,M; M`v K` i?¬BX

h`QÆM; h¬M L;?B m bmv M;?o ?²B H•m +kM; F?¬M; i? M;?o ` ç-m K®B M`Q- `®i

@ h #B i i M M`v ç½ iW H•m- [m, F ç çQ M- i•K iQM? `i H` ?B Ki`€- 2`^M; H-M M ?B K >W- M m ?„M F?¬M; /MM; ? B M;QÌB FB i?b i?¬B- +ÁM i?"i bU /€K K¢Q ?B H9+ ?„M iU +?m®+ /B i pQM;5

@ L?Q p`v +?9M; i T?®B ?ÊT pÈB ?„M K°i +?9i- #€Q ` M;Q`B iBM hW hQÊ+ p` h`- ? ? - ?B M i¢B i +kM; KQM; çÊB v b) i`¼M; /KM; ? B i M T? p`i FB K m K m K°i

>bM? h?QÊM; h`Q HB K K¬B K°i +€B- MK +QÌB H° p p¬ +MM; •K ?B KX

.€K + M ç^aK i^¼M; /KM; /Q M; ?B i S?MM; ç^aM; - M?'i ç`M? o¢M G`+? b) M´B ;B"MH
b) [m-M +¬M;- h`QÆM; EbM? b) ?¢i?O Î M°B çbM?- bÊ ``M; M; v +^a h`QÆM; h?"M
;BÊB ?¢M pÊB h-M G•K- ?"m [m^a +?mv M M"v i?"i bU H" F?¬M; i? M"Q +?"m M´B5
h-M G•K Km®M iU +?m®+ /B i pQM; - h`QÆM; h¬M L; ?B m p" >bM? h?QÊM; h`Q in
HQM; K°i +€B ;B9T ?„MX

:B| 'K i?'B iÊB- sm•M #„i ç-m p - T?O i`¢+? h-M G•K i¼ H¢+i` M ? K h?^aQ J¢Q H
;B[+?®MT?²M ?Q X LÆB M"v +?d +€+? T?® h•v h`QÌM; M K°i #QÊ+ - +€+? T?® E
M i`QM; iQÌM; ?²M; M; |B t M? H¢B +| +^aM? iQÊM; ?Q"MiQ"MF?€+ pÊB MÆB T
M€QX h`QM; M"v HB m`O T?'i T?Æ i?2Q ;B| # M ?² MQÊ+ - i`QM; pQÌM ?Q Km¬M
#QÊK +?"T +?ÌMX

L[#BM? :B€T 'i "QM? æBM? F?¬M; M; ?B M; Ì ;b +?QM? H" Mûi ç T çB K tmv i +?Q
sm•M M"vX "®M p` +¬ MQÆM; tBM? ç T +| M; QÌB M?^{av} M?| i #„i #QÊK- +| M; QÌB M
M?½ M; „K +^aM? sm•M M?QM; H¢B M B M`i M?mM; i` M; i +?dM?X " M ?¬M; # M T
i`€B ç2Q #<sup>a</sup>Q FB K- i?"i` H" ç M; +^aM? ;B€+ + M? +?WM; ?"m ?Q pB MX

h`QM; K°i ;B M T?ÁM; Î ?"m ?Q pB M M"v +| ? B M; QÌB ç M; i`9 M; K- +?QM? H" h
>bM? + Q i?O æ¬M; sQÎM; M; "v tQ mv +?'M FBM? bQX > B M; QÌB #¼M ?¼ çQÊ+
K"M ç´B ç`Q K M; ` F?ÄB ç¢B H Q æ¬M; sQÎM; - M?®i p`Q T?ÁM; ?"m ?Q pB M M
[m #¼M ?¼ F?¬M; ? ` F?ÄB +Y /M MY #QÊ+ - çQÊ+ :B€T 'i "QM? æBM? p" +€+ ?
+ M? +?WM; X

*?mv M M"v çQ iÊB i` M? Hm"M `i HÈM Î h-M T?O- h`QÆM; hY >mv M p" hW o, M H
/KM; ? B M; QÌB iB M; t'm p M; t M"v i?"i bU H" çQÊ+ F?¬M; #^M; K'ix `i +| i? H
o¢M G`+?- ? B h`QÆM; M°B çbM? p" ç€K bo H•K p, Mi?¬M HB Mi?O ç^a FQ+? - +?È
bÊ ``M; M; v +^a ç` p` æ®+ *?O +kM; T?^aB pSi #ÄX

.Q½M h•M h?QÆM; F?¬M; +| p'M ç ;b- v +kM; +?Q H" hW hQÊ+ p" h`-M RM; S?QÊ
M?QM; ? B p` M"v H" + Q i?O ?"M; ç-m æ¬M; sQÎM; - +| i? `M M9T i`QM; #|M; i®
#~Mi? v h-M G•KX u pšM F?¬M; #B i`^M; h-M G•K ç½ ?S pÊB #¼M ?¼- b) F?¬M;
M?Q p"vX

N8RX *?QÆM; N8R, E *O h-M G•K

h`QÆM; hY >mv M p" hW o, M h`QÌM; H"TiS+ T?^aM #€+ - h-M G•K i?•M H" æ®+ *?O
H½KM?•Mi`B H`K +?mv M /Æ #~Mi? v KbM? i?"i` F?¬M; F?|X * Q i?O M?'i HQm
F?¬M; Qi M; QÌB ? K K +¬M; / M?- ç²M; i?ÌB pã +¬M; >Q„+ h`¼M; G•m p" GQm h K
#i F /MM; M; QÌB M"Q +kM; F?¬M; M; mv ?B K # Q M?B m bQ pÊB i`¼M; /KM; hW

> B p` M"v ç½ #` o¢M G`+? ;?B ?"Mi`QM; HÁM; - # ?¢p" +€+ p` i`B m i?¬M [m M
pb ;¬M ç•v t^{av} ` [m€ M?B m +?mv M `®B `„K- H¢B i? K S?MM; ç<sup>a</sup>M; ç½ #` i? M? i
?¼ ç½ i`Î i?"M? +¼T +? iX L m [m<sup>a</sup> i?"i i?<sup>a</sup> #¼M ?¼ ` - +¼T +? i b®M; H¢B- ?W ?V
M? m i'M +¬M; çB5

@ J¢Q ?B K M?Ä- Q+? HÊB M?"M çQÊ+ b) `i M?ÄX J¢Q ?B K HÈM- Q+? HÊB M?"M
h-M G•K M|B pÊB #¼M ?¼ M?Q p"v- `®i +K+ +kM; M|B `ä` F b€+? +O KbM?X

h`QÆM; hY >mv M- hW o, M h`QÌM; M; ?2 i?'v T?QÆM; T?€T +?Q # Q ;BÌM; ?2 M"
H°p MY iBM MY M; Ì- /M b QiW i`QÊ+ iÊB M v +?Q +| B H`K M?Q p"vX

a m F?B hW hQÊ+ p" h`-M RM; S?QÊM; çQÊ+ +Sm` ç` H Q # M +?mBi?ŠM; p"Q
?"m ?Q pB M T?O h-M G•KX > B M; QÌB #¼M ?¼ +kM; p¬ +MM; M; Q M M; Q½M- F?

K¶B M;Q`B +?B K K°i ;B M # M i`QM; # ;B M T?ÁM;- #bM? i?Q`M; iK i" T Î T?ÁM;
T?ÆB M„M;X

hW hQÊ+ ç M; MY M^K MY M;²B i` M ;? i`QÊ+ +Y b´- ?QT K„i HBK /BK- p Kti M
G½Q #^M; ?[m h`-M RM; S?QÊM; H¢B #B i +?„+ +?„M v F?¬M; bªM; F?Q€B i?QªB
hW i`QM; iM çB ` HB M i„K `Y - F iB T K'v M;`v ,M `²B M;O- M;O `²B ,M- +ª ? B K
i`W F?¬M; i? ` +Y - +ÁM H¢B p¬ +MM; i?QªB K€B i?Q i?€BX >m®M; +?B +?Q /M
sm•M çQ ?QÆM; ?Q i?ÆK M;€i iÊB- bQ pÊB ç` H Q •K m ~K QÊi ç½ H` iW ç` M;
"i [m€ *?QÎM; >bM? h?B M >° ç½ iWM; H`K KQ H`K ;B| - i v +¬K ç¢B [mv M bBM?
i? + K HÁM; b®M; +m°+ b®M; +O T?9 ;B Î MÆB M`v\5 " M /QÊB # M;Q`B #bM?
b|M; i`MM; i`MM;X

@ hW æ¢B + - +?ŠM; H) ?mvM? i?"i bU + K i•K ibM? M;mv M b®M; Î +?¶ M`v b Q\
_®i +K+ h`-M RM; S?QÊM; F?¬M; MûM çQÊ+ iS+ ;B"M- çB iÊB i`QÊ+ M;Q`B hW h
@ h`€M? ` - M;QÆB +?2 K'i €M? Kti i`lB `²BX

hW hQÊ+ T?`i i v K°i +€B- mM; /mM; +?"K `½B M|B ;B[p FBM? M;¢+ +O h`-M R
@ LÆB M`v +| ;b F?¬M; i®i- i`QM; ç` H Q +| i? +| €M? Kti i`lB M?Q p"v b Q- +| ?
M;YB b Q\

.Si H`B hW hQÊ+ +ÁM ?Qi K°i ?ÆB i?"i b•m- +?Q K'i çB b) F?¬M; #B i [mw ;B€
h?B M >° æ¬M; sQÎM;- `QÊm M;QM ;€B ç T- #ªQ K½ ?QÆM; t - Km®M +€B ;b F?¬
T?ÆB KbM? /QÊB €M? Kti i`lB 'K €T- +| i? ?Qi i?Î F?¬M; F?Q i`QM; H`M?X

h`-M RM; S?QÊM; iS+ ;B"M p¬ +MM;- +?d ` # M M;Q`B M|B,

@ hW H½Q + - M;QÆB M|B M?ªK ;b p"v- +?9M; i #` M?®i +ª çlB Î +?¶ M`v- #` K°i
+QB- +?ŠM; T?ªB H` F?´ bÎ H„K b Q\

@ L`v- i, Km°B +?9M; i +kM; F?¬M; T?ªB H` i`¬M; +QB +€+ M;QÆBX

L[#BM? :B€T M;?2 h`-M RM; S?QÊM; ;-K i?ûi- HB M #om K¬BX

L[#BM? `i +Q`B ? ?ª,

@ h?"i ` i?b +?9M; i H` ç M; #ªQ p +€+ M;QÆBX

@ o®M MÆB M`v `i M iQ`M- #`i [m€ p¢M M?`i +| +?mv M ;b- i, Km°B i ç®B T?| i
M;QÆB F?¬M; i? H| Kti\

L[#BM? "QM? M|B iB TX

hB m æBM? +Q`B K°i iB M; M;¼i M;`Q,

@ *?Q M M- ? B M;Q`B +€+ M;QÆB T?ªB M;Q M M;Q½M M;?2 H`B KÊB çQÊ+

:B€T `i "QM? F?¬M; +| H`B ;b ç M|B iB m Km°B Km°B KbM?X

hW hQÊ+ p` h`-M RM; S?QÊM; M;?2 p"v iS+ i®B ;¬M Km®M i?´ ?mv i- ?´ H¢+ ç²M
sQÎM; *?QÎM; >bM? h?B M >° Gw >bM? "€ >° M;`v tQ - ç M #•v ;B`M;QÊ+ H¢B T?ª
#ªQ p X h? M?QM; ç•v H¢B H` bU i?"i- +?Q /M H` #¼M ?¼ +| K°i i?•M pã +¬M; M
i`QÊ+ M;Q`B M;Q`BX

" M M;Q`B h¬M G•K ç½ b„T t T + M? ;€+ +ª M;Q`B b€M; HšM i`QM; i®B i¬M; i¬M;
+O KbM? ç [m€ M?B m b B /`+? ?mM; ? ,M;- `ä ``M; H` H¢v ¬M; i¬B Î #KB M`v- +?
`i "QM? æBM? T?K i`€+? pÁM; T?ÁM; i?O i`QM; +MM;X

@ «B- Km®M ` +kM; F?¬M; çQÊ+- `®i +K+ p b b Q h¬M æ®+ *?O H¢B ;B[+?9M; i

h`-M RM; S?QÊM; ç'K K°i [mv M p`Q iQÌM;- M?„+ iÈB +`M; i? K #m²M #U+X u #B i
?ç >bM? h?QÊM; h`Q +| F?¬M; #B i# Q M?B m +QM K„i M?bM +?^K +?^K #®M T?
K¬M h-M T?O- M?'i ç`M? F?¬M; +| F i [mª i®iX

hW hQÊ+ M?`M M?ç i M|B,

@ *kM; F?¬M; iÈB M¶B p¶ #ûQ ? B i b m ç| K M; çB H`K i?`i- i çQ€M +?d p`B M;`
+| çB m +?d i?`X

L?„+ h`Q h?€Q h`Q h?€Q HB M ç M- h-M G•K p` h? M? æçB- GK+ oB M *?Q +MM;

ob b Q iB m i?Q +kM; iÈB ç•v :B€T 'i "QM? æBM? M;? M? ç|M- #ÎB pb H`tm'i i?•
tQM; h? M? æçB H`iB m i?Q M?QM; i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB FBM? M;ç+- F?¬M; ;
iÈBX

L[v [m€M H`K M?[M; +¬M; pB + ;B€M çB T F?¬M; ç +?Q h? M? æçB T?Q +¬M; M
M[v iB M M`v +kM; F?¬M; #^M; HÁM; [mªM +?mv M F?€+- +?Q /M +kM; #B i +?9i
"QM?- M?QM; iW i`QÊ+ iÈB M v F?¬M; M;?2 i?'v F?¬M; ?ÄB- /QÌM; M?Q M`M; +?d
i?m"iX

>¬K M v h? M? æçB +| ?ÆB ?QM; T?'M- b„+ K†i +ÁM p i` +QM ?ÆB K" T ?²M; ?`
h-M G•KX _®i +K+ +| i? bY /KM; T?QÆM; i?S+ +O KbM? H`K +?9i +?mv M ;B9T
+kM; +| ?ÆB ç„+ wX

hW hQÊ+ p` h`-M RM; S?QÊM; ç m iW i`QM; T?ÁM; ` ç|M- ? B M;QÌB +kM; `i M;?
GK+ oB M *?Q +kM; F?¬M; +| ;b H`F€ [m€B- pb b Q +kM; /šM +ª T?m M?•M KbM?
MQÆM; b„+ K†i ç€M; v m- +ÁM K M; Mûi M;•v i?Æ +QM i` +?Q ? i M`v H`F +?O k

h-M G•K +kM; K†+ F #¼M ?¼M ;?o M?Q i? M`Q- H"TiS+ ?ÄB i?ŠM; ,

@ s2K ` çQÊ+ M;?d M;ÆB K'v M;`v [m - iBM? i?-M F?Q b„+ ? B p` +kM; F?¬M; i
i i?U+ ?B M + K F iX *€+ M;QÆB +| Km®M [m M; KBM? +?QM? ççB i`Î HçB æ¬M
çQç i HçB [mv M HU+ K'i çB ? v F?¬M; \ *€+ M;QÆB #^M; HÁM; i`ª ;B€ +?Q +?mv M

hÈB `²B5 \_®i +K+ h`-M RM; S?QÊM; ç½ +?ì çQÊ+ M;`v M`v- M?QM; +•m i`ª HÌB ç½
i`QM; +'- M?'i i?ÌB F?¬M; #B i i`ª HÌB M?Q i? M`QX

h?-M b„+ hW hQÊ+ i`M? i`¼M; i`-K ´M ?ÆM H½Q #^M; ?[m- M?bM i?ŠM; p`Q K„i
M|B,

@ æ•v +?QM? H`KQM; Km®M +O +?9M; i - +¬m +ÁM F?¬M; çQÊ+X L m bU i?"i ç
hW K¶ F?¬M; ? iB + i?•M M`v5

@ *€+ M;QÆB T?ªB +?`m F?' bÎ- i?"K +?Q +Ym iY M?'i bBM? i?b b Q\

h-M G•K HçB ?ÄBX

hW hQÊ+ +?ûK çBM? +?†i b„i M|B,

@ Jm¬M i?€+ F?¬M; ?®B ?"M5

h`-M RM; S?QÊM; +kM; ;"i ç-m K°i +€B i?"i KçM?X

>B M içB hW hQÊ+ h`-M RM; S?QÊM; F?¬M; +ÁM #'i F€ +QM çQÌM; M`Q- +?Q /M H
iQM? K B / M?- +kM; +?d M?Q +€B t€+ #B i çB b®M; F?¬M; +ÁM w M;?o ;b +ªX J
+?QM? K°i H-M M[- /M H`h-M G•K #ªQ ? B M;QÌB #¼M ?¼M H M M9B ç Q tm®M; #
M?„K K„i t¬M; #W X

æQÊ+5 h-M G•K +QÌB HçM? p¶ p¶ i v- i`-K ;B¼M; M|B,

@ æB i?2Q i X

h`QM; T?O +| K°i iÁ iB m pB M ç½ ç T?ÁM; b•K M; ?B K- >Q„+ h`¼M; G•m- L; Q
#BM? b B /`+? T?ÁM; i?O M; ?B K M; ti- i?O MÆB M`v b€M? M; M; pÈB K"i i? 'i æ¬M
*~K u o X

hW hQÈ+ p` h`-M RM; S?QÊM; pW p`Q ç½ M; YB i? 'v KMB `QÊm M|M; ? i bS+ M²
h`QM; T?ÁM; H¢B +`M; M²M; M†+ ?ÆM- /QÌM; M?Q K†i ç' i p` i' i +ª ç² /MM; i`QM;
`Y [m K°i HQÊiX

@ *€+ M; QÆB +| i„K F?¬M; \

h-M G•K ç°i M?B M ?ÄBX

hW hQÈ+ p` h`-M RM; S?QÊM; ?ÆB +?¬M +?Ì- b m ç| ; "i ç-mX Í i`QM; M; K+ F?¬M;
?¼ ?"M F?¬M; i? i„K K¶B M; `v # H-MX

@ o"v i?b i®iX

h-M G•K ; "i ç-m K°i +€B- #ªQ #¼M ?¼ i„K i? v v T?K+ KÈB b¢+? b)- b m ç| /šM i
T?ÁM; X

JÈB pW p`Q GK+ oB M \*?Q HB M `mM H" T + "T- T?ÁM; M`v H¢M? ?ÆM MÆB F?€+
çUM; i`QM; # Q iªB- H` p" M +?mv M iW ?-K #, M; iÈBX

:B[T?ÁM; #`v K°i +?B + #`M ; ¶ i?¬- h-M G•K +?ûT KB M; M|B pÈB hW hQÈ+ ,

@ L^K H M ç|X

hW hQÈ+ # M H`K i?2QX

h? M? æ¢B #QM; ` K°i +?ûM MQÈ+ i?m®+ K`m ç2M,

@ l®M; i?m®+ M`v çBX

@ æ•v H` +€B ; b\

h`-M RM; S?QÊM; F?¬M; M?`M çQÊ+ ?ÄBX

@ >Q J¢M æ` G - .QÆM; h``+? h`K+- aBM? h?ªQ « æ¢B F?€B ; -M M?Q J S?Q h€

h? M? æ¢B +QÌB ?QT K„i M|B- J S?Q h€M +O >Q æ` ç½ bÈK i? 'i i`mv M- M?QM
T?®B +? +?Q` T?QÆM; i?m®+ +| ?B m [mª ; -M ; B®M; M?Q p"v H¢B F?¬M; F?| F

h?"i ` hW hQÈ+ +kM; F?¬M; M; ?2 ; BªB i?Q+?- h? M? æ¢B +ÁM +?Q M|B ? i- v ç
m®M; +¢M b¢+? +?ûM i?m®+X a m ç| HšM; H†M; M^K i` M #`M- ``i M? M? v +| +ªK
M†M; i`Qm- w i?S+ +`M; M; `v +`M; KÆ ?²

h? M? æ¢B H'v pªB i`„M; M; •K `QÊm K¢M? ` - H m K†i +O hW hQÈ+ ? B H-MX

GK+ oB M *?Q KÎ i9B +¬M; +K- H'v ` +€+ HQ¢B +¬M; +K M?Q M?Ä M?Q iB m ç Q b.
K|+ +•m- F T ; „T /MM; `QÊm K¢M? +~M i?"M `Y b¢+?- b m ç| ç®i i` M M; ¼M HY
i„i çB KÈB çQ +?Q h-M G•KX

h`-M RM; S?QÊM; +kM; ?Qi b•m K°i ?ÆB F?Q H¢M?- +?d i? 'v h-M G•K +-K ç Q ?Q
hW hQÈ+X

*?šM; H) H` Km®M #„i +?QÈ+ .U L?QÊM; ?Ov /mM; Q5\ h?ÌB sm•M h?m .U L?QÊM
h'M- # MQÈ+ h`B m- >`M- L; Kv +MM; M? m /B i h`Q i?`X .U L?QÊM; /MM; bÆM b
+•K- M; -K T?K+ /QÈB +-m- KQm ?`M? i?Q+? h`B m hQÆM; hY #€Q i?M +?Q h`Q "
h-M G•K Km®M /MM; #B M T?€T M`v ?Ov F?m¬M K†i KbM? p` hW hQÈ+X

h?¬B p"v- ?Ov /mM; M? M pšM +ÁM ?ÆM b®M; K½B MÆB M`v +ª çÌB H`K +€B t€+
F?` HB M iK+- /U i?2Q h-M G•K /†M /Á- v +| i? Í H¢B +Y [m M b€i- M?QM; F?-
i? M?X

L?QM; ``i M? M? h`-M RM; S?QÊM; ç½ T?€i; B€+ +?mv M +| p F?¬M;; B®M; M?Q
G•K +kM; F?¬M; /MM; / Q`¢+? HQ¢M i` M K†i hW hQÊ+- K` H` #|T KB M; v ?€` -
@ J|+X

h-M G•K çQ i v` X

GK+ oB M *?Q i?m-M i?K+ çQ K|+ p`Q i v ?„M- b m ç| F?¬M; #B i h-M G•K H`K
S?QÊM; +?d M?bM i?`v K°i /ÁM; K€m çÄ iQÆB iW KB M; hW hQÊ+ +?av` X

E T- +QÆM; +?•K- FûQ +MM; pÊB ``i M?B m +¬M; +K F€ /` F?¬M; i? ;¼B i M çQF
iB TX *?d i?`v ?„M +9B M; QìB #`M`°M H`K; b ç| i` M K†i hW hQÊ+- +| H9+ çQ +¬M
p`Q KkB- +| H9+ +„i / ç-m- +| H9+ H¢B`¢+? / tmM; [m M? K„i

hW hQÊ+ ç½ m®M; J S?Q i€M HŠM; H†M; M^K i` M #`M ;B®M; M?Q K°i +¶ i?B i?
#B i; QÆM; K†i KbM? ç M; #` / Q FûQ K` t X

*m®B +MM; i?“K +?Q h-M G•K p`M /KM; F K i?ûT- GK+ oB M \*?Q T?K i`€+? KÎ KB
æ¬M; sQÎM; iU KbM? ç°M; i?O- M?` #®M +€B`,M; i`QM; +MM; +O vX

h? M? æ¢B p¬ +MM; M? M? +?|M; /MM; #¬M; pªB +-K K€m +?Q hW hQÊ+ ç½ K`i ?
/MM; FBK F?•m M?Ä M?Q H¬M; i`•m K v i`i +ª p i i?QÆM; +O hW hQÊ+ H¢BX a m
F?m¬M K†i- +ª ç-m v i?“i +?†iX

h`-M RM; S?QÊM; i?`v p`v i`ÊM K„i ?€ K²K- M m F?¬M; T?ªB H` bÊK #B i h-M G•K +
+?®+ i?“K +?Q v +?Q`^M; h-M G•K ç M; /KM; ?bM? pÊB hW hQÊ+X " p` ç M; çS
+?mv M ;B F?®+ ?bM? ;B` /†M M?`i- ç€M; bÊ M?`iX

S?M`®i +K+ h-M G•K i?Î` K°i ?ÆB i?“i /`B- i` M i`€M ?„M ç½ ``M` K°i HÊT K²
T?m +?dM? bY /mM; K¢Q- H-M ;BªB T?šm M`v [mª i?“i F?¬M; / /`M;; bX

EB T i`QÊ+ iWM; +| i M i°B T?¢K #` i`mv M½ HÊB /KM; ç´B /mM; K¢Q ç i`®M i`mv
K°i Qi FB M i?S+ +O T?QÆM; /B M M`vX h?“i` i?b M; mv M Hw H` ``i / ?B m- T?
+`m +QM M; QìB i?•M i? - i?“K +?Q ;BªB FB M i?S+ T?šm ?¼+ +ÁM pQÊi [m K°i C
#ªM M?Q p`v K°i Hw i?¬M; i`i +ª ç m i?¬M; - H`K +?mv M ;BªB T?šm ç´B /mM; K¢Q
FBM? M; ?B K p` F„ i?m`iX

*kM; K v hW hQÊ+ p` h`-M RM; S?QÊM; +kM; F?¬M; +-M /mM; M? M ç T ç)- +?d +
çQÊ+X Jm®M bY /mM; K¢Q i`Î M M ç T` i F?| - M?QM; +?d +-M F?B M +?Q /mM
i`QÊ+- p`v i?b çÆM ;BªM ?ÆM M?B mX

h-M G•K p` GK+ oB M *?Q K M; hW hQÊ+ b M; K°i ;B M T?ÁM; F?€+- b m ç| pšv
S?QÊM;;

@ hÊB T?B M M; QÆB5

J v H` h`-M RM; S?QÊM;; M HÊM- H9+ M`v b„+ K†i +| +kM; ?ÆB i`„M; # +?X L?Q
v M; ?B M`,M; K°i +€B- M^K H M #`M K´- M; Y` +` m®M; K°i ?ÆB +¢M b¢+? J S?Q

hW hQÊ+ p` h`-M RM; S?QÊM; ç m H` M?`i HQm + Q i?O- i?•M i? ? i bS+ +QìM; i`
iÊB M;`v p i i?QÆM; H`M? H¢B i?€Q #,M;X

h-M G•K iÊB t2K- F?¬M; +-M M|B h`QÆM; hY >mv M- hW o, M h`QìM;- .Q½M h•M h
t2K i?Y FB i i€+ +O KbM? p` h-M + + - M; v +ª hW h•M .B +kM; iÁ KÁ iÊB t2K i?Y

æ¬m hW hQÊ+ h`-M RM; S?QÊM; pšM +ÁM #,M; #| i?“i +?†iX G9+ M`v #¼M ?¼ i?
/mM; K¢Q #¼M ?¼ H°` ?Q`M iQ`M- K¼B M; QìB ç²M; i?ìB F m H M FBM? M; ¢+X

J†i hW hQÊ+ p®M`°M; M v i`Î i?“M? ? T /`B- K„i K°i KQ i`Î i?“M? ? B KQ- KB M;
i`QÊ+ FB - ?€ KB M; +Æ ?² Km®M M; Q€+ iQ ç M i`M [m B ?`KX

J„i QM; pÁ p) +O h`-M RM; S?QÊM; #B M i?“M? K„i iB ?Q- i?“i MmM; M9+ i` M K†
H¶ KkB H¢B bKT tm®M; F?¬M; Qi- M?bM [m F?¬M; +ÁM H° ?mM; iQÊM; /[iÊM M?
h|K H¢B i? v ç´B M¨v H¨ p¬ +MM; iQ HÊM- +?Q /M H¨ +? K `m°i #¼M ?¼ çSM; i`Q
?Q¨M iQ¨M +?QM? H¨ K°i M; QÌB F?€+- F?¬M; +ÁM +?9i /€M; p M¨Q +O i`QÊ+ FB

N8kX *?QÆM; N8k, æ¬M; sQÎM; h` M? S?QM;

*| i?•M #BM? b B /`+? çQ ;QÆM; iÈB- hW hQÊ+- h`-M RM; S?QÊM; bQB [m +kM;
@ æ•v æ•v H¨ i b Q\

h`lB ÆB- M; v +ª ;B¼M; M|B +kM; ç½ i? v ç´B- h-M G•K ç½ /MM; / Q +?dM? bY /•
h-M G•K +?“T i v b m HQM;- mM; /mM; M?“M M?½ KdK +QÌB,

@ hW M v p b m +€+ M;QÆB b) F?¬M; +ÁM H¨ hW hQÊ+- h`-M RM; S?QÊM; M;¨v
;b- p¨v i?b i?m¨M iB M¨`i M?B m5

@ æ9M; ç9M;- +?9M; i F?¬M; +ÁM H¨ hW hQÊ+ p¨ h`-M RM; S?QÊM;X

> B p` M¨v M?“i i ;¨i ç-m- +?Êi T?K+ H¢v tm®M;;

@ h-M æ®+ *?O H¨ T?K Kšm i€B b M? ? B i - M;mv M i`¼M çlB çB i?2Q ?-m ?¢- F

" M i M +?Q\ h-M G•K +?Q +?m¨M #` +?mv M M¨v- b m F?B çªQ K„i p¨B pÁM; # M

@ L?Q p¨v- b m M¨v hW hQÊ+ ;¼B H¨ h¨Q h?B m E?•K- h`-M RM; S?QÊM; ;¼B H¨ c

.QlM; M?Q ? B +€B i M M¨v `¨i mv T?QM;- ? B M; QÌB #¼M ?¼ ç m iÄ p ?¨B HÁM;X
tQ v M; QÌB b M; # M +¢M? H2M HûM +QÌB i?-K M?Q p¨v\5

Uh¨Q h?B m E?•K H¨ M?•M p¨i i`QM; T?BK GQM; J¬M F?€+? b¢M /Q *?•M hY æ M
M?•M p¨i i`QM; T?BK GQM; J¬M S?B :B€T /Q h`-M E?¬M ç|M;- +ª ? B ç m H¨ i?€
sQÎM;XV

" M i`QM; æ¬M; sQÎM; •K m K M; i?2Q b€i F?Q M?“M M?¢i- +€+ p` E?Q ZmªM aU
hv S?ÁM;- .¨+? h`QÎM;- b B /`+?- t T?“M; iW i`QM; ç¢B çQlM; FûQ /¨B` ç M M;Q
M•m ;B®M; M? m- ç¬M; M?Q FB M- b„+ K†i B +kM; ?mM; i?-M €+ b€i F?¬M; T?ªB

@ >bM? *?QÎM; >bM? ;B€ H•K5

h? M? •K FûQ /¨B iW M;Q¨B +Y i`mv M p¨QX

_¨Q¨¨Q K°i i`¨M- +?9M; b B /`+? ç²M; HQ¢i [m€ K°i ;®B tm®M; ?¬ iQ,

@ h?m°+ ?¢i? K FB M *?QÎM; >bM? h?B M >°5

>bM? h?QÊM; h`Q ç-m ç°B ¬ b F?¬M; +€M? ;„M M;¼+- K†+ €Q M•m M; M; M?B
*?QÎM; " M E?Q ZmªM aU ¨¢+? L;¼+ GQÊM;- G M; >B m >Á - h?¬B ZmªM; oB iB
p¬ +MM; mv T?QM; HšK HšKX

a m F?B çB i?QM; i?ª iÈB # M i`€B +-M; €M ;B[ ç¢B çQlM;- >bM? h?QÊM; h`Q p
M;²B tm®M;- H9+ M¨v KÈB ?„M; ;B¼M; M|B,

@ *€+ ?mvM? ç +U+ F?´- çSM; H M çBX

@ h¢ *?QÎM; >bM?5

*?9M; b B /`+? +MM; F m H M- i? M? •K +?“M ç°M; M;|B i` M M|+ M?“X

>bM? h?QÊM; h`Q [mûi K„i M?bM K¼B M; QÌB i`QM; b•M- ?¨B HÁM; ;¨i ç-m K°i +€
/Á M?bM p T?Q K°i p` i`mM; MB M # M +¢M?X

L;QìB M"v p" M Kk çdM? M?¼M €Q M•m ;B"v / i"„M;- i?•M T?"M H" .`+? h`QîM; Hç
p [m M HçB æ¬M; sQîM; i`mM; ?ç +`T- M?QM; €M? K„i pW +?çK p"Q K„i >bM? h?
HçB `i HÈM,

@ G½Q ;B M?" i F?¬M; M?bM H-K M;QìB- >bM? *?QîM; >bM? [mª M?B M H" K°
sQîM; ç•m p"Q ç'vX

@ h`QÆM; H½Q + [m€ F?2M- [m€ F?2MX

>bM? h?QÊM; h`Q Hm¬M KB M; F?B K i®M- M;Q" B K†i H° p ç„+ w- b m HQM; "ç+
h?¬B ZmªM; oB i` Q ç`B €M? K„i pÈB M? m- b„+ K†i iÄ p pBM? /U H•v #^M; ?[mX

æQÆM; æ-m ?¼ h`QÆM; M"v ;¼B H" h`QÆM; sm•M .m - i?•M T?"M +?•M i?"i H" [
+O h`QÆM; EbM?- æQÆM; æ-m +?d H" / M? M;?o - i?"i` i?b `i F?B Qi ç M æ¬M

G-M M"v v ç°i M?B M ççB ;B€ [m M; H•K- +kM; F?¬M; F?| çQ€M çQÊ+ M;mv M M
Km®M t2K i?Y >bM? h?QÊM; h`Q +| F?®M; +? p[M; p" M; æ¬M; sQîM; i? v KbM? ?

h-M G•K i`€Q ç`B hW hQÊ+- h`-M RM; S?QÊM; K M; çB- >bM? h?QÊM; h`Q i®M K
iQ+? ? B M;QìB M"v- ?Q†+ H" +?| çÈB h-M G•K +| çB m +Y ç°M;- ?v p¼M; +| i? K

E i [mª ? B M;QìB FB p"Q h-M T?O F?¬M; ? ` M[ - >bM? h?QÊM; h`Q p¬ F F?ª i
F?¬M; /€K iB T iK+ +?2 ;B'm K½B- +?d ç" M? T?ªB M?„K K„i ?²B #€Q h`QÆM; EbM

h`QÆM; EbM? •K i`-K F?¬M; M|B MY HìB- M; "v i?S ? B h`QÆM; sm•M .m HB M
F?¬M; HQ H„M; p hW hQÊ+ p" h`-M RM; S?QÊM;- #îB pb ? B M;QìB #¼M ?¼ ç½
+ª çìB F?¬M; i? tm'i ç-m H° /B M çQÊ+ M[- h`QÆM; hv G HQ H„M; H" HU+ F?®M
æ¬M; sQîM;X

*| i? i? v h`QÆM; hv G + M? +?WM; æ¬M; sQîM;- iQÆM; H B „i b) F?¬M; i?B m T
H"K çQÊ+ M|B F?¬M; +?WM; b) T?ªB H" T iS+ i? v M;QìB F?€+X

>bM? h?QÊM; h`Q F?¬M; /€K +?"K i` - H" T iS+ T?€B ` i•K T?9+ ç„+ HU+ M?'i- /
M?'i M|B `ä B KÈB H" +?O M?•M æ¬M; sQîM; +?•M +?QM? î i`QÊ+ K†i h`QÆM; sn

"•v ;Bì- +m®B +MM; +| i? i?î T?"Q `²BX

æQÊ+ pQB çÁB iB M- çQ€M +?WM; +?O iY b) F?¬M; i? v M;U ;B[/ÁM;- i•K iQ >
iQ+? +U+ i`î HçBX L?bM +¬M; i¼ i`®M; ;B[ççB çQìM;- i`QM; +ªK ;B€+ ç® F} H
KQìB M; "v MY i?€M; +kM; F?¬M; iÈB K°i H-M- ;? æ®+ *?O æ¬M; sQîM; +S i`®M
+€B ;b >bM? K¶ +?d +| i? M;²B î# M i`€B- F?¬M; i? M;²B çQÊ+ p` i`Q +?QM? ;B

L m M?Q H" h`QÆM; EbM?- h`QÆM; h?"M? H"K æ®+ *¬M; æ¬M; sQîM;- /o M?B M >
+kM; b) F?¬M; M;?o M?Q p"vX L?QM; h-M G•K tm'i i?•M pä i?-M HçB çªK M?B K p
i•K iQ >bM? h?QÊM; h`Q F?| i`€M? F?ÄB Mªv bBM? KÆ QÊ+- ç•v +kM; H" K°i i`C
i?QîM; tmv M ç®B ç-m pÈB h-M G•KX

æ°i M?B M +| iB M; p| M;U +?çv M?Q # v iW t ç M ;¬M- i?-M b„+ K¼B M;QìB içB
B /€K +DB M;U +?çv # M M;Q" B M? K¬M æ¬M; sQîM; \

a B /`+? ;B[+Y i?¬M; #€Q pÈB ;B¼M; FBM? M;ç+,

@ æ®+- æ®+ *?O ;B€ H•K

*?9M; *?QîM; " M- æQÆM; æ-m +kM; ? i bS+ FBM? M;ç+- ç K ç| >Q„+ h`¼M; G•r
p"Q ç` H Q æ¬M; sQîM;- iB T i?2Q hW hQÊ+ p" h`-M RM; S?QÊM; #` M?®i iU p" M
h-M æ®+ *?O iÈB H° K†i K°i H-M- iW ç| p b m +?Q iWM; iÈB æ¬M; sQîM; M[- ?¬
H½Q M?•M ;B iÈB ç•v \

>W5 >bM? h?QÊM; h`Q HçM? HMM; ?W K°i iB M;- p[M; p" M; M;²B î b m +¬M; €M
+?"Q ç|M- "ç+? L;¼+ GQÊM;- G M; >B m >Á - h?¬B ZmªM; oB i?ªv ç m #'i ç°M;- i
HçM?X

h-M G•K +kM; ç M; +QÌB- H" +QÌB iU iBM- +QÌB ?"B ?QÊ+X >„M K†+ ;B M; M? ?
 ç-m ç°B ¬ b F?¬M; +€M?- HQM; ç2Q +Ym HQM; M;¼+ ç€B- v m #"B M; " pQB- H°`
 æQÊ+ ç€K b B /`+? >Q„+ h`¼M; G•m- GQm h K æ Q- GK+ oB M *?Q- L; Qm æ¢B GU
 T?K+ €Q M•m +O b B /`+? æ¬M; sQÎM; - +~K #`Q M;¼+ ç€B +O h-M G•K i`Î M M M
 M; QÌB i +ªK i?`v i`QÊ+ K„i b€M; H MX
 æ€K b B /`+? çSM; /QÊB çQÌM; +| p H9M; i9M; F?¬M; #B i H`K b Q- K†+ /M +| ?A
 >bM? h?QÊM; h`Q K`K ?"M? bU- M?QM; /M b Q +kM; H" æ®+ *?O æ¬M; sQÎM; ;B€
 ;B[M;mv M /€M; p i`QÊ+ ç|\
 æ€K b B /`+? t T ?"M; çSM; i`QM; ç¢B çQÌM; - F +`M; çSM; i`QÊ+ [m M +?S+ +`M
 ç€K æQÆM; æ-m- b B /`+? - F?¬M; Qi M; QÌB t¬M t Q- [m v ç-m H¢B M?bM t2K >b
 M`QX
 E?|2 KB M; h-M G•K F?) M? +? MÎ K°i MK +QÌB- ç€K b B /`+? # M /QÊB F?¬M; +?
 iQ`M i?•M- ç-m ;®B K K M?kM` - K„i i?`v b) T?ªB [m€ tm®M; çbM? i? KX
 @ > ? ? - K¼B M; QÌB M;•v M; QÌB ` M?Q p"v H`K ;b\
 >bM? h?QÊM; h`Q ç-v K†i ;B| sm•M iW ç¢B çQÌM; çB ` - bªB #QÊ+ iB M M? M? p
 K„M; ,
 @ æ€K M?½B +QM +? i iB i M`v- +€+ M; QÆB +?Q `^M; KbM? H" B p"v- +ÁM F?¬M
 *?9M; b B /`+? M?Q çQÊ+ ç¢B t€- M?`i i [m€ tm®M; imM; ?¬,
 @ h?m°+ ?¢ +mM; M;? M? h-M æ®+ *?O5
 >bM? h?QÊM; h`Q çB H M i`QÊ+ M?bM h-M G•K +?„T i v K°i +€B- [m v ç-m H¢B K
 @ æ€K +QM +?€m HQ`B `M +€+ M; QÆB- çWM; +?Q `^M; h-M æ®+ \*?O i` im´B ?
 Zmª i?`i F?¬M; #B i i`ÌB + Q ç`i `°M; - /€K F?BM? HÎM æ®+ *?O- H½Q ;B i F?¬M;
 *| i? H`K çQÊ+ \*?QÎM; >bM? h?B M >°- >bM? h?QÊM; h`Q +kM; F?¬M; T?ªB H`
 i?QÌM; - HÌB M|B M`v ? i bS+ çQÌM; çQÌM; +?QM? +?QM? - #`i F H` B +kM; +?Q`
 +?Q h-M G•KX L?QM; i`QM; ;B¼M; çB m v K M; i?•K w ? i bS+ `ä`"M; - v KÊB M;
 +?•M +?QM? æ¬M; sQÎM; M`vX
 L;?2 v M|B HÌB M`v- +?9M; b B /`+? +ÁM F?¬M; +?`m ?"M? H pÈB h-M G•K KÈB H
 "¢+? L;¼+ GQÊM; - G M; >B m >Á - h?¬B ZmªM; oB +kM; çB i?2Q b m M?bM h-M C
 i`Î M M ?²B ?°T- h`QÆM; sm•M .m /Q h`QÆM; EbM? T?€B iÈB FB +kM; +QÌB •K
 +?ŠM; [m H` i?`v HU+ +?QÎM; F?®M; +O >bM? h?QÊM; h`Q M?Q p"v- +ÁM +ªK i?
 p +?¢K +?QM? /B M pÈB h-M G•K- `®i +K+ æ¬M; sQÎM; i?2Q ?¼ ;b ç½`i`ä`"M;
 h-M G•K +QÌB +QÌB- ``i iUM?B M p¶ p¶ p B >bM? h?QÊM; h`Q,
 @ h?dM? i?QªM; #ªM ç®+ K„+ +?9i # M? tQ`M; - # Q M?B m +?mv M i`QM; M; Q`B a
 *?QÎM; >bM? /®+ ? i iQ`M HU+ tY Hw- [mª i?`i +U+ F?´ p¬ +MM; X "•v ;BÌ`®i +K+
 i? çQ+? i?•M tY Hw K¼B pB +- M v p b m >bM? *?QÎM; >bM? +| i? M?B m M; ?d
 LK +QÌB >bM? h?QÊM; h`Q H"TiS+ +SM; çÌ- HÌB M`v +O h-M G•K # M; Q`B K K K
 ç| ? i bS+ M? K ?B K- #ªQ v M; ?d M; ÆB M?B m K°i +?9i- çWM; [mªM +?mv M F?€
 æ€K b B /`+? æ¬M; sQÎM; iQ`M H` M?[M; F iBM? KBM?- M; ?2` ;B¼M; M|B æ®+ *
 H) H`
 h-M G•K F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K çB i?QM; i?ª p`Q ç¢B çQÌM; - #¼M >Q„+ h`¼M
 b€i T?Q b m- i`QM; ç| +| ? B M; QÌB H¢ K†i H`K M?Q p¬ w [mûi [m K†i >bM? h?Q
 >bM? h?QÊM; h`Q M?`i i?ÌB M; ?2 iBK KbM? M?Q +?bK tm®M; - €M? K„i +O ? B M;
 H½M?- i`M M?ŠM- #¢Q M; QÊ+- €+ ç°+- K M; ç M +?Q v K°i +ªK ;B€+ ç½ iWM; [m2

*?ŠM; H) i`QÊ+ FB ç½ iWM; [m2M #B i\ >bM? h?QÊM; h`Q + m K`v F?` bÎ M?È H
ibK çQÊ+ K°i +?9i tQm ç-m K®B ;B[#B M Fw S+ K M? K¬M; X

h-M G•K çB iÈB # M +çM? +¬M; i¼ +?QM? ;B[ççB çQÌM; - p¶ p¶ HQM; ;? - HçB
+m®B +MM; /WM; î i` M K†i >bM? h?QÊM; h`Q- H9+ M`v KÈB mM; /mM; çB K iøM?
iU iBM K` i?QªB K€BX h`QM; K„i +?9M; b B /`+? æ¬M; sQÎM; - p`Q ;BÌ T?9i M`v b
#m¬M; HÄM; ?ÆM KÈB pW `²B HçB +`M; i? K T?€+? H®B- /QÌM; M?Q ç M; M!B½
*?O æ¬M; sQÎM; - +?d +| H½Q iY +| i? M;²B p` i`Q M`v5

@ :BÈB i?B m K°i +?9i- ? B p` ?mvM? ç #ªM ç®+ K M; ç M iWM; H" T çQÊ+ +¬M; H
H` i?•M T?"M *~K u o - #•v ;BÌ #ªM ç®+ çB m ? B M; QìB #¼M ?¼ ç M æ¬M; sQÎM; I

h-M G•K pšv pšv i v- +?d ? B M; QìB Hç K†i,

@ o` M`v H` h`Q h?B m E?•K- p` M`v H` ok >| æB M- iQÆM; H B K¼B M; QìB ?½v i

h`Q h?B m E?•K p` ok >| æB M M?bM +€+ p` b B /`+? +?„T i v K°i +€B- i`QM; HÁM
Km¬M T?-M- i? M`Q +kM; F?¬M; M; ?o iÈB +m°+ çÌB M`v +ÁM +| i? çSM; î i` M ç

æ¬M; sQÎM; *~K u o TªB i?B ?"M? `i iM?B m M?B K pK #Q K"i- +| æ®+ *?O ?Q†+
h`'M S?O hv çQ+? i?•M #® i`Q M?•M bU b„T t T ?² bÆ- +?mv M M`v +kM; F?¬M; +
M ç€T H pÈB #¼M ?¼X

>bM? h?QÊM; h`Q H~K #~K i`QM; HÁM; - ;Bª pÌ +QìB ?ÄB,

@ .QÈB i v iQÈM; KçM? F?¬M; +| #BM? ? M- ? B p` ?mvM? ç M`v H` h-M æ®+ *?
ç`M? i?•M i?O #`i T?"KX E?¬M; #B i æ®+ *?O +?m~M #` #` M?B K +?S+ p` ;b- ?ç [I
M #`B bU pK +?Q ? B p` 'v\

h-M G•K M?Q F?¬M; +| +?mv M ;b tªv ` M!B,

@ *?QÎM; >bM? h?B M >° p` Gw >bM? "€ >° ç½ +| M; QìB o"v i?b aYm E?Q p`.-M

*€B ;b\ >bM? h?QÊM; h`Q ;B" M ç M b„+ K†i #B M i?"M? K`m ç2M- aYm E?Q p`.-
i•K T?9+ +O v- +•m M!B ç-m iB M +O h-M G•K ç½ Km®M ;B`M? p` i`QX >ÆM M[i
>bM? h?B M >° H` KbM? +kM; TªB +9i çB- M?QÌM; HçB p` i`Q +?Q ?„MX

>bM? h?QÊM; h`Q ç MûM HY ;B" M +?„T i v K°i +€B,

@ h?m°+ ?ç +?Q `^M; "ç+? L;¼+ GQÊM; - G M; >B m >Á +kM; F?¬M; +| H¶B ;b- F?
i? M #`B p` i`Q F?€+ +?Q ? B p` ?mvM? ç KÈB- K†+ /M +| +¬M; HÈM M?QM; /M b
iU ?² M?"K +?S+ .`+? h`QÎM; b) i?Q+? ?ÉT ?ÆMX

>bM? h?QÊM; h`Q pW /Si HìB pW H†M; H) H`K /'m i v ` ?B mX

"ç+? L;¼+ GQÊM; - G M; >B m >Á H" T iS+ F m iQ,

@ h-M æ®+ *?O tY Hw #`i +¬M; - +?d /MM; i?•M iQMX \*?9M; i p`i pª K`v +?K+ M; K
+kM; +| F?` H Q- pb b Q HçB TªB M?QÌM; p` i`Q +?Q M; QìB KÈB\

h`QM; ç€K b B /`+? KQìB i M +| ? i i€K M; ?2 H M? +O >bM? h?QÊM; h`Q- M?`i i?Ì
T?K ?¼ -K -K- # M i`QM; ççB çQÌM; æ¬M; sQÎM; [m•M ibM? ?mM; ?½M- b!M; •K
M?"X

h`QÆM; sm•M .m +QìB ?b ?b M?bM +ªM? iQÊM; M`v- ?"M F?¬M; çQÊ+ H" T iS+ ç†
FûK +ÄB #`i i`B- #` i?m°+ ?ç ûT #S+ M?Q p"v- M m iBM M`v i`mv M p`Q i`QM; i`B

h-M G•K F?) WK K°i iB M; - M?QÈM; K`v iW +?®B +?Q w FB M- F?¬M; B #B i i`QM

"ç+? L;¼+ GQÊM; - G M; >B m >Á +?Q H` h-M G•K p¬ F Fª i?B- HçB #QÊ+ p T
i? ?mM; ?, M; ûT iÈB- M; ?B M ` ,M; M; ?B M HÈB M?Q Km®M Mm®i +?YM; h-M G•K

@ «B- pb b Q HçB M!B M?Q p"v

>bM? h?QÊM; h`Q ;Bª pÌ ;'T ;€T- /MM; HìB F?ûQ HûQ F?mv M ;BªB,

@ h-M æ®+ *?O- +?9M; ;B"MF?| T?¢K- M; "B t2K +| M M i?m ?²B K M? H M? ? v F
@ > ? ?
h-M G•K ç°i M?B M M;Y Kti H M i`lB +QlB iQ- i?bM? HbM? i?m iB M; +QlB H¢B,
@ h"Q h?B m E?•K- ok >| æB M- M;QlB F?€+ i?'v +€+ M;QÆB F?¬M; çO T?•M HQ
KÎ`°M; i-K K„i çBX
h"Q h?B m E?•K- ok >| æB M pQÊi [m ç€K M;QlB #QÊ+ ` - T?•M ` iª ?[m çSM;
G•K- i v ;B'm i`QM; i v €Q +QlB •K ?B K- b„+ Kti iQ€i ` p i" M ç°+X
æ€K b B /`+? æ¬M; sQÎM; ç M; ²M "Q ?mv M M€Q M?'i i?lB bYM; b®i- i?-K M?O €
HÊB ?¢B- ;B®M; M?Q +| ? B M;¼M [m, ?Ä •K m M^K i`QM; ç²M; iY- F?B M +?Q M
?QªM;X
>bM? h?QÊM; h`Q ;B"i Mªv KbM?- i?-K M?O i`QM; HÁM; pb b Q +ªK i?'v /QlM; M
M;QlB FB h? M?QM; v p„i ? i |+ bmv M;?o- i`QM; Fw S+ H¢B ?Q" M iQ" M F?¬M;
M"vX h?¬B- ç½ H"K T?ªB H"K iÊB +MM;- ?¬K M v +S pB +H"K +?Q HÊM +?mv MX

N8jX *?QÆM; N8j, S?•M *•M h?€+ *®i h?O

>bM? h?QÊM; h`Q M;?B M ` ,M; K°i +€B- H†M; H) ` ?B mX
"¢+? L;¼+ GQÊM; p" G M; >B m >Á HB + K„i M?bM M? m- ? B M;QlB M?'i i H¢B
"¢+? L;¼+ GQÊM; M?bM h-M G•K pÈB €M? K„i iW i` M tm®M;- ;BÆ i v H M p¶ tm®
@ >¼ h-M- M;QÆB çWM; H"K [m€ ç€M;
@ *?È +| +" M `Ð5
h"Q h?B m E?•K tm'i i?O M? M? M?Q iB +?ÈT- i?•M i? +?Êi H|2 b'M i?ŠM; p"Q
ç"v iÊB M;U+ "¢+? L;¼+ GQÊM;X
@ hÊB ? v H„K5
h`QM; K„i "¢+? L;¼+ GQÊM; b€M; `U+ iBM? [m M;- v tm'i i?•M h?B i Zmv M K¬M
[mv M T?€T i? HÊM HU+ i`-K- +| mv HU+ pÐ ç€i M #B - `i i?Q+? +?¼B +SM; i`U
*?9M; b B /`+? æ¬M; sQÎM; HÊM iB M; F?2M ? v- /QlM; M?Q +?d b m F?QªM? F?„
h"Q h?B m E?•K M"v #` i?B i [mv M ç€M? +?Q # v p"Q iQlM;- tQÆM; +®i pÐ pKM-
i?'v v tm'i i?O K m H - +kM; +QB M?Q K°i p` + Q i?O- i? M?QM; v F?¬M; H"K ;b M
[mv M pÈB "¢+? *?QÎM; " M ç M?'i M;¢M? +¬M; æ¬M; sQÎM;- ç•v +?ŠM; T?ªB H"
bÊ K¢M; KbM? [m€ /`B b Ql5
h?•M ?bM? "¢+? L;¼+ GQÊM; + Q HÊM- M°B M;Q¢B FB K im- ç†+ #B i M;¢M? +¬
tm'i mv i? FBM? M;QlB- K M; i?2Q iB M; ;B| H"K ç m `€i Kti M;QlB çSM; ;-M ç|>
F?¬M; Mû F?¬M; i`€M? pmM; bQM; +?QÎM; iB M H M ç|M- v H"TiS+ i?9+ ;BK+ K
#^M; p"Q K°i +?B m ç€M? +?Q ç®B T?QÆM; çSi ;•M ;½v tQÆM;- H"K +?Q i? /B M
>bM? *?QÎM; >bM? t2K i?Y i?O çQ¢M +O KbM?X
E?¬M; M;l`°M; i`QM; F?QªM? F?„+ [mv M +?QÎM; b„T bY +?¢K M? m- h"Q h?B n
M;QlB i?'T tm®M;- M? M? M?Q [m, K` p¼i iÊB i`QÊ+ ? B i?QÊ+- ç€M? i?ŠM; p"Q
+?QÎM; H°M K°i +€B #B M i?"M? t" [mv M +„K i?ŠM; p"Q +´ ?¼M;- i v TªB #B M
h`mM; ç®B i?OX
"¢+? L;¼+ GQÊM; +ª FBM? i?'i b„+ - i?•M i? v i`€M; FB M M;¢M? +¬M; HÊB ?¢B
/KM; iB m tªQ +" M +?B M +kM; +?d i-K i?QlM;X >B M i¢B +?B m i?S+ ç½ /MM; ?
bQM; [mv M ç'K p"Q +?¶ i`®M; #` #ª p B h"Q h?B m E?•K i€+? ` - +?d ç" M? TªB
#KM; ç®B T?QÆM;X

h`Q h?B m E?•K +Q`B H¢M?- +?d i v T?ªB ¢ M; M?„K p`Q ?mv M h?B M h`mM; ¢®
tm®M; /QÊBX "¢+? L;¼+ GQÊM; pW i?9+ ;®B H M ¢9M; H9+ #` +?d +O v ¢•K i`9M
+?•M i`€B i /¢B F?¬M; ¢€M? iÊB ¢QÊ+ M[X

*?9M; b B /`+? t2K iÊB ¢•v ¢ m +ª FBM? M;•v M;Q`B- h`Q h?B m E?•K M`v M?"M ?
¢€M; bÊX S?ªB #B i ¢-m ;®B +SM; ?ÆM ¢-m M;|M i v `i M?B m- v /MM; ? B M;|M
?ÆB H +? K°i +?9i- ¢-m ? B M;|M i v M`v +ÁM +| i? ;B[¢QÊ+ b Q\5

>bM? h?QÊM; h`Q i?-K M|B F?¬M; i®i- ¢²M; i?`B +ªK ;B€+ F€ [m€B ¢| H¢B M´B
E?•K M`v H¢B +| i? M„K `ä M?QÊ+ ¢B K pä +¬M;- i?"K +?Q +ÁM M?'i +Y M?'i ¢°M
M?Q i`QM; HÁM; #`M i v\

>bM? h?QÊM; h`Q F?¬M; F`T bmv M;?o M?B m- #B M?| tªv ` [m€M? M?- +?•M i
H`K ¢QÊ+ ;b- i?•M i? M;?B M; b M; # M i`€M? i?Q€i t` [mv M +O h`Q h?B m E?•K
Km®M i?m ?²B bQM; [mv M #ªQ p i?QÊM; #`M- #`i M;|t` [mv M h`Q h?B m E?•K
+?QM? t€+ p`Q bÊB ;•M K K ¢-m p B "¢+? L;¼+ GQÊM;X u #` i`9M; K°i i`ªQ M`v H
i /¢B- H¢B #` ¢®B i?O ;€+ +€M? i v KbM? H M p B- b m ¢| F?) M•M; H M- +?d M;?2
"¢+? L;¼+ GQÊM; ¢½ `B p` i`QX

h`Q h?B m E?•K ¢QÊ+ i? F?¬M; #m¬M; i? M;Q`B- ? B i v #„i- +?°T- ¢B K- ¢€M?
i€+ M? M? iÊB KS+ H`K +?Q M;Q`B F?€+ ?Q +ªK „i- +?d i`QM; i?Q€M; +?®+ ¢½ H
L;¼+ GQÊM; K°i HQÊiX L;Q`B M;Q`B +?d M;?2 F?ÊT tQÆM; iQ`M i?•M "¢+? L;¼+
iB M; `„M; `„+ F?B M +?Q M;Q`B i `„M;- M?€v K„i M;½ H„M` ¢'i- +Q [m„T i` M K
`€+?- M; v +ª ¢-m M;|M i v 9i +kM; F?¬M; M?9+ M?Q+? ¢QÊ+ K°i +€BX *S M?Q p
K„i- i`i +ª F?ÊT tQÆM; i` M i?•M i? v ¢ m #` ¢€M? +?Q H +? p`X

@ S?•M *•M h?€+ *®i h?O5

*QM M;QÆB >bM? h?QÊM; h`Q H"TiS+ +Q`9i H¢BX

*?9M; b B /`+? +ª FBM? i?'i b„+- M;Q`B #B i S?•M *•M h?€+ *®i h?O `i M?B m-
+?QM? H` \*?QÎM; >bM? h?B M >° hW hQÊ+ hW æ¢B M?•M M;`v tQ X JÊB pW `²B
i?O- M m F?¬M; T?ªB H` /B M K¢Q ?Q`M iQ`M #`i ¢²M;- #¼M ?¼ +Æ ?² ¢½ +?Q H
;B M; ?²5

@ .WM; i v5

G M; >B m >Á ¢MM; ¢MM; M´B ;B" M- ? B +?•M i mM; +QÊ+ HB M ?Q`M ¢€ iÊB h`Q
G M; >B m >Á ¢QÊ+ M;Q`B ;¼B H` æ`K h?Q€B Zm, EB M a-m- L?'i h?"T L?` G° æ
u i?'v S?•M *•M h?€+ *®i h?O h`Q h?B m E?•K HÊB ?¢B F?¬M; /€K F?BM? i?QÎM;
KQ`B ? B lv M PÆM; GB M >Q`M h?Q€B ¢€ ` HB M ?²BX "iM; +QÊ+ +?"T +?MM;
M? M? F?B M +?Q +¬M; T?m ¢®B T?QÆM; F?¬M; i? M`Q i?B i`B M ¢QÊ+X

h`Q h?B m E?•K HmB p T?Q b m ? B #QÊ+- ok >| æB M +Q`B ;^M iB M H M M;?
¢®B T?QÆM; ¢´ t¬ iÊB M?Q M9B- v F?¬M; Mû F?¬M; i`€M?- +?d ¢SM; i`M i¼ K½-
h?€B .QÆM; ? B # M iª ?[mX

_ -K` -K` -K- lv M PÆM; h?Q€B +O G M; >B m >Á ¢€ ` HB M ?Q`M -K -K- F?¬M
æB M # Q M?B m H-M- iÊB HmB [m H¢B HB M KB M #`i i mv iX L;Q`B M;Q`B M?B
>B m >Á H¢B +| F?´ i`QM; HÁM; F?¬M; i? M|B ` , +QÊ+ M`Q +kM; M?Q ¢€ p`Q /
;B®M; M?Q K°i F?®B b„i F?¬M; i? H v +?mv M- HU+ T?ªM +?'M i`mv M iÊB +Æ ?
;½vX

@ æO +?Q \

ok >| æB M +ÁM +| i?`B ;B M `¶B `ªM? KÎ KB M; M|B +?mv M- +? M?¢Q ¢®B T?Q

*?9M; b B /`+? +`M; i? K ;B"i KbM?- M;Q`B #B i +€+ HQ¢B +¬M; T?m EBK *?mM;
h K h?€B "ªQ >Q`M? Gmv M F?¬M; T?ªB H` Qi- M?QM; ¢½ iWM; +| K°i M?•M p"i H
M`v iÊB ¢dM? T?QM; , +Um Gw >bM? "€ >° æ¬M; sQÎM; h`-M RM; S?QÊM;5

J B h•K >bM? h?QÊM; h`Q F?¬M; #`F?®M; +? ;B"i;B"i K'v +€B- M?bM H¢B h-M G
MÎ K°i MK +QÌB F?ª €B- +?Êi +ªK i?'v ç€v HÁM; `mM H M-

L?QM; p`Q H9+ M`v- G M; >B m >Á ç2K ? i iQ`M HU+ i?B i`B M K°i +?B m * Q hB
h?B M GBM? *€B ç®B i?OX

aQM; +?QÎM; ok >| æB M M; ,M Î çdM? ç-m- ?SM; +?`m K°i +QÊ+ M†M; M M`v-`C
;"T tm®M; M; U+X

h?`M? `²B5 G M; >B m >Á HmB p T?Q b m ? B #QÊ+- KB M; i?Î ?²M; ?°+- H° p
çÁM /®+ ? i iQ`M HU+ M`v `®i +K+ +kM; ç½ +| ?B m [mª- +?Q /M H` +¬M; T?m ?Q
iÊB KS+ M`Q- i?•M i? +kM; F?¬M; T?ªB H` çQÊ+ ` M iW b„i i?ûTX

>„+ ?„+- ?„+ ?„+ ok >| æB M +QÌB H¢M? Hm¬M KB M; - +?`K `½B M; ~M; ç-m H M
T?ªB- tQÆM; +´ F m `„M; `„+ F?B M +?Q M; QÌB i `„M; X

h`ìB ÆB- ç•v H` M; QÌB b Q a„+ K†i G M; >B m >Á i`Î M M i`„M; # +?X

@ hÈB T?B M i 5

ok >| æB M +?Êi `®M; iQ K°i iB M; - H Q M; QÌB p T?Q i`QÊ+ i?`i M? M?X G M; >
HU+ M M F?¬M; i? i`€M? F?ÄB- #` ç®B T?QÆM; ?9+ +?Q M; ½ H„M ` ç'iX

ok >| æB M +kM; F?¬M; #Ä [m - ?mM; iÊM; BŠK tm®M; K°i +QÊ+- +?d M; ?2 iB M; `
>B m >Á #` v ç¢T ;½v- ç m ç M ?¬M K #`i idM?X

GÁM; /¢ i?`i ç°+ €+5 \*?9M; b B /`+? æ¬M; sQÎM; ç m +ªK i?'v `ûi H¢M? i`QM; H
>B m >Á M`K Î ç¬B +?•M- ?B M i¢B #` ç®B T?QÆM; ?mM; ?„M; ç¢T ;½v- +?Q /M H
H¢B- KQÌB i?`M? +¬M; T?m +kM; ;BªK tm®M; +?d +ÁM #ªv i€K i?`M?X

ok >| æB M ç¢T ;½v +?•M G M; >B m >Á - i` M K†i H° ` MK +QÌB ;^M ç€M; bÊ- M
ç€K b B /`+?- i M M`Q #` v M?bM iÊB ç m F?¬M; M?`M çQÊ+ T?ªB +9B ;K+ ç-mX

h?¬B ZmªM; oB pšM F?¬M; T?K+- v i`ìB bBM? iQM? ;BªQ ?Q¢i- i?'v ç€M? F?¬M; H
+´ F m H M,

@ > B M; QÌB KÈB iÊB +?Q H`T çQÊ+ i'+ +¬M; - ç½ i`M ?¢B M; QÌB +k æ¬M; sQÎM; +
ç M¡B i?Y t2K- +ÁM +| i?B M Hw ? v b Q\5

æ€K b B /`+? KÈB pW #bM? ioM? H¢B +| p t¬M t Q- /M b Q #¼M >bM? h?QÊM; h
ç½ H•m- ç b® M; QÌB T?ªB M?bM €M? K„i +?9M; K` ?`M? bUX J` ? B M; QÌB KÈB ç°
;B`M #¼M +?9M; - H¢B +ÁM ?¢ i?O M†M; M?Q p`vX

h`Q h?B m E?•K ç°i M?B M +QÌB H¢M?,

@ h?¬B ZmªM; oB- / M; QÆB M; S M; €v `²B b Q- Q M ?²M bQ ?mvM? Km°B M; QÆB
b Q\

h?¬B ZmªM; oB M?'i i?ìB +?'M ç°M; iQ`M i?•M- FBM? ?½B Km®M +? i M?bM h`Q h
tm®M; M?Q KQ X

*?9M; b B /`+? +`M; i? K M; ?B ?Q†+- t2K i?Y #B m H° +O h?¬B *?QÎM; " M- B M
+?Q /M H` M; QÌB +k æ¬M; sQÎM; H`K `i M?B m M„K- +kM; `i Qi M; QÌB #B i bQ i?
hW i`QÊ+ iÊB M v #ªM i?•M v +kM; F?¬M; ? ç +`T iÊB- i?2Q ;B¼M; çB m h`Q h?E

h?¬B ZmªM; oB tm'i i?•M L K >ªB FB K T?€B- M„K ç¡ i?Q+? K°i p` bQ Km°B- bQ Kn
K°i p` bQ ?mvM? F?€+- h?¬B ZmªM; oB #ÎB pb v m i`Î K†i i?`M? i?M- H¢B ?¢ b€i
i€M? K¢M; ? B M; QÌBX a m ç¡ #` bQ K¬M çm´B #„i- v H•K p`Q imv i H° HB M; B M
/-M /-M #Á ç M p` i`Q *?QÎM; " M- H¢B pm +€Q +?Q bQ K¬M i°B / M? iQ i?¬M; pÊB
M?` L K >ªB FB K T?€BX

æ•v ç½ H` +?mv M ? B # KQÆB M„K i`QÊ+- ?ÆM M[h?¬B ZmªM; oB ?`M? bU p¬
M; QÌB #B i çQÊ+ M°B ibM? K` i?¬BX "•v ;Bì H¢B #` h`Q h?B m E?•K K°i HìB p¢+?

ç€v HÁM;- M?'i i?ÌB /¼ +?Q v bÊ iÈB KS+ Hm®M; +m®M; i v +?•M- b„+ K†i i?Qç
+?O çQÊ+ HmB p T?Q b m ? B #QÊ+- `mM ;B¼M; M|B,

@ L|B ?QÆm M|B pQÊM- M;QÆB- M;QÆB H` B\5

@ L;QÆB çQ€M i?Y t2K5\

h`Q h?B m E?•K p` ok >| æB M +QÌB HçM? F?¬M; M;WM;X

E?ÈT tQÆM; iQ`M i?•M "ç+? L;¼+ GQÊM; #` ç€M? i`"i- G M; >B m >Á M;'i çB- h
F?B T pQ - +?d +ÁM HçB >bM? h?QÊM; h`Q ç°i M?B M F m iQ H M,

@ hW hQÊ+- h`-M RM; S?QÊM;- M?'i ç`M? H` +€+ M;QÆB5

L,K tQ H9+ hW hQÊ+ h`-M RM; S?QÊM; +?'T +?QÎM; æ¬M; sQÎM;- >bM? h?QÊM; h
ç€M; F ;bX u #` bmv çQ€M +O KbM? /¼ +?Q bÊ ?½B- i?Î ?´M ? M M?bM i?ŠM; h

@ >¼ h-M- M;QÆB /€K /MM; HçB ? B i M /Q M;?B i S?MM; çªM;- >bM? K¶ b) +€Q i

h`QÊ+ K†i ç°M; i?O ç€M? M? m -K -K- h-M G•K i?Ov +?mM; KdK +QÌB- +?Q ç M H
i`-K tm®M; ,

@ >bM? *?QÎM; >bM?- K„i M;QÆB +| KM F?¬M; p"v\ > B M;QÌB #¼M ?¼ H` h`Q h
F?¬M; T?ªB H` hW hQÊ+- h`-M RM; S?QÊM; ;b +ª- #'i +S M;QÌB M`Q i`QM; æ¬M; s

*?9M; b B /`+? ç m •K i?-K ;"i ç-m- K†+ /M ? B p` M`v +?Q M;QÌB i +ªK ;B€+ `i ;
h`-M Gw >bM? i`QM; [m€ F?S- M?QM; /B M KçQ [mª i?"i ?Q`M iQ`M #'i ç²M;- M|
æ®+ *?O +| ççQ HwX

h?ÌB M`v Km®M bY ç´B /mM; KçQ +kM; +?d +| # T?QÆM; T?€T- ?Q†+ ç2Q K†i Mç
?Q†+ H` iU ?Ov /mM; KçQX

J†i Mç / M;QÌB `i +SM; M?„+ - K`m b„+ +kM; F?€+ pÈB M;QÌB b®M;- TªB tä i|+ ?
Kk i`MK ç-m KÈB +| i? içK i?ÌB [m K†i çQÊ+ M;QÌB F?€+- ?B M M?B M h`Q h?B
F?¬M; H`K M?Q p"vX o T?-M +ªB i` M;- imv i ç®B F?¬M; +| +€+? M`Q bY ç´B ç
F?m¬M K†i- iU ?Ov /mM; KçQ HçB +`M; F?¬M; TªB- /mM; M? M ? B p` M`v pšM #

h-M G•K +QÌB ;B M ?„+ ?„+ - +?dM? /mM; BM? ;'T # Q M?B m H-M bQ pÈB ?Ov /m
/mM; KçQ- M;QÌB F?€+ pW i?´v K†i KkB v ç-v p i b Q ç Q b) bBM? HÁM; M;?B M;
iQ`M H`i? v ?bM? ç´B /çM; i`Î i?`M? K°i M;QÌB F?€+X J„i + Q ? v i?'T- KkB `°M; '
p` KB M; ç m +| #B M ?| ?Q`M iQ`M- +?Q /M H` T?K Kšm i?•M bBM? +O hW hQÊ+
+?¶ M`v- +kM; F?¬M; i? M`Q M?"M ` #¼M ?¼X

*`M; H`K +?Q ?„M v M i•K +?QM? H`- ç•v H`i`B m JBM?- F?¬M; TªB H`i? F, ? B
T?šm i?~K K„- M M F?¬M; ? +| F?€B MB K +?dM? /mM;X >„M +| i? +QB M?Q M;QÌ
M;QÌB iB M ?`M? ;BªB T?šm i?~K K„- ?Q`M iQ`M F?¬M; +-M HQ H„M; b) #` pç+? i`

>bM? h?QÊM; h`Q i?Î ?´M ? M- `ä ``M; ç®B T?QÆM; +?QM? H` hW hQÊ+ p` h`-M
? B M;QÌB MûK iÈB `ä ``M; K M; i?2Q p i`M M?šM p` ?`B ?QÊ+ [m2M i?m°+- ;B®
/MM; ççB ?bM? i` FªQ T?çK M?•MX L?QM; >bM? h?QÊM; h`Q HçB F?¬M; i? M
i?•M T?"M +?•M i?"i +O ç®B T?QÆM;X

h`QM; HÁM; `®B M?Q iÆ pÁ- >bM? h?QÊM; h`Q +Æ ?² Km®M M´B çB M- v M?ªv /
;B¼M; ,

@ E?¬M;- M?'i ç`M? ?¼ h-M M;QÆB ç M; ;BÎ i`Á5 hW hQÊ+- h`-M RM; S?QÊM;- i
ç2Q K†i Mç / M;QÌB- i TªB H°i tm®M;

h`Q h?B m E?•K ç M; Km®M tm`i i?O- h-M G•K i?Q€M; ç°M; HBM? +Æ- M?bM v H„
tm¬B i v çSM; M;?B KX

@ :Bª- ;QÆM; K†i M`v +O M;QÆB H` ;Bª5

>bM? h?QÊM; h`Q ;`Q i?ûit¬M; H M i`QÊ+ - çQ i v +`Q p`Q K†i h`Q h?B m E?•K- K
`X

G9+ M`v i•K i?¬M >bM? h?QÊM; h`Q ç½`®B HQ¢M- F?¬M; ? bY /KM; +?9i M°B Fb
i` M K†i h`Q h?B m E?•KX L; Q¢B i`W ;B`i çSi K'v bÊB i|+ - ;•v ` K'v p i i`¬v- F?
M; QìB ;b +^aX

«B h`QÆM; sm•M .m H¢M? HMM; [m M b€i M½v ;Bì +?Êi +`i iB M; i?Î /`B- #B i`
çQÊ+ +K+ /B M M[- # M H†M; H) +?m²M K- p #€Q +?Q +?O M?•M h`QÆM; EbM?

@ æO `²B5

h¬M G•K [m€i M; „M K°i iB M; - M?bM p T?Q >bM? h?QÊM; h`Q ;^M ;B¼M; M|B,

@ J†i h`Q ?mvM? ç ç½#` M; QÆB +`Q ç´ K€m- +ÁM Km®M H`K ;b M[\

>bM? h?QÊM; h`Q `mM H M H~v #~v- b„+ K†i ? i bS+ ^aK ç¢KX "^aM i?•M v +kM; ?B
+ÁM +?Q +| K†i M¢ / M; QìB +`Q p`Q +| i? +?ªv K€m- ?m®M; +?B +^aK ;B€+ i` M i
H` K†i M; QìB p¬ +MM; +?•M i?"i- imv i F?¬M; T?<sup>a</sup>B H` ;BÎ i`Á ;bX

_¬K K°i iB M; p M; H M- h¬M G•K p¶ €M i?"i K¢M?,

@ L; QÆB Km®M +€Q i`¢M; M; U iB M- #^aM ç®+ +| i? M|B Hw pÈB M; QÆBX "i [m
ç®+ T?^aB M? „+ M?Î M; QÆB- v m M; ¬M ?Q†+ +?9M; - pm ?½K +`T i` M ç½H` i`¼M
+`M; i? K ç¢B M; ?`+? #`i ç¢Q5

N89X *?QÆM; N89, *?dM? æ®M

>bM? h?QÊM; h`Q +`M; i`Î M M O`k M?Q çQ ç€K- K†+ /M v +| i€K +?QM i?"M? M
M; QìB M`v +?QM? H` hW hQÊ+ p` h`¬M RM; S?QÊM; - M?QM; p`M ç H` o¢M G`+?
EbM? b) F?¬M; iBM iQîM; - p, M pã #€ [m M b) F?¬M; iBM iQîM; X hW hQÊ+ - h`¬M
æ¬M; sQîM; imM; ?Q`M? FBM? bQ- iW o¢M G`+? ç M /•M +?9M; M; Q`B çQîM; T?®-
K„i ç½iWM; i?'v [m /mM; K¢Q #¼M ?¼- [m^a i?"i ?Q`M iQ`M F?€+ pÈB h`Q h?B m

L m [m^a i?"i +€Q i`¢M; h¬M G•K` M; U iB M- +?ŠM; M?[M; F?¬M; H`K ;b çQÊ+ ? „M
h`Q b) #` F?ûT i°B F?B [m•M T?¢K i?QÊM; X o¢M G`+? M?'i ç`M? b) M|B, ?€ ç•m
M; QìB H¢ K†i M`v H` hW hQÊ+ p` h`¬M RM; S?QÊM; - +?ŠM; H) +?Q`^M; K„i i`ŠK
M; U \5

@ h¬M æ®+ *?O- i?O çQ¢M M; QÆB i?"i BM?- >bM? K¶ M?"M i?m 5

>bM? h?QÊM; h`Q +QìB F?´ +? „T i v K°i +€B- i?"i bU F?¬M; +ÁM ;b ç M|B- O`k -
G9+ v` +Y` M; ~M; ç¬m M?bM H M i`K #<sup>a</sup>M; hBM? h`mM; "€Q Zm®+ i` M + Q- i`QM

*?mv M ç½tªv` ?¬K M v i?"i bU F?¬M; i? iQîM; iQÊM; M´B- +€+ p` b B /`+? æ-
T?2 >bM? h?QÊM; h`Q `ÆB ç`B- i`QM; H9+ M?'i i?ìB F?¬M; #B i H`K b QX

h`Q h?B m E?•K iB M H M i`QÊ+ K°i #QÊ+ - M?bM p T?Q ç€K M; QìB ? „M; ;B¼M;

@ aY o, M "€+ - h?¢+? P+? *€+? - æQîM; oo- +ÁM +?Q iÈB i? K FB M h¬M æ®+ *?O

" i M *?QîM; " M- GoM? " M pW #` h`Q h?B m E?•K ;¼B i M ç m H` i•K T?9+ +O
S?QÊM; i`QÊ+ FB X JÈB pW `²B #¼M ?¼ i?'v pã +¬M; H°b® h`Q h?B m E?•K p` o
M; ?B M; ì- M; ?2 >bM? h?QÊM; h`Q M|B pÈB p +U+ F€ F?ŠM; ç`M? ç½+| #ªv T?¬M
h?B m E?•K ;¼B i?ŠM; i M KbM? M?'i i?ìB ?B m `ä i`QM; HÀM; - +^a# M; QìB ç²M;

@ h?m°+ ?¢i? K FB M h¬M æ®+ *?O- b m M`v M; mv M` bS+ pb æ®+ *?O- /¬m b¬
iW5

>Q„+ h`¼M; G•m- GQm h K æ Q- GK+ oB M *?Q- L; Qm æ¢B GU+ M?'i i ¬K [mv M,

@ L; mv M` bS+ pb æ®+ *?O5

@ L;mv M` bS+ pb æ®+ *?O5

*?9M; b B /`+? æ¬M; sQÎM; i?ªv ç m [m€ tm®M; /MM; ç¢B H i? K #€B- iB M; ?¬
i?ŠM; H M i`lBX

> ? ? h-M G•K M;Y K†i H M i`lB +QlB iQ- p K†i T?€+? H®B iÈB +U+ çB K- iB M
;B[æ¬M; sQÎM; •K mX

æ®+ *?O i?"i H" mv pk5

E?ÈT tQÆM; iS +?B "¢+? L;¼+ GQÊM; #` i?€Q- ? B +?•M G M; >B m >Á #` ;½v-
p M?Q ? B +QM +?| +? iX JlB p` ç¢B T?m M"Q- +?[ i` i? M"Q ç| +?QM? H" +?m
[m M i•K- /M b Q b M; ?¬K b m ? B M; QlB #¼M ?¼ b) T?ªB iÈB çQ il i`bM? +€Q #

æ¢B çQlM; æ¬M; i" T bU tQÎM; - h-M G•K +QlB +¬K ? B il i`bM? H M- p¶ p¶ i` M +¬

@ _®i +K+ #¼M +?9M; +kM; i?S+ i?lBX

GK+ K" T p` L; Qm æ¢B GU+ +QlB t`m t ?„+ ?„+ T?K ?¼ - ç¢B F?€B +?d +¬M h-M æ
õ# M?ö +O "¢+? L;¼+ GQÊM; p` G M; >B m >Á poM? pB M b) F?¬M; F?ÄBX

@ h?¬B ZmªM; oB i?b b Q\

h-M G•K M?bM >Q„+ h`¼M; G•m,

@ h M M"v çB ? v Î\

>Q„+ h`¼M; G•m +?„T i v i?Q ,

@ æ9M; M?Q æ®+ *?O /U çQ€M- b€M; bÈK i?m°+ ?¢ iÈB M?" v i` tûi- T?€i ?B M v
i`®M- +?d +ÁM H¢B M; QlB ;B[+Y X >W- +QB M?Q v +?¢v M? M?X

h?¬B ZmªM; oB #` h"Q h?B m E?•K p¢+? i`-M #Q K"i- K†+ /M L K >ªB FB K T?€B #
F?¬M; Qi i?•M #^M; +® +Um çB H¢B i` M ;B M; ?²- K°i F?B iBM iS+ i`mv M` M?
M?B M h-M G•K +?'T +?QÎM; æ¬M; sQÎM; b) F?¬M; +?2 +?Î +?Q v- pb p"v i M M"v p
ç KX

@ h M M"v [mª i?"i H" HÁM; H M; /¢ b|B5

h-M G•K ?W H¢M? K°i iB M; - ?¬K [m b m F?B ?„M i`Î p T?O- KÈB #B i çQÊ+ ?"M?
ZmªM; oB [m HlB F +O h"Q h?B m E?•KX E i [mª +?"K K°i #QÊ+- #` i M M"v i?W

h"Q h?B m E?•K +MM; ok >| æB M HB + K„i M?bM M? m- ç²M; i?lB F?QK M; QlB ¬

@ h?m°+ ?¢ M; mv M HoM? K M? i`mv imM; i" T M½- F i HB m i M F?®M FB T M"v i

L; ?o iÈB +?mv M æ®+ *?O M; ?o- H"K +?mv M K" æ®+ *?O Km®MX > B M; QlB M"
[mv M S?MM; "ªQ- ?B M i¢B +?mv M b M; i`mM; i?"M? pÈB h-M G•K- ?ÆM M[ i`mM
"ªQX

S?MM; "ªQ +?d +?Q #¼M ?¼ pBM? ?Q T?9 [mw- M?QM; h-M G•K +?Q #¼M ?„M +?
+?B ? B M; QlB ç m F?¬M; M; ?B M; l +?9i M"Q- h-M G•K +| i? +?Q- +kM; +| i? i?m
H9+ M"QX

h-M G•K H„+ ç¬m K°i +€B,

@ > B M; QlB +€+ M; QÆB i? v i i? M? Hw iW i` M tm®M; /QÈB æ¬M; sQÎM; K°i H
M?Q w M?Q +€M? i v- F?¬M; i? +| +?9i M; QM; i` M"Q KÈB çQÊ+5 o T?¬M F iB
ZmªM; oB- Km®M H'v iQM? K¢M; M?Q M?Ä +O v- +kM; F?¬M; +¬M iÈB #° ?¢ #ªM
h K æ Q- H½Q H'v / M? M; ?o i pB i K°i T?QM; i?Q +?Q h?"M? h?B i >ªB

L|B iÈB +?¶ M"v- i` M Kti h-M G•K H°` MK +QìB t'm t •K i`-K H¢M? H)Q- M; v +
>| æB M +kM; +ªK i?'v ?ÆB `ûi H¢M? i`QM; HÁM; - i?-K M?O [mª M?B M h-M æ®
[mª +O i M h?-B ZmªM; oB FB „ib) ? i bS+ i? i?ªKX

Zmª M?B M +?•M iQÈM; pK €M L K >ªB FB K T?€B #` b€i ?¢B +ª M?` ? B KQÆB M, h
ç¢B ?`Q h?`M? h?B i >ªB i`mv M F?„T; B M; ?²- M?'i i?ìB FQ+? i?Q+? [m-M ?MM
i`mv M M?•M p` i?•M #^M; +® +Um L K >ªB FB K T?€B- +ÁM +| i?"i M?B m ç¢B ?B
+€B- ?B T i, M; - ?B T ç¢Q bBM? HÁM; +?QM? M; ?o /B i; B M i`- F?„T i?B M ?¢ç

h M M"v F?-M; +ÁM çQÊ+ æ-M; sQÎM; +?2 +?Î- H"TiS+ i`î i?`M? +QM +?m°i [m
b®M; F?-M; #^M; +? iX a m ç|` ®i +K+ #` +Wm ;B #„i H¢B- #` ;B i p- +MM; i? i
im-M ?Q`M #€Q SM; +?ŠM; b BX

h`Q h?B m E?•K- ok >| æB M T?KM; K M? h-M G•K- ` bS+ +?dM? ç®M æ-M; sQÎ

h`QÊ+ h-M G•K î æ-M; sQÎM; +kM; +| >Q„+ h`¼M; G•m +MM; GQm h K æ Q H`Ki•K
/kM; K½M? iBM? iB M- GQm h K æ Q H½Q i?`M? i`b i`¼M; - M?QM; p`Q i?ìB S?M
F?-M; T?ªB H` M?•M p"i +-K ç¢B [mv MX

æ-M; i" T bU tQÎM; H` +Æ [m M ç†+ pK + Q M?'i i`B m æ¢B JBM?- iW i`QÊ+ iÈB M
i`QM; i vX h?O çQ¢M €+ ç°+- ?mM; ?B K /` i?QìM; - H`K M; QìB i`QM; ;B M; ?² M;
?B m [mª ?ÆM +ª F?B M +?Q i` +QM F?| +ç K T?ªB MQMX

L?•M p"i i`QM; æ-M; sQÎM; iW b B /` +? M?Ä M?'i ç M *?QÎM; " M GoM? " M- F?-
çQÊ+ +QB H` ?B M H`M? HQÆM; i?B MX *?Q /M H` +| +kM; #`ªM? ?QÎM; i`î M M
i? M? iQ€M- #` M; QìB F?€+ Mm®i +?YM; +ª / HšM tQÆM; X

*?Q M M K†+ /M >Q„+ h`¼M; G•m- GQm h K æ Q H` M?•M p"i M´B #"i i`QM; æ-M;
çO ?mM; - F?-M; çO ç°+- F?-M; i`'M €T çQÊ+ +K+ /B MX

h`Q h?B m E?•K p` ok >| æB M H¢B F?€+- #¼M ?¼ ç½ iWM; H` hW hQÊ+ hW *?QÎM
h`-M Gw >bM? M, K tQ - ? i bS+ ?mM; i`M- M M? €+- €+ ç°+- •K ?B KX

hW hQÊ+ p` h`-M RM; S?QÊM; +| çQÊ+ i`i +ª T?~K +?`i ðQm i9ö M?'i i`QM; iQ`M
#¼M ?¼ +?QM? H` hm G i?®M; bQ€B [m-M K X L m M?Q MÆB M"v H` ç` M; K+-
oQÆM; ;B X

GoM? " M *?QÎM; " M æ-M; sQÎM; +| i? bQ pÈB •K iv T?€M [m M- .` +? h`QÎM; b B
K½ /B M- +| i? bQM? ?mM; H`K €+ i`QÊ+ K†i M; QìB #bM? i?QìM; X L?QM; M m M
p"v +kM; +?d +| i? M; Q M M; Q½M /"T ç-mX

>m®M; +?B M, K tQ hW hQÊ+ p` h`-M RM; S?QÊM; +?'T +?QÎM; æ-M; sQÎM; i`QM
#B M i?•M h`Q h?B m E?•K- ok >| æB M- #B i`'i`ä`M; bQ i?W H B H`+?- pã +
+?'i- i?"K +?Q +ÁM +ª M?[M; çB m #Q K"i +O ç€K b B /` +?X æ®B pÈB ç€K b B /`
#|T KûQ i? M`Q +kM; çQÊ+- F?-M; B +| i? i`®M i?Q€i F?ÄB K +?QÎM; ? B M; Q

•+ M?•M iU +| €+ M?•M i`- M m F?-M; T?ªB ? B M; QìB M"v H` ç¢B ?mM; ç²- ç€K
i? +9B ç-m t Ti B i`QÊ+ K†i h-M G•K5\

E?-M; Qi M; QìB M?bM ` +?¶ iQÆM; iU ;B[ h`Q h?B m E?•K- ok >| æB M p` hW
H¢B HB M iQÎM; ç M i?ìB ;B M i`QÊ+ ? B /Q M; ?B i S?MM; çªM; #` ;B K +-K ç°i M
+ªK i?'v M; ?B ?Q†+- # M /MM; HìB H) [m M? +Q F?ûQ HûQ ?ÄB ? MX

.U i?2Q h-M G•K +?d i?`- HìB M|B +O h`Q h?B m E?•K- ok >| æB M imv F?-M;
F?-M; T?O M?"M- i¢Q ` K°i K`M bQÆM; KM K ?Q†+X hmv p"v i`QM; HÁM; ç€K b
`ä`M; - pb p"v +`M; i? K FQM? bÊ ç®B pÈB h-M G•K, H`K +?Q ? B p` æ¢B M?•M
H'v /B M K¢Q ?Q`M iQ`M #`i ç²M; `ìB M9B H-M M[- i?O çQ¢M #U+ M"v [mª i?"i H`
iQÈM; M´B5

h-M G•K H¢B +`i M?„+ aY o, M "€+- h?¢+? P+? *€+?- æQìM; oo M, K tQ p®M +| /Q
H¢B i? K M?[M; M?•M p"i F?-M; ?`B HÁM; >bM? h?QÊM; h`Q- ; -M ç•v #` v +? M

+?S+ E?Q Zm^aM aU

_'i M? M? æ¬M; sQÎM; ç½ ?Q"MiQ"m ç' B b M; ?¼ h-M- #'i F b B /`+?- æQÆM; æ
" M- GoM? " M- i?'v h-M G•K ç m iÄ p MÆK MÈT HQ bÊ- €M? K„i+ÁM iQ€i` p M
æ®+ *?O i?QÎM; i?S+- iW M v K°i #QÊ+ H M i`lBX

>bM? h?QÊM; h`Q imv i F?¬M; + K HÁM; #` çm' B ` F?ÄB +Y M?Q p"v- v M; ?o ?
K†i KkBi?"i+O h`Q h?B m E?•K p" ok >| æB M- i`QÊ+ b m KìB #¼M h`QÆM; h¬M
E?•m h` M? + M? M; Q" B +Y æ¬M; sQÎM; - ?Q†+ H` H`K #° p¬ ibM? ;†T çQÊ+ ;B[
/B M ? B M; QìB M"vX

S?^aB #B i M, K tQ hW hQÊ+ p" h`-M RM; S?QÊM; mv +?'M FBM? bQ- M?[M; M; QìB
/B M KçQ #¼M ?¼X

L?QM; F i [m^a H`K +?Q >bM? h?QÊM; h`Q M?B m H-M i?'i p¼M; - #îB pb #¼M L; ?
i?W M?"M- h`Q h?B m E?•K p" ok >| æB M ?Q"MiQ"m H` ? B F?m¬M K†i t Hç-
çQÊ+ +€B #!M; +O hW hQÊ+ p" h`-M RM; S?QÊM; - M; v +^a 'M iQÊM; +kM; F?¬M;

æ M b m ç!- M; v +^a +~K v æ¬ æ®+ GQm h?O >[m +kM; H'v / M? M; ?o sQÎM; o ?Ê
æ¬M; sQÎM; çB /çQ K°i pÁM; - #` h`Q h?B m E?•K p" ok >| æB M HW ;çitQ v pÁM
M"v +kM; ? i bS+ K†i /"v- M?bM +?^K +?^K ? B M; QìB #¼M ?¼ F?¬M; +?ÊT K„i- i`

*m®B +MM; `®i +m°+ pšM H` GQm h?O >[m H½Q Hmv M- M?bM ` K'v T?¬M ç-m K
M?Q p-v,

@ hW i?•M ?bM? /€M; çB- M?'i H` €M? K„i [m2M i?m°+ ç!- #^aM æ¬ æ®+ /€K F?šM;
hW hQÊ+ p" h`-M RM; S?QÊM; 5 L?QM; F?¬M; #B i i M h-M G•K FB /MM; i?O çQç
/€M; #•v ;Bì- ç½ i? v ?bM? ç' B /çM; #B M i?"M? ? B M; QìB F?€+ >bM? *?QÎM; >
F?¬M; i? ` bS+X

o`Q i?ìB M"v F?¬M; ? +! F?€B MB K +?dM? /mM; - iW i`QÊ+ iÈB M v +?Q iWM; +!
KçQX *?d +! h¬M >-m hY i`QM; h•v .m Fw +! #^av KQÆB ? B T?ûT i?¬M i?¬M; KÈB
F?€+X *?Q M M /M GQm h?O >[m H½Q KQm i?•K iQ€M- >bM? h?QÊM; h`Q +kM;
+kM; F?¬M; M; ?o ` h-M G•K ç½ ;Bî i`Á ;b- +~M; F?¬M; ibK çQÊ+ #'i F€ +?SM; +Ê

S?^aB #B i M?[M; #^aM H½M? M?Q ;B€K ç`M? p•M i v- T?K+ ?²B /mM; KçQ iW ç-m H
M„K çQÊ+X GK+ oB M *?Q +kM; +?d #B i +?9i çdM? # M M; Q" B- M; QìB F?€+ Km®

h-M G•K +?QM? H` iQM? ç9M; çB K M"v- KÈB F?¬M; +?9i FB M; F} ç h`Q h?B m E
i`Ê ;B9T KbM? M„K æ¬M; sQÎM; i`QM; i vX h?"K +?Q ç +?Q +?mv M M"v i`î i?"M
MY î M°B #° æ¬M; sQÎM; - /MM; T?QÆM; i?S+ K" T Kì i?¬M #Q M?Q p"v ç +?'M M?

hÈB ç•v >bM? h?QÊM; h`Q ç½ #! i v ? i +€+?- M; ?2 HìB +O GQm h?O >[m +~M; K
? B M; QìB FB +?QM? H` hW hQÊ+ p" h`-M RM; S?QÊM; /Q M; ?B i S?MM; ç^aM; - pç
+?Q h-M G•K ççB #çB i?m i?B i- M?QM; i`Ê i` m i? v HçB H` p¬ F F?^a i?BX

@ *! H)- >bM? *?QÎM; >bM? +ÁM +! +Æ ?°BX

GQm h?O >[m Mî K°i MK +QìB + Q i?•K F?! HQìM; pm®i `•m- ;?û p^aQ # M i B >bM
M!B,

@ L; QÆB +^aK i?'v bo H•K i? M? HQm b) M; ²B M?bM pä i?¬M K v K„M i?, M; iB M M
b Q\

J„i >bM? h?QÊM; h`Q H" T iS+ b€M; H MX

GQm h?O >[m F?¬M; ?' H` ?"m M?•M / M? i?¬M- [m^a M?B M M?Q v M!B- F?B h-M
æ¬M; sQÎM; - i? HU+ /-M /-M i`î M M i?, K +, M +® ç ? i bS+ p[M; p" M; - /ÁM; MQÊ
ç-m +?mv M ç°M; X

L? " *® >B M h?"M? Î ? K s" :B - F?€+? M?•M M;²B +?2M +?9+ i`QM; ç¢B çQÌM;X >
 >¼+ - *?B K aU S?O >[m h€M h?B MM h`B m .KM; >B M- \*?B K aU S?O >[m h`mM;
 M?[M; M;QÌB M`v ç½ iWM; +?`m çbM? i`QÊM; /QÈB i?ÌB h`QÆM; *Q *?QM?- +| çQ
 U+?mv M K„M; +?YBVX >B M i¢B æ¬ a€i pB M ;B€K b€i L;U aY :B M; æ¬M; *?B-
 i?•M H` ?"m F?ÎB +?B i9 i`Î i?"M? i K ç¢B K¢ iQÈM; KÈB- i`i +ª ç M; M;²B çO K†i M
 "B i çQÊ+ ç` p` h-M G•K Î æ¬M; sQÎM; M;`v +`M; p[M; +?„+ - `®i +K+ *® >B M h?
 + -K ;QÆK ` i`"MX h v i`€B v p`M M;¼+ ç€B M; M; ?¬M; - i v T?ªB p m M; p~v- ;B ¼M
 @ h-M i t+ H` +QM ` ;B M iQÈM; :B M; G,M;- [mª i?"i H` K Q Kª ;` ç²M; K°i #¼M pÈ
 G,M; çªM;- t m`i i?•M pã i?¬M M`M? M¼i K v K„M K` +?QÎM; æ¬M; sQÎM;- [mª i?"i
 i`B mX \*?9M; i H` M;QÌB ç¼+ b€+? i?€M? ?B M- iU tQM; H` i`U+ i?¬M + M ;B€M-
 ç„+ i? \ G¢B #° L;?B K h?B M Zm M- >° #° oQÆM; æ¢B hQ æ² ç½ +?d i?`- #^M; HÁ
 æ` p` L;?B K h? M?- oQÆM; .KM; *'T [m€ HÈM- i?•M H` "° æQÌM; h?QÊM; h?Q F
 ç€K i? M? HQm M;¬M [m M M`v- \*® >B M h?"M? T?ªB +?çv iÈB +?çv HmB ` bS+X
 :B M; æ¬M; *?B H"TiS+ p¶ €M,
 @ h`i +ª K°i HÁM;- ?€ ç +?Q ;B M M`M? H°M; ?"M? M?Q p"v5 :B M; K¶ H"TiS+ /•M
 i°B HÈMX
 o T?¬M `®i +m°+ H` KQÌB i°B M`Q- i?"i ` i?b :B M; æ¬M; *?B pšM +?Q M;?o ` X
 F?Q i? K` i?¬B- b m F?B i`Î p b) iW iW bmv M;?oX

N88X *?QÆM; N88, *¬M; "€Q h?M _B M;

*?d +¬M ;€M #W +?Q h-M G•K M?[M; i°B / M? M?Q ðiU iB M +?mv M [mv Mö- ði`
 ç½ Km®M #„i i°B +¬M ;b i bK +ÈX .M b Q i`B m çbM? +kM; +?Q T?ûT L;U aY M;?2
 ;B| #„i #|M; p¬ p,M +SX
 @ L;mv M MQB i?2Q :B M; ?mvM?5
 Gw h?U+- .QÆM; Eª G" T +kM; iÄ p +,K T?šM #WM; #WM;X
 .Q J"m >¼+ - h`B m .KM; >B M- L;¬ h`mM; >"M? +kM; iÄ p +?d +¬M +€+ L;U aY i¢
 b) H"TiS+ i?2Q çm¬BX
 @ * Q M;?o +O +€+ p` iB M bBM?- *® K¶ p¬ +MM; F?•K T?K+X
 *® >B M h?"M? `ÌB +?¶- ? i bS+ i`M? i`¼M; p€B /`B b€i ç`iX
 æ€K i? M? HQm M;¬M [m M +ªK ç°M; p¬ +MM; - i`mM; i?"M? p¬ iQ ;B®M; M?Q #¼M
 i - i?"i F?¬M; i? M i`B m æ¢B JBM? Mm¬B M'M; bo H•K ? B i`,K M,K [m X
 _-K`-K`-K- i?bM? HbM? ç¢B K¬M #` ç" T -K -KX
 L? " *® >B M h?"M? +kM; F?¬M; HÈM- v Î i`QM; b•M ?ÄB p¼M; ` ,
 @ *?ŠM; ? v p` iB M bBM? M`Q ç M +?ÆB p"v\
 @ *€+ M;QÆB ;¼B i?S+ ,M p†i a >mv MX
 h-M G•K Î M;Q`B +Y +QÌB t'm t ?„+ ?„+X
 *® >B M h?"M? bYM; b®i- +ªK ;B€+ i? M? •K M`v p¬ +MM; [m2M i?m°+ - #`i [m€ i
 F?¬M; i? M?È` - HB M [m v ç-m H¢B M?bM +€+ #^M; ?[m i?,K /ÁX
 "¼M .Q J"m >¼+ - :B M; æ¬M; *?B ç m H„+ ç-m- ç M M?" *® >B M h?"M? H`K F?€+
 i?S+ ,M # M M;Q`B H`K ;bX
 @ E?¬M; KÎ +Y - p"v F?¬M; i? H`K ;b F?€+ ?ÆM H` iU KbM? iB M p"QX

h-M G•K Î M;Q`B +Y H¢B ;¼B K°i iB M;- M?bM p T?Q GoM? " M æ¬M; sQÎM; aY
` ?B mX

aY GoM? " M çQ i v M? M?"M; M?'M p"Q +Y - ç M F?B #`M i v v pW +?¢K p"Q ç¢
H¢B +?d i`QM; F?QªM? F?„+X a m ç| H` K°i iB M; `„+ `i F?) p M; H M- ? B +€M?
` X

*® >B M h?"M? i`B m i" T ç²M; çªM; K"i M; ?` î i`QM; M?"- ç¢B K¬M ç½ çQÊ+ +?†M
/M *® ;B F?¬M; +| +€+? M"Q b€M? M; M; pÈB T?O ç +O +€+ p` *€+ h?¬M- h?QÊ
+kM; iQ #^M; +€M? i v M; QÌB HÈM- H¢B #` aY o, M "€+ /MM; •K FbM? ç€M? ;½v F?

aY o, M "€+ KÈB pW H° ` +¬M; T?m i?QÊM; i?W - H¢B HmB ç M +¢M? +Y i?"i M
F?B K M?QÌM;- tQ v K†i p T?Q h-M G•K H° ` MK +QÌB M`M? ?|i,

@ JÌB æ®+ *?OX

*€+ p` +Um çªM; i? M? HQm i`QM; M?" # Q ;²K +ª *® >B M h?"M? i`ÊM K„i ?€ K²K
#`i i?bM? HbM? ;½v F?¬M; ?B m p b b QX a m F?B +Y KÎ`°M; #|M; M; QÌB tm`i ?B
æ¬ æ®+- E?•K a B h´M; æ®+ æ¬M; sQÎM; [m M ;B€Q h-M G•K h-M æ®+ *?O K` #½
?mv i M; ?o +€+? ç®B T?|X

@ *® ?mvM?- +| iBM M?" M; QÆB ç M; i` i?Ov #B m UiK i" T #`M +?mv M T?¢K T?€

h-M G•K #`i +QÌB ? ?ª- i v i`€B p`M M; ¼+ ç€B # M ?¬M;- i v T?ªB M•M; p¢i €Q #
mM; /mM; +?"K `½B çB p"Q i`QM; pB MX

GK+ oB M *?Q- L; Qm æ¢B GU+- aY o, M "€+ i?2Q b€i T?Q b m- i?"i M?B m b B /`+
p"QX B M`v ç^M; ç^M; b€i F?Q p¬ +MM; ?mM; iÈM- F?¬M; +| ?ªQ w M?bM +?, K +?
;B®M; M?Q F M F M +?mv M , M t€+ i?®B M?bM +?^K +?^K p"Q +QM K²B- F?Q i?
M; QÌB i `ûi H¢M? i`QM; HÂM; X

h` i?Ov #B m H` +| w ;b- +?9M; [m M p, M +| p F?¬M; ?B m- M?QM; M?bM F?Q i?
+kM; çQ€M F?¬M; T?ªB H` +?mv M i®i H`M? ;bX

"¼M .Q J"m >¼+ - h`B m .KM; >B M- L; ¬ h`mM; >"M? H` H½Q iB M #®B iWM; +?`n
+O h-M G•K M?Q p"v +ÁM +® ;„M; M?šM M¢B F?¬M; H M iB M; X L?QM; #¼M ?"m
FûK ?ÆM M?B m- B M`v #B M b„+ K†i- Gw h?U+ çSM; #`i /"v- ?€ KB M; Km®M M|

_®i +m°+ pšM H` \*® >B M h?"M? i•K iQ HBM? KšM- p°B p`M; pmM; ®M; i v €Q H M

@ h-M æ®+ *?O- ç€K #^M; ?[m +?9M; i H`v p, M F i #¢M- M; QÆB iÈB H`K ;b\ S?ªB
iY i¢B p`- FBM? bQ ? i i?ªv K°i HÂM; X >B M i¢B F?¬M; T?ªB H` H9+ #¼M [mv M
GQm *~M- S?MM; "ªQ ?Q`M? ?"M? M; M; M; QÊ+- M; QÆB +?Ê +| M; ?o b B H-K5

æ9M; p"v5 a„+ K†i :B M; æ¬M; *?B- .QÆM; E?ª G" T çÄ H M- Gw h?U+ +kM; M; ²B
#®B .Q J"m >¼+ i`M ç`M? M?Q i?QÌM;- iW ç-m ç M +m®B pšM #`i ç°M;- i`QM; H
;WM; +`M; ;B` +`M; + vX

æ9M; M?Q *® >B M h?"M? M|B- M, K o¢M G`+? æ¬M; sQÎM; FûK t F?¬M; ?B M ?
oQÆM; *?'M- GQm *~MX h-M G•K +kM; F?¬M; T?ªB +Ym h?B M hm L; Kv +¬M; +
i`ÌB- iMv w #„i #ÈK M? [m M i`B m çbM?- p"v +ÁM FûK t F?¬M; H`K çQÊ+X

.o M?B M M m H` T?KM; +?d w # ?¢ HMM; #„i T?¢K [m M ?¢ +?B m M; K+- ç| +?QM

"`i [m€ pÈB i`B m +K+ ?B M M v- o¢M G`+? ç M; ;BÎ i`Á F?®M; +? +•M #^M; ;B[+
çbM?- *~K u o GQm h?O >[m G¢+ hQ *mM; h`QÆM; h¬M L; ?B m- [m M p, M *€+ h?-
i?O +Um i? M? HQm- ?ÆM M[ç M; p¬ +MM; b¬B M´B F`+? HB iX G`K b Q +| i?
*® >B M h?"M? i`QÊ+ ç•v iWM; H" T +¬M; H Q ?½M K½ H`i ç´ :B M; G, M; çªM;- ç²M
[m M i`¼M; i`QM; i`B m +K+ +?Q çQÊ+ \5

:B M; æ¬M; *?B- .QÆM; E?ª G" T H` hB M ao M, K o¢M G`+? i?S M, K- ?Ä ?-m +ÁM
b•m t çQÊ+ iÈB KS+ M`v- +?Q M M KÈB +ªK i?'v HQ H„M; #®B `®BX "¼M .Q J"m >

#¼M ?¼ iWM; i`ªB [m ç'm ç€i`QM; i`B m`i M?B m- ç½ [m2M i?m°+ F?¬M; bÊ ?½
 #B i ?ÆM- +?d i`QM; i?Q€M; +?®+ ç½ b€M; iÄ iB M M?•M ?"m [mª- T?•M iQ+? K¢
 F?B M +?Q ç²M; #¼M ´M ç`M? i`"M +QÊ+X
 E?¬M; ?´ H¨ H½M? iK æ¬M; G•K çªM; iQÆM; H B- æ¬M; G•K iB M bBM? i? M? / M
 /M ?B M i¢B v #QÊ+ p`Q +?®M [m M i`QÌM; +?Q H•m- M?QM; ç½ +| ?ÆM # KQÆE
 +MM;- T?QM; K M; i'i H°- KÊB +| i? ; -v /UM; M M +K+ /B M +| HÊB M?Q p"v Î +?®
 "®T #®T- h-M G•K p¶ i v K'v +€B F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K- p Kti iQÆB +QÌB,
 @ E?¬M; ?´ H¨ *® >B M h?"M? *® æ¢B :BªB L;mv M- [mª M?B M KB M; HQÐB p¬+M
 #ªM ç®+ i?"i bU #„i +€+ M; QÆB- +?ŠM; T?ªB H¨ b) +?SM; i?U+ i°B / M? iU iB M +
 [m M i`B m çbM? b Q\ \*€+ p` [m•M iY +| i? KQÊM +?mv M M"v M´B / M? i?B M ?¢
 pÈB K ç-m æ¬M; sQÎM;- [mv i F?¬M; F?m'i T?K+- +?" +?"+
 *€+ p` +?QM? M?•M [m•M iY F?¬M; F?ÄB çÄ #WM; Kti KkB- i?-K M¡B h-M it+M"
 ? i i?ªv i•K bU i`QM; HÁM; K¼B M; QÌB Î ç•vX L m +?9M; i +ÁM Km®M #`v` /€M;
 F?¬M; bÊ +QÌM; #¢Q- F?¬M; F?ÄB +| ?ÆB t'm ?´X
 *® >B M h?"M? +kM; •K i?-K i?'i p¼M;- M; QÊ+ H¢B v`i KQM; +?Q h-M G•K i? M
 ç€K [m M p, M i`QM; M?" M"vX \*?Q /M H¨ KbM? #` #„i +kM; +?d M?Q /¢Q +?ÆB æ¬
 / M? iB M; +ÁM HÈM ?ÆM +ª +?`m çbM? i`QÊM;- +?„ +?„ M iQÆM; H B i? M? / M
 «B- pb b Q KbM? `i Km®M M¡B M?[M; HÌB pW`²B h-M æ®+ *?O- M; QÆB +S #„i
 *® >B M h?"M? tQ v +?mv M Km¬M p`M w M; ?o i`QM; HÁM;- ; ^M ;B¼M; M¡B,
 @ h-M it+- M; QÆB +?Q `^M; +?9M; i F?¬M; #B i ;b +ª ? v b Q\
 @ " M; Q`B M; QÆB /MM; HÌB H) ç Q iQ #9 HÈM- M¡B `^M; Km®M T?€ €M #„i ?mM;
 +?QM?- /QÌM; M?Q M„K ? i +?QM? M; ?o i?B M ?¢ i`QM; i v- b m HQM; H¢B iK i" T
 ?¢B Hw- M`M? M¼i ç i? ,M; [m M iB M +?S+X "¼M +?QM? M?•M [m•M iY +?9M; i
 i`-M- M; QÆB +?Ì ç¡- M; `v K B b) +| i'm +?QÆM; ç¢M ?†+- p¢+?` KQÌB i°B / M? H
 "®T #®T- h-M G•K H¢B p¶ i v K'v +€B- M?bM *® >B M h?"M? pÈB p F?2M M; ÊB,
 @ .B M ? v- /B M ? v H„K- pW`²B \*® G M; h`mM; #B m /B M [mª i?"i p¬+MM; bB
 +?Q /M H¨ T?QÌM; im²M; #B m /B M # M /QÊB h?B M EB m +kM; F?¡ ibK` M; QÌB
 p"i +?QM?- +?ŠM; H) +€+ p` M?•M p"i T?K F?¬M; T?K ?¼ i?2Q p`B +•m\
 .Si HÌB- h-M G•K H¢B +?mv M €M? K„i ?² M; ?B b M; #¼M .Q J"m >¼+X
 GK+ oB M *?Q- L; Qm æ¢B GU+ +QÌB H M`i T?€+? H®B- +?9M; b B /` +? +kM; +C
 EB m H¨ i¢T F„ #€M M; ? - ; -M ç•v H¨ K°i; €M? tB + F?d M´B / M? M?´iX
 >B M i¢B €M? K„i h-M æ®+ *?O F?¬M; T?ªB H¨ ç M; t2K tB + F?d b Q\5
 L; QÌB F?€+ +kM; F?¬M; M¡B- .Q J"m >¼+ .Q æ¢B *?Ov F?¬M; +?`m M´B çª FQ+?
 #€i M?ªv H M- i?m" M i? çSM; /"v ;BÆ i v +?d h-M G•K- ; -K H M,
 @ h-M æ®+ *?O ç½ #B i çQÆM; FBK i?€M? i?B M iY i¢B p`- i`, K [m M K°i HÁM;- p
 ,M M¡B +`M i?"MX >B M i¢B M; QÆB /€K ç€M? pÐ ç¢B K¬M- H M iB M; +? ;B m K
 +K+ M; QÆB Km®M H`K ;b\
 *® >B M h?"M? +kM; #QÊ+ H M K°i #QÊ+- H¢M? ;B¼M; M¡B,
 @ L m M?Q h-M æ®+ *?O F?¬M; +| +?mv M [m M i`¼M;- +| i? `ÌB F?ÄB M?" *® K¶
 ç M; M; •K ?¼ ;B¡ i`, M;- p T?-M æ®+ \*?O M; `B >W ?W- iU ?² Î H¢B +?¶ M"v F?¬
 GÌB M"v +?S ç-v i?•K w- `ä`"M; H¨ +QÌB h-M G•K F?¬M; i?¬M; p, M +?QÆM;- F?¬
 i`QM; b o H•K- F?¬M; +| +?¶ +?Q ?„M Î MÆB M"vX
 .Q J"m >¼+- L; ¬ h`mM; >"M?- h`B m .KM; >B M M?´i i pm®i`•m K" +QÌB- :B M; a
 G" T i?-K M¡B *® h?9+ h?ÌB HÌB H) b„ + #ûM- iQM? ibM? Gw h?U+ +ÁM M¬M; M´B-

@ «B +? Q- [m^a i?"i #^aM ç®+ F?¬M; i?¬M; p,M +?QÆM;- +?d +| i? H"K +?9i +?mv
i? ç"K Hm"M + Q bB m M?Q +€+ p`X

h-M G•K H"K #° H„+ ç-m i?Î /¬B- i?bM? HbM? ç´B ;B¼M;- M;?B K b„+ K†i M|B,

@ *?Q M M #^aM ç®+ iÈB MÆB M"v +?d H" pb i?U+ ?B M +?S+ i`€+? +O KbM?- çQ
?mvM?- i?m"M iB M H M iB M; +?¬Q ?ÄB *® ?mvM?X

a B /`+? æ¬M; sQÎM; çB ` M;Q¬B /Á tûi ibM? #€Q ;¼B H" ç^a bU FB M- M?B K pK
æ M i` H•m iYm [m€M- ç´i`QÌM; i? M? H•m FBM? bQ- i?"K +?Q +ÁM çB H"K +?mv
tQM; H" i?QM? FwX a B T?€B ç M +€+ M? K¬M p" M?" +€+ ççi [m M ?B M [mw- K°
K†i +kM; #^aQ p M iQ¬M M;QÌB #` i?2Q /äB- +€B M"v F m H" i¼ FwX

h?-M b„+ *® >B M h?"M? +?Êi i`Î M M M;?B K M;?`- ?ÄB M;QÊ+ HçB,

@ h`QÊ+ FB +kM; F?¬M; T?€B i¼ Fw ç M M?" *® K¶- pb b Q ç°i M?B M ?B M içB
2`¬M; +| ¬M ibM? F?€+

h-M G•K +QÌB +QÌB,

@ h`QÊ+ FB *® ?mvM? +?d H"K *?O aU- iU M?B M F?¬M; +-M T?€B M;QÌB i¼ Fw
H M K•v- H"K iÈB GçB #° G M; h`mM; o,M hmv M h? M? GçB iv- i`B m çbM? ç†+ #
F?¬M; /€K +?"K i` - iU M?B M T?^aB +?¼M /kM; bo ?´ iQÈM; bmM; H"K i¼ Fw- ç
?mvM?X

@ *?mv M M"v

*® >B M h?"M? /Q /U- `ä`¬M; h-M G•K H" Km®M KQÊM +-M; #€Q i?M`B M;- M?C
?ÊT ibM? ?ÊT Hw- [m^a i?"i F?¬M; iB M iW +?®BX

æ€K i? M? HQm +| K†i içB i`QÌM; i?^{av} ç m K„i ?Q ç-m p€M;- #¼M :B M; æ¬M; *?
?QÎM; i?K çQÊ+ ç½B M;° i¼ Fw M"v- M?QM; M?" >° #° h?` G M; .Q J"m >¼+ HçB +
çbM?- [m^a i?"i F?¬M; iB M T?^aM ç®BX

J†i K"TGK+ oB M *?Q`mM H M- Î b m HQM; h-M G•K T?K ?¼ ,

@ h-M æ®+ *?O- +?ŠM; H) H" *® iB M bBM? M"v +| +?mv M #Q K"i ;b ç| bÊ #` M;QÌ
i?€+ M?Q p"v

@ o"v +kM; F?| M|BX

L;Qm æçB GU+ iB T HÌB M|B,

@ L;Q¬B K†i ççQ KçQ ?MM; ?²M- i?"i` H" M K i`°K M[F„- +?9M; i ç½;†T +kM; M
h-M G•K +kM; ;"i ç-m K°i +€B M?Q +| çB m bmv M;?o,

@ "^aM ç®+ M?È *® iB M bBM? KÈB pW M|B [m - /QÌM; M?Q M;QÌB M"Q M;Q¬B K†
b m HQM; iK i" T # ç^aM; tm M`M?

h-M G•K /MM; M;mv M p,M HÌB *® >B M h?"M? i`^a HçB +?Q v- H"K M?Q v H" F i°B
h?¬B *® >B M h?"M? M?"M K M?- M; v +^a i`QM; M?" "° æQÌM; ççB pB M +kM; T?
i? M;QçB H - +?d ç¬M? T?^aB #Ä [m ,

@ h-M æ®+ *?O Km®M T?€B M;QÌB i¼ Fw i?b T?€B çB- /kM; bo ?´ iQÈM; ;b ç| - +
F?¬M; i? +?S X

@ o"v F?¬M; +-M *® iB M bBM? HQ H„M;X

h-M G•K çQ i v- aY o,M "€+ pQÊi [m ç€K M;QÌB #QÊ+ ` - çSM; i` M #"+ i? KX

Zm^a M?B M H" /kM; bo ?´ iQÈM;- +?d i?'v M;QÌB M"v ç†+ #B i T?€i i`B M # M; M
M?QM; iQ iQÈM; M?Q K°i +QM ;'m M;U X *Æ K†i MmM; M9+- K„i H° ?mM; [m M;-
[m M? +Q F?9+ F?m,m ;B®M; M?Q +QM`Qi- M?bM [m /[iÊM p¬+MM;X

*® >B M h?`M? Km®M p,M; iK+- +| M; QÌB M?Q p`v i`QM; M?` +ÁM +| i? Mm®i +Æ
æ9M; H9+ iB m i?B T K` v KÈB M¢T F?¬M; #B i T?Q i`QÊ+ +| +?mv M; b- v m çB
HbM? M?bM i?`v aY o, M "€+ çSM; i` M #`"+ i? K- M?`i i?ÌB F?m¬M K†i M?Ä M?„M #
>„+ ?„+- aY o, M "€+ +ÁM M?bM p T?Q M`M; +QÌB +QÌB- M; Q€+ KB M; i?`i `°M; -
+MM; 5
hB m i?B T K†i K`v i?`i b„+- H M K°i iB M; M; ½ p T?Q b m- çQÊ+ K`v H½Q KK ç
?`m pB M M?Q # vX
G9+ h-M G•K ; -M çB +ÁM MûK H¢B K°i +•m,
@ §- [m M M|B +?Q *® ?mvM? #B i- p` aY GoM? " M M`v H` K°i pä bo i?¬ H¶- M|B -
i?®B- M; O M; €v ``i HÈM- +| H9+ +ÁM K°M; /mX "i [m€ i®i t`m ; b +kM; H` +?Q bo i
ç®B tY +?m ç€Q pÈB v H` çQÊ+X æ9M; `²B- ç|M; +?†i ç¢B K¬M ?`m pB M K°i +?9i-
h +| i? p,M; iK+ çQÊ+ +?,M; b„+ K†i *® >B M h?`M? i`î M M i?®B ?ÆM +ª ç®M; T
+MM; ç†+ b„+X
> ? ? h-M G•K çB ` M; Q`B HB M +QÌB HÈM- H½Q iY +?QM? H` KQÊM +¬M; #€
>B M h?`M? M; QÆB +?ì H°i / çB- ?W ?W
æ€K M; QÌB .Q J`m >¼+ M OB \*® >B M h?`M? K†i K`v M?, M M?| F?´ bÎ- F?¬M; #B
M„K æ¬M; sQÎM; i`QM; i v- +ÆM €+ K°M; #¼M ?¼ pW KÈB #„i ç¬m
*€+ p` +?QM? M?•M [m•M iY p•v [m M? \*® >B M h?`M? K²K M, K KB M; KQÌB- L; ¬ h
>B M M OB v M M M?ŠM M?K+ ; €+? p€+ i`€+? M?B K M?`i i?ÌB- iQÆM; H B H`i ç´
„i +| i? HQm / M? #€+? i? X :B M; æ¬M; *?B- .QÆM; E?ª G`T iÄ` +, K T?ŠM #W
G•K i?`i iQ- M|B ?„M iU w H`K +`M M?Q p`v- iQÆM; H B M?`i ç`M? b) #QÊ+ i?2Q
:B M; "•M- F i [mª b) #`i`+? #B M; B bªM /B i i°+X

N8eX *?QÆM; N8e, æ€M? _„K

o®M H` \*® >B M h?`M? H` hB M ao F?Q \* M? h?bM M, K o¢M G`+? i?S i€K- :B M,
G`T- Gw h?U+ H` hB M ao F?Q æBM? aYm M, K o¢M G`+? i?S M, K- K` #¼M .Q J`m
M?B mX Zm M p, M tm`i i?•M +?QM? ç² i`B m JBM? +?9i ¼M; M?`i H` tm`i i?•M i?•
*® >B M h?`M? H` +¢M M?`i î +?¶ M`v- +?Q M M #`i F v p`i pª #¬M # i? M`Q- i`Q
+kM; ` p H½Q iB M #®B pÈB vX
L?QM; *® >B M h?`M? #` h-M G•K çª FQ+? i`ª i?M i? i?ªK- +K+ /B M H¢B F?€+X
>¼+ H`v F?Q iB i i? M? + Q- KÆ ?² F i; B Q M; M; ?`M; - i?€B ç° +O :B M; æ¬M;
+MM; F?B K i®MX h`QM; €M? K„i Gw h?U+ +`M; i? K M|M; #ÄM; - ?`M ç®B iQÊM;
F?¬M; çQÊ+ H` KbM?X
h? M? HQm [m M p, M h`B m æ¢B JBM? ç m H`v iU M; QÊ+ H`K pBM?- M m F?¬M; +
b) ``i t`m ?´ tQM; H` i`mM; i?¬MX
*?mv M M`v ç9M; M?Q w M; mv M +O \*® >B M h?`M?- /€M; p v ?`Q ?MM; F?ŠM; F
E?m`i L; mv M E?m`i æ¢B S?m # M #`J`+? G - om *€+ ``° om E?B K i`M iQÌM; i?`
M; U+ i?ŠM; HQM; bWM; b[M; - pmM; ®M; i v €Q- K„i M?bM +?`K +?`K p ?QÈM; M;
@ h-M it+ KQÊM [mv M i? +?`T +?QÎM; æ¬M; sQÎM; - +?Q ``M; ; BÎi?O çQ¢M [mv
i`ÌBX hW tQ +?QM? i` #`i HQÐM; H`T- HÈT M; QÌB ç¼+ b€+? i?€M? ?B M +?9M;
K°i KªM? HÁM; bQM +| M?`i M; mv i +?B m bQBX \*?Q /M H` ç` H Q æ¬M; sQÎM; •
i`M F?®+- pŠM Km¬M i?€+ F?¬M; iW- F?¬M; ? bÊ ?½B i M; B†+ M`v5
@ h?9+ h?ÌB h?9+ h?ÌB- i?`i H` + M çªK M?Q b„i ç€5
.Q J`m >¼+ p¬ +MM; +ªK ç°M; çSM; /`v- M„K i?`i +?†i i v \*® >B M h?`M?X

.QÆM; E?ª G"TiÄ` p¬ +MM; F?•K T?K+,
 @ L;¼M HY i`mM; i?`M? #WM; +?€v i`QM; HÁM; *® ?mvM?- +?ŠM; F?€+ M"Q E?r
 tQ 5
 @ *® ?mvM? *® ?mvM?- ?mvM? ç½ i`î i?`M? i'K ;QÆM; +?Q +?9M; i - [mª i?"i H" H
 ç M i?B M ç` 5
 Gw h?U+ +ªK ç°M; ç M`ÆB MQÈ+ K„i- ç²M; i?ìB i?-K ?¢ [mv i i•K- iQÆM; H B ç
 T?ªB ;Bª pì #WM; #WM; +?QM? F?Q +ÁM ?ÆM +ª *® >B M h?`M?X
 h`QM; H9+ +€+ p` +?QM? M?•M [m•M iY ç M; +ªK ç°M; iÈB KS+ + Q i`"Q- K°i i`"M;
 ç9M; H9+ i`mv M iÈBX
 *€+? ç! F?¬M; t aY o, M "€+ ç M; ;BKB ;BKB K„i- çQìM; ?Q`M; pQÆM p B QĐM M;
 FBM? i?B M ç°M; ç` X
 h'i +ª K¼B M; QìB ç m M; ¢+ M?B MX
 h`QM; HÁM; \*® >B M h?`M? K„M; p¬ b® H-M- #-m F?¬M; F?Q i?"i i®i ç½ #` i M
 M; ?B M`, M; M; ?B M HÈB M!B,
 @ aY o, M "€+ - M; QÆB +! i? M?Ä ;B¼M; K°i +?9i ? v F?¬M; \
 aY o, M "€+ iÄ` Q M S+,
 @ *€+ p` iB M bBM? M!B +?mv M ;B®M; M?Q ç€M? `„K- i`QM; KQìB +•m iB m M?•
 KbM? [m€ +?d Km®M M; OX
 *€B ;b K" ç€M? `„K5 æ€K [m•M iY Q€M ?"M v M!B HìB F?¬M; b¢+? b)- M?QM; +~M
 M"v H" K°i ?€M iY i?¬ H¶- v F?¬M; ?B m ;b +`M; i®i- i`€M? +?Q M!B M?, M; M!B +`
 E?¬M; M; ì aY o, M "€+ Kî K„i` iQ M?Q +?m¬M; ç²M;- M?bM +?^K +?^K +?Q p`- H¢
 @ JÈB pW `²B /QìM; M?Q +€+ iB M bBM? M!B +€B ;b E?m'i æ¢B S?m- om *€+ "°-
 E?m'i æ¢B S?m H" ;†T T?ªB ?¬M [m•M ;B M i?-M- om *€+ "° H" #` Q M b m æQ¢i
 M; m ç°M- tBM i?dM? ;B€Q +?Q p` iB M bBM?- çQÆM; FBK i? ;B M B H" ?¬M [m•
 çÈB æQ¢i K¬M +?B #B M\
 h`ìB ÆB5 hW .Q J"m >¼+ ç M \*® >B M h?`M? i?ªv ç m K„i ?Q ç-m p€M; X E?¬M;
 ?B m- i?"i` v ?B m`i`ä`"M; - ?ÆM M[#ªM H½M? i? m / i /UM; +?mv M tmv M i
 ?¢B M[H" F?€+X
 E?¬M; T?ªB H" i? M? HQm F?¬M; +! iB M H K„M; +?YB >Q`M; ç X >ªB h?Kv /•M; i
 K"v K†i- K„M; h S?K H¢B +`M; `i i?QìM; ;†TX .Q J"m >¼+- h`B m .KM; >B M- L
 M; ²B +! i? M!B iB M; t'm ç-v /šv- K„M; h`QÆM; *Q *?QM? F?¬M; #B i # Q M?B m
 *® >B M h?`M? +kM; +! T?¬M- M!B #¼M ?¼ K„M; o¢M G`+?- K„M; h?•M h?ìB >`M?
 M; QìB iBM iQìM; X
 o T?¬M æQ¢i K¬M +?B #B M +`M; HÈB ?¢B ?ÆM- JBM? M? h¬M; i? M? i`WM; *ª
 M? mX h`MM; ?ÊT H" o¢M G`+? +kM; +! K°i ç ç H" G° oQÆM; - imv M!B #bM? i?ì
 M?QM; HQ¢B +?mv M #!M; ;B! M?Q p"v i`QM; HÁM; ç pQÆM; iW i`QÈ+ iÈB M v i
 F?¬M; X
 G9+ M"v *® >B M h?`M? KÈB #B i h-M G•K T?€B M?•M p"i M?Q i? M"Q ç M M?" v
 +kM; F?¬M; T?ªB H" K°i F pk T?m F?¬M; ?B m #B i; b- K" H" QM; F?mv M i`B m ç!
 i•K T?9+ +O h-M æ®+ *?OX
 aY o, M "€+ Mî K°i MK +QìB ;^M- M?bM +€+ p` bo H•K [m•M iY F?¬M; +! ?ªQ wX L!B
 i`Q GoM? " M æ¬M; sQìM; - imv i ç®B H" ?mM; QM; €+ F?mv M p¬ +MM; HÈB ?¢BX

L?`i i?`i B F?Q i? +O #¼M .Q J"m >¼+ ;BªK b9i `i M?B m- #`i [m€ p b i S+ i®B #` h
+?Q M M B M'v +® ;„M; +?®M; çĐ- i B T i K+ Hm" M ç"K i`QM; M?" *® >B M h?"M?
K„M; h-M G•K K'v +•mX

"`i [m€ H i B H) #¼M ?¼ i`î M M +~M i?"M `i M?B m- ? i b S+ +?9 w F?¬M; ç +?Q a
M"QX *?mv M M"v F?B M +?Q #¼M ?¼ M i B +?mv M pÈB M? m +kM; `i F? i F?, M- i
KB M; ç m T?ªB bmv M; ?o i?"i M?B m- +?Q i ÈB M i B i ÈB M i B HmB 'T 'T 9M; - F?¬
K€BX

>ÆM M[K„i +O aY o, M "€+ i`WM; iQ ;B®M; M?Q +QM M?` i`QM; #`B Kç i +?Q Ê+
+?^KX *€+ p` [m•M iY ;B®M; M?Q #` / Q M?¼M F b€i # M HQM; - /Q ÈB K¬M; +kM;
p M?`T M?`K F?¬M; v MX

.-M /-M K'i ?SM; - .Q J"m >¼+ +ªK i?`v KbM? ç½ iÄ `ä i?€B ç° F?¬M; F?m' i T?K+
F?¬M; +-M T?ªB M[î HçB ç•v +?`m F?` M?Q p"v M[- p b p"v v M?bM *® >B M h?"M?

@ *® i? ?mvM? - M?" i + i +?mv M- tBM +€Q iW i`Q Ê+ - +?9M; i M; "v i?€M; +ÁM /

J¼B M; Q i B M?`i i i?î T?"Q M? M?äK- î HçB ç•v i?"i H" F? i +?`m- K v M? i + i .Q
M; Q i B +kM; M?•M ç i HK+ iK+ +€Q iW `i B çBX

æ€K [m M p, M ç½ çB `²B- +?d +ÁM HçB \*® >B M h?"M? M; •v M; Q i B ` ç i X u M?bM
ç M; i`ÊM K„i iQ M?Q +?m¬M; ç²M; - i`QM; HÁM; pW iS+ i®B pW F?` b i X > B M; C
æçB :BªB L; mv M +?d + i? ?"K ?U+ p¬ +MM; X

a m F?B #¼M .Q J"m >¼+ `i B F?ÄB M?" *® >B M h?"M?- +kM; F?¬M; +?B i v B p
i B M- K i B +?Q p` ç²M; ççQ ,M p`i [m v hB M L; ?B T?Q i M; K°i #[X

*?¼M +?¶ M; ²B i` M; M?½ i` M H-m ? B- /†M /Á i B m M?` ç¬B +•m- +~M i?"M ç i M;
M; ²B t m®M; - H9+ M"v KÈB i?î T?"Q K°i +€BX JÈB pW `²B + i `i M?B m +?mv M F?
+ i i? M i B +?Q bQÈM; KB M; `²BX

@ >€ ç•m + i Hw M?Q p"v 5

.Q J"m >¼+ p¶ #`M K°i +€B i?"i KçM?- ;^M ;B¼M; M i B,

@ h-M i t+ ?çB +?9M; i M?Q p"v- [mª i?"i F?¬M; i? M"Q M?`M çQ Ê+5

.Q J"m >¼+ p®M H" F i i?M pÈB h`QÆM; *Q *?QM?- iU M?B M ?"M H•v +ª h-M G•K
:B M; G, M; çªM; X h? i B ;B M i`Q Ê+ v ççM ?†+ H½Q h?"M? Zm®+ \*¬M; \*?m >B h`r
i†M; pQÆM; p`+O H½Q- i`U+ i B T +?QM? /B M ;B Q T?QM; pÈB h-M G•K- F i [mª
+?mv M î M?" *® >B M h?"M? ?¬K M v- M?"i i?`i B i?M KÈB ?"M +k t¬M; H M i`QM; K
K°i KB M; i?`i h-M G•K +?Q ?ª /çX

h`B m .KM; >B M- L; ¬ h`mM; >"M? +MM; F m H M,

@ hmv i F?¬M; i? M; ²B v M K" M?bM- #^M; F?¬M; i" F?Q /•M; + Q- +?QM? ççQ i B
i°B M?•M i?B M +`X

_®i +m°+ T?ªB ç®B T? i h-M G•K i? M"Q ç•v\

:B M; æ¬M; *?B M i B,

@ *?Q p` i B M bBM?- >bM? #° L; ?B K h?B M Zm M- >° #° oQÆM; hQ æ² ç m F?¬M;
HçB + i >bM? #° E?•m h?` G M; - +~K v GQm æ¬ æ®+ +kM; H" M; Q i B +MM; T?2 +?9
?¼ i ÈB +MM; i?QÆM; M; ?` +?mv M M"vX

L i B H" H`K- Gw h?U+ - .QÆM; Eª G" T t mM; T?QM; +?çv çB K i B L; ?B K h? M?- c
h` M?- GQm h?O >[mX

h`W oQÆM; .KM; \*`T /Q /U iW +?®B- # M; Q i B +ÁM HçB F?¬M; +?9i /Q /U +?çv i ÈB

>bM? h?QÊM; h`Q ç M; F F?´ i`QM; M?` GQm h?O >[m- GQm æ¬ æ®+ +QÌB M|B p
@ s2K çB- F?¬M; T?ªB H¨ +| +Æ ?°B tQ v +?mv M i bM? i? ? v b Q- >bM? H½Q ç M
çBX

>bM? h?QÊM; h`Q p¬ +MM; #°B T?K+- ¬B +? Q- ;WM; +¨M; ;B¨ +¨M; + v- GQm æ¬
b B- [mª M?B M M;QÌB i`QM; i? M? HQm ?¢ i?O pÈB h-M G•KX

L m F?¬M; pb >bM? h?QÊM; h`Q H¨ *?QÎM; >bM? h?B M >° æ¬M; sQÎM;- i? M¨Q
pÈB ç€K i? M? HQm- i?"K +?Q v +kM; ``i Km®M çB i?2QX

GQm h?O >[m F?¬M; ;B®M;- v H¨ ?"m M?•M i? ;B / M? i?¬M- iW p, M M?"T pã +?O
+kM; iU tQM; bo ç¢B T?m- +?Q M M +kM; +?mM; b®M; pÈB +€+ p, M i?¬M F?¬M; ?

_`i M? M? # M i`QM; M?½ ;B M HÈM M?`i H-m ? B hB M L;?B T?QÌM; H¢B i iK ç-
? B p` h?` G M;- K°i +~K v æ¬ æ®+- H¢B i? K M,K b€m i? M? HQm [m•M iY- K¼B M
+MM; p mB p X

.-M /-M çB p¨Q +?QM? ç - +€+ # M +kM; ?B m çQÊ+ w ç®B T?QÆM;- ç| +?QM? H
h-M G•KX

@ *?Q p` iB M bBM? +S v M i•K- GQm K¶ i?B b€+? i`mv M ;B - iW i`QÊ+ ç M ;Bì pš
H¨ #¼M iB m M?•M K v K„M i?,M; iB M FB X hQÆM; H B b) ç²M; i•K ?B T HU+ pÈ
;B t½ i„+X

GQm h?O >[m p¶ M;U+ iÄ `ä i?€B ç°- ;B¼M; çB m iÄ w b) F i H¨K ç²M; KBM? pÈB +

GQm æ¬ æ®+ +kM; F?¬M; T?ªB F M;m- ;B9T >bM? h?QÊM; h`Q +?B K H¢B [mv M
M?B M H¨ i®i- M?QM; M m KbM? +| i? iW +~K v æ¬ æ®+ #B M i?¨M? æ®+ *?O æ
T?ªB H¨ i®i ?ÆM b Q5\ .M b Q h-M G•K ç½ KÎ` iB M H pã i?¬M +?QÎM; æ¬M; s
i?`v pÈB iQ +€+? +O KbM? +¨M; tSM; ç€M; çQÊ+ p` i`Q FB ?ÆMX

*€+ p` +Um çªM; i? M? HQm i` Q ç´B €M? K„i pÈB M? m- F?¬M; ? M K¨ +MM; M|B,

@ GQm æ¬ æ®+ / M? i?¬M i? ;B - ?€+| i? bQ b€M? pÈB F pk T?m K v K„M i?,M
M;QÌB +MM; T?2 +?9M; i X

> B # M +MM; +QÌB iQ H M- +MM; M? m M•M; +?ûM m®M;X

_ -K ` -K- i?bM? HbM? +| iB M; ç" T +Y M?½ ;B MX

@ hB M L;?B T?QÌM; H¨K ;b p"v- F?¬M; T?ªB H¨ ç½ /†M çB K iB m M?` F?¬M; çQÊ

.Q J"m >¼+ +| p #`i K½MX

*Y #` ç~v ` - F?m¬M K†i iQÆB +QÌB +O h-M G•K t m`i ?B M Î +Y X G-M M¨v F?¬M
;B M +?ŠM; [m +?d M? M?¨M; F?ûT H¢B- F?¬M; +| +¨B bQM;X

@ L;QÆB- M;QÆB5

.Q J"m >¼+ [m„+ K„i K°i +€B çSM; H M- i`ÊM K„i HQm HQÐBX

æ M; i?QÆM; HQÊM; ç®B T?| h-M G•K i? M¨Q- +?QM? +?O M?•M ç½ iÈB- +kM; i

GQm h?O >[m +ªK i?'v M M KbM? #B m ?B M K°i +?9i- pQÊi [m ç€K M;QÌB iB M `
G•K,

@ h-M æ®+ *?O- M;QÆB iÈB H¨K ;b\5 æWM; iQÎM; `^M; æ¬M; sQÎM; H¨ +| i? ?Q¨

GQm æ¬ æ®+ ç-m i?Á ` M;Q¨B +Y b´ pšv pšv i v- #¼M +~K v [m M ;B€Q i?2Q iÈ
[m M h`QÆM; *?B m- "¨M; h? M?- S?MM; >•M /šM /„i "Q "Q FûQ H M H-m ? B- ;B^M
sQÎM; /Q h-M G•K /šM iÈBX

L;QÆB +| æ¬M; sQÎM;- i +| *~K u o - B bÊ B5\ GQm h?O >[m M;~M; ç-m- i`QM
M;|M M`v`i ç T- ?ŠM #¼M K¼i b€+? M?Q .Q J"m >¼+- h`B m .KM; >B M +kM; #B
æ¬ æ®+X

«B h-M G•K i?Î /`B K°i iB M;- i?QÆM; ?¢B M?bM GQm h?O >[m,

@ L m F?¬M; T?ªB GQm æ¬ æ®+ +?d #B i ,M F?¬M; M;²B `²B- #ªM ç®+ +¬M ;b T?ª
b B /`+? æ¬M; sQÎM; iÊB #ªQ p +?Q p`iB M bBM? ç•v\

"ªQ p - #ªQ p ;b +?S\ æ€K bo H•K i? M? HQm ç M; M;²B M;Æ M;€+ F?¬M; ?B m p
L;?B K h? M? M;²B +?O p`ç®B /B M +Y HB M p¶ #`M K°i +€B i?"i K¢M?- iS+ ;B`M

@ h-M æ®+ *?O çWM; p°B M;"K K€m T?mM M;QìB- +?9M; i ç¼+ b€+? i?€M? ?B M
iU M?B M i`m i` Q+? /`+?- ç•m +¬M M;QÆB #ªQ p X >m®M; +?B MÆB M`v H`/QÊE
M;Q¢B i`W h-M æ®+ \*?O M;QÆB ` +kM; F?¬M; +| i`K M;Q¢B ç¢Q M`Q F?€+X

"ÎB pb i•K ibM? FQ+? ç°M;- H¢B M|B K°i ?ÆB tQM; M?[M; HìB M`v- ?¬ ?'T L;?B K
bS+ i?Î ?´M ? M K`v ?ÆBX

*?9M; +Um çªM; i? M? HQm ç-m iB M H`bYM; b®i- b m ç| i`i +ª +QìB -K- +MM;
h?QÊM; h?Q HìB H) b„+ #ûM- F?¬M; i?m ;b L >`M? ç€M? i`®M; i?| K¢ h`Q h?€Q

L;?B K h? M? M?QÊM; ç¬B K`v #¢+- pm®i +?ÁK `•m #¢+ KdK +QìB F?¬M; M;Èi- i`
p ?²M; ?`Q F?¬M; iQÆM; tSM; pÊB im´B i€+ +O H½QX

h-M G•K i?`v p`v i?Q€M; ç°M; i`QM; HÁM;- +?ŠM; H) H½Q ;B`M`v

@ L?QìM; çQìM; K°i +?9iX

h-M G•K +QìB ?b ?b ç~v GQm h?O >[m b[M; bì Î +Y ` - çB p`Q M?½ ;B M +?„T i v i
H`K ` p FBM? M;¢+ M?bM L;?B K h? M?,

@ L;?B K H½Q h?QÊM; h?Q [mª M?B M im´B + Q T?B i?QìM;- M; v +ª +?mv M i`Q
K`i- O - i`Q M?Ê ;BªK tm®M; T?ªB M M m®M; i?m®+5

L;QÆB5 L;?B K h? M? p¶ #`M K°i +€B- iS+ i®B i?´B `•m i`ÊM K„i

h-M G•K M;Q`B +QìB K`i`QM; F?¬M; +QìB- +kM; F?¬M; +?Q H½Q +| +Æ ?°B H M
M|B,

@ "¢+? GB M ;B€Q ?Q`M? ?`M? M; M; M;QÊ+ Î FBM? bQ- i?ìB ;B M i`QÊ+ i€K KQ
#` ?¢B imšM +?S+- H9+ `v # ?¢ ç½ T?•M T?€B i`€+? M?B K i`QÊ+ i`B mX "ªM ç®-
GQm æ¬ æ®+ i"TM½ v m T?d J ;B€Q- h-M K¶ F?¬M; /€K +?"K i` - /šM /„i b B /`+
bm®i ç KX

@ >¬K M v FBM? bQ ;B| K b|M; H†M;- M?QM; GQm æ¬ æ®+ i?Ov +?mM; F?¬M; i?
h-M K¶ +?d ç`M? T?ªB ç2K ? i iQ`M HU+ K M; b B /`+? iÊB #ªQ p +?Q p`F?ÄB #`

GQm h?O >[m M;?2 ç M ç| M?`i i?ìB i`Î M M p¬ +MM; H9M; i9M;- H9+ i`QÊ+ T?•M
T?ÁM; i?O +mM; +'K FBM? bQ- v i"TM½ v m T?d J ;B€Q- +?QM? H`i`9M; p`Q #š

"•v ;Bì M?B K pK h-M G•K T?ÁM; i?O FBM? bQ ?Q`M i?`M? p¬ +MM; K„ K½M- T?€ ç
h€M L[#` ?¢B i?m"MHÊB- +?SM; KBM? H`pK €M ;B i M;QìB pb ibM?- F?¬M; HB M
G•KX

N8dX *?QÆM; N8d, >°+ J€m " h?,M;

GQm h?O >[m H¢B tmB t Q- v m T?d J ;B€Q + Q # v t +?¢v- v çB #„i F?„T i?B M
i M >QÆM; +?O- bQ ?mvM? pÁM; M;Q`B- #B i ,M M|B i? M`Q ç•v\5

E?¬M; +| #B M T?€T- H9+ iB T M?"M M?B K pK v ç½ #` ;`B #šv- F?| / F?¬M; ç²M;

o®M H" #` h-M G•K K„M; KbM? ,M F?¬M; M;²B `²B- GQm h?O >[m ç½ #„i ç-m +?m`
ç½ +| bÆM K°i i`M; ;BªB i?Q+?- pW ç H° i`B ,M M|B HQm HQ€i i`QÊ+ K†i +€+ p
H|B H) b„+ #ûM- F?¬M; i? ç +?Q M;Q|B i +QB i?Q|̇M; p` / M? i?-M i? ;B H" Kb
b M; # M iB M p`Q- v F?¬M; ? +| T?ªM SM; ;b +ªX

E i [mª H-M M`v +?m`M #` tQM; H|B H) H¢B F?¬M; i? M|B ` - +?Q #„i çQÊ+ v m T
+?`m #®M +?[ ð,M F?¬M; M;²B `²Bö M`v F?¬M; ? Q M m´M;X

GQm h?O >[m ;B" M ç M M;?B M ` ,M; M;?B M HÊB- i? M?QM; F?¬M; +| +€+? M`Q
ç M M|B F?| +?`m p¬ +MM;X E?¬M; i? H`K ;b F?€+ ?ÆM H" î b m HQM; ?„M •K i?
b) #` K€m t¬M; H M M½Q ;•v i B #B M- #€M i?•M #`i iQ¢B

h-M G•K M?bM L;?B K h? M?- H¢B M|B,

@ G½Q iB M bBM?- h-M K| +?d +| HÁM; i®i K" i?-B- M;`B HÈM im´B M?Q p"v- p¢
T?ªB H" m´M; T?Q i? M? / M? K°i ç|B b Q\ *| +•m +?| +„M G[æ²M; h•M F?¬M; #
L;?B K H½Q iB M bBM? M;?o H¢B K" t2K- H½Q ?¼+ ç-v #KM; b€+? i?€M? ?B M- ?
F?¬M; T?ªB H" HQ¢B M;Q|B M?Q p"v

L;?B K h? M? +kM; F?¬M; i®i H`M? ;b ?ÆM GQm h?O >[m- M,K H-M #ªv HQÊi Km
G•K im¬M ` +?†M +?Q M;? M ?¼M;X G9+ M`v b„+ K†i H½Q ç½ +,M; T?²M; çÄ #W
+?d h-M G•K- +?d 'T 9M; çQÊ+ K°i +?[M;QÆB- ?²B H•m b m pšM F?¬M; i? `†M`
?²M; ?°+X

E?•m h` M? p| €M,

@ h-M æ®+ *?O +?Ê +| +`M `Ð5

.QÆM; E?ª G"TT?€i ?B M L;?B K h? M? +| p F?€+ H¢ # M M|B,

@ L;?B K H½Q h?QÊM; h?Q- L;?B K H½Q h?QÊM; h?Q L;`B ç½ + Q im´B- +¬M T?
M M i` M? ?ÆB pÈB F p¬ bd M?Q p"v H`K ;bX

@ æ9M; ç9M; ç9M;- M; v +ª .QÆM; L;U aY +kM; ç²M; w pÈB w FB M h-M K| - +?Q H
im´B [m€ + QX

h-M G•K T?K ?¼ tm¬B i?2Q- p¬ +MM; i?`M? F?~M M?bM L;?B K h? M?,

@ G½Q iB M bBM?- M m H" M?Q p"v +?B #^M; /Si F?Q€i +€Q H½Q p [m i?"i bÈK
æQ|̇M;- H`K +?Q # i„+ ?B M çQ|̇M; \

æ¬B K¬B L;?B K h? M? `mM `~v F`+? HB i- +?Êi ;BÆ i v ¬K M;U+ i?"i +?†i- b„+ K
M M iQK #-K- M;½ M;Y ` b m- v m Èi M;²B T?`+? tm®M; ;? X

@ G½Q iB M bBM?- H½Q iB M bBM?5

E?•m h` M?- .QÆM; E?ª G"TM iÈB- K'v p` +Um çªM; i? M? HQm F?€+ +kM; T?ªM S
#'K L?•M h`mM; +?Q L;?B K h? M?X J°i H9+ H•m b m ?¬ ?'T H½Q KÈB #bM? i?Q|̇
ç½ +?€M MªM- i?•M i? T?€i ?Q- +kM; F?¬M; FB M i`b M´B M[X

G-M M`v ? v i?"i- L;?B K h? M? Km®M +?ÆB i`Á L >`M? ç€M? i`®M; K„M; h`Q h
G•K T?ªM FQ+? M?Q E?´M; JBM? K„M; +? i oQÆM; G½M;X

J'v i M iMv iMM; çB i?2Q L;?B K h? M? +?¢v p`Q- çÐ H½Q ;B KbM? ` M;Q`BX

@ «B- M m i?•M i? H½Q iB M bBM? F?¬M; i®i- p"v M M +€Q # M? +?Q bÈK H" ?Æ

h-M G•K iÄ p p¬ i°B- +ÁM ;Bª M?Q +| HÁM; i®i F?mv M HÆM,

@ EBM? bQ ç-v b|̇M; ;B| - +| ;b ? v ?Q K" HQm Hmv M\ E?¬M; #^M; i`î p - F?¬M; #

@ L;QÆB- M;QÆB5

L;?B K h? M? çQÊ+ ç€K iMv iMM; /bm çB- i v +?d h-M G•K `mM `~v [m€iX

E?•m h` M?- GQm h?O >[m H'v HÁM;- çB i?2Q tm®M; H-m çQ H½Q H M FB m- b
F?-M; i®i- çQ €M? K„i i?,K /Á M?bM HQÈi [m K¼B M;QÌB K°i HQÈiX

L?bM /€M; p O`k bmv bKT +O L;?B K h? M?- K„+ K°i +ÆM # M? M†M; H` F?-M;
p"v- K„+ # M? 2`^M; b) F?-M; b®M; çQÊ+ # Q H•m M[X

h-M + - ?mvM? +® w T?ªB F?-M;\

GK+ oB M *?Q i?'T ;B¼M;- +QÌB M|B M?Ä # M +¢M? h-M G•K,

@ L;?B K h? M? b„+ K†i çÄ #WM;- +?|T KkB +| K² ?-B- ?- ?'T M;„M K` M? M?- ç
/QÆM; i?QÊM; F?€M;- K°i F?B + M ?Ä #®+ H M- ?„+ ?„+

h-M G•K +QÌB ;B M ;BªQ- i`B m +?SM; + M /QÆM; i?QÊM; F?€M; +O L;?B K h?
+ Q ?mv i €T- M m M?Q +?SM; # M? M`v i`Î M M M;?B K i`¼M;- ``i / /`M; bBM? #E
p`i B #B M K¢+? K€m M½QX L m M?Q ;•v` FQ+? i?Q+? M†M; M +?Q H½Q- ?"m [

L?„+ iÈB- H`K K°i ç¢B T?m +| M;? M;?B T ç¢Q çS+ /Q Gw h?ìB h`•M i`mv M tm®
L;?B K h? M? H` òH½Q it+ ;B` K` F?-M; +? iö\ a m F?B h`QÆM; *Q *?QM? +? i ç
+| T?-M i`QM; ç|- H`i ç´ :B M; G,M; çªM;- H½Q +kM; +| T?-M- h`QÆM; hS .mv- GQ
M?B m H-M ç®B T?| h-M G•K- H½Q t9B ;BK+ b m HQM;- p"v +?ŠM; i`€+? M`Q h-M
i`ª KB M;X

h-M G•K +kM; F?-M; TªB H` F ?B M H`M?- [m M MB K b®M; +O ?„M H` òL m M?
M?'i ç`M? i TªB ç€M? +?Q v bQM; K†iöX

>W ?W- /€K ç„+ i°B i - F?-M; +| F i [mª i®i- h-M G•K +QÌB •K ?B KX

GK+ K" T- L;Qm æ¢B GU+ ç m +ªK i?'v +| ?ÆB T?€i`ûi- i`ÌB ÆB- #B m H° +O h-M
K°i Qi ç¢B T?m HÁM; /¢ ç2M i®BX

a m F?B L;?B K h? M? `ìB çB- p®M F?-M; F?Q i`QM; M?½ ;B M pmB p ?B M i¢B i
çªM; i? M? HQm ç m`i`ä`M;- KÈB pW `²B M?bM ibM? ?m®M; L;?B K H½Q h?Q
MY F?„+ +ÁM +?Q +? i- M?QM; Km®M +?®M; çÐ p`Q i`B m iB TiK+ H`K pB +- 2

J°i pB M i`¼M; iQÈM; +O T?2 +Um çªM; i? M? HQm #` h-M G•K ?¢ ;K+ F?-M; T?
çQ¢M H¢B p- +MM; çÆM ;BªMX L;?B K h? M? #` #¢B i? iªK M?Q p"v- M m M?Q
i?'v- 2`^M; i? M`Q #¼M .Q J"m >¼+- E?•m h` M? +kM; b) F?-M; iBM- M?QM; bU
F?-M; i? F?-M; iBMX

B M'v +| +ªK ;B€+ KÆ ?² F?-M; i?"i- KÆ K`M; FBM? ?QªM;X

h-M G•K +QÌB M|B,

@ ob b Q +€+ p` H¢B F?-M; M|B +?mv M- +S v M i•K- #ªM ç®+ ç½ M #`B b B /`+
+?„+ +?„M v m T?d J ;B€Q b) F?-M; /€K iÈBX

h-M G•K /Si HìB # M çQ i v p T?Q b m pšv pšv- K°i M;QÌB i?•M ?bM? + Q ;-v- b
t M? çB p`Q- M?bM +€+ p`iB M bBM? +?„Ti v K°i +€B,

@ h¢B ?¢ *?QÎM; " M æ¬M; sQÎM; h?¢+? P+? *€+? - #^M; ?[m i` M ;B M; ?² itM;
>mv i "B M "S+- T?KM; K M? iÈB ç•v #ªQ p +?Q p`X

.Q J"m >¼+ ?W K°i iB M;- iS+ ;B" M M|B,

@ >W- v m K [m, [m€B ;b p"v- +?d M;?2 M;Q¢B ?B m >'T >mv i "B M "S+ +kM; #B
;bX

h-M G•K H'v H`K FBM? M;¢+,

@ «B +? Q- .Q h?` G M; M|B M?Q p"v H` b B`²B- h?¢+? *?QÎM; " M ?9i K€m +?QM
+O KbM?- +kM; F?-M; ?9i K€m M;QÌBX >ÆM M[M?o HU+ v ç†+ #B itm'i +?9M;-
iB M; K°i +•v FBK`ÆB tm®M; ç'i M;Q`B KQÌB i`QÊM;- +?Q M M KÈB +| M;Q¢B ?B

F?¬M; T?ªB H¨ i¨ K M; Q¢B ¢¢QX G€i M[v b) + M? +?WM; M; Q¨B +Y - M m M?Q +
T?€i ?B M ``i bÊKX

N83X *?QÆM; N83, JQm ao

.Q J"m >¼+ - E?•m h` M? - :B M; æ¬M; *?B ? i bS+ FBM? M; ¢+- b m ¢! i? - K i? ! K
h?¢+? *?QÎM; " M M¨v +?d Î M; Q¨B +Y - M?QM; v +! i? M; ?2 iB M; K°i +•v FBK `A
i`QÊM; - K¼B M; QÌB Î M?½ ; B M i`QM; M!B ; b +?ŠM; T?ªB #` v M; ?2 `ä ``M; b Q\5

@ E?¬M; [m'v `¬v M[ - #ªM ¢®+ M #¨B b B /` +? #ªQ p #®M T?Q - i? 'i #²BX

h¬M G•K +QÌB ?b ?b +? „Ti v K°i +€B- +ÁM ``i M?B i ibM? M!B,

@ *€+ p` iB M bBM? +S pB + M!B +?Q bQÈM; KB M; - M; ¨M p¢M H¬M F?¬M; M M p b
+S t2K #¼M ?¼M ?Q F?¬M; i²M i¢B H¨ ¢QÊ+X

h¬M G•K iÈB i? M¨Q i?b ¢B i? 'v- +?d #`i [m€ i`QM; M?½ ; B M i?B m ¢B L; ?B K h
K'v i M b B /` +? æ¬M; sQÎM; X

"B m H° +O #¼M .Q J"m >¼+ - E?•m h` M? +ÁM F? ! +QB ?ÆM F? ! + - i9 i`B ; †T ¢ C
¢QÊ+ - +ÁM M!B +?Q bQÈM; KB M; Q- i? "i bU H¨ M; v +ª K°i +? [+kM; F?¬M; Km®M

J°i +m°+ ; †T K†i p¬ +MM; + Q ?SM; `®i +K+ ; BªB i€M F?¬M; pmbX

h` M ¢QÌM; .Q J"m >¼+ M; ²B H M FB m p M?¨ - i`QM; HÁM; +kM; +! +?9i i? 'T i? Ä
K†i /`v- i?O ¢Q¢M i¨M ¢°+ - F?¬M; i?2Q H) i?QÌM; - F?¬M; #B i M?¨ KbM?

hÎp ¢ M T?O- +m®B +MM; H¬M M¨v F?¬M; +! h¬M G•K tm'i ?B M- .Q J"m >¼+ i?Î
H m K°i +?9i K² ?¬B H¢M? i` M i`€M- iQ¨M i?•M #m¬M; HÄM; ¢B p¨Q i`QM; T?O ; ½

@ «B- K i +? i i - æ¬M; sQÎM; h¬M G•K M¨v [mª i? "i +?ŠM; ` ; b

GÌB +ÁM +?Q /Si- M? "M ` F?¬M; F?Q +! +?9i +´ [m€B ``i M? M? - .Q J"m >¼+ T?
M; QÌB M?¨,

@ h M >Q¨M; >²M; K¨ æ¬M; sQÎM; T?€B ¢ M M?¨ +?9M; i ¢•m\

@ æ´B M; QÌB `²BX

L; QÌB H¨K M!B +?Q v #B iX

@ :¼B v iÈB5

.Q J"m >¼+ M?Qm K¨v K°i +€B- M?bM #B m H° +O ¢€K M; QÌB H¨K- +?ŠM; H) b B
H¢B +! +€B ; b +´ [m€B\

E?¬M; +! ; b +´ [m€B +ª- p` GoM? " M M¨v +?WM; ?ÆM ? B KQÆB im´B- K¬B ?²M;
M?Q +•v M; ¼+ i`QÊ+ ; B!- iQ¨M i?•M €Q M•m H¨K M´B #¨i T?QM; i?€B M?Q M; ¼+ +

æ¬M; sQÎM; *?QÎM; " M æQÌM; oo- ` K„i .Q h?` G M; X L; QÌB M¨v M!B M, M; i Q M
b€B HQm HQ€iX

.Q J"m >¼+ FBM? M; ¢+- pb b Q h¬M G•K T?€B M; QÌB M¨v iÈB ¢•v- i?Q¢i M?bM +?
"€+ i`QM; M?¨ *® >B M h?¨M?X

"i [m€ ``i M? M? v ¢½ ?B m `ä M; m²M +ÆM- +?d i? 'v K'v i M iB m i?B Ti` im´B +
H M; - M; v +ª M[M?B K¨v i?QÆM; v m M? 'i +kM; iÄ ` t'm ?´ i? M i?MM; iB M ` i
K„i H¨K M?Q p¬ w HQÈi [m æQÌM; oo æQÌM; *?QÎM; " MX

@ *€+ M; QÆB- +€+ M; QÆB ¢B p¨Q- i`Îp ?"m pB M- F?¬M; +! i +? 'T i?m" M- F?¬M

.Q J"m >¼+ iS+ ; -M M´ T?´B `®M; iQ- bmwi +?9i M[ ?°+ ` K°i M; KK K€m iQÆBX

L;`v ?¬K b m h?¬M; \*?QM? iv i`mv M ` iBM iS+- L;?B K h? M? # M? F?¬M; /"v M
çB m i` pšM i? ?Q F?Q M;„M F?| +| i? +?`m çUM; çQÊ+- F?¬M; i? H`K ;b F?€+ ?
M?X

Gw EB M S?QÆM; ç½ iW L K EBM? i`Î HçB- h-M G•K #ªQ v H`v i?•M T?“M oB M aS
K`v p` ççB T?m K` L;?B K h? M? KÎB- M;QÎB i M|B i?ŠM; +?Q v #B i, L;?B K H½Q
i?QÊM; F?€M; ç½ `i H` M;?B K i`¼M;- HçB i? K F?Q ;B”M +¬M; i•K- # M? M`v i
h`QM; H9+ M?`i i?ÎB MY F?„+ b) F?¬M; +? i- M?QM; +?d +ÁM çQÎM; p [m ioM? /
i?b K°i M,K`QĐB- H•m i?b ? B # M,K M[X

L;`M M,K pQÆM; #€i pçM M,K +QM `M - h-M G•K ç•m +¬M ç w H½Q b®M; # QH•
F?¬M; i? M;|+ ç-m çQÊ+ M[- +kM; +?d +| i? +€Q # M? p [m - i`QM; [m M i`QÎM
+ÁM M?•M p”i M?Q H½Q M[X

h`Q h?B m E?•K- ok >| æB M ` bS+ +?dM? ç®M- æ¬M; sQÎM; ?Q”M iQ”M `ÆB p”
G•KX >bM? h?QÊM; h`Q +kM; M?”M K M?- F?¬M; M?[M; F?¬M; ? /šM M;QÎB ç M t
;„M; i` M? çQç i[mv M #QM? M[- ?ÆM M[M; v +ª #ªM i?•M v +kM; F?¬M; i? K iÊE
æQÆM; M?B M v pšM +ÁM ;B[+?9i +SM; `„M +m®B +MM;- F?¬M; +?`m /•M; iÎ i`bM

h-M G•K F?¬M; i? K +?`T M?`i +?mv M M`v- >bM? \*?QÎM; >bM? iW i? M? i? i`v i`
HmB p”Q ;|+ iQÎM; ç½ p¬ +MM; i? i?ªK- h-M æ®+ *?O +kM; F?¬M; +-M ç ûT v H`

"¼M .Q J”m >¼+- E?•m h` M?- \*® >B M h?“M? ç m #` M€Q HQçM b®M; /Î +? i /ÎX
æ¬M; sQÎM; i¼ Fw ? i bS+ +?€M ;?ûi- ` +Y çB K°i pÁM;- ç€K b B /`+? FB +kM;
M”Q M;QÎB i +kM; iQÆB +QÎB- KbM? Km®M ç€M? +kM; F?¬M; çQÊ+ K„M; +kM; F

L; v +ª çB /çQ :B€Q S?QÎM; iv K°i +?9i +kM; +| b B /`+? æ¬M; sQÎM; K†i ç2M M;²
?SM; i?9 +O ç€K T?QM; HQm / M? bo iB m i M ? iX

hbM? i? ?Q”M iQ”M i? v ç´B- F?Q i? #¼M +Um çªM; i? M? HQm b b9i- i? M? i?
M?B m- h-M æ®+ *?O æ¬M; sQÎM; mv +?“M FBM? ?Q - iU ?² ç½ H2Q H M çdM? T
i? çç i iÊBX

*| i?“i M?Q p”v F?¬M; \

>”m pB M h-M T?O- i`QM; K°i ;B M i?Q T?ÁM; HÈM #`B i`Q +´ FQM? i? M? M?½-
+?QM? H` #S+ h? M? JBM? h?QÊM; >` æ² +O h`QÆM; h`ç+? æQ M çÎB ”„+ h®M;X
h•v +| K`v +?B + ;B€ b€+? HÈM- b€+? +k b€+? KÊB iQ€i` KMB i?ÆK- i` M #”M ç½
;B`v #9i KU+X

h?Q T?ÁM; M`v F?¬M; T?ªB H` +O h-M G•K- K` +O i?B M FBK iQÈM; T?O M;`v t
T?O M;`v M vX ” p` T?m M?•M K¶B M;QÎB +| K°i ;B M T?ÁM; HÈM i?m°+ p KbM?-
ç Q i?QÆM; FB K FQ+?- M;`v M;`v Hmv M +¬M; bY /KM;- h? M? æçB +| K°i T?ÁM
+`i ;B[ çO +€+ HQçB /QÊ+ p”i i`ÎB L K ç`i ”„+X

h` M h?€B aQ , #¼+ iU HQM; K K KçB- h`QÆM; hY >mv M ç M; iU tûQ p T?Q b
M?¬ H M- HQÎB #B M; M|B,

@ .Q½M iB M bBM? ç½ çQ T?K Kšm i? iY iW >² ZmªM; iÈB- i?B T ç½ M #`B +?Q #
M`v i?“i H` i?S+ i?ÎBX

h-M G•K ÎT?Q b m M? M?“M; #|T p B +?Q M”M;- iÄ p i?ÎÆ M|B,

@ h T?€B v çB ` #B M Hmv M #BM?- M;QÎB M`v F?¬M; +?`m- ç€M; iB +X

h`QÆM; hY >mv M #om K¬B,

@ hB m Km°B ç½ ?B m iQM? v- F?¬M; T?ªB v F?¬M; H`K çQÊ+ +?mv M L;¬ E?ÎB ;B
?mvM? T?ªB i?“i +~M i?“M- /MM; pk F?Q [m€ b„+ #ûM +QB +?WM; KbM? çSi i vX

h-M G•K +QÎB K` F?¬M; M|BX

h`QÆM; hY >mv M +?Êi M„K H'v i v ?„M ç M; #|T p B KbM?- [m v ç-m HçB- i`QM;
M;QİB H|2 H M iBM? [m M; ,

@ h-M ?mvM? H'v i?m"i i? v ?bM? ç' B /çM; - i`¼M; /KM; ? B p` hW h`-M M„K æ¬M
M`v p¬ +MM; imv i /B mX "i [m€ F iB T +ÁM +| ? B M;QİB- M?'i ç`M? T?ªB +~M i?

@ hª æ¬ L;U aY h`B m \*~K- +ÁM +| p` # ?ç î hY *'K i?¬M? FB Q\

h-M G•K F?) M?QÈM; K`vX

@ E?¬M; b BX

h`QÆM; hY >mv M ;"i ç-m K°i +€B- ?¬B ?QÈ+ M|B,

@ *?¶ +O # ?ç ç½ +| ? B h`QÆM; +•M #^M; pÈB M? m- h-M ?mvM? +ÁM +| M;QİB
;B9T çĐ- +| i? F?¬M; HQX

L;QİB / K†i /¬v M?Q h-M G•K- H9+ M`v +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ K†i ;B` çÄ H M- h
p"v H`K M?Q i HQm iBM? F?„T MÆBX «B- i p` p` h`¬M? [mw T?B +¬K [mv M bBM?

"i [m€ HİB M`v +O h`QÆM; hY >mv M [mª i?"i F?¬M; b B- içK i?İB h-M G•K +ÁM
pÈB oçM G`+?- ç M F?B h` M? Zm®+ "ªM #çQ T?€i- iBM? i? b) ?Q¬M iQ¬M #'i ç²M
+?•M ;B®M; M?Q #•v ;BİX

@ h`B m *~K i?b b Q\

@ o` H½Q iB M bBM? M`v i?"i bU H` /¬m Km®B F?¬M; p`Q5

h-M G•K /Si HİB HB M i?î /¬BX

G-M i`QÈ+ i?B i`B M F b€+? K°i T?2M- +Um çªM; i? M? HQm M€Q HQçM iÆB #İB
[m M :B M; æ¬M; *?B- .QÆM; E?ª G" T- Gw h?U+ imv i b) F?¬M; pb p"v K` iW #Ä w
+?İ +Æ ?°B- M?'i ç`M? b) ` bS+ T?ªM FQ+?X

G9+ M`v i-K [m M i`¼M; +O æ¬ a€i pB M H" T iS+ H° `ä- M?È H9+ i`QÈ+ h`-M :B
>[m æ¬ L;U aY- h-M G•K M`Q +| T?B M M½Q M?Q p"vX >B M içB ç' B HçB H` h`B m
+?mv MX

L;?B K +?dM? K` M|B- h`B m *~K +| i? +QB H` [m M i®i- ?ÆM M[+| çB K F?€+ pÈ
h?Kv i²M i?B M Hw /B i M?•M /K+ F?¬M; +ÁM +?9i M?•M iBM?X

G½Q ;BÄB +ª p,M HšM pä- p,M +| i? ççM ?†+ ;B M iQÈM; L;?B K hmM; - pä +| i? +
K°i pB M M,M; i?¬MX

h`B m \*~K +kM; `i +| #ªM H½M? ç®B M?•M tY i? - M,K tQ h`QÆM; *Q *?QM? [mv M
#^M; ?[m +| HİB +?d i`Q+?- :B M; G,M; iQÈM; +¬M; pW Km®M tm'i i?O bY i`- H
F?B h`QÆM; \*Q \*?QM? +? i çB- i`B m çbM? H"i HçB €M +k- H½Q HçB çQÊ+ F?¬B
H½Q b) T?ªM +¬M; +Wm ç`+?X E i [mª H9+ i`B m çbM? ?ç H M? i`+? #B M ;B bªM
F?mv M + M- M|B h`QÆM; \*Q \*?QM? K°i HÁM; pÈB MQÊ+- ? i bS+ +¬M H Q- i`mM;
#'i F€ B F?€+X

æ€M; iB + #` \*® >B M h?¬M? /MM; F - pb iBM? i? #„i #m°+ h`B m *~K F?¬M; i? F
M;?`+? pÈB h-M G•KX a m ç| h-M G•K çQ+? i?•M iÈB T?O H½Q #€B T?ÁM; - F i [m

J¶B F?B M;?o iÈB ç•v- h-M G•K Q€M ?"M M;S ` ,M;X h M \*® >B M h?¬M? M`v F?-
bBM? b m M`v- ?B M içB ç½ ;Bª pl` p M? ?MM; #ªM b„+X h? M?QM; v H` K°i F
+| i? M„K çQÊ+- #^M; F?¬M; H½Q iY

h?"i ` i?b #•v ;Bİ \*® >B M h?¬M? ç½ #` aY o,M "€+ i¼ Fw F?m'v ç°M; ç M ;B i`ç
pĐ ç-m bSi i`€M- M?QM; i?2Q h-M G•K i?v pšM +ÁM +?Q çO- FûK t +?Q çO

@ «B- çB # M #İ b¬M; H•m M?Q p"v- H`K b Q i`€M? F?ÄB QÈi +?•M5 h ç½ bY i`
+K+ +?mv M M`v pšM i`9M; F +O vX

h-M G•K i?Î /"B- HϕB M|B,

@ B +kM; M|B F?¬M; +| /K+ p¼M; b) +QÆM; i`U+- i i?'v h`B m *~K +kM; +| p p¬
pÈB H½Q F?¬M; / /"M; ;bX

h`B m *~K b€m KQÆB +?QM im´B- M?"M +?S+ hª æ¬ L;U aY æ¬ a€i pB M- +?QM? M
iW h?S *€i ao- H i?QÌM; F?¬M; T?ªB H" >"M G•K F?¬M; p"Q M°B +€+- +kM; F?¬
[m M HÈM ?ÆM çQÊ+ M[X

G9+ +ÁM i` iQM? ibM? M; QÌB M"v +| ?ÆB +QÆM; i`U+- /•M; #B m çϕM ?†+ L;?B H
H-M bmwi +? iX

E?¬M; #B i H" pb HÈM im´B ? v H" F?€K T?€ K¼B +?mv M i`B m çbM?- iQM? ibM?
#ϕ+X L?È M,K tQ h`QÆM; *Q *?QM? Km®M ç®B T?| H½Q- H½Q # M /Si F?Q€i /•M
K°i +€B pšv +?"Q iϕK #B i- F?¬M; +?9i HQm Hmv M FBM? bQ KQÌB i`QÊM; ?²M; i`

*?Q M M Km®M ç®B T?| K°i H½Q M?•M p¬ /K+ p¬ +-m- iQM? ibM? +ÁM p¬ +MM; +
ç´ ? v F i ;B Q pÈB H½Q +kM; ? i bS+ F?¬M; / /"M;X *?Q /M H" p` h-M G•K h-M
+O +?9M; i - +kM; ;B®M; M?Q +?| Km®M +„M M?QK K" F?¬M; #B i ?ϕ i?O iW ç•m

h`QÆM; hY >mv M HϕB F?¬M; ç²M; w +€B M?bM +O h-M G•K- M" M; +QÌB H„+ ç-m

@ h`B m H½Q iB M bBM? i?"i bU p¬ /K+ p¬ +-m b Q- p"v i?b +?Q +?„+- h-M ?mvM

æ•v H" K°i T?¬M #€Q +€Q M[v [m€M çQ iÈB- H" T?m M?•M h`B m \*~K i?® H°- p` H
T?m ÎM?" i? M /"B i?Î M; „MX "" bÊ i`QÊM; T?m pb p"v K" + M F?Q m'i F i- +?Q M
M? i?m"MiB M ?ÄB K°i iB M;X L m M?Q h? M? æϕB +ªK i?'v +-Mi?B i- #` b) KÌ
h?€B u oB M Gw oB M aS p M?" +?~M # M? +?Q i`QÊM; T?mX

@ h? M /"B i?Î M; „M- + M F?Q m'i F i- +ÁM Km®M KÌB çϕB T?m +?[# M? Q\

h-M G•K FBM? M;ϕ+ çSM; #"i /"v- b m ç| ;½B ç-m K°i +€B,

@ *?ŠM; H) H" F?¬M; i?Ä K½M /K+ p¼M;

@ æ€M; ;?ûi5

h`QÆM; hY >mv M ç€M? ?„M K°i +€B- ;B" M ?ÌM M|B,

@ >mvM? +?Q `^M; B +kM; M?Q KbM? b Q

L|B iÈB +?¶ M"v- K†i +O i?B M FBK iQÈM; T?O +?Êi çÄ H M- F?¬M; +?`m M|B iB
+?Q h-M G•KX

æ•v H" iBM iS+ M?"M çQÊ+ H9+ H½Q T?m M?•M h`B m T?O ç M M[v [m€M H-M i?S
;b- M[#BM? :B€T 'i "QM? Î # M +ϕM? ?¬m ?ϕ i`QÊ+ b m- /MM; HÌB H) F?ûQ HûQ i
T?m M?•M h`B m T?O K„+ #šv iB i H°X

h?b ` i`QM; M?" h`B m \*~K #`v #`B p` H½Q bQ- H½Q i?QÌM; K°i KbM? /•M; ?QÆM;
`ÆB H - i? M i?Î `^M; KbM? +¬ T?K •M çS+ iB M bQ- F?¬M; +| +€+? M"Q [m M; çϕ
?²M [mv •K T?O- 2 `^M; F?¬M; +| +€+? M"Q M?bM K†i •M bQ /QÈB +?®M +Ym imv

@ h`B m H½Q iB M bBM? H" [m M K¬M ç iY +O oQÆM; h?O L?•MX

h`QÆM; hY >mv M M?„+ M?Î h-M G•K- HϕB M|B,

@ J°i i?ÌB ;B M i`QÈ+ +| ç iY .QÆM; JBM? i•K ?¼+ /•M; i?Q i?dM? +-m +9M; i
E?´M; KB m- M?QM; i`B m çbM? F?¬M; ç w ç MX

@ h?b ` H" M?Q p"v5

h-M G•K #"i +QÌB ? ?ª- M m F?¬M; T?ªB H" p¬ /K+ p¬ +-m- p"v i?b / M|B +?mv
;BÌ ç®i [mª i`SM; F?¬M; F) ?Î †+- M|B M?Q p"v F?¬M; T?ªB iU K„M; KbM? H" `m²

h`QÆM; hY >mv M KQK K¬B +QÌB K" F?¬M; M|B- +| i? ;B9T çQÊ+ h-M G•K- M" M;

h-M G•K ?QM; T?'M M; ?B M; ç-m [m - i`bm K M M•M; K†i M`M; H M,
 @ «B- Km°B ç½ ?Q`B i? B +ÁM T?ªB M?¼+ +¬M; HQ H„M; M?[M; +?mv M M`v
 h`QÆM; hY >mv M M? M?`M; €T K†i p`Q HÁM; #`M i v ?„M,
 @ h-M ?mvM? F?¬M; ç +?Q iB m Km°B bmv M; ?o- ç! KÈB H` F?¬M; i?QªB K€BX P
 bBM? p` h K LQÆM; hY ç½ ç M- b m M`v iB m Km°B b) H`K KQm bo +?Q h-M ?mvM
 h? M? æ¢B +?O i`b M[ v [m€M- hW h•M .B #¬M i`m F?„T MÆB- +® M?B M H` H`K +
 +! i`Ê HU+ HÈM H Q ç®B pÈB h-M G•K- h`QÆM; hY >mv M H¢B ?€ +! i? M; Q¢B H
 >ÆM M[bQ pÈB h? M? æ¢B i•K ç` i?m-M +?•M p` hW æ¢B iB m i?Q F?¬M; +! iB
 iQÈM; T?O M; `v tQ #B i`i`ä`M; ç'm ç€i`QM; i`B m- iW i`QÈ+ iÈB M v ; -M pm
 h?€B aQ h?O S?K [mv M F?mvM? i?B M ?¢- B +! M; ! çQÈ+ b m F?B +? i H¢B #` i
 ç¢B i?¬M :B M; G,M; çªM; H`T çQÈ+ +¬M; H Q ?½M K½ iB M ?`M? i`B m +?QM? K
 ? i i?ªv #¼M ?¼ ç m #` +€+? +?S+½
 h-M G•K H¢B +`M; +ªK i?€M- [m M b€i #KM; h`QÆM; hY >mv M M?¬ H M- M?bM H
 b€+? S?ªM EBM?- h`9+ h?Q E, LB M- G½ h?` sm•M h?m- Zm, *®+ hY- F?¬M; F?ÁB
 @ "•v ; B! i `i HQ H„M; - [m€i`bM? K M; i? B M?Q p`v- iQÆM; H B hY >mv M Km°E
 ç•v

N8NX *?QÆM; N8N, h?"i G` L?B m "¢+

@ Zm€B p`i- [m€B p`i; b p`v- [m€B p`i î MÆB M`Q\
 hW h•M .B t¬M; p`Q M?Q K°i +ÆM H®+- M?mM; i` M; i +?dM?- ?B M M?B M H` KÈ
 K„i ?¢M? M?bM [m M? [m`i i bK FB KX
 h-M G•K p` h`QÆM; hY >mv M M?bM M? m +Q!B- [mª i?"i hW æ¢B iB m i?Q H` M;
 T?'B

" M i`QM; M; U i?Q T?ÁM; hY \*'K i?"M?- # M /QÈB i`K #ªM; +! #®M +?[o¢M F, i?¬M
 ç *?m .U+ Zm•M p!+ M; Q!B K`T HMM + m +?†i ? B ?`M; H¬M; K`v ç M; çB [m çB H
 "²B # M +¢M? # ?¢ +?d +! ç M?`i M?•M çQÆM; FBK M°B çbM?- +?QÎM; 'M hv G :B
 u +® w +?¼M i?!B çB K h`QÆM; h?"M? F?¬M; +! K†i î ç•v- H¢B çm´B ç€K i?€B ; B€
 >B M i¢B # M i`QM; M; U i?Q T?ÁM; +?d +ÁM H¢B ? B iB m ?Q¢M [m M i•K T?9+ in
 +ÁM i B K„i +O h`M? [mw T?B p` h`QÆM; h?"M? M[X

æ®B pÈB h`QÆM; EbM?- H`K çQÈ+ çB K M`v +kM; F?¬M; F?! F?, M H„KX E?¬M; +
 bOM; - Gw h?€B ?"m +kM; i?Q!M; H`K #¢M pÈB i? M? ç,M; +´ S?"i- K†+ /M h`M? [
 HK+ +mM; - M?QM; /M b Q +kM; H` i?•M T?"M T?B iY- Km®M ç°M; i v ç°M; +?•M +
 M M F +?•M +?QM? M„K ; B[i?U+ [mv M i`QM; hY \*'K i?"M? pšM H` h`QÆM; EbM?
 E?¬M; #B i o¢M G`+? ç½ çB # Q M?B m pÁM; - `®i +K+ +?"K `½B KÎ KB M; i`-K M;
 @ h-M €B F? M? i` im´B F?Q i?"M?- H`K pB + p¬ +MM; M!M; Mªv

o` # ?¢ K ?B m [mv M KQm +•M #^M; M`v- M; v +ª K°i *~K u o +kM; +„K G¢+ hQ *
 ç +•M #^M; pÈB GQm h?O >[m p` h`QÆM; h¬M L; ?B mX o`i? æ¬M; sQÎM; + Q ?
 +! i? #Ä b!i- K†+ +?Q h-M G•K mM; /mM; iU i¢B\5

h?"i` i?b iW KÈB # M ç-m- o¢M G`+? çB m h-M G•K /MM; i?•M T?"M päi?¬M +?`T
 +! +•M M?„+ iÈB T?QÆM; /B M M`vX u F?¬M; ? +?Q `^M; h-M G•K +! i? M„K çQÈ
 +O æ¬M; sQÎM; p`Q i vX

h?S M?'i- iW i`QÊ+ iÈB M v F?¬M; +| iB M H pã i?¬M +?QÎM; [mªM æ¬M; sQÎM; - M b) ;†T`i M?B m i`Î M;¢BX h?S ? B- #¼M h`QÆM; EbM?- >bM? h?QÊM; h`Q i?W i•K i´ +?S+ Î æ¬M; sQÎM; - ç½ i¢Q M M +Æ bÎ i?•K +,M +® ç `i F?| / Q ç°M;X

*S M?Q p"v- h-M G•K +| i? M„K çQÊ+ ? B # i?¬M? [mv M #QM? Î æ¬M; sQÎM; ç½ H G`+? +| i? /MM; ç` p` æ®+ \*?O ç i`ª i?M H Q- +kM; +| i? KQÊM i v h-M G•K M; EbM? +¬M; M;¬v +¬M; HÈM X æ½ i`ª B [m KQÎB M,K i`QÊ+ ¬M M?šM- p` # ?¢ M¬v + EbM? #B M i?¬M? S?MM; "ªQ i?S ? BX

*?QÎM; 'M hv G :BÊK [m M ? pÈB *~K u o GQm h?O >[m`i i®i- H¢B i?¬M; [m >bM +? æ¬M; sQÎM; - imv`¬M; +?d KÈB K M? M? M?QM; +kM; `i ç€M; +ªM? ;B€+X

L m M?Q h-M G•K #` >bM? h?QÊM; h`Q ûT iÈB ç¢B #¢B i?m i?B i Î æ¬M; sQÎM; - +ÁM T?ªB tm'i i?O ;B9T ?„M K°i i vX

L?QM; #•v ;BÎ ibM? i? T?€i i`B M ?Q¬M iQ¬M F?¬M; M;î- h-M G•K F?¬M; H M iB iB M; ? i bS+ FBM? M;QÎB- ?Q¬M iQ¬M çªQ H°M i? +K+ æ¬M; sQÎM;X hW E?Q Z " M ç M æQÆM; æ-m- b B /`+?- i'i +ª ç m +9B ç-m t T i B M;?2 H M?- b B F?B M

*?mv M M¬v ?Q¬M iQ¬M i`€B M;QÊ+ pÈB /U iQM? # M ç-m +O o¢M G`+?X u ?v p¼ EbM?- >bM? h?QÊM; h`Q- +?S F?¬M; ? Km®M h-M G•K ç°+ +?QÎM; æ¬M; sQÎM;X

h`QÆM; EbM? M?bM`i i`ä`¬M; iQM? iQ€M +O o¢M G`+?- i?'v # ?¢ ç°M; HÁM; p°

@ h-M G•K pšM +ÁM i` im´B- iQM? ibM? M¡M; Mªv ?'T i'TX >Q¬M; ;B - H½Q M¬M h?QÊM; h?Q +?QM? H` #` ?„M +?¼+ iS+X

*€B ;b\ J„i o¢M G`+? ?QT H¢B- b„+ K†i i`Î M M ç†+ #B i•K i`-KX

o¢M G`+? +kM; +| p¬B T?¬M i?QÎM; i?S+ L;?B K h? M?- #ÎB pb L;?B K h? M? H` K° G9+ h`QÆM; \*Q \*?QM? +ÁM M„K i`B m +?QM?- H½Q H` M;QÎB /mv M?'i i`QM; HK+ H +?Q :B M; G,M; h?€B aQX o T?QÆM; /B M i? M? HB K- H½Q i®i ?ÆM M?B m b +MM; i`B mX

*?d iB + H½Q H¢B H` T?2 i?O +Um M;Q M +® F?¬M; ç´B- K°i HÁM; K°i w Km®M T?

amv M;?o iÈB M¬M; /•M Zm M h`mM; aÆM h•v çQÊ+ ;BªK i?m M?¿ çQ ç¢+ H¢B` [m•M E h`M- bmv M;?o iÈB T?K H½Q ?QÆM; i?•M ? B # M #¿ >Q¬B >¬- #'i F L;? KS+ M¬Q- h-M G•K +kM; +?d +| i? ç€M? M;½ H½Q X æ9M; M?Q H9+ h`QÆM; *Q KÈB iWM; M¡B, +?Q /M H` ?ªQ #¬M; ?[m +ªM çQÎM; - i +kM; b M #¬M;5

L?QM; #•v ;BÎ o¢M G`+? H` i?B M iY +?Q + Q p¬i?QÊM; i`B m æ¢B JBM?- v M„K M,K- i?•M i` M M;¬B + Q +?QM # F?¬M; #B i çQÊ+ /•M ;B M F?´ bÎ i? M¬Q- +?Q M?Q p"vX "i [m€ v +?d +ªK i?'v G¢B #° L;?B K H½Q h?QÊM; h?Q K¬ KbM? ` bS+ h-M G•K +?¼+ ;B" M T?ªB +€Q # M?X

a„+ K†i o¢M G`+? •K i`-K- H~K #~K,

@ h-M G•K i?"i H` T?QM; K M; i'i H°- .Q J"m >¼+- E?•m h` M? KÈB M¡B p¬B +•m Q L;?B K €B F? M? H•K # M?

a„+ K†i +O h`QÆM; EbM? +¬M; M;¬v +¬M; / +QB ?ÆM- +?d +?¿ o¢M G`+? [mv i ç` L;?B K h? M? H` >bM? #° h?QÊM; h?Q çSM; ?¬M; i?S ? B ç K M;QÊ+ i`QM; HK+ # +i M?„+ ç M p` i`Q G¢B #° h?QÊM; h?Q ç M?'i HK+ #°- çQÊ+ bOM; €B +ÁM i` M h?¿B >¬M?X L m F?¬M; T?ªB H` +| H +k >¬M G•K F?¬M; çQÊ+ p¬Q M°B +€+- M¡B F ç½ H` çQÆM; i`B m h?O S?KX

L m M¡B i`QM; ç€K p,M i?¬M B H` M;QÎB ;BªM i¢B ç i•K M?'i- i`W L;?B K h? M? ` "•v ;BÎ L;?B K H½Q h?QÊM; h?Q H¢B #` h-M G•K +?¼+ ;B" M ç M # M? M†M; - o¢M +kM; F?¬M; çQÊ+X

s2K ` T?ªB +ªM? +€Q h-M G•K K°i H-M o¢M G`+? M;?o M?Q p"vX

@ h`mv M +?d w +O i`šK

o¢M G`+? M;?o M;ÊB- ¢¢Q +?d w M`v pW T?ªB H`K +?Q h-M G•K #B i HÊB ?¢B- H
+K+- i®i M?'i +ÁM +| i? i`'M M +Um ¢ªM; i? M? HQm #` M?K+X

h`QÆM; EbM? pmB KWM; ?ÈM ?Î- +?¢v iÊB # M +¢M? M;U €M M? M? M?Q K°i H`M
KU+ i`ªB ;B'vX

h?bM? HbM? # M M;Q`B ²M `Q ?mv M M€Q K°i i`"M- HQ€M; i?Q€M; iW t i`mv M i
F m H M- # M +¢M? +| iB M; #QÊ+ +?•M /²M /"T- iU ?² F?¬M; Qi M;QÌB Km®M ¢B
.ÁM; bmv M;?o o¢M G`+? #` +„i ¢Si- M?Qm K`v ?ÄB,

@ *| +?mv M ;b p"v\

h-M G•K ¢ M; +?l w +?d T?€i H¢+- Km®M ;BÎ i`Á [m, ;b ¢•v h`QÆM; EbM? H° p #
;€+ #9i H¢B- ¢Q+? i?•M ¢B ` M;Q`B +Y -`) i`€B p`Q i?¬M; ¢¢Q- +?d i?'v K'v i M iB
+?¢v p T?Q æ¬M;X

@ "¼M F?d +QM M`v +?¢v ¢B ¢•m p"v\

h`QÆM; EbM? ;¼B #¼M ?¼ H¢BX

hB m ?Q¢M [m M p°B p`M; [m€ tm®M; #~K #€Q,

@ "~K H½Q i' i¬M;- #¢+- i?"i H` M?B m #¢+ p"M +?mv M p`Q i`QM; M°B F?®- #¢+
iB m M?•M M?bM i?'v +kM; pmB KWM;

h`QÆM; EbM? M;?2 p"v ;B"i KbM? FBM? ?½B- b m ¢| i?¬K M?O F?¬M; ´M- p°B p`M

@ EBK ?Q M;•M +O M°B F?® +?B ` M?"T p`Q #®M KM K¶B M,K- ?B M i¢B pšM +
M°T p`Q p"v\

hB m ?Q¢M [m M i`ª HÌB,

@ E?¬M; T?ªB H` F?QªM M`Q +ª- H` h-M æ®+ \*?O æ¬M; sQÎM; ¢Q p`Q- +?9M; iB
H„KX

h`QÆM; EbM? M;?2 HÁM; M?Q +?bK tm®M;- M?'i i?ÌB b b-K Mûi K†iX

@ G½Q i' i¬M;- H½Q i' i¬M;

"¼M iB m ?Q¢M [m M i?'T i?ÄK i`QM; HÁM;- ¢9M; ` i`QM; M°B F?® +| #¢+- iW i`
+?B - T?¬M +O h`QÆM; hv G +kM; F?¬M; Qi- i?"i bU F?¬M; ?B m pb b Q v H¢B #

@ h'i +ª ¢B ¢BX

h`QÆM; EbM? F?Q€i F?Q€i i v v m Èi p¬ HU+X

æ€K iB m ?Q¢M [m M H¢B /"T ¢-m- b m ¢| +?¢v ¢B pmB KWM; ?ÈM ?ÎX h?€B ;B€K
F?¬M; K°i B H` F?¬M; i?Q+?- M?B m M,K [m M°B F?® i9M; i?B m- M; v +ª T?B i-
K°i F?QªM Qi ÄB- # M i?QÎM; +?Q i?€B ;B€K +m®B M,K +kM; F?¬M; M?B m M?†M
` i v `°M; `½B ?ÆM- ¢ ¼B M;QÌB ¢QÊ+ ?QÎM; ÆM KQ K|+X

h•K i`¢M; h`QÆM; EbM? #m²M #U+ ¢B i`Î p - v #B i`i`ä`M; iQM? iB M? p` # ?¢
M„K i vX o`Q H9+ M`v F?¬M; i? H`K ;b F?€+ ?ÆM H` T?€i ` i`QÊ+ ¢¢Q i?€M? +?d
i?O T?€i ` bÊK +| H) +ÁM +| ¢QÊ+ # T?¬M +Æ ?°B

_'i ¢€M; iB +- h-M G•K F?¬M; +?Q h`QÆM; hv G # T?¬M +Æ ?°B M`v- iB M; #Q
i`mv M iÊB- h`QÆM; h?`M? H M iB M; ;¼B,

@ h`QÆM; hv G - tBM ¢ÊB K°i +?9iX

h`QÆM; EbM? MÎMK +QÌB F?'- p`Q i?ÌB ¢B K M`v H¢B F?¬M; i?B m ¢QÊ+ H½Q ?
h?`M?X

h`QÆM; h?`M? p`Q M; U i?Q T?ÁM; - F?¬M; +?"K i` +?9i M`Q #€Q iBM KWM; pÈB c
 @ " ?¢- h-M G•K- h-M G•K ?„M €T ; BªB M, K KQÆB p¢M HQÊM; #¢+ p`Q # M i`QM
 o¢M G`+? ¸-m iB M H`M; ~M` - H°` p Kti F?¬M; /€K iBM- iB T i?2Q H¢B /UM;
 [m•M pQÆM; F?¬M; i? ¸ p mB ; B`M H°` M; Q`B Kti- #'i [m€ i`QM; ; B¼M; M!B v p
 p mB KWM; ,
 @ h-M €B F? M? H`K pB + M? M? M?Q p"v b Q\
 h`QÆM; EbM? #m²M #U+- H9+ ¸-m o¢M G`+? ; ¼B H` h-M €B F? M?- KbM? i® +€Q
 +?[h-M G•K- #•v ; B! H¢B ¸´B ; ¼B h-M €B F? M?X
 h`QÆM; h?`M? +mM; +mM; FQM? FQM? M!B,
 @ E?ªB i`m h?€M? i?QÊM; - h-M G•K i?B m MB M ¸„+ +?Q- FB M [mv i iB M i?O- +?
 +-M- F?¬M; /`B /ÁM; /•v /Q ? i M, K M`v [m M, K F?€+ M?Q M?[M; F i?O +UmX
 h`QÆM; h?`M? +kM; F?¬M; T?ªB ?B M H`M?- i`QÈ+ ? i i?´B T?²M; h-M G•K b m
 +Umö- +?QM? H` ¸•K b m HQM; GQm æ¬ æ®+ K°i M?€iX
 •M? K„i ? B h`QÆM; +?¢K M? m i!2` K°i +?m¶B iB HY ; B[F?¬M; i`mM; X
 o¢M G`+? ; "i ¸-m K°i +€B,
 @ VK- h-M €B F? M? +?mv M +-M M?Q p"v- i`šK +kM; M M F?2M M; ÊB ?„M K°i T?
 ¸„+5 >„M Î MÆB M`Q- ¸Q+? i?•M i`šK b) iÈB ¸!X
 @ æ•m +! ¸¢Q Hw [m•M ¸B ; †T i?¬M M?Q p"v- i°B H¶B- i°B H¶B
 h`QÆM; h?`M? Hm¬M KB M; F?mv M + M- #'i [m€ +m®B +MM; pšM M!B h-M G•K ¸
 ; B Q b® #¢+X
 o¢M G`+? bªB #QÈ+ ¸B M? M?` M; Q`B- `ä`M; H` F?¬M; T?ªB ¸B F?2M M; ÊB h-
 KQÆB p¢M HQÊM; #¢+X
 h`QÆM; h?`M? +Q!B i?-K i`QM; HÁM; - [mª i?"i h-M G•K iQM? iQ€M F?¬M; b B- i`
 #B i ¸QÈ+ iBM M`v- M?'i ¸`M? b) p°B p`M; +?¢v iÈBX
 L°B F?® M^K Î #!M; M; Q!B iQ!M; i?`M? T?Q æ¬M; „+ hY \*'K i?`M?- i?m°+ T?¢K
 h-M G•K ¸ M; +?d ?mv #¼M GK+ oB M *?Q- L; Qm æ¢B GU+ #`M ; B Q M; •M HQÊM;
 æ-m KM sm•M b m ¸¢B [m•M h?´ J†+ æ†+ #° h•v iB M- ? B p`S?€T oQÆM; +?d ?
 ?¼ X .B T L?o E?QÆM; i` M / M? M; ?o i?®M; i` iQ`M #° h•v oU+ p®M `i Km®M H
 #° *€T J"i- *?m`M \*€i L?o #°- æ¬M; a€i >ÊT æ`B >½M Zm®+ ¸ m ?B m +?mv M i?
 B +kM; +! T?¬M HÊB Q+?- ¸€M? M? m +?d +! t mB t Q- B K` F?¬M; ?B m +?mv M
 J„i i?'v +QM ¸Q!M; iÆ HK b„T bY ¸QÈ+ F? B i?¬M; i`Î H¢BX
 "i [m€ M m ¸ÊB #¢+ i?m i?QÆM; i?m - 2`^M; b M; M, K +kM; +?Q +?„+ +! i? +?•M
 b Q iW F? B i?¬M; +QM ¸Q!M; iÆ HK iÈB F?B T?²M i?`M? +ÁM +ª K°i [m€ i`bM? /
 ?QM; i?`M?X L; Q`B` [m M bÆM p¢M /†K- p, M i?Q HmB iÈB- #® i`Q M? i?U- +?m
 M, K M`Q i?€M; M`Q i?m M; •M KÈB ¸ M FBM? bQX
 a® #¢+ M`v H` h-M G•K iU K!+ iB M i9B ; B Q i`QÈ+X E?Q M M!B iÈB b® ?Q ?²M; h
 h`Q " M; +?B +?Q ?„M- ; -M ¸•v \*?m RM; h`BM? HB m K¢M; H¬B FûQ- [mv M [mw F
 i`QM; pK H`K ,M HÈM +?Q iWM; +! M`vX \*?d`B M; p®M ¸-m iQ #¼M ?¼ SM; i`QÈ
 H M iÈB ? B i`, K p¢M- +?B` M, K KQÆB p¢M [mª i?"i F?¬M; ¸€M; F ; bX
 h?!B JBM? K¶B +•M KQ!B b€m HQÊM; - M, K KQÆB p¢M HQÊM; H` ?ÆM # p¢M +•
 p`M; - +?B T?B m- K` /MM; t2 M; U +?Î #¢+ iÈBX J¶B t2 p`M K°i M; `M +•M- +kM; iS

EBK ?Q M;•M çϕB M;mv M #^aQ K¶B i?ÄB M,K KQÆB HQÊM;- i'i +^a K°i pϕM i?ÄB
`QÆM;X h?m°+ ?ϕ h-M G•K KÎ M„T iWM; `QÆM; K°i KÎB F?® çϕB bS +O M°B F?
b€M; +?Q M; F?B M „i K¼B M;QÎB #` +?|B T?ªB tQ v ç-m b M; +?¶ F?€+X
"i F F?® çϕB bS ? v H" iB m i?€B ;B€K- i'i +^a ç m M?Q KÎ +Î i`QM; #KM;X h` M -
iB M # ?ϕ ç½ ç-v- K¼B M;QÎB +?d +M bÌ bÌ # M M;Q`B i9B +kM; çQÊ+ /QM? +?9
.o M?B M- +kM; F?-M; +?d +| i?€B ;B€K #` €M? #ϕ+ b€M; HQ€M; H`K +?Q +?|B K,
oϕM G`+? i?B M iY \*?m .U+ Zm•M pšM M;?B K Kti- #`v ` ç pQÆM; i•K i?m"i b„+
;B" M- M?QM; `®i +K+ pšM F?-M; +?2 ;B'm çQÊ+ F?|2 KB M; F?) M? +? p` p i? K H
+| HÁM; b) `i / /`M; çQ€M çQÊ+ `®i +K+ H" i•K i`ϕM; v p mB ? v #m²MX
L;QÊ+ HϕB F?-M; T?ªB H" *?m .U+ Zm•M ç†+ #B i i? K iB M- bQ pÈB >Q`M; ç J-M
ç J½M h? M? çÌB b m- +€+ i?B M iY i`B m æϕB JBM? i?"i bU H" +U+ F€ ði? M? H
M,K K°i i`,K pϕM HQÊM; çQ p`Q M°B F?®- M?QM; T?-M HÈM i`QM; b® ç| ç½ çQÊ
iQÊM; bo #B M [m•M p` pã +M; ?m•M [mw- b® /`M? +?Q >Q`M; ç iU /Q +?B /MM;
o`Q M,K oϕM G`+? i?S b€m- +?B iB m b m ?-M H +O oϕM G`+? /-M /-M ;B i,M;
+^a K K HšM +SM;- H9+ ç| h?O S?K ç bQ h`QÆM; \*Q \*?QM? `®i +K+ ç€T SM; ;B i,
M;•M- ç +?Q çQ+? i?•M oϕM G`+? M„K ;B[ +?B iB m +?Q +€+ ?ϕM; KK+ +O ?Q`M
.QÈB i?iB h`QÆM; \*Q \*?QM?- oϕM G`+? #` p` h?O S?K ç bQ M`v QÊ+ i?9+ M;?B K
[mv +O- çQÊ+ iU /Q +?B iB m ? B KQÆB pϕM FBK ?Q M;•M ç½ +^aK ;B€+ KbM? p-
æ M F?B h`QÆM; \*Q \*?QM? +DB ?ϕ+ [mv i?B M- :B M; G,M; ç<sup>a</sup>M; #` i? M? i`WM; ?
ç,M; +´ S?"i- S?MM; "ªQªK çϕK p [m Î KB M L K- F?-M; +ÁM B +| i? [mªM çQÊ-
ob p"v M?[M; ;b *?m .U+ Zm•M F K MûM i`QÊ+ ? B KQÆB im´B H" T iS+ #ϕQ T?€i
[mv M HU+ +?€v #ÄM; +?Q iWM; +|- iB m t`B +kM; +`M; H9+ +`M; HÈM- +?Q M M
i`QM; M°B F?® +`M; M;`v +`M; F?-M; çO /MM;X

NeyX *?QÆM; Ney, .QÆM; JBM? J-M æ²

L„K çϕB [mv M- i`QM; i?B M ?ϕ ç•m +kM; H" ç'i +O >Q`M; ç - Km®M +?9i #ϕ+ F?
oϕM G`+? ?,M; ?€B #WM; #WM; #„i i v p`Q H`KX
æ-m iB M v M;?o ç M +?mv M i,M; i? K FBK ?Q M;•M- M?QM; F ?Qϕ+? M`v #` >° #
M?B m L;U aY M;-M [m M F?-M; +| ?ªQ w M?bM >Q`M; ç - ?v p¼M; +| i? H W ;ç i
çQÊ+ ç½B M;° ;B®M; M?Q +€+ p` iB M #®B >ªB h?Kv- .Q J"m >¼+- h`B m .KM; >B
oϕM G`+? F?-M; i? H`K ;b F?€+ ?ÆM H" +m®M +Ì / T i`®M;- b m ç| HϕB pQÆM i
M?B m M,K Î o•M L KX G-M M`v >° #° F?-M; ;•v M€Q HQϕM- ç´B HϕB H" o•M L K ç
L K hm-M S?O p` "® \*?QM? aS iv- #¼M ?¼ #`v ` F?Q i? T?K+ pK pb /•M- iÄ p /M
iB +X a m F?B oϕM G`+? i?Ä ?B T i?dM? i?QªM; +kM; bBM? HÁM; M;?B M;Ì- F?
bÈK `ÆB p`Q i9B +O M?[M; F T?K+ pK pb /•M FB ? v F?-M;X
*m®B +MM; oϕM G`+? `ÆB p`Q imv i H° bY tm'i K°i +?B m +m®B +MM;- v T?€B i?
KÄ i?m - çB iÈB +€+ MÆB i?m i?m bM?X aU i?"i +?SM; KBM? ç•v pšM H" i?O çQ
+MM; ?QM; T?'M i?m #ϕ+ K M; p M?" KbM?- +?d +?W HϕB +?9i çdM? ç®B T?| >Q
HQm F? B ? i?Ä HU+- ` bS+ +M; FQ+? >Q`M; ç i` M? HÈB pÈB /•MX h?"i ` i?b
H" #ªM i?•M #¼M ?¼- #ÎB pb Q+? HÈB +O KÄ [m†M; p` #m-M #€M Hm-M Hm-M i?
E?-M; H`K # T F?-M; #B i;B€;ϕQ +OB- oϕM G`+? M?B m H-M M K KMB ç m F?´-
HB m +O i`B m æϕB JBM? çQÊ+ i?"M? H" T ? B i`,K M,K [m - `®i +K+ F?| ç®B T?|
>B m i?b ?B m- +m°+ b®M; pšM T?ªB iB T iK+- >Q`M; i`QÎM; iY- >Q`M; i?S iY i`Q
M;QϕB T?QM;- +€+ MÆB +M T?ªB /MM; iB M M?B m ?ÆM- +?B iB m M;`v +`M; i
M;•M M,K oϕM G`+? i?S b€m FB F?-M; çO +?B /MM;- *?m .U+ Zm•M ;B"m +| iS ?ªB
M;? Q F?® `€+? €Q -KX

.o M?B M- K'v +?K+ p¢M HQÊM; #¢+ M|B i? M"Q +kM; H" K°i +QM b® ? i bS+ F?´M
#Êi +?B iB m K°i +?9i- # M i`QM; M°B F?® +kM; +ÁM /Q /ªX "´i [m€ M; ? Q +kM; F?
o¢M G`+? +¬K [mv M i`QM; i v F?¬M; +ÁM B #| #m°+¬ +M; M;´v +M; i? K H K- v
m´i S+ b Q\5

*?Q M M F?B #B i ¢QÊ+ h¬M G•K p" M #¢+ ¢Q p"Q M°B F?®- i•K i`¢M; +O o¢M G
+?B m K M?X

u H'v +È F?2M M;ÊB i?¬M iY +| +¬M; pÈB MQÊ+¬ bªB #QÊ+ ¢B M? M? iÈB M°B F?
*´K i?¬M?X L?bM +€+ `QÆM; #¢+ i`„M; H| +?´i ¢¬v ¢´i- imv `^M; M;Q" B K†i #´i ¢°M
` ¢½ M?Q KÎ +Î i`QM; #KM;X

a m F?B F?® ¢¢B bS iÈB ¢B K i?m- p` æ®+ *?O æ¬M; sQÎM; M"v #´i M;Î t,M i v €Q
K i KÄB ¢¬m ¢¬v K² ?¬BX E?B o¢M G`+? i?m ?²B €M? K„i F?ÄB +€+ `QÆM; #¢+ M?
Î t t F?B M; M;•M HQÊM;- HQM; ?QÊM; p T?Q >Q" M; ¢ - KB M; ¢ K M?`T K°i?

GK+ oB M *?Q- L;Qm æ¢B GU+- >Q„+ h`¼M; G•m p" h¬M G•K /MM; ? B +•v ¢ÁM F
`QÆM; ¢UM; #¢+- i M K" T H B M M?„+ M?Î ?„M,

@ " ?¢ iÈB `²B- h¬M + - +?9M; i ¢B iB T ;B€ ¢BX

@ *?Ê +| T?•M i•K- iB T iK+ F?B M; ¢BX

h¬M G•K +kM; F?¬M; [m v ¢¬m H¢B- KB M; +QÌB ?„+ ?„+¬ M m ¢½ H"K +?Q ¢Q+? i?
M"v- +S ¢ +?Q v +?¢v i? K p" B #QÊ+ +kM; F?¬M; +| ;bX

h?ÌB M"v i¬M iB i` M /QÈB F?€+ #B i- ¢°i M?B M h¬M G•K i`Î M M b®i b„M; [m€ K
+ÁM ¢B F?B M; #¢+- i?€B ;B€K- [mªM F?Q # M +¢M? i?´v p"v- KQÌB M;QÌB +| +?Q

@ G"K #° H"K i`+?¬ i?"i H" ;? iÎK5

h`QÆM; EbM? iS+ ;B" M M?´ iQ i K°i #½B MQÊ+ #¼iX

L?QM; o¢M G`+? F?¬M; M;?o M?Q p"v- ?Q†+ H" H"K #° M?Q F?¬M; #B i- +QÌB F?
i v M; ,M h`QÆM; h?"M? Km®M ;¼B h¬M G•K- ¢B i?ŠM; ¢ M b m HQM; h¬M G•K +
;B¼M; M|B,

@ h¬M €B F? M? +?mv M +¬M +?,K +?d- i`šK ¢½ #B iX

h`QM; K°i i`,K ? B KQÆB p¢M FBK ?Q M;•M +O M°B F?®- M;Q¢B i`W b® # M i?QÎ
pä ?m•M [mw i?Q+?¬ b® K" o¢M G`+? +| i? iU /Q iB m t" B +?d +| #´i [m€ ?ÆM # K
M,K KQÆB p¢M HQÊM; M,K M v F?B M +?Q #¢+ i`QM; M°B F?® +O v ;B i,M; ¢€M
*?m .U+ Zm•M `´i H" b•m M†M;X

h¬M G•K ¢¬m iB M H" M;~M ` - iB T i?2Q iW iW ¢ `QÆM; ¢UM; #¢+ tm®M;- F?¬M
KWM; ;¼B,

@ " ?¢

@ •B F? M? i?"i bU H" i`mM; i?¬M +O i`šK5

o¢M G`+? ¢Đ h¬M G•K ¢ M; T?K+ H¢v ?"M? H X

h¬M G•K +kM; F?¬M; #Ä [m - H° p bÊ ?½B ` bS+ Km®M [m€ tm®M;- o¢M G`+? `
pÈB M? m K°i T?2MX Zmª i?"i H" +ªM? iQÊM; [m•M i?¬M iQÆM; ¢„+ +?ŠM; F?€+ M
hY L? # M #Ì b¬M; o`- \* Q h´ ;†T h`QÆM; GQÆM; Î lv M h?"M?X

h`QÊ+ K†i +O M,K KQÆB p¢M HQÊM; #¢+- #ªM iQM? + v M;?B i F?„+ #¢+ +O o¢M
i?¬M; [m +?mv M L;?B K h? M?, L;?B K H½Q h?QÊM; h?Q+® M?B M`´i i®i- M?
K" iW +?®B M,K KQÆB p¢M HQÊM; #¢+X aQ pÈB H½Q ;B" F?¬M; i? F?ÄB # M? F
h®M; h" B +ÁM ?[m /KM; ?ÆM M?B mX

a m HQM; o¢M G`+? - h`QÆM; h?`M? Mî K°i MK +QìB F?ª €BX h-M G•K +?QîM; H
+kM; ``i +| i`Ê HU+ +?Q v i` M? [mv M çQ¢i HÊB M°B çbM?- b m M`v b) F?¬M; +Á
i`QÊ+ M[X

a„+ K†i h`QÆM; EbM? h`QÆM; hv G ç2M M?Q KU+- K°i T?2M i•K ?mv i H¢B ?| i
M|B M?B m # M i B # ?¢ M?Q p"v- +?d bÊ ç½ bÊK #B M i?`M? ;B| i?QªM; [m i BX

u Q€M ?"M M?bM h-M G•K- ?"M [m M; H|2 H M i`QM; ç¬B K„i i K ;B€+X

h-M G•K M?bM i?'v `ä ``M; p Q€M ?"M i` M K†i h`QÆM; EbM?- pW ç9M; o¢M G`+
M ¬K [mv M ç€T,

@ " ?¢- i?-M T?KM; +?d M?"K +?S+ æ®+ *?O æ¬M; sQîM;- K v M?ì h`QÆM; hv G
FB M iQÊM;- i?-M KÊB +| i? i?ŠM; i v T?€i i`B MX

@ - H` >bM? h?QÊM; h`Q b Q\

o¢M G`+? +QìB M|BX

h-M G•K H„+ ç-m K°i +€B,

@ G` h`Q h?B m E?•K p` ok >| æB M- i?"i bU H` /kM; bo ?´ iQÊM;X

hS+ +? i M?" i `²B5 h`QÆM; EbM? M?'i i?ìB FQ+? ç°M;- bmwi +?9i M[M|B ` +?
hW hQÊ+ p` h`-M RM; S?QÊM;X

L|B çB- +| ;BÄB M;QÆB +S M|B h-M G•K +QìB ;B M F?¬M; +| ?ªQ w- /QìM; M?Q
?QÆm M|B M;U - €K +?d [mv M v K M|B ?QÆm M|B pQÊM i`QÊ+ K†i >Q`M; ç X h`
K°i +?9i ? v F?¬M;\

h`QÆM; EbM? K'T K€v ç¬B K¬B K'v +€B- +m®B +MM; +kM; M;"K KB M; F?¬M; M|B
H` M|B bm¬M;- M;QÊ+ H¢B F?B M +?Q # ?¢ ?B m H-K- p"v i?b çQÊ+ F?¬M; #^M;

o¢M G`+? H¢B F?¬M; M;?2 ` ~M w i`QM; HìB M|B h-M G•K- M;?B M; ç-m +QìB M|

@ æ¢B h`QÆM; "¢M "¢M- i`ŠK F?¬M; #B i M;QÆB ç½ ?| ;BªB ?B K F?Q+? H9+ i`C
FB M iQÊM; /QÊB [mv M iQÆM; i`ÊX

@ .¢- /¢

h`QÆM; EbM? p•M; /¢ Hm¬M KB M;- M;?B M ` ,M; +Æ ?² Km®M M€i- #B i ``i `ä ``M
F?¬M; +| #^M; +Ê +K i? +kM; F?¬M; /€K M|B ` i`QÊ+ K†i # ?¢- i?"i H`K +?Q M;Q

E iS+ M´ T?´B F?¬M; +?d +| h`QÆM; EbM?- +ÁM +| L;?B K h? M?X

L;?B K H½Q h?QÊM; h?Q M^K i` M ;BQìM; # M? p¬ +MM; KQM; KÄB # ?¢ +?O i`
i`QM; i'm +?QÆM; +€Q # M? +O H½Q b) F?¬M; M|B H` #` h-M G•K +?¼+ ;B"M i?
/ M? K°i çìB +O H½Q +QB M?Q K'i b¢+? F?¬M; +ÁMX G½Q +?d +?Q +QM i` B HûM
/Á ç€K L;U aY M;¬M [m M # M æ¬ a€i oB M- iBM iQîM; KbM? çQÊ+ K†i `²M; Qm €
/mM; i? +?Q h-M G•KX

E i [mª H½Q M?"M çQÊ+ iBM H` h-M G•K çQ+? i?•M €T iªB M,K KQÆB p¢M HQÊM;
i?"M?- +?QM? KB M; # ?¢ F?2M M;ÊB ?„M +¬M; i`mM; pÊB MQÊ+- +?mv M +¬M +

L;?B K h? M? T?mM K°i M;KK K€m iQÆB H M + Q # i?QÊ+- ?¬K b m T?K+ H¢v p
i?2Q ;B` i` +ª M?" p [m X >ÆM M[i?2Q Gw EB M S?QÆM; T?€M çQ€M- +?SM; +
H½Q L;?B K ;†T T?ªB çª FQ+? M†M; M M?Q p"v- ç½ #` + M ?Ä +¬M; i•K- +| i? b®
? v F?¬M; +kM; H` p'M ç X h|K H¢B- iW M v FBM? bQ i`B m +K+ F?¬M; +ÁM K°i M

L;?B K h? M? ç½ +€Q # M? ?²B ?QÆM;- €M? K„i +Um çªM; i? M? HQm FBM? bQ H
pB MX "¼M ?¼ +| ?Ä HU+ ?MM; K¢M? M?'i î +?¶ M`v- ç®B K†i +K+ /B M h-M G•K
[mv M i? #`M? i`QÊM;- :B M; æ¬M; *?B- .QÆM; E?ª G" T- Gw h?U+ +-K ç-m ç¬M
`K+ ``+? Km®M ç°M;X •M? K„i +O #¼M ?¼ ç m M?bM +?,K +?9 p`Q hª æ¬ L;U aY
ç°M; +O p` H½Q iB M bBM? M`vX

h`B m \*~K i?m°+ p bo H•K i? M? HQm- iU M?B M H¨ ç²M; KBM? pÈB #¼M h`B m .
:B M; æ¬M; *?BX J†+ /M H½Q iÄ i?€B ç° i`mM; H¨T pÈB :B M; G,M; çªM;- H9+ o¢
bªM h?€B aQ T?O H½Q iWM; /•M; #B m F?mv M + M- M?QM; *® >B M h?¨M? bY /H
i? #„i #m°+ M M h`B m \*~K T?ªB çSM; p T?Q ç®B M; ?`+? pÈB h-M G•KX

æ¬ a€i pB M- >bM? #° p¨ æ¢B Gw iU tQM; H¨ h K S?€T hv- T?QÆM; h•v i?m°+ EE
h K S?€T hv i?B i H¨T Î S?K h¨B T?QÌM; T?Q h•v i?¨M?- T?O ç h`B m \*~K M^K i`Q
L K æ¬ a€i oB M F?¬M; t X

h`B m T?O +| #®M pB M- i`QM; ç| ;B[bªM? çQÌM; pB M i?S # #¨v i`Q p¨i /KM; #
i`2Q ?Q¨M? T?B ?¼ iQÊM;- H° p i? M? M?½ i` M; M;?B KX h` M ? B +•v +°i HÈ
ç h•K L; Q¢B o¬ Gw- # M T?ªB ç h•K L; Q¢B o¬ o¨iX

*?QM? ;B[bªM? çQÌM; i` M + Q #ªM; pB i #®M +?[ h`B >¨M? >ÊT L?¨i- Mûi #9i i`
/QÈB +| #¨M i?ì #¨B p¨- i`QM; HQ ?QÆM; F?|B t M? HQÊM HÌ- J°i p¨ H½Q iB M bB
F?,M- ,M K†+ ;B®M; ? i M?Q bBM? ç M; /•M; ?QÆM; çªM? H i`QÈ+ #¨B p¨- ;B¼M;

@ hB M bBM? ¬B iB M bBM?- M;?B i ç² p¬ M,M;- F?¬M; i? T?€i /QÆM; [m M; ç¢
+?•m #` T?O #KB i`-M- +?QM? ç¢Q F?¬M; `ä- iQÆM; H B +| K†i KkB M¨Q ;†T H¢B

@ G½Q ;B

ZmªM ;B Î M;Q¨B +Y i?¨T i?ÄK M?Ä ;B¼M; ;¼B,

@ hW o` hW o,M h`QÌM; iB M bBM? iÈB #€BX

G½Q M?•M tQ v M;QÌB H¢B- H½Q M?•M €Q t M? M?Q T?K+ ;B®M; M?Q h9 h¨B M;?
L;U aY h`B m \*~KX J¨ i` M #¨B p¨ H½Q i #€B pB i¨¨i`ä¨¨M;; iB M bQ .QÆM; JB
h?O L?•MX

@ E?¬M; T?ªB ç½ M|B pÈB +€+ M;QÆB- H9+ H½Q T?m i +€Q iB M bQ F?¬M; +?Q
h`B m \*~K ;B¼M; #bM? i?ªM- +?Q /M i`€++ +S [mªM ;B +kM; F?¬M; +| i?€B ç° ûT
ZmªM ;B +€Q H¶B i`QÈ+- b m ç| KÈB M|B,

@ o®M iB m M?•M ç½ M;;M H¢B- M?QM; p` hW iB M bBM? FB M|B- M|B H½Q iÈB ç
h`B m \*~K ç-m iB M H¨ M;~M` - b m ç| i` M K†i v M idM? F?¬M; / Q ç°M; H°` p F
hB M i?€B H½Q bQ K¨ [mªM ;B pW M|B +?QM? H¨ iB M bQ +O H½Q- i¬M; bQ h
JBM? oQÆM; h?O L?•MX

E?¬M; ;B®M; pÈB +€+ iB M bBM? æ¢B M?•M æ¬M; G•K çªM; +?9 i`¼M; ð¨bM? i?ì
H9+ HB m +? i #€Q [m•M pQÆM;ö- i?U+ i i?"K +?Q M; v +ª HB m +? i +kM; F?¬M
H¢M?- +„i +´ H¢B bÈ ç m- +m®B +MM; /Si F?Q€i ç-m ?¨M; J½M h? M?- .QÆM; JB
M¨v KÈB H¨ +?•M [m•M iY-H¨K çQÈ+ # çB m #¨i ?O i`QM; çÌB, H¨T çS+- H¨T +¬M

G½Q +| ç¢Q + Q çS+ i`¼M;- i¨B ?¼+ M,K t2- ç tQÈM; h`B >¨M? >ÊT L?¨i U?B m
ç¬B pÈB M? mV- H¢B +-K #BM? #bM? ç`M? HQ¢M LBM? oQÆM;- çQÈ+ T?QM; h•M
?B m o,M h?¨M?X

L;?2 M|B oQÆM; .QÆM; JBM? F?¬M; +?d +| p,M pä iQ¨M i¨B- +ÁM +| i?¨M? iUm
G9+ +-K [m•M i€+ +?B M iWM; #` i¨T FQ+? /Q M?- ç¢B [m•M ç K F?mv F?¬M; +?
i`QÈM; i`mM; [m•M i?ûi /¨B K°i iB M;- i? M? •K +?¨M ç°M; p M; p¼M; KQÌB /†KX Z
+?¨M M?B T /-M /-M #bM? ioM? H¢B- / T v M K°i i¨M i¨T FQ+? +O ç`+?X

L?QM; K°i M?•M p¨i i`mv M F€ M?Q p¨v H¢B #` M;QÌB F?€+ +? M ûT i`QÈ+ b mX
Gw >¼+ H¨ +?QM? i?®M;- ? T?€B Gw >¼+ +?B K +S ç` p¨ +?O ç¢Q- h•K >¼+ +O
çQÈ+ M;QÌB F?€+ +QB i`¼M;X a m ç| H½Q i?•M H¨ p,M i?-M H¨v +¬M; i¨M K¨ çQ
H¨v M?B m ?B m H-K ?ÆMX

*?Q ç M M,K o¢M G`+?- K†+ /M ¢M? ?QÎM; h•K >¼+ +¨M; H9+ +¨M; HÈM M?QM; p;
i?W M?"M ç` p` +?QM? i?®M;- #ªM i?•M oQÆM; .QÆM; JBM? +kM; F?¬M; i? H`v
MÆB E?´M; KB mX

h`B m *~K i?•M H¨ [m M K¬M ç iY +O oQÆM; .QÆM; JBM?- [mª i?"i ? i HÁM; HQ
oQÆM; .QÆM; JBM? ç®B pÈB h`B m *~K •M ç²M; i€B i¢Q- i M [m M K¬M ç iY M¨
i?QÌM;X S?ªB #B i oQÆM; .QÆM; JBM? ` çÌB p¨Q i?ÌB JBM? >B M h¬M; M,K h?
M;mv M R9dkV- h`B m *~K bBM? p¨Q i?ÌB JBM? ok h¬M; M,K *?QM? æS+ KQÌB K°
M;QÌB +? M? H +? #®M KQÆB #®M im´BX

L,K :B hoM? i?S b€m H9+ h`B m *~K KQÌB ? B im´B t T p¨Q K¬M ?¢- oQÆM; .QÆ
"€- p,M i?¬M S?KM; h?B M .U+ o h?¬B h?"M? hmv M GU+ h?O- ç†+ iB M Zm M; ;
FB K L K EBM? "BM? #° h?QÈM; h?Q- ç iY HÈM im´B K°i +?9i i`QM; ?¨M; M?"T i?
h`B m *~KX

L?QM; oQÆM; .QÆM; JBM? pW M?bM i?'v h`B m *~K- HB M M¡B iQÆM; H B M;QÌ
?¼+ +O i - pb p"v H`v i?•M T?"M +¬M; i`MK i?B M ?¢- / M? +?"M #€i ?Q M; i?m K
H`K [m M K¬M ç iY- b€M? M; M; ?¨M; pÈB +€+ ç iY +¬M; i?"M? / M? iQ¢B +O H?

h`QM; HÁM; h`B m *~K i?"i bU t2K +Y +?d oQÆM; .QÆM; JBM? H¨ •M ç²M; i€B i¢Q-
ç¢B h•K >¼+X a m ç¡ [mª M?B M H`K [m M i? M? +?QM?- i`` ?¼+ M;?B K +~M- +?
#•v ;BÌ ç½ H`K iÈB +?QM? M?" T?~K hª æ¬ L;U aY- +QB M?Q H¨ ç iY h•K >¼+ +¡ +

L?QM; Gw >¼+ M^K Î ç` p` i?®M; i`` ç½ `i H•m `²B- h`B m *~K F?¬M; ? /€K KÆ iQ
Gw >¼+X *?ŠM; [m H¨ Km®M i`B m çbM? i?W M?"M h•K >¼+ +¡ çQÈ+ ç` p` +?Q
F i [mª pšM ;†T T?ªB i`Î M;¢BX

NeRX *?QÆM; NeR, L;¢Q E?Q h`B hY

•M bQ oQÆM; .QÆM; JBM? ç½ [m çÌB ?ÆM M,K KQÆB M,K- im´B h`B m *~K +kM
KbM? F?¬M; +ÁM M?B m i?ÌB ;B M- ?B M i¢B +?mv M M¨v pšM +?Q +¡ H®B ` - i?`
K†i KkB M¨Q ;†T .QÆM; JBM? iB M bBM? /QÈB +Ym imv M\

hW o,M h`QÌM; ç°i M?B M pB M; i?,K- M m M¡B #`i F€ +?mv M M¨Q F?€+- h`B m *
;B M; ,M +ªMX .mv +?d +¡ M?„+ iÈB iB M bQ oQÆM; .QÆM; JBM?- M?"i ç`M? h`B
M?"i ç`M? TªB KÎ +Y ç¡M F?€+?5

@ JÎ +Y - M;? M? ç¡M h? M? æ^M; iB M bBM?5

h`B m \*~K H M? +?Q [mª M ;B - H¢B çQ+? i?•M ` +Y i?S ? B M;? M? ç¡MX

hW o` ç-m ç°B >¢Q L?B M +•M- p" M €Q /`B ç2M- çB ;B¨v ç2MX G-M M¨v H½Q çB M
M?Q i•M H M; p"v- mM; /mM; iB M p¨Q i`QM; +Y i?S ? B- iW `i t ç½ ?¨M? ç¢B H

@ aÆM •K hW o`- #€B FB M i? i?9+ h`B m H½Q iB M bBM?X

hW o,M h`QÌM; ` çÌB M,K *?QM? æS+ KQÌB b€m- +?d M?Ä ?ÆM h`B m *~K M,K im´
iU tQM; H¨ iB m #®BX G½Q bQ +O hW o,M h`QÌM; H¨ Zmw "ªM- oQÆM; GQM; E?
JBM?- +?Q M M h`B m *~K +kM; H¨ ç iY .QÆM; JBM? iB M bBM? +QB M?Q bQ i?9

*?d `B M; çB K M¨v +¡ i? M?bM ` M,K ç¡ oQÆM; .QÆM; JBM? i?m h`B m \*~K H`K
+m®B +MM;V- ç½ +?Q H½Q #B i # Q M?B m •M ?m X

h`B m \*~K F?¬M; M?"M H +O p` H½Q i? çB i M¨v- +kM; T?K+ tm®M; ç`i /"T ç-m i
KB M; M¡B,

@ a Q /€K M?"M ç¢B H +O h? M? æ^M; iB M bBM?

hW o` +QÌB F?´- t2K ` bQ i?9+ +¡ p ` `i #`i K½MX

Zmª M?B M KÈB pW p¨Q i`QM; bªM? M;²B tm®M;- i?" M[#QM; i`` H M- h`B m *~K

@ L;?2 h? M? æ^M; iB M bBM? #^v KQm b„T F /QÈB i`QÈM; h-M æ®+ *?O- ; -M Q
 FBM? bQ- ?ŠM H` M?ì p`Q H½Q ?mvM? M; QÆB ` KQm ç² b€+?- ~M i?•M T?Q b m
 i?"i mv T?QM; h? M? æ^M; iB M bBM? F?¬M; FûK ; b M, K tQ 5

hW o, M h`QÌM; çÄ Kti- [m^a i?"i H½Q ` bS+ +?Q h-M G•K- M?QM; +?mv M #^v KQm
 T?m M?•M H`K `i M?B mX L`M; çQÊ+ M, Ki?"M? +?•M i`mv M+O T?Ki?•M h`QÆM
 +Æ i`Q ?ÆM M; QÌB- hW o, M h`QÌM; +kM; F?¬M; /€K K9 #9 i`QÊ+ +Y G¶ " MX

hW o, M h`QÌM; +?ŠM; [m H` ç M?"i i`B iY- h`QÆM; *Q *?QM? H¢B H` ç M?"i / M?
 +? M? H +? ; B[? B # M F?¬M; i? M`Q iQM? çQÊ+X

GÌB M`v +kM; F?¬M; iB M M!B id Kd- hW o, M h`QÌM; M;²B MY K¬M; i` M ;? - pm
 p`M; +O KbM? i`-K iQ- i?bM? HbM? çSM; /"v iÄ p i` M; i`¼M; ?ÄB,

@ sBM ?ÄB HBM? p` i?€B H½Q bQ î +?¶ M`Q- hW o` Km®M /•M; ?QÆM; +9M; #€B

h`B m *~K FBM? M; ¢+- i?2Q #^M M, M; Km®M +U imv i- M?QM; tQ v +?mv M i•K M
 +! i? F?¬M; M Kti hW o, M h`QÌM; - M?QM; H½Q ç9M; H` ç iY i€B i`mv M+O .QA
 ç² +O bQ ?mvM? KbM? Zmw ^aM p` oQÆM; GQM; E? X L; QÌB i Km®M #€B i h?€B
 i? M; , M +^M çQÊ+- H`K M?Q p"v H` #'i FQM? pÈB .QÆM; JBM? iB M bBM?X

h`B m \*~K F?¬M; +! +€+? M`Q- F?¬M; i? H`K ; b F?€+ ?ÆM H` çQ hW o, M h`QÌM;

hW o, M h`QÌM; [m€ H¢v- b m ç! +mM; FQM? i?„T # MûM ?QÆM; - F?¬M; +ÁM T?Q
 M; QÊ+ H¢B iÄ ` +?Q i?"M? iW i" M T? T?O i`QÊ+ ç! +?Q iWM; +!X

*?Q /M H` h`B m *~K p¬ +MM; iS+ ; B" M hW o, M h`QÌM; - ç M ç•v +kM; +?d +ÁM H¢B

h? M?QM; b m F?B hW o, M h`QÌM; /•M; ?QÆM; tQM; +kM; F?¬M; `ÌB çB- K` H` i
 +?^K +?^K HBM? p` FB - +?Êi H M iB M; F?! + HÈM,

@ h?€B H½Q bQ ¬B i?€B H½Q bQ- p®M M; `B M M çQÊ+ i?ì MÆB E?´M; KB m- #-m
 iB M ?B M- çQÊ+ M; QÌB ç¼+ b€+? F?„T i?B M ?¢ ç^M? H [m€ H¢vX ob b Q iW i`Q
 î +?¶ M`v- M, K M`v [m M, K F?€+ F?¬M; i?´v €M? Kti i`ÌB- m`i S+ iÈB M¬M; M¶B M

hW o, M h`QÌM; F?! + `ÁM; ?"Q ?MM; #B i`€M; - H¢B ; B"i `•m ; B"i i!+- +„M M; !M i v-
 T?QM; i?€B +O KbM?X

@ hW iB M bBM?- hW iB M bBM?

Zm^M ; B +! ?ÆB HQ H„M; - Km®M iB M iÈB çÐ H½QX

E?¬M; + -M- h`B m \*~K F?Q€i F?Q€i i v- bÈK #B i T?QM; i?€B +O hW o, M h`QÌM;
 [m€B- M; QÊ+ H¢B #` H½Q F?! + F ç€M? ç°M; - +^K i?´v i`QM; HÁM; +?m t!i- ? B
 JBM? ç®B pÈB H½Q / M? H` i?¬v i`Á- ibM? M?Q T?K iY- •M ç²M; i€B i¢Q- hW o, M
 +?¢K p`Q M¶B ç m i`QM; HÁM; H½QX

oW MQM F?! +- H½Q çB M +?Êi M´B +ÆM çB M- #'i M; !i?Á i v ` +?°T H'v HBM? p`

h`B m *~K +^FBM? M; •v M; QÌB- pW çm´B i?2Q pW Hm¬M KB M; F m ; ¼B [m^M ; B

J´v i M M; QÌB H`K çm´B i?2Q FûQ hW o, M h`QÌM; H¢B- F?¬M; M; !`^M; H½Q çB M T
 KM [m€M; - i?•M i? ; -v ; Á F?¬M; #B i H'v ç•m ` bS+ HU+ HÈM M?Q p"v- pW ç~v
 H"TiS+ M; ½ H, M H¬M; H®+X

@ hW o`- `®i +K+ H½Q Km®M H`K ; b\

h`B m *~K iS+ ; -M M´T?´B F m H MX

hW o, M h`QÌM; +kM; F?¬M; [m v ç-m H¢B M!B,

@ h ç2K HBM? p` i?€B H½Q bQ ç M E?´M; KB m5

æB M `²B- H½Q ; B" M`v i?"i bU çB M `²B5 æ€K [m^M ; B M; QÌB H`K M; ÆM; €+ M?
 i•K bU +O H½Q ; B KbM?- ç! +?QM? H` H`K b Q +?Q i?€B H½Q bQ .QÆM; JBM?

KB mX L?QM; +?mv M M"v H" T?aB çQÊ+ i`B m çbM? T? +?m~M- iU KbM? K M; i ç`M? çQçib Q\

h`B m \*~K ç½ bÈK [m M i•K [m€ M M #` HQçM- hW o, M h`QÌM; ¬K çB HBM? p` H½Q +| i? F?¬M; M| M; Mav b Q çQÊ+X L m i?"i bU #` H½Q K M; HBM? p` iÈB E?´M; K b) #` pçM i? +QÌB +? X h`B m *~K pW iS+ pW ;'T iÈB KS+ ;B"K +?•M- çÄ K„i ;¼E

@ hW o`- i`QÊ+ ? i ç HBM? p` H½Q bQ tm®M; - H½Q T?m b) M; ?2 i?2Q H½Q ? i i?

@ h?"i Q\

hW o, M h`QÌM; [m v ç-m HçB iQûi KB M; +QÌB K°i iB M; - €M? K„i b€M; M; ìB ?[m i?"iX

G½Q 5 h`B m *~K ;B" M ç M M¶B i?Î ?²M; ?°+- +m®B +MM; F?¬M; H"K ;b çQÊ+ H½ H½Q HçB,

@ hW i? çB i- +?9M; i p"Q i`QM; M|B +?mv M- +?È M M t9+ T?çK iÈB ?QÆM; ?²M

hW o, M h`QÌM; +`i iB M; +QÌB ? ?ª- K†+ +?Q H½Q FûQ p"Q i`QM; bªM?- b m ç| çB FQM? ç†i HBM? p` i`Î HçB +?¶ +kX

*?QM? KB M; h`B m \*~K ç½ i?®i` ? B +?[i? çB i- +kM; F?¬M; i?m p çQÊ+ M[ç°M; M; M; M; QÊ+- HçB ;Bª çB M ;Bª F?MM; - ;B®M; M?Q F2Q /€M /QM? p"Q M; QÌ

> B M; QÌB K"i M; ?` ?²B H•m- ç M H9+ çQ hW o, M h`QÌM; ` +Y - b„+ K†i h`B m * çQ H½Q i?ŠM; ` iÈB +Y +?QM?- b m ç| +ÁM p€B /"B b€i ç'i,

@ G½Q i? çB i- K¼B +?mv M i`¬M; + "v p"Q H½QX

hW o, M h`QÌM; H„+ HQ i`Î HçB h-M T?O- h-M G•K p" # p` T?m M?•M ç M; Î i?Q T?

@ J v K„M F?¬M; H"K M?K+ K M?5

hW o, M h`QÌM; MÎ K°i MK +QÌB F?a €BX

h-M G•K +QÌB +QÌB,

@ hB M bBM? +U+ F?´`²BX

h`QÆM; hY >mv M #om K¬B M|B,

@ h`B m *~K +kM; F?¬M; T?aB H" H½Q ;B" M; Q M +®- +-M ;b ?M i?2Q ç€K ççQ ?² # "v

NekX *?QÆM; Nek, æ° GQÊM; h hQÈM;

æ€K +Um çªM; L; ?B K h? M?- *® >B M h?"M? ç m H" K¬M ç² Gw >¼+- +?9 i`¼M; i² ?Q"MiQ"MF?€+ t pÈB ççQ Hw h`B >"M? >ÊT L?'i +O h•K >¼+- ? B # M ç®B H" T hW o, M h`QÌM; H„+ ç-m K°i +€B,

@ h`B m \*~K +?d ç€T SM; ` bS+ çB m çbM? Î æ¬ a€i oB M- +kM; F?¬M; +?`m ç-m p` i? i?9+ +O H½Q T?m pšM +| F?Q iB i`i + QX

h-M G•K çQ i v M; , M HçB,

@ *?d +-M H½Q +?`m i?U+ bU +-m i?`- p"v H" çQÊ+ `²B- +kM; +| i? F?¬M; ç + "T

h-M G•K i?"M? i•K i?"i w iQM? iQ€M ;B9T h`B m \*~K K°i +?mv M- #ÎB pb +?Q /M ? ?¼+ M?QM; +kM; #B i .QÆM; JBM? h•K >¼+ b) t€+ H" T ç` p` +?QM? i?®M; Î +m +O i¬M; bQ h•K >¼+ oQÆM; .QÆM; JBM? M"v + Q iÈB KS+ b€M? M; M; pÈB E?´M tQM; hS h?€M?- +?Q M M +?mv M ?„M H"K +?d H" i?m"MiB M ;| T +?9i M?•M ibM?

*^aK i b M ? + O h - M G • K p È B h ` B m \* ~ K + k M ; ` ` i i @ i - + k M ; + M M ; # ` h ` Q Æ M ; * Q * ? Q M
> " M ? - h ` B m . K M ; > B M b m ç | H " K i ? M " Q \ 5 L ? b M H ¢ B ? " M ? p B + O h ` B m * ~ K -
+ Á M + | + ? 9 i H Q Æ M ; i • K 2 ` ^ M ; ç ½ b È K t ' m ? ' K " + ? i X

@ h W H ½ Q ç - m i Y - H ½ Q H ¢ B H " T + ¬ M ; H È M M [5

h W h • M . B # " i + Q Ì B ? ? ^a - M ? È i È B / € M ; p ç B M F ? M M ; + O H ½ Q M " v Î L K E B M ?
ç Q Ê + b) + | ? ¬ K M v X

h W o , M h ` Q Ì M ; p € B + ? " Q i ? " i b • m ,

@ h ¢ • M h W T ? m M ? • M F ? 2 M M ; Ê B - Q È + ? M # M , K ; B [H ½ Q ç - m i Y p " h ` m M ; h ?
K v + ? m v M M " v ç ½ t Q M ; - ç ½ ç M H 9 + ` 9 i M ; Q Ì B H m B # Q Ê + - M | B H Ì B i W # B i p È B

h - M G • K + ? ' T + ? Q Î M ; æ ¬ M ; s Q Î M ; - m v + ? ' M F B M ? b Q - K „ i i ? ' v [m v M i ? # " M ? i `
i È B t B M p " Q T ? O ` b S + M ? B m M ? Q ç B + ? Ê - / m v + ? d + | h W o , M h ` Q Ì M ; K m @ M ` 9 i

* ¬ M ; i ? " M ? i ? • M i ? Q € B 5

@ > ? - b m F ? B i W i ? ^a Q M ; m v M i ` Î H ¢ B - + k M ; # B i b) + | M ; " v M " v X

h - M G • K + Q Ì B p ¶ p ¶ p B h W o , M h ` Q Ì M ; - H ¢ B M ? b M H ½ Q M ? € v M ? € v K „ i - i ? ' T ; B ¼

@ h K L Q Æ M ; h Y ç Ê B H ½ Q ç ½ H • m - ç ½ + | i ? / M M ; i È B + ¬ M ; T ? m * ? m . ` + ? h ? K æ

h W o , M h ` Q Ì M ; M ? ' i i ? Ì B ç Ä # W M ; K † i K k B X

h ` Q Ê + + Y T ? O ç h ? • M h ? Ì B > " M ? T ? Q æ ¬ M ; æ " B * Æ t Q Î M ; ? ¬ K M v p ¬ + M M ; M €
M ? B m [m M p B M ç Q i ? B T + ? Q # ¼ M ; B [+ Y - b m ç | i Ä p K Q M ; + ? Ì ç S M ; # M M
H " # " Q T ? K + t M ? H K M ; k H K + T ? ~ K - + k M ; + | K ' v i M p ä [m M M ? ' i M ? ` T ? ~ K ? 2 M ;
T ? B + - K i ~ m ç B i ? 9 - M ? b M i W t + ? | B H ¼ B p ¬ + M M ; X

h ? • M * € + G ½ Q H 9 + i ` Q È + + 9 B ç - m t T i B p È B h ` Q Æ M ; * Q * ? Q M ? - h ` Q Æ M ; h S . m
i Q " M F ? ¬ M ; i 2 M i ¢ B - + ? d + | ç Q Ê + i ? M ? / M ? H ½ Q ? ^a Q M ? • M X E ? ¬ M ; M ; Ì ` ^ M ; + k M
i ` Q M ° B + € + h ? O S ? K - h ` m M ; * U + æ B M æ ¢ B > ¼ + a o - h ? € B h Y h ? € B S ? | - / Q È B K °

o " i ç ` B b Q / Ì B - ? B M i ¢ B + k M ; ç ½ i È B T ? B M M ? " h ? • M h ? Ì B > " M ? t m ' i ? B M i b M ?
M " T X

h ` Q M ; p Á M ; # M , K i ? v # h ? O S ? K - T ? Q M ; + € + ? ç € K ; B [+ Y K ¶ B M ? " K ¶ B F ? € + , h
F ? m v M ? i ` Q M ; M ; Q " B i ` B m - . m h ? ' i . B m " € i + k M ; i Q € i ` p M ; ¢ Q K ¢ M i U + Q X
• K ç ° + - # ¼ M ; B [+ Y M ? " H ½ Q + k M ; ç † + # B i i ? Q + ? i ` m + Ê i M ; Q Ì B X B F ? ¬ M ; ç Q
K † i # ¼ M ? ¼ p š M i Ä ` F ? € + ? b € Q - M ? Q M ; b) H " K + ? Q F t m B t Q M " v + ? Ì i È B # ^a v
i b K + € + ? M ; , M + ^a M # M i ` Q M ; X

> ¬ K M v h ? • M h ? Ì B > " M ? ç ½ H " K h ? O S ? K - i ¬ B i È # M / Q È B + k M ; K i Q Ì M ; ; B T ? Q
ç Q # ¢ + # Q M ? B m # ' i F - + k M ; p š M i Q Æ B + Q Ì B + ? " Q ç | M X * ? Q / M H " F ? ¬ M ; ° i p ,
i ` Î K † i - + ? Q / M H " [ m M ç ` T ? Q Æ M ; i ? ' i T ? ~ K M ? Ä M ? Q ? ¢ i K Î M Æ B t t ¬ B ? Q H €
M ? B i i b M ? i ? • M i ? B i + | i ? W X

* | H) [m M p B M H - M ç - m i È B # € B h ? • M h ? O S ? K b) # ` M ? B i i b M ? M " v H " K + ? Q + ^a
H - M + k M ; # B i - + | i ? ; † T i ? b È K K m ° M + k M ; b) ç Q Ê + K Ì B p " Q i ` Q M ; T ? O - F ? ¬ M ;
K Q Ì B M ; " v M Y i ? € M ; - + k M ; # ' i [m € + ? d + | i ? i € M ; š m i ` M i ` Ì B / Q È B ç ' i p È B ç € K
M " Q M ; Q Ì B i + k M ; i Q Æ B + Q Ì B - K b M ? + | i ? H " K ; b ç Q Ê + \

* ? Ê i ç € K M ; Q Ì B t ¬ M t Q K ° i i " M - F ? ¬ M ; Q i M ; Q Ì B F B M ; + ? • M M ? b M p T ? Q " „ + -
i W M ° B + € + p M ? " L ? Q M ; + € + [m M p B M i È B b È K # B i ` ' i ` ä ` ^ M ; - ? ¬ K M v h ? • M
M ° B + € + - K " ç M ; Î M ? " M ; ? d M ; Æ B X

L;QÌB iÈB F?¬M; T?ªB H" [m M pB M M;²B ç¢B FB m i€K M;QÌB F?B M;- +kM; F?¬M
+-K [m M ?"K çB i`QÊ+X *?d H" K°i +¶ FB m ?QÆM; ç^M; M?Q M?Ä- #®M M;QÌB
? B H½Q KK iY çB i`QÊ+ KÎ çQÌM;- K°i i M M? ?Q" M i v p`M çÁM FB m X

h?b ` +?QM? H" iB m i?B T +O h?•M h?ÌB >"M?X

L?[M; [m M pB M iW M;Q¢B ç` iÈB HB M i?-K M|B K°i iB M; tmB t Q- M;QªM? K†

h` M K†i ç€K FBM? [m M pB i`ä`"M; # +?[ði M M?" [m ö- T?"K H" F iBM iS+ H
#B i p` M"v H" iB m i?B T çQÊ+ h?•M h?O S?K bOM; €B M?'iX *S +€+? K'v M;"v M
æ¢B K°i H-M- M;?2 M|B #ªQ /QÐM; +U+ i®i- H" M / i`„M; i` Q M?Q #¢+? M;¼+ - +
>"M? ç†+ #B i bOM; €B M?Q p"vX

>ŠM M" M; pW iW M[v [m€M *"M æ¢B i`î p X

EB m M?Ä ?QÆM; ç^M; M? #¶M; M?Q F?¬M; +| M;QÌB iB M iÈB- +€+ [m M pB M`®
p,M pšM iU i`¼M; F?Q iB i- +| M;QÌB F?) F?QK HQM;- +| M;QÌB +?„Ti v K°i +€BX
M;QÌB p T?Q +¶ FB m F m iQ L?Q T?m M?•MX L m F?¬M; T?ªB H" M?B m M;QÌB
ç´B H¢B H" î #ªM /Q M?- 2`^M; #¼M ?¼ ç½ [m€ bKT tm®M; ç'i +?„Ti v #€Q` Hw

.mv +?d +| K°i i M [m M pä p|+ M;QÌB +QÌM; i`€M;- ç`B +?["€i im´B ?ÆM # K
M?bM b„+ T?K+ ç½ H" +?QM? M?` T?~K- ? B +?•M #'i çBM? #'i #€i- ? B i v p`M ç
/B M +QÌB H¢M? F?¬M; M;WM;- +| iQ i?€B M´B i`°B ?ÆM M;QÌBX

_ K +Y b´ +¶ FB m ?QÆM; ç^M; +?Êi pûM H M K°i ;|+ - +| K°i €M? K„i b„+ #ûM M?
;B"i KbM? FBM? ?½B- ;BKB ;BKB K„i ç`M? i?-M M?bM H¢B- K" M FB m ç½ #m¬M; ;

*ªM? iQÊM; M"v #` K'v i M ç²M; HB m +?9 w iÈB- +| M;QÌB M|B pÈB ;B¼M; +Êi M?

@ hY J"m ?mvM? M;?B /mM; ?MM; po- ç½ H¼i p"Q K„i t M? ;B B M?•M i`QM; FB m
#„i +?QÊ+ +QÊT >²M; S?'i L[X

@ hY J"m ?mvM? +kM; K M; ?¼ Gw- +?ŠM; H) H" ?"m M?•M Gw o *¬M; \ h®B M v
b v- ?½v /šM >²M; S?'i L[#Ä +?¢v i`QM; ç KX

æ•v KÈB ;¼B H" M|B ?QÆm M|B pQÊM- h?•M h?ÌB >"M? +kM; F?¬M; T?ªB H" .QA
F?¬M; T?ªB Gw hoM?X L m M?Q i?"i bU /šM >²M; S?'i L[#Ä +?¢v i`QM; ç K- h?•M
*?Q /M H" H½Q ?ªQ M?•M +kM; F?¬M; i? Mm®i i`¬B +K+ iS+ M"v- +?„+ +?„M h?O

@ *?Q p` H½Q ?mvM?- F?¬M; M M M|B #"v M|B #¢- M;QÌB i`QM; FB m FB

Gw hY J"m M?Qm K"v ç¬B`"K +9B ç-m M;?o M;ÊB- b m ç| /WM; H¢B F?¬M; M|B iB

h?•M T?O KÎ +Y M;€+?` - +€+ [m M pB M çQ +´ M?bM i?2Q- ?"M KbM? F?¬M; i?
FB +MM; p"Q h?•M T?OX *?d iB + +¶ FB m #B M K'i î # M i`QM;- +Y M;€+? H" T i

æ®B pÈB p` h`B m i?` L?Q T?m M?•M M"v- i?€B ç° +O ç€K + M? +Y H¢B F?€+- p
M¼i,

@ .B MQÆM; ç½ p`²B b Q- H½Q ;B ç M; +?î î i`QM; pB M /B MQÆM;X

E€ [m€B i?"i- h`B m i?` +kM; F?¬M; +| #'i +S ç°M; ioM? ;b- M; v +ª FB m T?m F?
KK iY +kM; +| p +´ [m€B- F?B M; +¶ FB m çB` b m #bM? T?QM;- b m ç| iB M i?Š

æ€K ;B[+Y M;ÆM;€+ M?bM M? m- ?Q" M iQ" M F?¬M; ?B m pb b QX

æ9M; H" h?•M h?ÌB >"M? ç M; çÊB î iB m pB M h`B m i?` #`B i`Q i? M? M?½- ? B
M;QÌB ?-m ?¢- K°i #|T +?•M- K°i #|T p BX h` M #`M +| K°i +?ûM i`" i?ÆK F?|B #
L;"T hQ€B î * .B m- i`" H" GQM; hdM? î h•v >²- MQÊ+ H" MQÊ+ M;¼i î L;¼+ hmv
?QÌM; i?KX

h?•M h?O S?K bOM; €B h`B m i?` H" F?¬M; +-M M|BX G½Q i®M; iB M ¬M i?-M h`Q
h`B m i?` +kM; +| K°i T?-M +¬M; H QX

L;?2 M;QìB # M M;Q`B #€Q /B MQÆM; i`Î p - h?•M h?ìB >`M? HB M F?Q€i F?Q€i i
 H¢B- b m ç! +?“K`½B çSM; /”v- mM; /mM; M?“M M?½ #QÊ+ ` M;Q`BX
 >B M M?B M i•K i`¢M; h?O S?K æ¢B M?•M ?¬K M v``i i®iX
 EB m ?QÆM; ç^M; iB M p`Q pB M- h`B m i?` H¢B F?¬M; pûM K`M FB m çB` - M;Q
 K² ?¬B H¢M? ` i` M i`€M- +„M +„M ç¬B K¬B,
 @ .B MQÆM; +! HìB Km®M M!B +MM; H½Q ;B X
 h?“i H` F€ [m€B h?•M h?ìB >`M? +QìB +?Q i^ ?[m HmB- çB iÈB FB m # M i?’T ;B½
 @ L?QÊ+ J B- M`M; Km®M ;Bî i`Á ;b pÈB H½Q T?m p”v\
 G9+ M`v i?€B ç° h?•M h?ìB >`M? ? i bS+ /`m /`M; K K KÄM;- #’i F H½Q M?•M +Æ i
 p`M [iY i? M? tm•M KÆM KÎM K M;QìB M?Q p”v +kM; b) i`Î M M +?’i T?€+ ?ÆM`
 @ o¬ibM? +?Q +?“+ +?•M ?”Q FB i- [m^ i?“i F?¬M; b B5
 L;QìB i`QM; FB m #”i +QìB ? ?^ - H¢B H` ;B¼M; M K M?•M- F?B M +?Q h?•M h?ìB
 J`M FB m pûM H M- M;QìB çB` F?¬M; T?^B H` h`B m L?QÊ+ J B- K` H` h-M G•K
 t - ?„M p€B /`B b€i ç’i,
 @ h?•M i? i?9+- tBM i?S +?Q iB m çB i p¬ H X
 h?•M h?ìB >`M? ;B”M F?¬M; +?¶ T?€i iB i- i?’B`•m i`ÊM K„i M!B,
 @ h-M æ®+ *?O- +¬M ;b ;Bî i?O çQ¢M ;B’ m ç-m HÁB çm¬B M?Q p”v\5
 h-M G•K +?ÈT +?ÈT K„i,
 @ L;?2 M!B +! i? +? Q i?mv M i`QM; #KM; h iQÈM;- h?•M i? i?9+ ç° HQÊM; # Q
 pb p”v K` i`€+? i°B iB m çB iX
 h?•M h?ìB >`M? /Î F?!+ /Î +QìB- i?¬K M!B pb b Q i M h-M G•K M`v M!B i? M`Q +kM
 L m H½Q T?m +ÁM iB T iK+ i`€+? i°B`ä`M; F?¬M; T?^B H` ç° HQÊM; # Q /mM;- K
 @ L m h-M æ®+ *?O +! +?mv M +! i? iÈB +Y #€B T?ÄM;- H`K M?Q p”v [m^ i?“i F?
 h?•M h?ìB >`M? pmM; ®M; i v €Q H M- ?W H¢M? K’v iB M;- tQ v M;QìB çB p`Q # M
 h-M G•K M!B +! i? +? Q i?mv M i`QM; #KM; h iQÈM; +kM; F?¬M; b B- h?•M h?ìB
 H`K b Q +! i? iS+ ;B”M pb K°i +?mv M +ÁM +QM M?Q p”v- K` T?^B KQm ç² ç¢B +K
 G9+ i`QÊ+ h-M G•K Km®M ç®B T?! iY ç`+? h`QÆM; hS .mv- H½Q +kM; Km®M i®M;
 h?O S?K- +?Q M M ? B # M +?Q ç²M; ç¢Q ?ÈT- HB M i?O i?B i`B M H`K` K°i T?2
 L?QM; #•v ;Bì +K+ /B M #’i ç²M;- h?•M h?ìB >`M? ç½ H`K iÈB ç` p`h?O S?K- iQM
 H` H½Q ?^Q M?•M- M!B F?! M;?2 +?QM? H` K K v m- ;B! +?B m M`Q M;½ i?2Q +?B
 t€+X *?Q M M H½Q +?d +¬m b Q bM? H`K +?S+ h?O S?K v M´M- +kM; F?¬M; +! +
 Î MÆB ç-m b!M; M;¼M ;B! M?Q h`QÆM; *Q *?QM?- F?¬M; Km®M HB M i?O pÈB h-
 >m®M; +?B i?•M H` M;QìB i`QM; +m° +? i bS+`ä`M;- M m h?O S?K æ¢B >¼+ a o
 i?•M M? m- +!``i M?B m M;QìB b) F?¬M; v M HÁM;X
 *?Q M M i?ìB ;B M ;¬M ç•v- h?•M h?ìB >`M? +® w ;B[F?Q^M; +€+? pÈB h-M G•K X
 p[M; K°i +?9i ,M w +Æ #^M M?’i H` çQÊ+- M;Q`B Kti F?¬M; iB M HmB iÈB i?QìM;
 h H` çQÆM; i`B m h?O S?K- p,M i?¬M çdM? T?QM;- M;QÆB H` +?QM? M?’i T?~K
 sQìM;- +kM; ç M pä i?¬M çdM? T?QM;- +ÁM +?ÆB çM H`K ;b M[ - H`K [m M K°i
 b Q\
 h?•M h?ìB >`M? M;?o M?Q p”v- p T?¬M +?Q p`#^M; ?[m :B M; G,M; ç^M; h?Q+? E
 oQÆM; Zm®+ Zm M;- /QìM; M?Q h?•M h?ìB >`M? p¬ w ç½ [m M K’i #¼M ?¼X h?o

pÈB KbM?- +kM; F?¬M; T?ªB H" KbM? +| H¶B pÈB #^M; ?[m- K" H" M?[M; M; QìB ç F?| +| i? F?¬B T?K+ [m M +?S+- ;B9T #¼M ?¼ i`QM; T?¢K pB F?ª M,M; +O KbM? æQÆM; M?B M H½Q F?¬M; / T i`W i`B m +?QM? KÈB M?Q h`QÆM; hS .mv- M?QM iK+ ç~v K¢M?X *?O i`QÆM; b®M; çQÊ+ +?,M; ? v +?È- i¢K #Ê M;~v M"Q ? v M;~v K°i M;~v +ÁM ;ä +?m¬M; K°i M;~v- i F?¬M; ç„+ i°B B- +kM; çWM; B +?¼+ iÈB i - i?"i +O h?•M h?ìB >"M?X

h? M?QM; +•v Km®M H†M; K"; B| +?ŠM; M;WM; - h?•M h?ìB >"M? H~M i`®M h-M G +QìB H¢M?, +?ŠM; H) i F?¬M; #B i i bK iÈB +Y

>„M çm´B i?2Q ? B #QÊ+- FûQ H´v i v €Q h?•M h?ìB >"M?- +QìB M|B,

@ h?•M i? i?9+- h?•M i? i?9+- pb b Q imv i i bM? M?Q i? \ E?¬M; M K†i i,M; +kM i?m-M M K†i H½Q h?€B aÆM i - H½Q +kM; T?ªB ;B9T K°i i vX

@ L;QÆB +| M?B m H½Q h?€B aÆM [m€

h?•M h?ìB >"M? i?î /"B i?®i` K°i +•m T? T?O- [m v ç-m H¢B M?bM h-M G•K- +Q

@ h-M æ®+ *?O M'T i`QM; FB m M?Ä ?QÆM; ç^M; +?¢v p"Q- / K†i /"v M?Q p"v +| HÁM; K†+ tB K €Q M[iY- H½Q T?m #°B T?K+ p¬ +MM;X

@ Zm€ F?2M [m€ F?2M- i? M F?¬M; /€K M?"MX

h-M G•K +QìB F? M ?„+ ?„+X

@ L|B çB- `®i +m°+ H" +?mv M ;bX

_®i +m°+ h?•M h?ìB >"M? K K HÁM;- #îB pb h-M G•K M?„+ iÈB H½Q h?€B aÆM :B M; G,M; iQÊM; +¬M; iWM; /bm /„i H½Q KÈB +| çQÊ+ ?¬K M v- h?•M h?ìB >"M? i bM? M"vX

G½Q ?ªQ M?•M +?QM? H" M?Q p"v- M|B H½Q t'm +?QM? H" F?¬M; +| M;mv M i„+ +kM; çQÊ+X L|B H½Q i®i H" pb `i ? v K K HÁM;- +ª çìB F?¬M; H"K çQÊ+ +?mv M

h-M G•K #m²M +QìB i`QM; #KM;- h?•M h?ìB >"M? F?¬M; ?ÄB i?b i?¬B- ?ÄB iÈB b çQÊ+ M[ X h`QÊ+ F?B iÈB ç•v h`QÆM; hY >mv M /†M /Á ?„M MûK` # +?[H½Q h [mªX _®i +K+ pšM H" +?QîM; i?QÊM; KBM? +?•m +O h`QÆM; h?€B aQ ?B m`ä `` G,M; çªM; /QÊB [mv M T?K i?•M KbM?X

@ h?•M i? i?9+- i?"i` i?b +?mv M M"v M|B F?| +kM; F?|- M|B / +kM; / - +?d +¬M

h-M G•K F p"Q i B H½Q M|B M?Ä- b m ç| +QìB M|B,

@ *?mv M M"v +¬M; H"K +?Q +?9M; i çQÊ+ # ?¢ iBM +"v ?ÆM- ç®B pÈB i? i?9+ J„i h?•M h?ìB >"M? b€M; H M- H½Q +?d bÊ o¢M G`+? M;?B F}- ç•v +kM; H" ç9M; p

NejX *?QÆM; Nej, G´v GmB G"K hB M

h-M G•K iWM?" h?•M h?ìB >"M? i`î p - KÈB pW p"Q pB M HB M ;†T hW o,M h`QìM H½Q iB M bBM? ç-v KMB`QÊm- #QÊ+ +?•M HªQ çªQ- çB ;B®M; M?Q ç€M? i9v [m

h`B m \*~K H" ç iY oQÆM; h?O L?•M- hW o,M h`QìM; +kM; H" h•K >¼+ M?´i K¢+? ç½ ?¢ [mv i i•K "„+ i?QÊM; T?| QÊ+ pÈB h K LQÆM; hY- M?QM; pšM î H¢B FBM? b tm¬B ç•m p"Q ç´vX G9+ ´v F?¬M; +ÁM ;b pQÊM; #M i`QM; HÁM;- KÈB i?ªM M?B M M"v- ` pMM; h€B L;Q¢B ?QîM; T?9+X

hmv `^M; i?QìM; M;~v hW H½Q ç-m iY` p #´i +¬M çìB- M?QM; ``i i`¼M; i bM? M;?

"´i [m€ i`QM; K´v M;~v +?ì çÊB M"v +kM; çWM; ?v p¼M; H½Q M?•M ;B M;Q M M;C iB M; :B M; L K ç M?´i i`B iY`"M?`"M?` ç|- FBM? bQ B K" F?¬M; #B i iB M;X J

çB +?ÆB #ÌB F?„T MÆB- çB /çQ *•m G M M;ä t€ :B€Q S?QÌM; iv- b m ç! çB hB M
h?B M ,M m®M; b v K KX

h-M G•K iÄ p ?Q"MiQ" M ?B m çQÊ+ +?mv M M"v- i`QÊ+ F?B i? "M? i?•M T?ªB çB
H) pÈB im´B i€+ +O hW H½Q ç-m iY- b m F?B ` h€B L;QçB `²B +ª çÌB M"v b) F?-

@ G½Q çB M FB - #ªM ç®+ # "M `°M +?çv F?„T MÆB- H½Q HçB M? "M M?½ M?Q p"

h-M G•K +?°T H'v hW o,M h`QÌM;- +QÌB t'm t M!B

@, *! Km®M i +?•K M;•M +?•K +?Q idM? `QÊm +?,M;\

hQ"Mi?•M hW o,M h`QÌM; `mM H M- +ªK ;B€+ b v ç½ K'i çB p" B T?-MX L,K tQ H½
#` Gw h?ÌB h`•M ;?BK ç-v M;•M +?•K- M?È HçB pšM +ÁM i?'v ç mX

GK+ K" T p" L;Qm æçB GU+ +QÌB /•K ç½M;- H9+ Gw h?ÌB h`•M +?•K M;•M +?•K +
M;QÌB #¼M ?¼ ;B[i v +?•M H½QX

hW o,M h`QÌM; #` h-M G•K MQm H'v ;B½v F?-M; ` - KÎK„i M?"T M? K- M'+ K°i +€

@ GçB iÈB `²B5 h`QÆM; T?m M?•M KQm i`Q ?ÆM t H½Q ç-m iY i - h-M i`QÎM; [I
F?-M; ç H½Q ç-m iY + Q # v t +?çv5\ a€M; M v +! `QÊm b€M; M v b v- F?-M; +
m®M;- m®M;- h-M i`QÎM; [m M- i KÌB M;QÆB K°i +?ûM

h?'v H½Q çB M b v i?"i- h-M G•K çªQ K„i p" B pÁM;- p¶ çMB K°i +€B,

@ >W- H½Q ? v i?"i- hY >mv M ?Q"Bi? B- ç¼+ p,M i?Q H" K°i +U+ ?bM?- H½Q #Ä
K¼B +?mv M +?Q M" M; b Q- i?"i H" F?-M; #B i t'm ?´X

@ *MM; H„K i?b- +MM; H„K i?b i iB M +Y K°i M;QÌB +?Q M;QÆB

hW o,M h`QÌM; ?QT K„i- M!B +•m i`QÊ+ +•m b m F?-M; ,M M?"T ;b pÈB M? m,

@ >S+- ç9M; `²B- ?¬K M v- ?¬K M v HçB ;†T K°i +® M?•M

@ B p"v\

h-M G•K p°B p" M; ?ÄB iÈBX

@ E?Q M M!B +?Q M;QÆB #B i

hW o,M h`QÌM; +QÌB ?„+ ?„+ - i?W /`T h-M G•K F?-M; +?9 w /MM; bS+ ;B½v ` - H
p T?ÁM; KbM?- +?®+ H€i HB M i`mv M ` iB M; M;€v M?Q b'KX

h-M G•K € F?~m M;? M HÌB- Gw h?ÌB h`•M F?-M; Î MÆB M"v- F?-M; B +! i? i`M

h?"M? i?"i K" M!B- h`QÆM; hY >mv M tY Hw +-M; p,M +U+ M?¼+ +kM; +?ŠM; b Q
v iB M h? M? æçB #®+ i?m®+ /QĐM; i? BX h?B M FBK iQÈM; T?O M;"v tQ ç½ i`
K°i +O h-M T?O- h? M? æçB +mM; +'T ? i i?ªv i?m®+ /QĐM; i? B ?° Hw- hW h•M
T?KM; #²B çB ` M;Q" B T?ÆB M„M;- /m M;QçM; BªB b-m- H`K h`QÆM; hY >mv M -

L;QÊ+ HçB M" M; K¶B M;"v t2K b€+?- iQM? F i`QM; i?Q T?ÁM;- F?B M +?Q h-M G
t2K iQ" M S?ªM EBM?- h`9+ h?Q E, LB M- Zm, \*®+ hY- iQ" M H" b€+? p ç'm ç€ i`B
çQçMX :B¼i K€m +O KbM? i`ªB [m i?ÌB F€ ?Q"Bi? B M?Q p"v- `®i +K+ b) bBM?

" M h-M G•K ç M; #`v #BM? #® i`M- +Um çªM; i? M? HQm +kM; F?-M; M?"M `¶
i?QM? Fw F?B M +?Q /Î b®M; /Î +? i- #¼M ?¼ pšM #B m ?B M ` ?çQ M?B M +?Q
"¼M ?¼ +?m~M #` ç-v çO ;B'v KU+- MQÊ+ #¼i- +?d +-M h-M G•K H`K +?mv M pQ
K°i +?9i- ?Q†+ ;†T T?ªB +?9i T?B M T?S+ M"Q ç!- #¼M ?¼ b) H" T iS+ M H M K°
+? i h-M G•KX

L?QM; /QÌM; M?Q h-M G•K ç½ i?Ä K½M pÈB +?mv M +?'T +?QÎM; æ¬M; sQÎM;- -
+?mv M i`ª i?M F?B M +?Q M;QÌB i /Î F?!+ /Î +QÌB- F?-M; M?•M +Æ ?°B M"v H'M

o,M h`QÌM; KQm bo /QÈB i`QÈM; ?„M- #` +Um çªM; i? M? HQm +QB H` p,M M?•M p
ç`M?- K¼B bU F?¬M; [m M i•K K¶B M;`v çB /çQ :B€Q S?QÌM; iv- ,M M?“m p¬ +MM
*Um çªM; i? M? HQm p®M ç½ +?m`M #` bÆM b`M; T?ªM FQ+? M?“i i?ÌB +| +ªK ;B€
#¬M; - F?¬M; ? +?“m HU+X

@ h?€M? i?B M iY içB p`- i` M /QÈB K°i HÁM;- h-M it+ +?d +| i? bY /KM; F„ tªQ
çQÊ+ +?9M; i X

.Q J”m >¼+ M|B M?Q p”v- pb ç®B T?| i M æQÌM; oo i¼ Fw T?QM; ç° iB m b€B FB
i - i?€M; b m b) tm’i ;B€- /o M?B M F?QªM; i?ÌB ;B M F iB T +ÁM T?ªB M; ?B K T

> B K„i *® >B M h?“M? ç2M M?Q ;’m i`9+- aY o,M “€+ iÈB i¼ Fw M?“ v +| # M; Q`
+kM; M; €v iQ M?Q ;’m M; U - ?B M M?B M v +kM; M; O F?¬M; M; QM ;B’+X

L?QM; +?mv M M`v +kM; F?¬M; H`K i`Î M; çB bmv M; ?o +O v,

@ h-M it+ ;BªQ ?Qç i ç çQ M- H-M i`QÊ+ ?ç i?O pÈB +?9M; i +?d i?QÆM; i`M çQ
;•M ç°M; +®iX *® K¶ HB m i M ;B†+ M`v +?Q +?“m #Ä [m M?Q p”v- +?9M; i pšM
iY i?O- M m ?„M +| ç°M; ioM? ;b- # p` ?B M ç :B M;- .QÆM;- Gw H”TiS+ tm’i i?C

:B M; æ¬M; *?B- .QÆM; E?ª G”T- Gw h?U+ ç²M; i?ÌB ;”i ç-m ç€T SM;- #¼M ?¼ +kM
tQÆM;- [mv i i•K KÎ iQ ? B K„i M?bM +?^K +?^K æ¬M; sQÎM;- +?d +¬M # M FB +|
M? m i’M +¬M; Î æ¬ a€i pB MX

*€+ p` +Um çªM; i? M? HQm ç m ? i bS+ `ä`”M;- i?“i` i?b KbM? Î p”Q K°i p` i`Q
T?ûT L; U aY M;¬M [m M M; ?2 HÌB ç²M M|B +?mv M- +?QM? H` M|B #’i F +?mv M
K„M; tQM; ?½v M|BX J°i H-M F?¬M; H”i ç´ h-M G•K çQÊ+ i?b +ÁM H-M F?€+- F?¬M
”’i >QçBX

@ E?¬M; bÊ ;B†+ i`°K +?d bÊ ;B†+ /ÁK M;| - +?d +| ççQ Hw M;”M M;”v H`K ;B†+ +?
ç T?ÁM; ;B†+X *?9M; i #ÈB H¬M; ibK p i- +ÁM F?¬M; bÊ H”i ç´ çQÊ+ h-M G•K\5

Gw h?U+ ?QM; T?’M M|B- b„+ K†i ?ÆB çÄX

*® >B M h?“M? +QÌB H„+ ç-m K°i +€B,

@ L?[“²B ?B M ç b B `²B- h-M G•K KÈB H` ;B†+- +?9M; i H` +?QM? M?•M [m•M i
€M i°B i`çM; ?„MX

æ9M; ç9M; ç9M;- Gw h?U+ H9M; i9M; t’m ?´- i?-K M?O i`QM; HÁM;, pb b Q HçB b
`ä`”M; +?9M; i H` +?QM? M?•M [m•M iYX

æ€K [m•M iY +Um çªM; i? M? HQm +kM; F?¬M; +-M +?Ì h-M G•K tªv ` bÆ ?Î- M;`v
K°i #ªM i’m +?QÆM; p¬ +MM; ç†+ #B i çQ ` çbM? M; ?`X

L|B ç†+ i?M H` pb +QM i` B i® +€Q T?K i?•M- æçB JBM? i`¼M; M?’i ?B m ççQ- ;
+€Q T?K i?•M- +?Q /M H` T?K i?•M +| i°B- [m M T?O +kM; ç€M? +QM i`QÊ+- i`QM
H` +?mv M ç°M; i`ÌB +?Q iWM; +|X

oçM G`+? KdK +QÌB ç2K i’m +?QÆM; ;B Q T?| çbM? M; ?`- i?“K +?Q v M?bM p` h?•
b„+ K†i +| p F?| +QB çSM; ç-m # M p,M i?-M- pÈB p ç-v i?•K wX

õ>W- T?B m M; ?o HQm i`mM; #’i T?€i- i?B m +?9i M[ i`šK #` H½Q HW ;çi- H½Q
M?Q çm®+- çQ€M çQÊ+ #`B iQM? M?Q M?Ä M`v +O H½Q- `®i +m°+ pšM H` ;B Q

oçM G`+? ç„+ w bmv M; ?o- +ªK i?’v KbM? `’i +| i`B M; ? - M; v +ª h?•M h?ÌB >”M?
M?m-M [m M i`QÌM; K’v +?K+ M,K +kM; #` KbM? çQ€M çQÊ+X

oçM G`+? pšM ;B[i? /B M +?Q h?O S?K- F?¬M; KÌB h?•M h?ÌB >”M? imv M ç¼+
>[m æBM? ç¼+ K°i H-MX

a„+ K†i+O .Q >[m æBM? +kM; F?¬M; / +QB +?9i M¨Q- M?QM; H½Q +kM; F?¬M; M;¢M?- o¢M G`+? #ªQ ç¼+ - H½Q HB M MQM i?Î ç¼+ i'm +?QÆM; K°i HQÊiX

S?-M i'm +?QÆM; M¨v H¨ h`B S?O aÆM æ¬M; .mv M \*?•m oQÆM; hQÊM; \*¨M pB oQÆM; \*?B oB M- M|B p¨Q M,K o¢M G`+? i?S #ªv oQÆM; *?B oB M M?"K +?S+ hn K M? h`QÆM; *Q *?QM? #„i ç¢B M?Q h•K >¼+ >¨ h•K —MX E i [mª >¨ h•K —M # M? ç| HQÆM; i•K oQÆM; *?B oB M F?| v M- MY ç K ;B¨i KbM? F?| M;O- i?-M b„+ ?Q

oQÆM; hQÊM; *¨M i?•M H¨ M?B iY- +?Q H¨ +?d +| ;BªB #¨v +?mv M M¨v pÈB i`B m h•K —M- KÈB +| i? H¨K +?Q M°B i•K T?K i?•M #bM? i?ªM M ?QÎM; im´B ;B¨X \*?¢ #'i ?B m /•M; i?Q H M i`B m çbM?- ç²M; i?ÌB T?QM; F?® i`2Q 'M Î .mv M *?•m- +? +€+? +?S+ [m MX

h?b ` H¨ M?Q p"v5 o,M pä #€ [m M v M H†M; +?®+ H€i- iB T i?2Q ¨Q H M K°i iB i`U+ M?"i F?¬M; i? ç¨M €T- b|M; •K Km®M H¨i imM; +ª M;|B HQm Hv HÊT i` M >Q

L;mv M M?•M H¨ pb pK €M >¨ h•K —M #` ?¢B i?"i bU +|ªM? ?QÎM; [m€ HÈM- K¨ oQ +QM /€K F i°B +? - +kM; F?B M +?Q M;QÌB i ? i bS+ ;B¨i KbM?X

>¨ h•K —M +kM; F?¬M; TªB H¨ p¬ / M? iB m i®i ;b- M?"T i?'i ç iY +O oQÆM; .Q i?"M? H¨T h?€B *?•m ?¼+ T?€B H¨ K¬M T?€B h•K >¼+ HÈM M?'i- >¨ h•K —M iÁM; i`mv M +O oQÆM; .QÆM; JBM?- ç²M; i?ÌB H½Q +ÁM +| K°i ç²M; K¬M bQ ?mvM? I

@ h?—M +?Q H" imv oQÆM; hQÊM; *M +QM F H†B +? - i?"i` pb HÁM; ?B m i?ª
 oQÆM; *?B oB M +| i°B M?QM; HÁM; b€K ?®B +kM; T?€i` iW T? T?O- T?K iY M
 F?—M; T?†iX h`QÆM; \*Q \*?QM? ?"K Q M i`mM; HQÆM; ?¢ M; K+- M?QM; ?B M i¢E
 —M +? i Q M- +?Q >² ZmªM; ok sQÆM; T?O H" T #B F, MB K +?mv M M"v- iÄ p h?
 æ€K [m M pB M ?Qi b•m K°i ?ÆB F?Q H¢M?- H½Q h?•M h?ìB >"M? M"v /®+ ? i bS
 h`QÆM; \*Q \*?QM? ç½ +? i iW bÈK- o¢M G`+? ?"M H½Q M?Q p"v- #¼M E?•m h` M?
 HÈM- ç M #•v ;Bì ç½ ç•m p"Q ç'vX E?—M; +| F?ª M,M; pb +?mv M +O >" h•K —M K
 *?QM? H M ç€M?`QBX
 L;QÊ+ H¢B +?B m H" T #B F, MB K M"v HÊB ?¢B ?ÆM- h`QÆM; *Q *?QM? H" M; Q
 —M +? i î >² ",+ ok sQÆM; T?O- H" T #B î ok sQÆM; T?O ;?B `ä +?mv M M"v [mª i?
 K†iX
 Zmª M?B M- HìB pW M|B` h—M G•K HB M ;B" M ç M b„+ K†i i€B t M?- ?mM; ?;M;
 >"M?- K" H½Q ?ªQ M?•M i?•M H" h?O S?K iÄ` H'K H H'K Hûi- F?—M; /€K M?bM i
 o¢M G`+? p—+MM; + Q ?SM;- M m M?Q i?—M iY ç m çQ" M F i K°i HÁM; ;B®M; M?Q
 p`>Q" M; ç M?Q v b) ? i bS+ #m²M #U+X h?O S?K p" æ®+ *?O æ—M; sQÎM; #'i ?Á -
 ? B # MX
 L?QM; HìB +O h?•M h?ìB >"M? +kM; +?Q ? i- iB T i?2Q H½Q H¢B M|B,
 @ >" h•K —M +QÆM; +?QM? F?—M; tm M`M?- +?Q M M #` ?¢B +? i Q MX JÈB pW
 h•K >¼+ H" .QÆM; JBM? iB M bBM? i`mv M H¢B- +?9 i`¼M; h`B >"M? >ÊT L?i- K
 F?—M; +?`m tm M`M? [mv M [mw M?Q >" h•K —MX *?Q M M FQM? tBM i`B m çbM?
 K—M +?QM? ?¼+ M?'i K¢+? - +?Q .QÆM; JBM? iB M bBM? çQÊ+ i?ì MÆB E?'M; K
 h`ìB ÆB- K„+ #šv`²B5 *® >B M h?"M? T?ªM SM; F`T i`QÊ+ i'i +ª K¼B M; QìB- H9+
 >"M? +kM; H" i`mv M M?•M h•K >¼+5
 h—M G•K çSM; î p` i`Q i?S ? B i`QM; # M pä i?—M- ? B i v î b m HQM; ;BÆ M; |M i
 F?—M; bÊ M; QÆB K„+ #šv\5
 o"Q i?ìB F?„+ M"v h?•M h?ìB >"M? HìB +ÁM +?Q /Si- ha æ—L; U aY h`B m *~K pûM
 #QÊ+ ` F?ÄB # M i'm,
 @ E?ªB i'm # ?¢- .QÆM; JBM? iB M bBM? K°i i'K HÁM; i?"M?- iWM; #bM? HQ¢M
 EB M "€- T?€i /QÆM; h•K >¼+- M®B iB T i?"M? +—M; +O +€+ çìB iB M ?B M- +?
 L?Q ?¼+X hW p—b® i?"M? iUm +O >" h•K —M +| i? i?'v çQÊ+ªM? ?QÎM; +O h•K
 ;B€M; +?d imv M /QÆM; - +?Q .QÆM; JBM? iB M bBM? çQÊ+ i?ì MÆB E?'M; KB m
 h`B m çbM? i` M /QÈB i`î M M v M ioM? K°i ?²B- K¼B M; QìB ç m M; ?B M M; šK +?
 J"m >¼+- Gw h?U+ pšM +ÁM M; •v M; ~M i`ÊM i`WM; K„i- +| p +?Q ?B m, p®M ç M
 —M +? i Q M- K¼B M; QìB KQÊM h`QÆM; \*Q \*?QM? çª FQ+? h—M G•K K°i i`"MX
 b Q H¢B +?mv M b M; imv M /QÆM; h•K >¼+- +?Q T?ûT T?KM; i?ì oQÆM; .QÆM;
 p"v\5
 S?ªB #B i- imv i ç¢B ç b® +Um çªM; i? M? HQm H" K—M ç² Gw >¼+5
 L?QM; K—M ç² h•K >¼+ i`QM; i`B m imv i ç®B b) F?—M; ç +?Q +Æ ?°B i®i M?Q p"
 aU h®M; RM; sQÆM; ` # M i'm,
 @ E?ªB i'm # ?¢- +?Q .QÆM; JBM? iB M bBM? çQÊ+ i?ì MÆB E?'M; KB m H" ?"
 HÁM; M; QìB- .QÆM; JBM? h•K >¼+ tB M T?€i m KBM?- [mª i?"i H" +?QM? ç¢QX
 @ h?—M i€M i?"M?X
 :B€K b€i L; U aY *?m >B æ€M HÈM iB M; F m H M- v H" K—M bBM? h`B m *~KX
 @ oB i?—M i€M i?"M?X

*'T aU h`mM; h`-M .[:B Q F?¬M; + K HÁM; iKi ?"m- v +kM; H" K¬M bBM? h`B m *~
L?'i i?lB iB M; K¬M ç² h•K >¼+ i`QM; i`B m i€M i?"M? p M; i?"M? K°i KªM?- #ÎB p
*?m Gw >¼+ H'v bo- T?¬M HÈM i?lB çB K ? T?€B h•K >¼+ #` €T +? - #•v ;BÌ +| ç
M|B- p"v +ÁM T?ªB +?i iÈB F?B M"Q\

*Um çªM; i? M? HQm #` ç€M? +?Q i`î i v F?¬M; F`T- K†+ /M K¬M ç² h`bM? *?m Gv
ç iY h•K >¼+ - M?QM; KÈB pW `²B #¼M ?¼ i?'B T?²M; >" h•K —M- +€+? +?S+ h
M; QlB +? i ûT M; QlB b®M; - KÆ ?² FB K +?d h-M æ®+ *?O- /B M i`Á [m€ p mB [m€
p" >" h•K —M [m€ + Q- p"Q H9+ M"v i`î i v F?¬M; F`TX

JÈB pW `²B +ÁM HÈM iB M; F?2M oQÆM; .QÆM; JBM? ?¼+ p'M b•m- ç¢Q çS+ +
K¢+? L?Q K¬M- >" h•K —M h`B >"M? >ÊT L?'i- F?¬M; /m [mv M [mw- ?B M i¢B
*?Q /M H" .Q J"m >¼+ .Q æ¢B *?Ov- L; ¬ h`mM; >"M?- h`B m .KM; >B M M' B / M?- :
E?ª G" T- Gw h?U+ H" i K ç¢B K¢ iQÈM; +kM; +| +ªK ;B€+ +| HÁM; K" F?¬M; çO HU

*| K'v H½Q ç¢Q ?¼+ iB M bBM? +´ ?O` K†i M|B ç¬B +•m- ç€M; iB + Km®M Mm®i
F?¬M; / /"M; - +?•K +•m +?QÈ+ +?[M|B ` K°i ç¬B HlB- HlB H) F?¬M; b„+ #ûM M?
MQÈ+ #¼i +O ç iY h•K >¼+ # Q T?OX

æ•v H" M, K o¢M G`+? - +QÆM; F, ç½ bÈK i`î M M HÄM; H Q- +€+ [m M p, M p b i` M
iÈB H M; ?B i`QM; i`B mX h?QÈM; h?Q t, M i v €Q- h?' G M; p mM; [mª ç'K- L; U aY
+ -K ; QÆK H M M; U ` i`"M- M?bM /€M; p M m M?Q F?¬M; M; ,M +ªM- bÈK Km°M ;
pä T?QlM; im²M; X

h`QM; iB M; i` M? +½B M? Q M? Q- +?Êi p M; H M iB M; ?€i p, M; pŠM; ,
@ h î i?"M? H•m M; „K M9B K•v- i B M; ?2 i?"M? M; Q¢B HQ¢M ç•m ç•v

J¬M ç² Gw >¼+ p" ç iY h•K >¼+ ç M; i` M? +½B ;B^M; +Q F?¬M; i? i€+? `lB ` - ç€
F?¬M; M|B- `®i +m°+ H" M; QlB M"Q M?"M M?½ iU i¢B M?Q p"v\

*?d i?'v h-M G•K h-M æ®+ *?O #QÈ+ p" B #QÈ+ - T?'i ®M; i v €Q- ? B M; |M i`Ä ; E
FB K [mv i- F?2 F?) ?€i iB T ? B +•m i`QM; #`B E?¬M; h?"M? E ,

@ *l # v T?'T T?ÈB [m•M ç¬M; ç9+ - ` H" [m•M hQ J½ iÈB ç•vX

@ > v5

æ`M? Zm®+ \*¬M; hW o, M "Q+? iW p` i`Q ç-m # M pä i?¬M F m K°i iB M; - ? B K„i +
iBM? [m M; #„M ` #®M T?Q X

hB m +¬M; ;B hW æbM? S?K /Î F?|+ /Î +QlB- H„+ ç-m M|B,

@ :B¼M; +O h-M +¬ ;B [m€ FûK- i`QM; ;€M? ?€i M?" +?9M; i Mm¬B- #'i F€ i M
?ÆM ?„M

@ h M|B ?€i i?"i ? v5

hW o, M "Q+? /UM; K†i H M- #'i K½M HB + +QM i` B K°i +€BX

hW æbM? S?K ;B"i Mªv KbM?- ç°i M?B M ?B m +? M|B ;b- F?¬M; iU +?O çQÈ+ [r
+MM; çSM; i`QM; # M pä i?¬MX >€+ ?d H" ?€i ? v- [mª i?"i H" ? v F?¬M; i? iª- /Q
F?¬M; /SiX

hW o, M "Q+? M?bM p T?Q +QM i` B ?W K°i iB M; - +QM i?Ä M?Ä +? i iB i- M; QA
K°i Qi i?O çQ¢M +O h-M +¬ ;B Fb - +?" +?" +

E?¬M; T?ªB p"v b Q- h-M G•K h-M æ®+ *?O KÈB pW `²B +ÁM i`î i?"M? #B b®M;
HQm T?d M?'- ç-m ç-v K² ?¬B- H° p FBM? ?Q"M; bÊ ?½B- ?B M i¢B ç½ +?"K #QÈ
h`QM; ç€K pä i?¬M +| K'v i M M; ?`+? M; ÊK- +kM; ?¢i?'T ;B¼M; ?€i M?Q M?Ä i?2

*?mv M T?€i i`B M ç M KS+ M`v- iB m çB K i`B m M;?` ç½ iW +Um çªM; i? M? HQ
•K i?–K FB K +?d h–M G•K- #B M i?“M? i` M? +?’T; B[ Gw >¼+ p` h•K >¼+X o®M
tQ€v MQÊ+ M; QÊ+ HçB M?ªv` M; Q`B- iB M i?®B iU M?B M- M?“M M?½ M; „K; B|
h–M G•K # M M`v iB m / Q iU içB- i`QM; # M pä i?–M imv i ççB ç b® M; Q`B F?–M
HB M [m M iÊB KbM?X .mv +?d +| GQm h?O >[m GQm æ¬ æ®+ HÁM; M?Q HY ç®i
i–M; - K` H` H`v p, M i?–M i? ; B +?mv M H`K +~K v pä i?–M- HB M Hç+ pÊB +Um
i?B iX h?`B; B M i`QÊ+ L; ?B K h? M? #` h–M G•K +?¼+ ; B”M ç M +€Q # M? p [m
K°i +Q`M; pB M- M m H–M M`v HçB #` h–M G•K ;`B #šv
GQm h?O >[m p°B p`M; ` bS+ M?€v K„i` ?B m +?Q *® >B M h?“M? çSM; # M # M
i? i?B i`B M KQm HQÊ+ i?O çQçM H–M M[ - K m K m H`K +?Q p, M i?–M çQ`M F i
T?Q h–M G•KX
“,i ç–m iW F?B h?•M h?`B >”M? ç M;?` oQÆM; .QÆM; JBM? çQÊ+ i?`MÆB E?’M
F?–M; H M iB M; M[X a m F?B M?“M çQÊ+ €K ?B m +O GQm h?O >[m v +kM; F?
h?•M h?`B >”M?– M?bM h`B m *~K- HçB M?bM h–M G•K- +m®B +MM; + m K`v M?Q
:B M; æ¬M; *?B- .QÆM; E?ª G”T- Gw h?U+ HçB F?–M; M?“M çQÊ+ - KÊB pW `²B
G M; .Q J”m >¼+ - *?B K aU S?O >[m h€M h?B M h`B m .KM; >B M- *?B K aU S?O
h`mM; >”M? çSM; ` H M iB M; X ”B pb KÊB pW M|B F?–M; iB M i`M; QÊ+ HçB-
?€B tmM; T?QM; K„M; +?Q iÆB #B ?Q H€X s2K` M?’i ç`M? T?ªB tm’i ç°M; i K ç
KÊB +| i? M; ,M +ÆM b|M; /[X
o®M # p` :B M; - .QÆM; - Gw ç m H` ; B€K b€i L; U aY- h`B m \*~K H` hª æ¬ L; U aY -
+| HU+ mv ?B T ç®B pÊB #¼M ?¼- +?Q M M #¼M ?¼ KÊB K°i KU+ /Q /U F?–M; H
+Um çªM; i? M? HQm b„T bY i M i€+ - +ª # +kM; M? Q M? Q Km®M i?YX
æÊB MY M; `v \*® >B M h?“M? +kM; F?–M; çQ ` +?O w ; b- :B M; æ¬M; *?B i?–K M
F?Q +Y KbM? +kM; ?ÆM *® >B M h?“M?– +–M ; b +?`v [mv i ç`M?X ” M M; ?B M`, M
#` #QÊ+ ` F?ÄB ?”M; X
.QÆM; E?ª G”T- Gw h?U+ i?2Q b€i T?Q b m- +?m`M #` KÎ`°M;
@ «B- `®i +m°+ t2K i?Q`M; h–M i t+ `²B
*® >B M h?“M? ç°i M?B M T?€i` iB M; i?Î /`BX
" p` :B M; - .QÆM; - Gw ç²M; i?`B [m v ç–m HçB- ?v p¼M; *® >B M h?“M? M; ?o`
b|M; /[X
*® >B M h?“M? H„+ ç–m K°i +€B- Km°M `²BX
JÊB pW `²B +?d HQ ç®B T?| h`QÆM; *Q *?QM?– +kM; +?QM? H` ; B€M iB T çª FQ-
[m€ KçM?– içQ` +K+ /B M F?| tY M?Q #•v ; B|– +| i? M|B ?Q`M iQ`M H` iU H`K iU
h`B m \*~K +–K ç–m ç iY h•K >¼+ - H`K b Q HçB #Ä [m +Æ ?°B i®i M?Q p”vX ”¼M ?
T?“M pb bQ K¬M- i?dM? +–m +?Q .QÆM; JBM? iB M bBM? çQÊ+ i?`MÆB E?’M;
M?B MX
h?Y M; ?o K` t2K- F?Q M M|B oQÆM; .QÆM; JBM? +? i?ÆM M, K KQÆB M, K- h`B
M?Ä im`B M?’i +O .QÆM; JBM? iB M bBM?– ?¬K M v im`B ç½ ; –M +` H B ?B- MY
L m M?Q H½Q F?–M; i` M? i?O #’i F€ +Æ ?°B M`Q ç ç`M? / M? T?“M +?Q bQ K¬M
K†i Kk B M`Q ; †T oQÆM; .QÆM; JBM? /QÊB +Ym imv M|
o T?–M #¼M h?•M h?`B >”M?– .Q >[m æBM?– >S Zm®+ ç m M; ?B M; p h•K >¼+ -
p` +kM; F?–M; i? # M? pU+ :B M; G, M; çªM; çQÊ+ M[X L?Q p”v KQÊM / M? M; ?o
Gw >¼+ /Q +Um çªM; i? M? HQm H`K +?O- +kM; +| T?–M pb M; ?o i`QM; ç|X
*?mv M /mv M?’i F?B M +?Q *® >B M h?“M? #m²M #U+ H` pb b Q +?mv M M`v i`M
+O h–M G•K- h?•M h?`B >”M?– h`B m *~K ?Q`M iQ`M T?®B ?ÊT ,M w pÊB M? m- [m

+Um çªM; i? M? HQm Mªav tm®M; X J" +Um çªM; i? M? HQm +kM; Mªav tm®M; F?
p` M`v

*?d KQM; *® K¶ M; ?o b B `²B *® >B M h?"M? H„+ ç-m K°i +€B- /Si F?Q€i H„+ Kbl
:-M ç•v *® >B M h?"M? #¬M i~m H¬B FûQ- pÈB i?•K MB M F?Q +Y hB M ao F?Q *
i€K M?Q M?Ä +O v +kM; +! i? ; -v /UM; çQÊ+ i? M? / M? M?Q ?B M i¢B- i`QM; FE
+QB H" KQm bo ç-m bÄ +O +Um çªM; i? M? HQmX

G9+ M`v i?'v v #QÊ+ ` F?ÄB ?"M; - i? M? •K +O +€+ T?2 +½B p½ ç m M?Ä çB `i M
L; ¬ h`mM; >"M?- h`B m .KM; >B M KÆ ?² KQM; çÊB- b„+ K†i h`B m \*~K i?•K i`-K-
p H¢M? HMM; [mv i HB iX

oW `²B i` M? +?'T pÈB M? m ç½ H`K /'v H M +?•M ?Ä i`QM; HÁM; h`B m *~KX S?
p¬ ibM? F?¬M; ç w- /mv +?d +! •M çS+ HÈM H Q +O .QÆM; JBM? iB M bBM? M,
F?¬M; #€QX

*® >B M h?"M? ?„M; ; B¼M; M|B,

@ EªB i'm # ?¢- pB i?-M +?Q H" .QÆM; JBM? h•K >¼+ i` M i?W • h?€M? J¢M? h
lv M- F? B b€M; ` T?QM; i?€B K°i çÌB- i?"i bU H" +?QM? i¬M; L?Q K¬M- tSM; ç
JB mX

*€B ; b\ J„i #¼M L; ¬ h`mM; >"M? i`ÊM i`ÁM Km®M H²B ` - ?Q`M iQ`M F?¬M; M; ì`^
M?Q p"vX "bM? i?ÌB i`` ?¼+ v pšM H'v Gw >¼+ H`K +,M #ªM- iWM; pB i K'v i?B M
>¼+X

h`B m \*~K +kM; `i H" FBM? M; ¢+- Kî K„i M?bM *® >B M h?"M? K°i +?9i- b„+ K†i ?

*® >B M h?"M? +ªK i?'v KB M; ç„M; M; „i- H`K b Q v F?¬M; Km®M iB T iK+ TªM F?
+K+ /B M #•v ; Bì ç½ F?| +! i? M; ,M +ªM +?mv M i?W M?"M ç` p` h•K >¼+- oQÆM
çQÊ+ i?ì MÆB E?´M; KB m- +-M ; b F i i?•K +Wm ç¢B ?"M pÈB h`B m *~K\

*! i? #i ç²M; pÈB >Q`M; ç - HW ; ¢i K°i i`"M çbM? i`QÊM; +ÁM +! i? Km / M? i
i?B M ?¢X L?QM; +?®M; H¢B hª æ¬ L; U aY h`B m *~K +MM; H" [m M p,M pÈB Kb
i`¼M; i?b +! Q+? ; b\ .M b Q ç`+? M?•M HÈM M?'i H" h-M G•K- +MM; pÈB i" T çQ`
?„MX "i F #¼M ?¼H" ; ¼B :B M; G,M; çªM; - ? v ; ¼B H" h-M çªM;

NeeX *?QÆM; Nee, L|B GÌB h?ŠM; h?„M

*® >B M h?"M? +?d ?v p¼M; +Y ç°M; +O h`B m *~K p" h?•M h?ÌB >"M? +?ŠM; [m H
M?'i H" h`B m \*~K- iW H" T i`QÌM; [m M p,M i?¬M; i?QÌM; b) çSM; p T?Q ç®B H" T
L m *® >B M h?"M? ç½ ; BÆ +! i`„M; M?"M i?m - #'i F ?B m ? v F?¬M; ?B m- #¼M
>"M? i?'v ç¢B i? ç½ [m - +kM; +?d +! i? t T +! ; B|M; i`®M; X

o¢M G`+? i` M M; U i¼ ? i bS+ pmB KWM; - v +kM; +! #`B iQM? M?Ä +O KbM?X J
TªB K°i M,K b m KÈB +! i? H'v ` - M?QM; #•v ; Bì +?m`M #` i`QÊ+ ¼B pB + çB p
+?9i ç€K ç¢Q ?¼+ iB M bBM? Gw >¼+ i? M? HQm- M•M; çÐ T?€B ? Gw >¼+ bQ`
b) F?¬M; b BX

h`M? h`BM?- *?m h?QÌM; hm•M

o¢M G`+? M; ?o iÈB ç•v F?¬M; +?"K i` M[- ?„M; ; B¼M; M|B,

@ .QÆM; JBM? h•K >¼+ H" +?QM? T?€B L?Q K¬M M?'i K¢+?- oQÆM; h?O L?•M
>"M? >ÊT L?'i- tSM; ç€M; çQÊ+ i?ì MÆB E?´M; JB mX

- ç¢B +¬M; +€Q i?"M?5 h-M G•K Mî K°i MK +QÌB t'm t - çQ K„i M?bM h`B m *~K,
ç®+X

smM; [m M? FBM? i?`M? i`QM; +?m pB #®M KQÆB i€K /†K H" T` i€K +Y - T?Q "„
h?„M; K¬M- T?Q æ¬M; +| M æ`M? K¬MX >¼+ T?O + Q M?`i [m®+ H" Ti`B m æ¢B .
JB m +mM; T?KM; iB M bQ +?Q i?€M? i¼ H¢+ i` M K°i /½v T?Q æ¬M; æS+ h?„M
T?Q "„+ FBM? bQ K°i +QM ? KX

h?ìB tQ H`v T?Q æ¬M; H` # M i`€B- T?Q h•v H` # M T?ªB UM; QÊ+ H¢B pÈB #ªM
>[m >¼+ G *? - Zm®+ hY :B€K Î h•v- E?´M; KB m Î æ¬M; X

æìB JBM? L?Q ?¼+ i?`M? pQÊM; - +Æ ?² +€+ i?`M? i?` ç m +| o, M JB m- #`M p [m
aÆM æ¬M; E?9+ S?K- #'i [m€ #`M p ç` p` +?QM? i`` + Q [mw +?QM? H` FBM? bQ
bQ ç m # #°M M?B m pB +- F?¬M; +| [m€ M?B m i?ìB ;B M M; `M /†K t t¬B +?¢v ç
hY- +?d +| i? #B m ç¢i FQM? M; QÐM; ç®B pÈB iB M bQ +?Q i?€M? Î ; -MX

>¬K M v # M M; Q`B E?´M; KB m ç¬m M; QìB H® M?® p¬+ MM; ç¬M; ç9+- +| h9 h`B
ç°B ¬b €Q +´ i`ÁM- +?2M +?9+ M? m iQ€i +ª K² ?¬BX

Zm®+ hY :B€K Î b€i # M E?´M; KB m +Æ ?² /®+ ? i i`¼M ´ K` - H½Q bQ #'i F /¢
*?QM? - ?¼+ i`Á +kM; F?¬M; T?•M \*®M; aBM? - 'K aBM? - i`i +ª ç m +?¢v ` çSM; i
M?bM p T?Q i`QÊ+X

h`B m çbM? KBM? +?d ?¢ T?€i- ?¬K M v b) ?`M? H +?Q .QÆM; JBM? iB M bBM? c
E?´M; KB m- çB m M`v ç¢B #B m .QÆM; JBM? h•K >¼+ ç½ çQÊ+ i`B m çbM? i?W
L?Q K¬M M?Q h`bM? *?m Gw >¼+X

*| +•m +€+? M; ¬M ðp, M M?•M i?QìM; ? v F?BM? M? mö- M; QìB ç¼+ b€+? M?B m
M?B mX LÆB M`v ç iY h•K >¼+ - K¬M ç² Gw >¼+ M?B m F?¬M; ç K tm - ; †T M?
M? m- i? M? •K +`M; H9+ +`M; HÈM- +´ +`M; M; `v +`M; çÄX

L; QìB ç¼+ b€+? i`B m æ¢B JBM? ç®B ç½B iQ iQîM; ?¼+ i?m"i b) F?¬M; iÈB M¶B
K°i +ÁM ;B®M; ? B ;B€Q >Q`M; "¢+? h•v h¢M; p"vX h` M i?U+ i ` i M?B m M?•M
Gw >¼+ - H¢B ?¼+ GK+ oQÆM; h•K >¼+ - +kM; ;B i, M; i? K FB M i?S+ +O KbM?X

L?QM; ;B[h•K >¼+ Gw >¼+ pšM +| +?¶ F?€+ #B i pÈB M? m- çB K M`v çQ iÈB i`
M; QìB +`M; M?B m- i? M? •K +O M?[M; M; QìB i?€B ç° +U+ çQ M HÈM M?`i- b) +| i
i? K ç¢B ç b® bo iY im´B +ÁM i` ?mv i F?Q T?QÆM; +QÆM; - M´` i` M? Hm" M F
t„M i v €Q M; QìB pmM; [mv M- +| K`v MÆB ç½ tªv ` t¬ t€i M?ÄX

.mv +?d +| K°i ç€K :B€K aBM? p" M v T?K+ ç„i iB M çSM; i` M #"+ i? K i?Æ i?~M Î
+?Ä M?Q ç M; t2K ?€i- i?dM? i?QªM; +QìB ?d ?ª- iU ?² F?¬M; +| ?SM; i?9 ç®B pÈ
i9v +?šM; [m H` t2K ç€K M; QìB ç¼+ b€+? i` M? +?`T H`K pmBX

L?[M; :B€K aBM? Zm®+ hY :B€K F?€+ +kM; /mv i`b K°i F?QªM; +€+? pÈB ç€K M; c
'K aBM? - ?ÆM M[+ÁM H` oä 'K aBM?X

:B€K aBM? +| #®M HQ¢B- i`QM; ç| \*®M; aBM? H` # ?¼+ i`Á ;BÄB +?¼M ` iW # M
?mv MX *Y :B€K H` `Èi F€i?B i`QÊ+ Î H¢B FBM? ?¼+ i" T- +?m`M #` F?Q b m iB
çQÆM; pÈB i`bM? ç° ?¼+ p'M i®i M; ?B T #ªM F?Q ?¼+ H¢B H¬M i?S ? BX G :B€
K` çQÊ+X 'K aBM? H¢B H` T?K i´ +| +¬M; pÈB MQÊ+ - +?O v m M?`i´ T?K H`K [m M
H`K [m MX

Zm M i`QìM; æ¢B JBM? tm`i i?•M hB M ao H` i®i M?`i- iQ +€+? :B€K aBM? çÆM i?
i?U+ i F?¬M; +| # Q M?B m iB M ç²X *?Q M M bQ ` # HQ¢B :B€K aBM? i`QÊ+ ç
+?d +| 'K aBM? +| T?K i´ 'K iQ KÈB i?"i bU H` + Q b M; [mw T?€BX

'K aBM? T?•M ` p, M pä- p, M i?¬M i? ;B iY p` pä ?m•M [mw i?Q+? iU M?B M +| +
aBM? t2K ?€i M`v B B +kM; +| ç` p` \*¬M; >¬m "€i`QM; M?`X a m F?B ?¼+ tQM;
çQÊ+ +?S+ [m M i K iS T?~K- i?"K +?Q i" T T?QM; iQÊ+ p` bB m T?~KX

h`QM; ç€K oä 'K aBM? +?Êi +| K°i M; QìB +´i ;B¼M; ²K ²K M|B,

@ æ€K +?BK ;ä FB M M"v ²M "Q ;b p"v- KB M; M|B HªK M?ªK M?[M; ;b K" iB m ;B
iÈB ? K *•m G M M;?2 ?€i tQÈM; +ÁM ? v ?ÆM- >QÆM; G M i, ?€i h?"T "€i J¬ ð/
[m•M Km®M H"K ;bö `i ? v- ? ? ?

*€+ p` bo iY ç m iS+ ;B" M M?bM M;QÌB M"v- v +kM; i`ÊM i`ÁM ç¬B K„i i`WM; H¢E
M;?`+? M;ÊK- ?B m`ä #^M; ?[m M|B ?QÆm M|B pQÈM +kM; F?¬M; M; ,M +ªM- +ÁM

*ÁM ç M; ²M "Q- T?Q h•v i`mv M iÈB iB M; ç²M; H - #BM? bo M;QÌB Î ;B|M; ç²M; H
pB M +| M;²B FB m- +| M;²B M;U ç M; FûQ p T?Q M"vX

h`QÈ+ E?´M; KB m +| i`K #B tm®M; M;U - ç ðo,M pä [m M pB M [m•M /•M ç M ç•v
+€+ [m M pB M i?B M? m /WM; FB m tm®M; M;U X

L;QÌB çB ç¬m +?QM? H" æ¬ a€i pB M hª æ¬ L;U aY h`B m *~K- ç¬m ç°B GK+ GQÆM
ç2Q /•v i? Q çÄ- i v +¬K HBM? p` iB M bQ oQÆM; .QÆM; JBM?- +?"K`½B çB iÈB i
M;?B KX

a m ç| H" # p` M°B +€+ T?K i?¬M h?•M h?ÌB >"M?- .Q >[m æBM?- >S Zm®+- [m
h`B m *~K- M?QM; ibM? ?bM? ?¬K M v ?B M M?B M F?¬M; iQM? i?2Q [m M +?S+
[m M K¬M ç iY oQÆM; .QÆM; JBM?- +| iQ +€+? +9M; #€B HBM? iB M Î T?Q i`QÈ

"¼M h?•M h?ÌB >"M? ç m H`v h•K >¼+ H"K +?O- +?d #`i [m€ ?B M i¢B H"K iÈB p` i
+ª Î ?¼+ i?m"i- i?¬M; i?QÌM; F?¬M; i? K ;B i` M? +?'T Gw >¼+ h•K >¼+X L?QM
ç²M;- h?•M h?ÌB >"M?- >S Zm®+ ç½ tQ+? KQ+? pÈB +Um çªM; i? M? HQm i`QM; .
?¼ pmB p KQÈM +È M•M; çÐ h•K >¼+ ç ç ûT +Um çªM; i? M? HQm p®M i?2Q Gw

GmB p T?Q b m M[H" ç€K ç iY h•K >¼+ M?Q h®M; RM; sQÆM;- *?m >B æ€M-
[m M #`Q`U+`Ð- H¼M; +?2`ÊT i`ÌBX

J¬M ç² Gw >¼+ i`QM; i`B m FB M [mv iF?¬M; +?`m tm`i ?B M i`QM; ibM? +ªM? M
L;¬ h`mM; >"M?- h`B m .KM; >B M i? v ç´B ç² i?QÌM;- K M; i?2Q M;QÌB M?" b B p
M;QÌB ç¼+ b€+?X "¼M ?¼ H¢M? HMM; #`M; [m M M?bM h`B m *~K- #ªQ #¼M ?¼ K
bU H" +?mv M F?¬M; iQÎM;X

@ *® h?9+ h?ÌB iÈB i?"i b Q\5

.Q J"m >¼+ .Q æ¢B *?Ov ?€ KB M; i?"i iQX

Zmª i?"i M;Q`B /U çQ€M +O K¼B M;QÌB- i`QM; ç€K ç iY h•K >¼+ çB /U H oQÆM
MÆB E?´M; KB m- +kM; +| *® >B M h?"M? *® æ¢B :BªB L;mv M i`QM; ç|X *?mv M
v +kM; H" K°i iQM ç² Gw >¼+ FB M ç`M?- i`QÈ+ FB pšM ? v H"K p,M +?d i`Q+? ç
L;¬ h`mM; >"M?- h`B m .KM; >B M M?'i i? M i?Î,

@ «B h?9+ h?ÌB ?` i`i TªB F?´M?Q p"v

E?¬M; +?d +| M?Q p"v- #¼M ?¼ +ÁM i?'v # i M H½Q #^M; ?[m- :B M; æ¬M; *?B-
+kM; t2M HšM i`QM; ç€K M;QÌB- +?d #`i [m€ i?¬M b„+ +kM; F?¬M; i?ªM M?B M M?
K" i?dM? i?QªM; iQ€i` p +,K T?šM #m²M #U+X

*® >B M h?"M? i?'v #¼M .Q J"m >¼+- +kM; +?9 w iÈB i?¬M i?€B K`v p` # M M;QÌB
^2 ;‡" C{Ð HP 2°j3 ;Ó00 €^ ;‡" C{Ðbđ

iS+ #€Q iBM pmB +?Q >"; B - M; Q" B` F?mv M #¼M ?¼ ç +?Q h`¢M; L; mv M G M; F, MB KX

a m F?B >" h•K —M +? i- h`B m \*~K /MM; K¼B +€+? #ªQ p +ª M?" ;B" i` HÈM #û- +—m ;BªB Q M +?Q •M bQ- H½Q pB i i?Q F?mv M >" ;B çQÆM; M?B M b) F?¬M; + *~K ,M +•v M"Q `Q +•v M'v- ç +QM +O h`QÆM; *Q *?QM? h`QÆM; J"m hm pB ip —M- p¬ ?bM? +?mM; ç½ H`K T? B M?¢i i`€+? M?B K +O h`QÆM; *Q *?QM?- ` p ç¢B ç° F?Q M /mM; X

"BM? #° *?O aU h®M; RM; sQÆM; H" T iS+ HÈM iB M; F?2M ? v,

@ :B M; G,M; iQÈM; +¬M; i?" i bU +| +¬M; HÈM pÈB ç' i MQÈ+- ç€M; iB + ç°+ [m h`QÆM; +¬M; iY i? v K†i T?K i?•M tBM H¶B- iW M v ? B M?" h`QÆM; >" ?| ;BªB ? M|B H" ;B B i?Q¢B ç çìBX

:B€K b€i L; U aY *?m >B æ€M ;|T HìB,

@ G½Q bQ p" h—M æ®+ *?O t9+ i?"M? +?mv M M"v- [mª i?" i ç€M; ç F?•K T?K+X *'T aU h`mM; h`—M .[:B Q M?bM p T?Q h—M G•K p€B +?"Q i?" i b•m,

@ h—M æ®+ *?O [m M; KBM? H¶B H¢+- [mª i?" i +| T?QM; i?€B +O M; QìB tQ X .[: iB M bBM?- i` M /QÈB >" ;B X

h`—M .[ :B Q i?" i bU +ªK FQ+? `ÆB MQÈ+ K„i- #îB pb v #B i F?¬M; +?d +| >" h•K — .QÆM; JBM? iB M bBM? çQÈ+ i?ì MÆB E?´M; KB m +kM; M?ì p"Q h—M G•K ` bS+ i?ŠM; ` M; Q"BX

*® >B M h?"M? çSM; +€+? ç| F?¬M; t ;BÄM; i B H M H„M; M; ?2- M m #B i çQÈ+ iS+ i® +€Q h—M G•KX

h—M G•K M?Q +QìB M?Q F?¬M; M?bM b M; T?Q *® >B M h?"M? K°i +?9i- b m ç| H

@ h—M K¶ b Q /€K F?Q2 F?Q M; - M m F?¬M; M?ì h`B m æ¬ æQìM; p" +?Q p` iB M ;B[i`B m çbM?- ç½ i?S+ idM? i¢B ?¢ M?Q i? ?2 [m€M çdM?- ç½ F?¬M; +| +K+ /B iB M bBM? FB M M?ŠM F?mv M #ªQ- +kM; F?¬M; i? F?¬M; +| +¬M; X

hW o,M h`QìM; pm®i +?ÁK `•m / +QìB t'm t ? ,M; ?„+ - M; QìB F?€+ M; ?2 +ÁM iQìM h—M G•K çB i?mv i T?K+ h`QÆM; ;B p" >" ;B ?| ;BªB ?B K F?Q+? H9+ i`QÈ+X L çB M ;Bª M; m î i`QÈ+ K†i h`B m *~K- F?mv M #ªQ p` h`B m æ¬ æQìM; M"vX

h`B m \*~K M; ?B K K†i ?´ Km®M T?€i i€+- M?QM; M?È iÈB ?"M? ç°M; M; "v ç| +O hV çB M +QÈT HBM? #`B- `®i +K+ +kM; F?¬M; M?`M çQÈ+ M[- /î F?| + /î +QìB +?d +

@ > B p` ? B p`

"¼M h®M; RM; sQÆM; ?Q†+ M?B m ?Q†+ Qi +kM; #B i K°i +?9i M°B ibM?- #B i çQ i?ì MÆB E?´M; KB m- >" h•K —M çQÈ+ ;BªB Q M- p` ç²M; K¬M h•K >¼+ M"v ç½ ` ç½ F?¬M; M?"M +¬M; - #¼M ?¼ # M tQ v [m hW o,M h`QìM; i?B H HB M ?2B- +ªK K¬MX

@ hW H½Q iB M bBM?- +U+ F?´`²B5

h—M G•K p¶ p¶ p B hW o,M h`QìM; - #" i +QìB ? ?ªX

h`QM; K°i i?ìB ;B M b m M"v ?„M b) F?¬M; +ÁM T?ªB ç®B K†i iQ" M #° bo H•K [m i" T çQ" M [m M p, M ç½ pb i` M? +?'T ;B[Gw >¼+ h•K >¼+ K" T?•M ?| X hmv M?B F?¬M; T?ªB H" ? B ;B€Q >Q" M; "¢+? h•v h¢M; - ?¼+ p'M FB M i?S+ + Q ?ÆM M?B r ?ÆM M?B m- +?mv M i` M? +?'T ?¼+ i?m" i pÈB M? m b) F?¬M; i¢Q i?"M? çªM; i` *?O î b m HQM; [m¢i ;B| i?´B HY i?b b Q5\

>m®M; +?B- iBM `^M; F?¬M; # Q H•m b m- bU FB M h` M? Zm®+ "ªM i` M? çQ¢i æ M H9+ ç| +ÁM B M?È iÈB +?mv M ç®B T?| h—M æ®+ *?O

*m®B +MM; h-M G•K +| i? `aM? i v ç H"K K'v +?mv M [m M i`¼M; i`QM; bU M;?B +QìB ? ?ªX

"¼M *® >B M h?"M? i?'v `i`ä`"M; +aM? iQÊM; M"v- \*® æ¢B :BªB L;mv M HÁM; /Q M|B- :B M; æ¬M; \*?B- .QÆM; E?ª G" T- Gw h?U+ ;B" M ç M i?'i F?B m #®+ F?|B- >"M?- h`B m .KM; >B M i`QM; ç€K ç¬M; +kM; b„+ K†i i€B t M?- Km®M T?'i i v €Q

@ h F?¬M; ?B m p b b Q h-M i†+ +?d H" K°i F p k T?m- H¢B #B i HÊB /KM; i` M? + ç HmM; H¢+ h`B m *~K- i?b` H" H½Q p,M M?•M p¬ b d hW o,M h`QìM; M"v #`v KQ :B M; æ¬M; \*?B M;?B M ` ,M; M;?B M HÊB M|BX

.QÆM; E?ª G" T +kM; ;B" M M|B,

@ G½Q +?| #€M i?•M +?Q h-M i†+- H"K pB + +?Q QM; F?mv M æ¬M; sQîM; F?¬M ç`+? +O bo H•KX

J¼B M;QìB ç®B tY pÈB T?ªM ç² i?QìM; i?QìM; M;?B K F?„+ p¬ i bM? ?ÆM +ª ç`+? o,M h`QìM; H'v i?•M T?"M p,M M?•M ` bS+ +?Q h-M G•K- F?B M +?Q h-M G•K H Gw >¼+ p` h•K >¼+- +kM; HÊB /KM; i•K i`¢M; h`B m *~K M|M; HÁM; +?Q oQÆM; . E?'M; KB m- t9+ i?"M? +K+ /B M ?¬K M v- M?Q p"v H½Q +ÁM ç€M; ;?ûi ç€M; ?"M :B M; æ¬M; *?B- .QÆM; E?ª G" T iS+ ;-M M' T?'B- H9+ M|B +?mv M +kM; F?¬M; ; #` #¼M :B€K aBM? Zm®+ hY :B€K M;?2 `i`ä`"M;X

E?Q M ?½v M|B i K ç¢B K¢ iQÈM; M"v [m, i?-M +?€M ;?ûi- M?QM; ç®B pÈB i? M ?Q†+- +QÆM; +?QM? F?¬M; tm M`M?- S?¢K L? M + M ;B€M +?QM? H" i?-M iQÊ M;QìB

aQ ` hW o,M h`QìM; /QM? HQm pK €M >² h¬M; >B M- ?bM? aM? F?Q +?'i +kM; #d K°i i'K HÁM; bQM p b MQÊ+ p b /•M- M?QM; iQÈM; K¢Q b m F?B i`ªB [m # Q M?B i?"i F?¬M; /€K F?2M M;ÊBX

G" T iS+ #¼M :B€K aBM? Zm®+ hY :B€K ?QÈM; p T?Q hW o,M h`QìM; ?€KB M; K M;QìB i m' B i` K†+ €Q +´ i`ÁM ç½ +k`€+?- i` M K†i +| M?B m KKM M?¼i H" HÈM K„M; ,

@ hW o` M,K tQ i?2Q >² h¬M; >B M- >² h¬M; >B M H¢B H" K°i çªM; L;?B K hmM; - F t'mX >B M i¢B H½Q H¢B ç-m M?"T K¬M ?¢ æ¬M; sQîM; - ;B9T çÐ ;B M M`M? h- i`"M? +?Q ?'- ?Q" M iQ" M F?¬M; +ÁM +?9i i? /B M M"Q +O bo H•K- i?"i H" ç¢Q ç ;B€Q5

hW o,M h`QìM; M;?2 p"v H° p #m²M #½- #` p m H" L;?B K çªM; [mª i?"i H" M¶B ç r F?' i`QM; K'v +?K+ M,K +?bK M' B p b p"v M' B H M- +?Q /M H" H½Q KQm i`Q ?ÆM M M|B F?¬M; ` HìBX

h-M G•K M?QÈM; K"v- çQ i v T?~v T?~v /QÈB KkB,

@ h?"i H" i?®B- i?"i H" i?®B- F?¬M; #B i H" B ç€M? `„K

o®M h-M G•K Km®M K„M; i`ª- #`M p +?m + v F?„+ M;?B i h-M æ®+ *?O +kM; F? M;ì`"M; i`QM; ç€K ç¬M; +?Êi +| K°i ç¢B ?€M M?ªv` - p m M; i v i€i K¢M? p"Q K†i i iB M; #®T ;BÁM i M p M; H M- H" T iS+ T?mM ` ? B +€B ` ,M; ;½v- +?d +ªK i?'v i`l æ¢B ?€M H¢B [m€i,

@ h M ;B†+ FB - M;QÆB K„M; B p"v- i M h-M æ¢B + +kM; ç +?Q M;QÆB ;¼B b Q +? i M;QÆB5

æ¢B ?€M M"v +| ;QÆM; K†i i`ÁM M?Q #€M? # Q- ç2M F`i #|M; M?šv- +?ÁK `•m M K„i i`ÈM iQ M?Q K„i i`•m- +?QM? H" L;®+ "€ oQÆM; çSM; ?"M; i?S ? B L K EBM?

G½Q M?•M ;B ,M K†+ ? i bS+ F?€+ pÈB H-M i`QÈ+ h-M G•K ;†T- i?•M K†+ K°i +
 +' i`ÁM- ç-m ç°B Kk ¬ b +€M? M;„M F?ªK M;¼+ - i v + -K K°i +•v [mϕi M M p¨M; ;B
 HQM; ç2Q M;¼+ ç€B i` tm®M; - +ÁM ç2Q K°i i? M? #ªQ FB K F?ªK ç-v KBM? +?•m
 +ÁM ç2Q K°i ç®M; ç² HBM? iBM? M; M; ?¬M; M?Q ?QÆM; M M; - M;¼+ #°B p•M p•
 h-M G•K KÎ iQ ? B K„i M?bM h?QÌM; .”M hU iW ç-m ç M +?•M K°i H-M- FBM? M;ϕ+
 @ h?QÌM; iB m >-m ;B - M;QÆB K†+ v T?K+ M¨v ? i bS+ T?QM; HQm iB m b€B5
 æ€K [m M p,M h`B m \*~K- h®M; RM; sQÆM; çSM; t t - /M b Q KÈB pW `²B h?QÌM
 aBM?- #¼M ?¼ Km®M i`€M? Mû ?B K M;?B- hW o,M h`QÌM; çSM; Î # M M;QÌB h-M
 ; -M ç m #` HÌB ?`B ?QÈ+ M¨v +O h-M G•K +?¼+ +?Q /Î F?|+ /Î +QÌBX
 .mv +?d +| #ªM i?•M h?QÌM; .”M hU F?¬M; #B i- /QÆM; /QÆM; ç„+ w ;Bk ;Bk v T?
 @ J¶ ç M FBM? bQ Zm®+ hY :B€K çB ?¼+ - i? iY K¶ M|B TªB +| /€M; p M;QÌB ç¼
 +kM; iWM; +?d ;B€Q [m - i`QÈ+ FB K¶ ,M K†+ [mªi?“i F?¬M; TªB H¨BM?- +?Q M
 hW o,M h`QÌM; p¨ +€+ [m M p,M i?ªv ç m + m K¨v- i?-K M?O M?bM M;QÆB ?B M iϕ

Ne3X *?QÆM; Ne3, h?-v *½B _ h v

h-M G•K +?d KdK +QÌB F?¬M; M|B- M?È HϕB ibM? +ªM? ;†T h?QÌM; .”M hU H-M
 M¨v K†+ K°i +?B + €Q #¨Q K¨m t M? i?ŠK BM ?Q p¨M; - ç-m ç°B M? >MM; +•M- i`
 ?²M; M?mM;X >¬M; ç2Q K°i i? M? *Ym >Q¨M >”m ”®B EªK aÆM ç Q i`QM; pÄ /
 iB M ç² H¨K K°i i M bÆM i†+X
 a m ç| h?QÌM; .”M hU +QÈB iB m i?Q * Q >¨M G•K ;B - +kM; +QB H¨ ?[m ibM? M?•
 i?m°+X *?d F?¬M; M;?o iÈB ?bM? /€M; p,M M?½ ?B M iϕB +O v i?“i bU M?Q i?,M
 FB M v i`Î i?“M? h•v J¬M E?€M?X
 @ æ9M; `²B- pb b Q h?QÌM; iB m >-m ;B HϕB ç M FBM? bQ\
 h-M G•K +?d +?d Zm®+ hY :B€K T?Q b m- +QÌB M|B,
 @ *?ŠM; H) Km®M #Ä pä i?2Q p,M- i?B h`ϕM; L;mv M H M;\
 hW o,M h`QÌM; pm®i `•m K¨ +QÌB,
 @ h?QÌM; iB m >-m ;B i¨B + Q i€K ç’m- F?¬M; i`€+? H½Q T?m i?’v i`QM; Zm®+
 +| i? K # T?¬M F?Q +?’i p,M M?½X
 æ€K [m M p,M h`B m \*~K- h®M; RM; sQÆM; F?¬M; M?`M çQÈ+ T?b +QÌB K°i iB M
 i?“i H¨ M;?`+? M;ÊKX
 @ J¶ M¨Q /€K ?v p¼M; t pÌB i?B +€B ;b- M; v +ª h9 h¨B +kM; i?B F?¬M; M´BX
 a„+ K†i h?QÌM; .”M hU çÄ H M- QÈ+ +?WM; ç½ çQÈ+ * Q iB m i?Q /ϕv /¶ [m - ç½
 +•M HQÈM; - #¶M; M?B M HϕB +| p F?¬M; pmB- i?Î /¨B M|B,
 @ «B- iB M T?K [m çÌB- i`B m çbM? [mv ç`M? i`QÈ+ F?B i”T iQÈ+ M?’i ç`M? TªB
 ?¼+ H - M;¨v M¨Q +kM; +?B ?² ;Bª /½- +?ŠM; F?€+ M¨Q ;B i K¶5
 “¼M h`B m \*~K ç½ #B i +?mv M M¨v iW i`QÈ+ - +?d +| h-M G•K #` +€+? +?S+ HQm ç
 M¨v- p°B p¨M; ?ÄB i?,K ç-m çm¬B ;®+ M;¼MX
 h?b ` >Q¨B oB M >-m h?QÌM; o,M h p¨Q M,K oϕM G`+? i?S i€K +?Êi bBM? K°i +A
 JBM? .QÈ+ oQÆM; Gw h?ÌB h`•M BM b€+? Î L K EBM? ? i HÁM; +?[ i¨ +?Q- `®i
 i`QÈ+ [m, K¬M [m MX L?QM; ç M ;B Q KM sm•M >ϕ M,K M;Q€B- +kM; +?QM? H¨
 `ÌB FBM?- `®i +K+ # M? h?QÌM; o,M h iÈB i?ÌB F€ +?|i i?m®+ i? M; F?¬M; +| ?B
 h?QÌM; .”M hU K½M i M; - /U i?2Q +? ç° i`B m çbM? ç M Zm®+ hY :B€K ?¼+ i”T
 #` i”T T?QM; iQÈ+ p` >Q¨B oB M >-mX

h-M G•K ç€M? h?QÌM; .”M hU K°i [mv M,
 @ h M F?®M M”v ?ŠM H” iÈB ibK i - pb b Q pW `²B i`®M i`€M? ~M M’T F?¬M; ` - K
 >„+ ?„+ ?„+ - h?QÌM; .”M hU bÌ ç-m +QÌB t’m ?’- M?bM b M; #¼M h`B m *~K- hW c
 sQÆM;- K†+ /M F?¬M; M|B` M?QM; w iS +kM; `’i`ä`”M;X
 u H” i M i?¬ F +? /®i M€i- `’i bÊ +€+ æ¢B M?•M iB M bBM? i?Q+? M;?B K K†i /¢v
 iY M;”v tQ ç½ ? i bS+ T?B M T?S+ - M?[M; H½Q iB M bBM? M”v +”M; i? K HÊB ?¢
 i`€M? K†iX
 h?’v h-M G•K Î +?mM; pÈB K°i ç€K H½Q iB M bBM? p,M i?¬M- h?QÌM; .”M hU F?¬
 i`®M- +?m~M #` H€i M[KÈB` K†i /B M FB M h-M G•KX "ÎB pb KÈB pW `²B i M
 K„M; HQ¢M- v KÈB M?av` ç€M? M;QÌBX
 @ >ªQ ?mvM? ç - `’i +| M;?o F?Q5
 h-M G•K +QÌB ? ?ª- +?o M;|M i v +€BX
 L;QÌB i`¼M; M;?o F?Q +”M; M;”v +”M; Qi- #ÎB pb i`¼M; M;?o F?Q H” T?ªB i`ª;B€
 ç°i M?B M tªv` - +?9M; :B€K aBM? T?ªM SM; F?¬M; F`T- b m ç| H¢B # +?•M #®M
 #¢M- p”Q H9+ M”v i M :B€K aBM? #` ç€M? FB +?”K`½B idM? /”v- +?9M; :B€K aB
 i`ÊM K„i M?bM p T?Q h?QÌM; .”M hU K„M;,
 @ h?QÌM; ?mvM? i?”i H” i?¬ H¶- FBM? bQ /QÈB +?•M i?B M iY- ?€ /mM; +?Q M;Q
 @ h?QÌM; ?mvM? i?•M H” Zm®+ hY :B€K aBM?- S+ ?B T #¢M ?¼+ M?Q p”v [mª i?”
 h?QÌM; .”M hU +kM; +| K°i M?|K oä ‘K aBM? +?ÆB +?mM;- H”T iS+ +ª #¼M t„M i
 ?,M; t¬M; iÈB,
 @ h?®B H„K- iQM? ibM? h?QÌM; æ¢B + ? i bS+ +¬M; #^M;- M m F?¬M; T?ªB H” GE
 K¼+ M;” pQB- ç•m #` ç€M? M?Q p”v\
 @ æ9M; p”v- i?2Q iB m ç i?’v ç€M? pŠM +ÁM M? - ? ?
 > B # M i` M? +½B F?¬M; /Si- +m®B +MM; ç€K oä ‘K aBM? i?„M; i? ?ÆMX
 h?QÌM; .”M hU M|B +?mv M pÈB h-M G•K- #` iB M; ²M ”Q [m’v M?B m- [m v ç-m H¢
 p B çB iÈB M?Q ?mM; i?¬M €+ b€iX
 @ «B +? Q- [m•M iY ç°M; F?~m F?¬M; ç°M; i?O
 "¼M ;B€K bBM? bÊ ? i ?²M- bÊ i M L;®+ "€ oQÆM; M”v H¢B M’B M|M; H”K +”M- i’i
 K¢M? i`QM; v mX
 h?QÌM; .”M hU #om K¬B- iÄ p F?BM? i?QÌM;X
 L;QÊ+ H¢B i M :B€K aBM? KÈB pW `²B #` v [m”i M;½ i M ;¼B GB M *?Q h? M?- ;
 #¢M ç M; /bm- `mM`mM çSM; i`QÊ+ K†i h?QÌM; .”M hU- iÄ p [m”i +QÌM;,
 @ :B”m b M; F?¬M; H”K ç°M; HÁM;- #-M iB M F?¬M; i? /ÌB- mv pk F?¬M; F?m’i
 T?m5
 J†+ /M v`Èi ? B +€B`,M;- M|B +?mv M ;B| H¼i p”Q F?B M +?Q ;B¼M; F?€+ H¢- M
 K†i ;¬v ;Á H” F?¬M; ;BªX
 hW o,M h`QÌM; i?’v p”v M;~M` - F?¬M; #B i M?È` ;b ç|- +| H) H” +€B #|M; +O Kb
 h-M G•K +QÌB H„+ ç-m K°i +€B- iB M H M K°i #QÊ+ ;B[+€M? i v h?QÌM; .”M hU H
 @ h?QÌM; ?mvM?- i i?’v M;QÌB M”v +| p ? v ? v
 h?QÌM; .”M hU [m v ç-m H¢B +QÌB M|B,

@ h-M + +?È t2K i?Q`M; K¶- M m i M M`v + -m tBM i? i?S- K¶ +`M; Km®M ç€M? +?
i¢B i?'v v +kM; H`K°i ?€M iY FB M +Q`M; - K¶ +kM; F?¬M; bQ çQ pÈB v M[X

o®M H`GB M \*?Q h? M? i?" #`ç€M? ç m K°i i`"M +kM; imv i F?¬M; +?`m iÄ` v r
."M hU- F?¬M; M; ì`^M; ç®B T?QÆM; H¢B F?¬M; ç°M; i?O- H"TiS+ M; •v M; Q`B`
F?¬M; #B i H`K b QX

J'v iB M; p¶ i v #¬K #®Tp M; H M- *® >B M h?"M? +?"K`½B çB iÈB- ?„M; ;B¼M;

@ > v °i M; Q`B ç¼+ b€+? +SM; `„M FB M +Q`M; - F?¬M; bÊ +Q`M; #¢Q- ;B®M; M?C
;B`v pÁ-

@ *® h?9+ h?`B- EQM? .QÆM; iB M bBM?5

"¼M :B€K aBM? T?€i` K°i i`"M FBM? ?¬i?'ii? M?- p`\*® iB M bBM? M`v F?¬M; +
iY FBM? i`B imv i /B K- L K EBM? i?B >QÆM; ç¶ :BªB L;mv M- M,K o¢M G`+? i?S
L?` :B€T ç M?` / M?- +ÁM F?¬M; bÊ [mv M [mw çQÆM; i`B m- +?®M; H¢B [mv M
GQm æbM? G M- L;Kv .Q½M h`mM; i´ +?S+ h K L;mv M ?°B- b m ç! çQÊ+ ç€K i? M
H`F + -K ç-m- [mª i?"i H`M?•M p"ii?¬M iQÊM; i`QM; HÁM; +€+ :B€K aBM? i` im

*?d i?'v EQM? .QÆM; iB M bBM? *® >B M h?"M? ç¢B / M? çdM? çdM? ? i bS+ ?B
MK +Q`B i` M K†i 'K €TiW €B- i`QM; K„i iQ€i` p F?2M M;ÊB M²M; ç"KX a„+ K†i v

h®M; RM; sQÆM; HìB +ÁM +?Q /Si- hW o,M h`QìM; ç½ HÈM iB M; M|B,

@ *® G M; h`mM;- M|B M;QÆB FB M i?S+ M¬M; +¢M F?¬M; #B i çQÊ+ i'K M;¼ #E M;QÆBX \*| H) H½Q ç H9+ p`Q ?¼+ - H½Q bQ F?¬M; M|B [m +~M i?"M +?Q M;QÆB h`mM; H¢B ç•v- hW o` ç¼+ +?Q M;QÆB M;?25

:QÆM; K†i im'M i9 *® >B M h?"M? M?'i i?ìB bQM; T?²M; H M M?Q ; M ?2Q- t'm ? hW o,M h`QìM; [mª i?"i H" +U+ ç°+ - #ªQ v iB M H M M;?2- +?ŠM; T?ªB H" H½Q bQ /®i b Q\

:B M; æ¬M; *?B- .QÆM; E?ª G" T- Gw h?U+ H° p F?' bÎ- H-M M"v K'i ? i i? /B M- H•m- F?¬M; €T /KM; i`QM; i?U+ i - B K" M;ì iÈB æ t2K H-M M"v *® h?9+ h?ìB iB M i?®B HQÐM; M M

hQ" M i`QìM; v M H†M; M?Q iìX

@ æ i ç¼+5

GB M *?Q h? M? ç~v ? B i M ç²M; #¢M ç M; /bm KbM? ` - çB iÈB i`QÊ+ M;¼ #B p ç| KÈB ç¼+ çB m i?S # i` M ç|,

@ E?¬M; +?Q T?ûT h9 h" B T?€i #B m ? i i?ªv Qm F?mv i çB K +O [m•M /•MX L m M [m•M /•M- +?Q T?ûT [m M H¢B çQÆM; +?S+ - ?B M i" B # M M;Q" B- i`€M; bo +| +? M?•M F„ M;? +| i? M|B çQÊ+ - F?¬M; B çQÊ+ M; ,M +ªM- /mv +?d +| h9 h" B H" F?

*?m L;mv M *?QÆM; ç`M? ` i?€M? ?m'M- Qm F?mv i çB K çQÊ+ K'i ?ÆM i?B i + iQÆM; [m M- /•M +?9M; M¬M; T?m ~M /"i M9B `WM;- i?QÆM; M?•M #€M ?"M; B i`Q+?- /mv +?d +| F?¬M; +?Q ?¼+ i`Á #`M Hm"MX

*| M;QìB +?Q ``M; ç•v H" *?m L;mv M *?QÆM; Km®M ?¼+ i`Á M i•K ?¼+ i" T- F? +?QM? H" K i` M½B +¬M; F?| - M?QM; M?B m M;QìB ?ÆM +ªK i?'v v +?d Km®M F M"v- i`W h9 h" B ?¼+ i`Á ` - ç b® /•M +?9M; #bM? i?QìM;- i?QÆM; M?•M ç m KM [mv M #bM? Hm" M i`B m +?QM? - #¼M ?¼+ kM; F?¬M; +| M,M; HU+X

ob p"v F?¬M; +?Q T?ûT M;QìB ç¼+ b€+? - ?¼+ i`Á M;?` +?QM? - /•M +?9M; #bM? i F?¬M; +| M,M; HU+ iQÆM; SM;- iQÆM; çQÆM; pÈB H" K +?Q +ªMQÊ+ iW i` M tm T?ªB M;?2 i?2Q i`B m çbM? M #`BX

Zmv ç`M? M?Q p"v F?¬M; ?ÊT ibM? F?¬M; ?ÊT Hw- /o M?B M b m F?B *?m L;mv çQÊ+ iB T iK+ i?B ?"M?X

"i [m€ K¼B pB + i`B m æ¢B JBM? H'v i' i¬M; i?"M? T?€T H" HÈM- b m ç| ibM? ? /M H" [mv ç`M? [m€ F?S F?¬M; +ÁM ?ÊT i?ìB M[+kM; b) F?¬M; T? #Ä [mv ç`M? iK+ i?B ?"M? i`QM; i?U+ i M[X

NdyX *?QÆM; Ndy, E?| S?•M "B i h`mM; :B M

h, M?Q [mv ç`M? ` çQìM; T?ªB i`bM? G° .šM F?¬M; +ÁM çQÊ+ F?„T MÆB i` M +ª G9+ h-M G•K pW iÈB E *?•m- M m F?¬M; T?ªB H" M;šm M?B M ;†T H9+ "¢+? GB b) F?¬M; #` i` G° .šMX *?m L;mv M *?QÆM; [mv ç`M? i? K [m M H°i / i`²M; +Ä- [m M /U p`Q #´M; H°+ +?d +| +? i ç|B- +Æ ?² F?¬M; [m M M"Q H" F?¬M; i? K- M?

G"K M?Q p"v b) +| K°i p'M ç - ç| +?QM? H" [mv ç`M? F?¬M; ?ÊT i?ìB- i` M i?U+ i M?QM; i` M Hw i?mv i pšM +ÁM M;mv M ?B m HU+X \*?Q M M i?QìM; +| M;QìB M?, i?b M?[M; T?€T F, #` T? #Ä FB ç¢B ç b® H" ç½ i`ªB [m i?ìB ;B M ? B i`,K M,K ?ÊT pÈB çB m F?QªM i?ìB M"vX

L?QM; /M b Q i` M Hw i?mv i M?[M; çB m F?QªM M"v pšM +| ?B m HU+ - ?m®M; +? ?m'M +O >Q" M; ç F? B [m®+ æ¢B JBM? >²M; ok ;B *?m L;mv M *?QÆM;X

E?¬M; i`€+? hW o, M h`QÌM; M|B h-M G•K- h`B m *~K F?¬M; [mªM çQÊ+- M; v +ª ç
 F?¬M; [mªM çQÊ+- B +| i? [mªM ç M i` M ç-m h?€B h´; B 5\ h?€M? ?m'M /Q v #
 hW o, M h`QÌM; +?Q ` F i Hm"M,
 @ *?Q M M KÈB pW `²B GB M \*?Q h? M? H'v i?•M T?"M Zm®+ hY :B€K p¼M; #`M
 *?O æ¬M; sQÌM; H` ;B M M`M?- ç½ pB T?¢K i?€M? ?m'M i` M M; ¼ #B p, M X h?Q
 h? M? H` iU ;B€+ /mv i`b i?€M? ?m'M +O æ¢B JBM? h?€B h´ >²M; ok >Q`M; ç - F?
 > v [m€- h-M G•K p` h?QÌM; ."M hU ç"Ti v M? m- ? ? - i?-v +½B +?QM? H` i?-v +
 i?"i5
 @ *® G M; h`mM; - M; QÆB +| +ÁM Km®M i?QÊM; i'm ç¢M ?†+ h?QÌM; iB m >-m ;B
 h-M G•K M?bM *® >B M h?"M?- M; Q`B +QÌB K` i`QM; F?¬M; +QÌB ?ÄB- p Kti; B
 h?QÌM; ."M hU +kM; QÐM M; U+ i?"i + Q- +^K b„T bY +?¢K i`€M- /€M; p M?Q ç M;
 ;BÄB +€Q i çB5
 J² ?¬B M|M; i` M i`€M *® >B M h?"M? +?ªv tm®M; `ÁM; `ÁM; - i`QM; HÁM; i?-K i?|
 H-M K` F X amv M; ?o K°i +?9i +kM; i?"i H` tmB t Q- M m F?¬M; TªB H` hW o, M h`
 +ÁM +| M; ¼ #B p, M +O *?m L; mv M *?QÆM; i²M i¢B- ç½ ; -M ? B i`, K M, K F?¬M; i
 :B M; æ¬M; *?B- .QÆM; EªG "T p` Gw h?U+ +kM; H9M; i9M; p¬ +MM; - ?"M F?¬M;
 p`QX E?mv i çB K +O i`B m æ¢B JBM? +?QM? H` M?Q p"v- `ä `M; F?¬M; ? i?B
 F?¬M; M|B `ä H` T? #Ä- M?„+ iÈB pšM çQÌM; çQÌM; H` i?€M? ?m'M +O h?€B h´-
 çKM; p`Q +kM; +?d +| i? i`€+? KbM? tmB t QX
 G9+ M`v # p` T?K i?-M M°B +€+ ç½ bÈK KQÊM +È `ÌB çB- ç€K ç iY h•K >¼+ +ÁM
 o, M h`QÌM; - h`B m *~K iU i?` i?•M T?"M #`i ç°M; i? M? b„+X "¼M h®M; RM; sQÆ
 .[:B Q +QÌB F?~v i?"i M?Ä- M?bM *® >B M h?"M? # m t'mX
 *® >B M h?"M? KÈB pW `²B +ÁM F?Q i? ?mM; ?,M; i`Î M M m QªB +?€M +?QÌM;
 oB M i?ªv ç m iS+ i®B ;Bª +•KX "¼M :B€K aBM? pšM iÄ ` ;B"M / [ #`i #bM?- M?QM
 +?9i ç½ #„i ç-m iQ€i K² ?¬B HQ i? v GB M *?Q h? M?X
 E?¬M; TªB H` M; ¼ #B p, M +?d F?„+ i` M iªM; ç€ +k H` +| i? +QB i?QÌM; - M m
 TªB i`WM; T?¢i M; ?B K F?„+X L, K >²M; ok /UM; +°i b„i i`QÊ+ Zm®+ hY :B€K- T
 /€K p¼M; #`M i`B m +?QM?- T?d #€M; bQ i`QÎM; M?`i Hm"i tY iY- # m i?O +`T i` M
 *?Q ç M M, K *?QM? æS+- p` >Q`M; ç M¬M; M´B ` +mM; /¢Q +?ÆB- i?`v +°i b„i M
 KÈB +QÌB M|B Zm®+ hY :B€K F?¬M; TªB H` ?bM? i`QÌM; - ` H M? / T #Ä +°i b„i X
 L?QM; +?d +| +°i b„i #` / T #Ä- M; ¼ #B p, M pšM +ÁM #`v bÌ bÌ ` ç|X h-M G•K H`
 ?„M Km®M H'v i°B / M? p¼M; #`M i`B m +?QM?- ?Ov #€M; ç¢B i?-M #„i GB M *?Q
 K°i +? [F?¬M; X
 >ÆM M[KÈB pW `²B F?¬M; Qi :B€K aBM? K²K M, K KB M; KQÌB- M|B ``i M?B m H
 L?'i i?ÌB #¼M :B€K aBM? i?ªv ç m #B M b„+- M?bM H¢B p Kti M?Q +QÌB M?Q F
 F?¬M; iU +?O çQÊ+ `mM `~v `„M; p p`Q M? m H€+? +€+?X GÌB ç²M p` æ®+ *?O
 i`QM; i v ?„M F?¬M; TªB H` K´M; U+ M; ?B K T?´B +kM; +Q ç-m KQB M½Q- K¼B
 h¬M L; ° E?¬M; - H`K b Q ;B [çQÊ+ K¢M; M?Ä\5
 h-M G•K +QÌB ?„+ ?„+ [mûi M?bM K°i pÁM; - €M? K„i ?„M M?bM iÈB ç•m- #¼M :B€K
 F?¬M; /€K M?bM i?ŠM; p`Q K„i ?„M- +?d bÊ +?¼+ ;B"M ç¢B K ç-m æ®+ *?O æ¬M
 @ h-M- h-M æ®+ *?O
 J°i i M [m M p, M b„+ T?K+ HK+ T?~K- ?ŠM H` [m M p, M hv L; ?B T Zm®+ hY :B€K H
 G•K i?B H - +| p M?Q Km®M tBM i? +?Q #¼M :B€K aBM?- `®i +K+ H¢B iÄ ` /Q /U

L,K ç-m i`B m JBM?- Zm®+ hY :B€K pšM +ÁM `i K¢M?X "ÎB pb i?B m i?®M M?•M
[m M "° æQÌM;- T?QM; +QÆM; ç¢B H¢B +kM; F?¬M; ?B K i?'vX L?QM; i?2Q +? ç
ao KÈB H" tm'i i?•M +?QM? ç²- /U p"Q 'K iQ i?"K +?Q [mv M iB M H" +| i? p"Q Z
M;"v +°M; F?¬M; i®M # Q M?B m iB M- HB M çÈB ;B€Q [m M UH½Q bQ- i?-v /¢vV
>m®M; +?B- +?mv M h-M G•K #„i H¢B #¼M :B€K aBM? p¼M; #°M i`B m +?QM? M
i`€+? M?B K i`QM; ç| - i®B i?B m +kM; K„+ i°B / M? ð/¢v i`Á F?¬M; M; ?B K- H½Q
+?WM; h-M G•K i`Î K†i- M; v +ª +€+ ;B€Q [m M +kM; T?ªB K'i +?S+- H°K b Q /€K
i? +?Q #¼M :B€K aBM?X

J°i i M :B€K aBM? M?Ä ;B¼M; i? M i?Î,

@ «B GB M ?mvM? ;†T T?B M T?S+ `²B- QM; F?mv M ?Q°M? ?°M? M?Q p°v- +¬M
K¼B M;QÌB

@ *?QM? ç¢Q F?m'i i'i- QM; F?mv M ?Q°M? ?°M?- i?"i bU F?B M +?Q M;QÌB i T?
J°i i M :B€K aBM? F?€+ ;B°M /[M|B- M?QM; `i M? M? HB M #` ç²M; #¢M #KK KB
h-M G•K M; ?2 çQÊ+X

E?|2 KB M; GB M *?Q h? M? pšM +ÁM ç M; `d K€m- b„+ K†i çÄ #WM; M?bM bQ i`Q
?¼+ #°M Hm°M- +†T K„i v +Æ ?² Km®M T?mM ` HY - pW m'i S+ pW iS+ ;B°M- [m
i`QÊ+ ;^M ;B¼M; M|B,

@ h-M æ®+ *?O- KÈB pW `²B +?d +| K°i KbM? GB M K¶ ?Ov #€M; æ®+ *?O K° i?
i`QÎM;- ç²M; ?¼+X J°i KbM? GB M K¶ ;€M? +?°m i`€+? M?B K- ?v p¼M; æ®+ *?O
h`ìB ÆB- ç•v H° HB i bo +€+? K¢M; M? /kM; #'i F?m'i b Q5\ h-M G•K +| p ?SM; i
*?Q h? M? K°i T?2MX

hV L; ?B T Zm®+ hY :B€K ;'T ç M ç° ;B°K +?•M HB M iB T- i?-K M?O i`QM; HÁM; +
M?Q p°vX "¼M :B€K aBM? ?Q†+ ;B°M /[#'i #bM?- ?Q†+ •K i?-K i?Î T?°Q M? M?ä
K° F?¬M; /€K M|B ;bX

h-M G•K +QÌB ? ?ª- sQÎM; o +?QM? H° M?Q p°v- K†+ +?Q bo H•K i? M? HQm +€+
M M?B M #'i ç°M;- M?QM; M m ç +?Q i M„K i?|T çQÊ+ +€+ M;QÆB- ?W ?W

h®M; RM; sQÆM; H¢B [m M b€i GB M *?Q h? M?- •K i?-K ;"i ç-m,

@ L;QÌB M°v +kM; +| K'v T?-M F?Q iB i +QÆM; +?QM?X

@ L;QÌB +| i? F?¬M; +| M;¢Q F?Q- M?QM; F?¬M; i? F?¬M; +| M;¢Q +®i- M;QÌB M
i` ?°M? bU i?B m bmv M; ?o K° i?-BX

h`B m \*~K /Si HìB HB M ç°M; HÁM; v m i`B- M?bM h-M G•K i?'T ;B¼M; ;¼B,

@ h-M æ®+ *?O

> ? ? h`B m \*~K +ÁM +?Q F`T tBM +?Q GB M *?Q h? M?- h-M G•K ç½M; Y K†
+QÌB iÈB M¶B ?Ki ?ÆB- i v i`€B +?®M; M¢M?- i v TªB +?d GB M *?Q h? M?- b m
hY :B€K- +m®B +MM; /WM; H¢B i`QÊ+ *® >B M h?°M?- M|B ç-v ~M w,

@ *€+ M;QÆB- +€+ M;QÆB i?"i bU +?Q #ªM ç®+ H° hB M LBM?- GQm *~M ? v b Q
M°Q iBM ? i HìB M;QÌB i çQÊ+- TªB #B i +| `i M?B m M;QÌB F?~m S?"i i•K t°- i
H¢B H° T?QÌM; #€M MQÊ+ ?¢B /•MX h?¬B- i F?¬M; T?KM; #²B M[- +€+ M;QÆB i
*€B ;b- #Ä [m M?Q p°v b Q\ :B€Q [m M Zm®+ hY :B€K p° #¼M :B€K aBM? M;Æ M
`^M; h-M G•K #Ä [m / /°M; M?Q p°vX GB M \*?Q h? M? M;•v M;QÌB ` i¢B +?¶- i`Q
#B i H°K b QX

"¼M ?¼ F?¬M; #B i h-M G•K i`ªB [m # Q M?B m ;B| HÈM b|M; HÈM- H°K b Q +| +?
i?Q bBM? +´ ?OX >„M +ÁM p¶ p¶ p B GB M *?Q h? M?,

@ hB m iY ``i +| F?Q iB i- i F?2M M;QÆBX L?QM; ``i M?B m +?mv M F?¬M; i? #
:B€K aBM?- ?ŠM H`` #B i ċB M +® ð+¼T Î +?ÊöX h +?d M|B #'v M?B m- ?½v iU HQ
UJ°i M;Q`B M|B +| +¼T Î +?Ê F?¬M; B iBM- ? B M;Q`B M|B +| +¼T Î +?Ê F?¬M;
+¼T Î +?Ê- `®i +K+ M;Q`B i +kM; iBMXV
.Si H`B- h-M G•K +Q`B ?„+ ?„+ FûQ h?Q`M; .”M hU ċ M; M;~M M;Q`B ` ċ|,
@ æ½ H•m F?¬M; ;†T- +?9M; i ;¼B hW ċ ċB iB m i?Q- iÊB hB M L;?B T?Q`M; ,M p
G`B +ÁM +?Q /Si- h-M G•K ċ½ +?„T ? B i v b m HQM; mM; /mM; ċB ` M;Q`B- #Ä H
aBM? i`ÊM K„i ?€ K²K- ?²B H•m b m pšM +?Q ċ`M? i?-M HċBX
"¼M *® >B M h?“M?- :B M; æ¬M; *?B K'i ? i i? /B M- H9+ M`v BK i?BM i?Qi F?¬M
o,M h`Q`M;- h-M G•K HċB ;BÎ i`Á ;b F?€+X
*?9M; oä 'K aBM? ċ-m iB M H`` i`ÊM i`ÁM K„i M;~M M;Q`B- iB T i?2Q HB M #”M i€
` ċB- t| M?Á i?•M i? - F ;b iB M; i,K- h-M æ®+ *?O i?“i H`` iB m b€B F?Q T?€+
i?-M HċB- i'i +ª ċB i?2Q,
@ h?Q`M; ?mvM? /WM; #QÈ+
hW o,M h`Q`M; M?bM GB M *?Q h? M?- H9+ ċB [m # M +ċM? v +?“K `½B M|B,
@ L;Q`B im´B i` #` p'T M;½ K°i +?9i F?¬M; T?ªB H`` +?mv M t'm- /o M?B M M?B i?
t'm- M?QM; T?ªB ;B[b Q +?Q HÁM; KbM? i? M? ioM?- #^M; F?¬M; ``i / #` M;Q`B
?“M F?¬M; F`T5
G`B M|B M`v i?“i bU H`` H`B +?•M i?“M? T? T?O +O hW o,M h`Q`M;X L,K tQ i?“i
;†T T?ªB +ÁM M†M; M ċ€M; bÊ ?ÆM GB M *?Q h? M? ?B M iċB K'v +?K+ H-M- M
;B®M; M?Q GB M *?Q h? M?- +?d ċB K ;B M; bÆM- FB M +Q`M; #'i F?m'i- iU +?Q
æ M F?B K°i iB M; bûi ;B€M; tm®M; ;B[i`B [m M;- KÈB ?B m ċQÊ+ i`B + Q ċ'i`
`°M; HċB F?¬M; +?¶ /mM; i?•M- i? i?ªK iÊB KS+ M`QX
h?“i K v H`` GB M *?Q h? M? ;†T T?ªB h-M G•K- K v K„M ?ÆM i Q M;° M,K tQ +O
#B i # Q M?B m H-MX
GB M *?Q h? M? M;Æ M;Æ M;€+ M;€+- €M? K„i pW +?ċK p`Q K„i hW o,M h`Q`M;- -
p` H½Q iB M bBM? M`vX L?QM; iU €B p` M;ċQ F?Q +O M;Q`B im´B i` HċB H`K +?
M? M?X
hW o,M h`Q`M; +Q`B F?´ H„+ ċ-m K°i +€B- ``i M?B m +?mv M F?¬M; ċQ+? i?•M i`ª
+| i?B ;B M KÈB +| i? bY ċ`B +€B M?bM +O M;Q`B i` im´B M`vX
hW o,M h`Q`M; ;¼B +€+ p` ċ²M; K¬M ċB KÎ iB +`QÊm ,M KWM;- h`B m *~K M?bM G
+?B- iU ?² Km®M M|B ;b pÈB v- M?QM; pÈB H”T i`Q`M; i`QÊ+ K„i HċB F?¬M; K'v i
F?€+ ?ÆM H`` /šM #¼M h®M; RM; sQÆM; ?”K ?U+ `B ċBX
GB M *?Q h? M? M;Æ M;€+ FBM? M;ċ+ M?bM i?2Q- i`QM; €M? K„i iQ€i` p K Kn
h-M G•K ċB `²B- hW o,M h`Q`M; ċB `²B- +€+ p` [m M p,M +kM; ċB `²B- +?d +ÁM HċB
:B€K aBM? M;Æ M;€+ M?bM M? m- +ÁM +| *® >B M h?“M? p` i K ċċB Kċ iQÊM; pW
"B m H° #¼M :B€K aBM? ċ m +| p +´ [m €B- F?¬M; B M;î`^M; æ®+ *?O æ¬M; sQÎM
ċ²M- HċB / /`M; #Ä [m +?Q GB M \*?Q h? M? M?Q i? i`QM; H9+ +?B K i?QÊM; T
ċ° HQÊM;- i?€B ċ° hW o,M h`Q`M; +?•M i?“M? ċ½ i?mv i T?K+ ċQÊ+ F?¬M; Qi M;
ċ½ +| :B€K aBM? +?d +?Ä p T?Q #¼M *® >B M h?“M?- €M? K„i F?¬M; +ÁM H° p
*® >B M h?“M? i?¬M; KBM? H M? HÊB- H”T iS+ M?“M` F?¬M; ´M- M?QÊM; K`v M
p B GB M *?Q h? M?- pmB KWM; M|B,
@ >B M ċ F?¬M; bÊ +Q`M; #ċQ- ?ċQ M?B M +?QM? F?Q #WM; #WM; ûT +?Q æ®+
`B ċB- i?“i H`` H`K M;m ?mvM? F?•K T?K+5

@ h - ûT çB\\

GB M *?Q h? M? +?d p"Q KkB KbM?- M;Æ M;€+ M?Q i`QM; K°M;X

@ L;QÆB +?Q `^M; ç½ t<sup>a</sup>v ` +?mv M ;b\

*® >B M h?"M? +QÌB ? ?^a pW M|B pÈB GB M *?Q h? M?- +kM; ç +?Q +?9M; ;B€

@ *® M?B M æ®+ *?O æ¬M; sQÎM; [mv M i`¼M; - M?QM; ?¬K M v +<sup>a</sup> i`B m ç²M; HÁM
T?^aB H" H9+ [mv M v K oQÆM; *?'M- GQm *~M çQÆM; i`B mX GB M ?B M ç #i F?
i? i`€M? HmB +?QM KQÆB /†KX

h?b ` H" M?Q p"v- +| `i M?B m ;B€Q [m M p" :B€K aBM? H° ` p #WM; idM? M;°X

@ L?QM; - M?QM; iB m ç +^aK i?'v h-M æ®+ *?O p" hW iB M bBM?

GB M *?Q h? M? +9B ç-m 'T 9M; M|B- i? M? •K +°M; M;°v +°M; M?ÄX

*® >B M h?"M? ç½ bÈK M; Ì iÈB- T?'i ®M; i v €Q K°i +€B- M; ?B K K†i H¢M? HMM;

@ h"Q h?€Q T?KM; M; ? M? >B M æ - oQÆM; J½M; F?B K +mM; bQ€M M; ¬B- +?Š
pB i`"M? `M? i` M i`€M\5 S?^aB #B i iW i`QÈ+ iÈB M v ç¢B ;B M M?QÈ+ i`mM; - M
M?'i ç`M? b) i? v ç´B T?QÆM; T?€T K ?Q†+ M; QÌB çÌBX L m H" pb p"v çB M ç^aQ
i"- b) H"K i?Ä K½M •K KQm [m, F +O ?„M- ç¼ H¢+ p"Q çQÌM; i"5

GB M *?Q h? M? M?'i i?ÌB `ÈM +<sup>a</sup> i|+ ;€v- +<sup>a</sup>K FQ+? `ÆB MQÈ+ K„i p€B /"B b€i ç'i

@ h¢ *® iB M bBM? /¢v #^aQX

:B M; æ¬M; *?B ç^aQ K„i p" B pÁM; - ` M b„i i?W H9+ +ÁM M|M; ,

@ æ€M; ?"M h?QÌM; ."M hU , p"Q [mv M i? h-M i†+- H"K M?K+ GB M ?B M ç i`QÈ
H"K M?K+ +^a +?QM? M?•M [m•M iY +?9M; i X

@ hW o, M h`QÌM; H"K i`"M? +?Q ?'- ç´B i`„M; i? v ç2M- +QB i?QÌM; +?QM? ç¢Q- i
.QÆM; E?^a G" T +kM; ?mM; iÈM M|BX

Gw h?U+ pmM; ®M; i v €Q H M,

@ h?QÌM; ."M hU +?d H" +¬M; iY #°i F?¬M; ç€M; ç HQ- h-M G•K +?d H" K°i F pk
b b9i M?Q hW o, M h`QÌM; iQÆM; i`È KÈB M?B m H-M •K KQm çQÈ+ M?Q w- [m^a i
hW i`QÈ+ iÈB M v i?®M; ?"M T?<sup>a</sup>M ç² +ÁM M†M; M ?ÆM ?"M ç`+? M?•MX æ M?'
h`QÌM; H¢B ;B9T h-M G•K- F?B M +?Q +Um ç<sup>a</sup>M; i? M? HQm ?"M ç M M; ?B M ` ,M
i`mv M ` T?QM; i? M? h?•M h?ÌB >"M? T?®B ?ÉT pÈB h-M G•K H"i ç´ h`QÆM; hS
G•K T?®B ?ÉT pÈB M? m- iQ" M H" M?Ì hW o, M h`QÌM; +?¢v iÈB +?¢v HmB ` bS+X

@ E?¬M; M; Ì `^M; H½Q i†+ HW i 5

GB M *?Q h? M? iS+ i®B ;B" M /[- i?B m +?9i M[#` ;B M M`M? HW ;¢i bd M?K+- ?
HY X

NdRX *?QÆM; NdR, hbM? >m®M; *| "B M

h-M G•K iW Zm®+ hY :B€K çB ` - # M +?B i v +MM; hW o, M h`QÌM; çQÌM; B M'v
#¼M oä 'K aBM? ç m H" ?¢M; M; QÌB i?¬ H¶- bU ?B M /B M +O +€+ æ¢B M?•M iB
sQÆM; ?M /¼ #¼M ?¼ i?"M? M?[M; i M ç-m ;¶- F?ûT MûT F?¬M; /€K KÎ KB M; X h
hW o, M h`QÌM; p" +€+ ç iY h•K >¼+ Hm" M +?mv M bQ K¬M- +ÁM KbM? FûQ h?QÌ
hW h•M .BX

hW æ¢B iB m i?Q b, M i?9 iÎ p - +ÁM +?Q F`T i? v i` M; T?K+- M; ?2 M|B h?QÌM;
i'T H Q ` - iW `it ç½ [m'i`QB M; U M; ?2 pmM p9i,

@ >W- iB m h?QÌM;- ç M FBM? bQ +ÁM ~M M9T F?-M; ç M i? K #€B +¬ M½B M½B-
o®M h?QÌM; ."M hU pšM M; M; M;QÊ+ FB m M;¢Q- ?B M i¢B M;?2 p"v H"TiS+ tb
+QìB,

@ E?-M; T?ªB H" ç M; çB i?2Q h-M H½Q + iÈB ;†T æ¢B iB m i?Q b Q\ L K EBM
T?QM; +ªM? +kM; T?ªB b b9i K'v T?-M- +€+ ?mvM? ç ç m i? M i?Î ?®B ?"M- +k
H½Q + /B K T?9+ F?-M; iÈB ? B H-M- +| i? ¬K çQÊ+ K„ M?•M p M?"X

GìB M|B M"v i?"i bU p¬ +MM; i•K ç„+- ç¢B K ç-m b® K°i EBK G,M; i?"M? çQÊ+ h-M
[mw +ª L K EBM? ç m i?Î T?"Q M? M?äK- hW æ¢B iB m i?Q +ÁM Î H¢B L K EBM?
K¼B M;QìB +kM; F?-M; / /"M; ;bX "¨ M" M; ç€M? +ÁM çÐ- p¢M M?'i M?" KbM? Km
Zm®+ *¬M; T?O- #¨ i`QÎM; #®B #m°+ +QÊB M" M;- p"v #B i T?ªB H"K b Q\5

hW w M;?o M"v- h-M G•K i?"i bU +?QM? H" •M M?•M +Sm K¢M; +O +€+ p` i? ;B
EBM? i?"M?X h?"K +?Q h?QÌM; ."M hU #B i +| K'v F ` M? K½M? i?ì #¨B p` b®M;
i` M ç| ;?B, i, T?m h-M G•K i`QÌM; i?¼ i`,K im´B ;B [m Mi'M iQÊ+X

E?-M; M;ì¨M; /€M; p h?QÌM; ."M hU M?Q p"v i`QM; K„i ç€K ç²M; #¢M i`Î M M ? i
M"Q h?QÌM; iB m >-m ;B +kM; ?Á ?ûi i`•m #Á- iW i`QÊ+ iÈB M v +?Q iWM; i?'v v
i`QÊ+ K†i p` hW æ¢B iB m i?Q M"v [mª i?"i M?Q +?m°i i?'v K QX

L;?2 b m HQM; +| M;QìB +QìB F? M? F?€+?- h?QÌM; ."M hU [m v ç-m H¢B i`ÊM i`V
F?-M; #B i æ¢B iB m i?Q HÊB ?¢B- M" M; ç M FBM? bQ H" ç½ ;ª +?Q M;QìB- M?'i
F?-M; +€+ M;QÆB +ÁM bÊ ?½B ?ÆM +ª i X S?"K H" F +| HQÆM; i•K T?ªB ç i¢ h
?„MX

@ æQÊ+ `²B çQÊ+ `²BX

h-M G•K M„K i v +O hW h•M .B- +QìB ?b ?b,

@ B +?ŠM; #B i p` MQÆM; iY i ç•v H" K°i M[ i`mM; i`QÊM; T?m- +•M [m„+ M? i?
h?QÌM; iB m >-m ;B M[- M?bM v M?Q p"v i +kM; +ªK i?'v i?QÆM; ?¢BX

hW h•M .B ?û KB M; +QìB K°i iB M;- i?QÊi i? v m çB m çSM; # M M;QìB h-M G•K
M;ÊB- MQÊ+ / #€M? K"i i`Î M M M;¼i M;"Q ?ÆM +ª MK +QìB +O M" M;X hmv `¨
M?QM; +kM; +| i? #¨v` /€M; p +?BK M?Ä Mût b€i M;QìBX

>¬K M v h?`EB K p¨ :B€T 'i "QM? æBM? ç m Î M?"- i?'v /€M; p +O hW æ¢B iB m
p®M ` M? K½M? +QìB M;?B M; M;½X æ¢B iB m i?Q Î i`QÊ+ K†i M;QìB M;Q¨B ;Bª
¨i ;B®M;- i? M?QM; /€M; p +O bQ iY >¨ æ¬M; KÈB H" i?€B ç° #bM? i?QÌM; +O

*€+ M;QÆB H" #¼M iB m #¢B ?Q¢B5 hW h•M .B i?W /¨T F?-M; M;QìB +?9 w ;B€;E
+?ŠM; H) #ªM iB m i?Q F?-M; i? ` p i?K+ M[K°i +?9i b Q\

h-M G•K ç M; M|B +?mv M pÈB h?QÌM; ."M hU- +ªK ;B€+ çQÊ+ hW h•M .B +| +Y
M;¢+ ?ÄB,

@ L" M; H" K ;b p"v\

@ h?B T i?B T +?"Q ?ÄB h?`EB KX

hW h•M .B H¢B F?-B T?K+ MK +QìB tBM? ç T- K„i ?¢M? +?ÈT +?ÈT M;¼i M;"Q M?
h?QÌM; ."M hU M?bM i?'v ? i i?ªv- #°B T?K+ h-M G•K b€i ç'iX

E?„T +ª L K EBM? ç m M|B hW æ¢B iB m i?Q ;ª +?Q h-M G•K- +?d bÊ F?-M; / H"K
*¬M; T?O- >¨ æ¬M; bQ iY T?€i i€+ b) F?| HÁM; ç®B T?|- 2¨¨M; F?| ;B[ç` p` i`QÊ

"•v ;Bì t2K ` H¢B ?Q¨M iQ¨M F?-M; T?ªB H" M?Q p"v- t2K i?Y æ¢B iB m i?Q Î i`
M;Q½M iÈB KS+ M"Q

ob b Q i`QÊ+ FB F?-M; +ªK i?'v- hW æ¢B iB m i?Q +kM; ç€M; v m M?Q i? h?QÌM
;½B ;½B ç-m- /o M?B M i`QM; K„i v- T?m M?•M KbM? * Q iB m i?Q poM? pB M H"

h-M G•K- hW h•M .B H"K +?O- K`B h?Q`M; ."M hU p" +?9M; oă 'K aBM? ç M hB M
#[p`i[m vX a m ç| +MM; M? m` F?ÄB i?"M? ç M L;¼+ hmv M bÆM T?Q "„+ çB b
+ Q- F?B b,M i`Î p` ç½ H" +?çM; pçM; i®B- HçB iÈB ? K *•m G M ibK ;€M? ?€i M K
h-M G•K i?W /`T hW h•M .B +?mv M i•K t2K +m°+ pmB- i?'T ;B¼M; i` m ;? Q h?Q
M?•M KbM? Î MÆB M"v F?¬M; i? çB +?ÆB #`B- H-M b m b) K`BX
h`QÊ+ FB h?Q`M; ."M hU i?Q`M; çB i? M? H•m bÎ [m€M- H9+ M"v M;?2 H`B +O h
iB T F?Q€i i v M|B h-M H½Q + F?¬M; M M çM ;BĐM iB m ç - F iW F?B F i?¬M pÊ
+?ÆB #`B # M M;Q`B M[X L m ç M" M; M;?2 çQÊ+ +?9i T?QM; i? M?- 2`^M; b) +'
h-M G•K M?bM /€M; p M;?B K i9+ +O h?Q`M; ."M hU- H° p ? i bS+ ç²M; ibM?- M

@ æ•v +?QM? H" +?¶ ç€M; ;?ûi +O h-M i†+- /U ?ÆB [mv M [mw H2Q H MX >„M Zm®+ *¬M; T?O Î L K EBM?- ç M FBM? bQ çB ç9i H|i [mv M iQÊM; h`QÆM; \*Q \*?Q T?m M?•M i`QÊ+- +QÊB h`QÆM; iB m i?Q H`K h K T?m M?•M- i?"i` i?b`i p¬ ibM

G9+ :B M; æ¬M; *?B M|B +?mv M +kM; F?¬M; #B i- h-M G•K ç M; +MM; hW æ¢B F?ÄB i?¬M? çB b,M- +?ÆB çM pmB p

.QÆM; E?ª G" T +kM; iÄ p F?BM? #d,

@ L m F?¬M; T?ªB H" S?Á K½ i`B m æ¢B JBM? F?¬M; i? K /U i`B m +?QM?- i i?'v T?QÊM; X

J°i HÌB i?¬M? b'K- ooM? LBM? h`QÎM; +¬M; +?9 *?m L; ?B m M? +?Q ;ª

*® >B M h?¬M? ç°i M?B M ?W K°i iB M; - ;B¼M; +,K ?"M M|B,

@ *?9M; i +¬M; F? B H M €M i°B i`¢M; - bÊK Km°M ;b i M; B M M`M? M`v +kM; b) ç|i`+? #B M; B bªM- i? i?B T bmM; p`Q :B€Q S?QÌM; iv- +kM; b) ;B®M; M?Q +€+

.Si HÌB- *® >B M h?¬M? +QÌB F? M? F?€+? M?bM h® >Q"MX

h® >Q" M +¬ MQÆM; M; ~M` - imv `^M; M; Q`B K†i KB M +QÐM; +QÌB pmB M?QM; iB M; X o®M iQÎM; `^M; *® +¬M; iY H" ?¢M; M; QÌB i?QÆM; ?QÆM; iB + M; ¼+- F? +K+ KbM? +kM; FûK M; QÌB K°i #"+

Gw h?U+ i?Î /`B,

@ h-M G•K +?d H" ?¢M; M; QÌB pk T?m- #'i ?¼+ p¬ i?m"i- M; QÊ+ H¢B hW o,M h`QÌ H-M` KQm ç² b€+? +?Q ?„M- [mª i?"i H" ç¢B ç`+? +O +?9M; i X L m Gw K¶ çQÊ +?QÊ+ E?'M; hY ;B i h?B m \*?QM? J½Q- ;B i +? i H½Q i`QÊ+ iB MX

h?ÌB M`v p,M [mw pk iB M- i`QM; HÁM; p,M i?-M Hm¬M Hm¬M t2K i?QÌM; [m M p M?B m H-M- M m #ªQ #¼M Gw h?U+ i?W M?"M KQm i`Q FûK h-M G•K [mª i?"i +A #¼M ?¼- +?Q M M ?¼ KÊB ç' i?'i #¢B b M; +?Q hW o,M h`QÌM; X

.M b Q h-M G•K tm'i i?•M H" ?¼+ ç² v [m€M- /QÌM; M?Q F?¬M; M; ?2 M|B ?„M ç½ i?m i` M i v K°i F K v K„M i?,M; iB M M?Q ?„M- +€+ p`i? M? HQm [m•M iY +ªK L K i`B iY hW o,M h`QÌM; ç€M? #¢B- i`QM; HÁM; +| i? iB T M?"M ?ÆMX

L?'i i?ÌB *® >B M h?¬M? +-K ç-m K¼B M; QÌB K„M; hW o,M h`QÌM; p¬ bd #¢B ?Q¢B `Y b¢+? bd M?K+ #¼M ?¼ i?m h-M G•K M?B m H-MX

GB M *?Q h? M? i`-K K†+ ?²B H•m- i`QM; HÁM; +U+ F€M; QÐM; K° +€+ p`iB M bB çÄ #WM; - +m®B +MM; #'i M; Ì çSM; /"v- M„K [mª ç'K F?ÊT tQÆM; i`„M; # +?- ;^M;

@ L m +| i? /B i i`W ;B M M`M? pb [m®+ i`B m- GB M K¶ +? i +kM; F?¬M; iB +5

h K ç¢B K¢ iQÊM; æ¬ a€i oB M bÊ ? i ?²M- +ªK i?'v /QÌM; M?Q ?¬K M v KbM? M`B K¼B M; QÌB M|B K M; [m M i`B + M; B€M- [m M pä iY +?B M- [m M p,M + M; B€M +? Km / M? i`mM; i`U+- M?QM; F?¬M; i?'v M; QÌB M`Q i?"i bU çB ibK +? iX

*® >B M h?¬M? H¢B pm®i +^K KdK +QÌB- #B i i? M? MB M M?B i?mv i M?Q GB M i?Q+? M?B i?mv i i`Q b¬B- i?Q+? ?ÊT bM? bY /KM; - iW M v i`QM; Zm®+ hY :B€ H QX

ob p"v *® >B M h?¬M? +¬M; iÄ ` ?"Q ?MM; F?ŠM; F?€B- ibM? +ªM? +¬M; M; `v +¬M; "¼M :B M; æ¬M; *?B +kM; T?K ?¼ i?2Q- i M M`Q i M M`v çÄ K†i iQ i B- /QÌM; M t¬M; ` ç€M? +? i iQÆB h-M G•K p` hW o,M h`QÌM; X

L; QÊ+ H¢B +€+ +¬ MQÆM; h® >Q" M- L; ¼+ "°B K„i H¢M? #¬M; [m M- F?¬M; M; WM; H¢B `i #m²M +QÌBX æ¢B M?•M iB M bBM? +?¢v ç M i? M? H•m F„pB M HQ +?Q M +| #¼M \*® >B M h?¬M? - +€+ +¬ MQÆM; ç½ i?'v +kM; M?B m- +ÁM F?¬M; #^M; M; M`M; +ªK i?'v ?SM; i?9 ?ÆMX

*?Êi+| iB M; #QÊ+ +?•M M? M?"M; p M; H M- Gw L?Q hMM; b^aB #QÊ+ çB iÈB # M /"B,

@ *?Q p` iB M bBM? i?"i H" + Q ?SM;- M"Q- ?½v t2K iB m ç KìB p` iB M #®B p,M

NdjX *?QÆM; Ndj, E,, >"B h`mv M hYm

@ Gw iQÈM; [m•M ç MX

*® >B M h?"M? +QìB +QìB- K¼B M;QìB i`QM; i?Ov iç M;WM; +•m +?mv M HçBX

hB m FBM? [m M +m°+ b®M; F? K F?´- i`W \*® >B M h?"M? H`K GçB #° o,M hmv M +| i?U+ [mv M HÈM H Q +?¼M [m M i` [m M ` - # i M Kç iQÈM; æ¬ a€i oB M :B M?" M;? Q- ç•m +| F?^a M,M; iÈB +?®M iB m iB M M?Q MQÊ+ M?" *?•M ççB MQÆM +kM; F?¬M; /€K iB m t`B M?Q p"vX

L;QìB KìB #¼M ?¼ +?QM? H`GB m æ¬M; Gw L?Q hMM;X

Gw ;B +| iB M- F?¬M; T?^aB H" +| iB M #bM? i?QìM;X

æìB JBM? #îB pb +?Q #° J¬M; *´ +?B K +S K°i ç` T?QÆM; `°M; HÈM iW E J¬M i`î +?d /U p"Q ?"M? H M; GB m h•v ? T ?ÁB iQÆM; i?¬M; h`mM; L;mv M- p` i`Q p¬ + i•K i`B m çbM? +?d #´ M?B K M;QìB i`M i?O í ç| - K¼B +?mv M +ÁM HçB K„i M?„K

Gw h?"M? GQÆM; H`K h´M; "BM? GB m æ¬M;- [mv M i? HÈM ?ÆM h´M; "BM? MA >Q" M; ç ç`i GB m æ¬M;- [m•M ;BÈB- i`•m M;U - Km®B- +?Ê HÊB Q+? +O i`i +^a `ÆB p"Q i v H½QX G½Q ç€M? ;B†+ HÊB ?çB- FB m t /•K /"i +kM; HÊB ?çB- Mm¬M;QìB- +?•m #€m T?<sup>a</sup>B /MM; ?"M; +?K+ bÊB /•v +?mv M t•m HçB KÈB ? iX \*?B T?C M;Q`B t K`v +?K+ #QÊ+ KMB i?ÆK bU+ KkB- +| i? M|B +U+ F€t ?Q X

Gw L?Q hMM; +| +? M?Q p"v- iW i`QÈ+ iÈB M v i9B iB M +?Q # Q;BìpÆBX u iÈ iU M?B M +?`m iB m i?"i M?B m iB M- KìB #¼M *® >B M h?"M? iÈB +?®M iB m iB

@ L"Q- KìB H½Q bQ b M; # M M"vX

Gw L?Q hMM; +QìB ?b ?b KìB H½Q iB M #®B p,M ç" M iB M H MX

h`i +^a K¼B M;QìB M;•v M;~M +^a M;QìBX

æ•v KÈB ;¼B H" Q M ;B H° ? T- Gw L?Q hMM; KìB H½Q iB M #®B p,M ç" M iÈB HçB KÈB pW `²B #¼M *® >B M h?"M? i?| Kç F?¬M; M;WM;X

h?2Q Gw L?Q hMM; M;?o- hW o,M h`QìM; M|B b) M?ì h¬M G•K ;B9T çÐ- i?•K i•K \*MM; tm`i i?•M H" pä i?¬M- h¬M G•K im´B +ÁM i` ç½ H`K iÈB æ®+ *?O æ¬M; sQîM çQÊ+ `i M?B m +?B M +¬M; HçB +?d +| +?S+ ?"K M?` T?~K æ¬ æ®+ h?B K aU-+ ç€M? K`iX

h?•M H" i`QîM; iY GB m æ¬M; Gw ;B - i`QM; HÁM; v pšM +| +® +?'T p" FB m M;çQ

aQ ` Gw L?Q hMM; #^M; HÁM; M?ì [m M p,M ;B9T çÐ ?ÆMX h?Q+? E Zm M; +| i? *Q *?QM?- v +^aK i?'v KbM? +kM; +| i? M?ì h?•M h?ìB >"M? ;B9T çÐX

E i [m^a çQÆM; i`B m h?O S?K KìB v ,M K`v +?ûM # K¬M + M?X

Gw L?Q hMM; HçB M;?o i ç•v F?¬M; T?^aB H" #` \*'T aU h`mM; ççM ?†+ b Q- ç| +?Q F?¬M; ?ÊT pÈB KbM?- ibK M;QìB i`QM; i? M? HQm ?| ;B^aB +?mv M M"v ?šM H" ç

:¬M ç•v M;QìB M´B / M? ç¬m bÄ i`QM; i? M? HQm çQÆM; M?B M H" \*® >B M h?" L?Q hMM; H"TiS+ çQ K°i T?¬M H i`¼M;X J" *® >B M h?"M? +kM; Km®M ibK bU C +?Q M M ?ÈM ?î T?| QÊ+X

*?d F?¬M; M;?o iÈB i M M¬M; M´B Gw L?Q hMM; M"v HçB KìB hW o,M h`QìM; iÈB

v i QÎM; Gw L?Q hMM; +kM; `i çÆM; BªM- +? v H" h9 h"B- H½Q bQ H" hW o, M h`Q
i?•M F?¬M; i?'T- M?QM; pšM +ÁM +€+? bo ç¢B T?m M; ?B K +?dM? K°i F?QªM; X u
M H9M; i9M; - KÈB KÌB hW o, M h`QÌM; çB i?2Q KbM?X
*® >B M h?"M? H" M; QÌB :B M; h¬ o¬ hQ+?¬ :B M; æ¬M; *?B H" M; QÌB L K h`U+ G
hW o, M h`QÌM; H" iB M #®B p, M ç" M- pW ç9M; H¢B H" M; QÌB h?B m >QM; T?O aX
H" i" B iY :B M; L K- M?'i ç`M? +|`i M?B m iB M; M|B +?mM; X
æ€M; iB + Gw L?Q hMM; Î H•m GB m æ¬M; - aÆM h•v- H-M M"v pb i`€M? ?B K M;
h?"M? GQÆM; T?€B +?Q +kM; #` çm' B i`Î p - v Î FBM? bQ K°i KbM? +| ?ÆB F?¬M
F?¬M; ? v #¼M *® >B M h?"M? p" hW o, M h`QÌM; ç½ i`Î i?"M? i? MQÊ+ HY X G-M
+?¶ M"v- F?¬M; T?ªB H" Q M; B M; ä ? T ? v b Q½
hW o, M h`QÌM; i?'v H" #¼M \*® >B M h?"M? M?'i i?ÌB idM? `QÊm # T?¬M- +QÌB ?
@ *® G M; h`mM; - # p` ç¬ H½Q; B :B M; - .QÆM; - Gw- O - GB M H½Q ç +kM; Î M
h K ç¢B K¢ iQÈM; :B M; æ¬M; *?B ç M; Km®M T?€i i€+- GB M *?Q h? M? +kM; K
h?"M? H¢B i` M? i`QÊ+ M|B,
@ G½Q iB M bBM? ç½ H•m F?¬M; ;†T- ?¬K M v +?9M; i p mB b v K°i i`"M- +?ŠM;
i? K; B - F?¬M; b v F?¬M; p +?, M; \5
G½Q T?m bÊ M; QÆB b Q5 hW o, M h`QÌM; +QÌB ?b ?b çB i?ŠM; p"Q i?Ov i¢- ibK +
Gw L?Q hMM; +?ÈT +?ÈT K„i- i?¬K M?O i`QM; HÁM; pb b Q +| p F?€+ i?QÌM; M?
@ G½Q bQ- *® iB M bBM?- +€+ M; QÆB b®M; H•m Î FBM? bQ- ?ŠM H" `i i?QÌM; ?
@ æ9M; ç9M; ç9M; - +?9M; i i?QÌM; ? v çB H¢B- i?•M K"i p¬ +MM; X
hW o, M h`QÌM; p m®i `•m / +QÌB ? ?ªX
E?Q t M? +?Êi H|2 i` M K†i \*® >B M h?"M? `²B #B M K'i- +kM; +QÌB i?2Q M|B,
@ E?¬M; b B- hW iB M #®B i?"M? / M? p, M ç" M H•m M?Q p"v- *® K¶ H¢B Î FBM? b
M?B mX
@ a m M"v KQM; `^M; F?¬M; iB + +?d; B€QX
" M; QÌB :B M; æ¬M; *?B +kM; KB M +QĐM; M†M ` F?m¬M K†i iQÆB +QÌB- M|B H
*ÁM Km®M ç'm pÈB i Q\ hW o, M h`QÌM; H„+ ç-m K°i +€B F?¬M; ç€TX G½Q b„T T?
h K LQÆM; hY- i?¬K M; ?o b m M"v # M M; QÌB h-M G•K H" M[M?B :B M; G, M; iQÊ
bÊ `^M; i?O çQ¢M +ÁM ?ÆM H½Q T?m- +€+ M; QÆB +?Ì i?'i #¢B i?ªK ?¢B ?ÆM çB
a„+ K†i Gw L?Q hMM; +| p F?| +QB- [mª i?"i v F?¬M; #B i•M Q€M; B[? B # M- M
H" F M; ®+- i?'v ? B # M F?¬M; M?QÌM; M? m MY #QÊ+- M|B iQ" M M?[M; HÌB ç•K
+?„+ +| p F?¬M; ?ÊT M? mX
L?QM; pB + ç½ ç M MQÊ+ M"v- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB F?¬M; +| +€+? M"Q F?€+- Gw
M?QM; M; Q" B K†i +kM; +?d +| i? ; Bª pÌ M?Q F?¬M; #B i; b- ` bS+ M|B +?mv M +
F?Q çWM; i`Î M M F?| tYX
:B[iB + `QÊm HBM? çbM?- B +| KQm iQM? +O M; QÌB 'vX
aÎ /o hW o, M h`QÌM; +?`m Î H¢B [m€ MY H" pb GB M *?Q h? M?X G9+ /U iB + `Q
#B i H B H`+? M; QÌB M"v [m HÌB ç iY h•K >¼+X :B +ªM? GB M *?Q h? M? #-M ?
+| ? B Km°B- K'v +?K+ Kšm `m°M; +^M iWM; #` ?"Q +QÌM; ç` T?QÆM; +?B K çQ¢
çQÊ+ i`ª H¢BX h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M"v +| +?WM; KQÌB M, K p¬ +MM; F?´ bÎ- +
i? K [m MX

u ?¼+ i" T p~ +MM; +?, K +?d- +Æ ?² i`2Q +´ H M t" M?"- KkB /MB ç•K +´- `®i +K+ çB
+?¼M H" :B€K aBM? p"Q Zm®+ hY :B€K ?¼+X ob p"v v +~M; ?QM; T?'M- i? [mv i b
ç`M? T?ªB H"K K°i p`i? M? [m M M?Q >ªB h?Kv p"vX

E i [mª i?B M w i` m M; QìB- HB M iK+ # H-M F?Q +Y +?È M!B hB M ao- M; v +ª
ç"mX

hW o, M h`QìM; #B i i bM? ?m®M; M"v M?'i i?ìB ç°M; HÁM; i`„+ ~M- #ÎB pb #ªM i?•
#KM; K" F?Q +Y #'i HÊB- M?B m H-M i?B `ÈiX J" FB m M; çQ p" +®i F?Q +O GB M
;B®M; M?Q H½Q H9+ +ÁM i` X

o®M ç`M? K'v M; "v M[ çB i bK GB M \*?Q h? M? ;BªB i?Q+?- hW o, M h`QìM; iBM "´
KbM?- M?'i ç`M? b) H"K +?Q M; QìB i` im´B M"v ?B m çQÊ+ ççQ HwX

E?¬M; M; ì HçB i?'v v p" #¼M *® >B M h?"M? +?mM; +?ç Î +?¶ M"v- hW H½Q iB M b
KbM? +! i`€+? M?B K +?d çB K +?Q vX

h?W /`T K¼B M; QìB +?ûM iç+ +?ûM i?M pmB p - hW o, M h`QìM; M•M; +?ûM i?'T ;

@ GB M iB M bBM?- KÈB pW `²B Î Zm®+ hY :B€K ç„+ i°B +kM; M?B m- hW K¶ KQÊ
M?Q #²B i°BX

h?"i` i?b GB M \*?Q h? M? K„M; hW o, M h`QìM; i`QÈ+- F ç€M? v HçB H" h?QìM;
ç-m iY ;B9T h?QìM; . "M hU ;BªB p•v- +kM; H" /U i?2Q i?€M? ?m'M h?€B h´i` M
+! çB M çªQ i?` T?B ?çB vX æ®B pÈB hW o, M h`QìM; - +Y +?d KQÊM `QÊm M!B tB
M?•M i`BX

S?ªB #B i H½Q iB M bBM? +kM; `i + Q M; çQ- i`QÈ+ Kti hª æ¬L; U aY h`B m *~K-
h?ìB >"M?- >[m æ¬L; U aY L; ¬ æQ" B M; "v tQ - H½Q +kM; +?Q iWM; /MM; H M?Q

L?QM; +kM; +?mv M M?Q p"v i`QM; K„i M; QìB F?€+ HçB i?'v ?Q" M iQ" M F?€+X h
F?, M i`„+ i`Î [m€ M?B m- i? i?ªK ;'T KQìB H-M GB M *?Q h? M?- +?Q M M +ªK i?
F?¬M; ç€M; F ;bX *?d +-M KbM? M!B tBM H¶B i?"M? i•K i?"M? w- ?ŠM +kM; +!
i`QÈ+X

L?QM; +?mv M M; QìB HÈM im´B +! i? F?¬M; [m M i•K- i`QM; HÁM; M; QìB i` im´
GB M *?Q h? M? i?'v hW o, M h`QìM; i`Ê ;B9T ;B M M`M? h-M G•K +?QM? H" i`Ê
KbM? i`QÈ+ Kti K¼B M; QìB- +Wm ?"M +kM; F?¬M; T?ªB +?mv M çM - ?ÆM M[+
i?"i` H" +¬M; M; ?o X

@ G½Q iB M bBM? M!B [m€ HìB- +€B ;b K" +! ç„+ i°B ? v F?¬M; - H" p½M bBM? iU
GB M *?Q h? M? M?"M M?çi M!BX

*® >B M h?"M? H" T iS+ #Ä [m h® >Q" M- M?bM +?^K +?^K hW o, M h`QìM; +QìB Hç

@ hW H½Q iB M bBM? +! i? M!B /KM; i•K HQÆM; F?´- +?d iB + GB M ?B M ç F?
b Q +! i? ç H½Q HW ;çi M?Q p"vX

hW o, M h`QìM; +?d +! i? +QìB F?´- t2K` H9+ i`QÈ+ #¼M *® >B M h?"M? ç½ ç-m ç
QìX

GB M *?Q h? M? M†M; M /U p"Q ;? /U - m m'i i?Î /`B,

@ *?d ?"M F?¬M; i? ç€M? K°i çÁM M?Q h`QÆM; GQÆM; €K b€i h-M h?Ov >Q" M;
K®B ?¼ HÈM +?Q MQÈ+X

:B M; æ¬M; *?B H'v H"K FBM? ?½B- +?d bÊ GB M *?Q h? M? H"K tªv` +?mv M ;
H„+ ç-m K°i +€B- i?'T ;B¼M; M!B,

@ G½Q i†+ im´B ç½ ?ÆM ?Q ;B€T- p®M F?¬M; b®M; çQÊ+ # Q H•m- ;B i H½Q i?
#çB / M? HB i- ç H"K ;QÆM; +?Q M?[M; F ;B M M`M? F?€+- ç! KÈB ;¼B H" bªM;

Lâm, người ngoài nhìn vào rất có khí thế của sư tử Hà Đông. Tần Lâm chịu dẫn nàng tới nơi này cũng đã nói rõ vấn đề.

Nhưng ngàn vạn lần không nghĩ tới, Lưu Tam Dao nhẩn nhẹn không nói, Từ Tân Di lại lên tiếng nói ra, khiến cho lão Lưu suýt chút nữa hộc máu.

Phùng Phác nhận ra được Lưu Tam Dao, lớn tiếng hỏi:

- Thỉnh giáo Lưu Quân Sư, quả thật Liên Chí Thanh chết bởi Khiên Cơ được ư?

Lưu Tam Dao cười khan ắp ứng, đưa ánh mắt thăm dò nhìn về phía Tần Lâm.

- Cứ việc nói thật, có chuyện gì mà không dám nói trước mặt người khác chứ?

Tần Lâm phất tay một cái, tức giận trợn mắt nhìn lão, giấu đầu lòi đuôi như vậy, người khác sẽ thật sự cho rằng chúng ta đã hạ thủ.

Lúc này Lưu Tam Dao mới gật đầu khom người nói:

- Khái bầm Độc Chủ, người chết Liên Chí Thanh hai mươi chín tuổi, Quốc Tử Giám Sinh, người Thiểm Tây Phù Phong, thân trung mặt trắng ít râu, mặt có một ít mụn đỏ. Lúc chết cổ và tứ chi co giật, sau khi chết thân thể co quắp như chó, tắt thở rồi vẫn thỉnh thoảng co giật, mặt mày nhăn nhó dữ tợn, như cười như không, như khóc không phải là khóc, đúng là triệu chứng đã trúng Khiên Cơ được mà chết.

Bất kể Phùng Phác hay bộ khoái Thuận Thiên phủ, hay Cố Hiến Thành và các bạn của y, sau khi biết chắc Liên Chí Thanh chết vì Khiên Cơ được cũng hít sâu một hơi khí lạnh.

Ngay cả Lý Như Tùng vốn hiên ngang hào hùng cũng cắn chặt răng, nhìn sang lão sư bên cạnh phát hiện ra sắc mặt của Từ Văn Trường trở nên hết sức khó coi.

Nguyên nhân không vì gì khác, danh tiếng Khiên Cơ được quả thật quá vang dội, xưa nay lúc đế vương ban cái chết cho cận thần và phi tử, đa số sử dụng thuốc này, nổi danh cùng với Hạc Đình Hồng, Khổng Tước Đằm, Chấm Tửu, đều là loại độc được trong cung ắt phải có dùng cho giết người diệt khẩu, tranh chấp triều chính.

Người bị Khiên Cơ được hại nổi tiếng nhất chính là Nam Đường Lý Hậu Chủ viết Nhất giang xuân thủy hướng Đông lưu, mà vị Độc Thủ Được Vương dùng độc lại là Tống Thái Tông Triệu Quang Nghĩa. Nghe nói sau khi Lý Hậu Chủ phục được đầu co quắp, cuối cùng tay chân co lại mà chết, giống như động tác Khiên Cơ dùng máy dẹt dẹt vài thời cổ, có thể thấy rằng nạn nhân chết rất thê thảm, cũng vì vậy mà được vật có tên này.

Loại Khiên Cơ được này là độc được thường dùng cho âm mưu trong cung đưa đến tử vong, phủ lên sắc thái thần bí cho cái chết của Liên Chí Thanh. Ngay cả Thuận Thiên Phủ Doãn Phùng Phác vốn giữ lập trường trung gian, hiện tại cũng nhìn Từ Văn Trường có vẻ khác lạ. Sau đó y lại nhìn sang Tần Lâm, lòng nghi ngờ dù không phải là Từ lão đầu tự mình hạ độc, cũng là Tần Độc Chủ phái vị ứng khuyến Đông Xưởng nào đó ra tay.

- Lão sư vang danh mấy chục năm, há là hạng người hạ độc hại người... Chuyện này... hẳn là, là...

Lý Như Tùng ra sức giải thích cho Từ Văn Trường, nhưng y là danh tướng, không phải là trinh thám, cho dù là có tám cái miệng cũng không thể nào giải thích.

Từ Văn Trường vuốt râu lắc đầu mà cười, giọng điệu hết sức hào phóng:

- Tử Mậu, nói nhiều vô ích, lão phu chịu oan đầu chỉ một lần, năm xưa từng chịu tội danh thông đồng giặc Oa bán nước, a dua Nghiêm đảng. Hiện tại đã già lại thêm tội danh hạ độc hại người, cũng không đáng kể gì.

- Nay, lão gia tử gấp nhận tội vào mình như vậy sao?

Tần Lâm cười hì hì nhìn Từ Văn Trường, chợt sắc mặt biến đổi, ánh mắt lạnh lẽo quét qua bọn Phùng Phác, Cố Hiến Thành, gần giọng nói:

- Vậy còn phải xem bản độc có đáp ứng hay không!

Hổ không phát uy bị coi là mèo bệnh, dám coi thường thủ đoạn của Tần Đốc Chủ vốn được người đời xưng là xử án như thần, chẳng lẽ ta chỉ có hư danh?!

Phùng Phác ngăn người ra, Cố Hiến Thành cười lạnh chờ cơ hội phản kích, tam đại mã tướng cũng nhao nhao muốn thử.

Nhưng Tần Đốc Chủ không cho bọn họ chút cơ hội nào, hỏi như liên châu pháo:

- Lưu Tam Dao lão hãy nói, thành phần chủ yếu của Khiên Cơ được là cái gì, có phải chỉ có Đông Xưởng chúng ta mới có đồ chơi này hay không, có thể lấy được từ nơi khác hay không?

Lưu Tam Dao phá án lão luyện, lập tức hiểu ra dụng ý của Tần Lâm, lão bình tĩnh ngộ, vội đáp thật nhanh:

- Khiên Cơ được đại danh鼎鼎鼎鼎, thật ra thì thành phần chủ yếu chính là hạt mã tiền sống, trong được điểm thường chỉ có hạt mã tiền đã bào chế, nhưng muốn lấy được hạt sống cũng không khó khăn gì.

Tần Lâm mỉm cười gật đầu một cái, rất hài lòng về câu trả lời của Lưu Tam Dao.

Hạt mã tiền còn có tên là phiến mộc miết, chính là một loại kịch độc.

Ở thời hiện đại Tần Lâm đã từng sống, địa vị của nó đã bị thay thế, mọi người tương đối quen tai với những sản phẩm của xyanua, nếu như muốn làm cho người bị hại có triệu chứng giống như bệnh tim phát tác, vậy có thể lựa chọn chất độc ricin từ cây thầu dầu cao cấp hơn.

Bất quá Tần Lâm thân là pháp y, rất rõ ràng một loại dược phẩm khác chiếm cứ địa vị quan trọng trong độc lý học, đó chính là sulfat strychnine chiết xuất từ hạt mã tiền mà ra. Trong toàn bộ thế kỷ mười chín và hơn nửa đầu thế kỷ hai mươi, loại độc dược này thật sự chính là lựa chọn rất tốt của các âm mưu đen tối, không biết bao nhiêu danh lưu, quý phụ, tài phiệt và chính trị gia từng bị nó cướp đi tánh mạng.

Dùng sulfat strychnine đã chiết xuất, chỉ cần vài chục gram đã đủ để giết người. Trải qua Trung y bào chế độc tính của hạt mã tiền đã giảm xuống, nhưng nếu là hạt mã tiền sống chưa qua bào chế, độc tính vô cùng nguy hiểm, thường thường chỉ cần vài gram cũng đủ dẫn đến tử vong.

Mới vừa thấy tử trạng Liên Chí Thanh co quắp co giật, Tần Lâm đã có thể lập tức kết luận chính là trúng độc hạt mã tiền, sở dĩ không vạch trần lập tức là vì hấn hy vọng có được án chứng từ cao thủ khác. Dù sao ở đời sau có rất ít người dùng hạt mã tiền hạ độc, tội phạm cư ngụ ở nông thôn tương đối lệ thuộc vào thuốc diệt chuột, ở thành thị là xyanua, protit độc, thallium... nhiều không đếm xuể, cho nên đây cũng là lần đầu Tần Lâm tiếp xúc với vụ án người bị hại bị hạt mã tiền độc chết.

Nếu thành phần chủ yếu của Khiên Cơ được chính là hạt mã tiền, mà lấy được hạt mã tiền sống cũng không khó khăn, vậy cũng không phải chỉ Đông Xưởng mới có. Không thể chỉ bằng vào điểm này mà cho rằng kẻ hiềm nghi chính là Từ Văn Trường, cùng với Đông Xưởng Tần Đốc Chủ sau lưng Từ Văn Trường.

Phùng Phác có vẻ ngạc nhiên:

- Thì ra Khiên Cơ được độc chết Lý Hậu Chủ chủ yếu là hạt mã tiền sống, bản quan thật sự cô lậu quả văn...

Cố Hiến Thành hậm hực nói:

- Nhưng trước khi Liên Chí Thanh cầm chén rượu, Từ Văn Trường là người cuối cùng chạm vào, trừ lão ra những người khác không có cơ hội hạ độc!

Quả thật không cách nào phủ nhận điểm này, Từ Văn Trường là người cuối cùng tiếp xúc với chén rượu trước khi Liên Chí Thanh uống, đương nhiên hiềm nghi lão là lớn nhất.

Cũng chính là vì chuyện này, sau khi Đông Xưởng nhận được tin tức mới vội vàng vàng thông báo cho Tần Lâm biết. Bởi vì nếu hấn không tìm ra hung thủ, rất có thể Từ Văn Trường sẽ bị xem là hung thủ hạ độc hại người.

Làm sao Tần Lâm có thể để cho Từ Văn Trường vô cớ bị oan khuất như vậy!?

Tuy rằng lão tiên sinh cứng đầu cứng cổ tỏ vẻ khinh thường, thật ra thì thân ở trong cuộc, làm sao có thể không thêm để ý chút nào. Mới vừa rồi lão nói tới năm xưa nhiều lần phải chịu hàm oan, mơ hồ có vẻ cảm phần bất bình. Hiện tại lão đã sắp sửa rời khỏi kinh sư bốn ba vùng thảo nguyên Tái Ngoại, từ nay cùng

người yêu như chim liền cánh không hỏi tới chuyện đời. Thế nhưng đúng vào thời khắc mấu chốt này lại bị hiềm nghi hạ độc giết người, chẳng phải oan uổng một đời thanh danh của Thanh Đằng tiên sinh?

Từ Văn Trường khổ cực vất vả vì dân vì nước, lại bôn ba bảy mươi tính kế rất nhiều cho Tần Lâm, mãi tới hôm nay tuổi đã hơn hoa giáp mới có cơ hội chạy ra Tái Ngoại nối lại duyên xưa với Tam Nương Tử. Bất kể là về công hay tư, Tần Lâm cũng sẽ không để cho lão phải tiếc nuối cả đời.

Phải biết rằng lưu lại tiếc nuối ở tuổi này, có lẽ đến chết cũng không thể đền bù...

- Cổ tiên sinh, ba vị tiên sinh Giang, Dương, Lý...

Tần Lâm nhìn về phía bọn họ chấp tay một cái, ngoài cười mà trong không cười nói:

- Các người cứ một mực khẳng định là Từ lão tiên sinh hạ độc hại chết Liên Chí Thanh, buồn cười, thật là buồn cười, quả thật không phải là hành động của bậc trí giả.

Bọn Giang Đông Chi định nổi nóng, Cổ Hiến Thành đưa tay cản bọn họ lại, cố làm ra vẻ tiêu sái run tay áo rộng lớn lên:

- Vì sao Tần Đốc Chủ lại nói lời ấy?

Tần Lâm cười lạnh âm trầm, để lộ ra mấy chiếc răng trắng:

- Nếu như bản đốc hoặc là Từ lão tiên sinh có ý gia hại, sáng hôm nay Liên Chí Thanh vọng bàn triều chính, hủy báng đại thần, có thánh huấn Thái Tổ ngoại bi văn cũng đã đủ bắt y vào đại lao Đông Xưởng, các người cảm thấy y còn có cơ hội đi ra không? Hừ hừ...

Đông Xưởng từ bọn đầu mục Tào Thiếu Khâm, Vũ Hóa Điền, Lưu Tam Dao, đến Đường Đầu, sai dịch, thấy đều cười âm lãnh không có hảo ý. Có người còn thè ra đầu lưỡi đỏ chót liếm môi một cái, lúc này đang là nửa đêm, nhìn giống như trăm quỷ dạ hành, nhất thời âm phong trận trận.

Tần Đốc Chủ thật là uy vũ!

Từ Tân Di hăm mộ trợn tròn mắt hạnh, đôi môi đỏ mọng chu ra tròn như chữ O. Trước kia nàng cảm thấy cầm binh đánh giặc đã rất uy phong, không nghĩ tới Tần Lâm làm Đốc Chủ cũng uy phong không kém.

Bọn Cổ Hiến Thành nhìn nhau, biết Tần Lâm nói có đạo lý. Buổi sáng Liên Chí Thanh vi phạm thánh huấn trên ngoại bi văn, Đông Xưởng hoàn toàn có lý do bắt y lại. Chỉ cần nhốt vào địa lao Đông Xưởng, Đốc Chủ muốn y canh ba chết, ai dám giữ người đến canh năm?

- Ai mà biết được đám yêu ma quỷ quái các người rốt cuộc có âm mưu quỷ kế gì?

Lý Thực không phục chu miệng nói

Tần Lâm cười cười:

- Tuy rằng Từ lão tiên sinh là người cuối cùng tiếp xúc với chén rượu trước khi Liên Chí Thanh trúng độc bỏ mình, nhưng người từng tiếp xúc qua chén rượu cũng không chỉ có mình lão! Thật ra thì những người đang ngồi tại trường đều có hiềm nghi, tỷ như Lý Ngự Sử đưa độc dược vào trong chén, sau đó Cổ Lang Trung kích cổ hành lệnh, để cho chén rượu vừa đúng trải qua tay Từ lão tiên sinh truyền tới tay Liên Chí Thanh, cũng có thể giết chết y!

- Đúng, Cổ Hiến Thành chính là hung thủ!

Lục mập lớn tiếng kêu la, y lấy lưng bàn tay lau qua mồ hôi trán, mang túi da trâu đựng công cụ từ phủ Tần Lâm chạy tới nơi này.

Cổ Hiến Thành giận đến xanh cả mặt, không nghĩ tới tên mập chết tiệt này không nể mặt mình chút nào, gọi thẳng tên y ngay mặt, còn nói y là hung thủ.

Chúng sai dịch Đông Xưởng thầm vui vẻ trong lòng, giả thuyết của Lục Thiên Hộ mười lần có hết tám lần cách xa chân tướng vụ án mười vạn tám ngàn dặm, bất quá y kêu lên như vậy sỉ nhục Cổ Hiến Thành cũng khiến ọi người hả dạ.

- Tần, Tần Đốc Chủ, người hãy dạy lại thuộc hạ của mình...

Cố Hiến Thành hậm hực vùng tay áo, nghiêm trang trịnh trọng nói:

- Ta Kính Dương Cố Thúc Thời, sĩ đại phu triều đình, xuất thân chính đồ, ngũ phẩm Lang Trung, cả đời đọc sách thánh hiền, làm chuyện chính đạo. Há có thể là hạng người hạ độc hại người, lại bị thuộc hạ Đông Xưởng của người nhục mạ trước mặt mọi người như vậy!

Tần Lâm chưa vội trả lời, mà là quan sát Cố Hiến Thành trên dưới trái phải, sau đó nhìn chằm chằm y hồi lâu, mê hoặc không hiểu gãi gãi đầu:

- Chẳng hay mặt mũi Cố Lang Trung bao lớn? Hay là ngài nghĩ cho danh dự sĩ lâm, vì muốn không chịu nhục, lấy cái chết chứng tỏ mình trong sạch ngay trước mặt của chúng ta có được chăng?

976. Chương 976: Chấp Mê

Từ Tân Di phì cười tại chỗ, rõ ràng là Tần Lâm đánh người đánh vào mặt, quả thật hết sức xấu xa.

Chính là như vậy, sắc mặt Cố Hiến Thành tái xanh, làm sao y có thể chỉ vì vài lời nói khích của Tần Lâm mà thật sự lấy cái chết chứng tỏ mình trong sạch. Nhưng nụ cười bại hoại của Tần Lâm đang toát ra vẻ vô cùng trông đợi, quả thật rất dễ khiến cho người ta nổi giận xung thiên.

Giang Đông Chi, Dương Khả Lập, Lý Thực lại muốn chen lời, Tần Lâm đã đường hoàng khoát khoát tay:

- Chớ có nói nhảm, phạm là những kẻ có mặt tại trường chính là kẻ hiềm nghi, cho nên hãy chờ bản đốc tra rõ vụ án rồi hãy nói.

Tam đại mạ tương giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, thế nhưng không có cách nào phản bác. Quả thật đúng như lời Tần Lâm phân tích vừa rồi, bất cứ ai trong những người có mặt tại trường cũng có khả năng hạ độc.

Phùng Phác ngăn người ra, kể đó lộ vẻ vui mừng.

Y là quan văn xuất thân chính đồ vào năm Gia Tĩnh, theo bản năng tương đối nghiêng về phe Cố Hiến Thành. Nhưng danh tiếng Thanh Đảng tiên sinh Từ Văn Trường cũng rất lớn, hơn nữa sau khi tin tức đưa Dương Minh tiên sinh vào thờ nơi Khổng miếu truyền ra, Từ Văn Trường chính là đồng môn với các vị đệ tử Tâm Học Tả Đô Ngự Sử Triệu Cẩm, Binh bộ Chủ Sự Tống Ứng Xương, cho nên Phùng Phủ Doãn cũng rất do dự.

Nhưng bây giờ y không cần do dự nữa, Tần Lâm muốn tra vụ án này vừa hay giúp cho Phùng Phủ Doãn y rút ra lui bước. Vụ án này trọng đại như vậy, vạn nhất có cái gì không đúng làm sao Thuận Thiên phủ có thể gánh vác, nói không chừng sẽ phải đưa ra tam đường hội thẩm, hiện tại vừa hay có Đông Xưởng đứng mũi chịu sào phía trước.

Tần Lâm căn dặn Lục mật và Lưu Tam Dao kiểm tra thi thể, kiểm nghiệm hết thảy khả năng một lượt. Mặc dù trên căn bản có thể phán định là trúng độc Khiên Cơ dược, nhưng cũng không loại trừ tình huống khác, ngoài ra kiểm tra thi thể cẩn thận có lẽ có thể phát hiện những đầu mối khác.

Tào Thiếu Khâm, Vũ Hóa Điền chính là hảo thủ ép dụ hỏi cung, cho nên hai người bọn họ bèn phụ trách chuyện tra hỏi chốn tiêu tiền như nước này. Tất cả cô nương, nha hoàn và quy nô, nhất là các vị cô nương có mặt tại trường lúc vụ án xảy ra, từ góc độ điều tra hình sự, khẩu cung của các nàng chắc chắn sẽ càng thêm khách quan chân thật hơn những kẻ hiềm nghi.

Bởi vì vụ án này cũng không có địch nhân hung mãnh dũng hãn, còn lại Hoắc Trọng Lâu và Ngưu Đại Lực không có đất dụng võ, nên Tần Lâm bảo hai người bọn họ dò xét bốn phía. Lão Ngưu tra xét mặt đất và bên trong phòng, lão Hoắc kiểm tra nóc phòng, không buông tha một dấu vết nào.

Phân phái đã định, mọi người bắt đầu bận rộn, đáng thương ột Giám Sinh nho nhỏ như Liên Chí Thanh, khi còn sống lẳng lặng không ai nghe thấy, trước khi chết chỉ trích Đốc Chủ Đông Xưởng và Thanh Đảng tiên sinh Từ Văn Trường ở Quốc Tử Giám, lại bị Hoài Viễn Hầu Thường Dận Tự đánh, cực kỳ nổi danh. Sau khi chết lại có Chương Hình Thiên Hộ, Lý Hình Bá Hộ Đông Xưởng hiện nhiệm tiền nhiệm và thật nhiều Ty Phòng, Chương Ban điều tra nghiêm ngặt, dãi ngộ như vậy e rằng còn tốt hơn cả đạt quan hiển quý, cũng có thể coi như chết một cách oanh oanh liệt liệt.

- Còn thiếp thì sao?

Tân Di chỉ chớp mũi mình, thấy người khác đều có chuyện làm, riêng nàng lại không có nhiệm vụ gì cả, nhất thời rất là bất mãn.

Tần Lâm cười vãi dài sát đất:

- Đã giao cho bọn họ các hạng sự vụ, mời phu nhân tổng lãm toàn cục.

Từ Đại tiểu thư nhất thời nhếch môi cười ha hả, vẻ đắc ý quả thật khó lòng tả được, nhìn quanh quất xem thử. Sau đó nhắc cặp chân dài lên nhẹ nhàng đi tới đi lui, thân hình tựa như một con thư báo.

Phùng Phác khê cau mày, Lý Như Tùng lại hăm mộ không dứt, nếu tướng môn như y có thể lấy được một nữ nhi được phong chức sắc đã là cảm tạ trời đất, quả thật không dám nằm mơ tới con gái của Quốc Công. Phụ thân y Lý Thành Lương lập được rất nhiều chiến công cũng chỉ mới leo lên tới Ninh Viễn Bá, hơn nữa bị thể huân quý thích chân chính coi là bạo phát, kém hơn người ta không chỉ một bậc.

Lý Như Tùng thâm nhủ trong lòng không biết đến khi nào Lý gia chúng ta mới được truyền thừa mấy đời, đời đời chịu ơn nước. Nếu tăng tôn nữ có thể quý khí bức người giống như Từ Đại tiểu thư, đó mới gọi là huân quý thích chân chính, không còn là nhà bạo phát nữa.

Thậm chí y đã thâm quyết định, không cưỡng cầu nữ nhi và diệt nữ phải học cầm kỳ thi họa, giả bộ đại gia khuê tú, không cần gả vào chức sắc nhà quan nữa. Dù sao cũng là xuất thân tướng môn, tương lai giống như Từ Đại tiểu thư không phải là rất tốt hay sao?

Những cô nương bên trong Câu Lan viện lại hăm mộ khác với Lý Như Tùng. Tần Lâm tuổi còn trẻ đã làm tới Đốc Chủ, lại cho phép phu nhân đi theo khắp nơi, hai người cười cười nói nói, thần thái cử chỉ nói chuyện đều rất tự nhiên, có thể thấy được bình thời vẫn như vậy, chuyện này thật là hiếm thấy.

- Dễ cầu vô giá bảo, khó được hữu tình lang...

Bọn cô nương Tổ Hoàn thấp giọng ngâm nga, bóng dáng của Tần Lâm trong lòng các nàng nhất thời cao lớn hơn Cổ Hiến Thành rất nhiều.

Đông Xưởng còn đang bận rộn tra án, thỉnh linh từ bên ngoài truyền tới tiếng bước chân dồn dập. Chỉ thấy bọn nha dịch Thuận Thiên phủ dẫn hai tên người làm một già một trẻ, vội vàng chạy tới nơi này.

Không nói cũng biết đây chính là người nhà Liên Chí Thanh, lão gia nhân thấy kia thi thể co rúm đáng sợ của Liên Chí Thanh mới đầu còn không dám nhận. Đến khi sai dịch Đông Xưởng đốt đèn đuốc chiếu rọi sáng như ban ngày, lão giụi giụi mắt, sau đó nhào xuống đất khóc lóc thảm thiết:

- Thiếu gia ôi thiếu gia, vì sao lại bỏ đi như vậy... Hôm nay Cổ Tam Tông lão gia mang tin tới, lão nô còn nói có tin vui, chắc chắn sẽ khiến cho thiếu gia hết sức vui mừng, không ngờ, không ngờ...

Tên người làm trẻ tuổi nhìn qua có vẻ ngốc nghếch, lúc này cũng quỳ sụp xuống đất, vừa khóc gạt lệ vừa nói luôn miệng:

- Thiếu gia, năm nay quan phủ đo đạc lại ruộng đất, Thiệu gia đã trả lại hết số ruộng đất trước kia lấy danh nghĩa đầu hiến chiếm của chúng ta, thuế suất hàng năm cũng giảm một phần rưỡi. Lão nãi nãi và nãi nãi đều vui mừng hết sức, bảo tiểu nhân chạy tới đây báo tin vui. Trời ơi, thiếu gia ra đi đột ngột như vậy, tiểu nhân trở về biết ăn nói thế nào đây?

Có địa phương Giám Sinh đã được coi như chức sắc nhỏ, có thể cấu kết với quan phủ ức hiếp lương dân, bất quá loại Giám Sinh này quá nửa là bỏ tiền túi ra mua. Mà Liên Chí Thanh được chọn ra từ Tú Tài nghèo, trong nhà không có quyền không có thế, tự nhiên không thể so sánh.

Trước kia y chưa thi đỗ Tú Tài, ruộng đất trong nhà bị hào cường xâm chiếm, hiện tại dù sao cũng đỗ Tú Tài, được chọn Giám Sinh, kể chuyện này nên trả lại số ruộng đất đã chiếm, hy vọng sau này không căng thẳng.

Nhưng Liên Chí Thanh liên tục ba kỳ không thi đậu Cử Nhân, cũng không được chọn làm quan, chôn chân ở Quốc Tử Giám sáu năm, đám hào cường thấy vậy bèn ức hiếp tới tận cửa.

977. Chương 977: Phương Hưởng Sai Lầm

Cho đến thời gian trước Trương Công Ngư ra sức thi hành triều chính mới ở Sơn Tây, Thủ Phụ Thân Thời Hành hết sức ngợi khen, quan phủ khắp nơi Quan Trung tích cực làm theo, đám hào cường cảm thấy không thể yên được, lại nể tình nhà Liên Chí Thanh xuất hiện một Giám Sinh cho nên dứt khoát trả lại hết ruộng đất nhà y, còn vô cùng khách sáo nói lời xin lỗi.

Lập tức người nhà chạy tới kinh sư báo tin mừng cho Liên Chí Thanh, kết quả y còn chưa kịp nghe tin vui đã mất mạng oan uổng.

- Liên Chí Thanh Liên ôi Chí Thanh, người thật là hồ đồ! Vì sao người lại mắng bọn người ra sức đẩy mạnh triều chính mới như chúng ta, mà không mắng bọn cự đảng thanh lưu ngăn trở triều chính mới?!

Từ Văn Trường giẫm chân than thở, vừa buồn cho y bất hạnh, lại giận vì y chấp mê bất ngộ.

Tần Lâm vỗ vỗ tay Từ Văn Trường:

- Ta nghĩ nếu như y có linh thiêng dưới suối vàng, nhất định sẽ xin lỗi lão, đáng tiếc đến chết y vẫn còn bị người ta lừa gạt.

Từ Đại tiểu thư dứt lời liền nhéo nhéo tai Tần Lâm, quả nhiên Tần Lâm không tức giận, còn cười hì hì giả làm mặt quỷ, hình ảnh đại ma đầu Đông Xưởng đáng sợ trong nháy mắt sụp đổ.

Độc Chủ Đại nhân... dám sai dịch Đông Xưởng thấy đều rơi lệ.

Lão bộc Liên gia không có kiến thức, cảm thấy vị Độc Chủ này cũng không đáng sợ như lời đồn, cũng trở nên yên tâm không ít, thành thật nói:

- Được, mong lão gia cùng phu nhân hiểu cho, tiểu chủ nhân nhà ta thật sự có ghê phần hoa, hàng năm mùa Xuân mặt mũi nổi lên những nốt đỏ như vậy, đến Thu Đông mới tiêu, vì dị ứng nên không chịu được phấn hoa, gặp phải càng nặng thêm.

Tần Lâm nghe đến đó nhất thời lộ vẻ vui mừng, đi tới bên cạnh người chết quan sát thật kỹ gương mặt.

978. Chương 978: Ra Ngoài Dự Liệu

Bọn Cố Hiến Thành Giang Đông Chi hết sức coi thường, tụ lại với nhau dùng lời cạnh khỏe, cười nhạo Tần Lâm bó tay hết cách, vào lúc này đã rối loạn phương hướng.

Đúng là như vậy, buổi sáng tất cả mọi người đều nhìn thấy trên mặt Liên Chí Thanh có không ít nốt đỏ, không cần biết nó là mụn nhọt hay ghê phần hoa, có liên quan gì tới chuyện bị độc chết chứ!

- Làm bộ làm tịch!

Dương Khả Lập tỏ vẻ khinh thường, tức tối phất tay áo.

Lý Thực cũng nói:

- Muốn giúp Từ Văn Trường thoát tội cũng không dễ dàng như vậy, chủ nhân buổi tiệc này là Lý tướng quân không hề quen biết Liên Chí Thanh. Chúng ta và y cùng là người trong Chính đạo, ngoại trừ Từ Vị làm trành cho hổ, còn ai ném đá giấu tay!? Lý tướng quân, người thấy thế nào?

Lý Như Tùng rơi vào tình thế khó xử, chỉ có thể ấp úng đáp qua loa vài câu, trong lòng vô cùng nóng nảy, thậm chí kinh sợ quả nhiên không phải đất lành, mình đi một nước cờ sai lầm, chuyện tương lai còn rất khó nói.

Không biết Tần Lâm phát hiện thứ gì trên thi thể, chợt đứng lên vẩy vẩy tay gọi Từ Văn Trường, mời lão tới chỉ chỉ mặt người chết:

- Từ lão tiên sinh, hãy cẩn thận xem thử, phải chăng là những nốt đỏ trên mặt y nghiêm trọng hơn lúc gặp mặt vào buổi trưa hay không?

Từ Văn Trường không hiểu ý Tần Lâm, nếu Tần Lâm không giải thích, lão cũng nghe theo lời định thần nhìn kỹ.

Mụn có các loại mụn nhọt, mụn trứng cá, mụn bọc... những nốt đỏ trên mặt Liên Chí Thanh nhìn qua rất giống mụn nhọt tạo thành, hơn nữa với tuổi của y rất dễ dàng khiến cho người ta nhận lầm.

Bất quá sau khi cẩn thận quan sát phát hiện, ghê phần hoa vẫn có khác biệt rõ ràng với mụn nhọt, không có hiện tượng lỗ chân lông nở to ra, đây đơn thuần là vì dị ứng khiến cho nổi ghê sừng đỏ.

Liên Chí Thanh chết bởi Khiên Cơ được, cơ mặt méo mó co rút lộ ra vẻ đáng sợ vô cùng. Nếu không phải Tần Lâm cố ý yêu cầu, Từ Văn Trường cũng sẽ không cẩn thận quan sát những nốt đỏ trên mặt thi thể, lúc này định thần nhìn kỹ đã nhìn ra đầu mối. Mặc dù sắc mặt người chết tái nhợt khiến àu sấp những nốt đỏ trở nên nhạt hơn, không nổi bật như khi còn sống, nhưng có thể thấy phạm vi và độ lớn có gia tăng.

- Tần Độc Chủ hảo nhãn lực, quả thật nốt đỏ trên mặt y trở nên lớn hơn buổi trưa nhiều.

Từ Văn Trường vuốt cằm râu dê, chớp chớp đôi mắt già nua:

- Còn nhớ lúc kỹ hài truyền tửu, lão phu cảm thấy dường như nốt đỏ trên mặt Liên Chí Thanh nhiều hơn trước, lúc ấy chỉ cho là y uống nhiều ừng đỏ, nốt đỏ trên mặt bị hơi rượu kích thích... Ủa, chẳng lẽ là...

Thần sắc Từ Văn Trường trở nên vô cùng cổ quái, mở to hai mắt nhìn Tần Lâm.

Suyt... Tần Lâm làm động tác chó có lên tiếng, cười cười:

- Thiên cơ bất khả lộ.

Bọn Cố Hiến Thành đã chờ không nhin được, thấy Tần Lâm và Từ Văn Trường châu đầu ghé tai, Dương Khả Lập liền thúc giục với vẻ châm chọc:

- Lời đồn Tần Đốc Chủ mắt thần như điện, hôm nay chúng ta có thể lau mắt mà đợi, chờ xem Đốc Chủ đại hiển thân thủ. Vì sao kéo dài mãi tới bây giờ vẫn còn dây dưa mấy nốt gẻ phấn hoa trên mặt người chết như vậy?

Tần Lâm không thêm liếc nhìn y lần nào, lại đi tới bên cạnh vị Tổ Hoàn cô nương kia, cười hì hì nói:

- So với một số kẻ hay nói nhảm, bản Đốc Chủ lại thích nói chuyện với cô nương trẻ tuổi hơn. Xin hỏi Tổ Hoàn cô nương, nàng dùng hương phấn hoa loại nào bôi chân vậy?

Dương Khả Lập bối rối mặt đỏ tới mang tai, đường đường sĩ đại phu bị Tần Lâm sánh ngang cùng kỹ nữ, thật sự khiến cho y tức gần nổ phổi, cơ hồ nghiến nát răng trong miệng.

Tổ Hoàn đầu tiên là phì cười một tiếng, nghe Tần Lâm hỏi nàng dùng hương phấn hoa gì bôi chân lập tức xấu hổ đỏ nửa bên mặt, sóng mắt xanh biếc lướt qua mặt hắn một lượt, cúi đầu lấp ba lấp bắp nói:

- Tần Đốc Chủ hỏi như vậy thật sự làm cho nô gia vô cùng xấu hổ... Những thứ đó chỉ là phen chua, phấn, bách phấn hoa thôi.

Này, họ Tần người làm gì vậy? Từ Đại tiểu thư có vẻ không vui, nhìn lại chân mình cảm thấy dường như hơi lớn một chút.

Thân cao chân dài, chân có thể không lớn sao?

Nhưng thời này lại coi chân nhỏ là xinh đẹp, khó trách Từ Tân Di có chút tự ti nho nhỏ. Rất nhiều văn nhân nhà sĩ thích nữ tử chân nhỏ đến trình độ biến thái, thậm chí có trượng phu thích mùi chân của vợ mình. Mà nữ tử có được ba tác kim liên mang giày sen cũng có được lực hút thần bí nào đó, cho nên Tần Lâm hỏi Tổ Hoàn dùng loại hương phấn hoa gì bôi chân trước mặt mọi người, cũng gần như đời sau hỏi thiếu nữ mặc áo ngực cỡ nào.

Thế nhưng loại trượng phu thích mùi chân của vợ mình cũng không phải là thật sự thích ngửi chân thôi. Các cô nương bó chân mỗi ngày đều phải bỏ ra thật nhiều thời gian rửa chân, tẩy da chết, bôi đủ các loại phấn để cho ba tác kim liên thơm ngát.

Thử nghĩ mà xem, nếu như kỹ hải truyền tẩu sử dụng giày sen, vừa cởi ra lập tức bốc mùi thối nồng nặc, e rằng không ai chịu uống chén rượu đựng trong đó. Mà cầm một chiếc giày thối chuyển tay vòng vòng cũng chẳng có gì thú vị.

Tần Lâm lấy được câu trả lời mình muốn từ miệng Tổ Hoàn, cũng không chịu bỏ qua, cười cười:

- Cô nương, đặc tội, mời lấy giày sen ra xem một chút.

Tổ Hoàn kinh ngạc che miệng lại, Từ Tân Di là người đầu tiên có phản ứng, xông lại kéo kéo cánh tay Tần Lâm:

- Này, họ Tần người không nên làm quá đáng!

Lục mập, Ngưu Đại Lực và đám sai dịch Đông Xưởng nháy nhó với nhau cười cợt, Đốc Chủ của chúng ta cũng quá hiểu sắc, mượn phá án trên đùa cô nương đã đành, còn dám làm trước mặt Từ phu nhân, chắc chắc...

- Há đâu có lý như vậy!

Sắc mặt bọn Cố Hiến Thành tái xanh vì tức giận.

Lý Như Tùng lắc đầu cười khỏ, ở quan ngoại đã nghe được thanh danh Tần Đốc Chủ thật lớn, lão sư Từ Văn Trường cũng sùng bái hắn có thừa, không nghĩ tới nghe danh không bằng gặp mặt, thì ra bất quá chỉ

có như vậy. Đại án nhân mạng sờ sờ ra đó, còn muốn trêu đùa nữ tử gió trăng, quả thật hành vi chẳng khác nào dám công tử bột con nhà giàu.

Lại thấy Tần Lâm nói nhỏ bên tai Từ Tân Di đôi câu, Đại tiểu thư hậm hực buông tay ra, hần lại cười híp mắt hướng về phía Tổ Hoàn vòng tay thi lễ. Tổ Hoàn đỏ mặt, cởi giày sen ra đưa cho hắn.

Chiếc giày trước đó của nàng đã dùng để truyền tửu, đây là giày mới vừa thay. Sau khi Tần Lâm nhận lấy bèn đưa lên mũi ngửi, cười nói:

- Thơm quá, thơm quá, nàng không nói láo, mùi thơm hoàn toàn giống với chiếc giày truyền tửu ở hiện trường.

Sắc mặt Tổ Hoàn đỏ đến tận mang tai, nghiêng mặt sang nơi khác không dám nhìn. Các cô nương khác che miệng cười trộm, từ trước tới nay chưa từng thấy loại người khinh bạc vô hạnh như Tần Độc Chủ.

Tên Tần Lâm này... tuy rằng ngoài mặt Từ Tân Di vẫn mỉm cười như trước, nhưng một tay nàng đang kín đáo véo hông Tần Lâm.

- Từ lão tiên sinh, lão cũng ngửi thử xem có đúng hay không.

Tần Lâm lại đưa giày cho Từ Văn Trường.

Bọn Cố Hiến Thành thấy hai người bọn họ cầm giày sen ngửi, lời nói cử chỉ lộ ra vẻ vô cùng khinh bạc, nhất thời giận đến thất khiếu bốc khói, cùng kêu lên:

- Tần Lâm, Từ Vị, hai người các ngươi không nên lấn hiếp người quá đáng!

979. Chương 979: Vì Nghĩa Không Chịu Nhục

- Không có không có, các ngươi hãy bình tĩnh chớ nóng nảy...

Tần Lâm cười khoát khoát tay, lại lẩm bẩm:

- Tất cả mọi người điều tra, còn lại một người vẫn chưa tra, tất cả mọi thứ đều kiểm tra qua, chỉ còn một thứ chưa tìm được.

- Còn lại bản thân Liên Chí Thanh vẫn chưa tra xét.

Từ Tân Di tranh trước kêu lên, trợn tròn mắt hạnh.

Từ Văn Trường vuốt vuốt chòm râu dê:

- Chưa tìm được đồ đựng độc dược.

Bọn Cố Hiến Thành Giang Đông Chi hoảng sợ biến sắc, bọn họ cũng không ngu, hiểu được ẩn ý trong những lời này.

Đám sai dịch Đông Xưởng triển khai kiểm tra tỉ mỉ hơn nữa, căn cứ theo Tần Lâm chỉ thị, chú trọng kiểm nghiệm di vật mà Liên Chí Thanh mang theo.

Một túi đựng tiền thêu hoa, bên trong đựng mấy lượng bạc vụn, hơn năm mươi đồng tiền, trước ngực cất một cây bút, một xấp giấy gấp lại, một thỏi mực lớn bằng đầu ngón tay, toàn là những thứ mà văn nhân thường hay mang theo bên mình.

Lục mập đang muốn kiểm nghiệm túi tiền, đột nhiên Tần Lâm ngăn y lại:

- Chậm đã, chúng ta xem xấp giấy này trước, dường như xếp lại có vẻ kỳ quái...

Quả thật thông thường muốn thuận tiện mang giấy theo bên mình, người ta thường hay gấp lại làm tư, nhưng xấp giấy này được xếp hết sức kỳ quái. Dường như lúc chủ nhân xếp giấy hết sức vội vàng, xếp bừa sau đó nhét vào trong ngực, không ngay ngắn chỉnh tề chút nào cả.

Tần Lâm đeo bao tay lụa vào, lật xem từng tờ giấy một, rốt cục trước mắt hắn sáng lên, tìm được tờ giấy như suy đoán.

Vết gấp của tờ giấy này có chỗ khác với vết gấp chung của cả xấp giấy, dường như trước đó đã bị gấp lại thành hình dáng gì đó, sau lại mở xấp giấy này ra nhét nó vào giữa, mới gấp lại một lần nữa.

Tần Lâm cẩn thận xếp nó lại theo vết gấp cũ, rút cục cho ra một bao giấy có hình vuông.

- Hẳn là nó!

Tần Lâm mừng rỡ, căn dặn Lục Viễn Chí lấy cọ quét vân tay và bộ bạc ra, lấy vân tay trên tờ giấy. Trải qua so sánh, tất cả đều thuộc về người chết Liên Chí Thanh, không có vân tay người thứ hai.

Bọn Cố Hiến Thành, Lý Như Tùng đều quan sát chăm chú hành động của Tần Lâm, thấy hắn làm nổi lên vân tay trên tờ giấy, ai nấy đều cảm thấy được mở rộng tầm mắt.

- Vốn chính là giấy của Liên Chí Thanh, nghiệm ra vân tay của y cũng không có gì kỳ quái...

Dương Khả Lập hậm hực nói, mặc dù y cố gắng tỏ thái độ khinh thường Tần Lâm, nhưng mới vừa rồi cảnh tượng làm cho vân tay xuất hiện kia vẫn khiến cho y vô cùng kinh ngạc.

Tần Lâm cười cười:

- Như vậy kế tiếp, Dương Ngự Sử sẽ thấy rõ ràng...

Từ Tân Di lại bắt tới một con thỏ con, dùng phương pháp cũ cho nó liếm liếm tờ giấy kia. Chỉ qua thời gian mấy lần hô hấp, con thỏ con kia lập tức xuất hiện hiện tượng cương cứng co giật, chỉ chốc lát sau liền giãy giụa bốn chân, ô hô ai tai.

- Là, là như vậy sao?!

Giang Đông Chi, Dương Khả Lập, Lý Thực thấy đều trợn mắt há mồm, tử trạng của Liên Chí Thanh giống như đúc con thỏ này!

Thần sắc Tần Lâm nghiêm nghị, hắng giọng nói:

- Cho nên rất rõ ràng không phải Liên Chí Thanh là bị hại, mà là uống thuốc độc tự vận!

Trừ Từ Văn Trường và Từ Tân Di, cơ hồ tất cả mọi người có mặt tại trường kinh ngạc vô cùng.

Thuận Thiên Phủ Doãn Phùng Phác cau chặt đôi mày, nhìn về phía Tần Lâm chấp tay một cái:

- Tần Đốc Chủ nói như thế, hẳn là đã điều tra rõ vụ án, hạ quan cả gan thỉnh giáo một chút, xin Đốc Chủ không ngại chỉ giáo...

Bọn Cố Hiến Thành lại không tỏ ra khách sáo như vậy, Cố Đại Giải Nguyên vung tay áo lên:

- Thật sự là trò cười trong tinh huyết, sau khi uống Khiên Cơ được vào thân thể co giật mà chết, thê thảm không bút nào tả xiết, có ai chịu dùng Khiên Cơ được tự sát như vậy?!

- Đúng, người có chứng cứ gì?

Giang Đông Chi, Dương Khả Lập, Lý Thực khí thế hung hăng ép hỏi.

- Rất đơn giản.

Tần Lâm vân đạm phong khinh cười cười, không thèm nhìn bọn họ lần nào, giơ lên một đầu ngón tay:

- Mới vừa rồi ta đã hỏi qua, cũng đã cởi giày Tổ Hoàn cô nương khám nghiệm qua. Nàng dùng bách phần hoa bôi chân, mùi thơm nồng đượm vừa ngửi liền biết, thử hỏi Liên Chí Thanh có ghê phần hoa, vì sao y chịu tham gia trò chơi kỹ hải truyền tửu?

Cái gọi là ghê phần hoa là một loại viêm da do dị ứng phần hoa gây ra, đại khái trong chừng mười lăm người sẽ có một người mắc chứng bệnh này. Mà dị ứng có nhiều loại, có người dị ứng phần hoa, có người dị ứng sơn, có người dị ứng thịt dê vân vân...

Trong đó người mắc bệnh dị ứng đối với phần hoa, còn gọi là ghê phần hoa, nghĩa là sau khi người mắc bệnh tiếp xúc với phần hoa có người nổi ban đỏ, có người nổi mụn đỏ, có kẻ ngứa ngáy ngoài da, triệu chứng dị ứng mỗi người mỗi khác.

Liên Chí Thanh chính là người mắc bệnh dị ứng viêm da, đặc biệt nhạy cảm đối với phấn hoa. Sau khi y tiếp xúc với phấn hoa trên mặt sẽ nổi mụn đỏ, lão bộc người làm nhà y cũng biết. Như vậy vì sao y lại bằng lòng tham gia kỹ hài truyền tửu, khiến cho giày sen đánh bách phấn hoa đánh vào tay mình, không phải là muốn tự sát hay sao?!

Tần Lâm dứt lời, lập tức toàn trường yên lặng như tờ, tất cả mọi người đắm chìm trong phân tích chấn động này. Hắn cũng không vội vàng nói tiếp, mà là quét mắt nhìn mọi người, để cho bọn họ có thời gian tiếp nhận tin này.

Thì ra là như vậy, Lục Viễn Chí chợt vỗ đùi, kêu la:

- Chỉ có như vậy y mới có thể nhân cơ hội uống thuốc độc tự vận, giá họa cho những người khác tham dự lưu bôi truyền tửu, Ặc, chính là Từ lão gia tử!

- Không sai!

Tần Lâm khẽ vuốt cằm.

- Có lẽ, có lẽ Liên Chí Thanh cảm mạo nghet mũi, không ngửi thấy mùi phấn hoa trên giày sen...

Dương Khả Lập cố gắng giả biện, dù sao trong lòng không hề nắm chắc, cho dù y là một trong tam đại mạ tướng, những lời này cũng càng nói càng nhỏ.

- Không ngửi được chứ gì...

Tần Lâm cười ha hả đi tới, Dương Khả Lập vẫn còn đang cười khan, Tần Lâm đột nhiên vươn tay nắm đầu y, kéo nhanh tới bên cạnh thi thể, đè đầu y xuống sát mặt người chết.

- Tần, Tần Độc Chủ, quân tử động khẩu bất động thủ, cứu mạng!

Dương Khả Lập kinh hoảng thất thố kêu to lên, thế nhưng Tần Lâm tu luyện Chu Dịch Tham Đồng Khế, khí lực lớn hơn người thường rất nhiều, làm sao cũng không thể giây thoát.

Chuyện xảy ra đột ngột, Cố Hiến Thành, Giang Đông Chi muốn cứu viện, nhưng chỉ sững người một chút Dương Khả Lập đã bị kéo đi, không còn kịp nữa.

Tần Lâm cười lạnh một tiếng, tiếp tục đưa mặt Dương Khả Lập tới sát mặt người chết:

- Mở to hai mắt nhìn cho rõ, phải chăng là những nốt đỏ này đã phát tác nặng hơn so với buổi sáng hay không? Liên Chí Thanh cũng không phải là kẻ ngu ngốc, cho dù là không ngửi thấy mùi phấn hoa trên giày sen, nhưng trên mặt nổi nốt đỏ ngứa ngáy như vậy chẳng lẽ cũng không biết...

Dương Khả Lập nào dám phản bác lời của Tần Lâm, y chỉ cảm thấy gương mặt trắng nhợt co rúm ghê rợn của Liên Chí Thanh gần ngay trước mắt, chỉ cần Tần Lâm gia tăng chút sức nữa, chắc chắn y và thi thể sẽ có một nụ hôn nóng bỏng.

Lúc này Dương Khả Lập đã bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, tim đập thành thịch loạn nhịp, không nói nửa lời.

- Nếu là trưởng tôn của Dương Minh tiên sinh, vì sao không nghe các người nhắc tới?

Vương Dương Minh có trưởng tôn, nhưng người đưa Dương Minh tiên sinh vào thờ nơi Khổng miếu lại là Triệu Cẩm, có vẻ hơi kỳ quái.

Từ Văn Trường cười khỏ lắc đầu một cái:

- Hôm qua y có tới, lẫn trong đám đông, chỉ là Tần Đốc Chủ không chú ý mà thôi. Ôi, ân đức của người quân tử năm đời mới dứt, Dương Minh tiên sinh có công lao rất lớn, chỉ mới ba đời đã dứt. Chuyện thế nào, Tần Đốc Chủ gặp rồi sẽ biết.

Tần Lâm và Từ Văn Trường đi ra nghênh đón vừa tới bình phong, Tân Kiến Bá Vương Thừa Huân đã được hai tên người làm ăn mặc như thân binh dẫn tới. Chỉ thấy vị Bá gia này hơn ba mươi tuổi, hai hàng lông mày vừa đen vừa rậm, để hai hàng ria cá chốt, tướng mạo cũng khá, chỉ là mí mắt có hơi sưng. Y mặc một chiếc quan bào bổ phục Bạch Trạch, bên hông đeo một thanh bảo đao, cầm chiết phiến trong tay, nhìn qua vẫn không ra văn, võ không ra võ.

Lục Tiểu Phụng bốn hàng lông mày ư... Tần Lâm thấy buồn cười, nhớ tới hôm qua trong đám người đưa thần vị Dương Minh tiên sinh vào Khổng miếu quả thật có vị lão huynh này. Nhưng lúc ấy không có mấy người lý tới y, cho nên cũng không đưa tới chú ý, không nghĩ tới lại là cháu nội Vương Dương Minh, đương kim Tân Kiến Bá.

Vương Thừa Huân nhìn thấy Tần Lâm, từ rất xa đã cầm quạt vào cổ áo, sải bước đi như chạy tới. Lúc đầu muốn ôm quyền hành lễ theo như võ quan, mới vừa ôm quyền chợt nghĩ làm như vậy cảm thấy không thỏa đáng lắm lại đổi thành tư thế quan văn vãi dài sát đất. Kết quả chiết phiến cầm ở gáy theo đó rơi xuống, soạt một tiếng rơi xuống chân Tần Lâm.

- Tiểu Bá Vương, Vương, Vương Thừa Huân, ra mắt Tần Đốc Chủ, Từ thế huynh.

Vương Thừa Huân bối rối luống cuống tay chân, trên đầu toát ra mồ hôi nóng.

Từ Văn Trường cau mày lại, thái lão sư là nhân vật bậc nào, truyền tới đời thứ ba lại trở nên kém cỏi như vậy, quả thật khiến cho người ta khó chịu.

Tần Lâm ngược lại rất khiêm tốn đối đáp, nhặt cây quạt lên giúp Vương Thừa Huân nhét trở lại tay y:

- Thế huynh, không cần gấp gáp, có gì từ từ nói. Nào lại đây, chúng ta ngồi xuống uống chén canh hạt sen rồi hãy nói. Hiện tại đang là cuối Thu nắng gắt, coi chừng trúng nắng.

Hắn chỉ nói đơn giản vài câu như vậy, Vương Thừa Huân lại cảm động đến nước mắt ngân ngấn, chỉ cảm thấy đã từ lâu không được nghe lời nói ấm lòng như vậy.

Vương Dương Minh vẫn thần dùng võ huân phong tước, hậu nhân thua thiệt chính là ở chỗ này, trở thành cá biệt trong quan trường Đại Minh: Vương Chính Úc, Vương Thừa Huân tập phong tước vị, lại không đi khoa cử chính đồ, các quan văn cảm thấy bọn họ là võ công huân quý, tự nhiên có thêm một bức tường trở ngại.

Mà võ công huân quý đường đường chính chính giống như hai nhà Ngụy Định Từ gia, Hoài Viễn Hầu Thường gia, Kiểm Quốc Công Mộc gia là được Chu Nguyên Chương phong hạ lúc khai quốc, Thành Quốc Công Chu gia cũng được phong vào loạn Tĩnh Nạn. Tất cả đều là xuất thân võ tướng, trong mắt những quan văn khác, bọn họ được phong tước Vương gia cũng là cá biệt.

Cho nên Tân Kiến Bá trở thành một kẻ không ai coi trọng. Hơn nữa ân đức quân tử ba đời đã dứt, học vấn Vương Thừa Huân lại không giỏi, đầu óc có hơi lẫn lộn, ngay cả những thế thúc thế huynh Triệu Cẩm, Từ Văn Trường cũng không coi trọng y.

Lần này Vương Thừa Huân bái phỏng Tần Lâm, chính là cảm tạ hắn đã ra sức giúp tổ phụ của mình, giúp cho Dương Minh tiên sinh được đưa vào thờ nơi Khổng miếu. Vốn Vương Thừa Huân còn tỉnh tỉnh mê mê, là Triệu Cẩm cảm thấy không chịu được nên nhắc nhở vị thế đệ đệ này, y mới hiểu ra chạy tới cảm tạ Tần Lâm.

Vương Thừa Huân đưa Tần Lâm một khoản hậu lễ, ngồi ở khách sảnh nói chuyện trên trời dưới đất. Thỉnh thoảng Từ Văn Trường bày ra dáng vẻ thể huynh dạy dỗ bảo y phải học tập chăm chỉ, đừng phụ thanh danh hiển hách của Dương Minh tiên sinh. Nếu như học văn không thành có thể đổi học võ, cũng có thể kiến công lập nghiệp.

Tính khí Tân Kiến Bá rất tốt, một mực cười hì hì rửa tai lắng nghe.

Đáng tiếc nhân lực lấy Tần Lâm lập tức nhìn ra tên này rõ ràng là nghe tai này để lọt qua tai kia, e rằng không còn ghi nhớ trong lòng.

Từ Văn Trường đã thành tinh, làm sao lại không nhìn ra, lão chỉ cố gắng hết sức mình mà thôi.

Người giữ cửa lại vào truyền báo, lần này thật sự là Lý Như Tùng đến.

Tần Lâm gặp Lý Như Tùng, tính toán lát nữa sẽ đi tìm Từ Đình Phụ, Thường Dân Tự, có thể mang Vương Thừa Huân theo cùng, cũng coi như giúp đỡ vị Tân Kiến Bá không ai coi trọng này một chút.

Không ngờ rằng Vương Thừa Huân nghe nói Lý Như Tùng sắp tới, dường như nhận định vị Đốc Chủ Đông Xưởng Tần Lâm này cấu kết với ngoại thần, ắt có bí mật gì đó hết sức trọng đại, tỏ ra nơm nớp sợ hãi cáo lui:

- Đốc Chủ mỗi ngày xử lý muôn ngàn công vụ, Lý tướng quân đến chỗ này hẳn là có quân quốc trọng sự, tiểu Bá bất tiện khuấy nhiễu ở chỗ này, xin cáo từ.

Theo giọng điệu của y dường như Tần Lâm đang có âm mưu quỷ kế gì. Tần Lâm nghe vậy ngạc nhiên, cau mày hỏi:

- Dường như Bá gia không cần đi vội vã như vậy, chờ lát nữa còn có mấy vị quyền quý...

Vương Thừa Huân lại không nghe lọt chữ nào, một mực chấp tay thi lễ:

- Không nhọc tiền xa, xin Đốc Chủ dừng bước...

Tần Lâm và Từ Văn Trường cũng không giữ được, Vương Thừa Huân đã chạy mất nhanh như làn khói, quả thật tên này dẫn động vô cùng.

Lý Như Tùng khí độ nghiêm trang, mặc bào phục võ quan mới màu đỏ, tiến lên lập tức thi lễ:

- Mặt tướng bái kiến Tần Đốc Chủ, thường nghe thấy Đông Lý Tây Ma tất cả không bằng Tần Nhất Thương, Đốc Chủ uy phong凛凛, gặp mặt còn hơn cả nghe danh!

Đúng rồi, thì ra là như vậy, Tần Lâm và Từ Văn Trường nhìn nhau cùng cười, Lý Như Tùng vẫn hết sức kiêu ngạo.

Cho tới hôm nay, Lý Như Tùng gặp Tần Lâm cũng có hơi xa lạ, thì ra chính là vì những lời này: tướng sĩ cửu trọng trấn truyền nhau câu Du Long Thích Hổ Đặng Thần Thương, Đông Lý Tây Ma Lưu Đại Dao, tất cả không bằng Tần Lâm Tần Nhất Thương.

Sáu viên danh tướng nổi danh nhất triều Đại Minh hiện tại vừa khéo chia làm ba cặp đối nhau. Trong đó Du Long Thích Hổ đều là thống soái tài ba, Liêu Đông Lý gia, Tuyên Đại Ma gia là tướng môn, Đặng Tử Long và Lưu Đĩnh nổi danh dũng tướng.

Du Đại Du chết, để cho con trai Du Tư Cao bái làm môn hạ Tần Lâm. Thích Kế Quang lại khen ngợi Tần Lâm không tiếc lời, chỉ cần người khác hỏi tới, Thích soái luôn luôn bao biện thay người, nói Tần hiền đệ hơn ngu huynh gấp trăm lần.

981. Chương 981: Mất Nợ Được Kìa

Tần Lâm dùng bốn đường đại quân ra quan bình định Thổ Mặc Xuyên, Ma Quý của Ma gia tướng tự tay dắt ngựa cho hắn, có mấy chuyện này khiến cho câu khẩu quyết kia càng lan truyền rộng rãi hơn.

Nhưng Lý Như Tùng không phục, Liêu Đông Lý gia ta đã lập được bao nhiêu công lao cho triều Đại Minh, vì sao lại không bằng Tần Lâm?

Lý gia vốn tự tung tự tác ở Liêu Đông, xa xỉ vô độ, vào cuối đời Đường đã có khí thế cát cứ một phương, oanh oanh liệt liệt thậm chí vượt qua cả Kiềm Quốc Công Mộc gia nhiều đời trấn thủ Vân Nam, Ngụy Quốc Công Từ gia trụ cột Đông Nam quốc gia, quả thật là cá biệt trong mấy trăm năm triều Minh, độc nhất vô nhị.

Nhưng sở dĩ được như vậy cũng là nhờ Lý gia đổ mồ hôi và máu, thậm chí cả tính mạng gây dựng nên. Bọn họ huyết chiến mấy trăm trận lớn nhỏ tại đất Liêu Đông xa xôi hẻo lánh với người Mông Cổ người Nữ Chân, nhiều phen chiến thắng cường địch, vừa giết chết vừa bắt sống tù binh vô số, mở mang bờ cõi bảy trăm dặm.

Trong đó cũng từng xông pha bão tuyết ra ngoài Tái Ngoại, cũng từng đánh đuổi Lỗ kỵ (kỵ sĩ Mông Cổ) chạy dài. Có rất nhiều khi gồng mình chịu đựng giữa làn tên như mưa bắc của địch nhân, chém giết giữa biển quân Mông Cổ đông như kiến.

Lý Như Tùng là trưởng tử Lý Thành Lương, hổ tử tướng môn lớn lên giữa máu lửa sa trường, tuy rằng y trẻ hơn Thích Kế Quang, Ma Quý, nhưng cũng sắc bén lợi hại hơn.

Trước đây Tần Lâm đã gặp được nhiều dũng tướng danh tướng, Du Đại Du hết sức tự cao, không vì miếng cơm manh áo mà chịu khom lưng cúi đầu. Thích Kế Quang bề ngoài chất phác như lão nông, vì đáp đền xã tắc nên chịu nổi hàm oan luân cúi quyền quý quyết không hối hận. Ma Quý trị quân nghiêm cẩn, Đặng Tử Long gừng càng già càng cay, là một đời danh tướng.

Bất quá những vị danh tướng này đều trải qua quan trường chìm nổi, lưng gánh trách nhiệm nặng nề, năm tháng trui luyện khiến cho bọn họ trở nên sắc bén như bảo kiếm nằm trong vỏ. Tuy rằng không chịu để lộ lưỡi kiếm của mình trước mặt người khác, nhưng đến lúc sẽ thấy được sắc bén tới mức nào.

Chỉ có hôm nay gặp Lý Như Tùng, Lý gia là gốc đại thụ vững chãi thâm sâu ở Liêu Đông, được gió tuyết Liêu Đông trui luyện cứng cáp vô cùng, thân hình cao ngất đứng ở nơi đó giống như một gốc tùng sừng sững trên núi cao, anh phong nhuệ khí không chịu kém bất cứ người nào, lại giống như một thanh bảo kiếm ra khỏi vỏ, hàn quang lấp lóe.

Lý Như Tùng vừa có thực lực kiêu ngạo, cũng có tư cách kiêu ngạo, dựa lưng vào gốc đại thụ Liêu Đông Lý gia này cho dù là nhất thời sa sút nhưng sớm muộn cũng sẽ có ngày nổi danh. Đáng tiếc là hiện tại Tần Lâm vẫn chưa thể sử dụng loại người như y.

Tần Lâm cười hì hì bước lên một bước, đáp lễ Lý Như Tùng, không cao không thấp nói:

- Tướng quân nói quá lời, Tần Nhất Thương gì chứ, bất quá bản đốc cũng chỉ ngồi trong phủ bày mưu tính kế, kiếm được chút hư danh mà thôi. Phụ tử tướng quân một đao một thương xông pha ngoài biên ải gây dựng nên uy danh, đây mới gọi là sấm động bên tai.

Từ Văn Trường ở bên cạnh vuốt râu cười trộm, Tần Đốc Chủ nói lời này hết sức lọt tai, chắc chắn đồ đệ lão phu phải vào tròng.

Rõ ràng là như vậy, nếu như Tần Lâm cố ý dùng lễ kết giao, ngược lại gần như đối trá, không khác nào vũ nhục đối với loại người kiêu ngạo như Lý Như Tùng. Ngược lại nếu hần bày ra thể cao cao tại thượng, Lý Như Tùng cũng không phải là Thích Kế Quang, không phải chí hướng ở nơi biên trấn giết địch đền nợ nước, tung hoành thỏa thích. Y chỉ cần phải mông trở về Liêu Đông, ở không rảnh rỗi cũng có thể thừa kế tước vị Ninh Viễn Bá của phụ thân Lý Thành Lương.

Huống chi Lý gia ở Liêu Đông cũng gần như phiên thuộc chư hầu, có phụ thân làm chỗ dựa, Lý Như Tùng cũng không thiếu cơ hội ra sa trường lập công.

Tần Lâm nói như vậy đã đưa Lý Như Tùng lên ngang hàng mình. Ý hần muốn nói Lý gia người ở Liêu Đông là bá chủ, nhưng tới kinh sư này, hư danh của Tần Đốc Chủ ta vẫn có tác dụng hơn.

Quả nhiên Lý Như Tùng nghe trong lòng buông lỏng, nụ cười vốn có chút miên cưỡng cũng biến thành tự nhiên hơn rất nhiều:

- Đâu có, mặt tướng ở Liêu Đông cũng từng nghe nói đại danh Đốc Chủ... Chút lễ mọn bất thành kính ý, xin Tần Đốc Chủ tiện tay thu nhận.

Lý Như Tùng móc từ trong tay áo ra một phần lễ mọn, hai tay trình cho Tần Lâm.

Phần lễ mọn này cũng khá trọng hậu, mười cân nhân sâm Liêu Đông, một hộc trân châu phía Đông, trăm nhánh lộc nhung, trăm tấm da điếu. Tần Lâm nhận vào tay xem xong cười thầm, xem ra Lý gia đánh giặc lợi hại, bản lãnh kiếm tiền cũng không kém.

Tất nhiên hẳn không từ chối, cười hì hì nhận lấy.

- Tất cả toàn là người sảng khoái, hai người các ngươi chớ khách sáo nữa, lão đầu tử ta phôi mình dưới ánh mặt trời, cảm thấy hết sức khó chịu.

Từ Văn Trường cười ha hả, lại hàn huyên đôi câu, uyển chuyển nói tình cảnh Lý Như Tùng.

Lý Như Tùng rất là cảm kích Từ Văn Trường, thầm nói may nhờ Từ lão sư nói giúp cho tên đồ đệ là mình.

Y không biết rằng Từ lão đầu tử đã sớm bán đứng đồ đệ, nói hết tất cả mọi chuyện cho Tần Lâm nghe, chỉ còn thiếu chuyện khi còn nhỏ Lý Như Tùng từng tè dầm là chưa nói.

Nhấp vài hộp trà thơm, Tần Lâm liền dẫn Lý Như Tùng đi tìm đám tử đệ huân quý Chu Ứng Trinh, Từ Đình Phụ, Thường Dân Tự, Lý Như Tùng vô cùng cảm kích. Mặc dù Lý gia y thuật khởi rất nhanh, nhưng vẫn còn kém huân quý chính tông không ít. Chiêu bài Ninh Viễn Bá so ra còn kém xa Định Quốc Công, Hoài Viễn Hầu, có thể kết giao với những vũ huân thế gia này, bất kể là đối với bản thân Lý Như Tùng hay là đối với toàn bộ Lý gia đều có ích vô hại.

Bọn Từ Đình Phụ tập trung ở Thiên Ngoại Thiên vui say một trận, mở tiệc lấy cớ mời Thường Dân Tự, thực là chiêu đãi Tần Lâm, kết quả thấy Tần Lâm không dẫn theo Từ Tân Di tới mà dẫn theo Lý Như Tùng.

Thấy mọi người rất là kinh ngạc, Tần Lâm cười run ồng tay áo lên:

- Sao hả, chẳng lẽ không cho bản đốc để vị Đại tiểu thư kia ở nhà, vui chơi thoải mái một phen sao?

- Đâu có...

Từ Đình Phụ hết sức vui mừng, tiến tới nhỏ giọng nói:

- Tiểu cô cô không tới, ngu điệt may mắn còn không kịp nữa.

Thường Dân Tự cũng cười ha hả, so với Từ Đại tiểu thư hờ chút là trừng mắt múa quyền, Tần Lâm ôn hòa hơn rất nhiều, y trợn tròn đôi mắt trâu của mình:

- Đại tiểu thư không tới, chúng ta có thể thoải mái hơn nhiều, Tần huynh cần gì dẫn cộ cái đi theo.

Nhất thời có người cười lên:

- Tiểu Thường, ngươi dám nói lời này một lần ngay trước mặt Đốc Chủ Nhị phu nhân chẳng, cẩn thận mấy cái răng cửa của ngươi!

Các vị tiểu Công gia tiểu Hầu gia cười âm một trận, mọi người châm chọc trêu đùa với nhau, ai nấy cũng đều khen ngợi Tần Lâm và Từ Tân Di. Thế nhưng không ai để ý tới Lý Như Tùng do Tần Lâm dẫn tới, ngay cả Chu Ứng Trinh từ trước tới nay vẫn ôn hòa với y, hiện tại cũng chỉ chào hỏi vài câu sau đó lập tức quay mặt sang nơi khác.

Võ huân quý thích có cỗ ngạo khí sâu trong tận xương tủy, cho dù là Lý gia hùng mạnh ở Liêu Đông tới mức nào, rốt cuộc trong mắt vũ huân thế gia vẫn là nhà giàu bạo phát, không thể ngồi chung bàn với mình. Như đã nói qua, cho dù là Tần Lâm, nếu không phải cưới Từ Tân Di, nhiều nhất cũng chỉ có thể kết giao tình với tên phôi bò Thường Dân Tự, không thể nào thân thiết được với đám võ công huân quý như hiện tại.

Tần Lâm đã sớm đoán được sẽ có cục diện như vậy, nhìn về phía các vị huân quý lớn tiếng nói:

- Sở dĩ chúng ta có thể yên tâm hưởng phúc ở kinh sư này cũng là nhờ phụ tử Lý tướng quân chém giết chinh chiến bên ngoài, theo các vị có nên kính y một chén hay không?

Từ trước tới nay vô vô đệ nhị, những lời này đã nói trúng vào điểm yếu của đám huân quý: tuy rằng bọn họ cũng có thân phận vô thân, thế nhưng chưa từng trải qua chiến trường thật sự.

Thường Dân Tự lập tức nhảy dựng lên, giơ lên một chiếc bát thật lớn đựng đầy rượu, không có hảo ý đưa tới trước mặt Lý Như Tùng:

- Tàn lâm ca nói đúng, nào, ta mời người bát rượu này, phải uống một hơi cạn sạch.

Một bát nhị oa đầu (rượu nước thứ hai hàm lượng còn 60% - 70%), mười người có chín không chịu nổi, đây không phải là cố tình bắt Lý Như Tùng bêu xấu hay sao?!

Lý Như Tùng khẽ mỉm cười, thuận tay nhận lấy chén rượu, ngửa cổ lên ực một hơi cạn sạch, sau đó thả bát lại trên bàn, mặt không đỏ tay không run.

Đám huân quý ngơ ngác nhìn nhau, ai nấy đều tròn mắt, đây chính là một bát nhị oa đầu!

Tàn Lâm phì cười, lại vỗ vỗ tay:

- Có rượu mà không có ca múa thật sự mất hứng, nghe Lý huynh mang ca cơ vũ nữ các tộc từ Liêu Đông đến, sao không mời tới kiến thức một chút?

Lý Như Tùng khẽ khom lưng:

- Như Đốc Chủ mong muốn.

Tiếng Hồ cầm du dương, tiếng Khương địch lãnh lót vang lên, tiếng nhạc êm tai réo rắt vang lên rợp trời. Lúc này dường như cả Thiên Ngoại Thiên đã hóa thành thảo nguyên nơi Tái Ngoại, sau đó vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng. Mỹ nữ của đủ các sắc tộc Mông Cổ, Triều Tiên, Nữ Chân... uyển chuyển tiến vào, chẳng những thân hình yếu diệu, dung mạo đẹp tươi, trên thân người nào cũng đeo đầy trang sức châu ngọc, hoàng kim, bách bảo, hết sức xa hoa.

Đám tiểu Công gia tiểu Hầu gia thấy đều tặc lưỡi than thở, bọn họ muốn ăn chơi phú lệ đường hoàng như vậy cũng không phải là khó khăn, nhưng muốn tìm được mỹ nữ các tộc này không phải là dễ dàng, không ngờ rằng Lý Như Tùng cũng là người trong đồng đạo.

Liêu Đông Lý gia đánh giặc như lang như hổ, hưởng lạc cũng vô cùng xa xỉ, tính của Lý Như Tùng cũng giống như Quan Quân Hầu Hoắc Khứ Bệnh năm xưa.

Từ Đình Phụ bưng chén rượu lên:

- Không nghĩ tới Lý huynh cũng phong lưu tiêu sái như vậy, nào, tiểu đệ mời huynh một chén!

Rất nhanh Lý Như Tùng đã trở nên thân thiết với đám huân quý, vô cùng cảm kích Tàn Lâm.

Tàn Lâm cũng không giành công, ngôn ngữ vẫn như bình thường, bằng vào chút ân huệ nho nhỏ này mà muốn thu phục Lý Như Tùng, sợ rằng nằm mơ cũng không thấy được. Chỉ có thể nhờ vào chuyện này kết thiện duyên với Lý gia, tương lai ở Liêu Đông có người giúp một tay đã là hết sức hài lòng.

Đám huân quý vui chơi thỏa thích, Tàn Lâm rượu quá ba tuần liền về đến nhà, nhìn thấy Từ Văn Trường đang thu thập hành trang.

- Đứa cháu họ ta đã tới.

Từ Văn Trường cho Tàn Lâm biết.

Tàn Lâm cũng không mấy coi trọng vị cháu họ của Từ Văn Trường. Bởi vì Từ lão đầu tử đã nói qua, người trẻ tuổi này cũng chỉ là tương đối chăm chỉ hiếu học mà thôi, mời y làm mặc tân lo công văn trong phủ, đưa đón khách là được. Dù sao chuyện ra mưu đồ sách cũng đã có Trương Tử Huyền, Trương Cư Chính gia học uyên nguyên, còn ai có thể hơn được thiên kim tướng phủ.

Bất quá dù sao cũng là người mà Từ Văn Trường đề cử, Tàn Lâm nể mặt lão tiên sinh, bèn mời Từ tiên sinh tới khách sảnh gặp mặt.

Từ tiên sinh rất là trẻ tuổi, chỉ có hai mươi mấy tuổi, là một tiểu sinh mặt trắng ít râu, dung mạo nho nhã, thấy tuổi tác Tàn Lâm cũng không chênh lệch bao nhiêu với mình tỏ ra hơi do dự.

Từ Văn Trường vẫy vẫy tay:

- Tử Tiên hiền điệt, người còn chưa tới bái kiến Tàn Độc Chủ?

Từ tiên sinh vội vàng tiến lên, vái dài sát đất:

- Học trò Từ Quang Khải, ra mắt đông ông.

Từ, Từ Quang Khải! Tàn Lâm trợn trừng mắt to như chuông đồng, miệng há to không thể khép lại, luôn miệng hỏi:

- Người, người là Từ Quang Khải, cháu của Từ lão đầu tử ư?

Từ Văn Trường đảo mắt một cái:

- Có cái gì kỳ quái? Y là Tùng Giang Từ, ta là Sơn Âm Từ, ở giữa cách vịnh Hàng Châu, tính theo vai vế trong tộc y chính là cháu của ta.

Không có gì, không có gì, Tàn Lâm khoát khoát tay, cảm thán thế giới thật nhỏ, Matteo Ricci, Từ Quang Khải... Hắn cười xấu xa vỗ vỗ vai Từ Văn Trường:

- Lão đầu tử, lão có thể đi rồi, lão thật sự có thể đi rồi.

Quả thật là mất nọ được kia. (Từ Quang Khải là một nhà khoa học tài giỏi cuối triều Minh. Chăm học từ nhỏ và có học vấn uyên thâm, mở đầu cho khoa học cận đại Trung Quốc)

Sáng sớm hôm sau, Từ Văn Trường mang theo rất nhiều thuốc bổ Thanh Đại tặng cho, một chiếc áo lông cừu do Từ Tân Di dẫn dắt nữ binh may, Trương Tử Huyền tặng một bộ Lữ Thị Xuân Thu do Giang Lăng Thái Sư thân bút phê. Sau đó lão cỡi khoái mã dẫn theo mấy tên tùy tùng, thúc ngựa ra roi chạy về phía Bắc. Lão không còn lưu luyến chốn kinh sư phồn hoa này nữa, bởi vì trên thảo nguyên đã có một vị hồng nhan si tình đang chờ.

Từ Quang Khải hai mươi bốn tuổi, đã lấy vợ sinh con, năm Vạn Lịch thứ chín lúc y hai mươi tuổi thi đỗ Tú Tài, năm sau ứng thí lại rớt. Bởi vì gia cảnh bần hàn lại gặp phải thiên tai, y đành phải bỏ lại vợ con già trẻ, đi Phúc Kiến, Quảng Đông làm Sư Gia cho người ta.

Văn nhân không có danh tiếng gì giống như Từ Quang Khải, chẳng qua chỉ có thân phận Tú Tài, cũng chỉ có thể mở quán dạy vài tên học trò, hoặc là làm mặc tân cấp thấp cho quan phủ. Hơn nữa thu nhập sẽ rất ít, Tú Tài nghèo không thể chạy thoát được chữ nghèo.

Từ Văn Trường biết đứa cháu họ này có mấy phần tài hoa, nhưng lúc này thanh danh Từ Quang Khải chưa nổi, tài hoa chưa lộ, lão đầu tử cũng chỉ là thuần túy chiếu ứng văn bối trong tộc. Bảo y tới phủ Tàn Lâm làm mặc tân phụ tử nghênh đón môn khách, sửa sang văn án, hàng năm chi hai mươi bốn lượng bạc tiền lương đã là hết sức vui mừng.

Từ Quang Khải cũng nghĩ như vậy, trên có mẹ già, vợ đẹp đang tuổi thanh xuân, con nhỏ oa oa đòi ẵm, thế nên cả nhà từ trên xuống dưới rất nghèo. Có thể làm việc yên ổn thuận lợi ở phủ

- Mẹ con bình an.

Thanh Đại mím cái miệng nhỏ nhắn cười vui vẻ, trước kia nàng cũng từng đỡ đẻ cho người khác, nhưng hiển nhiên ý nghĩa lần này lại khác.

- Chỉ biết lo lắng cho Tử Huyền muội muội của chàng, cũng không hỏi thăm con trai mình!

Từ Tân Di bĩu môi, vỗ Tần Lâm một cái, nàng đang ôm đứa trẻ trong lòng.

Tự nhiên Từ Đại tiểu thư không phải là ghen thật, tuy rằng tính nàng cầu thả đã quen nhưng sống lâu trong nhà quyền quý, thường thấy dang vẻ của các thúc bá huynh đệ khi vợ mình sinh con, câu nói đầu tiên nhất định là hỏi nam hay nữ. Tần Lâm lại hỏi Trương Tử Huyền có bình yên hay không, quả thật bất đồng với người khác.

Gả cho nam nhân này thật là xứng đáng!

Đứa bé sơ sinh được quấn trong tã, được Từ Tân Di ôm trong lòng, còn chưa mở mắt ra, sau khi há miệng khóc một trận bèn ngủ thật say. Tần Lâm quan sát con trai mình, da dẻ hồng hào, má phính mọng mọng, đầu mày cuối mắt loáng thoáng giống như mình và Trương Tử Huyền.

Đây chính là con trai ta ư?

Nó chính là con trai mình!

Hạnh phúc lần đầu làm cha tràn đầy trong lòng Tần Lâm, hẩn nhẹ nhàng cúi xuống, dùng chóp mũi cọ cọ vào làn da mềm mại mịn màng trên gương mặt nhỏ nhắn của nó.

Giáp Ất Bính Đình bận rộn lui tới hầu hạ, sau khi xong xuôi mọi chuyện, cả bọn tò mò chen chúc xúm lại xem đứa trẻ.

Nữ binh Giáp quan sát đứa trẻ, sau đó nói với giọng chắc nịch:

- Lỗ mũi giống như Trương phu nhân, vừa thẳng vừa cao.

Nữ binh Ất tỏ vẻ tán thành, lại nói:

- Mắt vừa đen vừa sáng, lông mi thật dài, giống phu nhân như khuôn đúc.

- Mọi người xem đầu nó tóc nhiều thật đẹp, cũng giống như phu nhân...

Nữ binh Bính ngạc nhiên khen ngợi, quả thật trẻ con thông thường tóc rất thưa thớt, nhưng tóc của đứa trẻ này vừa mềm mại lại vừa dày.

Vốn Tần Lâm rất vui vẻ, lúc này có vẻ không vui:

- Đây, vì sao ưu điểm nào cũng giống mẹ nó, không có điểm nào giống ta vậy?

Tiểu Đình cắn đầu ngón tay, cẩn thận nhìn đứa trẻ, sau đó nhìn Tần Lâm từ đầu tới chân một lượt, yếu ớt nói:

- Đường như nụ cười xấu xa của nó có hơi giống Đại nhân ngài...

Lúc này đứa trẻ đang ngủ say trong lòng Từ Tân Di, xem bộ ngực êm ái của Từ Đại tiểu thư là giường ngủ. Chẳng những nó không khóc nữa, cái miệng nhỏ nhắn còn khẽ nhếch giống như đang cười, khóe miệng còn dính chút nước dãi trong suốt, đáng vẻ như một tên tiểu bại hoại.

Không nói thì thôi, tiểu Đình vừa nói, mọi người càng nhìn càng cảm thấy rất giống Tần Lâm, không nhịn được bật cười.

Tần Lâm ngửa mặt lên trời thở dài, rốt cuộc vẫn có ưu điểm của ta, mặc dù ưu điểm này có vẻ hơi quá đáng...

Tuy rằng tiếng cười mọi người rất nhỏ nhưng Trương Tử Huyền lại bị đánh thức, thanh âm có hơi khàn khàn:

- Từ tỷ tỷ, đem con trai uội xem thử.

Thanh Đại đỡ Trương Tử Huyền nhồm dậy, kê hai cái gối dưới lưng nàng. Sau đó Từ Tân Di nhẹ nhàng đặt đứa trẻ bên cạnh nàng, có vẻ hết sức lưu luyến.

Tuy rằng thời gian trước Từ Đại tiểu thư vì mình chưa thể hoài thai mà có hơi bức bối, nhưng bản tâm nàng lại thiện lương. Lúc này nhìn thấy tiểu Tần Lâm ngây thơ đáng yêu đang rúc thân thể ấm áp vào ngực mình, trong lòng lại cảm thấy thương yêu khôn tả.

Trương Tử Huyền cảm kích nhìn về phía Thanh Đại và Từ Tân Di cười cười, lúc này mới dịu dàng nhìn con trai, vẻ mặt ôn nhuận mà tường hòa, đưa tay vuốt tóc mai ướt đầm mồ hôi, cũng không ngẩng đầu lên hỏi:

- Tần huynh, huynh đặt tên cho con là gì vậy?

Ặc... Tần Lâm lập tức á khẩu nghẹn lời, mấy ngày gần đây hẳn bận rộn đủ chuyện, lại khẩn trương chuyện Trương Tử Huyền sinh con, không hề nghĩ tới chuyện đặt tên cho con mình.

- Hừ, bêu xấu rồi phải không?

Từ Tân Di cười xấu xa bên tai Tần Lâm.

Thanh Đại chun mũi, thè lưỡi:

- Tần ca ca, thật ngu ngốc!

Tần Lâm gãi gãi đầu, ngượng ngừng nói:

- Đúng, đúng vậy, ta thật đúng là ngốc.

Rốt cục Trương Tử Huyền ngẩng đầu lên, mặc dù mỏi mệt nhưng mắt nàng vẫn sâu thẳm như đầm nước trong veo, liếc hẳn một cái, không nhìn được bật cười khúc khích:

- Nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của huynh kìa...

Tần Lâm cũng coi như nhanh trí, cười cợt nhả nói:

- Ta thật sự bất học vô thuật, không thể nghĩ ra được tên gì hay ho cho con mình. Bất quá mẫu thân nó có bản lãnh, là thiên kim tướng phủ, gia học uyên nguyên, nếu không phải là thân nữ nhi, dù là mười tám Trạng Nguyên cũng có thể thi đỗ. Nhờ nàng đặt tên cho nó chẳng phải hay hơn ta sao?!

- Huynh thật là kém cỏi...

Trương Tử Huyền bấm đầu ngón tay tính toán một chút, khẽ cau mày liêu:

- Tính theo bát tự của nó, đứa nhỏ này Ngũ Hành thiếu Thủy, phải đặt tên có bộ Thủy mới được.

- Tần Giang?

Tần Lâm lập tức nói một hơi:

- Chúng ta quen biết ở trên sông lớn, ngoại công quá cố của nó có hiệu là Giang Lăng tướng công, không bằng kêu Tần Giang đi!

Trương Tử Huyền nghĩ ngợi chốc lát, lắc đầu một cái:

- Không tốt, Giang tượng trưng cho lưu động, tên như vậy e rằng sau này nó sẽ lang bạt kỳ hồ, hơn nữa huynh quên rằng lần đó trên sông có...

Cũng phải, Tần Lâm gãi đầu một cái, đúng là lần ấy hẳn kết duyên với Trương Tử Huyền trên sông, nhưng cũng gặp phải thầy trôi, rất là xui xẻo.

- Trạch (đằm).

Trương Tử Huyền tỏ ra khẳng định nói:

- Giang Lăng vào thời cổ chính là Vân Mộng trạch, trạch có nước, có khí ẩm ướt hòa hợp, đại cát.

Từ Tân Di cũng nói:

- Mưa móc ân trạch, chữ Trạch này hay lắm.

- Hay lắm!

Thanh Đại vỗ tay vui mừng nói:

- Trung được cũng có vị Nhữ Hương rất trân quý, còn gọi là Thiên Trạch Hương, quả thật rất cát lợi!

Tần Lâm vỗ tay một cái:

- Hay, cứ gọi là Tần Trạch đi. Đứa nhỏ này thiếu thủy, hỏa nặng, gương mặt hồng hồng, vậy đặt nhữ danh cho nó là Hỏa Oa đi!

Đại danh Tần Trạch, nhữ danh Hỏa Oa, ý nghĩa cũng rất tốt.

Tất cả mọi người đều vui mừng thay Tần Lâm, đây là đứa trẻ sinh ra đầu tiên trong phủ hân, tất cả mọi người đều hết sức tò mò, xúm xít lại bàn tán sôi nổi.

Chỉ có Trương Tử Huyền nghe thấy hai chữ Hỏa Oa chợt cảm thấy khó chịu, sau đó thần sắc mơ màng, không biết đang suy nghĩ gì.

- Tử Huyền tỷ tỷ, tỷ mệt rồi, nghỉ ngơi một chút đi, lát nữa đứa nhỏ thức dậy muội sẽ gọi tỷ.

Thanh Đại hầu hạ Trương Tử Huyền nằm xuống trở lại, sau đó đắp chăn cho nàng.

Chân mày Trương Tử Huyền giãn ra, mí mắt toát ra vẻ như cười như không: ý trời! Tần Trạch, nhữ danh Hỏa Oa, năm xưa Văn Vương diễn sáu mươi bốn quẻ Chu Dịch, quẻ thứ bốn mươi chín là Trạch Hỏa Cách, thượng thượng đại cát, quẻ tượng là... Thuận lòng trời ứng lòng người!

Sau khi con trai Tần Trạch ra đời, Tần Lâm vui vẻ thoải mái mấy ngày, đường đường Đốc Chủ Đông Xưởng biến thành nam nhân suốt ngày ru rú trong nhà, ở nhà bầu bạn với lão bà hài tử.

Bất quá cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, Đông Xưởng nhận được tình báo từ các loại đường tắt, bọn Cổ Hiến Thành bởi vì Liên Chí Thanh chết đi mà mất hết thể diện, xếp cờ im lặng, nhưng bọn Lưu Thủ Hữu, Trương Kinh, Khâu Tranh lại rục rịch muốn động.

Nói cho cùng, Đốc Chủ Đông Xưởng mang lại áp lực cho người ta thật sự quá lớn. Bây giờ Tần Lâm bên trong kết giao Trương Thành, bên ngoài là Tổng Đốc Đông Xưởng, năm lần bảy lượt xuất thủ, lần nào cũng làm dậy lên phong ba bão táp. Cho nên Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu tuyệt không tin hắn sẽ dừng tay, hai bên đã sớm thế thành nước lửa, cũng chỉ có thể đấu một mất một còn.

Ôi, Trương Ty Lễ, Lưu Đô Đốc, các người cần gì như vậy...

Cho thêm ta một năm, một năm... Trịnh Trình hẳn không nhịn được nữa...

Tần Lâm tính toán, hẳn dùng thân phận võ thần chấp chưởng Đông Xưởng, thật sự là lấy được thực quyền, chuyện này quả thật là cá biệt vì phạm quy chế triều Đại Minh. Cũng khó trách thế lực các phái đều cố ý nhắm vào Tần Lâm, mà thanh lưu cự đảng coi hắn là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt.

984. Chương 984: Thi Điện

Văn võ chi đạo lúc căng lúc chùng, Tần Lâm chấp chưởng đại quyền Đông Xưởng là căng, kế tiếp cũng nên chùng xuống một chút đợi thời cơ biến hóa.

Nhưng đã đến vị trí Đốc Chủ Đông Xưởng, đây gọi là đi ngược dòng nước không tiến ắt lùi. Cho dù là Tần Lâm muốn rút người ra lui bước, chính địch trong triều cũng tuyệt không chịu dễ dàng bỏ qua.

Bây giờ triều cục chính là một xoáy nước khổng lồ, Tần Lâm chỉ có thoát thân từ trung tâm xoáy nước này, nhảy lên bên bờ nhìn thủy triều dâng, mới có thể lựa chọn thời cơ có lợi nhất đối với mình, sau đó dứt khoát xuống biển rẽ sóng.

Cơ hội ở đâu...

Vân Nam phát sinh biến cố, cho Tần Lâm cơ hội thoát thân, hôm ấy hắn nhận được thư Tư Vong Ưu phái võ sĩ thân tín đưa tới. Cùng lúc đó, phụng thánh chỉ Vạn Lịch bắt Vân Nam Án Sát Sứ Lý Tài, Kim Đẳng Phó Sứ Trần Nghiêm Chi, Du Kích Tướng Quân Lưu Thiên Bổng hỏi tội, nhốt tù xa áp giải vào kinh thành hạ chiếu ngục.

Biên thùy Vân Nam, Miến Điện Đông Hu vương triều Mãng Ứng Lý xua binh xâm lấn.

Vạn Lịch Hoàng đế chơi đế vương tâm thuật, chư công kinh sư bận rộn đấu đá đảng tranh, Thân Thời Hành không cầu có công chỉ cầu không có tội, Trương Kinh, Trương Thành minh thương ám tiễn đấu đá với nhau. Lưu Thủ Hữu, Khâu Tranh đợi thời cơ mà động, dám cự đảng thanh lưu Dư Mậu Học, Triệu Dụng Hiền hăng như gà chọi, cả ngày thóa mạ gian nịnh hại nước. Cứ như vậy từng ngày mơ màng trôi qua, dường như triều Đại Minh thật sự giang sơn bền vững vạn năm, vĩnh viễn không cần lo trầm luân.

Bọn họ không biết đúng vào lúc này, thủ phủ Tây Nam Đại Minh vương triều đã nổi lên khói lửa khắp nơi. Mộc Bang Tuyên Ủy Ty, Mạnh Mật An Phủ Ty, Man Mạc An Phủ Ty, Lũng Xuyên Tuyên Phủ Ty trước sau thất thủ, đại quân Miến Điện Đông Hu vương triều ào ạt kéo sang xâm lược, dân chúng Vân Nam vô cùng khổ sở, già trẻ dìu dắt nhau chạy nạn vào nội địa.

Thị Điện huyện ở phía Đông Cao Lê Cống Sơn, phía Bắc Vĩnh Xương phủ đã trở thành mục tiêu chọn lựa của dân chạy nạn. Dân chúng Doanh Giang, Mang Thị, Lũng Xuyên thấy đều tụ tập trên quan đạo dẫn vào nội địa chạy tới nơi này. Một huyện thành nho nhỏ không có cách nào chứa hết, vì vậy bên ngoài thành nổi lên từng dãy lều san sát nối tiếp nhau.

Biên dân sinh sống nghèo khổ, các thứ đồ lặt vặt chai lọ bình cũng mang theo không nổi vứt bỏ, lại dẫn theo cả đám gia súc bò dê, bên ngoài thành từng mảng lều lộ ra vẻ hết sức hỗn tạp. Trẻ con khóc lóc, người già than thở, cộng thêm mấy ngày liên mưa liên tục, dân chúng các tộc khốn khổ không dứt, cảnh tượng thê thảm khắp nơi.

May nhờ quan phủ địa phương rốt cục cũng không tới nỗi ăn không ngồi rồi, phái ra binh đình nha dịch tuần tra đàn áp, lại có hương thân phát thiện tâm nấu mười mấy nồi cháo lớn phát chẩn. Mặc dù cháo loãng tới mức có thể soi thấy mặt người, nhưng có còn hơn không, ăn vào cũng cảm thấy trong người ấm áp hơn, khiến cho đám dân chạy nạn đang cơn khó khăn nguy khốn cảm nhận được chút ấm áp.

Tạo nghiệt! Dân chúng trong Thị Điện thành ra khỏi thành, nhìn xem trong số dân chạy nạn có thân bằng hảo hữu của mình hay không, sinh lòng trắc ẩn, đồng thời không khỏi cảm thấy may mắn. Thị Điện ở gần Thuận Ninh, Vĩnh Xương, đã nằm trong lãnh thổ Vân Nam, lại có Cao Lê Cống Sơn cùng Lộ Giang che chở, từ trước đến giờ rất an toàn, so với những dân chạy nạn què quán thất thủ này, người Thị Điện thật sự rất may mắn.

Thình lình tiếng voi rống cao vút vang lên làm cho xôn xao một trận, dân chạy nạn nhất gan chạy tán loạn chung quanh, binh đình nha dịch cũng kinh hoảng: chẳng lẽ là tượng binh của Mãng Ứng Lý đã xâm nhập tới nơi này rồi sao?!

Từ trong đường núi quanh co khúc khuỷu xuất hiện một con bạch tượng, đôi ngà của nó dài mà cong vút, thân thể uy vũ hùng tráng. Bất quá chiếc bành hoa lệ trên lưng nó đã có hư hại đôi chút, có vài chỗ còn dính vết máu màu đỏ sẫm.

Trên lưng voi có một thiếu nữ trắng trẻo ngồi ngay ngắn, ước chừng mười ba mười bốn tuổi, gương mặt tròn trịa mịn màng, đầu giắt dây trang sức bạc, mặc quần vải màu lam viền hoa. Hồng nàng đeo một thanh loan đao chuôi bằng ngà, hai chân để trần không mang giày, nơi cổ chân có đeo vòng vàng, đang ra sức thúc vào lưng voi, thanh âm trong trẻo như hoàng oanh xuất cốc:

- Cẩm Trụ, đi nhanh một chút, chúng ta mau mau đi báo tin!

Quân dân dân chúng Thị Điện và dân chạy nạn đều thở phào nhẹ nhõm, đây là Bạch Tượng nữ Thổ Ty Tư Vong Ưu lòng hướng Trung Hoa, con của Mạnh Dưỡng Tuyên Ủy Sứ Tư Cá cả nhà trên dưới mấy chục người vì bảo vệ quốc gia lực chiến mà chết, cốt nhục duy nhất còn lại của Tư gia.

Nguyên hung một tay tạo nên thảm kịch này, quốc vương Mãng Ứng Lý Miến Điện Đông Hu vương triều ngồi trên lưng một con chiến tượng màu xám đen rất lớn. Y vận kim khôi ngân giáp, tay đề lên chuôi đao, nhìn thảm trạng bên trong bên ngoài Thi Điện thành nhếch môi cười như điên, dưới ánh lửa chiếu rọi, nụ cười của y ác độc mà dữ tợn

Thừa tướng của y, Hán gian Nhạc Phượng sắc mặt trắng nhợt chẳng khác nào gian thần, cỡi một con chiến tượng nhỏ hơn, cũng xen lời nói:

- Chủ ta hỏa thiêu Thi Điện, lập nên thắng lợi trăm năm chưa từng có. Nhất định sẽ làm cho quan phủ Vân Nam chấn động, các Thổ Ty cúi đầu xưng thần, từ nay chiếm đất Vân Nam màu mỡ, có thể sánh ngang hàng với Trung Hoa.

- Có quân đội Tây Ban Nha vô địch chúng ta trợ giúp, muốn đạt thành mục tiêu này cũng không khó khăn.

Gia Nhĩ Đức Nặc tóc vàng mắt xanh dừng một chút, lại nói:

- Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là các người tuân thủ ước định với Bá tước Đại nhân Phí Dịch Nam Đức.

Thực dân phương Tây vào năm Đại Minh Chính Đức bảy mươi năm trước đã chiếm eo biển Malacca. Ngay từ lúc năm mươi năm trước Mãng Thụy Thế còn nắm Đông Hu vương triều trong tay đã thuê hỏa thương thủ Âu Châu, đưa đến tác dụng rất lớn trong cuộc chiến tiêu diệt Bạch Cổ vương triều, cho nên trong quân đội Mãng Ứng Lý có người Tây Ban Nha.

- Không có vấn đề gì!

Mãng Ứng Lý chém đinh chặt sắt nói, y nhìn Thi Điện lâm vào kiếp hỏa cười ha hả:

- Tần Lâm ôi Tần Lâm, không phải là người để cho các nước Xiêm La, Giản Bộ Trại kiềm chế bản vương sao? Bây giờ bản vương dốc lòng xây dựng đất nước, không để ý tới bọn họ nữa, thống soái đại quân trực tiếp tiến vào bờ cõi triều Minh, để xem bọn chuột nhắt nhát gan kia có tên nào dám khinh cử vọng động?

985. Chương 985: Mơ Mơ Màng Màng

Thi Điện bị mất, cửa ngõ Vân Nam mở rộng ra, hai phủ Vĩnh Xương, Thuận Ninh sau lưng đã trở thành tuyến đầu, phơi mình ra trước mũi nhọn tấn công của quân Miến Điện. Dân chạy nạn Mang Thị, Thi Điện thấy đều tập trung về hai phủ này, trông cậy ở đó có thể chống lại quân Miến Điện khí thế hung hăng, thoát được tai họa lần này.

Quân Miến Điện đi đến đâu đốt giết bắt cướp đến đó, không chuyện ác nào không làm, quả thật san bằng mọi thứ, dân chúng Hán thổ không ai là không sợ.

Mãng Ứng Lý bị Tần Lâm tính kế, lợi dụng Xiêm La và Giản Bộ Trại kiềm chế suốt bốn năm. Rốt cục sau khi chuẩn bị đầy đủ đột nhiên dốc hết binh lực toàn quốc sang xâm lấn, hai phủ Vĩnh Xương và Thuận Ninh không thể bảo đảm an toàn cho bọn họ.

Ở Bảo Sơn cách Thi Điện về phía Bắc tám mươi dặm, trú sở Vĩnh Xương phủ.

Vào tối mà Thi Điện bị mất, Tư Vong Ưu dẫn dắt Mạnh Dưỡng binh và một số dân chạy nạn tới Bảo Sơn. Trên đường núi tám mươi dặm rải rác rất nhiều dân chạy nạn, nàng điều phái binh đinh hộ tống dọc đường, lại sai phái sứ giả đi Thuận Ninh phủ ở một hướng khác, báo cáo chuyện quân tình khẩn cấp quân Miến Điện xâm lược.

Trước khi đám Mạnh Dưỡng binh rút lui đã trải qua mấy trường huyết chiến, diu dắt dân chạy nạn già trẻ lớn bé cũng rất khổ cực. Lúc đến Bảo Sơn người mệt ngựa mỏi, ngay cả bước chân của bạch tượng Cẩm Trụ cũng có vẻ hết sức nặng nề.

- Là ai?

Cửa núi nơi xa có người giương cung lấp tên quát hỏi, dưới ánh trăng có thể thấy được mơ hồ bọn họ mặc sắc phục dân tráng.

Tư Vong Ưu thấy là dân tráng, sai người đem đèn đuốc tới gần chiếu sáng gương mặt của nàng:

- Ta là Thổ Ty Mạnh Dường Tư Vong Ưu, các ngươi là người dưới quyền vị lão gia nào?

Trong đám dân tráng có kẻ nhận ra Tư Vong Ưu, nhất thời thấy đều thở phào nhẹ nhõm, xoa tay hành lễ đáp:

- Vĩnh Xương Thông Phán Lý Đại nhân lệnh cho chúng ta thiết lập trạm canh ở nơi này. Tiểu thư dẫn theo rất nhiều binh đinh dân chúng là muốn đi đâu vậy?

Tư Vong Ưu nói tình huống tiền tuyến và Thi Điện nguy cấp, dân tráng nghe vậy kinh hãi, không dám chậm trễ chút nào phân ra hai người chạy thật nhanh trở về Bảo Sơn báo cáo. Số người còn lại cũng không dám buông lỏng, giương cung lắp tên, đao ra khỏi vỏ, giữ vững cảnh giác.

Đám võ sĩ Mạnh Dường như Ngạt Nhân thấy vậy cũng có vẻ không cam lòng, kêu la chúng ta huyết chiến trở về, lại dẫn theo phụ lão hương thân chạy nạn, đi tới Thi Điện bị người hiểu lầm, đi tới Bảo Sơn lại bị xem là giặc, thật sự là quá mức thiệt thòi.

- Không nên nói như vậy.

Tên đầu lĩnh dân tráng cười bồi:

- Lý Thông Phán ra lệnh nghiêm cấm, lại đồng cam cộng khổ với chúng ta, cho nên không dám có chút lười biếng. Về phần đắc tội chư vị, xin thứ lỗi, thứ lỗi!

Đám võ sĩ Mạnh Dường uất ức không nơi phát tiết, còn muốn tiếp tục tranh cãi với đám dân tráng, Tư Vong Ưu ở trên lưng bạch tượng khoát khoát tay:

- Vị Đại ca này nói có lý, phải đề phòng nghiêm ngặt giống như Bảo Sơn này mới được. Nếu như nơi nào cũng lơ lỏng như Thi Điện, e rằng quân Mãng Ưng Lý đánh tới Côn Minh vẫn chưa dừng, chúng ta còn biết rút lui tới nơi nào?!

Các võ sĩ Mạnh Dường lập tức im hơi lặng tiếng. Chủ nhân bọn họ nói như vậy không sai chút nào, dĩ nhiên họ hiểu đạo lý phòng thủ địch nhân nghiêm ngặt.

Mạnh Dường Tư gia và Mãng Ưng Lý thù sâu như biển, Bảo Sơn thủ càng nghiêm mật càng tốt, tốt nhất làm cho Mãng Ưng Lý phải ném mùi đau khổ.

Sau khoảng thời gian chừng ba nén nhang, có người từ đằng xa phi ngựa tới, đến ngoài mười mấy bước bèn xuống ngựa, thông truyền rằng Lý Đại nhân có lệnh, mời Tư tiểu thư và thuộc hạ vào trong thành.

Rốt cục bọn dân tráng nở một nụ cười, nhìn Tư Vong Ưu ôm quyền hành lễ, luôn miệng nói đắc tội.

Sau khi Tư Vong Ưu dẫn người qua, bọn dân tráng lại nắm chắc vũ khí, cảnh giác nhìn chằm chằm ra phương xa tối om. Có lẽ bọn họ chưa từng trải qua thử thách chiến tranh thật sự, nhưng ai nói bọn họ không phải là chiến sĩ hợp cách.

Bọn Tư Vong Ưu càng đi tới phủ thành càng cảm thấy kinh ngạc. Có binh sĩ canh tuần trên quan đạo, hai bên đồi thỉnh thoảng có dân tráng xuất thân thợ săn giương cung lắp tên, chỗ khẩn yếu còn bố trí vọng lâu, tiếng gõ nổi sắt thỉnh thoảng vang lên, cảnh báo khắp nơi, có vẻ đề phòng nghiêm mật.

Đương nhiên thợ săn canh tuần tuyệt đối không chuyên nghiệp như Dạ Bất Thu biên quân chín trọng trấn, binh sĩ cũng kém xa không tinh nhuệ hung hãn bằng đại quân triều đình trải qua rèn luyện nghiêm ngặt. Khôi giáp và vũ khí của bọn họ không đầy đủ, cờ xí, áo số cũng tạp nhạp vô cùng, có thể thấy được là tạm thời sung quân. Có lẽ trước đây không lâu bọn họ còn là nông phu, thợ săn, ngư phủ, thời gian được triệu tập vào quân ngũ còn rất ít.

Nhưng thái độ mỗi tên binh tráng đều vô cùng nghiêm túc, duy trì lòng cảnh giác tuyệt đối, cho dù màn đêm đã sớm phủ xuống nhưng không có ai ngủ gà ngủ gật. Binh sĩ ở các trạm canh ngấm cổ găng chịu đựng muỗi Vân Nam cắn, không hề thốt ra nửa lời oán hận.

Nếu như có những vị tướng soái tài ba như Thích Kế Quang, Lý Như Tùng ở chỗ này, tự nhiên có thể chỉ ra rất nhiều chỗ không chuyên nghiệp của bọn họ, thậm chí là sai lầm. Tỷ như trạm canh ngấm không nên để bại lộ trên sườn núi, binh sĩ tuần đêm tốt nhất ba người một tổ, giữa mỗi tổ giãn ra khoảng cách... Nhưng

trong mắt Tư Vong Ưu và Mạnh Dưỡng binh của nàng, binh sĩ Bảo Sơn đã làm tốt nhất có thể, nhất là nàng vừa từ chỗ Thi Điện đề phòng lơ lửng chạy tới nơi này, hai địa phương trái ngược hết sức rõ ràng.

Tư Vong Ưu cảm thấy tò mò, không ngừng hỏi thăm quân Bảo Sơn xem vị Lý Thông Phán kia là thần thánh phương nào. Quân Bảo Sơn mồm năm miệng mười kể một hơi, có người nói vị Thông Phán Đại nhân này quan thanh như nước yêu dân như con, có người nói lúc nào y cũng đi đầu làm gương cho sĩ tốt. Còn có người nói y thuật y tinh, giải quyết công vụ xong rảnh rồi còn chữa bệnh cho dân chúng, được sĩ dân Bảo Sơn hết lòng ủng hộ.

Trong lúc Tư Vong Ưu còn đang hoang mang ngơ ngác, mọi người đã đi tới dưới Bảo Sơn thành, tòa thành này cũng không cao lớn, cũng chỉ quy mô hơn Thi Điện một chút. Nhưng trên đầu thành đèn đuốc sáng choang, chiếu rọi giống như ban ngày, thành lâu đứng đầy binh sĩ, các loại vật liệu như gỗ súc, đá tảng, dầu... đã được chuẩn bị sẵn sàng. Lại có thật nhiều dân phu bận rộn làm việc cả trên lẫn dưới thành, đào sâu thêm sông hộ thành, gia cố tường thành, sửa chữa khí giới thủ thành...

Tư Vong Ưu cỡi trên lưng bạch tượng, trợn tròn hai mắt quan sát bốn phía, không khỏi buông lời khen ngợi:

- Làm quan thủ mục nhất phương, xem ra Thông Phán Lý Đại nhân thật sự là một vị quan tốt, quan như vậy mà khuất tất làm Thông Phán ở Vĩnh Xương, triều đình thật sự không biết dùng người. Vì sao không tiến cử cho Đông Xưởng Tồn tướng quân, nếu có thể cất nhắc y làm Tuần Phủ Vân Nam, Mãng Ưng Lý sẽ không thể hoành hành ngang ngược giống như hôm nay...

- Ha ha ha, Tư tiểu thư khen quá lời rồi, lệnh tôn Đại nhân huyết chiến hy sinh vì nước, hạ quan ngưỡng mộ vô cùng.

Bên trong đội ngũ dân phu gia cố tường thành chợt có một người đứng ra, nhìn về phía Tư Vong Ưu chấp tay cười nói:

- Lại nói, bất kể Tồn tướng quân có thể cất nhắc hạ quan hay không, cho dù là có thể cất nhắc tựa hồ cũng không cần tiểu thư tiến cử, chỉ sợ bản quan còn quen thuộc hẳn hơn cả tiểu thư.

Người này hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt gầy gò trắng trẻo, cằm để râu ba chòm đen dày, nhìn qua rất có phong độ. Giờ phút này lại mặc y phục vải bố xanh hết sức tầm thường, tay áo xắn lên cao đến khuỷu, ống quần xắn lên quá gối, tay dính đầy đất, mới vừa rồi còn làm việc với các dân phu.

Tư Vong Ưu rất là giật mình, từ trước tới nay nàng chưa từng thấy qua quan nào như vậy, lấy làm kỳ bèn hỏi:

- Ngài chính là Lý Thông Phán ư, ngài quen biết Tồn tướng quân sao?

Vị quan kia cười khanh khách nói:

- Đúng vậy, ta chính là Thông Phán Vĩnh Xương phủ Lý Kiến Trung, nếu như người nói Tồn tướng quân là Đốc Chủ Đông Xưởng hiện giờ, vậy y chính là hiền tế của bản quan.

Thì ra vị này là nhạc phụ của Tần Lâm, Lý Kiến Trung trưởng tử Lý Thời Trân, lấy thân phận Cử Nhân ra làm quan. Trước làm Tri Huyện Tứ Xuyên Bồng Khê, hiện tại thăng làm Thông Phán Vân Nam Vĩnh Xương phủ, quan văn chính lục phẩm.

Bất kể Bồng Khê hay là Vĩnh Xương, ở triều Minh thuộc về khu vực tương đối xa xôi hẻo lánh. Lý Kiến Trung lấy thân phận Cử Nhân ra làm quan cũng chỉ có thể vòng tới vòng lui ở những khu vực này, đã có nhiều năm chưa về nhà, mãi đến hôm nay vẫn chưa thấy mặt Tần Lâm lần nào./

Vốn với thân phận địa vị Tần Lâm, muốn chiếu ứng nhạc phụ đôi chút thật sự không khó, có lúc Thanh Đại cũng rất nhớ phụ thân. Nhưng Lý Kiến Trung làm quan thanh chính, thà rằng trần thủ biên ải xa xôi tạo phúc cho dân chúng, chứ không chịu dựa vào quan hệ con rể mà thăng lên địa vị cao.

Tư Vong Ưu nghe nói là cha vợ Tần Lâm lập tức vui mừng vô hạn, từ trên lưng bạch tượng nhẹ nhàng nhảy xuống, đi tới hành lễ:

- Lý lão bá vạn phúc, diệt nữ xin có lễ! Hi hi, dung mạo Thanh Đại tỷ tỷ giống ngài như đúc.

Đúng là như vậy, với diện mạo của Lý Kiến Trung nếu cầm thêm một thanh trường kiếm trên lưng, tay cầm một cây phát trần sẽ trở nên giống nhau như đúc Lữ Đồng Tân trong miếu, cực kỳ tiên phong đạo cốt, là một trung niên anh tuấn, cho nên mới có một đứa con gái xinh đẹp như Thanh Đại.

Lý Kiến Trung đưa tay ra đỡ hờ, năm xưa lúc y rời quê nhà chạy ra ngoài làm quan, Thanh Đại còn nhỏ hơn Tư Vong Ưu hiện tại một hai tuổi, loáng thoáng có thể thấy được bóng dáng của con mình trên người Tư Vong Ưu. Lại nhớ tới nàng là hậu duệ trung lương, thái độ của Lý Kiến Trung tỏ ra hết sức hiền hòa:

- Tư tiểu thư xin đứng lên, bản quan bắt quá chỉ làm chuyện trong bốn phận. Mà lệnh tôn vị quốc vong thân, tiểu thư lại nối tiếp tiền nhân, hai đời cha con giữ đất cho Trung Hoa, chuyện này mới thật sự khiến cho người ta vô cùng khâm phục.

Quân tình khẩn cấp, không cho phép khách sáo hàn huyên, Tư Vong Ưu nói qua loa vài câu bèn vội vàng kể lại tình huống Mang Thị, Thi Điện, lại báo cho Lý Kiến Trung biết Thi Điện vạn phần nguy cấp.

- Lý Đại nhân là Thông Phán bản phủ, sao không tăng cường đề phòng bên Thi Điện?

Tư Vong Ưu không hiểu chớp chớp mắt.

Dù sao nàng cũng chỉ là một Thổ Ty chốn biên thùy, làm sao biết được tình huống trong quan trường Đại Minh. Lý Kiến Trung chỉ có thể cười khổ, y là Thông Phán, nhưng Vĩnh Xương còn có Tri Phủ, Tri Huyện Thi Điện kia ý mình có Tri Phủ làm chỗ dựa, không coi mệnh lệnh của y ra gì.

Chính là vào giờ phút này, bên Bảo Sơn này cũng hoàn toàn dựa vào y chống đỡ, bằng không cục diện cũng không tốt lành gì hơn Thi Điện.

Dù sao Lý Kiến Trung cũng chịu ảnh hưởng sâu sắc của Nho gia, tự coi mình là sĩ đại phu, cũng không tiện nói những lời chán nản làm mất thể diện thiên triều với Tư Vong Ưu vốn có lòng hướng Trung Hoa, nhất thời trầm mặc không nói.

- Lão gia, vị này là...?

Một vị phu nhân dung mạo đoan chính, trâm gai quần vải dẫn dắt rất nhiều đầy tớ người làm, dân phụ mang theo đủ loại thức ăn đưa lên tường thành. Thấy Tư Vong Ưu xinh đẹp đáng yêu bèn hỏi Lý Kiến Trung.

- Nàng là nữ nhi còn sót lại của Mạnh Dường Tư gia, cả nhà trung liệt, rất là đáng kính.

Lý Kiến Trung nói, người vừa hỏi chính là phu nhân y Triệu thị.

Trước kia Triệu thị đã nghe trượng phu nói qua chuyện xảy ra ở Mạnh Dường, giờ phút này thấy Tư Vong Ưu là một bé gái đáng yêu như vậy, nhất thời sinh lòng thương mến, cũng bất chấp quá nhiều lập tức ôm nàng vào lòng:

- Đáng thương, cũng giống như Thanh Đại lúc chúng ta rời khỏi quê nhà, lại không còn phụ mẫu, còn phải ra sa trường đánh nhau với quân Miến Điện, trời già thật là tàn nhẫn...

Đã rất lâu Tư Vong Ưu chưa được hưởng tình cảm thương yêu của phụ mẫu, bị Triệu phu nhân ôm vào trong lòng cũng không giẫy giụa, mắt đã hơi đỏ lên.

Mới đầu Lý Kiến Trung muốn uống quát ngăn phu nhân. Cần phải biết Tư gia thế tập Mạnh Dường Tuyên Ủy Sứ, bây giờ triều đình chưa sắc phong mà thôi, một khi sắc phong Tư Vong Ưu chính là Tuyên Ủy Sứ chính tam phẩm, cũng không phải là bé gái tầm thường.

Nhưng thấy Tư Vong Ưu cũng không khước từ, Lý Kiến Trung nhất thời thở dài trong lòng, biết Tư Vong Ưu trường đồ bạt thiệp đã vô cùng lao khổ bèn bảo phu nhân đưa nàng về phủ nghỉ ngơi. Còn bản thân y triệu tập quan lại phủ huyện, an trí đám dân chạy nạn và Mạnh Dường binh do Tư Vong Ưu dẫn tới.

Bận rộn đến nửa đêm, chợt có mấy kỵ sĩ từ trên quan đạo chạy nhanh đến, ai nấy chạt vật không chịu nổi. Có người áo ướt đầm máu, có kẻ lộ vẻ sợ hãi, bọn họ mang đến tin xấu đã nằm trong dự liệu: quân Miến Điện đã phá Thi Điện, đốt giết cướp bóc, cả Thi Điện thành đã trở thành Tu La địa ngục.

Đáng hận! Lý Kiến Trung nện mạnh một quyền lên tường thành, cảm phẫn dâng lên tột độ.

Cùng lúc đó, trong phủ nha Vĩnh Xương phủ cũng đang ca múa trắng đêm, Tri Phủ Vĩnh Xương Cao Minh Khiêm Cao Đại nhân triệu tập thuộc hạ tâm phúc, sĩ thân bản địa cùng mấy vị Sư Gia thủ ở nhĩ đường uống rượu tìm vui. Còn có mấy tên ca kỹ bản địa ca múa giúp vui, càng lộ ra vẻ thoải mái hưởng thụ tột đỉnh.

Sau nửa đêm rồi, cao hứng thế nào đi nữa cũng có hơi uể oải, một tên mặc liêu kéo y phục che kín thân mình, cười khẩy nói:

- Lý Thông Phán kia quả thật đầu óc có vấn đề, Vĩnh Xương phủ chúng ta là địa phương nào chứ?! Từ khi đánh Mộc Vương bình Vân Nam đã không trải qua đao binh nữa, không ngờ rằng y lại nói hươu nói vượn, làm cho cấp trên hạ lệnh hại chúng ta phải trực suốt đêm, thật là khổ sở!

- Không thể nói như vậy, ăn lộc vua phải trung với vua, chúng ta phải có trách nhiệm giữ đất.

Cao Minh Khiêm cười ha hả, nhưng cũng không ngăn cản mặc liêu công kích Lý Kiến Trung.

986. Chương 986: Thu Phục Đất Mất

Đúng là như vậy, trong một phủ Tri Phủ là cao nhất, Thông Phán bất quá là phó, nên giữ đúng bốn phận của mình, làm hết trách nhiệm. Nhưng Lý Kiến Trung này làm việc không biết quyền biến, rảnh rỗi lại xem bệnh cho dân chúng, làm cho thanh danh còn lớn hơn cả Tri Phủ là mình, há đâu có lý như vậy!

Sở dĩ đến bây giờ bọn họ vẫn chưa ngủ cũng là do Lý Kiến Trung mà ra. Y gởi báo cáo tới Côn Minh nói quân Miến Điện thế lớn, phải tăng cường đề phòng, có lẽ Tuần Phủ Nhiều Nhân Khẩn xem xong cảm thấy phiền lòng, nên đã xuống lệnh cho Lý Kiến Trung gia tăng thủ thành, biên luyện dân tráng, hết thấy quan viên trong phủ phải canh phòng suốt đêm không được sơ suất.

Vốn đây cũng chỉ là những lời nhảm nhí, Nhiều Nhân Khẩn đùa giỡn Lý Kiến Trung như làm xiếc. Cấp trên không phát tiền lương xuống, Lý Kiến Trung lấy cái gì tu sửa thành phòng, chẳng lẽ để cho dân phu tráng đinh hợp gió Tây Bắc?!

Không nghĩ tới Lý Kiến Trung được dân chúng ủng hộ hết lòng, làm quan thanh chính không nói, xong công vụ lại còn hành y tế thế, cứu không biết bao nhiêu mạng người. Trong đó có một số phú hộ nghe lời kêu gọi của y quyên tiền quyên lương, chỉ ứng đinh tráng, giúp y làm việc đầu vào đấy.

Lần này đến phiên Cao Đại nhân và đám mặc liêu kêu khổ liên tiếp. Lý Kiến Trung hành sự hồ đồ như vậy, bọn họ cũng phải phụng bồi, nhưng không ai muốn lên trên thành. May nhờ Tiền Cốc lão phu tử nghĩ ra một cố, nói là ở phủ nha trấn giữ chỉ huy cho nên bọn họ mới có thể thoát thân. Mặc cho Lý Kiến Trung lên thành bận rộn, mọi người có thể ở phủ nha ung dung nhàn nhã xem ca múa, uống rượu tìm vui như hiện tại.

Từ Cao Minh Khiêm đến bọn mặc liêu đều ôm lòng oán hận Lý Kiến Trung. Cũng đừng trách bọn họ càng ngày càng không khách sáo, có kẻ uống mấy chén ít rượu, hơi có men say cũng bắt chấp đồng người, lớn tiếng nói:

- Lý Thông Phán dám hành sự vượt quyền, quả thật là quá đáng. Sau lưng Vĩnh Xương phủ chúng ta chính là Đại Lý, Côn Minh, thiên binh triều đình đóng ở đó. Cho dù là quân Miến Điện ăn gan hùm mật gấu cũng không dám tới nơi này!

Vừa dứt lời, chợt Lý Kiến Trung bước chân vội vã từ bên ngoài đi vào, y phục còn dính bùn đất, dọa cho đám mặc liêu đang mừng y cao hứng phải sợ hết hồn.

- Lý Thông Phán có dùng cơm tối chưa, chi bằng...

Cao Minh Khiêm cười gơ bình rượu lên, lại kêu nha hoàn bày cơm.

- Không cần.

Thanh âm của Lý Kiến Trung đau khổ vô cùng:

- Thi Điện đã mất, binh phong quân Miến Điện nhắm thẳng vào Bảo Sơn.

Cao Minh Khiêm há hốc mồm cứng lưỡi, bình rượu trong tay rơi xuống đất.

Kinh sư, chiến hướng biên thùỵ Tây Nam vẫn chưa truyền tới, ngược lại ba tên tội thần tự tiện gây ra chiến loạn đã bị Cẩm Y Vệ lặn lội ngàn dặm xa xôi bắt trở về kinh, nhốt vào trong chiếu ngục Bắc Trấn Phủ Ty.

Trong chiếu ngục âm u, tiền nhiệm Vân Nam Án Sát Sứ Lý Tài, Kim Đằng Phó Sứ Trần Nghiêm Chi, Du Kích tướng quân Lưu Thiên Bổng bị vây khốn trong chốn lao tù, ai nấy đầu tóc rối bù, mặt mày dơ bẩn.

Lý Tài là một bán lão đầu tử khô gầy, nửa nằm nửa ngồi dưới đất, dáng vẻ uể oải chán chường. Thỉnh thoảng có Cẩm Y Hiệu Úy đi ngang qua trước phòng giam, lão cũng làm như không biết, không thèm liếc nhìn người ta lần nào, phách lối tới cực điểm.

Cẩm y quan giáo cũng không thèm so đo với lão. Người ta có vốn liếng để phách lối, cha Lý Tài là Đề Đốc Thao Giang triều Gia Tĩnh, Tuần Phủ Phượng Dương, Nam Kinh Bình bộ Thượng Thư Lý Toại, sau khi chết truy phong Thái Tử Thái Bảo, thụy Tương Mẫn, xuất thân bậc này tự nhiên bất đồng với người khác.

Lưu Thủ Hữu, Trương Tôn Nghiêu đều cười khẩy, Tần Lâm không chịu làm Đốc Chủ Đông Xưởng uy phong ở kinh sư, lại chạy tới Vân Nam khi ho có gáy để làm gì, trừ phi là đầu óc hắn có vấn đề...

Không nghĩ tới Tần Lâm lại trịnh trọng hiếm thấy gật đầu một cái, hắng giọng nói:

- Bản đốc đang muốn đi Vân Nam một chuyến, cho nên đặc biệt tới thỉnh giáo tiên sinh, mong rằng tiên sinh không tiếc chỉ giáo.

Cái gì? Lưu Thủ Hữu và Trương Tôn Nghiêu đầu tiên là giật mình, tiếp theo mừng rỡ, Tần Lâm muốn đến Vân Nam, một năm nửa năm không về được, đây chính là chuyện tốt vô cùng... Nhưng hắn muốn giữ trò gì đây...

Hai người nhất thời bắt đầu lo được lo mất.

Lý Tài lại thấy được thành ý tuyệt đối trong mắt Tần Lâm, rốt cục lão cười chân thành:

- Thôi thôi thôi, sĩ đại phu ngờ ngác không biết, lại để người trong Xưởng Vệ vất vả lo chuyện biên cương... Lão phu sẽ nói cho người nghe vậy. Năm xưa Mộc Vương triều Đại Minh hạ Vân Nam, trừ châu phủ trọng địa Trung Nguyên lại thiết lập rất nhiều Thổ Ty hiệp thủ biên cương, trong đó có lục đại Tuyên Ủy ty: Mạnh Dương, Miến Điện, Lào (Lão Qua), Xa Lý (Chelyabinsk thuộc Nga hiện tại), Mộc Bang (Mon, một bang của Miến Điện), Bát Bách Đại Điện (miền Đông của bang Shan thuộc Miến Điện hiện tại), sau đó Miến Điện Đông Hu vương triều hưng khởi, gồm sáu bốn bề, lục đại Tuyên Ủy ty đã thất thủ...

Bờ cõi Vân Nam triều Minh lúc ấy rộng lớn hơn đời sau rất nhiều, chỉ bất quá rất nhiều địa phương không phải là lập Hán quan thống trị, mà là thực hành thống trị ràng buộc bằng Thổ Ty. Các quốc gia đời sau như Miến Điện, Lào, vào lúc ấy còn là hạt khu Thổ Ty thuộc triều Đại Minh.

Lý Tài hết sức rõ ràng tình huống Vân Nam và Miến Điện, nói ra đầu đuôi gốc ngọn rất tỉ mỉ chi tiết. Nếu ai không ở vào vị trí của lão sẽ khó lòng nói ra bao quát toàn cục được như vậy.

Tần Lâm lập tức sinh ra cảm giác nghe người nói chuyện một phen còn hơn đọc sách mười năm. Sau khi khi biết được rõ ràng thế cục Vân Nam, Miến Điện, càng thêm kiên quyết xuôi Nam.

Nếu như trước đó Tần Lâm chỉ nghĩ đến chuyện thoát ra khỏi đầu đá trong triều chờ đợi thời cơ, vậy hiện tại hắn đã thật sự muốn đi Vân Nam kiến công lập nghiệp, thu hồi tất cả đất đai đã mất trở về bản đồ Trung Hoa.

Cơ hồ cũng ngay lúc đó, biểu chương Vân Nam cấp báo rốt cục được bảy trăm dặm hỏa tốc đưa tới kinh sư: Mang Thị đã mất, Thi Điện đã mất, Thuận Ninh cấp báo, Vĩnh Xương cấp báo!

Bản đồ Vân Nam triều Minh hiện tại lớn hơn xa đời sau, các địa phương Thuận Ninh, Vĩnh Xương là trung tâm Vân Nam, sau lưng chính là Đại Lý và Côn Minh. Quân Miến Điện công phá Thi Điện, mở ra lối đi thông Thuận Ninh và Vĩnh Xương, nhắm thẳng Đại Lý, Côn Minh, làm dao động trụ cột thống trị triều Đại Minh ở Vân Nam!

Tuần Phủ Vân Nam Nhiều Nhân Khẩn, Tuần An Ngự Sử Tô Tấn cũng không có cách nào giả bộ thái bình như trước nữa. Bọn họ dâng biểu dùng lời lẽ hết sức thống thiết, nói rõ không ngờ rằng Miến Điện hoành hành ngang ngược như vậy, thỉnh cầu triều đình trị tội mình, đồng thời lại bày tỏ bằng lòng lập công chuộc tội. Ý nói là nếu như triều đình tiếp tục giữ lại hai người bọn họ ở Vân Nam, vậy có thể kết thúc thắng lợi cuộc chiến này.

Cho đến hiện tại, người trong triều đình đều biết Nhiều Nhân Khẩn và Tô Tấn chỉ nói vậy, nhưng không ai dám dâng biểu chọc cho Vạn Lịch nổi giận. Chỉ có Thân Thời Hành và Phó Đô Ngự Sử Ngô Thời thượng tấu, yêu cầu xử lý khoan dung với bọn Lý Tài xui xẻo dính vào chiến loạn biên thùy.

Thân Thời Hành gỡ thủ đoạn này rất đẹp, không phải là Miến Điện đánh vào mặt của Vạn Lịch, mà là Lý Tài không cẩn thận đưa tới mối họa biên cương, như vậy Vạn Lịch đã có thang hạ đài.

Quả nhiên Vạn Lịch thấy mình có thể giữ được thể diện nên cũng không tra cứu thêm nữa, tiếp tục nhốt ba viên phạm quan trong chiếu ngục.

Rồi cũng phải thu thập thế cục Vân Nam, không thể nào để cho càng ngày càng trở nên tệ hại. Mà Tuần Phủ Nhiêu Nhân Khản và Tuần Án Tô Tấn có vẻ không chịu đựng được lâu, vậy phải chọn lựa năng thần chạy ra đó trấn thủ. Vị đại thần này cũng không cần có kinh nghiệm đánh giặc phong phú, bởi vì Tổng Binh Vân Nam Kiểm Quốc Công Mộc Xương Tô không phải là kém cỏi.

987. Chương 987: Rút Củ Đáy Nồi

Ngược lại thủ đoạn chính trị của vị đại thần này quan trọng hơn nhiều, vừa phải biết sử dụng thủ đoạn lời đình chính đồn quan trường Vân Nam, lại phải có thủ đoạn đối phó quân Miến Điện, sử dụng cả cứng lẫn mềm song song cùng lúc.

Trước kia lúc Giang Lăng đang còn trải khắp cả trong triều, nhân vật như vậy cũng có không ít, tỷ như tiền Binh bộ Thượng Thư Tăng Tĩnh Ngô. Vị lão huynh này nhất cử tiêu diệt loạn người Bắc khốn nhiều Đại Minh hơn trăm năm, lại đã làm Tuần Phủ Tứ Xuyên cách Vân Nam rất gần, hơn nữa đang vào độ tuổi sung sức, không thể nghi ngờ y chính là nhân tuyển tốt nhất.

Nhưng trước mắt hiển nhiên không thể nào, Vạn Lịch đã đích thân hạ chiếu, tuyên bố vĩnh viễn không dùng Tăng Tĩnh Ngô. Hoàng đế kim khẩu ngọc ngôn là vĩnh viễn không thay đổi, nói như vậy cũng hơi khoa trương, nhưng bất y phải tự tát tai mình nhanh chóng như vậy cũng là chuyện hết sức khó khăn.

Về phần những người khác tỷ như Dư Mậu Học, Ngô Trung Hành, Triệu Dụng Hiền, Cố Hiến Thành... bình thời khoa trường khoắc lác một tắc tới trời, dường như khắp thiên hạ này không có chuyện gì mà bọn họ không làm được. Thế nhưng lần này tất cả đều trở thành rùa đen rút đầu, lên tiếng nói muốn ở lại kinh sư giúp đỡ triều cương, không rảnh đi biên thùy Tây Nam.

Đánh giặc cũng không phải là dùng miệng lưỡi, ngồi bút, vạn nhất xảy ra chuyện gì biết làm thế nào... Hơn nữa, võ tử chiến văn can gián, chúng ta nên can gián cho tới chết, không cần thiết đi tử chiến.

Dĩ nhiên Thủ Phụ Đại Học Sĩ Thân Thời Hành không sợ tình hình như vậy, lão nhân gia vẫn tỏ ra vững vàng trầm ổn, không gì lay chuyển được, chọn lựa biện pháp lấy bất biến ứng vạn biến. Lão không tiến cử bất cứ ai, cứ chờ đợi như vậy, xem thử có tên gốc nào tự động nhảy ra giẫm vào bãi phân chó này không.

Thình lình trời cao giáng xuống một tiếng sét chấn động, Tần Lâm Tần Đốc Chủ bất ngờ xuất ra một cước đạp vào bãi phân chó này, giữa tình cảnh bá quan kinh sư trợn mắt há mồm: hấn dứt khoát thượng biểu thỉnh chiến, yêu cầu được ra Vân Nam chủ trì chiến cuộc!

Yêu cầu này khiến cho các phe phái vô cùng khiếp sợ, lại được các phái cùng nhau ủng hộ: ba vị phụ thần Thân Thời Hành, Hứa Quốc, Dư Hữu Đình biết Tần Lâm có bản lãnh chiêu an Tứ Di, đối nội sử dụng thủ đoạn cả mềm lẫn cứng, thật sự là nhân tuyển cực tốt. Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu vô cùng mong muốn Tần Lâm mau chóng rút đi, tốt nhất ở Vân Nam cả đời không trở lại. Cựu đảng thanh lưu cũng thở phào nhẹ nhõm, ít nhất sau khi Tần Lâm rời đi kinh sư, những sai dịch Đông Xưởng đáng ghét kia sẽ phải nói tay, không còn chuyện theo sát bọn họ tới tận nhà xí, ‘giỏi đoán ý người’ đưa giấy như trước.

Duy chỉ có đám huân quý vô thần kinh sư hơi có chút lo lắng, sợ Tần Lâm một đi không trở lại, chuyện khai thông con đường tơ lụa Tây Vực không ai chủ trì, bạc mà mọi người đầu tư trước đó sẽ trôi theo dòng nước.

Rất nhanh tin tức từ trên thảo nguyên truyền đến loại bỏ bản khoản này: Từ Văn Trường chủ trì đại cục ở Quy Hóa thành, nghe nói lão này cùng tiến thoái với Trung Thuận phu nhân Tam Nương Tử, sống cuộc sống sung sướng tựa như thần tiên. Có lão nhân này chủ trì, e rằng hành sự còn thuận tiện hơn cả Tần Đốc Chủ.

Vạn Lịch cũng biết rõ ràng Tần Lâm có năng lực chiêu an Tứ Di rất tốt, hấn từng chiêu an Ngũ Phong hải thương, lại bình định Thổ Mặc Xuyên, có lẽ lần này cũng có thể mã đáo thành công. Hơn nữa Tần Lâm làm chức Đốc Chủ Đông Xưởng này ở kinh sư đã lâu, tựa hồ quyền bính càng ngày càng lớn, cũng nên để cho hấn đi ra ngoài một chuyến, làm giảm căng thẳng ở kinh sư.

Vì vậy thánh chỉ không có bất kỳ trở ngại nào: Tần Lâm lấy thân phận Tả Đô Đốc, Thiếu Bảo, Đốc Chủ Đông Xưởng, dò xét Vân Nam chỉ điểm binh bị, chiêu an Tứ Di.

Từ trước đến giờ Triều Đại Minh lấy văn thần đốc sư, đây là lần đầu lấy Xưởng thần đốc sư, cho nên lời lẽ có chỗ khác trước, nhưng ý tứ trong đó đã rất rõ ràng.

Như đã nói qua, Tần Lâm dùng thân phận võ thần nhậm chức Đốc Chủ Đông Xưởng, còn là tiền lệ trước đó chưa từng có.

Lại là lúc gió Thu xào xạc, Tần Lâm sắp rời nhà đi xa, Trương Tử Huyền bỗng tiểu Tần Trạch còn đang quần tã lưu luyến chia tay, Từ Tân Di bĩu môi tỏ vẻ không vui. Nàng rất muốn đi theo, kết quả sau khi bị Tần Lâm hung hăng dạy dỗ một trận ở trên giường, rốt cục cũng từ bỏ ý định.

Tay nhỏ bé Thanh Đại quần lấy vạt áo, răng khê cắn môi, mắt to rưng rưng ngấn lệ nhìn Tần Lâm, muốn nói lại thôi.

Từ Quang Khải đã về nhà dờ vợ con già trẻ tới kinh, nếu như ở chỗ này, thấy cảnh tượng này, chắc chắn sẽ cảm thán Tần Đốc Chủ công trung với nước. Gác lại vinh hoa phú quý chốn kinh sư, từ biệt vợ đẹp con thơ đi biên thùy Tây Nam, đây là cảnh tượng cảm động lòng người tới mức nào!

Đương nhiên Tần Lâm hiểu ý Thanh Đại, nhẹ nhàng ôm tiểu nha đầu, nói thật nhỏ bên tai nàng:

- Yên tâm, nhạc phụ Đại nhân tuyệt không có việc gì, ta cam đoan với muội!

Phụ thân của Thanh Đại Lý Kiến Trung làm Thông Phán ở Vân Nam Vĩnh Xương phủ, bây giờ Vĩnh Xương đã là tiền tuyến, dĩ nhiên nàng vô cùng lo lắng.

Nghe Tần Lâm bảo đảm, tiểu nha đầu chợt mỉm cười, bỗng nhiên lại sùng sộ lên, ngón tay điểm vào chóp mũi Tần Lâm:

- Không chỉ có phụ thân, huynh cũng phải bình an trở về, hãy hứa với muội.

- Ta hứa!

Tần Lâm trịnh trọng hiếm thấy gật đầu một cái.

Thanh Đại yên tâm, trong mắt của nàng, phàm là chuyện Tần ca ca đã hứa tuyệt đối sẽ làm được, Tần ca ca không có gì là không làm được.

Tần Lâm ra cửa lên lưng Đạp Tuyết Ô Chuy, cầm dây cương:

- Các huynh đệ, chúng ta đi!

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực và đông đảo thân binh thị vệ tiền hô hậu ủng, cả bọn giục ngựa chạy đi như bay.

Vân Nam Côn Minh, nha môn Tuần Phủ, Tuần Phủ Phó Đô Ngự Sử Nhiều Nhân Khản và Tuần Án Ngự Sử Tô Tấn đang ngồi buồn chán trong thành.

Nhiều Nhân Khản bề ngoài mập mạp, thịt hai bên gò má nung núc, lỗ mũi hõm vào giống như không có, mặc bào phục quan văn tam phẩm, không ngừng lau mồ hôi, lẩm bầm nói:

- Tiết trời Côn Minh thật là kỳ quái, đã đến cuối Thu buổi trưa còn nóng như vậy, lão phu đến Vân Nam đã nhiều năm vẫn cảm thấy chưa quen.

Ánh mặt trời trên Vân Quý cao nguyên chói chang mãnh liệt, quả thật có vẻ nóng bức hơn nơi khác, nhưng cũng không đến nỗi đến cuối mùa Thu còn nóng toát mồ hôi. Sở dĩ Nhiều Nhân Khản cảm thấy như vậy chính là vì từ kinh sư truyền tới tin tức xấu.

Đốc Chủ Đông Xưởng Tần Lâm lấy thân phận Khâm Sai đại thần phụng chỉ dò xét Vân Nam, chỉ điểm binh bị, chiêu an Tứ Di. Tên này cũng không phải là người tốt lành gì, lòng dạ tàn nhẫn, thủ đoạn độc ác hơn bất kỳ ai khác. Nghĩ đến chuyện hắn sắp đến chỗ này, Nhiều Tuần Phủ đã cảm thấy toàn thân trên dưới đổ mồ hôi.

Nhiều Nhân Khản lại âm thầm hối hận, vốn là Trương Cư Chính không coi trọng lão, nghe nói đã chuẩn bị điều lão về kinh sư nhận một chức quan bù nhìn. Nhưng lão lại không cam lòng rời đi vị trí Tuần Phủ có thực quyền này, mới bốn ba bốn phía bảo vệ quyền vị.

Hơn nữa Vân Nam cách kinh sư quá xa, người đủ tư cách làm Tuần Phủ lại không bằng lòng tới, cho nên sau khi Trương Cư Chính chết Nhiều Nhân Khản lại làm Tuần Phủ thêm ba năm, mãi tới hiện tại.

Bây giờ nghĩ lại nếu biết trước điều đi từ sớm, hiện tại đã không cần phải ngồi trên miệng núi lửa chờ lãnh tội.

Tô Tán chừng bốn mươi tuổi, đội Giải Trĩ quan, bổ phục Giải Trĩ, vóc người cao vừa gầy, lương quyền cao ngất, hai bên mép có hai nếp nhăn hằn sâu, nhìn qua cay nghiệt mà âm độc.

Y trẻ tuổi hơn, chức quan cũng nhỏ hơn, cho nên trấn định hơn Nhiều Nhân Khản, sau khi hớp một hớp trà bèn chấp tay nói:

- Nhiều tiên sinh hà tất phải lo lắng như vậy, Tần Lâm kia thủ đoạn đa đoan ở kinh sư, chỉ sợ đến biên thùy Vân Nam cũng như lạc vào sương mù, rốt cục cũng phải dựa vào chúng ta...

Nói dễ vậy sao! Nhiều Nhân Khản cau mày, hạ thấp giọng nói:

- Bản quan nghe nói Vĩnh Xương Thông Phán Lý Kiến Trung là con của Kỳ Châu thần y Lý Thời Trân, chính là cha vợ vị Tần Đốc Chủ này! Vạn nhất... Chúng ta chẳng phải là...

Tô Tán cũng lấy làm kinh hãi, tỏ vẻ nghi hoặc không hiểu:

- Lý Kiến Trung là nhạc trưởng Đốc Chủ, vì sao mãi tới bây giờ vẫn còn dây dưa nơi biên ải, có khi nào là lời đồn sai lầm chẳng?

Khó trách Tô Tán không tin, tuy rằng với triều cục trước mắt, lực ảnh hưởng của Đốc Chủ Đông Xưởng đối với hệ thống quan văn kém xa không bằng phụ thần và Cửu Khanh, nhưng muốn cất nhắc một Thông Phán nho nhỏ vậy cũng không uổng phí sức lực gì. Ít nhất điều Lý Kiến Trung từ địa phương quý quá biên thùy Vân Nam đến địa phương màu mỡ trong nước, thậm chí vào kinh sư làm quan tuyệt đối không phải là việc khó gì.

Kết quả không chỉ có từ trước tới nay không hề nghe Lý Kiến Trung đề cập tới, càng không có chút chiếu ứng nào của Tần Đốc Chủ từ kinh sư. Mấy năm qua vị Lý Thông Phán này vẫn ngoan ngoãn làm Thông Phán ở Vĩnh Xương, thời gian rảnh nếu không khuyên dân chúng làm nông, vậy cũng tọa đường hội chẩn, chữa bệnh giúp dân.

Quả thật y không giống như là một quan viên, mà giống như một đại phu có tâm địa thiện lương hơn. Một nhân vật như vậy đột nhiên nghe nói có một vị hiền tế làm Đốc Chủ Đông Xưởng, đừng nói Tô Tán, bất cứ người nào nghe thấy cũng sẽ sinh ra nghi vấn.

rụt trở lại rất nhanh.

Hành động này làm cho quân Miến Điện cười ha hả, càng thêm miệt thị quân coi giữ Trung Quốc nhất gan hơn hổ, bọn họ lại sải bước nhanh hơn tiến lại gần quan.

Thình lình có ba tiếng trống vang lên trong quan, tiếng trống trầm muộn hữu lực vang vọng hồi lâu giữa sơn cốc thoáng dang, toát ra nhịp điệu đặc biệt nào đó.

Quân Miến Điện còn đang kỳ quái, trong rừng cây hai bên sơn cốc chợt vang lên tiếng bật dây cung bằng bằng đáng sợ, rõ ràng là có rất nhiều cung thủ đang bắn tên.

- Mau, mau lui lại!

Một tên tiểu đầu mục quân Miến Điện đi đầu lớn tiếng hét vang, bất quá tiếng hét của y không kéo dài được bao lâu, bởi vì một mũi tên sắc bén đã đâm xuyên qua cổ họng y. Y dùng hai tay nắm lấy đuôi tên muốn nhổ nó ra, bất quá hành động này hoàn toàn là phí công. Sau khi phát ra một tràng tiếng kêu thảm thiết, tiểu đầu mục mềm nhũn toàn thân ngã xuống, vĩnh viễn không thể nào bò dậy được nữa.

Càng nhiều mũi tên hơn bắn về phía quân Miến Điện như mưa bắc. Khoảng cách bắn thật sự quá gần, từ rừng cây cách quan đạo chỉ chừng hai mươi bước bắn ra, cho nên những mũi tên này vừa nhanh vừa chuẩn, hết sức sắc bén, bắn ngã quân Miến Điện còn đang thảng thốt không kịp đề phòng, từng tên một bị bắn ghim xuống đất chết tốt.

Đánh cuộc của đám hỏa thương thủ Tây Ban Nha rốt cục bị hủy bỏ, không tên nào thu được thắng lợi, bởi vì số lượng tên quân Minh bắn ra vượt qua xa suy đoán.

Mãng Ưng Lý tức giận vô cùng, Nhạc Phượng cũng rất giận mình, nhưng chuyện này cũng không làm cho bọn họ nản chí. Từ số lượng mũi tên quân Minh bắn ra và phương thức tác chiến, có thể thấy rằng đây không phải là một cánh quân chính quy.

Không sai, người chỉ huy chiến đấu ở Thủy Nhãn quan chính là Vĩnh Xương phủ Thông Phán Lý Kiến Trung, Thổ Ty Mạnh Dưỡng Tư Vong Ưu. Trong số cung tiễn thủ mai phục trong rừng cây vừa có thợ săn Vĩnh Xương phủ triệu tập, cũng có Mạnh Dưỡng binh có tài bắn siêu quần.

Lý Kiến Trung thân mặc quan phục chính lục phẩm, đứng ở trên tường Thủy Nhãn quan không phải là cao, quan sát quân Miến Điện bên dưới quan. Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm tư, nhưng đến khi chân chính nhìn thấy quân địch hùng mạnh như vậy, y cũng cảm thấy lo lắng trong lòng.

Toàn bộ lực lượng quân Minh đóng ở Thủy Nhãn quan là một ngàn năm trăm người tạm thời gộp nhặt được, mà đối diện quân đội Miến Điện vượt qua tám vạn, tình thế thật sự không thể lạc quan.

Tâm trạng Tư Vong Ưu cũng không tệ lắm, cười nói:

- Mới vừa rồi Lý Thông Phán đánh thật hay, tên xấu xa Mãng Ưng Lý dám đến đánh Đại Minh thiên triều, chắc chắn sẽ thất bại.

- Có lẽ...

Lý Kiến Trung khẽ gật đầu, không hề tỏ ra lạc quan như Tư Vong Ưu. Cho đến trước mắt vẫn chưa nhận được tin viện binh từ phía Côn Minh, vì vậy bọn Tri Phủ Cao Minh Khiêm ở phủ thành Bảo Sơn động viên dân tráng, chuẩn bị lương thảo, còn y dẫn dắt thổ binh tới trước tăng cường phòng ngự Thủy Nhãn quan.

Tuy rằng trận chiến vừa rồi rất tốt, nhưng Lý Kiến Trung cũng rất tỉnh táo nhìn rõ, dựa vào chút binh lực còn con này và quan ải mới vừa được gia cố chút đỉnh, muốn ngăn cản quân Miến Điện với số lượng khổng lồ như vậy là vô cùng khó khăn.

Hơn nữa Lý Kiến Trung rất rõ ràng bản lĩnh của mình, cũng không phải là đại soái đại tướng tài ba gì, bất quá chỉ có thể động viên thổ binh dân tráng, đánh một trận nho nhỏ trì hoãn chút thời gian, tiền cảnh rất không lạc quan.

- Không ngờ rằng tên Mãng Ưng Lý này lại lựa chọn Vĩnh Xương phủ là phương hướng chủ công, áp lực của chúng ta rất lớn!

Lý Kiến Trung thở dài.

Tư Vong Ưu không hiểu ý tứ của y bèn hỏi:

- Lý Thông Phán...?

Lý Kiến Trung giải thích:

- Chỗ chúng ta là phương hướng chủ công của địch, áp lực bên Thuận Ninh phủ sẽ nhỏ hơn. Bởi vì Thuận Ninh là vùng núi tương đối vắng vẻ, dễ thủ khó công, nếu như mục đích của Mãng Ứng Lý là xâm đoạt một ít đất đai vùng biên cảnh, y nên phái chủ lực đi đánh Thuận Ninh mới phải. Bởi vì núi cao đường xa, tương lai quân Minh cũng rất khó thu phục, y có thể mượn địa hình nơi đó từ từ chu toàn.

Tư Vong Ưu nói tiếp:

- Nhưng y không dùng chủ lực đi đánh Thuận Ninh, lại lựa chọn phương hướng Vĩnh Xương, chuyện này có nghĩa là...

Mắt Tư Vong Ưu mở to hết cỡ, dáng vẻ không dám tin vào suy đoán của mình.

- Không sai, y muốn đi Đại Lý!

Lý Kiến Trung đưa ra phán đoán.

Nam Chiếu quốc, Đại Lý quốc, Vân Nam muốn thành lập chính quyền cát cứ, cũng sẽ chọn Đại Lý làm thủ đô, là do một loạt yếu tố địa lý quyết định.

Nếu như Mãng Ứng Lý muốn đi Đại Lý, Vĩnh Xương phủ ngăn cản ở chính giữa chính là địa phương mà y bắt buộc phải đánh chiếm.

Nếu triều đình không phát viện binh, nếu như Tần Lâm ở kinh sư không kịp thời đưa ra viện thủ, sợ rằng Vĩnh Xương phủ khó thoát tai kiếp.

Lý Kiến Trung tổ chức hết thảy nhân lực vật lực có thể lợi dụng được ương ngành chống cự thế công quân Miến Điện. Thân là con trai một vị đại phu, lực phẩm Thông Phán xuất thân Cử Nhân, thống soái không tới hai ngàn quân triệu tập tạm thời. Cho dù là tính cả năm trăm Mạnh Dưỡng binh Tư Vong Ưu mang tới, muốn chống cự bảy tám vạn quân Miến Điện có chiến tượng và hỏa thương thủ Tây Ban Nha trợ chiến rõ ràng là một nhiệm vụ bất khả thi, hoặc có thể nói hết sức hoang đường.

Thế nhưng Lý Kiến Trung đánh trận này vô cùng vang dội, không ngờ rằng đã ngăn cản được quân Miến Điện khí thế hung hăng mạnh mẽ.

Đồng minh hữu hiệu nhất của quân Minh không thể nghi ngờ là địa hình hiểm trở gập ghềnh giữa Thi Điện và Vĩnh Xương phủ, mặt Tây Lộ Giang (tức Nộ Giang) và mặt Đông Lan Thương giang cũng có thể đi theo ngã Hà Cốc. Thế nhưng đường này nằm ở giữa hai sông, xung quanh toàn là núi. Cho nên dù quân Miến Điện binh hùng thế lớn nhưng khó có thể triển khai, địa hình hiểm trở đã hạn chế ưu thế về nhân số của bọn họ.

Ngoài ra Lý Kiến Trung cũng không phải là dũng tướng danh soái thanh danh lừng lẫy gì, vài thủ đoạn nhỏ nhỏ của y trên chiến trường chênh lệch với bọn Thích Kế Quang, Du Đại Du có mười vạn tám ngàn dặm. Nhưng y là vị quan địa phương ưu tú, lại là danh y hàng nhất lưu, thân phận quan viên khiến cho hào cường địa phương, sĩ dân đều bằng lòng ra sức cho y, thân phận danh y khiến cho người bị thương được cứu chữa rất tốt, có thể giữ vững trường kỳ tác chiến mà tinh thần không suy bại.

Không ít người trong các làng thôn xung quanh, lúc mình hoặc là thân nhân ngã bệnh đã từng được Lý Kiến Trung hết lòng chẩn bệnh, bây giờ đến phiên bọn họ báo ân. Có kẻ phái con em tới hiệp thủ, có người cung ứng lương thảo binh khí, cuộn cuộn không ngừng tiếp viện cánh quân Minh cũng không hùng mạnh này.

Quan viên Vĩnh Xương phủ cũng toàn lực động viên, Tri Phủ Cao Minh Khiêm vốn là một mục tiêu cực tránh né chiến tranh, nhưng hiện tại y đã biết rõ mình và Lý Kiến Trung đã cùng ngồi trên một chiếc thuyền.

Nếu như Lý Kiến Trung không ngăn được, binh Mãng Ứng Lý đánh hạ Bảo Sơn thành, y là Tri Phủ có trách nhiệm thủ đất cũng chỉ có thể theo bước chân của Tri Huyện Thi Điện, dùng ba thước lụa thắt cổ tự tận.

989. Chương 989: Vạn Dặm Cứu Viện

Đủ các yếu tố hợp lại giúp cho vị quan văn Lý Kiến Trung lần đầu tiên ra chiến trường gặt hái được kết quả tốt. Y cố thủ ở Thủy Nhân quan ba ngày, cho đến khi Gia Nhĩ Đức Nặc chỉ huy hỏa thương thủ Tây Ban Nha bắt chấp thương vong tiến vào rừng rậm. Sau khi quân địch trả một cái giá rất đắt tiến được đến gần quan ải, Lý Kiến Trung mới dẫn dắt quân ung dung rút lui, sau đó đi dọc theo con đường tới Bảo Sơn thành, tiếp tục vừa đánh vừa lui.

Nhưng Lý Kiến Trung biết rất rõ ràng, lực lượng Vĩnh Xương phủ có thể động viên đã đến cực hạn, Thông Phán nho nhỏ là y cũng không cách nào làm được nhiều hơn nữa cho quốc gia. Cho nên mỗi ngày y đều phát ra văn thư cấp báo từ tiền tuyến, khẩn cấp cầu viện với Vũ Định Tham Tướng Đặng Tử Long, quân đóng ở Đại Lý và Đẳng Việt, Tuần Phủ Côn Minh Nhiều Nhân Khẩn, Tuần Ân Tô Tấn, Kiểm Quốc Công Mộc Xương Tộ.

Mặc dù Tri Phủ Cao Minh Khiêm thân ở Bảo Sơn thành tương đối an toàn, nhưng lại sợ hơn xa Lý Kiến Trung. Chẳng những y cùng ký tên dưới tất cả các văn thư cầu viện, còn thông qua quan hệ đồng hương đồng môn đồng niên đồng bảng khóc lóc cầu xin bên Côn Minh:

- Vừa không có binh vừa không có lương thực, trong ngoài kẹt cứng, nhưng vẫn quyết chiến với quân Miến Điện, tan xương nát thịt cũng không sợ. Duy chỉ có quân dân Bảo Sơn, Vĩnh Xương không có tội tình gì, chỉ cần quân Miến Điện đánh tới, ngọc đá cùng vỡ, chẳng phải là hết sức tiếc nuối sao?! Cầu xin cấp tốc phát thiên binh, nếu viện binh không tới cũng chỉ có thể tuân tiết với thành!

Hay cho lời lẽ bi tráng nghĩa liệt, chỉ tiếc lúc Lý Kiến Trung mạo hiểm dưới làn tên mũi đạn chỉ huy ở tiền tuyến, Cao Đại nhân vẫn còn nấp ở trong thành.

Trên quan đạo trải qua Vĩnh Xương phủ từ Đại Lý, Sở Hùng đi thông Côn Minh, mỗi ngày đều có mấy tốp tín sứ khẩn cấp giục ngựa ra roi chạy như điên.

Phàm là người đi phương hướng Côn Minh, mắt ai nấy đều đỏ ngầu, cảm roi ra sức quát ngựa đen đét liên hồi, hận mình không thể mọc cánh bay thẳng vào Côn Minh thành, nhét thẳng văn thư cấp báo nơi tiền tuyến vào trong tay các vị phong cương đại lại.

Phàm là kẻ từ Côn Minh trở về lại có biểu lộ hoàn toàn khác hẳn, ai nấy ủ rũ cúi đầu, hoặc là than ngắn thở dài, hoặc là cảm phần bất bình, cỡi ngựa chậm rãi trở về, trong đôi mắt thỉnh thoảng thoáng qua vẻ mê hoặc: nếu mình trở về như vậy, không biết làm thế nào đối mặt với đồng bào đang đổ máu chiến đấu nơi tiền tuyến.

Đám tín sứ tiếp tục đi Côn Minh cứu viện thấy đồng nghiệp trước đó ủ rũ trở lại, nhất thời như trời tháng Sáu bị một chậu nước lạnh dội lên đầu, toàn thân lạnh thấu xương. Thậm chí có người lập tức quay đầu ngựa lại, thay vì tới Côn Minh chịu uất ức không bằng trở về tiền tuyến Vĩnh Xương, còn có thể phụ giúp các huynh đệ một tay.

Rõ ràng là như vậy, bên ngoài thành Đại Lý, hai tên tín sứ mới vừa từ tiền tuyến trở lại nói mấy câu với huynh đệ từ Côn Minh trở về, nhất thời ngậm máu phun lên trời, quay đầu ngựa lại định trở về Vĩnh Xương. Tốp tín sứ trước lại khuyên bọn họ đi một chuyến Côn Minh nữa, có lẽ lần này Nhiều Đại lão gia và Tô Tuần Ân sẽ hỏi tâm chuyển ý thì sao!?

Hai nhóm người còn đang tranh cãi do dự không quyết, không biết nên đi đâu, thỉnh thoảng nghe thấy ngoài xa có tiếng người hô ngựa hí, không biết bao nhiêu binh mã đang kéo tới đây.

Đại quân triều đình tới rồi sao... đám tín sứ lộ vẻ kinh nghi, nhất thời trở nên mừng rỡ.

Dưới Thương Sơn, bên bờ Nhị Hải có một cánh quân Minh đang đi tới, chiến y uyên ương màu đỏ lửa, gươm cao nhật nguyệt chiến kỳ, trường đao thẳng tuyệt, trường thương như rừng, lại có chiến mã kéo các loại hỏa

khí như Hồ Tồn pháo, Tướng Quân súng, Nhất Oa Phong, Bách Hồ Tề Bôn... nhìn qua rõ ràng là tinh binh trải qua chiến trận đã nhiều.

Viên Đại tướng dẫn đầu cỡi Hoàng Phiếu mã, trên yên treo một thanh Đỉnh Cương thương, mặt đỏ như gấc, râu tóc bạc phơ tung bay theo gió. Trên Lạn Ngân khôi là một chùm ngù tua màu đỏ phất phơ như ngọn lửa, sau lưng một lá đại kỳ đón gió tung bay, trên có một chữ Đặng thật lớn.

Đô Chỉ Huy Thiêm Sự, Tham Tướng Vũ Định Đặng Tử Long!

Đám tín sứ vui mừng quá đỗi, có vị lão tướng quân chống gậy Oa nhiều lần lập kỳ công này cầm quân xuất chinh, không cần lo lắng nơi tiền tuyến nữa.

Bọn họ cùng nhau ra roi giục ngựa tiến tới nghênh đón, tứ rất xa đã xuống ngựa, cầm kim bài hỏa tốc sáu trăm dặm tới trước đầu ngựa Đặng Tử Long:

- Thuộc hạ tham kiến Đặng lão tướng quân! Phải chăng là lão tướng quân đang đi Vĩnh Xương, Lý Thông Phán chúng ta đang khổ chiến ở Thủy Nhân quan, lão tướng quân tới rất đúng lúc!

Đặng Tử Long giương đôi mày trắng cũng không vội vàng trả lời, mà là lộ vẻ nghi hoặc, vuốt râu bạc trắng dưới cằm thật lâu không nói.

Đám tín sứ thấy vậy gấp gáp, có một người lết đầu gối về phía trước, kéo lấy bàn đạp Đặng Tử Long đau khổ van xin:

- Tiểu nhân đáng chết, cầu xin lão tướng quân tốc hành, Bảo Sơn cấp báo, Vĩnh Xương lâm nguy!

Đôi mày trắng của Đặng Tử Long cau chặt, mặc dù rất không muốn làm cho những tín sứ trung thành cảnh cảnh này thất vọng, nhưng không thể không nói thật:

- Bản tướng cũng không phải là đi Vĩnh Xương, Kiểm Quốc Công gửi mệnh lệnh tới, gọi bản tướng đi hiệp thủ Thuận Ninh.

Đám tín sứ ngơ ngác nhìn nhau, ai nấy trợn mắt há mồm.

Vị tín sứ kéo bàn đạp kia gấp đến độ kêu to:

- Sai rồi, sai rồi, quân Miến Điện đánh Vĩnh Xương quá gấp, chỉ có một cánh quân yểm hộ đánh Thuận Ninh mà thôi, Đặng lão tướng quân nên đi Vĩnh Xương chúng ta mới phải!

Đặng Tử Long còn đang nghi hoặc, thỉnh linh một viên quan văn vỗ ngựa tới trước, chỉ đám tín sứ quát lớn:

- Nói hươu nói vượn, chuyện binh đã có Kiểm Quốc Công, Nhiều Đại lão gia và Tô Tuần Ân bày mưu tính kế điều độ, các người chỉ là một bọn vũ phu thì biết gì?! Đặng tướng quân, Kiểm Quốc Công đưa quân lệnh cho lão là gì, chẳng lẽ lão không biết?

Viên quan văn này họ Hồ, chức hàm Binh Bị Đạo, chính là phụng mệnh Nhiều Nhân Khản đi theo giám quân. Dứt lời, ánh mắt y nhìn chằm chằm Đặng Tử Long, tỏ vẻ không chịu buông tha.

Đặng Tử Long mấy phen muốn nói lại thôi, làm võ tướng nào dám tranh chấp với quan văn. Huống chi Kiểm Quốc Công gửi mệnh lệnh tới, viết rất rõ ràng muốn lão đi hiệp thủ Thuận Ninh, nếu dám kháng mệnh, có quyền chém!

- Đặng tướng quân, lão hãy suy nghĩ cho thật kỹ, dám cãi lại quân lệnh, dẫn dắt đại quân tự tiện hành động là phải rơi đầu!

Hồ Đạo Đài lại âm dương quái khí nói thêm một câu.

Đặng Tử Long ngửa mặt lên trời thở dài:

- Các vị huynh đệ, bản tướng phụng mệnh đi Thuận Ninh, chỉ có thể thương mà không giúp được gì, các người chờ một chút, có lẽ phía sau...

Vốn lão muốn nói có lẽ phía sau còn có viện quân đến Vĩnh Xương, nhưng Đặng Tử Long nhìn ánh mắt cầu khẩn mấy tên tín sứ kia, quả thật không đành lòng lừa gạt bọn họ nữa.

Đặng Tử Long dẫn dắt đại quân ở Đặng Tị tiến về hướng Nam, dọc theo Đặng Tị Giang xuống Thuận Ninh. Tín sứ Vĩnh Xương trở mắt nhìn đại quân đi xa, ai nấy giận dữ thất khiếu bốc khói.

Côn Minh, phủ đệ Tuần Phủ, trong khách sảnh chỉ có hai người Nhiều Nhân Khản và Tô Tấn.

Khí sắc Nhiều Đại lão gia không tốt lắm, gương mặt nung núc có hơi sưng lên, tỏ vẻ tức tối nói:

- Tô lão đệ, Mộc Xương Tô năm lần bảy lượt tới thúc giục phát binh, Cao Minh Khiêm cũng có một nhóm đồng môn đồng bang mỗi ngày thay phiên nói giúp, xin tăng binh tăng lương cứu viện Vĩnh Xương, lão ca ta sắp sửa không chịu đựng được nữa...

Vân Nam có chỗ bất đồng so với nơi khác, thế lực quan văn bị áp chế ở một mức độ nhất định. Mộc Anh bình định Vân Nam công lao cực lớn, Minh Nhân Tông từng đặc biệt ban cho ấn Chinh Nam tướng quân phong mỗi một đời Kiềm Quốc Công là Chinh Nam tướng quân, tổng chưởng quân chính Vân Nam đời đời vĩnh viễn không thay đổi.

Hơn nữa Vân Nam trời cao Hoàng đế xa, khiến cho triều đình ở trung tâm có cảm giác không thể vươn tay tới, cho nên ở một ý nghĩa nào đó lực ảnh hưởng của Kiềm Quốc Công lớn hơn các Công Hầu Bá nơi khác.

Mặc dù Mộc Xương Tô không tinh minh khôn khéo mấy, năm xưa bị Trương Cư Chính quay vòng vòng như đế, nhưng cũng không đến nỗi là kẻ ngốc. Vạn nhất Vĩnh Xương mất, y cũng không vui về gì.

Cao Minh Khiêm tăng thêm áp lực với Nhiều Nhân Khản từ một góc độ khác. Không giống Lý Kiến Trung chẳng qua xuất thân là Cử Nhân, y là Lương Bảng Tiến Sĩ, môn sinh thiên tử đường đường chính chính, mạng lưới liên lạc thâm sâu hơn rất nhiều.

Quan địa phương triều Đại Minh có trách nhiệm giữ đất, thành trì đã mất cũng chỉ có thể treo cổ tự vận, cho nên Cao Minh Khiêm tuyệt đối không thể chạy, chỉ có thể ở trong Bảo Sơn thành Vĩnh Xương phủ chờ chết. Đương nhiên y không cam lòng chết một cách uổng phí, vì vậy phát động hết thảy lực lượng có thể phát động, yêu cầu Nhiều Nhân Khản cấp tốc phát viện binh.

Dù Nhiều Nhân Khản thân là Tuần Phủ Vân Nam, chân chính phong cương đại lại, đến lúc này cũng hơi cảm thấy áp lực nặng nề.

Tô Tấn thở dài, ánh sáng lóe lên trong đôi mắt, nếp nhăn hai bên khóe miệng hằn sâu hơn:

- Lần này tính sai rồi, tên Lý Kiến Trung kia chỉ là một Cử Nhân xuất thân con trai thầy thuốc lại có bản lĩnh như vậy, chúng ta đã coi thường y. Lúc trước chúng ta phát văn thư ở Vĩnh Xương, nếu Vĩnh Xương không mất, Tần Lâm phụng chiếu đến chỗ này, vậy thì mọi chuyện hồng bát.

Nhiều Nhân Khản run lập cập, cả người lạnh như băng, tội danh làm mất sĩ khí nhục nước chắc chắn sẽ phải rơi đầu.

Vì sao Lý Kiến Trung kia lại chống cự quyết liệt như vậy, nếu xuôi tay không chống cự, để cho Vĩnh Xương thành rơi vào quân tay Miến Điện, không phải là hết thấy chúng có đều bị diệt sao?

Nhiều Nhân Khản cảm thấy vô cùng oán hận Lý Kiến Trung.

- Bất quá, chúng ta còn có thời gian.

Tô Tấn dừng một chút, cười an ủi đồng liêu:

- Nhiều lão ca, hoàn toàn không cần lo lắng, Vân Nam chúng ta núi cao đường xa, văn thư lui tới kinh sư mất rất nhiều thời gian. Họ Tần nhận chức Khâm Sai ra kinh phải mất thời gian cho nghỉ thức, chuẩn bị lương thực, nói không chừng thủ hạ còn mượn cơ hội vét một phen. Lúc hần tới được Vân Nam, Vĩnh Xương phủ... hừ hừ...

Nhiều Nhân Khản nghe lời này nhất thời đổi giận làm vui, mây đen đầy trời tan biến hết. Ai ai cũng biết hiệu suất của quan trường Đại Minh, cho dù là Tần Lâm chuyên cần siêng năng tới mức nào đi nữa, rốt cục cũng có rất nhiều chuyện không thể tránh khỏi. Hơn nữa hần là võ thần nhậm chức đốc sự, quan phủ địa phương dọc đường chắc chắn sẽ nịnh nọt lấy lòng, chỉ cần dây dưa chừng một hai ngày là có thể giảm tốc độ của hần lại.

- Lãnh thánh chỉ xong, an bài người đi theo, các nhà quyền quý hẳn sẽ bày tiệc tiễn đưa, Sau đó ra kinh, đi Thông Châu qua Thanh Giang Phổ, bắt kẻ đường thủy hay đường bộ chạy tới Nam Kinh... tính đi tính lại, lúc này tối đa Tần Lâm cũng chỉ mới tới Nam Kinh...

Nhiều Nhân Khản lấy kinh nghiệm mình tính toán một phen, cho ra kết luận bên Vinh Xương tuyệt đối không chờ được đến khi Tần Lâm chạy tới.

Tô Tán thấy Nhiều Nhân Khản khẽ mỉm cười, tiếp theo lại nói:

- Đã như vậy, chúng ta cũng không thể tiết kiệm công phu. Bên Vinh Xương cầu lương thảo, chúng ta cũng nên chi ứng đôi chút để tránh điều tiếng của thiên hạ.

- Ý của Tô lão đệ là...

Nhiều Nhân Khản lộ vẻ lo âu, lão đang trông cho Vinh Xương mau mau lọt vào tay địch, làm sao chịu tiếp viện binh lương.

Tô Tán nở một nụ cười âm hiểm:

- Tỷ như, phát tinh binh cường tướng Nhị Hải vệ và lương thảo đi trợ chiến.

Nhiều Nhân Khản khẽ ặc một tiếng trong cổ, nhất thời cảm thấy thoải mái. Vệ sở binh đã sớm sụp đổ, quân Nhị Hải vệ có thể chiến đấu vô cùng ít ỏi, lương thực tích trữ cũng chỉ trên giấy, không có trong kho. Nếu phát những 'Tinh binh cường tướng' kia đi trợ chiến, chỉ sợ Lý Kiến Phương sẽ chết nhanh hơn.

Hai người nhìn nhau cười, đồng thời trong lòng nảy sinh một suy nghĩ: chờ Tần Lâm Tần Đốc Chủ giá lâm Vân Nam, hẳn sẽ không được gì cả.

Hoàn toàn ngược lại với phán đoán của Nhiều Nhân Khản, Tô Tán, Tần Lâm không ở Thanh Giang phổ, không có ở Nam Kinh, mà đang trên quan đạo Tứ Xuyên Lư Châu đi thông Vân Nam Khúc Tĩnh, chỉ còn cách cảnh nội Vân Nam không tới trăm dặm!

Tần Lâm tới nhanh ngoài dự liệu của bất cứ kẻ nào.

Sáng ngày tiếp chỉ, chiều hôm đó hẳn đã ra kinh, không hề từ giã các nhà quyền quý, lập tức ra khỏi kinh sư, chạy một mạch tới Bắc Thông Châu.

Trên Đại Vận Hà, Tào Bang đã chuẩn bị xong khoái thuyền, từ mũi thuyền đến đuôi thuyền cắm đầy lệnh kỳ tổng đà Tào Bang Điền Thất gia, nhất thời hù dọa các thuyền lão Đại, thủy thủ, phu kéo thuyền trên Đại Vận Hà: chỉ cần có một lá lệnh kỳ này có nghĩa là Tào Bang chú ý bảo vệ, có hai lá là đặc biệt bảo vệ nhiều hơn, giúp cho dọc đường không gặp bất kỳ trở ngại nào, vô cùng thông suốt. Cắm ba lá lệnh kỳ chính là bản thân Điền Thất gia ở trên thuyền, sẽ không có nhiều hơn nữa.

Nhưng trên chiếc thuyền này cắm lệnh kỳ không có một trăm cũng có tám mươi, trên đó có vị Thiên Vương lão tử nào đang ngồi?!

Tóm lại quan thuyền thương thuyền trên Đại Vận Hà thấy chiếc thuyền này lập tức tránh xa chín mươi dặm. Nghe đồn chiếc thuyền này đi tới đâu, không biết bao nhiêu vương tôn công tử dọc đường bị qua mặt tức tối muốn đuổi theo. Nhưng phu kéo thuyền, thủy thủ chèo đều mệt mỏi không thể đuổi kịp, khiến cho bọn họ giận dữ vô cùng, chỉ có thể trơ mắt nhìn thuyền Tần Lâm vượt qua.

Thuyền đến Thanh Giang phổ chỗ ở Tổng Đốc Tào Vận càng trở nên ghê gớm hơn nữa. Lý Quảng biết được tin tức, trực tiếp phái thân binh Tổng Đốc Tào Vận mở đường thay Tần Lâm, dọc đường nổ pháo hiệu liên châu, tất cả thuyền bè quan dân lập tức né tránh. Đại Vận Hà vốn là chật chội bế tắc nhất thời biến thành đại lộ trên sông rộng thênh thang, muốn chạy nhanh mức nào cũng được.

Thuyền đến Dương Châu chuyển vào sông lớn, đi lên trăm dặm đến Nam Kinh, đến phiên nhạc trượng Tần Lâm xuất thủ.

Ngụy Quốc Công chưởng trung quân Đô Đốc phủ Nam Kinh phòng giữ Từ Bang Thụy đóng đại ấn lên trên công hàm, lại phát kim bài chữ vàng đến Đề Đốc Thao Giang phủ. Đề Đốc Thao Giang bị dọa đến vãi cả ra

quần, khẩn cấp điều giang thuyền nhanh nhất đưa Tần Lâm ngược dòng mà lên. Lại truyền lệnh cho thủy quân các nơi dọc bên bờ phải đề phòng hộ tống, không được sai lầm.

Nếu giống như trước đại thần như vậy, ngồi đại quan thuyền từ từ ngược dòng chạy lên, vậy cũng không biết tới năm nào tháng nào mới có thể tới được Vân Nam. Tần Lâm ngồi khoải thuyền rẽ sóng băng băng, cầm lệnh bài của Đề Đốc Thao Giang phủ dọc đường đổi thuyền đổi thủy thủ ra sức chạy thật nhanh, tốc độ đạt tới cực điểm. Ngược dòng mà lên qua Tam Hạp, Trùng Khánh, cho đến Tứ Xuyên Lư Châu, lúc này mới bỏ thuyền lên bờ, theo đường bộ chạy về phía Vân Nam.

Hôm ấy Tần Lâm qua Ô Tát phủ là tòa thành cuối cùng thuộc cảnh nội Tứ Xuyên, đi về phía trước không xa chính là Khúc Tĩnh phủ Vân Nam, đã vào cảnh nội Vân Nam.

Nơi bả vai Bạch Dương Đường chủ Tiêu Vân Thiên có thêm một lỗ máu, máu tươi văng khắp nơi, tóc trắng phát phơ vô cùng đáng sợ, nhưng y vẫn nghiêng rằng thật chặt không hề lui bước.

Các cao thủ nhảy nhót qua lại, dựa vào thế núi hiểm trở để tránh đạn. Bọn họ chột lóe bên trái, chột nghiêng bên phải, mượn đá và cây cối ngăn che thân thể, vô số đạo quỷ ảnh lúc ẩn lúc hiện trong núi.

Mỗi người bắn hết hai cây Xế Điện Thương nạp đạn sẵn, không có thời gian nạp tiếp, chia làm ba đợt bắn lại càng không có ý nghĩa gì. Chỉ có một nhóm người như vậy, nếu còn chia thành ba nhóm mưa đạn sẽ rất thừa thớt, e rằng sẽ không bắn trúng người nào.

Cao Thiên Long xông lên phía trước nhất, trong kẽ tay kẹp bốn mũi Ngô Công Đinh xanh biếc, độc môn ám khí Phi Thiên Ngô Vương không phải chuyện đùa, thấy máu phong hầu.

Đến khi cách Tần Lâm còn có mười trượng, Cao Thiên Long cười gằn huy động cánh tay, bốn mũi Ngô Công Đinh lặng lẽ không tiếng động bay về phía Tần Lâm, chia ra nhắm vào mắt, cổ họng và ngực hần.

Không hổ là Tả Sứ Ma giáo, Cao Thiên Long nhận huyết vô cùng chính xác, lực đạo hùng mạnh, độc được kịch liệt, tất cả đều đạt tới tuyệt đỉnh.

Trời ơi, không xong! A Sa theo ở phía sau một chút, đang suy nghĩ làm thế nào giúp Tần Lâm thoát khỏi, chưa kịp nghĩ xong thì Cao Thiên Long đã xuất thủ Ngô Công Đinh, nhất thời gấp đến độ tim muốn nhảy vọt nhảy ra khỏi lồng ngực, đang muốn tiến lên ngăn cản nhưng lại không còn kịp nữa.

- Tần ca!

Lục Viễn Chí gấp đến độ kêu to.

- Ân công!

Ngưu Đại Lực đưa Tấn Thiết Bàn Long Côn ra muốn ngăn trước người Tần Lâm. Thế nhưng với góc độ bốn mũi Ngô Công Đinh kia tối đa cũng chỉ có thể ngăn được hai mũi, ít nhất còn có hai mũi sẽ bắn trúng Tần Lâm.

Nụ cười dữ tợn của Cao Thiên Long nơi khóe miệng càng trở nên nồng đậm, lão nhìn Tần Lâm giống như mèo vờn chuột, chuẩn bị thưởng thức vẻ mặt của cường địch mình trong khoảnh khắc trước khi tử vong, hẳn sẽ rất đặc sắc.

Tần Lâm cũng không kinh hoảng thất thố, thậm chí không chuẩn bị ngăn cản mấy mũi Ngô Công Đinh kia, mà là cất giọng quái dị kêu to:

- Lão bà tỷ tỷ cứu mạng!

Cái gì lão bà tỷ tỷ? Chớ nói các cao thủ Bạch Liên giáo không biết, ngay cả đám thân tín Lục Viễn Chí và Ngưu Đại Lực thấy đều rơi vào mơ hồ, Tần Lâm có ba lão bà, ở đâu ra một vị tỷ tỷ như vậy?!

Trong lúc nguy cấp lại thấy một trong những tiểu phu kia đột nhiên ném một bó củi lớn lên không trung, vừa đúng lúc ngăn cản giữa Tần Lâm và Cao Thiên Long. Bốn tiếng pháp đồn dập vang lên, bốn mũi Ngô Công Đinh xanh biếc kịch độc thấy đều ghim vào trong bó củi, không làm tổn thương Tần Lâm được mấy may nào.

Cao Thiên Long cả kinh thất sắc, người này dùng bó củi cản Ngô Công Đinh lại, cố nhiên thủ đoạn rất là hợp lý. Nhưng Ngô Công Đinh là ám khí thật nhỏ, tốc độ phát ra vừa nhanh vừa gấp, tiểu phu ném ra bó củi vẫn còn ở phía sau, là phát sau mà tới trước, người bên cạnh nhìn không rõ, nhưng trong mắt hành gia lại cảm thấy tuyệt diệu tới cực điểm.

- Cao nhân phương nào, dám cản Bạch Liên Thánh giáo ta hành sự?

Cao Thiên Long lớn tiếng quát hỏi, trong tay lại nắm sẵn bốn mũi Ngô Công Đinh khác.

Các cao thủ Bạch Liên giáo Ngã Khổ Thiên, Tử Hàn Yên thấy đều dừng bước, phân ba thành tinh lực giám thị sai dịch Đông Xưởng, đặt bảy phần tinh thần giám sát tiểu phu thần bí đột nhiên xuất hiện kia.

- Từ biệt không lâu đã không nhận ra ta sao?

Tiêu phu lên tiếng nói, không ngờ là thanh âm nữ tử, nàng giở đầu lạp lên, lại vuốt mặt một cái.

Mọi người nhất tề kinh hô thất thanh thành tiếng, chỉ thấy người này mặt hạnh tai đào uy nghi không lộ, đôi mắt băng hỏa giao dung, chính là tiền nhiệm Bạch Liên giáo chủ đã phản giáo ra đi.

- Sư phó!

A Sa ngọt ngào gọi, trong lòng rất là vui mừng, Hồ Vân Bằng bên cạnh lộ vẻ lo âu, A Sa nhìn y thè lưỡi: hừ, bây giờ sư phó ở chỗ này, người dám nói ta một câu nào không?! Ta vẫn muốn gọi nàng là sư phó...

Bạch Sương Hoa lạnh lùng quét mắt nhìn chư vị thuộc hạ trước kia. Nàng khác với A Sa, trước sau làm giáo chủ gần mười năm, lại luyện thành cảnh giới tối cao Bạch Liên Triều Nhật thần công, thần công đại thành thiên hạ vô địch, uy nghi tích lũy sâu dày, các cao thủ không tự chủ được cúi đầu.

- Giải ột Bạch Liên Thánh giáo trợ giúp an di Miến Điện!

Bạch Sương Hoa cười lạnh, từ từ đi tới:

- Thánh giáo ta trải qua mấy đời giáo chủ, Hàn giáo chủ, Lưu Thừa tướng khu trừ Thát Lỗ, không ngờ rằng hôm nay hậu nhân làm thành cho hổ, muốn giết quan đốc chiến đang chạy ra tiền tuyến, hừ hừ, cần gì như vậy?! Nếu như Long Phượng Hoàng để từ dưới đất sống dậy nhìn thấy hành động của các người, thật sự không biết sẽ có cảm tưởng gì?!
- Chúng, chúng ta...

Ngã Khổ Thiên há hốc mồm cứng lưỡi, đang muốn nói giết Tần Lâm rồi sẽ chạy tới Vinh Xương trợ chiến, nhưng thật sự không thể nói ra khỏi miệng.

Bạch Sương Hoa quay đầu lại, nhìn Tần Lâm nhàn nhạt nói:

- Cái gì lão bà tỷ tỷ, sau này chớ nói hươu nói vượn. Làm sao người biết là ta?

- Mùi hoa.

Tần Lâm cười sờ sờ mũi:

- Trên người một tiêu phu lại có mùi hoa đàm nhàn nhạt.

Sắc mặt Bạch Sương Hoa nhất thời đỏ nửa bên, Tần Lâm rất quen thuộc mùi hương trên người mình...

Tần Lâm nhìn Bạch Sương Hoa cười xấu xa hắc hắc, nhớ lại đêm triền miên trong núi hôm đó, giáo chủ tỷ tỷ đỏ mặt hôi đầm đìa, mùi hoa đàm ngào ngạt khiến cho người ta như say, đến hôm nay ký ức vẫn còn như mới.

Dù là Bạch Sương Hoa tu luyện tâm cảnh lợi hại hơn nữa, dưới ánh mắt nhìn chăm chú giàu tính xâm lược của Tần Lâm vẫn cảm thấy chột dạ, giận dữ trừng mắt một cái, sau đó quay đầu sang nơi khác.

Thái độ của hai người lọt vào mắt của hết thảy mọi người, ai nấy có phản ứng khác nhau: Từ Quang Khải cùng Tôn Thừa Tông rất là kinh ngạc, Lục Viễn Chí và Ngưu Đại Lực nháy nháy nhau cười xấu xa, xem ra chuyện tiền nhiệm giáo chủ Ma giáo phản giáo có quan hệ không tầm thường với Tần Đốc Chủ chúng ta.

Cao thủ giáo chúng Bạch Liên nhìn thấy cảnh tượng này lại vô cùng tức giận: Bạch Sương Hoa vốn là thần công thịnh đức quang minh chí đại Thánh giáo chủ của bọn họ, được giáo nghĩa nhận định là nhục thân hiển hóa của Ma Ni Đại Quang Minh Thần ở nhân thế, có địa vị chí cao vô thượng, vậy mà chính là vị Thánh giáo chủ này bị Tần Lâm 'Dẫn dụ dọa lạc, phản bội giáo nghĩa'!

Phải biết rằng các đời giáo chủ như Đỗ Khả Dụng, Chung Minh Lượng, Hàn Sơn Đồng, Đường Tái Nhi... hoặc là ngã xuống trên chiến trường, hoặc là bị triều đình truy nã ẩn tính mai danh biết kết cục. Dựa theo giáo nghĩa có thể giải thích bọn họ đã phụng pháp chỉ Vô Sinh Lão Mẫu trở lại tam thập tam thiên quê quán chân không, thế nhưng Bạch Sương Hoa lại phản giáo bỏ đi, ngay cả giáo chủ cũng không tuân thủ giáo quy nữa, giải thích thế nào đây?

Nếu như tin tức này phát tán ra, không biết bao nhiêu giáo đồ tín ngưỡng sẽ sinh ra dao động, thậm chí nguy hại đến căn cơ truyền giáo của Bạch Liên giáo!

991. Chương 991: Có Đáng Hay Không?

Cũng may từ trước đến giờ Bạch Liên giáo chủ lấy mặt nạ bạc che giấu diện mục, người thấy dung mạo thật của nàng cũng không có bao nhiêu người. May là còn có Thánh Nữ Bạch Linh Sa, vì vậy đám lãnh đạo cao cấp Bạch Liên giáo như Cao Thiên Long, Ngã Khổ Thiên vẫn giữ bí mật chuyện này không truyền ra. Bọn họ phò Bạch Linh Sa lên làm giáo chủ, đối với bên ngoài vẫn gọi nàng là Bạch giáo chủ, bình thường đeo mặt nạ bạc xử lý giáo vụ, cho nên mới tránh khỏi đám giáo đồ nảy sinh hỗn loạn tư tưởng.

Đáng thương Cao Thiên Long, Hồ Vân Bằng tổn hao tâm huyết muốn soán đoạt ngôi giáo chủ, nhưng vì tình thế bất buộc không thể không ủy khuất cầu toàn, thật sự là hết sức buồn bực.

Nếu Bạch Sương Hoa đã phá cửa phản giáo, Cao Thiên Long cũng không khách sáo, hai tay cầm đầy ám khí kịch độc, gần giọng nói:

- Bạch Sương Hoa, mặc dù ngươi phản giáo mà đi, nhưng thân võ công này là từ đâu mà ra? Sở giáo chủ đời trước truyền thụ võ công cho ngươi, chẳng lẽ là muốn ngươi ra sức cho ưng khuyến triều đình, trở thành đại địch sinh tử của bản giáo hay sao?! Ngươi còn mặt mũi nào gặp lại Sở giáo chủ nữa?

Lời này vô cùng ác độc, Bạch Sương Hoa tỏ vẻ buồn bã. Sở giáo chủ đời trước đối xử với nàng tình như mẹ con, bây giờ lại phản bội giáo môn, quả thật trong lòng nàng cực kỳ khó xử.

Mới vừa rồi nàng lấy đại nghĩa nước nhà hỏi mọi người Bạch Liên giáo, hết sức bưng bít chính khí, bây giờ đối mặt Cao Thiên Long chất vấn lại không dễ trả lời.

- Thánh giáo chủ, bề khổ vô biên quay đầu lại là bờ!

Ngã Khổ Thiên chân thành khuyên nhủ, dù sao lão cũng nhìn Bạch Sương Hoa lớn lên, trong lòng có một phần tình nghĩa, cho nên vẫn gọi nàng là giáo chủ.

Hồ Vân Bằng cười lạnh ba tiếng, âm dương quái khí nói:

- Ngã Hữu Sứ, chúng ta cũng không cần mở mắt cho người mù nữa, Bạch Sương Hoa bị lửa tình che mờ lý trí, lại xuất thủ tương trợ cường cừu đại địch của bản giáo, chúng ta còn gì để nói với ả?!

Mấy chữ 'bị lửa tình che mờ lý trí' quả thật vô cùng ác độc, sắc mặt Bạch Sương Hoa chợt thoáng đỏ, hàm răng cắn môi dưới thật sâu, rốt cục vùng lên ngọc chưởng, gần giọng nói:

- Các ngươi không cần dùng ngôn ngữ khích tướng, Bạch Sương Hoa há là hạng người vong ân phụ nghĩa! Lần này Tần Lâm bốn ba vạn dặm cứu viện cho dân chúng Vĩnh Xương, bất kể thế nào cũng không thể để cho các ngươi hại hấn. Chỉ cần Vĩnh Xương được giải vây, sau này Bạch Sương Hoa ta sẽ không hỏi tới sinh tử của tên này nữa!

Này, nàng tàn nhẫn vậy sao... Tần Lâm buồn bực sờ sờ cằm.

- Bạch đạo hữu nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy, Hồ Vân Bằng ta lau mắt mà đợi!

Hồ Vân Bằng thu kiếm vào trong vỏ, nhìn Bạch Sương Hoa cười lạnh liên tục, lão đang chờ chính là những lời này.

Cao Thiên Long cũng khẽ vuốt cằm, hiện tại lão xác định hung thủ sát hại con trai mình chính là một người trong Bạch Sương Hoa và Tần Lâm, nếu lần này không có cơ hội báo thù, sau này cũng sẽ có một ngày như vậy...

- Núi cao sông dài, sau này còn gặp lại!

Cao Thiên Long nhìn về phía Tần Lâm cùng Bạch Sương Hoa cười lạnh mấy tiếng, hai cánh tay lui về phía sau giường lên, thân hình bốc lên bằng bàn chân mặt đất, bay ngược lên trên sườn núi.

Tử Hàn Yên vỗ vỗ vai Bạch Linh Sa:

- Thánh giáo chủ, đi thôi.

Sư phó, Tần đại thúc... Bạch Linh Sa bĩu môi lộ vẻ không bằng lòng, đến khi thấy Bạch Sương Hoa miễn cưỡng gật đầu cười cười, nàng mới theo chúng cao thủ trong giáo rút lui.

Bạch Sương Hoa thở dài một tiếng, nàng và Bạch Linh Sa danh là thầy trò, tình như tỷ muội, làm sao không biết chút tâm tư của tiểu quỷ này. Nhưng mình đã phá cửa phản giáo, nếu còn làm cho Bạch Liên giáo chia năm xẻ bảy, vậy cũng không phải là chuyện mà nàng mong muốn.

Các cao thủ Bạch Liên giáo tới nhanh đi cũng nhanh, trong phút chốc đi mất hết, ngoại trừ hai tiểu phụ đồng hành với Bạch Sương Hoa bị dọa sợ đến xụi lơ trên đất, thật sự như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Trường ám sát kinh tâm động phách như mộng ảo này, đã biến mất trong làn sương mù nồng đậm trong núi.

Hừ! Bạch Sương Hoa đưa lưng về phía Tần Lâm hừ lạnh một tiếng, giậm chân, cũng không quay đầu lại đi theo sơn đạo về phía trước, nhìn dáng dấp rất là quyết tuyệt.

Tần Lâm vội vàng xuống ngựa đuổi theo.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực rất ăn ý giảm chậm tốc độ, làm cho cả đội ngũ chậm lại. Hắc hắc, nhất định lúc này Tần Đốc Chủ và Bạch Sương Hoa có rất nhiều chuyện riêng tư thâm kín cần nói với nhau.

Hai tên bần xấu này, thật không biết nói hai người bọn họ thế nào...

Mặc dù khinh công Bạch Sương Hoa không đạt tới cảnh giới Lăng Không Độ Hư như trong truyền thuyết, nhưng cũng đến cảnh giới Nhất Vĩ Độ Giang, Tần Lâm tung chân chạy gấp đuổi theo, nhưng vẫn còn cách nàng một khoảng không dài không ngắn. Sương mù trong núi dày đặc, loáng thoáng có thể thấy bóng người như tiên nữ phía trước, thế nhưng mãi không đuổi kịp.

Tần Lâm mau, Bạch Sương Hoa cũng mau, Tần Lâm chậm, Bạch Sương Hoa cũng chậm. Chỉ là thỉnh thoảng Tần Lâm dùng ngôn ngữ khích tướng, chọc cho nàng dừng lại đáp lời, nói một câu xong xoay người rời đi, không cho hắn bất kỳ cơ hội nào tới gần mình.

Có lẽ Bạch Sương Hoa cũng biết bị tên Tần Lâm này dây dưa như vậy, muốn thoát thân sẽ không dễ dàng gì.

Tần Lâm luyện Chu Dịch Tham Đồng Khế, thể lực cũng chỉ khá hơn một chút so với người thường, thể núi cao thấp chập chùng không dễ đi. Hắn chạy gấp một hồi, không bao lâu sau đã mệt mỏi thở hồng hộc, luôn miệng gọi:

- Lão bà tỷ tỷ, chậm một chút, nàng muốn mưu sát thân phụ sao?

Rốt cục bóng người xinh đẹp trước mặt dừng bước, quay đầu lại khẽ quát một tiếng:

- Tần Đốc Chủ, hai ta không quen biết, vì sao dùng lời lẽ bỡn cợt như vậy?! Bởi vì ngươi cứu viện Vĩnh Xương, cứu mười mấy vạn sinh linh nơi đó, cho nên Bạch mỗ mới xuất thủ tương trợ, cũng không nên hiểu lầm.

Tần Lâm chạy chừng mười dặm đường núi, cổ họng khô rách, thân thể đã mệt mỏi vô cùng, bước chân lão đảo đi tới, cách xa mấy trượng liền đưa tay ra, tựa hồ muốn nắm lấy Bạch Sương Hoa trong sương mù.

Thấy vậy nàng lại giả trò cũ, vừa cười lạnh vừa bay ngược về phía trước, ẩn thân vào trong sương mù.

Tần Lâm vừa xông về phía trước chợt kêu lên một tiếng sợ hãi ối chà, dường như chân đạp phải hòn đá, thân thể lão đảo sau đó rơi xuống vách đá bên cạnh sơn đạo.

Nơi này địa thế hiểm trở, một bên đường núi chính là vách đá cheo leo vực sâu không đáy, sương mù giăng giăng, rơi xuống dưới chắc chắn sẽ tan xương nát thịt.

Bạch Sương Hoa kinh hãi, trong nháy mắt vận khởi Bạch Liên Triều Nhật thần công tới mười hai thành công lực, bay nhanh về phía Tần Lâm nhanh như mũi tên rời cung.

Lúc này Tần Lâm đã lăn xuống dưới vách đá, Th sưỒ sơ

Lúc

- Ta cũng muốn xem thử, rốt cục là tên khốn nào muốn giỡn mặt bản châu!

Tiền Cốc Sư Gia lấy tay vỗ trán, đã linh cảm thấy chủ nhân sắp gặp xui xẻo, đang chuẩn bị bước nhanh đuổi theo chột nỏ nộ cười khở, đi trở về phòng mình dọn dẹp hành trang, xem ra ở Cô Ích châu không được mấy ngày nữa.

Tri Châu Cô Ích nổi giận ùng ùng đi ra phủ nha, bởi vì say rượu chưa tỉnh, lão cũng không chú ý tới vẻ mặt kỳ lạ của bọn giữ cửa, thấy trước mặt chỉ là một đám người trẻ tuổi không quen biết, bèn ưỡn ngực thót bụng đứng trên bậc thềm, lớn tiếng hỏi:

- Là ai dám giả mạo Khâm Sai ở chỗ này?

- Ta.

Tần Lâm cười hì hì chỉ chỉ vào mũi mình:

- Nhưng không phải là giả mạo.

Lục Viễn Chí hét lớn một tiếng:

- Hừ, mở mắt chó của ngươi ra nhìn cho rõ, vị này chính là Khâm Sai tuần sát Vân Nam chỉ điểm binh bị phủ dụ Tứ Di Tần Đốc Chủ!

Ngưu Đại Lực móc thánh chỉ từ trong ngực chậm rãi mở ra, chỉ theo ngũ sắc rực rỡ như ráng chiều, trên đó còn có dấu mực đỏ tươi chói mắt của ngọc tỷ.

Tri Châu Cô Ích chỉ cảm thấy chân mình mềm nhũn, lập tức quỵ sụp xuống đất, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, lúc này mới biết mình phạm vào một sai lầm vô cùng chí mạng.

- Tần Đốc Chủ, xem ra tên này có vẻ không tin, chẳng lẽ ngài giống Khâm Sai giả sao?

Lục Viễn Chí làm bộ nói, khoe miệng nhếch một nụ cười xấu xa.

Nếu như là một thanh quan năng thần cũng không nói, nhưng sau khi vào Cô Ích châu này chỉ thấy khắp nơi nghèo đói rách rưới, dân chúng nhấc tới đều nói là một vị hôn quan, cho nên Lục Viễn Chí cũng không cần nề mặt.

Tần Lâm cười cười, cầm lấy thánh chỉ trong tay Ngưu Đại Lực:

- Thôi được, để ta đọc qua thánh chỉ một lượt.

Tần Lâm bắt đầu gằn từng chữ đọc thánh chỉ, tốc độ không nhanh không chậm, đọc được hai ba câu lại cười híp mắt nhìn vị Tri Châu Cô Ích kia.

Đáng thương Tri Châu Đại lão gia mặc thường phục quỳ trên mặt đất, cả người tuôn mồ hôi như nước, nơm nớp lo sợ không biết làm thế nào cho phải. Vốn là tình huống như thế, Tần Lâm có thể nặng có thể nhẹ, có thể cười ha hả bảo y đứng dậy. Nhưng trước mặt mọi người hần vẫn đọc hết thánh chỉ, để cho Tri Châu mặc thường phục quỳ ở đó.

Vất vả lắm mới chờ đến khi Tần Lâm đọc xong thánh chỉ, lúc này sắc mặt Tri Châu Cô Ích đã trở nên trắng bệch, dập đầu lia lịa:

- Cầu xin Khâm Sai Đại nhân khai ân, cầu xin Khâm Sai khai ân, hạ quan mười năm bút nghiên đèn sách, sĩ đồ có được không dễ...

- Nếu biết sĩ đồ không dễ, vậy phải chăm chỉ làm quan, vì sao lại hồ đồ mê muội, lơ là chênh mảng như vậy?

Tần Lâm nói không nhanh không chậm, nhưng mặt Tri Châu kia đã không còn chút máu, chỉ nghe Tần Lâm lại thở dài:

- Một thành khóc không bằng một nhà khóc, hành vi của lão huynh ngươi như vậy không thấy thẹn với dân chúng nơi này sao? Thôi được, ngươi thường phục tiếp chỉ đã là đại bất kính, bản đốc cũng không đạ hặc ngươi, hãy treo ấn về nhà học mười năm nữa, chờ đến khi hiểu rõ đạo lý làm người làm quan, lúc ấy trở ra làm quan cũng không muộn.

Tri Châu Cô Ích khóc không ra nước mắt, lại dập đầu bò dậy:

- Tạ ân điển Khâm Sai Đại nhân.

Chức hàm Tần Lâm là Khâm Sai tuần sát Vân Nam chỉ điểm binh bị phủ dụ Tứ Di, tuần sát Vân Nam chính là thay mặt thiên tử tuần thú, dọc đường Hồ Quảng, Tứ Xuyên chẳng qua là qua đường mà thôi. Nhưng tới cảnh nội Vân Nam này hẳn chính là nhất ngôn cửu đỉnh, đầu tiên đã lấy Tri Châu Cô Ích khai đao lập uy.

Cô Ích châu ở nơi tiếp giáp ba tỉnh Vân Quý Xuyên, từ trước đến giờ địa phương nghèo cùng sinh đạo tặc không ít, cần có quan phủ ra sức đàn áp. Tri Châu này nhậm chức lại sống cuộc sống mơ mơ màng màng, dân chúng địa phương hết sức coi thường, hiện tại thấy Tri Châu bị bãi quan bèn vỗ tay một trận cười ầm lên. Có người nói lên, vị Khâm Sai đại thần mới tới này tuổi quá trẻ, uy phong lại rất lớn, chẳng khác nào Bát Phủ Tuần Án trên sân khấu.

Tần Lâm không để ý tới Tri Châu Cô Ích nữa, vung ống tay áo, dẫn người ngang nhiên tiến thẳng vào châu nha.

Nắm quyền lực trong tay, phải làm tới nơi tới chốn, nhất định phải giở ra đầy đủ uy phong của Khâm Sai đại thần.

Tri Châu Cô Ích, hoặc phải nói là tiền nhiệm Tri Châu Cô Ích, mặc dù bị bãi quan rồi cũng không dám chậm trễ, vội vàng sai người khoái mã truyền báo Tri Phủ Khúc Tĩnh.

Tri Phủ Khúc Tĩnh biết được tin tức, phản ứng đầu tiên cũng cho là Tri Châu Cô Ích đùa giỡn với mình. Bất quá sau khi hỏi thăm tín sứ, rất nhanh đã cho ra phán đoán chính xác, vì vậy phải ra tín sứ tâm phục nhanh chóng phi báo Côn Minh, còn mình lấy tốc độ nhanh nhất đi tới Cô Ích châu.

Người tới bất thiện, người thiện không đến, Khâm Sai đại thần đến nhanh tới mức kinh người. Vừa đến đã ra một đòn phủ đầu, không cần suy nghĩ phế truất Tri Châu Cô Ích, không chừa lại chút đường sống nào cho quan trường Vân Nam. Theo hành động đàng đàng sát khí lần này của lão nhân gia, e rằng quan trường Vân Nam sẽ có biến hóa không nhỏ.

Tần Lâm giá lâm Vân Nam phảng phất từ trên trời giáng xuống, hơn nữa chỉ ngày đầu nhập cảnh đã lập tức phế truất Tri Châu Cô Ích có thái độ giải đãi coi thường, thái độ hết sức ngang tàng, quả thật có thể nói là kiêu ngạo ngang ngược.

Tin này như một hòn đá lớn ném xuống mặt hồ yên tĩnh gây ra muôn vàn gợn sóng, tạo nên chấn động rất lớn trong quan trường Vân Nam như chốn ao tù nước đọng, hơn nữa rất có thể trở thành cơn sóng thần!

Nhiều Nhân Khản đi công cán Côn Minh, thân là Phó Đô Ngự Sử quyền cao chức trọng, Tuần Phủ Vân Nam kiêm Tán Lý Quân Vụ Kiến Xương, Tắt Tiết kiêm đốc lương hướng Xuyên Quý. Sau khi lão nghe thấy tin này há hốc mồm cứng lưỡi thời gian nửa nén hương, không nói được nửa lời.

Nha thự Tuần Án Ngự Sử Tô Tấn ở cùng thành Vân Nam, rất nhanh đã tới nha môn Tuần Phủ.

Triều Đại Minh có rất nhiều tỉnh phân ra phủ án hoặc là đốc án khác nhau. Bởi vì quy chế lớn nhỏ, Tổng Đốc Tuần Phủ nhị tam phẩm có thực quyền, hơn nữa thường thường là tiền bối quan trường, thuộc về kẻ được lợi ích. Mà Tuần Án thất phẩm lại là hậu bối trong quan trường, lúc nào cũng mong muốn mình sẽ trở thành một viên đại lại, từ nay nổi danh tứ hải, cho nên bình thường chỉ mũi giáo vào quan viên bản tỉnh có thực quyền.

Nhưng tình huống Vân Nam bất đồng nơi khác, quan hệ giữa Tuần Phủ Nhiều Nhân Khản và Tuần Án Tô Tấn tốt vô cùng.

Biết Tô Tấn tới bái, Nhiều Nhân Khản vội vàng ra lệnh cho người làm:

- Mời y vào, không, được rồi, để lão phu đi đón y!

Tuần Phủ Đại nhân chạy thẳng ra cửa nghênh đón, cho dù là quan hệ giữa hai người sâu đậm nhưng trước kia Tô Tấn cũng không được hưởng đãi ngộ như vậy.

Tô Tán ngược lại ung dung điềm tĩnh, hướng về phía Nhiều Nhân Khản cúi người chào đúng theo nghi thức, luôn miệng khiêm tốn:

- Không dám nhận Nhiều tiên sinh nghênh đón...

993. Chương 993: Hy Vọng Và Chờ Đợi

- Tô lão đệ, đây là lúc nào rồi, chúng ta đối xử thành thật với nhau, cần gì nói lời khách sáo như vậy...

Nhiều Nhân Khản cuống quýt kéo Tô Tán đi vào, bước chân vội vã tới nhị đường.

Thân là phong cương đại lại bản tính, cũng không cần phải đi biên cảnh nghênh đón Khâm Sai đại thần, chỉ cần chờ ở tỉnh thành Côn Minh, trước khi Tần Lâm đến một ngày phủ châu huyện đã nhận được công văn. Bọn họ bên này chuẩn bị sẵn sàng, chạy ra ba mươi dặm nghênh đón, cho dù vậy cũng là hết sức khiêm nhường.

Nhưng Tần Lâm tới nhanh như vậy, Khúc Tĩnh phủ tiếp giáp với Côn Minh tại Vân Nam phủ, chỉ cần đi thẳng là tới, Tần Lâm có thể đi mấy ngày?

Nhiều Nhân Khản quát lui tả hữu, lúc này cũng không cần thiết vòng vo, nhấn nhó mặt mày nói:

- Tô lão đệ, Tần Lâm kia tới thật là nhanh, hạ thủ thật là ác độc, cũng không nề mặt chút nào!

Thông thường trong một tỉnh xảy ra chuyện gì, lúc Khâm Sai đại thần ra kinh tuần sát cố nhiên sẽ bày ra dáng vẻ mạnh mẽ vang dội, nhưng sau khi rời kinh cũng chậm rãi đi tới, để cho quan viên địa phương chuẩn bị xong khắp mọi mặt. Đến địa phương nhất định Khâm Sai sẽ đưa ra dáng vẻ tra xử nghiêm khắc trước, khiến cho danh tiếng vang dội, nhưng cũng không thật sự làm gì ai. Bất quá chỉ trừng trị vài tên binh tộm tướng tép làm ra vẻ, sau đó có thể vui vẻ chờ nhận hiếu kính của quan viên địa phương.

Quy trình này lưu truyền trong quan trường đã lâu, sách vở gọi là ‘giương cung không bắn tên’, ai ai cũng hiểu rất rõ ràng. Kể tới tra án và người bị tra có thể nói là ngầm hiểu với nhau không cần nói.

Không ngờ rằng Tần Lâm lại không đi theo lối mòn chốn quan trường, tới Vân Nam nhanh như mọc cánh bay, mới vừa tới nơi đã lập tức giở ra thủ đoạn lôi đình, dứt khoát lưu loát truất phế Tri Châu Cô Ích, làm gì có chuyện giương cung không bắn tên. Đây rõ ràng là mang theo giông bão tới, muốn khuấy lên sóng dữ ngập trời ở vùng nước tĩnh lặng Vân Nam này.

Cho dù là lão thủ quan trường như Nhiều Nhân Khản cũng thật sự có chút sợ hãi, phải biết thủ đoạn của vị Tần Đốc Chủ này vô cùng lợi hại, Phùng Bảo, Trương Tứ Duy, Dương Triệu cũng phải thua thiệt dưới tay hắn. Dù Nhiều Nhân Khản coi trọng mình tới mức nào, cũng không dám cho rằng mình lợi hại hơn những người này.

Nhìn lại vóc người vốn mập mạp của Nhiều Nhân Khản hiện tại đã trở nên ‘gầy gò’, mặc dù vẫn còn mập hơn người thường rất nhiều, nhưng hiệu quả giảm cân cũng đã lộ ra hết sức rõ ràng.

Tô Tán trẻ tuổi, gầy đét giống như củi khô, lòng dạ đen tối lại can đảm hơn cả Nhiều Nhân Khản, nghe vậy liền cười lạnh nói:

- Họ Tần bày ra khí thế mạnh mẽ vang dội như vậy, vừa tới đã khai đao với quan trường Vân Nam, chúng ta muốn trông cậy vào quan phủ địa phương dọc đường ngăn trở hắn là không được.

Quả thật như vậy, nếu Tần Lâm bày ra nghi thức Khâm Sai, dọc theo đường đi uy phong lẫm lẫm đi tới, đoạn đường từ Khúc Tĩnh đến Côn Minh vốn không dài lắm, nhưng Nhiều Nhân Khản và Tô Tán cũng có nắm chắc làm cho hắn đi mười ngày nửa tháng mới đến. Nhưng Tần Lâm lại không làm như vậy, theo ý của hắn chắc chắn sẽ đi với hành trang gọn nhẹ, nghi thức giản đơn, nhanh như điện chớp chạy tới Côn Minh.

- Xem ra hắn đã biết chuyện Vĩnh Xương phủ, thậm chí ngay cả nội tình Thi Điện thất thủ cũng...

Nhiều Nhân Khản dứt lời lại tiếp tục nhấn nhó mặt mày khổ sở.

Chuyện này không cần nói, Nhiều Tuần Phủ muốn mượn đao giết người, giết chết lão nhạc phụ Tần Đốc Chủ, Tần Đốc Chủ lại há chịu từ bỏ ý đồ. Có thể nói hai người còn chưa gặp mặt nhưng cũng đã kết thù oán.

Tô Tán cười cười, cũng không tiêu cực giống như Nhiều Nhân Khản vậy:

- Nhiều Phủ Đài chớ quá lo âu, cố nhiên họ Tần thế tới hung hãn, nhưng chẳng lẽ trong Côn Minh thành này không còn ai ngăn được hắn sao?!

- Người nói là?

Mắt của Nhiều Nhân Khản lập tức mở to.

Người chân chính có quyền thế nhất Vân Nam cũng không phải là Tuần Phủ hoặc là Tuần Án, mà là Mộc Vương phủ, Kiểm Quốc Công Mộc Xương Tộ đời đời trấn Vân Nam. Y làm Tổng Binh Vân Nam bất đồng với nơi khác, lên ngựa quản quân xuống ngựa quản dân, còn phủ dụ Tứ Di, thậm chí thay mặt thiên tử tuần thú, trấn phủ các thuộc quốc Lào, Xiêm La...

Ai ai cũng biết Mộc Vương phủ và Trương Cư Chính có thâm cừu đại hận, mà Tần Lâm chính là con rể Trương Cư Chính!

- Chúng ta cứ chơi trò lá mặt lá trái với họ Tần kia, âm thầm khích bác ly gián. Mộc Xương Tộ khí độ hẹp hòi lại kiêu ngạo ngang ngược, nhất định sẽ xảy ra tranh chấp với họ Tần, đến lúc đó phát binh hay không...

Tô Tán dứt lời bèn cười âm hiểm, gương mặt gầy nhom ngoác miệng ra tới tận mang tai.

Nhiều Nhân Khản mừng rỡ, cũng bấm đầu ngón tay nói:

- Đặng Tử Long phụng mệnh đi Thuận Ninh, bên Vĩnh Xương không có binh không có lương thực, tính ra cũng không thể nào giữ được.

Thành trì mất, thân là thủ thần nhất định phải chết với thành, mặc dù Tuần Phủ cùng Tuần Án có trách nhiệm nghiêm trọng nhưng cũng không chí mạng. Chỉ cần có thể đánh bại quân Miến Điện đoạt lại thành trì trước khi triều đình nổi giận, vậy sẽ có thể lấy công chuộc tội, nói không chừng còn được ngời khen là 'tính toán kịp thời, lấy lại được đất đã mất'.

Nhiều Nhân Khản cùng Tô Tán vẫn nắm chắc tương đối chuyện này, triều Đại Minh đối với Miến Điện cũng giống như toàn cục đối với một góc.

Đương nhiên toàn dân trong thành sẽ chết dưới tay quân xâm lược, nhưng chuyện này có gì là quan trọng. Dù sao không ảnh hưởng đến sĩ đồ của Nhiều Tuần Phủ và Tô Tuần Án, vậy thì mọi sự đại cát.

Vĩnh Xương phủ, chiến đấu kịch liệt vẫn còn tiếp tục, chỉ bất quá chiến khu đẩy tới năm mươi dặm từ Nam hướng Bắc, từ Thủy Nhân quan dời đến Bồ Man quan.

Giữa Thi Điện đến Bảo Sơn thành lại là vùng núi tiếp giáp giữa Nộ Giang và Lan Thương Giang, thế núi liên miên gấp ghềnh vô cùng hiểm trở, rất nhiều địa phương là địa hình khắc nghiệt như đỉnh núi cheo leo kéo dài như sống trâu, hay Nhất Tuyến Thiên.

Mặc dù quân Miến Điện có binh lực hùng mạnh gấp mấy chục lần, nhưng vì quân Minh liều chết chống cự nên tốc độ tiến tới của bọn chúng chậm tới mức đáng thương. Bọn chúng chuyển động về phía trước từng tấc một giống như rùa, thậm chí ốc sên bò, hơn nữa cứ tiến tới một tấc lại phải trả một cái giá rất đắt.

Quân Minh hy sinh cũng rất nặng nề, nếu tính sức chiến đấu đơn độc, thật ra quân Miến Điện cũng không coi là mạnh, cũng chỉ có thể xưng vương xưng bá với Xiêm La, Giản Bộ Trại trên bán đảo Trung Nam vốn yếu hơn. Nhưng trong quân đội Vĩnh Xương phủ chỉ có một phần rất nhỏ là quân đội triều đình trải qua biên chế, mà phần lớn là quân ô hợp: có Mạnh Dương binh Tư Vong Ưu mang tới, có mã cung thủ bộ cung thủ, thợ săn bộ khoái bản châu, có tráng đinh tạm thời triệu tập, bọn họ không thể coi là một cánh quân hợp cách.

Mà thống soái của bọn họ, ít nhất trên phương diện quân sự cũng không được coi là hợp cách. Lý Kiến Trung là một quan địa phương ưu tú, danh y đệ nhất lưu, cũng không phải danh tướng gì.

Y cũng không đánh được chiến dịch đặc sắc lấy nhiều thắng ít gù, chỉ có thể dùng bầu máu nóng sục sôi để khích lệ ý chí chiến đấu của các binh sĩ. Lại thêm không ngủ nghỉ chữa trị cho binh sĩ bị thương, giúp cho bọn họ mau chóng phục hồi sức chiến đấu trở lại.

Thậm chí phần lớn trách nhiệm lâm trận chỉ huy rơi vào trên người nữ tử trẻ tuổi Tư Vong Ưu. Bởi vì dù sao Mạnh Dương binh nàng mang tới cũng đã từng tác chiến lâu dài ở vùng núi với quân đội Mãng Ứng Lý, giàu kinh nghiệm chiến đấu, có thể coi là phần lực lượng có sức chiến đấu nhất của quân Minh.

Tư Vong Ưu hoàn toàn lấy bả vai non nớt gánh vác trách nhiệm vốn không thuộc về tuổi tác của nàng. Phụ mẫu vì bảo vệ quốc gia mà bỏ mình, vạn dặm xa xôi vào kinh tổ cáo, lại trở về biên thùy Vân Nam kiên trì mấy năm du kích chiến thu phục đất đã mất vào tay địch. Cuối cùng bởi vì tình thế bức bách phải trở thành quan chỉ huy của trận chiến kéo dài ở Vĩnh Xương phủ, gánh vác trách nhiệm nặng nề bảo vệ mười mấy vạn quân dân sau lưng.

Cho dù dốc hết toàn lực, Tư Vong Ưu và Lý Kiến Trung cũng chỉ có thể kiên trì chống cự lui dần, lấy tư thái khi bại khi thắng không ngừng lui về phía sau, hơn nữa lần lượt xây dựng lại phòng tuyến, dùng không gian tranh thủ thời gian, chờ đợi tin tức đến từ Côn Minh.

Thật may là người trong môn phái võ lâm phụ cận cũng tự giác tới trợ chiến, giúp cho phòng tuyến lung lay muốn ngã tăng thêm một phần sinh lực quân.

Cái gọi là môn phái võ lâm cũng không phải là những nhân vật có võ công vi phạm lệnh cấm, cách xa quan phủ như trong tưởng tượng. Những người chân chính phản đối đã sớm thành phần tử Ma giáo mà triều đình mong muốn tiêu diệt càng sớm càng tốt, số môn phái còn lại dám tồn tại quang minh chính đại đều có muôn vàn liên hệ với quan phủ. Thậm chí bọn họ còn sở hữu rất nhiều đất đai, bản thân là một nhà địa chủ hương thân lớn, tỷ như Hà Nam Thiếu Lâm tự đã từng có số lượng đất đai kinh người, cộng thêm những nông hộ canh tác trên số đất này.

Dốt văn học võ, rất nhiều con em học võ cũng xuất thân từ hương thân đại hộ.

Nếu như quân Miến Điện công phá phòng tuyến quân Minh, bất kể là đất đai của môn phái võ lâm hay của địa chủ hương thân đại hộ cũng sẽ biến thành đất bằng, cho nên bọn họ cũng tích cực tham gia chống cự.

Vô Lượng kiếm phái trên Vô Lượng sơn thuộc Cảnh Đông phủ, Điểm Thương phái trên Thương Sơn thuộc Đại Lý phủ đều cố hết sức phái ra đệ tử trợ chiến, bọn họ hiểu rất rõ ràng đạo lý môi hở răng lạnh.

Dưới tình huống như thế, đại quân triều đình thật lâu không tới lại càng làm cho người khác khó hiểu...

Quan thành Bồ Man quan cũng không cao dày chắc chắn hơn Thủy Nhân quan, bất quá lợi dụng thời gian Tư Vong Ưu ra sức chống cự tranh thủ được, Lý Kiến Trung tranh thủ thời cơ gia cố sửa chữa nơi này. Đã sửa xong những lỗ châu mai hư hỏng, không ít nơi còn chuẩn bị xong gỗ khúc, lỏi thạch... để thủ thành.

Gỗ lẩn là mối chặt đại thụ xuống, bên trong Vĩnh Xương phủ thiếu rất nhiều thứ, nhưng cây cối rất nhiều, đa số lỏi thạch được dời tới từ vùng núi gần đó.

Nhưng trong số gỗ lẩn vẫn có không ít là xà nhà mới dỡ xuống, trong số lỏi thạch cũng có không ít cối xay, cối giã gạo. Có lẽ là số người đồn củi khuôn đá không đủ, cho nên dân chúng phụ cận đều cống hiến đồ đạc trong nhà mình.

Phía trước quan thành không cao lớn là một đường núi không rộng, hai bên là vách đá cao ngất thẳng đứng, địa hình vô cùng hiểm trở. Hiện tại dưới quan thành có rất nhiều thi thể quân Miến Điện nằm la liệt ngổn ngang, máu đen chảy xuôi theo sườn đồi, trên cây hai bên vách đá treo lủng lẳng không ít tay đứt chân gãy của quân xâm lược. Còn có quân Miến Điện treo ở trên cây, tứ chi đã gãy hết, có kẻ rên rỉ từng hồi, quân Minh không chịu lãng phí cho y một mũi tên, cho nên quá trình tử vong của kẻ xui xẻo này trở nên rất dài.

Thật ra thì tình huống trên quan không khá hơn dưới quan bao nhiêu, mới vừa rồi quân Miến Điện phát khởi một đợt xung phong, ít nhất tạo thành thương vong hơn trăm người cho bên trong quan. Nhất là hỏa

thương thủ Tây Ban Nha núp ở phía sau đại đội quân Miến Điện mà bắn, bắn cho quan thành đá vụn bay tán loạn. Có một số quân thủ bị trúng đạn, trên trán trên ngực phun trào máu tươi.

Lý Kiến Trung mặc đoản y dính vết máu đứng ở trong góc quan tường, đang trị liệu thương thế ột tên binh lính trúng thương. Đạn chì quân địch bắn xuyên qua thuẫn, găm vào trong vai người bị thương để lại một lỗ máu. Nhưng cũng vì bị tấm thuẫn ngăn bớt lực đạo, sau khi đạn bắn vào thân thể con người đã suy giảm, nằm lại trong thịt.

- Kiên nhẫn một chút.

Những ngày qua Lý Kiến Trung làm không biết bao nhiêu giải phẫu tương tự, nhưng thấy sắc mặt nhợt nhạt đau đớn của binh sĩ, lòng trắc ẩn của đại phu bắt chợt nảy sinh.

- Có lẽ ta không phải là một vị thống soái hợp cách, nhân từ thì không thể cầm quân...

Lý Kiến Trung cười tự giễu, trong lúc tên binh sĩ kia cho rằng y đang ngơ ngẩn xuất thần, thành linh dao nhỏ trên tay y đâm nhanh vào cắt rách da thịt, tìm được viên đạn. Sau đó y khẽ gảy nhẹ, viên đạn chì đã biến dạng từ trong vết thương bật ra ngoài.

Mãi đến lúc này, người bị thương mới phản ứng kịp rên lên một tiếng, trên trán tuôn xuống từng giọt mồ hôi bằng hạt đậu, miệng ngậm nhánh cây nghiêng nghe ken két.

Nếu là ở chỗ khác, nếu có thể ung dung không vội vã, Lý Kiến Trung cũng có thể phối chế phương thuốc có hiệu quả tương tự Ma Phí Tán. Nhưng bây giờ căn bản không còn kịp nữa, cũng chỉ có thể để cho người bị thương cố nhịn.

- Được rồi, dùng nước muối rửa sạch vết thương cho y, sau đó bôi kim sang được.

Lý Kiến Trung căn dặn dân phu chăm sóc người bị thương, sau đó đi tới bên thương binh khác đang chờ đợi mình chữa trị.

Lúc ban đầu, Lý Kiến Trung cũng không biết phải moi đạn từ vết thương ra. Nhưng sau đó có một ít binh sĩ chết đi bởi vì vết thương nhiễm trùng, hay do đạn chì làm độc, may nhờ Lý Kiến Trung là một đại phu

Lý Kiến Trung lặng lẽ thương lượng với Tư Vong Ưu:

- Tư cô nương, theo bản quan thấy, hãy để cho Vĩnh Xương binh căn ở phía sau đi, Mạnh Dưỡng binh giàu kinh nghiệm tác chiến với quân Miến Điện, chiến đấu sau này không thể không có bọn họ.

- Cũng có thể không cần vội rút lui.

Tư Vong Ưu cười cười, cái miệng nhỏ nhắn quay sang bên cạnh:

- Sĩ khí dâng cao như vậy, kiên trì thêm một trận nữa hãy rút lui!

Ừm, Lý Kiến Trung gật đầu một cái hiểu rõ đạo lý này, trong lòng cũng hơi buồn lòng. Nhưng rất nhanh y lại trở nên lo lắng, bởi vì từ nơi này đã có thể loáng thoáng thấy đường nét mờ hồ của Bảo Sơn thành Vĩnh Xương phủ. Bằng vào binh lực trong tay chỉ có thể chống cự được một thời gian ngắn, nếu còn rút lui về phía sau nữa, chẳng lẽ để cho quân Miến Điện đánh tới dưới thành sao?! Vạn nhất thành trì bị công phá, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Thôi, Lý Kiến Trung ra sức can rằng, thu hồi những suy nghĩ tạp nhạp kia, tập trung chú ý vào quân Miến Điện ở đối diện.

Nhìn quân Miến Điện toát ra khí thế hùng mạnh chưa từng có, cũng biết thế công lần này của bọn họ sắp tới như thủy triều mãnh liệt, đến lúc đó người trên tường quan kiên trì chống cự lại có bao nhiêu sinh mạng sẽ bị diệt?

Lý Kiến Trung có trái tim nhân ái của danh y, thế nhưng bị cuốn vào chiến tranh làm cho vô số sinh mạng biến mất, đây thật sự là chuyện hết sức tàn khốc vô tình.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, thế công quân Miến Điện chậm chạp không phát động như dự đoán, người trên quan thành từ khẩn trương đến nghi ngờ, hoàn toàn không hiểu Mãng Ứng Lý đang giở trò gì.

Cho đến khi nhìn thấy một tên quan quân Tây Ban Nha nổi giận đùng đùng chạy đến trước mặt chiến tượng Mãng Ứng Lý đang ngồi, hai bên hoa tay múa chân chất vấn lẫn nhau, lúc này mới biết giữa bọn xâm lược xảy ra mâu thuẫn ngoài ý liệu.

Gia Nhĩ Đức Nặc tức giận phi thường, bởi vì một tên tiểu đội trưởng của y bị đám khỉ Miến Điện giết chết. Kể xui xẻo tên là Phật Lăng Ca này lúc tập hợp chậm chạp không tới, cuối cùng bị phát hiện chết ở cách doanh trường thân nhân Mãng Ứng Lý theo quân không xa, đầu bị cắt xuống, máu chảy đầy đất.

Mãng Ứng Lý là Quốc Vương Đông Hu vương triều, y còn có dã tâm muốn làm quốc vương Nam Chiếu hay Đại Lý. Lần chinh phạt này trừ đại quân ra còn mang theo văn võ quan viên tự phong cùng với hậu cung tần phi.

Mà người Tây Ban Nha đều rất rõ ràng, Phật Lăng Ca là một kẻ hiếu sắc như mạng, vì vậy tại sao y chết ở bên ngoài doanh trường hậu phi Mãng Ứng Lý, thật ra thì không khó đoán được nguyên nhân.

Gia Nhĩ Đức Nặc tức giận nổ phổi, không có kị chút nào chỉ Mãng Ứng Lý mắng:

- Người dám giết chết một tên tín đồ Cơ Đốc! Người là tên dị giáo đồ đáng chết, thượng đế sẽ trừng phạt người! Dừng sĩ Tây Ban Nha cao quý không thể bị thủ đoạn hèn hạ của bọn người hèn hạ các người giết chết, đây là mưu sát, mưu sát!

Mãng Ứng Lý tỏ ra ngờ ngạc không hiểu đáng vẻ, tựa hồ hoàn toàn không giải thích được về chuyện Gia Nhĩ Đức Nặc vu khống, đi xuống chiến tượng, vẻ mặt ôn hòa nói:

- Gia Nhĩ Đức Nặc tiên sinh đừng cảm, là nguyên nhân gì làm cho ngài tức giận như vậy? Ta nghĩ quân nhu quan của ta cũng không hề bạc đãi ngài và binh lính của ngài. À, đúng rồi, ngài nói mưu sát, kẻ nào bị giết chết vậy?

- Dị giáo đồ xảo trá, người còn muốn giảo biện ư?!

Đám lính đánh thuê Tây Ban Nha lập tức nhao nhao phản đối, mặc dù là quan hệ đồng minh nhưng bọn họ luôn luôn ngang ngược đã quen, không hề tôn trọng Mãng Ứng Lý từ tận đáy lòng.

Thừa tướng Nhạc Phượng vội vã chạy tới, trên đầu toát ra đầy mồ hôi, y nhìn về phía Mãng Ứng Lý nói mấy câu thật nhỏ, lúc này Quốc Vương Miến Điện mới hiểu rõ tình huống: một tên quan quân Tây Ban Nha đầu một nơi mình một nẻo, nằm phía sau doanh hậu phi của mình.

- Đám quỷ Tây Dương kiêu ngạo này...

Mãng Ứng Lý hậm hực nghiêng răng nghiêng lợi, hiện tại y cơ hồ có thể khẳng định, trên đầu mình có lẽ đã bắt đầu mọc sừng.

Không nghi ngờ chút nào, kẻ gọi là Phật Lăng Ca kia dọc theo đường đi đã có lòng dòm ngó đám hậu phi. Mãng Ứng Lý cũng không phải người ngu, hoàn toàn có thể chú ý tới điểm này.

Vì sao y chết bên ngoài doanh trường tần phi của mình?! Mãng Ứng Lý có thể khẳng định không phải là mình, cũng không phải Nhạc Phượng ra lệnh, quá nửa là một người hầu nào đó của vị hậu phi kia đã tự ý hạ thủ.

Vấn đề mấu chốt là trước đó Phật Lăng Ca có đắc thủ hay không? Mãng Ứng Lý cũng không nắm chắc, dù sao phi tần của y quá nhiều.

Bất kỳ nam nhân nào lúc đối mặt với vấn đề mọc sừng cũng sẽ trở nên kích động hơn bình thường rất nhiều, hầu như đánh mất lý trí. Tỷ như Mãng Ứng Lý hiện tại, y phát giác mấy vị quý tộc lĩnh chủ và quan viên cao cấp đều đưa mắt nhìn mình, dường như mang theo ý nghĩa nào đó không thể nói rõ, vì vậy càng nổi giận đùng đùng.

- Rốt cục tên Phật Lăng Ca kia làm gì, ta không muốn truy cứu nữa, nhưng ta hy vọng sau này sẽ không có chuyện như vậy nữa!

Mãng Ứng Lý hung ác cảnh cáo Gia Nhĩ Đức Nặc.

Nhưng Gia Nhĩ Đức Nặc cũng không bị lung lạc, ánh mắt xám xịt nhìn chằm chằm Mãng Ứng Lý, lặp lại một lần nữa:

- Người giết chết một tên tín đồ Cơ Đốc, một vị bộ binh quan quân Tây Ban Nha! Vì danh dự quân nhân, ta và binh sĩ của ta sẽ không tham gia trận chiến hôm nay!

- Muốn làm gì làm!

Mãng Ứng Lý ngang ngạnh ném lại một câu, sau đó cũng không quay đầu lại leo lên chiến tượng, không hề để ý tới người Tây Ban Nha nữa. Y biết rõ rằng nếu như bây giờ ra về mềm yếu, chỉ sợ tương lai còn mọc sừng nhiều hơn. Ngược lại nhất định phải tìm ra kẻ đã giết chết Phật Lăng Ca và tần phi tư thông với người Tây Ban Nha sau trận chiến này.

Gia Nhĩ Đức Nặc uy hiếp cũng không làm cho Mãng Ứng Lý khuất phục, y cười lạnh ra lệnh cho binh lính Tây Ban Nha nghỉ ngơi, ngồi nhìn quân Miến Điện tấn công một mình.

Quân Minh phòng thủ trên tường quan phát hiện người Tây Ban Nha không theo tiến công, nhất thời áp lực giảm nhiều. Dù sao loại hỏa thương hạng nặng phải có giá chống đỡ của người Tây Ban Nha uy hiếp bọn họ quá lớn, so ra bộ binh quân Miến Điện đi trước chỉ đóng vai trò chốt thí mà thôi.

Sở trường hùng mạnh của quân Miến Điện là chiến tượng không thể nào phát huy ở địa hình hiểm trở.

Từng đợt quân Miến Điện xung phong lên theo sơn đạo, thế nhưng sơn đạo chật hẹp hạn chế binh lực triển khai, đến khi bọn họ vọt tới tuyến đầu triển khai đối xạ với quân Minh thủ quan, nhân số đã rơi xuống hạ phong.

Dĩ nhiên Tư Vong Ưu sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, nàng chỉ huy quân Minh từ trên cao ra sức phản kích. Mạnh Dường binh dùng mũi tên tẩm độc lấy mạng quân Miến Điện, Vĩnh Xương binh cũng nổ vang thổ thương vốn không nhiều lắm. Hai cây Oản Khẩu thương lúc Mộc Anh binh Vân Nam để lại cũng được nhồi đầy thuốc súng, đá vụn và mạt sắt, thỉnh thoảng nổ vang.

Không có hỏa thương Tây Ban Nha trợ chiến, quân Miến Điện lại thuộc về địa hình bất lợi cực đoan, sở trường chiến tượng lại không có đất dụng võ, hoàn toàn chính là bị động bị đánh. Hán gian Nhạc Phượng

nhắm mắt chỉ huy đại quân phát khởi xung phong ba lượt đều bị đánh cho vãi ra quần, không thể không lui trở về.

Thành công rồi sao... quân Minh trên quan lớn tiếng hoan hô, Tư Vong Ưu và Lý Kiến Phương cũng tươi cười, cảm thấy có lẽ còn thủ được ở Bồ Man quan vài ngày nữa.

Đám hỏa thương thủ Tây Ban Nha ha hả cười to, không có chút lòng thương hại nào đối với thất bại của đồng minh.

- Bọn khỉ da vàng ghê tởm, dị giáo đồ!

Một tên hỏa thương thủ Tây Ban Nha hùng hùng hổ hổ đi vào rừng cây, tháo dây quần chuẩn bị đi giải.

Nhưng y còn chưa kịp tháo dây quần xong, trong lúc bất chợt cổ mình lạnh toát, đầu bay lên trời, trước mặt chỉ còn lại máu tươi nồng đậm.

Bóng trắng thấp thoáng, Bạch Sương Hoa cười lạnh một tiếng, thân ảnh ẩn vào sâu trong rừng rậm. Phạt Lăng Ca chết đưa tới quân Miến Điện xảy ra nội loạn, hiển nhiên là do một tay nàng tạo thành.

Trong lúc quan binh tiền tuyến Vĩnh Xương tắm máu khổ chiến, văn võ quan viên trong Côn Minh thành cũng không nhàn rỗi. Nhưng cũng không phải là vì bày mưu sập kế, tăng phái viện binh, chuẩn bị lương thảo mà kiệt sức, là vì nghênh đón Khâm Sai đại thần bận rộn mà vỡ đầu sứt trán.

Đại Minh là quốc gia trọng lễ nghi, chế độ lễ nghi tôn ti trên dưới quyết không thể loạn. Bất kể vị Khâm Sai đại thần này là lừa hay ngựa, cũng không cần biết quan viên Vân Nam là rùa hay ba ba, đến lúc đó nên nghênh đón thì phải nghênh đón, nên dập đầu thì phải dập đầu. Cho dù là thâm mắng tổ tiên mười tám đời người ta trong lòng, lại bày mê hồn trận quay Khâm Sai đại thần vòng vòng văng đầu hoa mắt, nhưng ngoài mặt tuyệt đối không thể có chút sơ suất.

Huống chi Tần Đốc Chủ xuôi Nam nổi danh tàn nhẫn ác độc, Khâm Sai tuần sát Vân Nam chỉ điểm binh bị chiêu an Tứ Di, chức vụ này cũng đủ dọa cho người ta sợ vỡ mật, trong quan trường Vân Nam đều có hơi lo lắng đề phòng, tính toán đối phó lão nhân gia thế nào. Không ít quan viên đã chuẩn bị không ít bạc, còn sai người tới kinh sư hỏi thăm tùy viên Tần Đốc Chủ, muốn tìm cách lôi kéo lấy lòng.

995. Chương 995: Khâm Sai Giá Lâm

Có kẻ quá tham luyện công danh bèn tìm đủ đường lối hỏi thăm được Tần Đốc Chủ trẻ tuổi háo sắc, bèn bỏ ra một khoản không nhỏ mua cô nương Dương Châu gầy ốm về, chuẩn bị dâng lên lấy lòng hân, làm tăng đá lót đường inh tiền thân.

Cũng may ngày tháng còn dài, những chuyện này cũng có thể từ từ chuẩn bị...

Từ Tuần Phủ Vân Nam Nhiều Nhân Khẩn, Tuần Án Ngự Sử Tô Tấn trở xuống, ai nấy đều bấm đầu ngón tay tính thời gian. Tính ra Tần Đốc Chủ xuôi Nam dọc đường sẽ hết sức rình rang, liệu hân đang lúc thiếu niên đặc chí tâm khí cực cao, nhất định sẽ bày ra nghi thức Khâm Sai uy phong lẫm lẫm.

Khác với lần trước bị cách chức lưu đầy ném mùi đau khổ, đây mới là lần đầu lấy thân phận Khâm Sai ra kinh đi xa, hẳn là sẽ có yêu cầu không nhỏ, dọc trên đường đi vừa mềm vừa cứng nhất định cũng sẽ vơ vét đôi chút. Theo như lệ thường mà tính toán, chưa tới hai tháng cũng sẽ không thể đặt chân tới đất Vân Nam này.

Còn nữa, có câu nói thật hay, dù là quan thanh như nước, cũng có lại trơn như lươn, lại có câu Diêm Vương dễ xử, tiểu quỷ khó lường. Cho dù là Tần Đốc Chủ thiếu niên ý khí, không cần giở ra uy phong, nhưng đám tùy viên thủ hạ của hân cũng đã từng theo chân hân ném mùi đau khổ, chẳng lẽ lại không thò tay ra kiếm chút ít bù lại?! Đến lúc đó sợ rằng Tần Đốc Chủ cũng chỉ có thể nhắm mắt mở cho qua.

Cho nên quan trường Vân Nam hết sức tự tin, chuẩn bị kỹ càng từng bước, phải làm ọi sự dẫu vào đấy mới được.

Chẳng ai nghĩ tới Tần Đốc Chủ như mọc thêm hai cánh, chạy tới Vân Nam nhanh như điện chớp, hơn nữa ngày thứ nhất nhập cảnh đã ra một đồn phủ đầu, không chút lưu tình lấy xuống mũ ô sa Tri Châu Cô Ích.

Nhất thời quan trường Vân Nam bị dọa sợ run, văn từ Bộ Chính Sứ trở xuống, võ từ Đô Chỉ Huy Sứ trở xuống, tất cả đều vừa phải người nhà tâm phúc cỡi khoái mã suốt đêm chạy tới Cô Ích châu hỏi thăm tin tức, vừa ở trong thành vội vàng chuẩn bị nghênh đón Khâm Sai: bày trí hành dinh Khâm Sai, chọn mua sơn hào hải vị, mời cao thủ đầu bếp... Ngay cả gánh hát cũng chuẩn bị ba đoàn.

Những quan viên khác cũng không nói, Tri Phủ Vân Nam thủ phủ, Tri Huyện Côn Minh thủ huyện, hai vị này mệt mỏi rồi. (đời Minh địa khu Vân Nam lớn hơn bây giờ nhiều lắm, bao hàm một ít nước láng giềng Đông Nam Á, sau đó thủ phủ cũng gọi là Vân Nam phủ, tương đương với Côn Minh thị hiện đại, thủ huyện là Côn Minh huyện. Cho nên có Tuần Phủ Vân Nam, Vân Nam Bộ Chính Sứ cấp tỉnh, cũng có Tri Phủ Vân Nam cấp phủ.)

Người phái đi Cô Ích châu hỏi thăm tin tức chưa kịp hồi báo, ngược lại Tri Phủ Khúc Tĩnh biết rất rõ ràng tâm tính nóng nảy của cấp trên và đồng liêu, cho khoái mã cấp báo truyền tới tin tức không ngừng. Nói sau khi Khâm Sai Tần Đốc Chủ lập uy ở Cô Ích châu cũng không ở lâu, nghỉ ngơi một đêm bèn chạy tới Khúc Tĩnh phủ thành, tiếp theo ngựa không ngừng vó lại chạy tới Côn Minh, bây giờ bản phủ đang theo hầu, xin các vị tiên sinh yên tâm.

Nhất thời Tri Phủ Khúc Tĩnh được cấp trên và đồng liêu hết lời khen ngợi, phảng phất trở thành cứu tinh của quan trường Vân Nam...

Tần Lâm từ Lục Lương châu, Nghi Lương huyện chạy một mạch thẳng tới Côn Minh, phủ châu huyện dọc đường không ngừng ra đón, lại cấp báo tin tức không ngừng tới Côn Minh.

Tần Đốc Chủ tới thật là nhanh!

Đám quan viên Côn Minh canh thời gian chuẩn xác, vào ngày Tần Lâm tới, quan viên toàn thành ra khỏi thành mười dặm hướng Đông Nam, chờ bên cạnh quan đạo từ Nghi Lương tới.

Mười dặm trường đình xây trên bờ hồ, chúng văn võ quan viên theo như phẩm cấp thứ tự sắp xếp, được bọn người làm chuẩn bị bằng ghế mà ngồi uống trà nghỉ ngơi, chờ vị Tần Khâm Sai sắp tới kia.

Tuần Phủ Vân Nam Nhiều Nhân Khẩn hàm Phó Đô Ngự Sử dĩ nhiên đứng đầu, sau đó là quan viên ba ty Bộ Ấn Đô, Tuần Ấn Ngự Sử, Tri Phủ Vân Nam... Quan viên lớn nhỏ đều ngồi ngay thẳng, lúc nói chuyện với nhau cũng nói lời nhỏ nhẹ, thỉnh thoảng nhìn về phương xa, chờ Khâm Sai vừa đến sẽ xếp hàng chào đón.

Bất quá quan viên lớn nhất Vân Nam cũng không ở trong đám quan viên, Kiểm Quốc Công đời này Mộc Xương Tộ là người duy nhất đợi ở bên trong trường đình.

Trong trường đình trải thảm đỏ thêu chỉ vàng nổi bật, bốn bề treo màn trướng, bên trong lư hương bằng đồng tía đốt long não hương thượng hạng thơm ngát. Ở giữa bày một chiếc ghế nằm bằng trúc, Mộc Xương Tộ đang thoải mái nằm đó, bốn tên thị nữ đầu tóc búi cao đang vừa quạt vừa rót rượu cho y.

Không cần người khác khích bác ly gián, Mộc Xương Tộ cũng đã rất không ưa Tần Lâm.

Kiểm Quốc Công đời trước, cũng chính là cha y Mộc Triều Bật kiêu xa dâm dật, hoành hành bất pháp, bị Trương Cư Chính thiết pháp bắt lấy, giam lỏng. Mặc dù Mộc Xương Tộ vì vậy mà được thừa kế tước vị phụ thân sớm, nhưng cũng mất hết thể diện, cho nên oán hận Trương Cư Chính tới cực điểm.

Mọi người đều biết Tần Lâm là con rể Trương Cư Chính, có liên hệ mập mờ với Giang Lăng đảng, chuyện này đã làm cho Mộc Xương Tộ hết sức kiêng kỵ. Lại thêm lần này Tần Lâm vừa đến Vân Nam đã truất phế

Tập đoàn quan văn càng ngày càng chiếm thượng phong tại triều đường, ngay cả hươu thích huân quý tồn vong với nước như Ngụy Quốc Công, Thành Quốc Công, Định Quốc Công cũng không khỏi không tận lực thu liễm, tránh cho bị nắm lấy yếu điểm gì đó.

Duy chỉ có Vân Nam, địa phương vô cùng xa xôi hẻo lánh, vào thời này giao lưu qua lại với địa khu Trung Nguyên là vô cùng khó khăn. Triều đình vươn tay không tới, cho dù là có hành động gì cũng phải bắn khoản thể cục Vân Nam có thể xảy ra biến hóa hay không, muốn làm gì Mộc gia lại càng bắn khoản do dự.

Cũng chính là vì chuyện này, năm xưa Trương Cư Chính thiết pháp lũng bắt Mộc Triều Bát, bị kẻ có kiến thức cả triều coi là hành động phi thường: cho Mộc Xương Tộ tập tước, bắc thang hạ đài cho Mộc gia.

Tôn Thừa Tông và Từ Quang Khải phân tích tới đây, cũng cảm giác khó có thể tiếp tục, hai người cau mày tiếp tục trầm tư.

Tần Lâm lại gật đầu một cái tỏ vẻ hài lòng, hai vị Sư Gia có tiềm chất rất tốt, nhưng dù sao còn trẻ, lần này xuôi Nam mang theo bọn họ hy vọng có thể có tác dụng trui rèn. Trước mắt xem ra tốt hơn so với dự đoán, Từ Quang Khải vốn mình cho là đại khoa học gia, nhưng cũng có kiến giải rất tốt đối với thể cục.

Đây chính là chỗ Tần Lâm không biết, hắn chỉ biết rằng Từ Quang Khải và Lợi Mã Đậu phiên dịch Ký Hà Nguyên Bản, nhưng không biết tiểu Từ sau đó làm tới Lễ bộ Thượng Thư, Văn Uyên Các Đại Học Sĩ, nội các phụ thần.

Trong lúc Tần Lâm cho rằng hai vị Sư Gia không còn chủ ý gì khác, Tôn Thừa Tông lại chấp tay một cái:

- Học trò thiết nghĩ, mặc dù Mộc Vương phủ ngang ngược kiêu ngạo, nhưng đối với triều đình vẫn hết dạ trung thành, quyết không tới nỗi dễ xảy ra chuyện lâm lữ quân cơ, cố ý để quân Miến Điện xâm lấn, hẳn là trong đó có ẩn tình khác. Đốc Chủ nên chân thành thẳng thắn nói rõ với Mộc Xương Tộ, có lẽ sẽ biết được nguyên nhân chân chính.

Ôi chao, chẳng trách nào là để sư tương lai! Tần Lâm lại coi trọng Tú Tài mặt đen hơn trước, y nói lời này rất đúng, cho dù là Mộc Xương Tộ hoành hành ngang ngược thể nào đi nữa, lòng trung thành của y đối với triều đình sẽ không có vấn đề. Theo như ký ức của Tần Lâm, trong lịch sử thực tế dường như sau khi Đại Minh diệt vong, thế lực Mộc Vương phủ còn sót lại cũng còn kiên trì hoạt động phản Thanh phục Minh.

- Hai vị Sư Gia nói không sai, bản Khâm Sai muốn cho Mộc Xương Tộ phát binh trong vòng hai ngày, vậy phải trông vào lòng trung thành của y với triều đình.

Tần Lâm nói tới chỗ này bèn cười xấu xa, lại lấy từ trong túi ra một phong thơ, đưa cho hai vị Sư Gia:

- Hơn nữa ta nghĩ cũng đã tới lúc dùng đến vật này...

Tôn Thừa Tông và Từ Quang Khải nhìn nhau, đều hết sức vui mừng: thì ra Tần Đốc Chủ còn có đòn sát thủ này!

Sáng sớm hôm sau, không đợi Tần Lâm phát thiệp triệu kiến, các quan viên lớn nhỏ Côn Minh trừ Kiềm Quốc Công và Tuần Phủ ra, số còn lại chờ ở bên ngoài hành dinh Khâm Sai, chờ đợi Khâm Sai triệu kiến.

Thế nhưng Tần Lâm lại không gặp người nào cả, chỉ phát thiệp mời Kiềm Quốc Công.

Mộc Xương Tộ kéo dài nửa canh giờ, mới cỡi Tiêu Dao mã chậm rãi đi tới hành dinh. Đường đường Kiềm Quốc Công thân phận tôn quý bậc nào, chỉ kém thân vương một bậc mà thôi, thực quyền lại càng ghê gớm hơn nữa. Nếu như Khâm Sai vừa truyền đã lập tức chạy tới, chẳng phải bị người khác coi thường hay sao?!

Quân giữ cửa truyền báo, dựa theo chế độ thường lệ, mặc dù Tần Lâm là Khâm Sai đại thần, nhưng dù sao cũng đã tuyên thánh chỉ hôm qua, hôm nay nên ra cửa nghênh đón Kiềm Quốc Công mới phải.

Không ngờ rằng Tần Lâm lại không chịu ra nghênh đón, Mộc Xương Tộ đứng chờ ngoài cửa hồi lâu mới thấy một hán tử đầu râu mắt chuông, thân thể to lớn như thần giữ cửa, cầm cây thiết côn lớn bằng chén rượu đi ra, giọng ồm ồm:

- Vị nào là Kiềm Quốc Công, Khâm Sai Tần Đốc Chủ nhà ta ời!

Trời ơi, bề ngoài đại hán này to lớn như thần giữ cửa không nói, thanh âm còn ồm ồm như sấm, như một tia sét đánh xuống giữa trời quang, chấn động lỗ tai Mộc Xương Tộ lưng bùng một hồi. Hơn nữa rõ ràng đứng ở trước mặt đối diện nhau, tên này lại cố tình cúi đầu nhìn xuống, nói chuyện bắn tung nước bọt vào mặt Mộc Xương Tộ vốn thấp hơn y ba cái đầu.

Không thể khi dễ bản Quốc Công như vậy! Mộc Xương Tộ giận dùm dùm, giọng căm phẫn nói:

- Tên thô lỗ kia, Tần Đốc Chủ của ngươi không dạy lễ nghi sao, há đâu có lý như vậy?!

Ngưu Đại Lực cười hắc hắc không nói lời nào.

Mộc Xương Tộ hậm hực, đang muốn nhấc chân đi vào, phía sau chợt có tiếng ồn ào. Quay đầu nhìn lại chỉ thấy mấy tên thân binh bị sai dịch Khâm Sai mang tới ngăn cản.

- Để vũ khí lại, tay không đi vào!

Bọn sai dịch hò hét quát tháo, xô đẩy thân binh Mộc Vương phủ:

- Thân phận Khâm Sai nhà ta cao quý bậc nào, há cho phép các ngươi mang theo binh khí đi gặp, để xuống để xuống!

Mộc Xương Tộ lại bị chọc tức, Đốc Chủ nhà ngươi tôn quý, chẳng lẽ Quốc Công ta không đáng xu nào? Y sa sầm nét mặt:

- Mộc gia ta nhiều đời trung thành với triều đình, chẳng lẽ còn có thể bắt lợi với Khâm Sai sao? Chư vị, nơi này là Vân Nam, không phải là kinh sư!

Ngưu Đại Lực nghiêm mặt ra vẻ đang làm chuyện công:

- Quốc Công gia, xin đừng làm cho tiểu nhân khó xử!

Lần này Mộc Xương Tộ thật sự sắp tức nổ phổi, rất muốn phát tay áo bỏ đi ngay tức khắc. Nhưng y đúng là người ngoài cứng trong mềm, cực kỳ nhất gan, nhớ lại quy chế của triều đình, lại nhớ đến Tần Lâm là Đốc Chủ Đông Xưởng, chẳng lẽ là hán muốn giở trò với mình?! Y không dám bỏ đi, không thể làm gì khác hơn là hậm hực nói:

- Thôi, để ta đi gặp Tần Đốc Chủ của các ngươi. Hừ, từ trước tới nay bản Quốc Công không hề gặp phải chuyện này, há đâu có lý như vậy?!

Có không biết bao nhiêu quan viên Vân Nam ở ngoài hành dinh nhìn rõ cảnh tượng này, trong lòng ai nấy âm thầm suy tính: theo ý Tần Khâm Sai như vậy, có lẽ là muốn lấy Kiểm Quốc Công ra làm gương ọi người... Chắc chắn, e rằng lần này hán tới đây nếu không vơ vét đầy túi mà về, ắt sẽ không chịu thu tay lại, phí hiệu kính dự tính trước đó của bọn họ sẽ phải gia tăng chút nữa...

Cũng không lâu lắm, Kiểm Quốc Công từ hành dinh đi ra. Mộc Xương Tộ giận ra mặt, thật sự đang nghiêng răng nghiêng lợi, hai tay nắm chặt lại thành quyền, không cẩn thận còn vấp vào ngạch cửa ngã lộn nhào, lão đảo mấy bước mới được tụt tụt đỡ.

Không cần phải nói, hiển nhiên vị Kiểm Quốc Công này bị Tần Khâm Sai chọc giận tới cực điểm.

Tin này truyền ra rất nhanh, sau khi Tuần Phủ Nhiêu Nhân Khản rất nhiều tai mắt nhận được báo cáo, đồng thời cùng Tô Tấn vuốt râu mà cười:

- Tần Lâm ôi Tần Lâm, xem ra ngươi đến Vân Nam chúng ta cũng phải bó tay hết cách, ngươi cho rằng Kiểm Quốc Công dễ đối phó như vậy sao? Một hồi mềm, một hồi cứng, ha ha, còn chơi cả mềm lẫn cứng, thật chẳng khác nào đánh rắn!

Tô Tấn cười hì hì nói:

- Hôm qua tên Tần Lâm này cố làm ra vẻ ung dung, thật ra thì đã sớm lòng như lửa đốt. Hơn nữa hán tâm tính thiếu niên, hán là hôm qua độ lượng bao dung với Kiểm Quốc Công đã tới cực hạn, hôm nay gặp mặt Mộc Xương Tộ liền lộ rõ chân tướng!

Hơn phân nửa quan viên toàn thành cho rằng Tần Lâm chơi trò giương cung không bắn tên, lấy Kiếm Quốc Công ra làm dáng để dọa người, để có thể vơ vét kiếm chác một phen. Nhưng Nhiều Nhân Khản và Tô Tán rất rõ ràng, cha vợ Tần Lâm Lý Kiến Trung khổ chiến ở Vinh Xương, tâm trạng hẳn muốn mau chóng ra tiền tuyến chỉ sợ còn nóng nẩy hơn ai khác, cũng không phải mang Mộc Xương Tộ ra làm dáng, mà là muốn chia mũi dùi vào hai người bọn họ.

Đúng như mong muốn của bọn họ.

Đợi đến khi Tần Lâm phát thiệp mời hai vị này tới, bọn họ nhìn nhau cười một tiếng, động thân còn nhanh hơn ai khác, vắt giò lên cổ chạy tới hành dinh Khâm Sai.

Lần này bọn sai dịch phụ trách canh phòng trong ngoài vô cùng khách sáo, Ngưu Đại Lực không dám coi thường hai vị khách quý, thân thể khô ngô khóm xuống còn thấp hơn Nhiều Nhân Khản ba tấc, gương mặt vuông vức nặn ra một nụ cười hiếm có, luôn miệng xưng Đại nhân tiên sinh, hoàn toàn khác với lúc tiếp đón Mộc Xương Tộ.

Đám quan viên chờ bên ngoài hành dinh thấy vậy trong lòng âm thầm kinh ngạc: mặc dù nói văn quý vô tiện, nhưng dù sao Mộc Xương Tộ cũng là Kiếm Quốc Công nhiều đời trấn Vân Nam. Còn nữa, bản thân Tần Lâm cũng xuất thân võ chức, cần gì phải nhất bên trọng nhất bên khinh?!

Nhiều Nhân Khản và Tô Tán lại âm thầm đặc ý, Tần Lâm không phải nhất bên trọng nhất bên khinh, rõ ràng chính là trước kiêu ngạo sau cung kính. Hắn va vào vách Mộc Xương Tộ, lại muốn mở ra cục diện từ phía bọn họ.

Tần Lâm ra trước bình phong chờ đón khách, hắn cúi đầu đi qua đi lại, thỉnh thoảng nhìn bầu trời một chút, vẻ mặt rất là phiền não bất an. Nhưng sau khi từ xa nhìn thấy hai vị khách nhân, hắn lập tức thu liễm ưu sầu phiền não, tay trái khê vịn ngọc đài bên hông, tay phải run ống tay áo rộng, bày ra khí thế thiếu niên quan quyền vân đạm phong khinh, chậm rãi tiến lên mấy bước nghênh đón.

Nhiều Nhân Khản lẫn lộn chốn quan trường có ba mươi năm, Tô Tán có quyền mưu hiểm trá, từ xa đã nhìn thấy hết biến hóa thần sắc Tần Lâm, nhất thời trong lòng buồn cười, thầm nói: người này tuổi còn trẻ đã có cơ biến như vậy, nếu có thời gian hẳn sẽ trở thành một viên danh thần triều Đại Minh. Đáng tiếc dù sao hắn vẫn còn non nớt, lòng dạ thâm sâu vẫn còn kém xa lão tiền bối quan trường.

997. Chương 997: Tài Diễn Ai Hơn?

- Hạ quan bái kiến Tần Khâm Sai!

Nhiều Nhân Khản và Tô Tán cùng nhau khom người hành lễ.

Tần Lâm vội vàng tiến lên đỡ dậy, tỏ vẻ tươi cười:

- Sao dám sao dám, hai vị tiên sinh trông coi Nam Cương, công danh vang rền đương thế, bản Khâm Sai ở kinh sư thường nghe thấy, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!

Lời này càng thêm lộ liễu hơn nữa, Tần Lâm nhận chức tuần sát Vân Nam chỉ điểm binh bị chiêu an Tứ Di, phụng mệnh chinh đồn quan trường Vân Nam, đốc soái chiến dịch Nam Cương. Kết quả trừ hòm qua lần đầu gặp mặt, đây mới là lần đầu chính thức gặp gỡ, đã bỏ mất vẻ kiêu ngạo đi, làm sao có thể tiến hành ‘giương cung không bắn tên’?

Hai vị khách quý luôn miệng khiêm tốn, trong lòng càng thêm tin chắc: rốt cục vẫn là tâm tính thiếu niên, chần chừ vô cùng nóng nẩy về tình cảnh trước mắt. Nhạc phụ đang khổ sở chiến đấu nơi tiền tuyến, Tần Đốc Chủ có vẻ ngồi không yên.

Chủ khách vào nhị đường ngồi xuống, hàn huyên mấy câu, Tần Lâm căn dặn người gọi hai vị Sư Gia tới.

Lúc này thanh danh Tôn Thừa Tông và Từ Quang Khải vẫn chưa hiển hách, chẳng qua là thân phận Tú Tài, Nhiều Nhân Khản và Tô Tán cũng không coi trọng hai người bọn họ, chỉ coi là mạc liêu tầm thường. Nể tình Tần Lâm đối đáp qua loa mấy câu coi như nể mặt, dù sao đồng chủ và mạc tân xưng nhau như bằng hữu, mọi người coi là bình đẳng.

Nhàn đàm hồi lâu, dần dần vào chính sự, Từ Quang Khải liền chấp tay một cái, có vẻ không hiểu hỏi Tô Tấn:

- Học trò có chỗ nghi hoặc, xin Tô Tuần Án giải thích. Vũ thần huân quý xuất thân cao quý, các nơi đều có chuyện hoành hành ngang ngược, rốt cục vị Kiềm Quốc Công Vân Nam này thế nào?

- Chuyện này...

Tô Tấn cố làm ra vẻ khổ sở trầm ngâm, sau đó cười khan nói:

- Kiềm Quốc Công đối với triều đình trung thành cảnh cảnh, chuyện này là không sai được. Bất quá dù sao vũ huân thế gia xuất thân quyền quý sung sướng đã quen, về lễ nghi văn tự vẫn còn thô sơ giản lược, đó cũng là chuyện thường tình, ha ha...

Tô Tấn chỉ nói bấy nhiêu thì ngừng, Từ Quang Khải cũng đã hoàn toàn hiểu, nhìn sang Tôn Thừa Tông, cả hai người đều lộ vẻ lo buồn.

Tôn Thừa Tông vỗ bàn thật mạnh, nắp chén trà nảy lên kêu leng keng vang dội, tỏ vẻ hậm hực nói:

- Không đối gạt hai vị tiên sinh, mới vừa rồi Kiềm Quốc Công đến hành dinh gặp Khâm Sai chúng ta, y... y dám lấy thế hiệp người... Ôi, không nói cũng được... há đâu có lý như vậy, chẳng lẽ Vân Nam không phải dưới quyền cai trị của triều đình hay sao? Hôm nay đối với Tần Khâm Sai còn như vậy, ngày xưa đối với văn võ quan viên Vân Nam lại càng không cần nói. Nhiều Tuần Phủ, Tô Tuần Án, thế chế quốc triều từ xưa tới nay vẫn lấy văn võ, hai vị ở Vân Nam lâu như vậy, há có thể cam lòng bị y lấn lướt, học trò quả thật vô cùng tiếc nuối cho hai vị...

Tôn Thừa Tông mặt đen râu ngắn, hiện tại tỏ thái độ cốt khí như sắt thép uy phong lẫm lẫm, tức giận ra mặt như vậy cũng có hơi kích động lòng người.

Tần Lâm giả vờ ung dung nhàn nhã dùng nắp chén trà gạt đi bọt vụn trên mặt, dư quang khóe mắt lại đảo qua hai vị khách quý, hơn nữa còn lộ ra vẻ khấn trương.

Chỉ tiếc Tôn Thừa Tông nói lời này cho người khác không sao, Nhiều Tuần Phủ Tô Tuần Án là nhân vật nào, suýt chút nữa cười đến tẹo quai hàm. Đây là bắt chước Xúc Long khuyên Triệu Thái Hậu, hay Lạn Tương Như hoàn bích quy Triệu? Mặc cho người múa may ba tấc lưỡi tới mức nào, chúng ta vẫn ngồi yên hết sức vững vàng, an nhiên bất động.

Nhiều Nhân Khản và Tô Tấn nhìn nhau, cả hai cau mày, giả bộ như vô cùng khổ sở.

Hồi lâu Tô Tấn mới chấp tay một cái:

- Tôn thế huynh nói không sai, ôi, đáng tiếc quan trường Vân Nam bị Kiềm Quốc Công thao túng lâu như vậy, Mịch gia tự tiện hoành hành Vân Nam đã nhiều đời. Tuy rằng chúng ta có lòng xoay chuyển đất trời nhưng lại không đủ sức, cũng chỉ có thể mời Tần Khâm Sai tra xét rõ ràng, nghĩ cách chu toàn đại cục.

Hay ột chiêu Thái Cực Vân Thủ, lại chuyển bóng sang cho Tần Lâm.

Tần Lâm không thể không nói, hần đây nắp chung trà lại, giương mắt lên nhìn qua hai vị khách nhân một lượt:

- Lần này bản Khâm Sai tuần sát còn phải trông cậy vào hai vị. Mới vừa Kiềm Quốc Công không chịu xuất binh, nói lương thảo chưa chuẩn bị đầy đủ, là hai vị kéo dài thời gian. Bản Khâm Sai suy nghĩ tiếng tăm hai vị rất tốt, quyết không có chuyện như vậy, hẳn là do tiểu lại sơ sót hoặc giao tiếp với Kiềm Quốc Công xảy ra sai lầm phải không?

- Đó là dĩ nhiên!

Nhiều Nhân Khản và Tô Tấn vỗ ngực bảo đảm lương thảo đã được chuẩn bị xong xuôi từ sớm, là do Kiềm Quốc Công cản trở từ bên trong, viện binh mới chậm chạp không thể phát tới tiền tuyến Vĩnh Xương.

Trong lòng hai vị này biết rất rõ ràng, nhạc phụ Tần Lâm đang khổ chiến ở tuyến đầu, làm sao hần không nóng nảy cho được. Lúc này ai muốn gây sự ngăn cản hần, chắc chắn sẽ phải hứng chịu lửa giận trực diện của Khâm Sai đại thần.

Cho dù là không sợ hãi, nhưng cũng không cần thiết phải chống lại hắn. Kiềm Quốc Công Mộc Xương Tộ đã xích mích với Tần Lâm, dựa theo tính tình của vị Quốc Công gia này, cho dù là hết thấy chuẩn bị xong xuôi, Tần Lâm muốn đem binh ra ngoài, chắc chắn y sẽ kéo dài thêm mười ngày nữa tháng.

Cho nên hai vị Nhiêu, Tô dứt khoát đẩy hết trách nhiệm sang cho Mộc Xương Tộ.

- Quốc Công gia hẳn an nhàn đã lâu, nghe nói cung mã có hơi xa lạ...

Nhiêu Nhân Khản ập a ập ứng nói, quan sát sắc mặt Tần Lâm, sau đó thỉnh thoảng đổi giọng:

- Ha ha, dĩ nhiên đây chỉ là bản Đồ Đường đoán mò, Quốc Công gia trung cần với nước, muốn chờ đại quân tụ tập, lương thảo đầy đủ mới phát binh, để có thể tiếp ứng vạn toàn, thiết nghĩ là như vậy.

Tô Tán thở dài:

- Nhiêu Đồ Đường, ngài cần gì nói tránh như vậy, thôi, Tô mỗ sẽ không lên tiếng nói, tránh cho làm kẻ ác giữa Tần Khâm Sai và Kiềm Quốc Công.

Hai người này diễn vai mặt đỏ mặt trắng hết sức tuyệt diệu, Tần Lâm cũng không khỏi bội phục ba phần, lại giả làm như không biết, sờ cằm nghĩ ngợi nói:

- Đã như vậy, chính là do Kiềm Quốc Công mượn cớ kéo dài thời gian, hai vị cần gì phải bao che cho y? Hừ, gia nhạc Giang Lăng tướng công đã nắm Mộc Triều Bát, chẳng lẽ bản đốc không bắt được Mộc Xương Tộ!

Nói tới chỗ này, Tần Lâm nghiêng răng nghiêng lợi, vẻ mặt rất là thất thố.

- Tần Khâm Sai cẩn thận, Tần Khâm Sai cẩn thận!

Nhiêu Nhân Khản tựa hồ bị giật mình, vẻ mặt vô cùng kinh hoảng.

Tô Tán ở bên cạnh không có ý kiến gì, chỉ giả vờ nói Nhiêu Nhân Khản do dự thiếu quyết đoán, âm thầm đổ dầu vào lửa.

- Không cần nói nữa, ngày mai lập tức đi kiểm tra kho lương, để xem Mộc Xương Tộ còn gì để nói!

Tần Lâm hung hãn vỗ bàn một cái:

- Nếu y dám nói dối, cũng không trách bản Khâm Sai độc đoán chuyên quyền!

Dứt lời, hắn hậm hực bưng trà tiễn khách.

Hai vị khách quý tỏ vẻ nơm nớp lo sợ từ biệt đi ra ngoài, Tần Lâm cũng tiễn ra tới ngoài bình phong. Dọc đường Nhiêu Nhân Khản còn dùng lời kẻ hết sức khéo léo khuyên Tần Lâm, không nên nhất thời kích động tranh chấp với Mộc Xương Tộ.

Nhưng vừa về tới bên trong kiệu mình, Nhiêu Nhân Khản và Tô Tán cười đến đau cả bụng.

Với Tần Lâm, Mộc Xương Tộ thấy chết mà không cứu nhạc phụ hắn, với Mộc Xương Tộ, một vị nhạc phụ khác của Tần Lâm là Trương Cư Chính đã từng bắt phụ thân y. Đây là thù oán không nhỏ, sau khi hai bên kết xong sẽ khó lòng hóa giải được nữa.

Bất kể là Tần Lâm bắt Mộc Xương Tộ hay là Mộc Xương Tộ bức lui Tần Lâm, hai bên giằng co dây dưa với nhau, cục diện Vân Nam này sẽ càng trở nên rối loạn hơn, đến lúc đó còn ai tra chuyện của hai người bọn họ?!

- Mau, mau gọi công văn tới Bộ Chính Sự ty, giao lương thương quan phòng cho Mộc Xương Tộ!

Nhiêu Nhân Khản dứt lời liền vỗ đòn khiêng kiệu tỏ ra vui vẻ. Lương thực nằm sẵn trong kho, gọi công văn tới chỉ cần một trang giấy là phát cho Mộc Xương Tộ. Thời gian trước đã chuẩn bị sẵn sàng, viết ngày tháng rất sớm, đến lúc đó chờ Tần Lâm đi thăm dò ắt sẽ có trò vui để xem.

Tần Lâm đứng trước bình phong dõi mắt nhìn theo hai người bọn họ lên kiệu đi xa, sau đó mỉm cười một tiếng, vung tay áo quay gót sải bước trở vào trong.

Từ Quang Khải và Tôn Thừa Tông đi theo sau hẳn, hai vị Sư Gia sau đó thanh danh vang dậy, vào lúc này vẫn là lần đầu tiên đối mặt giao phong với quan viên xảo quyết lão luyện lẫn lộn quan trường nhiều năm. Dù sao bọn họ cũng còn trẻ, đáy lòng khó che giấu nổi kích động.

- Thì ra đám Đại nhân tiên sinh quốc triều bất quá cũng chỉ như vậy.

Tôn Thừa Tông tỏ vẻ hết sức khinh thường.

Từ Quang Khải tặc lưỡi liên hồi:

- Nếu không phải đông ông tin tưởng, không biết tới ngày nào Từ mỗ mới có thể ngồi luận bàn với phong cương đại lại như vừa rồi, đông ông đối xử với học trò quả thật là chân thành từ tận đáy lòng.

Ánh mắt của Từ Quang Khải và Tôn Thừa Tông nhìn Tần Lâm đều toát ra vẻ cảm kích. Cho dù thân phận bọn họ là Cử Nhân, nhưng cơ hội gặp được phong cương đại lại ít vô cùng, huống chi hai người bọn họ chẳng qua chỉ là Tú Tài. Cũng không phải là bọn họ muốn mượn cơ hội thiết lập quan hệ với Nhiều Nhân Khản, Tô Tấn, mà bản thân qua trải nghiệm này rất là khó được. Bất kể tương lai lấy khoa cử chính thức bước vào quan trường, hay là làm mặc tãn cho đạt quan hiển quý, lý lịch 'từng theo Tần Lâm Khâm Sai Vân Nam, bàn luận tính kế với các quan viên' sẽ vô cùng vang dội.

Tần Lâm vỗ vỗ vai hai người, ôn tồn khích lệ:

- Mới vừa rồi biểu hiện hai người các người coi như không tệ, bất quá tài diễn còn phải học Nhiều Nhân Khản và Tô Tấn một chút. Thấy người ta không, một mặt đỏ một mặt trắng diễn hết sức tròn vai.

Từ Quang Khải và Tôn Thừa Tông gật đầu liên tục, cảm thấy Tần Lâm nói không sai chút nào. Nhưng nói thế nào đi nữa Nhiều Nhân Khản và Tô Tấn cũng không cần nổi Đốc Chủ ngài, đó mới gọi là vô thanh thắng hữu thanh, chúng ta chỉ cần học ngài là đủ.

Hai người bọn họ càng thêm kính ngưỡng Tần Lâm, đáng thương hai vị đề sư phụ thần sau này bị lừa gạt thế thảm lâu ngày dài tháng, chỉ sợ bị Tần Đốc Chủ bán, còn phải đếm tiền giúp hẳn.

Tần Lâm trở mặt với Tổng Binh Vân Nam Kiềm Quốc Công Mộc Xương Tộ, Mộc Xương Tộ từ hành dinh Khâm Sai phát tay áo mà đi. Nghe nói sau khi trở về phủ lập tức nổi trận lôi đình, tiếp theo ngã bệnh trầm trọng, không dậy nổi.

Khâm Sai Tần Đốc Chủ vội vàng bố trí điều tra, hai vị Sư Gia mời các vị quan viên văn võ Vân Nam vào, nhận hiếu kính không ít. Đồng thời dùng lời lẽ khéo léo hỏi thăm Mộc Xương Tộ, xem ra là muốn gây phiền phức cho y.

Hai bên trở mặt như vậy, cho dù là Tần Đốc Chủ bắt Mộc Công gia hoặc là Mộc Công gia đủ mạnh, ép cho Tần Đốc Chủ phải gãy giáo quay về, chuyện phát binh Vĩnh Xương phủ cũng không thể trông cậy có thể được giải quyết trong thời gian gần.

Nhiều Nhân Khản và Tô Tấn cũng không cần làm kẻ ác nữa, lúc trước Mộc Xương Tộ vội vàng xuất binh, bọn họ tìm muôn vàn lý do giữ lại lương thảo không phát, lại gây trở ngại khắp nơi về mặt công văn thủ tục. Hiện tại Mộc Xương Tộ đã ngã bệnh, hai vị này lại tích cực hơn bất kỳ ai khác, bận rộn vất vả ồ ồ rợ các mợ

Cũng không phải sao, Lý Kiến Trung nơi tiền tuyến phải cứu là cha vợ hần, Trương Cư Chính từng đắc tội Mộc gia cũng là cha vợ hần, Từ Bang Thụy hóa giải oan thù, làm Mộc Xương Tộ ngoan ngoãn cũng là cha vợ hần!

Tần Lâm cười xấu xa bĩu môi: phu nhân nhiều cũng có chỗ tốt, hắc hắc hắc...

Tiền tuyến Vĩnh Xương, Bồ Man quan, đạo quan ải cuối cùng đi thông Bảo Sơn thành Vĩnh Xương phủ, lúc này còn nằm trong tay quân Minh.

Các binh sĩ thủ quan đã cực kỳ mệt mỏi, mắt ai nấy hần đầy tia máu đỏ ngầu, đôi môi khô nẻ chảy máu. Không ít binh sĩ bị thương, kẻ trọng thương nghỉ ngơi bên trong quan, người bị thương nhẹ cố gắng tiếp tục chiến đấu. Hơn nữa vào lúc này, tiêu chuẩn bị thương nhẹ cũng cao hơn trước kia không biết bao nhiêu, binh sĩ bị tên bắn trúng vai, bị đao kiếm chém toác da thịt, thậm chí bị hỏa thương Tây Ban Nha bắn trúng đều nói mình chỉ bị thương nhẹ, sau khi rửa sạch băng bó qua loa lại trở về trên tường quan.

Những người này hơn phân nửa đều là quân Vĩnh Xương, sau lưng chính là phủ thành, chính là cha mẹ vợ con và gia sản đất đai, không ai chịu lui về phía sau một bước. Cho dù là cha mẹ vợ con có thể chạy nạn nhưng nơi này vốn hết sức nghèo nàn, dân chạy nạn thiếu ăn mặc ít hết sức đáng thương. Trước đó vài ngày dân chạy nạn từ Mang Thị, Thi Điện trốn về đây đáng vẻ thê thảm hết sức, ai nhìn thấy cũng chua xót rơi lệ, không ai hy vọng người nhà của mình cũng trở thành dân chạy nạn.

Về phần Mạnh Dương binh càng không cần nói, bọn họ vốn có huyết hải thâm cừu với quân Miến Điện. Mãng Ứng Lý tấn công Mạnh Dương tự ý làm càn, sát hại cả nhà Mạnh Dương Tuyên Ủy Sứ Tư Cá trung thành với Trung Hoa, lại thêm tàn sát dân chúng địa phương, cơ hồ mỗi Mạnh Dương binh đều có người nhà chết dưới tay quân Miến Điện.

Lý Kiến Trung vẫn không biết mệt mỏi khích lệ tinh thần, cứu trị người bị thương, hốc mắt của y từ bẩm tím đã trở thành đen, vẻ mặt rất là tiêu tụy. Một thân bào phục quan văn Thông Phán chính lục phẩm vừa dơ vừa rách không còn hình dạng, nhưng y vẫn kiên trì mặc lên người, bởi vì y là quan Trung Quốc, đang giữ đất cho Trung Hoa.

999. Chương 999: Nên Lui Hay Thủ

- Chỗ này phải gia cố thêm một chút, lão Triệu, người mau tới đây, nơi này phải có thêm vài người trấn thủ, vừa rồi chiến đấu rất hiểm ác.

Lý Kiến Trung tới gần một lỗ châu mai sát mé ngoài, mới vừa rời quân Miến Điện từ nơi đó xông lên, suýt chút nữa đã đánh tan phòng tuyến.

Lý Kiến Trung cũng không phải là một vị danh soái kiệt xuất, thậm chí ngay cả giọng ra lệnh cũng toát ra vẻ khách sáo chỉ quan văn mới có.

Thủ lĩnh nghĩa binh lão Triệu gãi đầu cười khổ:

- Lý Đại nhân, ngài cũng nhìn thấy, người của ta đã hết, hay là ngài cho Diêm Thiên Tổng... thôi được, tự ta thủ ở chỗ này.

Vốn là lão Triệu muốn giao cho Vĩnh Xương binh của Diêm Thiên Tổng, nhưng nhìn thấy ánh mắt khẩn thiết của Lý Kiến Trung bèn nuốt lời trở lại.

Ngay cả Lý Đại nhân là quan văn cũng đứng ở tuyến đầu, còn có gì để nói?

Lý Kiến Trung vái chào y thật sâu:

- Lý mỗ thay dân chúng Vĩnh Xương cảm tạ Triệu tráng sĩ.

-Dân chúng Vĩnh Xương nên cảm tạ ngài mới phải!

Lão Triệu dứt lời có hơi đỏ mặt, nhà của y cũng ở Vĩnh Xương, nói cho cùng, Lý Kiến Trung tử thủ nơi đây cũng là bảo vệ vợ con già trẻ và nhà cửa đất đai của y.

Lý Kiến Trung xoay người lại đi tuần sát chỗ khác, một mực duy trì thái độ trấn định không nóng không lạnh, thần sắc ung dung không vội vã của y đã mang lại lòng tin cực lớn cho các binh sĩ: nhìn thần sắc Lý Thông Phán, mặc dù đánh trận chiến này khổ cực, cuối cùng hẳn là có thể đánh thắng.

Á... chợt Lý Kiến Trung khẽ kêu một tiếng, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, bước chân trở nên nhẹ bổng, lão đảo suýt chút nữa ngã xuống. Nhưng vào lúc này y dùng sức cắn cắn đầu lưỡi, đau đớn làm cho tinh thần trở nên thanh tỉnh. Y vịn lỗ châu mai đứng thẳng người trở lại, còn khoát tay áo ra hiệu cho tên binh sĩ tiến lại muốn đỡ mình, như muốn nói không có chuyện gì xảy ra.

Thân là danh y dĩ nhiên rất rõ ràng, lưỡi thông với tim, máu lưỡi tức là tâm huyết, làm như vậy là phạm tới sinh mệnh lực, tổn hao nhiều thọ nguyên. Nhưng vào lúc này Lý Kiến Trung bất chấp hết thảy, y chỉ muốn giữ cho quan ải vững vàng, không ột tên quân Miến Điện nào vượt qua.

Tuyệt không thể để cho dân chúng Vĩnh Xương tan nhà nát cửa trở thành dân chạy nạn, thậm chí bị quân Miến Điện tru diệt, Bảo Sơn cũng không phải Thi Điện thứ hai!

- Lý Đại nhân, ngài cần gì cực khổ như vậy chứ?

Không biết Tư Vong Ưu đứng ở sau lưng Lý Kiến Trung lúc nào, xem thử xung quanh không có ai, thấp giọng nói:

- Vị Bạch tỷ tỷ kia truyền tới tin tức, Tàn tướng quân đã đến Vân Nam. Thật ra thì chúng ta có thể lui thủ Bảo Sơn, chỉ cần hấn đến kịp, tin tưởng Mãng Ưng Lý không chịu nổi một đòn!

Tư Vong Ưu và Tàn Lâm sớm có giao tình, năm đó chuyển đi kinh sư nhờ hấn giúp đỡ rất nhiều. Lý Kiến Trung lại khác, y làm quan ở Tứ Xuyên Bồng Khê, Vân Nam Vĩnh Xương, toàn là địa phương xa xôi hẻo lánh, tính tình lại vô cùng chính trực, không chịu lợi dụng quan hệ thân tình mà thăng quan phát tài. Vì vậy cho nên từ trước tới nay chưa từng gặp mặt Tàn Lâm, lòng tin của y đối với con rể lại không kiên định như với Tư Vong Ưu.

- Tư tiểu thư nói có lý, nhưng bản quan thẹn là Thông Phán Vĩnh Xương Đại Minh, có trách nhiệm giữ đất Trung Hoa, cũng không chỉ bảo vệ Bảo Sơn thành!

Lý Kiến Trung chỉ chỉ dưới chân, cười khổ nói:

- Nơi này cũng là đất đai triều Đại Minh, Thi Điện cũng là quốc thổ triều Đại Minh, theo lý mà nói rút lui tới đây đã xấu hổ vô cùng. Nếu như hiện tại chúng ta còn tiếp tục lui tới Bảo Sơn thành, tựa lưng vào thành mà chiến, làm cho dân chúng tan nhà nát cửa, chẳng phải là thêm xấu hổ không đất dung thân? Có thể bảo vệ vậy hãy ra sức bảo vệ đi, lui về phía sau nữa chính là Bảo Sơn thành!

Lý Kiến Trung vô cùng lo lắng, lo rằng không thể không lui thủ Bảo Sơn trước khi viện binh chạy tới. Ít nhất y thủ ở Bồ Man quan thêm một ngày, Bảo Sơn có thể chuẩn bị thêm được một ngày, hy vọng bảo vệ có thể lớn hơn một phần. Dù là vì thế hao hết sinh mạng, y cũng không tiếc nuôi.

Ôi... Tư Vong Ưu thở dài một tiếng, chớp chớp mắt, thấy được bóng dáng của phụ thân mình trên người Lý Kiến Trung, vì vậy không khuyên gì nữa mà nhìn xuống quan thành.

Mấy ngày khổ chiến liên tiếp, nữ Thổ Ty Mạnh Dường cũng tiều tụy không chịu nổi, ánh mắt trong vắt của nàng dường như phủ một lớp bụi mờ, thần thái không còn sáng láng như trước. Đôi má trắng trẻo tròn căng cũng trở nên vàng vọt hóp lại, môi mọng trở nên tái nhợt khô nẻ, mái tóc xanh thiếu nữ nhiều ngày chưa được chăm sóc, rối bời khó coi.

Nhưng vào giờ phút này, nàng là nét điểm xuyết xinh đẹp nổi bật nhất tại Bồ Man quan này.

Không nhắc tới Mạnh Dường binh dưới quyền Tư gia nhiều đời, cho dù là Vĩnh Xương binh bản địa cũng coi thiếu nữ này là thần tượng trong lòng. Mỗi khi nàng xoay lưng lại có không biết bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chú, lúc địch nhân xung phong, nàng điều khiển bạch tượng xuất hiện ở mỗi một chỗ nguy hiểm nhất. Lúc nghỉ ngơi không chiến đấu, nàng tựa vào bạch tượng thì thầm với nó, vừa có hơi hướm ngây thơ của thiếu nữ dậy thì, trong trẻo như tiếng hát, vừa toát ra nỗi đau do chiến tranh mang lại.

Ngay cả các tử đệ xuất thân môn phái hào cường thế gia vốn mắt mọc trên trán, hạ quyết tâm nếu không phải là tiểu thư con nhà thư hương môn đệ sẽ không cưới, nhưng trong những ngày qua có không ít người

chợt cảm thấy thật ra những tiểu thư không bước chân ra khỏi nhà kia cũng không có gì hay. Ngược lại vị tiểu cô nương dị tộc để trần hai chân, mỗi lần cầm loan đao cỡi bạch tượng hô to quyết chiến lại toát ra vẻ xinh đẹp động lòng người, vẻ đẹp mà từ trước tới nay họ chưa từng thấy qua.

Nếu không phải cố kỵ mệnh lệnh phụ mẫu, cố kỵ tình huống chiến đấu ác liệt trước mắt, e rằng sẽ có không ít người cầu hôn với nàng.

- Chắc chắc, vị Tư tiểu thư này quả thật là nữ trung hào kiệt, vô cùng hiếm có!

Đám tử đệ hào cường quây quần với nhau, phát ra không biết bao nhiêu lời khen ngợi sau lưng.

Lần này có chỗ bất đồng, theo các sư huynh đệ than thở, Lưu Kiếm Nhân tặc lưỡi thở dài:

- Đáng tiếc ôi đáng tiếc, một người ngọc như vậy lại phải chết với chúng ta ở quan này, bằng cơ ngọc cốt tiêu tán thành bụi trần, chẳng phải là khiến cho người ta buồn bực hay sao?!

Cái gì? Các vị sư huynh đệ trọn to hai mắt, ngay sau đó lại than thở, bởi vì bọn họ đều hiểu rõ tình cảnh bây giờ, nếu như tiếp tục chiến đấu nữa cũng không có gì lạc quan, bọn họ và Tư Vong Ưu cũng phải chết ở Bồ Man quan.

So với Mạnh Dưỡng binh và Vinh Xương binh, những tử đệ hào cường trợ chiến này không kiên định như vậy, có người lên tiếng nói:

- Chúng ta chết cũng không sao, nam tử hán đại trượng phu vị quốc vong thân mà thôi, nhưng dù sao Tư tiểu thư cũng là nữ lưu, vì sao cũng phải chết ở chỗ này, thật quá đáng tiếc!

- Còn không phải là vì đại quân triều đình không tới!

Có người buồn bực thốt ra một câu.

Nhất thời tiếng oán trách nổi lên bốn phía.

Dù sao bọn họ cũng là thanh niên trẻ tuổi, nếu mượn cớ luyến tiếc tính mạng mà gây chuyện, ai nấy cũng cảm thấy hơi xấu hổ không thể gây được. Nhưng mượn cớ không muốn thấy Tư Vong Ưu ngọc nát hương tiêu, vậy thì đường đường chính chính hơn nhiều.

Một người trẻ tuổi đầu quần băng vải đầm máu nghiêng răng nghiêng lợi, đi tới trước người Lý Kiến Trung vái chào thật sâu:

- Lý Thông Phán, thảo dân có chuyện thỉnh giáo, ở đây cách Bảo Sơn thành không xa, vì sao không lui vào thành mà thủ? Nơi đó thành trì cao dày, dường như có lợi cho phòng thủ hơn. Chúng ta là hảo nam nhi tử trận sa trường cũng không sao, nhưng Tư tiểu thư đang độ tuổi thanh xuân mơn mớn, cần gì chết với chúng ta ở chỗ này?

May là uy vọng Lý Kiến Trung rất cao, người này không nói ra lời trong lòng, nhưng cũng đã để lộ ý tứ của mình: Lý Kiến Trung tử chiến ở chỗ này cũng không nói, nhưng chúng ta và Tư Vong Ưu chỉ có nghĩa vụ trợ chiến, không có nghĩa vụ tử thủ, vì sao phải chịu chết với kẻ ngốc như người?!

Lý Kiến Trung vuốt râu cười khổ, cho dù là y không hiểu binh pháp nhưng cũng hiểu được Bảo Sơn thành dễ thủ hơn Bồ Man quan. Nhưng thứ nhất tựa thành mà chiến, nếu như có gì sơ suất sẽ không còn đường lui nữa, ắt thành trì sẽ gặp phải số phận bị đất giống như Thi Điện. Thứ hai y là lục phẩm Thông Phán, là quan chỉ huy cao nhất ở chỗ này, nhưng nếu vào thành lại là Tri Phủ Cao Minh Khiêm lớn nhất.

Thế nhưng Cao Tri Phủ lại hết sức nhát gan, bình thời huênh hoang khoác lác một tác tới trời, đến khi gặp chiến đấu thật sự lại không biết làm gì. Đến lúc đó đổi lại là y chỉ huy, e rằng mới vừa đánh nhau đã trở nên đại loạn, lúc ấy...

Người nọ thấy Lý Kiến Trung trầm ngâm không nói, chỉ cho rằng y đã động lòng, lại lải nhải một hơi, ý là muốn tạm thời rút lui khỏi Bồ Man quan.

Đột nhiên Tư Vong Ưu xoay người lại, trừng mắt thật to, sang sảng nói:

- Ôn ào làm gì, quân Miến Điện sắp sửa tấn công, ai sợ chết cứ việc xuống, Lý Đại nhân và ta cũng sẽ không cần.

Bị người trong lòng trách cứ một trận, tên đệ tử trẻ tuổi nhất thời đỏ mặt, vừa xấu hổ vừa giận:

- Ai sợ chết, ai muốn lui!? Nếu Tư tiểu thư cũng không sợ, Vương Mạnh Ngôn ta sẽ không lùi một bước, sóng vai chiến đấu cùng tiểu thư!

Thần sắc Tư Vong Ưu trở nên ôn hòa, nhìn người này mỉm cười gật đầu một cái khích lệ. Nhất thời chí khí

Tư Vong Ưu ngẩng đầu lên nhìn Tần Lâm tươi cười, năm xưa cả nhà nàng bị hại, tới kinh sư không quen biết ai, lệnh đèn cơ khổ tới cùng cực. May nhờ Tần Lâm đưa tay viện thủ, giúp cho nàng trở lại biên cương Vân Nam, làm lại từ đầu ở Mạnh Dương, lại ứng cho quân lương binh khí đều đều trong mấy năm qua. Trong mắt nàng, bóng dáng Tần Đại ca đã dần dần thay thế phụ huynh đã qua đời.

Tần Lâm và Tư Vong Ưu không chú ý, bốn năm trước Tư Vong Ưu chẳng qua là một bé gái chưa tới mười tuổi, hơi thân mật một chút không có vấn đề. Nhưng bây giờ nàng đã được mười ba mười bốn tuổi, người Di Vân Nam vào tuổi này đã có thể xuất giá, hành động như vậy trong mắt người ngoài thật sự có vẻ mập mờ.

Đám tử đệ hào cường Vương Mạnh Ngôn có vẻ ủ rũ thất vọng, Lý Kiến Trung cũng khẽ cau mày, bắt quá chỉ chốc lát sau lại giãn ra.

Việc này không nên chậm trễ, Tần Lâm lệnh Lục Viễn Chí lấy viên vọng kính ra, quan sát mấy đỉnh núi xung quanh một chút, sau đó sai bước đi tới một mảnh đất trống trong quan, căn dặn mọi người đứng xa một chút. Kế tiếp đám sai dịch lấy từ trong túi treo yên ngựa ra những quả cầu sắt to cỡ quả dưa hấu, bày ra ba quả trên mảnh đất trống này.

Đây là Triệt Địa Lôi! Mấy tên lão binh quân Minh lập tức nhận ra, lại càng cảm thấy kỳ quái. Triệt Địa Lôi là loại vũ khí chôn dưới đất, chờ địch nhân tới sẽ dẫn hỏa đốt nổ để ở chỗ này làm gì? Hơn nữa nhìn qua cũng là cỡ lớn, dùng để thủ quan cũng hiểm quá lớn, dù sao tường Bồ Man quan tương đối mỏng, nếu ném thứ này xuống dưới quan nổ chết địch nhân, nói không chừng tường quan cũng sẽ sụp đổ, đến lúc ấy được không bằng mất.

Lý Kiến Trung như bưng tỉnh ngộ:

- Tiếng pháo hiệu vừa rồi là do thứ này tạo ra ư?

Tần Lâm gật đầu một cái, sai người đốt dây dẫn hỏa ba quả Triệt Địa Lôi, sau đó tất cả mọi người đều lui về phía sau, chờ chúng nổ tung.

Chiến sự Bồ Man quan gấp như lửa cháy ngang mày, Mãng Ưng Lý huy động đại quân tấn công mãnh liệt. Quân Miến Điện reo hò xông về phía tường quan, hỏa thương thủ Tây Ban Nha cũng bắn ra từng đợt mưa đạn, thế công không kém bất cứ lần nào trước đó.

Nhưng quân coi giữ Bồ Man quan cũng vô cùng ương ngạnh, bọn họ cũng không rõ ràng lắm tình huống chân thật, chỉ biết là Khâm Sai đại thần Tần Độc Chủ đã tới sau quan, Khâm Sai đại thần mang theo không biết bao nhiêu tinh binh cường tướng, còn sợ Mãng Ưng Lý sao?!

Chợt sau quan lại vang lên ba tiếng nổ đéck tai nhức óc, bởi vì khoảng cách không xa nên chấn động khiến cho người ta run rẩy trong lòng, huyết dịch toàn thân đều xông lên óc. Thậm chí có không ít binh lính không cầm vững đao thương trong tay, đánh rơi xuống đất loảng xoảng, nhưng sau khoảnh khắc tinh thần bọn họ liền trở nên phấn chấn gấp trăm lần: viện quân ngay ở phía sau!

Quân Miến Điện đang tiến công càng kinh hoàng hơn quân Minh lúc trước gấp mười lần tiếng pháo, trước nghe còn khá xa, lần này tiếng pháo phát ra gần như vậy. Chẳng lẽ sau tường quan này là đại quân tinh nhuệ triều Minh đang ẩn nấp, sắp sửa phát động phản kích như dời non lấp bể ư?!

Mảnh đất trống bên trong quan, ba quả Triệt Địa Lôi đã nổ tung, khói xanh bay lên bị gió núi thổi lát phát tứ tán, bên tai mọi người dường như vẫn còn tiếng nổ chấn động không dứt kia.

Thứ này chính là địa lôi, thuốc súng trong đó còn nhiều hơn cả Hồng Di đại pháo, thanh âm cũng vang dội hơn nhiều.

Nổ ba quả Triệt Địa Lôi lại không tiêu diệt được một tên quân Miến Điện nào, là có ý gì?

Chợt thấy Tần Lâm cười hì hì chỉ sang bên trái một cái, vùng núi bên trái Bồ Man quan lập tức vang lên ba tiếng pháo, xuất hiện vô số bóng người thấp thoáng mặc uyên ương chiến y màu đỏ, không biết có bao nhiêu phục binh, sau đó trên ngọn núi phát phơ một lá đại kỳ: Vĩnh Xương Tham Tướng Đô Đốc Thiêm Sự Đặng!

Sau đó Tần Lâm lại chỉ sang bên phải một cái, vùng núi bên phải Bồ Man quan cũng vang lên ba tiếng pháo, bụi mù bay khắp trên sườn núi, xuất hiện một lá chiến kỳ phấp phới: Kim Đằng Du Kích Đô Đốc Thiêm Sự Lưu!

Thì ra Tần Đốc Chủ có hai đường phục binh này! Quân Minh trong quan nhất thời phần chấn tinh thần.

Quân Miến Điện dưới quan càng thêm thấp thỏm không yên, các binh lính ngưng tấn công, rồi rít di động bước chân về phía sau.

Chỉ cần chờ trong chốc lát lại nghe trong quan vang lên tiếng pháo hiệu liên châu âm âm, hai vị Đại tướng cầm bào rực rỡ đứng lên trên tường quan. Vị tướng quân bên trái khôi ngô hùng tráng giống như thiên thần, mặt vuông miệng rộng, không giận mà oai, kim khôi ngân giáp, sau lưng là một cây đại kỳ ột trượng rưỡi: Tổng Binh Văn Nam Kiềm Quốc Công Mộc!

Bên phải là một quan viên trẻ tuổi, anh khí bức người, đầu đội ô sa không cánh, mặc măng bào giang nha hải thủy, đeo cừ long ngọc dải. Tay trái vịn đai lưng, tay phải chỉ chỉ xuống dưới quan, hết sức oai phong, cho dù là Kiềm Quốc Công cũng phải khúm núm khom người, đối với hắn rất là kính cẩn.

Một cây nhật nguyệt kỳ ột trượng tám gươm lên sau lưng hắn, mặt cờ bằng gấm thêu chỉ vàng rực rỡ năm chữ to: Khâm Sai Đốc Soái Tần!

1001. Chương 1001: Truyền Hịch Tứ Phương

Mộc gia Văn Nam thanh danh thật lớn, Kiềm Quốc Công nhiều đời trấn Văn Nam, các nước các tộc Nam Cương không ai không biết không ai không hiểu, coi như là thiên thần. Hôm nay Kiềm Quốc Công đời này quả thật cũng thần uy lâm lâm, càng thêm uy vũ khí phách hơn cả quân Miến Điện tướng tượng.

Nhưng Khâm Sai Đốc Soái gì đó là thần thánh phương nào? Ngay cả Kiềm Quốc Công đối với hắn cũng vô cùng kính cẩn, không biết lại lịch bao lớn!

Đặng Tử Long, Lưu Đĩnh cũng là danh tướng uy danh hiển hách, bây giờ quân dưới quyền hai vị này chỉ có thể phái đến hai bên núi làm quân yểm hộ. Vì vậy có thể tướng tượng được vị Tần Đốc Soái kia mang theo không biết bao nhiêu danh tướng tinh binh, có lẽ giờ phút này đang chờ sẵn bên trong quan. Chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng sẽ xông ra với khí thế dời non lấp bể.

Quân Miến Điện từ Thi Điện đánh thẳng một mạch tới đây, quả thật đã người mệt ngựa mỏi, thấy tình hình như vậy thấy đều rét lạnh trong lòng, ai nấy đều có ý thôi lui.

- Trúng phục kích rồi!

Mãng Ưng Lý tai nghe liên châu pháo hiệu vang lên rung trời, mắt thấy đỉnh núi hai bên bóng người thấp thoáng, nhất thời đại loạn, luôn miệng nói:

- Lui binh, lui binh, mau rút lui, chớ nên trúng gian kế của quân Minh.

Gia Nhĩ Đức Nặc thấy tình thế không ổn, đã sớm ra lệnh cho hỏa thương binh lui về phía sau. Gặp phải quân Miến Điện cản đường, đám hỏa thương thủ bèn dùng báng súng, lưới lê đâm, đập, mở ra đường máu chạy trốn. Dũng sĩ Tây Ban Nha rất quý tính mạng, không thể để mất mạng vô ích ở chỗ này.

Nhạc Phượng lại cau mày trầm tư, nhìn tường quan thật lâu không nói, đột nhiên nhảy dựng lên lớn tiếng kêu la:

- Không đúng, xin quốc vương mau mau hạ lệnh tạm thời không nên rút lui! Kiềm Quốc Công trên quan kia là giả, mười năm trước thần đã từng nhìn thấy từ xa Kiềm Quốc Công ra khỏi Mộc Vương phủ tuần sát, người này quyết không phải là Mộc Xương Tộ!

Nếu Kiềm Quốc Công là giả, rất có thể đại quân triều đình cũng là hư trương thanh thế.

Mãng Ưng Lý ổn định trận cước, y cũng là một kiêu hùng, trước hết bất kể Kiềm Quốc Công thiệt giả, cần thận quan sát đỉnh núi bốn bề. Quả nhiên những bóng người kia cũng không lao xuống, mặc dù cờ xí lay động hung hăng nhưng cũng chưa hề có binh mã xông ra.

- Kiếm Quốc Công là hàng giả, mắc bẫy rồi, xoay người lại tái chiến!

Mãng Ưng Lý tức gần nổ phổi ra lệnh.

Nhưng từ quan tướng đến binh lính cũng không chịu nghe, không ít lãnh chúa Miến Điện vừa chạy vừa cầu nhau:

- Vị tướng quân kia thân cao trượng hai lưng rộng mười gang, ngoại trừ Kiếm Quốc Công ra còn có thể là ai? Muốn bảo ta ở lại đoạn hậu chịu chết ư, không có cửa!

Trong lòng các nước các tộc nhân Nam Cương kể cả Miến Điện, Kiếm Quốc Công uy danh hiển hách, hẳn có bề ngoài giống như cự linh thần.

Quân Miến Điện bỏ chạy không thể nào dừng lại được.

Tần Lâm trên quan vẫn cảm viễn vọng kính quan sát chăm chú. Lúc này tâm trạng của Lý Kiến Trung hết sức phức tạp, vị thừa long khoái tể này thật sự là hiền thần trung dũng của triều Đại Minh, trong lúc cấp bách như vậy còn ung dung dùng viễn vọng kính quan sát địch tình.

Thật ra Tần Lâm không hề quan sát địch tình gì cả, hắn đang dùng viễn vọng kính quan sát bên trong rừng rậm, tìm kiếm bóng dáng màu trắng quen thuộc kia.

Không phải nàng đã nói chờ ta ở tiền tuyến Vĩnh Xương sao, chạy đi đâu?

Bóng trắng thấp thoáng di chuyển trong rừng rậm như cầu vồng, Bạch Sương Hoa thi triển khinh công nhảy lên một gốc cổ thụ lâu năm, vạt áo phất phơ, dáng người tuyệt đẹp.

Nàng thần công tinh xảo, tự nhiên mục lực vượt qua người thường, từ rất xa đã nhìn thấy Tần Lâm trên Bồ Man quan đang cầm viễn vọng kính quan sát xung quanh. Thấy tên này đang tìm mình, trong lòng nàng không khỏi do dự mâu thuẫn: rốt cục là bỏ đi hay là ở lại đây... Dưới mắt mọi người quả thật vô cùng xấu hổ...

Hừ, Tần Lâm ghê gớm lắm sao, bằng vào cái gì mình phải hiện thân gặp hắn?! Lúc trước... lúc trước trải qua một đêm ấy không biết đã để lại ấn tượng gì, khiến cho hắn đuổi mãi không đi, không phải là trong suy nghĩ của hắn chuyện ấy hết sức tầm thường sao?

Giáo chủ Ma giáo đã từng uy phong bát diện, bình sinh lần đầu tiên gặp vấn đề khó khăn như vậy. Tâm trạng mâu thuẫn, tình thế khó xử làm cho Bạch Sương Hoa vốn sát phạt quả quyết hết sức phiền não, giáng mạnh một chưởng vào thân cây, lập tức trên cây in một dấu bàn tay sâu chừng một tấc.

Nữ nhân vướng vào ái tình lúc nào cũng ngu ngốc hơn bình thường, hướng chi từ trước tới nay giáo chủ tỷ tỷ chưa từng trải qua tình cảm, cũng không biết rằng cảm giác vừa ngọt vừa đắng này chính là mùi vị ái tình.

Cho đến khi Tần Lâm buồn bã mất mát buông viễn vọng kính xuống, Bạch Sương Hoa vẫn không ra khỏi rừng. Bất quá thấy Tần Lâm vươn cổ tìm mình như vậy, rốt cục u uất trong lòng giai nhân đã tan thành mây khói, khẽ bật cười:

- Đáng để làm vậy sao, vậy vì sao lúc trước người... ai bảo người...

Bồ Man quan, Tần Lâm hậm hực ngưng tìm tòi, mặc dù hắn nắm chắc Bạch Sương Hoa cách đây không xa, thậm chí đang nhìn mình từ xa, nhưng lão bà tỷ tỷ không hiện thân, còn ai có bản lĩnh bắt được nàng chứ... Ôi, Bạch tỷ tỷ thật là nghịch ngợm...

Vốn là Tần Lâm có không ít biện pháp ranh mãnh ép Bạch Sương Hoa xuất hiện, nhưng dù sao nhạc phụ Lý Kiến Trung đang ở bên cạnh, không khỏi cảm thấy xấu hổ, cũng chỉ có thể tạm thời dừng tay.

Dù sao hắn có linh cảm, lần này Bạch Sương Hoa sẽ không bỏ đi nhanh như trước.

Quân Minh trên quan đã không còn dư lực truy kích quân Miến Điện, chỉ có số ít binh lính xuất quan đuổi theo, làm ra dáng vẻ ồ ạt phản kích.

Ngụy Thừa tướng Nhạc Phượng phát hiện Kiềm Quốc Công là giả, nhìn thấu hư thật quân Minh, Mãng Ưng Lý muốn hồi sư nhưng không cách nào ngăn cản thế đại quân đang lui về. Hai tên này tức tối gần hộc máu, nhất là Nhạc Phượng: rõ ràng Kiềm Quốc Công là giả, vậy mà không ai tin tưởng!

Quân Miến Điện từ lãnh chúa đến quan quân rồi đến binh lính, tất cả đều nghe sai đồn bậy, nói Tần Đốc Soái và Kiềm Quốc Công dẫn đại quân phản kích, đã hoàn thành ba mặt hợp vây. Đây gọi là ba người nói có cộp ở chợ, ai ai cũng tin, hưởng chi hàng ngàn hàng vạn người, cho dù là Mãng Ưng Lý, Nhạc Phượng có trăm cái miệng cũng không nói được.

Bất quá sau khi đoán được hư thật quân Minh, mặc dù không cách nào ngăn cản đại quân rút lui, nhưng Mãng Ưng Lý cũng làm ra ứng đối chính xác. Y lấy thân phận cao quý Quốc Vương Miến Điện Đông Hu vương triều đích thân dẫn dắt chiến tượng có sức chiến đấu mạnh nhất đoạn hậu, che chở quân Miến Điện từ từ lui về phía sau hai cánh. Dọc đường thu hẹp giải tán binh tốt và cờ xí binh tượng, khiến cho lần rút lui này cuối cùng không trở thành thua chạy tán loạn.

Quân Minh xuất quan truy kích không có cơ hội nào, cũng phải chậm rãi thu binh trở lại.

Hổ giá Khâm Sai Tần Đốc Soái thân tới, các đường đại quân theo thứ tự tụ tập, ngày quyết chiến với Mãng Ưng Lý không còn xa, lúc này cũng không cần lấy quân thủ quan một nhọc hết sức vội vàng liều mạng với quân Miến Điện đang rút lui.

Giặc cùng chó đuổi.

Đám quan tướng trên quan thấy truy binh trở lại, biết trận chiến này đã kết thúc. Đúng lúc Tần Lâm cũng buông viên vọng kính xuống, mọi người lập tức hết lời khen ngợi, nịnh nọt Tần Lâm như nước thủy triều.

Dù sao nơi quan này Lý Kiến Trung là lớn nhất cũng chỉ là lục phẩm Thông Phán, ngay cả chính ấn Tri Phủ cũng không phải. Đám quan tướng còn lại chỉ là Bả Tổng, Thiên Tổng, mấy thủ lĩnh nghĩa binh cũng là Giám Sinh hoặc Võ Cử Nhân bỏ tiền mua. Bình thời gặp Tri Huyện thất phẩm đã thấy rất lớn, vào lúc này thấy Đông Xướng Đốc Chủ chính nhất phẩm, quả thật cũng không biết nói gì.

- Chỉ sợ Tần Đốc Chủ là Võ Khúc tinh quân hạ phạm, bằng không không thể nào lấy mấy chục kỵ phá mười vạn đại quân Miến Điện như vậy...

- Khâm Sai Đốc Soái anh võ bất phạm, tương lai nhất định cũng sẽ phong Công phong vương, làm tới địa vị như Mộc Vương phủ.

Quả thật những lời nịnh hót này vô cùng thô tục.

Lục Viễn Chí và Ngưu Đại Lực giả trang Kiềm Quốc Công đều tỏ vẻ hết sức coi thường. Những người này nên đến kinh sư đi tìm các Đại nhân tiên sinh Cổ đại tài tử, Dư Đại Chủy học thêm một chút. Bất kể là nịnh hót hay chỉ mặt người ta thóa mạ cũng cực kỳ nghĩa chính từ nghiêm, chính khí bừng bừng, đó mới gọi là bản lãnh.

Tần Lâm lại tỏ ra hòa ái vô cùng hiếm thấy, nhìn về phía những người này gật đầu mỉm cười, dù sao người ta đã từng thủ vững quan ải, ra sức tử chiến.

Chuyện của triều Đại Minh chính là như vậy, nước quá trong sẽ không có cá, làm người không thể quá chân thật. Bản lãnh Du Đại Du tới mức nào, đến chết vẫn chỉ là một phó tướng Xa Doanh, ngược lại Thích Kế Quang bá làm môn hạ Trương Cư Chính, tự xưng ‘Môn hạ một ân tiểu’, rốt cục lập được đại nghiệp.

Cho nên Tần Lâm hiểu những võ nhân này chỉ là bất đắc dĩ, khi người ta a dua nịnh nọt dù là vượt mông ngựa rất kém tài nghệ, hấn cũng giả vờ như vô cùng thưởng thức, tuyệt không hề làm ra vẻ kiêu ngạo thanh cao.

Mấy vị Thiên Tổng Bả Tổng và thủ lĩnh nghĩa binh thấy Tần Lâm rất hưởng thụ người khác vượt mông ngựa, quả nhiên vô cùng cao hứng. Lúc này bọn họ mới tỏ ra thoải mái hơn, tranh thủ đi kiểm điểm thương vong binh tốt dưới quyền mình, kiểm tra binh khí khô giáp hao tổn, kiểm lại chiến lợi phẩm thu được, an bài công tác hậu chiến...

Lý Kiến Trung cười cười, có vẻ tự giễu nói:

- Hiền tể quả thật hiểu rõ lòng con nhà võ. Lão phu ở với bọn họ một thời gian, bọn họ cũng không kính cẩn nghe lệnh như vậy.

Tần Lâm gãi gãi đầu, cười xấu xa hắc hắc:

- Nhạc trưởng Đại nhân là vị quan yêu dân như con, dân chúng dưới quyền đều coi người như cha mẹ tôn trưởng, tự nhiên không có uy nghiêm khí phách. Tiểu tể làm Đề Đốc Đông Xưởng, ai nhắc tới cũng phải biến sắc, bọn họ sợ đại ma đầu Đông Xưởng mà thôi.

Tư Vong Ưu khê bữu môi, tỏ vẻ không hiểu hỏi:

- Vì sao Tần Đốc Chủ là ma đầu chứ, muội không sợ huynh, mặc dù lúc huynh ở kinh sư thường hù dọa Cẩm Trụ... Lần này Cẩm Trụ cũng lập chiến công, huynh sẽ không đòi cắt vôi nó nữa chứ?

Bạch tượng uy vũ hùng tráng khuy chân trước xuống dùng vôi nhẹ nhàng mơn trớn Tần Lâm, đáng vẻ nịnh hót hết sức rõ ràng.

Lý Kiến Trung mừng rỡ cười ha hả, chỉ Tần Lâm:

- Con đó, thật không nghĩ tới Thanh Đại được gả ột vị thừa long khoái tể như con! Cũng không phải sao, ngay cả con voi cũng còn sợ con!

Dù là Tần Đốc Chủ da mặt dày, vào lúc này cũng đỏ rần nửa mặt, tức giận vỗ vỗ vôi Cẩm Trụ. Người thật sự là vạch áo cho người xem lưng, dám nịnh nọt ta trước mặt nhạc phụ.

Tư Vong Ưu len lén nhìn Tần Lâm le lưỡi một cái: hi hi, xem huynh còn hù dọa Cẩm Trụ nữa không!?

Lưu Đỉnh dẫn dắt đại quân vẫn còn ở ngoài trăm dặm, Tần Lâm lo lắng Lý Kiến Trung, Tư Vong Ưu sơ suất nên phi ngựa chạy tới Bồ Man quan, cho Ngưu Đại Lực giả trang Kiềm Quốc Công Mộc Xương Tộ, lại tiến hành kế nghi binh hai bên đỉnh núi, làm ười vạn đại quân Mãng Ứng Lý kinh sợ thoái lui, giải vây cho Bồ Man quan.

Thám báo về báo lại, quả thật quân Miến Điện làm đúng theo lời Tần Lâm nói trước đó, lui ra một mạch ngoài ba mươi dặm mới dám hạ trại trú lại. Mãng Ứng Lý phải kiểm điểm binh mã, gom góp lương thực, cứu chữa người bị thương. Quân Miến Điện mới vừa trải qua liên tục tác chiến nhiều ngày cũng cần nghỉ ngơi, trong hai ba ngày tới bọn họ không thể nào tấn công được nữa.

Tuần Phủ Vân Nam Nhiều Nhân Khẩn dời trú Sở Hùng, Tổng Binh Vân Nam Kiềm Quốc Công Mộc Xương Tộ dời trú Đại Lý, các nơi Vân Nam thu thập lương thảo quân khí giáp trượng cờ xí, ấy vạn dân phu cuộn cuộn không ngừng vận chuyển tới tiền tuyến, lại có Tứ Xuyên điều lương hướng tới tiếp tế, trong lúc nhất thời không khí đại chiến sục sôi.

Khâm Sai Đốc Soái Tần Lâm điều tập các đường đại quân trợ chiến, dùng tướng Lưu Đỉnh dẫn dắt Xuyên quân từ Côn Minh phía Đông tới, lão tướng Đặng Tử Long dẫn dắt Chiết binh từ Thuận Ninh Bắc thượng, Tần Lâm đích thân ra tiền tuyến, lập đại trướng ở Bồ Man quan, sau đó truyền hịch tứ phương:

‘Đại Minh thiên triều uy chấn hải nội, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, Miến Điện Mãng Ứng Lý chỉ làm trò hề, quả thật là tự chuốc diệt vong. Bản Đốc Soái phụng chỉ chinh phạt, các nước chư Thổ Ty cùng chung kẻ thù với ta hãy ra sức lập công, một lòng thần phục, cùng nhau diệt địch. Hoặc giúp quân dọc đường, hoặc giúp lương thực cho binh sĩ, tiêu diệt giặc Miến Điện chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.’

Các phủ châu huyện các Thổ Ty Vân Nam cùng với các nước biên thù nhận được hịch truyền không khỏi chấn động.

Quả thật lúc này Miến Điện Đông Hu vương triều đang hùng mạnh, Mãng Ứng Lý chinh phạt khắp nơi, Lão Qua, Xiêm La, Man Mạc, Mộc Bang, Mạnh Dưỡng... trước sau bị y chinh phục, nghiêm nhiên trở thành tiểu bá Nam Cương. Thậm chí tấn công vào lãnh thổ Đại Minh, đánh vào thủ phủ Vân Nam, chỉ trong mấy tháng khí thế lên cao ngất, có chiều hướng đánh hạ Đại Lý, xây dựng lại Nam Chiếu quốc.

Vậy mà Đại Minh thiên triều không thể khinh thường, Khâm Sai Tồn Đốc Soái phụng chiếu thiên tử Nam chinh, đại quân tụ tập, lưới trời tuy thưa mà khó lọt, đánh một trận đang ở Bồ Man quan làm chùn nhụt khí thế quân Miến Điện, ép Mãng Ứng Lý lui quân ba mươi dặm!

Vốn tất cả Thổ Ty lãnh chúa Mộc Bang, Man Mạc... vì tình thế bắt buộc mà phải đầu dựa vào Mãng Ứng Lý, cấp lương cấp người cho y, lúc này bắt đầu lo thầm trong bụng. Đi theo Mãng Ứng Lý đấu với thiên triều, rốt cuộc có nên hay không?! Triều Đại Minh cố nhiên lợi hại, lại không vươn tay tới Vân Nam, nếu lần này không tiêu diệt được Mãng Ứng Lý thì sao?

Lại không ai biết lúc Khâm Sai Tồn Đốc Soái phát ra đạo hịch văn khí phách kinh người này, quân thủ trên Bồ Man quan đã không còn tới hai ngàn, trong đó còn có hơn nửa thương binh nặng nhẹ.

- Theo ngu kiến của học trò, tựa hồ đông ông nên lui thủ Vĩnh Xương sẽ ổn thỏa hơn.

Từ Quang Khải cau mày, cố gắng khuyên Tồn Lâm.

Y và Tôn Thừa Tông mới từ trong quân Lưu Đĩnh tới đây hỏi báo tình huống, đại quân có lương thảo quân nhu, các loại hỏa pháo, tốc độ hành động không có cách nào so sánh với tiểu đội nhỏ.

Vốn là lần này Tồn Lâm vội vã muốn tới cứu Bồ Man quan, Lưu Đĩnh liên tục ngăn cản không thành, bèn đề nghị hân mang theo hai trăm tinh kỵ trong quân. Kết quả Tồn Lâm chỉ cần hai mươi tên thám báo chạy một mạch đến Bồ Man quan, còn dọa lui Mãng Ứng Lý.

Nhưng Từ Quang Khải cảm thấy Gia Cát cả đời duy cẩn thận, có thể thấy rằng mọi việc vẫn không nên mạo hiểm.

Tồn Lâm không thêm quan tâm khoát khoát tay:

- Không cần, quân Miến Điện trú dưới Bồ Man quan đã sớm người mỏi ngựa mệt,

Từ Quang Khải nhìn Tôn Thừa Tông, Tú Tài mặt đen này một mực ngậm miệng không nói lời nào, ý Từ Quang Khải là muốn y giúp đỡ khuyên nhủ Tồn Lâm.

Không ngờ Tôn Thừa Tông tỏ ra thẳng thắn ủng hộ Tồn Lâm:

- Đốc Chủ tài cao gan lớn, không hổ là danh soái đương thời. Theo ngu kiến học trò, quân Miến Điện cũng không dám đánh Bồ Man quan nữa. Dù sao Đại Minh thiên triều đánh đâu thắng đó đã nổi danh hai trăm năm qua, tuy phiên bang, Thổ Ty có kẻ làm trò hề nhưng rốt cục trong lòng vẫn âm thầm đề phòng, cẩn thận khắp nơi. Cho nên thường là thủ ở một góc, ngồi chờ đại quân ta bốn bề hợp vây, tạo thành thế càn quét san bằng. Tuy rằng Mãng Ứng Lý có dã tâm không nhỏ, nhưng rốt cục cũng không thoát ra khỏi được phạm vi này.

Chẳng trách nào làm đế sư tương lai, tầm nhìn chiến lược của Tôn Thừa Tông quả thật rất tốt.

Từ khi triều Minh thành lập tới nay, phiên thuộc Thổ Ty tạo phản cũng không ít, thậm chí có thể nói xảy ra rất nhiều lần. Nhưng dù sao Đại Minh được xưng Trung Hoa thiên triều, quốc lực binh lực đều có thể nói cực thịnh, bất kỳ phiên thuộc hay Thổ Ty nào cũng không thể lấy một góc địch toàn cục. Cho nên thường thường cố gắng bằng vào địa phương vắng vẻ, địa hình hiểm ác, bảo vệ vững vàng một mẫu ba phân đất của mình.

Nàng trợn trừng mắt, há mồm ra muốn phản bác, lại bị Tần Lâm ngậm môi anh đào vào miệng. Giáo chủ tỷ tỷ cũng chỉ có thể ư ử nỉ non, sắc băng hỏa trong đôi mắt dần dần rút lui, trở nên mê ly say lòng người, cuối cùng bị buộc đón nhận Tần Lâm lấy thân báo đáp...

Bọn Lý Kiến Trung, Tư Vong Ưu chờ Tần Lâm từ sớm ở phòng ngoài tiểu viện hành dinh. Dù sao hiện tại là thời chiến, mặc dù Mãng Ưng Lý tránh lui chín mươi dặm nhưng mọi người cũng không dám lơ lỏng.

Về phần Tần Lâm, thấy hôm qua hấn phi ngựa thật nhanh tới cứu viện, cũng là người công trung với nước, tự nhiên sẽ rời giường thật sớm xử lý công vụ.

Không ngờ rằng bọn họ đợi một lúc lâu, bình trà trước mặt Lý Kiến Trung đã châm thêm ba lần, uống không còn chút vị trà gì cả, mà vẫn chưa thấy bóng dáng của Tần Độc Chủ đâu.

Rốt cuộc người tuổi trẻ vẫn ham ngủ... Lý Kiến Trung khẽ lẩm bẩm, rất nhanh lại trở nên thoải mái: hôm qua phi ngựa một mạch thật nhiều, hấn Đông sàng khoái tể của mình rất mệt, ngủ thêm một lúc cũng tốt.

Duy chỉ có Tư Vong Ưu một mực cúi đầu nhìn mũi chân, mắt thiếu nữ có hơi sưng lên, nhìn qua buồn bã không vui.

Rốt cục Tần Lâm cũng đi ra cười hi hi:

- Nhạc trưởng Đại nhân, Tư tiểu thư chờ lâu, xin lỗi xin lỗi!

- Hiền tể khổ cực mấy ngày liên tiếp, để lão phu kê cho con một phương thuốc bồi bổ thân thể.

Lý Kiến Trung mỉm cười vuốt vuốt râu.

Tư Vong Ưu không nhịn được phì cười, sau đó nhìn chằm chằm Tần Lâm.

Tần Độc Chủ Có tật giật mình, chỉ có thể cười xấu hổ liên tiếp, Thanh Đại không ghen chút nào, còn khuyên mình có cơ hội hảo hợp với Bạch tỷ tỷ thần công cái thể, tương lai bên người sẽ có thêm một trợ lực đáng kể, tránh cho sau này ra ngoài khiến cho nàng lo lắng đề phòng. Nhưng trước mặt nhạc phụ dù sao cũng ngượng ngùng xấu hổ.

Thầm mắng mình cầm thú, bất quá rất nhanh tên này lại cảm thấy thoải mái: may mắn không phải là không bằng cầm thú!

Mọi người hàn huyên đôi câu, dù sao thời chiến không cho phép khách sáo nhiều, chỉ chốc lát sau Tôn Thừa Tông liền đứng lên bẩm báo quân tình:

- Khải bẩm Tần Độc Soái, Tham Tướng Vĩnh Xương Đặng Tử Long phụng quân chỉ Đốc Soái, từ Thuận Ninh phủ cầm binh Bắc thượng, trong quân có ba ngàn chiến binh tinh nhuệ, bảy ngàn phụ binh, toàn là tinh anh bách chiến. Sáng nay nhận được tin Đặng lão tướng quân cho khoái mã truyền báo, đại quân còn cách Bồ Man quan bốn mươi dặm hướng Đông Nam, đang chờ định đoạt!

Từ Quang Khải cũng đứng lên, hắng giọng nói:

- Kim Đằng Du Kích Lưu Đĩnh dẫn dắt năm ngàn chiến binh Xuyên quân, tám ngàn phụ binh từ Đại Lý xuôi Nam, đêm qua dừng trại ở Phượng Khê, cách hành dinh Đốc Soái ba mươi dặm, canh hai đã cho khoái mã báo lại, xin Đốc Soái định đoạt!

Tần Lâm mừng rỡ, hai lộ binh này tới thật là nhanh! Vốn là Vân Nam đường núi hiểm trở, đại quân đi được không quá bốn mươi dặm một ngày, cho là ít nhất ngày mai bọn họ mới đến, bây giờ tính ra tối hôm nay là có thể vào tới Bồ Man quan.

Mặc dù thoát nhìn số lượng hai lộ binh cũng không nhiều, nhưng toàn là quân tinh nhuệ thân trải trăm trận. Xuyên quân dưới quyền Lưu Đĩnh còn là nòng cốt của quân phụ thân y Lưu Hiến năm xưa dưới quyền Tăng Tĩnh Ngô dẹp loạn người Bắc, kinh nghiệm chiến đấu ở vùng núi cực kỳ phong phú. Quân của Đặng Tử Long có lai lịch lớn hơn, là tinh nhuệ của Chiết binh từng được Du Đại Du, Thích Kế Quang huấn luyện, đánh giặc Oa lập được chiến công hiển hách.

Tần Lâm cười vỗ vỗ bàn:

- Binh quý thần tốc, hai vị tướng quân dẫn dắt đại quân ngày đêm kiêm trình chạy tới, quả thật là trung thành với nước hết lòng hết sức. Đến ngày khai hoàn bản Khâm Sai sẽ thỉnh công cho bọn họ.

Hai đường đại quân tới nhanh như vậy thật ra còn là vì nể mặt của Đốc Chủ, lấy thân phận Đề Đốc Đông Xưởng nhận chức Khâm Sai đốc sư quả thật là chuyện hân hữu triều Đại Minh. Huống chi Tần Lâm ngựa không ngừng vó chạy tới Bồ Man quan, lập hành dinh Khâm Sai nơi này, tự nhiên hai đường đại quân phải chạy nhanh một chút tới bảo vệ hành dinh. Nếu không Tần Đốc Soái có sơ suất gì, cho dù là thắng trận, Đặng Tử Long và Lưu Đĩnh cũng phải bị hạ ngục đợi tội.

Tuy rằng có không ít người hận Tần Lâm, nhưng người muốn bảo vệ hắn cũng không ít. Vạn nhất lão nhân gia thật sự xảy ra chuyện gì, Ngụy Quốc Công, Thân Các Lão, Triệu Đô Đường, tiểu Trương bạn bạn... chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình. Dù sao Đặng Tử Long, Lưu Đĩnh và quan quân lớn nhỏ dưới quyền bọn họ tuyệt đối không dám mạo hiểm như vậy.

Đâu chỉ có bấy nhiêu, các phủ châu huyện, các phiên thuộc Thổ Ty nhận được hịch văn cũng vội vàng vàng dẫn dắt viện binh chạy tới, địa phương chi ứng lương hướng, chinh phát dân phu, không dám chậm trễ chút nào.

Vị Khâm Sai Đốc Soái Tần Lâm này bày bố Bồ Man quan như vậy giống một khối nam châm cực lớn, lực lượng quân sự trong lãnh thổ Vân Nam bị sức hút cực mạnh, thi nhau kéo tới hành dinh Tần Đốc Soái.

Từ Quang Khải lại khẩn thiết nói:

- Có hai đường đại quân này, Khâm Sai có thể ung dung tiến binh, sẽ không cần lấy thân mạo hiểm nữa.
- Sẽ không có lần sau nữa!

Tần Lâm cười cười ha hả, biết Từ Quang Khải là vì thận trọng mới nói như vậy, vội vàng chuyển sang đề tài khác:

- Như vậy chúng ta nên cấp tốc tiến binh hay đợi đại quân tụ tập mới giáng một đòn lôi đình? Xin các vị cùng nhau thương nghị, Tư tiểu thư, muội quen thuộc tình huống Mãng Ứng Lý, hãy nói chúng ta nghe thử.

Tâm trạng vốn không tốt của Tư Vong Ưu bởi vì chiến cuộc chuyển biến tốt mà trở nên khá hơn, nằng cụt giọng trong trẻo nói:

- Tần Đại ca, thật ra thì tên giặc Mãng Ứng Lý này cũng không có gì ghê gớm, quân Miến Điện được xưng mười vạn đại quân, cũng là do các Thổ Ty lãnh chúa phiên thuộc như Lão Qua, Man Mạc, Mộc Bang, Mạnh Định... góp lại mà thành. Quân chân chính thuộc về Đông Hu vương triều vẫn chưa tới năm vạn, trong đó chiến binh cũng chỉ có một vạn bảy tám ngàn. Năm xưa lúc gia phụ còn sống, chỉ một vạn binh Mạnh Dương chúng ta dựa vào địa lợi là có thể thủ được, không sợ bọn chúng chút nào.

Nghĩ đến có thể đánh bại cừu địch Mãng Ứng Lý, đánh trở về Mạnh Dương, tiểu cô nương tràn đầy mong đợi, ánh mắt như nước trong veo nhìn Tần Lâm thẳng tắp.

- Nói như vậy, hiện tại chúng ta nên cấp tốc tiến binh ư?

Tần Lâm cười híp mắt nhìn Tư Vong Ưu, cảm thấy bé gái nghiêm trang đông dạc nói, đáng vẻ rất đáng yêu, giống như trẻ con làm ra vẻ người lớn.

Sắc mặt Tư Vong Ưu đỏ lên, vô cùng xấu hổ né tránh ánh mắt Tần Lâm.

Từ Quang Khải có ý kiến bất đồng:

- Gia Cát cả đời duy cẩn thận, theo ngu kiến của học trò chúng ta hãy đợi đại quân tụ tập, lấy quân của hai vị tướng quân Lưu, Đặng làm trung quân, quân đội Thổ Ty và các phủ châu huyện làm hai cánh, sau đó đánh từ từ từng bước một, vững chắc mà tiến, như vậy mới nắm được cơ hội tất thắng.

Tôn Thừa Tông lắc đầu một cái:

- Binh quý thần tốc, chiến lực quân ta mạnh hơn quân Miến Điện, phải thừa dịp tinh thần đối phương sa sút nhất cử đánh hạ chúng. Đốc Soái có hai vị tướng quân Lưu, Đặng đủ để giết địch lập công.

Tần Lâm mỉm cười không nói, chờ Từ Quang Khải và Tôn Thừa Tông tranh luận, thật ra thì trong lòng hắn đã sớm có suy tính, cố ý hỏi như vậy là có ý trui rèn thêm cho hai vị tuần kiệt trẻ tuổi.

Khụ khụ, Tần Đốc Chủ, người lớn tuổi lắm sao?

Tư Vong Ưu là con gái Thổ Ty, tuổi còn nhỏ. Lý Kiến Trung là một quan văn, thật ra thì không hiểu binh pháp, số Bả Tổng Thiên Tổng còn lại chức vị quá thấp, cũng chỉ có Từ Quang Khải và Tôn Thừa Tông tranh cãi với nhau.

Tần Lâm lắng nghe, hai người bọn họ đưa ra chiến lược cũng không tệ, chẳng qua là Từ Quang Khải thiên về chậm rãi vững chắc, Tôn Thừa Tông là tích cực tiến thủ.

Cuộc tranh luận này còn chưa ngã ngũ, Ngưu Đại Lực từ bên ngoài vội vàng tiến vào.

Hay ột đại hán tựa như thiên thần... Mặc dù hôm qua bọn Lý Kiến Trung đã thấy Ngưu Đại Lực, lúc này vẫn âm thầm than thở.

Ngưu Đại Lực hôm qua giả Kiềm Quốc Công mặc kim khôi ngân giáp, hôm nay đã đổi ăn mặc của Khoa Quân Sự Đông Xưởng mào tròn áo nâu giày đen, đi tới quỳ xuống một chân:

- Khải bẩm Đốc Soái, Cao Minh Khiêm Cao Tri Phủ trong Bảo Sơn thành dẫn dắt chúng quan thân tới bái, Triệu ngoại thái phu nhân cũng cùng nữ nhân trong thành mang nước, rượu, bánh... tới khao quân.

Trong lúc nhất thời Tần Lâm vẫn chưa biết Triệu ngoại thái phu nhân là ai, ngược lại Lý Kiến Trung cười cười:

- Chuyết kinh cũng tới.

Lúc này Tần Lâm mới nhớ ra là mẫu thân của phu nhân Thanh Đại, nếu như mình có lão nương chính là thái phu nhân, thủ hạ xưng cha mẹ vợ mình, mới gọi là ngoại thái phu nhân.

Ngưu Đại Lực cũng coi như trong thô có tế, cách xưng hô hết sức rõ ràng.

- Nếu là như vậy, bản đốc sẽ ra ngoài tham kiến nhạc mẫu Đại nhân.

Tần Lâm cười lên đi ra ngoài, lại nhìn Lý Kiến Trung đưa tay ra hiệu mời:

- Nhạc trưởng Đại nhân mời.

Lý Kiến Trung hơi cau mày, y là người thành thật, có lời muốn nói thẳng ra, nhưng con rể làm Đốc Chủ Đông Xưởng, địa vị quá cao, lại là lần đầu gặp mặt, khó tránh khỏi có chút khó mà nói ra miệng. Sau khi do dự lại nuốt lời trở vào miệng, theo Tần Lâm đi ra ngoài.

Từ Quang Khải, Tôn Thừa Tông chung sống vài ngày cùng Tần Lâm, hiểu được tính khí lão nhân gia, ngược lại cũng không cho là kỳ quái. Những thủ lĩnh nghĩa binh và Thiên Tổng Bả Tổng thấy vậy thề lưỡi thật dài: hôm qua còn nói hắn ngự hạ rộng rãi bao dung, hôm nay mới thấy được uy phong Đốc Chủ. Tốt xấu gì Cao Minh Khiêm cũng xuất thân Lương Bảng nổi danh, chính tứ phẩm Tri Phủ, nhưng Tần Đốc Chủ không đề cập tới y nửa lời, chỉ nói đi đón nhạc mẫu Đại nhân mình!

Vóc người Cao Minh Khiêm trung bình không mập không gầy, chừng bốn mươi tuổi, mặt trắng râu đen rất có phong độ văn thân, đầu đội ô sa, mặc áo cổ tròn màu vàng, lưng đeo kim yêu đai. Toàn thân trên dưới sáng chói, có thể nhìn ra bộ quan phục này là lúc y bái kiến thượng quan mới cố ý mặc vào.

Một đám tạp quan và hương hoạn sĩ thân đi theo sau y, ai nấy khom người tươi cười nịnh nọt.

Trước mặt bọn họ, tiểu viện Tuần Kiềm ty ngày xưa đã biến thành hành dinh Khâm Sai, trước cửa dựng một cây cờ gấm Khâm Sai Đốc Soái một trượng tám thước. Hai bên là sai dịch Đông Xưởng mặc áo nâu đông đúc, ai nấy tay đề lên chuôi Tú Xuân đao bên hông, mắt trợn trừng đàng đàng sát khí.

Quả nhiên là Đốc Chủ Đông Xưởng, thật là uy phong, đầy sát khí, so sánh với văn thần đốc sự thật sự khác nhau như trời với vực.

Cho nên khi những sai dịch Đông Xương cản bọn họ lại, không cho phép bọn họ tự tiện tiến vào hành dinh, đám sĩ thân Vĩnh Xương phũ phàng ngày vốn rất kiêu ngạo lại không tỏ ra bực tức, ngoan ngoãn chờ ở ngoài cửa, xúm quanh Cao Tri Phủ nhỏ giọng bàn tán.

- Tại hạ đã nghe ngóng rõ ràng, thì ra Lý Thông Phán chính là nhạc trưởng của Tàn Độc Soái, chắc chắn, thật sự không ngờ...

Một tên sĩ thân vóc người mập mạp không ngừng phát ra tiếng khen ngợi. Theo dáng vẻ của y nếu như trong nhà có mười tám nữ nhi, chỉ hận không được gả hết tất cả cho Tàn Lâm mới hả dạ.

Bất quá lời này cũng không sai, sĩ thân Vĩnh Xương phũ phàng đều cảm thấy giật mình. Lý Thông Phán bất hiển sơn bất lộ thủy lại có con rể lai lịch lớn như vậy, thật là kỳ quái, vì sao y phải ở Vĩnh Xương hẻo lánh này?

Một sĩ thân khác thấy nụ cười Cao Minh Khiêm có vẻ miễn cưỡng, nhớ tới thời gian trước Cao Tri Phủ từng có bất đồng với Lý Thông Phán về việc chuẩn bị chiến tranh, bèn vội vàng cứu viện:

- Lý Thông Phán có công thủ Bồ Man quan, chuyện này không cần nói. Cao Tri Phủ tu sửa thành phòng, chuẩn bị lương thảo, chinh điều đình tráng, cũng là thần tử có công, Tàn Độc Soái thấu hiểu mọi việc, tự nhiên sẽ thông cảm khổ tâm này.

Chúng sĩ thân liên tiếp khen phải, chỉ có số ít hào cường Vĩnh Xương phũ phàng cảm niệm ân nghĩa Lý Kiến Trung, sai phái con em tổ chức nghĩa binh, đại đa số cũng không làm như vậy, mà là ủng hộ chút tiền lương, lúc này không khỏi có vẻ ngượng ngùng. May là những lời này của người kia đã cứu vớt danh dự ọi người.

Tu sửa thành phòng, chuẩn bị lương thảo, không có công lao cũng có khổ lao. Nhìn xem, Cao Tri Phủ cũng một mực giữ vững nụ cười, vân đạm phong khinh, đây mới là khí độ của văn thần.

Miệng Cao Minh Khiêm đáp lời ứng phó đám sĩ thân bản địa, trong lòng lại không thoải mái như biểu hiện ngoài mặt. Thỉnh thoảng y còn nhìn lại đám nữ tử đi theo sau, trong đó cũng có hai thiếp thất của y, lúc này đang hết sức nhỏ nhẹ nói chuyện với Triệu phu nhân.

Trong một phủ, Tri Phủ chính tứ phẩm, Đồng Tri chính ngũ phẩm, Thông Phán chính lục phẩm, hơn nữa Tri Phủ thông thường đều là xuất thân Lương Bảng Tiến Sĩ, chỗ dựa lớn, cất nhắc cũng mau. Thông Phán kém hai phẩm cấp, thường thường còn là thân phận Cử Nhân, Cống Sinh, bình thời không cách nào sánh ngang được.

Cứ lấy hai thiếp thất trong phủ Cao Minh Khiêm mà nói, mặc dù bọn họ không phải là phu nhân chính thất nhưng ngày thường vẫn không coi Triệu phu nhân ra gì, vì thấy chức quan Lý Kiến Trung nhỏ, tiền đồ ảm đạm. Triệu phu nhân cũng có vẻ quê mùa, nhìn bề ngoài giống như nương tử của một nông dân, không hề có khí phái quan quyền chút nào.

Nhưng lúc này hai người bọn họ một tả một hữu dìu Triệu phu nhân, miệng nói huyền thoại không ngớt, lộ vẻ lấy lòng rất rõ ràng.

Hai thiếp thất này lộ rõ tục khí, thật ra Triệu phu nhân hết sức không kiên nhẫn. Nhưng nàng cũng là người trung thực giống như phu quân, có câu nói đưa tay không đánh người cười, nàng cũng chỉ có thể cười đối phó mấy câu.

1004. Chương 1004: Độc Đoán Chuyên Quyền

Hai thiếp thất tranh thủ lúc rảnh bèn nhìn sang Cao Minh Khiêm, hiển nhiên đã được Tri Phủ Đại nhân chỉ điểm.

Thấy Triệu phu nhân và hai thiếp thất mình coi như hòa hợp, Cao Minh Khiêm thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc mình có tội lớn tới mức nào, y biết rất rõ ràng. Lần này y cố ý đi cùng Triệu phu nhân là nhắm vào

- Chẳng lẽ Đốc Soái không đề cập tới chuyện đề bạt Lý tiên sinh, quan trường Vân Nam biết y là nhạc trưởng Đốc Soái, còn có thể đối đãi với tâm bình thường sao? Về phần miệng chúng gièm pha, chỉ cần lần này Đốc Soái có thể thu hoạch toàn thắng, thậm chí dâng thủ cấp bọn Mãng Ứng Lý, Nhạc Phượng trước kinh sư, bất kể đạ hặc gì cũng không đáng một đồng!

Điều này cũng đúng, Từ Quang Khải gật đầu một cái, võ tướng triều Đại Minh thường có tiền lệ đánh thắng trận còn xui xẻo, báo lên số lượng thủ cấp ít đi, khai chi quân phí kê khống. Dù rằng đám Ngự Sử ngôn quan chuyên vạch lá tìm sâu, nhưng Tần Lâm là nhân vật bậc nào, hấn vốn chính là Khâm Sai đốc sư, sau khi trở về vẫn đảm nhiệm Đốc Chủ Đông Xưởng, đem tội danh hù chết võ tướng tầm thường đặt lên người lão nhân gia chẳng qua là gãi ngứa.

Quan lớn, da thịt dày, ba trăm đình trượng cũng đánh không chết Tần Đốc Chủ, hôm nay trong quan trường Đại Minh, cấp bậc hấn cũng đã khổng lồ chẳng khác nào Cẩm Trụ.

Đám hào cường quan thân Vĩnh Xương phủ thấy được uy phong Tần Lâm, thấy đều sợ hãi suýt chút nữa vãi ra quần. Ai nấy vội vàng chạy về thu gom lương thảo, chỉnh đốn dân phu, không dám có chút phản kháng hay miễn cưỡng.

Ngoài ra, sứ giả trong quân Lưu Đĩnh và Đặng Tử Long phái tới cũng có mặt tại trường, cũng bị dọa sợ tới mức thè lưỡi thật dài. Tri Phủ tứ phẩm nói bãi chức là bãi chức, còn tiến cử người bên trong không kể thân, công khai cất nhắc nhạc phụ mình. Vị Đốc Soái này quả thật là ngang tàng bá đạo, e rằng chủ tướng của mình không dễ làm hài lòng lão nhân gia.

Muốn chinh trị võ chức Tham Tướng, Du Kích còn dễ dàng hơn cách chức quan văn Tri Phủ rất nhiều.

Tin Tần Lâm bãi chức Tri Phủ được sứ giả lặng lẽ truyền về các đạo quân. May là Lưu Đĩnh và Đặng Tử Long là danh tướng đương thời cũng bị hù dọa không ít, e sợ Tần Đốc Soái chờ lâu, tốc độ hành quân lập tức lại tăng lên không ít. Một lãnh binh Bắc thượng, một từ Đông sang Tây vội vã chạy tới, hai quân ngẫu nhiên đồng thời tới Bồ Man quan vào xế trưa.

Quân của Lưu Đĩnh và Đặng Tử Long gặp nhau trên đại lộ sau Bồ Man quan.

Đặng Tử Long mặc một chiếc chiến bào vải bông màu đỏ sẫm, thân hình cao lớn uy vũ, sắc mặt tím sẫm như được tạc bằng dao, mái tóc bạc trắng như nhiễm sương tuyết tung bay theo gió. Ngựa tua màu đỏ trên Lạn Ngân khôi phát phơ trông như ngọn lửa đang nhảy múa, lão sử một thanh Lạn Ngân thương, Đặng Thần Thương thành danh đã lâu.

Vóc người Lưu Đĩnh không cao lắm, chỉ phát triển bề ngang, hai vai rất rộng. Lúc này y đang ở vào độ tuổi cường tráng sung sức, vóc người dày chắc như bức tường, cánh tay to như đùi trâu, có lực bạt sơn cử đỉnh. Y sử một thanh đại đao nặng một trăm hai mươi cân, ở trên lưng ngựa múa liên tục như bay, trong quân xưng là Lưu Đại Đao.

Hai vị tướng quân này dẫn dắt rất nhiều Đô Ty, Bả Tổng, Thủ Bị, Sáo Quan... dưới quyền đang chạy vội vàng. Vừa vượt qua đỉnh núi chạm mặt nhau, sau khi nhận ra nhau từ rất xa đã ôm quyền kêu gọi, gặp gỡ hàn huyên vài câu.

- Lão phu đánh bại Mạc Hân ở Thuận Ninh, quân Miến Điện ôm đầu trốn chui như chuột, bắt quá cánh quân y chỉ là yếm hộ, không đáng kể gì. Sau khi nhận được lệnh điều động của Tần Đốc Soái, lão phu liền vội vã lãnh binh tới Vĩnh Xương.

Đặng Tử Long dứt lời chợt lộ vẻ ưu tư, thấp giọng hỏi thăm:

- Lưu thế huynh, nghe nói vị Tần Đốc Chủ này hoành hành ngang ngược, khó lòng hầu hạ phải không? Con bà nó, Tri Phủ tứ phẩm nói bãi là bãi, chúng ta chỉ hầu hạ không chu toàn có lẽ sẽ bị chém đầu.

Đặng Tử Long dứt lời, cười gãi gãi mái đầu bạc trắng như sương tuyết.

Lưu Đĩnh lắc đầu một cái:

- Đốc Soái cấp tốc cứu viện Bồ Man quan, chỉ đồng hành cùng đại quân hai ngày đã tranh thủ chạy trước, cũng không biết tính tình hần thế nào. Bất quá theo tiểu diệt thấy, e rằng ngay cả Kiềm Quốc Công cũng phải sợ hần mấy phần.

Đặng Tử Long thở dài thật dài, nhìn cờ Khâm Sai tung bay ngoài xa, trong lòng đang suy nghĩ miên man. Nhớ năm xưa lão dẫn binh dẹp loạn đi ngang qua Kỳ Châu, lúc ấy Tần Lâm chỉ là một Tổng Kỳ hay Tiểu Kỳ gì đó... Không ngờ rằng chỉ sau mấy năm hần có thể một bước lên mây, làm tới nhất phẩm võ chức, Thiếu Bảo, Đề Đốc Đông Xưởng, thật là thế sự khó lường.

- Thật ra thì năm đó lão Đặng ta và Tần Đốc Soái cũng từng có duyên gặp mặt một lần...

Đặng Tử Long kể lại chuyện năm xưa, hết sức khen ngợi Tần Lâm trí dũng.

Lưu Đĩnh cười hắc hắc vui vẻ:

- Tính ra tiểu diệt và Đốc Soái cũng có chút giao tình xa, lão tướng quân qua Kỳ Châu, không biết gia tỷ gả ở đó sao? Chỉ Huy Sứ Vương Tiễn Hiền chính là tỷ phụ tiểu diệt.

Đặng Tử Long suy nghĩ một chút, lúc này mới chợt hiểu ra:

- A, người nói là cô nương Lưu gia kia ư, ta nhớ ra rồi!

Lưu Đĩnh họ Lưu, vì sao Đặng Tử Long cố ý nói cô nương Lưu gia kia?

Thì ra hai phụ tử đứng tướng Lưu Hiền Lưu Đĩnh trước đây vốn họ Cung, năm đó Cung Hiền sa sút trôi dạt, một vị Chỉ Huy Sứ Tứ Xuyên gọi Lưu Dân có ơn tri ngộ với y, Cung Hiền liền lấy làm nghĩa phụ, từ đó đổi họ Lưu, sinh con trai cũng tiếp tục cho theo họ Lưu, chính là Lưu Đĩnh.

Chuyện này có rất nhiều người biết, Đặng Tử Long cũng là một trong số đó.

Vệ sở quan quân là thế tập, cưới gả cũng là thế giao lui tới. Lão bà Lưu thị của Chỉ Huy Sứ Kỳ Châu Vệ Vương Tiễn Hiền chính là cháu gái Lưu Dân, là nghĩa tỷ của Lưu Đĩnh.

Vốn Lưu Đĩnh muốn nói chuyện này cảm tạ Tần Lâm, nhân tiện lôi kéo quan hệ, nhưng Tần Lâm gấp gáp chạy tới Bồ Man quan, y lại phải dẫn dắt đại quân đi về phía trước, nên chưa tìm được cơ hội thích hợp.

Hai vị tướng quân Lưu, Đặng vừa tán gẫu vừa dẫn dắt quan quân dưới quyền giục ngựa chạy về phía Bồ Man quan, tâm trạng có hơi căng thẳng. Sở dĩ bọn họ muốn lôi kéo quan hệ với Tần Lâm cũng vì trong lòng không nắm chắc.

Thấy tiết kỳ Khâm Sai còn cách xa chừng hai dặm, hai vị tướng quân cũng không dám cỡi ngựa nữa, xuống đi bộ tới. Đi tới trước hành dinh, Lưu Đĩnh hơi quen thuộc hơn một chút, ôm quyền thi lễ Lục Viễn Chí đang đứng đó, tươi cười nhờ y thông truyền, sau đó đưa ra một thỏi bạc nặng năm lượng.

- Ha ha, cái này thì không cần, Đốc Chủ nhà ta biết các người khổ cực, từ trước tới nay chúng ta không lấy!

Lục mập cất tiếng cười ha hả, xoay người đi vào.

Đặng Tử Long rất là kinh ngạc:

- Không nhìn ra y mập như vậy lại hết sức thanh liêm.

Tên mập còn chưa đi xa, nghe thấy nhất thời suýt chút nữa rơi lệ: chưa chắc mập đã là tham quan...

Hai vị tướng quân chờ bên ngoài, tự nghĩ Khâm Sai Đốc Chủ quyền cao chức trọng, ít nhất sau hai tuần trà mới có thể gặp được. Hai người bọn họ khom người cung kính, mắt nhìn xuống chân, đám quan quân sau lưng cũng mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, không dám thở mạnh, chờ đợi rất cung kính.

Không nghĩ tới Lục Viễn Chí vừa đi vào, Tần Lâm đã sải bước tiến ra, cười ha hả nói:

- Đặng lão tướng quân, Lưu tướng quân, hai vị tới nhanh thật!

- Thuộc hạ Tham Tướng Vĩnh Xương Đô Đốc Thiêm Sự Đặng Tử Long, Kim Đẳng Du Kích Đô Đốc Thiêm Sự Lưu Đĩnh, ra mắt Khâm Sai Đốc Soái Tần Đại lão gia!

Đặng Tử Long, Lưu Đĩnh báo ra lý lịch, dẫn người quỳ xuống đình tham, lập tức chúng tướng đồng loạt lay phục xuống.

Không phải là võ tướng sinh ra đầu gối đã mềm, đến năm Vạn Lịch, tuy là đại soái biên trấn đến Binh bộ cũng phải khấu đầu hành lễ, huống chi Tần Lâm là Khâm Sai đốc sư, thân kiêm Đốc Chủ Đông Xưởng, lợi hại hơn văn thần tâm thường đốc sư nhiều.

- Ôi, hai vị muốn giết chết Tần mỗ sao?! Đứng lên, tất cả đứng lên!

Tần Lâm vội vàng đưa tay ra đỡ hai vị tướng quân, lớn tiếng nói:

- Đặng lão tướng quân kháng Oa anh dũng, năm đó ta còn chưa ra đời, lão tướng quân đã lập được chiến công hiển hách. Lưu tướng quân cũng là hào kiệt trong quân, phụ tử hai đời tận trung đền nợ nước, xin đừng khách sáo như vậy!

Dù sao Đặng Tử Long cũng già dặn hơn, hai đầu gối mới vừa chạm mặt đất bèn thừa dịp Tần Lâm giơ tay đỡ nhanh chóng đứng dậy, lúng túng cười nói:

- Cũng không đáng kể gì, ân cứu mạng của Đốc Soái ở Kỳ Châu, mặt tướng thời thời khắc khắc ghi nhớ trong lòng, lần này Đốc Soái phụng chỉ đốc sư, mặt tướng sao dám không vâng mệnh. Chỉ có da ngựa bọc thây mới có thể đáp đền ân Đốc Soái trong muôn một.

Lưu Đĩnh lại khác, cha y Lưu Hiến lẫn lộn quan trường, cũng là nhân vật chìm nổi liên tục. Sau khi tránh thoát được vụ án Hồ Tông Hiến còn gặp xui xẻo nhiều lần, cho nên ân cần dạy bảo con mình, bảo sau này trong quan trường không thể khinh thường chút nào. Cho nên Lưu Đĩnh quỳ dập đầu ba cái thật mạnh, lúc này mới đứng lên.

Khí lực Tần Đốc Soái thật lớn... Lưu Đĩnh âm thầm lẩm bẩm, y có sức lực ngàn cân, nhưng mới vừa rồi quỳ xuống, Tần Lâm đưa tay đỡ, y phải dùng tới sáu bảy thành lực mới dập đầu ba cái được.

Thật ra bất kể là Đặng Tử Long hay là Lưu Đĩnh, kinh nghiệm quan trường cũng vô cùng phong phú, hai người bọn họ quyết định dù thế nào cũng tuyệt không thể cãi lại Tần Lâm, hơn nữa phải một mực cung kính.

Mọi người đi vào trong hành dinh, tiểu viện này chật hẹp, không thể làm gì khác hơn là dùng sảnh chính của viện thứ nhất làm đại đường, đặt mấy cái bàn bát tiên nổi lại, trên trải một tấm bản đồ rất lớn.

Tần Lâm cũng không ngồi xuống uống trà, trực tiếp chỉ bản đồ giải thích thế cục trước mặt, hỏi thăm cái nhìn của hai vị danh tướng.

Ai có chuyên môn nấy, Tần Lâm tự hiểu mình rõ ràng, trên phương diện hành quân đánh giặc hai vị tướng quân là danh soái Đại tướng chân chính, mình còn kém bọn họ rất xa. Nên hẳn bảo bọn họ nói thoải mái, mình chỉ cần tiếp thu đề nghị là được.

Nhìn hồi lâu, Đặng Tử Long lên tiếng nói:

- Miền Điện chỉ là tiểu bang lại dám giở trò, thật sự đáng ghét tới cực điểm. Hy vọng Đốc Soái chỉ huy tùy cơ hành động, chúng ta nguyện làm tay chân cho ngài, nhất cử tiêu diệt quân địch!

Lưu Đĩnh cũng tỏ ra cảm phần vô cùng:

- Nghe trong quân có lời đồn đãi đã lâu, Du Long Thích Hồ, Đông Lý Tây Ma, Đặng Thần Thương Lưu Đại Dao thấy không bằng Tần Soái Tần Nhất Thương. Có Đốc Soái lãnh binh diệt giặc, chúng ta nguyện ra sức tiên phong, lo gì không thể san bằng quân Miền Điện!

Từ Quang Khải và Tôn Thừa Tông cũng ở bên cạnh tham gia bàn bạc, hai người theo Tần Lâm căn dặn lấy giấy bút ghi chép, chuẩn bị ghi lại ý kiến và đề nghị của hai vị danh tướng, tương lai có thể biên soạn lại thành sách, đưa đến tác dụng cực lớn.

Thế nhưng Đặng Tử Long và Lưu Đĩnh nói vô cùng sôi nổi, nhưng rốt cục không nói ra chút gì hữu dụng. Hai vị Sư Gia nghe được một hồi trộn mắt há mồm, hoàn toàn không hiểu vì sao: chẳng lẽ hai vị danh tướng này chỉ có hư danh, hoàn toàn không có bản lĩnh chân thật?

Dĩ nhiên không phải!

Người khác không rõ ràng lắm, Tần Lâm lại biết hai vị này đều là danh tướng danh chấn sử xanh, quyết không thể nào mê muội hồ đồ như vậy.

- Hai vị, vấn đề trước mắt bản Đốc Soái là rốt cục nên cấp tốc tiến binh, dùng nhuệ khí đè ép quân Miến Điện, hay là chờ đại quân tụ tập, lúc ấy mới chậm rãi đánh tới?

Tần Lâm hỏi thẳng vào vấn đề.

Đặng Tử Long quan sát thần sắc Tần Lâm, lại cố gắng tìm tòi dấu hiệu từ trên mặt của hai vị Sư Gia, phát hiện không tìm được gì, lão trầm ngâm hồi lâu mới cân nhắc từng chữ nói:

- Đốc Soái inh! Có câu binh quý thần tốc, cấp tốc tiến binh là nhuệ khí cực thịnh, quân Miến Điện đang lúc mỗi mết suy bại, nhất định sẽ gặt hái kết quả tốt. Thế nhưng chúng ta là đại quốc đánh tiểu bang, lấy toàn cục địch một góc, dường như chờ các đường đại quân tới đông đủ, sau đó mới chia đường đánh tới tạo thành thế Thái Sơn Áp Đỉnh, cũng là sách lược vẹn toàn.

Lưu Đỉnh cũng nói:

- Hai biện pháp này có lợi có hại, chúng ta chỉ là vũ phu thật sự không biết nên theo biện pháp này. Kính xin Đốc Soái tự quyết định, chỉ điểm bên mê cho chúng ta.

Đây rõ ràng là ba phải, cả hai vị danh tướng đều lải nhải một hồi, nói thế nào cũng có lý, rốt cục chỉ là nói nhảm.

Tôn Thừa Tông cau mày, đây chính là danh tướng sao, vì sao lại nói hươu nói vượn như vậy?!

Từ Quang Khải cũng lắc đầu một cái, coi thường Đặng Tử Long và Lưu Đỉnh hơn trước.

Tần Lâm dở khóc dở cười, thấy hai vị tướng quân sợ đắc tội mình nên không dám nói, rốt cục hần vớ bàn một cái:

Như vậy, bản Khâm Sai quyết định ngày mai sẽ xuất binh, dùng khí thế hùng mạnh tấn công, quyết chiến với Mãng Ưng Lý!

- Hay, Đốc Soái quả nhiên dũng mãnh vô địch, giống như Hoắc Khứ Bệnh năm xưa!

Đặng Tử Long chữa ngón tay cái chặc chặc khen ngợi.

Lưu Đỉnh lắc đầu quầy quậy:

- Không phải vậy, mặc dù Hoắc Khứ Bệnh thiếu niên anh hùng, nhưng đáng tiếc chết quá sớm. Tần Đốc Soái giống như Lý Vệ Công, cả đời đánh đâu thắng đó, vả lại phúc thọ song toàn.

Trời ơi... Từ Quang Khải và Tôn Thừa Tông sắp sửa bật khóc, đây là Lưu Đại Dao trong truyền thuyết múa đại quan đao một trăm hai mươi cân chém người, là Đặng Thần Thương gừng càng già càng cay sao? Thần tượng của họ tan biến trong nháy mắt, vỡ tan thành bụi đất.

Tần Lâm cười thầm, hai người các người còn trẻ tuổi, nếu là thấy Thích đại soái quỳ gối trong tướng phủ năm xưa, miệng xưng môn hạ tiểu đệ ân, lúc ấy còn kinh ngạc không biết tới mức nào nữa.

Đây là vấn đề của thời đại, cũng không phải nói thay đổi là có thể thay đổi.

Tần Lâm thâm hạ quyết tâm, ít nhất trước khi hoàn toàn quen thuộc, hiểu rõ lòng dạ lẫn nhau, mình sẽ không để cho các tướng quân nói ra ý kiến của họ. Mình cứ quyết định mọi chuyện, tin rằng bọn họ sẽ thi hành rất tốt.

1006. Chương 1006: Vai Trò Đốc Soái

Sau khi ai bài xong chiến sự ngày mai, Tần Lâm bưng trà tiễn khách, đồng thời nghiền ngẫm thật kỹ, thật sự là mình đã hết sức tỏ ra khiêm tốn, sau này quân nghị có thể nói năng thoải mái hơn.

Hai vị tướng quân rất là cảm động:

- Tần Đốc Soái đối đãi người như vậy, lại không tiếc hạ mình hỏi han, chúng ta cảm ân không dứt, sau này dầu sôi lửa bỏng chẳng dám từ nan.

Sau khi đi ra một đoạn, thấy Tần Lâm đã đi vào hành dinh, Đặng Tử Long bèn lấy tay vỗ trán:

- Phù... Hôm nay thật là nguy hiểm, thiếu chút nữa nghịch ý của Đốc Soái. May nhờ lão thúc ta tùy cơ ứng biến, đưa ra cho hần hai khả năng sao cũng được. Bằng không lần đầu tiên quân nghị đã làm nghịch ý Đốc Soái, chuyện tương lai khó lòng tưởng tượng.

- Những Đại nhân tiên sinh cấp trên này ai ai cũng đã có tính toán từ trước, nhưng vẫn cố ý muốn cấp dưới nói ra thoải mái. Nếu hai bên ngầm hiểu thì không sao, hừ hừ, nếu người nói không đúng như suy nghĩ của hần, vậy sẽ lạng lẹ ghi cho người một phẩy vào sổ bìa đen, sau này sẽ không tốt lành gì.

Lưu Đỉnh cũng thở phào một hơi, khen ngợi:

- May nhờ lão thúc đưa ra chủ ý hay, lúc ấy tiểu diệt đã toát mồ hôi lạnh toàn thân. Sứ giả nói lúc trước quân nghị, hai vị Sư Gia Tôn, Từ tranh luận không ngừng, một người muốn hỏa tốc tiến binh, một kẻ muốn ung dung bố trí, thế nhưng Tần Đốc Soái không tỏ rõ thái độ. Tiểu diệt suy đoán rất lâu cũng không thể đoán ra ý Đốc Soái thế nào...

- Người cho rằng hai chữ suy đoán dễ dàng như vậy sao?

Đặng Tử Long vuốt chòm râu bạc dưới cằm, đáng vẻ hết sức tự đắc.

Dĩ nhiên Tần Lâm không biết hai vị tướng quân nói lời nói này sau lưng mình, nếu không hần sẽ ngửa mặt lên trời thở dài...

Hai đường đại quân quân Minh cùng tới, trong Bồ Man quan nhất thời cờ bay phấp phới, đao thương như rừng, giống như một ngọn bình sơn.

Ngày thứ hai Tần Lâm truyền lệnh các quân nhỏ trại đi về phía trước, quân Lưu Đỉnh là tiên phong mở đường, quân Đặng Tử Long hợp hậu, mình dẫn trung quân, Tư Vong Ưu dẫn dắt Mạnh Dương binh, Lý Kiến Trung dẫn dắt Vĩnh Xương binh bảo vệ trung quân.

Bạch Sương Hoa dịch dung giả trang làm thân binh Hiệu Úy, đi theo bên người Tần Lâm.

Tiếng tù và ù ù, giáp sắt loảng xoảng, quân Minh thân mặc uyên ương chiến y, giơ cờ xí nhật nguyệt, tựa như một con rồng lửa thật dài tiến về phía Nam chỗ quân xâm lược.

Trung quân Ngưu Đại Lực cầm tiết kỳ Khâm Sai ột trượng tám thước, năm chữ vàng Khâm Sai Đốc Soái Tần thật to lấp lánh rực rỡ dưới ánh mặt trời, phía dưới Tần Lâm cỡi Đạp Tuyết Ô Chuy, cầm bào ngọc đá thần thái tung bay.

Mặc dù làm tới võ chức nhất phẩm, vị Đô Đốc Tần Lâm này lại có hơi hữu danh vô thực, bởi vì đây mới là lần đầu tiên hần lãnh binh đánh giặc. Không có biện pháp, dù sao hần cũng là đi đường Xưởng Vệ thắng lên.

Bất quá chưa từng ăn thịt heo nhưng cũng đã thấy qua heo chạy, Tần Lâm nhìn Thích Kế Quang đánh giặc cũng học được vài chiêu, lại dẫn kiêu binh hần tướng tinh nhuệ nhất triều Đại Minh ở địa khu Tây Nam, dưới quyền Đặng Tử Long cùng Lưu Đỉnh toàn là quân tinh nhuệ một có thể địch vạn người, uy phong bức này thật là hiếm thấy.

- Trời ơi, vì sao mình quên mất...

Tần Lâm chợt vỗ trán một cái, nhảy xuống ngựa vội vàng đi về phía trước.

Từ Quang Khải và Tôn Thừa Tông ngơ ngác không hiểu, Đốc Soái muốn làm gì vậy?

Bạch Sương Hoa cũng đi theo, kéo kéo ống tay áo của hần: Tần Lâm?

- Ta đi ủy lạo quan binh.

Tần Lâm cười hắc hắc, chưa nghe qua câu đồng cam cộng khổ sao?

Một tên Thập Trưởng quát tháo binh lính, đợi sĩ tốt nói chuyện ngậm miệng, chính y lại xoay người đi nói chuyện cùng một tên Thập Trưởng khác:

- Tần Đốc Soái thật là thiếu niên anh hùng, thật sự không xem quân Miến Điện ra gì. Nhìn dáng vẻ như vậy bọn ta đánh thắng cũng không nói, cho dù là nhất thời thất thủ làm quỷ dưới đao, lão nhân gia thỉnh phong tử tuất cũng sẽ không tệ.

Đồng bọn khề quát y:

- Nói hươu nói vượn, làm thế nào chết được... Hừ hừ, Khương Thái Công ở chỗ này trăm vô cấm kỵ.
- Không liệu thắng trước mà liệu bại trước ư?

Thập Trưởng cười ha hả, lại nói:

- Mỗ nói lời xui xẻo xong rồi, lát nữa chiến đấu vô cùng can đảm, không sợ gì nữa.

Duy chỉ có Từ Quang Khải và Tôn Thừa Tông không hiểu vì sao, thấy đại chiến sắp tới mà Tần Lâm vẫn còn cỡi voi chơi đùa với Tư Vong Ưu, hai vị Sư Gia nôn nóng vô cùng, cùng nhau chạy tới khuyên nhủ.

- Đông ông, đi lên trước mười dặm nữa chính là doanh địa đại quân Mãng Ứng Lý đang đóng, nên chuẩn bị sớm một chút đi.

Từ Quang Khải ôn tồn khuyên nhủ, lại âm thầm quan sát Tư Vong Ưu, lòng nói quả nhiên vị tiểu thư này mắt ngọc mày ngài rất là xinh đẹp, nhưng một Thổ Ty người Di đi chân trần như vậy, chẳng lẽ Tần Đốc Soái thật sự coi trọng nàng?

Tôn Thừa Tông vốn là mặt đen, lúc này càng đen hơn nữa, nén giận buồn bực nói:

- Đốc Soái tự nhiên hết sức tự tin, nhưng làm như thế chỉ e lòng quân dao động!
- Nói hươu nói vượn!

Tần Lâm không hề khách sáo lớn tiếng quát:

- Bản Đốc Soái thân là võ chức nhất phẩm, được thiên tử tin yêu giao cho làm Đốc Chủ Đông Xưởng, Đại nhân tiên sinh trong triều chiếu ứng ta nhiều không đếm xuể, Ty Lễ giám, nội các, Định Quốc Công, Kiềm Quốc Công, Binh bộ, Hộ bộ... bản Đốc Soái muốn gì được nấy, tử tuất gì cũng có thể thỉnh được, công lao gì cũng được chuẩn tấu, còn sợ lòng quân dao động hay sao?!

Tôn Thừa Tông giận dữ vô cùng, đang muốn lớn tiếng cãi lại, chợt thấy Tần Lâm lặng lẽ nháy mắt một cái, nhất thời như có sở ngộ.

Tần Lâm vừa nói ra lời này, chúng quan tướng càng cảm thấy yên tâm gấp trăm lần. Đây cũng không phải là Đốc Soái buông lời khoát lác lừa gạt chúng ta, là do hấn máng Sư Gia mình mà nói ra, còn có thể giả được sao?!

Tất cả quan binh đều nhìn ra, Tần Lâm tỏ ra hứng chí hăng hái như vậy, dáng vẻ đạt quan hiển quý ung dung nhàn nhã đã biểu lộ địa vị của hấn trong triều không phải tầm thường. 'Tử tuất gì cũng có thể thỉnh được, công lao gì cũng được chuẩn tấu', hai câu này thật là hữu lực, nhất thời tinh thần đại chấn, cờ xí tung bay, thương đao như tuyết, sĩ khí đại quân gia tăng ba thước.

Kể từ khi Tần Lâm leo lên lưng voi, Bạch Sương Hoa thủy chung nghiêm mặt rất cục trở nên hòa hoãn, nàng cười lạnh hỏi Đặng Tử Long, Lưu Đĩnh:

- Nếu Đốc Soái quan trọng như vậy, vì sao các người chịu để cho hấn theo đại quân đi về phía trước, sao không dứt khoát cho hấn ở lại hành dinh?

Lưu Đĩnh cùng Đặng Tử Long ngơ ngác nhìn nhau, biết vị thân binh này có vẻ khác người, bèn chỉ chỉ Đạp Tuyết Ô Chuy Tần Lâm đang ngồi, thành thật trả lời:

- Đốc Soái có bảo mã, cho dù là thất bại hấn cũng có thể chạy trốn!

Quan đạo Bảo Sơn đi thông Thi Điện hết sức gập ghềnh khó đi, Lý Thái Bạch có câu ‘Thục Đạo khó, khó hơn lên trời’. Đường núi Điện Tây còn hiểm trở hơn cả Ba Thục, đỉnh núi chọc tầng mây, loạn thạch xuyên không, rừng rậm mênh mông âm u, loáng thoáng truyền tới tiếng dã thú gào thét. Quan đạo đi xuyên qua đồi núi và rừng rậm, quanh co ngoằn ngoèo đi dần về phương xa.

Quân Minh dọc theo quan đạo rỗng rảnh đi về phía trước, đội ngũ kéo thành một con rồng dài không nhìn thấy đầu đuôi, quanh co vượt qua từng ngọn sơn linh. Chiến sĩ mặc hồng bào, cờ xí treo cao nhật nguyệt, thường là tướng sĩ đi cuối đội ngũ còn ở chân núi ngẩng đầu nhìn lên mây mù lượn quanh ngọn núi đã thấy cờ đỏ tung bay. Đến khi quân tiên phong đi đầu xuống tới chân núi, quay đầu lại đã nhìn thấy sơn linh chinh phục trước đây không lâu lại có vô số chiến hữu nhiều không đếm xuể đi qua.

Đại quân gặp núi mở đường gặp sông bắt cầu, hướng chỉ dù sao giữa Bảo Sơn đến Thi Điện có quan đạo nối liền, cũng không phải là rừng rậm nguyên thủy vết chân người rất hiếm. Thời gian trước Lý Kiến Trung, Tư Vong Ưu dẫn dắt quân Minh cũng dọc theo con đường này kiên cường chống cự khi bại khi thắng, một mạch lui về hướng Bắc đến Bồ Man quan.

Lúc ấy binh tướng ít ỏi, không thể làm gì khác hơn là vừa đánh vừa lui. Lúc này tinh binh ồ ạt đông nghịt như mây, vô số chiến kỳ tung bay phấp phới, từng nhóm tướng sĩ khí thế bừng bừng. Lý Kiến Trung, Tư Vong Ưu cùng tham gia trong đội ngũ kéo dài này, thấy tình cảnh như vậy trong lòng bồi hồi cảm khái.

Ác tặc Mãng Ưng Lý, chúng ta đã trở lại!

Lý Kiến Trung cỡi một con Điện mã (ngựa Vân Nam) quen đi đường núi, nhìn phong cảnh quen thuộc hai bên đường đi, không ít địa phương còn có dấu vết chiến đấu lưu lại, hồi tưởng lại quá trình chiến đấu gian khổ và những tướng sĩ đã anh dũng hy sinh trước đây, không khỏi lệ nóng doanh tròng, nhìn bầu trời lâm lâm:

- Trời cao lồng lộng xin hãy che chở cho tổ tiên nhà Hán chúng ta, nhờ tổ tiên linh thiêng, rốt cục chúng ta cũng giữ được Vĩnh Xương phủ. Thi Điện, Mang Thị, Lũng Xuyên... Bờ cõi mà tổ tiên để lại, quân Miến Điện đừng mơ tưởng chiếm cứ, một thước một tấc cũng phải đoạt lại, trả lại Trung Hoa ta không sót mẻ.

Tư Vong Ưu cỡi Cẩm Trụ cũng bồi ngùi cảm khái, thiếu nữ nắm tay của Tần Lâm, đôi mắt xanh biếc trở nên trong suốt mà kiên định:

- Tần Đại ca, sau khi huynh đánh bại Mãng Ưng Lý rồi muội còn muốn đánh y nữa, muội không sợ y. Huynh đoạt lại bờ cõi đất đai cho triều đình, muội cũng muốn đoạt lại Mạnh Dường mà phụ huynh đã đánh mất!

Ừm, Tần Lâm gật đầu thật mạnh một cái, nhưng chỉ chốc lát sau lại lắc đầu.

Tư Vong Ưu chớp chớp mắt, cái miệng nhỏ nhắn chu ra thật dài, không hiểu Tần Lâm là có ý gì.

Tần Lâm xoa xoa đầu nàng, vén lại mớ tóc mây tán loạn cho tiểu cô nương, tỏ vẻ nghiêm trang trịnh trọng, dịu dàng trước đó chưa từng có:

- Tư gia hy sinh vì Trung Hoa đã nhiều rồi, muội cũng đã làm hết thấy trong khả năng mình. Mạnh Dường thất thủ lọt vào tay địch thật ra là vì triều đình phụ Tư gia, không phải là Tư gia phụ triều đình. Chẳng lẽ Trung Hoa ta thật sự bó tay ngồi nhìn cường bạo hoành hành, không có nam nhi nào chịu đứng ra, để ột tiểu cô nương như muội xung phong hãm trận nơi tiền tuyến sao? Tư gia thủ đất vì Trung Quốc, Trung Quốc cũng sẽ giúp Tư gia đoạt lại Mạnh Dường.

Tư Vong Ưu kinh ngạc nhìn Tần Lâm, sau đó mắt đỏ ngầu, nước mắt trong suốt lăn dài trên má, rơi xuống từng giọt từng giọt.

Mạnh Dường ít quân, nhưng đối mặt quân Miến Điện nhiều gấp mười lần vẫn kiên thủ bất khuất, chính là vì cam kết thủ đất thay Trung Hoa. Tuyên Ủy Sứ Tư Cá và các võ sĩ của y hoàn thành cam kết, như vậy Trung Hoa thiên triều cũng sẽ không vứt bỏ những con dân trung thành này, cuối cùng cũng sẽ đưa tay ra viện thủ, trừng phạt địch nhân.

Cho đến trước khi chết, tuy rằng vẫn không thấy đại quân triều đình tới cứu viện, nhưng lòng tin của người Tư gia vẫn không hề dao động. Bọn họ tin chắc mình hy sinh cũng không phải là vô ích, triều đình ắt sẽ

tuyên dương nghĩa cử bọn họ, sẽ trừng phạt Đông Hu vương triều phi nghĩa, cho nên bọn họ vẫn chiến đấu tới giây phút sau cùng dưới đao đồ tể của quân Miến Điện.

Nhưng mong đợi chính nghĩa chậm chạp mãi không thấy đâu, Tư Vong Ưu không thể làm gì khác hơn là bôn ba kinh sư xa xôi vạn dặm. Tư gia đã làm xong chuyện trong khả năng mình, hiện tại đến phiên thiên triều phát ra uy lực lời đình, tiêu diệt quân xâm lược, đồng thời tuyên dương những người trung thành đã anh dũng hy sinh.

Cho đến trước khi vào kinh thành, Tư Vong Ưu bé nhỏ còn tràn đầy lòng tin vào thiên tử trên ngôi cao chín bề. Theo bản năng nàng tin tưởng thiên triều Hoàng đế là không gì mà không làm được, vĩ đại như thần thánh hóa thân. Chỉ cần biết được tào ngọ của Tư gia, ắt Hoàng đế sẽ chủ trì công đạo giống như thần linh, tiến hành phán quyết cuối cùng đối với thiện ác.

Nhưng thực tế đã làm cho tiểu cô nương này tuyệt vọng, ở kinh sư nàng bị đối xử lạnh lùng, ngược lại kẻ thù Mãng Ứng Lý bởi vì Đông Hu vương triều ngày càng cường thịnh mà được coi trọng, kẻ xâm lược vốn phải bị triều đình trừng phạt lại trở thành tân khách của triều đình.

Đang trong tuyệt vọng, chợt Từ Tân Di vốn thích giúp đỡ bất bình ra mặt, Tần Lâm đưa tay viện thủ, trừng phạt Mãng Ứng Lý, đoạt lại bạch tượng bị quân Miến Điện cướp đi. Còn ủng hộ nàng trở lại biên cảnh Mạnh Dương chiêu mộ bộ hạ cũ tiếp tục chiến đấu, cho nàng cơ hội tiếp tục hy vọng trừng phạt quân xâm lược, báo thù tuyết hận cho phụ huynh.

Trong mấy năm qua vì hy vọng này, Tư Vong Ưu dẫn dắt tộc nhân đánh du kích dây dưa với quân Miến Điện giữa núi non trùng điệp, trong rừng sâu núi thẳm, trong một tháng qua lại sóng vai chiến đấu với quân Minh ở Vĩnh Xương phủ. Nhưng thứ giúp cho nàng duy trì hy vọng không phải là lòng tin với triều đình hay Hoàng đế, mà là lòng tin với Tần Lâm.

Khi chính miệng Tần Lâm nói ra Tư gia giữ đất vì Trung Quốc, Trung Quốc cũng sẽ giúp Tư gia đoạt lại Mạnh Dương, Tư Vong Ưu biết, bốn năm qua hơn một ngàn cả ngày lẫn đêm vất vả gian nan, kiên trì bất khuất, rốt cục vào giờ phút này đã nhận được báo đáp đầy đủ.

Nhìn nước mắt rơi xuống trên khuôn mặt nhỏ nhắn Tư Vong Ưu, Tần Lâm âm thầm tự nói với mình: có lẽ chính nghĩa tới chậm một chút, nhưng sẽ được thực hiện hoàn mỹ hơn.

Giọng hân như chém đinh chặt sắt lập lời thề:

- Đám tôm tép Mãng Ứng Lý nhất thời hoành hành ngang ngược, không tới thì thôi, nếu tới đây chắc chắn sẽ san bằng tiêu diệt bọn chúng!

Đại quân rồng rắn đi tới, hoàn toàn ngược lại với lúc cố gắng chống lại quân Miến Điện xâm lược trước đây, lần này quân Minh Nam chinh không gặp phải bất cứ trở ngại nào, từ Bồ Man quan xuôi Nam một mạch thông suốt. Thăm báo triển khai thăm dò không ngừng truyền về tin tức phía trước bình an, dọc đường yên tĩnh tới mức khác thường, giống như đang hành quân trong thời bình.

Ngay cả đạo quan ải cuối cùng giữa Bảo Sơn và Thi Điện, Thủy Nhân quan mà Lý Kiến Trung và Tư Vong Ưu từng kịch liệt chiến đấu cùng quân Miến Điện trước đó, trước sau trái phải cũng không có một bóng người.

Qua Thủy Nhân quan tiếp tục tiến về phía trước, thế núi dần dần trở nên bằng phẳng, lúc này mới có khoái mã thám báo của quân Miến Điện tuần tra xuất hiện ở phía trước. Khoái mã trinh sát của quân Minh mới vừa xông tới, quân Miến Điện lập tức quay đầu bỏ chạy, không hề có ý giằng co.

Sau khi nhận được tin báo, Đặng Tử Long và Lưu Đình không hẹn mà cùng đi tới trung quân.

Trước đó, Từ Quang Khải và Tôn Thừa Tông đã triển khai thảo luận.

Tôn Thừa Tông nghĩ ngợi một lúc mới nói:

- Một dây từ Bồ Man đến Thủy Nhân quan địa thế hiểm yếu, rất nhiều địa phương dễ thủ khó công, nếu như quân Miến Điện dựa vào chỗ hiểm phòng thủ, e rằng chúng ta sẽ phải hao tổn sức lực không nhỏ. Thế

nhưng bọn chúng lại không phòng thủ trên con đường này mà là lui một mạch về phía Nam. Ta đã hỏi qua Lý Phủ Tôn, bên kia chính là một dãy đồng bằng, địa hình bất lợi phòng thủ.

- Bọn họ cũng không phòng thủ ở vùng núi, chẳng lẽ là chuẩn bị lui binh trở về bản quốc? Không đúng, Mãng Ưng Lý lao sư viễn chinh, nếu cứ lui về như vậy...

Từ Quang Khải cau mày, cảm thấy quân Miến Điện cũng sẽ không chạy mất như vậy, dù sao bọn họ vẫn chưa đánh trận nào với quân Minh chân ướt chân ráo ra sa trường.

Đặng Tử Long và Lưu Đĩnh không hện mà cùng cười lên, cảm thấy hai Sư Gia dưới quyền Tần Lâm này rất thú vị, tuổi còn trẻ mà hiểu biết không ít, giỏi hơn đám Tú Tài chưa lết chỉ biết ngâm thơ đối họa gấp

xinh như hoa, chặc chặc...

Quân Miến Điện lộ ra thú tính đến cực độ ở Thi Điện, cướp sạch rồi phóng hỏa đốt cháy tòa thành vô tội này, tên nào tên nấy cướp giết tới mức mù quáng. Đan Nạp Thụy và Cam Ba nghe nói phía sau Bảo Sơn, Đại Lý càng thêm phồn hoa, hai người không hẹn mà cùng đưa ra đầu lưỡi đỏ chót liếm liếm môi khô khốc, lửa dục trong lòng bùng cháy mạnh mẽ, hận không thể lập tức đánh tới Bảo Sơn, đánh tới Đại Lý.

Phía Bắc đến gần phương hướng đại lộ xuyên qua núi chậm chạp không có bất cứ động tĩnh gì, duy chỉ có một bụi cây trên ngọn núi trước mặt đột nhiên bị ngã.

- Cũng biết đám quân Minh này không dám vào trong núi đây ư!

Cam Ba cười ha hả.

Đã sớm ước định với võ sĩ phía trước lấy bụi cây ngã làm tín hiệu, cách mấy ngọn núi truyền tin nối tiếp, truyền tới động tĩnh của quân Minh.

Một bụi cây ngã xuống có nghĩa là thám báo quân Minh cũng không xâm nhập vùng núi rừng rậm bao trùm, đại đội nhân mã dọc theo quan đạo đi tới Bảo Trường Dịch.

Hai tay Đan Nạp Thụy cầm trát dao múa may, cười rất hài lòng.

Thái Ngõa cười khan hắc hắc:

- Chờ quân Minh tới đầy đủ, bên kia Mãng Ứng Lý Đại vương khai hỏa, chúng ta sẽ từ trong núi xông ra, chặn lại đường về của bọn chúng!

1009. Chương 1009: Tử Thần Tới

Trong rừng rậm cách phía Bắc quan đạo không xa, võ sĩ Miến Điện tộc Quả Đẳng tay cầm tên nổ tằm độc đứng trên cây đại thụ. Cành lá rậm rạp che kín thân thể y, trên đầu còn dùng lá cây kết thành cái mũ, toàn thân mặc chiến bào màu đen hòa làm một thể với bóng tối trong rừng, giống như một con tắc kè đổi màu lảng lảng chờ đợi con mồi.

Nếu là người không quen thuộc rừng rậm, cho dù là cố ý chỉ ra vị trí chỉ sợ cũng rất khó phát hiện được y.

Mắt của Quả Đẳng rất lâu mới chớp một cái, hô hấp thật dài mà vững vàng, nhịp tim không nhanh không chậm, tay cầm nỏ ổn định có lực, tên độc xanh biếc toát ra sát khí quỷ dị.

Nếu như thám báo quân Minh dám đi qua nơi này ắt phải trả giá rất đắt bằng sinh mạng. Cho dù đại quân lục soát khắp núi, Quả Đẳng cũng có thể dùng tên độc cho bọn họ biết võ sĩ Miến Điện tộc lợi hại, sau đó ung dung không vội vã biến mất trong rừng rậm mênh mông, chờ cơ hội khác tiếp tục giết địch.

Không biết bắt đầu từ khi nào, tim của Quả Đẳng chợt nhảy lên kịch liệt, bởi vì trong rừng rậm bất chợt trở nên yên tĩnh kỳ lạ. Tuy rằng nhìn qua rừng rậm bình thường yên tĩnh, nhưng trong tai người quen thuộc nó có rất nhiều thanh âm phong phú đa dạng: tiếng chim hót, thú chạy, gió thổi lá cây, tiếng nước suối chảy róc rách... Nhưng vừa rồi hết thảy chợt trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng gió thổi qua lá cây xào xạc, không trung mang theo sát cơ nào đó vô cùng khó hiểu.

Chim muông cảm giác bèn nhảy hơn người, hiện tượng khác thường biểu thị nguy hiểm gần tới. Theo bản năng Quả Đẳng ý thức được ngọn nguồn mối uy hiếp này vô cùng kinh khủng mà hùng mạnh, vượt qua xa hồ báo hay dã tượng mà y đã từng săn trong rừng rậm.

Là ai, là cái gì, rốt cuộc là cái gì...?

Tim Quả Đẳng đập càng ngày càng nhanh, huyết dịch toàn thân đều vọt lên trên đỉnh đầu, cổ họng miệng trở nên khô khan vô cùng, hai tay cầm nỏ cũng bắt đầu run rẩy.

Một mùi thơm nhàn nhạt truyền vào mũi, thành linh Quả Đẳng thấy được người xinh đẹp nhất mà y từng thấy đời này. Nàng nhẹ nhàng cất bước khoan thai đi tới, toàn thân vận y phục trắng nõn không dính một hạt bụi, dáng vẻ thần bí mà ưu nhã tựa như tiên nữ trong rừng, duy chỉ có đáy mắt bình tĩnh ẩn chứa hai loại lực lượng băng và hỏa vô cùng đáng sợ.

Nếu ở bình thời, có lẽ Quả Đăng sẽ cho rằng đây là vị thiên kim tiểu thư Trung Hoa thượng bang, nhưng hiện tượng xung quanh chim muông tuyệt tích, rừng rậm tĩnh mịch không tiếng động đã sớm mang lại cho y sợ hãi chèn ép chưa từng có.

Tiên hạ thủ vi cường! Quả Đăng xuất thân thợ săn hiểu rất rõ ràng đạo lý này, vì vậy y vừa bóp cò bắn tên độc ra, hai chân vừa giậm mạnh lên cành, tay nắm dây leo chuẩn bị bay sang cây đại thụ khác. Theo bản năng y cảm thấy có lẽ tên độc cũng không thể bắn trúng mục tiêu, tốt nhất mình tránh nữ nhân đáng sợ kia càng xa càng tốt.

Tiên nữ trong rừng khẽ mỉm cười, ngọc chuông khẽ lật, hết sức nhẹ nhàng bắt được mũi tên độc của Quả Đăng bắn ra. Sau đó dáng vẻ nàng ung dung giống như một thiên kim tiểu thư tháo một đóa hoa còn ngậm nụ cài trên tóc, nhẹ nhàng ném tên ra. Hoa tươi lại biến thành tên độc giết người, quang hoa xanh biếc như sao rơi bắn về phía Quả Đăng, trúng vào giữa lưng y vừa chuẩn vừa độc.

Cảm giác được đau đớn kịch liệt trên lưng, Quả Đăng há miệng muốn kêu lên, nhưng khí lực toàn thân biến mất chỉ trong nháy mắt, bởi vì tên độc đã bắn vào từ dưới xương vai ngấp sâu vào cơ thể, đâm vào tim y.

- Tên thứ bảy.

Tiên nữ trong rừng chấp hai tay sau lưng ung dung bước đi, bước chân nhẹ nhàng tựa như nước chảy mây trôi, nếu không phải trên mặt đất còn lại thi thể Quả Đăng da trở nên đen nhánh rất nhanh bởi vì trúng độc, ai có thể tin được đôi tay ngọc kia có thể giết người?!

Tần Lâm cũng không sai phái thám báo xâm nhập rừng rậm, hoặc là sách động đại quân lục soát vùng núi, chỉ có một người tới, giáo chủ Ma giáo Bạch Sương Hoa.

Cách mười bước giết người chẳng trật, ngàn dặm xa vùng vẫy mà chi...

Nếu như giao phong mặt đối mặt, cho dù là võ công Bạch Sương Hoa cao hơn nữa cũng không ngăn được quân đội thiết giáp nhóm trận, trường thương đại kích. Nhưng ở trong rừng rậm một đối một, thử hỏi thế gian ai là đối thủ của giáo chủ Ma giáo?

Bạch Sương Hoa đi trong rừng rậm không nhanh không chậm, trông như đang dạo bước vườn hoa, không có bất kỳ võ sĩ Miến Điện tộc nào là địch nhân một hiệp của nàng. Đáng thương những võ sĩ tinh nhuệ này thậm chí ngay cả cơ hội phát ra tiếng kêu cũng không có, đã biến thành từng cổ thi thể trong rừng rậm, dùng máu thịt của mình làm phân bón cho đất đai Đại Minh.

Bạch Sương Hoa nhắm điểm cao Triệu Gia sơn đi tới, dọc trên đường đi giết chết không biết bao nhiêu võ sĩ Miến Điện tộc ẩn núp, thủy chung chưa từng có ai phát ra tiếng kêu.

Bất quá theo nàng tiến càng ngày càng sâu vào, rốt cục có võ sĩ Miến Điện tộc phát hiện điểm khác thường.

Một tên võ sĩ tên là Tô Cẩm được phân phái nhiệm vụ tuần tra, y đi qua đi lại quanh điểm tuần tra, sau đó đi tới vị trí của một tên chiến hữu khác. Vốn tên này nấp trong một bụi cây rậm rạp, trên người còn giắt lá cây, không dễ dàng phát hiện.

Tô Cẩm nhìn đồng bạn đang nấp ở chỗ này một chút, cười cười muốn rời khỏi, chợt trong lòng cảm thấy có gì đó không đúng, bèn quan sát cẩn thận hơn.

Lần này y đã phát hiện ra điểm khác thường, thân thể đồng bạn trong bụi cây phủ phục xuống, đầu ngoẹo sang bên, nhìn qua giống như ngủ thiếp đi

- Đây...

Tô Cẩm gọi vài tiếng, đối phương không có phản ứng, không khỏi cười lên:

- Cho dù là người quần thảo nữ nhân bắt được kia cả đêm cũng không đến nổi mệt mỏi như vậy mới phải...

Dứt lời Tô Cẩm liền chui vào bụi cây chuẩn bị lay tỉnh đồng bạn, nhưng đẩy mấy cái, thân thể của đối phương mềm nhũn không chịu lực. Lúc này y mới vô cùng kinh hãi phát hiện đồng bạn vốn nên giữ vị trí

nghiêm cần, lúc này đã mềm nhũn co quắp trên đất, nhìn qua giống như ngủ thiếp đi, thật ra gân cốt toàn thân đã sớm nát hết, chết kỹ tới mức không thể nào chết thêm lần nữa.

- Địch tập kích!

Tô Cẩm lập tức phát ra tiếng kêu kinh hãi.

Cũng không phải y không sợ, nơi này đã là bên trong phòng tuyến rừng rậm, địch nhân lại có thể lặng lẽ không tiếng động tới được đây, như vậy các đồng bạn ẩn nấp canh phòng e rằng đã dữ nhiều lành ít.

Võ sĩ Miến Điện tộc xung quanh bắt đầu tụ tập về phía này, bọn họ thấy thi thể đồng bạn không khỏi giận đến thất khiếu bốc khói, sau đó lại âm thầm đề phòng. Không biết là ai lại có thể lặng lẽ không tiếng động lên tới đây... Không biết võ công kẻ đó thế nào, có thể đánh cho chiến hữu của mình nát hết gân cốt...

Có thể khẳng định địch nhân lên vào sẽ không quá nhiều, nếu không vòng ngoài hẳn đã sớm phát ra cảnh báo.

- Tìm ra kẻ đó, giết chết y!

Các võ sĩ Miến Điện tộc phân tán ra tìm kiếm, rất nhanh bọn họ phát hiện nhiều đồng bạn tử vong hơn, một phần là bên vòng ngoài, một phần đi theo hướng tiến vào trung tâm Triệu Gia sơn. Hơn nữa càng tới gần Triệu Gia sơn, thi thể phát hiện được là vừa mới chết.

Ba vị thủ lĩnh võ sĩ trên Triệu Gia sơn cơ hồ trong cùng lúc phát hiện động tĩnh dị thường trong rừng rậm, nhưng bọn họ cũng không biết tình huống cụ thể.

Quả thật Triệu Gia sơn từ trên cao nhìn xuống, đám thủ lĩnh ánh mắt sắc bén có thể thu hết tình huống trong chu vi mấy chục dặm vào trong đáy mắt. Nhưng rừng rậm dày đặc cũng che khuất tầm nhìn bọn họ, không thể nhìn thấy tình huống rừng cây bên dưới.

Tô Cẩm phát hiện người chết trước nhất, dùng biện pháp ước định leo lên ngọn cây quan sát, hướng về phía đỉnh núi múa nhánh cây, truyền lại tin tức phát hiện thám báo quân Minh.

Nhưng vào thời này, quân Minh chưa nắm giữ phương thức phát cờ hiệu truyền đi mật mã mang theo tin tức phức tạp. Văn hóa Miến Điện lạc hậu hơn người Hán Trung Nguyên, cờ hiệu truyền tin càng đơn giản hơn, chỉ có thể truyền lại một ít tin tức căn bản Về phần tin tức phức tạp cụ thể hơn, vậy cũng chỉ có thể dựa vào thủ lĩnh căn cứ tình huống tự phán đoán, hoặc nói là đoán mò.

Cho nên ba tên võ sĩ thủ lĩnh trên Triệu gia sơn chỉ biết là nơi đó phát hiện tung tích thám báo quân Minh, có võ sĩ bản tộc ẩn nấp bị giết, các võ sĩ đang truy tung địch nhân, Nhưng rốt cuộc có mấy võ sĩ bỏ mình, số lượng và sức chiến đấu quân Minh tới tập kích như thế nào, vậy hoàn toàn không biết.

- Không biết có chuyện gì, bị quân Minh lên vào vòng trong mới phát hiện được, chẳng lẽ võ sĩ Miến Điện dọc đường ngủ hết rồi sao?

Cam Ba giận dữ bất bình gầm nhẹ, quyết tâm đợi đánh trận này xong phải bắt mấy tên lười biếng ra chém đầu.

Đan Nạp Thụy không nói một lời, chẳng qua là nắm chặt trát đao trong tay, sải bước đi nhanh xuống chân núi.

- Người đi đâu vậy?

Thái Ngõa có hơi giật mình.

- Ta đi giết y!

Đan Nạp Thụy không quay đầu lại.

- Chậm đã...

Thái Ngõa đưa tay kéo đồng bạn lại:

- Có lẽ y đã bị bọn nhỏ giết chết, Mãng Ưng Lý Đại vương bảo chúng ta ở lại chỗ này là để chỉ huy quân đội, ngài đã nghiêm lệnh không cho phép người tự tiện hành động!

Thì ra Đan Nạp Thụy là người dễ xung động nhất trong ba vị thủ lĩnh, cho nên trước trận chiến Mãng Ứng Lý cố ý đã căn dặn.

- Không...

Đan Nạp Thụy chỉ chỉ vào ngực mình:

- Tâm ta nói cho ta biết người kia cũng chưa chết, y đang tới nơi này.

- Để cho y đi đi.

Rốt cục Cam Ba mở miệng, vỗ vỗ tay của Thái Ngõa:

- Ta cũng cảm giác được người kia vô cùng đáng sợ, võ sĩ bình thường không phải là đối thủ của y. Để cho Đan Nạp Thụy đi giết chết y đi, không nên để cho đám nhỏ tiếp tục hy sinh vô ích nữa.

Dưới ánh mắt quan sát của Cam Ba và Thái Ngõa, Đan Nạp Thụy cầm trát đao trong tay đi xuống ngọn núi, biến mất bên trong rừng rậm âm u.

Cam Ba và Thái Ngõa ở lại trên ngọn núi vẫn buông lỏng, phải biết Đan Nạp Thụy là tinh anh võ sĩ Miến Điện tộc. Trong núi rừng y chính là một con hổ hung mãnh, không có bất kỳ người nào có thể chạy thoát y đuổi bắt trong rừng rậm, ít nhất trong quân đội triều Minh sẽ không có người như thế.

Cho dù là dũng tướng danh tướng như Đặng Tử Long, Lưu Đĩnh, vào trong rừng rậm nguyên thủy nguy cơ tứ phía cũng không phải là đối thủ của Đan Nạp Thụy.

Cam Ba và Thái Ngõa cười cười nói nói, chờ đồng bạn mang thủ cấp thám báo quân Minh đến, chuyện mới vừa rồi thay vì nói là nguy cơ, nên nói là một khúc đạo đầu thú vị thì đúng hơn.

Dĩ nhiên bởi vì tin tức truyền lại, bọn họ cũng không biết rõ ràng lắm chuyện đã xảy ra chân chính trong rừng rậm, nếu không nhất định sẽ không nghĩ như vậy...

Chờ chưa bao lâu, thỉnh linh một cái đầu lâu từ trong rừng rậm bay ra, vẽ một đường vòng cung rơi xuống trước mặt hai người không xa.

Ha ha, Đan Nạp Thụy đã lấy được đầu thám báo quân Minh, như đã nói qua, thám báo quân Minh kia có thể lặng lẽ không tiếng động lén vào được vòng trong, cũng coi là một nhân vật đáng kể.

Dĩ nhiên, y không thể nào là đối thủ của Đan Nạp Thụy.

- Đan Nạp Thụy, người còn chưa rút ra đây, ha ha ha...

Cam Ba và Thái Ngõa cười hì hì chuẩn bị đi nhặt thủ cấp kia, dù sao cũng là một đối thủ đáng để tôn kính.

Nhưng một võ sĩ người Hán anh dũng như vậy cũng phải chết trong tay võ sĩ Miến Điện tộc.

Sau khoảnh khắc, nụ cười chợt ngưng đọng trên mặt, hai vị thủ lĩnh võ sĩ Miến Điện tộc cơ hồ phát hiện đồng thời cái đầu kia cũng không phải là của thám báo quân Minh, ngược lại là đồng bạn Đan Nạp Thụy mới vừa rồi chui vào rừng rậm, được xưng anh dũng!

- Là... là ai...

Cam Ba và Thái Ngõa lui về phía sau hai bước, cầm thật chặt vũ khí, thanh âm cũng đã trở nên run rẩy, trong đôi mắt ngoài cảnh giác ra còn có vẻ sợ hãi.

- Người tới giết các người.

Tử thần mặc y phục trắng toát từ trong rừng rậm nguy cơ tứ phía bước ra với dáng vẻ ưu nhã, thần sắc bình tĩnh mà thông thả, giống như một vị nữ vương tản bộ trong vườn hoa nhà mình.

Chỉ chốc lát sau, hai tên thủ lĩnh võ sĩ Miến Điện tộc còn lại cũng trợn tròn hai mắt ngã xuống trong vũng máu, khóe môi Bạch Sương Hoa nhếch lên một nụ cười lạnh, nhặt lệnh kỳ bọn họ để lại lên...

Đại đội quân Minh tiến nhanh tới dọc theo quan đạo, rớt cục địa hình hai bên ngày càng bớt hiểm trở hơn, đường đi càng ngày càng bằng phẳng, sườn núi, ruộng đất, dân cư càng ngày càng nhiều. Ai cũng biết đã đi ra khỏi vùng núi, sắp tiến vào đồng bằng Bảo Trường Dịch.

Câu ‘trời không có ba ngày tạnh ráo, đất không có ba thước bằng phẳng’ là nói Quý Châu. Thật ra thì Điền Tây cũng gần như vậy, rất ít địa phương bằng phẳng rộng rãi, không thể xưng là bình nguyên, chỉ có thể gọi là mảnh đất bằng. Giống như mảnh đất kẹp giữa dãy núi, được Thi Điện hà bồi đắp phù sa mà thành này từ Nam hướng Bắc, từ Thi Điện huyện kéo dài đến Do Vượng trấn, Đông sang Tây rộng năm dặm, từ Nam chí Bắc dài hơn hai mươi dặm, thật ra không lớn.

Bảo Trường Dịch là trung tâm của cả đồng bằng, hơn nữa quan đạo từ Bảo Sơn tới sau khi rời khỏi vùng núi bèn dẫn đến phía Bắc cách Bảo Trường Dịch không xa, sau đó xuyên qua Bảo Trường Dịch, đi một mạch về phía Nam đến Thi Điện.

Quân Minh cho thám báo cỡi khoái mã ra thăm dò, mặc dù gặp giặc ẩn núp trong rừng rậm ở phía Nam nhưng thám báo tung ra dọc theo chính diện quan đạo không ngừng va chạm kịch đấu với thám báo của quân Miến Điện, cũng thăm dò được tương đối tình thế trước mặt.

Tần Lâm vẫn cỡi trên lưng bạch tượng, sau khi nghe báo cáo bèn vỗ tay cười nói:

- Giải cho Mãng Ứng Lý, cũng coi như hết sức giao hoạt, chọn nơi này quyết chiến với bản Đốc Soái, lợi cho chiến tượng y xung phong, lại là lấy khỏe đánh mệt, ức hiếp chúng ta vừa đi mấy chục dặm đường núi, mưu kế thật hay!

Tư Vong Ưu chớp chớp mắt trong veo như nước, nàng từng chỉ huy qua du kích chiến quy mô mấy trăm người, nhưng không có kinh nghiệm thống soái đại quân, có hơi lo lắng:

- Như vậy ngày mai chúng ta sẽ quyết chiến với quân Miến Điện hay sao?

Tần Lâm không trả lời, mà cười nhìn sang Lưu Đĩnh và Đặng Tử Long.

1010. Chương 1010: Chiến Tượng Trận

- Tư tiểu thư nói rất có lý.

Lưu Đĩnh kể quan hệ giữa Tư Vong Ưu và Tần Lâm, trước hết nịnh nọt một câu, sau đó đổi giọng:

- Bất quá thường có câu nhân lúc tinh thần binh sĩ đang dâng cao thì làm ngay cho xong việc. Ta lấy đại quốc hiệp tiểu bang, hẳn nên thừa dịp binh phong đang mạnh làm cho địch nhụt nhuệ khí. Hơn nữa chiến tượng nhìn qua hùng mạnh, thật ra muốn phá nó cũng không khó.

Đặng Tử Long cũng vuốt râu bạc dưới cằm, cười gật đầu không ngừng.

Lúc này Tần Lâm cảm thấy hứng thú hỏi:

- Dùng súng bắn voi ư?

- Đốc Soái anh minh cơ trí!

Lưu Đĩnh cùng Đặng Tử Long nhất tề khom người khen ngợi.

Súng bắn voi là gì... Tư Vong Ưu không hiểu.

Tần Lâm tỏ ra đắc ý, cười hì hì giải thích cho tiểu cô nương, năm xưa Mộc Anh bình loạn Lương Vương, thế lực còn sót lại của triều Nguyên ở Vân Nam. Lương Vương kia mua của Miến Điện mấy trăm con chiến tượng, bày ra một trận chiến tượng. Lúc đánh giặc xua chiến tượng xung phong đi đầu, vốn voi có da dày thịt cứng, tên nổ bắn nó không ngã. Chỉ cần quân Minh bị chiến tượng xông loạn, quân Nguyên đi sau lưng chiến tượng sẽ thoải mái xông lên.

Kết quả Mộc Anh dùng thật nhiều hỏa tiễn và pháo bông ống trúc bắn về phía chiến tượng, đám chiến tượng từ trước tới nay chưa từng thấy qua chiến trận bậc này, lập tức trận cước đại loạn, thậm chí quay đầu chạy ngược trở lại, xông loạn trận thế quân Nguyên, quân Minh thu hoạch toàn thắng.

- A, là hỏa tiễn bắn voi!

Tư Vong Ưu che miệng nhỏ cười khanh khách, thật ra thì sự tích Mộc Anh dùng hỏa tiễn bắn voi truyền lưu rất rộng ở Vân Nam, nàng cũng đã nghe nói qua, chẳng qua là mới vừa rồi Tần Lâm dùng từ ngữ lạ lẫm, nhất thời nàng không nhớ ra.

Lưu Đĩnh và Đặng Tử Long cũng len lén cười, bọn họ không dám chỉ ra cho Tần Lâm, tiểu cô nương này lại nói lời thẳng thắn làm họ rất thích.

Tần Đốc Chủ đỏ bừng mặt mũi, cũng không cho là ngỗ nghịch, cười xòa cho qua chuyện:

- Thì ra là hỏa tiễn bắn voi, hỏa tiễn hỏa thương hỏa pháo chúng ta bây giờ nhiều hơn của Mộc Vương gia ngày trước gấp mười lần, thừa sức dùng hỏa pháo bắn voi. Bất quá hai vị tướng quân Lưu Đặng, trước kia quân Nguyên từng thất bại ở chỗ này, quân Miến Điện còn có thể giẫm lên vết xe đổ ư?

Cho dù là người Miến Điện không thích đọc sách Trung Quốc, nhưng sự tích Mộc Anh dùng hỏa tiễn bắn voi ở biên thùy Vân Nam cơ hồ nữ tử và trẻ con đều biết, Mãng Ứng Lý không phải không biết. Lương Vương nhảy vào trong hố, Mãng Ứng Lý không thể nào dằn như vậy, lại nhảy vào trong cùng một cái hố một lần nữa.

- Cho nên mặt tướng đã chuẩn bị sẵn kế thứ hai.

Lưu Đĩnh và Đặng Tử Long cười vui vẻ, nói ra kế hoạch của bọn họ.

Tần Lâm nghe xong không khỏi đỏ khốc đỏ cười, suýt chút nữa mắc nghẹn. Tuy rằng nhìn bề ngoài hai vị tướng quân một già một trẻ này trung thực đàng hoàng, nhưng thật ra vô cùng狡 hoạt!

Tư Vong Ưu cười mắt cong thành vầng trăng.

- Được rồi.

Tần Lâm gật đầu một cái, bày tỏ hoàn toàn đồng ý.

Ặc, Lưu Đĩnh và Đặng Tử Long trầm ngâm, nhìn nhìn Tần Lâm muốn nói lại thôi.

Tần Lâm ra vẻ đại lượng phát tay một cái:

- Hai vị tướng quân có lời gì cứ việc nói, cho dù có chỉ trích gì, bản Đốc Soái cũng tuyệt không tính toán.

- Thật ra thì cũng không có ý gì khác.

Dù sao Đặng Tử Long lớn tuổi hơn, da mặt cũng hơi dày hơn Lưu Đĩnh chút, áp a áp ứng nói:

- Đốc Soái có thể bỏ voi ngồi ngựa được chăng?

- Vì sao vậy...

Tần Lâm khê cau mày hỏi.

- Chúng ta chết không sao, Đốc Soái ngàn vạn lần không thể chết được!

Rốt cục Lưu Đĩnh cũng nói thẳng ra, thành thật cho Tần Lâm biết trong tướng sĩ toàn quân, y và Đặng Tử Long cũng có thể tử trận sa trường, nhưng Tần Lâm nhất định phải chạy thoát. Nếu không sẽ không còn ai xin tử tuất xin thưởng công cho cánh quân này, các tướng sĩ tử trận không được khen thưởng, vợ con bọn họ để lại sẽ không có cơm ăn áo mặc.

Quân đội thời này đều là như vậy, cho nên dưới tình huống bình thường binh sĩ sẽ hết sức bảo vệ tướng quân, nếu không tướng quân chết trận, mọi người sẽ trở thành cô quân. Còn tướng quân lại hết sức bảo vệ Đốc Soái, nếu không Đốc Soái có bề gì, cho dù không tính tới chuyện triều đình hỏi tội, chuyện xin tử tuất xin thưởng công, báo cáo xin thanh toán quân phí lương hướng đều trôi theo dòng nước, đại thần tới sau đó chinh quân há chịu làm thay chuyện này cho người tiền nhiệm. Như vậy tướng sĩ toàn quân không thể làm gì khác hơn là uống gió Tây Bắc, anh linh tướng sĩ tử trận sa trường biến thành cô hồn dã quỷ, chẳng phải bị thăm lăm sao!?

- Được rồi.

Tần Lâm leo xuống bạch tượng, lên cỡi Đạp Tuyết Ô Chuy:

Lập tức quân Minh trong trận bật một trận cười ầm như điên dại, các binh tướng nhao nhao kêu lên:

- Không sai, Mãng Ưng Lý là cái thá gì...

Tư Vong Ưu cười nghiêng ngả trên lưng chiến tượng, Lý Kiến Trung cũng không nhịn được mỉm cười, giải thưởng ba văn tiền này thật sự đã hạ thấp Mãng Ưng Lý xuống tận đáy.

- Mãng Ưng Lý, Mãng Ưng Lý, bại ở Bảo Trường Dịch!

Tần Lâm vừa cười ha hả vừa giục ngựa quay trở về sau trận.

Mãng Ưng Lý giương mắt nhìn, tức gần nổ phổi. Y treo thưởng mạng Tần Lâm vạn lượng bạc, Tần Lâm chỉ chịu ra ba văn tiền, nhất thời cao thấp đã phân, khiến cho y hối hận muốn tắt ình mấy cái.

Những thủ lĩnh Thổ Ty trong trận doanh quân Miến Điện vốn bị Đông Hu vương triều chinh phục, hoặc là khiếp sợ uy thế không thể không thần phục, trong lòng rất là kiêng kỵ Mãng Ưng Lý. Nhưng đến lúc này ai nấy thâm tính toán trong lòng, nỗi kính sợ đối với y đã giảm nhiều.

Mãng Ưng Lý vô kể khả thi, chỉ đành phải lớn tiếng phát hiệu lệnh, thúc giục toàn quân triển khai thế công.

- Hừ, y vào miệng lưỡi sao thể coi là anh hùng hảo hán, chờ lát nữa đánh bại quân Minh, bắt được tiểu tặc Tần Lâm, lúc ấy sẽ từ từ hành hạ hắn!

Mãng Ưng Lý nhìn theo Tần Lâm biến mất ở sau trận, trong lòng âm thầm nảy sinh ý nghĩ ác độc.

Miệng lưỡi sắc bén tới mức nào đi nữa cũng không thể thật sự giết chết người, rốt cuộc thắng bại còn phải xem đao thật thương thật.

Chiến tượng quân Miến Điện bắt đầu chậm chạp đi tới, tướng lãnh các cấp thúc giục binh lính theo sát phía sau. Nhạc Phượng cùng mấy thúc bá huynh đệ Mãng Ưng Lý dẫn dắt trung quân là nghiêm chỉnh nhất, nhưng vị trí hai bên và phía sau là quân chư hầu và các Thổ Ty dẫn dắt, có vẻ lơ lửng hơn nhiều.

Bất quá số lượng quân Minh ít hơn, chiến binh sáu ngàn, phụ binh một vạn năm ngàn, hơn nữa còn không có quá nhiều kỵ binh, chiến tượng duy nhất chính là Cẩm Trụ mà Tư Vong Ưu đang ngồi. Mặc dù y giáp sáng ngời, đội ngũ nghiêm chỉnh nhưng vẫn cảm giác như không có cách nào chống đỡ quân Miến Điện có nhân số khổng lồ.

Nhất là những chiến tượng không ngừng kêu to, khí thế hung hăng xông tới kia.

Hai chân sau chiến tượng màu xám đen mà Mãng Ưng Lý đang ngồi đứng thẳng, hai chân trước giậm mạnh xuống đất, sau đó gơ vòi lên cao, miệng to lớn phát ra tiếng rống cao vút.

Đây là tượng vương Miến Điện, nghe thấy tượng vương rống, bảy trăm con chiến tượng xếp thành ba hàng bắt đầu gia tăng tốc độ xung kích. Hai ngàn tám trăm cái chân to như cột nhà đồng loạt giậm xuống đất, phát ra thanh âm trầm đục chấn động lòng người. Sau đó chúng đồng loạt xông về phía trước, khí thế mạnh mẽ như dời non lấp bể.

Mãng Ưng Lý nhếch môi nở một nụ cười hết sức dữ tợn, một khi chiến tượng kết thành trận hình phát động xung phong, không có bất kỳ người nào có thể làm cho chúng dừng lại. Cổ máy chiến tranh đáng sợ này mang theo lực đạo vạn cân xông vào trận hình quân Minh, san bằng hết thảy trên đường xông tới. Cho dù là trọng giáp kỵ binh, lúc xung phong hãm trận cũng không cách nào sánh ngang với chiến tượng lực mạnh vô cùng.

Dường như y đang nhìn thấy chỉ sau khoảnh khắc, trận hình quân Minh đã bị chiến tượng xung kích tan tác, chiến tượng thả sức chà đạp, đập tan tất cả sự chống cự của quân Minh.

- Không thể để cho chiến tượng xông lại!

Đặng Tử Long cỡi chiến mã, Đĩnh Cương Thương trong tay giội mạnh xuống đất một cái:

- Hỏa thương hỏa pháo hỏa tiễn bắn một lượt!

Thân binh dưới quyền lão vẩy nhanh cờ hiệu Tham Tướng một lượt hai thước, quan quân các cấp quân Minh dựa theo bố trí trước đó chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Bắn! Cờ hiệu phát mạnh xuống một cái.

Ầm một tiếng vang lên, vị trí trung quân có một khẩu Tượng Quân pháo cỡ trung phát ra tiếng rống giận, nòng pháo đỏ rực khạc ra lửa ngọn. Viên đạn nặng ba cân được sức đẩy của thuốc nổ bắn ra, giống như ngôi sao bay qua chân trời nhắm thẳng vào chiến tượng trận.

Vì giữ vững uy lực chiến tượng xung phong, đám chiến tượng xếp hàng rất gần nhau, giống như một bức tường thịt đầy tới. Mặc dù vào thời này hỏa pháo có độ chính xác không cao, nhưng viên đạn kia cũng bắn trúng một con chiến tượng. Nói chính xác là sượt ngang vai nó, sau đó bay thẳng vào trận bộ binh quân Miến Điện phía sau, đập nát vài tên binh sĩ xấu số.

Đầu tiên thân thể chiến tượng lay động mạnh, khiến cho ba tên binh sĩ trên lưng nó lao đảo nghiêng ngã. Kế đó trên vai nó xuất hiện một vết máu rất lớn, đang lúc mọi người cho là nó còn có thể kiên trì, thân thể nó chợt nghiêng sang bên, sau đó ngã xuống, khiến cho ba tên binh sĩ trên lưng ngã sóng soài, còn đè tượng nô bên dưới.

Cho dù chiến tượng khổng lồ cũng không chống được uy lực hỏa pháo.

Quân Miến Điện có một trận xô xao nho nhỏ, nhưng chút tổn thương như vậy vẫn không thể ngăn được bước chân tiến tới của bọn chúng.

Lúc này trận địa quân Minh bắn ra ánh lửa ầm ầm hỗn loạn, tiếng pháo ầm ầm vang tận mây xanh. Theo góc nhìn của quân Miến Điện, những chớp lửa kia ở rất xa, dường như cũng không tạo thành uy hiếp gì.

Nhưng sau khoảnh khắc, bọn họ cảm nhận được sâu sắc lửa và sắt xâm nhập, Hổ Tồn pháo phát uy, bắn ra đạn nhiều như mưa bắc rơi rào rào xuống đầu quân Miến Điện. Pháo bắn tới chỗ nào, võ sĩ trên lưng chiến tượng thi nhau ngã xuống. Mặc dù da chiến tượng rất dày nhưng thân thể cũng bị đạn bắn ra từng lỗ thủng đầy máu, khiến cho chúng cất tiếng rống đau đớn liên hồi.

Uy lực của Hổ Tồn pháo so ra vẫn còn kém Tượng Quân pháo cỡ trung, sát thương đối với người tương đối khá, sát thương đối với chiến tượng lại rất có hạn. Dù sao mặt trước chiến tượng từ trán trở xuống được khoác khôi giáp, da chúng lại rất dày. Cho dù là bị bắn trúng cũng sẽ không chí mạng, vẫn theo bản năng được tượng nô điều khiển xông về phía trận địa quân Minh.

Sau hai đợt pháo kích, thanh thế trận địa quân Minh cũng giảm đi không ít, chỉ còn mười mấy khẩu pháo Bồ Đào Nha vẫn còn đang phát ra tiếng nổ ầm ầm giận dữ. Dù sao cũng đang tác chiến ở vùng núi Vân Nam, khó lòng vận chuyển tới rất nhiều hỏa pháo cỡ lớn, cho nên toàn quân mang theo hỏa pháo cũng không nhiều, hơn nữa chủ yếu là hỏa pháo cỡ nhỏ.

Chiến tượng cách quân Minh càng ngày càng gần, người Tây Ban Nha Gia Nhĩ Đức Nặc một mực theo sát hành động, y rút bội kiếm ra chỉ về phía trước:

- Hỡi binh sĩ Tây Ban Nha dũng cảm, hãy khai hỏa!

Đám hỏa thương thủ Tây Ban Nha tăng nhanh bước chân, dùng giá gỗ chống đỡ hỏa thương hạng nặng, sau đó phát xạ từng đợt qua khe hở của chiến tượng trận, nhắm về phía trận địa quân Minh.

Trận địa quân Minh không ngừng có người trúng đạn, người hy sinh thường là trên thân thể bổng dưng xuất hiện lỗ máu, sau đó bị lực đẩy của đạn làm cho ngã quỵ, không bò dậy nổi.

Điều thương thủ quân Minh cũng bắn ra từng loạt đạn, nhưng nhờ có chiến tượng che chở, hỏa thương thủ Tây Ban Nha bị tổn thất cực nhỏ. Về phần bản thân chiến tượng, đạn điều thương bắn ra rất khó xuyên thủng khôi giáp và da dày của chúng.

Nhìn qua quân Miến Điện tiến triển hết thấy thuận lợi, bất quá Mãng Ứng Lý và Gia Nhĩ Đức Nặc, Nhạc Phượng đều chú ý thấy, điều thương thủ quân Minh đang hết sức che chở một ít đồng bạn đẩy xe phía sau, những xe này đang chở những rương gỗ nhìn qua vuông vức, dài rộng cao đều là ba thước.

Cờ hiệu trung quân Đặng Tử Long vẫy mạnh.

Quân Minh đưa xe chở rương gỗ ngay chạy như điên tới trước, sau đó rút ván chặn trước đầu xe ra, để lộ ra mũi tên rậm rạp dày đặc bên trong.

Bọn họ đốt dây dẫn hỏa, tia lửa cháy nhanh, điểm hỏa chui vào trong rừng.

Vèo... Hỏa tiễn kéo đuôi lửa màu vàng bắn vào trong bầy chiến tượng, sau đó mũi hỏa tiễn thứ hai, thứ ba từ trong rừng bay ra ngoài.

Cách bắn hỏa tiễn liên hoàn như vậy gọi là Bách Hồ Tề Bôn, đốt dây dẫn hỏa sẽ bắn liên tục một trăm mũi hỏa tiễn, hình thức có hơi giống như bắn tổ hợp pháo hoa đời sau. Chỉ bất quá nó cũng không nổ ra pháo hoa sáng lạn, mà dùng mũi tên sắc bén làm công cụ chiến tranh.

Quân Minh đốt tất cả Bách Hồ Tề Bôn trên trận địa, hỏa tiễn không đếm xuể bắn ra ào ạt, đuôi lửa óng ánh phá vỡ bầu trời, để lại từng đường cong khói xám giữa không trung, tạo thành hàng trăm hàng ngàn dây khói che khuất bầu trời, trận địa quân Minh bắn hoàn toàn bị khói mù bao phủ.

Bởi vì kỹ thuật tiến bộ, quân Minh ứng dụng Bách Hồ Tề Bôn càng tiên tiến hơn trước, quy mô lớn hơn năm xưa Mộc Anh dùng hỏa tiễn bắn voi, thanh thế cũng mạnh hơn. Tin rằng nếu Mộc Anh nhìn thấy cảnh tượng này, cũng sẽ sợ hãi khen quân Minh trước mắt nắm giữ hỏa khí vô cùng tiên tiến.

Rất đáng tiếc, Tần Lâm ở sau trận địa chọn vị trí một gò đất nhỏ làm điểm quan sát, phát hiện trận hình chiến tượng quân Miến Điện chỉ bị quấy rầy và ngăn trở, xảy ra hỗn loạn rất ít rất nhỏ, sau đó rất nhanh khôi phục bình thường, tiếp tục xông về phía trận địa quân Minh.

Mãng Ưng Lý cỡi trên lưng chiến tượng, cười tới nỗi gần treo quai hàm:

- Ha ha ha, hỏa tiễn bắn voi, bắn cái đầu người! Nhãi con Tần Lâm kia, bắn vương chắc chắn sẽ bắt được người!

Cho dù là kẻ ngốc cũng không tới nỗi biết trước mặt có hổ mà cũng nhảy xuống. Mãng Ưng Lý biết Mộc Anh dùng hỏa tiễn bắn voi đánh bại Lương Vương, cho nên chiến tượng của y trải qua huấn luyện cường hóa đối ứng. Bình thời hay cho chiến tượng tiến vào trong trận hỏa được nổ tung, cho chúng làm quen với tiếng nổ, ánh lửa và khói.

Có lính đánh thuê Tây Ban Nha Bồ Đào Nha trợ giúp, làm được điểm này cũng không khó.

Cho nên chiến tượng quân Miến Điện bị hỏa tiễn ảnh hưởng có thể nói là cực nhỏ.

Về phần uy lực Bách Hồ Tề Bôn cũng không lớn lắm, thường là không thể đâm thủng khôi giáp che mặt trước chiến tượng, ngược lại có mấy tên võ sĩ điều khiển chiến tượng xui xẻo bị hỏa tiễn bắn trúng chết ngay tức khắc. Sau đó bọn chúng học khôn nằm sát xuống lưng chiến tượng, cũng không còn thương vong nữa.

1012. Chương 1012: Phá Tượng Trận

Thấy chiến tượng không úy kỵ hỏa tiễn, vẫn xông pha lửa đạn phóng tới trận địa quân Minh, tinh thần quân Miến Điện lập tức đại chấn, reo hò theo sát chiến tượng xông tới.

Trận địa quân Minh tựa hồ rơi vào hỗn loạn, không ít binh sĩ vứt bỏ khí giới xe lui lại, theo cờ hiệu Tham Tướng Đặng Tử Long chậm rãi di động về phía sau, tốc độ lui bước cũng càng lúc càng nhanh, cho tới khi rất nhiều xe và lương thảo đều bị ném tại trận địa, không thể kéo đi.

- Giết!

Mãng Ưng Lý vô cùng đắc ý mua may chiến đao, hai mắt bởi vì hưng phấn mà hiện đầy tia máu, trở nên đỏ bừng.

Quân Minh không phải là rút lui, thật sự là lui về phía sau chạy loạn. Có người bỏ lại đao thương, có người vứt chiến xa ngã chống kênh, có người lột khôi giáp ném xuống đất, toàn bộ trận địa loạn lên như ong vỡ tổ, nhìn qua hết sức chật vật không chịu nổi.

Lão tướng Đặng Tử Long vừa lui về phía sau vừa kinh hoảng thất thố gào thét, tựa hồ đang thu quân lại. Nhưng trận địa đã chuẩn bị hoàn thiện lại bị chiến tượng đột phá, muốn thu về tái chiến không dễ dàng gì.

Quân Miến Điện tiến nhanh, chiến tượng vọt vào trận địa quân Minh trước, húc tan tành chiến xa, lương thảo, doanh trướng quân Minh, đồ đạc rơi vỡ ngổn ngang la liệt trên mặt đất.

- Ha ha, Tần Lâm, các người chết đi!

Mãng Ứng Lý xua quân lao thẳng tới đại kỳ chỗ Tần Lâm.

Chợt không biết chuyện gì xảy ra, chiến tượng trước mặt dừng bước, có con đứng lại, có con chạy, phía sau quân Miến Điện không dừng được, thế nhưng chiến tượng lại không chịu tiến tới, dồn đống lại thành một cục.

Có chuyện gì vậy? Mãng Ứng Lý nghi hoặc không hiểu, y quát roi mạnh vào chiến tượng mình đang cỡi, cố gắng chen ra phía trước thăm dò xem tình huống thế nào. Nhưng thấy binh sĩ chiến tượng trước mặt hỗn loạn vô cùng, bộ binh quân Miến Điện vị trí trung quân không biết tình huống phía trước vẫn đang liên tiếp không ngừng vọt tới, đã sớm chen lấn khiến cho xung quanh nước chảy không lọt. Chiến tượng Quả Đường Đại vương liên tiếp gào thét, bốn chân giẫm mạnh xuống đất phìền muộn, thế nhưng phía trước vẫn không chịu nhường đường.

- Đại vương, Đại vương!

Nhạc Phượng cỡi chiến mã ra sức chen tới gần, cả người lẫn ngựa đều mệt đến mồ hôi chảy ướt lưng, y kinh hoảng nói:

- Bộ binh không dừng lại được, các quân vẫn còn đang tiếp tục đổ xô về phía trước. Vi thần sẽ ở lại ra sức chống đỡ, Đại vương đừng quản tới nơi này, nhanh đi tới tiền quân thúc giục binh sĩ nhanh chóng tiến tới.

Mảnh đồng bằng Bảo Trường Dịch này từ Nam chí Bắc dài hai ba mươi dặm, từ Đông sang Tây rộng chỉ có bốn năm dặm, hai quân Minh Miến triển khai chính diện cũng chỉ trên dưới bốn dặm. Quân Minh vốn nhân số ít, lui về hướng Bắc coi như linh hoạt, quân Miến Điện nhân số đông đảo, muốn cho bộ binh số lượng khổng lồ dừng bước lại nào có dễ dàng như vậy.

Hơn nữa quân Miến Điện trừ binh sĩ Miến Điện tộc bản tộc ra còn có Đạn tộc, Mạnh tộc, cùng với quân đội chư hầu Thổ Ty Mộc Bang, Mạnh Định... ngôn ngữ có điều khác biệt, hệ thống chỉ huy cũng không thống nhất, không thể nào chỉ huy một cách như ý linh hoạt.

Theo càng ngày càng nhiều bộ binh tràn lên sau đó bị kẹt lại, vị trí trung quân sẽ trở nên ngày càng chật chội, hỗn loạn, đến lúc đó cho dù là Mãng Ứng Lý được Tôn Ngô nhập cũng khó có lực xoay chuyển đất trời. Cho nên y chỉ có một lựa chọn: chạy ra tiền quân thúc giục binh sĩ, chiến tượng đáng chết tiếp tục đi tới.

May nhờ có Nhạc Phượng chịu ở lại chống đỡ cục diện, vị lão huynh này trung thành với dị tộc còn hơn cả bản tộc, quả thật trời sinh đã có sẵn tư chất Hán gian.

- Nhạc Thừa tướng, bản vương sẽ không quên lòng trung thành của người.

- hết đi!

Tồn pháo và pháo Bồ Đào Nha như mưa trút từ trên trời xuống, điều thương thủ bắn Bài Tử Thương vừa chuẩn vừa độc, gặt hái sinh mạng quân Miến Điện như cắt rau.

Cho dù là tên bắn cầu vồng từ xa cũng tạo nên uy hiếp chí mạng cho võ sĩ Miến Điện trên lưng chiến tượng. Bọn họ kêu thảm rơi xuống đất không ngừng, cho dù là không bị tên bắn chết cũng ngã chết, hoặc bị voi chạy loạn đạp thành thịt nát.

- Xong rồi!

Mãng Ưng Lý chợt nghe tim mình chìm xuống, nghiêng rằng một cái nhìn về phía Gia Nhĩ Đức Nặc cách đó không xa gọi to:

- Mau ngăn cản quân Minh, cố gắng kéo dài thời gian, ta có thể làm cho nhiều chiến tượng hơn khôi phục như cũ!

- Như ngài mong muốn.

Gia Nhĩ Đức Nặc tháo mũ xuống bái một cái, sau đó chỉ huy binh sĩ dưới quyền:

- Các dũng sĩ Tây Ban Nha, nhân danh thượng đế và Quốc Vương, chiến đấu đi!

Có thể tổ chức bốn mươi chiến tượng tiến lên ngăn cản ở mặt trước, hơn nữa chậm rãi gia tốc xông về phía quân Minh, hỏa thương thủ Tây Ban Nha bắt đầu giờ hỏa thương Tây Ban Nha, từ hai cánh bắn ra một đợt.

Khôi giáp trường mâu binh quân Minh cũng không thể ngăn cản hỏa thương đạn hạng nặng này, phàm là kẻ bị bắn trúng lập tức xuất hiện một vết thương lớn đầy máu. Thân thể không giữ được cân bằng, lập tức ngã ngửa về phía sau, sau đó không thể bò dậy được nữa.

Đao thuẫn thủ nhìn thấy trận địa đối phương lóe lên từng mảng ánh lửa không ngừng, theo bản năng giờ tẩm thuẫn lên bảo vệ toàn thân, Nhưng đạn hỏa thương Tây Ban Nha mang theo động năng to lớn, bắn trúng tẩm thuẫn gỗ vụn bay tán loạn, sau khi xuyên qua thuẫn vẫn không dừng lại, như một quyền giáng thật mạnh vào người đao thuẫn thủ. Bọn họ lập tức ngã lăn ra đất, khoe miệng máu tươi tràn ra, dù không chết cũng đã trọng thương.

- Hỏa thương người Tây Ban Nha thật là lợi hại!

Tần Lâm thấy vậy âm thầm kinh ngạc, uy lực loại hỏa thương này tựa hồ mạnh hơn ba phần so với Xế Điện Thương, Tán Lôi Thương của mình. Nhưng chúng quá nặng quá dài, lúc bắn còn phải kê giá lên, cũng không thích hợp trang bị đại trà.

Hỏa thương thủ Tây Ban Nha cũng là phối hợp hành động với quân Miến Điện, nếu như tác chiến đơn độc cũng cần quân sử dụng hàng lạnh phối hợp, bằng không chỉ cần một tên kỵ binh xung phong là có thể đánh cho bọn họ tan tác.

Từ Quang Khải và Tôn Thừa Tông lần đầu chính mắt thấy hai quân lấy hỏa khí giao phong, hai vị Sư Gia đều thấy hoa mắt choáng váng.

- Chiến pháp Tây Dương cũng có điểm lợi hại, dùng nó luyện binh ắt sẽ có hiệu quả không nhỏ.

Tôn Thừa Tông chép chép miệng.

Từ Quang Khải âm thầm gật đầu:

- Trung Hoa ta từ xưa được xưng là thiên triều thượng bang, hiện tại xem ra người Tây Dương cũng có sở trường, không thể mù quáng coi là kỳ kỹ thâm xảo. Chỉ không biết trên thế giới có được mấy quốc gia như Tây Ban Nha...

Đặng Tử Long đích thân ra tiền tuyến chỉ huy vẫn tỏ vẻ ung dung điềm tĩnh, trước mặt bảy trăm chiến tượng tự nhiên quân Minh phải tránh lui chín mươi dặm, nơi này chỉ có mấy chục chiến tượng, tại sao phải sợ chúng?!

Lão tướng quân tự mình phát động lệnh kỳ, lệnh cho tất cả hỏa thương thủ, cung tiễn thủ và pháo thủ không cần để ý tới người Tây Ban Nha, nhắm toàn bộ hỏa lực vào mấy chục con chiến tượng kia.

Trong trận địa quân Minh lại vang lên một tràng tiếng súng pháo mãnh liệt. Cùng mật độ hỏa lực như vậy trước đó bắn bảy trăm chiến tượng không đáng kể gì, nhưng hiện tại tập trung vào bốn mươi chiến tượng tự nhiên hoàn toàn khác. Lúc này có mười mấy chiến tượng bị bắn ngã, số còn lại cũng bị trầy da sứt thịt.

Rốt cục có một con chiến tượng không chịu được đau đớn, có lẽ nghĩ rằng đồng bọn đang ăn trái cây phía sau, mình ra phía trước chịu đòn thật là oan uổng, bèn xoay người tung chân bỏ chạy. Trong mắt quân Minh chỉ thấy mông to và đuôi nhỏ của nó vung vẩy.

Voi là sinh vật quần cư, có tâm lý theo bầy đàn rất mạnh. Có một con chạy ra, số còn lại cũng lui theo về phía sau chạy loạn, bất kể quân Miến Điện cố gắng thế nào cũng không thể ngăn cản được chúng.

Hỏa thương thủ Tây Ban Nha bố trí ở hai cánh của chiến tượng trận nhỏ nhỏ này, chiến tượng chạy trốn không xông loạn đội hình bọn họ, đám hỏa thương thủ ngang tàng tiếp tục nạp đạn trút mưa đạn về phía quân Minh.

- Muốn chết!

Đặng Tử Long lại phát lệnh kỳ, hai đội khinh kỵ từ phía sau quân Minh chạy nhanh ra, xông về phía đám hỏa thương thủ cực nhanh.

Mới vừa rồi có chiến tượng cản đường, kỵ binh xông ra là tìm chết, tình hình bây giờ đã hoàn toàn khác.

Các kỵ binh mang theo một loại vũ khí trước đầu to, có ba nòng, sau là một cái cán, ngoại hình rất giống lựu đạn cán gỗ kéo dài, dây dẫn hỏa đang bốc cháy phía sau.

Hỏa thương Tây Ban Nha là hỏa thẳng thương, từ lúc bóp cò tác xạ đến khi đầu rỗng rơi xuống rồi đến đạn bay ra khỏi nòng chỉ mất một thời gian không lâu lắm, nếu bắn bộ binh đương nhiên không thành vấn đề, nhưng bắn kỵ binh có tốc độ cao vậy vô cùng tức tởm. Loạt bắn lần này của người Tây Ban Nha không trúng được bao nhiêu kỵ binh quân Minh.

Các kỵ binh vọt tới bên cạnh, cầm Tam Nhân Thương nhắm ngay địch nhân, ba tiếng súng ầm ầm vang lên, đạn bắn vào người Tây Ban Nha.

Gần như vậy, hỏa thương thủ Tây Ban Nha bị dọa sợ không ít, nhưng sau khi kỵ binh quân Minh bắn xong, bọn họ mừng rỡ như điên phát hiện thương tổn của mình cũng chẳng khác nào thương tổn mà quân Minh hứng chịu mới vừa rồi.

Uy lực Tam Nhân Thương quá nhỏ, dường như độ chính xác cũng có vấn đề.

Như vậy kể tiếp phải giáp lá cà, hỏa thương thủ Tây Ban Nha vứt bỏ hỏa thương công kênh, rút bội đao bên hông ra tiến lên. Bọn họ vui mừng phát giác dường như kỵ binh quân Minh cũng không mang theo trường mâu và mã đao.

1013. Chương 1013: Cắt Đầu Ghi Công

Hắc hắc hắc...

Nhưng sau khoảnh khắc, người Tây Ban Nha chợt trợn mắt há mồm, bởi vì kỵ binh quân Minh trở ngược Tam Nhân Thương lại, cầm phần đuôi dài, vung phần đầu bằng sắt lên mà nện xuống.

Con bà nó, đây là hỏa thương hay là búa sắt?! Người Tây Ban Nha bị đập cho vỡ đầu chảy máu, nhất thời khóc không ra nước mắt.

Cho dù không tính hiệu quả kèm theo của chiến mã xung kích, chỉ riêng về vũ khí người Tây Ban Nha đã thua thiệt hơn nhiều. Hỏa thương binh trang bị chiến đao mỏng mà hẹp dài, bị quân Minh dùng Tam Nhân Thương như búa sắt nặng nề trầm trọng. Hai món vũ khí chạm nhau, chiến đao không phải bị cong biến dạng vậy cũng bị gãy thành hai đoạn.

Huống chi quân Minh cỡi trên chiến mã, người Tây Ban Nha chỉ có thể dùng đao chém chân bọn họ. Quân Minh cầm Tam Nhân Thương dài đến sáu thước, múa may bổ xuống giống như búa sắt cán dài, dùng phần nòng sắt nặng nề đập mạnh vào Thiên Linh Cái địch nhân.

Vừa đối mặt, không ít người Tây Ban Nha bị đập vỡ đầu chảy máu, thậm chí còn vỡ óc ngã lăn ra chết. Tam Nhân Thương quân Minh dính đầy máu đen và não trắng, còn có những mảnh xương vụn li ti.

- Rút lui, rút lui!

Gia Nhĩ Đức Nặc cũng không cách nào duy trì danh dự dũng sĩ Tây Ban Nha được nữa, kinh hoàng thất thố hạ lệnh trốn chạy. Trên thực tế trước lúc này, đã có hỏa thương binh ném vũ khí xuống ôm đầu trốn chui như chuột.

Ồi chao! Gia Nhĩ Đức Nặc đang chạy trốn thành linh bị trúng một đòn nặng nề sau lưng, đánh trúng cổ họng y phát ngọt muốn học máu. Thì ra là kỵ binh quân Minh thấy người này lớn tiếng ra lệnh, nhìn đáng vẻ như quan chỉ huy bèn đuổi theo giáng cho y một đòn.

May nhờ thân thể Gia Nhĩ Đức Nặc khỏe mạnh, lại phát chân chạy về phía trước, giảm đi không ít lực đạo mới không nằm xuống tại chỗ. Y không dám quay đầu lại, cố nén đau đón nhanh chân bỏ chạy.

Trước mặt chính là trận địa quân Minh vứt bỏ trước đó, chiến tượng mất đi khổng chế còn đang chạy tán loạn khắp nơi tìm kiếm trái cây, tượng nô gào thét khàn cả giọng cố gắng khôi phục khổng chế chiến tượng. Các võ sĩ trên lưng dốc hết toàn lực giữ vững thăng bằng, bởi vì ngã xuống rất có thể sẽ bị chiến tượng đạp thành thịt nát.

Mãng Ưng Lý thật vất vả tổ chức bốn mươi con chiến tượng phát động công kích, lại bị quân Minh bắn chết hai mươi con, số còn lại quay đầu chạy về. Số chiến tượng này vô cùng hoảng loạn nhảy nhót chạy loạn, khiến cho đồng loại chúng cũng hoảng theo, làm cho nơi này càng thêm hỗn loạn. Mãng Ưng Lý bị đánh cho vỡ đầu sứt trán, thủy chung không cách nào khôi phục khổng chế.

Bất quá so với búa cán dài của quân Minh, dường như chạy qua chiến tượng trận sẽ có cơ hội sinh tồn lớn hơn. Gia Nhĩ Đức Nặc dẫn dắt hỏa thương thủ vọt vào, cố gắng tránh né chiến tượng chà đạp.

- Thượng đế!

Một tên hỏa thương thủ Tây Ban Nha tránh né không kịp, bị chiến tượng chạy loạn đá trúng, thân thể nhất thời giống như một cái bao không, mềm nhũn ngã xuống, tai mất miệng mũi trào máu tươi chết tốt.

- Chạy sang bên này!

Mãng Ưng Lý điều khiển Quả Đường Đại vương vội vàng chạy tới, bằng vào tượng vương mở ra một đường máu giúp người Tây Ban Nha chạy trốn.

Đây chính là một mặt kiêu hùng của Mãng Ưng Lý, mặc dù trước đây không lâu từng xảy ra xung đột với Gia Nhĩ Đức Nặc, nhưng trong lúc đồng bọn nguy cấp y vẫn ra tay cứu viện. Bởi vì y biết, những người Tây Ban Nha này có thể cung cấp trợ lực hùng đồ nghiệp bá ỳnh.

Gia Nhĩ Đức Nặc như được đại xá, vừa dẫn dắt thủ hạ vội vàng chạy trốn, vừa làm dấu thánh giá với Mãng Ưng Lý:

- Cầu thượng đế phù hộ ngài, Quốc Vương bệ hạ!

Hỏa thương thủ Tây Ban Nha bị đánh cho tơi bời hoa lá, ngoại trừ thi thể bỏ lại ngổn ngang, ngay cả cần câu cơm – hỏa thương Tây Ban Nha – cũng vứt bỏ lại, tạm thời mất đi sức chiến đấu. Lúc này bọn họ chạy trốn kinh hoàng thất thố, sau khi thoát nạn liền tiếp làm dấu thánh giá mừng thầm, danh dự và lòng dũng cảm mà bình thời bọn họ hay khoát lác đã biến đi đâu mất.

Người Tây Ban Nha không để ý sinh tử xông qua chiến tượng trận, kỵ binh quân Minh cũng không cần phải chống lại đám chiến tượng đang nổi điên chạy loạn. Bọn họ chỉ đuổi theo quân địch một đoạn, đánh chết vài tên quân Tây Ban Nha tụt lại phía sau, sau đó lập tức quay đầu ngựa lại không nhanh không chậm chạy về.

Lúc trước khi kỵ binh xông ra từ hai cánh, bộ binh quân Minh bị bỏ rơi xa xa ở phía sau, lúc này bọn họ đã sắp chạy đến vị trí chiến tượng địch quân và hỏa thương binh Tây Ban Nha mới vừa rồi. Theo kỵ binh giục ngựa trở lại, bộ binh cũng tăng nhanh tốc độ rõ ràng, gào thét như long trời lở đất xông tới. Tư thái dũng mãnh vô địch như vậy, có lẽ dù trước mặt là núi đao biển lửa cũng có thể san bằng.

- Quả nhiên tình binh triều đình dưng mãnh phi phạm!

Lý Kiến Trung chắc chắn than thở, không ngừng vuốt râu cảm mím cười gât đầu. Một thời gian trước vừa đánh vừa lui bị quân Miến Điện đè ép đánh, trong lòng khó tránh khỏi buồn bực, bây giờ rốt cục thấy quân Minh đại sinh uy phong, thật là hả dạ.

Mặt đen Tôn Thừa Tông trở nên đỏ bừng, hắng giọng nói:

- Thiên binh thần uy hùng mạnh như vậy, bọn nhãi nhép kia sao dám giở trò.

Từ Quang Khải cũng rất là cao hứng, thò đầu nhìn về phía trước. Nơi đó có không ít hỏa thương Tây Ban Nha vút lại, y muốn nhặt vài khẩu mang về nghiên cứu.

Tần Lâm đang mang theo tiết kỳ Đốc Soái từ từ di chuyển về phía trước, nhìn về phía Đặng lão tướng quân mới vừa giục ngựa trở lại bản trận giờ ngón tay cái lên:

- Tướng sĩ phần dưng tranh tiên, thật là dưng sĩ Đại Minh ta, lão tướng quân rất có bản lãnh trị quân.

Đặng Tử Long đầu tiên là thoáng ngẩn ra, theo ánh mắt Tần Lâm nhìn sang quân đội nhanh chóng xung phong, rốt cục hiểu ra Tần Lâm đang khen cái gì, sắc mặt tím bầm của lão hơi đỏ lên, có vẻ lúng túng nói:

- Đốc Soái quá khen, mặt tướng thẹn không dám nhận...

Lời còn chưa dứt, tình hình nơi đó lại có chút biến hóa: chỉ thấy kỵ binh quân Minh quay ngựa trở về rồi rít nhảy xuống, nhặt chiến đao người Tây Ban Nha vứt bỏ lên chém mạnh vào tử thi trên mặt đất, cắt đầu địch nhân. Máu tươi đầm đìa trên tay họ, ai nấy còn cười ngoác miệng tận mang tai.

Người Tây Ban Nha bị thương còn chưa chết bị dọa hồn phi phách tán, chỉ cho là lần này nhất định mạng nhỏ xong đời. Không ngờ rằng quân Minh lại thay đổi sắc mặt, chẳng những không hành hạ giết chóc tù binh, còn có người rất tốt tháo túi nước túi lương khô từ trên yên ngựa xuống, hai ba người phục thị một người, hết sức ân cần cho tù binh uống nước, ăn lương khô.

Trời ơi, đây là đãi ngộ của quý tộc lão gia! Thương binh Tây Ban Nha còn sống giết mình không ít, thời này châu Âu đánh nhau, bắt được tù binh đều giết hết, bắt được quý tộc thì nuôi ăn nuôi uống đằng hoàng, chờ gia đình bọn họ ra một khoản tiền chuộc. Cho nên binh Tây Ban Nha suy nghĩ, chẳng lẽ là người Trung Quốc lắm, xem đám binh sĩ tầm thường chúng ta là Bá tước lão gia sao? Vạn nhất bọn họ phát hiện chân tướng, mình không lấy đầu ra tiền chuộc, chẳng phải sẽ đi gặp thượng đế sao?

Bộ binh quân Minh khí thế hùng hăng ép lên, không hề khách sáo với đám kỵ binh, phụ binh ở hậu trận cũng ồa lên, tất cả tranh nhau cắt thủ cấp địch nhân. Ngay cả chiến binh ở hàng đầu thấy địch nhân bị chiến tượng trận hỗn loạn ngăn cách, không có năng lực phát động tiến công, cũng không kềm chế được gia nhập hàng ngũ cắt đầu người.

Các kỵ binh tỏ ra bất mãn:

- Tránh ra, các lão gia đánh chết, các người dám cướp sao?

Một tên điều thương thủ vỗ một cái vào điều thương trên tay:

- Bọn ta cũng đã bắn chết không ít, không tin người xem trên trán tên này có một cái lỗ, là bị điều thương bắn.

- Để đầu xuống, tên quân Tây Ban Nha này là bị tên bắn chết.

Mấy tên cung thủ cố gắng ngăn cản kỵ binh đang cắt đầu người, bởi vì ngực thi thể kia cắm một mũi tên.

Các pháo thủ đẩy xe pháo bị bỏ rơi ở phía sau xa xa, nhưng phụ binh hiệp trợ chuyên chở hỏa dược và pháo đạn đã xông lên phía trước, bởi vì có không ít địch nhân bỏ mạng dưới pháo hỏa.

Đao thuận thủ và trường mâu thủ không nói lời nào, bọn họ thủy chung không thể tiếp xúc địch, dĩ nhiên không tạo thành sát thương gì. Bất quá rất nhanh có người nhìn ra tiện nghi, bèn vung đao thương chém vào thi thể chiến tượng đã chết, cố gắng cắt đầu chúng, còn có người cắt ngà, cắt tai chúng.

Binh sĩ khác không phục, cắt một khúc vòi vác lên vai, còn vung vẩy vòi, ra sức hò hét với chiến hữu đang vui mừng chạy tới.

Bản trận cách phía trước khá xa, tự nhiên không nghe được binh sĩ này kêu gì, nhưng có thể đoán là y đang khoe khoang khoái lạc.

Cầm Trạ rống dài một tiếng, nâng vòi lên che mắt.

- Cầm Trạ ngoan, Tần Đại ca sẽ không cắt vòi của ngươi.

Tư Vong Ưu vội vàng an ủi bạch tượng, cúi người ghé vào tai nó nói nhỏ:

- Nếu bây giờ hần muốn ăn vòi voi, đã có rất nhiều vòi chiến tượng Mãng Ứng Lý bỏ lại.

Bọn Lý Kiến Trung, Tôn Thừa Tông, Từ Quang Khải ngơ ngác nhìn nhau, không biết nên đánh giá hành động này của quân Minh thế nào:

- Các tướng sĩ thật... thật đúng là phần dũng tranh tiên...

Chiến trường phía trước lúc này gần như đã hóa thành thị trường, các binh chủng của quân Minh ra sức mặc cả với nhau, tranh đoạt đầu người, còn có đầu voi. Trải qua cố gắng không ngừng, rốt cục quân Minh cũng cắt được đầu chiến tượng.

- Đám con cháu rùa đen này...

Đặng Tử Long lúng túng xấu hổ, lại nổi giận phùng mang trợn mắt, giục ngựa định chạy đi:

- Xin Đốc Soái chờ cho, mặt tướng đi một chút sẽ trở lại.

Thế nhưng Tần Lâm cũng không tỏ ra tức giận, ngược lại vẻ mặt tươi cười khoát tay áo một cái:

- Ta nghe nói Mạnh Tần có lệ chém đầu ghi công, chém hai mươi cái không sao, ai chém đầu ít hơn phải giáng chức, ai chém nhiều hơn được thăng chức, cho nên sĩ tốt gặp chiến tất quên sống chết. Tướng sĩ dưới quyền Đặng lão tướng quân có phong thái của quân Tần, ai ai tranh nhau chém đầu địch, không hổ là tay sai đắc lực của triều đình.

Đặng Tử Long trị quân không nghiêm cẩn như Thích Kế Quang, Du Đại Du, quân kỷ lỏng lẻo hơn, nhưng sĩ tốt cũng hung mãnh hung hãn hơn, đối với tác chiến có thể nói là vừa có lợi vừa có hại. Tần Lâm cảm thấy trên tổng thể hơi kém hơn Thích, Du một chút, bất quá cũng không cần thiết thay đổi gì, bởi vì mỗi cánh quân có phong cách khác nhau. Thích Kế Quang như gió giật sấm rền, Du Đại Du lão thành trì trọng, Đặng Tử Long dùng binh lão luyện, Lưu Đĩnh dũng mãnh tinh tiến. Nếu như cưỡng ép bọn họ thay đổi, vậy sẽ làm mất đi linh hồn vốn có của cánh quân bọn họ.

Tần Lâm nói xong những lời này, Đặng Tử Long chớp chớp mắt, nhận ra hần nói như vậy cũng không phải là chế giễu, lão tướng quân nhất thời thở phào một cái.

- Bất quá, sau này lão tướng quân có thể thiết kế một phương pháp ghi công công bình hợp lý hơn.

Tần Lâm cười cười, rất đại độ nói:

- Tối thiểu khi bản Khâm Sai còn ở đây, thủ cấp nhiều hay ít không phải là căn cứ để tính toán công lao.

Trong lòng Đặng Tử Long thâm kinh hãi, lúc trước lão chỉ vì thiếu vài thủ cấp mà bị Ngự Sử đạ hặc hư báo chiến quả, thiếu chút nữa hạ ngục ngồi tù, cho nên trong quân một mực nghiêm khắc tính toán thủ cấp ghi công. Làm như vậy cũng là vạn bất đắc dĩ, bởi vì mặc dù có thể nuôi thành thói quen tốt binh sĩ phần dũng tranh tiên, nhưng cũng có thói xấu tranh đoạt đầu địch nhân trên chiến trường.

Nếu mỗi vị đốc sư đều giống như Tần Lâm, tướng sĩ dưới quyền đâu cần tranh đoạt đầu người.

Tần Lâm lại nói bổ sung:

- Nói cho bọn họ biết, lần này đánh thắng, phát nội khố khao thưởng các quân.

- Tương lai nếu Tần Đốc Soái lại tiếp tục lãnh binh, mặt tướng nguyện thủy chung hầu hạ dưới trướng.

Đặng Tử Long ôm quyền thi lễ, giật dây cương xông ra thị trường.

Lão tướng quân quát cho đám quan quân mỗi người một roi phủ đầu:

- Ngu xuẩn, tranh cướp cái gì, tầm mắt thật là hạn hẹp, mười vạn thủ cấp trước mặt chờ các ngươi lấy, lại quanh quẩn ở chỗ này không chịu tiến lên. Tần Độc Soái đã nói lần này đánh xong sẽ thỉnh công cho các ngươi, sẽ được nội khổ phát thưởng!

Nội khổ sẽ phát thưởng!

Mấy chữ này nhất thời như một liều thuốc bổ cho đám quan quân binh sĩ. Phải biết lúc trước thỉnh công khao thưởng do Hộ bộ phát ra, sau đó chuyển sang Bộ Chính Sự ty, Đô Chỉ Huy Sự ty tám tỉnh, dọc trên đường đi bị ăn bớt xén nhiều lần, cuối cùng chỉ còn một phần nhỏ phát đến tay các tướng sĩ.

Nhưng nội khổ phát thì lại khác, kho thừa vận bên trong kinh sư phát thẳng ra, cho dù là đám thái giám sẽ ngọam một miếng nhưng vẫn đỡ hơn so với bị ăn bớt xén nhiều tầng như trước, số lượng tới tay các tướng sĩ sẽ được nhiều gấp đôi.

- Tạ ân điển Tần Độc Soái, tạ ân điển Đặng gia gia!

Toàn quân tinh thần đại chấn, lấy khí thế chưa từng có từ trước đến nay ép tới quân Miến Điện.

Dĩ nhiên bọn họ cũng không có ngu đến nỗi hết thấy lao đầu vào quân Miến Điện đang hỗn loạn, mà là bắn súng pháo từ xa. Khiến cho đám chiến tượng kinh hoàng chạy loạn khắp nơi, không còn trận hình ràng buộc, đám tượng nô không thể nào khống chế được chúng.

Voi là động vật có trí tuệ rất cao, phía Bắc có quân Minh chậm rãi ép tới, hơn nữa không ngừng bắn hỏa khí, đi về phía Nam là quân Miến Điện chen chúc hỗn loạn không chịu nổi, hướng Đông là vùng núi, đi Tây là Thi Điện hà, như vậy chạy phía nào còn phải hỏi sao?!

Trên toàn bộ chiến tuyến, chiến tượng ở gần phía Đông bắt đầu cất bước chạy lên trên núi, chiến tượng gần phía Tây thì nhảy xuống Thi Điện hà, ngâm toàn thân trong nước, bất kể tượng nô ra sức thúc giục tới mức nào nó cũng không nhúc nhích.

Bởi vì chiến tượng trận bị giải tán, bộ binh trung quân quân Miến Điện bắt đầu phải đối mặt đả kích tầm xa quân Minh. Nơi này vốn là vì chen chúc đông đúc không thể đi tới, nhưng binh sĩ phía sau lại không ngừng vọt tới, trở nên vô cùng chật chội hỗn loạn, khiến cho quân Miến Điện không thể nào tổ chức phản kích có tổ chức hệ thống.

Chỉ có số ít quân Miến Điện dùng cung tên và thổ thương ra sức phản kích, nhưng rất nhiều bộ binh còn lại hoàn toàn lâm vào hỗn loạn, chen chúc, xô đẩy, chà đạp lẫn nhau, ngã rạp chết từng mảng dưới thế công của quân Minh, thậm chí ngay cả chạy trốn cũng trở nên cực kỳ khó khăn, thật sự quá chật chội...

Bản trận Tần Lâm tiếp tục chậm rãi di động về phía trước, tất cả mọi người đều thấy được thảm trạng của quân Miến Điện, đối với quân Minh mà nói, thắng lợi chẳng qua là vấn đề thời gian.

Tướng sĩ dưới quyền Đặng Tử Long rất có ý tứ, mặc dù phía trước có mười vạn cái đầu người chờ bọn họ chém, nhưng cũng không bỏ chút thu hoạch lúc đầu so ra không đáng kể gì. Bọn họ chia ra một số phụ binh mang đầu người, đầu voi và tù binh tới chỗ Tần Lâm, thỉnh công với Độc Soái Đại nhân.

Tần Lâm sờ sờ mũi, có vẻ rất bất đắc dĩ: trong đời hấn chơi với thi thể cũng đã nhiều, nhưng từ trước tới nay chưa hề nhiều như hôm nay. Vô số đầu người đầm đìa máu, còn có đầu voi khổng lồ, vòi voi, tai voi... Được rồi, xem ra bữa tối hôm nay nhất định phải ăn vòi voi chừng...

Hắn hỏi thăm Đặng Tử Long những đốc sư trước đó làm thế nào, câu trả lời là đầu người đều dùng vôi bột bảo tồn, để phòng triều đình kiểm tra. Còn đầu, vòi voi vì chưa có tiền lệ, bất quá dù sao cũng là chiến công của các tướng sĩ, chẳng lẽ mang đi chôn?!

- Ăn đi.

Tần Lâm cười xấu xa nói, bất kể là chừng hay nướng đều được, dù sao cũng có thể coi là món ăn trân quý, lãng phí hết thật sự rất đáng tiếc.

- Tên mập, nghề của ngươi kìa!

Ngưu Đại Lực ranh mãnh đẩy Lục Viễn Chí một cái.

Lục mập thật sự vén tay áo lên, chọn vòi voi mang ra thui qua, chuẩn bị làm thức ăn buổi tối. Dù sao y cũng xuất thân giết heo, có điều dường như chiến tượng lớn hơn một chút...

- Cẩm Trụ Cẩm Trụ, có chiến tượng Mãng Ưng Lý, rốt cục ngươi đã tránh được một kiếp.

Tư Vong Ưu vỗ vỗ bạch tượng, lòng vẫn còn sợ hãi len lén liếc Tần Lâm một cái.

Lúc trước ở kinh sư, lúc nào Tần Đại ca cũng đòi cắt vòi Cẩm Trụ. Tuy rằng sau đó không nói nữa, nhưng ai mà biết được hắn có còn nhớ chuyện này không. Hiện tại ở đây có rất nhiều vòi voi tha hồ cho hắn ăn no, Cẩm Trụ đã được an toàn.

Quân Minh trạng đánh tới nước này rồi, nữ thần thắng lợi đã mỉm cười với bọn họ. Bây giờ không cần thiết vật lộn giáp lá cà với quân Miến Điện, quân Minh chỉ cần dùng hỏa thương bắn địch nhân, khiến cho bộ binh trung quân địch càng thêm hỗn loạn.

Dựa theo lệ thường chiến tranh, không lâu sau quân Miến Điện sẽ tan rã, dần dần lan rộng ra như quả cầu tuyết, sau đó là sụp đổ giống như tuyết lở. Quân Minh chỉ cần bám đuôi truy kích, không ngừng gia tăng áp lực, để cho quân Miến Điện thủy chung không thể dừng lại chỉnh đốn. Như vậy quân Miến Điện chết bởi loạn quân tự giẫm đạp nhau sẽ còn nhiều hơn chết dưới súng pháo của quân Minh.

Mãng Ưng Lý lòng như lửa đốt, quân chiến tượng tinh nhuệ đã bị tiêu diệt toàn quân, nếu còn bỏ lại mười

Lưu Đĩnh lại rống to một tiếng, hai tay cầm lấy chuôi đao xoay một cái, Mạc Hãn nhất thời không giữ được cương xoa, đành buông rơi xuống đất.

Cương xoa còn chưa rơi xuống đất, đại đao Lưu Đĩnh đã chém mạnh từ trên xuống dưới, đao phong xanh biếc mang theo lực phá núi, soạt một tiếng chém đứt nửa người Mạc Hãn từ cổ bên phải đến dưới nách bên trái. Đao pháp không hề chậm lại, thuận thế cũng chém đầu chiến mã của đối phương rơi xuống.

Trong nháy mắt, cương xoa, đầu người, đầu ngựa trước sau rơi xuống đất, máu người máu ngựa phun ra điên cuồng, cùng nhau ngã xuống.

Lưu Đĩnh bị suối máu tươi khắp người cũng không thêm để ý, chỉ thấy toàn thân y đầm máu, hai tay múa đại đao vun vút liên hồi, giục ngựa tiến tới vài bước rống to về phía quân Miến Điện:

- Lưu Đĩnh Lưu Đại Đao ở chỗ này, tên nào liều mạng, mau tiến lên chịu chết!

Cả người lẫn ngựa Lưu Đĩnh bị máu tươi nhuộm đỏ giống như Ma Thần giáng phàm, tiếng hô chấn động màng nhĩ quân Miến Điện, thân binh dưới quyền Mạc Hãn lập tức bỏ chạy tứ tán.

Các thủ lĩnh quân chư hầu các tộc thấy tình hình như vậy, ai nấy sợ suýt chút nữa tan gan vỡ mật. Cảnh Mã Thổ Ty cũng không kịp quản chuyện khác, tung người xuống ngựa, lăn một vòng về phía trước, quỳ xuống dập đầu như tế sao:

- Tội thần Cảnh Mã Trấn An sứ, bị quân Miến Điện ép bức phải đầu hàng, bây giờ bỏ tối đầu sáng, cầu xin Lưu Đại lão gia tha mạng!

- Lưu Đại lão gia tha mạng!

Loan Điện Thổ Ty cũng quỳ theo van xin.

Đám Thổ Ty rồi rít quỳ xuống đầu hàng, cũng có một số ít phần tử ngoan cố không biết hối cải, xoay người giục ngựa chạy như điên, nhưng không có một ai dám kiên trì chống cự.

Quân chư hầu các tộc rồi rít vứt bỏ binh khí, cờ xí, ôm đầu quỳ xuống xin tha mạng một mảng lớn, có ít nhất một hai vạn người.

Lưu Đĩnh cười ha ha:

- Triều đình hồng phúc, Đốc Soái trù mưu, tự có cơ hội quý thần khó lường, bọn ngươi chỉ là nhãi nhép cũng dám chống lại thiên triều ư? Tránh đường cho ta, xem ta lấy đầu Mãng Ứng Lý!

Hai ngàn quân Minh được Lưu Đĩnh dẫn dắt xông thẳng mà qua, không thêm để ý tới cánh quân chư hầu một hai vạn mất đi ý chí chiến đấu này. Các binh sĩ được võ dũng của chủ tướng khích lệ, tất cả đều hô to giờ lên võ khí, xông về phía Mãng Ứng Lý.

Cổ nhiên bắt sống địch nhân có thể ghi công, nhưng đầu Mãng Ứng Lý chắc chắn có giá trị hơn nhiều, Đốc Soái nói chỉ thưởng ba văn đồng tiền hẳn là đùa giỡn...

Hết thấy quân Miến Điện đều thấy cánh phải thất bại, vốn là còn có một hai vạn quân đồng minh chư hầu bảo vệ chỗ yếu, hiện tại đã lộ rõ ràng dưới binh phong của quân Minh.

Phía Bắc, pháo hỏa quân Minh bắn tới liên hồi, không ít chiến tượng bị bắn phải xoay người chạy ngược trở lại, khiến cho trận thế trung quân rối loạn. Phía Đông, quân Minh được Lưu Đĩnh dẫn dắt khí thế dâng cao không gì cản nổi, xông tới như long trời lở đất, bởi vì quân chư hầu đầu hàng, bên cánh quân Miến Điện đã không còn ai bảo vệ.

Bất cứ kẻ nào cũng biết đánh tới nước này, quân Miến Điện chỉ có đường thất bại.

Ý chí chiến đấu của quân Miến Điện cũng không cao hơn quân chư hầu bao nhiêu, bắt đầu lục tục có người quỳ xuống xin hàng. Mà quân Minh cũng thật sự không giết tù binh, cũng không thêm nhìn bọn họ lần nào, chỉ chạy ngang qua bên cạnh. Tù binh có thể mang về trước kinh sư điều võ giương oai, đồng thời thỏa mãn lòng hư vinh Hoàng đế và triều thần, có giá trị hơn xa thủ cấp người chết. Cho nên dù quân Minh có thói xấu cắt thủ cấp ghi công, nhưng cũng không sẽ tàn sát tù binh.

Đáng thương Mãng Ưng Lý một đời hùng chủ Miến Điện Đông Hu vương triều, lúc này sau lưng đã toát ra mồ hôi lạnh, tay chân lạnh như băng mất đi tri giác, cỡi trên lưng chiến tượng ngơ ngác không biết làm sao.

Ba đời Mãng Thụy Thử, Mãng Ưng Long, Mãng Ưng Lý cầm quân đánh Đông dẹp Tây chiến công hiển hách. Mộng đẹp xây dựng Đông Hu vương triều hùng mạnh nhất trong lịch sử Miến Điện, đánh tới Đại Lý thành lập triều xưng đế, sánh ngang với Trung Hoa thiên triều, trong khoảnh khắc đã tan thành mây khói.

Cho dù Mãng Ưng Lý cũng được coi là bậc kiêu hùng Miến Điện, lúc này cũng cảm thấy tâm như tro tàn, chỉ muốn chết đi cho xong.

- Đại vương, Đại vương, chạy mau!

Nhạc Phượng vội vàng chạy tới, y thấy tình thế không ổn liền hoàn toàn từ bỏ bộ binh trung quân, chạy tới nơi này nhìn thấy Mãng Ưng Lý ngẩn người, trong lòng nhất thời như chìm xuống, vội vàng kéo gấu quần y khổ sở cầu khẩn:

- Người Hán chúng ta có thơ, ‘Giang Đông tuổi trẻ nhiều anh kiệt, trở về chờ dịp trả nợ xưa’, Đại vương ở Miến Điện cố gắng khôi phục lại, mười năm, hai mươi năm, một ngày nào đó có thể đánh trở lại!

Đúng, đúng... Mãng Ưng Lý lập tức thức tỉnh, chỗ giao giới Bắc Miến Điện và Vân Nam núi non trùng điệp, quân Minh cũng không có khả năng mấy có thể đuổi được tới đó. Như vậy chỉ cần có thể sống sót trở về, sau này vẫn còn cơ hội.

Tối thiểu y vẫn có thể tiếp tục làm quốc vương Miến Điện, bằng vào số võ sĩ Miến Điện tộc trung thành vẫn có thể áp chế các nước Xiêm La, Nam Chưởng, tiếp tục xưng vương xưng bá ở vùng đất xa xôi. Cho dù là quân Minh vươn tay ra dài tới mức nào cũng không thể làm gì được.

Nghĩ tới đây, tâm niệm Mãng Ưng Lý thay đổi thật nhanh, rút đao chém hờ về phía tiết kỳ Khâm Sai của Tần Lâm:

- Tiểu tặc Tần Lâm, Mãng Ưng Lý ta thề không đội trời chung với ngươi, mối thù hôm nay ngày sau sẽ trả!

Dứt lời, Mãng Ưng Lý cỡi chiến tượng mở đường, Nhạc Phượng theo sát phía sau, hỏa thương binh Tây Ban Nha bị đánh phải ném khôi tháo giáp cũng theo kịp, chạy như điên về phía Nam.

Quân Miến Điện kêu cha gọi mẹ, chỉ hận cha mẹ sinh ra mình có hai cái chân, bị quân Minh vây công đánh cho tan tác. Thậm chí còn có chư hầu Thổ Ty trở giáo phản bội, chỉ huy bộ đội gia nhập quân Minh.

1015. Chương 1015: Mở Một Góc Lưỡi

Trận chiến Bảo Trường Dịch đã kết thúc, cả mảnh đất bằng chiều rộng bốn dặm, dài hơn hai mươi dặm khắp nơi toàn là khói bay mịt mù, khí giới và khôi giáp quân Miến Điện vứt lại đầy đất, chiến mã không người ước thúc, vô số chiến tượng khổng lồ lang thang không mục đích khắp nơi. Có con chui vào trong đồng cỏ của đại quân ẩn trốn, có con dứt khoát chạy lên núi, có con ngâm mình trong Thi Điện hà, nhân nhả bọt tại dòng vòi hút nước tưới lên thân thể mình.

Cờ xí Kim Cương trơn mắt đã từng hết sức oai hùng hiện tại bị ném lung tung đầy đất, bị nhân mã chà đạp, dính đầy bụi đất, phụ binh quân Minh lười biếng đi tới, thờ ơ nhặt lên giữ giữ bụi đất, ném vào trong xe chở thủ cấp. Xe này đã chở đầy thủ cấp, là cất lấy trên thi thể quân Miến Điện.

Thật ra quân Miến Điện tử trận không nhiều lắm, trong thời vũ khí lạnh, đội quân có thể có được một phần mười số quân kiên trì tử chiến đến cùng đã coi như hùng mạnh. Bởi vì có nhiều người hơn bị thương mất đi sức chiến đấu, tiêu mất ý chí chiến đấu hàng ngũ giữ mạng, hoặc là chạy trốn.

Hết thấy quân Miến Điện còn sống thấy đều tập trung trên bờ Thi Điện hà, đông nghìn nghịt có chừng năm sáu vạn người. Ai nấy trẻ tuổi mà tráng kiện, rõ ràng cao lớn khỏe mạnh hơn bọn đồng tộc đen gầy thấp nhỏ trong nước, chính là sĩ tốt tinh nhuệ mà Mãng Ưng Lý chọn ra từ trong cả nước Miến Điện.

Bây giờ những người này đã bị giải trừ vũ trang, hoặc là co quắp ngồi dưới đất ngẩn người, hoặc là đang lấy nước sông rửa mặt, Kể bị thương phát ra tiếng rên rỉ không rõ ý nghĩa, thần sắc ai nấy đều lãnh đạm, chết lặng tới cực điểm, thậm chí không có vẻ sợ hãi của tù binh bị bắt bình thường.

Khí thế cuồng bạo của bọn họ đã từng theo đuổi Mãng Ưng Lý xâm phạm biên thùy Tây Nam, hờ hững là hung hăng tàn độc hiện tại đã biến mất. Trận chiến này thất bại đã đánh cho đám quân Miến Điện trở lại nguyên hình, tinh khí thần trong thân thể bị rút hết, chỉ còn là cái xác biết đi.

Trung Hoa là đại quốc thiên triều, bắt đầu từ khi Trịnh Hòa hạ Tây Dương đã lấy triều cống và ân nghĩa kết hảo tất cả phiên thuộc, chưa hề lấy mạnh hiếp yếu xâm lăng, các nước cũng thần phục với thiên triều.

Thế nhưng hai cha con Mãng Ưng Long, Mãng Ưng Lý lòng lang dạ sói, lấy tiểu bang khiêu khích đại quốc, tự ý làm càn, khiến cho người thần đều phẫn nộ. Nếu chỉ làm càn nhất thời cũng không nói, nhưng chỉ cần gặp gỡ thất bại chính là họa diệt quốc, quả đấm này cũng chỉ có thể do Mãng Ưng Lý cùng với tất cả quân Miến Điện cùng chung thưởng thức.

Quân Minh chỉ chưa một ngàn binh mã trông chừng những hàng binh. Trời chiều ngã về Tây, yên ương chiến y Đại Minh rực rỡ như rặng mây đỏ, nhật nguyệt chiến kỳ vu vu bay lượn, tuy quân Miến Điện đầu hàng có mấy vạn nhưng ai nấy cúi đầu cụp mắt, không dám ngẩng đầu lên nhìn thẳng lần nào.

Loan Điện Thổ Ty, Cảnh Mã Thổ Ty bởi vì đầu hàng sớm, lại kịp thời trở giáo phản kích, được quân Minh tha tội ở mức độ nhất định, hiện tại bọn họ đang dẫn dắt quân Thổ Ty dưới quyền trợ giúp đàn áp. Vì rửa sạch tội danh, biểu hiện trung thành đối với Đại Minh, hai vị Thổ Ty không tiếc sức lực dẫn dắt binh tốt tuần tra bốn phía, bận rộn đầu đầy mồ hôi.

Quân Miến Điện có mấy người tụ tập trò chuyện, quân Minh còn chưa để ý tới, hai vị Thổ Ty đã dẫn binh tốt chạy tới như một làn khói. Quyền đâm cước đá không nói, còn dùng chuôi dao đập, cán thương đánh, đánh cho quân Miến Điện vãi ra quần mới tỏ ra dương dương đắc ý rời đi, dường như vừa rồi là bản thân bọn họ thắng trận.

- Tàn Đốc Soái tới, Đốc Soái tới!

Truyền lệnh binh vừa cỡi ngựa chạy, vừa khản cổ kêu to.

Quân Minh nhất thời trở nên nghiêm nghị, binh sĩ vốn đang vòng vo đứng tán gẫu, hoặc quan quân tụm năm tụm ba cùng nhau đi dạo lập tức đứng nghiêm. Phàm là tốp mười mấy hai mươi người lập tức đứng thành hàng hết sức tề chỉnh.

Không có Đốc Soái Tàn Đại nhân lệnh cho địa phương điều tập dân phu, thu vận lương thảo, bày mưu tính kế trước trận chiến, lúc lâm chiến áp trận đốc quân, khích lệ tinh thần, làm sao có thể có được trường đại thắng này?

Hơn nữa các tướng sĩ cũng không ngu, đánh thắng trận thỉnh công thỉnh thưởng triều đình, thỉnh tử tuất cho chiến sĩ hy sinh cũng chờ triều đình, những chuyện này cũng đều trông cậy vào Tàn Đốc Soái lão nhân gia đại phát từ bi.

Tới, tới rồi, các tướng sĩ quân Minh hân hoan hò reo, chỉ thấy phía Bắc một lá tiết kỳ Khâm Sai ộ trưng tám được một đại hán như cự linh thần giờ cao, đang chậm rãi tiến về phía này.

Thổ Ty binh và quân Miến Điện cũng xông vào một trận, tất cả mọi người đều biết vị Tàn Đốc Soái này sẽ quyết định số mạng bọn họ sau này.

Chỉ thấy phía dưới tiết kỳ Khâm Sai đầu người nhón nháo, không biết bao nhiêu tướng quân tiền hô hậu ủng, hai viên Đại tướng Đặng Tử Long, Lưu Đình theo sát không rời, Bả Tổng, Đô Ty, Tọa Doanh quan, Trung Quân quan, Kỳ Bài quan triển khai đội hình cánh nhọn. Ở giữa là một viên quan trẻ tuổi cỡi Đạp Tuyết Ô Chuy, thân đeo măng bào ngọc đá rực rỡ như rặng chiều, ánh mắt như điện, toát ra nhuệ khí bức người, chính là Tàn Lâm Tàn Đốc Soái lấy thân phận Đốc Chủ Đông Xưởng Khâm Sai đốc sư.

- Cung nghênh Đốc Soái!

Quân Minh quỳ xuống một chân đồng loạt, ôm quyền hành quân lễ, nhất thời thiết giáp kêu loảng xoảng hòa lẫn tiếng chào chân động khắp nơi.

Tàn Lâm gật đầu lia lịa với tướng sĩ quân Minh, đưa hai tay ra đỡ hờ:

- Các vị đều là hảo hán của Đại Minh ta, đánh trận vừa rồi giỏi lắm. Bản Khâm Sai sẽ thỉnh công thỉnh thưởng triều đình cho các người, nội khổ sẽ phát thẳng ra, đích thân bản Khâm Sai nhận bạc từ nội khổ, sẽ không khấu trừ của các người một đồng nào, quyết không nuốt lời! Các cấp quan quân hoặc đơn độc bảo vệ, hoặc theo đại án báo Bình bộ, ai cũng được thăng thưởng một cấp!

Trong phút chốc tiếng hoan hô như sấm động, quan quân suy nghĩ có Tần Đốc Soái chiếu ứng, Bình bộ luôn nể mặt, phần công lao này có thể không cần lo lắng. Các binh sĩ đang mong chờ số tiền thưởng kia, kẻ thành gia lập nghiệp có vợ con ở nhà chờ tiền, kẻ chưa thành gia cũng có thể lấy bạc tìm vui.

Đặng Tử Long và Lưu Đĩnh đã đi tới phía trước, hai người cùng nhau hành lễ cảm tạ Tần Lâm:

- Toàn là nhờ vào hồng phúc triều đình, hổ uy Đốc Soái mới có thể có trường đại thắng này, mặt tướng và tướng sĩ dưới quyền chỉ hết sức tận trung mà thôi, không dám giành công.

- Hai vị khách sáo, quá khách sáo rồi!

Tần Lâm tung chân xuống ngựa, tự tay đỡ hai vị tướng quân dậy, lại không nhịn được cười ha hả.

Vốn hẳn tưởng rằng Đốc Soái đại quân sẽ rất khó khăn, không nghĩ tới lúc làm thật lại có vẻ hết sức dễ dàng. Những chuyện như sắc lệnh quan phủ địa phương chuẩn bị dân phu cùng lương thảo, hù dọa hào cường sĩ thân địa phương phải phối hợp, lấy danh nghĩa Đốc Soái truyền hịch tứ phương... Đến trước trận chiến tuyên bố tướng thưởng, lâm chiến chỉ cần đứng dưới đại kỳ áp trận, cũng không cần đi trước liều mạng làm gương cho sĩ tốt.

Thậm chí kế hoạch chiến đấu đều là Đặng Tử Long cùng Lưu Đĩnh làm sẵn hết thảy, thật không biết vì sao những văn thần đốc sư kia làm không xong, có lẽ trong đầu bọn họ toàn là đậu hũ.

Toàn bộ quá trình chiến đấu, Tần Lâm chỉ đứng dưới đại kỳ phía sau xem cuộc vui, đã dễ dàng lấy được thắng lợi như vậy, chính hắn cũng phải thầm nói một tiếng xấu hổ.

Hắn không biết trong lòng Đặng Tử Long và Lưu Đĩnh cũng đang thầm cảm thấy may mắn, lần này may nhờ có Tần Đốc Soái, nếu không sao có thể nhất cử phá hủy chủ lực Mãng Ưng Lý thuận lợi như vậy. Nếu đổi là đại thần khác, dính dấp đến tranh chấp nội bộ triều đình, hệ phái bất đồng chém giết lẫn nhau, lương thảo và dân phu địa phương sẽ bị trì hoãn.

Cho dù là không có những chuyện này, chỉ riêng chuyện Khâm Sai đại thần từ kinh sư đến Vân Nam xa như vậy, dọc đường tổ chức nghi thức rình rang, lúc này còn chưa tới được cảnh nội Vân Nam, làm sao nói tới chuyện quyết chiến quyết thắng với Mãng Ưng Lý.

Thật ra giữa Tần Lâm và Lưu Đĩnh, Đặng Tử Long chính là khác biệt giữa soái và tướng.

Ánh mắt của Loạn Điện Thổ Ty và Cảnh Mã Thổ Ty lưu chuyển không ngừng, đợi đến khi tiếng cười Tần Lâm vừa thu lại, hai người bọn họ không để lỡ thời cơ quỳ xuống, đầu gối lết về phía trước mấy bước.

Loan Điện Thổ Ty phục dưới chân Tần Lâm nước mắt chan hòa:

Đốc Soái hổ uy cuộn cuộn, tội thần chỉ xin được chết! Mãng Ưng Lý binh hung thế lớn, tội thần vốn phải

Tất cả Thổ Ty và tướng sĩ Đạn tộc nghe đến đó chấn động trong lòng, cái gì là khí phách thiên triều, cái gì là uy nghiêm Hán quan, tuy rằng tuổi tác vị Tần Độc Soái này không lớn lắm, nhưng cũng đã lộ rõ hết thảy.

Trong khoảnh khắc trước khi nước mắt lăn xuống, Tư Vong Ưu đã kịp nhìn Tần Lâm gạt đầu một cái thật mạnh, dùng dáng vẻ đưa ra cam kết quyết không thay đổi.

Sau đó nàng đưa tay lau sạch nước mắt, điều khiển bạch tượng Cẩm Trụ tiến về phía trước vài bước, bắt chước giọng điệu phụ thân năm xưa lớn tiếng nói:

- Chư vị thúc bá Thổ Ty, chư vị tướng sĩ đồng tộc, Mãng Ứng Lý vừa là kẻ xâm lược xâm phạm quốc thổ thiên triều, lại là con của nguyên hung hủ diệt Đạn tộc A Ngõa vương triều chúng ta, bấy lâu nay chèn ép các người, ức hiếp các người.

- Hiện tại mặc dù Mãng Ứng Lý tạm thời thất bại, nhưng vẫn chưa bị trừng phạt đầy đủ, quân đội y vẫn còn đó, vương triều y vẫn còn đó, có thể cho phép y tiêu dao ngoài vòng pháp luật không?

- Không thể!

Thổ Ty các tộc và các tướng sĩ Đạn tộc cất tiếng rống giận, Mãng Ứng Lý dùng thế lực bức bách bọn họ, điều khiển bọn họ tác chiến với thiên triều Trung Hoa bất khả chiến bại. Vốn bọn họ đã chịu nhịn rất nhiều, rốt cục đến bây giờ đã không còn áp chế lửa giận được nữa.

Nếu dùng sức phục người, đến khi hết sức ắt sẽ mất thế.

Giữa tiếng hò reo của các tướng sĩ, trụ cột Đông Hu vương triều của Mãng Ứng Lý đã xảy ra dao động, mà mặc dù Tư Vong Ưu trên lưng chiến tượng màu trắng tuổi còn rất trẻ, nhưng tư thái ánh mắt kiên định nhìn về phương xa đã khiến cho không ít tướng sĩ Đạn tộc sinh lòng thần phục. Tối thiểu ở dưới quyền nữ vương đồng tộc vẫn tốt hơn bộ hạ Miến Điện tộc Mãng Ứng Lý rất nhiều.

Rất lâu sau, thủy chung bọn họ vẫn còn nhớ, năm đó một bé gái cưỡi trên lưng bạch tượng cao lớn mắt nhìn về phương xa, phát ra thách thức với cả một vương triều. Trên thực tế trong mấy năm quá khứ, nàng vẫn lấy binh lực yếu hơn chiến đấu anh dũng với địch nhân hùng mạnh, bất khuất kiên cường.

Tư Vong Ưu bắt đầu chỉnh đốn tướng sĩ Đạn tộc ra sức cho nàng.

Binh sĩ dưới quyền các Thổ Ty cũng cầm binh khí lên, trong trận chiến kế tiếp bọn họ sẽ đi đầu xung phong hãm trận, dùng máu tươi và sinh mạng để rửa sạch tội nghiệt hàng địch, đổi lấy sự khoan thứ ithub.

Mãng Ứng Lý chạy rất gấp, lương thảo quân nhu bị quân Minh lấy được rất nhiều, Tần Lâm lệnh cho các tướng sĩ lấy trước trong đó ra một phần, phát thưởng trong quân.

Nhưng sau khi mở rương ra, tất cả mọi người đều không hện mà đồng thời nổi giận: trong rương toàn là trang sức vàng bạc, rõ ràng là do quân Miến Điện cướp bóc mà có.

Tần Lâm dùng hai ngón tay cầm một chiếc nhẫn vàng lên, trong đó còn có vết máu. Hoàn toàn có thể tưởng tượng nguyên chủ của nó đã bị chém đứt ngón tay, sau đó mới tháo nó ra.

Sắc mặt Đặng Tử Long tái xanh lấy ra mấy mảnh bạc, là chén bạc tinh xảo và bầu rượu bằng bạc bị đập bẹp, đã mất đi giá trị nghệ thuật và giá trị sử dụng, biến thành khối bạc thuần túy, hiển nhiên chủ nhân chân chính sẽ không đối xử với chúng như vậy.

Lưu Đỉnh Lưu Đại Dao đánh đầu thắng đó trên chiến trường, lúc này thân thể run rẩy, tay cầm một chiếc kim thoa tạo hình tân tiến. Kim thoa này không hề hư hại, nhưng trong đường nét điêu khắc của nó dính vài cọng tóc, mơ hồ dính vết máu, cho nên rất rõ ràng đã bị tháo xuống mạnh bạo từ trên đầu nguyên nữ chủ nhân của nó.

Trong thanh âm trầm thấp của Lưu Đỉnh ẩn chứa lửa giận, sắc mặt giận tới nổi méo xệch:

- Ở Côn Minh ta đã thấy chiếc kim thoa này, Tả Doanh Đặng Doanh Quan nguyên quán Thi Điện, năm năm trước y tặng sinh lễ cho vị hôn thê mình chính là chiếc kim thoa này, ta phụng bồi Đặng Doanh Quan cùng đi mua.

Kim thoa còn như vậy, chủ nhân gặp phải vận mệnh bi thảm như thế nào, đã không cần nói cũng biết.

Tần Lâm đột ngột nói:

- Ta muốn đi Thi Điện xem thử.

Đặng Tử Long, Lưu Đĩnh, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực và đông đảo quan quân đi theo hần, mọi người đốt đèn đuốc sáng choang, giữa đêm tối men theo Thi Điện hà vội vàng chạy về phía Thi Điện thành.

Trời vừa sáng đã có khoái mã thám báo chạy tới nơi này, phát hiện ra Mãng Ứng Lý đã chạy mất không biết đi đâu. Vốn đóng trú ở trong thành sẽ an toàn hơn nhiều, nhưng các thám báo cũng không vào thành mà là dựng lều trướng bên ngoài thành, đốt lửa lên sưởi ấm, bên cạnh còn mang theo một đám tù binh quân Miến Điện, là tù binh Mãng Ứng Lý do bọn họ bắt được ở quanh vùng.

Dưới ánh lửa bập bùng chiếu rọi, sắc mặt của thám báo quân Minh cũng không tốt lắm, cũng không cười nói vui vẻ khoác lác sau thắng lợi, mà sắc mặt ai nấy trở nên âm trầm tới đáng sợ, cúi thấp đầu.

Tiếng vó ngựa vang lên chạy về phía này, thám báo quân Minh vội vàng áp tai xuống đất lắng nghe. Đến khi phát hiện tiếng vó ngựa từ doanh quân mình ở phía Bắc đối diện chạy tới, bèn đốt lửa to hơn chỉ đường cho chiến hữu.

Mãng Ứng Lý vừa thất bại, cho dù là xung quanh còn có quân Miến Điện chạy tứ tán nhưng đã rét lạnh trong lòng, không còn nguy hiểm gì.

Người tiến tới gần, trong màn đêm thấp thoáng bóng của mấy chục kỵ sĩ. Đám thám báo giờ đuốc lên soi sáng, đã nhìn thấy sắc mặt hai vị chủ tướng của mình đen sạm, còn có Tần Đốc Soái đi giữa cau mày thật chặt.

- Chúng tiểu nhân không nên đốt lửa ban đêm, xin Đốc Soái và hai vị tướng quân trách phạt!

Đám thám báo bị dọa sợ đến đầu đầy mồ hôi quỳ phục xuống đất, theo quy củ bọn họ không thể đốt lửa ban đêm, làm như vậy sẽ rất dễ dàng bị địch quân phát hiện, gặp phải tập kích.

Tần Lâm mặt trầm như nước, cũng không phải vì thám báo sơ ý đốt lửa khinh thường, hần nhìn Thi Điện thành cách đó không xa một chút, trầm giọng nói:

- Các người đã vào thành chưa?

Đám thám báo ngơ ngác nhìn nhau, không hẹn mà cùng gật đầu một cái, trên mặt của mỗi người đều lộ rõ nét tức giận, hiển nhiên bọn họ biết trong thành xảy ra chuyện gì.

Tần Lâm không hỏi nữa, dẫn theo các tướng quân võ ngựa vào thành.

Cũng không lâu lắm, bọn họ lại từ trong thành đi ra, thần sắc càng thêm âm trầm đáng sợ hơn cả lúc tới.

Trong lòng các thám báo vô cùng kinh hãi, đương nhiên bọn họ biết rõ nguồn cơn.

Lúc Tần Lâm đi ngang qua, ánh mắt quét nhìn một vòng những tù binh quân Miến Điện bị trói lại, chân mày cau lại:

- Còn bắt người sống sao?

Dứt lời, hần giật dây cương, võ ngựa đi về phía trước.

Chúng thám báo không hiểu là ý gì, Đặng Tử Long buông tiếng than dài, đưa tay lên làm động tác cửa ngang cổ.

Những quân Miến Điện này không phải là xin hàng mà là theo chân Mãng Ứng Lý chạy trốn, tự nhiên không phải là Thổ Ty binh cũng không phải binh sĩ Đan tộc Mạnh tộc, mà là đồng tộc quân Miến Điện của y. Phần tử hai tay dính đầy máu tươi chết vẫn cứng đầu như vậy, còn giữ bọn chúng làm gì?!

Bọn thám báo ngẩn ra, tiếp theo cao hứng đáp một tiếng, sau khi các tướng quân cỡi ngựa đi xa, trong màn đêm vang lên mấy tiếng gào thét ngắn, còn có tiếng rên rĩ trước khi chết.

Lúc Tần Lâm trở lại đại doanh, Tư Vong Ưu cùng Lý Kiến Trung biết được hấn rời đi ra ngoài đều sợ hết hồn, thần sắc Tần Lâm thật sự kinh khủng tới cực điểm, trong đôi mắt lóe lên hàn quang giống như tử thần từ địa ngục tới.

Rất nhanh Tần Lâm tra hỏi rõ ràng, sau khi Mãng Ứng Lý đánh vào Thi Điện, quân Miến Điện bản tộc mới có tư cách vào thành cướp bóc, còn lại binh sĩ các Thổ Ty các tộc bị ngăn ở ngoài thành, không thể tham dự chia phần.

- Ta nói rồi, chính nghĩa tất sẽ được nêu, tội ác tất bị trừng phạt.

Tần Lâm nhìn Lưu Đỉnh và Đặng Tử Long gật đầu một cái, thanh âm không có chút do dự nào, lạnh lùng nói:

- Như vậy, bắt đầu từ tối nay xét xử đi!

1017. Chương 1017: Xua Sói Nuốt Hổ

Trăng sáng chiếu soi, gió nhẹ thổi tới, Thi Điện hà lạnh lạnh chảy xuôi, hai bờ sông bóng cây rợp mát, biên thủy Vân Nam ban đêm yên tĩnh bình hòa.

Ba vạn tù binh quân Miến Điện dựng trại ở bờ sông, quân chư hầu các Thổ Ty và binh sĩ Đạn tộc, Mạnh tộc đã đầu hàng quân Minh đã được an trí nơi khác, số binh sĩ còn lại nơi này toàn là đồng tộc Miến Điện tộc của Mãng Ứng Lý.

Bọn tù binh ngủ say trầm trầm, ban ngày chiến bại làm ỏi mệt, bất kể trên thân thể hay là trong lòng cũng làm cho bọn họ khó có thể chịu đựng. Đến ban đêm buông lỏng cơ hồ ngã xuống bên ngủ say như chết, thỉnh thoảng có thương binh nằm mộng phát ra tiếng rên rĩ vô nghĩa, hoặc là nửa mê nửa tỉnh phát tay một cái, xua đuổi ruồi muỗi bay vo ve.

Một mối, chán nản rồi khiến cho bọn họ ngủ say như heo chết, không biết trong mộng bọn họ có gặp oan hồn dân chúng Thi Điện thành bị họ hạ sát hay không. Đầu tiên là hung hoành tàn bạo, sau vì chiến bại trở nên chết lặng, không biết lòng bọn họ có cảm thấy áy náy hay không?!

Hết thảy đều không quan trọng, bởi vì bọn họ sắp trả giá thật đắt cho hành vi tàn bạo của mình.

Tiếng bước chân vang lên từ xa đến gần, dần dần càng ngày càng vang dội, ánh lửa bốn phương tám hướng cũng càng ngày càng sáng, dần dần có quân Miến Điện ngủ bên ngoài thức tỉnh, giụi mắt nhấp nhem, sau đó kinh ngạc há to miệng.

Đèn đuốc chiếu rọi sáng như ban ngày, đối diện là Ngạt Trung Ngạt Nhân dẫn dắt Mạnh Dường binh, sau đó là thật nhiều binh sĩ Đạn tộc đã đầu nhập dưới quyền Tư Vong Ưu. Mười mấy Thổ Ty bọn Loan Điện, Cảnh Mã cũng dẫn dắt thuộc hạ của mình triển khai sang hai cánh, mơ hồ bao vây doanh địa quân Miến Điện. Ai nấy nai nịt tề chỉnh, cầm đao thương sáng loáng trong tay.

Binh Đạn tộc, binh Thổ Ty một ngày trước còn là đồng minh cũng không nói, Mạnh Dường binh tác chiến lâu dài cùng quân Miến Điện ai nấy trợn trừng mắt, nhìn chằm chằm quân Miến Điện.

Trước đây không lâu quân Miến Điện vẫn xem thường những Mạnh Dường binh này, cảm thấy đối phương nhân số ít trang bị kém. Nhưng bây giờ Mạnh Dường binh mặc vào giáp da trâu tịch thu được từ trong quân Mãng Ứng Lý, cầm vũ khí của quân Minh, lập tức ra vẻ uy phong lẫm lẫm, quân Miến Điện bị bắt lại tay không, tình thế hoàn toàn đảo ngược.

Ở ngoài cùng, quân Minh đội khôi mặc giáp nghiêm trận mà đội, điều thương thủ, đao thuẫn thủ, trường mâu binh xếp hàng ngay ngắn chỉnh tề. Kỵ binh giơ Tam Nhân Thương lên, nhìn về phía này cười lạnh không ngừng, các pháo thủ bày ra trận thế trên mấy gò đất nhỏ. Hổ Tồn pháo và pháo Bồ Đào Nha cỡ nhỏ đã được nạp đạn sẵn sàng, họng pháo đen ngòm nhắm về phía quân Miến Điện, thậm chí binh Đạn tộc và quân Thổ Ty cũng nằm trong tầm pháo.

Quân Miến Điện phát giác không ổn lập tức xông vào động, lay tỉnh đồng bạn đang ngủ say.

Cho dù là kẻ ngốc, nhìn thấy tình huống trước mắt cũng biết sắp sửa xảy ra chuyện gì. Quân Miến Điện trẻ tuổi lập tức lập ba lớp bấp khóc thút thít, lớn tuổi hơn thần sắc chết lặng, lộ vẻ đau khổ.

Tiết kỳ Khâm Sai một trường tám bay phần phật trong gió đêm. Ngưu Đại Lực giơ cao đại kỳ thần sắc trang nghiêm, các vị tướng quân dưới cờ cũng hết sức đề nén tâm trạng kích động, sắc mặt tím bầm của lão tướng quân Đặng Tử Long đã trở nên đỏ bừng. Lưu Đỉnh không ngừng nắm chặt đại đao, sau đó buông ra, lại nắm chặt, tựa hồ sau khoảnh khắc sẽ xông tới, đại khai sát giới với quân Miến Điện.

Khâm Sai Đốc Soái Tần Lâm được các quan tướng tiền hô hậu ủng, sắc mặt hần vô cùng đáng sợ, làm cho Lý Kiến Trung và Tư Vong Ưu nghe tin chạy tới phải thềm giật mình.

Vốn là thường hay cười cợt, thỉnh thoảng mới lộ ra vẻ hung dữ, nhưng hiện tại cả khuôn mặt Tần Lâm như được bao bọc bởi hàn băng thật dày, đôi môi mím chặt, tựa hồ như vậy mới có thể ngăn không ỉn run rẩy. Quai hàm hần cũng thỉnh thoảng nổi vòng lên, có thể thấy hần đã nghiền răng chặt tới mức nào, đôi mắt toát ra hàn quang lạnh lẽo như ngưng đọng thành thực chất.

Đám thân binh sai dịch Đông Xưởng đi theo Tần Lâm cũng cảm thấy trong lòng kinh hãi. Trước đây không phải là bọn họ không biết Tần Đốc Chủ lợi hại, thường là trong lúc phá án vẫn thấy hần cười nói thoải mái, hết sức ung dung nhàn nhã. Đáng vẻ giận dữ nghiêm trọng như vậy, mọi người chỉ mới thấy lần đầu tiên.

Làm sao Tần Lâm có thể không tức giận, mặc dù thường ngày hần vẫn cười cợt vui vẻ, làm việc cũng có thể không câu nệ biến thông, nhưng trong lòng hần thủy chung vẫn có một ranh giới cuối cùng, đó chính là nhất định phải nêu cao chính nghĩa, phải trừng phạt tội ác.

Tội ác kinh người đã xảy ra trong Thi Điện thành đã xúc phạm nghiêm trọng tới ranh giới cuối cùng của hần, lửa giận hừng hực thiêu đốt trong lòng hần.

- Đốc Soái, Đốc Soái không thể!

Từ Quang Khải và Tôn Thừa Tông cỡi ngựa chạy tới thật nhanh, một mỗi thở hồng hộc, đến gần hai người xuống ngựa, chạy tới trước mặt Tần Lâm.

Từ Quang Khải vãi dài sát đất:

- Giết tù binh là điếm bất tường, hơn nữa đợi đến khi đông ông Khải hoàn hồi kinh, còn phải đưa tù binh ra báo tiếp. Nếu hiện tại giết hết bọn họ, tới lúc đó làm thế nào ăn nói với triều đình?

Tôn Thừa Tông cũng khuyên giải:

- Học sinh cho là có thể trong năm giết một hoặc trong ba giết một, cũng có thể đại hiển chí khí Trung Hoa ta, tiêu diệt uy phong man di. Nếu tạo sát nghiệt quá nặng sẽ làm tướng sĩ mới quy phục sợ hãi bất mãn trong lòng, tương lai quân Miến Điện ắt không chịu đầu hàng, sẽ tử chiến với quân ta tới cùng.

Đặng Tử Long nghe vậy vuốt râu gật đầu một cái, sắc mặt của Lưu Đỉnh cũng hơi trở nên hòa hoãn. Bọn họ biết hai người này cũng không phải là loại người cổ hủ, càng không có ý cầu tha thứ cho quân Miến Điện. Từ Sư Gia lo lắng không cách nào ăn nói với triều đình, còn Tôn Thừa Tông e rằng bất lợi cho chiến cuộc tương lai.

Cho dù là tức giận tới mức nào, bọn họ cũng không định giết chết hết quân Miến Điện. Theo như Tôn Thừa Tông nói, trong ba giết một cũng đã có thể trút giận trong lòng, gương cao thiên uy Trung Hoa.

Trong quân Miến Điện có kẻ biết tiếng Hán, nghe được những lời này thở phào nhẹ nhõm, mặc dù trong ba giết một cũng hết sức nguy hiểm, nhưng vẫn có cơ hội sống sót.

Không ngờ rằng thần sắc Tần Lâm không hề thay đổi chút nào, bất quá chỉ ngẩng đầu nhìn Tư Vong Ưu cỡi bạch tượng:

- Tư tiểu thư, muội nghĩ thế nào?

Từ Quang Khải và Tôn Thừa Tông âm thầm nôn nóng, lòng nói cả nhà Tư Vong Ưu chết trên tay quân Miến Điện, chẳng lẽ còn trông cậy vào năng động lòng trắc ẩn hay sao?

Các Thổ Ty và tướng sĩ Đạn tộc càng thêm tin chắc mười phần suy đoán trước đây của mình. Nếu không phải là Tần Độc Soái có ý với Tư Vong Ưu, chuyện như vậy còn phải hỏi ý nàng sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tư Vong Ưu hơi cúi thấp, cẩn thận suy tính, thỉnh thoảng lộ vẻ ngơ ngác, thỉnh thoảng kiên định, hồi lâu sau mới ngẩng đầu lên, bình tĩnh nói:

- Tần Đại ca, cả nhà trên dưới tiểu muội đều chết trong tay quân Miến Điện, nếu nói không hận bọn họ là không thể nào. Theo ý tiểu muội rất muốn giết hết bọn họ, cúng bái vong hồn phụ mẫu huynh đệ. Nhưng Miến Điện có dân chúng Đạn tộc, Miến Điện tộc, Mạnh tộc, tương lai muội phải làm vua của bọn họ, làm sao có thể vĩnh viễn sống trong thù hận? Cho nên muội bằng lòng khoan thứ cho bọn họ, chỉ giết kẻ thù ác, không hỏi tông phạm!

Ánh trăng từ trên trời chiếu xuống, phủ một chiếc áo bạc lên thân hình thướt tha yếu điệu của Tư Vong Ưu. Nàng ngồi trên lưng bạch tượng nở một nụ cười dịu dàng, giống như một vị nữ thần nhân từ giáng xuống nhân gian.

Đẹp thay Tư Vong Ưu!

Các tướng lãnh Đặng Tử Long, Lưu Đĩnh thấy đều vuốt cằm mỉm cười.

Mặc dù trước đó biết cả nhà Tư gia trung liệt, Tư Vong Ưu đã từng kiên trì bốn năm du kích chiến ở biên cảnh, lại sống vai cùng Lý Kiến Trung bảo vệ Vĩnh Xương phủ. Nhưng khi Tần Lâm nói nàng chính là nữ vương vương triều Miến Điện tương lai, trong đáy lòng chúng tướng vẫn cảm thấy hơi có vẻ giống như trò đùa. Man di đương nhiên có không ít nữ tử nắm triều chính, nhưng hiện tại nàng bao nhiêu tuổi?!

Bất quá bây giờ tất cả các tướng quân đều thay đổi cái nhìn, mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng trên người bé gái này có khí chất đặc thù nào đó, nàng hoàn toàn có thể trở thành một vị nữ vương ưu tú.

Những Thổ Ty các tộc và tướng sĩ Đạn tộc cũng thở phào nhẹ nhõm, ngay cả quân Miến Điện Tư Vong Ưu cũng có thể khoan thứ, chút ân oán nhỏ nhỏ của bọn họ với Tư gia lúc trước lại càng không cần phải nói. Xem ra lựa chọn đầu dựa vào quân Minh, sau đó trợ giúp Tư Vong Ưu đối phó Mãng Ưng Lý là không sai.

Quân Miến Điện cũng đều thở dài một cái, thần sắc trở nên nhẹ nhõm hơn, có người ngồi phịch xuống đất, có người dứt khoát nằm xuống.

Bốp bốp... Tần Lâm vỗ vỗ tay, nhìn Tư Vong Ưu cao hứng nói:

- Rất tốt, rất tốt, ta không nhìn lầm, muội sẽ là vị nữ vương hợp cách.

Cả nhà Tư gia tận trung, Tư Vong Ưu còn nhỏ tuổi mất đi tất cả thân nhân, còn có thể lấy can đảm vạn dặm bốn ba chạy tới kinh sư tố cáo, đây là trung hiếu. Trong ba bốn năm qua vẫn kiên trì du kích chiến ở Mạnh Dương, gây ra áp lực không nhỏ cho quân Miến Điện, đây là bền bỉ. Hành động mới vừa rồi lại là khoan thứ vô cùng đáng quý.

Ba phẩm chất cao quý chỉ định nàng trở thành nữ vương ưu tú!

Được Tần Lâm khen ngợi hết lời như vậy, Tư Vong Ưu cười ngọt ngào, gương mặt tròn trịa có chút đỏ lên, xấu hổ nghiêng đầu sang chỗ khác, Tần Đại ca...

Nhưng sau khoảnh khắc Tần Lâm thành linh đổi giọng:

- Bất quá, trừ hiền lành và thương hại ra, công chính cũng là một phẩm chất bắt buộc phải có của một vị nữ vương.

Tư Vong Ưu chớp mắt một cái, nghiêng ngẫm ý tứ trong lời nói Tần Lâm.

Những người tương đối quen thuộc Tần Lâm khẽ giật thót mình, mơ hồ đoán được hẳn muốn nói gì.

Tần Lâm nghiêng đầu qua chỗ khác hỏi Từ Quang Khải:

- Ta nghe nói, có người hỏi Khổng phu tử lấy đức báo oán như thế nào, Khổng phu tử đã trả lời ra sao?

Từ Quang Khải sững sờ, sau đó thành thật đáp:

- Khổng phu tử nói, nếu như lấy đức báo oán, vậy lấy cái gì báo đáp đức đây? Ngài cho ra câu trả lời là lấy trực báo oán, lấy đức báo đức.

Tôn Thừa Tông bên cạnh cũng sững sốt, thần sắc đầu tiên là ngưng trọng, tiếp theo giãn ra, trong lòng như bình tĩnh ngộ.

Lục mập toét miệng cười hắc hắc, lòng nói: các người chỉ mới quen biết Tần Đốc Chủ, chẳng lẽ không biết y có một nhà hiệu gọi là ‘Tần trưởng quan lấy đức báo oán’ sao?

- Đúng!

Tần Lâm vỗ tay một cái:

- Thế nhân nghe câu lấy đức báo oán đều cho là Khổng lão phu tử dạy chúng ta, người khác ức hiếp người, người phải nhịn, bị đánh gãy răng cũng phải nuốt vào trong bụng. Người khác nữa tới ức hiếp người, người phải đối tốt với y, phải dùng tình thương cảm hóa y, dùng độ lượng của người làm cho y cảm động. Đây chính là sai lầm lớn! Thật ra Khổng phu tử dạy chúng ta có cừu báo cừu, có ân báo ân!

Thanh âm của Tần Lâm cũng không quá cao, nhưng giữa ban đêm lại hết sức rõ ràng, gần từng chữ lại như tiếng hồng chung chấn động. Từ Quang Khải và Tôn Thừa Tông cũng coi như đầy bụng thơ sách, lúc này cũng cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, tinh tế thưởng thức đạo lý trong đó.

Chuyện mà bọn họ Tần Lâm cũng không sợ, chiến sự chưa kết thúc, muốn bắt quân Miến Điện còn sợ ít hay sao? Nếu thật sự có mấy vạn tù binh, cũng không thể nào giải hết tới kinh sư, e rằng dọc trên đường đi sẽ ăn hết của quan phủ địa phương. Chỉ cần giải vài trăm vài ngàn tên tới kinh sư cũng đã là quá đủ.

Về phần Thổ Ty và tướng sĩ Đạn tộc... Tần Lâm nở một nụ cười xấu xa, đang muốn thừa dịp này đưa ra một kế tuyệt hậu cho bọn họ.

Hắn giơ roi ngựa lên chỉ tù binh quân Miến Điện, lớn tiếng nói:

- Hãy nhìn những kẻ xâm lược, đao phủ thủ tay dính đầy máu tanh này, bọn chúng thất bại bèn lộ ra vẻ xui xẻo đáng thương như vậy. Nếu chúng ta vì chuyện này mà thương hại bọn chúng, vậy thì sai lầm lớn thật rồi! Thử hỏi lúc chúng tru diệt dân chúng vô tội Thi Điện, sát hại người già nữ tử và trẻ con ở đó, chúng có chút lòng thương hại nào không? Ngoại trừ thú tính ra, chúng có còn lại chút tính người nào không?!

Phàm là quan quân từng đi qua Thi Điện đều hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, Lưu Đĩnh lại nắm chặt đại đao một trăm hai mươi cân.

Thảm trạng trong thành quả thật vô cùng khó tả, cho dù là tướng quân hàng năm chém giết trên chiến trường, thường thấy đổ máu và tử vong, nhưng thấy tình cảnh trẻ con bị đập chết tươi, mẫu thân lấy người che chắn vẫn chết cả mẹ lẫn con, còn nhiều tình cảnh khác khiến cho người ta phải sôi máu hơn nữa, cũng không nhịn được dùng dùi giận, mặt đỏ bừng bừng.

- Làm chuyện xấu sẽ phải bị trừng phạt, nếu như đầu hàng có thể miễn tử, vậy địa ngục lập ra vì ai?!

Tần Lâm vung roi ngựa phát ra tiếng kêu vun vút giữa không trung, gần giọng quát:

- Cho nên bây giờ đưa bọn họ xuống địa ngục! Các vị tướng sĩ mới quy phục Đại Minh, bây giờ là lúc biểu hiện lòng trung thành của các người!

Cao! Tôn Thừa Tông không nhịn được bắt chước động tác chiêu bài của Lục Viễn Chí, vỗ đùi thật mạnh. Thì ra không phải là Tần Lâm lệnh cho quân Minh tru diệt tù binh, mà là chuẩn bị xua đuổi quân mới đi theo làm chuyện này, vậy thì hoàn toàn bất đồng.

Đạn tộc binh, Thổ Ty binh bởi vì tình thế bức bách quy phục Đại Minh, nhưng chưa chắc đã ngoan ngoãn chịu nghe theo chỉ huy, nói không chừng trong đó còn có một số người vẫn còn đang lưỡng lự chưa quyết. Dưới tình huống như vậy, bất kể lấy ân nghĩa chiêu mộ hay cưỡng bách cho quan quân Đại Minh tiếp quản quyền chỉ huy, cả mềm lẫn cứng không có cách nào là lý tưởng.

Ngược lại cưỡng bách bọn họ đi giết chết quân Miến Điện giống như bây giờ, còn có thể tạo được tác dụng lập đầu danh trạng. Giết chết toàn bộ mấy vạn tù binh quân Miến Điện, coi như bọn họ đã bị cột chặt vào

chiến thuyền Đại Minh, cho dù là Mãng Ưng Lý thật sự có thể khoan hồng độ lượng không tính toán so đo, các tướng lĩnh Thổ Ty và Đạn tộc có dám mạo hiểm không sợ sau này bị tính sổ không?

- Thì ra Tần Đốc Soái tính toán như vậy, ôi chao, vì sao mới vừa rồi không nghĩ tới. Sắp thành trận thế như vậy vốn chính là muốn ép quân mới đi theo giết quân Miến Điện!

Tôn Thừa Tông cười lắc đầu một cái, lại gãi gãi đầu.

1018. Chương 1018: Doanh Trưởng Tần Đốc Soái

Thổ Ty binh và Đạn tộc binh đứng ở hàng trước võ trang đầy đủ, sau khi nghe lệnh do dự không tiến lên, dù sao một ngày trước quân Miến Điện vẫn cùng chung chiến tuyến với bọn họ.

Các Thổ Ty và tướng sĩ Đạn tộc cũng âm thầm kêu khổ, chiêu này của Tần Đốc Soái quả thật tàn độc, hoàn toàn cắt đứt đường lui của bọn họ. Ngoài ra mặc dù quân Miến Điện tay không, nhưng nếu đánh nhau thật bộ hạ mình cũng sẽ có thương tổn.

Thấy quân mới đi theo bồi hồi không chịu tiến lên, Tần Lâm hừ lạnh trong mũi một tiếng, giơ tay lên vẫy vẫy, Đặng Tử Long và Lưu Đĩnh lập tức ra lệnh cho quân sĩ dưới quyền mình.

- Hố!

Bạch Sương Hoa đi thẳng vào đại tướng, mấy thân vệ sai dịch thủ ở bên ngoài thấy là nàng trở lại, tự nhiên không hề ngăn trở.

Trong đại tướng Đốc Soái, Tần Lâm ngủ vô cùng bình tĩnh, hô hấp đều đều mà dài. Cho dù đã trải qua đêm qua sát phạt quyết định, hắn cũng hoàn toàn không có dấu hiệu mất ngủ. Tru lục tà ác, nêu cao chính nghĩa, nhất là quang minh chính đại, lão tử không có gánh nặng gì trong lòng!

Bất quá cảm giác ngứa mũi làm cho Tần Lâm dần dần khó có thể chịu được, tỉnh lại từ trong giấc mộng.

Mở mắt ra đã thấy Bạch Sương Hoa ngủ say, thân thể co rút rúc vào bên người mình, Nàng còn mặc y phục sai dịch, ô sa không cánh nghiêng sang một bên, tóc mây tán loạn chui cả vào mũi Tần Lâm, nép vào sát người hắn ngủ rất say sưa.

- Được rồi, hôm nay, không, sáng sớm hôm nay bỏ qua cho nàng vậy!

Tần Lâm nhẹ nhàng hôn một cái lên trán nàng.

1019. Chương 1019: Tranh Ấn Tiên Phong

Một ngày mới bắt đầu, quân nghị được mở ở trung quân đại tướng. So sánh với ít ngày trước, số người tham dự nghị sự tăng lên rất nhiều, bao gồm các Thổ Ty Cảnh Mã Loan Điện, cũng bao gồm tướng sĩ Đạn tộc gia nhập dưới quyền Tư Vong Ưu.

Binh mã chưa động lương thảo đi trước, Đốc Soái Tần Lâm cũng tiến vào trạng thái, đầu tiên hỏi thăm dân phu và lương thảo địa phương chi ứng, theo chiến tuyến đẩy tới về phía trước, nhất định đường tiếp tế cũng phải đuổi theo kịp thời.

Từ Quang Khải bẩm báo tình huống cung ứng lương thảo trước mắt coi như tốt đẹp, y nhìn Tần Lâm chấp tay một cái:

- Đông ông lấy thân phận cận thần thiên tử đốc sư, lại chần nhieh quan trường Vân Nam, vốn quan phủ địa phương và hào cường sĩ thân đã không dám chậm trễ. Hôm qua đông ông lại đốc quân đại bại Mãng Ưng Lý, uy chấn Vân Nam, sáng nay đã có sĩ thân đưa lương thực, rượu ngon cùng heo dê bò tới khao quân. Nghe nói là đi suốt đêm tới, còn có nhiều vật tư hơn sẽ đưa tới mấy ngày sau.

Tần Lâm cười ha hả, những sĩ thân này đều là truyền gia mấy đời, tầm nhìn tốt hơn những người khác, lập tức chạy tới vỗ vập lấy bản Đốc Soái.

Đặng Tử Long và Lưu Đĩnh đều ngồi thẳng lên, vái dài khen ngợi:

- Toàn là nhờ vào hổ uy của Đốc Soái, cho nên địa phương không dám lạnh nhạt với đại quân, bọn mặt tướng có được chút công lao toàn là nhờ Đốc Soái ban cho.

Đánh một trận Bảo Trường Dịch thu hoạch toàn thắng, tất nhiên triều đình khen ngợi trọng dụng đốc sư Tần Lâm, địa vị của hắn ở trong triều ắt sẽ càng thêm vững chắc không gì lay chuyển được. Lúc trước đám quan địa phương Vân Nam xuất ra tám phần lực, vào lúc này sẽ phải ra hết sức lực, quyết không dám làm chậm trễ bước tiến của đại quân.

Cho dù là có tranh chấp giữa văn với võ, giữa các hệ phái quan văn... hiện tại cũng phải tạm thời gác sang bên.

Quan trường Đại Minh sâu không lường được, quanh co ngoắt ngoéo trong đó cho dù là thần tiên cũng khó lòng biết rõ. Nhưng Tần Lâm chỉ cầu thẳng không cầu cong, một trường đại chiến đánh cho Mãng Ưng Lý đại bại, xem ai còn dám khinh thường bản Đốc Soái vào thời khắc mấu chốt này!

Đây chính là pháp môn lấy chính thắng tà, đại thế sở xu, bất luận kẻ nào cũng không thể không thuận thế mà động, khó có thể nghịch thế mà làm.

Bất quá trước khi tiến binh còn có một việc phải làm. Tần Lâm nhìn cha vợ Lý Kiến Trung một chút:

- Trong Thi Điện thành thây chất như núi, uế khí khiến cho người ta muốn nôn mửa. Phiền Lý Đại nhân điểm khởi dân tráng địa phương dọn dẹp an táng, rắc vôi bột trừ độc, lại thêm phân phát thuốc men khắp các làng thôn, để tránh binh tai đưa tới bệnh dịch.

Tuy là cha vợ con rể, nhưng dù sao cũng đang nghị sự trong đại trưởng, cho nên Tần Lâm không tiện gọi lão Thái Sơn, chỉ xưng Lý Đại nhân.

Lý Kiến Trung nghiêm nghị vô cùng, đứng lên vái chào:

- Trong lòng Đốc Soái vẫn giữ một niệm nhân từ như vậy, quả thật là phúc phận của dân chúng, Lý mỗ thay dân chúng Vĩnh Xương đa tạ Tần Đốc Soái!

Đây không phải là cha vợ hành lễ cho con rể sao? Mấy huynh đệ sai dịch trực nhật trong trưởng không nhin được cười.

Lục Viễn Chí vốn thích nhất là chọc ngoáy, đùa giỡn cùng mọi người, lúc này lại nghiêm mặt mập, tỏ vẻ trịnh trọng nói:

- Sau đại tai thường xảy ra đại dịch, thi thể thối rửa bốc mùi, ôn dịch sinh ra, người chết vì ôn dịch thậm chí còn nhiều hơn chiến tranh, đây cũng không phải chuyện đùa. Lý Đại nhân không phải là cha vợ ta con rể, là Tri Phủ Vĩnh Xương thay dân chúng bẩm địa tạ Tần Đốc Soái!

Chúng huynh đệ thấy đều kinh ngạc, không ngờ rằng tên mập lại có thể nói ra những lời này. Suy nghĩ cẩn thận y xuất thân từ y quán, tự nhiên có hiểu biết cận kề về bệnh dịch.

Lương thảo đầy đủ, chính là lúc đại cử tiến binh.

Tôn Thừa Tông đứng dậy chấp tay:

- Thám báo báo lại Mãng Ứng Lý vừa thất bại, quân đội còn lại bất quá vạn tên, khí giới quân nhu hầu như không còn, chiến tượng chỉ còn lại mười mấy con, đêm qua ngựa không ngừng vó lui về hướng Mang Thị.

Đặng Tử Long gờm càng già càng cay, nghe vậy vội vàng tiến về phía trước ôm quyền, áo giáp kêu lên loảng xoảng vang dội:

- Mặt tướng nguyên làm tiên phong truy theo quân địch, bắt Mãng Ứng Lý dâng cho Đốc Soái.

- Lão tướng quân, chuyện này lão cũng tranh với tiểu diệt hay sao?

Lưu Đình cũng hung hăng giậm chân một cái, chấn động mặt đất ầm vang dội, quỳ một chân xuống ôm quyền:

- Mặt tướng nguyên lĩnh mệnh dẫn quân tiên phong, gặp núi mở đường gặp sông bắt cầu, thề quyết bắt Mãng Ứng Lý dâng lên!

Tần Lâm cười ha hả, Đặng Thần Thương, Lưu Đại Dao, có hai viên Đại tướng này, Mãng Ứng Lý là cái thứ gì?!

Thủ lĩnh Thổ Ty và tướng quân Đan tộc cũng muốn biểu hiện trung thành cảnh cảnh với Tần Đốc Soái, với Đại Minh, khổ nỗi không dám tranh nhau với hai vị tướng quân Lưu Đặng, lại không dám trực tiếp nói chuyện cùng Tần Lâm. Hiện tại ánh mắt bọn họ lăm lăm la lăm lét, sợ hãi Tần Lâm tới cực điểm, đêm qua Tần Đốc Soái thật sự là Ma Thần giết người không chớp mắt.

May là Loan Điện Thổ Ty và Cảnh Mã Thổ Ty lanh lợi nhất, cả hai nhìn nhau, sau đó cùng nhau nhìn về phía Tư Vong Ưu thấp giọng nói:

- Diệt nữ Tư gia, mặc dù hai lão thúc ta đã bỏ tới đầu sáng, khổ nỗi không có thước tắc công lao, tương lai không mặt mũi nào gặp lệnh tôn Đại nhân dưới cửa tuyên...

Tư Vong Ưu cười một tiếng, biết ý hai người bọn họ, nhìn sang một chút những tướng sĩ Đan tộc cũng nhao nhao muốn thử, cũng đứng lên hướng về phía Tần Lâm hành lễ, đồng thanh nói:

- Tần Đốc Soái, muội cũng muốn lãnh binh xuất chiến, báo thù tuyết hận cho phụ thân mẫu thân và các ca ca tỷ tỷ. Huynh đã nói công chính quan trọng nhất, bây giờ dân chúng Thi Điện gặp nạn đã được công chính, đã đến phiên Mạnh Đường chúng ta.

Tần Lâm mỉm cười vuốt cằm.

Lưu Đĩnh và Đặng Tử Long nóng nảy, cùng nhau tranh luận với Tư Vong Ưu, cho rằng quân mới đi theo là đám người ô hợp mới vừa chiến bại đầu hàng, cố nhiên lòng trung thành làm người ta nghi ngờ, tinh thần cũng rất có vấn đề, cần phải để quân chính quy Đại Minh giải quyết Mãng Ứng Lý.

Thấy Tư Vong Ưu tranh luận với hai vị tướng quân Lưu Đặng, đám Thổ Ty và tướng quân Đan tộc cũng không do dự nữa, bắt đầu bàn tán ồn ào. Bọn họ nói mặc dù ngày hôm qua đánh nhau bại bởi quân Minh, nhưng bọn họ quen thuộc địa lý cùng phong thổ nhân tình, tác chiến kế tiếp nhất định còn có hiệu suất.

- Người nào tranh tiên phong với bản tướng, hãy ném thử một chút thanh đại đao này của bản tướng!

Lưu Đĩnh cầm thanh đại đao một trăm hai mươi cân trong tay, nhìn đám Thổ Ty cười hăng hắc, dáng vẻ hết sức vô lại.

- Như vậy, ta có thể làm tiên bộ tiên phong được chăng?

Không biết lúc nào Bạch Sương Hoa đã đứng ở sau lưng Lưu Đĩnh, chỉ cần đưa tay ra là có thể đánh trúng yếu huyệt sau gáy y.

Lưu Đĩnh bị dọa sợ đến nỗi toát mồ hôi lạnh toàn thân, thầm nói không biết là ai đi lại không có chút thanh âm nào, trong lúc không hay không biết đã lặng lẽ không tiếng động tới sau lưng lão tử...

Thấy là Bạch Sương Hoa, y cũng không dám cãi, xấu hổ ném đại đao sang bên cạnh, lui về phía sau hai bước:

- Nếu như tôn giá nhận tiên phong, tự nhiên Lưu mỗ sẽ tránh lui chín mươi dặm.

Tần Lâm ngồi sau bàn Đốc Soái nghiêm mặt hỏi, Bạch Sương Hoa không ngủ trong doanh trường, chạy tới đây tranh chức tiên phong để làm gì chứ?

Bị Tần Lâm trừng mắt, tiền giáo chủ Ma giáo cũng có hơi chột dạ, nhưng ngoài mặt cũng không nhận thua, hăng giọng nói:

- Tần Lâm, ngươi đã đáp ứng ta...

Người trong trường nghe vậy lấy làm kỳ, vì sao tên thân binh sai dịch này dám gọi thẳng tên Đốc Soái như vậy, hơn nữa dường như Tần Lâm cũng không có vẻ gì là tức giận...

Tần Lâm biết Bạch Sương Hoa nói chuyện để cho Bạch Liên giáo có mảnh đất đứng chân nơi hải ngoại, bèn nhìn Tư Vong Ưu nói:

- Tư tiểu thư, ta phái người đến trong quân muội làm tiên phong Đại tướng có được chăng?

- Được!

Tư Vong Ưu cười ngọt ngào, nhưng trong lòng lại cảm thấy hơi chua xót.

Này này... Đặng Tử Long vô cùng nôn nóng, liên tiếp nháy mắt với Lưu Đĩnh, bảo y đấu với người này, bằng không ần quan tiên phong sẽ bị y cướp mất.

Khụ khụ... đột nhiên Lưu Đĩnh như vừa bị cấm nặng, ho khản liên hồi. Y rất muốn nói cho Đặng Tử Long biết không phải là mình không muốn tranh mà là đánh không lại bạch diện tiểu sinh này, nhưng lời nói này nói ra quá mất thể diện, thật không tiện nói ra ngoài miệng.

Cũng may cuối cùng Tần Lâm đều chiếu cố hết thấy mọi người, thỉnh linh đổi giọng:

- Nếu là như vậy, dù sao quân mới đi theo cần phải nghỉ ngơi và hồi phục, chiến tượng tịch thu được cũng phải huấn luyện, bản Đốc Soái cho là, dứt khoát giao chiến sự bên trong Lũng Xuyên cho hai vị tướng quân Lưu Đặng phụ trách, sau khi ra khỏi Lũng Xuyên sẽ do Tư tiểu thư dẫn binh đại cử.

Lũng Xuyên Tuyên Phủ ty coi như là cảnh nội Vân Nam Trung Quốc, Lũng Xuyên giáp Tây Mạnh Đường, Nam Mộc Bang, mặc dù trong lịch sử tiếp nhận Trung Quốc sắc phong, kể cả Miến Điện và Lào cùng thiết trí lục đại Tuyên Ủy ty, nhưng quan hệ cùng trung ương vương triều tiếp cận hơn với nước nhỏ phiên thuộc một phương.

Nói cách khác, Tần Lâm đề nghị là cảnh nội Trung Quốc do quân Minh phụ trách, tác chiến cảnh ngoại do Tư Vong Ưu dẫn dắt.

Đề nghị này có thể nói tất cả đều vui mừng, quân Minh thích hợp tác chiến quốc nội hơn. Hơn nữa không có chỉ ý triều đình lại dám tùy tiện dẫn binh ra ngoài, cho dù có Khâm Sai Đốc Soái Tần Lâm chống lưng cho, e rằng Lưu Đĩnh và Đặng Tử Long cũng phải lo ngay ngáy trong lòng, an bài như vậy khiến cho bọn họ có được đầy đủ cơ hội lập công.

Tư Vong Ưu và các tướng lĩnh Thổ Ty, Đạn tộc lại càng không cần nói, bọn họ muốn đoạt lại đất của mình, xây dựng lại Đạn tộc vương triều. Hơn nữa đối với quân Minh là tác chiến cảnh ngoại, đối với bọn họ là tác chiến cảnh nội, không có chút áp lực nào.

Phân phái đã định, các vị tướng quân ai nấy ra trưởng, lãnh binh theo kế làm việc, đại đội quân Minh nhỏ trại hướng Nam, không đuổi Mãng Ứng Lý ra quốc cảnh thề không thu binh!

Bạch Sương Hoa và Tư Vong Ưu ở lại trưởng Tần Lâm, Tần Lâm dặn dò các nàng làm việc, nhất là dặn dò nữ vương tương lai.

- Tần Đại ca, huynh yên tâm, sau này muội nhất định vĩnh viễn nghe lời huynh.

Tư Vong Ưu có chút xấu hổ cúi đầu, dùng thanh âm chỉ có mình có thể nghe được nói: bởi vì huynh uội hết thấy!

Bạch Sương Hoa nguýt mắt nhìn Tần Lâm một cái, ánh mắt nàng toát ra lửa nóng bức người.

Tần Lâm cất tiếng cười ha hả, hắng giọng nói:

- Tư tiểu thư nói quá lời, nghiêm trọng rồi.

Tư Vong Ưu ngẩng đầu lên, trong mắt lóe lên tinh quang trong suốt. Hôm nay quân nghị có thể nhìn ra được, tất cả Thổ Ty và tướng sĩ Đạn tộc vô cùng sợ hãi Tần Lâm, đối với nàng lại đặc biệt thân thiết, đã có được bước đầu của cục diện vạn người thần phục.

Đêm qua Tần Lâm khuyên nhủ nàng khoan thứ mọi người, còn mình hạ lệnh tru diệt tù binh, có thể nói đã cho Tư Vong Ưu làm người tốt, chính hắn lại làm ác nhân giết người không chớp mắt. Tư Vong Ưu không ngốc, làm sao không biết khổ tâm trong đó.

- Được rồi được rồi, còn như vậy ngay cả ta cũng cảm thấy ngượng ngùng, nếu như bây giờ cảm thấy áy náy, vậy sau này hãy báo đáp ta cũng không muộn.

Tần Lâm cười đưa tay ra, vuốt mái tóc rối của Tư Vong Ưu:

- Nữ vương bề hạ của ta!

Bạch Sương Hoa hết sức lạnh lùng, trong đôi mắt nửa nhắm lại của nàng bắn ra hàn quang bốn phía: Tần Lâm, hừ, chẳng lẽ ngươi cũng muốn nàng lấy thân báo đáp sao?

Không trách giáo chủ tỷ tỷ nghĩ như vậy, Tần Lâm thật sự là mặt dày lại còn dai như đũa dói, bám sát người ta nhất quyết không tha. Ngay cả Bạch Sương Hoa tính tình cao ngạo như thần tiên trên trời cũng bị hấn khuất phục, muốn dụ dỗ tiểu cô nương này thật sự quá dễ dàng.

Tần Lâm cười khổ tỏ ra oan ức, tức giận liếc mắt Bạch Sương Hoa, âm thầm có hơi hối hận: có phải mấy ngày nay rót cho nàng quá nhiều tin tức bất lương hay không... Khụ khụ, bản Đốc Soái còn chưa tới nỗi phải lừa gạt một tiểu nha đầu như vậy...

Tư Vong Ưu mặc cho Tần Lâm vuốt ve đầu mình không hề tránh né, giống như con mèo nhỏ hưởng thụ chủ nhân vuốt ve. Nàng liếc nhìn Bạch Sương Hoa, sau đó cúi đầu nhìn lại mình một chút, rất kiên định nói:

- Nói phải giữ lời, Tần Đại ca, sau này muội sẽ báo đáp huynh!

Khụ khụ, Tần Lâm chợt ho khan sắc súa, cảm thấy như mình đã trở thành tên bại hoại cầm kẻo trên tay dụ dỗ bé gái.

- Bất quá, muốn thực hiện cam kết của người tựa hồ còn thiếu một chút...

Bạch Sương Hoa khẽ cau mày liễu, nghĩ ngợi một lúc mới nói:

- Tư tiểu thư lập lại Đạn tộc vương triều, thay thế Đông Hu vương triều của Mãng Ứng Lý, bản thân chuyện này là không có vấn đề gì, nhưng Mãng Ứng Lý cũng không phải hạng người bình thường. Ta nghe nói y xây dựng Miến Điện ba đời người đã có tám mươi năm, căn cơ vô cùng thâm hậu, chỉ cần cho y chút thời gian là có thể chấn chỉnh lại như trước. Nếu như quân Minh không xuất cảnh tác chiến, chỉ dựa vào Đạn tộc binh và Thổ Ty binh sợ rằng cũng không thể nhất cử tiêu diệt bọn chúng.

Tuy rằng Mãng Ứng Lý liên tiếp thất bại dưới tay Tần Lâm, xui xẻo như đầu heo, nhưng dù sao cũng là vì chênh lệch lớn nhỏ giữa hai quốc gia Trung Hoa và Miến Điện, còn có khác biệt giữa dân tộc mạnh yếu, văn hóa tiên tiến lạc hậu. Trung Nguyên vương triều chỉ cần thuộc về thời kỳ bình thường, bất cứ man di nào chung quanh cũng không đánh nổi.

Tên Mãng Ứng Lý này tới bán đảo Trung Nam sẽ hoàn toàn khác hẳn, các quốc gia Xiêm La, Nam Chưởng... thối phồng vị đại đế đại vương nào đó, gặp phải phụ tử Mãng Ứng Long Mãng Ứng Lý lập tức bị đánh cho phụ mẫu nhìn không ra.

Đạn tộc binh và Thổ Ty binh không có đường lui, chỉ có thể làm việc cho Tư Vong Ưu, hơn nữa không thể làm phản, nhưng tất cả mấy chục cỗ thế lực lớn nhỏ bất đồng, không phải là quân đội trải qua biên chế triều đình, muốn chinh hợp bọn họ lại là một chuyện vô cùng khó khăn.

1020. Chương 1020: MỘC BANG THỔ TY

Tuy rằng trước mắt ai ai cũng xin được làm tiên phong trước mặt Tần Lâm, nhưng đến thời khắc mấu chốt chuyện tranh quyền đoạt lợi, cướp địa bàn lẫn nhau, nghĩ hết mọi cách để giữ gìn thực lực ình chắc chắn là điều không tránh khỏi.

Lưu Đỉnh và Đặng Tử Long có lúc cũng còn tranh một chuyện, đừng nói những Thổ Ty cùng tướng quân Đạn tộc này ai cũng hăng máu.

Chỉ cần tốc độ tiến binh ở cảnh nội Miến Điện hơi trì hoãn, Mãng Ứng Lý lui về đại bản doanh lưu vực Y Lạc Ngõa Để giang ở miền Nam Miến Điện, rất nhanh sẽ có thể chấn chỉnh quân bị, nhờ vào thực lực Miến Điện tạm thời vượt qua Đạn tộc và Mạnh tộc, chiến tranh sẽ kéo dài ra rất lâu.

Đến lúc đó sinh ra loạn gì, vậy thì khó nói được. Phải biết Mạnh Dương của Tư Vong Ưu đã bị tàn phá không còn hình dạng, thực lực bản bộ Mạnh Dương binh có hạn, vạn nhất có người gợi lên chủ ý khác vậy sẽ vô cùng khó khăn.

Bạch Sương Hoa lo lắng vô cùng có đạo lý, nhưng Tần Lâm vẫn tỏ ra hết sức ung dung nhàn nhã, dường như đã nắm chắc hết thảy trong tay.

- Hừ, rốt cuộc người có thành ý hay không?!

Bạch Sương Hoa vỗ mạnh một chưởng, cho dù là nàng không cố ý vận dụng nội lực, cũng chấn cho suýt chút nữa vỡ tan bàn Đốc Soái.

Trời ơi, lợi hại vậy sao? Tần Lâm cười xấu xa ngoắc ngoắc tay, ý bảo nàng cúi người xuống nghe mình giải thích.

Nghe thử xem người có kẻ sách gì... Bạch Sương Hoa hậm hực cúi người xuống, nghiêng mặt sang bên nghe Tần Lâm nói chuyện.

Tần Lâm xem thử trái phải, dường như sợ bị người nào nghe thấy, miệng nói lảm bảm, chỉ là không biết nói cái gì.

Bạch Sương Hoa không thể làm gì khác hơn là cúi sát hơn nữa. Thành linh Tần Lâm đưa miệng về phía trước, hôn mạnh một cái trên gương mặt trắng trẻo của nàng.

Nhất thời hai gò má tiền nhiệm giáo chủ Ma giáo nổi lên hai vầng mây đỏ, còn có Tư Vong Ưu ở chỗ này...

Tần Đại ca thật là xấu! Tư Vong Ưu khinh bỉ Tần Lâm.

- Chớ vội, chớ vội, hãy nghe ta nói.

Tần Lâm cười hì hì vỗ vỗ bàn Đốc Soái, tỏ vẻ thần bí nói:

- Còn có mấy đường đại quân nữa, lần này nhất định phải san bằng hết thủy, tiêu diệt Đông Hu vương triều!

Phía Nam Điền Tây Vinh Xương phủ là lãnh thổ của các Thổ Ty Mạnh Miến ty, Mạnh Định phủ, Mạnh Liên phủ, Xa Lý Tuyên Ủy ty, có không ít các nhà Thổ Ty bị Mãng Ứng Lý ép bức, xuất binh xuất lương phục vụ dưới cờ y. Thế nhưng sau lưng bọn họ lại lặng lẽ báo tin cho Kiềm Quốc Công ở Côn Minh biết, vỗ ngực bảo đảm nói mình vẫn trung thành với thiên triều, diễn trò ngọn cỏ đầu tường tài tình tới cực điểm.

Mãng Ứng Lý lòng lang dạ sói, Nhạc Phượng làm thành cho hổ, lại dám dẫn dắt quân xâm lấn Trung Hoa. Mà không biết có gì quân Minh chậm chạp không thể có điều cử động, các Thổ Ty vô cùng kinh ngạc, không khỏi than thở chẳng lẽ thời thế đã thay đổi, Đông Hu vương triều cũng có thể điều võ giương oai trước mặt thiên triều thượng quốc hay sao?!

Khâm Sai Đốc Soái Tần Lâm điều binh khiển tướng, lại truyền hịch cho các Thổ Ty điều bọn họ trợ chiến, phần lớn Thổ Ty đều lựa chọn chờ xem.

Thế cục này, còn rất khó nói...

Mấy ngày sau tin tức truyền tới, Tần Đốc Soái tuổi còn trẻ nhưng chỉ huy chắc chắn, trong lúc cười nói đánh cho quân địch tan tác. Lão tướng Đặng Tử Long, kiêu tướng Lưu Đĩnh song kiếm hợp bích, quân Miến Điện phách lối nhất thời bị đánh cho tơi bời hoa lá ở Bảo Trường Dịch, bảy trăm chiến tướng rơi vào tay quân Minh, Cảnh Mã, Loan Điện Thổ Ty dẫn dắt quân lâm trận phản bội, quân Miến Điện bị bắt hơn ba vạn!

Sau đó, trong một đêm Tần Đốc Soái chém chết hơn ba vạn tù binh bên bờ Thi Điện hà, nước sông bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ. Nghe nói ngay đêm đó mây đen che phủ trắng trên trời, cuồng phong nổi lên, thiên địa ảm đạm.

Các Thổ Ty nhận được tin tức, phản ứng đầu tiên là trợn mắt há mồm rồi lại như trút được gánh nặng, bởi vì chiến cuộc bất ngờ, nhưng cũng nằm trong tình lý.

Nói không ngờ là vì hai mươi năm qua phụ tử Mãng Ứng Long Mãng Ứng Lý phách lối ngông cuồng, Đông Hu vương triều ra sức mở mang bờ cõi, xâm chiếm lãnh địa của các Thổ Ty triều Minh như Mạnh Dưỡng. Trước đây không lâu còn đánh vào thủ phủ Vân Nam, có ý muốn chiếm Đại Lý thành, nâng mình lên ngang hàng với Đại Minh. Ai ngờ được Mãng Ứng Lý lại bị một Đốc Soái tuổi còn trẻ đánh bại, hơn nữa còn bị bại thảm như vậy?

Nói trong tình lý là các Thổ Ty vì tình thế bức bách không thể không chơi trò lá mặt lá trái với Miến Điện, thật ra trong lòng vẫn kính sợ Vân Nam Kiềm Quốc Công, thiên triều Trung Hoa. Thiên triều chính là thiên triều, ở trong lòng các Thổ Ty hùng mạnh tới mức khó lòng tưởng tượng, tuy rằng Mãng Ứng Lý ngông cuồng nhất thời nhưng người chân chính coi trọng y cũng không có bao nhiêu.

Tình huống chiến trường bởi vì truyền miệng với nhau, có kẻ vô tình người hữu ý thêm mắm dặm muối vào trong đó, rốt cục trở nên cách khá xa với tình huống thật. Hơn nữa theo khoảng cách lan truyền càng xa, biến hóa lại càng lớn.

Ở biên thùy Vân Nam, trong lãnh địa các Thổ Ty, trong thôn trại trên núi, mọi người bàn tán say sưa. Thủy Quả Phá Tượng trận và Mộc Anh dùng hỏa tiễn bắn voi có chỗ tuyệt diệu tương đồng, võ sĩ Miến Điện tộc tâng thân rừng rậm, quân Minh đột nhiên xuất hiện bên cánh quân Miến Điện giáng một đòn chí mạng, thấy đều nhuộm màu kỳ môn độn giáp. Ngay cả Tần Lâm cuối cùng giết chết hơn ba vạn tù binh, cũng được đồn đãi là một loại huyết tể thần bí nào đó.

- Nhân vật thượng bang thiên triều quả nhiên không phải tầm thường, tuổi còn trẻ đã thần cơ diệu toán, chẳng lẽ là Chư Cát Lượng chuyển thể đầu thai?

- Nói không chừng đúng là như vậy, không biết hần có cầm quạt lông ngỗng hay không...

Các Thổ Ty đưa ra đủ loại suy đoán không giới hạn.

Rất nhanh bọn họ nhận được Tần Độc Soái truyền hịch, phần hịch văn này vẫn là lấy khẩu khí Khâm Sai ra lệnh các Thổ Ty xuất binh xuất lương trợ chiến, nhưng giọng điệu có vẻ bất mãn, hỏi bọn họ cho đến ngày nay vẫn trì hoãn không tiến lên, chậm chạp không đến trong quân ra sức, phải chăng là lòng trung thành với triều Đại Minh đã có điều dao động?

Các Thổ Ty bị dọa sợ đến vãi ra quần, lúc này tuyệt đối không dám chậm trễ, rồi rút đích thân dẫn dắt bộ hạ đi trợ chiến, đồng thời góp lương thực vận chuyển ra tiền tuyến.

Mộc Bang ở xa hơn một chút, tin tức vẫn chưa truyền tới.

Mộc Bang đã từng là một trong lục đại Tuyên Ủy ty được triều Minh thiết lập ở Nam Cương, Thổ Ty Hãn gia thế tập chính tam phẩm Tuyên Ủy Sứ, bất quá nhiều năm qua đã gần như vương quốc độc lập, không hề nghe lệnh của triều đình nữa. Hơn mười năm trước không chịu nổi Mãng Ứng Long thì triển đủ các thủ đoạn cả mềm lẫn cứng, đã thần phục Đông Hu vương triều.

Phủ trạch Thổ Ty Hãn gia được xây dựng giống như thành bảo, trên sườn núi gần bờ sông. Thổ Ty binh quần chân áo ngắn, lưng đeo cung tên, hông đeo yêu đao tuần tra bên trong bên ngoài tường. Binh sĩ đứng trên vọng canh không hề tỏ ra lơ đãng, cảnh giác nhìn ra phương xa.

Trong khoảng thời gian gần đây cũng không phải là thái bình gì, Mãng Ứng Lý dẫn binh đánh Trung Hoa thiên triều, một dãy Vĩnh Xương phủ chiến hỏa liên miên. Mặc dù Mộc Bang Thổ Ty thần phục Miến Điện, nhưng lão vẫn không muốn làm đầy tớ Miến Điện.

Trong đại đường, Mộc Bang Thổ Ty Hãn Phượng vóc người mập mạp đang uống rượu trong vò bằng một ống trúc nhỏ, cầm đầu hút mê mải không nói nửa lời, sắc mặt không vì men rượu mà trở nên đỏ, ngược lại âm trầm.

Sứ giả Miến Điện áo đen nón đen ở bên cạnh lải nhải không ngừng:

- Binh Đại vương nhà ta vào Vĩnh Xương, đã mở ra cửa đi thông Đại Lý, nửa Vân Nam đã thuộc về cho Đại vương nhà ta hết thảy. Sau này các ngươi còn không chịu một lòng thần phục đi theo Đại vương sao, đừng hy vọng vào người Trung Quốc nữa.

Sứ giả nói rất có đạo lý, Mộc Bang chủ yếu là liên lạc với Trung Nguyên thông qua con đường phía Bắc Lũng Xuyên, Mang Thị, Vĩnh Xương. Mãng Ứng Lý đánh chiếm Mang Thị, Vĩnh Xương, Mộc Bang và Trung Quốc sẽ hoàn toàn bị ngăn cách. Mặc dù mặt Đông còn có Mạnh Định phủ, Mạnh Liên ty trên danh nghĩa thuộc về Trung Quốc, nhưng nghe nói Thổ Ty nơi đó cũng đã đầu hàng Mãng Ứng Lý.

Sắc mặt Hãn Phượng càng trở nên khó coi, chẳng qua vẫn không nói gì, hút rượu ừng ực ừng ực. Rất rõ ràng lão muốn làm ỉn mau say một chút, dùng phương pháp này để tạm thời trốn tránh sứ giả Miến Điện ép hỏi.

Trước đó Mộc Bang đã đáp ứng yêu cầu của Mãng Ứng Lý, cung cấp lương thực và binh sĩ cho quân Miến Điện. Lần này Mãng Ứng Lý lại sai phái sứ giả tới đòi, hơn nữa số lượng khổng lồ đến mức nếu như đáp ứng sẽ làm cho nguyên khí Mộc Bang tổn thương nặng nề, tổn thương cả tính độc lập của Mộc Bang với Miến Điện.

Trong lòng Hãn Phượng vô cùng khó xử, nếu như không phải là triều đình vươn tay không tới Vân Nam xa xôi, lão đâu chịu thần phục Mãng Ứng Lý như vậy. Hiện tại lão vô cùng hoài niệm thời mấy chục năm trước phụ thân làm Thổ Ty, triều cống Trung Quốc.

Ít nhất từ trước tới nay Hoàng đế Trung Quốc không đưa ra đủ loại yêu cầu hà khắc, mua bán triều cống cũng có lợi trong đó.

Hãn Phượng muốn say, nhưng sứ giả Miến Điện không chịu cho lão cơ hội. Thấy lão già mập mạp này đã lâu không chịu đáp lời, sứ giả vỗ bàn một cái thật mạnh:

- Há đầu có lý như vậy, sớm nghe nói Mộc Bang Thổ Ty Hãn Phượng già nua béo ị, quả nhiên như vậy! Nếu lão không chịu, vậy hãy thoái vị đi, giao vị trí này lại cho người khác!

Hãn Phượng mặt liền biến sắc, lão rất rõ ràng, gần đây có mấy thúc bá huynh đệ của mình qua lại rất thân với sứ giả Miến Điện.

Đáp ứng sẽ làm dao động căn cơ Mộc Bang, nếu không đáp ứng, sứ giả Miến Điện lại phát ra uy hiếp trắng trợn. Đây cũng không phải là sứ giả chỉ uy hiếp ngoài miệng, sau lưng y còn có mười vạn đại quân, bảy trăm chiến tượng của Mãng Ưng Lý.

Hãn Phượng nhất thời rơi vào tình thế khó xử, chỉ cảm thấy rượu gạo ngon ngọt trong miệng mình trở nên đắng nghét khó có thể nuốt xuống.

Đang lúc này, chợt bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập khác thường, lão quản gia diện mục đen đúa vội vàng đi vào, vui mừng hơn hờ, hoàn toàn không để ý tới sứ giả Miến Điện vẫn còn ở nơi này, nói thẳng với Hãn Phượng:

- Chủ nhân, thiên triều Tần Đốc Soái phái sứ giả tới rồi, đang chờ ở bên ngoài, ngài có đi ra ngoài nghênh đón hay không?

Hãn Phượng bị dọa sợ đến cả thịt béo người run lên một cái, ánh mắt nhìn lão quản sự vô cùng quỷ dị: Lão muốn hại chết ta sao, lần trước sứ giả mang theo hịch truyền của Tần Đốc Soái tới đây, ta cũng chỉ dám lặng lẽ gặp mặt vào nửa đêm. Hiện tại sứ giả quân Minh lại tới, lão còn dám thông báo cho ta ngay trước mặt sứ giả Miến Điện?!

Trong lòng Hãn Phượng xoay chuyển muôn vàn ý nghĩ, thậm chí lão nghi ngờ lão quản sự mấy chục năm qua một mực trung thành cảnh cảnh đã bị thúc bá huynh đệ mình vì muốn đoạt quyền mà mua chuộc, cho nên mới cố ý hãm hại mình ở trước mặt sứ giả Miến Điện.

Sứ giả Miến Điện nghe nói như thế đã sớm giận đến thất khiếu bốc khói, tiến lên trước một bước nhìn chăm chăm Hãn Phượng, gần giọng quát:

- Hãn Phượng, lão thật là to gan, lại dám tư thông triều Minh, không sợ Đại vương nhà ta tru lục hay sao? Hãy thử xem yêu đao của ta sắc bén hay không!

Dứt lời, sứ giả Miến Điện rút yêu đao ra khỏi vỏ một đoạn, thân đao tỏa ra hàn quang lạnh lẽo khiến cho Hãn Phượng kinh hoàng thất thố.

Trong trại Hãn Phượng có mấy ngàn binh mã, chỉ cần ra lệnh một tiếng trong khoảnh khắc là có thể nghiền nát một tên sứ giả nho nhỏ. Nhưng sau đó biết làm thế nào đối phó với lửa giận của Mãng Ưng Lý, đại quân Đông Hu vương triều sẽ đập bằng Mộc Bang.

- Người, người muốn làm gì?

Lão quản sự la hoảng lên thất thanh:

- Người đâu, sứ giả Miến Điện muốn giết lão gia...

Có một số võ sĩ Mộc Bang chen chúc mà vào đại đường, cầm binh khí trong tay cầm tức nhìn sứ giả Miến Điện. Tên này vô cùng kiêu ngạo, mỗi bữa cơm đòi sơn trân hải vị, đòi vàng bạc hối lộ, mỗi đêm còn đòi ngủ với cô nương trẻ tuổi, các tiểu tử đã sớm hận y không bút nào tả xiết. Chỉ cần lão gia mở miệng, mọi người nhất định dùng loạn đao phân thân y.

- Hừ hừ, Hãn Phượng lão cần phải phân biệt cho rõ tình thế!

Sứ giả Miến Điện chẳng những không lùi lại, ngược lại vẫn tỏ ra khí thế bức người, mười vạn đại quân Mãng Ưng Lý chính là động lực của y.

Sắc mặt của Hãn Phượng cực kỳ khó coi, mồ hôi trên mặt nhỏ xuống từng giọt từng giọt, hồi lâu mới thở ra thật dài một hơi, phất tay một cái chuẩn bị lệnh cho các binh sĩ lui ra.

- Lão gia, lão gia...

Lão quân sự dù sao cũng đã lớn tuổi, vì quá mừng rỡ quên nói ra điểm mấu chốt, lúc này gấp đến độ gãi đầu gãi tai mới nhớ ra, vội vàng nói:

- Thiên triều sứ giả truyền tới hịch văn Tần Đốc Soái, quân Minh thu hoạch toàn thắng ở Bảo Trường Dịch, Mãng Ứng Lý vất giò lên cổ mà chạy, các Thổ Ty Loan Điện Cảnh Mã bỏ tối đầu sáng, bảy trăm chiến tượng tan tác, hơn ba vạn quân Miến Điện bị giết!

Cái gì! Vò rượu trong tay Hãn Phượng rơi xuống đất, quỳnh tương ngọc vỡ văng ra tứ tán. Sau đó lão quắc mắt một cái đứng lên, không để ý tới sứ giả Miến Điện trợn mắt há mồm nữa, kêu to:

- Thiên sứ ở đâu, mau mời vào... Không không, để Hãn mỗ ra đón mới phải!

Bên ngoài cửa trại, sứ giả quân Minh đã chờ có vẻ không nhin được, mấy tên quan quân Mộc Bang cẩn thận phục dịch vô cùng chu đáo, sứ giả chẳng qua chỉ cười lạnh liên tục, vuốt ve một ống đồng đựng hịch văn đeo trên lưng.

Cửa trại mở rộng ra, Hãn Phượng lao ra đầu tiên, từ thật xa đã quỳ xuống đất, lết đầu gối về phía trước mấy bước:

- Tội thần Hãn Phượng, dẫn dắt quân dân Mộc Bang cung nghênh quân chỉ Tần Đốc Soái! Tội thần có mắt như mù không thấy Thái Sơn, cô phụ ân sâu của thiên triều, nay xin thỉnh tội với Tần Đốc Soái!

Dứt lời Hãn Phượng còn xé rách y phục mình, mặt mũi chan hòa nước mắt, làm như Tần Lâm đang đứng trước mặt lão thật.

1021. Chương 1021: A Du Đà Da

Cho dù là sứ giả quân Minh đã sớm chuẩn bị tâm lý cũng bị giật mình, sự khác biệt trước kiêu ngạo sau cung kính cũng quá lớn, lần trước tới đây, sắc mặt Hãn Phượng cũng không phải là như vậy.

Sứ giả lấy hịch văn ra tuyên đọc một lần, Hãn Phượng quay về phía Bắc dập đầu bình bịch một trận, sau đó mới giờ hai tay nhận lấy.

Hịch văn Khâm Sai Đốc Soái triều Đại Minh dĩ nhiên không thể nào là giả, Bảo Trường Dịch cách Mộc Bang cũng chỉ mấy ngày lộ trình, dần dần sẽ có tin tức truyền tới. Lại nói mấy trăm năm qua thiên triều chưa từng lừa gạt phiên thuộc, cho nên Hãn Phượng không có chút nghi ngờ nào.

Lão đứng lên, xoay người lại liền ra lệnh:

- Giết sứ giả Miến Điện kia... Không không không, trối ý lại mang tới trong quân Tần Đốc Soái, mời Đốc Soái tra hỏi, mới biết Mộc Bang ta thủy chung lòng hướng Trung Hoa, đối với Mãng Ứng Lý bất quá lá mặt lá trái mà thôi.

Lá mặt lá trái ư? Sứ giả âm thầm cười lạnh, nếu là quân Minh thất bại trận Bảo Trường Dịch, sợ rằng vị Thổ Ty lão gia này sẽ không cần lá mặt lá trái với Mãng Ứng Lý nữa.

- Mời thiên sứ vào trong!

Hãn Phượng quay đầu lại, trở nên đặc biệt khiêm tốn hòa ái:

- Tiểu khả chắc chắn hưởng ứng hịch truyền của Tần Đốc Soái, dẫn binh làm tiên phong cho đại quân thiên triều...

Nam Chương vương quốc xa hơn Mộc Bang, lại xưng Lan Thương vương quốc, từ tên cũng biết ở vào hạ nguồn Lan Thương giang Vân Nam, cũng chính là nước Lào sau này.

Trên đại lộ thuộc lãnh thổ Lào đi qua Tây Miến Điện, có một cánh quân đang tụ tập. Binh sĩ vừa đen vừa gầy thoạt nhìn có vẻ đói ăn, mặc giáp mây hoặc giáp da trâu, cầm trong tay đủ loại binh khí kỳ hình dị dạng, hoàn toàn khác với quân đội Trung Quốc.

Bọn họ cũng có một cánh quân chiến tượng, mặc dù quy mô nhỏ hơn Mãng Ưng Lý rất nhiều.

Trên lưng của chiến tượng lớn nhất, Phạ Nha Na Khoản Nặc Quốc Vương Nam Chưởng vương quốc ra vẻ đắc ý hỏi Ma Ha La ăn mặc như Hán quan, đầu đội ô sa, mặc áo cổ tròn mang giày đen bên cạnh:

- Tiên sinh thấy cánh quân này của cô vương thế nào, hẳn cũng đủ sức đánh một trận chứ?

Ma Ha La cười khan hai tiếng không trả lời, chẳng qua là nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn đội quân Giản Bộ Trại sau lưng một chút. Đám binh sĩ này kém hơn quân Minh không ít, so về vóc người với quân Nam Chưởng lại như trời với vực.

Thân người Giản Bộ Trại cũng thấp nhỏ không được gọi là khôi ngô hùng tráng, nhưng binh Nam Chưởng thật sự là cao to khác người, Phạ Nha Na Khoản Nặc mới cố ý hỏi như vậy.

Giản Bộ Trại bị Trung Hoa ảnh hưởng rất lớn, cũng lấy văn thần lãnh Binh bộ, Ma Ha La là công thần đi sứ triều Minh, ký kết mật ước với Tần Lâm. Lần này lúc Tần Lâm từ kinh sư lên đường bèn âm thầm thông báo cho Giản Bộ Trại xuất binh trợ chiến, Ma Ha La là đại soái lãnh binh.

Đáng tiếc, từ Giản Bộ Trại đến Miến Điện phải đi qua Nam Chưởng.

Nam Chưởng Quốc Vương Phạ Nha Na Khoản Nặc là một người nổi danh không đáng tin cậy, thấy tiền sáng mắt, thấy lợi quên nghĩa, ti tiện vô sỉ, tóm lại, bỉ ổi, vô cùng bỉ ổi.

Phạ Nha Na Khoản Nặc vừa muốn thu lợi lại sợ tổn thương thực lực, còn lo lắng Giản Bộ Trại giở trò, cho nên y chỉ cho phép ba ngàn binh Giản Bộ Trại đi qua Nam Chưởng, sau đó mình mang theo một vạn binh mã đi theo, nói cũng muốn đi Miến Điện giúp Tần Độc Soái một tay.

Con bà nó, Ma Ha La mắng thầm trong bụng, người và Tần Độc Soái rất quen sao? Rõ ràng là muốn giám thị binh Giản Bộ Trại chúng ta, thuận tiện còn muốn đi Miến Điện thừa dịp cháy nhà hôi của.

Kết quả đi tới biên cảnh, Phạ Nha Na Khoản Nặc lại sợ đầu sợ đuôi, hành trình mỗi ngày giảm xuống đến chừng mười dặm, đến bây giờ còn chưa bước vào cảnh nội Miến Điện.

- Đại vương, đi nhanh chút đi, đi trễ sẽ không vớt được gì nữa!

Giọng Ma Ha La lộ vẻ châm chọc thúc giục.

- Chờ đã, chờ một chút!

Phạ Nha Na Khoản Nặc không biết xấu hổ cười vô lại, chợt trước mắt sáng lên, thấy truyền lệnh binh trước mặt chạy như bay đến.

- Quân Minh đại thắng, Mãng Ưng Lý không ngừng bại lui!

Truyền lệnh binh kêu lên.

Phạ Nha Na Khoản Nặc lập tức hạ lệnh:

- Toàn quân đi tới, đi Miến Điện, cướp tiền, cướp lương, cướp nữ nhân!

Trong lãnh thổ Xiêm La cách Nam Chưởng chừng ngàn dặm, dưới thành thủ đô A Du Đà Da cũng có một cánh quân đang nghiêm trận chuẩn bị xuất phát.

A Du Đà Da (Ayutthaya) được gọi là Vạn Phật chi thành, là một thế giới như thần thoại, dân số trong thành có chừng trăm vạn. Bên trong thành vương cung hoa lệ rực rỡ, rèm vàng bảo thạch trang trí Phật tháp mọc như rừng, lông lánh hoa mỹ dưới ánh mặt trời.

Nơi này phồn hoa số một Nam Dương, Mi Nam hà cầu thông Nam Bắc, vận chuyển đường thủy vô cùng phát đạt. Thủy sản phía Nam và nông sản phía Bắc của Xiêm La hội tụ lại giao dịch ở nơi này. Phía Nam hơn một trăm dặm chính là vịnh Xiêm La (vịnh Thái Lan) đổ ra biển, thuyền lớn có thể từ Mi Nam hà ngược dòng mà lên đi tới A Du Đà Da. Đồ sứ, lá trà và tơ lụa từ Trung Quốc xa xôi cũng theo đường biển vận chuyển tới đây cuộn cuộn không ngừng.

Bắt đầu từ thế kỷ mười bốn, A Du Đà Da chính là trung tâm mua bán và triều cống quan trọng do Trung Quốc và Nam Dương triển khai. Trong thành có hàng trăm hàng ngàn tòa Phật tháp cao vút, hàng ngàn hàng vạn vị Phật dùng ánh mắt tang thương chứng kiến lực lượng trên biển hết sức hùng hậu của Trung Hoa, vào thời Trịnh Hòa hạ Tây Dương.

Rất nhiều người Hoa tới đây làm ăn, định cư, sinh sản con đàn cháu đống. Các đời vương triều Xiêm La cũng dùng đãi ngộ cực lớn tiếp nhận người Hoa làm quan, miễn trừ thuế thân của người Hoa...

Nhưng bắt đầu từ trăm năm trước, dân gian thương mại lui tới vẫn phồn thịnh, nhưng lại rất ít có quân hạm và quan thuyền trung ương vương triều đi tới nơi này. Nghe nói là các quan viên triều Đại Minh cho rằng triều cống mua bán là một sự lãng phí về mặt tài chính, thậm chí giúp tăng trưởng quyền lực cho hoạn quan nội đình, bởi vì Trịnh Hòa hạ Tây Dương cũng là một thái giám.

Người Xiêm La và người Hoa đều không hiểu đây là đạo lý gì, có lẽ các quan viên thiên triều thông minh sẽ có đủ cách giải thích, bọn họ chỉ biết là đường như triều Đại Minh đã từ bỏ nơi này.

Quyền lực trống rất nhanh có người lấp chỗ, thay vào đó là thực dân phương Tây mang theo thuyền to pháo mạnh mà đến. Người Bồ Đào Nha xây doanh trại ở phía Nam A Du Đà Da thành, trên đỉnh giáo đường Thiên chúa thật cao, thập tự giá mơ hồ sánh ngang với Phật tháp bên trong thành.

Trong thời gian gần nhất, Tổng Đốc Luzon Tây Ban Nha cũng sai phái sứ giả mang đến văn thư lời lẽ ngạo mạn, quý tộc lãnh chúa trong thành bắt đầu lén lút bàn tán, chẳng lẽ người Tây Ban Nha muốn liên thủ với người Miến Điện?

Hai mươi năm trước, A Du Đà Da được xưng vinh viễn bất bại đã bị Miến Điện Mãng Ứng Long dẫn dắt quân công phá, sau đó bị bức bách phải thần phục với Miến Điện. Cho đến những năm gần đây nhất, Hắc Vương Tử Nạp Lê Huyền mọc nối với một nhân vật ghê gớm của thiên triều, lại bắt đầu chinh đồn binh mã.

Nghe nói người Tây Ban Nha và Mãng Ứng Lý kết làm mật ước, Tổng Đốc Tây Ban Nha phái sứ giả tới, trong đó có thâm ý khác.

May nhờ Nạp Lê Huyền tập kết toàn bộ quân đội mà y có thể nắm trong tay, lấy quân dung long trọng áp chế xôn xao bất an trong thành, cũng như một liều thuốc trấn an cho các quý tộc lãnh chúa vốn đã bắt đầu dao động.

Trên bình nguyên bên bờ Mi Nam hà phía Nam thành, một cánh quân hùng mạnh chưa từng có đang tụ họp. Hai vạn đao mâu thủ, một vạn tên nữ binh, ba ngàn cung tiễn thủ, năm trăm tên hỏa thương thủ, hai trăm chiến tượng cùng hai ngàn tên kỵ binh, bảy mươi khẩu đại pháo, hết thảy xếp thành nhiều phương trận ngay ngắn chỉnh tề trên bình nguyên.

Hôm nay Xiêm La Quốc Vương Thẩn Mã La Đồ không hỏi thể sự, Hắc Vương Tử Nạp Lê Huyền chân chính cầm quyền. Hai tay y vịn đầu gối, ngồi trên bành một con chiến tượng thật lớn, hài lòng duyệt qua đại quân mình.

Nạp Lê Huyền Thân là đại sư quyền Thái năm nay mới vừa ba mươi tuổi, chính là tuổi cường thịnh nhất, thân thể cường tráng mà linh hoạt, lúc này mặc một thân khôi giáp kim quang rực rỡ, bên hông đeo loan đao ngoài vỏ khảm đầy bảo thạch, lộ ra khí thế phi phàm.

Mãng Ứng Lý, nhất định lần này ta phải làm cho ngươi trả giá thật đắt! Nạp Lê Huyền cầm thật chặt chuôi đao, mắt nhìn về phía Xiêm La ở hướng Tây, âm thầm thề: Muội muội, chờ ta tới cứu...

Phụ tử Mãng Ứng Long Mãng Ứng Lý đánh bại Xiêm La, chiếm lĩnh A Du Đà Da, Nạp Lê Huyền còn thanh niên đã bị bắt làm con tin đến thủ đô Miến Điện Bạch Cổ. Cho đến khi muội muội của y Tô Phán Khang Lạp Nhã bị đưa đến Miến Điện, trở thành thị thiếp Mãng Ứng Long, Nạp Lê Huyền mới được thả trở về nước.

Nạp Lê Huyền coi chuyện này vô cùng nhục nhã, không có lúc nào là không nghĩ đến chuyện đánh bại Mãng Ứng Lý, đoạt lại muội muội đáng thương, bây giờ rốt cuộc cơ hội đã tới...

Sứ giả Tây Ban Nha bên người cỡi ngựa cao to, mặt mũi kiêu căng đột nhiên cười lên, dùng khẩu khí giễu cợt nói:

- Quân dung và tinh thần quý quân cũng không tệ lắm, nhưng có thể đối kháng với Miến Điện bách chiến tinh nhuệ hay không, vậy sẽ là vấn đề. Mọi người đều biết sức chiến đấu người Xiêm La kém xa không bằng người Miến Điện, hơn nữa không ít sĩ binh quý quân thiếu vũ khí và khôi giáp. Xin lấy danh nghĩa thượng đế thề, quân đội như vậy chỉ có thể chuốc lấy thất bại.

Các quan viên Xiêm La đều lộ vẻ giận dữ, nhưng lại không phát tác được, bởi vì trong lịch sử Xiêm La chiến đấu với Miến Điện luôn là thắng ít bại nhiều. Có lẽ là vì người Xiêm La bị Phật giáo ảnh hưởng quá sâu, tính tình vô cùng nhu nhược, mà người Miến Điện là cường hãn hiếu chiến.

Về phần vũ khí khôi giáp lại là bị Miến Điện hạn chế. Từ trước tới nay không thể không thần phục Mãng Ưng Lý, vì để tránh cho y sinh lòng nghi ngờ, Xiêm La thủy chung không thể chế tạo binh khí và áo giáp công khai trên quy mô lớn.

Sở dĩ Nạp Lê Huyền điểm khởi đại quân, thứ nhất trước khi xuất kích Miến Điện kiểm duyệt quân đội, thứ hai cũng là biểu diễn quân uy ở trước mặt sứ giả Tây Ban Nha.

Người khác không biết nhưng y rất rõ ràng, hai cường đạo xâm lược người Tây Ban Nha và người Miến Điện đã liên thủ với nhau, đại quân Mãng Ưng Lý rời đi bình nguyên Y Lạc Ngõa Để giang ở miền Nam Miến Điện, Bắc thượng xâm lấn Trung Quốc Vân Nam, phía sau tương đối trống, chỉ sợ các nước thừa cơ mà vào. Sứ giả Tây Ban Nha sớm không tới muộn không tới, lại tới vào thời khắc mấu chốt này, mục đích là gì không cần nói cũng biết.

- Sĩ khí quân ta rất cao, các tướng sĩ đang chuẩn bị dùng máu tươi địch nhân rửa sạch nỗi nhục A Du Đà Da bị công chiếm.

Nạp Lê Huyền cười cười, dừng một chút lại tỏ vẻ tự tin nói tiếp:

- Về phần binh khí khôi giáp, cũng không cần sứ giả phí tâm, Xiêm La ta phụng hịch thiên triều Tần Đốc Soái xuất binh trợ chiến, tự nhiên sẽ được bổ sung tương ứng.

Hừ! Sứ giả Tây Ban Nha hừ lạnh một tiếng, sau đó cười tới nỗi mặt méo xệch. Từ trước tới nay triều Đại Minh vứt bỏ phiên thuộc Nam Dương không ngó ngàng gì tới, eo Malacca bị công chiếm, mấy chục phiên quốc triều cống đoạn tuyệt lui tới, thiên triều cũng không nói nửa lời.

- Thiên triều gì chứ, đã là quá khứ rồi, hiện tại là vương quốc Tây Ban Nha vĩ đại thống trị thế giới! Từ tân đại lục đến Âu Châu, từ Trục Bồ La Đà (Gibraltar) đến Luzon đều là thượng đế ban cho Tây Ban Nha. Người nói tên họ Tần kia e rằng chỉ là Đại sư vô sỉ nói láo, da mặt dày khoát lác! Ha ha ha...

Sứ giả Tây Ban Nha không chút lưu tình, ngược đầu cười ha hả.

- Không không không, Tần Lâm không phải là Đại sư khoát lác, mà là Tổng Đốc Luzon của các ngươi, Phí Địch Nam Đức Bá tước tiên sinh mới là tên gốc ngay cả nói láo cũng không xong, bị người ta đoán ra được dễ dàng!

Người vừa nói chuyện là một giọng nữ hơi khàn khàn nhưng rất có sức hấp dẫn. Tiếng Xiêm La vốn mềm mại thốt ra từ miệng nàng giống như một khúc ca uyển chuyển dịu dàng, ngọt ngào khiến cho lòng người rung động.

Là ai... sứ giả Tây Ban Nha tức giận quay đầu nhìn lại.

Sau lưng cách đó không xa, một nữ tử mặc áo màu hạt dẻ tháo mũ trụ trên đầu mình xuống, nhẹ hất mái tóc dài đen nhánh xõa ra. Mái tóc nàng sáng lên óng ánh dưới ánh mặt trời Xiêm La, phong tình vạn chủng đưa tay vén tóc lòa xòa trước trán, để lộ gương mặt trái xoan say lòng người, đôi mắt mê ly dễ dàng làm rung động con tim bất cứ nam nhân nào.

Sứ giả Tây Ban Nha ngẩn người, mặc dù thẩm mỹ quan Đông Tây có chênh lệch, nhưng mỹ nhân như thế dù là người mù cũng sẽ động tâm. Y đảo mắt vài vòng, đột nhiên khí thế hung hăng chất vấn Nạp Lê Huyền:

- Quốc Vương, ả là ai vậy? Ắ dám vũ nhục Phí Địch Nam Đức Bá tước Đại nhân, cũng như vũ nhục toàn bộ vương quốc Tây Ban Nha! Ta yêu cầu lấy bản thân ả bồi thường!

Nạp Lê Huyền cười lắc đầu một cái:

- Chỉ sợ ta cũng không có quyền như thế, người phải hỏi chính nàng.

Trong đồng tử xanh nhạt của sứ giả thoáng qua vẻ nghi ngờ, sau đó giật dây cương tiến về phía nữ tử vừa nói.

- Đám người ngu xuẩn này, quả thật là đến chết vẫn còn chưa tỉnh ngộ. Được rồi, ta sẽ cầu nguyện trước ngã Phật thay các người.

Một nữ tử khác vận áo màu xám cười lắc đầu một cái, gương mặt dưới mũ trụ trắng như sứ Đức Hóa, lông mày mảnh mai, hai mắt thật to, cho dù nói ra lời lẽ đáng sợ như vậy nhưng giọng điệu cũng hết sức uyển chuyển dịu dàng.

Lại là một vị tiểu thư Đông Phương xinh đẹp! Sứ giả Tây Ban Nha cũng sắp choáng váng, nhưng rốt cục y phát hiện vấn đề, nữ tử sau nói tiếng Tây Ban Nha!

Nếu nói tiếng Xiêm La cũng không nói, không ngờ rằng nữ tử phương Đông lại biết nói tiếng Tây Ban Nha.

Sứ giả giật thót trong lòng, đột nhiên thay đổi sắc mặt lui về phía sau hai bước, kinh ngạc hỏi:

- Các người là...?

Nữ tử có nét mặt dịu dàng che miệng anh đào nhỏ, cười nói:

- Ta chẳng qua là kẻ vô danh tiểu tốt, nhưng nàng ấy lại khác, là Ngũ Phong thuyền chủ Kim Anh Cơ, coi chừng người bị dọa hôn mê...

- Anh Chi Ma Nữ ư?!

Hai mắt sứ giả Tây Ban Nha cơ hồ lồi ra, ngoác miệng đến tận mang tai, không thể nào ngậm lại được.

Kim Anh Cơ nhún vai một cái:

- Ta cũng không thích tước hiệu này chút nào.

Sứ giả Tây Ban Nha cơ hồ tuyệt vọng, y quay đầu lại nhìn Nạp Lê Huyền:

- Người lại dám cấu kết với địch nhân của vương quốc Tây Ban Nha, Phỉ Địch Nam Đức Bá tước Đại nhân sẽ không bỏ qua cho người!

Ngũ Phong hải thương và thực dân Tây Ban Nha đều có hùng tâm tráng chí độc bá Đông Tây lưỡng dương (Tây Dương cũng tức là Trịnh Hòa hạ Tây Dương, chủ yếu chỉ khu vực Đông Nam Á ngày nay, không phải là Đại Tây Dương), hai bên tất nhiên phát sinh xung đột, hơn nữa càng ngày càng lớn.

Người Tây Ban Nha đồn đãi Ngũ Phong hải thương thuyền chủ Kim Anh Cơ, được xưng Anh Chi Ma Nữ là một dị giáo đồ lòng dạ độc ác, nếu ai rơi vào tay nàng, chỉ có nước chờ hưởng thụ đãi ngộ làm mồi cho cá mập.

Sứ giả Tây Ban Nha thấy Kim Anh Cơ giống như nhìn thấy quỷ, bị dọa sợ đến lời nói không còn mạch lạc.

- Được rồi, nếu đã gọi ta là Anh Chi Ma Nữ, vậy thì như ngài mong muốn.

Kim Anh Cơ mấp máy môi đỏ mọng, tiêu sái búng tay một cái.

Mấy tên người hầu như lang như hổ ồ lên, kéo sứ giả Tây Ban Nha xuống ngựa, trói y lại thật chặt.

- Kim thuyền chủ vừa hung vừa ác như vậy, chẳng trách nào tên Tần Lâm kia...

Nữ tử dịu dàng vừa xuất hiện chính là Minh Trí Ngọc Tử, nàng mở chiết phiến ra đánh soạt, che miệng cười khanh khách.

Kim Anh Cơ đảo cặp mắt trắng dã, không tranh cãi với nàng.

- Có lẽ có thể hỏi được vài chuyện hay từ trong miệng tên này...

Minh Trí Ngọc Tử dứt lời, khép chiết phiến lại điểm vào trán sứ giả Tây Ban Nha:

- Bây giờ ta hỏi cái gì, người phải ngoan ngoãn thành thật trả lời, bằng không vị Anh Chi Ma Nữ này nổi giận, ta cũng không thể bảo vệ người.

Sứ giả Tây Ban Nha cũng sắp khóc, lòng nói từ đầu tới đuôi nàng cũng không hề bảo vệ ta.

Kim Anh Cơ lắc đầu cười cười, xem ra Minh Trí Ngọc Tử đã khôi phục từ trong đau đớn, trở lại dịu dàng như ngày trước, lời nói phóng khoáng hơn nhiều.

Xiêm La Quốc Vương Nạp Lê Huyền không hề quan tâm tới chuyện Kim Anh Cơ bắt người tra hỏi trên địa bàn mình, thậm chí cũng không hỏi qua Quốc Vương là y một tiếng.

Thái độ người Xiêm La từ y trở xuống đối với Kim Anh Cơ và Minh Trí Ngọc Tử đặc biệt cung kính, cũng không dám nhìn thẳng hai vị tiểu thư xinh đẹp.

Ngũ Phong hải thương và thực dân Tây Ban Nha nô hải tranh phong, nhưng từ Luzon xuống phía Nam, bao gồm cả vịnh Xiêm La, thế lực người Tây Ban Nha vẫn vượt trội hơn một bậc. Sở dĩ bọn Nạp Lê Huyền dám làm như vậy là trông cậy vào trợ giúp quân sự mà Tần Lâm hứa hẹn.

Ba ngàn bộ thiết tỏa giáp, năm ngàn thiết khôi, một vạn mũi trường mâu, tám ngàn thanh yêu đao, do thuyền lớn Ngũ Phong hải thương vận chuyển tới đây trang bị cho quân đội Xiêm La, để cho bọn họ có thể phát khởi thế công hùng mạnh với Đông Hu vương triều.

Xiêm La là nơi phồn hoa thịnh vượng, không thiếu lương thực, nơi này mỏ quặng vàng bạc rất nhiều, cũng không thiếu vàng bạc, chỉ thiếu vũ khí tác chiến. Chỉ cần có sự trợ giúp quân sự mấu chốt này, Nạp Lê Huyền có thể phát động cường tập Đông Hu vương triều, thừa dịp đại quân Mãng Ứng Lý xa ở Vân Nam đánh thẳng tới căn cứ địa người Miến Điện một dãy Bạch Cổ, Đông Hu ở hạ nguồn Y Lạc Ngõa Để giang, giáng cho Mãng Ứng Lý một đòn chí mạng.

Nạp Lê Huyền thân là một trong tam đại hùng chủ lịch sử Xiêm La, thậm chí còn cân nhắc sâu xa hơn nữa: người Miến Điện Đông Hu vương triều cơ hồ thống trị toàn bộ bán đảo Trung Nam, chinh phục tất cả quốc gia trừ Giản Bộ Trại ra, thành lập đại đế quốc cơ hồ có thể sánh ngang cùng Đại Minh, không biết tương lai Xiêm La có cơ hội giống như vậy hay không?

Đạn tộc một trong tam đại dân tộc Miến Điện là đồng tộc cùng Vân Nam Thái tộc, cũng là đồng tộc cùng Xiêm La Thái tộc.

Cho nên Nạp Lê Huyền một mực cung kính với bọn Kim Anh Cơ, chỉ sợ có gì sơ suất chậm trễ. Đại trưởng phu có thể co có thể duỗi, chờ sau khi lấy được thật nhiều vũ khí, dẫn dắt quân công chiếm Bạch Cổ, Đông Hu, đến lúc đó có còn nghe lời của Tần Lâm hay không, có nên ủng hộ Tư Vong Ưu hay không, hắc hắc... có thể tùy cơ hành sự!

Người Xiêm La vốn tính nhu nhược, nhiều năm qua không thể xưng bá bán đảo Trung Nam, nhưng Nạp Lê Huyền cảm thấy có lẽ sẽ có thay đổi trên tay mình.

Tới rồi!

Truyền lệnh binh cỡi ngựa chạy tới một mạch như bay.

Chỉ thấy ở hạ nguồn Mi Nam hà, từng cánh buồm xuất hiện ở đường chân trời. Mới đầu chỉ có thể nhìn đến đỉnh cột buồm và chút cánh buồm, dần dần thấy rõ cả mặt buồm và thân thuyền bên dưới càng ngày càng gần, càng ngày càng nhiều.

Chiến hạm khổng lồ không thua gì chiến thuyền hạng nhất Tây Ban Nha, bên hông thuyền dày đặc cửa sổ đặt pháo biểu hiện bọn họ có hỏa lực đáng sợ. Mà rất nhiều lá buồm cực lớn có nghĩa bọn họ có được động lực mệnh mông, có thể cỡi gió lướt sóng trong đại dương sóng dữ.

Đại quân Xiêm La nổi lên một trận xôn xao, rất nhiều năm không nhìn thấy thuyền đội khổng lồ như vậy tiến vào Mi Nam hà. Nghĩ tới đây chính là đồng minh mình, tướng sĩ Xiêm La không tránh khỏi kích động trong lòng, ai nấy thở phào nhẹ nhõm: đồng minh lợi hại như vậy, tương lai có thể không cần sợ hãi đại quân Miến Điện nữa.

Nạp Lê Huyền lại cau mày, thấy những chiến hạm khổng lồ uy vũ và tàu chuyên chở số lượng rất nhiều, phát giác Ngũ Phong hải thương hùng mạnh vượt ra khỏi tưởng tượng của mình. Trước đây y cũng từng có hơi động lòng trước nhan sắc yêu mị của Kim Anh Cơ, chẳng qua là che giấu rất sâu, nhưng trước mắt ý niệm này coi như là tan thành mây khói, y biết mình còn kém xa không đủ cân lượng.

- Cảm tạ, cảm tạ Kim thuyền chủ!

Nạp Lê Huyền cảm kích rơi nước mắt nhìn Kim Anh Cơ, dáng vẻ hân không thể nằm phục xuống đất dập đầu.

Kim Anh Cơ cười khanh khách, ánh mắt lướt qua Nạp Lê Huyền, nhìn thuyền đội từ xa đến gần, nói lời đầy ẩn ý:

- Cảm tạ bản quan ư, người nên cảm tạ Tần Lâm thì hơn, hi hi...

Phải, phải, Nạp Lê Huyền gật đầu liên tục.

Thuyền bè cập bến thuyền A Du Đà Da, hạ buồm, thả neo, buộc dây, dần dần dừng hẳn. Cửa khoang mở ra, người Xiêm La trên bến thuyền đã chuẩn bị sẵn sàng, lên thuyền khiêng xuống từng bó khô giáp và vũ khí.

Nạp Lê Huyền không kịp chờ đợi xông lên, tra xét những vật liệu chiến lược quý báu kia. Những khô giáp này đều được dùng dây thừng bện cột lại cẩn thận, sau khi tháo dây ra, vuốt ve mặt ngoài khô giáp, vẻ bóng loáng lại thêm cảm giác tay mát lạnh nói cho y đây là khô giáp chất lượng thượng hạng.

- Đại vương, chất lượng khô giáp và vũ khí rất tốt!

Sứ thần Xiêm La Sai Ngõa Lập chạy tới, cầm một thanh yêu đao trong tay:

- Vi thần đã thử qua, đây là cương đao thượng hạng!

Nạp Lê Huyền mặt mày hớn hờ:

- Cực khổ, chuyến này người cực khổ rồi!

1022. Chương 1022: Nạp Lê Huyền

Sai Ngõa Lập sung làm sứ thần, tương đối quen thuộc với phe Tần Lâm. Cho nên lần này là y chạy đi chạy lại giữa hai bên, được phái tới thuyền Ngũ Phong hải thương đảm nhiệm công việc liên lạc, mới vừa theo thuyền đội trở lại A Du Đà Da.

Nạp Lê Huyền cũng không phải ngu ngốc, y không muốn mình bị một ít vũ khí chất liệu kém lừa gạt. Nếu như Kim Anh Cơ dám mang hàng kém chất lượng tới, Nạp Lê Huyền cũng dám trở mặt không nhận người.

Y lập tức ra lệnh cho các tướng quân cầm binh tới nhận lấy vũ khí khô giáp, để cho các binh sĩ mau chóng trang bị.

Kim Anh Cơ đi tới hỏi:

- Sao hả, hàng hóa bản quan mang tới cũng không tệ lắm phải không?

- Ừm, rất tốt, chỉ là loại hỏa thương tốt nhất của các người hơi ít, ngoài ra số lượng vũ khí khô giáp...

Nạp Lê Huyền quay đầu lại nhìn Kim Anh Cơ, nói bổ sung:

- Dù sao chúng ta cũng phụng hịch truyền Tần Độc Soái xuất chinh.

Kim Anh Cơ cười thâm, Nạp Lê Huyền thật là một kiêu hùng Xiêm La, thay đổi sắc mặt thật nhanh. Vừa rồi vũ khí còn chưa tới, muốn y quỳ xuống đất dập đầu cũng được, hiện tại đã lấy được vào tay lập tức trở nên kiêu ngạo hơn trước, khen chê đủ điều. Có vẻ như y muốn nâng giá lên trước, muốn chiếm được phần nhiều một chút lúc phân chia ích lợi sau khi chiến thắng.

Bất quá so với Tần Lâm, tên Nạp Lê Huyền này không đáng kể gì.

Thần sắc Kim Anh Cơ trịnh trọng gật đầu một cái:

- Ủ, người nói đúng, quả thật không đủ nhiều, đối với quân đội Xiêm La sức chiến đấu vốn kém cỏi, trang bị những vũ khí và khôi giáp này cũng không thể cải thiện sức chiến đấu được bao nhiêu.

Cũng không phải sao, người Xiêm La cả ngày bái Phật, làm hòa thượng là thiên hạ vô địch, nhưng đánh giặc lại hết sức hồ đồ.

- Cũng không thể nói như thế...

Sai Ngõa Lập nghe giọng Kim Anh Cơ lộ vẻ châm chọc, đứng ra nói giúp cho Quốc Vương mình.

Nạp Lê Huyền á khẩu nghẹn lời, nhưng y nghe ý tứ trong lời nói Kim Anh Cơ liền khoát khoát tay ngăn thuộc hạ, sau đó thử thăm dò hỏi:

- Kim thuyền chủ đã nói như vậy, có phải chuẩn bị gia tăng trợ giúp cho chúng ta hay không?

- Đó là dĩ nhiên!

Kim Anh Cơ không chút do dự gật đầu một cái.

Ồi chào, Nạp Lê Huyền vui mừng như mở cờ trong bụng, thầm nói nữ nhân trong truyền thuyết này chẳng những giỏi hoạt dị thường, thủ đoạn cũng âm hiểm sắc bén, vô cùng khó đối phó, không nghĩ tới dễ dàng nhường bộ như vậy. Hắc hắc, nếu như bị nàng mắng một trận là có thể đổi được nhiều trợ giúp hơn, Nạp Lê Huyền tuyệt không ngại bị nàng mắng xối xả không ngừng.

Lại có mấy chiếc thuyền chuyên chở cập bến thuyền, bắc ván cầu, mở cửa khoang ra.

Thanh âm gì vậy? Không ít người Xiêm La bao gồm Nạp Lê Huyền cũng nghe được trong khoang thuyền truyền tới thanh âm kỳ quái, bọn họ dừng chuyện khác lại, vểnh tai lên cẩn thận lắng nghe.

Ầm ầm, giống như là tiếng bước chân, lại có tiếng va chạm kim loại kêu loảng xoảng...

Không cần đoán tiếp nữa, từng đội binh sĩ võ trang đầy đủ lên boong thuyền, sau đó theo ván cầu lên bến thuyền. Tất cả binh sĩ đều trang bị đầu khôi rộng rãi sáng loáng, thân mặc Minh Quang khải được chế tác đơn giản. Điểm bất đồng duy nhất với quân đội tinh nhuệ quân Minh chính là, trên đỉnh đầu khôi bọn họ không phải là một chùm ngù tua màu đỏ, mà là ngù khôi do tơ ngũ sắc tạo thành.

Vai bọn họ vác hỏa thương đen bóng, lưng đeo thứ đao lắc lư, trước ngực quấn băng đạn cho thấy sức chiến đấu cực mạnh. Mà sắc mặt của những binh sĩ này cũng khiến cho đáy lòng quân Xiêm La vốn quen cầu thần bái Phật phải run lên.

Đây là ai vậy... người nào người nấy có sắc mặt hung thần ác sát vô cùng dữ tợn, trong đôi mắt lộ hung quang. Cho dù là lộ ra dáng vẻ không thèm quan tâm ngoài mặt cũng chỉ có loại lão binh bách chiến mới có, dễ dàng gác bỏ sinh tử sang bên.

Thế nhưng đội ngũ bọn họ hết sức đều nhịp, cờ hiệu khẩu lệnh nghiêm chỉnh, dưới sự chỉ huy của các cấp trưởng quan bước chân chỉnh tề đi xuống boong thuyền, đi lên ván cầu lên trên bờ.

Bách chiến tinh nhuệ! Đây là đánh giá của tất cả người Xiêm La đối với cánh quân này.

- A, đây chính là Xiêm La sao?

Doãn Tân Thương thân mặc Lĩnh Thiên sam, phe phẩy quạt lông ngỗng đi xuống boong thuyền.

Trầm Hữu Dung nai nịt chỉnh tề nở một nụ cười vô lại:

- Nếu như muốn giết Chư Cát Lượng, ta cảm thấy nên mặc hạc sường...

Hạc sường? Doãn Tân Thương quay đầu lại:

- Người muốn nóng chết ta sao? Đây là Xiêm La!

Ngay cả Du Tư Cao vốn ăn nói thận trọng, nghe nói như thế cũng không nhịn được khoe miệng khê nhếch. Nhưng rất nhanh y đã khống chế lại tâm trạng, dựng mặt lên như trước.

Cánh quân này là lực chiến đội do thủy binh Ngũ Phong hải thương tạo thành, tất cả thành viên đều được chọn lựa ra từ trong mấy vạn thành viên Ngũ Phong hải thương, có tinh thần mạo hiểm, hung tàn tàn nhẫn nhất. Trên tay không ít người từng vấy máu, thậm chí giết không chỉ một mạng, cho nên sát khí bọn họ mới nồng đậm như vậy.

Nhưng muốn huấn luyện loại lão binh như vậy cũng không dễ dàng gì, kể từ khi triển khai liên thủ huấn luyện với quân Minh tới nay, Du Tư Cao và Trầm Hữu Dung mất hết sức chín trâu mười bò mới có thể chinh hợp bọn họ thành một cánh quân kỷ luật nghiêm minh. Trong đó công lao Du Tư Cao lớn hơn một chút, vì phụ thân y Du Đại Du trị quân vô cùng lợi hại.

Một thời gian trước, Doãn Tân Thương cũng được Tần Lâm phái đến trong quân, làm chủ soái lực chiến đội Ngũ Phong hải thương. Chuyện này cũng không mâu thuẫn với chức trách của Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung, bởi vì thân phận bọn họ là tướng lãnh Phúc Kiến Thủy sư quân Minh.

Lần này lực chiến đội Ngũ Phong hải thương toàn lực xuất kích, tự nhiên Doãn Tân Thương dẫn đội xuất chinh, Du Tư Cao và Trầm Hữu Dung cũng bị bắt theo. Nghiêm khắc mà nói, bọn họ không phụng chiếu là không thể rời đi Phúc Kiến Thủy sư, nhưng có Cảnh Định Hưởng làm Tuần Phủ Phúc Kiến, còn ai đến tìm bọn họ gây phiền phức.

Hơn nữa Du Tư Cao và Trầm Hữu Dung cũng cảm thấy, quan sát Ngũ Phong hải thương tác chiến hải ngoại cũng rất có ý nghĩa đối với công việc huấn luyện tăng cường quân Minh. Cho nên hai người bọn họ liền cáo bệnh với Tuần Phủ Đại nhân, sau đó theo quân đến nơi này, tạm thời sung làm tướng lãnh cầm binh dưới quyền Doãn Tân Thương.

Có lẽ sẽ đi đánh Mãng Ưng Lý một trận... Hai vị tướng quân trẻ tuổi xoa tay xoa chân không nhịn được muốn lập tức chạy ra tiền tuyến, cho nên bọn họ hoàn toàn không chú ý tới người Xiêm La phía dưới kia đang trợn mắt há mồm.

Đây... đây là chuyện gì vậy? Nạp Lê Huyền giật mình thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình. Sau khi y phản ứng không còn nhớ tới việc giữ hình tượng của mình, vừa giận vừa sợ nhìn chằm chằm Kim Anh Cơ.

A, không phải người nói còn cần nhiều trợ giúp hơn sao, cho nên người ta mang đến bốn ngàn tinh binh trợ chiến! Kim Anh Cơ u oán liếc Nạp Lê Huyền một cái, yêu kiều muốn khóc, phảng phất bị oan ức rất lớn.

Nhưng kẻ chân chính muốn khóc lại là Nạp Lê Huyền, mặc dù nhân số quân Minh ít, nhưng phải biết vào thời này ở tất cả phiên thuộc quốc gia, hết thảy Đại Minh đều lấy chữ Thiên: thiên triều thiên sứ thiên binh thiên tướng.

Quân Minh ở trước mặt quân đội các quốc gia phiên thuộc lập tức toát ra vòng hào quang can đảm và vô địch, càng gia tăng khí thế. Ngược lại đối phương vì khiếp đảm tự làm suy yếu mình, khí thế cũng giảm sút đi rất nhiều.

Huống chi ý chí chiến đấu quân đội Xiêm La vốn là rất thấp, bọn họ thích bái Phật hơn đánh giặc.

Đúng là như vậy, mấy vạn đại quân Xiêm La thấy thiên binh giơ nhật nguyệt kỳ và Ngũ Phong kỳ giá lâm, không tự chủ được chấn động trận hình, căn bản không dám nhìn thẳng.

Mà các lão binh lực chiến đội sau khi tướng lãnh hô khẩu lệnh nghỉ bèn không để ý chút nào cười cười nói nói, chỉ chỉ chỗ chỗ về phía quân Miến Điện, phách lối như lang sói trước mặt bầy dê.

Không có biện pháp, sức chiến đấu quân Minh cao hơn xa quân Miến Điện, quân Miến Điện đã có thể đánh cho quân Xiêm La vãi ra quần, cho nên chệnh lếch mới lớn như vậy.

Mới đầu Nạp Lê Huyền muốn ra lệnh binh sĩ ép quân Trung Quốc trở về, nhưng khi những chiến hạm khổng lồ kia đều mở ra cửa sổ pháo, không có hảo ý nhắm hướng quân Xiêm La, y không dám khinh cử vọng động, không thể làm gì khác hơn là mặc cho càng ngày càng nhiều quân Trung Quốc đi xuống, Đợi đến khi bốn ngàn tên lực chiến đội lên bờ hết, cho dù là không tính tới uy lực những hỏa pháo trên chiến hạm kia, quân Xiêm La cũng bất lực không thể đuổi bọn họ được nữa.

Đáng thương Sai Ngõa Lập thật sự sợ ngây người, thân thể gầy ốm không ngừng run run, nơm nớp lo sợ giải thích cho Nạp Lê Huyền một phen, rằng y không hề biết Ngũ Phong hải thương lại giở trò này.

Nạp Lê Huyền ngược lại phóng khoáng hơn, trong thời gian ngắn đã nghĩ thông, khoe miệng giật giật nặn ra một nụ cười khó coi, sau đó vỗ vỗ vai Sai Ngõa Lập:

- Kim tướng quan là tướng quân thiên triều sách phong, tâm phúc của Tần Đốc Soái, nàng chịu phái binh trợ chiến, bản vương cầu còn không được, làm sao lại trách tội người? Kim tướng quân, tiểu vương đa tạ nàng trượng nghĩa viện thủ!

Dứt lời, Nạp Lê Huyền vái chào thật sâu tới đất.

Cuộc sống giống như cưỡi gươm, nếu như không cách nào tránh khỏi, vậy cố gắng buông lỏng hưởng thụ là hơn. Ít nhất Nạp Lê Huyền rất rõ ràng, so với bị người Miến Điện Mãng Ứng Lý, bị thực dân Tây Ban Nha làm bầy làm càn, Trung Hoa thiên triều và Ngũ Phong hải thương thật sự dễ chịu hơn nhiều lắm. Cho dù là Kim thuyền chủ ác độc tới mức nào, cũng không đáng hận bằng người Miến Điện.

Ít nhất nàng sẽ không bắt muội muội Nạp Lê Huyền về làm thị thiếp! Bàn về nam, nàng có Tần Đốc Soái, bàn về nữ, vị Minh Trí Ngọc Tử kia đã đẹp hơn bất kỳ cô nương Xiêm La nào, cho dù là nàng thích cả nam lẫn nữ, người Xiêm La cũng sẽ không có nguy hiểm... Nạp Lê Huyền không khỏi ác ý suy nghĩ, đáng thương cho y hiện tại cũng chỉ có thể dùng trí tưởng tượng để an ủi tâm linh vừa bị trọng thương.

Còn chuyện chiếm đoạt Bạch Cổ, Đông Hu, chiêu nạp Đan tộc cảnh nội Miến Điện, Xiêm La vương triều mở mang bờ cõi, Nạp Lê Huyền đã quên bằng hoàn toàn.

Ngày đó Nạp Lê Huyền trở lại vương cung khổ luyện quyền Thái ba trăm hiệp, đánh nát tám bao cát, đá gãy năm gốc chuối Tây. Trong tâm trạng buồn bực bất ngờ có lãnh ngộ mới về quyền Thái, sau đó trở thành một đời tông sư quyền Thái.

Quân Minh đánh một trận ở Bảo Trường Dịch công thành định càn khôn, Tần Lâm cho người cỡi khoái mã chạy về kinh sư báo tiệp. Đồng thời lấy danh nghĩa Khâm Sai Đốc Soái truyền hịch, điều động các tộc Thổ Ty biên thủy Vân Nam, các phiên thuộc hóa ngoại chạy tới trợ chiến, cũng hứa hẹn triều đình sẽ không tiếc sắc phong, phẩm kẻ nào trợ chiến ắt có tướng thưởng.

Tiếp báo chấn động tứ phương, nhất thời chư di chư phiên thuộc tụ tập hưởng ứng, các tộc Vân Nam gom góp lương thực theo sát như bóng với hình, hoặc gói cơm xách nước chạy đi nghênh đón đại quân, hoặc dò xét quân tình địch nhân tới bẩm báo, hoặc sai phái hướng đạo dẫn đường cho đại quân, hoặc tìm chỗ hiểm yếu mai phục tập kích quân Miến Điện.

Quân Minh tinh thần đại chấn, thế công mạnh mẽ không thể đỡ. Lưu Đĩnh, Đặng Tử Long dẫn dắt tướng sĩ dưới quyền thay nhau xuất kích, liên tục đánh hạ Mang Thị, Lũng Xuyên, Thiết Bích quan. Man Mạc Thổ Ty không chiến mà hàng, Mạnh Cung, Mộc Bang Thổ Ty tự trời tới trước quân xin tội, Mãng Ứng Lý bại lui một mạch ngàn dặm, bị hoàn toàn đuổi ra khỏi bên ngoài quốc cảnh Đại Minh.

Tần Lâm dẫn dắt quan quân đóng doanh hạ trại ở Uy Viễn, Thổ Ty lớn nhỏ rối rít chạy tới lễ bái. Sau khi nhìn thấy cờ xí như mây, binh sĩ như rừng, mấy trăm chiến tượng quân Miến Điện bị quân Minh bắt giữ chuyển vận lương thảo, các Thổ Ty thấy đều lạy phục đầy đất, xưng trong hai trăm năm qua chưa từng thấy uy nghi thiên triều như vậy.

Vì vậy Tần Lâm khôi phục lục đại Tuyên Uy ty, tam đại Tuyên Phủ ty hơn trăm năm qua đã dần dần hoang phế, xác lập lại quan hệ giữa Đại Minh và các Thổ Ty phiên thuộc. Sau đó cắt máu ăn thề với các thủ lĩnh Thổ Ty ở doanh: sáu úy mở lại, ba tuyên khôi phục, chư di cách tâm, chỉ cần triều cống, cho phép khai thác quặng mỏ tài nguyên tự tiện sử dụng, không hỏi không bắt.

Quân dân các tộc thấy đều vui mừng hơn hở. Kể từ khi Gia Cát Võ Hầu Nam chinh tới nay, chuyện hôm nay khả quan nhất, từ nay về sau binh qua không còn, dân chúng các tộc nghỉ ngơi lấy sức, Nam Cương lại là một mảnh thái bình.

Chiến đấu ở cảnh nội Trung Quốc đã kết thúc, nhưng Mãng Ứng Lý vẫn tiêu dao ngoài vòng pháp luật, chính nghĩa còn chưa được thực hiện triệt để, cho nên chiến tranh bên ngoài quốc cảnh vẫn còn tiếp tục.

Tư Vong Ưu được quân Minh ủng hộ đoạt lại đất cũ Mạnh Dường. Lúc nàng cỡi bạch tượng Cẩm Trụ trở về cố hương, được dân chúng Mạnh Dường bị Mãng Ưng Lý giày xéo ra đứng hai bên đường hoan nghênh, phụ lão mừng đến chảy nước mắt.

Tư Vong Ưu bày bàn cúng tế ở Tuyên Ủy Sứ Ty, phục xuống đất than vãn khóc lớn, cúng tế phụ mẫu huynh đệ đã anh dũng hy sinh đền nợ nước.

Tần Lâm lấy thân phận Đốc Soái tới cúng tế, hăng giọng đọc tế văn, đồng thời thượng tấu triều đình truy phong cố Tuyên Ủy Sứ Tư Cá là Thái Tử Thiếu Bảo, Tư Vong Ưu là con được kế thừa chức cha, đòi đòi trấn thủ biên thùy Vân Nam, gìn giữ bờ cõi nơi này cho Trung Quốc. Lại mang ra ba tên tướng Miến Điện mới bắt sống được gần đây chém trước linh vị, để tỏ ra Trung Hoa ta nhân nghĩa bao trùm, kẻ nào quy phục sẽ được giúp đỡ, kẻ nào chống lại ắt sẽ tru戮.

Tư Vong Ưu hướng về phía kinh sư lạy chín lạy, chính thức thừa tập chức Mạnh Dường Tuyên Ủy Sứ của tiên phụ. Sau đó cùng binh mã chư Thổ Ty, thổ binh các trại Mạnh Dường cùng với tướng sĩ Đạn tộc đầu hàng tụ tập dưới Mạnh Dường thành, kiểm kê hết thấy có hơn sáu vạn tám ngàn binh các tộc, tám trăm chiến tượng, đại quân ngập tràn các tộc, binh thế cực kỳ long trọng.

Lúc này Mãng Ưng Lý bỏ chạy một mạch ngàn dặm, chỉ dẫn dắt hơn vạn tàn binh bại tướng theo về Miến Điện, thậm chí không dám ở lại trọng trấn thủ đô A Ngõa thành của A Ngõa vương triều ngày xưa nằm ở miền Trung Miến Điện quá lâu. Y để cho Vương thúc Mãng Chúc ở lại thủ, còn mình dẫn quân nhanh chóng lui về phía Nam chạy thẳng tới hạ nguồn Y Lạc Ngõa Đễ giang, bên bờ Ấn Độ dương, một dãy Bạch Cổ, Đông Hu, cố gắng ở nơi đó chiêu binh mãi mã, khôi phục như trước.

1023. Chương 1023: Thế Như Chẻ Tre

Chỉ tiếc Mãng Ưng Lý còn không biết Tần Lâm truyền hịch cho đòi, quân đội các nước Giản Bộ Trại, Nam Chưởng, Xiêm La thừa dịp ồ ạt xuất động, từ bốn phương tám hướng đánh vào thủ phủ Đông Hu vương triều trống không yếu ớt. Lúc y dẫn dắt quân thoát đi A Ngõa thành Nam hạ, Nam Chưởng Quốc Vương Phạ Nha Na Khoản Nặc chạy nhanh nhất đã dẫn binh xâm nhập cảnh nội Miến Điện hai trăm dặm, tốc độ cực nhanh, thậm chí bỏ rơi quân Giản Bộ Trại tinh nhuệ hơn do Ma Ha La thống lĩnh lại sau lưng.

Ba hôm sau Mãng Ưng Lý mới nhận được văn thư quan viên địa phương cấp báo, y ngây người trợn mắt há mồm, chỉ cảm thấy cổ họng hơi ngọt, một ngụm máu xông lên cổ, lại bị y cố gắng nuốt ngược trở vào.

Phạ Nha Na Khoản Nặc tham tiền bỉ ổi vô sỉ, đã là trò cười trong quốc nội Nam Chưởng, từ trước tới nay phụ tử Mãng Ưng Long Mãng Ưng Lý không coi nhân vật như thế ra gì. Mãng Ưng Lý nằm mơ cũng không nghĩ tới mình sa sút tới mức bị tiểu nhân như vậy ức hiếp tận cửa. Ít ngày trước đối phương còn xưng thần nạp cống vô cùng cung thuận, bây giờ lại là người đầu tiên xuất thủ, quả thật vô cùng bỉ ổi ti tiện.

Thừa dịp người bệnh, lấy mạng người luôn, hắc hắc hắc... Phạ Nha Na Khoản Nặc cỡi chiến tượng xua quân tiến nhanh lắm bầm, da mặt bán được bao nhiêu tiền một cân?!

Quân Giản Bộ Trại, Xiêm La cùng với lực chiến đội Ngũ Phong hải thương Doãn Tân Thương dẫn dắt, các đường đại quân nối đuôi nhau xâm nhập cảnh nội Miến Điện, quyết không để cho Mãng Ưng Lý có thời gian nghỉ ngơi lấy sức, chinh đồn quân bị, mọi người rất thích tiến hành triệt để công tác đánh chó rớt xuống nước này.

Đông Hu vương triều vô cùng hiếu chiến, khơi lên chiến hỏa khắp toàn bộ bán đảo Trung Nam, thành lập vương triều hùng mạnh nhất trong lịch sử Miến Điện, đồng thời cũng tạo ra vô số cừu địch ình. Bây giờ những cừu địch này rất thích liên thủ, trở thành kẻ đào mộ mai táng Mãng Ưng Lý.

Không chỉ có như vậy, Tư Vong Ưu lại lấy thân phận đồng tộc dựng lên ngọn cờ xây dựng lại A Ngõa vương triều, quân dân Đạn tộc cảnh nội Đông Hu vương triều lập tức lòng người phù động, Mạnh tộc cũng xa rời Mãng Ưng Lý. Đông Hu vương triều vì phát động chiến tranh đối ngoại nên đã bóc lột vơ vét dân chúng trong nước, mười mấy năm trước ở thủ đô Bạch Cổ từng bạo phát khởi nghĩa nông dân trên quy mô lớn.

Mãng Ưng Lý bị vây trong thành, các đường đại quân từ bốn phương tám hướng ép tới, Đông Hu vương triều bị diệt bất quá chỉ là vấn đề thời gian.

Tiếp báo từ tiền tuyến truyền về liên tục, mỗi ngày đều có truyền lệnh binh dùng trường mâu giơ cao chiếu thư báo tiếp chạy truyền tin chiến thắng tới Vĩnh Xương phủ, Côn Minh, kinh sư.

Dọc đường đến mỗi một tòa thành thị, sĩ thân dân chúng nghe được tiếng báo tiếp, tất cả đều ngẩng đầu ngóng trông.

Sắc mặt quân truyền lệnh vô cùng kiêu ngạo, ghim ngựa trước mặt nha thự thành thị, ghim trường mâu xuống đất, mở chiếu thư báo tiếp ra cao giọng đọc rõ tình huống.

Câu chữ quá trúc trắc khó hiểu, tình huống quân sự quá chuyên nghiệp, thật ra dân chúng phổ thông nghe không hiểu. Nhưng bọn họ hiểu rất rõ ràng một điểm chính là chiến tuyến đang cách mình càng ngày càng xa: bắt đầu ở Vĩnh Xương phủ, tiếp theo thu phục Mang Thị, sau đó là Lũng Xuyên... Quân Minh thắng lợi liên tiếp, quân Miến Điện bại lui không ngừng, chiến tuyến đang nhanh chóng đẩy dời về phía trước, cách dân chúng ở thành thị càng ngày càng xa.

Trước đây sĩ thân dân chúng Bảo Sơn thành, Đại Lý thành, thậm chí Sở Hùng, Côn Minh nghe được tin tức quân Miến Điện ồ ạt tấn công, đã đánh tới cảnh nội Vân Nam, cách mình càng ngày càng gần, không tránh được sợ hãi, sau đó chính là nghi ngờ: vì sao đại quân triều đình chậm chạp không đi bình loạn, tiêu diệt đám nhãi nhép kia?!

Tin dữ Thi Điện bị tàn sát càng làm cho dân chúng bị dọa sợ đến không nhẹ, Côn Minh phía sau còn khá hơn một chút, Bảo Sơn, Đại Lý gần sát chiến trường lo nơm nớp ngày đêm. Tất cả mọi người đều nghĩ hết biện pháp hỏi thăm tin tức của tiền tuyến, chỉ cần hơi có gió thổi cỏ động sẽ đưa tới một trận náo loạn.

Bây giờ hay lắm, đại quân báo tiếp về liên hồi, đã đánh quân Miến Điện tới bởi hoa lá bỏ chạy ngàn dặm, bất kể thế nào cũng không thể đánh tới Vân Nam được nữa. Khâm Sai Tàn Đốc Soái đốc quân Nam chinh cũng trở thành đại anh hùng, đại hào kiệt trong lòng tất cả dân chúng.

Bất kể Đại Lý, Sở Hùng hay Côn Minh, tất cả quán trà lớn nhỏ trong thành đều đang kể chuyện Tàn Đốc Soái đại phá quân Miến Điện, Mãng Ưng Lý ném khôi tháo giáp.

Bên trong Kim Mã Bích Kê phường ở Côn Minh, trong một quán trà, mọi người đang ngấm lại tin cáo tiếp mà vừa rồi quân truyền lệnh mới lớn tiếng đọc lên, ai nấy hưng phấn không thôi.

Có vị trà khách già mà gầy lớn tiếng nói:

- Vị Khâm Sai Tàn Đốc Soái kia chính là hộ pháp Vi Đà hạ phạm, thân cao trượng hai, eo rộng mười gang, mắt như chuông đồng, râu tua tủa cương châm, có sức mạnh có thể địch lại vạn người. Ở Bồ Man quan rồng to một tiếng dọa lui Miến Điện mười vạn binh, đáng thương quốc vương Miến Điện Mãng Ưng Lý rất tự hào về bạch tượng vương của mình, phách lối vô cùng, lại bị tiếng rồng này làm cho sợ hãi té xuống ngựa...

Đây rõ ràng là trích đoạn Trương Phi rồng một tiếng ở đầu Đường Dương kiều, trà khách đã sớm nghe quen tai thuộc lòng, chuyển qua trên người Tàn Lâm, mọi người cũng có thể tiếp nhận.

Lão trà khách đang nói hứng chí, lại có thanh niên lỗ mãng không biết điều gân cổ cãi lại:

- Mãng Ưng Lý là cỡi voi, cũng không cỡi ngựa.

- Đó... Đó chính là đụng ngã... ngã xuống voi...

Lão trà khách đỏ mặt lên, nói ngã voi lại cảm thấy không thuận miệng.

Vất vả lắm mới thuyết phục được thanh niên lỗ mãng, lại có hành cước thương nhân bày tỏ dị nghị:

- Lão trượng, vì sao ta nghe nói Tàn Đốc Soái là Địch Thanh Tổng triều chuyển thế, là một bạch diện lang quân thân hình thon thả, dung mạo như nữ tử thanh xuân? Nghe nói lúc hắn đánh giặc lo lắng địch quân khinh thị, cho nên đeo một chiếc mặt nạ bạc, cỡi Đạp Tuyết Ô Chuy, sử một cây lưu kim Điểm Cương Thương, xông trận phá địch không đâu là không thắng?

Trong góc chợt có tiếng phì cười khe khẽ, A Sa cuống quýt che miệng lại, lăm la lăm lét nhìn quanh bốn phía.

Các cao thủ Bạch Liên giáo bọn Ngã Khổ Thiên, Tử Hàn Yên cải trang theo bên cạnh A Sa cũng chỉ có thể nở nụ cười khổ. Dựa theo giáo nghĩa, giáo chủ vừa là Ma Ni Đại Quang Minh thần phụng pháp chỉ Vô Sinh Lão Mẫu giảng hạ, lại là một đời đế vương Long Phượng vương triều. Trước kia Bạch giáo chủ vô cùng trang trọng nghiêm túc, bây giờ vị Bạch giáo chủ này tính tình hết sức trẻ con...

- Này, các người không nên nghiêm mặt có được hay không?

A Sa chu cái miệng nhỏ nhắn cao tới mức có thể treo bình dầu, nhỏ giọng giải thích:

- Các người không cảm thấy buồn cười sao, trước đó người kia nói cái gì thân cao tượng hai, rõ ràng là Ngưu Đại Lực dưới quyền Tần Lâm. Sau đó nói là đeo mặt nạ bạc, dung mạo như mỹ nữ, ha ha, chính là vị giáo chủ sư phó của ta.

Cao Thiên Long vội vàng cãi lại:

- Thánh giáo chủ cẩn thận lời, Bạch Sương Hoa phá cửa phản giáo, đã không phải là giáo chủ bản giáo, không thể xưng hô như vậy.

Hừ... Bạch Linh Sa bĩu môi, bàn tay nhỏ bé đặt ở dưới gằm bàn lạng lẽ giá giá ngón giữa, đây là Tần Lâm dạy nằng.

Đám người Ngã Khổ Thiên, Tử Hàn Yên cũng gật đầu một cái, khuyên nhủ:

- Thánh giáo chủ không thể sai lầm, tuy rằng Bạch tiền giáo chủ cùng ngài ân tình sâu nặng, nhưng đại ân đức Vô Sinh Lão Mẫu quang minh hơn xa ân oán riêng tư. Thánh giáo chủ nhớ kỹ kinh văn thánh điển bản giáo ghi lại, mỗi ngày nghiên cứu gia tăng tu vi.

Biết rồi... Bạch Linh Sa buồn bực ôm lấy đầu, ngày nào cũng phải nghe những lời này, nghe đến lỗ tai sưng phồng...

Bọn Ngã Khổ Thiên lại cười khổ, nếu là Bạch giáo chủ đời trước tại vị, quyết đoán bực nào, anh minh bực nào, đâu cần chúng ta phải nói tới nói lui như vậy... Chỉ tiếc...

Nghĩ đến Bạch Sương Hoa bị Tần Lâm lừa gạt ra đi, mấy vị cao thủ Ma giáo oán hận nghiêng răng nghiêng lợi. Nhất là đang bị A Sa vô cùng tinh quái dùng vô cùng biện pháp khác nhau chọc ghẹo, nỗi oán hận này cũng càng ngày càng sâu.

Ngã Khổ Thiên lại nói:

- Bạch tiền giáo chủ từ phía trước truyền về tin tức, nói chúng ta có thể đặt chân hải ngoại, phát triển ở Miến Điện. Ta cảm thấy đây cũng có lẽ là một con đường tắt để hoàng dương Thánh giáo.

Đám người Tử Hàn Yên, Tiêu Vân Thiên, Luyện Ích Trần có hơi do dự, dù sao truyền giáo ở quốc nội bị triều đình chèn ép, không thể tiến hành công khai, chỉ có thể bí mật kết nạp, còn kém mấy bậc so với Phật giáo Đạo giáo truyền bá. Nếu như có thể có một địa phương công khai truyền giáo, cũng có thể coi là biện pháp thông quyền đạt biến.

Không ngờ sắc mặt Cao Thiên Long khê biến, đôi môi mấp máy thật nhanh, lấy phương pháp truyền âm nhập mật nói:

- Không thể! Các người quên chuyện cũ Nhận Bắc phân đà Triệu Toàn rồi sao? Hải ngoại truyền giáo, đây chính là một bẫy rập! Long Phượng thiên tử tuyệt không thể bỏ nước, sẽ làm tổn thương tấm lòng son của huynh đệ tử muội!

Mọi người nhất tề chấn động, năm đó Nhận Bắc phân đà Triệu Toàn dẫn dắt Bạch Liên giáo đồ tiến vào cảnh nội Mông Cổ, sau đó trở thành Bạch Liên Bắc tông, cấu kết Yêm Đáp Hãn làm thành cho hổ, nhiều lần phối hợp với thiết kỵ Mông Cổ xâm lược, làm Hán gian chân chính, cho tới khi Yêm Đáp Hãn phong công mới bị xử tội theo pháp luật.

Vì vậy bản tông Bạch Liên giáo hết sức xa cách Bắc tông, dù sao bản tông kiên trì giáo nghĩa phụng thờ Hàn Sơn Đồng Hàn Lâm Nhi là chính thống. Năm đó Hồng Cân quân là đánh Thát Tử, bây giờ người chạy đi cầu kết với Thát Tử, chẳng phải là phản đồ bản giáo hay sao?

Hồ Vân Bằng cũng gầm nhẹ:

- Cao Tả Sứ nói đúng, nếu như chúng ta đặt chân truyền giáo ở Miến Điện, huynh đệ tỷ muội trong nước sẽ nghĩ thế nào? Đến lúc đó chúng ta sẽ lấy phiên thuộc triều bái Ngụy Minh, hay là đem binh tấn công Ngụy triều? Nếu như đem binh tấn công, đây chẳng phải là lại bị chụp vào đầu cái mũ Hán gian sao?

Ba vấn đề này chuyện nào cũng vô cùng khẩn yếu, mọi người ngơ ngác nhìn nhau, không trả lời được nửa câu.

Miến Điện là quốc gia nghèo nàn, lại có rất nhiều cư dân bản thổ các tộc, Bạch Liên giáo chạy tới đó truyền giáo, vậy coi như bỏ rơi mấy chục vạn giáo chúng Đại Minh trong nước.

Bạch Liên giáo lấy Long Phượng triều đình là chính thống, coi Chu Minh là oán nghịch, như vậy tuyệt không thể nào lấy thân phận phiên thuộc triều cống, không thể nào cam tâm ở Miến Điện.

Đến lúc đó đánh cùng triều đình, khởi binh từ quốc nội chẳng khác nào Trần Thắng Ngô Quảng, khởi binh từ nước ngoài chính là Trương Bang Xương, Lưu Dự, kết quả của Triệu Toàn không lấy gì làm tốt đẹp.

Các cao thủ Bạch Liên giáo cũng không phải là giang hồ nhân sĩ tầm thường, mà là giáo phái bí mật nhiều năm đối nghịch cùng triều đình, lấy lật đổ Chu Minh xây dựng lại Long Phượng triều đình, xây dựng quang minh thiên đường của nhân gian làm trách nhiệm của mình, cho nên ai nấy đều có mấy phần đầu óc chính trị, rất nhanh liền phát hiện chỗ bất lợi của kế hoạch truyền giáo Miến Điện.

Ngã Khổ Thiên vỗ bàn một cái thật mạnh, mặt bàn lạng lẹ không tiếng động lồm xồm xuống hình một dấu bàn tay:

- Suýt chút nữa mắc bẫy tên Tần Lâm, ôi, vì sao Bạch Liên giáo chủ lại...

Bạch Linh Sa tỏ ra chán nản mất hứng, chậm rãi gục xuống bàn, cơ hồ sắp ngủ thiếp đi, bị kinh lực âm nhu cái vỗ này của Ngã Khổ Thiên đánh thức, giơ tay lên ngáp dài một cái:

- Này, thật ra thì sư phó cũng không hề hại các người, cần gì hận nàng như vậy? Nàng cũng là huynh đệ tỷ muội trong bản giáo, sao lại coi là phản giáo cầu vinh hay đầu dựa vào triều đình làm ứng khuyến?! Thật ra ta cảm thấy đến bây giờ nàng còn nghĩ cách làm thế nào hoằng dương thánh giáo, đối với các người cũng coi là nhân chí nghĩa tận.

Ngã Khổ Thiên ngắt ra, mắt hồ có hơi thất thần, biết A Sa nói có đạo lý. Bạch Sương Hoa thần công đại thành, trong thiên hạ không còn địch thủ, nếu như cố ý phản giáo, muốn làm khó chúng huynh đệ, đối với nàng có gì là khó?!

Lão lại không chú ý tới từng chữ từng câu Bạch Linh Sa đều là các người, lại không nhắc tới mình, giống như từ đầu đến cuối nàng không phải là giáo chủ Bạch Liên giáo vậy.

A Sa lại bĩu môi, thờ ơ uể oải phát tay một cái:

- Thôi thôi, nói những chuyện này các người cũng sẽ không nghe, ta thấy những thiện nam tín nữ tín Phật cũng có kẻ đi đạo quán xin xăm coi bói, những môn đồ Tam Thanh cũng có người đến trước Phật thấp hươu, như vậy các người còn phân biệt môn hộ làm gì? Ni cô còn có thể hoàn tục, đạo sĩ còn có hỏa cư, làm giáo chủ cái gì cũng không được, không có gì vui, không trách sư phó bỏ đi như vậy.

Ngã Khổ Thiên dở khóc dở cười, giải thích:

- Thánh giáo không cấm lập gia đình, đời trước Hàn giáo chủ lấy vợ sinh con, Đường giáo chủ cũng có vị hôn phu, nếu Thánh giáo chủ có ý trung nhân, có thể tự phong quang đại giá.

- Ai nói ta vậy?

A Sa đỏ mặt lên, nhìn Ngã Khổ Thiên đảo cặp mắt trắng dã:

- Ta nói là sư phó, nàng gả cho Tần Lâm thì đã sao? Nếu như trước đó Tần Lâm đáp ứng liên thủ khởi sự với chúng ta, sư phó sẽ gả cho hắn, không phải là các ngươi sẽ không nói tiếng nào sao?

Đến phiên Ngã Khổ Thiên đỏ mặt già:

- Tần Lâm không chịu liên thủ khởi sự với chúng ta, lúc này mới có chuyện về sau, nếu như hắn chịu đáp ứng, Bạch tiên giáo chủ đã gả cho hắn, tự nhiên chúng ta không hề phản đối.

A Sa lộ vẻ khinh bỉ:

- Nói cho cùng, rõ ràng là các ngươi xem sư phó như công cụ. Nếu Tần Lâm đáp ứng liên thủ, vậy sẽ phong quang đại giá, Tần Lâm không đáp ứng, vậy nhất định phải vung kiếm chém tơ tình, hừ... Đường đường giáo chủ dùng sắc dụ người ta, thật không có ý nghĩa!

Bạch Linh Sa nói bô bô không hề úy kỵ, bọn Ngã Khổ Thiên, Tử Hàn Yên chỉ có thể trợn mắt há mồm. Quan hệ giữa Bạch Liên giáo cùng Tần Lâm trải qua mấy lần khúc chiết, đến bây giờ đã không nói rõ được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. A Sa nói nhằm một phen, làm như mọi người kích động Bạch Sương Hoa đi dùng sắc đẹp dụ dỗ Tần Lâm vậy...

1024. Chương 1024: Lạc Tư Cung

Ừm, còn phải cộng thêm một câu, sắc dụ bất thành ngược lại thất thân, bảo các cao thủ Bạch Liên giáo làm sao chịu nổi?

Cao Thiên Long dùng đầu ngón tay gõ bàn liên hồi, sa sầm nét mặt:

- Rốt cục quan hệ giữa Tần Lâm và Bạch Sương Hoa thế nào, chỉ có hai người bọn họ biết được, chúng ta là người ngoài làm sao có thể biết được tường tận. Hơn nữa lúc trước thân là thuộc hạ, há có thể ép giáo chủ lấy sắc mị người? Từ đầu đến cuối đều là Bạch Sương Hoa tự làm chủ, ai mà biết được rốt cục nàng có ý gì với Tần Lâm?

Cao Thiên Long nói như vậy cực kỳ ác độc, ám chỉ ngay từ đầu Bạch Sương Hoa đã có điều cầu kết cùng Tần Lâm.

A Sa bĩu môi, muốn phản bác nhưng lại khó mà nói được gì, dù sao rốt cuộc Tần Lâm và sư phó 'thông đồng' với nhau thế nào, nàng cũng chỉ biết sơ sơ.

- Ôi, Cao Tả Sứ không nên nói quá xa, Thánh giáo chủ cũng không cần dây dưa chuyện xưa.

Ngã Khổ Thiên đứng ra cứu viện:

- Xem ra chuyện Miến Điện cũng không thể làm, không hiểu vì sao Bạch tiên giáo chủ lại đưa ra đề nghị này, tương lai gặp mặt nhất định phải thỉnh giáo nàng. Thánh giáo chủ, người nằm vùng ở Tần phủ mấy năm, thấy thế nào về tên Tần Lâm này?

Đôi mắt A Sa cong thành vầng trăng, hồi ức hết sức ngọt ngào. Nàng nhớ quá khứ Tần Lâm inh rất nhiều thức ăn ngọt, khối cao đặc sản của Tây Vực vừa nặng vừa cứng rắn còn được nàng cất giấu, đến nay vẫn chưa bị hư hỏng.

Mọi người thấy A Sa cười ngọt ngào, trong lòng lập tức có vài phần không vui, cho rằng nàng lại sắp nói tốt cho Tần Lâm.

Không ngờ rằng A Sa đột ngột thu nụ cười lại, mắt la mày lét nhìn quanh bốn phía, lúc này mới nói:

- Gian thần, thật sự chính là gian thần! Ta thấy lòng trung thành của tên này đối với Ngụy triều ngụy đế Chu Dực Quân, ngay cả một văn tiền cũng không tới.

Tất cả mọi người ngã ngửa, thì ra đại anh hùng trong truyền thuyết lại là loại người như vậy.

Ngã Khổ Thiên cau mày lâm vào trầm tư...

- Ủa, tên kia là...

Đuôi mắt Bạch Linh Sa chợt nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Đoàn người vội vã đi qua đại lộ giữa Kim Mã Bích Khê phường, hán tử cầm đầu hơn ba mươi tuổi, vóc người đầy đặn chắc chắn, da mặt trắng trẻo quý phái, thân mặc trường sam màu xanh xám, đầu đội Ngõa Lăng mào, ăn mặc như thương hào chương quỹ.

Đi theo sau y là chừng mười tên người làm sắc phục tạp nhạp, có người mặc đoản sam mặt mũi cơ trí giống như tiểu học đồ, có kẻ mặc trường sam vải bố giống như người làm cử chỉ ung dung. Lại có hai tên thoạt nhìn hết sức thông minh lanh lợi, theo sát chương quỹ không rời, lúc nào cũng nở một nụ cười nịnh nọt.

Côn Minh là trọng trấn Tây Nam, dân số phồn thịnh buôn bán phát đạt, ngựa thồ đi Tây Bắc Trà Mã Cổ Đạo, thương đội đi Xuyên Điền, lại hay chạy tới lãnh địa của các Thổ Ty làm hào cường buôn bán những thứ không bán được ngoài sáng. Loại người như vậy trong thành thật sự quá nhiều, đoàn người trà trộn trong đó không hề gây ra chú ý, bất kể là các Đại nhân tiên sinh quan phủ hay các đại gia hắc đạo cũng không thèm liếc mắt nhìn bọn họ lần nào.

Nhưng nếu ai gần đây mới từ kinh sư tới đây, hơn nữa quen thuộc hệ thống Xưởng Vệ nhất định sẽ cả kinh trợn mắt há mồm: hán tử cầm đầu đội Ngõa Lăng mào kia đầu phải là thương hào chương quỹ gì, rõ ràng chính là Đô Đốc Đồng Tri quan chương ấn Bắc Trấn Phủ Ty Lạc Tư Cung, trước đây được Vạn Lịch để tự tay an bài nằm vùng ở nha môn Cẩm Y Vệ.

Vị đại nhân vật này giá lâm Côn Minh, dĩ nhiên không phải chuẩn bị đến Điền Trì chơi chim, y phụng mệnh chiếu Vạn Lịch tới đây chính là có trọng án cần điều tra cấp bách.

Quân truyền lệnh vừa lớn tiếng tuyên đọc cáo tiếp tứ phương ở Kim Mã Bích Khê phường, hai bên đường phố người đi đường bàn tán xôn xao, khoe miệng Lạc Tư Cung chợt hơi cong lên một chút, cười nói:

- Tàn Đốc Soái thiếu niên đắc chí, thật là anh phong nhuệ khí không chịu kém ai, quả thật có phong thái của Quan Quân Hầu.

Quả thật là như vậy, từ khi bọn Lạc Tư Cung tiến vào vùng Xuyên Điền tới nay, không biết bao nhiêu lần chính mắt thấy quân truyền lệnh cỡi khoái mã tin báo tiếp từ tiền tuyến bay về, thẳng vào trong trung tâm thành thị cầm trường mâu trong tay cầm mạnh xuống đất, sau đó cao giọng tuyên đọc từng trường đại thắng. Thái độ ngạo nghễ ấy lộ rõ ra ngoài, quả thật khó lòng diễn tả. Sau đó dân chúng xưng tụng Tàn Đốc Soái chỉ huy inh, tiếng khen ngợi vương sư võ dũng vô địch cũng vang vọng khắp thành.

Từ cổ đã có chuyện truyền tin báo tiếp này, thư báo treo trên cao, cũng không niêm phong như những quân tình khác. Kỵ sĩ cầm theo dọc đường cao giọng khoa trương chiến tích, dẹp yên lòng dân, tỏ rõ công trạng tướng sĩ.

Nhưng vào triều Minh văn thần đốc sư làm việc phần nhiều hàm súc nội liễm, võ tướng lại không dám khoa trương chiến công, không biết bao nhiêu năm chưa từng thấy qua cảnh tượng truyền tin báo tiếp như vậy, nên Lạc Tư Cung mới khen ngợi như vậy.

Y khen Tàn Lâm câu này thật ra cũng không tốt lành gì, Quan Quân Hầu Hoắc Khứ Bệnh chiến công hiển hách, nhưng lại có hiềm nghi hống hách kiêu ngạo. Nếu không phải là tuổi còn trẻ đã chết, sợ rằng sau đó kết cục còn rất khó liệu, nên lời khen ‘thiếu niên đắc chí’, ‘không chịu kém ai’ của Lạc Tư Cung phần nhiều là mang ý chê bai.

Hai tên người làm bên cạnh Lạc Tư Cung là cao thủ mới điều tới Bắc Trấn Phủ Ty, hiểu được tâm tư chủ nhân mình bèn lên tiếng nói:

- Tàn Mộc Cận tuy có mấy phần công nghiệp, nhưng rốt cục thành danh quá cấp tốc, làm việc rất dễ khiến cho người ta hiểu lầm. Không giống như Lạc Đô Đốc ngài nhiều đời chịu ân nước, được thiên tử hết lòng tin cậy, khác biệt giữa hai bên như trời với vực.

Tên còn lại cũng nói:

- Vụ án lần này chúng ta tự làm, có Lạc Đô Đốc trấn giữ điều độ, còn có thể xảy ra sai lầm gì chứ. Tàn Mộc Cận chạy đến man hoang, rốt cục chúng ta không cần phải chạy đi tìm hắn.

Lạc Tư Cung chợt dựng mặt lên:

- Nói bậy! Bản quan cùng Tần Đốc Soái là mạc nghịch chi giao, các ngươi là thân phận thuộc hạ chớ có suy đoán bậy bạ. Lần này bởi vì Tần Đốc Soái cầm binh quyết chiến ở biên thù, bản quan mới gánh vác chuyện này một mình, cũng không có ý gì khác.

Cho dù ở trước mặt tâm phúc thủ hạ, Lạc Tư Cung cũng không muốn bại lộ quá nhiều tâm tư của mình, ít nhất trước mặt đối thủ chủ yếu của y là Lưu Thủ Hữu và Trương Tôn Nghiêu, không cần thiết đắc tội Tần Lâm. Mặc dù thủ hạ kín miệng nhưng tai mắt Đông Xưởng Tần Đốc Chủ cũng nhiều, nói không chừng có phong thanh truyền tới tai Tần Đốc Chủ, rõ ràng là chuốc khổ vào thân.

Hai vị tâm phúc bị trách cứ một phen, ngoài mặt làm ra vẻ hối tiếc, trong lòng lại có mấy phần vui mừng, bởi vì bọn họ biết mình đã gài đúng chỗ ngựa trong lòng chủ nhân.

Quả thật sâu trong đáy lòng Lạc Tư Cung có chút ghen tỵ Tần Lâm, ít nhất là có lòng cạnh tranh. Cho nên lần này phụng mệnh chỉ đến Vân Nam làm việc, vốn phải tìm Tần Lâm sau đó hai bên liên thủ, nhưng y nghe nói Tần Lâm dẫn dắt quân tác chiến ở lãnh địa Thổ Ty xa xôi hẻo lánh, bèn liền lấy cớ đi về đường xá bất tiện, mất thời gian sẽ nảy sinh chuyện không cần thiết, ở lại Côn Minh lo liệu một mình.

Mấy ngày gần đây, đám cấm y quan giáo môn tảo điều tra trong Côn Minh thành, lấy các loại thân phận bái phỏng những sĩ thân từ Vĩnh Xương chạy tới đây tị nạn, hỏi thăm thương nhân đi qua nơi đó, từ các loại đường dây đã hiểu rõ an bài quân sự lúc đó, cũng đã sắp đến lúc thu lưới.

Chỉ cần có thêm hai ba ngày nữa...

Không dựa vào Tần Đốc Soái thành danh đã lâu, mình cũng có thể phá được vụ án, bọn Lạc Tư Cung khó tránh khỏi đắc ý trong lòng.

Bọn họ từ Kim Mã phường đi về phía Bích Kê phường, mới vừa đi tới vị trí giữa hai phường chợt Lạc Tư Cung giật nảy mình. Với trực giác nhạy bén của cửa thế gia Đông Xưởng, y linh cảm thấy nguy hiểm xuất hiện gần kề.

Bên trái phía trước, một hành cước tăng đầu đội trúc lập tay cầm thiền trượng chậm rãi tới. Thiền trượng kia bề ngoài tầm thường, tăng nhân cầm trong tay cũng có vẻ nhẹ bỗng không nặng nề gì, nhưng động xuống đất lại chấn cho đá xanh vỡ vụn từng mảnh.

Bên phải phía trước, hán tử vừa cao vừa gầy ăn mặc như tụng sư (thầy cãi), giống như cây cột cờ sừng sững ở đó, hung quang trong mắt tam giác phun ra nuốt vào liên hồi. Hai tay y giấu trong tay áo, mơ hồ có thể thấy được vài điểm hàn quang xanh biếc.

Phía sau đám Lạc Tư Cung cũng có ba người xuất hiện, một nữ tử mang khăn che mặt, một thư sinh tóc trắng thanh tao, một tửu quỷ mặt đỏ ngầu vì rượu, hình thành thế bao vây.

Hai bên đường phổ lại có sáu bảy người hiện thân, hoặc huyệt Thái Dương gồ lên thật cao, hoặc hai tay đung đưa không chừng, hoặc bước chân phiêu hốt như quỷ mị, chỉ cần nhìn qua liền biết tuyệt không phải hạng người tầm thường.

Hồngбет, trúng phục kích rồi! Đám cấm y quan giáo biết người tới bất thiện, bất chấp bại lộ thân phận, rồi rút lấy vũ khí từ trong bao hành lý ra.

Kim Mã Bích Kê phường là nơi phồn hoa của Côn Minh, người đi đường thương nhân rất nhiều. Hiện tại thấy trận thế nơi này bất ổn, dân chúng la lên tứ tán chạy trốn, không biết là người nào hô to một tiếng thảm tử Miến Điện đã vào thành, nhất thời tình hình càng loạn hơn, không biết hất đổ bao nhiêu gian hàng, quật ngã bao nhiêu bao gạo...

Nơi này cũng có bộ khoái tuần nhai, vốn đang chen về phía này xem thử tình thế, kết quả thấy một đoàn người hung hãn cầm binh khí đứng ở giữa Kim Mã Bích Kê phường, ai nấy hung thần ác sát có vẻ không sợ hãi, bộ khoái sợ hãi thè lưỡi thật dài, sau đó vội vàng thoa dầu vào lòng bàn chân rút lui cho lẹ. Cục diện này không phải là bộ khoái có thể ứng phó, vội vàng trình lên bản phủ, mời điều đại binh đến đây.

Cao Thiên Long, Ngã Khổ Thiền cười lạnh nhìn chăm chú vào Lạc Tư Cung, ánh mắt lạnh như băng mà tàn khốc. Bọn họ cũng không nóng nảy, hơn phân nửa đại quân Côn Minh điều đi tiền tuyến, trong thành

coi như trống không, Hơn nữa theo Tần Lâm đẩy chiến tuyến về phía Nam, binh lực thành phòng vốn là không nhiều lắm trở nên càng thêm lơ lửng mỏng manh, chỉ sợ rất lâu cũng sẽ không thể điểm khởi đại quân tới nơi này.

Bất kể nội bộ triều đình đấu đá với nhau thế nào đi nữa, trấn áp Bạch Liên giáo đều không tiếc sức lực. Từ Phùng Bảo Từ Tước Trần Ứng Phượng đến Trương Kinh Lưu Thủ Hữu rồi đến Lạc Tư Cung, thấy đều hết sức trấn áp Ma giáo. Bởi vì bọn họ vô cùng rõ ràng, Bạch Liên giáo muốn lật đổ toàn bộ triều Đại Minh bao gồm cả hệ thống Xưởng Vệ bên trong, mọi người đều nằm trong danh sách tử vong đã định sẵn của Ma giáo.

Bạch Liên giáo cũng chẳng cần phân rõ trắng đen, chỉ cần gặp cơ hội sẽ lập tức chiến đấu với triều đình.

Vì sao Lạc Tư Cung hiện thân ở Côn Minh, Cao Thiên Long, Ngã Khổ Thiên cũng không rõ ràng lắm, nhưng bọn họ biết đây là một cơ hội tốt để hạ sát ứng khuyến chó săn triều đình, trùng chấn uy phong của Bạch Liên giáo. Giết chết cấm y vô quan cấp bậc Lạc Tư Cung, nhất định có thể làm chấn động cả trong ngoài triều.

Lão tổ tông Lạc gia Lạc Ký Bảo được Minh Thành Tổ ban cho tước thế tập cấm y Thiên Hộ, con cháu Lạc An Định, Lạc Vận Xương, Lạc Khải, Lạc An đời nào cũng là cấm y quan giáo. Lạc An được Gia Tĩnh đế coi trọng, Lạc Tư Cung lại được Vạn Lịch đế trọng dụng, cho nên cũng có đôi chút bản lĩnh. Lúc này mắt thấy thế cục vô cùng bất lợi, cường địch bao vây nhưng không hề tự loạn trận cước, ánh mắt quét qua trên mặt đối phương, háng giọng nói:

- Phi Thiên Ngô Vương Cao huynh, Thiết Diện Sát Sinh Phật Ngã huynh, Thanh Bạch Hồng Tam Dương Đường chủ, các vị hộ pháp trưởng lão, nếu toàn bộ cao thủ Ma giáo hiện thân, nói vậy đại giá quý giáo chủ cũng ở chỗ này phải không?

Đáy lòng Lạc Tư Cung còn tồn tại một tia may mắn, nếu như chỉ có Tả Hữu Nhị Sứ, Tam đường chủ cùng chúng hộ pháp trưởng lão, hy sinh tánh mạng mười tên Hiệu Ủy tâm phúc, mình lại liều mạng chịu bị thương nặng, còn có mấy phần cơ hội đào sinh.

- Lạc cầu quan, đến lúc này người còn chưa hết hy vọng sao?

Cao Thiên Long cười hăng hắc, trong ánh mắt tràn đầy khoái ý mèo vờn chuột, sau đó hướng lên trên chấp tay một cái.

Đám người Ngã Khổ Thiên, Tử Hàn Yên nhất tề chấp tay hô to:

- Thuộc hạ cung nghênh thần công thịnh đức quang minh chí đại Thánh giáo chủ!

Tim của Lạc Tư Cung chợt chìm xuống, đáy lòng chỉ còn lại một mảnh lạnh như băng. Giáo chủ Ma giáo thần công độc bộ thiên hạ, nếu như điều tập thật nhiều cao thủ Xưởng Vệ còn có thể đánh một trận với nòng, nhưng hiện tại bên cạnh y chỉ có hai ba con mèo chó nhỏ nho...

Giọng nữ tử trong trẻo dễ nghe từ phía sau một cây đại thụ truyền ra:

- Này, các người gọi lớn tiếng như vậy làm gì, chờ ta ăn sữa chua xong có được chẳng?

Thiếu nữ chậm rãi từ phía sau gốc cây đi ra, mặc dù áo vải đơn sơ nhưng không che giấu được thiên sinh lệ chất, mặt trái xoan mang theo nụ cười nghịch ngợm,

Đây chính là giáo chủ Ma giáo sao?

Chúng cấm y quan giáo giật mình kinh hãi, thanh danh giáo chủ Ma giáo thật lớn, không nghĩ tới lại là một giai nhân tuổi vừa mười sáu, hơn nữa mặt mũi nghịch ngợm hết sức ngây thơ, thấy thế nào cũng không giống như ma đầu giết người không chớp mắt trong truyền thuyết.

Lạc Tư Cung lại không dám khinh thường chút nào, giáo chủ Ma giáo có đôi khi là lão phụ, có đôi khi là nữ tử trẻ tuổi, hôm nay lại là một thiếu nữ thanh xuân, có lẽ Ma giáo có bí thuật thay đổi dung mạo tuổi tác gì đó cũng không chừng. Thế nhưng y cảm thấy thiếu nữ này rất quen, dường như đã từng gặp ở nơi nào...

Cho dù là suy nghĩ nát óc, Lạc Tư Cung cũng không nghĩ ra đã từng gặp A Sa trong phủ Tần Lâm. Xưởng Vệ một thể, về công về tư y và Tần Lâm cũng lui tới với nhau không ít, từ nhiên lúc ấy y không hề để ý tới

A Sa. Nhưng A Sa chưa quên bốn phận nằm vùng, nhớ rõ ràng vị quan chưởng ấn Bắc Trấn Phủ Ty được Vạn Lịch để hài lòng này.

- Ôi, nếu các người muốn giết, vậy thì giết đi, ta thấy tên này cũng rất không thoải mái.

Bạch Linh Sa làm bộ làm ra dáng vẻ lão luyện già dặn, tỏ vẻ thờ ơ khoát khoát tay.

Ai bảo mới vừa rồi y lên tiếng chê bai Tần đại thúc... Hừ, thật là đáng ghét!

1025. Chương 1025: Chúc Mừng Phát Tài

Bạch Linh Sa ra lệnh một tiếng, các cao thủ Bạch Liên giáo đồng thời phát động.

Hai chân Cao Thiên Long giậm mạnh xuống đất, thân hình cao gầy bốc lên không như cơn trốt xoáy, vung tay áo ra, Ngô Công đình lập tức bắn ra nhanh như điện chớp. Ngã Khổ Thiên sải bước nhanh chóng xông lên, dưới chân lão đá xanh vỡ thành từng mảnh, hai cánh tay khăng khiu như que củi vận đủ khí lực, Thủy Ma thiên tượng to bằng cánh tay mang theo kinh phong hùng hậu chụp xuống đầu Lạc Tư Cung.

Tử Hàn Yên sử viên nguyệt loan đao đi theo đường lối quỷ dị khó đoán, Tiêu Vân Thiên đánh ra song chưởng liên hoàn, Luyện Ích Trần thi triển kiếm pháp khí độ thâm nghiêm. Đám hộ pháp trưởng lão Hồ Vân Bằng cũng đồng loạt thi triển bản lãnh, muốn nhất cử đánh chết Lạc Tư Cung tại Kim Mã Bích Kê phường.

Đám cầm y quan giáo nắm chặt vũ khí vây Lạc Tư Cung vào giữa, ai nấy thầm nghĩ hẳn phải chết không thể nghi ngờ, trong ánh mắt toát ra vẻ quyết tuyệt.

Cho dù là Lạc Tư Cung có một thân bản lãnh nhưng rơi vào tình cảnh này cũng không có cách nào thi triển, dường như chỉ còn đường bó tay chờ chết.

Nhưng Lạc Tư Cung trời sanh tính quả quyết tàn nhẫn, rất nhanh đã nghiêng rằng một cái, giơ tay vỗ mạnh vào lưng hai tên Hiệu Úy trước mặt. Hai tên này không chút đề phòng, lão đảo ngã chúi về phía Ngã Khổ Thiên, binh khí trong tay múa loạn xạ, lập tức ngăn cản tầm nhìn của Ngã Khổ Thiên.

Lạc Tư Cung cầm trong tay Tú Xuân đao ném về phía Cao Thiên Long đang ở giữa không trung, hy vọng có thể ngăn cản lão được một chút, khiến cho lão không thể phát ra Ngô Công đình tẩm kịch độc chí mạng. Còn bản thân y cúi thấp người xuống, phóng tới chênh chếch về phía trái gần sát đất. Chỉ cần hai tên thuộc hạ đang quơ tay múa chân loạn xạ kia có thể làm cho Ngã Khổ Thiên chậm lại một chút, y sẽ có cơ hội chạy thoát.

Giỏi cho Lạc Tư Cung tàn nhẫn, lấy quyết tâm tráng sĩ chặt tay, mượn hai tên thuộc hạ chết thay thi triển một chiêu kim thiên thoát xác.

Cao Thiên Long cười lạnh một tiếng, ba mũi Ngô Công đình bắn ra như điện, đánh rơi lưỡi Tú Xuân đao Lạc Tư Cung ném ra. Thân đao vốn nặng hơn Ngô Công đình, công phu ám khí của lão có thể nói là inh hơn Lạc Tư Cung. Ngay sau đó cánh tay lão vung lên, mắt thấy Ngô Công đình sắp sửa bắn tiếp về phía Lạc Tư Cung.

Ngã Khổ Thiên cũng không né không tránh, đột nhiên thổ khí thét lên, thiên tượng lấy thế lôi đình vạn quân quét ngang một cái, thầm nghĩ sẽ nghiền nát hai tên chết thay và Lạc Tư Cung dưới trướng của mình.

Lạc tử chết tại nơi đây! Lạc Tư Cung than thầm một tiếng.

Đang lúc khẩn yếu quan đầu, thỉnh linh nghe có người cười hi hi nói:

- Chư vị đánh nhau ở Côn Minh thành như vậy, rõ ràng là không coi Kiềm Quốc Công và Tuần Phủ ra gì. Huống chi Tần tử là Khâm Sai dò xét Văn Nam tuần sát binh bị chiêu an Tử Di, các người làm như vậy quả thật không nề mặt ta chút nào!

Tần Lâm!

Theo thanh âm này xuất hiện, Ngã Khổ Thiên thu trượng, Cao Thiên Long súc thế chờ lệnh, Tam Dương Đường chủ Tử Hàn Yên, Tiêu Vân Thiên, Luyện Ích Trần nhất tề dừng tay, tất cả trưởng lão nhìn chung quanh, phảng phất trong nháy mắt đầy trời sương đao tuyết kiếm biến thành đầy trời gió nhẹ.

Tần Lâm chấp hai tay sau lưng, ung dung đi ra từ phía sau một gian hàng, mặt mũi tươi cười, gặp người chấp tay thì lễ:

- Ôi chào, Cao Tả Sứ, lão vẫn khỏe chứ, Ngã Hữu Sứ, tính lão vẫn nóng nảy như ngày nào...

Các cao thủ Bạch Liên giáo hoặc là tức giận hừ một tiếng, hoặc là quay đầu đi chỗ khác. Cho dù là Cao Thiên Long và Hồ Vân Bằng hận Tần Lâm thấu xương cũng chỉ có thể dùng ánh mắt sắc bén như dao nhìn chằm chằm hắn, nhưng không ai có thể tiếp tục động thủ.

Bởi vì đi theo Tần Lâm không chỉ có Lục Viễn Chí Ngưu Đại Lực và đám sai dịch Đông Xưởng, còn có tiền giáo chủ Bạch Sương Hoa phá cửa xuất giáo đang ăn mặc như thân binh theo sát sau lưng hắn, sắc mặt nằng nằng lạnh như băng như ngày trước.

Tần Lâm vừa đi vừa như mới vừa thấy Lạc Tư Cung, giật mình nói:

- Ôi chào, đây không phải là Lạc chương quý sao? Làm ăn thịnh vượng, chúc mừng phát tài!

Lạc Tư Cung mới dạo một vòng từ quỷ môn quan trở về, nghe vậy dở khóc dở cười, cơ mặt không tự chủ được giật giật mấy cái.

- Đâu có, so ra kém Tần Đốc Chủ đốc sư viễn chinh, tiêu diệt cường địch, đại phá Thát Lỗ, lập nên chiến công hiển hách, sa trường vạn dặm phong hầu, thật là khiến cho người ta hâm mộ.

Lạc Tư Cung tươi cười hơn hở, giống như đang thật sự vui mừng thay Tần Lâm.

Dứt lời y thu lại nụ cười, vô cùng thành khẩn nhìn Tần Lâm vái chào tới đất:

- Tư Cung tạ Tần Đốc Chủ viện thủ, mới vừa rồi nếu không phải Đốc Chủ kịp thời tới cứu viện, Lạc mỗ đã đền nợ nước thành nhân! Ôn viện thủ này nguyện khắc cốt ghi tâm.

Cái gì mà kịp thời cứu viện, rõ ràng là nói kháy. Lạc Tư Cung không phải người ngu, Tần Lâm sớm không tới muộn không tới, đến khi y chột vật không chịu nổi, thậm chí dùng đến thủ đoạn hạ lưu hy sinh hai tên thuộc hạ tính mạng chạy trốn chết, Tần Lâm mới ung dung hiện thân, lại chiếm đạo nghĩa vào tay, khiến cho Lạc Tư Cung bêu xấu không ít.

Đến lúc này, sắc mặt hai tên Hiệu Úy bị Lạc Tư Cung đẩy ra ngoài làm người chết thay cực kỳ khó coi, không ngừng thở hổn hển. Tuy không dám biểu lộ vẻ bất mãn đối với cấp trên, nhưng trong lòng bọn họ nghĩ thế nào cũng có thể tưởng tượng được.

Những cảm y quan giáo khác cũng có vẻ hết sức bất mãn, Xưởng Vệ làm việc khắc nghiệt, thường thường gặp phải nguy hiểm, là thân thuộc hạ hy sinh mình bảo toàn trưởng quan vốn là nghĩa vụ của bọn họ, vốn bọn họ cũng đã chuẩn bị tâm lý hy sinh thân mình bảo vệ Lạc Tư Cung. Nhưng dưới tình huống này còn bị trưởng quan tự tay đẩy ra ngoài làm kẻ chết thay, chỉ sợ đây lòng bất cứ kẻ nào cũng không khỏi cảm thấy chua xót chán nản.

Có mấy Hiệu Úy rất là hâm mộ nhìn Lục Viễn Chí béo tròn sau lưng Tần Lâm, trong lòng thầm than một tiếng tại sao mình không thể nhậm chức dưới quyền Tần Đốc Chủ. Nghe nói vị Đốc Chủ này vào lúc hàng ngàn hàng vạn con sói đuổi theo, đã quên mình quay lại cứu mạng Lục Viễn Chí.

Sắc mặt Lạc Tư Cung vẫn tỏ ra bình thản như không, giả vờ không biết các Hiệu Úy thuộc hạ mình đang oán hận, âm thầm nghĩ ngợi: vốn chuẩn bị chạy thoát rồi, những tên Hiệu Úy này cũng sẽ bị Bạch Liên giáo giết chết, dù sao cũng không ai biết được chuyện mình làm. Hiện tại nói không chừng sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ, thôi được, những người này không dùng được nữa, sau khi về kinh sẽ đuổi cổ bọn chúng tới châu huyện xa xôi nhậm chức. Thật là đáng tiếc, vất vả lắm mới lung lạc được đám tâm phúc này...

Nghĩ tới đây, Lạc Tư Cung không có chút cảm kích nào đối với chuyện Tần Lâm ra tay viện thủ.

Thật ra Tần Lâm cũng không ưa gì Lạc Tư Cung. Đầu hàm Khâm Sai Tần Lâm là dò xét Vân Nam tuân sát binh bị chiêu an Tứ Di, còn trên cả Kiểm Quốc Công và Tuần Phủ Vân Nam, trở thành trưởng quan cao nhất Vân Nam trên thực tế.

1026. Chương 1026: Thần Công Cái Thế

Nếu hiện tại Lạc Tư Cung bị Bạch Liên giáo giết ở Côn Minh, trách nhiệm Tần Lâm tuần sát Vân Nam không khỏi có chút thất chức. Nhất là hắn làm Đốc Chủ Đông Xưởng, trấn áp Bạch Liên giáo chính là một trong công việc bản chức.

Huống chi Lạc Tư Cung là tâm phúc của Vạn Lịch đưa đến hệ thống Cẩm Y Vệ nằm vùng. Tần Lâm đã ở Vân Nam mấy tháng, muốn bố trí gì tự nhiên không thành vấn đề, nếu như Lạc Tư Cung lại bị hại ở Vân Nam, Vạn Lịch khó tránh khỏi nghi ngờ Tần Lâm. Cho dù là Vạn Lịch không nghĩ như vậy, Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu cũng sẽ không để mất thời cơ nhắc nhở y.

Cho nên Tần Lâm đi trước tới Kim Mã Bích Kê phường, chuẩn bị gặp mặt người Bạch Liên giáo, vừa đúng gặp phải Lạc Tư Cung gặp nạn, về công về tư đều phải cứu y một lần.

Nhưng Lạc Tư Cung mơ hồ có ý cạnh tranh với Tần Lâm, lãnh mật chỉ của Vạn Lịch tới Vân Nam, không đợi gặp mặt đã làm một mình, chẳng lẽ Tần Lâm còn phải cứu một cách nghệ thuật, làm cho tâm trạng y vui vẻ, tươi cười hơn hờ nữa sao? Tần Đốc Chủ của chúng ta cũng không phải là người dễ chịu như vậy...

Giúp cho Lạc Tư Cung không mất mạng đã là may mắn cho y, tự y làm mất hết thể diện, chuyện này không liên quan gì với Tần Đốc Chủ.

Trong lúc Tần Lâm và Lạc Tư Cung lá mặt lá trái đẩy đưa với nhau, ánh mắt của mọi người Bạch Liên giáo nhìn chằm chằm Bạch Sương Hoa, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Kể từ sau thời Đường Tái Nhi, vị giáo chủ Bạch Liên giáo duy nhất luyện thành Bạch Liên Triều Nhật thần công tới đại thành, bình sinh võ nghệ kinh tài tuyệt diệu lại bị Tần Lâm cướp đi, tới mức phản giáo, quả thật bọn Ngã Khổ Thiên, Tử Hàn Yên không biết nên nói gì cho phải.

Đáy lòng Cao Thiên Long, Hồ Văn Bằng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, mặt mũi làm ra vẻ căm phẫn bừng bừng.

Sư phó... A Sa đáng thương nhìn Bạch Sương Hoa, rất muốn nhào qua ôm sư phó tỷ tỷ khóc lớn một trận.

Thần sắc Bạch Sương Hoa lúc chạm nhau với ánh mắt A Sa trở nên hơi hòa hoãn, bất quá chỉ trong khoảnh khắc lại hóa thành một mảnh băng hàn. Đồng tử bằng lửa giao dung của nàng hơi co rút lại, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, siêu nhiên vật ngoại.

Cái miệng nhỏ nhắn A Sa méo xệch cơ hồ khóc thành tiếng, nhìn về mặt từ chối người ngoài ngàn dặm của sư phó, nàng tức tối nhăn nhó mặt mày, giậm chân hừ lạnh một tiếng.

Sau đó đảo tròn mắt vài vòng, A Sa cười xấu xa, thi lễ với Bạch Sương Hoa, lại ôm quyền với Tần Lâm, sau đó hai ngón tay cái khép lại để ở trước ngực, tựa như đang nói: Chúc mừng chúc mừng, trăm năm hảo hợp!

Tiểu quý đầu này! Bạch Sương Hoa cũng không nhịn được nữa, hai má đỏ bừng vừa tức vừa giận nhìn A Sa, băng mỹ nhân nhất thời sống lại.

Trước khi quen biết Tần Lâm, Bạch Sương Hoa chưa từng trải qua ái tình nam nữ, căn bản không biết xử lý tình huống bây giờ như thế nào. Vì muốn tránh cho lúng túng, nàng mới bày ra sắc mặt Bạch Liên giáo chủ lạnh như băng trước mặt thuộc hạ quen thuộc ngày xưa, nhưng A Sa làm động tác chọc cười vừa rồi đã khiến cho nàng trở lại dáng vẻ của một nữ tử thanh xuân vừa biết mùi vị ái tình.

Thay đổi, thật sự thay đổi rồi! Bọn Ngã Khổ Thiên, Tử Hàn Yên, Tiêu Văn Thiên suýt chút nữa thì cắn phải đầu lưỡi mình, sau khi kinh ngạc lại thầm than thở. Bạch Liên giáo chủ uy chấn giang hồ chưa từng có dáng vẻ tiểu nữ nhi như vậy...

Tần Lâm đang nói chuyện với Lạc Tư Cung, thấy vậy liền thầm than một tiếng không tốt. Nếu như lúc này đám người Ngã Khổ Thiên vạch trần thân phận Bạch Sương Hoa, vậy chỉ còn đường giết Lạc Tư Cung diệt khẩu.

Hắn vốn chỉ chuẩn bị gặp mặt chúng thủ lĩnh Bạch Liên giáo, cũng không nghĩ tới Lạc Tư Cung lại tới Côn Minh tham gia náo nhiệt đưa tới ám sát. Mới vừa rồi muốn ngăn các cao thủ Bạch Liên giáo nên không thể không để cho Bạch Sương Hoa hiện thân, vì tình thế bắt buộc mới rơi vào cảnh khó xử như vậy.

- Khụ khụ, các vị, bản đồ đã tới đây, các người còn không tránh lui chín mươi dặm sao?

Tần Lâm bỏ qua Lạc Tư Cung, khí thế hung hăng ép về phía Ngã Khổ Thiên. Đến khi đi qua mặt Lạc Tư Cung bèn không ngừng nháy mắt với chúng thủ lĩnh Bạch Liên giáo.

Lạc Tư Cung không khỏi ác ý suy nghĩ nếu các cao thủ Bạch Liên giáo bạo khởi làm khó dễ, giết Tần Lâm đi thì thật là hay quá... Cảnh tượng mới vừa rồi mình bêu xấu bị hấn nhìn thấy, phảng phất đã bị Tần Lâm nắm cán, mỗi lần nhớ tới y lại cảm thấy rất không thoải mái.

Trên đường cái không có một bóng người, mấy tên nha dịch bộ khoái núp ở đầu hẻm xa xa ngó dáo dác về phía này, thấy vậy đều thè lưỡi thật dài. Không trách lời đồn Đốc Chủ Đông Xưởng có võ công cao tới mức sâu không lường được, tới mức biến thái. Hiện tại nhìn vị Tần Đốc Chủ này mà xem, không hề sợ sệt cao thủ Ma giáo, nhớ lại dáng vẻ Lạc trưởng quan vừa rồi quả thật như trời với vực.

Tần Lâm đi tới từng bước một, đám người Ngã Khổ Thiên do dự không quyết, không phải là bọn họ chuẩn bị đánh Tần Lâm, mà là không nỡ buông tha cơ hội giết chết Lạc Tư Cung.

Ngược lại Cao Thiên Long, Hồ Vân Bằng muốn xuất thủ với Tần Lâm, nhưng Bạch Sương Hoa ném tới một ánh mắt thật sâu, bằng hỏa đan xen khiến cho bọn họ không dám khinh cử vọng động.

Đánh nhau đi, đánh nhau đi, đáy lòng Lạc Tư Cung không ngừng cổ vũ cho Cao Thiên Long, Ngã Khổ Thiên cố gắng lên, hận bọn họ không thể lập tức dùng Ngô Công đình bắn cho Tần Lâm thủng lỗ chỗ, dùng Tấn Thiết thiên trượng nện Tần Lâm thành bánh thịt. Đáng thương Lạc Tư Cung còn không biết, ngoại trừ hai vị Cao, Hồ ra, những thủ lĩnh Bạch Liên giáo khác chỉ muốn làm thịt y trước tiên.

Cũng may Lạc Tư Cung cũng là người kinh nghiệm già dặn, đột nhiên nhận ra được vẻ mặt mọi người Bạch Liên giáo hơi khác thường, nhất thời giật thót trong lòng: Bạch Liên giáo và Tần Lâm đồng thời xuất hiện ở nơi này, chẳng lẽ bọn họ sớm có liên lạc? Vì sao Tần Lâm chỉ quát một tiếng, cao thủ Ma giáo lập tức nghe lệnh dừng tay?

Không thể không nói Lạc Tư Cung quả thật khôn khéo tinh minh, chỉ liếc qua một cái đã đoán đúng tám chín phần mười.

Y híp mắt lại, chợt tiến lên trước mấy bước hét lớn một tiếng:

- Tần Đốc Chủ tay không ngăn voi, đơn kỵ phá địch, là đệ nhất dũng sĩ quốc triều. Đám Ma giáo chết tiệt các người còn không mau buông tay chịu trói?!

Con bà nó, đây là đưa ta lên giàn hỏa... Thậm chí Tần Lâm có hơi hối hận vừa rồi mình đã hiện thân, biết vậy thà liều mạng hứng chịu Vạn Lịch nghi kỵ, để Lạc Tư Cung bị giết còn hơn. Đương nhiên đây chỉ là nói lẫy, Lạc Tư Cung chết đi chỉ tiện nghi cho hai tên khốn kiếp Lưu Thủ Hữu và Trương Tôn Nghiêu, đối với Tần Lâm hiện tại để cho y còn sống thích hợp hơn.

- Này, nể mặt ta một chút...

Tần Lâm nhìn Ngã Khổ Thiên nháy mắt lia lịa, nhưng vị Thiết Diện Sát Sinh Phật này còn đang do dự không quyết, không nhìn ra lão muốn làm gì.

- Tần tặc và Thánh giáo không đội chung trời, các huynh đệ bản giáo sống vai tử chiến!

Bạch Linh Sa đột nhiên rống to một tiếng, khí thế hung hăng từ phía sau Ngã Khổ Thiên lao ra:

- Phàm người nào lấy được thủ cấp Tần tặc, được phong Phụng Thánh Tả Sứ dưới tòa Vô Sinh Lão Mẫu, vĩnh viễn phò trợ Thánh giáo, trường sinh bất diệt!

Những cao thủ Bạch Liên giáo cũng không phản ứng kịp, không phải là vị giáo chủ này luôn luôn chủ trương liên thủ với Tần Lâm sao? Cao Thiên Long khẽ nhếch môi muốn thừa dịp bắn Ngô Công đình ra, nhưng A Sa đã đứng chắn ngang giữa lão và Tần Lâm.

A Sa vừa rống vừa cất bước xông tới, tuy rằng thân thể nàng mảnh mai nhỏ bé nhưng dưới mỗi bước chân nàng, đá xanh bị lồm xồm ba tấc. Song chưởng bay lượn kinh phong bén nhọn, thế tới cực kỳ hung mãnh.

Giáo chủ Ma giáo quả nhiên công lực thâm hậu! Lạc Tư Cung và đám Cẩm Y Hiệu Ủy thấy đều chắc lưỡi hít hà.

Bạch Liên Triều Nhật thần công của A Sa cũng đã có sáu bảy thành hỏa hầu, cố ý không thu liễm nội lực, phóng xuất hết thấy ra bốn phương tám hướng, muốn giả dạng làm mười thành công lực cũng không khó. Chẳng qua là đối mặt Tần Lâm ngay phía trước, kinh lực của nàng ngay cả con chuột cũng đánh không chết.

Phù... Tần Lâm thở phào, không né không tránh tiến lên nghênh đón chính diện, trầm xuống đứng tấn tọa mã, khí thế uy nghiêm vững chãi như Thái Sơn. Song quyền hấn chậm rãi đẩy ra không mang theo chút khí lửa khói nào, cũng không có một tia kinh phong nào.

Lạc Tư Cung vô cùng kinh hãi, Tần Lâm xuất thủ hư thật khó dò, hoặc là không hề biết võ công, hoặc đã đạt tới cảnh giới chí cao đại xảo bất công, trọng kiếm vô phong, mới có thể không có chút kinh khí nào tiết ra ngoài.

Lại thấy giáo chủ Ma giáo A Sa lấy khí thế dời non lấp bể đánh ra song chưởng. Tay áo Tần Lâm bị kinh phong thổi lật phất, tóc sau gáy tung bay, song quyền đâm trúng vào lòng bàn tay A Sa.

Á! Bạch Linh Sa kêu to một tiếng, thân hình bay ra ngoài cực nhanh, còn nhanh hơn lúc tới mấy phần, bay thẳng ra sau năm trượng mới rơi xuống đất, thân hình lảo đảo một cái lui ba bước liên tục. Sau đó nàng vận khởi công phu Thiên Cân Trụ, lại lui thêm ba bước nữa.

Chỉ thấy nàng đạp tới chỗ nào, đá xanh lồm xồm xuống tới đó, không biết nội công đến cảnh giới bao sâu nhưng vẫn bị một chưởng Tần Lâm đánh lui.

- Thật là lợi hại, thật là lợi hại!

A Sa thở gấp vỗ vỗ ngực, đáng vẻ lòng vẫn còn sợ hãi:

- Tôn giá thần công cái thế, không trách Bạch Liên giáo chủ cũng không phải là đối thủ của người!

Tiểu quỷ đầu này! Bạch Sương Hoa trợn mắt nhìn một cái, rõ ràng là A Sa đang nói nàng.

- Đa tạ, đa tạ.

Tần Lâm cười phỉ phỉ vạt áo, vẻ mặt tiêu sái tới cực điểm, trong lòng thầm kêu một tiếng may mắn, xem ra mình tặng thức ăn ngọt cho A Sa từ trước tới nay không hề uống phí.

Ghét Tần đại thúc! A Sa le lưỡi một cái thật nhanh, vẫn làm như vô tình đứng chắn giữa hắn và Cao Thiên Long.

Ánh mắt Lạc Tư Cung nhìn Tần Lâm lập tức thay đổi, từ trước vẫn cho là Tần Lâm thật ra chỉ có hư danh, chuyện tay không ngăn voi cứu giá, đơn kỵ xông trận gì đó e rằng giả nhiều thật ít. Không ngờ rằng hôm nay tận mắt nhìn thấy, Tần Lâm đã luyện đến cảnh giới chí cao, sáu không lường được, thật sự không biết hắn chỉ có chút tuổi như vậy làm thế nào luyện được, chỉ có thể nói là yêu nghiệt.

Trước còn nghi ngờ Tần Lâm và Bạch Liên giáo có cấu kết, hiện tại xem ra hoàn toàn là nhờ Tần Lâm thần công cái thế mới có thể chấn nhiếp các cao thủ Ma giáo.

Nghĩ đến đây Lạc Tư Cung buồn bực vô cùng, dần dần bắt đầu hiểu tâm trạng của Lưu Thủ Hữu Lưu Đô Đốc. Bất cứ ai có một đối thủ quái vật như Tần Lâm, chắc chắn sẽ ăn không ngon ngủ không yên.

Ngã Khổ Thiên thở dài trong lòng, tay nắm Tấn Thiết thiên trượng lúc chặt lúc lỏng, cuối cùng nghĩ đến câu nói của A Sa rằng lòng trung thành của Tần Lâm với Vạn Lịch không đáng một đồng, rốt cục nhìn Tần Lâm một cái thật sâu, trầm giọng tựa như tiếng vàng đá chạm nhau:

- Tần Đốc Chủ quả nhiên thần công vô địch, những mong Đốc Chủ lấy thiên hạ thương sinh làm trọng, chớ có bắt chước theo đám cầu quan hôn quan... Thôi được, hôm nay tới đây chấm dứt, tương lai sẽ tìm Đốc Chủ lãnh giáo thêm!

Lạc Tư Cung không biết nội tình cho là lãnh giáo vô công, thật ra thì Ngã Khổ Thiên muốn một câu trả lời về chuyện truyền giáo nơi hải ngoại, bất quá không nói ra rõ ràng.

A Sa và Ngả Khổ Thiên đều đã tỏ thái độ, các cao thủ Bạch Liên giáo chuẩn bị thu tay rời đi.

Đáy lòng Cao Thiên Long lại vô cùng tức giận, mới vừa rồi Bạch Linh Sa ngăn ở giữa lão và Tần Lâm, dụng ý không nói cũng hiểu, làm sao có thể chịu rời đi dễ dàng như vậy.

Đột nhiên lão nhìn về phía Bạch Sương Hoa chấp tay nói:

- Bằng hữu, người ở bên người Tần Đốc Chủ, làm ứng khuyến triều đình hẳn sẽ có lúc chấp cánh bay cao. Hừ, rừng xanh còn đó, không hẹn ngày gặp lại, lần sau gặp mặt sẽ là địch không phải bạn!

Bạch Linh Sa giậm chân, Ngả Khổ Thiên cũng biến sắc mặt, đi ra mấy bước mới thấp giọng nói:

- Lão Cao, lão làm gì vậy?

- Ấ công khai ủy thân Tần tặc, Cao mỗ cảm thấy không cam lòng!

Cao Thiên Long hậm hực nói.

Ngả Khổ Thiên và chúng thủ lĩnh cũng rất là bất mãn Bạch Sương Hoa, cho dù cảm thấy Cao Thiên Long hơi quá, tức giận mới nói ra câu vừa rồi, nhưng mọi người cũng không tiện chỉ trích lão.

- Ôi, Lạc Tư Cung nghe được câu này, nhất định sẽ tìm cách làm khó dễ Tần Lâm và sư phó...

Bạch Linh Sa bĩu môi, sau đó như cười như không nói:

- Nếu không phải là ta cũng tức giận giống như Cao Tả Sứ, chỉ sợ còn tưởng là lão mật báo cho triều đình. Dĩ nhiên Cao Tả Sứ đối với Thánh giáo trung thành cảnh cảnh, tuyệt đối không phải là loại tiểu nhân vô sỉ đó.

- Đa tạ Thánh giáo chủ.

Cao Thiên Long cười ha hả, bị Bạch Linh Sa tìm cách mắng xéo, lão cũng không thêm để ý.

Bạch Liên giáo và triều đình không đội chung trời, cho dù là Bạch Sương Hoa phản bội giáo môn nhưng bọn họ cũng không thể mật báo triều đình, mượn tay triều đình đối phó nàng. Chuyện Cao Thiên Long làm đã phạm vào đại kỵ, cho dù là Bạch Linh Sa chế nhạo thế nào đi nữa, lão cũng chỉ có thể cho qua.

Quả nhiên Lạc Tư Cung nghe được lời của Cao Thiên Long lại bắt đầu nghi thần nghi quỷ nhìn Bạch Sương Hoa, nhớ lại lúc trước ánh mắt chúng thủ lĩnh Bạch Liên giáo nhìn nàng có vẻ là lạ...

Khụ khụ, Tần Lâm ho khan hai tiếng, biết Lạc Tư Cung đã sinh lòng nghi ngờ, vội vàng ra vẻ như đang xử lý công vụ:

- Lạc trưởng quỹ đến Côn Minh định nhập hàng hóa gì vậy? Gần đây trong kinh sư, giá Phổ Nhị trà không tốt lắm, đi Xuyên Điền Tây Bắc tìm hồ ngao Tây Tạng về bán, nói không chừng còn có kẻ ngốc chịu mua.

Lạc Tư Cung dở khóc dở cười, đến lúc này Tần Lâm vẫn còn nói ám ngữ trong Xưởng Vệ. Câu đầu hẳn nói ‘nhập hàng hóa’ chính là bắt người, nhưng sau đó Phổ Nhị trà, hồ ngao Tây Tạng toàn là nói nhảm, không có nghĩa gì.

Không biết làm sao, Lạc Tư Cung đành thi lễ Tần Lâm, thấp giọng nói:

- Xin Tần Đốc Chủ hiểu cho, hạ quan đây là phụng mật chỉ bệ hạ đi ra làm việc, muốn điều tra kỹ vụ án dân chúng Thi Điện bị tàn sát. Ngoại trừ nguyên hung thủ ác Mãng Ứng Lý ra còn phải bắt tất cả quan viên sơ suất lười biếng, giải về kinh sư luận tội.

1027. Chương 1027: Ta Không Muốn Chết

- A, Lạc Đô Đốc giản tại để tâm, được bệ hạ vô cùng tin tưởng!

Tần Lâm ngoài cười mà trong không cười nhìn đối phương.

Trong lòng Lạc Tư Cung chỉ muốn thóa mạ một trận, Tần Lâm thân là Đốc Chủ Đông Xưởng, nắm giữ cơ quan đặc vụ hùng mạnh nhất triều Đại Minh, lại không biết chuyện này sao? Hai vị Tào Thiếu Khâm, Vũ

Hóa Điền vô cùng lợi hại, chỉ sợ mật chỉ bệ hạ còn chưa nhét vào tay Lạc Tư Cung, bọn họ đã gửi tin tức từ kinh sư tới Tần Đốc Chủ ở Vân Nam.

Thời gian trước chẳng qua là cảm thấy Tần Lâm đốc quân tác chiến ở tiền tuyến, không rảnh trở về Côn Minh, Lạc Tư Cung mới bỏ qua hấn, một mình đi phá án, nhưng cũng không trông cậy có thể gạt được Tần Lâm từ đầu tới đuôi.

Từ khi giặc Oa bị dẹp yên, Yêm Đáp Hãn phong công, Đại Minh thái bình đã lâu, có không khí tứ hải không đao binh, thiên hạ yên vui. Mà kẻ khai cục cho triều Vạn Lịch trung hưng đương nhiên là cố Giang Lăng Thủ Phụ Trương Cư Chính.

Dĩ nhiên vào thời Trương Cư Chính, hai cha con Mãng Ứng Long Mãng Ứng Lý cũng từng gây hấn, bắt quá kẻ xui xẻo là các Thổ Ty Mạnh Dường, Mộc Bang, không hề có châu huyện của Đại Minh rơi vào tay địch. Đối với triều đình đó bắt quá chỉ là tranh chấp giữa phiên thuộc với nhau, mà theo sĩ thân và dân chúng phổ thông, chuyện này cũng không có gì lớn.

Trương Cư Chính chết đi, Vạn Lịch nắm triều chính, Mãng Ứng Lý đột ngột xâm lăng. Mười vạn đại quân đánh thẳng vào Vân Nam, có khí thế cắt hết một nửa Vân Nam. Hơn nửa dọc đường đốt giết cướp sát, đại khai sát giới ở Thi Điện, dân chúng bị tàn sát lên tới hàng vạn, Tri Huyện tự vận đền nợ nước, đây chính là thảm án trước đó chưa từng có.

Trước đó chỉ biết là Mãng Ứng Lý xua quân tiến nhanh, cũng không rõ ràng lắm tình hình thảm án cụ thể, Đợi đến khi quan phủ Vân Nam tấu báo tình huống lên kinh sư, nhất thời cả trong ngoài triều chấn động, Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân giống như bị hai tát tai thật mạnh vào mặt đau rất.

Cho dù là bậc đế vương ngu ngốc vô năng thế nào đi nữa, quốc gia dân chúng mình bị ngoại địch tàn sát bừa bãi cũng sẽ nổi giận xung thiên. Huống chi Vạn Lịch tư chất trung bình, hơn nữa trải qua đệ nhất danh tướng Đại Minh Trương Cư Chính dạy dỗ, vẫn còn hơn xa những đế vương kém cỏi bất tài.

Vì vậy Vạn Lịch phát ra mật chỉ phái Lạc Tư Cung đến Vân Nam, để cho y và Tần Lâm phối hợp, phụ trách điều tra bắt giữ phạm quan trong chuyện này. Sau đó Tần Lâm còn phải ở lại Vân Nam xử lý chuyện sau chiến sự, Lạc Tư Cung áp giải phạm nhân vào kinh sư chiếu ngục.

Nhưng Lạc Tư Cung tha thiết lập công, một mình làm việc ở Côn Minh, rốt cục gặp phải Bạch Liên giáo hết hồn hết vía một phen, lúc này mới gặp gỡ Tần Lâm.

- Tần Đốc Chủ, chỉ ý bệ hạ cũng không phải là chỉ riêng cho ta.

Lạc Tư Cung cũng ngoài cười mà trong không cười nhìn Tần Lâm:

- Chỉ ý viết rất rõ ràng, chuyện tra rõ vụ án, tập nã phạm quan do Đốc Chủ ngài làm chủ, hạ quan chẳng qua chỉ phối hợp làm việc. Bởi vì Đốc Chủ ở tiền tuyến bận rộn quân vụ, hạ quan mới đánh tiền trạm trước ở chỗ này thay Đốc Chủ, cụ thể phải làm sao bây giờ, còn phải xin ngài quyết định.

Giới cho Lạc Tư Cung cũng không phải là đèn cạn khô dầu, lúc này hai người đang nhìn nhau, tối thiểu không ai làm gì được đối phương.

Cả hai đều là hồ ly tinh.

Làm sao Tần Lâm không muốn tập nã phạm quan chịu trách nhiệm đối với thảm án Thi Điện!? Bên trong bên ngoài thành Thi Điện có tới hàng tử thi vạn, dân chúng vô tội chết đi, cố nhiên Mãng Ứng Lý là đầu sỏ tội ác, nhưng đồng thời những quan viên ăn trên ngồi trốc, không tận tụy với chức trách, không coi tính mạng dân chúng ra gì cũng không thể tha tội.

Nhưng mọi việc phải phân ra nặng nhẹ chậm gấp, lúc Tần Lâm đến Vân Nam, chuyện đánh bại quân Miến Điện, đuổi quân xâm lược ra quốc cảnh là trọng yếu nhất. Cố nhiên phải chinh trị quan trường Vân Nam, để cho bọn họ ngoan ngoãn nghe lời, nhưng cũng không thể làm quá thẳng tay. Nếu không quan trường sợ hãi, các cấp quan viên nhất định nghĩ hết biện pháp lủi trốn, đến lúc đó ai ai cũng thoái thác trách nhiệm, biết lấy ai thu gom lương thảo, ai điều tập dân phu, ai chuyển vận quân nhu?

Còn nữa, Tần Lâm sẽ bị chìm trong đồng đồ nát Côn Minh này, lúc nào mới có thể đi tiền tuyến đốc chiến?

Cho nên hẳn dựa theo kế sách Trương Tử Huyền bày ra, cũng sử dụng pháp môn giường cung không bắn tên, trước hết lấy Kiểm Quốc Công Mộc Xương Tộ và Tri Phủ Vĩnh Xương Cao Minh Khiêm làm ra vẻ, sau đó cũng không làm khó quan trường Văn Nam nữa.

Chỉ bất quá Khâm Sai đại thần khác giường cung không bắn tên là vì muốn ăn hối lộ, hẳn lại là buộc các quan viên hết sức chi ứng cho tiền tuyến. Không phải là người chột dạ sao, ta khoan động tới người, để người ở lại chức cũ, kế tiếp làm thế nào ra sức chuộc tội vậy phải trông vào người.

Quả nhiên ngoại trừ Nhiêu Nhân Khản và Tô Tấn một mực không chịu ngoan ngoãn phối hợp, còn lại các cấp quan viên từ Kiểm Quốc Công Mộc Xương Tộ trở xuống đều vô cùng phối hợp. Biết rằng trước đó mình có chỗ không ổn, Tần Đốc Chủ sẽ rất dễ dàng nắm được sơ hở, vì vậy ai nấy chuyên cần ra sức, không dám ăn bớt chút nào trong cung ứng hậu cần.

Binh mã chưa động lương thảo đi trước, cung cấp hậu cần là quan trọng nhất, lần này Lưu Đĩnh và Đặng Tử Long đánh giặc hết sức thoải mái khoái chí. Cả hai đều nói nếu không phải là Tần Đốc Soái trấn giữ, hậu cần tiếp liệu đầy đủ, ngàn vạn lần không thể nào thuận lợi như vậy được.

Cho tới bây giờ chiến hướng tiền tuyến là rất tốt, sau khi Mãng Ứng Lý đại bại thua thiệt bị trục xuất khỏi quốc cảnh, Tư Vong Ưu đoạt lại cố địa Mạnh Dương, các Thổ Ty thề hết sức tương trợ, Ngũ Phong hải thương lên bờ ở vịnh Xiêm La, các phiên thuộc quốc cũng đem binh tấn công Mãng Ứng Lý, chiến tranh có thể nói đại cục đã định, Tần Lâm mới có thể tranh thủ từ tiền tuyến trở lại Côn Minh, thu thập từng tên y quan cầm thú gieo họa cho dân chúng kia.

Dĩ nhiên, trước lúc này gặp mặt các vị thủ lĩnh Bạch Liên giáo một lần, nói chút chuyện về tình huống Miến Điện cũng là thuận tiện. Không ngờ Lạc Tư Cung bất ngờ xuất hiện, đưa tới một cuộc xung đột.

- Lão huynh, người tới đây thật là đúng dịp.

Tần Lâm cười khỏ nhìn Lạc Tư Cung lắc đầu một cái:

- Bản đốc phụng chỉ đốc sư, có đến đây cũng không sao, nhưng Lạc Đô Đốc ngài là quan chương ấn Bắc Trấn Phủ Ty lại đột nhiên xuất hiện ở Côn Minh, chỉ sợ sẽ có không ít người mơ tưởng viễn vông.

Lạc Tư Cung mặt liền biến sắc, cũng không kịp quan tâm quá nhiều, nhìn Tần Lâm chấp tay vái vái:

- Xin Tần Đốc Soái đại nhân đại lượng, bao dung, bao dung, đạo mật chỉ này là Hoàng thượng giao cho hai người chúng ta, Lạc mỗ nguyện đồng tâm hiệp lực với Đốc Soái.

Tần Lâm và Lạc Tư Cung đồng tâm hiệp lực, vậy thì hoàn toàn không cần thiết, nhưng trừng trị những quan viên ngu ngốc vô sỉ kia chính là mong muốn của Tần Lâm.

Tần Lâm hí mắt, nghĩ ngợi nói:

- Có lẽ không còn kịp rồi, nếu như đối phương đủ thông minh... Ta thả Cao Minh Khiêm ra muốn dẫn dụ người ở sau lưng lão, bất quá vừa tới Côn Minh, còn chưa kịp trông chừng tên ngu xuẩn kia...

Tri Phủ Vĩnh Xương Cao Minh Khiêm, không, phải nói tiền nhiệm Tri Phủ Vĩnh Xương Cao Minh Khiêm, giờ phút này đang ở trong phủ Nhiêu Nhân Khản. Tuần Phủ Nhiêu Đại lão gia và Tuần Án Tô Tấn đều ở đây, sắc mặt ba người hết sức khó coi.

Cao Minh Khiêm một thân áo vải, vẻ mặt vô cùng tiêu tụy. Vốn tính lão hay tự nhẽ là thanh cao, tóc râu đều sửa sang thật chỉnh tề, nhưng lúc này đầu tóc rối bù nhét dưới khăn, râu ria cũng mọc ra lổm chổm, đôi mắt đỏ ngầu giăng đầy tia máu.

- Nhiêu Đại lão gia, Tô lão gia, cứu hạ quan với!

Cao Minh Khiêm khỏ sở cầu khẩn:

- Ngày hôm qua tùy tùng ta đã phát giác có cái gì không đúng... Mới vừa rồi, mới vừa rồi kẻ đánh nhau bên Kim Mã Bích Kê phường kia chính là Lạc Tư Cung từ kinh sư tới!

Thông thường mà nói, quan văn xuất thân chính đồ cũng không quá sợ hãi Đông Xưởng cùng Cẩm Y Vệ, nhưng lỡ phạm tội thì lại khác. Cho dù là Cao Minh Khiêm ngu ngốc tới mức nào cũng có thể dùng đầu gối suy đoán ra, vị Lạc Tư Cung Lạc Đô Đốc kia tới đây là vì ai.

Nhiều Nhân Khản vốn béo tròn như quả cầu da, lúc này cũng gầy gò không ít, trở nên như một người mập thông thường. Bởi vì ‘Bị buộc giảm cân’, thịt trên gương mặt lỏng xuống, trừ có vẻ già đi ra còn đặc biệt âm trầm.

- Ôi, Cao tiên sinh cần gì như vậy...

Nhiều Nhân Khản lắc đầu một cái, cười khổ nói:

- Hiện tại chúng ta là Bồ Tát đất qua sông bản thân khó bảo toàn, lại nói lão huynh người phạm phải kỵ hủ, vị ở kinh sư nhất định không chịu tha cho, hai ta làm thế nào có thể cứu được lão?

Tô Tấn vốn đã gầy, đôi tay xương xẩu nhẹ nhàng vuốt ve nắp chén trà, vẻ mặt ôn hòa nói:

- Cao tiên bối, lão yên lòng đi một chuyến, Nhiều tiên sinh và bản quan sẽ chiếu cố nhà lão, bảo đảm cho tẩu tẩu và diệt nhi nửa đời sau không lo, tiên bối cũng không còn gì ràng buộc nữa.

Cao Minh Khiêm ngẩn ra, sắc mặt trở nên xám như tro tàn. Yên lòng đi một chuyến cũng không phải là chỉ đi chiếu ngục kinh sư, mà là đi xuống đất, nếu không Nhiều Nhân Khản và Tô Tấn cũng không cam kết chiếu cố người nhà lão.

Nếu như là những người khác, đến bước này hơn phân nửa cũng đáp ứng, dù sao mình không thể sống được nữa. Nhưng Cao Minh Khiêm lại khác, lão là kẻ nhất gan, nói cách khác lòng cầu sinh của lão mạnh hơn người khác, muốn chết đã sớm chết rồi, giây giũa đến bây giờ cũng là trong lòng vẫn còn một chút cầu may.

Bởi vì sợ hãi, mặt của Cao Minh Khiêm trở nên co rút vặn vẹo.

Chợt lão cắn răng, từ trên ghế đứng lên, đe dọa nhìn Nhiều Nhân Khản và Tô Tấn, rít giọng nói:

- Nhiều Đại lão gia, Tô lão gia, Cao mỗ làm việc theo đúng phương lược của các người, hôm nay triều đình truy cứu, hai vị tiên sinh còn có thể đặt thân ngoài chuyện này sao?

Nhiều Nhân Khản vỗ mạnh một cái thật mạnh, gằn giọng nói:

- Cao Minh Khiêm, lão nói những gì đó? Nếu không phải là lão từ Vinh Xương báo lên rằng quân Miến Điện chỉ quấy rầy ở biên cảnh, châu huyện trong nước bảo đảm vạn vô nhất thất, bản quan há đâu làm việc như vậy?

Tô Tấn đưa mắt ra hiệu cho Nhiều Nhân Khản, sau đó khoát khoát tay với Cao Minh Khiêm đang muốn gân cổ lên tranh cãi:

- Thôi, nói những chuyện này có ích gì? Lão làm Tri Phủ cũng thật hồ đồ, giao hết tất cả văn thư cho Thông Phán Lý Kiến Trung xử trí, bây giờ nhất định đã rơi vào trong tay Tần Lâm, chúng ta còn có gì để nói?

- Cũng, cũng không có rơi vào trong tay Lý Kiến Trung, đã bị ta trộm trở lại.

Cao Minh Khiêm đỏ mặt nhỏ giọng nói, rốt cục thấy ra lá bài tẩy của mình, lại quỳ xuống dập đầu với hai vị lão gia. Vì sống tiếp, lão không cần mặt mũi gì nữa:

- Nhiều Đại nhân, Tô Đại nhân cứu mạng!

Cái gì, bị lão trộm trở lại rồi sao? Nhiều Nhân Khản và Tô Tấn nhìn nhau, trong mắt của hai người nữa là vui mừng nữa là sợ hãi...

Bắc Trần Phủ Ty Lạc Tư Cung giằng co cùng chúng thủ lĩnh Ma giáo ở Kim Mã Bích Kê phường, Tần Lâm kịp thời chạy tới thi triển thần công đánh lui giáo chủ Ma giáo, cao thủ Ma giáo bỏ chạy ngay sau đó.

Lại qua thời gian một nén nhang, quan binh tuần phòng doanh Côn Minh mới vác đại đao trường mâu, cung tên điểu thương ung dung tới. Ai nấy đội khôi mặc giáp nai nịt tề chỉnh, còn dùng ngựa kéo hai khẩu

pháo Bồ Đào Nha cỡ nhỏ. Nghe nói các cao thủ Ma giáo kéo tới tập kích, bọn họ không dám không chuẩn bị mười phần cẩn thận.

Lạc Tư Cung không thể làm gì khác hơn là cười khổ, cố nhiên là quan binh cẩn thận không sai, nhưng chờ bọn họ tới, người Ma giáo đã chạy mất không biết đi đâu, chẳng lẽ người ta ở lại uống trà chờ các người mang pháo tới bắn?!

Tần Lâm ngược lại không có vấn đề, hần hẹn với Bạch Liên giáo gặp mặt xong, dĩ nhiên không hy vọng quân tới quá nhanh, hơn nữa từ trước tới nay cũng không trông cậy vào bọn họ có thể có được tác dụng gì. Nếu như quân đội có thể đối phó Ma giáo, vậy cũng không cần Đông Xưởng và Cẩm Y Vệ làm gì nữa.

Tọa doanh quan đầu đầy mồ hôi dập đầu xin tội, Tần Lâm không làm khó y, theo quân Miến Điện bị trục xuất ra cảnh ngoại, Côn Minh là thủ phủ Vân Nam sâu trong nội địa, đề phòng có hơi lỏng lẻo là khó tránh khỏi.

Lạc Tư Cung bất âm bất dương phát tác đôi câu, tọa doanh quan kia nghe nói là Bắc Trấn Phủ Ty Lạc Đô Đốc, sợ tới mức suýt chút nữa ngất đi.

Bất quá Lạc Tư Cung cũng không có tâm trạng gây phiền phức cho tọa doanh quan, phiền phức của chính y đã rất lớn. Y nhìn Tần Lâm chấp tay một cái, hai người đi sang bên cạnh.

Lúc này thái độ Lạc Tư Cung xuống nước thấy rõ:

- Là Lạc mỗ làm việc không cẩn thận, liên lụy Tần Đốc Chủ cũng phải lộ mặt. Tin Đốc Chủ và hạ quan tới Côn Minh đã bị kẻ có lòng biết được, kẻ hay trước mắt không thể làm gì khác hơn là tiên hạ thủ vi cường, lòng bất dám phạm quan kia.
- Lạc Đô Đốc ở Côn Minh dò xét mấy ngày qua, hẳn đã có manh mối rồi chứ?

Tần Lâm khẽ nhướn mày hỏi.

Lạc Tư Cung cũng không giấu giếm, nói một hơi ra ba cái tên: Nhiều Nhân Khản, Tô Tấn, Cao Minh Khiêm.

Tần Lâm gật đầu tỏ vẻ đồng ý:

- Không sai, Cao Minh Khiêm chịu trách nhiệm trực tiếp trong chuyện Thi Điện thất thủ, bản đốc để lão ở bên ngoài vốn định dẫn dụ hai tên Nhiều, Tô. Nhưng hai ta đã lộ mặt ở Côn Minh, cần phải đề phòng đối phương chó cùng cắn càn, cũng chỉ có thể bắt Cao Minh Khiêm trước.

Nhiều Nhân Khản thân là Tuần Phủ Vân Nam, Phó Đô Ngự Sử, Tô Tấn là Tuần Án Ngự Sử, hai người quyền cao chức trọng, cho dù Tần Lâm là Khâm Sai đại thần cũng không thể dễ dàng động tới hai người bọn họ dưới tình huống không có chứng cứ, cho nên chỉ có thể hạ thủ Cao Minh Khiêm trước.

- Đốc Chủ inh!

Lạc Tư Cung cười khanh khách giơ ngón tay cái lên, bắt kể đầu đá với Tần Lâm thế nào, trong vụ án này hai người cũng phải phối hợp với nhau.

Tranh chấp trong triều, đầu đá trong quan trường, từ trước tới nay không phải là địch chính là bạn.

1028. Chương 1028: Thường Lạc Tự

Tần Lâm cũng cười khanh khách nhìn Lạc Tư Cung, đáng vẻ rất là mong đợi.

Ặc... Lạc Tư Cung muốn nói lại thôi.

Lục Viễn Chí và Ngưu Đại Lực ở bên cạnh thấy vậy không hiểu vì sao, tên mập hạ thấp giọng hỏi:

- Lão Ngưu, Tần ca đang chơi trò gì với Lạc Tư Cung vậy?
- Không hiểu, không hiểu.

Ngưu Đại Lực lắc đầu một cái, ân công thần cơ diệu toán, Lạc Đô Đốc gian trá tàn nhẫn, chúng ta không thể biết được chuyện giữa loại người thông minh này.

Rốt cục Tần Lâm phát giác vấn đề, thất kinh nói:

- Lạc Đô Đốc minh xét ngầm hỏi ở Côn Minh mấy ngày, chẳng lẽ còn chưa tra rõ chỗ ở Cao Minh Khiêm ư?
- Hạ quan, hạ quan còn tưởng rằng Tần Đốc Chủ biết...

Lạc Tư Cung lộ vẻ rất lúng túng.

Cho dù là quan viên triều Đại Minh khốn kiếp tới mức nào, tối thiểu vào năm Vạn Lịch chỉ có tự sát đền nợ nước lúc mất thành, quyết không có chuyện đầu hàng quân địch, ngay cả chuyện ẩn tính mai danh chạy trốn trong nước cũng rất ít.

Cho nên Lạc Tư Cung biết Cao Minh Khiêm bôn tẩu hoạt động ở Côn Minh, nhưng không vội vàng bắt lão để tránh đập cỏ động rắn. Mấy ngày qua y vẫn đang điều tra bên ngoài, chuẩn bị lấy được đầy đủ chứng cứ mới tóm cổ Cao Minh Khiêm, sau đó mới giăng một mẻ lưới bắt cả Nhiều Nhân Khản và Tô Tấn.

Tần Lâm cũng giống như thế, thứ nhất hấn ở ngoài ngàn dặm tiền tuyến đốc sư, không đếm xỉa tới đám người Cao Minh Khiêm. Thứ hai vì nối dây dài câu cá lớn, hấn cũng cố ý không an bài sai dịch đi theo dõi, tránh cho Cao Minh Khiêm phát giác, chờ tiền tuyến thu hoạch toàn thắng, sau khi trở lại sẽ từ từ thu thập bọn họ.

Chuyện có nặng nhẹ chậm gấp, chống đỡ ngoại địch, đuổi kẻ xâm lăng, giải cứu dân chúng trong khu vực bị thất thủ hiển nhiên quan trọng hơn truy cứu quan lại thất chức.

Kết quả Bạch Liên giáo và Lạc Tư Cung đánh nhau khiến cho thân phận Lạc Tư Cung và Tần Lâm bại lộ, làm chuẩn bị trước đó của hai bên rối loạn, trong lúc nhất thời trở tay không kịp.

Tần Lâm nhiều lần phá kỳ án, Lạc Tư Cung khôn khéo tinh minh, không ngờ hai người đồng thời xảy ra sơ suất, quả thật là bậc trí giả tính ngàn chuyện ắt phải có một chuyện sai lầm.

Tần Lâm lập tức điều động sai dịch Đông Xưởng phái trú Côn Minh, Lạc Tư Cung phát hỏa bài Cẩm Y Vệ Thiên Hộ Sở Côn Minh, nhất thời ưng khuyến Xưởng Vệ khắp thành rối rít xuất động, bí mật tìm tòi chỗ Cao Minh Khiêm ở.

Hệ thống Xưởng Vệ cũng không phải là không có bản lãnh, cho dù trong khoảng thời gian Cao Minh Khiêm đến Côn Minh luồn cúi đã ẩn nấp thật kỹ, đám đặc vụ cũng chỉ tốn chưa tới một canh giờ đã tra ra được chỗ ở của lão.

Cao Minh Khiêm bị Tần Lâm đạn hặc cách chức, lão không cam lòng vì vậy xui xẻo, chạy đến Côn Minh luồn cúi. Nhưng thân phận lão là quan viên bị cách chức đương nhiên không tiện đường hoàng ở tại dịch quán đông người phức tạp, cho nên lão quyết định ở tại Thường Lạc tự phía Đông Côn Minh thành.

Rốt cục có một lộ đặc vụ hỏi thăm được tin tức, để lại hai người ở Thường Lạc tự canh chừng Cao Minh Khiêm, người còn lại lấy tốc độ nhanh nhất chạy về báo cáo với Tần Lâm và Lạc Tư Cung.

- Đi, chúng ta đi Thường Lạc tự!

Tần Lâm dẫn người chạy thẳng tới.

Thường Lạc tự ở Thư Lâm phường phía Đông Côn Minh thành, ngôi chùa này được dựng vào thời Nam Chiếu quốc, là di tích cổ nổi danh ở Côn Minh.

Nổi danh hơn nữa là Thường Lạc tự tháp trong chùa, khác với kết cấu phi diêm Phật tháp trong nước, đây là loại tháp hình vuông mặt diêm rồng ruột, do Vân Nam bị Phật giáo tiểu thừa Đông Nam Á ảnh hưởng dựng nên.

Thường Lạc tự tháp tổng cộng có mười ba tầng, ười ba trượng, tầng dưới chót phía Nam có cửa tháp. Bốn góc đỉnh tháp có bốn con chim đại bàng Già Lâu La làm bằng đồng, mỗi con cao gần bảy thước, trong mỏ Già Lâu La ở góc Tây Nam, Đông Bắc có đặt hai ống tròn giống như địch, mỗi khi gió nổi lên, Già Lâu La kêu lên u ú, thanh âm vang vọng xa gần. Hai con còn lại không có ống địch trong mỏ, chứng tỏ là con trống.

Lúc Tần Lâm chạy tới trước Thường Lạc tự, màn đêm đã phủ xuống, tất cả bàn thờ Phật trên tháp dấy lên đèn sáng, bảo tháp sáng ngời giống như Phật quang chiếu rọi nhân gian.

Hai tên sai dịch ra đón, quỳ báo:

- Thuộc hạ cung nghênh Tần Đốc Chủ, mục tiêu ở trong Thường Lạc tự này.

Mấy hòa thượng ở cửa thấy hai tên sai dịch lén lút còn tưởng là tặc nhân từ đâu tới, bị tri khách cản dặn phải trông chừng cẩn thận. Kết quả chờ đến khi thấy đại đội Đề Kỳ xuất hiện, các hòa thượng liền bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, nơm nớp lo sợ không dám thở mạnh.

- Làm rất khá!

Tần Lâm nhìn hai sai dịch gật đầu một cái, dẫn người lao thẳng vào trong chùa.

Đột nhiên nghe cách đó không xa mấy hòa thượng kêu lên, mọi người ngẩng đầu lên, lập tức phát hiện trước cửa sổ tầng cao nhất Thường Lạc tự tháp xuất hiện một bóng người. Ánh đèn từ bàn thờ Phật bốn phía khiến tất người bên dưới bị chói, bởi vì người này đưa lưng về phía ánh đèn cho nên không thấy rõ mặt của y, nhưng có thể nhìn thấy người này mặc áo cổ tròn, đầu đội ô sa, ăn mặc như quan viên triều đình.

Không xong! Tần Lâm cùng đám người Lạc Tư Cung nhất thời giật nảy mình.

Mới vừa nghĩ đến đây, người nọ đã từ cửa sổ rút xuống, tốc độ cực nhanh.

Bọn Tần Lâm vẫn còn cách xa mấy tầng điện, không thể nào cứu viện, không thể làm gì khác hơn là trở mắt nhìn người nọ rơi xuống. Rơi đến tầng bốn mọi người bị điện che khuất tầm mắt, chỉ có thể nghe thấy nơi đó vang lên một tiếng bịch của vật nặng rơi xuống đất.

Bạch Sương Hoa lập tức phi thân mà lên, nhảy lên nóc Đại Hùng Bảo Điện nhìn về hướng Thường Lạc tự tháp bên kia, vẻ mặt có hơi kỳ quái.

Tần Lâm và Lạc Tư Cung dẫn người xuyên qua mấy tầng điện vũ, chỉ chốc lát sau đi tới dưới Thường Lạc tự tháp. Chỉ thấy trên mặt đất có một cỗ thi thể đang nằm, máu tươi loang ra đầy trên nền đá xanh, thân thể sải tay chân thành hình chữ Đại (), tư thế bấp dùi và cánh tay cong có hơi không được tự nhiên, hiển nhiên đã ngã gãy xương cốt.

Từ độ cao gần mười ba trượng cũng chính là bốn mươi thước, tương đương với vị trí lầu mười ba cư dân bình thường rơi xuống, không có ai cho rằng người này còn có thể giữ được mạng sống.

Tần Lâm đeo bao tay vào đi lên phía trước, bởi vì người chết nằm úp mặt xuống dưới nên hắn đưa tay sờ vào mạch cổ mé bên sau tai người chết, sau khi xác nhận động mạch đã ngừng bèn nhẹ nhàng nâng đầu người chết lên. Cảm nhận được tiếng răng rắc do xương đầu bị vỡ, khe lạt mặt người chết nghiêng sang bên, lập tức nở nụ cười khổ.

Không ngoài sở liệu, người chết chính là Cao Minh Khiêm!

- Lập tức phong tỏa nơi này, bắt hết tăng nhân bên trong tháp lại, không, bắt hết hòa thượng Thường Lạc tự cho ta!

Lạc Tư Cung tức giận nổ phổi ra lệnh, không ngờ dám tự sát ngay dưới mắt y, Lạc Đô Đốc dùng dùng nổi giận. Quả thật muốn nhện cũng không thể được, y hậm hực cho rằng Cao Minh Khiêm muốn lấy cái chết để chạy trốn trách nhiệm, không khỏi quá tiện nghi, sớm muộn Lạc Đô Đốc cũng sẽ tru di Cửu tộc tên khốn kiếp này.

Trên thực tế trước khi Lạc Tư Cung ra lệnh đã có không ít đặc vụ vọt vào trong tháp. Thấy thi thể nằm dưới tháp, vọt vào trong tháp có thể bắt được hung thủ, đây là phản ứng đầu tiên của bọn họ.

Tần Lâm lại lắc đầu một cái:

- Lạc Đô Đốc không nên kết luận gấp gáp như vậy, rốt cuộc là tự sát hay là bị giết, chúng ta vẫn chưa thể xác định.

Hai mắt Lạc Tư Cung cơ hồ muốn lồi ra, đây là mấy chục con mắt nhìn thấy lão nhảy xuống, chẳng lẽ còn có thể có cái gì cổ quái?

Tần Lâm cũng không nói nhảm nhiều với Lạc Tư Cung, thấy Bạch Sương Hoa khẽ cau mày liễu như có điều suy nghĩ, bèn kéo tay nàng đi qua một bên, hỏi nhỏ:

- Lão bà tỷ tỷ, mới vừa rồi nàng thấy cái gì?

Nửa quá trình đầu người chết rơi xuống, tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ ràng. Nhưng kiến trúc trong chùa vô cùng cao lớn dày đặc, lại là kiến tạo một mảng lớn trên đất bằng, vì vậy bị nhiều tầng điện đèn ngăn cản, cũng không thể nhìn thấy quá trình người chết rơi xuống ở bốn tầng cuối và khoảnh khắc chạm đất.

Từ lúc người chết rơi xuống tới bốn tầng dưới, đến khi mọi người chạy tới phía dưới Thường Lạc tự tháp, thời gian cách nhau ước chừng ba phút, trong thời gian này mọi người rơi vào góc khuất không thể nhìn thấy.

Chỉ có Bạch Sương Hoa thần công vô địch kịp thời thi triển khinh công thượng thừa nhảy lên nóc Đại Hùng Bảo Điện, ra khỏi góc khuất sớm hơn bọn Tần Lâm, Lạc Tư Cung một chút.

- Không có, không thấy gì, chẳng qua là cảm thấy lúc ấy có chỗ nào đó là lạ...

Bạch Sương Hoa nghiêng đầu khổ sở suy tư, hồi lâu sau lộ vẻ áy náy lắc đầu một cái:

- Không được, lúc ấy trên tòa tháp này lên đèn sáng quá, làm ta chói mắt. Đại Hùng Bảo Điện hương khói lại rất thịnh, khói bay mù mịt, trong thoáng chốc cảm thấy có cái gì không đúng, khi ta đến dưới tháp lại không phát hiện được gì.

Phương hướng mà Bạch Sương Hoa quan sát, bảo tháp chiếu ra ánh sáng rực rỡ làm chói mắt người. Nàng ở phía dưới Đại Hùng Bảo Điện, lại có thật nhiều nhang đèn đang cháy, bốc lên khói mù mịt. Cho dù là nhãn lực của nàng rất tốt nhưng trong thoáng chốc chỉ thấy thoáng qua chút ẩn tượng, vào lúc này lại không cách nào phân biệt ra được cận kề.

Không thể không nói đáng về giáo chủ tỷ tỷ ngoạ đầu suy tư và lúc nàng lộ vẻ xấu hổ là hết sức đáng thương. Thường có câu mỹ nhân dưới ánh đèn nhìn càng đẹp hơn ban ngày, ánh sáng từ Thường Lạc tự tháp chiếu xuống một bên Bạch Sương Hoa đẹp tuyệt, khiến cho Tần Lâm tim đập thình thịch.

- Không sao cả.

Tần Lâm cầm tay của Bạch Sương Hoa thật chặt.

Lúc này người trong tháp đã bị thủ hạ Lạc Tư Cung bắt lại, tổng cộng có bốn người, trong đó hai tên hòa thượng trong chùa, hai tên người làm Cao Minh Khiêm mang tới.

Không tìm được kẻ mục kích bên dưới tháp, bởi vì Thường Lạc tự trừ mấy tên Tri Khách tăng ngoài cửa ra, những tăng chúng khác đều tập trung trong pháp đường tụng kinh tối. Ngoài ra chỉ còn mấy tiểu hòa thượng phụ trách quét sân xung quanh Đại Hùng Bảo Điện, dưới tháp không còn tăng nhân nào khác.

Hai tên hòa thượng kia là người trông coi bảo tháp, một người tên là Huệ Bình, mặt nổi đầy mụn, một người tên là Huệ An, vóc dáng nhỏ thó. Hai người bọn họ nhìn thấy Cao Tri Phủ ngã chết dưới tháp, Cẩm Y Hiệu Úy cùng sai dịch Đông Xưởng như lang như hổ, đã sớm bị dọa sợ đến ba hồn mất hai, bầy phách chỉ còn một, nằm trên mặt đất không ngừng dập đầu:

- Lão gia tha mạng, lão gia tha mạng! Là Cao Đại lão gia muốn lên tháp ngắm cảnh đêm Côn Minh, chúng ta mới ở trong tháp chiếu cố, không ngờ rằng lão đột ngột nhảy xuống dưới... Bình thời bản tăng cũng không ở trong tháp, đây quả thật là tai bay vạ gió!

Hết thấy tăng chúng trong chùa đều bị tập hợp tới dưới tháp, thấy Cao Minh Khiêm nằm chết dưới đất ai nấy đều niệm một tiếng A Di Đà Phật. Lúc Cao Tri Phủ còn sống hại vô số tính mạng bá tánh, sau khi chết lại có thật nhiều hòa thượng tụng kinh siêu độ cho lão, không biết lão có xấu hổ thẹn thùng nơi chín suối hay không...

Hỏi thăm tăng chúng trong chùa, quả thật bình thời ban ngày kiểm tra tòa tháp này, châm dầu vào đèn, lúc chạng vạng tối bắt đầu đốt đèn, sau đó tất cả hòa thượng đi tới pháp đường tụng kinh tối, cũng không cần có người ở lại canh chừng. Bởi vì khác với các Phật tháp trong nước làm bằng gỗ, Thường Lạc tự tháp

được xây toàn bằng gạch đã có tính phòng hỏa rất tốt, cho dù là dầu trong đèn tràn ra ngoài cũng không thể nào đốt cháy gạch được.

Huệ Bình và Huệ An chính là hòa thượng có tài ăn nói hùng biện trong chùa, phương trượng nghe nói Cao Tri Phủ muốn lên tháp bèn phái hai người bọn họ đi theo phục dịch, ý là nếu Cao Tri Phủ hỏi tới điểm cổ gì, hai hòa thượng cũng có thể trả lời.

Nhưng Cao Minh Khiêm cũng không có hỏi gì, lão đi lên tháp còn lộ vẻ có hơi chán ghét hai hòa thượng, Huệ Bình và Huệ An thấy đối phương không vui bèn đứng chờ ở tầng chín.

- Thật là như vậy sao?

Lạc Tư Cung nửa tin nửa ngờ.

Tần Lâm nghe lời khai của hòa thượng xong bèn lệnh cho Lục Viễn Chí đi kiểm tra thi thể, Ngưu Đại Lực dẫn dắt mấy tên Hiệu Ủy đi kiểm tra tình huống trong tháp, còn hắn tiếp tục tra hỏi hai tên người làm Cao Minh Khiêm.

Hai người làm này một người tên là Cao Thăng, hơn ba mươi tuổi, một người tên là Liên Tiệp, thoát nhìn có hơn năm mươi tuổi, diện mục không có gì là nổi bật.

Liên Tiệp quỳ trên mặt đất đập đầu với Tần Lâm như gà mổ thóc:

- Đại nhân, tiểu nhân đã đi theo lão gia từ nhỏ, năm xưa lão gia vào kinh thành đi thi chính là tiểu nhân hầu hạ...

- Lão gia bị chết oan uổng, vì sao lại nghĩ quẩn như vậy?

Cao Thăng cũng khóc lóc đầm đìa nước mắt, vừa khóc vừa kể.

Tần Lâm quan sát hai người này một phen, không nhanh không chậm hỏi:

- Mới vừa rồi lúc lão gia các người rơi xuống, các người đang ở nơi nào?

- Tầng... Tầng mười hai.

Liên Tiệp lắp bắp nói.

- Tầng bảy.

Cao Thăng trả lời.

Hiện tại đã không có cách nào tra ra sự thật lúc xảy ra vụ án, mọi người đang ở tầng nào, nhưng từ mặt khác lại có được ấn chứng: sau khi vụ án xảy ra bọn họ đều chạy xuống dưới tháp, cũng không có tình huống nào chạy ngược lên tầng trên.

Lúc đám sai dịch cùng cấm y quan giáo xông lên tìm bắt bọn họ, bốn người này đều đang đi xuống, trong đó Cao Thăng ở tầng bốn, Huệ An cùng Huệ Bình xuống tới tầng năm, Liên Tiệp lại bị phát hiện ở tầng mười.

Cho nên lời khai lúc án phát Liên Tiệp ở tầng mười hai, hai hòa thượng ở tầng chín, Cao Thăng ở tầng bảy là phù hợp với lúc các Hiệu Ủy phát hiện bọn họ.

Tần Lâm nghe đến đó, lập tức đưa ánh mắt nhìn về phía Liên Tiệp:

- Thành thật khai báo, rốt cuộc người đang làm gì lúc án phát, người có phải hung thủ hay không?

Lạc Tư Cung đầu tiên là kinh ngạc, tiếp theo chợt hiểu ra, tức tối giậm chân một cái, gằn giọng nói:

- Đúng vậy, Cao Thăng cùng hai hòa thượng đều đi xuống dưới được ba bốn tầng, duy chỉ có người chỉ đi xuống được hai tầng. Lại nói quan giáo và sai dịch từ phía dưới tháp xông lên, lúc phát hiện người muện hơn phát hiện Cao Thăng và hai hòa thượng. Người có nhiều thời gian đi xuống hơn, tại sao chỉ đi có hai tầng? Người bọn làm gì?

1029. Chương 1029: Quang Minh Thần

- Tiểu, tiểu nhân...

Liên Tiệp lấp ba lấp bắp, cơ hồ muốn khóc lên, hồi lâu mới nói:

- Lão gia một, một mình lên tầng chót, tiểu, tiểu nhân ở lại dưới một tầng chờ, kết quả bất ngờ ngủ gật. Sau đó nghe phía dưới kêu bịch một tiếng, tiểu nhân giật mình tỉnh lại bèn nhìn xuống dưới xem thử, thấy dường như là lão gia rớt xuống, lại vội vàng chạy lên tầng trên xem. Lúc ấy mới biết quả nhiên là lão gia đã rơi xuống, tiểu nhân vô cùng sợ hãi, lúc này mới chạy xuống, đến tầng mười thì gặp các vị quan gia.

- Thối lắm, lão gia người một mình lên cao ngắm cảnh, người lại ngủ ở tầng mười hai ư?

Lạc Tư Cung giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hai tay múa may. Nếu ở đây có miếng kính đường mộc nhất định sẽ bị y gõ cho vỡ tan.

Y suy nghĩ một chút, hung thần ác sát nhìn chăm chú vào Liên Tiệp, giọng căm hận nói:

- Người thật sự cứng đầu cứng cổ, nếu không đánh sẽ không chịu ngoan ngoãn khai thật. Người đâu, tra khảo y cho tử tế!

Các vị cầm y quan giáo như lang như hổ xông lên trước, kéo Liên Tiệp lật ngửa ra đất, chuẩn bị tra hỏi tại chỗ.

Lạc Tư Cung vô cùng nôn nóng, mắt thấy sắp bắt được Cao Minh Khiêm lại xảy ra chuyện như vậy, quả thật chính là miệt thị trí thông minh của y. Bất kể Cao Minh Khiêm là tự sát hay bị hại, y cũng muốn trút giận lên người tên Liên Tiệp này.

- Chậm đã!

Tần Lâm ngăn Lạc Tư Cung sắp nổi giận lại, chậm rãi nói:

- Lạc Đô Đốc, người này nói chuyện quả thật có nghi điểm, bất quá nếu y nói là lời thật thì sao? Nếu như vừa đúng lúc y ngủ thiếp đi, hung thủ nhân cơ hội hạ thủ, vậy có thể lợi dụng cơ hội tốt này rồi!

Lạc Tư Cung cũng không phải là hạng người vô năng, y được Vạn Lịch để tin dùng cũng là nhờ có mấy phần bản lãnh, nghe đến đó liền biết mình đã quá gấp gáp, đỏ mặt lên nhìn Tần Lâm chấp tay một cái:

- Đốc Chủ cho rằng vụ án này là hung sát thật sao? Cao Minh Khiêm biết tiền đồ vô vọng, chúng ta lại lộ mặt ở Kim Mã Bích Kê phường, nếu như lão đoán được là triều đình hạ chỉ bắt mình về kinh sư hạ chiếu ngục, như vậy có lẽ lão sẽ...

- Còn có thể là ngoài ý muốn!

Lục Viễn Chí đang kiểm tra thi thể không nhận được tới gần, phô trương suy luận của mình:

- Tần ca, nhớ lúc trước chúng ta phá vụ án Từ Thọ tự ở kinh sư không, võ sĩ Mông Cổ Tái Nghiêm đã đưa tay ra bứt chuông đồng Phật tháp, kết quả té xuống ngoài ý muốn.

Ngưu Đại Lực không nhận được đẩy Lục mập một cái, Tái Nghiêm là một người tham vật, lúc vươn thân thể ra cửa sổ bứt chuông đồng bất ngờ bị ngã. Nhưng Cao Minh Khiêm thân là Tri Phủ Vĩnh Xương, có câu nói ba năm thanh Tri Phủ, mười vạn tuyết hoa ngân, với cục diện hiện tại không quan nào mà không tham, ắt lão kiểm chác không ít, còn tham vật như vậy sao?!

Hơn nữa tháp này khác với tháp kia, mái hiên cũng không có treo chuông đồng, Già Lâu La bằng đồng ở bốn góc đỉnh tháp rất lớn, cao chừng tám thước, nặng mấy trăm cân, ai có bản lãnh dờ xuống?

Tần Lâm cười cười, vỗ vỗ Lục Viễn Chí bả vai:

- Tên mập, Khổng Tử nói học mà không suy tư tất sẽ sai lầm, Tần Tử nói giả thiết lớn mật, chứng thực cần thận. Đừng nói nhảm nữa, hãy nhớ lại tình cảnh vừa rồi và tình cảnh ở Vĩnh An Vạn Thọ tháp ngày trước, xem hai vụ án có điểm nào khác nhau?

Lục Viễn Chí và Ngưu Đại Lực hơi nghĩ ngợi, tình cảnh trước kia dường như hiện ra trước mắt, cả hai đồng thanh nói:

- Không có kêu, lúc tên Cao Minh Khiêm này rơi xuống không có kêu lên!

Đúng vậy, Tái Nghiêm từ Vĩnh An Vạn Thọ tháp bắt ngờ sẩy chân rơi xuống, cất tiếng kêu thảm thiết sợ hãi pha lẫn tuyệt vọng, cao vút thê lương, đâm thẳng vào màng nhĩ người ta, kinh động đoàn người Tần Lâm đang bồi Chu Nghiêu Anh bái Phật. Mặc dù thời gian trôi qua rất lâu nhưng chỉ cần nhớ lại tình hình lúc đó, tiếng kêu thảm thiết của Tái Nghiêm tựa hồ vẫn còn vang vọng ở bên tai.

- Nếu như người bình thường bắt ngờ rơi xuống lầu ngoài ý muốn ắt sẽ phát ra tiếng kêu thảm thiết kinh hãi, mà Cao Minh Khiêm rơi xuống lại lặng lẽ không tiếng động, cho nên nhất định là lão không phải rơi xuống ngoài ý muốn. Hoặc là một lòng muốn chết, lão cầu nhân được nhân, tự nhiên sẽ không kêu thảm thiết, hoặc là đã bị người mưu hại, lúc rơi xuống đã mất đi ý thức.

Tần Lâm nói tới chỗ này, cười đẩy Lục Viễn Chí một cái:

- Tên mập, hay là đệ đi kiểm tra thi thể đi, sau này suy nghĩ vụ án phải chu đáo. Bỏ đi, yêu cầu này đối với đệ thật sự quá cao.

Độ dày da mặt của Lục Viễn Chí cũng ngang ngửa với Tần Lâm, nghe vậy mặt y chỉ bất quá thoáng đỏ lên, sau đó xấu hổ rời đi, ngồi xuống bên cạnh kiểm tra thi thể.

Ngưu Đại Lực và các thân vệ huynh đệ đều dờ khóc dờ cười, Lục mập vỗ đùi la lớn là tình cảnh kinh điển mà bọn họ thường thấy.

Lạc Tư Cung nghe ý tứ Tần Lâm tựa hồ cũng không phủ nhận có khả năng tự sát, tuy ngoài mặt y bắt động thanh sắc, trong lòng lại có hơi vui vẻ. Cho dù làm quan chưởng ấn Bắc Trấn Phủ Ty, đối mặt Tần Đốc Chủ được xưng mất thần như điện cũng cảm thấy áp lực, nếu có thể hơi chiếm thượng phong, tương lai gặp đồng liêu Xưởng Vệ cũng có thể tự hào. Chỉ sợ chuyện này truyền tới tai Vạn Lịch để cất nhắc y, cũng sẽ có hiệu quả rất tốt.

- Ủa, Lạc Tư Cung còn tra rõ vụ án trước cả Tần Lâm sao?!

Suy nghĩ đến lúc Lưu Thủ Hữu, Trương Tôn Nghiêu nói ra câu này, trong lòng y càng thêm khoái chí.

Lạc Tư Cung đang âm thầm đắc ý, Tần Lâm nhìn một chút bầu trời sao lốm đốm đầy trời, tầm mắt lại chuyển qua Phật tháp lên đèn huy hoàng:

- Thiên cổ gian nan duy nhất tử, Cao Minh Khiêm do dự thiếu quyết đoán, nhu nhược bất tài, khiến ấy vạn quân dân Thi Điện bị quân Miến Điện tru diệt. Hắc hắc, không nghĩ tới đến phiên chính lão ngược lại được chết dứt khoát sáng khoái.

Sắc mặt Lạc Tư Cung lập tức sa sầm, truy hỏi:

- Tần Đốc Chủ, người nói như vậy là có ý gì?

- Không có ý gì.

Tần Lâm vân đạm phong khinh cười cười.

Ngưu Đại Lực và một số sai dịch từng gặp qua Cao Minh Khiêm ở Vĩnh Xương nghe đến đó lập tức hiểu ý Tần Lâm. Mặc dù Cao Minh Khiêm là người từng trải, lại lẫn lộn trong quan trường đã lâu, nhưng cũng không phải là hạng người sắt phạt quả quyết. Cho dù lão tự sát e rằng cũng phải kéo dài dây dưa nửa ngày, không có khả năng nói nhảy là nhảy.

Trong lòng Tần Lâm càng nghi ngờ trùng trùng, từ hành động học mà phân tích, Cao Minh Khiêm thật sự không nên lựa chọn phương thức nhảy lầu tự sát này. Thông thường mà nói nếu người có tính tình do dự không quyết thật sự muốn chết, vậy sẽ chọn các cách tự sát ít gây thương tổn cho thân thể như nhảy sông, treo cổ, uống thuốc độc... Loại người tính khí cương cường hoặc bị tổn thương cực nặng về tình cảm mới chọn cách chết máu thịt văng tung tóe như nhảy lầu, cắt cổ... Về phần xem mình là thánh nữ Jeanne d'Arc, châm lửa tự thiêu như vậy thuần túy là trước khi chết còn muốn được mọi người chú ý, tạo ra tình cảnh oanh oanh liệt liệt

Cao Minh Khiêm là một quan văn lẫn lộn trong quan trường không ít, tính tình xảo quyệt, lão luyện gian hoạt. Cho dù là lão muốn tìm chết vẫn còn rất nhiều biện pháp, đầu cần nhảy lầu một cách oanh oanh liệt liệt ngay trước mắt Đốc Chủ Đông Xưởng và quan chương án Bắc Trấn Phủ Ty như vậy?!

Dưới màn đêm bầu trời đầy sao, tất cả bàn thờ Phật trên Thường Lạc tự tháp dấy lên đèn sáng, ánh sáng chói chang tựa như Phật quang chiếu khắp. Lúc ấy lại có một cái bóng đen từ tầng cao nhất rơi thẳng xuống, phía sau là ánh đèn sáng ngời, phía trước là bóng tối vô biên... Con bà nó, diễn kịch ư...

Tần Lâm có trực giác bén nhạy, cảm thấy tình cảnh nhảy lầu này có kịch tính không nhỏ, giống như cố ý diễn cho người khác xem, đặc biệt là ình và Lạc Tư Cung xem.

Hắn tạm thời gác suy nghĩ này sang bên, để Lục Viễn Chí tiếp tục kiểm tra thi thể, Ngưu Đại Lực dẫn dắt sai dịch hỏi han hòa thượng trong chùa. Lại dặn dò bọn họ chú ý tới những đầu mối có liên quan tới chủ tớ Cao Minh Khiêm, và hai hòa thượng liên quan tới vụ án Huệ Bình và Huệ An.

Tần Lâm cùng Bạch Sương Hoa lững thững đi lên Thường Lạc tự tháp.

Đây là một ngôi bảo tháp bằng gạch, tầng đáy có hình vuông, có đặc điểm của Vân Nam, tuy rằng cũng có phi diêm (góc mái cong) nhưng không dài như phi diêm Phật tháp Trung Nguyên.

Ban đêm đi vào trong tháp cũng không cần đốt đuốc mang theo, bởi vì bên trong tháp đốt đèn sáng trưng, mỗi tầng đều có bàn thờ Phật trang trí vàng bạc, trên bày đủ loại đồ cúng như trái cây hoa tươi, điểm tâm... Đốt Trường Minh đăng và đèn cây cực lớn, to bằng cánh tay trẻ con, sáp nóng chảy xuống không ngừng. Trước bàn thờ Phật bày ba chiếc bồ đoàn dành cho người lễ bái quỳ lạy, bồ đoàn có mới có cũ, một ít bồ đoàn cũ rách, để lộ ra rơm rạ nhồi bên trong.

Mặt đất và bậc thang cũng là bằng gạch, nhìn qua có vẻ rất xưa. Tòa Phật tháp này được xây dựng vào thời Nam Chiếu quốc, sau đó đã trải qua nhiều lần sửa chữa.

Tần Lâm cũng không chạy thẳng tới tầng mười ba nơi xảy ra vụ án, mà là từ từ đi lên từng tầng một, đồng thời quan sát bốn phía xem có vấn đề gì hay không.

Bạch Sương Hoa lên tầng nào cũng lễ Phật, Bạch Liên giáo là Bạch Liên tông Phật giáo và Ma Ni giáo Ba Tư (Minh giáo) dung hợp mà thành, Vô Sinh Lão Mẫu là chí cao thần, cũng bái Di Lặc cầm đầu chư Phật.

Vị Bạch Liên giáo chủ phá môn xuất giáo này lên mỗi một tầng đều đứng trước bàn thờ Phật, hai tay đưa lên trước ngực tạo dáng hoa sen nở rộ, mắt nhìn chăm chú vào tượng Phật miệng lâm râm khấn vái, vẻ mặt không buồn không vui an tường tự tại, cũng thật sự có tướng trang nghiêm Từ Hàng Phổ Độ.

- Bái Phật giống như nàng quả thật rất ly kỳ!

Tần Lâm cười hì hì trêu ghẹo, người khác hoặc là không tin Phật, nếu đã bái Phật đều là chấp tay hành lễ quỳ lạy.

Bạch Sương Hoa rất nghiêm túc giải thích:

- Ta là Ma Ni Đại Quang Minh thần phụng pháp chỉ Vô Sinh Lão Mẫu giáng thế, tổng dẫn tam giáo, nhất thống vạn bang...

Được rồi, Tần Lâm sờ sờ cằm, nhìn thân hình nở nang kiêu diễm của giáo chủ tỷ tỷ, cười xấu xa vô cùng ranh mãnh. Tối tối lúc nàng duyên dáng rên ư ử trên giường, cũng không thấy bày ra dáng vẻ Đại Quang Minh thần gì cả...

Bạch Sương Hoa thấy ánh mắt của Tần Lâm giống như có thể lột trần y phục mình ra, cũng biết tên này đang suy nghĩ gì, nhất thời mặt phấn đỏ bừng, giận đến giậm chân.

Tính nàng cao khiết, địa vị trong giáo hết sức tôn cao, thế nhưng gặp phải tên Tần Lâm này thật sự là không có cách nào.

- Đúng rồi, không phải là nàng đã phá môn xuất giáo sao?

Tần Lâm tò mò hỏi, đi tới nhẹ nhàng nắm lấy eo nhỏ nhắn người ngọc, nói nhỏ bên tai nàng:

- Như vậy bây giờ lão bà tỷ tỷ của ta còn có tính là Ma Ni Đại Quang Minh thần hay không?

- Ta không biết.

Bạch Sương Hoa cũng rất nghi hoặc.

Trước kia cho tới bây giờ chưa từng có tình huống như thế, có lẽ giáo chúng sẽ có người phản giáo, nhưng Bạch Sương Hoa là tôn sư giáo chủ một giáo, làm sao lại phản giáo? Thần vị Ma Ni Đại Quang Minh thần (Minh Vương) đời đời tương truyền giống như chuyển thể linh đồng, giáo chủ đời trước hồn về quê quán chân không, giáo chủ đời sau sẽ thừa kế thần vị.

Chu Nguyên Chương xuất thân Minh giáo, cũng là sau khi hại chết Tiểu Minh Vương Hàn Lâm nhi mới tự xưng Đại Minh Vương, cũng lập quốc hiệu là Minh.

Bạch Sương Hoa đã truyền chức giáo chủ cho A Sa, nhưng nàng còn chưa chết, chưa từng trở lại quê quán chân không, như vậy bây giờ có tính là Ma Ni Đại Quang Minh thần hay không, giáo điển không nói, chính nàng cũng không rõ ràng lắm.

- Ôi, thần vị chỉ là thứ vứt đi, tính hay không thì có nghĩa gì?

Bạch Sương Hoa lộ vẻ tịch mịch, ánh đèn chiếu vào mặt nàng càng tăng thêm vẻ cô liêu.

Thình lình Tần Lâm kéo nàng vào lòng.

- Ta lại hy vọng nàng là Ma Ni Đại Quang Minh thần...

Hắn ghé sát bên tai nàng khẽ nói.

Bạch Sương Hoa ngẩng đầu lên, ngờ ngác không hiểu.

Tay của Tần Lâm vuốt xuống dọc theo eo nhỏ nhấn người ngọc, vỗ mạnh vào mông nàng một cái:

- Bởi vì ta rất thích cảm giác xúc phạm nữ thần, ha ha ha...

Chỉ sợ không dễ dàng! Bạch Sương Hoa đỏ mặt trợn mắt nhìn hắn một cái, quyết tâm tối nay nhất định phải chiếm thượng phong, đè chặt tên này dưới người, tránh cho hắn càng ngày càng phách lối, càng ngày càng quá đáng.

Phải biết, giáo chủ tỷ tỷ cũng đã học được không ít từ Tổ Nữ Kinh và Động Huyền Tử.

- Hừ, ngươi phá án đi!

Bạch Sương Hoa đẩy Tần Lâm ra, lạnh giọng nói:

- Dám nói lời xúc phạm trên Phật tháp, chẳng lẽ ngươi không sợ chư Phật giáng tội!

- Sợ cái gì, có Ma Ni Đại Quang Minh thần là nàng ở đây, chư Phật muốn giáng tội, nàng thương lượng cùng bọn họ một chút không phải không có chuyện gì sao?

Tần Lâm vẫn cười cợt nhả.

Bạch Sương Hoa dùng sức đẩy Tần Lâm ra, cũng không phản đối cách giải thích của hắn, Dựa theo giáo nghĩa Bạch Liên giáo, Minh Vương cùng Phật Di Lặc là một cấp bậc, cho nên mới vừa rồi lúc vị Minh Vương là nàng lễ Phật cũng chỉ đứng cúi đầu một cái.

Tần Lâm không chọc ghẹo nàng nữa, bắt đầu tìm kiếm đầu mối trên từng tầng Phật tháp. Bạch Sương Hoa cũng tiếp tục lấy thân phận Minh Vương lễ Phật, hai người đi lên từng tầng một.

So với Bạch Sương Hoa đặt hết tâm tư vào việc lễ Phật, Tần Lâm lại hoàn toàn bất đồng, khi quang minh nữ thần xinh đẹp đứng trước Phật lâm râm khấn vái, tên này mắt la mày lét tra xét bốn phía. Thỉnh thoảng chui vào trong góc giảng đầy mạng nhện, thỉnh thoảng cầm giá nền lên, kiểm tra dưới đấy...

Đi tới tầng bốn, Bạch Sương Hoa vừa đứng lên trên bờ đoàn chấp tay giống như những lần trước, chợt Tần Lâm kêu ủa một tiếng.

- Phát hiện gì vậy?

Bạch Sương Hoa hỏi.

- Bồ đoàn.

Tần Lâm chỉ chỉ dưới chân nàng:

- Nàng không cảm thấy ba cái bồ đoàn nơi này đặc biệt rách nát sao?

Dưới chân Bạch Sương Hoa đập một cái bồ đoàn, hai bên tả hữu còn hai cái nữa. Ba cái bồ đoàn có hình tròn dẹp thường thấy nhất, dùng vải bố màu xanh nhạt bao bọc, có không ít chỗ rách ra lỗ lớn, có thể nhìn thấy rơm rạ nhồi bên trong.

Ngay cả trên mặt đất cũng có một ít rơm rạ rơi vãi.

1030. Chương 1030: Tra Xét Phật Tháp

- Người tới đây bái Phật nhiều như vậy, bồ đoàn bị quỳ đến rách cũng không có gì là kỳ quái...

Bạch Sương Hoa không hiểu chớp mắt một cái, lại bổ sung:

- Ba tầng dưới cũng có bồ đoàn cũ rách.

Tần Lâm nhớ lại một chút tình huống ở Long Phúc tự kinh sư và Từ Thọ tự, nghĩ ngợi nói:

- Bồ đoàn có mới có cũ không kỳ quái, nơi khác cũng đều như vậy, nhưng ba tầng dưới hoặc là có một cũ hai mới, hoặc là hai cũ một mới, không thấy tất cả đều là bồ đoàn cũ...

- Các hòa thượng quên đổi mà thôi.

Bạch Sương Hoa dứt lời quay đầu lại, 'lạy' Phật tượng ba lượt.

Tần Lâm sờ sờ mũi:

- Có lẽ là ta đa tâm.

Tiếp tục đi lên đến tầng bảy, cũng chính là tầng mà Cao Thăng khai rằng mình đang ở lúc xảy ra vụ án, Tần Lâm kiểm tra đặc biệt kỹ lưỡng. Đầu tiên xem tất cả ngõ ngách của tầng này một lượt, không buông tha bất kỳ dấu vết khả nghi nào, cuối cùng mới đi tới cửa sổ phía Nam, cũng tức là cửa sổ ngó ra chỗ Cao Minh Khiêm rơi xuống.

Tần Lâm quan sát một phen, sau đó lấy cọ quét vân tay ra chấm bột bạc cẩn thận quét lên bệ cửa sổ và hai cánh. Lúc này gió đêm thổi nhẹ bay đi lớp bột dư thừa, còn lại hình dấu vân tay nổi lên rõ ràng.

Mới vừa rồi lúc thẩm vấn đã dùng mực đỏ lấy vân tay của cả bốn nghi phạm, in ra trên giấy. Tần Lâm lấy ra so sánh với mấy dấu vân tay mới nhất vừa lấy được trên bệ cửa sổ, chỉ chốc lát sau liền nhứ mày.

Bạch Sương Hoa đã bái Phật tầng này xong rồi, không úy kỵ chút nào tựa sát vào bên cạnh hẩn hỏi:

- Làm cái gì vậy?

- Ta đang so sánh vân tay.

Tần Lâm chỉ những vân tay kia giải thích:

- Cao Minh Khiêm rơi lầu gây ra động tĩnh không nhỏ, chỉ cần bốn nghi phạm trong tháp không phải người điếc nhất định sẽ bị kinh động, như vậy động tác đầu tiên, có khả năng nhất của bọn họ là cái gì?

Bạch Sương Hoa chợt hiểu ra:

- À, là đẩy cửa sổ thò đầu nhìn xuống dưới!

Muốn làm động tác này, hoặc là hai tay vịn vào bệ cửa sổ, hoặc là dang ra vịn hai bên cánh, đều sẽ lưu lại vân tay.

Tuy rằng tòa tháp này có không ít thiện nam tín nữ từ trên xuống dưới, nhưng chỉ mở ra đối với bên ngoài khi đến giờ Thân. Nơi đây trên cao có gió, không khí lưu thông mau, khiến cho tốc độ mồ hôi dịch trên bàn

tay hình thành vân tay cũng nhanh, vân tay của thiện nam tín nữ ban ngày trở nên cũ đi rất nhanh, vì vậy Tần Lâm chỉ cần so sánh những vân tay nào nhìn qua mới nhất.

Nhưng có mấy dấu vân tay mới lại không khớp với vân tay Cao Thăng.

- Xem thử có khớp với ba người còn lại hay không.

Bạch Sương Hoa nhắc nhở Tần Lâm.

- Hẳn là không thể nào...

Tần Lâm cho là tòa tháp này chỉ có một cầu thang duy nhất đi thông trên dưới, cho nên vị trí người trong tháp không thể tùy tiện thay đổi. Tỷ như Liên Tiếp ở tầng mười hai, muốn chạy đến tầng bảy cũng sẽ bị Huệ Bình, Huệ An ở tầng mười, Cao Thăng ở tầng bảy phát hiện, không cách nào giấu giếm.

Bất quá hẳn vốn có nguyên tắc thà giết lầm còn hơn bỏ sót, bèn so với vân tay của ba người còn lại một lượt, kết quả cũng vậy, không khớp với vân tay trên cửa sổ.

- Cao Thăng ở tầng này, nhớ lúc Cao Minh Khiêm rơi xuống đất phát ra tiếng bịch rất lớn, y lại không thò đầu ra xem hay sao?

Tần Lâm cau mày như có điều suy nghĩ.

Bạch Sương Hoa cau mày:

- Có lẽ y chỉ thò đầu ra mà không dùng tay vịn bệ hoặc cánh cửa sổ...

Vốn Tần Lâm chuẩn bị thử một chút ở cửa sổ này, suy nghĩ một chút đổi đến cửa sổ hướng Bắc, xem thử hình thể là hoàn toàn giống nhau, bèn thò đầu ra ngoài xem thử.

Tầng bảy tháp nói cao cũng không cao lắm, nói thấp cũng không thấp, độ cao sáu bảy trượng, thò đầu ra nhìn xuống dưới cũng có hơi hoa mắt.

Hơn nữa Tần Lâm chú ý thấy vách tường tháp bằng gạch có độ dày tương đối, nói cách khác cửa sổ rất sâu, muốn thò đầu ra nhìn xuống dưới, tư thế tương đối phí sức, mũi chân cũng suýt chút nữa rời đi mặt đất. Nếu như không nắm lấy cửa sổ sẽ cảm giác hết sức không được tự nhiên.

Vóc người Cao Thăng và Tần Lâm không sai biệt lắm, nếu như y thật sự thò đầu nhìn xuống dưới cũng chẳng khác nào Tần Lâm.

Tần Lâm rút đầu trở lại:

- Lúc nàng trên nóc Đại Hùng Bảo Điện có chú ý tới tình huống tầng này hay không?

- Không có.

Bạch Sương Hoa lộ vẻ buồn bực, nàng chỉ lo chú ý thi thể trên mặt đất, đồng thời bị ánh đèn và khói xanh che mất tầm mắt.

Tần Lâm mang theo nghi vấn tiếp tục khám xét, tầng tám và tầng chín đều không có phát hiện dị trạng gì, cho đến tầng mười, cũng chính là tầng Huệ Bình và Huệ An khai rằng lúc án phát mình đang ở đây.

Lần này lại bất đồng, rất nhanh Tần Lâm đã lấy vân tay mới trên cửa sổ so sánh với vân tay Huệ An cùng Huệ Bình. Khung cửa sổ bên trái là Huệ An, khung cửa sổ bên phải là Huệ Bình, bệ cửa sổ còn có dấu vết y phục ma sát, có vẻ là hai hòa thượng đồng thời thò đầu ra nhìn xuống dưới.

- Ủm, xem ra bọn họ không có vấn đề gì.

Bạch Sương Hoa nửa là lẩm bẩm một mình, nửa là thăm dò ý kiến Tần Lâm.

Tần Lâm lắc đầu một cái:

- Chưa chắc, bây giờ đưa ra kết luận còn quá sớm.

Sắc mặt Bạch Sương Hoa trở nên lạnh đi, oán hận giá giá quả đấm sau lưng Tần Lâm, thảm nhủ người thật là tự cao.

- Này, đi thôi!

Tần Lâm tiếp tục đi lên, cũng không quay đầu lại.

Ừm, Bạch Sương Hoa đáp một tiếng, giống như tiểu tức phụ đi theo phía sau hần, rõ ràng là nhắm mắt theo đuôi.

Đến tầng mười hai, cũng chính là tầng Liên Tiệp ở, trên bệ cửa sổ cũng nghiệm ra được vân tay y, chỗ khác cũng không phát hiện ra dị thường gì.

- Tên Liên Tiệp này...

Bạch Sương Hoa cau mày, cảm thấy nếu như là Bạch Sương Hoa bị giết, dù sao y cách Cao Minh Khiêm gần nhất, y khai minh ngũ gặt thật sự là khó tin được.

Tần Lâm tiếp tục lên trên, rốt cục đi tới tầng mười ba cao nhất Phật tháp, địa phương Cao Minh Khiêm xuất hiện cuối cùng khi còn sống.

Đèn đuốc vẫn sáng choang, nhưng tuyết đại đa số hương cắm trong lư hương đều đã tắt, chỉ còn lại ba cây trước nhất đã sắp cháy đến chân, chỉ còn lại ba đốm đỏ nhỏ.

Tính thời gian hần là Cao Minh Khiêm ở chỗ này dâng hương lễ Phật, là đang cầu nguyện Phật phù hộ lão sao? Hiển nhiên Phật không hề thỏa mãn tâm nguyện của lão.

Lần này kiểm tra cửa sổ không tìm được vân tay Cao Minh Khiêm, lại tìm được không ít vân tay Liên Tiệp khắp trên cửa sổ.

- Chính là y, không sai!

Bạch Sương Hoa mím môi, đôi mắt băng hỏa giao dung lóe lên tia sáng kỳ dị. Dám giết người trước mặt chư Phật, quả thật là không thể nào nhin được.

- Chưa chắc...

Tần Lâm lắc đầu một cái:

- Nàng có còn nhớ lời khai của y không, sau khi thò đầu ra xem ở tầng mười hai lại leo lên tầng mười ba, thấy Cao Minh Khiêm không có ở đó bèn thò đầu ra cửa sổ xem lần nữa.

Bạch Sương Hoa hậm hực nói:

- Tại sao người khác chỉ nhìn một lần, y lại nhìn mấy lần như vậy, rõ ràng là có tịch rục rịch.

Tần Lâm bật cười:

- Bởi vì nơi này cách mặt đất xa hơn!

1031. Chương 1031: Dấu Bàn Tay

Cao Thăng ở tầng bảy, cách mặt đất gần hơn, Huệ Bình và Huệ An xa hơn một chút, ở tầng mười, nhưng hai hòa thượng đồng thời nhìn có thể bổ sung lẫn nhau. Liên Tiệp ở tầng mười hai, cách mặt đất chừng mười trượng, y hơn năm mươi tuổi nhân lực không còn tinh, sau khi nghe tiếng động nhìn xuống dưới một lần, sau đó chạy lên tầng mười ba phát hiện chủ nhân không có ở đó, mới thò đầu ra cửa sổ nhìn thêm lần nữa, về lý thuyết cũng có thể chấp nhận được.

Ngày xưa giáo chủ Ma giáo ngôn xuất pháp tùy, chúng nghe răm rắp, giờ phút này lại nói không lại Tần Lâm, Bạch Sương Hoa không thể làm gì khác hơn là bấu môi không để ý đến hần nữa. Băng mỹ nhân hơi lộ vẻ tiểu nhi nữ, tất nhiên là đẹp không bút nào tả xiết, đáng tiếc trên tháp cao chỉ có hai người, trừ Tần Lâm ra không còn ai khác có thể nhìn no mắt.

Tần Lâm cất tiếng cười ha hả, nói gì xúc phạm nữ thần, vị giáo chủ tỷ tỷ này tính tình cao ngạo, chọc tới nàng không khỏi khéo quá hóa vụng... Phá án mới là chính sự!

Bởi vì tầng này là địa phương người chết ở cuối cùng trước khi rơi xuống tháp, cho nên Tần Lâm kiểm tra cẩn thận gấp bội so với mười hai tầng trước. Hắn mượn ánh nến chiếu rọi sáng sủa trong tháp, nằm phục xuống kiểm tra từng tấc mặt đất, không buông tha bất kỳ địa phương khả nghi nào.

Bạch Sương Hoa thấy vậy cũng có hơi xấu hổ, mình ở bên cạnh lại không giúp hần được gì.

- Nếu như nhàm chán, cứ việc chơi một lúc đi, có chuyện gì ta sẽ gọi nàng.

Tần Lâm thấy dáng vẻ buồn bực của nàng, trong lòng âm thầm buồn cười.

Bạch Sương Hoa đáp ứng một tiếng, từ cửa sổ phía Tây vọt ra ngoài, nhẹ nhàng bay lên đỉnh tháp, nhàm chán nghịch ngợm Già Lâu La làm bằng đồng cao tám thước, co tay búng nó kêu lên long long vang dội. Ánh trăng chiếu gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng ánh lên vẻ đẹp thanh lệ động lòng người, đôi mắt bằng hỏa giao dung lại có nét ngơ ngác mê hoặc.

Dưới Kim Mã Bích Kê phường, huynh đệ tỷ muội đã không chịu nhận nhau, chẳng lẽ thật sự là ân đoạn nghĩa tuyệt hay sao? Lúc này mình đã khuất thân với Tần Lâm, nếu thật sự trở về kinh sư, làm thế nào sống chung với ba phòng thê tử của hắn? Trước khi chia tay Cao Thiên Long cố ý nói ám chỉ, Lạc Tư Cung đã bắt đầu nghi ngờ, nếu mình ở lại bên cạnh Tần Lâm chẳng phải là hại hắn hay sao?

Bạch Sương Hoa cắn môi, chỉ cảm thấy lòng mình rối như tơ vò. Bình sinh nàng sát phạt quả quyết, nhưng từ trước tới nay chưa bao giờ gặp vấn đề khó khăn khó giải quyết như vậy.

Trong tháp Tần Lâm lắc đầu một cái, bắt đầu từ lúc gặp Bạch Liên giáo người ở Kim Mã Bích Kê phường, thần sắc Bạch Sương Hoa đã có vẻ lo lắng. Mới vừa rồi lúc nàng lễ Phật miệng lâm lâm khẩn vái, đại khái có thể đoán được nội dung mà nàng cầu nguyện.

- Giáo chủ tỷ tỷ này thật ngốc...

Tần Lâm cười thờ dài, vừa vì Bạch Sương Hoa si tâm, lại may mắn vì mình lấy được một vị kỳ nữ tử chung tình như vậy, ắt trọn đời này không thay đổi.

Nhưng có rất nhiều lời nếu nói ra vào giờ phút này sẽ không thể nào tưởng tượng nổi, không thể nói cho nàng biết quá sớm, để sau này từ từ nói.

Tần Lâm tiếp tục kiểm tra toàn bộ tình huống tầng mười ba.

Rất đáng tiếc, Thường Lạc tự tháp là Phật tháp xây bằng gạch. Mặt đất được lát bằng loại gạch hảo hạng, người đi trên đó không thể để lại dấu chân, chuyện này làm cho sở trường phân biệt dấu chân của Tần Lâm không có đất dụng võ.

Nếu như không phải là mặt đất được lát bằng gạch, vốn là Tần Lâm có thể thử dùng dấu chân để phân tích tình huống thời gian cuối cùng của người chết khi còn sống. Phải biết Cao Minh Khiêm mặc quan phục mang giày quan, nếu như địa điểm xảy ra án mạng trên đất mềm, cho dù là có nhiều người giẫm đạp nơi đó, Tần Lâm cũng có thể tìm ra chính chủ dễ dàng.

Trên mặt đất không phát hiện được dấu mối hữu dụng, Tần Lâm bắt đầu kiểm tra vách tường. Chợt hắn thoáng động linh cơ: hay là dùng vân tay phân tích tình huống người chết thử xem sao...

Có câu nói con kiến còn muốn sống, hà huống người ta?! Cho dù là hạng người lòng dạ cứng rắn như sắt đá, trước khi kết thúc tính mạng của mình đều sẽ bằng hoàng do dự, sẽ có các loại động tác đi tới đi lui vòng vòng, vịn tường thờ dài...

Nói làm liền làm, Tần Lâm bắt đầu quét bột bạc trên khắp cả vách tường.

Thiện nam tín nữ rất nhiều, vách tường bên trong Phật tháp đã trải qua mấy trăm năm tang thương, sớm bị vô số người sờ sờ nên mòn nhẵn. Đây cũng là ưu thế có lợi cho việc điều tra, nếu là bề mặt gạch thô ráp không bằng phẳng sẽ không để lại vân tay, cho dù là có, muốn kiểm nghiệm phân biệt cũng vô cùng khó khăn. Nếu không nhờ những dụng cụ hiện đại của đời sau, bằng vào vền vẹn một cây cọ quét vân tay của Tần Lâm là không làm được.

Hắn dùng cọ quét bột bạc nhẹ nhàng trên độ cao đại khái mà tay người có thể tiếp xúc với vách, cách đất từ ba thước đến năm thước. Nếu như nơi nào hiện ra dấu bàn tay tương đối rõ ràng, hắn lại quét hết sức cẩn thận, rất nhanh tìm được trên trăm dấu bàn tay còn tương đối mới.

Kinh nghiệm phân biệt vân tay của Tần Lâm tương đối phong phú, dễ dàng loại trừ dấu bàn tay thuộc về lão nhân, trẻ con và nữ tử ra. Trong số dấu bàn tay nam nhân, những dấu bàn tay có độ lớn nhỏ khác với Cao Minh Khiêm, những dấu bàn tay có vết chai sạn nhìn qua cũng biết là của nông phu cũng bị hắn loại ra, số còn lại thật sự phải kiểm nghiệm cũng không nhiều.

Nhưng sau khi Tần Lâm lấy giấy có in vân tay người chết trên đó so sánh một thời gian không lâu lắm, kết quả lại làm cho hắn vô cùng buồn bực, trên vách tường cũng không có dấu bàn tay thuộc về Cao Minh Khiêm.

Ngược lại kế tiếp, ở cửa sổ và bàn thờ, lư hương, đều tìm được dấu tay Cao Minh Khiêm.

- Rốt cục tên này đã làm gì...

Tần Lâm gãi gãi đầu, căn cứ theo lời khai của bốn nghi phạm, Cao Minh Khiêm ở tầng mười ba một mình ước chừng hai khắc, hơn nữa không muốn người khác quấy rầy, cho nên Liên Tiệp mới có thể chờ ở tầng mười hai tới nỗi ngủ thiếp đi. Nhưng ở tầng này lại không có quá nhiều dấu vết hoạt động của lão, chẳng lẽ trong thời gian lão ở đây lâu như vậy chỉ quỳ gối trên bồ đoàn bái Phật, đợi đến khi mình dẫn người đi tới Thường Lạc tự mới dứt khoát nhảy ra cửa sổ?!

Nghĩ thế nào cũng cảm giác hành động Cao Minh Khiêm có vẻ quỷ dị, thậm chí Tần Lâm đích thân mô phỏng hành động của Cao Minh Khiêm lúc xảy ra vụ án, rất nhiều địa phương cũng không phù hợp với hành vi nhất quán đặc thù của tên này.

Ít nhất, Tần Lâm không cho là Cao Minh Khiêm là một người coi nhẹ sinh tử.

- Xem ra phán đoán của ta không sai, Cao Minh Khiêm tử vong tuyệt đối không phải đơn giản là tự sát, bên trong nhất định có điều kỳ lạ.

Tần Lâm ngẫm nghĩ sờ sờ mũi, hắn bèn nhảy đánh hơi được mùi vị phạm tội và âm mưu.

Đã kiểm tra xong phần bên trong Phật tháp, kế tiếp đến phiên kiểm tra bên ngoài, Tần Lâm nằm phục trên cửa sổ thò đầu ra ngoài, địa phương bên ngoài được ánh đèn chiếu rọi tự nhiên sáng sủa rõ ràng, địa phương không được chiếu sáng tối om một mảnh, quả thật là dưới chân đèn không có ánh sáng.

1032. Chương 1032: Trả Đũa

Nhìn xuống mặt đất, bảo tháp mười ba tầng cao bốn mươi thước, gió thổi lồng lộng chóng mặt.

- Đây...

Chân Bạch Sương Hoa móc vào Già Lâu La, thân thể ló ra từ trên đỉnh tháp, nhìn Tần Lâm cười khê:

- Người xấu hổ không muốn nhờ người ta giúp một tay sao?

Ồi, vì sao lại quên băng nằng... Tần Lâm vỗ trán một cái, lấy trong tháp một ngọn đèn lồng, sau đó đưa tay ra làm tư thế mời.

Bạch Sương Hoa phi thân xuống, nắm Tần Lâm kéo hắn ra khỏi cửa sổ, một tay nắm hông của hắn, một tay vịn vào thân tháp.

Thật đúng là có hơi xấu hổ! Tần Lâm đỏ mặt lên, giờ phút này không có tâm trạng hưởng thụ cảm giác êm đềm được mỹ nhân ôm vào lòng, kiểm tra tí mĩ từng tắc một chỗ mà Cao Minh Khiêm đã rơi xuống.

- Ủa, đây là cái gì?

Tần Lâm phát hiện một giọt máu dạng nhỏ xuống to chừng hạt đậu ở vị trí phi diêm (góc mái cong) bên trái cửa sổ.

Bạch Sương Hoa trợn to hai mắt nhìn giọt máu kia, do dự hỏi:

- Làm sao biết là Cao Minh Khiêm lưu lại? Ban ngày người lên tháp bái Phật không có một ngàn cũng có tám trăm...

- Hỏi rất hay!

Tần Lâm búng tay một cái, không hổ là Bạch Liên giáo chủ ngày xưa thống soái mấy chục vạn giáo đồ, gặp chuyện suy nghĩ rất là chu đáo, cũng không bởi vì Cao Minh Khiêm chết mà cho rằng đương nhiên là vết máu của người chết. Hắn tràn đầy tự tin nói:

- Trên thực tế ta cũng không thể xác định đây là máu Cao Minh Khiêm, nhưng hoàn toàn có thể khẳng định, vết máu này là của một trong năm người, bốn nghi phạm và người chết.

Bạch Sương Hoa nheo mắt lại, ánh mắt không tự chủ toát ra vẻ nghiêm nghị:

- Dựa vào cái gì?

Tần Lâm cất tiếng cười ha hả, cho ra giải thích: màu sắc biến hóa của vết máu!

Sau khi máu rời khỏi thân thể con người, vật chất trong hồng cầu theo thời gian trôi đi dưới tác dụng của không khí và ánh mặt trời sinh ra phản ứng hóa học, protein màu đỏ máu hóa thành protohematin, sau đó chuyển biến thành hemin. Màu sắc của huyết dịch từ đỏ tươi từ từ chuyển thành đỏ sẫm, tiếp theo là màu chocolate, vàng lục, vàng sẫm, cuối cùng biến thành màu xám.

Ánh mặt trời có hiệu quả thúc giục rất mạnh đối với quá trình biến hóa màu sắc của huyết dịch.

Chỗ tối âm u không có ánh sáng, vết máu đỏ tươi phải sau một giờ mới từ từ thay đổi màu sắc trở nên sẫm hơn. Trong mấy tháng kể tiếp duy trì màu đỏ sẫm đến nâu đỏ, phải mấy năm mới hoàn toàn biến thành màu nâu sẫm.

Địa phương có ánh mặt trời yếu ớt chiếu tới, tỷ như góc tường, gốc cây... sau nửa giờ vết máu trở nên sẫm đi rõ ràng, sau mấy tuần lễ sẽ hoàn tất quá trình biến thành màu nâu sẫm.

Nếu là địa phương có ánh mặt trời chiếu trực tiếp, chỉ trong mười phút vết máu sẽ trở nên sẫm đi, sau mấy canh giờ sẽ hóa thành màu nâu sẫm.

Vết máu phát hiện trên phi diêm Phật tháp, vị trí ở chếch về bên trái cửa sổ phía Nam, cũng chính là phương hướng Tây Nam. Thường Lạc tự mở ra cho thiện nam tín nữ đến giờ Thân thì đóng, khi đó mặt trời đang ngã về Tây, ánh mặt trời Vân Quý cao nguyên lại vô cùng mạnh mẽ. Nếu là vết máu do các hương khách sơ ý để lại, sau khi bị ánh mặt trời chiếu rọi đã biến sắc từ sớm.

Nhưng đến bây giờ màu sắc giọt máu này vẫn còn giữ màu đỏ tươi, chỉ hơi trở nên sẫm hơn một chút. Như vậy có thể minh chứng nó không bị ánh mặt trời chiếu vào, có nghĩa là rơi xuống sau khi mặt trời lặn.

Sau khi mặt trời lặn, trên Thường Lạc tự tháp chỉ có bốn nghi phạm và người chết Cao Minh Khiêm, nhất định vết máu thuộc về một trong năm người bọn họ.

Tần Lâm giải thích sơ qua những đạo lý này một lượt, tốc độ hấp thu của Bạch Sương Hoa còn nhanh hơn dự liệu của hắn, khẽ gật đầu một cái:

- Thì ra là như vậy.

Giáo chủ Ma giáo từng thấy máu không ít, màu sắc vết máu theo thời gian mà trở nên sẫm đi đối với nàng chỉ là chuyện thông thường. Chỉ bất quá từ trước tới nay không suy nghĩ nhiều, bây giờ Tần Lâm nói tới, tự nhiên thông suốt rất nhanh.

Ặc... Tần Lâm buồn bực nói:

- Nàng có thể giả bộ kinh ngạc hay không, để thỏa mãn lòng hư vinh ta một chút?

- Không thể.

Giáo chủ tỷ tỷ nói với giọng không cho phép nghi ngờ, ai bảo lúc này người nói xúc phạm nữ thần, người ta sẽ không cho người đắc ý.

Thấy dáng vẻ kinh ngạc của Tần Lâm, Bạch Sương Hoa cười thầm trong lòng, thỉnh linh đổi giọng:

- Bất quá, mới vừa rồi lúc người nhìn thấy giọt máu này dường như rất giật mình. Nếu như người nói cho ta biết nguyên nhân, ta có thể cân nhắc thỏa mãn người một chút.

- Thỏa mãn thế nào vậy?

Tần Lâm cúi đầu, ánh mắt dâm dật nhìn vào khe hở cổ áo của giáo chủ tỷ tỷ.

Lúc này Bạch Sương Hoa mới nhớ tới lời mình nói có vẻ mập mờ, vừa xấu hổ vừa giận hờn một tiếng.

Tần Lâm cất tiếng cười ha hả, không trêu chọc nàng nữa, chỉ vết máu giải thích:

- Vết máu có hình dáng bất đồng, vũng máu loang ra thật nhiều trên mặt đất, máu chảy dọc theo tường vách xuống, vết máu dạng vẩy ra do hung khí chém vung vẩy hình thành, vết máu từ động mạch phun ra ngoài dạng văng tung tóe... Còn vết máu như vẩy chính là dạng nhỏ xuống.

Bạch Sương Hoa nhớ lại hình dáng những vết máu mà bình sinh mình nhìn thấy, gật đầu một cái thật mạnh.

- Vết máu dạng nhỏ xuống, độ cao nhỏ xuống bất đồng, hình dáng cũng bất đồng. Từ độ cao ba tấc trở xuống nhỏ xuống, rìa mép giọt máu sẽ nhẵn nhụi, từ độ ột hai thước nhỏ xuống, rìa mép giọt máu sẽ có dạng răng cưa. Từ độ cao ba thước trở lên, xung quanh giọt máu sẽ có nhiều giọt máu nhỏ khác văng ra lổm đổm.

Tần Lâm dứt lời, liền nhìn Bạch Sương Hoa, chờ nàng hiểu thấu triệt.

Lần này Bạch Sương Hoa thật sự giật mình, biến hóa màu sắc huyết dịch và hình thái vết máu, bình thời hoặc nhiều hoặc ít nàng đều có chú ý. Nhưng cùng là vết máu nhỏ xuống, còn có thể căn cứ hình dáng để phán đoán độ cao nhỏ xuống, quả thật nàng chưa từng nghe qua.

Nàng nhìn lại bộ cửa sổ, cách phi diêm phía dưới có chừng ba thước, đôi mắt chợt lóe tinh quang:

- Theo như người nói, giọt máu này phải là độ cao từ bộ cửa sổ trở lên nhỏ xuống, ừm, quả nhiên có điều cổ quái.

Quả thật như vậy, Tần Lâm lập tức tỏ vẻ đồng ý.

Như vậy vấn đề đã xuất hiện, Cao Minh Khiêm từ cửa sổ rơi xuống, bất kể là tự sát hay là bị giết, vậy giọt máu này từ đâu ra?! Nếu như lão bị thương trong quá trình rơi xuống, hoặc sẽ văng tung tóe vào thân tháp, hoặc sẽ nhỏ giọt xuống phi diêm tầng dưới nữa. Vì sao giọt máu này có thể nhỏ xuống từ độ cao còn cao hơn cửa sổ như vậy, chẳng lẽ giọt máu có thể bay ngược trở lên?

Tần Lâm sửa sang lại tình huống có liên quan tới giọt máu, căn cứ biến hóa màu sắc vết máu và hình dáng nhỏ xuống, có thể xác định nó hình thành sau khi mặt trời xuống núi, thuộc về một trong năm người: người chết Cao Minh Khiêm và bốn tên nghi phạm, độ cao nhỏ xuống là vị trí từ bộ cửa sổ trở lên.

Nếu thuộc trong bốn tên nghi phạm, có nghĩa là trong khi kẻ đó giết chết Cao Minh Khiêm đồng thời cũng bị thương. Nếu như thuộc về Cao Minh Khiêm, có nghĩa trước khi lão rơi xuống tháp đã bị thương, thậm chí đã chết... Bất kể là tình huống nào, bởi vì một giọt máu nhỏ nhỏ này, khả năng Cao Minh Khiêm bị giết đã tăng lên rất cao.

Tần Lâm chưa kịp tiếp tục suy nghĩ sâu thêm, chợt nghe người dưới mặt đất ồn ào huyền ảo. Hắn quay đầu nhìn xuống chỉ thấy một cổ kiệu màu lục, một cổ kiệu màu lam đi tới, có đám nha dịch binh sĩ tiền hô hậu ủng, chính là Tuần Phủ Vân Nam Nhiều Nhân Khẩn, Tuần Án Vân Nam Tô Tấn đến.

Để lại Bạch Sương Hoa kiểm tra lại từng tầng xem có chỗ nào khả nghi nữa không, Tần Lâm chui vào cửa sổ, theo bậc thang đá không nhanh không chậm đi xuống.

Nhiều Nhân Khẩn, Tô Tấn xuống kiệu gặp Lạc Tư Cung, ba người hàn huyên mấy câu, trong lời nói toàn là mồm mép đưa đẩy.

Nhiều Nhân Khẩn nhìn thi thể dưới đất, đầu tiên là thịt béo trên mặt run lên mấy đợt, sau đó than thở liên tiếp, gơ tay áo lên che kín mặt, lúc bỏ xuống khóe mắt đã trở nên đỏ ửng:

- Ôi chao, Cao lão đệ, sĩ đồ kết thúc còn có thể gửi tình sơn thủy, thái cục đông ly hạ, thản nhiên ngắm Nam Sơn, thi tình họa ý tới mức nào, vì sao lão lại nhất thời nghĩ quẩn mà tự sát như vậy?

- Xin lão tiên sinh bớt bi ai.

Lạc Tư Cung làm bộ an ủi, trong bụng lại mắng một câu mèo mù khóc chuột, thầm nhủ không phải là lão rất mong là lão ta sợ tội tự vận, để các người có thể ung dung thoát thân sao? Đáng tiếc chuyện này lão tử làm việc quá nửa là hồng бет, sau khi hồi kinh biết ăn nói thế nào với bệ hạ...

Lúc này Cửu Thiên Tuế Ngự Xưởng Công còn chưa ra đời, văn thần quyền cao chức trọng, đại quan Xưởng Vệ gặp phong cương đại lại, hai bên bắt quá ngang hàng mà thôi. Lạc Tư Cung không nắm được chứng cứ Nhiều Nhân Khẩn phạm tội cũng chỉ có thể tỏ ra khách sáo với lão.

Lão mập Nhiều Nhân Khẩn còn dễ nói chuyện, trong lời của Tô Tấn gây nhom rõ ràng là đâm bị thóc chọc bị gạo:

- Nhiều lão tiên sinh, đáng thương Cao niên huynh mười năm học hành chăm chỉ mới kiếm được công danh, đột nhiên bị đạn hặc cách chức, hoài bão bình sinh trôi theo dòng nước. Chúng ta nghe vậy rét lạnh trong lòng, vì sao lão lại hồ hững không để ý như vậy?

- Hơn nữa lời đồn bên Vinh Xương phủ có chuyện xử quyết bất công, bổ nhiệm người thân, như vậy xem ra Cao niên huynh hẳn là lấy cái chết tỏ rõ chí mình. Ngũ Tử Tư đòi móc mắt treo trước cửa, Khuất Đại Phu trảm mình dòng Mịch La, Cao niên huynh tự vẫn trên tháp, trung nghĩa tiết liệt quả thật chẳng kém người xưa, khiến cho người ta vừa kính trọng vừa thần phục.

Miệng lưỡi thật là lợi lợi hại, hay ột chiêu đục nước béo cò!

Lạc Tư Cung phụng mật chỉ phá án, tập nã đám phạm quan làm cho dân chúng Thi Điện bị quân Miến Điện tru diệt. Cao Minh Khiêm hoặc là bị đồng bọn giết người diệt khẩu, hoặc là sợ tội tự sát, nhưng trải qua Tô Tấn bề cong sự thật như vậy lại trở thành lấy cái chết tỏ rõ chí, có thể sánh ngang cùng Khuất Nguyên, Ngũ Tử Tư,

Hơn nữa Tô Tấn mơ hồ chỉ trích Tần Lâm bổ nhiệm người thân, vì cất nhắc cha vợ mình Lý Kiến Trung nên đẩy tất cả tội lỗi sang Cao Minh Khiêm, coi như bức tử lão.

Cao Minh Khiêm xuất thân Lương Bảng đường đường chính chính, đồng hương đồng học đồng môn đồng niên trải khắp cả trong ngoài triều. Lão ở biên thùy Vân Nam xa xôi, có lẽ những quan hệ này không phát huy được nhiều tác dụng, nhưng người chết là trọng, lão từ tầng mười ba bảo tháp rơi xuống, chết cực kỳ thảm, những người có quan hệ thân thích của lão tất nhiên cảm thấy buồn lòng.

Lúc này Tô Tấn khuấy cho nước đục, nhắm ngay chuyện Tần Lâm cách chức Tiến Sĩ chính đồ Cao Minh Khiêm, cất nhắc Cử Nhân Lý Kiến Trung khai hỏa, nhất định sĩ lâm sẽ ồn ào, bọn Dư Mậu Học, Cố Hiến Thành há có thể không nhân cơ hội xuất thủ!?

Đây gọi là vừa ăn cướp vừa la làng, trả đũa Tần Lâm.

Lục Viễn Chí đứng bên cạnh thi thể, Ngưu Đại Lực đang tra hỏi hòa thượng trong chùa, hai người nghe đến đó liền âm thầm kinh hãi. Biết rằng chơi trò ngoắt ngoéo như vậy mình không phải là đối thủ của Tô Tấn, không thể làm gì khác hơn là chờ Tần Lâm xuất hiện.

Lạc Tư Cung nghe Tô Tấn nói như vậy lập tức ngây người, trong khoảnh khắc trong lòng xoay chuyển muôn vàn ý nghĩ: Tri Huyện Thi Điện đã tự sát đền nợ nước ngay từ lúc thành trì lọt vào tay giặc, theo Cao Minh Khiêm qua đời, manh mối hướng này coi như đứt đoạn. Chuyện còn lại mặc tình cho Nhiều Nhân Khẩn và Tô Tấn muốn nói thế nào thì nói, chẳng phải là không thể tiếp tục xử lý vụ án sao?!

Hai tay trắng hồi kinh chịu đựng cơn giận của Vạn Lịch ư? Đó cũng không phải là phong cách Lạc Tư Cung! Bây giờ y đang suy nghĩ có nên dứt khoát liền theo Nhiều Nhân Khẩn và Tô Tấn, đẩy trách nhiệm Thi Điện bị mất lên đầu Tri Huyện Thi Điện và Lý Kiến Trung, xác định tội trạng Tần Lâm bổ nhiệm người thân, hãm hại Cao Minh Khiêm hay không?

Dù sao Lạc Tư Cung và Nhiều Nhân Khẩn, Tô Tấn không có thù riêng. Lật đổ Tần Lâm rồi, chức Đốc Chủ Đông Xưởng đã có tiền lệ do cấm y võ thần đảm nhiệm, Vạn Lịch điều Lưu Thủ Hữu qua, Cấm Y Vệ sẽ trống chỗ ra dành cho Lạc Tư Cung. Nếu như khí phách Vạn Lịch đủ lớn, thủ đoạn đủ cứng, trực tiếp điều Lạc Tư Cung tiếp chương Đông Xưởng thì...

Lạc Tư Cung trời sinh tính giảo hoạt âm hiểm, mới vừa rồi còn đứng trên một chiếc thuyền cùng Tần Lâm, giờ phút này lại muốn đổi bên, cười híp mắt nhìn về phía Nhiều Nhân Khản, Tô Tấn chấp tay:

- Họ Cao kia hàm oan tự vận, hẳn trong đó có điều kỳ quái. Lạc mỗ phụng chỉ ý bệ hạ đến chỗ này tra cứu tệ án, mong rằng hai vị tiên sinh nói rõ.

Nhiều Nhân Khản và Tô Tấn liếc mắt nhìn nhau, hai người kim lòng khôngặng mỉm cười. Tần Lâm cách chức Tiên Sĩ chính đồ, cất nhắc Cử Nhân, đã phạm vào kiêng kỵ quan trường. Thừa dịp Cao Minh Khiêm chết giở trò thừa nước đục thả câu, khả năng thành công rất lớn, rõ ràng giọng điệu Lạc Tư Cung cũng thay đổi.

- Nay, mấy người các người đang bàn tán sau lưng gì đó, phải chăng là đang nói xấu bản đốc?

Ba người nhất tề ngẩng đầu, chỉ thấy Tần Lâm ra khỏi Phạt tháp, măng bào ngọc dải cực kỳ tiêu sái, hai tay chấp sau lưng ung dung đi tới.

Dù là ba vị đại quan đã trải qua quan trường, từ trước tới nay cũng chưa từng gặp phải loại chuyện như vậy. Cho dù là thật sự tính toán sau lưng cũng không có đạo lý vạch trần ngay mặt người ta.

Cho dù là Lạc Tư Cung âm ngoan xảo trá, dưới tình thế cấp bách cũng không biết nói gì, chỉ có thể ấp úng:

- Nào có chuyện này, hạ quan và Đốc Chủ cùng nhau tiến thoái, kính xin Đốc Chủ chờ nghỉ.

Gương mặt già nua tràn đầy thịt béo của Nhiều Nhân Khản khẽ run lên, nặn ra một nụ cười khó coi:

- Tần Đốc Soái chờ nói đùa, chúng ta kinh hãi vì cái chết của Cao lão đệ, cho nên ta thán ôi câu mà thôi.

- Tần Khâm Sai công trung với nước, chúng ta nào dám nói lời bậy bạ...

Tô Tấn vội vàng thanh minh.

- Có thật không?

Tần Lâm thật sự giống như tên lỗ mãng, lộ vẻ nghi thần nghi quỷ, nhìn qua sắc mặt ba vị đại quan một lượt.

Bọn Nhiều Nhân Khản dở khóc dở cười, không thể làm gì khác hơn là lần nữa bày tỏ tuyệt không có nói xấu sau lưng, rốt cục Tần Lâm bán tín bán nghi gật đầu một cái, cho qua chuyện này.

1033. Chương 1033: Đục Nước Béo Cò

Không biết rằng cảnh tượng này lọt vào mắt người khác khiến cho người ta cười tếu quái hàm. Bọn Lục mập, Ngưu Đại Lực cười đến nỗi muốn rụng cả răng, đường đường phong cương đại lại và quan chương án Cẩm Y Vệ Bắc Trấn Phủ Ty, hành vi trước mặt Tần Lâm giống như đứa học trò dốt bị lão sư chất vấn, chẳng lẽ không buồn cười sao?

Đây gọi là bàng quan sáng suốt, chốc lát sau Nhiều Nhân Khản, Tô Tấn mới phát giác mình mắc bẫy Tần Lâm. Vốn bọn họ âm mưu đầy bụng chuẩn bị công kích, muốn buộc chặt liên hệ cái chết của Cao Minh Khiêm là vì Tần Lâm cách chức, sau đó cất nhắc Lý Kiến Trung, thuận thể đục nước béo cò. Không ngờ rằng Tần Lâm vừa gặp mặt đã giáng ột đòn phủ đầu, khiến cho bọn họ trở tay không kịp. Lần này khí thế đã suy yếu lại không tìm được lời gì để nói, thật sự không tiện trở mặt công kích Tần Lâm.

Trên đời này nào có chuyện như vậy, Tần Lâm xuất chiêu này hết sức ngược với lẽ thường.

Nhiều Nhân Khản và Tô Tấn suy nghĩ ra những chuyện này, nhất thời uất nghẹn đầy ngực.

Lạc Tư Cung cũng đã hiểu ra, nhìn trộm thấy Tần Lâm khoe miệng nhếch một nụ cười lạnh như có như không, không khỏi âm thầm kinh hãi: vị Đốc Chủ này cũng không phải thanh niên lỗ mãng gì, làm việc cử trọng nhược khinh, trong lúc cười đùa tức giận đã nắm chặt quyền chủ động vào tay. Chẳng trách nào tuổi hắc còn trẻ mà đã một bước lên mây, leo tới hàng quan võ nhất phẩm, chấp chương Đông Xưởng. Tương lai mình chung sống với hắc ngạn vạn lần không thể coi thường, đây chính là tự tìm đường chết!

Tần Lâm gác chuyện này sang bên không đề cập tới, sau đó ung dung không vội vã bước đi tới bên cạnh thi thể.

Lúc này các huynh đệ sai dịch đã tìm tới một chiếc chiếu cỏ, Lục Viễn Chí lột hết y phục thi thể, đặt nằm trên chiếu, bày từng món y phục thật chỉnh tề bên cạnh.

Bất quá y chỉ kiểm tra bên ngoài thân, không dám động đao giải phẫu tử thi. Dù sao Cao Minh Khiêm là quan viên xuất thân Tiến Sĩ, trước mắt không có chứng cứ bắt buộc phải giải phẫu tử thi, cởi y phục kiểm tra thi thể cũng rất dễ dàng bị tội danh bại lộ thi thể, vũ nhục sĩ lâm, đừng nói là động đao giải phẫu.

Đây là Nhiêu Nhân Khản và Tô Tấn không tới, hết thấy do Tần Lâm làm chủ mới có thể làm được. Nếu như hai tên Nhiêu, Tô xuất hiện sớm, e rằng chỉ riêng chuyện lột y phục người chết cũng phải tranh cãi nửa ngày.

Tô Tấn âm trầm đứng bên cạnh quan sát, nghiêng răng nghiêng lợi ghi vào sổ bìa đen một khoản. Không cần nói, ưng khuyến Xưởng Vệ mượn cố vũ nhục sĩ đại phu, làm thi thể bại lộ ban ngày ban mặt, đây cũng là một tội danh rất dễ dàng kích thích công phẫn.

- Sao hả?

Nhiêu Nhân Khản hỏi nhỏ.

Tô Tấn cúi đầu, thanh âm cực nhỏ:

- Trên đường Tô mỗ tới đây đã khiến người mang tin phi báo Dư Thị Lang, Cố Thúc Thời ở kinh sư, chỉ cần qua cửa ải trước mắt này, chúng ta sẽ không lo nữa.

- Tô lão đệ thật sự là Trương Tử Phòng (Trương Lương) tái thế!

Nhiêu Nhân Khản mừng rỡ, không nghĩ tới tay chân của Tô Tấn nhanh như vậy.

Đám người trong thanh lưu Dư Mậu Học, Cố Hiến Thành, Ngô Trung Hành, Triệu Ứng Nguyên, còn có bọn Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu, Khâu Tranh... vốn là chính địch triều đình cùng Tần Lâm, Mặc dù thời gian trước thanh lưu công kích, bị Tả Đô Ngự Sử Triệu Cẩm lấy uy vọng cực cao của quan môn đệ tử Dương Minh tiên sinh, lãnh tụ Tâm Học mạnh mẽ đè xuống, nhưng bọn họ tuyệt đối sẽ không cam tâm vì vậy mà phải bó tay.

Tô Tấn chủ động cung cấp đạn dược pháo kích Tần Lâm, dĩ nhiên những người này phải bắn hết hỏa lực. Mấy phái triều đình công kích một lúc, không nói Tần Lâm là Bồ Tát đất qua sông bản thân khó bảo toàn, ít nhất cũng phải vỡ đầu sứt trán, hắn còn ở lại địa phương Vân Nam này tra án được sao?! Chỉ sợ đến lúc đó hắn gấp gấp muốn kết án nhanh một chút, sau đó phi ngựa trở về kinh sư, đối phó cơn giông bão này.

Đảng tranh triều đình nổ ra, không phải là một ngày hai ngày là có thể kết thúc, đến lúc đó nước miếng phun điên cuồng, mặt ai nấy đỏ như gà chọi, còn ai để ý tới chuyện ở Vân Nam xa xôi hẻo lánh, còn ai đòi lại công bằng cho dân chúng Thi Điện ngộ hại?!

Chuyện của Nhiêu Nhân Khản và Tô Tấn cũng sẽ không giải quyết được gì, nói không chừng còn có thể thuận tiện kéo Lý Kiến Trung xuống ngựa để giải mối hận trong lòng, thật sự là hợp với lẽ thường.

Nhiêu Nhân Khản và Tô Tấn lẫn lộn trong quan trường không biết bao nhiêu năm, am tường hết thấy ngỗ ngược quan trường, sóng to gió lớn gì cũng đã từng trải qua. Kế sách đục nước béo cò, rút củi đáy nồi này quả thật là tuyệt diệu đến cực điểm, cho dù là thiên kim tướng phủ Trương Tử Huyền ở chỗ này cũng phải cười lạnh khen một câu: hai tên giặc này thật là xảo trá!

Chỉ tiếc tựa hồ bọn họ quên vấn đề mấu chốt nhất...

Luận võ công Tần Lâm kém xa Bạch Sương Hoa, bàn về chính tranh không kịp Trương Tử Huyền, hành quân đánh giặc chớ nói Du Long Thích Hổ, Tăng Tĩnh Ngô, Doãn Tân Thương, sợ rằng ngay cả Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung cũng bỏ xa hắn một khoảng. Nhưng Nhiêu Nhân Khản và Tô Tấn cũng không hỏi thăm thử xem sở trường của Tần Độc Chủ chúng ta là gì?!

Mắt Tần Lâm nhìn thẳng, dư quang khóe mắt đã nhìn rất rõ ràng động tác của Nhiêu Nhân Khản và Tô Tấn, hắn cười lạnh một tiếng, chỉ để ý hỏi thăm Lục Viễn Chí tình huống kiểm tra thi thể.

Lục Viễn Chí cận kề bấm báo kết quả kiểm tra:

- Người chết Cao Minh Khiêm, nguyên nhiệm Tri Phủ Vĩnh Xương, bốn mươi mốt tuổi, thân trung mặt trắng râu thưa, từ trên cao rơi xuống, gân cốt toàn thân đứt gãy, xương đầu vỡ vụn từng mảnh. Thời gian tử vong trước sau rơi thắp chỉ trong khoảnh khắc, lúc phát hiện thi thể đã hơi lạnh, e rằng đã gặp độc thủ trước khi rơi thắp.

Cái gì?! Nhiều Nhân Khản và Tô Tấn liếc mắt nhìn nhau, Nhiều Đại lão gia tranh trước một bước, vung tay áo thật mạnh:

- Người không nên nói vậy, cái gì thi thể hơi lạnh? Phạt thắp này cao như vậy, trên đó gió lớn, có lẽ lão bị gió thổi cho nên mới lạnh như vậy...

Lục Viễn Chí ngồi chồm hổm dưới đất liếc lão một cái, không mặn không lạt nói:

- Ta không hề nói lão chắc chắn đã chết trước khi rơi thắp, Nhiều Đại lão gia cần gì vội vàng phủ nhận?

Người! Nhiều Nhân Khản á khẩu nghẹn lời.

Đây gọi là dưới tay tướng mạnh không có binh hèn, tên mập đi theo Tần Lâm lâu như vậy, cũng làm tới Khoa Quân Sự Đông Xương, đã không phải là kẻ mới vào nghề ngây ngô, cho dù là đối mặt phong cương đại lại, trong lời nói cũng không rơi xuống hạ phong.

- Tần Đốc Chủ thiếu niên đặc chí, tự nhiên hổ gầm ưng dương, không ngờ rằng tính tình thuộc hạ cũng sắc bén như vậy!

Tô Tấn cười lạnh, trong lời nói toát ra ý móc ngoáy.

Tần Lâm cất tiếng cười ha hả:

- Khiến cho Nhiều Tuần Phủ, Tô Tuần Án chê cười, thuộc hạ bản đốc chỉ có lời nói sắc bén, cũng không nhảy thắp chịu chết.

Cho dù là là mới vừa rồi Lạc Tư Cung thoáng có ý niệm đổi phe, lúc này cũng không nhin được sắc mặt một cái. Cao Minh Khiêm rơi thắp bỏ mình, chẳng lẽ Tuần Phủ Vân Nam cùng Tuần Án Vân Nam vinh quang lắm sao?

Bất quá, tên mập này nói người chết có thể đã ngộ hại trước khi rơi khỏi thắp, rốt cuộc có phải thế không?

1034. Chương 1034: Dấu Vết Ma Sát

Thật ra thì Lục Viễn Chí cũng không có gì nắm chắc về thời gian tử vong, y ngồi chồm hổm dưới đất, ngược mặt mập lên:

- Tần ca, đệ nhớ trước hết huynh đã sờ cổ của Cao Minh Khiêm, lật mặt lão lại, phải chăng là lúc sờ cảm thấy hơi lạnh?

Nhiều Nhân Khản, Tô Tấn trợn trừng mắt nhìn chằm chằm Tần Lâm, bất kể hắn nói thế nào đều cố gắng ra sức phản bác. Dù sao thi thể bày ở đây đã một thời gian, rất cực lạnh hay không tất nhiên bên nào cũng cho rằng mình có lý.

Không ngờ rằng Tần Lâm chỉ khẽ ừm một tiếng, ánh mắt lạnh lùng như điện quét qua trên mặt hai tên Nhiều, Tô, chợt tươi cười, híp mắt nói:

- Chẳng lẽ Nhiều lão tiên sinh và Tô tiên sinh rất lo lắng Cao Minh Khiêm sau khi chết mới bị ném xuống ư? Thật ra thì rất cực lão đã chết hay còn sống khi rơi xuống, bản đốc cũng không có gì nắm chắc.

Nhiều Nhân Khản và Tô Tấn liếc mắt nhìn nhau, không biết Tần Lâm muốn giở trò gì.

Thật sự là Tần Lâm không thể phán đoán chính xác thời gian tử vong, lúc hắn chạm tới người chết cảm giác da hơi lạnh, cũng chỉ lạnh hơn tình huống bình thường một chút mà thôi, không thể sử dụng làm chứng cứ.

Thông thường căn cứ vào phán định thời gian tử vong, sau khi nạn nhân chết một canh giờ thi cương bắt đầu xuất hiện, thi ban được hình thành sau sáu canh giờ, mức độ tiêu hóa của nội dung trong dạ dày cũng chỉ có thể xác định theo đơn vị giờ, không có ý nghĩa thực tế trong vụ án.

Tần Lâm lấy kinh nghiệm bình thường phán đoán, cho dù là Cao Minh Khiêm đã chết trước khi rơi tháp, thời gian tử vong cũng trong vòng hơn kém mười phút, khó có thể đưa ra phán định chính xác hơn trong điều kiện hiện tại.

Về phân biện pháp thông qua phản ứng thi thể để xác định vết thương khi còn sống hay sau khi chết, nếu như là lưỡi dao sắc bén chém, tra xét da thịt miệng vết thương có lật cuốn mép không, máu có chảy ra nhiều hay không là được.

Nhưng đây là chấn thương do rơi từ trên cao xuống, người chết rơi xuống từ độ cao hơn bốn mươi thước, mặc dù thân thể nhìn như còn nguyên vẹn nhưng thật ra tất cả nội tạng đều bị giập nát, không cần giải phẫu cũng biết gan mật vỡ hết, trong bụng đã xuất huyết. Đồng thời xương đầu vỡ nát như vậy, tổ chức não bên trong cũng nát. Trong tình huống như vậy dù có kiểm tra cũng khó lòng phán đoán là nhảy tháp khi còn sống, hay vừa mới chết không lâu bị ném xuống.

Phán đoán của Tần Lâm nghiêng về khả năng sau khi chết bị ném xuống, bởi vì giọt máu tươi trên phi diêm Phật tháp kia. Nhưng hắn cũng không tuyên bố phát hiện của mình, dù sao đến bây giờ vụ án còn có không ít nghi điểm khó mà giải thích, trước khi suy nghĩ rõ ràng, hắn không chuẩn bị để lộ lá bài tẩy của mình quá sớm.

Lục Viễn Chí thấy thật lâu Tần Lâm không nói một câu, đôi mắt nhỏ lưu chuyển không ngừng, muốn nói lại thôi.

- Có lời mau nói, có rắm mau đánh!

Tần Lâm tức giận trợn mắt nhìn y một cái, mới vừa rồi kiểm nghiệm thi thể dưới mắt mọi người, có phát hiện gì tốt nhất còn là công khai ra, tránh cho bị người khác lấy cớ.

Lục mập cười khan hai tiếng, nhặt lên một sợi kim đá (thắt lưng vàng) từ trong đồng y phục của người chết, hai tay đưa cho Tần Lâm xem:

- Tần ca, huynh xem thử sợi yêu đá này.

Đời Minh quan viên đeo yêu đá, nhất phẩm ngọc đá, nhị phẩm tỳ giác, tam tứ phẩm kim đá, ngũ phẩm trở xuống ngư giác, Cao Minh Khiêm đảm nhiệm tứ phẩm Tri Phủ Vĩnh Xương, nên đeo kim yêu đá.

Mặt ngoài phía lưng của sợi yêu đá này có dấu vết ma sát trầy xước không ít.

Tần Lâm nhận lấy đai lưng từ trong tay Lục Viễn Chí, nghĩ ngợi nói:

- Chỗ này bị mài mòn không ít, rất khả nghi...

- Có lẽ là lúc rơi xuống đã va vào phi diêm Phật tháp.

Tô Tấn tự mình thông minh giải thích.

Tần Lâm quay đầu lại liếc y một cái, đột nhiên cười gian hắc hắc:

- Tô Tuần Án chính mắt nhìn thấy sao?

- Làm sao bản quan có thể chính mắt nhìn thấy? Tần Đốc Soái đừng đùa giỡn loạn như vậy!

Tô Tấn hơi biến sắc mặt, vung mạnh tay áo.

Tần Lâm nhìn Tô Tấn một chút với vẻ châm chọc, sau đó giữ giữ sợi yêu đá, lại chỉ chỉ thi thể:

- Nếu như đụng vào địa phương nào, dấu vết ma sát trên kim đá phải là đi qua chỉ theo một phương hướng. Lão Ngưu, đem đèn lồng tới gần một chút, cho Tô Tuần Án nhìn được rõ ràng.

Ngưu Đại Lực đáp ứng một tiếng, đem đèn lồng tới gần. Dưới ánh đèn sáng ngời chiếu rọi mọi người đều thấy rõ ràng, dấu vết ma sát trên kim đá cũng không phải là theo một phương hướng, mà là mài qua mài lại.

Lục Viễn Chí lại lục tìm trong đồng y phục của thi thể, lấy ra chiếc áo màu vàng chỉ vào phần lưng áo:

- Ngay cả y phục cũng có dấu vết bị mài mòn, bất quá ít hơn kim đá nhiều, chắc chắn, đây chính là y phục mới...

Đời Minh dùng tơ lụa dệt thành quan phục, màu sắc tươi đẹp, mặc lên người rất có khí độ, nhưng tính chịu mài mòn rất kém.

Cũng may các quan viên không phải là làm công việc tay chân, không cần khuân vác gì.

Tô Tán ngậm miệng không nói, Tần Lâm cũng không bỏ qua:

- Mới vừa rồi Tô Tuần Án nói những dấu vết ma sát này là lúc người chết ngã xuống va vào thân tháp hình thành, có lẽ có chút đạo lý. Ừm, có lẽ là do va chạm nhiều lần, thoát nhìn mới có thể giống như ma sát qua lại... Như vậy hẳn là vị trí tương ứng trên thi thể cũng phải có vết bầm do va chạm hình thành, chúng ta hãy xem thử...

Lục mập và Tần Lâm phối hợp ăn ý, Tần Lâm chỉ khẽ lắc móng y cũng biết tên này sắp đánh loại rắm nào, lập tức cười hì hì lật thi thể lên.

Cao Minh Khiêm là cúi người úp xuống đất, lúc Lục Viễn Chí kiểm tra thi thể đã lật lại cho tiện, vào lúc này lại lật úp lần nữa. Chỉ thấy vị trí ngang lưng vẫn bình thường, không hề có vết bầm gì cả.

- Ừa, không có vết bầm...

Lục Viễn Chí nhìn Tần Lâm, giả như nghi hoặc không hiểu.

Tần Lâm cũng trợn to hai mắt lộ vẻ kinh ngạc:

- Y phục có vết trầy xước, thi thể không tổn thương, chẳng lẽ lão đã chết trước khi bị ném xuống hay sao?

Hai tên này một xướng một họa thật là tâm đắc.

Cho dù là Tô Tán xảo trá, lúc này cũng gấp đến độ mặt đỏ tới mang tai, ấp a ấp úng không biết nên nói gì cho phải.

Nhiều Nhân Khản trợn mắt nhìn y một cái, quay sang Tần Lâm cười ha hả:

- Nào có chuyện này, Tô Tuần Án không hiểu Hình Danh, thuận miệng suy đoán mà thôi. Lão phu nhìn kim đá này thấy có vẻ đúng là ma sát qua lại ở địa phương nào đó...

Nếu như nhận định sau khi chết bị ném xuống, vậy nhất định là bị giết. Như vậy so ra thừa nhận là dấu vết ma sát sẽ còn có đường cứu chữa.

Tần Lâm sờ sờ cằm:

- Ừm, rốt cuộc Nhiều lão tiên sinh làm quan nhiều năm, gặp chuyện lão thành, hẳn là kiến giải như vậy không sai.

Đây không phải là rõ ràng tát vào mặt của Tô Tán sao... Chúng huynh đệ sai dịch cười đến thiếu chút nữa trẹo quai hàm.

Gương mặt ngựa của Tô Tán kéo dài hơn nữa, nếu là ở vào hơn bốn trăm năm sau, sợ rằng ngay cả Lý Vịnh cũng phải cam bái hạ phong.

Nụ cười Nhiều Nhân Khản còn khó coi hơn khóc, cho dù là kẻ ngốc cũng sẽ không cho là Tần Lâm đang khen ngợi.

Tần Lâm ngồi xổm xuống, từ từ lật xem y phục cùng đai lưng, vừa giống như lăm bắm một mình, vừa như cố ý nói cho người nào nghe:

- Đai lưng bị mài mòn nặng, y phục mài mòn ít hơn, bởi vì đai lưng nhô ra. Vị trí hư hại ở sau thắt lưng, chuyện này thật là kỳ quái... Dưới tình huống thế nào mới có thể làm cho vị trí ngang lưng bị mài mòn, nếu mài mòn cũng phải là những chỗ nhô ra như đầu gối, cùi chỏ, bả vai... mới phải...

- Tần ca, hẳn là như vậy...

Lục Viễn Chí đưa tay kéo lấy một tên huynh đệ sai dịch, người nọ cũng phối hợp với y biểu diễn, Lục Viễn Chí lại vẩy vẩy tay với Ngưu Đại Lực, lão Ngưu bèn đi tới.

Tên mập dè sai dịch vào người Ngưu Đại Lực, sai dịch kia liềm hoa tay múa chân giãy giụa, cọ xát tới lui vào người Ngưu Đại Lực.

Tất cả mọi người nhìn thấy đều hiểu, hẳn là có ai đó bắt Cao Minh Khiêm dè vào vách tường, lúc này mới tạo ra những dấu vết ma sát kia.

- Quả thật như vậy, thậm chí có thể tìm được mảnh vụn gạch đá bên trong kim đáí.

Tần Lâm dùng kính phóng đại, có phát hiện mới trên kim đáí.

Nhưng hẳn cũng không đồng ý giả thiết của Lục Viễn Chí:

- Mông dè tương đối nhiều thịt, nếu như bị dè vào tường chắc chắn chỉ có vị trí mông tròn là mài mòn nặng nhất. Hiện tại kim đáí ở vị trí ngang eo lại mòn nhiều nhất, ta thấy các người phải đổi tư thế...

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực gãi đầu, xương sống người hình chữ S, đời sau nếu như nói người nào có vóc người đẹp, cũng khen là vóc người hình chữ S, eo ếch cũng không phải là vị trí nhô ra. Cho nên nếu bị người dè vào tường, bất kể thế nào eo lưng cũng không phải là chỗ bị ma sát nhiều nhất.

Tần Lâm cười lắc đầu một cái, chỉ điểm bọn họ một câu:

- Nói tỷ dụ như, bệ cửa sổ.

Lục Viễn Chí chợt hiểu ra, Ngưu Đại Lực cúi người hai tay chống đầu gối, dùng sống lưng mình giả làm bệ cửa sổ. Lục mập bèn dè tên huynh đệ sai dịch kia trên lưng y, lúc sai dịch kia giãy dụa, vị trí ngang lưng vừa đúng mài tới mài lui trên ‘bệ cửa sổ’ kia.

Tới đây mọi người đồng loạt hít sâu một hơi khí lạnh, từ vị trí thất lưng và y phục bị mòn, Tần Lâm đã diễn lại tình cảnh trước đó. Đường như trước mắt mọi người nhìn thấy Cao Minh Khiêm bị hung thủ dè vào bệ cửa sổ hết sức giãy giụa cố gắng thoát thân, cuối cùng lại giống như thiêu thân rơi vào mạng nhện, thủy chung không cách nào tránh thoát. Hung thủ tàn nhẫn cười gằn, trong ánh mắt của Cao Minh Khiêm tràn đầy tuyệt vọng...

Cũng không biết là khí hậu Vân Quý cao nguyên ban đêm lạnh giá hay là cái lạnh trong lòng, một trận gió đêm thổi tới, ai nấy đều có cảm giác lạnh lẽo.

Nhiều Nhân Khấn và Tô Tấn nhìn nhau hoảng sợ, vốn bọn họ thừa nhận dấu vết ma sát sau lưng chính là vì tránh khỏi Tần Lâm cho ra kết luận ‘Sau khi chết mới bị ném xuống tháp’. Không ngờ rằng hẳn lần theo manh mối phân tích từng chút, tới bây giờ cũng chỉ cách kết luận bị giết có một bước.

Bọn họ dần dần cảm giác được, có lẽ mình đi nhầm một nước cờ...

Tần Lâm đi thông thả qua lại, vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Có câu nói ba năm thanh Tri Phủ, mười vạn tuyết hoa ngân, Cao Minh Khiêm đã làm Tri Phủ không chỉ ba năm, đúng lý ra sẽ không nghèo đến nỗi kim đáí y phục bị hư mòn mà không đổi mới, như vậy chính là trước khi lão chết mới bị mài mòn. Nếu không có chuyện gì lão cũng sẽ không cọ vào tường gãi ngứa, chẳng lẽ lão là heo rừng sao?! Ừm, như vậy xem ra là bị người nào dè sát vào bệ cửa sổ, lão giãy dụa mới bị mài mòn.

Phân tích vụ án đến chỗ này, kết luận bị giết đã hết sức rõ ràng.

Tần Lâm gãi đầu, ngẩng đầu nhìn Thường Lạc tự tháp trong màn đêm:

- Rốt cục hung thủ làm thế nào mà được...

- Liên Tiệp, chính là Liên Tiệp!

Rốt cục Lục Viễn Chí sử xuất tuyệt chiêu vỗ đùi, chỉ tên người làm bị dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch lớn tiếng kêu la:

- Tần ca, không cần nói nữa, chỉ có tên này ở tầng mười hai mới có thể leo lên tầng mười ba mà không kinh động ba người còn lại, sát hại chủ nhân của mình Cao Minh Khiêm!

Liên Tiệp sợ xanh cả mặt, vừa lui về phía sau vừa xua loạn hai tay:

- Không phải là tiểu nhân, không phải là tiểu nhân, quan gia oan uổng! Tiểu nhân ngủ thật, không nghe động tĩnh gì cả...

- Có thật như vậy không?

Tần Lâm đưa ánh mắt thăm dò nhìn về phía Ngưu Đại Lực, mới vừa rồi là y phụ trách tra hỏi bốn tên nghi phạm và tặng chúng Thường Lạc tự.

Ngưu Đại Lực nhìn Lục Viễn Chí lắc đầu một cái vô cùng thương hại, chúc mừng người, trả lời sai rồi.

Bốn bản lời khai được đưa tới tay Tần Lâm.

Bản thứ nhất là khẩu cung của Liên Tiệp, y khai buổi chiều vào đầu giờ Dậu, chủ nhân Cao Minh Khiêm đột nhiên nói muốn lên Thường Lạc tự tháp ngắm cảnh. Sau khi thông báo, chùa bèn phái tới hai tên hòa thượng làm bạn Cao Tri Phủ lên tháp, y và Cao Thăng cũng theo sát phía sau hầu hạ. Kết quả lên đến tầng bảy, Cao Thăng nói đầu có hơi choáng váng cho nên không đi lên nữa, chỉ có y phụng bồi Cao Minh Khiêm mãi cho đến tầng chót.

Lúc này Liên Tiệp cũng cảm thấy buồn ngủ, Cao Minh Khiêm nói muốn một mình yên tĩnh một chút. Liên Tiệp dứt khoát xuống tầng mười hai ngủ gà ngủ gật, vừa không quấy rầy chủ nhân, vừa có thể sau khi nghe chủ nhân gọi lập tức đi lên.

Kết quả y đã ngủ quên, cho đến khi nghe dưới tháp có tiếng vang y mới thức giấc, kinh hoảng thò đầu ra ngoài nhìn, loáng thoáng có thể thấy được tướng mạo người ngã xuống đất rất giống lão gia của mình. Y sợ hãi kinh hồn khiếp vía, vội vàng chạy lên tầng mười ba tra xét, phát hiện quả thật lão gia không có ở đây, lại thò đầu ra cửa sổ nhìn một lần nữa, lúc này mới kinh hoảng thất thố chạy xuống dưới tháp, kết quả gặp sai dịch Đông Xưởng xông lên ở tầng mười.

Bản khẩu cung thứ hai, ba là của hai hòa thượng Huệ Bình Huệ An, bởi vì hai hòa thượng này thủy chung ở chung với nhau, nội dung hai bản khẩu cung cũng cơ bản nhất trí.

Hai hòa thượng và Liên Tiệp đi theo Cao Minh Khiêm leo lên tầng cuối, còn phụng bồi Cao Tri Phủ nói chuyện một hồi. Đến khi sắc trời chạng vạng, hai người bọn họ có trách nhiệm đốt đèn các tầng Thường Lạc tự tháp, bèn bắt đầu từ tầng mười ba cao nhất đốt xuống dưới từng tầng một.

Bọn họ đi tới tầng dưới nhìn thấy Liên Tiệp đi xuống trước đã ngủ thiếp đi, cũng không có đánh thức y, sau khi đốt đèn duốc bèn đi tiếp xuống dưới. Đến tầng bảy lại gặp Cao Thăng, y xoa đầu nói cảm thấy choáng váng, ba người hàn huyên mấy câu, hai hòa thượng tiếp tục công việc của họ.

Huệ Bình và Huệ An đốt đèn Phật tháp từ cao xuống thấp từng tầng một, khiến cho dần dần từng tầng Thường Lạc tự có ánh đèn từ cửa sổ chiếu ra. Dưới màn đêm phẳng phất ánh Phật quang từ chân trời giáng xuống nhân gian, chính là cảnh tượng chói lọi huy hoàng mà lúc bọn Tần Lâm chạy tới nhìn thấy.

1035. Chương 1035: Rơm Rạ

Sau đó hai tên hòa thượng lên tháp lần nữa, ở tầng bảy lại gặp Cao Thăng, bắt quá lần này bọn họ không thấy Liên Tiệp nữa. Bởi vì lúc bọn họ leo đến tầng chín, đột nhiên dưới chân truyền tới một tiếng bịch như có thứ gì rơi xuống. Hai người cùng nhau thò đầu ra ngoài cửa sổ, nhờ ánh nền của tầng một Phật tháp chiếu ra nhìn thấy là Cao Minh Khiêm Cao Tri Phủ đang nằm dưới đất.

Bọn họ kinh hãi cơ hồ tay chân luống cuống, không biết nên đi lên gọi Liên Tiệp hay là mau chóng chạy xuống. Chỉ chốc lát sau cả hai quyết định đi xuống, tới tầng năm bị sai dịch Đông Xưởng chặn lại.

Bản khẩu cung thứ tư là của Cao Thăng, nội dung so ra vô cùng đơn giản. Lúc y đi tới tầng bảy cảm thấy choáng váng đầu óc, cho nên xin phép lão gia ở lại đó. Đầu tiên nhìn thấy hai hòa thượng đi xuống đốt đèn, sau lại nhìn thấy hai người bọn họ đi lên.

Lúc y nghe tiếng rơi dưới chân tháp bèn chạy ra nhìn xuống, bởi vì tầng bảy thấp, y lập tức thấy rõ người chết chính là lão gia mình Cao Minh Khiêm, bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, văng đầu hoa mắt, chân mềm như bún, chỉ chốc lát sau chậm chạp đi xuống dưới lầu, kết quả gặp sai dịch Đông Xưởng ở tầng bốn.

Lục mập tay chống mặt mập ghé vào sau lưng Tần Lâm, thò đầu nhìn mấy bản khẩu cung. Tần Lâm lật xong y cũng đã xem xong hết.

Tên này không đợi Tần Lâm lên tiếng nói đã gãi gãi đầu, ngượng ngùng cười khan:

- Ôi chao Tần ca, như vậy xem ra Liên Tiếp cũng không giống như là nói láo. Làm sao y biết hai hòa thượng sẽ cùng nhau xuống tháp đi đốt đèn, nếu có một người ở lại với Cao Minh Khiêm, chẳng phải y sẽ không thể giở trò gì sao?

Tần Lâm cười hắc hắc, lần này cuối cùng Lục mập cũng đã thông suốt.

- Như vậy là Huệ Bình và Huệ An...

Lục Viễn Chí suy nghĩ một chút, lại không tự chủ được lắc đầu một cái:

- Nếu như là hai người bọn họ gây án, tại sao lại xác thật Liên Tiếp là ngủ, Cao Thăng thật sự ở tầng bảy? Làm như vậy sẽ bất lợi cho bọn họ, bọn họ nên làm chứng Liên Tiếp giả bộ ngủ mới đúng.

Tần Lâm vẫn không nói một câu, mặt lộ vẻ cao thâm khó lường.

Bốn tên nghi phạm chỉ còn lại Cao Thăng, Lục Viễn Chí gơ tay lên rồi lại hậm hực buông xuống, rốt cục không có vũ dùi mà là lộ vẻ nghi hoặc:

- Cao Thăng ư? Vậy càng không có khả năng, y ở tầng bảy từ đầu đến cuối kia mà... Lúc Cao Minh Khiêm rơi xuống, y còn cách tầng mười ba rất xa.

Mặc dù hoàn cảnh vụ án ở Thường Lạc tự tháp không thuộc về vụ án giết người trong nhà kín như truyền thống, nhưng cũng có đặc điểm vô cùng rõ rệt. Đó chính là lối đi duy nhất, bất kể là đi lên hay xuống đều chỉ có thể đi theo thang đá bên trong tháp, không có cách nào tránh khỏi bị người khác ở bất cứ tầng nào phát hiện.

Lúc Cao Minh Khiêm từ tầng mười ba rơi xuống, Cao Thăng ở tầng bảy, Huệ Bình Huệ An ở tầng chín, Cao Thăng không thể nào vượt qua Huệ Bình và Huệ An đến tầng mười ba động thủ giết người.

Lục Viễn Chí nghĩ tới đây, mặt mập nhăn nhúm lại không còn hình dáng, mắt mũi miệng co sát lại vào nhau. Bởi vì y phát hiện ra phép loại trừ mà mình thường dùng đã loại trừ tất cả bốn tên nghi phạm.

Không thể nghi ngờ Nhiều Nhân Khẩn và Tô Tấn vô cùng hoan nghênh kết luận này, hai người bọn họ liếc mắt nhìn nhau, đồng thời vuốt râu mỉm cười.

- Quả nhiên là dưới tay tướng mạnh không có binh hèn, lão phu không có nhìn lầm chút nào...

Nhiều Nhân Khẩn mập lùn cười giống như một pho tượng Phật Di Lặc.

Tô Tấn bề ngoài giống như cây trúc, giọng điệu âm trầm lạnh lẽo:

- Lục Thiên Hộ nói có lý, như vậy xem ra Cao Tri Phủ nhất định là tâm tàn ý lạnh, cho nên dứt khoát lựa chọn lấy cái chết tỏ rõ chí mình.

Sao người không nói thẳng là bị Tần Lâm hãm hại oan uổng?

Sắc mặt Lục mập như đưa đám, không nghĩ tới vụ án tới đây lại đi vào ngõ cụt.

- Ngược lại ta cảm thấy khả năng lão bị giết là càng ngày càng cao.

Tần Lâm đột nhiên cười lên, chỉ chỉ thi thể:

- Hơn nữa hung thủ là người nào, có cảm giác như cũng đã lòi ra...

Cái gì?

Sắc mặt Nhiêu Nhân Khản đột biến, con ngươi Tô Tấn lập tức co rút lại, tim đập thình thịch liên hồi: Tần Lâm là thật sự nắm chắc, hay chỉ là hư trương thanh thế?

Sắc mặt bốn tên nghi phạm cũng đồng thời thay đổi mấy lần, hoặc sợ hãi, hoặc nghi ngờ...

- Yên tâm.

Tần Lâm ngửa mặt lên trời cười ha hả, dáng vẻ ung dung nhàn nhã:

- Ít nhất bây giờ ta còn chưa suy nghĩ ra nghi điểm cuối cùng, cho nên còn một chút nữa mới có thể phá án!

Phù, ngoài mặt Nhiêu Nhân Khản, Tô Tấn tỏ ra như vô sự, nhưng trong lòng đều thở phào một cái.

Sắc mặt của Lạc Tư Cung âm trầm bất định, vốn y không thù không oán với hai tên Nhiêu, Tô, cũng rất vui mừng nhìn thấy Tần Lâm gặp xui xẻo. Nhưng bây giờ thế cục như vậy, rốt cục là nên giúp đỡ Nhiêu Nhân Khản, Tô Tấn đập cho Tần Lâm một cước, hay nên tiếp tục chờ đợi?

Rất nhanh Lạc Tư Cung làm ra quyết định, y là người của Vạn Lịch, hoàn toàn có vốn liếng có thể kéo dài, để xem bên nào chiếm thượng phong rồi hãy quyết định.

Lúc này Bạch Sương Hoa đã đốt đèn lồng từ cao xuống thấp kiểm tra bên ngoài từng tầng Phật tháp, nàng bước chân nhẹ nhàng lặng lẽ đi tới bên người Tần Lâm.

Đáy lòng Lạc Tư Cung âm thầm kinh ngạc, mới vừa rồi thấy người này đi trên đỉnh tháp cao hơn mười trượng như giẫm trên đất bằng, không khỏi nghĩ tới lời của Phụng Thánh Tả Sứ Cao Thiên Long Bạch Liên giáo lúc gần đi: Rốt cục tên này có thân phận gì, dường như khinh công đạt tới hóa cảnh! Phụng Thánh Tả Sứ Cao Thiên Long là yếu phạm của triều đình, từ trước tới nay hung tàn ác độc, nhưng câu nói của lão ở Kim Mã Bích Kê phường nghe ra cũng có chút ý tứ...

Ngay trước mặt mọi người, Tần Lâm không tiện biểu hiện quá thân mật với Bạch Sương Hoa. Dù sao bây giờ nàng mặc trang phục thân binh sai dịch, nếu như làm quá lộ liễu nói không chừng người khác còn tưởng rằng Tần Độc Chủ ta thích nam nhân.

- Sao hả, tìm được đầu mối gì không?

Tần Lâm thấp giọng hỏi.

Bạch Sương Hoa dùng thần công truyền âm nhập mật, tụ khí thành tơ, sóng âm truyền thẳng vào trong tai Tần Lâm:

- Không có giọt máu nào khác, nhưng phát hiện cái này ở phi diêm phía Nam tầng tám.

Nàng nghiêng người sang ngăn trở tầm mắt của người khác, xòe tay ra, trong lòng bàn tay nàng là một cọng rơm khô.

Ánh mắt của Tần Lâm lập tức híp lại, bắn ra hàn quang khiếp người, cười lạnh nói:

- Là rơm khô, càng ngày càng thú vị, nếu ta đoán không sai, chúng ta còn có thể tìm được nhiều hơn trên mặt đất.

Quả thật như vậy, hiện tại là ban đêm nhìn không rõ lắm, nhưng nếu như chú ý quan sát là có thể nhìn thấy trên mặt đất có mấy cọng rơm khô.

Mấy cọng rơm rơm khô đã là gì? Trong khe gạch của tháp có rất nhiều cỏ sinh trưởng, trong đó không ít đã khô vàng, có mấy cọng rơm cỏ khô cũng không có gì là nổi bật.

Nhưng Tần Lâm khom lưng nhặt lên một cọng trong đó, cẩn thận quan sát là có thể phát hiện, trong kẽ gạch là cỏ đuôi chó và các loại cỏ dại khác, mà cọng rơm Bạch Sương Hoa tìm được từ phi diêm tầng tám, cùng với rơm hắt nhặt lên từ mặt đất đều là rơm lúa nước.

1036. Chương 1036: Lạc Đô Đốc

Lúc Tần Lâm nhặt cọng rơm lên, trong đám người có hai ánh mắt khác thường ném tới. Hắn làm như không có chuyện gì xảy ra đưa cọng rơm vào trong tai ngoáy ngoáy mấy cái, cười ha hả hỏi Nhiều Nhân Khản:

- Nhiều lão tiên sinh, trong Côn Minh thành này có móc lỗ tai hay không? Bản đốc nghĩ là không cần thận nghe thấy có người nói xấu sau lưng, cho nên lỗ tai ngứa ngứa!

Thịt béo trên mặt Nhiều Nhân Khản run lên, rất muốn phun một bãi nước bọt, tức giận nói:

- Trà lâu tầu tứ có rất nhiều, Tần Đốc Chủ tự tiện đi, nếu tối nay không có chuyện gì khác, bản quan cáo từ trước.

- Nói ra Cao Tri Phủ cũng thật đáng thương, mười năm đèn sách vất vả, chỉ trong một buổi sáng hóa thành hư không...

Tô Tấn rõ ràng là mèo khóc chuột giả từ bi.

- Hai vị tự tiện.

Tần Lâm đưa tay làm ra tư thế mời, lại cười nói:

- Bản đốc thấy Thường Lạc tự này thanh nhã, tối nay sẽ tá túc trong chùa.

Nhiều Nhân Khản, Tô Tấn cáo từ, không cần nói, cả đêm bọn họ lại phải viết rất nhiều bản chương, liều mạng kéo Tần Lâm xuống ngựa, liều mạng khuấy cho đục nước.

Lạc Tư Cung suy đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định ở lại Thường Lạc tự, dù sao y phụng chỉ làm việc, xảy ra chuyện như vậy cũng có trách nhiệm nhất định.

Tần Lâm lệnh cho Ngưu Đại Lực dẫn dắt đám sai dịch trông chừng hiện trường cẩn thận, không cho bất cứ kẻ nào lên tháp, đồng thời trông chừng bốn tên nghi phạm thật là cẩn mật.

- Nay, người thật sự nắm chắc sao?

Bạch Sương Hoa lặng lẽ hỏi Tần Lâm.

- Thật ra thì ta đã biết ai là hung thủ, thậm chí ngay cả chứng cứ ở nơi nào cũng biết tám chín phần mười, bắt lại tra hỏi một câu là chính xác.

Tần Lâm dứt lời liền cười lên:

- Bất quá ta muốn tự mình tìm được câu trả lời, như vậy sẽ thú vị hơn.

Bạch Sương Hoa nguýt hất một cái, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng như nước:

- Úp úp mở mở ư, hừ, tối nay người đừng hồng!

Ngay đêm đó, giáo chủ tỷ tỷ quyết không cho Tần Lâm đụng tới một ngón tay.

Sáng sớm hôm sau, Tần Lâm bị tiếng chuông chùa đánh thức, tiếng chuông đồng hùng hậu vang vọng khắp bốn phương tám hướng.

- Thì ra là như vậy!

Tần Lâm cười lớn nhảy xuống giường thiền.

Ngưu Đại Lực giống như Trương Phi, thật ra thì trong thâm tâm có tế, phụng mệnh Tần Lâm canh giữ ở dưới tháp, dẫn dắt sai dịch Đông Xưởng cầm đèn lồng dò xét trắng đêm. Chẳng những một con ruồi cũng không thể bay lên Thường Lạc tự tháp, ngay cả bốn tên nghi phạm cũng không cho phép đi nhà xí, mà mang bồn cầu để cho bọn họ đi giải trước mặt mọi người, mấy chục con mắt nhìn chăm chăm, không thể lơ đãng gì được.

Đáng thương bốn tên nghi phạm, lúc đi giải đứng trên bồn cầu bị chúng sai dịch vây quanh nhìn chằm chằm, nhất định là đi tiểu không thông đại tiện không khoái...

Trừ lão Ngưu và huynh đệ sai dịch, còn có một nhóm người cũng không ngủ.

Quan chương án Cẩm Y Vệ Bắc Trấn Phủ Ty, Đô Đốc Đồng Tri Lạc Tư Cung, khi ánh sáng từ phía Đông chiếu rọi đến đỉnh Thường Lạc tự tháp, khiến cho Già Lâu La bằng đồng phản chiếu chói mắt, y ngáp thật dài một cái, mắt hiện đầy tia máu, trên mặt mệt mỏi tràn đầy thất vọng.

Tối hôm qua, Lạc Đô Đốc cũng cùng Tần Lâm lưu trú trong Thường Lạc tự. Thậm chí tên giáo hoạt này vượt vai ngáp dài trước mặt Tần Lâm, nói từ kinh sư tới đây vạn dặm xa xôi người mỗi ngựa mệt, liên tục mấy ngày qua bốn ba ở Côn Minh thành, thật sự không chịu nổi nữa, không thể làm gì khác hơn là cáo lỗi với Tần Lâm, về thiền phòng ngủ trước một bước.

Nhưng chờ cho Tần Lâm vào thiền phòng ngủ, Lạc Tư Cung lập tức thi triển một chiêu Lý Ngự Đả Đỉnh nhảy dựng khỏi giường, nhanh nhẹn như mòng gấn lò xo. Sau đó dẫn mấy tên tâm phúc chạy ra ngoài Thường Lạc tự tháp tra hỏi phạm nhân, lục soát mặt đất, vùi đầu suy nghĩ, sử dụng hết sức bình sinh hy vọng phá án.

Lạc Tư Cung sử xuất một chiêu thí Xe giữ Tướng ở Kim Mã Bích Kê phường, tự tay đẩy thuộc hạ ra làm bia đỡ đạn, coi như thể diện mất sạch không còn. Cho dù là bỏ những tâm phúc này, không để cho tin tức truyền tới kinh sư, y cũng không qua được cửa ải trong lòng mình.

Lạc Tư Cung xuất thân thế gia cẩm y võ thần, bắt đầu từ khi lão tổ tông Lạc Ký Bảo được Minh Thành Tổ ban cho thế tập cẩm y Thiên Hộ, Lạc An Định, Lạc Vận Xương, Lạc Khải, Lạc An... đời nào cũng ra sức cho Hoàng đế Đại Minh. Đến phiên Lạc Tư Cung lại được Vạn Lịch đề trọng dụng, tính ra còn chính thống hơn cả Lưu Thủ Hữu. Dù sao Lưu Thủ Hữu cũng chỉ là văn thần thế gia chuyển thành Cẩm Y Vệ, Lạc gia lại là đời đời làm cẩm y võ thần.

Đến đời Lạc Tư Cung hiện tại cũng không có gì là nổi bật, không có dính vào sóng to gió lớn thời tiền kỳ Vạn Lịch do Trương Cư Chính, Phùng Bảo, Trương Tứ Duy gây ra, lại thuận buồm xuôi gió được Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân bồi dưỡng như tâm phúc, vững vàng ổn thỏa làm tới nhân vật số hai Cẩm Y Vệ, chỉ dưới Lưu Thủ Hữu.

Một người như vậy trong lòng kiêu ngạo như thế nào cũng có thể tưởng tượng được, rốt cục lại mất hết thể diện trước mặt Tần Lâm. Nếu Lạc Tư Cung không thể chiếm thượng phong trước Tần Lâm ở một phương diện nào đó, chính y cũng không thể tha thứ ỉn.

Cho nên Lạc Tư Cung quyết định thừa dịp Tần Lâm đi ngủ, trắng đêm không ngủ điều tra phá vụ án này. Nhất quyết phải tranh trước Tần Lâm tra rõ chân tướng, như vậy mới có thể cho thuộc hạ một chút lòng tin, quan trọng hơn nữa là lấy lại lòng tin cho bản thân y.

Vất vả cho Lạc Tư Cung tổn hao tâm huyết, muốn vượt mặt Tần Lâm, nửa đêm từ trong chăn bò dậy tra án, cũng coi là hết sức giáo hoạt.

Nửa đêm canh ba mang theo Hiệu Ủy tâm phúc đi tới dưới tháp hạ, Lạc Tư Cung gặp Ngưu Đại Lực trừng mắt to như chuông đồng, không ngừng tuần tra đề phòng, còn tưởng rằng phải phí miệng lưỡi một phen mới có thể tiến hành điều tra. Không ngờ rằng Ngưu Đại Lực nói thẳng cho y biết:

- Lạc Đô Đốc muốn tra án sao, lúc Tần Đô Chủ rời đi đã có dặn dò, mời ngài tự tiện.

Cái gì? Lạc Tư Cung cũng không cảm thấy may mắn, mà là tức giận vì bị khinh thị. Chuyện này cũng giống như con kiến nhỏ trăm phương ngàn kế muốn đánh bại con voi, kết quả con voi không thèm để ý tới nó.

Từ trên bản chất mà nói, hoàn toàn không để ý chính là khiêu khích nghiêm trọng vũ nhục nhất đối với người khác.

Tần Lâm khi ta quá đáng! Lạc Tư Cung giận đến thất khiếu bốc khói, ngoài mặt còn phải giả vờ như không có chuyện gì, tạ ân Tần Đô Chủ thông cảm.

Những cảm y quan giáo kia thấy đều ngơ ngác nhìn nhau, trong Cẩm Y Vệ lưu truyền rất nhiều lời đồn về Tần Đốc Chủ, đa mưu túc trí tới mức yêu nghiệt, xem ra danh bất hư truyền. Vị Lạc Đô Đốc này cũng coi là gian trá xảo hoạt, lòng dạ độc ác, nhưng nếu so với lão nhân gia thì...

Lạc Tư Cung uất nghẹn trong lòng, dẫn dắt thủ hạ triển khai công việc tra hỏi nghiêm mật mà tỉ mỉ. Y thể quyết phải tranh phá án trước Tần Lâm, cho đối phương thấy mình cũng không phải là con kiến bé nhỏ múa càn trước mặt con voi, tối thiểu cũng phải là tê ngưu, hà mã cùng trọng lượng.

Không phải không thừa nhận Lạc gia đời đời làm cảm y vô thần, bốn chữ gia học uyên nguyên cũng không phải là dát vàng lên mặt Lạc Tư Cung vô căn cứ. Lúc đứa trẻ khác còn ăn kẹo, Lạc Tư Cung đã chơi trò đấu trí với người lớn. Lúc đứa trẻ khác còn đang học nhân chi sơ tính bản thiện, Lạc Tư Cung đã vào đại lao Cẩm Y Vệ xem phạm nhân diễn Mãn Thanh Thập Đại Khốc Hình, à không, là Đại Minh Thập Đại Khốc Hình, thử hỏi bản lãnh của y có thể kém sao?

Lạc Tư Cung lấy được khẩu cung, lại tra hỏi cặn kẽ một lần nữa, khớp thời gian chính xác đến mức không thể chính xác hơn, thậm chí từng người một, có một ít khẩu cung có hơi sai biệt trong câu chữ, bèn nghiêm khắc đính chính lại cho đúng. Thậm chí y còn vẽ lại sơ đồ Thường Lạc tự tháp, ghi chú trên đó vị trí của các nghi phạm ở các tầng lầu.

Ngưu Đại Lực vẫn tỏ vẻ bàng quan, ngoại trừ không cho Lạc Tư Cung dụng hình ép cung ra, chuyện khác một mực bất kể.

Sau đó bọn họ bắt đầu lục soát Thường Lạc tự tháp,

Có thể thấy Lạc Tư Cung quyết ra sức dốc lòng, y nằm phục xuống đất tìm tòi từng tấc một, không bỏ sót một điểm khả nghi nào trong từng kẽ gạch. Đường đường quan chương án Cẩm Y Vệ Bắc Trấn Phủ Ty, Đô Đốc Đồng Tri nhị phẩm vô thần nằm trên mặt đất giống như con chó, kẻ không biết còn tưởng rằng y đang dùng lỗ mũi ngửi cái gì đó.

Lúc ấy thấy cảnh tượng này, Ngưu Đại Lực giật nảy mình.

Không chỉ là Ngưu Đại Lực, trước đây hạng người lão mưu thâm toán ở kinh sư như Định Quốc Công Từ Văn Bích đều cho rằng Lạc Tư Cung càng khó đối phó hơn Lưu Thủ Hữu, bởi vì Lưu Thủ Hữu thủy chung giữ dáng vẻ danh thần thể gia, rất nhiều chuyện y không làm được. Nhưng Lạc Tư Cung lại khác, người này không riêng gì lòng dạ độc ác, hơn nữa có thể bất chấp thể diện.

Dĩ nhiên trong chuyện này núi cao còn có núi cao hơn, Tần Đốc Chủ của chúng ta năm xưa lần đầu tiên gặp mặt Thủ Phụ Trương Cư Chính đã lập tức quỳ xuống đất bái kiến lão Thái Sơn, từng làm đủ loại chuyện bất cần thể diện trong triều, thử hỏi hắn có biết xấu hổ hay không, thể diện đối với hắn đáng mấy đồng?!

Bọn Cẩm Y Hiệu Úy thủ hạ Lạc Tư Cung cũng là loại người khôn khéo tinh minh được lựa chọn thận trọng, mặc dù trong lòng bất mãn đối với thượng ty nhưng cũng không làm trở ngại công việc của bọn họ. Ai nấy gỡ hết bản lãnh toàn thân ra kiểm tra từng góc ngách trên tháp, bất cứ nơi nào, bất kỳ dấu vết khả nghi nào đều bị bọn họ kiểm tra một lần.

Bàn thờ bị bọn họ gõ từng tấc một, sợ bên trong trống rỗng cất giấu gì đó. Tất cả lư hương và giá nến cũng được kiểm tra cẩn thận, vì sợ có khả năng là hung khí giết người. Bỏ đoàn cũng được bọn họ đặc biệt chú ý, được bọn họ sờ nắn kỹ lưỡng, xác nhận bên trong không có cất giấu bất kỳ vật gì...

Những cảm y quan giáo này lục soát vô cùng tỉ mỉ, Ngưu Đại Lực và các huynh đệ thân binh cũng đã từng là cảm y quan giáo, lại theo Tần Lâm điều đến Đông Xưởng làm sai dịch đi theo giám thị đối phương, sau khi thấy vậy không thể không thừa nhận, cho dù đối lại là mình cũng không thể làm tốt hơn bọn họ.

Lạc Tư Cung còn đích thân kiểm tra phần ngoài thân tháp, tuy võ công của y không bằng Bạch Sương Hoa nhưng cũng là cao thủ hàng đầu Xưởng Vệ, cùng mấy tên quan giáo khinh công giỏi chui ra cửa sổ, đốt đèn lồng kiểm tra từng tầng.

Tóm lại, Lạc Tư Cung và bọn thủ hạ của y không bỏ qua cả một con kiến nằm trong kẽ gạch.

Lục soát cẩn thận như vậy đương nhiên là có thu hoạch, Lạc Tư Cung cũng phát hiện được giọt máu mà Bạch Sương Hoa và Tần Lâm đã từng thấy qua. Y như nhặt được chí bảo, sau khi cẩn thận quan sát xong

còn cúi người ngửi thử.

Nhưng trừ giọt máu này ra, y không tìm được đầu mối nào hữu dụng hơn nữa. Sau khi trở xuống dưới tháp vất óc suy nghĩ rất lâu cũng không tìm được đầu mối.

Thậm chí y nhớ lại động tác quái dị của Tần Lâm, nhặt một cọng cỏ khô từ dưới đất lên quan sát rất lâu. Sau cùng còn bắt chước Tần Lâm, thọc nó vào lỗ tai ngoáy ngoáy. Đáng tiếc Lạc Tư Cung nhặt cọng cỏ đuôi chó bình thường, cho nên không chạm được tới huyền cơ trong đó.

Càng về sau thấy sắc trời tờ mờ sáng, cảm thấy thời gian còn lại ình không nhiều lắm, Lạc Tư Cung vô kể khả thi bèn dùng lời lẽ khách sáo chuyện trò với Ngưu Đại Lực, muốn moi chút gì hữu dụng từ đại hán ngốc nghếch thô kệch này.

- Lão Ngưu, Cao Minh Khiêm sớm không nhảy muộn không nhảy, đúng vào thời khắc máu chốt này đột nhiên rơi tháp bỏ mình, phi diêm phía dưới cửa sổ tầng mười ba còn có vết máu, người cũng là người cũ của Bắc Trấn Phủ Ty chúng ta, người thấy thế nào?

- Chuyện này ắt có điểm kỳ quái...

- Không sai, bản quan nghi ngờ sau khi lão bị người tập kích, từ trên tháp ném xuống.

- Đại nhân anh minh.

- Nhưng có hai chuyện chưa giải thích được, thứ nhất, Liên Tiệp ngủ ở tầng mười hai, nếu như y không phải là hung thủ, vậy hung thủ làm thế nào che giấu động tĩnh hành hung mà không đánh thức y? Thứ hai, nếu hung thủ ở mấy tầng dưới, vậy y đã dùng phương pháp gì khống chế khiến cho Cao Minh Khiêm rơi tháp? Trong tháp cũng không có các loại công cụ như dây thừng!

- Kính xin Đại nhân công khai.

Lạc Tư Cung suyết chút nữa sặc, người cho rằng ta là Dịch Nhân Kiệt sao? Y nhìn gương mặt vuông vức như quân bài mặt chược của Ngưu Đại Lực, trong lòng kích động suyết chút nữa sụp đổ.

Ngưu Đại Lực tỏ vẻ vô tội, hắc hắc, lão Ngưu trong thơ có tể, giả vờ ngây ngốc vô cùng xuất sắc.

Lạc Tư Cung vất hết đầu óc cố gắng suy nghĩ, tới nỗi cảm thấy nhức đầu: Liên Tiệp ngủ mê man có thể là bị hạ thuốc mê, nhưng nhất định lượng thuốc tương đối nhẹ, cho nên sau khi vụ án xảy ra y mới có thể tỉnh lại. Mà cho dù khi đó kiểm tra thân thể của y, cũng không tìm được dấu hiệu bỏ thuốc được nữa.

Đã như vậy, y ngủ mê man cũng chỉ có hạn độ, không phải là hôn mê bất tỉnh, nếu như động tĩnh tầng mười ba hơi lớn một chút, chẳng phải sẽ làm y thức tỉnh, đưa đến gây án thất bại sao?

Ngoài ra muốn khống chế Cao Minh Khiêm từ cửa sổ rơi xuống, hoặc là bố trí tương đối cơ quan xảo diệu, hoặc phải có dây thừng đủ dài.

Lạc Tư Cung tưởng tượng hung thủ đem Cao Minh Khiêm mất đi tri giác, thậm chí đã tử vong đặt lên bệ cửa sổ, có thể dùng một sợi tơ dẻo dai buộc vào người Cao Minh Khiêm. Sợi tơ này rủ xuống bên ngoài bảo tháp, lúc ấy hung thủ có thể đứng ở bất kỳ tầng nào kéo lão rơi xuống, sau đó có thể nhanh chóng dùng nền trong Phật tháp thiêu hủy sợi tơ, cũng sẽ không để lại bất kỳ chứng cứ nào.

Nhưng vấn đề là Cao Minh Khiêm từ tầng mười ba rơi xuống lực lượng rất lớn, tốc độ rất nhanh, tất nhiên sẽ để lại dấu vết siết rất sâu trên thi thể. Nhưng lúc kiểm tra thi thể phát hiện cũng không có dấu vết như vậy, trên đai lưng cũng không có đầu buộc của sợi tơ, vậy hung thủ làm thế nào mà được?

Rốt cục đã đến giờ, sắc trời sáng hẳn, tiếng chuông vang lên, Lạc Tư Cung hai mắt đỏ ngầu đã gặp được người y không muốn gặp nhất, Tần Lâm.

Độc Chủ Đông Xưởng tinh thần sung mãn thần thái sáng láng, chấp tay sau lưng cười hì hì đi tới, từ rất xa đã cất tiếng chào hỏi:

- Lạc Đô Độc, sớm vậy!

1037. Chương 1037: Mưu Ma Chúc Quỷ

Chữ sớm từ miệng Tần Lâm thốt ra mang đậm vẻ chế giễu, nhất là khoe miệng hằn hơi cong lên còn mang theo một nụ cười như có như không.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực và các huynh đệ sai dịch đều dở khóc dở cười, đúng là Lạc Tư Cung dậy rất sớm, từ nửa đêm hôm qua đã tới đây rồi.

Lạc Tư Cung lại làm như không biết Tần Lâm chế giễu, tươi cười khom lưng thi lễ, nặn ra một nụ cười khổ:

- Khiến cho Tần Đốc Chủ chê cười, hạ quan muốn phân ưu vì Đốc Chủ cho nên trắng đêm không ngủ không nghỉ điều tra án này. Đáng tiếc tài trí có hạn, đến bây giờ vụ án vẫn bao phủ một bức màn bí mật, không thể làm gì khác hơn là mời Đốc Chủ tự mình điều tra, vén mây giúp cho hạ quan thấy ánh mặt trời.

Tần Lâm nhìn Lạc Tư Cung, trong lòng khẽ động.

Nếu như là Lưu Thủ Hữu thay vào vị trí Lạc Tư Cung, nhất định vừa tức vừa xấu hổ, nhẹ thì nói dối che giấu thất bại của mình, nặng thì dưới cơn nóng giận dứt khoát phất tay áo bỏ đi. Nhưng Lạc Tư Cung lại thẳng thắn thừa nhận thất bại, còn giả mù sa mưa lấy lòng Tần Lâm, bảo là muốn phân ưu thay Tần Đốc Chủ, từ đó có thể thấy da mặt người này dày hơn Lưu Thủ Hữu, tính tình cũng là cầm lên được để xuống được.

Tần Lâm là Đốc Chủ Đông Xưởng, Lạc Tư Cung là quan chương án Bắc Trấn Phủ Ty, Xưởng Vệ một thể, thời gian trước bọn họ ở kinh sư cũng qua lại với nhau không ít. Nhưng Lạc Tư Cung thủy chung núp ở phía sau Lưu Thủ Hữu không để ỉnh nổi bật, Tần Lâm cũng không mấy coi trọng y, chỉ xem y là một quân cờ mà Vạn Lịch gài vào trong hệ thống Cẩm Y Vệ, mãi đến bây giờ mới biết thật ra người này cũng không đơn giản.

Trong lòng Tần Lâm âm thầm ghi Lạc Tư Cung vào sổ bìa đen, ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc, nở một nụ cười xấu xa chẳng ra gì:

- Ha ha, vén mây thấy ánh mặt trời gì chứ, không dám nhận, không dám nhận! Bất quá tối hôm qua bản đốc nằm mơ, thấy có một người mặt đen mũi to, trán có vàng trắng khuyết, nói chuyện ồm ồm như sấm tới báo mộng, nói hết nửa ngày. Sau đó bản đốc thức giấc nhớ lại, hừ, chính là nói vụ án này!

Lạc Tư Cung nghe tới nổi trợn mắt há mồm, cả đời này y chưa từng gặp ai nói những nói càn như tên Tần Lâm này, vội cười bồi hỏi:

- Đốc Chủ nói người báo mộng mặt đen, chẳng lẽ là Tổng triều Bao Đãi Chế?

- Thì ra người cũng biết là Bao Long Đồ!

Tần Lâm nhảy dựng lên, tỏ vẻ kinh ngạc nhìn Lạc Tư Cung.

Trời ơi... Lạc Tư Cung dở khóc dở cười, người đã nói ra rõ ràng như vậy...

Lục mập đi tới, hai tay sờ gương mặt mập của mình:

- Tần ca, đệ đã thấy qua ảnh thêu của Bao Long Đồ, ngài có gương mặt mập như đệ, đen như trôn chảo, râu ba chòm dài, tướng mạo uy nghiêm, nhưng lỗ mũi cũng không lớn.

Tần Lâm trừng mắt:

- Ảnh thêu mà đệ xem là Bao Công đã già, người báo mộng cho ta chính là Bao Công thiếu niên, cho nên lỗ mũi to, sau này già đi mới dần dần nhỏ lại.

Lục mập xấu hổ rụt cổ lại, nghĩ người không hiểu vì sao mũi Bao Công lại theo tuổi tăng trưởng mà nhỏ đi.

Lạc Tư Cung vốn là cả đêm không ngủ, phân tích vụ án lại đặc biệt hao phí đầu óc, nghe Tần Lâm cùng Lục Viễn Chí nói nhảm một phen bị xoay chuyển cho đầu óc quay cuồng.

Thật sự không chịu nổi hai người này miệng đầy xe lửa chạy, à không, thời này còn chưa có xe lửa, là người miệng đầy xe ngựa chạy, y không thể làm gì khác hơn là cười bồi chấp tay một cái:

- Tần Độc Chủ, không biết trong mộng Bao Long Đồ nói thế nào, có chỉ rõ ai là hung thủ hay chăng?

- Chuyện này ư, không vội, không vội...

Tần Lâm sờ sờ mũi, nở một nụ cười xấu xa.

Lạc Tư Cung va đầu vào vách, nhưng nụ cười trên mặt cũng không có biến hóa chút nào.

Ngược lại mặt Bạch Sương Hoa bao phủ một tầng sương lạnh, không biết rốt cuộc Tần Lâm đang giả trò quỷ gì, buổi sáng một chiều Lý Ngư Đả Đỉnh từ trên giường nhảy dựng lên, mới vừa đi ra cửa lại cười lắc đầu một cái trở về, ăn điểm tâm xong mới ung dung điếm tĩnh đi tới dưới Thường Lạc tự tháp, hỏi hắn cái gì cũng chỉ cười cười không nói.

- Hừ, giả thần giả quỷ, vụ án này có gì là khó?

Bạch Sương Hoa cố ý dùng thanh âm mọi người cũng có thể nghe được lắm bầm.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực biết được thân phận của nàng, ngay mặt tất nhiên kính sợ có thừa. Lạc Tư Cung lại âm thầm kinh ngạc, không biết thân vệ sai dịch bên người Tần Lâm này có lai lịch thế nào.

Tần Lâm chỉ chỉ Thường Lạc tự tháp:

- Ủa, chẳng lẽ Bao Long Đồ cũng báo mộng cho nàng sao, nói thử ta nghe.

- Không cần báo mộng gì cả...

Bạch Sương Hoa hắng giọng nói:

- Muốn làm được vụ án tới mức này thật ra không khó chút nào. Chỉ cần thi triển khinh công từ bên ngoài tháp leo lên tầng chót, sau khi gây án lại xuống bên ngoài, như vậy có thể không kinh động người bên trong tháp, đẩy Cao Minh Khiêm rơi xuống tháp à chết.

Thật, thật đúng là đơn giản! Lục Viễn Chí và Ngưu Đại Lực trợn mắt há mồm, Lạc Tư Cung cũng kêu ặc một tiếng trong cổ. Vốn tưởng rằng nàng có tài trình thám xuất sắc, không ngờ rằng... còn nói nhảm hơn cả Tần Lâm!

Tần Lâm chỉ có thể sờ cằm cười khổ, thật ra thì giáo chủ tỷ tỷ rất thông minh, vấn đề là theo bản năng nàng cho rằng tất cả mọi người đều có võ công cao như nàng, hoặc ít nhất như trưởng lão Bạch Liên giáo vậy.

- Lúc ấy chúng ta không nhìn thấy có người ở bên ngoài tháp từ trên xuống dưới. Ừm, đương nhiên hung thủ có thể lựa chọn lên xuống tháp ở mặt lưng phía Bắc đối với chúng ta, nhưng làm như vậy rất dễ dàng bị người khác không liên hệ nhìn thấy. Dù sao Thường Lạc tự tháp nằm ở trung tâm chợ Côn Minh, cao như vậy sẽ vô cùng nổi bật.

Tần Lâm nói tới chỗ này liền dừng một chút, Bạch Sương Hoa do dự gật đầu một cái, quả thật như vậy, tầng chúng Thường Lạc tự phải đi tụng kinh buổi tối, chỉ có mấy tên Tri Khách tăng ngoài cửa, gần tháp không có ai mục kích. Nhưng phụ cận Thường Lạc tự là Côn Minh thành, trong thành có hàng ngàn hàng vạn dân chúng, bất kể đi xuống từ Đông Nam Tây Bắc bảo tháp cũng có nguy cơ rất lớn sẽ bị người khác nhìn thấy.

Dù sao có trong tháp có ánh đèn chiếu ra, mục tiêu lớn như một người muốn hoàn toàn tránh được tầm mắt của người khác là vô cùng khó khăn. Một khi bị người nào phát hiện, sau đó bị quan phủ tra ra, ý đồ hung thủ giả tạo Cao Minh Khiêm tự sát tất nhiên thất bại.

Tần Lâm lại nói:

- Hơn nữa cho dù là hung thủ ngẫu nhiên không bị ai nhìn thấy, nhưng vì chúng ta chạy tới dưới tháp rất nhanh, y cũng không còn kịp chạy trốn nữa, cũng chỉ có thể là một trong bốn tên nghi phạm trước mắt, có đúng hay không?

Lần này Bạch Sương Hoa không chút nghĩ ngợi tỏ vẻ đồng ý, từ khi Cao Minh Khiêm rơi tháp đến khi nàng nhảy lên nóc Đại Hùng Bảo Điện trải qua một khoảng thời gian vô cùng ngắn ngủi, ít nhất không đủ cho

hung thủ kia ung dung bỏ chạy. Lúc ấy nàng đôi mắt tìm tòi, nếu như có bóng người phi độn, bị thiên hạ đệ nhất cao thủ đuổi theo chắc chắn sẽ bắt được y dễ dàng như chim ưng bắt gà con.

Tần Lâm khẽ mỉm cười:

- Như vậy vấn đề xuất hiện, hai tên hòa thượng xuất gia từ thuở nhỏ, Liên Tiệp là tôi tớ lớn lên ở Cao gia, Cao Thăng cũng đi theo Cao Minh Khiêm mười mấy năm, có ai trong bọn họ là cao thủ biết kinh công Lăng Không Độ Hư?

Bạch Sương Hoa á khẩu nghẹn lời, nàng thân là Bạch Liên giáo chủ, trước kia cũng từng sai phái nội gián nằm vùng, tỷ như trong Kinh Vương phủ, tỷ như trong nhà Kỳ Châu Vệ Chỉ Huy Sứ. Dưới tình huống này có thể tổn hao công phu mấy năm, thậm chí mười mấy năm để ột võ lâm cao thủ lên vào tiềm phục.

Nhưng gặp phải hệ thống quan văn, an bài sâu xa như vậy khó có thể có hiệu quả, bởi vì khó có thể biết trước quan văn nào sẽ được chọn, cũng tức là kết quả khoa cử. Đồng thời quan văn điều động cũng tương đối thường xuyên, Bạch Liên giáo sẽ rất khó làm ra an bài đối ứng.

Cứ lấy Cao Minh Khiêm mà nói, mười mấy năm trước lão còn chưa thi đậu Tiến Sĩ, chỉ là một thư sinh bình thường, ai thêm phái nội gián tới nằm vùng trong nhà lão?! Cho đến bốn năm trước, lão vẫn còn là một vị Tri Châu không có gì là nổi bật, ai có thể ngờ sau đó lão bị cuốn vào trong cuộc xâm lăng của Mãng Ưng Lý, đoán trước sai phái cao thủ tiềm phục bên cạnh lão?

Cho nên không cần thử dò xét, bằng phân tích cũng biết hai tên hòa thượng thuở nhỏ xuất gia ở Thường Lạc tự, cùng với hai tên người làm đã theo Cao Minh Khiêm có ít nhất mười mấy năm, cũng không thể là võ lâm cao thủ gì cả.

- Vậy rốt cục hung thủ làm thế nào mà được?

Trong đôi mắt băng hỏa đan xen của Bạch Sương Hoa thoáng qua vẻ mê hoặc.

- Hung thủ...

Tần Lâm thấy cổ kiệu Nhiều Nhân Khảm và Tô Tấn đang đi về phía này, hắn cố ý kéo dài thanh âm, đầu ngón tay vẽ một vòng lớn giữa không trung. Đợi đến khi hai vị kia xuống kiệu mới đột ngột chỉ vào Cao Thăng:

- Chính là y!

- Không, không phải là tiểu nhân, lão gia oan uổng, oan uổng!

Cao Thăng xua loạn hai tay, nước mắt nước mũi cùng chảy xuống, nhìn qua đáng thương tới cực điểm.

Nhiều Nhân Khảm và Tô Tấn mới vừa đi xuống kiệu thấy vậy chợt giật nảy mình, đồng thời thầm cảm thấy không ổn.

Thật ra thì đám người Bạch Sương Hoa, Lạc Tư Cung, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực đều không quá giật mình, bởi vì bọn họ hoài nghi nhất chính là tên Cao Thăng này.

Nguyên nhân rất đơn giản, đây không phải là vụ án giết người bình thường, mà là vụ án liên lụy tới khâm án, liên lụy tới một tên tứ phẩm Tri Phủ chết, có thể đưa tới quan trường Vân Nam chấn động mạnh, lại xảy ra ngay trước mắt Đốc Chủ Đông Xưởng và quan chủ quản Bắc Trấn Phủ Ty.

Trọng án như vậy, đám lão tướng quan trường như Nhiều Nhân Khảm, Tô Tấn có thể chỉ Đông đánh Tây, đục nước béo cò, mượn cơ hội công kích Tần Lâm. Bản thân bọn họ có thể thi triển Bá Vương Tá Giáp, Thoát Bào Nhượng Vị, thay mặt đối đào thoát tội, nhưng tiền đồ của bốn tên xui xẻo dính lứu tới vụ án không tốt lành gì.

Phải biết thời này không có cấm chỉ dụng hình ép cung, Đông Xưởng, Cẩm Y Vệ ở chỗ này, không có chứng cứ cũng có thể đánh cho ra chứng cứ. Đông Xưởng Tần Đốc Chủ, Bắc Trấn Phủ Ty Lạc Đô Đốc, huynh đệ thủ hạ như lang như hổ, ai nấy đều có bản lĩnh đánh cho gấu chó phải nhận mình là thỏ. Rút gân, lột da, 'cọ rửa', mang giày đỏ, trần nước... có món nào mà người bình thường có thể chịu được?!

Cho nên hung thủ nhất định phải ra sức thanh minh, ra vẻ mình không có liên quan gì tới vụ án, như vậy mới có thể thoát được một mạng.

Cũng chính là vì thế, ngược lại từ mới bắt đầu Tần Lâm và Lạc Tư Cung không nghi ngờ quá nhiều Liên Tiếp tự khai là ngủ ở tầng mười hai. Tên nào muốn giết người lại nói ta đang ngủ, cố gắng giả dại qua ải trước mặt ứng khuyển Xưởng Vệ, vậy nhất định kẻ đó là kẻ gốc thật sự.

Mà Cao Thăng ở xa hiện trường nhất lại là kẻ đáng nghi nhất.

- Làm, làm sao có thể?

Nhiều Nhân Khản cười khan hai tiếng, thịt béo trên mặt run lên:

- Tần Đốc Chủ nói đùa phải không, Cao Thăng thủy chung ở lại tầng bảy, có hai hòa thượng có thể làm chứng, y làm thế nào giết được Cao Tri Phủ trên tầng chót?

Hai mắt Tần Lâm lấp lánh tinh quang, tràn đầy tự tin nói:

- Che mắt về không gian và thời gian! Y nói rằng mình nhúc đầu nên dừng ở tầng bảy, lúc Huệ Bình Huệ An đốt đèn từng tầng từ trên xuống dưới, y vẫn còn ở tầng bảy. Sau khi hai hòa thượng đốt xong từ dưới đi lên thấy y vẫn ở tầng bảy, cho nên mọi người đều mặc nhiên cho rằng y vẫn ở đó không nhúc nhích...

Đôi mắt nhỏ Lục mập đảo liên hồi, không nhịn được vỗ đùi một cái thật mạnh:

- A, thật ra sau khi Huệ Bình Huệ An đi xuống bảy tầng dưới, Cao Thăng đã nhanh chóng chạy lên tầng cuối ra tay, sau đó lại chạy trở xuống tầng bảy. Đến khi hai hòa thượng trở lên vẫn phát hiện y ở nguyên chỗ cũ!

Tần Lâm cười bổ sung:

- Hơn nữa làm như vậy y sẽ không có một chút nguy hiểm nào, bởi vì hòa thượng đốt đèn tuần tự từng tầng từ trên xuống dưới, để hoàn thành cảnh tượng Phật quang từ trên giáng xuống, tuyệt đối sẽ không đi ngược trở lên giữa chừng. Như vậy sẽ không thể phát hiện Cao Thăng hành hung, ngược lại còn trở thành người chứng minh y không có mặt ở hiện trường. Hừ, tính toán giỏi thật!

Quý kẻ lợi dụng không gian và thời gian!

Hết thấy mọi người đều bình tĩnh ngộ, nếu như nhìn vào bốn bản khẩu cung và vị trí nghi phạm mà sai dịch Đông Xưởng gặp được sau khi vụ án xảy ra, chắc chắn ai ai cũng sẽ cho rằng Cao Thăng thủy chung ở lại tầng bảy. Nhưng trên thực tế y đã lợi dụng cơ hội các hòa thượng đốt đèn xuống dưới từng tầng một để chạy lên tầng chót mưu sát.

Hơn nữa bởi vì hòa thượng muốn tạo thành hiệu quả ánh sáng 'Phật quang từ trên giáng xuống', chỉ có thể bắt đầu từ tầng mười ba đốt xuống từng tầng một, từ đó đã tạo ra cơ hội tuyệt hảo cho hung thủ tiến hành vụ án này.

Bên trong bảo tháp chỉ có một lối đi, nhìn như không thể nào vượt qua tầng khác mà không bị phát hiện, nhưng lại xuất hiện chỗ sơ hở lúc hai hòa thượng đốt đèn xuống dưới.

Dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của mọi người, trên trán nghi phạm Cao Thăng toát ra mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu, sắc mặt tái nhợt tới mức đáng sợ, đôi môi run rẩy mấp máy. Nhìn thấy một đám ứng khuyển Xưởng Vệ hung thần ác sát nhìn về phía mình liên tục cười lạnh, thân thể bắt đầu lui về phía sau.

Ngưu Đại Lực cười hăng hắc, dẫn dắt mấy tên sai dịch huynh đệ giám thị chặt chẽ, quyết không để cho y có cơ hội gỡ trò.

Tô Tán xanh cả mặt, rốt cục cây trúc gãy gò âm hiểm này cũng cầm gươm ra trận, chấp tay hỏi:

- Vậy y giết người ở tầng mười ba, không sợ Liên Tiếp ở dưới một tầng nghe thấy tiếng động phát hiện sao, kính xin Tần Đốc Chủ chỉ giáo.

Đúng, Lạc Tư Cung cũng kim lòng không dặng gật đầu một cái, phải biết Liên Tiếp ngủ ở tầng mười hai, nói ngủ thật ra cũng không phải là ngủ thật say, tối thiểu cũng không tới nỗi mê man. Bởi vì sau đó y nghe thấy tiếng động Cao Minh Khiêm chạm đất đã giật mình thức dậy.

1038. Chương 1038: Thần Chung Mộ Cổ

Đương nhiên với Cao Thăng sẽ rất dễ dàng hạ chút thuốc ngủ giúp cho đồng bạn Liên Tiệp ngủ thiếp đi, nhưng dĩ nhiên phân lượng rất nhỏ, dược liệu rất nhẹ, mới có thể làm cho cao thủ Xưởng Vệ chạy tới sau khi án phát không lâu không cách nào kiểm nghiệm. Ngoài ra nếu như Liên Tiệp còn hôn mê bất tỉnh sau khi án phát, vậy quý kẻ thời không mà Cao Thăng bố trí tỉ mỉ cũng sẽ mất đi một nhân chứng rất tốt.

Nghe Tô Tấn nói lên nghi vấn, sắc mặt Cao Thăng hơi khá hơn một chút, lấy can đảm giải thích:

- Tàn Đại nhân, thảo dân oan uổng! Tòa tháp này truyền âm rất tốt, cho dù là đứng trên tầng cao nhất rống to một tiếng, phía dưới cũng có thể nghe thấy, thảo dân không có cơ hội giết chết lão gia! Huệ Bình Huệ An, các người nói có đúng hay không?

Cao Thăng vì tình thế cấp bách nên kéo cả hai hòa thượng vào, khiến cho hai người bọn họ tỏ vẻ sợ sệt không dám mở miệng.

- A Di Đà Phật.

Lão phương trượng Thường Lạc tự chấp tay hành lễ:

- Người xuất gia không nói lời hư dối, Tàn Đốc Chủ, tòa Thường Lạc tự tháp này được xây bằng gạch, có hình vuông, ở giữa trống rỗng, có hiệu quả truyền âm, Người đứng ở tầng mười ba nói chuyện lớn tiếng, tầng dưới chót cũng nghe được rõ ràng.

Thường Lạc tự tháp không chỉ có kỳ hiệu Phật quang chiếu khắp, còn có Phạm âm thiên giáng.

- Ủm, vậy chuyện này là thế nào?

Bạch Sương Hoa trợn to hai mắt, nếu như là nàng sẽ có mấy trăm loại biện pháp giết chết Cao Minh Khiêm lặng lẽ không tiếng động. Nhưng Tàn Lâm đã nói qua, tên Cao Thăng này chỉ là người bình thường, cũng không biết thần công dị thuật gì, làm sao có thể giết chết Cao Minh Khiêm mà không kinh động Liên Tiệp? Mặc dù Cao Tri Phủ trời gà không chặt, nhưng dù sao cũng là người sống sờ sờ, cho dù là con gà, lúc bị giết còn kêu lên được vài tiếng.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực và chúng huynh đệ sai dịch cũng cảm thấy buồn bực, lúc bọn họ lục soát ở trong tháp đã phát hiện hồi âm nơi đây lớn hơn nơi khác, thì ra còn có hiệu quả này.

- Không sai, không sai, ha ha ha...

Tàn Lâm chợt cười to, nhìn Huệ Bình và Huệ An, không nhanh không chậm hỏi:

- Trong lúc hai người các người đốt đèn hắc có nghe thấy thanh âm vang dội nhất vào lúc ấy. Lúc thanh âm kia vang lên, các người còn chú ý tới động tĩnh nho nhỏ trên tầng chót sao?

Hai hòa thượng ngơ ngác nhìn nhau, gãi gãi đầu trọc, hồi lâu mới chợt hiểu ra:

- Là, là tiếng trống!

Thần chung mộ cổ!

Phàm là chùa miếu có quy mô một chút ắt sẽ lập ra quy củ thần chung mộ cổ: sáng sớm gõ chuông, hoàng hôn đánh trống. Thường Lạc tự là chùa lớn trong Côn Minh thành, đặt quan hiển quý bố thí rất nhiều, chuông trống nơi này cũng có chất liệu rất tốt, đánh lên nghe thanh âm vang dội vô cùng.

Đúng vào thời điểm các hòa thượng thắp sáng đèn trong Thường Lạc tự tháp, cũng là thời điểm đánh trống buổi chiều. Giữa tiếng trống hùng hồn vang vọng như vậy, cho dù là có người nắm đầu Cao Minh Khiêm nện xuống đất bình bịch trên tầng mười ba, người khác cũng không nghe được.

Liên Tiệp đã đi theo chủ nhân Cao Minh Khiêm ở chùa này được một thời gian, đã quen nghe trống, cho nên mơ mơ màng màng nghe được tiếng trống cũng sẽ không thức tỉnh, ngược lại sau đó tiếng vật nặng đột ngột rơi xuống đất lập tức làm cho y thức tỉnh.

Huệ Bình và Huệ An cũng là như vậy, bọn họ sinh sống mười mấy năm ở trong chùa đã sớm quen với thần chung mộ cổ. Nếu không phải là Tần Lâm cố ý nhắc nhở, chỉ sợ cuối cùng bọn họ chưa chắc đã có thể nghĩ ra.

Lúc tiếng trống chiều nổi vang, Cao Thăng đang ra tay ở tầng mười ba, bọn Tần Lâm chạy tới Thường Lạc tự muộn hơn một chút, dĩ nhiên không nghe được tiếng trống. Nhờ sáng nay Tần Lâm bị tiếng chuông sáng đánh thức, lúc này mới liên tưởng tới tiếng trống chiều.

Nhiều Nhân Khản và Tô Tán liếc mắt nhìn nhau, trên mặt hai người đều lộ vẻ hoảng sợ.

Tuần Phủ Vân Nam tay vịn đai lưng, vượt qua đám người ra, nụ cười trên mặt mang đầy ẩn ý sâu xa:

- Tần Đốc Chủ, cho tới hiện tại những điều người nói vẫn chỉ là suy đoán. Thử hỏi cho dù Cao Thăng có cơ hội lên tới tầng mười ba, cũng có thể mượn tiếng trống che chở hoàn thành mưu sát, nhưng lúc Cao Tri Phủ rơi xuống y vẫn đang ở tầng bảy, làm sao có thể là hung thủ được?!

Bỏ tay hết cách, cầm gương ra trận, Nhiều Nhân Khản đã bất chấp hết thảy, thậm chí không ngại ánh mắt kinh ngạc của Lạc Tư Cung.

- Sợi dây, chỉ cần một sợi dây!

Lạc Tư Cung tranh trước Tần Lâm trả lời:

- Tuy rằng lúc Cao Minh Khiêm rơi xuống Liên Tiệp đang ở tầng mười hai, Huệ Bình Huệ An ở tầng chín, Cao Thăng không thể vượt qua bọn họ ra tay được. Bất quá nếu có một sợi dây ở bên ngoài tháp, từ tầng mười ba dòng xuống đến tầng bảy thì sao?

Tô Tán âm trầm hỏi:

Lạc Đô Đốc nói đùa, người khác không thấy được sợi dây kia sao?

- Dưới chân đèn bao giờ cũng tối, đương nhiên không rũ xuống từ giữa cửa sổ được. Bất quá chỉ cần khoác lên phi diêm, để cho nó cách cửa sổ một khoảng, ánh sáng cửa sổ chiếu ra ngược lại sẽ làm địa phương ánh sáng chiếu không tới trở nên tối hơn, nên không ai có thể nhìn thấy.

Lạc Tư Cung tràn đầy tự tin nói, đồng thời không tự chủ được dùng dư quang khóe mắt nhìn phản ứng Tần Lâm, trong lòng âm thầm đắc ý: cuối cùng cũng tranh trước người!

Tô Tán cười lạnh:

- Như vậy sợi dây kia đâu, Lạc Đô Đốc cho chúng ta xem thử?

Lạc Tư Cung ngẩng người ra, tuy rằng giọng điệu vẫn còn cứng rắn nhưng đáng vẻ lại không chắc chắn như trước:

- Có lẽ là sợi bông, có lẽ là sợi tơ, y chỉ cần đưa vào ngọn nến là đốt cháy thành tro, thổi bay đi sẽ không còn gì nữa.

- Đã như vậy...

Tô Tán kéo dài thanh âm, sau đó vẻ mặt tươi cười nhìn sang Huệ Bình Huệ An:

- Lúc các người xuống đến tầng bảy, có ngửi được mùi cháy khét của dây thừng bị thiêu hủy hay không?

Huệ Bình Huệ An chần chờ lắc đầu một cái.

Tô Tán lại hỏi Ngưu Đại Lực:

- Ngưu Thiên Hộ, người từng dẫn người xông lên tháp, có ngửi được hay không?

Ngưu Đại Lực nói thật, không có.

Tô Tán và Nhiều Nhân Khản nhìn nhau cười một tiếng, không cần hỏi nữa.

Sắc mặt Lạc Tư Cung lúc đỏ lúc trắng, y đã tìm khắp trên người nghi phạm và trong tháp nhưng vẫn không tìm được sợi dây kia, không thể làm gì khác hơn là nói đã bị thiêu hủy, thật ra thì không có chứng cứ.

Ngược lại Huệ Bình Huệ An đi xuống, đám người Ngưu Đại Lực xông lên cũng có thể chứng minh trong không khí trừ hơi khói nhang đèn cháy bình thường, cũng không có mùi dây thừng bị thiêu hủy.

Làm sao biết chứ? Lạc Tư Cung vốn là trắng đêm không ngủ, vào lúc này trong đôi mắt hiện đầy tia máu, lộ ra vẻ càng thêm tiêu tụy.

Duy chỉ có nụ cười Tần Lâm vẫn tỏ ra ung dung bình thản.

- Thật là xấu hổ, Lạc Đô Đốc, ta muốn cải chính một sai lầm nho nhỏ trong suy đoán của người vừa rồi.

Tần Lâm nhìn Lạc Tư Cung đầy ẩn ý, sau đó không nhanh không chậm nói:

- Trong khoảnh khắc Cao Minh Khiêm rơi xuống tháp, hung thủ Cao Thăng cũng không có ở tầng bảy, mà là ở tầng bốn!

1039. Chương 1039: Là Ở Chỗ Đó!

Làm sao có thể như vậy được? Lạc Tư Cung tỏ vẻ không tán thành, nhưng sau đó y lập tức phát giác không được bình thường, bởi vì thân sắc Cao Thăng trở nên cực kỳ khó coi, giống như vừa bị quỷ sở vào sau gáy.

Tầng bốn... Đám người Bạch Sương Hoa, Lục Viễn Chí như có điều suy nghĩ, đều nhớ lại một ít đầu mối phát hiện khi trước.

Trong ánh mắt của Nhiều Nhân Khản và Tô Tấn xuất hiện vẻ hốt hoảng khó có thể che giấu.

Mặc dù thanh âm của Tần Lâm không lớn nhưng lại như tiếng mõ sớm chuông chiều vang lên chấn động, như một viên đá ném xuống mặt hồ phẳng lặng gây ra muôn ngàn gợn sóng, tâm trạng của mọi người không giống nhau.

Tần Lâm nhìn rõ ràng hết thảy biểu hiện của mọi người, đáy lòng cười lạnh một tiếng, lại hắng giọng nói:

- Sau khi Huệ Bình và Huệ An đốt xong hết đèn các tầng lại lên trên, bọn họ vừa đi lên khỏi tầng bảy Cao Thăng liền bắt đầu đi xuống, đi tới tầng bốn hoàn thành kế hoạch giết người xảo diệu của mình.

Lạc Tư Cung chấp tay một cái:

- Vì sao y phải làm như vậy, xin Tần Đốc Chủ chỉ giáo.

Tần Lâm ung dung điềm tĩnh giơ lên ba ngón tay: thứ nhất cố bày nghi trận, để cho người điều tra cho là lúc án phát y ở tầng bảy, tạo ra sai lầm cho phương hướng điều tra phá án. Thứ hai, cửa sổ tầng bảy có thể nhìn thấy từ đằng xa, cửa sổ tầng bốn thì bị điện đèn cao lớn che mất, mọi người từ cửa chính Thường Lạc tự tới đây, tầm mắt bị ngăn trở, Cao Thăng lợi dụng cơ hội tốt này giả trò, thu hồi sợi dây thừng bị cắt đứt từ cửa sổ.

Cuối cùng Cao Thăng đoán chừng Huệ Bình và Huệ An đi tới tầng chín tầng mười mới tranh thủ thời gian động thủ, nếu không chờ bọn họ đi tới tầng mười ba nhìn thấy Cao Minh Khiêm đã chết hoặc là trọng thương hôn mê, vở kịch này sẽ lập tức bị vạch trần. Nếu như Cao Thăng ở gây án tầng bảy, sau khi hai hòa thượng biết rõ ràng tình huống đi xuống hai tầng đã gặp phải y, y lựa chọn ở tầng bốn là vì hai hòa thượng phải đi xuống năm tầng mới đến, cho y có đủ thời gian để xử lý sợi dây kia.

Sự thật phát triển cũng không ngoài sở liệu, đầu tiên Huệ Bình và Huệ An chạy tới cửa sổ nhìn xuống đất. Sau khi nhìn thấy rõ ràng là Cao Minh Khiêm rơi tháp chết đi, hai người bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, thương lượng một hồi mới bắt đầu đi xuống, đôi chân run rẩy bước đi chậm chạp. Khoảng cách năm tầng tháp này đã cho Cao Thăng thời gian quý giá xử lý mọi chuyện.

Về phần Lạc Tư Cung và sai dịch Đông Xưởng cùng cấm y quan giáo đi theo Tần Lâm, lúc bọn họ nhìn thấy Cao Minh Khiêm rơi tháp thì mới vừa vào đại môn Thường Lạc tự. Sau khi vượt qua nhiều tầng điện đèn chạy tới dưới chân tháp, còn leo lên tháp cũng phải tốn một quãng thời gian không phải là ít, Cao Thăng có thể ung dung nhàn nhã xử lý xong xuôi mọi chuyện. Đến khi Ngưu Đại Lực dẫn người xông lên y bèn vờ như mình vừa từ tầng bảy chạy xuống tới tầng bốn, thật ra y không hề rời khỏi tầng bốn.

- Thì ra là như vậy, chẳng trách nào...

Bạch Sương Hoa lẩm bẩm, rốt cục đã giải khai được nghi vấn trong lòng. Lúc nàng nhảy lên nóc Đại Hùng Bảo Điện, đầu tiên thấy được Thường Lạc tự tháp hoàn chỉnh, dưới ánh đèn thấp thoáng chợt thấy phần nửa dưới tháp như có bóng người chớp động. Bởi vì Đại Hùng Bảo Điện hương khói thịnh vượng khói mù lượn lờ, nàng cho là mình nhìn hoa mắt, lại phải dỗi mắt trông về phía xa phòng giữa hung thủ bỏ chạy, cũng không tiếp tục tra cứu, hiện tại nhớ lại đúng là bóng Cao Thăng đang giở trò.

Lạc Tư Cung nhíu mày một cái, nghĩ ngợi chốc lát, mặt mũi tươi cười hỏi tới:

- Tần Độc Chủ một lời vạch trần thiên cơ, hạ quan cảm thấy thông suốt. Nhưng rốt cục sợi dây kia nằm ở nơi nào, chẳng lẽ có người khác tiếp ứng, mang sợi dây đi?

Cả đêm hôm qua Lạc Tư Cung cũng nghĩ đến hung thủ có thể lợi dụng dây thừng chế tạo chứng cứ không có mặt ở hiện trường, nên y đã dẫn thủ hạ lục soát tỉ mỉ thân thể bốn nghi phạm. Ngay cả đống quần cũng sờ nắn thật kỹ, sau đó như muốn lật tung cả ngọn Thường Lạc tự tháp lên, rốt cục không tìm được vật gì giống như sợi dây.

Không thể làm gì, thậm chí Lạc Tư Cung tưởng tượng rằng có con lão ưng được người nuôi dưỡng, hoặc loài chim nào khác tương tự đã mang sợi dây đi từ không trung sau khi vụ án xảy ra. Đương nhiên chính y cũng biết đây chỉ là suy nghĩ hoang đường.

Cho nên khi Tần Lâm nói tới, mặc dù ngoài mặt Lạc Tư Cung vẫn giữ nụ cười nhưng trong lòng hết sức không phục.

Tần Lâm cười sờ sờ mũi:

- Sợi dây ư, thật ra thì nó vẫn còn ở lại đó.

Cái gì? Lạc Tư Cung kèm chế thật vất vả mới không nhảy dựng lên, sắc mặt lộ đầy vẻ nghi ngờ. Y rất tin tưởng mình và thủ hạ tìm tòi theo phương thức rả rắm, chắc chắn không bỏ sót cái gì.

Nhiều Nhân Khẩn và Tô Tấn lại nhìn nhau hoảng sợ, không hẹn mà cùng nhìn Cao Thăng, tên này đã sợ đến sắc mặt tái nhợt, cơ hồ muốn xụi lơ trên đất.

- Đi thôi, Lạc Đô Đốc, Nhiều lão tiên sinh, Tô tiên sinh...

Tần Lâm giơ tay ra mời:

- Rốt cuộc có hay không, chúng ta vào trong tháp xem thì sẽ biết, mời mời mời, mời sang bên này.

Chữ mời hết sức dễ nghe, nhưng nhìn sắc mặt của Tần Độc Chủ chúng ta, đây rõ ràng chính là mời huynh vào rọ.

Nhiều Nhân Khẩn và Tô Tấn liếc mắt nhìn nhau, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đi tới, tâm trạng Lạc Tư Cung cũng không khá hơn chút nào, hồ nghi chất chồng.

Tần Lâm ung dung cười một tiếng, không khách khí chút nào đi lên trước dẫn đầu, dẫn mọi người lên tới tầng bốn Thường Lạc tự tháp.

Trên bàn thờ có một bức tượng Dược Sư Lưu Ly Quang Vương Phật thép vàng, trước bàn thờ bày lư hương và mâm quả, hai bên trang trí hoa tươi, phía dưới có ba cái bồ đoàn. Toàn bộ tầng bốn cũng chỉ có những thứ này, thật ra thì tầng nào cũng gần như giống hệt nhau.

Lạc Tư Cung cau mày, y và thủ hạ tìm tòi không thể nói là không cẩn thận, tìm xem trong tượng Phật có rỗng hay không, mặt đất và vách tường có tầng ngầm hay không, trong bàn thờ gỗ có hộc rỗng hay không, bên trong bồ đoàn có chứa gì không... ngay cả tro trong lư hương cũng bị bọn họ đổ ra, cẩn thận bởi tìm mấy lượt, sau khi xác nhận không có gì lạ mới đổ trở vào.

Đúng lý ra hẳn là không bỏ sót gì mới phải...

Cao Thăng bị dẫn lên, sắc mặt còn trắng hơn tờ giấy, hai mắt chỉ nhìn chằm chằm lên trần nhà, dường như cố tình tránh né không muốn nhìn vào vật gì đó trong tháp.

Tần Lâm cố làm ra vẻ kinh ngạc hỏi:

- Ủa, rốt cuộc Cao Thăng người đang sợ cái gì vậy? Tại sao không cúi đầu nhìn thử nơi này, hẳn là người ở chỗ này vượt qua đoạn thời gian mầu chốt nhất sau khi án phát phải không?

Cao Thăng nơm nớp lo sợ không dám trả lời, ánh mắt hơi chằm nhau với Tần Lâm liền vội vàng né tránh.

Lạc Tư Cung thật sự là không thể chờ đợi được nữa, chấp tay một cái:

- Rốt cục sợi dây ở chỗ nào, hạ quan ngu muội, mong rằng Đốc Chủ công khai.

- Ta đã nói rồi, ở nơi này.

Tần Lâm bước thong thả từ từ tới trước tượng Phật, đạp lên trên bồ đoàn.

Trong khoảnh khắc này, thịt béo trên mặt Nhiều Nhân Khẩn run lên, hai gò má Tô Tấn thoáng hiện khí xanh, ánh mắt của Cao Thăng càng tỏ ra cực kỳ kinh hãi.

Trong mắt Lạc Tư Cung chợt lóe tinh quang:

- Xin hỏi Tần Đốc Chủ, là trong bồ đoàn sao?

- Không sai!

Tần Lâm gật đầu một cái.

- Là ai lục soát bồ đoàn?! Há đâu có lý như vậy?!

Trong khoảnh khắc này Lạc Tư Cung nổi cơn thịnh nộ, thật sự muốn bầm thây tên thủ hạ sơ ý khinh thường kia thành muôn mảnh.

Một tên tâm phúc vẻ mặt như đưa đám quỳ xuống xin tội:

- Đô Đốc tha mạng, Đô Đốc tha mạng, tiểu nhân đã cẩn thận lục soát kiểm tra, bên trong bồ đoàn trừ rơm khô không có gì cả...

Ủa? Lạc Tư Cung kinh ngạc, đây là tên thủ hạ linh lợi tinh tế nhất trong đám thủ hạ của y, đúng lý ra sẽ không phạm sai lầm thô thiển như vậy mới phải...

- Lạc Đô Đốc, bỏ qua cho thủ hạ của người đi, y cũng không hề phạm sai lầm.

Nụ cười Tần Lâm mang theo vẻ hài hước như có như không:

- Bởi vì đúng là bên trong bồ đoàn chỉ có rơm khô!

Bốp! Lục Viễn Chí vỗ đùi thật mạnh, đôi mắt nhỏ lóe sáng, tranh trước nói:

- Căn bản không có sợi dây gì cả, không không, ý của ta là rơm khô bện thành sợi dây!

Trả lời chính xác hết sức.

Nếu như Cao Thăng mang theo dây tơ hoặc dây thừng, cho dù là có thể thiêu hủy nhưng trong không khí cũng sẽ lưu lại mùi khét không giống với lửa khói nhang đèn. Bởi vì rất nhanh sẽ có sai dịch cùng quan giáo xông lên, cũng có hòa thượng từ mấy tầng trên đi xuống, đã quen thuộc hơi khói nhang đèn bình thường, ngửi được mùi rơm cháy khét ở tầng bốn không giống bình thường nhất định sẽ sinh lòng nghi ngờ.

Vì vậy Cao Thăng dùng biện pháp bí mật hơn xảo trá hơn, y lợi dụng thời gian ở lại tầng bảy một mình hơi dài, rút rơm khô bên trong bồ đoàn ra, bện thành một sợi dây rơm đủ dài. Vào thời này cũng không ít người có được kỹ năng này, sau đó trải qua điều tra phát hiện cha mẹ của Cao Thăng làm nghề bện giày cỏ lâu đời, cho nên từ nhỏ y đã có kỹ thuật bện giày rất tốt.

Cùng lúc đó, Cao Thăng đổi hết bồ đoàn rách tới tầng bốn, chuẩn bị sẵn sàng trước.

Đợi đến khi hai hòa thượng Huệ Bình Huệ An dựa theo thứ tự Phật quang từ trên giáng xuống đốt đèn từng tầng, Cao Thăng liền lợi dụng quỹ kế thời không đi lên tầng mười ba trước, mượn tiếng trống chùa che chở, đánh ngất hoặc là giết chết Cao Minh Khiêm. Sau đó đặt lão tựa vào cửa sổ giống như tư thế đang ngắm cảnh xa xa, buộc dây rơm vào người lão, lại thả xuống từ mặt bên cửa sổ dọc theo phi diêm, lợi dụng đặc điểm dưới chân đèn không có ánh sáng để tránh người phát hiện.

Sau đó Cao Thăng trở lại tầng bảy, chờ hai hòa thượng hoàn thành công việc đốt đèn đi tới, làm chứng vắng mặt hiện trường hoàn hảo ỉnh. Đến khi hai hòa thượng rời khỏi tầng bảy tiếp tục đi lên, y bèn kéo dây khiến cho Cao Minh Khiêm rơi xuống từ tầng mười ba.

Cuối cùng, y mượn lực rơi rất mạnh của Cao Minh Khiêm giật dây rơm trở lại. Đầu dây buộc trên thi thể đứt ra, bị y kéo trở về, thu vào trong tháp theo cửa sổ tầng bốn, lúc ấy bọn Tần Lâm chạy tới bị ngăn cản tầm mắt không thể nhìn thấy.

Dây rơm được bện cũng rất dễ dàng tháo ra, với kỹ năng của Cao Thăng làm chuyện này không khó. Y ngồi chồm hổm dưới đất, tháo dây rơm ra thật nhanh, sau đó nhét rơm khô trở vào bồ đoàn, công cụ gây án quan trọng nhất đã biến mất ngay dưới mắt mọi người.

Toàn bộ quá trình gây án thật sự tinh xảo nghiêm mật, cơ hồ đến trình độ kín kẽ không dấu vết.

Chỉ tiếc người định không bằng trời định, đầu tiên là tất cả bồ đoàn tầng bốn đều là rách nát khiến cho Tần Lâm chú ý, tiếp theo là vết máu trên phi diêm và dấu vết ma sát phía sau đai lưng Cao Minh Khiêm chỉ rõ phương hướng phá án cho Tần Lâm. Tiếng chuông chùa vang lên dường như là do oan hồn Cao Minh Khiêm tố cáo, giúp cho Tần Lâm phá vỡ nhiều tầng sương mù, giải được các bí ẩn quỷ kế thời không, giết người không tiếng động, làm sợi dây biến mất, phá được toàn bộ vụ án.

Cao Thăng mặt không còn chút máu, hoàn toàn xụi lơ trên đất, chỉ nhìn đáng vẻ cũng biết phòng tuyến tâm lý của y đã hoàn toàn sụp đổ.

Một tiếng soạt vang lên, Lạc Tư Cung không nhịn được dùng đao chém đứt bồ đoàn, đồng rơm khô tạt nhập bên trong quả thật có dấu vết từng bị bện lại. Y nhìn Tần Lâm đang khẽ mỉm cười, trong lòng không nhịn được bùi ngùi than dài: trời đã sinh Du sao còn sinh Lượng!?

Bất kể Ngưu Đại Lực, Lục Viễn Chí, sai dịch Đông Xưởng hay là cấm y quan giáo, tất cả đều thán phục không thôi. Dây rơm cũng không phải là vật gì hiếm thấy, ngược lại ai ai cũng đã từng thấy, thậm chí dùng qua. Bồ đoàn rách nát kia cũng được đặt rất rõ ràng ở trước mắt mọi người, lộ ra rơm khô bên trong, vì sao ngoại trừ Tần Lâm ra không còn ai nghĩ đến điều ảo diệu bên trong?

Đây chính là suy nghĩ sai lầm ‘vật càng có thể thấy được tùy ý, càng dễ dàng bị mọi người xao lãng’. Thấy bồ đoàn cũ rách bày ở đó, ai nấy đều cho rằng bên trong sẽ không cất giấu chứng cứ gì quan trọng, hơn nữa cẩn thận lục soát kiểm tra theo bản năng lại bỏ quên vật nhồi trong bồ đoàn là rơm khô.

Tôn Tử binh pháp có câu ‘cho rằng chuẩn bị chu đáo tất sẽ lơ lỏng, thường thấy ắt sẽ không nghi ngờ’, thủ pháp hung thủ gây án xảo diệu, chính là lợi dụng ‘Thường thấy sẽ không nghi ngờ’, để cho bồ đoàn cũ đường đường chính chính trước mắt mọi người, thế nhưng không ai phát hiện mấu chốt trong đó.

Cho dù là dây rơm cũng không phải là rất bền chắc, sau khi ma sát với phi diêm và bị giật đứt có chút ít rơm khô rớt xuống, nhưng mặt đất Thường Lạc tự tháp có rất nhiều cỏ dại mọc trong kẽ gạch, trong đó có không ít khô vàng, có ai chú ý tới mấy đoạn trong đó không phải là cỏ khô bình thường, mà là rơm khô nhồi trong bồ đoàn?!

Tần Lâm cũng không ngoại lệ, trước đó hẳn thấy tầng bốn có ba cái bồ đoàn cũ đã hơi sinh lòng nghi ngờ, nhưng vẫn chưa suy luận vụ án theo hướng này. Mãi đến khi Bạch Sương Hoa phát hiện ở phi diêm tầng tám một đoạn rơm khô bị đứt hẳn mới đoán được đại khái, lại từ mặt đất tìm được một ít rơm vụn, rốt cục đã hiểu rõ tất cả quỷ kế.

Giữa tiếng tặc lưỡi khen ngợi kính phục của mọi người, Tần Lâm mỉm cười gật đầu với Bạch Sương Hoa, ngầm bảo công lao phá vụ án này nàng cũng có một nửa. Bạch Sương Hoa tìm được giọt máu và rơm khô ở phi diêm trên tháp đã đưa tới tác dụng quyết định trong việc điều tra phá án.

Sắc mặt lạnh như băng của Bạch Sương Hoa trở nên ấm áp đôi chút, tuy rằng vẫn ngẩng đầu kiêu ngạo nhưng đầu mày cuối mắt đã có chút vui vẻ.

Mọi người có mặt tại trường khen ngợi Tần Lâm mắt thần như điện, cũng cực kỳ kinh ngạc vì hung thủ hết sức gian trá xảo hoạt.

Lão phương trượng Thường Lạc tự lộ vẻ từ bi thương xót, tuyên một tiếng Phật hiệu:

- A Di Đà Phật, thiện hữu thiện báo ác hữu ác báo, vì sao Cao thí chủ lại sát hại Cao Tri Phủ nơi Phật môn thanh tịnh như vậy?

1040. Chương 1040: Ba Trăm Bài Hát Thiếu Nhi

- May nhờ trong chốn vô minh tự có Thiên Đạo lồng lộng, khiến cho người hao tâm tổn trí nào là quỷ kế thời không, lợi dụng tiếng trống tặc tự hành hung, tạo chướng nhân pháp làm sợi dây biến mất... cuối cùng hết thấy đều là dã tràng xe cát. Ôi, bể khổ vô biên, quay đầu lại là bờ!

- Đáng tiếc y đã không thể nào bỏ xuống đồ đao lập địa thành Phật được nữa!

Tần Lâm nhìn lão phương trượng cười cười.

- A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai.

Lão phương trượng khom người chấp tay chữ thập, lại thở dài lắc đầu một cái.

Không chỉ có lão phương trượng, mọi người tại đây cũng than thở liên hồi. Hung thủ gian trá giáo hoạt như vậy, bố trí tinh vi như vậy, nếu như không phải gặp Tần Độc Chủ xét âm đoán dương, sợ rằng có cơ hội rất lớn chạy thoát lưới pháp luật.

Bất quá bản thân hung thủ vào giờ phút này thật xấu hổ với tiếng than thở của mọi người. Cao Thăng mềm nhũn dưới đất giống như một bãi bùn, sắc mặt thoát trắng thoát xanh, đôi mắt ngây dại.

Đây đâu phải là kẻ gian trá quỷ quyệt bày ra bố cục giết người tinh xảo nữa, rõ ràng là sau khi chuyện bại lộ lập tức hiện nguyên hình là kẻ nhát gan.

Bạch Sương Hoa rất khinh thường bīu môi, người như vậy ngay cả Bạch Liên giáo cũng không cần, chỉ cần y bị địch bắt, tám chín phần mười sẽ trở thành phản đồ.

Tần Lâm đưa mắt ra hiệu, Lục Viễn Chí biết tới phiên mình ra sân, tên mập giả vờ ngây thơ ngu ngốc chớp chớp đôi mắt tí hí:

- Ủa, kỳ lạ thật, thoát nhìn tên này cũng không giống như kẻ có khả năng bày ra kế hoạch tinh vi như vậy, không khỏi quá kỳ quái...

Không chỉ có huynh đệ sai dịch, ngay cả đám cảnh sát quan giáo do Lạc Tư Cung dẫn tới cũng đang âm thầm gạt đầu. Trong suy nghĩ của bọn họ, có thể bố trí loại mê cục phức tạp này, giết chết một vị tứ phẩm Tri Phủ dơ tội ngay trước mặt Đốc Chủ Đông Xưởng và quan chương ấn Bắc Trấn Phủ Ty, hung phạm này cũng không phải là người bình thường. Ít nhất sau khi bị tóm cổ thể nào cũng phải cười mấy tiếng âm hiểm, cứng cổ cần răng, bày ra khí phách ‘Đầu rơi bất quá để lại vết sẹo to bằng miệng chén, hai mươi năm sau lão tử lại là một trang hảo hán’ mới phải.

Câu này Lục Viễn Chí hỏi rất đúng dịp đúng lúc, mặc dù nụ cười ngoài mặt Nhiều Nhân Khản và Tô Tấn vẫn như trước, nhưng tim đã bắt đầu đập loạn nhịp.

Tần Lâm lặng lẽ gơ ngón tay cái lên với tên mập, gật đầu một cái, vô cùng trịnh trọng nói:

- Đúng, thoát nhìn tên Cao Thăng này không giống như kẻ chủ mưu, chẳng lẽ là bị người nào mua chuộc, thật ra thì chủ mưu là do kẻ đó?!

Cao Thăng càng run nhiều hơn trước, run lên lấy bầy.

Ngưu Đại Lực không mất thời cơ đứng trước mặt y, bóng dáng người khổng lồ từ trên cao nhìn xuống, cặp mắt to như chuông đồng nhìn chăm chăm, siết song quyền nghe răng rắc vang dội:

- Nói thật đi, tránh cho chịu khổ! Muốn cứng đầu cứng cổ, Đông Xưởng chúng ta cũng sẽ có biện pháp xử lý người!

Cao Thăng cũng không phải là võ lâm cao thủ gì, càng không phải là hạng người tâm tính ương ngạnh, chỉ bị người mua chuộc phạm án mà thôi, lúc giết người còn ôm may mắn thoát tội trong lòng, sau khi bị bắt

hoàn toàn trở nên sụp đổ. Giờ phút này bị Ngưu Đại Lực ép bức nhất thời hồn phi phách tán, vội vàng run rẩy nói:

- Là... Là... Là quản gia trong phủ Nhiêu Đại lão gia bảo ta làm, cho ta ba ngàn lượng bạc, biện pháp cũng là do y dạy...

Mặc dù mọi người có chuẩn bị tâm tư nhưng nghe vậy cũng không tránh khỏi hít sâu một hơi khí lạnh. Dù sao cũng là Tuần Phủ một tỉnh, tuy nói là quản gia ra mặt, nhưng người sau lưng chân chính bày kế...

Nhiêu Nhân Khản khấn trương, lập tức chỉ chỉ Cao Thăng, giậm chân quát lớn:

- Người, người đừng ngậm máu phun người!

Tô Tấn nhìn chăm chú vào Cao Thăng hung ác, vẻ mặt âm hiểm:

- Người có biết vụ cáo đại quan triều đình là trọng tội, coi chừng chém cả nhà không?! Người hãm hại Tri Phủ một tỉnh, rốt cục bị kẻ nào chỉ điểm sau lưng?

- Đúng đúng đúng, bị người nào chỉ điểm?

Nhiêu Nhân Khản ngoài mặt trong yếu kêu lên.

Cao Thăng lập tức co rút cổ lại lui về phía sau, mặt lộ vẻ đáng thương, ánh mắt tránh tránh né né không dám nhìn Nhiêu Nhân Khản, Tô Tấn.

Một người vì ba ngàn lượng bạc giết chết chủ nhân, nếu không dám tỏ ra cứng rắn dưới nghiêm hình Xưởng Vệ, cũng không dám nhìn thẳng Tuần Phủ bản tỉnh và Tuần Án Đại nhân cật vấn.

- Ha ha ha...

Nãy giờ Lạc Tư Cung vẫn lạnh lùng bàng quan, rốt cục cười nói:

- Nhiêu lão tiên sinh, Tô tiên sinh, việc đã đến nước này, hai vị cũng đừng giả mù sa mưa nữa!

- Lạc Đô Đốc, người nói như vậy là ý gì?

Nhiêu Nhân Khản tỏ vẻ như vừa bị chọc giận.

Tô Tấn cau mày:

- Chẳng lẽ Lạc Đô Đốc thật sự chỉ nghe theo lời khai phiên diện của tên ác nô phản chủ này sao? Thật là nực cười, chúng ta cũng là người đọc sách thánh hiền xuất thân Lương Bổng, thay thiên tử trấn thủ một phương, há đâu làm ra chuyện như vậy!?

Rõ ràng vụ án đã bại lộ, đối phương còn dùng lời giáo biện, thật sự là không xem kẻ mới nhảy lên chức quan chương ấn Bắc Trấn Phủ Ty như Lạc Tư Cung ra gì.

Tính tình Lạc Tư Cung âm lãnh, trước đó gặp thất bại nhiều lần, rốt cục lần này đã bị chọc giận, khóe mắt giật giật mấy cái, hừ lạnh trong mũi một tiếng, lấy từ trong ngực ra một cuộn tròn quần lụa vàng:

- Thánh chỉ ở chỗ này, Tuần Phủ Vân Nam Nhiêu Nhân Khản, Tuần Án Vân Nam Tô Tấn tiếp chỉ!

Sắc mặt Nhiêu Nhân Khản, Tô Tấn trở nên cực kỳ khó coi, chần chờ nghênh đón thánh chỉ.

Rốt cục Lạc Tư Cung cũng gỡ gạc lại được một ván. Y vừa mở thánh chỉ ra vừa dùng dư quang khóe mắt nhìn Tần Lâm: bệ hạ minh chiếu cho người, mặt chỉ cho ta, ai mới là kẻ được mặt rồng ưu ái hiện tại đã rõ...

Thế nhưng thánh chỉ mới vừa được mở ra, Tô Tấn lại cười lên, sau đó Nhiêu Nhân Khản cũng thở phào nhẹ nhõm, hai người đồng thời thốt ra tám chữ:

- Đây là trung chỉ, thần không phụng chiếu!

Đời Minh có chế độ triều chính hoàn bị, chỉ lấy chuyện tạo thành thánh chỉ mà nói đã có một bộ trình tự đầy đủ nội các phiếu nghị, Hoàng đế phê hồng (đa phần do Ty Lễ Giám làm thay), phát phó nội các, lục khoa bác chính... mới là thánh chỉ chính thức.

Thánh chỉ không trải qua trình tự này, chỉ do Hoàng đế trực tiếp hạ đạt gọi là trung chỉ, đối với võ tướng, hoạn quan và thần tử Xưởng Vệ cũng có hiệu lực chí cao vô thượng, nhưng văn thần có thể tùy theo tình huống mà không phụng chiếu.

Lạc Tư Cung sưng sốt, y là cầm y võ thần, tự nhiên cảm thấy hoàng quyền chí cao vô thượng, đối với y trung chỉ và thánh chỉ không có khác nhau chút nào. Không nghĩ rằng Nhiều Nhân Khản và Tô Tán lại có hành động bạo dạn như vậy, dám trở mặt không phụng chiếu.

Dù sao Lạc Tư Cung xuất thân thế gia, mặc dù khôn khéo nhưng quật khởi quá thuận buồm xuôi gió, cho nên về kinh nghiệm khó tránh khỏi có điều khiếm khuyết. Đột nhiên gặp phải tình huống như thế, nhất thời y có hơi bối rối, chỉ chốc lát sau cần răng một cái, chuẩn bị ra lệnh chúng cầm y quan giáo dùng sức mạnh.

Nhiều Nhân Khản và Tô Tán cũng lui về phía sau, hai bên kiếm bặt cung giương.

- Được rồi, được rồi...

Tần Lâm lười biếng ngáp một cái, thờ ơ uể oải nói:

- Nhiều lão tiên sinh, Tô tiên sinh, hẳn các người vẫn chưa tìm được mấy phần trát tử chết người kia phải không?

Nhiều Nhân Khản và Tô Tán giật mình kinh hãi, biểu lộ hai người đều trở nên cực kỳ khó coi.

Lạc Tư Cung cũng quan sát Tần Lâm, muốn tìm kiếm đầu mối từ trên mặt hắn, âm thầm suy đoán chẳng lẽ Tần Độc Chủ đã sớm biết những trát tử kia ở chỗ nào.

Công văn truyền đạt từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên gọi là trát tử, Mãng Ứng Lý xâm lược không phải là chuyện ngày một ngày hai, mặc dù Tri Phủ Vĩnh Xương Cao Minh Khiêm hồ đồ u mê nhưng cũng am tường đạo quan trường, từng gửi rất nhiều trát tử báo cáo tình huống tới Côn Minh. Mà Nhiều Nhân Khản, Tô Tán cũng sẽ làm ra phản ứng, đưa quyết sách xuống Vĩnh Xương, song phương lui tới văn thư là không tránh khỏi.

Nhưng bây giờ bất kể Tần Lâm công khai hay Lạc Tư Cung bí mật điều tra, tựa hồ trách nhiệm hoàn toàn nằm trên người Cao Minh Khiêm. Bởi vì có thể xem trát tử ở Côn Minh còn sao lưu lại do Tuần Phủ và Tuần Án gửi xuống, bọn họ nhiều lần yêu cầu bên Vĩnh Xương đề phòng nghiêm ngặt. Mà Cao Minh Khiêm báo tình huống lên lại luôn miệng nói Mãng Ứng Lý chẳng qua chỉ là quen thói cũ, sau khi quấy nhiễu biên giới chút ít sẽ tự động rút về, tuyệt không có khả năng xâm nhập vào nội địa.

Thật là như vậy sao?

Câu trả lời là phủ định, người khác có lẽ không rõ ràng lắm, lúc Lý Kiến Trung đảm nhiệm Thông Phán Vĩnh Xương đã thấy qua mấy phần trát tử lui tới. Mặc dù Cao Minh Khiêm u mê thật, nhưng tình huống lúc đầu lão đã báo cáo thật với Côn Minh, là Nhiều Nhân Khản, Tô Tán hồi báo trách mắng lão, nói biên cảnh từ trước đến giờ yên tĩnh, chớ tự chuốc lấy phiền phức. Cao Minh Khiêm mới đổi lại giọng điệu, từ đó trở đi chỉ báo tin mừng không báo tin dữ.

Thượng cấp lừa hạ cấp, hạ cấp lừa thượng cấp, thời gian quý giá lãng phí vì văn thư lui tới trong quan trường. Cao Minh Khiêm, Nhiều Nhân Khản, Tô Tán thông đồng với nhau tạo nên cảnh tượng thiên hạ thái bình cho triều đình xem, chỉ đáng thương dân chúng Thi Điện bị che giấu chẳng hay biết gì, không biết bao nhiêu người thiệt mạng dưới đao Mãng Ứng Lý vô cùng oan uổng.

Tham quan ghê tởm, hôn quan lại càng ghê tởm hơn!

Bất quá văn thư lui tới ở Vĩnh Xương cũng không phải là do Thông Phán Lý Kiến Trung bảo quản. Sau đó y phải vội vàng ra khỏi thành tổ chức phòng tuyến chống lại quân Miến Điện, cũng quên mất chuyện này. Cao Minh Khiêm nhân cơ hội trộm đi văn thư từ phủ nha, lão là Tri Phủ, chuyện này đối với lão không mất bao nhiêu sức lực.

Sau thẩm án Thi Điện, Nhiều Nhân Khản, Tô Tán chậm chạp không phát cứu binh tới Vĩnh Xương chính là vì muốn Mãng Ứng Lý giết người diệt khẩu thay bọn họ. Nếu như Lý Kiến Trung liêm khiết chính trực chết đi, vậy thì mọi chuyện thuận lợi, dù sao Cao Minh Khiêm cũng bị buộc trên cùng một chiếc thuyền với bọn họ.

Tần Lâm hành động quyết đoán dứt khoát, đã phá vỡ âm mưu của bọn họ, Cao Minh Khiêm cũng bị cách chức đợi tội không thể làm gì khác hơn là mang theo những thứ văn thư cứu mạng kia đi tới Côn Minh, ai ngờ ngược lại trở thành bùa đòi mạng lão...

Sau khi Cao Thăng gây án lập tức bị bắt, cũng không có cơ hội đi tìm và giấu đi những văn thư kia. Mà cấm y quan giáo cùng sai dịch Đông Xưởng đã lục soát tường tận nghi phạm và Thường Lạc tự tháp, cũng không tìm được văn thư, như vậy Tần Lâm cho ra kết luận rất đơn giản: chứng cứ trọng yếu còn giấu ở nơi nào đó, đến nay chưa bị phát hiện!

Sau khi Nhiều Nhân Khản và Tô Tấn trải qua hốt hoảng lúc đầu dần dần trấn định lại, hai người không ngừng trao đổi ánh mắt, không hề tin tưởng Tần Lâm có thể tìm được sổ văn thư trát tử chết người kia.

Cao Minh Khiêm xem sổ văn thư này như cọng rơm cứu mạng, nhất định giấu rất bí ẩn, Nhiều Nhân Khản, Tô Tấn thì triển hết các thủ đoạn cả cứng lẫn mềm cũng không moi được thứ gì hữu ích từ trong miệng lão. Cuối cùng Tô Tấn quyết định mưu kế, dứt khoát mua chuộc Cao Thăng làm thịt Cao Minh Khiêm.

Nhiều Nhân Khản phòng ngừa chu đáo, thời gian trước phái quản gia lấy bạc vàng lợi dụ Cao Thăng. Trải qua hỏi thăm thì ra hai tên người ở cũng không biết có chuyện trát tử kia, cân nhắc đến Cao Minh Khiêm cũng không có vợ con theo bên người, với tính tình lão nhất định không tin được những người khác. Chỉ cần lão chết đi, sổ trát tử kia tất nhiên vĩnh viễn không thể nào thấy được ánh mặt trời.

Cho dù là vạn nhất có người khác biết được tung tích sổ trát tử này, với quyền thế Tuần Phủ Vân Nam cùng Tuần Án Ngự Sử, còn sợ không thể mua chuộc kẻ đó sao?

Giờ phút này Tần Lâm nói ra, Nhiều Nhân Khản và Tô Tấn cho là hăn cũng không thể nào tìm được.

Lạc Tư Cung lập tức thay đổi giọng điệu:

- Chẳng lẽ... Tần Đốc Chủ, ngài có đầu mối sao?

- Tại sao Cao Minh Khiêm lựa chọn ở tại Thường Lạc tự, không phải là có nguyên nhân đặc biệt gì sao?

Tần Lâm cười hì hì đưa ra gợi ý:

- Lạc Đô Đốc hãy cẩn thận suy nghĩ thử xem, trong chùa có thứ gì nhiều nhất?

Bồ Tát nhiều, hòa thượng nhiều, nhang đèn nhiều... Lạc Tư Cung cảm giác có hơi không theo kịp tiết tấu Tần Lâm. Thật ra thì ý cũng rất không đơn giản, nhưng suy nghĩ Tần Lâm quá bay bổng, người bình thường không thích ứng.

Ngược lại Lục mập đi theo Tần Lâm đã lâu cho ra câu trả lời trước:

- Kinh Phật!

- Đúng vậy!

Tần Lâm gật đầu một cái:

- Đem mấy tờ công văn trát tử giấu ở bên trong hàng ngàn hàng vạn quyển kinh Phật, là phương pháp rất xảo diệu.

Lão phương tượng nghe vậy hết sức lấy làm kỳ:

- A Di Đà Phật, Cao lão gia ở tại tể tự, thời gian trước nói trong lòng buồn khổ, thường đi Tàng Kinh các mượn xem kinh Phật. Lão nạp còn tưởng rằng lão bị cách chức quan mới như vậy, không nghĩ tới...

Nhiều Nhân Khản và Tô Tấn nhất thời toát ra mồ hôi lạnh sau lưng, tay chân lạnh như băng.

- Tìm được rồi!

Sau nửa canh giờ, trong Tàng Kinh các Thường Lạc tự, Lục mập vung vẩy một xấp công văn trát tử trong tay.

Trong Tàng Kinh các có vô số đồng kinh thư chất chồng phủ đầy bụi, thậm chí mạng nhện giăng đầy, có thể thấy được có rất ít người tới đây lật xem. Nhưng tại vị trí nguyên bản để Đại Nhật Như Lai Chân Kinh lại có thêm một quyển ba trăm bài hát thiếu nhi, mở ra lập tức nhìn thấy mấy tờ trát tử kẹp ở bên trong.

Nhiều Nhân Khản hai mắt đăm đăm, trên mặt mập mờ hơi hột lớn chừng hạt đậu lặn xuống, thân thể cao gầy của Tô Tấn như vừa bị rút xương sống, mềm nhũn dựa vào khung cửa, ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng...

Văn thư trát tử lui tới giữa Côn Minh và Vĩnh Xương phủ đã công bố rõ ràng tội trạng dối trên gạt dưới của bọn Nhiều Nhân Khản, Tô Tấn, Cao Minh Khiêm rõ ràng khắp thiên hạ. Cao Minh Khiêm chết vì thanh trừng nội bộ, Tuần Phủ Vân Nam Nhiều Nhân Khản, Tuần Án Ngự Sử Tô Tấn bó tay chịu trói, Tần Lâm, Lạc Tư Cung cùng liên hàm thượng tấu, rốt cục thể cục Vân Nam đầu vào đấy.

Cùng lúc đó ở Miến Điện cách xa ngàn dặm, chiến sự đang diễn ra vô cùng kịch liệt.

1041. Chương 1041: Binh Tới Dưới Thành

Bắc lộ, Lưu Đĩnh, Đặng Tử Long tập trung lực lượng Uy Viễn doanh, lấy quân lực hùng mạnh chặn nhiếp Tứ Di.

Đại Minh Mạnh Dưỡng Tuyên Ủy Sứ Tư Vong Ưu tập hợp chúng phiên bang Thổ Ty ở Mạnh Dưỡng thành, hợp binh tới sáu vạn tám ngàn, tám trăm chiến tượng, đại quân Nam chinh nhắm thẳng A Ngõa cổ thành (Mạn Đức Lạc; Mandalay).

Thủ tướng A Ngõa Mãng Chúc là thúc thúc Mãng Ứng Lý, năm đó từng tranh vị cùng Mãng Ứng Long, cho nên không có chút trung thành nào với diệt nhi. Hiện tại thấy khí thế các tộc liên quân như cầu vồng, binh mã kéo tới ngập tràn đồi núi, lại chủ động mở thành đầu hàng.

Huyết chiến đoạt thành như dự liệu không xảy ra, cố đô A Ngõa vương triều không mất một mũi tên hòn đạn đã rơi vào trong tay liên quân.

Tư Vong Ưu làm thịt bạch mã hắc ngưu minh thệ với tướng sĩ Đạn tộc, các Thổ Ty khác ở thần đàn A Ngõa cổ thành, sau đó kéo quân xuôi Nam, nhắm thẳng vào trung tâm Đông Hu vương triều.

A Ngõa thành chính là cố đô A Ngõa vương triều Đạn tộc, vừa rơi vào tay Tư Vong Ưu nhất thời làm toàn Miến Điện chấn động. Khổ nỗi quân dân Đạn tộc bị Đông Hu vương triều chèn ép rồi rít hươu ứng, binh sĩ Đạn tộc trong quân Miến Điện lần lượt đào ngũ, thậm chí chạy tới đầu nhập dưới quyền Tư Vong Ưu.

Thế lực Mạnh tộc vốn có thái độ tương đối trung lập, hiện tại cũng bắt đầu dao động. Mãng Ứng Lý Đông Hu vương triều là Miến Điện tộc, khi vương triều còn hùng mạnh đánh ra bốn phía, Mạnh tộc có thể theo sau phát cờ hô hào, chia một chén canh thừa cơm cặn. Nhưng bây giờ Mãng Ứng Lý đã là Bò Tát đất qua sông bản thân khó bảo toàn, dựa vào cái gì Mạnh tộc phải đổ máu bán mạng cho y chứ?

Lúc quân đội mới vừa chinh huấn, đoạt lại cố địa Mạnh Dưỡng, dựa vào hai tên tâm phúc thủ hạ Ngạt Trung Ngạt Nhân nâng đỡ, Tư Vong Ưu còn có vẻ khó làm kẻ dưới phục tùng. Cho nên Tần Lâm mới phái Bạch Sương Hoa đảm nhiệm chức quan tiên phong, giúp nâng thu phục lòng người.

Nhưng sau khi lấy được A Ngõa dễ dàng, đăng đàn minh thệ, xua quân xuôi Nam, quân dân Đạn tộc kéo tới quy phục, các lộ hào kiệt rồi rít cúi đầu, tiểu cô nương ngày xưa dần dần quen phát hiệu lệnh, quen được mọi người chú ý, cũng quen tung hoành ngang dọc giữa thế lực các phái, trong mắt người ngoài cũng không mất khí tượng vương giả.

Đây gọi là thời thế tạo anh hùng, người xưa nói thật không sai.

Hướng Đông Nam, bốn ngàn quân lực chiến đội của Tuyên Ủy ty Doanh Châu Đại Minh do Thiêm Sự Doãn Tân Thương thống soái, phụ tá có Đồng Tri Cung A Tài, Phó Sứ Chu Thuận Thủy, còn có khách khanh Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung làm Tương Tấn Quân Vụ, lại có Xiêm La Hắc Vương Tử Nạp Lê Huyền dẫn dắt ba vạn bộ kỵ làm quân bên cánh, mấy trăm chiến tượng đi đầu. Liên quân lên đường từ Xiêm La cổ thành

một mạch Bắc thượng, ở Bành Thế rẽ ngược lại hướng Tây tiến vào cảnh nội Đông Hu vương triều, đánh hạ liền mấy thành lớn, binh phong không gì cản nổi.

Ngay cả quốc vương Nam Chưởng Phạ Nha Na Khoãn Nặc nổi danh bỉ ổi xấu xa cũng tới thừa dịp cháy nhà hôi cửa, liên binh hiệp cùng đại thần Giản Bộ Trại Ma Ha La từ hướng Tây Nam công vào cảnh nội Miến Điện, dọc theo đường đi giết tiền cướp lương cướp nữ nhân. Mặc dù sức chiến đấu rất đáng để nghỉ ngơi, nhưng cũng làm cho Mãng Ứng Lý khốn tại Bạch Cổ thành oán hận tới cực điểm.

Cảnh nội Miến Điện, hạ du Y Lạc Ngõa Để giang, trên đồng bằng được phù sa bồi đắp cách Ấn Độ dương không xa có một tòa thành cổ xưa đứng sừng sững, trong thành có tòa cao Phật tháp hơn ba mươi trượng, được trang trí dát vàng bên ngoài, dưới ánh mặt trời lóng lánh ánh sáng rực rỡ. Cách đó không xa là từng dãy cung điện tinh xảo, nóc nhà mái hiên cũng được dát vàng trang trí, rực rỡ huy hoàng, tựa hồ tượng trưng cho Đông Hu vương triều vô cùng hùng mạnh.

Đúng vậy, trong quá khứ Bạch Cổ thành thật sự là biểu tượng cho sự hùng mạnh của Đông Hu vương triều, Xiêm La công chúa, Mạnh tộc Vương phi, bao nhiêu nữ tử xinh đẹp bị đưa tới đây. Hoàng kim Nam Chưởng, lương thực A Ngõa, của cải biết bao nhiêu địa phương tụ tập ở chỗ này...

Nhưng bây giờ kim tháp thật cao vẫn sáng chói, ngay cả một dãy vương cung cũng không có dấu hiệu điêu tàn, nhưng cả tòa Bạch Cổ thành lại bao phủ trong một màn sương mù buồn thảm. Bởi vì hiện tại bốn phương tám hướng đã bị bao vây, bên ngoài thành chính là hơn mười vạn đại quân tới chinh phạt Đông Hu vương triều.

Mặt Tây và mặt Bắc là Mạnh Dương Tuyên Ủy Sứ Tư Vong Ưu báo thù cha, quân đội lập doanh kéo dài năm mươi dặm, trung quân trưởng đại kỳ phấp phới. Mặt Đông là quân Minh đầu đội khôi anh ngũ sắc giáp cứng pháo mạnh, người Xiêm La cỡi chiến tượng diễu võ dương oai. Mặt Tây Nam, binh Giản Bộ Trại và binh Nam Chưởng cũng có mặt.

Bốn phương tám hướng bao vây nước chảy không lọt.

Từ tiếng thở dài của bá tánh ngoài phố và vẻ thê lương của các binh sĩ thủ thành là có thể nhìn ra, Đông Hu vương triều ngày xưa hùng mạnh hôm nay đã như bóng ngả xế tà, chuyện diệt vong chẳng qua là vấn đề thời gian.

Trong vương cung, Mãng Ứng Lý đã từng ngồi bành vàng trên lưng bạch tượng hiện tại tóc xỏa rối bù, mắt hiện đầy tia máu, chân không đi trên nền đá Đại Lý, chỉ có lòng bàn chân có cảm giác mát lạnh làm giảm đi chút đỉnh nỗi lo âu của y.

Sát khí hành hung ở Thi Điện thành, đã tâm bưng bưng công chiếm Đại Lý thành lên ngôi là để sánh ngang cùng Trung Hoa, vào giờ phút này càng giống như sự châm chọc vô hình nào đó, làm cho trong lòng Mãng Ứng Lý như kim đâm khó chịu tới cực điểm.

Thân thúc thúc Mãng Chước đã đầu hàng quân Minh, chấp tay dâng trọng trấn A Ngõa thành cho Tư Vong Ưu.

Gia Nhĩ Đức Nặc lấy có Tổng Đốc Phí Dịch Nam Đức đưa tin triệu hồi, dẫn theo hỏa thương thủ Tây Ban Nha chạy như chó nhà tang về phía Ngưỡng Quang hải cảng, ngồi Thượng Hải thuyền nhanh như một làn khói biến mất cuối chân trời.

Danh dự bộ binh Tây Ban Nha, lòng thành kính với thượng đế gì gì đó thấy đều vứt sạch, Mãng Ứng Lý rất muốn cất tiếng chửi tục.

Không chỉ có như vậy, tướng sĩ Đan tộc dưới quyền lực tục phản bội, người Mạnh tộc cũng bắt đầu ba lòng hai ý, cuộc sống Mãng Ứng Lý càng ngày càng khó khăn.

Y cũng từng có ảo tưởng, lực lượng trung kiên quân mặt Đông chủ yếu là do người Hán tạo thành lực chiến đội Doanh Châu Tuyên Ủy ty có thể công bèn nhọn nhất, uy hiếp lớn nhất đối với Bạch Cổ, bọn họ không quen thủy thổ, vùng núi biên cảnh Miến Điện và Xiêm La lại nhiều chướng khí, nhất định sẽ chết không ít.

Nhưng làm y thất vọng là đại quân chinh phạt không bệnh không tai, thuận lợi thông qua vùng núi chạy thẳng tới dưới Bạch Cổ thành.

Chúng bạn thân ly, hiện tại trọng thần ở lại bên cạnh Mãng Ứng Lý chỉ có Hán gian Nhạc Phượng. Có lẽ là vì Nhạc Phượng đã không còn đất dung thân ở cảnh nội Đại Minh, chỉ có thể treo chết trên cái cây Mãng Ứng Lý này.

- Ôi...

Mãng Ứng Lý lại phát ra tiếng than thở thật dài, liên quân tấn công mấy ngày liên tiếp vừa qua như gió lên hồi chuông báo tử đối với y.

1042. Chương 1042: Hiểm Có

Tường ngã mọi người đẩy, chó chết mọi người đạp, mặc dù Mãng Ứng Lý có tướng sĩ Miến Điện tộc liều chết ủng hộ, liều mạng giữ được thành trì, nhưng bất cứ kẻ nào cũng biết rõ ràng, đây chỉ là tạm thời.

Thật ra nếu ở sào huyệt hạ du Y Lạc Ngõa Để giang, năng lực khôi phục của Đông Hu vương triều rất mạnh, nhưng không giải được vòng vây Bạch Cổ, làm thế nào chiêu binh mãi mã khôi phục nguyên khí đây?

Chỉ cần có thể đánh lui thế công lần này của liên quân, cho dù là giằng co Nam Bắc với Tư Vong Ưu, Mãng Ứng Lý cũng có thể từ từ khôi phục, nhưng thế công liên quân như lời đỉnh, rõ ràng sẽ không để cho y có thời gian.

Nhạc Phượng một mực cúi đầu nghĩ ngợi, chợt ngẩng đầu nói:

- Đại vương, có lẽ vì thần có biện pháp ép liên quân lui binh.

- Cái gì?

Mãng Ứng Lý chợt ngẩng đầu lên, trong đôi mắt toàn là tia máu.

Trong nụ cười Nhạc Phượng lộ ra vẻ âm hiểm:

- Gần đây khí trời càng ngày càng nóng, mùa mưa cũng sắp sửa đến, muỗi cũng càng ngày càng nhiều, đã có người...

Bạch Cổ là kho lương nổi danh Miến Điện, từng mảnh ruộng nối nhau chạy dài ngút tầm mắt. Trong mấy chục năm qua nông phu các tộc Mạnh, Miến, Đan chuyên canh tác trên ruộng đất phì nhiêu, sản xuất rất nhiều, lại gánh chịu thuế má lao dịch, cung cấp binh sĩ cùng lương thực cuộn cuộn không ngừng cho Đông Hu vương triều khuếch trương lớn mạnh.

Nhưng hiện tại vùng đất phì nhiêu này đã bị liên quân chiếm cứ, đại quân lập doanh kéo dài mấy chục dặm, doanh trại tầng tầng lớp lớp trên bình nguyên. Đám nông phu đã quen với canh tác rộng đồng trở về nhà, thay thế bọn họ là chiến sĩ thiện chiến, ánh mắt nhìn về phía thủ đô Bạch Cổ thành Đông Hu vương triều từ thuần phục, sợ hãi chết lặng đã biến thành căm hận, cuồng nhiệt và tham lam.

Nông phu ngược lại không có vấn đề gì, mà người Đan tộc thật sự cao hứng, bởi vì chủ soái liên quân là đồng bào bọn họ, nữ Thổ Ty Tư Vong Ưu đến từ Mạnh Dương Thái tộc.

Người Mạnh tộc cảm thấy thật ra thần phục Mãng Ứng Lý cùng với thần phục Tư Vong Ưu không có gì khác nhau. Bọn họ chủ yếu là theo đuôi mà thôi, ngoài ra Tư Vong Ưu cũng khoan dung nhân hậu hơn.

Dân chúng Miến Điện tộc đã trải qua khủng hoảng lúc ban đầu cũng dần dần yên tâm trở lại, bởi vì nữ Thổ Ty cũng không có ý đại khai sát giới. Nàng bãi phóng Phật tự nổi danh phụ cận Bạch Cổ thành, mời các vị cao tăng đại đức đi ra trấn an dân chúng, đồng thời chỉ phái quân đội tuần tiểu bốn phía, cấm tuyệt đám bại hoại trong liên quân có những hành động gian dân bắt cóc.

Cái gọi là bại hoại chủ yếu chỉ quân đội Nam Chương quốc, bọn họ từ hướng Tây Nam đánh vào cảnh nội Miến Điện, dọc theo đường đi giết tiền cướp lương cướp nữ nhân, ai nấy kiếm chác đầy túi, đánh tới dưới Bạch Cổ thành vẫn còn chưa chịu thu tay lại.

Lúc Tư Vong Ưu mới vừa hạ cấm lệnh, Nam Chưởng binh vẫn xem thường, kết quả sau khi bị chém mười mấy cái đầu mới biết được lợi hại. Quốc vương Nam Chưởng Phạ Nha Na Khoản Nặc tính tình bỉ ổi, bất nạt kẻ yếu, đỏ mặt gân cổ cãi mấy câu, nhưng bị những nhà khác trong liên quân hù dọa một chút, rốt cục cũng làm con rùa đen rút đầu.

Dân chúng ba tộc Đan, Mạnh, Miến đánh lễ xưng tụng, uy vọng Tư Vong Ưu tăng nhiều, đã có cao tăng đại đức tuyên bố nàng là con gái của Phật mẫu Khổng Tước Đại Minh Vương Bồ Tát, Kim Phụng Công chúa giáng thế, ngồi bạch tượng cát tường như ý từ Tây Thiên tới, hẳn nên thừa kế pháp thống A Ngõa vương triều, đăng quang địa vị quốc vương Miến Điện.

Nếu Tư Vong Ưu là Kim Phụng Công chúa, Mãng Ứng Lý cũng chỉ có thể sắm vai phản diện, ma quỷ A Tu La.

Không thể không nói phụ tử Mãng Ứng Long, Mãng Ứng Lý đã trở nên quá suy đồi, lúc bọn họ nắm triều chính điên cuồng vợ vét bóc lột dân chúng trong nước, đối ngoại vô cùng hiếu chiến, kích thích nông dân khởi nghĩa. Sau khi trấn áp tàn khốc lại không thêm để ý tăng lữ cầu xin tha thứ, thiêu sống bảy mươi tên thủ lĩnh khởi nghĩa. Cho nên các cao tăng Miến Điện rất bất mãn Đông Hu vương triều, trước kia dùng miệng lưỡi bắt quả chỉ là vì nhần nhục cầu toàn, hiện tại có cơ hội đương nhiên muốn ra sức trả thù.

Thật ra các Đại sư cũng không rộng rãi lắm... Phật cũng có lúc phải nổi giận.

Trên một mảnh bình nguyên khô ráo phía Bắc Bạch Cổ thành, chiến tượng khổng lồ sắp hàng như tường, võ sĩ các tộc tinh hân qua lại tuần tra, đằng giáp binh tướng mạo hung hãn, đao phủ thủ hung thần ác sát. Binh các tộc Thổ Ty kỳ hình dị trạng, không phải là đỉnh bạc xỏ mũi, tai đeo vòng đồng, vậy cũng đi chân trần, lưng đeo chuông.

Binh mã dưới quyền các Thổ Ty các tướng lãnh số lượng không chừng, vài doanh trưởng, vài chục doanh trưởng, thậm chí còn trên trăm tiểu doanh trưởng vây quanh doanh trưởng thủ lĩnh lớn hơn. Mà tất cả doanh trưởng lớn nhỏ giống như chúng tinh phủ nguyệt, vây quanh bảo vệ một tòa đại trưởng chính giữa trên nóc trang trí kim phụng, tinh binh thân Mạnh Dưỡng mặc khôi giáp Đại Minh đứng hai bên thành hình cánh nhạn.

Lại có một con voi màu trắng cực kỳ hiếm hoi đang đứng, thân thể cao lớn hùng tráng, đôi ngà thật dài rắn chắc bóng loáng, thân khoác khôi giáp hoa lệ nạm vàng, thần thánh mà trang nghiêm, làm cho người ta nghi ngờ có phải bạch tượng của Tam Mạn Đa Bạt Đà La Phổ Hiền Bồ Tát cỡi hay không.

Kim Phụng Công chúa được các cao tăng đại đức xưng tụng, Mạnh Dưỡng Tuyên Ủy Sứ Đại Minh, thống soái liên quân Tư Vong Ưu ngồi ngay ngắn trong đại trưởng, mặc quan phục võ quan tam phẩm triều Minh, hai bên ô sa có hai cánh dài ra chừng một thước hai tấc, ra vẻ hết sức trang trọng. Thân nàng mặc đại bào bằng lĩnh màu đen, làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái trắng như tuyết, eo nhỏ đeo một chiếc kim yêu đá nạm hoa bạc, không trễ xuống lỏng lẻo trước bụng giống như Hán quan, mà là siết chặt vào, làm nổi bật thân hình yếu diệu của thiếu nữ.

Nàng mặc y phục này nhất thời hiển lộ uy nghiêm của thiên triều. Đại quân lập doanh kéo dài năm mươi dặm, chiến tượng ngàn con, giáp sĩ như mây, truyền hịch hào kiệt tứ phương hưởng ứng, còn ai dám xem nàng như bé gái nữa. Tư Vong Ưu tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã trải qua trui luyện máu lửa, trên đường Nam chinh cân bằng chu toàn cùng thể lực khắp nơi, đã sớm không còn là bé gái ngây thơ ngày trước. Giờ phút này mắt nàng sáng rực tinh quang, cũng có khí tượng vương giả.

Người ngồi đầu tiên bên trái bàn soái là Doãn Tân Thương, theo thứ tự kế đó là Ngạt Trung Ngạt Nhân, Cung A Tài, Chu Thuận Thủy, Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung, sau đó mới là tướng sĩ Đan tộc vừa quy phục.

Bên phải là Hắc Vương Tử Xiêm La Nạp Lê Huyền, đại thần Giản Bộ Trại Ma Ha La, các Thổ Ty Cảnh Mã, Loan Điện, Mộc Bang, cùng với thủ lĩnh các tộc trợ chiến.

Chỗ ngồi đã từng có thay đổi, lúc ban đầu Tư Vong Ưu cố ý an bài tướng sĩ Đan tộc bên tay phải, liệt vào cùng các Thổ Ty khác. Nhưng rất nhanh những người này tự chuyển sang tay trái nàng, còn tỏ ra oan ức oán trách Tư Vong Ưu: nếu là đồng tộc, làm sao có thể để cho chúng ta ngồi vào bên phía người ngoài như vậy?

Hôm nay quân nghị, vị trí tay phải chiếu lệ lại trống một chỗ, người đi trễ tự nhiên lại là Nam Chương quốc vương Phạ Nha Na Khoản Nặc. Y cũng không dám công khai trở mặt với Tư Vong Ưu, lại không bỏ được ích lợi công phá Bạch Cổ thành, nên lấy phương thức gần như vô lại này để tỏ vẻ kháng nghị. Trong lòng mọi người hết sức coi thường, nhưng cũng không ai muốn tranh chấp với một tên khốn kiếp như vậy.

Doãn Tân Thương nhìn chỗ trống kia, cười thầm quả nhiên Tư Vong Ưu đã được Tần Lâm chân truyền. Quân Nam Chương đốt giết cướp sát một mạch từ Tây Nam tới đây, đến Bạch Cổ nàng cũng muốn quản, tất nhiên là thi ân lấy lòng dân chúng Miến Điện, làm cơ sở cho tương lai đăng cơ quốc vương.

“Huống chi tương lai Bạch Cổ chính là căn cơ cho nàng xây tân triều... Còn nhỏ tuổi mà tính toán sâu xa như vậy, thật sự cũng không uổng công Doãn mỗ lặn lội xa xôi vạn dặm giúp nàng một tay.”

Doãn Tân Thương thâm nghĩ như vậy.

Y không biết Tư Vong Ưu không hề cân nhắc nhiều như vậy, sở dĩ nàng làm như vậy hoàn toàn là lời dạy Tần Lâm: hiền lành, thương hại và công chính.

Nàng cũng không thèm nhìn tới vị trí trống kia, hắng giọng nói:

- Chư vị, Mãng Ưng Lý tử thủ cô thành toàn là ý vào Bạch Cổ thành trì cao dày, chúng ta có thể đánh một hơi cho xong chiếm lấy nó. Đến lúc đó Tư Vong Ưu ta sẽ không lấy chút nào của cải trong kho phủ thành, nữ nhân vàng bạc trong cung Mãng Ưng Lý, dành hết cho các vị khao quân.

Doãn Tân Thương mỉm cười gật đầu một cái, thầm nhủ tuổi vị tiểu cô nương này không lớn lắm, nói chuyện lại rất có ý tứ. Không trách Tần Đốc Chủ muốn mình giúp đỡ lập nàng làm quốc vương Miến Điện, rốt cục cũng tìm đúng người.

Đông Hu vương triều vô cùng hiếu chiến, trong mấy chục năm vơ vét một số của cải kinh người. Về phần mỹ nữ trong cung, ngay cả muội muội Nạp Lê Huyền cũng có trong đó, còn có thể ít sao?

Các Thổ Ty, các tộc thủ lĩnh tới trợ chiến phần lớn là thừa dịp cháy nhà hôi của, cũng không chuẩn bị đổ máu bán mạng không công vì Tư Vong Ưu. Ít ngày trước cường công Bạch Cổ mà không đánh hạ được, đã có người bắt đầu ra chủ ý đánh ra công không ra lực. Kết quả nghe nói sau khi công hạ thành trì, tất cả của cải trong kho và mỹ nữ trong cung đều khao quân, người nào người nấy lại hồi tâm chuyển ý, vỗ ngực tỏ vẻ nhất định ra sức tử chiến.

Chỉ có Nạp Lê Huyền buồn bực trong lòng, y cố ý muốn tóm thâu Miến Điện, ít nhất phải chiếm được một mảng lãnh thổ lớn. Nhưng Tư Vong Ưu phá thành không lấy của cải trong kho, vậy chỉ nàng nằm ở nơi nào không cần nói cũng biết. Âm mưu tóm thâu Miến Điện trở nên không thể nào, về phần lãnh thổ, ngay cả Nam Chương binh giết hại dân chúng nàng cũng quản, sao thể có chuyện cắt đất nhường cho?!

- Ôi chao, dường như bản vương bỏ lỡ gì đó...

Một thanh âm đáng ghét vang lên bên ngoài trướng, sau đó Nam Chương vương Phạ Nha Na Khoản Nặc cười bỉ ổi đi vào, hai tay chấp chũr thập chào Tư Vong Ưu:

- Thật là xấu hổ, ngủ quên, ha ha, tới trễ chốc lát, Tư Tuyên Ủy ngàn vạn lần không nên lấy làm phiền lòng.

Chúng thủ lĩnh trong trướng thấy đều cau mày. Hành động tên này quá bỉ ổi, đã tới trễ thì thôi, còn cố ý chọc tức người khác, làm mất thể diện của Tư Vong Ưu.

- Bắt lại!

Doãn Tân Thương quát to một tiếng, sau lưng bảy tám tên binh sĩ lực chiến đội đội khôi mặc giáp lập tức ủa lên, lập tức đè Phạ Nha Na Khoản Nặc xuống đất.

Chúng thủ lĩnh giật mình kinh hãi, Doãn Tân Thương nhìn Tư Vong Ưu ôm quyền hành lễ:

- Tư Tuyên Ủy, Nam Chương vương nhiều lần tới trễ, rõ ràng coi rẻ chủ soái, coi rẻ quân quy, xin hãy thi hành chính pháp, chấn chỉnh quân uy.

Tần Lâm bảo Doãn Tân Thương giúp Tư Vong Ưu thành lập uy tín, cho nên y không để lỡ thời cơ bắt lại Phạ Nha Na Khoản Nặc.

Chúng thủ lĩnh kinh hãi chấn động, dù sao Nam Chưởng vương cũng là chư hầu một phương, nói giết liền giết, uy phong Hán quan thật lớn!

Nạp Lê Huyền càng thêm kinh hãi, Kim Anh Cơ trấn giữ A Du Đà Da, thừa dịp mùa mưa nước Mị Nam hà dăng lên đưa Lâm Anh hiệu khổng lồ tới dưới thành, mấy chục khẩu đại pháo đen ngòm nhắm ngay thành trì đã đủ làm cho y buồn bực. Dọc trên đường đi y cũng cảm thấy tên Doãn Tân Thương này có vẻ lòng dạ tàn nhẫn thủ đoạn ác độc, hôm nay xem ra đúng là nhân vật lợi hại

Phạ Nha Na Khoản Nặc ra sức giẫy giụa, không ngừng cao giọng xin tha, quả thật đã trở nên mềm nhũn.

Tư Vong Ưu cúi đầu trầm ngâm không nói.

- Tư Tuyên Ủy, xin hãy bắt chước theo Hạ Vũ tru diệt Phòng Phong!

Doãn Tân Thương vái chào tới đất.

Lời này nói ra vô cùng lộ liễu, Hạ Vũ đại hội chư hầu, Phòng Phong tới trễ, Đại Vũ lập tức hạ lệnh tru diệt. Thử hỏi Vũ Vương có thân phận thế nào, đây rõ ràng là bảo Tư Vong Ưu giết Phạ Nha Na Khoản Nặc lập uy, tương lai lúc nàng lên ngôi quốc vương xem còn ai dám phản đối?

- Không.

Hồi lâu Tư Vong Ưu mới lắc đầu một cái:

- Làm như vậy cũng không công chính, bản Tuyên Ủy phụng sắc lệnh Tần Đốc Soái kéo quân Nam chinh, Phạ Nha Na Khoản Nặc đem binh tới giúp, mặc dù có chút lỗi nhỏ nhưng cũng không át được khổ lao, không thể vì vậy mà tru diệt. Buông y ra đi, Nam Chưởng vương, trong quân không thể đùa bỡn, sau này người không được tới trễ nữa.

Toàn thân Phạ Nha Na Khoản Nặc toát mồ hôi lạnh, hồn vía bay ra ngoài chín tầng mây, nghe vậy như được đại xá, quỳ dập đầu mấy cái mới trở về chỗ ngồi.

Chúng thủ lĩnh cùng cười, cũng may vị Nam Chưởng vương này mặt dày vô sỉ, chỉ xem như gió mát thổi vào mặt.

- Báo...

Truyền lệnh binh phi ngựa thẳng vào đại doanh, xuống ngựa trước soái trướng:

- Địch quân thành Tây đã bỏ qua phòng tuyến Bạch Cổ hà, toàn bộ lui về bên trong thành!

Cái gì?!

Các thủ lĩnh giật mình không ít, mặt Tây Bạch Cổ thành có một mảnh đất thấp gần Bạch Cổ hà, quân địch xây dựng công sự ở đó nổi thành một thể với Bạch Cổ hà, địa hình dễ thủ khó công. Hai bên đã từng đánh nhau giằng co vô cùng thảm thiết ở đó, không ngờ rằng hiện tại Mãng Ưng Lý lại bỏ, lui vào cố thủ trong thành.

Phạ Nha Na Khoản Nặc bỗng nhiên đứng lên nói lớn:

- Tiểu Vương nguyện dời doanh qua đó, ngày sau tái chiến tất không tiếc mọi giá cường công Tây thành, để báo đáp ân Tư Tuyên Ủy không giết.

Doãn Tân Thương âm thầm gật đầu, thì ra Tư Vong Ưu không bắt chước Tào Mạnh Đức mà bắt chước Lưu Huyền Đức, tha cho Nam Chưởng vương này một mạng, đổi lại được y phần dũng tranh tiên, phần tâm cơ này của Tư Tuyên Ủy cũng không cạn!

Doãn Tân Thương không biết mình đã đoán sai cả hai bên, khoan nói Tư Vong Ưu, dù là Phạ Nha Na Khoản Nặc cũng không phải vì báo đáp ân không giết.

Đôi mắt của tên này đảo tròn liên tục: đoạn thành trì phía Tây tương đối thấp, sau khi quân địch rời bỏ phòng tuyến Bạch Cổ hà, chỗ đó sẽ trở thành nơi tương đối yếu ớt. Tranh trước chiếm được vị trí có lợi này, đến lúc phá thành ắt sẽ kiếm chắc được một khoản không nhỏ.

Mới vừa thoát được một mạng đã bắt đầu tính toán tìm ích lợi, loại người như vậy thật là hiếm có...

1043. Chương 1043: Ma Quỷ Nguyên Rủ

Tư Vong Ưu lập tức ngăn cản Phạ Nha Na Khoản Nặc nhỏ trại dời doanh, đạo lý rất đơn giản, bây giờ miền Nam Miến Điện đã tiến vào mùa mưa nóng bức ẩm ướt, ruồi muỗi côn trùng sinh sản rất nhiều. Vùng đất phía Tây Bạch Cổ thành ở gần Bạch Cổ hà kia có địa thế trũng thấp, không khí ẩm ướt, chứng khí lợi hại hơn so với nơi khác. Nếu dời doanh qua đó đóng trú, sợ rằng ôn dịch lan truyền trong quân, sinh ra thật nhiều bệnh, ngược lại được không bằng mất.

- Vì báo ân Tư Tuyên Ủy không giết, tiểu vương không hãi sợ ôn dịch!

Phạ Nha Na Khoản Nặc vỗ ngực bình bịch, tỏ vẻ không sợ hãi, sau đó lại xấu hổ nói:

- Hơn nữa quân của tiểu vương không thể so sánh với binh tướng của thiên triều, bọn chúng xuất thân từ nơi sơn cùng thủy tận, đã quá quen với dịch bệnh sốt rét, Tư Tuyên Ủy không cần phải lo lắng.

Phiên vương các nước, Thổ Ty các tộc nghe vậy bật cười. Vị Nam Chưởng vương này lúc đầu nói có vẻ hết sức nghĩa khí, thật ra đã tính toán sẵn trong lòng. Quả thật y không biết xấu hổ, rốt cục cũng nói thẳng ra.

Sau khi người nhiễm sốt rét sẽ sinh ra miễn dịch ở mức độ nhất định, cho nên ở khu vực Nam Cương sốt rét thịnh hành, dân bản xứ bởi vì năm xưa mắc sốt rét quá nhiều, nhờ vậy đều đạt được lực miễn dịch tương đối. Mà người ngoại địa bởi vì không có lực miễn dịch, sau khi tiến vào khu vực dễ dàng bị lây.

Mặc dù mọi người bao gồm cả Phạ Nha Na Khoản Nặc không hiểu được đạo lý y học này, nhưng vô cùng rõ ràng về hiện tượng.

Khách thương người Hán đi tới địa bàn của bọn họ rất dễ dàng nhiễm sốt rét, hơn nữa bệnh tình thường thường cực kỳ nghiêm trọng. Dân chúng trong khu vực bọn họ cai trị lại không có vấn đề này, bọn họ năm xưa đã mắc sốt rét qua, sau đó thường là sẽ không bao giờ mắc nữa. Cho dù mắc bệnh, triệu chứng cũng rất nhỏ, bất quá chỉ như một trận cảm vặt thông thường, không có gì đáng ngại.

Nam Chưởng quốc ở lưu vực Lan Thương giang, chính là khu vực sốt rét thịnh hành nghiêm trọng, địa phương cơ hồ ai ai cũng từng mắc qua sốt rét. Tật bệnh chí mạng đối với người Hán, bọn họ lại coi chẳng ra gì.

Có một số thủ lĩnh Thổ Ty thậm chí xì xào bàn tán sau lưng, nói có phải Tư Vong Ưu ở lâu với Tần Đốc Soái, quên mất mình cũng là nữ Thổ Ty Thái tộc hay không. Mạnh Dương cũng là khu sốt rét, người Hán mới sợ sốt rét!

Hệ thống phòng ngự của Bạch Cổ thành ở phòng tuyến phía Tây phụ thuộc rất nhiều vào phòng tuyến Bạch Cổ hà. Hiện tại ai cũng nhìn ra chỗ đó trở nên yếu kém, nếu Phạ Nha Na Khoản Nặc đã đứng ra trước, lập tức có mấy tên Thổ Ty cũng đứng ra theo, tỏ vẻ bằng lòng dời doanh đi theo.

Nam Chưởng binh cũng dám, tại sao chúng ta không dám? Tư Vong Ưu cũng đã có nói, vàng bạc trong kho thành phủ, nữ nhân trong cung sẽ mặc ọi người chia chác. Như vậy người nào công phá thành trì trước, người đó sẽ có thể được chia phần lớn nhất.

Tư Vong Ưu còn muốn lên tiếng ngăn cản, Doãn Tân Thương nhìn nàng nháy mắt liên tiếp, hai tay giấu trong tay áo xua lia lia: vì sao bỏ qua cơ hội tốt như vậy? Phải biết những kẻ đứng ra kia toàn là kẻ cứng đầu khó trị trong quân.

Cái miệng nhỏ nhắn của Tư Vong Ưu chu ra thật dài, thấy đáng vẻ hào hứng của Phạ Nha Na Khoản Nặc và mấy vị thủ lĩnh đứng ra kia, có người còn lộ ra ánh mắt khiêu khích, biết rằng mình nói bọn họ cũng sẽ không nghe, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu thở dài, không kiên trì ý kiến nữa.

Ngày đó, Nam Chưởng quốc vương Phạ Nha Na Khoản Nặc cầm đầu, Mộc Bang Thổ Ty Hãn Phượng, tướng sĩ Đan tộc Dao Tiến Trung dẫn binh dời doanh sang phía Tây Bạch Cổ thành.

Phía Tây vùng đất thấp này có Bạch Cổ hà chảy mãi không ngừng, phía Đông chính là Bạch Cổ thành, được quân Miến Điện xem như phòng tuyến quan trọng trú đóng phòng thủ. Nếu như liên quân qua sông tấn công, bọn họ sẽ có thể phản kích giữa dòng.

Thời gian trước liên quân nhiều lần qua sông, đánh giằng co kịch liệt với quân Miến Điện tại dãy đất này, cả hai bên hy sinh không ít. Không biết là quân Miến Điện rời đi quá vội vàng, hay là tinh thần xuống thấp đến mức hết sức đáng thương, trên trận địa bỏ lại không ít cờ xí và binh khí, ngay cả thi thể cũng không thu dọn chôn cất. Thi thể ngâm trong nước nơi thấp trũng trở nên sưng phù, khu vực đất bùn lầy gần bờ sông còn có tay cụt chân gãy và một ít mảnh vụn nội tạng màu sắc khá ghê rợn rơi vãi.

Khí trời dần dần nóng bức, vùng đất thấp này lại ẩm ướt hơn nơi khác, ruồi muỗi bâu đầy trên mặt nước, thi thể, bay tới lui vo ve.

Nam Chuông binh thấy tình hình như thế, dực vọng giắt tiền cướp lương cướp nữ nhân nhất thời giảm đi không ít. Thời gian trước phòng tuyến phía Tây là do Tư Vong Ưu phái ra Thổ Ty binh tấn công, không nghĩ tới chiến hướng tàn khốc như vậy. Dù sao Nam Chuông binh là tới đây thừa dịp cháy nhà hôi của, không phải là tới liều mạng cùng quân Miến Điện.

Phạ Nha Na Khoản Nặc cũng cảm thấy lạnh toát trong lòng, xem ra quân Miến Điện là đập nổi chìm thuyền, cho dù là cướp được phòng tuyến phía Tây tương đối thấp của Bạch Cổ thành, nhưng muốn chân chính đánh vào phải trả bao nhiêu máu và sinh mạng?

Đã tới thì phải ở lại, dù sao hiện tại muốn rút lui cũng đã không còn kịp nữa. Phạ Nha Na Khoản Nặc chỉ đành phải ra lệnh binh sĩ dọn dẹp những thi thể này, đào hố chôn hết thảy.

Hãn Phượng, Đào Tiến Trung cũng mang theo thủ hạ giúp một tay, lúc này chỉ có tiến chứ không thể lui, nếu lui về chắc chắn sẽ bị người ta cười chết.

Trên tường phía Tây Bạch Cổ thành, Mãng Ứng Lý, Nhạc Phượng thân mặc kinh trang vô cùng đơn giản đi thị sát quân đội thủ thành. Nhìn thấy mảnh đất thấp phía Tây thành có thật nhiều quân địch vào đóng, hai người không che giấu được vẻ vui mừng lộ ra trên mặt.

Mãng Ứng Lý vuốt cằm liên tiếp:

- Nhạc Thừa tướng thần cơ diệu toán, nếu lần này có thể bảo vệ Bạch Cổ thành, cô vương còn có thể trùng chấn hùng phong.

Đây cũng không phải là khoác lác, ở các nước Nam Cương, người Miến Điện luôn luôn hùng mạnh, đè ép Xiêm La, đánh Nam Chuông. Bạch Cổ tới địa khu A Ngõa là kho lương nổi tiếng, quân Miến Điện lại hung hãn hiếu chiến. Tuy rằng hiện tại Mãng Ứng Lý xui xẻo bị liên quân đè ép đánh, chỉ cần không thể một giây đánh chết, Đông Hu vương triều sẽ khôi phục rất nhanh.

Mặc dù liên quân hùng mạnh thật nhưng cũng có nhược điểm của nó. Đại quân do mấy mươi dân tộc và thể lực ghép lại mà thành, cố nhiên binh thế lớn chưa từng có, nhưng lực ngưng tụ nội bộ nhưng cũng rất thành vấn đề. Nếu như lòng quân dao động sẽ rất dễ dàng hiểu lầm lẫn nhau thậm chí dễ dàng tan rã, tình thế rất tốt ban đầu mà Tư Vong Ưu đã tạo dựng sẽ trôi theo dòng nước.

Tần Lâm trù mưu đại cục, khéo léo dẫn dắt, từ đó mới có được cục diện liên quân đại cử tấn công Đông Hu vương triều. Nếu liên quân rút lui, muốn tổ chức lại là vô cùng khó khăn.

- Đáng tiếc, đáng tiếc, an bài mỗi tốt câu cá vàng, chỉ câu được tôm tép nhỏ...

Nhạc Phượng nhìn về phía cờ xí Nam Chuông quốc vương cách đó không xa, nụ cười lộ vẻ châm chọc

Mãng Ứng Lý cười to:

- Tên Phạ Nha Na Khoản Nặc này lại dám thừa dịp cô vương chiến bại cháy nhà hôi của, diệt y trước cũng hả giận trong lòng. Về phần bọn Nạp Lê Huyền, Tư Vong Ưu, tương lai cô vương sẽ lấy tánh mạng bọn chúng từng tên một!

- Còn có Tần Lâm, cũng không tha cho hắn, tương lai Đại vương đánh đến Vân Nam, nhất định Hoàng đế Trung Quốc sẽ giận đến chém đầu hắn!

Nhạc Phượng oán hận nói.

Mấy ngày kế tiếp, liên quân lại phát động một lần tấn công quy mô lớn. Quân Miến Điện cũng hiểu được Bạch Cổ thành sau lưng chính là căn cơ cuối cùng của Đông Hu vương triều, từ tướng quân đến binh sĩ thấy đều đỏ mắt, liều mạng chiến đấu như gà chọi hăng máu.

Quân Miến Điện chó cùn rứt giậu, so ra tinh thần liên quân còn thua kém không bằng đối phương. Thật ra thì điều này cũng rất dễ hiểu, dù sao trừ ba ngàn Mạnh Dương binh hệ chính của Tư Vong Ưu mới vừa mở rộng tác chiến ương ngành nhất, phần lớn tướng sĩ Đạn tộc là đồng tộc cũng còn ra sức, những thế lực khắp nơi khác trên căn bản xuất công không xuất lực, bọn họ là thừa dịp cháy nhà hôi của, không phải tới để đổ máu bán mạng.

Dĩ nhiên sức chiến đấu cường hãn nhất chính là lực chiến đội do Ngũ Phong hải thương xây dựng. Đội quân này toàn là loại người anh dũng tuyển chọn ra trong mấy vạn thủy thủ Ngũ Phong hải thương, trên tay ai nấy đã từng dính máu, lại trải qua Du Tư Cao cùng Trầm Hữu Dung huấn luyện chính quy, kinh nghiệm chiến trường phong phú, mức độ hung hãn không thấp hơn đội quân bách chiến tinh nhuệ dưới quyền Du Đại Du năm xưa.

Nhưng Doãn Tân Thương cũng không chuẩn bị dùng cánh quân quý giá này trong cuộc tiêu hao chiến công thành tàn khốc này. Người khác không biết rõ ràng lắm, y còn có thể không rõ ràng sao, lực chiến đội là của Kim trưởng quan, là của Tần Đốc Chủ, bây giờ chỉ là giết gà dùng dao mổ trâu, tương lai còn có tác dụng lớn hơn nữa.

Lực chiến đội cũng không đầu nhập công thành, chẳng qua là dùng hỏa lực tầm xa Hồng Di đại pháo và pháo Bồ Đào Nha pháo kích Bạch Cổ thành. Một khi có cơ hội, thật nhiều hỏa thương thủ sẽ lập tức ủa lên, dùng Tấn Lôi Thương bắn ra từng loạt mưa đạn, làm cho quân Miến Điện thủ thành đỏ mắt.

Kỳ quái là dường như quân Miến Điện cũng có lá bài tẩy gì đó, tác chiến không còn nối đuôi nhau liên tiếp xông lên giống thời gian trước, mà tiến thoái chùng mực, rất có đường lối, lộ ra vẻ không hề sợ hãi.

Nếu liên quân không chuẩn bị đánh một lần cho xong, công thành chiến này cũng không giải quyết được gì.

Mấy ngày kế tiếp chiến trường yên tĩnh một mảnh, ngược lại không phải là liên quân không muốn đánh, mà là không thể đánh được.

Bởi vì trời mưa.

Một khi khu vực hạ du Y Lạc Ngõa Để giang phía Nam Miến Điện tiến vào mùa mưa, thường thường sẽ kéo dài liên tục. Thời tiết kỳ quái như vậy sẽ làm cho dây cung của binh sĩ trở nên mềm đi, nếu kéo căng quá sẽ tróc keo. Hỏa dược cũng sẽ bị ẩm, khô giáp mắc mưa còn rất dễ dàng hoen rỉ, mặt đất bùn lầy trơn trượt cũng làm cho công thành biến thành nhiệm vụ bất khả thi.

Nhưng đợi đến ba hôm sau đợt mưa kéo dài vừa dứt, mặt trời nhô lên cao chiếu rọi chính là thời tiết tốt để chiến đấu, liên quân cũng không thể phát động thế công mới.

Quân doanh ở vùng đất thấp phía Tây thành đã dời tới gần sát bờ Bạch Cổ hà, nơi cao ráo hơn. Binh sĩ trong cả quân doanh không có chút ý chí chiến đấu nào, ngược lại khắp nơi tràn đầy tiếng rên rỉ đau đớn, vô số binh sĩ bệnh ngã lăn ra, một hồi phát rét, lạnh đến xanh cả mặt, một hồi lại nóng lên, toàn thân đổ mồ hôi hột, như đang trong lò hấp.

Những binh sĩ không có phát bệnh cũng luống cuống tay chân, một số đông người được dùng để phục dịch chiến hữu mắc bệnh, chỉ có số người cực ít có thể rảnh rang tuần tra trong quân doanh. Dù vậy những người này cũng lo lắng trùng trùng, lo rằng mình cũng sẽ mắc bệnh sốt rét bất cứ lúc nào.

Quân của Phạ Nha Na Khoản Nặc, Hãn Phượng và Dao Tiến Trung đã gần như đánh mất sức chiến đấu, trong quân doanh những thủ lĩnh Thổ Ty có quan hệ tương đối gần, đi lại với nhau tương đối nhiều với bọn họ cũng xảy ra sốt rét hoặc nhiều hoặc ít.

Trời ơi, đây là đang trừng phạt chúng ta sao?

Không ít binh sĩ kêu rên đau đớn, ý chí chiến đấu đã dao động. Đúng lý ra người đã mắc sốt rét trước đây, khả năng lây nhiễm một lần nữa là rất thấp, nhưng lần này có rất nhiều người đã từng mắc sốt rét cũng

ngã xuống.

Không những như vậy, thông thường mà nói, cho dù là những người đã từng mắc sốt rét tái phát bệnh, hẳn triệu chứng cũng sẽ nhẹ hơn một chút. Nhưng triệu chứng các binh sĩ tương đối nghiêm trọng, vốn lúc trước là cách ngày mới lên cơn sốt một lần, hoặc cách hai ngày một lần, hiện tại lần này ngày nào cũng sốt, lúc nóng lúc lạnh, cho dù là thân thể khỏe mạnh tới mức nào cũng không chịu đựng nổi.

Đây là loại sốt rét gì vậy? Đây là sốt rét sao?!

Trong doanh trường, thần sắc Phạ Nha Na Khoản Nặc, Hãn Phượng và Đào Tiến Trung hết sức buồn bực, hồi lâu Nam Chương quốc vương thở dài một tiếng:

- Đây là ma quỷ nguyên rủa!

- Chẳng lẽ Phạ Bồ Tát thật sự phù hộ Mãng Ứng Lý?

Hãn Phượng cười khổ.

Đào Tiến Trung nhăn nhó mặt mày:

- Hay là khuyên nhủ Tư Tuyên Úy, dứt khoát, dứt khoát lui binh đi...

- Báo...

Truyền lệnh binh chạy như bay mà vào:

- Tư Tuyên Úy dẫn người vào doanh!

Ba người kinh ngạc không thôi, trong quân doanh này tràn đầy ôn dịch, người khác tránh không kịp, Tư Vong Ưu lại dám chủ động tới ư?

Tư Vong Ưu được đông đảo nữ binh thân vệ và võ sĩ tiền hô hậu ủng, đi vào quân doanh phía Tây thành.

Trang phục của nàng hôm nay khác với hôm trước, trên đầu búi tóc lên cao, cắm xéo một mũi trâm bạc. Thân mặc đoản y bó sát màu lục, quần màu vàng đồng thêu ngũ sắc, đai lưng bạc bó sát eo thon nhỏ, làm nổi bật vóc người thon thả nảy nở, phong thái yếu điệu mà phiêu hốt.

Không trách gọi là Kim Phượng Công chúa, Tư Vong Ưu mặc đồ này quả thật giống như một con chim phượng hoàng ngũ sắc rực rỡ.

Quân doanh bởi vì ôn dịch mà lộ ra tử khí trầm trầm này nhờ có Tư Vong Ưu đến được điểm xuyết thêm màu sắc tươi tắn. Binh sĩ Nam Chương đắm chìm trong bệnh dịch đau đớn lục tục diu dắt lẫn nhau đi ra doanh trường, hành lễ với nàng.

Nam Chương quốc còn gọi Liêu Quốc, cũng chính là Lào sau này, Liêu tộc và Thái tộc cùng văn hóa chủng tộc, cho nên trong lòng binh sĩ, Tư Vong Ưu thân mặc đồng phục truyền thống như vậy có vẻ dễ thân dễ kính hơn.

Nàng khẽ mỉm cười, đi về phía ba tên binh sĩ đứng trước một doanh trường bên trái.

Tên binh sĩ đứng giữa vàng võ gầy nhom, sắc mặt xanh hết sức đáng sợ, không ngừng run run đôi môi tím bầm, thân thể suy yếu không đủ sức đứng thẳng, phải nhờ vào hai tên đồng bạn bên cạnh tạm thời còn khỏe mạnh dìu đỡ. Thế nhưng ngay cả hai tên này cũng không biết sau này mình có giẫm vào vết xe đổ của chiến hữu hay không, nói không chừng hai ngày nữa sẽ trở nên giống như vậy, lên cơn sốt rét lúc nóng lúc lạnh.

1044. Chương 1044: Dự Liệu

Thấy chủ soái liên quân, Kim Phượng Công chúa cao quý xinh đẹp đi về phía mình, ba tên binh sĩ vừa mừng vừa sợ, trong lúc nhất thời tay chân luống cuống. Binh sĩ đứng giữa hai tay tạo thành chữ thập hành lễ, hai binh sĩ hai bên cũng muốn làm như vậy, lại quên mình đang dìu đỡ đồng bạn, mới vừa buông tay ra thân thể binh sĩ bị bệnh lập tức ngã sang bên. Hai người bọn họ lại vội vàng đỡ, luống cuống tay chân, mặt ba người đều đỏ ửng lúng túng.

- Không cần hốt hoảng như vậy, chẳng lẽ ta đáng sợ như vậy sao?

Tư Vong Ưu cười khanh khách đến gần, ánh mắt nhìn bệnh nhân lộ ra vẻ thương hại:

- Đáng thương, nhất định người rất khó chịu.

Dứt lời, Tư Vong Ưu đưa tay ra sờ sờ trán của y.

Bệnh nhân bị cảm giác hạnh phúc đột ngột làm choáng váng, kích động đến cả người run rẩy, cảm giác không thể khống chế được lưỡi mình nói gì:

- Không, không khó chịu...

Tư Vong Ưu mỉm cười gật đầu một cái:

- Yên tâm, ta mang theo thầy thuốc cùng dược liệu, người sẽ khỏi hẳn.

Cho đến khi Kim Phượng Công chúa rời đi rất lâu, binh sĩ kia vẫn giống như si ngốc, sắc mặt trước đó còn tím bầm hiện tại đã trở nên đỏ như say rượu.

Hồng bét, bắt đầu nóng lên! Mấy tên chiến hữu chuẩn bị kéo y đi về nghỉ, còn có người la hét lấy nước lạnh khăn lông.

- Không có, ta không có...

Binh sĩ càng đỏ mặt hơn.

Mọi người nhìn kỹ mới hiểu rõ, đây không phải là lên cơn sốt rét, mà là quá kích động.

Không ít binh sĩ lúc này mới phục hồi tinh thần lại, trong lòng mơ hồ lại có chút hâm mộ binh sĩ phát bệnh này, nếu mình cũng bị sốt rét, như vậy mới vừa rồi kẻ nói chuyện với Kim Phượng Công chúa không phải chính là mình sao?

Tư Vong Ưu dẫn dắt chúng thủ lĩnh Thổ Ty đi thẳng tới, dọc đường không ngừng hỏi thăm ẩm lạnh các binh sĩ mắc bệnh, cam kết sẽ trị cho bọn họ mau sớm khỏi hẳn.

Mạnh Dương Tuyên Ủy Sứ thân phận cao quý đích thân đến quân doanh bệnh dịch lưu hành hỏi thăm quan binh mắc bệnh, làm tướng sĩ các tộc vô cùng cảm động, tất cả đều lạy phục đầy đất.

Nam Cương Thổ Ty quyền thế cực lớn, cách khá xa quân dân dưới quyền. Đa phần những binh sĩ này toàn là xuất thân bá tánh bình dân, thấy Tư Tuyên Ủy đối đãi như vậy có rất nhiều người sinh lòng liều chết vì nàng.

Phạ Nha Na Khoản Nặc mặt mũi tươi cười ra đón, chạy chậm tới:

- Tư Tuyên Ủy đại giá quang lâm, không kịp tiếp đón từ xa, thứ tội thứ tội!

Hãn Phượng, Đào Tiến Trung theo sát phía sau, sắc mặt có vẻ khó coi, ban đầu không nghe Tư Vong Ưu khuyến cáo cố ý dời doanh đến phía Tây thành cũng là ý thực lực mình mạnh mẽ, cố ý làm càn, muốn sau cuộc chiến kiếm chắc được nhiều của cải quyền lực hơn. Ai ai cũng nhìn ra Tư Vong Ưu muốn làm nữ vương tân triều Miến Điện, nhưng muốn đăng vương vị cũng không phải đơn giản như vậy, muốn được mọi người ủng hộ ít nhất phải lấy ra thứ gì đó đủ để trao đổi.

Quả nhiên đi theo tên Phạ Nha Na Khoản Nặc này không có kết quả tốt, làm quân đội Nam Cương thấy đều mắc bệnh sốt rét, bệnh thể vô cùng hung ác.

Có làm hay không!?

Tư Vong Ưu ngược lại rất khách sáo, ôn tồn an ủi các binh sĩ xui xẻo mắc bệnh, giống như một tiểu muội muội an ủi huynh trưởng.

Thành thật mà nói, mới vừa rồi bọn ba người Phạ Nha Na Khoản Nặc đã thương lượng xong xuôi, muốn gặp mặt Tư Vong Ưu đề nghị rút quân. Bọn họ cho rằng sẽ có không ít người hưởng ứng yêu cầu này, bởi vì binh sĩ là sống, đại quân phải không ngừng lưu động, trong quân các thủ lĩnh Thổ Ty khác cũng xuất hiện

sốt rét kỳ quái, hơn nữa có khuynh hướng lây nhiễm lan truyền, chỉ bất quá quân của ba người này tình huống nghiêm trọng nhất.

Thấy Tư Vong Ưu đối đãi như vậy, Hãn Phượng cùng Đào Tiến Trung lại cảm thấy ngượng ngùng, ấp a ấp úng không có cách nào mở miệng.

Duy chỉ có Phạ Nha Na Khoản Nặc da mặt dày, hơn nữa bệnh nhân trong quân của y quá nhiều, quả thật không chịu được nữa, tỏ vẻ áy náy khom người nói:

- Tư Tuyên Ủy, ngài cũng nhìn thấy tình hình trong quân tiểu vương, thật sự là chẳng ra gì, bị bệnh một mảng lớn, bệnh chết cũng có mười mấy tên, phải chăng là nên rút lui trở về trước... Tuyên Ủy ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, tiểu vương đối với Đại Minh trung thành cảnh cảnh, nhận được Tần Đốc Soái truyền hịch liền dứt khoát xuất binh trợ chiến... Nhưng, nhưng đây không phải là có ôn dịch sao, ha ha!

Chuyện trên đời này phàm có người mở miệng trước, những người khác cũng có thể hạ mình phụ họa. Hãn Phượng và Đào Tiến Trung cũng luôn miệng kêu khổ, thỉnh cầu rút quân.

Ngay cả những thủ lĩnh Thổ Ty cùng đi theo Tư Vong Ưu cũng có người thần sắc biến hóa, rõ ràng có điều dao động.

Trong quân các vị thủ lĩnh Thổ Ty hoặc nhiều hoặc ít đều có kẻ mắc bệnh sốt rét, nhưng tình huống không nghiêm trọng như khu vực phía Tây thành này. Cho nên trước đó bọn họ còn cảm thấy có thể tiếp tục chiến đấu nữa, kết quả chính mắt thấy được thảm trạng đám người trong quân Phạ Nha Na Khoản Nặc, không khỏi ai nấy trong lòng run sợ, mỗi người thẩm tính toán cho riêng mình.

Tư Vong Ưu khẽ mỉm cười, đồng dục nói:

- Các vị thúc bá, các vị tướng quân, xin đừng nôn nóng, lần này ta tới đây chính là muốn nói cho các người biết, thiên triều Tần Đốc Soái đã sớm dự liệu tình huống hôm nay, nên đã chuẩn bị trước, rất nhanh là có thể trị hết cho binh tướng mắc bệnh sốt rét!

- Lời này có thật chẳng?

Phạ Nha Na Khoản Nặc, Đào Tiến Trung cùng Hãn Phượng đều tròn to hai mắt, các vị thủ lĩnh Thổ Ty cũng bàn tán xôn xao.

- Không sai.

Tư Vong Ưu ngẩng nhìn bốn phía, cười khanh khách nói:

- Lục chiến đội Doanh Châu Tuyên Ủy ty phái tới cũng không có nhiễm sốt rét nơi này, có đúng hay không?

Các Thổ Ty chợt hiểu ra.

Binh sĩ lục chiến đội Doanh Châu Tuyên Ủy ty đến từ mười mấy quốc gia Nhật Bản, Triều Tiên, Tây Ban Nha, Bồ Đào Nha, Giản Bộ Trại, Luzon... dĩ nhiên lấy người Trung Quốc làm chủ thể. Đúng lý ra người Trung Quốc là dễ dàng lây sốt rét nhất, bởi vì không quen với chướng khí Nam Cương. Nói bằng ngôn ngữ hiện đại chính là thiếu lực miễn dịch đối với sốt rét.

Nhưng lần này liên quân sốt rét thịnh hành, bọn họ lại thủy chung không có bệnh hoạn gì.

- Thì ra Tần Đốc Soái sớm có diệu pháp, không trách có thể để cho đại quân lao sư viễn chinh.

Các vị thủ lĩnh xì xào bàn tán.

Còn có người ý niệm xoay chuyển nhanh hơn: bây giờ còn nói Tư Tuyên Ủy cùng Tần Đốc Soái không có gì, kẻ ngu mới tin tưởng!

Tư Vong Ưu cười lui về phía sau một chút, sau lưng nàng thỉnh thoảng xuất hiện một trung niên áo xanh khăn vành, nhìn qua giống như một vị học cứu:

- Các vị xem người này là ai!

Lý Kiến Trung!

Không ít thủ lĩnh Thổ Ty nhận ra vị tiền nhiệm Thông Phán Vĩnh Xương, bây giờ thự nhiệm Tri Phủ Vĩnh Xương này.

Tại sao Lý Kiến Trung lại tới nơi này?

Sau khi Tần Lâm đốc sư thu phục Thi Điện, Lý Kiến Trung rất là bận rộn trong một thời gian, lấy thân phận thự nhiệm Tri Phủ yết bảng an dân, chấn tể nạn dân, xây dựng lại sau chiến tranh, cũng may y một mảnh công tâm, ngược lại cũng làm không biết mệt.

Lúc Tư Vong Ưu ăn thề ở Mạnh Đường chuẩn bị kéo binh Nam chinh, thế cục Vĩnh Xương phủ hơi ổn, các hạng sự vụ dần dần đi vào quỹ đạo, Tần Lâm lợi dụng danh nghĩa Đốc Soái ra lệnh Lý Kiến Trung điều vận lương thực, chi ứng cho Đặng Tử Long và Lưu Đỉnh đóng quân Uy Viễn doanh.

Chờ Lý Kiến Trung đến Uy Viễn doanh, Đặng Tử Long mới cười ha hả đưa mật thư của Tần Lâm đã để lại nơi này từ trước cho y. Trong thư trước hết Tần Lâm nói xin lỗi, sau đó khẩn cầu nhạc phụ Đại nhân xuất cảnh tương trợ. Nam Cương chúng khí hung mãnh, đại quân lao sư viễn chinh, nếu như không có cao thủ y thuật tinh diệu theo quân, sợ rằng số lượng tướng sĩ bị tổn thất ngoài chiến đấu sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Trong chiến tranh thời cổ bởi vì y thuật chưa phát triển, thường là tướng sĩ bệnh chết còn nhiều hơn cả hy sinh trên chiến trường. Tỷ như cuộc chiến Xích Bích ảnh hưởng đến tiến trình lịch sử Trung Quốc, thật ra thì phóng hỏa tạo thành tổn thất cũng không lớn cho quân Tào, ngược lại bệnh dịch lan truyền trước đó đã khiến cho sức chiến đấu người phương Bắc là chủ yếu trong quân Tào giảm xuống kịch liệt.

Lý Kiến Trung là thự nhiệm Tri Phủ Vĩnh Xương, đúng lý ra không nên tự tiện rời chức vị, nhưng Tần Lâm lấy danh nghĩa Đốc Soái đưa ra bảo đảm sẽ điều tập nhiều tiền lương hơn tiếp viện công cuộc xây dựng lại sau chiến tranh. Hơn nữa hắn còn hứa sẽ tấu thỉnh triều đình giảm miễn thuế phú cho Vĩnh Xương phủ ba năm, Thi Điện huyện mười năm.

Đồng thời Lý Kiến Trung cũng cho là chỉ có chịu cực một lần giải quyết cho xong Mãng Ứng Lý, dân chúng biên cảnh mới có thể được sống cuộc sống bình yên. Vì vậy y hơn hử tuân mệnh, mang theo được liệu Tần Lâm an bài trước, đuổi theo một mạch Tư Vong Ưu đang dẫn dắt đại quân Nam chinh.

Những năm Lý Kiến Trung ở Vĩnh Xương phủ, quan vị Thông Phán còn không bằng danh tiếng y thuật, rất nhiều thủ lĩnh Thổ Ty ở gần biên cảnh đều biết y tinh thông thuật kỳ hoàng, luôn miệng nói:

- Ra trận thân huynh đệ, đánh hổ phụ tử binh, Tần Đốc Soái truyền hịch tiến quân, Lý Tri Phủ tiền tuyến trị ôn dịch, thật là hay quá, hay quá!

Những kẻ cách xa biên cảnh, tỷ như đám người Phạ Nha Na Khoản Nặc, Nạp Lê Huyền là nửa tin nửa ngờ.

Đạo Tiến Trung không kịp chờ đợi chấp tay một cái:

- Xin hỏi Lý Tri Phủ, rốt cuộc loại ôn dịch này là bệnh gì, thoát nhìn giống như sốt rét, nhưng tại sao mỗi ngày đều phát lạnh phát nóng như vậy?

Trước đó Lý Kiến Trung đã nghiên cứu không ít, háng giọng nói:

- Cũng là sốt rét, bất quá là một loại sốt rét từ trước tới nay chưa từng thấy qua. Bệnh sốt rét ở phía Nam Trung Quốc ta và Nam Cương hoặc hai ngày sốt một lần hoặc ba ngày sốt một lần. Nhưng bệnh nhân mắc sốt rét hiện tại là mỗi ngày đều sốt, triệu chứng cực kỳ ác liệt, chuyện này trước đây cũng không thấy có sách cổ ghi lại. Lý mỗ nghi ngờ là do người Tây Ban Nha từ Tây Dương mang tới nơi này, cho nên binh sĩ dưới quyền các vị cũng không thể chống cự.

Trên thực tế Lý Kiến Trung đoán đúng được tám chín phần mười, sốt rét có bốn loại, sốt rét ác tính, sốt cách nhật (cách một ngày), sốt cách hai ngày và sốt cách ba ngày, mỗi loại bệnh mắc một loại vi khuẩn khác nhau. Trong đó sốt rét lưu hành ở phía Nam Trung Quốc và Đông Nam Á chủ yếu là sốt cách hai ngày và sốt cách ba ngày, cho nên Nam Cương cũng có được kháng thể hoặc nhiều hoặc ít với hai loại sốt rét này.

Mà sốt rét ác tính chủ yếu lưu hành ở vùng nhiệt đới như châu Phi, biểu hiện là mỗi ngày đều sốt, cũng biến chứng nhiều, triệu chứng vô cùng nghiêm trọng, rất dễ dàng nguy hiểm đến tính mạng. Những năm gần đây là do thương thuyền Bồ Đào Nha Tây Ban Nha từ Phi Châu mang tới khu vực ven biển miền Nam Miến Điện, các binh sĩ Nam Cương và các Thổ Ty không hề có lực miễn dịch đối với nó.

Chư vị thủ lĩnh Thổ Ty nghe nói bệnh này đáng sợ như thế, mình và binh tướng dưới quyền ở trước mặt nó cũng thiếu sức đề kháng giống như người Hán, nhất thời ai nấy sắc mặt khó coi, hỏi tới:

- Vậy biết phải làm sao, Lý Tri Phủ, nhất định ngươi có biện pháp, có đúng hay không?

Lý Kiến Trung mỉm cười vẩy vẩy tay áo, nhẹ nhàng thốt ra hai chữ:

- Dĩ nhiên.

Phù... Thủ lĩnh Thổ Ty và tướng quân các nước hiện trường không hèn mà cùng thở dài ra một hơi, thậm chí Phạ Nha Na Khoản Nặc, Đào Tiến Trung và Hãn Phượng lấy lưng bàn tay lau lau mồ hôi lạnh trên trán.

Thiên triều Tần Đốc Soái truyền hịch vây công Đông Hu vương triều, thế lực khắp nơi đều nhìn ra tiện nghi, chạy tới đánh con chó rơi xuống nước Mãng Ưng Lý này.

Đây là chuyện đương nhiên, người nào mang binh nhiều tướng mạnh, người ấy có thể được chia phần nhiều hơn sau cuộc chiến, cho nên bọn họ đều kéo quân tình nguyện đi. Ngoài ra bọn họ biết trận chiến này không phải là quá khó, lại có thể kiếm chác không ít, vì vậy trong quân cũng có rất nhiều đại cô gia tiểu cữu tử thân thích.

Những cánh quân này không chỉ là tình nguyện, còn là hệ chính tuyệt đối thân tín, nếu như tổn thất quá nặng, các vị thủ lĩnh cũng sẽ đau lòng đến không muốn sống nữa!

Nghe Lý Kiến Trung nói có thể trị được bệnh sốt rét, không cần biết quốc vương hay là Thổ Ty thấy đều khom lưng, đầu cúi xuống thật thấp, mặt mũi tươi cười mời y thi triển diệu thủ hồi xuân.

Lý Kiến Trung khẽ mỉm cười:

- Lương y như từ mẫu, các vị không cần như vậy. Nên chữa làm sao, bản quan đã có phương lược, trước đó thí nghiệm ở doanh Tư Tuyên Úy, có thể nói hiệu quả vô cùng rõ rệt. Mời chư vị đến doanh Tư Tuyên Úy lấy thuốc, dựa theo phương pháp bản quan truyền thụ à thi hành, tuyệt đại đa số người mắc bệnh cũng có thể khỏi hẳn.

Chúng thủ lĩnh Thổ Ty lập tức tỉnh ngộ, Lý Kiến Trung là Tư Vong Ưu dẫn tới! Bất quá một người là nhạc phụ Đại nhân Tần Lâm, người kia dường như... Những người có lòng nghi ngờ giữa Tư Vong Ưu cùng Tần Lâm có chuyện gì, vào lúc này lại thật sự không hiểu rõ tình huống.

Chủ soái liên quân, Mạnh Dương Tuyên Úy Sứ mỉm môi khe khẽ cười đứng ở bên cạnh trong khi các Thổ Ty vây quanh Lý Kiến Trung như chúng tinh phủng nguyệt, không hề để ý tới chuyện mình bị lạnh nhạt tạm thời.

Tĩnh khí thần các Thổ Ty lập tức biến chuyển phương hướng, Phạ Nha Na Khoản Nặc là kẻ rất dễ dàng khuất thân, khuôn mặt tươi cười thật là rạng rỡ vô cùng:

- Ôi chào, thì ra Tần Đốc Soái và Tư Tuyên Úy sớm có chuẩn bị, thật là tính toán không sót, man di Nam Cương bọn ta tâm phục khẩu phục!

Đào Tiến Trung và Hãn Phượng từ trước tới nay đều dùng một ít phương thức kỳ quặc không được tự nhiên để tìm lợi ích lớn nhất. Nhưng bây giờ hai người bọn họ không dám nói nửa chữ không, xấu hổ thối lễ:

- Tư Tuyên Úy...

Tư Vong Ưu cười cười, quay đầu nói với Lý Kiến Trung:

- Thế thúc, hay là như vậy, tình huống phiên quân doanh thành Tây này nghiêm trọng nhất, lát nữa ngài hãy trấn giữ bên này, các doanh còn lại nhẹ hơn nhiều, cứ để cho bọn họ uống thuốc theo toa, có được chăng?

Lý Kiến Trung cười vuốt râu, gật đầu khen phải.

Kể có lòng thấy cảnh tượng này, âm thầm lẩm bẩm: sợ rằng Tư Tuyên Úy và Tần Đốc Soái cũng không có quan hệ kia, nếu không con gái Lý Kiến Trung là phu nhân Tần Đốc Soái, y còn có thể hợp tác chặt chẽ với Tư Tuyên Úy sao?

1045. Chương 1045: Ràng Buộc

Đoàn người đi tới trong quân Tư Vong Ưu ở phía Bắc Bạch Cổ thành, trên đất trống trước mặt soái trường đã chất đống rất nhiều rương gỗ, bạch tượng Cẩm Trụ bảo vệ ở bên cạnh.

Chẳng lẽ là bạch tượng thần kỳ chở thánh dược từ Tây Thiên đến nhân gian? Các thủ lĩnh Thổ Ty thoảng động trong lòng, phải biết ở địa phương Nam Cương này, ảnh hưởng của Phật giáo tiểu thừa xâm nhập lòng người rất sâu.

Đại quân Nam chinh, dọc đường không ít binh sĩ nhiễm sốt rét, ngay ở dưới Bạch Cổ thành cũng lục tục có người phát bệnh rải rác. Hơn nữa là sốt rét ác tính người Tây Dương từ Phi Châu truyền tới, chỉ bất quá không có bộc phát tập trung, cũng chưa đưa tới chú ý đầy đủ. Đại quân mười mấy vạn người, có mấy chục mấy trăm bệnh nhân thật sự quá bình thường.

Lý Kiến Trung bèn lợi dụng những bệnh nhân này làm thí nghiệm, phát hiện mặc dù loại sốt rét này là loại hình từ trước tới nay chưa từng thấy qua, nhưng Thanh Hao từ quốc nội mang tới và vỏ, rễ cây canh ki na mà Tần Lâm cho Tư Vong Ưu trồng ở Mạnh Dương có hiệu quả rất tốt chữa sốt rét ác tính. Dùng cả hai loại thuốc càng có hiệu quả cao hơn, gần như uống vào khỏi ngay tức khắc.

Kỳ ninh là thuốc đặc hiệu mấy trăm năm sau nhằm vào sốt rét, Thanh Hao còn là loại thuốc mà tổ chức y tế thế giới (WHO) thế kỷ hai mươi mốt đề cử sử dụng.

Lý Kiến Trung không thể không bội phục con rể mình quả thật suy nghĩ chu đáo sâu xa, ngay từ lúc mấy năm trước đã trồng cây canh ki na ở Mạnh Dương, bằng không hiện tại biết tìm đâu ra thuốc chữa bệnh?!

Y làm thí nghiệm cho ra kết quả, bảo chúng thủ lĩnh Thổ Ty ép Thanh Hao lấy nước, nghiền nát vỏ rễ cây canh ki na nấu nước, sau khi để nguội cho người mắc bệnh uống vào. Ngoài ra vệ sinh triệt để một lượt trong doanh, sau đó đốt ngải cứu đuổi ruồi muỗi. Nếu không tìm được ngải cứu, vậy dùng loại cây cỏ khác có hiệu quả tương tự.

Trong thư Tần Lâm viết rất rõ ràng, cái gọi là chướng khí thật ra là bệnh tật truyền nhiễm do côn trùng cắn lây lan. Lý Kiến Trung vốn là đại phu, có thái độ thật sự cầu thị, chỉ làm vài thí nghiệm đã phát hiện quả thật như vậy.

Chúng thủ lĩnh Thổ Ty nhất nhất lãnh giáo, mặc dù Lý Kiến Trung nói rất rõ ràng nhưng bọn họ vẫn lo lắng, hỏi han không ngừng. Đương nhiên đồng thời lệnh cho thủ hạ lấy tốc độ nhanh nhất thông báo trong quân mình chạy tới đây nhận lãnh những thánh dược cứu mạng này về.

Nạp Lê Huyền thủy chung lộ vẻ âm trầm đứng ở bên cạnh, mắt nhìn xuống dưới mũi chân, không biết đang suy nghĩ gì. Hồi lâu y mới tiến lên trước hai bước, cười nhìn Lý Kiến Trung chấp tay một cái, dùng tiếng Hán ngọng ngịu hỏi:

- Lý Tri Phủ, không biết hai loại dược vật này có tên là gì vậy?

Hừ, ngươi lấy là dược, hỏi han làm gì? Các thủ lĩnh Thổ Ty hơi lộ vẻ khinh thường, hai loại thảo dược này là từ trước tới nay chưa từng thấy qua, lấy tư tâm suy nghĩ một chút, đây là phương thuốc trị liệu sốt rét, tất nhiên Lý Kiến Trung sẽ không chịu vạch trần lai lịch của chúng.

Vậy mà Lý Kiến Trung không giấu giếm chút nào, hăng giọng nói:

- Loại cỏ này gọi là Thanh Hao, cổ tịch ghi lại có tác dụng thanh nhiệt giải cảm, trị được bệnh sốt, dùng cho thử tà phát nhiệt, âm hư phát nhiệt, tối nóng sáng lạnh, cốt chưng lao nhiệt, sốt rét hàn nhiệt, thấp nhiệt hoàng đản... Vỏ và rễ loại cây này là của cây canh ki na, sinh trưởng ở tân đại lục gì đó ngoài Đông Dương đại hải cực xa.

Người duyên hải học cao hiểu rộng, có lẽ cũng từng nghe tân đại lục từ miệng người Tây Ban Nha nhắc tới. Lý Kiến Trung chỉ biết qua thư của Tần Lâm, thật ra y cũng không biết tân đại lục này nằm ở nơi nào.

Đa số các Thổ Ty đều ở sâu trong đất liền, duy chỉ có Xiêm La thông thương lâu dài cùng hải ngoại, người Tây Ban Nha Bồ Đào Nha từng tới đã nhiều, Nạp Lê Huyền cũng biết được tân đại lục kia ở phía Đông Nhật Bản cực xa, từ Luzon qua đó còn cách xa vạn dặm, nghe vậy bèn vội vàng truy hỏi:

- Chẳng lẽ là người Tây Dương đưa cho Tần Đốc Soái nhiều vậy sao?

- Không phải....

Lý Kiến Trung lắc đầu một cái:

- Là do những năm qua tiểu tể nhờ Tư Tuyên Ủy trông ở Mạnh Dương. Những Thanh Hao này là sinh trưởng ở Tứ Xuyên, Hồ Quảng, ngàn dặm xa xôi chuyển vận đến đây, rất không dễ dàng!

Ặc... Chúng Thổ Ty nghe vậy ngẩn ra, Nạp Lê Huyền miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, trong lòng có khổ mà không thể nói.

Tân đại lục xa ngoài vạn dặm, trước mắt cây canh ki na cũng chỉ có Mạnh Dương trông được, mà Thanh Hao là chỉ có nội địa mới có, hai vị thuốc này có thể nói hoàn toàn bị khống chế trong tay Tần Lâm.

Các thủ lĩnh Thổ Ty lấy được thuốc lại bắt đầu lo được lo mất: vừa lo lắng thuốc này không có hiệu quả, quân đội mình gặp sốt rét hành hạ mà nguyên khí tổn thương nặng nề, lại lo lắng thuốc này thật sự có hiệu quả rõ rệt, như vậy tương lai quân đội Trung Quốc xâm nhập Nam Cương sẽ không sợ hãi nữa, Tần Đốc Soái có thể mượn thuốc tốt này tung hoành ngang dọc giữa các phe ở Nam Cương...

Thế nhưng đây là dương mưu, hai vị thuốc đặt ở trước mặt rất rõ ràng, không ai có thể cự tuyệt. Biết rõ thuốc này cầm lên dễ để xuống khó, nhưng bọn họ lại không thể không cầm.

Không ít người đều nhìn Tư Vong Ưu, sau đó trầm thờ dài, sợ rằng tương lai cũng phải nghe hiệu lệnh Tần Đốc Soái, cũng chính là nghe hiệu lệnh vị Tư Tuyên Ủy tuổi còn quá trẻ này.

Tư Vong Ưu cũng không lộ vẻ vui mừng quá mức, mượn thuốc cứu mạng để nắm thóp thế lực các phái Nam Cương vốn không phải là bản ý nàng, càng không phải là Lý Kiến Trung nghĩ ra được.

Nàng không thể làm gì khác hơn nhìn Doãn Tân Thương, làm việc như thế nào đều là y ra mưu đồ sách.

Doãn Tân Thương âm trầm cười một tiếng, trong tự điển của y từ trước tới nay chỉ có được làm vua thua làm giặc, chỉ cần có thể đạt tới mục tiêu, thủ đoạn hạ lưu cũng không thành vấn đề. Hơn nữa Nam Cương Thổ Ty sợ uy mà không phục đức, cho bọn họ một sự ràng buộc như vậy cũng là chuyện nên làm.

Khác với các thủ lĩnh Thổ Ty lo được lo mất, binh sĩ các tộc tới đây lấy thuốc ai nấy tỏ vẻ hết sức vui mừng, ý định của bọn họ đều rất đơn thuần, nếu Kim Phượng Công chúa nói được vật hữu hiệu, vậy thì nhất định hữu hiệu.

Bạch tượng Cẩm Trụ dùng lỗ mũi cuốn được liệu lên, phân phát cho binh sĩ từng rương từng rương, binh sĩ các tộc trước khi nhận lấy rương thuốc đều xá nó một xá. Trong truyền thuyết các tộc Nam Cương, bạch tượng là động vật vô cùng trân quý thần thánh.

Rất nhanh các doanh bắt đầu hành động vệ sinh và nấu thuốc, khắp nơi toàn là mùi Thanh Hao và ký ninh nồng nặc. Không lâu sau lại là đốt cháy ngải cứu bốc lên khói xanh lượn lờ xua đuổi côn trùng ruồi muỗi, các doanh đều bị hơi nước và khói mù bao phủ.

- Đáng ghét!

Trên tường thành, Mãng Ứng Lý nện mạnh một quyền, nếu như bảo tồn thực lực mạnh hơn một chút nữa, lúc này ra khỏi thành nghịch tập, cơ hội thành công sẽ rất lớn.

Đáng tiếc quân đội không còn lại mấy của y đã tiêu hao rất lớn trong cuộc chiến giằng co mấy ngày trước, đã không còn đủ lực ra khỏi thành phát động phản kích.

1046. Chương 1046: Kim Phượng Bạch Tượng Vương

Nhạc Phượng khuyên nhủ:

- Đại vương không cần phiền não, loại sốt rét này thể tới vô cùng hung mãnh, chỉ trong tay người Tây Dương có thuốc chữa bệnh. Hộp gỗ chứa một chút thuốc ít ỏi, giá cả lại đáng ngàn vàng, trong quân Tư Vong Ưu

nhất định không có. Cho dù là có được chút ít cũng không cứu được mấy ngàn bệnh nhân, hơn mười vạn đại quân này

Lúc này Mãng Ứng Lý mới đổi giận làm vui.

Miến Điện ở phía Đông Ấn Độ, là quốc gia thuộc Đông Nam Á tiếp xúc với người Tây Dương sớm nhất, bị truyền bá sốt rét ác tính đến từ Phi Châu cũng sớm nhất. Loại sốt rét này tốc độ phát bệnh nhanh, bệnh thể cực kỳ nghiêm trọng, xác suất tử vong hơn xa sốt cách nhật thường thấy ở châu Á, hơn nữa cư dân bản địa thiếu sức đề kháng đối với nó. Cho nên Mãng Ứng Lý lặng lẽ bỏ lại thi thể người chết do sốt rét ở vùng đất thấp phía Tây thành, sau đó rút quân rời khỏi, dụ cho liên quân vào ở, từ đó lây nhiễm sốt rét ác tính trên quy mô lớn.

Theo ý thấy mưu kế này kín đáo nước chảy không lọt, chỉ cần liên quân mắc câu sẽ không còn cơ hội ngóc đầu trở lại. Được vật đều bị nắm giữ trong tay người Tây Dương, một khi binh sĩ liên quân mắc bệnh, cũng chỉ có thể chịu đựng cho đến chết.

- Đi thôi, để cho bọn chúng thoải mái chơi đùa, mấy hôm sau hẳn là nằm xuống hết, ha ha...

Mãng Ứng Lý cười lớn, kêu Nhạc Phượng trở về.

Bên ngoài thành trong một rừng cây, Doãn Tân Thương hậm hực buông vọng viễn kính xuống, cười lạnh nói:

- Tên giặc Mãng Ứng Lý này còn rất cẩn thận, bằng không hôm nay Doãn mỗ đã lấy mạng chó y!

Trong rừng cây sau lưng, bốn ngàn tên binh sĩ lực chiến đội đầu đội khôi thép ngũ tua ngũ sắc, thân mặc Minh Quang khải đơn giản, tay cầm Tần Lô Thương và thứ đao, được các tướng lĩnh Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung thống soái nghiêm trận mà đợi. Hồng Di đại pháo và pháo Bồ Đào Nha đã dỡ bỏ bạt che, nòng pháo đen ngòm nhắm vào Bạch Cổ thành.

- Đầu, đau quá, thân thể, nóng quá... Mẹ ơi, con sắp chết phải không?

Bên trong doanh đại quân phía Tây Bạch Cổ thành, trong một ngôi lều cỏ thấp nhỏ lợp bằng lá chuối, binh sĩ Nam Chương Nạp Đôn đang rên rỉ đau đớn. Y co rút trên mặt đất phủ kín cỏ xanh, sắc mặt bình thường đen nhem hiện tại đỏ ửng đầy vẻ bệnh hoạn, đôi môi khô nẻ, hai mắt thất thần mở ra lộ ra sắc vàng bên trong.

- Uống nước đi!

Đồng bạn cầm ống trúc lên rót vào miệng Nạp Đôn.

Như gáo nước đổ vào sa mạc, thân thể y như đang có lửa đốt bên trong, nhiều nước hơn nữa cũng không giải được nhiệt độ đáng sợ đó.

Khi còn rất nhỏ Nạp Đôn đã từng mắc bệnh sốt rét, y nhớ lúc ấy không hề kịch liệt như lần này. Lần đó mẫu thân chỉ hái cho y uống chút thảo dược, đã có thể giúp y vượt qua nỗi đau nóng lạnh giao nhau.

Chỉ có những khách thương người Hán đường xa mà đến kia mới có thể bị sốt rét hành hạ lợi hại như vậy, mọi người bản địa thổ sanh thổ trưởng, tựa hồ thiên nhiên mang theo kháng tính nào đó. Tỷ như mẫu thân Nạp Đôn là giáo đồ Phật giáo thành kính, nên kiên định cho là đây là thần Phật đặc biệt phù hộ đối với người cơ khổ.

Thế nhưng dù là khách thương người Hán mắc sốt rét cũng là hai ba ngày mới lên cơn sốt một lần, chứ không phải là mỗi ngày đều lên.

Nạp Đôn tròn tròn đôi mắt, thấy thế giới là một mảnh hỗn độn, y cảm giác được tử vong ở gần mình từ trước tới nay chưa từng có. Đường như tay tử thần lạnh như băng sắp sờ lên trán y.

Có lẽ đến lúc đó, thân thể nóng lên mới có thể hóa giải, sau đó dần dần lạnh như băng. Trước mắt thế giới một mảnh toàn là bóng tối, y mất đi ý thức.

Y mơ hồ nhìn thấy mẫu thân cầm bình nước đi vào trong mộng, nhìn về phía y hiền lành mỉm cười, rót từng giọt nước trong vào đôi môi con trai...

- Tới rồi!

Một binh sĩ mừng rỡ như điên chạy tới, tay cầm một ống trúc đựng nước thuốc vô cùng cẩn thận, vui mừng nói:

- Nạp Đôn được cứu rồi, đây là thánh dược Kim Phượng Công chúa ban cho!

Đám đồng bạn có tên đỡ Nạp Đôn dậy, có tên mớm thuốc cho y, có tên dùng lá chuối tiêu đắp lên trán giải nhiệt... mọi người bận rộn lui tới lăng xăng, cho y uống nước thuốc vào.

Nửa đêm Nạp Đôn chợt mở hai mắt ra, sốt cao đã thối lui, thân thể cũng không còn nóng nữa.

- Kế tiếp hẳn là sắp sửa lên cơn rét!

Nạp Đôn cười khổ một cái, bởi vì sốt rét lên cơn chính là hết lạnh tới nóng rồi lại lạnh tuần hoàn, khó chịu tới cực điểm, hành hạ người ta dở sống dở chết.

Thấy đám đồng bạn đã ngủ say, biết ban ngày bọn họ chăm sóc mình đã rất cực khổ, Nạp Đôn cũng không lên tiếng, cầm ống trúc bên cạnh lên uống vài hớp nước, sau đó lẳng lặng nằm xuống chiếu cỏ, chờ đợi cơn rét tới.

Không biết qua bao lâu, mấy ngày trước sau khi sốt cao xong nhất định sẽ đến cơn rét hết sức đúng giờ, chuẩn như đồng hồ Tây Dương, không ngờ rằng hôm nay mãi không thấy tới. Hơn nữa bởi vì ban ngày ngủ mê man quá lâu, bất kể thế nào Nạp Đôn cũng không ngủ được, mở mắt trừng trừng nhìn bầu trời đêm bên ngoài lều cỏ, cảm giác kể từ khi ngã bệnh tới nay chưa bao giờ thanh tĩnh giống như bây giờ.

Nằm dưới đất quá lâu, lúc này cảm thấy mỗi nhũ toàn thân, Nạp Đôn thử rón rén bò dậy, cũng không còn cảm giác toàn thân không có chút sức lực như lúc ngã bệnh, mà cảm thấy sức lực chảy xuôi trở lại trong thân thể.

Bụng y kêu lên ọc ọc, đói rồi, vì vậy y chuẩn bị đi ra ngoài tìm chút gì ăn.

Trong bóng tối y không chú ý đập trúng bình khí gì đó phát ra một tiếng xoảng, lập tức đánh thức mấy tên đồng bạn trong lều cỏ.

- Nạp Đôn, ngươi đã khỏe rồi sao?!

- Thật là hay quá, Kim Phượng Công chúa ban cho thánh dược thật sự có hiệu quả!

- Dĩ nhiên, có thật nhiều người cũng đã chữa hết.

- Thánh dược là bạch tượng chở tới từ chỗ chủ nhân của nó, Tây Thiên Tam Mạn Đa Bạt Đà La Phổ Hiền Bồ Tát!

Tính người Nam Cương vốn phóng khoáng cởi mở, đám đồng bạn vây quanh Nạp Đôn kêu la nhảy nhót liên hồi, mồm năm miệng mười nói mãi không ngừng. Hồi lâu sau y mới hiểu ra nhờ Kim Phượng Công chúa ban cho thánh dược thần kỳ, coi như lần này mình đã nhặt lại được tính mạng.

- Tư Tuyên Úy, ngài thật là Kim Phượng Công chúa cát tường từ bi...

Nạp Đôn nhìn về phương hướng soái trưởng phía Bắc chậm rãi quỳ xuống, hai tay chắp trước ngực tạo thành chữ thập, sau đó gơ thật cao khối đầu lạy phục xuống.

Không chỉ là Nạp Đôn, quân doanh các nơi đều có bệnh nhân lục tục chuyển biến tốt, thứ nhất đặc tính bản thân sốt rét chính là tới nhanh đi cũng nhanh, không có thuốc đặc hiệu, triệu chứng cực kỳ hung mãnh, nhưng sau khi sử dụng dược vật đối chứng, hiệu quả cũng mau. Thứ hai, đây chỉ sợ là lần đầu tiên trong lịch sử loài người sử dụng Thanh Hao và kỷ ninh liên hiệp, vào thời đại mà kỷ ninh còn hết sức hiểm hại, vì khuẩn tạo ra sốt rét ác tính chưa hề có tính lờn thuốc, chỉ cần một chút thuốc tiến vào thân thể con người là có thể diệt sạch bọn chúng.

Thời gian trôi đi, càng ngày càng nhiều bệnh nhân thoát khỏi sốt rét hành hạ, khắp nơi đều nổi lửa lên, vây quanh đồng bạn may mắn thoát chết, lại vây quanh đồng lửa hát hò nhảy múa.

Các quan quân đã sớm nhận được mệnh lệnh thủ lĩnh gọi tới, cũng không ngăn cản các binh sĩ ca hát nhảy múa ăn mừng. Ngoại trừ một ít binh sĩ tinh nhuệ tiếp tục cảnh giới, các nơi quân doanh ca múa vui mừng, các binh sĩ tạt nước vui đùa với nhau, cười nói vui vẻ không ngừng nghỉ, giống như một lễ hội tạt nước quy mô lớn.

Quân Miến Điện thủ thành không hiểu bên ngoài thành xảy ra chuyện gì, quân doanh của địch ban ngày còn tử khí trầm trầm, hiện tại dường như xảy ra chuyện vui tày trời, theo bản năng cảm thấy có chuyện không ổn.

Mãng Ưng Lý và Nhạc Phượng nhận được tin tức chạy tới trên tường thành, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt bọn họ hết sức hùng vĩ tráng lệ: vây quanh Bạch Cổ thành bốn phương tám hướng, các nơi quân doanh đốt lên đồng lửa cháy bùng bùng. Vùng hoang dã mênh mông được ánh lửa chiếu sáng như ban ngày, vô số binh sĩ vây quanh đồng lửa vừa hát vừa nhảy, cho dù là ở cách thật xa cũng có thể cảm giác được độ nóng ập vào mặt.

Rốt cục đã xảy ra chuyện gì... Ban ngày liên quân còn là một mảnh trời sầu đất thảm, không phải là bọn họ đang bị ôn dịch hành hạ rên rỉ đau đớn sao, vì sao lại trở nên như vậy?

Trong lòng Mãng Ưng Lý chợt trầm xuống, theo bản năng nghĩ đến có lẽ là ban ngày hành động liên quân nấu thuốc và đốt cháy ngải cứu sinh ra tác dụng. Nếu như liên quân thật sự vì vậy khôi phục sức chiến đấu, như vậy... Y không dám nghĩ tới nữa.

Bất kể thế nào Nhạc Phượng cũng không bằng lòng chấp nhận thất bại, đầu tiên là trợn mắt há mồm, sau đó cười lạnh:

- Không, đây là liên quân dùng quỷ kế muốn khích chúng ta ra khỏi thành quyết chiến. Hừ, Đại vương chớ nên mắc bẫy của chúng, chúng ta cố thủ thành trì, chờ liên quân phát khởi sốt rét cũng không chiến mà thắng!

- Chỉ mong là như vậy!

Mãng Ưng Lý hít một hơi thật sâu.

Rốt cục thế nào, đến khi trời sáng nhìn thấy sẽ rõ.

Hai bên đều có thật nhiều người trắng đêm không ngủ, nhưng tất nhiên tâm trạng không giống nhau.

Sáng sớm, mặt trời lộ dạng phương Đông, mượn sắc trời dần dần sáng, Mãng Ưng Lý, Nhạc Phượng và tướng sĩ quân Miến Điện trên thành đã có thể thấy rõ tình hình trong doanh liên quân.

Đây nào phải là quỷ kế hư trương thanh thế gì, khắp nơi toàn là một mảnh vui mừng, mặc dù phần lớn người sau nửa đêm không ngủ, một mực cuồng hoan đến tờ mờ sáng, nhưng tinh thần bọn họ gia tăng gấp trăm lần, sĩ khí dâng cao, giống như từng bầy hổ đang gầm gừ mạnh mẽ.

Người Nam Cương hết sức tin tưởng Phật giáo tiểu thừa, các cao tăng đại đức tuyên bố Tư Vong Ưu là Kim Phượng Công chúa, ngòi bạch tượng của Phổ Hiền Bồ Tát, tướng sĩ liên quân đã tin mấy phần. Đến khi nàng ban cho thánh dược cải tử hồi sinh giúp cho binh sĩ mắc chứng sốt rét ác tính hành hạ khỏi hẳn với tốc độ nhanh khó lòng tưởng tượng, đám quan binh không còn nghi ngờ gì nữa, tin chắc mình có Phật Bồ Tát phù hộ, sẽ đánh đâu thắng đó.

Cùng lúc đó, tinh thần quân Miến Điện nhất thời xuống thấp đến đáy.

Sốt rét ác tính đã lưu hành ở Bạch Cổ mấy chục năm, loại bệnh này thật sự lợi hại, bọn họ cũng có cảm giác chẳng khác nào người bệnh, hơn nữa biết rõ trước mắt cũng không có được vật gì đối chứng chữa trị hữu hiệu.

Nhưng chỉ trong một đêm, phe liên quân lại có thể chữa khỏi loại bệnh đáng sợ này, chẳng lẽ là sức người có thể làm được? Rất rõ ràng, nhất định là bọn họ đã được lực lượng nào đó cực kỳ siêu nhiên trợ giúp...

Nghĩ đến mình đang tác chiến với một cánh quân được thần Phật che chở, quân Miến Điện trở nên áo não vô cùng, không ít người quay đầu lại nhìn tòa kim tháp nguy nga cao vút trong thành, chấp hai tay lại lâm râm khẩn nguyện.

Tâm trạng Mãng Ứng Lý buồn bực tới cực điểm, nhìn Nhạc Phượng, cả hai đều tỏ vẻ khổ sở nhăn nhó. Thành linh một tràng tiếng hoan hô thu hút sự chú ý của họ, cả hai đồng thời quay đầu nhìn lại, nhất thời con người co rụt lại.

Bạch tượng Cẩm Trụ trang trí vàng bạc rực rỡ chở chủ soái liên quân Tư Vong Ưu chậm rãi đi ra. Trang phục nàng hôm nay lại bất đồng, đầu đội kim quan đỉnh nhọn thật cao, thân mặc áo ngắn ngũ sắc viền vàng, tay phải bắt pháp quyết đưa lên trước ngực, tay trái đặt lên chuỗi ngân yêu đao nạm thất bảo đeo ngang hông, vẻ mặt không buồn không vui, điệu tướng trang nghiêm thánh khiết tựa như Phổ Hiền Bồ Tát hạ phàm.

Binh sĩ các tộc liên quân ngừng lại một chút, không biết là người nào đầu tiên kêu lên:

- Kim Phượng Bạch Tượng Vương!

- Kim Phượng Bạch Tượng Vương!

Tiếng hoan hô như sấm dậy mùa Xuân, truyền ra từng đợt vang vọng giữa đất trời.

Tư Vong Ưu từ trên lưng bạch tượng đứng lên, rút bảo đao bên hông ra khỏi vỏ, vẽ một vòng giữa không trung, thành linh chỉ về phía đầu Bạch Cổ thành.

Tướng sĩ liên quân lại bạo phát ra tiếng gầm rống giận như núi đổ biển gầm, không cần các cấp quan quân động viên ập về phía đầu thành giống như nước thủy triều. Vào giờ khắc này bọn họ không hề sợ hãi, ý chí chiến đấu bọn họ đã sôi trào.

Phiên vương các nước trong liên quân, thủ lĩnh Thổ Ty các tộc thấy vậy chỉ có cười khổ, ý tưởng bảo tồn thực lực, mặc cả gì đó vào giờ phút này trở nên hết sức nực cười. Tư Vong Ưu được lòng hết thấy binh sĩ, đã thành khí tượng vương giả, Nam Cương không còn ai có thể tranh phong với nàng được nữa.

Nam Cương truyền lưu truyền thuyết rất lâu, Kim Phượng Bạch Tượng Vương Tây Thiên giáng hạ có uy nghiêm cực lớn đánh đâu thắng đó. Hết thấy địch nhân đối nghịch với nàng đều bị thần Phật chán ghét vứt bỏ, bị liệt hỏa nuốt chửng. Mà người quy phục nàng sẽ được hưởng bình yên và phúc báo.

Lá cờ Kim Cương trợn mắt trên đầu Bạch Cổ thành ảm đạm thất sắc, sắc mặt tướng sĩ quân Miến Điện không còn chút máu trở nên run rẩy. Bọn họ có thể tác chiến với bất cứ địch nhân nào, nhưng làm sao có thể chống cự vô địch vương giả trong truyền thuyết?

Quân Miến Điện sĩ khí xuống thấp, liên quân lấy mười đánh một, hưởng chỉ thực lực liên quân vốn mạnh hơn nhiều, cán cân thắng lợi nhanh chóng nghiêng về phía liên quân.

Quan binh lực chiến đội Doanh Châu Tuyên Ủy ty dưới sự chỉ huy Doãn Tân Thương, cũng đang phát khởi đả kích tầm xa.

Nhờ bọn họ yểm hộ, binh sĩ liên quân dũng cảm leo lên đầu Bạch Cổ thành.

- Giết!

Nạp Đôn lấy khí thế chưa từng có từ trước đến nay xông lên thành trì, xông về phía Mãng Ứng Lý.

Một tên thân vệ quân Miến Điện múa chiến đao chém tới, Nạp Đôn chỉ khẽ nghiêng đầu vai đi một chút mặc cho chiến đao kia chém trúng vai trái mình, phát ra tiếng xương vỡ vụn làm người ta ê răng. Trong lúc tên thân vệ còn đang ngây người sợ run, y đã chém xéo đao rất nhanh, cắt đứt cổ họng đối thủ, sau đó múa may loan đao trong tay đánh về phía Mãng Ứng Lý sợ ngây người.

Y cảm giác tánh mạng của mình được Kim Phượng Bạch Tượng Vương ban cho, cho nên không sợ hãi.

Càng ngày càng nhiều binh sĩ liên quân vọt tới bên này.

- Thôi rồi!

Mãng Ưng Lý rút yêu đao ra, gác ngang lên cổ định tự vẫn.

Đang lúc này, một đôi tay từ phía sau ôm lấy cánh tay của y, sau đó một quyền đập mạnh vào huyết Thái Dương. Trước khi hôn mê, Mãng Ưng Lý còn nghe thấy Nhạc Phượng hét to:

- Ta là người Hán, ta bỏ tới đầu sáng, bắt lại Mãng Ưng Lý!

1047. Chương 1047: Người Vượn

Điền Trì, còn có tên là Côn Minh hồ, ánh mặt trời Vân Quý cao nguyên mùa hè vô cùng nóng bỏng, bầu trời Điền Trì thổi tới gió nhẹ mang đến cảm giác mát rượi. Trời xanh mây trắng, sương khói lượn lờ, cánh buồm thấp thoáng, người trong cảnh ấy như chìm vào bức họa, đúng là tiên cảnh chốn nhân gian.

Bên bờ hồ thế núi chập chùng, giữa bóng cây trùng điệp có một tòa lương đình, Tần Lâm dẫn theo bọn Bạch Sương Hoa, Lục Viễn Chí đang ngồi câu cá. Vị Khâm Sai đại thần, Đốc Chủ Đông Xưởng này khoác một chiếc áo vải màu nguyệt bạch, dây tơ buộc tóc, chân đi Nhĩ Ma hài, dáng vẻ nhàn nhã hưởng thụ thú vui trong đời.

Thật ra thì trong mấy tháng qua, ngày nào hắn cũng sống một cách nhàn nhã tự tại như vậy.

Tội ác của Nhiều Nhân Khẩn, Tô Tấn đã bại lộ bó tay chịu trói, đây gọi là một lần bắt được mười lần không, Tần Lâm lại tra ra không ít tội chứng tham tang uống pháp của bọn họ, vì vậy cùng Lạc Tư Cung liên hàm tấu báo kinh sư.

Tường ngã mọi người đẩy, Binh bộ Chủ Sự Tổng Ứng Xương đạn hặc hai tên Nhiều, Tô làm lỗ quân cơ, làm liên lụy quân dân Thi Điện phải chịu tàn sát. Cấp Sự Trung Trần Dữ Giao, giám sát Ngự Sử Chu Hi Đán đạn hặc Nhiều Nhân Khẩn mười tội tư thông với địch bán nước vân vân... Ngự Sử Lý Thiên Lân lại tố giác Tô Tấn thu nhận hối lộ của quan viên các cấp Vân Nam, tham ô hàng vạn lượng bạc trắng...

Không cần nói kể có lòng cũng biết, đây là Tả Đô Ngự Sử Triệu Cẩm Triệu lão tiên sinh xuất thủ, trong lúc nhất thời tấu chương bay như bướm bướm về phía trung tâm. Cho dù là Nhiều Nhân Khẩn và Tô Tấn còn có tiếp viện ở trong triều, tỷ như bọn Trương Kinh, Dư Mậu Học, Cố Hiến Thành, lúc này bọn họ cũng phải ăn nói thận trọng. Chết đạo hữu không chết bản đạo, hai tên ngu xuẩn Nhiều, Tô tìm chết, chẳng lẽ còn có thể trông cậy vào người khác đứng ra cứu bọn họ sao, vậy cũng làm cho người ta vô cùng khó chịu...

Vị hảo hảo tiên sinh Thân Thời Hành làm Thủ Phụ, vốn là mọi việc sao cũng được. Nếu theo tính khí thường ngày của lão, sợ rằng phiếu nghị cũng sẽ giải quyết theo chiều hướng êm xuôi, đổ hết tội danh sang cho tên quần gia Cao phủ liên lạc trực tiếp với Cao Thăng, sau đó cách chức Nhiều Nhân Khẩn, Tô Tấn, nhiều nhất hối tội sung quân.

Về phần có phải Vạn Lịch muốn giết hai tên ngu ngốc này không, vậy thì không phải là chuyện của Thân lão tiên sinh chúng ta. Ai làm dữ nấy lo, bệ hạ ngài cứ việc chuyên quyền quyết định, dù sao lão Thân ta sẽ giả như ngu ngốc là được!

Nhưng lần này nghe nói Thân lão tiên sinh ở trong các cầm tấu chương trầm tư hồi lâu, cuối cùng phiếu nghị trên ba chữ 'chém lập tức', sau đó thở dài:

- Tần Đốc Chủ thật là thủ đoạn, hai người Nhiều, Tô chết trên tay hắn, quả thật không oan.

Từ khi Vạn Lịch nắm triều chính tới nay chưa có tiền lệ tru diệt văn thần phong cương đại lại, kết quả thấy Thân Thời Hành phiếu nghị như vậy, Chu Dực Quân còn cảm thấy buồn bực, vì sao lão hảo nhân này lại đổi tính??

Bất quá cũng tốt, Chu Dực Quân vô cùng oán hận hai tên ngu ngốc Nhiều Nhân Khẩn và Tô Tấn này.

Lúc Trương Cư Chính còn sống, dù sao Miến Điện cũng còn tới triều cống, đưa chiến tượng tới. Mặc dù gây ra chuyện voi lao vào ngự giá nhưng dù sao triều đình cũng đã tuyệt cống trừng phạt, Miến Điện trở nên ngoan ngoãn một thời gian.

Lúc này Vạn Lịch mới nắm triều chính mấy năm, Miến Điện khua cờ gióng trống đánh vào thủ phủ Vân Nam đốt giết cướp sát, công thành chiếm đất. Nếu như không phải là Nhiều Nhân Khản và Tô Tán báo tin mừng không báo lo, một lũ xu nịnh, mê muội hại nước, làm sao tới nỗi tệ hại như vậy?!

Vạn Lịch phê chuẩn phiếu nghị không chậm trễ chút nào, ra lệnh các tân nhậm Tuần Phủ Vân Nam và Tuần Án Ngự Sử đến nhậm chức, lập tức đem Nhiều Nhân Khản và Tô Tán ra giết để làm gương.

Ngay cả chuyện chọn ra tân nhậm Tuần Phủ và Tuần Án, các phái trong triều cũng tranh chấp tương bưng với nhau một phen, cuối cùng kẻ thắng cũng không vội chạy tới Vân Nam nhậm chức, mà lần nữa kéo dài thời gian ở kinh sư, đi vòng quanh chào từ già, lên núi làm thơ tỏ rõ chí hướng gìn giữ biên thùy cho đất nước, làm văn tứ lục tỏ rõ sẽ bắt chước các bậc tiên hiền... Tóm lại là rất lâu mới chịu lên đường, lại đi vô cùng chậm chạp, không đi Thanh Giang Phổ Đại Vạn Hà mà thông thả đi theo đường bộ, theo ngõ Sơn Đông Hà Nam đánh một vòng thật xa.

Quan trường Đại Minh không ngu, hai vị này thật là khôn khéo: trận chiến với Miến Điện còn chưa đánh xong, đại quân còn ở Uy Viễn doanh, quan trường Vân Nam rung chuyển, Thi Điện xây dựng lại, chuyển vận lương thảo... Bao nhiêu công việc bề bộn như vậy rõ ràng là một củ khoai nóng phỏng tay, chỉ có kẻ ngốc mới vội vàng chạy tới đón lấy.

Làm phiên Tồn Đốc Soái ở Vân Nam tốn nhiều tâm huyết chút đi!

Tần Lâm cũng không phí tâm nhiều, triều đình xa ngoài vạn dặm, không biết tình huống thật ở Vân Nam, bên này và trong nước vẫn có chỗ khác biệt. Dù sao Kiểm Quốc Công mới là Định Hải Thần Châm, Tần Lâm có Mộc Xương Tộ tương trợ, chấn động do Nhiều Nhân Khản và Tô Tán bị bắt đưa tới rất nhanh trở lại bình thường.

Mặt khác, theo đại quân Tư Vong Ưu Nam chinh, chiến đấu của quân Minh cũng đã sớm kết thúc, Đặng Tử Long và Lưu Đỉnh đã rảnh tay tranh tài bắn hổ.

Ngay cả lương thảo cũng có các Thổ Ty hết sức đáp đền quyên góp, không cần Tần Lâm thúc giục. Lúc Mãng Ưng Lý cao cao mãnh tiến, các nhà Thổ Ty đều thậm thà thậm thụt qua lại với y. Với thế cục lúc đó, hành vi này cũng không nghiêm trọng gì lắm, dù sao triều đình cũng không làm tròn trách nhiệm tiếp viện và bảo vệ. Nhưng sau khi chiến sự thắng bại đã phân, bọn họ phải làm ra thái độ nên có.

Thật coi Tần Đốc Soái chúng ta là ngồi không sao? Bờ Thi Điện hà giết tù binh đầu người cuộn cuộn, tên Thổ Ty nào không có mắt mới dám chạm tới hân.

Tần Lâm vứt lại các sự vụ lại cho Mộc Xương Tộ, tên này cũng có ý biểu hiện tầm quan trọng của Mộc vương phủ ở Vân Nam với triều đình cho nên làm mọi chuyện gọn gàng dứt khoát. Vì vậy Tần Lâm mới có thể lui ra, thoát khỏi một đồng công việc bề bộn.

- Cao, thật sự là cao!

Tôn Thừa Tông cũng cầm cần câu ở xa hơn một chút, nghĩ đến một loạt cử động của Tần Lâm, không nhịn được thấp giọng than thở:

- Lúc Tần Đốc Soái vừa tới Vân Nam hành sự dứt khoát quả quyết, sau khi xong chuyện lui ra, đa phần người đời chỉ có tiến không lui, duy chỉ có Tần Đốc Soái tiến thối có trật tự.

Từ Quang Khải lại không phụ họa lời y, cầm một chiếc đầu lâu nhẵn bóng lật qua lật lại quan sát. Thứ này là lúc đi qua Nguyên Mưu huyện, một thương nhân đồ cổ bán cho y, hình dáng tựa như đầu người lại không phải người, tựa như vượn lại không phải vượn.

Sau khi Từ Quang Khải mua được bèn tò mò mang đi so sánh với đầu lâu quân Miến Điện được dùng vôi bột bảo quản, lại so với sọ tinh tinh, phát hiện đều không phải. Sau đó Tần Lâm dùng phương pháp căn cứ vào xương đầu phục hồi dung mạo khi còn sống, kết quả cho ra giữa người và vượn, dứt khoát gọi là người vượn, bởi vì địa điểm phát hiện nên đặt tên là người vượn Nguyên Mưu.

Tại sao thời cổ lại có loại sinh vật này, bây giờ đã đi đâu?

Tần Lâm cũng không cho ra câu trả lời trực tiếp, mà là bảo Từ Quang Khải tới Trung dược điểm mua một ít xương khỉ, tinh tinh, lại lệnh cho sai dịch Đông Xưởng lột da thủ cấp quân Miến Điện, nấu lên làm thành

khô lâu đưa cho Từ Quang Khải, để cho chính y từ từ nghiên cứu.

Những ngày qua Từ Quang Khải giống như ma, người khác nhìn khô lâu thấy sợ hãi, còn y khi ngủ cũng phải đặt ở đầu giường, hơn nữa gần đây càng ngày càng trầm mặc ít nói, dường như đang có tâm sự trùng trùng.

- Này, có chuyện gì vậy?

Tôn Thừa Tông đưa tay sờ sờ trán Từ Quang Khải xem có nóng hay không.

Từ Quang Khải giật nảy mình, cắn cắn đôi môi, cuối cùng quyết định chia sẻ bí mật tận đáy lòng cho bằng hữu. Y nhìn quanh bốn phía, sau đó nhỏ giọng nói:

- Trĩ Thăng huynh, ta phát hiện có lẽ loài người không phải là do Nữ Oa tạo ra, mà là, mà là do khí vượn từ từ biến thành!

Mặc dù Tôn Thừa Tông có hơi giật mình, nhưng cảm thấy buồn cười nhiều hơn:

- Tử không nói quái lực loạn thần, ba đời trước sử sách có nhiều giả tạo, Nữ Oa vốn chính là nhân vật tưởng tượng hư cấu. Về phần rốt cuộc người là có phải từ khí tiến hóa mà ra hay không, người nên đi hỏi Mãng Ưng Lý thử xem, ha ha...

Trong bụng Tôn Thừa Tông toàn là cái học kinh thế trí dụng (Học để sử dụng, những điều học được phải hữu dụng với xã hội đương thời), vụn vặt bình nhung, rõ ràng không có hứng thú đối với chuyện nguồn gốc của nhân loại.

Từ Quang Khải mỉm cười, quả thật quân Miến Điện đen gầy tương đối giống như con khỉ, nhưng đồng thời cũng rất rõ ràng, bằng hữu không chuẩn bị tiếp tục đàm luận đề tài của người vượn với mình, ừm, hay là thỉnh giáo Tần Độc Soái đi. Dường như hắn rất ủng hộ mình nghiên cứu, bất kể là trước đó nghiên cứu hỏa thương hạng nặng của Tây Ban Nha, hay là đầu lâu người vượn hiện tại. Đáng quý chính là sự ủng hộ này không bắt buộc phải hữu dụng ngay trước mắt.

Trong lúc vô tình Tần Lâm thấy Từ Quang Khải còn đang mân mê đầu người vượn Nguyên Mưu không khỏi khẽ mỉm cười, có lẽ sau này Từ Quang Khải có thể đưa ra thuyết tiến hóa... Ừm, dường như Trung Quốc không có giáo hội đưa y lên thập tự giá, bất quá tương lai gặp phải Lợi Mã Đậu, bọn họ còn có thể làm bằng hữu sao? Nói đến lão Lợi, y tặng hạt giống cây canh ki na phát huy tác dụng rất lớn trong chiến tranh vừa rồi.

Bạch Sương Hoa đứng ở bên cạnh Tần Lâm, miễn cưỡng dựa vào cột lương đình. Sát khí giữa đôi mày nàng trở nên bình hòa không ít, đáy mắt băng hỏa giao dung cũng không còn kịch liệt như trước, thỉnh thoảng lặng lẽ liếc về Tần Lâm một cái, cũng có chút đáng về tiểu nhi nữ.

Tâm trạng nàng không bình tĩnh như ngoài mặt, sau mỗi lần ân ái triền miên với Tần Lâm lại lo được lo mất...

Nhẹ nhàng cắn cắn đôi môi, Bạch Sương Hoa truyền âm nhập mật hỏi:

- Tần Lâm, ta, ta hẳn nên đi, chuyện ở Vân Nam đã trở lại bình thường, người cũng sắp trở về kinh phải không?

- Này...

Tần Lâm ném cần câu đi, không trả lời thẳng mà hỏi lại:

- Nàng đi rồi, rất nhiều năm sau sẽ có một cô bé tới hỏi ta có còn nhớ Bạch Sương Hoa ven Côn Minh hồ hay không chứ gì?

- Tầm bậy, người ta không có...

Bạch Sương Hoa chau cao đôi môi, oán hận nhìn chòng chọc Tần Lâm, trên mặt đỏ ửng.

- Theo ta lên kinh đi!

Tần Lâm vô cùng bá đạo choàng ngang eo nhỏ nhắn người ngọc:

- Nàng có thể ở Trấn Thủy Quan Âm am.

Trấn Thủy Quan Âm am, nghĩ đến chỗ đó, giáo chủ tỷ tỷ lại cảm thấy tim đập thành thịch, theo bản năng muốn cự tuyệt, Tần Lâm thỉnh linh đổi giọng:

- Ha ha, nửa ngày cũng chưa câu được một con, thật là vô dụng! Để ta dạy nàng câu cá.

Vừa dứt lời, cần câu Tần Lâm chợt chìm xuống, hắn nắm cần câu giật mạnh lên sau đó kéo vào bờ, một con cá chỉ vàng óng ánh dưới ánh mặt trời đang giẫy giụa đã bị hắn câu dính.

- Sao hả?

Tần Lâm vô cùng đắc ý nhìn Bạch Sương Hoa cười lớn.

Trong nháy mắt tâm trạng rối bời trong lòng nàng biến mất, Bạch Sương Hoa khê bĩu môi, thỉnh linh vung cần câu ra, dây câu căng thẳng tắp mang theo lưỡi câu bắn mạnh xuống nước, lúc giật lên đã có một con cá còn lớn hơn.

Bạch Sương Hoa vung cần liên tục đâm ra, đâm trúng thật là nhiều cá lớn, chỉ chớp lát sau thùng nước đã đầy cá. Nàng cũng không nhiều lời, chẳng qua chỉ khiêu khích nhìn Tần Lâm.

Nàng giỏi lắm! Tần Lâm cam bái hạ phong,

Bạch Sương Hoa cũng không kèm được nữa, phì cười một tiếng giống như núi băng tan rã, trăm hoa nở rộ.

Thỉnh linh có tên sai dịch phi ngựa tới:

- Khải bẩm Đốc Chủ, đám phạm nhân Mãng Ứng Lý đã được giải đến Côn Minh.

Sau nửa canh giờ, trong Côn Minh thành, Tần Lâm thấy được Mãng Ứng Lý trong tù xa người không giống người quỷ không giống quỷ, bèn cười hì hì chào hỏi:

- Mãng huynh đã lâu không gặp, có khỏe không?

Phản ứng Mãng Ứng Lý trở nên rất chậm chạp, tên hung tàn bạo ngược này đến tình cảnh như vậy cũng không có gì khác người bình thường, co rút bên trong tù xa, hình phạt nghiêm khắc nhất đang chờ đợi y.

- Tần ca, trạng thái tên này rất kém cỏi, sợ rằng không tới được kinh sư!

Lục mập thấp giọng nói với Tần Lâm, Mãng Ứng Lý tâm như tro tàn, không chịu cơm nước, chỉ nhờ người cưỡng ép đồ cháo loãng duy trì sinh mạng.

Tần Lâm gật đầu một cái, sau đó ánh mắt dời về phía Nhạc Phượng, tên này đứng ở bên cạnh tù xa, mặt mũi tươi cười.

- Nhạc Phượng, lần này ngươi bắt được Mãng Ứng Lý, chính là lập công lớn!

Tần Lâm khê mỉm cười.

Mãng Ứng Lý điên cuồng lắc lắc tù xa, hận không thể lột da Nhạc Phượng.

Nhạc Phượng quỳ xuống, nụ cười càng lộ rõ vẻ nịnh hót:

- Ân Đốc Chủ không giết, tiểu nhân nguyện khắc ghi tận xương tủy.

- Ai nói không giết, tối đa ta chỉ giảm hình phạt của ngươi từ lăng trì xuống còn chém ngang lưng.

Tần Lâm ra vẻ không hiểu vì sao, sau đó hỏi sai dịch chung quanh:

- Sao không nhốt y vào tù xa?

Nhạc Phượng đặt móng ngựa ngồi phệt xuống đất, hy vọng trong lòng bị đánh tan không thể nghi ngờ là trừng phạt tàn khốc nhất.

Mãng Ứng Lý đột nhiên cười lớn:

- Ha ha ha, Nhạc Phượng ngươi bán đứng lão tử, rốt cục cũng có hôm nay... Tần Đốc Soái, lấy thịt và cơm tới đây, ta muốn chịu đựng tới kinh sư, xem tên khốn kiếp này chết chung với ta!

Cứ để hai tên khốn kiếp này làm oan gia đối đầu trên đường xuống suối vàng, dù sao Mãng Ứng Lý cũng sẽ dốc hết toàn lực chịu đựng tới giờ phút ấy.

Tần Lâm khẽ mỉm cười, không nói thêm nửa chữ.

Tất cả mọi người thấy đều vàng đầu hoa mắt, Tần Độc Soái gỡ thủ đoạn này, Mãng Ứng Lý và Nhạc Phượng đều phải khuất phục.

Tần Lâm diệt địch quốc, bắt đầu sở, cho bảy trăm dặm gia cấp phi kỵ cầm lộ bố truyền tin báo tiếp Nam Cương chạy về kinh sư. Nửa đường gặp phải tân nhậm Tuần Phủ và Tuần Án đang rề rà đi tới, tốc độ hai vị này lập tức từ rùa hóa thành hổ, xe nhẹ đơn giản khoái mã ra roi, tốc độ chạy nhanh không kém gì lúc trước Tần Lâm vội vàng chạy tới Vân Nam tiếp viện.

1048. Chương 1048: Khải Hoàn Hồi Kinh

Đông Hu vương triều tan tác, Mãng Ứng Lý, Nhạc Phượng trở thành tù binh, chuyện này có nghĩa cục diện Vân Nam đã được Tần Lâm thu thập xong xuôi, không còn bừa bãi hỗn loạn mà đã trở nên thơm phức nóng hổi. Đến sớm một ngày nhận ấn nhậm chức sẽ được làm phong cương đại lại sớm một ngày, thu thêm được một phần tiền cũ thường lệ, chỉ có kẻ ngốc mới không vội vàng chạy tới.

Tần Lâm chờ ở Côn Minh cũng cảm thấy buồn bức, chờ hai vị quan mới mang thánh chỉ đại giá quang lâm sẽ để cho thực nhiệm Bồ Chính Sứ trở về đảm nhiệm chức cũ. Sau khi bàn giao đầu đó xong xuôi, theo như chỉ ý đem đám phạm nhân Nhiều Nhân Khẩn, Tô Tấn, quản gia Nhiều phủ, Cao Thăng... áp giải ra hình trường.

Hai tên Nhiều Tô thân mặc y phục màu trắng của tù phạm, quỳ trên mặt đất nhìn nhau không nói, nhất tề thở dài một tiếng. Vốn là ảo tưởng cổ cự trong triều viện thủ, có lẽ còn có may mắn, không nghĩ tới trở thành hai tên phong cương đại lại bị ngự bút phê hồng xử trăm đầu tiên từ khi Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân nắm triều chính tới nay.

Cơ quan tính hết quá thông minh, sai lầm một chút mất tính mạng.

Tần Lâm mặc măng bào đeo ngọc đá tiến ra, đến giờ Ngọ ba khắc ném thẻ tre xuống đất, quát to một tiếng chém.

Ngư Đại Lực để trần thân trên, chỉ thắt một chiếc khố nhỏ giống như lồng đèn, đeo thắt lưng da ngang hông, tay cầm quỹ đầu đại đao tiến ra, ngâm rượu mạnh vào miệng phun lên thân đao. Sau đó chém mạnh vào sau gáy Nhiều Nhân Khẩn, máu tươi bắn ra như suối, đầu người rơi xuống đất.

Cũng theo phương cách ấy, Tô Tấn trở thành quỷ không đầu đi theo đồng bạn xuống suối vàng.

Quản gia Nhiều phủ sát hại mệnh quan triều đình, Cao Thăng là nô hại chủ, tội danh đại nghịch bất đạo, phải lăng trì xử tử.

Ngược lại tiện nghi Cao Minh Khiêm, bởi vì tên này đã chết nên miễn hết những hình phạt khác, chỉ truy đoạt hết thấy quan hàm đã phong.

Vốn là Tần Lâm rất vui vẻ giao công việc lăng trì này cho Lục Viễn Chí, nhưng tên mập lắc đầu lia lia như trống bỏi, nói bình thời mình nghịch thì thể đã rất cảm kích Tần ca chiếu cố làm ăn, mỗi làm ăn lần này hãy nhường lại cho các hay sao sai dịch là được.

Tần Lâm mắng tên mập chết tiết gian hoạt bỉ ỉ, chuẩn bị giao chuyện này cho huynh đệ sai dịch làm. Những lão đệ huynh này theo Tần Lâm từ Cẩm Y Vệ, Đông Xưởng tới đây, ai nấy tâm địa sắt đá.

Lạc Tư Cung thủy chung đứng ở bên cạnh không lên tiếng, rốt cục dường như đã đợi được cơ hội, ngoài cười mà trong không cười chấp tay một cái:

- Không bằng để cho thủ hạ của Lạc mỗ đại lao, có được chăng?

Tần Lâm khoát khoát tay, ý bảo xin cứ tự nhiên.

Trong mấy tháng qua, Lạc Tư Cung đã dùng mọi thủ đoạn lung lạc hai tên thủ hạ bị mình đẩy ra chết thay ở Kim Mã Bích Kê phường, lại điều động đám cấm y quan giáo có mặt lúc ấy ra vệ sở ngoài tỉnh nhậm chức. Trước khi đi còn thi thố cả ân lẫn uy một phen, sau đó rút tinh nhuệ khác từ Bắc Trấn Phủ Ty kinh sư tới thay.

Thấy Tần Lâm đồng ý, Lạc Tư Cung đưa mắt ra hiệu, hai tên tâm phúc mới điều tới lập tức xông lên phía trước.

Hai vị này một người tên là Hoàng An, một người tên là Lư Thiên, đều là chức hàm Thiên Hộ Cẩm Y Vệ.

Hai tử tù đã bị lột sạch y phục trói vào cột, Hoàng An đối phó quản gia Nhiều phủ, Lư Thiên đối phó Cao Thăng, hai vị hành hình biểu diễn đầy đủ tài nghệ thành thực và bản tính tàn nhẫn của bọn họ. Họ dùng tiểu đao cắt từng miếng thịt của hai tử tù, hơn nữa khi ra tay lúc nào khoe miệng cũng khê mỉm cười.

- Ứng khuyến Xưởng Vệ!

Bạch Sương Hoa hừ lạnh một tiếng thật nhỏ, quay đầu sang nơi khác không nhìn nữa, tuy nàng giết người nhiều nhưng cũng chưa từng dùng khốc hình hành hạ người khác như vậy.

Lạc Tư Cung lại rất là đắc ý hỏi:

- Tần Đốc Soái, hạ quan mang bọn này tới, bản lãnh thế nào?

- Khá, khá lắm...

Tần Lâm cười gật đầu một cái, sau đó kéo kéo Lục Viễn Chí, lại vẩy vẩy tay với Từ Quang Khải, chờ sau khi bọn họ xúm lại bèn chỉ vào hai tên tội phạm đang bị hành hình, ung dung chậm rãi giảng giải:

- Các người hãy nhìn xem, giải phẫu người sống không dễ dàng chút nào. Hãy nhìn cho kỹ, thứ bên dưới bắp thịt cổ đang giật giật kia chính là động mạch huyết quản. À, bên kia nhanh hơn, đã cắt tới khoang bụng, có thể nhìn thấy hệ thống tiêu hóa ngộ nguậy... Ừm, bọn họ ăn cũng không tệ, ta nhớ có nhìn thấy bánh bột và váng sữa...

Ồa... Từ Quang Khải thật sự không nhịn được nữa, lập tức nôn mửa liên hồi.

Lục Viễn Chí trợn trắng mắt nhìn Tần Lâm: cắt thử cắt, Tần ca huynh cần gì nói tỉ mỉ như vậy? Rõ ràng là cổ ý...

Hoàng An cùng Lư Thiên nghe được Tần Lâm giải thích tỉ mỉ như vậy, cũng không hiểu vì sao. Một người khoe mắt giật giật, người kia nghiền chặt hàm răng, rốt cục Hoàng An nhớ lại sáng nay mình cũng ăn bánh bột và váng sữa, không nhịn được tay run lên, cắt đứt động mạch huyết quản tử tù, máu tươi phun đầy mặt và đầu cổ y, chặt vật tới cực điểm.

- Quả thật là vô dụng!

Lạc Tư Cung nổi giận vung mạnh tay áo.

Tần Lâm tỏ vẻ vô tội:

- Chẳng lẽ là Lạc Đô Đốc chỉ chó mắng mèo, trách bản đốc quấy nhiễu bọn họ sao?

- Sao dám, sao dám.

Lạc Tư Cung mặt mũi tươi cười liên tiếp chấp tay.

- Vậy thì tốt, ta còn tưởng rằng Lạc Đô Đốc nổi giận chứ, ha ha!

Tần Lâm bật cười ha hả, nụ cười Lạc Tư Cung cũng trở nên méo xệch.

Bạch Sương Hoa phì cười một tiếng, khê véo hông Tần Lâm một cái: người thật là con quỷ ranh mãnh!

Tần Lâm bàn giao chuyện Vân Nam, áp giải chiến phạm Mãng Ứng Lý, Nhạc Phượng và một đám tù binh hồi kinh hiển tiếp, cũng không vội vàng như lúc chạy tới Vân Nam.

Trận chiến Bảo Trường Dịch bắt được tù binh quân Miến Điện đều bị Tần Lâm chém nơi bờ Thi Điện hà cúng tế quân dân Thi Điện chết oan. Sau đó Đặng Tử Long Lưu Đĩnh thay nhau xuất kích, cộng thêm Tư Vong Ưu Nam chinh lại bắt được không ít tù binh, không thể nào mang hết về kinh sư, chỉ chọn ra trong đó mấy trăm tên thân thể khỏe mạnh ngoại hình tốt mang theo lên đường.

Tại sao cần ngoại hình tốt? Kinh sư tấu tiếp, áp giải tù binh đi ngang qua ngọ môn, nếu chọn toàn kẻ già yếu bệnh hoạn làm sao có thể thể hiện uy phong Tần Đốc Chủ diệt địch quốc, bắt tù binh cho được?!

Kiểm Quốc Công Mộc Xương Tộ điều một ngàn tinh binh hộ tống Tần Lâm hồi kinh, lại tự mình dẫn văn võ bá quan Vân Nam đưa đến ngoài Côn Minh ba mươi dặm, thái độ cực kỳ nhiệt tình.

Lúc về theo lệ đi đường bộ vượt núi băng đèo, đến Tứ Xuyên Nghi Tân đổi sang đi đường thủy. Nhưng lúc đi mười mấy người xe nhẹ đơn giản, trở về cộng thêm thủ hạ Lạc Tư Cung, cả số binh sĩ áp giải tù binh là gần hai ngàn, dọc đường quan phủ điều tập thuyền bè, chi ứng dân phu, tiếp tế lương thảo, ai nấy bận rộn vất vả lên cổ.

Thuyền đến Kỳ Châu, chúng vị lão đệ huynh không khỏi cảm khái trong lòng, năm đó rời đi nơi này, Tần Đốc Chủ vẫn chỉ là cảm y Bá Hộ nho nhỏ, hôm nay làm đến vũ chức nhất phẩm, Đề Đốc Đông Xưởng, còn lập được công diệt địch quốc.

các vị huynh đệ theo hần cũng kiến công lập nghiệp, ai nấy làm đến Khoa Quán Sự, Chương Ban, Linh Ban, Ty Phòng Đông Xưởng, tối thiểu cũng là Dịch Trưởng, đời người được như vậy còn cầu gì hơn.

Lúc Tần Lâm đi Vân Nam quá vội vàng, lúc về tương đối nhàn nhã, thừa dịp liền dẫn Lục Viễn Chí Ngưu Đại Lực tới y quán thăm người quen cũ. Sư huynh đệ năm đó hoặc là xuất sư, hoặc là ở lại y quán làm đại phu, quản dược liệu, thấy Tần Lâm cảm bào ngọc đá, Lục Viễn Chí cũng cáo mượn oai hùm, trong lúc giật mình đột nhiên phát hiện sư huynh đệ trước đây đã trở nên vô cùng xa cách.

Ngược lại sư thúc Bàng Hiến thủy chung không cao không thấp, chuyện trò vui vẻ cùng Tần Lâm, Tần Lâm cũng thần phục, năm đó đã nhìn ra vị sư thúc này có hoài bão cao xa trong lòng, quả nhiên như vậy.

Gặp mặt các vị thân thích, thay mặt Thanh Đại thăm hỏi chư vị, vốn Tần Lâm còn muốn ở thêm một hồi, nhưng nghe nói Thế Tử Kinh Vương Chu Do Phiên đã rời đi vương phủ tới đây báỉ phỏng, tên này đột nhiên như hoàn toàn thay đổi, chạy về trên thuyền như một làn khói, dương buồm chạy trốn đi xa.

Nghe nói thế tử Kinh Vương chạy tới bến thuyền, vẻ mặt rất là ảm đạm mất mát.

Đến Nam Kinh, lại đi báỉ phỏng nhạc phụ Từ Bang Thụy và Đại cữu ca Từ Duy Chí, cùng với Lý Thời Trân ở tại Ngụy Quốc Công phủ, lúc này mới biết hai tháng trước Thanh Đại và Từ Tân Di từng trở về Nam Kinh thăm nhà, bây giờ đã về lại kinh sư.

Từ Bang Thụy lại già thêm mấy tuổi, hai bên Thái Dương có chút tóc bạc. Chuyện làm cho Tần Lâm buồn bực là thái độ vị nhạc phụ vẫn luôn rất thích hần này, lần này có chút cứng rắn, động một chút là thổi râu trợn mắt.

Vẫn là Đại cữu ca thật thà, Từ Duy Chí lặng lẽ nói cho Tần Lâm biết, cha mình vì Từ Tân Di vẫn chưa sinh con mà buồn bực trong lòng. Theo Từ Bang Thụy thấy, lúc trước Thanh Đại là một tiểu nha đầu, nữ nhi mình trưởng thành hơn, hần sẽ sinh hạ trưởng tử cho Tần Lâm.

Kết quả để cho vị thiên kim tương phủ con Trương Cư Chính sinh đầu, lần trước Từ Tân Di về thăm nhà, lão Quốc Công trách mắng nàng:

- Bản Quốc Công cũng không phải chưa từng thấy qua nhi nữ của cố Giang Lăng tướng công, không có ngực không có mông, vì sao có thể sinh con trai cho cô gia trước? Lão Trương chết đã mấy năm, không nghĩ tới rốt cục chúng ta cũng chịu thua lão!

Năm đó ở triều chính, Từ Bang Thụy đại biểu huân quý vô thần mơ hồ tranh nhau với Trương Cư Chính đứng đầu văn thần. Kết quả Trương Cư Chính chết, lão Từ lại bắt đầu tranh nữ nhi của ai sinh ra con trai trước!

Ngô thị kéo Tần Lâm qua một bên, lời nói sâu xa khuyên hần:

- Có một số việc chúng ta làm trường bối không tiện nói nhiều, cô gia người hiểu trong lòng là tốt rồi...

Cho dù là da mặt Tần Lâm dày hơn nữa, vào lúc này cũng vô cùng quần bách, ngoài gặt đầu ra không thể làm gì khác.

Ngay cả trong lời nói Lý Thời Trân cũng có vẻ bóng gió, nói rằng lão nhân gia rất hy vọng có thể có một ngày tứ đại đồng đường. Thanh Đại xuất giá lúc tuổi còn nhỏ, bây giờ cũng đã lớn như vậy rồi...

Đám quý sứ Lục Viễn Chí dù ngông cuồng như thế nào đi nữa cũng không dám bật cười trước mặt Ngụy Quốc Công và Thái sư phụ, sau khi rời đi mới phình bụng cười to:

- Nay Tần ca, ai nói nhiều nhạc phụ sẽ có nhiều lợi ích?

Tần Lâm sờ sờ mũi, xem ra nhạc phụ nhiều, phiền phức cũng nhiều!

Bởi vì mang theo thật nhiều tù binh đi không nhanh được, khi đến kinh sư Hoa Bắc đã tiến vào đầu Thu, theo lệ vào thành trước, giao tù binh lại cho thập nhị đoàn doanh coi giữ, ba ngày sau hiến tiếp ngọc môn.

Ông trời chơi không đẹp, ngày vào thành mưa Thu liên tục, bọn Tần Lâm phải khoác áo tơi đội đầu lạp, nhưng vẫn có thật nhiều dân chúng đứng ở dưới mái hiên nhìn đội ngũ đường xa trở về này.

Dù sao Vân Nam ở cách kinh sư quá xa, Mãng Ứng Lý xâm lấn đối với dân chúng Vân Nam không thể nghi ngờ là chấn động to lớn, nhưng dân chúng ở kinh sư khó mà có cùng cảm nhận.

Bất quá công diệt quốc, gần mấy chục năm qua trừ Tần Lâm Tần Đốc Soái còn có người thứ hai sao. Đầu đường cuối ngõ bàn tán, ai nấy đều so sánh Tần Lâm ngang với Mộc Anh, trích đoạn thổi tù và qua sông, dùng hỏa tiễn bắn voi trong Anh Liệt truyện lại được mang ra, bình cũ rượu mới thay Tần Lâm vào đó.

Duy chỉ có Bạch Sương Hoa càng về gần kinh sư càng lo lắng, uy thế giáo chủ Ma giáo tung hoành thiên hạ đã biến thành lo được lo mất. Cuối cùng đến lúc nhìn thấy Thanh Đại, Trương Tử Huyền ngồi kiệu, Từ Tân Di cỡi ngựa nghênh đón, cơ hồ là vất giơ lên cổ mà chạy:

- Ta, ta đi Trần Thủy Quan Âm am...

Tần Lâm nhìn thấy người nhà nghênh đón xa xa, khoe miệng khe mỉm cười, nhẹ nhàng ghìm cương Đạp Tuyết Ô Chuy lại, ngồi ở trên lưng ngựa chấp tay một cái hết sức tiêu sái:

- Lạc Đô Đốc, chư vị đồng liêu, bản đốc rời kinh lâu ngày, người nhà khó tránh khỏi nhớ nhung, xin đi trước một bước!

Nói xong Tần Lâm cười dài một tiếng, cũng không đi Tử Cấm thành triều kiến thiên tử, cũng không vào trong Đông Hoa môn thỉnh công, gác chiến công hiển hách diệt quốc sang bên, vỗ ngựa bỏ đi.

Hay cho Tần Đốc Chủ có tình có nghĩa, không phải là Hoắc Phiêu Diêu (Hoắc Khứ Bệnh) đời này sao! Vừa có công khắc cường địch, bình Nam Cương diệt quốc, lại trẻ tuổi tiêu sái, hiểu chuyện thức thời như vậy, chẳng những Lạc Tư Cung vừa hâm mộ vừa ganh ghét, ngay cả đại cô nương tiểu tức phụ đứng dưới mái hiên hai bên đường phố đều sáng ngời đôi mắt.

Thật may là bọn họ không biết chuyện mà Tần Lâm làm kế tiếp, hết thấy bên ngoài trở lại bình thường, hẩn trở về phủ đệ tiến vào hậu viện, lập tức hiện nguyên hình. Trước tiên nựng khuôn mặt bầu bĩnh hồng hào của Thanh Đại, khiến cho đôi môi nàng chu dài ra giống như con thỏ đáng yêu. Sau đó lại cười ha hả vỗ một cái mạnh vào mông tròn căng của Từ Tân Di, chọc cho Từ Đại tiểu thư đuôi đánh.

Bên trong hậu viện chỉ có nữ binh thủ vệ, nhìn cảnh tượng này ai nấy cười nghiêng ngả.

Nữ binh Giáp đi tâm sự với Lục mập, nữ binh Ất cười lắc đầu một cái:

- Bên ngoài thấy Tần Đốc Chủ khí độ uy nghiêm, rất có phong phạm danh thần, chỉ nói là hẩn đổi tính, không nghĩ tới...

- Vẫn y như trước.

Nữ binh Bính cũng buông tiếng than dài.

Tiểu Đinh nói đúng một câu:

- Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Tần Lâm trơn tuột hơn lươn, Từ Tân Di không đuổi kịp, hai tay chống nạnh thở hào hển, gương mặt da bánh mật đỏ ửng, đôi mắt hạnh lại xanh biếc long lanh:

- Hừ, họ Tần bại hoại, sau khi rời đi rất nhớ hần, không ngờ rằng trở về lại đáng ghét như vậy!

Hai tròng mắt trong suốt như nước của Thanh Đại cong thành vầng trăng, cười híp mắt nói:

- Rốt cục Từ tỷ tỷ thừa nhận nhớ Tần ca ca rồi sao?!

- Ai... ai thêm nhớ hần?! Kẻ ngốc mới nhớ hần!

Từ Tân Di thua mà không chịu thua, miệng lưỡi rất cứng rắn.

Thanh Đại cười khanh khách vui vẻ, một chuỗi tiếng cười như chuông bạc, không phải Từ tỷ tỷ là kẻ ngốc đó sao?

Trương Tử Huyền thủy chung ôm con trai, âm thầm đứng ở bên cạnh, mỉm cười nhìn Tần Lâm và Từ Tân Di đùa giỡn.

1049. Chương 1049: Mèo Lười Tham Ăn

Đương nhiên Tần Lâm sẽ không bỏ quên hai mẹ con nàng, có hơi chột dạ, đi tới xoa xoa tay cười khan hắc hắc. Một năm qua bốn ba bên ngoài nhiều, quả thật trách nhiệm làm cha có hơi...

Tần Trạch trong lòng Trương Tử Huyền đã hơn một tuổi, tiểu tử này mắt to, da trắng, dung mạo thanh tú, phần lớn giống như mẫu thân, đầu mày cuối mắt loáng thoáng toát ra bóng dáng của Tần Lâm.

Tiểu tử thấy một người xa lạ đến gần, nhưng cũng không sợ lắm, nấp trong lòng mẫu thân mở to đôi mắt tròn tò mò nhìn Tần Lâm.

Trương Tử Huyền véo chóp mũi con trai một cái, dịu dàng nói nhỏ:

- Trạch nhi, còn không gọi cha đi? Cha con không thể ở bên cạnh con vì phải vì dân vì nước bốn ba vạn dặm, bình định chiến cuộc Văn Nam, cứu rất nhiều dân chúng nơi đó, lại bắt được đám người xấu Mãng Ưng Lý, Nhạc Phượng... Con có một vị phụ thân vô cùng xuất sắc!

Tần Lâm cảm kích nhìn Trương Tử Huyền cười một cái, chẳng những thiên kim tướng phủ xinh đẹp lại còn thông minh, chỉ mấy câu nói đơn sơ đã hóa giải lúng túng cho hần.

- Cha, cha!

Tần Trạch ngọng nghịu kêu lên vài tiếng, lại giơ hai tay ra vò vĩnh:

- Bé... bé...

Con ta biết nói rồi sao?! Tần Lâm vui mừng vô kể, nhận lấy hài tử từ trong lòng Trương Tử Huyền. Hần cảm nhận thân thể nhỏ bé mềm mại của con mình, nhất thời một dòng nước ấm xông lên trong lòng.

Phụ tử là máu trong máu, thịt trong thịt, huyết mạch truyền lưu...

Tận đáy lòng Từ Tân Di vui mừng cho Tần Lâm và Trương Tử Huyền, bất quá cũng không tránh được chút buồn bã mất mát. Nhớ tới lời phụ mẫu lúc về thăm nhà, nàng liền âm thầm nắm chặt quả đấm, không có hảo ý nhìn Tần Lâm: hừ hừ hừ, lần này sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Ngay đêm đó, Tần Lâm thiết gia yến, mọi người đều say, duy chỉ có Từ Tân Di từ lượng hơi tẻ lại không uống giọt rượu nào, còn cướp đi chén rượu của Tần Lâm vô cùng bá đạo, không cho phép hần uống rượu.

Trương Tử Huyền dở khóc dở cười, làm như vậy cũng quá lộ liễu.

Thanh Đại cười lắc đầu một cái, xem ra Từ tỷ tỷ thật sự là gấp gáp, không trách nàng...

Thị Kiểm và bốn nàng Giáp Ất Bính Đinh ném tới ánh mắt kinh ngạc, nguyên nhân không vì gì khác, vụng về lại không thêm che giấu giống như Từ Đại tiểu thư vậy quả thật đáng yêu.

Nếu là vào thời hiện đại lúc Tần Lâm ra đời mấy trăm năm sau, nữ công chức ở thành thị hai mươi bảy hai mươi tám, hơn ba mươi tuổi sinh con là hết sức bình thường. Nhưng vào triều Đại Minh năm Vạn Lịch, Từ Đại tiểu thư hai mươi bốn tuổi vẫn chưa sinh con, cũng có hơi nôn nóng gấp gáp.

Nghĩ tới tính toán của Từ Tân Di, trong lòng Tần Lâm như có lửa đốt, cảm giác thành tựu trong nháy mắt bùng lên.

Bất quá rất nhanh hẳn không còn vui vẻ được nữa.

Phòng ngủ, Từ Tân Di đóng cửa phòng đánh sầm một tiếng, lấy ra một bọc giấy nhỏ, trút thuốc bột trong đó vào miệng, lại lấy nước trà hớp một hớp nuốt vào, sau đó xoa xoa tay đi về phía Tần Lâm:

- Hắc hắc, đây là Thanh Đại cho, bảo đảm có thể sinh hài tử... bản tiểu thư bất kể!

Vốn Tần Lâm ngồi ở mép giường vô cùng mong đợi, thấy tình huống dường như không giống tưởng tượng không tự chủ được lui về phía sau một chút, cảm giác ánh mắt Từ Đại tiểu thư nhìn mình hơi ngả màu xanh lục, giống như sói cái.

- Này này, hơn một năm không gặp, chúng ta có thể nói chút tình cảm trước hay không?

Tần Lâm bắt đầu nói nhảm liên hồi, thấy dáng vẻ Từ Đại tiểu thư, đáy lòng hiện ra dự cảm bất tường.

- Hừ... Chàng tiêu rồi!

Từ Tân Di đưa ra ngón tay thon dài ra lắc lắc, nở một nụ cười xấu xa, miệng rộng há to để lộ hai chiếc răng khểnh.

Nàng đẩy Tần Lâm ngã ngã về phía sau, tiếp theo cởi sạch y phục của mình ra, để lộ thân thể thành thực mê người, sau đó chọt nhào tới...

Đây coi như là báo thù sao? Cũng may thân hình Từ Đại tiểu thư hết sức mê người, Tần Lâm ôm lấy nàng bị nàng đè ở dưới người, cũng là phong quang vô tận.

Từ Tân Di hóa thân nữ sắc ma trong lòng thâm nhủ thật là thoải mái, lấy của ta trả lại cho ta, ăn của ta phun ra cho ta, thiếu của ta bù lại cho ta, trộm của ta giao ra đây cho ta...

Sáng sớm hôm sau, hốc mắt Tần Lâm lại có hơi biến thành màu đen, Từ Tân Di cả người buồn rầu, giống như một con mèo lười biếng, nằm ườn ra trên giường không chịu dậy.

Từ Đại tiểu thư nằm sấp, phía dưới áo ngủ bằng gấm hiện ra đường cong mê người, mái tóc bị mồ hôi khô dính vào trên trán, cả người uể oải không dậy nổi, mắt hạnh nửa mở nửa khép, hàm hàm hồ hồ nói:

- Nếu như buổi trưa chàng có rảnh rồi hãy đi Đông Hoa môn bồi tiếp Vĩnh Ninh, chúng ta đã ước hẹn, đáng vẻ của thiếp như vậy không đi được.

- Mèo lười tham ăn!

Tần Lâm cười vỗ mông nàng một cái, đáp ứng chuyện này.

Tần Lâm tấu tiếp Nam Cương, diệt địch quốc, bắt đầu sổ, công lao hiếm thấy gần trăm năm qua mới vừa trở lại kinh sư, không biết bao nhiêu chuyện phải làm. Đổi lại là người khác e rằng sẽ không đưa ra yêu cầu hẳn bởi tiếp một tiểu cô nương như vậy.

Từ Đại tiểu thư chúng ta có thật sự không có tim không có phổi hay không?

Thế nhưng hôm qua Tần Lâm đã thương nghị với Trương Tử Huyền xong, trong mấy ngày từ sau khi về kinh đến khi ra ngo môn hiến tiếp cũng không bãi thiên tử, không đi thỉnh công, vui chơi vài ngày rồi hãy tính.

Công diệt địch quốc, bình định Nam Cương vô cùng hiển hách rành rành ra đó, vội vàng bốn tẩu thỉnh công ngược lại rơi xuống hạ thừa. Hôm nay Tần Đốc Chủ bắt chước theo Tạ An ngắm Đông Sơn, ngồi vững trên điều ngự đài xem các phái triều đình thương nghị thế nào, ban công lao cho công thần thế nào.

Còn nữa, còn có đòn sát thủ quan trọng hơn!

Lúc này mặt trời lên cao ba sào, Thanh Đại đã đi nữ y quán tọa đường hội chẩn. Nữ y tiên một lòng hành y tế thế, một lòng thi triển thuật kỳ hoàng cứu bệnh nhân, làm việc vô cùng chăm chỉ.

Trương Tử Huyền ở nhà chăm sóc Tần Trạch, Tần Lâm chơi đùa với con mình, một lúc giả làm cạp, lúc lại làm ngựa cho con cỡi, khiến cho đứa nhỏ cười to vui vẻ.

Thấy hai cha con chơi đùa vô cùng vui vẻ, Trương Tử Huyền mím môi khẽ mỉm cười, vừa nhẹ nhàng vuốt ve Tần Trạch vừa nói:

- Mấy ngày trước tẩu chương huynh thỉnh phong vương vị cho Tư Tuyên Úy đưa lên, hì hì, trong triều cãi nhau vang trời. Bất quá đến khi tẩu chương Kiểm Quốc Công, phiên vương và chư Thổ Ty Nam Cương cũng đưa tới, hẳn cũng đã xong xuôi êm đẹp.

- Ta bảo bọn họ hôm nay đưa tới Thông Chính Ty.

Tần Lâm cũng nói.

Trương Tử Huyền khẽ mỉm cười, vuốt ve đầu tròn láng của Tần Trạch:

- Con à, chuyện này phụ thân sẽ kiếm cho con chức Bá tước...

Tần Trạch đột nhiên cười khanh khách, tay nhỏ bé mở ra đưa về phía Tần Lâm:

- Lấy, lấy...

Tần Lâm cười to, đứa nhỏ này nghe thấy tước vị liền cười khanh khách, thật là ham mê công danh.

Bồi tiếp hai mẹ con chơi đùa một hồi, thấy đã gần đến trưa Tần Lâm bèn thay áo vải xanh, ăn mặc như một tú tài bình thường, dẫn theo huynh đệ tâm phúc chạy tới Đông Hoa môn.

1050. Chương 1050: Quốc Cự Gia

Ngoài Đông Hoa môn đã có ba tiểu thái giám chờ ở đó, người ở giữa thân hình cao ráo, vai mỹ nhân thon thả, da trắng nõn gần như trong suốt, mày đẹp như vẽ, cho dù là tượng sứ cũng không tinh xảo như vậy, chính là đương kim Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh.

Hôn sự Vĩnh Ninh thật lâu vẫn chưa định, Thái hậu làm mẫu thân và ca ca làm Hoàng đế đều cảm thấy có hơi có lỗi với nàng. Nhất là Lý Thái hậu, khi Vĩnh Ninh còn nhỏ đã dồn toàn bộ tâm huyết vào người hai đứa con trai, đối với nữ nhi cơ hồ không nghe không thấy không hỏi, cho nên đối với chuyện Vĩnh Ninh ra cung du ngoạn cũng càng ngày càng mất nhắm mắt mở.

Thậm chí Lý Thái hậu âm thầm cảm thấy, may nhờ có Từ Tân Di tới đây dẫn nàng đi chơi giải sầu, bằng không với tính tình đa sầu đa cảm, thân thể yếu ớt của con mình, không biết có thể qua được cửa ải này không.

Vĩnh Ninh đang mỗi mắt chờ trông Từ Tân Di, chợt lại thấy một người đối diện đi tới, áo vải xanh, khăn cột tóc, đôi mắt lóe sáng gian xảo, thì ra biểu tỷ không tới, người tới là tỷ phu Tần Lâm.

- Tần, Tần tỷ phu!

Vĩnh Ninh chưa nói đã then thùng, mặt trái xoan mịn màng nổi lên hai vầng mây đỏ, không dám nhìn thẳng vào mắt Tần Lâm, cụp mắt xuống nhìn chân mình, đôi lông mi dài chom chớp liên hồi.

Tần Lâm bắt giắc ngăn ra, tiểu di muội này càng lớn càng đẹp, thật là nữ lớn mười tám thay đổi, nha đầu tóc rối năm nào đã trở thành vị cô nương xinh đẹp như hoa như ngọc.

Hắn gãi gãi đầu, nói Từ Tân Di có chuyện không tới được, phải chăng là về nhà trước hay không.

Vĩnh Ninh cúi thấp đầu, hai tay vò vò vạt áo không ngừng, hồi lâu sau mới lấy hết can đảm nói thật nhỏ:

- Muội muốn đi Thích Cảnh viên, nghe nói ca ca Trịnh nương nương mở hội hoa ở đó, vô cùng náo nhiệt.

Ca ca Trịnh Trinh sao? Tần Lâm suy nghĩ một chút bèn đáp ứng,

Vĩnh Ninh len lén cười, phủ đệ Tần Lâm ở hẻm Thảo Mạo, phía Tây Nam Tử Cấm thành, Thích Cảnh viên này lại là ở hướng Đông Bắc, nói cách khác Tần Lâm chỉ có thể phụng bồi nàng đi.

- Tần tỷ phu, phải chăng ở Vân Nam một năm bốn mùa nở ra rất nhiều hoa hay không? Đất đai phong cảnh nơi đó có lẽ khác với Yên Vân phải không?

- Không sai, đủ các loài hoa đủ các màu sắc trắng vàng đỏ tím nở khắp núi đồi, phương Bắc thế núi hùng hồn, rừng cây xanh biếc thật là xinh đẹp...

Sau khi Vĩnh Ninh xuất cung đã vào khách sạn đổi y phục thành nữ nhi bình dân, áo vải lam cổ tròn viền hoa càng làm nổi bật khuôn mặt mịn màng khả ái. Nàng cười vui vẻ bám lấy Tần Lâm hỏi han đủ chuyện, e rằng nàng nói trong nửa tháng trời cũng không nhiều bằng lúc này.

Tần Lâm rất có kiên nhẫn, mỉm cười trả lời từng câu hỏi của nàng, đồng thời cũng từ miệng nàng nghe được không ít tình thế trong cung. Mặc dù có ứng khuyển Đông Xưởng thay Tần Lâm dò xét, nhưng ở góc độ Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa cao hơn, rảnh rỗi tán gẫu biết được rất nhiều bí mật trong cung không để cho người ngoài biết.

Tần Lâm có lòng, Vĩnh Ninh lại vô ý, vị Công chúa sinh trưởng ở thâm cung này đơn thuần giống như một tờ giấy trắng, không ngừng cười cười nói nói:

- Đúng rồi, bạch tượng mà năm xưa muội gặp hắc đã trưởng thành, không biết nó có còn nhớ muội không...

Dứt lời Vĩnh Ninh nhìn trộm Tần Lâm, trái tim khẽ khàng rung động. Năm xưa bạch tượng nổi cơn điên ở Tuân Tượng sở, suýt chút nữa hất nàng rơi xuống đất, cảnh tượng Tần Lâm đưa tay ra cứu đã vĩnh viễn khắc sâu trong lòng thiếu nữ.

- Ừm, trưởng thành rồi.

Tần Lâm sờ sờ cằm, cười híp mắt nói:

- Còn nhớ tiểu muội muội Tư gia không, nàng cỡi bạch tượng Cẩm Trụ ra trận, rất lợi hại!

Người nói vô tâm người nghe cố ý, Vĩnh Ninh tình cảm tinh tế tỉ mỉ đặc biệt nhạy cảm:

- Muội nhớ nàng tên Tư Vong Ưu phải không, ừm, hắc tới nay cũng được mười bốn tuổi... Năm đó là một bé gái mặt phấn da hoa, lúc trưởng thành nhất định đẹp hơn muội...

Tần Lâm dừng bước lại, cười quan sát Vĩnh Ninh:

- Vậy cũng chưa chắc.

Tư Vong Ưu là phong tình Nam Cương dị tộc, Vĩnh Ninh lại là quý nữ thiên gia sinh ra lớn lên trong chốn thâm cung trùng trùng, cử chỉ nhàn nhã, dáng vẻ dịu dàng uyển chuyển khép nép yêu kiều.

Nàng nghe Tần Lâm tán dương, mím môi nhẹ nhàng cười một tiếng, hơi ưỡn ngực lên. Đây gọi là nữ đến mười tám sẽ thay đổi, tiểu nha đầu xấu xí năm nào nay đã trở thành Công chúa điện hạ thiên tư quốc sắc, da thịt mịn màng trắng trẻo, mày tinh xảo như vẽ, trắng như tuyết.

Đáng tiếc rất nhanh Tần Lâm đã đưa mắt sang nơi khác, Vĩnh Ninh chu cái miệng nhỏ nhắn, có vẻ không vui: Tần tỷ phu, vì sao không nhìn muội lần nào, muội không còn là tiểu nha đầu xấu xí ngày xưa nữa... Ôi chao, Vĩnh Ninh ơi Vĩnh Ninh, người đang nghĩ gì vậy, hắc là tỷ phu của người mà...

Vĩnh Ninh suy nghĩ lung tung, nhất thời gương mặt đỏ bừng, cúi đầu không dám tiếp tục nói chuyện với Tần Lâm, lòng rối như tơ vò.

Thật ra trong lòng Tần Lâm cũng không bình tĩnh, lúc trước thấy Vĩnh Ninh chỉ là một tiểu nha đầu xấu xí, tự nhiên chưa từng nghĩ đến nàng đối với mình có lẽ không chỉ là tình huynh muội. Giờ phút này thấy

về mặt Vĩnh Ninh thẹn thùng không dứt, đại khái cũng hiểu vài phần, trong lòng áy náy, vội vàng nghiêng đầu sang chỗ khác: lão Tần lão Tần, vị này chính là di muội, người cũng không thể cầm thú như vậy được!

Hai người ai có tâm tư này không nói lời nào, không khí lúng túng đầy mập mờ.

Cho đến khi tới gần Thích Cảnh viên, trước mặt một mảnh nhiệt náo, rốt cục Vĩnh Ninh khôi phục bản sắc tiểu cô nương:

- A, hội hoa thật là náo nhiệt, Tần tỷ phụ, huynh xem trước mặt thật là nhiều người!

Quả thật rất nhiều người. Tần Lâm cười đáp lời, quay đầu lại đưa mắt ra hiệu cho đám cẩm y quan giáo đi theo cách đó không xa. Hoàn cảnh nơi này hết sức hỗn loạn, phải tăng cường đề phòng, chớ để xảy ra sai lầm, bản Đốc Soái không sao, Vĩnh Ninh lại là quý nữ thiên gia, đáng giá ngàn vàng.

Đám cẩm y quan giáo đi theo mặc thường phục lập tức hiểu ý. Vì vậy bên người Tần Lâm và Vĩnh Ninh xuất hiện một vòng cảnh giới mặc dù không lớn nhưng lại hết sức nghiêm mật. Theo bọn họ di chuyển về phía trước, đám đông bị vòng này tự động gạt ra, xung quanh bọn họ xuất hiện một khoảng trống nhỏ.

Dĩ nhiên Chu Nghiêu Anh không chú ý tới điểm này, hăng hái bừng bừng cùng Tần Lâm ‘chen’ trong đám người, quan sát cảnh tượng xung quanh, bất kể là hồ lô đường hay tượng đất nặn cũng khiến cho nàng cảm thấy hết sức hứng thú.

Tần Lâm lắc đầu cười cười, tự nhiên sẽ không ngây thơ giống Vĩnh Ninh vậy, ngược lại tiếng bàn tán bốn phương tám hướng truyền vào tai hắn:

- Ủa, kỳ quái thật, lúc này đã vào thu, vì sao còn có hoa đỗ quyên, sơn trà nở?

- Người cũng không biết, Trịnh quốc cự dùng nhà kính nuôi dưỡng, một chậu hoa trị giá mười lượng bạc!

- Chậc chậc... Trịnh quốc cự thật là có tiền, thêm hoa trên gấm, quả thật là giàu sang tới cực điểm.

Hội hoa là huynh trưởng Trịnh Trinh Trịnh Quốc Thái tổ chức, kỳ hoa dị thảo có thứ vận chuyển từ phía Nam vạn dặm xa xôi tới, có thứ được nuôi dưỡng trong nhà kính mà thành, tất cả đều có giá rất cao.

Nghe nói là trước đây không lâu Trịnh Quốc Thái vào cổng trong cung, sau khi Vạn Lịch và Trịnh quý phi thưởng ngoạn bên dạo dò dẫm đến Thích Cảnh viên bên ngoài cung, cho phép dân chúng đi xem, tỏ vẻ chia sẻ niềm vui với dân chúng.

Không trách Vĩnh Ninh không nhìn hoa chỉ nhìn người thổi hồ lô đường, thì ra nàng đã thấy những hoa cỏ này trong cung từ trước.

Tần Lâm cười khổ sở sở mũi, càng đoán hiểu thêm tâm tư của thiếu nữ tới sáu bảy phần.

Vĩnh Ninh còn không biết tâm tư đã bị Tần tỷ phụ nàng phát giác, trong lòng cảm thấy vừa ngọt ngào vừa chua xót. Dù là nửa năm, một năm mới có thể gặp hắn một lần, dù là hắn thủy chung không hiểu tâm ý của nàng, cũng hoàn toàn không có vấn đề...

Tần Lâm áo xanh khăn vuông, Vĩnh Ninh áo vải trâm gỗ, hai người như một đôi huynh muội nhà bản hàn. Nhất là Vĩnh Ninh đáng yêu động lòng người, phong vận uyển chuyển, không giống quý nữ Thiên gia cũng giống cảnh vàng lá ngọc, rước lấy không biết bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chú.

Có vài ánh mắt trong đó hết sức dâm tà, đáng vẻ Vĩnh Ninh hết nhìn Đông tới nhìn Tây, thấy cái gì cũng hiếu kỳ lại càng bị hiểu lầm là cô nương quê mùa vào thành mở rộng tầm mắt.

Vĩnh Ninh hoàn toàn không hề ý thức được mình đã thành con mồi trong mắt người khác, cười hì hì vịn một cây bạch ngọc lan nở rộ:

- Tần tỷ phụ mau xem, cây bạch ngọc lan này thật là xinh đẹp, ít ngày trước vẫn còn là nụ, hiện tại đã nở rộ hết rồi.

Trưởng Công chúa thật là tâm tư đơn thuần, hồn nhiên không biết đã nói lỗ lòi, bại lộ sự thật ít ngày trước đã xem qua hội hoa ở trong cung.

Những huynh đệ sai dịch âm thầm đi theo nghe vậy tất cả đều dở khóc dở cười, lại nháy mắt với nhau:

- Tâm ý của Trương Công chúa đối với Tần trưởng quan e rằng có tới năm phần là sự thật.

Tần Lâm quay đầu lại, lặng lẽ giơ tay đặt trên môi lắc lắc, Phạt viết không thể nói, không thể nói.

Vĩnh Ninh vịn nhánh cây, đầy cây nở rộ bạch ngọc lan, dung nhan quý nữ Thiên gia thanh lệ động lòng người, chân chính so với ngọc ngọc sinh hương, so với hoa hoa giải ngữ, phạm là du khách tới xem hội hoa, đáy lòng không khỏi thầm khen ngợi.

Tần Lâm cũng ngẩn người, cười lấy giấy bút trong ngực áo ra, bắt đầu vẽ soạt soạt một bức phác họa chân dung Vĩnh Ninh.

Nụ cười Vĩnh Ninh càng trở nên ngọt ngào, Tần Lâm vẽ tất nhiên là do hứng thú, nhưng Vĩnh Ninh nhận ra được ánh mắt hẩn nhìn mình chăm chăm, lập tức tim đập loạn như nai nhảy, mặt đỏ bừng đến tận mang tai, đôi mắt ầm ướt như phủ thêm một lớp hơi nước.

Đáng tiếc trên đời này luôn có hạng người không thức thời vụ...

Không biết từ đâu rơi xuống một đoá bạch ngọc lan, vừa đúng rơi vào dưới chân Vĩnh Ninh, nàng thương tiếc đoá hoa đang muốn cúi nhặt nhưng lại sợ Tần Lâm đang vẽ. Trong lúc còn đang do dự chột trong đám đông có kẻ rống to:

- Tiểu nương tử kia, đây là hoa mà bệ hạ và Trịnh nương nương ngự tứ, không thể giẫm lên!

Vĩnh Ninh sợ hết hồn, theo bản năng nhìn lên cây xem thử, mới vừa rồi nàng cũng không hề bẻ hoa, chỉ nhẹ nhàng vịn vào cành cây mà thôi. Không biết đoá hoa này từ đâu rơi xuống, chẳng lẽ là bị mình không cẩn thận đụng rơi?

Thật ra thì lúc ở trong cung, bọn cung nữ hái được không biết bao nhiêu, Lý Thái hậu còn đích thân hái một đoá bạch ngọc lan gắn vào trên đầu nữ nhi, cho nên Vĩnh Ninh mới đứng dưới tàng cây bạch ngọc lan này.

Tần Lâm lại thấy rõ ràng đoá hoa kia là trong đám đông ném ra. Cộng thêm tên vừa lớn tiếng có đầu hói, trán cột một mảnh da có ánh mắt nhìn Vĩnh Ninh rất là bất chính, lập tức biết ý muốn bọn họ như thế nào.

- Lão huynh, có câu nói thông minh tuyệt đỉnh, ta thật sự không nghĩ ra người cũng hói đầu, chặc chặc...

Tần Lâm tặc lưỡi luôn miệng, nhìn tên đầu hói lắc đầu liên tục, ánh mắt toát ra vẻ thương hại.

Tên đầu hói còn gãi gãi đầu không hiểu vì sao, dường như bốn chữ thông minh tuyệt đỉnh là khen mình, nhưng vì sao lại cảm thấy không đúng?!

(Tuyệt đỉnh nghĩa thông thường là tốt bậc, tối cao, vô cùng... nhưng nếu hiểu chữ Tuyệt theo nghĩa dứt, hết, vậy ‘tuyệt đỉnh’ là cái đầu trống trơn, không có tóc)

Dân chúng tới xem hoa bật cười ầm, người trẻ tuổi này thật thú vị, tuy rằng không dùng lời lẽ thô tục nhưng đã mắng xéo đối phương không nhẹ.

Tần Lâm phụng chức ở Cẩm Y Vệ, Đông Xưởng, vốn không thường hay xuất đầu lộ diện, người ở kinh sư biết mặt hắn không nhiều lắm. Hơn nữa sau khi Trương Cư Chính chết, trước Tần Lâm bị cách chức đi Quảng Đông Quỳnh Châu, sau đó lại cách chức đi Sơn Tây Bồ Châu, lại nhận chức Khâm Sai đi Vân Nam đốc sự, ít nhất hơn ba năm không có ở kinh sư, người nhận ra hắn rất ít.

Đám tay sai bên cạnh tên đầu hói không nhận được, thấp giọng nói:

- Quang gia, tiểu tử này mắng xéo ngài đấy.

- Dám mắng ta ư?

Quang gia tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng, y vẫy tay lệnh cho đám tay sai từ bốn phương tám hướng vây lại:

- Tên tú tài quê mùa nghèo ở đâu ra, dám xúc phạm Quang gia ta như vậy?! Con ả này là muội tử hay hôn thê chưa cưới của người, ả dám giẫm lên hoa ngự tứ chính là phạm vào vương pháp! Hắc hắc, tới chỗ quốc cữu gia chúng ta một chuyến!

Dứt lời Quang gia hậm hực tiến lên trước, muốn bắt Vĩnh Ninh.

Vĩnh Ninh thấy người hung thần ác sát bức này, nhất thời bị dọa sợ hết hồn, nhanh chóng trốn vào sau lưng Tần Lâm giống như nai con bị hoảng sợ, nắm chặt vạt áo của hắn.

- Đánh...

Đầu ngón tay Tần Lâm đã giơ lên giữa không trung, chư vị sai dịch đã xắn tay áo chuẩn bị ra tay, thế nhưng hắn lại nuốt hai chữ ‘cho ta’ trở vào, bật cười hỏi:

- Người nói Trịnh quốc cự ư?

Vốn cho rằng vị Quang gia đầu trống trơn này là lưu manh côn đồ đầu đường xó chợ, Tần Lâm thân là Đốc Chủ Đông Xưởng, cho dù là đánh chết y cũng không đáng kể gì. Bắt vào địa lao Đông Xưởng, chỉ sợ Quang gia đi ra ngoài cũng chỉ còn lại quang cốt (xương trắng).

Nhưng nghe nói là thủ hạ của Trịnh quốc cự, Tần Lâm lập tức cảm thấy hứng thú, thành thật mà nói từ trước tới nay hắn chỉ giao thiệp với Trịnh Trình, chưa từng gặp qua tên huynh trưởng chẳng ra gì của nàng. Gặp mặt cũng tốt, thế cục hôm nay, sự kiện kia cũng nên mở màn...

- Muội tử, đã như vậy, chúng ta đi gặp Trịnh Quốc Thái đi!

Tần Lâm cười dắt tay của Vĩnh Ninh, có hơi lạnh, có hơi run rẩy.

Dân chúng thấy vậy buông lời than thở, ai nấy giận mà không dám nói gì, Trịnh quốc cự hoành hành bá đạo, hai người tuổi trẻ này rõ ràng là không biết lai lịch, chỉ sợ phải bị thiệt thòi, đáng tiếc cho cô nương kia...

Lại không có mấy người chú ý tới, Tú Tài Trẻ tuổi cũng không phải gọi Trịnh quốc cự, mà là gọi thẳng đại danh Trịnh Quốc Thái...

Quang gia thấy Tần Lâm không trốn không gây chuyện, chỉ cho là tên tú tài nghèo này bị uy danh quốc cự gia dọa sợ, đưa mắt ra hiệu cho thủ hạ, điều võ giương oai hất cằm lên:

- Hai vị, đi thôi!

Tần Lâm liếc nhìn y với vẻ hứng thú, lôi kéo Vĩnh Ninh đi liền, Trưởng Công chúa theo thật sát phía sau hắn, mặt trái xoan xinh đẹp khấn trương tới mức trắng bệch, giống như nai con hoảng sợ, ánh mắt không dám nhìn hai bên, chỉ lo nhìn chăm chú vào lưng của Tần Lâm.

1051. Chương 1051: Ai Là Người Ngu Ngốc

Thủ hạ lưu manh côn đồ của Quang gia thấy đều cười rộ, nụ cười bỉ ổi, tiếng cười dè tiện.

Dân chúng rối rít than thở, đây không phải là dè vào miệng cọp sao? Nhìn lại tiểu cô nương dung nhan thẹn thùng, câu ‘hồng nhan bạc mệnh’ thường hay nghe tiên sinh kể chuyện cổ tích kể lập tức nảy sinh trong lòng.

- Thất phu vô tội, vì mang ngọc mà có tội!

Một vị lão văn nhân buông tiếng than dài.

Các nữ tử hơi có nhan sắc cũng bắt đầu xoay người về nhà, không muốn tiếp tục ở lại Thích Cảnh viên nữa. Mặc dù hội hoa vui thật, nhưng ác nô Trịnh quốc cự nuôi dưỡng lại làm cho lòng người kinh sợ.

Đám Quang gia thấy Tần Lâm không có ý chạy trốn cho nên cũng không dùng sức mạnh, chỉ tản ra bốn phía, vây hắn và Vĩnh Ninh vào giữa. Bọn người này không sợ hãi, ai nấy nở nụ cười không có hảo ý, trao đổi với nhau những ánh mắt đầy ẩn ý.

Thích Cảnh viên là vườn hoa Minh Thành Tổ Chu Lệ ban cho dùng tướng loạn Tĩnh Nạn, Thành Quốc Công Chu Năng, Trịnh Quốc Thái phụng chỉ ‘vui vẻ cùng dân’, mượn Thành Quốc Công phủ làm hội hoa.

Vườn này diện tích rộng lớn, vốn là trồng rất nhiều hoa cỏ cây cối, khắp nơi núi giả lương đình, dưới cầu nước chảy điểm tuyết phong cảnh. Trịnh Quốc Thái lại chuyển tới rất nhiều kỳ hoa dị thảo, trang trí vô cùng xinh đẹp.

Tần Lâm đi theo lối tắt giữa vườn hoa, có vẻ hứng thú quan sát bốn phía, hoàn toàn không hề tự biết thân là tù binh, thậm chí tiện tay hái xuống cánh hoa vừa nở, cài lên đầu Vĩnh Ninh.

Quang gia và bọn lâu la cũng tức tối tới mức méo mồm. Tần Lâm không xem bọn chúng ra gì chẳng khác nào khiêu khích, ai nấy nghiêng rắng sinh lòng ác độc: Hừ, chờ lát nữa gặp quốc cự gia, xem y thu thập người! Tiểu nương tử là không thể động, nếu tên tú tài nghèo này thức thời dâng muối muối lên, quốc cự gia cao hứng cũng không nói, nếu không thức thời, sẽ có người nắn gân hấn một trận.

Tần Lâm gặp được Trịnh Quốc Thái trên lầu các giữa cây cỏ xanh tươi.

Trịnh quý phi được sủng ái nhất lục cung, khí điểm nhất thời vô lượng, phụ thân Trịnh Thừa Hiến được phong Đô Đốc Đồng Tri Cẩm Y Vệ, huynh trưởng Trịnh Quốc Thái thụ chức Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ.

Mặc dù là hư hàm có chức không có quyền nhưng cũng đủ dọa người, Đô Đốc Đồng Tri tòng nhất phẩm, Đô Chỉ Huy Sứ chính nhị phẩm, nhớ năm đó Tần Lâm phá bao nhiêu đại án, làm thành bao nhiêu quân quốc trọng sự mới lên tới Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, chương Bắc Trần Phủ Ty. Hai người Trịnh gia chỉ ngồi nhà mà có thể một bước lên mây, không thể không bội phục công phu rỉ tai bên gối của Trịnh Trinh vô cùng lợi hại.

Thích Cảnh viên này lầu các bố trí thanh nhã, họa của Đường Bá Hổ, chữ của Văn Chính Minh, trên bàn trà cổ kính, trong bình hoa sứ cắm xéo một cành mai, trông vô cùng tao nhã. Trịnh Quốc Thái ngồi trên Thái Sư ý gỗ tử đàn, toàn thân trên dưới da bọc xương, tả hữu có hai tên nha đầu thông phòng trang điểm lòe loẹt hầu hạ, sắc mùi phong lưu, khiến cho nơi này không giống như Quốc Công phủ, mà giống như hẻm Cầu Lan.

Dung mạo Trịnh Quốc Thái cũng có vài phần giống Trịnh Trinh, vóc người cao gầy, trên gương mặt trắng trẻo gầy gò ngũ quan ngay ngắn. Nhưng hốc mắt y bầm đen, ấn đường biến thành màu đen, nhìn qua cũng biết là tử sắc quá độ, có phụ tẩm thân này.

Thấy đám thủ hạ Quang gia tới, Trịnh Quốc Thái uể oải giương mắt lên nhìn. Đến lúc thấy Vĩnh Ninh đang co rút sau lưng Tần Lâm, ánh mắt vốn lơ đãng của y lập tức trở nên sáng ngời bại hoại, hai tay vịn tay vịn đứng lên, nặn ra một nụ cười:

- Ôi chào, tiểu nương tử thật là đẹp, đây không phải là Thất Tiên Nữ hạ phàm trần sao? Xin hỏi vị tiểu nương tử này phương danh thượng hạ, từ đâu mà tới vậy?

Mặc dù Trịnh Trinh được cưng chiều, nhưng dù sao Trịnh Quốc Thái cũng chỉ là ăn theo, thật ra thì số lần xuất nhập Tử Cẩm thành rất có hạn. Hơn nữa quan hệ giữa Vĩnh Ninh và Trịnh quý phi cũng rất tầm thường, cho nên từ trước tới nay bọn họ chưa từng gặp mặt.

Nhìn thấy Vĩnh Ninh then thùng khép nép, thân thể Trịnh Quốc Thái nghiêng hẳn sang bên, đôi mắt chăm chú như muốn lột hết y phục người ta.

Vĩnh Ninh sợ hãi, theo bản năng co người lại nấp sau lưng Tần Lâm, tay phải nắm chặt tay hấn, tay trái nín lấy chéo áo của hấn, trái tim nhảy loạn. Trịnh quý phi hoành hành bá đạo ở trong cung, chỉ gạt một mình hoàng huynh mà thôi, thì ra ca ca của nàng cũng hư hỏng như vậy...

Tần Lâm thấy Trịnh Quốc Thái quan sát Vĩnh Ninh mê mẩn, trong lòng đã có vẻ giận dữ, bảo vệ Vĩnh Ninh ở phía sau, đưa tay lên hoa hoa trước mắt y:

- Này, nhìn gì vậy, người có biết câu 'phi lễ chó nhìn' không?

Thân hình Tần Lâm cao to như vậy, Trịnh Quốc Thái lại như vừa mới nhìn thấy, trước đó xem hấn như không khí, hiện tại đã có vẻ kinh ngạc, sau đó nở nụ cười:

- A, tiểu tử cao to thật, có nhận ra đại gia chẳng?

- Nhận ra em gái người!

Tần Lâm khinh thường đáp, chính là lời thật, còn có lời không nói ra: nếu lần đó trong cung ta không vững lòng, e rằng đã làm muội phụ của người...

Tần Lâm nói là lời thật, Trịnh Quốc Thái lại cho là mắng y, tên này cũng không tức giận, ánh mắt lướt qua đầu vai Tần Lâm nhìn Vĩnh Ninh, cười hì hì nói:

- Tú tài nghèo kia, đây không phải là nông thôn quê mùa, mà là kinh sư, khuyên người thức thời vụ! Chúng tiểu nhân, nói cho hần biết đại gia là ai.

Tên đầu hói bên ngoài được mọi người tôn là Quang gia, nhưng trước mặt Trịnh Quốc Thái chỉ hận không thể khom người gầy gập, nghe vậy lập tức xoay người nhìn Tần Lâm, thẳng người trở lại, giơ ngón tay cái ra khí thế ngất trời nói:

- Trịnh gia nhà ta chính là huynh trưởng quý phi Trịnh nương nương trong cung, quốc cữu gia đương triều, được thiên tử phong là Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, ha ha, tiểu tử, người sợ rồi sao?

Quang gia nói xong lời nói này vô cùng đắc ý, dường như mình được làm tay sai của huynh trưởng Trịnh nương nương là một vinh dự vô cùng hiếm có.

Càng nhiều tay sai hơn xắn tay áo, rồi rít thúc giục:

- Dâng muội muội người ra đi, quốc cữu gia tha cho người một mạng!

- Trịnh gia cao hứng, chỉ cần tiền thưởng lọt qua kẽ tay cũng đủ cả nhà người ăn ba đời!

- Tiểu tử, nghe xong vui mừng quá ngậy người ra rồi sao, còn không mau quỳ xuống tạ thưởng?

Trong lòng bọn họ, một tú tài quê mùa nghe danh hiệu đương triều quốc cữu đương nhiên là bị dọa sợ đến hồn phi phách tán. Nếu như thông minh một chút, dứt khoát hai tay dâng muội tử lên.

Trịnh Quốc Thái càng không thèm để ý, coi Tần Lâm như không khí, ánh mắt nhìn chằm chằm vào người Vĩnh Ninh. Trong lòng y đã xem vị cô nương yêu kiều đáng thương này là vật trong túi, bắt đầu tính toán làm thế nào đoạt người ngọc vào tay.

Tuy rằng Vĩnh Ninh ở trong cung không được cưng chiều, nhưng dù sao cũng là Trưởng Công chúa thân phận cao quý, chưa từng bị ai xúc phạm như vậy. Nàng dựa sát vào tấm lưng rộng rãi của Tần Lâm, giận tới nổi chu cao cái miệng nhỏ, hốc mắt hơi đỏ lên, nếu không phải là Tần Lâm nắm tay nàng, sợ rằng châu lệ đã sớm rơi xuống.

Tần Lâm bấm vào lòng bàn tay Vĩnh Ninh, nhìn Trịnh Quốc Thái lắc đầu một cái:

- Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ lớn lắm sao, thật ra ta đã ngồi vào vị trí này trước người mấy năm. Trịnh Trĩn thông minh lanh lợi, tại sao có thể có một vị huynh trưởng bị thịt như người...

- Lớn mật! Tục danh của nương nương, há là người có thể gọi thẳng?

Trịnh Quốc Thái nhất thời lửa giận bốc cao ba trượng. Tuy rằng y là ca ca nhưng từ nhỏ đã bị muội muội vốn thông minh lanh lợi hơn nhiều lần lướt, sau đó lại làm quý phi, cả nhà giàu sang từ đó, cho nên đáy lòng y kính sợ Trịnh Trĩn có thừa.

Quang gia xắn ống tay áo lên, siết chặt quyền chuẩn bị đánh Tần Lâm, còn không quên tỏ chút lòng trung thành với Trịnh Quốc Thái:

- Trịnh gia, tên này vô lễ, xin ngài bớt giận, xem các huynh đệ nghiền xương y.

Ồi... Tần Lâm thở dài một hơi, không phải là tức giận cũng không phải là sợ hãi, mà là có vẻ buồn bực đối phương chẳng ra gì.

Trịnh Quốc Thái và đám thủ hạ của y thật sự là quá ngu ngốc, thật ra thì Tần Lâm đã mơ hồ tiết lộ chút thân phận. Cho dù là bọn họ không tin hần đã làm Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, nhưng hần đã gọi thẳng khuê danh Trịnh quý phi, chẳng lẽ bọn họ không hiểu ra được chút gì sao?!

Phải biết vào thời này khuê danh nữ tử được giữ kín không để cho người ngoài biết, chỉ có người có quan hệ vô cùng thân cận mới có thể biết được. Khắp thành đều biết Trịnh nương nương được Vạn Lịch sủng ái, nhưng trong một vạn người e rằng chỉ có vài ba người biết được tục danh Trịnh Trinh mà thôi.

Trịnh Quốc Thái chẳng ra gì như vậy, Tần Lâm cũng không ngại giúp Trịnh Trinh dạy dỗ y một chút. Hắn chuẩn bị phát tay một cái để cho đám sai dịch đang trà trộn trong đám người thường hoa bên ngoài xông vào.

Đang lúc này, mấy tên người làm nón nhỏ áo xanh sải bước chạy vào, xuôi tay nói:

- Khỏi bấm lão gia, Thành Quốc Công tới bái.

Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh tính tình cẩn thận tỉ mỉ, Thích Cảnh viên là y cho Trịnh Quốc Thái mượn làm hội hoa, cho nên hôm nay đặc biệt tới đây thăm viếng.

Trịnh Quốc Thái mừng rỡ, lập tức đứng dậy đi ra ngoài đón.

Cổ nhiên Trịnh quý phi được Vạn Lịch cưng chiều, nhưng ngoại thích cũng bất quá chỉ được hưởng chút ân huệ nhất thời mà thôi. Giàu sang mười mấy năm chỉ như mây khói trôi qua trước mắt, vô công huân quý lại là đời đời truyền thừa, Chu Ứng Trinh là thân phận Quốc Công cao quý tới bái đã là mười phần nể mặt. Nếu đổi lại Chu Ứng Trinh là Định Quốc Công Từ Văn Bích, Anh Quốc Công Trương Nguyên Công đang chấp chưởng đại quyền kinh sư, cho dù là loại nhà giàu bạo phát như Trịnh Quốc Thái phục xuống đất dập đầu, người ta cũng không thêm để ý tới.

Trịnh Quốc Thái quả thật là ngu ngốc, vì lên quá nhanh nên không xem Tần Lâm và Vĩnh Ninh ra gì. Bọn Quang gia nhìn chăm chăm vào bọn họ, ngoan ngoãn chờ bên trong các.

Tay Vĩnh Ninh vẫn còn đang khẽ run lên, Tần Lâm cảm giác được nàng khẩn trương, thấp giọng cười nói:

- Không cần phải gấp, chờ xem kịch vui đi. Tên Trịnh Quốc Thái này rất đáng ghét, để ta trút giận thay muội... Thấy tên đầu hói kia có buồn cười không, lát nữa vẽ một con rùa trên đầu y.

Ừm! Vĩnh Ninh gật đầu một cái, nghĩ đến trên đầu hói vẽ hình con rùa không nhịn được khẽ cười khúc khích.

Quang gia không nghe hai người bọn họ nói gì, chỉ cảm thấy bọn họ đang nhìn chăm chăm vào đầu hói của mình, nhất thời lửa giận bốc cao ba trượng, hung hăng rống giận:

- Tiểu tử thói lắm bấm với con điểm, lão tử đánh ngươi một trận trước, trút giận thay Trịnh gia!

Sắc mặt Tần Lâm chợt lạnh, miệng tên này thật thối.

Mắt thấy chuẩn bị động thủ, Trịnh Quốc Thái đã trở lại, cười hì hì đi trước dẫn đường. Phía sau y là một người tuổi trẻ thân mặc Giáng Sa bào thêu kim tuyến, đầu đeo cài tóc dương chi bạch ngọc, tay cầm chiết phiến có bức họa của Cừu Anh, diện mục có hơi âm nhu một chút, chính là Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh.

Trịnh Quốc Thái đi trước dẫn đường, Chu Ứng Trinh mặt đầy gió Xuân, thái độ có hơi căng thẳng chậm rãi tiến vào trong các.

Cho dù là bọn Quang gia lỗ mãng tới mức nào cũng biết không thể can rờ trước mặt Quốc Công, tên nào tên này mặt mũi tươi cười quỳ xuống nghênh đón.

Duy chỉ có Tần Lâm và Vĩnh Ninh vẫn còn đứng thẳng ở giữa.

Hai tên nhà quê ngu ngốc tìm chết! Quang gia âm thầm kêu khổ, vô cùng oán hận hai huynh muội này, chuẩn bị đứng dậy bắt hai người bọn họ.

Chỉ thấy Chu Ứng Trinh đi vào các, đầu tiên là lấy làm kinh hãi, kể đó lập tức tươi cười, bước nhanh tiến lên vái chào thật sâu:

- Tần huynh, thì ra ngươi cũng ở nơi đây... Tiểu Trinh, sao ngươi không nói, nếu Tần Đốc Chủ ở chỗ này, vì sao không nói sớm? Tần Đốc Chủ hổ uy, khiến cho tiểu đệ vừa thấy đã sợ hãi.

Tần, Tần Đốc Chủ?

Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh vừa cất tiếng xưng hô, Trịnh Quốc Thái lập tức trợn mắt há mồm, bởi vì khắp thiên hạ chỉ có một vị Tần Đốc Chủ, đó chính là Khâm Sai Đốc Chủ Đông Xưởng quan giáo, Trụ Quốc đặc tiến Vinh Lộc Đại Phu, Tả Đô Đốc Thiếu Bảo Tần Lâm!

Tần Lâm có thân phận thế nào... Bắc định Thổ Mặc Xuyên, Nam bắt Mãng Ứng Lý, Đông chiêu Ngũ Phong hải thương, Tây khai con đường tơ lụa, công lao đương triều thịnh tới mức không ai sánh bằng. Tên quốc cữu gia nhờ vào lời nữ tử bên gối mà phát lên này không xứng cả rách giày cho hắn.

Tần Lâm không thèm liếc nhìn Trịnh Quốc Thái lần nào, mỉm cười nhìn Chu Ứng Trinh chấp tay một cái:

- Tiểu Chu, đã lâu không gặp, người càng ngày càng trẻ ra, Thường Dận Tự có đi tìm người uống rượu hay không?

- Thường tiểu Hầu gia nửa tháng trước đã trở về Nam Kinh.

Chu Ứng Trinh nói đùa đôi câu, lại quay đầu lại giận trách Trịnh Quốc Thái:

- Tiểu Trịnh, vì sao người bỏ lại Tần Đốc Chủ ra đón ta? Để Đốc Chủ phải chờ ở chỗ này, thật là quá thất lễ!

A, thì ra trong lòng Chu Ứng Trinh, rõ ràng địa vị Tần Lâm cao hơn mình, càng cao hơn Trịnh Quốc Thái rất nhiều!

Đám lâu la Quang gia không hiểu, trợn trừng mắt ngậy người tại chỗ. Trong lòng bọn họ quốc cữu gia đã là chức rất lớn, thật sự không dám tin người tuổi trẻ trước mắt này trừ ánh mắt đặc biệt sáng ra không còn chỗ nào nổi bật, lại còn ghê gớm hơn cả Thành Quốc Công.

Cho dù là bản lãnh Chu Ứng Trinh kém cõi tới mức nào, dù sao cũng là thế tập Quốc Công gia, gia học uyên nguyên là không thiếu được. Cảnh tượng ngày trước Tần Lâm chịu ba trăm đình trượng, lúc xuất kinh các vị huân quý đại thần đi tới tiễn hành, thế như chúng tinh phủ nguyệt, quần sơn triều nhạc, đời này Chu Ứng Trinh sẽ không bao giờ quên được. Huống chi Tần Lâm lại có công diệt địch quốc, bắt đầu sổ, đây gọi là đủ lông đủ cánh, từ nay Côn Bằng giương cánh chín vạn dặm, chỉ đợi bay cao chín tầng mây, không ai theo kịp.

Tần Đốc Chủ hôm nay không chỉ là Đốc Chủ Đông Xưởng.

Không giống với Trịnh Quốc Thái, Chu Ứng Trinh và Tần Lâm là quen biết đã lâu, hai bên nhiều lần liên thủ cùng tiến thoái. Cộng thêm gần đây Từ Văn Trường, Tam Nương Tử trấn giữ Quy Hóa thành, con đường tơ lụa đã hình thành hình dáng ban đầu.

1052. Chương 1052: Phong Lưu Hoang Đường

Đám huân quý kể cả Chu Ứng Trinh có được ích lợi cực lớn từ con đường tơ lụa, cho nên y vừa thấy Tần Lâm liền vui mừng quá đỗi, không chú ý tới vẻ lúng túng trên mặt Trịnh Quốc Thái.

Sắc mặt của vị quốc cữu gia này trở nên vô cùng khó chịu, cười khan hai tiếng chấp tay một cái:

- Thì, thì ra là Tần Đốc Chủ, hạ quan xin có lễ. Hắc hắc, có câu nói không đánh nhau thì không quen biết, vị giai lệ này là nội quyến Đốc Chủ, huynh đệ ta sao dám mơ ước... Nào, huynh đệ xin lỗi Tần Đại ca và chị dâu.

Vừa dứt lời, mặt trái xoan trắng nõn của Vĩnh Ninh nhất thời đỏ bừng, xấu hổ khép nép nhìn trộm Tần Lâm, nhưng cũng không hề phản bác, trong lòng vừa mừng vừa thẹn.

Chu Ứng Trinh còn chưa hiểu tình huống, vào lúc này sợ hết hồn, chớp chớp mắt, trong lòng thầm kêu một tiếng không tốt: Trịnh Quốc Thái ôi Trịnh Quốc Thái, người đắc tội ai không được, lại đắc tội Tần trưởng quan nổi danh 'Lấy đức báo oán'. Nếu ngoan ngoãn xin lỗi cũng không sao, đằng này người lại muốn dùng lời lẽ lấp liếm cho qua, chẳng lẽ Tần Đốc Chủ để cho hạt cát lọt vào mắt?

Quả nhiên Tần Lâm khê nhếch môi, quan sát Trịnh Quốc Thái một lượt từ trên xuống dưới:

- Theo ý của người là, nếu như không phải người bản đốc mang tới, đổi thành đại cô nương tiểu tức phụ khác, người 'Mơ ước' một chút cũng không có quan hệ gì ư?

Trịnh Quốc Thái chưa từng quen biết Tần Lâm, không biết hấn lợi hại, gần đây lại được Trịnh quý phi che chở, tự cho là trên trời dưới mình, không hề nghe ra vẻ châm chọc trong lời Tần Lâm, vẫn cười ha hả:

- Tần Đại ca nói đùa, tiểu đệ trẻ tuổi hoang đường, cũng có phong lưu một ít...

- Đúng đúng đúng...

Quang gia hướng về phía Tần Lâm gật đầu cúi người, cười theo nói:

- Nữ tử mà tiểu nhân mời tới cho Trịnh gia thật ra toàn là cam tâm tình nguyện.

Chu Ứng Trinh âm thầm kêu khổ: Tiểu Trịnh ôi Tiểu Trịnh, chính người tìm chết thì thôi, chớ có kéo cả ta dính dáng vào, tương lai Trịnh quý phi ắt sẽ trách tội đến ta. Nhưng Tần Đốc Chủ nổi giận lên, có người nào ngăn được, ta không dám chọc giận hần...

Đáng tiếc vì tình thế bất buộc, Chu Ứng Trinh muốn thoa dầu vào lòng bàn chân bỏ chạy cũng không còn kịp rồi.

Sắc mặt Tần Lâm nhanh chóng chuyển lạnh, trong mắt hàn quang chợt lóe, gần từng tiếng một:

- Trịnh... Quốc... Thái... Người thật là to gan, cái gì gọi là hoang đường, cái gì gọi là phong lưu? Nữ tử rất trọng danh tiết, chỉ cần có chút ô nhục, bảo nàng làm thế nào đối mặt người nhà, chẳng phải là sống không bằng chết?

- Nói... nói gì vậy?

Quang gia cất tiếng than thở, đồng thời cẩn thận quan sát sắc mặt của Trịnh Quốc Thái.

Sắc mặt Trịnh Quốc Thái thoát xanh thoát trắng một hồi, rốt cục không chịu được nữa, trán nổi gân xanh, gân cổ nói:

- Tần Lâm, ta kính người mới xưng một tiếng Đại ca, người đừng được dằng chân lân dằng đầu! Người là ai mà dám quẫn ta?!

Tần Lâm lạnh lùng cười một tiếng, đột nhiên vung tay lên tát vào mặt Trịnh Quốc Thái một cái thật mạnh, kêu bốp một tiếng:

- Ta thay Trịnh quý phi dạy dỗ người!

Trịnh Quốc Thái mềm nhũn thân hình, chưa kịp phục hồi tinh thần lại cái tát thứ hai đã giáng xuống:

- Ta thay vương pháp dạy dỗ người!

- Ta lại thay cha người dạy dỗ người!

Đến cái tát thứ ba của Tần Lâm, Trịnh Quốc Thái đã văng đầu hoa mắt, trước mắt đầy sao.

Tần Lâm lại vung tay tát vào mặt Trịnh Quốc Thái bôm bốp liên hồi, đáng thương vị quốc cụ gia này trăm mê tửu sắc, thân thể hư nhược yếu đuối, làm sao có thể chịu đựng Tần Lâm đánh như vậy. Y chỉ thấy trước mắt ngàn sao, dưới chân lão đảo, chờ Tần Lâm tát một hơi mười mấy cái thu tay lại, y lập tức ngã ngồi xuống đất, mặt sưng giống như đầu heo, hai mắt sưng sờ nhìn thẳng, máu tươi từ mũi nhỏ xuống ròng ròng.

Chu Ứng Trinh cũng hít sâu một hơi khí lạnh, Tần Lâm hạ thủ thật là ác độc.

Vĩnh Ninh từ sau lưng Tần Lâm thò đầu ra, vốn rất là hả giận nhưng dù sao tâm địa nàng hiền lành, thấy thảm trạng Trịnh Quốc Thái lại có hơi không đành lòng.

Đám lâu la Quang gia kinh ngạc ngây người, chúng không hề nghĩ rằng Tần Lâm nổi giận đánh chủ nhân mình tới mức thất khiếu bốc khói như vậy. Biết rõ Đốc Chủ Đông Xưởng quyền thế cực lớn, nhưng tầm nhìn bọn chúng hạn hẹp, bình thời chỉ biết có quốc cụ gia, vào lúc này cũng trung thành hộ chủ, từ bốn phía bao vây muốn đối phó Tần Lâm.

- Họ Tần, người dám đánh quốc cữu gia ư? Đám nhỏ, bắt lại trước, chúng ta bồi quốc cữu gia kiện ra trước ngự tiền!

Quang gia rống to một tiếng dẫn người xông lên.

Chu Ứng Trinh thấy vậy vội vàng tiến tới trước căn Tần Lâm, giả vờ đỡ Trịnh Quốc Thái:

- Tần Đốc Chủ dừng tay, dừng tay, không nể mặt tăng cũng nể mặt Phật, đả thương quốc cữu sẽ làm mất thể diện Trịnh nương nương. Tiểu Trịnh người làm gì vậy, dám chọc Tần Đốc Chủ tức giận, còn không mau xin tội?

Bọn Quang gia nghe vậy lập tức nhụt chí, nghe Thành Quốc Công nói như vậy còn muốn Trịnh gia bồi tội.

Trong mấy năm qua Trịnh Quốc Thái chưa từng chịu thiệt thòi như vậy, hiện tại đau tới nổi trào nước mắt, đưa tay lên lau lại khiến ặt mũi dính đầy máu, miệng nói ấp úng không rõ:

- A Quang, vì sao các người không đánh hấn, thật uổng công lão tử nuôi các người! Đúng, bắt hấn mang ra ngự tiền trước đã... Chu Ứng Trinh, đừng cho là ta không biết, người muốn thiên vị hấn!

Đồ ăn hại! Chu Ứng Trinh giận đến muốn phát tay áo bỏ đi, ta đang cứu người kia mà!

Quang gia được chủ nhân ra lệnh, muốn tỏ lòng trung thành nên bất chấp hết thảy, hô lên một tiếng dẫn người xông về phía Tần Lâm, cho dù là có Chu Ứng Trinh cản ở giữa cũng bất chấp.

Vĩnh Ninh thấy đối phương khí thế hung hăng, bị dọa sợ đến nỗi co rút sau lưng Tần Lâm. Trong suy nghĩ ngay thơ chất phác của nàng, chỉ có sau lưng Tần tử phu mới là chỗ an toàn nhất.

Tần Lâm vẫn an nhiên bất động, khẽ vỗ vỗ tay.

Đám sai dịch Đông Xưởng trà trộn trong đám du khách bên ngoài các lập tức chen chúc mà vào. Đáng thương bọn Quang gia bất quá chỉ là lưu manh côn đồ thích gây sự, làm sao chống lại trực diện với đám ưng khuyển Xưởng Vệ bách chiến tinh nhuệ này, chỉ sau vài chiêu đã bị bắt hết tất cả, đè cổ quỳ xuống đất.

- Tên này miệng thối...

Tần Lâm chỉ tên đầu hói được gọi là Quang gia:

- Vả miệng y trước, để y biết cách nói chuyện đàng hoàng!

Đám sai dịch đáp ứng một tiếng, lập tức có một tên từng luyện Thiết Sa chưởng đi ra, tát thật mạnh vào mặt tên đầu hói. Lần này đánh mạnh hơn Trịnh Quốc Thái lúc này không biết bao nhiêu lần, một cái tát đánh trúng có không biết bao nhiêu cái răng bay ra ngoài, ngay cả mũi cũng lệch sang bên, nước mắt máu mũi nước dãi chan hòa.

- Tần tử phu...

Thanh âm Vĩnh Ninh vang lên nho nhỏ, còn có vẻ run rẩy.

Tần Lâm quay đầu nhìn lại, sắc mặt của Vĩnh Ninh trắng bệch, hiển nhiên bị dọa sợ không ít. Hấn vỗ trán một cái, trời ơi, mình sơ ý quên mất chuyện này, không phải thần kinh nữ tử nào cũng được như Từ Đại tiểu thư, vội vàng ra lệnh cho sai dịch tâm phúc phụng bồi Vĩnh Ninh đi ra ngoài trước.

1053. Chương 1053: Tiểu Di

Tên đầu hói mới vừa nghỉ thở được một chút, không còn dám hung hăng càn rỡ nữa, dập đầu liên tục xin tha.

Tần Lâm mặt trầm như nước, không động chút nào, chậm rãi nói:

- Người đâu, cắt mỗi tên một cái tai, để chúng ghi nhớ cho thật kỹ!

Bọn tên đầu hói bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, đám sai dịch Đông Xưởng không nói lời gì, ba kèm một, vung tiểu đao lên soạt soạt cắt rụng tai trái của đám tay sai Quang gia, nhất thời máu tươi chảy ròng ròng, có mấy tên ngã xuống đất ngất đi.

Chu Ứng Trinh lắc đầu cười khổ, lâu các thanh nhã này đã trở thành hành hình thất của Tần Đốc Chủ, cần gì khổ như vậy...

Trịnh Quốc Thái bị dọa sợ đến cả người phát run, không dám cạy mạnh nữa, co rút dưới đất hết sức đáng thương. Lúc này y chỉ sợ Tần Lâm sẽ cắt tai mình, hận tìm không được một cái lỗ để chui vào trốn.

Sợ điều gì sẽ gặp điều đó, Tần Lâm quay đầu trở lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào Trịnh Quốc Thái.

Ta chết! Trịnh Quốc Thái run rẩy toàn thân như muốn ngất đi.

Thế nhưng Tần Lâm lại không làm khó y nữa, chỉ gần giọng quát to với bọn Quang gia:

- Sau này tên nào còn dám giúp đỡ Trịnh Quốc Thái làm chuyện xấu, bản đốc gặp phải sẽ cắt tai hết cả lũ, chớ trách ta không cảnh cáo, cút!

Bọn Quang gia như được đại xá, ai nấy ôm tai máu chảy đầm đìa, ôm đầu trốn chui như chuột.

Tần Lâm thấy rất rõ ràng, Trịnh Quốc Thái cũng chỉ là một tên lưu manh đầu đường xó chợ, thật ra thì trước kia cũng không hư hỏng như vậy, còn thường bị người khác ức hiếp. Mấu chốt là Trịnh Trinh làm quý phi, y đi theo gà chó thắng thiên, lập tức có loại người như Quang gia theo sát như ruồi nhặng, nịnh bợ y, thối phồng y tới mức không biết trời cao đất rộng, mới có những hành động càn rỡ như vậy.

Có Đốc Chủ Đông Xưởng nói những lời này, có vết xe đổ của bọn Quang gia, e rằng từ nay về sau không còn ai dám giúp đỡ Trịnh Quốc Thái làm chuyện xấu nữa. Tên này đã trở thành con cọp bị nhử rằng bẻ móng, không thể làm chuyện xấu được nữa.

- Trịnh Quốc Thái, thừa dịp ngươi bây giờ tội không đáng chết, hãy mau ghìm cương bên bờ vực, mới không có lỗi với muội tử Trịnh nương nương của ngươi!

Tần Lâm phát mạnh tay áo một cái, lại nhìn Chu Ứng Trinh chấp tay một cái, cũng không quay đầu lại đi ra khỏi các.

- Đúng, đúng, ta muốn tới trước mặt nương nương cáo người...

Ánh mắt Trịnh Quốc Thái mờ dần.

Chu Ứng Trinh âm thầm kinh ngạc, vì sao dường như Tần Đốc Chủ cố ý nhắc nhở Trịnh Quốc Thái đi tố cáo!?

Động tĩnh trong các đã kinh động rất nhiều dân chúng đến xem hội hoa. Bọn Quang gia vốn thường hay hoành hành bá đạo bị nghiêm trị, ai ai cũng cảm thấy hả giận trong lòng, đến lúc Tần Lâm đi ra lập tức tiếng hoan hô vang lên như sấm động.

- Thì ra Đốc Chủ Đông Xưởng còn trẻ như vậy...

- Xem ra không thể tin hết lời người, trong Đông Xưởng cũng có người tốt.

Vĩnh Ninh nghe thấy dân chúng tán dương Tần Lâm, trong lòng vô cùng vui vẻ, đi tới bên cạnh Tần Lâm cười hì hì nói:

- Tần tỷ phu, mới vừa rồi hai câu ‘chớ trách ta không cảnh cáo’ và ‘ghìm cương bên bờ vực’ thật là hay quá!

Tần Lâm cười khan hai tiếng, có thể không hay sao, tinh hoa của quốc gia kia mà!

Lúc Tần Lâm và Vĩnh Ninh về nhà đã là xế chiều, Từ Tân Di đã khôi phục trở lại, Thanh Đại cũng đã từ y quán trở về, đang cùng Trương Tử Huyền chạy vòng quanh tiểu Tần Trạch lê la dưới đất võ tay cười to.

Tiểu Tần Trạch mặc y phục rộng thùng thình, động tác ngây thơ vụng về, giống như một con chim cánh cụt hết sức đáng yêu. Nhất thời Vĩnh Ninh không còn nhớ giữ kẽ, xông tới ôm lấy nó, má nàng cọ cọ vào khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mịn của nó:

- Tần Trạch ngoan, mau, mau gọi tiểu di!

- Tiểu di!

Tần Trạch kêu lên một tiếng ngạc nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến nhăn nhúm.

Phải nói Tần gia có hơi không giống nhà người thường, Thanh Đại, Từ Tân Di và Trương Tử Huyền đều xưng nhau là tỷ muội, cho nên trừ mẹ ruột Trương Tử Huyền, Tần Trạch gọi hai người kia là dì.

Bất quá nó lại gọi Vĩnh Ninh là tiểu di, dường như gọi như vậy là loạn...

Thân thể Vĩnh Ninh vốn yếu ớt, ôm được một lúc bèn trả đứa nhỏ lại cho Từ Tân Di, Từ Đại tiểu thư nhận lấy khẽ véo vào mũi nó:

- Tiểu tử, gọi ta xem!

- Từ di!

Tiểu tử gọi lên hết sức đáng yêu, rúc vào khuôn ngực mềm mại của Từ Tân Di, có vẻ hết sức hưởng thụ.

Thanh Đại mím cái miệng nhỏ nhắn khẽ mỉm cười, lấy miếng anh đào ngâm mật ra đặt ở lòng bàn tay:

- Xem thử đây là cái gì?

Ánh mắt đứa nhỏ lập tức sáng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ nịnh nọt lấy lòng, giơ đôi tay nhỏ bé ra:

- Thanh di ôm, ôm...

Tần Lâm bên cạnh thấy vậy á khẩu nghẹn lời, đây gọi là thấy ai có sữa thì gọi mẹ... Còn nhỏ đã giáo hoạt như vậy, tương lai lớn lên còn ghê gớm tới mức nào nữa?

Trương Tử Huyền quan sát sắc mặt đoán ý cũng biết suy nghĩ trong lòng trượng phu. Nàng như cười như không vén tóc mai, khẽ nhướn đôi lông mày dài liếc xéo hắn một cái, quả thật là cha nào con nấy.

Tần Lâm cười khan hắc hắc hai tiếng, dường như mẹ nó cũng không tốt lành gì...

Có tiểu tử, Thanh Đại, Từ Tân Di, Vĩnh Ninh mãi lo vây quanh nó chơi đùa, Tần Lâm Tần Đốc Chủ chúng ta chỉ có thể lui xuống thứ hai, không còn thành trung tâm của mọi người nữa.

Trương Tử Huyền khẽ mỉm cười chỉ chỉ Tần Lâm, lại chỉ chỉ tiểu tử, ý tứ là con trai chàng mới là vạn người mê.

Khụ khụ...

Tần Lâm làm ra vẻ khuất phục, ho khan hai tiếng.

Vĩnh Ninh quay đầu nhìn lại, bị tiếng ho này nhắc nhở, vuốt ngực nhẹ nhẹ một cái:

- Đúng rồi, mới vừa rồi chúng ta từ Thích Cảnh viên xem hội hoa, tên Trịnh quốc cự kia thật là xấu. May nhờ Tần tỷ phụ lợi hại, dạy dỗ y một trận, có rất nhiều dân chúng cũng khen ngợi tỷ phụ.

Thanh Đại cùng Từ Tân Di vội vàng hỏi tới nguồn cơn, Vĩnh Ninh rất thoải mái trước mặt các nàng, chậm rãi kể lại chuyện xảy ra hôm nay ở Thích Cảnh viên.

Vĩnh Ninh ngây thơ chất phác, cho dù oán hận bọn Trịnh Quốc Thái, Quang gia thật, nhưng cũng chỉ oán trách bọn chúng là bại hoại không chuyện ác nào không làm, lại không tiếc lời lẽ hết lòng ca ngợi Tần Lâm, kể lại tình hình lúc ấy vô cùng sống động. Trước kia nàng then thùng khép nép trước mặt người không dám mở miệng, vào lúc này lại tươi cười hớn hở, dường như từ trước tới nay miệng lưỡi nàng chưa hề linh hoạt như vậy, trong con người trong sáng chứa đầy vẻ sùng bái với nhân vật chính Tần Lâm.

Thanh Đại nghe xong gật đầu một cái:

- À, tên Trịnh Quốc Thái này thật xấu, dạy y một bài học là rất đúng.

Từ Tân Di tính tình cầu thả, không hề phát giác cử chỉ Vĩnh Ninh khác thường, nắm quyền vung lên:

- Tần Lâm chàng đánh thật hay, tên khốn kiếp Trịnh Quốc Thái này nếu gặp phải tay bản tiểu thư, cũng phải đánh cho y một trận như tử!

Duy chỉ có Trương Tử Huyền vừa ôm Tần Trạch vào lòng vừa nhìn về phía Tần Lâm mỉm cười, hạ thấp giọng xấu xa nói:

- Tần huynh, nghe ý Vĩnh Ninh dường như hết sức tôn sùng huynh...

Suyt... Tần Lâm vội vàng giơ tay lên môi:

- Không nên đổ oan cho người thanh bạch.

Hừ, khinh người! Trương Tử Huyền lườm hắt một cái thật dài, sau đó lại nói:

- Còn nữa, e rằng động cơ vị đại anh hùng trong lòng Trương Công chúa cũng không đơn thuần là trừ hại vì dân. Theo tiểu muội thấy, Trịnh nương nương hẳn sẽ có điều cử động.

Tần Lâm cười khổ sờ sờ mũi, người hiểu ta chỉ có phu nhân.

Lòng dạ cả đôi phu thê này đều đen tối.

Quan trường kinh sư phàm có gió thổi cỏ động, rất nhanh sẽ truyền đi khắp thành. Tin tức Tần Lâm đánh Trịnh quốc cự ở Thích Cảnh viên không cánh mà bay thật nhanh, các phe thế lực đều nhận được báo cáo rất sớm.

- Ha ha ha, Tần Lâm cuồng vọng tự đại, đầu óc mê muội rồi sao, cũng dám trêu chọc Trịnh nương nương!?

Nha môn Cẩm Y Vệ, Đô Đốc Lưu Thủ Hữu cất tiếng cười to, kêu tâm phúc thủ hạ của mình Trương Chiêu, Bàng Thanh, Phùng Hân:

- Hôm nay Lưu mỗ thiết gia yến, các người có thể uống cho thỏa thích!

Ty Lễ Giám, Trương Tôn Nghiêu nói nhỏ bên tai bá phụ Trương Kinh mấy câu, Trương Kinh ặc một tiếng, sau đó âm dương quái khí cười ba tiếng quái dị.

Trương Tiểu Dương cũng ghé bên tai Trương Thành bẩm báo tình huống, thần sắc hai chú cháu này trở nên âm trầm, Trương Thành hồi lâu không nói một lời, cuối cùng thở dài thật dài.

- Hạn kỳ sắp tới, hạn kỳ sắp tới!

Trong nhà các tửu quán Hối Hiền lâu, Cố Hiến Thành mặt mũi hưng phấn đi tới đi lui, vung tay nói lớn:

- Trịnh thị lòng mang dị chí, muốn đầu độc thánh thông, âm mưu phế truất lập ấu. Tần tặc gian tà loạn chính, đã thành thế hùng mạnh khổng lồ, hai tên liên thủ khiến cho chúng ta không làm gì được. Hiện tại gian phi cùng Tần tặc xích mích, thật là thiên ý thiên ý!

Cái gọi là hội hoa ‘cùng vui với dân’ là Vạn Lịch cùng Trịnh Trinh hạ lệnh mà làm, bốn chữ ‘cùng vui với dân’ này thật không đơn giản, từ trước đến giờ chỉ có đế hậu mới có thể sử dụng. Hôm nay lại do ca ca Trịnh Trinh làm, ý tứ trong đó đã rất rõ ràng, các vị văn thần tất nhiên như lâm đại địch, xem Trịnh Trinh là yêu nữ hại nước.

Bọn Dư Mậu Học, Triệu Ứng Nguyên, Ngô Trung Hành, Triệu Dụng Hiền cùng nhau cười to, chỉ chốc lát sau, Dư Mậu Học thành linh đứng dậy, vung tay áo, chính khí bừng bừng nói:

- Hoàng trưởng tử đã có bốn tuổi, quốc bản nên sớm định, có thể thừa dịp gian đảng xảy ra nội loạn viết tấu chương cả đêm, cầu xin bệ hạ sớm lập quốc bản, quyết định vị Thái tử. Chúng ta đồng lòng hợp sức, sợ gì gian phi, Tần tặc!

Mọi người ầm ầm đáp ứng, mắt ai nấy đỏ ngầu như gà chọi.

Tử Cẩm thành, Ninh Tú cung.

Vạn Lịch không có ở đây, quả thật là chuyện hiếm có, nghe nói hôm nay có chuyện khẩn yếu cần thương nghị với chư vị Các Thần, Lục bộ Cửu khanh, bị kẹt ở Dưỡng Tâm điện không thể thoát thân, cho nên chủ

nhân chỉ có hai mẹ con Trịnh Trinh và Chu Thường Tuân. Nếu là một ngày khác, nhất định lúc này Vạn Lịch sẽ ở Ninh Tú cung.

Bệ hạ không có ở đây, lại có thêm vị quốc cữu gia không thường tới. Trên đầu Trịnh Quốc Thái quấn nhiều vòng băng vải, mặt sưng như đầu heo, đôi môi cũng bị nứt nẻ mấy chỗ, hai vành mắt bầm đen sưng vù, chỉ còn lại hai khe hở cực nhỏ, đáng vẻ chật vật vô cùng.

Chu Thường Tuân đã có ba tuổi chẵn, chính là lúc vô cùng nghịch ngợm, lúc nó kéo tóc cung nữ, lúc lại đẩy ngã đồ vật. Trịnh Trinh bất chấp hết thấy, ánh mắt nhìn hài tử đầy vẻ trù mên cứng chùi, chỉ có ba phần tâm tư đặt trên người ca ca, sắc mặt hết sức bình đạm, tựa hồ cũng không cảm thấy giạt mình vì bộ dáng này của Trịnh Quốc Thái.

Vốn là như vậy, trước khi Trịnh Trinh vào cung được sủng ái, vị ca ca không ra gì này của nàng thường hay bị lưu manh côn đồ đánh không còn hình người, cho nên bây giờ cũng không có gì giạt mình.

Trịnh Quốc Thái ôm mặt khom người, một tay chỉ ra bên ngoài, khóc lóc kể lể:

- Muội muội, muội phải làm chủ cho ngu huynh, Tần Lâm hấn đánh vào mặt ngu huynh, thật ra là đánh vào mặt của muội. Nếu như chuyện này truyền ra ngoài, người không biết còn tưởng rằng muội muội đã thất sủng...

Đôi mày Trịnh Trinh khẽ nhướng, vẫn không nói gì, Trịnh Quốc Thái đột nhiên ngã nhào về phía trước, trán đập mạnh vào mép giường vang lên một tiếng bịch thật lớn.

- Cữu cữu dần, cữu cữu ngốc!

Chu Thường Tuân vỗ tay cười ha hả, thì ra là nó ở phía sau đẩy Trịnh Quốc Thái ngã.

Chu Thường Tuân thân thể mập mạp, hơn ba tuổi thể trạng đã bằng với đứa trẻ năm sáu tuổi bình thường. Sức lực Trịnh Quốc Thái vốn đã bị tửu sắc vắt kiệt, lại đang khom người ra phía trước nói chuyện, bị đứa nhỏ xô từ phía sau một cái bất ngờ không giữ được thăng bằng, mới đập trán vào mép giường như vậy.

Giường Ninh Tú cung làm bằng gỗ đồ thượng hạng, vừa nặng lại cứng rắn, Trịnh Quốc Thái từ dưới đất bò dậy, trán đã nổi u, khiến cho y đau đến nhe răng toét miệng.

- Sức lực Tuân nhi thật mạnh, xô cữu cữu ngã lăn.

Trịnh Trinh cười vuốt đầu con trai, không hề trách cứ nó chút nào, lại vỗ vỗ lưng nó:

- Mẹ và cữu cữu con có chính sự, con đi chơi đi.

Chu Thường Tuân nhìn Trịnh Quốc Thái giả làm mặt quỷ, lại đi tìm cung nữ gây phiền phức. Bởi vì Vạn Lịch và Trịnh quý phi cứng chùi, bọn cung nữ bị nó nắm tóc, vung quyền đánh loạn nhưng không dám chống lại chút nào.

Trịnh Quốc Thái thiệt thòi như vậy cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo, từ nhỏ y đã hơi sợ vị muội muội này, hôm nay nhờ có nàng được cưng chiều sủng ái, cả nhà mới gà chó thăng thiên, càng thêm kính sợ có thừa. Nếu Trịnh Trinh cưng chiều con trai như vậy, y cũng không dám nói nửa chữ không.

Huống chi nói không chừng vị diệt nhi này tương lai sẽ ngồi lên ngôi Hoàng đế.

Trịnh Quốc Thái sờ sờ cái trán còn đau, nhìn Trịnh Trinh cười xấu hổ. Trong mắt y muội muội tỏ vẻ bên gối thật là lợi hại, xúi giục Vạn Lịch đối phó Tần Lâm chắc chắn là dễ như trở bàn tay.

Thậm chí y bắt đầu tính toán, chờ Vạn Lịch giáng chỉ bắt Tần Lâm sẽ làm nhục hấn, chơi đùa hấn thế nào, để báo mối thù ở Thích Cảnh viên

Không ngờ Trịnh Trinh cũng không dùng dùng nổi giận, mà là cau mày nghĩ ngợi, chậm rãi nói:

- Muội biết Tần Lâm, người này vô cùng thông minh, thức đại thể, biết tiến thoái, nếu hấn đánh huynh tất là huynh không đúng. Quốc cữu không nên lửa gạt muội, hãy kể rõ tiền nhân hậu quả, đừng nên giấu giếm. Thường ngày huynh làm những chuyện xấu gì, muội cũng biết không ít.

Trịnh Quốc Thái lập tức sưng sờ, không nghĩ tới muội tử hướng cùi chỏ ra ngoài, lại giúp Tần Lâm.

Thuận công công bên cạnh cầm phát trần trong tay, cố gắng giấu tiếng cười trong cổ họng. Người ngoài không biết nhưng y biết rất rõ ràng, e rằng trong lòng nương nương, Tần Đốc Chủ còn tốt hơn vị thân ca ca này nhiều.

Trịnh Quốc Thái buồn bã nhìn Thuận công công, Thuận công công ngoảnh mặt đi chỗ khác, người làm những chuyện kia, chúng ta dám gạt nương nương sao?

Trịnh Quốc Thái vịn bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là nói ra tiền nhân hậu quả một lượt, mỗi khi đến thời điểm hàm hồ không rõ, Trịnh Trinh liền tỏ vẻ bình thản hỏi thêm mấy chữ, lại đứng vào điểm mấu chốt, khiến cho Trịnh Quốc Thái không thể nào giấu giếm.

1054. Chương 1054: Gian Phi

Mắt của Trịnh Trinh đột nhiên híp lại:

- Chậm đã, huynh nói bên cạnh hần có dẫn theo một nữ tử trẻ tuổi, có phải thân hình thon thả cao ráo, mặt trái xoan, vai mỹ nhân, nói chuyện nhỏ giọng rất khó nghe, chưa nói đã thẹn thùng trước hay không?

- Đúng vậy!

Trịnh Quốc Thái không hiểu vì sao, lại nói bổ sung:

- Tiểu thư kia không giống muối muối của hần, thái độ thân thiết giống như thiên kim tiểu thư nhà nào đó bị hần dụ dỗ. Hừ, ta thấy họ Tần này cũng không phải là hạng tốt lành gì.

Trịnh Trinh cười, liếc mắt nhìn Thuận công công, y gật đầu một cái khẳng định.

Trịnh Quốc Thái còn tưởng rằng điều trạng cáo đúng, vẫn còn đang hậm hực quạt gió thổi lửa:

- Con rùa Tần Lâm này còn luôn miệng nói là thay nương nương dạy ta. Há đâu có lý như vậy?! Hần là ai, dựa vào cái gì thay nương nương dạy ta?

- Hần nói như vậy sao?

Trịnh Trinh nâng chung trà lên, dùng nắp nhẹ nhàng gạt đi bọt vụn, sau đó cười cười:

- Như vậy, cứ coi như là muối để cho hần dạy dỗ huynh đi.

Cái, cái gì? Đôi mắt sưng húp của Trịnh Quốc Thái suýt chút nữa lồi hẳn ra ngoài, quả thật không dám tin vào tai mình.

Trịnh Trinh chợt đặt mạnh chén trà xuống bàn:

- Ta bảo huynh đi tới Tần phủ phụ kinh thỉnh tội ngay bây giờ, có nghe thấy không?! Không hiểu vì sao vì sao bản cung lại có một vị ca ca như vậy, làm một hội hoa cũng không xong, thật là tức chết bản cung!

Trịnh Quốc Thái từ Tử Cấm thành đi ra, không, phải nói vừa rời đi Ninh Tú cung của Trịnh Trinh liền bị vô số ánh mắt ẩn trong bóng tối để ý chặt chẽ. Bây giờ nhất cử nhất động của vị quốc cữu gia này đều ảnh hưởng tới cán cân thăng bằng vô hình giữa các phái trong triều.

Sắc mặt Trịnh Quốc Thái cũng không tỏ ra hờn hờ đắc ý vì sắp trả thù được Tần Lâm như mọi người dự đoán, ngược lại tỏ ra buồn bực cộng thêm vài phần bất đắc dĩ. Y đi bộ từ Tây Hoa môn ra cung, sau đó lên ngựa, được một đám tùy tùng tiền hô hậu ủng đi thẳng về phía Nam.

Hẻm Thảo Mạo Tây Trường An ở phía Nam, phủ đệ của Đốc Chủ Đông Xưởng Tần Lâm ở đó, chẳng lẽ là Trịnh Quốc Thái đi tới đó?!

Chỉ thấy Trịnh Quốc Thái đến cửa Tần phủ bèn xuống ngựa, lệnh tùy tùng đưa bá thiếp ra, sau đó tỏ vẻ buồn bực chờ ngoài cửa.

Chỉ chốc lát sau Tần phủ mở cửa ngách ra, Lục Viễn Chí mập mập tiến ra mời. Trịnh Quốc Thái đầu tiên là không dám tin, tiếp theo thở dài, ừ ừ cúi đầu đi theo vào.

Đường đường quốc cụ gia, huynh trưởng của Trịnh nương nương được sủng ái khắp lục cung tới bái, Tần phủ chỉ mở cửa ngạch, Tần Lâm lại không đích thân ra đón, khí phách thật lớn. Thế nhưng Trịnh Quốc Thái vốn quen kiêu ngạo ngang ngược, lần này lại thật sự im hơi lặng tiếng nhẩn nhện.

Tùy tùng Trịnh gia chờ ở ngoài cửa Tần phủ, có kẻ chăm sóc cho đám ngựa, có người đi tới quán trà gần đó mua một ít điểm tâm.

Tên tùy tùng trình bái thiếp vừa rồi đi tới hàng ăn mua bánh nướng nổi danh kinh sư, lại mua thêm đậu hủ nóng đang ăn ngon lành, chợt có người vỗ vai vài cái.

Tuy rằng tên tùy tùng này tốt hơn bọn Quang gia một chút, nhưng cũng không phải là kẻ hiền, không quay đầu lại đã mắng lên:

- Con cháu loài rùa nào dám động gia gia như vậy... Ặc...

Lời kẻ tiếp bị ngăn trong cổ họng, sau đó nuốt trở vào bụng, bởi vì có một bàn tay từ phía sau đưa tới, lòng bàn tay có hai đĩnh vàng sáng chói bùng bùng, toát ra ánh sáng mê người dưới ánh đèn chiếu rọi.

Y nhìn theo cánh tay cầm vàng ngược trở lại, chỉ thấy một gương mặt không có gì nổi bật giữa đám đông người. Hiện tại gương mặt này đang tươi cười, rúc trong cổ bào phục màu xám.

- Lão gia nhà ta từ trong cung đi ra lập tức sa sầm nét mặt... trên bái thiếp viết bốn chữ phụ kinh thánh tội... Người không được nói với người khác...

Chỉ chốc lát sau, tùy tùng lấy được vàng, người áo xám lấy được tin tức mình muốn.

Trịnh Quốc Thái hết sức buồn bực, được Lục Viễn Chí dẫn vào khách sảnh viện thứ hai của Tần Lâm. Trên Thái Sư ý gỗ trầm hương ở giữa, Tần Lâm đang tươi cười.

Lục Viễn Chí tự động lui ra.

Cũng không người thứ hai tại trường, tâm trạng Trịnh Quốc Thái hơi buông lỏng một chút, khề cằn rằng một cái vái dài sát đất:

- Tần Đốc Chủ, Trịnh mỗ cuồng vọng, có nhiều chỗ đắc tội, xin Tần Đốc Chủ kiến lượng.

- Vì sao quốc cụ gia trước kiêu ngạo sau cung kính như vậy?

Tần Lâm chậm rãi đứng lên, hai tay đỡ Trịnh Quốc Thái đang cong lưng chín mươi độ đứng thẳng dậy, nhìn gương mặt bị đánh không còn ra hình người, đột nhiên cười ha hả.

Trịnh Quốc Thái nổi giận vô cùng, nhưng tính tình của y còn kém hai chữ cương cường thật xa, nghĩ đến mới vừa rồi muội muội nghiêm nghị khiển trách lại không còn chút giận dữ nào nữa, lộ vẻ lúng túng nở một nụ cười khổ:

- Trịnh mỗ hành động càn rỡ, xá muội đã dạy dỗ qua, tương lai sẽ không dám làm bậy nữa... Tóm lại, bất kể Đốc Chủ có trách phạt gì, Trịnh mỗ đều nhất nhất lãnh giáo.

- Ha ha ha...

Tần Lâm cười tới nỗi không đứng thẳng người được, đưa tay ra vỗ mạnh vào vai Trịnh Quốc Thái:

- Tiểu Trịnh ơi Tiểu Trịnh, nếu ngươi hiểu rõ đại nghĩa như muội muội mình, bản đốc cần gì phải xuất thủ trừng phạt? Đến vào giờ phút này, trong lòng ngươi vẫn còn oán khí với bản đốc sao?

Trong đầu Trịnh Quốc Thái kêu ùng một tiếng, ánh mắt nhìn Tần Lâm tràn đầy vẻ không dám tin.

Tần Lâm cười thầm lắc đầu một cái, người ngu ngốc chính là người ngu ngốc, không trách Trịnh Trình không dám nói chuyện cho vị ca ca này, nếu không còn không biết y sẽ gây ra bao nhiêu họa nữa.

Cứ lấy hội hoa lần này mà nói, bốn chữ 'cùng vui với dân' cũng không thể tùy tiện sử dụng. Tại sao không phải là Vạn Lịch cùng chính cung Vương hoàng hậu ban thưởng hội hoa, mà là muốn cùng Trịnh Trình mượn tay Trịnh Quốc Thái tổ chức?

Cần phải biết từ ngôi cao chín bệ cho tới huyện nha nho nhỏ, khấn yếu nhất chính là hai chữ tính toán. Tính toán ý cấp trên, tính toán lòng quân, bất kể là kẻ giáo hoạt sành sỏi như Thân Thời Hành, hay là quyền thần như Trương Cư Chính đều lãnh hội thật sâu hai chữ quan trọng này. Chỉ từ chuyện nhỏ hội hoa lần này là có thể thấy được điều đó.

Trong triều không có gì là chuyện nhỏ, có chuyện là thể diện bề ngoài, có chuyện là ẩn tình bên trong. Vạn Lịch cùng Trịnh Trích có lòng phế trưởng lập ấu, mượn hội hoa ‘cùng vui với dân’ là thể diện, thử dò xét dư luận sĩ lâm và phản ứng dân gian là ẩn tình.

Buồn cười Trịnh Quốc Thái thật sự là người ngu ngốc, không ngờ rằng xem chuyện phụng chỉ cử hành hội hoa như trò đùa, mượn chuyện này hành động càn rỡ, khoe khoang Trịnh thị giàu sang, thuận tiện uy hiếp lợi dụ chiếm đoạt dân nữ, đại sự quan hệ tương lai cả nhà Trịnh thị giàu sang hoàn toàn trở thành trò đùa.

Không trách sau khi Trịnh Trích biết nguồn cơn giận đến học máu, Tần Lâm dạy dỗ một chút vị ca ca chẳng ra gì này của nàng thật sự là giúp nàng rất nhiều, cảm tạ còn không kịp, làm sao có chuyện trả thù.

Đối với Tần Lâm, dù sao Trịnh Quốc Thái cũng chưa tới nỗi không chuyện ác nào mà không làm, trước khi Trịnh gia phát tích, tên này còn bị người khác ức hiếp, hiện tại có hành động như vậy cũng có hơn phân nửa là bị bọn Quang gia xúi giục.

Tần Lâm giết gà dọa khỉ, diệt trừ đám đám lưu manh ác ôn kia, bản thân Trịnh Quốc Thái chỉ là kẻ ngốc, tương lai không có tên vô lại nào giúp y, cũng sẽ không làm được chuyện xấu gì.

Coi như là trừ hại thay dân chúng kinh sư đi!

Cho dù là Trịnh Quốc Thái ngu như thế nào đi nữa, Tần Lâm nói tới mức này cộng thêm thái độ Trịnh Trích, y cũng đã bình tĩnh ngộ, nhìn Tần Lâm kinh ngạc:

- Thì ra, thì ra Tần Đốc Chủ và xá muội...

- Đây, chớ nói lung tung!

Tần Lâm liền vội vàng đưa ngón tay lên trên môi ra hiệu chớ có nói to. Cái gì mà ta và muội muội người, làm như giữa chúng ta có gian tình gì vậy...

Trịnh Quốc Thái vội vàng cầm miệng, chỉ chốc lát sau lại thấp giọng:

- Từ nay về sau, Trịnh mỗ nhất nhất nghe theo lời Đốc Chủ. Đúng rồi, xá muội có câu này nhờ ta mang cho Đốc Chủ, nàng nói đã biết tâm ý của Đốc Chủ, nhất định sẽ giúp cho Đốc Chủ được như sở nguyện.

Tần Lâm cũng gật đầu một cái:

- Cũng thay ta hồi báo nương nương, chuyện quan hệ đến tương lai Trịnh gia giàu sang, Tần mỗ tất hết sức tương trợ.

Hai người nhìn nhau mà cười, đến đây mới gọi là không đánh nhau thì không quen biết.

Chỉ bất quá Tần Lâm biết rõ ràng suy nghĩ trong lòng Trịnh Trích, quý phi nương nương hiểu lại hơi lệch một chút, lại trải qua tên ngu ngốc Trịnh Quốc Thái này kể lại, cũng không có nói rõ ràng là sau khi Trịnh Trích nghe tin tức Tần Lâm và Vĩnh Ninh cùng du ngoạn Thích Cảnh viên, mới bảo y chuyển đạt những lời này.

- Như vậy, tại hạ lập tức cáo từ.

Trịnh Quốc Thái có được câu trả lời hài lòng chắc chắn, bèn chấp hai tay trước ngực thi lễ, quan sát thân sắc Tần Lâm, từ từ lui về phía sau từng bước một.

Theo suy nghĩ của y không đánh nhau thì không quen biết, nếu bây giờ hai bên đã thành đồng minh, thế nào Tần Lâm cũng sẽ tiến mình một chút, hẳn cũng phải ỉn chút thể diện.

Không ngờ rằng Tần Lâm vẫn ngồi ngay ngắn trên Thái Sư ý, không thềm nhúc nhích, rõ ràng là không có ý đứng dậy tiễn khách.

Trịnh Quốc Thái gấp gáp lên, bắt quá dù sao cả khuôn mặt y sừng giống như đầu heo, lúng túng như thế nào đi nữa cũng không nhìn ra, không thể làm gì khác hơn là chịu đựng thẹn thùng lui ra ngoài cửa.

Lại nghe Tần Lâm bên trong sảnh nhàn nhạt nói:

- Rất cực quan hệ giữa hai bên chúng ta thế nào không thể để cho người ngoài biết được. Thứ cho bản đốc không tiến xa, sau khi quốc cữu ra cửa phải làm thế nào, hẳn không cần bản đốc chỉ dạy.

Lần này Trịnh Quốc Thái thật sự ngây người, hồi lâu mới nở nụ cười khổ, vỗ nhẹ hai lỗ tai mình: nói người là người ngu ngốc thật đúng là người ngu ngốc, hai bên thành lập mật ước đồng minh vốn là chuyện cực kỳ bí mật, không thể để lộ quan hệ với người ngoài, phải làm thế nào để che mắt hết thấy.

Chỉ chốc lát sau, Trịnh Quốc Thái vẫn từ cửa ngách đi ra khỏi Tần phủ. Chân y mới vừa bước ra ngưỡng cửa, sau lưng Lục Viễn Chí liền cười lạnh hai tiếng, đóng sầm cửa ngách lại, suýt chút nữa đập trúng gáy quốc cữu gia.

Trịnh Quốc Thái thật sự lúng túng tới cực điểm, trên mặt chợt lóe khí xanh, quay đầu lại nhìn Tần phủ đang muốn há miệng mắng to, cổ họng giật giật mấy cái, cuối cùng vẫn im hơi lặng tiếng. Thế nhưng vẻ mặt buồn bực nhẩn nhẩn của y, cho dù là kẻ đui mù cũng có thể biết rõ.

Hừ! Trịnh Quốc Thái hậm hực vung tay áo, lủi thủi lên ngựa rời đi.

Dưới màn đêm không biết bao nhiêu con mắt thấy được cảnh tượng này, Trịnh quốc cữu bị bức phải chạy tới Tần phủ phụ kinh thỉnh tội, nhất định Tần Lâm Tần trưởng quan đã 'Lấy đức báo oán'. Không thấy sắc mặt quốc cữu gia lúc đi ra hay sao, quả thật đen sì như Côn Lôn Nô, còn sừng thành đầu heo.

Trong khách sảnh ngoại trừ Tần Lâm ra đã không còn một bóng người, đột nhiên hẳn cất tiếng cười ha hả:

- Trịnh Quốc Thái đã đi, Tử Huyền còn không ra sao?

Trương Tử Huyền từ hậu đường ung dung tiến ra, đôi mắt sáng ngời, nụ cười toát ra vẻ nghịch ngợm, nhẹ nhàng liếc hẳn một cái:

- Tần huynh hành sự càng ngày càng có phong thái của bậc kiêu hùng. Người ta thường nói Trịnh nương nương trong cung là gian phi, tiểu muội thấy huynh với nàng có thể coi là tri kỷ.

Tần Lâm cười to, ôm Trương Tử Huyền vào lòng, véo vào chóp mũi của nàng:

- Nói nhăng gì đó, nàng mới là gian phi của trẫm!

Trương Tử Huyền cũng không kém gì Trịnh Trình...

Tử Cẩm thành, Dương Tâm điện, trời đã tối, chuông trống đã điểm canh đầu, Vạn Lịch, Các Thần và Lục bộ Cửu khanh vẫn còn thấp nền dạ đàm, thương nghị chuyện sau khi bình định Nam Cương lần này.

Miến Điện đã bình định, Mãng Ứng Lý, Nhạc Phượng bị bắt lại giải đến kinh sư, Nhiều Nhân Khản, Tô Tán bị giết, công việc xây dựng lại Vĩnh Xương, Thi Điện hậu chiến đang tiến hành đầu vào đấy. Vậy còn gì cần phải thương nghị nữa?!

Chính là chuyện thưởng cho công thần thế nào.

Chuyện này rất quan trọng.

Tần Lâm diệt địch quốc, bắt tù binh địch quả thật là công lao hiển hách, số một trong gần trăm năm qua. Thích Kế Quang bình Oa ngự khấu, đó là chống đỡ ngoại địch ở bản quốc, cũng chưa từng nhỏ tận gốc giặc Oa. Vương Dương Minh bình loạn Ninh Vương, chỉ là nội đấu tranh đoạt để vị giữa con cháu của lão Chu gia (Chu Nguyên Chương).

Đúng lý ra với công lao hiển hách như vậy, phong công phong hầu là chuyện đương nhiên. Nhớ khi xưa vào năm Thành Tổ, Tuyên Tông ba lần chinh phạt An Nam, xuất động Thành Quốc Công Chu Năng, Anh Quốc Công Trương Phụ. Rất cực hao tổn mấy viên danh thần Đại tướng, trước sau tổn thất hơn mười vạn đại quân, cuối cùng vẫn đại bại.

Lấy chuyện này ra so sánh, chiến công của Tần Lâm phong Quốc Công không đáng kể gì.

Nhưng vấn đề là hiện tại hấn quá nổi bật, quá chói mắt.

Sau khi Trương Cư Chính chết giữa năm Vạn Lịch, quan liêu cầu thả là bệnh chung của quan trường, được chăng hay chớ là lệ thường từ trên xuống dưới. Toàn bộ Đại Minh Vương triều từ thời trung hưng hùng mạnh dần dần đi về phía hủy diệt.

Duy chỉ có Tần Lâm như sao băng lướt ngang trời, Đông chiếu Ngũ Phong hải thương, Bắc định Thổ Mặc Xuyên, Tây thông con đường tơ lụa, Nam bình Đông Hu vương triều, thủ đoạn nửa tà nửa chính, hành động lại là thuận lòng trời ứng lòng người.

Một nhân vật cá biệt trong chốn quan trường lấy thân phận cầm y vô thần khởi nghiệp như vậy, làm sao có thể không bị toàn bộ hệ thống vốn có nghi kỵ và bài xích?

Cây cao thì gió lớn.

Võ tướng tấn thăng, Binh bộ có quyền phát ngôn rất lớn. Chức Phương Thanh Lại ty Binh bộ phụ trách phán xét quân công, bắt kể tướng sĩ lập công được Tần Lâm chuyên tấu bảo cử, hay tướng sĩ có công theo đại án bảo cử, về phán xét quân công đều được đặc biệt ưu tiên, không hề bị làm khó dễ giống như trước. Bọn họ cũng biết có Tần Đốc Chủ ở kinh, thật sự không cần thiết vì những chuyện nhỏ nhặt này mà trở mặt với hấn.

Hộ bộ tính toán khai chi quân phí lương hướng cũng thuận lợi khác hẳn bình thường. Đại quân chinh chiến bên ngoài, đi qua các địa phương có chỗ giá lương thực cao, có chỗ thấp, dọc đường chuyển vận khó lòng tránh khỏi hao tổn, tính toán cũng không thể nào chính xác.

1055. Chương 1055: Công Kích Mạnh Mẽ

Trước kia trải qua quan viên và Thư Bạ Hộ bộ thường hay mượn chuyện này làm khó dễ tướng sĩ tiền tuyến, nếu không xén bớt một phần quân phí tuyệt không chịu bỏ qua.

Lại bộ khảo hạch văn chức quan viên cũng chỉ như cỡi ngựa xem hoa, thự nhiệm Tri Phủ Vĩnh Xương Lý Kiến Trung rất là đột xuất, theo lệ cất nhắc hóa tuyến, từ thự nhiệm chuyển thành chính ấn Tri Phủ dễ dàng thuận lợi vô cùng.

Về phần bình luận về Tần Lâm càng không ít lời hay ý đẹp: chi viện dũng mãnh tinh tiến, xua quân nhanh như điện chớp, xông pha giữa làn tên mũi đạn trăm quan đoạt tướng, thân bị hơn hai mươi vết thương, máu chảy đầy mặt vẫn đốc thúc các tướng Đặng, Lưu quyết chiến, cuối cùng đạt được đại thắng, diệt địch quốc, bắt đầu sổ, chẳng kém gì phụ tử Phi Liêm, Ác Lai thời xưa. Kết nghĩa Mạnh Dường Tuyên Ủy Tư Vong Ưu, Uy Viễn doanh, bình định Nam Cương, mở ra khí tượng trăm năm chưa từng có, nên phong thưởng thích hợp với chiến công vĩ đại như vậy.

Sợ rằng Tần Lâm thấy được những lời lẽ này sẽ cảm động đến khóc, thật là dũng mãnh như Quan Vân Trường qua ải chém tướng, trí chẳng kém gì Gia Cát Lượng khiển tướng điều binh.

Chậm đã... vì sao có vẻ không đúng?!

Đầu tiên, thân phận Tần Lâm là đốc sư, khảo hạch chiến công phải là tính toán bố trí, bày mưu sắp kế tuyệt diệu, mới đạt được trường đại thắng trăm năm hiếm có này. Đây mới là những lời nên nói, mà trên thực tế toàn nói những lời chém quan đoạt tướng, máu chảy đầy mặt... đã biến hấn từ đốc sư thành tướng tay sai, trong ngữ cảnh của quan trường Đại Minh đã làm giảm giá trị chiến công đi rất nhiều.

Tiếp theo, kết nghĩa Mạnh Dường Tuyên Ủy, đây càng không phải là chuyện tốt lành gì, chôn xuống phục bút để kế tiếp chỉ trích Tần Lâm kết giao ngoại phiên, mưu đồ bất chính.

Ngay cả khảo hạch đối với quan văn tương quan trước đó cố ý nhắc tới Lý Kiến Trung, cũng có ý muốn chỉ trích Tần Lâm bỏ nhiệm người thân.

Vì sao lại xuất hiện chuyện đảo ngược lạ kỳ như vậy? Suy nghĩ một chút Lại Bộ Thị Lang bây giờ là ai, câu trả lời lập tức xuất hiện.

Dư Mậu Học! Hôm nay tuổi Lại bộ Thượng Thư Dương Ngụy đã hơn cổ lai hy, thịnh khí lúc tráng niên tiêu ma hầu như không còn, chỉ còn lại cầu thả qua loa, chuyện của Lại bộ cũng có hơn phân nửa là Thị Lang Dư Mậu Học và Lang Trung Cố Hiến Thành làm chủ.

Quả nhiên những lời lẽ tán tụng này chỉ là mở đầu, sau đó là đao to búa lớn nhắm Tần Lâm chém xuống.

Văn Tuyền Thanh Lại ty Lại bộ Lang Trung Cố Hiến Thành đạn hặc trong lúc Tần Lâm đốc sư bổ nhiệm người thân, đề bạt nhạc phụ Lý Kiến Trung chỉ đậu Cử Nhân đảm nhiệm Tri Phủ tứ phẩm, vi phạm nghiêm trọng thể chế quốc triều.

Thiếu Khanh Đại Lý tự Triệu Ứng Nguyên thượng bản nói chẳng những lần này Tần Lâm bổ nhiệm người thân, còn tố cáo chỉ trích hấn dùng người thân bên trong Cẩm Y Vệ, Đông Xưởng, chiêu kết băng đảng, thật sự là tư tàng dã tâm.

Hàn Lâm Biên Tu Ngô Trung Hành, Kiểm Thảo Triệu Dụng Hiền liên hàm thượng tấu, xưng Tần Lâm được khen giỏi chiêu an Tứ Di bất quá chỉ là có tư tình nam nữ với Mạnh Dưỡng Tuyên Ủy Sứ, hơn nữa lúc trước quá trình chiêu an Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ Kim Anh Cơ, Trung Thuận Phu Nhân Tam Nương Tử cũng rất khả nghi.

Bọn thanh lưu sĩ đại phu Hình bộ Viên Ngoại Lang Ngải Mục, Chủ Sự Trầm Tư Hiếu, Cấp Sự Trung Trâu Nguyên Tiêu lục tục thượng thư, nói công Tần Lâm không che giấu được tội. Còn có người dùng lời lẽ kịch liệt hơn, nói chiến tranh lần này xảy ra là vì Tần Lâm ủng hộ Tư Vong Ưu đánh với đối phương ở biên giới, Mãng Ứng Lý vì trả thù mới hưng binh xâm lược, Tần Lâm phải chịu trách nhiệm cho việc gây họa biên cương.

“Tần Lâm cấu kết Mạnh Dưỡng Tuyên Ủy Sứ Tư Vong Ưu, tự tiện gây họa biên cương, làm cho Miến Điện Mãng Ứng Lý xâm lược, mấy vạn quân dân Thi Điện chết thảm dưới đao, trời sập đất thấm, cỏ cây sụt mướt. Vì vậy mà gây nên binh họa, hao phí hai trăm năm mươi vạn lương hướng, còn dám khoa trương chiến công, quả thật không thể nào nhin được! Dụng tâm trong đó vô cùng hiểm độc, thật sự khiến cho người ta giận dữ trợn mắt!”

Nói thật hay, nói rất tuyệt, Nễ Hành đánh trống mắng Tào Tháo cũng bất quá như vậy, bưng bưng chính khí cũng chỉ như vậy, nghĩa chính từ nghiêm cũng chỉ như vậy, gian nịnh bị mắng ắt phải tức nghẹn mà chết.

Chỉ bất quá dường như phần tấu chương này bỏ sót rất nhiều thứ, tỷ như dã tâm xâm lược của phụ tử Mãng Ứng Long, Mãng Ứng Lý, chẳng lẽ là bởi vì Tần Lâm ủng hộ Tư Vong Ưu chống cự mới sinh ra sao!? Ở biên cảnh giữ đất cho Trung Hoa, vì sao lại trở thành tội danh tự tiện gây ra chiến loạn biên cương? Lui thêm một vạn bước, cho dù là Mãng Ứng Lý giận mà hưng binh, dân chúng Thi Điện có thù gì với y mà phải chịu thảm cảnh bi thảm nhất tàn khốc nhất trong cuộc sống?!

Có lẽ quan viên viết phần tấu chương này là tín đồ trung thực của thuyết ‘Tử không nói quái lực loạn thần’, tuyệt không tin sau khi chết có địa ngục, nếu không tương lai ở trước Diêm La điện có mặt mũi nào gặp mấy vạn oan hồn dân chúng Thi Điện?!

Dĩ nhiên, cũng không thể trách đả ngôn quan triều Đại Minh quá vô sỉ, so với ngôn luận cùng hành động của ‘lật án cho Tần Cối’, ‘Nhạc Phi không phải là anh hùng dân tộc’, ‘Kỷ niệm thống nhất công thần Hồng Thừa Trù’, đó mới là gặp phải bậc thầy.

Dư Mậu Học chủ trì Lại bộ dùng lời mở đầu, thanh lưu ngôn quan công kích thật sự đã cháy nhà lòì mặt chuột.

Chèn ép vô thần sau đại thắng tựa hồ đã thành thông lệ bất thành văn của triều Đại Minh vào trung hậu kỳ, mặc dù Tần Lâm đốc sư hấn phải là văn chức, nhưng bản thân hấn là võ thần, tự nhiên rơi vào thể bất lợi trong triều.

Cho nên vào kinh hai ngày, Tần Lâm không đi triều kiến thiên tử cũng không đi thỉnh công. Tuy rằng hấn lập được huân công diệt quốc hiền hách nhưng lại trốn ở nhà giống như đợi tội. Đây là hấn lấy lui làm tiến, tạm lánh mũi nhọn, tránh chìm vào giữa tranh chấp trong triều quá sớm.

Cũng bởi vì điểm này, Tả Đô Ngự Sử Triệu Cẩm cầm đầu đồng minh Tần Lâm có vẻ hữu tâm vô lực biện hộ cho hấn. Thân là quan văn, bọn họ cũng có lập trường của bản thân, hơn nữa tuổi Tần Lâm trẻ như vậy

đã làm đến vũ chức nhất phẩm, có lẽ đè ép hẳn một chút đối với hẳn cũng không phải là chuyện xấu.

- Chỉ tiếc dù sao cũng là công diệt quốc, công diệt quốc đó!

Triệu Cẩm đứng ở trong Dưỡng Tâm điện, đưa tay vuốt chòm râu bạc, trong lồng ngực có một luồng khí uất ức không phát tiết được, đáy lòng còn có nghi vấn hiện lên: Hồ Tông Hiến, Du Đại Du, Thích Kế Quang, bây giờ lại đến phiên Tần Lâm. Quốc triều đối xử với tướng sĩ huyết chiến lập công bạc bẽo như vậy, thiết nghĩ nếu tương lai lúc quốc gia lâm nguy, còn ai chịu ra sức chiến đấu vì nước?!

Hảo hảo tiên sinh Thân Thời Hành Thân Thủ Phụ ngược lại rất hâm mộ Trương Cư Chính và Thích Kế Quang hòa hợp với nhau trong những năm đầu Vạn Lịch. Nhưng lão hiểu rất rõ ràng, mình không có thủ đoạn lợi hại như Giang Lăng Thái Sư, Tần Lâm lại là loại người đầu có sừng thân có ngành, không dễ chế ngự như Thích Kế Quang.

Vốn có tác phong nhất quán không dắc tội ai, Thân Thời Hành mềm mỏng biện hộ thay Tần Lâm đôi câu, cảm thấy đại khái cũng có thể ăn nói với Tần Lâm. Cho nên dưới sự công kích mạnh mẽ của bọn Hình bộ Thượng Thư Vương Dụng Cấp, Lại Bộ Thị Lang Dư Mậu Học, Hữu Đô Ngự Sử Tân Tự Tu, lão thất bại lui xuống.

Trong toàn bộ quá trình Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân thủy chung giữ nụ cười trên môi. Thần tử giỏi suy đoán ý đế vương cũng biết, nhất định là y nghiêng về chèn ép Tần Lâm.

Bất quá chuyện kể tiếp lại phiên toái, bọn Vương Dụng Cấp, Triệu Ứng Nguyên thừa thắng truy kích, có ý nhất cử bắt lại Tần Lâm. Triệu Cẩm kiên quyết phản bác chuyện này, nói nếu đối xử với thần tử có công lớn như vậy, ắt sẽ làm cho nhân sĩ có chí trong thiên hạ bất mãn trong lòng.

Thân Thời Hành, Dư Hữu Đình và Hứa Quốc cũng chậm rãi đổi giọng, tạm thời không đề cập tới chuyện đề bạt thăng thưởng cho Tần Lâm cũng không sao, nhưng nếu cách chức vị tiểu gia này, chắc chắn ba người bọn họ sẽ điên cuồng công kích đám thanh lưu. Bất kể thế nào, cũng phải để cho Tần Lâm đứng mũi chịu sào mới được.

Hai bên tranh chấp không ai nhường ai, mãi cho tới ban đêm. Nhưng chuyện chưa xong cũng không thể ngừng được, bởi vì ngày mốt chính là ngọ môn hiến tiệp, thánh chỉ phong thưởng cũng phải được ban bố đồng thời, nhất định phải đưa ra chủ ý trước thời hạn này.

Trương Kinh và Trương Thành dẫn dắt tiểu thái giám đưa bữa ăn khuya tới, thuận tiện cũng mang tin tức từ Ninh Tú cung đến. Trương Kinh vừa khom lưng dâng canh yến sào hạt sen cho Vạn Lịch, vừa ghé vào tai y nói nhỏ.

Ủa? Sắc mặt của Chu Dực Quân trong nháy mắt trở nên âm trầm bất định, cũng không ăn canh yến sào nữa, từ chỗ ngồi đứng lên tuyên bố bãi triều, sau đó bước chân vội vàng rời đi Dưỡng Tâm điện.

Trương Kinh đặc ý liếc Trương Thành một cái, người sau chỉ có cười khổ, sau đó lặng lẽ dẫn dò Trương Tiểu Dương:

- Đi theo Hoàng gia, nếu như có cái gì không ổn, tốt xấu gì chúng ta cũng phải nhắc nhở Tần Đốc Chủ. Ôi, tướng vị chủ nhân Ninh Tú cung kia sẽ niệm tình xưa...

Trịnh Trình có thể kể giao tình năm xưa mà giờ cao đánh khê hay không, trong lòng Trương Thành cũng không nắm chắc, vị nương nương kia cũng không phải là hạng người mềm yếu nhân từ.

Các vị triều thần rồi rít tẩn đi, trước khi đi không quên hỏi thăm chuyện bệ hạ vội vã rời đi. Sau khi nghe xong nguồn cơn, có mấy nhà vui mừng mấy nhà buồn.

Vạn Lịch đi mau hơn bình thường rất nhiều, nhưng sau khi rẽ vào một thông đạo, bước chân đột nhiên chậm lại.

Lạc Tư Cung từ trong xá tới đi ra, mấy tên tiểu thái giám cầm đèn theo Vạn Lịch biết điều lui về phía sau. Lạc Tư Cung đang định quỳ xuống, Vạn Lịch không nhìn được khoát khoát tay.

Trương Tiểu Dương đứng ở cách đó không xa, loáng thoáng nghe mấy câu đứt quãng ‘Quốc cữu tới Tần phủ phụ kinh thỉnh tội’, ‘vào bằng cửa ngách’, ‘sau đó bị đuổi ra, mặt lộ vẻ buồn bực’...

Trương Tiểu Dương lập tức kêu trời trong dạ: Tần Đốc Chủ ôi Tần Đốc Chủ, vì sao ngươi không biết xuống thang hạ đài kịp thời, quốc cữu đã tới cửa thỉnh tội, ngươi mềm mỏng một chút thì đã sao?! Chẳng lẽ ngươi rời kinh trước sau hơn ba năm, cũng không biết Trịnh nương nương ở trong cung được sủng ái tới mức nào?!

Ai ngờ sắc mặt của Vạn Lịch cũng không khó coi như tưởng tượng, thuận miệng nói tiếng ‘biết rồi’, sau đó bước chân nhẹ nhanh chóng đi Ninh Tú cung.

Trịnh Trinh đã đỡ Chu Thường Tuân ngủ thiếp đi, đang tựa người vào đầu giường, cái miệng nhỏ nhắn thật mỏng chu cao, đáng vẻ hờn dỗi.

Vạn Lịch rón rén đi tới, đổi là tần phi khác đã sớm đứng dậy nghênh giá, Trịnh Trinh bắt quá chỉ tức giận liếc y một cái, sau đó ngoảnh mặt sang bên.

- Ái phi, ái phi!

Vạn Lịch lay lay đầu vai Trịnh Trinh, cười nói:

- Lần này làm cho nàng bị oan ức, tương lai trăm sẽ trút giận thay nàng, có được chăng?

Có thể nhìn ra tâm trạng Vạn Lịch rất tốt. Nếu như Trịnh Quốc Thái tới Tần phủ hai bên trở nên hòa hợp, nâng chén vui mừng, e rằng vị thiên tử am hiểu đế vương thuật này sẽ có suy nghĩ khác hẳn.

- Hừ, còn không phải là vì giang sơn xã tắc của ngài sao?!

Trịnh Trinh bĩu môi, tỏ vẻ uất ức nói:

- Ngài cho rằng thiếp không đau lòng huynh trưởng sao? Nhưng thiếp nghe nói Sở vương có tích Tuyệt Anh Hội, không trừng phạt tướng quân say rượu trêu đùa ái phi của mình, sau đó tướng quân kia trong trận chiến xuất lực tử chiến cứu Sở vương. Chẳng lẽ ngài không bằng Sở vương, thiếp không bằng phi tử kia sao? Hôm nay quốc cữu bị đánh, nếu như ngài trừng phạt Tần Lâm, sợ rằng trong thiên hạ lòng người bất mãn, không bằng bắt chước theo Sở vương Tuyệt Anh Hội.

- Hiền phi, nàng thật là hiền phi của trăm!

Vạn Lịch ôm chặt Trịnh Trinh vào lòng, cảm động không bút nào tả xiết.

- Chẳng qua là hiền phi thôi sao?

Trịnh Trinh nửa cười nửa không liếc y một cái, sau đó nũng nịu điểm nhẹ vào trán y:

- Còn có minh quân là ngài, thiếp đã nhẫn nhịn vì ngài như vậy, ngài cũng đừng cô phụ khổ tâm của thiếp.

Ngày hôm sau hướng gió trong triều đại biến, Vạn Lịch nói dùng người thì không nên nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người, hết lời khen Tần Lâm là trụ cột của quốc triều, chúng thần kinh ngạc vô cùng, Thân Thời Hành, Triệu Cẩm rồi rít phụ họa...

Vào buổi trưa, Tần Lâm nhận được thánh chỉ.

Đại thần tuyên chỉ tay cầm thánh chỉ ra khỏi Thừa Thiên môn, đi qua đại lộ Tây Trường An tới Tần phủ ở hẻm Thảo Mạo. Dọc đường văn võ quan viên thấy sứ giả tuyên chỉ, ai nấy đều thè lưỡi thật dài, biết cân lượng của đạo thánh chỉ này hết sức không tầm thường. Người đi trước là Định Quốc Công Từ Văn Bích đầu đội Bát Lương quan, cỡi Tiêu Dao mã, tay nâng mâm gỗ sơn son, trong đựng thánh chỉ lụa vàng. Lễ bộ Thượng Thư Trầm Lý tụt lại phía sau nửa đầu ngựa, đầu đội Lục Lương quan, mặc áo lụa đỏ, đáng vẻ rất là tiêu sái.

Thượng Y Giám thái giám Bàng Bảo, Ngự Dụng Giám Thiếu Giám Lưu Thành. Lúc trước mỗi khi hai người này xuất cung hành sự nhất định điều võ giương oai, giờ phút này lại chỉ có thể đi theo sau hai vị đại quan kia hít bụi.

- Đông ông sắp có chuyện vui rồi!

Tôn Thừa Tông hăng hái mừng mừng nói với Từ Quang Khải.

Trong hai ngày qua, hai vị Sư Gia một mực canh giữ ở bên ngoài Thừa Thiên môn, chờ tin tức đến từ ngôi cao chín bậc. Tàn Lâm cũng không yêu cầu bọn họ làm như vậy, là bọn họ tự phát, nói chuẩn xác là Tôn Thừa Tông đặc biệt tích cực, kéo Từ Quang Khải tới.

Từ Quang Khải ngẩng đầu lên, tỉnh tỉnh mê mê à một tiếng. Chuyện mượn thiết kế hỏa thương hạng nặng Tây Ban Nha để cải tiến súng ống, và chuyện phát hiện đầu lâu người vợ ở Vân Nam Nguyên Mưu huyện đã tiêu hao tương đối nhiều tinh lực của y.

Hai vị Sư Gia đang chuẩn bị rời đi, lúc này đã tan triều, một đám quan văn trung hạ cấp cũng từ trong cung đi ra, nhìn Từ Văn Bích đang đi, ai nấy ử rử cúi đầu.

Đám quan viên này không nhận ra Từ Quang Khải, lại nhận ra Tôn Thừa Tông trước kia vốn là người trong đồng đạo, ai nấy lộ vẻ khinh bỉ, còn có người vung tay áo kêu lên một tiếng:

- Làm thành cho hổ, thật là bại hoại!

1056. Chương 1056: Nhan Uyên Đạo Chích

Từ Quang Khải đỏ nửa bên mặt, Tôn Thừa Tông chẳng qua chỉ cười lạnh, kéo đồng bạn đi liền. Y đã nhìn thấu mặt thật của đám thanh lưu này, thật sự không muốn tranh chấp miệng lưỡi với loại người như vậy.

Quan viên cầm đầu hơn ba mươi tuổi, mặt trắng râu thưa tướng mạo nho nhã, ánh mắt nhìn hai người Từ, Tôn vừa thương hại lại vừa khinh bỉ, dùng tiếng quan thoại khẩu âm Nam Trực Lệ buông tiếng than dài:

- Chính đạo bất lực, gian nịnh đương triều, không phân trắng đen, chỉ hươu nói ngựa. Xuất hiện loại sĩ lâm bại hoại giúp Trụ làm ác như vậy quả thật làm nhục danh giáo, thật sự đáng buồn!

- Đúng, trong triều xuất hiện gian thần!

Ven đường đột nhiên truyền tới mấy tiếng phụ họa, đám quan viên này cùng Tôn Thừa Tông, Từ Quang Khải đều bị dọa sợ hết hồn.

Định thần nhìn kỹ, là mấy thương nhân thân mặc áo lụa, đầu đội Ngõa Lăng mào, dẫn theo chuông quỹ cùng người làm, đang bưng từng khúc tơ lụa từ trong hẻm Sách Lan đi ra. Thương nhân cầm đầu mặc sắc phục thất phẩm, nhìn dáng vẻ cũng là chức Trung Thư nội các bỏ bạc ra mua, chấp tay thi lễ với quan viên vừa lên tiếng nói:

- Nghe khẩu âm tiên sinh, chẳng lẽ là người Giang Nam chúng ta? Chẳng hay có nhận biết Vô Tích Cố Thúc Thời hay không?

Đám quan viên này nhìn nhau thấy đều mỉm cười, bởi vì quan viên nho nhã mới vừa rồi cất tiếng thóa mạ gian nịnh chính là Cố Hiến Thành.

Mặc dù không thể ngăn cản mệnh lệnh triều đình, nhưng vào giờ phút này nghe phụ lão quê nhà thăm hỏi, Cố Hiến Thành cũng hơi cảm thấy vui mừng, đưa mắt ra hiệu cho đám đồng liêu Ngụy Doãn Trung, Giang Đông Chi, Dương Khả Lập, Lưu Đình Lan, để cho bọn họ không nên vội vàng vạch trần cơ quan, sau đó tươi cười chấp tay nhìn thương nhân kia:

- Thịnh giáo tiên hương đài phủ vị tiên sinh này, phải chăng là đồng hương của Cố Thúc Thời, tìm y có chuyện gì không?

Theo suy nghĩ của Cố Hiến Thành, chờ ấy thương nhân này khen mình vài câu mới tỏ rõ thân phận, cũng coi như diễn một đoạn giai thoại ngay trước mặt các vị đồng liêu.

Không ngờ rằng thương nhân mới vừa rồi kia còn chưa kịp trả lời, mấy tên đồng bạn phía sau y đã cắn răng nghiêng lợi tranh trước nói:

- Hừ, con rùa đen khôn kiếp Cố Hiến Thành này, chuyện tốt không làm chuyện xấu làm tuyệt, hôm nay triều đình muốn bắt tội Tàn Đốc Chủ chính là vì y dâng tấu chương đạ hặc, vu oan người tốt!

- Tàn Đốc Chủ có chuyện, con đường tơ lụa chắc chắn sẽ không thuận lợi, chúng ta mới nhập hàng từ Giang Nam, chẳng phải là ôm hàng không bán được sao?!

- Đây là do họ Cố kia giở trò quỷ, làm hỏng chuyện của chúng ta. Nếu y dám trở về quê nhà Thường Châu, hàng ngàn hàng vạn thợ thuyền sẽ ăn thịt uống máu y!

Thì ra hẻm Sách Lan kinh sư là nơi tụ tập của thương nhân tơ lụa đất Bắc. Tần Lâm mở lại con đường tơ lụa, tơ lụa Giang Nam từ Kinh Hàng Đại Vận Hà vận chuyển đến Trục Lệ, thương nhân Tam Tấn vận chuyển tơ lụa đi Tây Vực và thương nhân Giang Chiết vận chuyển tơ lụa từ Giang Nam ngược Bắc đàm phán, giao dịch ở chỗ này. Mấy thương nhân này đều là phú thương nổi danh Giang Nam, nghe được con đường tơ lụa mở lại có thể kiếm chác ích lợi, bèn thu mua thật nhiều tơ lụa vận chuyển lên phía Bắc, trước mắt còn đang mặc cả với thương nhân Tam Tấn.

Hai ngày vừa qua ở kinh sư ai ai cũng biết, Tần Lâm đốc sư Vân Nam, diệt Đông Hu, bắt Mãng Ứng Lý, bình định Nam Cương, lập được công lao hiển hách, triều đình lại chậm chạp không hạ chỉ phong thưởng. Chẳng những là vậy mà còn có phong thanh truyền ra rằng triều đình đã sinh lòng nghi kỵ đối với hắn, Tần Lâm công cao bị người đổ kỵ, rất có khả năng giẫm vào vết xe đổ của Vu Khiêm, Hồ Tông Hiến.

Đột nhiên thấy mấy vị quý quan từ trong cung chạy tới Tần phủ, bọn họ không khỏi suy đoán lung tung.

Quan trường Đại Minh đang tranh với nhau, từ trước đến giờ bởi vì người được việc, cũng bởi vì người mà hỏng việc. Tỷ như Thành Tổ băng hà lại trở thành tuyệt xướng cho Trịnh Hòa hạ Tây Dương, Giang Lăng đang rơi đài, triều chính mới lập tức có xu thế sụp đổ. Nếu như Tần Lâm bị phế truất, con đường tơ lụa không thể nào thông suốt không trở ngại, những hệ phái chăm chăm thù địch với nhau ắt sẽ nhắm vào chỗ này mà hạ thủ.

Nếu con đường tơ lụa có vấn đề, đám thương nhân này chắc chắn không thể nào thu hồi vốn liếng được.

Không chỉ có như vậy, bởi vì thu mua tơ lụa tăng giá, các hộ dệt vải ở Giang Nam ai ai cũng mượn thêm vốn mua thêm máy dệt, gia tăng tiền công cho thợ dệt. Mọi người đang hừng chí bừng bừng hiện tại lại bị một gáo nước lạnh dội vào đầu như vậy, vì vậy không biết bao nhiêu người sẽ lỗ vốn thậm chí phá sản.

Đám thanh lưu văn thần không tiếc sức lực công kích Tần Lâm, lấy Lại bộ Lang Trung Cố Hiến Thành mơ hồ mới quật khởi gần đây cầm đầu. Có lẽ quan chức y không phải là lớn nhất, nhưng danh tiếng lại là lớn nhất.

Cố Hiến Thành là người Giang Tô Vô Tích, nếu y có thể thật sự dùng một quyền đánh gục Tần Lâm, con đường tơ lụa sẽ bị cắt đứt như trước, các thương nhân Giang Nam và rất nhiều hộ nuôi tằm dệt tơ sẽ bị mất vốn. Lúc ấy e rằng y sẽ bị các phụ lão quê nhà mắng chửi ngày đêm, nói không chừng ngay cả phần mộ tổ tiên cũng sẽ bị san bằng.

Địa vị xã hội thương nhân cự phú Giang Nam rất cao, thậm chí quan phủ cũng phải kính nể bọn họ vài phần. Những thương nhân này không phải mua chức nội các Trung Thư vậy cũng là chức Giám Sinh, không hề sợ hãi gì cả. Mấy vị quan viên này bởi vì triều đình muốn cách chức Tần Lâm, cho nên thóa mạ Cố Hiến Thành không tiếc lời trên phố Trường An. Đường nhiên bọn họ cũng không biết vị quan viên đang lúng túng trước mặt mình chính là Cố Hiến Thành.

Bất quá sau khi biết có thóa mạ nhiều hơn, thậm chí là xấn tay áo lên nện cho y một trận hay không, vậy thì chưa biết.

Cố Hiến Thành Cố Đại Giải Nguyên nhất thời ngậy người ra tại chỗ, sắc mặt của y vào giờ phút này giống như cửa hàng thuốc nhuộm, biến hóa xanh vàng đỏ trắng liên hồi, trong lòng ngổn ngang tâm sự: Đại Minh trọng nhất là đồng hương, ngay trước mặt chúng đồng liêu bị đồng hương mắng như vậy, khiến cho y quần bách tới mức hận không thể tìm một cái lỗ chui vào.

Bọn đồng liêu Giang Đông Chi, Mạnh Hóa Lý cũng trợn mắt há mồm, nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ gặp phải loại chuyện như vậy. Bọn họ ngơ ngác nhìn nhau, ai nấy lúng túng không bút nào tả xiết.

Vốn là hai vị Sư Gia bị chỉ trích là bại hoại sĩ lâm, cũng không ngờ rằng xảy ra tình cảnh khiến cho người ta dở khóc dở cười như vậy. Từ Quang Khải vẫn còn đang ngậy người ra đó, Tôn Thừa Tông đã kìm nén đến mặt mũi đỏ bừng, không nhịn được phì cười một tiếng.

Lưu Đình Lan trời sanh tính ngay thẳng, gương mặt tuấn tú căng phồng đỏ bừng, gân cổ phẫn bác:

- Các người chớ nói nhảm, vị họ Cổ này...

- Lưu hiền đệ chớ có lên tiếng!

Giang Đông Chi phản ứng mau lẹ, lập tức bịt miệng Lưu Đình Lan.

1057. Chương 1057: Tuyên Lực Võ Thần

Từ hẻm Sách Lan cho đến bên này, hai bên đường phố đều là cửa hàng tơ lụa, không ít thương nhân, chường quỹ, người làm, phu khuân vác... đều đang thò đầu ra quan sát chăm chú. Không nghe nói những ngu dân này đều bị Tần Lâm lợi dụ, vô cùng oán hận Cố Hiến Thành sao? Nếu như vạch trần thân phận, kích động công phần, ngu dân cùng nhau xông lên, chẳng phải là hồng bát sao?!

Cố Hiến Thành cũng coi như cực kỳ giảo hoạt, thấy tình thế không tốt liền hướng về phía các thương nhân chấp tay một cái:

- Cố Thúc Thời ư, lúc y tan triều đã đi Đông Hoa môn, không có ở nơi này. Hạ quan nghe nói chuyện này là triều đình công nghị, thật ra thì đối với Tần Đốc Chủ, bất kể thưởng phạt đều không phải là Cổ Lang Trung có thể làm chủ.

Cố Hiến Thành bình thời rất thích gánh vác chuyện bao đồng, lúc này lại thành thật nói ra lời thật, chỉ vì muốn rút người ra lui bước.

Mấy tên thương nhân không gặp được Cố Hiến Thành vẫn không cam lòng, kêu la:

- Há đâu có lý như vậy, không nói Cố Hiến Thành, chúng ta phải nói ông chủ ra mặt đi tìm Thân Các Lão, cầu xin lão nể tình đồng hương nói giúp vài tiếng trong triều, đừng để Tần Đốc Chủ bị phê truất.

- Cho dù là mọi người quỳn góp đền đáp, cũng phải mời lão nhân gia hết sức vận hồi chuyện này!

Thân Thời Hành là người Tô Châu, cũng là đồng hương với đám thương nhân tơ lụa, cho nên bọn họ nghĩ ra chủ ý này. Rốt cục cả bọn cáo từ đám quan viên, mạnh ai nấy rời đi. Năm Vạn Lịch vốn hồi lộ hết sức thịnh hành, các thương nhân dưới sự kích động kêu lên bốn chữ ‘quyên góp đền đáp’ trước mặt mọi người ở phố Trường An, chính là nghĩa này.

- Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật!

Giang Đông Chi thấy đám thương nhân đã đi xa, lúc này mới buông tay đang bịt miệng Lưu Đình Lan ra, trách móc:

- Lưu hiền đệ chớ nên hành động càn rỡ, những ngu dân này đều bị Tần tặc đầu độc sách động, có câu nói chúng giận khó phạm, lỡ như khơi dậy công phần, chẳng phải chúng ta gặp vô vọng tại ương sao?

Lưu Đình Lan vẫn giận dữ bất bình, Dương Khả Lập, Lý Thực rồi rít khuyên nhủ, phải biết năm Vạn Lịch dân chúng không dễ chọc, lời tục gọi là ‘Nhất phẩm đại dân chúng’, bình thời nạp thuế chinh lương làm lương dân của Hoàng thượng gia, nhưng nếu thật sự chọc chúng giận, ngay cả Đông Xưởng, Cẩm Y Vệ cũng phải bị đồn.

Cố Hiến Thành vất vả lắm mới lấy lại bình tĩnh, vung ống tay áo lên hai tay chấp sau lưng, nhìn mây trôi chân trời thở phào một tiếng:

- Thời thế suy đồi, lòng người thay đổi, thương nhân vì chút lợi nhỏ như hạt cát lại coi đạo chính là Nhan Uyên... Khổng Tử có câu ‘nếu chẳng ai thi hành đạo ta, vậy chẳng thà ngồi thuyền trôi lênh đênh trên biển’, chẳng lẽ chính nhân quân tử chúng ta vì vậy tiêu ma hay sao? Không, chúng ta không thể nào ngừng lại, phải phấn chấn tinh thần, dù có tan xương nát thịt thì đã sao, thề bất lưỡng lập cùng gian nịnh!

- Hay, hay cho câu thề bất lưỡng lập cùng gian nịnh!

Giang Đông Chi, Dương Khả Lập rồi rít khen lớn, thân ảnh của Cố Hiến Thành trong mắt bọn họ chớp mắt trở nên cao lớn nguy nga.

Hắc! Hắc! Hắc! Tôn Thừa Tông sớm bị bọn chính nhân quân tử quên ở bên cạnh, đột nhiên cười to ba tiếng, sau đó hỏi:

- Có thật chỉ là thương nhân Giang Nam mới coi Tần Đốc Chủ là Nhan Uyên không? Chư vị cứ mặc tình tự quyết, học sinh không phụng bồi!

Các vị sĩ lâm quân tử nhìn nhau, có người siết chặt nắm tay sinh lòng ác độc, có người nở một nụ cười chế giễu, còn có người cúi đầu như có điều suy nghĩ.

Tôn Thừa Tông kéo Từ Quang Khải, vừa lắc đầu vừa cười.

Người ủng hộ Tần Lâm há chỉ có thương nhân tơ lụa Giang Nam, còn có ngư dân, thủy thủ kiếm sống ở vùng ven biển Phúc Kiến Quảng Đông, phụ lão Tam Tấn từng chịu ân của hắn, dân chúng hai tộc Hán Mông Nam Bắc trường thành vùng biên giới Kế Liêu, Vân Nam Vĩnh Xương, Hồ Bắc Hưng Quốc...

Nếu như dân chúng cả nước đều nói Tần Lâm là Nhan Uyên, vậy rốt cục kẻ coi hắn là đạo chích là ai?!

Dĩ nhiên các vị huynh đệ ở phủ đệ Tần Lâm sẽ không hiểu biết mập mờ giống như đám thương nhân tơ lụa, hiểu sai ý tới của đại thần tuyên chỉ. Thấy đại thần tuyên chỉ tay cầm thánh chỉ lụa vàng tới trước phủ chính là tộc huynh của Từ Tân Di, Định Quốc Công Từ Văn Bích, Ngưu Đại Lực lập tức mở trung môn ra, Lục Viễn Chí lập tức chạy như ngựa về phủ báo tin mừng.

Từ Văn Bích cười khanh khách bụng thánh chỉ tiến vào, Trầm Lý, Bàng Bảo, Lưu Thành theo sát phía sau, cùng nhau đến trung đường ngồi xuống, người làm dâng trà lên.

Tần Lâm vận thường phục từ hậu đường tiến ra, cầm chiết phiến trong tay phe phẩy, sắc mặt đặc biệt tiêu sái tự tại, giống như rảnh rỗi ở nhà tu thân dưỡng tính, không hề nhìn ra chính là kẻ tàn độc vừa nện cho quốc cữu gia Trịnh Quốc Thái một trận.

Từ Văn Bích cười lên trước:

- Tần muội trưởng, người làm ra chuyện thật là lớn, hiện tại còn có thể an nhàn tự tại như vậy sao?

Tần Lâm cười nhạt một tiếng, nhìn chư vị thiên sứ thi lễ:

- Tần mẫu ở nhà nhàn cư, không biết thiên sứ đại giá quang lâm, không kịp tiếp đón từ xa, thứ tội thứ tội. Lần này Tần mẫu nhất thời công phần mới đánh quý thích đương triều, vừa đắc tội với triều đình lại làm phiền chư vị đi một chuyến, thật là xấu hổ xấu hổ!

- Người còn giả bộ sao, cũng không tin người không biết đạo chỉ ý này là cái gì!

Từ Văn Bích nheo mắt lại khinh bỉ Tần Lâm, vuốt chòm râu bạc phơ dưới cằm, cười ha hả nói:

- Vì sao muội trưởng lại nói những lời này? Khoan nhắc tới Trịnh Quốc Thái vốn là có lỗi, thử hỏi đương kim thiên tử anh minh thần võ, Trịnh nương nương cũng không phải là hạng người ghen tỵ nhỏ mọn, há vì chuyện nhỏ này mà bắt tội công thần. Đạo chỉ ý này... Ha ha, từ nay về sau muội trưởng cũng sẽ giống như ngu huynh, đời đời hưởng lộc...

Chiết phiến trong tay Tần Lâm rơi xuống đất, nhất thời đứng chết trân tại chỗ, sau đó đôi môi run run, mí mắt giật giật, cực kỳ không dám tin tưởng những gì vừa nghe thấy. Hắn ra vẻ kích động pha lẫn vui mừng một lúc lâu, dần dần mới bình phục tâm trạng, trước hết vô cùng trang trọng vãi dài sát đất về phía Từ Cẩm thành, sau đó nghiêm giọng nói:

- Ân nước sâu nặng, tương lai Tần mẫu ắt sẽ tận trung vì nước, chỉ tiến không lùi, dầu chết không oán!

Từ Văn Bích bật cười ha hả, vỗ vai Tần Lâm một cái:

- Bằng chừng ấy tuổi đã lập được công lao khoáng thế, chẳng lẽ còn có thể rút người ra lui bước sao? Tương lai ra sức vì nước, người cũng không nên kêu khổ kêu mệt.

Trong lòng lão lại đang âm thầm khinh bỉ, thầm nói tên muội phu này càng ngày càng đóng kịch thật giỏi. Màn biểu diễn vừa rồi vô cùng xuất sắc, nếu Tần muội phu lên sân khấu diễn, đám diễn viên gánh hát còn không xứng đáng rách giấy cho hắn.

Bàng Bảo, Lưu Thành cũng dở khóc dở cười, ban đầu Trịnh quý phi vì giúp Tần Lâm nắm Đông Xưởng trong tay, thiếu chút nữa đã để cho hai người bọn họ cầm gươm ra trận, hiển nhiên hai bên sớm có cấu kết, vào lúc này lại diễn trò.

Thôi thôi thôi, hai ta vẫn nên làm cho triệt để công việc rất có tiền đồ trong mắt người khác này đi. Bàng Bảo, Lưu Thành liếc mắt nhìn nhau, sau đó không hẹn mà cùng bày ra dáng vẻ cảm động:

- Tần Đốc Chủ công trung với nước, chúng ta quá rõ ràng. Quân là minh quân, phi là hiền phi, thần là trung thần, Đại Minh ta vô cùng may mắn!

Sau đó đồng thời ở trong bụng mắng một câu: hừ, rõ ràng là gian phi và quyền thần, còn minh quân... chúng ta khinh! Không cần biết hắn trung hay bất trung, gian hay không gian, chúng ta chỉ cần lấy lòng chủ nhân là được, không cần để ý quá nhiều.

Lần này Tần Lâm diễn trò không phải cho Từ Văn Bích, Bàng Bảo và Lưu Thành xem, thật ra thì ba vị này đều là người mình.

Lễ bộ Thượng Thư Trầm Lý mới thật sự là người xem.

Vị đại gia Quan Lạc Lý học này làm quan chính trực liêm khiết, là một trong số ít quan viên không mấy tán thành triều chính mới của Giang Lăng đảng, nhưng cũng không xu phụ Trương Cư Chính, rất được Vạn Lịch Hoàng đế tin tưởng, bổ nhiệm làm Lễ bộ Thượng Thư, rất có danh vọng trong triều, cũng không phải là hạng người như bọn Dư Mậu Học, Cố Hiến Thành vẫn tự xưng thanh lưu.

Trầm Lý thân là một thành viên trong tập đoàn văn thần, thật ra cũng không hy vọng thấy Tần Lâm phát triển mạnh mẽ. Nhưng coi như lão hành sự công chính, tới đây truyền chỉ cũng chỉ muốn xem thử, Tần Đốc Chủ được người đời vừa khen vừa chê rốt cục là nhân vật thế nào.

Bắt đầu từ khi vào phủ Trầm Lý vẫn dửng dưng mặt lên không tỏ thái độ gì, đến lúc này thấy hành động của Tần Lâm, rốt cục lão cũng vuốt cằm mỉm cười, thần sắc trở nên hòa hoãn.

Nếu như Tần Lâm vui mừng tới mức đắc ý quên mình, không khỏi lộ ra quá cạn mông thô bỉ. Nhưng nếu biểu hiện của hắn vẫn bình thản như thường, với tuổi hắn như vậy thật sự quá mức thiếu niên lão thành, Trầm Lý ngược lại sẽ nghi ngờ hắn hoặc là đã biết trước tin tức, hoặc chính là hạng người trời sinh thô lỗ.

Nhưng Tần Lâm đầu tiên là không dám tin, sau đó vui mừng hơn hở, kế tiếp lại đè nén cảm giác vui mừng, cảm tạ hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, biểu hiện đến cực điểm đáng vẻ một kẻ thiếu niên đắc chí trung thần lương tướng đã tâm tàn ý lạnh, bất ngờ nghe được tin vui, sau khi trấn định lại mới cảm tạ hoàng ân.

Tần Đốc Chủ của chúng ta chính là cao thủ tâm lý học, năm xưa tra hỏi phạm nhân diễn trò côm tốt côm xấu hết sức thuần thực, hiện tại giờ bản lãnh này ra lừa gạt một người thật thà như Trầm Lý quả thật hết sức dễ dàng.

“Thì ra Tần Đốc Chủ cũng không phải kiêu ngạo ngang ngược như trong lời đồn. Hắn thiếu niên đắc chí, cũng giống như Khấu Chuẩn Khấu Trung Mẫn năm xưa, chỉ hơi không cầu nệ tiểu tiết, thật ra thì cũng không đáng kể gì...”

Trầm Lý là quân tử chí thành không hề che giấu, trong lòng nghĩ như thế nào, tất cả đều viết ra trên mặt, lão cười nhìn Tần Lâm chấp tay một cái:

- Không cần nói Đốc Chủ công trung với nước, hôm nay thiếu niên đắc chí, đã là trọng thần triều đình lại được phong tước thế tập, quả thật đáng mừng!

Phong tước thế tập?! Trầm Lý vừa nói ra bốn chữ này, Lục Viễn Chí lập tức vui mừng ra mặt, Ngưu Đại Lực toét miệng cười vui, tất cả huynh đệ sai dịch trong sảnh thấy đều vui mừng hơn hở. Một người vinh cả bọn cùng vinh, Tần Đốc Chủ chấp cánh bay cao, tất cả mọi người cũng được hưởng lây vinh dự.

Còn có những nữ binh Giáp Ất Bính Đinh được Từ Tân Di mang theo, ở phía dưới hành lang nghe lén. Đại tiểu thư nhất thời vỗ Giáp Ất Bính Đinh một cái, bảo các nàng mau mau đem tin tức tốt nói cho Thanh Đại và Trương Tử Huyền biết.

Tần Lâm mời thiên sứ ngồi, mình trở về hậu đường thay quần áo, Ngưu Đại Lực dẫn các huynh đệ bài trí hương án trong đại viện, không bao lâu sau đã đầy đủ hết thảy.

Tần Lâm vận triều phục mắng bảo ngọc dải trở ra, chờ chúng thiên sứ xuống dưới đường đứng ngay ngắn, hắt dăng hương đánh lễ đầu vào đất, đã vô cùng quen thuộc chuyện này.

Cứ như vậy mà tiếp chỉ sao? Trầm Lý có hơi kinh ngạc, nhìn vào hướng hậu đường thấy không có gia quyến đi theo ra nghênh tiếp vinh dự chưa từng có này, trong lòng rất là không hiểu. Bất quá rất nhanh lão đã vỡ lẽ: Tần Lâm mới được phong tước lần đầu tiên, có lẽ là chưa hiểu biết.

Từ Văn Bích chậm rãi mở cuộn lụa vàng thánh chỉ ra, hắng giọng tuyên đọc:

- Phụng thiên thừa vận Hoàng đế chiếu viết: Trụ Quốc Đặc Tiến Vinh Lộc Đại Phu Tả Đô Đốc Thiệu Bảo Tần Lâm phụng chỉ chiêu an chư di Nam Cương, đốc soái đại quân chinh phạt phản nghịch, diệt địch quốc, bắt đầu sổ, công lao rất lớn, nên trẫm không tiếc phong tước cho. Nay đặc phong thế tập Vũ Xương Bá, tấn vị Thiệu Phó, đặc tiến Quang Lộc Đại Phu, gia huân Tả Trụ Quốc, thụ kim thư thiết khoán, viết Phụng Thiên Dực Vệ Thôi Thành Tuyên Lực võ thần, khâm thử!

- Vi thần khấu tạ thánh ân!

Tần Lâm tung hô vạn tuế, sau đó nhận lấy thánh chỉ từ trong tay Từ Văn Bích, đặt lên bàn hương án.

Trầm Lý tay bưng hộp gấm, giao kim thư thiết khoán mới vừa ra lò cho Tần Lâm.

Thiết khoán kia hình dáng như mảnh ngói, trên có khắc chữ nạm vàng:

- Khanh ngũ sơn trấn địa, nhất trụ kinh thiên, Nam chinh Bắc chiến, lập được công lớn, tru lục gian tà như cắt cỏ, tiểu trừ bọn xấu như đốt nường, bình định Nam Cương, công lao không kém Gia Cát Võ Hầu, quảng bá ân thiên triều, còn hơn cả Mã Viện. Hoàng đế thưởng công ban ân, sắc phong ngươi là Phụng Thiên Dực Vệ Thôi Thành Tuyên Lực võ thần, thế tập Vũ Xương Bá. Nếu như phạm tội thông thường, quan lại không được xử phạt, ngoại trừ mưu phản nghịch ra miễn cho ba lần tử tội. Ngươi phải trung thành với triều đình, tận trung chức thủ, như vậy ắt sẽ giữ được vinh sủng lâu dài, giàu sang không dứt, vĩnh viễn khiến cho con cháu no ấm. Trẫm và con cháu cũng không phụ ngươi, nếu làm trái lời thề này sẽ bị trời đất trừng phạt, vận nước lâm nguy.

Bàng Bảo, Lưu Thành cũng nhất nhất dăng lên những vật cáo mệnh.

Tần Lâm lại quay về phía phương hướng Tử Cấm thành tung hô hô vạn tuế, tiếp chỉ tuyên bố kết thúc.

Bốn vị thiên sứ lập tức buông lỏng, Bàng Bảo tươi cười hơn hở, chìa ngón tay cái lên:

- Muội trượng thụ phong, thế huynh truyền chỉ, quả thật là giai thoại một thời!

Lưu Thành cũng nói:

- Năm đó Ngụy Quốc Công và Trương Giang Lăng gả ái nữ cho, chúng ta làm nô tỳ còn kinh ngạc. Chắc chắc, rốt cục là bọn họ làm đại quan đại phủ tầm nhìn sâu rộng, đã sớm biết sau này Tần Đốc Chủ sẽ được phong tước thế tập, chấp cánh bay cao.

Gương mặt già của Từ Văn Bích cười tít nhãn nhúm, hừ một tiếng:

- Lão Bàng lão Lưu, chút tâm tư này của các người không gạt được ta, không phải là muốn xin tiền muội trượng ta sao?!

Bàng Bảo Lưu Thành cùng cười, nói chuyện này hành sự đã phải tranh chấp vỡ đầu sứt trán ở chỗ bề hạ mới được, tự nhiên muốn xin Tần Lâm một phần tiền lì xì hậu hĩ.

Thái giám đòi tiền là chuyện hợp lẽ thường tình, nhưng Từ Văn Bích thế tập Quốc Công, Trầm Lý là Bộ Đường đại quan, lại khác hai người bọn họ, lúc này bèn cáo từ rời đi.

Trầm Lý chỉ sợ Tần Lâm không hiểu quy củ, trước khi đi còn đặc biệt nhắc nhở hẳn, lát nữa phải ra ngoài Thờ Thiên môn khấu tạ hoàng ân. Có thể nhìn ra được, ấn tượng của Trầm Thượng Thư đối với Tần Đốc Chủ rất tốt.

Từ Văn Bích cười đến nỗi gần tẹo quai hàm, lão Trầm ôi lão Trầm, người đã bị muội trượng ta lừa gạt mà không hay biết gì.

Bàng Bảo Lưu Thành cũng không phải là ở lại đòi tiền lì xì, chờ Từ Văn Bích và Trầm Lý vừa đi, hai người bọn họ lập tức quỳ sụp xuống đất, dập đầu bình bịch với Tần Lâm:

- Chúc mừng Bá gia, chúc mừng Bá gia, hôm nay được phong Bá tước, sang năm phong Hầu phong Công, chúng tiểu nhân cũng vui mừng vô tận.

Trước một chút là thiên sứ, sau khoảnh khắc là nô tài, phàm có người ngoài ở chỗ này e rằng phải kinh ngạc trợn mắt há mồm.

Cũng không phải là Bàng Bảo, Lưu Thành tự hạ thấp mình, bọn họ vô cùng kiêu ngạo trước mặt người khác, nhưng trước mặt Tần Đốc Chủ lại không dám hó hé nửa lời.

Thái giám trong cung phàm là làm đến chức vị cao đều hiểu rất rõ ràng, Bàng Bảo, Lưu Thành biết Tần Lâm cấu kết với chủ nhân của mình Trịnh quý phi, thật ra trong chuyện giận đánh quốc cữu gia có điều quái dị. Ngay cả chuyện nhận nhiệm vụ truyền chỉ lần này thật ra cũng không phải là bọn họ chạy chọt với Vạn Lịch, mà là Trịnh quý phi bảo bọn họ tới.

- Hai vị xin đứng lên, xin đứng lên!

Tần Lâm cười khanh khách đỡ Bàng Bảo Lưu Thành dậy, đưa tay vẫy vẫy, Lục Viễn Chí cầm hai xấp ngân phiếu chạy tới thật nhanh, nhét vào tay hai thái giám.

Thái giám thấy bạc như ruồi thấy máu, đây là thứ làm cho bọn họ say mê nhất trừ quyền lực ra, nụ cười Bàng Bảo Lưu Thành nhất thời càng thêm rạng rỡ, càng thêm chân thành.

- Ôi, hôm nay lâm triều ở ngọc môn vô cùng náo nhiệt!

Bàng Bảo chép chép miệng, sau đó lắc đầu, dường như đang nhớ lại cảnh tượng khó quên kia.

Lưu Thành hướng về phía Tử Cấm thành chấp tay một cái:

- Bệ hạ kể chuyện xưa, bọn Dư Đại Chủ, Cố Hiến Thành thấy đều trợn mắt há mồm. Ha ha, Trịnh nương nương chúng ta trời sinh phải làm trung cung, bằng không làm sao có thể nghĩ ra được như vậy?!

Trước triều thần, Vạn Lịch kể lại một lượt tích xưa Tuyết Anh hội mà đem qua Trịnh Trinh nhắc tới.

Sở Trang vương thiết yến đãi quần thần, đến tối giữa yến tiệc đột nhiên có cơn gió thổi qua làm cho đèn đuốc tắt hết. Có người thừa cơ kéo áo cung nữ, cung nữ này nín đứt giải mũ kẻ kia tổ cáo, xin cho thắp đèn lên để tra xét xem ai là người bị đứt giải mũ. Vua không nghe theo, lệnh cho quần thần cùng nhau bứt đứt giải mũ trước khi thắp đèn trở lại. Ba năm sau Tần Sở đại chiến, có viên tướng trẻ ra sức chiến đấu quên mình, nhờ vậy quân Sở đại thắng. Vua cho vời hỏi han, mới biết chính là người lúc trước trêu ghẹo cung nữ, vì cảm ân vua không bắt nên quên mình đền đáp.

Quần thần đã nghe thuộc lòng chuyện này, Sở Trang vương là hiền vương, Vạn Lịch mang Tuyết Anh hội ra kể có ẩn ý ỉn là hiền vương. Mà Trịnh Trinh hiểu biết đại thể, chỉ lo đại cục mà bất chấp ca ca ruột bị đánh, bắt y tới Tần phủ phụ kinh thỉnh tội, rõ ràng là hình tượng của một vị hiền phi, vượt qua xa vị cung nữ Sở quốc kia.

Các văn thần thuộc lòng kinh sử còn hiểu sâu hơn: ‘Ba năm không bay, vừa bay đã lên tới trời, ba năm không kêu, vừa cất tiếng kêu lập tức kinh người’ cũng là chuyện về vị Sở Trang vương này. Sau khi y lên ngôi ba năm tổ ra ngày ngô dần độn, trên thực tế là âm thầm lặng lẽ tích góp lực lượng, đợi đến khi lông cánh đầy đủ mới thẳng tay bài trừ tệ nạn cải cách triều chính. Chuyện này cũng ngầm hợp với Vạn Lịch phải ở dưới cái bóng của Trương Cư Chính mười năm, sau mười năm mới được đích thân nắm triều chính.

Nếu các vị văn thần lên tiếng phản bác, chẳng phải là nói Vạn Lịch cũng không anh minh, thật là hôn quân sao?

Hơn nữa Tuyết Anh hội cũng là một đoạn giai thoại quân hiền thần trung, muốn phản bác thật sự không dễ.

Vốn có rất nhiều thanh lưu ngôn quan khí thế hung hăng chỉ trích Tần Lâm, gán cho hắn đủ các loại tội danh như tự tiện bỏ nhiệm người thân, kéo bè kết đảng, cấu kết ngoại phiên... Nhưng hiện tại bọn họ buồn bực phát hiện, bởi vì Tần Lâm đánh Trịnh Quốc Thái, Vạn Lịch lại kể ra nguyên văn lời Trịnh Trinh, nếu vào lúc này còn ai dám tiếp tục công kích Tần Lâm, ngược lại sẽ giống như đang trút giận, biện hộ thay Trịnh Quốc Thái.

Bất kể Cường Hạng Lệnh (Đồng Tuyên) Hán triều, hay Hải Bút Giá bản triều đều nổi danh là không sợ quyền quý. Đám thanh lưu vô cùng oán hận tên dần dần Trịnh Quốc Thái, bình thời công kích cũng không tiếc lời. Hiện tại y đã đối nghịch với Tần Lâm, vào thời khắc mấu chốt này, ai dám công kích Tần Lâm, kẻ đó sẽ có hiểm nghị cấu kết với Trịnh Quốc Thái.

Trịnh Quốc Thái khi nam hiệp nữ, danh tiếng trong dân gian và sĩ lâm ở kinh sư rất kém cỏi, nếu ai bị chụp mũ là xu nịnh quyền quý, đứng về phe Trịnh quốc cự, tương lai chắc chắn sẽ mất chiều bài chữ vàng thanh lưu.

Giống như thành linh bị nhét một bao cỏ vào miệng, đám thanh lưu ngôn quan chỉ muốn khóc: không sợ đối thủ giống như thần, chỉ sợ đồng bạn giống như heo!

Còn có người không thức thời vụ đứng ra nói đôi câu, chỉ trích Tần Lâm thế nọ thế kia, kết quả cảm giác được ánh mắt khác thường của các vị đồng liêu, mình cũng cảm thấy lúng túng, không thể làm gì khác hơn là rút trở về.

Thân Thời Hành, Triệu Cẩm không mất thời cơ khen lớn thánh quân hiền thần, vì vậy triều cục thế như chẻ tre hưng thịnh vô cùng, thánh chỉ gia quan tấn tước Tần Lâm nhất thời ban hạ.

Sau khi nhất nhất nói rõ đầy đủ nội tình với Tần Lâm, hơn nữa nhắc tới là nhờ Trịnh quý phi thúc đẩy sinh ra tác dụng, Bàng Bảo Lưu Thành mới cáo từ rời đi, trước khi đi không quên nói với Tần Lâm:

- Tâm nguyện của Đốc Chủ, nương nương tự có đạo lý. Sau ngộ môn hiển tiếp ngày mai, sợ rằng đám chua lết kia sẽ nói chuyện lập quốc bản, đến lúc đó mong rằng Đốc Chủ hết sức tương trợ.

Tần Lâm tiến hai thái giám đi, trong lòng không khỏi kinh ngạc: ta còn có tâm nguyện gì chứ? Cho dù là tương lai phong Hầu phong Công, thậm chí còn... Đó cũng không phải là Trịnh Trinh có thể làm chủ, muốn đập sắt, bản thân mình phải cứng trước đã...

Hắn không biết, Trịnh nương nương chỉ là một chuyện khác, ma quỷ gian phi đã dần dần đưa về phía tiểu cô tử Vinh Ninh đáng thương...

- Đây, người là tên gốc!

Từ Tân Di dẫn theo nương tử quân tử hậu viện chạy ra nhanh như làn gió, Thanh Đại và Trương Tử Huyền cũng không ngăn được, để nàng vọt tới trước người Tần Lâm, hai tay chống eo thon nhỏ:

- Vì sao không cho chúng ta ra tiếp chỉ? Hừ... Chê chúng ta mất thể diện ư?

Loại chuyện sắc phong thế tập tước vị này chính là quang tông diệu tổ, thường thường là cả nhà cùng nhau tiếp chỉ, nhà Từ Tân Di nhiều đời chịu ân nước, vô cùng rõ ràng chuyện này.

- Đần!

Tần Lâm gõ một cái thật mạnh vào trán Từ Đại tiểu thư:

- Cha nàng làm tới Quốc Công, ta chỉ là một Bá tước có gì là ly kỳ, chờ tương lai làm lớn hơn chút rồi hãy nói.

Ôi chao... Từ Tân Di ôm đầu, tâm tư nàng hồi hợt, nghe được chí hướng thật xa trong giọng điệu Tần Lâm lập tức cười khúc khích, ôm cánh tay hắn lay lay:

- Nữ nhân tốt không dựa dẫm vào phụ mẫu, phụ thân là phụ thân, chàng là chàng.

1058. Chương 1058: Ngộ Môn Hiến Tiệp

Thanh Đại cũng vỗ bàn tay trắng nõn mềm mại một cái, cười khanh khách nói:

- Hay quá, tương lai Tần ca ca cũng làm Quốc Công, cũng to chẳng kém phụ thân Từ tỷ tỷ.

Trương Tử Huyền lại khẽ nhướn mày, chỉ là Quốc Công sao, sợ rằng chưa chắc...

Vũ Xương Bá Tần Lâm mới vừa ra lò, sau khi tiếp chỉ không lâu đi ra ngoài Thừa Thiên môn khẩu tạ hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn. Vạn Lịch triệu vời hắn vào cung, hỏi han quá trình bình định Nam Cương, quân thần trò chuyện vô cùng tương đắc, lệnh cho Tần Lâm cỡi ngựa từ trong cung chạy ra, diễu hành ngoài đường phố.

Dĩ nhiên quân thần tương đắc, không cần nói Tần Lâm, sau khi Vạn Lịch trải qua chuyện này được đội cái mũ minh quân cũng không có gì kỳ lạ, mấu chốt là Trịnh Trình lễ kính công thần, đại nghĩa diệt thân, đã có được danh 'hiền phi'. Hiện tại tiến thêm một bước tới mục đích mà Vạn Lịch hy vọng, làm sao y có thể không vui mừng cao hứng. Cho dù là trước đây y có bảy phần đề phòng Tần Lâm, lúc này chỉ còn lại ba phần.

Tần Lâm mặc triều phục Bá tước, đầu đội Thất Lương quan kim thiên trĩ vĩ, lưng đeo cửu long ngọc đai, cỡi Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử ra khỏi Thừa Thiên môn, dọc theo Tây phố Trường An diễu hành trở về. Dân chúng dọc đường thấy đều hân hoan, khen một tiếng giỏi cho Vũ Xương Bá bình Nam Cương!

- Tần Đốc Chủ... được phong Bá tước ư?

Các thương nhân tơ lụa cao hứng nhảy dựng lên, kêu chưởng quỹ, người làm:

- Đi mau, tối nay ăn mừng một bữa, rượu thịt tính hết cho ta! Không say không về!

- Ông trời có mắt, người tốt được báo đáp!

Đám phu khuân vác Tào Bang đang vận chuyển đồ sứ cũng hân hoan vui mừng.

Lúc đi qua Tam Tấn hội quán, Phúc Kiến hội quán, Quảng Đông hội quán, bất kể học sinh, thương nhân hay là du khách, tất cả đều đi ra dọc phố hoan hô. Còn có biên dân Kế Trấn lưu trú kinh sư luôn miệng ca tụng Tần Bá gia cao hầu vạn đại, ném rất nhiều hoa tươi tới trước đầu ngựa.

Có lưu lại được nhân ái cho đời sau hay không là do dân, câu này không sai được.

Sáng sớm hôm sau, Cẩm Y Vệ, Kỳ Thủ vệ, Kim Ngõ vệ, thập nhị đoàn doanh, Đẳng Tương tứ vệ đã xếp hàng tề chỉnh trong ngoài ngộ môn từ rất sớm. Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân giá lâm ngộ môn, chúng văn võ đại thần đứng theo thứ tự, sứ tiết ngoại quốc Hội Đồng quán hầu giá. Còn có dân chúng kinh sư đứng từ quảng trường phía Nam cho đến phố Kỳ Bàn, chờ xem ngộ môn hiến tiệp giương cao quốc uy, gia tăng khí thế.

Phía Nam phố Kỳ Bàn truyền tới tiếng bước chân rầm rập mạnh mẽ, còn có tiếng loảng xoảng va chạm giữa vũ khí và khôi giáp. Tướng sĩ quân Minh thân mặc uyên ương chiến y áp giải tù binh đi về phía quảng trường ngộ môn. Thần sắc ai nấy tỏ vẻ trang trọng, dường như còn mang theo khí tức chinh chiến Nam Cương.

Thấy tình hình như vậy, bất kể quân thần ở ngộ môn hay tướng sĩ xếp hàng hai bên quảng trường, hoặc dân chúng kinh sư náo nhiệt, tất cả đều trở nên phần chấn tinh thần. Còn có những nam nhân cảm thấy sôi bầu máu nóng, kèm lòng không đành siết chặt nắm tay, hận mình không thể trở thành một thành viên trong đám tướng sĩ ca khúc khải hoàn.

Đi đầu là một cây đại kỳ trên thêu mấy chữ 'Khâm Sai Tuần Phủ Vân Nam chỉ điểm binh bị tuyên phủ chư di Tần', dưới đại kỳ là Tần Lâm mang bào ngọc đai, áo giáp trên người, hông đeo Thất Tinh bảo kiếm, cỡi Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử, mím môi thật chặt, hai mắt thần quang sắc bén, một cổ khí sát phạt đập vào mặt.

Giỏi cho Tần Lâm đốc sư diệt địch quốc, định Nam Cương!

Tần Lâm từ trên lưng ngựa quay đầu lại, hét lớn một tiếng:

- Quỳ!

Tướng sĩ quân Minh hai kèm một, đè đám tù binh Mãng Ứng Lý, Nhạc Phượng xuống đất.

Tần Lâm xuống ngựa, hành quân lễ về phía ngọ môn, háng giọng nói:

- Thứ cho thần áo giáp trên người không thể toàn lễ. Thần phụng hoàng mệnh đốc sư Văn Nam, đánh hơn ba mươi trận lớn nhỏ, giết địch có hơn sáu vạn, bắt làm tù binh hơn mười vạn. Nhờ có hoàng thiên hậu thổ phù hộ, Ngô hoàng hồng phúc tề thiên, triều thần vận trù tính toán, tướng sĩ huyết chiến quên mình cho nên mới có thể truy kích diệt địch, diệt Đông Hu Ngụy triều, quảng bá thiên uy nhà Hán ta, bắt bọn giặc Mãng Ứng Lý, Hán gian Nhạc Phượng về đây.

Tần Lâm tuổi còn trẻ tự có một cổ khí thế, lúc nói chuyện toàn bộ quảng trường ngọ môn yên lặng như tờ, thanh âm truyền ra thật xa vang vọng trong lòng mỗi người.

- Hay!

Trên ngọ môn, Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân đang ngồi trên ngôi cao chín bậc cũng còn trẻ tuổi, từ khi được nắm triều chính tới nay lần đầu tiên có được đại thắng to lớn như vậy, y cũng kích động đến nổi sắc mặt hơi đỏ lên, vào giờ phút này, đế vương tâm thuật tạm thời ném sang bên, lớn tiếng nói:

- Chinh phạt phương Nam đại tướng hào, mùa Thu trang trải nhận bay cao, trống da cá quý rung sông núi, chớp lóe tinh kỳ động biển sao. Trời hiện kỳ lân thường có giống, hang sâu dần kiến hản tan mau, thái bình đợi chiếu vua ngày ấy, trăm với tiên sinh cỡi chiến bào. Đây là hoàng thi Gia Tĩnh gia tặng Mao Bá Ôn, trăm không có tài làm thơ nên mượn đó để tặng. Khanh không phụ trăm, trăm chẳng phụ khanh!

Tần Lâm lộ vẻ cảm kích rơi nước mắt, tung hô tạ ơn.

Dân chúng người người vui sướng, đều thấy cảnh tượng này giống như chuyện Lưu Bị và Gia Cát Lượng quân thần tương đắc mà tiên sinh kể chuyện cổ tích thường hay kể, Tần Bá gia thật sự là do ông trời phái xuống phù hộ giang sơn Đại Minh.

Khanh không phụ trăm, trăm chẳng phụ khanh! Tần Lâm nghe tám chữ này, trong lòng cũng cười lạnh không ngừng, đừng quên mấy chữ ‘Nhĩ vi diêm mai’, ‘Nhữ tác chu tiếp’ là ai viết cho Trương Cư Chính, là ai luôn miệng gọi Nguyên phụ Thái Sư Trương tiên sinh, đến sau khi Trương Cư Chính chết lại nói lão là ‘nói xấu thân phiến, xâm đoạt trạch để vương phủ, kiềm chế ngôn quan, che mắt trăm. Tự tiện chiếm đất đai nơi xa xôi, giả vờ mượn đo đạc ruộng đất để giữ trò. Chuyên quyền loạn chính, cô phụ hoàng ân, mưu quốc bất trung...’

Tấm gương của lão Thái Sơn còn đó, chỉ trừ phi Tần Lâm là người ngu mới có thể tin Vạn Lịch là thật!

Nhưng ở nghi thức ngọ môn hiển tiếp hôm nay, dĩ nhiên hần phải bồi tiếp Vạn Lịch diễn kịch cho trọn vẹn, cho nên nhìn lên ngọ môn lệ nóng doanh tròng, đôi môi run rẩy nói không ra lời, giả bộ trung thần nửa ngày mới lớn tiếng nói:

- Thần bắt ba tộc cả nhà Mãng Ứng Lý, Nhạc Phượng tới đây, hai tên này xâm phạm bờ cõi chúng ta, giết quân dân ta, không thể tha thứ. Xin bệ hạ chuẩn cho thần tướng áp giải ra chợ lạng trì xử tử, xử trăm hết thấy nam nhân, vợ và con gái đầy đi làm nô lệ cho tướng sĩ biên ải. Số tù binh còn lại, kẻ tội nghiệt sâu nặng nhất luật xử trăm, kẻ tòng phạm đầy ra biên ải chăn ngựa.

Vạn Lịch đế Chu Dực Quân gật đầu một cái, quát lớn cực kỳ uy nghiêm:

- Giải đi!

Kim khẩu ngọc ngôn của thiên tử được hai vị Quốc Công Từ Văn Bích và Chu Ứng Trinh ở bên cạnh truyền đạt xuống, đám võ tướng hàm Đô Đốc như Lưu Thủ Hữu, hai người truyền bốn người, rồi sau đó tám người, mười sáu người, ba mươi hai người liên tục truyền quát, cuối cùng ba trăm hai mươi vị Đại Hán tướng quân cùng kêu lên thật to ‘Giải đi’, thanh âm chấn động nhà cửa, người đứng xem không khỏi động dung.

Giữa tiếng hò hét thật lớn, Tần Lâm vung tay lên, tướng sĩ quân Minh áp giải tù binh chạy thẳng tới cửa chợ.

- Được làm vua thua làm giặc mà thôi, chết có gì đáng sợ!

Mãng Ưng Lý gầm lên, ánh mắt của y bởi vì hiện đầy tia máu mà trở nên đỏ bừng, lộ ra trên mặt vẻ phẫn khởi bệnh hoạn, hướng về phía Nhạc Phượng phun ra một bãi nước bọt:

- Hừ, phản đồ, người bán đứng ta, rốt cục cũng có hôm nay!

Nhạc Phượng yên lặng không nói, y cấu kết Mãng Ưng Lý xâm lược, sau đó đại thế đã qua lại bắt Mãng Ưng Lý hiến tặng cho triều Minh, tự cho là có thể thoát chết, không ngờ rằng chỉ là dã tràng xe cát. Nhớ lại lúc trước vì tham lợi mà đánh mất lương tâm, xúi giục Miến Điện xâm lược tổ quốc, cuối cùng nhận lấy hậu quả bỏ mình diệt tộc, thật sự là tự mình chuốc lấy.

Mãng Ưng Lý ngược lại nghiêng rằng nghiêng lợi, bày ra dáng vẻ hai mươi năm sau lại là một hảo hán.

- Mãng Ưng Lý, xem ra ngươi vô cùng cao hứng.

Tần Lâm cỡi trên lưng ngựa cười hết sức âm trầm:

- Yên tâm đi, chuyện ta đáp ứng ngươi sẽ làm được, phản đồ Nhạc Phượng sẽ chết trước mặt ngươi, để cho ngươi hài lòng.

Mãng Ưng Lý liếc mắt nhìn Tần Lâm một cái, không tin hẳn có lòng tốt như vậy.

- Sao hả, không tin ta ư?

Tần Lâm sờ mũi, sau đó nụ cười không thay đổi, ánh mắt chợt lạnh, giọng trở nên đông đặc như vàng rơi trên đá:

- Ngươi sẽ là người cuối cùng bị xử tử, không chỉ có Nhạc Phượng, tất cả con cháu ngươi cũng sẽ chết trước ngươi. Ngươi có thể tận tình thưởng thức cái chết của bọn chúng, nghe được tiếng kêu thảm thiết của chúng, có lẽ ngươi sẽ hết sức hài lòng với sự an bài này.

A... Mãng Ưng Lý phát ra tiếng hét thảm như dã thú bị thương, nhưng rất nhanh bị tướng sĩ quân Minh bóp cổ, chỉ có thể phát ra thanh âm ặc ặc từ trong cổ họng.

- Dân chúng Thi Điện ở dưới cửa ải đang chờ ngươi tính sổ!

Tần Lâm cười lạnh, không chút lưu tình nhìn thẳng vào mắt của Mãng Ưng Lý, ánh mắt lạnh lẽo phẳng phát tới từ địa ngục.

Vào thời này không tồn tại thuyết nhân quyền, huống chi Mãng Ưng Lý ra sức tàn sát dân chúng vô tội, hành vi thật sự không bằng cầm thú, căn bản không xứng đáng làm người. Cho dù là trừng phạt nghiêm khắc hơn nữa, đối với tên đồ tể hai tay dính đầy máu tanh này cũng là đáng tội.

Rốt cục dưới ánh mắt áp bức của Tần Lâm, Mãng Ưng Lý chán nản sụp mắt xuống, người thống trị Miến Điện đã từng kiêu hùng một thời, tự cho là kẻ chinh phục Nam Cương Kim Lâu Bạch Tượng vương, hiện tại run lẩy bẩy giống như lên cơn sốt rét.

Sau khi hết thấy phòng tuyến tâm lý đã bị đánh tan, rốt cục y cảm nhận được nỗi sợ phát ra từ sâu trong đáy lòng. Nghĩ đến con cái, huynh đệ, diệt nhi sắp chết thảm dưới đao, y không còn có thể khống chế được cơn rét lạnh trong lòng.

Tội của Mãng Ưng Lý và Nhạc Phượng không thể nào kể xiết, đã bị trừng phạt đích đáng ở cửa chợ. Lấy đức báo đức, lấy trực báo oán, lấy máu trả máu vốn chính là lý tưởng đã kéo dài mấy ngàn năm qua của dân tộc ta. Chỉ có một số ít con cháu kém cỏi bất tài đời sau mới có thể xem ti tiện mềm yếu như là khoan thứ cao quý, lấy quên lãng làm có hèn yếu.

Tần Lâm được sắc phong, Mãng Ưng Lý Nhạc Phượng bị giết, Nam Cương cũng chỉ còn lại có một chuyện cuối cùng, phong điển Tư Vong Ưu.

Tư Vong Ưu dâng biểu chương lên triều đình, khác hẳn thái độ kiêu ngạo năm xưa của phụ tử Mãng Ưng Long Mãng Ưng Lý, lời lẽ của nàng vô cùng khiêm tốn, lấy thân phận Mạnh Dương Tuyên Ủy Sứ tự xưng thần tử, lộ vẻ trung trinh.

Vốn những nơi như Miến Điện, Lào đã từng thiết lập Tuyên Ủy ty, nhưng bây giờ thế cục đã sớm biến đổi, người xưng vương Nam Cương không biết bao nhiêu, ai cũng có được địa vị tương đối độc lập.

Tư gia tận trung vì nước, chỉ còn lại một cô nhi là Tư Vong Ưu, nhiều năm huyết chiến vì nước ở Mạnh Dường, lần này lại gần như một mình công phá Miến Điện, cho nên triều đình có ý để cho nàng đảm đương một mặt.

Mặc dù bọn Dư Mậu Học, Cố Hiến Thành công kích Tư Vong Ưu và Tần Lâm, nhưng triều đình vươn tay không tới vùng hóa ngoại xa xôi, lại nhận được biểu chương của chư Thổ Ty, chư phiên thuộc cùng thủ lĩnh các tộc Miến Điện ủng hộ Tư Vong Ưu, vì vậy dứt khoát phong nàng là quốc vương Miến Điện, ban cho vương giả miện phục, hiệu là Kim Phượng Bạch Tượng Vương, kỳ hạn mỗi năm cho sứ vào tiến cống, ba năm triều kiến một lần, giữ Nam Cương vì thiên tử, phụng sắc chinh phạt bất đạo.

Tần Lâm mất không ít công phu vì đạo thánh chỉ này, cho đến khi chỉ ý đã định mới hoàn toàn yên lòng.

Hệ thống triều cống Hoa Di lấy Trung Hoa làm trung tâm, Tứ Di chia ra bốn phương, thờ Trung Hoa là tông chủ, ai ở yên chỗ nấy.

Nam Cương sinh ra dấu hiệu loạn, thứ nhất triều đình không còn hưng thịnh như thời Hồng Vũ, Vĩnh Lạc, không vươn tay tới được các nước Nam Cương. Thứ hai thực dân phương Tây vượt đại dương mà tới, hoặc công thành chiếm đất như xâm chiếm eo biển Malacca phụ thuộc Trung Hoa, làm cho hơn ba mươi nước vùng Ấn Độ dương đoạn tuyệt triều cống. Hoặc quạt gió thổi lửa, có dã tâm mưu đồ bất chính, tỷ như lần này trong quân Mãng Ưng Lý xuất hiện hỏa thương thủ do Tổng Đốc Tây Ban Nha trú đóng Luzon phái tới.

Tư Vong Ưu trung thành cảnh cảnh với Trung Hoa, giúp nàng lên làm quốc vương Miến Điện là trả công trung dũng của Tư gia, đồng thời chẳng khác nào cắm một cây cọc vững chãi ở Nam Cương, khiến cho đám Thổ Ty, phiên vương biết rõ phải trung thành với Trung Quốc. Nàng đóng ở Miến Điện cực Tây Nam Cương, tiếp giáp với Ấn Độ, cũng mở ra được một lỗ hổng nho nhỏ cho Đại Minh có thể tiến vào Ấn Độ dương mà không cần vượt qua eo biển Malacca.

- Cuối cùng đã có thể ăn nói với tiểu muội muội Tư gia.

Tần Lâm cười xếp thư đã viết xong lại bỏ vào phong bì, sau đó giao cho sứ giả Ngạt Trung được Tư Vong Ưu phái đi theo hấn vào kinh sư chuyển này.

Ngạt Trung và thiên sứ sắc phong triều Đại Minh cùng nhau xuôi Nam, đem thánh chỉ ban cho Tư Vong Ưu.

Thiên sứ triều Đại Minh không phải là người chim có cánh, không thể bay trên trời, cho nên ngày đêm kiên trì chạy tới Miến Điện, đem thánh chỉ và thư giao tới tay Tư Vong Ưu đã là chuyện hai tháng sau.

Tư Vong Ưu đầu đội kim quan thật cao hình Phật tháp đỉnh nhọn, thân mặc bào phục hoàng kim trang trí hoa lệ, sau khi dâng hương dâng lễ nhận lấy thánh chỉ, cười nhạt mà thôi, cũng không có sắc mặt vui mừng như dự đoán. Ngay từ lúc phụ huynh chết trận, viện binh triều đình thật lâu không tới, chạy tới kinh sư cáo trạng lại bị lạnh nhạt, nàng đã sinh lòng nghi ngờ không nắm chắc đối với triều đình.

Cho nên tuy nàng trung thành với Trung Hoa, lại không hề quan tâm tới sắc phong với triều đình.

Hôm nay nàng không còn là bé gái không buồn không lo nấp dưới cánh phụ huynh như ngày nào, cũng không phải nữ nhi Thổ Ty Mạnh Dường biên cảnh đánh du kích trong rừng rậm, mà là Kim Phượng Bạch Tượng Vương nhất hô bá ứng. Trước đại diện kim bích huy hoàng, bạch tượng hùng tráng đứng sừng sững, nam nữ các tộc đứng chen chúc trong điện.

1059. Chương 1059: Mấy Chỗ Tương Tư

Nhưng thiên sứ ban chiếu nhìn thấy rõ ràng, sau khi nhận được phong thư kia từ tay Ngạt Trung, khoe miệng Kim Phượng Bạch Tượng Vương khê nhếch lên, rót cục trên gương mặt thường tỏ ra nghiêm túc căng thẳng nở một nụ cười hiếm có, nụ cười ngây thơ chất phác của thiếu nữ.

- Quy định là ba năm mới có một lần triều cống sao?

Tư Vong Ưu có hơi bất mãn hỏi sứ giả.

- Đúng vậy, bởi vì Nam Cương và kinh sư cách nhau vạn dặm, triều đình đặc biệt lượng giải mới quyết định ba năm triều cống một lần.

- Như vậy còn tới ba năm...

Tư Vong Ưu cười cười, đắm chìm trong hồi ức quá khứ, thấp giọng nỉ non:

- Tần Đại ca, huynh còn thiếu muối một câu trả lời thỏa đáng.

- Hừ, tiểu oan gia lòng dạ độc ác, lập tức phải mông trở về kinh sư, cũng không chịu tới thăm ta!

Trên boong chiến hạm Lâm Anh hiệu khổng lồ, Kim Anh Cơ lười biếng ngáp một cái, hai tay vịn lan can, thân thể mềm mại nghiêng về phía trước, eo rắn nước thon nhỏ gập cong lại thành một góc độ mê người.

Xiêm La cổ thành A Du Đà Da trước mắt nàng đắm chìm trong ánh mặt trời màu vàng rực rỡ, Phật tháp và bảo đỉnh hoàng kim vương cung lóe lên ánh sáng chói chang. Mị Nam hà bốc lên hơi nước nghi ngút, các nữ nhân Xiêm La thân hình thướt tha yếu điệu dùng bình sứ múc nước, trong thành trì sau lưng truyền tới tiếng tụng kinh lâm râm.

Hết thấy có vẻ cổ xưa mà bình tĩnh, trong hơn ngàn năm qua, người trên đồng bằng Mị Nam hà đã quen với cuộc sống bình thản an nhàn này.

Có lẽ là cuộc sống an nhàn quá mức đã làm tiêu ma ý chí chiến đấu, dân tộc tin sùng Phật giáo tiểu thừa này cũng không am hiểu chiến đấu. Bất kể người Miến Điện, người Đông Dương hay là người Tây Dương đã từng mang theo máu lửa đao binh tới nơi này, chém giết tàn nhẫn mang lại hồi ức bi thảm cho A Du Đà Da

Hiện tại lại có một đám người ngoại lai giá lâm nơi này với khí thế hùng mạnh chưa từng có. Lâm Anh hiệu lẳng lặng đậu trên bến cảng, thân thuyền cao lớn mà tràn đầy mỹ cảm, hai bên hông là vô số cửa sổ pháo chẳng chịt, mỗi khi mở ra, những họng pháo đen ngòm khổng lồ cho người ta cảm giác tràn đầy lực lượng. Mỗi ngày khi hoàng hôn buông xuống, chiếu rọi bóng họng pháo ngả thật dài, giống như bảo kiếm A Tu La đâm về phía Phật tháp trong thành.

Lúc Hắc Vương Tử Nạp Lê Huyền gần đi cũng từng bố trí một chút, lệnh cho các đại thần ở lại nếu có được cơ hội hãy tìm cách tấn công Lâm Anh hiệu.

Người Xiêm La mới vừa lộ ra chút dã tâm đã bị Minh Trí Ngọc Tử moi ra toàn bộ nội tình từ miệng một tên Lãng Nhân Nhật Bản say rượu. Kim Anh Cơ ung dung điềm tĩnh an bài Lâm Anh hiệu tiến hành diễn tập một trận pháo kích, cho hàng chục khẩu Hồng Di đại pháo và pháo Bồ Đào Nha cỡ lớn thay phiên phát hỏa, bắn từng đợt pháo vào một rừng cây hoang vắng gần bờ biển. Mãi đến khi hoàn toàn bắn ngã rạp rừng cây có chu vi mấy chục trượng, cây mặt đất thật sâu mới ngừng bắn.

Các đại thần của Nạp Lê Huyền lập tức bỏ đi ảo tưởng không thiết thực, trở nên càng thân thiết với Ngũ Phong hải thương hơn trước.

Dân chúng Xiêm La trong thành trải qua nỗi sợ ban đầu, cũng đã thân thiết với khách mới tới hơn cả các quan viên của mình.

Bởi vì trước kia rất nhiều thương nhân Trung Quốc cư ngụ ở cảnh nội Xiêm La, bọn họ được gọi là người thiên triều, hưởng thụ ưu đãi miễn trừ thuế đầu người, Những người này thường xuyên giao thiệp với Ngũ Phong hải thương, cho nên không sợ hãi chuyện liên lạc với thủ hạ của Kim thuyền chủ, bán cho bọn họ gạo thóc rau cải, thịt cá...

Cứ kéo dài như vậy, người Xiêm La cũng bắt đầu cung cấp hậu cần vật liệu cho hạm đội, Ngũ Phong hải thương trả bằng bạc mặt và tiền đồng Trung Quốc thơm phức, cho nên công việc làm ăn này tiến hành vô cùng thuận lợi. Người Xiêm La cũng không rõ ràng lắm, trên thực tế những tiền đồng này là Kim Anh Cơ tự đúc, cũng may bọn họ chỉ cần tiền đồng, thật ra cũng không quan tâm là do người nào làm ra.

Vào giờ phút này đang có không ít người Xiêm La chèo thuyền hình quả chuối, đưa trái cây ngon tươi và rau cải tới Lâm Anh hiệu.

Kim Anh Cơ mím cái miệng nhỏ nhắn cười xấu xa, xem ra người Xiêm La vô cùng phối hợp.

Phương hướng Tây Bắc chợt có bụi bốc lên, nơi chân trời xuất hiện một đường đen ngo ngoài. Kim Anh Cơ giờ viền vọng kính lên quan sát, chỉ thấy trong tầm mắt xuất hiện từng đám binh sĩ lực chiến đội đặc thẳng trở về, vô số khôi anh ngũ sắc trên đầu bọn họ đang phát phơ theo gió.

Xiêm La Hắc Vương Tử Nạp Lê Huyền và muội muội đang cỡi trên chiến tượng cũng nhìn thấy thân thuyền Lâm Anh hiệu khổng lồ, cùng với bóng Kim Anh Cơ xinh đẹp trong trường quần màu đen đang đứng trên boong.

- La Sát nữ độc ác...

Nạp Lê Huyền tức giận mắng một câu, sau đó lắc đầu cười khổ. Nếu như nói lúc mới bắt đầu y còn có chút vọng tưởng đối với vị Ngũ Phong thuyền chủ xinh đẹp này, vậy hiện tại đã ném đi ra ngoài chín tầng mây. Thủ đoạn cứng rắn, tâm tư kín đáo, thông soái Ngũ Phong hải thương tung hoành Đông Tây lưỡng dương, loại nữ nhân như vậy, Tần Đốc Chủ cầu kết với nàng trong lời đồn còn là anh hùng bậc nào?!

Tướng sĩ Xiêm La đặc thẳng trở về ngược lại vô cùng hưng phấn, bởi vì Tư Vọng Ưu đã thực hiện cam kết, phân chia hết thủy của cải và đám nữ tử trung thành với Mãng Ứng Lý trong Bạch Cổ thành cho tướng sĩ liên quân. Đông Hu vương triều trải qua ba đời Mãng Thụy Thể, Mãng Ứng Long, Mãng Ứng Lý đối ngoại xâm lược, cướp sạch vô số thành trì Nam Cương, trong đó bao gồm A Du Đà Da, tích lũy của cải tương đối kinh người, để cho các tướng sĩ liên quân đầy túi mà về.

Bây giờ tướng sĩ Xiêm La cùng quan binh lực chiến đội Doanh Châu cười cười nói nói đi chung với nhau. Thấy lực chiến đội trang bị tinh nhuệ, cơm nước đầy đủ, đãi ngộ hậu hĩnh, đã có không ít người Xiêm La bắt đầu hỏi thăm làm thế nào mới được gia nhập vào lực chiến đội.

Ngũ Phong hải thương lấy người Trung Quốc làm chủ, nhưng cũng có người đến từ các nước Nhật Bản, Triều Tiên, Xiêm La, vốn là đám quan quân Du Tư Cao Chu Thuận Thủy cố gắng tránh cho đám binh sĩ Xiêm La dưới quyền mình tiếp xúc nhiều với đồng hương. Nhưng Doãn Tân Thương xảo trá đặc biệt dặn dò binh sĩ Xiêm La khoa trương khoác lác trước mặt đồng bào, phóng đại những chuyện mình đã trải qua trên biển khiến cho bọn họ nhận được vô số ánh mắt hâm mộ.

Cứ như vậy, ngay cả quan quân trung hạ cấp Xiêm La trong quân đội cũng bắt đầu động lòng.

Nạp Lê Huyền nhất thời sinh ra cảm khái 'Lòng người tiêu tán, không dễ dẫn dắt đội ngũ'. Thân là người nắm quyền Xiêm La chân chính, quốc vương tương lai, y không quan tâm tới vàng bạc châu báu mà có chí hướng cao xa hơn. Nhưng bây giờ khả năng thực hiện đã trở nên vô cùng mong manh, hoặc có thể nói là hoàn toàn không có cơ hội.

- Không, ta không cam lòng!

Nạp Lê Huyền nắm chặt quả đấm, quả đấm của vị tông sư Thái quyền này vô cùng mạnh mẽ hữu lực, một cổ lực lượng sung mãn dâng lên khiến cho y ưỡn ngực thật thẳng:

- Ít nhất ta đã đoạt lại muội muội, giúp uội muội không còn bị ác tặc Mãng Ứng Lý kia vũ nhục nữa, vì muội muội, vì Xiêm La...

Nhìn sang muội muội Tô Phán Khang Lạp Nhã bên cạnh, nàng vẫn còn dịu dàng xinh đẹp giống như mấy năm trước, Hắc Vương Tử cảm thấy lòng mình trở nên mềm đi.

Cảm giác huynh trưởng đang nhìn chăm chú, Tô Phán Khang Lạp Nhã ngượng ngùng cười cười, nhưng trong lòng nàng sinh ra không ít nghi vấn: cổ thành A Du Đà Da vẫn như cũ đã qua ngàn năm chưa từng biến đổi, thế nhưng thân ảnh xinh đẹp trên chiến hạm khổng lồ kia là người nào? Tại sao trong mắt huynh trưởng lại có vẻ xa lạ mình chưa từng thấy? Càng làm cho nàng lo sợ chính là vẻ xa lạ này nàng đã từng thấy trong đôi mắt của phụ tử Mãng Ứng Long Mãng Ứng Lý, thấy vô số lần.

Một canh giờ sau, Nạp Lê Huyền gặp gỡ Kim Anh Cơ, Minh Trí Ngọc Tử trên boong trước Lâm Anh hiệu, cân nhắc đến thân phận đối phương là phái nữ, y cố ý mang theo muội muội của mình.

Kim Anh Cơ vận một bộ trường quần đen thêu vàng, lộ ra phong thái thướt tha, chưa nói đã cười:

- Chúc mừng chúc mừng, chúc mừng hai vị huynh muội đoàn tụ, đại thù đã báo! Tương lai tự thủ Xiêm La, chân thành hợp tác với triều Đại Minh và Ngũ Phong hải thương ta, từ nay về sau ngồi hưởng an vui.

Cũng nhờ Tần Đốc Chủ bày mưu tính kế, Kim Tuyên Ủy hết sức tương trợ. Nạp Lê Huyền nở một nụ cười có vẻ hơi dối trá, bởi vì y nghe được ý ở ngoài lời của Kim Anh Cơ.

Các đại thần Xiêm La đi theo đưa mắt ra hiệu với nhau, yêu nữ Kim Tuyên Ủy này thật sự khó đối phó.

Minh Trí Ngọc Tử mặc áo nữ tu trắng trẻo khoan thai đi tới, không để ý đến Nạp Lê Huyền mà là nhìn Tô Phán Khang Lạp Nhã, trong ánh mắt tràn đầy thương hại:

- Vị này chính là Tô Phán Khang Lạp Nhã Công chúa điện hạ sao? Thật là đáng thương, nếu ta có một muội muội như vậy, thật sự không đành lòng để nàng rơi vào tay Mãng Ưng Lý.

Mắt Tô Phán Khang Lạp Nhã đỏ lên, nhớ lại chuyện đau lòng trải qua trong những năm qua. Nàng tin tưởng Phật giáo tiểu thừa, hiểu được khoan thứ và nhân từ, nhưng bị phụ huynh xem như lễ vật đưa đến trong cung dịch nhân chịu nhục, trong trái tim mềm yếu của nàng đã khắc sâu vô số vết thương.

Mặt các vị đại thần Xiêm La có vẻ thẹn, trong lòng Nạp Lê Huyền cũng cảm thấy bùi ngùi. Chính là vì đối y trở về, phụ thân mới đưa muội muội đến Miến Điện.

- Ôi chao, tỷ tỷ nói sai rồi...

Minh Trí Ngọc Tử lấy ra một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng lau đi nước mắt đọng trên khóe mắt Tô Phán Khang Lạp Nhã, dịu dàng nói:

- Được rồi được rồi, hết thấy đau buồn đã trở thành quá khứ, muội còn trẻ, lại xinh đẹp như vậy, không biết bao nhiêu thiếu niên mơ ước, sau này đời còn dài...

Tô Phán Khang Lạp Nhã lệ quang yêu kiều ngẩng đầu lên, Minh Trí Ngọc Tử dịu dàng như vậy hoàn toàn khác với phụ thân lòng dạ cứng rắn, huynh trưởng sắp trở nên không quen biết. Rất cục nằng không thể khống chế được nữa, nhào vào lòng vị đại tỷ này, nước mắt trong suốt lẫn dài, phát tiết hết thấy uất ức trong những năm qua.

Minh Trí Ngọc Tử vỗ lưng Tô Phán Khang Lạp Nhã, đi tới bên cạnh mạn thuyền từ từ an ủi nàng. Biết được Minh Trí Ngọc Tử cũng bị phụ huynh dùng làm công cụ trao đổi lợi ích, sau khi cưới lại bị vị hôn phu vứt bỏ, nàng trọn to hai mắt không dám tin.

Nhân lúc không ai để ý, Minh Trí Ngọc Tử nhìn sang Kim Anh Cơ.

Kim Tuyên Ủy đàm phán với bọn Nạp Lê Huyền lại không được hòa nhã như Minh Trí Ngọc Tử và Tô Phán Khang Lạp Nhã. Ngũ Phong hải thương hy vọng bố trí một dãy quân cảng chỗ cửa Mị Nam hà đổ ra biển, để cùng nhau chống lại người Tây Dương thế tới hung hăng. Vì chuyện này mà bị phe Xiêm La phản bác, bọn họ cho là làm như vậy sẽ giảm sút tính độc lập của chính quyền sở tại, đây là chuyện không thể nghi ngờ.

- Bát dát!

Quy Bản Vũ Phu sau lưng Kim Anh Cơ rút ra nửa đoạn Oa đao sáng loáng, hung hăng hù dọa người Xiêm La.

Võ sĩ Xiêm La sau lưng Nạp Lê Huyền cũng không cam yếu thế, thi nhau rống lên thị uy. Đáng tiếc mức độ hung ác của bọn họ còn kém xa đám ác lang Ngũ Phong hải thương này.

- Kim Tuyên Ủy, xin cho chúng ta thời gian suy tính.

Nạp Lê Huyền dừng một chút, thành khẩn nói:

- Ba hôm sau, ở vương cung cử hành tiệc rượu ăn mừng Tô Phán Khang Lạp Nhã trở về, hy vọng Kim Tuyên Ủy và chúng trưởng quan tới dự tiệc, đến lúc đó tiểu vương sẽ cho ngài câu trả lời hài lòng chắc chắn.

Kim Anh Cơ nhẹ nhàng mím môi, trong con người thoáng qua một vệt tinh quang yêu dị, mỉm cười đáp ứng lời mời, sau đó đưa người Xiêm La rời đi Lâm Anh hiệu.

Không lâu sau, trong khoang Lâm Anh hiệu, Doãn Tân Thương chỉ vào bản đồ, nụ cười âm lãnh mà tàn khốc:

- Nạp Lê Huyền muốn bày Hồng Môn yến, chúng ta tương kế tựu kế, lấy máu rửa A Du Đà Da! Mặc dù nhân số quân Xiêm La đông đảo, nhưng sức chiến đấu yếu ớt không chịu nổi, Doãn mỗ có nắm chắc chín thành trở lên! Kim Tuyên Ủy, nhân từ không thể cầm quân, không thể để lỡ cơ hội tốt như vậy. Từ nay về sau cảnh nội Xiêm La nghe thấy tên Tuyên Ủy, hắc hắc, con nít không dám khóc đêm.

Tên này diên rồi! Bất kể là khách khanh Du Tư Cao Trầm Hữu Dung, hay là bọn Chu Thuận Thủy, Quy Bản Vũ Phu, Quyền Chính Ngân trong Ngũ Phong hải thương đều không biết nói gì với Doãn Tân Thương. Nhưng bọn họ không thể không thừa nhận, kế hoạch tác chiến y đưa ra mới vừa rồi có tính khả thi rất lớn, trước mặt thiên tài này, quân đội Nạp Lê Huyền không chịu nổi một đòn.

Kim Anh Cơ yêu kiều cười một tiếng:

- Nhân từ không thể cầm quân ư... Doãn tiên sinh, lúc bản quan vớt phản đồ, hải tặc xuống biển làm mồi cho cá, có lẽ người vẫn còn giết gà ở chốn quê mùa Hồ Bắc Chung Tường. Bất quá là bản quan đang suy nghĩ có cần thiết đại khai sát giới như vậy hay không. Hồng môn yến, tam quân đoạt soái, lấy đầu Nạp Lê Huyền và đám đại thần của y, sau đó bình định thế cục Xiêm La sẽ dễ dàng hơn. Nhưng cân nhắc đến điểm chúng ta không có thể lực ở địa phương bản thổ, muốn thu phục lòng người Xiêm La sẽ rất phiền phức.

Sắc mặt Doãn Tân Thương đỏ lên, nửa đời trước y không được Trương Cư Chính dùng tới, lúc Kim Anh Cơ tung hoành Đông Dương đại hải, quả thật y còn đang đi học ở vùng quê.

Y nghiêng răng nghiêng lợi, giơ tay lên không chém hờ xuống:

- Kim Tuyên Ủy bắn khoả lòng người Xiêm La sao? Hừ hừ, dù là dân tâm như sắt, tự có vương pháp như đao!

Chúng thủ lĩnh cảm giác được ý sát phạt trong lời nói Doãn Tân Thương, mơ hồ có cảm giác không rét mà run.

- Này này, vì sao các người vẫn thích đánh giết như vậy? Chẳng lẽ không có biện pháp nào khác?

Minh Trí Ngọc Tử nhẹ nhàng cười lên.

Chẳng lẽ nàng...? Chúng thủ lĩnh có hơi không hiểu, Minh Trí Ngọc Tử chủ yếu phụ trách tạo điều kiện thuận lợi hoạt động giữa các thế lực khắp nơi. Nàng là mẫu nữ tử dịu dàng xinh đẹp, có thể nói cách rất xa chuyện sát phạt chinh chiến.

- Có tin trong vòng ba ngày, Nạp Lê Huyền sẽ phải hồi tâm chuyển ý hay không?

Minh Trí Ngọc Tử cầm chiết phiến che miệng, cười khúc khích với vẻ nghịch ngợm, sắc mặt nàng tỏ ra hết sức tự tin.

Kim Anh Cơ không chút do dự lên tiếng ủng hộ.

- Được rồi.

Doãn Tân Thương chần chờ hồi lâu, rốt cục gật đầu một cái:

- Bất quá cũng phải chuẩn bị chiến đấu cho thật tốt.

Ba ngày này, Tô Phán Khang Lạp Nhã chạy tới chạy lui giữa vương cung và Lâm Anh hiệu, nàng và Minh Trí Ngọc Tử đã trở thành hảo tỷ muội không gì giấu giếm nhau.

Vốn là rời khỏi hang ổ Mãng Ưng Lý trở lại quê nhà, nàng phải vui vẻ mới đúng, nhưng trong mấy ngày qua ánh mắt của nàng càng ngày càng tiêu tụy.

Bởi vì nàng phát hiện huynh trưởng Nạp Lê Huyền đang khua chuông gõ mõ chuẩn bị cho chuyện gì đó, các võ sĩ lui tới trong vương cung, ai nấy tỏ ra hết sức căng thẳng, vệ sĩ được đổi thành phần tinh anh nhất, đao kiếm được mài vô cùng sắc bén.

Tâm trạng của Nạp Lê Huyền cũng hết sức căng thẳng, thỉnh thoảng lại nóng nảy nổi giận, chỉ có khi muội muội khuyên lớn mới có thể bình tĩnh lại.

Rất cục khi y nổi giận vì chút lỗi nhỏ của thị nữ, chuẩn bị hạ lệnh trừng phạt, một đôi tay mềm mại bắt ngờ ôm lấy mặt y, một giọng nói dịu dàng ngọt ngào vang lên bên tai:

- Ca ca, huynh đang lo lắng gì vậy, người Trung Quốc vẫn tốt hơn người Miến Điện và người Tây Dương nhiều, hơn nữa trước kia chúng ta đã từng xưng thần nạp cống với thiên tử Trung Hoa.

Nạp Lê Huyền quay đầu lại nhìn Tô Phán Khang Lạp Nhã, tâm trạng phiền não cuối cùng có hơi yên lặng lại, bởi vì y đã đoạt lại được muội muội thương yêu của mình từ vương cung Mãng Ưng Lý.

Tô Phán Khang Lạp Nhã cầm thật chặt tay huynh trưởng:

- Ca ca thân ái, số mạng tách chúng ta ra nhiều năm, ánh mắt của huynh có thêm thứ gì đó vô cùng xa lạ với muội, muội đã từng thấy qua ánh mắt này ở phụ tử Mãng Ưng Long, Mãng Ưng Lý. Muội sợ huynh sẽ biến thành như bọn họ, hãy hứa với muội, hãy buông bỏ những ý tưởng không thiết thực kia, trấn áp dục vọng nóng bỏng trời dậy trong lòng, để cho nội tâm được an bình đi!

Nạp Lê Huyền cắn răng:

- Ta, ta cũng là vì muội, vì Xiêm La, nó, nó quá nhỏ bé, chỉ có trở nên hùng mạnh...

- Hùng mạnh như Đông Hu vương triều không?

Tô Phán Khang Lạp Nhã nhìn ánh mắt của ca ca, kiên quyết lắc đầu một cái:

- Nếu là như vậy, muội thà rằng không muốn, muội tuyệt không hy vọng ca ca thân ái biến thành Mãng Ưng Lý thứ hai.

Từ trong ánh mắt của muội muội, Nạp Lê Huyền thấy được nỗi lo lắng chân thành từ tận đáy lòng, chỗ mềm yếu nhất trong lòng y như vừa bị va chạm thật mạnh, dường như thấy lại cảnh tượng muội muội lắc cánh tay mình làm nũng khi còn nhỏ.

Nạp Lê Huyền chần chờ, cuối cùng chậm rãi gật đầu một cái, sau đó y thở ra một hơi dài như trút được gánh nặng. Sau khi vứt được gánh nặng này xuống, tâm trạng y trở nên nhẹ nhàng yên tĩnh trước đó chưa từng có.

Khi cử hành yến hội ở vương cung, Nạp Lê Huyền trình trọng tuyên bố sẽ cho sứ thần vào kinh sư xưng thần nạp cống với triều Đại Minh, tăng cường hợp tác toàn diện cùng Ngũ Phong hải thương, mở ra một dãy cảng mới nơi Mị Nam hà đổ ra biển cho Ngũ Phong hải thương trú đóng. Từ nay về sau ra sức dưới cờ Đại Minh, cùng nhau đối phó với thực dân Tây Dương càng ngày càng mạnh.

- Uống phí một phen công phu của ta!

Doãn Tân Thương lộ vẻ tức giận, hạ lệnh hủy bỏ kế hoạch tác chiến.

Kim Anh Cơ cùng Minh Trí Ngọc Tử nhìn nhau mà cười, không có đại pháo là ngàn vạn lần không được, nhưng nếu dựa hết vào đại pháo lại có hơi ngu ngốc. Có biện pháp thông minh hơn tại sao lại không dùng?

Bắt đầu từ khi A Du Đà Da rút lui, đại cục đã định, Ngũ Phong thuyền chủ, Doanh Châu Tuyên Ủy Sứ Kim Anh Cơ lại khôi phục trạng thái lười biếng trước đó, cả ngày giống như một con mèo lười nhàm chán ở trước boong thuyền, thờ ơ uể oải.

- Con mèo nhỏ của ta, lại đang nhớ tiểu oan gia của muội sao?

Minh Trí Ngọc Tử vuốt ve mái tóc dài của Kim Anh Cơ, dùng lược ngọc cật tĩa cho nàng:

- Yên tâm đi, tương lai không lâu muội có thể gặp lại hần, hơn nữa sẽ gặp trong một thời gian khá dài.

- Tên oan gia kia thật là bạc tình bạc nghĩa...

Kim Anh Cơ cắn cắn môi, để lại hai dấu răng trên đôi môi xinh đẹp.

Tinh thần nàng đã khá hơn nhiều, mơ hồ có điều mong đợi: dị động người Tây Ban Nha càng ngày càng rõ ràng, thế lực Trung Quốc chiếm cứ Miến Điện và Xiêm La, bọn họ không thể nào không làm ra phản ứng, khi nào kèn hiệu chiến tranh sẽ nổi lên lần nữa trong tương lai? Đến lúc đó, suy đoán Đại Minh cũng không có thần tử nào khác bằng lòng phiêu bạt tới đại dương mênh mông, hẳn cũng là tiểu oan gia kia sẽ độc sự.

Đảo Luzon, Mã Ni Lạp (Manila).

Cảng khẩu tràn đầy các loại thuyền bè phương Đông phương Tây, trên bờ là một tòa thành đầy dừa và thơm che phủ, có cùng kiến trúc hoàn toàn bất đồng thế giới phương Đông, tràn đầy phong tình dị vực. Thập tự giá trên đỉnh nhọn của giáo đường cao chót vót, lá cờ hình xoà màu đỏ trên nền trắng của thực dân đế quốc Tây Ban Nha đang ở trên cao quan sát chúng sinh đông đúc bên dưới.

Rầm! Tổng Đốc Tây Ban Nha Phí Dịch Nam Đức Bá tước giáng mạnh một quyền xuống bàn làm việc, khiến cho văn kiện rơi đầy đất, tức giận gầm thét:

- Gia Nhĩ Đức Nặc, ngươi là con heo xuẩn ngốc, không ngờ rằng bị đám khỉ da vàng kia dọa cho sợ hãi bỏ chạy. Bây giờ người Trung Quốc đã đưa tay vào Ấn Độ dương từ Miến Điện, lại đang thành lập lô cốt đầu cầu ở Xiêm La!

Gia Nhĩ Đức Nặc chật vật chạy trốn từ Miến Điện trở về, ủ rũ cúi đầu đứng nghe, lát sau mới lên tiếng đáp ứng nói:

- Thật xin lỗi, Bá tước Đại nhân, nếu như ngài cho cơ hội, tin tưởng ta sẽ không để cho ngài thất vọng ở chiến tranh trong tương lai nữa.

- Chiến tranh, đương nhiên là sẽ có chiến tranh!

Phí Dịch Nam Đức cuồng vọng phát phát tay:

- Ta đã dâng biểu nói rõ với bộ hạ, đồng thời đề xuất ngân sách chiến tranh với quốc hội. Đến lúc đó hy vọng người có thể vẫn hời vinh dự quân nhân Tây Ban Nha, để cho ánh sáng thượng đế chiếu rọi phương Đông!

Biến hóa ở Nam Cương đối với người ở Nam Cương là quá xa xôi không đáng để ý. Với tình huống giao thông và tốc độ truyền tin vào thời này, ở kinh sư có cảm giác như Tứ Xuyên, Hồ Nam hết sức xa vời, mà Vân Nam lại càng xa tận chân trời. Về phần Miến Điện, thậm chí rất nhiều người xem nó giống như thế giới mà quái thú cùng yêu ma hoành hành trong Tây Du ký. Khi Mãng Ưng Lý bị áp giải tới cửa chợ xử lăng trì, cũng có không ít dân chúng tới xem y hiện nguyên hình là yêu quái sau khi chết, đương nhiên kết quả khiến cho người ta vô cùng thất vọng.

Chiến sự ở Vân Nam, Tầm Lâm có vinh dự được diễu hành ngoài phố, hiển tiệp ngọ môn, áp giải tù binh tới cửa chợ... những chuyện này cũng chỉ náo nhiệt ở nơi dưới chân thiên tử trong vài ngày mà thôi, sau đó dần dần trở lại bình thường. Lúc đại đa số người nhắc tới những chuyện này đều xem như tán gẫu nhân lúc trà dư tửu hậu, chẳng khác nào đang nhắc tới chuyện ‘Vào năm Trinh Quán Đại Đường, ngự đệ Đường Tam Tạng sang phương Tây thỉnh kinh’ hay ‘Vĩnh Lạc gia gia lệnh cho Tam Bảo thái giám bảy lần hạ Tây Dương’.

1060. Chương 1060: Tranh Quốc Bản

Sự chú ý của quan viên triều đình và nho lâm sĩ tử đối với chuyện này trải qua một quá trình biến hóa chậm rãi:

Khi nhận được tin tức dân chúng Thi Điện bị tàn sát, bọn họ cảm thấy danh dự của thiên triều thượng quốc bị khiêu khích, vi phạm trật tự Khổng Mạnh nhất mạch truyền thừa Hoa Di. Lại thêm nhớ đến chuyện

Tổng triều mềm yếu làm cho Hoa Hạ thất thủ vào tay Mông Nguyên khi xưa, cho nên ra sức yêu cầu triều đình trừng phạt giặc ngoại xâm do Mãng Ưng Lý cầm đầu.

Kế tiếp đến khi xác định nhân tuyển đốc sư, đám triều thần mới vừa hăng tiết như gà chọi lại theo lệ bắt đầu thoái thác đùn đẩy, không ai muốn nhận lấy đồng rỗi rắc ở Vân Nam kia. Yêu nước chỉ cần nói miệng là được, vừa an toàn lại bảo đảm, nhưng nếu làm thật vậy không dễ dàng gì. May nhờ có Tần Lâm đứng ra mới kết thúc cuộc tranh luận nhân tuyển đốc sư.

Sau đó Vân Nam truyền về tin chiến thắng liên tục, lại có người bắt đầu hối hận tại sao trước đó mình không chịu nhận trách nhiệm đốc sư. Ngay cả võ thần Xưởng Vệ không thông văn mặc là Tần Lâm cũng có thể làm nên chuyện, quan văn lão mưu thâm toán nhận trách nhiệm đi chẳng phải mã đáo công thành sao?! Tự dưng nhường công lao lớn như vậy cho Tần Lâm, quả thật là đáng tiếc.

Đến khi Nhiều Nhân Khẩn, Tô Tấn phạm tội bị giải về kinh sư, trong ngoài triều lại giật mình kinh hãi. Mặc dù hai tên này đã có tiếng tham lam, nhưng không nghĩ tới lớn gan như vậy, lại dám dối trên gạt dưới, sau khi lộ chuyện còn dám giết người diệt khẩu. Vì sao Lương Bảng Tiên Sĩ thuộc lâu sách Khổng Mạnh lại làm ra chuyện như vậy?!

Đợi đến khi Tần Lâm khai hoàn hồi kinh, lực chú ý lại dời sang chuyện phong thưởng cho hấn và sắc phong Tư Vong Ưu. Còn chưa có kết luận ngã ngũ đột nhiên xảy ra chuyện Tần Đốc Chủ giận đánh Trịnh quốc cữu. Những quan viên chống đối Tần Lâm lại vui vẻ dời mục tiêu sang chuyện này, chuẩn bị tâm trạng chờ xem kịch vui.

Không ai nghĩ tới xảy ra nghịch chuyển kinh thiên, đột nhiên Trịnh quý phi nhắc tới tích Tuyệt Anh hội, chẳng những không hề xúi giục Vạn Lịch trả thù Tần Lâm, còn ‘Nhẫn nhục đại nghĩa diệt thân’, bắt Trịnh Quốc Thái phụ kinh thỉnh tội, thành tựu danh hiển phi.

Đám triều thần vô cùng kinh ngạc, dần dần nghiền ngẫm ra ẩn ý trong đó. Thì ra quan hệ giữa ‘gian phi’ và ‘nịnh thần’ không hề đơn giản như bọn họ vẫn nghĩ từ trước tới nay, e rằng đây chính là màn kịch mà bọn họ liên thủ làm ra.

Thế nhưng màn kịch này được diễn vô cùng xuất sắc, cho dù có nghi ngờ cũng không bắt được sơ hở. Nhất là quốc cữu gia Trịnh Quốc Thái biểu diễn đoạn sau hết sức nhập thần, vốn trước đây cứ cách hai ba ngày lại không lên triều chỉ đi kỹ viện quán trà chơi bời, hiện tại đột nhiên đổi tính, sáng sớm ngày nào cũng quần băng đầy đầu vào triều trong Tử Cấm thành. Băng đầu y loang lổ vết máu, dường như đang nhắc nhở mỗi người nhìn thấy: hãy xem ta bị đánh thật là thê thảm.

Bọn Dư Mậu Học, Cố Hiến Thành biết mình đã mắc bẫy, oán hận Tần Lâm và Trịnh Quốc Thái để tận xương tủy. Kể lẫn lộn trong chốn quan trường Đại Minh ai mà không phải là người tinh minh, rõ ràng là các người vũ nhục nhân cách, vũ nhục trí tuệ chúng ta!

- Muốn phá Tần tặc, tất phải lật đổ gian phi trước!

Cố Hiến Thành nói như thế.

Dư Mậu Học cũng lên tiếng nói:

- Tần tặc chỉ là chuyện nhỏ không đáng quan tâm, lập Thái tử mới là căn bản của một nước, lập quốc bản trước, sau đó mới tính tới những chuyện khác.

Quả nhiên bọn thanh lưu không phải là bất tài, hôm sau ngày ngộ môn hiển tiếp, án tranh quốc bản kéo dài nhất, ảnh hưởng lớn nhất đối với triều chính, di hại sâu xa nhất với triều Vạn Lịch đã ngang trời xuất thế!

Kể phát pháo mở màn không phải là Cố Hiến Thành gần đây thanh danh vang dậy, không phải cữu tam đại mạt tướng Dư Mậu Học, Triệu Dung Hiền, Ngô Trung Hành, tân tam đại mạt tướng Giang Đông Chi, Dương Khả Lập, Lý Thực, mà là Hộ Khoa Cấp Sự Trung Khương Ưng Lâm trước nay không nghe tên.

Khương Ưng Lâm nói trong tấu chương, lần này chinh phạt Miến Điện đại thắng là nhờ bệ hạ hồng phúc tể thiên, tướng sĩ ra sức lập công, còn nhờ hoàng thiên hậu thổ che chở, tổ tông uy linh hiển hách, cho nên phải thừa dịp đại tiếp này sớm lập quốc bản. Cũng chính là xác lập Hoàng trưởng tử Chu Thường Lạc là

Thái tử, để cho Đại Minh có truyền thừa, hoàng thống có người nối nghiệp, an ủi linh hồn liệt tổ liệt tông trên trời.

Khương Ứng Lâm là người Chiết Giang Từ Khê, mà Dư Mậu Học hôm nay trung kiên với thanh lưu là người Giang Tây Vụ Nguyên, Cố Hiến Thành đến từ Giang Tô Vô Tích, Triệu Dụng Hiền ở Giang Tô Thường Thục, Ngô Trung Hành ở Giang Tô Vũ Tiến, Giang Đông Chi ở An Huy Hấp Huyện... Những chỗ này lúc ấy hoặc là thuộc về Nam Trực Lệ, hoặc là địa phương phụ cận Giang Nam. Bọn họ đã mơ hồ kết làm một đảng ở trong triều, chính là Đông Lâm đảng hơn mười năm sau lấy ra chiêu bài thao túng triều cục Đại Minh.

Lúc này tuy không có danh Đông Lâm đảng, lại có thực Đông Lâm đảng, về phần đủ loại thủ đoạn đảng tranh, tâm thuật thao túng triều cục... bọn Dư Mậu Học Cố Hiến Thành cũng không xa lạ chút nào. Để ột kẻ vô danh phát pháo mở màn, lặng lẽ không tiếng động làm xảy ra biến hóa triều cục, sau đó chực vị Đại nhân tiên sinh mới xắn tay áo nhảy vào, đây là thủ đoạn đảng tranh mà các quan viên triều Đại Minh đã thuộc nằm lòng.

Trịnh Trinh có danh hiền phi, Vạn Lịch biết mình đã tiến gần tới mục tiêu lập Trịnh Trinh làm Hoàng Hậu thêm một bước. Trong lúc đang cao hứng lại nhận được một bản tấu chương như vậy, phá tan con tính nhỏ trong lòng y, lập tức dùng dằng nổi giận, nói Thái tử chỉ cần lập hiền lập trưởng, cần gì ngoại thần xúi giục, hết thấy trầm tự có cân nhắc. Khương Ứng Lâm vô cơ sinh sự, cách chức làm Điển Sứ Đại Đồng Quảng Xương.

Cấp Sự Trung thuộc về lục khoa, mặc dù chỉ là tòng thất phẩm nhưng chức quyền lại có thể chống đỡ Bộ Đường lang quan. Điển Sứ chỉ là tiểu lại do Tri Huyện lập ra, xét về phẩm cấp chính là bất nhập lưu.

Vạn Lịch tự cho là làm như vậy có thể hù dọa đám thanh lưu quan văn, nhưng y quên rằng các văn thần ngay cả đình trượng cũng không sợ, làm sao lại sợ cách chức?! Phương pháp xử lý thô bạo này chỉ có thể tạo ra hiệu quả chọc vào tổ ong vò vẽ.

Quả thật tổ ong vò vẽ vừa bị chọc, đám ong vò vẽ bắt đầu vui mừng lên tiếng vo ve.

Kể lên tiếng kể tiếp vẫn không phải là Cố Hiến Thành, mà là Lại bộ Viên Ngoại Lang Trầm Cảnh, Hình bộ Chủ Sự Tôn Như Pháp, bọn họ cũng giống như Khương Ứng Lâm, chỉ là quan viên nhai nhép trong triều.

Vạn Lịch lại không khách sáo với bọn họ chút nào, lập tức cách chức đầy đi xa, đáng tiếc hiệu quả hoàn toàn ngược với dự liệu. Khương Ứng Lâm, Trầm Cảnh cùng Tôn Như Pháp lập tức vang danh, được cả sĩ lâm kinh sư kính trọng, ngày rời kinh có rất nhiều quan viên thanh lưu chạy tới tiễn hành. Ngô Trung Hành, Triệu Dụng Hiền còn lấy chuyện năm xưa mình can gián Trương Cư Chính đoạt tình phải chịu đình trượng để khích lệ bọn họ.

Lập tức quần tình kích động, can gián bị cách chức, đây là chuyện rất tốt để nổi danh thiên hạ, vì sách lập Thái tử tranh quốc bản, đợi đến tương lai Thái tử kế vị, còn có công ủng lập! Nếu bàn về công lao, còn có công nào lớn hơn công ủng lập nữa?!

Vì vậy đủ các loại tấu chương bay tới Thông Chính Ty rợp trời phủ đất, bịt kín Văn Uyên các, chất đống trên bàn Vạn Lịch.

Vạn Lịch không thể không để ý tới chuyện này, nhưng y lại không có thủ đoạn biến hóa đa đoan mà cứng rắn như Trương Cư Chính. Huống chi sau khi thanh trừng Giang Lăng đảng, khí thế của đám thanh lưu ngôn quan càng mạnh mẽ hơn, khó đối phó hơn năm xưa. Bọn họ làm việc không được, thóa mạ lại là sở trường.

Rốt cục Vạn Lịch bắt đầu ném mùi đau khổ, y không có biện pháp nào, chỉ còn cách chọn biện pháp ngu xuẩn nhất: giả vờ xưng mình ‘mất hoa đầu vàng, suy yếu trong người’ giả bệnh không chịu lên triều.

Không chọc nổi, ta không biết trốn sao?

Nhưng có vài người chính là không chọc được, nếu cho rằng trốn là có thể thoát, vậy cũng quá xem thường uy lực của quan viên Đại Minh, Lễ bộ Chủ Sự Lư Hồng Xuân nhảy ra lên tiếng.

Trong tấu chương y nói như vậy: ‘Gan hư là vàng đầu hoa mất, thận hư là tinh huyết bị hư’, ý là Vạn Lịch tuổi còn trẻ đã có bệnh, rõ ràng là vì hàng đêm ân ái với gian phi Trịnh thị ở hậu cung, khiến cho sinh bệnh

thận hư.

Lư Hồng Xuân quê quán Chiết Giang Đông Dương, cũng là đồng hương kiêm bạn tốt ở Giang Nam của Dư Mậu Học, Cố Hiến Thành, năm xưa cũng không tiếc sức lực công kích triều chính mới của Giang Lăng đảng. Vì vậy Vạn Lịch đã từng rất thưởng thức y, nhưng lần này y quay ngoắt hòng pháo lại nhắm ngay Vạn Lịch oanh kích, lập tức khiến cho vị Hoàng đế này mắt hoa đầu văng.

Thận hư là hai chữ bị nam nhân trong thiên hạ căm ghét nhất, lại bị Lư Hồng Xuân nói ra ngay trước mặt hàng ngàn hàng vạn thần dân, công bố rộng rãi trước mặt mọi người, Vạn Lịch giận quá hóa điên. Y hận tới mức không thể 'hành sự' với Lư Hồng Xuân để chứng minh khả năng nam nhân của mình, đương nhiên đây là chuyện không thể nào.

Nhưng ít nhất y còn có một biện pháp, đình trệ.

Lư Hồng Xuân được như nguyện lãnh sáu mươi trọng, sau đó Dư Mậu Học, Cố Hiến Thành tổ chức đại hội tiễn đưa đầy nhiệt tình vui mừng, đưa y trở về quê.

Tiếp theo, kẻ giảo hoạt nhất Cố Hiến Thành sử xuất đòn sát thủ. Trong tấu chương y giả vờ tán dương Trịnh Trích một phen, khen nài là hiền phi, sau đó nói hôm nay Thái tử không lập, quốc bản dao động, thiên hạ có nghi ngờ vì hiền phi, nhưng họ Cố ta cũng tuyệt đối tin tưởng hiền phi sẽ chu toàn đại cục, khuyên can quân vương sớm lập Thái tử, để dẹp yên nghi ngờ trong thiên hạ.

Không phải nài là hiền phi sao? Vậy thì mời nài khuyên can bệ hạ, lập Chu Thường Lạc do Vương Cung Phi sanh làm Thái tử!

Lấy mâu của người đâm vào thuẫn người, không có thứ gì giảo hoạt hơn bản tấu chương này.

Sự thật chứng minh Trịnh Trích đối phó Chu Dực Quân rất có thủ đoạn, nhưng đấu với các văn thần lão gian cự hoạt, nài còn rất non.

- Há đâu có lý như vậy!

Trong Ninh Tú cung vang lên tiếng đồ sứ vỡ loảng xoảng, Trịnh Trích giận đến mặt mũi đỏ bừng, ngồi ở mép giường tức tối hậm hực. Nài bị tấu chương Cố Hiến Thành dồn đến chân tường, vốn lấy danh hiền phi là muốn lót đường cho chuyện mình được lập Hoàng hậu, Chu Thường Thuận lập Thái tử. Nếu như Vạn Lịch sách lập Hoàng trưởng tử Chu Thường Lạc, Trịnh Trích khổ cực một phen là vì cái gì?

So với Hoàng hậu hiện tại, Thái hậu tương lai, hiền phi là cái thá gì, hiền cái đầu người!

Ba vị Thuận công công, Bàng Bảo, Lưu Thành xuôi tay đứng nghiêm, không dám thở mạnh.

- Tần Lâm, Tần Lâm đang giở trò quỷ gì?!

Trịnh Trích giận không chỗ phát tiết, thật sự rất muốn đích thân chạy tới phủ Tần Lâm, hỏi hấn tại sao mãi tới bây giờ vẫn chưa có động tĩnh gì.

Bên ngoài cửa cung thỉnh linh truyền tới tiếng bước chân trầm ổn hữu lực, Tần Lâm cười ha hả nói:

- Trong cung là cấm địa, xướng thần không dám tự tiện tiến vào, Trịnh nương nương có khỏe không?

Sắc mặt Trịnh Trích vốn đang buồn bực nhất thời lộ vẻ vui mừng, mặc dù sau khi nài phát hiện ra đã hết sức che giấu, nhưng thanh âm vẫn hơi run rẩy:

- Tần, Tần Đốc Chủ, mời vào.

Tiểu Thuận Tử biết nhiều nội tình hơn cũng không nói, Bàng Bảo, Lưu Thành xuôi tay đứng nghiêm một bên âm thầm chắc lưỡi hít hà, lại gia tăng địa vị của Tần Lâm trong lòng Trịnh nương nương lên cao hơn nữa. Phạm là những kẻ làm tới thủ lĩnh thái giám, bản lãnh quan sát sắc mặt đoán ý tuyệt đối không chệ vào đâu được.

Tần Lâm tươi cười hơn hử, chậm rãi bước vào Ninh Tú cung, vái dài sát đất:

- Xướng thần ra mắt nương nương, không biết vì sao mới vừa rồi nương nương lại kêu tên xướng thần?

Người còn giả vờ ư... Trịnh Trinh giận không được cười cũng không được, mím chặt đôi môi thật mỏng, hung hăng ngó Tần Lâm một cái sắc như dao, sau đó tỏ vẻ giận dữ nói:

- Thính lực Tần Độc Chủ thật tốt, mới vừa nhắc đã tới lập tức. Đã là như vậy, tưởng bất cứ phong thanh gì cũng không thể thoát khỏi tai người, vậy chẳng biết tại sao bên ngoài nổi lên cuồng phong bão táp lớn như vậy, người lại dùng dằng mãi bây giờ mới tới, chẳng lẽ là chán ghét không muốn thấy mặt bản cung sao?

Thuận công công buồn cười lại không dám cười, trong lời nói này của Trịnh nương nương toát ra mùi giấm chua lâu năm ở Sơn Tây Lão Trần.

Đi đi đi, Bàng Bảo, Lưu Thành lập tức đuổi đám cung nữ thái giám đi ra ngoài, chỉ còn lại hai người bọn họ mặt mũi tươi cười đứng hai bên tả hữu Thuận công công. Có thể ở lại chỗ này, đó chính là tâm phúc của Trịnh quý phi, cực kỳ có thể diện.

Vạn Lịch giả bộ bệnh dĩ nhiên không tiện ở Ninh Tú cung, đang ‘Dưỡng bệnh’ ở Càn Thanh cung. Chu Thường Tuân đã bị đuổi đi chơi, Trịnh Trinh hết sức đa nghi, cho con trai đi canh chừng phụ thân nó, tránh cho tần phi khác thừa cơ mà vào.

Trong cung thất chỉ còn lại Tần Lâm, Trịnh Trinh và ba tên thái giám.

Tần Lâm cười run ồng tay áo lên, vốn hấn cao hơn Vạn Lịch mập lùn một chút, vóc người cũng cân đối hơn nhiều, cửu long ngọc đai không phải là khoác lên trên bụng, mà là buộc thật chặt ngang eo, càng lộ vẻ tiêu sái nổi bật. Lúc hấn cười lên để lộ hàm răng trắng bóng, trong đôi mắt lóe ra ánh sáng sắc bén, toàn thân giống như một thanh kiếm sắc vừa ra khỏi vỏ, toát ra nhuệ khí làm người ta hít thở không thông đập vào mặt.

Diệt quốc chi hùng, không phải tầm thường!

Không cần phải nói ba tên thái giám nữ nhân, cho dù là Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân trên ngôi cao chín bệ, so sánh với Tần Lâm cũng lộ ra vẻ thấp kém hơn.

Đôi môi thật mỏng của Trịnh Trinh càng mím chặt hơn, tay nắm lấy mép giường bởi vì dùng sức quá mạnh khiến cho các khớp xương đốt ngón tay trắng bệch.

Tần Lâm dứt khoát dời ghế mình sang ngồi ở đối diện Trịnh Trinh, Trịnh Trinh bị khí thế giàu tính xâm lược của hấn uy hiếp, theo bản năng lui về phía sau. Nhưng sau khoảnh khắc nàng lại uốn người thật thẳng, không cam lòng yếu thế nhìn thẳng vào mắt hấn.

Chớ nói Bàng Bảo, Lưu Thành, ngay cả Thuận công công cũng sợ hãi không ít, nam nhân này thật sự quá lớn mặt.

1061. Chương 1061: Gian Phi Nịnh Thần

Trịnh Trinh cố nén hốt hoảng trong lòng, trầm giọng nói:

- Có câu nói vô sự không lên điện tam bảo, Tần Độc Chủ đến chỗ bản cung hấn đã có tính toán, lần này chớ để cho bản cung thất vọng.

Tần Lâm gật đầu một cái:

- Không sai.

- Nương nương hao tổn bao nhiêu tâm huyết, bất quá chỉ vì Hoàng thứ tử thừa kế vị Thái tử.

Dù sao ở đây không có người ngoài, Tần Lâm dứt khoát nói huych toẹt ra, dừng một chút lại nói:

- Hiện tại Giang Lăng đang rơi đài, thanh lưu văn thần gia tăng khí thế, bọn người mua danh bán tiếng Dư Mậu Học, Triệu Dung Hiền, Ngô Trung Hành, Vương Dung Cấp... thấy đều trở lại kinh sư. Trước sau có Cố Hiến Thành, Khâu Tranh, Giang Đông Chi, Dương Khả Lập... nối gót theo sau, nương nương muốn làm được chuyện phé trưởng lập ấu, tất sẽ bị hàng ngàn hàng vạn người chỉ trích.

Trịnh Trinh không tự chủ được nhẹ nhàng gạt đầu, quả thật nàng có thể coi là gian phi, bản lãnh am hiểu nhất chính là thao túng Vạn Lịch. Nhưng thế cục bây giờ rất rõ ràng, cho dù là Vạn Lịch chơi đùa như thế nào đi nữa cũng biết không thắng được đám quan văn hăng tiết như gà chọi kia. Y không thể làm gì khác hơn là sử dụng chiêu số ăn vạ giả bệnh, cho dù là Trịnh Trinh có thủ thủ bên gối tới mức nào cũng không có tác dụng gì mấy.

Làm thế nào đối phó Vạn Lịch, nàng có nắm chắc, làm thế nào đối phó quan viên ngoại triều, chuyện này cũng chỉ có thể hỏi Tần Lâm.

Trịnh Trinh bản tính thông minh, nghĩ ngợi một chút đã có vẻ hiểu ra:

- Như vậy vì sao năm đó lệnh nhạc Trương Giang Lăng đoạt tình lại có thể thành công, chúng ta có thể bắt chước lão hay không? Khi đó bản cung còn nhỏ tuổi, nhưng cũng nhớ trong kinh sư quần tình dậy sóng, huyên náo không thể tách rời ra, cuối cùng vẫn là Trương Giang Lăng ra sức bài bác hết thảy, được như nguyện đoạt tình nguyên chức.

Thuận công công và Bàng Bảo, Lưu Thành cũng dựng lỗ tai lên cẩn thận nghe, dù sao chuyện liên quan đến vinh hoa phú quý sau này, nếu Chu Thường Tuấn có thể lập Thái tử, thừa kế đại thống, bọn họ sẽ là Phùng Bảo, Trương Kinh tương lai.

Thủ Phụ không giữ phụ tang đoạt tình, vi phạm hiệu đạo Nho gia, Hoàng đế lập Thái tử phế trưởng lập ấu, cũng là vi phạm tổ chế, quả thật hai chuyện này có thể so sánh với nhau ở một mức độ nào đó, không biết Tần Lâm có lời gì để nói?

- Khó, khó, khó!

Tần Lâm nói ra ba chữ khó một mạch, sau đó rất kiên nhẫn giải thích cho Trịnh Trinh, sở dĩ năm đó Trương Giang Lăng có thể đoạt tình thành công, tuy rằng gặp phụ tang cũng không phải rời đi quyền vị, chính là có ba nguyên nhân căn bản: thứ nhất, Lý Thái hậu và Vạn Lịch gần như ủng hộ tuyệt đối, thứ hai, đồng minh Phùng Bảo hết sức tương trợ, thứ ba, cũng là nguyên nhân quan trọng nhất, Trương Cư Chính không phải là cô quân tác chiến, Giang Lăng dâng một tay lão thành lập hùng mạnh đến mức khó có thể tưởng tượng!

Tăng Tĩnh Ngô xung phong hãm trận, Thân Thời Hành tiếp ứng trước sau, Vương Quốc Quang trấn giữ trung quân, Trương Học Nhan điều độ nhịp nhàng, Lý Ấu Tư bày mưu tính kế, Thích Kế Quang bảo giá hộ hàng, Phan Thịnh, Vương Triện cầm quân hai cánh, Từ Học Mô, Phan Quý Tuần, Vương Chi Viên... là Đại tướng hết lòng ủng hộ. Một đội hình toàn sao hùng mạnh như vậy, tập trung tất cả quan viên có năng lực nhất trong triều Vạn Lịch thời kỳ đầu. Lại thêm bọn họ có hàng trăm hàng ngàn môn sinh cố lại, cơ hồ từ trên xuống dưới hoàn toàn nắm giữ triều chính, hết thảy thanh âm phản đối đều sẽ bị áp chế vô tình, trở nên nhỏ bé không đáng để ý tới.

Cho nên Trương Cư Chính muốn đoạt tình thì đoạt tình, muốn thi hành triều chính mới thì thi hành triều chính mới.

Trịnh Trinh cúi đầu nghĩ ngợi cẩn thận: nàng có thể được Vạn Lịch toàn lực ủng hộ, mặc dù không có Lý Thái hậu nhưng bây giờ Vạn Lịch nắm triều chính, so với tiểu Hoàng đế năm xưa tất nhiên đã khác xa. Bên nội đình, mặc dù Trương Kinh Trương Thành không phải là đồng minh của nàng, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không phá hỏng chuyện của nàng. Lại thêm Tần Lâm chấp chương Đông Xưởng, cũng không kém Phùng Bảo năm xưa. Duy ngoại triều chỉ có một mình vị ca ca ăn hại Trịnh Quốc Thái, có vẻ có lòng mà không đủ lực.

- Tần Lâm, rõ ràng người đang lừa gạt bản cung!

Đột nhiên Trịnh Trinh vỗ vỗ mép giường, ánh mắt nhìn Tần Lâm bất ngờ trở nên lạnh đi:

- Người chỉ muốn khôi phục Giang Lăng đẳng để làm vậy cánh ỳnh, mình làm quyền thần, lại tới trước mặt bản cung đùa bỡn hoa thương (giở trò bịp bợm)!

Tần Lâm khê nhếch môi, nở một nụ cười xấu xa, tiến tới hạ thấp giọng:

- Nương nương chớ có quên lúc trước Tần mỗ đã chơi thương loại nào, cần gì tới hôm nay mới đùa bốn hoa thương.

Trịnh Trinh nhất thời quẫn bách, cánh mũi tinh xảo phập phồng kịch liệt, mặt đỏ tận mang tai.

Bàng Bảo, Lưu Thành không nghe rõ ràng, trong lòng âm thầm kinh ngạc, không hẹn mà cùng đưa ánh mắt thăm dò nhìn về phía Thuận công công. Tên này vội vàng giả vờ bình thản như không có chuyện gì, ánh mắt nhìn chằm chằm trần nhà, trong lòng thâm niệm: Tiểu Thuận Tử không biết gì cả, không biết, không biết, không biết...

Trịnh Trinh cường bách mình trấn định, hung hăng nguyền Tần Lâm một cái, sau đó cũng quay đầu qua, khiêu khích nói:

- Tần Độc Chủ hối hận rồi sao? Có muốn thử một lần hay không?

Không hổ là gian phi, lòng dạ rất rắn, da mặt cũng rất dày.

Tần Lâm ngượng ngùng cười một tiếng, thuận miệng cười ha hả cho qua chuyện.

- Hừ, đối lại là Vĩnh Ninh, nhất định ngươi không phải là như vậy!

Trịnh Trinh cũng tỏ vẻ nhẹ nhõm, mơ hồ có hơi mát mắt, giọng điệu có hơi chua.

Nàng ngồi thẳng người lại, nhàn nhạt nói:

- Tần Độc Chủ đừng mơ lừa gạt ta, chẳng lẽ ngươi không có thể lực ngoại đình sao? Bản cung nghe nói qua người có vị báỉ huynh gọi là Trương Công Ngư, cũng có mối liên hệ với Thân Các Lão. Ngoài ra người còn có quan hệ rất tốt với Triệu Cẩm Triệu Đô Đường, còn có vị tân nhậm Nam Kinh Hình bộ Thượng Thư Vương Thế Trinh, lãnh tụ văn đàn, người cũng có mối liên quan không ít.

Xem ra Trịnh Trinh hạ không ít công phu đối với Tần Lâm, biết chuyện của hắn thật nhiều. Tần Lâm theo bản năng sờ sờ mũi, nở một nụ cười khổ ngoài mặt, trong lòng lại có hơi đắc ý, tối thiểu nàng cũng chưa biết còn có huynh đệ Cảnh gia ẩn nấp sâu hơn.

- Nương nương sai rồi!

Tần Lâm lắc đầu một cái vô cùng kiên quyết:

- Trương Công Ngư hiện tại đang nhậm chức bên ngoài, làm Tuần Phủ Sơn Tây, không thể vươn tay vào triều chính. Thân Các Lão vốn là có cầu tất ứng đối với bệ hạ, sẽ không phản đối chuyện của nương nương, nhưng người này trơn tuột như lươn, muốn lão ra sức cũng sẽ rất khó. Triệu Cẩm Tâm Học truyền, là vị chính nhân quân tử, tuy rằng giao hảo với ta nhưng không thể nào tán thành phế truất lập ấu. Vương Thế Trinh cũng cố kỵ danh tiếng một đời, hưởng chi tuổi tác đã cao, đứng ngoài đánh trống phất cờ cổ vũ còn tạm được, xung phong hãm trận thì không được.

Trịnh Trinh trở nên trầm mặc, quyền hành hơn thiệt được mất, chuyện này quan hệ quá nhiều, cho dù nàng tâm tư linh mẫn, nhưng trong lúc nhất thời cũng khó có thể quyết định được.

1062. Chương 1062: Tần Lâm Kể Chuyện

Thuận công công, Bàng Bảo, Lưu Thành càng không dám tỏ mạnh chút nào, trong lòng đồng thời hiện ra một ý niệm: nếu chuyện hôm nay truyền dương ra ngoài, không biết sẽ có không biết bao nhiêu cái đầu phải rơi xuống đất. Phạm là người nào lộ ra chút phong thanh, vậy cứ treo cổ tự vận đi.

Tần Lâm cười khanh khách nhìn Trịnh Trinh, vô cùng trấn định chờ đợi câu trả lời của nàng.

Hắn và Trịnh Trinh muốn phế truất lập ấu, đây là âm mưu, nhưng yêu cầu Trịnh Trinh cung cấp trợ giúp tương ứng lại là dương mưu đường đường chính chính. Bởi vì Trịnh Trinh chỉ có vị ca ca bất tài Trịnh Quốc Thái, trừ Tần Lâm ra không có lựa chọn nào khác.

Nói thật ra ngoại thích triều Minh nhìn bề ngoài dường như hưởng hết vinh hoa phú quý, thật ra là quyền thế có hạn. Vị quốc cụ gia như Trịnh Quốc Thái, chớ nói là tên ngu xuẩn, cho dù là tài cao tám đầu, học

rộng năm xe, chiều hiền đãi sĩ, lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ, cũng sẽ không có bao nhiêu quan văn coi trọng y.

Ở phương diện này, ưu thế Tần Lâm lớn hơn so với Trịnh Quốc Thái, hệ thống Xưởng Vệ triều Đại Minh từng xuất hiện Kỷ Cương, Tiền Ninh, ngoài ra còn có yêm đẳng Vương Chấn, Lưu Cẩn, Ngụy Trung Hiền. Tần Lâm chấp chương Đông Xưởng, miễn cưỡng cũng có thể coi là yêm đẳng đặc thù.

Hồi lâu sau, Trịnh Trinh cắn răng nói:

- Cho dù là bản cung cũng không thể nào dễ dàng làm cho bệ hạ hồi tâm chuyển ý... Tính toán của Đốc Chủ, chúng ta từ từ thương nghị, ngược lại bây giờ làm sao qua được cửa ải này, người phải giúp ta.

Dù sao Vạn Lịch xuân thu đang thịnh, bất kể thận hư là thật hay giả, nhất thời tuyệt đối không chết được. Đồng thời Hoàng trưởng tử Chu Thường Lạc và Hoàng thứ tử Chu Thường Tuân cũng còn rất nhỏ, chuyện tranh đoạt địa vị Thái tử có thể từ từ tiến hành trong tương lai.

Ngược lại đạo tấu chương của Cố Hiến Thành vô cùng ác độc, lại muốn Trịnh Trinh thúc giục Vạn Lịch sớm lập Thái tử để bảo toàn danh hiển phi, giải mối nghi của thiên hạ.

Nếu như Trịnh Trinh không đồng ý, vậy đã rõ ràng đã tâm cho con ruột tranh đoạt, tương đương với mình trần ra trần, còn nói hiền phi chỉ tổ làm trò cười. Nhưng nếu thật sự làm như vậy, quả thật sẽ làm cho nàng còn khó chịu hơn là chết. Hơn nữa giả vờ khuyên nhủ Vạn Lịch cũng không thật sự sách lập Hoàng trưởng tử Chu Thường Tuân, người khác lại có thể nói nàng không phải thật tâm thật ý.

Tóm lại nàng rơi vào tình cảnh vô cùng khó xử.

Tần Lâm không vội trả lời, tỏ vẻ trầm ngâm.

Trịnh Trinh cho là hắn đang do dự, vội vàng nói:

- Đốc Chủ yên tâm, hai ta hiểu nhau rõ ràng, người hãy giúp ta vượt qua cửa ải khó trước, ta không chỉ giúp Đốc Chủ đạt thành tâm nguyện, mà chuyện vừa nói tương lai cũng sẽ có kết quả.

Nàng đang gấp gáp thật sự.

- Ta đang suy nghĩ nên làm gì cho phải...

Tần Lâm sờ sờ cằm, chợt toét miệng cười một tiếng:

- Có rồi!

Tần Lâm giơ một miếng ngọc bội ở bên hông lên, đây là năm xưa Lý Thái hậu ban tặng, cho phép hắn bất cứ lúc nào cũng có thể đến Tử Ninh cung gặp vua.

Hiện tại dùng những kẻ sách khác hoặc nhiều hoặc ít cũng có khuyết điểm, ngược lại có thể nhắm vào lão Thái hậu.

Sáng sớm hôm ấy, Tần Lâm lão đảo lắc lư đi tới Tử Cấm thành.

Chu Dực Quân giả bộ bệnh, hủy bỏ lâm triều, số quan viên tận trung chức thủ còn tới ngự môn đi một vòng, mà đám quan viên bình thời vẫn hặn không được trốn lên triều vui mừng thừa dịp này chuồn mất. Triều phòng hai bên quảng trường không có mấy người, trên quảng trường đứng lẻ loi vài con mèo con chó nhỏ.

Những quan viên này thấy Tần Đốc Chủ thấy đều dờ khóc dờ cười: chỉ thấy Đốc Chủ Đông Xưởng, tân Vũ Xương Bá nóng hổi ôm trước ngực một đồng hộp lớn hộp nhỏ, thở hồng hộc, đầu chảy đầy mồ hôi.

Đúng lúc Lưu Thủ Hữu đang ở trong triều phòng, y tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy, bước nhanh đi ra, ranh mãnh nói:

- Tần Bá gia đi đâu vậy, có nhiều hộp gấm. có lẽ là đựng lễ vật trong đó.

- Toàn là đặc sản Vân Nam: bánh bột, địa sâm, nhung nai, chân giò...

Tần Lâm thành thật cười.

Lưu Thủ Hữu bấu môi, cái quái gì vậy, người cho rằng lão Thái hậu là lão thái bà quê mùa sao? Hơn nữa bây giờ Lý Thái hậu thanh đăng cổ Phật, không còn là Quan Âm Lý nương nương năm xưa buông rèm nhiếp chính, có đi gặp nàng cũng không có tác dụng gì nhiều.

Chúng quan viên cười hỉ hả một trận, còn có người âm thầm khinh bỉ, tên Tần Lâm này thường hay bêu xấu, thế nhưng lại có thể làm tới Đốc Chủ Đông Xưởng, còn được thế tập Bá tước, thật sự là không hiểu vì sao!

Từ Ninh cung đã sớm không còn dấu hiệu phồn thịnh như trước nữa, đám cung nữ thái giám tỏ vẻ nhàm chán đứng tùm năm tùm ba tán gẫu giải sầu. Mặc dù cung thất vẫn như cũ nhưng tâm trạng của bọn họ đã biến hóa không ít, chủ nhân mà họ hầu hạ là Quan Âm Lý nương nương từng nắm triều chính, hiện tại lại là lão Thái hậu thường làm bạn thanh đăng cổ Phật, còn có thể không biến hóa sao?!

Trong cung được bố trí giống như một am ni cô, trước mặt một pho tượng Phật, Lý Thái hậu ngồi trên bồ đoàn, hai mắt nửa mở nửa khép, miệng niệm lâm lâm.

Hiện tại nàng bất quá hơn bốn mươi tuổi nhưng hai bên tóc mai đã sinh ra rất nhiều tóc bạc, có vẻ già nua hơn so với tuổi thật.

Vĩnh Ninh Công chúa Chu Nghiêu Anh theo hầu ở bên cạnh, thấy dáng vẻ mẫu thân như vậy không khỏi có hơi chua xót trong lòng, âm thầm oán trách hoàng huynh Vạn Lịch quá bất cận nhân tình.

Một tiểu thái giám rón rén đi vào, thần sắc có hơi cổ quái:

- Bẩm, bẩm Thái hậu nương nương, Vũ Xương Bá Tần Lâm cầu kiến.

Ủa? Lý Thái hậu mở mắt, kinh ngạc nói:

- Ta ở chỗ này rất lâu không ai tới thăm, vị Bá tước nóng bỏng tay như hắc còn nhớ tới ai gia sao?

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn Vĩnh Ninh lộ vẻ vui mừng, kiễng chân nhìn ra ngoài cung, lập tức nhìn thấy một ngọn núi lở vật di động.

Không chỉ có hai mẹ con Lý Thái hậu cùng Vĩnh Ninh, còn có tất cả thái giám cung nữ Từ Ninh cung đồng thời thấy được cảnh tượng làm rất lâu sau bọn họ nhớ tới vẫn còn đỏ khốc đỏ cười: vô số hộp chất đồng thật cao che khuất hơn nửa thân người đến, tới mức hắc phải khễ nghiêng người sang bên mới có thể nhìn đường dưới chân, có vẻ chật vật mà tức cười. Thế nhưng vị gia gia đích thân khuôn đồ này không ai xa lạ, chính là Đốc Chủ Đông Xưởng, Vũ Xương Bá Tần Lâm!

- Đây... đây là chuyện gì vậy?

Rốt cục trên gương mặt như tro tàn của Lý Thái hậu xuất hiện nụ cười đã lâu không thấy, sau đó nàng không thể kiềm chế được nữa, đứng lên vịn lấy vai Vĩnh Ninh, cười đến nỗi gần ngạt thở:

- Vĩnh Ninh, con... con mau nhìn tên Tần Lâm kia... Ha ha, mau, mau tới giúp hắc một tay!

Có lẽ Lý Thái hậu nói câu sau giúp hắc một tay là lệnh cho đám cung nữ thái giám, nhưng Vĩnh Ninh nghe được câu này liền đáp một tiếng, sải bước đi tới chỗ Tần Lâm, đỡ hộ hắc mấy cái hộp trên cùng, để lộ ra gương mặt Tần Đốc Chủ.

Vào giờ phút này gương mặt Tần Đốc Chủ đỏ bừng, đầu đầy mồ hôi đầm đìa, nhưng vẫn còn có thể nhìn về phía Vĩnh Ninh cười cười.

Ánh mắt hai người vừa chạm nhau, tim Trương Công chúa lập tức đập thành thịch như nai con bị hoảng sợ. Lầm la lầm lét né tránh.

‘Ủa... Tần tỷ phu ôm tới nhiều lễ vật như vậy, chẳng lẽ là tới cầu hôn sao? Ta nên làm gì bây giờ, trước mặt Mẫu hậu chẳng phải là thẹn chết hay sao, hắc có thể làm ra bất cứ chuyện gì... Ôi, Vĩnh Ninh ơi Vĩnh Ninh, người đang suy nghĩ lung tung gì vậy?’

Mặt trái xoan thanh tú của Vĩnh Ninh bừng đỏ tận mang tai, hết sức động lòng người.

Nàng vô cùng hy vọng Tần Lâm tới cầu hôn, chỉ thoáng suy nghĩ một chút đã kích động đến sắp ngất đi.

Đáng tiếc cho dù là Tần Lâm có mười lá gan cũng không làm được chuyện như vậy, hắn đem lễ vật vào trong Từ Ninh cung, sau đó hành lễ thỉnh an Lý Thái hậu.

Lý Thái hậu cao hứng vô cùng, cười ha hả nói:

- Tần cô gia quá thật tình, cho dù có lễ vật tặng cho ai gia, chỉ cần cho người mang đến là được. Hãy xem bộ dáng người hiện tại ra sao, mặt và đầu cổ toàn là mồ hôi!

Vĩnh Ninh vội vàng lấy một chiếc khăn tay trong ngực áo ra đưa cho Tần Lâm. Tần Lâm cười ha hả một tiếng nhận lấy lau mồ hôi, thấy trên khăn tay dính đầy mồ hôi mình, cũng không tiện trả lại cho tiểu cô nương như Vĩnh Ninh, dứt khoát nhét đại vào trong ngực.

Lý Thái hậu kinh ngạc nhìn Vĩnh Ninh, nữ nhi này trời sanh tính xấu hổ, thấy tiểu thái giám xa lạ cũng khấn trương đến nỗi nói không ra lời, vì sao lúc này lại dám lấy khăn tay mình đưa cho Tần Lâm như vậy? Chẳng lẽ bọn họ rất thường gặp mặt... À, có lẽ là vì Từ Tân Di, có lẽ đã gặp mặt...

Thái hậu nương nương còn không biết, lúc ở Thích Cảnh viên Tần Lâm đánh Trịnh Quốc Thái, Vĩnh Ninh cũng có mặt tại trường. Một thiếu nữ vừa ngoan ngoãn vừa nhút nhát đã bị Tần Lâm và Từ Tân Di làm hư mất.

Lúc Vĩnh Ninh đưa khăn tay cho Tần Lâm không suy nghĩ quá nhiều, lấy ra ngoài một cách tự nhiên. Đến khi mẫu hậu nhìn sang mới phát giác không ổn, không dám cử động đầu chút nào, đôi mắt chỉ nhìn chăm chăm vào mũi chân mình.

Lý Thái hậu cũng không nghĩ quá nhiều, dù sao nàng xuất thân tiểu môn tiểu hộ, quy củ trong nhà không nghiêm ngặt quá, lại vì kẻ sinh nhai nên chạy loạn khắp nơi bên ngoài từ nhỏ.

- Tần cô gia, người mang tới đủ hộp lớn hộp nhỏ là mang lễ vật gì cho ai gia vậy?

Tâm trạng Lý Thái hậu rất tốt, vốn người ta tặng lễ vật không nên hỏi ngay mặt là gì, nhưng vốn nàng coi Tần Lâm như con cháu, tự nhiên không câu nệ tiểu tiết.

Tần Lâm mở mấy cái hộp ra:

- Bánh bột, nhung nai, chân giò... toàn là mấy món đặc sản Vân Nam, không đáng giá gì. Chính là xướng thần đi đến Vân Nam một chuyến, mang chút lễ vật trở về cho thân thích, có ý ngăn dậm đưa lông ngỗng, lễ nhẹ tình ý nặng.

Thì ra không phải là cầu hôn... trong lòng Vĩnh Ninh có hơi thất vọng.

Lý Thái hậu đã từng thu nhận vô số lễ vật, nhưng lại chưa từng nhận được phần lễ vật này bao giờ.

Đám cung nữ thái giám Từ Ninh cung đỡ khóc đỡ cười, thầm nhủ Tần Bá gia thật là quê mùa, mặc dù nương nương không còn cầm đại quyền như trước nhưng tốt xấu gì vẫn là đương triều Thái hậu, mẫu thân đương kim thiên tử. Người mang chút đặc sản quê mùa tới, chẳng lẽ xem nàng như lão thái thái nhà quê?!

Không ngờ rằng Lý Thái hậu đầu tiên là sững sốt, tiếp theo liền bật cười ha hả:

- Ngàn dậm đưa lông ngỗng, lễ nhẹ tình ý nặng, da mặt Tần cô gia cũng thật dày, câu này vốn là ai gia muốn nói, lại bị người tranh trước... Được, được, vậy ai gia thu nhận phần ân tình này của người!

Tâm cảnh người ta thường là biến hóa tùy theo hoàn cảnh, nhớ năm đó lúc còn quyền thế hiển hách, Lý Thái hậu thu của Trương Cư Chính Phùng Bảo toàn là tượng Phật vàng, Ngọc Quan Âm. Nếu lúc ấy Tần Lâm cầm một đồng đặc sản tới đây, Lý Thái hậu sẽ cảm thấy không hiểu vì sao.

Bây giờ lại khác, Lý Thái hậu không hề cầm quyền nữa, thường làm bạn thanh đăng cổ Phật, Trương Cư Chính chết, Phùng Bảo bị đầy đi, các đại quan hiển quý cầm quyền khác lại sợ nếu mình đi lại quá nhiều với Thái hậu sẽ khiến cho Vạn Lịch sinh lòng nghi kỵ. Các người muốn bắt chước Trương Cư Chính Phùng Bảo sao?! Ngoại trừ thân thích Vũ Thanh Bá ra, thỉnh thoảng còn có Từ Tân Di, khách nhân tới thăm Lý Thái hậu rất ít, cửa Từ Ninh cung cơ hồ đóng mịt mịt.

Phù hoa quá khứ, trần ai lạc định, tâm cảnh Lý Thái hậu cũng phản phác quy chân. Thật ra bọn cung nữ thái giám suy nghĩ không sai, tâm cảnh vị Thái hậu nương nương này càng ngày càng gần với một vị lão thái què mùa.

Ánh mắt nàng nhìn Tần Lâm đầy vẻ hiền lành, nếp nhăn không nhiều lắm trên gương mặt trắng nõn giãn ra:

- Tần cô gia có thể tới thăm ai gia đã là rất tốt, lễ vật không quan trọng gì, vàng bạc làm sao có thể ăn được chứ?! Ôi, lúc trước loại xu viêm phụ thể như vậy rất nhiều, hôm nay xem ra chỉ còn Tần cô gia là người tốt, ai gia sẽ tụng thêm vài cuốn kinh cho người trước mặt Phật Bồ Tát, cầu cho Phật phù hộ người!

Vẻ xấu hổ của Vĩnh Ninh đã biến mất không ít, thấy nếu mình còn tiếp tục xấu hổ sẽ bị mẫu hậu nhìn ra, bèn cố làm ra vẻ bình thường, lắc lắc cánh tay mẫu thân:

- Mẫu hậu, người quên rồi sao, lần trước Pháp Vương kia đã nói qua Tần tỷ phu là hộ pháp Vi Đà giáng thế, trời sinh đã có Phật Bồ Tát phù hộ, còn cần người tụng kinh ư?

Con nhãi này... Lý Thái hậu đưa tay nhẹ nhàng vuốt mũi nữ nhi một cái, trong nụ cười nhẹ nhàng lộ vẻ hơi tiếc nuối. Nữ nhi của nàng xinh đẹp nhưng quá nhút nhát, mới vừa mười sáu đã mất vị hôn phu. Mặc dù đã thu hồi hôn thư nhưng tiếng xấu đã truyền ra ngoài, muốn tìm được vị hôn phu xứng tâm như ý là không dễ dàng gì.

Lại nhìn sang Tần Lâm, trong lòng hơi bất mãn: vì sao người thành thân sớm như vậy, bằng không ngược lại đây sẽ là một mối lương duyên...

Bản lãnh quan sát sắc mặt đoán ý của Tần Lâm lợi hại bậc nào, thấy Lý Thái hậu lộ vẻ tiếc nuối trong lòng đã hiểu vài phần, nhưng giờ phút này cũng chỉ có thể giả vờ ngây ngốc, run ồng tay áo lên cười nói:

- Trưởng Công chúa sai rồi, cho dù vi thần là hộ pháp Vi Đà, nhưng nương nương là Cửu Liên Bồ Tát, tất nhiên tụng kinh bất đồng người khác. Hãy xem, hôm nay vi thần làm được Bá tước hẳn là do nương nương tụng kinh giúp cho vi thần.

Lý Thái hậu mừng rỡ cười không khép miệng lại được:

- Không ngờ rằng Tần cô gia lại khéo nói chuyện như vậy, được được, ai gia sẽ tụng thêm cho người mấy quyển kinh văn, bảo đảm tương lai người làm tới Hầu tước, không, Quốc Công mới phải!

Vĩnh Ninh vẫn cụp mắt xuống, thỉnh thoảng mới dám liếc về phía Tần Lâm một cái, trong lòng thiếu nữ đang ôm mối tương tư này chỉ thấy tình lang trước mặt vô cùng hoàn mỹ. Xem đi, cả một năm trời mẫu hậu cũng không cười nhiều như hôm nay, vui vẻ như hôm nay.

Lý Thái hậu cùng Tần Lâm cười cười nói nói, Vĩnh Ninh thỉnh thoảng chen vào một đôi lời, Từ Ninh cung nhất thời trở nên náo nhiệt. Ngay cả tâm trạng đám cung nữ thái giám cũng vui vẻ theo, lăng xăng bưng trà dâng nước cẩn thận hầu hạ, thăm nghĩ Lý Thái hậu không hỏi chuyện đời nữa, nhưng Tần Đốc Chủ tuổi còn trẻ đã làm đến Bá tước, lại chưởng quân Đông Xướng, tỏ vẻ một chút trước mặt lão nhân gia, có lẽ tương lai sẽ có ích lợi.

Đang lúc vui vẻ, thỉnh linh có hai cung nữ vội vàng vàng đi vào, vẻ mặt rất là khẩn trương, quỳ xuống bẩm báo:

- Khải tấu Thái hậu nương nương, Ninh Tú cung Trịnh thị và Hoàng thứ tử tới cung thỉnh thánh an.

- Ắ tới đây thỉnh an ai gia ư?!

Lý Thái hậu lộ vẻ nghi hoặc, cơ hồ muốn nói ra câu 'sói tới chúc Tết gà'.

Trịnh Trinh trăm phương ngàn kế muốn giết chết Hoàng trưởng tử Chu Thường Lạc do Vương Cung Phi sinh, Vương Cung Phi vô lực, toàn dựa vào Lý Thái hậu và Vương Hoàng hậu bảo vệ Chu Thường Lạc, Trịnh Trinh mới không được như nguyện.

Như vậy tự nhiên Trịnh Trinh ghi hận Lý Thái hậu và Vương Hoàng hậu, Vương Hoàng hậu tương đương bị biếm vào lãnh cung, hôm nay cũng không gây ra được sóng gió gì nữa. Duy chỉ có Lý Thái hậu là mẫu thân Vạn Lịch, dù Trịnh Trinh được sủng ái như thế nào đi nữa cũng không làm gì được nàng.

Nhưng ngoại trừ ngày lễ Tết ra, muốn Trịnh Trinh chủ động đến chỗ Lý Thái hậu thỉnh an rất khó khăn, không phải là nàng mượn cớ thân thể có bệnh, vậy cũng nói Chu Thường Tuân có bệnh cần chăm sóc, nhiều lần thoái thác không chịu tới. Mà Lý Thái hậu cũng dứt khoát mắt không thấy tâm không phiền, thỉnh thoảng phái người đi đón Chu Thường Tuân tới đây chơi một chút, Trịnh Trinh không đến coi như xong.

Dù là như vậy, gặp trời lạnh Trịnh Trinh còn nói Chu Thường Tuân không chịu được gió rét, gặp trời nóng nói không chịu được ánh mặt trời, giữ chặt con trai không cho nó đi thăm bà nội, khiến cho Lý Thái hậu không thể làm gì. Dù sao cháu mình cũng còn mẹ ruột, bà nội thủy chung vẫn cách một tầng, nếu tính ra cũng là mình đuối lý.

Hôm nay là ngọn gió nào, sáng sớm đã thổi hai mẹ con Trịnh Trinh tới đây?!

Không những Lý Thái hậu kinh ngạc, đám cung nữ thái giám Từ Ninh cung cũng nghi hoặc vô cùng, bất quá cũng còn xu phụng Trịnh Trinh, ai nấy tươi cười hớn hở gật đầu cúi người với hai mẹ con này. Trịnh nương nương cũng không ăn chay niệm Phật như Lý Thái hậu, chọc tới nàng là tự tìm xui xẻo

Lý Thái hậu ngồi ngay ngắn trên bờ đoàn bất động, giữ dáng vẻ bà bà vô cùng nghiêm nghị. Nàng cũng nghe ngóng được chút phong thanh, Trịnh Trinh muốn phế trưởng lập ấu, bị quan văn ngoại đình mắng rất lợi hại, hừ, mắng hay lắm!

Vĩnh Ninh có hơi sợ, không tự chủ được nhích lại gần Tần Lâm hơn. Nhớ tới ngày đó Tần tỷ phu đánh Trịnh Quốc Thái ở Thích Cảnh viên, mình cũng có mặt tại trường, chẳng lẽ là Trịnh nương nương tới chỗ mẫu hậu tố cáo?

Ai ngờ Trịnh Trinh cũng không vào cung thất, nàng quỳ sụp hai gối xuống đất ở dưới bậc thềm bên ngoài Từ Ninh cung, sau đó cũng kéo con trai Chu Thường Tuân quỳ xuống.

Lý Thái hậu khẽ nhướn mày, Vĩnh Ninh cũng không hiểu vì sao, không biết Trịnh Trinh đang diễn trò gì.

- Mẹ, mẹ, người làm gì vậy?

Chu Thường Tuân thấy sắc mặt mẫu thân âm trầm, theo bản năng cảm giác không ổn, giãy giụa muốn bò dậy.

Trịnh Trinh đề nghị con trai xuống, ngẩng đầu hướng về phía Từ Ninh cung lớn tiếng nói:

- Thái hậu nương nương minh giám, gần đây vì tranh quốc bản khiến cho trong ngoài rối loạn vô cùng. Quả thật là bệ hạ bởi vì Hoàng tử còn tấm bé không biết hiền ngu, nên chưa lập Thái tử, bên ngoài lại có người nghi thần thiếp muốn làm loạn. Thần thiếp cùng Hoàng thứ tử thật sự không dám mạo phạm tội lớn tày trời, tuy nhiên cầu xin bệ hạ không có kết quả, chỉ đành phải quỳ xin Thái hậu giáng chỉ, thúc giục bệ hạ sớm lập Thái tử!

Cái gì?! Lý Thái hậu và Vĩnh Ninh ngơ ngác nhìn nhau, Trịnh Trinh muốn phế trưởng lập ấu, đưa con ruột Hoàng thứ tử Chu Thường Tuân lên ngôi Thái tử, đây quả thực là lòng dạ Tư Mã Chiêu người đi đường đều biết. Hôm nay nàng trúng phải ngọn gió nào mà quay ngoắt một trăm tám mươi độ như vậy?!

Lý Thái hậu theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ

- Mặt trời mọc từ hướng Tây sao? Tần cô gia kiến thức rộng rãi, người thấy thế nào?

- Chuyện này ắt có điều kỳ quái...

Tần Lâm nghĩ ngợi nói.

Lý Thái hậu gật đầu một cái, Vĩnh Ninh cũng hết sức nghi ngờ, chẳng những như vậy, ngay cả bọn cung nữ thái giám cũng cảm thấy không tin. Từ trước tới nay Trịnh Trinh tranh cường hiếp thắng không chịu nhường ai, từ cung nữ nhỏ nhỏ leo tới quý phi được sủng ái nhất lực cung, lại sinh ra Hoàng thứ tử Chu Thường Tuân được bệ hạ sủng ái nhất, nàng chịu chủ động chấp tay dâng vị Thái tử cho người khác sao?! Đây chính là vị trí Hoàng đế cùng Thái hậu tương lai, quyền thế vô thượng mấy chục năm sau!

Cho dù là kẻ ngốc cũng không thể nào cho rằng Trịnh Trinh thật lòng.

- Nếu Thái hậu không đáp ứng, thần thiếp sẽ cùng Hoàng thứ tử quỳ ở chỗ này không đứng lên!

Trịnh Trinh cắn cắn đôi môi thật mỏng, dáng vẻ không đạt mục đích thề không bỏ qua, thuận tay véo Chu Thường Tuân một cái, đứa bé nghịch ngợm này lập tức òa khóc lớn lên.

Mặc dù không coi trọng con dâu nhưng cháu nội lại là máu mủ ruột rà, Lý Thái hậu lập tức bị quấy nhiễu đến tâm phiền ý loạn, vội hỏi Tần Lâm:

- Tần cô gia, ai gia phương tắc đã loạn, chuyện này rốt cục nên làm thế nào?

Tần Lâm tỏ vẻ trầm ngâm:

- Thái tử là quốc bản, vi thần không trải qua suy nghĩ cặn kẽ không dám nói bừa. Bất quá vi thần có một câu chuyện có thể kể cho Thái hậu nghe...

Vĩnh Ninh kìm lòng không đành liếc Tần Lâm một cái, bình thời tỷ phu kể chuyện xưa, nàng thích nghe nhất, nhưng bây giờ là lúc nào?

Lý Thái hậu lại hiểu được Tần Lâm tuyệt sẽ không nói lời thừa thãi, bèn bảo hắn nói nghe xem sao.

- Vi thần gặp được Hải Thụy Hải Bút Giá ở Quỳnh Châu, Hải Bút Giá có kể cho vi thần nghe một vụ án năm xưa lão đã xử qua...

Tần Lâm giả bộ vừa nhớ lại vừa kể cho Thái hậu:

- Lúc ấy có một vị phú ông đến hơn bốn mươi tuổi còn chưa có con trai, chỉ có một đứa con gái duy nhất, bèn bắt rể. Không ngờ rằng tới năm mươi tuổi có được một đứa con trai, năm năm sau phú ông bệnh nặng, bèn lập di chúc, các vị đoán xem thế nào?

Tần Lâm úp úp mở mở, đám cung nữ thái giám chưa phản ứng kịp, ngược lại Vĩnh Ninh bưng chén trà trên bàn đưa cho hắn. Không chỉ có Lý Thái hậu nghe cẩn thận không để ý, có thể chính nàng cũng không chú ý chén trà này là nàng đã uống.

Tần Lâm uống hớp trà thấm giọng, lại nói:

- Di chúc phú ông nói công lao con rể rất lớn, phân tám thành tài sản cho y, chỉ chừa hai thành di sản cho con trai ruột, tìm thân bằng cố cựu tới làm chứng, lại viết giấy trắng mực đen rất rõ ràng.

- Bất cận nhân tình!

Lý Thái hậu bĩu môi, thời này thịnh hành tiêu chuẩn đạo đức, là để lại phần lớn tài sản cho con cháu mà không phải con rể.

1063. Chương 1063: Thái Cực Thôi Thủ

Tần Lâm cười nói:

- Cho nên hơn mười năm sau, Hải Bút Giá đi tới địa phương ấy, ấu tử năm xưa bèn cáo lên nha môn, các vị đoán xem Hải Bút Giá xử thế nào?

Lý Thái hậu suy nghĩ một chút:

- Mặc dù bất cận nhân tình nhưng giấy trắng mực đen viết rất rõ ràng, nếu như không có chứng cứ khác, chỉ có thể phân xử theo như quyết định ban đầu phải không?

Vĩnh Ninh cũng gật đầu một cái, xem ra cũng chỉ có thể như thế.

- Không phải vậy.

Tần Lâm lắc đầu một cái:

- Mặc dù không có chứng cứ khác, nhưng Hải Bút Giá tra được tên con rể này tính tình âm ngoan xảo trá, vì vậy xử cho con trai ruột phú ông tám thành tài sản, nói không để lại bất kỳ chứng cứ nào khác chính là chỗ thông minh của phú ông. Phàm là lão bày ra bố cục gì để lại phần lớn tài sản cho con trai, sợ rằng tiểu nhi tử này đã sớm bị con rể nghĩ biện pháp giết chết, làm sao còn có thể trưởng thành tới trước mặt Hải Bút Giá tố cáo?

- Người nói là...

Lý Thái hậu đột nhiên hít sâu một hơi khí lạnh, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, nhìn nhìn Trịnh Trinh quý bên ngoài, lòng vẫn còn sợ hãi vỗ vỗ ngực:

- May nhờ Tần cô gia nhắc nhở, bằng không ai gia đã mắc bẫy tiện nhân kia!

Lý Thái hậu càng ngày càng cao tuổi, giống như vị phú ông kia, Hoàng trưởng tử Chu Thường Lạc còn có hơn mười năm nữa mới lớn lên thành người, tựa như ấu tử phú ông, Trịnh Trinh âm hiểm sắc bén, không phải là đứa con rể trong câu chuyện sao? Nếu như bây giờ lập Thái tử, e rằng nàng oán hận trong lòng, sinh lòng ác độc, chuyện gì cũng có thể làm được!

Nhờ có Tần Lâm nhắc nhở, Lý Thái hậu khám phá âm mưu của Trịnh quý phi lấy lui làm tiến, ẩn tàng dã tâm, nàng thiên ân vạn tạ Tần Lâm, nói nhờ có hắn mới không tạo thành mối hận ngàn đời. Bằng không tuổi mình càng ngày càng cao, Hoàng trưởng tử lại còn xa chưa thành niên, nếu lỡ Trịnh Trinh đập nổi dìm thuyền liều mạng làm chuyện gì đó, đến lúc ấy hối hận cũng đã muộn.

Cho đến trước mắt, Vạn Lịch chỉ có hai con ruột Chu Thường Lạc cùng Chu Thường Tuân, cho dù là Trịnh Trinh thật sự xuất độc kế sát hại Chu Thường Lạc, dù là bầm thây nàng thành muôn mảnh cũng chỉ còn đường lập Chu Thường Tuân là Thái tử. Huống chi có Vạn Lịch sờ sờ ở đó, muốn động tới Trịnh Trinh là muôn vàn khó khăn.

- Cho nên đây là Trịnh Trinh dùng kế thử dò xét, nếu như ai gia thật sự ủng hộ lập Lạc nhi là Thái tử, ả sẽ không tiếc bất cứ giá nào đối phó Lạc nhi!

Lý Thái hậu tự hù dọa mình, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, hoàn toàn giống với bất cứ bà nội nào trong thiên hạ nghe cháu nội mình gặp nguy hiểm.

Vĩnh Ninh cũng vừa kinh vừa sợ cắn móng tay, hai mắt mở thật to:

- Nữ nhân ác độc này, thật sự là quá xấu xa! Hai huynh muội đều xấu xa...

Tần Lâm cười xấu xa hắc hắc, dáng vẻ như chuyện không liên quan gì tới mình. Ta không nói gì, chẳng qua là kể chuyện xưa, các người muốn nghĩ như thế nào, vậy ta cũng không xen vào.

Cũng may ý nghĩ Lý Thái hậu đến nơi này không cần Tần Lâm nói gì nữa, chính nàng đã nghĩ ra biện pháp 'Thích đáng':

- Ai gia tuyệt không thể đập cổ động rắn, tỏ thái độ trước, chỉ có thể bắt chước theo phú ông thông minh kia, trước hết lá mặt lá trái, cho nữ nhân ác độc Trịnh Trinh này yên lòng. Đến khi Lạc nhi lớn lên thành người, có thể bảo vệ mình, hãy chính thức sách lập Thái tử.

- Kế hay, không hổ là mẫu hậu!

Vĩnh Ninh sùng bái nhìn mẫu thân.

Kế hay, hoàn toàn đúng như mong muốn của ta! Tần Lâm vội vàng bấm mình một cái, nếu không sẽ phải bật cười.

Lý Thái hậu nhìn Vĩnh Ninh chép miệng:

- Con và Tần cô gia thay ai gia đi nói cho ả biết, lập Thái tử phải lập trưởng lập hiền, hôm nay chính cung Vương Hoàng hậu chưa sinh nở, cũng chưa có con, vạn nhất tương lai nàng sinh con trai thì sao?! Hơn nữa mấy vị Hoàng tử cũng còn nhỏ tuổi, không nhìn ra ai thông minh hiền năng hơn, cho nên chuyện này để qua mấy năm nữa rồi hãy nói, ừm, ai gia biết ả có lòng hảo tâm.

Rốt cuộc vẫn là Thái hậu nường nường, lời nói này đúng tình đúng lý, hay ột chiêu Thái Cực Thôi Thủ (ý nói thoái thác), cho dù là không tới mức lư hỏa thuần thanh, vậy cũng có được bảy tám thành.

Chỉ tiếc gian phi Trịnh Trinh chính đang mong muốn những lời này của Thái hậu!

Tần Lâm cùng Vĩnh Ninh sóng vai đi ra, Trịnh Trinh vừa thấy nụ cười xấu xa trên mặt Tần Lâm cũng biết gian kế của tên này đã thành, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cười thầm trong bụng không ngừng: họ Tần này chuyên môn lừa gạt cha mẹ vợ.

Trịnh Trinh diễn trò diễn đến cùng, vẫn kéo lấy Chu Thường Tuân quỳ dưới đất, Hoàng thứ tử bước bình đã dừng khóc, uốn tới ẹo lui giầy giữa muốn đứng lên.

Trước mặt mọi người phải chú ý phân tặc, dĩ nhiên Tần Lâm không thể nào tới đỡ Trịnh Trinh, bèn kéo Chu Thường Tuân ra khỏi ma chướng của mẫu thân nó. Chu Thường Tuân được nuông chiều đã quen, thừa dịp Tần Lâm không chú ý giơ tay lấy lệnh bài xuyên cung đeo bên hông hắn.

Không ngờ rằng nó đã tính sai lầm, Tần Lâm không phải là tên cừu cừu ngu ngốc Trịnh Quốc Thái của nó, vừa nghiêm mặt hổ lập tức toát ra sát khí như thực chất ập vào mặt. Cho dù là Chu Thường Tuân nghịch ngợm tới mức nào cũng chỉ là một Hoàng tử được nuôi ở thâm cung, chưa từng thấy qua uy thế bậc này, lập tức đặt mông ngồi phịch xuống đất, sợ ngây người run lấy bầy quên cả khóc.

Bên kia Vĩnh Ninh đưa tay ra đỡ Trịnh Trinh, Trịnh Trinh vừa khóc lóc vừa quỳ dưới đất không chịu đứng lên, nước mắt chảy ròng ròng hướng về phía Từ Ninh cung kêu lớn:

- Cầu xin Từ Thánh Thái hậu giáng chỉ khuyên bệ hạ sớm lập quốc bản, giải mối nghi ngờ của thiên hạ, để chứng minh thần thiếp trong sạch.

Này, dường như nàng biểu diễn có hơi quá lộ... Tần Lâm rất muốn nhắc nhở Trịnh Trinh một chút, dùng sức quá mạnh rồi.

Vĩnh Ninh rơi vào tình thế khó xử, nàng không có da mặt dày, tâm kế sâu như Tần Lâm, trong lòng không thoải mái, động tác đỡ Trịnh Trinh cũng trở nên cứng nhắc, nụ cười cũng biến thành miễn cưỡng.

- Xin nương nương đứng lên đi, mẫu hậu nói Vương Hoàng tẩu đang tuổi thanh xuân, còn có thể sinh hạ con trai, chúng ta đã biết một phen khổ tâm của nương nương.

Vĩnh Ninh châm chước câu chữ nói, chỉ sợ Trịnh Trinh nhận ra được điều gì.

Đáng tiếc nha đầu ngốc như Vĩnh Ninh muốn giở trò trước mặt Trịnh nương nương là cực kỳ khó khăn. Bất quá Trịnh Trinh đã đạt được kết quả mong muốn, cũng không quỳ tiếp làm gì nữa, mượn Vĩnh Ninh đỡ thuận thể đứng lên, tung hô tạ ơn về phía Từ Ninh cung.

Nhìn nhìn Vĩnh Ninh, Trịnh Trinh cười xấu xa nghiêng răng nghiêng lợi, nàng đang hận ta hay sợ ta?! Hừ hừ, chỉ sợ tương lai nàng còn phải cảm tạ ta!

Tần Lâm nhíu mày một cái, nhìn ra từ trong ánh mắt Trịnh Trinh không có hảo ý, Vĩnh Ninh chỉ là một thiếu nữ yếu ớt, làm gì được nàng chứ?!

Hừ! Trịnh Trinh bĩu môi.

Nàng dẫn theo con trai Chu Thường Tuân vào Từ Ninh cung tạ ơn, giả vờ đáng vẻ lo được lo mất, trong lúc mơ hồ lại tỏ vẻ mong đợi, dường như tựa hồ có quyết định trọng đại gì chần chờ không quyết, vô cùng do dự.

Nữ nhân này quả nhiên sinh lòng xấu xa! Lý Thái hậu lập tức xác nhận phán đoán của mình, âm thầm vô cùng cảm kích Tần Lâm, Nếu không nhờ hắn kể câu chuyện kia, nói không chừng đã bị Trịnh Trinh thử thăm dò bại lộ.

Ngày đó Từ Thánh Lý Thái hậu ban hạ ý chỉ, hết sức khen ngợi Trịnh Trinh Trịnh quý phi hiền lương thực đức, có lòng khiêm nhượng cung kính, thật sự là tấm gương sáng cho phi tần nội đình. Nhưng chuyện lập quốc bản cần phải chú trọng lập trường lập hiến, hai vị Hoàng tử hãy còn tầm bé vô tri, không thể nào phân biệt hiền năng, cho nên tạm thời không sách lập Thái tử, địa vị Thái tử có thể từ từ thương nghị.

Mặc dù Lý Thái hậu không còn bao nhiêu quyền bính, nhưng đạo chỉ ý này là con trai Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân cầu còn không được. Hơn nữa nhiều đời Thái hậu nương nương trước đây đều có quyền phát ngôn tương đối đặc thù trong chuyện lập Thái tử, Lý Thái hậu đứng ra nói chuyện vì cháu mình là hợp tình hợp lý, người khác khó lòng tìm được lý do phản bác.

Tần Lâm phối hợp Trịnh Trinh thi triển một chiêu lấy lui làm tiến, quả nhiên vô cùng lợi hại, lúc đám thanh lưu quan văn Cổ Hiến Thành thấy ý chỉ Thái hậu, thấy đều choáng váng.

Cổ Hiến Thành chen ép ‘Hiền phi’ Trịnh Trinh thúc giục Vạn Lịch sớm lập Thái tử, để giải mối nghi của thiên hạ, khiến cho Trịnh Trinh rơi vào tình thế khó xử, thuộc về tình cảnh lúng túng nhất.

Nhưng chẳng ai nghĩ tới cuối cùng lại là Từ Thánh Lý Thái hậu giáng chỉ, cơ hồ là từ chối chuyện sách lập Thái tử vô thời hạn. Danh hiền phi của Trịnh Trinh càng trở nên vững chắc hơn, thậm chí có được quyền chủ động trước đó chưa từng có.

Xem đi, ta cùng con trai quý mãi không chịu đứng lên ở trước Từ Ninh cung, cầu xin sách lập Chu Thường Lạc là Thái tử, Thái hậu nương nương muốn kéo dài chuyện này, ta có biện pháp gì chứ?

Hơn nữa bởi vì ý chỉ Lý Thái hậu, giọng điệu của đám quan văn không thể không giảm xuống vài phần. Thái hậu và bệ hạ đều cảm thấy có thể sách lập Thái tử muộn hơn, nếu còn ai muốn tiếp tục nói chuyện này, tất nhiên lộ ra thái độ vô cùng nôn nóng, như vậy sẽ có lý do nghi ngờ kẻ đó tham công ủng lập, chính là manh tâm bất lương.

Lấy mâu của người đâm vào thuẫn của người, bản tấu chương của Cổ Hiến Thành cơ hồ dồn Trịnh Trinh tới tận chân tường. Tần Lâm tương kế tựu kế khiến ưu đồ các quan văn cấp tốc sách lập Chu Thường Lạc là Thái tử cũng gặp thất bại, bây giờ đến phiên đám người Dư Mậu Học, Cổ Hiến Thành buồn bực.

Bàn tay đen giấu sau màn chuyện này là Tần Lâm lại được các phe thế lực ngoại trừ thanh lưu quan văn ra vô cùng cảm kích. Lý Thái hậu đa tạ câu chuyện hay của hắn, Trịnh Trinh cảm kích hắn nghĩ kế giúp mình thoát khỏi quần cảnh, ngay cả Vạn Lịch nghe được tin tức, ‘Bệnh’ cũng khá hơn nhiều, từ hoàn toàn không lên triều khôi phục thành trạng thái ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới.

Hai phe tranh quốc bản: phe Vương Hoàng hậu, Lý Thái hậu và thanh lưu văn thần hy vọng theo như tổ chế sách lập Hoàng trưởng tử Chu Thường Lạc, phe Vạn Lịch và Trịnh Trinh cố gắng phế trưởng lập ấu đều đang ra sức tích góp lực lượng chuẩn bị cho vòng đấu kế tiếp, hy vọng giành được thắng lợi. Nhưng bất kể là văn thần duy trì chế độ Nho gia cương thường, hay là Vạn Lịch và Trịnh Trinh muốn làm việc dựa theo tâm ý mình, vào giờ phút này cũng không dự tính đến chuyện này sẽ kéo dài tới trình độ nào.

Thời gian vừa không thuộc về Vạn Lịch và Trịnh Trinh, cũng không thuộc về thanh lưu văn thần tự cho là nắm đạo nghĩa, mà là đứng về phía Tần Lâm.

Dời đổi theo thời gian, quan văn bị đạo nghĩa kèm chế lại tham công ủng lập sẽ càng lún càng sâu, Vạn Lịch và Trịnh Trinh một lòng muốn lập con trai mến yêu cũng sẽ càng lún càng sâu, chỉ có Tần Lâm có thể nhảy ra ngoài tam giới không ở bên trong Ngũ Hành mà thôi.

- Không cần biết bọn họ lập người nào, dù sao không phải là lập con ta, quậy càng đục nước càng tốt!

Tần Lâm dương dương đắc ý nói với Trương Tử Huyền.

Sách lập Thái tử được gọi là quốc bản, là chuyện quan trọng ảnh hưởng tới đại cục triều chính mấy chục năm sau. Vạn Lịch tự cho là am hiểu đế vương tâm thuật, thật ra thì cũng chỉ tầm thường, cùng với đám quan văn môi hồng răng trắng lại kém cỏi bất tài kia, chắc chắn hai bên sẽ tranh chấp nhau đến vỡ đầu sứt trán không thể tách rời ra, đến lúc đó ai còn tới để ý tới vị nịnh thần Tần Độc Chủ này nữa.

Trong thư phòng, Tần Trạch mới vừa đầy hai tuổi đang chơi đùa với kim thư thiết khoán của Tần Lâm. Bàn tay nhỏ bé của nó cào liên tục, cố gắng cào xuống mấy chữ vàng ‘Phụng Thiên Dực Vệ Thôi Thành Tuyên Lực vô thần’ khảm trên đó.

Nếu là người khác thấy cảnh tượng này chỉ sợ sẽ giật mình không khép miệng lại được. Kim thư thiết khoán này tượng trưng cho thế tập Bá tước vinh hoa phú quý, hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn của đương triều thiên tử. Phụng Thiên Dực Vệ Thôi Thành Tuyên Lực vô thần vinh dự vô thượng, lại bị hài đồng u mê xem là món đồ chơi.

Nhưng Tần Lâm không quan tâm, hắn ngồi ngay ngắn ở phía sau thư án. Trương Tử Huyền tay trái chống cằm, tay phải chấp bút thay Tần Lâm duyệt văn thư cũng không quan tâm.

Trong đám khai quốc công thần, số có kim thư thiết khoán này không phải ít, nhưng có mấy ai có thể giữ được vinh hoa phú quý?! Tất cả đều bị Chu Nguyên Chương giết gần hết, chỉ bằng vào một miếng sắt mà cho là có thể vinh hoa phú quý đời đời, e rằng chính là nằm mơ chưa tỉnh!

Tính tình Vạn Lịch cay nghiệt khắc bạc giống hệt như tổ tiên y. Tao ngộ bi thảm của Trương Cư Chính sau khi chết đã chứng tỏ rất rõ ràng chuyện này.

Trong lòng Tần Lâm và Trương Tử Huyền, kim thư thiết khoán có hình miếng ngói này còn không bằng một miếng ngói chân chính, tối thiểu cũng có thể lợp nóc nhà che nắng che mưa.

Cho đến nghe Tần Lâm nói câu hài hước ‘dù sao cũng không phải lập con ta’, ánh sáng chợt lóe trong đôi mắt xinh đẹp của Trương Tử Huyền. Nàng đặt bút lên giá, ngừng đầu cười nói:

- Ủa, chẳng lẽ Tần huynh không chuẩn bị phò Hoàng thứ tử, tương lai làm công thần ủng lập số một sao?
- Cũng giống như Giang Lăng tướng công phụ thân nàng ư?

Tần Lâm hỏi ngược lại.

Năm đó Vạn Lịch vừa kế vị, Cao Cung là Thủ Phụ, nói rằng ‘đứa trẻ mười tuổi sao có thể làm thiên tử’, mơ hồ có ý lập thiên tử khác, dọa hai mẹ con Lý Thái hậu và Vạn Lịch sợ đến mất hồn mất vía. Cũng nhờ Trương Cư Chính dốc hết toàn lực bảo vệ, Chu Dực Quân mới có thể ngồi vững vàng trên ngôi Hoàng đế.

Trong mấy năm đầu, Vạn Lịch coi Trương Cư Chính như phụ thân, nhưng kết cục thế nào cũng không cần nhắc lại.

Ủng lập Chu Thường Tuân ư? Kết cục tốt nhất cũng không ngoài trở thành Trương Cư Chính thứ hai.

Huống chi Tần Lâm biết rõ, bất kể Chu Thường Lạc hay là Chu Thường Tuân đều không phải là thứ tốt lành gì.

Sau khi Chu Thường Lạc lên ngôi (hiệu Minh Quang Tông) sẽ chết rất nhanh (29 ngày), để lại hai đứa con trai, một đứa thích làm thợ mộc, giao hết việc triều chính lại cho Cửu Thiên Tuế Ngự Trung Hiền (Minh Hy Tông Chu Do Hiệu).

1064. Chương 1064: Quỷ Kế Của Trương Kinh

Đứa còn lại tính tình nóng nảy, lên ngôi mười bảy năm đổi năm mươi vị nội các phụ thần, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là treo cổ tự vận tại Mối Sơn (Minh Tư Tông Chu Do Kiểm).

Chu Thường Tuân càng đáng buồn hơn, vị Phúc Vương này vợ vét hoành hành ở Hà Nam, cuối cùng bị Lý Tự Thành bắt lại, cho vào chảo dầu chung với mai hoa lộc trong vườn nấu thành một chảo Phúc Lộc thang.

Tần Lâm không thuộc về thời này, hẳn cũng không cho rằng có hoàng gia huyết mạch là tự nhiên có quyền thống trị quốc gia. Muốn cho hắn ủng lập hai vị nhân tuyển Thái tử tiền đồ ảm đạm này, rõ ràng là chuyện hết sức phi lý đối với hắn.

Đương nhiên có khả năng ra sức dạy dỗ hai vị Hoàng tử ngay từ nhỏ, nhưng như vậy cũng không thay đổi gì được, Vạn Lịch cũng đã từng có vị đế sư tốt nhất trên đời này.

Suy nghĩ tới kết cục của Trương Cư Chính, đủ để hắn bỏ đi hết thầy ảo tưởng không thiết thực.

Đáy mắt gương mặt ảm đạm của Trương Tử Huyền thoáng qua một ngọn lửa màu đen, đúng lúc Tần Trạch đang ôm kim thư thiết khoán ở bên cạnh chơi đùa, nàng sờ sờ cái đầu tròn trĩnh của con trai hỏi:

- Tần Trạch, con nói thử xem, hai vị ca lập vị nào?
- Lập, lập con!

Tần Trạch kêu lên ngơ ngậy.

Trương Tử Huyền cảm thấy căng thẳng vô cùng, đang mong đợi phản ứng Tần Lâm.

Tần Lâm bật cười ha hả, ôm lấy con trai, hôn một cái lên gương mặt mềm mại hồng hào của nó:

- Con trai ngoan, con còn nhỏ nhưng tâm không nhỏ!

Trương Tử Huyền cười, nụ cười mang đầy ẩn ý sâu xa chưa từng có từ trước tới nay, hồi lâu sau đột nhiên lại nói:

- Chỉ sợ chưa chắc vị Trịnh nương nương kia sẽ đáp ứng yêu cầu của huynh!

Nói vì vậy, làm như ta có ý đồ với Trịnh Trinh không bằng... Tần Lâm buồn bực gãi gãi đầu.

Ninh Tú cung, tâm trạng của Trịnh Trinh đang vô cùng khoái trá, bọn quan văn Cố Hiến Thành chơi nàng một ván, kết quả Tần Lâm thi triển diệu kế lật ngược thế cờ. Hiện tại Cố Hiến Thành không thể làm gì khác hơn là buồn bực ngậm miệng lại, tập thể các quan văn phải hạ giọng xuống.

Trịnh Trinh tin chắc thời gian đang đứng về phía mình, chỉ cần Thái tử chưa được sách lập rõ ràng, nàng sẽ có thể thi triển thủ đoạn yêu mị thổi lố tai Vạn Lịch, đồng thời tăng cường lực khống chế ở nội đình.

Lý Thái hậu đang càng ngày càng già đi, Vương Hoàng hậu ngày càng bị lãnh đạm, chỉ có Trịnh quý phi như mặt trời giữa ban trưa.

Tên Tần Lâm này... chuyên ta đã hứa với hần tự nhiên sẽ làm được, nhưng hần lại nhắc tới chuyện trọng dụng thành viên Giang Lăng đảng, chuyện này vô cùng quan trọng, rốt cuộc có thể làm được hay không?

Trịnh Trinh cũng không nắm chắc chuyện này, nàng biết Vạn Lịch ghét Giang Lăng đảng tới mức nào, được, nhưng tính ra cũng có thể khuyên bệ hạ hồi tâm chuyển ý. Tuy rằng chuyện này đối với nàng có khó, nhưng cũng không phải là tuyệt không có thể. Vấn đề là mưu đồ của Tần Lâm chỉ là vì ủng hộ Chu Thường Tuân leo lên ngôi Thái tử, lấy được công ủng hộ lập tương lai, hay là còn có mưu đồ khác?

Có lẽ trong chuyện triều chính nàng không bằng bọn Thân Thời Hành, Cố Hiến Thành, nhưng cũng tuyệt đối không phải là hoàn toàn ngu ngốc.

Thuận công công rón rén đi tới, thấp giọng nói:

- Nương nương, Trương Ty Lễ cầu kiến.

Trương Kinh ư? Trịnh Trinh hết sức giật mình, vị quyền yem này chỉ nhận Vạn Lịch, từ trước tới nay đối với nàng vẫn không lạnh không nóng,

Chỉ chốc lát sau, Trương Kinh khom người đứng trong Ninh Tú cung, y khẽ cúi đầu, sắc mặt có hơi âm trầm, nụ cười lại vô cùng nịnh hót, thanh âm cũng đặc biệt dễ nghe:

- Lão nô trung thành với Hoàng thượng, được Hoàng thượng thương yêu, đương nhiên lão nô phải tận tụy. Nương nương có mưu đồ, cần gì phải mượn tay người ngoài, lão nô nguyện ra công khuyến mã vì nương nương.

Một cỗ kiệu chạy thẳng vào hậu viện Tần phủ, người xuống không phải là nữ quyến, mà là Trương Tiểu Dương Trương công công cai quản Đẳng Tương tử vệ, người theo vịn đòn kiệu là Đại tướng Thích Kim năm xưa thuộc quân Thích gia.

Tần Lâm ở trong sân ngắm hoa, ngẩng đầu lên nhìn y cười cười, Thích Kim cũng gật đầu một cái đi tìm Lục Viễn Chí và Ngưu Đại Lực chơi đùa, hai người ngắm hiểu với nhau mà không cần nói.

Trương Tiểu Dương mặc áo khoác màu đen hở một bên vai, là cách ăn mặc của thái giám võ chức cao cấp. Khác với những lần trước gặp Tần Lâm tươi cười ha hả, lần này đầu mày cuối mắt Trương Tiểu Dương lộ vẻ u sầu, đôi môi khô nẻ, xem ra là do nóng nảy bốc hỏa.

Sau khi y xuống kiệu tỏ ra hết sức gấp gáp, tìm được Tần Lâm lập tức nhanh chóng xông tới, nắm tay áo hần kêu khổ:

- Tần Độc Chủ, Tần Bá gia, thân đại gia của ta ơi, chuyện gấp như lửa cháy ngang mày, ngài còn có công phu ở đây ngắm hoa sao...

- Có chuyện gì, vào phòng từ từ nói.

Tần Lâm ôn tồn an ủi bạn cũ, đây chính là lão giao tình bắt đầu từ Kỳ Châu.

Trương Tiểu Dương theo Tần Lâm đi vào một căn thủy tạ, chỉ uống hai hớp đã đặt mạnh chén trà xuống bàn, tức giận nói:

- Trịnh quý phi nói lời rồi lại ăn lời, vốn lúc trước thúc phụ ta chiếu ứng nàng như vậy cũng không có mưu đồ hồi báo gì, nhưng nàng cũng không thể ân đền oán trả mới phải! Hiện nay lão rùa đen Trương Kinh kia đã bán thân đầu nhập dưới trướng nàng, Trịnh nương nương cũng không biết là sai lầm, lại bị lão rùa đen thuyết phục. Có người nhìn thấy bọn họ mật mưu hồi lâu ở Ninh Tú cung, lúc đi ra lão rùa đen vui mừng hơn hở.

Ừa... Tần Lâm khê nhướng mày, tin tức này bất ngờ thật, nhưng lại nằm trong tình lý.

Không ngờ, là không nghĩ tới động tác Trương Kinh nhanh như vậy, Trịnh Trinh tiếp nhận một cách dứt khoát nhanh chóng như vậy.

Trong tình lý là vì Trương Kinh là lão hồ ly, làm tới chường ấn thái giám Ty Lễ giám, đệ nhất nhân quyền yêm nội đình. Chuyện Lý Thái hậu hạ chỉ càng thêm củng cố địa vị Trịnh Trinh trong cung, y nhìn ra tiện nghi trong chuyện này cho nên mới vội vàng chạy tới đầu dựa. Trịnh Trinh được Vạn Lịch sủng ái vô cùng, nhưng thủ hạ không có thực lực chân chính, địa vị Thuận công công và Bàng Bảo Lưu Thành còn thấp, Trịnh Quốc Thái là kẻ gốc, lúc này Trương Kinh đầu dựa vào ắt sẽ mang lại lợi ích không nhỏ cho nàng.

Nói trắng ra là, Trương Kinh tuyệt không chịu ngồi nhìn Tần Lâm thu hết lợi ích trong việc hợp tác với Trịnh Trinh, nên cũng muốn nhúng tay vào chia phần.

Mà về phía Trịnh Trinh, mục tiêu cuối cùng của nàng là sách lập con trai Chu Thường Thuận làm Thái tử, mình trở thành Hoàng hậu, tương lai con trai kế vị chính là Thái hậu. Ba sự kiện này là một thể liên hoàn với nhau, vì đạt thành mục tiêu nàng bằng lòng làm bất cứ chuyện gì. Không nghĩ ngờ chút nào, vị chường ấn Ty Lễ giám nội đình tổng quản Trương Kinh này đầu dựa vào, có rất nhiều ích lợi cho chuyện thực hiện mục tiêu của nàng.

Hơn nữa đặt hết trứng gà vào trong một giỏ sẽ không mấy an toàn, chỉ dựa vào Tần Lâm tựa hồ quá mạo hiểm, nếu như có thể có thêm một lựa chọn khác, vì sao lại không làm?!

Trước mặt lợi ích thực tế, tự nhiên chút giao tình giữa Trịnh Trinh và Tần Lâm năm xưa không đáng kể gì.

Hướng chi Trịnh Trinh cảm thấy, nàng còn có thể cho Tần Lâm thứ mà hẳn mong muốn nhất, lấy đó trao đổi đại khái cũng không xê xích gì nhiều.

Tần Lâm thuận miệng phân tích tính toán của Trịnh Trinh và Trương Kinh đến tám chín phần mười:

- Cho nên Trịnh Trinh cùng Trương Kinh vừa gặp đã hợp, chuyện sớm Sở tối Tần trong triều đình rất nhiều, thật ra cũng không có chi là kỳ lạ.

Tần Lâm tỏ ra hết sức thoải mái nhẹ nhàng, Trương Tiểu Dương lại không nhịn được:

- Tần Bá gia, ngài nói nghe quá nhẹ nhàng, bây giờ ngài ngồi vững vàng ghế Đốc Chủ Đông Xưởng, gia thúc ở Ty Lễ giám lại bị Trương Kinh ép chặt. Trước khác nay khác, lúc trước gia thúc nhường vị Đốc Chủ Đông Xưởng cho Bá gia, vẫn hy vọng được ngài tương trợ.

Trương Tiểu Dương dứt lời tỏ vẻ vô cùng uất ức, cơ hồ muốn khóc lên.

Tần Lâm cười to, vỗ vỗ vai y:

- Nôn nóng làm gì, họ Tần ta đã nói là làm, đã từng có lỗi với bằng hữu lần nào chưa?

Trương Tiểu Dương do dự gật đầu một cái.

- Vậy là được rồi!

Tần Lâm quả quyết giơ ngón tay trở lên:

- Theo ta thấy chuyện Trương Kinh làm bất quá chỉ là tự chuốc diệt vong.

Tự chuốc diệt vong?! Trương Tiểu Dương mở to hai mắt, với thể cục hiện nay, Trương Kinh ở nội đình ép người quá đáng. Lại thêm có Trịnh Trình ủng hộ, y có được ưu thế lớn hơn nữa, làm sao có chuyện tự chuốc diệt vong.

Trong lòng Trương Tiểu Dương, kẻ sắp diệt vong chính là chú cháu mình.

- Như vậy bây giờ chúng ta nên làm thế nào?

Trương Tiểu Dương vái dài sát đất:

- Mong rằng Tần Bá gia nể tình bạn cũ, giúp chú cháu ta một tay.

Tần Lâm cười cười thần bí:

- Nhấn nhẹn nhất thời sóng gió lặng, lui một bước biển rộng trời cao, nếu tin được ta, hiện tại ngươi hãy vứt bỏ chức tổng quản Đằng Tương tứ vệ, tìm một việc vặt gì đó ở Ngự Dụng giám Ngự Thiện phòng. Lệnh thúc thì tạm thời bảo lưu vị trí ở Ty Lễ Giám, nhưng phải tránh lui Trương Kinh chín mươi dặm, tạm thời giả như kẻ ngây ngô đần độn.

Trương Tiểu Dương càng nghe càng hồ đồ, như vậy chẳng phải là bại lui toàn diện sao?

Lại nghe Tần Lâm nói:

- Cứ làm theo lời ta, bảo đảm thúc thúc ngươi sẽ được làm chủ ở Ty Lễ giám.

- Bá gia không đùa giỡn chứ?

Trương Tiểu Dương kinh ngạc tròn to hai mắt, lại nói:

- Không phải là không tin, thật sự là không thể tưởng tượng nổi, Bá gia có thể nói cho ta biết nguyên nhân không?

- Thiên cơ bất khả lậu.

Tần Lâm cố làm ra vẻ cao thâm.

Hồi lâu sau, Trương Tiểu Dương mới cắn răng một cái thật mạnh:

- Thôi được, từ trước tới nay Bá gia chưa từng phụ bằng hữu, hai chú cháu ta sẽ tin ngài lần này!

Đưa Trương Tiểu Dương đi rồi, Tần Lâm ngồi trên ghế trầm tư, mơ hồ cảm thấy có hơi đau đầu. Khoan nói Trịnh Trình, mình còn chưa tính nợ cũ của tên khốn Trương Kinh này, y lại còn gây ra cừu hận mới. Xem ra phải tìm cơ hội giải quyết y và bọn Lưu Thủ Hữu, Khâu Tranh...

Một đôi tay nhẹ nhàng xoa xoa huyết Thái Dương cho hắn, hôm nay Thanh Đại nghỉ, không đi tới nữ y quán Cận Đại. Nàng tới sau lưng Tần Lâm không biết từ lúc nào, nhẹ nhàng xoa các nơi huyết đạo cho hắn.

Tay nữ y tiên nhỏ bé mềm mại lại ấm áp, tìm tới mỗi một chỗ huyết đạo day, xoa, điểm, bấm... có nhẹ có mạnh, giúp Tần Lâm cảm thấy bớt mỗi một, khiến cho hắn cất tiếng rên khe khẽ thoải mái.

Tần Lâm đột nhiên nắm tay nàng:

- Mới vừa rồi muội đã nghe hết rồi sao?

Thanh Đại gật đầu một cái, chỉ chốc lát sau dịu dàng nói:

- Tần ca ca, Thanh Đại không biết rốt cục huynh đang làm những chuyện gì, cũng không muốn biết, nhưng muội biết huynh là người tốt. Trên đời này ít có người tốt, những chuyện huynh làm chỉ cần không thẹn với mình, không thẹn với lương tâm, không thẹn với dân chúng, vậy là được rồi.

Tần Lâm chỉ cảm thấy trong lòng mình vô cùng ấm áp. Lòng tin hết mực của Thanh Đại giành cho hắn chẳng khác nào trân bảo hiếm có nhất trên thế gian này.

Bất quá Tần Lâm cũng không biết, gương mặt tròn trịa còn có chút ngây thơ con trẻ của nữ y tiên sau lưng chợt nhả một cái, sau đó lộ ra vẻ do dự hiềm khi thấy nơi Thanh Đại, giống như trên đóa hoa xinh bao phủ một bóng đen.

Tay nhỏ bé của nàng đang xoa bóp cho Tần Lâm chột càng ngày càng chậm lại.

Tần Lâm không hiểu vì sao khẽ ủa một tiếng.

Thanh Đại sau lưng chột nhoẽn miệng cười, cúi đầu đôi môi mềm mại hôn lên má Tần Lâm, sau đó ghé sát vào tai hắn khẽ nói:

- Những năm qua Vĩnh Ninh rất khổ sở, muối và Từ tỷ tỷ, Tử Huyền tỷ tỷ cũng thấy đau lòng!

Mái tóc dài phất phơ của nữ y tiên cọ xát vào mặt Tần Lâm, hơi thở nóng của nàng phả vào tai khiến cho hắn cảm thấy nhột nhột. Thế nhưng mới vừa nghe xong những lời này, Tần Lâm giống như bị điện giật, tóc cũng dựng đứng lên:

- Muội... muội nói gì vậy?

- Không nói gì cả.

Thanh Đại mím cái miệng nhỏ nhắn cười khanh khách.

Tần Lâm lúng túng cười mấy tiếng, sau đó giải thích chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này:

- Các muội, các muội không nên hiểu lầm, nếu không phải là Từ tỷ tỷ của muội thường hay gọi Vĩnh Ninh tới chơi, làm sao ta có thể gặp được nàng? Ủ ừ... ta thấy nàng đáng thương, cũng có trêu chọc nàng một chút, bắt quá...

Nói tới chỗ này, Tần Lâm chột bắt đầu lấp ba lấp báp, dù là ở bên ngoài miệng hắn vô cùng lanh lợi, nhưng trước mặt đôi mắt trong suốt như pha lê của Thanh Đại, muốn nói dối lại vô cùng khó khăn.

- Tần ca ca thật đàn!

Môi Thanh Đại lại hôn mạnh vào má Tần Lâm một cái, sau đó trước khi hắn phản ứng kịp đã cười khanh khách né ra, cất lên một chuỗi tiếng cười như chuông bạc.

Tần Lâm nhìn thân ảnh yếu điệu Thanh Đại, ngây người ra một hồi, cuối cùng tát vào mặt mình một cái thật mạnh:

- Ta, ta thật đúng là đàn con bà nó!

Trời ơi, đánh mạnh quá, Tần Lâm đau tới mức nhe răng toét miệng.

- Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, chỉ thấy bạch y nữ hiệp tiến một bước xông lên, ngọc chưởng khẽ phất, trong phút chốc xuất hiện một cổ kinh phong đập vào mặt. Dâm tặc quát to một tiếng không tốt, cố gắng sử xuất Thiết Bản Kiều ngã ngửa về phía sau...

Ninh Tú cung, Thuận công công đang kể chuyện, Trịnh Trinh ôm Chu Thường Tuân, hai mẹ con nghe say mê ngơ ngẩn. Bọn cung nữ thái giám cũng vểnh tai lên nghe chăm chú, không buông tha bất nội dung kỳ đặc sắc nào, nếu như bọn họ có nguyệt phiếu và đề cử, chắc chắn sẽ dốc hết cho Thuận công công.

Cuộc sống trong cung khô khan nhàm chán, Tử Cẩm thành lớn như thế đối với tần phi cùng cung nữ chẳng khác nào nhà ngục khổng lồ. Cho nên ai cũng thích xem tuồng, nghe đọc sách, nghe kể chuyện để giết thời gian.

Thuận công công đang kể câu chuyện Bạch Y Nữ Hiệp phổ biến nhất gần đây trong trà lâu quán rượu ở kinh sư, nói là gần đây trong kinh sư xuất hiện một vị nữ hiệp áo trắng võ công cao cường, đi vô ảnh tới vô hình, đặc biệt trừng ác dương thiện, bênh vực kẻ yếu. Bất kể tham quan ô lại lẫn áp dân chúng hay là giang hồ bại hoại hạ cừu môn rơi vào tay nàng, không kẻ nào có được kết cục tốt lành. Cho nên dân chúng cảm niệm, trở thành chuyện được kể rộng rãi khắp nơi.

- Mẹ, mẹ, con muốn bạch y nữ hiệp!

Chu Thường Tuân làm ra động tác quỳen đâm chân đá.

Trịnh Trinh cau mày, dỗ dành hài tử:

- Đây chỉ là chuyện, cũng không phải là thật, mẹ biết đi đâu tìm bạch y nữ hiệp cho con?

Thuận công công kể chuyện cũng không phải là bịa đặt, Thuận Thiên phủ nhận được không ít vụ án, bọn bộ khoái tỏa ra khắp nơi tìm kiếm, thế nhưng vẫn không tìm được bạch y nữ hiệp xuất quỷ nhập thần này.

- Trương Ty Lễ đến!

Thái giám trực nhật bên ngoài cung chợt lớn tiếng thông báo.

A, Trịnh Trinh đáp ứng một tiếng, tự có cung nữ thái giám dắt Chu Thường Tuân đi ra ngoài chơi đùa, những người không có nhiệm vụ nhất luật thối lui ra, chỉ còn lại Thuận công công.

Trương Kinh tươi cười hơn hớn tiến vào, gần đây bởi vì tranh quốc bản, Vạn Lịch sinh lòng chán ghét đám thanh lưu văn thần, thay đổi thái độ hết sức căt nhắc cựu đảng thanh lưu lúc ban đầu mới vừa lật đổ Giang Lăng đảng. Trương Kinh nhân cơ hội động tay chân, môn đồ yêm đảng rồi rít xuất động, lấy được ưu thế không nhỏ.

Bên nội đình vì được Trịnh Trinh ủng hộ, y đang ép người quá đáng khiến cho Trương Tiểu Dương nhường ra vị trí Đảng Tương tứ vệ, chạy trở về Ngự Dụng giám. Ngay cả đối thủ cũ Trương Thành cũng chỉ có thể cụp đuôi làm người, co đầu rút cổ ở Ty Lễ giám, không dám tùy tiện lên tiếng.

- Tần Lâm ôi Tần Lâm, người khổ cực bận rộn một phen vì ai, quay đầu lại chỉ là công cốc!

Trương Kinh cười không khép miệng lại được.

Nhất cử nhất động bên trong Tử Cấm thành đều không qua được tai mắt vị Trương Ty Lễ này. Tần Lâm giả vờ một phen trước mặt Lý Thái hậu, giấu giếm được người khác nhưng không gạt được Trương Kinh. Là Tần Lâm giúp cho Trịnh Trinh thoát khỏi quần cảnh, cũng cố địa vị vững chắc hơn, là Tần Lâm nghĩ kế áp chế quan văn, khiến cho Cố Hiến Thành Dư Mậu Học phải thấp giọng xuống. Nhưng cuối cùng lại là Trương Kinh từ giữa không trung nhảy ra, đưa tay hái được đào!

Phán đoán chính xác tình thế như vậy, quả quyết đưa ra quyết định như vậy, cuối cùng thu được ích lợi lớn nhất, Trương Kinh thật sự cảm thấy vô cùng bội phục bản thân mình. Nghĩ đến lần này rốt cục tên Tần Lâm đáng ghét phải chịu thiệt thòi, bị mình đập mạnh ột cái, Trương Ty Lễ ngay cả nằm mộng cũng muốn cười, gương mặt âm trầm lạnh lẽo như người chết trở nên linh hoạt hơn rất nhiều.

- Lão nô thỉnh an Trịnh nương nương! Nương nương thiên tuế!

Trương Kinh quỳ xuống, dập đầu thỉnh an Trịnh Trinh nghe bình bịch.

Trịnh Trinh chần chờ một chút, chưa nói đã cười:

- Trương Ty Lễ quá khách sáo, mau, mau dậy đi, tới chỗ bản cung không cần quá đa lễ như vậy.

- Nương nương thiên tuế, sớm muộn gì cũng là mẫu nghi thiên hạ, làm chủ nhân lục cung này, lão nô nên hành đại lễ.

Trương Kinh nghiêm trang nói, sau đó mới từ dưới đất bò dậy.

Tuy rằng lời nói này nghe thật sự buồn nôn, nhưng lại rất hợp ý Trịnh Trinh, nàng cười khanh khách mấy tiếng:

- Nghe Trương Ty Lễ nói giống như người ta tổn hao tâm huyết muốn đoạt chức chính cung vậy. Nếu lời này truyền ra ngoài, bản cung thật sự gánh vác không nổi.

Trương Kinh tỏ ra nghiêm trang nói:

- Ai nói nương nương gánh vác không nổi? Nương nương hiền lương thực đức, lại sinh ra được Hoàng thứ tử thông minh cơ trí, theo lão nô thấy hiện tại vị ở Khôn Ninh cung kia nên thức thời, thừa dịp sớm nhường vị trí lại, tránh cho bệ hạ đích thân động thủ, đến lúc đó càng khó coi hơn!

- Được rồi được rồi, Trương Ty Lễ người thật là dẻo miệng, quạ đen cũng có thể bị người nói thành phượng hoàng!

Trịnh Trinh cười một tiếng cho qua, ngược lại có chuyện nàng càng quan tâm hơn:

- Trương Ty Lễ được như mong muốn, tâm nguyện của bản cung lại chưa thành, người đã bố trí bên ngoài thế nào rồi?

Trương Kinh chấp tay một cái đáp:

- Nhờ phúc nương nương, hết thấy đều thuận lợi, bệ hạ dần dần xa cách với đám thanh lưu văn thần. Bọn chưa lết Dư Mậu Học, Cố Hiến Thành lần trước bị nhục, khí thế giảm sút không ít, lão nô đã cài không ít người trung thành với nương nương nằm vùng ở vị trí thích hợp.

- Là người trung thành với Trương Ty Lễ người phải không?

Trịnh Trinh như cười như không nhìn Trương Kinh.

Trương Kinh ung dung điềm tĩnh nói:

- Lão nô trung thành cảnh cảnh với bệ hạ và nương nương, thiên địa chứng giám, nhật nguyệt chiếu soi.

Trịnh Trinh gật đầu một cái:

- Thôi, bản cung không tranh miệng lưỡi với người làm gì... Thật là có lỗi với Tần Bá gia, tương lai không cho phép người tranh chấp với hần, bất quá hiện tại bản cung còn...

Nói tới chỗ này, Trịnh Trinh muốn nói lại thôi, tuy rằng một chút tình cảm trước đó dù hết sức mơ hồ với Tần Lâm, còn chưa kịp mọc rễ nảy mầm đã bị chém đứt, sau đó lại bị nàng dùng lý do hiện thực thiêu sạch không còn để lại chút tro nào, nhưng giữa Trương Kinh và Tần Lâm, đương nhiên là nàng nghiêng về phía Tần Lâm hơn.

Trịnh Trinh chiêu mộ Trương Kinh, lại không bằng lòng vì vậy mà xa cách Tần Lâm, càng không muốn trở mặt thành thù cùng Tần Lâm. Vấn đề là chuyện nàng đáp ứng Tần Lâm cũng chậm chạp không thể làm được, nàng lo lắng Tần Lâm sẽ cho là mình trở quẻ, đi tới chỗ hoàn toàn quyết liệt.

Trương Kinh rưng rưng lệ, biết địa vị mình ở trong lòng Trịnh nương nương vĩnh viễn không sánh bằng Tần Lâm, hâm mộ ghen tỵ vô cùng, không nhận được gào thét trong lòng: không phải là nhà ta chỉ không có vật kia thôi sao...

Thái giám không nhân quyền...

Quan sát sắc mặt đoán ý của Trịnh Trinh được bảy tám thành, Trương Kinh nghiêng rằng một cái, tiến tới thấp giọng:

- Lão nô có một kế sách, vừa có thể giúp cho nương nương thực hiện cam kết với Tần Bá gia, vừa có thể làm cho hần thật lòng thật dạ ra sức vì nương nương!

Vào gần trưa hôm ấy Tần Lâm nhận được phong thư, phong bì màu vàng đất bình thường, bên trong là giấy Ngọc Bản hoa vàng xếp vuông vức, nét chữ nhỏ nhỏ xinh đẹp rõ ràng là của nữ tử:

‘Cung thỉnh Tần tướng quân sau giờ Ngọ tới Tây Sơn Thiền Ứng tự một chuyến, sẽ làm tròn tâm nguyện của tướng quân, kết thúc trần duyên chưa dứt của tướng quân’, lạc khoản là ‘Tri danh bất cụ’.

Trịnh Trinh muốn giở trò quỷ gì đây... Tần Lâm thấy phong thư này cũng biết là do Trịnh Trinh viết. Hiện tại người khác đều gọi hần là Bá gia, Đốc Chủ, chỉ có Trịnh Trinh thỉnh thoảng lại gọi theo cách xưng hô như lúc vừa quen biết, xưng hần là tướng quân. Huống chỉ loại chữ trâm hoa nhỏ nhỏ xinh đẹp thật, nhưng hình thể cơ cấu lại kém xa không có uy nghiêm khí thế bằng chữ của Trương Tử Huyền, có vẻ như thông minh giáo hoạt, thật là chữ sao người vậy.

Lục Viễn Chí tay cầm thư tiến vào nở một nụ cười xấu xa, đáng vẻ bỉ ổi lộ rõ, hiển nhiên y đã mở thư ra xem. Không thể tùy tiện nhận được bất cứ thư tín gì cũng mang tới cho Tần Lâm xem, cho Đốc Chủ Đông Xưởng chúng ta là thư lại chuyên xử lý bản chương của Thông Chính Ty sao, tự nhiên phải kiểm tra trước đã.

Tần Lâm là Đốc Chủ Đông Xưởng, có lệnh bài xuyên cung, Trịnh Trinh ở trong cung cũng có thể gặp hẳn bất cứ lúc nào, vì sao phải ước hẹn sau giờ Ngọ đi Tây Sơn Thiền Ứng tự gặp mặt?! Còn nói cái gì hoàn thành một tâm nguyện, liễu kết một đoạn trần duyên, mập mờ khó hiểu vô cùng.

Không cần nói cũng biết, đây là Trịnh nương nương đã động lòng xuân.

1065. Chương 1065: Máu Chảy Thành Sông

Ngay cả Tần Lâm không hiểu vì sao cũng đang nghĩ thầm trong dạ: chẳng lẽ là Trịnh Trinh bởi vì chuyện Trương Kinh cho nên muốn dùng mỹ nhân kế để lôi kéo ta? Hừ, nữ nhân này thật là...

Khó trách Tần Lâm lại nghĩ như vậy, Trịnh Trinh đã từng có lần dụ dỗ hẳn.

Tần Đốc Chủ đỏ mặt lên, tay vẩy vẩy phong thư:

- Tên mập, phong thư này là do ai mang tới.

Tên mập nghiêm trang đáp:

- Là một tên cái yêm, nói là có người đội đầu lạp cho y mười đồng, bảo mang tới cửa phủ chúng ta, không hỏi ra được tin tức gì hữu dụng, người đội đầu lạp kia cũng đã đi mất từ lâu.

Tần Lâm suy nghĩ một chút, dặn dò:

- Ừm, không được nói chuyện này cho người khác biết.

Trong đôi mắt ti hí của tên mập lóe lên vẻ nhiều chuyện, mặt mập nở một nụ cười bí ối vô cùng, vỗ ngực thề:

- Tần ca hãy yên tâm, chuyện này chỉ có trời biết huynh biết đệ biết, chỉ cần yên tâm đi gặp tình nhân cũ, đệ cùng các huynh đệ cực kỳ kín miệng, tuyệt đối không tiết lộ nửa chữ!

Cút! Tần Lâm không khách sáo chút nào đá một cước vào mông Lục mập, tên mập chết tiệt này đang nghĩ xấu ình...

Trịnh Trinh đã có ước hẹn, bất kể như thế nào cũng phải đi một chuyến, Tần Lâm hy vọng có thể nói rõ ràng chuyện đã xảy ra gần đây. Ít nhất phải cho Trịnh Trinh hiểu, hành động nàng chiêu mộ Trương Kinh đã chạm đến ranh giới cuối cùng của mình, sau đó sẽ làm ra thỏa hiệp nào đó.

Tranh chấp triều chính từ trước tới nay đều là không đen tức trắng, luồn lách giỏi, tới lui qua lại linh hoạt, tung hoành ngang dọc mới là chân lý giúp thường thắng bất bại. Trước khi chiếm được ưu thế tuyệt đối, Tần Lâm tuyệt sẽ không bại lộ lá bài tẩy của mình quá sớm, không chịu thỏa hiệp thối lui chút nào trên một ý nghĩa nào đó là biểu hiện ngây thơ, hoặc là ngoài mạnh trong yếu.

Hai người cùng nhau đi ra ngoài, Tần Lâm bảo tên mập chọn mấy huynh đệ tâm phúc đắc lực mang theo, không nên mang quá nhiều người. Mặc dù thân vệ sai dịch đều là tâm phúc, nhưng loại chuyện như vậy vẫn là càng ít có người biết càng tốt.

Mới vừa đi tới khách sảnh thứ hai liền gặp phải Từ Tân Di một thân chiến bào đỏ thắm, đầu đội Toàn Châu Thúc Phát quan, sải đôi chân dài hấp tấp đi ra.

- Ủa, chàng đã chuẩn bị xong rồi sao, vậy đi đi thôi, Đông Hoa môn người đông phức tạp, đừng để cho Nghiêu Anh biểu muội chờ quá lâu.

Từ Tân Di dứt lời liền nắm cánh tay Tần Lâm vô cùng thân thiết.

Ặc, lúc này Tần Lâm mới nhớ ra đã hứa với Từ Tân Di, hôm nay sẽ theo nàng đi đón Vinh Ninh đi ra ngoài chơi. Mới vừa rồi xem lá thư Trịnh Trinh, mãi lo nghĩ làm thế nào đối phó lão khốn Trương Kinh kia, cho nên quên mất chuyện này.

Tần Lâm hơi chần chờ, Từ Tân Di nghiêng đầu qua chỗ khác, mắt hạnh chớp chớp.

Bất kể huynh đệ sai dịch Tần Lâm dẫn theo, hay là nữ binh đi cùng Từ Tân Di cũng không hiểu vì sao, duy chỉ có Lục mập cười thầm trong bụng: một bên là tình nhân cũ, một bên là tiểu di muội, Tần ca chọn bên nào?

Tần Lâm suy nghĩ một chút, dây dưa với Vĩnh Ninh quá nhiều tựa hồ cũng không phải là chuyện tốt gì, có lẽ lãnh đạm với nàng một chút, nàng sẽ tự vung tuệ kiếm chém tơ tình. Hơn nữa Từ Tân Di và Vĩnh Ninh là biểu tỷ biểu muội, mình là tỷ phụ lại nhúng vào, vậy sẽ vô cùng khó xử. Rốt cục vẫn là chuyện Trịnh Trinh liên quan tới đại cục, không thể không đi một chuyến.

- Ôi chao, ta quên mất, thật là xấu hổ!

Tần Lâm lấy tay vỗ trán, làm ra vẻ vừa sức nhớ, sau đó lộ vẻ áy náy:

- Thật xin lỗi, ta có việc khác gấp hơn phải làm, nàng đi một mình đi thôi.

Hừ... Từ Tân Di bĩu môi, có hơi không vui.

Lục Viễn Chí lập tức chen vào, có vẻ hơi nôn nóng:

- Từ phu nhân, thật sự là Tần ca công vụ có quan trọng hơn, dù chốc lát cũng không thể trễ nãi. Bằng không hôm sau sẽ máu chảy thành sông, lũ lụt khắp nơi, sinh linh đồ thán dân chúng lầm than, Từ phu nhân, không nể mặt tăng cũng nể mặt Phật.

- Tên mập chết tiệt này, trở về sẽ bảo A Hoa sửa trị người! Được rồi được rồi, Tần Bá gia nhiều chuyện, làm trễ nãi một chút sẽ gây họa sinh linh, ta không gánh vác nổi chuyện này.

Từ Tân Di đảo cặp mắt trắng dã, cuối cùng vẫn hậm hực bỏ qua tính toán bảo Tần Lâm cùng đi, dẫn theo các nữ binh nghênh ngang mà đi.

- Tần ca, được rồi!

Lục mập xoa xoa tay, ra vẻ của một bằng hữu hết sức che chở huynh đệ đi vụng trộm.

Tần Lâm rưng rưng ngẩn lệ, chuyện này quả thật vô cùng oan uổng, có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được. Tên mập chết tiệt làm như vậy, làm như lão tử sắp đi vụng trộm với Trịnh Trinh không bằng...

Bọn Tần Lâm ra phủ, giục ngựa đi về phía Tây Sơn Thiền Ứng tự.

Bên kia, Từ Tân Di dẫn theo các nữ binh chạy thẳng tới Đông Hoa môn, đôi môi căng mọng chu cao có thể treo được bình dầu:

- Hừ, họ Tần kia tưởng giỏi lắm sao, còn làm cao thoái thác năm lần bảy lượt. Rõ ràng là đã nói từ trước, làm như bản tiểu thư cầu xin hãn không bằng...

Thị Kiềm không nhịn được cười nhẹ:

- Người ta có làm cao hay không, bọn tỷ muội không rõ ràng lắm, dù sao Đại tiểu thư là hết sức cao quý.

- Nói cũng phải!

Từ Tân Di cười ha hả gãi gãi đầu, bộ dáng hết sức hồn nhiên.

Chúng nữ binh dờ khóc dờ cười, Đại tiểu thư và Tần Đốc Chủ thật là một đôi hoan hỉ oan gia, chỉ mong nàng sớm ngày thực hiện tâm nguyện, cùng Tần Đốc Chủ sinh được kỳ lân.

Ngoài Đông Hoa môn, Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh cải trang thành tiểu thái giám giống như trước kia đã chờ sẵn. Thấy Từ Tân Di dẫn đám nữ binh tới mặt trái xoan thanh tú nhất thời tươi cười hơn hở, sau đó tìm kiếm bóng người quen thuộc trong đám đông.

Rất nhanh nàng phát hiện Tần Lâm không có trong đó, Vĩnh Ninh chôn giấu thất vọng tận đáy lòng, cười cười nghênh đón, kêu một tiếng Từ biểu tỷ thật thấp.

- Tên tỷ phụ của muội nói rồi lại có chuyện khác phải đi. Ôi, không có cách nào khác, nói ra cũng là làm việc cho hoàng huynh muội, được phong Bá tước đã phải bán mạng vất vả như vậy...

Không cần Vĩnh Ninh mở miệng hỏi, Từ Tân Di đã giải thích trước. Tâm tư nàng thô sơ, Vĩnh Ninh đã có tình ý rất sâu với Tần Lâm, Trương Tử Huyền cùng Thanh Đại đều trước sau nhìn ra chuyện này, duy chỉ có nàng thủy chung chẳng hay biết gì.

Thị Kiếm và chúng nữ binh đều cười thầm không ngừng, Từ Đại tiểu thư nói lời này bề ngoài như trách cứ Tần Lâm, thật ra thì bảo vệ cho hắn rất nhiều, quả thật là lòng hướng về Tần Độc Chủ.

Dĩ nhiên Vĩnh Ninh sẽ không nói với Từ Tân Di nàng muốn gặp Tần Lâm đến đường nào, cố gắng che giấu vẻ thất vọng cười cười nói nói cùng biểu tỷ. Cuộc sống trong cung tịch mịch thê lương, có thể gặp mặt Từ Tân Di một lần, đi ra du ngoạn một chuyến đã là đáng quý. Hơn nữa Từ Đại tiểu thư trời sanh vĩnh viễn dương quang rực rỡ, tâm trạng Vĩnh Ninh cũng dần dần trở nên khá hơn.

Một đám nữ nhân rồi rảnh đi dạo trên đường như vậy đưa tới vô số ánh mắt chú ý. Dù sao từ trước tới nay Từ Tân Di không quan tâm, để cho Vĩnh Ninh khoác cánh tay của nàng đi dạo phố, nhất nhất ghé thăm các cửa hàng trang sức, tơ lụa, vàng bạc... cho dù là không mua, xem chơi cũng hay.

Không biết vì sao đề tài tán gẫu dần dần chuyển sang bạch y nữ hiệp đại danh鼎鼎 trong kinh, hơn nữa lúc Vĩnh Ninh nhắc tới trong đôi mắt ẩm ướt tràn đầy ước mơ:

- Nghe nói nàng vô cùng xinh đẹp, đi vô ảnh tới vô hình, thường mặt y phục toàn trắng, có thể bay lên trời chui xuống đất. Cao thủ giang hồ bình thường bị nàng đánh một chưởng nhẹ nhàng, hết sức nhẹ nhàng lập tức nằm lăn ra đất không bò dậy nổi. Biểu tỷ, tỷ đi ra ngoài nhiều, có biết vị nữ hiệp này chăng?

Cuộc sống bên trong Tử Cẩm thành tịch mịch nhàm chán, chuyện bên ngoài thường được từ Thái hậu tần phi đến cung nữ truyền bá rộng rãi. Mà câu chuyện nóng nhất gần đây chính là chuyện về vị bạch y nữ hiệp trường ác dương thiện kia. Thậm chí có người nói bởi vì sự xuất hiện của nàng, nhân vật giang hồ hạ cữu lưu rồi rít rời khỏi kinh sư, ngay cả bộ khoái Lục Phiến môn cũng thanh nhàn không ít, ngày ngày nằm ở nha môn Hình bộ phơi nắng bắt rệp.

- Cái gì Bạch y nữ hiệp chứ, ta thấy hư nhiều thực ít!

Từ Tân Di bĩu môi, thật ra thì nàng cũng đã nghe nói qua truyền thuyết bạch y nữ hiệp, nhưng Từ Đại tiểu thư của chúng ta tự cho là nữ hiệp, hiện tại xuất hiện một người tranh mất danh tiếng, tự nhiên nàng không thích.

Trong lòng Đại tiểu thư, chuyện này liên quan với địa vị giang hồ, cũng không thể tùy tiện nhường lại được.

Nàng giải thích với Vĩnh Ninh như vậy:

- Trên giang hồ có hiệp nữ đó, nhưng làm sao có thể so với công phu gia truyền của nhà ta?! Võ nghệ của ta là do lão tổ Trung Sơn Vương truyền xuống, đánh khắp mười vạn quân Nam Kinh vô địch thủ. Vĩnh Ninh muội cứ yên tâm, cho dù có đâm tặc tới cướp muội, biểu tỷ ta chỉ cần tùy tiện xuất thủ là có thể đuổi bọn chúng đi, không cần tới bạch y nữ hiệp gì đó.

Dứt lời Từ Tân Di liền hừ một tiếng, múa tay chân bày ra dáng vẻ cũng rất oai phong, chọc cho Vĩnh Ninh cười khúc khích.

Từ Đại tiểu thư cái gì cũng tốt, chỉ thích huênh hoang khoác lác. Công phu Trung Sơn Vương Từ Đạt truyền tới người nàng không biết có một phần trăm hay không, đương nhiên so với tiểu thư yếu điệu hiếm khi bước chân ra khỏi cửa, nàng còn mạnh hơn rất nhiều, nhưng xét kỹ ra cũng chỉ đạt tới cảnh giới của cao thủ giang hồ đệ tam lưu.

Đánh khắp mười vạn đại quân Nam Kinh vô địch thủ cũng là thật, có vị phụ thân làm Ngụy Quốc Công, Thủ Bì Nam Kinh, cho dù là tám mươi vạn cấm quân giáo đầu bảo tử đầu xông lên đánh với nàng, nhất định cũng phải cam bái hạ phong.

Vĩnh Ninh không biết sâu cạn, thấy dáng vẻ Từ Tân Di cũng rất oai phong khí thế lập tức vỗ tay khen ngợi:

- Hay quá, biểu tỷ còn lợi hại hơn bạch y nữ hiệp!

Bọn họ không biết trong đám đông xung quanh có đôi mắt băng hỏa đan xen nhìn rõ ràng cảnh tượng này, sau đó cười khẩy mấy tiếng:

- Lớn lối mà không biết thẹn, không biết trời cao đất rộng!

Rất nhanh, nụ cười khẩy kia đã biến thành kinh ngạc:

- Ủa, có người ngằm theo các nàng, còn là cao thủ... Hừ, Tần Lâm lo lắng cho các nàng hết sức, phải tới tình binh cường tướng như vậy...

Không hiểu vì sao trong những lời này có vị chua như giấm...

Từ Tân Di và Vĩnh Ninh không hề hay biết những chuyện này, chỉ lo ngẩng nhìn hàng hóa trong các cửa hàng nơi kinh sư phồn hoa náo nhiệt này. Cả đám nữ nhân riu rít tán chuyện với nhau, hàng nào tốt hàng nào không tốt, vô cùng sôi nổi.

Bất tri bất giác đi tới Đãng Thị khẩu phồn hoa náo nhiệt nhất kinh sư, đứng giữa trung tâm phố Thập Tự nhìn quanh bốn phía: hẻm Sa Mạo phía Bắc chuyên bán triều phục quan viên, ô sa, áo cổ tròn, giày da trắng... từ đầu đến chân cần cái gì cũng có. Phía Nam cửa hàng mọc như rừng, phần nhiều là hàng hóa của Quảng Đông, đủ các loại hàng hóa từ Tây Dương Đông Dương tới, trân quý mà nhiều. Mặt Đông mặt Tây có rất nhiều trà lâu tửu quán, lá cờ bằng hiệu bị gió thổi phần phật không ngớt.

Từ Tân Di và Vĩnh Ninh nhìn không chớp mắt, hai bên đường phố có đủ các loại người thoỉ hồ lô đường, nắn tượng đất... kỹ thuật tinh xảo khiến cho người ta hoa cả mắt. Cho dù là từng dạo chơi nơi này nhiều lần, các nàng vẫn có cảm giác vô cùng mới mẻ.

Nhưng không biết trong đám đông có bao nhiêu ánh mắt không có hảo ý, đã theo dõi bọn họ một lúc lâu.

- Bắt trộm, bắt trộm!

Đột nhiên vang lên tiếng quát tháo hấp dẫn sự chú ý của Từ Tân Di, chỉ thấy trên đường cái phía Nam xôn xao một trận, hai tên đầu hươu mắt chuột đang tung chân chạy như điên. Một tên trong đó tay cầm một cái bao vải, phía sau bọn chúng chừng mười mấy hai mươi bước có một nữ nhân vận y phục quê mùa đang cố gắng đuổi theo, vừa chạy vừa khóc:

- Trả bọc hành lý lại cho ta, trong đó là tiền mua thuốc cứu mạng bà bà ta!

Thời này dân tình chất phác hơn đời sau rất nhiều, cho dù là kinh sư có nhiều hạng người tam giáo cửu lưu, trộm gà trộm chó, nhưng ít ra không thiếu kẻ thấy chuyện bất bình ra tay vì nghĩa, lập tức có mấy người đứng ra muốn can hai tên tặc tử lại.

Không ngờ hai tên giặc kia chỉ tránh né nhìn qua hết sức vụng về, vậy mà có thể lướt qua bên cạnh mấy người kia. Ngược lại đám hảo hán tử như vừa giẫm phải vỏ chuối, thi nhau ngã sóng soài ra đất.

Từ Tân Di không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, đẩy Vĩnh Ninh sang bên cạnh, nghênh ngang đứng ở giữa đường lớn tiếng quát:

- Giặc cỏ từ đâu tới, bản tiểu thư ở chỗ này, còn không mau mau bó tay chịu trói!

Thị Kiếm lại mơ hồ cảm thấy không đúng, kiến thức võ công nàng còn cao hơn Từ Tân Di một chút, đã nhìn ra thân pháp bước chân hai người kia cực kỳ lưu loát, tránh khỏi người vì nghĩa dũng chặn lại, cũng phát hiện ra thủ đoạn của bọn họ tựa hồ là võ công thượng thừa Triêm Y Thập Bát Trật.

Nàng chưa kịp vạch trần, hai tên giặc kia đã xông tới, Từ Tân Di rút bội kiếm ra quơ quơ, mới vừa triển khai chiêu thức, hai tên giặc một tả một hữu đã thoát khỏi mũi kiếm của nàng một cách dễ dàng, trơn tuột hơn lươn.

- Ngăn lại, ngăn bọn họ lại!

Từ Tân Di múa kiếm gào thét, lệnh cho các nữ binh động thủ, cũng không tin hai tên giặc cỏ có thể thoát được.

Các nữ binh rồi rít rút kiếm ra khỏi vỏ, thế nhưng hai tên giặc kia như cá gặp nước, cho dù là kiếm quang đan xen dày đặc cũng không thể chạm tới vạt áo của chúng.

- Hừ, các người... Đáng tiếc Giáp Ất Bính Đinh không có ở đây!

Từ Tân Di gấp đến độ giậm chân, nhất là nhiều lần thấy mũi kiếm sắp sửa trúng đích lại bị địch nhân lách mình tránh thoát, bèn nghĩ nếu có Giáp Ất Bính Đinh ở chỗ này, với thuật hợp kích của bọn họ giữ hai tên giặc này lại là chuyện không khó mấy.

Đến lúc này Từ Tân Di cũng nhìn ra đầu mối:

- Nghiêu Anh biểu muội xem, thật ra thì võ công hai tên giặc này rất khá... Ủa, biểu muội, biểu muội?

Từ Đại tiểu thư nhìn chằm chằm các nữ binh và hai tên giặc đánh nhau không chớp mắt, đưa tay hươ về phía Vĩnh Ninh vừa đứng, không chạm được người. Nàng còn tưởng rằng Vĩnh Ninh né tránh, lại hươ thêm vài lần nữa mới quay đầu nhìn lại.

Trời ơi, không thấy Vĩnh Ninh đâu nữa!

1066. Chương 1066: Tin Mừng

Lập tức Từ Tân Di cảm thấy xuất mồ hôi lạnh cả người, lớn tiếng gọi:

- Biểu muội, biểu muội ở chỗ nào? Đừng dọa ta, mau ra đây!

Thế nhưng xung quanh là đám người đông đúc chen chúc, mặc cho nàng ra sức kiếm tìm vẫn không thấy được thân ảnh của Vĩnh Ninh.

Trong lúc Thị Kiếm và các nữ binh kinh ngạc, hai tên tặc nhân cất tiếng cười ha hả, thừa dịp loạn trốn vào trong đường hẻm, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Nhìn lại nữ nhân quê mùa mới vừa rồi còn gào thét, hiện tại không thấy bóng dáng đâu cả.

Từ Tân Di gấp đến độ giậm chân, chẳng lẽ thật sự gặp phải đạo tặc hái hoa rồi sao?! Nhưng trên đường cái kinh sư, ban ngày ban mặt lại dám cướp Trưởng Công chúa đi, trên đời này nào có loại chuyện như vậy!

- Nhanh đi nói cho Tần Lâm biết, sau đó gọi Tào Thiếu Khâm cùng Vũ Hóa Điền tới, còn có Hồng Dương Thiện, Mã Bán... Đúng rồi, Từ Đình Phụ đang lãnh binh, bảo y điều binh lược soát khắp thành... Trời ơi!

Từ Tân Di gấp đến độ lời nói không mạch lạc, hận không thể lập tức lật tung kinh sư lên tìm cho bằng được Vĩnh Ninh.

Trong đám người, thỉnh thoảng vang lên một giọng nữ trong trẻo lạnh lùng:

- Không hổ là con gái Quốc Công, quý trụ nhiều đời, điều động ưng khuyến Xưởng Vệ như sai sử gia nô, chắc chắn, khí phách như vậy thật sự không phải tầm thường.

Từ Tân Di theo giọng nói này nhìn sang, chỉ thấy giữa đám đông người có một nữ tử áo trắng, dung mạo vô cùng xinh đẹp. Thế nhưng trên người nàng toát ra một cỗ hàn khí lạnh lẽo khiến cho không ai dám tới gần, giống như một ngọn núi băng. Đám đông người xung quanh đều bị khí chất của nàng chấn nhiếp, ai nấy đứng cách xa nàng một khoảng, dường như e sợ mình đứng quá gần sẽ xúc phạm nàng.

Đôi mắt hạnh của Từ Tân Di mở to hết cỡ, lộ vẻ vô cùng kinh ngạc, giơ tay chỉ nữ tử áo trắng lấp ló:

- Nàng... nàng là...

- Bạch y nữ hiệp!

Bạch Sương Hoa lạnh lùng thốt.

Nàng theo Tần Lâm vào kinh, ở tại Đức Thắng môn Trấn Thủy Quan Âm am kinh sư, Tần Lâm sự vụ phức tạp, về đến nhà lại có vợ đẹp con ngoan, tự nhiên không thể nào thường đến thăm nàng. Bạch Sương Hoa rồi rảnh vô cùng nhàm chán bèn thi triển chút thân thủ ở kinh sư, phàm là gặp phải đạo tặc độc hành, đâm tặc hái hoa, nàng lập tức xuất thủ xử lý. Không ngờ rằng nhờ vậy mà thanh danh ngày càng vang dội, trở thành bạch y nữ hiệp trong lời đồn đãi của dân chúng kinh sư.

Mới vừa rồi vô tình gặp được Từ Tân Di và Vĩnh Ninh, nghe Từ Đại tiểu thư khoe khoang khoáng đạt, nhất là biết đối phương là phu nhân Tần Lâm, nàng liền âm thầm cười lạnh, cũng không vạch trần, cứ đi theo phía sau xem thử phu nhân Tần Lâm là nhân vật ghê gớm tới mức nào.

Khi phát hiện trong đám đông ẩn nấp không ít cao thủ hàng đầu, Bạch Sương Hoa cũng không sinh lòng nghi ngờ chút nào. Nàng chỉ cho rằng đó là cao thủ Xưởng Vệ do Tần Lâm phái tới bảo vệ phu nhân và tiểu di muội, trong lòng có hơi ghen tức, vì sao quan tâm bọn họ mà không quan tâm ta?!

Sau khi Tần Lâm biết sợ rằng chỉ có thể khóc lớn: tỷ tỷ, võ công của nàng đệ nhất thiên hạ, còn cần người bảo vệ sao? Được rồi, ta sẽ 'Bảo vệ' nàng, hắc hắc hắc.

Nhưng nữ tử ghen là tuyệt đối không có đạo lý gì cả, cho dù là cựu Bạch Liên giáo chủ cũng vậy. Cho nên mới vừa rồi nàng mua chén băng trấn toan mai thang uống, làm mình càng chua hơn một chút.

Hiện tại xảy ra chuyện Vĩnh Ninh thành linh bị cướp đi, vốn Bạch Sương Hoa chuẩn bị cho Từ Tân Di biết rằng mình sẽ đuổi theo, nhưng lời lên đến miệng lại nuốt ngược trở vào bụng.

Không có cách nào, giờ phút này Bạch tỷ tỷ từ trong ra ngoài chưa như giám Lão Trần, có thể có thái độ này đã là không tệ.

- Bạch y nữ hiệp!

Trong đám đông chợt vỡ òa, thật nhiều dân chúng ở đây đều nhận ra bạch y nữ hiệp trong lời đồn, quả thật xinh đẹp không nhiễm chút bụi trần. Nhưng vì sao biểu lộ và động tác của vị nữ hiệp này giống như đang ghen tuông với Từ Đại tiểu thư như vậy?

Từ Tân Di cũng nhận ra Bạch Sương Hoa, chỉ cho là nàng cướp đi Vĩnh Ninh, lập tức lửa giận bốc cao ba trượng, vung bảo kiếm lên quát:

- Yêu nữ, mau giao Vĩnh Ninh ra đây!

Bạch Sương Hoa ngẩn ra, mặt trầm như nước, cười lạnh nói:

- Quả thật là chó cắn Lữ Đồng Tân, không biết vì sao Tần Lâm lại cưới nữ nhân ngu ngốc như người vậy. Bỏ đi, không tranh cãi với người làm gì, ta đuổi theo Vĩnh Ninh.

Sắc mặt Từ Tân Di đỏ bừng, toàn thân gần như nổ tung. Hiện tại nhìn thấy Bạch Sương Hoa phi thân mà đi muốn đuổi theo, chợt kêu ôi chao một tiếng, dừng bước lại.

Các nữ binh không biết nên can Bạch Sương Hoa hay không, đang không biết làm sao, thấy vậy cả bọn lập tức xúm lại vội vàng đỡ lấy Từ Tân Di:

- Đại tiểu thư, Đại tiểu thư sao rồi?

Thị Kiểm thấy sắc mặt Từ Tân Di có hơi khó coi, vội vàng dìu nàng đến một cái ghế bên lề đường ngồi xuống:

- Đại tiểu thư, có chỗ nào không thoải mái?

- Ta... ta bị ê lưng...

Từ Tân Di có vẻ hơi xấu hổ, tốt xấu gì nàng cũng là người luyện võ, không ngờ rằng động chút đã bị ê lưng, quả thật khó lòng mở miệng.

Ê lưng ư? Thị Kiểm chợt cau mày lại:

- Đại tiểu thư, đã bao lâu người không có chuyện kia?

- Ấc, để ta nhớ lại, tháng trước không thấy, chẳng lẽ là...

Đột nhiên Từ Tân Di trở nên hết sức vui mừng, cho dù là tính nàng thô sơ cấu thả tới mức nào, lúc này cũng biết là chuyện gì.

- Chúc mừng Đại tiểu thư!

Các nữ binh nói lời chúc mừng, nhất trí cho là mới vừa rồi vị Bạch tử kia nói không sai, Đại tiểu thư ngốc thật.

Nhưng Vĩnh Ninh mất tích biết phải làm sao bây giờ?

- Hừ, lát nữa chỉ cần hỏi Tần Lâm đòi người là được, ta thấy yêu nữ kia có chuyện không minh bạch với hắn, cho nên cướp Vĩnh Ninh đi để dọa ta!

Từ Tân Di bữu môi, thủy chung nàng cho rằng Bạch Sương Hoa đã cướp đi Vĩnh Ninh, bằng vào quan hệ giữa nàng và Tần Lâm tự nhiên sẽ không làm khó Vĩnh Ninh, cho nên yên tâm hơn trước.

Cũng trong lúc đó, Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh đã bị điểm huyết đạo, nhét vào một chiếc xe ngựa không có bất kỳ tiêu ký nào, bên ngoài nhìn qua hết sức bình thường. Chiếc xe ngựa này trước đi hướng Bắc, sau đó chuyển sang Tây, rẽ vài lần trên đường tung hoành ngang dọc như bàn cờ ở kinh sư, cuối cùng ra khỏi thành theo Tây Trục môn, chạy thẳng tới Tây Sơn.

Bạch Sương Hoa đã phát hiện tung tích xe ngựa, nhưng đối thủ vô cùng xảo hoạt, cũng hùng mạnh khác thường. Ngoài ra nàng còn bị rất nhiều trở ngại khó khăn, cùng với đủ loại dây dưa khiến cho nàng vô cùng căm tức. Tỷ như ngoài Tây Trục môn, thậm chí nàng gặp phải Đằng Tương tứ vệ mới vừa đi huấn luyện trở về, nếu không nhờ nàng nhanh chân thay đổi phương hướng, đã chạm mặt chính diện với đại quân.

Cho dù là tuyệt thế thần công của Bạch Liên giáo chủ xử lý cũng vô cùng phiền phức, thủy chung không thể đuổi kịp xe ngựa, thậm chí khoảng cách càng ngày càng xa, cuối cùng thoát khỏi tầm mắt.

Nàng chỉ có thể sử dụng mấy loại pháp môn bí truyền của Bạch Liên giáo, mới không bị xe ngựa bỏ rơi hoàn toàn.

1067. Chương 1067: Bẫy Rập

Lúc này đang là cuối mùa Thu, Tây Sơn nằm ở Tây Bắc kinh sư, là dư mạch Thái Hành sơn, vùng núi giá rét hơn trong kinh sư rất nhiều. Lệ nóng của Vĩnh Ninh lăn dài trên gò má thanh tú, lúc chảy đến cổ đã trở nên lạnh như băng.

Tần Lâm cỡi Đạp Tuyết Ô Chuy chạy nhanh như điện chớp càng cảm thấy kinh phong lạnh như băng đập vào mặt, khiến cho da mặt đau rát, mắt cũng bị gió làm cho vừa khô vừa rát. Nhưng hắn thủy chung trọn tròn hai mắt, ánh mắt sắc bén như đao nhìn không chớp vào xe ngựa phía trước.

Hiện tại Vĩnh Ninh đã ngây dại, Tần tử phụ mà nàng thầm thương trộm nhớ đang giục ngựa đuổi theo nàng thật nhanh, áo vải xanh làm nổi bật vẻ anh tuấn của lang quân, áo bào đỏ rực phát phơ như một vầng mây đỏ. Lúc này Tần Lâm đang nghiêng răng nghiêng lợi, càng ra về hết sức kiên nghị, ánh mắt không thể lay động dường như đang nói dù là đuổi tới chân trời góc biển, ta cũng tuyệt sẽ không bỏ rơi muội!

Cảnh tượng này vĩnh viễn khắc sâu trong lòng thiếu nữ, thậm chí nàng quên mất mình đang trong hiểm cảnh, hy vọng thời gian vĩnh viễn dừng lại vào giờ khắc này. Đôi mắt long lanh trong suốt của nàng tràn đầy mong đợi, tràn đầy hạnh phúc nhìn Tần Lâm càng đuổi càng gần, càng đuổi càng gần...

Đột nhiên trong đám người bắt cóc nàng, tên thủ lĩnh cất tiếng huýt sáo, quay đầu lại cười nói quái dị:

- Tần Bá gia đau lòng mỹ nhân, tới thật nhanh!

Thì ra bọn họ nhận ra Tần tử phụ! Vĩnh Ninh lấy làm kinh hãi, nàng chưa kịp hiểu rõ, tên thủ lĩnh kia đã ghé đầu vào trong xe ngựa, nhếch môi nhìn nàng cười hắc hắc.

Tên này mặt mũi sần sùi xấu xí, ánh mắt bắn hung quang ra bốn phía, nụ cười đặc biệt kinh khủng dữ tợn. Vĩnh Ninh sống ở thâm cung từ nhỏ, chưa từng thấy qua kẻ nào hung ác như vậy, lập tức cả kinh khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, như muốn ngất đi.

Thủ lĩnh đưa tay kéo Vĩnh Ninh từ trong xe ngựa ra ngoài, đặt nàng nằm ngang trên lưng ngựa. Vĩnh Ninh chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, tim đập thình thịch.

Bầu trời kéo mây đen, dần dần mờ tối, Tần Lâm đang giục ngựa chạy như điên không khỏi giật mình kinh hãi. Lát nữa mưa xuống sẽ phiền phức hơn rất nhiều, hắn nghiêng rắng một cái, đuổi sát theo tên thủ lĩnh kia. Hiện tại khoảng cách chỉ có năm sáu trượng, Vĩnh Ninh trên lưng ngựa tựa hồ gần trong gang tấc.

Chợt thấy đám giặc mở túi yên ngựa ra, ném thứ gì đó rào rào xuống đường.

Hồngбет, là thiết tậtle!

Tần Lâm vội vàng giật dây cương một cái, Đạp Tuyết Ô Chuy quả nhiên thần tuấn, hí một tiếng chạy chéo sang bên, chạy hẳn vào bụi cỏ ven đường, tránh khỏi đám thiết tậtle.

- Cẩn thận!

Tần Lâm chỉ kịp quay đầu lại nhắc nhở một câu, sau đó bất chấp hết thấy, chạy rất nhanh vào trong đám cỏ ven đường. Một cọng cỏ mọc dài thành linh xuất hiện trước mặt, Tần Lâm chỉ kịp thụp người xuống nhưng vẫn bị nhánh cỏ quất vào vai, thân thể lão đảo suýt chút nữa rơi khỏi lưng ngựa.

Chúng thân vệ sai dịch giục ngựa theo tới, Lục Viễn Chí mập mạp, Ngưu Đại Lực cao to tụt lại sau cùng. Chạy trước tiên là mấy tên thân vệ thân thể nhỏ nhẹ, nhưng ngựa của bọn họ kém xa không bằng Đạp Tuyết Ô Chuy, bị Tần Lâm bỏ rơi phía sau mấy chục trượng, không thấy địch nhân rải thiết tậtle. Mới vừa rồi Tần Lâm quay đầu lại lên tiếng nhắc nhở, tất cả mọi người lại không nghe rõ.

Ngựa của một tên thân vệ chợt khuyu chân trước xuống, thân thể ngã nghiêng sang bên. Thân vệ kia bắt ngờ không kịp đề phòng cơ hồ bị ngựa đè lên người, may nhờ y phản ứng thật nhanh, trong khoảnh khắc ngựa ngã xuống hai tay ấn mạnh vào lưng ngựa, thân thể bay chéo sang bên, sau đó dùng chân giậm mạnh lên lưng ngựa, lộn một vòng giữa không trung rơi sang bên cạnh.

Ngựa ngã xuống đất thật mạnh, chỉ trong khoảnh khắc gãy xương đứt gân, không bao lâu sau sẽ chết, giầy giụa phát ra tiếng hí thê thảm.

Thân vệ thở dốc liên hồi, mới vừa rồi y phải xuất hết bản lãnh bình sinh mới không bị ngựa đè, bằng không không chết cũng phải trọng thương.

Đám thân vệ còn lại vô cùng cẩn thận tránh né thiết tậtle, hoặc là dứt khoát bắt chước Tần Lâm, giục ngựa chạy vào bụi cỏ ven đường.

Mặc dù thốt ngựa đám thân vệ này cỡi cũng rất khá, nhưng vẫn còn kém xa loại thiên lý danh câu như Đạp Tuyết Ô Chuy. Bất kể là tránh né thiết tậtle trên đường hay dứt khoát chạy vào bụi cỏ lề đường, cũng phải giảm đi tốc độ rất nhiều, dần dần cách Tần Lâm trước mặt càng ngày càng xa.

Phía trước, Tần Lâm cũng biết các huynh đệ bị tụt lại phía sau, nhưng hắn chỉ quay về phía sau liếc mắt nhìn một lần, sau đó cũng không quay lại lần nào nữa.

Tuy rằng có rất nhiều câu của người xưa dạy mọi người nên giữ hay nên bỏ như: quân tử không đứng dưới tường sắp đổ, đại trượng phu phải biết cân nhắc tình thế... nhưng Tần Lâm chỉ biết một chuyện: nếu lúc này mình bỏ cuộc, vậy làm sao dám nhìn cặp mắt đầy hy vọng của Vĩnh Ninh?!

Đám kỵ sĩ kia vẫn còn đang mồm năm miệng mười cười quái dị:

- Trời ơi, Tần Bá gia đuổi theo kia!

- Tần Đốc Chủ tay không ngăn voi thiên hạ vô địch, chúng ta làm thế nào cho phải?

- Gió lớn, tản ra!

Thấy trước mặt là ngã ba đường, tên thủ lĩnh lại quát to một tiếng, xe ngựa cùng bảy tám tên kỵ sĩ tiếp tục tiến về phía trước, còn y ôm Vĩnh Ninh và đám thủ hạ còn lại rẽ sang đường nhỏ.

Tần Lâm khẽ cau mày: Trịnh Trinh đang giở trò quỷ gì!? Hoặc có thể nói rằng nàng có thâm ý khác...

Tên thủ lĩnh kia cũng đang cỡi một thốt bảo mã danh câu, mặc dù chở thêm một người nhưng dù sao thân thể Vĩnh Ninh mềm mại nhẹ nhàng, cộng thêm bọn họ không ngừng rải thiết tậtle xuống đường, ép Tần Lâm thỉnh thoảng điều khiển ngựa tránh né, nên chậm chạp không thể đuổi kịp, thủy chung giữ vững khoảng cách hai ba mươi trượng.

Mỗi khi đến ngã ba đường, đối phương lại chia đường mà chạy. Tần Lâm biết đây là vì mê hoặc thân vệ sai dịch đuổi theo phía sau, muốn nghĩ cách khiến ình rơi rớt đơn độc lại, nhưng tình thế bắt buộc cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể đuổi theo một mạch.

Hai bên kẻ chạy người đuổi, trong nửa canh giờ chạy mấy chục dặm về phía Bắc, xâm nhập vào vùng núi phía Tây Bắc kinh sư người ở dọc đường càng ngày càng thưa thớt. Hải Điện khu hôm nay giá mỗi thước vuông mấy vạn tệ, vào đời Minh chỉ là nghĩa địa mai táng thái giám ở ngoại ô, nếu đi thêm về phía Tây Bắc mấy chục dặm nữa, có thể tưởng tượng được hoang vu tới mức nào.

Lúc này địch nhân cũng lục tục bỏ chạy tứ tán theo các ngã ba đường, rốt cục chỉ còn lại tên thủ lĩnh đang giữ Vĩnh Ninh trên tay. Tần Lâm chỉ nhìn chăm chú vào Vĩnh Ninh, theo sát phía sau không nghỉ.

Giờ phút này bông tuyết phát phơ từ giữa không trung bay xuống, hai kỵ sĩ một trước một sau, đầu, vai, ngực đều bám đầy hoa tuyết trong suốt. Hoa tuyết cũng rơi vào môi Tần Lâm, cảm giác lạnh như băng khiến cho hắn cảm thấy phần chân tinh thần.

Không có thủ hạ rải thiết tặc lê giúp một tay, dù sao tên thủ lĩnh cỡi ngựa cũng chở hơn một người, dần dần bị Tần Lâm đuổi kịp. Tần Độc Chủ của chúng ta cũng không nhiều lời, rút Xế Điện Thương bên hông ra, nhắm ngay lưng tên thủ lĩnh, thế nhưng lúc sắp sửa bóp cò lại tỏ ra do dự: thân thương hẳn bách phát bách trúng, chỉ cần bắn ra một phát sẽ làm cho địch nhân ngã ngựa. Nhưng hiện tại ngựa chạy nhanh như vậy, chẳng phải là tạo thêm nguy hiểm cho Vĩnh Ninh sao?!

- Hay cho Tần Bá gia có tình có nghĩa!

Đường như tên thủ lĩnh đã sớm đoán được, quay đầu lại cười khàn khàn quái dị, xoay người lại lặng lẽ lấy ra từ trong ngực một viên thuốc màu vàng nhạt, bóp miệng Vĩnh Ninh há ra cho nàng nuốt vào. Sau đó y lại lấy ra một cái bình sứ, lấy bột trong bình vẩy vào y phục của nàng.

Vĩnh Ninh mơ màng trầm trầm, hoàn toàn không biết cử động của đối phương, Tần Lâm bị thân thể của đối phương che kín tầm mắt, cũng hoàn toàn không hay biết.

Phía trước có một rừng cây, lá cây rụng gần hết có vẻ xơ xác, có con đường quanh co khúc khuỷu băng qua rừng.

Tên thủ lĩnh đột nhiên phóng ngựa chạy vào rừng cây, tốc độ dần dần giảm lại, đến một chỗ trũng có rất nhiều cành khô lá úa, y bèn ném nàng xuống đó.

Tần Lâm thấy vậy vô cùng kinh hãi, chỉ thấy Vĩnh Ninh rơi xuống đất trầm ổn, nhẹ nhàng như cánh hoa rơi. Thì ra thủ pháp của tên thủ lĩnh kia độc đáo, đã chọn chỗ nhiều cành khô lá úa khiến cho Vĩnh Ninh rơi xuống như vào đệm mềm, giúp nàng không hề bị thương.

- Tần Bá gia, ha ha ha, ta cũng không đã thương tiểu mỹ nhân của người.

Tên thủ lĩnh kia nhìn Tần Lâm chấp tay một cái cách xa mấy chục bước:

- Thay Trịnh nương nương chuyển lời, thừa dịp này liễu kết tâm nguyện cho Tần Độc Chủ!

- Niệm tình người chưa đã thương nàng, tha cho người một mạng!

Tần Lâm giơ tay lên bắn một phát, chỉ thấy chớp lửa lóe lên, thân thể thủ lĩnh lao đảo một cái, miệng phát ra tiếng kêu rên, cả vai tuôn ra máu tươi.

Không ngờ rằng thương pháp Tần Lâm lợi hại như vậy, tên kia cũng là hảo hán, nghiêm mặt nói lời cảm tạ, sau đó giục ngựa chạy đi như bay.

Tần Lâm xuống ngựa, trong lòng dờ khóc dờ cười, thì ra không phải là đích thân Trịnh Trịnh dùng mỹ nhân kế, mà là đưa Vĩnh Ninh vào lòng mình. Há đâu có lý như vậy, nếu ta muốn Vĩnh Ninh sẽ có rất nhiều cơ hội, đâu cần Trịnh nương nương nàng giúp đỡ lấy lòng như vậy...

Ặc, đây không phải là quá nhiều cơ hội hay sao... Tần Lâm tát nhẹ vào mặt mình một cái, cảnh cáo mình không cho phép suy nghĩ lung tung.

Nữ nhân sợ thân thể mình lạc lối, nam nhân sợ tư tưởng mình lạc lối.

Võn Vĩnh Ninh đã bị dọa sợ đến mơ màng trầm trầm, cuối cùng bị ném từ lưng ngựa xuống càng giật mình quá độ, Giờ phút này nằm giữa lá khô, bông tuyết trong suốt bay xuống từng mảng, dần dần tan đi trên gương mặt trái xoan thanh tú trắng nõn của nàng. Đôi mi nàng hơi run rẩy, ngực nhẹ nhàng phập phồng, giống như mỹ nhân đang say ngủ, hết sức động lòng người.

- Chẳng lẽ phải hôn đánh thức nàng sao?!

Tần Lâm xấu hổ sờ sờ mũi.

Tần Lâm nhẹ nhàng dìu Vĩnh Ninh đứng lên, bấm Nhân Trung, xoa huyết Thái Dương, xoa bóp thân thể khôi phục huyết mạch thông suốt cho nàng. Một lúc lâu sau Vĩnh Ninh mới dần dần khôi phục tri giác, từ từ mở mắt.

Đôi mắt ẩm ướt như nai con cũng ánh lên nụ cười của Tần Lâm.

- Tần, Tần tỷ phụ, muội đã chết rồi sao?

Vĩnh Ninh khẽ mấp máy môi, thanh âm êm dịu giống như gió Xuân phớt qua mặt nước.

Tần Lâm cười cười:

- Muội chết hay chưa, ta không biết, dù sao ta vẫn chưa chết, không tin muội thử sờ một cái xem.

Vĩnh Ninh giơ tay lên nhẹ nhàng sờ sờ mặt của Tần Lâm, cảm giác được nhiệt độ lòng bàn tay truyền tới, thiếu nữ bẽn lẽn cười ngượng ngùng.

1068. Chương 1068: Chữ Thái Lai

- Đi thôi, tuyết đã rơi, bên kia có một ngôi nhà đất nhỏ, chúng ta hãy sang đó tránh gió.

Tần Lâm đỡ Vĩnh Ninh dậy, thân thể vị tiểu di muội này vốn yếu ớt, trời lạnh như thế này lại bị sợ hãi chạy mấy chục dặm đường, chịu gió thổi như vậy rất dễ dàng cảm lạnh.

Sắc mặt Vĩnh Ninh ửng đỏ, vì lúc Tần Lâm đỡ nàng không thể tránh khỏi va chạm thân thể mềm mại. Thân thể thiếu nữ vô cùng nhạy cảm, xấu hổ không thể tả, nhưng vì nằm trên lưng ngựa lắc lư đã lâu, thân thể đã mềm nhũn tê chôn nên cũng không có cách nào khác.

Ngoài bìa rừng có ngôi nhà đất thoạt nhìn bỏ hoang đã lâu, Tần Lâm đỡ Vĩnh Ninh đi tới từng bước một. Cảm giác thân thể mềm mại của thiếu nữ tựa sát vào người, đôi ngực căng tròn cọ sát vào cánh tay, nhất thời có hơi tâm viên ý mã, kim lòng khôngặng liếm liếm đôi môi bị gió thổi trở nên khô khốc.

Tim Vĩnh Ninh nhảy mạnh như nai nhảy, hô hấp Tần Lâm cũng càng ngày càng dồn dập, thân thể hai người tựa sát vào nhau, có thể cảm thấy tim của đối phương đập càng ngày càng nhanh hơn.

Đến khi tiến vào trong ngôi nhà kia, Vĩnh Ninh chợt khẽ rên lên một tiếng, toàn thân mềm nhũn dựa vào tường, lúc này đôi mắt đã khép hờ lim dim.

Tim Tần Lâm cũng đang đập mạnh, cũng may linh đài còn có chút thanh minh, đột nhiên cắn mạnh đầu lưỡi một cái, mượn cảm giác đau mà tỉnh lại:

- Không xong, mau rời đi, đây là bẫy rập!

Tên thủ lĩnh mặt sần sùi bắt cóc Vĩnh Ninh cỡi ngựa chạy nhanh mấy dặm về phía Bắc. Lúc này sắc trời mờ tối, bông tuyết rơi lả tả đầy trời, trong thiên địa một màu trắng xóa, dấu chân ngựa bị bông tuyết rơi xuống che lấp rất nhanh.

Đi tới đây đã không còn nhìn thấy cánh rừng chỗ Tần Lâm và Vĩnh Ninh, đột nhiên y khẽ cười gian xảo:

- Trời cũng giúp ta!

Năm nay trận tuyết bắt đầu mùa Đông tới sớm như vậy, lớn như vậy, vừa hay thuận tiện làm việc, chẳng phải là ông trời tương trợ sao?

Tên mặt mụn giục ngựa chuyển sang hướng Đông Nam, vó ngựa phi nhanh làm cho tuyết bắn lên tứ tán. Không bao lâu sau y đã chạy tới một ngọn đồi nhỏ hướng Đông Nam cách rừng cây kia hai ba dặm.

Nơi này được ánh mặt trời chiếu rọi, cây cỏ sum suê, tuy rằng hiện tại đã ngả vàng nhưng cỏ vẫn còn rất cao. Tên mặt mụn phóng ngựa tới gần đồi, thỉnh thoảng trong bụi cỏ có người đứng lên kêu:

- Chữ chỉ huy, bọn thuộc hạ ở chỗ này.

Chữ chỉ huy tên là Chữ Thái Lai, chính là một viên tọa doanh quan Dũng Sĩ doanh, hàm chính tam phẩm Chỉ Huy Sứ ở Đàng Tương tứ vệ.

Đàng Tương tứ vệ trực thuộc Ngự Mã giám, là bộ phận hộ giá phòng gian tinh nhuệ, được tuyển chọn trong tinh anh Tứ Vệ doanh và dũng sĩ doanh mà ra, có hiệu là Tuyển Phong. Trong đó địa vị dũng sĩ doanh lại cao hơn Tứ Vệ doanh, những cao thủ đại nội trong lời đồn chuyên làm tay sai cho đám quyền yêm, giúp Trụ làm ác đều ở dũng sĩ doanh.

Chữ Thái Lai thân là tọa doanh quan, chính là thủ lĩnh cao thủ đại nội, cũng là thân tín của quyền yêm số một nội đình, chưởng ấn thái giám Ty Lễ giám Trương Kinh ở dũng sĩ doanh và Đàng Tương tứ vệ.

Y cười nhảy xuống ngựa, dùng roi ngựa chỉ mấy tên thủ hạ:

- Bọn nhãi chết tiệt này, nắp kín tới mức ngay cả Chữ gia ta cũng không nhìn ra.

Đầu vai mấy tên thủ hạ đóng một lớp tuyết dày, nghe vậy lúng túng nói:

- Chuyện mà Trương Ty Lễ giao phó, các huynh đệ vẫn phải cẩn thận vài phần. Chữ Đại ca, mục tiêu vào bấy chưa?

Thân là cao thủ đại nội phòng gian bắt giặc, lại bị chưởng ấn thái giám Ty Lễ giám sai sử bắt cóc Trưởng Công chúa, đây quả thật là chuyện hết sức kinh người. Cũng không trách được mấy tên này nơm nớp lo sợ trong lòng, không thể không đặc biệt cẩn thận.

Chữ Thái Lai cười ha hả:

- Đám lũ con này sợ gì mà sợ, đã bày ra thiên la địa võng, mục tiêu ôm một mỹ nhân hoa nhường nguyệt thẹn như vậy, thật sự là chấp cánh cũng khó thoát.

Mấy tên thủ hạ nhất thời tuôn ra những lời nịnh nọt như nước thủy triều:

- Trương Ty Lễ bày mưu tính kế, Chữ Đại ca thần dũng vô địch, tự nhiên hành động dễ dàng như trở bàn tay.

Chữ Thái Lai tỏ ra ngạo nghễ, lần này Trương Kinh Trương Ty Lễ xuất thủ, tự nhiên không giống bình thường, làm sao có thể chỉ có hai ba con mèo con chó mai phục trong bụi cỏ như vậy. Ngoại trừ số cận vệ theo y dẫn dụ Tần Lâm, sau đó chia ra rẽ ở các ngã ba đường khiến cho đám thân vệ của Tần Lâm như Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực đi lầm đường, bố trí giống như chỗ bụi cỏ này khắp nơi xa gần có chừng hai ba mươi chỗ, trong chu vi mấy chục dặm đã là thiên la địa võng.

Tưởng hiện tại tên Tần Lâm kia đang cỡi y phục của Vĩnh Ninh Công chúa trong căn nhà đất. Hừ hừ, cứ để cho hắn sung sướng một phen, như vậy mới rơi vào bẫy, để xem tương lai hắn còn dám không ngoan ngoan nghe lệnh Trương Ty Lễ hay không... Tội danh dâm nhục Trưởng Công chúa, cho dù là có bao nhiêu cái đầu cũng không đủ chém!

Chữ Thái Lai nhìn về phía ngôi nhà đất, bão tuyết đầy trời bay tán loạn che khuất tầm mắt, y không nhìn thấy gì cả. Nhưng nghĩ tới bốn phương tám hướng trong chu vi mấy chục dặm đã bố trí trạm canh ngầm, Tần Lâm mang theo Vĩnh Ninh Công chúa như hoa như ngọc, hai người còn trúng Ngọc Nữ Túng Tinh đan và Liệt Dương Hòa Hợp tán, chẳng lẽ giờ phút này còn có thể bay lên trời!?

Chờ bọn họ gao nấu thành cơm, cứ để cho Tần Bá gia được sung sướng một phen.

Chữ Thái Lai cười âm hiểm hai tiếng, sắc mặt lại chuyển lạnh:

- Chuyện ngày hôm nay, các vị đều hiểu được lợi hại trong đó, phạm kẻ nào tiết lộ nửa chữ ra ngoài, thủ đoạn Trương Ty Lễ ra sao cũng không cần bản quan nhắc nhở!

Chúng dừng sĩ doanh cao thủ vâng dạ luôn miệng, bọn họ đều là tâm phúc của Trương Kinh, làm vô số chuyện không dám cho người biết thay y, nhưng hiện tại nghe Chữ Thái Lai trình trọng như vậy đều kinh hãi trong lòng.

Bắt cóc Công chúa, hãm hại Tần Lâm, thành sự cố nhiên là một công lớn, Trương Ty Lễ sẽ có thưởng trọng hậu. Nhưng nếu xảy ra vấn đề gì, không chỉ là không giữ được đầu trên cổ mà thôi.

Bọn họ hơi đổ mồ hôi trán vì lo lắng, lại nấp vào trong bụi cỏ như cũ. Trời đổ tuyết lạnh như vậy cũng không dám đốt lửa sưởi ấm, cho dù là võ công không tầm thường nhưng cũng vô cùng tức tối, không khỏi oán giận trong lòng: nói là gài tang vật hãm hại Tần Đốc Chủ, nhưng hắn ở trong nhà đất điên loạn đảo phượng với Trưởng Công chúa xinh đẹp như hoa, chúng ta lại phải chịu rét lạnh dưới trời tuyết đổ, quả thật là tức chết người!

Thật ra thì bọn họ không cần hãm mộ ghen tỵ, cảm thấy mình trống không tịch mịch lạnh lẽo như vậy, bởi vì Tần Lâm cũng không có cảm thú, mà là không bằng cảm thú.

Vĩnh Ninh hí mắt như tơ, thân thể mềm mại dần dần trở nên nóng như lửa, ánh mắt nhìn tình lang thâm mến càng ngày càng đỏ rực. Tần Lâm đột nhiên đưa tay ra ngoài cửa sổ hốt một nắm tuyết, sau đó nhét vào cổ áo vị Trưởng Công chúa này.

Thân thể mềm mại nóng như lửa bị tuyết lạnh chạm vào, nhất thời khiến cho Vĩnh Ninh rung mình một cái, sức nóng của xuân được giảm đi rất nhiều. Vì giết mình bất ngờ, nàng đã tỉnh táo lại quá nửa.

Kể đó là then thùng xấu hổ không bút nào tả xiết, nàng không hề biết mới vừa rồi là trúng phải xuân dược, chỉ biết là lần đầu rộng mở cánh cửa lòng với Tần tỷ phu mà mình thâm yêu mến, thậm chí là nhào vào lòng hắn, lại bị từ chối trắng trợn vô cùng nhục nhã như vậy, quả thật còn khó chịu hơn giết nàng gấp trăm ngàn lần.

Từng giọt nước mắt từ gương mặt xinh đẹp của nàng lăn dài xuống. Lúc này sắc mặt nàng đã trở nên trắng bệch, đôi mắt tránh né không dám nhìn Tần Lâm, xấu hổ muốn chui đầu xuống đất.

Tình huống khẩn cấp, Tần Lâm cũng không tìm được biện pháp khác, cũng không biết khoảng cách địch nhân ẩn nấp xa gần, có phải đang giám thị xung quanh hay không, chỉ đành phải ôm Vĩnh Ninh vào lòng.

Chẳng lẽ... trái tim Vĩnh Ninh lại bắt đầu nhảy loạn thành thịch, nằm trong lòng Tần Lâm, trong đầu vô cùng hỗn loạn.

- Ngu ngốc, không phải là tỷ phu không thích muội, mới vừa rồi là địch nhân sử gian kế, chúng ta không thể mắc bẫy!

Tần Lâm ghé vào bên tai Vĩnh Ninh, thấp giọng giải thích cho nàng.

Mặc dù Tần Lâm tu luyện Chu Dịch Tham Đồng Khế, dễ dàng dẫn động dục niệm, nhưng cũng không đến nỗi không thể khống chế bản thân trong tình huống như vậy. Vĩnh Ninh lại càng khả nghi hơn, vị Công chúa này hết sức ngây thơ, da mặt lại mỏng, làm sao có thể chủ động dâng hiến cho Tần Lâm như vậy?! Từ đó có thể suy luận, rõ ràng là đã trúng phải xuân dược.

Trịnh Trịnh đưa Vĩnh Ninh tới cũng không lý kỳ, bất quá suy nghĩ đến đám kỵ sĩ kia cố ý tách rời hắn ra, lại lại sử xuất thủ đoạn bức này, kết luận đã hết sức rõ ràng: bọn họ xếp đặt mỹ nhân kế, chờ Tần Lâm nhảy vào.

Thử nghĩ dâm nhục Trưởng Công chúa là trọng tội bậc nào, nếu như Tần Lâm ân ái một đêm với Vĩnh Ninh ở chỗ này sẽ bị đối phương nắm thóp, sau này cũng chỉ có thể cúi đầu xếp tay rằm rập nghe theo bọn chúng.

Chuyện này Trịnh Trịnh là kẻ hiểu rõ tình huống, nhưng hắn không phải là chủ mưu, kẻ chủ mưu sau màn chân chính hơn phân nửa là Trương Kinh!

Mới vừa suy nghĩ ra điểm này, trong phút chốc khắp cả người Tần Lâm tuôn ra mồ hôi lạnh, dục niệm bùng bùng như lửa nhanh chóng tiêu biến mất. Hắn quyết định thật nhanh, lại nhét một ít tuyết vào cổ Vĩnh Ninh, khiến cho hai người đều tỉnh lại.

Vĩnh Ninh được người yêu ôm vào trong lòng, nghe nói mình trở thành mối thắm dự Tần Lâm rơi vào bấy nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, xấu hổ gục đầu vào vai Tần Lâm không nói nữa lời.

- Chúng ta đi, không thể ở lại chỗ này nữa!

Tần Lâm quyết định, ghé vào tai Vĩnh Ninh thấp giọng nói:

- Nắm lấy tay ta.

Vĩnh Ninh mơ mơ màng màng đưa tay ra, bị Tần Lâm nắm chắc trong lòng bàn tay, chợt cảm thấy bàn tay của nàng có hơi lạnh.

Cẩn thận quan sát, phát hiện ít nhất phụ cận cũng không có địch nhân giám thị. Có lẽ là sợ bị Tần Lâm phát hiện nên các trạm canh ngầm đều được bố trí khá xa.

Tần Lâm nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Vĩnh Ninh, khoác eo nàng nhảy ra khỏi cửa, vừa đứng nhìn thấy Đạp Tuyết Ô Chuy vẫn còn ở bên ngoài, nhất thời mừng rỡ.

Mới vừa rồi đỡ Vĩnh Ninh tới đây, con ngựa thông minh này cũng theo tới.

Tần Lâm nhường mảy, trong lòng nảy ra một kế.

Chỉ chốc lát sau, từ trong trời tuyết vang lên tiếng vó ngựa rầm rập, chỉ thấy giữa trời đất đầy tuyết xuất hiện một con thần câu vọt nhanh ra, có thể loáng thoáng nhìn thấy trên lưng ngựa có hai bóng người đang nằm phục xuống.

1069. Chương 1069: Tỉnh Lại Trong Tuyết

- Không tốt, mục tiêu chạy rồi!

Trạm canh ngầm gần căn nhà đất phát hiện ra điểm khác thường, bọn họ vừa dùng tín hiệu cảnh báo cho đồng bọn, vừa thi triển khinh công truy đuổi theo hướng Tần Lâm chạy trốn. Đạp Tuyết Ô Chuy là thiên lý câu, chạy thật nhanh, mọi người bị bão tuyết che kín tầm mắt, chỉ có thể nhắm theo tiếng vó ngựa mà đuổi, lại không thấy được ngựa ở nơi nào.

Rất nhanh bọn Chử Thái Lai ở gò đất nhận được tin, tất cả đều kêu một tiếng khỏ: Tần Đốc Chủ ơi Tần Đốc Chủ, ngài không ở trong phòng hưởng Xuân tiêu với Vĩnh Ninh Công chúa lại chạy loạn khắp nơi làm gì, hại chúng ta phải chịu rét lạnh với ngài! Trong trời đầy tuyết như vậy mang theo một vị Công chúa yếu ớt, gió cũng có thể thổi bay, còn sợ ngài có thể chạy lên trời sao?!

Chử Thái Lai lập tức phóng người lên ngựa, nhanh chóng chạy về phía có tiếng cảnh báo. Các cao thủ khác cũng vội vàng dắt ngựa giấu sau gò đất ra, đuổi sát theo sau y.

- Đuổi theo, ngựa Tần Lâm chở hai người, không thể nào chạy nhanh được!

Chử Thái Lai tỏ vẻ tự tin cổ vũ đám thuộc hạ.

Cho dù là Tần Lâm cỡi thiên lý câu Đạp Tuyết Ô Chuy, từ Tây Sơn chạy đến nơi đây cũng tiêu hao thể lực không ít, lại là hai người cùng cỡi, bất kể thế nào cũng không chạy hơn được sinh lực quân bên này.

- Mẹ ơi, Chử chỉ huy ngài nói nhẹ tợ lông hồng!

Mấy tên cao thủ đại nội chạy đầu tiên âm thầm kêu khỏ, bởi vì Đạp Tuyết Ô Chuy trước mặt kia chạy nhanh như bay, không nhìn thấy thân ảnh của nó, nhưng có thể nghe được tiếng vó ngựa dồn dập như tiếng trống vọng lại.

Chử Thái Lai lớn tiếng hạ lệnh:

- Bọc vòng bao vây, bảo trước mặt bao vây lại!

Trong chu vi mấy chục dặm bố trí rất nhiều trạm canh ngầm, dùng tín hiệu truyền tin cho nhau. Trước mặt có hai nhóm người nghe tiếng mà động, nhanh chóng bao vây về phía này.

Không ngờ rằng Đạp Tuyết Ô Chuy vô cùng linh mẫn, nhanh nhẹn chạy xuyên qua khe hở giữa hai nhóm người. Đám cao thủ đại nội hai bên chỉ nhìn thấy một con ngựa lướt nhanh qua trong gió tuyết, tiếng vó ngựa càng ngày càng xa.

Nhanh vậy sao! Chữ Thái Lai sắp không nghe được tiếng vó ngựa nữa, không nghĩ tới ngựa này chạy nhanh như vậy, y nôn nóng lòng như lửa đốt:

- Các huynh đệ phía trước cẩn thận, để mục tiêu chạy thoát sẽ bị chém cả nhà!

Lại có hai trạm canh ngầm bao vây lại, lần này bọn họ vô cùng cẩn thận tiến về phía tiếng vó ngựa, hơn nữa kéo dài khoảng cách mấy thân ngựa với nhau.

Mấy phen bị đối phương vây đuổi chặn đường, cho dù là Đạp Tuyết Ô Chuy thần tuấn cũng dần dần rơi xuống hạ phong, bị các cao thủ từ bốn phương tám hướng xúm lại, đã có thể nhìn thấy thân ảnh của nó hơi rõ ràng.

Đột nhiên thần sắc Chữ Thái Lai đại biến:

- Hồngбет, rút lui!

Trên lưng ngựa không có người nào, chỉ có hình nộm bằng cỏ khô, bên ngoài khoác chiếc áo choàng mà Tần Lâm hay khoác, giữa gió tuyết mật mờ không nhìn rõ, thấp thoáng giống như hai người cưỡi trên lưng ngựa.

Không trách nó chạy nhanh như vậy, thì ra không chở một người nào cả!

Bọn Chữ Thái Lai lập tức bỏ mặc Đạp Tuyết Ô Chuy, giục ngựa quay đầu lại chạy gấp. Đạp Tuyết Ô Chuy ở phía sau bọn họ hí dài như kêu gọi, nghe hàm răng trắng ra rất giống người đang cười.

Chữ Thái Lai dẫn dắt các cao thủ đại nội dừng sĩ doanh quay trở lại căn nhà đất, chỉ thấy trong nhà trống không, không tìm thấy cả một sợi lông cọng tóc. Chỉ có trên tường đất dùng kiếm khắc một khuôn mặt tươi cười, bên cạnh có ba chữ lớn: Ta đi rồi!

Mọi người nhất thời sững sờ, Chữ Thái Lai giận đến giậm chân:

- Đuổi, đuổi theo cho ta!

Cao thủ đại nội ngơ ngác nhìn nhau, ai nấy lộ vẻ lúng túng:

- Chữ... Chữ Đại ca, đuổi về phía nào đây?

Chữ Thái Lai sững sốt, đột nhiên miệng cảm thấy đắng chát. Mới vừa rồi bão tuyết rơi xuống đã che lấp dấu vó ngựa dọc đường, làm cho thân vệ sai dịch cùng viện binh sau đó của Tần Lâm rất khó tìm tới nơi này, y chỉ nói là lão Thiên tương trợ. Nhưng bây giờ Tần Lâm cùng Vĩnh Ninh dùng kế kim thiền thoát xác chạy trốn khỏi nhà đất, y và thuộc hạ bị Đạp Tuyết Ô Chuy dẫn dụ đi xa, trễ nãi như vậy khiến cho dấu chân Tần Lâm cũng bị tuyết che lấp, nhất thời nửa khắc không thể nào tìm được.

- Tần Lâm mang theo tiểu nương tử, đầy trời bão tuyết lại không có ngựa, bọn họ không thể nào chạy xa.

Chữ Thái Lai lớn tiếng cổ vũ cho đám thủ hạ, chợt phát tay:

- Chúng ta đào ba thước đất cũng phải tìm ra bọn họ!

- Cẩn tuân hiệu lệnh Chữ Đại ca!

Chúng cao thủ đại nội chấp tay đáp ứng, tỏa ra bốn phương tám hướng tìm tòi cẩn thận.

Chữ Thái Lai phân tích không sai, Tần Lâm cũng không trốn xa, hiện tại đang ở trong rừng cây cách nhà đất ước chừng hai ba dặm đường. Hắn đang diu Vĩnh Ninh chân cao chân thấp bước đi vội vã.

Mới vừa rồi Tần Lâm nhanh trí như vậy, cũng có hơn phân nửa được vụ án giết người phá được ở Thường Lạc Tự tháp Vân Nam trước đây không lâu dẫn dắt. Trong vụ án ấy, hung thủ xé ruột bỏ đoàn lấy rơm bện thành dây, hoàn thành thủ pháp giết người gần như không tưởng. Tần Lâm mượn ý tưởng chuyện này, lấy đồng cỏ khô bên cạnh nhà bện vội vàng thành hình người, sau đó khoác áo choàng của mình lên, giả kể kim thiền thoát xác ngay dưới mắt của các cao thủ đại nội.

Đáng tiếc, Đạp Tuyết Ô Chuy dùng để dẫn dụ địch nhân, vào giờ phút này Tần Lâm không còn con ngựa thứ hai nữa, lại phải đi Vinh Ninh yếu ớt, vất vả một hồi mới chỉ chạy đi được hai ba dặm đường.

Sắc mặt Vinh Ninh đỏ bừng, thở dốc không ngừng:

- Tần, Tần tỷ phu, huynh hãy trốn đi, chúng ta không có ngựa, không thể trốn xa...

Tần Lâm cũng không quay đầu lại, tức giận nói:

- Vốn là có thể chạy thoát, nhưng có thêm gánh nặng là muội, nên không thể chạy xa. Ta không thể nào bỏ muội lại được, cho nên nếu muội không muốn liên lụy ta, vậy hãy đi nhanh lên một chút!

Thiếu nữ ngẩn ra, tiếp theo mặt trái xoan thanh tú cười để lộ lúm đồng tiền như hoa. Bên trong lời nói cứng rắn của Tần Lâm ẩn chứa rất nhiều thứ ám áp và dịu dàng.

Nhưng làm sao có thể đi mau đây? Tần Lâm tu luyện Chu Dịch Tham Đồng Khế, gân cốt tráng kiện, Vinh Ninh lại là Trưởng Công chúa thân ở thâm cung, thân thể yếu ớt, gắng sức chạy gấp hai ba dặm vừa rồi đã thở gấp liên tiếp, cũng sắp sửa không chịu đựng được nữa.

Đột nhiên trong lúc vô tình thấy thất tinh bảo kiếm Tần Lâm đeo bên hông, ánh mắt Vinh Ninh sáng lên, ánh mắt vốn u mê trở nên trong suốt, kiên định rất nhanh.

Sở Bá Vương bị vây ở Cai Hạ, Ngu Cơ vì muốn Bá Vương có thể rảnh tay thoát khỏi, dứt khoát vùng kiếm tự tận. Vinh Ninh ôi Vinh Ninh, người cũng có thể làm được!

Thiếu nữ nắm chặt quả đấm tự cổ vũ mình, lại âm thầm cắn chặt hàm răng, lặng lẽ liếc nhìn bảo kiếm bên hông Tần Lâm. Thanh kiếm kia vô cùng sắc bén, có lẽ nếu mình dùng nó tự vận sẽ không đau quá lâu...

Tay trái Vinh Ninh được Tần Lâm nâng đỡ, nàng bèn dùng tay phải giả vờ ôm bụng, lặng lẽ mò tìm bảo kiếm bên hông hẩn. Vào giờ phút này lòng của thiếu nữ cũng không có bi thương, mà là tràn đầy niềm vui giải thoát và hy sinh.

Nếu yêu người không nên yêu, như vậy vì hẩn thoát khỏi mà chết dưới kiếm của hẩn giống như Ngu Cơ biệt Bá Vương, cũng là một kết cục hoàn hảo.

Linh đài Vinh Ninh vô cùng thanh tĩnh, nàng dùng thanh âm chỉ có mình có thể nghe được lầm bầm:

- Phật nói tu trăm năm mới cùng thuyền, tu ngàn năm mới nên duyên vợ chồng, không biết đời sau mình có tu đủ ngàn năm chưa...

Nàng đưa tay ra thật nhanh về phía thất tinh bảo kiếm!

Ai ngờ Tần Lâm đột nhiên dang người ra, vọt tới phía trước mấy bước, vui mừng hớn hở chỉ cách đó không xa:

- Ủa, nơi đó có một địa động, chúng ta có thể ẩn nấp trong đó!

Tay của Vinh Ninh chộp vào khoảng không, không thể sờ trúng chuôi kiếm, nhất thời đứng chết trân tại chỗ. Nghe Tần Lâm nói như vậy, hy vọng cầu sinh lại bùng lên, nàng gật đầu ừ một tiếng, theo hẩn thật sát.

Nàng đang độ tuổi thanh xuân mơn mớn, nếu không phải là vì để cho tình lang chạy thoát, đâu chịu vùng kiếm nhận lấy cái chết. Bây giờ đã có một đường sinh cơ, nàng lại không nỡ ly biệt Tần Lâm.

Lối vào sơn động kia không lớn, chỉ cao có ba thước, trước mặt còn có mấy khối đá lớn ngăn che tầm mắt, bình thời tích chứa cành khô lá héo ngổn ngang, rất khó lòng phát hiện. Vào lúc này bão tuyết từ trên trời giáng xuống, xung quanh cửa động đóng tuyết khiến cho đường nét của nó nổi bật lên, mới bị ánh mắt Tần Lâm sắc bén nhìn thấy.

Tần Lâm rút thất tinh bảo kiếm ra cầm trong tay, trước hết đưa vào bên trong khuấy vài vòng, kiếm tra xem có dã thú ẩn nấp hay không, sau đó mới giờ bảo kiếm ra trước khom lưng chui vào.

Đá lửa vừa đánh lên soi sáng, chỉ thấy bên trong huyệt động lớn hơn lối vào không ít, chu vi chừng hai trượng, cao bảy tám thước, trên bốn bức vách có vết cào của động vật. Mặt đất hơi trũng xuống có không ít cỏ khô và lá cây cũ nát, còn có thể nhìn thấy một ít lông đen.

Thì ra là một cái hang gấu bỏ hoang, có lẽ chúng đã dời hang, cũng có thể đã bị thợ săn giết chết, lột da, nơi này chỉ còn lại hang ổ bỏ phế.

Cũng may là trong động không có mùi gì khó ngửi.

Vĩnh Ninh cũng chui vào, mũi nhỏ khê cau, dù sao trong động cũng có chút mùi ẩm mốc.

Tần Lâm mang mồi lửa tùy thân cắm vào khe đá, dọn dẹp qua loa cỏ khô, lá cây bên trong động, tạo nên một khoảng trống tương đối sạch sẽ cho Vĩnh Ninh nghỉ ngơi.

Tiếp theo hần lại chui ra, vội vội vàng vàng kéo không ít cỏ khô và lá khô vào, miễn cưỡng xếp thành một tấm nệm thô sơ.

Cuối cùng hần lại khuôn đá tảng chuẩn bị che cửa động lại. Chờ lát nữa tuyết rơi nhiều hơn, phủ lên một lớp, cho dù là thần tiên cũng không tìm được động này.

Hần đang bận rộn khuôn đá chợt thấy một bàn tay nhỏ bé chen vào. Vĩnh Ninh cúi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tuy rằng thanh âm nàng lí nhí nhưng lại toát ra vẻ quật cường:

- Tần tỷ phu, đừng xem thường muội sức yếu, muội... muội cũng có thể giúp một tay...

Tần Lâm cười một tiếng, vị tiểu di tử này thật đáng yêu.

Hai người cùng nhau động thủ, dùng đá chèn kín cửa động lại, Tần Lâm còn tỉ mỉ lưu lại mấy khe hở để thông khí.

- Tốt lắm, đại công cáo thành!

Tần Lâm vỗ vỗ tay, trở vào trong động.

Hai tay Vĩnh Ninh ôm đầu gối ngồi đối diện hần, mím cái miệng nhỏ nhắn khê cười, Bởi vì mới vừa rời ra sức dời đá, mặt trái xoan hiện ra vẻ đỏ ửng mê người, dưới ánh lửa chiếu rọi xinh đẹp không thể tả. Thấy Tần Lâm đang nhìn mình, nàng lại kinh hoảng cúi đầu, thẹn thùng khép nép vò vò vạt áo.

Động này cao chỉ tám thước, chu vi không quá hai trượng, cô nam quả nữ ở chung bất giác không khí trở nên mập mờ. Vĩnh Ninh co rút thân thể, cảm giác nhịp tim càng lúc càng nhanh, cũng không dám nhìn Tần Lâm lần nào.

Đột nhiên ánh sáng trở tối, thì ra mồi lửa đã sắp cháy hết, sau khoảnh khắc ánh sáng hoàn toàn biến mất, cửa động đã bịt kín, trong động đưa tay không thấy được năm ngón.

Trong bóng tối vang lên thanh âm của Vĩnh Ninh:

- Tần tỷ phu, huynh ở chỗ nào, muội, muội sợ!

- A, thật đúng là tiểu cô nương sợ tối...

Tần Lâm cười lắc đầu một cái, đưa tay về hướng thanh âm Vĩnh Ninh, ngẫu nhiên chạm phải tay nàng lạnh ngắt, còn đang khê run rẩy.

Vĩnh Ninh có hơi không phục ưỡn ngực:

- Muội không phải tiểu cô nương gì cả!

Đáng tiếc trong bóng tối không nhìn rõ vóc người thiếu nữ yếu điệu xinh đẹp tới mức nào.

Tần Lâm và Vĩnh Ninh vai sòng vai ngồi xuống, hồi lâu sau Tần Lâm thở dài, vỗ vỗ tay nhỏ bé của nàng:

- Ngu ngốc, tương lai không cho phép làm loại chuyện ngu ngốc mới vừa rồi nữa, không, ngay cả nghĩ cũng không cho phép!

Bất kể khẩu khí hần bá đạo đường nào, tình cảm quan tâm ân cần vẫn lộ rõ.

Thì ra Tần tỷ phu đã sớm biết chuyện mình định tự vẫn! Vĩnh Ninh chỉ cảm thấy tim đập thật mạnh.

Trong bóng tối không nhìn thấy nhau, lại ở chung với Tần tỷ phu mà mình ngày đêm mong nhớ, lá gan Vĩnh Ninh chợt lớn hơn rất nhiều, lấy hết can đảm nói:

- Chỉ cần Tần tỷ phu có thể chạy thoát, muội, muội không sợ chết!

Nha đầu ngọc! Tần Lâm cảm giác được vẻ chân thành trong lời thiếu nữ, vừa cảm động lại than dài, cuối cùng không nói gì, chẳng qua là khẽ vuốt trán của nàng:

- Chớ suy nghĩ nhiều như vậy, hãy ngủ trước đi.

Hắn chợt giật nảy mình, lòng bàn tay truyền tới nhiệt độ trên trán Vĩnh Ninh, có hơi nóng lên, chẳng lẽ là đã cảm phong hàn?!

Vĩnh Ninh cũng không cảm thấy cái gì, hôm nay nàng bồn ba mệt nhọc hơn xa thường ngày gấp trăm lần, tựa sát Tần Lâm, tâm cảnh vô cùng yên bình ấm áp, dần dần thở đều đặn phả hơi vào cạnh cổ Tần Lâm, khiến cho hắn hơi nhột nhạt.

Chỉ mong nàng có thể chịu đựng được... Tần Lâm lần mò cởi y phục mình nhẹ nhàng khoác lên trên người Vĩnh Ninh. Đáng tiếc áo choàng của hắn vì dùng kế kim thiền thoát xác đã cởi ra cho Đạp Tuyết Ô Chuy mang đi, bây giờ mặc cũng không nhiều, bèn cởi giáp bông nhuyển ra đắp cho Vĩnh Ninh, hắn chỉ còn lại một lớp áo mỏng.

May nhờ Tần Lâm luyện qua Chu Dịch Tham Đồng Khế, không thể làm gì khác hơn là trắng đêm ngồi tĩnh tọa vận công. Từng luồng khí nóng sôi sục trong người, mượn đó xua đi giá lạnh trong động. Hắn chịu đựng như vậy một canh giờ, tuy rằng không lạnh nhưng dục niệm bùng cháy mạnh, ngực càng ngày càng nóng, trán toát mồ hôi.

- Lạnh... tỷ phu, muội lạnh...

Vĩnh Ninh cất tiếng rên rỉ, thanh âm hết sức đáng thương, khiến cho Tần Lâm khẽ run lên.

Hôm nay Vĩnh Ninh bị hù cho sợ hãi, chịu gió rét cỡi ngựa chạy mấy chục dặm, lại đi trong tuyết mấy dặm đường. Mới vừa rồi Tần Lâm sờ trán nàng đã cảm thấy có hơi nóng lên, quả nhiên đến nửa đêm liền phát tác.

- Đừng sợ, có tỷ phu ở đây.

Tần Lâm cố gắng dồn cổ khô đến sát bên cạnh Vĩnh Ninh, nghiêng răng một cái, cởi áo mỏng của mình ra khoác lên trên người nàng.

Vĩnh Ninh vẫn còn rên rỉ kêu lạnh không ngừng, thân thể yếu ớt co rút run rẩy liên hồi, giống như một con mèo nhỏ ngã bệnh hết sức đáng thương.

Nếu không nghĩ biện pháp sưởi ấm, có lẽ nàng sẽ chết thật.

Phù... Tần Lâm thở dài một cái, ôm Vĩnh Ninh vào lòng, dùng thân thể mình sưởi ấm cho nàng.

1070. Chương 1070: Diên Đảo Thị Phi

Lễ giáo, nam nữ thọ thọ bất thân gì gì đó, Tần Lâm đã vứt sang bên rồi, sinh tồn mới là quan trọng nhất.

Vĩnh Ninh vốn đã mơ mơ màng màng, cảm giác được sức nóng của thân thể Tần Lâm lại càng thoải mái thích thú, ôm chặt lấy Tần Lâm như gấu leo cây, rên hừ hừ sáng khoái. Thân thể nàng còn nhẹ nhẹ cọ xát vào người hắn, xem hắn như một con thú nhồi bông.

Tần Lâm cố nhịn tới mức miệng khô lưỡi khô, vốn hắn luyện Chu Dịch Tham Đồng Khế dục vọng mạnh mẽ, làm sao có thể nhịn được cảm giác như vậy.

Vĩnh Ninh đang trong cơn mơ màng, càng can đảm hơn lúc tỉnh táo. Nàng ôm chặt lấy Tần Lâm, lại mở cổ áo để lộ bờ vai trắng như mỡ đông, không ngừng cọ xát vào ngực hắn như con mèo nhỏ.

Tần Lâm phát ra tiếng gầm nhẹ đè nén đã lâu, vứt lớp áo mỏng làm trở ngại ra, ôm chặt thân thể mềm mại của Vĩnh Ninh vào lòng. Động tác của hắn vô cùng ngang ngược bá đạo, không hề có chút thương hương tiếc ngọc.

Vĩnh Ninh chỉ cảm thấy lọt vào một mảnh đại dương ấm áp, nàng không hề lui bước mà là phối hợp với động tác Tần Lâm, phát ra tiếng rên khe khẽ say lòng người...

Sáng sớm hôm sau mây tan tuyết ngừng, mặt trời đỏ mọc lên ở phương Đông, ánh mặt trời rực rỡ sau khi tuyết ngừng rơi xuyên thấu qua lớp tuyết đọng trong suốt ở cửa động, mơ hồ chiếu rọi cảnh tượng phong quang bên trong động.

Trên đệm cỏ khô, Tần Lâm để trần nửa thân trên lộ ra đường nét cơ bắp tuy không phải là đặc biệt nở nang, nhưng lại vô cùng cân đối hài hòa. Vĩnh Ninh cuộn tròn thân thể nằm trong lòng hắn giống như một con mèo con lười biếng, hai cánh tay trắng như ngó sen vòng qua ôm lấy tình lang, chỉ có vài món y phục che tạm thân thể mềm mại của nàng, để lộ bờ vai trắng như tuyết.

Mái tóc xanh của thiếu nữ ướt đầm mồ hôi, tán loạn từng lọn từng lọn, bờ vai trần lộ ra ngoài có mấy vết đỏ, đầu tựa vào hông vai Tần Lâm, dáng ngủ hết sức khả ái. Duy chỉ có mặt trái xoan thanh tú tinh xảo còn đọng vài vệt nước mắt, có lẽ là do đêm qua tình lang vồ vập hơi quá mức.

Tần Lâm đã tỉnh lại, thân thể mềm mại của Vĩnh Ninh nhẹ nhàng đè ở trước ngực hắn, giống như một con nai con vô tội, khiến cho người ta đem lòng thương mến.

Trong lòng không có dục niệm, chỉ có thương mến, Tần Lâm đưa tay nhẹ nhàng gạt tóc lòa xòa trên trán Vĩnh Ninh, nhìn mấy giọt nước mắt còn đọng trên má nàng, không khỏi thầm nói một tiếng xấu hổ.

Cũng may nàng hô hấp đều đều nhẹ chậm, ngủ điềm tĩnh khả ái, sắc đỏ ửng trên mặt trái xoan chưa mất, hiện rất rõ ràng vẻ ngọt ngào thỏa mãn, rốt cục khiến cho hắn với bớt không ít mặc cảm tội lỗi.

Hắn khẽ cúi đầu nhẹ nhàng hôn một cái lên vàng trán mịn màng của Vĩnh Ninh.

Đôi lông mi dài của thiếu nữ hơi rung động, miệng anh đào nhỏ phát ra tiếng nỉ non êm ái:

- Tỷ phu, không được bỏ muội...

Tần Lâm ngẩn ra, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai mềm mại của nàng:

- Thật đáng thương, làm sao tỷ phu có thể bỏ mặc muội, ta ở đây, ta sẽ ở đây...

Nghe được thanh âm của tình lang, Vĩnh Ninh cười thỏa mãn, thân thể mềm mại lại cọ xát vào người hắn, thoải mái nhẹ nhàng rên hừ hừ, giống như con mèo không muốn xa rời chủ nhân.

Hai người chui trong chăn do lá cỏ khô và y phục làm thành, toàn thân trên dưới không mặc gì cả. Vĩnh Ninh cọ xát như vậy nhất thời khiến cho dục niệm Tần Lâm bùng cháy, nếu không phải thấy thân thể nàng yếu đuối, hắn sẽ lập tức ân ái triền miên với nàng một phen nữa.

- Thứ gì vậy, thật là cứng...

Vĩnh Ninh cảm thấy bụng mình bị vật cứng đâm vào rất không thoải mái, đưa tay chộp lấy vật kia đẩy một cái, sau đó không ngừng uốn éo người, rốt cục mơ mơ màng màng mở mắt.

Đập vào mắt nàng là gương mặt quen thuộc của Tần Lâm, chỉ bất quá tại sao mặt của tỷ phu đỏ như vậy, dường như nhịn rất khổ cực!?

Tiểu di muội quá ngây thơ khả ái, tỷ phu cũng chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn.

Ồi... Vĩnh Ninh vội vàng buông tay ra, mặt trái xoan đỏ tới mức sắp sửa chảy nước, đôi mắt phủ một lớp hơi nước mỏng không dám nhìn Tần Lâm lần nào.

- Muội nên... mặc... y phục... vào trước đi...

Tần Lâm nghiêng răng nghiêng lợi nói những lời này, hiển nhiên hắn nhịn rất khổ cực. Nếu chưa phá lớp ngăn cửa sổ bằng giấy mỏng kia thì còn đỡ, đêm qua ân ái trong bóng tối đã thường thức mùi vị ngọt ngào của thiếu nữ, hiện tại muốn nhịn phải cố gắng gấp rất nhiều lần đêm qua.

Vĩnh Ninh mắc cỡ muốn ngất đi, vội vàng tránh ra khỏi người Tần Lâm, thân thể mềm mại mới vừa nhô lên bỗng nhiên a nhỏ một tiếng, lại chui vào trong chăn, đôi mắt to tròn nhìn hắn:

- Tỷ phu, huynh... huynh xoay qua chỗ khác...

Thật là một tiểu di tử đặc biệt xấu hổ!

Tần Lâm cười cười, xoay lưng lại, chỉ nghe một trận loạt soạt vang lên sau lưng, thanh âm nhỏ như muỗi kêu của Vĩnh Ninh vang lên:

- Đã, đã mặc xong.

Tần Lâm từ trong ‘Chăn’ đứng lên, ung dung điềm tĩnh mặc y phục.

Mới đầu Vĩnh Ninh còn xấu hổ ngoảnh mặt sang bên không dám nhìn, sau đó lại không nhịn được len lén liếc hẳn một cái, trái tim nhảy loạn thành thạch, hai tay vò vò vạt áo, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng trông rất là khả ái, đáng về then thùng xấu hổ kia đặc biệt đáng thương.

Tần Lâm âm thầm buồn cười, hai người cũng đã từng có gần gũi xác thịt, Vĩnh Ninh lại còn xấu hổ như vậy, ngược lại vừa thú vị vừa đáng yêu, thật sự khiến cho người ta không nhịn được muốn trêu chọc nàng một chút, hơn nữa tựa hồ càng thêm dễ dàng kích thích dục vọng tà ác nào đó sâu trong nội tâm.

- Tỷ phu...

Vĩnh Ninh kêu một tiếng thật nhỏ, đem qua mơ mơ màng màng, lại là trong bóng tối đưa tay không thấy được năm ngón. Sau khi trời sáng ánh mặt trời xuyên qua tuyết đọng chiếu vào trong động lò mờ, có thể nhìn thấy nhau tương đối rõ ràng, còn then thùng hơn cả đêm qua.

Tần Lâm cất tiếng cười ha hả, đang định trêu chọc nàng đôi câu, chợt nghe bên ngoài có một giọng ồm ồm đang kêu gọi:

- Ở đây, ở đây có một sơn động, mau tới đây!

Tử Cẩm thành, Ninh Tú cung, trước khi mặt trời ló dạng, cả đêm đèn đuốc sáng choang.

Trịnh Trinh trắng đêm không ngủ, nàng lấy cố Hoàng thứ tử Chu Thường Tuân có hơi khó chịu, đuổi Vạn Lịch trở về Cần Thanh cung. Lúc này đám cung nữ ở bên trong đang chăm sóc Chu Thường Tuân ngủ, chỉ có nàng là ngồi trên giường mềm bầy ở phòng ngoài, sắc mặt đã trở nên âm trầm.

Nghĩ đến Tần Lâm, nàng mơ hồ có hơi đau lòng, có hơi hối hận, từ nay về sau có lẽ sẽ không còn đối với hắn như trước nữa... Không, có lẽ từ lần gặp mặt cuối cùng trước khi vào cung cũng đã...

Trương Kinh cảm phát trần trong tay đứng đối diện, lúc này sắc mặt vị chương ấn Ty Lễ giám, thủ lĩnh nội đình này hết sức xấu hổ, nở một nụ cười áy náy đến cực điểm:

- Khái bẩm nương nương, phải trách đám thủ hạ chết tiệt của lão nô làm việc bất lực, không ngờ rằng làm cho Tần Bá gia kính hải chạy mất. Bất quá cũng phải nói, Tần Bá gia cũng quá mức không biết tốt xấu, dẫn theo Trương Công chúa đi trắng đêm không về, vạn nhất xảy ra chuyện gì sẽ không có ai gánh vác nổi...

Thuận công công ở bên cạnh bĩu môi, lộ vẻ hết sức xem thường, Trương Kinh ngơ ngác há miệng có thể nói chết thành sống, nếu không phải là người đưa ra chủ ý xấu xa này, Tần Bá gia có thể chạy đi như vậy sao?! Ta thấy kẻ làm hỏng chuyện chính là người!

Tiểu Thuận Tử ở bên người Trịnh Trinh được cưng chiều nhất, nếu như tương lai Chu Thường Tuân thật sự đoạt vị thành công, y chắc chắn là Phùng Đại Bạt thứ hai. Trương Kinh tới đây giở trò, y cảm thấy hết sức không vui.

Bất quá Trương Kinh là chương ấn Ty Lễ giám đường đường chính chính, Tiểu Thuận Tử chẳng qua là hư hỏa dựa vào Trịnh Trinh mà bùng lên, nên dù có bất mãn chuyện gì y cũng không dám nói ra ngoài miệng.

Nghe Trương Kinh nói như vậy, Trịnh Trinh đã hết sức không vui, đôi môi thật mỏng mím chặt, nhìn chăm chú vào mặt của Trương Kinh, hồi lâu mới gằn giọng nói:

- Trương Ty Lễ, lần này là bản cung nghe lời của người, nếu quả thật xảy ra sơ suất gì, người phải gánh chịu hết thấy!

- Lão nô đã biết, lão nô đã biết.

Trương Kinh giả bộ sợ hãi đáp, thật ra y cũng không sợ gì mấy. Y làm tới chức chưởng ấn Ty Lễ giám, đã là thân phận Đại quân gia Tử Cấm thành, cho dù là Thái hậu, Hoàng hậu cũng phải nể mặt vài phần. Lần này y phối hợp với Trịnh Trinh bất quá chỉ là lợi dụng năng đối phó Tần Lâm, để đạt được nhiều ích lợi chính trị hơn, cũng không có nghĩa là sợ năng quá mức.

Trịnh Trinh cười lạnh hai tiếng, lại nói:

- Trương Ty Lễ biết gì chứ, người phải biết rằng giấy không gói được lửa, Vĩnh Ninh ra cung mấy canh giờ đã là hành động khác thường. Lần này trắng đêm không về, đến trưa lúc Lý Thái hậu tụng kinh hồi tới, người sẽ ăn nói thế nào?

Nữ tử đi ra ngoài nhất thời nửa khắc cũng không nói, nếu như cả đêm không về nhất định danh tiết hủy hết, đây sẽ là chuyện xấu hiêm có của hoàng thất. Cho dù là Trịnh Trinh được Vạn Lịch sủng ái bậc nhất lục cung cũng không dám bảo đảm, mình sẽ không bị liên lụy trong đó.

Trong mắt Trương Kinh thoáng qua vẻ xảo trá, sau đó vỗ ngực khẳng khái nói:

- Nếu quả thật là như vậy, chỉ có thể đẩy hết trách nhiệm sang cho Tần Bá gia. Lão nô liều mạng chịu tội canh phòng không nghiêm, bị đẩy đi giữ hoàng lăng hay đẩy ra biên quân Nam Kinh, tịch biên gia sản diệt tộc, đều là lão nô chịu đựng một mình, quyết không làm liên lụy nường nường.

Thối lắm!

Mắt Trịnh Trinh chợt híp lại, hàm răng cắn trên môi in hằn dấu vết thật sâu.

Lời này của Trương Kinh gạt được người khác nhưng không gạt được Trịnh nường nường, nếu như chuyện xấu lòi ra ánh sáng, Tần Lâm chết chắc, nhưng trách nhiệm Trương Kinh không hề nghiêm trọng đến mức như vậy. Tần Lâm là Đốc Chủ Đông Xưởng, hấn dẫn đi Vĩnh Ninh thần không biết quỷ không hay, Trương Kinh canh phòng trong ngoài cố nhiên thất chức, nhưng Tần Lâm mới là đầu sỏ gây nên tội.

Nhưng muốn phản bác lại cũng vô lực, bởi vì Trương Kinh cũng sử dụng dương mưu đối với Trịnh Trinh.

Nếu như Vĩnh Ninh chậm chạp không về, cuối cùng giấy không bọc được lửa, Tần Lâm nhất định phải chịu xui xẻo, như vậy Trịnh Trinh sẽ mất đi một cánh tay trong cuộc chiến tranh đoạt, năng sẽ không thể không càng thêm lệ thuộc vào Trương Kinh. Cũng vì vậy năng nhất định phải lợi dụng thân phận sủng phi thủ thủ bên tai Vạn Lịch, hết sức giữ được Trương Kinh.

Lão yêm nô dám lén hiếp ta! Trong lồng ngực Trịnh Trinh bốc lên vô minh nghiệp hỏa, nhưng ngoài mặt năng vẫn tươi cười:

- Trương Ty Lễ khổ tâm như vậy, bản cung đã hiểu rồi, nếu quả thật có chuyện vạn nhất xảy ra... bản cung tất sẽ ra sức bảo vệ Trương Ty Lễ thánh quyền không suy.

Trương Kinh cười lên.

Làm tới chưởng ấn Ty Lễ giám, địa vị như nội tướng, không hề có chuyện thật sự đầu dựa vào Trịnh Trinh, tối đa chỉ là lợi dụng lẫn nhau.

Ngay từ đầu Trương Kinh đã sắp đặt mưu kế, muốn diên đảo thị phi giữa Tần Lâm và Trịnh Trinh, cuối cùng đạt thành âm mưu của mình:

Nếu như Tần Lâm và Vĩnh Ninh có chuyện bất chính ở ngôi nhà đất kia, vậy kết cục sẽ giống như thiêu thân rơi vào thiên la địa võng, hoàn toàn lọt vào trong tay y.

Vạn nhất Tần Lâm chạy trốn, vậy cũng đã nằm trong kế hoạch của y. Trước sau giờ Ngọ, thông thường Lý Thái hậu sẽ cho đòi đưa con gái này tới lễ Phật tụng kinh, khi đó đưa ra chân tướng Vĩnh Ninh đi suốt đêm không về, Tần Lâm cũng sẽ chết chắc. Trách nhiệm Trương Kinh tương đối nhỏ hơn, lại còn được Trịnh Trinh ra sức bảo vệ, khả năng quá quan bình yên là rất lớn. Lại thêm từ nay về sau diệt trừ được một kinh địch, tảo thanh chướng ngại để sau này hoàn toàn diệt trừ hệ phái Trương Thành Trương Tiểu Dương.

Đến lúc đó Cẩm Y Vệ có Lưu Thủ Hữu, Đông Xưởng Tần Lâm rơi dài, Hình Thượng Trí có thể quay lại, nội đình ép đổ chú cháu Trương Thành, còn có sủng phi Trịnh Trinh tương trợ, tham dự tranh đoạt ngôi vị, thậm chí còn vượt hơn cả Phùng Bảo Phùng Ty Lễ năm xưa kiêm tổng nội ngoại.

Trương Kinh tính toán đầu vào đây, sau khi biết tin Tần Lâm mang theo Vĩnh Ninh chạy trốn, y bèn phái người ra lệnh cho đám cao thủ đại nội Chữ Thái Lai nhất định phải bố trí thiên la địa võng, hoặc là bắt bọn Tần Lâm lại, hoặc là cuốn lấy bọn họ, để cho Vĩnh Ninh không cách nào trở về cung trước buổi trưa!

Trong động, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vĩnh Ninh trắng bệch, Tần Lâm bảo vệ nàng sau lưng mình, rút Xế Điện Thương bên hông ra nhìn chằm chằm vào cửa động.

Có người đánh một chuông vào tuyết động, chấn động tuyết vắng tứ tán. Sau đó đá bị dời đi, cửa động hiện ra bóng người.

Pằng!

Tần Lâm bóp cò không chậm trễ chút nào, tiếng Xế Điện Thương vang lên chát chúa trong lòng động, chấn động khiến cho lỗ tai người phải lùng bùng không ngừng. Tên nọ ngực tuôn máu, bị sức đẩy của đạn ép lui về phía sau ngã ngửa mặt lên trời.

Đám cao thủ đại nội bên ngoài đầu tiên là giật mình kinh hãi, sau đó giận quá hóa cười, lớn tiếng nói:

- Tìm được, tìm được rồi! Họ Tần ở chỗ này!

- A, tìm được rồi sao?!

Sâu trong rừng cây thỉnh thoảng vang lên thanh âm trong trẻo lạnh lùng của nữ nhân, Bạch Sương Hoa mặc bộ áo quần trắng, hai tay chấp sau lưng, đập trên tuyết trắng mênh mang không nhanh không chậm đi tới, tư thái tiêu sái vô cùng.

Con người Chữ Thái Lai chợt co rút lại, y nhìn thấy rõ ràng bạch y nữ tử đập tuyết mà đến, lưu lại dấu chân ở trên mặt tuyết nhạt đến cơ hồ không thấy được!

- Giáo chủ tỷ tỷ tới rồi!

Tần Lâm bên trong động muốn bật cười ha hả, đang muốn giải thích với Vĩnh Ninh, đột nhiên nụ cười trở nên hơi lúng túng.

Dường như gặp nhau trong trường hợp này...

Ngoài động lại là một quang cảnh khác.

- Là... là ai?!

- Dừng sĩ doanh Ngự Mã giám làm việc ở chỗ này, người không liên quan mau đi nơi khác!

- Nữ hiệp ở môn phái nào, sư thừa là vị tiên bối nào? Tại hạ Thương Châu Thông Bối quyền Hà Tam gia truyền...

Đám cao thủ đại nội mồm năm miệng mười kêu lên, có người khuyên nhủ, có kẻ hù dọa, còn có người dứt khoát báo ra sư thừa môn phái lôi kéo giao tình.

Hành động này của bọn họ nhìn như bừa bãi không có đường lối nào, thật ra mang thâm ý sâu sắc: trên giang hồ có ba loại người không dễ chọc: tăng đạo, nữ tử, người tàn tật, phàm ba loại người này hành tẩu giang hồ ắt phải có bản lãnh kinh người.

1071. Chương 1071: Đại Khai Sát Giới

Huống chi ngày hôm qua bão tuyết bay tán loạn, xung quanh hoàn toàn không có vết chân người, hiện tại bạch y nữ tử đột nhiên xuất hiện ở nơi này, còn có thể tránh thoát tai mắt các cao thủ, tất nhiên người tới bắt thiện người thiện không tới.

Đám cao thủ đại nội bất kể là dùng lời lẽ ôn tồn khuyên giải hay lôi kéo giao tình, ngoài miệng nói không ai giống ai nhưng chân bọn họ lại di chuyển vô cùng ăn ý với nhau. Bọn họ âm thầm tạo thành vòng tròn, tay hoặc là đưa về phía binh khí đao kiếm bên hông, hoặc là lạng lẽ cởi túi da treo ở ngang lưng, kẹp ám khí trong kẽ tay.

Sát cơ tứ phía!

Thấy thuộc hạ đã chuẩn bị xong một đòn lôi đình, khoe miệng Chữ Thái Lai hiện lên nụ cười hung ác, ung dung điềm tĩnh chấp tay một cái:

- Không dám thỉnh giáo cao tính đại danh tôn giá, nơi này không phải là đất lành, xin khuyên tôn giá rời đi thật sớm, tránh cho cháy thành vạ lây.

Lời nói này có đủ cả cứng lẫn mềm, tựa hồ còn chừa chút đường sống, nhưng lúc Chữ Thái Lai nói chuyện, hai mũi chân hơi hướng vào phía trong đã truyền tín hiệu cho các vị thuộc hạ: chuyện quan hệ trọng đại, không thể tiết lộ chút phong thanh nào, bất kể thế nào không thể để cho người này sống được! Chờ cho nàng xoay người rời đi, lập tức hạ thủ!

- Quyền yếm tay sai, làm thành cho hổ!

Bạch Sương Hoa cười lạnh trong lòng.

Nàng là nhân vật bậc nào, đã thấy rõ ràng cử động của đám cao thủ đại nội. Nhưng nàng không nói nửa lời, chỉ chậm rãi lấy ra từ trong ngực chiếc mặt nạ bạc đeo lên, che khuất gương mặt xinh đẹp tuyệt trần. Duy chỉ có vị trí đôi mắt toát ra ánh mắt khiếp người hàn băng và liệt hỏa giao dung.

Bạch y nữ, mặt nạ bạc, chúng cao thủ đại nội nhất thời chấn động, nhất tề từ đáy lòng hô lên bốn chữ: giáo chủ Ma giáo!

Giang hồ lời đồn đãi giáo chủ Ma giáo đã luyện thành cảnh giới tối cao Bạch Liên Triều Nhật thần công, cũng ngang với Đường Tái Nhi năm xưa từng làm cho Vĩnh Lạc đế ăn không ngon ngủ không yên, khiến cho ứng khuyến Xưởng Vệ cùng cao thủ đại nội nghe tên biến sắc, lợi hại bậc nào. Không ngờ rằng hiện tại nàng xuất hiện ở nơi này, há chịu bỏ qua cho bọn họ?!

Không đợi Chữ Thái Lai hạ lệnh, các cao thủ đã phát động, kiếm quang sắc bén như giao long xuất hải, ba thanh trường kiếm lần lượt đan xen chém tới thượng tam lộ Bạch Sương Hoa. Lưu Tinh chùy giống như sao xẹt, tạo ra một vệt ô quang nhắm thẳng vào Thiên Linh Cái nàng. Nguyệt nha đoản kích tiên hậu hợp kích phong kín đường lui, lại có thấu cốt đinh, thiết tặc lê tẩm độc mang theo hàn quang lạnh lẽo âm u nhắm vào các đại yếu huyệt trước ngực sau lưng nàng.

Sư tử vô thố ắt xuất toàn lực, các cao thủ đại nội hợp lực phát ra một đòn lôi đình, thề quyết chém chết vị giáo chủ Ma giáo uy chấn giang hồ này ngay tại chỗ.

Bạch Sương Hoa đã động, hai chân đứng tấn vững vàng trên mặt tuyết, thân hình an nhiên bất động ngay tại chỗ, hai tay quơ múa lúc nhanh lúc chậm, mang theo nhịp điệu nào đó khiến cho người ta hoa mắt, đôi tay ngọc múa ra những chuỗi tàn ảnh liên tiếp.

Tóc xanh như thác đổ, áo trắng hơn tuyết. Trong thoáng chốc trong mắt mọi người, Bạch Sương Hoa tựa như thiên thủ thiên nhân Quan Thế Âm Bồ Tát hiện ra pháp tướng, vĩ đại trang nghiêm, không có sơ hở có thể công kích.

Pháp thân vừa hiện, quần tà tự nhiên tránh lui.

Ba thanh trường kiếm thế tới sắc bén thỉnh linh dừng lại giữa không trung, như giao long bị phục ma kim cương trấn áp, không thể nhúc nhích chút nào, kể đó thân kiếm gãy ra từng tắc rơi xuống lả tả đầy đất. Lưu Tinh chùy cũng bay trở về với tốc độ nhanh gấp mấy lần so với lúc tới, hổ khẩu tên cầm chùy rách toát, máu tươi chảy ròng ròng.

Long phượng kim hoàn đồng thời gãy nát, khiến cho lão nhân sử kim hoàn bị đánh lôm vào ngực. Nguyệt nha đoản kích bay ngược trở về cắm vào cổ họng tên sử kích, thấu cốt đinh, thiết tặc lê tới thể nào trở về thể ấy, ghim vào người chủ nhân, bắt quả ghim vào thật sâu.

Con người Chử Thái Lai chợt co rút lại, người khác không thấy rõ, công lực của y thâm sâu nên thấy rất rõ ràng, hai ngón trở giữa tay phải giáo chủ Ma giáo co vào búng ra không ngừng, búng gãy nát ba thanh trường kiếm. Sau đó nàng lách người qua giữa đôi long phượng kim hoàn, vỗ mạnh vào ngực lão nhân sử hoàn. Tả chưởng hất lên đánh bay Lưu Tinh chùy, thuận thế lật xuống, đoạt lấy nguyệt nha đoản kích đâm thẳng tiện tay ném ra, đâm xuyên qua cổ họng người sử kích. Cuối cùng song chưởng một đẩy một kéo, sử xuất kinh lực âm nhu đạt tới lực hỏa thuần thanh tiếp lấy ám khí kích độc ném ngược trở lại, giết chết chủ nhân của chúng.

Một chuỗi động tác liên hoàn này cương nhu tương tế âm dương tương hỗ, đi liền một mạch như nước chảy mây trôi, nhanh tới mức khiến cho người ta khó lòng tưởng tượng.

Thiên hạ vô công, duy khoái bất phá!

Vừa đối mặt đã có bốn tên cao thủ đại nội chết ngay tức khắc, ba tên cao thủ sử kiếm và tên sử Luyện Tử chùy kia may mắn thoát được tánh mạng, lập tức bay ngược về phía sau.

Làm sao có thể lui được, Bạch Sương Hoa ép tới gần như bóng với hình, nhất thời bốn người còn lại cũng lập tức bị kết liễu.

- Giết!

Đám cao thủ đại nội đỏ mắt đỏ mắt, hơn mười người cùng nhau ồ lên. Cho dù là giáo chủ Ma giáo lợi hại hơn nữa, cũng không ngăn được bọn họ người đông thế mạnh.

- Không thể!

Chử Thái Lai lập tức lên tiếng ngăn cản, nhưng không còn kịp nữa, các cao thủ đã vây Bạch Sương Hoa vào giữa, mười tám món binh khí cùng các đường binh khí ngoại môn nhất tề rít lên.

Lại thấy thân hình Bạch Sương Hoa chợt lóe, nhất thời bóng trắng thấp thoáng trong đám người, không ngừng vang lên những tiếng hự khiến cho người ta ê răng và tiếng gào thét thảm khốc.

Bạch Sương Hoa tung hoành ngang dọc, thân hình như sương như khói không thể nắm bắt. Thông thường đám cao thủ đại nội chỉ kém một ly là có thể đánh trúng được nàng, nhưng lại bị nàng tránh thoát trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, sau đó xuất thủ phản kích, tất lấy tánh mạng một người.

Nếu như là quân đội trải qua huấn luyện ở chỗ này, hoặc là kéo dài khoảng cách phóng hỏa khí tấn công từ xa, hoặc là kết trận thiết kỵ xung phong, hoặc là trường thương đại kích như tường mà vào. Nhưng chỉ cần có trên dưới trăm tinh binh, Bạch Sương Hoa cũng chỉ có thể tránh lui chín mươi dặm.

Thế nhưng những cao thủ đại nội dũng sĩ doanh này nổi danh võ công cao cường, trên người vừa không có mang hỏa khí lại không am hiểu kết trận nghênh địch, vừa khéo bị nàng khắc chế. Bạch Sương Hoa xông vào giữa đám đông đại khai sát giới, nói là lấy một địch trăm, thật ra thì nàng qua lại thật nhanh, trong một lúc chỉ đối mặt với bất quá năm ba địch nhân mà thôi, làm sao có thể là đối thủ của vị giáo chủ Ma giáo này?!

Kéo dài khoảng cách, thì triển phân tiến hợp kích thuật có lẽ còn có cơ hội. Như bây giờ bị nàng chui vào trong đám người, thật sự ngay cả nửa phần cơ hội thắng cũng không có!

Đây gọi là tráng sĩ chặt tay, Chử Thái Lai giậm chân, tức giận phỉ phôi gọi:

- Các huynh đệ rút lui trước đã, Tần Bá gia cầu kết với giáo chủ Ma giáo, chúng ta tổ cáo hãn ra ngự tiền!

Giáo chủ Ma giáo? Vĩnh Ninh trong động lấy làm kinh hãi, rất là kinh ngạc nhìn Tần Lâm.

Tần Lâm cười hắc hắc sờ sờ mũi, chuyện này không tiện giải thích, chẳng lẽ nói với Vĩnh Ninh rằng vị Bạch tỷ tỷ uy phong bát diện bên ngoài kia cũng bị hãn gạt mất trái tim rồi...

Chúng cao thủ đại nội thấy không địch lại lập tức chạy trốn tứ tán, Bạch Sương Hoa lại đuổi giết thêm ba bốn người, thấy bọn họ đã chạy xa cũng không đuổi theo nữa.

Chử Thái Lai dẫn người trốn về, vội vàng như cá lọt lưới, kinh hoảng như chó nhà tang.

Bạch Sương Hoa tháo mặt nạ xuống, đứng ở cửa động chân chờ chốc lát. Giáo chủ Ma giáo mới vừa đại sát tứ phương trong lúc bất chợt cũng có hơi trù trù, giậm chân một cái, xoay người định đi.

Tần Lâm đã từ cửa động chui ra, da mặt tên này dày như thành tường, thấy vậy lập tức nhào tới, không, là thi triển Lại Lư Đả Cổn lần tới, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai ôm lấy đầu Bạch Sương Hoa:

- Ân cứu mạng chưa kịp báo đáp, vì sao Bạch tỷ tỷ lại đi? Chẳng phải làm cho Tần mỗ xấu hổ không đất dung thân sao?

- Người còn biết xấu hổ sao?

Bạch Sương Hoa bĩu môi, dung nhan lãnh nhược băng sương cũng đã có nụ cười nhè nhẹ:

- Người lấy cái gì báo ân?

- Nợ nhân tình, lấy thân xác trả!

Tần Lâm cười không biết xấu hổ, bò dậy ôm chặt lấy Bạch Sương Hoa, giống như sợ buông lỏng tay nàng sẽ bay đi mất.

Vĩnh Ninh mới vừa chui ra cửa động hoàn toàn mất hoa đầu vầng, ngậm đầu ngón tay trong miệng, ra sức cắn móng tay, ánh mắt ngây thơ vô tội nhìn Tần Lâm và Bạch Sương Hoa: trời ơi, đây là Tần tỷ phu anh minh thần võ sao?

Tần Lâm sử xuất chiêu tất sát Lại Lư Đả Cổn ôm lấy đầu Bạch Sương Hoa, khiến cho nhất thời hình ảnh cao lớn nguy nga của hắn trong lòng tiểu di muội gây vụn từng tắc một.

- Buông ra!

Bạch Sương Hoa ửng đỏ mặt phẫn, nhẹ nhàng tránh khỏi Tần Lâm, tức giận liếc hắn một cái, ánh mắt có vẻ chua chua.

Tần Lâm xấu hổ buông nàng ra, trong tai lại vang lên thanh âm của nàng truyền âm nhập mật ngưng tụ thành tơ:

- Người ôm ta làm gì? Trưởng Công chúa Chu Minh Nguyệt triều, cành vàng lá ngọc tôn quý bậc nào, người và nàng... Hừ, còn muốn dây vào Thánh Nữ Ma giáo như ta sao?

Không ngờ rằng thanh âm Bạch Sương Hoa là truyền âm nhập mật, nhưng biểu lộ ngoài mặt lại không hề che giấu. Có lẽ là đã quen đeo mặt nạ nên không giới giả vờ, thái độ ghen tuông của tiểu nữ nhi đã lộ rõ hoàn toàn.

Vĩnh Ninh thấy vậy á khẩu nghẹn lời, cắn đầu ngón tay: trời ơi, đây chính là giáo chủ Ma giáo trong truyền thuyết hung tàn sắc bén, thế phải lật đổ triều đình sao? Vì sao không hề hung ác chút nào... không đúng, mới vừa rồi nàng còn giết nhiều người như vậy, xem ra nàng chỉ không hung ác với Tần tỷ phu.

Há chỉ là không hung ác, nếu như hai người ở một mình, vậy thật sự là hết sức dịu dàng.

Vĩnh Ninh vốn định tiến lên nói tiếng cảm tạ Bạch Sương Hoa, nhưng nhìn thấy thi thể cao thủ đại nội khắp nơi lập tức sắc mặt trắng bệch, không dám lên tiếng nói.

Thình lình tiếng chó sủa từ xa xa vọng lại, thì ra là tiếng của Đại Hoàng. Từ Tân Di vận một bộ áo đỏ như liệt hỏa, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực và đại đội thân vệ sai dịch theo sát phía sau chạy tới nhanh như cơn lốc.

Sau khi Lục Viễn Chí lạc mất Tần Lâm, ngoại trừ tìm kiếm xung quanh còn phái người trở lại kinh thành báo tin, điều đại đội sai dịch tới. Sau khi Từ Tân Di biết được tin tức nôn nóng hơn bất kỳ ai khác, dẫn theo Đại Hoàng chạy tới tìm kiếm, rốt cuộc tìm được chỗ này.

Mục lực Bạch Sương Hoa thật tốt, từ rất xa đã thấy rõ ràng, biết Tần Lâm và Vĩnh Ninh không có nguy hiểm gì nữa, nàng không muốn dây dưa với Từ Tân Di, xoay người muốn rời đi.

Tần Lâm lập tức kéo lại, kê vào tai nàng nói nhỏ:

- Tôi nay chờ ta ở Trấn Thủy Quan Âm am.

Bạch Sương Hoa ửng đỏ mặt phẫn, hơi chần chờ, cuối cùng vẫn gật đầu một cái, động tác nhỏ đến cơ hồ không nhìn thấy.

Giai nhân đã đi, nụ cười Tần Lâm đặc biệt vô sỉ: ha ha ha, tối nay bạch y nữ hiệp không trốn thoát được ma chưởng Tần Đốc Chủ!

Đang xoa xoa tay chợt thấy khuôn mặt nhỏ nhắn Vĩnh Ninh bên cạnh đã đỏ như ráng chiều, lại thấy ánh mắt nàng tránh né không dám nhìn thẳng về hướng Từ Tân Di, Tần Đốc Chủ lấy tay vỗ trán, biết mình sắp sửa đau đầu.

Từ Cẩm thành, Từ Ninh cung, kể từ khi Vạn Lịch nắm triều chính, Lý Thái hậu không hỏi thế sự, nơi này trở nên vắng tanh lạnh lẽo. Chỉ có tiếng tụng kinh Phật văng vẳng trầm buồn, nhang đèn khói xanh lượn lơ phêu tán hết ngày này qua ngày khác, hết năm này qua năm khác.

May mắn còn có nữ nhi Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh ở bên người hầu hạ.

Hơn mười năm qua, Lý Thái hậu cơ hồ đặt hết toàn bộ tâm tư vào con trai lớn Chu Dực Quân cùng con thứ Chu Dực Lưu. Nhưng bây giờ, Chu Dực Quân ngày ngày ở tại Ninh Tú cung của Trịnh Trinh, chỉ là sớm tối đến vấn an mẫu thân mà thôi. Chu Dực Lưu thì chuyên cần hơn, nhưng gần như lần nào gặp cũng kể khổ với mẫu thân, nói Hà Nam Vệ Huy phủ đang xây dựng Lộ Vương phủ không đủ trang nghiêm sang trọng, tốn hao rất nhiều, tóm lại trong lòng y chỉ nghĩ đến tiền mà thôi.

Vào giờ phút này Lý Thái hậu không khác gì hết thấy bậc mẫu thân thương con trong thiên hạ, nàng không oán giận Vạn Lịch cưới vợ quên mẹ chút nào, trong lòng chỉ đổ hết cho hồ ly tinh Trịnh Trinh kia đã mê hoặc con trai mình. Nàng cũng không hề trách Lộ Vương chỉ biết có tiền, còn tốn hao tâm huyết nghĩ cách lấy được nhiều tiền hơn cho y từ trong quốc khố.

Không oán trách không hối hận.

Bất quá vào những lúc cô đơn tịch mịch, ngược lại Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh quá khứ rất ít được mẫu thân quan hoài lại thường tới Từ Ninh cung thăm hỏi. Vĩnh Ninh tâm tính thiện lương cũng không oán hận năm xưa mẫu thân lãnh đạm với mình, cũng không có ý định lấy bất kỳ vật gì ngoại trừ tình thân ở chỗ mẫu thân mình, cho nên đã mang lại chút ấm áp cho cuộc sống càng ngày càng lạnh lẽo của Lý Thái hậu.

Lý Thái hậu cũng đối xử với Vĩnh Ninh càng ngày càng tốt hơn, vì năm xưa đối đãi nữ nhi lạnh lùng, rốt cục nàng cảm thấy xấu hổ, hơn nữa cố gắng làm ra đền bù phần nào cho con.

Tiền, Vĩnh Ninh không cần, quyền, Đại Minh không xuất hiện Thái Bình Công chúa, thân là nữ tử, có thể tìm được hữu tình lang ký thác cả đời chính là hạnh phúc lớn nhất. Thế nhưng ở phương diện này, Lý Thái hậu vẫn không giúp được nữ nhi, lần trước chọn lầm Phò mã bệnh lao Lương Bang Đoàn, Vĩnh Ninh chưa được gả ra khỏi cửa đã suýt chút nữa trở thành quả phụ, hiện tại muốn tìm một lang quân như ý là vô cùng khó khăn.

Đây chính là nỗi đau của nữ nhân triều Minh, cho dù là Công chúa cũng không thể ngoại lệ. Chỉ cần đã viết qua hôn thư, cho dù là đã trả lại, cho dù là tên Lương Bang Đoàn đáng chết kia chưa từng chạm vào đầu ngón tay nàng một lần nào, nhưng vẫn không tránh khỏi mang tiếng xấu.

1072. Chương 1072: Thắng Bại Sắp Phân

Cho dù Lý nương nương là Thái hậu tôn sư cũng vô kể khả thi, trong lòng âm thầm hối hận không thôi, chỉ có thể thường thường cho đòi nàng tới, hai mẹ con tâm sự giải sầu với nhau. Nhưng nỗi chua xót trong lòng vẫn còn đó, bản thân nàng thanh đăng cổ Phật không nói, chẳng lẽ nữ nhi như hoa như ngọc đang tuổi thanh xuân môn môn cũng phải làm ni cô để tóc tu hành hay sao?!

Dĩ nhiên, dù sao cũng là Công chúa, số người tha thiết leo rỗng dựa phượng vẫn không ít, nhưng với tình tình ngây thơ cao khiết của Vĩnh Ninh, gả cho những người này quả thật là sống không bằng chết.

Trong Phật đường Từ Ninh cung, Lý Thái hậu ngồi trên bồ đoàn, miệng niệm lâm râm, tay lần từng hạt trong chuỗi niệm châu, nghĩ tới chung thân đại sự của Vĩnh Ninh lại cảm thấy lo buồn không dứt.

- ỉ sao lúc này điện hạ còn chưa tới?

Đám cung nữ theo hầu đưa mắt nhìn nhau, bởi vì Thái hậu đã mấy lần nhìn ra cửa.

Thường ngày vào lúc này, Vĩnh Ninh đã sớm tới chỗ mẫu thân.

Đám cung nữ ngoài cửa khẽ lắc đầu nhẹ tới mức người thường khó lòng phát hiện. Trên thông đạo thật dài trên quảng trường trước của cung vẫn chưa thấy bóng dáng yếu diệu của Vĩnh Ninh.

Trong lòng Lý Thái hậu không khỏi phiền loạn, dù sao cũng là mẹ con, trong chỗ u minh tồn tại cảm ứng nào đó, bắt đầu từ chạng vạng tối hôm qua, nàng cũng cảm thấy tâm tư không yên, bây giờ hy vọng thấy được nữ nhi cấp tốc.

Tiếng niệm Phật chợt dừng lại, Lý Thái hậu dặn dò cung nữ:

- Đi tới chỗ Vĩnh Ninh mời nó tới đây.

Cung nữ lãnh mệnh đi ra, bước chân mới vừa ra khỏi ngưỡng cửa Từ Ninh cung, đám cung nữ thái giám theo hầu bên ngoài bắt đầu châu đầu ghé tai, sau đó có mấy vị bước chân vội vã rời đi, chỉ vừa đi được vài bước đã hấp tấp gia tăng tốc độ đi nhanh như chạy.

Các phe thế lực trong Tử Cấm thành chú ý tới chuyện này, nhận được tin tức Lý Thái hậu truyền đòi Vĩnh Ninh rất nhanh.

- Trương Kinh, lão thất phu yếm nô!

Trịnh Trinh tựa người vào giường mềm ở Ninh Tú cung, hai tay chống cằm, ngón giữa gõ nhẹ huyệt Thái Dương, gân xanh ẩn dưới lớp da mịn màng trên trán thỉnh thoảng

Trịnh Trinh không phải là kẻ ngốc, dần dần phát giác Tần Lâm có dã tâm to lớn, đã hoàn toàn vượt qua phạm vi nàng có thể tưởng tượng, thậm chí làm cho nàng mơ hồ sợ hãi. Đúng lúc này Trương Kinh muốn hợp tác với nàng, dĩ nhiên cầu còn không được: có thể ngồi không mượn tay Trương Ty Lễ trị Tần Đốc Chủ, có gì không tốt!?

Ai ngờ Trương Kinh ẩn tàng dã tâm, lại muốn đẩy Tần Lâm vào chỗ chết. Dưới tình thế bất buộc, Trịnh Trinh còn nhất định phải che chở, ra sức bảo vệ Trương Kinh trước mặt Vạn Lịch, mới có thể giữ lại một phần lực lượng giúp cho Chu Thường Tuân trong tương lai.

Dù sao từ trước tới nay nàng vẫn phối hợp ăn ý với Tần Lâm, đổi lại là Trương Kinh, e rằng chưa chắc...

Trong lúc Trịnh Trinh đang suy tư đến nỗi vỡ đầu sứt trán, Trương Kinh đang ngồi ngay ngắn ở Ty Lễ giám, cho dù là y tâm cơ thâm trầm, trên gương mặt âm hiểm thỉnh thoảng cũng lộ vẻ vui mừng. Thỉnh thoảng còn làm bộ ngẩng đầu nhìn chiếc chuông Tây Dương mới gắn trong nha môn xa xa, sau đó thu hồi ánh mắt thật nhanh, lại bày ra dáng vẻ cao thâm khó lường.

Đề Đốc Đông Xưởng Vũ Xương Bá Tần Lâm, một đối thủ hùng mạnh như vậy sắp ngã xuống, bất kể thế nào cũng đáng để cười to ba tiếng.

Quan trọng nhất là không để mình dính dấp quá sâu trong đó, tránh cho phát sinh chi tiết rườm rà phiền phức không cần thiết, ngoài ra y còn bận khoản về cừu hận của Trịnh Trinh. Thậm chí sáng nay Trương Kinh còn hận không thể vọt tới Từ Ninh cung, lớn tiếng nói cho Lý Thái hậu biết: nữ nhi Vĩnh Ninh của ngài trắng đêm không về, ở chung với tiểu tử Tần Lâm kia, suy đoán đã không còn là hoàng hoa khuê nữ nữa rồi.

Chỉ nghĩ tới thôi, trong lòng Trương Kinh đã thoải mái vô cùng.

Dĩ nhiên chuyện đó là không thể nào, cho nên vào khoảnh khắc thắng bại sắp sửa phân ra, y vẫn còn ngoan ngoãn ngồi ở Ty Lễ Giám. Tối thiểu ở chỗ này, y còn có thể thưởng thức vẻ buồn bực và tuyệt vọng vào thời khắc tối hậu của đối thủ lâu năm Trương Thành.

Trương Kinh ngồi trên công tọa chính giữa Ty Lễ giám, người thứ nhất phía dưới chính là Trương Thành đứng hàng kế dưới y, Giờ phút này tiểu Trương Bạ Bạ cố gắng giả bộ như vân đạm phong khinh, nhưng trán y đã hơi rịn mồ hôi, thường xuyên nâng chung trà lên hơn bình thường, càng để lộ vẻ nôn nóng trong lòng.

Trương Tiểu Dương cùng một tên thái giám trẻ tuổi khác bước chân vội vã đi vào nha môn, người trước hết sức đề nén hốt hoảng, người sau vui mừng ra mặt, hai người đi tới bên cạnh Trương Thành cùng Trương Kinh, kê vào tai nói nhỏ mấy câu.

Sắc mặt Trương Thành đại biến, rốt cuộc Lý Thái hậu đã phái ra cung nữ đi thúc giục, một khi không tìm được Vĩnh Ninh, chuyện này sẽ không có cách nào cứu vãn được nữa.

- Mau, mau nghĩ biện pháp trì hoãn thời gian!

Trương Thành lập tức đuổi Trương Tiểu Dương ra ngoài, có thể kéo dài chút nào hay chút ấy.

Đáng tiếc ngay cả chính y cũng gần như sắp tuyệt vọng, rốt cục giấy không gói được lửa, Lý Thái hậu đã sinh nghi, cho dù là thủ đoạn gì có thể kéo dài được bao lâu? Huống chi nếu như làm quá nhiều trong thời khắc mấu chốt này, e rằng sẽ gây ra mối họa lớn hơn ình.

Thôi thôi thôi, nghe theo thiên mệnh làm hết sức mình đi!

Trước cửa Từ Ninh cung, không khí lộ ra vẻ vô cùng quỷ dị, dường như đám cung nữ thái giám đang sợ hãi chuyện gì, lại đang mong đợi chuyện gì.

Rốt cục lão cung nữ Lý Thái hậu phái ra đã trở lại, bên người còn có hai tên cung nữ chỗ Vĩnh Ninh đi theo, một tên trong đó là Tích Họa, được cưng chiều nhất bên người Vĩnh Ninh.

Thần sắc lão cung nữ nóng nảy, mặt méo xệch, vừa cảm phẫn lại vừa sợ hãi, hoàn toàn không biết làm sao.

Sắc mặt Tích Họa và tỷ muội trắng như tờ giấy, lệ lăn dài trên má, thân thể khẽ run rẩy. Nếu chuyện xấu Vĩnh Ninh trắng đêm không về truyền ra, bọn cung nữ các nàng sẽ không sống được.

Đám cung nữ thái giám đưa mắt nhìn các nàng đi vào Từ Ninh cung, ai nấy có biểu lộ khác nhau.

Không được phụng chiếu mệnh Lý Thái hậu, hai tên tiểu cung nữ bên cạnh Vĩnh Ninh ở lại trong sân, một mình lão cung nữ đi vào phục mệnh.

Lão cung nữ này hầu hạ Lý Thái hậu đã lâu năm, Thái hậu thấy thần sắc nàng cũng biết có chuyện khác thường, chân mày khẽ nhíu, thanh âm lại có hơi phát run:

- Vĩnh Ninh đâu, vì sao nó không cùng tới với người?

Lão cung nữ dạ một tiếng quỳ xuống, dập đầu liên tiếp, mồ hôi hột tuôn xuống, bị dọa sợ đến không dám mở miệng trả lời.

- Nói! Vĩnh Ninh rốt cuộc thế nào?!

Lý Thái hậu ra vẻ nôn nóng khê quát.

Lão cung nữ bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, vội vàng nói:

- Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa, Trưởng Công chúa nàng...

- Mẫu hậu, bất quá nhi thần thỉnh thoảng nhiễm phong hàn, không muốn người lo lắng vô ích mà thôi!

Mọi người trong cung nhất tề nhìn ra cửa, chỉ thấy Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh mỉm cười đi tới, mặt trái xoan tuyết trắng hơi đỏ ửng, trán hơi đỏ mồ hôi, miệng anh đào nhỏ khê mở ra thở hào hển, hiển nhiên đi có vẻ gấp.

1073. Chương 1073: Nói Xin Lỗi

Đương nhiên là gấp...

Tần Lâm khoái mã ra roi một mạch đưa Vĩnh Ninh về Tử Cẩm thành, sau đó lập tức chạy tới Từ Ninh cung, khó khăn lắm mới chạy tới đúng lúc này, mới không bị vạch trần chân tướng.

Vĩnh Ninh phải đi như chạy tới nơi này, vốn là cặp chân bủn rủn không còn chút sức lực nào, không biết làm sao chỉ đành phải cắn răng chịu khổ, trong lòng không khỏi âm thầm oán trách Tần tỷ phu, vì sao đem qua lại mạnh mẽ như vậy, thật là đáng ghét...

Đương nhiên trong oán trách cũng mang theo mùi vị ngọt ngào.

Lý Thái hậu vừa nhìn thấy nữ nhi, tâm trạng buồn bực lập tức tan biến, đứng lên vẫy vẫy tay:

- Con ta, tới đây ầu hậu xem thử, sắc mặt có hơi đỏ, chẳng lẽ là gió rét, là phong nhiệt sao?

Đó là nhiệt, tối hôm qua trước hết lạnh vô cùng, sau nửa đêm lại biến thành mồ hôi chảy ướt lưng...

Sắc mặt Vĩnh Ninh càng đỏ hơn nữa, do dự đi tới, lạy phục xuống thỉnh an mẫu thân, thỉnh linh hự một tiếng, thân thể ngã nghiêng sang bên.

Hai chân bủn rủn không còn chút sức lực nào, có một chỗ xấu hổ vừa đau vừa sưng. Vốn thân thể Vĩnh Ninh đã yếu, cố gắng đi như chạy đến nơi đây đã là cực hạn, lúc quỳ lạy không còn gắng gượng được nữa mới ngã xuống.

Ai bảo Tần Lâm ra tay quá nặng, không chiếu cố tới thân thể tiểu cô nương yếu ớt chẳng khác nào một đoá hoa.

Lý Thái hậu thỉnh linh chộp lấy Vĩnh Ninh, sắc mặt đã thay đổi. Biết con gái không ai bằng mẹ, hôm nay gặp mặt đã cảm thấy nữ nhi có vẻ khác với trước kia, dường như mất đi thứ gì đó, lại như có thêm thứ gì đó. Nhìn lại dáng vẻ của nàng, Lý Thái hậu là người từng trải đã hiểu ra được bảy tám phần.

Phát tay một cái cho cung nữ theo hầu lui ra, trong cung thất lớn như thế chỉ còn lại hai mẹ con, Lý Thái hậu gần giọng nói:

- Nghiêu Anh, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt của mẫu hậu nói cho ta biết, hấn là ai?

Mặt của Vĩnh Ninh đỏ giống như ráng chiều, hai tay vò vò vạt áo, chỉ là không nói tiếng nào, tuyệt không chịu khai ra Tần Lâm.

Nữ nhi ngu ngốc này... tên tiểu tử nào làm chuyện xấu như vậy!? Lý Thái hậu vừa tức vừa vội, chợt thoáng động trong lòng:

- Có phải Tần Lâm hay không?!

Vĩnh Ninh giật mình bưng kín cái miệng nhỏ nhắn, ngẩng đầu lên, thấy trên mặt mẫu hậu lộ ra dáng vẻ 'quả nhiên là như vậy'.

- Mẫu hậu, tội toàn là do nhi thần, là, là nhi thần... câu, câu dẫn hấn!

Vĩnh Ninh quỳ sụp xuống, không ai ngờ rằng Vĩnh Ninh hết sức thẹn thùng lại có thể nhẫn nhịn nói ra hai chữ câu dẫn như vậy.

Lý Thái hậu vừa đau lòng vừa dở khóc dở cười, vuốt ve đầu nữ nhi, buồn bã nói:

- Là hấn, mẫu hậu cũng biết là hấn! Đã như vậy...

Vĩnh Ninh bất ngờ trở lại trong cung lúc Lý Thái hậu triệu kiến, không khí quý dị bên trong Tử Cẩm thành chẳng những không tiêu tan, ngược lại trở nên càng thêm quý dị.

Hai chú cháu Trương Kinh và Trương Tiểu Dương thở phào nhẹ nhõm thật dài, xem ra chuyện Vĩnh Ninh đi trắng đêm không về cũng không bị vạch trần, Tần Đốc Chủ sẽ không rơi đài, tạm thời Trương Ty Lễ vẫn chưa có cơ hội động thủ với bọn họ.

Bất quá cô nam quả nữ ở trong băng thiên tuyết địa cả đêm, thân thể Vĩnh Ninh yếu ớt còn có thể khỏe mạnh như thường trở lại Từ Ninh cung, rốt cuộc bọn họ sưởi ấm thế nào? Chỉ sợ có một số việc cũng không thể nói cho người ngoài biết.

Nếu tra cứu tới cùng, thật ra là một tai họa ngầm không nhỏ.

Không giống với chú cháu Trương Thành vội vàng bồn tẩu cứu viện Tần Lâm, Trương Kinh ngồi yên ở Ty Lễ giám nhận tin tức. Trong khoảnh khắc biết được Vĩnh Ninh trở về cung, Trương Ty Lễ vốn đang ung dung nhàn nhã uống trà, tay y đột nhiên run lên một cái, cả chung trà rơi xuống, lá trà nước trà ướt đầm dề tưới vào ngực.

Vĩnh Ninh kịp thời trở về cung, có nghĩa kế hoạch lần này của y hoàn toàn tan tác. Không những không thể nhất cử đánh ngã Tần Lâm, mà còn bại lộ lá bài tẩy của mình ở trước mặt Trịnh Trinh. Nếu như Tần Lâm rơi đài, mưu cầu phế truất lập ấu của Trịnh Trinh cũng chỉ có thể lựa chọn hợp tác với Trương Kinh, bây giờ Tần Lâm bình an vô sự, năng có thể triển khai trả thù đối với hành động của Trương Kinh trước đó hay không?

Cho tới chốc lát sau, Chữ Thái Lai chợt vật chạy về bẩm báo tình huống thương vong thảm trọng của đám cao thủ đại nội, cùng với tin tức giáo chủ Ma giáo Bạch Sương Hoa hiện thân tương trợ Tần Lâm, cũng không thể làm cho Trương Kinh khiếp sợ hơn.

Trương Ty Lễ vỗ bàn, oán hận nói:

- Không trách, không trách họ Tần phá nhiều vụ án yêu phi Ma giáo như vậy, thì ra hắc dã sớm cấu kết với giáo chủ Ma giáo, e rằng chỉ là diễn trò cho triều đình xem!

Chữ Thái Lai ngược lại thở phào, thấy Trương Ty Lễ không có ý trách tội mình vội vàng phụ họa:

- Trương Ty Lễ anh minh! Thuộc hạ thấy giáo chủ Ma giáo kia cùng Tần tặc có vẻ rất không minh bạch, hơn phân nửa đã sớm thông gian với nhau.

Trương Kinh sững sốt, tiếp theo muốn khóc lớn một trận, ngay cả giáo chủ Ma giáo cũng giúp đỡ Tần Lâm, vì sao ta xui xẻo như vậy... Không phải là thiếu tiểu đệ đệ thôi sao, thật quá khi dễ người khác!

Nhưng bây giờ cho dù là Trương Ty Lễ biết Tần Lâm có cấu kết với giáo chủ Ma giáo, cũng không tìm được chứng cứ rõ ràng. Chẳng lẽ còn có thể khai ra chuyện những cao thủ đại nội dừng sĩ doanh này đi ra ngoài hãm hại Công chúa, kết quả bị đánh cho tơi bời hoa lá, ôm đầu máu chạy về sao?!

Càng thêm cấp bách là rất có khả năng y phải đối mặt với sự trả thù của Trịnh Trinh.

Trên thực tế Trương Kinh chơi Trịnh Trinh một vỏ, rốt cục vẫn không thể được như ý. Trịnh nương nương tranh đoạt nghiệp lớn có đồng minh Tần Lâm này đã chứng minh có thể tin được, có thể vứt bỏ Trương Ty Lễ hay không là chuyện không cần phải suy nghĩ.

Nghĩ đến vấn đề này, Trương Kinh hết sức đau đầu nhức óc, y phiền não vò đầu bứt tai, đi qua đi lại trong phòng liên tục, mới vừa rồi mơ hồ tựa hồ nhớ lại chuyện gì, lại bị Chữ Thái Lai làm cho quên mất... Trời không tuyệt đường người, đột nhiên y vỗ trán một cái:

- Đúng rồi, Tần Lâm cấu kết với giáo chủ Ma giáo, như vậy trước đó hắc phá vụ án Tôn Hoài Nhân thật giả khiến cho Vương nương nương thất sủng...

Trong khoảnh khắc trong lòng Trương Kinh Trương Ty Lễ lão gian cự hoạt đã có mưu kế.

Sau đó y sải bước đi Ninh Tú cung, cố ý không lau mồ hôi, để mồ hôi đầm đìa trên trán, tới thỉnh an Trịnh nương nương.

Trịnh Trinh cũng không hề trách cứ Trương Kinh, ngược lại dịu dàng an ủi y, bảo y tiếp tục ra sức ỉn. Không hề nhìn ra rằng trước đây không lâu nàng từng vô cùng hối hận và căm phẫn khi biết mình bị Trương Kinh gài bẫy, đồng minh Tần Lâm rất có khả năng rơi đài.

Trịnh Trinh mỉm cười nói:

- Bản cung cũng biết ân oán trước đây giữa Trương Ty Lễ và Tần Bá gia. Hiện tại nếu đã ra sức cho bản cung, sau này phải hiệp lực đồng tâm, bỏ qua hết chuyện trong quá khứ.
- Lão nô nhất thời hồ đồ, nương nường khoan hồng độ lượng, sau này lão nô ắt sẽ hòa hợp với Tần Bá gia, ra công khuyến mã vì nương nường.

Trương Kinh cảm kích rơi nước mắt, vỗ ngực biểu lộ trung thành.

Thuận công công bên cạnh thấy vậy không khỏi âm thầm lắc đầu khinh bỉ. Thật sự hiệp lực đồng tâm sao, chỉ sợ người không làm được, Tần Bá gia cũng không chịu...

Nhưng nương nường là có ý gì... Thuận công công suy đoán tâm ý chủ nhân mình, không tìm được đầu mối gì, chỉ có thể cho rằng nàng muốn bắt chước thuật chế hành của Vạn Lịch, làm cho Tần Lâm và Trương Kinh cố gắng tranh tiên vì tranh đoạt nghiệp lớn.

Có thật như vậy không?!

Trịnh Trinh ôn tồn khuyên giải, Trương Kinh cảm kích vô cùng, ra vẻ trung thành. Nhưng trong lòng hai người đều rất rõ ràng, e rằng từ nay về sau giữa hai bên chỉ có thể là mấy chữ: bằng mặt mà không bằng lòng.

Sau khi Tần Lâm hồi kinh, mấy ngày đầu coi như tiêu sái.

Từ Tân Di xa xa nhìn thấy Bạch Sương Hoa phi thân rời đi, chỉ cho là đêm qua ba người nàng cùng Tần Lâm, Vĩnh Ninh ở chung một chỗ, không hề nghĩ tới chuyện khác, còn cảm thấy hết sức xấu hổ vì trước đó nghĩ oan cho Bạch Sương Hoa đã bắt Vĩnh Ninh đi.

Nghĩ đến là Bạch Sương Hoa cứu phu quân và biểu muội, Từ Đại tiểu thư vốn có mười phần ghen tuông cũng chỉ còn lại ba phần. Nàng do dự hồi lâu, lặng lẽ véo vào eo lưng Tần Lâm, nhàn nhạt nói:

- Hay là chàng xin lỗi với nàng ấy thay thiếp?

Ngươi Đại Lực và Lục Viễn Chí đứng cách đó không xa nghe vậy đều cười nghiêng ngả. Từ phu nhân thật sự quá thành thật, Tần ca đi nói lời xin lỗi với Bạch Đại giáo chủ chẳng khác nào sói đi chúc Tết gà.

Thế nhưng Tần Lâm lên mặt kẻ cả nói:

- Muốn đi thì nàng đi đi.

Sắc mặt Từ Tân Di có hơi đỏ lên:

- Ôi chao, thật là khó xử, chàng đi thay thiếp đi, bằng không tương lai gặp mặt sẽ vô cùng xấu hổ...

Bốn chữ ‘tương lai gặp mặt’ này mang ý nghĩa hết sức sâu xa.

Đừng nói Tần Lâm đang cười thầm trong bụng, ngay cả Vĩnh Ninh bên cạnh cũng đang âm thầm nghĩ ngợi: biểu tỷ lão nói ta dần, ta thấy nàng còn dần hơn cả ta. Ôi, trước kia không nhìn ra tỷ phu giáo hoạt như thế, tương lai... Ôi, Vĩnh Ninh ơi Vĩnh Ninh, người và hấn sẽ có tương lai sao?

Không thể trách tiểu cô nương tham lam, nữ tử đang yêu lúc nào cũng hy vọng lấy được nhiều hơn.

Nhưng dù sao cũng là Trưởng Công chúa triều Đại Minh, thân muội muội một mẹ đồng bào của đương kim Vạn Lịch, dù Tần Lâm và nàng tâm đầu ý hợp duyên ái thế nào, cũng không phải tùy tiện là có thể chung sống được.

Từ Tân Di vẫn chẳng hay biết gì, cỡi Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử khoái mã ra roi đưa Vĩnh Ninh trở về cung, còn về trước cả bọn Chữ Thái Lai.

Ngày hôm qua Đạp Tuyết Ô Chuy chở người giả bệnh bằng cỏ khô chạy đi không xa, vẫn loanh quanh gần đó, Tần Lâm không tốn bao nhiêu công phu đã tìm được nó. Hấn về nhà báo bình yên, Trương Tử Huyền đang dỗ con ngủ trưa không thèm nhìn hấn lần nào, nhìn qua đường như không hề lo lắng cho Tần Lâm.

- Người tốt sống không lâu, gieo họa di ngàn năm, cho nên mạng Tần huynh rất lớn, cũng chỉ có Từ Đại tiểu thư tính tình nông cạn mới lo lắng cho huynh mà thôi.

Trương Tử Huyền mỉm môi cười nhẹ nhàng, chợt lấy tay vỗ trán, làm ra vẻ bưng tỉnh ngộ:

- Không đúng, hẳn là nàng lo lắng cho Vĩnh Ninh, hoàng hoa khuê nữ đi chung với huynh như vậy, ngay cả tiểu muội cũng rất lo lắng!

Dường như lấy phải lão bà quá thông minh không phải là chuyện tốt gì, tỷ như thiên kim tướng phủ...

Dưới ánh mắt quan sát của Trương Tử Huyền, Tần Lâm có cảm giác như mình bị lột trần y phục, vội vàng cười lúng túng, nói muốn thay Từ Tân Di đi tìm Bạch Sương Hoa nói lời xin lỗi.

Trương Tử Huyền nhẹ nhàng nói:

- Nói xin lỗi phải có thành ý, có lẽ tối này Tần huynh không về phải không?

Chân Tần Lâm vấp phải ngưỡng cửa, thiếu chút nữa ngã quỵ, trong nháy mắt lệ rơi đầy mặt.

Hừ, Trương Tử Huyền bĩu môi, rốt cục không nhịn được phì cười một tiếng...

Trở về ta sẽ thu thập nàng! Tần Lâm thầm thề trong lòng, bất quá bây giờ còn có một vị giai nhân chờ hẳn 'Nói xin lỗi', không thể làm gì khác hơn là tạm thời bỏ qua cho Trương Tử Huyền, lặng lẽ chuẩn bị Trấn Thủy Quan Âm am.

Trên giường trong sương phòng trong am, Bạch Sương Hoa đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa, hai tay chắp trước ngực thành hình hoa sen nở rộ, hai mắt băng hỏa đan xen nửa mở nửa khép, sắc mặt xinh đẹp không buồn không vui, điệu tướng đoan trang thánh khiết.

Nếu là tín đồ thành kính thấy bộ dáng nàng như vậy, e rằng sẽ lập tức quỳ xuống hành lễ.

Đáng tiếc người tới là một Tần Bá gia chuyên môn đốt đàn nấu hạc, tên này vừa tiến vào phòng cũng lấy làm kinh hãi, tiếp theo liền cười xấu xa lên

Bạch Sương Hoa không để ý tới, Tần Lâm cũng không giận, vừa đóng cửa lại đã cười hề hề xông tới, hôn mấy cái lên gương mặt phủ một lớp sương lạnh của nàng, sau đó không khách sáo chút nào thò móng vuốt sói vào ngực mỹ nhân.

Đáy lòng hẳn có suy nghĩ tà ác muốn xúc phạm.

Bạch Sương Hoa cố nhịn quấy rầy, cắn răng nói:

- Ai cho ngươi vào? Đi ra ngoài! A...

Tiếng a cuối cùng là do Tần Lâm đã sờ đến đỉnh ngọc nữ phong, bóp mạnh một cái, khiến cho giáocủ tử tỷ không nhịn được a lên thành tiếng.

Tần Lâm ghé vào bên tai nàng, vừa thổi hơi nóng vừa cười xấu xa:

- Nếu thật sự tức giận, Bạch tỷ tỷ cũng không sẽ ở lại chỗ này chờ ta.

- Hừ, tên háo sắc bại hoại đáng ghét, ai thèm chờ ngươi tới?

Bạch Sương Hoa thở dốc càng ngày càng nhanh, bộ ngực cao vút phập phồng lên xuống gương mặt, thật căng thẳng đã hiện ra sắc đỏ ửng mê người.

Tần Lâm ôm người ngọc vào trong ngực, sờ loạn từ trên xuống dưới:

- Hắc hắc, ta chính là giặc hái hoa!

- Có dám tặc, bạch y nữ hiệp cứu ta...

Bạch Sương Hoa kêu thật nhỏ, sau đó cũng không kềm được nữa, u oán liếc Tần Lâm một cái, cười lên khanh khách.

Ánh mắt Tần Lâm sáng lên, bắt đầu chơi trò giặc hái hoa nghịch tập bạch y nữ hiệp.

Ngay đêm đó, Tần Lâm ở lại Trấn Thủy Quan Âm am, bạch y nữ hiệp uy chấn kinh sư mặc tình cho tiểu dân tặc này giày xéo.

Đáng tiếc cuộc sống tiêu dao không quá hai ngày, vào một buổi chiều Từ Tân Di ở trong vườn hoa thưởng tuyết, bị gió lạnh thổi đến cuối cùng nghĩ ra vấn đề: nếu như Bạch Sương Hoa tìm ra Tần Lâm và Vĩnh Ninh vào ngày đầu, vậy ba người cần gì qua đêm giữa trời tuyết lạnh như vậy?! Nếu như vậy, ngay đêm đó cũng chỉ có Tần Lâm và Vĩnh Ninh trong động!

Ánh mắt trong suốt của Thanh Đại lộ đầy mê hoặc:

- Ủa, trong động lại không thể nổi lửa, băng thiên tuyết địa, không nói Tần ca ca, thân thể Vĩnh Ninh muội muội vốn yếu ớt, gió thổi cũng bay, nàng lấy gì sưởi ấm?

Nói tới chỗ này, nữ y tiên giật mình bưng kín cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt nhìn về phía Tần Lâm nói rõ nàng đã biết đáp án.

Địa động không thể đốt lửa, vậy làm sao có thể sưởi ấm?!

Từ Tân Di xoa xoa tay, không có hảo ý làm bộ nhìn chăm chú trêu đùa con trai Tần Trạch, thật ra thì trong lòng đang day nghiêng Tần Lâm: nói thật sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị.

Trương Tử Huyền lắc đầu một cái vô cùng đen tối, Tần huynh, tiểu muội không nói gì hết...

- Ta khai thật, ta nói hết!

Tần Lâm giơ lên cao hai tay tỏ vẻ đầu hàng.

1074. Chương 1074: Tuyệt Không Buông Tay

- Họ Tần khôn kiếp!

Sau khi Từ Tân Di biết được chân tướng, lập tức đấm cho Tần Lâm một quyền đau méo miệng.

Thanh Đại vịn vai an ủi nàng:

- Tỷ đừng nóng giận, Tần ca ca rất hư, nhưng huynh ấy cũng chỉ là vạn bất đắc dĩ mà thôi. Thân thể Vĩnh Ninh vốn đã yếu ớt, âm thịnh dương hư, chịu đựng gió tuyết rét lạnh trên đường dài như vậy ắt sẽ bị tà phong hàn độc nhập thể, nếu như không nghĩ biện pháp sưởi ấm bổ túc dương khí, nói không chừng sẽ chết thật.

Tần Lâm cảm kích nhìn sang Thanh Đại, thầy thuốc chuyên nghiệp quyền uy giải thích thật là kịp thời.

Thanh Đại liếc hần hẩ một cái, lén lút thè lưỡi.

Từ Tân Di vẫn còn đang tức tối, bộ ngực đầy đặn phập phồng rất nhanh theo nhịp thở, mắt hạnh nhìn chằm chằm Tần Lâm, một lúc lâu sau lại nện một quyền vào vai hắn:

- Vậy sao huynh không nghĩ cách mang Vĩnh Ninh ra khỏi cung về đây?! Hiện tại là lúc nào rồi, huynh còn muốn giả vờ như không có chuyện gì sao?! Chuyện huynh làm cũng đã làm rồi, chẳng lẽ còn muốn bỏ mặc nàng cô đơn đau khổ cả đời trong Tử Cấm thành sao?

Tần Lâm bị nện lún thấp người xuống, giả vờ nhăn nhó mặt mày, thật ra vui như mở cờ trong bụng, quả thật đúng với tâm nguyện hắn.

- Từ tỷ tỷ, tỷ đừng đánh huynh ấy, cẩn thận coi chừng động tới thai khí...

Thanh Đại dịu dàng an ủi Từ Tân Di, lại nhìn về phía Tần Lâm làm mặt quỷ:

- Tần ca ca, huynh được như nguyện rồi phải không...

Tiểu Tần Trạch mở đôi mắt ngây thơ thuần khiết tò mò nhìn phụ thân và hai dì của mình. Trương Tử Huyền ôm lấy con trai, ghé sát bên tai nói nhỏ:

- Thấy cha con giáo hoạt tới mức nào chưa, con à, tương lai chớ có bắt chước phụ thân đó...

Đứa nhỏ đột nhiên bật cười to, uốn éo giãy giụa trong lòng mẫu thân.

Trương Tử Huyền lấy tay vỗ trán, xem ra tương lai đứa nhỏ này cũng sẽ rất nghịch ngợm.

Đối với yêu cầu của Từ Tân Di, Tần Lâm đáp ứng luôn miệng. Bất quá muốn đem Trưởng Công chúa triều Đại Minh từ trong Tử Cấm thành ra cũng tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng.

Từ Tân Di đã nguôi cơn giận, được Thanh Đại khuyên giải lại ngồi xuống ghế bọc da cừu, cảm kích nhìn Thanh Đại, chợt giật mình kêu lên:

- A, từ trước tới nay gã Công chúa chỉ cho làm chính thê, chẳng lẽ... Không thể nào!?

Thanh Đại mím cái miệng nhỏ nhắn cười cười:

- Không quan trọng, chỉ cần mọi người chung sống vui vẻ, danh phận cũng trở nên không quan trọng chút nào. Vĩnh Ninh khéo léo hiền lành như vậy, chẳng lẽ tỷ còn lo lắng nàng ức hiếp chúng ta sao? Hì hì, cho dù nàng ấy là Công chúa, tương lai cũng phải gọi chúng ta một tiếng tỷ tỷ.

Mấy vị phu nhân của Tần Đốc Chủ trước khi xuất giá vẫn chơi thân với nhau, đã quen xưng hô theo lớn nhỏ, Vĩnh Ninh tới đây chơi cũng là như vậy.

Lòng dạ nữ y tiên còn tinh khiết hơn pha lê, Từ Tân Di cảm động đến nước mắt cũng chực rơi xuống, cầm tay nàng thật chặt, kiên quyết lắc đầu một cái:

- Không được, như vậy muội quá thiệt thòi! Ta không đáp ứng!

Tần Lâm bĩu môi, các vị không nên như vậy có được chẳng. Hắn nghiêm mặt hổ, tỏ vẻ tức giận nói:

- Làm Phò mã gia chứ nói bình thê, ngay cả nạp thiếp cũng không được, đến lúc đó đuổi hết tất cả các vị phu nhân đi, lão tử dứt khoát trở thành Trần Thế Mỹ!

Thật là đáng sợ, sát khí Tần Bá gia thật nặng! Nữ binh đứng hầu gần đó đưa ngón tay lên ngậm vào miệng, đáng vẻ vô cùng sợ hãi.

Đần! Giáp Ất Bính cùng nhau gõ đầu nàng, cho dù là thật sự đuổi các phu nhân đi cũng sẽ không đuổi hết các nha hoàn ra khỏi cửa, sợ gì chứ. Huống chi Tần Bá gia chỉ là nói nhảm...

Quả nhiên ba vị phu nhân cùng nhau phát phát tay, vô cùng khinh bỉ Tần Lâm: hừ, với tính tình của người...

Tần Lâm cười xấu hổ mấy tiếng, phu cương không chán, không hù dọa được các phu nhân.

Cũng phải nói nữ y tiên Lý Thanh Đại, Từ Đại tiểu thư ngang ngược và thiên kim tướng phủ Trương Tử Huyền vô cùng hắc ám, đâu có ai giống như Tần Hương Liên (vợ Trần Thế Mỹ).

Ba vị phu nhân sôi nổi thảo luận làm thế nào đưa Vĩnh Ninh ra khỏi cung, bất kể là lừa gạt che giấu hoặc đường đường chính chính, rốt cục cũng phải có cách nào đó.

- Nếu qua vài năm nữa, chuyện này cũng rất dễ dàng...

Trương Tử Huyền nói tới chỗ này liền dừng lại, liếc Tần Lâm một cái đầy ẩn ý. Công chúa tiền triều, tần phi tân triều, đây vốn chỉ là chuyện bình thường.

Tần Lâm cười khổ sờ sờ mũi, thân thể Vĩnh Ninh yếu ớt, sống khô khan trong chốn thâm cung vài năm nữa, làm sao nàng có thể chịu đựng được?! Hơn nữa Vĩnh Ninh đã không còn là thân hoàn bích, để nàng ở trong cung chỉ sợ kẻ có lòng sẽ mượn chuyện này sinh sự. Tỷ như Trương Kinh Trương Ty Lễ, ai mà biết được y sẽ nghĩ ra chủ ý xấu xa quỷ quái gì.

Khụ khụ... Tần Lâm ho khan hai tiếng, nhìn về phía Thanh Đại cười cười:

- Chuyện này nói khó cũng khó như lên trời, nói dễ thật ra cũng rất dễ dàng, rốt cuộc phải nhờ Thanh Đại giúp một tay.

Thanh Đại rất vui vẻ gật đầu một cái:

- Dem Vĩnh Ninh muội muội về đây rất hay, cuối cùng cũng có người gọi muội là tỷ tỷ.

Từ Tân Di cùng Trương Tử Huyền liếc mắt nhìn nhau, đồng thời dở khóc dở cười. Không phải vậy sao, Thanh Đại là chính thê nhưng từ trước tới nay không hề được hưởng thụ đãi ngộ này, gọi hai người các nàng là tỷ tỷ rất thân thiết. Nếu như Vĩnh Ninh tới đây, rốt cục cũng có người gọi Thanh Đại là tỷ tỷ.

Tần Lâm đang chuẩn bị nói ra hết kế hoạch của mình, chợt Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực dẫn một tên thái giám thân mặc áo bào tím cao phẩm đi tới bên ngoài, từ rất xa tên mập đã khản cổ kêu lên:

- Tần ca, Tần ca, Thái hậu nương nương Từ Ninh cung truyền kiến!

Tên mập và lão Ngưu giả bộ như không biết gì, thật ra đang cười gian trong lòng: hắc hắc hắc, ba ngày không có động tĩnh, Tần ca cho rằng chuyện này đã êm xuôi rồi sao?! Người khác không biết, hai chúng ta sao thể không biết, còn giả bộ hồ đồ... Lừa nữ nhi người ta còn vờ như không có chuyện gì, lần này mẹ vợ tương lai đã hưng bình hối tội.

Hai tên quỷ sứ này chỉ sợ thiên hạ không loạn, rất mong chứng kiến tình cảnh hiếm thấy trên đời. Tỷ như Từ Đại tiểu thư xắn tay áo lên nện Tần Bá gia một trận, Thanh Đại hô hào trợ uy, Trương Tử Huyền đích thân ép cung, thậm chí Trần Thế Mỹ đương đại: Tần Lâm Tần Bá gia.

Đáng tiếc làm cho hai người bọn họ rất là thất vọng, ba vị phu nhân chẳng qua chỉ lấy làm kinh hãi, sau đó Thanh Đại cau mày nói:

- Ôi, chẳng lẽ Thái hậu nương nương đã biết chuyện...

- Có khi nào Thái hậu hỏi tội huynh hay không?

Từ Tân Di ân cần nắm tay Tần Lâm tỏ vẻ lo âu.

Trương Tử Huyền khê nhượng mày:

- Sau khi Tần huynh vào cung phải cẩn thận ứng đối mới được.

Cái gì? Lục Viễn Chí và Ngưu Đại Lực lệ rơi đầy mắt, bản lãnh dạy dỗ phu nhân của Tần Lâm cũng quá trâu bò, làm cho các huynh đệ hâm mộ muốn học mẫu!

Nữ binh Giáp lặng lẽ nhìn Lục mập giá giá quả đấm: nếu người dám bắt chước Tần Bá gia, hãy coi chừng quả đấm này!

Mỗi người một số phận, không ai giống ai.

1075. Chương 1075: Hỏi Người Bên Ngoài

Khoan hãy nói tới chuyện Vĩnh Ninh từ trước tới nay xấu hổ nhất gan làm sao dám câu dẫn tỷ phu, chỉ là bất ngờ nghe con gái vốn dịu dàng văn nhã của mình thốt ra hai chữ 'câu dẫn', cũng đã khiến cho Lý Thái hậu giật mình kinh hãi nửa ngày chưa định thần lại được.

Khó khăn lắm mới bình tĩnh lại, Lý Thái hậu suy đi nghĩ lại, cân nhắc liên tục, nhịn mấy ngày chờ cho Vĩnh Ninh bình phục lại sau trận phong ba cả đêm không về hôm trước, mới vội vàng triệu Tần Lâm vào cung.

Thế nào, đã làm ra chuyện như vậy, Tần Bá gia người cũng phải có câu trả lời cho con gái ta chứ?!

Trong lòng Lý Thái hậu, ngoại trừ ngoan ngoãn làm Phò mã ra, Tần Lâm cũng không có biện pháp khác mà giao phó.

Ngàn vạn lần không ngờ được, Tần Lâm chỉ cứng rắn quỳ gối trên nền gạch vàng lạnh lẽo, nghiêng chặt hàm răng không chịu lên tiếng nói. Trong hậu viện cũng bốc lửa theo, Vĩnh Ninh cũng bắt chước quỳ sụp xuống đất.

Ai làm mẫu thân thấy đáng về nữ nhi như vậy mà không đau lòng?! Lý Thái hậu cũng không nhịn được nữa, vừa tức giận vừa thương yêu, run giọng nói:

- Nghiêu Anh ôi Nghiêu Anh, con cần gì phải khổ sở như vậy, không phải là mẹ chỉ muốn tốt cho con sao? Con đường đường là Trưởng Công chúa triều Đại Minh, muội muội một mẹ đồng bào của đương kim thiên tử, chẳng lẽ gả cho hán làm thiếp?

Vừa thương con gái vừa oán hận Tần Lâm, Lý Thái hậu bưng chén súp Thần Hậu trấn định canh hạt sen lên hóp một hơi thẩm giọng, sau đó hậm hực nói:

- Mẹ thấy tiểu tử Tần Lâm cũng không tốt như trước kia tưởng tượng, con si tình với hắn như vậy, hắn lại nghiêng rằng không nói nửa lời. Chẳng phải là cho rằng gạo đã thành cơm, cố ý làm khó mẹ con ta sao?

Rốt cục Thái hậu xuất thân nơi thị tỉnh, lời nói này đã huých toét ra. Nếu là trước kia Vĩnh Ninh nghe vậy đã xấu hổ không biết đường nào, nhưng lần này chẳng qua nàng chỉ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, tỏ vẻ hết sức tự tin:

- Hắn đã chịu quỳ gối bên ngoài, chính là đã không phụ nhi thần.

Lý Thái hậu sưng sờ, sau đó buông tiếng than dài.

Tội Tần Lâm nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, phải xem rơi vào trong tay người nào. Nếu như bị Trương Kinh Trương Ty Lễ nắm thóp, chắc chắn sẽ lột một lớp da của hắn, nhưng rơi vào tay Lý Thái hậu lại hoàn toàn khác.

Thử hỏi Lý Thái hậu có thể há to miệng nói cho người khác biết, nói con gái của mình tự ý ra cung, sống một đêm như vợ chồng với Tần Lâm sao?! Trăm phương ngàn kế che lấp còn không còn kịp nữa là! Cho dù là con trai Vạn Lịch, Lý Thái hậu cũng phải che giấu hết sức cẩn thận, chưa từng tiết lộ nửa chữ ra ngoài.

Nếu Tần Lâm thật sự tàn nhẫn, là loại người ăn xong quệt mỡ, Lý Thái hậu thật sự không làm gì được hắn, cũng không thể nói cho người khác biết, lại không thể có biện pháp nào trả thù. Lý Thái hậu đã mất đi năng lực trực tiếp khống chế triều chính, Tần Lâm là một vị trọng thần đương triều như vậy, càng không phải có thể dễ dàng lay chuyển.

Cho nên sau khi Tần Lâm phụng chiếu lập tức chạy tới, không nói nửa lời lập tức quỳ sụp xuống mặt đất lạnh như băng, tuyệt không phải loại người bạc bẽo phụ lòng có thể làm được.

- Ôi... không ngờ rằng con còn hiểu chuyện rõ ràng hơn cả mẫu hậu...

Lý Thái hậu nhìn nữ nhi, thở dài thật dài.

Vĩnh Ninh vẫn không nói lời nào, cũng không phải là nàng hiểu chuyện rõ ràng hơn cả mẫu hậu, mà là trong lòng có linh cảm tương thông với Tần Lâm.

Lý Thái hậu thở ra một hơi thật dài, đỡ Vĩnh Ninh dậy, giọng ân cần tha thiết:

- Con ta, tiểu tử họ Tần được con một lòng si mê như vậy, coi như hắn may mắn, Phật Bồ Tát phù hộ hắn. Nhưng con là con ruột của mẹ, Công chúa triều Đại Minh, từ trước tới nay Công chúa gả đi chưa hề làm thiệp, cho dù là mẹ có lòng bao dung nhưng cũng không thể chấp nhận. Trên đời không có đạo lý này, không những lễ chế không nói được, đám văn thần cũng sẽ phản đối kịch liệt, ôi chao, thật sự rất khó khăn!

Hiện tại giọng điệu Thái hậu nương nương như vậy rõ ràng đã buông lỏng hơn nhiều.

Năm xưa Lý Thái hậu đặt hết tâm tư vào hai đứa con trai, nhất là Vạn Lịch, đối với nữ nhi cơ hồ không nghe thấy không hỏi. Đến khi quyền thế thành mây khói trôi qua trước mắt, chỉ một lòng làm bạn với thanh đăng cổ Phật, rốt cuộc hiểu rõ nữ nhi tốt, thân là mẫu thân ấy nấy không tả xiết.

Chọn cho nữ nhi vị hôn phu, không ngờ rằng chọn nhầm tên quỷ bệnh lao, còn chưa vào cửa đã chết, khiến cho Vĩnh Ninh phải mang tiếng quả phụ, trong lòng Lý Thái hậu hối hận vô cùng. Vĩnh Ninh thường đi theo Từ Tân Di ra cung giải sầu, lão Thái hậu cũng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua.

Sau này làm ra chuyện kia tổn hại đến danh tiết, Lý Thái hậu vốn không phải là tài nữ đầy bụng sách thánh hiền, mà là nữ nhân xuất thân tiểu môn tiểu hộ nơi thị tỉnh. Phản ứng đầu tiên của nàng chính là sai cũng đã sai rồi, chiêu Tần Lâm làm Phò mã chẳng những có thể che giấu được chuyện này, nữ nhi cũng có chỗ an thân gởi phận.

Chuyện tới nước này rồi, Tần Lâm không chịu xuống nước, thái độ nữ nhi cũng rất là kiên định, Lý Thái hậu vô kế khả thi, cũng chỉ có thể chịu theo bọn họ.

Nhưng làm sao có thể làm thành chuyện này... Cho dù Lý Thái hậu là mẫu hậu của thiên tử cũng cảm thấy khó khăn.

Vĩnh Ninh thuận thế đứng lên, nghe mẫu thân dịu giọng lập tức cúi đầu mím môi nhẹ nhàng cười:

- Tại sao mẫu thân không hỏi thử người bên ngoài kia...

Dứt lời nàng nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn sang bên, không dám nhìn mẫu hậu.

Lý Thái hậu lấy tay vỗ trán:

- Mẫu hậu thật là hồ đồ, vì sao lại quên con quý tinh linh kia? Hẳn tạo nghiệt, chính hẳn phải nghĩ chủ ý! Hừ, nữ sinh hướng ngoại, con cũng nói giúp cho hẳn nữa, mau bảo hẳn đứng lên đi.

Cởi chuông cần người buộc chuông, Tần Lâm có muôn vàn chủ ý tinh linh quý quái, bảo hẳn nghĩ biện pháp chính là chuyện đương nhiên.

Vĩnh Ninh nhất thời lộ vẻ vui mừng, hai tay nhắc vạt áo dài lên, sải bước đi ra chính điện.

Lý Thái hậu lại một lần nữa á khẩu nghẹn lời, với dáng vẻ này của nữ nhi, làm sao có thể chèn ép mặc cả với Tần Lâm được?!

Dù sao gạo cũng đã thành cơm.

Theo tiếng bước chân vang lên, Vĩnh Ninh đi tới chính điện, nhỏ giọng ấp úng gọi:

- Tần, Tần tỷ phụ!

Vị tiểu di muội này quả nhiên khả ái, lúc này vẫn còn gọi tỷ phụ.

Tần Lâm dở khóc dở cười, đứng lên xoa xoa đầu gối, chỉ chỉ về phía hậu điện:

- Thái hậu nương nương...?

Ừ, Vĩnh Ninh đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn gật đầu một cái, sau đó xoay người đi trước dẫn đường, cúi đầu không dám nhìn Tần Lâm lần nào nữa, xấu hổ đến cực điểm.

Tái kiến Lý Thái hậu, lần này cử động Tần Lâm bất đồng, dập đầu thật mạnh:

- Tiểu tể bái kiến nhạc mẫu Đại nhân!

Tên này... Lý Thái hậu dở khóc dở cười, hoàn toàn không còn giận Tần Lâm nữa, trên đời này có người da mặt dày như vậy sao?

Nhưng ngoài mặt nàng vẫn phán trách:

- Đứng lên đi! Đứa con này của ai gia phận bạc, không biết vì sao lại mắc bẫy của người... Chuyện tới nước này rồi cũng không còn cách nào khác, các người đã làm ra chuyện như vậy, Vĩnh Ninh ở lâu trong cung cũng không ổn thỏa. Hừ, tóm lại người phải gánh vác hết thảy mới được!

Hai tay Vĩnh Ninh vò vò vạt áo, sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt nhìn chằm chằm mũi chân mình, không dám liếc về phía Tần Lâm lần nào.

Ngược lại Tần Lâm tỏ ra rất tự tin, chấp tay nói như đã tính toán đầu vào đấy:

- Phải xử lý chuyện này thế nào, tiểu tể cũng đã có chủ ý, bất quá chỉ dám nói cho nhạc mẫu Đại nhân, quyết không dám nói cho Thái hậu nương nương nghe.

Lý Thái hậu cũng không khách sáo, nói thẳng:

- Hiền tể còn dài dòng làm gì, nói thẳng ra đi.

Tần Lâm nói một hơi như vậy như vậy, sắc mặt Lý Thái hậu âm trầm bất định, Vĩnh Ninh khi thì cắn môi, khi thì nhìn trộm Tần Lâm mỉm cười vui vẻ.

- Thôi thôi thôi, chuyện hoang đường, hoang đường!

Lý Thái hậu bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

Tần Lâm cáo từ lui ra, thừa dịp lão Thái hậu không chú ý, ánh mắt lướt qua thân thể Vĩnh Ninh từ trên xuống dưới một lượt, khiến cho tiểu di muội hết sức thẹn thùng, tỷ phu xấu mới xoay người rời đi.

Vì sao Lý Thái hậu không chú ý? Nàng đang bận bẫm đầu ngón tay tính toán:

- Vĩnh Ninh, biểu tỷ Từ Tân Di của con là người tốt, nữ y tiên kia hẳn cũng không tác quái, duy chỉ có vị thiên kim trong phủ Trương sư phó kia sợ rằng không dễ chọc. Con không làm đại phụ, ắt sẽ bị ức hiếp!

Lão Thái hậu nhìn xa trông rộng, đã bắt đầu lo trước tính sau, tính toán tương lai cho con gái mình.

Tần Lâm vừa rời đi Từ Ninh cung, ngay sau đó Vĩnh Ninh liền bị bệnh, hơn nữa bệnh rất nghiêm trọng.

Trên thực tế mấy ngày trước sau khi Vĩnh Ninh trở về cung bị Lý Thái hậu phát hiện đầu mối, đã bắt đầu ‘Ngã bệnh’. Lão Thái hậu bảo nàng dùng biện pháp như thế để tạm thời che giấu trước, tránh cho kẻ có lòng nhìn ra sơ hở gì.

Nhưng khi đó Vĩnh Ninh chẳng qua chỉ ở trong phòng của mình ít khi ra cửa, mỗi lần ra cửa đều ăn mặc hết sức kín đáo. Ngoài ra còn dặn ngự phòng mang tới mấy thang thuốc khu trừ phong hàn, coi như là dưỡng bệnh.

Chỉ là giả vờ một chút mà thôi.

Nhưng bây giờ bệnh của nàng đã nghiêm trọng thật sự, cả ngày nằm trên giường không dậy nổi, bệnh tình càng ngày càng nghiêm trọng hơn. Cung nữ hầu hạ bên trong bên ngoài tỷ như Tích Họa thân tín nhất, hề gặp ai nhắc đến Công chúa cũng bắt đầu chảy nước mắt, giống như Công chúa sẽ không dậy nổi.

Ngay cả hoàng huynh Vạn Lịch cũng bị kinh động, sau khi bệ hạ biết được tin tức, cố ý tới thăm muội tử sau khi lâm triều.

Mới vừa vào tiểu viện, Vạn Lịch đã cau mày, mũi Trung được khó ngửi xộc vào mũi khiến cho y cảm thấy đau đầu.

Chúng cung nữ cuống quýt xuống cung nghênh.

Trương Kinh đi theo sau bệ hạ, tâm sự trùng trùng: Vĩnh Ninh bệnh nặng như vậy e rằng có liên quan đến chuyện ở cả đêm trong trời tuyết, thân thể nàng yếu ớt như vậy làm sao có thể chịu đựng được?! Vạn nhất trước khi chết nàng bất chấp hết thấy tố cáo nhà ta, e rằng không ổn...

Chủ tớ đi vào phòng ngủ, nhất thời lấy làm kinh hãi, chỉ thấy Vĩnh Ninh bệnh thoi thóp nằm trên giường khắc hoa, đang đắp mấy lớp chăn thật dày, mặt trái xoan vàng khè, hai má vốn đã gầy càng hõm sâu vào, ánh mắt trong veo mất đi thần thái.

Vĩnh Ninh giãy giụa muốn ngồi dậy, bị Vạn Lịch nhẹ nhàng ấn xuống.

- Hoàng muội, vì sao đến nông nổi này, vì sao đến nông nổi này vậy?

Vạn Lịch biết được tình huống không ổn, nhất thời than dài thở ngắn, dù sao cũng là thân muội muội một mẹ đồng bào, mặc dù trước đó không hề quan tâm nhưng hiện tại thấy nàng bệnh thể nặng nề, trong lòng thật sự chua xót, lại hỏi:

- Ngự y tới xem bệnh chưa?

Tích Họa vội vàng quỳ xuống tâu:

- Tâu bệ hạ, hoàng thái y đã đến xem hai lần.

Vạn Lịch giơ tay khê phất:

- Hoàng thái y thì làm được gì, truyền Thái Y Viện Sứ!

Không lâu lắm, Thái Y Viện Sứ hiện nhiệm vội vã chạy tới, vị tiên sinh này dập đầu với Vĩnh Ninh, nói lời xin lỗi, sau đó mới dùng đầu ngón tay đặt lên cổ tay Vĩnh Ninh chẩn mạch.

Thái Y Viện Sứ lại nhìn gương mặt Công chúa một chút, sau đó mới nói:

- Mạch tượng phù động rất nhỏ, khó lòng phát hiện, đây là triệu chứng phong tà hàn độc xâm lấn, vốn không có gì đáng ngại. Đáng tiếc thân thể Công chúa yếu ớt, vốn là dương khí không đủ mà âm khí hư hàn, cho nên trong ngoài cảm ứng. Xảy ra trận bệnh nặng này, chỉ cần hết lòng điều trị ắt sẽ khỏi hẳn.

Vạn Lịch lại biết rõ thông lệ, thái y chỉ nói tốt trước mặt bệnh nhân, sau khi rời phòng mới nói lời thật, bèn đi ra ngoài cửa, nhìn Thái Y Viện Sứ vậy vậy tay.

Thái Y Viện Sứ ra cửa liền quỳ xuống đất, đầu mặt và đầu cổ toàn là mồ hôi, trước hết dập đầu bình bịch ba cái vang dội, sau đó mới tỏ vẻ đau khổ nói:

- Bệnh thời kỳ chột, không thể cứu được, thần chỉ có thể nghe thiên mệnh, làm hết sức mình.

Vạn Lịch nhắm mắt lại, ngửa mặt lên trời thở ra một hơi thật dài, phát tay áo bỏ đi.

Trương Kinh theo sát phía sau, ngược lại cảm thấy hơi may mắn, mới vừa rồi chỉ sợ Vĩnh Ninh tố cáo mình ở trước mặt Hoàng đế.

Hồi lâu, Thái Y Viện Sứ thu dọn đồ đạc ra cung, nửa đường thấy xung quanh không có ai bèn lắc đầu một cái lẩm bẩm:

- Tần hiền diệt dần dò chuyện này rất kỹ, không ngờ rằng Lý Kiến Phương ta cũng có can đảm khi quân... Nói không được, nói không được!

Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa Chu Nghiêu Anh bị bệnh liệt giường, bệnh thể càng ngày càng nặng nề hơn, Thái Y Viện Sứ Lý Kiến Phương dẫn dắt rất nhiều ngự y, phụng mệnh Vạn Lịch hết lòng điều trị. Thế nhưng thân thể Vĩnh Ninh yếu ớt từ nhỏ, là thân thể hư hàn, lần này bị cảm phong tà hàn độc xâm lấn, bệnh đã đến thời kỳ chột, thuốc thang không có hiệu quả nữa.

Phu nhân của Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh gặp Thái hậu, đề cử thê tử Vũ Xương Bá Tần Lâm, quán chủ Cận Đại nữ y quán Lý Thanh Đại vào cung điều trị, nhờ vậy bệnh thể Vĩnh Ninh có hơi hòa hoãn. Không ngờ ba ngày sau tình huống trở nên xấu đi rất nhanh, miệng thổ máu liên tiếp, hô hấp hơi thở mong manh, có lẽ cách ngày chết không còn xa nữa.

Sinh lão bệnh tử của một nữ tử yếu đuối trong thâm cung cũng giống như một đóa hoa nhỏ trong góc tường nở rồi tàn, không hấp dẫn được quá nhiều lực chú ý, sau khi đám văn nhân nhận được tin tức sợ rằng còn hưng phấn nhiều hơn cảm thương. Thâm cung u oán, phương hoa mất sớm, cuộc sống xinh đẹp mà ngắn ngủi khi còn sống là đề tài đáng để ngâm nga tới mức nào. Về phần đám thần tử hàn lâm văn học từ chương ưu mỹ, đã bắt đầu tầm chương trích cú chuẩn bị cho lúc hạ táng Công chúa.

Trong lúc Vĩnh Ninh bị bệnh, Lý Thái hậu làm hết bổn phận của một từ mẫu, cơ hồ mỗi ngày đều tới thăm Vĩnh Ninh. Mỗi lần từ chỗ Công chúa trở về Từ Ninh cung, mắt của Thái hậu nường nường đều đỏ.

Thọ Dương Công chúa, Thụy An Công chúa đã xuất giá, và Duyên Khánh Công chúa tuổi còn quá nhỏ đều đến chỗ Vĩnh Ninh rất nhiều lần, thấy nàng bệnh hoạn tiêu tụy không chịu nổi, các tỷ muội rất là đau lòng. Ngoài ra Vạn Lịch cũng chỉ tới một lần duy nhất, thần tử mỗi ngày phải xử lý trăm công ngàn việc kia mà.

1076. Chương 1076: Hồ Thần Y

Lộ Vương Chu Dục Lưu là lúc vào cung triều kiến mẫu hậu mới thuận tiện thăm muội muội một chút. Sau đó nhân tiện y lại đưa ra vấn đề Vệ Huy vương phủ khai chi thật lớn, số tiền được cấp không đủ sử dụng, chọc cho Lý Thái hậu bực mình một trận, nhưng cuối cùng vẫn không trách cứ đứa con trai này.

Vương Hoàng hậu trước kia có quan hệ rất tốt với Vĩnh Ninh chỉ tới một lần rồi không xuất hiện nữa. Vương Cung Phi dẫn theo Hoàng trưởng tử Chu Thường Lạc cũng tới một lần, nữ nhân hiền lành này ngược lại có rơi nước mắt vì Vĩnh Ninh, đáng tiếc nàng ở trong cung không được ai thương đến, cũng không giúp được gì.

Duy chỉ có quý phi Trịnh nương nương trước kia vô cùng ngang ngược, lần này chợt có thái độ ngược với bình thường tới chỗ Vĩnh Ninh ba lần. Lần nào nào cũng nắm lấy tay Vĩnh Ninh than ngắn thở dài, trong

lời nói còn làm như vô ý nhắc tới Tần Lâm, khiến cho bọn cung nữ Tích Họa vô cùng kinh ngạc, không biết rốt cuộc Trịnh nương nương muốn làm gì.

Xế trưa hôm ấy, trên bầu trời mây đen giăng đầy, sắc mặt bọn cung nữ thái giám ra ra vào vào tiểu viện các Vĩnh Ninh Công chúa ở còn nặng nề hơn cả mây đen, ai nấy đều tỏ vẻ buồn bã.

Vị Công chúa như hoa như ngọc này vừa dịu dàng lại hiền lành, đối xử hạ nhân rất tốt, nói chuyện nhỏ nhẹ vô cùng, từ trước tới nay chưa từng nổi giận với ai. Trong nhà người nào xảy ra chuyện, nhất định nàng sẽ lấy ra một phần từ trong số tiền son phấn ít ỏi của mình giúp cho.

- Vị Công chúa thiện lương hiền hành không chọc giận ai, ai ai cũng mến như vậy, vì sao lại hồng nhan bạc mệnh?! Đầu tiên là gặp phải một tên Phò mã bệnh lao lòng dạ xấu xa, hại nàng mang tiếng quả phụ. Thái hậu nương nương thương nàng, cho đi theo Từ Đại tiểu thư ra ngoài giải sầu một chút, hai năm qua vất vả lắm mới nguôi được nỗi buồn, khí sắc tốt hơn một chút. Vốn cứ ngỡ rằng nàng sẽ sống vui vẻ tiếp tục như vậy, không ngờ rằng đột nhiên lâm bệnh nặng tới mức này.

- Ôi, trong Tử Cấm thành có rất ít vị chủ nhân tốt như Công chúa...

Bên ngoài chân tường, một tên tiểu thái giám khoác áo bào lam giấu hai tay trong tay áo, lắc đầu thở dài.

Bên cạnh có một tên tiểu thái giám khoác áo bào lam khác lạnh tới nổi mũi đỏ bừng, nước mũi sụt sịt:

- Lần trước, lần trước cha ta ngã gãy chân, Công chúa biết liền phát cho ba lượng bạc, khi đó ta bất quá chỉ là quét sân bên ngoài, ngay cả mặt Công chúa cũng không có phúc khí nhìn thấy. Tìm đâu ra vị chủ nhân tốt như vậy, nếu như được, bảo ta lãnh bệnh thay nàng ta cũng cam tâm tình nguyện.

Đồng bạn bĩu môi:

- Hừ, người không sợ chết sao?

Tiểu thái giám mũi đỏ cười lúng túng:

- Công chúa cao quý biết bao, thân ta chẳng đáng mấy đồng, dù có bệnh thay cũng không thể chết được.

Đồng bạn cười vỗ y một cái, chợt hơi biến sắc mặt, vốn là sắc mặt tự nhiên buông lỏng trở nên có hơi căng thẳng.

Một tên thái giám thân mặc thanh bào, mặt dài như quả bí đao đang đứng đỉnh đi tới. Các tiểu thái giám này nhận ra y, là Tiểu Phúc Tử rất đắc lực bên người Trương Kinh Trương Ty Lễ.

- Thỉnh an Phúc công công!

Hai tên tiểu thái giám vội vàng hành lễ.

Tiểu Phúc Tử khoát khoát tay, chờ hai tên tiểu thái giám cúi đầu xuống bèn thuận thế đưa tay giấu trong ống tay áo ra, trên đó có hai thỏi vàng sáng chói.

- Phúc công công, đây là...?

Hai tiểu thái giám vừa mừng vừa sợ.

Tiểu Phúc Tử kê vào tai nói nhỏ, vẻ mặt hai tiểu thái giám thay đổi liên tục, do dự vài lần rốt cục gật đầu một cái, xoay người rời đi.

Chỉ chốc lát sau, bọn họ trở lại bên ngoài chân tường, nhìn chung quanh một chút, đưa một cái bọc giấy nhỏ tới tay Tiểu Phúc Tử.

Cân nhắc bọc giấy một chút, Tiểu Phúc Tử cười gật đầu một cái, nghênh ngang mà đi.

Không bao lâu sau, bọc giấy nhỏ này đã được đưa vào mặt thất chương án thái giám Ty Lễ giám, nội đình tổng quản Trương Kinh. Trừ Trương Kinh ra còn có một vị Hồ thân y đầu đội Ngõa Lăng mào đang nơm nớp đứng khom người, là được mời từ dân gian tới.

Mới ban đầu Trương Kinh cũng không nghi ngờ gì, Vĩnh Ninh là một tiểu cô nương yếu ớt, ở trong tuyết lâu như vậy ngã bệnh không kỳ quái, không ngã bệnh mới kỳ quái.

Nhưng rốt cuộc Trương Ty Lễ không phải là nhân vật tầm thường, dần dần lại nghi thần nghi quỷ. Tần Lâm được xưng đệ nhất dũng sĩ quốc triều, có sự tích anh dũng ngăn voi cứu giá, nếu hấn và Vĩnh Ninh ở cả đêm trong động, không biết hấn sẽ gỡ ra trò quỷ gì...

Càng nghĩ càng sinh nghi, nhưng phái người dò xét lại không vào được nội viện Vĩnh Ninh. Thái y nói nghiêm ngặt đề phòng phong tà, không phải là chí thân không thể vào bên trong, ngay cả Trương Ty Lễ cũng bị ngăn lại bên ngoài, vì vậy mới có chuyện hôm nay.

Trương Kinh cười âm lãnh giao bọc giấy cho Hồ thần y:

- Hồ tiên sinh quan sát cẩn thận xem số thuốc này có được tính như thế nào. Nếu như có gì sơ xuất, nhà ta cũng không cần nhiều lời với lão làm gì!

- Tiểu nhân dè dặt, tiểu nhân dè dặt.

Hồ thần y run rẩy nơm nớp nhận lấy bọc giấy, mở ra mang về phía ánh sáng cửa sổ nhìn kỹ.

Thì ra là căn thuốc đã được nấu xong, Hồ thần y dùng đầu ngón tay bới bới, miệng lẩm bẩm:

- Tử tô, kết ngạnh, phòng phong, kinh giới, tính năng mát, thanh phế bình suyễn, dùng cho cảm mạo uất mà hóa nhiệt, chính là thuốc đối chứng, được tính bình hòa không có gì nổi bật...

Trương Kinh nghe đến đó, chân mày hơi nhíu lại.

Chợt Hồ thần y nói:

- Ủa, còn có thuốc đại bổ như nhân sâm, lộc nhung, thiên ma, tuyết cáp... bực này, Công chúa hư không chịu bổ, tựa hồ không nên dùng thuốc như vậy, miễn cưỡng kéo dài hơi tàn lại có ích lợi gì? Ôi chao, lẩm mòm, lẩm mòm, thất kính, thất kính!

Hồ thần y tát vào mặt mình mấy cái, mới nhớ người bệnh không ai xa lạ, là thân muội muội một mẹ đồng bào đương triều thiên tử, cho dù là dùng thiên niên nhân sâm giữ mạng cũng là chuyện đương nhiên.

Sắc mặt âm trầm của Trương Kinh trở nên dễ coi hơn rất nhiều.

Hồ thần y tiếp tục xem tiếp, đột nhiên gấp gấp tới mức giậm chân:

- Còn có ma hoàng, chỉ thực! Thân thể dương suy âm hư, hư hàn của Công chúa làm sao có thể chịu đựng loại thuốc mạnh như hổ như lang này! Là vị lang... à không, vị đại phu nào dùng thuốc inh như vậy?! Công chúa bệnh thời kỳ chót, mạo hiểm thử một lần cũng dễ hiểu.

Vốn là Hồ thần y muốn mắng lang băm, lời lên đến miệng lại nghĩ tới kẻ kê thuốc chữa bệnh cho Công chúa nhất định là cao thủ tiền bối Thái Y viện, như vậy dùng thuốc nhất định là có đạo lý trong đó. Mình không thể dùng lời bừa bãi chỉ trích, bèn nói xuôi theo, ý là dù sao cũng không cứu sống được nữa, dùng loại thuốc mạnh như hổ lang thử một chút cũng được.

Nụ cười trên mặt Trương Kinh đã không cần che giấu, y cười dạn dỏ Tiểu Phúc Tử:

- Người đâu, đưa Hồ tiên sinh ra cung, thưởng cho lão năm mươi lượng bạc.

- Tạ công công ban thưởng!

Hồ thần y như vừa đỡ được tảng đá trong lòng, mới vừa rồi mồ hôi lạnh sau lưng toát ra đầm đìa, thưởng năm mươi lượng bạc cũng không đáng giá gì.

Lão cũng không nhìn, hoặc là nhìn thấy cũng không chú ý, lúc Trương Kinh nói chuyện đồng thời chuyển động một chiếc ban chỉ Hán ngọc trên ngón tay cái tay phải. Tiểu Phúc Tử nhất thời tâm linh thần hội, cười hì hì nhìn Hồ thần y, đáy mắt thoáng qua một tia hung quang.

Người nhà Hồ thần y từ nay trở đi không hề gặp lại lão nữa.

1077. Chương 1077: Người Đẹp Ngủ Say

Trương Kinh nhìn gói cần thuốc kia cười âm lãnh, vừa xoay tròn chiếc nhẫn Hán ngọc trên ngón tay cái vừa thở ra một hơi thật dài:

- Chết hay lắm, chết hay lắm!

Y ngần vịn lần không ngờ rằng, bây giờ trong phòng của Vĩnh Ninh chỉ còn lại Thanh Đại cùng Tích Họa, cũng không phải là khung cảnh trời sâu đất thăm, mà các nàng đang cười hỉ hả đùa giỡn vui vẻ với nhau.

Cửa sổ đang đóng, vì tránh gió nên treo thêm màn cửa vừa dày vừa nặng, ngăn cách tất cả thanh âm trong ngoài. Cho nên Vĩnh Ninh cũng không cần giả bộ bị bệnh, giãy giụa muốn bò dậy từ trên giường.

Tích Họa ấn nàng trở lại giường, Thanh Đại nắm lấy cổ tay Vĩnh Ninh, nói với vẻ già dặn:

- Ủm, mạch tượng phù mà đập nhanh, sắc mặt vàng vọt đôi môi khô nẻ, đây là dấu hiệu nhiễm phong hàn uất chuyển thành phế nhiệt. Bệnh không nằm giữa da và cơ, không nằm trong cơ, không nằm trong dạ dày, mà nằm ở cao hoang (ý nói hết phương cứu chữa). Tích Họa, mau lấy thuốc tới đây, có thể kéo dài khắc nào hay khắc ấy, có hậu sự gì mau thông báo đi!

Tích Họa làm bộ đi lấy thuốc.

Vĩnh Ninh cười mãi không thôi, bị Thanh Đại giữ chặt không bò dậy nổi, gấp đến độ chu cái miệng nhỏ nhắn ăn vạ:

- Không chịu không chịu, thì ra Thanh Đại tỷ tỷ xấu nhất, sợ Nghiêu Anh cướp đi tỷ phu, muốn dùng thuốc hại chết muội!

Thanh Đại vào cung chặn trị cho Vĩnh Ninh, lúc gặp nhau Vĩnh Ninh mắc cỡ mặt đỏ tía tai. Đã từng làm chuyện ấy với Tần Lâm, quả thật không tiện nhìn mặt Thanh Đại.

Thế nhưng nữ y tiên thoát nhìn ngây thơ khả ái, thật ra không thành thật chút nào. Một hồi muốn kiểm tra Vĩnh Ninh còn thân hoàn bích hay không, một hồi lại muốn dạy nàng Động Huyền Tử tam thập lục thức.

Trời ơi, sau khi Tần Lâm thi triển chiêu Lại Lư Đả Cổn ôm đùi Bạch Sương Hoa, khiến cho hình tượng của hần hoàn toàn sụp đổ trong lòng Vĩnh Ninh, hiện tại hình tượng ngây thơ đáng yêu của Thanh Đại cũng đã hoàn toàn sụp đổ, Vĩnh Ninh chỉ có thể than thở mình có mắt không trông, bị gả vào nhà này...

Hắc hắc hắc, Thanh Đại cười xấu xa, nàng học y, còn có cái gì không biết?

Vĩnh Ninh lại lấy tay vỗ trán, đột nhiên phát hiện Thanh Đại tỷ tỷ cười xấu xa cũng có vẻ giống như Tần tỷ phu, quả thật là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng.

- Nay, có lẽ đã đến lúc rồi...

Thanh Đại gãi gãi đầu, lấy trong hòm thuốc ra một cái hộp nhỏ đưa cho Vĩnh Ninh.

Vĩnh Ninh mở nắp hộp, trong đó là một khối thuốc đen như mực, không phải hoàn cũng không phải viên, mà là tạo thành hình con nít, dung mạo có bảy phần tương tự Tần Lâm.

Vĩnh Ninh hoàn toàn á khẩu nghẹn lời nhìn Thanh Đại, nữ y tiên cười khanh khách, nghịch ngợm le lưỡi một cái.

Cầm lấy 'người thuốc' kia, Vĩnh Ninh chợt như nghe văng vẳng bên tai lời cảnh báo của Lý Thái hậu trước đây:

- Con ta, con phải suy nghĩ cho thật kỹ, nếu làm như vậy, tương lai con sẽ không còn là Trưởng Công chúa triều Đại Minh...

Vĩnh Ninh khẽ mỉm cười, lập tức uống thuốc vào.

Tháng Chạp năm Vạn Lịch mười bốn, Vĩnh Ninh Trưởng Công chúa qua đời.

Điều văn trên bia viết: ‘Công chúa hứu Nghiêu Anh, là con gái thứ tư Mục Tông Trang Hoàng đế, Từ Thánh Tuyên Văn Minh Túc Hoàng thái hậu sinh ra, cũng là em gái ruột của đương kim thánh thượng Vạn Lịch. Thánh thượng nghe thấy tin dữ, thương tiếc vô cùng, ban cho tuất điển trọng hậu, Hành Sở ty tính toán ngày lành, vào ngày Mười Bảy tháng Chạp cho an táng ở Thanh Lương sơn. Ôi, Công chúa vốn hiền đức thiện lương, được cưng chiều sủng ái, thế nhưng thọ mạng ngắn ngủi như vậy, cầu cho hương hồn nàng được yên nghỉ ngàn thu!’

Ngày đi mai táng trời đổ tuyết thật dày, ba mươi hai tên thái giám chậm rãi mang ra một cỗ áo quan điêu khắc chim phượng sơn vàng, có mấy chục lá cờ tang tiền hô hậu ủng, nghi thức nhạc nhã chuông trống đầy đủ không thiếu thứ gì. Bởi vì chưa từng xuất giá, không có con cháu, cung nữ Tích Họa được Vĩnh Ninh thương yêu nhất khi còn sống tay ôm linh vị, hai mắt sưng húp vì khóc.

Dọc đường cờ bay phất phới, giấy tiền vàng bạc phát phơ theo gió. Các vị tần phi, Công chúa trong cung đều bài trí hương án ở trước cửa, rượu trà nhang đèn cúng tế.

Vĩnh Ninh không tranh chấp với đời, được lòng tất cả mọi người bên trong Tử Cấm thành. Nhưng thuở nhỏ thân thể suy yếu, hôm nay còn trẻ mất sớm ngược lại cũng không khiến cho người ta quá mức giật mình. Mọi người cũng chỉ có thể ta thán nàng hồng nhan bạc mệnh, còn có người nghĩ đến mình cô đơn tịch mịch không khỏi thầm than thở, có lẽ mấy chục năm sau cũng sẽ ra đi trong lạnh lẽo giống như Vĩnh Ninh bây giờ.

Đội ngũ đưa tang đi vòng từ phía Đông Càn Thanh cung mà qua, Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân đứng trên bậc thềm thật cao lặng lẽ nhìn cảnh tượng này. Dù sao cũng là thân muội tử, trong lòng không khỏi chua xót.

Trương Kinh theo hầu bên cạnh giơ tay lên giụi giụi mắt, nhỏ ra hai giọt nước mắt cá sấu:

- Trưởng Công chúa còn trẻ mất sớm, trong lòng lão nô cũng đau đớn vô cùng. Nhưng thân thể Hoàng gia đáng giá ngàn vàng, là niềm hy vọng của cả nước, thiết tưởng không thể đau lòng quá đổi, đứng trong gió lạnh quá lâu. Vạn nhất bệ hạ mắc bệnh, làm sao lão nô gánh vác cho được?!

Trương Thành cũng khuyên nhủ:

- Bệ hạ trở về cung đi, hôm nay tuyết rơi dày, trời rất lạnh.

Đêm qua Vạn Lịch triền miên cùng Trịnh Trịnh quá lâu, nay gặp gió lạnh cảm thấy eo lưng có hơi ê ẩm. Hai vị BẠN BẠN khuyên nhủ như vậy vừa hay giúp cho y hạ đài, bèn trầm ngâm nói:

- Thôi được, cũng là em trăm bạc phúc... Đại Trương BẠN BẠN, người tới thăm Thái hậu đi.

- Tuân chỉ!

Trương Kinh quay ngược lại hai bước, đi xuống thềm.

Vạn Lịch thở dài một tiếng, nhìn lại quan tài đựng muội muội mình một cái, sau đó quay đầu thông thả đi trở về Càn Thanh cung. Chuyện tranh đoạt ngôi vị Thái tử, tranh đấu trong triều... quá nhiều chuyện đang chờ vị Hoàng đế này, ước chừng từ nay về sau, dần dần y sẽ quên bẵng đi vị muội muội này.

Thiên gia bạc tình, từ trước đến giờ là như vậy.

Bước chân Trương Kinh vừa nhanh vừa nhẹ về phía Từ Ninh cung. Vĩnh Ninh chết đi vừa hay kết liễu một mối tâm bệnh của y, tất nhiên tâm trạng nhẹ nhõm trước đó chưa từng có. Mặc dù không thể mượn chuyện này kéo Tần Lâm xuống ngựa lại còn đắc tội Trịnh Trịnh, ngược lại hơi có tiếc nuối, nhưng từ miệng bọn Chử Thái Lai biết được Tần Lâm có cấu kết cùng giáo chủ Ma giáo, cũng mở ra một cánh cửa lớn khác...

Từ Ninh cung ở phía Tây Càn Thanh cung không xa, tuổi Trương Kinh cũng chưa cao lắm, một lúc sau đã đi tới bên ngoài cung thất.

Vốn tiết trời tuyết rơi dày đặc, cộng thêm ánh mặt trời ảm áp mùa Đông chiếu khắp cả vùng đất, nhưng Từ Ninh cung lại bao phủ một vầng mây sâu thẳm. Bên ngoài bài trí hương án khói bay lượn lờ, thái giám cung nữ trong ngoài đang làm nhiệm vụ dọn dẹp quét sân lộ vẻ bi thương. Nữ nhi được đương triều Thái

hậu tuổi già thương yêu nhất đã ra đi, cho dù là xem thường nhưng ngoài mặt nhất định phải làm ra vẻ như cha mẹ chết.

Lý Thái hậu đứng trên bậc thềm trước chính điện ngăn người, ngẩng nhìn đội ngũ đưa tang dần dần tới, mắt rần rần lệ.

Bọn cung nữ thái giám Từ Ninh cung đều biết lão Thái hậu đang rất đau lòng. Bắt đầu từ sáng sớm hôm nay, nương nương không uống một hớp nước nào, chỉ ngồi ngây người ra đó, chờ đến khi tiếng nhạc đưa tang vang lên bèn ra cửa đứng, nhìn về phía đám tang như người mất hồn.

Trương Kinh thấy vậy vuốt mặt một cái, làm ra vẻ hết sức đau lòng, lại giơ tay lên giụi mắt, đôi mắt hung tàn giả hoạt trở nên đỏ ửng. Khóe miệng y trẻ xuống, lại cố ý làm cho đầu tóc rối tung lên, nhìn qua giống như mới vừa khóc lớn một hồi. Ôi chao, e rằng cho dù là cha mẹ ruột mất đi y cũng không đau lòng tới mức này.

Sau đó vị Trương Ty Lễ này liền nức nở sải bước chạy vào Từ Ninh cung:

- Thái hậu nương nương, Thái hậu nương nương, lão nô cần phụng mệnh bệ hạ tới đây hầu hạ. Trưởng Công chúa phương giá châu trời, trong lòng lão nô khó chịu không bút nào tả xiết, mong rằng nương nương bớt bi ai thuận theo biến cố, bảo trọng phượng thể.

Khóc nức nở nói tới chỗ này, nửa ngày không nghe thấy Thái hậu nương nương lên tiếng, trong lòng Trương Kinh kinh ngạc mới ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Lý Thái hậu đứng trên đầu bậc thềm Từ Ninh cung, mặt không lộ vẻ gì nhìn y.

Chẳng lẽ là Thái hậu nương nương đã biết chuyện gì sao? Trương Kinh giật nảy mình, vội vàng giơ tay áo lên lau lau nước mắt, lại nặn ra khuôn mặt tươi cười:

- Thái hậu nương nương, xin người hãy bớt đau buồn...

Lý Thái hậu ngắt ra, cũng giơ tay áo lên giụi mắt, sau đó thở dài thật dài:

- Đứa con gái này của ai gia vô cùng bạc phước, ôi, tới trong sạch đi cũng trong sạch, thanh thanh bạch bạch cả đời, tưởng sẽ đến bên cạnh Quan Âm Bồ Tát làm Thiện Tài Long Nữ.

Lão Thái hậu cũng không biết lai lịch Trương Kinh, ngược lại đề phòng bị tên nô tài lão gian cự hoạt này nhìn ra chuyện gì. Nhìn cổ quan tài của Vĩnh Ninh... nàng cố ý nhắc tới bốn chữ thanh thanh bạch bạch, lại có vẻ như lạy ông tôi ở bụi này.

Đổi lại là Phùng Bảo Phùng Ty Lễ trước kia, Lý Thái hậu không cần phải hao phí tâm tư như vậy. Dù sao vật đổi sao dời, cho dù là Thái hậu nương nương cũng không phải là chuyện nào cũng được như ý.

Mắt nhìn theo quan tài được khiêng ngang qua, Lý Thái hậu cũng không lý tới Trương Kinh nữa, lệ quang mờ mắt nhìn quan quách. Nữ nhi người khác xuất giá được mẫu thân ôm khóc một trận đã đời, Vĩnh Ninh xuất giá lại là đưa tang, trong lòng Lý Thái hậu hiện tại vô cùng khó chịu, vừa đau đớn vừa chua xót.

Mới đầu Lý Thái hậu còn hơi oán trách Tần Lâm, đến bây giờ cũng chỉ có thể oán trách nữ nhi mình bạc phận. Nghĩ lại cũng đúng, cho dù là Tần Lâm đáp ứng bỏ vợ mới chính thức cưới Vĩnh Ninh, nhưng làm như vậy không phải là trở thành Trần Thế Mỹ thứ hai sao?! Đầu tiên Vĩnh Ninh định xuất giá gả cho Lương Bang Đoan, gần như trở thành quả phụ, lần thứ hai lại gả ột tên Trần Thế Mỹ, thanh danh nàng còn có thể tốt đẹp được sao?! Còn không bằng làm như bây giờ, dấu cho có vẻ hơi hoang đường...

- A Di Đà Phật, đây chính là số phận của nó!

Lý Thái hậu lại rơi vài giọt nước mắt, trong lòng xoay chuyển muôn vàn ý nghĩ chợt cảm thấy thư thái:

- Thôi đi, rốt cục vẫn là lang quân như ý mà nó thích, mặc dù không có danh phận, năm xưa ai gia ở Dụ Vương phủ cũng không có danh phận gì.

Từ nhà hoàn quét sân đến Thái hậu một nước, rốt cuộc Lý Thái hậu từng trải đã nhiều, cuối cùng thông suốt. Bất quá hôn sự mà làm như tang sự, cũng không khỏi khiến cho nàng chua xót trong lòng.

Không ai chú ý tới trên mặt lão Thái hậu trừ bi thương ra còn mơ hồ mang theo chút vui vẻ. Càng không ai biết bên ngoài nàng mặc áo bông tang màu trắng, bên hông thắt một sợi dây gai để tang cho con gái, thật ra thì bên trong còn mặc hồng la quần, là cát phục mà mẫu thân hay mặc khi con gái mình xuất giá.

Rốt cục đội ngũ đưa tang khiêng quan quách tới, vốn là Lý Thái hậu không chuẩn bị khóc rống, nhưng vì Trương Kinh ở bên cạnh hầu hạ, nàng không thể làm gì khác hơn là cất tiếng khóc lớn lên. Hiện tại Thái hậu khóc lên, Trương Kinh cũng không thể không nhúc nhích, vì vậy y cũng khóc theo.

Một vị Thái hậu, một vị chương án Ty Lễ giám, cả hai đều khóc giả.

Đám cung nữ thái giám cũng than khóc theo, rất nhanh Từ Ninh cung liền bị tiếng khóc bao phủ.

Quan quách được đưa ra Tử Cấm thành trong tiếng khóc, thẳng tới nghĩa địa Thanh Lương sơn, hai bên sai dịch Đông Xưởng, Cẩm Y Hiệu Ủy hộ vệ trùng trùng điệp điệp.

Dọc đường kinh sư các nhà huân quý bày bàn cúng tế ngoài đường, dựng rất nhiều lều. Chờ quan quách vừa đến, các quý phụ tiểu thư trong lều đều đi ra tế bái, không ít mệnh phụ có tư cách vào cung gặp được Vĩnh Ninh, tất cả đều nhỏ giọng than dài: Công chúa xinh đẹp nhất đương triều, như hoa như ngọc, vì sao lại bạc mệnh như vậy...

Lúc xế chiều, quan quách đến nghĩa địa Thanh Lương sơn, sau khi cử hành nghi thức liên táng vào địa cung. Theo cửa đá địa cung chậm rãi đóng lại, Vĩnh Ninh Công chúa hương tiêu ngọc nát, một luồng phương hồn từ nay quy về cửu tuyền. Hoặc giả mấy chục năm sau vị tài tử nào đó thấy điều văn trước mộ phần, cũng sẽ vì nàng thê lương tịch mịch cả đời bỏ ra mấy giọt nước mắt chẳng?!

- Hồn hê quy lai, hồn hê quy lai!

Đội ngũ mai táng cõng đồ tang ra đốt rồi trở về, chỉ để lại một ít vệ sĩ thủ lăng và sai dịch Đông Xưởng.

Bên trong địa cung, hai bên thông đạo là hai hàng trường minh đăng leo lét như hạt đậu, bởi vì sâu trong lòng đất cho nên yên tĩnh khác thường, giống như Cửu U hoàng tuyền.

Chợt tiếng bước chân vang lên, một người từ phía sau địa cung bước ra, ánh sáng âm u chiếu lên mặt hần mập mờ không rõ, chẳng lẽ là Cầu Hồn sứ giả?!

Người tới không ai xa lạ, chính là Đề Đốc Đông Xưởng Vũ Xương Bá Tần Lâm!

Hắn cười hì hì đi tới bên cạnh quan quách, đưa tay vỗ vỗ:

- Dậy được rồi!

Trong quan quách lại không có thanh âm nào.

- Ủa, chẳng lẽ?

Tần Lâm giật mình, luống cuống tay chân mở nắp quan quách ra xem.

Quan quách có hai tầng, tầng bên trong là quan, tầng ngoài là quách, đều là gỗ đỏ Nam Dương tạc thành, cực kỳ bền chắc nặng nề. Mặc dù đỉnh đóng nắp quan toàn là đỉnh sống, nhưng dưới tình thế cấp bách Tần Lâm muốn mở ra cũng phải hao phí rất nhiều sức lực. Đến khi mở ra được hai nắp trong ngoài hắn đã toát mồ hôi toàn thân dù trời đang rét lạnh.

Nếu không phải là luyện qua Chu Dịch Tham Đồng Khế, khí lực lớn hơn người bình thường không ít, có lẽ Tần Lâm không thể mở ra nắp quan quách dày cộm nặng nề như vậy.

Chỉ thấy trong quan lót đầy gấm vóc và châu báu, Vĩnh Ninh Công chúa lẳng lặng nằm ở chính giữa, sắc mặt trông rất sống động, nhưng hai mắt nhắm nghiền không biết sống hay chết.

Nàng có thể giấu giếm được người khác nhưng không gạt được Tần Lâm xuất thân pháp y, hắn thấy vậy bèn cười lên:

- Người đẹp ngủ say muốn hoàng tử hôn đánh thức ư, được rồi!

Tần Lâm cúi người xuống, ra sức hút mạnh vào đôi môi thơm ngọt mềm mại của Vĩnh Ninh. Cái hôn này rất sâu, Trưởng Công chúa thỉnh thoảng nghịch ngợm một lần bị nghẹn đến mặt mũi đỏ bừng, quơ tay đẩy Tần Lâm ra.

1078. Chương 1078: Động Của Trương Kinh

Mất mỹ nhân đang say ngủ đột nhiên bừng mở, nhìn chăm chăm Tần Lâm, sau đó thành linh òa khóc lớn lên. Trong khoảnh khắc vui buồn lẫn lộn, có ba phần buồn, bảy phần vui, trút sạch mọi oan ức của mình trong quá khứ.

Tần Lâm đỡ Vĩnh Ninh dậy ôm vào lòng, vỗ nhẹ lưng nàng:

- Được rồi được rồi, hết thấy đều đã qua, từ nay về sau muội không còn là Công chúa nữa, mà là tiểu di muội bị ta lừa gạt!

- Tỷ, tỷ phu, huynh xấu thật!

Vĩnh Ninh nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Tần Lâm, đôi mắt long lanh chớp chớp không ngừng.

- Còn chưa xấu lắm!

Tần Lâm cười hắc hắc, ôm thân thể nhẹ nhàng của Vĩnh Ninh vào lòng, sải bước đi nhanh về phía sau địa cung, chui vào địa đạo dự phòng, bên ngoài đã có một chiếc xe ngựa chờ ở nơi đó.

Đêm khuya, trong một gian thủy tạ trong phủ Tần Lâm ánh nến lập lòe. Lúc này Vĩnh Ninh đã bị lột sạch y phục, nằm trong chăn giống như một con dê con, khe khẽ cắn môi, có vẻ hơi sợ hãi quan sát Tần Lâm.

- Gọi tỷ phu đi, ngoan...

Tần Lâm dụ dỗ tiểu di muội rất tà ác, ung dung điềm tĩnh vuốt ve mỹ nhân

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vĩnh Ninh xấu hổ đỏ bừng, đã bị Tần Lâm mơn trớn khiến ắt híp như tơ, vất vả nũng nịu nói:

- Tỷ... phu... A... Nhẹ một chút!

Mấy ngày sau, Tần Lâm sai người đem tới phần mộ Công chúa một cỗ quan tài chứa thi thể một nữ tử có tuổi tác vóc người không sai biệt mấy với Vĩnh Ninh, chấm dứt hậu hoạn.

Tào Thiếu Khâm phụ trách tổ chức chuyện này, thậm chí tên ác độc này còn đề nghị đi khắp kinh thành tìm một nữ tử tương tự Vĩnh Ninh, giết chết rồi bỏ vào quan tài.

Tần Lâm cười lạnh nhìn chăm chăm Tào Thiếu Khâm, cho đến khi tên này toát mồ hôi lạnh toàn thân mới tự tát mình hai tát tai, luôn miệng nói lời.

Rốt cục cũng tìm được cách giải quyết ở nữ y quán, một nha hoàn bệnh nặng qua đời làm thế thân cho Vĩnh Ninh.

Đến đây kể sách trộm rỗng dối phượng, giả chết hoàn hồn rốt cục đã trở nên kín kẽ như áo trời. Tần Lâm đem Vĩnh Ninh từ Tử Cấm thành về ổ của mình, từ nay trong lòng sơn sơn thép thép mất đi một con chim, trong phủ Tần Lâm lại có thêm một vị tiểu di muội hết sức đáng thương.

Nữ y tiên Thanh Đại là một trong những bàn tay đen phía sau màn đưa Vĩnh Ninh ra cung, dường như nàng không biết ghen là gì, ngày ngày còn trêu chọc Vĩnh Ninh, muốn truyền thụ cho nàng Động Huyền Tử và Tổ Nữ Kinh. Khiến cho Vĩnh Ninh đáng thương xấu hổ mặt mũi đỏ bừng, luôn miệng xin Thanh Đại tỷ tha cho, nữ y tiên mới bằng lòng thu tay lại.

Ai nói Thanh Đại là bị Tần Lâm làm hư... Trong đôi mắt chơm chớp trong suốt ngây thơ của nàng toát ra vẻ cười khả ái:

- Tần ca ca đã xem qua Hợp Âm Dương Phương chưa?

Quả thật Thanh Đại chính là một chuyên gia, không thể bị bề ngoài của nàng đánh lừa.

Trong lúc Trương Tử Huyền rảnh rỗi lại mời Vĩnh Ninh chơi đùa cầm kỳ thi họa một phen. Thiên kim tướng phủ tấu Cửu Tiêu Hoàn Bội Cầm, Vĩnh Ninh Công chúa tấu Hải Nguyệt Thanh Huy Cầm, tiếng nhạc du dương réo rắt, thật sự có cảm giác dư âm ngân mãi không dứt. Còn Tần Lâm giả vờ như đang cầm một cây tiêu, phùng mang trợn mắt thổi toé toét mấy tiếng, thường chọc cho hai nàng ôm bụng cười to.

“Thật ra thì ta muốn dạy các nàng thổi tiêu.” Nội tâm Tần Lâm suy nghĩ rất tà ác.

Có những lúc thiên kim tướng phủ tranh thủ dạy dỗ ấu tử Tần Trạch, hoặc là đọc cả một phòng sách của nàng cho nó nghe.

Có một vị mẫu thân như vậy, Tần Trạch cũng không cần lão sư dạy kèm làm gì nữa. Trương Tử Huyền là nhân vật gì chứ, Giang Lăng tướng quốc Trương Cư Chính đã từng nói qua, nếu Trương Tử Huyền là nam nhi, Trạng Nguyên lang sẽ không đến phiên Trương Mậu Tu.

Bão tuyết bay tán loạn phủ một lớp áo bạc lên cả đất trời, bên trong gác ầm lò sưởi được đốt lên, lại đốt hương trầm, Trương Tử Huyền đang cầm sách dạy con trai Tần Trạch ba tuổi. Tần Lâm rón rén bước chân đi qua ngoài cửa sổ, chỉ thấy hai mẹ con bên trong, vẻ mặt mẫu thân ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ, con trai trợn to đôi mắt linh lợi ngồi nghe nghiêm túc, quả thật là cảnh tượng gia đình đầm ấm.

Tần Lâm không biết Trương Tử Huyền đang nói cho con trai nghe một đoạn cổ sự trong Trúc Thư Kỷ Niên:

- Bá Ích là thủ hạ hiền thần của Đại Vũ, vốn theo như quy củ nhường ngôi của Nghiêu Thuấn Vũ là phải truyền vương vị cho y, nhưng con trai Đại Vũ là Hạ Khải không phục, bèn giết chết Bá Ích, ngồi lên đại vị... Theo con Hạ Khải giết Bá Ích, Đại Vũ sẽ giúp bên nào?

Tần Trạch chớp chớp đôi mắt thơ ngây trong sáng, không biết trả lời như thế nào.

Trương Tử Huyền cười đưa ra tỷ dụ:

- Tỷ như con và Đại Hoàng tranh nhau một cục kẹo, phụ thân sẽ giúp ai?
- Đại Hoàng không ăn kẹo.

Cái miệng nhỏ nhắn của Tần Trạch khê chu.

Trương Tử Huyền dẫn dắt từng bước:

- Chẳng qua là tỷ như, tỷ như đột nhiên nó thích ăn kẹo thì sao?

Tần Trạch không chút do dự trả lời:

- Phụ thân thương con, tự nhiên sẽ giúp con.
- Đúng rồi!

Trương Tử Huyền khê mỉm cười, hôn con trai một cái, sau đó giải thích:

- Thật ra thì Đại Vũ cũng thiên về con trai Hạ Khải, hoặc là không tiện lập tức phế quy củ nhường ngôi, hoặc là muốn Bá Ích ra sức thay mình, bèn giả vờ nói sẽ truyền ngôi cho y, thật ra thì âm thầm chuẩn bị kỹ càng thay con trai... Cho nên lời Hoàng đế nói, đó là ngàn vạn lần không thể tin được!
- Dạ!

Tần Trạch nửa hiểu nửa không gật đầu một cái.

Những đứa trẻ bình thường khác đến sáu bảy tuổi mới bắt đầu học nhân chi sơ tính bản thiện, Tần Trạch chỉ vừa ba tuổi đã phải học Trúc Thư Kỷ Niên.

May là hai vị mặc tân Từ Quang Khải cùng Tôn Thừa Tông còn có ý làm Tây Tịch phu tử Tần phủ, nếu để cho bọn họ biết nội dung giáo dục của Trương Tử Huyền là Trúc Thư Kỷ Niên, chắc chắn sẽ tìm một miếng đậu hủ đập đầu tự vận.

Tần phủ mới có thêm một vị Công chúa yếu ớt đáng thương, theo lý thuyết Từ Tân Di Từ Đại tiểu thư rất hay ghen sẽ ăn phải giấm chua. Nhưng lần này lại khác, Vĩnh Ninh là do nàng thường hay dẫn ra khỏi cung

gặp mặt Tần Lâm, cuối cùng lần đó trong động giữa trời tuyết lại bốc lên lửa ngọn, Vĩnh Ninh lại bị cướp đi từ bên người nàng, thế nào cũng không thể oán trách người khác được.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có bốn chữ ‘Tự làm tự chịu’.

- Ôi, không ngờ rằng Vĩnh Ninh là một thiếu nữ yếu ớt, hay thẹn thùng xấu hổ, lại đi thích họ Tần, hẳn không biết cầm kỳ thư họa kia mà?!

Từ Tân Di gãi gãi đầu, tỏ vẻ ngơ ngác không hiểu:

- Vì sao hai người bọn họ lại giở trò ám độ Trần Thương ngay dưới mắt bản tiểu thư như vậy?!

Bốn vị nữ binh Giáp Ất Bính Đinh đồng thời khinh bỉ, tâm tư vị Đại tiểu thư này của chúng ta quả thật thô sơ hời hợt.

- Thôi, dầu gì cũng là biểu muội của ta, cũng không thể để cho Trương Tử Huyền cười vào mặt!

Từ Đại tiểu thư vỗ bàn một cái thật mạnh, vươn mình đứng lên.

Nàng đưa tay vuốt ve bụng mình vài cái, lúc này bụng nàng đã bắt đầu hơi nhô lên.

Thời gian trước bởi vì Lý Thái hậu lên tiếng, tranh quốc bản tạm thời bình ổn lại, có vẻ như trong ngoài không có chuyện gì. Hơn nữa Nam Cương mới định, con đường tơ lụa mở lại, cả nước từ trên xuống dưới tràn đầy không khí thái bình.

Hưng phấn do quyền lực mang lại mấy năm đầu Vạn Lịch nắm triều chính dần dần sụt giảm, dần dần y trở nên lười biếng. Mượn trận ‘bệnh’ lúc tranh quốc bản trước đó, xử lý triều chính biến thành ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, Vạn Lịch ở mãi Ninh Tú cung của Trịnh Trinh, vứt phần lớn tấu chương cho Ty Lễ Giám phê hồng thay mình, còn mình thì vui vẻ rong chơi.

Không nghi ngờ chút nào, đúng như mong muốn của Trương Kinh, chương án thái giám Ty Lễ giám tay cầm quyền phê hồng chính là minh tu sạn đạo ám độ Trần Thương, cai quản được một phần quyền lực của Hoàng đế.

Lão hảo nhân Thân Thời Hành chỉ lo cho quyền vị của mình, còn lại một mực bất kể. Vạn Lịch ham chơi lười biếng như vậy, ban đầu lão còn khuyên nhủ vài lần, sau đó cũng thôi không khuyên nữa, ngày ngày ở Văn Uyên các tự tìm vui. Lúc rảnh rỗi lão còn hát ngâm ngao nho nhỏ, về phần thời thế như vậy phải làm sao để chăm lo việc nước... không cần biết, ta chỉ cần tiêu dao là đủ.

Đây gọi là trên sao dưới vậy, bề hạ và Thủ Phụ đã như vậy, người chăm chỉ làm việc trong quan trường càng ngày càng ít.

Trước đây không lâu Tần Lâm bình định Nam Cương, có công nên được phong làm Vũ Xương Bá, Phụng Thiên Dực Vệ Thôi Thành Tuyên Lực võ thần, cá biệt lấy thân phận võ thần chấp chương Đông Xưởng, nhân vật phong vân thường đứng ở đầu sóng ngọn gió, trong lúc bất chợt trở nên trầm lặng, không còn làm mưa làm gió nữa.

Duy chỉ có mỗi lần vào triều, Tần Lâm đều nhìn về phía Trương Kinh cười rạn rở, để lộ ra tám cái răng trắng ngầy ngẩn chĩnh tề.

Người khác không biết tại sao, ngược lại Trương Kinh biết rất rõ, hoặc có thể nói là mới đầu y vẫn chưa hiểu, nhưng đến sau đó dần dần cũng hiểu ra. Bởi vì y nghe được tin tức từ chỗ Trương Tôn Nghiêu và Hình Thượng Trí: trong phủ Tần Lâm có thêm một vị biểu muội của Từ Tân Di, có lần đi ra ngoài gặp phải một vị thái giám từng gặp qua Vĩnh Ninh Công chúa, nghe nói có dung mạo giống Vĩnh Ninh như đúc.

Con bà nó, mắc bẫy rồi!

Trương Kinh lão gian cự hoạt bắt chương Lục Viễn Chí vỗ đùi đánh đét thật mạnh, sau đó có oán niệm trí thông minh của mình bị vũ nhục. Rõ ràng là mỗi lần gặp mặt, Tần Lâm đều cười nhạo y.

Cũng không trách Tần Đốc Chủ tạm thời núp mình, mang được vị Công chúa như hoa như ngọc về trong chăn ấm, nam nhân nào cũng sẽ mừng rỡ cười không khép miệng lại được.

Dĩ nhiên phải trừ Trương Ty Lễ ra, thái giám không thích nữ tử...

Bây giờ ván đã đóng thuyền, Vĩnh Ninh đã hoàn toàn biến mất khỏi thế gian, Trương Kinh tin chắc với bản lĩnh của Tần Lâm tuyệt sẽ không để lại bất cứ sơ hở gì bên trong quan tài.

Muốn bắt Vĩnh Ninh cũng không được, Từ Đại tiểu thư đã bị thiệt thòi một lần, sẽ không để mắc bẫy lần thứ hai. Vĩnh Ninh ở mãi trong phủ Tần Lâm, thỉnh thoảng cùng Từ Tân Di đi ra, đám nữ binh vây quanh nàng tầng tầng. Chưa kể đám sai dịch Đông Xưởng mặc thường phục đứng đầy đường cái, nếu cao thủ đại nội dừng sĩ doanh dám tới, cũng không thể chạm được vào vạt áo Vĩnh Ninh.

- Tần Lâm ôi Tần Lâm, cứ để cho người vui vẻ vài ngày, chờ nhà ta bố trí thủ đoạn!

Trương Kinh âm thầm thóa mạ, nguyên rửa Tần Lâm.

Trương Ty Lễ bố trí thủ đoạn không phải là tầm thường, y ngấm ngầm liên lạc Trịnh Trinh, nói rằng sẽ hết sức tương trợ nàng trong cuộc tranh đoạt ngôi vị tương lai, mời Trịnh nương nương ra sức lôi kéo Vạn Lịch.

Có lẽ thủ đoạn Trịnh Trinh đối phó người khác kém cỏi, nhưng đối phó Vạn Lịch lại là chắc ăn như bấp. Vạn Lịch cơ hồ bị dính chặt ở Ninh Tú cung, vút hết tầu chương lại cho Ty Lễ Giám.

Trương Kinh lợi dụng quyền phê hồng an bài thân tín nằm vùng khắp nơi, yểm dăng dưới quyền xuất kích tứ phía, không những Trương Thành Trương Tiểu Dương tránh lui chín mươi dặm, ngay cả quan văn ngoại triều cũng dần dần bị nội đình khuynh yết, dăng tầu chương can gián lên lúc nào cũng như đá chìm đáy biển.

Tình huống như thế dần dần khiến cho quan văn ngoại triều cảnh giác, nhất là Dư Mậu Học, Cố Hiến Thành cầm đầu thanh lưu sĩ đại phu, bọn họ luôn luôn đối nghịch với hoạn quan nội đình. Hiện tại thấy quyền thế Trương Kinh ngày càng bành trướng, theo bản năng mở to hai mắt theo dõi y.

- Triều Vạn Lịch không thể xuất hiện một Phùng Bảo thứ hai!

Bọn Dư Mậu Học, Cố Hiến Thành lại bắt đầu kích động.

Tối thiểu trong việc đối xử Tần Lâm và Trương Kinh, đám thanh lưu vẫn công bằng. Trong mắt bọn họ, kẻ nịnh thần may mắn thăng chức như Tần Lâm và quyền yểm như Trương Kinh đều không phải là người tốt.

Nhưng tựa hồ Trương Kinh cũng không chuẩn bị thu tay lại, không tiếc kích thích quan văn ngoại đình tức giận, tiếp tục khuếch trương quyền thế tảo bạo không kiêng nể gì.

Bọn thanh lưu nhìn mà không hiểu, chẳng lẽ Trương Ty Lễ không biết triều Vạn Lịch từ sau Phùng Bảo, đã không có khả năng xuất hiện loại quyền yểm kiêm cả trong ngoài như vậy nữa sao?! Chẳng lẽ là y có chỗ dựa nào khác?!

Khoa đạo ngôn quan cấp thấp dăng mấy đạo tầu chương đạn hặc Trương Kinh thử dò xét, giống như đá chìm đáy biển không có hồi âm, nhưng quan viên dăng tầu chương cũng không bị xử phạt gì cả.

Các vị văn thần càng thêm thắc mắc, chẳng lẽ đầu óc Trương Ty Lễ có vấn đề, u mê tới mức muốn làm Phùng Bảo thứ hai sao? Nếu y thật sự muốn như vậy, không cần tới các quan văn quần công, Vạn Lịch đã ra tay thu thập y trước.

Có người thử thăm dò Thân Thời Hành, quyền thế Ty Lễ giám quá lớn, nội các Thủ Phụ liền bị đè ép, đây là chuyện không tránh khỏi.

Thân Thủ Phụ vẫn như thường lệ kiểm chuyện thoái thác khéo léo, bắt quá cũng lộ ra chút ý tứ: nếu Trương Ty Lễ cứ tiếp tục như vậy nữa, e rằng Thân Nhữ Mặc lão sẽ có biện pháp.

Rốt cục Trương Ty Lễ muốn làm gì?

Khôn Ninh cung, chỗ ở của chính cung Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, vốn phải là địa phương hiển hách nhất nội cung, thế nhưng hiện tại có vẻ vắng lặng thê lương. Cung dăng màu đỏ ở cửa vẫn mới tinh, rường cột điêu khắc chạm trổ hết sức rực rỡ huy hoàng, thế nhưng toát ra vẻ gì đó khó tả.

Vạn Lịch Hoàng đế đã mấy năm tuyệt không bước đến, Khôn Ninh cung và Càn Thanh cung chỉ cách một tòa Giao Thái điện, gần trong gang tấc nhưng lại như xa tận chân trời. Khôn Ninh cung lãnh đạm cô tịch oán phần giống như oán phụ bị vứt bỏ, vĩnh viễn không có được mùa Xuân.

Cung nữ thái giám hầu hạ bên trong bên ngoài cung toát ra vẻ ảm đạm hơn đồng bọn ở những nơi khác, ai nấy lúc nào cũng cẩn thận nơm nớp, dường như không biết lúc nào sẽ có họa bất trắc.

Đúng vậy, tuy Vương Hoàng hậu không được sủng ái nhưng hành sự nghiêm túc cẩn thận, có mỹ danh từ hiếu, được mẹ chồng là Lý Thái hậu rất thương yêu. Trịnh quý phi được sủng ái, nàng nhường nhịn mọi chuyện không hề ganh ghét đố kỵ. Hoàng trưởng tử Chử Thái Lai bị Trịnh quý phi oán hận, nàng dùng trăm phương ngàn kế để bảo vệ, cho nên dưới tình huống không được sủng ái không có chỗ dựa, nhưng ngôi vị Hoàng hậu đến bây giờ vẫn không lay chuyển, còn được mỹ danh là Hiền Hậu.

1079. Chương 1079: Lão Thợ Mộc

Nhưng vị Hiền Hậu này lại phát tiết oán khí đè nén phía sau khuôn mặt tươi cười của mình lên người đám nô tỳ. Trong mấy năm qua nàng đã phạt trượng đánh chết cung nữ thái giám có mấy chục người, chỉ cần lỡ tay đánh rơi đồ vật là tội bất cung, trả lời chậm một chút là bất kính, lén lút nói vài lời là yêu ngôn hoặc chúng...

Khó trách trong Tử Cấm thành, bọn cung nữ thái giám đều e sợ phải tới phục vụ ở Khôn Ninh cung, phạm bất cứ ai không may bị đưa tới đây thật sự chính là bước một chân vào quỷ môn quan.

May nhờ mấy ngày gần đây tựa hồ tâm trạng Vương Hoàng hậu tương đối tốt, sắc mặt trước kia thường hay dửng lên bất ngờ thỉnh thoảng mỉm cười. Bọn cung nữ thái giám thấy vậy kinh ngạc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng nghĩ tới tương lai không biết lúc nào tâm trạng nương nường lại sẽ trở nên kém đi, cũng không nén nổi buông tiếng than dài, có cảm giác sáng khó giữ được đến tối.

- Đám nô tì Thần Cung giám mắt chó coi thường người này, sao còn chưa cho người tới sửa lại cửa sổ, chẳng lẽ muốn làm cho bản cung chết rét để thỏa mãn tâm nguyện bọn chúng?! Nếu là Ninh Tú cung có chuyện, chắc chắn sẽ chạy tới thật nhanh!

Giọng nói the thé hơi chói tai vang lên bên trong cung thất, không ai ngờ rằng Vương Hoàng hậu được xưng từ hiếu lại có thái độ như vậy trước mặt tôi tớ, nồng nặc mùi oán phụ.

Đám cung nữ thái giám bên ngoài đều cảm thấy rùng mình, một cơn gió thổi qua ai nấy đều lạnh cả sống lưng.

Một cánh cửa sổ Khôn Ninh cung bị nứt một khe nhỏ, chỉ có một chút gió lạnh thổi vào. Hôm qua Vương Hoàng hậu đã phái người tới báo Thần Cung giám sửa chữa, thế nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa thấy một bóng người nào tới, không trách nương nường tức giận.

Nghe Vương Hoàng hậu nổi giận, trong lòng cung nữ thái giám cảm thấy nơm nớp không yên, thầm mắng bọn Thần Cung giám chết tiệt dám đắc tội Vương nương nường, hại lây tới chúng ta, chờ lát nữa xem ai là người xui xẻo...

Bất ngờ có người đến, chỉ thấy phía Bắc có ba người đang đi tới, hai tiểu hoạn quan trẻ tuổi là người của Thần Cung giám, phía sau là một lão thái giám tóc bạc. Lúc này trời lạnh, lão mặc chiếc áo bông cũ kỹ đã vá vài chỗ, lưng đeo một chiếc rương gỗ bạc màu, thì ra là thợ mộc. Đến khi lão tới gần nhìn kỹ mới thấy mặt mũi đầy nếp nhăn.

Ôi chao, thật đúng là Thần Cung giám đã phái người đến! Đám cung nữ thái giám Từ Ninh cung thấy đều buồn cười, ai nấy lui về phía sau mấy bước, ra sức cách xa lão thợ mộc này một chút, còn nghiêng mặt sang bên không nhìn tới lão.

Trong lòng bọn họ đang không ngừng suy đoán xem Vương nương nường sẽ trút giận lên lão thợ mộc này thế nào, phải tránh xa càng xa càng tốt.

Một tên tiểu thái giám đi vào thông truyền, rất nhanh tâm phúc của Vương Hoàng hậu đã bước ra:

- Mau mau mau, vì sao chậm chạp như vậy, nương nương đã nổi giận rồi!

Lão thợ mộc cúi đầu cười bồi, loạng choạng đi vào cung thất, được tâm phúc bên người nương nương dẫn đi thẳng vào nội thất.

Dung mạo mỹ lệ đoan trang của Vương Hoàng hậu lúc này có vẻ u uất, nếp nhăn từ cánh mũi đến khóe miệng càng sâu hơn. Nàng ngồi trên chiếc ghế gỗ tử đàn trải đệm thật dày, bên người chỉ có hai tên thái giám, hai tên cung nữ hầu hạ, đều là tâm phúc của nàng.

Vốn đã chờ đến đứng ngồi không yên, thấy lão thợ mộc kia đi tới, Vương Hoàng hậu liền đưa mắt ra hiệu cho tên tâm phúc, tên nọ cố ý lớn tiếng quát:

- Cầu nô tài Thần Cung giám cố ý khinh mạn nương nương sao, chần chờ mãi tới lúc này mới đến, há đâu có lý như vậy?!

Tuy rằng miệng quát mắng nhưng y lại nghiêng mình thi lễ lão thợ mộc nọ, sau đó đón lấy rương công cụ của lão, lấy búa ra bắt đầu gõ gõ lên cửa sổ, đám cung nữ thái giám còn lại vô cùng phối hợp khép cửa phòng lại.

Lão thợ mộc thủy chung vẫn ngây người ra tại chỗ, dường như không đếm xỉa tới mọi chuyện xảy ra.

- Trương Kinh, đến chỗ bản cung rồi, người còn giả bộ cái gì nữa?

Vương Hoàng hậu có vẻ bất mãn đặt mạnh chén trà xuống khay.

Lão thợ mộc cười hắc hắc, đứng thẳng người dậy, thân thể vốn còng lưng chợt cao hơn trước. Sau khi lột mặt nạ da người ra, ánh mắt ngậy đại toát ra vẻ âm hiểm giảo hoạt, chính là đương kim chương án thái giám Ty Lễ giám Trương Kinh!

Y quỳ xuống hành lễ với Vương Hoàng hậu:

- Lão nô thỉnh an nương nương, nương nương thiên tuế...

- Đủ rồi!

Vương Hoàng hậu phất tay một cái rất không khách sáo, thân thể đã nghiêng về phía trước, gấp không thể đợi hỏi:

- Lần trước người khiến người đến nói với ta chuyện kia, phải chăng là thật?

- Ngàn lần là thật.

Trương Kinh nói từng tiếng một.

Thân thể căng thẳng của Vương Hoàng hậu đột nhiên buông lỏng, cả người lui về phía sau ngã ngồi trên ghế, ngây ngốc hồi lâu, cuối cùng cắn răng nghiêng lợi nói:

- Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy, họ Tần đã cố ý làm ra chuyện như vậy, bản cung quyết không đội trời chung với hần!

Trương Kinh cười, phản ứng của Vương Hoàng hậu đã sớm nằm trong dự liệu của y.

Chuyện Vương Hoàng hậu thất sủng bắt đầu từ vụ án Tôn Hoài Nhân thật giả, kết thúc là Trịnh Trinh được sủng ái nhất lục cung, mà hai chuyện này liên quan không nhỏ với Tần Lâm, nàng có thể không nghiến răng thống hận sao... Huống chi Trương Kinh phát hiện Tần Lâm cấu kết cùng giáo chủ Ma giáo (bọn họ vẫn chưa biết Ma giáo đã thay giáo chủ), Vương Hoàng hậu suy đi nghĩ lại, lập tức nhận định vụ án Tôn Hoài Nhân thật giả là Tần Lâm đã gài bẫy mình.

Thật ra thì Tần Lâm thật sự oan uổng, lúc trước hần và Bạch Sương Hoa còn là cường địch với nhau, ai có thể ngờ được hiện tại hần có thể lấy được trái tim mỹ nhân như vậy.

Trương Kinh tiến lên trước một bước, nở một nụ cười nịnh hót:

- Tần Lâm cùng Trịnh phi lén lút cấu kết với nhau, bên trong bên ngoài cung hỗ trợ lẫn nhau, lão nô có một kế có thể giúp nương nương trừ đi tâm bệnh này.

Vương Hoàng hậu thoáng vẻ kinh ngạc trong mắt:

- Nói ta nghe thử.

Sau khoảng thời gian tàn hai nén nhang Trương Kinh lại giả trang thành thợ mộc đi ra khỏi Khôn Ninh cung, khéo miệng vẫn còn nụ cười đắc ý.

‘Đại khái Tần Lâm cùng Trịnh Trinh vẫn chưa hay biết gì, hoặc là Trịnh Trinh còn tưởng rằng nhà ta sẽ trừ mưu phế trường lập ấu thay nàng... Nằm mơ! Ha ha ha...’

Trương Ty Lễ đang thầm thoải mái trong lòng, chợt nghe sau lưng có người mắng:

- Lão yếm nô, chớ cản đường!

Con bà nó, ai dám mắng nhà ta như vậy?! Trương Kinh quay đầu nhìn lại, toát mồ hôi lạnh toàn thân, kẻ vừa thóa mạ không ai xa lạ, đúng là Tần Lâm Tần Bá gia mà y mới vừa thương lượng với Vương Hoàng hậu muốn đổi phò!

Tần Bá gia làm gì đấy? Hai tay ôm một chiếc chuông Tây Dương cao bằng người, đang loạng choạng đi tới, có vẻ mệt mỏi. Hiện tại là mùa Đông nhưng đầu hấn bốc lên khí trắng, Trương Kinh đang chắn ngang đường hấn, có câu chó ngoan không cản đường, rõ ràng mắng Trương Kinh là chó.

Bàng Bảo, Lưu Thành đi theo sau vô cùng kính nể Tần Lâm, không để lỡ cơ hội lập tức vượt môn ngựa hấn một trận:

- Bệ hạ chỉ thuận miệng nói ra một câu, nường nường cũng bắt quá chỉ bảo hai chúng ta đi hỏi thử. Bá gia vừa nghe đã đích thân mang vào, tấm lòng trung quân đền nợ nước như vậy thật sự khiến cho chúng ta vô cùng kính phục.

1080. Chương 1080: Gian Thần Gian Phi

Trương Kinh lập tức đoán được nguồn cơn, quá nửa là Vạn Lịch thuận miệng nhắc tới loại chuông Tây Dương này, Trịnh Trinh bèn cho người đi hỏi Tần Lâm. Quan hệ giữa hấn và Ngũ Phong hải thương quá rõ ràng, trong cung ngoài cung, đặt quan hệ quý kinh sư đều biết, có cần vật dụng Tây Dương gì chỉ cần đi hỏi Tần Bá gia, chắc chắn sẽ tìm được.

Tên Tần Lâm này cũng là cố ý, không chỉ tìm được chuông Tây Dương còn không mượn tay người khác tự mình khệ nệ khiêng tới, hành động nịnh bợ như vậy cũng thật tức cười.

Bất quá ngược lại Trương Kinh không hoài nghi gì, lúc Tần Lâm từ Vân Nam trở về cũng đã tự mình mang một đồng đồ tới Từ Ninh cung, khiến cho Lý Thái hậu kinh ngạc há hốc miệng, lần này chỉ là bồn cũ soạn lại.

‘Hừ, Trịnh Trinh vốn chính là bè đảng của ngươi, làm cho Hoàng gia thấy cũng có vài phần tác dụng, đáng tiếc giờ khắc này bệ hạ ở ngự thư phòng, người giữ trò mèo cũng không ai xem.’

Trương Kinh khinh thường bĩu môi, nghĩ đến lúc này mình cũng không phải là Trương Ty Lễ, mà là lão thợ mộc mới từ Khôn Ninh cung ra, tự nhiên không thể lắm mồm với Tần Lâm, bèn lặng lẽ lui sang bên, cúi đầu hàm hồ nói câu đáng chết.

Tần Lâm cũng không để ý tới y, ôm chuông đi thẳng tới.

Trương Kinh thở phào nhẹ nhõm, âm thầm buồn cười, tên Tần Lâm này được xưng mất thần như điện, mình ở ngay bên cạnh mà hấn cũng không nhìn ra.

Không ngờ Tần Lâm đột nhiên quay đầu lại, nhìn y ra lệnh:

- Đây lão nô tài kia, tới đây khiêng chuông.

Ta ư? Trương Kinh không ngờ xảy ra chuyện như vậy.

Tần Lâm nhìn về phía Bàng Bảo, Lưu Thành lúng túng nói:

- Khiêng đi càng ngày càng nặng, để cho tên nô tài kia khiêng thay cho ta một quãng, lát nữa ta sẽ tự khiêng.

- Bá gia vất vả, nên để cho chúng ta phụ một tay từ sớm, cần gì khách sáo?

Bàng Bảo, Lưu Thành ra vẻ rất sẵn lòng phụ giúp Tần Lâm.

Tự nhiên Tần Lâm sẽ không để cho hai vị này động thủ, hấn trừng mắt về phía Trương Kinh:

- Lão nô, còn ngại người ra đó làm gì, không nhận ra bản đốc sao?

Trương Kinh tức gần nổ phổi, nhưng y mới vừa giả trang thành thợ mộc bí mật hội kiến Vương Hoàng hậu, chẳng lẽ còn có thể tháo mặt nạ da người ra hét lớn người mù mắt chó rồi sao, nhà ta là Trương Ty Lễ?!

Y không thể làm gì được, đành phải im hơi lặng tiếng nhận lấy chuông lớn từ trong tay Tần Lâm.

Chiếc chuông Tây Dương này to như cái tủ nhỏ, lại khá nặng, Tần Lâm cười thầm buông lỏng tay, chuông lập tức ngã về phía Trương Kinh.

Trương Kinh vội vàng tiếp lấy, vào tay lập tức trầm xuống, suýt chút nữa làm cho y gãy gập lưng.

Tần Lâm không thêm đếm xỉa, cùng Bàng Bảo, Lưu Thành cười cười nói nói đi tới Ninh Tú cung. Trương Kinh không có lựa chọn nào khác, bất đắc dĩ chỉ có thể ôm chuông đi theo sau từng bước.

Nói ra cũng đáng thương, Tần Lâm đã luyện qua Chu Dịch Tham Đồng Khế, lại đang lúc thanh niên, ôm chuông này đi một hồi đầu nóng toát ra khí trắng. Trương Kinh là trung niên, lại ăn sung mặc sướng ở Ty Lễ Giám bao nhiêu năm qua, khiêng chuông này đi thật sự là rất hao tổn sức lực, toàn thân toát mồ hôi, tay chân như nhũn ra.

Đi một bước là chịu cực hình một bước, Trương Kinh cắn răng khổ sở nhẫn nhịn mới không lộ mặt. Vất vả lắm mới đi gần tới Ninh Tú cung, Tần Lâm vỗ vỗ vai y:

- A, không ngờ rằng lão già người cũng còn rất khỏe, thường người năm lượng bạc, kể tiếp bản đốc sẽ đích thân mang đi.

Trương Kinh như được đại xá, giao chuông cho Tần Lâm, đang muốn đi, Bàng Bảo, Lưu Thành cười ngăn lại:

- Lão nô tài thật là hồ đồ, sao không tạ Bá gia ban thưởng?

Trương Kinh sắp sửa muốn khóc, gật đầu cúi người cảm tạ ban thưởng, nhận lấy bạc trong tay, chờ bọn Tần Lâm nói cười vui vẻ đi vào Ninh Tú cung mới xoay người rời đi.

- Nhà ta tạ người ban thưởng, tạ cái đầu người!

Trương Kinh cầm bạc trong tay cảm thấy tức tối suýt chút nữa nghẹn chết, vứt bạc đi thật xa. Lúc này y chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức mệt mỏi, xương cốt rã rời, không khỏi rên rỉ kêu cha gọi mẹ.

Bàng Bảo, Lưu Thành vừa đi vào Ninh Tú cung, nụ cười trên mặt chợt thu lại, trở nên trịnh trọng vô cùng, thậm chí có vẻ nơm nớp không yên.

Duy chỉ có Tần Lâm vẫn mỉm cười như trước, mang thẳng chuông vào cung thất Trịnh Trinh.

- Đây, gian thần xem đao!

Chu Thường Tuân mới vừa bốn tuổi múa một thanh đao gỗ hừng hồ xông tới, làm bộ muốn chém Tần Lâm.

- Tuân nhi không được vô lễ, Tần thúc thúc là trung thần.

Trịnh Trinh cười quát ngăn Chu Thường Tuân, lệnh cho cung nữ dẫn nó ra ngoài chơi, chỉ để lại tâm phúc ở chỗ này.

Tần Lâm sờ sờ mũi, cười tự giễu, nhạo báng Trịnh Trinh:

- Gian thần cùng gian phi, không phải là rất xứng đôi sao?

Bàng Bảo, Lưu Thành nhất thời đỏ mặt như tằm, lén lút thè lưỡi, không dám thở mạnh.

Trịnh Trinh lại không tức giận chút nào, uể oải dựa vào lưng ghế, híp mắt như tơ quan sát Tần Lâm một phen, che miệng cười khúc khích:

- Tần Bá gia chỉ nói đùa, bản cung làm sao có thể lọt vào pháp nhãn của người?!

Bàng Bảo, Lưu Thành chợt cảm thấy áp lực cực lớn, hai người liếc mắt nhìn nhau: phải chăng là chúng ta nên tránh đi một chút?!

Thuận công công ở bên cạnh cười lạnh, đây là nương nương xem các người là người mình mới không tị hiềm như vậy. Hơn nữa, hai người các người có gan tiết lộ ra ngoài sao, đừng đùa giỡn!

Da mặt Tần Lâm dày, không nghĩ tới Trịnh Trinh còn dày hơn, dám nói đùa như vậy trước mặt ba tên thái giám. Trịnh nương nương đã quen xem bọn họ như không tồn tại, Tần Đốc Chủ lại không thể quen làm như vậy, sắc mặt ửng đỏ, vội vàng dùng lời lẽ nghiêm túc nói:

- Trịnh nương nương, xin chớ nói đùa nữa, mới vừa rồi Trương Ty Lễ đã qua Khôn Ninh cung, không biết nương nương có cảm tưởng gì?

Trịnh Trinh nheo mắt, thân thể không tự chủ được căng thẳng, quan sát Tần Lâm chỉ thấy hắn đang cười có vẻ hứng thú, không nhìn được lại buông lỏng thân tựa vào ghế, cười lạnh mỉa mai:

- Vương Hoàng hậu cũng đáng cho Trương Kinh đi nịnh nọt sao... E rằng không phải là bản cung có cảm tưởng gì, mà là Tần Bá gia vô cùng hy vọng đưa Trương Ty Lễ vào chỗ chết càng mau chóng càng hay...

Rốt cuộc vẫn là xa lạ!

Giữa Tần Lâm cùng Trịnh Trinh vốn hợp ý, nhưng trải qua lần trước Trương Kinh giả trò, mức độ hợp ý của bọn họ đã tiêu tan đi rất nhiều.

Không thể không thừa nhận, quả thật Trương Ty Lễ rất có bản lĩnh trên phương diện thao túng. Y chủ động tới tìm Trịnh Trinh, tự nhiên Trịnh nương nương sẽ không chỉ bám lấy mình Tần Lâm, để bảo đảm đoạt vị Thái tử thành công, thêm một phần giúp đỡ càng thêm bảo đảm.

Huống chi trước đó Tần Lâm nói lên yêu cầu thật sự làm Trịnh Trinh sợ hết hồn hết vía, nghi ngờ hắn dụng tâm sâu hiểm, không chỉ đơn thuần muốn giành công ủng lập mà thôi.

Với Trịnh Trinh mà nói, thật sự không có lý do gì cự tuyệt Trương Kinh thân phục.

Cho dù âm mưu Trương Kinh hãm hại Tần Lâm cuối cùng thất bại, giữa Trịnh Trinh và Tần Lâm vẫn bị gieo một cây gai. Lo lắng rằng nếu dứt khoát với Trương Kinh sau này lại không thể được Tần Lâm hết sức tương trợ giống như trước vậy, Trịnh Trinh không thể không tiếp tục lá mặt lá trái với Trương Kinh.

Đồng thời Trịnh Trinh lại cảm thấy nguy cơ sắp tới nên ra sức tranh thủ lòng sủng ái của Vạn Lịch, lại thêm gần đây Vạn Lịch lui bước việc triều chính, trong lúc vô tình Ty Lễ giám có được quyền phê hồng, khiến cho quyền thế Trương Kinh tăng mạnh.

Bây giờ quả thật Trịnh Trinh bất mãn với Trương Kinh, nhưng nàng lại không thể không cân nhắc Tần Lâm cung cấp tình báo có chính xác hay không, Trương Kinh có thật sự ngã về phía Vương Hoàng hậu hay không... Thậm chí sâu xa hơn, có thể nào Tần Lâm cung cấp tin tức giả, mượn tay nàng đối phó Trương Kinh chăng?

Nếu là hai tháng trước, nàng sẽ không có suy nghĩ như vậy.

Tần Lâm cũng thầm thở dài trong lòng, nếu trước đây muốn Trịnh Trinh đối phó Trương Kinh, không cần phải kiêng cái chuông Tây Dương lớn như vậy. Bất kể thế nào cũng không thể quay ngược lại được nữa, Trịnh nương nương Ninh Tú cung không phải là cô nương trẻ tuổi sùng bái anh hùng, Vũ Xương Bá Tần Đốc Chủ nói lên yêu cầu, làm sao nàng không có tính toán riêng mình được.

- Trịnh nương nương, bản đốc cũng không hề nói dối, mới vừa rồi ở trước Khôn Ninh cung, bản đốc và hai vị Bàng, Lưu đã tận mắt thấy Trương Ty Lễ giả trang thành thợ mộc bí mật hội kiến Vương Hoàng hậu!

Tần Lâm dứt lời, liền đưa mắt nhìn sang Bàng Bảo, Lưu Thành

Trịnh Trinh cũng nhìn hai người bọn họ với ánh mắt thăm dò.

Bàng Bảo, Lưu Thành ngơ ngác nhìn nhau, thần sắc rất là lúng túng, chần chờ đáp:

- Nô tài bồi Tần Bá gia tới đây, quả thật thấy một lão thợ mộc Thần Cung giám phái tới đi ra ở trước Khôn Ninh cung, bắt quá, bắt quá... Vóc người tướng mạo tựa hồ hơi khác Trương Ty Lễ một chút.

Há chỉ là khác một chút mà thôi, thật sự là hai người hoàn toàn khác nhau. Bàng Bảo, Lưu Thành không dám nói láo ở trước mặt Trịnh Trinh, lại không muốn đắc tội Tần Lâm, cho nên nói lời hàm hồ không rõ.

Trịnh Trinh như cười như không nhìn Tần Lâm.

Tần Lâm đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to, đợi Trịnh Trinh lộ vẻ ngơ ngác mới thu tiếng cười lại nói:

- Chúng ta không phải là trẻ con ba tuổi, chẳng lẽ chưa từng nghe nói qua thuật dịch dung? Dưới quyền Trương Ty Lễ có rất nhiều nhân tài dị sĩ, thi triển thuật dịch dung cải trang có gì khó khăn. Nhưng bất kể y thay đổi dung mạo thế nào, rốt cục cũng có một điểm không thể nào thay đổi được!

Vân tay!

- Tấu chương qua tay Trương Ty Lễ phê hồng để ở chỗ này không ít phải không?

Tần Lâm lại hỏi.

Quả thật có rất nhiều, bởi vì Vạn Lịch lười vào triều và phê duyệt tấu chương, Trương Kinh thay mặt y phê hồng. Nhưng tự nhiên Trương Ty Lễ không dám bày ra khí thế như Cửu Thiên Tuế dám vượt quyền Hoàng đế, sau khi phê xong những tấu chương hơi quan trọng bèn đưa tới chỗ Ninh Tú cung, để lúc Vạn Lịch rảnh rỗi xem thử. Vạn Lịch cũng biết dùng để vương tâm thuật, thỉnh thoảng lại rút ra từ trong đồng tấu chương vài bản xem thử, tỏ vẻ hoàng quyền không hề sa sút.

Không ít tấu chương còn chưa kịp phát hạ còn đang chất đống trong Ninh Tú cung này, muốn mang ra thật sự rất dễ dàng. Trịnh Trinh gạt đầu một cái, Thuận công công liền lấy một xấp lớn từ bên bàn đọc sách ra, cũng có thể thấy được Vạn Lịch bị Trịnh Trinh mê hoặc tới mức đầu óc mờ mịt, tấu chương chưa kịp phát hạ đã vứt ở Ninh Tú cung, không có ý đề phòng nàg chút nào.

Tần Lâm tìm một bản tấu chương mà Vạn Lịch chưa phê duyệt. Theo quy chế của triều đình, Các Thần viết ý kiến xử lý vào một trang giấy khác, gọi là phiếu nghị, phiếu nghị được dán lên trên tấu chương. Giữa mỗi hàng chữ của phiếu nghị được chừa ra khoảng trống khá lớn, để cho Hoàng đế hoặc thái giám Ty Lễ Giám có quyền dùng mực đỏ phê chuẩn vào đó, gọi là phê hồng.

Gần đây Trương Kinh chuyên quyền, phê hồng toàn là do tự tay Trương Ty Lễ. Chữ viết của vị quyền yem này rất đẹp, đường nét ngay ngắn chỉnh tề.

Tần Lâm khẽ mỉm cười, lấy ra từ trong ngực cọ quét vân tay và bột bạc đã chuẩn bị sẵn, nín thở ngưng thần, chậm rãi quét lên bản tấu chương đã phê hồng kia. Rất nhanh trên mặt giấy hiện ra rất nhiều dấu vân tay màu bạc có lớn có nhỏ, có rõ có mờ.

- Phương pháp Tần Đốc Chủ làm hiện ra vân tay thật là diệu dụng vô cùng!

Bàng Bảo, Lưu Thành không nhịn được vuốt mông ngựa, lại lén lút nhìn nhìn Trịnh Trinh. Trời ơi, hai người bọn họ là một đôi hai gian phi gian thần, chúng ta bị kẹp ở giữa thật sự không dễ dàng gì.

Trịnh Trinh bĩu môi:

- Ai chẳng biết những dấu vân tay kia là do Các Thần để lại?

Cũng đã đoán trước được nàg sẽ hỏi như vậy, Tần Lâm ung dung điềm tĩnh, lại lấy một bản tấu chương khác mở ra xem thử, nhử mảy một cái trả về, lấy ra bản khác quét vân tay.

Cứ như vậy hần chọn lựa ra ba bản tấu chương quét vân tay trên đó, sau đó mở ra trên bàn:

- Xin các vị hãy xem, ba bản tấu chương này đã được ba vị lão tiên sinh nội các Thân, Hứa, Vương phiếu nghị, để lại ba dấu vân tay khác nhau. Nhưng trừ vân tay ba người này ra, trên mỗi bản tấu chương còn có một dấu vân tay khác giống nhau, có lẽ không cần nói các vị cũng biết là ai.

Dư Hữu Đình qua đời vì bệnh, Vương Tích Tước vào các thay thế, bây giờ nội các phụ thần là Thân Thời Hành, Hứa Quốc, Vương Tích Tước.

Mỗi bản tấu chương được một người phiếu nghĩ, tự nhiên sẽ có vân tay bọn họ. Nhưng trên ba bản tấu chương này còn xuất hiện vân tay người thứ tư, trừ Trương Kinh Ty Lễ giám phê hồng ra còn có thể là ai nữa?!

Trịnh Trinh đi tới trước bàn đọc sách nhìn kỹ, Tần Lâm cười đưa cho nàng một cái kính phóng đại, Trịnh Trinh kinh ngạc hơn, rất nhanh đã hiểu cách dùng, cầm nó quan sát vân tay.

Thuận công công cùng Bàng Bảo Lưu Thành vươn cổ dài ra quan sát, kính phóng đại làm cho chi tiết vân tay hiện ra rất rõ ràng.

Tần Lâm lại cầm cọ lên, nhẹ nhàng quét qua chiếc chuông Tây Dương mà vừa rồi lão thợ mộc khiêng tới. Chuông Tây Dương này bóng loáng soi rõ mặt người, cho dù là không quét, nghiêng ra ánh sáng cũng có thể nhìn thấy vân tay. Sau khi cọ dính đầy bột bạc quét qua lập tức hiện lên dấu vân tay mờ mờ, quét thêm vài cái nữa đã trở nên rõ ràng có thể phân biệt.

- Trịnh nương nương, chứ vị công công, xem thử đây là vân tay người nào.

Tần Lâm chỉ vân tay, nụ cười khả ái.

Trương Ty Lễ ở trong cung lấy tay che trời, chẳng lẽ Tần Đốc Chủ không có tai mắt của mình. Bọn Tào Thiếu Khâm, Vũ Hóa Điền cũng không phải là không có bản lãnh, Thần Cung giám có dị động liền bị bọn họ tra biết, báo cho Tần Lâm.

Tần Lâm bảo Trương Kinh ôm chuông Tây Dương không chỉ là vì muốn đùa giỡn y mà còn là vì lấy vân tay, dưới tình hình không kinh động Trương Kinh, được Trịnh Trinh tín nhiệm và ủng hộ.

Lại nói cũng vào lúc này, Trương Ty Lễ đang ở trong phòng mình kêu tiểu thái giám đầm lưng xoa bóp tay chân, miệng thóa mạ Tần Lâm chẳng ra gì. Lại thầm cảm thấy lúc ấy mình tùy cơ ứng biến, ứng đối đắc thế, đã lừa gạt được Tần Lâm. Hừ, cái gì mất thần như điện chứ, nhà ta đứng ngay trước mặt hắn cũng không nhận ra, bất quá cũng chỉ như vậy.

1081. Chương 1081: Hoa Hồ Câu

Trở lại Ninh Tú cung, Bàng Bảo, Lưu Thành vừa thấy lập tức trợn to hai mắt, kêu lên thất thanh:

- Trương Kinh, vân tay là của Trương Kinh! Không ngờ rằng y giả dạng làm thợ mộc Thần Cung giám, mặt hội Vương Hoàng hậu!

- Lão yêm nô, lão yêm nô khi ta quá đáng!

Sắc mặt của Trịnh Trinh âm trầm đáng sợ, giọng nói toát ra vẻ lạnh lùng khiến cho người ta nổi da gà.

Người mà Trịnh Trinh hận nhất không phải là Vương Cung Phi sinh hạ Hoàng trưởng tử, nàng không hề xem nữ tử khổ sở đáng thương ấy ra gì, cũng không phải Lý Thái hậu, bây giờ Lý Thái hậu đã không mấy khi quản tới chuyện khác.

Vương Hoàng hậu, không thể nghi ngờ là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt Trịnh Trinh, ai bảo nàng ấy đang ngồi trên ghế Hoàng hậu?!

Đoạt ngôi Thái tử và vị Hoàng hậu vốn chính là một thể hai mặt, nếu phế trưởng lập ấu trước, vậy Trịnh Trinh có thể thuận thế leo lên ngôi Hoàng hậu. Hoặc là nàng trở thành Hoàng hậu trước, như vậy Chu Thường Tuân cũng sẽ có được thân phận kẻ thừa kế ngai vàng.

Thế nhưng Vương Hoàng hậu đang ngồi trên ngai Hoàng hậu, hơn nữa vì giữ địa vị nên không tiếc sức lực bảo vệ cho Hoàng trưởng tử Chu Thường Lạc, thử hỏi Trịnh Trinh hận nàng tới mức nào, quả thật là muốn ăn thịt nàng, uống máu của nàng!

Bất quá Vương Hoàng hậu bị thất sủng là một chuyện, cả ngày nàng tuân theo quy củ giả bộ làm người tốt, lấy được mỹ danh từ hiếu, Trịnh Trinh cũng không tìm được sơ hở nào của nàng. Hơn nữa trong Tử Cầm

thành từ trước đến giờ lên voi xuống chó, bọn quyền yêm Trương Thành Trương Kinh đều không để ý tới Vương Hoàng hậu, Trịnh Trinh cảm thấy nàng uy hiếp không lớn, lúc này mới đặt tinh lực chủ yếu vào việc tranh ngôi Thái tử, tạm thời để cho nữ nhân bù nhìn kia chiếm ngôi Hoàng hậu.

Bây giờ Trương Kinh dám âm thầm lặng lẽ đi gặp mặt Vương Hoàng hậu, Trịnh Trinh cảm nhận được nguy cơ như lửa cháy ngang mày, kèm lòng không đành kéo lấy Tần Lâm:

- Tần tướng quân hãy nghĩ kế giúp ta, nghĩ kế giúp ta!

Triều Minh năm Vạn Lịch đã tiến vào giai đoạn khí hậu toàn cầu thuộc tiểu kỷ Băng Hà, mùa Đông giá rét hơn đời sau rất nhiều. Lúc này đang là lúc rét đậm nhất giữa mùa Đông, nhà nào ở kinh sư cũng có tuyết đọng trên mái, mặt trời chiếu xuống làm ột ít nước tuyết chảy xuống, sau đó còn chưa rơi xuống đất đã bị gió lạnh thổi lại đọng thành cột băng ở trước mái hiên.

Tuyết đọng trên đường cái thật dày, những người vì sinh kế mà phải bôn ba co đầu rút cổ, mũi bị lạnh đỏ ửng, thất thủ tập tễnh đi tới. Thị Ngọc hà, Lư Câu hà chảy ngang kinh sư cũng bị đóng băng tận đáy, có những đứa trẻ không biết sợ chạy nhảy nô đùa trên mặt sông băng.

Một tòa thành lớn như thế lại bị đóng băng lạnh lẽo từ trong ra ngoài.

Lại có vài chỗ phòng vệ sâm nghiêm, làm dân chúng tầm thường nhắc đến cơ hồ biến sắc, bên ngoài không thấy có biến hóa gì đặc biệt, bên trong lại hết sức khẩn trương, bận rộn tít tít.

Ở đông sĩ doanh phía Đông An Định môn, các cao thủ đại nội đã tập hợp, ai nấy thay đổi y phục thường dân. Có kẻ giả trang thành người bán hàng, người có giả trang thành tiểu phu, bên hông ai cũng đeo túi nặng trĩu, ám khí bôi kịch độc, hoặc giả trong gánh hàng cũng giấu giếm huyền cơ.

Tọa doanh quan Chử Thái Lai đằng đằng sát khí, ánh mắt oai nghiêm dò xét đám cao thủ đại nội thủ hạ này một lượt, rốt cục hài lòng gật đầu một cái:

- Lần này không phải chuyện đùa, các vị cẩn thận! Phàm là kẻ nào làm hỏng đại sự của Trương Ty Lễ thầy đều nghiêm trị không tha! Mục tiêu rất rõ, lúc ấy hãy ủa lên một lượt, va chạm cứng rắn để tiêu hao. Ta cũng không ngại nói rõ trước cho các người biết, bên Bắc Trấn Phủ Ty Lạc Đô Đốc đã có sách lược vẹn toàn để diệt địch lập công!

- Cẩn tuân hiệu lệnh Chử thống lĩnh!

Chúng cao thủ đại nội ầm ầm đáp ứng.

Thế nhưng trong lòng bọn họ không khỏi kinh ngạc, Bắc Trấn Phủ Ty Lạc Tư Cung là thân tín của Vạn Lịch, Chử thống lĩnh cùng đông sĩ doanh lại là do một tay Trương Ty Lễ nắm, hai bên liên thủ hành sự như vậy là chuyện vô cùng hiếm thấy.

Há chỉ Bắc Trấn Phủ Ty, toàn bộ nha môn Cẩm Y Vệ đều động!

Ở nha môn Cẩm Y Vệ nằm trên hẻm Giang Mễ phía Tây phố Kỳ Bàn, phòng ốc san sát, từng bách sum suê, lúc này trông vẫn như bình thường. Ngay cả mấy tên quan giáo giữ cửa cũng ưỡn ngực thót bụng như mọi ngày, trong vẻ lười biếng mang theo cổ ngạo khí và hung tàn chỉ ứng khuyến triều đình mới có.

Lại không biết rằng ngoài lồng trong chặt, chỉ cần tiến vào bên trong, cẩm y quan giáo sắp hàng hết sức chỉnh tề, các lộ quan giáo bảo vệ đường thượng quan, Bắc Trấn Phủ Ty, Nam Trấn Phủ Ty đều là phi ưng tẩu khuyến của triều đình, chỉ cần tùy tiện đứng bất cứ đâu cũng có sát khí sinh ra.

Đám quan giáo nhận được lệnh triệu tập khẩn cấp không hiểu có chuyện gì, nhìn trận thế này là tương đối lớn, không biết là muốn tịch thu gia sản vị đại quan đương triều nào, hay lùng bắt tên gian nịnh khi quân phạm thượng nào... Tối thiểu cũng phải là kẻ xui xẻo nào đó sánh ngang với Phùng Đốc Công năm xưa, mới cần dùng tới trận thế như vậy.

Hồng Dương Thiện và Mã Bản Bắc Trấn Phủ Ty đứng ở trước đám người, sắc mặt có vẻ khó coi, triều đình muốn bắt người nào chỉ cần một đạo thánh chỉ, đáng để bày ra đại trận bậc này nhất định là một nhị phẩm đại thần đương triều cầm quyền hoặc là nội đình quyền yêm. Theo thứ tự từ trên xuống là nội các Thủ Phụ

Thân Thời Hành, hai Trương Ty Lễ giám, Thứ Phụ Tam Phụ, lui về phía sau nữa chỉ sợ cũng đến phiên người mà bọn họ lo lắng nhất... Đề Đốc Đông Xưởng Vũ Xưởng Bá Tần Lâm!

Thân Thời Hành cầm đầu ba vị Các Thần đều là quan văn, tựa hồ không cần như vậy, nếu như là Trương Kinh, hẳn không phải là Lưu Thủ Hữu chủ trì chuyện này, chẳng lẽ lần này thật sự là Trương Thành hoặc là Tần Lâm?

Hồng Dương Thiện và Mã Bán đưa mắt ra hiệu cho nhau, ý là thế nào cũng phải thông báo dị động ở Cẩm Y Vệ này cho Tần Lâm.

Chậm rồi!

Cầm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu thân khoác Phi Ngư phục, đầu đội ô sa lưng đeo ngọc dải đường hoàng bước ra. Bên trái là quan chương ấn Bắc Trấn Phủ Ty Lạc Tư Cung, bên phải là quan chương ấn Nam Trấn Phủ Ty Trương Tôn Nghiêu, bọn cầm y đường thượng quan Trương Chiêu, Bàng Thanh, Phùng Hân tiền hô hậu ủng, quả thật là uy thế phi phàm.

Ánh mắt Lưu Thủ Hữu làm như vô ý đảo qua Hồng Dương Thiện, Mã Bán. Hai người thầm than một tiếng trong lòng, xem ra không có cơ hội truyền tin tức cho Tần Lâm.

Nhưng vào lúc này, một thanh âm hơi có vẻ đột ngột vang lên hỏi:

- Lưu Đô Đốc điểm đủ quan giáo bản vệ, ý muốn làm gì? Có từng có thánh chỉ, có từng thông báo cho Tần Đốc Chủ chúng ta chưa?

Mọi người định thần nhìn lại, người nói chuyện mặc áo nâu đi giày trắng, chính là người Đông Xưởng phái trú tọa ký ở Cẩm Y Vệ.

Cẩm Y Vệ giám sát cả triều văn võ thần công, tập nã đại gian ác nghịch, Đông Xưởng ngoại trừ có quyền giống như vậy, còn có thêm quyền giám đốc Cẩm Y Vệ, cho nên phái tọa ký ở nha môn để giám thị.

Đây gọi là một triều thiên tử một triều thần, Tần Lâm là Đề Đốc Đông Xưởng, tự nhiên phải phái tâm phúc đến nha môn Cẩm Y Vệ trấn giữ. Hiện tại người tọa ký nơi này không ai xa lạ, chính là Sử Văn Bác Sử Chương Ban đã từng được phái đến phủ Cố Hiến Thành, quây đến cả nhà của y gà chó không yên.

Lưu Thủ Hữu vung ống tay áo Phi Ngư phục lên, cười lạnh nói:

- Sử Chương Ban nói đùa, bản Đô Đốc được bệ hạ tin dùng, bổ nhiệm chương Cẩm Y Vệ, tự nhiên có quyền quyết định, cần gì phải thông báo trước cho Tần Đốc Chủ quý xưởng?! Người đâu, mời Sử Chương Ban ở bản nha uống trà, ngồi chờ bản Đô Đốc đắc thắng trở về đi.

Bàng Thanh đưa mắt ra hiệu, bảy tám tên cầm y quan giáo như lang như hổ lập tức ủa lên, tả hữu bao vây lấy Sử Văn Bác.

- Hừ, Lưu Đô Đốc hoành hành ngang ngược như vậy, tương lai sẽ bị kiện ra trước ngự tiền!

Sử Văn Bác giận đến méo mũi, tức giận đẩy đám cầm y quan giáo ra, đi vào trong nha thự.

Đây là Lưu Thủ Hữu hoàn toàn trở mặt!

Hồng Dương Thiện, Mã Bán nhìn nhau hoảng sợ, địa vị người Đông Xưởng tọa ký ở các nha môn hết sức siêu nhiên, bởi vì Đông Xưởng là đại biểu Hoàng đế hành sử chức quyền giám sát, các nha môn không được công việc can thiệp tọa ký, nếu không sẽ có phiền phức rất lớn. Bây giờ Lưu Thủ Hữu công khai giam lỏng Sử Văn Bác, chỉ có thể có một cách giải thích: y nắm chắc khả năng nhất cử đánh bại Tần Lâm lớn vô cùng!

Biến hóa thần sắc hai người rơi vào mắt Lạc Tư Cung, y ngoài cười mà trong không cười nói:

- Hồng chỉ huy, Mã chỉ huy, hai vị trung cần lão thành, bản đốc muốn đích thân xuất thủ tập nã phản nghịch, trong thời gian đó xin mời hai vị ở lại giữ Bắc Trấn Phủ Ty thay bản đốc, có được chăng?

Hai người Hồng Mã ngơ ngác nhìn nhau, cảm giác được ánh mắt bọn Trương Chiêu, Bàng Thanh, Phùng Hân không có hảo ý, hai người bọn họ không thể làm gì, chỉ đành phải đáp ứng.

Thân tín bên người cầm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu tiền hô hậu ủng, hai vị quan chưởng ấn Bắc Nam Trấn Phủ Ty theo hầu tả hữu, các cấp quan giáo trong đại viện nha môn nhất tề đợi lệnh. Vì vậy cho dù là hiện tại trời Đông giá rét vô cùng, nhưng Lưu Đô Đốc cũng có cảm giác Xuân phong đặc ý, y hắng giọng nói:

- Chư vị, chuyện lần này Trương Ty Lễ hết sức quan tâm, bản Đô Đốc tự mình làm chủ, Đẳng Tương tứ vệ dũng sĩ doanh liên thủ mà làm. Lát nữa mọi người hãy ra sức xông lên bắt yêu phi Ma giáo, ai lập công bản Đô Đốc không tiếc trọng thưởng, kẻ nào thối lui, chém!

Lạc Tư Cung cười nói:

- Trương Ty Lễ thể mạnh như thác đổ, Lưu Đô Đốc bày mưu lập kế, bản quan cũng đã bố trí kín đáo, tưởng yêu phi Ma giáo chấp cánh khó thoát.

Lưu Thủ Hữu nhìn Lạc Tư Cung một chút, bốn chữ 'bố trí kín đáo' rõ ràng nói công lao chủ yếu thuộc về Lạc Đô Đốc y. Cũng khó trách, mặc dù cùng chung ích lợi làm cho bọn họ liên thủ cùng nhau, nhưng rốt cuộc Lạc Tư Cung và Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu cũng không phải là một lòng.

Trương Tôn Nghiêu cũng nói bổ sung:

- Vị nào lập được công lớn, bản quan nhất định chính miệng báo cho gia bá.

Chúng cầm y quan giáo càng nghe càng hưng phấn, ai nấy thở hồng hộc. Xem ra chuyện lần này cấp trên đã bỏ vốn gốc, kẻ nào lập công lập tức thăng quan ba cấp, nói không chừng không chỉ có bấy nhiêu.

Sĩ khí khả dụng!

Lưu Thủ Hữu, Lạc Tư Cung cùng Trương Tôn Nghiêu khê mỉm cười.

- Thám tử chú ý theo dõi chặt chẽ Tần phủ và Đông Xưởng, cùng với các nơi kinh vệ có động tĩnh gì khác hay không, chớ nên tiết lộ phong thanh, phải phòng bị họ Tần chó cùng cắn càn. Chờ Chử thống lĩnh phát tín hiệu, chúng ta sẽ phi ngựa xông ra!

Lưu Thủ Hữu đã làm cầm y Đô Đốc nhiều năm, bố trí rất là cẩn mật.

Chiến mã được dắt ra khỏi chuồng ngựa, chúng cầm y quan giáo thấy đều lên ngựa, giương cung lắp tên, đao ra khỏi vỏ, chỉ chờ Lưu Thủ Hữu ra một tiếng hiệu lệnh.

Không bao lâu mật thám báo lại, trời Đông giá rét tháng Chạp, chớ nói Tần phủ và Đông Xưởng không có dị động, quan binh kinh vệ cũng bỏ phiên trực rúc đầu trong doanh phòng, nửa bước cũng không chịu đi ra.

- Chẳng qua là, chẳng qua là...

Thám tử ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Lưu Thủ Hữu khê nhú mày:

- Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh mang theo mỹ cơ ái thiếp cùng thật nhiều người ở ra khỏi thành ngắm cảnh tuyết...

Thám tử có vẻ không nắm chắc lắm, bởi vì nhiệm vụ của y là chú ý dị động quan nha và các nơi đóng quân kinh sư. Thành Quốc Công mang theo một đám ái thiếp mỹ cơ cùng tôi tớ người ở đi ra bên ngoài thành ngắm cảnh tuyết trong thời tiết rét lạnh như vậy, có thể tính là dị động hay không?!

Lưu Thủ Hữu ngẩn ra, sau đó bật cười ha hả:

- Ngắm cảnh tuyết ư, tên Chu Ứng Trinh này thật sự có nhã hứng, được rồi, để cho y từ từ ngắm đi, không cần quấy rầy y!

Lạc Tư Cung, Trương Tôn Nghiêu cũng khê mỉm cười, Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh là một tên Quốc Công chỉ có vỏ ngoài, trời sanh tính tình nhút nhát lại không có bản lãnh gì, những ai có chút quyền vị ở kinh sư đều không xem y ra gì.

Xem thử tiểu tử này làm chuyện gì khiến cho người ta không tôn trọng như vậy. Hiện tại là tiết trời Đông vô cùng giá rét lại dẫn một đám đông người ra khỏi thành ngắm cảnh tuyết. Loại công tử bột không thông nhân sự, hành sự theo cảm tính này có thể làm nên chuyện gì chứ.

Chờ thêm chút nữa, trên một vọng lâu trong nha môn, cảm y quan giáo kêu to xuống dưới:

- An Định môn đã kéo cờ đỏ, kéo cờ đỏ!

Lưu Thủ Hữu vung roi ngựa lên vẽ ra một đóa tiên hoa:

- Đi!

Người đi đường ngoài hẻm Giang Mễ đột nhiên giật mình kinh hãi, trợn to đôi mắt: đại môn sơn đỏ của nha môn Cẩm Y Vệ mở rộng, Đề Kỳ nổi đuôi tiến ra chạy nhanh trên đường tiến thẳng về phía An Định môn, dọc đường giẫm đạp tuyết tung bay tán loạn.

- Kỳ quá thật, tiểu quỷ đầu A Sa ước hẹn mình ra đây làm gì chứ?!

Bên ngoài An Định môn mười dặm, trên Hoa Hồ cầu, Bạch Sương Hoa đạp tuyết động dưới chân, có vẻ buồn bực lắm lắm.

Ngày hôm qua nàng nhận được tin tức A Sa lấy bí pháp trong giáo truyền tới Trấn Thủy Quan Âm am, nói có chuyện quan trọng mời sư phó tỷ tỷ đến Hoa Hồ cầu. Kết quả Bạch Sương Hoa đi tới nơi này lại không tìm được bóng dáng A Sa, chỉ thấy băng tuyết trắng xóa bao trùm khắp nơi, ngoài xa có mấy ngôi nhà của nông dân, cả một vùng đồng quê không còn gì khác.

Trên một gò đất thấp ở một hướng khác, Bạch Linh Sa đang chân cao chân thấp bước đi, miệng không ngừng oán trách:

- Ôi, rốt cục không biết sư phó tỷ tỷ muốn giở trò gì, ước hẹn mình chạy đến nơi đây gặp mặt. Hừ, trong thành nhiều quán rượu quán trà như vậy, không tiện gặp mặt sao? Nơi này vừa lạnh lẽo vừa không có gì vui, so với phủ Tần đại thúc... Hắc hắc, không biết sư phó đã... ha ha ha...

Hai thầy trò bọn họ cũng không biết, thật nhiều cao thủ đại nội cùng cảm y quan giáo đang vội vàng chạy tới Hoa Hồ cầu.

1082. Chương 1082: Sống Chết Trước Mắt

- Sư phó, sư phó tỷ tỷ, muội ở chỗ này!

Rốt cục Bạch Linh Sa nhìn thấy Bạch Sương Hoa đứng chờ đã lâu. A Sa cao hứng múa tay, thanh âm thiếu nữ có vẻ nghịch ngợm truyền ra rất xa trên đồng tuyết mênh mông hoang vắng.

Nội công Bạch Sương Hoa thâm sâu hơn đồ đệ, nhãn lực cũng tinh tường hơn. Bất quá nàng thờ ơ nghịch tuyết dưới chân, trong lòng tràn đầy tâm sự mới không chú ý thấy bóng dáng quen thuộc của đồ đệ xuất hiện ngoài xa.

Nghe được gió Bắc đưa tiếng gọi tới, nàng ngẩng đầu lên, vẻ lạnh lùng trên gương mặt mỹ nhân trở nên ấm áp, lộ ra nụ cười hiếm thấy:

- A Sa!

Bạch Linh Sa đạp tuyết chạy như bay đến, công lực nàng không tinh thuần bằng sư phó, hai chân thi triển khinh công tuy không lún vào trong tuyết, nhưng đạp cho tuyết động khe khẽ tung bay. Thân hình thiếu nữ yếu điệu chập chờn phiêu hốt, giống như con hươu sao nhảy nhót trong tuyết.

- Sư phó!

A Sa nhào vào lòng Bạch Sương Hoa, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên giụi vào vai nàng, trong đôi mắt chứa đầy nước mắt kích động, tình thâm không muốn xa rời.

Bạch Sương Hoa khẽ vuốt ve mái tóc óng ánh đen mượt của đồ đệ, lắc đầu một cái:

- A Sa cũng đã là giáo chủ Thánh giáo mà còn mau nước mắt như vậy, Thánh giáo truyền đời đã tám trăm năm, có giáo chủ khóc nhè sao?

- Không cần biết, sư phó tỷ tỷ bị Tần đại thúc bắt đi, A Sa trở nên bơ vơ không biết nương tựa vào ai...

- Thật là một đứa nhỏ ngốc, sư phó không hề khổ sở, ở Trấn Thủy Quan Âm am kinh sư không cần phiền vì giáo vụ, sáng khoái vô cùng như nhàn vân dã hạc, còn mập lên một chút so với trước kia.

A Sa đột nhiên giãy ra khỏi lòng Bạch Sương Hoa, giơ tay áo lên lau nước mắt, sau đó đi vòng quanh quan sát sư phó của mình từ trên xuống dưới, chợt bật cười:

- Ủm, Tần đại thúc không có bạc đãi sư phó tỷ tỷ, quả nhiên dung nhan lộng lẫy, sắc mặt cũng không còn lạnh lùng như trước, tươi tỉnh hơn không ít... Hi hi, có lẽ là nhờ ơn mưa móc tưới tắm...

- Tiểu quý đầu này!

Bạch Sương Hoa nghiêm mặt làm bộ muốn đánh.

A Sa cầm cánh tay nàng kêu oan:

- Ôi chao, đây là giáo chủ tỷ tỷ thi hành giáo quy, hay là Đốc Chủ phu nhân muốn dùng vương pháp?

Sắc mặt lạnh như băng của Bạch Sương Hoa đỏ bừng, âm thầm nghĩ rằng nghiêng lợi. Tiểu quý đầu này thật sự ghê tởm, không hiểu vì sao bản lãnh ăn vạ cũng có chín phần giống tên Tần Lâm kia... Nghĩ đến nàng nằm vùng ở trong phủ Tần Lâm đã lâu, gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, quả thật cổ nhân nói chẳng sai.

Bạch Sương Hoa cùng A Sa tuy thân phận thầy trò nhưng tình như tỷ muội, A Sa thật sự không muốn xa rời nàng. Gặp mặt cười nói mấy câu, hai người bèn tâm sự với nhau chuyện xảy ra trong thời gian xa cách.

Ngày đó từ biệt ở Vân Nam Côn Minh Kim Mã Bích Kê phường, Bạch Linh Sa cầm đầu cao tăng Bạch Liên giáo biết Vân Nam đại cục đã định, không còn chuyện gì có thể làm, mà đề nghị của Tần Lâm đưa ra hải ngoại truyền giáo cũng bị phần lớn Đường chủ cùng trưởng lão hủy bỏ. Mặc dù đất Nam Cương trời cao Hoàng đế xa, triều đình vươn tay không tới, truyền giáo sẽ không gặp phải phong cấm, nhưng dân chúng Nam Cương phần nhiều sùng tín Phật giáo tiểu thừa, Bạch Liên giáo muốn truyền bá ở đó sợ rằng khó khăn trùng trùng.

Dù sao tạm thời không có chuyện gì có thể làm, tổng giáo bèn dời về phía Tứ Xuyên, Hồ Quảng, giá lâm các nơi phân đàn phân đà, chư vị sư giả Đường chủ trưởng lão tự mình khai đàn truyền giáo, chiêu thu tín đồ, bố thí được vật. Tóm lại cũng gần giống như Thái Bình đạo cuối đời Hán đến Minh giáo cuối đời Nguyên, cũng không cần kể rõ ra đây.

Kết quả đoạn đường này hiệu quả truyền giáo rất không lý tưởng, trước kia khai đàn truyền pháp, dân chúng tranh nhau vào giáo, phát được vật, nước bùa càng chen chúc nhau đến vỡ đầu. Nhưng lần này đi đến đâu cũng chỉ có rất ít người hưởng ứng, làm những cao thủ tổng giáo sát phạt chinh chiến lâu dài bên ngoài, rất ít khi tiếp xúc với giáo chúng bình thường vô cùng khó xử.

Nguyên tiền nhiệm Hồ Quảng Tuần Phủ Vương Chi Viên là kiện tướng Giang Lăng đảng, ban đầu đẩy mạnh triều chính mới vô cùng đắc lực, các trọng thần Giang Lăng đảng Tằng Tỉnh Ngô, Lý Ấu Tư cũng quê ở Hồ Bắc. Môn sinh cổ lại bọn họ rất nhiều, cho dù Vạn Lịch chán ghét Giang Lăng đảng cũng không thể nào thanh toán triệt để được.

Triều chính mới vào lúc Trương Tứ Duy chấp chính từng có giai đoạn yên tĩnh ngắn ngủi. Đến khi Tần Lâm đại phá Thiệu Sư phủ ở Sơn Tây, Trương Công Ngư đẩy mạnh triều chính mới lần nữa, Thủ Phụ kế nhiệm Thân Thời Hành cũng rất có hảo cảm với triều chính mới.

Bị ảnh hưởng này, quan phủ một dãy Tứ Xuyên Hồ Quảng tiếp tục triều chính mới, đo đạc lại ruộng đất, thi hành Nhất Điều Tiên Pháp. Gánh nặng của dân chúng giảm đi chút ít, chuyện thâu tóm đất đai bị ức chế, hào cường và tham quan ô lại vơ vét bóc lột cũng giảm đi.

Dân chúng Trung Quốc đều là cần lao chất phác nhất, khả năng chịu đựng cao nhất, dù là thay đổi do triều chính mới mang lại thật ra chỉ là một chút nhỏ, bọn họ vẫn sẽ cảm ân ái đức, lấy thiện ý lớn nhất để báo đáp.

Quan phủ chỉ cần giảm thuế năm ba đấu lương, cơm ăn đủ no, thậm chí chỉ cần có được vài chén rượu trắng tự cất uống với đậu phộng, đậu hủ khô, có quỷ mới chịu đi theo Bạch Liên giáo tạo phản.

Các cao thủ Bạch Liên giáo Ngã Khổ Thiên, Tử Hàn Yên lần này thật sự có vẻ không biết xuất kiếm vào đâu. Bọn họ cũng không phải là hạng người hữu dũng vô mưu, mà là đầu mục cao cấp của một tôn giáo võ trang bí mật phản triều đình, có mức độ hiểu biết tương đối khá về thời cuộc và lịch sử. Mấy năm trước mải lo xông xáo giết chóc, thoát ly chuyện truyền giáo, vào lúc này nhất thời cảm giác không ổn.

Đông Hán yếu ớt, yêm đảng bên ngoài thích tranh quyền đoạt lợi, thiên hạ lung lay, vì vậy Thái Bình đạo hô to ‘thương thiên dĩ tử, hoàng thiên đương lập’, Hoàng Cân quân tứ phương hưởng ứng. Mông Nguyên Thát Lỗ tàn ngược, đối xử với Hán dân như trâu dê, mới xuất hiện người đá một mắt trên bờ Hoàng Hà, Hồng Cân quân quét ngang thiên hạ.

Mà vào lúc vương triều cường thịnh trung hưng dân chúng có cơm ăn, có áo mặc, bất kể là giáo phái gì cũng chỉ có thể bí mật truyền bá trong xóm tối âm u, tuyệt đối không có cơ hội ngóc đầu lên được.

Năm Gia Tĩnh, Yêm Đáp Hãn dẫn quân tới dưới chân thành kinh sư, mấy chục tên giặc Oa có thể tung hoành trọng địa Đông Nam, quả nhiên thời cuộc có cảnh tượng vương triều mặt thế. Bạch Liên giáo phát triển với tốc độ cao, đến những năm Vạn Lịch đầu đã có thực lực công khai khiêu chiến với triều đình.

Bất ngờ trời giáng xuống vị cứu tinh Trương Cư Chính, cải cách chính trị, trừng trị quan lại tham ô, đo đạc lại ruộng đất, biên luyện lính mới, ngăn lại đà sa sút của triều Đại Minh, làm nên cục diện trung hưng, khiến cho Bạch Liên giáo không thể không phát động toàn lực, hy vọng có thể lấy được thắng lợi trước khi triều đình hoàn toàn hưng thịnh. Từ lúc Tần Lâm vẫn còn ở Kỳ Châu, Trương Tây Ma Dương Kim Đạo Lữ khởi sự, đến sách động tào công Kinh Hàng Đại Vận Hà khởi nghĩa, một loạt động tác chính là vì thế.

Không nghĩ tới Trương Cư Chính lại mất sớm, Trương Tứ Duy kế nhiệm thay đổi đường lối, e rằng kéo dài không bao lâu Bạch Liên giáo sẽ có cơ hội khởi nghĩa.

Kết quả Trương Tứ Duy thân bại danh liệt, triều chính mới cũng không hoàn toàn bị phế, Tần Lâm lại xúc tiến khai hải Đông Nam, thông thương Tây Bắc, quốc thế Đại Minh như mặt trời lên cao, con đường tơ lụa Sơn Tây Quan Trung làm ăn sôi nổi, Tứ Xuyên Hồ Quảng đo đạc lại ruộng đất, Chiết Giang Quảng Đông hải mậu hưng thịnh, không còn có cơ hội cho Bạch Liên giáo.

Cho dù là miễn cưỡng phát động khởi nghĩa cũng chỉ là hy sinh vô ích tính mạng giáo đồ, không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Không thể làm gì được, tổng giáo lại Bắc thượng kinh sư, mặc dù không ai nói ra ngoài miệng nhưng trong lòng cũng hết sức rõ ràng: Tần Lâm dụ dỗ tiền nhiệm giáo chủ của chúng ta đi rồi, cũng phải có câu trả lời ọi người chứ... Hẳn nói có thể để cho Bạch Liên giáo tự do truyền bá công khai, mặc dù không tin nhưng cũng mơ hồ có chút hy vọng, vẫn còn tốt hơn không có gì cả.

Thế nhưng tưởng tượng đến chuyện phải đi đàm phán với Tần Lâm từng dụ dỗ giáo chủ, ngoài ra còn phải có ý cầu cạnh hãn, các cao thủ Bạch Liên giáo lập tức cảm thấy uể oải chán chường. Sau khi bọn họ tới kinh sư cũng cố ý kéo dài, rốt cục là nên mềm hay cứng vẫn còn tranh luận với nhau chưa ngã ngũ.

Không giống với chư vị Đường chủ trưởng lão buồn như đũa đám, A Sa ngược lại thật sự cao hứng, bởi vì nàng lại có thể gặp được sư phó tỷ tỷ cùng Tần đại thúc.

Nàng đang ở chỗ bí mật nhận được tin mật, lập tức sử xuất bản lãnh trơn tuột như lươn chạy ra ngoài dưới mắt tả hữu sử giả và Đường chủ trưởng lão, chạy tới nơi này gặp Bạch Sương Hoa.

- Sư phó tỷ tỷ, nếu như Tần đại thúc có thể thuyết phục triều đình để cho chúng ta công khai truyền giáo, hì hì, tỷ xá thân dùng mỹ nhân kế mê hoặc Tần đại thúc, chính là công thần số một của Thánh giáo trăm năm qua!

A Sa nghịch ngợm le lưỡi một cái.

Tên tiểu quỷ đầu này! Bạch Sương Hoa gõ đầu A Sa một cái thật mạnh, lại hung hăng giá giá quả đấm:

- Nói nhăng gì đó, đối phó Tần Lâm phải dùng tới mỹ nhân kế hay sao?! Sư phó ta chỉ cần hươu hươu quả đấm, hần liền bị dọa sợ đến nỗi phải xin tha mạng!

Nói tới chỗ này, mỹ nhân mặt lạnh Bạch Sương Hoa khẽ máy môi, không nhin được bật cười một tiếng, hiển nhiên là nhớ đến một số chuyện trong khuê phòng không tiện nói trước mặt người ngoài.

A Sa bĩu môi, tiểu ma nữ cười xấu xa: chỉ sợ là sư phó tỷ tỷ xin tha ở trên giường Tần đại thúc!

Nữ nhân nhiều chuyện, cho dù là hai đời giáo chủ Ma giáo cũng không ngoại lệ, hơn nữa cách biệt đã lâu, cả hai đều không có nói tới chính sự gặp mặt.

Rốt cục A Sa chớp chớp mắt:

- Sư phó tỷ tỷ gọi A Sa tới nơi này, có phải đã dùng mỹ nhân kế thuyết phục được Tần đại thúc, nói tin tức tốt cho A Sa hay không?

- Không phải là muội bảo ta tới sao?

Bạch Sương Hoa khẽ cau mày liễu, sắc mặt tươi cười chợt trở nên hết sức lạnh lùng, toàn thân như bao phủ một màn sương lạnh.

Bốn phương hướng Đông Nam Tây Bắc vùng đồng hoang tuyết đọng bao trùm có một đám người đang di chuyển về phía này. Sắc mặt bọn họ vô cùng hung hãn, bước chân nhanh nhẹ, cho dù là chưa đạt tới cảnh giới Đạp Tuyết Vô Ngân nhưng dấu chân cũng cực kỳ nông cạn, hiển nhiên ít nhất là cao thủ nhị lưu trên giang hồ.

Mục lực Bạch Sương Hoa cực tốt, thấy rõ trong đó có mấy khuôn mặt đã từng gặp qua, môi đỏ mọng khẽ mở lạnh lùng nói:

- Cao thủ đại nội dừng sĩ doanh, đám phế vật này lại đi tìm cái chết!

- Thầy trò đồng lòng, có thể chém vàng chặt sắt!

Bạch Linh Sa cũng không đùa giỡn nữa, đứng thẳng người lại, nắm lấy tay Bạch Sương Hoa.

Nhưng không chỉ là dừng sĩ doanh.

Tiếng vó ngựa rầm rập chấn động vùng quê, từ xa đến gần truyền vào trong tai. Chỉ thấy từ cuối đường chân trời từng hàng cấm y quan giáo phóng ngựa tới, thân mặc Phi Ngự phục, đao ra khỏi vỏ, giương cung lấp tên, đằng đằng sát khí.

Sắc mặt của Bạch Sương Hoa cùng Bạch Linh Sa nhất thời biến đổi, vùng đồng hoang này sau bão tuyết trắng xóa một màu, không có cách nào tránh né. Gặp phải mã đội Đề Kỳ xung phong tấn công, muốn ứng phó sẽ cực kỳ khó khăn, huống chi còn có thật nhiều cao thủ đại nội dừng sĩ doanh lược trận.

- Không thể nào, xui xẻo như vậy, ngay cả Tần đại thúc cũng không gặp được một lần...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của A Sa nhăn nhó.

- Những người này đại khái đều là kẻ đối đầu của Tần Lâm, như vậy tử chiến đến cùng, giết thay hẳn thêm mấy tên!

Mặt Bạch Sương Hoa như sương lạnh, vứt bỏ sinh tử sang bên. Dù là tâm nang như tuyết sơn hàn băng, nhưng cũng nghĩ tới mối ràng buộc duy nhất.

Sống chết trước mắt, hai thầy trò lại nghĩ tới cùng một người...

- Trương Ty Lễ có lệnh, ai bắt sống giáo chủ Ma giáo được thăng quan ba cấp, thưởng vạn lượng bạc!

Chỉ Thái Lai khản cổ rống to.

Lưu Thủ Hữu bao nhiêu năm chưa từng đích thân dẫn đội cũng cảm thấy kích động vung roi ngựa lên, chỉ thẳng về phía trước:

- Bắt giữ giáo chủ Ma giáo, bản đốc luận công ban thưởng!

Bốn phương tám hướng đều có địch nhân tiến tới gần, trong con người xinh đẹp của Bạch Sương Hoa toát ra hàn băng cùng liệt hỏa đan xen, gò má bao phủ sương lạnh lại bất động thanh sắc:

- A Sa, muội đi trước, ta cản ở phía sau.

- Sư phó người...

Bạch Linh Sa có vẻ không đành lòng.

- Cùng lắm là chết mà thôi.

Bạch Sương Hoa sống chết trước mắt vẫn mặt lạnh tim lạnh, giọng nói không một gợn sóng, hồn nhiên xem sinh tử chẳng ra gì, lại không biết gạt A Sa rằng mình có thể chạy thoát.

Bạch Linh Sa không chút do dự cùng sư phó lưng tựa lưng đứng yên:

- Muốn chết cùng chết!

Bạch Sương Hoa hơi do dự, sau đó gạt đầu:

- Cũng được.

Trong con người băng hỏa đan xen của nàng thoáng qua vẻ ảm áp, sắc mặt phủ sương lạnh cũng thoáng nụ cười khó lòng phát giác.

Vùng đồng hoang bên ngoài kinh sư bị tuyết đọng bao trùm, trong chu vi trăm dặm một mảnh trắng xóa không còn chỗ ẩn thân. Cho dù là Bạch Sương Hoa lấy tánh mạng che chở A Sa xông phá vòng vây, khinh công A Sa trong thời gian ngắn có thể thắng được khoái mã, nhưng sau mười dặm sức người sao thể bằng sức ngựa. Lúc ấy ắt sẽ bị Đề Kỳ đuổi kịp, thể lực không còn, ngược lại dễ dàng bị địch nhân bắt được.

Không bằng ở chỗ này liều chết, thầy trò đồng lòng có thể chặt sắt cắt vàng, liều chết một lần giết thêm vài mạng ứng khuyến triều đình.

Ngay phía trước Đề Kỳ cầm cương cung, cầm lưỡi dao sắc bén như tường mà vào, rồi rít cương cung lấp tên nhắm ngay Bạch Sương Hoa, Bạch Linh Sa. Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu dạn dỏ cần phải bắt sống, cũng không có ai cho là bắn một đợt có thể lấy được tính mạng giáo chủ Ma giáo.

Bọn cao thủ đại nội và cấm y quan giáo hò hét:

- Bắt sống!

- Giáo chủ Ma giáo chớ chạy!

- Bắt được giáo chủ Ma giáo, thưởng vạn lượng bạc thăng quan ba cấp!

- Ứng khuyến nhận lấy cái chết!

Bạch Sương Hoa cắn răng, vận Bạch Liên Hương Nhật thần công tới mười hai tầng công lực, toàn thân như một thanh Ý Thiên bảo kiếm ra khỏi vỏ, sắc bén vô cùng.

1083. Chương 1083: Thả Diều Ngày Đông

Đáng tiếc cương quá thì dễ gãy, có lẽ hôm nay đúng là trận chiến cuối cùng của đệ nhất cao thủ đương thời...

Chợt Bạch Linh Sa vui mừng hơn hờ kêu lên:

- Sư phó chậm đã, tỷ xem bên kia!

Bạch Sương Hoa nhìn theo phương hướng A Sa chỉ, trên không trung phía Tây không biết lúc nào xuất hiện một con diều, được gió Bắc thổi lên thật cao. Trên diều có hình một con chim én thường thấy ở chốn kinh sư, dưới chân con én có cặp hai đóa hoa sen trắng.

Vào mùa Đông có người thả diều là một chuyện kỳ quái, trên diều có tiêu ký của Bạch Liên giáo còn kỳ quái hơn.

- Chẳng lẽ bọn Ngã đại thúc ở bên kia?

A Sa mừng rỡ, rồi lại có hơi không chắc chắn. Nàng lén lút chạy ra ngoài, bọn Ngã Khổ Thiên cũng không biết nàng đến Hoa Hổ cầu.

Huống chi nếu như là bọn Ngã Khổ Thiên, Tử Hàn Yên, hẳn đã sớm chạy tới hội hợp với giáo chủ bọn họ, cần gì thả điều ngoài xa như vậy?!

Bạch Sương Hoa khẽ cau mày liễu, quyết định thật nhanh:

- Phá vòng vây về phía Tây!

Tối thiểu chạy về hướng đó còn có một đường sinh cơ.

Hai thầy trò ngẫm hiểu ý, tách ra hai bên đồng thời cấp tốc chạy về phía Đông. Đám Đề Kỵ phía Đông vội vàng bắn tên, đồng thời ghìm ngựa giảm chậm tốc độ giữ một khoảng cách, sợ bị giáo chủ Ma giáo áp sát.

Các vị cao thủ đại nội kêu lên một tiếng, múa may đủ loại binh khí xông lên.

Bắn xong một đợt mưa tên vẫn không đủ thương được Bạch Liên giáo chủ, hai tay Bạch Sương Hoa quơ múa như Thiên Thủ Quan Âm, tiếp lấy toàn bộ mưa tên bắn tới ném ngược trở về, mấy tên cao thủ đại nội xông tới trước tiên bị mưa tên bắn trúng đầu vai hoặc là ngực bụng.

Công lực Bạch Linh Sa kém hơn sư phó, không thể nào bắt tên ném trở lại, nhưng cũng không thiếu phương pháp đối phó. Chỉ thấy thân hình nàng giống như cá lội, thấp thoáng tránh né nhanh nhẹn giữa làn tên, mưa tên mang theo tiếng xé gió xẹt qua bên người, tuy rằng chỉ cách một ly là trúng nhưng lại không làm thương tổn được nàng.

Vốn đám cấm y quan giáo cũng không trông cậy vào một đợt mưa tên là có thể hạ gục giáo chủ Ma giáo. Bọn họ ung dung điềm tĩnh xoay đầu ngựa, chuẩn bị giương cung lắp tên, chờ cao thủ đại nội quần lấy các nàng, lúc ấy sẽ bắn tên quấy rối, nhiều người như vậy cũng có thể làm cho các nàng luống cuống tay chân.

Hoặc là chờ công lực giáo chủ Ma giáo tiêu hao đến đèn cạn khô dầu, mới lấy Đề Kỵ nhóm đội xung phong, còn sợ không thể nhất cử lập công?!

Cho dù là đám thống lĩnh Lưu Thủ Hữu, Lạc Tư Cung ngoài xa cũng tươi cười, đây là vùng hoang dã mệnh mông một màu trắng xóa, thật sự là tử địa tuyệt địa trời sinh.

- Giáo chủ Ma giáo đến chỗ này giống như rồng nằm ao cạn, hổ lạc đồng bằng, ha ha ha!

Trương Tôn Nghiêu bật cười ha hả, sờ vết sẹo trong lòng bàn tay bị Tần Lâm bắn một phát súng gây ra, nghĩ đến có thể bắt giữ nữ nhân của hắn lập tức cảm thấy vô cùng khoái chí.

Lưu Thủ Hữu là danh thần thế gia, Lạc Tư Cung cũng là Cầm Y Vệ nhiều đời truyền xuống, nghe lời này của Trương Tôn Nghiêu cũng không dám khen ngợi. Rồng nằm ao cạn tôm đùa giỡn, hổ lạc đồng bằng bị chó khi, người nói giáo chủ Ma giáo là khốn long bệnh hổ cũng không sao, nhưng như vậy chúng ta sẽ trở thành thứ gì?!

Đúng vào lúc này cục diện chợt thay đổi, Bạch Sương Hoa, Bạch Linh Sa không xông lên nghênh đón đám cao thủ đại nội ở phía Đông chiến đấu, ngược lại Bạch Sương Hoa chợt giẫm chân xuống đất thật mạnh, hất lên một nắm tuyết bắn về phía địch nhân đang thi nhau xông tới, khiến cho bọn họ chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên.

Thừa lúc này, thân hình Bạch Sương Hoa nhanh chóng chuyển hướng, bay ngược về phía Tây, giữa không trung cấp tốc lật người lại, uyển chuyển như rồng, phiêu hốt như tiên, song chưởng múa tít giáng xuống đầu đám cấm y quan giáo phía Tây.

Bạch Linh Sa cũng khẽ uốn lưng thon, thân thể mềm mại thiếu nữ dán sát mặt tuyết trượt nhanh về phía sau, đánh về phía đám cao thủ đại nội.

Vốn là hai nàng đang xông về phía Đông, địch nhân bao vây phía Tây có hơi lơ lửng, đang chuẩn bị ung dung nhàn nhã tấn công vào sau lưng hai người bọn họ. Không nghĩ tới đột nhiên hai người xông ngược trở lại phía mình, nhất thời chấn động tâm thần.

- Bắn tên, bắn tên!

Chữ Thái Lai có mặt bên trong đám cao thủ đại nội phía Tây này, luôn miệng thúc giục đám cầm y quan giáo bắn tên.

Làm sao có thể bắn trúng, trong lúc vội vàng không thể nhắm chuẩn, thế Bạch Sương Hoa lẳng không bay tới giống như thần binh thiên tướng, Bạch Linh Sa dấn sát mặt đất trượt tới như cá lội đáy biển, đám cầm y quan giáo không biết nên bắn lên trên hay bắn xuống dưới. Bọn họ rối rít bắn loạn ra một trận mưa tên, lực đạo và độ chính xác còn thua kém cả đồng đội ở phía Đông vừa bắn xong.

Bạch Sương Hoa dễ dàng gạt rơi loạn tiễn, đã xông tới đỉnh đầu đám cầm y quan giáo cỡi ngựa. Một tên cầm y quan giáo ngay trước mặt thừa dịp nàng trên không trung xoay chuyển bất tiện, vung Tú Xuân đao sáng loáng chém xéo từ trái sang phải, tạo ra một vết đao quang như một tia chớp.

Vậy mà Bạch Sương Hoa cũng không tránh né, đao quang sắp chém trúng vai phải nàng thành linh ngừng lại, thì ra đã bị hai ngón trỏ giữa tay phải nàng nhẹ nhàng kẹp lại.

- Đi đi!

Bạch Sương Hoa khê hô một tiếng, tả chưởng khê vượt đầu tên cầm y quan giáo, hai chân điểm lên lưng ngựa một cái lại tung mình bay lên, không dừng lại chút nào.

Chỉ thấy cầm y quan giáo kia ngơ ngác ngẩn người, trong khoảnh khắc thất khiếu chảy máu, cũng không ngồi yên trên lưng ngựa nữa mà ngã xuống, ô sa không cánh lặn lông lốc. Đầu y bị Bạch Sương Hoa vỗ nhẹ đã vỡ nát giống như dưa hấu.

Bạch Linh Sa xông vào giữa đám cao thủ đại nội, cũng không dây dưa cùng bọn họ, thừa dịp đám cao thủ này đột ngột không kịp đề phòng thuận tay giết chết vài tên. Chân nàng cũng không hề dừng lại, lướt qua bên người tên cầm y quan giáo vừa ngã ngựa.

Vốn đám địch nhân phía Tây có ý muốn cắt đứt đường lui của giáo chủ Ma giáo, nhưng vì đột ngột không kịp đề phòng trở thành đối tượng đột phá chính diện của hai người bọn họ, bị bọn họ phá vòng vây thuận lợi. Mà ngựa đám cầm y quan giáo vẫn đang chạy về phía trước, trong lúc nhất thời muốn quay đầu lại truy kích không phải là chuyện dễ dàng.

Đám Đề Kỵ phía Đông mới vừa rời ỉnh là phương hướng giáo chủ Ma giáo chủ công, vì kéo giãn khoảng cách nên ai nấy đều ghìm cương ngựa lại, hiện tại muốn tăng tốc truy kích cũng không dễ.

Kế giương Đông kích Tây của Bạch Sương Hoa nhất cử thành công, hai thầy trò triển khai khinh công Đạp Tuyết Vô Ngân đến tột độ, chỉ sau mấy lần hô hấp đã chạy trốn ra ngoài xa hơn mười trượng, bỏ lại sau lưng một đợt mưa tên mới mà địch nhân vừa cố gắng bắn ra.

Chẳng lẽ đã phá được vòng vây rồi sao?!

Vậy cũng quá xem thường cầm y Lưu Đô Độc rồi!

- Chạy giỏi lắm!

Lưu Thủ Hữu trấn giữ chỉ huy ngoài xa, thấy cảnh tượng này không giận mà cười, giơ roi nhắm vào bóng lưng hai nàng:

- Ta cũng đang muốn các nàng chạy, đây gọi là trên đồng tuyết mệnh mỏng, chim ưng săn đuổi thỏ!

1084. Chương 1084: Mắt Cá Lấn Hạt Châu

Trương Chiêu, Bàng Thanh, Phùng Hân sớm có chuẩn bị, mỗi người dẫn một đội Cầm Y Hiệu Ủy tinh nhuệ mau chóng đuổi theo. Ai ai cũng là một người ba ngựa, cỡi một con dắt theo hai con, truy đuổi đường dài không cần sờn ngựa mệt.

Đám cầm y quan giáo vung roi liên tiếp, thúc giục chiến mã của mình đuổi theo rất gấp.

Hai nàng liều chết chống cự, gây ra thương vong sẽ lớn hơn, bây giờ các nàng phá vòng vây mà đi, đúng như mong muốn của Lưu Thủ Hữu. Chớ nói các nàng không có ngựa, cho dù là đoạt được ngựa của đám

Đề Kỳ, trên đồng tuyết mênh mông này có thể chạy đi đâu được. Chỉ cần đuổi theo mấy chục dặm, chờ cho các nàng người ngựa mệt mỏi ắt sẽ bắt được dễ dàng.

Lưu Thủ Hữu chí đắc ý mãi, vỗ vỗ bả vai Lạc Tư Cung bên người, trong lời nói toát ra vẻ thân thiết khác thường:

- Lần này Lạc Đô Đốc bắt được hai đời giáo chủ Ma giáo, khắc địch lập công, công lao cực lớn, làm cho bản đốc có cảm giác Trường Giang sóng sau đè sóng trước.

Trương Tôn Nghiêu nghe rất là không vui, nhưng cũng không tiện phản bác, giọng âm dương quái khí:

- Lạc Đô Đốc công trung với nước, còn có gì để nói?! Ngay cả bên người giáo chủ Ma giáo cũng có thể xếp đặt nội ứng, chúng ta không bắt chước được bản lãnh này.

Lạc Tư Cung cười bồi, sau đó khẽ nhướn mày:

- Lưu Đô Đốc, Trương Đô Đốc, bên kia là cái quái gì vậy?!

Thì ra y cũng nhìn thấy con điều kia vừa khéo nằm ở phương hướng hai nàng chạy trốn, không khỏi sinh lòng nghi ngờ.

- Thật là kỳ quái, vào mùa Đông sao lại thả điều chứ?!

Lưu Thủ Hữu không hiểu được, lại hỏi thân tín bên người:

- Bên kia có cái gì cổ quái?

Thân tín suy nghĩ một chút, nói trước đây không lâu Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh ra khỏi thành đi về phía đó, có lẽ điều này là do y thả.

Lưu Thủ Hữu còn chưa phản ứng kịp, Lạc Tư Cung đã chợt hiểu ra, run dây cương lên cả người lẫn ngựa vọt ra ngoài:

- Không xong, đây là kế kim thiên thoát xác!

Bạch Sương Hoa cùng Bạch Linh Sa thi triển khinh công chạy gấp, đến ngoài năm dặm nội công A Sa dần dần trở nên sa sút. Bạch Sương Hoa nắm tay nàng trút nội lực qua, hai thầy trò đưa tốc độ lên tới cao nhất, bỏ rơi địch nhân xa xa ở phía sau.

Nhưng một mảnh đồng tuyết trắng xóa, không có bất kỳ thứ gì ngăn che, cho dù có mấy ngôi nhà nhỏ nhỏ, trốn vào đó cũng là tự tìm đường chết, làm thế nào thoát thân đây?

Dù sao sức người có hạn, mặc dù bây giờ đã bỏ địch nhân được một khoảng nhưng Bạch Sương Hoa rất rõ rằng mình đã thúc giục nội lực tới cực điểm, khoảng cách với địch nhân sẽ dần dần rút ngắn, nhiều nhất chỉ sau mười dặm nữa sẽ bị đuổi kịp.

Sau khi rẽ qua một gò đất nhỏ, hai nàng đồng thời lấy làm kinh hãi.

Chỉ thấy phía trước tuyết trắng bao trùm cả vùng đất, dừng đỗ rất nhiều xe ngựa trang trí hoa lệ, tùm ba tùm năm nữ có nam có, ai nấy ung dung nhàn nhã. Có người mặc áo lông cừu miệng ngậm nga thi phú, có người nâng ly uống rượu, còn có người thông thả dạo chơi, vô cùng sang khoái thưởng thức cảnh tuyết.

Bạch Sương Hoa cùng Bạch Linh Sa mới vừa từ sống chết trước mắt chạy tới đây, còn chưa thoát khỏi hiểm cảnh, thấy cảnh tượng này đều có cảm giác không thật, hoài nghi mình nhìn thấy hải thị thật lâu.

A Sa kìm lòng khôngặng giục giục mắt.

Bên cạnh lều trưởng lớn nhất trên mảnh đất trống phía Đông, một đám thiếu nữ tút ta tút tit đang làm thành vòng tròn, ở giữa là một nữ tử thân hình cao ráo mặc áo bông màu lam, đang cầm dây thả con điều có mang tiêu ký của Bạch Liên giáo. Trên gương mặt tròn trĩnh của nàng là đôi mắt hạnh tròn xoe long lanh, đôi chân dài trắng tấp, bụng nhô ra đã mang bầu, chính là Từ Tân Di Từ Đại tiểu thư, còn nhếch môi nhìn về phía các nàng tươi cười.

Bên cạnh Từ Đại tiểu thư có một người thân mặc áo bông xanh, chân đi giày vải, đầu đội nón tránh rét, nhìn cách ăn mặc giống như gia đình, nở một nụ cười xấu xa gian xảo, chính là Tần Lâm Tần Bá gia.

Nhìn thấy hai thầy trò bên kia ngăn người, Tần Lâm đưa ngón tay lên môi ra vẻ chó có lên tiếng.

- A Sa, A Sa, bên này!

Cách đó không xa trong lều trưởng, bốn nàng Giáp Ất Bính Đinh vẫy vẫy A Sa lia lịa.

Bạch Sương Hoa còn đang ngờ ngác không hiểu chuyện gì, A Sa đã kéo nàng một cái, hai người nhanh chóng chạy vào trong lều trưởng trước khi đưa tới sự chú ý của những người khác.

- Mau, đừng hỏi gì, lập tức đổi y phục!

Giáp Ất Bính Đinh không nói lời gì, đóng lều trưởng lại, hết sức nhanh nhẹn lột y phục của hai vị giáo chủ, sau đó thay y phục cho các nàng giống hệt như mình.

Không thể biết rõ tình hình bên trong lều trưởng, chỉ nghe bên trong truyền ra thanh âm của nữ binh Giáp:

- Hi hi, thì ra thân hình giáo chủ Ma giáo đẹp như vậy...

Nữ binh Ất:

- Tần trưởng quan thật sự có phúc!

Nữ binh Bính:

- A Sa muội tử cũng đã trưởng thành.

Cuối cùng là tiểu Đinh:

- Trời ơi, còn lớn hơn ta nữa...

Tần trưởng quan đúng lúc đi tới bên cạnh lều trưởng, nghe thấy bên trong truyền tới oanh thanh yến ngữ, nhất thời dừng bước.

Quá đáng... Đây là cám dỗ ta phạm tội sao?

Tưởng tượng tới tình hình bên trong lều trưởng, ánh mắt Tần Lâm không ngừng liếc nhìn về phía đó, hận không được lập tức biến thân thành người vô hình vọt vào trong đó quan sát.

Từ Tân Di giao con điều lại cho nữ binh khác, sải bước chạy theo, đột nhiên kinh ngạc chỉ Tần Lâm:

- Ôi chao, vì sao chàng bị chảy máu mũi như vậy?

- Mùa Đông kinh sư quá nóng bức?!?

Đang khi nói chuyện lều trưởng vén lên, Bạch Sương Hoa cùng Bạch Linh Sa thay xong y phục đi ra, hai nàng đều đổi trang phục màu xanh, đi giày da hươu, thắt lưng siết chặt eo thon nhỏ, giống hệt chẳng khác nào đám tỷ muội nữ binh của Từ Tân Di.

Bạch Sương Hoa tựa hồ có hơi không quen trang phục như vậy, hoặc là chưa kịp chuẩn bị gặp mặt Từ Tân Di ở chỗ này dưới tình huống này, mặt lạnh lùng đứng sang bên, toát ra khí thế độc lập mà tiêu sái, duy chỉ có đôi mắt nhìn chăm chăm Tần Lâm không úy kỵ gì.

A Sa cũng thay trang phục y như vậy, nhất thời biến thành tiểu nha đầu kiêu diễm động lòng người, đôi mắt tròn xoe mở to trong suốt, nụ cười ngọt ngào, sống mũi thanh tú. Sau khi thấy Tần Lâm nàng càng cười rạng rỡ, nhếch môi lộ ra hai cái răng khểnh, thật là vừa giận vừa mừng.

Tần Lâm nhìn Bạch Sương Hoa cười cười xin lỗi, sau đó xoa xoa đầu A Sa, làm tóc của nàng rối bù.

Đáng tiếc vào lúc này không rảnh tâm sự với nhau, bởi vì Đề Kỳ đã đuổi tới.

Trương Chiêu, Bàng Thanh và Phùng Hân cơ hồ đồng thời dẫn đội chạy tới, thông qua khu vực hơi trống trải trước mặt đã nhìn thấy tình hình bên này, bọn họ thấy đều giật mình kinh hãi.

Lúc này là sau khi tuyết ngừng rơi, cây cối thôn trang đều bị băng tuyết bao trùm, cho dù là nông phu chăm chỉ nhất cũng ở trong nhà sưởi ấm tránh lạnh. Một mảnh vùng quê trắng xóa vô cùng tĩnh mịch, ngay cả

chim muông cũng ít tới mức đáng thương. Thế nhưng nơi này đột ngột xuất hiện mấy trăm người, thoát nhìn đáng vẻ còn rất nhàn nhã tự tại, có người say ngà ngà tay bưng chén rượu, miệng khê hát nghêu ngao.

Có mấy thiếu nữ ríu ra ríu rít thả điều, còn có người thọc hai tay vào tay áo lông cừu, rõ ràng mũi bị gió Bắc thổi cho lạnh cóng đỏ bừng, lại còn giả vờ vô cùng ung dung tiêu sái, chấp tay ngắm cảnh tuyết.

Đám cảm y quan giáo mới vừa trải qua sinh tử đuổi giết thấy cảnh tượng này đều có cảm giác cổ quái hoang đường chưa từng có: nếu không phải là bọn họ điên rồi, vậy chính là chúng ta điên rồi!

Thật ra bọn họ không điên chút nào...

Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh mặc cảm bào điều cừu, cỡi Đào Hoa mã, đông đảo gia tướng tiền hô hậu ủng, còn xa đã vung vẩy roi ngựa chỉ về phía này:

- Bản Quốc Công rất thích tập hợp thân bằng cố cựu, văn nhân nhã sĩ ngắm tuyết ngâm thơ lập nhã hội ở chỗ này, các vị quan trường phụng mệnh Lưu Đô Đốc tới đây bảo vệ sao? Đúng lý ra tiết trời bão tuyết như vậy, bọn Đồ Môn Hân, Đồng Hồ Ly cũng sẽ không hưng binh xâm lược, thổ phỉ cầu tặc cũng chui rúc trong hang suối ẩm. Nơi này lân cận kinh sư, ngay dưới chân thiên tử, cũng không cần các vị phải khách sáo như vậy.

Dứt lời, Chu Ứng Trinh nháy mắt với Tần Lâm đang mặc trang phục gia đình gần đó.

Đây là bọn họ đã thương lượng từ trước, Tần Lâm chỉ nói muốn lật đổ Lưu Thủ Hữu, Chu Ứng Trinh lập tức làm hết sức mình.

Trước đây bọn Dư Mậu Học công kích gia gia y Chu Hi Trung, muốn truy đoạt tước vị Định Tương Vương mà Chu Hi Trung được truy phong sau khi chết vào năm Vạn Lịch nguyên niên, Lưu Thủ Hữu là kẻ cầm đầu vô thần đứng ra tán thành. Sau khi chết truy phong tước vị vốn chính là hư hàm, không chộc tới ai lại bị đòi truy đoạt, đây quả thực là đào mộ tổ tiên người ta lên.

Chuyện này nhờ có Tần Lâm khéo léo sắp đặt, rốt cục cũng được êm xuôi, từ đó về sau Chu Ứng Trinh đã trở thành tâm phúc của Tần Lâm. Nói thật nếu như không giữ được Vương tước gia gia được truy phong sau khi chết, bị truy đoạt mất, Chu Ứng Trinh cũng không biết mình có can đảm sống tiếp hay không.

Đó là giữ phần mộ tổ tiên!

Lần này Tần Lâm không nói cặn kẽ, chỉ nói ra muốn gây phiền phức cho Lưu Thủ Hữu, mặc dù bình thời Chu Ứng Trinh nhất gan sợ chuyện nhưng cũng không quên được mối đại thù này, bèn vỗ ngực hứa sẽ giúp hấn đối phó Lưu Đô Đốc.

Tần Lâm cười nhìn Chu Ứng Trinh giơ ngón tay cái lên, lời nói mới vừa rồi hết sức thú vị, đem chuyện Đề Kỳ đuổi bắt thầy trò Bạch Sương Hoa nói thành tới bảo vệ thưởng tuyết nhã tập, đáng tiếc Lưu Thủ Hữu còn chưa chạy tới, nếu không biểu lộ của y nhất định rất thú vị.

Thật ra biểu lộ của ba vị Trương Chiêu, Bằng Thanh, Phùng Hân cũng rất thú vị rồi, có thể nói là dở khóc dở cười, không thể làm gì khác hơn là xuống ngựa hành lễ:

- Ra mắt Thành Quốc Công, hạ quan... hạ quan cũng không phải là tới đây bảo vệ. Quốc Công gia là hậu duệ của danh tướng, công phu gia truyền hết sức cao cường, hạ quan không đáng kể gì. Chỉ là phụng mệnh Lưu Đô Đốc lùng bắt giáo chủ Ma giáo...

Nói tới chỗ này, ánh mắt ba vị cảm y Chỉ Huy Sứ quét qua một lượt trong đám người, tìm kiếm hai đời giáo chủ Ma giáo đã mất tung tích. Bốn bề tuyết trắng một màu, nhìn qua thấy hết không thể trốn xa, như vậy nhất định các nòng đã trà trộn vào trong đám người.

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn đúng lúc chạm vào ánh mắt Tần Lâm. Chỉ thấy Tần Lâm Tần Bá gia đang đứng trong đám đông nở một nụ cười xấu xa, ánh mắt rất là chế nhạo, ba vị này nhất thời giật thót trong lòng, sắc mặt nhất tề biến đổi.

Từ trước tới nay, chuyện của Lưu Đô Đốc chỉ cần dính vào Tần Bá gia, chưa bao giờ có được kết thúc tốt đẹp cả.

Quả nhiên, vốn Chu Ứng Trinh hận Lưu Thủ Hữu thấu xương, vào lúc này định nhân lại muốn đến chỗ mình thường tuyết nhã tập bắt giáo chủ Ma giáo gì đó, khiến cho y tức gần nổ phổi.

Chớ có coi thường người khác, nói Chu Ứng Trinh kém cỏi là so sánh với gia gia y, sự thật cho dù là kém tới mức nào đi nữa, tốt xấu gì cũng là huân quý vô thần, công thần quốc gia.

Còn nữa, nhờ việc chạy tứ phía lôi kéo giúp Tần Lâm, dần dần Chu Ứng Trinh cũng nổi lên ở kinh sư, không còn là hạng người sợ đầu sợ đuôi như trước nữa.

Y nổi giận đùng đùng vùng vung roi, cười lạnh nói:

- Ta đường đường là Thành Quốc Công lại chứa chấp Ma giáo phản nghịch ư, Lưu Đô Đốc thật biết nói đùa!

- Ha ha ha, Vô Thanh Hầu gia ta cũng chứa chấp khâm phạm đây!

Một lão đầu nhí mắt đỏ đã ngà ngà say nhỏ toẹt một bãi nước bọt xuống đất, hẳn là lão quốc cụ Lý Cao.

- Mấy tên khốn mắt chó coi thường người này, hừ, gọi Lưu Đô Đốc các người đi ra nói chuyện!

Từ Đình Phụ cũng từ trong đám người xông ra, hừ lạnh run ống tay áo lên.

Tại sao vậy? Trương Chiêu, Bàng Thanh, Phùng Hân thấy đều sững sờ, trong số người mặc thường phục ở đây có không ít là công huân quý thích hiển hách một thời ở kinh sư.

Thì ra mùa Đông xuất hành đều ngồi xe ngựa, Chu Ứng Trinh cố ý mặc thường phục đi ngấm tuyết nhã tập, chớ vị huân quý đều mặc thường phục ngồi trong xe ngựa, tới Thành Quốc Công phủ trước tập trung rồi đi. Lưu Thủ Hữu, Lạc Tư Cung dùng toàn bộ tinh lực đối phó hai vị giáo chủ Ma giáo lớn nhỏ, không hề phát giác chuyện này.

Dĩ nhiên Tần Đốc Chủ là Đốc Chủ Đông Xưởng đi dự nhã tập để làm gì, vậy chỉ có trời mới biết.

Trừ huân quý ra còn có thật nhiều văn nhân nhã sĩ, tỷ như Lưu Đình Lan, Ngụy Doãn Trung, Mạnh Hóa Lý là quan văn nổi danh văn học. Chu Ứng Trinh cẩn thận vô cùng, danh tiếng trong đám huân quý tương đối tốt, lại thích giao thiệp với văn nhân mặc khách, cho nên mới có thể mời được bọn họ.

Còn có đám đệ tử Tâm Học Tổng Ứng Xương, Chu Hi Đán, Trần Dữ Giao, những người này là Tần Lâm đích thân mời tới. Nếu không phải là Triệu Cẩm lớn tuổi, sợ rằng Tần Bá gia cũng sẽ mời vị đại Phật này tới.

Vừa có huân quý ra mặt, bọn sĩ lâm quân tử không chen lời nữa, chỉ đứng đứng bàng quan.

Cho dù là Trương Chiêu, Bàng Thanh hoành hành ngang ngược tới mức nào cũng không dám làm gì đám huân quý thăng trầm với nước này, không thể làm gì khác hơn là phái người trở về thúc giục Lưu Thủ Hữu tới đây chủ trì.

Lạc Tư Cung cỡi ngựa trước chạy trước, Lưu Thủ Hữu, Trương Tôn Nghiêu và Chử Thái Lai chỉ chậm hơn một bước.

- Chớ trúng kế trong đám mắt cá trộn lẫn mình châu!

Từ rất xa Lạc Tư Cung nhìn thấy ở đây có một đám đông người bèn lớn tiếng kêu lên, chợt thấy trong đám người có rất nhiều đại quan hiển quý và sĩ lâm thanh lưu, hơi biến sắc mặt, dừng lại không nói tiếp nữa, lặng lẽ giật cương thúc ngựa tránh chệch sang bên.

Tên này thật là lanh lợi thức thời!

Lưu Thủ Hữu cũng không ngu, xem thử trận thế cũng biết Tần Lâm đã sớm có chuẩn bị, nhưng y và Lạc Tư Cung bất đồng, Lạc Tư Cung có thể bỏ qua, Lưu Thủ Hữu là đồng minh tâm phúc của Trương Kinh, cũng chỉ có thể nhắm mắt làm liều, sau khi nhảy xuống ngựa ngoài cười mà trong không cười hành lễ:

- Lưu mỗ lòng bắt phản nghịch Ma giáo, chỉ sợ yêu nhân đã trốn vào chỗ này, nhất định phải tra xét tường tận. Tường các vị nhiều đời chịu ân nước, cũng biết yêu phải Ma giáo lợi hại thể nào...

1085. Chương 1085: Đồng Tâm Hiệp Lực

Đám huân quý ngơ ngác nhìn nhau, lời này của Lưu Thủ Hữu vô cùng cứng rắn, thật sự không tiện phản bác, không thể làm gì khác hơn là để cho y lục soát một chút.

Lúc Lưu Đô Đốc nói chuyện, Tần Lâm đứng cạnh Bạch Sương Hoa cùng Bạch Linh Sa, nói nhỏ bên tai hai nàng.

Đâu cần phải lục soát, đám cầm y quan giáo đũa theo lập tức nhận ra Bạch Sương Hoa cùng Bạch Linh Sa trong đám người, cả bọn cầm binh khí vây quanh.

- Các, các người... Các người muốn làm gì?

Nữ binh Giáp lui về phía sau hai bước.

Nữ binh Ất kinh hoảng thất thốt:

- Đừng... Đừng qua đây.

Nữ binh Bính cũng gấp gấp nói:

- Làm gì vậy?

- Không cho phép tổn thương tỷ muội ta!

Tiểu Đinh rút kiếm ra khỏi vỏ, sắc mặt yêu kiều ngạo nghễ, thân thể lại run lên lấy bầy, dường như sợ hãi vô cùng, đáng vẻ đứng ra chống đỡ cho tỷ muội khiến cho người ta phải sinh lòng yêu mến.

Ồa một tiếng, Bạch Linh Sa lên tiếng khóc lớn, nước mắt tuôn ra ào ạt như suối:

- Các người... Các người khi dễ người!

Bạch Sương Hoa không lộ vẻ gì, thế nhưng từng giọt lệ trong suốt lạnh lẽ không tiếng động lăn xuống trên gương mặt lạnh lùng thoát tục của nàng. Nàng chỉ có một thân một mình, hiện tại đã thoát ly Ma giáo, lộ vẻ cô độc không chỗ nương tựa khiến cho người ta nhìn thấy tim đập thật mạnh.

Toàn là Ảnh Hậu (diễn viên nữ chính xuất sắc nhất) cả, Tần Lâm cười thầm không dứt.

Một đám nữ tử yếu ớt không nơi nương tựa sắp bị cầm y Đề Kỵ ức hiếp, đáng vẻ hết sức đáng thương.

Nói các nàng là giáo chủ Ma giáo, thật sự là chuyện nực cười lớn nhất trong thiên hạ.

Chu Ứng Trinh, Từ Đình Phụ đều là công tử quyền quý chính tông, đến lúc này đã không kèm được lửa giận. Bọn họ trợn trừng mắt, hít một hơi thật sâu, chuẩn bị phát tác cơn giận lôi đình.

Lại thấy Tần Lâm chen trong đám người, lạnh lẽ nhìn bọn họ khoát khoát tay.

Chu Ứng Trinh, Từ Đình Phụ đều là loại người linh mãnh, đến đây đã hiểu ra được vài phần, nhìn Tần Lâm khẽ gật đầu một cái, ngậm miệng không nói.

Bọn họ không phát tác, tự có người phát tác, bọn sĩ lâm quân tử thích nhất nêu cao chiêu bài thương hương tiếc ngọc, bình thời không có chuyện gì cũng đi tìm nội đình quyền yêm, ưng khuyến Xưởng Vệ gây phiền phức, giờ phút này thấy các vị nữ tử đang lúc thanh xuân bị ‘ức hiếp’, lập tức vỡ òa.

Vốn mặt Ngụy Doãn Trung tái nhợt biến thành màu đỏ hơi có vẻ bệnh hoạn, giờ tay chỉ chúng cầm y quan giáo, giận nói:

- Chỉ là một đám vũ phu, ưng khuyến triều đình, lại dám ức hiếp nữ tử yếu ớt ngay trước mặt chúng ta, quả thật không thể nhịn được nữa, còn không mau lui!

Tiếng quát này thật là ghê gớm, bảo kiếm trong tay tiểu Đinh rơi xuống đất keng một tiếng. Sau đó nàng ngơ ngác kinh ngạc nhìn Ngụy Doãn Trung, đôi môi khẽ cắn ngón tay, trong ánh mắt mơ màng lộ đầy vẻ sùng bái, phảng phất đứng ở trước mắt nàng là vị đại anh hùng, đại hào kiệt đỉnh thiên lập địa.

Nhất thời Ngụy Doãn Trung như vừa uống một vò rượu mạnh, toàn thân trở nên chênh choáng như say. Đương nhiên trong lòng y Tần Lâm chẳng ra gì, từng có câu chuyện Hồng Phất Nữ tuệ nhãn biết anh hùng, Tần Lâm bắt quả chỉ là Dương Tổ, vị nữ tử u mê khả ái kia không khác Trương Xuất Trần, mà anh hùng Lý Vệ Công không phải là ta còn ai nữa!

Nói thật ra triều Vạn Lịch cương kỷ lòng lẻo, văn sĩ đánh nhau vì ghen tuông do tranh giành mỹ nhân cũng không hiếm thấy, tiểu Đinh cũng có chút nhan sắc, e rằng đã bắt mắt hồn của Ngụy Doãn Trung.

Các vị chính nhân quân tử được chuyện này khích lệ, nhất thời chính nghĩa bùng bùng, cảm thấy máu nóng sôi trào trong huyết quản, há có thể để cho Ngụy Doãn Trung đi trước.

- Chúng ta nhâ tập ở chỗ này, Đề Kỵ lại tới khuấy nhiễu, thật là đốt đàn nấu hạc, không còn hứng thú gì nữa!

Lưu Đình Lan tức tối nói.

Vừa đứng có Cẩm Y Hiệu Ủy đưa tay lôi lôi kéo kéo nữ binh, Mạnh Hóa Lý là đạo học tiên sinh, thấy vậy lập tức giận đỏ mặt:

- Nam nữ thụ thụ bất thân, làm như vậy ngay trước mắt mọi người còn thể thống gì!? Nữ tử yếu ớt như vậy làm sao có thể là phản nghịch Ma giáo, hôm nay Mạnh mẽ đã lãnh giáo bản lãnh chỉ hươu nói ngựa của Đề Kỵ!

- Không trách dân chúng thiên hạ sợ Đề Kỵ như sợ cọp!

Ngụy Doãn Trung lại nhìn ánh mắt trong suốt ngây thơ đáng yêu của tiểu Đinh, cố ý tiến về phía trước mấy bước cao giọng ngâm nga:

- Vùng ngoại thành Vĩnh Châu sinh ra dị xà, da đen sọc trắng, chạm vào cỏ cây làm cho chúng chết, không ai có thể chế ngự được... Ôi, triều đình còn hơn rắn dữ!

Y đọc hết một lượt Bộ Xà Giả Thuyết của Liễu Tông Nguyên, thanh âm đồng đặc hùng hồn như vàng rơi trên đá.

- Đúng là bọn vô sỉ mặt dày!

Giám sát Ngự Sử Chu Hi Đán lộ vẻ khinh bỉ.

- Nực cười Đề Kỵ là thứ bại hoại, làm người ta khinh bỉ mà thôi!

Cấp Sự Trung Trần Dữ Giao ra sức vung tay áo, sau đó quay ngoắt đi nơi khác, dường như nhìn những cảm y quan giáo này một cái cũng sẽ tạo thành sỉ nhục nghiêm trọng đối với y.

Bị các vị chính nhân quân tử mắng xối xả một trận, chúng Đề Kỵ cùng cao thủ đại nội thấy đều đỏ mặt, có cảm giác như mình là tên khốn đầu mọc nhọt, toàn thân có ghẻ, chảy mủ hôi thối, hận tìm không được một cái lỗ để chui vào.

Trong đám người, Tần Lâm che miệng không nhìn được cười, bây giờ các người cũng biết văn nhân miệng thối rồi chứ... Lão tử bị mắng đã nhiều năm, cuối cùng cũng có ngày gió đã xoay chiều.

Có làm hay không! Đám cảm y quan giáo phục hồi tinh thần lại, rõ ràng thấy tận mắt đồng bạn bị giết, vì sao đám sĩ lâm quân tử này lại coi bọn mình như đám khốn chuyên ức hiếp nữ tử như vậy?!

Đám cảm y quan giáo quay đầu lại nhìn Lưu Thủ Hữu, Lạc Tư Cung đã đi chéch sang bên, Trương Tôn Nghiêu và Chữ Thái Lai còn chưa đủ cân lượng để bọn họ hỏi ý.

Lưu Thủ Hữu rõ ràng nhìn thấy Tần Lâm giữa đám đông đang cười xấu xa nhìn mình, trong lòng cảm thấy khó chịu giống như vừa nuốt chửng một con ruồi.

Không thể làm gì, Lưu Thủ Hữu bất đắc dĩ nặn ra sắc mặt ôn hòa giải thích:

- Chư vị nghe Lưu Đốc một lời, cần phải biết Bạch Liên Ma giáo cực kỳ xảo trá âm độc...

Không đợi Lưu Thủ Hữu nói hết lời, Tần Lâm nhìn Tổng Ứng Xương gật đầu một cái.

Tổng Ứng Xương vượt qua đám người tiến ra, cười lạnh nói:

- Lưu Đốc dẫn dắt Đề Kỵ làm việc như vậy thật là hoang đường! Thành Quốc Công mời nhà sư kinh sư tới chỗ này thưởng tuyết, chư vị nơi này hoặc là nhiều đời chịu ơn nước, hoặc là đọc thuộc Lễ Mạnh, làm sao có chuyện chứa chấp phản nghịch? Hừ hừ, nghe nói gần đây nội đình quyền yêm khí thế dâng cao, ưng khuyến dưới cờ tự nhiên làm việc siêng năng, e rằng Hạng Trang múa kiếm, ý tại Phái Công!

Hay cho câu Hạng Trang múa kiếm, ý tại Phái Công!

Gần đây quyền thế phe Trương Kinh bành trướng, bên trong ý gian phi Trịnh nương nương, làm Vạn Lịch quân vương không chịu làm triều, tay nắm Ty Lễ giám thay mặt thiên tử phê hồng. Bên ngoài là Lưu Thủ Hữu, Trương Tôn Nghiêu dẫn dắt Đề Kỵ hoành hành ngang ngược, vô cùng phách lối, khiến cho dân chúng kinh sư giận mà không dám nói gì.

Bất kể huân quý hay là quan văn ngoại triều đều cảm thấy đến từ áp lực quyền yêm, nếu không vạch trần vẫn chỉ là nghi vấn trong lòng, không ai dám nói ra ngoài miệng. Nhưng hiện tại Tổng Ứng Xương nói ra rõ ràng như thế, nhất thời ai nấy giật thót trong lòng: chẳng lẽ là Trương Kinh Trương Ty Lễ muốn bắt chước Lưu Cần, Ưng Trục (Đốc Chủ Tây Xương vào năm Thành Hóa, cùng tên với Ưng Trục của Ngũ Phong hải thương) năm xưa, bên trong ý gian phi, mê hoặc thánh thông, bên ngoài lấy tay che trời lực áp văn võ bá quan sao?!

Ngược lại khoảng thời gian này Tần Lâm ngoan ngoãn hết chỗ nói, dường như đã rất thỏa mãn với tước vị thế tập Vũ Xương Bá, cũng có vẻ xa lạ ngăn cách với gian phi Trịnh nương nương, không thể nào tạo thành uy hiếp cho các vị sĩ lâm thanh lưu.

Chu Ứng Trinh vốn là vì chuyện gia gia bị truy đoạt Vương tước nên vô cùng hận Lưu Thủ Hữu, vào lúc này lập tức quật gió thổi lửa:

- Lưu Đốc đến chỗ chúng ta lòng bắt phản nghịch Ma giáo, hừ hừ, há đâu có lý như vậy!

Từ Đình Phụ hí mắt lại, lóe lên một chút hàn quang:

- Chẳng lẽ Trương Ty Lễ cùng Lưu Đốc muốn bắt chước Triệu Cao thời Tần, chỉ hươu nói ngựa trước mặt chúng ta sao?!

So với huân quý, thanh lưu quan văn càng không sợ chuyện, Ngụy Doãn Trung cảm giác được mấy vị nữ tử đối diện đang nhìn mình, trong nháy mắt chính nghĩa bùng lên, dứt khoát vung cánh tay hô to:

- Lưu Thủ Hữu cấu kết quyền yêm, hiếp đáp lương thiện, rõ ràng mục đích là vì muốn áp đảo thần tử chính trực, bắt chước Triệu Cao năm xưa!

Lưu Đình Lan giận nói:

- Liệt tổ liệt tông Đại Minh ta kéo dài hơn hai trăm năm, thánh thiên tử tại vị, há dung cho bọn ngông cuồng này!

Chu Hi Đán gần giọng nói:

- Trở về kinh sư viết tấu chương đạ hặc quyền yêm, còn có đám cảm y võ thần xu nịnh!

Trần Dữ Giao vung cánh tay hô:

- Quốc triều nuôi sĩ hai trăm năm, trọng nghĩa tử tiết, chính là hôm nay!

- Trước giết nịnh thần, sau diệt quyền yêm, duy thanh lưu ta, độc chưởng triều cương!

Ặc, dường như có thứ gì kỳ quái lọt vào...

Tổng Ứng Xương nói một câu chọc vào tổ ong vô vể, nghĩ đến thời gian trước Trương Kinh ra sức khuếch trương quyền thế, còn ủng hộ gian phi phế trưởng lập ấu, bọn quân tử thanh lưu lập tức đỏ ngầu đôi mắt, dứt khoát trở mặt thóa mạ Lưu Thủ Hữu không ra gì. Rất nhanh Lưu Đốc đáng thương đã trở thành

hạng vô sỉ bại hoại lên ba tuổi nhìn lên nữ nhân tám, năm tuổi còn đái dầm, bảy tuổi leo nóc nhà giở ngói nhìn trộm khuê phòng thiếu nữ, chín tuổi tới chốn thanh lâu ăn chơi.

Lưu Thủ Hữu chỉ muốn khóc, nhìn hai vị giáo chủ Ma giáo trong đám người giả bộ khổ sở đáng thương, y rất muốn hét lớn một tiếng với bọn sĩ lâm quân tử, các người ngu như heo!

Tần Lâm ở giữa đám người nhìn Lưu Thủ Hữu giả giả ngón giữa, nụ cười lộ ra tám cái răng chói mắt. Nếu nói bọn tiểu Đình, A Sa là nữ nhân vật chính xuất sắc nhất, vậy nhất định Tần Lâm là nam nhân vật chính xuất sắc nhất.

Không, hẳn giống như đạo diễn, hơn nữa còn là loại đạo diễn đầy quyền lực ngầm ...

- Người, người, người!

Lưu Thủ Hữu nhìn Tần Lâm, trong phút chốc dừng dừng nổi giận, hận không thể xông lên đập một quyền gãy hàm răng ngay ngắn chỉnh tề khiến cho người ta ghen tỵ kia.

Nhưng rốt cuộc Lưu Đô Đốc vẫn không làm như vậy, y nhìn đám huân quý và các văn thần đang xắn tay áo cởi giày, khí thế hung hăng bao vây lại, không thể làm gì khác hơn là im hơi lặng tiếng quay đầu ngựa lại.

- Tần Lâm, người giỏi lắm!

Lưu Thủ Hữu tràn đầy oán niệm nhìn Tần Lâm một cái, trong lòng rối như tơ vò. Lần này mắc bẫy Tần Lâm, e rằng cả kế hoạch của Trương Ty Lễ sẽ...

Bị chuyện này khuấy nhiễu, mọi người cũng không còn hứng thú thưởng tuyết nhã tập nữa, trước khi đám huân quý rời đi rồi rít an ủi Tần Lâm, mọi người như chim liền cánh chỉ viện cho nhau, không cần phải sợ Trương Kinh và Lưu Thủ Hữu. Huống chi ai ai cũng biết Tần Đô Đốc Chủ từng nhiều lần phá Bạch Liên giáo, mới vừa rồi Lưu Thủ Hữu chỉ trích, rõ ràng xuất phát từ lòng ghen tỵ hoặc là càn rỡ hiểm ác hơn.

Lúc Tống Ứng Xương và Tần Lâm hàn huyên nói lời từ biệt, y hạ giọng thật thấp nói:

- Đồng tâm hiệp lực.

- Đồng tâm hiệp lực.

Tần Lâm gật đầu một cái.

Tống Ứng Xương, Chu Hi Đán và Trần Dữ Giao vừa được Tần Lâm mến yêu, lại được ân sư Triệu Cẩm ngầm cho phép, đặc biệt tới đây quạt gió thổi lửa, đối phó quyền yểm Trương Kinh và cấm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu, có lẽ là Triệu Cẩm muốn trả ân tình cho Tần Lâm.

Nhưng bọn Tống Ứng Xương lại có cân nhắc khác, dù sao Triệu Cẩm tuổi tác đã cao, không lâu sau sẽ cáo lão về quê, phe bọn Tống Ứng Xương muốn vững vàng không ngã trong triều, vậy cần tìm đồng minh hùng mạnh mới được.

Hiển nhiên Tần Lâm là lựa chọn vô cùng thích hợp.

Ngụy Doãn Trung, Lưu Đình Lan muốn đi lại không đi, rề rà hồi lâu, ngay cả Mạnh Hóa Lý cũng hơi đỏ mặt.

Tiểu Đình cùng A Sa cắn cắn đôi môi, phảng phất phải lấy hết can đảm mới quyết định đi tới, hết sức thận trọng cúi đầu, dịu dàng nói câu vạ phúc:

- Đa tạ chư vị tiên sinh trượng nghĩa chấp ngôn, tiểu nữ tử vô cùng cảm kích!

Cố gắng hết sức nói mấy câu này, sắc mặt hai thiếu nữ đã đỏ bừng, cuống quýt chạy trở về.

Ngụy Doãn Trung và Lưu Đình Lan vô cùng đắc ý, cảm thấy toàn thân như bay bổng tận chín tầng mây. Mặc dù sớm có thể thất, nhưng nếu là mỹ nhân ân trọng, nghĩ biện pháp cưới để làm thiếp thất cũng không phải là không thể được. Bọn họ vội vàng chỉ trời đất thề thốt sau khi trở về sẽ tổ Lưu Thủ Hữu thật nặng, sau đó mới rời đi vài bước quay đầu lại một lần.

Dáng vẻ thẹn thùng xấu hổ của A Sa và tiểu Đình làm Tần Lâm cười nghiêng ngả, một tiểu ma nữ, một hồ ly tinh, vậy mà Ngụy Doãn Trung, Lưu Đình Lan nói các nàng là nữ tử yếu ớt.

- Hừ, vì sao hai tên này lại trở nên như vậy?!

Đôi mày thanh tú của A Sa khê cau, sau đó trừng mắt nhìn Tần Lâm đang cười xấu xa:

- Hừ, nếu Tần đại thúc cũng thành thật như vậy thì hay quá!

- Nam nhân không xấu nữ nhân không thương!

Tần Lâm bật thốt lên.

Hừ! A Sa liếc hắt một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức nghiêng qua chỗ khác, hai vành tai đỏ ửng.

Tần Lâm lập tức nghĩ tới không nên nói với A Sa những lời này, sắc mặt cũng đỏ bừng, vội vàng ho khan hai tiếng che lấp, cười nói:

- Vào giờ phút này, có lẽ bọn Ngã Khổ Thiền cũng gặp phải phiền phức không nhỏ.

Đúng là Ngã Khổ Thiền gặp phải phiền phức rất nghiêm trọng, nghiêm trọng đến mức rất có thể rơi đầu.

Hướng Tây Bắc kinh sư, trong một ngôi nhà nông lẻ loi nằm dưới chân Thạch Cảnh sơn, vào mùa Đông giá rét bốn phía ít có dấu chân người lui tới, chính là điểm dừng chân bí mật của Bạch Liên giáo ở kinh sư.

Ứng Kiếp Hữu Sứ Ma giáo uy phong lẫm lẫm, Thiết Diện Sát Sinh Phật Ngã Khổ Thiền trên giang hồ làm người ta nghe danh kinh hồn khiếp vía, vào giờ phút này phải dùng hết sức lực toàn thân mới miễn cưỡng tựa lưng được vào lan can trước sân, miệng lão phát ra tiếng thở dốc vô cùng khổ sở.

1086. Chương 1086: Phản Bội

Tử Hàn Yên, Tiêu Vân Thiên, Luyện Ích Trần cùng chư vị trưởng lão nằm ngổn ngang khắp nơi trong viện, sắc mặt ai nấy xám xịt, không còn đờ đờ sát khí như lúc bình thường.

Vào giờ phút này người còn đứng ở giữa sân cũng chỉ có Phụng Thánh Tả Sứ, Phi Thiên Ngô Công Cao Thiên Long, Huyết Hải Phi Bồng Hồ Văn Bằng Hồ trưởng lão.

Tình thế hết sức rõ ràng.

Sáng hôm nay, mọi người phát hiện Bạch Linh Sa lặng lẽ chạy đi. Dọc theo đường đi từ Vân Nam đến Hồ Quảng rồi đến kinh sư, vị giáo chủ này thường lén chuồn đi mua thức ăn vặt như kẹo, hoặc đi nghe kể chuyện xem diễn tuồng, Ngã Khổ Thiền cũng không coi là chuyện lớn lao gì. Dù sao Bạch Liên Hướng Nhật thần công của A Sa cũng có bảy thành hóa hầu, hơn nữa lại cơ trí linh hoạt, trơn tuột như một con lươn, cho dù có nguy hiểm cũng không khó thoát thân.

Kể luyện võ người ngồi tĩnh tọa, cả buổi sáng hết thấy bình thường.

Ai ngờ sau bữa cơm trưa tình huống đột biến, sau khi gác lại chén đũa không lâu, Ngã Khổ Thiền liền phát hiện Đan Điền mình trống rỗng, không vận nổi một khẩu chân khí, toàn thân mềm nhũn không còn chút sức lực nào.

Trúng độc rồi!

Bọn Tử Hàn Yên, Tiêu Vân Thiên công lực hơi kém, sau khi trúng độc càng không chịu nổi, thi nhau mềm nhũn ngã xuống đất.

Cao Thiên Long và Hồ Vân Bằng cũng làm bộ trúng độc, chờ các vị cao thủ trong giáo hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng, hai tên phản đồ mới cười gian nhảy lên một cái, vung chỉ điểm huyết đạo tất cả mọi người lại.

Ngã Khổ Thiên công lực tinh thâm, không ngờ rằng tránh thoát Hồ Vân Bằng đánh lén, lưng tựa lan can, hai tay chống thiên trụ bằng thép, ra sức chống đỡ không chịu ngã xuống, mắt nhìn chăm chăm Cao Thiên Long như sắp sửa nổ mìn:

- Cao Tả Sứ, Ngã mỗ gọi lão một tiếng Tả Sứ lần cuối cùng! Huynh đệ tỷ muội sóng vai vào sinh ra tử mấy chục năm tình nghĩa thâm sâu, năm xưa võ công của lão chưa thành, bị ứng khuyến triều đình vây công ở Xuyên Thiểm Đạo, Thánh giáo chủ đòi trước ngàn dặm bốn ba chạy tới cứu viện... Thôi thôi thôi, không nói tới tình nghĩa nữa, có lẽ lão cũng nghe không lọt... Chỉ nói về thân phận địa vị, Phụng Thánh Tả Sứ kẻ dưới Thánh giáo chủ, tương lai Thánh giáo xưng hùng, đoạt lại thiên hạ, lão sẽ là kẻ dưới một người trên vạn người, vì sao phải khổ sở làm ra chuyện như vậy?!

Ngã Khổ Thiên tính tình cương liệt nhưng tuyệt không phải hạng người hữu dũng vô mưu, thấy thế cục trước mắt bất lợi, trong lòng lại âm thầm lo âu thay Bạch Liên Sa sáng sớm đã mất tích, lời nói này là muốn dùng tình cảm thuyết phục Cao Thiên Long.

Tử Hàn Yên vốn là cực kỳ tức giận, nghe Ngã Khổ Thiên dứt lời cũng kèm lòng không đành gật đầu một cái, cố gắng hòa hoãn thanh âm:

- Cao sư huynh, muội còn nhớ lúc trước tỷ võ với Không Động phái thân bị thương nặng, huynh lấy một địch năm cứu tiểu muội, lại đơn độc xông vào Thiếu Lâm tự trộm Phật cốt xá lợi trị liệu nội thương cho tiểu muội. Mặc dù không nói ra miệng nhưng suốt đời tiểu muội khó quên chuyện này, chẳng hay sư huynh có còn nhớ chăng?!

Cao Thiên Long cũng không phải loại người vừa sinh ra sau gáy đã có xương phản, năm xưa đánh Nam dẹp Bắc vì Bạch Liên giáo, cũng từng lập qua công lao hãn mã, kết làm sinh tử chi giao với chư vị huynh đệ tỷ muội.

Nghe Ngã Khổ Thiên cùng Tử Hàn Yên khuyên nhủ, Luyện Ích Trần, Tiêu Vân Thiên cùng các vị trưởng lão đều âm thầm gật đầu. Thời gian gần đây Cao Thiên Long càng ngày càng xa cách mọi người, cũng có thể cảm giác được dục vọng quyền lực của lão càng ngày càng mạnh mẽ, nhưng dù sao vẫn còn tình nghĩa với nhau...

- Tình nghĩa, tình nghĩa...

Cao Thiên Long cười khàn khạch hết sức lạnh lùng, mặt mũi méo mó biến đổi trong tiếng cười, thanh âm cũng biến thành khàn khàn chói tai:

- Các người có biết con ta Cao Sài Vũ đã chết trong tay người nào không? Bạch Sương Hoa, ả Bạch Sương Hoa kia! Các người còn dám nói tới tình nghĩa, ha ha ha...

Cái gì, Cao Sài Vũ là Bạch Sương Hoa giết sao!?

Chuyện này là do trời xui đất khiến Cao Thiên Long hiểu lầm, năm xưa kẻ giết chết Cao Sài Vũ ở Kỳ Châu chính là Tần Lâm Tần Bá gia. Bất quá với quan hệ hiện tại giữa Tần Lâm và Bạch Sương Hoa, nói là ai giết cũng không khác nhau gì mấy.

Chư vị Bạch Liên giáo nửa tin nửa ngờ.

Ngã Khổ Thiên cúi đầu hơi nghĩ ngợi, sau đó ngẩng đầu nhìn ánh mắt của Cao Thiên Long, nhỏ toẹt một bãi nước miếng:

- Mối thù giết con không phải chuyện đùa, Bạch tiên giáo chủ đã phá cửa ra giáo, không còn là người trong Thánh giáo. Nếu nàng thật sự đã giết Sài Vũ thế diệt, chúng ta sẽ giúp Cao huynh lấy lại công đạo, mời Bạch tiên giáo chủ cho câu trả lời công bằng. Nếu là Cao huynh có chỗ hiểu lầm, cũng tiện giải thích ngay mặt.

Mọi người âm thầm gật đầu, mặc dù không tin Bạch Sương Hoa là người như vậy, nhưng nói rõ ràng ngay mặt vẫn tốt hơn.

Nãy giờ Hồ Vân Bằng không nói gì chợt liên tục cười lạnh, âm hiểm nói:

- Cao Chỉ Huy, phản nghịch Ma giáo bậc này còn nhiều lời với chúng làm chi?!

Cao Chỉ Huy? Sắc mặt của Ngã Khổ Thiên lập tức thay đổi.

Các vị trưởng lão mồm năm miệng mười mắng loạn:

- Cao Thiên Long, không ngờ rằng lão đã tiếp nhận quan chức Ngụy triều!

- Thánh giáo đối xử lão không tệ, đã là Phụng Thánh Tả Sứ, vì sao phải khổ sở đi làm Chỉ Huy gì đó?!

- Ngụy chức Ngụy triều có gì là hay ho, phản giáo hàng địch, tương lai Vô Sinh Lão Mẫu trừng phạt, lão sẽ vĩnh viễn không được siêu sinh!

Sắc mặt Cao Thiên Long âm trầm bất định, đột nhiên trầm giọng quát ngăn:

- Đủ rồi! Cái gì Thánh giáo, cái gì Phụng Thánh Tả Sứ, tất cả đều là rắm thối! Từ khi Chu Nguyên Chương, không, Hồng Võ gia lên ngôi cho tới bây giờ, triều Đại Minh kéo dài hai trăm năm, chúng ta cũng náo loạn hai trăm năm, chưa từng khởi sắc được chút nào. Vừa rồi dọc đường Bắc thượng, các người thấy tình huống thế nào?

Các vị trưởng lão đang mắng sừng miệng nghe vậy thình lình ngẩn người. Đương nhiên là Cao Thiên Long vô sỉ đáng ghét, nhưng lời vừa rồi của lão cũng không sai. Dọc đường Bắc thượng, tình cảnh dân chúng Tứ Xuyên Hồ Quảng thế nào, tình cảnh huynh đệ Tào Bang trên Đại Vận Hà thế nào, lại thêm tình cảnh nhìn thấy ở Sơn Tây Quan Trung trước đó, nghe được từ miệng thương nhân chuyện hải cấm được mở ra... mọi người hết sức buồn bực trong lòng. Cho tới giờ khắc này bị Cao Thiên Long vạch trần, ai nấy lại tự hỏi lòng mình: thật sự có khả năng lật đổ triều đình, xây dựng lại chính quyền Long Phụng sao?!

Hồ Vân Bằng cười lạnh:

- Cao Chỉ Huy anh minh! Từ trước hạ quan cũng bị giáo nghĩa đầu độc, bây giờ xem ra triều đình mới là thiên mệnh nên theo, đi theo Ma giáo làm phản nghịch cả đời không có kết cục tốt. Ngược lại Lạc Đô Đốc cho chúng ta tiền đồ như gấm như hoa, hôm nay Cao huynh thực lĩnh Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ, ta cũng được chức hàm Thiên Hộ, tương lai ăn no mặc ấm, quang tông diệu tổ, phong thê ẩm tử, chẳng phải là khoái hoạt hơn làm phản tặc sao?

Hồ Vân Bằng nói chuyện một hơi, đã tự xưng mình là quan viên triều đình.

Các vị cao thủ Bạch Liên giáo thật sự không chịu nổi thái độ của y, ai nấy nghiêng răng nghiêng lợi thóa mạ:

- Hừ, phản nghịch vô sỉ, còn muốn thăng quan phát tài ư, nằm mơ đi! Thánh giáo chủ và Bạch tiền giáo chủ sẽ đưa các người xuống hoàng tuyền!

- Bạch tiền giáo chủ thần công vô địch, chúng ta đi trước một bước, tới quê quán chân không nhìn xem kết quả của hai tên phản đồ này!

Đến lúc này bọn họ lại nhớ tới Bạch Sương Hoa, nếu có nàng ở chỗ này, há dung cho Cao Thiên Long ngông cuồng như vậy.

- Bạch Sương Hoa, Bạch Linh Sa? Ha ha ha...

Cao Thiên Long ngửa mặt lên trời cười to, cuối cùng thu tiếng cười lại, âm trầm lạnh lẽo nói:

- Có lẽ lúc này đã bị bắt rồi!

Thì ra ở Côn Minh Kim Mã Bích Khê phường, Cao Thiên Long làm bộ vô tình vạch trần quan hệ giữa Tần Lâm và Bạch Sương Hoa, khiến cho Lạc Tư Cung sinh lòng nghi ngờ. Lúc ấy lão đã manh nha ý định phản bội Bạch Liên giáo, đầu thân ứng khuyến triều đình.

Lạc Tư Cung linh mẫn tới bậc nào, lập tức phát hiện ra tâm tư Cao Thiên Long, âm thầm sai người liên lạc với lão.

Bạch Liên giáo nhiều lần bị đả kích nặng nề, Cao Thiên Long lại có thù riêng với Tần Lâm, Bạch Sương Hoa, như vậy dần dần không nhận được tâm chí dao động. Cho nên lão dứt khoát mang theo Hồ Vân Bằng

đầu dựa vào triều đình, từ Phụng Thánh Tả Sứ Bạch Liên giáo biến thành Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ triều đình.

Nếu đã làm con Tốt qua sông, vậy không có lý nào thối lui lại được nữa, hai người bọn họ đã hạ quyết tâm, sẽ dùng máu của huynh đệ tỷ muội trong giáo nhuộm đỏ tiền trình như hoa như gấm của mình. Lần này dùng mật tin dẫn dụ thầy trò Bạch Sương Hoa, Bạch Linh Sa vào bẫy rập, lại dùng Thấu Cốt tô đầu độc các cao thủ trong giáo, chính là bản đạp tiến thân của Cao Thiên Long và Hồ Vân Bằng.

Ngã Khổ Thiên biết hai tên phản đồ này không có khả năng quay đầu lại được nữa, các cao thủ mãi lo mắng to, còn lão không nói một lời, âm thầm đề tụ công lực.

Cao Thiên Long cười âm hiểm lấy Ngô Công đình ra:

- Ngã Hữu Sứ, công lực lão thâm sâu, bản quan không thể không đề phòng, xin lỗi!

Dứt lời Cao Thiên Long chuẩn bị xuất thủ, trước hết dùng Ngô Công đình bắn vào xương tỳ bà Ngã Khổ Thiên, phế bỏ một thân võ công của lão.

Thần sắc Ngã Khổ Thiên không thay đổi, trong lòng thầm kêu khổ không ngừng. Đã trúng phải gian kế của phản đồ, cả đời tung hoành thiên hạ, quay đầu lại bất ngờ kết thúc trong tay loài tiểu nhân vô sỉ.

Đúng lúc này, thành linh bên ngoài vang lên tiếng vỗ ngựa ầm ầm như sấm, có rất nhiều người hò hét, chỉ nghe loáng thoáng:

- Bốn bề đã bị bao vây chặt chẽ, phản nghịch Ma giáo không cần đi nữa, ai bắt được đầu mục Ma giáo, Trương Ty Lễ, Lưu Đô Đốc sẽ trọng thưởng!

Không phải là Lạc Tư Cung sao? Cao Thiên Long và Hồ Vân Bằng hơi giật mình, cùng nhau đi ra ngoài đón, lại thấy ước chừng hơn trăm Đề Kỳ từ bốn phương tám hướng bao vây lại. Ai nấy đao ra khỏi vỏ, giương cung lấp tên, Xế Điện Thương chuẩn bị sẵn sàng, vừa thấy bọn Cao Thiên Long đi ra lập tức như lâm đại địch.

- Trưởng quan không cần nổ súng, tại hạ Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ Cao Thiên Long, Thiên Hộ Hồ Vân Bằng!

Hai tên phản đồ vừa báo quan hàm danh hiệu vừa quét nhìn Đề Kỳ, cười bồi nói:

- Tại sao không thấy Lạc Đô Đốc?

Trong đội ngũ có hai người lạ mặt giục ngựa tiến ra, sắc mặt người đi đầu hết sức âm trầm:

- Các người chính là hai tên Ma giáo đầu hàng vừa rồi, Cao Ngô Công, Hồ Phi Bồng gì đó phải không? Hừ, mở miệng ra là nhắc tới Lạc Đô Đốc, y đã bắt được hai vị giáo chủ Ma giáo, chẳng lẽ còn không chịu nhường những công lao nho nhỏ này lại cho chúng ta?! Chẳng lẽ nha môn Cẩm Y Vệ lớn như vậy, trên dưới đều là họ Lạc sao?

Người đi sau mặt nung núc thịt, càng không chút khách sáo, giơ roi chỉ Cao Thiên Long:

- Bọn ta phụng mệnh Trương Ty Lễ, Lưu Đô Đốc tới bắt yếu phạm, hai người các người đi trước dẫn đường!

Cao Thiên Long và Hồ Vân Bằng nhìn nhau, chỉ cười khổ trong lòng, đây rõ ràng là Lưu Đô Đốc và Lạc Đô Đốc tranh công, kẹp chúng ta ở giữa.

Từ trước tới nay một khi tâm tính người ta biến đổi, chuyện mà trước đó không dám, không thêm làm, hiện tại hoàn toàn ngược lại. Tỷ như chỉ cần là mấy tháng trước, tên cẩm y quan giáo vô danh tiểu tốt này dám nói chuyện với Cao Thiên Long bằng giọng điệu như vậy, đã sớm bị lão phóng ấy chực mũi Ngô Công đình vào mắt. Nhưng hôm nay lão lại im hơi lặng tiếng, khom người cung kính đi trước dẫn đường.

- Hạ quan sống lâu với phản nghịch, mới vừa bỏ chỗ tối ra chỗ sáng, là người mới, rất nhiều chuyện không biết tốt xấu, mong rằng thượng quan thể tuất hạ tình...

Cao Thiên Long nói đầy vẻ nịnh hót, thuận tay lấy một thỏi vàng đưa qua tay áo người kia, sau đó lại nghiêng người đi trước dẫn đường, nở một nụ cười bồi hỏi:

- Chẳng hay thượng quan là...?

- Tào Thiếu Khâm!

Kèm theo giọng nói lạnh như băng, một thanh đoản đao đen nhánh lặng lẽ không tiếng động đâm vào eo của Cao Thiên Long, cơn đau đột ngột khiến cho lão nhảy dựng lên.

Bên kia Vũ Hóa Điền cũng thừa dịp Hồ Vân Bằng không chú ý, từ phía sau chộp lấy cổ y chuẩn xác, dùng sức bóp chặt đồng thời cười gằn nói:

- Bọn ta không phải là cầm y quan giáo, mà là thuộc hạ dưới quyền Đông Xưởng Tàn Đốc Chủ, hắc hắc hắc hắc...

- Ôi, vì sao vai phản diện trước khi giết người thường hay nói một hơi tràng giang đại hải như vậy?!

Tiếng cười của Tần Lâm có vẻ mỉa mai trào phúng, khiến cho toàn thân Cao Thiên Long và Hồ Vân Bằng lạnh như băng, trong đôi mắt tràn đầy kinh hãi.

Cầm y Đề Kỵ triển khai đội hình cánh nhọn, Tần Lâm vỗ ngựa tiến ra, vận mãng bào ngọc đá, đeo thất tinh bảo kiếm, một tay nhẹ nắm dây cương, khóe môi nhếch lên một nụ cười giễu cợt.

Trúng kế rồi!

Cao Thiên Long và Hồ Vân Bằng chợt cảm thấy tim mình đập mạnh, Tần Lâm đột nhiên hiện thân, có nghĩa âm mưu của bọn họ đã hoàn toàn thất bại.

Hai người bọn họ cũng không phải là kẻ yếu, Cao Thiên Long phản ứng vô cùng mau lẹ, lão nghiêng thân thể xông lên phía trước cố gắng né tránh. Tào Thiếu Khâm cầm đao thành linh đâm từ phía sau, trong khoảnh khắc mũi đao sắp trúng đích Cao Thiên Long thành linh vận người, khiến mũi đao không đâm trúng nơi yếu hại là thận.

Nhưng cơn đau đột ngột vẫn khiến cho lão đau đớn đến căng thẳng toàn thân. Khoảnh khắc nhìn thấy Tần Lâm hiện thân lại càng kinh hồn khiếp vía, cơ hồ không khống chế được thân thể của mình.

- Chịu chết đi!

Trên mặt Tào Thiếu Khâm lộ ra nụ cười tàn khốc lúc thấy con mồi sắp tử vong, nắm chặt đoản đao chợt kéo ngang một cái, muồn khuấy nát lưng đối phương.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, nội công hùng hậu tu luyện mấy chục năm và kinh nghiệm vô số lần vào sanh ra tử của Cao Thiên Long đã phát huy tác dụng. Lão xuất thủ nhanh như điện chớp, song chỉ điểm vào tay phải Tào Thiếu Khâm cầm đao, móng tay xanh biếc lấp lánh đâm trúng hõ khẩu đối phương.

Vết thương của Tào Thiếu Khâm lập tức đau nhói giống như vừa bị bò cạp chích, cho dù là võ công y rất cao nhưng ném thiết thoi lần này rồi cũng không cầm được đoản đao, vội vàng buông tay lui về phía sau. Chỉ trong thoáng chốc toàn bộ bàn tay phải y đã sưng vù lên như bánh bao, vết thương hõ khẩu chảy ra máu có màu đen như mực, mùi tanh hôi xông vào mũi.

1087. Chương 1087: Cá Nầm Trên Thớt

Cùng lúc đó, Hồ Vân Bằng bị Vũ Hóa Điền bóp cổ từ phía sau, hai bàn tay cứng như kềm sắt của đối phương gia tăng lực đạo mạnh mẽ, dường như muốn bóp vỡ xương cổ y. Nhất thời Hồ Vân Bằng hoảng hốt trong lòng, sống chết trước mắt động tác nhanh hơn bình thường ba phần, nhanh chóng rút nhuyễn kiếm bên hông ra, lấy góc độ cực kỳ quỷ dị trở tay đâm ra, mũi kiếm không ngừng rung động như độc xà thổ tín, nhắm vào đôi mắt Vũ Hóa Điền.

Không hổ là Huyết Hải Phiêu Bình danh liệt mười trưởng lão Bạch Liên giáo, tuy rằng cổ là nơi yếu hại bị kèm chế, một kiếm này lại là trở tay hướng đâm ra sau lưng, nhưng góc độ tuyệt hảo, phương vị cực chuẩn, tốc độ cực nhanh, có thể nói là thượng thừa.

Vũ Hóa Điền có thể gia tăng lực đạo tay mình bóp vỡ xương cổ đối phương, nhưng làm như vậy bản thân y cũng khó tránh khỏi mũi kiếm đối phương đâm thủng đầu. Hiện tại tình thế cực kỳ có lợi ỉnh, tự nhiên y không muốn đồng quy ư tận với đối phương, đành phải buông hai tay ra, lui chếch về phía sau hai bước, né tránh mũi kiếm đâm tới nhanh như điện chớp.

Động tác mau lẹ, Cao Thiên Long và Hồ Vân Bằng đều đã đạo qua quỹ môn quan một vòng, không hổ là cao thủ Ma giáo, có thể tránh thoát khỏi Tào Thiếu Khâm và Vũ Hóa Điền đánh lên.

Vốn là võ công hai vị Cao, Hồ cao hơn một bậc, nhưng hai tên phản đồ từ trước đến nay là địch của triều đình, trước đây không lâu mới vừa bán thân đầu dựa vào, mới vừa thấy Đề Kỵ xuất hiện không khỏi nơm nớp trong lòng, chỉ nghĩ làm thế nào lấy lòng thượng quan, rửa sạch vết nhơ phản nghịch mấy chục năm quá khứ. Cho nên bọn họ không ngờ rằng đối phương đột ngột hạ sát thủ, vì không kịp đề phòng nên phải nếm mùi đau khổ, bên hông Cao Thiên Long máu tươi chảy ròng ròng, sau cổ Hồ Vân Bằng cũng có năm vết ngón tay màu đen.

Cao Thiên Long lui về phía sau hai bước, bước chân vẫn nhẹ nhàng, cũng không quần vết thương bên hông, ngẩng đầu gân gọng kêu lên:

- Chậm đã! Tần Lâm, ngươi là Đốc Chủ Đông Xưởng, hôm nay Cao mỗ đã bỏ ám đầu mình, được Lạc Đô Đốc bảo cử là Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ, ngươi dám sát hại mệnh quan triều đình ư?!

Hồ Vân Bằng đảo con ngươi vài vòng, cũng gân cổ lên nói:

- Tào Ty Phòng, Vũ Chương Ban, chó bị Tần Lâm dụ dỗ, hôm nay Lạc Đô Đốc phụng khâm mệnh phái chúng ta nằm vùng bắt phản nghịch Ma giáo. Ma giáo từ Ứng Kiếp Hữu Sứ Ngã Khổ Thiên trở xuống, Tam đường chủ, mười trưởng lão đã bó tay trong viện chờ bị bắt, chứ vị chó bị Tần Lâm lừa gạt, bỏ qua uống phí một trường vinh hoa phong thê ấm tử như vậy!

Hai cái tên Tào Thiếu Khâm và Vũ Hóa Điền này trước đây không thấy lan truyền, là cao thủ Đông Xưởng hai ba năm gần đây mới uy danh đại chấn. Theo suy nghĩ của Hồ Vân Bằng, nhất định hai người này hết sức tha thiết với công danh, nóng lòng lập công, biết được bên trong sân viện có mười mấy cao thủ Ma giáo không có lực phản kháng, không phí nhiều sức là có thể bắt được, e rằng bọn họ cũng không tránh khỏi động lòng.

Tần Lâm cười, cười vô cùng vui vẻ, Ngưu Đại Lực cùng Lục Viễn Chí theo bên cạnh hắn, còn có thân binh sai dịch ăn mặc như Cẩm Y Vệ (trước kia vốn bọn họ chính là Cẩm Y Vệ), lần này tất cả đều cười.

Không ngờ rằng Hồ Vân Bằng ngu đến độ đâm thọc hai vị Tào Thiếu Khâm và Vũ Hóa Điền. Y không biết từ diện mạo đến sinh mạng hai vị này đều do Tần Lâm ban cho, đã bán linh hồn cho Tần Bá gia.

Cho dù là các huynh đệ thân binh không biết cặn kẽ nội tình, lâu như vậy cũng nhìn ra chút đầu mối. Nếu như nói mình với Tần Bá gia là huynh đệ là thuộc hạ, như vậy Tào Thiếu Khâm và Vũ Hóa Điền thật sự chính là tay sai của lão nhân gia.

Tào Thiếu Khâm ngoài cười mà trong không cười, chỉ khẽ nhếch môi:

- Tào mỗ ra sức vì Tần Bá gia, cần gì nhiều lời?

Cơ mặt Vũ Hóa Điền giật giật, song chưởng vung lên định tái chiến, miệng gào thét:

- Hồ Vân Bằng nhận lấy cái chết!

- Thôi!

Đột nhiên Tần Lâm lên tiếng ngăn cản, giọng uể oải:

- Hai vị Tào, Vũ trung thành cảnh cảnh, bản đốc đã sớm biết, bắt quá... Hãy để cho chính chủ nhân ra tay đi.

Sắc mặt của Cao Thiên Long và Hồ Vân Bằng đột nhiên trở nên trắng như tờ giấy.

Trong đám Đề Kỳ có hai người võ ngựa tiến lên, một vị mỹ nhân lãnh nhược băng sương như ngọn núi băng, một thiếu nữ tiểu lệ hoạt bát thanh xuân, chính là thầy trò Bạch Sương Hoa, Bạch Linh Sa.

Cơ mặt Cao Thiên Long giật giật, chợt hai tay dang rộng, Ngô Công dinh bắn ra như thiên nữ tán hoa, thân hình thuận thế bay ngược lui về phía sau.

Còn muốn lui về bắt bọn Ngã Khổ Thiên uy hiếp ư?!

Bạch Sương Hoa lạnh lùng cười một tiếng, từ lưng ngựa phi thân nhảy lên, dáng người tuyệt đẹp như tiên nữ giáng phàm, tốc độ lại nhanh như tia chớp ngang trời. Ngọc chưởng nàng vẽ ba vòng trên không, những Ngô Công dinh kia vừa vào trong vòng lập tức hoàn toàn biến mất lực đạo, rơi xuống đất leng keng. Sau đó đơn chưởng nàng lấy thế Thái Sơn Áp Đỉnh vỗ vào huyết Bách Hội Cao Thiên Long.

Cao Thiên Long hoảng hốt, song chưởng cùng xuất chiêu Cử Hỏa Thiêu Thiên, móng tay dựng đứng lên, lóng lánh phản chiếu ánh mặt trời lóe ra màu xanh tím yêu dị.

Tào Thiếu Khâm không khỏi thán nói một tiếng không xong, móng tay Cao Thiên Long có bôi kịch độc, mới vừa rồi y đã ném mùi đau khổ, hiện tại bàn tay phải sưng phù, giật giật đau đớn.

- Cần thận!

Tần Lâm vốn ung dung nhàn nhã, vào lúc này cũng không nhịn được lên tiếng nhắc nhở Bạch Sương Hoa.

Trên gương mặt không chút cảm tình của giáo chủ tỷ tỷ chợt nở một nụ cười, thậm chí có thời gian rảnh quay đầu lại nhìn Tần Lâm, nhưng thế đi của hữu chưởng không thay đổi, vẫn vỗ thẳng xuống đầu Cao Thiên Long, đón lấy móng tay lão đang đánh ngược lên.

Chỉ trong thoáng chốc ngọc chưởng của nàng đột ngột trở nên không còn chút huyết sắc, trở nên trong trắng như ngọc. Trong khoảnh khắc va chạm với hai tay Cao Thiên Long, những móng tay chứa đầy kịch độc của lão bất ngờ vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

Trong phút chốc mặt Cao Thiên Long không còn chút máu, chỉ cảm thấy lòng bàn tay chạm vào chưởng Bạch Sương Hoa, nội lực đối phương mênh mông hùng hậu, âm dương tương sinh, cương nhu tương tế, không đầu là không chui lọt, uy nghiêm như sấm động chín tầng mây.

Phụt... Cao Thiên Long như bị sét đánh, thân hình đột nhiên quỵ xuống, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó tai mất miệng mũi thất khiếu chảy máu.

Bạch Sương Hoa một đòn đắc thủ ung dung thối lui, trong miệng Cao Thiên Long phun ra không chỉ có máu tươi mà còn có mảnh vụn nội tạng. Ngũ tạng lục phủ lão đã nát hết, đã đoạn tuyệt sinh cơ, chỉ dựa vào nội công mấy chục năm tinh thuần mới không ngã xuống.

Bên kia thân pháp Bạch Linh Sa giống như quỷ mỵ, xoay tròn vòng quanh Hồ Vân Bằng chân không chạm đất. Huyết Hải phi kiếm của Huyết Hải Phi Bồng Hồ trường lão sắc bén tới mức nào, xuất kiếm nhanh như phi vân xé điện, thanh nhuyễn kiếm được y múa tít như bánh xe gió, trong vòng ba trượng kiếm quang lóe lên, kiếm khí tung hoành dệt thành một lưới kiếm chặt chẽ, sợ là chim bay cũng khó vượt qua.

Lưới kiếm bao phủ A Sa vào trong, thế nhưng không thể nào chạm được vào vạt áo nàng. Chỉ thấy A Sa quỷ mỵ như cá lội, thỉnh thoảng khẽ lắc mình nhẹ nhàng tránh khỏi mũi kiếm của đối phương chỉ còn cách chừng ba tấc, thỉnh thoảng lướt chéo sang bên, né tránh kiếm khí quét ngang hông mình.

Tần Lâm nhìn không hiểu, cảm thấy A Sa có dấu hiệu lâm nguy, âm thầm lo lắng thay nàng. Ngược lại Tào Thiếu Khâm võ công cao nhân quang tinh tường, ở bên cạnh cười bồi nói:

- Đốc Chủ chớ lo, A Sa cô nương hữu kinh vô hiểm, ngược lại Hồ Vân Bằng kia đã bó tay hết cách.

Quả nhiên chỉ cần kiếm pháp Hồ Vân Bằng hơi lơ lửng, A Sa bèn nương theo chỗ sơ hở áp sát, khiến cho y sợ hãi múa kiếm càng thêm lợi hại. Tuy rằng lưới kiếm vô cùng sắc bén, gió kiếm gào thét, kiếm khí tung hoành, nhìn qua uy phong lẫm lẫm, thật ra thì có khổ mà không nói được.

Chỉ trong thoáng chốc, Hồ Vân Bằng hoàn toàn kiệt sức như đèn cạn khô dầu, thở hồng hộc như trâu, mồ hôi trên trán chảy xuống ròng ròng, kiếm pháp chậm dần, sơ hở cũng càng ngày càng nhiều.

- Người thua rồi!

A Sa chui vào lưới kiếm nhanh như cá lội, vào thẳng trung cung, đưa ngón cái tay phải ra nhẹ nhàng điểm vào ngực trái Hồ Vân Bằng.

Kiếm quang đầy trời thành linh biến mất, tuy rằng kiếm khí vẫn còn đang dao động nhưng Hồ Vân Bằng đã vứt bỏ nhuyễn kiếm, hai tay ôm ngực, hai mắt ngật ngốc nhìn thẳng, trên mặt không chút huyết sắc nào nữa.

Tâm mạch bị chấn đứt, không còn sinh cơ, Hồ Vân Bằng ngã xuống như cây bị đốn gốc.

Cao Thiên Long nằm phục dưới đất, hơi thở vẫn chưa dứt, miệng trào ra máu đen pha lẫn mảnh vụn nội tạng, cổ hết sức tàn hồi:

- Giỏi, Bạch Sương Hoa, trước khi chết lão phu chỉ muốn nghe lời nói thật, có phải con ta Sài Vũ đã bị nàng giết chết hay không?

Bạch Sương Hoa lắc đầu một cái.

- Là ta giết, lão có thể cáo trạng ở trước mặt Diêm Vương gia.

Tần Lâm vỗ ngựa tiến lên, từ trên cao nhìn xuống Cao Thiên Long bên dưới:

- Lúc ấy y muốn giết ta, ta bèn giết y, chôn thi thể ở Phong Thụ linh bên ngoài Kỳ Châu thành, lấy được trên người y đóa bạch ngọc liên hoa.

Bạch Sương Hoa nhìn hẩn một chút, vẻ mặt hơi có kinh ngạc.

- Giỏi lắm, thì ra là như vậy!

Cao Thiên Long cất tiếng cười thảm, không vận nội lực áp chế thương thế nữa, phun ra một búng máu đen thật to, sau đó đầu ngoẹo sang bên, không còn hô hấp.

Trong sân, chư vị cao thủ Bạch Liên giáo đã trúng phải độc Thấu Cốt tó, tuy không chí mạng nhưng toàn thân tê dại không thể vận chân khí. Nghe bên ngoài có tiếng ồn ào, lại có tiếng giao thủ so chiêu, tâm tư cũng phập phồng theo. Bọn họ vừa oán hận Cao Thiên Long và Hồ Vân Bằng, mong cho chúng bị bầm thây làm trăm mảnh, lại lo lắng rơi vào trong tay Tần Lâm, vị này chính là lão đối đầu, hiện đảm nhiệm Đốc Chủ Đông Xưởng.

Cho đến khi nghe Bạch Sương Hoa và Bạch Linh Sa xuất hiện, mọi người mới buông lỏng tinh thần, rốt cục nghe Cao Thiên Long và Hồ Vân Bằng chiến bại bỏ mình, trong lòng không khỏi bồi ngùi cảm khái.

Tần Lâm bước vào sân, nở một nụ cười xấu xa:

- Chư vị ngủ trưa đó sao, trời lạnh như vậy mà nằm dưới đất, chắc chắc, nội công thâm hậu có khác!

- Hôm nay chúng ta đã là cá nằm trên thớt mặc tình người giết mổ, còn gì để nói...

Miệng Ngã Khổ Thiền nói với Tần Lâm, ánh mắt lão lại nhìn sang Bạch Sương Hoa và Bạch Linh Sa.

Hai thấy trò lại nhìn sang Tần Lâm, ánh mắt lộ vẻ cầu khẩn.

Lần này mới gọi là không còn lời gì có thể nói, hai đời giáo chủ cũng phải xem sắc mặt người ta...

Bọn Ngã Khổ Thiền, Tử Hàn Yên buồn bực không sao tả xiết.

Chẳng những Tần Lâm không làm khó bọn họ, còn bảo thầy trò Bạch Sương Hoa thôi cung quá huyết, khu trừ độc tính khôi phục công lực giúp họ..

- Lần này ta tới đây cũng không phải là vì bắt các vị, mà là muốn thương lượng với chư vị chuyện này, không chỉ có quan hệ đến quý giáo thịnh suy hưng vong, mà còn có liên quan tới khí vận của Hoa Hạ và Tây Di gia tăng hay giảm sút.

Giọng Tần Lâm hết sức chân thành khẩn thiết.

Ngã Khổ Thiền cũng không phải là hạng người hữu dũng vô mưu, bèn kêu gọi những người khác nghe Tần Lâm nói. Mọi người đứng thành vòng tròn, chỉ thấy Tần Lâm rút bảo kiếm ra, lúc vẽ ngoằn ngoèo dưới đất, lúc lại điểm điểm...

- Không thể nào, đây là Tần Độc Chủ kể chuyện Sơn Hải kinh, rõ ràng là hoang đường vô căn cứ!

Ngã Khổ Thiền luôn miệng kêu lên, đôi mắt toát ra vẻ vui mừng nghi ngờ lẫn lộn, vừa không dám tin tưởng lại vịn phần mong đợi, chỉ sợ Tần Lâm nói láo.

Tần Lâm cầm bảo kiếm trở vào võ, cười nói:

- Sao lại không thật, Quảng Đông có vị truyền giáo sĩ Gia Tô hội tên Lợi Mã Đậu, còn có người Bồ Đào Nha ở Macao, các người cứ hỏi sẽ biết.

- Phế vật, tất cả đều là phế vật!

Trương Kinh gầm thét hất bay giấy và bút mực trên bàn sách xuống đất, đồ dùng rửa bút lông bằng sứ, nghiên mực bằng gốm, chặn giấy bằng mã não... trong phút chốc rơi xuống vỡ tan tành.

Quản sự tâm phúc Trương Xuân Duệ đứng hầu bên cạnh thấy vậy không nhịn được hít sâu một hơi khí lạnh, những vật rơi vỡ kia được chủ nhân mình rất thích, có giá trị liên thành.

Nhưng vào giờ phút này, Trương Kinh không còn đếm xỉa tới vật ngoại thân, sau khi biết được không những Lưu Thủ Hữu, Trương Tôn Nghiêu không thể bắt được Tần Lâm cấu kết với Bạch Liên giáo chủ, ngược lại còn đắc tội vô huân quý thích và sĩ lâm thanh lưu, Trương Ty Lễ tức gần nổ phổi, không còn vui buồn không để lộ ra ngoài mặt như trước được nữa.

Không nói Trương Tôn Nghiêu, dù sao y cũng là cháu của Trương Kinh, bị trưởng bối trách mắng không đáng kể gì, Chữ Thái Lai chỉ là võ chức tam phẩm, đã quen nghe lời trách mắng của thượng cấp. Lưu Thủ Hữu lại lúng túng vụn vặt, sắc mặt thoát xanh thoát trắng. Dù sao y cũng là Đô Đốc trường Cẩm Y Vệ, võ chức nhất phẩm, trước kia Trương Kinh đối xử với y tương đối khách sáo, từ trước tới nay chưa từng dùng đòn nổi giận ngay mặt như vậy, cơ hồ là chỉ thẳng vào mũi lẳng nhục.

Hình Thượng Trí cũng ủ rũ cúi đầu, tinh thần uể oải không thể nào phấn chấn. Nếu như lật đổ được Tần Lâm, y sẽ còn có hy vọng nắm được Đông Xưởng, nhưng bây giờ xem ra sợ rằng hy vọng mong manh.

Trương Kinh vẫn còn đang tức đầy bụng, lồng ngực hô hấp phập phồng liên tục. Trương Xuân Duệ nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng giúp y điều hòa nhịp thở, cười bồi nói:

- Lão gia, xin bớt giận. Không phải là chúng ta vô năng, mà là Tần Lâm quá giảo hoạt!

Đúng đúng đúng, Lưu Thủ Hữu, Trương Tôn Nghiêu cùng nhau gật đầu.

Hình Thượng Trí càng cảm thấy nơm nớp trong lòng, thay hình đổi dạng người sống sờ sờ, cũng không phải thuật dịch dung hay mặt nạ da người, lại có thể biến hai ma đầu hung tàn âm độc nhất Đông Xưởng Từ Tước và Trần Ứng Phụng năm xưa thành Tào Thiếu Khâm và Vũ Hóa Điền hiện tại, tên Tần Lâm này có còn là người hay không?!

Cứ lấy chuyện ngày hôm nay mà nói, ai có thể nghĩ tới Tần Lâm vốn không hề hòa thuận với đám thanh lưu văn thần lại dùng chiêu mượn đao giết người như vậy?!

1088. Chương 1088: Thua Hết Cả Bàn

Con bà nó, hai đời giáo chủ Ma giáo diễn trò giống y như thật, bọn Lưu Đình Lan ngu ngốc không mắc bẫy mới là lạ. Về phần Tống Ứng Xương, Chu Hi Đán, Trần Dữ Giao... bây giờ suy nghĩ lại một chút, rõ ràng chính là Tần Lâm đặc biệt mời đi quạt gió thổi lửa!

Huống chi tính tình Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh do dự thiếu quyết đoán, dưới ánh hào quang của gia gia y Chu Hi Trung thật sự chính là một tên phế vật không hơn không kém. Bình thời trong triều phàm là kẻ nào chường thực quyền, nghe tới tên y đều tỏ vẻ khinh thường, ai có thể nghĩ đến ngàn năm rùa lật ngựa, Chu Ứng Trinh bất ngờ đứng ra đối nghịch với Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu, còn đánh một côn đứng vào thất thốn.

Trương Kinh thở phào một hơi dài, khoe miệng giật giật nặn ra một nụ cười khổ, lần lượt nhìn qua tất cả những người có mặt tại trường: Lưu Thủ Hữu, Trương Tôn Nghiêu, Hình Thượng Trí, Chử Thái Lai, Trương Xuân Duệ.

Vốn là còn có Lạc Tư Cung nữa.

Vốn Lạc Tư Cung đã có địch ý với Tần Lâm từ trước, sau Trương Kinh lôi kéo y bèn thuận thế liên thủ hợp tác. Bởi vì Tần Lâm đã mở ra tiền lệ cấm y võ thần cai quản Đông Xưởng, sau khi Trương Kinh lật đổ Tần Lâm chắc chắn Vạn Lịch sẽ không để cho y kiêm nhiệm Đốc Chủ Đông Xưởng, để tránh cho xuất hiện Phùng Bảo thứ hai kiêm cả trong ngoài. Lạc Tư Cung được Vạn Lịch tín nhiệm như vậy, rất có khả năng sẽ trở thành một vị cấm y võ thần chường Đông Xưởng kế sau Tần Lâm.

Nhưng bây giờ tình huống đã thay đổi, Lạc Tư Cung xảo quyết tới mức nào, sau khi đánh hơi được phe Trương Kinh bất ổn y lập tức thoái lui. Giống như trước khi thuyền chìm, chim vội vàng tung cánh bay đi, hay trước khi nhà lầu sụp đổ, chuột nhanh chóng thoát thân.

Tình hình như thế càng làm cho Trương Kinh thêm tức giận, sắc mặt y tái xanh, oán hận nói:

- Lạc Tư Cung cũng cho rằng nhà ta không có sức đánh trả ư, há đâu có lý như vậy?! Nhà ta là người đã bông bế vạn tuế gia từ nhỏ tới lớn, nhà ta còn chường đại ấn Ty Lễ Giám, y dựa vào cái gì dám coi thường nhà ta?! Cũng thật là gian xảo, chỉ sợ tương lai thông minh quá sẽ bị thông minh hại!

Bọn Lưu Thủ Hữu, Trương Tôn Nghiêu không dám lên tiếng, trong lòng cũng không oán hận Lạc Tư Cung nhiều lắm, ngược lại mơ hồ có chút hâm mộ y. Ít nhất y còn có thể rút người ra lui bước, chúng ta muốn lui cũng không được, hoặc là quan hệ đã sớm thân mật không thể tách rời, hoặc là người mà Trương Kinh cất nhắc. Tỷ như Trương Tôn Nghiêu là cháu ruột y, thuyền lớn sắp chìm cũng phải chìm theo vào lòng biển, quyết không có khả năng thay đổi chỗ dựa khác.

Thời gian trước Tần Lâm mới được phong Bá tước, lại được Vĩnh Ninh Công chúa, có lẽ là vì mỹ nhân ân trọng nên tựa hồ hấn tiêu ma ý chí chiến đấu, hơn nữa còn xa cách với Trịnh Trinh, dường như trở nên bó tay bó chân. Ngược lại Trương Kinh xuất kích toàn diện, bên trong mượn Trịnh Trinh mê hoặc Vạn Lịch, độc chường Ty Lễ giám thay mặt Hoàng đế phê hồng, bài trừ dị kỷ, cất nhắc thân tín, trong lúc nhất thời yêm đảng hiển hách vô cùng, hùng mạnh chẳng khác nào Vạn quý phi và quyền yêm Ưng Trực liên thủ loạn chính năm xưa.

Nhưng trong lòng Trương Kinh vô cùng thanh tĩnh, Trịnh Trinh và y bắt quá lợi dụng lẫn nhau mà thôi, hơn nữa khi y cố gắng lợi dụng Trương Kinh lật đổ Tần Lâm, giữa hai bên đã nảy sinh mâu thuẫn rất lớn, thậm chí có thể nói là địch ý: Trịnh Trinh muốn Trương Kinh trợ giúp nàng hoàn thành nghiệp lớn đoạt ngôi Thái tử, để Trương Kinh và Tần Lâm cạnh tranh giành cơ với nhau, chứ không muốn Trương Kinh lật đổ Tần Lâm, lại càng không cam lòng bị Trương Kinh ép bức.

Mâu thuẫn này còn lớn hơn xa chuyện Tần Lâm xa cách với Trịnh Trinh.

Huống chi ngay từ đầu Trương Kinh đã không thật lòng muốn trợ giúp Trịnh Trinh. Trịnh Trinh hết sức thông minh, không để cho cát lọt vào mắt, rất có bản lĩnh tranh đấu chốn cung đình. Nếu như nàng đánh bại Vương Hoàng hậu từ đó được đứng hàng chính cung, con trai lại leo lên vị Thái tử, tương lai Tử Cầm thành há có thể để cho Trương Kinh y muốn làm gì thì làm.

Ngược lại Vương Cung Phi hiền lành gần như hèn yếu, thành thật gần như ngu dốt, vừa nhìn đã biết là loại nữ tử yếu ớt rất dễ dàng đùa bỡn trong lòng bàn tay. Trương Kinh ủng hộ con trai nàng Chu Thường Lạc, tương lai tiến ắt quyền khuynh triều dã, lui cũng có thể bảo vệ mấy chục năm vinh hoa phú quý.

Chương ngại duy nhất chính là bản thân Vạn Lịch, Trương Kinh đi theo bên người vị bệ hạ này hơn hai mươi năm, biết rõ y là thật lòng thích Trịnh Trinh, cũng thích cả Hoàng thứ tử Chu Thường Thuận, muốn

ứng lập Chu Thường Lạc không phải là chuyện dễ dàng gì. Làm như vậy nhất định sẽ chọc giận Vạn Lịch, thậm chí đưa tới cơn giận lôi đình của Hoàng đế.

Thật may là có đột phá khẩu mới, mặc dù âm mưu lợi dụng Vĩnh Ninh ra cung để hãm hại Tần Lâm thất bại, nhưng Chữ Thái Lai lại lấy được đầu mối có giá trị: giữa Tần Lâm và Bạch Liên giáo chủ có quan hệ thân mật.

Trương Kinh lập tức nghĩ đến chuyện hạ thủ từ chỗ này, có rất nhiều chuyện có thể làm được. Tần Lâm nhiều lần phá được đại án yếu án Bạch Liên giáo, có phải chỉ là giả mù sa mưa cho người khác xem?! Hoặc có thể nói hẳn là giáo đồ Bạch Liên giáo nằm vùng trong triều!

Nhưng nếu mang những chuyện này ra tố Tần Lâm, e rằng tố ba ngày ba đêm cũng chưa xong. Hơn nữa Tần Lâm từng có công ngăn voi cứu giá, nhiều năm qua đánh Nam dẹp Bắc lập được rất nhiều công lao hân mã, đã phong đến Bá tước, nếu nói hẳn là Ma giáo nằm vùng sợ rằng rất khó thủ tín với người.

Lợi dụng lực Vương Hoàng hậu là một con đường tắt.

Vương Hoàng hậu thất sủng là vì vụ án Tôn Hoài Nhân thật giả, mà tên Tôn Hoài Nhân giả kia chính là Bạch Liên giáo phái đến nằm vùng trong cung. Tần Lâm phá được án này đã làm nòng cốt đi lòng tin của Vạn Lịch, từ đó gần như bị giáng vào lãnh cung.

Chỉ cần Trương Kinh có thể bắt được Bạch Liên giáo chủ, chuyện còn lại cũng không cần y phí tâm, tự nhiên Vương Hoàng hậu sẽ cố gắng hết sức mình, vừa vì lật lại vụ án năm xưa, nói Tần Lâm là Ma giáo nằm vùng, vừa đem hết toàn lực kéo sang Trịnh Trinh, diệt trừ kinh địch đang dòm ngó ngôi Hoàng hậu của nàng.

Mặc dù Vạn Lịch rất sủng ái Trịnh Trinh, nhưng nếu như tin tức truyền ra bên ngoài cung, gian phi thông qua Tần Lâm có quan hệ bất chính với Ma giáo, đám thanh lưu văn thần vốn vô cùng oán hận nàng bởi vì nỗ lực phế truất lập ấu chắc chắn sẽ không bỏ qua cho nàng. Vốn Lý Thái hậu Từ Ninh cung bất mãn với Trịnh Trinh, chỉ có điều còn ngại con trai mình, đến lúc đó nàng quyết không dung ột nữ tử có hiểm nghị là giáo đồ Ma giáo ở bên cạnh con trai mình.

Lật đổ Trịnh Trinh, ứng lập Hoàng trưởng tử Chu Thường Lạc, lấy lòng Vương Hoàng hậu, khống chế Vương Cung Phi, Trương Kinh vừa có đại nghĩa danh phận, lại ở trong cung lấy tay che trời, còn trấn an văn thần ngoại triều. Đúng vậy, thời gian trước nhà ta có hơi ép người quá đáng, nhưng nhà ta đứng vững vàng trong chuyện tranh quốc bản, các người cũng nên nể mặt một chút. Hơn nữa Thái tử là chúng ta ứng lập, nghĩ đến chuyện mấy chục năm sau, ai mà không cố kỵ đôi chút?!

1089. Chương 1089: Chủ Trì Công Đạo

Về phần Vạn Lịch muốn hận cũng phải hận Vương Hoàng hậu, tự nhiên Trương Ty Lễ tránh sang một bên, dù sao Vương Hoàng hậu cũng đã bắt chấp hết thấy, nàng bị Trịnh Trinh ép rất khổ, liều mạng bị Vạn Lịch ghi hận chỉ cần lật được Trịnh Trinh. Chu Thường Lạc làm Thái tử, mẹ đẻ của y là Vương Cung Phi hiền lành vô hại, tuyệt không thể nào đoạt ngôi Hoàng hậu của nàng, cho dù là cả đời Vạn Lịch không thèm nhìn tới nàng cũng là xứng đáng.

Lật đổ Tần Lâm, ứng lập Thái tử, củng cố quyền vị, bài toán một đá hạ ba chim của Trương Kinh có thể nói là tuyệt diệu.

Không ngờ tình huống xoay chuyển quá nhanh, nếu Tần Lâm sớm có chuẩn bị, không khó nghĩ đến chắc chắn hẳn sẽ báo cho Trịnh Trinh. Tính toán của Trương Kinh bộc lộ ra ánh sáng, tất nhiên sẽ phải hứng chịu Trịnh Trinh trả thù. Bởi vì không bắt được Bạch Liên giáo chủ, y hoàn toàn không có cách nào triển khai phản kích với Tần Lâm và Trịnh Trinh, ngay cả Vương Hoàng hậu cũng nhất định sẽ lui về, bỏ lại Trương Kinh một mình.

Thời gian trước Trương Kinh lá mặt lá trái với gian phi Trịnh Trinh, nhân cơ hội khuếch trương thế lực ở nội đình ngoại triều, vốn muốn lợi dụng công ứng lập Hoàng trưởng tử để ngăn chặn đám thanh lưu. Nhưng hiện tại Tần Lâm ngược lại tiên hạ thủ vi cường, võ huân quý thích và thanh lưu văn thần đều đem lòng oán hận Trương Ty Lễ.

Trương Kinh có khổ mà không thể nói, y rất muốn xông ra hét lớn một tiếng ‘Ta vốn muốn ủng lập Hoàng trưởng tử!’

Nhưng không thể làm như vậy, quan văn ngoại triều sẽ không tin tưởng y, Vạn Lịch và Trịnh Trinh cũng sẽ hận chết y.

Đi sai một nước thua cả bàn, mất đi vốn liếng Vương Hoàng hậu, ngoại triều quan văn và huân quý đang trở giáo, Trịnh Trinh cũng làm kinh động tới âm mưu của y, tình huống Trương Kinh hiện tại thật sự không ổn.

Lưu Thủ Hữu nghiêng răng nghiêng lợi, giận dữ bất bình nói:

- Chuyện lần này bị phá hỏng là do Chu Ứng Trinh!

Tần Lâm sửa trị Lưu Thủ Hữu không biết bao nhiêu lần, Lưu Đô Đốc đã có hơi quen. Ngược lại lần này trúng kế của tên phế vật Chu Ứng Trinh kia, Lưu Thủ Hữu cảm giác trí tuệ và nhân cách của mình đều bị chà đạp thê thảm.

Chử Thái Lai cũng nói:

- Chúng tiểu nhân thăm dò, nghe được Quốc Công Chu Ứng Trinh liên lạc các nhà huân quý kinh sư muốn làm khó Ty Lễ Đại nhân. Các nhà bị y mua chuộc, có rất nhiều người phụ họa.

- Tần Lâm cũng không nói, thế nhưng tên Chu Ứng Trinh kia lại dám đối nghịch với chúng ta, hừ hừ...

Trương Kinh vỗ mạnh xuống bàn, mắt trợn trừng bắn ra hung quang dữ tợn.

Thường tuyết nhũ tập bởi vì khuấy nhiễu không vui mà giải tán, sau khi các vị võ huân quý thích và thanh lưu văn thần trở lại kinh sư, không khỏi nghiêng răng thóa mạ quyền yêm loạn chính, Đề Kỳ hoành hành.

Bất kể là huân quý hay là quan văn, thay vì nói bọn họ căm phẫn vì nghĩa, không bằng nói là sau khi bị đụng chạm tới ích lợi bèn trở giáo phản kích Trương Kinh.

Là một Đại thái giám thành công, Trương Kinh cũng tham tiền như mạng như rất nhiều vị tiền bối của mình. Cho nên y mở rất nhiều cửa hàng, tiền trang, ngân lâu ở kinh thành, giường cờ hiệu lên để mua bán bá vương, chuyện này có rất nhiều xung đột với đám huân thích vốn rất thích kinh doanh sản nghiệp.

Lại nói Trương Kinh không chỉ có tham tiền, còn phải lén lút rút ruột cho đương kim thiên tử Vạn Lịch Hoàng đế, chuyển bạc vào trong nội thất. Đây cũng là một trong những pháp môn giúp cho thời gian gần đây lúc nào y cũng được mặt rồng ưu ái. Cho nên thứ nhất Trương Ty Lễ chi tiêu lớn, thứ hai lại ỷ vào sau lưng còn có Vạn Lịch, từ trước tới nay ăn uống không khỏi hơi quá tham lam khó coi.

Từ trước tới nay tranh đấu trong triều thứ nhất là quyền, thứ hai là tiền. Nếu như là bình thời, hai bên nhượng bộ một bước cũng có thể thu xếp êm xuôi ổn thỏa. Nhưng gần đây bởi vì con đường tơ lụa khai thông, là điểm cuối về phía Bắc Kinh Hàng Đại Vận Hà, kinh sư là trung tâm thương mại Hoa Bắc càng thêm phần vinh tấp nập, xung đột về buôn bán giữa Trương Kinh là đại biểu nội đình hoạn quan với võ huân quý thích càng thêm kịch liệt.

Trở trâu là con đường tơ lụa bị Tần Lâm cầm giữ, hẳn muốn đứng ra làm khó Trương Kinh, đám võ huân quý thích nên chọn phe nào thật sự là quá đơn giản, huống chi còn có Thành Quốc Công đứng mũi chịu sào, sợ gì chứ?

Trong khách sảnh thứ hai phủ Thành Quốc Công, các vị huân quý kinh sư tề tựu đầy đủ. Định Quốc Công, Võ Thanh Hầu, cơ hồ các nhà Hầu phủ Bá phủ đều có người cầm quyền đang ngồi.

Lão quốc cựu Lý Cao Võ Thanh Hầu phủ mặt đỏ tới mang tai phun một bãi nước bọt:

- Tên Trương Kinh này thật là ghê tởm, cửa hàng găm lụa nhà ta ở ngoài Tây Hoa môn gần đây bị người của dòng sĩ doanh nhiều lần tới quấy nhiễu. Hừ, chỉ là một tên gia nô mà thôi, không nề mặt tăng cũng phải nề mặt Phật, ngay cả mặt mũi lão Thái hậu cũng không nề hay sao?

Lý Cao xuất thân thị tỉnh, chỉ quen nói thẳng không quen quanh co, ngược lại rất hợp khẩu vị đám huân quý, lập tức khơi dậy hưởng ứng. Không ít người mồm năm miệng mười lên án Trương Kinh, thật ra chính là lên án Vạn Lịch Hoàng đế, chỉ bất quá không tiện nói thẳng ra mà thôi.

Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh vuốt cằm mỉm cười liên tục, lại đưa mắt quan sát Tần Lâm ngồi trong đám khách quan. Trước đây phủ đệ của y vắng tanh, gần đây người người lui tới tấp nập toàn là do Tần Lâm ban tặng.

Tần Lâm mỉm cười không nói, nhìn đám huân quý lên án Trương Kinh giống như một người ngoài hoàn toàn không có liên quan gì tới chuyện này. Ánh mắt hắn không nhìn vào bất kỳ điểm cụ thể nào, mà là nhìn về phương xa vô hạn...

Triều Minh đi tới năm Gia Tĩnh Vạn Lịch, ích lợi của huân quý và Hoàng đế đã có khác biệt rất lớn, nội đình quyền yêm là phụ thuộc hoàng quyền, tất nhiên tồn tại mâu thuẫn với huân quý. Phát triển càng về sau, hoặc chính là Ngụy Trung Hiền Cửu Thiên Tuế năm Thiên Khải, bằng không cũng là năm Sùng Trinh quốc khố trống rỗng chỉ có chuột chạy, Kiến Nô và Lưu Khấu đánh nát thiên hạ, mà đám huân quý vẫn không chịu móc tiền túi giúp lương hướng cho quân.

Lý Cao cầm đầu những huân quý này, cũng không phải là vì lợi ích của mình, vấn đề là đúng sai đâu đó rõ ràng. Vạn Lịch và Trương Kinh là loại người tham tiền, chẳng lẽ bọn Lý Cao không nhọc mà thu hoạch là chuyện đương nhiên?!

Ngũ Phong hải thương giàu nứt đổ đổ vách, nhưng Kim Anh Cơ và đám thuộc hạ hải thương của nàng ngụp lặn trong sóng dữ, cả ngày nếu không phải là chống chọi cuồng phong bão táp vậy cũng tắm máu chém giết với người Tây Dương. Tào Bang tài hùng thế lớn, nhưng từ Diên Thất gia đến chưởng quỹ trưởng phòng, đến phu khuân vác bến tàu, ai mà không lao động vất vả?!

Ngay cả của cải Tần Lâm thu được cũng là hắt hắt các huynh đệ vào sanh ra tử, khai thác hải mạo, bình định Mạc Bắc, phục hưng con đường tơ lụa, dùng trí tuệ và máu đổ lấy.

Bất kể Vạn Lịch, Trương Kinh hay là đám huân quý này, người ngồi ở trong nhà, tiền từ trên trời rơi xuống, chuyện tốt như vậy ngay cả Tần Đốc Chủ nằm mơ cũng không thấy.

Trung Thạch Du (Công ty xăng dầu Trung Quốc) cũng không bằng bọn họ.

Bây giờ đám huân quý cầm phần bất bình chỉ trích Trương Kinh, mơ hồ lộ ra ý giật gậy Tần Lâm ra mặt thay bọn họ, nhưng ai mà biết được Tần Bá gia ánh mắt thâm sâu giờ phút này rốt cục đang nghĩ những gì.

Ho khan một cái, Chu Ứng Trinh thấy Tần Lâm chậm chạp không lên tiếng nói, bèn dùng hai tay dè hờ xuống:

- Chư vị, chư vị, hãy nghe Chu mỗ một lời. Chúng ta là thân quyền thiên gia, người của đế vương, Trương Kinh bất quá là một tên yêm nô mà thôi, làm sao có thể cho y tùy ý ức hiếp mình như vậy?! Tần Bá gia thủ đoạn inh, cũng là người trong chúng ta, theo bản Quốc Công thấy thế cục hôm nay phải mời hán ra mặt đối phó lão yêm nô một phen mới được!

Tần Lâm đã được phong Vũ Xương Bá, cũng coi là một thành viên trong huân quý.

Lý Cao lập tức nói:

- Đúng, chúng ta đều nghe Tần Bá gia.
- Cô trượng thần cơ diệu toán, tiểu đệ xin nhất nhất nghe theo!

Từ Đình Phụ rất tiêu sái chấp tay một cái.

Càng nhiều võ huân quý thích hơn rồi rít bày tỏ lần này sẽ nghe theo Tần Lâm. Bọn họ biết rõ thật ra là Tần Lâm muốn đối phó Trương Kinh, nhưng vẫn nói như mình chịu uất ức rất lớn, cầu xin Tần Lâm chủ trì công đạo.

- Nói hay, nói hay lắm...

Lúc này Tần Lâm như mới vừa phục hồi tinh thần lại, cười gật đầu đáp ứng.

Tường hồng ngói xanh, đình đài lầu các, tiểu kiều nước chảy, giả sơn làm bằng Thái Hồ thạch, chính là hoa viên theo kiểu Tô Châu nổi tiếng. Thế nhưng tuyết đọng trắng xóa, mái hiên đọng cột băng, trên cành cây rụng sạch lá cũng bám băng tuyết trong suốt, lại lộ ra phong cảnh của miền Bắc.

Đây chính là nhà đương triều Thủ Phụ Thân Thời Hành Thân lão tiên sinh, đứng đầu triều cương, chấp chưởng trung tâm, đương triều Tể tướng ngụ ở kinh sư, nguyên tịch Tô Châu.

Triều Vạn Lịch trước sau trải qua ba đời Thủ Phụ, Trương Cư Chính nắm đại quyền, độc đoán chuyên quyền. Trương Tứ Duy hết sức âm trầm, tính tình lại cứng nhắc, duy Thân lão tiên sinh tiêu sái hơn nhiều, ở nhà cũng không đội Trung Tĩnh quán, mặc yện phục, mà mặc áo bông xanh, đầu đội Hạo Nhiên cân, lưng thắt dây tơ màu đen, nghiêm nhiên như một phú gia Giang Nam.

Có lẽ đời này lão chỉ muốn làm Thủ Phụ bình yên thêm vài năm nữa, sau đó về hưu trở về quê làm phú ông Giang Nam.

Thân Thời Hành cho lui nha hoàn người làm, một mình ngồi lẳng lẳng trong lương đình ở vườn hoa, trên bàn đặt một chiếc lò than nhỏ trên có một ấm trà sôi sùng sục, lão đang giờ tay vuốt ve thân lò được bọc thật dày, như có điều suy nghĩ.

Bước chân đạp trên tuyết đọng phát ra tiếng vang xào xạc, đang tiến về phía này.

Thân Thời Hành cũng không quay đầu lại, không mẶn không lạt nói:

- Tần Bá gia tới cửa, lão phu không kịp tiếp đón từ xa. Không biết Bá gia có gì chỉ giáo?

Trong lời nói lộ ra vẻ xa lạ, Thân Thời Hành đã gia Tả Trụ Quốc, chính nhất phẩm quan văn, Tần Lâm Vũ Xương Bá lại là cực phẩm, bàn về lý Tả Trụ Quốc là trên, nhưng ai có thể làm cho đương triều Thủ Phụ ra xa nghênh đón, lại chỉ giáo cho đương triều Thủ Phụ như vậy!?

Tần Lâm!

Hắn bắt kể về xa lạ của Thân Thời Hành, không hề khách sáo ngồi đối diện với lão tiên sinh, thấy trên bàn có hai chén trà bèn khẽ mỉm cười, tự mình cầm lấy bình trà, trước hết châm cho Thân Thời Hành một chén, sau đó cũng rót trà ỉnh.

- Lão tiên sinh thật là tự tại, dường như trong triều cũng không hề có quyền yếm hoành hành, dường như chưa từng nghe qua tới tranh quốc bản, dường như vạn dặm giang sơn này một mảnh thái bình, dường như triều Đại Minh chúng ta vĩnh viễn như mặt trời đứng bóng!

Thanh âm Tần Lâm càng lúc càng lớn, nở một nụ cười lạnh lẽo:

- Thân Nhữ Mặc Thân lão tiên sinh, lão cũng từng là người trong Giang Lăng đảng, lão cũng từng phụ tá Trương Giang Lăng dứt khoát tiến hành triều chính mới, lão cũng từng oanh oanh liệt liệt một thời, hôm nay vẫn còn ở vị trí Thủ Phụ, vạn dặm giang sơn vô cùng triển vọng,

Thân Thời Hành ngẩn ra, lão biết Tần Lâm và Trương Kinh tranh đấu, đoán trước lần này Tần Lâm tới đây nhất định là muốn thuyết phục lão đối phó Trương Kinh, thậm chí ngay cả lời lẽ cũng đã đoán được. Trương Kinh Ty Lễ giám quyền thế dằng cao, xâm đoạt quyền Các Thần, cho nên Thân Các Lão và Tần Bá gia cùng chung cừu địch.

Nào có đơn giản như vậy... Thân Thời Hành đã chuẩn bị trước không biết bao nhiêu lời giải thích ứng đối.

Nhưng lão ngàn vạn lần không ngờ rằng Tần Lâm gặp mặt cũng không niệm tình hương hỏa ngày xưa, đã lập tức dạy dỗ vô mặt vị Thủ Phụ đương triều này một trận.

Tiếng Tần Lâm nói chuyện khá lớn, theo gió Bắc truyền ra xa xa. Đám nha hoàn người làm đứng hầu cách xa một chút nghe vậy nhất thời biến sắc, không thể ngờ rằng có người tới nhà Thủ Phụ đương triều chỉ vào mặt mắng cho lão một trận.

Công phu hàm dưỡng của Thân Thời Hành thật sự rất khá, lão tiên sinh bắt chước Tể tướng triều Đường Lô Sư Đức, bản lãnh nhần nhện rất tốt, cũng không nổi giận với Tần Lâm mà cười khổ nói:

- Tần hiền diệt ôi Tần hiền diệt, người mắng rất đúng, mắng rất đúng! Ha ha, người khuyên lão phu phần chấn, lệnh nhạc Trương Giang Lăng năm đó chưa từng phần chấn sao? Khuyên ngu thúc làm nên sự nghiệp oanh oanh liệt liệt, ha ha, Giang Lăng tướng công còn chưa đủ oanh oanh liệt liệt hay sao? Hiền diệt muốn dùng phép khích tướng, ngu thúc chỉ có thể cười một tiếng!

Đây mới là lời trong lòng Thân Thời Hành! Trương Cư Chính thiết lập triều chính mới, Trương Tứ Duy lập cựu đảng, cuối cùng có kết cục thế nào? Triều Đại Minh không dung cho người nào làm việc đứng đắn nghiêm chỉnh! Thân Thời Hành đi theo bên người Trương Cư Chính, trợ giúp lão thúc đẩy triều chính mới, sau đó lại khuất phục Trương Tứ Duy. Đến khi lão làm Thủ Phụ đã nhìn thấu rõ ràng triều đình này, không thêm để ý tới triều chính mới, quốc bản gì nữa.

Vốn Thân Thời Hành không phải là người ý chí kiên định, kết cục của Trương Cư Chính đã làm cho lòng lão nguội lạnh, không còn hùng tâm tráng chí năm xưa, chỉ cố gắng bo bo giữ mình.

Bất quá những lời này của Tần Lâm đã làm dấy lên gợn sóng trong lòng lão, nhớ lại năm xưa Trương Cư Chính diu dặt nên đổi cách xưng hô là hiền diệt ngu thúc trong lúc không hay không biết.

Dù sao Thân Thời Hành vẫn còn niệm tình cũ, không giống như Trương Tứ Duy hoàn toàn quên mất.

Tần Lâm nhìn Thân Thời Hành, cười lạnh liên tục:

- Thân lão tiên sinh, thân là Thủ Phụ, cả triều nhìn lên, nếu còn không phần chấn một phen, lý tưởng trung hưng triều Vạn Lịch chỉ là mộng ảo bọt nước, tương lai sử sách chỉ ghi lại về lão tiên sinh bằng mấy câu đơn giản: ‘trong sự nghiệp không có tội cũng không có công, từ trên xuống dưới bình yên, pháp kỷ dần dần lơ lửng’.

Khóe miệng Thân Thời Hành khẽ giật giật vài cái, cuối cùng chán nản thở dài, lời không dễ nghe nhất trên đời đó chính là lời thật, Thân Thời Hành không dân, lão cũng suy đoán được tương lai sử sách sẽ ghi chép về mình thế nào.

Thình lình lão đặt mạnh chén trà xuống bàn, dáng vẻ bất chấp hết thảy, luôn miệng cười lạnh nói:

- Được, được, hiền diệt muốn ngu thúc làm Khuất Nguyên sao?

1090. Chương 1090: Thành Công Dễ Dàng

- Trên đời thấy đều say chỉ mình ta tỉnh, ra sức cứu vãn tình thế, cứu vớt thế giới càng ngày càng trầm luân này, đó chính là đối địch với cả thiên hạ! Chuyện này năm xưa ngay cả Trương Thái Nhạc, Giang Lăng đảng cũng không làm được, người muốn ngu thúc làm thế nào, cõi đời này có người nào có thể làm được?

Tần Lâm chậm rãi đứng dậy, ánh mắt lấp lánh nhìn thẳng Thân Thời Hành:

- Chín năm trước Tần mỗ bắt đầu từ Kỳ Châu, sau đó dần dần chiêu Ngũ Phong hải thương, định Mạc Nam Mông Cổ, khai con đường tơ lụa, bình Nam Cương, chịu cả triều chỉ trích, thiên hạ thấy đều là địch, mỗi bước đi đều gặp phải chống gai, bất quá cho đến hôm nay không dám nói bại!

Thân lão tiên sinh muốn động thủ với Trương Ty Lễ!

Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh cử hành văn hội nghênh Xuân ở Thích Cảnh viên, Ngự Sử Trần Thượng Tượng, Cấp Sự Trung Nhâm Nhượng hơn hở tới. Mọi người cũng biết đương triều Thủ Phụ, Thiếu Sư Trung Cự Điện Đại Học Sĩ Tả Trụ Quốc Thân Thời Hành đã không thể nhịn chương án Ty Lễ giám Trương Kinh được nữa.

Năm Vạn Lịch quan trường hết sức xa hoa, văn hội nghênh Xuân không đáng kể gì. Năm xưa Cao Củng Cao Các Lão vẫn hay thiết yến ở nhà, vui chơi thỏa thích suốt đêm với đồng liêu. Chu Ứng Trinh rất thích

mời khách, đã cử hành văn hội như vậy không biết bao nhiêu lần, có rất nhiều văn nhân nhà sĩ trong kinh tới dự.

Nhưng cử hành văn hội vào thời khắc mấu chốt này, quả thật là ‘Túy ông chẳng phải say vì rượu, mà say vì non nước lao đao’.

Võ huân quý thích và thanh lưu văn thần đều đã xích mích với Trương Kinh, Chu Ứng Trinh cử hành văn hội ời sĩ lâm văn thần kinh sư, lòng Tư Mã Chiêu thế nào người đi đường ai cũng biết.

Trần Thượng Tượng, Nhâm Nhượng quan chức không lớn, nhưng thân phận hai người bọn họ lại không tầm thường, là môn sinh đặc ý thân cận nhất của Thân Thời Hành Thân lão tiên sinh.

Các quan viên dự văn hội trao đổi ánh mắt với nhau, kế tiếp nên làm thế nào, trong lòng ai nấy đều có một phen tính toán.

Quả nhiên từ mới bắt đầu đề tài của văn hội đã không phải là thơ từ vịnh Xuân ngâm Thu như thường lệ, sau khi làm qua quýt vài bài thơ càng ngày càng đề cập nhiều chuyện liên quan tới triều chính.

Chủ Sự Binh bộ Tổng Ứng Xương lại đứng ra một lần nữa, phát pháo mở màn:

- Quyền yêm hoành hành, Đề Kỳ ngang ngược, cấm y Lưu Đô Đốc xu phụ yêm đảng, ban ngày ban mặt lại tùy ý hoành hành, biến một cuộc thưởng tuyết nhĩ tập thành trò hề, không phải là làm nhục chúng ta sao?! Đây quả thật là chà đạp bọn sĩ đại phu chúng ta! Đây là nơi dưới chân thiên tử, vì sao lại có chuyện như vậy, chính nhân quân tử chúng ta thà chết chứ không chịu nhục!

Tổng Ứng Xương mặt vuông râu tía, uy nghiêm như thần, nói những lời vừa rồi đồng dục hùng hồn. Đám văn nhân nhà sĩ cùng kêu lên phụ họa, rồi rít bày tỏ không đội chung trời với yêm đảng.

Lưu Đình Lan ra sức múa ống tay áo, lớn tiếng hô:

- Quyền yêm cấu kết gian phi, muốn đầu độc thánh thông, tiến hành phế truất lập ấu, tương lai lập công sẽ là một Triệu Doan chuyên quyền triều chính khác. Chuyện quấy nhiễu thưởng tuyết nhĩ tập hôm đó là bắt chước Tần Triệu Cao chỉ hươu nói ngựa, muốn lấy thế đè ép huân thích và sĩ lâm. Đại Minh ta huy hoàng rực rỡ hai trăm năm, uy linh liệt tổ liệt tông ở trên cao, há đâu có chuyện như vậy, quả thật là bị trời cao ghét bỏ!

Bởi vì Tổng Ứng Xương đã chỉ trích quyền yêm dung túng Đề Kỳ hoành hành, Lưu Đình Lan liền đưa chuyện này tiến một bước liên hệ với tranh quốc bản, trong lòng lại nhớ tới hai tiểu nha đầu kiêu diễm động lòng người hôm trước. Y định lúc nào đó sẽ đi Vũ Xương Bá phủ thương lượng với Tần Lâm một chút, mua hai nàng lại làm thiếp thất. Tưởng với địa vị một kẻ tính toán đại cục triều đình như Tần Bá gia, hai tiểu nữ tử mà thôi, hẳn sẽ không tới nỗi không đáp ứng.

Uổng cho Lưu Đình Lan còn mơ tưởng mộng đẹp giữa ban ngày, nếu y biết một trong hai tiểu nữ tử là giáo chủ Ma giáo đương đại, chắc chắn sẽ bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, lập tức tự cung gia nhập yêm đảng...

Bất quá Lưu Đình Lan liên hệ chuyện Lưu Thủ Hữu dẫn dắt cấm y Đề Kỳ nhiễu loạn thưởng tuyết nhĩ tập với chuyện tranh quốc bản, lại thêm chuyện cử động Trương Kinh thử dò xét, áp chế hệ phái phản đối trong triều gần đây, đã nói trúng tim đen của bọn sĩ lâm quân tử.

Triều Minh khác với các triều đại khác trong quá khứ, sau khi sách lập Thái tử quá trễ, thông thường cũng có thể bình an kế vị trở thành tân Hoàng đế. Mà tập đoàn quan văn trong quá trình từ ủng lập Thái tử, dạy Thái tử đến phò Thái tử lên ngôi đều giành lấy quyền lợi chính trị.

Tỷ như Cao Cửng là Giảng quan (quan dạy học) trong Dự Vương phủ, đến khi Dự Vương biến thành Long Khánh đế, y cũng nương theo đó nhận chức Thủ Phụ thuận lợi. Trương Cư Chính là lão sư Vạn Lịch đế, lúc Chu Dực Quân kế vị, còn ai có thể chống lại Nguyên Phụ Thiếu Sư Trương tiên sinh của Hoàng đế chứ?!

Xuất phát từ duy trì Nho gia cương thường, trong cuộc tranh chấp Thái tử giữa Hoàng trưởng tử Chu Thường Lạc và Hoàng thứ tử Chu Thường Tuấn, toàn bộ tập đoàn quan văn cơ hồ không cần suy nghĩ đứng về phía Hoàng trưởng tử.

Nếu như mưu đồ phế truất lập ấu của Trịnh Trinh và Trương Kinh được như ý, sau khi Chu Thường Tuân kế vị, tất nhiên quyền lực hoạn quan nội đình tăng cường, các quan văn không được tân quân tín nhiệm sẽ tự xử thế nào?

Huống chi hành động phế truất lập ấu đã không còn giới hạn ở tranh chấp quyền lực nữa, mà là vi phạm Nho gia đạo thống mà các quan văn tôn thờ, làm dao động và tổn hại đến căn cơ toàn bộ tập đoàn quan văn.

Vốn là Trương Kinh đã chuẩn bị xong, chờ sau khi bắt được Bạch Liên giáo chủ sẽ mượn tay Vương Hoàng hậu đối phó Tần Lâm, Trịnh Trinh. Còn y sẽ ủng hộ Hoàng trưởng tử Chu Thường Lạc, như vậy vừa không đắc tội Vạn Lịch, lại trấn an tập đoàn quan văn.

Nhưng các quan văn cũng không biết điểm ngoắt ngoéo này, mà sau khi Trương Kinh hỏng chuyện cũng không dám nói ra.

Nhất thời quần tình kích động, trăm miệng một lời thóa mạ Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu. Ai nói quan văn nho nhã, lúc này có không ít người tính tình thiên khích, nói đến mức mặt đỏ tới mang tai, còn vung tay không ngớt. Nếu Trương Kinh có mặt ở nơi này, chắc chắn sẽ bị loạn quyền đánh chết.

Hình bộ Thị lang Khâu Tranh giả như đang đánh cờ với đồng liêu, vênh tai nghe mọi người nói chuyện. Vốn y nhận lời mời của Chu Ứng Trinh tới dự văn hội là định giải thích đôi câu gián tiếp thay đồng minh Lưu Thủ Hữu, Trương Kinh. Nhưng vừa thấy Trần Thượng Tượng, Nhâm Nhượng xuất hiện bèn quyết định quan sát một lúc xem sao, lúc này thấy tình thế như vậy vội vàng co rút đầu lại làm bộ chuyên tâm đánh cờ, ngay cả rắm cũng không dám đánh.

Giám sát Ngự Sử Giang Đông Chi nổi tiếng trong ngoài triều là hay thóa mạ phun người, hiện tại không đành lòng được điên cuồng thóa mạ văng nước bọt trong đám người, dốc hết hỏa lực:

- Cương thường đảo ngược, yêm đảng hoành hành, muốn nhin cũng không thể được! Chúng ta hãy tới quỳ trước cung dâng thư lên Hoàng thượng, khẩn cầu bệ hạ giết chết yêm hoạn, xua đuổi gian phi, sách lập Thái tử!

Không ít người cùng cất tiếng hưởng ứng.

Vào giờ phút này kẻ còn gắng giữ tỉnh táo có lẽ chỉ có Cố Hiến Thành được khen là thanh lưu văn đảm, y cũng không vội vàng phụ họa các bằng hữu, mà là cau mày nghĩ ngợi.

- Chậm đã!

Cố Hiến Thành đột nhiên kéo Dư Mậu Học lại, sau đó tụ họp nhóm bằng hữu Giang Đông Chi, Dương Khả Lập, Lưu Đình Lan lại, lúc này mới hạ thấp giọng nói:

- Gian phi và Tần tặc vốn rất thân thiết, lần trước cố ý diễn trò, cầm y vô thần Đề Đốc Đông Xưởng lại được phong Vũ Xương Bá, quả thật là cá biệt của quốc triều! Thành Quốc Công và Tần Lâm hơi có chút dính líu, trong thượng tuyết nhĩ tập Lưu Thủ Hữu mang Đề Kỳ tới có lẽ là có chuyện gì khác. Ngao cò tương tranh, chúng ta hãy ung dung ngồi xem, làm ngư ông đắc lợi... Đương nhiên yêm hoạn Trương Kinh thật đáng ghét, nhưng cũng không thể không đề phòng gian nịnh Tần Lâm!

Không thể không nói Cố Hiến Thành không hổ là đầu não tương lai của Đông Lâm đảng, tuy rằng phân tích này không trúng nhưng cũng không cách xa sự thật bao nhiêu.

Đáng tiếc hiện tại không ai tin!

- Thúc Thời huynh quá coi trọng Tần Lâm rồi...

Giang Đông Chi bĩu môi:

- Gần đây Đông Xưởng ngủ Đông, ngược lại Đề Kỳ hoành hành. Tần Lâm đã phong Bá, quan tới siêu phẩm, đỉnh điểm vô thần, hẳn còn có thể có tâm tư gì chứ? Ngược lại Trương Kinh trong kết gian phi, muốn phế truất lập ấu, làm Phùng Bảo thứ hai, thật sự là sâu một cực lớn của quốc triều, cũng là công địch của chúng ta!

Lưu Đình Lan cũng gật đầu khen phải:

- Đúng vậy, trước kia Cố huynh nói gian phi và Tàn tặc diễn trò, bây giờ xem thử, rốt cuộc bọn họ vẫn trở nên xa lạ với nhau. Hừ, cái gì lễ kính công thần hiền phi, chỉ là đóng kịch mà thôi, rõ ràng là càng về sau càng xa cách với Tàn Lâm.

Cái gọi là đảng tranh tức là một bên nói phải, bên kia bắt kẻ trắng đen nhất định nói không phải. Trịnh Trình đầu độc thánh thông muốn phế trưởng lập ấu, chính là gian phi ở trong mắt sĩ lâm quan văn, một gian phi như vậy lại có thể không thêm đêm xỉa tới huynh trưởng Trịnh Quốc Thái bị Tàn Lâm nện ột trận. Hành động lấy đức báo oán loại này, đám sĩ lâm quân tử tự hỏi lòng cảm thấy ngay cả mình cũng không thể làm được, thế nhưng Trịnh Trình lại có thể làm được, chuyện này thật sự khiến cho người ta phải ám ức trong lòng.

Cho nên thay vì nói hiền phi bắt chước Tuyệt Anh hội Sở vương, bọn họ thà rằng tin tưởng Trịnh Trình chẳng qua chỉ tạm thời ẩn nhẫn, thật ra thì đáy lòng vô cùng oán hận Tàn Lâm. Sau đó hai người này càng ngày càng trở nên xa cách, lại càng ẩn chứng phán đoán này.

Ở trong mắt các quan văn, kẻ cấu kết chặt chẽ với gian phi, muốn làm Phùng Bảo thứ hai chính là Trương Kinh Trương Ty Lễ, Tàn Lâm cũng phải lui về phía sau.

Thành thật mà nói, Tàn Lâm lấy cảm y vô thần khởi nghiệp cố nhiên là cá biệt của quốc triều, nhưng trong lòng văn thần sợ rằng cừu hận với hắn vẫn kém xa không bằng cừu hận với quyền yêm. Quyền yêm có Vương Chấn, Lưu Cẩn, Ưng Trục, Phùng Bảo, vô thần nhờ nịnh nọt may mắn thăng tiến cũng chỉ có Giang Bân, Tiền Ninh, ảnh hưởng không thể sánh với chư vị yêm đảng công công. Ngoài ra vẫn là nhờ Chính Đức Hoàng đế cảm quyền ‘xuất chúng’, mới có vô thần nhờ nịnh nọt may mắn thăng tiến.

Kể tổ chức Chu Ứng Trình thủy chung chưa từng phát biểu suy nghĩ trong lòng, bưng chén rượu nhẹ nhàng lắc lắc, hàn huyên chuyện gẫu với tân khách, nhân tiện nghe ngóng hết thảy lời bàn tán của bọn họ.

Càng nghe càng thêm bội phục Tàn Lâm, Tàn Bá gia tiến thoái vô cùng chuẩn xác, sau khi lấy được tước vị Vũ Xương Bá liền bày ra dáng vẻ tâm nguyện bình sinh đã xong, từ nay ngồi hưởng vinh hoa phú quý, lại tỏ ra xa cách với Trịnh nương nương, không thêm quản tới chuyện tranh quốc bản, để cho Trương Ty Lễ nóng lòng tiến thủ xông lên trước nhất.

‘Người trừ mưu tính kế sau lưng Tàn Bá gia chắc là vị thiên kim tướng phủ kia... cho dù là Trương Giang Lăng không còn nữa nhưng vẫn là một ngọn núi cao ngất không thể vượt qua!’

Chu Ứng Trình lặng lẽ khen ngợi trong lòng, lại thầm cảm thấy may mắn kết giao được một vị bằng hữu như Tàn Lâm. Từ lúc trước nhà vắng vẻ đến bây giờ bằng hữu ngồi đầy, tuy rằng còn chưa vinh quang bằng gia gia năm xưa, nhưng đã cách xa một trời một vực với ban đầu mới vừa tập tước vô cùng vắng lạnh.

Nghe chư vị văn thần cảm phần vô cùng, y đứng trong đình giữa Thích Cảnh viên, hai tay hơi dè xuống, hắng giọng nói:

- Ứng Trình bị trong triều công kích, chư vị tiên sinh vẫn chịu tới dự hội giao du, Ứng Trình vô cùng cảm kích! Hôm sau trong triều đình tự có công luận, kính xin chư vị tiên sinh tận tình đề đạt, làm nhiều thơ từ ứng cảnh, chớ phụ Đông đi Xuân tới thần quang tuyệt vời!

Chúng quan bật cười ha hả, cùng nhau nâng chén:

- Yêm đảng công kích Quốc Công gia, chúng ta lại biện bạch cho Quốc Công gia, hôm nay hãy vui say một phen.

Trương Kinh chỉ điểm yêm đảng dưới quyền, Ngự Sử Vương Thuần Phác, Cấp Sự Trung Trương Minh Trình thượng thư nói Chu Ứng Trình giao kết phỉ loại, nhắc lại chuyện truy đoạt tước Vương của Chu Hi Trung lúc trước. Buồn cười lần trước chúng quan văn ra sức tán thành, lần này lại kiên định không dời đứng về phe Chu Ứng Trình.

Trước khác nay khác, lật tay làm mây ngựa tay làm mưa, đây là chuyện bình thường trong quá trình đảng tranh.

Chúng quan văn cũng hiểu ý Chu Ứng Trình, y thân là võ công huân quý thể tập, theo như quy chế không được tham dự chuyện Cửu Khanh. Đi dự vẫn hội do y tổ chức tốt nhất là điểm đến thì dừng, nếu còn gây

ra lớn chuyện đi thẳng tới cửa cung dâng thư, e rằng Chu Ứng Trinh sẽ có phiền phức.

Cho nên Chu Ứng Trinh chỉ nói mình bị công kích, các quan văn cũng chỉ nói sẽ biện bạch thay y, không hề khai hỏa với Trương Kinh nữa.

Tổng Ứng Xương lớn tiếng nói:

- Các vị không cần tập trung vào nhất thời, Thiên Thai tiên sinh Cảnh Tại Luân (Cảnh Định Hương tự Tại Luân, người ta gọi là Thiên Thai tiên sinh) đã phụng chiếu xuất nhậm Hữu Đô Ngự Sử, lão nhân gia đức cao vọng trọng, đoan chính cương nghiêm bất dung gian tà, không bao lâu sau sẽ trở về kinh sư. Đến lúc đó mời Thiên Thai tiên sinh ra mặt, chúng ta cùng nhau đứng ra lên tiếng nói không sợ áp lực. Hôm nay hãy uống vui vẻ, không say không về!

- Không say không về!

Các tân khách lại nâng chén uống cạn.

Chu Ứng Trinh thân là chủ nhân rượu đến chén cạn, chỉ chốc lát sau đã uống tới mất say nhập nhèm. Trong lúc mơ màng có gia tướng tới ghé vào tai y nói nhỏ mấy câu, sau đó dìu y đi ra cửa ngách.

Tần Lâm mặc áo xanh chít khăn vuông, mặc thường phục đang chờ ở đó.

Trong khoảnh khắc Chu Ứng Trinh nhìn thấy Tần Lâm đã tỉnh rượu hết bốn năm thành, tránh thoát hai tên gia tướng dìu đỡ, cười ha hả chấp tay một cái:

- May mắn, may mắn không làm nhục mệnh.

Tần Lâm vỗ vỗ bả vai y rất tùy ý:

- Tiểu Chu càng ngày càng linh lợi giỏi giang, khá lắm. Tươi tỉnh lên đi, cười một cái... Như vậy mới phải, nghĩ đến tiên Định Tương Vương ở trên trời có linh thiêng cũng sẽ cảm thấy vui mừng.

1091. Chương 1091: Đổ Thập Nương

Chu Ứng Trinh vẫn còn chút hơi rượu, nhếch môi cười ngây ngô. Người tuổi trẻ năm đó u uất, nhất gan sợ chuyện, rốt cục hiện tại đã có chút đáng về bưng bưng chí khí.

Tần Lâm không khỏi mỉm cười, vị bằng hữu Chu Ứng Trinh này vẫn là rất tốt, vừa tới kinh sư không lâu đã chấp tay tặng ình một tòa phủ trạch ở hẻm Thảo Mạo. Đây chính là địa phương đất tấc vàng, đổi lại là phòng địa ốc đời sau quảng cáo, nhất định sẽ là 'phủ trạch xa hoa đệ nhất kinh thành, cách Thừa Thiên môn không tới năm phút đi bộ, Bắc ngắm đỉnh Tử Cấm, cười nhìn mây khói kinh hoa!'

Nếu như nói lúc đầu hành động tặng phủ trạch của Chu Ứng Trinh còn có vẻ tránh dữ tìm lành, nặng về tính toán, như vậy sau đó liên thủ với Tần Lâm, trải qua bao nhiêu sóng gió, hai bên đã trở thành bằng hữu chỉ giao không sai vào đâu được. Hiện tại Chu Ứng Trinh càng là một trong những đồng minh quan trọng nhất của Tần Lâm ở kinh sư, trở thành phát ngôn viên giúp hắn liên lạc đám huân quý võ thần và sĩ lâm quan văn.

Trước kia đối với tập đoàn huân quý, chủ yếu Tần Lâm nhờ Từ Tân Di Từ Đại tiểu thư ra mặt liên lạc. Nàng là con gái Nam Kinh Ngụy Quốc Công, đường muội kinh sư Định Quốc Công Từ Văn Bích, thậm chí tồn tại quan hệ thân nhân với Võ Thanh Hầu phủ và Lý Thái hậu, lại tính tình phóng khoáng, xuất thủ hào sảng, cũng rất là đắc lực.

Mà về phe sĩ lâm văn thần, lúc trước Từ Văn Trường Từ lão gia tử là Giang Nam đệ nhất tài tử, sau lại là đệ nhất Thiệu Hưng Sư Gia, cũng vô cùng nổi bật, tung hoành ngang dọc lui tới tự nhiên.

Bây giờ Từ Văn Trường đã đi Mạc Bắc, Từ Tân Di lại đeo ba lô ngược, mọi chuyện có điều bất tiện. Tần Lâm có ý bồi dưỡng Tôn Thừa Tông và Từ Quang Khải, nhưng hai vị này chỉ có thân phận Tú Tài, tuổi còn quá nhỏ, thanh danh không nổi bật, tạm thời còn chưa đủ phân lượng.

Chu Ứng Trinh vừa là Thành Quốc Công thế tập, huân quý đệ nhất danh vang kinh sư, bao nhiêu năm qua lại thật cẩn thận, danh tiếng tốt vô cùng, tính tình thích học làm sang, vô cùng hòa hợp với đám văn thần kinh sư, tự nhiên trở thành phát ngôn viên giúp Tần Lâm liên lạc các phe.

Với cục diện nắm bắt tin tức khắp nơi nhạy bén, tứ phương hưởng ứng, bản thân Chu Ứng Trinh cũng hết sức vui mừng. Cho dù là không thể sánh kịp với thời gia gia Chu Hi Trung năm xưa, nhưng tối thiểu cũng có thể gây nên chút sóng gió trong ngoài triều. So với ăn không ngồi rồi trong phủ Quốc Công chờ chết quả thật tốt hơn rất nhiều.

Huống chi tuổi Tần Lâm còn trẻ đã đến trình độ như vậy, ai mà biết được tương lai sẽ tiến xa tới mức nào, Chu Ứng Trinh cũng có thể đi lên vị trí cao hơn. Mặc dù y âm thầm suy nghĩ, cảm thấy khả năng này không phải là quá lớn, đã phong đến cực phẩm Bá tước, Thiếu Phó đặc tiến Quang Lộc Đại Phu Tả Tru Quốc Đề Đốc Đông Xưởng, nếu còn lên nữa, chẳng lẽ lại làm chương ấn Ty Lễ Giám?

Bất quá chuyện tương lai không ai có thể nói chính xác được. Đáy lòng Chu Ứng Trinh có điều mong đợi, ngay cả chính bản thân y cũng cảm thấy mơ hồ.

Tần Lâm lại nắm lấy tay Chu Ứng Trinh, ra sức lắc lắc:

- Mấy ngày nay cực khổ, người đâu, lấy chén canh giải rượu cho Quốc Công gia các người! Ha ha ha, chưa tới năm ba ngày, trong triều sẽ phân thắng bại, tên Trương Kinh khôn kiếp kia chính là châu chấu sau Thu, giãy dụa không được bao lâu!

Thiên Thai tiên sinh Cảnh Định Hướng đứng đầu Hoàng An Tam Cảnh, từng công kích gian tướng Nghiêm Tung quyền khuynh nhất thời, từ đó thanh danh vang dậy. Sau đó nhậm chức Tuần Phủ Phúc Kiến lập nên không ít công lao, lại viết Bảng Ngọc Đường Ngũ Lục, Thiên Thai Văn Tập Nhị Thập Quyển và Thạc Phụ Bảo Giám Yếu Lãm, Tứ Khố Tổng Mục, môn sinh cổ lại rải khắp thiên hạ. Lão được sĩ lâm thanh lưu ủng hộ suy tôn, đã là Thái Sơn Bắc Đẩu được mọi người trọng vọng.

Nhưng có rất ít người biết vị Thiên Thai tiên sinh này và đệ đệ của lão Kế Liêu Tổng Đốc Cảnh Định Lục Cảnh Nhị tiên sinh, thật ra chỉ là nhân vật nằm trong lòng bàn tay Tần Lâm.

Lần này Tần Lâm đã khơi dậy thành công lòng bất mãn của tập đoàn huân quý và văn thần ở kinh sư đối với Trương Kinh, Cảnh Định Hướng vinh thăng lên Hữu Đô Ngự Sử chính là phần cuối cùng của kế hoạch. Vị Thiên Thai tiên sinh này dọc đường gửi thư ôn sinh cổ lại và đám bằng hữu chi giao như bọn Dư Mậu Học, liên lạc bố trí, tính toán nhiều phía. Lão sắp sửa lấy khí thế như cuồng phong bão táp vạn dặm Bắc thượng thẳng tiến vào kinh, ngoại triều phát động công kích Trương Kinh như sóng dữ xô bờ, nhất cử hạ gục tên quyền yểm này.

Cho dù là tâm cơ Tần Lâm thâm trầm nhưng lúc này tâm trạng rất tốt, bèn tiết lộ đôi chút cho đồng minh kiêm bằng hữu Chu Ứng Trinh.

Có lẽ là Chu Ứng Trinh uống nhiều quá, vào lúc này hậu kinh lại bốc lên, lú lười hằm hằm hồ hồ đáp ứng mấy tiếng, không chú ý Tần Lâm nhắc tới lật đổ Trương Kinh, ngược lại nghe rõ ràng canh giải rượu, khoát tay ngăn lại:

- Ta không có say, Tần huynh, chúng ta đi Quần Phương các đi, lại bày tiệc rượu hoa, vui chơi một trận cho thỏa thích...

Tần Lâm khẽ cau mày:

- Lúc này là thời khắc mấu chốt, không nên như vậy, phải đề phòng chó cùng cắn càn.

Nhưng Chu Ứng Trinh hứng chí cực cao, lảm nhảm mấy câu gì đó mơ hồ không rõ, thỉnh linh quay đầu lại đi trở về đám đông, nâng chén cao giọng nói:

- Hôm nay tụ hội, có danh hoa mà không có mỹ nhân không gọi là vui vẻ tận hứng, chi bằng chúng ta cùng đi Quần Phương các, có rượu có mỹ nhân vui say suốt đêm dài!

Ánh mắt Lưu Đình Lan, Giang Đông Chi lập tức sáng lên:

- Cô nương Quần Phương các là người Sơn Tây Đại Đồng phủ, bó chân nhỏ, chặc chặc...

Vốn là Triều Minh quy định quan viên có thể mời kỹ nữ uống, nhưng không thể ở lại thanh lâu, bắt quá năm Vạn Lịch hết sức xa hoa, ai còn quần được nhiều như vậy, số quan viên ở suốt ngày đêm nơi chốn thanh lâu quên về không phải là ít.

Nhất là đám văn nhân rất hay tự cho là phong lưu, nhắc tới thanh lâu sở quán, mười tên có hết tám là mắt sáng rực.

Hàn Lâm chua, Cấp Gián nghèo, Đồ lão gia nhà thiếu trước hụt sau, chỉ trông vào chút bổng lộc và tiền hiếu kính một năm vài lần ít ỏi. Cho nên trong nhà quan văn nghèo bình thời hết sức tiết kiệm, vào lúc này có Thành Quốc Công giàu nứt đổ đổ vách đứng ra mời mọi người đi chơi thanh lâu một chuyến, tội gì không đi?!

Lập tức nhất hô bá ứng, các vị quan viên cùng kêu lên ủng hộ.

Tần Lâm ở cửa ngách thấy vậy lắc lắc đầu, sĩ lâm thanh lưu chính nhân quân tử thật sự quá hứng chí.

Nhưng cũng không cách nào ngăn cản Chu Ứng Trinh được, mọi người đang vô cùng hưng phấn.

Suy nghĩ một chút, hắn gọi Lục Viễn Chí và Ngưu Đại Lực cùng đi theo Chu Ứng Trinh.

Quần Phương các ở đường cái ngoài Tuyên Võ môn Nam thành, cách cửa thành không phải là xa. Ngoài đại môn thật cao có treo bốn cái đèn lồng màu đỏ, bên dưới có bảy tên đại hán mặc áo da dê phanh ngực đang đứng, mặt mũi tên nào tên nấy hung thần ác sát giống như thần giữ cửa. Hai tên quy nô mặt thoa phấn lại tỏ vẻ tươi cười, gặp người liền gật đầu cúi người miệng xưng gia gia, giống như con cháu trong nhà.

Không cần Chu Ứng Trinh đích thân đi tới, quản gia Thành Quốc Công phủ đã nhanh nhẹn chạy tới báo. Hai tên quy nô lập tức vui mừng ra mặt, một tên sai bước đi tới quỳ xuống làm lễ ra mắt Chu Ứng Trinh, một mực cung kính mời các vị khách quý vào bên trong, cười tới nổi mặt méo xệch:

- Có mấy vị thanh quan nhân Sơn Tây Đại Đồng phủ mới đến, toàn là tuyệt sắc giai nhân. Quốc Công gia đại giá quang lâm, đúng lúc có thể chọn người vừa ý.

Chu Ứng Trinh đã say mờ mắt cũng không nói, mấy vị quan văn phía sau lập tức cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, lên tiếng đả hăng, văn nhân toàn là sắc quỷ.

Quy nô còn nói sẽ đuổi hết tất cả khách nhân không liên quan ra ngoài, dành chỗ cho Quốc Công gia tiếp khách của mình thuận tiện.

Chu Ứng Trinh cẩn thận, khoát tay nói không cần. Kinh sư là nơi đầm rồng hang hổ, quy nô muốn xu phụng Thành Quốc Công, nhưng không cần thiết đuổi khách nhân khác đi, chuốc phải phiền phức vô vị.

Quy nô cũng thuận miệng nói Quần Phương các là địa phương lớn như vậy, hôm nay cũng không phải là ngày lễ gì, cũng không có nhiều khách, ngay cả quản gia do chưa vị Đại nhân tiên sinh dẫn tới cũng có thể ngồi cùng.

Chủ lầu Quần Phương các là hai viện trong ngoài, hai tầng giếng trời, Chu Ứng Trinh cùng các quý khách ngồi trong sảnh, quản gia Quốc Công phủ và các tân khách theo tới có mặt mũi ngồi ở phòng ngoài uống rượu. Về phần sai vặt, người đánh xe, hộ viện tầm thường... ngồi trong hẻm hai bên, cũng có rượu thịt no say.

Tần Lâm cùng Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cũng đi vào theo, không muốn bị các quan văn nhìn thấy, bèn tìm chỗ ngồi bên ngoài, dù sao bọn họ cũng đang mặc thường phục.

Người của Quần Phương các còn tưởng rằng bọn họ là quân sự nhà nào, hai kỹ nữ đã già nua hết thời tới gần, dáng vẻ như đặc biệt chú ý tới tên tiểu tử mặt trắng miệng luôn nở nụ cười xấu xa giả hoạt là Tần Lâm. Vất vả lắm Tần Bá gia mới đuổi được các nàng đi nơi khác, tỏ vẻ hết sức buồn bực, Lục mập và Ngưu Đại Lực cố nín cười, kèm nén tới nổi mặt mũi đỏ bừng.

Đãi ngộ bên trong lại hoàn toàn khác, vây quanh Chu Ứng Trinh và chúng quan toàn là oanh oanh yến yến, ai nấy trẻ tuổi xinh đẹp, thân hình thon thả kiều diễm, không phải là những thứ tàn hoa bại liễu phòng ngoài kia có thể so sánh được.

Đám Hàn Lâm chưa, Cấp Gián nghèo ba tháng trời không biết đến mùi vị thịt, lúc này đã cảm thấy thân ở nhân gian mà hồn du tiên cảnh, dường như chấp cánh bay cao. Thế nhưng Lưu Đình Lan xuất thân nhà giàu Phúc Kiến Chương Phổ, từng trải không ít, lập tức vỗ bàn một cái, giả vờ tức giận khiển trách tú bà:

- Vị mục mục này, há đâu có lý như vậy?! Quốc Công gia ở chỗ này, làm sao lại để cho đám son phấn quê mùa này tới tiếp đón một cách qua loa như vậy?! Nghe nói có thanh quan nhân mới đến, tại sao không gọi ra hiến nghệ?

- Là, là lão thân hồ đồ.

Tú bà vội vàng cười bồi xin lỗi, sau đó giơ tay vỗ ba cái.

Chỉ nghe tiếng đàn sáo thay đổi, khúc điệu uyển chuyển như nỉ như non, ba gian phòng chính diện lầu hai lần lượt mở ra, ba vị mỹ nhân xuất hiện.

Nàng bên trái mày thanh mắt sáng, da trắng như tuyết, bên mép có một nốt ruồi duyên, thân hình thon thả vô cùng khả ái. Nàng bên phải dáng vẻ dịu dàng, vẻ mặt tựa như nhạn mày không phải là nhạn mày, nhu tình chan chứa, toàn là mỹ nhân tuyệt diệu.

Nhưng nàng ở giữa mới vừa lộ ra dung mạo, mọi người trong sảnh lập tức trở nên yên lặng như tờ, ai nấy đều nín thở ngưng thần.

Lưu Đình Lan nhìn đắm đắm, cầm chiết phiến trong tay vỗ một cái, không tự chủ được ngâm nga:

- Toàn thân nhã diễm, khắp thể kiều hương, làn mi cong tự núi xanh xa, đôi mắt biếc khác nào thu thủy. Sắc mặt như ngó sen, rõ ràng Trác thị Văn Quân, môi tựa như anh đào, kém gì Bạch gia Phần Tố. Đáng thương một mảnh ngọc không tỳ vết, gặp cảnh phong trần uống liễu hoa!

Tú bà thấy phản ứng mọi người cũng biết cây tiền này sẽ mang tới cho mình của cải nhiều không đếm xuể, bèn giơ quạt lên che miệng cười nói:

- Tiểu nương tử họ Đỗ, tên là Đỗ Mỹ, hoa khôi Đại Đồng phủ năm nay, là thanh quan nhân vừa tới kinh sư hiến nghệ, mong rằng các vị lão gia thương yêu nhiều hơn...

Đỗ Mỹ yêu kiều nhẹ nhàng lưu chuyển làn thu ba, lấy đi không biết bao nhiêu hồn phách. Thành linh nàng che miệng khẽ kinh hô thất thanh, ánh mắt dừng lại ở một người mà bóng dáng đã khắc sâu vào tâm khảm từ lâu.

Chính là người có lòng tốt đã từng cứu mạng đệ đệ Thập Nhất Lang của nàng ở Phong Lăng độ ngày trước.

Đỗ Mỹ vĩnh viễn ghi nhớ ngày ấy, tiểu đệ đệ nàng còn nhỏ tuổi đau bụng dữ dội, đau đến chết đi sống lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu trở nên vàng vọt, đổ mồ hôi to bằng hạt đậu, giống như một con chó nhỏ ngã bệnh, nằm trong lòng mẫu thân và tỷ tỷ hết sức đáng thương. Thế nhưng đám ác nô Thiếu Sư phủ lại tranh bên đồ với dân chúng, khiến cho bọn họ bị ngăn ở bờ Nam Phong Lăng độ không thể qua sông cầu y. Cha mẹ nóng nảy vạn phần, cùng nhau xông lên tranh qua sông, nhưng không thể nào chống lại được đám tay sai ác ôn Thiếu Sư phủ...

Lúc ấy bầu trời mây đen dày đặc lại không mưa, sóng Hoàng Hà cuộn cuộn. Tim của Đỗ Mỹ như chìm xuống đáy cốc, tuyệt vọng khiến cho thế giới xung quanh trong mắt nàng đầy vẻ âm u, lạnh như băng.

Cho đến khi hắc xuất hiện.

Vốn xưa nay không quen biết, ngay cả tên họ cũng không biết, thế nhưng người tuổi trẻ này cúi đầu nhìn nàng tươi cười còn rạng rỡ hơn cả ánh mặt trời mùa Hạ, trong nháy mắt lập tức xua tan bóng đen trong lòng thiếu nữ. Hắc dạy dỗ đám ác nô Thiếu Sư phủ hoành hành ngang ngược, giúp cho dân chúng có thể qua bến đò trước, còn mang đệ đệ nàng chạy thẳng tới y quán Phạm Nhất Thiếp. Nhờ vậy đệ đệ nàng được cứu chữa kịp thời, coi như đoạt lại sinh mạng từ trong tay Diêm Vương gia.

Lúc đưa đệ đệ vượt qua Hoàng Hà, hần chắp tay đứng trước mũi thuyền, Hoàng Hà dưới chân sóng dâng cuộn cuộn, tay áo trên người hần lảng không tung bay, đôi môi mím làm thần sắc có vẻ hết sức kiên nghị, Ánh mắt hần như chớp điện, như bảo kiếm, như lửa ngọn trong nháy mắt xé rách màn mưa dày đặc, đậm thừng bóng tối bao phủ thế giới.

Đỗ Mỹ vĩnh viễn sẽ không quên cảnh tượng này.

Đáng tiếc người tuổi trẻ này là một vị quân tử chân chính, hần thi ân bất cầu báo, từ đầu đến cuối không thổ lộ tên họ của mình, Đỗ Mỹ còn tắm bé dưới tình cảnh hốt hoảng và tâm trạng kích động, chỉ nhớ tên mập bên cạnh hần là học đồ y quán gì đó, họ Lục.

Sau đó số phận đẩy đưa dòng đời xoay chuyển, Đỗ Mỹ bị Thiếu Sư phủ ép bán vào thanh lâu Đại Đồng phủ. Không lâu sau nàng nghe nói Thiếu Sư phủ suy bại, có vị Khâm Sai Tần Thái Bảo giống như Bao Long Đồ tái thế, Dịch Nhân Kiệt sống lại, chính là thanh quan đệ nhất đương triều, do trời giáng xuống cứu dân chúng Sơn Tây, trước dùng long đầu ngư tứ chém Trương Doãn Linh, lại thượng tấu triều đình tịch biên Thiếu Sư phủ, dân chúng thấy đều hoan hô nhảy cẫng.

1092. Chương 1092: Động Phòng

Tuy Đỗ Mỹ không thể rời đi thanh lâu nhưng rốt cục đã báo được hơn phân nửa mối thù. Âm thầm nghĩ tới vị Tần Thái Bảo thiết diện vô tư kia có lẽ mặt đen như trôn chảo, Mi Tâm có vàng trắng khuyết, không khác Bao Công trên sân khấu là bao. Đáng tiếc nàng thân như cá chậu chim lồng, không thể chính miệng nói với hần một lời cảm tạ.

Chuyện càng làm cho nàng rối cả ruột gan hơn chính là, gặp gỡ người tuổi trẻ không biết tên kia ở Phong Lăng độ, nhưng nàng lại bị bán tới Đại Đồng phủ ở cực Bắc Sơn Tây. Phong Lăng độ nằm ở Tây Nam Tam Tần, hai nơi cách nhau ngàn dặm, nàng nhờ thương nhân qua lại hỏi thăm tin tức đủ loại, cũng không hỏi ra được y quán họ Lý nào có một người tuổi trẻ như vậy.

Huống chi làm thanh quan nhân chưa từng tiếp khách lần nào, cơ hội nàng tiếp xúc với người ngoài thật sự không nhiều lắm.

Mấy ngày trước Đỗ Mỹ bị đưa từ Sơn Tây Đại Đồng phủ đến Quần Phương các kinh thành, Đại Đồng phủ Bắc địa yên chi và Dương Châu Nam quốc giai lệ từ trước tới nay vẫn hết sức nổi danh. Nàng chuẩn bị tiếp khách lần đầu giống như một món thương phẩm được ra giá cực cao, từ nay trở thành đồ chơi cao cấp của đám đạt quan hiển quý kinh sư.

Dường như nàng đã chấp nhận số phận an bài, thân là một nữ tử chân yếu tay mềm, nàng có thể làm được gì khác. Chẳng qua là vô số lần tỉnh mộng nửa đêm, nghĩ đến cặp mắt trong suốt tỏa sáng kia lập tức lệ đầm ướt gối.

Ngàn vạn lần không ngờ được vừa tới kinh sư ba ngày, nàng vô tình gặp được hần ở Quần Phương các.

Chẳng lẽ đây là thiên ý?

Đỗ Mỹ kích động đến nỗi không ngừng run rẩy, miệng phát ra thanh âm nho nhỏ cố gắng đè nén, ánh mắt mờ mờ như sương khói kia xuất hiện ở bóng người vừa quen vừa lạ này.

- Đẹp tuyệt!

Lưu Đình Lan chỉ cho là hoa khôi nương tử phô trương phong tình, sau khi phục hồi tinh thần lại lập tức vỗ tay khen ngợi, nhất thời tiếng khen phụ họa vang lên ồn ào vô kể, cơ hồ thổi bay nóc Quần Phương các.

Tần Lâm thấy bên trong Quần Phương các người đông hỗn tạp, Chu Ứng Trinh lại say quá mức bèn cố ý đi vào tra xét an toàn. Mới vừa rồi Đỗ Mỹ khê hô, hần cũng hơi phát giác bèn nghiêng đầu nhìn xem. Vừa đúng lúc Lưu Đình Lan cất tiếng khen đầu tiên, ánh mắt hần bèn lướt qua vị hoa khôi nương tử kia, sau đó cười sờ sờ mũi, quay đầu lại đi ra ngoài.

- Tần ca, giỏi thật!

Lục Viễn Chí chọc vào eo Tần Lâm, mặt mập cười ha hả nhìn về phía Ngưu Đại Lục:

- Không chỉ là hai vị đại tỷ mới vừa rồi kia, thoát nhìn ngay cả hoa khôi nương tử cũng có ý với Tần ca chúng ta.

Lão Ngưu chỉ toét miệng cười hềnh hếch.

Ba người cũng không thể nhận ra Đỗ Mỹ.

Tần Lâm, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực đều là người trưởng thành hơn hai mươi tuổi, trong mấy năm qua dung mạo thay đổi không nhiều, tự nhiên Đỗ Mỹ nhận ra được bọn họ. Nhưng Đỗ Mỹ lại khác, nữ nhi mười tám thay đổi rất lớn, từ tiểu nha đầu tóc chấy vàng mười một mười hai tuổi, thân thể chưa nảy nở, trâm gỗ quần vải, khuôn mặt nhỏ nhắn bị nước mắt làm bẩn như mèo, đến bây giờ là thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi, hoa khôi nương tử Sơn Tây Đại Đồng phủ thân hình yếu diệu, dung nhan kiều diễm chói mắt, sợ rằng cha ruột mẹ nàng ở chỗ này cũng không thể nhận ra được.

Ngược lại tú bà rất giỏi quan sát sắc mặt đoán ý, thấy Đỗ Mỹ nhìn chằm chằm một người tuổi trẻ khăn áo xanh giống như mất hồn, mục đã thấy loại chuyện như vậy rất nhiều, nhất thời suy đoán trong lòng: tám chín phần mười là tình lang thanh mai trúc mã của ả này.

Thấy người nọ cùng nhau ngồi với bọn người ở quán gia ở phòng ngoài, không biết là người làm sai vặt trong phủ đặt quan hiển quý nào, hoặc là phu tử nghèo khổ đem hết tiền dành dụm cả tháng trời tới đây mở rộng tầm mắt. Không biết tiền trong túi hần có đủ mua một cây trâm trên đầu Đỗ Mỹ hay không...

Bề ngoài tên này trắng trẻo, nói không chừng là vị thổ tướng công được nuôi trong phủ lão gia nào! Tú bà cảm thấy cây tiền của mình bị kẻ nào đó uy hiếp, trong lòng không nhịn được nguyên rửa ác độc.

Mục dùng quạt che gương mặt tô phấn thật dày của mình, nhìn Đỗ Mỹ một cái hung hăng dữ tợn.

Đỗ Mỹ cũng không khuất phục, nàng nhớ mình là con nhà lành bị bắt vào thanh lâu, muốn nói cho Tần Lâm biết để hần đi Thuận Thiên phủ tố cáo.

Đang định há miệng kêu gọi, tú bà đã cười bồi với quý khách dưới lầu, sau đó đi lên lầu hai dùng quạt che kín mặt, gằn giọng uy hiếp:

- Thập Nương, chớ suy nghĩ lung tung, hôm nay có các vị Đại lão gia đang ngồi đây, vị chính giữa kia chính là Thành Quốc Công. Nếu ngươi dám cố chấp, ta sẽ cho người đánh chết tên tình lang kia của ngươi vứt xác cho chó ăn, trong bãi tha ma cuối đường ngoài Tuyên Võ môn có rất nhiều cỗ thi hài vô danh!

Nhất thời Đỗ Mỹ run lên, nàng biết tú bà không nói dối, những tên tay sai mở phanh ngực áo ngoài của kia cũng không phải chỉ để bài trí. Ân công chẳng qua chỉ là một học đồ y quán, làm sao đấu lại những kẻ hung tàn bá đạo này. Huống chi còn có Thành Quốc Công, đại nhân vật cao cao tại thượng như vậy cũng ngồi ở đây, cho dù là cáo tới Thuận Thiên phủ e rằng cũng không có tác dụng gì.

Nhưng không thể hại ân công... Hàm răng Đỗ Mỹ ra sức cắn cắn đôi môi, nước mắt trong suốt đảo quanh trong hốc mắt, nàng cố nén lệ sắp trào tuôn nặn ra nụ cười cực kỳ miễn cưỡng với các quý khách phía dưới.

- Hay cho hoa khôi nương tử, ta thấy liền thương!

Lưu Đình Lan vỗ cây quạt xếp vào lòng bàn tay một cái, lại đắc ý vong hình vỗ vai Chu Ứng Trinh một cái:

- Chúc mừng Quốc Công gia, hôm nay diễm phúc không cạn.

Hoa khôi nương tử tự nhiên phải dành riêng cho đông chủ nhân, Lưu Đình Lan đi theo chỉ cần được chia ột trong hai vị mỹ nhân tả hữu đã hết sức hài lòng, y còn không ngu đến mức muốn tranh cướp hoa khôi với Thành Quốc Công. Lại nói tiền sơ trang tối thiểu cũng phải ngàn lượng, y cũng không đào đâu ra.

Chu Ứng Trinh vốn đã uống nhiều rượu ở Thích Cảnh viên, mới vừa rồi lại nốc vào mấy chén lớn, đã sớm say như chết, mở mắt nhập nhèm hằm hồ đáp ứng vài tiếng.

Tú bà nhất thời vui vẻ ra mặt, thân phận Thành Quốc Công cao quý bậc nào, giàu có bậc nào, xem ra có thể thu hoạch được nhiều tiền hơn dự kiến từ cây tiền Đỗ Mỹ này.

Lại thấy Đỗ Mỹ cắn chặt hàm răng, không ngừng kiễng chân nhìn ra bên ngoài, sắc mặt vô cùng nóng nảy, sắc mặt tú bà nhất thời trầm xuống, đưa tay vẩy vẩy quy nô bên cạnh, quay đầu lại dặn dò đôi câu.

Quy nô cười dâm dăng gật đầu liên tục vâng dạ.

- Các cô nương tới đây, đưa Quốc Công gia cùng Thập Nương vào động phòng!

Tú bà tươi cười rạng rỡ, cầm khăn tay phe phẩy.

Một đoàn yển yển oanh oanh dìu Chu Ứng Trình mềm như bún dầy, ba chân bốn cẳng đẩy đi lui về phía hậu viện.

Một đám tử muội khác khiêng Đỗ Mỹ lên, chân không chạm đất đưa nàng xuống lầu, xuyên qua hành lang đi ra hậu viện, Đỗ Mỹ lệ quang yêu kiều, một bước quay đầu lại ba lần nhìn về phía tiền sảnh, sắc mặt kiều diễm đã trở nên tái nhợt. Cho đến khi bị bọn tử muội ôm lấy rời đi, không nhìn thấy người tuổi trẻ ở Phong Lăng độ kia nữa...

1093. Chương 1093: Quần Phương Các

Tần Lâm đã đi ra khỏi Quần Phương các từ cửa chính, lúc nào hắn cũng thích vận chuyển đầu óc tốc độ cao và suy nghĩ thanh minh, cực kỳ không thích không khí ồn ào huyền ảo kia.

- Điều phái nhân thủ theo dõi chặt chẽ nơi này!

Tần Lâm thở dài một cái hạ lệnh.

Lục Viễn Chí vẫy vẫy tay về phía góc tối, lập tức có sai dịch Đông Xưởng mặc thường phục màu sẫm từ trong bóng tối đi ra, thấp giọng hạ lệnh cho những người khác. Rất nhanh từ nóc nhà, đường hầm, góc đường vang lên tiếng bước chân chạy, tiếng ống tay áo quét gió phần phật.

Tần Lâm bố trí nhiều phen, Trịnh Trinh, Trương Thành bên trong cung, huân thích, văn thần bên ngoài cung, còn có Thiên Thai tiên sinh Cảnh Định Hưởng sắp sửa về kinh, sắp phát động thể công mạnh mẽ như cuồng phong bão táp. Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu tuyệt không phải loại người kém cỏi, nắm giữ lực lượng cao thủ đại nội và Cẩm Y Vệ, tuyệt sẽ không bó tay chờ chết, cho nên phải đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Bố trí thỏa đáng xong, Tần Lâm đang muốn rời khỏi, không ngờ tú bà cùng hai tên quy nô từ bên trong đi ra. Tú bà hừ lạnh nhìn Tần Lâm chép miệng, tám tên tay sai ngoài cửa lập tức vây lại.

Trong nháy mắt, trong bóng tối huyền nào một trận giống như mèo bắt chuột, có không biết bao nhiêu Xế Điện Thương, cung mạnh nổ cứng, ám khí tẩm độc nhắm vào bọn người này. Chỉ cần có chút hành động khác thường, chắc chắn bọn họ sẽ bị bắn cho thân thể thủng lỗ chỗ.

Tần Lâm không hiểu vì sao, cười hì hì hỏi:

- Lão mục mục tìm tại hạ có chuyện ư?

Hừ, giới ột tên hậu sinh anh tuấn! Tú bà cũng tươi cười, chợt nghiêm mặt lại, giọng lạnh như băng:

- Thúc thời hãy tránh xa Đỗ Thập Nương một chút, chớ có quanh quẩn ở chỗ chúng ta, Quần Phương các không phải là địa phương dành cho loại người như ngươi tới! Hôm nay Thập Nương là hoa khôi nương tử Sơn Tây Đại Đồng phủ, xem thử thân người thể nào, hừ, rút xa một chút!

Sơn Tây, Đỗ Thập Nương... Trong đầu Tần Lâm như có tia chớp nhoáng lên, lập tức tỉnh ngộ, ánh mắt sắc bén như dao nhìn chằm chằm tú bà:

- Mục nói nàng tên Đỗ Thập Nương, là từ Sơn Tây tới ư?

- Hừ, ngươi còn giả ngây giả dại nữa sao, không biết là con rùa đen từ đâu tới...

Tú bà bĩu môi khinh thường.

Đám quy nô và tay sai thấy đều cười lên không có hảo ý.

Tần Lâm không nói một lời, tháo xuống bên hông một chiếc lệnh bài bạch ngọc.

- Phụng, Phụng Thiên Dực Vệ Thôi Thành Tuyên Lực võ thần Vũ Xương Bá Đề Đốc Đông Xướng...

Tú bà đọc đến phía sau toàn thân như nhũn ra, run lên bần bật, mặt phát hiện mình đã phạm vào một cực kỳ sai lầm đáng sợ.

Đang lúc này, từ phương hướng hậu viện truyền đến một tiếng thét chói tai cực kỳ thê lương đáng sợ, truyền ra xa xa trong bầu trời đêm, làm người ta rợn cả tóc gáy.

Hậu viện Quần Phương các hoa cỏ xanh tươi, bóng trắng mỏng lung, trong đình viện tiểu kiều nước chảy, hành lang hai bên chạm trổ tinh xảo, có nét đẹp phong tình của vườn hoa Tô Châu. Giữa chốn đình đài lầu các này chính là chỗ ở của đám thanh quan nhân hàng đầu trong các.

Phía Bắc có một dòng suối nhỏ rộng ba thước uốn lượn quanh co như dải lụa, bên trên có một chiếc cầu đá tinh xảo. Sau khi qua cầu bước theo con đường rải sỏi hai bên đầy hoa chỉ vài bước chính là Quý Họa tiểu trúc của hoa khôi nương tử Đỗ Mỹ, diện tích không rộng nhưng lại được bài trí vô cùng thanh nhã.

Bài trí bên trong lại càng tinh tế, giữa phòng treo bức Đường Bá Hổ Sĩ Nữ Đồ, hai bên bày ghế bằng gỗ hoa lê, giữa là một bộ bàn bát tiên chạm trổ hoa, bốn phía tán loạn mấy quân cờ.

Phòng đầu phía Tây là phòng nha hoàn, phòng phía Đông là khuê các của Đỗ Mỹ. Rèm treo rủ thấp, bên trong hương khói thơm ngát lượn lờ, màn trướng đỏ rực buông trên giường ngà. Trên chiếc kỷ thấp nước sơn bóng loáng đặt một chiếc đàn tỳ bà Bùi Hưng Nô (tỳ bà nữ nổi danh Trường An thời Đường) đã từng đàn qua. Vách tường phía Tây màu hồng, treo một thanh Khử Vũ bảo kiếm Công Tôn đại nương (đệ nhất vũ nữ thời Đường, chuyên múa kiếm) đã từng múa.

Trong bình lưu ly trên bàn trang điểm cắm một cành hoa mai có nhiều nụ nhỏ, bên cạnh là một cái bàn tròn nhỏ một chân bày một bình rượu trắng men hoa văn hình mạng nhện, hai chén rượu, bên trong ngâm mấy quả chanh mà Lý Sư Sư tự tay làm.

Trên giường ngà mỹ nhân phần diện đào hoa, đôi mắt nửa mở nửa khép, chính là dáng vẻ của nụ hải đường vừa thức giấc tuyệt đẹp, đúng ra là 'Màn phù dung êm ái đêm Xuân', vì sao lại 'nửa đêm kinh hồn tan mộng đẹp' như vậy?!

Kẻ phát ra tiếng kêu thất thanh chính là một tiểu nha đầu mười ba mười bốn tuổi, nàng đang đứng ngây người ra ở cửa, chậu đồng đựng nước nóng và khăn nằm lật ngửa dưới đất. Một tay nàng bịt miệng, tay còn lại nắm chặt khung cửa, trợn tròn cặp mắt tràn đầy sợ hãi, toàn thân run lẩy bẩy.

Trên xà nhà chính giữa phòng có một người đang treo lủng lẳng, cổ bị dây thừng siết thật sâu, mặt mũi vặn vẹo biến dạng, lưỡi hơi thè ra khỏi miệng, lộ ra vẻ ghê rợn vô cùng.

Người chết không ai xa lạ, chính là kiều khách tối nay động phòng, Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh!

Nghe nha hoàn phát ra tiếng kêu sợ hãi, mấy tên nha hoàn hầu hạ đều chạy tới, thấy tình cảnh như vậy ai nấy mặt cắt không còn chút máu.

Gia tướng Thành Quốc Công phủ ở bốn phía canh phòng bảo vệ an toàn chủ nhân mình, nghe tiếng chạy tới chỉ liếc mắt nhìn đã sợ đến nỗi con người cơ hồ muốn rớt xuống, vội vàng đẩy nha hoàn ra xông vào trong phòng, ba chân bốn cẳng leo lên ghế tháo dây đưa Chu Ứng Trinh xuống. Còn có cao thủ nội công tinh xảo áp lòng bàn tay vào các đại yếu huyệt của chủ nhân, giúp y thôi cung quá huyết, liều mạng trút hết nội công tu luyện mấy chục năm của mình vào.

Nhưng làm sao có thể cứu được nữa, vết thất sâu hoắm trên cổ y đã trở nên tím bầm, toàn thân cũng bắt đầu lạnh đi, hồn phách đã qua cầu Nại Hà từ sớm. Giờ phút này chớ nói nội công thôi cung quá huyết gì đó, cho dù là Hoa Đà tái thế, Biển Thước phục sinh cũng không thể nào cứu được.

Bọn gia tướng tức giận nổi phẫn, có người chộp lấy nha hoàn hung hăng ép hỏi, đợi đến khi hỏi ra được mới vừa rồi trong phòng chỉ có Chu Ứng Trinh và Đỗ Mỹ, lập tức hung thần ác sát vây lấy giường ngà màn trướng đỏ, chuẩn bị bắt lấy mỹ nhân vừa thức giấc như đóa hải đường như chim ưng bắt gà.

Quốc Công bỏ mình là đại sự bực nào, chỉ một nữ tử phong trần đã đáng là gì. Phàm có chút liên quan nào chính là phải đền mạng cho người chết.

Đỗ Mỹ giụi giụi mắt, dáng vẻ chưa hoàn toàn tỉnh hẳn, chợt nhìn thấy Chu Ứng Trinh được tháo xuống từ trên xà nhà, mặt xanh lè đã chết từ lâu. Lại có một đám gia tướng như lang như hổ muốn bắt mình, bị dọa sợ đến toàn thân run bần bật tựa như lá bay trong gió, nấp vào trong chăn thật kín giống như con thỏ nhỏ đang hoảng sợ.

Bọn gia tướng nóng nảy mắt đỏ ngầu, đâu còn có lòng thương hương tiếc ngọc. Chớ nói Đỗ Mỹ, cho dù trong chăn chính là Tô Đất Kỷ, bọn họ cũng hạ thủ.

Lập tức có tên gia tướng đưa bàn tay to như quạt lá bồ ra, muốn chụp lấy mái tóc dài của Đỗ Mỹ.

Tối nay Đỗ Mỹ đã chịu rất nhiều uất ức, lúc này mơ mơ màng màng mới vừa mở mắt ra lại bị xem là nghi hung sát hại Thành Quốc Công, nổi oan đầy bụng biết tỏ cùng ai. Không chịu nổi bị gia tướng sỉ nhục, nàng dùng răng cắn chặt đôi môi, tay lặng lẽ đưa về phía dưới gối đầu, nơi đó cất giấu một cái kéo đã mài rất sắc bén.

Số phận tiểu thư thật là khổ sở... đám nha hoàn cũng không nỡ nhìn cảnh tượng này, nhưng các nàng thì có thể làm được gì. Làm không khéo mình cũng bị dính líu vào, chỉ sợ đến lúc đó còn không bằng Đỗ Mỹ.

Trong khoảnh khắc tên gia tướng sắp sửa chụp trúng Đỗ Mỹ, mà tay của Đỗ Mỹ cũng nắm lấy kéo, đột nhiên ngoài cửa vang lên một tiếng quát ngán trầm thấp:

- Dừng tay!

Tần Lâm mặt trầm như nước, sải bước tiến nhanh vào phòng. Nhìn thấy Chu Ứng Trinh đã chết, đôi mắt hần cơ hồ phun ra lửa, mà lúc quét nhìn bên trong phòng một vòng chạm với ánh mắt Đỗ Mỹ, mơ hồ lộ vẻ áy náy.

Đỗ Mỹ kinh ngạc không bút nào tả xiết, không phải ân công là học đồ y quán sao, vì sao lại...

Vậy mà gia tướng Quốc Công phủ mới vừa rồi còn hung thần ác sát, lúc này lập tức quỳ rạp xuống đầy đất, khóc không thành tiếng nói:

- Tần Đốc Chủ, Tần Bá gia, cầu xin ngài nể tình Quốc Công gia chúng ta, đòi công đạo lại cho hương hồn Quốc Công!

Hắn họ Tần, Đốc Chủ, Bá gia! Đỗ Mỹ khê kêu một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn há to không khép lại được, đôi mắt xinh đẹp tròn tròn xoe. Chẳng lẽ vị Tần Khâm Sai thiết diện vô tư, đại phá Thiệu Sư phủ chẳng khác nào Bao Long Đồ tái thế chính là hắn?!

Tần Lâm nhìn Đỗ Mỹ nhẹ nhàng gật đầu, lúc này cũng không phải là lúc hàn huyền tâm sự, phá án quan trọng hơn.

Chu Ứng Trinh làm phát ngôn viên cho Tần Lâm ở kinh sư, thay hắn bôn tẩu giữa đám võ huân quý thích và văn thân, có thể phát huy tác dụng cực lớn trong công cuộc phát động đối phó Trương Kinh sắp tới, cái chết của y là đả kích cực lớn đối với Tần Lâm.

Nhưng những chuyện này vẫn chưa phải là quan trọng nhất.

Bằng hữu!

Những gì Chu Ứng Trinh đã làm tuyệt đối xứng đáng với hai chữ này, y chính là bằng hữu của Tần Lâm.

Bằng hữu một canh giờ trước còn sống sờ sờ, chớp mắt đã biến thành thi thể lạnh như băng, sắc mặt của Tần Lâm đã hơi trắng bệch.

Không phải là khiếp sợ, mà là tức giận!

Người huyết dũng giận mà mặt đỏ, người khí dũng giận mà mặt xanh, người cốt dũng giận mà mặt trắng, người thần dũng giận mà sắc mặt không thay đổi. Có lẽ Tần Lâm không phải là thần dũng, nhưng quyết không phụ bốn chữ trí dũng song toàn.

Ngưu Đại Lực trở về lấy túi da trâu đựng công cụ pháp y tới, Lục Viễn Chí đi theo sau lưng Tần Lâm, sau khi kêu nhỏ một tiếng Tần ca bèn tiến lên chuẩn bị kiểm nghiệm thi thể.

Tần Lâm ngẩn tên mập lại:

- Lần này để ta đích thân làm.

Thật nhiều sai dịch Đông Xưởng đã chen chúc tới, Tần Lâm mời gia tướng đem thi thể Chu Ứng Trinh ra, trước tiên đuổi những người không liên quan ra khỏi phòng, sau đó đưa tay về phía Đỗ Mỹ:

- Đỗ, Đỗ Thập Nương phải không? Đi ra ngoài trước đi, bản quan muốn khám nghiệm hiện trường.

Toàn thân Đỗ Mỹ như nhũn ra, Tần Lâm đỡ nàng từ từ ngồi xuống giường. Chỉ thấy hai tai nàng ửng đỏ, xinh đẹp không thể tả, cúi đầu thật thấp không dám nhìn thẳng vào mắt Tần Lâm, để lộ ra sau cổ trắng như tuyết. Y phục nàng vẫn còn tề chỉnh, chỉ có điều ở trong chăn nên có hơi nhăn một chút.

- Thì ra ân công chính là Tần Khâm Sai!

Đỗ Mỹ không nhịn được ngẩng đầu nhìn Tần Lâm, rất nhanh lại hốt hoảng cúi đầu, ngàn vạn lần không nghĩ tới hắn lại chính là thiết diện Khâm Sai đại phá Thiếu Sư phủ trong truyền thuyết, càng không nghĩ tới xa cách bấy lâu nay gặp lại dưới tình hình như vậy.

Tần Lâm cũng không trả lời, chẳng qua chỉ mỉm cười gật đầu một cái, sau đó dìu Đỗ Mỹ ra ngoài, để cho sai dịch Đông Xưởng trông chừng cùng với bọn nha hoàn.

Chẳng lẽ hần... khuôn mặt nhỏ nhắn Đỗ Mỹ có hơi trắng nhợt, đôi mắt đỏ ngầu muốn khóc lớn một trận, hai tay nắm vạt áo thật chặt, cũng cảm thấy căng thẳng trong lòng.

Tần Lâm nhanh chóng quan sát tình hình bên trong phòng. Hắn là chuyên gia điều tra phá án, thật sự là không thẹn với bốn chữ mất thần như điện, rất nhanh đã ghi nhớ đại thể tình hình vào trong óc.

Bên trong phòng ngủ Đỗ Mỹ, bên tường phía Bắc là giường ngà khắc hoa giăng màn đỏ, phía Đông là bình phong, phía sau bày bàn trang điểm, trên đó có mấy lọ nước hoa tường vi, hoa hồng. Bên cạnh là bàn tròn nhỏ, trên bàn có bầu rượu chén rượu và mâm bạc đựng cam. Bên cạnh bàn hần phải có hai cái ghế, nhưng hiện tại hai cái ghế này đều ở chính giữa phòng, xem ra là gia tướng Quốc Công phủ lấy ra leo lên đưa thi thể Chu Ứng Trinh xuống.

Bên dưới cửa sổ phía Nam là một chiếc kỷ thấp hình chữ nhật, bên cạnh có một cây tỳ bà ngã xuống đất, dây đàn đã đứt.

Trên xà nhà giữa phòng có buộc một đoạn sợi tơ, nửa đoạn dưới thắt thành vòng tròn nhưng đã bị người dùng lợi khí cắt ra, hần là lúc gia tướng Quốc Công phủ giải cứu Chu Ứng Trinh đã dùng đao kiếm chặt đứt.

Về phần nguồn gốc sợi tơ này ở chỗ nào, Tần Lâm cũng đã tìm ra rất nhanh. Màn đỏ có một góc bị chùng xuống, thì ra là dây giăng màn nơi đó đã bị cắt, vốn là vật bầu bạn với giai nhân nơi khuê các, hiện tại trở thành hung khí sát nhân.

Chu Ứng Trinh cũng thật là xui xẻo...

Đáng tiếc Chu Ứng Trinh đột nhiên bỏ mình, kẻ phát hiện trước nhất chính là các nha hoàn Quân Phương không hiểu chuyện bảo vệ hiện trường, sau đó bọn gia tướng Quốc Công phủ bảo vệ bốn phía vì nóng lòng cứu chủ nên ùa vào phòng như ong vỡ tổ. Nền phòng được lát bằng đá mài, dấu chân vừa càn vừa mở lại vô cùng hỗn loạn, muốn tìm được manh mối từ dấu chân hầu như là không thể.

Nghĩ đến vẻ mặt và động tác Đỗ Mỹ mới vừa rồi, Tần Lâm hơi nghi ngại liền nhắc gối đầu của nàng lên, quả nhiên phát hiện bên dưới một cây kéo nhỏ tinh xảo, lưỡi đã được mài hết sức sắc bén, dùng ngón tay khẽ vuốt lập tức nổi da gà.

Tần Lâm lại hồi tưởng dáng vẻ Đỗ Mỹ y phục chỉnh tề toàn thân bần rùn vô lực, đi tới trước bàn tròn nhỏ, mở nắp bình ra ngửi qua, nhất thời lộ ra vẻ đã hiểu.

Lần này khám xét hiện trường bắt quá hết thời gian một nén nhang, Tần Lâm đi ra ngoài, ra lệnh sai dịch Đông Xưởng tiến hành lục soát thật tỉ mỉ toàn bộ Quý Hòa tiểu trúc, nhất là trong căn phòng nơi là hiện trường phát hiện thi thể.

Đã đến lúc kiểm tra thi thể Chu Ứng Trinh.

Thấy bạn cũ sống sờ sờ biến thành thi thể lạnh như băng, trong lòng Tần Lâm bưng bưng lửa giận. Thế nhưng thần sắc ngoài mặt hắn vẫn không thay đổi, đi nhanh tới.

Không biết bọn gia tướng xé mấy tấm trải giường thêu hoa rửa rờ từ giường của vị giai nhân nào mang trải dưới đất, đặt thi thể Chu Ứng Trinh nằm lên. Vết siết sâu hoắm trên cổ y đã ngả sang màu tím đen, nhìn qua vô cùng ghê rợn.

1094. Chương 1094: Đòi Lại Công Bằng

Mà nỗi đau cực lớn trước khi chết làm cho khuôn mặt Chu Ứng Trinh trở nên méo mó, không còn phong lưu tiêu sái như khi còn sống mà cực kỳ dữ tợn đáng sợ.

Đồng thời sắc mặt của y phát xanh, đôi môi cũng tím bầm, chính là đặc điểm thân thể thiếu dưỡng khí đến cực độ trước khi chết gây ra bên ngoài thi thể.

Thoạt nhìn rất giống tự ải.

Không, tuyệt không thể nào! Tần Lâm ra sức nắm chặt quả đấm, hai mắt bắn ra hàn quang bốn phía, hắn biết đây là âm mưu vừa nhắm vào Chu Ứng Trinh, cũng vừa nhắm vào mình.

Đây là ám sát!

- Ôi... Thành Quốc Công đang tuổi hùng phong anh phát, vì sao lại nhắm mắt xuôi tay như vậy... Thật sự khiến cho bản đốc vô cùng tiếc nuối, lại không hiểu vì sao!

Thanh âm của Lưu Thủ Hữu làm người ta vạn phần chán ghét lại một lần nữa không lỡ thời cơ, xuất hiện ở địa phương không nên xuất hiện nhất. Thế nhưng sắc mặt y còn tỏ ra ba phần kinh ngạc bảy phần tiếc nuối, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, dường như trong lúc nhất thời khó có thể tiếp nhận cái chết của Chu Ứng Trinh.

Bên trái Lưu Thủ Hữu là Trương Tôn Nghiêu, bên phải là Lạc Tư Cung, trong đó Lạc Đô Đốc tựa hồ cố ý giữ khoảng cách hơi xa một chút, bọn đường thượng quan cảm y Trương Chiêu, Bằng Thanh, Phùng Hân theo sát phía sau, vội vàng đi tới.

Đông Xưởng và Cẩm Y Vệ đều có thám tử trải rộng trong ngoài kinh thành, Thành Quốc Công bị ám sát, Lưu Thủ Hữu dẫn dắt thuộc hạ tới vốn là chuyện trong bốn phận, dưới tình huống không được ra lệnh, sai dịch Đông Xưởng cũng sẽ không cố ý ngăn trở.

Tần Lâm liếc Lưu Thủ Hữu một cái, ánh mắt lại trở về thi thể Chu Ứng Trinh, lạnh lùng nói:

- Không ngờ rằng Lưu Đô Đốc tới nhanh như vậy, còn quan bào ô sa hết sức chỉnh tề, quả thật là công trung với nước.

Quả thật là như vậy, Lưu Thủ Hữu thân mặc Phi Ngự phục, đầu đội ô sa không cánh, lưng đeo ngọc đáí dương chi, thoạt nhìn không giống như đang ở nhà nghe được tin tức vội vã dẫn người chạy tới, mà giống như ngồi sẵn trong nha môn chờ tin.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực và bọn sai dịch Đông Xưởng thì nhau cười lạnh không ngừng.

Lưu Thủ Hữu ửng đỏ mặt, bị Tần Lâm mỉa mai cũng không tìm được lời giải thích phản bác, không thể làm gì khác hơn là hừ lạnh một tiếng:

- Thật sự không ngờ rằng hủ giá Tần Đốc Chủ ở chỗ này còn xảy ra chuyện khiến cho người ta không thể tưởng tượng như vậy. Chúc trách bản đốc tại thân, rốt cục vì sao Thành Quốc Công chết như vậy!?

Vừa dứt lời, đám đường thượng quan cầm y Trương Tôn Nghiêu, Bàn Thanh thấy đều nhìn Tần Lâm không có hảo ý. Mà Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cùng đám sai dịch Đông Xưởng Hoắc Trọng Lâu, Vũ Hóa Điền mới vừa chạy tới, ai nấy cảm thấy tim mình như chìm xuống.

Không hổ là lão hồ ly chấp chưởng Cẩm Y Vệ hơn mười năm, Lưu Đô Đốc có chuẩn bị mà đến, hỏi lời này rất độc. Hôm nay Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh vui chơi uống rượu tìm hoa với các tân khách ở Quần Phương các, Đốc Chủ Đông Xưởng Tần Lâm cũng ngồi ở đây, bốn phía giăng đầy sai dịch Đông Xưởng. Bây giờ Chu Ứng Trinh xảy ra chuyện gì, tự nhiên Đông Xưởng phải hoàn toàn chịu trách nhiệm, thậm chí bản thân chính là kẻ hiềm nghi lớn nhất trong cái chết của Chu Ứng Trinh!

Tuy rằng Chu Ứng Trinh cùng Tần Lâm là bằng hữu chí giao, hiện tại y đã chết không có cách nào mở miệng, bọn Lưu Thủ Hữu ra sức xuyên tạc phụ họa như vậy, thử hỏi làm sao tránh khỏi hiềm nghi. Một khi tạo thành luận điệu ‘Đồng minh phản bội, Đốc Chủ Đông Xưởng mưu hại Thành Quốc Công’, tự nhiên Tần Lâm sẽ rơi vào thế cực kỳ bất lợi. Thanh lưu công kích, rơi vào quần cảnh giữa triều, đồng minh nghi ngờ sẽ làm cho hấn đối phó một mỗi, đấu đá với Trương Kinh cũng sẽ làm thay đổi thế công thủ giữa hai bên.

Danh tiếng Đốc Chủ Đông Xưởng từ trước tới nay vẫn không tốt lắm. Cứ xem đám thủ hạ sai dịch của hấn thì biết, diện mục Tào Thiếu Khâm, Vũ Hóa Điền dữ tợn, Hoắc Trọng Lâu hung bạo vô cùng, ngay cả Lưu Tam Dao cũng giống như lão hồ ly ăn thịt người không nhả xương. Nói là Tần Lâm hạ sát thủ sau khi trở mặt với Chu Ứng Trinh, chỉ sợ sẽ có không ít quần chúng không rõ chân tướng quyết định tin tưởng.

Trong lúc bọn thuộc hạ đang toát mồ hôi lạnh toàn thân lo thay cho Tần Lâm, hấn vẫn chăm chú quan sát thi thể, tỏ ra bình thản nói:

- Tiểu Chu là bằng hữu của ta, y chết ngay dưới mắt ta, ta phải đòi lại công bằng cho y.

Thanh âm hấn bình tĩnh không mang theo chút gợn sóng pháp phồng, phảng phất đang nói một chuyện hết sức tầm thường đơn giản, miêu tả một sự thật ai ai cũng biết. Nhưng trong vẻ bình thản lại tràn đầy tự tin, làm tất cả mọi người tại trường phải kinh sợ trong lòng.

Bởi vì người nói lời này là Đề Đốc Đông Xưởng Vũ Xương Bá Tần Lâm mất thần như điện, xét âm đoán dương, nhiều lần phá kỳ án.

Cho dù là cầm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu cũng có khoảnh khắc bị thái độ bình tĩnh này chấn nhiếp.

Vì vậy y then quá hóa giận hừ lạnh một tiếng lần nữa, lệnh cho Bàn Thanh đi phối hợp Tần Đốc Chủ kiểm nghiệm thi thể.

Cẩm Y Vệ chuyên điều tra phá khám mệnh yếu án, tập nã đại gian ác nghịch, Đông Xưởng ngoài chuyện đó ra còn có chức quyền giám đốc Cẩm Y Vệ. Bây giờ là Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh gặp chuyện không may, Đông Xưởng có quyền phá án, từ trước đến nay Xưởng Vệ một thể, dĩ nhiên Cẩm Y Vệ cũng có quyền tham dự.

Nhưng Bàn Thanh vẫn biết rõ ràng phân lượng của mình, tuy rằng phụng mệnh Lưu Thủ Hữu nhắm mắt đi lên trước nhưng cũng không dám vượt quyền, trước hết thi lễ với Tần Lâm.

Nếu như quyền yêm nhậm chức Đốc Công Đông Xưởng, ngay cả cầm y Đô Đốc gặp mặt cũng phải quỳ hành lễ, nhưng Lưu Thủ Hữu tư cách lão luyện còn từng là cấp trên Tần Lâm, tự nhiên không cần như vậy. Bọn Bàn Thanh lại nhất định phải giữ bối phận tôn ti trên dưới, cho dù y là tâm phúc của Lưu Thủ Hữu cũng không thể tỏ ra vô lễ với Tần Lâm trước mặt mọi người.

Tần Lâm cũng không nói nhiều lời, bọn Lục Viễn Chí đã đốt đèn đuốc sáng choang mang tới. Hấn bèn ngồi xổm người xuống, trước hết vạch mắt Chu Ứng Trinh ra quan sát.

Quả nhiên phát hiện ở kết mạc mắt rất nhiều điểm máu li ti bằng đầu kim.

Kết mạc mắt là nơi nối liền nhãn cầu và màng trong mí mắt, bao trùm bên trên lòng trắng. Vị trí này có rất nhiều mạch máu nhỏ như tơ, nếu như người thức đêm dùng mắt quá độ, những mạch máu nhỏ này sẽ ứ huyết, khiến mắt trở nên đỏ ngầu.

Khi cổ người bị ngoại lực chèn ép, huyết áp phần đầu mặt sẽ gia tăng kịch liệt, những mạch máu nhỏ như vậy sẽ bị vỡ. Khi thân thể con người rơi vào trạng thái thiếu dưỡng khí cực độ, mạch máu cũng vì thiếu

dường khí mà để ấu thấm qua dễ dàng hơn, khiến cho ứ máu.

Những mạch máu nhỏ li ti ở kết mạc mắt vô cùng mỏng manh yếu ớt, lại có lòng trắng làm nền, một khi ứ máu cũng sẽ bị phát giác rất dễ dàng, cho nên kết mạc xuất huyết là dấu hiệu quan trọng cho thấy nạn nhân bị ngạt thở.

Lúc Tần Lâm lệnh cho Lục Viễn Chí ghi chép lại hiện tượng này, Bàng Thanh lộ vẻ sửng sốt một chút, thân là kiện tướng đặc lực dưới quyền Lưu Thủ Hữu, thế nhưng y lại không biết chuyện này.

Lưu Thủ Hữu, Trương Tôn Nghiêu vốn đang nghi ngờ Tần Lâm cố ý giở trò che mắt, hiện tại thấy phản ứng của Bàng Thanh biết cũng không phải Tần Lâm giả bộ, nhất thời trao đổi ánh mắt với nhau.

Kế đó Tần Lâm nhẹ nhàng lật thi thể Chu Ứng Trinh lại, kiểm tra vết thắt trên cổ.

Lần này Bàng Thanh có đất dụng võ, không kịp chờ đợi vội vàng nói:

- Vết thắt sau cổ hình chữ Bát không giao nhau, không phải là bị người khác siết cổ, Tẩy Oan Tập Lục của Tổng Đề Hình có ghi lại điểm này.

Phạm là hành hung siết cổ, sợi dây sẽ để lại vết siết chéo trên cổ người chết. Bởi vì bất kể hạ thủ từ chính diện hay là phía sau người bị hại cũng phải vòng sợi dây một vòng xung quanh cổ nạn nhân, sau đó nắm lấy hai đầu dây siết chặt. Như vậy hai tay của hung thủ sẽ khuếch trương hướng ra ngoài tương tự với động tác vận động khuếch trương ngực, ngoài ra những động tác khác sẽ không thuận tay, lại rất dễ dàng làm cho nạn nhân sinh ra phản kháng, hơn nữa trong thời gian ngắn không cách nào gây ra tác dụng chí mạng giết chết.

Mà treo cổ tự vận lại bất đồng, là lợi dụng bản thân sức nặng thân thể con người kéo xuống. Như vậy dây treo vào cổ cũng sẽ không sinh ra vết siết ở sau cổ, toàn bộ vết siết sẽ có hình chữ Bát mở miệng ở phía sau cổ, đây gọi là chữ Bát không giao nhau.

Tần Lâm gật đầu đồng ý với phán đoán của Bàng Thanh:

- Không sai, vết siết chữ Bát không giao nhau, hơn nữa phía trước sâu hơn, phía sau cạn hơn, chính là đặc điểm của treo cổ tự vận.

Thân thể con người bị treo trên dây, mặt trước cổ chịu lực lớn nhất, vết thắt sâu nhất, hai bên chịu lực ít hơn nên vết siết sẽ cạn hơn nhiều, trên thực tế chuyện này rất khó bị ngụy tạo.

Bàng Thanh thầm than một tiếng trong lòng, Tần Lâm thân là Đốc Chủ Đông Xưởng, kiến thức nghiệm thi lại đầy đủ như vậy, còn cao hơn mình, lại đích thân làm mọi việc. Còn Lưu Đô Đốc của mình vẫn khoanh tay đứng nhìn ở ngoài hai trượng, không khỏi lộ vẻ hơi thua sút.

- Chẳng lẽ là tự sát...?

Lục Viễn Chí nhỏ giọng lẩm bẩm, trước kia y hay oán trách Tần ca chiếu cố mới làm ăn, lần nào cũng bắt y kiểm nghiệm thi thể. Lần này Tần Lâm đích thân kiểm nghiệm, tên mập đứng ở bên cạnh lo lắng nhìn chằm chằm, trong lòng có cảm giác không nắm chắc, toàn thân không được tự nhiên.

Ngưu Đại Lực ngoác miệng thật rộng, liếc bằng hữu một cái, Chu Ứng Trinh sống tốt như vậy cần gì tự sát, chẳng lẽ y không muốn làm Quốc Công gia nữa sao?!

Tần Lâm lại lật trần thi thể, kiểm nghiệm cẩn thận khắp nơi, không tìm được chút ngoại thương nào.

Kết hợp các loại tình huống của thi thể, tra rõ nguyên nhân cái chết, kết luận chính là treo cổ mà chết, vừa không tồn tại các nguyên nhân bị giết, cũng loại bỏ khả năng sau khi bị người khác bóp cổ ngụy tạo thành treo cổ.

Bất quá cùng là treo cổ cũng tồn tại hai khả năng: tự sát và bị giết.

Về thời gian phần tử vong ngược lại rất dễ phán đoán, từ khi Chu Ứng Trinh vào phòng đến khi bị phát hiện tử vong trước sau mới vừa một canh giờ, thi cương thi ban còn chưa diễn ra, mắt cũng còn chưa bắt đầu trở nên vẩn đục. Nhưng kinh nghiệm phong phú như Tần Lâm chỉ dựa vào nhiệt độ thi thể dưới nách, cộng thêm nhiệt độ hôm nay đã suy đoán ra thời gian tử vong, lại đối chiếu với đặc điểm của thi thể khác,

xác nhận thời gian tử vong vào khoảng nửa canh giờ sau khi vào phòng, sau nửa canh giờ nữa mới bị nha hoàn phát hiện.

Trên vật ấy của thi thể không có dấu vết dịch, liên tưởng đến tình hình Chu Ứng Trinh say bí tỉ khi còn sống, cũng có thể hiểu được không khó.

- Ủa, chỗ này là...

Tần Lâm nâng cầm thi thể lên, lúc này thi cương còn chưa xảy ra, đầu bị hấn nâng lên không mất bao nhiêu sức lực. Hấn quan sát cẩn thận vết siết dưới cổ bị cầm che khuất, phát hiện có dấu vết móng tay cào trầy xước.

Những dấu vết này hết sức mờ nhạt, nằm gần vết siết màu tím đen, nếu như không quan sát cực kỳ cẩn thận sẽ rất dễ dàng bị bỏ qua.

Bàng Thanh cũng là bậc hành gia kinh nghiệm phong phú, lập tức nắm lấy tay Chu Ứng Trinh giơ lên quan sát kẽ móng tay. Sau đó lại so sánh với vết cào trên cổ, rất nhanh nói với giọng vô cùng khẳng định:

- Kẽ móng tay có một ít máu thịt, đây là do chính y tự cào mình mà ra. Sau khi bị treo cổ, dây siết rất khó chịu, người chết cố sức chộp lấy sợi dây, hành động này đã tạo ra vết trầy trên cổ như vậy.

Người bị hung thủ siết cổ trước khi chết ra sức chống cự, sẽ dùng sức nắm dây đang siết chặt cổ mình. Cũng có người theo bản năng nắm kéo dây trong cơn đau đớn trước khi chết, móng tay cào rách da mới tạo ra vết thương trầy xước trên cổ như vậy.

Bản thân nó cũng không thể chứng minh được gì, chỉ có thể chứng minh trong khoảnh khắc bị dây siết cổ Chu Ứng Trinh vẫn còn sống,

Bàng Thanh là tay lão luyện, cũng không xem trọng vết thương này, lộ ra vô cùng khó hiểu vì đáng vẻ kỳ quái Tần Lâm lộ ra khi phát hiện. Tần Độc Chủ được xưng mất thần như điện, hấn phải biết điểm này cũng không có ý nghĩa gì nhiều, chẳng lẽ còn có ẩn tình gì khác?!

Tần Lâm cũng không chuẩn bị giải thích gì, hấn đứng lên từ bên thi thể, thở dài, khẽ phỉ phỉ tay, ánh mắt nhìn thẳng về phía Đỗ Mỹ đang gục đầu khóc thút thít trên vai nha hoàn, đáng vẻ cực kỳ nghiêm nghị.

- Đỗ cô nương, lúc án phát nàng vẫn ở trong phòng, xin hãy cho bản quan biết hết thấy những gì nàng biết.

Lúc Tần Lâm hỏi thăm Đỗ Mỹ trên mặt không có bất kỳ biểu lộ gì, giọng điệu cũng hết sức bình thản như mặt nước giếng yên tĩnh không dao động, duy chỉ có trong ánh mắt sắc bén như điện toát ra vẻ ảm áp và áy náy mà chỉ có Đỗ Mỹ mới hiểu được.

Mây đen giăng đầy trong lòng Đỗ Mỹ nhanh chóng tan biến trong khoảnh khắc này, trong phút chốc gương mặt khóc thút thít chợt mỉm cười, dung nhan vô cùng xinh đẹp, yêu kiều lạy phục xuống trước Tần Lâm.

Nhưng lời nàng nói kế tiếp thật sự khiến cho người ta khó tin:

- Thượng phục Tần Độc Chủ, ta, ta mơ màng trầm trầm bất tỉnh nhân sự, thật sự không biết đầu đuôi gốc ngọn thế nào.

Thanh âm uyển chuyển dễ nghe, ai nấy nghe xong thoáng động trong lòng, nhưng rất nhanh phục hồi tỉnh thần lại: từ đầu đến cuối Đỗ Mỹ vẫn ở trong phòng, Chu Ứng Trinh treo cổ tự vận làm sao nàng không biết, chẳng phải là nói mò sao?!

Lưu Thủ Hữu vẫn giữ dáng vẻ khí phái danh thần thế gia, khẽ nhếch môi cười lạnh.

Trương Tôn Nghiêu không nhịn được nữa, lập tức tiến lên trước một bước, tay trái phất một cái, tay phải chỉ:

- Phạm phụ chớ có hồ ngôn! Người và Thành Quốc Công cùng ở một phòng, ngay cả y treo cổ gây ra động tĩnh lớn như vậy cũng không nghe thấy thật sao, há đâu có lý như vậy?!

- Đúng vậy, ta thấy ả nói chuyện không chút thành thật, cho dù là không phải hung thủ sát hại Quốc Công gia, hấn cũng là đồng lõa!

Bọn đường thượng quan Phùng Hân, Trương Chiêu rồi rít phụ họa, trên dưới tôn ti trật tự, bọn họ không thể trực tiếp chọc vào Tần Lâm, bèn khai đao với vị hoa khôi nương tử liễu yếu đào tơ này.

1095. Chương 1095: Mê Xuân Tửu

Một thanh quan nhân chưa từng tiếp khách thì có thể có được bao nhiêu kiến thức, bị hù dọa như vậy chắc chắn sẽ vô cùng bối rối.

Không ai ngờ tuy rằng Đỗ Mỹ nhu nhược yếu ớt lại ẩn giấu vẻ quật cường bên trong, giờ phút này bị chúng cấm y quan giáo hung thần ác sát chất vấn, nàng cảm thấy dường như mình đã trở lại trên Phong Lăng độ ngày trước, đối mặt bọn ác nô Thiếu Sư phủ như lang như hổ, chỉ cần có Tần Lâm ở bên cạnh, nàng không sợ gì cả.

- Các vị lão gia hỏi như vậy, nô gia ngủ mê man trên giường một mạch, quả thật bất tỉnh nhân sự, ngay cả chuyện Quốc Công gia chết ở trong phòng cũng là sau đó mới biết. Về phần tại sao lại như vậy, hãn Cát mục mụ biết nguyên nhân đại khái.

Đỗ Mỹ tỏ vẻ hết sức nghiêm nghị, ra sức ưỡn ngực thật thẳng, giống như cỏ xanh nơi đồng nội, bên dưới vẻ ngoài mềm mại ẩn giấu dẻo dai không muốn người ta biết.

Chỉ có khi chạm ánh mắt cùng Tần Lâm, ánh mắt của nàng mới có vẻ dịu dàng đôi chút.

- Con nỡm này!

Tú bà Cát mục mụ muốn đánh, mới vừa giơ tay lên đã nhìn thấy ánh mắt Tần Lâm khẽ híp một cái, toát ra vẻ lạnh lùng vô kể, lập tức bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, tát một cái vào mặt mình, tỏ vẻ lúng túng nói:

- Đánh lão bà không biết tốt xấu này, đánh kẻ có mắt không trông này... Có Tần Đốc Chủ ở đây, nào có chỗ cho lão thân nói chuyện...

Mới vừa rồi Cát mục mụ bị Đỗ Mỹ vạch trần, nhất thời tình thế cấp bách, sau khi giơ tay lên mới nhớ ra quan hệ giữa Đỗ Mỹ và Tần Đốc Chủ rõ ràng rất thân. Nếu như đánh nàng tát tai này, e rằng chưa đánh trúng mình đã mất mạng già.

Mụ không thể làm gì khác hơn là gằn bản mặt già nua lên chịu đựng. Cũng may làm tú bà da mặt còn dày hơn da trâu, lãnh hai tát tai vẫn không có gì đáng ngại.

Lưu Thủ Hữu khẽ nhượng mày.

Y làm cấm y Đô Đốc không phải chỉ có hư danh, giờ phút này hai bên giao phong gần như cháy nhà ra mặt chuột, tất nhiên phải phần chân mười phần, sắc bén lão luyện gấp bội bình thời.

Phen đối đáp vừa rồi Tần Lâm không có gì để nói, nhưng thần sắc giọng điệu của Đỗ Mỹ và Cát mục mụ lọt vào mắt Lưu Thủ Hữu, y đã nhìn ra vài phần.

Lưu Thủ Hữu nhẹ nhàng bước lên phía trước, dường như muốn chất vấn tú bà. Bất thành linh y quay đầu lại, ngoài cười mà trong không cười nhìn Đỗ Mỹ, làm bộ quan tâm hỏi:

- Tiểu nương tử và Tần Đốc Chủ là chỗ quen biết cũ ư, chớ nên phiền não, Tần Đốc Chủ mất thần như điện, đã nhiều lần phá đại án kỳ án, tất có thể biện minh oan uổng giúp nàng.

Đôi mắt trong suốt của Đỗ Mỹ khẽ chớp, yêu kiều khom người chúc câu vạn phúc:

- Lưu, Lưu Đô Đốc phải không? Thì ra ngài cũng biết nô gia là oan uổng, kính xin ngài chủ trì công đạo.

Lưu Thủ Hữu chỉ cho Đỗ Mỹ là một thanh quan nhân chưa từng ra các, chưa từng trải chuyện đời, giả bộ làm người tốt khen Tần Lâm đôi câu ắt có thể moi ra trong miệng nàng chút gì đó. Y không ngờ rằng Đỗ Mỹ trải qua bao nhiêu năm cực khổ đã học được rất nhiều, cũng không phải chỉ vài ba lời là có thể dụ dỗ được.

- Giải cho phạm phụ điều ngoa xảo trá!

Trong lòng Lưu Thủ Hữu nhần nhịn vô cùng khó chịu, ngoài mặt mây đen giăng đầy.

- Lưu Đô Đốc, xin hãy bớt nôn nóng...

Giọng Tần Lâm lộ vẻ giấu cợt, dễ dàng làm cho lửa giận trong lòng Lưu Đô Đốc bốc cao. Nhưng kế tiếp Tần Lâm liền nói thẳng không kiêng kỵ, trả lời nghi vấn của y:

- Không sai, bản quan là chỗ quen biết cũ với vị cô nương Đỗ Mỹ này, Lưu Đô Đốc không cần lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, cho dù là bản quan muốn bênh vực nàng cũng phải tìm được bằng chứng cụ thể, tra rõ toàn án. Bằng không hành vi vì tư tình mà làm trái pháp luật, bao che người quen, làm sao có thể bịt miệng cả thiên hạ?!

Lưu Thủ Hữu cười khan hai tiếng:

- Là bản đốc lo nghĩ quá xa, nếu là như vậy, xin Đốc Chủ thi triển diệu thủ.

Vừa đối mặt giao phong, Tần Lâm thản nhiên như thường, thừa nhận là chỗ quen biết cũ với Đỗ Mỹ, lộ ra vẻ quang minh lỗi lạc, Ngược lại Lưu Thủ Hữu đường đường cấm y Đô Đốc lại tìm cách dụ dỗ một tiểu cô nương nói lời lẽ, không khỏi rơi xuống hạ thừa.

Lục mập ngáp dài một cái:

- Ôi, có câu gì ấy nhỉ... Quân tử thản nhiên, tiểu nhân tàng kê kê.

- Là quân tử thản nhiên, tiểu nhân thường thích thích! (Người quân tử thường bình thản thư thái, kẻ tiểu nhân hay buồn bực lo âu. Luận Ngữ)

Ngưu Đại Lực nghiêm nghị sửa lại cho đúng.

Lưu Thủ Hữu đỏ bừng mặt, không tiện cãi vã với hai tên hậu sinh tiểu bối, Trương Chiêu, Bàng Thanh, Phùng Hân dưới trướng lập tức bảo vệ chủ, trợn mắt nhìn:

- Các người nói nhảm gì đó?

- Nói cái gì hử trong lòng mọi người đều hiểu rất rõ ràng...

Lục Viễn Chí và Ngưu Đại Lực đáp một câu không mặn không nhạt, lập tức quay đầu sang chỗ khác, làm cho đối phương như vừa nện một quyền vào túi bông không chịu lực, ngược lại lồng ngực tức tối khó chịu.

Đôi mắt Đỗ Mỹ đầm lệ chan hòa, Tần Lâm thẳng thắn thừa nhận là chỗ quen biết cũ với nàng, còn nói thẳng không kiêng kỵ phải bảo vệ nàng, sắc mặt tiểu cô nương lập tức đỏ lên, mặt cay cay lệ lã lã. Uất ức những năm qua cũng theo nước mắt lã xuống, qua màn nước mắt dường như loáng thoáng thấy cảnh tượng năm xưa trên Phong Lăng độ.

Tỷ muội và bọn nha hoàn tỏ vẻ hâm mộ ghen tỵ:

- Hay cho Tần Đốc Chủ có tình có nghĩa!

- Vì sao trẻ tuổi anh tuấn như vậy?!

- Thập Nương muội muội may mắn thật!

Bị thật nhiều ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm, Tần Đốc Chủ cũng chỉ có thể cười khổ lắc đầu một cái. Lúc hấn gặp nàng lần đầu tiên chỉ có mười một hai tuổi, còn khóc nhè như con mèo ướt, không hề có suy nghĩ gì khác. Cho dù là bây giờ cũng là vì nhớ lại mình chưa từng bảo vệ chu toàn cho nàng, quá nửa là Trương Doãn Linh trả thù mới bán nàng vào thanh lâu Đại Đồng phủ. Vì giải khai áy náy trong lòng nên hấn phải ra sức rửa sạch hiềm nghi cho nàng, ngoài ra không còn có ý gì khác.

Tú bà cất tiếng kêu khổ, Thành Quốc Công bỏ mình là đại án kinh thiên, lại là ngay trước mặt văn võ bá quan, thái độ Tần Lâm lại bảo vệ Đỗ Mỹ hết sức rõ ràng. E rằng những gì mụ làm vừa rồi đã chạm vào vảy nghịch của Tần Đốc Chủ, lát nữa chỉ cần sơ suất một chút, nói không chừng sẽ phải đi thiên lao Đông Xưởng một lần.

Quả nhiên, Tần Lâm cười híp mắt liếc tú bà một cái, nhàn nhạt nói:

- Sở dĩ Đỗ Mỹ hôn mê bất tỉnh, duyên cớ là vì bình Mê Xuân Tửu trên bàn kia phải không?

Cát mụ mụ lập tức quỳ xuống, dập đầu lia lịa như gà mổ:

- Lão thân hồ đồ, lão thân hồ đồ, chỉ vì Thập Nương nàng, nàng... Có chút hồ đồ, lão thân lo lắng làm giảm hứng thú của Quốc Công gia, vì vậy chuẩn bị một bầu Mê Xuân Tửu, bọn tỷ muội đưa Thập Nương vào động phòng, để đến lúc cho nàng uống hai chén.

Nhất thời có mấy tỷ muội thần sắc lúng túng, không được tự nhiên, loại chuyện như vậy nói ra thật là xấu hổ.

Cát mụ mụ vẫn không bỏ qua, kéo các nàng ra từng người một giao cho Tần Lâm.

1096. Chương 1096: Mô Phỏng Vụ Án

Cũng may Cát mụ mụ còn có vài phần tâm cơ, không dám nói thật trong lòng Đỗ Mỹ chỉ có Tần Lâm, chỉ nói nàng còn tấm bé kiến thức nông cạn, sợ rằng chọc giận tới Chu Ứng Trinh, vì vậy cố ý hạ Mê Xuân Tửu.

Theo quy củ trong thanh lâu từ trước tới nay, thanh quan nhân vào động phòng tiếp khách lần đầu tiên, các tỷ muội đều phải tới chúc một chén rượu mừng. Những tỷ muội kia ôm lấy Đỗ Mỹ vào động phòng, liền lấy Mê Xuân Tửu chúc cho nàng. Đỗ Mỹ không biết là kế, lại cũng không từ chối được tình cảm tỷ muội, sau khi uống hai chén lập tức hôn mê bất tỉnh, mềm nhũn nằm trên giường.

Sau khi nghe xong lời khai này, mọi người đã hiểu điểm hàm hồ duy nhất trong đó: thanh quan nhân rất muốn tiếp khách lần đầu, Chu Ứng Trinh trẻ tuổi phong lưu nghi biểu đường đường, lại là Thành Quốc Công giàu nứt đổ đổ vách, vì sao Đỗ Mỹ còn không chịu, phải để tú bà dùng tới Mê Xuân Tửu như vậy?! Không cần nói, rõ ràng là có dính dáng tới Tần Độc Chủ.

Tần Lâm ho khan hai tiếng, trừng mắt nhìn Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực. Thi thể Chu Ứng Trinh còn chưa lạnh, hiện tại phá án quan trọng hơn, các người suy nghĩ vẫn vơ gì vậy?!

Lưu Thủ Hữu lại nhìn thấu sơ hở trong lời khai, hỏi thăm Cát mụ mụ được hiệu Mê Xuân Tửu này kéo dài trong bao lâu, Đỗ Mỹ có bị hôn mê hoàn toàn hay không.

- Làm sao có thể như vậy được?

Cát mụ mụ cười bồi, cúi đầu khom người nói:

- Được hiệu cũng chỉ mạnh nhất vào lúc đầu, sau đó dần dần tan đi. Bất quá là thân thể mềm nhũn không có sức lực, đầu óc mơ màng buồn ngủ mà thôi, đại khái chừng nửa canh giờ.

Mê Xuân Tửu là dùng để đối phó những nữ tử không chịu mất đi thanh bạch, nhưng khách quý cũng sẽ không thích ái ân với một khúc gỗ, cho nên hiệu lực thuốc mê cũng chỉ kéo dài trong một thời gian có hạn, ước chừng sau khi khách quý đắc thủ không lâu, được hiệu sẽ từ từ biến mất.

Tra hỏi quy nô và kỹ nữ Quần Phương các, chứng thật hiệu lực Mê Xuân Tửu quả thật như lời Cát mụ mụ vừa nói.

- Nói cách khác, cũng không thể chứng minh Đỗ Mỹ thủy chung mất đi tri giác trong một canh giờ phải không?

Lưu Thủ Hữu cười lạnh, dứt lời liếc liếc về phía Tần Lâm.

Đỗ Mỹ có hơi không hiểu, mở to hai mắt, ai oán khấn trương nhìn Tần Lâm:

- Nhưng mới vừa rồi ta thật sự bần rùn vô lực, hôn mê rất sâu, sau khi nghe tiếng Đông Mai sợ hãi kêu lên mới từ từ tỉnh lại.

- Hừ, rõ ràng là không thật!

Lưu Thủ Hữu nhượng mảy, chuẩn bị mở miệng quát mắng.

- Chậm đã.

Tần Lâm lên tiếng ngăn cản Lưu Thủ Hữu, cau mày suy nghĩ. Nhớ lại lúc vừa tới Quỷ Họa tiểu trúc, quả thật Đỗ Mỹ nằm ở trên giường, vẻ mặt mơ màng giống như mới vừa tỉnh lại. Sau đó mình đỡ nàng lên, cũng cảm giác thân thể mềm nhũn vô lực.

Mắt Tần Lâm sáng lên:

- Đúng rồi, còn có một khả năng khác, đó chính là có người thứ ba đi vào căn phòng, trước khi giết chết Chu Ứng Trinh lại đổ cho Đỗ Mỹ sắp khôi phục một chén Mê Xuân Tửu nữa, để cho nàng thủy chung chìm trong hôn mê. Người đầu, kiểm tra bình rượu kia!

Lục mập nhanh chân chạy vào trong phòng, mang bao tay bằng lụa sống vào, mang bình Mê Xuân Tửu và chén rượu ra.

Trước đó trải qua hỏi thăm, bọn tỷ muội đi chúc mừng đều là tự mình cầm bình, chén đi, rượu trong phòng Đỗ Mỹ chỉ có chính nàng uống. Đây cũng là quy củ thanh lâu, bình rượu trong phòng thanh quan nhân này chỉ có chính nàng và tân cô gia uống, không cho ngoại nhân uống, kêu là tác hợp hoan tửu.

Như vậy dễ dàng cho công việc điều tra của Tần Lâm, bất quá dù không có quy củ này, bọn tỷ muội biết bình rượu trong phòng Đỗ Mỹ là Mê Xuân Tửu cũng sẽ không ngu ngốc tới nỗi lấy uống.

Tần Lâm hí mắt hỏi thăm tú bà:

- Bình rượu này là ai chuẩn bị? Lúc ấy trong bình có nhiều hay ít?

Kẻ chuẩn bị Mê Xuân Tửu chính là một tên quy nô họ Thôi, y dặn dò dùng một chai Thấu Bình Hương mới mở rót vào bình, sau đó mới thêm thuốc mê vào.

Thấu Bình Hương là xuất phẩm của Tào gia tửu phường nổi danh kinh sư, mỗi bình vừa đúng một cân, Tần Lâm ra lệnh lấy một bình mới tới.

Sau đó đánh dấu mức rượu có trong bình, rót Mê Xuân Tửu ra chén, lại châm rượu mới vào bình rồi rót ra hai chén.

Lượng rượu còn lại vẫn chưa giảm xuống đến mức đánh dấu trước đó, sau khi rót thêm một chén nữa mới giảm xuống vừa đúng.

Tần Lâm cười:

- Bọn tỷ muội đi chúc mừng chỉ châm hai chén rượu cho Đỗ Mỹ uống, nhưng sau đó trong bình lại mất đi ba chén rượu. Rất rõ ràng sau đó lại có người rót Mê Xuân Tửu cho Đỗ Mỹ làm nàng thủy chung ngủ mê man, thuận tiện cho y hành hung giết người!

Biểu lộ Lưu Thủ Hữu cũng có vẻ không được tự nhiên, y cũng không ngờ rằng xảy ra chuyện này.

Mấy vị tỷ muội Quần Phương các cầm thật chặt tay của Đỗ Mỹ, các nàng bị tú bà chỉ điểm dùng Mê Xuân Tửu cho nàng uống. Cho dù là bọn nữ tử thanh lâu cảm thấy thanh quan nhân trước sau gì cũng phải đi tới bước này, nhưng cũng không có nghĩa là các nàng bằng lòng nhìn Đỗ Mỹ chịu oan ức, bị cuốn vào trong đại án kinh thiên Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh tử vong.

Đỗ Mỹ cắn chặt đôi môi, ánh mắt nhìn về phía Tần Lâm hàm chứa cảm kích và sùng bái vô tận.

Thấy Tần Lâm phá án thể như chẻ tre, trên mặt của Trương Tôn Nghiêu thoáng qua vẻ bối rối, cường ngôn giáo biện nói:

- Vì sao Tần Đốc Chủ nhận định Thành Quốc Công là bị hại? Có lẽ là y vì muốn ung dung tự vận, mới rót thêm cho tiểu nương tử này một chén Mê Xuân Tửu.

Lưu Thủ Hữu hung hăng trợn mắt nhìn Trương Tôn Nghiêu một cái, dù đối phương là diệt nhi Trương Kinh, lần này y cũng không thể bênh vực.

Trương Tôn Nghiêu tự biết lỡ lời, lúng túng nói:

- Sai, sai rồi, Thành Quốc Công tuổi còn trẻ xuân phong đắc ý, lại là đêm động phòng hoa chúc, vì sao lại treo cổ tự vận như vậy?! Nhất định là bị người mưu hại!

Còn không buông tha tính toán gài tang vật hãm hại sao? Tần Lâm cười lạnh không ngừng, bắt quá cũng âm thầm cảm thán bố cục đối phương thật là sắc bén.

Nếu cho là tự sát, sợ rằng sẽ khiến cho thế nhân cười chê, đường đường Thành Quốc Công tuổi trẻ tài cao, vì sao phải tự sát!? Nếu Tần Lâm đưa ra kết luận như vậy, lập tức sẽ đưa tới hiểu lầm.

Nếu cho là y bị giết, Tần Lâm cũng là kẻ hiềm nghi thứ nhất. Bởi vì Đốc Chủ Đông Xưởng ở chỗ này, sai dịch Đông Xưởng cũng ở nơi đây, Tần Lâm nổi danh mắt thần như điện, ai dám sát hại Chu Ứng Trinh ngay dưới mắt hắn?! Sợ rằng rất nhiều người sẽ cho là hắn giết Chu Ứng Trinh, sau đó giặc kêu bắt giặc. Ít nhất bọn Cố Hiến Thành, Giang Đông Chi sẽ bám lấy điểm này để bêu xấu Tần Lâm.

Như vậy Vạn Lịch sẽ hiểu lầm, huân quý sẽ xôn xao, đồng minh sẽ xa cách, thiên la địa võng Tần Lâm bố trí nhằm vào Trương Kinh dĩ nhiên trở thành vô dụng.

‘Hừ hừ hừ, mặc cho người gian hoạt hung độc tới mức nào, lão tử cũng sẽ nắm được cái đuôi hồ ly!’

Tần Lâm âm thầm thề trong lòng.

Hắn nhận lấy cọ quét vân tay và bột bạc từ Lục Viễn Chí, bắt đầu tỉ mỉ quét lên bình rượu cùng chén rượu. Những món này là đồ sứ, có bề mặt vô cùng bóng loáng, thậm chí chỉ cần nghiêng về phía ánh sáng là có thể thấy được vân tay mờ mờ trên đó, muốn lấy được vân tay cũng không khó.

Lưu Thủ Hữu và Trương Tôn Nghiêu trao đổi ánh mắt với nhau, đáy mắt hai người cùng có vẻ đắc ý khó tả.

Theo tay Tần Lâm quét, từng dấu vân tay dần dần hiện ra.

Lục Viễn Chí cười tới nổi mặt mập nhăn nhúm, dùng cùi chỏ thúc thúc Ngưu Đại Lực:

- Sao hả, Tần ca xuất thủ không phí nhiều sức, hung thủ kia dùng Mê Xuân Tửu chuốc mê tiểu nương tử, cũng để lại càng nhiều dấu mối hơn cho Tần ca.

Ngưu Đại Lực gật đầu một cái, chỉ cần lấy được vân tay, so sánh với tất cả những người khả nghi đang ở phụ cận hiện trường, tự nhiên hung thủ không còn chỗ nào lẫn trốn.

Không ngờ rằng thần sắc Tần Lâm vẫn không lộ vẻ hưng phấn như mọi lần sắp phá được đại án, ngược lại chân mày cau chặt, sắc mặt âm trầm, nhìn chằm chằm không chớp mắt những vân tay kia.

- Tần ca, để đệ giúp huynh!

Lục Viễn Chí nhiệt tình dâng cao, muốn thay Tần Lâm so sánh vân tay.

- Ặc... được...

Tần Lâm đáp ứng đi qua một bên, cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

Ha ha, hãy xem mập gia đại hiển thần uy! Lục Viễn Chí cố ý phô trương, nhất nhất so sánh vân tay trên chén rượu cùng bình rượu với những người có thể tiếp xúc, rất nhanh tìm được người đã từng sờ qua: quý nô họ Thôi phụ trách điều chế Mê Xuân Tửu, một tên kỹ nữ cầm bình rót rượu. còn có hai kỹ nữ khác bưng chén rượu chuốc cho Đỗ Mỹ.

Vân tay lưu lại trên chén và bình rượu chỉ có của bốn người này, không có của hung thủ như dự đoán.

Lục Viễn Chí có vẻ sững sờ.

- Đúng rồi!

Tên mập chợt vỗ đùi, lớn tiếng nói:

- Hung thủ chính là một trong bốn người này!

Quy nô họ Thôi cùng ba tên kỹ nữ bị dọa sợ đến toàn thân run run, vội vàng dập đầu lia lịa cầu xin tha thứ.

Lưu Thủ Hữu lạnh lùng bàng quan tựa như đang xem hát từ nãy tới giờ, rồi cục cười lạnh:

- Lúc án phát các người đang làm gì, có ai nhìn thấy hay không?

Một câu nói nhắc nhở bốn người đã bị dọa sợ hãi đến hồ đồ ngu ngốc, bọn họ tranh nhau nói sau khi Đỗ Mỹ cùng Chu Ứng Trinh vào phòng một canh giờ, mình có chuyện phải làm, có người nhìn thấy.

Trong đó hai tên kỹ nữ đang đánh mã điệu với các tỷ muội khác, còn có một kỹ nữ đang nằm trong lòng khách chơi. Về phần quy nô họ Thôi kia thủy chung ở bên ngoài bưng trà rót nước, rất nhiều người đều nhìn thấy y.

Làm sao có thể như vậy được? Lục Viễn Chí gãi gãi đầu vô kế khả thi.

- Đệ hãy xem thử mấy dấu vân tay trên nắp bình, phải chăng là có vẻ hơi mờ, dường như đã bị lau qua?

Tần Lâm đã ngẩng đầu lên không biết từ lúc nào.

Quả nhiên như vậy, Lục Viễn Chí phát hiện mấy dấu vân tay ở đó quả thật có vẻ mờ mờ, y ngạc nhiên nói:

- Nhớ lúc mang ra đệ cũng không chạm vào chỗ đó. Sau đó rót rượu so sánh cũng đã cẩn thận cầm ngoài rìa nắp, không hề chạm phải... A, hung thủ có mang bao tay!

Lục Viễn Chí làm động tác rót rượu, người bình thường đều quen tay phải cầm bình, tay trái giữ nắp bình để tránh lúc bình nghiêng về phía trước làm rơi nắp bình.

Mà vân tay bốn người cuối cùng chạm qua nó có dấu vết bị lau qua thật nhẹ. Chuyện này có nghĩa là sau bọn họ còn có một người khác đeo bao tay chạm vào bình rượu này, hơn nữa đã làm động tác rót rượu.

Không cần nói, người này chính là hung thủ rót chén Mê Xuân Tử thứ ba chuốc cho Đỗ Mỹ, hơn nữa sát hại Chu Ứng Trinh!

- Không cần đeo bao tay, dùng một chiếc khăn tay bọc bàn tay lại là được.

Tần Lâm dứt lời, lại nhìn sang Lưu Thủ Hữu và Trương Tôn Nghiêu, nói đầy ẩn ý:

- Không ngờ rằng hung thủ lại biết cách không để lại dấu vân tay, ha ha, dường như y đã dự liệu được bản quan sẽ đích thân điều tra án này.

Vào thời này tốc độ truyền tin vừa chậm lại vừa sai lệch không nhỏ, bản lãnh điều tra phá án của Tần Lâm lại bị dân chúng ngoài đường bàn luận, dậm mồm thêm muối biến thành ngày đoán dương, đêm xét âm, mở thần thông thiên nhãn, tha tâm thông vân vân... người biết hẩn giám định vân tay ngược lại thật là ít ỏi.

Hung thủ cố ý không để lại vân tay, ở thời hiện đại không đáng kể gì, nhưng vào thời Vạn Lịch triều Minh quả thật không hổ là thủ đoạn chống điều tra vô cùng hiệu quả.

Hung thủ là từ đâu biết được?

Lưu Thủ Hữu và Trương Tôn Nghiêu giả như không biết, thật ra thì đã sớm hiểu được ý chế nhạo trong lời Tần Lâm.

Cả vụ án đã được Tần Lâm lần ra từ đầu đến cuối, đã hình thành đường nét.

Chu Ứng Trinh bỏ mình, tự nhiên các quan văn do y mời tới sẽ không đi, bọn Giang Đông Chi, Lưu Đình Lan, Ngụy Doãn Trung xì xào bàn tán, thỉnh thoảng xen lẫn những lời không dễ nghe như quyền yêm, ưng khuyến, ánh mắt nhìn Lưu Thủ Hữu cũng toát ra địch ý nồng đậm.

Vốn bọn họ đều không coi trọng phe Trương Kinh lẫn phe Tần Lâm, nhưng bây giờ đột nhiên lộ ra vẻ cùng chung cừu địch với Tần Lâm.

Dĩ nhiên chẳng qua là lúc đối mặt Lưu Thủ Hữu mới tỏ vẻ một chút.

- Có lẽ, có lẽ là tự vận....?

Trương Tôn Nghiêu đưa ra giả thuyết tự vận lần nữa, cho dù xác định Chu Ứng Trinh là tự vận, cũng hết sức bất lợi đối với Tần Lâm.

Lần này Lưu Thủ Hữu không ngăn cản nữa, chỉ có thể lui lại tính bước kế tiếp.

Tần Lâm lắc đầu một cái, cho người dẫn Đông Mai là người đầu tiên phát hiện Chu Ứng Trinh tử vong đi tới cửa phòng.

- Nàng hãy nói ta nghe tình hình lúc đó, Thành Quốc Công treo trên xà nhà thế nào, vị trí ghế nằm ở chỗ nào?

Tần Lâm cố gắng nói với giọng hòa hoãn.

Đông Mai trước đó đã bị dọa sợ mất hồn, lúc này run rẩy đáp:

- Quốc Công gia treo lơ lửng giữa không trung, cổ buộc vào dây, ghế ngã dưới đất... Chiếc ghế còn lại lúc ấy còn đặt ở bên cạnh cái bàn tròn nhỏ.

Gia tướng Quốc Công phủ rất sáng khoải thừa nhận, là bọn họ vội vàng giải cứu chủ nhân nên kéo chiếc ghế thứ hai tới.

Lưu Thủ Hữu và Trương Tôn Nghiêu không hiểu cho lắm. Những điều Tần Lâm vừa hỏi chỉ là chi tiết hết sức tầm thường sau khi xảy ra treo cổ tự vận, cũng không có gì kỳ lạ.

Tần Lâm dựng một cái ghế dậy, giọng trào phúng:

- Ta dám khẳng định trên mặt ghế này còn có dấu chân Tiểu Chu đạp lên lưu lại. Được, Tào Thiếu Khâm, người hãy đóng vai người chết thử.

Tào Thiếu Khâm được gọi tới, vừa khéo chiều cao tương đương với Chu Ứng Trinh. Y theo lệnh Tần Lâm đứng lên trên ghế, sau đó nối vòng dây treo cổ đã bị cắt đứt lại thành đúng chiều dài như trước, cuối cùng mới móc vào cổ mình.

Sợi dây có hơi lỏng.

- Bây giờ chúng ta xem thử, nếu như Tiểu Chu đá ghế văng ra sẽ như thế nào?

Tần Lâm tung một cước, đạp cái ghế Tào Thiếu Khâm đang đứng ngã lăn.

Mọi người thét một tiếng kinh hãi, chiều dài sợi dây cũng không phải là vừa đúng treo Tào Thiếu Khâm lên lơ lửng, mà dài hơn một thước. Sau khi thân thể y mất đi cái ghế chống đỡ lập tức rơi xuống, thông lọng trên cổ siết lại.

1097. Chương 1097: Phương Hướng Ngược Lại

Lại thấy sau khi Tào Thiếu Khâm hạ xuống một thước, sợi dây đã được căng thẳng, đầu y nghiêng qua một bên giống như cổ bị người ta bẻ gãy.

- Xuống đây đi.

Tần Lâm vỗ Tào Thiếu Khâm một cái.

Tên này cười hăng hắc xuống rất dễ dàng, thì ra y dùng hai tay chèn vào trong thông lọng, không bị sợi dây siết trực tiếp vào cổ.

Mọi người còn chưa hoàn toàn phục hồi tinh thần lại từ trong kinh ngạc, Tần Lâm lại ném ra tạc đạn nặng ký:

- Nếu đúng là Chu Ứng Trinh tự sát, vì sao trên cổ y lưu lại dấu vết cào trầy xước như vậy?!

Hít thở không thông sẽ mang đến cho người bị hại đau đớn khó chịu rất lớn, vì vậy thường thấy dấu vết cào trầy trụa do chống cự sinh ra.

Trong các vụ án giết người, nếu như người hành hung lấy tay bóp cổ của người bị hại, thường thường trên đôi tay tội ác kia sẽ lưu lại vết thương do người bị hại dùng móng tay cào tạo thành, trở thành tội chứng không thể chối cãi sau khi bị bắt.

Cho nên cũng có hung thủ tinh minh hơn, lựa chọn dùng sợi dây kết thúc sinh mạng đối phương từ phía sau lưng. Lúc này người bị hại sẽ cố gắng nắm lấy dây thừng trên cổ càng ngày càng siết chặt, cho nên sẽ để lại vết cào trầy xước trên da thịt, vuông góc với phương hướng vết thắt.

Treo cổ tự sát cũng sẽ có hiện tượng tương tự, cho dù ý chí lựa chọn tử vong vô cùng kiên định, người tự sát vào thời khắc cuối cùng chịu đựng đau đớn kịch liệt cũng sẽ không tự chủ được níu lấy sợi dây đoạt mạng kia, khiến cho cổ mình xuất hiện vết thương cào cấu trầy xước.

Hơn nữa đáng chết vô cùng khó coi, mặt mũi méo mó dữ tợn, miệng hơi hé mở, cổ bị siết nghiêng sang bên bất thường, toàn thân giống như một con cá chết bị treo lên.

Nhưng trên thực tế cũng ít khi thấy tình huống trên cổ người treo cổ tự sát lưu lại vết trầy xước do chính mình cào cấu, ít hơn nhiều so với bị giết.

Nguyên nhân là đứng ở trên ghế treo cổ tự vận, nếu như chiều dài thông lọng vừa bằng độ cao của cằm, như vậy người tự sát muốn đưa cổ vào sẽ hơi phí sức, thậm chí cần nhón chân lên. Mà lúc đứng ở trên ghế làm như vậy lại khó có thể giữ vững thăng bằng, cộng thêm tâm trạng kích động trước khi chết, xác suất thất bại rất cao.

Tần Lâm nhớ lúc trước xem qua một án lệ, có tên xui xẻo từ trên ghế té xuống bốn năm lần rồi cục mới đưa cổ được vào trong thông lọng, kết liễu tính mạng của mình. Mà vết thương trên người y do bị ngã gây ra lại bị thân nhân y cho là nghi điểm bị giết, cứ bám lấy điểm ấy không buông, khiến cho công việc điều tra phá án vô cùng vất vả.

Cho nên dưới đại đa số tình huống, so sánh thông lọng và độ cao vật kê chân người tự sát sẽ thấy chênh lệch chừng một thước nửa thước. Như vậy lúc người tự sát đưa cổ vào, thông lọng sẽ thông xuống, như vậy động thủ hết sức thuận tiện. Cũng không cần cố ý, lúc người tự sát đứng trên ghế để treo dây lên xà nhà, theo bản năng cũng sẽ làm như vậy.

Tình huống lần này cũng vậy, sau khi phục hồi sợi dây lại như trước, lại chọn Tào Thiệu Khâm có chiều cao tương đương với Chu Ứng Trinh đứng trên cùng một cái ghế, phát hiện ra thông lọng trên cổ thừa ra một đoạn dài hơn một thước.

Như vậy vấn đề đã xuất hiện, bởi vì thông lọng dài hơn một thước, lúc Chu Ứng Trinh đeo vào cổ ở trạng thái buông lỏng. Tới khi y đá ghế kê chân, thân thể cũng sẽ rơi xuống một thước, sau đó thông lọng lỏng lẻo mới chợt căng thẳng, siết chặt cổ kết thúc tánh mạng của y.

Hoàn toàn khác với cảnh mà mọi người hay tưởng tượng: kẻ tự sát áo trắng phất phơ, buông xõa đầu tóc, kiễng chân lên đưa đầu vào trong thông lọng, cuối cùng đá ghế ngã ra, toàn thân đung đưa lơ lửng giữa không trung. Thật ra đặc điểm sinh lý cơ thể người quyết định cổ cũng không thể chịu đựng sức nặng quá lớn, lực lượng sinh ra lúc đá ghế rơi từ độ ột thước xuống như vậy, trong nháy mắt là có thể thắt chặt động mạch cổ kẻ treo cổ, khiến cho đại não thiếu máu dẫn tới tử vong. Thậm chí ngay cả cổ người ấy cũng có khả năng bị kéo gãy trong quá trình rơi xuống đột ngột như vậy.

Dưới tình huống như thế, làm sao Chu Ứng Trinh còn có khả năng chộp lấy thông lọng siết trên cổ mình, để lại những vết thương cào trầy xước trên cổ bên cạnh vết siết bầm đen?!

Mọi người tại trường, đám sai dịch Đông Xưởng Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực, Hoắc Trọng Lâu, Lưu Tam Dao, các quan văn đi theo như Lưu Đình Lan, Tống Ứng Xương, hoặc từ cửa hoặc từ cửa sổ thấy được Tào Thiệu Khâm tái diễn vụ án. Mặc dù bọn họ không hiểu rõ ràng về kết cấu cơ thể con người giống như Tần Lâm, nhưng cũng biết dưới tình huống rơi xuống từ độ cao như vậy, sợi dây vừa căng thẳng là Chu Ứng Trinh cũng bị lực rơi siết cho hôn mê tới chết, không thể nào còn có dư lực giơ tay chộp lấy thông lọng đang siết cổ mình.

Thì ra là như vậy... Tổng Ứng Xương nghĩ ngợi lắm lắm:

- Chẳng lẽ vết cào trên cổ thật ra là do hung thủ lưu lại?

Chu Hi Đán kiểng chân đứng ngoài cửa sổ nhìn vào, chỉ cho là bằng hữu đang nói chuyện với mình, liền lắc đầu một cái:

- Hẳn là không, Tần Đốc Chủ mới vừa nói qua, trong kẽ móng tay Thành Quốc Công cũng có mảnh vụn da thịt, như vậy chính là do y tự cào trầy.

Tần Lâm sờ sờ mũi, vì sao mình có cảm giác như thám tử Conan đang điều tra phá án...

Cũng khó trách, vào thời đại này toàn là do Ngộ Tác khám nghiệm, quan viên ở công đường xem lời khai và bản khám nghiệm thì thể tiến hành xét xử, từ trước tới nay chưa có màn kịch tái diễn vụ án hiện trường như vậy. Mọi người tại đây vừa ngạc nhiên với hình thức mới mẻ này, vừa nôn nóng muốn biết nguyên nhân cái chết Thành Quốc Công, ai nấy ra sức động não, mơ hồ có khuynh hướng trở thành người ái mộ Tần Đốc Chủ.

Trong đôi mắt của Lưu Thủ Hữu và Trương Tôn Nghiêu càng toát ra vẻ kinh ngạc nồng đậm, Lưu Đô Đốc còn khá một chút, Trương Tôn Nghiêu đã không nhịn được giơ tay áo lên lau một lớp mồ hôi mỏng rịn ra.

Tần Lâm nói tiếp lời của Chu Hi Đán:

- Không sai, Chu Thị Ngự nhớ rất rõ ràng, quả thật trong kẽ móng tay Thành Quốc Công cũng có mảnh vụn da thịt, hơn nữa móng tay y giống với vết trầy, nói cách khác, những vết thương kia đúng là do y tự cào.

Chu Hi Đán nhất thời tươi cười hơn hở, lộ ra vẻ 'ta đã thừa biết là như vậy', vui mừng vì được Tần Lâm khen ngợi, các bằng hữu cùng là quan văn cũng phát ra thanh âm kinh ngạc xôn xao.

Trần Dữ Giao không cam lòng yếu thế, cũng chấp tay nói:

- Nếu Tần Đốc Chủ chắc chắn đúng là Thành Quốc Công tự cào cổ, nhưng sau khi y đá ngã ghé đi, thân thể rơi xuống, thông lọng siết chặt, trong nháy mắt sẽ bất tỉnh nhân sự, cũng không có khả năng giơ tay lên cào cổ. Chẳng lẽ trước khi y treo cổ đã tự đả thương mình sao?!

Nói tới chỗ này, thanh âm của Trần Dữ Giao chợt hạ thấp xuống, có vẻ hơi không tự tin, bởi vì y cũng biết rõ ràng trước khi Chu Ứng Trình treo cổ, không có lý do gì lại tự cào cổ của mình.

Tần Lâm không có hứng thú thảo luận loại tình huống hoàn toàn không tồn tại đó, hẩn trả lời thẳng thắn:

- Kiểm tra thi thể đã hoàn toàn loại bỏ khả năng này, bởi vì vết cào đứt quãng ở chỗ vết siết, đây là lúc người chết cào rách da mình, da ở vị trí bị thông lọng siết che khuất. Đúng, sợi tơ dùng làm thông lọng này có mấy chỗ bị cào trầy, còn có vết máu mờ mờ trên đó.

Trần Dữ Giao có chút thất vọng thở dài, không được Tần Lâm tán đồng giống như Chu Hi Đán vừa rồi khiến cho đầy lòng y có cảm giác thất vọng.

Bất quá Chu Hi Đán cũng không hề tỏ ra cao hứng, mà là cúi đầu chìm vào suy nghĩ.

Tất cả mọi người có mặt tại trường ai nấy tỏ vẻ nghiêm nghị, động não suy nghĩ vấn đề trước mắt: độ cao tương đối giữa sợi dây và cái ghế đã xác định Chu Ứng Trình không còn dư lực để cào cổ mình lúc treo cổ. Thế nhưng cổ y lại có vết thương, trong móng tay có da thịt vụn, là bằng chứng đã từng cào cổ qua.

Rốt cục là chỗ nào có vấn đề?!

Tần Lâm giơ đầu hai ngón tay lên:

- Nếu như hai kết luận mâu thuẫn lẫn nhau, vậy tất nhiên một cái trong đó không thành lập. Bây giờ xem ra người chết tự cào trầy da thịt cổ mình là không có vấn đề, nếu y chọn lựa phương thức tự sát sau đó chúng ta có thể khám nghiệm được như vậy, là không thể nào sinh ra vết cào hiện tại. Vì vậy chân tướng chỉ có một: phương thức cái chết của y cũng không phải là như vậy!

Một tràng tiếng bàn tán xôn xao nổi lên, mọi người trợn to hai mắt. Vết siết chữ Bát không giao, có dấu vết cào trầy trên cổ, còn có những đốm máu li ti trong mắt, đôi môi tím bầm dấu hiệu của treo cổ mà chết... những biểu hiện mà trước đó Tần Lâm tra ra được này đã chứng minh nguyên nhân cái chết Chu Ứng Trình không tồn tại vấn đề. Bây giờ Tần Lâm đột nhiên lật đổ kết luận trước, không khỏi làm cho người ta khó có thể tiếp nhận.

- Suy luận hoang đường!

Lưu Thủ Hữu hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lộ vẻ phức tạp.

Trương Tôn Nghiêu làm ra vẻ không thèm quan tâm, liếc xéo nói:

- Chẳng phải là Tần Độc Chủ nói trước sau mâu thuẫn hay sao, hừ, e rằng có vẻ chỉ có hư danh mắt thần như điện

Duy chỉ có Lạc Tư Cung thủy chung không hề nói chuyện, lẳng lặng đứng ở một bên, phát hiện ra điểm nào đó hứng thú từ biểu lộ của Lưu Thủ Hữu.

Tần Lâm tỏ vẻ lạnh lùng, lắc lắc ngón tay:

- Ta cũng chưa nói người chết là bị độc chết hoặc là chém chết, siết cổ chết cũng có rất nhiều loại phương thức, Lưu Đô Độc chưởng Cẩm Y Vệ sự, Lạc Đô Độc giám sát chiếu ngục, hẳn biết rất rõ ràng điểm này.

Chiếu ngục vốn chú trọng giết người không thấy máu, siết cổ chết là thủ đoạn rất thường dùng, đám ưng khuyển Xưởng Vệ hết sức thành thạo. Có đôi khi dùng dây buộc vào cổ phạm nhân, hai tên tráng hán dùng sức siết chặt. Có đôi khi thắt cổ phạm nhân từ mặt đất, sau đó chậm rãi kéo lên cao. Còn có khi để phạm nhân đứng trên ghế, sau khi trông thông lọng bèn đá ngã ghế, phạm nhân rơi xuống lơ lửng, cổ bị dây siết ngoẹo sang bên...

Thậm chí còn có kẻ lạnh lùng tàn nhẫn, dùng nhiều lớp giấy thấm nước bịt miệng mũi phạm nhân lại, thủ đoạn này càng thêm kỳ quái...

Lạc Tư Cung bị điểm đến tên chỉ cười lúng túng, không nói nửa lời.

Thần sắc Lưu Thủ Hữu cũng hơi lúng túng, hắng giọng nói:

- Bản Đô Độc phụng khâm mệnh chấp chưởng cẩm y thân quân Đô Chỉ Huy Sứ Ty, làm việc lấy quang minh chính đại làm trọng. Những thủ đoạn bàng môn tả đạo này, e rằng Tần Độc Chủ hiểu rõ ràng hơn.

Giới cho Lưu Thủ Hữu, không hổ là danh thần thế gia tử chấp chưởng Cẩm Y Vệ nhiều năm. Mặc dù bị Tần Lâm ép tới từng bước nhưng lời lẽ y vẫn kín mít như tường, không hề lộ vẻ kém thế chút nào, trong vẻ tiêu sái còn ẩn chứa ý mỉa mai phản kích, ngay cả Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực cũng cảm thấy tên này khó đối phó hơn ngày thường.

Trong ngày thường Lưu Thủ Hữu ỷ vào căn cơ thâm hậu của danh thần thế gia, cùng với thể nhiều năm chấp chưởng Cẩm Y Vệ vững chắc không gì lay chuyển được, làm việc thường chỉ lấy ra bảy tám phần bản lãnh, tỏ ra khí độ ung dung. Nhưng lần này lại khác, Tần Lâm bố trí đủ chỗ khắp trong ngoài cung, phe Trương Kinh đã bị dồn đến góc tường, Lưu Thủ Hữu không thể không dốc hết mười hai phần bản lãnh lần đầu tiên trong đời, tranh sống mái với Tần Lâm một phen.

Đây gọi là chó cùng cắn càn, giờ phút này bên dưới bề ngoài ung dung nhàn nhã của Lưu Đô Độc lại hoàn toàn trái ngược. Mắt thấy Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Thiêm Sự năm xưa nay đã là Vũ Xương Bá Đề Độc Đông Xưởng, ép cho Lưu Thủ Hữu mất đi khí độ danh thần, nên hiện tại y phải phấn chấn toàn bộ tinh thần. Ngay cả quyền vị Trương Ty Lễ cao cao tại thượng cũng đã lung lay muốn ngã, không chịu đánh thẳng tay một trận làm sao có thể chịu đựng được?!

Đáng tiếc, tuy miệng lưỡi Lưu Thủ Hữu không rơi xuống hạ phong, nhưng vụ án cũng bị Tần Lâm nhìn thấu rõ như lòng bàn tay.

- Siết cổ chết cũng có mấy phương thức khác nhau, đá ngã ghế rơi xuống tự nhiên cổ bị siết chặt trong nháy mắt, không cách nào cào cổ được. Bất quá...

Tần Lâm cố ý nhìn Lưu Thủ Hữu cùng Trương Tôn Nghiêu một chút, sau đó mới nói ra giả thuyết như sấm động giữa trời quang:

- Nếu là treo cổ từ dưới đất lên thì sao?

Một lời vạch trần thiên cơ!

Mọi người đã nhìn thấy hiện trường vụ án, rõ ràng là Chu Ứng Trinh treo trên xà nhà đã tắt thở từ lâu, trên mặt đất có một cái ghế ngã, trên mặt ghế có dấu chân mờ mờ, đương nhiên ai ai cũng cho là Chu Ứng Trinh đứng trên ghế treo cổ. Cho dù có hung thủ ngụy tạo hiện trường, cũng không thay đổi phương thức treo cổ chết.

Bây giờ Tần Lâm chỉ điểm một chút, kẻ đầu óc mau lẹ lập tức bừng tỉnh ngộ: hung thủ đã choàng sợi dây vào cổ Chu Ứng Trinh, sau đó mới kéo y nằm dưới mặt đất lên xà nhà khiến cho y ngạt thở mà chết.

Tất cả nghi điểm trước đó hiện tại đã được giải thích hoàn mỹ, vì để cho nguyên nhân cái chết không có sơ hở, hung thủ cũng không giết chết Chu Ứng Trinh trước, mà là dùng thông lọng giả như y treo cổ tự sát, treo y lên xà nhà. Cũng chính vì không phải đá văng cái ghế ra rơi xuống, mà là bị người treo cổ từ mặt đất kéo lên, Chu Ứng Trinh mới ra sức cào cấu thông lọng siết chặt trong cơn đau đớn, để lại vết thương trầy xước trên cổ mình, lưu lại da thịt vụn trong kẽ móng tay.

Đáng tiếc khi đó cổ y siết bị thật chặt, đã không cách nào phát ra tiếng kêu cầu cứu, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình dần dần chết đi.

Nghĩ đến thảm trạng Chu Ứng Trinh trước khi chết, Tần Lâm nắm quả đấm thật chặt, gân xanh trên trán giãn giãn. Hai trạng thái tức giận và tự trách mà nhân viên điều tra phá án nên tránh hết sức, lúc này nảy sinh kích động trong lòng hắn, cảm thấy vô cùng oán hận hung thủ và kẻ chủ mưu sau lưng.

- Tại sao lại chọn lựa phương thức giết người này?

Trong đám người không biết là ai hỏi một câu.

- Có lẽ là muốn tiết kiệm sức lực...

Lục Viễn Chí tranh trước trả lời, nhưng rất nhanh có vẻ không tự tin gãi gãi đầu, cảm thấy đáp án này vô cùng đơn giản.

1098. Chương 1098: Bốn Tên Nha Đầu

Quả thật vắt sợi dây qua xà nhà sau đó tròng vào cổ người chết, mới từ từ kéo lên sẽ treo cổ được Chu Ứng Trinh. Làm như vậy sẽ tương đối tiết kiệm sức lực, hơn nữa có thể để lại vết siết chữ Bát không giao nhau trên cổ nạn nhân, phù hợp với tình huống treo cổ tự sát.

Mà chọn lựa loại phương thức tiếp cận nhất, ôm Chu Ứng Trinh còn chưa chết đứng lên trên ghế, tròng cổ y vào trong thông lọng, sau đó mới đá ngã ghế, tự nhiên phí sức hơn nhiều lắm.

Nhưng hung thủ chỉ vì tiết kiệm lực thôi sao, câu trả lời này có phải là quá đơn giản hay không?!

Mấy huynh đệ sai dịch thờ dài, đưa mắt nhìn nhau, e rằng lần này Lục mập lại ăn nói vô căn cứ nữa rồi.

Ngược lại sắc mặt Trương Tôn Nghiêu đột nhiên thay đổi, trong đôi mắt của Lưu Thủ Hữu cũng đột ngột lộ ra vẻ bối rối.

Tần Lâm từ chối cho ý kiến, ánh mắt nhìn chằm chằm vào chiếc tỳ bà rơi xuống đất bên cạnh chiếc bàn thấp:

- Đỡ cô nương, chiếc tỳ bà này bình thời nàng đặt trên bàn thấp hay sao, dây nó bị đứt từ trước hay sao?

Đỗ Mỹ Ngơ ngắc lắc đầu một cái, do dự đáp:

- Bẩm Đốc Chủ, vốn tỳ bà này của nô gia đặt ngay ngắn trên bàn, không hiểu vì sao rơi xuống đất, lại đứt cả dây như vậy...

A, Tần Lâm gật đầu một cái không tiếp tục hỏi tới.

Phòng ngoài Tổng Ứng Xương lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ là lúc Thành Quốc Công giãy giụa và phải rơi xuống, khiến cho dây đàn bị đứt...

Phần lớn người đều khẽ gật đầu, tán thành kết luận này.

Đột nhiên Tần Lâm ngẩng đầu lên, có lẽ là nghĩ ra điều gì, quyết định thật nhanh ra lệnh:

- Mặc dù người chết uống rượu say, nhưng còn chưa tới trình độ bị người cột thông lọng cũng không phản kháng, càng không phải là Đỗ Mỹ uống Mê Xuân Tử bất tỉnh nhân sự... Lục Viễn Chí, kiểm tra tỉ mỉ từng ngõ ngách thi thể, ta nghi ngờ hung thủ có thủ đoạn khác không chế y.

- Nếu như hung thủ vắt thông lọng lên xà nhà, sau đó đứng trên mặt đất nắm dây kéo, treo cổ người chết lên, vậy chiều dài sợi tơ dùng làm dây treo này không đủ. Ngươi Đại Lục, ngươi lục soát mỗi căn phòng trong cả tòa Quý Hòa tiểu trúc, tìm kiếm sợi dây dẻo dai nào đó có thể dùng làm dây treo. Hoắc Trọng Lâu, lập tức kiểm tra xà nhà, nhất là chỗ treo thông lọng, có lẽ sẽ có đầu mối hữu dụng lưu lại ở nơi đó!

Về phần bản thân Tần Lâm bắt đầu tra hỏi mọi người có mặt xung quanh hiện trường lúc ấy, biết được gia tướng Quốc Công phủ vô cùng tận tâm với chức trách canh giữ ở bốn bề, cũng không phát hiện tình huống dị thường. Hắn lập tức chuyển phương hướng điều tra sang bốn tên nha hoàn bên trong Quý Hòa tiểu trúc hầu hạ Đỗ Mỹ.

Nhà Thành Quốc Công truyền thừa gần hai trăm năm, gia tướng toàn là mấy đời tổ tiên đều chịu ân điển của Quốc Công, trình độ trung thành tuyệt không phải người tầm thường có thể so sánh được. Bọn họ đứng canh mỗi người chỉ cách nhau vài bước, phòng tuyến cực kỳ kín đáo, cơ hồ không có khả năng có người ngoài đột phá phòng tuyến đi vào trong phòng.

Đây cũng là nguyên nhân Chu Ứng Trình không sợ, Tần Lâm cũng hiếm có khinh thường một lần, không nghĩ tới thật đúng là xảy ra chuyện...

Xuân Lan, Hạ Hà, Thu Cúc, Đông Mai đều là tiểu nha đầu hầu hạ hoa khôi nương tử Đỗ Mỹ, chừng mười một mười hai tuổi, khuê phòng Đỗ Mỹ ở đầu Đông, phòng của các nàng ở đầu Tây, nếu nghe gọi lập tức chạy qua hầu hạ.

Đầu tiên bị điều tra chính là Đông Mai, nàng mặc y phục hồng nhạt, dung mạo thanh tú, trong mắt toát ra vẻ kinh hãi, lòng vẫn còn sợ hãi nói:

- Tỳ tử đoán chừng có lẽ tỷ phu, à không, là Quốc Công gia, cùng tiểu thư đã hợp hoan xong, bèn mang nước nóng và khăn tới hầu hạ, không ngờ rằng... không ngờ rằng...

Nói tới chỗ này, nàng chợt thút thít khóc.

Tần Lâm bỏ qua nàng, hỏi thăm Xuân Lan:

- Các người vẫn ở Tây sương phòng sao, trong thời gian ấy có người nào đi ra ngoài hay không?

Xuân Lan mặc y phục màu xanh lá cây, mặt tròn có lúm đóm tàn nhang, nhìn qua có vẻ đáng yêu. Mới vừa rồi là nàng đỡ Đỗ Mỹ, có lẽ là Đỗ Mỹ đã nói với nàng gì đó, vào lúc này cũng không quá sợ Tần Lâm:

- Bẩm Tần đại lão gia, bọn tỳ tử cùng ngồi ăn dưa hấu trong Tây sương phòng. Thành Quốc Công cùng tiểu thư động phòng hoa chúc, nếu không cho gọi, chúng ta cũng không tiện tới đó. Bất quá, bất quá tỳ tử đã đi ra ngoài một lần, là mang vỏ dưa hấu ra ngoài đổ.

Hỏi thăm gia tướng Quốc Công phủ, chứng thật Xuân Lan từng đi đổ vỏ dưa hấu. Nhưng ba tên nha hoàn còn lại trong Tây sương phòng đang nói chuyện vô cùng sôi nổi, bọn họ bàn luận xem tiểu thư đi theo Thành Quốc Công sẽ có bao nhiêu ích lợi, tương lai mình sẽ có kết quả như thế nào, lại quên Xuân Lan rời đi bao lâu mới trở về.

Hạ Hà mặc y phục màu đỏ tươi, mặt nhon thoát nhìn có chút đáng vẻ nam nhân, thanh âm nói chuyện ngược lại nhu hòa:

- Bẩm Đốc Chủ, tỳ tử cũng đi ra ngoài, sau khi Xuân Lan tỳ trở về, tỳ tử đến phòng trà gần đó ôm bình nước nóng đi vào, chuẩn bị lát nữa Quốc Công gia và tiểu thư dùng.

Tây sương phòng quả thật có một bình nước bằng đồng vàng, thoát nhìn thật nặng, Tần Lâm tùy tiện đá một cái:

- Nặng như vậy sao?

Hạ Hà ửng đỏ mặt, cúi đầu không nói lời nào.

Tú bà Cát mụ mụ cười bồi:

- Con nô tỳ này có chút sức lực, từ trước tới nay vẫn sai y làm những việc nặng một chút.

Tần Lâm gạt đầu một cái, lại hỏi sang Thu Cúc.

Nha đầu này mặc y phục màu vàng nhạt, đáng vẻ khấp nép xấu hổ có hơi giống Vĩnh Ninh, hai mắt nhìn chằm chằm mũi chân mình, cất giọng nhỏ như muỗi kêu trả lời:

- Không biết Hạ Hà đem nước nóng trở lại lúc nào, nô tỳ nghĩ tiểu thư hợp hoan, chúng ta là nha hoàn chờ sáng mai nàng và tân tỳ phu thức dậy hầu hạ, bèn dọn dẹp tề chỉnh phòng giữa, bày sẵn rượu và trái cây tươi, sau đó mới trở lại Tây sương phòng.

Phòng giữa nằm giữa Đông Tây sương phòng.

Cuối cùng Tần Lâm dùng lời ôn tồn an ủi, Đông Mai cũng ngừng khóc thút thít trả lời, nàng cũng từng rời đi Tây sương phòng:

- Thu Cúc trở lại, tỳ tử hỏi nàng ấy động tĩnh ở Đông sương phòng, nàng nói không nghe được gì. Tỳ tử suy nghĩ Quốc Công gia cùng tiểu thư đi vào có hơn nửa canh giờ rồi, bèn đợi ở phòng giữa nghe ngóng một hồi, không có động tĩnh mới lại trở lại... Đợi khoảng chừng gần một canh giờ, suy đoán tiểu thư và Quốc Công gia đã ngủ thiếp đi, tỳ tử mới lại bưng nước nóng tới, chuẩn bị hầu hạ tiểu thư.

Là như vậy sao... Tần Lâm sờ sờ cằm.

Bốn tên nha hoàn ở Tây sương phòng đều đã từng rời phòng, rời khỏi tầm mắt đồng bạn, có cơ hội tiến vào Đông sương phòng, mà thời gian cũng chỉ trước sau một chút, không cách nào thời gian dùng tử vong để đoán định hung thủ.

- Không thể nào đâu...

Tổng Ứng Xương bên ngoài giống tai lên nghe, lúc này nhíu mày một cái:

- Bốn nữ tử này còn nhỏ như vậy, làm sao có thể gây ra đại án tày trời?!

- Chỉ sợ Tần Đốc Chủ cũng đã bó tay hết cách...

Lưu Đình Lan nói với vẻ khinh miệt.

1099. Chương 1099: Máu Chốt Vụ Án

Bốn tiểu nha đầu đều chỉ có mười một mười hai tuổi, thân hình cũng chưa nảy nở, nếu nói là một người trong số đó làm ra đại án tày trời sát hại Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh, bất kể là ai cũng không dám tin.

- Tần Đốc Chủ, có phát hiện!

Tiếng kêu của Hoắc Trọng Lâu từ Đông sương phòng nơi phát hiện vụ án truyền tới. Tần Lâm đi tới, Hoắc Trọng Lâu lộ vẻ hưng phấn, bộ râu quai nón run run báo cáo, phát hiện vết kéo của dây trên xà nhà. Nhìn đáng vẻ là kéo trong tình huống có treo vật nặng, kiểm tra lại sợi dây phát hiện quả thật có một đoạn dính đầy bụi trên xà nhà.

Nếu ném sợi dây lên xà nhà thắt thòng lọng, sau đó đưa cổ Chu Ứng Trinh vào cũng sẽ không tạo ra dấu vết kéo như vậy. Điểm này đã hoàn toàn xác nhận suy đoán của Tần Lâm, hung thủ dùng dây kéo Chu Ứng Trinh từ dưới mặt đất lên treo cổ.

Lục Viễn Chí cũng có phát hiện mới, y kêu lên ở bên ngoài sân:

- Tần ca, Tần ca mau tới đây, xem đệ tìm được cái gì!

Tên mập đứng ở bên cạnh người chết, chỉ nửa thân dưới, y phục toàn thân đã bị lột sạch, chỗ đó trống trơn, lớn tiếng nói:

- Tần ca hãy xem chỗ này, có chút máu bầm và vết thương rất nhỏ. Huynh thật là lợi hại, đã sớm đoán được sao?

Đúng là như vậy, phần tinh hoàn của Chu Ứng Trinh có vết thương rách rất nhỏ, còn xuất huyết dưới da. Lúc này là ban đêm, nhất định phải quan sát dưới ánh sáng thật tốt mới có thể phát hiện.

- Mới vừa rồi lúc nghiệm thi ta không chú ý, nhưng sau đó suy nghĩ một chút đã đoán được đại khái.

Tần Lâm nhàn nhạt nói, trong đôi mắt toát ra lửa giận:

- Người chết chẳng qua là uống rượu say, cũng không mất đi tri giác, bị hung thủ tròng dây vào cổ ắt sẽ phản kháng kêu cứu. Như vậy có nghĩa là hung thủ đã chế ngự y, hoặc là điểm huyết, hoặc là dùng biện pháp như thế. Nếu án phát ở thanh lâu, đương nhiên khả năng sau sẽ cao hơn, bởi vì bọn họ quen thuộc hơn.

Hết thấy sinh thực khí nam nhân phủ đầy dây thần kinh, lại là nguồn suối mang lại khoái cảm. Lúc gặp phải công kích cũng sẽ sinh ra đau đớn, thậm chí dây thần kinh phản ứng khiến cho hoàn toàn mất đi tri giác, mặc cho người định đoạt.

Mọi người tại đây nhất tề hít sâu một hơi khí lạnh, không tự chủ được khép chặt đôi môi. Không biết là ai âm hiểm tàn độc như vậy...

Bọn gia tướng Quốc Công phủ thấy đều đỏ ngầu đôi mắt:

- Kính xin Tần Đốc Chủ chủ trì công đạo thay Quốc Công gia nhà ta, bắt hung thủ kia bầm thây làm muôn mảnh!

Tần Lâm trịnh trọng gật đầu một cái, hần nhiên như vậy.

Lục Viễn Chí và Hoắc Trọng Lâu đều gật hái được thành tích, duy chỉ có Ngưu Đại Lực hai tay trống trơn, áy náy nói:

- Khỏi bẩm Đốc Chủ, thuộc hạ không tìm được sợi dây gì khả nghi bên trong Quĩ Họa tiểu trúc. Cũng đã lệnh cho nữ binh lục soát tỉ mỉ trên người bốn tên nha hoàn, hoàn toàn không có dấu mối.

- Vậy thì đúng rồi...

Tựa hồ Tần Lâm đã sớm dự liệu chuyện này.

Ặc... Ngưu Đại Lực ngược lại lấy làm kinh hãi, chớp chớp cặp mắt to như chuông đồng, không hiểu tại sao Tần Lâm nói như vậy.

Tần Lâm thở dài, vỗ vỗ bờ ngực rộng rãi bên chắc của Ngưu Đại Lực:

- Thật ra thì sợi dây kia một mực vẫn ở hiện trường... Ta bảo người đi tra chính là muốn loại bỏ những khả năng khác.

Cái gì, một mực ở hiện trường sao!?

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực đều có vẻ không hiểu rõ tình huống, hiện trường cũng còn mấy sợi tơ treo màn khác, thế nhưng mấy sợi dây này thoạt nhìn đều không có dấu vết bị động tới, trên còn phủ một lớp bụi thật mỏng, cũng không phải là hung thủ từng sử dụng rồi lại đặt trở về chỗ cũ.

Ngược lại Lưu Tam Dao kinh nghiệm vô cùng phong phú, trong mắt già chột lóe tinh quang rồi biến mất.

Tần Lâm phát hiện biến hóa thần sắc này của lão, bèn khoát tay ra hiệu bảo lão nói ra.

- E rằng chiếc tỳ bà rơi xuống đất kia là do hung thủ cố ý bày ra như vậy. Có lẽ dây tỳ bà đã được dùng để nối dài dây treo, là công cụ hạ mạng treo Thành Quốc Công lên xà nhà...

Lưu Tam Đào càng nói, ánh mắt lại càng sáng, cảm giác được ánh mắt kinh ngạc xung quanh đang nhìn mình, lão vội vàng giải thích:

- Dây tỳ bà là do dây tơ đặc biệt dẻo dai bền bỉ chế thành, treo một người lên là không thành vấn đề, chiều dài cũng đủ, bởi vì một chiếc tỳ bà có bốn sợi dây.

Tần Lâm nhìn Lưu Tam Đào gật đầu một cái tỏ vẻ khích lệ, lão Lưu lập tức kinh hãi thi lễ, trong lòng đã vui như mở hội. Chỉ hiềm người chết là bằng hữu của Đốc Chủ, không tiện cười vui, đây quả thật là một cái nhìn còn hơn ngàn lời khen tặng.

- Tần ca, để đệ!

Lục Viễn Chí xắn tay áo lên, xung phong tìm vân tay trên tỳ bà.

Tần Lâm đồng ý, vẻ mặt lạnh nhạt.

Tiết trời đang giá lạnh nhưng trán tên mập ướt đầm mồ hôi, dùng cọ chấm bột bạc quét vân tay, rất nhanh đã làm hiện ra vân tay trên tỳ bà.

Vô cùng đáng tiếc, năng lực phản trình sát của hung thủ cực mạnh, cũng không phát hiện vân tay của hung thủ trên đàn tỳ bà, chỉ tìm được vân tay bốn tên nha hoàn và chủ nhân nó Đỗ Mỹ.

- Con bà nó, hung thủ này thật sự quá giỏi hoạt!

Lục Viễn Chí hậm hực bỏ cọ xuống, làm như vô ý liếc qua Lưu Thủ Hữu và Trương Tôn Nghiêu một lượt.

Người bị hại là Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh, thủ pháp giết người thật sự gọn gàng sạch sẽ, cho người ta cảm giác hết sức chuyên nghiệp. Ngoại trừ Tần Lâm trông coi Đông Xưởng, cũng chỉ có Cẩm Y Vệ cùng cao thủ đại nội có thủ pháp bậc này, hơn nữa biết tầm quan trọng của việc không để lại vân tay.

Khóe miệng Lưu Thủ Hữu giật giật, trao đổi ánh mắt với Trương Tôn Nghiêu, đáy mắt hai người đều thoáng qua vẻ mừng thầm vì may mắn.

Tần Lâm hí mắt nhìn chằm chằm tỳ bà, hồi lâu mới như là hỏi Lục Viễn Chí, lại như là tự nhủ lẩm bẩm:

- Không có vân tay bị lau đi sao? Ủa, xem ra thật sự là một người trong đó...

Không có vân tay bị lau đi? Lục Viễn Chí cau mày suy nghĩ một chút, có lẽ là do trên nắp bình Mê Xuân Tửu kia có mấy dấu vân tay bị lau đi, từ đó cho ra kết luận là hung thủ mang bao tay hoặc là dùng vải quần tay, để tránh cho lưu lại vân tay, nhưng không thể tránh khỏi làm mờ đi vân tay của người khác đã cầm trước đó.

Trên đàn tỳ bà không phát hiện ra dấu vết tương tự, như vậy có nghĩa là gì?!

Trong lúc Tần Lâm còn đang suy nghĩ, bọn gia tướng Thành Quốc Công phủ ở bên cạnh hậm hực vô cùng, có mấy kẻ niên kỷ hơi lớn một chút cất tiếng khóc:

- Đáng thương Quốc Công gia, chúng ta nhìn y lớn lên, đang tuổi thanh xuân, oai hùng anh phát, đang sắp làm trụ cột triều đình, vì sao lại chết không minh bạch ở chỗ này?! Quốc Công gia, ngài chết thật thảm quá...

Mấy tên khác trẻ tuổi hơn tay không ngừng sờ chuôi đao bên hông, mắt đỏ ngầu nhìn chăm chú vào bốn tên tiểu nha hoàn cùng Đỗ Mỹ, rít những lời hung dữ ra từ trong kẽ răng:

- Con bà nó, chúng ta đã nắm được rồi, hung thủ nằm trong số năm con nhai này, thà rằng giết lầm còn hơn bỏ sót!

Tú bà và quý nô Quân Phương Các bị dọa sợ đến nỗi không dám thở mạnh. Nếu không phải có Tần Đốc Chủ tọa trấn ở chỗ này, lại thêm hẳn là bằng hữu tốt với Chu Ứng Trinh khi còn sống, còn có ý bảo vệ Đỗ Mỹ là chỗ quen biết cũ, e rằng mấy tên hung thần này đã rút đao ra động thủ lấy đầu các nàng.

Đường đường Quốc Công gia chết ở chỗ này, cho dù là san bằng toàn bộ Quần Phương các cũng không quá đáng.

Ngược lại những quan văn kia tuy kinh ngạc vì cái chết của Chu Ứng Trinh, lại không phải là bằng hữu chí thân với y, giờ phút này cũng động lòng trắc ẩn với mấy tiểu nha đầu hết sức đáng thương, bọn Ngụy Doãn Trung người mồm năm miệng mười nói:

- Thiếu nữ trẻ tuổi ngây thơ như vậy, há có thể gây ra đại án tày trời, e rằng còn có ẩn tình khác...
- Tần Đốc Chủ nổi danh mắt thần như điện, nhưng chính mắt thấy bằng hữu chết thảm không khỏi rối loạn phương tắc, cũng không thấy vụ án giống như lời hấn nói...

Mấy vị Tổng Ứng Xương, Chu Hi Đán, Trần Dữ Giao nghiêng về Tần Lâm, ra sức giải thích thay hấn. Nhưng vụ án đến giai đoạn dừng lại, tựa hồ bị bế tắc, những lời giải thích này cũng chỉ là có lòng mà không đủ lực.

Tần Lâm bịt tai không nghe thấy những lời bàn tán bên ngoài, cúi đầu từ từ đi qua đi lại, không biết đang suy nghĩ gì.

- Thập Nương, Thập Nương nhanh đi qua đó đi, Tần Đốc Chủ đã có ý bảo vệ, phần ân tình này thật là hiếm có!

Cách đó không xa, tú bà Cát mục mục tươi cười xúi giục Đỗ Mỹ.

Mấy vị tỷ muội cũng che miệng cười nói:

- Dễ cầu vô giá bảo, khó được hữu tình lang, không phải Tần Đốc Chủ là đương kim Vương Cảnh Long sao? Chúng ta như Tô Tam, còn không mau mau qua đó?!

Đỗ Mỹ tay cầm chén sứ, tỏ vẻ lúng túng vô cùng, đúng lúc Tần Lâm vô tình lướt mắt nhìn sang bên này, không biết nàng lấy can đảm từ đâu ra, cầm chén sứ yêu kiều tiến lại.

Phù... tú bà thở ra một hơi thật dài, Quốc Công gia chết ở Quần Phương các, nói không chừng sẽ san bằng hết thảy, ngay cả bản thân mục cũng không được yên. Duy chỉ có Đỗ Mỹ này cùng Tần Đốc Chủ là chỗ quen biết cũ, trước mắt không phải là cọng rơm cứu mạng quý giá sao?

Đỗ Mỹ đi tới yếu điệu như cành liễu trước gió, tới trước mặt Tần Lâm sắc mặt nàng đã trở nên đỏ bừng, cúi thấp đầu không dám nhìn thẳng vào mắt hấn, mấp máy môi hai tay dâng chén sứ lên:

- Tần Đốc Chủ giải oan giúp nô gia, đêm khuya mệt nhọc, mời uống chén canh tổ yến này cho đỡ mệt.

Khó khăn nhất là tiêu thụ ân mỹ nhân, đám người Lưu Đình Lan thấy cảnh tượng này trợn trừng mắt rời ra ngoài. Mới vừa rồi Tần Lâm đã nói hoa khôi này là chỗ quen biết cũ, bây giờ lại được nàng đặc biệt quan tâm như vậy, thật sự khiến cho người ta vừa hâm mộ vừa ghen tỵ.

Chu Ứng Trinh bị chết thật oan uổng...

Tần Lâm cũng không phải loại người hay làm ra vẻ kiêu cách, với những gì hấn đã làm ở Phong Lăng độ, chẳng lẽ không nhận nổi một chén canh tổ yến của Đỗ Mỹ sao?! Vừa đúng lúc hấn cũng có hơi đói bụng, bèn nhận lấy húp một hơi cạn sạch.

Ngọt ngào, mùi vị rất ngon...

Tần Lâm còn có chuyện phá án quan trọng, bèn trả chén sứ lại cho Đỗ Mỹ. Nàng giờ ngọc thủ thon thon ra tiếp lấy, chỉ thấy bàn tay nõn nà cân đối da trắng như tuyết hết sức đáng yêu, móng tay sơn đỏ càng làm nổi bật vẻ xinh đẹp động lòng người.

- Chậm đã!!!

Thình lình Tần Lâm ném chén sứ đi, nắm lấy tay Đỗ Mỹ quan sát cẩn thận.

Trong phút chốc Đỗ Mỹ đỏ mặt tía tai, nhưng cũng không rút tay về được, mặc cho Tần Lâm quan sát, cúi thấp đầu thẹn thùng vô kể.

Không ngờ rằng Tần Lâm háo sắc như vậy, thi thể Chu Ứng Trinh còn chưa lạnh... các quan văn có mặt tại trường đều lộ vẻ khinh bỉ, mà biểu lộ các huynh đệ sai dịch Đông Xưởng cũng có vẻ lúng túng.

- Tay của nàng lúc nào cũng bôi sơn móng tay sao?

Tần Lâm tỏ vẻ nôn nóng hỏi:

- Ý của ta là, lúc đàn tỳ bà cũng không ngoại lệ ư?

Đỗ Mỹ gạt đầu một cái, không hiểu tại sao Tần Lâm muốn hỏi chuyện này, nhưng vẫn trả lời:

- Đàn tỳ bà có hộ chỉ, bất quá nô gia rất ít dùng, thông thường vẫn đàn tay không. Mỗi ngày sáng sớm rời giường nô gia đều sơn móng tay, nếu thân ở chỗ này, vậy chuyện này là bốn phận của nữ nhi.

Dứt lời Đỗ Mỹ cũng có chút chua xót, nàng cũng không thích sơn móng tay nhưng thân bất do kỷ, có câu nói nữ nhân làm đẹp vì người mình yêu, nhưng nàng sửa sang nhan sắc lại là vì bức bách.

Tần Lâm đột nhiên bật cười ha hả:

- Ta biết ai là hung thủ rồi, mà chúng cứ mang tính quyết định kia vẫn còn ở trên người kẻ đó. Thậm chí có thể cho tới giờ khắc này, ngay cả chính y vẫn chưa phát giác!

Dứt lời, ánh mắt sắc như đao kiếm của Tần Lâm quét về phía bốn tên nha hoàn, thành linh sắc mặt Hạ Hà mặc y phục màu đỏ tươi đột nhiên trở nên hết sức khó coi.

Tào Thiếu Khâm, Vũ Hóa Điền phản ứng cực nhanh, mặc dù không biết ý tứ trong lời nói Tần Lâm nhưng cũng lập tức bắt Hạ Hà lại như chim ưng bắt gà.

- Đúng rồi, chính là người!

Tần Lâm chỉ Hạ Hà, lớn tiếng quát:

- Người đâu, kiểm tra y phục nàng, xem thử có chỗ nào còn dính sơn móng tay hay không?!

Hạ Hà mặc y phục màu đỏ tươi, nếu như không nhắc nhở trước đương nhiên sẽ rất khó phát hiện sơn móng tay cũng có màu đỏ. Nhưng Tần Lâm đã nói ra rất rõ ràng, mọi người lục soát một phen, rất nhanh phát hiện dấu vết một vết sơn móng tay rất nhỏ.

Đây là ý gì... Tuyệt đại đa số người còn chưa hiểu.

Tần Lâm trầm giọng giải thích:

- Hung thủ dùng dây đàn tỳ bà nối với dây tơ giăng màn, hoàn thành hành động treo Chu Ứng Trinh lên xà nhà. Nhưng dây tỳ bà nhỏ mà sắc, nếu dùng tay không nối e rằng sẽ cắt đứt tay, cho nên y phải dùng đồ lót tay như y phục.

- Đỗ cô nương mỗi ngày đều sơn móng tay, lúc gảy đàn sơn móng tay sẽ dính vào dây đàn, lúc hung thủ dùng y phục lót tay nối dây hoàn thành tội ác, sẽ để lại vết sơn móng tay trên y phục. Có lẽ vì bị giám thị không cách nào thay đổi y phục, khả năng lớn hơn có lẽ là y phục màu đỏ tươi hết sức giống với sơn móng tay màu đỏ, cho nên ngay cả chính y cũng không chú ý tới!

- Vì... vì sao người lại làm việc này!

Lưu Thủ Hữu tiến lên một bước, phong độ danh thần đã vút ra ngoài chín tầng mây, tức giận nổ phổi nói:

- Thành Quốc Công là huân quý triều đình, người chỉ là một tiểu nha hoàn, bị ma quỷ ám ảnh rồi sao?!

Hạ Hà thành linh ứng tiếng nói:

- Đúng, tỳ tử chính là bị ma quỷ ám ảnh, rõ ràng Đỗ tử thích vị ân công nơi Phong Lăng độ kia, thế nhưng tên Thành Quốc Công này muốn hợp hoan với nàng, tỳ tử không nhận được nên mới làm ra chuyện hạ sách này. Ai làm nấy chịu, tỳ tử xin nhận tội!

Sắc mặt Đỗ Mỹ trắng bệch, thân thể lão đảo muốn ngã, cơ hồ muốn ngất đi. Nàng không hề ngờ được thường ngày thuận miệng nói mấy câu tâm sự trong lòng, lại khiến cho Hạ Hà chú ý, hại chết Chu Ứng Trinh, cũng hại rất nhiều người Quân Phương các.

1100. Chương 1100: Tâm Lý Biến Thái

Biểu lộ của bọn Cát mù mù, quy nô và các tỷ muội giống như cha mẹ chết.

- Khụ khụ, cũng không cần đóng kịch nữa!

Tần Lâm nhìn về phía Hạ Hà cười lạnh, nụ cười tàn khốc mà lạnh lùng:

- Vì sao ngươi còn tự xưng tỷ tử? Tâm lý biến thái của ngươi đã bán đứng hết thấy, ta thấy ngươi nên tự xưng nô tài đi, tiểu công công!

Mọi người tại đây, bất kể văn thần hay là võ quan thấy đều cả kinh tóc gáy dựng thẳng, Lưu Thủ Hữu và Trương Tôn Nghiêu mặt xám như tro tàn, cố gắng chịu đựng mới không mềm nhũn quay lơ ra đất.

Tần Lâm vừa nói ra, chớ nói bọn Lưu Đình Lan, Ngụy Doãn Trung không tin, ngay cả bọn Tổng Ứng Xương, Trần Dữ Giao cũng trợn to hai mắt quan sát Hạ Hà thật kỹ, rõ ràng là một tiểu cô nương mười một mười hai tuổi thân hình còn chưa nảy nở, mặt trái xoan, giọng nói dịu dàng mềm mại, vì sao Tần Đốc Chủ lại nói y là yêm nhân?

Xuân Lan, Thu Cúc, Đông Mai sớm tối chung sống với y lấy tay bịt miệng, hai mắt trợn tròn, ngàn vạn lần không dám tin chuyện này là sự thật.

Duy chỉ có Lưu Thủ Hữu, Trương Tôn Nghiêu mỗi khi Tần Lâm hơi có sơ suất lập tức mỉa mai, thậm chí còn xuyên tạc đặt điều nói xấu hắn, giờ phút này lại không nói ra được nửa lời, cơ mặt giật giật liên hồi.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Tần Lâm đưa mắt ra hiệu, Vũ Hóa Điền lật thủ tời hoa, cười gằn đê Hạ Hà xuống xé toạt y phục màu đỏ tươi của y.

Chỉ nghe soạt một tiếng vang lên, lộ ra đôi chân trần trắng nõn.

Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn... Các quan văn rồi rít lấy tay áo che mặt, rồi lại không nhịn được lòng hiếu kỳ len lén nhìn, từ khe hở, dưới ánh đèn chiếu rọi chỉ thấy giữa hai chân trắng trẻo là một vùng bóng tối, không thể thấy rõ ràng.

Tú bà Cát mù mù Quần Phương Các không hề kiểu cách như đám quan văn, chuyện này liên quan đến sinh tử tồn vong, mũ vớ cổ dài ra nhìn kỹ. Vừa thấy lập tức nghe mình như rơi xuống hố băng lạnh toát, kêu trời liên tục:

- Tên yêm nô trời đánh này, vì sao chui vào trong nhà ta như vậy, oan uổng, oan uổng!

Cát mù mù là nhân vật bậc nào, năm xưa cũng từng đứng đầu trong thanh lâu, có thể nói là nhìn người vô số, nói không chừng từng tiếp qua chục tên thái giám, sau đó lại làm tú bà, tất nhiên phương diện này là đại hành gia. Người khác còn đang do dự không quyết, lão nhân gia chỉ cần liếc mắt liền nhìn ra thân thể Hạ Hà mặc dù rất giống nữ tử, nhưng tuyệt không phải nữ tử thật, chính là sau khi bị hoạn lại dùng thủ đoạn tinh xảo sửa chữa qua.

Nói tóm lại, rốt cục là một tên thái giám chết tiệt!

Nghe nói là yêm nhân, các quan văn mới rồi rít tay áo xuống, trợn to mắt nhìn kỹ, lộ ra vẻ khinh bỉ.

Nhắc tới cũng kỳ, vào thời này sĩ đại phu tính háo sắc, thích mỹ nữ cũng không cần nói, đầu Tô Châu kiều bên bờ Tần Hoài hà rất nhiều phong lưu lang quân cuồng phong lãng điệp, nam sắc cũng bắt đầu hành đạo. Trong mười thư đồng có hết chín muốn ‘hầu hạ’ cho công tử mình, các kép chính đẹp trai trong gánh hát cũng là hàng nóng bỏng tay được nhiều người tranh cướp.

Duy chỉ có yêm nhân không được coi trọng, ngay cả hạng người thích nam sắc cũng không thèm quan tâm tới bọn họ.

Thái giám không có nhân quyền.

Thấy Hạ Hà này đúng là yêm nhân, chẳng qua là giải phẫu hoạn cắt được làm hết sức tinh diệu, chỗ kín thoát nhìn vô cùng giống như nữ tử, mọi người thán phục Tần Lâm không dứt. Trước đó hắn không hề vạch quần tên này xem qua, vì sao có thể biết được y là một yêm nhân?!

Tổng Ứng Xương vái dài sát đất:

- Yêm nô cải trang nữ tử hành hung giết người, tâm cơ không thể bảo là không sâu, thủ đoạn không thể bảo là không độc, vậy mà Tần Đốc Chủ mất thần như điện khiến cho gian tà không chỗ ẩn trốn, quả thật làm chúng ta mở rộng ra nhãn giới. Duy có một chuyện hạ quan nghĩ đến vỡ đầu cũng không sao hiểu được, không biết từ đâu Đốc Chủ biết được thân phận người này?

Đám quan văn Lưu Đình Lan, Giang Đông Chi đều dựng lỗ tai lên, Tổng Ứng Xương đã nói ra nghi vấn trong lòng bọn họ, chẳng lẽ Tần Lâm thật sự đã luyện qua thiên nhãn, có thể biết hết thấy chuyện quá khứ vị lai thể gian!?

Tử không nói quá lực loạn thần, kính sợ quỷ thần mà cách xa, đệ tử sĩ lâm Nho gia vẫn tỏ ra nửa tin nửa ngờ về chuyện này.

Hung thủ thúc thủ chịu trói, sắc mặt của Tần Lâm thủy chung căng thẳng rốt cục lộ ra nụ cười nhàn nhạt:

- Nữ tử thông thường sẽ không có sức lực lớn như vậy để treo người chết lên xà nhà. Đương nhiên đây không phải là lý do chủ yếu, nguyên nhân trọng yếu hơn là tâm lý biến thái của y. Nếu thật sự là một tiểu nha đầu mười một mười hai tuổi, vào lúc người bị hại phản kháng không thể nào chọn lựa thủ đoạn hạ thủ ở thân dưới khiến cho người bị hại mất đi năng lực phản kháng!

Mọi người chợt hiểu ra, đám hung thần Đông Xưởng Tào Thiếu Khâm, Vũ Hóa Điền, Hoắc Trọng Lâu, Lưu Tam Đào trong lòng nơm nớp nhưng vẫn gật đầu lia lịa. Cho dù bọn họ là hạng người cùng hung cực ác như vậy, cũng khinh thường không thèm sử dụng thủ đoạn hạ lưu Hắc Thủ Thâu Đào (tức bóp tinh hoàn) này.

Dù là đám hắc đạo trên giang hồ, cũng hết sức khinh thường thủ pháp này.

Nguyên nhân rất đơn giản, là do tính tự giác của nam nhân mà thôi.

Có thể sử dụng thủ đoạn hạ lưu này hoặc là loại người bị cấm sừng, hận không thể tiêu hủy công cụ gây án của đối phương, hoặc là chính là loại phụ nữ trung niên cực kỳ cay độc.

Tóm lại tiểu nha đầu mười một mười hai tuổi lúc gặp phải người bị hại phản kháng chọn lựa bóp tinh hoàn đối phương, thấy thế nào cũng có cái gì không đúng.

Nhưng nếu ‘nàng’ là thái giám thì sao? Vậy thì thuận lý thành chương: người có, ta vốn là cũng có, bây giờ đáng tiếc ta không có, ai cho người hợp hoan với hoa khôi nương tử? Đồ kị ghen tỵ, hừ hừ hừ, ta bóp!

Phán đoán của Tần Lâm căn cứ vào phân tích hành vi phạm tội, tinh chuẩn mà độc đáo, nhất cử vạch trần lớp ngụy trang của Hạ Hà, vạch trần thân phận chân thật của y rõ ràng khắp thiên hạ.

Mọi người ở hiện trường hoặc là quan văn từ thi Hương thi Hội quá quan trọng một mạch thi đậu, hoặc là từ núi thầy biển máu xông ra, không có người nào là kẻ ngu. Không ngờ rằng bên trong Quân Phương các lại xuất hiện một tiểu yêm nô, thủ đoạn bí ẩn mà hung tàn sát hại Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh, ngẫu nhiên thời cơ lại vào lúc Thiên Thai tiên sinh Cảnh Định Hướng sắp sửa vào kinh, chuẩn bị triển khai thể công mãnh liệt đối với phe Trương Kinh.

Nào có trùng hợp như vậy!

Nhất thời ánh mắt mọi người nhìn về phía Lưu Thủ Hữu và Trương Tôn Nghiêu tràn đầy địch ý.

Tổng Ứng Xương xanh mặt, thanh âm hạ thấp nhưng quyết liệt:

- Quyền yêm làm như thế rõ ràng là tàn hại huân quý của quốc triều, manh tâm khôn lường! Quốc triều nuôi sĩ hai trăm năm, chúng ta phải đứng ra đền đáp!

- Thời Tường huynh nói có lý! Quyền yêm lấy thế đè người, há có thể bịt miệng được cả thiên hạ!

Trần Dữ Giao chợt vùng ống tay áo, hiển nhiên đã tức giận vô cùng.

Lưu Đình Lan, Ngụy Doãn Trung lớn tiếng mắng quyền yêm hại nước, cảm y vô thần xu nịnh quyền yêm tiện vô sỉ, muốn lập tức đến bên ngoài ngoạ môn đánh Đổng Văn cổ, thúc giục bệ hạ thân hiện thân xa tiểu nhân, tru lục gian tà.

Lưu Thủ Hữu và Trương Tôn Nghiêu mặt xám như tro tàn, người trước còn hơi khá một chút, miễn cưỡng chống đỡ được, trán người sau xuất hiện từng viên giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn dài xuống.

Thần sắc đám đường thượng quan cảm y Trương Chiêu, Bàng Thanh, Phùng Hân cũng trở nên hết sức khó coi, nhìn Lưu Thủ Hữu với ánh mắt đáng thương, toát ra đầy vẻ cây ngã chim bay tứ tán.

Xong đời!

Ngay cả Lạc Tư Cung vốn là đứng ở sau lưng Lưu Thủ Hữu, lúc này cũng đang lặng lẽ di động bước chân, ra sức tránh xa vị cảm y Đô Đốc sắp xui xẻo này...

Tần Lâm cười lạnh liên tục, trong mắt của hắn Lưu Thủ Hữu, Trương Tôn Nghiêu đã như người chết, không cần để ý tới làm gì. Hắn nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn về phía Hạ Hà trầm giọng quát ngắn:

- Rốt cục người tên thật là gì, vì sao tiếm nhập vào Quân Phương các, được người nào chỉ điểm sát hại Thành Quốc Công?

Tào Thiếu Khâm và Vũ Hóa Điền một tả một hữu bắt Hạ Hà lại, sau lưng còn thêm Hoắc Trọng Lâu, Cầm Long Trảo, Đại Tiểu Triền Ti Cầm Nã Thủ, Ứng Trảo Công cùng nhau thi triển một lượt. Chớ nói y muốn tự sát, ngay cả đầu ngón tay út cũng không nhúc nhích được.

Tào Thiếu Khâm cười khàn khạch không ngừng:

- Lai lịch của ngươi, ta cũng gần như biết rõ ràng, ngươi cũng nên hiểu được trong Đông Xưởng ta, dù ngươi là đồng cũng sẽ bị đập bẹp, dù ngươi là thép cũng sẽ bị luyện hóa. Mau ngoan ngoan khai ra, tránh khỏi đau khổ xác thịt!

- Mau khai!

Đám sai dịch Đông Xưởng cùng nhau hét lớn.

Thoạt nhìn tựa hồ Hạ Hà rất sợ, lắp ba lắp bắp nói:

- Tỳ từ... Không, tiểu nhân là cái yếm bên ngoài Đông thành, năm ngoái có vị đại quan gia tìm tới tiểu nhân cho ba trăm lượng bạc, lại nói rất nhiều lời cả cứng lẫn mềm, bảo tiểu nhân đến Quân Phương các này nằm vùng. Sau đó, sau đó hai ngày trước hoa khôi nương tử đến, y lại tới tìm tiểu nhân, lệnh tiểu nhân chờ Quốc Công gia tới liền động thủ... Sau đó chính là Tần Đại lão gia đã tra rõ, một canh giờ trước...

Có lẽ là Hạ Hà bị dọa sợ, cung khai rất thành thật, toàn bộ quá trình phạm tội hoàn toàn tương xứng với sự điều tra của Tần Lâm: y lấy thân phận yếm nhân giả mạo thiếu nữ, trà trộn vào Quân Phương các nằm vùng. Bởi vì che giấu thật tốt nên thủy chung không bị phát hiện, dù sao y chẳng qua là một nha hoàn sai vặt, không phải là kỹ nữ, không ai bắt tiếp khách nên cũng không bị người bên cạnh chú ý. Mà các tiểu cô nương Xuân Lan, Thu Cúc cũng mới mười một mười hai tuổi, ngây thơ không biết gì cả, nên rất dễ dàng trà trộn.

Hơn một canh giờ trước, sau khi Chu Ứng Trinh cùng Đỗ Mỹ vào phòng, Hạ Hà làm bộ đi ra ngoài lấy nước nóng, lặng lẽ tiếm nhập Đông sương phòng. Thấy Đỗ Mỹ đang nằm mơ màng trên giường, Chu Ứng Trinh nằm ngửa trên giường ngáy như sấm, y bèn dùng khăn tay quần tay mình lại rút Mê Xuân Tửu cho Đỗ Mỹ, khiến cho nàng thủy chung hôn mê bất tỉnh.

Nhưng Chu Ứng Trinh thì không thể rút Mê Xuân Tửu, nếu không sau khi chết nghiệm thi dễ dàng bị phát hiện. Thấy vị Quốc Công này cũng uống không ít, ngay cả chính sự hợp hoan với hoa khôi nương tử mà còn chưa kịp làm, Hạ Hà bèn kéo y tới giữa phòng, chuẩn bị treo cổ.

Nhưng vào lúc này Chu Ứng Trinh mơ màng tỉnh lại, thấy Hạ Hà lấy làm kinh hãi, liền muốn quát hỏi, Hạ Hà đã thi triển chiêu Hầm Tử Thâu Đào, Chu Ứng Trinh đau đến hôn mê tức khắc.

Sau đó Hạ Hà tháo một sợi tơ giảng màn xuống, thân người y vốn thấp bé, mặc dù sức lực không nhỏ nhưng muốn ôm Chu Ứng Trinh treo lên thông lọng vẫn hết sức khó khăn, cho nên chỉ có thể treo y lên từ mặt đất.

Nơi này thật nhiều dây, nhưng dây quá dài khó tránh khỏi bại lộ Chu Ứng Trinh cũng không phải là đứng ở trên ghế treo cổ, mà là bị người treo ngược lên từ mặt đất. Vì vậy Hạ Hà lại tháo dây đàn tỳ bà, sau khi nối với sợi tơ bèn treo Chu Ứng Trinh tới chết, sau đó mới bố trí hiện trường tí mĩ một phen...

Cuối cùng y mới đi ra ngoài lấy nước nóng, ba tỷ muội Tây sương phòng nói chuyện say sưa, hơn nữa trước kia lấy nước nóng thường phải đợi, nên cũng không để ý thời gian.

Y không biết phạm tội càng cẩn thận thường là để lại càng nhiều đầu mối hơn, dĩ nhiên cần điều tra tình hình mới có thể phát hiện.

Trên cổ Chu Ứng Trinh xuất hiện dấu vết cào cào không nên có, nắp bình Mê Xuân Tửu có dấu vân tay bị mờ, trên đàn tỳ bà lại không có. Móng tay Đỗ Mỹ có bôi sơn móng tay, ống tay áo Hạ Hà bị dính sơn móng tay, lại thêm tâm lý biến thái của y so với thiếu nữ cùng lứa tuổi... Rốt cục những nghi điểm này bị Tần Lâm nhất nhất giải khai, không chỉ có tìm ra hung thủ mà còn khám phá thân phận nguy trang của y.

- Ủm, người giao phó vụ án rất rõ ràng, bất quá trong lời nói vẫn không hề nói thật...

Ánh mắt Tần Lâm lóe lên như điện, nhìn chằm chằm Hạ Hà:

- Thủ thuật giải phẫu của người vô cùng tinh xảo, nhất định là cao thủ đạo này làm nên, còn phải tốn hao rất nhiều, đây cũng không phải là cái yếm có thể làm được!

- Ha ha...

Thình lình Hạ Hà cất tiếng cười dài, sắc mặt đột nhiên trở nên xám trắng, khoe miệng chảy xuống một dòng máu tươi.

Chuyện gì vậy? Tào Thiếu Khâm, Vũ Hóa Điền kinh hãi, vội vàng cấp cứu nhưng không còn kịp nữa. Chỉ thấy tên này giãy giụa vài cái, tai mắt miệng mũi máu tươi tràn ra, nhất thời khí tuyệt bỏ mình.

Ngược lại Hoắc Trọng Lâu hơi nghĩ ngợi, cẩn thận lục soát y phục, lấy được từ trong cổ áo y một gói bột nhỏ màu nâu, mở ra ngửi một cái, lại cẩn thận chấm một chút cho vào miệng nếm thử.

- Chẳng lẽ là độc dược, sao không thấy y uống vào...

- Không phải là độc dược, là giải dược.

Hoắc Trọng Lâu ồm ồm nói, hai bàn tay nổi gân xanh lên.

Thì ra trước khi Hạ Hà gây án đã uống sẵn kịch độc chậm phát tác, chỉ cần hai canh giờ sau sẽ độc phát bỏ mình, giấu giải dược ở trong cổ áo, nếu như không bị bắt sẽ uống thuốc giải. Nếu như bị bắt sẽ không uống giải dược, tự nhiên độc phát bỏ mình.

Mới vừa rồi y thao thao bất tuyệt kể lại vụ án chính là cố ý trì hoãn thời gian chờ đợi kịch độc phát tác, tuyệt không lưu lại cho Tần Lâm cơ hội tra hỏi ép cung.

Thật là lợi hại, quả thật là tử sĩ!

Chúng quan văn nghe giải thích này, ai nấy ngơ ngác nhìn nhau, trong lòng kích động tới cực điểm: tên này tuổi không lớn lắm nhưng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, ác với người khác, càng ác với bản thân mình hơn, quả thật không phải chuyện đùa. Nói cái gì ba trăm lượng bạc là có thể thu mua cái yếm, chỉ có thể gạt được trẻ con.

Giấu đầu hở đuôi; bọn Tổng Ứng Xương vạn phần tức giận, cảm giác không chỉ có nhân cách bị vũ nhục, trí thông minh cũng bị lăng nhục thâm.

Vì vậy ánh mắt nhìn về phía Lưu Thủ Hữu cùng Trương Tôn Nghiêu đan thành một tấm lưới, trên lưới có gai ngược chằng chịt. Mặc dù Lưu Thủ Hữu và Trương Tôn Nghiêu vẫn chưa ngã xuống, nhưng cũng đã bị cắt thương tích khắp người trong vô hình.

1101. Chương 1101: Thiên Thai Tiên Sinh

Tần Lâm vẫn không chịu bỏ qua, mặt không đổi sắc chấp tay một cái:

- Xin hỏi Lưu Đồ Độc, đối với vụ án còn có gì chỉ giáo chăng? Bản quan ở chỗ này rửa tai lắng nghe.

- Không có, không có...

Lưu Thủ Hữu hốt hoảng lắc đầu một cái, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, sau khi cáo từ liền vội vàng đi ra ngoài.

Trương Tôn Nghiêu càng thêm không chịu nổi, vấp ngã lộn mèo một cái trên bậc thềm vườn hoa, bước chân lảo đảo xông về phía trước, nhào vào trong một bụi cây, bị cành khô cào ặt mảy trầy trụa.

Đám người Trương Chiêu, Bàng Thanh, Phùng Hân thấy vậy sắc mặt khó coi vô cùng, sau khi giậm chân một cái bèn buông tiếng than dài theo ở phía sau, cũng không quay đầu lại đi mất.

Hôm nay Lưu Thủ Hữu còn là cấm y Đô Đốc, Trương Tôn Nghiêu còn chưởng Nam Trấn Phủ Ty, sau một đêm ai dám nói vẫn còn như vậy?!

Lạc Tư Cung chờ Lưu Thủ Hữu đi rồi, lúc này mới mặt đầy gió Xuân thi lễ với Tần Lâm:

- Tần Đốc Chủ xử án như thần, Lạc mỗ đã được kiến thức mấy phen, trong lòng thật sự bội phục vô cùng. Tương lai là thần tử cùng triều, đáp đền Ngô hoàng vạn tuế, mong rằng Đốc Chủ chỉ giáo nhiều hơn!

- Nói hay, nói hay lắm!

Tần Lâm gật đầu một cái, nói đầy ẩn ý, trong lòng thầm mắng một câu, con chó Lạc Tư Cung này trở mặt nhanh hơn bất kỳ ai khác, e rằng lần này chẳng những y sẽ không xui xẻo, còn có thể tiến thêm một bước.

Các quan văn trăm miệng một lời mắng to Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu lại dám làm hại huân quý quốc triều, quả thật là tội ác tày trời, đáng bị băm vằm thành muôn mảnh.

- Ngày mai tới ngọ môn thỉnh mệnh, tất mời bệ hạ diệt trừ gian nịnh!

Lưu Đình Lan cảm phần bưng bưng.

- Chậm đã!

Tổng Ứng Xương lên tiếng ngăn trở:

- Thiên Thai tiên sinh sắp sửa về kinh, lão nhân gia được cả triều ngưỡng vọng, đến lúc đó dẫn dắt chúng ta lấy chính chống tà, trừ gian vệ đạo, có thể đứng trên cao hô lên một tiếng, hết thầy hưởng ứng theo. Vì quốc triều tru lục gian tà, thiết nghĩ không thể hành sự sơ suất!

Các vị quan văn cùng kêu lên phụ họa:

- Không sai, Thời Tường huynh nói có lý.

Các quan văn rối rít cáo từ rời đi, còn có người bỏ ra vài giọt nước mắt trước thi thể Chu Ứng Trinh.

Tần Lâm hỏi Cát mục mục đòi nhạc tịch văn thư Đỗ Mỹ, ra lệnh tạm thời đưa nàng trở về phủ an trí, lại đi tới bên cạnh thi thể Chu Ứng Trinh, nhìn bạn cũ một lần cuối cùng:

- Chu huynh yên tâm lên đường, chỉ vài ngày nữa Tần mỗ sẽ báo thù tuyết hận cho ngươi, tống cổ đầu sói tội ác xuống địa ngục!

Mười dặm trường đình bên ngoài kinh sư tụ tập lộn quan nhiều như mây, vừa có đám cự đẳng thanh lưu Hình bộ Thượng Thư Vương Dụng Cấp, Lễ bộ Thị Lang Dư Mậu Học, Đại Lý tự Thiếu Khanh Triệu Ứng Nguyên, Hàn Lâm Biên Tu Ngô Trung Hành, Lại bộ Lang Trung Cố Hiến Thành, giám sát Ngự Sử Giang Đông Chi, cũng có đám môn nhân Tâm Học Bình bộ chủ sự Tổng Ứng Xương, Cấp Sự Trung Trần Dữ Giao, giám sát Ngự Sử Chu Hi Đán, còn có môn sinh Thân Thời Hành Ngự Sử Trần Thượng Tượng, Cấp Sự Trung Nhâm Nhượng, tân nhậm Thiêm Đô Ngự Sử Vương Tượng Càn, cùng với rất nhiều võ quan.

Mọi người tại trường thân mặc quan phục chỉnh tề, ngực đeo bổ phục thêu phi cầm tẩu thú rực rỡ, chính gọi là y quan cầm thú.

Giờ phút này không khí cũng không thoải mái lắm mà tràn ngập cảm giác ngột ngạt. Mọi người nói chuyện với nhau toát ra vẻ căm phẫn buồn bực, giọng điệu càng ngày càng kích động, cho đến khi đồng bạn nhắc nhở mới hạ giọng xuống, sau đó không tự chủ được nhìn nhìn về phía Đông.

- Tới rồi, Thiên Thai tiên sinh tới rồi!

Không biết là ai tinh mắt nhìn thấy từ xa, bèn kêu lên một tiếng trong đám đông.

Người người ngẩng đầu nhìn về phía Đông, chỉ thấy trên Đại Vận Hà mới vừa tan băng không lâu có một chiếc thuyền sông cũ kỹ đang chậm rãi đi tới. Trên boong thuyền có vài người đang đứng, tất cả đều mặc áo xanh nón nhỏ, mặt đầy vẻ phong trần, y phục vá chằng vá đụp, không hề có dáng vẻ ngênh ngang kiêu ngạo của người làm quan.

Mũi thuyền treo một chiếc đèn lồng màu vàng, chỉ viết bốn chữ to ‘Thiên Thai lâm thắng’ nét bút mạnh mẽ. Bên dưới có một vị lão tiên sinh mặc bào xanh chít phượng cân đang đứng chấp tay sau lưng, thân hình cao lớn tinh thần quắc thước, mặt vuông chữ Quốc tướng mạo đường đường, râu tóc trắng như trải qua sương nhuộm, đôi mắt không giận mà uy, tỏ ra vẻ thương nước thương dân, chính là Thiên Thai tiên sinh Cảnh Định Hướng chúng quan chờ đợi đã lâu.

Giờ phút này Đông đi Xuân tới băng tan tuyết rã, cỏ hai bờ sông dần dần trở nên xanh tươi hơn. Chúng quan thấy vị Cảnh Đại tiên sinh này, tâm trạng cũng giống như thời tiết, quả thật là băng tuyết tan hết, ngày Xuân xanh tươi.

Vị Thiên Thai tiên sinh này sinh không phải tầm thường, lão tiền bối Tiến Sĩ năm Gia Tĩnh ba mươi lăm, làm quan thanh chính thiết diện vô tư, ngay từ lúc gian tướng Nghiêm Tung hiển hách đã từng không sợ gian hiểm dứt khoát thượng thư đạn hặc Nghiêm đảng. Sau Nghiêm Tung bị bãi chức, năm Vạn Lịch được thăng làm Hữu Phó Đô Ngự Sử Nam Kinh, chúng quan đa phần a dua theo Trương Cư Chính, duy chỉ có lão nhiều lần gởi thư khuyên can, nói thẳng không ngại, không hề sợ sệt quyền thế Giang Lăng tướng công, Sau khi Trương Cư Chính chết đi để lại văn tập, Trương Mậu Tu tập kết xuất bản, người đời đọc được nội dung văn tập càng thêm sùng bái Cảnh Thiên Thai khí tiết cao xa.

Mấy năm trước Cảnh Định Hướng nhậm chức Tuần Phủ Phúc Kiến, khích lệ nông tang, phát triển hải mậu, ức chế hào cường, giúp cho dân chúng giàu mạnh, được xưng là Nam Thiên Nhất Trụ. Lại thêm tài học năm xe, sáng tác Băng Ngọc Đường Ngũ Lục, Thiên Thai văn tập nhị thập quyển và Thạc Phụ Bảo Giám Yếu Lãm, Tứ Khố Tổng Mục... tất cả đều được lưu hành rộng rãi.

Cho đến ngày nay, Thiên Thai tiên sinh Cảnh Định Hướng đã là Thái Sơn Bắc Đẩu trong thanh lưu, Vương Dụng Cấp, Dư Mậu Học là chiến hữu thân mật với lão năm xưa đạn hặc Nghiêm đảng, Triệu Dụng Hiền, Ngô Trung Hành là hậu sinh văn bối của lão, bọn Thiêm Đô Ngự Sử Lưu Thể Đạo lại là môn sinh cổ lại, chân chính được mọi người kính ngưỡng.

Hơn nữa đệ đệ lão Cảnh Định Lực đang nhậm chức Kế Liêu Tổng Đốc, tiết chế ba Tuần Phủ Thuận Thiên, Bảo Định, Liêu Đông, bốn Tổng Binh Kế Trấn, Liêu Đông, Xương Bình, Bảo Định, là phong cương đại lại tay cầm trọng quyền, cũng là một trợ lực rất lớn của lão tại triều đình.

Triệu Cẩm hiện đảm nhiệm chưởng viện Tả Đô Ngự Sử Đô Sát viện, tâm tính ung dung, tính khí hòa hoãn, cố nhiên là chính nhân quân tử, nhưng về mặt đạn hặc nịnh thần, tru lục gian tà lại còn kém không ít. Nếu không vì sao có bao nhiêu chuyện lạ cấm y vô thần Tần Lâm xuất chưởng Đông Xưởng, gian phi mưu cầu phe trưởng lập ấu, Ty Lễ Giám Trương Kinh, Cẩm Y Vệ Lưu Thủ Hữu cầu kết với nhau, hoành hành bất pháp mưu hại Thành Quốc Công vân vân?!

Thiên Thai tiên sinh tới, tất cả cùng theo, thanh lưu nhất mạch tất nhiên khí thế đại chấn, ắt sẽ quét sạch gian nịnh cả triều.

Xem thử, xem thử, Cảnh lão tiên sinh đi thuyền, dẫn người tỏ ra thanh bạch giản dị như vậy, lập tức thể hiện ra cảnh giới lão thần thanh chính ba triều tới cực độ, khiến cho người ta không thể không bội phục.

Chúng quan thấy đều tiến lên mấy bước ngênh đón, hướng về phía mũi thuyền tham bái:

- Lão hữu/môn sinh, ngênh đón Thiên Thai tiên sinh đã lâu ở chỗ này!

Cảnh Định Hướng cũng ở đầu thuyền đáp lễ, giọng nói như chuông đồng:

- Lão phu đi đã mấy năm, ở nơi biên thùy Nam Hải thường nhớ chư quân, hôm nay nhìn thấy dung nhan chư quân, biết rằng hết thấy một lòng, đám gian tà chỉ có thể đắc ý nhất thời, rốt cục cũng không thể làm

nên chuyện. Triều cương có chư quân duy trì, Đại Minh may mắn quá mức, thiên hạ may mắn quá mức!

Mọi người nghe vậy đều sinh lòng kính ngưỡng, đây chính là không nghe thấy công danh phú quý, trước hời triều chính chính hay tà. Tấm lòng trung biểu lộ rất rõ ràng, ước chừng Phạm Trọng Yên lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ bất quá cũng thế mà thôi.

Thuyền cập bờ, tùy tùng tiến lên đỡ, Cảnh Định Hướng nhẹ nhàng hát ra, sải bước lên ván cầu. Chỉ thấy lão khoác bào xanh chít phượng cân, tóc bạc mặt hồng hào, sắc mặt không giận mà oai, tay áo phất phơ tiến tới. Trong lòng chúng quan lập tức khen ngợi: hay ột vị Thiên Thai tiên sinh, quả thật là trụ cột triều đình.

Vương Dụng Cấp, Dư Mậu Học tiến lên phía trước, một tả một hữu cầm tay vui vẻ trò chuyện với Cảnh Định Hướng.

Chỉ mới vài câu, Vương Dụng Cấp chợt lộ vẻ áy náy:

- Nghe lúc này Thiên Thai tiên sinh khen quá lời, thật sự thẹn không dám nhận. Hôm nay trong triều gian ninh hoành hành, yêm đảng không chút kiêng kỵ, chúng ta bó tay không làm gì được...

Dư Mậu Học cũng đỏ bừng mặt mũi:

- Tần tặc nhiễu loạn triều cương, gian phi ý đồ phế truất lập ấu, hai người này cũng không nói, quyền yêm Trương Kinh Ty Lễ Giám tội ác tày trời, bên trong kết hảo gian phi đầu độc thánh thông, bên ngoài cấu kết cấm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu, Đề Kỵ xuất kích, giương nanh múa vuốt khắp nơi. Thành Quốc Công tuy là huân quý nhưng có lòng theo phe chúng ta, không chịu a dua yêm đảng, ngày hôm trước nghịch tặc bắt ngờ sai khiến yêm nhân tử sĩ hạ độc thủ mưu hại ở Quần Phương các...

Cảnh Định Hướng nghe đến đó, nhất thời thốt nhiên biến sắc, nổi giận xung thiên gạt tay của Vương Dụng Cấp, Dư Mậu Học ra:

- Há đâu có lý như vậy?! Minh Thụ, Hành Chi hai vị hiền đệ không phải là tượng đất, nghe được chuyện đại gian ác nghịch như thế, vì sao không tụ tập đám chính nhân quân tử chúng ta đứng ra tố cáo với triều đình?! Hiện tại nói ra trước mặt ngu huynh, thiết nghĩ chỉ cần là người có lòng, nghe thấy cũng không thể chịu được!

Đây quả thực là khí thế cất bào đoạn nghĩa, vạch đất tuyệt giao, Vương Dụng Cấp, Dư Mậu Học vừa xấu hổ khó tả, lại cảm động vì Cảnh Định Hướng bừng bừng hạo nhiên chính khí, âm thầm nghĩ ngợi quả nhiên phải chờ lão tới mới có thể đối phó với đám gian ninh.

Cố Hiến Thành vô cùng tinh minh khôn khéo, vội vàng tiến lên cứu viện:

- Thiên Thai tiên sinh, xin nghe tiểu tử một lời. Triều đình đại sự, quan hệ không cạn, không phải là một sớm một chiều là có thể quyết định được. Chúng ta vì chính đạo cố nhiên tan xương nát thịt hồn không sợ, thế nhưng muốn tru lục gian ninh kuông phò chính đạo, vậy phải giữ lại tấm thân hữu dụng. Hôm nay yêm đảng hết sức phách lối, lại có gian phi tương trợ, cho nên Vương tiên sinh, Dư tiên sinh mới dừng mấy ngày mà đợi Thiên Thai tiên sinh vào kinh chủ trì đại cục. Hôm nay tiên sinh mang theo khí thế sấm sét lỗi đình vượt qua vạn dặm vào kinh, chính khí tại thân, tà đạo lặn tiêu, làm việc như thế nào xin tiên sinh cứ quyết một lời, chúng ta xin nhất nhất tuân theo.

Sau khi nghe những lời này, thần sắc Cảnh Định Hướng trở nên hòa hoãn hơn, giương mắt nhìn Cố Hiến Thành một chút, cười nói:

- Vô Tích Cố Thúc Thời nói có lý.

Các vị quan viên có mặt tại trường trao đổi ánh mắt với nhau, tên Cố Hiến Thành này thật sự có bản lĩnh, chẳng trách nào những năm gần đây thanh danh nổi trội.

Vương Dụng Cấp và Dư Mậu Học cũng tỏ lòng trung cho Cảnh Định Hướng thấy, nói tuyệt không phải sợ hãi quyền thế yêm đảng, hoặc chỉ biết bo bo giữ lấy thân, mà là phải đợi lão huynh tới chủ trì đại cục, vỗ ngực bảo đảm chỉ cần Cảnh huynh vung cánh tay hô lên, tự nhiên chúng ta ào ào hưởng ứng.

Trong đám người, Tổng Ứng Xương dẫn đầu vung cánh tay hô to:

- Cảnh lão tiên sinh được cả triều kính ngưỡng, thiên tử cũng kính trọng xưa nay, hôm nay lấy khí thế như trời giáng phát ra oai lực như sấm sét, chúng ta hãy thừa cơ phần chấn, nhất cử đánh tan quyền yêm Trương Kinh và vây cánh của y!

Giang Đông Chi, Dương Khả Lập, Lý Thực thấy Cố Hiến Thành và Tống Ứng Xương đều đứng ra lên tiếng cũng lục tục động thân ra, phục lạy nói:

- Chỉ chờ Thiên Thai tiên sinh ra một tiếng hiệu lệnh, chúng ta thề hưởng ứng, phò chính dẹp tà chẳng tiếc thân này!

Nhất thời quần tình kích động, ai nấy trở nên hăng máu như gà chọi, người người kính ngưỡng vô cùng nhìn Cảnh Định Hướng, có khí thế Thiên Thai bất xuất, khó gánh giang sơn.

Cảnh Định Hướng vung tay áo tay trái lên đặt sau lưng, tay phải giơ hai ngón trở giữa ra trở về phía Tử Cẩm thành, giọng đồng dục hào hùng hữu lực:

- Quốc triều nuôi sĩ hai trăm năm, trượng nghĩa tử tiết chính là hôm nay!

Ty Lễ Giám, khí trời đầu mùa Xuân, trong nha môn vẫn còn âm trầm lạnh lẽo như băng, tâm tình Trương Kinh cũng hoàn toàn giống với khí trời. Y đang ngồi trong phòng của mình, ngậy người nhìn chằm chằm chén trà trên bàn, hồi lâu không nhúc nhích, giống như có thể nhìn hoa nở ra từ chén trà kia.

Mấy tên tâm phúc Lưu Thủ Hữu, Trương Tôn Nghiêu, Trương Xuân Duệ, Chử Thái Lai, Hình Thượng Trí cũng không dễ chịu gì hơn, sắc mặt ai nấy lộ vẻ sầu thảm, thỉnh thoảng ngẩng đầu xem thử Trương Kinh phát giác vị quyền yêm số một nội đình này đầu tóc bạc phơ, sắc mặt suy sụp, ước chừng già đi hơn mười tuổi so với trước đây chỉ khí bình bưng.

Kể đầu não còn như vậy, làm sao bọn họ có thể tốt lành hơn?! Trong lòng ai nấy đang âm thầm nhẩm mấy chữ: cây ngã chim bay tứ tán.

Vào giờ phút này, ngay cả tiểu thái giám ân cần bên tẩu ngày xưa cũng không thấy tiến vào. Trước mặt Trương Kinh bày chén trà kia, trước đây lúc nào cũng sẽ thường đổi trà mới, không lạnh không nóng, nhưng bây giờ đã lạnh như băng cũng không ai để đổi.

Mất thấy Trương Ty Lễ sắp xui xẻo, cần gì chạy tới xu phụng, tránh xa còn không kịp nữa là....

Trương Kinh vươn tay ra quá dài, xâm hại đến quyền vị nội các, Thân Thời Hành đã có ý phản kích, yêm đảng hoành hành lại đắc tội thanh lưu văn thần. Vốn định bắt lại Bạch Liên giáo chủ, mượn tay Vương Hoàng hậu xoay người, vừa ủng lập Chu Thường Lạc làm Thái tử lấy được công ủng lập, lại bịt miệng được quan văn ngoại triều, củng cố quyền vị của mình.

Kết quả hết thấy chỉ là dã tràng xe cát, sai một nước thua cả bàn, bị dồn đến chân tường.

Ngàn vạn lần không nên bố trí ở Quần Phương các, âm thầm thu thập tâm phúc tử sĩ bí ẩn, giết chết Chu Ứng Trình để giá họa Tần Lâm khuấy đục nước như vậy. Ai mà ngờ được Tần Lâm quả thật tra án như thần, không chỉ có bắt được hung thủ mà còn khám phá ra thân phận yêm nô.

1102. Chương 1102: Đánh Một Trận Cuối Cùng

Dù là yêm nô tử sĩ đã tự sát thân vong, cũng không có chút thay đổi nào đối với thế cục.

Triều tranh chú trọng thế lực gia tăng hay giảm sút, khi một thế lực như mặt trời ban trưa thì có bằng có cụ thể cũng hoàn toàn vô dụng, nhưng khi thế lực này thụ địch quá nhiều đến mức toàn triều là địch, như vậy chỉ cần bằng chứng vu vơ bóng gió cũng đủ giáng ột đòn chí mạng.

Hướng chi, Tần Lâm bắt được rõ ràng là bằng chứng!

Bây giờ đám võ huân quý thích Định Quốc Công, Võ Thanh Hầu rồi rít thượng tấu, nói Thành Quốc Công là huân quý hàng đầu được Vĩnh Lạc gia sắc phong. Trên kim thư thiết khoán còn viết rõ ràng lời cam kết của Vĩnh Lạc gia: ‘Nếu làm trái lời thề này, trời không che, đất không chở, vận nước lâm nguy!’ kính xin bệ hạ thực hiện cam kết, nghiêm khắc trừng trị quyền yêm và tay sai, lấy lại công bằng cho Chu Ứng Trinh.

Thân Thời Hành ngày xưa vẫn duy trì quan hệ căn bản với Trương Kinh, bây giờ lại trở nên không thêm bớt. Thứ Phụ Hứa Quốc và Tam Phụ Vương Tứ Tước cũng gần như vậy, nghe nói môn sinh đặc ý của Thân Thời Hành là Trần Thượng Tượng và Nhâm Nhượng cũng tham dự tụ hội thanh lưu.

Tường đổ mọi người cùng đẩy.

Càng thêm đáng sợ là phe thanh lưu trong triều cũng đang nổi lên gió lốc lôi đình. Động tĩnh mấy ngày trước tương đối nhỏ, nhưng Trương Kinh cùng bè đảng của y biết rất rõ ràng, phe thanh lưu bình tĩnh cũng không có nghĩa là bất kể chuyện này, mà là chờ đợi vị Thiên Thai tiên sinh có uy vọng Thái Sơn Bắc Đẩu kia mang theo khí thế sấm sét từ phía Nam trở lại kinh sư.

Nếu là trước đây Trương Kinh cũng không cần quá mức coi trọng Cảnh Định Hương, nhưng bây giờ Thiên Thai tiên sinh về kinh lại trở thành cọng rơm cuối cùng chất lên lưng khiến cho lạc đà phải ngã quỵ.

Huống chi danh tiếng và uy vọng Thiên Thai tiên sinh cũng không phải chỉ là rơm rác, mà là một cây cột nặng nề, đủ ép cho Trương Kinh vào giờ phút này phải học ba đầu máu.

Chúng yêm đang đang ngồi buồn chợt nghe phương hướng ngọ môn truyền tới tiếng người ồn ào huyền ảo, không khỏi lấy làm kinh hãi trong lòng, rốt cuộc chẳng lẽ chuyện bọn họ lo lắng nhất vẫn xảy ra...

Trương Kinh khép hờ mí mắt, dáng vẻ phó mặc cho số mệnh.

- Không, không xong!

Tiểu thái giám chạy vào đầu đầy mồ hôi, vội vã báo cáo:

- Bên ngoài ngọ môn, văn võ bá quan tụ tập ngọ môn thỉnh mệnh, nói, nói toàn những lời đại nghịch bất đạo, tiểu... tiểu nhân không dám nhắc lại trước mặt lão tổ tông...

Trương Kinh không để ý tới, buông tiếng than dài, chán nản lui về phía sau tựa lưng vào ghế ngồi.

Lưu Thủ Hữu còn ôm mấy phần hy vọng, vội hỏi:

- Có bao nhiêu người, là ai cầm đầu?

Tiểu thái giám hốt hoảng bấm báo:

- Có, có hơn một trăm người, đứng thành một đám rất đông, cầm đầu là Thiên Thai tiên sinh họ Cảnh nào đó, bên trái là Hình bộ Thượng Thư Vương Dụng Cấp, bên phải là Lễ bộ Thị Lang Dư Mậu Học, bọn Cố Hiến Thành, Giang Đông Chi cũng ở trong đó, khí thế hùng hổ... Kính xin, kính xin lão tổ tông quyết định chủ ý thật sớm, là mời Hoàng gia hạ chỉ đình trệ, hay là đuổi bọn họ ra ngoài...

Còn đình trệ sao!? Trương Kinh cười cười khổ sở vô cùng, hữu khí vô lực phát phát tay, để cho tiểu thái giám này lui xuống.

Lưu Thủ Hữu vẫn không cam lòng, cố nín một chút hy vọng cuối cùng, đứng lên gọi tiểu thái giám lại:

- Bên nội các, Thân lão tiên sinh nói thế nào?

Tiểu thái giám đành phải nhắm mắt trả lời:

- Lão tiên sinh nói bạn ở trong các xử lý yếu vụ, thủy chung từ chối không ra. Ngược lại hai tên môn sinh của lão Trần Thượng Tượng và Nhâm Nhượng lại góp mặt trong đám đông ngoài ngọ môn...

Xong rồi, hết thấy xong rồi!

Lưu Thủ Hữu chán nản ngã ngồi xuống ghế, trong phút chốc mặt xám như tro tàn.

Tiểu thái giám lại dập đầu một cái mới đi ra ngoài, mới vừa rồi một phen đối đáp đã hù dọa khiến cho sắc mặt y vàng như đất, cuối cùng quay đầu lại nhìn Ty Lễ Giám, nghĩ thầm có lẽ qua hôm nay không cần tới nơi này bẩm báo gì cho Trương Ty Lễ nữa...

Trương Kinh giống như bị rút xương ra ngồi phịch trên Thái Sư ỷ, lẩm bẩm nói:

- Tàn Lâm... Tàn Lâm người thật là ác độc, cuối cùng là cờ người cao hơn một nước, người khác không biết, nhà ta thừa biết Cảnh Đại tiên sinh kia...

Biết thì có ích gì, giờ phút này Trương Kinh chỉ có nhắm mắt chờ chết mà thôi.

- Bá phụ, bá phụ không thể như vậy!

Trương Tôn Nghiêu đột nhiên nhào tới dưới gối Trương Kinh, ôm đầu gối y òa khóc lớn:

- Trương gia chúng ta toàn ỷ vào bá phụ, ngàn vạn lần không thể buông bỏ như vậy được! Bệ hạ tín nhiệm bá phụ có thừa, bá phụ hãy mau đi tố cáo, hoặc giả có một đường sinh cơ...

- Bệ hạ, ha ha...

Trương Kinh bất đắc dĩ cười cười, chợt như được diệt nhi nhắc nhở, mắt sáng lên một chút, thành linh đứng bật dậy xé toạt y phục mình giống như hóa điên, lại vút ô sa không cánh xuống đất, vò đầu tóc rối bời.

Ủa, chẳng lẽ là Trương Ty Lễ điên rồi!?

Trương Tôn Nghiêu bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, vội vàng ôm lấy Trương Kinh từ sau lưng:

- Bá phụ, bá phụ hãy bớt giận, nghỉ ngơi một chút đã... Người đâu, châm trà nóng...

- Nhà ta vẫn chưa điên!

Trương Kinh lạnh lùng nói, giãy ra khỏi diệt nhi đang ngậy người.

Trương Kinh quả thật không điên, y còn rất khỏe, đây gọi là chó cùng rứt giậu, có lẽ là bị bức tới bên bờ vực, sau khi được diệt nhi vô tình thức tỉnh, tâm cảnh hỗn loạn của Trương Kinh bình phục lại. Chìm nổi mấy chục năm trong Tử Cấm thành, ngồi nhìn mây khói kinh hoa, giờ phút này phải liều một phen cuối cùng.

Trương Xuân Duệ, Lưu Thủ Hữu đoán được Trương Kinh muốn làm gì, vào lúc này cũng không kể lễ tiết, hai người cười khổ nói:

- Trương Đô Đốc cứ buông tay đi, nếu lần này Trương Ty Lễ có thể đánh động bệ hạ, có lẽ còn có đường sống. Nếu như không thể, chúng ta chỉ còn đường nhắm mắt chờ chết mà thôi.

Trương Tôn Nghiêu hoảng hốt, không tự chủ được buông tay ra, trơ mắt nhìn bá phụ bước chân tập tễnh từng bước một rời đi.

Mọi người im lặng ngồi nhìn nhau, trong lòng cầu qua hết thấy chư thiên thần Phật một lượt, chỉ cầu Trương Kinh có thể lấy lòng Vạn Lịch, như vậy có lẽ mọi người còn khả năng cứu được. Cho dù không giữ nổi quyền vị hiện tại, chỉ cần có được đường sống rút người lui bước là đủ.

Nếu như Trương Kinh không thể đánh động bệ hạ, vậy, vậy thì không dám nói...

Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân đang ở trong ngự thư phòng, y cũng nghe được bên ngo môn truyền tới tiếng la mớ hồ văng vẳng, thanh âm này làm cho y hết sức đau đầu, vô cùng khó chịu.

Đế vương uy nghiêm, đình trượng chấn nhiếp trăm quan, thậm chí còn tường cung cao dày, trước mặt trận thế trăm quan trước ngo môn lộ ra vẻ yếu ớt bất lực. Hiện tại Chu Dực Quân chỉ muốn nút tai lại, có thể tránh thoát thì cố gắng tránh đi.

Y cũng có tâm phúc hệ chính do mình bồi dưỡng, tỷ như quan chương án Cẩm Y Vệ Bắc Trần Phủ Ty Lạc Tư Cung. Sau khi vụ án Chu Ứng Trinh xảy ra Lạc Tư Cung bèn viết tấu chương, kể lại rõ ràng Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu, Trương Tôn Nghiêu dính líu vào vụ án hại Chu Ứng Trinh như thế nào.

- Tên này muốn làm cảm y Đô Đốc!

Vạn Lịch lập tức có phản ứng, nếu như Lưu Thủ Hữu rơi đài, tên tâm phúc này của y hẳn sẽ từ quan chưởng ấn Cẩm Y Vệ Bắc Trấn Phủ Ty biến thành chưởng Cẩm Y Vệ sự Đô Đốc.

Cũng có hơi động lòng...

Bất quá Vạn Lịch lại có hơi rối rắm, trầm suy nghĩ:

- Lão nô Trương Kinh này cố nhiên đáng ghét, gây ra tội ác tày trời như vậy, trẫm cũng không bảo vệ được. Thế nhưng ngày thường lão nô này cũng chuyên cần cẩn thận, xuất lực thay trẫm không ít, cũng vợ vét vàng bạc châu báu cho trẫm không ít, nếu dùng một gậy đánh chết y như vậy không khỏi có hơi đáng tiếc...

Trương Thành đứng hầu bên cạnh, thấy sắc mặt Vạn Lịch âm trầm bất định không khỏi cảm thấy khó chịu trong lòng. Y chỉ hận mình không thể xông lên viết thánh chỉ thay Vạn Lịch, làm cho Trương Kinh phải rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Bệ hạ, ngài còn chờ gì nữa, nô tài chờ vị trí chưởng ấn Ty Lễ Giám đã lâu lắm rồi!

Vạn Lịch vẫn không quyết được chủ ý, sau khi nghĩ ngợi khóe miệng đột nhiên khẽ nhếch cười, sau đó vỗ vỗ bàn:

- Người đâu, truyền chỉ cho Đông Xưởng Tần Lâm, bảo hẩn đuổi đám quan viên tụ tập ngoài ngoạ môn kia!

Trương Thành nghe vậy cả kinh, ý của bệ hạ là...?

Đang lúc này, tiểu thái giám bên ngoài chợt lớn tiếng thông truyền:

- Chưởng ấn thái giám Ty Lễ Giám Đại Trương bạn bạn cầu kiến!

Thanh âm bởi vì kinh ngạc mà phát run, bọn thái giám trực ở phòng ngoài ngạc nhiên nhìn Trương Kinh tập tễnh đi tới. Vị chưởng ấn Ty Lễ Giám chấp chưởng đại quyền, nội đình Đại tổng quản, đệ nhất hồng nhân trước mặt bệ hạ này, hiện tại y phục rách bươm, mặt mày xơ xác, lạnh cóng đến nỗi đôi môi bầm tím. Lại thêm tóc tai bù xù, hai bên gò má lõm xuống, ánh mắt thất thần tán loạn, nhìn qua thật sự chật vật không chịu nổi.

Mấy ai từng thấy bộ dáng này của Trương Ty Lễ?

Tiếng ồn ào huyền não từ ngoạ môn văng tới, đám tiểu thái giám cũng biết e rằng lần này Trương Ty Lễ uy phong lẫm lẫm không thể thoát.

Những thái giám lớn tuổi hiểu chuyện vừa lấy làm kinh ngạc lại vừa âm thầm bội phục. Vào thời khắc mấu chốt này Trương Ty Lễ còn dám tới cầu kiến bệ hạ, chỉ riêng lòng can đảm này đã không hổ là đệ nhất quyền yem nội đình đứng sau Phùng Bảo.

Trương Kinh thẳng vào ngự thư phòng, Vạn Lịch ngồi trên ngự tọa cầm bút phê duyệt tấu chương, không thèm nhìn y lần nào, dường như không hề hay biết trong phòng có thêm một người.

Trương Thành mừng rỡ xem kịch, tự nhiên sẽ không thông báo thay Trương Kinh, mới vừa rồi tiểu thái giám thông truyền kia kêu Đại Trương bạn bạn càng khiến cho y oán hận vô cùng. Lúc nào trong Tử Cấm thành chỉ còn lại một Trương bạn bạn, lúc ấy y mới vừa lòng hả dạ.

Thế nhưng lúc này Trương Kinh vô cùng tự giác, khom người đứng ở phía dưới không dám thở mạnh chút nào, giữ vững một tư thế cố định có chừng gần nửa canh giờ.

Gần đây Vạn Lịch nào có chăm chỉ như vậy, chỉ làm ra vẻ mà thôi. Y bỏ bút xuống gơ tay ra đám lưng vài cái, ngẩng đầu lên thấy râu tóc Trương Kinh rối bời, đáng vẻ chật vật vô cùng, cũng cảm thấy sinh lòng thương hại:

- Trương Kinh, ngươi làm chuyện tốt như vậy còn muốn lừa gạt trẫm sao?!

Trương Kinh lập tức đập đầu lia lịa như gà mổ thóc, không nói câu nào, chẳng qua chỉ khóc ròng liên hồi.

Vạn Lịch cười lạnh liên tục.

Trương Thành đứng ở bên người Vạn Lịch, trong lòng đã dấy ý vô cùng, từ trên cao nhìn xuống đối thủ cũ bên dưới. Trước đây không lâu y vẫn bị Trương Kinh đè đầu cưỡi cổ không ngóc đầu dậy được, hiện tại tình thế đảo ngược xoay chiều, mình sắp leo lên đỉnh cao quyền lực, đối thủ sắp vạn kiếp bất phục, không có chuyện gì làm tâm thần người ta sướng khoái hơn so với chuyện này.

- Trương huynh, đã làm Ty Lễ Giám phải không phụ tài bồi nâng đỡ của Hoàng gia mới đúng, hôm nay chuyện đến nước này rồi, người hãy tự hỏi lòng mình còn mặt mũi nào đối diện với khổ tâm của Hoàng gia!

Trương Thành khiển trách Trương Kinh, nhân tiện biểu đạt lòng trung thành của mình với Vạn Lịch.

Y không biết Vạn Lịch đang khẽ cau mày, bất quá không muốn ai nhìn thấy.

Trương Kinh lại dập đầu ba cái liên tiếp, trán vỡ ra chảy máu, ai oán nói:

- Lão nô cuồng bội, lão nô sai lầm rồi, tội đáng chết vạn lần... Sau này bên người bệ hạ chỉ có Trương hiền đệ hầu hạ, mong rằng hiền đệ cẩn thận một chút, ngàn vạn lần chớ nên đắc tội với đám thanh lưu ngôn quan bên ngoài kia, giẫm vào vết xe đổ của lão nô...

Nhà ta không ngu xuẩn như người đâu! Trương Kinh cười khẩy không ngớt, thỉnh thoảng giật thót trong lòng, trời ơi không tốt!

Vạn Lịch trên ngự tọa nghe đến đó, Mi Tâm đột nhiên giật giật. Đúng vậy, trừ đi Trương Kinh rồi cũng chỉ còn lại có Trương Thành, e rằng thuật chế hành của y sẽ không còn linh nghiệm nữa. Còn nữa, lần này chiều ý bá quan ngoài ngo môn xử lý một vị chương án Ty Lễ Giám, có thể nào tương lai đám thanh lưu sẽ lần tới, càng khó chế ngự hơn không?!

Phế trưởng lập tức đưa tới tranh quốc bản, phe thanh lưu ra sức ủng hộ Hoàng trưởng tử Chu Thường Lạc không tiếc, đây chính là cái gai trong lòng Vạn Lịch.

Nghĩ tới đây, Vạn Lịch lại dần dần hồi tâm chuyển ý, lại hơi nghi ngại, sau đó ra lệnh cho đòi ba vị Phụ Thần cùng mấy vị đại thần cầm đầu bên ngoài ngo môn đến ngự thư phòng.

Trương Thành nghe lòng mình như chìm xuống: đại sự không ổn, chẳng lẽ bệ hạ...

Trương Kinh vẫn quỳ trên mặt đất ra vẻ đáng thương, Vạn Lịch làm bộ tức giận vỗ vỗ bàn:

- Còn quỳ làm gì? Người kết giao phỉ loại, ngự hạ không nghiêm, tương lai trầm từ từ tính sổ với người!

- Bệ hạ thiên ân cao dày, bệ hạ thiên ân cao dày!

Trương Kinh đầu tiên là lộ ra thần sắc không dám tin, tiếp theo liền cảm kích rơi nước mắt tới cực điểm.

Bên ngoài ngo môn một mảng lớn văn võ quan viên quỳ đông nghịt, cầm đầu chính là tân nhậm Hữu Đô Ngự Sử Thiên Thai tiên sinh Cảnh Định Hương mới vừa về kinh, Vương Dụng Cấp, Dư Mậu Học chia ra hai bên, sau đó là các quan viên Cố Hiến Thành, Giang Đông Chi, Lưu Đình Lan thấy đều có mặt tại trường, sắc mặt ai nấy đỏ bừng như gà chọi.

Phảng phất bọn họ không phải đang quỳ gối bên ngoài ngo môn, mà là muốn xắn tay áo vùng quyền lên đánh một trận. Nếu người trong yêm đẳng Trương Kinh đứng ở chỗ này, e rằng sẽ bị bọn họ đánh chết tươi tại chỗ.

Đám cầm y quan giáo phụ trách đàn áp bên ngoài ngo môn vốn phần lớn là thân tín Lưu Thủ Hữu, biết những quan viên này muốn làm khó chủ nhân mình, vốn muốn cứng rắn ngăn lại. Nhưng thấy trận thế như vậy, vội vàng làm con rùa đen rút đầu, nhiều nhất phái người trở về nha môn Cẩm Y Vệ mời đường thượng quan quyết định. Kết quả Trương Chiêu, Bàng Thanh, Phùng Hân thấy đều đóng cửa không ra, vì vậy những quan giáo này ngay cả cái rắm cũng không dám đánh.

Ngược lại đám sai dịch Đông Xưởng khí thế hung hăng bao vây đám quan triều đình lại, ai nấy mắt lộ hung quang khiến cho các quan viên triều đình thâm nhủ trong lòng, Đông Xưởng Tàn Đốc Chủ và Trương Kinh vốn bất hòa với nhau, đứng ra không nên như vậy, chẳng lẽ là ý chỉ của bệ hạ?!

Thế nhưng đám sai dịch Đông Xưởng lại không hề bắt người đi phạt đình trượng, ngược lại dùng lời lẽ ôn tồn khuyên nhủ. Cho dù là Tào Thiếu Khâm, Vũ Hóa Điền hung thần ác sát, giờ phút này cũng làm bộ muốn đỡ Cảnh Định Hướng quỳ ở trước nhất:

- Lão tiên sinh, bỏ đi thôi, có chuyện gì mà không thể nói chứ? Hưng sư động chúng trước ngộ môn như vậy làm cho Đốc Chủ nhà ta khó xử vô cùng... Trở về đi thôi, về trước đi rồi nói...

- Các người là bọn thất phu, biết cái gì?

Cảnh Định Hướng vung tay áo đứng lên, trừng mắt quát tháo:

- Trương Kinh hung tàn bạo ngược, Lưu Thủ Hữu trợ Trụ làm ác, lão phu và bọn gian nịnh bất cộng đái thiên! Chúng ta ngộ môn thỉnh mệnh là muốn thỉnh chỉ tru lục gian đảng! Đốc Chủ Tần Lâm của các người bất quá cũng chỉ là gian nịnh may mắn mà được sủng ái thăng tiến, chẳng lẽ lại giúp đỡ cho bọn Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu?! Văn thần liều chết can gián là chuyện bình thường, trong lòng ngực lão phu đầy máu nóng, trong bụng đầy hạo nhiên chính khí, sẽ ném ra hết thảy trước ngộ môn này!

Hay cho Thiên Thai tiên sinh cương chính không xu nịnh! Các văn thần thè lưỡi thật dài, quả nhiên Cảnh lão tiên sinh không hổ danh Nam Thiên Nhất Trụ, những lời này nghĩa chính từ nghiêm, có thể so sánh với Văn Thừa Tướng ngày trước, khiến cho người ta nghe thấy phải sinh lòng bội phục.

Chỉ sợ từ nay về sau, sĩ lâm thanh lưu trong triều đều xem Cảnh Thiên Thai là đầu não.

Bất quá lão nhân gia xa triều đình đã lâu, có lẽ là có hơi không biết rõ thế cục trong triều. Tần Lâm và Trương Kinh thế như nước lửa, làm sao có chuyện bênh vực cho đối phương. Nhìn dáng vẻ hơn phân nửa là sai dịch Đông Xưởng phụng mệnh bệ hạ tới nói chuyện qua loa cho có lệ mà thôi, lão nhân gia cũng không cần nổi giận như vậy làm gì...

Bọn họ không biết trong đám người hơi xa quảng trường ngộ môn, Tần Lâm đang cười xấu xa hắc hắc:

- Lão già Cảnh Định Hướng này thóa mạ thật là hay, ha ha, tuồng vui này diễn hay, diễn hay lắm!

Tôn Thừa Tông và Từ Quang Khải cũng cải trang thành sai dịch Đông Xưởng, đi theo Tần Lâm sang đây xem tuồng hay, nghe vậy nhất tề cả kinh: chẳng lẽ vị Cảnh Thiên Thai Cảnh lão tiên sinh uy danh hiển hách kia cũng là một đảng với Tần Đốc Chủ? Nghe khẩu khí phảng phất còn bị Đốc Chủ chúng ta chế ngự!

Hai vị Sư Gia đi theo bên người Tần Lâm, đúng là gần mực thì đen gần đèn thì sáng, dần dần cũng quen với tính cách của hắn. Bọn họ cảm thấy vị Đốc Chủ này một lòng lo cho nước cho dân, thế nhưng không có lòng kính sợ gì đối với triều đình, đối với Hoàng đế, thật sự khiến cho người ta không hiểu. Bị toàn triều chống lại, xem như gian nịnh, thế nhưng nhìn những gì hắn làm đều là chuyện lợi nước lợi dân...

Dù vậy, đột nhiên biết được Cảnh Định Hướng là Thái Sơn Bắc Đẩu trong mắt sĩ lâm thanh lưu lại là tay sai của Tần Lâm, hai người vẫn giật mình thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi.

- Đốc Chủ cẩn thận.

Tôn Thừa Tông thấp giọng nhắc nhở:

- Bọn học sinh theo Đốc Chủ thời gian không lâu, bất chợt nghe thấy cơ mật, tựa hồ có điều bất tiện.

- Không ngại.

Tần Lâm khê mỉm cười, tuy sau này hai người các người sẽ thành tựu cực lớn, bất quá bây giờ vẫn chỉ là hai tiểu Tú Tài, sau này cứ ngoan ngoãn đi theo Tần Đốc Chủ ta là được, hắc hắc hắc.

Đầu kia ngộ môn, Cảnh Định Hướng thóa mạ gian tà chính khí bừng bừng, đám triều thần nhất thời bị lão lấy nhiễm, tinh thần phấn chấn, rồi rít há miệng mắng to:

- Quyền yêm hại nước, ám hại trung thần, Thành Quốc Công có tội gì bị quyền yêm khiến người ám sát?! Hôm nay có thể giết Quốc Công, ngày mai có thể giết chúng ta, sau này sẽ gây họa loạn giang sơn xã tắc Đại Minh, tàn nhẫn ác độc như vậy, bệ hạ không thể không nghĩ tới!

- Liệt tổ liệt tông ở trên cao, trong triều lại xuất hiện Vương Chấn, Lưu Cẩn nữa!

- Trọng nghĩa tử tiết, tuyệt không quay đầu lại!
- Nguyễn cầu được chết, đầu treo trước cửa ngõ môn, nhìn xem gian tà có kết quả gì...

Cũng có người hảo ý nhắc nhở Cảnh Định Hương:

- Thiên Thai tiên sinh, tuy Tần Lâm kia là nịnh thần may mắn nhưng cũng không phải là bè đảng của Trương Kinh, chúng ta trừ Trương Kinh trước, dường như cũng không cần vội vàng kéo Tần Lâm ra làm gì.

À, thì ra là như vậy, Cảnh Định Hương vuốt vuốt bộ râu bạc trắng dưới cằm, quả thật không mắng Tần Lâm nữa, tập trung hỏa lực mắng to Trương Kinh. Các vị quan viên cũng mắng theo sảng khoái, mọi người đổ dầu vào lửa, bên ngoài ngõ môn nước miếng văng tung tóe, toàn là những lời lẽ cuồng bạo. Bất giác Trương Kinh trở thành quái thai sinh ra đã mù mắt, cả đời chuyên làm chuyện xấu không làm chuyện tốt, đại gian thần từ cổ chí kim.

Công phu của đám thanh lưu văn thần đều nằm ở miệng lưỡi, có thể mắng cho sượng miệng như vậy, ai nấy cảm thấy sảng khoái vô cùng.

Thiết nghĩ nếu như Trương Kinh còn có lòng xấu hổ, ắt sẽ đâm đầu tự vận mà chết trước ngõ môn cho xong.

Đám sai dịch Đông Xưởng bị chính khí của Thiên Thai tiên sinh chấn nhiếp, cũng không dám cưỡng ép, chỉ ở bên cạnh dùng lời lẽ ôn tồn khuyên nhủ, e sợ các Đại nhân tiên sinh mệt mỏi, còn dâng lên trà thơm phục vụ.

Chúng quan văn sảng khoái vô cùng, mắng thật sượng miệng, còn có sai dịch Đông Xưởng bưng trà đưa nước, nhưng bọn họ vẫn còn chưa thỏa mãn, cố giậm chân ra sức thóa mạ. Được thóa mạ trước ngõ môn, cơ hội tốt như vậy cũng không phải là ngày nào cũng có.

Rốt cục mắng ấy đại nhân vật phải xuất hiện, Thân Thời Hành, Hứa Quốc cùng Vương Tích Tước, ba vị Phụ Thần nội các từ bên trong bước chân vội vã đi tới.

Thân Thời Hành cau mày, tựa hồ vô cùng bất mãn tình huống hỗn loạn như vậy, hừ mũi một tiếng:

- Triều đình tự có quy chế, nếu chư vị có vấn đề gì có thể nhờ Thông Chính ty chuyển cáo, cần gì như vậy?

Ánh mắt quét đến Cảnh Định Hương, thần sắc Thân Thời Hành trở nên hòa hoãn, giơ hai tay ra đỡ:

- Thiên Thai tiên sinh, vừa đến kinh sư đã làm cho lão phu mất mặt. Làm như thế chẳng phải là chỉ trích lão phu không thể khuông phò chính nghĩa triều cương hay sao, thẹn quá, thẹn quá...

Cảnh Định Hương ở trước mặt Thủ Phụ không tiện đóng kịch nữa, thuận thế đứng lên:

- Thân lão tiên sinh khuông phò chính nghĩa, chuyện gì cũng chuyên cần cẩn thận, thân ở trong cuộc có nhiều khi phải vì nước ủy khuất cầu toàn, Cảnh mỗ há đâu không biết. Lần này quyền yêm nông cuồng như vậy, Cảnh mỗ không thể nào nhịn được, xin lão tiên sinh đừng lấy làm kinh ngạc.

- Được, được, Vương Thượng Thư, Dư Thị Lang, tất cả đứng lên đi, bệ hạ cho đòi.

Thân Thời Hành bật cười ha hả, nắm tay Cảnh Định Hương

Vương Dụng Cấp, Dư Mậu Học đứng lên, hùng hổ nghênh ngang nhảy vào ngõ môn, giống như muốn đánh nhau bằng đao thật thương thật với địch nhân vậy.

Bọn Giang Đông Chi, Tống Ứng Xương vẫn quỳ bên ngoài như trước, lộ ra vẻ vui mừng: nghe giọng điệu của Thân lão tiên sinh, có lẽ Trương Kinh không còn chịu được bao lâu nữa...

Nơi xa Tần Lâm cau chặt đôi mày, hơi nghĩ ngợi một chút bèn quay sang dặn dò mấy câu với một tên tiểu thái giám bên cạnh, tên này lập tức chạy đi như bay.

1103. Chương 1103: Một Đòn Chí Mạng

Ngự thư phòng, ba vị Phụ Thần, ba vị thanh lưu danh thần nối đuôi mà vào, thấy Trương Kinh quần áo lam lũ, đầu bù tóc rối đứng dưới thềm, ai nấy đều cảm thấy vô cùng hả dạ.

Cho dù là hảo hảo tiên sinh Thân Thời Hành, giờ phút này cũng không nhịn được thầm khoái chí. Quyền thế Ty Lễ Giám và nội các đối nghịch nhau, Trương Kinh vươn tay quá dài, đã uy hiếp trực tiếp tới quyền vị Thủ Phụ của lão.

- Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!

Sáu vị đại thần tung hô vạn tuế.

Người đầu tiên Vạn Lịch quan sát chính là Cảnh Định Hướng, năm xưa Cảnh Định Hướng cũng từng đến kinh triều kiến, bây giờ nhiều năm không gặp, nhìn lại chỉ thấy tóc bạc phơ toàn thân toát ra chính khí bừng bừng, rõ ràng là diện mạo trung thần không lẫn vào đâu được, trong lòng cảm thấy hết sức vui mừng. Phàm là triều thần chưa từng phụ họa Trương Cư Chính, Vạn Lịch sẽ có mấy phần hảo cảm trước tiên.

- Cảnh tiên sinh vạn dặm xa xôi vào kinh thành, dọc đường cực khổ.

Vạn Lịch ôn tồn an ủi, sau đó cười cười:

- Tại sao vừa tới kinh sư không chịu nhậm chức, trước hết đã vội tới tìm trầm gây phiền phức như vậy?

Cảnh Định Hướng khom người hành lễ:

- Tạ ơn bệ hạ hỏi han, vi thần cảm kích khôn cùng. Thế nhưng triều đình trừ tà giữ chính là chuyện lớn, vi thần đi đường mệt nhọc là chuyện nhỏ. Khổng Bắc Hải (Khổng Dung) từng có câu ‘Trung nghĩa chính trực, chí như sương nguyệt, gặp thiện thì sợ, ghét ác như cừ’. Vi thần vẫn ôm khư khư bốn chữ ghét ác như cừ này, vừa xuống xe lập tức chạy tới ngọc môn, liều chết can gián quân vương.

Ặc... Vạn Lịch không nghĩ tới Cảnh Định Hướng tỏ thái độ cứng rắn như vậy, ghen hòng nói không nên lời.

Cảnh Định Hướng lại nhìn thẳng Vạn Lịch, hắng giọng nói:

- Bọn thần ở bên ngoài ngọc môn chờ lệnh, vì sao bệ hạ lệnh cho sai dịch Đông Xưởng tới cản trở làm khó!? Liều chết can gián là bổn phận của chúng ta, nếu bệ hạ thấy thần có tội, thần thỉnh được vào chiếu ngục!

Khụ khụ, Vạn Lịch á khẩu ghen lời, Cảnh Định Hướng này quả thật là Hải Thụy thứ hai. Lãnh tụ thanh lưu, Hữu Đô Ngự Sử, Thiên Thai tiên sinh đại danh鼎鼎鼎鼎 vào kinh ngày đầu đã vào chiếu ngục, nếu thật là như vậy sau này trong sử lưu truyền, chắc chắn trầm không thoát khỏi hai chữ hôn quân.

Bất quá nghe nói Tần Lâm phái sai dịch đi ngăn trở, Vạn Lịch ngược lại có hơi đắc ý. Mới vừa rồi tiểu thái giám tới báo, nói Cảnh Định Hướng thóa mạ Tần Lâm một trận, Vạn Lịch thầm thoải mái trong lòng, cho dù là bây giờ Cảnh Định Hướng chĩa mũi dùi tấn công, y cũng không so đo.

Sợ là sợ những thần tử này một lòng, làm quân vương làm sao có thể thi triển đế vương thuật cao cao tại thượng!? Bây giờ Cảnh Định Hướng thóa mạ cả Tần Lâm như vậy, đúng như mong muốn của y.

Vạn Lịch cũng không nhìn Cảnh Định Hướng, mà nhìn lướt qua cả sáu vị đại thần:

- Chúng ái khanh, vì sao văn võ bá quan làm ồn ngoài ngọc môn như vậy, phải chăng là vì Trương Ty Lễ?

Đây gọi là biết rõ còn hỏi, Thân Thời Hành chợt lóe tinh quang trong đôi mắt già nua, nghe ra Vạn Lịch mơ hồ có ý giải vây thay Trương Kinh.

Trương Thành bữu môi đứng bên cạnh Vạn Lịch, có vẻ buồn bực vô cùng.

Mới vừa rồi Cảnh Định Hướng đã tranh trước, Hình bộ Thượng Thư Vương Dụng Cấp không cam lòng yếu thế, lần này lập tức bấm:

- Bệ hạ, Trương Kinh ý tượng ân sủng, đối vua bất pháp, gan lớn tâm hùng, trước nay chưa từng có! Trương Kinh làm ác gấp trăm lần Phùng Bảo, gây tội nhiều không đếm xuể, cho dù là xử lăng trì cũng không oan.

Kinh sư có câu ngạn ngữ: thà gặp hổ lang, chớ gặp Trương Kinh, hạng người lang sói như vậy, bệ hạ giữ bên cạnh rõ ràng là nuôi hổ gây họa, kính xin mau mau tru lục, lấy đó răn chúng!

Lễ bộ Thị Lang Dư Mậu Học cũng lớn tiếng phụ họa:

- Trước đây mấy ngày Thành Quốc Công bắt hạnh ngộ hại trong tay yêm nhân tử sĩ, toàn triều kinh hãi, cả nước xôn xao. Thành Quốc Công bỏ mạng trong tay Trương Kinh, tuy nhiên bệ hạ chưa hề trừng phạt, phổ phường có lời đồn rằng Trương Kinh hiến cho bệ hạ rất nhiều vàng bạc châu báu xin tha, Hoàng thượng do dự, không nỡ quyết định. Bên ngoài thần dân nghe thấy không tin, Hoàng thượng giàu có tứ hải, há thiếu kim bảo. Minh tinh nhật nguyệt, há dung gian nịnh, uy như lôi đình, há có thể tha?!

Vương Dụng Cấp cũng không nói, Dư Mậu Học vừa dứt lời, Trương Kinh vốn là mặt xám như tro tàn đột nhiên trong đôi mắt chớp động vẻ vui mừng. Mà Trương Thành kêu khổ liên hồi, hận không thể xông lên dùng phân ngựa bịt miệng Dư Mậu Học.

Ngay cả Thân Thời Hành cũng nhìn y một cái oán hận, vì sao tên Dư Mậu Học này lại nói ra những lời không nên nói như vậy?!

Dư Mậu Học Dư Đại Chủ nói cũng không sai, y nói toàn là lời thật. Phương thức quan trọng mà Trương Kinh dùng xu phụng Vạn Lịch, chính là dâng của cải vợ vét được cho vị Hoàng đế tham tiền này.

Nhưng trên đời này rất nhiều chuyện không nói chắc được, Dư Mậu Học miệng rộng nói càn, chỉ lo sướng miệng, không biết rằng đã chọc giận Vạn Lịch.

- Trong thiên hạ đâu đâu cũng là đất của vua, dân chúng trong thiên hạ ai ai cũng là thần tử của vua, nếu quả thật trẫm tham lam của cải, tại sao không hỏi tội tịch biên gia sản Trương Kinh, cần gì nhận hối lộ của y?

Vạn Lịch giận đến nổi mặt xanh mét, đôi môi run run.

Trên đời tức nhất không phải là người mắng chửi con rùa đen khốn kiếp, mà là người bị mắng thật sự là con rùa đen khốn kiếp, Dư Mậu Học mắng Vạn Lịch như vậy đã chạm vào vảy ngược của y.

Dư Mậu Học là người thế nào, năm xưa lừa gạt đình trượng, bây giờ y mình có toàn bộ sĩ lâm thanh lưu làm hậu thuẫn, có Cảnh Định Hương cầm đầu, càng thêm không sợ Vạn Lịch, vẫn cứng cổ nói:

- Bệ hạ nếu có thì nên sửa đổi, không có cũng lấy đó làm răn!

Thân Thời Hành nhất thời dở khóc dở cười, chuyện Trương Kinh xảo trá, Vạn Lịch nổi giận đã nằm trong dự liệu, duy chỉ có Dư Mậu Học nói bậy lại ra ngoài dự liệu.

Cảnh Định Hương cũng tỏ ra lúng túng, liếc mắt nhìn nhau với Thân Thời Hành, hai người cũng không biết nên nói gì cho phải.

Quả nhiên Vạn Lịch đột ngột biến sắc:

- Trẫm xem Trương Kinh là trung thần, từ nay về sau, chiêu Trương Kinh vào trong...

Trương Kinh vui mừng quá đổi, quỳ trên mặt đất liên tiếp dập đầu.

Khụ khụ, Thân Thời Hành không xuất thủ không được, lão vãi dài sát đất với Vạn Lịch:

- Thành Quốc Công chết đi làm cho trong ngoài triều chấn động, các huân thần Định Quốc Công, Võ Thanh Hầu thấy đều xôn xao. Bên ngoài đồn đãi Trương Kinh hối lộ chạy tội cố nhiên chỉ là bêu xấu, nhưng nếu bệ hạ không có biện pháp trừng trị, lão thần nghĩ rằng sẽ làm cho huân thần không phục, người trong thiên hạ sẽ nghi ngờ triều đình.

Hứa Quốc cùng Vương Tích Tước lúc này theo sát Thân Thời Hành, cũng khom người nói:

- Thân Thủ Phụ nói chí phải, huân quý là bằng hữu, thân thích của đế vương, Trương Kinh là gia nô, vì gia nô mà làm cho thân bằng cố cựu bất mãn, đây là chuyện ngàn vạn lần không nên.

Trương Kinh oán độc nhìn Thân Thời Hành, nếu như ánh mắt có thể giết người, Thân Thời Hành có chín cái mạng cũng mất.

Đây là ném đá xuống giếng!

Khóe môi Thân Thời Hành nhếch lên nụ cười âm hiểm.

Người tốt ư, hừ, thỏ bị ép cũng sẽ cắn người, huống chi là Thân Thủ Phụ! Ai bảo Trương Ty Lễ người vượn tay quá dài?

Lại nói lần trước Tần Lâm nói mấy lời quả thật đánh động Thân Thời Hành, đáy lòng lão mơ hồ sinh ra mấy phần khát vọng...

Sắc mặt Vạn Lịch âm trầm bất định, cuối cùng dưới sự chú ý của mọi người rốt cục đưa ra quyết định:

- Thành Quốc Công chết là tội sơ suất của cấm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu, cách chức Lưu Thủ Hữu đợi tội, Lạc Tư Cung tiếp chương Cấm Y Vệ... Trương Kinh không biết hối cải, cô phụ ân trầm, các tiên sinh thay trầm răn dạy y.

Vạn Lịch coi đây là con tính đặc thù, cách chức Lưu Thủ Hữu vừa có thể có câu trả lời cho đám huân quý, vừa có thể đưa tâm phúc Lạc Tư Cung đảm nhiệm cấm y Đô Đốc, một mũi tên hạ hai chim.

Quyền thế Trương Kinh bị mất nhưng không bị hoàn toàn gục ngã, vẫn có thể phục vụ cho trầm.

Phù... Trương Kinh thở ra một hơi thật dài, mặc dù quyền thế giảm nhiều nhưng chỉ cần còn ở lại bên người bệ hạ, tóm lại có thể từ từ bò dậy, tin tưởng vị bệ hạ này không thể rời bỏ mình xu phụng.

Trương Thành thất vọng tới cực điểm, con vịt đã nấu chín lại bay đi mất, trên đời này có chuyện nào buồn bực hơn chuyện này không!? Nếu hiện tại trên tay y có đao, nhất định sẽ cắm vào miệng Dư Mậu Học.

Thế nhưng Dư Mậu Học còn không tự biết, dương dương đắc ý đứng ở nơi đó, nghiêm nhiên tự coi mình là công thần lật đổ Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu, ngay cả Cảnh Định Hướng và Vương Dụng Cấp ở bên cạnh thấy vậy cũng suýt chút nữa học máu: không sợ đối thủ giỏi như thần, chỉ sợ đồng bạn ngu như heo!

Thân Thời Hành cũng vô cùng thất vọng, thi lễ với Vạn Lịch:

- Trương Ty Lễ từ trước đến giờ vẫn nghênh ngang kiêu ngạo, bọn thần không dám răn dạy y.

Vạn Lịch khẽ cau mày, tỏ vẻ thành tâm thành ý:

- Đây là lệnh vua, các tiên sinh hãy thay ta răn dạy.

Thân Thời Hành cụt hứng, nhìn Trương Kinh không mặn không nhạt nói:

- Thánh ân sâu nặng, người phải cẩn thận một chút, vì công giữ pháp, không thể phụ ân.

Lúc này Trương Kinh đã biết chính xác tâm ý Vạn Lịch, không xem Thân Thời Hành ra gì, chống đối nói:

- Tiểu nhân vô tội, chỉ vì nhiều người nhiều miệng, cũng là vì Hoàng thượng thánh cung.

Thân Thời Hành nói:

- Thần tử thờ vua như con thờ cha, con không thể bất hiếu, thần không thể bất trung.

Trương Kinh quay đầu sang bên, không để ý tới Thân Thời Hành nữa, làm cho vị Thủ Phụ lão tiên sinh này sững sốt ngây người, không biết nên tiếp tục tiến hành ‘răn dạy’ thế nào.

Đang lúc hai bên giằng co, thành linh xuất hiện một vị thái giám vận hồng bào đi như bay vào ngự thư phòng, cũng không trải qua thông báo đi thẳng tới bên người Vạn Lịch, kê vào tai y nói nhỏ đôi câu.

Vạn Lịch lộ ra vẻ kinh ngạc, bỏ lại câu ‘Chư vị tiên sinh đợi ở đây, trầm đi một chút sẽ trở lại’, sau đó theo thái giám kia vội vàng hấp tấp rời khỏi ngự thư phòng.

Thân Thời Hành cười, lão nhận ra được thái giám kia, chính là Thuận công công ở Ninh Tú cung!

Trương Kinh chán nản ngã ngồi xuống đất, giống như một con chó ghẻ bị cắt đứt xương sống, ánh mắt đờ đẫn thất thần không còn sinh khí, giống như mất cá chết.

Vạn Lịch mới vừa đi ra ngự thư phòng, bước chân lập tức tăng nhanh, về sau đã bắt đầu chạy chậm. Thân thể y vốn mập lùn, lại yếu ớt, chạy như vậy thật là mệt nhọc. Y thở hồng hộc, đầu đầy chảy mồ hôi, đến bên ngoài Ninh Tú cung đã bốc khói trên đầu, trông như bánh bao mới ra lò.

Bên trong bên ngoài Ninh Tú cung kinh hoàng một mảnh, cung nữ thái giám đều lộ vẻ kinh hãi, thậm chí ngay cả Vạn Lịch tới cũng không chú ý tới, cho đến khi y đến gần mới giật mình thất thố lay phục xuống.

Vạn Lịch phát tay một cái, căn bản không có thời gian so đo những chuyện này, sải bước đi nhanh vào cung, đến gần cửa đột nhiên giảm chậm bước chân lại.

Chỉ thấy trong Ninh Tú cung, Trịnh Quý Phi cúi thấp đầu tóc mai tán loạn, tay ngọc đang lau dòng lệ, mặt trái xoan tái nhợt khiến cho người ta nhìn thấy phải đau lòng. Con thứ Chu Thường Tuân mập mập cũng bị giật mình, không hề nghịch ngợm giống như bình thời nữa mà lay lay đầu gối mẩu thân không ngừng kêu gọi:

- Mẫu phi đừng khóc, mẫu phi đừng khóc nữa, ai dám ức hiếp mẹ, nhi thần sẽ đánh kẻ đó...

Nhìn lại Trịnh Trinh đặt ba thước lụa trắng bên cạnh giường, Vạn Lịch sợ tới mức hồn phách bay ra khỏi Thiên Linh Cái, vội vàng đi tới bên cạnh Trịnh Trinh, giậm chân nói:

- Đây là vì sao, đây là vì sao? Trinh nhi, trăm chưa từng phụ nàng, vì sao lại sinh ra ý nghĩ như vậy, muốn bỏ trăm mà đi?!

Dứt lời Vạn Lịch đoạt ngay dải lụa trắng kia.

Trịnh Trinh không thèm nhìn y lần nào, chỉ cười lạnh nói:

- Bệ hạ cần gì như vậy, dù sao trong mắt bệ hạ không có thần thiếp và Tuân nhi, hai mẹ con thiếp chết đi là xong, đỡ cho bệ hạ nhìn thấy sinh lòng chán ghét.

Vạn Lịch sững sờ ngây người trong chốc lát, sau đó lập tức nặn ra một nụ cười tươi, hai tay nắm lấy đầu vai Trịnh Trinh khẩn khoản khuyên giải:

- Ái phi, vì sao vậy, trăm đối đãi với nàng thật lòng, cũng không một lời coi nhẹ, vì sao lại nói là chán ghét?! Hẳn là tên nô tài nào nói bậy chuyện gì, trăm sẽ không buông tha y!

- Thôi, bệ hạ còn muốn gạt thiếp!

Trịnh Trinh tránh khỏi Vạn Lịch, nằm phục xuống gối khóc nức nở, bờ vai mỹ nhân run run, dáng vẻ như cành hoa tả tơi trong mưa gió khiến cho Vạn Lịch cảm thấy run rẩy. Huống chi còn có con trai ở bên cạnh, lay lay mẩu thân khóc lóc không ngừng.

Vạn Lịch vừa gấp vừa bực, thấy không hỏi được Trịnh Trinh chuyện gì bèn bước nhanh ra ngoài, gọi Tiểu Thuận Tử hỏi thăm đầu đuôi.

- Tiểu nhân không dám nói, nói ra ắt bị nương nương đánh chết, kính xin bệ hạ đích thân hỏi nương nương đi...

Thuận công công tỏ ra vô cùng sợ hãi, toàn thân run lên.

Vạn Lịch thật sự sắp điên rồi, chạy nhanh vào cung chỉ trời thề thốt:

- Ái phi, đời này kiếp này trăm chỉ một lòng với nàng và Tuân nhi, nếu như có nửa lời gian dối sẽ cho trăm chết không có chỗ chôn!

Trịnh Trinh lập tức ngồi dậy bịt miệng Vạn Lịch:

- Thiên tử kim khẩu ngọc ngôn, vì sao ngài thề như vậy?!

Vạn Lịch mới vừa vui mừng trong lòng, Trịnh Trinh lại phục vào vai y khóc thút thít:

- Tất nhiên là thiếp tin tưởng bệ hạ, nhưng, nhưng vì sao lời đồn đãi trong cung, Trương Kinh mật hội Vương Hoàng hậu, lại còn dính dáng tới Vương Cung Phi sinh ra tạp chủng cho ngài?!

Trịnh Trinh mắng Hoàng trưởng tử Chu Thường Lạc là tạp chủng chẳng khác nào mắng thẳng vào mặt Vạn Lịch, nhưng vị bệ hạ này lại không hề nổi giận chút nào, chỉ vuốt ve lưng ái phi, kinh ngạc nói:

- Lại có chuyện này sao? Từ trước đến giờ Trương Kinh vẫn một lòng kính cẩn, vì sao lại không hiểu chuyện như vậy?

- Quả nhiên, quả nhiên!

Trịnh Trinh đẩy Vạn Lịch ra, đôi mắt đầm lệ nhìn chằm chằm y:

- Nói cái gì nhu tình mật ý thì ra toàn là giả dối, nếu không phải Trương Kinh được ngài dặn dò, làm sao dám làm những chuyện này? Tuân nhi, phụ hoàng con chán ghét hai mẹ con ta, chúng ta chết quách cho xong!

1104. Chương 1104: Thiên Thai Tiên Sinh

Ái phi quây, con trai khóc, Vạn Lịch hết sức đau đầu, tức giận nổ phổi hạ lệnh lập tức gọi tiểu thái giám bên cạnh Trương Kinh và Vương Hoàng hậu, cung nữ thái giám trong cung Vương Cung Phi ra thẩm vấn.

- Ái phi, trẫm sẽ tra ra sự thật nước cạn lời đá ngay trước mặt nàng!

Vạn Lịch cả quyết nói.

Loại chuyện như vậy lừa gạt trên không giấu dưới, chỉ cần tra chắc chắn sẽ tra ra kết quả. Không bao lâu sau cung nữ thái giám quỳ đầy đất bên ngoài Ninh Tú cung, khai ra hết thấy sự thật: Trương Kinh hóa trang thành thợ mộc bí mật đi gặp Vương Hoàng hậu, lại ghé sang chỗ của Vương Cung Phi. Sau đó còn lén lút dặn dò thái giám làm việc, phải ưu đãi mẹ con Vương Cung Phi và Chu Thường Lạc...

Vốn Vương Cung Phi và Chu Thường Lạc cũng là phi tử và con trai ruột Vạn Lịch, Trương Kinh bảo thái giám ưu đãi không thể coi là lỗi, thậm chí là có công, nhưng vào giờ phút này Vạn Lịch đã không kèm được lửa giận, chỉ coi y là tội nhân gây ra chuyện này.

Nhất là thấy Trịnh Trinh khóc cặp mắt đỏ bừng, Chu Thường Lạc cũng òa khóc lớn, Vạn Lịch tức tới nỗi méo mặt. Trương Kinh nhúng tay vào chuyện tranh quốc bản, còn đứng về phe Vương Cung Phi, quả thật là không thể nào nhìn được.

Thật may là, thật may là sớm ngày phát hiện gian mưu của y, tội danh đã thành lập.

Không bao lâu sau Vạn Lịch trở lại ngự thư phòng, sắc mặt của y âm trầm đáng sợ, gằn giọng quát ngắn:

- Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu, Hình Thượng Trí kết đảng làm bậy, làm loạn triều cương, lại giết hại Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh, tội ác tày trời. Chúng ái khanh dâng tấu chương dạn hặc, văn võ bá quan thỉnh mệnh ngọc môn, trẫm thuận theo đại nghĩa, nay cách chức Lưu Thủ Hữu, Hình Thượng Trí đợi tội, cách đi chức chương án Ty Lễ Giám của Trương Kinh, hạ chiếu ngục tra xét!

Tần Lâm Tần Độc Chủ tai mắt đông đảo, nghe được tin tức trong cung truyền đến, hần không tự chủ được mỉm cười: từ đại thể mà nói, khúc gỗ cuối cùng ép vỡ lạc đà Trương Kinh này dĩ nhiên là Cảnh Định Hưởng Cảnh lão tiên sinh. Nhưng từ cụ thể mà nói, một cước lâm môn là nhờ chân của Trịnh Trinh Trịnh nương nương.

Ai bảo Trương Ty Lễ cơ quan tính hết, muốn kiếm được nhiều ích lợi hơn trong tranh quốc bản làm chi... Còn muốn người khác thò tay vào lửa nóng lấy hạt dẻ thay y, cuối cùng dẫn lửa đốt thân, làm sao có thể trách người khác được?!

Thà đắc tội quân tử, chớ đắc tội với tiểu nhân. Thà đắc tội tiểu nhân, chớ đắc tội với nữ nhân.

Trịnh nương nương uy vũ khí phách!

Lúc này thánh chỉ trong cung cũng đã đưa xuống, tuy quyền thế Trương Kinh xưng nội tướng, có thể sánh ngang với đương triều Thủ Phụ nhưng gốc rễ y vẫn là một tên thái giám. Nói cho cùng chương án Ty Lễ Giám cũng chỉ là gia nô của Hoàng đế, cho nên không cần loại thánh chỉ chính thức phải trải qua phiếu nghị, phê hồng, phó thự, dùng ấn, chế cáo, Vạn Lịch chỉ cần phát ra một đạo trung chỉ đã cách chức hạ ngục Trương Kinh.

- Ủm, ta là Đốc Chủ Đông Xưởng, xem ra cũng chẳng hay ho gì hơn...

Tần Lâm như có điều suy nghĩ, Đông Xưởng cũng không phải là bộ môn chính thức của triều đình, mà là do Hoàng gia lập riêng.

Dĩ vãng trung chỉ thường là do thái giám truyền chỉ, lần này lại khác xa. Thủ Phụ Thân Thời Hành đích thân bưng thánh chỉ đi ra, Hứa Quốc, Vương Tích Tước đi theo tả hữu, Cảnh Định Hướng, Vương Dụng Cấp, Dư Mậu Học theo sát phía sau. Cảnh Định Hướng vẫn nghênh ngang phát uy, Vương Dụng Cấp và Dư Mậu Học không nhin được lộ ra mấy phần đắc ý, nghiêm nhiên coi mình là công thần lật đổ quyền yêm gian nịnh.

Wương Dụng Cấp cũng không nói, Dư Đại Chủy ba hoa nhiều chuyện không ngờ cũng tham công về phần mình, khiến cho Tần Lâm hiểu được nội tình thật sự dở khóc dở cười.

Thân Thời Hành đích thân đến truyền thánh chỉ, cũng không mất thể diện chút nào, đương triều Thủ Phụ Đại Học Sĩ truyền chỉ bắt lại chương án Ty Lễ Giám, không thể nghi ngờ đại biểu từ sau thời Trương Cư Chính, nội các lại áp đảo Ty Lễ Giám lần nữa, trở thành trung tâm chân chính cao nhất toàn bộ vương triều.

Lão mở thánh chỉ ra chậm rãi tuyên đọc:

- Trương Kinh, Lưu Thủ Hữu, Hình Thượng Trí cấu kết làm bậy, gây loạn triều cương, ám hại huân thần có công Thành Quốc Công, tội lớn không thể dung tha. Nay lệnh cách đi chức chương án Ty Lễ Giám của Trương Kinh, hạ chiếu ngục tra hỏi, bọn Lưu Thủ Hữu, Hình Thượng Trí thấy cách chức luận tội!

Các quan viên bên ngoài ngo môn đầu tiên là im lặng một thoáng, sau đó đồng thanh cất tiếng tung hô:

- Bệ hạ thánh minh, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Thanh âm cực lớn, phảng phất ngay cả ngo môn hùng vĩ cũng phải hơi rung động.

Sắc mặt của Thân Thời Hành như đầy gió Xuân, chợt trở nên không dễ coi mấy. Cố nhiên hạ được Trương Kinh đại biểu nội các áp đảo Ty Lễ Giám, nhưng đây cũng không phải là công của một mình Thân Thủ Phụ lão, thậm chí có rất ít người biết Tần Lâm phát huy tác dụng trong đó. Ngược lại sĩ lâm thanh lưu kéo tới ngo môn thỉnh mệnh, gây ra thanh thế thật lớn, e rằng tương lai thanh lưu ngôn quan gia tăng khí thế là chuyện hết sức hiển nhiên.

Thanh lưu ngôn quan và quan thực nhiệm, bao gồm Thân Thủ Phụ trong đó, hai bên vẫn không thuận lắm. Thanh lưu ngôn quan quá kiêu ngạo, lão là Thủ Phụ nội các hử chút là vạch lỗi, e rằng sau này cũng không dễ chịu gì.

Quả nhiên, bên ngoài ngo môn những quan viên lấy sĩ lâm thanh lưu làm chủ này, sau khi tuyên xong thánh chỉ lập tức bỏ dẫy, ai nấy vỗ tay reo mừng, tiếng cười đùa vui vẻ vang lên thành một mảnh. Có người khen ngợi Cảnh Thiên Thai vạn dặm về Bắc, sau khi tới kinh sư lấy khí thế lôi đình nhất cử bắt lại chương án Ty Lễ Giám Trương Kinh hoành hành ngang ngược, có thể nói công lao lớn vô cùng. Hoặc có người xưng tụng thánh thiên tử, nhân tiện dát vàng lên mặt mình.

Trong lòng bọn họ nghiêm nhiên xem mình là đại công thần lật đổ quyền yêm, loại người giống như Dư Mậu Học cũng không phải là ít.

- Thiên Thai tiên sinh, Thiên Thai tiên sinh, ngài nhìn gì vậy?

Có người khom lưng hỏi Cảnh Định Hướng, dường như lão tiên sinh có vẻ xuất thần, kinh ngạc nhìn về hướng Đông Nam.

Bên kia không có gì cả!

Tần Đốc Chủ đã rời đi, Cảnh Định Hướng thu hồi ánh mắt, ôn tồn cười nói:

- Chư quân chư quân, còn không đón gió tẩy trần cho lão phu sao? Lão phu hiếm khi uống rượu, ha ha, hôm nay vì quốc triều nhất định phải uống cạn một chén lớn!

Cảnh lão tiên sinh từ trước tới nay vẫn tỏ vẻ uy nghiêm đột nhiên nói đùa, có thể thấy trong lòng lão khoái chí tới mức nào. Chúng thanh lưu ngôn quan âm âm hưởng ứng, tiền hô hậu ủng vây quanh Cảnh Định Hướng như anh hùng, bắt đầu đi về phía Tiệp Nghi phường.

Hơi xa trong đám người, Tần Lâm cười cười cúi đầu rời đi, ẩn sâu công và danh.

Trương Kinh ngã nhào, Vạn Lịch ăn no.

Lạc Tư Cung dẫn nhiều đội Đề Kỳ xông ngang đánh thẳng, tịch thu hết tất cả của cải mà Trương Kinh vợ vét cả đời, nói chính xác là tịch thu vào nội kho của Vạn Lịch. Đáng thương cho Trương Ty Lễ một đời khổ cực vất vả, cuối cùng mình làm cho người khác hưởng.

Trương Kinh bị cách chức hồi tội, Lưu Thủ Hữu, Trương Tôn Nghiêu, Hình Thượng Trí thấy đều cách chức hạ ngục, Vạn Lịch giao bọn họ cho Lạc Tư Cung thẩm vấn. Lạc Đô Đốc không hổ là tâm phúc Vạn Lịch, ưng khuyến triều đình, mấy ngày trước vẫn còn nói cười vui vẻ với những người này, đến khi bọn họ thành tù phạm của mình lập tức trở mặt không nhận người, chỉ làm đúng phận sự của mình.

Kể thất bại trong tranh đấu quyền lực là không có bất kỳ công bình và chính nghĩa gì, tất cả mọi người đều biết sẽ không có cơ hội sống đi ra ngoài, cũng rất rõ ràng trong Xưởng Vệ có thủ đoạn bực nào, Lưu Thủ Hữu và Trương Tôn Nghiêu rất rành rẽ chuyện này.

Cho nên bọn họ không để cho Lạc Tư Cung phí chút sức lực nào đã khai ra đầu đuôi gốc ngọn. Dù sao vượn cổ một đao rứt cổ cũng một đao, không cần chịu nỗi đau xác thịt làm gì.

Không chỉ có mưu hại Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh là Trương Kinh chỉ điểm, ngay cả lão thái giám Trương Hoàn năm xưa chưởng ấn Ty Lễ Giám cũng là Trương Kinh hạ thủ mưu hại!

Vốn là Trương Kinh cũng đã quên chuyện này, nhưng Tần Lâm đích thân chạy đến chiếu ngục nhắc nhở Lạc Tư Cung. Dù sao Lạc Đô Đốc đang nôn nóng lập công, lại thêm lần này y được thăng chưởng Cẩm Y Vệ còn phải nhờ Tần Lâm, vì vậy cũng không nhiều lời, đi theo Tần Lâm cùng nhau thẩm vấn Trương Kinh.

Mưu sát Thành Quốc Công đã là tội đại ác vô cùng, Trương Kinh cũng không ngại nhận thêm tội danh mưu sát tiền nhiệm chưởng ấn Ty Lễ Giám. Hiện tại nhớ lại y bèn lộ vẻ sầu thảm cười nói:

- Không sai, Trương Hoàn cũng là do nhà ta phái người ra tay, cũng gần giống như Chu Ứng Trinh. Ha ha, Tần Lâm, đã nhiều năm trôi qua như vậy mà ngươi vẫn còn nhớ...

- Ta vẫn luôn không quên.

Tần Lâm sáng ngời đôi mắt, dường như có thể nhìn thấu đáy lòng Trương Kinh.

Trương Kinh lắc đầu một cái, buông tiếng than dài:

- Trương Hoàn và Chu Ứng Trinh đều kết giao được với một bằng hữu tốt.

Đám cẩm y quan giáo xử lý vụ án này hiện tại thấy đều âm thầm thán phục, sau khi bằng hữu chết, trong những năm qua vẫn nhớ mãi không quên, tra rõ vụ án rửa sạch nỗi oan cho bằng hữu, phần ân tình này của Tần Đốc Chủ thật sự có phong thái của cổ nhân.

Tại sao lão nhân gia đi làm Đốc Chủ Đông Xưởng!? Nếu vẫn làm cẩm y Đô Đốc của chúng ta giống như trước đây, vậy thì hay biết bao nhiêu...

Ít nhất so với Lạc Đô Đốc biến sắc mặt còn nhanh hơn cả kếp hát, thay lòng đổi dạ còn nhanh hơn kỹ nữ, Tần Lâm vẫn tốt hơn nhiều.

Sắc mặt Lạc Tư Cung cũng không dễ coi, sau khi nói qua loa với Tần Lâm vài câu bèn tổng hấn ra ngoài, kế tiếp tra hỏi phe Trương Kinh cũng đã man tàn khốc hơn.

Mấy ngày sau Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân hạ chỉ, nguyên chương án Ty Lễ Giám thái giám Trương Kinh hoành bạo hung tàn, dung túng tay sai tàn hại dân chúng, rũ sạch công lao nhiều năm trung thành chăm chỉ, ban cho ba thước lụa trắng tự vận, tịch thu gia sản sung công.

Nguyên cầm y Đô Đốc Lưu Thủ Hữu, quan chương án Nam Trấn Phủ Ty Trương Tôn Nghiêu, Chương Hình Thiên Hộ Đông Xưởng Hình Thượng Trí a dua quyền yêm, tự ý làm càn, thấy đều bị giải ra Thái Thị Khẩu chém đầu răn chúng. Niệm tình trưởng bối Lưu Thủ Hữu có công nên miễn cho liên lụy thân nhân, Trương Tôn Nghiêu, Hình Thượng Trí bị tịch thu gia sản, thê nô bắt tới nhà công thần làm nô.

Bất kể là công bố vụ án hay là thánh chỉ cuối cùng đều không nhắc tới cái chết của Thành Quốc Công. Dù sao nói ra chương án Ty Lễ Giám có thể coi là gia nô Hoàng đế, gia nô đi giết công thần kiêm bằng hữu, thể diện của Vạn Lịch biết để đâu?!

Nhưng trên thực tế đã làm ra bồi thường, xử phạt bọn Trương Kinh tương đối nặng, còn hơn cả Phùng Bảo thiện quyền loạn chính. Phùng Bảo cũng chỉ là bị dày tới Nam Kinh giữ hoàng lăng, đầu mục bè đảng Trương Kinh trên căn bản đều bị xử tử.

Nhất là câu cuối cùng kia thê nô làm nô cho nhà công thần, cái gọi là công thần chính là chỉ Thành Quốc Công phủ. Trương Tôn Nghiêu, Hình Thượng Trí liên lụy tới cái chết Chu Ứng Trinh, vợ con già trẻ bọn họ đến Thành Quốc Công phủ làm nô, còn có thể thoải mái được sao?!

Bản thân Tần Lâm cũng không tán thành xử lý cả người thân, nhưng luật pháp Đại Minh từ trước đến nay như vậy, thánh chỉ đã hạ như vậy, hẳn cũng không có đạo lý làm Thánh Mẫu Thánh Phụ, đi cầu tha thứ cho vợ con già trẻ Trương Tôn Nghiêu và Hình Thượng Trí.

Thậm chí ngày hành hình Tần Lâm cũng lười đi xem, chỉ bày hương án trong phủ mình cúng tế Trương Hoàn và Chu Ứng Trinh.

Đám hiếu sự Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực đương nhiên rất có hứng thú đi xem, theo bọn họ trở về kể lại, Trương Kinh đã tự vận trong chiếu ngục, không được chính mắt thấy. Trong ba người bị giải ra chém đầu, không nói Lưu Thủ Hữu cũng còn vài phần khí thế hổ chết vẫn còn uy, Trương Tôn Nghiêu lại làm trò cười cho thiên hạ, vãi ra quần trước mặt mọi người, Hình Thượng Trí cũng không khá hơn là bao, cúi thấp đầu khổ sở.

Có lẽ là vì Lưu Thủ Hữu chỉ bị chém đầu một mình, Trương Tôn Nghiêu và Hình Thượng Trí lại gặp họa cả nhà.

Đỗ Mỹ cũng tới dâng hương đánh lễ, nàng nói mặc dù chưa từng có duyên phận gì với Chu Ứng Trinh nhưng dù sao y cũng chết trong phòng mình, cũng nên tế bái vị Quốc Công gia này.

Sau đêm ấy, tú bà Cát mục mục trả lại văn thư thân phận của Đỗ Mỹ, nàng vẫn ở trong phủ Tần Lâm, có vẻ tương đối hợp ý với Từ Tân Di. Hoa khôi nương tử chốn thanh lâu trước đây nay trở thành nha hoàn thiếp thân của Từ Tân Di.

Dĩ nhiên Từ Đại tiểu thư làm như vậy ẩn chứa ý gì, trong lòng Tần Đốc Chủ chúng ta cũng hơi đoán được. Lại nói Từ Đại tiểu thư thân mang ba lô ngược sắp sửa lâm bồn, cho nên hũ giấm chua cũng không lớn lắm.

Sau khi lật đổ bọn Trương Kinh, các vị trí trống ra không ít.

Ghế chương án Ty Lễ Giám thái giám tối cao nội đình đương nhiên do Trương Thành chiếm giữ, bởi vì ngoại trừ y ra không còn người thứ hai nào đủ sức cạnh tranh.

Lòng Lạc Tư Cung tràn đầy vui mừng chờ tiếp nhận ghế chương Cẩm Y Vệ sự do Lưu Thủ Hữu để lại, đợi đến khi có kết quả càng vui mừng hơn cả dự liệu của y.

Sau khi Thiên Thai tiên sinh Cảnh Định Hướng lật đổ Trương Kinh lại tiếp tục anh dũng tiến tới, mãnh liệt khai hỏa về phía Đốc Chủ Đông Xưởng Tần Lâm, khiến trách kịch liệt chuyện vô thân ngoại triều đảm nhiệm Đốc Chủ Đông Xưởng không phù hợp thành pháp tổ tông này.

Các vị thanh lưu ngôn quan trải qua thịnh mệnh ngộ môn lật đổ Trương Kinh thành công khích lệ, lúc này khí thế dâng cao. Mặc dù không hiểu vì sao Cảnh Định Hướng vừa đến kinh sư giống như nuốt phải thuốc súng nổ liên hồi, nhưng lão nhân gia đã có nhả hứng này, vì sao chúng ta không theo đuổi?!

Trong lúc nhất thời quần tình hung hãn, có khí thế như sau khi lật đổ quyền yêm lại thuận thế đánh ngã nịnh thần.

Bất quá dù sao Tần Lâm không phải là Trương Kinh, hấn vừa không vươn tay vào nội các vừa không đứng nhằm phe trong chuyện tranh quốc bản, lại càng không hề ám sát Thành Quốc Công, ngược lại dĩ vãng lập được rất nhiều công lớn.

Ngay cả tấu chương của Cảnh Định Hướng đạn hặc cũng chỉ nói không hợp thành pháp tổ tông, yêu cầu cách chức Tần Lâm, không hề đề nghị bắt hấn hỏi tội.

Dù sao như vậy cũng không sai biệt lắm, miễn chức Đốc Chủ Đông Xưởng, Tần Lâm chỉ còn là con cọp không có răng. Chỉ còn trợ tước Vũ Xương Bá, võ chức nhất phẩm Đô Đốc Tả Trự Quốc, Thiếu Phó, Đặc Tiến Quang Lộc Đại Phu, đây toàn là tước vị hư nhiều thực ít, không có tác dụng gì nhiều.

Nhưng Tần Lâm cũng không có phạm lỗi gì, cứ như vậy mà cách chức không khỏi không nói được, cuối cùng vẫn là Thân Thủ Phụ đưa ra chủ ý để cho Tần Lâm trở lại Cẩm Y Vệ, lấy hàm Đô Đốc chưởng Cẩm Y Vệ sự.

Lạc Tư Cung là Đề Đốc Đông Xưởng!

Nói ra cũng buồn cười, nói Tần Lâm là võ thần chưởng Đông Xưởng không hợp tổ chế, chẳng lẽ Lạc Tư Cung không có lão Nhị sao?! Nhưng tựa hồ sĩ lâm thanh lưu chỉ nhằm vào Tần Lâm, lại mở một góc lưới cho Lạc Tư Cung.

Trong lòng Lạc Đô Đốc thầm thoải mái, ai bảo Tần Lâm người xuất đầu lộ diện khắp các mặt trận, hiện tại lãnh đạn như vậy, lão Lạc ta đây lại không sao, ha ha ha!

Lần này tất cả đều vui mừng, bình thường quyền thế Đông Xưởng lớn hơn Cẩm Y Vệ cũng không bởi vì nhiều người hơn, thật ra thì Cẩm Y Vệ nhiều hơn, cũng không bởi vì năng lực phá án mạnh hoặc là thủ đoạn Đông Xưởng khốc liệt hơn, thật ra thì đa số sai dịch Đông Xưởng là chọn lựa ra từ trong Cẩm Y Vệ, gọi là thiếp hình quan. Mà là bởi vì Đốc Chủ Đông Xưởng là thái giám, dễ dàng xuất nhập cung cấm hơn so với cấm y Đô Đốc thân là võ thần, ắt sẽ được Hoàng đế tin sủng.

Lạc Tư Cung là thân tín của Vạn Lịch, y nhậm chức Đốc Chủ Đông Xưởng sẽ làm cho Vạn Lịch cao hứng hơn Tần Lâm, Lạc Tư Cung cũng cao hứng.

Tần Lâm thì sao, sau khi nhận được bổ nhiệm chức vụ mới tại triều, thoát nhìn thần sắc áo não, hết sức không vui, dù sao quyền vị của Đốc Chủ Đông Xưởng cao hơn cấm y Đô Đốc. Nhưng sau khi trở về phủ, đêm đó hấn mở tiệc vui vẻ với người nhà, nhìn qua không hề có vẻ thất vọng chút nào, sáng hôm sau thần thái sáng láng đi nha môn Cẩm Y Vệ.

- Tần Đô Đốc thật là thần tử chất phác thuần thành!

Tôn Thừa Tông và Từ Quang Khải tiến thêm một bước kiên định lòng tin, xem ra trước đây có một ít điều không hiểu và hiểu lầm đối với đông ông, thuần túy là vì mình lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, vì thế bọn họ cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Tần Lâm triển khai chinh đồn ở nha môn Cẩm Y Vệ vô cùng dứt khoát, Hồng Dương Thiện, Mã Bân, Điều Thế Quý, Hoa Đắc Quan gặp phải chèn ép sau khi hấn rời đi trước kia, hiện tại thấy đều gà chó thắng thiên: Hồng Dương Thiện thắng Chỉ Huy Sứ, quan chương ấn Bắc Trấn Phủ Ty, Mã Bân thắng Chỉ Huy Sứ, quan chương ấn Nam Trấn Phủ Ty, Điều Thế Quý, Hoa Đắc Quan thắng cấm y Thiên Hộ.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực thủy chung theo bên cạnh Tần Lâm, hiện tại cũng vượt cấp thắng Chỉ Huy Đồng Tri, trở thành đường thượng quan Cẩm Y Vệ đường đường chính chính, có thể đảm đương một mặt.

Hấn lại điều Hàn Phi Liêm từ Thiên Hộ Sở Nam Kinh vào kinh sư, thăng Chỉ Huy Thiêm Sự Cẩm Y Vệ, lại tra được Thạch Vi Thạch Bá Hộ Bá Hộ Sở Kỳ Châu năm xưa, hôm nay đã treo hàm Thiên Hộ lĩnh Phó Thiên Hộ sự ở Thiên Hộ Sở Hồ Quảng, Tần Lâm định điều y vào kinh sư, thăng Chỉ Huy Thiêm Sự. Dĩ nhiên hai vị này ở cách khá xa, mệnh lệnh phát tới đó, chờ bọn họ mang theo cả nhà gồng gánh vào kinh suy đoán ít nhất phải hai tháng sau.

Nhớ năm xưa, có lẽ Thạch Vi Thạch Đại nhân không ngờ có ngày hôm nay...

Sở dĩ Tần Lâm có thể triển khai chinh đồn thẳng tay như vậy là vì hần từ Đốc Chủ Đông Xưởng điều nhiệm cầm y Đô Đốc, chức quyền có điều rút xuống dưới tình huống hoàn toàn chưa hề sai phạm, cho dù là Vạn Lịch lúc này cũng không tiện cài người của mình vào Cẩm Y Vệ nữa, cho nên để mặc Tần Lâm làm gì thì làm.

Bên Thiên Thai tiên sinh Cảnh Định Hướng lại là một quang cảnh khác, mới vừa vào kinh trước hết lật đổ Trương Kinh, sau đó lại đạ hặc Tần Lâm, hơn nữa đều thu hoạch thành công, quả thật là kinh thiên ngọc trụ, giá hải kim lương của bản triều.

Vốn là tuy thanh danh Thiên Thai tiên sinh lớn thật, nhưng rốt cuộc uy lực như thế nào, sĩ lâm thanh lưu trong triều vẫn còn nghi vấn. Nhưng cứ như vậy không còn ai nghi ngờ gì nữa, tôn sùng lão nhân gia là Thái Sơn Bắc Đẩu, nhất thời toàn triều ngưỡng vọng, uy vọng như rồng, danh tiếng mạnh mẽ, trong lúc nhất thời không còn ai tranh lại được.

Vạn Lịch càng cảm thấy lòng thoải mái, mất đi Trương Kinh không khỏi tiếc nuối, nhưng Thiên Thai tiên sinh cũng có thể ngăn được Tần Lâm. Lần này vừa ra tay đã đánh hần rơi từ vị trí Đốc Chủ Đông Xưởng xuống, đổi lại là tâm phúc hệ chính của mình Lạc Tư Cung, thật là buồn ngủ gặp chiếu manh.

Thế nhưng đám sĩ lâm thanh lưu kia thật sự ép người quá đáng, tương lai làm thế nào thực hiện cam kết đối với Trịnh Trinh, thực hiện phế trưởng lập ấu đây?

Vạn Lịch nghĩ đến tình cảnh Cảnh Định Hướng dẫn dắt trăm quan quỳ gối bên ngoài ngo môn, tiếng kêu truyền vào cung cấm như núi đổ biển gầm, cùng với cảnh tượng Dư Mậu Học điên cuồng thóa mạ văng bước bọ trong ngự thư phòng, thật sự trong lòng có hơi sợ.

Sợ gì gặp đó, trong lúc Vạn Lịch đang lo lắng, Cảnh Định Hướng phát ra phát súng thứ ba.

Thỉnh sách lập Thái tử để định quốc bản!

Đây mới gọi là lạy ông tôi ở bụi này, Vạn Lịch sợ gì gặp đó, bây giờ thanh lưu lật đổ Trương Kinh lại kèm chế Tần Lâm, đang lúc khí thế cao vút, kết quả Cảnh Định Hướng lại tiếp tục dẫn dắt thanh lưu nhắm thẳng vào Vạn Lịch.

Lúc bọn họ truy sát Giang Lăng đẳng,

Ta không nói gì, bởi vì ta không phải là Giang Lăng đẳng.

Lúc bọn họ truy sát quyền yêm,

Ta không nói gì, bởi vì ta không phải là quyền yêm.

Lúc bọn họ truy sát gian nịnh,

Ta không nói gì, bởi vì ta không phải là gian nịnh.

Cuối cùng bọn họ chạy ta tới,

Đã không có ai có thể nói chuyện vì ta.

Nếu như Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân biết sau này mục sư Martin Niemöller viết bài thơ trên trong trại tập trung của phát xít Đức, nhất định sẽ lệ rơi đầy mặt ngậm nga.

Nghĩ đến tình cảnh quần thần công phần bên ngoài ngo môn, nghĩ đến cái miệng rộng thối tha của Dư Mậu Học, Vạn Lịch Hoàng đế ngồi cửu ngũ chí tôn lại có cảm giác không rét mà run.

- Ôi, bệ hạ đã có vài sợi tóc bạc, vì sao lo lắng quá độ như vậy... Thật không biết năm xưa lúc Trương tiên sinh còn sống, tình cảnh là như thế nào...

Lúc Trịnh Trinh hầu hạ Vạn Lịch không biết vô tình hay cố ý nói một câu như vậy, sau đó nàng liền thấy chân mày Vạn Lịch giật giật.

Đột nhiên Vạn Lịch kinh hãi phát hiện, nhớ lại năm xưa quả thật mình không có quyền bính gì, nhưng Trương Cư Chính đều làm tất cả chuyện nên làm, các văn thần thanh lưu cũng thành thật dâng hoàng, trừ chuyện đoạt tình lẫn đó ra không hề có vấn đề gì lộn xộn. Ôi, ngược lại bây giờ tới phiên mình cầm quyền...

1105. Chương 1105: Thỉnh Anh Độc Sư

Quyền bính Ty Lễ Giám giảm nhiều, Trương Thành không dám vọng động, Tần Lâm có Lạc Tư Cung và thanh lưu văn thần chế ước, nội các Phụ Thần cũng bị thanh lưu kèm chế, nhưng ai sẽ chế ước đám thanh lưu văn thần không sợ trời không sợ đất, miệng thối hơn bất kỳ ai, lấy chuyện lừa gạt đình trượng Hoàng đế làm vinh đây? Từ sau khi Thiên Thai tiên sinh Cảnh Định Hưởng vào kinh lấy được một loạt thắng lợi, dường như lão đã hóa điên.

Ba chữ Giang Lăng đẳng không tự chủ được nổi lên trong đầu Vạn Lịch, những người này đủ phân lượng, lại thể bất lưỡng lập với cự đẳng thanh lưu. Tần Lâm là võ thần cũng không thể lợi dụng lực lượng của bọn họ, hơn nữa còn có Cảnh Định Hưởng cầm đầu thanh lưu chế ước, Lạc Tư Cung chưởng Đông Xưởng cũng là tâm phúc của mình...

Không lâu sau, lúc Tần Lâm đang ôm nữ nhi mới vừa sanh, trấn an Từ Tân Di miệng trẻ môi, buồn buồn không vui, thỉnh linh nhận được thư đến từ Ninh Tú cung: bệ hạ đã có ý diệt sạch người Giang Lăng đẳng.

- Chuyện gì vậy?

Từ Tân Di buồn bực hỏi.

- Không có gì.

Tần Lâm vò nát tờ giấy trong lòng bàn tay, dùng đầu ngón tay trêu chọc con gái bụ bẫm:

- Tiểu Công chúa của ta ơi...

Hắn không biết người định không bằng trời định, Tần Lâm đang định ra sức bố trí triển khai, tin tức từ phía Nam truyền về đã cắt đứt hành động của hắn.

Về phía Nam Quỳnh Châu là Đông Nam Hải, đường biển chủ yếu của con đường tơ lụa ở mặt Đông, ngay từ triều Tần đầu tiên trong lịch sử Trung Quốc, ngư dân cần lao đã đưa thuyền ra đó chở hàng, vượt qua Đông Nam Á đi tới Ấn Độ.

Hơn ngàn năm qua, đời Hán nổi tiếng về tơ lụa, đời Đường nổi tiếng về đồ sơn mài, đời Tống là trà và đồ sứ, trải qua con đường biển này vận chuyển tới Trung Đông, châu Âu. Mà bông vải Ấn Độ, hồ tiêu Nam Dương và đủ loại đặc sản Trung Đông, châu Âu cũng theo con đường này vận chuyển ngược tới Quảng Châu, Tuyền Châu và Hàng Châu.

Nhớ năm xưa Trung Quốc như mặt trời ban trưa, Đại Minh vận quốc hưng thịnh, hạm đội khổng lồ của Tam Bảo thái giám mệnh mông cuồn cuộn bảy lần hạ Tây Dương. Dọc theo bờ bán đảo Trung Nam đến Hồng Hải, các nước triều cống lớn nhỏ có đến ba mươi hai, biển Nam Trung Quốc thật sự là hồ của Trung Quốc.

Thế nhưng tới năm Gia Tĩnh thế nước suy sụp, từ eo Malacca về phía Tây bị thực dân phương Tây chiếm đoạt, các nước triều cống đoạn tuyệt lui tới. Ngay cả Nam Hải nằm trong phạm vi thế lực hải thương truyền thống của Trung Quốc cũng có cờ của hạm đội Tây Ban Nha, Bồ Đào Nha tung bay, hoành hành ngang ngược. Thậm chí đảo Luzon gần trong gang tấc cũng bị Tây Ban Nha chiếm cứ, trở thành đại bản doanh cho bọn thực dân tiến hành thống trị Viễn Đông.

Hiện tại phía Đông Chiêm Thành trên Nam Hải, phân hạm đội hải quân Tây Ban Nha Viễn Đông gồm mười một chiếc chiến hạm chủ lực cùng bảy chiếc thuyền bè phụ trợ đang nghênh ngang tuần hành trên mặt biển. Với võ lực hùng mạnh một đại chiến hạm Galen, bốn chiếc chiến hạm chủ lực, sáu chiếc chiến hạm tốc độ cao, đế quốc Tây Ban Nha hoành hành vô ngại trên mặt biển, ngạo mạn chinh phục thế giới.

Trên boong thuyền chiến hạm Poseidon cầm đầu, Tổng Đốc Phí Dịch Nam Đức Bá tước cầm đầu quân đội Tây Ban Nha chinh phục Viễn Đông đồn trú ở Manila, đầu đội nón cắm lông, thân mặc lễ phục thêu chỉ

vàng tua vàng, quần dệt bằng tơ lụa bó sát đùi, lưng đeo kiếm Tây Dương chuôi có tua vàng, nhìn qua giống như một con gà trống ngũ sắc sắc sỡ.

Phí Địch Nam Đức giờ ống nhòm bằng đồng lên quan sát mặt biển ngoài xa, nơi đó có hai chiếc thuyền kiểu Quảng Đông cỡ trung giương cờ ngũ sắc của Ngũ Phong hải thương. Mới vừa trông thấy cột buồm cao vút tầng mây của đại chiến thuyền Tây Ban Nha bên này, bọn họ liền bắt đầu chuyển hướng thoát đi, thậm chí từ ống nhòm có thể nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng thất thổ hỗn loạn trên boong thuyền đối phương

Gần đây Tổng Đốc Tây Ban Nha ở Viễn Đông thông qua người Bồ Đào Nha ở Macao thông báo cho chính phủ triều Minh ở địa phương Quảng Đông, yêu cầu thế lực Trung Quốc rút lui ra khỏi Miến Điện. Trước khi có được câu trả lời chắc chắn hài lòng, hạm đội Tây Ban Nha sẽ thi hành chính sách phong tỏa, khai hỏa với tất cả thuyền treo cờ Trung Quốc.

Đã có không ít thương thuyền bị Tây Ban Nha bắt làm tù binh hoặc là đánh chìm xuống biển, thủy thủ vô tội bị đối đãi tàn khốc, khó trách hai chiếc Quảng thuyền này kinh hoàng thất thổ như vậy.

- Ha ha ha, thượng đế phù hộ đế quốc Tây Ban Nha, đám khỉ da vàng Viễn Đông không phải là đối thủ của quân chính quy đế quốc!

Phí Địch Nam Đức cười lớn để ống nhòm xuống.

Quả thật y có tư cách kiêu ngạo, chiến hạm Poseidon dưới chân y là chiến hạm Galen số một vô địch hạm đội, trang bị tám khẩu Cannon hạng nặng đầu đạn nặng 50 pounds, mười sáu khẩu Bì Lý Nhĩ pháo, ba chục khẩu Khẩu Phi Lâm pháo, uy lực của một đợt bắn thừa sức chìm một thành nhỏ vào trong biển lửa. Pháo đài trên biển này là niềm tự hào của người Tây Ban Nha tại Viễn Đông, cũng là bóng ma trong lòng vô số người bị thực dân chèn ép xâm lược.

Không chỉ có như vậy, cuối thế kỷ Mười Sáu, Tây Ban Nha không hổ là đế quốc thực dân hùng mạnh tung hoành ba đại dương năm đại châu, chiến hạm Poseidon thậm chí còn cả thủy thủ chỉ phân hạm đội Viễn Đông thấy đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, giỏi về hải chiến. Hơn nữa trên các chiến hạm đều chở theo bộ binh Tây Ban Nha, sau khi bọn họ lên bờ xếp thành phương trận, trường mâu lóe ra hàn quang sáng chói, hỏa thương chĩa tua tủa lên trời như rừng, trong trăm năm qua đã từng làm vô số địch nhân cảm thấy sợ vỡ mật.

Tư lệnh hạm đội Tập Mai Nhĩ vẫn lẳng lặng đứng bên cạnh Bá tước tướng quân, lúc này khẽ khom lưng nhắc nhở:

- Ít nhất ở trên biển, hải quân đế quốc là vô địch.

Phí Địch Nam Đức ngăn người ra, hiểu ý Tập Mai Nhĩ, hỏa thương thủ Tây Ban Nha chiến đấu thử dò xét ở Miến Điện, đã gặp phải địch nhân hùng mạnh trước đó chưa từng có.

Quan chỉ huy bộ binh Thượng tá Gia Nhĩ Đức Nặc nhất thời đỏ bừng mặt, tỏ vẻ hậm hực nói:

- Tập Mai Nhĩ tướng quân, xin đừng vũ nhục bộ binh đế quốc, trong chiến đấu sắp tới ta sẽ chứng minh điểm này.

- Được rồi được rồi, hai vị đều là dũng sĩ được thượng đế che chở.

Phí Địch Nam Đức cười khoát khoát tay, chuyển sang đề tài khác:

- Chỉ có những người Bồ Đào Nha khiếp đảm kia, tốc độ hành động thật sự chậm đến đáng thương, chúng ta chờ tới bây giờ vẫn không nhìn thấy bóng dáng của bọn họ.

Tập Mai Nhĩ cười lạnh:

- Phân hạm đội Bồ Đào Nha do Bội Lôi Tư chỉ huy, ta biết tên này, y là một phần tử phục quốc Bồ Đào Nha không sai vào đâu được, có lui tới với Ấn Lý Khắc giáo chủ, Bồ Lạp Càn Tất Công tước làm người ta chán ghét, ta nghĩ ngờ y sẽ cố ý trì hoãn thời gian.

Dưới sự uy hiếp của hạm đội địch hùng mạnh, người Bồ Đào Nha không dám giở trò gì.

Phí Địch Nam Đức Bá tước là một người rất tin vào chủ nghĩa Machiavelli, tin tưởng thực lực có thể giải quyết hết thảy, y chợt rút bội kiếm ra:

- Nếu như một tháng sau bọn họ vẫn chưa đến, ta sẽ thôi không phong tỏa, triển khai tấn công một mình! Đánh tan hải quân Trung Quốc và chủ lực Ngũ Phong hải thương, bức bách bọn họ ký kết hiệp nghị dưới thành.

Yêu cầu ngang ngược của người Tây Ban Nha làm quan phủ địa phương Quảng Đông vô cùng khó xử. Bọn họ biết lần này phiền phức lớn, hết thảy thủ đoạn khéo léo từ chối hoặc tranh cãi đều không có hiệu quả. Mà mấy chiếc thuyền mục nát lâu năm không tu sửa của Thủy sư Quảng Đông và đám quan binh chưa từng trải qua chiến trận, tuyệt đối không thể nào là đối thủ của bọn man di.

Ngoài ra quan phủ địa phương, thương nhân có muôn vàn liên hệ với buôn bán đường thủy, hiện tại người Tây Ban Nha phong tỏa mặt biển, mỗi một ngày tạo ra cho bọn họ tổn thất to lớn không gì bù đắp được.

Vì vậy quan phủ địa phương Quảng Đông cho thấy hiệu suất cao trước đó chưa từng có, cơ hồ không hề trải qua thảo luận hay tranh cãi, vượt qua hết thảy đảng tranh cũ mới cùng nhau liên thủ chống lại giặc ngoài. Vừa bắt đầu làm đủ thứ chuẩn bị trước trận chiến, lại đem tin xấu hỏa tốc bảy trăm dặm báo về kinh sư cực kỳ nhanh chóng.

Tần Lâm thân là chương Cẩm Y Vệ sự, tình báo lớn nhỏ trên cả nước thấy đều tập trung trên bàn hắc. Bất quá hắc nhận được tin tức cũng không phải là văn thư quan địa phương phủ cấp báo hoặc là báo của Binh bộ, mà là đến từ Ngũ Phong hải thương. Tin tình báo được đường biển truyền tới còn sớm hơn cả tin hỏa tốc bảy trăm dặm.

Rất nhanh Binh bộ cũng nhận được tin hỏa tốc bảy trăm dặm, tin tức nhanh chóng truyền ra ở kinh sư, lực chú ý của các phe lập tức chuyển đến vùng biển phía Nam.

Nhờ có nỗ lực không ngừng của cố Thủ Phụ Trương Cư Chính và Tần Lâm, Kim Anh Cơ, bây giờ triều Đại Minh đã hoàn toàn mở ra hải cấm, hơn nữa các phe đều lấy được ích lợi thật lớn trong chuyện buôn bán đường biển: thu nhập nội khố của Vạn Lịch để có một phần lớn đến từ Thị Bạc ty, thuế thu của Hộ bộ cũng gia tăng không ít. Dù địa chủ thương nhân một dãy Giang Nam bị tước đi đặc quyền buôn lậu lũng đoạn dần dần, nhưng bọn họ thông qua trồng bông nuôi tằm, dệt vải cũng có thể kiếm được một khoản lợi nhuận khá phong phú.

Tần Lâm lại càng không cần nói, Ngũ Phong hải thương toàn dựa vào hải mậu chống đỡ, mà lợi nhuận của Tào Bang cũng có một phần rất lớn đến từ hải mậu khắp Nam Bắc.

Truyền thống hải mậu Trung Quốc có hai con đường, Đông Dương đến Triều Tiên Nhật Bản, Tây Dương đến Đông Nam Á, Ấn Độ thậm chí tận dọc theo bờ Phi Châu. Dù sao Triều Tiên và Nhật Bản nước nhỏ dân nghèo, hạn ngạch mua bán tương đối có hạn, tuyến Tây Dương địa phương rộng lớn dân số đông đảo mới là nguồn gốc ích lợi chủ yếu.

Bây giờ người Tây Ban Nha phong tỏa Nam Hải coi như đã chặn cổ con đường buôn bán Tây Dương, toàn tuyến cơ hồ tê liệt. Bất kể triều đình hay là dân gian đều chịu áp lực cực lớn.

Tỷ như dân chúng Giang Nam trồng dâu nuôi tằm, dệt vải, một khi con đường tơ lụa trên biển đoạn tuyệt, bao nhiêu dân chúng sẽ lâm vào cảnh tử thất thu cho tới phá sản?!

Bứt một sợi tóc động khắp toàn thân, triều đình lập tức triển khai kế hoạch đối phó.

- Há đâu có lý như vậy, người Tây Ban Nha hoành hành ngang ngược, trầm, trầm há có thể dung cho!

Vạn Lịch hậm hực đi tới đi lui ở Dưỡng Tâm điện, gương mặt mập giận xanh mét.

Năm đó Tây Di đoạt Malacca, hơn ba mươi nước triều cống từ Malacca về phía Tây bị cắt đứt đường lui tới. Hiện tại người Tây Ban Nha phong tỏa Nam Hải, sẽ có thêm bao nhiêu nước bị cắt đứt đường lui tới nữa? Thánh thiên tử tại vị, Tứ Di tới triều bái, nếu như các nước triều cống đoạn tuyệt, mặt mũi của Vạn Lịch coi như mất sạch.

Bất quá vị thiên tử này càng đau lòng túi tiền mình hơn, năm xưa Trương Cư Chính đã định quy củ: một nửa thu nhập Thị Bạc tỵ vào nội khố, một nửa vào Hộ bộ. Hiện tại con đường mua bán bị cắt, không thể buôn bán lấy đâu ra thu nhập?!

Nghĩ đến số bạc trắng tinh trong nội khố, Vạn Lịch liền cảm thấy nhức nhối trong tim.

Lần này là hoàn toàn mất sạch mặt mũi.

Không được, phải đánh lại!

Phái người nào đi bây giờ!?

Ba Phụ Thần nội các Thân Thời Hành, Hứa Quốc, Vương Tích Tước, lại thêm tân nhậm Binh bộ Thượng Thư Vương Nhất Ngạc, vào lúc này ngơ ngác nhìn nhau, thần sắc có vẻ lúng túng, bị Vạn Lịch hỏi bèn cùng nhau khom người kêu bệ hạ thánh minh.

Các Lão nổi danh tượng đất, Thượng Thư nổi danh tượng gỗ, không ai nhịn được.

Đầu Vạn Lịch lại bắt đầu đau, tức giận nổ phổi nói:

- Ba vị lão tiên sinh, Vương Thượng Thư, các người hãy nghĩ ra chủ ý thay trẫm! Là hòa hay chiến, nếu đánh phải đánh thế nào, phái người nào đi chủ trì đại cục, hãy nói lời thật đi!

Thân Thời Hành cười cười, vuốt vuốt chòm râu dê bạc trắng:

- Người thì cũng có, đáng tiếc bây giờ không thuận tiện, mới vừa bị thanh lưu đạn hặc, lão thần e rằng hần đã tâm tàn ý lạnh...

Tần Lâm!

Vạn Lịch làm ra vẻ bình tĩnh ngộ, thật ra thì trong lòng y đã sớm nghĩ đến, chỉ là muốn Thân Thời Hành nói ra mà thôi.

Vị Vũ Xương Bá này nổi danh toàn triều có sở trường chiêu an Tứ Di, biết rành rẽ chuyện Nam Hải như lòng bàn tay, ngay cả Ngũ Phong hải thương cũng là do hần chiêu mộ. Nghe nói Tần Lâm có quan hệ mập mờ với vị Tuyên Ủy Sứ Doanh Châu xinh đẹp tuyệt luân kia, trừ hần ra còn ai có khả năng làm chuyện này?!

Thế nhưng lần trước Tần Lâm bị Cảnh Định Hương công kích, mất chức Đốc Chủ Đông Xưởng, uất ức nhận chức cấm y Đô Đốc. Bây giờ gọi hần xuôi Nam đốc chiến, người ta chịu ra sức sao?

Ngay cả bản thân Vạn Lịch cũng cảm thấy có hơi khó nói.

Trong lòng Thân Thời Hành lại biết rất rõ ràng, Tần Lâm bố trí kín đáo, tính toán khắp nơi vất vả lắm mới lật đổ được Trương Kinh. Hiện tại hần đang vươn dài chân tay ở kinh sư, e rằng không chịu rời khỏi trung tâm quyền lực này.

Nhưng vào lúc này, thái giám bên ngoài mang vào một bản tấu chương, đi như chạy:

- Thông Chính ty chuyển tới cấp bản, các vị lão tiên sinh không có ở nội các nên tiểu nhân đưa thẳng tới đây. Nam Hải có chuyện, cấm y Đô Đốc Tần Lâm tự thỉnh ra sức!

Tần Lâm tự thỉnh xuôi Nam đốc sư!

Tin tức này truyền ra lập tức làm cho vô số người kinh hải trợn tròn mắt.

Triều cục hiện tại biến đổi liên tục, Ty Lễ Giám Trương Kinh, Cấm Y Vệ Lưu Thủ Hữu mới vừa rơi đài, khí thế sĩ lâm thanh lưu gia tăng mạnh mẽ. Tranh quốc bản thắng bại chưa định, các phe đều nhìn chằm chằm đại cục kinh sư, hần không thể khuấy động thật mạnh kinh sư mây khói này, mưu chuyện giàu sang mấy chục năm tương lai.

Về phần thế cục Nam Hải, không ai thềm để ý tới. Dù sao Tây Di cũng chỉ là chuyện vặt bên ngoài, triều đình nơi kinh sư nổi lên sóng gió mới là đất dụng võ của bậc anh hùng.

Thế nhưng vào thời khắc máu chốt này Tần Lâm lại tự thỉnh đốc sư, bốn ba vạn dặm, làm vậy để làm gì?! Huống chi hắn lại khác với những người khác, Lạc Tư Cung thăng điều Đông Xưởng, Tần Lâm đổi chương Cẩm Y Vệ, hai bên đều bận rộn thanh lý người cũ, bổ nhiệm thân tín. Các phe các phái cũng chờ xem long tranh hổ đấu giữa Xưởng Vệ, Tần Bá gia đột ngột bỏ đi như vậy chẳng lẽ có ý tránh lui chín mươi dặm?!

1106. Chương 1106: Lấy Lui Làm Tiến

- Dù sao Tần Bá gia cũng còn trẻ tuổi, quá trẻ tuổi!

Anh Quốc Công Trương Nguyên Công lắc đầu một cái rất là tiếc nuối, lại thở dài thật dài:

- Hắn muốn bắt chức Hoắc Phiêu Diêu năm xưa, nhưng triều Đại Minh hiện tại của chúng ta không phải là triều của Hán Võ Đế ngày trước. Tần Bá gia đã có công lao khoáng thế Bắc định Thổ Mặc Xuyên, Nam bắt Mãng Ứng Lý, vốn không cần nóng lòng lập công làm gì. Lần này người khác tránh không kịp, hắn lại tự thỉnh xuôi Nam đốc sư, cần gì phải khổ như vậy?!

Trương Nguyên Công nói lời nói này trong vườn hoa Định Quốc Công phủ, lúc đám huân quý kinh sư chúc thọ cho Định Quốc Công Từ Văn Bích. Câu ‘triều Đại Minh hiện tại của chúng ta không phải là triều của Hán Võ Đế ngày trước’ toát ra oán khí không ít. Thành Quốc Công Chu Ứng Trinh chết thảm, cơ hồ rõ ràng là bị Trương Kinh mưu hại, nghe nói lúc ban đầu Vạn Lịch còn muốn giả đại qua ải tha cho y. Ngược lại Trịnh Quý Phi thay đổi căn khôn, không hỏi thương sinh hỏi phụ nhân, làm cho đám huân quý nghĩ như thế nào?

Trương Nguyên Công là bằng hữu Chu Ứng Trinh, y cũng kiếm được ích lợi không nhỏ từ con đường tơ lụa.

Từ Đình Phụ bưng chén rượu cùng phụ thân tiếp khách, nghe nói như thế bèn nhíu mày một cái. Nếu như vào mấy năm trước... nếu như vào mấy năm trước, chắc hẳn suy nghĩ của y cũng giống như Trương Nguyên Công, nhưng bây giờ y không nhìn được bên đứng ra biện hộ thay Tần Lâm:

- Tần cô nương...

Lời còn chưa dứt đột nhiên chân y bị phụ thân Từ Văn Bích đạp một cái. Lão Quốc Công đáng vẻ ngà ngà đưa mắt ra hiệu cho y vô cùng giáo hoạt, không có chút gì là say.

Từ Văn Bích bưng chén rượu, lúc nói chuyện với Trương Nguyên Công lại toát ra vài phần men say:

- Ừm, mọii tượng của lão phu thiếu niên đắc chí, hành sự vẫn có phần nôn nóng. Có lẽ là hắn khao khát lập công, muốn sớm leo lên địa vị ngang với chúng ta, ha ha ha...

Các tân khách nghe vậy thấy đều le lưỡi, Từ Văn Bích Định Quốc Công, Trương Nguyên Công Anh Quốc Công, thì ra Tần Lâm được phong Bá tước còn chưa thỏa mãn, muốn làm Quốc Công!

Chỉ bất quá Quốc Công không phải là khai quốc công thần hoặc phò nguy định khó sẽ không được phong. Tần Lâm trông cậy vào đánh Tây Di để leo lên thêm một tầng lầu, e rằng đã tính sai rồi... Ôi, dù sao vẫn là người tuổi trẻ tràn đầy nhiệt huyết...

Sĩ lâm thanh lưu uống rượu tìm hoa ở Hoa gia hẻm Câu Lan, bởi vì nơi này có vị cô nương loáng thoáng có ba phần tương tự hoa khôi nương tử Đỗ Mỹ.

Lưu Đình Lan ý hồng ôi thúy đã có mấy phần say, đột nhiên vút chén rượu đi:

- Rốt cục tên Tần Lâm kia tính toán chuyện gì đây, ta cũng không tin hắn có lòng tốt gì...

Triệu Dụng Hiền, Giang Đông Chi, Ngô Trung Hành ngơ ngác nhìn nhau.

Cái gọi là cự đảng thanh lưu cũng tức là hình thức ban đầu của Đông Lâm đảng sau này, hơn phân nửa thành viên quê quán ở Nam Trục Lệ, Chiết Giang... đại biểu cho ích lợi của đại địa chủ và phú thương cự cổ Giang Nam. Lần này Tây Di phong tỏa mặt biển, nhất thời hải mậu đoạn tuyệt, tơ lụa, lá trà, đồ sứ Giang

Nam tiêu thụ sát giảm, uy hiếp nghiêm trọng tới lợi ích của bọn họ. Cho nên khi nghe nói vị năng thần có sở trường chiêu an Tứ Di là Tần Lâm tự thỉnh đốc sư, ấn tượng của bọn họ về hắn cũng có thay đổi, nên giọng điệu cũng tự nhiên đổi theo.

Duy chỉ có Lưu Đình Lan khiến người đi Tần phủ đòi hai nha hoàn lại và đầu vào vách, oán niệm trong lòng sâu nặng vô cùng.

Uổng cho y không biết một trong hai nha hoàn là giáo chủ Ma giáo hiện nhiệm, nếu như thật sự lấy về chắc chắn một mảnh xương cũng không còn.

- E hèm...

Cố Hiến Thành đằng hắng hai tiếng hấp dẫn sự chú ý của mọi người:

- Đây là Tần tặc muốn tránh họa, Thiên Thai tiên sinh vạn dặm về kinh, mang theo khí thể như sấm sét, nhất cử dập tắt quyền yểm Trương Kinh, gian nịnh Lưu Thủ Hữu, Tần tặc vong hồn táng đảm, vì vậy trốn sang nhận chức cấm y Đô Đốc. Nhưng lòng hắn vẫn còn thấp thỏm không yên, đúng lúc Nam Hải có chuyện bèn tự thỉnh đốc sư, muốn tạm lánh mũi nhọn của Thiên Thai tiên sinh. Chúng ta trừ ác phải trừ tận gốc, lúc này phải thừa thắng truy kích, chớ hủy bỏ nửa đường!

Mọi người chợt hiểu ra, rồi rít gât đầu khen phải, loại thất phu không hiểu lẽ nghĩa liêm sỉ như Tần Lâm làm sao có thể có lòng tốt được. Rõ ràng chính là bị sợ vỡ mật, muốn tạm thời rời đi đất kinh sư thị phi.

Cố Hiến Thành dứt lời liền tỏ vẻ vô cùng khao khát nhìn tân nhậm Thiêm Đô Ngự Sử Lưu Thể Đạo và Hộ bộ Chủ Sự Chu Ngô Chính. Thân phận Cảnh Định Hương cao quý bậc nào, dĩ nhiên không thể nào tới tham dự hoa tửu, hai vị này lại là môn sinh tâm phúc của lão, có thể đại biểu lão sư.

Lưu Thể Đạo cùng Chu Ngô Chính trao đổi ánh mắt với nhau, tỏ vẻ ngẫm hiểu.

- Cố huynh, chứ vị nhân huynh...

Lưu Thể Đạo chấp tay một cái, cau mày nói:

- Hôm trước gia sư từng nói, chuyện sách lập quốc bản quan hệ tới vận nước hưng suy mấy trăm năm sau này. Hiện tại Trương Kinh Lưu Thủ Hữu đã ngã, Tần Lâm hồn phi phách tán, chỉ có quốc bản chưa định lập, chúng ta có thể phát lực từ đây. Chỉ cần quốc bản xác lập, một hai tên gian nịnh có chi đáng kể...

Các vị thanh lưu danh sĩ thấy đều khen hay, tranh quốc bản về đạo nghĩa là duy trì cương thường Nho gia, về hệ phái là sĩ lâm thanh lưu phải tranh, về mọi người còn là công lao ủng lập, thử hỏi cõi đời này còn có công lao gì lớn hơn ủng lập?

Đáy mắt Cố Hiến Thành lộ ra vẻ thất vọng, bất quá rất nhanh lại phần chấn tinh thần, thương nghị với các vị bằng hữu làm thế nào phát động một thể công mới thúc giục Vạn Lịch sách lập Thái tử dưới sự dẫn dắt của Thiên Thai tiên sinh.

Đông tập sự xuống.

Bên trong nha thự bất cứ lúc nào cũng có vẻ u ám, tân nhậm Đốc Chủ Lạc Tư Cung cười to ha hả trước mặt đám tâm phúc:

- Tên Tần Lâm này thật sự không có gan, bị đám tú tài chua kia hù dọa một phen đã chạy tới phía Nam đốc sư, đây rõ ràng là chấp tay nhường lại Xưởng Vệ.

Trước đây có lúc mặc dù Lạc Tư Cung phần hận nhưng cũng có chút bội phục thậm chí còn sợ hãi Tần Lâm. Thủ đoạn xử án của đối phương như thần, can đảm cấu kết giáo chủ Ma giáo làm y tự thẹn không bằng.

Nhưng bây giờ cuối cùng trong lòng vị Lạc Đô Đốc này đã trở lại cân bằng: Tần Lâm sợ thanh lưu! Hừ, Lạc mỗ sẽ không sợ đám tú tài chua lét kia!

- Đốc Chủ inh!

Mấy tên tâm phúc cười bồi lộ rõ vẻ nịnh bợ, lại nói:

- Tần Lâm thánh quyền đã suy, dĩ nhiên sợ hãi thanh lưu đạn hặc. Đốc Chủ giản tại để tâm, sợ gì tú tài bóng gió?!

Lạc Tư Cung rất là tự đắc gặt đầu một cái, trong lòng bắt đầu tính toán từ trước đến nay Xưởng Vệ một thể, Đốc Chủ Đông Xưởng vốn đã đè ép cấm y Đô Đốc một bậc. Hiện tại Tần Lâm sắp cách xa kinh sư, mình dứt khoát đại hiển thần thông, nắm giữ toàn bộ Xưởng Vệ trong lòng bàn tay mới được...

Hẻm Thảo Mạo, bên trong phủ đệ Tần Lâm.

Vĩnh Ninh Công chúa vẫn tỏ ra nhút nhát e lệ như trước, bất quá có lẽ là vui sướng vì thoát khỏi chốn lao lung, có lẽ được ái tình tươi mát, mặt trái xoan hơi mượt mà hơn, da dẻ cũng hồng hào hơn trước.

Cửa thư phòng Tần Lâm, hai tay Vĩnh Ninh đang bưng một chén sứ, cúi thấp đầu then thùng khép nép gọi:

- Tỷ, tỷ phu, còn chưa ngủ sao, Vĩnh Ninh vừa nấu chén canh hạt sen, có thể trừ hỏa sáng mắt...

Tần Lâm ngẩng đầu cười xấu xa, cho dù Vĩnh Ninh đã tới phủ mình ở nhưng thủy chung hẳn không hề nhắc nàng đổi cách xưng hô. Đáng thương tiểu di muội không biết là kẻ, vẫn xưng là tỷ phu, thỏa mãn tâm tư tà ác của Tần Lâm.

Trương Tử Huyền cũng đang trong thư phòng, liếc Tần Lâm một cái, lại nhìn về phía Vĩnh Ninh mỉm cười:

- Thế nào, không có của tỷ tỷ sao? Nếu muội thiên vị, tỷ tỷ sẽ thất vọng.

Vĩnh Ninh giật mình ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện Trương Tử Huyền, lộ vẻ then thùng thấp giọng nói:

- Tỷ tỷ chớ nói đùa, muội sẽ mang tới một chén nữa.

Dứt lời nàng đặt chén canh lên bàn Tần Lâm thật nhanh, sau đó xoay người đi như bay. Nàng cúi gằm đầu, phía sau cổ áo lộ ra một đoạn cổ đã trở nên hồng phấn vì xấu hổ.

Nàng vẫn còn xấu hổ như vậy.

Trương Tử Huyền thấy vậy dở khóc dở cười, gõ đầu Tần Lâm đang cười xấu xa một cái:

- Ngốc tử, huynh nhìn gì chứ, coi chừng nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản.

Tần Lâm khề vuốt ve tay ngọc mỹ nhân, tỏ vẻ thần nhiên:

- Ta nhất định phải đi Nam Hải, tuy ta không dám tự xưng anh hùng nhưng trên đời này vẫn luôn có người đi làm một số chuyện ngu ngốc được không bằng mất. Cầu lợi quốc gia quên sinh tử, há vì họa phúc lại tránh đi?!

Kinh sư là trung tâm quyền lực của cả quốc gia, đến một địa vị cao nhất định sẽ không chịu chớp mắt bỏ đi. Dù sao vào thời này tốc độ truyền tin vô cùng chậm chạp, một khi rời đi kinh sư sẽ không thể nào thi triển rất nhiều thủ đoạn, tai mắt cũng không còn linh mẫn như trước nữa. Vốn là có mười thành thủ đoạn chỉ có thể sử xuất ba thành, dễ dàng bị chính địch thừa cơ. Cho nên trừ phi vạn bất đắc dĩ, hết thấy chư công tuyệt đối sẽ không rời đi kinh sư yên vân này, nếu ai muốn về quê nhất định sẽ làm ra một bài thơ tràng giang đại hải để tỏ chí.

Thế nhưng nghĩ đến chuyện Nam Hải, đáy lòng Tần Lâm lại có ý tưởng thôi thúc mãnh liệt khiến cho hẳn không thể không đi: Đông chiêu Ngũ Phong hải thương, Bắc định Thổ Mặc Xuyên, mở lại con đường tơ lụa, lại bình định Nam Cương, vốn tưởng rằng thiên hạ trở nên thông suốt thoải mái, nhưng không ngờ rằng quán tính bản thân lịch sử hùng mạnh như vậy, vượt qua tầng tầng hiểm trở. Chỉ cho phía trước là đồng bằng có thể giục ngựa chạy thoải mái, không ngờ rằng lại có núi cao hiểm trở cản đường.

Trong trí nhớ của Tần Lâm, triều Minh cũng sẽ không phát sinh chiến tranh với Tây Ban Nha, nhưng hiện tại chiến tranh đã tới rồi, hơn nữa còn là bình định Miến Điện, lấy được đột phá khẩu ở Ấn Độ dương, từ đó sinh ra phản ứng dây chuyền... Lịch sử giống như quả bóng da, càng dùng sức đá mạnh, độ nảy tương lên của nó càng lớn.

Được rồi, cũng phải xem thử quả bóng da này có thể nảy cao bao nhiêu, không, lão tử sẽ dùng dao đâm thủng.

Chuyện Nam Hải liên quan đến khí vận văn minh Đông Tây tăng hay giảm, hết thấy chư công kinh sư không hiểu nhưng Tần Lâm lại biết, giờ phút này vẫn phải có người bắt kẻ được mất đi chống đỡ, ra sức cứu vãn, dân tộc và quốc gia này mới có hy vọng.

Nhìn mặt ngọc Trương Tử Huyền hơi lộ ra vẻ buồn rầu, hần cười cười, dùng sức véo vào bàn tay cân đối của nàng:

- Yên tâm đi, ta còn lá bài tẩy chưa lật, đến lúc đó sẽ làm cho người Tây Ban Nha giặt mình kinh hãi!

Được rồi. Trương Tử Huyền gật đầu một cái, chỉ chốc lát sau lại nhoén miệng cười:

- Thật ra thì tạm thời rời đi kinh sư cũng không phải chuyện gì xấu... Lấy lui làm tiến.

Người Tây Ban Nha cuồng bạo vô lễ, ngôn ngữ quốc thư ngang ngược tự đại, phong tỏa đường biển làm chư phiên thuộc Nam Dương không thể triều cận thiên tử, thiên triều Trung Quốc nổi trận lôi đình.

Cầm y Đô Đốc Tần Lâm tự thỉnh xuôi Nam đốc sư chinh phạt, Vạn Lịch Hoàng đế triệu đòi trước triều, Tần Lâm đối đáp lộ rõ bản sắc trung dũng. Chư phiên thuộc Nam Dương, Ấn Độ xưng thần với Trung Quốc ta, trước đây Tây Di xâm chiếm Malacca làm cho hơn ba mươi nước tuyệt cống, hôm nay lại cắt đứt đường biển, làm cho chư phiên thuộc Nam Dương không thể triều kiến thiên tử, chuyện này quả thật không thể nào nhìn được. Nên hần nguyện đốc soái Thủy Lục nhị sư đích thân chinh phạt, nếu không chiến thắng tuyệt không trở về triều.

Vạn Lịch đế nghe vậy hết sức vui mừng, dùng mấy câu thơ do Hoàng tử Gia Tĩnh đế làm tặng Mao Bá Ôn Nam chinh để khích lệ hần: Đại tướng Nam chinh đảm khí hào, lưng đeo thu thủy Nhạn Linh đao. Gió núi thổi ngang sơn hà động, tinh kỳ chớp lóe nhật nguyệt cao. Kỳ lân trên trời vốn khí phách, kiến hôi dưới đất chạy nơi nao?! Đợi đến thái bình khi trở lại, trẫm với tiên sinh cỡi chiến bào.

Hôm sau triệu tập Các Thần, Cửu Khanh đình thôi, thánh chỉ hạ: Khâm Sai cầm y Đô Đốc Thiếu Phó Vũ Xương Bá Tần Lâm đốc sư chinh phạt, ban cho vương mệnh kỳ bài, thượng phương bảo kiếm, đặc biệt cho phép tiên trăm hậu tấu, xây hồ trưởng nha kỳ, thụ lục đạo, tiết chế Thủy sư Lục sư Chiết Mân Lương Quảng, văn võ quan viên tứ phẩm trở xuống thấy nghe điều khiển.

Theo người ngoài thấy, lần này mặt rồng không thể nói là không ưu ái Tần Lâm, giao quyền có thể nói là vô cùng dứt khoát, chính là đãi ngộ cực hiếm trong hai trăm năm quốc triều, thật là một đoạn giai thoại quân thần tương đắc.

Nhưng sau khi chư công ở chốn kinh sư yên yên nghe được tin tức cảm thấy bùi ngùi cảm khái trong lòng. Cũng không phải là tuyệt đại đa số đều tán đồng với Tần Lâm, bên ngoài là thanh lưu thế lớn, bên trong là Trịnh Quý Phi được sủng ái khắp lục cung, hiện tại tranh quốc bản vẫn còn chưa ngã ngũ, làm sao có thể chớp mắt rời đi trung tâm quyền lực kinh sư như vậy?! Lại thêm Tần Lâm từ Đông Xưởng điều sang Cẩm Y Vệ, Lạc Tư Cung mới chương quản Đông Xưởng, phải nên thi triển quyền cước để củng cố quyền vị, Tần Lâm lại vứt bỏ thực quyền để chuốc hư danh. Bây giờ uy phong lẫm lẫm đốc sư Nam chinh, tương lai khái hoàn hồi triều, không biết thế cục kinh sư đã trở nên thế nào rồi.

Ngay cả Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân, lúc Tần Lâm từ tạ rời kinh, y đứng trên bệ rồng bạch ngọc thật cao ở Hoàng Cực môn nhìn theo bóng lưng Tần Lâm dần xa, suy nghĩ trong lòng cũng không khác gì mấy:

- Tên Tần Lâm này thật là hiểu chuyện thức thời, mất thấy thánh quyền đã suy lại bị thanh lưu công kích, bèn sáng suốt giữ thân rời kinh xuôi Nam đốc sư, tránh xa nơi đầu sóng ngọn gió kinh sư này. Thấy hần mấy phen vất vả lại hiểu chuyện rút người ra lui bước, trẫm cũng không so đo tính toán những chuyện ngày xưa, ban cho Thượng phương bảo kiếm, xây hồ trưởng nha kỳ, thụ lục đạo, toàn là đãi ngộ hiếm có của quốc triều.

- Tần Lâm rõ ràng tránh lui chín mươi dặm, Lạc Tư Cung muốn nắm chặt Đông Xưởng tất nhiên dễ dàng, nuốt chửng cả Cẩm Y Vệ cũng không phải là quá đáng. Đợi tương lai Tần Lâm hồi triều, không cần chường

thực quyền, cho hẳn một chức Hầu tước, rốt cục trăm cũng không hề phụ công thần.

1107. Chương 1107: Cướp Ban Đoạt Quyền

Lúc Tần Lâm ở kinh sư, tân nhậm Đốc Chủ Đông Xưởng Lạc Tư Cung không ngóc đầu lên nổi, ngoại trừ dời đến nha thự Đông tập sự xưởng làm việc lại chiêu dụ mấy tên thân tín ra, không có động tĩnh gì lớn.

Chờ Tần Lâm mới vừa xuôi Nam đốc sư rồi đi kinh thành, Lạc Tư Cung xoay người bắt đầu thẳng tay chinh đồn Đông tập sự xưởng.

Thời gian trước thông qua quan sát và sai phái tâm phúc lén lút dò xét, Lạc Tư Cung cảm thấy thật ra đào hết gốc rễ của Tần Lâm ở Đông Xưởng, hoặc là thu phục làm việc ình, hoặc đổi lại người của mình cũng không khó khăn gì mấy. Bởi vì người cũ của Tần Lâm để lại dường như cũng không có bao nhiêu mâu thuẫn với vị tân Đốc Chủ là y, lại thêm tâm phúc của y ngấm ngấm lôi kéo, giọng điệu bọn họ cũng hơi hòa hoãn, miệng xưng Lạc Đốc Chủ vang trời.

Ngàn vạn lần không nghĩ tới, đến lúc thật sự bắt đầu động thủ lại gặp phải trở lực trùng trùng, bất kể Chuồng Hình Bá Hộ Hoắc Trọng Lâu, Tỷ Khoa Quán Sự Lưu Tam Dao, hay Sứ Khoa Quán Sự Tào Thiệu Khâm, Dân Khoa Quán Sự Vũ Hóa Điền, thậm chí còn các Chuồng Ban Linh Ban Sử Văn Bác, Thạch Ích Cách, Đường Vĩ, thấy đều lá mặt lá trái, ngay mặt cười ha hả gọi Lạc Đốc Chủ thể nhưng không có chút thật lòng.

Hừ, Tần Lâm cho các người ích lợi gì!? Thôi được, các người nhận được nhiều ích lợi của hẳn, nhưng người của Đông Xưởng không chỉ có mấy người các người, để xem người khác có trung thành với Tần Lâm như vậy hay không...

Lạc Đô Đốc sững sờ lần nữa, Đường Đầu, sai dịch phía dưới lại càng không cần nói, y phái đi tâm phúc uy hiếp lợi dụ mới vừa nói ra mấy câu, người ta đã lắc đầu lia lịa như gà mổ thóc, thậm chí rời chỗ đứng lên, vội vội vàng vàng nói câu cáo từ, dáng vẻ như là tránh mau còn không kịp.

Lạc Tư Cung hết sức buồn bực, bất quá y cũng rất có thủ đoạn, tự tin còn có thể trấn áp được cục diện.

Hừ, Tần Lâm người cũng không phải ba đầu sáu tay, lão tử cũng không tin không thu thập được ban bộ của người để lại Đông Xưởng này!

Huống chi người đã rời kinh xuôi Nam, đám phi ứng tẩu khuyến này đã trở nên như rắn mất đầu.

Hôm ấy không khí trong nha môn Đông tập sự xưởng khác hẳn ngày thường, hai bên vách bốn chữ to ‘tĩnh trung báo quốc’ đứng đầy thân vệ sai dịch Lạc Đốc Chủ mang tới, ai nấy nạt nạt tề chỉnh dề dề sát khí.

Công án bày bên dưới bức họa Nhạc Phi treo chính giữa đại đường được dọn dẹp thật chỉnh tề. Công tọa sau bàn được lau sạch sẽ không dính một hạt bụi, hai bên dày đặc Đường Đầu do Lạc Tư Cung mang tới từ Cẩm Y Vệ xếp hàng ngay ngắn.

Giờ Mẹo điểm danh, mọi người Đông Xưởng đi vào đại đường thấy vậy biểu lộ ai nấy khác nhau, duy chỉ có Hoắc Trọng Lâu không lộ vẻ gì, mí mắt Lưu Tam Dao hơi giật giật.

Tào Thiệu Khâm liền cười:

- Ha ha, đây là Hồng Môn yến chăng?

Cơ mặt Vũ Hóa Điền cũng giật giật, cắn răng nghiêng lợi nói:

- Chỉ sợ Lạc Đốc Chủ không phải là Sở Bá Vương dự Hồng Môn yến, ngược lại là Lỗ Túc đơn đao phó hội!

Mọi người mỉm cười.

- Lạc Đốc Chủ đến!

Một tên Đường Đầu kéo dài giọng hô to.

Lạc Tư Cung thân mặc công phục màu đỏ, đầu đội ô sa giương cánh, lưng đeo ngọc dải tiến ra. Y mang giày đen, bước chân không nhanh không chậm, lộ vẻ ung dung không vội vã, ánh mắt làm như vô ý đảo qua bên dưới một lượt, lộ ra quan uy mười phần.

Bốn tên Khoa Quân Sự mới cất nhắc tiền hô hậu ủng, Hùng Thiên Mãnh, Khuất Chấn Lôi tay đặt lên chuôi yêu đao đi trước, Thư Thành Nghĩa tay bưng hộp ấn bọc vải vàng, Kỷ Hiệu Trung ôm kim bài trong ngực theo sát phía sau.

Quan uy thật lớn!

Bốn người Hoắc Trọng Lâu, Lưu Tam Dao, Tào Thiếu Khâm, Vũ Hóa Điền trao đổi ánh mắt lẫn nhau, tỏ vẻ khinh thường không thèm để ý.

Lạc Tư Cung thấy cử động mấy vị này còn tự cho là đắc kế, hết sức đường hoàng ngồi lên công tọa. Y không vội vàng lên tiếng nói mà là cực kỳ uy nghiêm quét mắt nhìn các vị thuộc quan dưới đường, hồi lâu mới chậm rãi mở miệng:

- Bản Đốc Chủ phụng hoàng mệnh cai quản Đông tập sự xưởng, có câu tổng cự nghênh tân, tiền nhiệm có một bộ chương trình, bản Đốc Chủ cũng có một bộ chương trình...

Lời còn chưa nói hết, phía dưới Tào Thiếu Khâm đã cười lên hắc hắc:

- Tàn Đốc Chủ mất thần như điện động triệt u minh, lúc còn nhậm chức Đốc Chủ ở bản xưởng đã nhiều lần lập kỳ công, các huynh đệ đi theo cũng được thơm lây. Hôm nay Lạc Đốc Chủ mới đến đảm nhiệm, không thể làm gì khác hơn là rạp theo khuôn cũ mà thôi, nói chuyện chương trình mới gì chứ?

Ha ha ha... Hoắc Trọng Lâu, Lưu Tam Dao cùng Vũ Hóa Điền thấy đều ôm bụng cười, Linh Ban, Chương Ban, Ty Phòng, Đường Đầu phía dưới thấy đều thè lưỡi, buồn cười lại không dám cười, nhịn rất cực khổ.

- Người!

Sắc mặt Lạc Tư Cung biến thành xanh mét, ngàn vạn lần không ngờ rằng Tào Thiếu Khâm vừa lên tiếng đã cứng rắn như vậy, y giận đến nổi vỗ bàn một cái:

- Lớn mật, ngươi dám coi rẻ bản Đốc Chủ? Bây đâu, bắt tên cuồng đồ này lại!

Phía dưới không ai động, ngược lại đám Linh Ban, Đường Đầu thấy đều lộ ra vẻ khổ sở: lai lịch hai vị Tào Thiếu Khâm Tào quân sự này và Vũ Hóa Điền Vũ quân sự kia cực kỳ không tầm thường, lời đồn đãi mơ hồ hai người bọn họ chính là Từ Tước và Trần Ứng Phụng trước kia. Đừng giỡn, hai người bọn họ là nhân vật mười năm trước hung danh hiển hách, khiến cho con nít không dám khóc đêm, ai dám động tới bọn họ?!

Lúc người ta vào Đông Xưởng, Lạc Đốc Chủ người còn đang nghịch đất!

Hùng Thiên Mãnh, Khuất Chấn Lôi nhìn nhau, cùng gạt đầu một cái, rút ra nửa thân đao khỏi vỏ, dẫn thân tín sai dịch ép tới tả hữu Tào Thiếu Khâm.

Bằng vào hai người các người ư? Tào Thiếu Khâm nở nụ cười âm độc, thân hình thấp thoáng một cái vọt chênh chếch ra ngoài, đi vòng qua bên người Hùng Thiên Mãnh như quỷ mị, kê vào lỗ tai y nói nhỏ gì đó. Chỉ thấy hán tử có thân hình cao to như tháp sắt kia nhất thời dờ người ra tại chỗ, cánh mũi phập phồng kịch liệt, mồ hôi hột trên trán chảy xuống từng giọt lớn, ánh mắt nhìn Tào Thiếu Khâm cũng giống như vừa nhìn thấy quỷ.

Chuyện bí mật này không có quá năm người biết, mà không phải là ở Đông Xưởng. Nếu như là năm xưa, trong Đông Xưởng chỉ có mỗi mình vị Từ Tước Từ Chương Hình biết được, nhưng y đã sớm bỏ mình... Vì sao Tào Thiếu Khâm này... Chẳng lẽ...

Hùng Thiên Mãnh kinh hồn khiếp vía nhìn Tào Thiếu Khâm chấp tay một cái, lui ra đứng sang một bên, đầu cúi thấp, không dám nhìn đối phương lần nào nữa.

Khuất Chấn Lôi là đệ tử tục gia Thiếu Lâm, Kim Chung Tráo đã có tám chín phần hỏa hầu, gầm lên một tiếng nhìn chằm chằm Tào Thiếu Khâm.

- Để ta tiếp ngươi!

Trong mắt Vũ Hóa Điền tinh quang bắn ra bốn phía, hai cánh tay rung lên nghênh đón.

Hai người đều là công phu hoành luyện, vừa tiếp xúc với nhau đã dùng hết sức lực, quyền chưởng cước chạm nhau bình bịch, phát ra tiếng va chạm khiến cho người ta ê răng.

Vũ Hóa Điền vẫn như vô sự, Khuất Chấn Lôi lại không ngừng kêu khổ, mỗi quyền mỗi cước giống như đá phải tấm sắt, lực phản chấn chấn động khiến cho xương cốt toàn thân y như gãy rời.

1108. Chương 1108: Quân Bài Chưa Lật

- Hỏa hầu của ngươi còn chưa đủ!

Cơ mặt Vũ Hóa Điền lại giật, trong tiếng cười gần thành linh xông tới thật nhanh, đánh một chiêu Hắc Hồ Thâu Tâm thật mạnh vào ngực Khuất Chấn Lôi. Lập tức thân hình y bay ra sau, va vào cột phát ra một tiếng bịch trầm đục, nhất thời mặt như giấy vàng, khóe miệng máu tươi tràn ra.

Đám sai dịch Đông Xưởng nhất tề hít sâu một hơi khí lạnh, ánh mắt nhìn về phía Vũ Hóa Điền càng thêm phần kính sợ.

Lạc Tư Cung cả kinh trợn mắt há mồm, hai người này đã là thủ hạ vô cùng đắc lực của y, không nghĩ tới một tên bị hù dọa đến nỗi không dám ra tay, một tên khác mới hơn mười chiêu đã bị đánh nằm xuống, thật đúng là chuẩn bị chưa kịp.

Đương nhiên Lạc Tư Cung lợi hại, thủ hạ của y cũng không phải là loại hiền, nhưng hai vị Tào Thiểu Khâm cùng Vũ Hóa Điền này chính là người hung danh vang dội, lòng dạ độc ác, võ công cao cường, lại thêm tâm tính ác độc tàn nhẫn đứng đầu trong toàn bộ Đông Xưởng. Duy chỉ có năm xưa bởi vì dính líu tới vụ án Phùng Bảo mới chịu xui xẻo, bị Tần Lâm lấy thuật thay hình đổi dạng hoàn toàn thu phục.

Nói riêng về âm ngoan hung tàn, hai vị này còn xếp trên Hoắc Trọng Lâu, Lưu Tam Dao, chớ nói Hùng Thiên Mãnh Khuất Chấn Lôi, cho dù là Lạc Tư Cung cũng còn kém người ta ba phần hỏa hầu.

Lạc Tư Cung trợn mắt há mồm, quả thật khóe không ra nước mắt: vận may Tần Lâm cũng thật tốt quá, không biết tìm đâu ra hai nhân tài như vậy...

- Bệ hạ có chỉ...

Thái giám Thượng Bảo giám Trương Tiểu Dương dẫn năm ba tên tùy tùng ngang nhiên đi thẳng vào, làm như không thấy thế cục quỷ dị trong nha môn Đông Xưởng, mũi hất lên trời, giọng âm dương quái khí nói:

- Bệ hạ cho vờ Đề Đốc Đông Xưởng Lạc Tư Cung vào cung gặp mặt cấp tốc!

Dứt lời y nhìn bọn Hoắc Trọng Lâu gật đầu một cái, cũng không chờ Lạc Tư Cung đưa tiễn đã vung tay áo xoay người rời đi.

Mọi người kinh hãi trong lòng: tuy Lạc Tư Cung chưởng quản Đông Xưởng hiện tại gặp phải cục diện cũng gần giống như Tần Lâm lúc trước, chưởng ấn thái giám Ty Lễ Giám rõ ràng không phải là một đảng của y. Nhưng khi trước Tần Lâm có thể thu phục hai đại trợ lực Tào Thiểu Khâm, Vũ Hóa Điền để khống chế Đông Xưởng, bây giờ Lạc Tư Cung cũng không có cơ hội như vậy.

Thời thời thế thế...

Chỉ không biết Vạn Lịch gọi y vào cung vì chuyện gì.

Tử Cẩm thành, ngự thư phòng.

Vạn Lịch mỗi một vô lực ngã ngồi trên ghế xếp, sắc mặt còn trẻ tới tám trước đó chưa từng có. Y chống cùi chỏ lên ngự thư án, co ngón cái lại day day hai bên huyệt Thái Dương, mạch máu nơi đó giãn giãn phập phồng, đau nhức khó chịu.

Trên thư án trước mặt tấu chương chất đống như núi, Thiêm Đô Ngự Sử Lưu Thế Đạo xin sớm lập Thái tử định quốc bản, Đại Lý tự Bình Sự Lạc Vu Nhân dâng tấu chương Tấu Sắc Tài Khí Tứ Châm Sơ, Cấp Sự Trung Giang Đông Chi và giám sát Ngự Sử Dương Khả Lập, Lý Thực liên hàm thượng tấu xin bệ hạ thân hiền thần xa tiểu nhân... Giọng điệu của tấu chương nào cũng không hề tỏ ra khách sáo, từng câu từng chữ so sánh Trịnh Quý Phi với Dương Quý Phi, thậm chí trách móc cả bản thân Vạn Lịch.

Nội các Thủ Phụ Thân Thời Hành hơi khom người đứng ở bên dưới, vẻ mặt rất là lúng túng, trên khuôn mặt thon gầy già nua có hơi ửng đỏ hiếm thấy vì xấu hổ.

Bởi vì những tấu chương kia cũng không chỉ nhằm vào Vạn Lịch và Trịnh Trinh, ngay cả lão cũng có trong đó. Hộ bộ chủ sự Chu Ngô Chính đạn hặc Phụ Thân dương thịnh âm suy a dua nịnh bợ. Lễ bộ Thị Lang Dư Mậu Học, Lại bộ Lang Trung Cố Hiến Thành, Đại Lý tự Triệu Ứng Nguyên liên hàm luận Phụ Thân vui dập đồng liêu, đây rõ ràng là nhắm vào Thân Thời Hành.

Phù... Vạn Lịch thở dài một hơi, từ từ ngẩng đầu lên:

- Thân tiên sinh một phen khổ tâm, trăm biết rất rõ ràng, đáng tiếc không giữ được bí mật khiến cho người ngoài hay biết, cho nên hôm nay quần thần chúng ta thấy đều lúng túng.

Thiên Thai tiên sinh Cảnh Định Hướng dẫn hàm, lấy Vương Dụng Cấp, Dư Mậu Học, Triệu Ứng Nguyên là Đại tướng, Cố Hiến Thành là quân sư túi khôn, Giang Đông Chi, Dương Khả Lập, Lý Thực, Lưu Đình Lan làm tiên phong, lấy tranh quốc bản làm điểm phát lực, dồn hết hỏa lực oanh kích Vạn Lịch Hoàng đế. Bọn họ tỏ vẻ nếu không sớm ngày sách lập Hoàng trưởng tử Chu Thường Lạc, quần thần sẽ ‘Trượng nghĩa tử tiết, chính là hôm nay’.

Vạn Lịch náo loạn luống cuống tay chân, thời gian trước cũng không phải là chưa phạt đình trượng, cách chức quan viên, nhưng thanh lưu thế tới hung hăng, không hề sợ những thủ đoạn này của y. Hoàng đế kinh hoảng bối rối tìm Thủ Phụ Thân Thời Hành cầu xin tiếp viện, hy vọng lão nhân gia có thể xoay chuyển tình thế.

Thân Thời Hành cũng vô cùng xảo quyết, vỗ ngực ngay trước các vị văn thần đồng liêu, ký tên trong liên hàm tấu chương tấu thỉnh sách lập Thái tử. Nhưng vừa xoay người lão liền cổ vũ Vạn Lịch, nói ‘chuyên sách lập thánh ý đã định, kẻ có đức không rành đại kế, chớ bởi vì bọn tiểu thần làm trở ngại chuyện lớn’.

Thế nhưng không biết những lời này bị tiết lộ ra ngoài bằng cách nào, vì vậy quần thần ồn ào: Thân lão tiên sinh ngài cũng vô cùng giáo hoạt, trước mặt cả quyết nói với chúng ta sẽ thúc giục bệ hạ sách lập Thái tử, sau lưng lại bảo bệ hạ cứ việc chuyên quyền tự quyết, câu ‘chớ vì bọn tiểu thần làm trở ngại chuyện lớn’ thật là quá đáng.

May nhờ có hai vị môn sinh hết sức phân giải cho lão sư, nói Thân Thời Hành là bất đắc dĩ mà thôi, hy vọng mọi người hiểu nỗi khổ lão nhân gia đứng ở giữa, lúc này mọi người mới nguôi cơn giận. Dù sao từ trước tới nay Thân Thời Hành vẫn là lão hảo nhân không đắc tội với ai, thủ đoạn làm vừa lòng hai bên của lão cũng rất phù hợp dự liệu của mọi người. Nếu Thân lão tiên sinh thật sự đứng về phe bọn Cảnh Định Hướng, Dư Mậu Học, ra trước ngọc môn kêu gào ‘trượng nghĩa tử tiết, chính tại hôm nay’, đó mới là chuyện lạ đời.

Cho nên thật ra thì những tấu chương đạn hặc Thân Thời Hành này quanh co ngoắt ngoéo, căn bản chính là mắng thẳng vào mặt Vạn Lịch.

Vạn Lịch xem những tấu chương này cũng hiểu được Thân Thời Hành không giúp được gì mình, không thể làm gì khác hơn là cười khổ không ngừng, ngược lại còn phải an ủi lão đôi câu, khích lệ lão tiên sinh tòng quyền thịnh ý và cảnh cảnh trung thành.

Thân Thời Hành vô cùng cảm kích vái dài sát đất:

- Bệ hạ lượng giải, lão thần cảm kích không thôi, nguyện tận trung hết sức, phân ưu vì bệ hạ.

Thôi thôi thôi, trong lòng Vạn Lịch buồn bực, bản thân lão cũng khó bảo toàn, làm thế nào phân ưu thay trẫm?

Ngoài mặt y lại cực kỳ khách sáo, ra vẻ sẽ là chỗ dựa đắc lực cho Thân Thời Hành. Chờ vị lão tiên sinh này cáo từ rời đi, Vạn Lịch còn đứng lên đưa đi vài bước, thấy lão đã ra khỏi ngự thư phòng rồi mới ngồi trở lại ghế xếp, tiếp tục day day huyết Thái Dương đang giật giật đau nhức.

Y không biết Thủ Phụ Thân lão tiên sinh mới vừa đi không bao xa, hơi nheo khóe mắt lại dưới ánh mặt trời sau giờ Ngọ, lộ ra nét vui vẻ giảo hoạt.

Lời Thủ Phụ và Hoàng đế nói riêng với nhau vì sao có thể tiết lộ ra ngoài... Trong này cũng có điều ngoắt ngoéo.

Vạn Lịch ngã ngồi trên ghế xếp, tiếp tục buồn bực như trước, mở tấu chương ra xem, từng câu từng chữ như đập vào mặt:

- Thích rượu tất hại gan, mê sắc thì chìm đắm, tham tiền lại thất chí, nổi giận ắt tự hại thân mình...

Đây là bản tấu chương Tử Sắc Tài Khí Tứ Châm Sơ của Lạc Vu Nhân, tên này thật ghê tởm, dám hủy báng quân phụ!

Thế nhưng Vạn Lịch lại không làm gì được người này, mới vừa rồi y nổi cơn thịnh nộ muốn thẳng tay trừng phạt, nhưng Thân Thời Hành nói tuyệt đối không thể trừng phạt Lạc Vu Nhân, nếu không sẽ làm thanh danh y hỏng mất. Mà vì vậy Tứ Châm Sơ cũng sẽ bị truyền bá rộng rãi hơn, sợ rằng đến lúc đó người bên ngoài sẽ cho rằng lời Lạc Vu Nhân nói toàn là sự thật, Vạn Lịch chính là vị hôn quân trầm mê trong tử sắc tài khí.

Cẩn thận nghĩ lại, phát hiện lời Thân Thời Hành là đúng, Vạn Lịch không thể làm gì khác hơn là bỏ qua tính toán hạ Lạc Vu Nhân vào chiếu ngục. Nhưng nghĩ tới tên này chỉ mũi mình mắng to một trận còn có thể ung dung nhàn nhả từ quan hồi hương, không phải chịu trận đình trệ nào, Vạn Lịch có cảm giác uất nghẹn trong lòng, vô cùng khó chịu.

Thật ra thì bất kể tử sắc tài khí, cũng không cần biết tới chuyện thân hiền thần xa tiểu nhân, căn bản nhất vẫn là tranh quốc bản. Chỉ cần làm thỏa mãn đám quan văn này, sách lập Hoàng trưởng tử Chu Thường Lạc là Thái tử, lập tức bọn họ cũng sẽ không gây chuyện nữa.

Nhưng tương lai thì sao?

Đạt được thắng lợi hết lần này tới lần khác sẽ làm cho đám quan văn được voi đòi tiên ép tới từng bước. Nhớ năm xưa Chính Đức Hoàng đế rời xa học thuyết Kinh thư, nhiều lần nghịch lại với tập đoàn quan văn, vì sao dưới tình huống không con đột ngột rơi xuống nước chết đuối, vì sao lại chọn Gia Tĩnh thuộc bàng chi làm Hoàng đế, bí mật trong đó cũng không tiện nói với người ngoài.

Gia Tĩnh là thông qua đại lễ nghị đánh bại tập đoàn quan văn đạt được thắng lợi cuối cùng. nếu như Vạn Lịch bị thua trong tranh quốc bản, y linh cảm thấy nửa đời sau của mình sẽ không được sống thoải mái.

Trong lịch sử nguyên bản, ba chữ xuyên qua thời kỳ đầu của triều Vạn Lịch là Trương Cư Chính, ba chữ xuyên qua thời kỳ sau triều Vạn Lịch là tranh quốc bản. Đến năm Vạn Lịch hai mươi chín Hoàng trưởng tử Chu Thường Lạc sách lập Thái tử thì ngưng, náo loạn suốt mười lăm năm. Nếu như lấy năm Vạn Lịch bốn mươi hai Phúc Vương lên ngôi kết thúc, trước sau kéo dài chừng hai mươi tám năm.

Cuối cùng văn thần do thanh lưu làm chủ thu hoạch toàn thắng, mà Vạn Lịch Hoàng đế chán chường đến mấy chục năm không lên triều, dùng thái độ này bày tỏ kháng nghị bất đắc dĩ. Trên thực tế sau khi các quan văn thủ thắng, Vạn Lịch đã đánh mất năng lực nắm triều chính trong tay, y có lên triều hay không ít nhất đối với chính y cũng không sao cả.

Bất quá ít nhất vào lúc này, Vạn Lịch vẫn chưa chuẩn bị đầu hàng tập đoàn quan văn, y còn có đòn sát thủ của mình...

- Bệ hạ, bệ hạ...

Tiểu thái giám nhẹ giọng gọi, chờ Vạn Lịch giả vờ ngủ say tỉnh lại, thấp giọng nói:

- Đề Đốc Đông Xưởng Lạc Tư Cung phụng chỉ đã tới.

Lạc Tư Cung rải bước vội vàng, vào trong ngự thư phòng chuẩn bị tung hô vạn tuế.

- Miễn đi.

Vạn Lịch tâm tư phiền loạn, không để ý chuyện này, ra dấu đuổi tiểu thái giám ra ngoài, sau đó mới ngẩng đầu nhìn thẳng:

- Lạc ái khanh, người ở Đông Xưởng đã nhiều ngày, đã quen thuộc quy củ làm việc rồi phải không?

Trong lòng Lạc Tư Cung hiểu rất rõ ràng, đây không phải là hỏi y có hiểu quy củ hay chưa, là hỏi y đã nắm được Đông Xưởng trong lòng bàn tay chưa.

- Thần không dám cô phụ bệ hạ tin trọng, đâu dám không tận trung xử lý mọi chuyện...

Lạc Tư Cung không dám nói rõ, bèn quanh co lấp liếm.

Tần Lâm đã rời đi kinh sư, Đông Xưởng như rắn không đầu, Lạc Tư Cung lại là thân tín hệ chính Vạn Lịch, được giao phó toàn quyền, nếu là như vậy y vẫn không thể nắm Đông Xưởng trong tay, vậy Vạn Lịch sẽ nghĩ như thế nào? Sợ rằng trong lòng vị bệ hạ này, Lạc Đốc Chủ chẳng khác nào heo.

Vạn Lịch vốn cũng có năm phân hỏa hầu để vương tâm thuật, phát hiện chút ý tứ trong lời nói Lạc Tư Cung không khó, nhưng giờ phút này tâm tư y đã phiền loạn vô cùng, không nghĩ tới nhiều như vậy, liền gạt đầu một cái:

- Ủm, không tệ, Tần Lâm cũng hiểu tiến thoái, tự mình thỉnh mệnh đốc sư xuôi Nam là vì tránh né Lạc ái khanh. Từ trước đến nay Xưởng Vệ một thể, ái khanh ở nha môn Cẩm Y Vệ đã lâu, hôm nay Tần ái khanh mất thần như điện rời kinh, khanh làm Đốc Chủ Đông Xưởng cũng có thể chỉ điểm nhiều hơn cho bộ hạ cũ Cẩm Y Vệ, ha ha ha.

Trời ơi... Lạc Tư Cung toát mồ hôi lạnh toàn thân, lòng nói ngay cả Đông Xưởng mình cũng không thể nắm được, còn phải ra tay với Cẩm Y Vệ, bệ hạ quá coi trọng mình rồi.

Nhưng tuyệt không thể nói ra miệng lời này trước mặt ở bệ hạ, nếu không đời này Lạc Đô Đốc cũng không cần làm quan nữa, về quê lụm cơm nguội là vừa.

- Ra sức vì bệ hạ, đương nhiên thần sẽ ra công khuyển mã. Đông Xưởng Cẩm Y Vệ bận rộn vô cùng, Tần Đô Đốc rời kinh đốc sư, thần cũng không ngại thay hấn một chút.

Lạc Tư Cung vỗ ngực đáp ứng.

- Hay, hay lắm!

Tâm trạng Vạn Lịch tốt hơn, bất ngờ đưa tay vỗ vỗ vai Lạc Tư Cung:

- Hãy làm cho tốt.

Lạc Tư Cung cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, tâm trạng vốn buồn bực cũng đã được giải tỏa. Hừ, lão tử được mặt rồng ưu ái, lúc nào cũng trên Tần Lâm một bậc, chúng ta từ từ so kè!

Chờ sau khi Lạc Tư Cung rời đi, đột nhiên Vạn Lịch vỗ bàn một cái...

Phủ Thiên Quan ở Sơn Tây Dương thành Nam Dương thôn, mặc dù theo Trương Tứ Duy rơi đài, Thân Thời Hành chấp chính, Vương Quốc Quang đã không cần ở sơn động trong hạp cốc nữa, nhưng tòa phủ đệ này vẫn lộ ra vẻ đồ nát cũ kỹ, thiếu sinh khí.

Tâm trạng của người trong thôn rất phức tạp, bọn họ đã từng tự hào mình là hương thân của Lại bộ Thiên Quan, lại bởi vì Vương Quốc Quang thất thế mà tâm trạng nặng nề, thậm chí bị người đâm thọc chạy tới trong sơn động ở, nhưng đáy lòng lại mơ hồ mang theo kỳ vọng nào đó...

Thình lình tiếng vó ngựa từ trên quan đạo truyền tới, đột nhiên có người kêu lên:

- Thiên sứ, là thiên sứ tới!

Trước đây không lâu Vương Quốc Quang thân đảm nhiệm Lại bộ Thượng Thư, sứ giả triều đình thường tới phủ đệ quê quán thăm hỏi, hoàng ân ban thưởng, thụ dư cáo phong điển, nhưng đã có mấy năm không có tới, lần này tới là phúc hay là họa?

Chỉ chốc lát sau thiên sứ đã đi vào phủ Thiên Quan, hương án được bày ra giữa sân, Vương Quốc Quang tuổi đã cổ lai hy mày râu bạc trắng, tinh thần ngược lại vô cùng quắc thước, đứng ở trước hương án tiếp chỉ.

- Phụng thiên thừa vận Hoàng đế, chiếu viết: Vương Quốc Quang lão thần ba triều, thỉnh thoảng phạm lỗi nhỏ có thể hối cải, trăm đã biết... Đặc chỉ cho phép phục chức!

Người nhà Vương phủ thấy đều trợn mắt há mồm, tiếp theo mừng đến chảy nước mắt.

- Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Wương Quốc Quang tung hô vạn tuế, lệ rơi đầy mặt, lớn tiếng nói:

- Hoàng ân sâu nặng, lão thần, lão thần lập tức vào kinh thành ra sức.

Trong lòng lão lại thầm hừ lạnh một tiếng.

1109. Chương 1109: Liều Chết Can Gián

Hồ Quảng, Chung Tường phủ.

Trọng tướng Giang Lăng đảng Tăng Tĩnh Ngô vừa qua năm mươi tuổi, tóc mai đã bạc trắng, ánh mắt cũng không còn sắc sảo như năm xưa, nhưng có thêm nét ngưng trọng dày dặn.

Ngồi đối diện y chính là Vương Chi Viên từng đảm nhiệm Tuần Phủ Hồ Quảng, thần thái tươi tỉnh nói:

- Từ vĩnh viễn không được dùng đến phục chức hồi kinh, chúng ta còn phải đa tạ Tần thể diệt!

- Đáng tiếc Nghĩa Hà huynh không thể thấy ngày này.

Tăng Tĩnh Ngô thở dài một tiếng, ba năm trước Lý Ấu Tư đã qua đời vì bệnh. Y rưới một chén rượu xuống đất, sau đó rót đầy lần nữa, cùng Vương Chi Viên đồng thời nâng chén uống một hơi cạn sạch.

Lần này, y tuyệt không cho phép mình trở về một cách chán chường ảo não.

Cơ hồ trong cùng một lúc, còn có Trương Học Nhan, Phan Quý Tuân, Vương Triện nhận được thánh chỉ...

Vạn Lịch mật phát trung chỉ phục chức toàn bộ nguyên lão trọng thần Giang Lăng đảng bị phế truất, sau khi tin tức này truyền ra khiến cho trong ngoài triều xôn xao một mảnh, dư luận kinh sư sôi trào.

Từ Tử Cấm thành kim bích huy hoàng đến hết thấy trà lâu tửu quán lớn nhỏ trên bốn trăm tám mươi con đường ở kinh sư, từ Văn Uyên các ở góc Đông Nam hoàng thành đến nhà môn Lục bộ ở phố Kỳ Bàn, từ những xó xỉnh âm u trong cung đến thanh lâu sỗ quán ở hẻm Cầu Lan mà đám văn nhân thường hay tụ tập, khắp nơi bàn tán xôn xao. Có kẻ nổi giận xung thiên, có người lặng yên không nói, có người hào khí sôi trào, có người hân hoan khích lệ...

Một viên đá ném xuống gây ra ngàn gợn sóng, hướng chỉ phục chức hết thấy nguyên lão trọng thần Giang Lăng đảng tuyệt không phải một viên đá, mà là một quả tạc đạn nặng ký ném vào triều cục kinh sư. Người thân ở trong đó cho dù là chư công ngồi trên triều đình cao cao, chìm nổi quan trường mấy chục năm cũng bị chấn động văng đầu hoa mắt!

- Chúng ta chết không có chỗ chôn!

Trong phủ Hữu Đô Ngự Sử Cảnh Định Hương, cự đảng thanh lưu tụ hội, Lễ bộ Thị Lang Dư Mậu Học phát ra tiếng kêu than kinh hoàng thất thổ.

Dư Mậu Học nhớ rất rõ ràng, năm đó mình đỗ Tiến Sĩ vào năm Long Khánh thứ hai, đến đầu triều Vạn Lịch đảm nhiệm Hộ Khoa Cấp Sự Trung, đạ hặc đương triều Thủ Phụ Trương Cư Chính. Trong tấu chương nhắc năm chuyện trọng quân vương, thân kẻ trí, giữ danh tiết, giữ bổn phận, phòng gian nịnh, trong lúc nhất thời thanh danh vang dậy, có khí thế lúc cười nói chỉ điểm giang sơn, danh tiếng không thua gì Cố Hiến Thành hôm nay, nếu có thời gian ắt đã leo lên địa vị cao.

Không ngờ rằng Giang Lăng đảng lật tay làm mây ngựa tay làm mưa, lợi dụng tra xét dễ dàng ghép y vào tội mua danh chuốc tiếng, khiến cho y bị vĩnh viễn không dùng. Từ môn sinh công kích đến đương triều trách mắng, sau đó là hỏi tội cách chức, toàn bộ quá trình làm liền một mạch nước chảy mây trôi, Dư Mậu Học còn chưa có phản ứng kịp đã bị đánh rớt từ trên mây xuống bùn, hoàn toàn vắng đầu hoa mắt.

Từ Tiến Sĩ xuất thân thiên chi kiêu tử biến thành cách chức làm dân vĩnh viễn không được dùng, đả kích mạnh mẽ như vậy, nếu không phải là sau đó triều cục chuyển biến, hiện tại Dư Mậu Học cũng chỉ là một tiên sinh dạy học ở vùng quê, hoặc là văn nhân nghèo khó đi khắp nơi tìm đồng môn còn tại chức kiếm chút cháo.

Sau đó Trương Cư Chính mất sớm, Giang Lăng đảng bị Vạn Lịch thẳng tay phế truất, Dư Mậu Học mới được phục chức vô cùng may mắn, lại trở thành nhân vật trong kinh sư yên ổn.

Cho nên cho tới bây giờ, mỗi lần nhớ tới sau khi cách chức làm dân bị xem thường bạc đãi, ánh mắt khác thường cùng lời đồn đãi của phụ lão quê nhà, những lời than thở tiếc nuối của trưởng bối trong tộc, cho dù là Dư Mậu Học thức giấc nửa đêm cũng sẽ không rét mà run.

Tuy rằng Dư Mậu Học thường hay tự nhủ là trung trực ngay thẳng can gián không kiêng kỵ, thật ra sâu trong lòng y vẫn sợ Giang Lăng đảng. Lần này Vạn Lịch trọng dụng trọng thần nguyên lão Giang Lăng đảng ngày xưa, y lập tức thất kinh xuất mồ hôi lạnh cả người, vì kinh hoảng thất thố đã hoàn toàn đánh mất phong độ nghĩa chính từ nghiêm đông dạc nói giữa triều, trở nên giống như một tên Tiến Sĩ mới ra lò.

Đám cựu đảng thanh lưu đang ngồi lại không có chút hứng thú cười nhạo Dư Mậu Học, những quan viên từng bị Giang Lăng đảng cách chức như Vương Dụng Cấp, Triệu Dụng Hiền, Ngô Trung Hành, ai nấy vẻ mặt âm ảm. Đám người mới như Giang Đông Chi, Lý Thực, Dương Khả Lập, sắc mặt lại tỏ ra âm trầm bất định.

Một quan viên há to miệng thóa mạ Hoàng đế, hoặc là dũng đấu yêm đảng bị đình trệ, ngược lại thanh danh vang dậy, trong lúc nhất thời dương danh thiên hạ, sau này mấy chục năm nhắc tới cũng cảm thấy tự hào. Cũng có một ít thanh lưu ngôn quan nóng lòng có được đại danh, mới sinh ra hành động lừa gạt đình trệ cực đoan nhằm chán.

Giang Lăng đảng lại khác, từ Trương Cư Chính trở xuống, bọn Vương Quốc Quang, Tăng Tĩnh Ngô, Trương Học Nhan ai nấy lão mưu thâm toán, thủ đoạn cứng rắn, hơn nữa ngồi địa vị cao trong triều đã lâu, môn sinh cố lại trải khắp thiên hạ. Phàm là ai bị bọn họ đánh ngã thường là sẽ rơi vào cảnh thân bại danh liệt.

Bên này sĩ lâm thanh lưu cùng nhau công kích Vạn Lịch đế, yêu cầu sách lập Thái tử định quốc bản, xa lánh gian phi dẹp yên nội đình. Mọi người đang lúc vô cùng hứng chí, không ngờ rằng Vạn Lịch âm thầm lặng lẽ hạ một đạo mật chỉ phục chức toàn bộ đại thần Giang Lăng đảng, thật chẳng khác nào một gậy quất thẳng vào đầu bọn họ.

Vương Quốc Quang lão gian cự hoạt, Tăng Tĩnh Ngô dũng mãnh ương ngạnh, Vương Chi Viên lật thủ vô tình, Trương Học Nhan văn võ song toàn... Một khi đám trọng thần Giang Lăng đảng này được phục chức, chắc chắn sẽ như mãnh hổ sút chuồng thế không thể đỡ, cựu đảng thanh lưu còn có thể sống an nhàn như trước được sao?!

Giờ phút này cựu đảng thanh lưu cảm thấy vô cùng nguy cấp, tụ tập lại chung một chỗ than dài thở ngắn, có cảm giác như đã tới ngày tận thế. Đúng là Dư Mậu Học không chịu được, nhưng những người khác cũng không khá gì hơn. Ngay cả Cố Hiến Thành xưng thanh lưu văn đảm cũng cúi đầu tính toán không nghĩ, không biết đang suy nghĩ gì.

Duy chỉ có vẻ mặt Thiên Thai tiên sinh Cảnh Định Hướng ngồi một mình ở chủ vị vẫn ung dung không vội vã, vẫn giữ phong độ Thái Sơn sụp xuống trước mắt mà mặt không đổi sắc, khiến cho trong lòng mọi người

cảm thấy còn có chỗ dựa, không nhận được thăm khen một tiếng: không hổ là lãnh tụ được quần hùng trọng vọng Đông Sơn Cảnh Thiên Thai!

Đột nhiên Cố Hiến Thành ngẩng đầu lên, ánh mắt lấp lánh quét nhìn các vị đồng liêu:

- Chư quân chư quân, hôm nay đại cục chưa định thắng bại chưa phân, vì sao tỏ ra chán nản như vậy? Bệ hạ phục chức chư đại thần Giang Lăng gian đảng, dụng ý đơn giản là kiềm chế chúng ta, thật ra thì rất cục thành tâm như thế nào, thật khó đoán trước!

Tinh thần mọi người chợt trở nên phấn chấn, bệ hạ nghi kỵ đám người Giang Lăng đảng này vượt xa chán ghét cựu đảng thanh lưu, chẳng qua là bị tình thế bức bách mới phục chức cho bọn họ, triều cục còn chưa tới mức không thể thu thập, còn có một lần sóng gió nổi lên.

- Chư đại thần gian đảng được phục chức, Các Thần không thể tránh khỏi xấu hổ!

Cố Hiến Thành vung ống tay áo lên, tiếp theo lớn tiếng nói:

- Tiểu tử dám mời Thiên Thai tiên sinh cùng hai vị lão tiên bối Vương, Dư cấp tốc chạy tới Văn Uyên các, có lẽ còn có đường cứu vãn!

- Cố Thúc Thời thật là kim ngọc lương ngôn!

Cảnh Định Hướng hồi lâu không nói một câu, thỉnh linh cười lớn đứng bật dậy vỗ án nói:

- Gian đảng phục chức, ma trưởng đạo tiêu, chúng ta phải ra sức xoay chuyển đất trời, nhưng lúc này phải làm thế nào mới đúng?! Nhị huynh Minh Thụ, Hành Chi theo Cảnh mỗ đi Văn Uyên các một lần!

Cảnh Định Hướng tỏ vẻ vô cùng khảng khái, toát ra hết khí khái thượng quan, Vương Dụng Cấp cùng Dư Mậu Học bị khí thế của lão cảm nhiễm, thấy đều xá dài tới đất:

- Nguyên theo Thiên Thai tiên sinh!

Văn Uyên các ở vào góc Đông Nam bên trong Tử Cấm thành là nơi làm việc của Phụ Thần Đại Học Sĩ, vì vậy lại xưng nội các.

Tầng thứ hai Văn Uyên các ở vị trí chính giữa, thuộc về đương triều Thủ Phụ, Thiếu Sư, Thái tử Thái Sư, Trung Cự Điện Đại Học Sĩ Thân Thời Hành Thân lão tiên sinh. Vị lão tiên sinh này đang ngồi sau án phê duyệt tấu chương, dùng loại chữ nhỏ viết nắn nót từng nét phiêu ngĩ, có vẻ vô cùng chăm chỉ.

Thủ Phụ Hứa Quốc và Tam Phụ Vương Tích Tước ngồi đối diện bên dưới, không thể bình tĩnh được như Thân Thời Hành. Bọn họ giả vờ lật xem tấu chương, chuẩn bị phiêu ngĩ, thật ra thì thật lâu không ghi được chữ nào, ngược lại thỉnh thoảng giương mắt nhìn Thân lão tiên sinh.

Thời gian gần đây mây cuộn mây tan, hoa nở hoa tàn, những đại nhân vật từng hiển hách một thời như Trương Cư Chính, Phùng Bảo, Trương Tứ Duy, Trương Kinh, từng người một thân tử danh liệt, ngược lại Thân Thời Hành được xưng hảo hảo tiên sinh lại ngồi yên ổn trên ghế Thủ Phụ. Tuy rằng trong ngoài triều đồn đãi như vậy, nhưng Hứa Quốc và Vương Tích Tước thân ở đỉnh phong quyền lực lại có một phen lĩnh ngộ khác.

Hôm nay Trương Kinh mới bại, Trương Thành tiếp chương Ty Lễ Giám không dám vọng động làm càn, vốn khuynh hướng Ty Lễ Giám áp đảo nội các trước đây dần dần có thay đổi, cuộc sống Thân Thời Hành hẳn nên càng ngày càng tốt hơn mới đúng.

Đột nhiên đất bằng dậy sóng, chư đại thần Giang Lăng đảng được phục chức toàn bộ, đám chiến hữu cũ này trở lại triều đình, Thân lão tiên sinh sẽ xử trí thế nào?!

Dù sao lão cũng xử sự linh hoạt khôn khéo, nhưng thân là trợ thủ Trương Tứ Duy ngày trước ở lại triều đình, theo người khác thấy mặc dù không tính là phản bội, cũng không tránh khỏi lập trường có hơi bất ổn.

Cảnh Định Hướng, Vương Dụng Cấp, Dư Mậu Học bước chân vội vã đi tới Văn Uyên các.

Trước các treo thánh dụ: Cơ mật trọng địa, quan viên thông thường và những người không có nhiệm vụ không được tự tiện tiến vào, kẻ nào vi phạm trị tội không tha.

Vương Dụng Cấp và Dư Mậu Học đang muốn giảm chậm bước chân chờ đợi thông truyền, lại thấy Thiên Thai tiên sinh làm như không thấy thánh dụ treo bên trên, tinh thần phần chấn ngang nhiên thẳng vào. Vì vậy hai người nhìn nhau cười một tiếng, theo sát đi vào, khiến cho quan chấp sự giật mình kinh hãi vội vàng thông truyền.

Thân Thời Hành trong các nghe thấy tiếng bước chân vội vã đi tới, khẽ cau mày buông bút Hồ Châu trong tay xuống, Hứa Quốc và Vương Tích Tước giật nảy mình.

Cảnh Định Hướng nghênh ngang tiến vào, vòng tay thi lễ ba vị Phụ Thần sau đó lập tức thẳng lưng lên, ánh mắt lấp lánh nhìn thẳng Thân Thời Hành:

- Xin hỏi Thân lão tiên sinh, người làm Tể tướng phải làm những chuyện gì?

Thân Thời Hành khẽ vuốt chòm râu dê dưới cằm, cao giọng sang sảng đáp:

- Kẻ làm Tể tướng trên phò tá thiên tử, lý âm dương, thuận bốn mùa, dưới thuận theo vạn vật, bên ngoài trấn phủ chư hầu Tứ Di, bên trong thân phụ dân chúng, khiến cho khanh đại phu ai nấy làm tròn trách nhiệm.

Đây là lời danh tướng Trần Bình đời Hán nói, Hứa Quốc và Vương Tích Tước nghe vậy âm thầm than thở, Thân lão tiên sinh lấy lời này đáp lại, ứng đối vô cùng đắc thể.

Không ngờ rằng Cảnh Định Hướng thốt nhiên biến sắc, tiến lên trước một bước gần giọng hỏi:

- Thân lão tiên sinh thân là Thủ Phụ, bệ hạ phục chức cho đám gian đảng chính là loạn mệnh, không nghe thấy lão tiên sinh hết sức can gián, sao có thể nói là trên phò tá thiên tử? Nền sớm lập Thái tử để định quốc bản, không nghe thấy lão tiên sinh ra ngọc môn thỉnh mệnh, có thể nói điều lý âm dương thuận theo vạn vật hay không? Gian nịnh lập triều là chính đạo tiêu ma, không nghe thấy lão tiên sinh tiến cử hiền năng, bồi dưỡng nguyên khí chính đạo, có thể nói khiến cho khanh đại phu ai nấy làm tròn trách nhiệm hay chăng?

Một phen chất vấn này càng lợi hại hơn, nói trúng vào chỗ yếu hại.

Dù là Vương Dụng Cấp, Dư Mậu Học nghe vậy cũng có cảm giác máu nóng sôi trào. Triều Đại Minh đã bao nhiêu năm, đi thẳng vào Văn Uyên các mắng Thủ Phụ đương triều, tương lai nhất định lưu danh sử xanh.

Thân Thời Hành ném bút đứng lên, cảm tức nhìn Cảnh Định Hướng, hồi lâu lại chán nản than dài:

- Cảnh huynh cần gì làm như vậy, bệ hạ mật phát trung chỉ, nội các không hề phiếu nghị, khoa đạo không thể nào phong bác, lão phu lấy sức đâu ra mà xoay chuyển đất trời?

Vương Dụng Cấp và Dư Mậu Học liếc mắt nhìn nhau, nhìn đáng về Thân Thời Hành có thể thấy lão hết sức không muốn đám già kia trở lại triều đình, đây là do ý của một mình bệ hạ mà thôi. Trung chỉ là Hoàng đế tự tay viết, không trải qua trình tự chính quy triều đình, cũng làm cho các quan viên ngoại triều khó có thể phản ứng.

Cảnh Định Hướng trợn mắt há mồm, hồi lâu mới nói:

- Trung chỉ, vì sao bọn họ không kháng chỉ? Thật, thật là vô sỉ...

Mặc dù không khí khấn trương, nhưng chư vị có mặt tại trường cũng không nhịn được buồn cười trong lòng. Quả thật quan văn có thể cự tuyệt trung chỉ Hoàng đế, bất quá chỉ là những trung chỉ bất lợi đối với mình, lần này là trung chỉ phục chức hồi kinh, vì sao không nhận?

Dĩ nhiên cũng từng có người từ chối không tiếp trung chỉ thẳng quan, đó là cố ý giả bộ thanh cao, muốn triều đình cảm thánh chỉ chính thức tới mời mình rời núi.

Nhưng da mặt bọn Giang Lăng đảng này rất dày, không hề giả bộ thanh cao, vừa tiếp được trung chỉ liền dọn dẹp một chút hành lý lên đường đến kinh sư tiếp tục làm mưa làm gió như trước.

Cảnh Định Hưởng lại muốn Giang Lăng đăng cự tuyệt trung chỉ, lời này không khỏi quá mức máy móc, chọc cho các đồng liêu trong lòng buồn cười. Thiên Thai tiên sinh trung trực không giả, nhưng tính tình có vẻ hơi ngay thẳng cổ hủ...

Không ngờ rằng Cảnh Định Hưởng nói câu kế tiếp khiến ọi người sợ hết hồn:

- Nếu đã là trung chỉ, vậy nói nhiều với Thân lão tiên sinh và nhị huynh Hứa, Vương chỉ là vô ích, mỗ sẽ lập tức ra ngoài Hoàng Cực môn liều chết can gián, cho dù là mất mạng già này cũng phải thỉnh bệ hạ thu hồi thánh mệnh!

Liều chết can gián!

Bốn chữ này vô cùng hữu lực, Văn Uyên các xây bằng gạch gỗ chắc chắn tựa hồ cũng bị chấn động phải lung lay. Từ sau khi đại lễ nghị triều Gia Tĩnh, Dương Thận dẫn dắt triều thần phục bên ngoài Tả Thuần môn khóc rống, hôm nay có lẽ chuyện cũ sẽ tái diễn trước Hoàng Cực môn.

1110. Chương 1110: Người Thân Đau Đớn, Cừ Nhân Khoái Chí

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, Cảnh Định Hưởng đưa ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía Vương Dụng Cấp và Dư Mậu Học, trên mặt xanh gầy lộ vẻ vô cùng mong đợi.

Thiên Thai tiên sinh muốn cái gì, trong lòng Vương Dụng Cấp và Dư Mậu Học hết sức rõ ràng.

Bước lên trước một bước có lẽ sẽ lưu danh sử xanh, trở thành công thần duy trì cương thường lễ nghĩa, danh sĩ trong thanh lưu. Nhưng cũng có lẽ từ nay sẽ bước vào vực sâu, rơi vào kết quả giống như Dương Thận triều Gia Tĩnh, lưu đầy chung thân không được về triều. Lui về phía sau một bước, tự nhiên bảo vệ được vinh hoa phú quý trước mắt, bảo vệ được quyền vị trong triều đình, nhưng cũng sẽ bị người trong đồng đạo coi là hèn nhát, thanh danh hơn mười năm bị hủy trong chốc lát, đeo trên lưng nỗi nhục hôm nay cho đến suốt đời.

Trong nháy mắt trong lòng bọn họ xoay chuyển muôn vàn ý nghĩ, cuối cùng bị ánh mắt nóng bỏng của Cảnh Định Hưởng cảm nhiễm, Vương Dụng Cấp và Dư Mậu Học liếc mắt nhìn nhau, khẳng khái tiến lên phía trước:

- Thiên Thai tiên sinh bất kể danh dự vinh nhục, hai người chúng ta há tiếc thân này, xin được theo ngài!

Dù sao tập đoàn quan văn cũng chống đỡ thành công hơn hai trăm năm trước khi triều Đại Minh hoàn toàn sụp đổ. Ngoại trừ đảng tranh vì ích lợi ra, quả thật bọn họ cũng có duy trì bảo vệ đạo nghĩa, vào giờ phút này Vương Dụng Cấp và Dư Mậu Học thật sự đang xả thân giữ nghĩa.

Chỉ bất quá những đạo nghĩa cương thường này có thật sự vĩnh hằng bất biến, mãi mãi không thay đổi hay không?! Tỷ như năm cuối triều Minh giặc nổi lên bốn phía, còn có sĩ đại phu đau lòng ôm đầu chất vấn những nông dân sống không nổi nữa đứng lên khởi nghĩa kia: vì sao các ngươi không ngoan ngoãn chết đói để bảo toàn trung hiếu nhân nghĩa, lại làm phản tặc bất trung bất hiếu như vậy?!

Sau khi Cảnh Định Hưởng được bằng hữu đáp lại bèn chấp tay một cái từ biệt ba vị Các Thần, sau đó xoay người đi ra ngoài. Dáng lão gầy gò nhưng bước đi đầu ngẩng thật cao, dáng vẻ như tráng sĩ ra đi không bao giờ trở lại bên bờ sông Dịch.

Mà hai vị Vương Dụng Cấp và Dư Mậu Học cũng giống như Cao Tiệm Ly và Phàn Vu Kỳ, theo sát phía sau Cảnh Định Hưởng.

Hứa Quốc tính tình kịch liệt, Vương Tích Tước trầm ổn hào phóng, lúc này đều trợn mắt há mồm, không biết nên làm thế nào cho phải.

Năm xưa Hứa Quốc có quan hệ rất tốt với Triệu Dụng Hiền, Ngô Trung Hành, sau khi hai vị này bởi vì đạ hặc Trương Cư Chính mà bị đình trượng đã từng lấy chén ngọc chén sừng tề giác tặng, nhưng bây giờ

đã hoàn toàn xích mích. Vương Tích Tước cũng từng trở mặt với Giang Lăng đẳng, cho nên những năm trước đây được Giang Đông Chi, Lý Thực tiến cử nhập các. Nhưng hiện tại y gần với Thân Thời Hành hơn, ngược lại cùng chỉ biết há miệng nói loạn.

Lại thấy Thân lão tiên sinh nhìn bóng lưng Cảnh Định Hướng tay áo phát phờ, hồi lâu mới vuốt chòm râu dê bạc nhẹ nhàng cười một tiếng:

- Sóng gợn lăn tăn, kinh động chim trên bờ vỗ cánh bay lên.

Thanh âm Thân Thời Hành không lớn, nhưng lọt vào trong tai Hứa Quốc cùng Vương Tích Tước lại giống như tiếng hồng chung ầm ầm vang dội, hai người cả kinh liếc mắt nhìn nhau: chẳng lẽ vị Thân lão tiên sinh này...

Ngự thư phòng, Vạn Lịch đang phê hồng một đồng tấu chương trên bàn, khoảng thời gian gần đây triều cục hỗn loạn, y cũng chuyên cần hơn thường ngày một chút.

Chương ấn thái giám Ty Lễ Giám Trương Thành cầm phất trần trong tay đứng ở bên cạnh, số lượng tấu chương đưa tới ngự thư phòng tăng nhiều cũng có liên quan với tình cảnh của y. Liên tục hai vị quyền yêm Phùng Bảo, Trương Kinh rơi đài làm cho trong lòng Trương Thành hết mực đề phòng, biết bệ hạ cũng không hy vọng xuất hiện quyền yêm mới có thể tạo thành uy hiếp đối với hoàng quyền, cho nên y làm việc cẩn thận, hết thấy mọi chuyện không dám tự tiện chuyên quyền. Tấu chương hơi quan trọng một chút bên Ty Lễ Giám cũng không động bút, mang thẳng tới ngự thư phòng mời Vạn Lịch đích thân phê hồng.

Cố nhiên Trương Thành đã đạt tới cực điểm quyền lực thái giám có thể đạt tới, ngồi lên ghế chương ấn thái giám Ty Lễ Giám, thậm chí thế cục nội đình còn có lợi hơn cả Trương Kinh. Bởi vì Trương Kinh còn có một người có lực cạnh tranh mạnh mẽ là Trương Thành, đến khi y trở thành chương ấn thái giám, ít nhất trong mấy năm sẽ không xuất hiện người thật sự có tính uy hiếp thách thức.

Nhưng bây giờ thanh lưu ngôn quan gây chuyện còn lợi hại hơn cả mấy chục năm trước, mọi người đều biết thanh lưu và quyền yêm không đội trời chung với nhau, thấy thẩm trạng Trương Kinh là tiền nhiệm bị các quan văn cùng nhau công kích, Trương Thành càng thêm cẩn thận, không dám vượt qua giới hạn nửa bước, cho nên y làm chương ấn thái giám cũng không uy phong lẫm lẫm như mấy vị tiền nhiệm.

Bất quá rõ ràng Vạn Lịch rất hài lòng, theo Trương Kinh rơi đài, thế cân bằng giữa hai Trương trong nội đình bị phá vỡ. Nếu như Trương Thành trở nên hoành hành ngang ngược, Vạn Lịch dù giỏi để vương tâm thuật cũng không biết nên làm gì.

Sau khi phê tấu chương thêm một lúc, Vạn Lịch bỏ bút xuống gơ tay dấm lưng, nhìn sang Trương Thành có dáng vẻ kính cẩn hơn ngày xưa cười hỏi:

- Trẫm từng đuổi đi hết thấy đám đại thần Giang Lăng đẳng này, nhớ tựa hồ mình phát thánh chỉ nói qua vĩnh viễn không dùng nữa. Bây giờ lại hạ chiếu phục chức cho bọn họ, Trương bạn bạn, người nói ngoại nhân có thể cho là trẫm nuốt lời, khinh thị trẫm hay không?

Tiểu Trương bạn bạn Vạn Lịch hay gọi trước kia rất cục đã bỏ đi chữ tiểu, bởi vì bây giờ chỉ có một Trương bạn bạn, không cần dùng đại tiểu phân biệt nữa.

Trương Thành đầu tiên là vui mừng, tiếp theo trong lòng khê giật mình, vội vàng bày ra khuôn mặt nịnh hót tươi cười:

- Phế truất bọn họ là bệ hạ, phục chức bọn họ cũng là bệ hạ, đây gọi là thưởng phạt hết thấy đều nằm trong tay bệ hạ, ai dám coi rẻ? Vả lại lão nô nghe nói sấm sét hay mưa móc cũng là ân trời ban, cho dù là bọn Vương Thượng Thư, Tăng Thượng Thư cũng sẽ không có nửa câu oán hận nào, chỉ biết cảm niệm bệ hạ bất kể hiềm khích lúc trước, từ nay tận trung để đáp đền hoàng ân.

Nếu bệ hạ phục chức Giang Lăng đẳng để áp chế thanh lưu là đại thể phải theo, vậy Trương Thành cũng chỉ có thể vuốt đuôi, tránh cho Vạn Lịch nghi kỵ.

Vạn Lịch nhìn nhìn y, đột nhiên thở dài:

- Trương Bạ trước kia từng va chạm với bọn lão tiên sinh này, lần này coi như khiến cho người phải chịu uất ức...

- Lão nô không dám!

Trương Thành vội vàng quỳ hai gối xuống đất, không ngừng cất tiếng thề thốt:

- Tuy rằng lão nô bất hòa với bọn họ, nhưng hôm nay bệ hạ phải dùng tới bọn họ, chẳng lẽ lão nô còn dám ngầm ngầm cản trở?!

- Trẫm chưa từng nghi người, đứng lên đi!

Vạn Lịch cười ha hả, tự tay đỡ Trương Thành từ dưới đất dậy.

Có thể nhìn ra tâm trạng Vạn Lịch hơi tệ, mới vừa rồi rõ ràng Trương Thành nghĩ một đằng nói một nẻo, chính là hiệu quả mà Vạn Lịch cố ý muốn tạo thành, cài sẵn một cây đinh giữa Trương Thành và chư trọng thần Giang Lăng đảng.

Năm đó lật đổ Giang Lăng đảng, Trương Tứ Duy là công thần số một, Trương Kinh và Trương Thành cũng xuất lực không nhỏ, giữa Trương Thành với Vương Quốc Quang, Tăng Tĩnh Ngô vẫn có ngăn cách. Hiện tại thế cân bằng giữa hai Trương trong nội đình bị phá vỡ, vừa đúng lúc Vạn Lịch mượn cơ hội xây dựng lại cân bằng giữa tam giác cự đầu đảng thanh lưu, chư đại thần Giang Lăng đảng và Ty Lễ Giám Trương Thành. Hơn nữa thế cân bằng này sẽ càng kiên cố vững vàng hơn nữa, chỉ có Vạn Lịch trên ngôi cao chín bệ mới có thể tùy ý điều khiển.

Nhưng Vạn Lịch cũng không nghĩ tới, giờ phút này trong lòng Trương Thành đang nghĩ tới Tần Lâm.

Vốn kết minh với Tần Lâm chính là vì đối phó Trương Kinh, bây giờ Trương Kinh rơi đài, Trương Thành đã làm được chưởng ấn thái giám Ty Lễ Giám, đã không cần thiết tiếp tục giữ vững liên minh với Tần Lâm nữa. Nhưng hiện tại Giang Lăng đảng phục chức, thủ đoạn chư vị đại nhân không phải chuyện đùa, Ty Lễ Giám lại lộ ra thế yếu, Trương Thành không thể không tính toán ین: Giao hảo với cả Tần Bá gia và Giang Lăng đảng, tương lai có thể xoay chuyển từ bên trong. Xem ra chẳng những không thể buông lời quan hệ đồng minh giữa hai bên, ngược lại còn cần phải tiến thêm một bước tăng cường.

Đang lúc không khí giữa chủ tớ hai người trong ngự thư phòng trở nên vi diệu, từ phương hướng phía Nam Hoàng Cực môn thình lình truyền đến tiếng khóc có thể nghe được rõ ràng.

Trong phủ Cảnh Định Hưởng, đám cự đầu thanh lưu đang nôn nóng chờ tin tức. Thị nữ trẻ tuổi xinh đẹp chạy tới chạy lui châm thêm trà bảy tám lần, cho dù là Lưu Đình Lan ngày xưa hoạt bát nhất, hiện tại cũng chỉ cầm chén trà uống từng ngụm một, trán toát ra mồ hôi lạnh không ngừng, không thèm nhìn bọn thị nữ lần nào.

- Danh vọng Cảnh Thiên Thai cao trọng như vậy, cho dù là Thân lão tiên sinh cũng không khỏi không băn khoăn vài phần.

Lý Thực vỗ bàn nhẹ nhẹ tự nói, dừng một chút lại nói:

- Thiên Thai tiên sinh đi lần này tất sẽ có thu hoạch, có thể lực vẫn còn khôn, vậy thì mọi chuyện đều yên.

Ngụy Doãn Trung lại không lạc quan như vậy, y có cái nhìn tương đối thực tế:

- Chớ nói lực vẫn còn khôn, cho dù là chỉ giành lại mấy phần cũng là rất tốt, chớ thấy chuyện nhỏ mà không làm.

- Thiên Thai tiên sinh trung trực thẳng thắn, thật không hổ là lãnh tụ của chúng ta!

Dương Khả Lập tắc lưỡi than thở, cố ý hướng về phía Chu Ngô Chính và Lưu Thế Đạo, hai vị này là môn sinh tâm phúc của Cảnh Định Hưởng.

Chu Ngô Chính và Lưu Thế Đạo nhìn nhau cười một tiếng, bọn họ đại biểu lão sư diễn kịch với chư vị trong đồng đạo, chỉ có đáy mắt thỉnh thoảng toát ra vẻ giễu cợt.

Trong mọi người, chỉ có Cố Hiến Thành thủy chung yên lặng không nói, cau mày nghĩ ngợi. Y mơ hồ cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng lại không sờ không bắt được, giống như biết rất rõ ràng trước mặt chính là vực sâu không đáy, thế nhưng không biết rõ ràng lắm rồi cuộc sau mấy bước sẽ rơi xuống.

- Không được, không được rồi!

Ngô Trung Hành canh giữ ở bên ngoài ngọc môn hỏi thăm tin tức thở hồng hộc chạy vào, mặt và đầu cổ đầy mồ hôi, kích động đến nỗi đôi môi run run:

- Thiên Thai tiên sinh cùng hai vị tiên sinh Vương, Dư trước tới Văn Uyên các quát mắng đường đạo Phụ Thần, tiếp theo đi Hoàng Cực môn liều chết can gián, cầu xin bệ hạ thu hồi thánh mệnh!

Như có một tiếng sét nổ vang, đám cự đẳng thanh lưu trở nên như gà chọi, ai nấy kích động vạn phần, đáng vẻ như muốn vung tay lên tranh nhau kêu to: Quốc triều nuôi sĩ hai trăm năm, trọng nghĩa tử tiết chính là hôm nay!

- Không ổn, đại sự không ổn!

Cố Hiến Thành thình lình đứng bật dậy, nghiêm giọng nói:

- Ai kêu Thiên Thai tiên sinh đi, chuyện này làm cho người thân đau đớn, cừu nhân khoái chí! Mau mau mời lão nhân gia trở lại!

Không còn kịp nữa!

Cảnh Định Hướng nằm ở ngoài Hoàng Cực môn khóc rống, Vương Dụng Cấp, Dư Mậu Học hơi tụt lại phía sau một chút. Vì cương thường đạo nghĩa mà gác bỏ sinh tử vinh nhục sang bên, đây quả thật là đức tính cao quý, khiến cho chính bọn họ cảm phục mình không bút nào tả xiết. Hai mắt bọn họ đỏ bừng, vẻ mặt nghiêm túc, phảng phất giờ phút này đã hóa thân vì chính nghĩa, đang vật lộn sinh tử với địch nhân vô hình.

Bọn thái giám và cấm vệ trực nhật thè lưỡi thật dài, bao nhiêu năm không thấy tình cảnh này rồi. Lần trước các quan văn lật đổ Trương Kinh, thỉnh mệnh ở bên ngoài ngọc môn, lúc này lại vào tới ngoài Hoàng Cực môn sâu hơn, không biết có phải lần sau bọn họ muốn vọt tới trong tầm cung Vạn Lịch hay không?!

Ngự thư phòng, Vạn Lịch nhần nhịn đến nỗi mặt mũi đỏ bừng, không ngừng đi tới đi lui, tức giận nổ phỉ nói:

- Không ngờ rằng chuyện mà năm xưa Hoàng tổ Gia Tĩnh gặp phải lại tái hiện hôm nay, ép bức quân vương như vậy còn có lễ thần tử sao, há đâu có lý như vậy... Cho rằng trẫm không phạt đình trượng được bọn họ sao, Trương Bạ Bạ, mài mực trải giấy cho trẫm!

Chỉ chốc lát sau, Vạn Lịch cầm bút viết thật nhanh: Lại bộ Thượng Thư Dương Ngụy tuổi tác đã cao, nhiều lần tấu thỉnh từ quan hồi hương, hiện tại chuẩn cho, lấy nguyên Lại bộ Thượng Thư Vương Quốc Quang thay thế. Binh bộ Hữu Thị Lang đang thiếu, nguyên Binh bộ Thượng Thư Tăng Tĩnh Ngô có thể sửa lỗi cũ, bổ nhiệm Tả Thị Lang chưởng bộ vụ. Vương Triện phục hồi nguyên chức, là Tả Đô Ngự Sử Đô Sát viện...

Tranh quốc bản còn chưa ngã ngũ, Vạn Lịch lại phục chức cho đám cự thần Giang Lăng đảng, cự đẳng thanh lưu chấn động, chốn kinh sư nổi lên sóng gió, triều cực rối rắm khó hiểu, nội đình, ngoại triều, huân quý, sủng phi thấy đều liên lụy trong đó. Duy chỉ có Tần Lâm Tần Bá gia từng nhiều lần làm mưa làm gió trong triều dường như lần này hoàn toàn đặt mình ra ngoài triều cực, lấy danh nghĩa xuôi Nam đốc sư rời đi kinh sư thật sớm, bày ra tư thế hoàn toàn rút người ra lui bước khỏi chính tranh trong triều.

Trước khi Tả Đô Ngự Sử Triệu Cẩm trí sĩ về quê từng nói với người khác về Tần Lâm: tuy rằng tuổi còn trẻ nhưng đã leo lên địa vị cao, đã quan cư cầm y Đô Đốc võ chức nhất phẩm, được phong thế tập Bá tước, Phụng Thiên Dục Vệ Thôi Thành Tuyên Lực võ thần, là nhân vật kiệt xuất hân hữu của triều Đại Minh hai trăm năm qua. Thiếu niên đặc chí vốn không phải là phúc, chỉ sợ cương quá thì dễ gãy, thế nhưng Tần Bá gia có thể công thành thân thoái, trong lúc hiển hách nhất thời lại có thể rút người ra lui bước cách xa triều tranh để bảo đảm thân danh, nếu không phải là người có đại trí tuệ, đại nghị lực không thể nào làm được.

Người ta không biết Tần Lâm Tần Bá gia theo lời Triệu Cẩm Triệu lão Đô Đường nhảy ra tam giới không ở trong Ngũ Hành, giờ phút này cũng không ngâm thơ tiêu sái vì đặt mình ra ngoài triều cực, mà đang ở trên boong thuyền cự hạm Lâm Anh hiệu khoải chí đón gió biển thổi, lật xem thư Trương Tử Huyền từ kinh sư gửi tới.

‘Chỉ trong mấy năm Cảnh Định Hưởng lên như điều, mơ hồ trở thành Thái Sơn Bắc Đẩu của thanh lưu, thấy đều nhờ vào lực của Tần huynh, ngôn từ cực kỳ cảm kích... Theo kế tiểu muội, dùng cự đẳng thanh lưu hành đại lễ nghị triều Gia Tĩnh... Vạn Lịch đã khôi phục hết thủy trọng thần Giang Lăng đẳng, các vị thế thúc Vương, Tăng lục tục về kinh, tất cả nói sau này hết thủy nghe theo Tần huynh... Trương Ty Lễ cũng cho cháu tới thăm hỏi...’

1111. Chương 1111: Khí Độ Danh Thần

Thì ra lần này kinh sư nổi lên sóng gió toàn là do tay của Tần Lâm và Trương Tử Huyền. Che trời qua biển, đây rõ ràng là chụp túi vải đen vào đầu Vạn Lịch và chư công trong triều, sau đó dùng gậy quét túi bụi.

Sợ rằng Vạn Lịch nằm mơ cũng không nghĩ ra, y tự cho là bố cục tinh diệu, ba cây cột chống đỡ triều cực là cự đẳng thanh lưu, năng thần kiện tướng Giang Lăng đẳng và nhân vật đầu não Ty Lễ Giám đều có ngầm ngầm qua lại với Tần Lâm.

- Hừ, mở miệng ra là xưng Tần huynh, tiểu muội, đâu còn là giọng điệu của thiên kim tướng phủ năm xưa, muốn cho nô gia ăn phải dấm chua sao?

Ngũ Phong thuyền chủ, Tuyên Úy Sứ Doanh Châu Kim Anh Cơ vươn cổ mềm mại thon dài ra xem nội dung trong phong thư Tần Lâm đang cầm. Hai tay nâng vịn vào lan can thuyền, nửa người trên nghiêng về phía trước làm bộ ngực không lớn lộ ra càng thêm đầy đặn, eo rắn nước hạ thấp xuống, kiều đồn căng tròn ưỡn ra sau tạo ra đường cong hình chữ S mê người.

Kim Anh Cơ đẹp tới mức họa quốc ương dân, ánh mắt nhìn về phía Tần Lâm dường như mang theo hơi nước của cả Đông Dương đại hải, vị chua trong giọng nói ẩn giấu mỉa mai hoặc vô tận. Chỉ riêng miệng anh đào nhỏ nhắn thốt ra hai chữ nô gia mềm nhũn ngọt ngào, đã giống như đạn pháo có thể đánh nát hùng tâm tráng chí bất kỳ nam nhân nào.

Trừ Tần Lâm ra.

Mặc dù cũng có chốc lát thất thần dưới vẻ mỉa mai của Kim Anh Cơ, nhưng hắn có vẻ tự tin có thể chinh phục người khác, sẽ không lo được lo mất. Vì vậy hắn cười lên rất nhanh, vỗ mạnh vào hông nâng một cái, ghé vào tai nàng nói nhỏ:

- Tiểu yêu tinh, nàng dám nói lời này cho Tử Huyền nghe không?

- Nô gia mặc kệ, lần trước ở Miến Điện tiểu oan gia huynh tàn nhẫn không chịu gặp nô gia. Hừ, bây giờ huynh rơi vào tay nô gia...

Kim Anh Cơ che miệng cười khanh khách, ánh mắt nhìn Tần Lâm vô cùng yêu mị xấu xa, giống như một con tiểu hồ ly mới vừa trộm trứng gà.

Tần Lâm buông tiếng than dài:

- Tự nhiên mặc tình nàng giết mổ.

Cách đó không xa, thị nữ đứng trên boong hầu hạ Kim Anh Cơ ai nấy thẳng tắp lưng, mắt nhìn thẳng, nhưng gió biển loáng thoáng đưa đối thoại giữa Tần Lâm và Kim Anh Cơ tới, các cô nương nghe mặt đỏ tới mang tai. Những cô nương theo Kim Anh Cơ từ trước cũng không sao, những người mới vừa được tuyển gần đây tỏ ra kinh ngạc vạn phần, nhìn bóng dáng cao ngất của Tần Lâm dưới trời đêm giống như nhìn thấy kỳ tích nào đó.

Kim Anh Cơ thừa kế chức Ngũ Phong thuyền chủ uy danh hiển hách của phụ thân, được triều đình phong làm chính tam phẩm Tuyên Ủy Sứ Doanh Châu, dẫn dắt thuyền đội dưới cờ tung hoành Đông Tây lưỡng dương đánh đâu thắng đó, không thể nghi ngờ là thần tượng trong lòng các thiếu nữ. Nàng hành sự công bằng, chấp chương Ngũ Phong hải thương không ai là không phục, nàng uy nghiêm lắm lắm, vì duy trì trật tự trên biển thường treo hải tặc được dưới đáy thuyền làm mồi cho cá mập. Thậm chí ngư dân vùng duyên hải còn có lời đồn nàng chính là Thiên Phi nương nương hóa thân, che chở cho cả đại dương mệnh mông.

Thế nhưng cũng chính là vị Kim Tuyên Ủy này hôm nay hóa thành nữ tử yếu điệu dằng trước mặt Tần Lâm, lộ ra nhu tình mật ý hết sức ngọt ngào khiến cho ai ai cũng phải đem lòng hâm mộ, vì vậy đám thị nữ mới kinh ngạc trợn mắt há mồm.

Những cô nương theo Kim Anh Cơ từ trước đã quen với chuyện này, đây gọi là một vật khắc một vật, Kim trưởng quan gặp phải Tần trưởng quan lại không làm gì được, đây là chắc chắn.

Ngược lại có chuyện làm người ta nghĩ đến vỡ đầu cũng không hiểu được.

Lần này Tây Di thế tới hung hăng, hạm đội Tây Ban Nha, Bồ Đào Nha chạy về Nam Hải, không chỉ có phong tỏa hải mật mà còn cuồng ngôn muốn dùng thuyền cứng pháo mạnh đánh tan thủy sư Đại Minh và Ngũ Phong hải thương, ký kết minh ước dưới thành với triều đình, độc bá Đông Tây lưỡng dương.

Vì vậy triều đình tức giận, Khâm Sai Vũ Xương Bá Tần Lâm xuôi Nam đốc sư, ban vương mệnh kỳ bài, Thượng phương bảo kiếm, đặc biệt cho phép tiên trăm hậu tấu, xây hồ trưởng nha kỳ, thụ lục đạo, tiết chế Thủy sư Lục sư Chiết Mân Lưỡng Quảng, văn võ quan viên tứ phẩm trở xuống thấy nghe điều khiển.

Tần Lâm đi thuyền từ Thiên Tân Vệ ra biển xuôi Nam, chạy tới Đài Loan ghé vào Kê Lung cảng, hội hợp cùng Kim Anh Cơ trấn giữ đại bản doanh chỉ huy. Sau đó phát kim bài lệnh tiền điều Thủy sư Phúc Kiến Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung dẫn quân ra biển, hợp binh với chiến hạm chủ lực Ngũ Phong hải thương. Bấy giờ đang từ Nguyệt Cảng chạy về phía Macao, tìm thời cơ quyết chiến với địch.

Đúng lý ra đại chiến sắp tới, chuyện liên quan đến sinh tử tồn vong Ngũ Phong hải thương và hải mật Đại Minh hưng suy, cũng quan hệ tới uy danh cả đời Tần Lâm chiến tất thắng chưa bao giờ bại, vì sao Tần Bá gia, Kim Tuyên Ủy chưa từng đàm luận binh cơ nơi hồ trưởng suốt đêm, lại ở trên boong trò chuyện thân mật suốt đêm, dường như hết sức ung dung nhàn nhã như vậy?!

- Khí độ danh thần, quả nhiên bất phàm!

Du Tư Cao và Trầm Hữu Dung nhờ ánh trăng loáng thoáng thấy bóng dáng Tần Lâm và Kim Anh Cơ dựa sát vào nhau thân mật trên boong Lâm Anh hiệu.

Thành thật mà nói, trong lòng mọi người đều có chút thấp thỏm, dù sao Tây Di có thuyền cứng pháo mạnh, mặc dù Thủy sư Phúc Kiến dưới quyền hai vị tướng quân được huấn luyện nghiêm chỉnh, hơn nữa còn được tiền nhiệm Tuần Phủ Cảnh Định Hương hết sức ủng hộ, đổi mới một số hạm thuyền cũ kỹ, đúc mới không ít hỏa pháo, nhưng nếu so sánh với Tây Di khí thế hung hăng phách lối, bọn họ vẫn còn ở thế hạ phong.

So ra hạm đội Doanh Châu Tuyên Ủy ty uy vô khí phách hơn nhiều, mặc dù cái tên Lâm Anh hiệu của soái hạm có chút mùi nữ tử, nhưng thân thuyền chắc chắn và võ trang hùng mạnh lại đủ để làm Thủy sư Phúc Kiến hâm mộ chảy nước miếng, tinh thần khó tránh khỏi có hơi xuống thấp.

Thủy sư triều đình là phụng chỉ đánh giặc, gánh vác trách nhiệm chủ yếu, chỉ cho thắng không cho bại. Ngũ Phong hải thương chỉ là Thổ Ty trợ chiến, bất cứ lúc nào cũng có thể rút lui, đến lúc đó vì bảo tồn thực lực quay lưng bỏ đi, Thủy sư Phúc Kiến chắc chắn phải chịu xui xẻo. Bọn họ vẫn còn hơi không tin được đám hải thương này, dù sao không phải là quân đội chính quy triều đình...

Cho đến khi từ xa nhìn thấy Tần Bá gia đốc sư chàng chàng thiếp thiếp với Kim Tuyên Ủy, tinh thần Thủy sư Phúc Kiến mới nhanh chóng khôi phục, trong lòng đám Thủy sư tràn đầy kiêu ngạo và tự tin: hai vị tướng quân Du, Trầm chúng ta là môn sinh Tần Bá gia, Kim Tuyên Ủy lại có quan hệ với Tần Bá gia như vậy, ha ha, thì ra đều là người một nhà cả. Không lâu sau xảy ra hải chiến tự nhiên chiếu ứng lẫn nhau, không có nhiều khả năng xuất hiện tình huống bảo tồn thực lực đội ngũ riêng mình.

Du Tư Cao là con của danh tướng Du Đại Du, rất có kinh nghiệm cầm quân, biết rõ ràng suy nghĩ trong lòng đám quân sĩ của mình, khẽ vuốt chòm râu vừa mọc lứa thưa dưới cằm, gật đầu một cái.

1112. Chương 1112: Đánh Đâu Thắng Đó

Tính tình Trầm Hữu Dung trời sinh hoạt bát, thấp giọng cười nói:

- Ai cũng nói hương ôn nhu của mỹ nhân là mồ chôn anh hùng, ân chủ chúng ta cũng anh hùng nan quá mỹ nhân quan, sĩ khí hai quân đều không thấp, nhưng chúng ta sắp tới đại chiến, chẳng lẽ không thương nghị xem nên đánh thế nào sao? Đường như bọn họ đã nắm chắc hết thảy, chiến thắng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay...

Tuy rằng Tần Bá gia của chúng ta có uy danh trăm trận trăm thắng, thật ra thì cũng không am hiểu cầm quân đánh giặc, Trầm Hữu Dung lại biết rất rõ ràng lai lịch hắn cho nên có câu hỏi này. Đối lại là tướng lĩnh khác chỉ cho là Tần Bá gia đánh đâu thắng đó, trong lúc cười nói đánh cho quân địch tan tác, ngược lại sẽ không hỏi như thế.

Du Tư Cao liếc mắt nhìn bằng hữu, trầm giọng nói:

- Ân chủ định Mạc Bắc, bình Nam Cương, cùng Thích soái kích phá Đồ Môn Hãn Đồng Hồ Ly, lần nào cũng thu hoạch toàn thắng. Chúng ta chỉ cần nghe hiệu lệnh, ân chủ chỉ Đông thì đi Đông, ân chủ chỉ Tây thì đi Tây, nhất định sẽ diệt được đám giặc Tây Dương kia!

Trầm Hữu Dung biết tính tình bằng hữu, cười ha hả chuyển sang chuyện khác không hỏi tới nữa, trong lòng thủy chung vẫn còn nghi vấn trùng trùng: theo mình quan sát thấy dường như ân chủ đã nắm chắc trong lòng bàn tay, nhưng hiện tại Tây Ban Nha, Bồ Đào Nha kéo quân về Nam Hải, không chỉ có uy danh đại chấn còn có thuyền cứng pháo mạnh. Cho dù là tập hợp Ngũ Phong hải thương cùng Thủy sư Phúc Kiến, xác suất thắng bại cũng chỉ là một nửa, vì sao ân chủ tỏ ra tự tin như vậy?!

Dù sao cũng là ban đêm, cho dù là thị lực Trầm Hữu Dung khá hơn nữa cũng không thấy được sắc mặt sáng ngời của Tần Lâm trên boong Lâm Anh hiệu lộ ra nụ cười thần bí, bằng không nhất định y sẽ hiểu được.

Trên vùng biển bên ngoài vịnh Quảng Châu có một chi hạm đội Tây Dương quy mô lớn chưa từng có đang menh men cuộn cuộn hoành hành trên mặt biển. Bởi vì người Bồ Đào Nha gia nhập, hạm đội dưới quyền Phí Địch Nam Đức đã có một chiếc đại chiến hạm Galen hàng đầu, sáu chiếc chiến hạm chủ lực Galen, mười một chiếc khoái chiến hạm tốc độ cao.

Trong đó hai chiếc chiến hạm chủ lực Galen, năm chiếc khoái chiến hạm tốc độ cao và một số tàu tiếp tế thuộc về hải quân vương quốc Bồ Đào Nha, do Bội Lôi Tư tướng quân dẫn dắt.

Bất quá bây giờ Bồ Đào Nha đã bị Tây Ban Nha thôn tóm, quốc vương Tây Ban Nha Phỉ Lợi Phổ đòi thứ hai kiêm nhiệm quốc vương Bồ Đào Nha, cho nên Bội Lôi Tư tướng quân dẫn dắt hạm đội của mình gia nhập dưới cờ Phí Địch Nam Đức, cũng phục tùng y chỉ huy.

Bội Lôi Tư lên đường từ Malacca, trước đây không lâu mới đến vịnh Quảng Châu hội sư với Phí Địch Nam Đức. Một canh giờ trước y được mời lên chiến hạm Poseidon ăn sáng cùng người Tây Ban Nha, cũng mới vừa rời đi.

- Ta nghĩ thấy trên người y mùi chủ nghĩa phục quốc Bồ Đào Nha làm người ta ghê tởm!

Tập Mai Nhĩ tướng quân tay vịn bội kiếm, lạnh lùng nhấn mạnh:

- Y trì hoãn suốt một tháng mới chạy tới.

- Được rồi.

Phí Địch Nam Đức tháo găng tay trắng như tuyết ra, nhắm mắt lại nhìn về phương hướng Quảng Châu thành:

- Bây giờ ta đã có đủ thực lực để cho thượng đế vinh quang chiếu rọi Đông phương!

Quảng Châu, nha môn Tổng Đốc Lương Quảng.

- Há đâu có lý như vậy!

Tổng Đốc Quách Ứng Sính đi tới đi lui trong khách sảnh, tỏ ra tức giận vô cùng:

- Hải cương nguy cấp mây chiến giăng đầy, tên họ Tần kia Khâm Sai đốc sư không vội đến Quảng Châu tới giải vây, mà tới Kê Lung cảng trước để gặp nữ tử!

Hai bên có rất nhiều quan viên Bồi Chính, Đề Hình, Học Đạo đang ngồi, cùng với đám thương nhân hàng đầu bản địa Quảng Châu, ai ai cũng bị Quách Tổng Đốc xoay chuyển văng đầu hoa mắt.

Khó trách Quách Tổng Đốc tâm phiền ý loạn, thời gian trước người Tây Ban Nha Bồ Đào Nha phong tỏa mặt biển, thương thuyền không thể ra biển, tổn thất mỗi ngày cực lớn, đám thương nhân thương gân động cốt, Quách Tổng Đốc cũng có phần trong đó.

Hướng chi Tây Di ép sát từng bước, điều vô dương oai trên vịnh Quảng Châu, theo như khí thế còn có ý ép vào tới Quảng Châu thành. Võ trang Quảng Đông lỏng lẻo, chức Tổng binh đã bị treo hờ từ lâu. Thích Kế Quang thủy chung ở Kế Trấn hiệp trợ biên luyện lính mới, cũng không có xuôi Nam nhận chức, Quách Tổng Đốc có trách nhiệm giữ đất cho nên mới nóng nảy như vậy.

- Kế hay hiện tại cũng chỉ có đi tấn công Hào Cảnh!

Một vị Sư Gia xưng Điều Hoạt đưa ra đề nghị làm người ta giật mình.

Các quan viên thương nhân kể cả Quách Ứng Sính đều nhìn chăm chăm người này, muốn xem có phải y điên rồi hay không, Kẻ ngu cũng biết đám Tây Di ở Hào Cảnh cũng không phải là một bọn với đám Tây Di đang phong tỏa mặt biển bên ngoài vịnh Quảng Châu. Hơn nữa, quan trường cùng thương nhân Quảng Đông đều làm ăn hải mậu với bên Hào Cảnh, hàng năm thu được một số lợi nhuận khổng lồ.

Sư Gia lập tức giải thích, không chỉ có Ngũ Phong hải thương xem Hào Cảnh là thị trường mua bán trọng yếu, hơn nữa nghe nói Tần Lâm có quan hệ rất tốt với Tây Di nơi đó, chỉ có tấn công Hào Cảnh mới có thể khiến cho Tần Lâm nhanh chóng chạy tới giải nguy cho thế cục Quảng Châu.

Vào lúc này làm ra bất kỳ cử động nào cũng có thể bị Tần Lâm lấy danh nghĩa Khâm Sai ngăn lại, duy chỉ có tấn công Hào Cảnh hẳn không thể nào ngăn lại. Nếu hẳn dám làm như vậy, bên Quảng Châu sẽ có thể công kích hẳn là Hán gian, đẩy tất cả trách nhiệm lên đầu hẳn.

Cuối cùng, mặc dù với võ lực hiện tại của Quảng Châu không đánh lại hạm đội Tây Dương bên ngoài vịnh Quảng Châu, nhưng đối phó với người Tây Dương ở Hào Cảnh vẫn không thành vấn đề.

- Lập tức điểm binh tấn công Hào Cảnh, thu phục quốc thổ, dương uy nước ta!

Quách Ứng Sính quyết định thật nhanh, rất có khí thế của anh hùng dân tộc, bất quá câu nói tiếp theo của y mới là mấu chốt:

- Tuy nhiên Tây Di ở Hào Cảnh yếu ớt, phải lấy chiêu an là chính, lấy diệt là phụ, tướng sĩ chớ tạo nhiều sát nghiệt.

Mọi người nhất tề gật đầu, đó là dĩ nhiên, tương lai chúng ta còn phải làm ăn hải mậu với Tây Di ở Hào Cảnh.

Tần Lâm gặp được Lợi Mã Đậu cách biệt mấy năm ở Hào Cảnh.

Cuối cùng Thượng đế không có phù hộ truyền bá Phúc Âm giúp y, sự nghiệp truyền giáo của Lợi Mã Đậu Tư Đặc tiên sinh ở Trung Quốc vấp phải khó khăn khó có thể tưởng tượng. Y cầm thư giới thiệu của Tần Lâm đi tìm Tổng Đốc Quảng Đông, vị Quách Đại nhân này cũng vô cùng nhiệt tình hiền lành, nhưng quan viên và tiểu lại phía dưới gây khó khăn cho y khắp nơi, khiến cho y cơ hồ không cách nào triển khai công việc truyền giáo.

Lợi Mã Đậu chớp chớp đôi mắt xanh biếc, luôn miệng kể khổ với Tần Lâm, nói nếu như mỗi một quan viên Đại Minh đều hiền lành chính trực giống như Tần tướng quân và Quách Đại nhân, nhất định công việc truyền giáo của y sẽ không khó khăn chật vật giống như bây giờ.

Tần Lâm âm ừ ứng phó cho qua chuyện, Lục Viễn Chí và Ngưu Đại Lực đi theo sau thiếu chút ôm bụng cười lăn.

Đáng thương cho người Tây Dương không biết được những chuyện ngoắt ngoéo trong quan trường Đại Minh, vị Quách Ứng Sinh Quách Tổng Đốc kia không hề hữu hảo với Giang Lăng đảng, nên Tần Lâm cũng bị ghét lây. Vì vậy Lợi Mã Đậu mang thư Tần Lâm tới chỉ chọc cho Quách Ứng Sinh tức giận vô cùng, ngoài mặt không thêm so đo với quý Tây Dương, sau lưng lại ngấm ngầm ra lệnh, tự nhiên đám quan lại phía dưới sẽ làm khó làm dễ Lợi Mã Đậu.

Tần Lâm thuận miệng đối đáp qua loa đôi câu, sau đó giới thiệu hai vị Sư Gia Tôn Thừa Tông, Từ Quang Khải cho Lợi Mã Đậu làm quen. Tôn Thừa Tông vô cùng hiếu học, bèn bám lấy người Tây Dương biết nói tiếng Trung Quốc này hỏi thăm kiến thức liên quan tới hỏa pháo, Từ Quang Khải lại thấy hứng thú với quyển Cơ Sở của Euclide mà Lợi Mã Đậu mang tới.

Bất quá rất nhanh Từ Quang Khải đã xảy ra tranh chấp với Lợi Mã Đậu, Từ Tú Tài khát khao cầu tri thức phát hiện những hóa thạch ở Nguyên Mưu, sau đó trải qua Tần Lâm chỉ điểm đã tạo thành tư tưởng về bước đầu của thuyết tiến hóa. Y không tìm được xuất xứ tiến hóa từ vượn tới người trong sách cổ Trung Quốc, bèn hỏi thăm vị học giả Tây Dương này xem người Tây Dương có tư tưởng tương tự hay không.

Kết quả có thể tưởng tượng được, Lợi Mã Đậu nổ tung như bị dí pháo vào mông, nói rõ thượng đế tạo ra con người mới là chân lý, nghiêm nghị phản bác tà thuyết của Từ Quang Khải.

- Đường như ta đã làm sai điều gì...

Tần Lâm ở bên cạnh cười xấu xa hắc hắc, hẩn nhìn thấy cho dù Từ Quang Khải tranh cãi với Lợi Mã Đậu mặt đỏ tới mang tai, nhưng trong tay vẫn nắm thật chặt quyển Cơ Sở, cũng không dùng sách đập vào mặt đối phương, cũng biết ở một số phương diện khác, quán tính lịch sử vẫn là mạnh nhất.

Lại đợi thêm một hồi, từ cửa sổ nhìn thấy cha xứ Phật Lô Cách Lý Áo và đội trưởng hỏa thương Lý Tập Đa đang đi về phía này, Tần Lâm liền cười vỗ tay một cái:

- Các vị, chờ lát nữa hãy tiếp tục bàn luận vấn đề nguồn gốc của loài người, bây giờ ta nhất định phải thực hiện chức trách Khâm Sai đại thần, bắt Lợi Mã Đậu tiên sinh.

Bắt ta ư... Lợi Mã Đậu chớp chớp đôi mắt xanh biếc, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

- Nói chuẩn xác là bắt tất cả người Tây Dương ở Hào Cảnh.

Tần Lâm tỏ vẻ nghiêm trang giải thích:

- Tây Ban Nha cậy mạnh vô lý đối địch thiên triều, chúng ta nhận được tin tức Bồ Đào Nha phái ra hạm đội trợ chiến Tây Ban Nha, dùng lời Trung Quốc nói kêu là giục Trụ làm ác, cho nên bản Khâm Sai muốn chiếm lĩnh Hào Cảnh do Bồ Đào Nha thuê, dẫn độ người ngoại quốc ở nơi này.

Phật Lô Cách Lý Áo ở ngoài cửa sổ liền kêu lên:

- Chúng ta đầu hàng, chúng ta đầu hàng!

- Xin đầu hàng vô điều kiện Tần tướng quân tôn kính!

Lý Tập Đa đội trưởng khẽ khuyu chân sau xuống, tay đặt trên ngực khom lưng hành lễ Tần Lâm.

Lợi Mã Đậu mở to hai mắt xem thử hai vị này, trên mặt không hề có vẻ buồn rầu sau khi đầu hàng, cha xứ vẫn bình tĩnh như thường, đội trưởng hỏa thương thoát nhìn thậm chí vô cùng nhẹ nhàng khoái trá.

- Bản quan đại biểu thiên triều tiếp nhận các người đầu hàng.

Tần Lâm cười hì hì nói, đi ra bên ngoài mấy bước chợt quay đầu lại hỏi:

- Trong ngục giam có tử tù hay không?

Sau khi có được câu trả lời phủ định chắc chắn, Tần Lâm khoát tay áo một cái, tự lẩm bẩm:

- Được rồi, nhớ Ngũ Phong hải thương còn đang nhốt mấy tên hải tặc Tây Dương chưa kịp xử tử...

Lợi Mã Đậu cũng sẽ không hiểu bọn họ đang diễn tuồng gì, thấy đáng về Phật Lôi Cách Lý Áo cùng Lý Táp Đa đều tỏ ra không thèm quan tâm, lười để ý tới chuyện của thế tục, còn tiếp tục tranh luận với Từ Quang Khải, Tôn Thừa Tông, vì duy trì vinh quang thượng đế.

Lúc Tổng Đốc Lương Quảng phái ra một viên Tham tướng dẫn dắt ba ngàn tên lính chạy tới Hào Cảnh, bị Lục Viễn Chí cùng Ngưu Đại Lực chặn lại.

- Chẳng lẽ các người muốn ngăn cản bản quan tấn công người Tây Dương sao?

Tham tướng gần giọng hỏi, cơ hồ muốn thốt ra mấy chữ cầu Hán gian.

Lục mập lười biếng chỉ chỉ sau lưng:

- Trợn to mắt chó của người, nhìn cho rõ ràng.

Trên đỉnh nhọn của giáo đường cao nhất Hào Cảnh đã treo nhật nguyệt kỳ của Đại Minh, cách đó không xa trên cọc có treo mấy cái đầu người thị uy, mái tóc vàng rực hoặc đỏ như lửa đã tỏ rõ thân phận người chết.

Hào Cảnh đã bị Tần Khâm Sai công chiếm rồi!

Như vậy cũng quá nhanh, Tham tướng cùng các đồng僚 ngơ ngác nhìn nhau, hỏa thương hỏa pháo của người Bồ ở Hào Cảnh khá lợi hại, cho dù là bọn họ dẫn theo ba ngàn binh mã cũng không thể bảo đảm tất thắng, lại bị Tần Lâm dễ dàng chiếm được. Không trách nói Du Long Thích Hổ, Đông Lý Tây Ma, thấy không bằng Tần Lâm Tần Nhất Thương, Tần Bá gia quả nhiên đánh đâu thắng đó.

Trên mặt biển bên ngoài vịnh Quảng Châu, liên hiệp hạm đội Tây Ban Nha Bồ Đào Nha, trên hạm thuyền của những chiến hạm Bồ Đào Nha thành linh bốc phát một mảng tiếng hô tức giận. Rất nhiều thủy thủ hùng hùng hổ hổ, phun ra thuốc nhai trong miệng và nước bọt, dùng ô ngôn uế ngữ mắng đả giáo đồ Đông phương không tin thượng đế, nhất là tên ma đầu tên gọi Lâm Tần.

Rất nhanh trên soái hạm Bồ Đào Nha phát cờ hiệu báo, Bội Lôi Tư tướng quân hy vọng gặp mặt Phí Dịch Nam Đức Bá tước Đại nhân.

Người Tây Ban Nha trên chiến hạm Poseidon đều nở nụ cười, đám người Bồ Đào Nha này lên đường từ Malacca lẽ mề tới chậm, rõ ràng không cam lòng tác chiến vì lợi ích của đế quốc Tây Ban Nha, đáng về tiêu cực né chiến, ít ngày trước Phí Dịch Nam Đức cũng có hơi vô kế khả thi.

Bất kể Phí Dịch Nam Đức hay là Tư lệnh hạm đội Táp Mai Nhĩ đều đề phòng đám đồng minh Bồ Đào Nha vài phần, phái người leo lên hạm thuyền đối phương giám thị động tĩnh bọn họ bất cứ lúc nào.

Bây giờ hay lắm, tướng quân Trung Quốc Lâm Tần ngu xuẩn kia đã tấn công Hào Cảnh do người Bồ Đào Nha thuê, tàn nhẫn sát hại người chống cự, làm khơi dậy lòng phẫn nộ của người Bồ Đào Nha, ngược lại giúp cho Phí Dịch Nam Đức không ít.

Đúng là như vậy, ít ngày trước Bội Lôi Tư một mực lãnh đạm, bây giờ liền vội vã lên chiến hạm Poseidon tới gặp mặt Bá tước đại nhân.

Bội Lôi Tư ngồi trên tiểu đỉnh chạy qua, leo lên chiến hạm Poseidon, khuôn mặt quân nhân uy nghiêm bảo thủ của y đỏ bừng bừng, tức gần nổ phổi, thậm chí không chào quân lễ đã dùng ngữ điệu trầm thấp biểu đạt cơn giận trong lòng:

- Bá tước Đại nhân tôn kính, ngài nên biết tin dữ từ Hào Cảnh, nơi đó đã bị người Trung Quốc đánh chết công chiếm, bằng hữu của ta là cha xứ Phật Lôi Cách Lý Áo, có lẽ còn có nhiều người hơn đã gặp nạn!

- Ta rất đồng tình.

Phí Địch Nam Đức khê khom lưng, dáng vẻ giả từ bi mèo khóc chuột, chờ sau khi chiến tranh thắng lợi, thay vì miếng thịt béo Hào Cảnh này bị người Bồ Đào Nha nắm giữ trong tay, không bằng trực tiếp nhét vào dưới sự thống trị của Tổng Đốc Tây Ban Nha.

- Ta yêu cầu mau chóng quyết chiến với địch quân, mau chóng thu phục Hào Cảnh, giải cứu đồng bào Bồ Đào Nha ta, đồng thời trừng phạt địch nhân của chúng ta!

Tay Bội Lôi Tư đề lên bội kiếm bên hông, cắn răng nghiêng lợi nói.

1113. Chương 1113: Vật Cát Tường

- Tướng quân, ta bảo đảm thỏa mãn yêu cầu của ngài, dị giáo đồ sẽ phải chịu thượng đế trừng phạt.

Phí Địch Nam Đức dùng lời ngọt nhạt khuyên giải, đưa ra bảo đảm lập tức Đông tiến Hào Cảnh, quyết chiến với chủ lực quân Minh, mới làm cho Bội Lôi Tư bình tĩnh lại.

Sau khi Bội Lôi Tư cáo từ rời đi, Phí Địch Nam Đức nhìn theo bóng lưng đối phương trên tiểu đỉnh, giọng đầy ẩn ý:

- Thật là một người yêu nước khả kính, nghe được tao ngộ bi thảm của đồng bào, trong ánh mắt y phun ra lửa giận.

Các sĩ quan Tây Ban Nha cười ầm lên một trận, trong mắt bọn họ, Bội Lôi Tư trước đây rề rà tới chậm, sau đó nghe nói Hào Cảnh bị chiếm liền trở nên tức giận nổ phổi, thật sự giống tên hề trong gánh hát.

Bất quá ngay cả Tư lệnh hạm đội Táp Mai Nhĩ thành kiến sâu nhất đối với người Bồ Đào Nha không thừa nhận cũng không được, cử động bạo ngược của Tần Lâm đã hoàn toàn trời người Bồ Đào Nha chung với chiến hạm Tây Ban Nha.

Như vậy thật là hay quá!

Khâm Sai đốc sư tiền quân Tả Đô Đốc Vũ Xương Bá Tần Lâm, lấy Tham tướng Du Tư Cao, Du Kích Trầm Hữu Dung thống lĩnh Thủy sư Phúc Kiến, Tuyên Ủy Sứ Kim Anh Cơ dẫn Thủy sư Doanh Châu nghênh chiến. Bọn họ thi hành kế sách lấy khỏe đánh mệt, phái ngô công thuyền tới lui tuần tra phía Tây Hào Cảnh, Hồ Khiêu môn mé Nam Dương, chủ lực Thủy sư trú đóng ở Nhai Sơn Hồ Khiêu môn, chờ thời cơ phản kích quân địch tới xâm lược.

Trên boong đuôi Lâm Anh hiệu, Bạch Sương Hoa xoa tóc dài như thác đổ, mặc y phục trắng như tuyết đang giờ tay chỉ về phía hai ngọn núi đứng sừng sững giữa biển vô cùng hiểm trở tạo thành Nhai Môn:

- Các ngươi có biết không, nơi này chính là Nhai Sơn mà Tổng triều diệt vong. Văn Thiên Tường thà chết bất khuất, Lục Tú Phu ôm để đâm đầu xuống biển, Trương Thế Kiệt anh hùng mặt lộ, hai mươi vạn người triều Tống đền nợ nước nơi này! Sau đó Đỗ Khả Dụng Đỗ giáo chủ, Chung Minh Lượng Chung giáo chủ và hai vị Hàn giáo chủ Thánh giáo ta dẫn dắt huynh đệ tỷ muội nối đuôi nhau xông lên, khiến cho Thát Lỗ không thể ngồi yên trên giang sơn này. Hôm nay nhớ lại chuyện cũ khiến cho người ta bùi ngùi cảm khái.

Giáo chúng cao tăng Bạch Liên giáo theo Tần Lâm xuôi Nam, Bạch Sương Hoa không muốn thân thiết với Tần Lâm trước mặt thuộc hạ cũ, ở trên boong sau mà không lên boong trước.

Hơn nữa Kim Anh Cơ và Tần Lâm hết sức ngọt ngào với nhau trên Lâm Anh hiệu, giáo chủ tỷ tỷ tính tình lãnh ngạo, nằng quyết không chịu tranh nhau với Kim yêu tinh.

Giờ phút này nàng giờ tay chỉ núi, tay áo bị gió thổi phất phật, dáng vẻ tuyệt thế xuất trần.

Các cao thủ Bạch Liên giáo đều ở đây, A Sa nghe ra lời sư phó nói đầy ẩn ý bèn cố ý chớp chớp đôi mắt to, làm ra vẻ như có điều suy nghĩ:

- Ừm, không sai, dường như các vị Đồ giáo chủ Hàn giáo chủ chỉ đánh với ngoại địch mà thôi, nếu như chúng ta là người mình mà giết tới giết lui, coi như không có gì vui cả...

Đám người Ngã Khổ Thiên, Tử Hàn Yên nghe vậy như có điều suy nghĩ, đuôi mắt Luyện Ích Trần nhìn thấy trên một khối đá ngầm có khắc chữ bèn đọc:

- Nhấn đoạt Trung Hoa dữ ngoại di, càn khôn hồi thủ trọng kham bi. Tuyên công kỳ thạch Trương Hoàng Phạm, bất thị Hồ nhi thị Hán nhi. Ừa, dường như nét chữ này là của Bạch tiên giáo chủ...

Bạch Sương Hoa thản nhiên đáp:

- Lần trước từ Quỳnh Châu trở lại đi ngang qua nơi đây, nghe Tần Bá gia ngâm bài thơ này, ta cảm thấy rất hay bèn cầm bảo kiếm khắc lên trên đá.

Đất Nhai Sơn không chỉ có chứng kiến vương triều hưng thế mà còn là Hoa Hạ đắm chìm, khí vận Hán Hồ tăng giảm. May là bọn Ngã Khổ Thiên tâm tính bèn bỉ, thế nhưng đặt mình vào hoàn cảnh, nghĩ tới mấy trăm năm phong vân biến ảo thương hải tang điền cũng cảm thấy tâm trạng dao động, pháp phòng như sóng dậy ba đào.

- Kính cẩn thọ giáo!

Ngã Khổ Thiên chợt chấp tay hành lễ với Bạch Sương Hoa, cúi thấp đầu.

Tựa hồ không nên hành lễ với ta, mà nên hành lễ với Tần Lâm... Bạch Sương Hoa khẽ mỉm cười.

Lần này người Bồ Đào Nha ở Hào Cảnh xác nhận lời Tần Lâm nói không sai, hải ngoại có nhiều chỗ thắng cảnh còn hơn Trung Thổ, năm đó Cầu Nhiêm Khách thấy Lý Thế Dân vương khí ngất trời bèn rút người ra lui bước tránh đi hải ngoại, thành tựu một phen sự nghiệp khác ở dị vực, há không phải là lựa chọn sáng suốt?

Dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là chiến thắng người Tây Ban Nha trước mặt, nếu không hết thủy không thể nào nói được.

Trên boong đầu thuyền, Tần Lâm đang đứng tựa mạn thuyền, vận áo xanh tiêu sái, tóc buộc bằng dây tơ, dây tơ này được cắt một đoạn từ dây treo màn. Không cần nói, tay ngọc của Kim Anh Cơ đã dịu dàng buộc tóc cho tình lang.

Kim Tuyên Úy thân mặc trường quần mẫu đơn thêu tơ vàng, vừa khéo làm nổi bật eo rắn nước tuyết vời, đường cong mông cùng chân dài như ẩn như hiện sau lớp quần. Tay nàng cầm chiết phiến ngà voi, sóng mắt yêu mị có thể câu hồn nhiếp phách chỉ nhìn chăm chú vào Tần Lâm.

Thật đúng là phong lưu tiêu sái!

Tần Lâm run tay áo lên, nhìn bộ y phục mới trên người mình, lại nhìn sang Kim Anh Cơ yêu mị. Quả thật là 'Nhớ năm xưa Công Cẩn (Chu Du) vừa cưới tiểu Kiều, dáng vẻ hết sức oai hùng'. Hiện tại mình tay cầm quạt, đầu đội khăn tròn cũng không xê xích bao nhiêu, phải chăng là lát nữa trong lúc nói cười đánh cho quân giặc tan thành mây khói?!

Giờ khắc này dáng vẻ hào nhoáng của Tần Lâm làm cho không biết bao nhiêu con mắt đổ dồn vào.

Tối thiểu vào giữa thời Vạn Lịch, Khâm Sai đốc sư đi cùng tướng sĩ chơi trò đồng cam cộng khổ, hoặc là xung phong hãm trận mạo hiểm dưới làn tên mũi đạn, gây ra nhốn nháo một hồi. Làm như vậy kết quả duy nhất chính là làm cho các tướng sĩ không hiểu vì sao, sau đó lo lắng không biết tinh thần đốc sư Đại nhân có bình thường hay không, một phen mồ hôi và máu của mình và tướng sĩ có bị tên ngu xuẩn kia làm cho trôi theo dòng nước hay không...

Tác dụng quan trọng của đốc sư chính là cầu nối giữa quân đội và triều đình.

Điều tập quân đội, quan hệ địa phương, thúc giục vận lương thảo, vận trù tác chiến... đây là những chuyện phải làm trước trận chiến. Phân định chiến tích, thượng tấu thỉnh công, phát thưởng điển tuất, báo tiêu quân phí... đây là những chuyện phải làm sau trận chiến. Mà giai đoạn từ lúc chiến đấu chân chính triển khai đến kết thúc, đốc sư chỉ cần ngồi ở chỗ dễ thấy nhất, để cho các tướng sĩ cũng có thể thấy mình là được.

Tần Lâm gãi gãi đầu, miệng lẩm bẩm:

- Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, bây giờ ta chính là vật cát tường sao?
- Tiểu oan gia, huynh là vật cát tường của nô gia!

Kim Anh Cơ dùng chiết phiến che miệng lại, cười khanh khách, sóng mắt yêu mị tới mức có thể khiến cho Tần Lâm chảy tan ra.

Minh Trí Ngọc Tử bưng mâm trà dịu dàng uyển chuyển từ trong khoang đi ra, đi tới bên người Tần Lâm cùng Kim Anh Cơ, dùng động tác trà đạo ưu nhã giàu nhịp điệu hoàn thành việc nghiền trà, sau đó dâng lên hai chén trà thơm:

- Ở cổ hương của ta, trước khi các tướng quân quyết chiến sẽ uống một chén trà, bởi vì trà có thể giúp cho lòng của người ta trấn định, đừng cảm hơn.
- Như vậy... đa tạ!

Tần Lâm nói giọng hàm hồ, cầm lấy chén trà lên hớp một hơi, động tác vô cùng ung dung nhàn nhã.

A! Minh Trí Ngọc Tử phát ra tiếng kêu khê kinh ngạc, muốn ngăn cản lại nhưng không còn kịp nữa.

Tần Lâm lập tức phun ngụm trà ra ngoài, quá nóng, hắn khóc không ra nước mắt, đây quả thật là giả trân bò lại bị sét đánh.

- Quả thật là tên đệ đệ nôn nóng...

Minh Trí Ngọc Tử dở khóc dở cười, nụ cười tươi tắn như hoa nở.

Kim Anh Cơ cau mày lại, khoe miệng lộ ra một nụ cười, tựa hồ phát hiện chuyện gì.

Quân tình đến, cắt đứt chút mập mờ giữa ba người. Ngô công thuyền ở ngoài biển bắn pháo liên châu làm hiệu, dựa theo ước định từ trước, đây là báo tin chủ lực quân địch đã xuất hiện.

Tần Lâm lập tức tinh thần phấn chấn, đứng thẳng tựa mạn thuyền, cầm quạt đã chuẩn bị từ trước phe phẩy. Thân hình hắn như cây ngọc trước gió, hai mắt lấp lánh nhìn thẳng về phía xa xôi trời nước gặp nhau, cắn chặt hàm răng để cho biểu lộ ra vẻ hết sức kiên nghị, thân hổ rung lên, cách cảnh giới khí bá vương trào dâng cũng không xa lắm.

Hắn quyết định làm cho thật tốt công tác vật cát tường rất có tiền đồ này.

Du Tư Cao cùng Trầm Hữu Dung ngồi trên chiến thuyền Thủy sư Phúc Kiến thấy vậy hết sức an lòng. Nhìn mà xem, ánh mắt Tần Bá gia xa tới mức nào, mặt mũi Tần Bá gia kiên nghị, tràn đầy niềm tin tất thắng đường nào. Nhìn mà xem, ngay cả khoe miệng Tần Bá gia khê nhếch cũng toát ra uy vũ khí phách... Ấc, dường như có vẻ không đúng...

- Đây, nàng dừng tay đi!

Tần Lâm cơ hồ sắp không nhận được nữa, bởi vì Kim Anh Cơ cười khanh khách đang lặng lẽ gãi nhẹ đùi hắn.

Dáng vẻ rất nhàn nhã, không có vẻ gì là đại chiến sắp tới.

Không lâu sau, ngoài biển xa bốc lên mấy cụm khói mù màu xám, từ xa nhìn lại giống như đóa hoa bồ công anh phiêu tán trong gió. Chờ thêm một lúc nữa mới nghe tiếng pháo âm âm vọng tới nơi này.

Đến lúc rồi!

Dựa theo Tần Lâm an bài trước đó, Ngưu Đại Lực đứng trên tường đài ở dưới cột buồm cao nhất của Lâm Anh hiệu, tay không ngừng phát cờ Khâm Sai, toàn quân Thủy sư Phúc Kiến và Thủy sư Doanh Châu cùng xông ra.

Lúc này thủy triều đang xuống, nước biển theo Nhai Môn ào ra mạnh mẽ, hạm thuyền Thủy sư cỡi trên đầu sóng chạy thật nhanh ra biển khơi.

Du Tư Cao và Trầm Hữu Dung chỉ huy trấn định, trước đó hai người đã khích lệ nhau hạ quyết tâm tử chiến trên biển. Dù sao so sánh về binh lực, cho dù là phe mình có được ưu thế địa lợi, thắng bại cũng chỉ có xác suất một nửa.

Quân Minh có chiến hạm Lâm Anh hiệu hàng đầu, dưới đó là sáu chiếc chiến hạm nhỏ hơn đều thuộc về Thủy sư Doanh Châu, Thủy sư Phúc Kiến có bảy chiếc phúc thuyền cỡ lớn.

Sức chiến đấu của Lâm Anh hiệu đại khái tương đương với soái hạm Poseidon của đối phương, số chiến hạm nhỏ còn lại cũng cùng cấp với chiến hạm Galen chủ lực. Thủy sư Phúc Kiến mới kiến tạo một số phúc thuyền cỡ lớn có tính năng chống chìm tốt hơn khoái chiến hạm của người Tây Dương, nhưng tốc độ lại chậm hơn không ít.

Hạm đội Tây Ban Nha có một chiếc đại chiến hạm Galen, sáu chiếc chiến hạm Galen chủ lực, mười một chiếc khoái chiến hạm, chiếm ưu thế về binh lực.

Hướng chi đế quốc Tây Ban Nha như mặt trời ban trưa, thủy thủ pháo thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh, Thủy sư Phúc Kiến chỉ trong những năm gần đây mới được chỉnh biên, chưa hề trải qua đại chiến chân chính. Mặc dù độ thuần thục của Thủy sư Doanh Châu không kém người Tây Ban Nha, nhưng rốt cục không phải là quân chính quy.

Cho nên trước trận chiến Du Tư Cao đề nghị Tần Lâm động viên thật nhiều hạm đỉnh cỡ nhỏ lui thủ gần biển, dùng chiến thuật biển thuyền đánh tiêu hao chiến với địch nhân. Còn có thể thử một lần hỏa thuyền tự sát, mặc dù làm như vậy giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, hơn nữa đánh mất thế chủ động, nhưng ít ra có khả năng nắm chắc cao hơn.

Dù sao tác chiến ở bản thổ, số lượng chiến thuyền cỡ vừa và nhỏ cùng binh lính đều vượt hơn xa Tây Di vạn dặm mà đến.

Không nghĩ tới Tần Lâm hoàn toàn cự tuyệt đề nghị này, chọn lựa kế hoạch hạm đội chủ lực ẩn núp trên mặt biển Nhai Sơn, lúc địch quân tới lập tức lao ra quyết chiến.

Vận may rất tốt, lúc địch nhân tới tập kích lại là lúc thủy triều xuống, gia tăng tốc độ rất nhiều cho thuyền thuận dòng xuôi Nam. Bằng không đám phúc thuyền chậm như rùa của Thủy sư Phúc Kiến muốn vọt tới trước mặt địch nhân thật sự có hơi khó khăn.

Lúc ngô công thuyền quân Minh tuần tra bắn pháo làm hiệu lần đầu tiên, hạm đội Tây Ban Nha cũng phát hiện bọn họ. Phí Địch Nam Đức dùng ống nhòm quan sát mặt biển phương Đông, lại hạ lệnh cho hạm đội giữ một khoảng cách với bờ biển.

Y cũng lo lắng giữa những eo biển và hải đảo sẽ bất thành linh xuất hiện thật nhiều thuyền nhỏ của đối phương. Người Tây Ban Nha khinh miệt gọi những loại thuyền phương Đông như vậy là Nhung Khắc đả cầu thuyền, vì nếu bị thật nhiều thuyền loại này bao vây, cho dù là người Tây Ban Nha cao ngạo có thể sử dụng đại pháo bắn cho không ít địch nhân chìm xuống biển, bản thân mình cũng không tránh khỏi trả một giá đắt.

Hạm đội Tây Ban Nha Vạn dặm viễn chinh không chịu nổi chiến đấu tiêu hao nhân mạng như vậy.

Rất nhanh Phí Địch Nam Đức bỏ đi nghỉ ngơi, bởi vì lần thứ hai pháo hiệu vang lên, Thủy sư quân Minh dưới sự dẫn dắt của Lâm Anh hiệu đang cỡi gió lướt sóng ào ra, tất cả đều là chủ lực hạm, khí thế hùng hăng bày ra dáng vẻ quyết chiến bên ngoài biển.

Ngụ không thể nói! Phí Địch Nam Đức thở phào nhẹ nhõm thật to, sau đó khoe miệng lộ ra nụ cười khinh miệt:

- Các dũng sĩ hải quân Tây Ban Nha, lấy danh nghĩa thượng đế và quốc vương, hãy dạy dỗ cho đám người phương Đông này một bài học thật sâu!

- Đại dương thuộc về Tây Ban Nha!

Tập Mai Nhĩ cúi người chào Bá tước vô cùng ưu nhã thành kính, y tin tưởng thắng lợi đã thuộc về Tây Ban Nha. Những dị giáo đồ Đông phương dám khiêu khích hải quyền đế quốc này lại dám ra ngoài biển quyết chiến, bọn họ sẽ chỉ có một kết quả, đó chính là bị chìm vào đáy biển.

Trên mặt biển đang nổi gió Đông Bắc, cự hạm Lâm Anh hiệu tải trọng bốn ngàn liêu có bốn cột buồm trên treo buồm hình vuông, lúc này thấy đều no gió, được thủy triều thúc đẩy rẽ sóng chạy băng băng thể không thể đỡ. Nhờ thiết kế tối ưu phối hợp cả Đông Tây, thân thuyền khổng lồ lướt trên mặt biển với vẻ nhẹ nhàng ưu nhã khiến cho người ta phải tặc lưỡi khen ngợi.

Cánh Đông Lâm Anh hiệu là sáu chiếc chiến hạm Thủy sư Doanh Châu, do Cung A Tài, Chu Thuận Thủy, Quy Bản Vũ Phu và Quyền Chính Ngân chia nhau dẫn dắt. Hình dáng chúng cũng tương tự Lâm Anh hiệu, bất quá tải trọng nhỏ hơn một nửa, là thuyền buồm kiểu Galen hai ngàn liêu.

Phía Tây là Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung lãnh đạo Thủy sư Phúc Kiến, bọn họ có bảy chiếc phúc thuyền hai ngàn liêu mới đóng. Từ sau khi Trịnh Hòa hạ Tây Dương triều Minh thực hành cấm hải toàn diện, Thủy sư chỉ có thuyền nhỏ sáu trăm liêu trở xuống, may nhờ trong lúc Cảnh Định Hướng nắm quyền ở Phúc Kiến hết sức ủng hộ Thủy sư xây dựng, lại thêm Tần Lâm hiệp trợ, Thủy sư Phúc Kiến mới có thêm được bảy chiếc phúc thuyền này, coi như là toàn bộ của cải mà bọn họ có thể lấy ra dùng trong tác chiến ngoài biển khơi.

1114. Chương 1114: Hải Chiến

Thủy sư Doanh Châu lấy Lâm Anh hiệu cầm đầu, là cải tiến từ thuyền Galen Tây Dương mà thành, thân thuyền hẹp dài mà dương buồm rất nhiều, sức nặng không bằng phúc thuyền nên tốc độ vượt qua xa.

Lúc này tốc độ Thủy sư Phúc Kiến theo không kịp, dần dần bị bỏ rơi ở phía sau, từ từ kéo dài khoảng cách với Thủy sư Doanh Châu.

Du Tư Cao và Trầm Hữu Dung gấp đến độ liên tiếp huy động lệnh kỳ liên lạc với Lâm Anh hiệu, thỉnh cầu giữ vững trận hình sóng vai cùng tiến.

Khoảng cách giữa hạm đội Tây Ban Nha Bồ Đào Nha liên hiệp với quân Minh đã chỉ còn lại hơn mười dặm, Phí Dịch Nam Đức nhìn rõ tình hình bên này qua ống nhòm, không khỏi thấy buồn cười.

Tập Mai Nhĩ tướng quân lắc đầu một cái tỏ vẻ hết sức khinh thường, tác chiến với đối thủ như vậy có thắng cũng không anh hùng, không thể nào hiển lộ hết uy lực của hải quân đế quốc Tây Ban Nha, lại càng không trông cậy vào như vậy có được vinh dự gì. Đánh bại một đám người Hán không thạo hải chiến không đáng để khoa trương chút nào.

Các pháo thủ thủy thủ Tây Ban Nha cũng phát ra từng trận cười ầm lên, không nghi ngờ chút nào sẽ đạt được thắng lợi nhẹ nhàng hết sức.

Ngay cả trận hình hạm đội cũng không giữ vững được, đối thủ như vậy không đáng để tôn kính!

Sắc mặt Du Tư Cao đã xanh mét, Trầm Hữu Dung giậm chân liên tiếp quơ múa lệnh kỳ, thỉnh cầu ân chủ Tần đốc sư có thể chậm lại một chút, chờ đợi phúc thuyền làm cho hành động Thủy sư Phúc Kiến chậm chạp.

Bất luận kẻ nào cũng hiểu đạo lý tập trung binh lực, bảy chiếc phúc thuyền hai ngàn liêu cũng chuyên chở không ít đại pháo, nếu như bỏ bọn họ lại, chỉ bằng vào Lâm Anh hiệu và sáu chiếc chiến hạm nhỏ hơn giao chiến với địch nhân, thực lực giữa hai bên sẽ càng chênh lệch hơn nữa. Có lẽ đợi đến khi phúc thuyền chạy vào khoảng cách giao chiến, Thủy sư Doanh Châu đã gặp phải tổn thất không thể vãn hồi.

Ngay cả Thủy sư Doanh Châu cũng ý thức được vấn đề, trên chiến hạm Bành Hồ hiệu đến gần Lâm Anh hiệu nhất, cũng ở gần Thủy sư Phúc Kiến, Quy Bản Vũ Phu trợn tròn mắt kêu lên:

- Bất dật, cực kỳ không tốt! Chuyện gì xảy ra? Mau giảm tốc độ xuống, chờ Thủy sư Phúc Kiến theo kịp.

Bành Hồ hiệu giảm tốc độ xuống đồng thời vừa dùng cờ hiệu truyền tin tức lại cho Kê Lung hiệu mặt Đông của mình, vừa xin phép Lâm Anh hiệu bên hướng Tây.

Tốc độ Lâm Anh hiệu có hơi giảm xuống, nhưng tiết kỳ Khâm Sai trên tường đài thật cao vẫn chậm chạp bất động, không có hạ đạt bất cứ mệnh lệnh gì.

Bởi vì trận hình chiến hạm Thủy sư Doanh Châu xếp theo hàng ngang hình chữ Nhất, tầm nhìn hai bên bị che khuất, Quy Bản Vũ Phu từ Bành Hồ hiệu phát ra tín tức đầu tiên truyền tới Kê Lung hiệu, sau đó Kê Lung hiệu truyền cho Lưu Cầu hiệu bên cạnh phía Đông, cứ như vậy từng chiếc một truyền đi.

Các hạm rồi rít giảm tốc độ chờ đợi hữu quân, bởi vì thời gian bắt đầu chậm lại cũng không giống nhau, thủy binh cũng luống cuống tay chân, khiến cho trận hình trở nên biến dị, Bành Hồ hiệu chậm lại trước hết cơ hồ chạy ngang với Lâm Anh hiệu, Kê Lung hiệu liền vọt tới vị trí gần phía Nam hơn. Mà Thạch Đường hiệu ở cuối trận hình là tụt lại xa nhất, vốn là đội hình chữ Nhất hàng ngang kéo dài từ Đông sang Tây biến thành lấy Lâm Anh hiệu làm khởi điểm, từ Tây Bắc kéo chéo xuống Đông Nam.

Cũng may sau khi Thủy sư Doanh Châu giảm tốc độ, rốt cục Thủy sư Phúc Kiến cũng bắt kịp, trận hình bảy chiếc phúc thuyền ngược lại không có gì thay đổi, vẫn duy trì đội hình chữ Nhất hàng ngang.

Vì vậy, quân Minh biến thành một trận hình chéo vô cùng cổ quái, không giống như Nhạn Hành trận cũng không giống như Trường Xà trận, thật sự không giải thích được. Mà sự thay đổi trận hình như vậy đã tạo ra hỗn loạn, khiến cho toàn bộ nhược điểm lộ ra trước mắt địch nhân.

- Nếu như công kích trước địch quân cánh phải, những phúc thuyền công kênh bên cánh trái bọn họ sẽ rất khó sinh ra tác dụng tiếp viện!

Tập Mai Nhĩ tướng quân kinh nghiệm hải chiến phong phú, sau khi quan sát đưa ra kết luận.

- Hay lắm!

Phí Dịch Nam Đức Bá tước lập tức hạ lệnh cho hạm đội Bồ Đào Nha chạy sang phía Tây cuốn lấy số phúc thuyền quân Minh hành động chậm lại cùng với chủ lực hạm Lâm Anh hiệu, còn hạm đội Tây Ban Nha dùng ưu thế binh lực tuyệt đối nhắm vào những chiến hạm nhỏ của quân địch ở cánh phải.

Hạm đội Tây Ban Nha có chiến hạm Poseidon đánh đầu thắng đó, bốn chiếc chiến hạm Galen chủ lực, sáu chiếc khoải chiến hạm, đối phó sáu chiếc chiến hạm nhỏ bên cánh phải của quân Minh coi như có ưu thế lấy hai đánh một. Mà người Tây Ban Nha tự tin bản thân pháo thuật và chiến hạm của mình đều ưu việt hơn người Trung Quốc, như vậy chênh lệch giữa hai bên càng thêm nổi rõ.

Chỉ bất quá người Bồ Đào Nha có vẻ bị thua thiệt, bọn họ phải lấy hai chiếc chiến hạm Galen cùng năm chiếc khoải chiến hạm đối phó bảy chiếc phúc thuyền có tải trọng lớn hơn, cùng với Lâm Anh hiệu có hỏa lực mạnh mẽ.

Bội Lôi Tư từ trong Tư Bản hiệu dùng cờ hiệu đáp lại:

- Phục tùng mệnh lệnh, nhưng yêu cầu có thể triệt thoái khi thích hợp trong chiến đấu.

- Ha ha ha, người Bồ Đào Nha giảo hoạt hèn nhát!

Phí Dịch Nam Đức cười ha hả, đồng ý với yêu cầu đối phương, đây đúng là vô cùng hợp lý.

Tập Mai Nhĩ và Gia Nhĩ Đức Nặc nhìn nhau cười một tiếng, tràn đầy khinh bỉ người Bồ Đào Nha.

- Quốc vương vạn tuế!

Chiến hạm Poseidon dâng lên cờ xí xoa đỏ trên nền trắng của đế quốc Tây Ban Nha, thủy binh và bộ binh trên chiến hạm bộc phát ra tiếng hoan hô cuồng nhiệt.

Chiến hạm Poseidon cầm đầu cả chi hạm đội Tây Ban Nha bắt đầu chuyển hướng, lao thẳng tới Thủy sư Doanh Châu ở vào cánh phải quân Minh.

Hạm đội Bồ Đào Nha ung dung chậm rãi chạy về phía phúc thuyền cánh trái quân Minh, bởi vì tải trọng và hỏa lực có hơi không theo kịp, nhìn đáng dấp Bội Lôi Tư cũng không chuẩn bị liều mạng. Buồm vuông cỡ lớn no gió trên quân hạm Bồ Đào Nha thấy đều được hạ xuống, chỉ để lại buồm tam giác và buồm chéo điều chỉnh linh hoạt.

Đám quan quân Tây Ban Nha thấy cảnh tượng này lại nở nụ cười khẩy, hôm qua đám hèn yếu Bồ Đào Nha này còn cả quyết phải báo thù tuyết hận cho đồng bào bị sát hại ở Hào Cảnh, nhưng hôm nay chân chính

khai chiến lại bày ra dáng vẻ bảo tồn thực lực, hạ buồm xuống chỉ chừa buồm chéo, rõ ràng là muốn thuận tiện đổi hướng nhanh chóng.

Bất quá dù sao chuyện này đã nằm trong dự liệu, ngược lại cũng không cho là quái.

Chiến hạm Poseidon chạy đầu tiên, mười một chiếc chiến hạm hạm đội Tây Ban Nha cày ra từng cơn sóng trắng xóa trên mặt biển, khí thế hung hăng đánh về phía sáu chiếc chiến hạm nhỏ bên cánh phải của quân Minh.

- Khoảng cách một dặm, nạp đạn hỏa pháo!

Pháo trưởng kéo dài thanh âm hạ lệnh, ầm ầm vang dội cả hai tầng pháo bên mạn thuyền.

- Khoảng cách nửa dặm, chuẩn bị đối mồi dẫn hỏa!

- Các tiểu tử, tay phải ổn, mắt phải chuẩn, tâm phải độc!

Theo tiếng ra lệnh của pháo trưởng, các pháo thủ Tây Ban Nha đã làm xong toàn bộ chuẩn bị trước khi khai hỏa.

Vào thời này vẫn chưa có phương thức tác chiến xếp thành nhóm đấu pháo với nhau, hỏa pháo quân hạm Tây Ban Nha chọn lựa hướng bắn thẳng, mũi thuyền thủy chung hướng về phía đối phương.

Hải quân Tây Ban Nha vẫn chưa từ bỏ ý đồ đánh áp mạn và dùng mũi húc, thậm chí đây còn là sở trường quen thuộc của bọn họ, phương thức tác chiến hiện tại có lợi cho phát huy ưu thế đánh áp mạn và dùng mũi húc.

Ừa...

Người Tây Ban Nha đang gia tốc, chuẩn bị vọt vào trong trận đối phương đại khai sát giới chợt phát hiện toàn bộ sáu chiếc chiến thuyền đối phương quay ngang, dùng mạn thuyền hướng về phía mũi thuyền mình.

Phí Địch Nam Đức kinh ngạc vô cùng, lại nghi hoặc không hiểu:

- Đáng chết, bắn ngang ư, đây là chiến thuật cũ của Anh quốc, vì sao lại xuất hiện ở phương Đông?

Bắn ngang có ưu thế về tầm bắn hơn bắn thẳng, Thủy sư Doanh Châu có được quyền ưu tiên khai hỏa

- Khai hỏa!

Trên đài chỉ huy trước boong Lưu Cầu hiệu, Cung A Tài hét to vào ống tre thật lớn.

Mệnh lệnh này truyền theo ống tre đã được thông suốt tới khoang pháo bên dưới, pháo trưởng lập tức múa lệnh kỳ trong tay:

- Khai hỏa!

Hồng Di đại pháo ở vị trí gần mũi thuyền nhất nổ vang ầm ầm, lực đàn hồi cực lớn chấn động thân thuyền rung lên, tiếng nổ khiến cho tai tất cả pháo thủ ù lên một lúc. Trước khi khói mù tràn ra, khẩu đại pháo thứ hai bên cạnh cũng phát ra tiếng rống giận.

Bị hạn chế bởi kết cấu thân thuyền bằng gỗ, đợt bắn hỏa pháo trong thời thuyền buồm toàn là bắn theo thứ tự lần lượt. Nếu như bắn một lượt hết thảy, lực đàn hồi mạnh mẽ sẽ làm cho thân thuyền tan tác.

Nhìn từ góc độ người Tây Ban Nha, tựa hồ thân Lưu Cầu hiệu ngừng lại một chút, sau đó bên mạn toát ra ánh lửa và khói mù hình thành đóa hoa tử vong. Tiếp theo từ đầu thuyền đến đuôi thuyền lục tục nổ rộ chuỗi hoa liên tiếp, khói mù tràn ngập tạo thành một con ác long màu xám tro lướt quanh thân Lưu Cầu hiệu.

Theo tiếng pháo nổ lên ầm ầm còn có tiếng pháo bay vun vút xé gió, phần lớn pháo đạn rơi xuống biển làm nổi lên từng cột sóng trắng xóa. Cũng có vài viên bắn trúng thân chiến hạm Poseidon khổng lồ, pháo đạn mang theo động năng cực lớn xé nát ván gỗ, những mảnh gỗ tung bay có tốc độ cao trở nên sắc bén như đao kiếm, dễ dàng cắt vào thân thể thủy binh gần đó.

Thân thuyền chấn động khiến cho Phí Định Nam Đức trên lầu chỉ huy ở đầu thuyền loạng choạng muốn ngã.

Tạp Mai Nhĩ vội vàng vịn y:

- Bá tước Đại nhân, chiến đấu vô cùng nguy hiểm, mời ngài trở lại chỗ an toàn.

Không, Phí Định Nam Đức đẩy Tạp Mai Nhĩ ra, sau khi y đứng vững vàng bèn cắn chặt môi, khiến cho nếp nhăn hai bên cánh mũi trở nên hằn sâu hơn, đôi mắt như chim ưng của y nhìn chăm chú vào thuyền Trung Quốc cách đó không xa:

- Dừng pháo hỏa đáp lại bọn họ!

Tám khẩu pháo Cannon hạng nặng 50 pounds, mười sáu khẩu Bì Lý Nhĩ Pháo, ba mươi khẩu Khẩu Phi Lâm Pháo bắt đầu trút đạn rợp trời xuống đầu đối phương. Hỏa lực hùng mạnh thật sự vô cùng đáng sợ, bốn phương tám hướng Lưu Cầu hiệu bốc lên rất nhiều cột nước.

May nhờ bắn thẳng nảy sinh vấn đề về tầm bắn, lại thêm người Tây Ban Nha cũng bắn không chuẩn lắm, trước sau chỉ có ba quả pháo rơi trúng Lưu Cầu hiệu. Không may chính là trong đó có một quả pháo Cannon hạng nặng, hơn nữa còn bắn trúng mạn thuyền ở gần mớn nước.

Pháo thủ trên chiến hạm Poseidon phát ra tiếng hoan hô vang dậy, trong khoang pháo, một pháo thủ lột mũ xuống ném lên không, đồng bạn bên nâng y lên.

Tổn thương như vậy đối với thuyền bè chính là chí mạng, chiếc thuyền Trung Quốc kia sẽ bị nước biển tràn vào ào ạt, sau đó chìm xuống biển, chiến hạm Poseidon có thể điều chuyển pháo khẩu đi đối phó địch nhân khác.

Không ngờ Lưu Cầu hiệu cũng không chìm mất, trong khi người Tây Ban Nha bấm thời gian chờ nó bị nước biển rót đầy đã bắn trả lại một đợt pháo vào đầu đối phương, khiến cho người Tây Ban Nha văng đầu hoa mắt.

Có chuyện gì vậy... Trên đài chỉ huy Phí Định Nam Đức và Tạp Mai Nhĩ ngơ ngác nhìn nhau, chiếc thuyền đối diện kia rõ ràng đã thủng một lỗ ở gần mớn nước, thế nhưng chẳng những không chìm mà còn có thể bắn trả, chẳng lẽ là gặp phải quỷ sống?!

Trên boong trước Lâm Anh hiệu, Tần Lâm và Kim Anh Cơ lấy trà thay rượu, hai chiếc chén sứ khê chạm vào nhau.

Thủy mật cách thương. (Vách ngăn kín nước - watertight bulkhead).

Hạm thuyền Thủy sư Doanh Châu có hình dáng thuyền Galen Tây Dương, buồm bằng vải bố mềm đón gió khác với loại buồm cứng trung bình có cùng diện tích. Nhưng có thể bố trí số lượng buồm nhiều hơn, cung cấp dư thừa động lực, về phương diện tốc độ hơn xa phúc thuyền. Hơn nữa thân thuyền hẹp dài hơn phúc thuyền, mặc dù tải trọng có hơi kém hơn nhưng có thể đẩy tốc độ tiến lên một bước khá dài, còn có được mạn thuyền dài hơn, bố trí được nhiều hỏa pháo hơn.

Bất quá nếu như cho là bọn họ sao chép thuyền Tây Dương vậy thì sai lầm lớn, thật ra dùng rất nhiều kỹ thuật tạo thuyền ưu tú của Trung Quốc: kết cấu thân thuyền có không ít địa phương vận dụng cách ghép nổi kiên cố bền bỉ, kê thuyền dùng hỗn hợp nhựa đường trộn với chỉ gai để trét, tính năng chống nước ưu việt. Ván thuyền được bôi dầu cây trẩu, có sức chống nước chống mục cao. Bánh lái là loại thẳng bằng chỉ Trung Quốc mới có, vận dụng thuận tiện linh hoạt.

Có thể nói quân hạm Doanh Châu do Lâm Anh hiệu cầm đầu, tất cả đều là vỏ ngoài Tây Dương mà ruột là Trung Quốc.

Vách ngăn kín nước cũng là kỹ thuật tạo thuyền tiên tiến chỉ Trung Quốc mới có, đã được phát minh ra từ đời Đường, tới đời Tống được vận dụng trên quy mô lớn. Chiến hạm cỡ nhỏ hai ngàn liêu của Thủy sư Doanh Châu có tám vách ngăn kín nước, bảo đảm nước vào hai ngăn cùng bên, ba ngăn khác bên không

chìm. Lâm Anh hiệu bốn ngàn liêu có tới mười hai vách ngăn kín nước, cho dù là hư hại nước tràn vào ba ngăn cùng bên, bốn ngăn khác bên cũng có thể bảo đảm thuyền không chìm.

Mà phương Tây kỹ thuật áp dụng vách ngăn kín nước, phải chờ tới năm 1795 tướng Bentham Anh quốc thiết kế cho hải quân Hoàng gia mới có, hơn nữa chính y nói rất rõ ràng:

- Thuyền có vách ngăn gia tăng cường độ, có thể bảo vệ thuyền, tránh cho nước vào mà chìm mất, giống như bây giờ người Trung Quốc làm.

Cho dù là người Tây Ban Nha vào năm Vạn Lịch có nằm mơ cũng không nghĩ ra, trên đời còn có loại kỹ thuật vách ngăn kín nước này.

Từ Phí Địch Nam Đức Bá tước trở xuống, tất cả quan quân Tây Ban Nha thấy đều trợn mắt há mồm, Lưu Cầu hiệu nơi xa trên mặt biển rõ ràng thủng một lỗ khá lớn gần mớn nước lại không có vẻ gì là sắp chìm, chuyện này đã hoàn toàn vượt ra ngoài phạm vi hiểu biết của bọn họ.

Dưới khoang pháo, các pháo thủ mới vừa rồi còn hoan hô nhảy cẫng hiện tại thấy đều trầm mặc, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi: ma pháp, đây nhất định là ma pháp của người phương Đông!

Trên quân hạm Tây Ban Nha khác, tình huống cũng gần như chiến hạm Poseidon.

Vào thời này uy lực hỏa pháo còn rất có hạn, nếu như mức độ kiên cố của thuyền đối phương đạt tiêu chuẩn trên trung bình là khó có thể trực tiếp dùng pháo hỏa bắn nát. Đương nhiên ngoại trừ loại thuyền được đóng theo kiểu Nhật Bản, đó thật sự là rác rưởi.

1115. Chương 1115: Bài Tẩy

Bất kể phúc thuyền cỡ trung hay những quân hạm của Ngũ Phong hải thương hình giống như thuyền Galen, thoát nhìn đều không phải là giả trang nguy tạo, cho nên người Tây Ban Nha theo như thường lệ lựa chọn tác xạ nhắm vào mớn nước mạn thuyền, hết thủy pháo hỏa đều nhắm vào mớn nước thuyền quân Minh. Làm như vậy sẽ giảm xác suất chí mạng xuống, bởi vì không ít pháo đạn bắn trượt xuống biển, nhưng chỉ cần bắn trúng một quả, vị trí gần mớn nước thủng một lỗ lớn sẽ khiến cho nước biển tràn vào nhanh chóng, có thể làm cho thuyền chìm rất nhanh.

Không nghĩ tới quân hạm Doanh Châu áp dụng thiết kế vách ngăn kín nước làm cho tính toán của người Tây Ban Nha rơi vào khoảng không. Trải qua hai đợt đối xạ, có ba chiếc thuyền bị bắn trúng ở vị trí gần mớn nước nhưng vẫn ung dung nổi trên mặt biển, không có dấu hiệu gì là sắp chìm.

Ngược lại là thân thuyền quân Minh xoay ngang, tầm bắn tương đối ưu việt, mục tiêu tác xạ là nhắm vào thân thuyền đối phương, Hồng Di đại pháo và pháo Bồ Đào Nha ra sức trút đạn như mưa bắc, bắn cho quân hạm Tây Ban Nha gỗ vụn bay tán loạn, thủy binh không ngừng bị thương tử vong.

Tiếng pháo ầm ầm chấn động cả một vùng trời biển, mặt bên các quân hạm từ cửa sổ pháo chớp lên ánh lửa liên hồi. Khói thuốc súng nồng đậm bị gió biển thổi thật lâu cũng không tiêu tan, làm cả vùng biển bị chìm trong khói mù.

Mặc dù tạm thời rơi xuống hạ phong, Tập Mai Nhĩ tướng quân cũng không bỏ cuộc, múa bội kiếm lớn tiếng quát hạ lệnh:

- Ép lên đi, dùng phương pháp đánh áp mạn và dùng mũi húc thu thập dị giáo đồ! Thượng đế phù hộ Tây Ban Nha!

- Thượng đế phù hộ Tây Ban Nha!

Binh sĩ trên các chiến hạm hung hăng gào thét, đánh áp mạn và dùng mũi húc là sở trường của hải quân Tây Ban Nha.

Quân hạm Tây Ban Nha điều chỉnh hướng, khí thế hung hăng xông về phía hạm thuyền quân Minh đang xoay ngang. Tượng Poseidon ở mũi thuyền cầm tam xoa kích giống như hung thần ác sát, mũi thuyền bén nhọn bên dưới rẽ sóng tiến tới băng băng, muốn dùng chiến thuật truyền thống đánh áp mạn và dùng mũi húc nhất cử định thắng cục.

Trên tướng đài boong trước Lâm Anh hiệu, Tần Lâm buông ống nhòm xuống, cười híp mắt khen:

- Không hổ là đế quốc Tây Ban Nha tung hoành hoàn cầu, chiến thuật hải quân vô cùng thành thực.

Kim Anh Cơ che miệng cười khê, Minh Trí Ngọc Tử hờn dỗi liếc hần một cái, mỗi khi khoe miệng Tần Bá gia cong lên, chắc chắn có người sẽ phải chịu xui xẻo.

Nhớ năm xưa vào thời Trịnh Hòa thám sát Đông Nam Á và Ấn Độ dương, Tây Ban Nha còn co rút trong một mảnh đất nhỏ ở châu Âu. Hiện tại bây giờ đế quốc Tây Ban Nha vượt biển chinh phạt, đánh tới cửa nhà Trung Quốc, công thủ thay đổi, về năng lực tác chiến viễn dương quân Minh thật sự kém đối thủ quá xa.

Chiến thuật hải quân Tây Ban Nha hết sức thành thạo, uy lực hỏa pháo mãnh liệt làm Tần Lâm âm thầm kinh hãi.

Mới vừa rồi hai đợt pháo kích nhìn qua quân Minh chiếm thượng phong, thật ra thì nhờ có người Tây Ban Nha không hiểu được kỹ thuật vách ngăn kín nước, thấy thuyền bè quân Minh bắn không chìm liền đổi dùng chiến thuật đánh áp mạn và dùng mũi húc. Nếu không tiếp tục đối xạ, hạm thuyền quân Minh sẽ bị phá vỡ nhiều vách ngăn kín nước hơn, vẫn khó thoát số phận bị đánh chìm thuyền.

Mặt khác, quân hạm Tây Ban Nha bị pháo hỏa quân Minh quét ngang, thân thuyền bị bắn cho tơi tả, rất nhiều thủy binh chết nhưng căn bản vẫn không thương gân động cốt, kết cấu chính thân thuyền vẫn giữ hoàn hảo, tuyệt đại đa số hỏa pháo còn có thể tiếp tục bắn.

Người Tây Ban Nha cũng nắm chắc tương đối hoàn mỹ thời cơ pháo chiến chuyển thành đánh áp mạn và dùng mũi húc, lúc này thân thuyền quân Minh đang xoay ngang nên có thể phát huy hỏa lực ở mạn thuyền, nhưng nếu bị mũi quân hạm Tây Ban Nha húc vào, e rằng sẽ bị gãy thành hai đoạn.

Thật may là lão tử còn có lá bài tẩy! Tần Lâm thầm kêu một tiếng may mắn, cười lạnh vung tay vốn chấp sau lưng đã lâu.

Ngư Đại Lực ở vọng lâu bên dưới cột buồm chính huy động tiết kỳ Khâm Sai thật rộng.

Người Tây Ban Nha bày ra khí thế đánh áp mạn và dùng mũi húc, hạm đội Thủy sư Doanh Châu vội vàng tránh né, cục diện nhất thời trở nên hỗn loạn. Táp Mai Nhĩ vô cùng lão luyện, ở chiến hạm trên Poseidon cười lạnh chỉ huy bốn chiếc chiến hạm chủ lực giữ vững áp lực chính diện, sáu chiếc khoái chiến hạm bao vây từ mặt bên, muốn tiêu diệt toàn bộ Thủy sư Doanh Châu.

Từ Phí Địch Nam Đức trở xuống, tất cả mọi người đều chú ý tới chiến trường cánh Đông, về phần cánh Tây, người Bồ Đào Nha hèn yếu không thể nào không đối phó được đám phúc thuyền công kênh kia.

Trên thực tế đúng là như thế, Bội Lôi Tư chỉ huy hạm đội Bồ Đào Nha thủy chung vẫn duy trì một khoảng cách lúc gần lúc xa với phúc thuyền của Thủy sư Phúc Kiến, dùng hỏa pháo trên chọc, vừa đánh vừa lui từ từ về phía Nam.

Vốn là trận hình quân Minh cực kỳ cổ quái một ngang một chéo, cánh Đông chéo gần như bất động, cánh Tây ngang chậm rãi ép về phía trước, dần dần vòng sang mé bên hạm đội Tây Ban Nha. Bội Lôi Tư dẫn dắt quân Bồ Đào Nha vừa đánh vừa lui, dây dưa với phúc thuyền không nghỉ, từ từ rút vào phía sau mé bên hạm đội Tây Ban Nha.

Tất cả lực chú ý của Phí Địch Nam Đức đều tập trung ở chính diện, bỏ mắt muốn tiêu diệt Thủy sư Doanh Châu cánh Đông quân Minh, chỉ có Táp Mai Nhĩ chú ý tới tình huống cánh Tây, theo bản năng cảm giác được có điều không ổn.

- Những người Bồ Đào Nha này chuẩn bị làm gì...

Tạp Mai Nhĩ chau mày, y phát hiện quân Bồ Đào Nha đi vòng qua phía sau hạm đội mình, hành động này có thể hiểu là che chở điểm yếu của hữu quân, nhưng nếu như ý đồ của đối phương ngược lại...

- Ta cho phép Bội Lôi Tư rút lui, có lẽ là y muốn tránh ra phía sau chúng ta...

Phí Địch Nam Đức khinh thường hừ một tiếng, xét thấy Bội Lôi Tư là một người Bồ Đào Nha nổi tiếng theo chủ nghĩa yêu nước, cùng với tao ngộ bi thảm của người Bồ ở Hào Cảnh, y không hề nghi ngờ gì.

Vừa dứt lời, hạm đội quân Bồ Đào Nha ở trên mặt biển nhẹ nhàng vòng một vòng, điều chỉnh vị trí đi tới phía sau hạm đội Tây Ban Nha. Sau đó dưới ánh mắt sững sờ của người Tây Ban Nha, bọn họ mở cửa sổ pháo một bên mạn thuyền ra, hòng pháo đen ngòm nhắm vào người Tây Ban Nha.

- Cầu thượng đế phù hộ đi!

Trên Tư Bản hiệu, Bội Lôi Tư lấy động tác tiêu sái ném một chiếc bao tay trắng xuống biển.

Dưới cái nhìn chăm chú tuyệt vọng của người Tây Ban Nha, hai chiếc thuyền Galen, năm chiếc khoái chiến hạm dùng pháo hỏa mãnh liệt oanh tạc bọn họ liên hồi.

Đám người Bồ Đào Nha chó má này! Binh sĩ Tây Ban Nha điên cuồng nguyên rửa, nhưng không có biện pháp gì, hạm thuyền bọn họ đang gia tốc xông về phía Thủy sư Doanh Châu, muốn chuyển hướng vô cùng khó khăn, chỉ có thể trở mặt nhìn pháo đạn rơi vào đầu mình, bắn nát ván thuyền, xé rách buồm, bắn gãy cột buồm...

Hạm đội quân Bồ Đào Nha vốn là yểm hộ, hiện tại đã trở giáo phản kích một đòn.

Du Tư Cao và Trầm Hữu Dung đã trợn mắt há mồm: Ân chủ, ân chủ quả nhiên giỏi về chiêu an Tứ Di, ngay cả người Bồ Đào Nha cũng...

1116. Chương 1116: Tầm Nhìn Toàn Cầu

Hai người bọn họ phục hồi tinh thần lại, lập tức chỉ huy phúc thuyền ép lên, những phúc thuyền này đã đi vòng qua mặt bên hạm đội Tây Ban Nha, chẳng qua là có quân Bồ Đào Nha yểm hộ, người Tây Ban Nha không coi ra gì. Bây giờ quân Bồ Đào Nha phản bội, phúc thuyền không còn bất kỳ trở ngại nào nữa, Du Tư Cao hết sức dễ dàng giáng một đòn nặng nề vào mặt bên người Tây Ban Nha.

Phí Địch Nam Đức và Tạp Mai Nhĩ ngơ ngác nhìn nhau, ngàn vạn không nghĩ tới đồng minh bất ngờ hóa thành địch nhân. Chuyện này khiến cho thực lực hạm đội Tây Ban Nha từ hơi chiếm ưu thế biến thành phe yếu thế nhất, hơn nữa còn tạo thành cục diện cực kỳ bất lợi bị bao vây ba mặt.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ hết thảy trước đây đều là phe Trung Quốc và người Bồ Đào Nha liên thủ diễn trò sao!?

Không sai.

Trên Lâm Anh hiệu Tần Lâm khẽ cười, khóe miệng toát ra vẻ chế nhạo vô tận.

Sau nửa giờ, hạm đội Tây Ban Nha tổn thất nửa số hạm thuyền trở lên, lại bị bao vây ba mặt không cách nào chạy trốn, rốt cục chiến hạm Poseidon ngưng chống cự.

Tần Lâm gặp Phí Địch Nam Đức chặt vật không chịu nổi trên Lâm Anh hiệu, Tạp Mai Nhĩ đã chiến đấu đến chết để giữ danh dự của mình. Mấy phút sau, Bội Lôi Tư cũng leo lên Lâm Anh hiệu, bên cạnh y là hai vị quan quân trẻ tuổi hải quân Bồ Đào Nha, chính là bạn cũ của Tần Lâm: La Bố và Ngõa Vi.

- Bồ Đào Nha dám phản bội thượng đế và quốc vương, Vô Địch hạm đội sẽ biến Lisbon thành biển lửa, người và người nhà người sẽ phải chịu trừng phạt!

Phí Địch Nam Đức đỏ ngầu đôi mắt, thở hồng hộc, ra sức nguyên rửa Bội Lôi Tư.

Quan quân Tây Ban Nha bị bắt cũng nghiêng rầm nghiêng lợi: điên rồi, những người Bồ Đào Nha này điên rồi, bọn họ dám phản bội đế quốc, chẳng lẽ Vô Địch hạm đội chỉ là bài trí sao? Toàn bộ Bồ Đào Nha sẽ trả giá thật đắt vì chuyện này!

Nụ cười Bội Lôi Tư lại vô cùng nhẹ nhàng khoái trá:

- Không, Bá tước Đại nhân tôn kính, chúng ta lên đường từ Malacca muộn một tháng, cho nên nhận được tin tức Âu Châu truyền đến, Vô Địch hạm đội của quý quốc đã chết hết toàn quân ở eo biển Anh Cát Lợi.

- Rốt cục Bồ Đào Nha đã tránh thoát gông cùm đô hộ.

Trong đôi mắt của La Bồ và Ngõa Vi rân rân nước mắt:

- Ân Lý Khắc giáo chủ ban vương miện cho Bồ Lạp Càn Tát Công tước, trở thành tân nhiệm quốc vương Bồ Đào Nha!

Các sĩ quan Tây Ban Nha sau khi bị bắt vẫn còn tỏ ra kiêu ngạo, vào lúc này thấy đều giống như gà chọi thua trận. Tin dữ từ ngoài vạn dặm truyền tới đã đánh tan tành phòng tuyến tâm lý của họ.

Phí Địch Nam Đức nằm mềm nhũn trên mặt đất, hai con mắt lộ hung quang giờ phút này không khá hơn bao nhiêu so với cá chết.

Sau đó, người Bồ Đào Nha đưa ánh mắt kính sợ nhìn về phía Tần Lâm, tại sao vị tướng quân này có thể buông lời tiên đoán Vô Địch hạm đội sẽ bị tiêu diệt từ hai năm trước, cũng ký kết mật ước với Bồ Đào Nha? Chẳng lẽ hẳn thật sự có năng lực tiên tri?

Người Bồ Đào Nha kinh ngạc về tin Vô Địch hạm đội bị tiêu diệt, bọn họ không cách nào tưởng tượng Vô Địch hạm đội có hơn một trăm chiếc chiến hạm cỡ lớn, trang bị hơn ba ngàn khẩu hỏa pháo, chở bốn vạn tên thủy thủ và binh lính phương trận, lại bị hải quân Anh quốc nhỏ yếu đến mức cần dựa vào một đám hải tặc chống đỡ đánh bại, gây giảo chìm thuyền dưới cơn sóng dữ ở eo biển Anh Cát Lợi

Trong lịch sử lúc thế lực phục quốc Bồ Đào Nha nhận được tin tức Vô Địch hạm đội bị tiêu diệt đã quá muộn, bọn họ cũng không kịp làm gì. Cho tới khi quốc vương Tây Ban Nha Phỉ Lực đời thứ hai sống sót qua lần tai nạn hủy diệt này, sau đó đặc ý tuyên bố:

- Ta nên cảm tạ thượng đế khiến cho ta có quyền lực lớn như vậy, chỉ cần ta bằng lòng là có thể xây một chi hạm đội nữa rất dễ dàng. Chỉ cần suối nguồn không ngừng, mặc dù một dòng nước chảy có lúc bị ngăn cản, nhưng cũng không có tầm quan trọng quá lớn.

Đáng tiếc Tần Lâm Tần Bá gia chúng ta bố trí một phen, Phỉ Lực đời thứ hai không có cơ hội nói ra câu nói rất khí phách anh hùng trên. Tưởng vào giờ phút này này, y đang bận rộn vỗ đầu sứt trán.

Ngay từ lúc Ngũ Phong hải thương giao thiệp với Nam Hải, Tần Lâm cũng đã cân nhắc qua phong vân biến ảo toàn cầu.

Hắn biết mình có một điểm khác với tất cả mọi người trong thời đại này: về phương diện nắm chắc đại cục trên tầng cao nhất, thậm chí ngay cả thiên cổ hiền tướng như Giang Lăng tướng công Trương Cư Chính cũng khó mà theo kịp bóng lưng hắn, bởi hắn biết rất rõ ràng những chuyện 'đã' xảy ra.

Đây là đặc quyền của người xuyên việt!

Dù sao cũng là năm đầu Vạn Lịch, mặc dù Kiến Nô, Lưu Khấu đời sau lật nghiêng Minh Vương triều lúc này đã bắt đầu manh nha, nhưng bất quá cũng chỉ vô cùng nhỏ bé. Cần tu nội chính, đo đạc ruộng đất, ức chế hào cường thu tô ruộng đất, biên luyện quân đội kiểu mới... muốn dập tắt những đốm lửa nhỏ nhoi như vậy cũng không khó.

Nền văn minh Đông Tây phương chân chính va chạm với nhau, vận số Hoa Hạ thay đổi là vào thời Trịnh Hòa hạ Tây Dương trên đại dương mênh mông bát ngát. Đông Nam Á là sân sau Trung Quốc, nhật nguyệt kỳ Đại Minh tung bay thật cao trên Ấn Độ dương, Đến năm Gia Tĩnh Malacca thất thủ, các nước triều cống đoạn tuyệt, giặc Oa tung hoành thủ phủ Đông Nam, người Bồ tới cửa thuê Hào Cảnh, so sánh trước sau khiến cho người ta phải tặc lưỡi than dài.

Trương Cư Chính thực hành triều chính mới Nhất Điều Tiên Pháp, thay đổi thu thuế nhiều thứ sản vật bằng thu ngân lượng, rất tiện lợi cho dân chúng giảm bớt phần bị quan phủ bóc lột, mà nguồn thu lớn nhất chính là thuế. Sản lượng mỏ bạc trong lãnh thổ Trung Quốc hơi thấp, chất lượng hơi kém, nguyên nhân

chân chính mà Trương Cư Chính có thể thực hành triều chính mới Nhất Điều Tiên Pháp, thật ra là mua bán với bên ngoài thuận lợi, mang thật nhiều bạc trắng châu Âu chảy vào Trung Quốc.

Vậy mà thủy chung mỏ bạc ở trong tay người Tây Ban Nha, mạch sống tài chính bị người chế trụ.

Đồng thời thương mại địa khu Giang Nam ngày càng phát đạt, xuất hiện manh nha chủ nghĩa tư bản đời sau, nếu như có thể bảo hộ sẽ phát triển mạnh mẽ.

Nhưng triều Đại Minh chú trọng chính sách trọng nông khinh thương, trọng thu nông thuế, nhẹ thu thương thuế, bật đèn xanh cho đám quan thương địa chủ Giang Nam, đồng thời khiến cho truyền thống nông nghiệp Trung Nguyên và khu vực Quan Trung Tam Tần sa sút, chôn xuống mầm họa khiến cho nạn giặc nổi lên từ phía sau này.

Chính sách có thể đổi, nhưng khuynh hướng tiểu nông Giang Nam từ sản xuất chuyển sang buôn bán sản xuất, khu vực trồng trọt lương thực chuyển sang trồng dâu nuôi tằm cũng sẽ không thay đổi. Trừ phi phế bỏ thương nghiệp và mậu dịch, đình chỉ khai hải, trở lại nền kinh tế tiểu nông đầu đời Minh.

Đất Giang Nam nổi danh cá gạo đổi lại trồng dâu nuôi tằm, dẹt vãi, tất nhiên khiến cho sản lượng lương thực giảm sút, lấy gì nuôi sống nhân khẩu càng ngày càng nhiều?! Chuyện này không phải đơn thuần chính sách quốc nộ là có thể dễ dàng giải quyết.

Nam Dương là khu vực có sản lượng lúa chủ đạo có thể trồng một năm ba vụ, Ấn Độ có sản lượng vãi vốc nhiều, chất lượng cao. Châu Mỹ có mỏ bạc hằng hà sa số, châu Úc vô cùng thích hợp chăn dê trâu...

Huống chi Ngũ Phong hải thương ngày càng khuếch trương, cũng cần càng nhiều nguyên liệu, nơi sản xuất và thị trường tiêu thụ hơn.

Về công hay tư, ích lợi khôi phục lại bờ cõi trước đây của Đại Minh, tranh đoạt hải ngoại đều được Tần Lâm bày lên bàn nghiên cứu từ sớm.

Đế quốc Tây Ban Nha trở thành cường địch thứ nhất trên con đường này, ai bảo quy mô nó lớn nhất, chiếm địa bàn nhiều nhất, lại chiếm cứ Phi Luật Tân, lũng đoạn cả con đường biển Thái Bình Dương từ châu Mỹ sang châu Á?

Vào thời này con người còn chưa thể điều khiển thuyền buồm hoàn toàn như ý muốn của mình được. Vượt qua đại dương cần cân nhắc rất nhiều tình huống như dòng chảy, gió mùa, dọc trên đường đi có bao nhiêu đảo có thể cung cấp tiếp liệu... Nhật Bản gần châu Mỹ hơn, mấy đảo giữa Đài Loan và Indonesia dường như cũng không tồi, nhưng trên thực tế chỉ có một con đường biển vượt qua Thái Bình dương thuận tiện nhất: Từ Manila Phi Luật Tân đến Acapulco de Juárez thuộc Mễ Tây Cơ.

May là vào thời này kỹ thuật hạn chế, đế quốc Tây Ban Nha chưa tới mức biến thái giống như mặt trời không bao giờ lặn trên đất Anh, lực lượng bọn họ có thể điều tới Viễn Đông tương đối có hạn. Hơn nữa kết cục Vô Địch hạm đội nhất định bị diệt cũng giúp cho Tần Lâm thừa cơ lợi dụng.

Ngay từ lúc công phạt Miến Điện, Tần Lâm đã phái ra La Bố và Ngõa Vi lên thuyền trở về thủ đô Bồ Đào Nha Lisbon, đem thơ hẩn viết trình cho Ấn Lý Khắc giáo chủ và Bồ Lạp Càn Tát Công tước vốn tôn thờ lý niệm chủ nghĩa phục quốc. Trong thơ Tần Lâm buông lời tiên đoán rằng Vô Địch hạm đội sẽ bị diệt, thậm chí kể rõ phương thức tác chiến của người Anh.

Bất kể thế nào Ấn Lý Khắc và Bồ Lạp Càn Tát cũng không thể tin tưởng, một người Trung Quốc xa ngoài vạn dặm có thể buông lời tiên đoán chuyện phát sinh ở châu Âu. Thậm chí lúc đầu bọn họ cho rằng La Bố và Ngõa Vi ngụy tạo phong thơ, hai người này theo chủ nghĩa phục quốc cuồng nhiệt, cố gắng dùng biện pháp vụng về kém cỏi này để thuyết phục bọn họ chọn lựa hành động mạo hiểm.

Nhưng sau đó thế cục phát triển hoàn toàn tương xứng với miêu tả trong thơ, lại khiến cho bọn họ không thể không tin, ôm tâm lý cầu may một lần. Họ bèn phái người liên lạc với Nữ hoàng Anh quốc Elizabeth, chuẩn bị đủ các thứ, cho đến tới khoảnh khắc sau cùng khi Vô Địch hạm đội xuất kích, rốt cục giáo chủ và Công tước cũng hạ quyết tâm.

Khi tin tức Vô Địch hạm đội toàn quân chết hết ở eo biển Anh Cát Lợi truyền tới Lisbon, người mưu đồ chủ nghĩa phục quốc đã lâu triển khai hành động. Lúc Ấn Lý Khắc giáo chủ đội vương miện cho Bồ Lạp

Càn Tắt Công tước ở đại giáo đường Lisbon, hai người đều có cảm giác như nằm mơ, thế nào cũng không dám tin tưởng Bồ Đào Nha độc lập lại nhờ vào một người Trung Quốc bên ngoài vạn dặm trừ mưu tính kế.

Ở Viễn Đông, thiên tài ngoại giao và ngôn ngữ Minh Trí Ngọc Tử lấy thân phận nữ tu cùng cha xứ Phật Lô Cách Lý Áo đi Malacca mật đàm với Bội Lô Tư tướng quân, khiến cho y kéo dài thêm một tháng sau khi điều lệnh triệu hồi của Phí Địch Nam Đức đưa tới. Cho đến khi tin tức Bồ Đào Nha độc lập từ châu Âu truyền tới, cuối cùng hạm đội Bồ Đào Nha trú ở Malacca phụng mệnh tân quốc vương đứng về phe Tần Lâm, trở giáo phản kích một đòn giữa chiến trường, phối hợp quân Minh hoàn toàn đánh tan hạm đội Phí Địch Nam Đức.

Nghĩ đến tổ quốc trước đây không lâu còn trầm luân vô biên, xa xa không thấy được hy vọng phục quốc, hiện tại đã tránh thoát khỏi gông cùm xiềng xích của Tây Ban Nha, có được độc lập tự do, Bội Lô Tư tướng quân và bọn quan quân thanh niên La Bố, Ngõa Vi không kềm lòng được nhìn Tần Lâm với vẻ thành kính chí cao.

- A, các bằng hữu Hào Cảnh nhờ ta hỏi thăm các người!

Tần Lâm cười to, tin đồn Phật Lô Cách Lý Áo và Lý Tạp Đa ngộ hại dĩ nhiên là hấn nguy tạo nên, những đầu người treo trên cọc là đầu bọn hải tặc Tây Dương bị Ngũ Phong hải thương bắt được.

Bội Lô Tư lại bái một cái:

- Quốc vương bệ hạ và Ân Lý Khắc giáo chủ đều đưa lễ vật tới cho Tần tướng quân, hơn nữa thỉnh cầu ký kết điều ước đồng minh với Tần tướng quân, nước ta sẽ cùng ngài chọn lựa trình tự thống nhất ở địa khu Viễn Đông.

Lễ vật của Ân Lý Khắc là một thanh bảo kiếm vô hoàng kim theo kiểu Tây Dương, Tần Lâm tương đối thích hơn lễ vật của quốc vương. Đó là một quả địa cầu trên có lục địa, đại dương cùng quốc gia bằng các khối màu sắc khác nhau, là do bảo thạch màu sắc bất đồng khảm lên mà thành.

Thấy cảnh tượng này, biểu lộ của Du Tư Cao cùng Trầm Hữu Dung cũng có hơi thay đổi, quốc lễ không tặng thiên tử mà tặng Tần Bá gia, nếu nhận lấy lễ vật, sợ rằng có hiềm nghi vượt quyền.

- Lễ vật rất tốt.

Tần Lâm vỗ vỗ địa cầu, như cười như không nói:

- Bất quá muốn ký điều ước phải đi tới Lễ bộ kinh sư, hơn nữa quý quốc và triều Minh chúng ta không có quan hệ triều cống, sợ rằng...

Minh Trí Ngọc Tử phiên dịch lời nói này thành tiếng Bồ.

Bội Lô Tư cười:

- Mệnh lệnh của Quốc vương và giáo chủ Đại nhân hết sức rõ ràng, tể quốc là đính ước với bản thân Tần tướng quân.

Như vậy... rất nhanh Tần Lâm liền cười lên:

- Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.

Du Tư Cao và Trầm Hữu Dung hoàn toàn không phản đối, không chỉ thu quốc lễ, còn ký kết cả hiệp ước, vị ân chủ này của chúng ta...

Trầm Hữu Dung càng thêm giật mình kinh hãi: Đông có Doanh Châu Tuyên Ủy ty, Tây có Bồ Đào Nha, Nam có Miến Điện, Bắc có Thổ Mặc Xuyên, Tứ Di thấy không triều thiên tử mà bái Tần đốc sư. Chẳng lẽ bắt chước theo cổ sự năm xưa lấy Chu thay Thương, chư hầu không triều bái Thương Trụ hay sao?!

Bất quá lúc này y chỉ dám nuốt lời vào trong bụng, kinh hãi toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Hạm đội Tây Ban Nha ở Viễn Đông bị diệt, có nghĩa Manila nhìn như xa không thể với tới trở nên giống như thiếu nữ bỏ đi quần áo đối với quân Minh.

Tần Lâm và Bồ Đào Nha đánh lập minh ước, quy định hai bên có quyền bình đẳng lui tới tự do ở Nam Dương, Ấn Độ dương và Thái Bình dương, cũng cùng nhau ngăn chặn phe thứ ba tiến vào khu vực kể trên.

Sau đó liên hiệp hạm đội trở lại Hào Cảnh, ở nơi đó nghỉ ngơi, tu bổ thuyền bè, tiếp liệu nước ngọt và thức ăn.

Nghe được tin tức Vô Định hạm đội bị diệt, Bồ Đào Nha độc lập, Phật Lô Cách Lý Áo cao hứng nước mắt lăn dài, La Bố và Ngõa Vi được đồng bào coi là anh hùng, hưởng thụ rất nhiều lần tung hô.

Mấy ngày sau, liên hiệp hạm đội từ Hào Cảnh ra biển, trải qua Vạn Sơn đảo nhắm hướng Đông đi tới. Sau khi tới quần đảo Đông Sa rẽ sang hướng Đông Nam, đến bờ biển Tây Bắc đảo Luzon, cuối cùng dọc theo bờ biển xuôi Nam một mạch, chạy thẳng tới trái tim của Tây Ban Nha ở Viễn Đông: Manila.

1117. Chương 1117: Tranh Bá Tân Đại Lục

Toàn quân hạm đội Viễn Đông chết hết khiến cho Manila hoàn toàn đánh mất năng lực chống cự, Phỉ Định Nam Đức Bá tước Đại nhân ử rử cúi đầu bị áp giải lên mũi Lâm Anh hiệu cho quân coi giữ Manila nhìn thấy, sau đó chiến đấu liền kết thúc. Trong tiếng chuông trầm thấp của giáo đường, quân coi giữ địa phương mở cửa thành đầu hàng.

Kim Anh Cơ chạy khắp nơi Đông Tây lưỡng dương, Du Tư Cao và Trầm Hữu Dung cũng ra biển, đã đến Xiêm La, Miến Điện, khoang sau chở mọi người Bạch Liên giáo. Bọn Ngã Khổ Thiên tới đây nhìn thấy phong cách kiến trúc cực kỳ khác biệt Trung Nguyên, trên đường phố người đi đường kỳ trang dị phục, cùng với Hoa kiều da ngăm đen miệng nói tiếng Quảng Đông Phúc Kiến nhất thời tặc lưỡi lấy làm kỳ. Cả cuộc đời này bọn họ không ra biển, cũng không biết hải ngoại tuyệt vực có một vùng trời đất như vậy.

- Đây đã đáng kể gì...

A Sa bĩu môi, thuật chuyện thần kỳ nghe được từ trong miệng Tần Lâm:

- Nơi đây đi về phía Đông vạn dặm lại có hai mảnh đại lục Nam Bắc, địa phương lớn hơn xa Trung Quốc, đất đai màu mỡ, sản vật phong phú. Bây giờ Tây Di cũng lục tục kéo qua, Manila chất đống như núi bạc, chính là từ Tây Di vận chuyển tới...

Bạch Sương Hoa gật đầu một cái:

- Không sai, quả địa cầu mà người Tây Dương tặng cho Tần Lâm thật ra là bản đồ, trên đó vẽ mặt đất lớn nhỏ, lộ trình xa gần.

Đám người Ngã Khổ Thiên, Tử Hàn Yên nghe vậy trở nên mơ màng, nơi đó không có triều đình câu thúc, đất trống vạn dặm, tự do tự tại không khoái hoạt sao?!

- Nhưng nghe nói địa phương kia ở bên ngoài vạn dặm, ở giữa có đại dương ngăn cách, chúng ta muốn vượt qua đại dương tuyệt không phải chuyện dễ...

Ngã Khổ Thiên tính tình nóng nảy, nói tới chỗ này biểu lộ trở nên có hơi nhẩn nha, ánh mắt vừa chạm với Bạch Sương Hoa liền vội vàng né tránh.

Dưới mắt người có thể trợ giúp Bạch Liên giáo vượt qua đại dương, khắp thiên hạ chỉ có một vị Tần Lâm Tân Bá gia. Đánh một trận định thế cục Nam Hải, đánh bại thế lực Tây Ban Nha, lại đánh ước với Bồ Đào Nha, từ vịnh Hàng Châu đến Malacca đều trở thành thiên hạ của Ngũ Phong hải thương, cũng giữ trong tay Manila là điểm cực Đông của con đường biển từ châu Á sang châu Mỹ.

Huống chi, Bạch Liên giáo ngay cả một chiếc hải thuyền cũng không có!

Kể hay hiện tại không thể làm gì khác hơn là mời Bạch Sương Hoa ra tay đi cầu Tần Lâm. Lúc ở kinh sư, Tần Bá gia đã từng đáp ứng ọi người một câu trả lời, tưởng nhờ nàng đi tỏ thể bên gối một chút, coi như chuyện này được định.

Chỉ bất quá ban đầu ép Bạch Sương Hoa phá cửa ra giáo, bây giờ lại muốn người ta thi hành mỹ nhân kế, chuyện này làm sao Ngã Khổ Thiên có thể mở miệng được?

Đám người Tử Hàn Yên, Luyện Ích Trần nhất thời tỉnh ngộ, biểu lộ cũng hết sức khó xử. Bạch Liên Thánh giáo luân lạc tới nỗi tiền nhiệm giáo chủ phải tỏ thể bên gối nam nhân, không khỏi quá mất mặt.

Trong lòng bọn họ lại đang vô cùng khao khát.

Mục tiêu cuối cùng của Bạch Liên giáo ở thế tục chính là thành lập thượng thiên quốc quang minh chiếu khắp, nhưng hy vọng thực hiện ở triều Đại Minh cũng đã càng ngày càng mong manh. Lúc trước Cao Thiên Long phản bội cố nhiên đáng hận, nhưng lão nói những lời đó thật sự không sai, đám người Ngã Khổ Thiên tự hỏi lòng mình, nếu thật sự đấu với triều đình tới mức lương bại câu thương, giết thành núi thây biển máu, sẽ có mấy phần cơ hội thành tựu đại nghiệp bá vương?!

Huống chi thời thế đổi dời, từ khi ra đại dương tới nay mới biết thiên hạ hiện tại sớm không phải là mấy trăm năm trước, giang sơn Trung Nguyên chẳng qua là một góc nhỏ của thế giới, thuyền cứng pháo mạnh của Tây Dương hoành hành trên biển...

Đi ngang qua Nhai Sơn trông nay nhớ xưa, chẳng khác nào một gậy nện thẳng vào đầu.

Thay vì ở Trung Nguyên tự giết lẫn nhau không bằng dương oai dị vực, như Cầu Nhiêm Khách năm xưa xây dựng một mảnh giang sơn thật lớn cho riêng mình, xây dựng quang minh thiên quốc thuộc về Bạch Liên giáo.

- Sư phó tỷ tỷ, tỷ đi van cầu Tần đại thúc đi, nói chuyện với tỷ, chắc chắn hắn sẽ đáp ứng.

A Sa cố ý giúp đỡ đám người Ngã Khổ Thiên khẩn cầu Bạch Sương Hoa, nắm lấy cánh tay nàng nhẹ nhàng lay lay, còn nhìn nàng nghịch ngợm nháy mắt một cái.

Gương mặt lạnh như băng của Bạch Sương Hoa nổi lên một vệt đỏ bừng, lần này ra biển, ngay trước mặt giáo chúng bộ hạ cũ nàng không tiện biểu lộ quan hệ tình cảm với Tần Lâm.

Giơ chỉ nhẹ nhàng điểm lên trán mịn màng của Bạch Linh Sa, Bạch Sương Hoa khẽ quát:

- Muội không đi cầu xin Tần đại thúc của muội, lại đây đưa ta làm gì!

- Ta vốn có ý đó, cần gì cầu xin!

Tần Lâm cười ha hả sải bước đi nhanh vào khoang thuyền.

Đã kích thế lực Tây Ban Nha, công chiếm Manila, cố nhiên Tần Lâm có cân nhắc ích lợi xây dựng lại hệ thống triều cống Trung Quốc — Nam Dương, đồng thời khuếch trương phạm vi mua bán Ngũ Phong hải thương, chộp lấy hải mậu hải ngoại. Nhưng ở trên tầng cao hơn, những ích lợi nhìn như phong phú này thật sự nhỏ bé không đáng kể.

Hai mảnh tân đại lục Nam Bắc lớn hơn chừng gấp bốn bản thổ Trung Quốc, đất đai phì nhiêu, sản vật phong phú, đất rộng người thưa, lấy được nó sẽ có khả năng quyết định thắng bại trong cạnh tranh văn minh Đông Tây, quyết định số phận các đại dân tộc trên thế giới.

Tần Lâm nhắm vào Nam Dương, thật ra thì ý túy ông bắt tại tửu mà quan tâm sơn thủy, mục tiêu trọng yếu nhất là chiếm Manila, lấy được con đường vận chuyển trên biển bí mật duy nhất Manila - Acapulco vượt qua Thái Bình dương, cũng nắm giữ khởi điểm con đường này ở châu Á, khiến cho lực lượng cự long Đông phương có thể vượt qua đại dương tới châu Mỹ, mưu một phương bờ cõi mới cho con cháu Viêm Hoàng.

Thực hiện kế hoạch này cũng không dễ dàng gì.

Với quốc lực của triều Đại Minh vào lúc cường thịnh, muốn chiếm Maila không phải là chuyện khó. Đừng nói năm đầu Vạn Lịch, lúc Vạn Lịch tuổi già, thế nước bắt đầu suy giảm cũng đã có ý viễn chinh Luzon.

Cho dù là tới cuối thời Minh, nếu không phải Trịnh Thành Công qua đời sớm vào năm ba mươi tám tuổi, Phi Luật Tân cũng đã trở thành vật trong túi của họ.

Dù sao kỹ thuật cuối thế kỷ Mười Sáu còn hạn chế, đế quốc Tây Ban Nha cường thịnh thật nhưng cũng chỉ có thể đưa lực lượng ra ngoài vạn dặm bản thổ tương đối có hạn. Đây cũng là nguyên nhân sau khi Tần Lâm liên hiệp Bồ Đào Nha, chỉ cần đánh bại hải quân Tây Ban Nha ở Viễn Đông, bắt sống Phí Địch Nam Đức, lực lượng Tây Ban Nha ở Viễn Đông lập tức đứng bên bờ vực sụp đổ.

Mấu chốt là châu Mỹ ở ngoài vạn dặm, Trung Quốc không hề được hưởng ưu thế về khoảng cách nữa, thậm chí có thể nói còn giảm đi không ít: Tây Ban Nha vượt Đại Tây Dương đến châu Mỹ sẽ dễ dàng hơn không ít so với Trung Quốc vượt qua Thái Bình dương đến châu Mỹ.

Thật may là còn chưa muộn, thế lực Tây Ban Nha ở châu Mỹ còn tương đối nhỏ yếu.

Sáu mươi năm trước Hernán Cortés dùng hơn năm trăm tên lính, trong đó chỉ có mười ba người có hỏa thương, chinh phục Aztec đế quốc Mễ Tây Cơ. Francisco Pizarro mang theo một trăm bảy mươi bảy người, chinh phục đế quốc Inca có dân số sáu triệu, bốn vạn tên lính.

Thắng lợi huy hoàng, đối thủ ngu muội và yếu đuối làm cho Tây Ban Nha hoàn toàn không có động lực tăng cường lực lượng quân sự ở châu Mỹ, cho tới bây giờ dân số của mỗi thành thị Nam Mỹ chỉ có vài ngàn vài vạn, số lượng quân đội lấy trăm làm đơn vị.

Về phần Bắc Mỹ hoàn toàn còn là thiên hạ của người Indians, chiến hạm Mayflowers đặt nền móng cơ sở ban đầu cho Mỹ phải hơn ba mươi năm sau mới có thể ra lò ở Plymouth nước Anh.

Tuy nhiên muốn chân chính thực hiện kế hoạch lại không dễ dàng gì, hành trình vượt qua Thái Bình dương nhanh thì ba bốn tháng lâu thì nửa năm, xây dựng thuộc địa cần phải phá núi phá rừng làm đường, quần thể thực dân nhất định phải có được tính kiên nhẫn chịu đựng vất vả. Còn phải dẫn dắt hữu hiệu mạch lạc mấy chục trên trăm vạn di dân trong tương lai mấy chục năm...

Ngay cả Ngũ Phong hải thương cũng không thể nào làm được!

Thủ hạ Kim Anh Cơ vì lợi nhuận có thể liều mạng với hải tặc, có thể tác chiến cùng hải quân chính quy, nhưng muốn bọn họ đi Nam Bắc châu Mỹ khai hoang, giao thiệp với người Indians, tới hoang nguyên Bắc Mỹ chăn bò, thật sự vô cùng khó chịu.

Thật may là lịch sử chỉ rõ phương hướng cho Tần Lâm: Thiên Chúa giáo đồ chiếm cứ Nam Mỹ, Thanh giáo đồ lấy được Bắc Mỹ, dưới lực hiệu triệu của tín ngưỡng tôn giáo và nhiệt tình truyền giáo khích lệ, những dân thuộc địa ban đầu này có lực ngưng tụ và tinh thần khai hoang cực cao.

Được rồi, châu Âu có Thanh giáo đồ, ta có Bạch Liên giáo, từ Phương Tịch năm cuối Bắc Tống đến Vương Thông Nhi khởi nghĩa năm Gia Khánh triều Thanh, Bạch Liên giáo đồ vẫn duy trì đại nghiệp tạo phản, cho dù là mất đầu cũng không tiếc. Tinh thần anh dũng hy sinh bất khuất như vậy chẳng lẽ kém hơn Thanh giáo đồ sao?!

Lực ngưng tụ tôn giáo siêu cường, chịu khổ chịu khó, sức chiến đấu mạnh mẽ, mấy chục vạn giáo đồ nghèo khổ không được xã hội bản thổ dung chứa... Bạch Liên giáo thật sự chính là nhân tuyến khai phá tân đại lục có một không hai!

Nghĩ đến kế hoạch này, ngay cả Tần Lâm nằm mơ cũng cười trộm, Bạch Liên giáo đồ và tín đồ Cơ Đốc châu Mỹ tranh bá, Vô Sinh Lão Mẫu vs Giê Su Cơ Đốc, tương lai tân đại lục sẽ diễn ra màn kịch vui. Mà chiếc bánh ngọt lớn nhất do phát hiện địa lý mang tới, con cháu Viêm Hoàng sẽ không bị đứng ngoài, mắt nhìn người Tây phương ngồi không mà hưởng.

Nói trước với thầy trò Bạch Sương Hoa, Bạch Linh Sa làm cho trong lòng các nàng có phần nắm chắc. Chờ đến khi các cao thủ Bạch Liên giáo sinh ra hứng thú với tân đại lục, Tần Lâm mới nói hết rõ ràng.

Lúc ở kinh sư đã nói tới chuyện này, khi đó mọi người Bạch Liên giáo còn nửa tin nửa ngờ. Cho đến ngày nay đi tới đảo Luzon nói chuyện với Hoa kiều địa phương, sau khi biết được tình huống cận kề không còn bất kỳ nghi ngờ gì nữa, ai nấy đều nhìn về phía Tần Lâm với ánh mắt nóng bỏng.

Tần Lâm không có ý úp mở, cười nhìn hai thầy trò Bạch Sương Hoa, Bạch Linh Sa gật đầu một cái, sau đó lớn tiếng tuyên bố:

- Kim Tuyên Ủy sẽ dốc hết toàn lực phối hợp với hành động của các người, trợ giúp vận chuyển giáo đồ bằng lòng ra đại dương đến đảo Luzon Manila tập trung, sau đó đi theo con đường biển mà người Tây Ban Nha vẫn quen đi vượt qua Thái Bình dương đến tận đại lục. Người trong nước di cư, Tào Bang cũng có thể giúp một tay, dĩ nhiên ta cũng sẽ phát động lực lượng trong triều đình âm thầm tương trợ.

- Bên Thổ Mặc Xuyên có thể cung cấp ngựa và dê bò từ Liêu Đông theo hải vận tới nơi này, sau khi các người tới đó khai hoang sẽ cần tới số gia súc này. Ngoài ra ta còn tài trợ mười vạn lượng bạc trắng, hai ngàn khẩu Tán Lôi Thương cải tiến cùng năm mươi vạn viên đạn... Ta hy vọng đến ngày này năm sau có thể hoàn thành toàn bộ công việc chuẩn bị, có một vạn tên Bạch Liên giáo đồ chỉnh trang chờ lệnh ở đảo Luzon.

Tần Lâm nói một hơi ra hết thấy kế hoạch, ánh mắt lấp lánh quét nhìn mọi người Bạch Liên giáo, ý bảo bọn họ có thể đưa ra câu hỏi.

Không một người nói chuyện, trong khoang thuyền yên lặng không tiếng động.

Không phải là phản đối kế hoạch này, mà là kinh ngạc vì kế hoạch nghiêm chỉnh hoàn bị. Mọi phương diện đều được cân nhắc, thật sự là đo ni đóng giày cho Bạch Liên giáo, lại vô cùng cẩn mật, cần bản không cần bổ sung sửa đổi.

Ngã Khổ Thiên suy nghĩ một chút, vẫn không yên lòng:

- Triều đình có thiết lập quan phủ nơi hải ngoại hay không, Tần Bá gia có khả năng khống chế ngoài vạn dặm chăng?

Tần Lâm cười:

- Chuyện liên quan tới dân chúng vượt đại dương vẫn phải cần lập ra Tuyên Phủ ty, Chiêu Thảo ty trên danh nghĩa. Nhưng xa xôi vạn dặm làm thế nào khống chế, trời cao Hoàng đế xa, đương nhiên là chính các người làm chủ.

Đám người Ngã Khổ Thiên, Tử Hàn Yên mở to hai mắt không dám tin nhìn Tần Lâm, vị Tần Bá gia này cho người ta ấn tượng tính toán hết sức chi li, thua thiệt nửa phần không chịu, lúc có tiện nghi có thể chiếm thì chạy nhanh hơn bất kỳ ai khác, vì sao lão nhân gia lại đột nhiên đổi tính như vậy?

A Sa chớp chớp mắt đi vòng quanh Tần Lâm một vòng quan sát hẩn từ trên xuống dưới, từ trái sang phải:

- Tần đại thúc, thúc... không uống lộn thuốc chứ, chắc chắc, sư phó tỷ tỷ, công phu thối lỗ tai bên gối của tỷ thật là lợi hại!

Bạch Sương Hoa ửng đỏ mặt phẫn, trừng mắt A Sa một cái, những ngày qua ta đều ở khoang sau, chưa hề hở thê bên gối chuyện gì cả. Nàng lại truyền âm nhập mật, lặng lẽ hỏi Tần Lâm:

- Đây, người đổi tính rồi sao?

Tần Lâm khẽ mỉm cười, ghé vào tai nàng thì thầm nho nhỏ:

- Bình thời dĩ nhiên phải mượn chuyện này bắt chẹt lão bà tỷ tỷ, không ép nàng giở thêm vài chiêu trên giường, khó mà thỏa mãn tâm nguyện của ta. Duy chỉ có chuyện lần này liên quan đến vận nước Hoa Hạ mấy trăm năm, tự nhiên không thể so với dĩ vãng, bất kể thế nào cũng phải hành sự theo đúng quy củ trình tự, nếu lấy chuyện này ra ép nàng coi như không thành tâm với nước, cũng không thành tâm với nàng.

Bạch Sương Hoa hơi chần động một chút, ánh mắt nhìn Tần Lâm chợt trở nên dịu dàng hơn, vẫn truyền âm nhập mật:

- Thật ra thì... Người không cần bắt chẹt, ta cũng tự nguyện...

Trên gương mặt thanh tú xinh đẹp của nàng chợt hiện ra sắc đỏ.

May là Tần Lâm Tần Bá gia thưởng thức hoa đã nhiều, lần này cũng không nhin được tâm tình dao động, bắt đầu tính toán một vài chủ ý xấu xa.

Trong lúc Tần Lâm lấy danh nghĩa viễn chinh tân đại lục để thương nghị chi tiết cụ thể, mang Bạch Sương Hoa đi, tiếng bước chân nhanh nhẹ của Kim Anh Cơ cùng tiếng lộp cộp Minh Trí Ngọc Tử mang guốc gỗ đồng thời vang lên bên ngoài khoang thuyền:

- Bên Nhật Bản vừa có động tác!

Giữa bán đảo Đông Nam Triều Tiên và Cửu Châu đảo Nhật Bản, được Đồi Mã đảo (đảo Tsushima), Nhất Kỳ đảo hai bên bảo vệ, eo biển Tsushima sóng trắng xóa trào dâng vỗ bờ liên tiếp, cuộn sóng vừa thoảng qua đã tiêu tan mất.

Năm xưa lúc triều Đường, liên quân Oa quốc, Bách Tế đại chiến với liên quân đại Đường, Tân La ở Bạch Giang khẩu. Lúc đó là lúc Đại Đường cường thịnh, danh tướng Lưu Nhân Quỹ đánh cho quân Oa thất bại thành núi máu chảy thành sông, tàn binh bại tướng trải qua nơi này chạy về ba đảo Đông Doanh, Nhật Bản, eo biển Tsushima còn giữ lại nỗi sợ hãi và buồn bã của bọn họ mỗi lần quay đầu nhìn về Đông.

1118. Chương 1118: Phong Thần Tú Cát

Mông Nguyên diệt Tống, thiên kiều thảo nguyên Hốt Tất Liệt càn quét vũ nội, Nhật Bản lấy thế hùng hổ dụng binh, Thủy sư triều Nguyên hùng mạnh vượt biển tới, eo biển Tsushima cũng chứng kiến võ sĩ Nhật Bản sợ hãi lúc ấy. Sau khi bão lớn phá hủy chiến hạm Mông Cổ, các võ sĩ kiếp hậu dư sinh mừng đến chảy nước mắt, quỳ tạ thần phong cứu vớt Nhật Bản.

Bây giờ vẻ bình tĩnh của cánh Đông eo biển Tsushima mấy trăm năm lại bị phá vỡ, nếu như đứng ở trên không nhìn xuống, tình hình đủ để làm người ta rung động: các nơi duyên hải xưởng đóng tàu bắt đầu làm việc ngày đêm, các công nhân toàn bị đầu kiểu Nhật, ai nấy bận rộn như một bầy kiến, binh quân mỗi ngày đóng xong được một chiếc thuyền mới hạ thủy.

Trong công phường rèn, từ thợ rèn nổi danh quốc thủ cho tới học đồ mới bước vào cửa, ai nấy đổ mồ hôi như mưa, đang gõ phôi đao kiếm được nung đỏ rực leng keng không ngừng, hoặc vùi đầu chế tạo thiết pháo kiểu Nhật.

Từ Nam đến Đại Ôi, Bắc đến Xuất Vũ, Đông đến Thường Lục, Tây đến Phì Tiên, quân đội sáu mươi sáu nước Nhật Bản chạy tới ngày đêm kiêu trình, giờ cao cờ xí đủ loại đủ nhà, phát phối trên không trung.

Các nông dân cày ruộng khổ cực cần lao làm được lương thực bị đám bảo vệ và địa đầu cường ép chinh thu, không để ý tới nông dân vất vả nghèo nàn lao động, vận chuyển số lương thực này từ trên cả nước tới đây, đoàn xe thật dài giống như đàn kiến dọn nhà.

Vốn là bên bờ biển trống rỗng, hiện tại có một ngôi thành mới mọc lên sừng sững. Phụng mệnh Quan Bạch (Tể tướng) Nhật Bản Phong Thần Tú Cát, thành lập đại bản doanh để chinh phạt Triều Tiên và Đường quốc, gọi là Danh Hộ ốc.

Giờ phút này Phong Thần Tú Cát đang cùng con nuôi kiêm đệ đệ nhi Tú Thứ ở trên Thiên Thủ các trên Danh Hộ ốc thật cao, tai nghe sóng vỗ sôi trào nơi eo biển Tsushima, mắt nhìn thẳng về phía Tây nơi trời biển gặp nhau, đó là phương hướng Triều Tiên, cũng là Trung Quốc.

Vóc người Phong Thần Tú Cát nhỏ thấp, diện mạo bỉ ổi, thế nhưng mặc công phục hoa lệ của Thái Chính đại thần, nhìn qua giống như con khỉ làm quan.

Duy chỉ có đôi mắt y vô cùng đáng sợ, mắt trắng nổi vằn đỏ đại biểu dục vọng tham lam trong lòng. Đồng thời nếp nhăn sâu hoắm từ cánh mũi đến khóe miệng, và cơ hàm nổi vòng lên từ tai đến cổ đều cho thấy tâm tính kiên định, hoặc nói là ngoan cố.

Trải qua hơn ba mươi năm phấn đấu, đứa trẻ năm xưa xuất thân nông dân nghèo khổ chân lấm tay bùn đã trở thành Quan Bạch Nhật Bản, Thiên Hạ Nhân kết thúc Chiến Quốc, nhất thống hải nội.

Ngay từ lúc Chức Điền Tín Trường còn sống, Phong Thần Tú Cát đã viết thư nói cho y biết ‘Thần mưu đồ Triều Tiên, dòm ngó Trung Quốc, đây là chí hướng của thần’. Đợi đến khi Tín Trường chết bởi biến cố Bản Năng tự, Phong Thần Tú Cát kế tục nắm giữ toàn Nhật Bản, y càng cuồng vọng địa tuyên bố ‘chuyện Nhật Bản quốc không cần nói ai cũng biết rõ ràng, muốn hiệu lệnh Đường quốc’. Bởi vì ảnh hưởng Thịnh Đường hùng mạnh, sau gần ngàn năm Nhật Bản vẫn còn xưng Trung Quốc là Đường quốc.

Danh Hộ ốc mây chiến giăng đầy, chính là do dã tâm Phong Thần Tú Cát phát ra.

Bên cạnh Tú Thứ cũng không phải rất tán thành, y thật sự không thể hiểu được chí hướng của đường phụ, mấy lần muốn nói lại thôi, rốt cục mở miệng nói:

- Thái Các Đại nhân, nhi thần chẳng biết tại sao phải đi tấn công Đường quốc? Ngài đã thống nhất Nhật Bản, trở thành Thiên Hạ Nhân, cần gì khổ cực vất vả như vậy?

Phong Thần Tú Cát vẫn nhìn chân trời, đáy mắt thoáng qua một tia cuồng nhiệt:

- Nhật Bản chỉ có sáu mươi sáu nước, Đường quốc lại có bốn trăm châu!

Tú Thứ không cho là đúng khe khẽ lắc đầu, bốn trăm châu tuy tốt, nhưng nhìn thấy lại sờ không được, vẫn là sáu mươi sáu nước Nhật Bản tương đối ổn hơn.

Phát hiện con nuôi có vẻ không cao hứng, Tú Cát liếc y một cái, chậm rãi nói:

- Chờ đánh hạ Đường quốc xong, ta sẽ phong con làm Quan Bạch Đường quốc, cai quản bốn trăm châu Trung Nguyên!

- Thái... Thái Các Đại nhân!

Tú Thứ vui mừng há to miệng, hồi lâu không khép lại được.

Một tên võ sĩ Kỳ Bản thân mặc Hòa phục chân đi guốc gỗ bước chân dồn dập leo lên Thiên Thủ các, phục xuống đất bầm bả:

- Chư vị Đại nhân Đức Xuyên Gia Khang, Tiểu Tây Hành Trường, Gia Đằng Thanh Chính, Hắc Điền Trường Chính đã đến đông đủ.

Chỉ chốc lát sau, Phong Thần Tú Cát mang theo Tú Thứ xuất hiện ở mạc phủ thiết lập trong Danh Hộ ốc.

Hai bên đã co chân quỳ ngồi rất nhiều võ sĩ quý tộc đeo đao, đầu tiên bên phải là Đức Xuyên Gia Khang, Thượng Sam Cảnh Thắng, Y Đạt Chính Tông, bên phải là Tiểu Tây Hành Trường, Gia Đằng Thanh Chính, Hắc Điền Trường Chính. Hai bên đầu người ló nhỏ, danh tướng Chiến Quốc tề tụ đầy đủ, có khí thế quần hào tụ tập.

- Thái Các giá lâm!

Kèm theo tiếng hét, tất cả Đại Danh cùng nhau thẳng lưng, cúi đầu thật sâu, ngay cả Đức Xuyên Gia Khang xưa nay ngang ngược bất tuân cũng không ngoại lệ.

Phong Thần Tú Cát cười, xem ra sách lược chinh phạt Triều Tiên dòm ngó Đường quốc quả thật không tệ, lấy chiến tranh để hợp thể lực các phái về dưới một ngọn cờ, quả thật là kế sách tuyệt diệu.

- Lần này người Tây Ban Nha đại chiến với Đường quốc ở Nam Dương, Thủy sư Đường quốc tất sẽ bại vong dưới tay Tây Ban Nha. Nhật Bản ta nhân cơ hội xuất binh, trước lấy Triều Tiên, sau phạt Đường quốc.

Phong Thần Tú Cát giảng thuật hết thấy kế hoạch của mình, thanh âm của y giàu ma lực thần kỳ nào đó, tràn đầy tự tin nói:

- Năm đó mấy chục Lãng Nhân đã có thể tung hoành lui tới nơi trọng địa Đường quốc như vào chỗ không người, có thể thấy được người Đường quốc hiện tại thật sự sa sút hèn yếu. Võ sĩ Nhật Bản ta trải qua trăm năm Chiến Quốc ma luyện như lưỡi dao sắc bén ra khỏi vỏ thể không thể đỡ, dùng binh hùng tấn công, ắt lấy Đường quốc không khó!

Đám võ tướng thân tín dưới quyền Thái Các Đại nhân vỡ òa lên, rồi rít tổ về sẽ theo bước chân Thái Các xâm lược bốn trăm châu Đường quốc.

Gia Đăng Thanh Chính mới vừa uống một chút ít rượu, đỏ mặt nói đánh hạ được Đường quốc xong, ít nhất mình phải được chia hai mươi huyện thành mới có thể thỏa mãn. Đảo Tân Gia hàng năm có lui tới hải mậu với Trung Quốc, Đảo Tân Nghĩa Hoàng không quên chuyện Ngũ Phong hải thương năm xưa, bày tỏ phải lấy được Chu Sơn đảo mà Doanh Châu Tuyên Ủy ty đang trú và hai cảng khẩu Ninh Ba, Hàng Châu. Oa Đảo Trục Mậu không tham lắm, nói chỉ cần là địa phương Trung Quốc, Thái Các ngài tùy tiện cho ta nơi nào cũng được...

Cả bọn cãi nhau ầm ĩ, xem Trung Quốc như là đồ trong túi của mình.

Không trách bọn họ ngạo mạn tự đại, ai bảo hơn hai mươi năm trước vào năm Gia Tĩnh, chỉ mấy chục tên giặc Oa cũng dám vọt tới chỗ trọng binh trú đóng bên ngoài Nam Kinh thành diều vô dương oai, khuấy động đất Giang Nam màu mỡ phì nhiêu trở nên hỗn loạn. Phong Thần Tú Cát và đám tướng quân của mình đều cho rằng bây giờ chỉ cần xuất động mười mấy vạn quân chính quy, chắc chắn triều Minh sẽ bị đánh gục.

Đổi lại là trước kia còn có chút lo lắng Ngũ Phong hải thương sẽ phá rối, bây giờ ngay cả lo lắng này cũng không có, bởi vì phe Tây Ban Nha phải sử giả tới nói sẽ đánh với Thủy sư triều Minh cùng Ngũ Phong hải thương ở Nam Hải, mời Nhật Bản liên minh sống vai tác chiến.

Người Nhật Bản đã biết Tây Ban Nha Bồ Đào Nha có thuyền cứng pháo mạnh, hỏa thương Tây Dương truyền tới được gọi là thiết pháo, thạch đầu pháo đạn hỏa pháo vô cùng lợi lại, xưng là ‘Quốc băng’, được coi là trọng khí của quân quốc.

Bằng vào mấy chiếc thuyền già nua cũ kỹ của triều Minh ngay cả hải tặc Lãng Nhân cũng không thu thập được, làm sao có thể đánh thắng được hải quân Tây Ban Nha. Cho dù cộng thêm Ngũ Phong hải thương cũng chỉ là có đi không về.

Hết thấy chướng ngại đều bị diệt, Phong Thần Tú Cát quyết định sớm phát động chiến tranh xâm lược Triều Tiên, chinh phục Trung Quốc.

Đám võ tướng ồn ào kêu la tranh luận công phong thưởng sau khi chiếm Trung Quốc, Đức Xuyên Gia Khang hồi lâu không nói, tựa hồ suy nghĩ viên vông rớt cục ngắc đầu lên, nhìn về phía bạn cũ kiêm đối thủ cười:

- Xem ra Đường quốc đã là vật trong túi Thái Các Đại nhân, sau này mặc phủ và trong quân đều phải gia tăng thông dịch viên hiểu Hán ngữ và Hán văn.

Phong Thần Tú Cát cười lắc đầu một cái:

- Tương lai Đường quốc phải sử dụng chữ viết nước ta, chúng ta cần gì phiên dịch chữ viết Đường quốc?

Mọi người ngẩn ra, tiếp theo cùng nhau cười ầm.

Phong Thần Tú Cát lấy Thạch Cao (quy chế đất phong) các Đại Danh làm chuẩn, điều động binh sáu mươi sáu nước Nhật Bản tổng cộng là ba mươi vạn, trong đó mười lăm vạn tám ngàn bảy trăm bộ binh chia làm chín quân đoàn, đệ nhất quân tiên phong Đại tướng Tiểu Tây Hành Trường, đệ nhị quân Đại tướng Gia Đăng Thanh Chính, đệ tam quân Hắc Điền Trường Chính, đệ tứ quân Đảo Tân Nghĩa Hoàng, đệ ngũ quân Phúc Đảo Chính Tắc, đệ lục quân Tiểu Tảo Xuyên Long Cảnh, đệ thất quân Mao Lợi Huy Nguyên, đệ bát quân Võ Hỉ Đa Tú Gia, đệ cửu quân Võ Sài Tú Thắng, trong đó Võ Hỉ Đa Tú Gia là Nguyên soái.

Binh lính Thủy quân có chín ngàn hai trăm, bảy trăm chiếc thuyền bè lớn nhỏ, lấy Cửu Quỷ Gia Long làm Thống soái.

Lại có các Đại Danh Đức Xuyên Gia Khang, Tiền Điền Lợi Gia, Thượng Sam Cảnh Thắng dẫn dắt mười vạn đại quân làm tổng dự bị đội, tụ họp ở Danh Hộ ốc, chuẩn bị lên bờ tác chiến bất cứ lúc nào.

Trên Thiên Thủ các Danh Hộ ốc, cán quạt trong tay Phong Thần Tú Cát chỉ về phía Tây, hàng ngàn cánh buồm thi nhau vượt qua eo biển Tsushima. Quân Nhật mới vừa đã trải qua chiến hỏa thời kỳ Chiến Quốc ma luyện, đã quen chinh chiến được các danh tướng Chiến Quốc dẫn dắt giống như một đàn sài lang mù quáng hung hăng xông về phía Triều Tiên không có phòng bị chút nào.

Hán Thành (Seoul), Cảnh Phúc cung.

Không chỉ có cung điện cũng có hình thức phi diêm, chẳng qua là phòng ốc thấp nhỏ, giống như cung điện Trung Quốc cỡ nhỏ, ngay cả tên cũng được đặt từ một câu trong Kinh Thi: Quân tử vạn niên, giới nữ Cảnh Phúc. Nữ tử trong cung xuất nhập, ăn mặc khác với Trung Nguyên, nam tử ăn mặc áo bào tay áo rộng.

Triều Tiên bắt đầu từ Thái Tổ Lý Thành Quế lập quốc đã thi hành chính sách hoàn toàn Hán hóa, tự xưng tiểu Trung Quốc. Cái tên Triều Tiên này cũng bắt nguồn từ Trung Quốc, do Chu Nguyên Chương ban cho, lấy ý từ câu ‘triều nhật tiên minh’.

Cũng không biết chuyện gì xảy ra, không học được điều tốt của Trung Quốc, người Triều Tiên lại học điều xấu của Trung Quốc rất nhanh, hơn nữa còn lợi hại hơn cả lão sư.

Tỷ như đảng tranh, lúc này Đông Nhân đảng và Tây Nhân đảng nội bộ Triều Tiên đang giằng co với nhau kịch liệt. Tỷ như trọng văn khinh võ, sĩ đại phu Triều Tiên rất thích học thuyết Nho gia, võ bị là dùng mọi cách phế bỏ, hai trăm năm không có binh họa, đã có chiều hướng văn mạnh võ yếu.

Đương đại Triều Tiên Lý Công (Tuyên Tổ Triều Tiên) thân mặc bào phục màu đỏ, đầu đội ô sa, ở trong Cảnh Phúc cung mắt say nhập nhèm đang xem ca vũ.

Một tràng tiếng bước chân vội vã truyền vào tai, Lý Công mắt hững hờ như một cái, tiếp tục nâng chén rượu lên miệng.

Người tới là Hữu Nghị Chính Liễu Thành Long, y dẫn theo một đoàn quan viên Triều Tiên thần sắc kinh hoàng vào cung, ngay cả hành lễ cũng quên mất:

- Vương thượng, đại sự không tốt, hơn mười vạn quân Nhật theo cả hai đường thủy bộ tiến vào xâm lược nước ta, lên bờ từ Phủ Sơn. Chỉ trong một đêm, Toàn La Đạo, Khánh Thượng Đạo hoàn toàn thất thủ!

Bốp, chén rượu trong tay Lý Công rơi xuống đất vỡ nát.

Năm mươi bảy Vạn Lịch triều Minh, năm mươi bảy Hậu Dương Thành Thiên Hoàng Thiên Chính Nhật Bản, năm hai mươi hai Tuyên Tổ Triều Tiên, Quan Bạch Nhật Bản Phong Thần Tú Cát bị Tây Ban Nha dùng thể cục Viễn Đông dụ dỗ, muốn thừa cơ hội chủ lực Thủy sư quân Minh xuôi Nam đánh lên Triều Tiên, xua quân vượt qua eo biển Tsushima, công phạt tám đạo Triều Tiên, mưu đồ bốn trăm châu Trung Quốc.

Lúc đó Triều Tiên trong hai trăm năm không biết binh qua, quan văn bận rộn với thanh đàm và đảng tranh, võ tướng chỉ biết báo dối danh ngạch tham ô quân hướng, thật sự là văn mạnh võ yếu, đột nhiên xuất hiện đả kích hoàn toàn không còn sức đánh trả.

Quân Nhật thủy bộ cùng tiến, lấy mạnh hiếp yếu, ngày mười hai tháng Tư Tiểu Tây Hành Trường dẫn dắt đệ nhất quân lên Đồi Mã đảo đợi lệnh, ngày mười ba tháng Tư chín đại quân đoàn đồng thời vãng mệnh xuất kích. Ngày mười bốn tháng Tư Tiểu Tây Hành Trường dẫn quân lên bờ ở Phủ Sơn, ngày mười sáu Hắc Điền Trường Chính dẫn dắt quân theo vào, chín đại quân đoàn lục tục leo lên bán đảo Triều Tiên.

Nhật Bản mới vừa trải qua thời Chiến Quốc nhiều năm chiến loạn, tướng sĩ trải qua chiến hỏa ma luyện giống như từng thanh võ sĩ đao ra khỏi vỏ, sắc bén vô cùng. Thống soái các quân như Hắc Điền Trường Chính, Gia Đăng Thanh Chính, Đảo Tân Nghĩa Hoảng càng là danh tướng nổi bật nhất thời Chiến Quốc.

Bên kia Triều Tiên hòa bình đã lâu, không biết chuyện binh, thậm chí suốt ba hôm sau quân Nhật xâm lấn, tin tức mới truyền tới Cảnh Phúc cung Hán Thành. Hai mươi ba vạn đại quân, ba đạo thủy quân Toàn La Đạo, Khánh Thượng Đạo... và hệ thống báo động bằng khói lửa trên cả nước lại hoàn toàn không có phòng bị, chống cự lễ tẻ vừa gặp lập tức tan tác, mặc cho quân Nhật tiến nhanh.

Ngày hai mươi tháng Tư, Toàn La Đạo thất thủ toàn cảnh, ngày hai mươi hai tháng Tư, Khánh Thượng Đạo xuôi tay thôi chống cự... Ngày hai tháng Năm, chỉ mười chín hôm sau khi khai chiến, thủ đô Hán Thành Triều Tiên lọt vào tay địch, quốc vương Lý Công dẫn dắt văn võ đại thần trốn về phía Bình Nhưỡng. Quân Nhật theo sát không tha, ngày hai mươi bảy tháng Năm công chiếm Tùng đô Khai Thành, ngày mười lăm tháng Sáu lại hạ Bắc đô Bình Nhưỡng, Lý Công đành phải bỏ chạy lần nữa.

Trong lúc nhất thời Triều Tiên ba đô thất thủ, tám đạo tan rã, ba ngàn dặm giang sơn lọt vào tay địch.

Danh Hộ ốc, Thiên Thủ các.

Thái Các Phong Thần Tú Cát hạ tám đạo Phân Cát (phân chia) lệnh, ra lệnh tám vị chủ tướng chia ra cai quản tám đạo Triều Tiên, kiểm điểm đất đai để phân chia cho tướng sĩ có công, vợ vét lương thực, sửa chữa cầu đường, làm chuẩn bị cuối cùng cho tấn công Trung Quốc.

Danh tướng Y Đạt Chính Tông đứng hầu bên cạnh góp vui bằng bài thơ Hán mới làm:

- Hà tri kim tuế trạo thương hải, Cao Ly Đại Minh chúc chưởng trung. Hạp kiểm thác cung trì quốc xử, quy phạm tu thị đãi thu phong!

- Hay, hay cho câu Cao Ly Đại Minh nắm trong tay!

Phong Thần Tú Cát bật cười ha hả, đưa tay mở ra, sau đó dùng sức nắm chặt:

- Cao Ly, Đại Minh, sớm muộn đều nằm trong lòng bàn tay Tú Cát ta!

1119. Chương 1119: Lý Công

Bên bờ Áp Lục, biên giới Trung Quốc.

Quốc vương Triều Tiên Lý Công còn chưa tuyệt vọng, mặc dù y hèn yếu vô năng nhưng có hai bản lĩnh sở trường, một là chạy trốn chết, hai là khóc rống kêu trời.

Biết trốn đi đâu...

Biên giới Trung Quốc.

Biết khóc với ai?

Trung Quốc.

Thời này Triều Tiên cũng không cuồng vọng vô lễ như con cháu đời sau bọn họ tự phong vũ trụ đại quốc, Trung Quốc cũng không hề chịu ảnh hưởng của văn hóa Hàn như thời hiện đại, ngược lại Triều Tiên chịu ảnh hưởng của Trung Quốc cực kỳ nghiêm trọng.

Vương triều Triều Tiên sùng bái Trung Quốc đến mức năm vóc sát đất, từ chế độ chính trị đến phong tục thói quen rồi đến chữ viết, hệ thống đo lường, y học, đồng phục, niên hiệu... thấy đều sao y bản chính. Chữ Hán là chữ viết thông dụng của quan phương Triều Tiên, Hàn văn đời sau thật ra là do Thế Tông Đại vương của bọn họ đẩy mạnh Hán hóa, vì để cho người Triều Tiên cũng có thể học viết chữ Hán mà chế tạo một loại 'bính âm Hán ngữ', gọi là huấn dân chính âm.

Trong lòng Lý Công và đám đại thần của mình, Trung Quốc không chỉ là tông chủ quốc của Triều Tiên mà còn là phụ thân. Khi đứa trẻ bị ức hiếp bèn chạy tới bên cạnh phụ thân mình khóc kể xin giúp đỡ, đây là chuyện đương nhiên, thiên kinh địa nghĩa.

Cho nên sau khi vứt bỏ ba đô tám đạo ba ngàn dặm giang sơn, Lý Công chạy một hơi tới bờ sông Áp Lục, đồng thời phái ra từng nhóm sứ giả cỡi khoái mã chạy nhanh qua hành lang Liêu Tây thẳng tới Sơn Hải Quan, ngày đêm kiên trì chạy tới kinh sư cấp báo, thỉnh cầu thiên triều phát thiên binh thiên tướng trợ chiến, đánh cầu Nhật Oa nô.

Dĩ nhiên Lý Công cũng không ngu, biết trong nhà phụ thân đang có chuyện. Vạn Lịch phục chức cho các đại thần Giang Lăng đảng, chống đỡ cùng cụt đảng thanh lưu, tranh quốc bản đã tiến vào giai đoạn dầu sôi lửa bỏng, nói không chừng sẽ bỏ mặc chuyện của Triều Tiên kéo dài. Bí quyết chữ Kéo chính là bí mật bất truyền của quan trường Đại Minh.

Đại Minh kéo dài được, Triều Tiên kéo dài không được, không biết lúc nào quân Nhật sẽ đánh tới bờ sông Áp Lục, chém đầu Lý Công, cho nên tiếp theo Lý Công thông minh lại bày tỏ nếu như Đại Minh không bằng lòng xuất binh, y sẽ thỉnh cầu nội phụ. Nói cách khác y cũng không cần ba đô tám đạo ba ngàn dặm giang sơn Triều Tiên, chỉ cần phụ thân chưa chấp mình là được.

Từng đạo biểu chương cấp báo được khoái mã mang tới kinh sư.

Vua nào thần nấy, sứ giả cấp báo của Triều Tiên thấy đều sở trường chữ Khóc, xuất ra khí thế Thân Bao Tư khóc Tần Đình, cất to giọng khóc lớn ở ngoài cửa Binh bộ, Lễ bộ thậm chí ngoài Đại Minh môn.

Nhưng thiên triều cũng không vội vàng làm ra phản ứng tích cực, chẳng qua là trước hết cho phép Lý Công vào ở Khoan Điện bảo Liêu Đông, cho quân Minh bảo vệ, sau đó sai phái Phó Tổng binh Đô Chỉ Huy Sứ Khoan Điện bảo Đông Dương Chính mang theo tám tên Dạ Bất Thu (cách gọi thám báo gián điệp biên giới Liêu Đông) vượt qua sông Áp Lục, đến cảnh nội Triều Tiên tra xét một chút.

Đông Dương Chính chính là vị khai quốc nguyên huân triều Thanh, ông của Khang Hy Hoàng đế, vào năm mười chín Vạn Lịch y vẫn còn làm việc cho Đại Minh, hơn nữa còn là quan viên triều Minh thứ nhất bước vào cảnh nội Triều Tiên khi quân Nhật xâm lấn Triều Tiên.

Vì sao triều đình không tích cực đáp lại?

- Há đâu có lý như vậy!

Binh bộ Thị Lang Tăng Tĩnh Ngô phục chức hồi kinh nổi giận lôi đình trong thư phòng mình:

- Hôm nay trong triều đình, cự đảng thanh lưu luôn miệng nói tranh quốc bản, nhiều lần tránh né chuyện Triều Tiên. Chẳng lẽ Triều Tiên không phải là thuộc quốc Đại Minh, giặc Oa không có dã tâm dòm ngó Trung Quốc ta sao?!

Lại bộ Thượng Thư Vương Quốc Quang tỏ ra ung dung nhàn nhã vuốt râu, cười khanh khách nói:

- Tam Tĩnh huynh, mỗi ngày tu ‘Tam tĩnh thân ta’, phàm là bất cứ chuyện gì cũng có thể thương lượng với đám già chúng ta, cần gì nổi giận như vậy?

Trương Học Nhan, Vương Triện, Lương Mộng Long, Vương Chi Viên, Phan Quý Tuân, đám trọng thần nguyên lão Giang Lăng đảng tề tụ đông đúc. Đáng tiếc mất đi Phan Thịnh và Lý Ấu Tư, hai vị này đã ra đi, không thể thấy được ngày đám bằng hữu cũ trở lại triều đình.

Tăng Tĩnh Ngô năm xưa oai hùng anh tuấn, tóc mai cũng đã bạc trắng. Vương Quốc Quang râu tóc như sương, cũng đã sáu bảy năm...

Bất quá nhìn các vị lão hữu, tâm trạng phiền não của Tăng Tĩnh Ngô cuối cùng bình phục lại. Vương Quốc Quang nói đúng, hôm nay Giang Lăng đảng trở lại trong triều, cho dù là trời sập xuống cũng không thể nào đuổi chúng ta đi, có chuyện gì cứ thương lượng vẫn có thể tìm ra cách giải quyết.

Chính là cự đảng thanh lưu gây cản trở...

Còn có vị bệ hạ kia...

Tăng Tĩnh Ngô càng ngày càng bất mãn với Vạn Lịch, phụng chiếu hồi kinh vốn là chuẩn bị đại triển quyền cước, nhưng Vạn Lịch phục chức Giang Lăng đảng cũng không phải là để cho bọn họ trở lại đẩy mạnh triều chính mới, chỉnh đốn lại trị, biên luyện lính mới, mà là để cho bọn họ long tranh hổ đấu một phen với cự đảng thanh lưu, đối phó bọn Cảnh Định Hưởng, Vương Dụng Cấp, Dư Mậu Học càng ngày càng hoành hành quá mức, giúp y cân bằng triều chính, lấy được thắng lợi sau cùng trong tranh quốc bản.

Điều này làm cho các đại thần Giang Lăng đảng lòng tràn đầy mong muốn thắng tay chỉnh đốn vô cùng bất mãn. Đường như đã trở lại tình huống đoạt tình vào năm Vạn Lịch thứ năm, nhãi nhép cũng nhao nhao gây chuyện.

Nếu như Vạn Lịch có thành ý đại triển quyền cước đẩy mạnh triều chính mới, Tăng Tĩnh Ngô cũng không ngại giúp y một chút trong tranh quốc bản. Dù sao Giang Lăng đảng lấy thực tế làm chủ, không quá chú trọng lễ nghĩa cương thường giáo điều cứng nhắc, Chu Thường Lạc và Chu Thường Tuân ai làm Thái tử cũng không quan trọng.

Nhưng Vạn Lịch chỉ muốn lợi dụng Giang Lăng đảng để cân bằng cự đảng thanh lưu, một mực lá mặt lá trái với bọn họ lòng tràn đầy hứng thú muốn đẩy mạnh triều chính mới. Chuyện này khiến cho bọn Tăng Tĩnh Ngô vô cùng bất mãn, bệ hạ, ngài đã từng vũ nhục nhân cách của chúng ta, còn muốn coi rẻ trí tuệ chúng ta sao?!

Lần này Triều Tiên xảy ra chuyện lớn như vậy, Tăng Tĩnh Ngô ra sức đề xuất xuất binh kháng Nhật cứu viện, chúng đại thần Giang Lăng đảng cũng hết sức ủng hộ. Nhưng cự đảng thanh lưu vẫn nắm lấy tranh quốc bản không buông, nhất định phải định quốc bản trước mới bàn tới chuyện ngoại phiên, Vạn Lịch tức giận lại bãi triều tỏ vẻ kháng nghị, ngược lại làm cho Tăng Tĩnh Ngô tràn đầy nhiệt huyết bị sốc.

Tăng Tĩnh Ngô đang buồn bực, chực vị lão hữu ai nẩy lên tiếng khuyên giải, lão bộc trong nhà y chợt dang hăng mấy tiếng ở ngoài thư phòng.

- Đàng hăng cái gì, ở đây không có người ngoài, có gì cứ nói!

Tăng Tĩnh Ngô tức giận quát lên.

Lão bộc cầm thư đi vào, đưa vào trong tay Tăng Tĩnh Ngô, lại xuôi tay lui ra ngoài.

- Trương tiểu thư có thư tới!

Tăng Tĩnh Ngô thấy chữ viết thanh tú mà hào phóng trên đó, lập tức trước mắt sáng lên.

Tuy Trương tiểu thư đã sớm biến thành Tần phu nhân, nhưng đắm thân bằng cổ cự môn sinh cố lại của Giang Lăng tướng công năm xưa vẫn không thay đổi cách gọi cũ.

1120. Chương 1120: Hành Sự Ngược Đời

Phủ đệ Hình bộ Thị Lang Vương Dụng Cấp, cự đảng thanh lưu cũng đang tụ hội.

Cái nhìn hoàn toàn ngược lại với Giang Lăng đảng, bất kể Vương Dụng Cấp hay là Dư Mậu Học đều nhất trí cho rằng tranh quốc bản mới là liên quan đến quốc gia đại sự lễ nghĩa cương thường, Nhật Bản xâm lược Triều Tiên chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể gì.

Cổ Hiến Thành múa ống tay áo, cả quyết chắc chắn như chém đinh chặt sắt:

- Cái gì ba đô đều mất, tám đạo thất thủ, bên Triều Tiên chỉ khoa trương quá đáng mà thôi, hừ, đây là Giang Lăng đảng đề cao thân phận. Hơn nữa chúng ta thật vất vả mới đuổi được gian nịnh ra khỏi kinh sư, bệ hạ cũng có ý dùng tước lộc ràng buộc hần ở Nam Kinh, nếu vì chuyện Triều Tiên để cho gian nịnh về triều, chẳng phải là vì nhỏ mất lớn?!

Mọi người ríu rít gật đầu khen phải, quốc triều nhiều sĩ đại phu như vậy, thế nhưng gian thần Tần Lâm lại nổi danh về chiêu an Tứ Di. Nếu Triều Tiên xảy ra lớn chuyện thật, quá nửa còn phải phái hần rời núi.

Thật vất vả mới đá được Tần Lâm ra ngoài kinh sư, tới Nam Hải xa ngoài vạn dặm, gần đây ý của bệ hạ cũng lộ ra chút đầu mối: Lần này hần đánh thắng Tây Ban Nha sẽ phong Hầu tước, ban cho Hầu phủ ở Nam Kinh. Đất Giang Nam phì nhiêu màu mỡ, yên hoa trên Tần Hoài hà hết sức mê người, để cho hần từ nay trở đi làm Hầu gia nhàn nhả cả đời.

Nếu như bởi vì chuyện Triều Tiên mà vội vàng triệu hồi Tần Lâm, bắt tay trở lại với đám đại thần Giang Lăng đảng, chỉ sợ chuyện cũng không đơn giản như vậy.

Triều Tiên cách kinh sư rất gần!

Vương Dụng Cấp tràn đầy tự tin nói:

- Triều Tiên nói như vậy có đa phần hư dối, hơn phân nửa là giặc Oa năm xưa lại tới. Hải tặc mà thôi, phái một viên thiên tướng dẫn mấy ngàn binh là có thể đuổi được.

Tất cả chư công thanh lưu tâm lĩnh thần hội, chỉ có tận lực thu nhỏ lại quy mô chiến tranh mới không làm loạn nhịp chuyện tranh quốc bản, không để cho Tần Lâm có cơ hội nhúng tay vào.

Hôm sau, Cảnh Định Hương, Vương Dụng Cấp, Dư Mậu Học liên danh tấu thỉnh triều đình phát binh Liêu Đông bình giặc Oa, cũng bảo cử Phó Tổng binh Liêu Đông Tổ Thừa Huấn dẫn quân xuất chinh.

Nửa tháng sau Liêu Đông cấp báo, Tổ Thừa Huấn binh nhẹ tiến nhanh, dẫn dắt kỵ binh đột nhập Bình Nhưỡng, lực chiến cùng mấy vạn giặc Oa không địch lại, hơn hai ngàn kỵ binh cơ hồ toàn quân chết hết, Tổ Thừa Huấn may còn sống sót.

Bờ Bắc sông Áp Lục, tàn binh bại tướng quân Minh gặp thảm bại ở Bình Nhưỡng mới vừa ôm cổ ngựa vượt qua sông Áp Lục, cả người lẫn ngựa đều rơi bởi hoa lá, ném hết lại bờ xí giáp trụ, thật sự chật vật không chịu nổi.

Tổ Thừa Huấn để râu cằm tua tủa như cương châm, nước sông vẫn đục chảy dài theo tóc xuống. Y lau mặt, cưỡi cương đao bên hông ra ném mạnh xuống đất:

- Con bà nó, chứ công triều đình tranh đấu với nhau, không ngờ rằng chuyện Cao Ly lại gạt người, phò mặc tính mạng biên quân chúng ta theo dòng nước, lão tử cóc cần!

Lai lịch vị lão huynh này cũng rất lớn, y có một nữ nhi sau đó gả cho Tổng binh Cẩm Châu Ngô Tương, sanh ra con trai đại danh鼎鼎, Ngô Tam Quế!

Bất quá lúc này cháu ngoại làm đại Hán gian còn chưa xuất thế, tự nhiên ông ngoại cũng là trung thần lương tướng triều Đại Minh.

Tổ Thừa Huấn đảm nhiệm chức Phó Tổng binh Liêu Đông, cai quản thiết kỵ Liêu Đông. Ngày hôm trước triều đình có chiếu thư xuống, nói kẻ xâm lấn Triều Tiên chính là một nhóm giặc Oa, ra lệnh cho y dẫn dắt ba ngàn binh mã chạy tới giúp.

Bên Liêu Đông có hơi kỳ quái, không phải là Triều Tiên nói ba đô thất thủ tám đạo thất thủ, Nhật Bản lấy hết quốc lực tới xâm lược hay sao, vì sao triều đình nói chỉ có một nhóm giặc Oa!?

Tổng binh Liêu Đông Dương Thiệu Huân và Tổ Thừa Huấn cùng nhau đi tìm quân thần Triều Tiên ở Khoan Điện bảo được quân Minh bảo vệ. Sau khi nói rõ ý tới, Lý Công và bọn Liễu Thành Long lập tức đổi lời nói không hề do dự, nói giặc Oa thế tới hung mãnh, bọn họ ngay cả đổi mặt cũng không đánh, thật ra cũng không biết rốt cục có bao nhiêu địch nhân. Khi thượng tấu triều đình dĩ nhiên phải hết sức tuyên bố đối phương thế lớn, nếu không bên Triều Tiên thật quá mất mặt.

Tổ Thừa Huấn suy nghĩ một chút cũng tin, khoa trương lớn chuyện để che giấu trách nhiệm chính là pháp môn làm quan có một không hai, Triều Tiên cũng học được từ Trung Quốc. Quan viên Đại Minh đã thành thạo thủ đoạn này, bọn họ cũng đã thấy nhiều lần.

Huống chi hơn hai mươi năm trước vào năm Gia Tĩnh, chỉ có mấy chục tên giặc Oa cũng dám tung hoành Giang Nam là trọng địa triều Minh. May nhờ đám võ tướng Du Long Thích Hổ liều mạng, lại thêm đám văn thần Giang Lăng đảng ra sức ủng hộ mới dần dần có chuyển biến tốt. Hiện tại võ bị Triều Tiên không bằng nửa Đại Minh năm đó, Lý Công bị mấy ngàn, mấy vạn giặc Oa đánh cho vãi ra quần ngược lại cũng không có gì kỳ quái.

Tổ Thừa Huấn cũng không phải là chuột nhắt vô danh, là ông ngoại của đại Hán gian Ngô Tam Quế, nhà y nhiều đời là tướng môn Liêu Đông, thiết kỵ dưới quyền hàng năm vẫn đánh với Mông Cổ, Nữ Chân, là quân kỵ binh tinh nhuệ nhất Đại Minh, bản thân y còn là quan chỉ huy kỵ binh sở trường.

Sau vài lần tính toán, Tổ Thừa Huấn cảm thấy bằng vào bộ hạ ba ngàn thiết kỵ của mình muốn đánh thắng giặc Oa cũng không thành vấn đề gì, vì vậy y phụng mệnh xuất chinh vượt qua sông Áp Lục, một mạch xuôi Nam thẳng vào Bình Nhưỡng.

Trên đường gặp phải chống cự lẻ tẻ đều bị Tổ Thừa Huấn mạnh mẽ tiêu diệt sạch. Thiết kỵ Liêu Đông danh xưng thần tốc, lúc y dẫn dắt ba ngàn thiết kỵ vọt vào Bình Nhưỡng thành quân Nhật còn chưa có phản ứng kịp, ngay cả cửa thành chưa kịp đóng đã bị y xông vào trong, trận tiền chém chết lão tướng Nhật Cao Hi của Tùng Phố gia.

Nhưng kế tiếp Tổ Thừa Huấn liền trợn tròn mắt, trong thành không phải đám giặc Oa ô hợp mà là quân chính quy Nhật Bản đã trải qua chiến hỏa lâu dài khảo nghiệm, số lượng cũng không phải chỉ là mấy ngàn người, mà là đệ nhất quân do Tiểu Tây Hành Trường dẫn dắt có một vạn bốn ngàn nhân mã.

Quân Nhật từ hốt hoảng ban đầu đã khôi phục như cũ, sử dụng Thiết pháo cũng chính là hỏa thương kiểu Nhật chiến đấu trên đường phố với quân Minh. Kỵ binh ưu thế lúc xung phong ngoài đồng hoang đã, lại bất lợi khi chiến đấu trên đường phố, hơn nữa đường phố Triều Tiên hẹp nhỏ, mái hiên thấp, cực kỳ bất lợi

đối với hành động kỳ binh. Thiết pháo thủ quân Nhật lại nấp sau nhà cửa, xem Tổ Thừa Huấn và bộ hạ của y là bia sống.

Thiết kỵ Liêu Đông anh dũng thế nào đi nữa cũng không thể nào đánh thắng địch nhân gấp năm lần mình ở địa hình bất lợi. Các tướng sĩ tắm máu chiến đấu, Tham Tướng Đái Triều Biện, Du Kích Sử Nho, Thiên Tổng Trưởng Quốc Trung, Mã Thế Long lần lượt anh dũng hy sinh, binh sĩ thương vong thảm trọng.

Tổ Thừa Huấn không thể không dẫn dắt quân phá vòng vây, mở một đường máu giữa vòng vây quân Nhật. Ngay cả phó tướng Trương Thế Long bên cạnh cũng hy sinh, chỉ mang theo được một đám tàn binh bại tướng không nhiều chạy thoát.

Tổ Thừa Huấn không ngốc, sau khi ném thua thiệt lớn như vậy, rốt cục y đã suy nghĩ rõ ràng. Phe Triều Tiên đã giấu giếm chiến tình, cố ý báo quy mô quân Nhật ít đi rất nhiều, để ình nhanh chóng dẫn binh nhập cảnh tác chiến cùng quân Nhật.

Phe Triều Tiên ra vẻ như Thân Bao Tư khóc Tần Đình, thậm chí buông bỏ cả giang sơn thính cầu nội phụ, phán đoán tâm trạng quân Minh nôn nóng xuất kích tới mức nào có thể tưởng tượng. Cho nên Lý Công, Liễu Thành Long biết rõ quân Nhật thế lớn cũng cố ý giấu giếm, dụ dỗ cho Tổ Thừa Huấn đánh với quân Nhật một trận rồi hãy nói.

Tổ Thừa Huấn không hận quân thần Triều Tiên, đám vong quốc nô này cũng chỉ tính toán ích kỷ nhỏ, y chỉ oán hận chư công triều đình.

Dựa vào cái gì khiến cho các tướng sĩ vào sanh ra tử vì nước anh dũng chiến đấu trở thành con chó thối trong dảnh tranh của triều đình?! Thường hay nói văn quý võ tiện, những bọn quân tử cự đảng thanh lưu kia có gì đặc biệt hơn người, có thể coi rẻ tính mạng tướng sĩ như vậy?

Nhớ tới đám chiến hữu Sử Nho anh dũng hy sinh, nhìn lại đám tàn binh bại tướng còn sống sót, lúc trước cớ sao pháp phối vượt sông tiến qua, hiện tại âm thầm lặng lẽ vượt sông trở về, Tổ Thừa Huấn cảm thấy khó chịu vô cùng.

- Con bà nó, cuộc chiến này không có cách nào đánh được, đổi lại bất cứ văn thần nào đốc sư cũng thoái thác từ chối, chỉ lo dảnh tranh mãi không dứt!

Tổ Thừa Huấn tức giận phun một bãi nước bọt xuống đất, thất vọng về triều đình đã lên tới cực điểm.

Đám bộ hạ ngơ ngác nhìn nhau, từ trước tới nay chưa từng thấy dáng vẻ tướng quân mình như vậy, có người hậm hực hỏi:

- Tướng quân, chẳng lẽ huyết hải thâm cừu của bọn Đái Tham Tướng, Sử Du Kích cũng không báo, chúng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn đám quỷ lùn Oa nô điều võ giương oai bên kia bờ sông hay sao?

Tổ Thừa Huấn hơi nghĩ ngợi:

- Chỉ trừ phi... Chỉ trừ phi Tần Bá gia tới đốc sư!

Chúng tướng sĩ phần chấn tinh thần, cùng kêu lên:

- Chính là vị Vũ Xương Bá Tần Thiếu Phó mà Du Long Thích Hồ Lưu Đại Dao, Đông Lý Tây Ma cả thầy không bằng đó sao?

Tổ Thừa Huấn cười hắc hắc:

- Cả triều văn võ, trừ hần ra còn ai nữa?!

Tin Tổ Thừa Huấn bại truyền về kinh sư, lập tức chấn động cả trong ngoài triều. Mặc dù quy mô cuộc chiến Bình Nhưỡng không lớn nhưng là trận đầu tiên quân Minh đánh với quân Nhật, không ngờ rằng đại bại như vậy.

Khác với năm xưa giặc Oa khuấy động vùng duyên hải Đông Nam, Triều Tiên ở gần kinh sư hơn. Đường bộ chỉ cách một hành lang Liêu Tây, đường biển đi theo Thiên Tân hay Sơn Đông Đăng Lai lên bờ cũng không xa. Mấy chục vạn đại quân giặc Oa đánh tới nơi đó, ngay cả danh tướng Tổ Thừa Huấn thống soái thiết kỵ

Liêu Đông cũng ném mùi thất bại, nói không chừng giặc Oa sẽ lên bờ ở Đăng Lai hoặc Thiên Tân Vệ bất cứ lúc nào.

Trong triều đình, sắc mặt Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân tái xanh, từ ngự tọa đứng lên:

- Cảnh tiên sinh, Dư tiên sinh, Vương tiên sinh, không phải các người nói chẳng qua là giặc Oa tập nhiều, Triều Tiên chỉ khoa trương mà thôi sao?! Vì sao tiên tuyền báo trở lại, ba mươi vạn đại quân Bình Tú Cát theo cả hai đường thủy lục tiến công, chín đại quân đoàn binh thế cực thịnh, chỉ riêng trong Bình Nhưỡng thành đã trú đóng có hơn một vạn tinh binh?

Phong Thần Tú Cát xuất thân thấp hèn, vì làm Quan Bạch đã từng giả mạo họ Bình quý tộc Nhật Bản. Chính là Bình thị năm đó tranh thiên hạ với Nguyên thị, cho nên triều Minh một mực gọi y là Bình Tú Cát.

Vạn Lịch cũng không hề so đo Tổ Thừa Huấn tang sư nhục nước, dù sao Chu Dực Quân cũng không phải người ngu, biết thật ra thì Tổ Thừa Huấn đã tận lực, trận đầu thất bại không thể trách tướng sĩ tiên tuyền, muốn trách chỉ có thể trách trung tâm đưa ra quyết sách sai lầm.

Dư Mậu Học cùng Vương Dụng Cấp bình thường khí thế ngất trời, hay bày ra dáng vẻ trung trực ngay thẳng vào lúc này đều không lên tiếng, thần sắc Cảnh Định Hướng cũng ngượng ngùng, tỏ vẻ hết sức khó chịu.

Ngược lại vào lúc này đám đại thần Giang Lăng đảng đều đang cười lạnh không ngừng, Tăng Tĩnh Ngô ngậm chặt miệng không nói một lời, nếu như là vào mười năm trước, nhất định y sẽ ra sức tranh cãi, hoàn toàn áp đảo khí thế của cự đảng thanh lưu, sau đó đích thân định ra kế sách kháng Nhật viện Triều. Nhưng với triều đình hiện tại, bệ hạ hiện tại, y thật sự không có chút hứng thú.

Vạn Lịch thấy vậy cũng không phản chấn nổi, trước đó cách làm của cự đảng thanh lưu đề xuất không nên làm lớn chuyện đã được y chấp nhận. Thứ nhất y không hy vọng Tần Lâm trở lại chốn kinh sư này, thứ hai y cũng không muốn vì chiến tranh mà làm loạn nhịp chuyện tranh quốc bản.

Giang Lăng đảng phục chức, triều đình trở lại cân bằng, đang muốn lấy chuyện này chế ước cự đảng thanh lưu, sách lập Hoàng thứ tử Chu Thường Tuấn làm Thái tử. Nếu triển khai chiến tranh quy mô lớn, đám người Tăng Tĩnh Ngô Trương Học Nhan nhất định sẽ dồn hết tâm tư vào chiến sự Triều Tiên, ai sẽ giúp y kiềm chế cự đảng thanh lưu, đạt được thắng lợi trong tranh quốc bản?!

Chính là vì con toán nhỏ nhỏ này Vạn Lịch mới đồng ý với cách làm của cự đảng thanh lưu. Bất kể là phe ủng hộ Chu Thường Lạc hay là phe phò Chu Thường Tuấn thượng vị, không ngờ rằng thái độ của hai phe đối nghịch trong chuyện tranh quốc bản lại nhất trí ở vấn đề không mở rộng chiến sự Triều Tiên.

Không nghĩ tới chuyện đi tới nông nổi này, Vạn Lịch cảm giác mặt của mình bị Bình Tú Cát tát ột cái thật đau.

Thấy không khí triều nghị đình trệ, Thân Thời Hành đứng đầu ban văn thần bèn nháy mắt với Hứa Quốc.

Hứa Quốc ra ban tấu:

- Chuyện cấp bách trước mắt phải có một viên đại thần Khâm Sai đốc sư, tuyển chọn tướng tài điều động binh mã, lập tức vào triều tác chiến, mới có thể bảo vệ uy nghiêm thiên triều ta.

Nói xong Hứa Quốc liền nhìn bọn Vương Quốc Quang, Tăng Tĩnh Ngô, Trương Học Nhan, các người hãy đề xuất vị có sở trường chiêu an Tứ Di đi... Còn chờ gì nữa?

Trầm mặc, một mảnh trầm mặc, chư vị Giang Lăng đảng đột nhiên biến thành hồ lô cửa miệng, tất cả đều mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, giống như lão tăng nhập định.

Đây là diễn tuồng gì vậy... Hứa Quốc cảm thấy mình không sao hiểu nổi.

Cự đảng thanh lưu cũng lăm bắm trong lòng, vào lúc này Giang Lăng đảng còn không đưa vị Tần Bá gia của bọn họ ra, còn đợi khi nào?

- Thần bảo cử một người!

Vương Quốc Quang bước ra khỏi hàng tấu:

- Kế Liêu Tổng Đốc Cảnh Định Lực, sở trường biên giới, trị quân đặc lực, tướng sĩ phục tùng, thích hợp đốc sư Triều Tiên, nhất định sẽ giết địch lập công!

Đám thanh lưu đầu tiên là sợ run, rất nhanh phản ứng kịp, trong lòng như bưng tỉnh ngộ: thì ra Giang Lăng đang nhắm vào chủ ý quỷ quái này!

Ai ai cũng biết Cảnh Định Lực là đệ đệ lãnh tụ thanh lưu Cảnh Định Hướng, đảm nhiệm Kế Liêu Tổng Đốc nhiều năm. Lần này Vương Quốc Quang bảo cử y đi Triều Tiên đốc sư chính là kế một đá hạ ba chim: vừa điệu hổ ly sơn, để cho Cảnh Định Lực cách xa kinh sư, chìm vào trong đồng cỏ nát Triều Tiên, lại mượn đao giết người, Cảnh Định Lực thất bại sẽ tự lại công kích. Còn hàm sa xạ ảnh, âm thầm kiểm chỉ Cảnh Định Hướng!

1121. Chương 1121: Liêm Pha Đã Già

Hiện nay đang tranh chi kịch liệt, chỉ sợ bên này nói hươu, bên kia gân cổ nói là ngựa, vì vậy Dư Mậu Học dẫn đầu đứng lên:

- Thần bảo cử Vũ Xương Bá Tần Lâm đốc sư, Vũ Xương Bá từng trải chiến trận trăm trận trăm thắng, đốc sư Triều Tiên tất có thể tiêu diệt địch quân, bắt Bình Tú Cát về trước ngọ môn. Nếu như không thắng vậy xin bệ hạ trị tội.

Vạn Lịch lập tức tỉnh ngộ, để Tần Lâm đốc sư kháng Nhật viện triều là Giang Lăng đang trong triều có thể đặt mình ngoài chuyện này, tiếp tục toàn lực giúp y tranh quốc bản.

Mặt khác, Tần Lâm đánh thắng dĩ nhiên tốt nhất, nếu như không thắng vừa hay có thể khép hẳn vào tội tang sự nhục quốc. Hoặc biếm xuống làm dân, hoặc bảo lưu tước lộc, vậy sẽ phải xem tâm trạng Vạn Lịch như thế nào.

Chu Dực Quân rất thạo để vương tâm thuật lập tức quyết định chủ ý: chiêu Tần Lâm hồi kinh, chuẩn bị đốc sư Liêu Đông.

Tần Lâm thu hoạch toàn thắng ở Nam Hải, tiêu diệt hạm đội Tây Ban Nha tung hoành Nam Dương áp bức các nước phiên thuộc, công chiếm Luzon đảo Manila, cùng Bồ Đào Nha chia đều Malacca, khiến cho hơn ba mươi nước tám mươi năm trước tuyệt cống lại được thông cống, chiến công này vô cùng hiển hách, lưu danh sử xanh vạn năm.

Lại tấu thỉnh Tổng Lãnh Thị Bạc thái giám Hoàng Tri Hiếu hạ Nam Dương, bắt chức tiền lệ Tam Bảo thái giám triều Vinh Lạc, chiêu an chư di trên biển, tuyên vương hóa với thiên đảo vạn quốc. Nghe nói lúc ban đầu Hoàng thái giám không chịu, sau khi nghe nói hải ngoại có kỳ trân dị bảo mới miễn cưỡng xuất hành. Không ngờ rằng tên này ra biển sinh nghiện, ba lần tới Ấn Độ, tám lần tới Tây Dương, xa nhất chạy tới cực Nam châu Phi thăm mũi Hảo Vọng.

Có lẽ giờ phút này mọi người còn chưa ý thức được chuyện này có ý nghĩa quan trọng tới mức nào với dân tộc, thậm chí là toàn Hoa Hạ, nhưng nhiều năm sau, Tần Lâm nhận được vô số lời khen ngợi.

Ngày Tần Lâm về kinh không có cờ sao phấp phới, không có cao tấu khải ca, càng không có trăm quan nghênh đón. Chỉ có các vị bạn cũ Giang Lăng đang và lão bá huynh Trương Công Ngư mới vào kinh, cấp trên cũ Thạch Vi, tâm phúc Hoắc Trọng Lâu Tào Thiếu Khâm, đám người thân thích Từ Văn Bích nghênh đón ở mười dặm trường đình.

Tầng Tỉnh Ngộ trong Giang Lăng đang thân nhất với Tần Lâm, cười ha hả nghênh đón, cầm tay Tần Lâm vui vẻ nói:

- Tần lão đệ, cách biệt đã lâu, phong thái còn hơn xa ngày trước!

- Tóc mai Tam Tỉnh huynh đã trắng như sương...

Tần Lâm quan sát Tầng Tỉnh Ngộ, lại nhất nhất nhìn sang đám bạn cũ:

- Vương Thượng Thư, Trương Thị Lang, Vương Đô Đường... Liêm Pha đã cao tuổi, vẫn còn ăn khỏe!

Hay cho câu Liêm Pha đã cao tuổi, vẫn còn ăn khỏe! Các đại thần Giang Lăng đẳng nhất thời cảm thấy có ngọn lửa cháy rực trong lòng.

Bọn họ tranh quyền vị, mưu danh lợi, nhưng chú trọng nhất là đẩy mạnh triều chính mới, đo đạc ruộng đất, chỉnh đốn lại trị, biên luyện lính mới, tạo nên một triều Đại Minh thịnh thế, tương lai danh lưu sử xanh, lúc ấy dưới tuổi vàng không còn gì mà tiếc nuối.

Kéo dài mấy năm, từ đỉnh cao huy hoàng nhất rơi xuống, gặp lại Tần Lâm cảm thấy bùi ngùi cảm khái. Nhưng khi gặp mặt hần cũng không hề tự coi mình có công lao giúp Giang Lăng đẳng phục chức hồi triều, cũng không hề giả vờ ra vẻ hạ mình khiêm tốn, mà là thẳng thắn dùng giọng điệu lãnh tụ hỏi câu 'Liêm Pha đã cao tuổi, vẫn còn ăn khỏe!'

Lại bộ Thượng Thư Vương Quốc Quang tuổi đã cao vung mạnh ống tay áo, chém đinh chặt sắt nói:

- Già ở chuồng ngựa, chí ở ngàn dặm!

Phó Đô Ngự Sử Đô Sát viện Vương Triện trầm giọng ngâm nga:

- Chẳng phải thích cuộc sống phong trần, tựa như bị lỗi lầm tiền kiếp. Hoa rơi, hoa nở tự có thời, hết thấy do chúa Xuân làm chủ..

Lấy thơ Nghiêm Nhị để tỏ chí, với thân phận địa vị Vương Triện lộ ra vẻ hơi thấp kém, nhưng đây rõ ràng là vì xin lỗi cho chuyện những năm trước đây hiểu lầm Tần Lâm, từ đó khiến cho Giang Lăng đẳng bị diệt toàn quân giữa triều đình.

Hết thấy do chúa Xuân làm chủ... Giang Lăng đẳng từ nay về sau đổi sang họ Tần rồi!

Hoắc Trọng Lâu, Tào Thiếu Khâm lén lút thè lưỡi. Từ trước tới nay văn quý võ tiện, cho dù là cấm y vô thần cũng ở dưới quan võ Bộ Đường. Trừ Tần Bá gia ra, còn ai có thể khiến cho các Đại nhân tiên sinh này cúi đầu?!

Sau đó bọn họ lập tức trở nên phấn khởi, Tần Bá gia một bước lên mây, bọn họ cũng nước dâng thuyền dâng, là một quần thể cùng chung ích lợi, một người vinh cả bọn cùng vinh.

Thạch Vi trợn mắt há mồm, nếu là năm xưa có nằm mơ cũng không nghĩ ra người tuổi trẻ mới gặp ở Kỳ Châu có thể lên cao như vậy, đi xa như vậy!

Tương lai, rốt cuộc hần sẽ đi tới mức nào đây...

Chỉ có Từ Văn Bích tỏ ra ung dung nhàn nhã, tựa hồ đang suy nghĩ viễn vông.

Từ Đình Phụ như là đang lẩm bẩm một mình, như đang nhắc nhở phụ thân mình:

- Vị cô gia này của chúng ta quả thật là nhân tài cá biệt của quốc triều, ngay từ mấy năm trước đã có thể cất một tiếng hô, quần hùng tụ hợp. Hôm nay thế lực đã thành, đủ lông đủ cánh, đây gọi là Côn Bằng giương cánh chín vạn dặm, trời cao biển rộng mặc tình bay, không còn ai áp chế!

Từ Văn Bích híp đôi mắt già mờ đục, đột nhiên bắn ra một tia tinh quang áp ứng nói:

- Đừng quên tổ thượng chúng ta... Trung Mẫn công...

Từ Đình Phụ run rẩy toàn thân, ánh mắt nhìn về phía phụ thân lập tức thay đổi, ai nói cha già, không già chút nào, thật là khôn khéo tinh minh!

Tần Lâm và các vị thân bằng cố cựu đồng hành vào thành, chiến sự Triều Tiên cấp bách, Vạn Lịch triệu kiến bình đài. Hần từ Thông Châu tới, theo Triều Dương môn vào kinh, từ Đông đi về phía Nam vòng vòng đến cửa nhà hẻm Thảo Mạo rồi lại không đi vào, chuẩn bị đi ngang qua chạy thẳng tới Tây Hoa môn vào cung gặp vua.

Đây là phong thái bước ngang qua cửa nhà mà không vào cửa hiên thần.

Thật ra thì người nhà hần đã sớm được thông báo, ra đứng ở cửa xem.

Từ Tân Di ôm tiểu nữ nhi Tần Chân chỉ Tần Lâm cỡi Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử, bĩu môi nói:

- Ngốc tử, đó là cha con, là một tên đại ngốc!

Tần Chân đã được hơn mười tháng, không ngu ngốc chút nào, bằng tuyết thông minh, chính là lúc đang tập nói, bèn vỗ tay nhại lại mẫu thân:

- Đại ngốc, đại ngốc...

Từ Tần Di vui không thể tả.

Tần Lâm đưa ánh mắt uy hiếp nhìn nàng: tối nay lão tử về sẽ đánh ông nàng bầm tím!

Thanh Đại mặc quần vải cài trâm gỗ, vẫn giống như cô nương hái thuốc mà hắn gặp ở Kỳ Châu ngày nào, trong đôi mắt trong sáng ẩn chứa vẻ vương khó tả.

Vĩnh Ninh bên cạnh giả trang làm nha hoàn, muốn nhìn lại không dám nhìn, tay vò vò vạt áo, len lén quan sát Tần Lâm, dáng vẻ vẫn đáng thương động lòng người như thuở nào.

Thấy hai vị hiền thê, chỗ mềm mại nhất trong lòng Tần Lâm lập tức bị chạm phải.

Trương Tử Huyền dắt con trai, đôi mắt tròn trịa của Tần Trạch tròn to, nhìn phụ thân trên lưng ngựa:

- Mẹ, tại sao phụ thân không trở về nhà, hài nhi nhớ phụ thân...

- Con ta, cha con lòng lo quốc sự, cái này gọi là đã qua cửa nhà mà không vào.

Trương Tử Huyền vuốt đầu con trai dịu dàng nói.

- Đại Vũ cũng ba lần qua cửa nhà mà không vào phải không?

Tần Trạch nhớ rất rõ ràng mẫu thân từng nói với nó, chính là vị Đại Vũ trợ giúp con trai Hạ Khải âm thầm đối phó người thừa kế công khai Bá Ích, cuối cùng để Hạ Khải làm vua, từ đó trở đi truyền vương vị từ hình thức nhường ngôi chuyển sang cha truyền con nối.

Trương Tử Huyền cười cười, không chút tị hiềm:

- Đúng vậy, năm xưa Đại Vũ vì trị nước, vất vả quốc sự, cũng giống như cha con vậy.

Phen đối thoại này của hai mẹ con, nếu là võ giả sẽ không hiểu gì. Nhưng chư vị lão thần Giang Lăng đẳng đọc thuộc kinh sử từ tập, trong lòng hiểu rất rõ ràng. Lời của thiên kim tướng phủ năm xưa lập tức làm trong lòng bọn họ dậy lên ngàn cơn sóng dữ.

Không có ai phản bác hoặc cải chính, giống như không hề nghe thấy. Thậm chí Tăng Tĩnh Ngô đã giục ngựa đi qua hai bước, cơ mặt giật giật, rốt cục gạt đầu một cái rất khó nhận thấy.

Trương Tử Huyền cười, trong đôi mắt thâm thúy toát ra ẩn ý khó hiểu.

Tần Lâm dùng thân phận võ thần trong vòng một năm hai lần được Vạn Lịch triệu kiến bình đài, quả thật là chuyện hiếm thấy trong hai trăm năm qua. Trong mắt người ngoài không rõ chân tướng, cơ hồ có thể thành tựu một đoạn giai thoại quân thần tương đắc.

Nhưng không ai ngờ được trong lúc bình đài triệu kiến này, quân thần lại đấu mưu đấu trí với nhau...

Vạn Lịch quan sát Tần Lâm được gió biển và ánh mặt trời chói chang Nam Dương làm cho rắn chắc khỏe mạnh hơn, anh khí bừng bừng, nhìn lại vóc người mình sống lâu ở thâm cung, mập lùn yếu ớt, nổi nghi kỵ trong lòng càng trở nên nồng đậm, ngoài mặt lại tỏ vẻ tươi cười:

- Tần ái khanh đắc thắng hồi triều, lòng trầm rất an ủi. Vốn phải cất đất sắc phong thưởng cho công thần, thế nhưng đám nhãi nhép Bình Tú Cát lại xâm lược Triều Tiên, khiến cho vùng biển Liêu Tây chấn động, vẫn vô toàn triều thấy đều tiến cử ái khanh. Cho nên trẫm mới triệu ái khanh về kinh để xử lý quân vụ cấp bách.

Tần Lâm hành lễ tâu:

- Khải tấu bệ hạ, Triều Tiên tuy xưng phiên thuộc nhưng vì ở cách kinh sư không xa nên thật sự là bình phong che chở vùng biển Liêu Tây, bảo vệ cho kinh sư. Vả lại Triều Tiên là phiên thuộc của Trung Quốc ta, nếu để mặc cho giặc Nhật xâm chiếm, thiên hạ còn ai chịu thờ phụng Trung Quốc ta là thiên triều nữa,

còn ai chịu làm phiên thuộc cho bộ hạ nữa?! Thần thỉnh là đốc sư, cấp tốc tiêu diệt giặc Nhật xâm lược, thu phục ba đô tám đạo, sau đó vượt biển chinh phạt, ắt sẽ san bằng hết thủy, bắt Bình Tú Cát dâng trước cửa ngọ môn!

Mắt Vạn Lịch sáng lên, lời này Tần Lâm nói rất đẹp dạ y, bèn vội vàng hỏi tới:

- Nếu Tần ái khanh thật sự có thể làm như vậy, có chuyện gì cứ xin, trăm ắt chuẩn tấu.

- Đốc sư không khó, khó ở tướng tài...

Tần Lâm chần chờ không nói tiếp.

Vạn Lịch tỏ vẻ rộng rãi:

- Vậy do ái khanh tiến cử!

Lúc này Tần Lâm mới ung dung điềm tĩnh nói:

- Quan Tổng binh Kế Trấn tiền nhiệm Thích Kế Quang!

Vạn Lịch nghe tim mình như chìm xuống, sắc mặt liền thay đổi trong nháy mắt.

Thích Kế Quang đúng là nhân tuyển thích hợp nhất, lão vừa tới tuổi hoa giáp, bởi vì tinh luyện võ công, vừa không gặp phải thất bại như trong lịch sử thực tế, kinh nghiệm và năng lực thống soái đã đạt tới trạng thái đỉnh phong, đồng thời kinh nghiệm tác chiến cùng quân Nhật cũng vô cùng phong phú, võ thần cả triều không có người thứ hai.

Nhưng Vạn Lịch rất ghét Thích Kế Quang, lão này quá thân thiết với Trương Cư Chính, tự xưng 'Môn hạ tiểu mộc ân' với Giang Lăng tướng công, phạm kỵ húy của Vạn Lịch còn hơn cả Tần Lâm.

Trương Thành hầu hạ bên cạnh nháy mắt liên tục với Tần Lâm: đổi người, đổi người đi, đáng vẻ bộ hạ như vậy, Tần Bá gia ngài hãy lui một bước có được chăng?!

Tần Lâm không nhường chút nào, lại nói:

- Lần này kháng Nhật viện Triều, Thích Kế Quang nên nhận chức quan Tổng binh bình Oa, thần lại mời Lý Như Tùng, Ma Quý làm Phó Tổng binh Ngự Khẩu, Lưu Đỉnh, Đặng Tử Long làm tiên phong Đại tướng, sau đó điều Thủy sư Phúc Kiến Du Tư Cao, Trầm Hữu Dung, Tuyên Úy Sứ Doanh Châu Kim Anh Cơ dẫn dắt hạm đội Bắc thượng, hải lục cùng tiến, tức khắc diệt địch. Thần lấy tính mạng tài sản bảo đảm, tháng Năm bình Triều!

Sắc mặt Trương Thành tái xanh, hận không thể vung phất trần lên quất vào mặt mình vài cái. Tần Bá gia ngài đây là ông Thọ uống thuốc độc, sợ mạng mình quá dài, tháng Năm bình Triều Tiên, năm tháng ngài có thể lấy lại Bình Nhưỡng, nhà ta sẽ cảm tạ trời đất không biết đường nào.

Vạn Lịch run rẩy toàn thân, nhìn Tần Lâm như người xa lạ, quan sát hẩn cẩn thận từ đầu đến chân, để xem có phải hẩn đang đùa giỡn hay không.

- Dĩ nhiên là tính từ khi tướng sĩ đến đông đủ, đại quân xuất phát...

Tần Lâm lại chột dạ cười ha hả lên, còn gãi gãi đầu.

Giỏi! Vạn Lịch vô cùng tức giận, nếu người không biết sống chết, cần gì trăm phải khoan dung, giọng y không cho phép tranh cãi:

- Tần ái khanh, quân tiền không thể nói đùa, trăm cho phép người tiện nghi làm việc, nếu tới tháng Năm không thể bình được Triều Tiên, người phải bị tội gì?

Tần Lâm hắng giọng nói:

- Thỉnh bộ hạ trị thần tội tang sư nhục quốc!

Ngày đó thánh chỉ lập tức xuống: Tần Lâm có công phá quân Tây Ban Nha bình định Nam Hải, khôi phục hơn ba mươi nước thông cống, tuyên dương thiên uy, được tiến vị Vũ Xương Hầu, gia Thiếu Sư, Thái Tử Thái Sư, Khâm Sai đốc sư Liêu Đông bình Oa viện Triều, khai phủ Liêu Dương, xây hồ trường nha kỳ,

thụ lục đạo, kinh lược ba Tuần Phủ Thuận Thiên, Liêu Đông, Sơn Đông, tiết chế bốn Tổng binh Kế Châu, Xương Bình, Liêu Đông, Bảo Định. Ban cho vương mệnh kỳ bài, thượng phương bảo kiếm, có quyền tự quyết định chinh phạt, tiên trăm hậu tấu.

Lại theo thỉnh cầu của Tần Lâm, lấy Tổng Ứng Xương là Binh bộ Hữu Thị Lang kinh lược Liêu Hải quân vụ, Thích Kế Quang là Tả Đô Đốc, quan Tổng binh bình Oa. Điều Đô Đốc Đồng Tri Lý Như Tùng, Ma Quý là Đãng Khẩu Phó Tổng binh, Đô Chỉ Huy Sứ Lưu Đĩnh, Đặng Tử Long làm tiên phong Tham Tướng.

Nhờ có công bình Nam Hải, Du Tư Cao thắng Đô Chỉ Huy Đồng Tri, Trầm Hữu Dung thắng Đô Chỉ Huy Thiêm Sự, Kim Anh Cơ thắng Doanh Châu Đô Thống Sứ, Trần Quốc tướng quân, đem hạm đội dưới quyền trợ chiến, thủy lục cùng tiến, lập tức diệt địch.

Cuối thánh chỉ theo lệ có câu ‘ngày đắc thắng trở về, trăm sẽ không tiếc cắt đất phong cho để khen thưởng’.

Cắt đất phong cho?! Tần Lâm hừ mũi khinh thường, đây bất quá là Vạn Lịch rót mê hồn thang mà thôi.

Thư phòng Tần phủ, Trương Tử Huyền bằng vào kiến thức của mình cùng trợ phụ phân tích triều cục hiện tại:

- Vạn Lịch phong cho Tần huynh quyền tự quyết tuyệt không phải quân thần tương đắc nên giao phó, mà là một canh bạc, làm sao có thể hy vọng được y cắt đất phong cho?! Nếu quả thật thắng Năm bình Triều tự nhiên tất cả vui mừng, tuy nhiên công cao không thưởng, Tần huynh không chạy khỏi cảnh bị tước quyền, mất chức, tối đa chỉ được hưởng tước lộc không thực nhàn cư mà thôi. Nhưng nếu cuộc chiến có gì bất lợi, vừa hay có thể trị Tần huynh tội lao sư nhục quốc, cũng sẽ thỏa mãn tâm nguyện Vạn Lịch.

1122. Chương 1122: Ba Kế Sách

Dựa theo lời Trương Tử Huyền, Vạn Lịch ban cho quyền tự quyết đồng thời cũng giữ chế ước ngăn trở. Cảnh Định Lực vẫn ở lại vị trí Kế Liêu Tổng Đốc, cũng có quyền to tiết chế ba Tuần Phủ, bốn Tổng binh, y là đệ đệ lãnh tụ thanh lưu Cảnh Định Hương, thái độ đối với Tần Lâm không phải là rõ ràng sao?

Tần Trạch thông minh từ nhỏ, đang cầm quyển sách lại không xem, chớp chớp đôi mắt đen láy giông tai nghe mẫu thân nói chuyện.

Tần Lâm cũng không có ý tị hiềm con trai, cười hì hì vái chào Trương Tử Huyền:

- Nói như vậy bất kể thắng hay không thắng, ta cũng không có gì hay ho sao, mong rằng nương tử dạy ta.

Trương Tử Huyền hơi giãn chân mày, khoe miệng khê nhếch phong tình vạn chủng trừng hấn một cái, rồi cuộc cũng nói tiếp:

- Tần huynh lấy thân phận võ thần đốc sư, Nam Cương, Tây Dương, Triều Tiên, trước sau đã có ba lần, xây hồ trường nha kỳ, thụ quyền tự quyết chinh phạt. Đây quả thật là cá biệt của quốc triều, khó tránh khỏi hiềm nghi công cao lấn chủ, hiện tại đến nước này rồi chỉ có ba kế sách thượng trung hạ mà thôi.

- Nguyên nghe cho rõ.

Tần Lâm bày ra dáng vẻ trợ phụ mẫu mực trước mặt con trai.

Trương Tử Huyền nghiêng răng ken két, tức giận nói:

- Hạ sách đơn giản bốn chữ công thành thân thoái mà thôi, Bá Vương tháo giáp cỡi bào nhường ngôi, quy ẩn lâm tuyền minh triết bảo thân. Tần huynh có ba chỗ tiếp viện Mạc Bắc, Doanh Châu, Nam Cương, sớm rút người ra lui bước, bảo vệ giàu sang không khó. Huynh chưa tới ba mươi tuổi đã được phong Hầu tước, giàu khắp thiên hạ, sau khi quy ẩn lâm tuyền du sơn ngoạn thủy, khiến cho người ta vô cùng hâm mộ.

- Còn có năm đó tướng phủ thiên kim làm bạn, như hoa mỹ quyền, như nước chảy xuôi, có đúng hay không?

Tần Lâm ghé vào bên tai Trương Tử Huyền, nhẹ nhàng nói.

Trương Tử Huyền không nhịn được đánh hấn một cái, dung nhan thanh lệ tăng thêm vài phần quyền rũ của thiếu phụ so với ngày trước, dáng vẻ giận hờn càng thêm động lòng người.

Tần Lâm lắc đầu quây quây:

- Đáng tiếc, ta không muốn làm Vi Tước gia!

Giàu khắp thiên hạ sau đó mang theo bảy lão bà xinh đẹp như hoa đi làm đảo chủ, suy nghĩ một chút cũng đẹp vô cùng. Bất quá Tần Tước gia bấm đầu ngón tay tính toán một chút, Thanh Đại, Từ Tân Di, Trương Tử Huyền, Kim Anh Cơ, Bạch Sương Hoa, Vĩnh Ninh, dường như còn thiếu một người, ừm, không kiếm đủ bảy người kiên quyết không thể thoái ẩn giang hồ.

Hoặc là còn có thể nhiều hơn Vi Tước gia một hai vị... ha ha ha...

Câu chuyện Vi Tước gia và bảy lão bà vô cùng hấp dẫn, lúc trước rảnh rỗi mấy tháng ở Sơn Tây Bồ Châu Tần Lâm từng kể qua cho Trương Tử Huyền nghe. Lúc này nhắc lại chuyện cũ, thiên kim tướng phủ cảm thấy mờ mịt khó hiểu vô cùng: tại sao mỗi lần nói chuyện chính sự lại bị tên Tần Lâm này làm cho lạc đề, nói sang chuyện vớ vẩn khác như vậy?! Tên này miệng nói lo cho nước cho dân suốt đêm không ngủ được, chẳng lẽ hắn không thể xuôi tay rũ bỏ hết thảy rời khỏi triều đình sao?

Thật ra bất cứ là ai đến địa vị Tần Lâm hiện tại, muốn xuôi tay buông bỏ là vô cùng khó khăn. Hắn không chỉ là một cá nhân mà còn đại biểu một tập đoàn khổng lồ ràng buộc với nhau từ trên xuống dưới bằng ích lợi và quyền vị:

Từ người nhà thân thích trọng yếu nhất thân cận nhất, Doanh Châu Đô Thống Sứ Kim Anh Cơ, Nam Kinh Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy, đến môn hạ ứng khuyến Hoắc Trọng Lâu, Tào Thiệu Khâm, Hoàng Tri Hiếu, rồi đến thành viên Ngũ Phong hải thương, hạ nhân Tào Bang, thậm chí còn số lượng phía ngoài nhất phân tán nhất, đồng thời cũng khổng lồ nhất, các hộ trồng dâu dệt vải Giang Nam, làm đồ sứ Cảnh Đức trấn, trồng trà Phúc Kiến, dân chúng dọc theo tuyến trường thành biên cảnh bình định an cư lạc nghiệp và dân chúng Vân Nam đã được khai thông con đường tơ lụa, dân chúng đã được đo đạc lại ruộng đất, thi hành Nhất Điều Tiên Pháp, giảm đi gánh nặng thuế má...

Dân chúng tầng thấp nhất có lẽ không hiểu được chuyện giá cả tơ lụa tăng lên, ngành đồ sứ trở nên nóng bỏng, thu mua lá trà thịnh vượng, tất cả đều bắt nguồn từ nỗ lực của tập đoàn do Tần Lâm làm đại biểu này, nhưng bản thân bọn họ thật sự tồn tại. Cho dù là tập đoàn này cũng không chỉ giới hạn trong tầng lớp quan trường trên cao, mà là có trụ cột khổng lồ cực kỳ kiên cố.

Ở một mức độ nào đó nó chính là một thanh trường kiếm đỡ cho xương sống cả đế quốc, một đế quốc tràn đầy dã tâm khuếch trương lại có thực lực hết sức hùng mạnh. Khi nó tránh thoát khỏi gông cùm cũ kỹ mục nát trói buộc, ắt cả nền văn minh Trung Quốc sẽ như phượng hoàng tắm lửa sống lại.

Làm sao Tần Lâm có thể buông tha hết thảy trước đêm thắng lợi?!

Mặc dù là giọng hân hài hước, ánh mắt lại kiên định không cho phép nghi ngờ.

Hiểu tâm ý tượng phụ, Trương Tử Huyền chậm rãi nói ra trung sách:

- Trung sách chính là kết đảng tự lo, sau đó tham dự tranh quốc bản, ủng hộ Chu Thường Tuân là Thái tử, lấy công ủng lập bảo đảm quyền vị không mất. Nếu muội nhớ không lầm, dường như Tần huynh và vị Trịnh nương nương trong cung kia là chỗ quen biết cũ.

Nói tới chỗ này, đôi mày ngài của Trương Tử Huyền khẽ nhếch lên, như cười như không liếc nhìn Tần Lâm.

Khụ khụ... Tần Lâm đỏ bừng mặt mũi, con của chúng ta còn ở chỗ này, chớ ảnh hưởng tới hình ảnh huy hoàng của kẻ làm cha như ta.

Hắn vội vàng nghiêm nghị nói:

- Không ổn, Dương Đình Hòa có công ủng lập với Gia Tĩnh, lệnh tiên quân Trương lão Đại nhân cũng có công ủng lập đương kim Hoàng đế, kết cục sau đó thật là làm người ta chê cười.

Minh Võ Tông Chính Đức Hoàng đế băng hà, Thủ Phụ Dương Đình Hòa ngênh con thứ Hưng Hiến Vương Chu Hậu Thông lên ngôi, chính là Gia Tĩnh. Sau đó triều Gia Tĩnh xảy ra biến cố Đại Lễ Nghị, Dương Đình Hòa bị cách chức làm dân, Gia Tĩnh sửa đại lễ minh luân định kỳ thành lễ nghị luận đầu số gây tội chư thần, con là Dương Thận bị đẩy đi Vân Nam, trọn đời không được về triều.

Trương Cư Chính đối với Vạn Lịch lại càng không cần nói, năm xưa Vạn Lịch luôn miệng gọi Thiếu sư Trương tiên sinh vô cùng thân thiết, sau đó thì sao, suýt chút nữa quật mộ đánh rơi vào thi thể.

Có thể thấy được con đường này đi không thông.

Lấy công ủng lập là chuyện tốt, ai ai cũng muốn tranh đoạt, nhưng công thần cầm đầu ủng lập thường là không có kết quả tốt, cũng vì công cao lấn chủ.

Trương Tử Huyền đã sớm ngờ tới Tần Lâm sẽ không chọn trung sách này, nhưng đến thượng sách cũng không nói tiếp nữa, con người thâm thúy nhìn thẳng vào mắt Tần Lâm, sau khi thấy vẻ kiên nghị trong mắt hắn mới chậm rãi mở miệng:

- Như vậy cũng chỉ còn lại một biện pháp cuối cùng...

Tần Lâm gật đầu một cái.

- Biện pháp gì?

Tần Trạch không chịu được úp mở như vậy, xoay đầu lại nhìn phụ thân mẫu thân, đôi mắt tròn trịa của nó vừa đen vừa sáng, đường nét trên mặt giống như Trương Tử Huyền, động tác vẻ mặt lại rất giống Tần Lâm.

Đưa tay xoa xoa đầu con trai, Tần Lâm cười nói:

- Không có gì, nhớ sau này phải nghe lời lão bà.

Cảm giác được Tần Lâm nắm chắc mọi chuyện trong lòng bàn tay, trái tim vốn căng thẳng của Trương Tử Huyền chợt chùng xuống, nửa vui nửa giận liếc hắn một cái, phong tư yếu điệu.

1123. Chương 1123: Đốc Sư Kiểm Chác

Tần Lâm đóng vở kịch giả như thánh nhân, chạy tới triệu kiến bình đài qua cửa nhà mà không vào. Đến khi có thánh chỉ bổ nhiệm đốc sư ngược lại không nóng nảy, ngày ngày ở nhà uống rượu tìm vui, dây dưa với nữ y tiên Thanh Đại, cãi nhau âm ỉ với Từ Đại tiểu thư, không có chuyện gì trên chộc tiểu di tử Vĩnh Ninh ngưỡng ngừng khả ái một chút, hết sức nhàn nhã.

Bởi vì Nam Cương bình định biên cảnh vô sự, Vĩnh Xương hậu chiến xây dựng lại rất nhiều công việc bề bộn, địa phương Vân Nam chi tiêu thật lớn, vì giảm bớt gánh nặng địa phương, Lưu Đình, Đặng Tử Long dời sang trấn Tứ Xuyên, điều đi phía Bắc ngược lại gần hơn không ít.

May là như vậy, cũng không phải mười ngày nửa tháng có thể tới được.

Chiến thuyền Doanh Châu và Thủy sư Phúc Kiến vừa đại chiến với hạm đội Tây Ban Nha, lại viễn hành Luzon đảo, thân thuyền phải sửa chữa, buồm thuyền phải khâu vá lại, thủy thủ mệt nhọc cũng phải nghỉ ngơi và hồi phục.

Sự vụ điều vận lương thảo, chinh tập dân phu vân vân, Tần Lâm truyền hịch cho Tuần Phủ Liêu Đông, Thuận Thiên Bảo Định, Sơn Đông Đăng Lai Đạo... lo liệu. Hiện tại chư đại thần Giang Lăng đảng đã trở lại triều, quan viên địa phương đa số là môn sinh cổ lại bọn họ, lo liệu việc cũng không hề qua loa có lệ.

Triều Minh phân chia thanh lưu trọc lưu là tương đối, đều là khảo thủ công danh, Tiến Sĩ là thanh lưu, Cử Nhân là trọc lưu, nhưng so có công danh và không có công danh, vậy Cử Nhân cũng là thanh lưu, mua quan, lại viên, tạp chức là trọc lưu. Tại triều đình, Hàn Lâm là địa vị cao quý, khoa đạo ngôn quan là thanh lưu, quan Bộ Đường chấp sự là trọc lưu, nhưng nếu bàn về phân biệt trung tâm hay địa phương, quan viên Bộ Đường cũng coi là thanh lưu, quan địa phương phủ châu huyện là trọc lưu.

Cự đảng tự xưng thanh lưu, Giang Lăng đảng cũng chỉ có thể nhận danh trọc lưu, bên trong quan địa phương phần lớn là phe bọn họ.

May là như vậy, các hạng sự vụ trước khi xuất chinh tuyệt không phải có thể làm được ngay tức khắc, Tần Lâm vui vẻ ở nhà nghỉ ngơi thêm mấy ngày.

Dù sao quân Nhật tiến nhanh, sau khi chiếm lĩnh ba ngàn dặm giang sơn Triều Tiên cũng đã trở nên như nở mạnh hết đà, trong thời gian ngắn tuyệt không có khả năng đánh qua sông Áp Lục xâm nhập vào lãnh thổ Trung Quốc.

Nghĩa quân bên trong lãnh thổ Triều Tiên bắt đầu nổi lên, mặc dù không thể tạo ra đả kích mang tính hủy diệt cho quân Nhật nhưng cũng khiến cho bọn họ đối phó mệt mỏi. Toàn La Đạo Tả Thủy Sứ Lý Thuần Thần điều khiển quy thuyền trừ danh đạt được thắng lợi liên tiếp trên biển.

Nhưng quân thần Triều Tiên bên bờ sông Áp Lục đã vô cùng nóng nảy, không biết Tần Lâm bày ra dáng vẻ ngấm Đông sơn rốt cuộc là vì cái gì, ba đô thất thủ, tám đạo thất thủ chỉ trông cậy vào vị Tần đốc sư này.

Sứ giả Triều Tiên thỉnh viện binh tập trung hết ở cửa chính Tần phủ, lấy khí thế Thân Bao Tư khóc Tần đình: Tần Hầu không ra, trăm họ chịu khổ!

- Hừ, sau này xem các người còn dám giở trò không?!

Tần Lâm nằm nghiêng trên giường, nuốt quả bồ đào Vĩnh Ninh đã lột xong vào miệng, còn thừa dịp liếm liếm mấy ngón tay trắng như ngọc của nàng.

Tần Lâm trì hoãn không ra, dư luận trong ngoài triều không chút phật lòng, bởi vì trì hoãn kéo dài đã quả bóng da tới lui qua lại vốn chính là bí mật bất truyền để lẫn lộn trong quan trường triều Đại Minh. Tuy trải qua Trương Cư Chính lấy Khảo Thành Pháp chỉnh đốn lại trị nhưng thủy chung không thể hoàn toàn thay đổi được.

Trước kia Tần Lâm làm việc lần nào cũng nhanh nhẹn dứt khoát, ngược lại là cá biệt trong chốn quan trường.

Hiện nhiệm nội các Tam Phụ Thái Tử Thái Bảo Vũ Anh Điện Đại Học Sĩ Vương Tích Tước, chiêu đãi thái thượng Vương thị cùng tông, Vương Sĩ Kỳ con của lãnh tụ văn đàn Vương Thế Trinh ngồi trong văn hội uống chút rượu, giọng nga nga say đánh giá:

- Tần Hầu ngày xưa hành sự dũng mãnh tinh tiến, gần đây càng ngày càng lão thành mưu quốc, rất có khí độ danh thần. Lần này Tần Hầu ám hợp Dịch lý đại thành nhược khuyết, chẳng lẽ sau khi bình Triều trở về sẽ giải giáp quy điền an hưởng giàu sang chăng?!

Cổ Hiến Thành tụ hội cự đầu đảng thanh lưu, cười lạnh nói với đồng liêu:

- Tần tặc dụng tâm hiểm độc, dĩ vãng làm việc cực kỳ nôn nóng, hôm nay đã hứa tháng Năm bình Triều lúc thiên tử triệu kiến bình đài, hiện tại lại ẩn nấp tiêu cực như vậy. Có lẽ là hần tự biết tới thời hạn tháng Năm khó có thể thắng giặc, cho nên mới rút người ra lui bước.

- Cứ chờ xem hần có thể kéo dài đến khi nào?

Môn sinh đặc ý của Cảnh Định Hương, Lưu Thế Đạo rất có lòng tin lớn tiếng nói:

- Rốt cục Tần tặc cũng phải rời kinh đốc sư, hần không ở trong triều, gian đảng như quần long không đầu, chúng ta có thể thừa thế xông lên bài xích gian đảng, định quốc bản!

Tần Lâm không vội, các phái triều đình không vội, nhưng phe Triều Tiên gấp gáp, Quốc vương Lý Công ở Khoan Điện bảo chờ tới mức trong lòng bốc lửa. Nhưng lại không làm gì được Tần đốc sư, hỏi thăm được vị cao quan thiên triều này từng cai quản Đông Xưởng, Cẩm Y Vệ, có công lao hiển hách định Mạc Bắc, bình Nam Cương, phủ Doanh Châu, khắc Tây Di. Mới đây lại được tấn phong Vũ Xương Hầu, thiếu niên đặc chí, quyền thế hiển hách, sợ rằng kiêu ngạo không ít, sứ giả bình thường thật sự khó lòng mời được người ta.

Y vỗ đùi một cái đi ra ngoài.

Lĩnh Nghị Chính Lý Sơn Hải, Tả Nghị Chính Liễu Thành Long, Hữu Nghị Chính Doãn Đẩu Thọ, ba vị Tể tướng Triều Tiên cùng nhau đi tới kinh sư, cung thỉnh hổ giá Tần đốc sư.

Nếu không phải là ngoại phiên Quốc vương không được tùy ý vào kinh sư, Lý Công hận không được tự mình chạy tới cửa Tần phủ.

Ba vị Tể tướng cùng đi thỉnh mời là vô cùng nỗ lực, có lẽ Tần đốc sư cũng nên đi giá Liêu Đông...

Bây giờ toàn bộ ba ngàn dặm giang sơn Triều Tiên chỉ còn lại một dãy Hàm Kinh Đạo, Bình An Đạo ở gần biên giới Trung Quốc dọc theo sông Áp Lục, cộng thêm các khu vực lẻ tẻ nghĩa quân khổng lồ, là thật sự mất nước. Ba vị Lý Sơn Hải, Liễu Thành Long, Doãn Đẩu Thọ thân mang trách nhiệm phục quốc nặng nề, không dám chậm trễ chút nào, từ Khoan Điện bảo Liêu Đông ngày đêm kiên trì chạy tới kinh sư, chạy thẳng tới Vũ Xương Hầu phủ hẻm Thảo Mạo.

Trước đó bọn họ đã chuẩn bị rất nhiều lễ vật, phái người khệ nệ khuân vác hòm rương. Ba vị Tể Phụ thân mặc quan phục đội mũ ô sa, áo cổ tròn, ai nấy mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm hết sức có thành ý. Nhìn dáng vẻ bọn họ chỉ còn thiếu tắm rửa xông hương, trai giới ba ngày.

Hết thấy lễ nghi chế độ Triều Tiên đều bắt chước theo Trung Quốc, theo lẽ thường thì tùy tùng tiến lên đưa thiếp.

Nhưng không ngờ Tả Nghị Chính Liễu Thành Long khoát khoát tay, nhận lấy thiếp từ trong tay tùy tùng, đích thân tới cửa đưa lên.

Hiện tại đã là thần tử vong quốc, còn ra vẻ làm gì nữa...

Lý Sơn Hải và Doãn Đẩu Thọ cũng bắt chước làm theo.

Mấy tên Cẩm Y Hiệu Úy mặc Phi Ngự phục, đeo Tú Xuân đao đang đứng trước cửa Tần phủ, ai nấy hát mặt lên trời, dáng vẻ người hầu kiêu ngạo mười phần.

Người hầu nhà khác bắt quá áo xanh nón nhỏ, Tần Lâm là Vũ Xương Hầu, Tả Đô đốc chương Cẩm Y Vệ, người giữ cửa toàn là Đề Kỳ.

Tên mập mặt tròn cầm đầu càng vênh mặt hát hăm, xa xa nhìn thấy Tể Phụ Triều Tiên cầm bảo ngọc đá tới vẫn không thèm liếc nhìn bọn họ lần nào.

Ba Phụ Thần ở Triều Tiên tôn vinh bậc nào, nhưng giờ khắc này ở dưới mái hiên nhà người không thể không cúi đầu, Lý Sơn Hải cầm danh thiếp đại hồng đưa tới, cười bồi nói:

- Tiểu thần mất nước không dám vô lễ, cầu kiến thiên triều thượng bang Tần Hầu gia. Hy vọng trưởng quan phương tiện cho, thông báo cho tiểu thần một chút.

Triều Tiên thi hành chính sách Hán hóa toàn diện, nhân vật thượng tầng rất giỏi Hán ngữ, Lý Sơn Hải nói hay hơn hát, còn toát ra giọng điệu xuất thân hoàng thất triều Minh, Phượng Dương phủ.

Liễu Thành Long càng không hàm hồ, giơ tay ra phía trước, một đỉnh vàng đưa ra từ trong tay áo rộng thùng thình.

Lòng bàn tay Doãn Đẩu Thọ cũng nắm sẵn vàng, không nghĩ tới Liễu Thành Long tranh trước, rất khó chịu trợn mắt nhìn đối phương một cái.

Đảng tranh Triều Tiên còn lợi hại hơn triều Minh rất nhiều, hơn nữa rối như mớ bòng bong. Bắt đầu là Tây Nhân đảng cùng Đông Nhân đảng đánh nhau vỡ đầu chảy máu, mười năm trước Đông Nhân đảng lại chia rẽ thành Bắc Nhân đảng và Nam Nhân đảng. Trong ba vị Nghị Chính, Lý Sơn Hải là lãnh tụ Bắc Nhân đảng, Doãn Đẩu Thọ là thủ khoa Tây Nhân đảng, Liễu Thành Long lại là thủ lĩnh Nam Nhân đảng, cộng thêm Quốc vương Lý Công xui xẻo vừa đủ thành một bàn mặt chược.

Dù là bây giờ luân lạc tới mức độ mất nước nhưng vẫn còn tranh chấp với nhau, chuyện này đã trở thành bản năng ăn sâu vào máu bọn họ.

Liễu Thành Long tranh trước một bước, còn đang đắc ý, không nghĩ tới tên mập giữ cửa nhẹ nhàng đẩy đỉnh vàng trở lại, mặt mập run lên nghiêm giọng nói:

- Đi đi đi, chớ có quấy nhiễu nơi này, Hầu gia nhà ta trong như nước sáng như gương, đã sớm dọn dờ hết thấy, xin miễn tất cả tiền vào cửa thường lệ. Các người làm hồng danh tiếng Hầu gia ta, đúng lý ra phải đánh loạn cơn mới được, nhưng niệm tình là phiên bang tiểu quốc, tha cho trận đòn này!

Liễu Thành Long thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi, tên mập này rõ ràng là đang nói nhảm.

Doãn Đẩu Thọ ở bên cạnh toét miệng cười lạnh không ngừng, nhìn đối thủ thua thiệt, trong lòng thầm thoả mái.

Rốt cục Lý Sơn Hải lão thành hơn, cau mày lắc đầu một cái, cũng đã mất nước rồi, cần gì tỏ vẻ vui mừng trước tai họa của người khác như vậy.

Y nặn ra sắc mặt tươi cười:

- Đã như vậy, xin phiền các vị thông truyền một tiếng, cứ nói quốc chủ tiểu bang nghe thấy Tần Tước gia sẽ đốc sư Triều Tiên, đặc biệt lệnh cho đám thần tử mất nước chúng ta tới cung nghênh hổ giá!

Tên mập ngược mũi lên trời, tỏ vẻ hết sức khinh thường hừ lạnh một tiếng:

- Hầu gia nhà ta dùng binh tự có đạo lý, trong vòng mười năm trăm trận trăm thắng, tên Bình Tú Cát thật sự không đáng kể gì. Các người không cần tới nói bậy, đợi Hầu gia nghĩ xong kế sách tự nhiên sẽ tiêu diệt giặc Oa, khôi phục giang sơn Triều Tiên các người.

Lý Sơn Hải bất đắc dĩ, chỉ đành phải thi lễ lui ra, Liễu Thành Long và Doãn Đẩu Thọ còn muốn tranh cãi nữa, bị Lý Sơn Hải kéo tay, thấp giọng nói:

- Người canh cửa cố ý làm khó, chắc là Tần đốc sư đã dặn dò, tranh cãi nữa cũng uổng công, không bằng đi hỏi Tổng Kinh Lược một chút.

Binh bộ Thị Lang Kinh Lược Liêu Đông quân vụ Tổng Ứng Xương chìm nổi quan trường đã lâu, các đại thần Triều Tiên thường làm cống sứ qua triều kiến, tương đối quen thuộc với y.

Thái độ Tổng Ứng Xương cũng tốt hơn nhiều, vui vẻ hàn huyên với bạn cũ, còn ngâm nga mấy bài thơ Hán mà trước kia Liễu Thành Long và Doãn Đẩu Thọ tới kinh sư triều kiến đã làm.

Thấy tựa hồ Tổng Ứng Xương không hề tỏ ra nóng nảy, ba vị từ Triều Tiên tới không chịu được nữa, đành phải kể rõ ngọn ngành tình huống quần bách Triều Tiên thất thủ cả nước, cùng với hôm nay bị đối xử lạnh nhạt ở Tần phủ.

Bọn họ vốn đều là cao thủ đỉnh phong trong quan trường Triều Tiên, bàn về bản lĩnh đảng tranh nội đấu cũng không thua gì chư công triều Đại Minh. Nhưng bây giờ nước mất nhà tan, vì tình thế bức bách không gỡ ra được thủ đoạn gì cả, chỉ có thể tỏ ra thành thật ngoan ngoãn.

- Sai, sai rồi!

Tổng Ứng Xương hơi nghi ngại một chút, thỉnh thoảng lớn tiếng kêu lên, dọa người Triều Tiên sợ hết hồn.

Sau đó y mới từ từ nói:

- Triều Tiên các người, ba đô tám đạo ba ngàn dặm giang sơn, hai mươi ba vạn đại quân, tất cả đều không chịu nổi một đòn, bị tiểu Nhật Bản chiếm mất giang sơn, ngày hôm trước Tần đốc sư còn mắng các người là hôn quân dong thần, cũng không phải là Tổng mỗ mắng. Còn chưa hết, các người vứt bỏ giang sơn Triều Tiên, bất quá sau đó Tổ Thừa Huấn dẫn quân cứu viện, vì sao các người còn cung cấp tin tình báo giả, hãm hại binh tướng thiên triều ta?!

Doãn Đẩu Thọ mặt đỏ lên chuẩn bị tranh cãi, rõ ràng là thiên triều mải lo đảng tranh, cự đảng thanh lưu chỉ huy mù quáng, nói xằng kể xam lược bất quá là một nhúm giặc Oa, phái Tổ Thừa Huấn mang theo hai ba ngàn binh mã chạy thẳng tới Hán Thành. Bên Triều Tiên chúng ta bất quá chỉ thuận nước đẩy thuyền mà thôi.

Lý Sơn Hải vội vàng ngăn y lại, hiện tại nói những chuyện này có ích lợi gì, cười bồi nói:

- Quân thần mất nước nhất thời hồ đồ, không thể tra rõ hư thật của quân Nhật, liên lụy đến tướng sĩ thiên triều, có tội, có tội... Bọn ta muốn phụ kính thỉnh tội, không biết Tàn độc sư có người thân cận nào có thể thuyết phục được chăng, kính xin Tổng Kinh lược không tiếc chỉ giáo.

Tổng Ứng Xương vuốt râu mỉm cười, nói ra một người.

Chỗ ở Ngũ Phong hải thương bên cạnh Thập Sát Hải, ba Phụ Thần Triều Tiên do do dự dự giống như ăn trộm ở xa xa nhìn lại, hồi lâu sau Lý Sơn Hải giậm chân một cái, nhắm mắt đi tới.

Triều Tiên bị văn hóa Nho gia ảnh hưởng rất sâu, thân là phụ chính đại thần lại phải đi giao thiệp với hải thương kiêm Thổ Ty, còn là một nữ tử, thật sự làm cho bọn họ cảm thấy khó khăn.

Trước kia Ngũ Phong hải thương có mua bán lui tới với Triều Tiên, nhưng cũng là lui tới với thương nhân, lúc nào có thể đến phiên phụ chính đại thần ra mặt?

Rất nhanh bọn họ gặp được Doanh Châu Đô Thống Sứ Kim Anh Cơ, nữ Thổ Ty thịnh trang tiến ra vô cùng nổi bật, khiến cho trước mắt ba lão đầu tử hoa lên. Đối phương nói tiếng Triều Tiên vô cùng lưu loát lại càng khiến cho bọn họ cảm thấy kinh ngạc.

Triều Tiên cũng coi như là nửa nhà mẹ Kim Anh Cơ, thái độ nàng vẫn tốt vô cùng:

- Bản phiên cùng chư vị có chút uyên nguyên, nhà mẫu thân ta là Tùng Bình Kim thị Triều Tiên.

Nghe nói là người bản quốc, ba vị Phụ Thần lập tức thẳng lưng lên.

Giọng điệu Doãn Đẩu Thọ không còn mềm mỏng như mới vừa rồi, mà toát ra vẻ chỉ trích:

- Kim Đô Thống đã là người Triều Tiên, trong lúc nước mất nhà tan như vậy phải ra sức vì nước! Bình Nhưỡng thất thủ, quân Nhật thi triển âm uy, có liệt nữ ôm giặc Nhật rơi từ trên đầu thành xuống mà chết, anh dũng tráng liệt bậc nào...

1124. Chương 1124: Phong Vân Hội Tụ

Y quên mất quân thần Triều Tiên không còn chút mặt mũi nào, chạy đến bờ sông Áp Lục, vào ở Khoan Điện bảo quân Minh canh giữ, hiện tại còn lớn tiếng nói trông cậy vào bình dân bá tánh liều mạng cùng quân Nhật.

Kim Anh Cơ ngăn ra, nhớ tới tính tình của người Triều Tiên từ trước tới nay, nhất thời mặt trở nên lạnh lẽo, giọng cũng lạnh như băng:

- Các người đã tìm tới nơi này, chẳng lẽ không biết gia phụ là Ngũ Phong thuyền chủ Uông hứ Trục sao, bản phiên là theo họ mẹ.

Ba đại thần Triều Tiên thật sự không biết, nhất thời kinh ngạc:

- A, thì ra tướng quân là nhân vật thiên triều thượng bang, thất kính thất kính!

Lúc này Triều Tiên vô cùng sùng bái Trung Quốc, Nhân Thần Lục kể lại chiến tranh chống Oa nhắc tới xuất thân Phong Thần Tú Cát, dám nói rằng triều Đại Minh năm Gia Tĩnh, Hàng Châu có thương nhân tên Phác Thế Bình bị giặc Oa giết chết, lão bà y Trần thị cùng con trai Phác Thủ Cát bị bắt đến Đối Mã đảo, đảo chủ Bình Tín thu Phác Thủ Cát làm nghĩa tử, sau đó trưởng thành chính là Bình Tú Cát.

Triều Tiên không thể chấp nhận một người Nhật Bản đánh bọn họ đại bại thua thiệt, nhưng nếu như người Nhật Bản này thật ra là huyết thống Trung Quốc, vậy thì có thể hiểu được.

Thái độ Lý Sơn Hải, Liễu Thành Long và Doãn Đẩu Thọ hạ thấp trở lại, hai bên bắt đầu mặc cả với nhau. Bên Triều Tiên nóng lòng lấy được viện binh hiển nhiên không có ưu thế gì, chỉ có thể nhượng bộ.

Tiền thuê, pháp quyền trị ngoại, quyền tài phán lãnh sự, mở ra khẩu ngân thông thương, hạ thuế tới mức thấp nhất...

Chạng vạng tối, bên trong Vũ Xương Hầu phủ, Tần Hầu gia vỗ một chưởng vào mông Kim Đô Thống:

- Được được, nếu đã như vậy, binh phát Triều Tiên đi thôi!

Khâm sai bình Oa viện Triều đốc sư, Thiếu Sư Vũ Xương Hầu Tần Lâm từ kinh sư lên đường trú Liêu Đông Liêu Dương phủ, trước khi rời kinh đã phát lệnh tiền vàng đốc thúc các quân tụ tập, truyền hịch cho quan phủ địa phương chuẩn bị dân phu lương thảo.

Hồ Bắc Vũ Xương, giang thuyền nhiều không đếm xuể giương buồm đón gió thuận dòng chạy xuống, tập trung thành hai cánh quân trên mặt sông.

Cánh quân gần bờ Bắc, trên cột buồm đại thuyền dẫn đầu treo đại kỳ thêu chữ Đặng, lão tướng Đặng Tử Long tay đặt trên chuôi kiếm ngồi ở đầu thuyền, sắc mặt hồng hào râu tóc bạc trắng, giọng nói như chuông đồng:

- Lưu hiền đệ, lần này chúng ta lại được phục vụ dưới trướng Tần đốc sư, có dám so lập công giết địch với lão phu chăng?

Tiếng lão được gió sông truyền ra xa.

Cánh quân gần bờ Nam, trên cột buồm đại thuyền dẫn đầu treo đại kỳ thêu chữ Lưu, Lưu Đĩnh trên đài tướng khê vuốt đại đao một trăm hai mươi cân, cười vang nói:

- Nếu ở dưới trướng người khác, ta đây không dám nói hay, nhưng được Tần đốc sư chỉ huy, một thân bản lĩnh của ta có thể phát huy trọn vẹn, há để thua lão thất phu người!

Hai vị Lưu Đặng cùng nhau bật cười sang sảng, đã bao nhiêu năm lại có thể xưng phong hãm trận dưới quyền Tần đốc sư, hai viên danh tướng đều có tâm trạng cực kỳ thoải mái, gió sông thổi đến càng thêm bình bình chí khí.

Tần đốc sư hễ đánh là thắng, đám giặc Oa kia ngựa cổ chờ chết đi!

Sơn Tây Bồ Châu, quan Tổng binh Ninh Hạ Ma Quý mang theo khinh kỵ Tây quân, trải qua Bồ Tân độ vào cảnh nội Sơn Tây, đội ngũ rỗng rảnh thật dài.

Đây là cánh quân hoàn toàn khác với thiết kỵ Liêu Đông, khinh kỵ binh hung hãn như rồng cọp, ai nấy mặc áo giáp lá sắt, vai đeo cung tên. Vừa có tướng sĩ quân Minh, cũng có dũng sĩ các tộc Mông, Hồi vùng biên giới.

Ma Quý tay chùng dây cương, trường kiếm chỉ xéo về phía Đông:

- Bớ ba quân, chúng ta lại phục vụ dưới quyền Tần đốc sư, lần này còn có Lý Như Tùng chỉ huy thiết kỵ Liêu Đông. Có câu Đông Lý Tây Ma, ta cũng muốn xem thiết kỵ Liêu Đông của y và phiêu kỵ Tây quân của ta, bên nào mới là đệ nhất thiên hạ!

Kế Châu Tam Truân doanh, chỗ ở quan Tổng binh Kế Trấn.

Quan Tổng binh Bình Oa ngự khải Thích Kế Quang và Tổng binh Kế Trấn Dương Tứ Ủy cùng nắm thật chặt đôi tay đối phương. Thích Kế Quang dáng lùn thấp da ngăm đen, tóc mai hai bên trắng như sương nhuộm, thể nhưng mắt hổ vẫn lấp lánh hữu thần, ngừ khô trên mũi trụ tuy đã cũ kỹ bạc màu nhưng vẫn tung bay trong gió, giống như một ngọn lửa đang bùng cháy.

Kế Trấn biên luyện năm vạn lính mới, nhất định phải để ba vạn ở lại giữ lấy bảo vệ kinh kỳ, Thích Kế Quang dẫn dắt hai vạn lính mới chạy đi chống Nhật viện Triều nơi tiền tuyến.

Đáy mắt Dương Tứ Ủy rưng rưng nước mắt, thành tâm chúc mừng cấp trên cũ kiêm bạn cũ:

- Thích huynh kéo dài mấy năm rốt cục cũng được phục chức trọng dụng, hùng phong hổ soái lại xuất hiện sa trường, lần này ắt sẽ đập bằng cường địch, dương quốc uy ta. Thích huynh trước được Giang Lăng tướng

công diu dất, sau lại được Tần đốc sư coi trọng, được cả cha vợ lẫn chàng rể đối xử như vậy, quả thật khiến cho chúng ta vô cùng hâm mộ!

Thích Kế Quang mắt hổ rưng rưng, mấy năm trước triều đình cho đòi ban sư, giống như mười hai đạo kim bài Chu Tiên trấn triệu đòi Nhạc Phi năm xưa. Lão cho là cả cuộc đời này mình không còn cơ hội nào giục ngựa sa trường nữa, không ngờ rằng hôm nay còn có thể khoác chiến bào trở lại.

Hai vạn tướng sĩ lính mới Kế Trấn đứng thành một mảnh đông nghịt trong giáo trường, khôi giáp đen kịt, trường đao sáng như tuyết. Tất cả mọi người trầm mặc không tiếng động, chỉ có ánh mắt nóng bỏng nhìn Thống soái của mình.

Bọn họ đã từng ở dưới quyền thống soái Thích Kế Quang lấy Uyên Ương trận san bằng giặc Oa vùng duyên hải Nam phương, lại theo chân lão đi tới Bắc phương, nhiều lần đánh bại Thát Lỗ Đồ Môn Hãn Đổng Hồ Ly, bây giờ lại theo dưới cờ lão xuất kích Triều Tiên, ra sức chiến đấu với giặc Nhật xâm lược.

Các tướng sĩ không sợ hãi, bởi vì Thích Kế Quang trăm trận trăm thắng là Thống soái chân chính vô địch.

Liêu Đông, Quảng Ninh.

Phủ đệ phú lệ đường hoàng, phòng ốc ngay ngắn chỉnh tề, thị nữ tới lui có dung nhan xinh đẹp, đeo minh châu hương nang, dáng vẻ hết sức giàu sang.

Hành cung đế vương ở đâu, vương công phủ đệ nhà nào?

Chính là quan Tổng binh Lý Thành Lương trấn thủ Liêu Đông mấy chục năm, chiến đấu hơn trăm trận lớn nhỏ, lập công vì Liêu Đông, diệt Kiến Châu Nữ Chân Vương Cảo, nhiều lần đánh bại Đồ Môn Hãn xâm lược, giết chết hai đại Bối Lặc Diệp Hách bộ, uy chấn Liêu Đông lập phủ đệ nơi này.

Lý Thành Lương thân hình cao lớn, tuy rằng tuổi hơn hoa giáp nhưng vẫn vô cùng cường tráng, ngồi trên Thái Sư ỷ trong thư phòng vẫn toát ra khí thế của mãnh hổ nằm phục.

Lão gia tử này đánh giặc vô cùng lợi hại, kiếm tiền càng lợi hại hơn, quân phí, giá ngựa, thuế muối tha hồ tham ô chiếm đoạt, vơ vét ích lợi của thương nhân Liêu Đông vào tay. Không chỉ có hối lộ cho quyền quý kinh sư để củng cố địa vị, thậm chí hù báo chiến công, giả mạo quân lương, bị ngôn quan đạn hặc, trước đây không lâu mới vừa bị bãi chức quan Tổng binh Liêu Đông.

Bất quá thiết kỵ Liêu Đông là một tay lão đào tạo ra, đám võ tướng Liêu Đông Tổ Thừa Huấn, Đông Dường Chính thấy đều là môn hạ lão, lại có chín đứa con cháu như lang như hổ bọn Lý Như Tùng, Lý Như Mai làm tới vị trí Tổng binh, Tham Tướng.

Cho nên bất kể Lý lão gia tử có ở vị trí Tổng binh hay không, chỉ cần giậm chân một cái là có thể khiến cho Liêu Đông phải run lên ba lần.

Lúc này tân nhậm Phó quan Tổng binh Đãng Khẩu Lý Như Tùng đang tỏ ra vô cùng ngoan ngoãn trước mặt lão gia tử mình, cung kính đứng xuôi tay, lắng nghe dạy bảo.

- Tần đốc sư thế tới hưng hăng, đây rõ ràng chính là tước phiên!

Lý Thành Lương bưng chén trà, dùng nắp hộp lớp bọt nổi bên trên, không nhanh không chậm nói:

- Ma Quý, Lưu Đĩnh, Đặng Tử Long chính là danh tướng đương thời, Thích Kế Quang cũng là tướng tài trăm năm khó gặp. E rằng bãi nước cạn Liêu Đông này không dung chứa nổi nhiều giao long như vậy.

Lý Như Tùng trừ trừ chốc lát mới nói:

- Phụ thân Đại nhân, Tần đốc sư và cựu đảng thanh lưu trong triều cũng không phải là đi chung một đường, con lại nghe được kinh sư đồn đại triều đình có lòng nghi kỵ Tần đốc sư, lần này... hơn phân nửa không phải là nhắm vào chúng ta.

Lý Thành Lương đặt mạnh chén trà xuống bàn, tức giận vì con mình kém cỏi:

- Đây là kế một mũi tên hạ hai chim, bằng không vì sao Tổ Thừa Huấn gặp xui xẻo như vậy?! Thanh lưu sĩ đại phu trong triều coi cha con ta như địch, còn có gì để nói! Khoan nói tới Tần Lâm thế nào, bất kể trận

chiến này thắng hay bại thì tên đốc sư là hấn vẫn trở về kinh sư, binh mã trên bộ ở lại Liêu Đông cũng sẽ thuộc về Kế Liêu Tổng đốc điều khiển.

Tổ Thừa Huấn là một tay Lý Thành Lương dạy ra, kết quả đại bại thua thiệt ở Bình Nhưỡng, ba ngàn thiết kỵ chỉ chạy thoát mấy trăm, có thể coi là toàn quân chết hết. Cổ nhiên chuyện này là cực đáng thanh lưu vì bảo vệ đại cục tranh quốc bản nên nhúng tay làm vậy, nhưng theo Lý Thành Lương thấy cũng đã làm suy yếu thực lực của lão.

Tần Lâm Khâm sai đốc sư là tạm thời, hứa đến tháng Năm sẽ bình Triều, đến lúc đó bất kể thắng bại hấn cũng phải hồi kinh phục mệnh, các đường đại quân trên bộ ở lại Liêu Đông Triều Tiên sẽ bị Kế Liêu Tổng đốc tiết chế.

Lý Thành Lương ngang ngược thật, nhưng không thể nào đối phó Kế Liêu Tổng đốc Cảnh Định Lực, đến lúc đó lão không thể nào muốn làm gì thì làm giống như bây giờ.

Cho dù là Lý Thành Lương đánh giặc giỏi đến mức nào đi nữa, cũng không cuồng vọng tự đại đến mức cho là mình có thể địch nổi tứ đại danh tướng Thích Kế Quang, Ma Quý, Đặng Tử Long, Lưu Đĩnh.

Lý Như Tùng im lặng, y cho rằng phụ thân nghĩ quá nhiều, nhưng cũng không có lý do gì thích hợp để thuyết phục phụ thân.

Thình lình bên ngoài quân gia đi như chạy tới cửa thư phòng kêu lớn:

- Lão thái gia, Đại lão gia, sứ giả Triều Tiên cầu kiến.

Sứ giả Triều Tiên ư!? Phụ tử Lý gia vô cùng kinh ngạc, thời gian trước bọn họ cãi vã với Triều Tiên không ít vì chuyện Tổ Thừa Huấn hao tổn binh mã. Nhưng đối phương cũng ảnh hưởng văn quý vô tiện giống như Đại Minh, không thêm để ý tới bọn họ, chỉ lo chạy chốt kinh sư, nha môn Tuần Phủ Liêu Đông cùng nha môn Kế Liêu Tổng đốc. Lý Thành Lương là Liêu Đông vương cũng không thể làm gì, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi âm thầm oán hận, tự nhận xui xẻo.

Là ngọn gió nào thổi người Triều Tiên tới đây!?

Không chỉ có người đến, còn mang theo rất nhiều lễ vật, sứ giả Triều Tiên cũng giống như Đại Minh, mặc quan phục cổ tròn đầu đội ô sa, vô cùng cung kính trình lên lễ đơn bồi tội:

- Chuyện của tể quốc đã làm liên lụy tới thuộc hạ của Lý tướng quân, lần trước có nhiều mạo phạm, lần này tể quốc chủ đặc mệnh hạ quan tới đây dâng lên ngàn lượng hoàng kim, vạn lượng bạc trắng, hai trăm cân sâm Cao Ly, mười học Đông châu thượng hạng, hai trăm tấm da tử điều, hai trăm đôi lộc nhung để làm bồi lễ.

Triều Tiên hai trăm năm không có chiến sự, tích lũy của cải thật nhiều. Mặc dù Lý Công bị đuổi phải chạy một mạch vắt giò lên cổ, để lại không ít đồ tiện nghi cho quân Nhật Bản, nhưng y cũng không chạy trốn một mình, còn có mấy ngàn thần tử hậu phi người ở đi theo, mang theo số lượng của cải kinh người.

Số của cải dâng cho Lý Thành Lương này cũng đủ để xây dựng lại cánh kỵ binh mà Tổ Thừa Huấn đã mất ở Bình Nhưỡng.

Lý Thành Lương và Lý Như Tùng ngơ ngác nhìn nhau, không nghĩ ra người Triều Tiên có hóa điên hay không, vì sao trước kiêu ngạo sau cung kính như vậy. Cổ nhiên đối phương vội vã muốn Đại Minh xuất binh cứu viện, nhưng có xuất binh hay không cũng là chữ công và Tần đốc sư ở kinh sư quyết định, Lý gia bọn họ lại không làm chủ được.

Đưa sứ giả Triều Tiên một trăm lượng bạc lộ phí, từ từ hỏi thăm y, cuối cùng phụ tử Lý gia cũng hiểu được lần này không phải là quân thần Triều Tiên nổi điên, mà là bị Tần Lâm Tần đốc sư thu thập một trận, lệnh cho bọn họ tới bồi lễ nói lời xin lỗi.

May là Lý Thành Lương tuổi đã hơn hoa giáp nhưng lúc này cũng có vẻ hơi xấu hổ. Vốn là Tổ Thừa Huấn bình bại Bình Nhưỡng chủ yếu vẫn là do chư công triều đình chỉ huy mù quáng, trách nhiệm bên Triều Tiên không lớn lắm, Tần đốc sư lại bắt người ta bồi thường rất nhiều, phần tình nghĩa này cũng không đơn giản.

Sau khi sứ giả Triều Tiên ra về Lý Như Tùng liền tỏ ra oán giận:

- Phụ thân Đại nhân, con đã sớm nói Tần đốc sư không phải tầm thường, đã nhìn ra trong vụ án lấy giày truyền rượt ở kinh sư. Giờ thì sao, rốt cục khiến cho chúng ta có vẻ lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Tuy Lý Thành Lương tham tiền thật, nhưng Tần Lâm đã nể mặt lão như vậy, lão đầu tử chỉ có thể trầm tư nói:

- Không nghĩ tới Tần đốc sư lại đối xử như vậy, có câu của dân đến miệng ai mà không ham, hắn đã coi trọng lão Lý ta, ta không thể không ra sức giúp hắn. Như Tùng con điếm một vạn thiết kỵ đi tới dưới trướng hắn nghe lệnh đi!

- Đa tạ phụ thân Đại nhân!

Lý Như Tùng dập đầu với phụ thân mình, bỏ dậy tỏ vẻ hào hứng đi ra ngoài.

Lý Thành Lương lắc đầu cười khổ, không quên dặn dò con trai một câu tùy cơ hành sự.

Liêu Hà giống như một thanh thủy thủ cắt về phía vịnh Liêu Đông, chia đất Liêu thành hành lang Liêu Tây và bình nguyên Liêu Đông. Liêu Dương phủ nằm ở trọng địa bình nguyên Liêu Đông, là chỗ ở của Đô Chỉ Huy Sứ Ty Liêu Đông, Tổng binh Liêu Đông, phía Bắc là các bộ tộc Mông Cổ Thát Đát, mặt Đông giáp Kiến Châu Nữ Chân, Đông Nam là Triều Tiên, là đất binh gia tất tranh.

Triều Tiên Quốc vương Lý Công từ Khoan Điện bảo chạy tới Liêu Dương, dẫn dắt cả ban văn võ quan viên Triều Tiên, sáng sớm đã canh giữ ở đình tiếp quan phía Tây thành, mắt nhìn chăm chăm về kinh sư ở phía Tây.

Các tướng quân Tổng binh Liêu Đông Dương Thiệu Huân, Phó Tổng binh Liêu Dương Tổ Thừa Huân, Phó Tổng binh Khoan Điện Đông Dương Chính cũng đều ra khỏi thành, ngẩng đầu ngóng trông về phía Tây.

- Tới rồi!

Truyền kỵ từ trên quan đạo chạy như bay tới, cả người lẫn ngựa toát mồ hôi đầy người, sắc mặt kỵ sĩ kia vẫn hết sức vui mừng.

Mọi người nhất tề phấn chấn tinh thần, Khâm sai đốc sư Vũ Xương Hầu Tần Lâm hồ giá lâm!

1125. Chương 1125: Giả Yếu Lừa Địch

Trước tiên là một đôi thám mã chạy tới, mã là tuần mã, người là dũng sĩ, thân mặc trang phục màu đen, lưng đeo mã đao, vai đeo Tước Họa cung, trên yên ngựa treo ống Nhạn Linh tiễn, chạy như bay tới trước tiếp quan đình ghìm ngựa dừng phắt lại, làm như hoàn toàn không thấy quân thần Triều Tiên và văn võ quan viên Liêu Dương.

Chờ một lúc lại thấy một đôi thám mã nữa chạy tới, y giáp giống như đúc đồng bạn.

Thám mã chạy tới liên tiếp có chừng mười hai đôi, thấy đều ghìm ngựa lại đứng ở hai bên quan đạo.

Văn võ Liêu Dương và quân thần Triều Tiên đều chăm chú chờ đợi.

Lý Công không ngừng nhìn về phía Tây Nam, thấy dần dần có bụi bốc lên, thầm nói cho dù là Tần đốc sư cao ngạo hơn nữa, hắn là lần này cũng sẽ tới.

Chỉ thấy hơn trăm tên cấm y quan giáo phóng ngựa tới, ô sa không cánh, Phi Ngự phục, loan代步, Tú Xuân đao, y giáp sáng loáng rực rỡ, hào khí bừng bừng, tuần mã bọn họ cỡi khịt mũi liên hồi. Quả nhiên người như hổ, ngựa như rồng, không hổ uy danh Đề Kỵ.

Đi đầu là một người có thân thể cường tráng vô cùng, mặt vuông miệng rộng, mắt như chuông đồng. Tuy rằng tuấn mã to cao nhưng bị trọng lực của y đè ép không chịu nổi, giống như Kim Cương hộ pháp giáng phàm.

Vị này tất là Tần Hầu gia đệ nhất dũng sĩ thiên triều, ngăn voi cứu giá rồi!

Lý Công không dám khinh nhờn, vội vàng dẫn dắt văn võ nghênh đón, vái chào thật sâu tới đất:

- Quân thần mất nước bái kiến Khâm sai Tần Hầu gia! Giặc Nhật Bản hung hăng tàn bạo, hạ bang ba đô thất thủ, tám đạo thất thủ, làm phiền Hầu gia đốc sự viễn chinh, tiểu Vương sợ hãi vô cùng.

Người tới sững sốt, tiếp theo cười ha hả, dùng roi ngựa chỉ Lý Công:

- Lão quan mất mũi kém cỏi thật, nhận lầm mõ là Tần Hầu gia, mõ là Ngưu Đại Lực đánh tiền trạm dưới quyền Hầu gia!

Lý Công then thùng xấu hổ khôn tả, gương mặt trắng nõn xấu hổ đỏ bừng.

Chờ thêm thời gian hai nén hương, dần dần trên quan đạo đi thông từ kinh sư tới Liêu Dương nổi bụi lên mù mịt, hàng ngàn vó ngựa giẫm đạp mặt đất phát ra tiếng rầm rập chấn nhiếp lòng người.

Một đội hỏa thương thủ biên quân đội thiết khôi mang giáp ngực, lưng đeo Tấn Lô Thương, đằng đằng sát khí đi trước mở đường. Hai bên là đội Dạ Bất Thu áo đen ngựa đen vung roi ngựa vun vút, mấy trăm tên cầm y quan giáo tiền hô hậu ủng dưới cờ trung quân, người ngựa nườm nượp.

Nhật Nguyệt Kỳ, Tinh Hán Kỳ, Phi Hồ Kỳ, Phi Hùng Kỳ, Phi Bưu Kỳ, Phi Báo Kỳ, sáu lá đại kỳ đón gió tung bay, bảo vệ tiết kỳ Khâm sai chính giữa cao ba trượng.

Dưới cờ Lục Viễn Chí tay nâng vương mệnh kỳ bài, Hồng Dương Thiện ôm trong ngực Thượng phương bảo kiếm, hơn mười viên đường thượng quan cầm y bọn Mã Bân, Thạch Vi tiền hô hậu ủng một chiếc xe tứ mã trang trí hoa văn vàng.

Các Hiệu Úy hai bên triển khai đội hình cánh nhận, giơ cao tám lá cờ hiệu quan hàm: Thiếu Sư, Thái Tử Thái Sư, Tả Trữ Quốc, đặc tiến Quang Lộc Đại Phu, Phụng Thiên Dục Vệ Thôi Thành Tuyên Lực vũ thần, Vũ Xương Hầu, cầm y thân quân Đô Chỉ Huy Sứ Ty, Khâm sai đốc sự bình Oa viện Triều.

Người còn chưa lộ diện, khí thế hiển hách đã ập tới, Tần Tước gia thật sự là oai phong bát diện.

Biết được đây mới là chính chủ nhân đến, quân thần Triều Tiên cùng văn võ Liêu Dương không dám chậm trễ, vội vàng tổ ra kính cẩn tiến về phía trước nghênh đón.

Chúng cầm y quan giáo rồi rút ghim ngựa, tiếng ngựa hí thi nhau vang lên, đại đội nhân mã đứng lại, lúc này hai viên đường thượng quan mới vén màn xe lên.

- Khâm sai đốc sự Tần Hầu gia lâm!

Chúng cầm y quan giáo nhất tề hét lớn, thanh âm như sét đánh.

Văn võ Liêu Đông và đại thần Triều Tiên đồng loạt quỳ đầy đất, tuy Quốc vương Lý Công không quỳ nhưng cũng vái dài sát đất, không dám thở mạnh, đồng thời len lén nhìn lên, muốn xem thử rốt cục vị Khâm sai thiên triều uy phong lẫm lẫm này uy nghiêm tới mức nào.

Người này giơ chân ra trước, là giày da trâu màu đỏ, khó bằng tơ xanh biếc bọc đôi chân trắng nõn nà... Ủa, là nữ tử sao?!

Từ Lý Công đến đại thần Triều Tiên rồi đến văn võ quan viên Liêu Đông thấy đều ngây người, từ trong xe ngựa có một vị cô nương kiều diễm đôi mắt cong cong, mũi cao thanh tú, toàn thân trắng nõn bước ra.

Kế tiếp lại có một mỹ nhân lạnh lùng bước xuống, tóc xanh như thác đổ, bạch y trắng tuyết, cao ngạo như băng sơn, ánh mắt sáng ngời vô cùng lạnh lẽo.

Mọi người kinh ngạc vô cùng.

Lần này bình Oa viện Triều quả thật là quốc chiến, đánh một trận mà định đại cục của cả ba nước Trung Quốc Triều Tiên Nhật Bản. Cho nên triều đình điều động năm đại danh tướng đương thời, đốc hết tinh

nhuệ của cả nước, quyết chiến trên ba ngàn dặm giang sơn Triều Tiên, mưu đồ thu lại ba đô, làm sạch tám đạo.

Không ngờ rằng Tần Khâm Sai từng lập biết bao nhiêu công lao hiển hách, đánh đâu thắng đó lại đem theo cơ thiếp tới, chẳng phải là coi quốc chiến như trò đùa sao?!

Hai tên mỹ cơ đứng sang hai bên tả hữu, Tần đốc sư mới ung dung điềm tĩnh đi ra.

- Cung nghênh Khâm sai đốc sư Tần Hầu gia!

Quân thần Triều Tiên, văn võ Liêu Đông hô to chào đón, ai nấy không nhịn được nhìn trộm.

Chỉ thấy vị Tước gia này hơn hai mươi không tới ba mươi tuổi, đầu đội ô sa giương cánh, mặc giang nha hải thủy măng bào, lưng đeo cừu long ngọc đá, chân đi giày đỏ. Nếu chỉ có như vậy cũng không nói, đai lưng còn treo hương nang, quạt, ngọc bội... một đồng lớn va chạm vào nhau kêu leng keng. Tay hắn phe phẩy chiếc quạt cán vàng, trên gương mặt trẻ tuổi nở một nụ cười gian xảo.

Tần Lâm xếp chiết phiến lại soạt một tiếng, vỗ vỗ vào lòng bàn tay, ôm cây quạt chấp tay một cái:

- Chư vị, hết thủy đứng lên đi.

Mọi người trợn mắt há mồm, vị này chính là Tần đốc sư đại danh鼎鼎鼎鼎 sao? Nếu không phải là từ Liêu Dương đến kinh sư tuyệt không phải chỉ một ngày là tới, thật sự bọn họ sẽ nghi ngờ hôm qua hắn còn chơi bởi trên giường vị hồng quan nhân nào đó trong hẻm Câu Lan, trời sáng mới bước ra khỏi cửa thanh lâu.

Không thể làm gì được, Lý Công khom lưng tiến lên mấy bước. Là quân vương mất nước, Tần đốc sư tới đây giúp y thu phục giang sơn, vẫn phải khách sáo mấy câu.

Ai ngờ Tần Lâm làm như không thấy Lý Công, đôi mắt trông về phía xa nhìn một vòng, sau đó chiết phiến điểm nhẹ vào vai mỹ nhân lạnh lùng như băng sương, cười vang nói:

- Liêu Dương dịch sử âm trần tuyết, tỏa song hàn, khinh long mạn niệm, lệ châu doanh tiệp. Phong cảnh Liêu Dương này quả thật kỳ thú khác xa kinh sư.

Lý Công cảm thấy máu trào lên cổ, trời ơi, dường như vị đốc sư này mang theo cơ thiếp tới đây du sơn ngoạn thủy.

Trong mấy ngày kế tiếp hành động của Tần Lâm hết sức phù hợp với quan cảm của mọi người về hắn. Ngày ngày hắn đưa hai vị mỹ nhân đi du ngoạn khắp nơi, Yến Châu cổ thành ở Cao Câu Ly, Bạch tháp được xây từ đời Kim, những danh thắng cổ xưa ở Liêu Dương hắn đều dạo qua một lượt. Đêm xuống còn đi xem hát, mỹ nhân kia thích ăn đồ ngọt, Tần đốc sư lập tức lệnh cho quan địa phương mua đặc sản địa phương cho nàng.

Về phần chuyện đánh giặc đốc sư Đại nhân cũng không nóng nảy chút nào. Khoan nói tới quân của Đặng Tử Long, Lưu Đỉnh vẫn còn đang bôn ba trên đường, ngay cả Kế Trấn Thích Kế Quang, Liêu Đông trấn Lý Như Tùng ở gần vẫn chậm chạp không có động tĩnh, Tần đốc sư cũng không hề phát hỏa bài thúc giục bọn họ.

Bên Liêu Dương lại không nóng nảy chút nào, các tướng quân Dương Thiệu Huân, Tổ Thừa Huấn, Đông Dương Chính vui vẻ thanh nhàn, nghĩa quân Triều Tiên phấn khởi, Lý Thuần Thần lại đánh thắng mấy trận trên biển, những lực lượng này tạo thành tổn thất có hạn cho quân Nhật. Nhưng quân Nhật Bản đã thành nỏ hết đà, nếu không trải qua thời gian hơi dài nghỉ ngơi và hồi phục chuẩn bị quyết không có khả năng qua sông Áp Lục xâm lược Trung Quốc.

Quân thần Triều Tiên cũng sắp phát điên, Lý Sơn Hải, Liễu Thành Long và Doãn Đẩu Thọ chạy tới kinh sư một chuyến, bỏ ra một cái giá không nhỏ mới mời được vị Khâm Sai thiên triều này tới Liêu Dương. Kết quả liên tiếp chừng mấy ngày không có động tác gì cả, bọn họ không chịu đựng được nữa ngày nào cũng chạy tới hành dinh Khâm Sai thúc giục ba bốn lần.

Thậm chí Lý Công đích thân chạy đến hành dinh, than thở kể lể trước mặt Tần Lâm, nói đến chỗ thương tâm cũng bất chấp thể diện kẻ đứng đầu một nước, lạy phục xuống than vãn khóc lớn.

Đáng tiếc Tần đốc sư vẫn không động chút nào, chỉ âm ừ qua loa vài câu lấy lệ, quay đầu lại chuyện ta ta làm.

Thấy lúc nào hai vị mỹ nhân cũng kè kè đeo sát Tần Lâm, suy đoán vị này là người háo sắc, Lý Công lại chọn mấy vị thiên kim tiểu thư trong nhà đại thần đưa qua, kết quả Tần đốc sư giương mắt nhìn qua nói câu ‘không có nhan sắc’ sau đó trả người trở về.

Người Triều Tiên bế tắc, suy nghĩ trước sau đầu dài không bằng đầu ngắn, một mặt tuyên dương Tần đốc sư là một kẻ bất tài với văn võ quan viên Liêu Đông và sĩ thân bản địa, sớm muộn sẽ bị quân Nhật đánh qua sông Áp Lục, đến lúc đó mọi người thấy đều xui xẻo. Một mặt sai người đi kinh sư tung lời đồn, tạo dư luận, hy vọng triều đình sớm rút ôn thần này đi đổi người khác tới đốc sư.

Liêu Dương và Triều Tiên cách nhau không xa, từ Khoan Điện đi về phía Nam vượt qua sông Áp Lục chính là lãnh thổ Triều Tiên, thương nhân và biên dân qua lại không ngớt. Bởi vì người Triều Tiên còn chiếm cứ Hàm Kinh Đạo và phía Bắc Bình An Đạo, một vài chỗ ở gần sông Áp Lục thông qua các loại phương thức bắt liên lạc với lực lượng khởi nghĩa ở khu vực miền Nam, cũng không cấm chỉ nhân viên lui tới.

Trong người Triều Tiên cũng có phần đồ Hán gian, không, phải gọi là Triều gian. Chuyện đã xảy ra ở Liêu Dương này cũng không phải là bí mật gì, rất nhanh liền bị gian tế truyền tin tức đến Bình Nhưỡng.

Trên Mẫu Đơn phong phía Bắc thành, Triều Tiên bởi vì kỷ niệm anh hùng dân tộc Ất Mật mà xây Ất Mật đài, đã bị người Nhật Bản xâm lược hung tàn giẫm dưới chân.

Quân Nhật vung roi da hành hạ dân phu Triều Tiên, đáng thương người Triều Tiên công lưng thỉnh thoảng giương mắt nhìn mấy viên tướng quân hung ác trên Ất Mật đài, lập tức co rút người lại.

Quan chỉ huy đệ nhất quân Tiểu Tây Hành Trường, đệ nhị quân Gia Đằng Thanh Chính, đệ tam quân Hắc Điền Trường Chính, cùng với đám trọng thần Oa Đảo Trực Mậu tề tụ ở Ất Mật đài.

Vốn là chỉ có Tiểu Tây Hành Trường đóng ở Bình Nhưỡng, bởi vì lần trước Tổ Thừa Huấn đánh bất ngờ vào thành, mặc dù thất bại nhưng cũng tạo ra chấn động rất lớn cho quân Nhật. Cho nên Gia Đằng Thanh Chính và Hắc Điền Trường Chính phụng mệnh Phong Thần Tú Cát chạy tới Bình Nhưỡng trợ chiến, đề phòng quân Minh có thể phát động tấn công quy mô lớn. Nếu như quân Minh không đến, vậy chuẩn bị lấy Bình Nhưỡng làm trụ sở hậu phương để sang xâm lược Trung Quốc.

Tiểu Tây Hành Trường thân mặc Hòa phục, đi guốc gỗ, để tóc xung thiên pháo, nhìn dáng dấp giống như thương nhân mà không phải võ tướng lên tiếng nói:

- Từ bên Đường quốc truyền tới tin tức, người Triều Tiên đều nói đốc sư Tần Lâm là một tên công tử bột không hiểu chuyện binh, ngày ngày ăn uống vui đùa ở Liêu Dương... Chắc chắc, xem ra khí số Đường quốc đã hết, nguyện vọng của Thái Các Đại nhân ‘Vượt qua sơn hải mà thẳng vào vu minh, khiến cho bốn trăm châu tan chảy, thì hành vương chính trong ức vạn năm’, không lâu sau là có thể thực hiện được.

Hắc Điền Trường Chính, Oa Đảo Trực Mậu cười vui vẻ, nghĩ tới thành trì Trung Quốc mà Phong Thần Tú Cát đã hứa phong cho bọn họ.

- Không, Tần Lâm xảo trá đa trí, đây là kẻ giả yếu lừa địch của hần!

Gia Đằng Thanh Chính có danh xưng là Quỷ Gia Đằng lại có ý kiến ngược lại, chém đing chặt sất nói:

- Nghe nói đốc sư Tần Lâm Đường quốc thần cơ bách biến, đã từng bình định Thát Lỗ Mông Cổ và Nam Man Miến Điện, chiêu an Ngũ Phong hải thương, gần đây lại kích phá hạm đội Tây Ban Nha ở Viễn Đông, tuyệt không thể khinh thường người này... Hôm nay lại có đám danh tướng Thích Kế Quang làm tay sai, chỉ cần chúng ta lơ lửng một chút ắt sẽ bại dưới tay hai tên này.

Bọn Tiểu Tây Hành Trường do dự không quyết, báo tin tức khẩn cấp về Danh Hộ ốc bờ bên kia eo biển Tsushima.

- Không hổ là Quỷ Gia Đằng, quả thật Tần Lâm quỷ trá đa trí, nhưng đã bị Gia Đằng nhìn thấu.

Phong Thần Tú Cát trầm ngâm, ra lệnh tăng cường lực lượng phòng giữ Bình Nhưỡng.

Liêu Dương, hành dinh Khâm sai đốc sư.

Sáng sớm, Lý Công theo lệ dẫn theo ba vị Tể Phụ trọng thần tới cửa dinh vấn an, thái độ đăm chiêu y quan giáo canh cửa coi như khách sáo, mời bọn họ vào khách sảnh ngồi xuống dâng trà.

Đúng lúc thân tín dưới quyền Tần đốc sư Lục Viễn Chí đi qua, Doãn Đẩu Thọ vội vàng đứng lên chấp tay hỏi:

- Tần Hầu gia đã dậy chưa, phiên thông truyền một tiếng.
- Còn sớm, Hầu gia chúng ta vất vả quốc sự, quên ăn mất ngủ, đêm thường thức thật khuya mới ngủ, cho nên sáng cũng dậy muộn, không phải là vì Triều Tiên gây ra chuyện này sao, có đúng hay không?

Lục mập cười ha hả, sắc mặt y có vẻ rất đáng ghét.

Trơ mắt nhìn người này nghênh ngang mà đi, Doãn Đẩu Thọ uất ức đầy bụng, nhỏ giọng oán trách:

- Cái gì vất vả quốc sự, chỉ sợ là vất vả với hai vị sủng cơ trên giường.

Doãn Đẩu Thọ là môn sinh Nho gia Triều Tiên đầy bụng thơ sách, lúc này thật sự bị chọc tức, mới bật thốt lên những lời mà bình thời bất kể thế nào y cũng không chịu nói.

- Doãn huynh chớ có lên tiếng, coi chừng tai vách mạch rừng, bị người nói bóng nói gió truyền mấy câu, làm hỏng đại nghiệp phục quốc của chúa ta.

Lý Sơn Hải không mặn không nhạt nói đôi câu như vậy, nâng chung trà lên nhấp một ngụm, cố ý ra vẻ lão thành trì trọng hơn Doãn Đẩu Thọ trước mặt Quốc vương Lý Công.

Liêu Thành Long nở một nụ cười khổ:

- Lý huynh, Doãn huynh, Tần đốc sư có hành vi như thế, chẳng lẽ đại nghiệp quang phục ba đô, làm sạch tám đạo có thể trông cậy vào tên này sao?! Ta thấy triều Đại Minh tranh chấp kịch liệt, sử dụng đốc sư chỉ có hư danh, chúng ta vẫn nên trọng dụng nhân sĩ trung quân ái quốc bọn Lý Thuần Thần, từ từ mưu đồ khôi phục.

Lý Thuần Thần thật sự đánh trận rất giỏi, Liêu Thành Long cố ý cất nhắc y ngoài công tâm ra cũng có tư tâm, bởi vì Lý Thuần Thần là thân tín của y.

1126. Chương 1126: Bắt Chúc Lạn Tương Như

Quốc vương Lý Công sắc mặt thẫn thờ ngồi trên ghế, nước trà bốc lên nhiệt khí khiến ặt y trở nên mờ đi. Đã rơi vào tình cảnh mất nước, ba vị trọng thần thủ hạ vẫn còn lo đầu đá với nhau, y nên khóc lớn một trận hay đập đầu chết quách cho xong?!

Tần đốc sư vô cùng cao ngạo, sáng còn ngủ nướng, quân thần Triều Tiên không thể không chạy tới từ sáng sớm, ngồi yên ngoài sảnh chờ đợi.

Mặt trời lên cao ba sào, nước trà đã được châm mấy lần, đã trở nên nhạt nhẽo không còn mùi vị, rót cục hậu đường vang lên một tiếng hô, bọn Lý Công cảm thấy phấn chấn tinh thần, rót cục Tần đốc sư cũng đã thức.

Tần Lâm mặc măng bào ngọc đá tiến ra, ngọc đá không đeo những đồ chơi linh tinh như lúc mới tới nữa, trong tay cũng không có chiết phiên cán vàng, ngược lại bên hông có thêm một thanh Thất Tinh bảo kiếm. Cuffs long ngọc đá cũng không đeo lỏng lẻo trễ xuống dưới bụng giống như các quan viên khác, mà thắt chặt

sát eo theo phương thức nhưng trang của võ tướng. Toàn thân hấn toát ra anh khí bừng bừng, cộng thêm ánh mắt ngưng luyện như thực chất làm lộ ra hết đáng về uy nghi anh võ của Hán quan.

Vì sao dường như hôm nay Tần đốc sư đã trở thành một người hoàn toàn khác như vậy... quân thần Triều Tiên âm thầm kinh ngạc.

Cho đến ngày nay, Lý Công đã sớm không còn để ý tới thể diện của bậc quân vương một nước nữa, dù sao trừ ba vị đại thần ra cũng không có người ngoài ở đây, y dứt khoát quỳ sụp xuống chân Tần Lâm, ai oán kể lể:

- Tiểu bang thất thủ vào tay giặc Nhật, vạn dân khổ sở, sinh linh đồ thán, khẩn cầu thiên triều xuất binh giống như nắng hạn đợi mưa rào, trẻ con trông cha mẹ. Lại thêm con của tiểu vương Lâm Hải Quân, Thuận Hòa Quân bị giặc Nhật bắt làm tù binh, chỉ e lâu ngày sinh biến, lúc ấy cương kỷ tiểu bang không còn, uy nghiêm thiên triều ở chỗ nào?

Những lời thương yêu dân chúng trước đó của y chỉ là ngụy trang, câu sau mới là lời thật. Trong lúc giặc Nhật đánh tới, quốc gia thất thủ, Lý Công bỏ nước trốn đi triều Minh tị nạn, hai vị vương tử Lâm Hải Quân, Thuận Hòa Quân bị bắt. Nếu như Nhật Bản lợi dụng hai vị này cho lên làm giám quốc, hoặc là dứt khoát lên ngôi, tôn y là Thái thượng, bắt chước chuyện xưa Tống Cao Tông Nam độ, lúc ấy Lý Công sẽ trọn tròn mắt.

Đây gọi là chúa nhục thần chết, Lý Công đến nông nỗi này rồi, ba vị đại thần Triều Tiên cũng không thể ngồi yên được.

Lý Sơn Hải khóc than kể lể:

- Giặc Nhật đốt giết cướp sát không chuyện ác nào không làm, Tần Châu bị tàn sát, dân chúng chết hơn sáu vạn, đốc sư ôi đốc sư, ngài nhần tâm ngồi nhìn sao?

Liều Thành Long mềm cứng có đủ:

- Nghe nói đốc sư hứa hẹn tháng Năm bình Triều trước bình đài triệu kiến, hiện tại kéo dài thời gian như vậy, chẳng phải là tội khi quân sao?

Doãn Đẩu Thọ nổi giận xung thiên, lao nhanh về phía Tần Lâm, đưa tay rút bội kiếm bên hông.

Chẳng lẽ là muốn bắt chước theo Lạn Tương Như ép Tần vương ở Mẫn Trì hội, ép Tần đốc sư cấp tốc xuất binh?

Lý Công, Lý Sơn Hải cùng Liều Thành Long nhất tề hô to:

- Không thể!

Tần Lâm vẫn cười hì hì, nhìn xem Doãn Đẩu Thọ muốn làm gì.

Lại thấy Doãn Đẩu Thọ cướp được bảo kiếm, lập tức quay ngược lại để ngang trên cổ mình, trừng mắt căm tức:

- Nếu Tần đốc sư không đáp ứng phát binh, Doãn Đẩu Thọ sẽ lấy máu nóng của mình tưới khắp toàn thân đốc sư!

Người chết càng tốt! Liều Thành Long và Lý Sơn Hải thở phào nhẹ nhõm.

Tần Lâm ung dung điềm tĩnh nở nụ cười khả ái:

- Doãn Nghị Chính cần gì như vậy, bảo kiếm này của bản hầu thật là sắc bén, người cầm cho chắc, cẩn thận cắt đứt cổ.

Vừa dứt lời, quả nhiên Doãn Đẩu Thọ cảm thấy cổ lạnh lạnh, đưa tay lên sờ thấy có máu chảy ra, y sợ kinh hồn khiếp vía mặt xám như tro tàn, vội vàng bỏ kiếm xuống.

Tần Lâm nhẹ nhàng cầm lấy chuôi kiếm cắm trở vào vỏ bên hông, nhìn Doãn Đẩu Thọ vui vẻ: nếu quân thần Triều Tiên thật sự có tấm lòng cương liệt vùng kiếm tự vận, vậy đã sớm liều mạng cùng quân Nhật tử trận sa trường, cần gì trốn xa ngàn dặm như chó nhà có tang.

Sau một hồi năn nỉ không có kết quả, Lý Công cũng không có mặt mũi nào ở lại, nhìn Tần Lâm vái dài sát đất, sau đó xoay người đi ra ngoài, vừa đi còn vừa cầm tay áo lau nước mắt:

- Cũng là số phận Triều Tiên ta phải gặp kiếp nạn này, thiên binh thiên tướng thật lâu không phát, ta xem thiên triều là quân phụ, đốc sư lại không chịu đối đãi ta như con dân!

Mặc dù Lý Công bất tài vô dụng nhưng vẫn còn hết sức trung thành với Trung Quốc, sau khi bị ức hiếp lập tức tìm Trung Quốc cầu viện.

Nghe y nói thật đáng thương, Tần Lâm phì cười, nể tình chút lòng trung thành của y bèn vẫy vẫy tay:

- Trở lại, ai nói bản hầu không chịu phát binh, bản hầu sẽ lập tức huy sư Nam chinh!

Lý Công mừng rỡ, lập tức quay trở về khách sảnh, khom người kính cẩn bày ra dáng vẻ rửa tai lắng nghe.

Bọn Liễu Thành Long lại có vẻ không kiên nhẫn, thầm nói chẳng lẽ là Tần đốc sư lừa gạt chúng ta... Bên Liêu Dương, ba ngàn thiết kỵ Tổ Thừa Huân cơ hồ ném vào Bình Nhưỡng toàn bộ, chỉ còn dư lại đám quân dưới quyền Tổng binh Liêu Đông Dương Thiệu Huân số lượng không nhiều lắm. Hơn nữa Tần Lâm dẫn tới không tới một ngàn cấm y quan giáo, chút binh mã này còn chưa đủ quân Nhật nhét kẽ răng.

Lục mập vừa rồi bỏ đi, bây giờ vội vàng chạy tới đây bẩm báo:

- Truyền kỵ dưới quyền Thích soái đang chờ ngoài cửa nghe lệnh.

Thích Kế Quang ư? Quân thần Triều Tiên ngơ ngác nhìn nhau.

Tần Lâm cười ha ha:

- Mau truyền!

Tên truyền kỵ kia hơn ba mươi tuổi, trên mặt đầy nếp nhăn, nhìn qua cũng biết là tướng sĩ đã từng trải qua phong sương nơi đất Bắc, quỳ một chân xuống ôm quyền hành lễ:

- Phụng mệnh quan Tổng binh bình Oa Thích Kế Quang thượng khải Tần đốc sư, một vạn năm ngàn lính mới Kế Trấn phụng mệnh điều động rời Sơn Hải Quan, trải qua Ninh Viễn, Quảng Ninh, Hải Châu, ngày đi trăm dặm, đã qua An Sơn Dịch, còn cách Liêu Dương ba mươi dặm!

Quân thần Triều Tiên vui mừng vô kể, Thích Kế Quang quả nhiên lợi hại, dụng binh thần tốc nhanh như điện chớp, không ngờ rằng tới nhanh như vậy.

Tiếp quan đình, Tần Lâm và Thích Kế Quang lâu ngày gặp lại, hai bên nắm tay thật chặt.

Thích Kế Quang đang tuổi hoa giáp, vào thời này võ tướng đều chú trọng rèn luyện thân thể, Du Đại Du sống đến bảy mươi sáu tuổi, Đặng Tử Long tuổi đã hơn cổ lai hi vẫn còn xung phong hãm trận tuyến đầu. Thích soái không hề mắc bệnh, sắc mặt hồng hào đầy đặn, râu màu xanh đen tươi tốt, chỉ có hai bên tóc mai giống như sương nhuộm. Đôi mắt hổ toát ra tinh quang sáng rực, khoác chiến bào cũ còn dính vết máu, còn có giáp sắt chạm vào phát lạnh.

Phong hầu không phải ý ta, chỉ mong bốn bề phong ba thái bình.

Hay ột vị danh soái đương thời!

Thích Kế Quang mắt hồ rưng rưng, giọng nói không che giấu hết niềm vui, tỏ ra vô cùng kích động:

- Cách biệt bấy lâu, mặt tướng chôn chân Kế Trấn, nghe được đốc sư Bắc định Âm Sơn, Nam bình Miến Điện, giương oai Tây Dương, mặt tướng vô cùng hâm mộ, hận không thể ra sức dưới quyền ngài. Hôm nay rốt cục đến phiên mặt tướng được phục vụ dưới cờ Tần đốc sư, lại có thể rong ruổi sa trường, giết địch đền nợ nước!

1127. Chương 1127: Cuộc Chiến Mẫu Đơn Phong

Tần Lâm cũng cầm tay Thích Kế Quang vui vẻ nói:

- Lần này tiểu đệ tấu thỉnh triều đình phục chức cho Thích lão ca, đang muốn nhờ vả một chút. Dưới hổ uy Thích soái, Bình Tú Cát, Tiểu Tây Hành Trường, Gia Đẳng Thanh Chính bắt quá chỉ là gà ngói chó đất, không đáng kể gì!

Đốc sư và danh soái đồng thời cười to.

Danh tướng Liêu Đông Lý Như Tùng dẫn theo ba trăm thiết kỵ đứng ở cách đó không xa, Thích Kế Quang từ Kế Trấn tới đây phải đi qua Liêu Đông, tự nhiên không gạt được phụ tử Lý gia. Lý Thành Lương lập tức điểm binh muốn tranh đến Liêu Dương trước Thích soái, tuy thiết kỵ Liêu Đông hùng mạnh cũng có gia khẩu điền sản, nhưng muốn đại quân xuất kích trong lúc vội vàng, sao có thể làm được. Lý Như Tùng không thể làm gì khác hơn là để cho đệ đệ Lý Như Mai dẫn hậu đội tới sau, còn mình mang theo ba trăm thân vệ đồng hành cùng Thích Kế Quang.

Cánh quân nhỏ và đại quân hành động là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, đại quân Thích Kế Quang ngày đi trăm dặm đã cực nhanh, Lý Như Tùng chỉ dẫn theo ba trăm thân vệ, một người hai ngựa muốn tranh đến trước lão cũng không có gì khó. Nhưng nếu đánh quân Nhật, ba trăm kỵ binh có tác dụng gì?! Lý Như Tùng từ điểm này biết phụ tử mình trị quân không bằng Thích Kế Quang, dứt khoát không tranh chấp chuyện này nữa, giữ đúng bốn phận phó tướng.

Thích Kế Quang cũng nói tốt vài câu giúp Lý Như Tùng, Tần Lâm bèn nói chuyện với y một chút.

Quân thần Triều Tiên vui mừng tới nỗi nước mắt nước mũi cũng sắp rơi xuống, Lý Công vượt lên chấp tay thi lễ:

- Không biết Tần đốc sư, Thích Thiếu Bảo khi nào tiến binh? Hoặc ba ngày, hoặc năm ngày, kẻ hèn sẽ ra lệnh quan lại hạ bang an bài hướng đạo, lo liệu lương thảo.

- Binh quý thần tốc, còn chờ năm ba ngày gì nữa!

Tần Lâm cười to, sau đó chém đinh chặt sắt ra lệnh:

- Lập tức xuất binh! Truyền lệnh các quân, quy cách thưởng nhất luật tăng gấp bội, lấy trong nội khổ phát thắng quân tiền, giết địch ghi công ban thưởng thật hậu. Tướng sĩ tử trận phát tử tuất thật nhiều, kẻ nào bắt giết được danh tướng địch thưởng ngàn lượng bạc. Quan viên địa phương Triều Tiên có ai dám thoái thác tránh né, xử theo tội làm lỡ quân cơ, bản hầu cầm Thượng phương bảo kiếm, tiên trăm hậu tấu!

Quân thần Lý Công lặng lẽ thề lưỡi, uy phong vị Tần đốc sư này thật lớn, không chọc vào hấn được.

Mấy chục viên cầm y quan giáo đem lời của Tần Lâm cùng rống to lên ba lần, tướng sĩ biên quân cất tiếng hoan hô như sấm động.

- Mặt tướng tuân lệnh!

Thích Kế Quang ôm quyền hành quân lễ với Tần Lâm, sau đó phóng người lên ngựa, vung Lưu Kim Hồ Đầu thương trong tay:

- Các quan tướng nghe rõ, theo Thích mô đi Triều Tiên bình Oa!

Hỏa thương thủ thiết khôi thiết giáp, thứ đao lóe lên hàn quang, kỵ sĩ biên quân lưng đeo Thích gia đao, vác Tấn Lôi Thương, pháo binh dùng thiên sương xa chính sương xa đẩy pháo Bồ Đào Nha, Hồ Tồn pháo, thám báo đêm Dạ Bất Thu triển khai ra xa... đội ngũ tướng sĩ lính mới dàn ra ở bình nguyên Liêu Đông giống như một con rồng thật dài, tiếng chiến ca vang tận trời cao:

Vạn chúng một lòng hề, quần sơn cũng có thể lay chuyển.

Duy trung cùng nghĩa hề, khí xung tận sao Đẩu sao Ngưu.

Chủ tướng thân ta hề, còn hơn phụ mẫu.

Can phạm quân pháp hề, thân không tự do.

Hiệu lệnh minh hề, thưởng phạt nghiêm.

Tình thế như nước lửa hề, không dám trì hoãn.

Trên báo thiên tử hê, dưới cứu dân chúng.

Giết hết giặc Oa hê, tìm kiếm phong hầu!

Sử xanh ghi lại: Thích Kế Quang làm tướng hiệu lệnh nghiêm minh, thưởng phạt rõ ràng, tướng sĩ không dám không nghe lệnh, dùng binh nhanh như điện chớp, giết địch như rạ.

Đốc sư Bình Oa, Vũ Xương Hầu Tần Lâm truyền hịch tiến binh ở Liêu Dương, Thích Kế Quang dẫn dắt một vạn năm ngàn lính mới Kế Trấn huy sư Nam chinh, ngày đi một trăm hai mươi dặm có thể nói hết sức thần tốc. Qua Diêm Thủy Trại, Liên Sơn Quan, Thông Viễn Bảo, Phượng Hoàng thành, bốn ngày đã vào Cửu Liên thành bên bờ sông Áp Lục (Liêu Ninh Đan Đông ngày nay).

Đại quân không ngừng chút nào, nhờ quan phủ địa phương Triều Tiên hiệp trợ xây cầu phao rộng hơn, trong một ngày đã vượt qua sông Áp Lục, ba ngày liên tiếp đánh chiếm Thiết Sơn, Định Châu, An Châu, lấy thế lôi đình vạn quân chạy thẳng tới Bắc đô Bình Nhưỡng Triều Tiên đang bị giặc Nhật chiếm cứ.

Phong Nguyệt lâu được xây dựng theo kiến trúc góc mái cong của Trung Quốc, xây trên đài cao bằng đá, là cao điểm bên trong Bình Nhưỡng thành, bộ chỉ huy quân Nhật được lập ở lầu này.

Lúc này hơn bốn vạn binh lực đệ nhất, nhị, tam quân của quân Nhật tề tựu trong thành, chủ tướng ba quân Tiểu Tây Hành Trường, Gia Đăng Thanh Chính, Hắc Điền Trường Chính đều ở Phong Nguyệt lâu, lại có các danh tướng Chiến Quốc Oa Đảo Trục Mậu, Nội Đăng Như An...

Từ Phong Nguyệt lâu trông về phía đội hình quân Minh xa bên ngoài thành chỉ thấy thiết giáp sâm nghiêm, doanh trại san sát, nhật nguyệt chiến kỳ tung bay phấp phới, doanh địa nghiêm chỉnh không hề động như núi. Bên ngoài doanh kỵ sĩ thân đeo thiết pháo lui tới như dật cử, tuần mã toàn là ngựa tốt thuộc vùng Thổ Mặc Xuyên, Hà Sáo, so với chiến mã quân Nhật sử dụng cũng như so sánh với lừa.

- Thích Hổ soái dụng binh quả thật như thần!

Tiểu Tây Hành Trường hoảng sợ biến sắc.

Dù cho đại quân Thích Kế Quang hành động mau hơn nữa không thể nào vượt qua được mật thám cỡi ngựa, huống chi quân Minh liên tục công chiếm Thiết Sơn, Định Châu, tin tức cũng đã truyền đến Bình Nhưỡng.

Lúc ban đầu nghe nói quân Minh tới một vạn năm ngàn, Tiểu Tây Hành Trường ở bên trong Bình Nhưỡng thành có đệ nhất nhị tam quân tổng cộng là hơn bốn vạn binh lực, chuẩn bị lấy chúng hiếp cô, ra khỏi thành quyết chiến với chủ lực Thích Kế Quang. Tối thiểu cũng tiêu diệt quân tiên phong của lão đột kích tiến trước, cố gắng đánh một trận thành danh khiến cho cường địch sụp đổ, làm nhục nhục khí quân Minh, nâng cao uy phong quân Nhật đánh đâu thắng đó liên tiếp.

Lúc này Gia Đăng Thanh Chính tỏ vẻ phản đối.

Y cho là Thích Kế Quang tiến binh thật nhanh, đạt tới tốc độ kinh người mỗi ngày một trăm hai mươi dặm, chuyện này có thể hiểu là quân Minh lấy quy mô quân tiên phong chỉ với vài trăm vài ngàn người hành quân với tốc độ cao, mà đại quân sẽ lục tục tới sau.

Điểm này không cách nào giải thích chuyện những thành trì Thiết Sơn, Định Châu nhanh chóng bị hạ.

Tuy nhiên số lượng quân Nhật đóng ở những thành này không nhiều lắm, cũng không hề có chất lượng cao, chủ yếu có tác dụng thăm dò trước khi đại quân đến tập kích Bình Nhưỡng. Nhưng những thành như Thiết Sơn là người Triều Tiên đã gia cố nhiều năm qua, cho dù lấy ít binh lực đóng ở đó cũng có thể làm trì trệ thể công quân Minh.

Nhưng chiến huống bất ngờ, thành phòng Thiết Sơn, Định Châu trước mặt quân Minh tan rã nhanh như băng tuyết dưới ánh mặt trời, thậm chí không còn sót tên quân Nhật nào chạy về báo tin sau khi mất thành. Bên Bình Nhưỡng nhận được tin tức thấy đều đến từ trước khi mất thành, chứng tỏ thể công của Thích Kế Quang chính là quét lá vàng, mấy nơi đóng quân trong thành không chỉ không còn sức đánh trả chút nào, ngay cả phá vòng vây cũng không làm được."

Hàng trăm hàng ngàn quân tinh nhuệ tuyệt đối không làm được chuyện này trong công phòng chiến thành thị.

Vì vậy Gia Đằng Thanh Chính có kết luận: Thích Kế Quang cũng không phải là lấy một đám quân nhỏ tinh nhuệ nhanh chóng đột kích, mà là dẫn dắt cả cánh đại quân, lấy tốc độ cao khiến cho người ta phải trốn mất há mồm, khí thế như mãnh hổ xuống núi lao thẳng tới Bình Nhưỡng. Chiến lược của cánh quân như vậy đạt tới mức độ vô cùng đáng sợ, tuy rằng quân Nhật có ưu thế về quân số nhưng tốt nhất vẫn nên ngoan ngoãn chờ trong Bình Nhưỡng thành, nhờ vào hệ thống phòng thủ trong thành chiến đấu với quân Minh.

Trước hôm nay, Tiểu Tây Hành Trường còn khịt mũi khinh thường kết luận này. Binh pháp có câu ‘tranh lợi năm mươi dặm, tắt quyết thượng tướng quân’, nếu như là một toán tinh kỵ binh nhỏ ngày đi hai trăm bốn mươi dặm cũng có thể làm được, nhưng cả cánh đại quân có bộ binh, pháo binh, trọng kỵ binh lại hoàn toàn khác. Phải đóng trại cắm trại, phải đắp lò nấu cơm, phải vận chuyển quân nhu vật tư, bình thường ngày đi bốn mươi dặm, có thể đi được sáu mươi dặm đã là tinh nhuệ. Trong chiến tranh Chiến Quốc trăm năm ở Nhật Bản chưa từng nghe nói có đại quân ngày đi được một trăm hai mươi dặm.

Đùa giỡn sao, Bản Châu đảo (Honshu) chỉ có bao lớn, nếu như một ngày có thể tiến quân trăm hai mươi dặm, chẳng phải chỉ mấy ngày là có thể xuyên qua?!

Bất quá Tiểu Tây Hành Trường cũng không thể đưa ra giải thích hợp lý đối với chuyện Thiết Sơn, Định Châu thất thủ, không cách nào phản bác chính diện kết luận Gia Đằng Thanh Chính. Cho nên y không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn đợi ở Bình Nhưỡng, chuẩn bị chờ sau khi quân Minh chân chính lộ diện, lúc ấy mới cười nhạo đối thủ cũ Gia Đằng một trận, sau đó ra khỏi thành hội chiến.

Dĩ nhiên lúc nhìn thấy quân dung cường thịnh Thích Kế Quang, chứng thật danh soái Thích Hổ thật sự dẫn dắt một vạn năm ngàn binh sĩ dưới quyền, lấy khí thế điên cuồng mạnh mẽ quét ngang phía Bắc Bình Nhưỡng, Tiểu Tây Hành Trường hoàn toàn bỏ đi ý niệm này. Hơn nữa vô cùng chán nản thừa nhận trong lòng, quả thật lão đối đầu Gia Đằng Thanh Chính hơn mình một bậc trên phương diện quân sự.

Hiện tại y cảm thấy vô cùng may mắn đã không đi ra khỏi thành đánh đã chiến với Thích Kế Quang, nghe lời Gia Đằng Thanh Chính khuyên cáo, phái Tùng Phổ gia được xưng là cường phiên đi canh giữ cao điểm Mẫu Đơn phong Ất Mật đài phía Bắc Bình Nhưỡng.

Tùng Phổ Trần Tín là danh tướng, thủ hạ của y am hiểu thiết pháo tác xạ, lần trước Tổ Thừa Huân dẫn dắt thiết kỵ Liêu Đông đánh vào Bình Nhưỡng, thiết pháo thủ Tùng Phổ gia bắn giết số lượng quân Minh nhiều nhất.

Giờ phút này trên Ất Mật đài, Tùng Phổ Trần Tín thân mặc giáp Nam Man Đồng Cự Túc có phong cách giống như châu Âu, dẫn dắt thủ hạ hơn hai ngàn binh sĩ đóng ở Mẫu Đơn phong. Y nhìn thấy phía Bắc quân Minh đang nổi trống tù và lên lục tục ra doanh tụ họp, bèn hạ lệnh kéo cờ màu xanh trắng có gia huy Tùng Phổ thị lên, dùng thái độ phách lối khiêu khích quân Minh.

Quân Minh bày trận xong, các quân bộ kỵ pháo đều vào chỗ đấy, một lá đại kỳ trên có chữ ‘quan Tổng binh bình Oa Thích’ xuất hiện ở hậu trận, Thích Kế Quang mặc giáp sắt khoác chiến bào cũ đứng dưới cờ. Diện mạo lão chất phác không có gì nổi bật giống như lão nông, nếu không có đại kỳ kia, ai dám tin đây là Thích đại soái dùng binh thần tốc như sấm sét.

Thích Kế Quang ngưng thần nhìn về phía Mẫu Đơn phong, ngọn núi này vừa đứng ở vào Bắc bộ Bình Nhưỡng, độ cao cũng chỉ hơn hai mươi trượng nhưng cực kỳ dốc, có tường thành độc lập bao quanh. Pháo đài Ất Mật đài trên đó được xây bằng đá chắc chắn vô cùng, có lỗ châu mai, cung xạ thủ nắp sau đó bắn quân địch tấn công từ trên cao xuống.

Quân Nhật ngoại trừ cho trọng binh canh giữ Ất Mật đài, còn bắt dân phu Triều Tiên gia cố công sự ở sườn núi, hõm núi, các nơi hiểm yếu để có thể phát huy hỏa lực khi chiến đấu. Đến khi xảy ra chiến đấu, Mẫu Đơn phong và Bình Nhưỡng thành sẽ tiến hành tác xạ chéo, tạo thành sát thương cực lớn cho quân Minh.

Muốn lấy Bình Nhưỡng, phải lấy Mẫu Đơn phong trước!

- Ngô Duy Trung, Lạc Thượng Chí!

Thích Kế Quang điểm tên hai viên Đại tướng dưới quyền.

- Có mặt tướng!

Hai vị tướng quân bước ra khỏi hàng, khom người ôm quyền.

Thích Kế Quang dùng roi ngựa chỉ Mẩu Đơn phong:

- Cho các người ba canh giờ hạ ngọn núi này!

Ba canh giờ muốn đánh hạ ngọn núi địa hình hiểm trở lại có trọng binh canh giữ chắc chắn, cũng chỉ có Thích Kế Quang mới ngang tàng bá đạo như vậy.

Không chỉ có các tướng quân dưới quyền không hề cảm thấy có gì không ổn, mà Ngô Duy Trung và Lạc Thượng Chí nhận được mệnh lệnh thần sắc cũng không thay đổi, hai người bọn họ hô một tiếng tuân lệnh liền phóng người lên ngựa, dẫn dắt hai ngàn binh sĩ dưới quyền mỗi người chậm rãi ép về phía Mẩu Đơn phong.

Tùng Phổ Trần Tín rút quân đao ra múa, miệng oa oa kêu loạn, tận tình biểu lộ thân là võ sĩ dũng võ, quân Nhật dưới trướng y cũng quần ma loạn vũ, thỉnh thoảng bắn mấy phát lên trời tỏ vẻ khiêu khích.

Quân Minh giữ vững trầm mặc, từ hai viên chủ tướng đến quan quân rồi đến binh sĩ dưới quyền, tất cả đều không lộ vẻ gì ra ngoài mặt, không hưng phấn cũng không úy kỵ. Giống như bọn họ không phải chém giết sinh tử với quân Nhật, mà là đang tiến hành một trận thao diễn trên giáo trường.

Đúng vậy, đây chính là nghĩa ô binh Chiết Giang nổi tiếng thiên hạ, nòng cốt Thích gia quân. Năm xưa bọn họ từng đánh cho giặc Oa tan tác ở vùng duyên hải Đông Nam, sau khi được điều tới Kế Trấn từng đứng nghiêm trên diễn võ trường từ sáng tới tối không nhúc nhích dưới trời mưa to như trút, khiến cho kiêu binh hân tướng chín trọng trấn chấn động trọn mắt há mồm, từ đó về sau vô cùng bội phục Thích đại soái.

Tiếng kêu hỗn loạn điên cuồng của quân Nhật dần dần xuống thấp, bọn họ cảm giác được quân đội đối diện có một loại khí chất đặc biệt từ trước tới nay chưa bao giờ gặp đang âm thầm ép tới. Thứ đao lóng lánh hàn quang, khôi giáp tối đen giăng giăng hợp thành một biển sâu, mà ngù khôi đỏ rực tung bay trên mũ trụ cũng giống như ngọn lửa đang bùng cháy không tiếng động trên mặt biển kia.

Không có ai hô, không có ngựa hí, chỉ có mấy ngàn chiếc chân giẫm đạp phát ra tiếng vang trầm đục khắp cả vùng đất.

Lòng bàn tay Tùng Phổ Trần Tín bắt đầu toát mồ hôi.

Chúng tướng quân Nhật trên Phong Nguyệt lâu cũng đổi sắc mặt, Gia Đằng Thanh Chính có danh xưng là Quỷ Gia Đằng lăm lăm mắt:

- Thích Kế Quang cầm quân tiến nhanh như gió, bày trận như rừng, đánh hạ thành trì như lửa, doanh lũy kiên cố bất động như núi, thật sự là cường giả đương thế.

Sau khi Thích Kế Quang đến Bắc phương nhậm chức có điều cải tiến đối với binh pháp thường dùng. Uyên Ương trận thích hợp tác chiến ở địa hình Nam phương có mạng lưới sông ngòi chằng chịt, đánh với đám giặc Oa võ nghệ cao cường nhưng mạnh ai nấy đánh. Đến phía Bắc đại chiến với quy mô hàng vạn quân, đối kháng với Mông Cổ Thất Lỗ am hiểu quân chiến trên địa hình đồng bằng, vậy phải áp dụng đại trận tương ứng.

1128. Chương 1128: Thích Hồ Soái

Bộ hạ Ngô Duy Trung là thật nhiều hỏa thương thủ, Lạc Thượng Chí thống lãnh hàng bài binh, trường mâu thủ và một ít kỵ binh, bọn họ xếp theo binh chủng thành trận nhóm lớn hơn, ở trung ương trận hình có rất nhiều xe dùng ngựa kéo. Trong suy nghĩ của quân Nhật, những xe này có thể là xe chở quân nhu như đạn chì, thuốc súng... cho hỏa thương thủ, chờ lát nữa sẽ xem chúng là đối tượng trọng điểm đả kích. Nếu có thể làm nổ thuốc súng vậy nhất định sẽ tạo thành tổn thất to lớn cho quân Minh.

Trên đỉnh Mẫu Đơn phong quân Nhật nghiêm trận mà đợi, bọn họ có địa hình thuận lợi ở trên cao, còn có công sự chắc chắn được gia cố từ trước. Chỉ cần quân Minh đi vào trong tầm bắn của thiết pháo, quân Nhật nắm chắc sẽ chiếm được thượng phong.

Nhưng quân Minh không nhanh không chậm đi tới khoảng cách Mẫu Đơn phong một trăm hai mươi bước thì dừng bước.

Khoảng cách này nằm ngoài tầm bắn hỏa thương cả hai bên, quân Nhật trên đỉnh Mẫu Đơn phong cầm thiết pháo trong tay mà xuất mồ hôi, sưng sờ không hiểu quân Minh chuẩn bị giở trò quỷ gì.

Chợt thấy quân Minh ung dung điềm tĩnh mở ván gỗ che trước mặt những xe quân nhu kia, bên trong lập tức lộ ra họng pháo đen ngòm.

Quốc băng! Sắc mặt Tùng Phổ Trấn Tín trắng bệch, y không thể nào đoán ra trong xe quân Minh không phải chở quân nhu, mà là đại pháo.

Ngô Duy Trung ra lệnh một tiếng, thân binh của y múa lệnh kỳ màu đỏ, mười khẩu pháo Bồ Đào Nha cỡ trung, ba mươi khẩu Diệt Lỗ pháo, năm mươi khẩu Hồ Tồn pháo đồng thời rung động phát ra tiếng rống giận, miệng pháo phun ra lưỡi lửa đỏ rực, tiếng nổ thật to khiến cho núi sông trở nên chấn động, phong vân trở nên biến sắc.

Quốc gia khác nhau có phong cách quân đội và phương thức tác chiến khác nhau.

Tính cách dân tộc Nhật Bản tỉ mỉ từng chút một, bất kể loại chuyện nào cũng đã giải còn muốn giải hơn, cắm hoa có hoa đạo, uống trà có trà đạo, làm cái gì cũng phải làm tinh tế hết mực. Thợ của bọn họ cũng dùng thời gian thật dài chế tạo vũ khí cực kỳ tỉ mỉ, cho nên Oa đao, Oa thương tinh xảo nổi tiếng hậu thế.

Về phương diện này Đại Minh kém hơn một chút, các triều đại Trung Quốc không thiếu gì thợ giỏi, nhưng triều Minh thực hành chế độ tượng hộ trên toàn quốc. Các tượng hộ ăn cơm thật nhiều, làm giỏi hay dở cũng không sao, sản xuất không có tính tích cực, cuộc sống chỉ hơi khá hơn đầy tớ một chút, không chịu hao phí tâm tư chế tạo khí giới tinh xảo. Đồng thời quan viên phụ trách ăn bớt nguyên liệu từ trên xuống dưới, nên thành phẩm càng tệ hại không chịu được, trong thời gian dài chất lượng binh khí không bì kịp Nhật Bản.

Nhưng mặt khác quốc thổ Nhật Bản nhỏ bé thiếu hụt tài nguyên, tuy rằng thợ của họ có thể bỏ rất nhiều thời gian chế tạo tỉ mỉ một thanh võ sĩ đao hoặc là một khẩu hỏa thương, nhưng lại không thể lấy thật nhiều đồng sắt chế tạo đại pháo chân chính. Một khẩu hỏa pháo to cỡ thanh trường mâu tiêu chuẩn chỉ có thể bắn đạn đá đã được đặt tên là quốc băng, được coi là trọng khí của quân đội quốc gia.

Trung Quốc đất đai rộng rãi tài nguyên phong phú, bởi vì chế độ tượng hộ nên về độ tinh xảo không theo kịp Nhật Bản, nhưng tuyệt đối không thiếu nguyên liệu đúc pháo. Huống chi pháo có thể tích lớn, nòng pháo dày, cho dù là trình độ gia công kém một chút nhưng cũng không ảnh hưởng tới uy lực là bao, đám thợ vẫn hài lòng với thành phẩm của mình, quan lại cũng có thể kiểm soát được nhiều hơn.

Vì vậy trên đại thể, quân Nhật hay dùng hỏa thương được gọi là thiết pháo kiểu Nhật, quân Minh lại được trang bị thật nhiều đại pháo chân chính.

Xưởng binh khí Tần Lâm lập ở Nam Kinh xây rộng hơn xưởng công binh ở Kim Lăng, cải cách chế độ tượng hộ, thực hành phát lương theo thành phẩm, nhờ vậy chất lượng súng pháo sản xuất ra được nâng cao. Ngoại trừ cung ứng cho cấm y quan giáo, còn cung cấp kỹ thuật chỉ đạo cho xưởng rèn mà Công bộ thiết lập chuyên phục vụ cho lính mới Kế Trấn, bây giờ lính mới Kế Trấn được trang bị Tần Lôi Thương, Xế Điện Thương, về kỹ thuật tài nghệ đã ưu việt hơn thiết pháo quân Nhật.

Đồng thời kéo dài từ thời Chu Nguyên Chương, lính mới thời quân Minh bắt đầu được trang bị thật nhiều hỏa pháo truyền thống, bởi vì Thống soái của bọn họ Thích Kế Quang rất thích hỏa khí. Tỷ lệ binh khí nóng mà Thích gia quân được trang bị cao hơn rất nhiều so với quân đội của Quốc vương Thụy Điển Gustav II Adolf, nhà cải cách quân sự châu Âu ba mươi năm sau.

Thích lão hổ cũng thích đại pháo, năm xưa chống Oa ở Đông Nam, Thích gia quân đã dùng điều thương và Hồ Tồn pháo bắn chết rất nhiều giặc Oa. Hiện tại đã hai mươi năm trôi qua, pháo hỏa Thích gia quân lại tiếp tục trút xuống đầu quân Nhật, hơn nữa còn mạnh mẽ hơn xưa.

Giữa tiếng pháo âm vang, tám mươi khẩu đại pháo đồng thời phun ra lửa cháy kinh khủng, mặt đất chấn động, phong vân biến sắc, mưa đạn nóng bỏng ập về phía Mẫu Đơn phong rợp trời phủ đất.

Đại thần Triều Tiên Lý Nguyên Dực phụ trách dẫn đường cho quân Minh, sau khi chính mắt thấy cảnh tượng này, với tâm trạng kích động vạ phần viết trong Bình Oa Thực Lục:

- Ngày giặc Oa công Bình Nhưỡng, tuy rằng tiếng súng Oa nổi lên bốn phía nhưng chỉ nghe lẻ tẻ rời rạc. Hôm nay pháo quân Minh bắn như núi lở đất sụp, núi non chấn động, không thể tả hết, chạm vào thứ gì là thứ đó vỡ tan!

Nhưng quân Nhật thân dưới làn đạn pháo lại có cảm nhận hoàn toàn ngược lại, từng luồng lửa đỏ phun ra từ nòng pháo cũng giống như những đóa hoa chết chóc tới từ địa ngục, vui sướng nở rộ về phía bọn họ.

Đạn pháo mang theo động năng cực lớn dễ dàng đột phá khoảng cách một trăm hai mươi bước, xuyên thấu tường lũy bằng đất, ghim mạnh vào thân thể quân Nhật. Lúc đạn dừng lại phóng thích ra động năng cực lớn, thường thường bắn ngã quân Nhật trúng đạn, làm gãy xương cốt, chấn vỡ nội tạng, khiến cho dòng máu bắn thiu của quân xâm lược văng tung tóe, nhuộm đỏ đất đai Mẫu Đơn phong.

Buồn cười lần trước quân Nhật giao chiến với quân Minh ở Bình Nhưỡng, Tổ Thừa Huấn vì hiểu sai tình huống nên khinh địch tiến nhanh, lấy thiết kỵ Liêu Đông thích hợp xung phong dã ngoại đánh trên đường phố với quân Nhật, trang bị Tam Nhân thương có uy lực và độ chính xác không thể sánh bằng thiết pháo của quân Nhật, vì vậy đại bại thua thiệt. Quân Nhật bèn cho là quân Minh bất quá chỉ có vậy mà thôi, nên bố trí và sửa chữa công sự trên trận địa Mẫu Đơn phong chỉ để phòng Tam Nhân thương, tối đa cũng chỉ để phòng thiết pháo kiểu Nhật.

Không nghĩ tới quân Minh không dùng súng, vừa bắt đầu đã dùng đại pháo, đợt bắn đầu tiên đã gây ra đả kích nặng nề cho quân Nhật không chút đề phòng.

Bộ chỉ huy quân Nhật ở Phong Nguyệt lâu Bình Nhưỡng thành, các danh tướng Chiến Quốc Tiểu Tây Hành Trường, Gia Đằng Thanh Chính, Hắc Điền Trường Chính ai nấy trợn mắt há mồm, nằm mơ cũng không nghĩ ra trong chiến tranh lại xuất hiện pháo hỏa mãnh liệt như vậy. Nếu so ra trong các trường tiểu chiến, Tam Đoạn Kích mà Chức Điền Tin Trường dùng đánh bại Xích Bì kỵ binh tinh nhuệ của Vũ Điền gia mà nổi tiếng toàn Nhật Bản, thật sự giống như tiểu hài tử gặp gia gia, hoàn toàn không đáng kể gì.

Tùng Phổ Trấn Tín thân ở Mẫu Đơn phong Ất Mật đài, sợ hãi chỉ có hơn các đồng liêu chứ không kém. Trong tầm mắt y, cả mặt đất thủng lỗ chỗ như có núi lửa phun ra mạnh mẽ, mưa đá nóng rực từ trên trời rơi xuống, vô tình gạt hái sinh mạng thuộc hạ vô si.

- Lui, lui ra sau núi!

Tùng Phổ Trấn Tín ra lệnh khàn cả giọng.

Vào thời này quy trình bắn của hỏa pháo còn tương đối hạn chế, nhất là bước nạp đạn được, cho nên giữa hai lần bắn sẽ có thời gian giãn cách, quân Nhật có thể nhân cơ hội chạy trốn ra phía sau núi.

Pháo hỏa quân Minh cũng không thể bay vòng, bắn tới sau núi được.

Trên thực tế, trước khi Tùng Phổ Trấn Tín phát ra mệnh lệnh cũng đã có quân Nhật bỏ chạy từ trận địa sườn núi, chống hông chạy trốn ra sau núi hay trốn vào các hốc núi. Đến khi mệnh lệnh của y hạ đạt, càng nhiều quân Nhật hơn thoát khỏi trận địa nhanh chóng rời đi.

Trên gương mặt thật thà của Ngô Duy Trung nở một nụ cười:

- Pháo Bồ Đào Nha, bắn!

Quả thật Hồ Tồn pháo, Diệt Lỗ pháo cần thời gian nạp đạn hơi dài, sau khi nạp dây dẫn hỏa và đạn vào nòng pháo mới có thể bắn lần nữa, nhưng pháo Bồ Đào Nha lại khác. Ngoại trừ thân pháo được gọi là mẫu thương ra còn có năm tử thương đã được nạp sẵn đạn được từ trước, chỉ cần nhét vào trong mẫu thương là có thể lập tức bắn, tác dụng tử thương có chút tương tự vỏ đạn đời sau.

Tên như ý nghĩa, pháo Bồ Đào Nha cũng chính là do người Bồ Đào Nha mang tới, phỏng chế theo vũ khí lấy được khi tác chiến với quân Minh. Thật ra thì bởi vì độ tinh xảo khi gia công có hạn, lúc bắn khí do

thuốc súng tiết ra bị thất thoát ra ngoài theo khe hở giữa tử thương và mẩu thương, khiến cho tầm bắn và uy lực không mấy thích hợp trong cuộc chiến thuyền pháo trên biển, ở trong tay người Bồ Đào Nha cũng không sinh ra tác dụng bao lớn. Ngược lại quân Minh dùng pháo Bồ Đào Nha cho chiến đấu trên bộ, phát huy ưu thế tốc độ bắn cao, cho nên thu được hiệu quả không nhỏ.

Mười khẩu pháo Bồ Đào Nha cỡ trung nhanh chóng nạp đạn tử thương, nhắm ngay quân Nhật trên sườn Mẩu Đơn phong đang xoay người bỏ chạy bắn mạnh vào mông bọn họ.

Đáng thương quân Nhật cũng sờ lần nữa, tiểu pháo Nhật Bản quốc nội bắn đá liên hoàn được xưng quốc băng, không ngờ rằng trên đời này còn có đại pháo có tốc độ bắn nhanh như vậy. Đám quân Nhật hoàn toàn không đề phòng lực tục bị đạn pháo bắn tới sau lưng tan xác, chết vô cùng khó coi.

Bởi vì quân Nhật không ngờ rằng đợt pháo hỏa thứ hai đả kích tới nhanh như vậy, từng đám thoát khỏi trận địa chạy lên đỉnh núi. Cho nên lần này chỉ mười khẩu pháo Bồ Đào Nha sát thương rất hiệu quả, lấy được chiến quả không chênh lệch mấy với tám mươi khẩu đại pháo pháo kích đợt thứ nhất.

Tùng Phổ Trần Tín trên Át Mật đài nhìn võ sĩ tinh nhuệ của mình bị quân Minh nghiền chết giống như bầy kiến, tim đang rỉ máu.

Ngô Duy Trung, Lạc Thượng Chí chỉ huy bộ binh triển khai tấn công, trường mâu binh, đao bài thủ, hỏa thương binh xếp thành trận nhóm chỉnh tề, chậm rãi ép lên Mẩu Đơn phong, rút cục tiến vào tầm bắn của thiết pháo kiểu Nhật.

Quân Nhật nấp trên sườn núi may mắn thoát khỏi pháo kích phủ bụi trên người, bắt đầu dùng thiết pháo tác xạ về phía quân Minh. Trong trận quân Minh có binh sĩ lẻ tẻ trúng đạn ngã xuống, nhưng rất nhanh chiến hữu phía sau đã chạy lên phía trước, lấp vào chỗ trống mà bọn họ để lại.

Theo một tiếng khẩu lệnh, động tác hỏa thương binh hàng trước đều nhịp giơ Tấn Lôi Thương lên, bóp cò súng, tiếng súng vang lên giòn giã như mưa, đạn trút xuống trận địa quân Nhật đối diện rào rào, bắn chết đám quân Nhật đám ló đầu ra.

Khi hàng thứ nhất bắn xong, đang dừng lại tiếp tục nạp đạn, binh sĩ hàng thứ hai đi tới hai bước, theo khe hở giữa hai người hàng trước vượt lên trên, nhắm chuẩn tác xạ.

Sau đó là hàng thứ ba tái diễn chiến thuật động tác giống như vậy.

Khi hàng thứ ba bắn xong, binh sĩ hàng thứ nhất đã nạp đạn hoàn thành, bước lên hai bước phía trước, giơ Tấn Lôi Thương lên nhắm bắn tiếp tục.

Liên hoàn như vậy, mưa đạn trút xuống liên miên không dứt, ép tới quân Nhật không góc đầu lên được, đồng thời che chở cho trường mâu binh và đằng bài binh dần dần ép tới gần quân Nhật.

Đây mới thật sự là Tam Đoạn Kích!

Dưới đại kỳ quan Tổng binh Thích gia quân bình Oa, mấy vị tướng quân đang bàn tán xôn xao:

- Đại pháo của Tần đốc sư quả nhiên lợi hại, mấy năm gần đây chế tạo pháo Bồ Đào Nha cho chúng ta, mạnh hơn số pháo mà Công bộ phát xuống trước đây rất nhiều.
- Còn phải nói, chỉ nói riêng bộ binh dùng Tấn Lôi Thương, còn có kỵ binh dùng Xế Điện Thương cũng lợi hại hơn điều thương do Thích soái chế tạo trước đây rất nhiều. Vừa bóp cò lập tức bắn, không giống như trước còn phải mang theo một sợi dây dẫn hỏa thật dài.

Trước mặt Thích Kế Quang tay đề chuỗi kiếm mà đứng quay đầu lại nhìn một chút, đám tướng quân nói chuyện này liền cười hắc hắc. Bọn họ toàn là lão đệ huynh đi theo Thích Kế Quang vào sanh ra tử bao nhiêu năm, nói thật quả thật điều thương không bằng Tấn Lôi Thương.

- Đốc sư cho bọn ta há chỉ những hỏa thương hỏa pháo này!

Thích Kế Quang phát ra lời cảm thán từ phé phủ, nhìn đại quân phía sau uy vũ trang nghiêm và các lão huynh đệ vui vẻ ra mặt, nghiêm nghị nói:

- Nếu không nhờ huynh đệ ta Tần đốc sư hết sức ủng hộ, trang bị quân khí chúng ta đã sớm bị cắt xén không còn gì, làm sao có thể được như hôm nay, ra sa trường cầm đao súng bảo vệ xã tắc. Hết thấy chứ công trong triều không người nào giống như Tần đốc sư, thật sự quan tâm tới cánh quân lính mới của bọn ta, che chở trăm bề, huấn luyện nghiêm chỉnh. Thật không dám giấu giếm, trong lòng lão Thích ta, cả triều văn võ năm xưa chỉ có ân tướng Trương Giang Lăng, hôm nay cũng chỉ có một huynh đệ này của ta mà thôi!

Chúng tướng nghe vậy nghiêm nghị, yên tĩnh chốc lát mới cùng kêu lên:

- Tần đốc sư đối xử bọn ta như thế nào, đại soái không nói trong lòng mặt tướng cũng biết rõ ràng, Nếu không nhờ Tần đốc sư, trận này bọn ta phải ở nhà uống nước lạnh gặm lương khô, quả thật Tần đốc sư đối xử chúng ta ân trọng như núi!

- Đốc sư đã gỡ gắm tâm can, ta đây sẽ hết sức đáp đền. Hôm nay ắt phải công hạ Mẫu Đơn phong, truyền tin thắng trận cho đốc sư!

Thích Kế Quang khoát tay, rống to một tiếng như sét đánh:

- Nổi trống!

Tiếng rống này dường như phát tác ra hết thấy uất ức trong nhiều năm qua, mắt lão lấp lánh sáng ngời, ý chí sôi sục.

Toàn quân phấn chấn, tiếng trống như sấm nổ, tướng sĩ phía trước giải khai trận hình, reo hò phát động xung phong, như nước thủy triều tràn lên Mẫu Đơn phong.

Chiến kỳ có gia huy của Tùng Phổ thị tung bay nhiều ngày trên Ất Mật đài, hiện tại đã bị quân Minh chặt đứt tiện tay ném xuống, ảm đạm bay đầy bụi.

Mẫu Đơn phong được xưng hiểm trở, là bình phong bảo vệ cửa ngõ phía Bắc Bình Nhưỡng, không tới hai canh giờ đã bị quân Minh công chiếm với ưu thế tuyệt đối, hơn hai ngàn quân Nhật tinh nhuệ bị diệt, chém danh tướng Chiến Quốc Tùng Phổ Trần Tín giữa trận.

1129. Chương 1129: Dừng Binh Dưới Thành

Quân Nhật trong thành thấy đều chấn động, bọn họ đã từng chiếm cứ địa lợi trong cuộc chiến đường phố ở Bình Nhưỡng, lại lấy thiết pháo đối phó thiết kỵ Liêu Đông chỉ trang bị Tam Nhân thương, về chiến thuật chỉ thích hợp dã chiến, từ đó lấy được một trận thắng, cho rằng quân kỹ quân Minh chỉ có bấy nhiêu. Cho đến khi pháo hỏa bao trùm trời đất rót xuống Mẫu Đơn phong một mảnh hỗn độn, hỏa thương thủ quân Minh bắn ra liên tiếp như mưa, trường mâu thủ và đằng bài thủ như nước thủy triều tràn ngập Ất Mật đài, mới phát hiện quân Minh đến từ thiên triều trung ương lại đáng sợ như thế.

Thậm chí chưa kịp tổ chức binh lực ra khỏi thành cứu viện, quân Tùng Phổ Trần Tín đã chết hết trên Mẫu Đơn phong.

Trên Phong Nguyệt lâu, chủ tướng đệ nhất quân đoàn Tiểu Tây Hành Trường hai tay vịn lan can, đôi mắt đầy vẻ lo lắng nhìn về Ất Mật đài nơi xa. Nơi đó chiến kỳ Tùng Phổ gia tung bay phách lối nhiều ngày nay đã đổi thành nhật nguyệt kỳ của quân Minh, bên cạnh là một cây cọc bêu thủ cấp của Tùng Phổ Trần Tín.

- Tần Lâm vô cùng giao hảo! Thích Kế Quang vô cùng lợi hại!

Tiểu Tây Hành Trường ngây người sợ run hồi lâu, mới thốt ra một câu như vậy.

Thích Kế Quang có danh xưng là hổ tướng, năm xưa đánh giặc Oa lập được uy danh hiển hách, người Nhật Bản cũng không xa lạ gì lão. Ngược lại tên Tần Lâm Tần đốc sư kia làm bộ trăm mê nữ sắc ở Liêu Dương, khiến cho quân Nhật buông lỏng cảnh giác, sau đó cho Thích Kế Quang dẫn dắt quân lấy thế sấm sét loi đình nhanh chóng chạy thẳng tới Bình Nhưỡng.

Thật may là Gia Đăng Thanh Chính đoán được quỷ kế, nếu không trong thành chỉ có đệ nhất quân của Tiểu Tây Hành Trường, chẳng phải bị Thích Kế Quang dễ dàng chiếm sao?!

Tiểu Tây Hành Trường cảm thấy rùng mình sợ hãi, nhất là thấy thủ cấp Tùng Phổ Trấn Tín bị treo trên cọc làm hiệu lệnh, lập tức thấy sau gáy mình lạnh toát.

Kế sách hiện tại là chiến là thủ hay lui?

Các tướng lĩnh Hắc Diên Trường Chính, Oa Đảo Trực Mậu, Nội Đẳng Như An không hện mà cùng đưa ánh mắt nhìn về phía Gia Đẳng Thanh Chính. Bọn họ đều đã nhìn ra Tiểu Tây Hành Trường xuất thân thương nhân này có lẽ giáo hoạt có thừa, nhưng bàn về hiểu biết binh pháp không bằng đối thủ cũ.

Gia Đẳng Thanh Chính có danh xưng là Quỷ Gia Đẳng, có thể biết phá quỷ kế Tần Lâm trăm trận trăm thắng, có danh xưng là đệ nhất dũng sĩ triều Minh. Hiện tại y cũng có mấy phần đặc ý, khê phe phẩy tướng quân phiến có vẽ hình Đại Nhật Như Lai, đồng dạ nói:

- Rút đi tất không thể được, kỵ binh quân ta suy nhược, thiết kỵ giặc Minh mạnh mẽ, nếu như rút lui ắt sẽ bị chúng bám đuôi truy kích, hạ sinh vô ích tánh mạng bốn vạn tướng sĩ!

Lời này đúng như sự thật, thời này Nhật Bản chỉ có ngựa lùn, không lớn hơn lừa bao nhiêu, quân Nhật vóc người thấp bé cỡi trên đó giống như khỉ cỡi lừa, không có khả năng đánh thắng được thiết kỵ quân Minh.

Gia Đẳng Thanh Chính lại nói:

- Ra khỏi thành lãng chiến cũng không được, Thích Kế Quang xua quân tiến nhanh công phá Mẫu Đơn phong, binh phong quá mức sắc bén, tuy quân ta gấp ba lần bọn chúng nhưng chỉ sợ cũng không có cơ hội thắng.

Đám người Oa Đảo Trực Mậu, Hắc Diên Trường Chính gật đầu liên tục, há chỉ không có cơ hội tất thắng, sợ rằng thua nhiều thắng ít mới là thật, Thích Kế Quang lợi hại thật!

Chẳng lẽ chỉ có thể nằm trong thành cố thủ sao? Có binh lực gần gấp ba, bị người ta vây trong thành đánh thật đau, thể diện võ sĩ Nhật Bản còn đâu nữa...

Gia Đẳng Thanh Chính cười, ung dung điềm tĩnh phe phẩy tướng quân phiến:

- Chư quân chư quân, chẳng lẽ các ngươi còn không nhìn ra dụng ý Tần Lâm sao? Hắn thân là đốc sự, hội tập năm đại danh tướng, điều động tinh nhuệ cả nước, nhưng vì sao không hội tập đại quân từ từ tiến tới, mà cố ý trăm mê nữ sắc thi triển kế kiêu binh, để cho Thích Kế Quang có quân xâm nhập như vậy?

Chẳng lẽ là...? Tiểu Tây Hành Trường cũng không phải ngu ngốc, lập tức kịp phản ứng.

Gia Đẳng Thanh Chính đặc ý nhìn đối thủ cũ:

- Nghe nói nội bộ triều Minh phân hóa, quân thần đang tranh quốc bản chọn Thái tử gì đó, tên Tần Lâm này hứa thág Năm bình Triều, thật ra thì một tay khó vờ nên kêu. Sợ rằng lúc này chính địch trong triều đang cực lực công kích, cho nên hắn không đợi được đại quân tụ tập liền sử xuất gian kế, muốn mau chóng đánh hạ Bình Nhưỡng, ngăn chặn miệng của chính địch trong triều.

Chúng tướng đều cảm thấy hăng hái, như vậy xem ra Tần Lâm và Thích Kế Quang cũng không phải là không có sơ hở.

- Nếu gian kế Tần Lâm bị mỗ vạch trần, Thích Kế Quang bôn tập Bình Nhưỡng thất bại, bọn họ đối mặt với áp lực triều đình cũng chỉ có thể thay đổi tập kích thành cường công. Thừa dịp mấy đường đại quân khác của giặc Minh còn ở trên đường, chúng ta chỉ cần thủ vững không ra, sau đó âm thầm điều động mấy đường đại quân chạy tới tăng viện. Đợi Thích Kế Quang dùng binh dưới thành lâu ngày mệt mỏi, quân ta đột nhiên xông ra, nội ứng ngoại hợp chắc chắn sẽ tiêu diệt bọn chúng.

Gia Đẳng Thanh Chính nói xong, tướng quân phiến chém xuống như đao thật mạnh.

Dùng binh dưới thành mà không đánh chiếm được là đại kỵ binh gia, trước mắt quân Minh chỉ có quân Thích Kế Quang, quân Nhật tại Triều Tiên lại có chín quân đoàn, ở Danh Hộ ốc còn có mười vạn quân dự bị. Người Nhật Bản có thể điều mấy quân đoàn ở miền Trung lên phía Bắc, lạng lẽ mai phục bên trái Bình Nhưỡng, Tiểu Tây Hành Trường Gia Đẳng Thanh Chính dẫn quân bám thành tứ thủ. Đợi đến khi Thích Kế Quang kiệt sức, toàn quân Nhật Bản sẽ dùng ưu thế tuyệt đối hợp vây, tiêu diệt quân Thích Kế Quang dưới Bình Nhưỡng thành.

Chiến cuộc kế tiếp thật sự giống như suy đoán của Gia Đằng Thanh Chính, sau khi Thích Kế Quang đánh hạ Mẫu Đơn phong lập tức lập soái trường trên cao điểm Ất Mật đài, quan sát bố trí trong thành, sau đó xua quân cường công.

Quân Nhật mới vừa trải qua trăm năm thời Chiến Quốc, trình độ cường hãn vượt qua bất cứ lúc nào trong lịch sử. Huống chi bọn họ rất rõ ràng nếu như bỏ thành chạy trốn cũng khó tránh khỏi kết cục bị thiết kỵ quân Minh đuổi giết, cho nên cần rằng thủ vững, dùng máu thịt lấp vào hòng pháo quân Minh.

Thích Kế Quang mãnh công liên tục hai ngày, nhân số quân Minh và quân Nhật hy sinh gia tăng, đến ngày thứ ba bất ngờ phái Lý Công phối hợp binh Triều Tiên, dùng thủ đoạn leo lên thành cường công. Quân Minh dốc chiến đội giết không ít binh Triều Tiên lâm chiến lùi bước, đầu thành xếp thành núi thây biển máu, trình độ thảm thiết làm mấy đại thần Triều Tiên phải tới đều nghiêng răng than thở không ngừng.

Quân Nhật trả giá bằng thương vong cực kỳ thảm trọng, cố gắng thủ vững trước sức tấn công mạnh mẽ của quân Minh.

Rốt cục thế công quân Minh có hơi yếu bớt, lại mang pháo Bồ Đào Nha lên đỉnh Mẫu Đơn phong ngày đêm oanh kích vào thành, tiếng pháo từ sớm đến tối không dừng lại chút nào, nhưng không dùng thủ đoạn cho quân leo lên thành nữa. Quân Nhật xa xa nhìn thấy đại thần Triều Tiên cãi vã với Thích Kế Quang, hiển nhiên không muốn để cho quân đội còn lại không nhiều của vương triều Lý thị làm chột chí, hy sinh vô ích kéo dài mãi như vậy.

Hết thấy đều đang phát triển theo phương hướng Gia Đằng Thanh Chính dự đoán.

Danh Hộ ốc, Phong Thần Tú Cát thân mặc Hòa phục đang ngây người quan sát bản đồ ba đô tám đạo Triều Tiên, bên cạnh y là các Đại Danh quyền thế rất lớn ở lại thủ như Đức Xuyên Gia Khang, Tiền Điền Lợi Gia, Thượng Sam Cảnh Thắng...

- Trong lòng Thái Các còn có nghi ngờ gì sao?

Đức Xuyên Gia Khang nắm chiết phiến, tỏ vẻ ân cần hỏi.

Người nghi ngờ chính là người... Phong Thần Tú Cát nhìn bạn cũ kiêm đối đầu một cái, ánh mắt lướt qua đầu Đức Xuyên Gia Khang, rơi vào một bóng người ẩn tàng trong đám võ tướng của y, giống như bóng ma.

Nhẹ nhàng cười một tiếng, Phong Thần Tú Cát tập trung tinh thần trở lại bản đồ, hồi lâu sau rốt cục không chống đỡ nổi cảm dỗ vây diệt danh soái triều Minh Thích Kế Quang, hạ quyết tâm nói:

- Đảo Tân, Phúc Đảo và Tiểu Tảo Xuyên, đi Bình Nhưỡng đi... Chậm đã, bảo Vũ Hỉ Đa Tú Gia chú ý phòng thủ mấy cửa cảng, đặc biệt là Hải Châu bờ biển phía Tây Triều Tiên.

Không thể không thừa nhận Gia Đằng Thanh Chính thật không hổ danh Quý Gia Đằng, đoán trúng phần lớn. Vào giờ phút này đám cựu đảng thanh lưu kinh sư đang dốc hết toàn lực công kích Tần Lâm, nói hấn ham chơi lưỡi biếng, ngày đêm ân ái triền miên với mỹ cơ ở Liêu Dương, đắm chìm trong hương ôn nhu không chịu tiến binh, một mực kéo dài thời gian.

Lúc này Vạn Lịch ngược lại có vẻ khoan dung, không có hạ chỉ thúc giục Tần Lâm, tất cả tấu chương dạn hặc đều lưu trung bất phát.

Nhưng nếu thật sự cho rằng y có lòng tin nơi Tần Lâm vậy hết sức sai lầm, Trương Tử Huyền từ kinh sư gửi mật thư tới nói rất rõ ràng, đây là chuyện xưa Trịnh Bá khắc Đoạn.

Đệ đệ của Trịnh Trang Công là Thái Thúc Đoạn muốn mưu phản, Trịnh Trang Công giả bộ ngây thơ làm như không biết, còn bày ra sắc mặt Đại ca ca hiền lành, dung túng đệ đệ làm loạn. Đến khi tội của Thái Thúc Đoạn lộ rõ rành rành mới nhất cử đánh bại, giết chết, làm cho người trong thiên hạ không có lời nào phản bác.

Vạn Lịch am tường tâm thuật đế vương, Trịnh Trang Công làm thế nào, y cũng chuẩn bị làm theo y như vậy. Tần Lâm đã nhiều lần lập công lớn vì nước, nếu tùy tiện bãi miễn không tránh khỏi thiên hạ gièm pha. Cho nên cứ để mặc Tần Lâm tự tiện chuyên quyền, bày ra vẻ hết lòng tin tưởng, nếu không thể thực hiện

lời hứa thág Năm bình Triều, đến lúc đó hãy nghiêm trách trọng phạt. Khi ấy e rằng ngay cả bản thân Tần Lâm cũng chỉ có thể cam tâm nhận tội, còn phải hô to một tiếng thiên ân cao dày.

Sau khi Tần Lâm ở Liêu Dương phủ nhận được phong thư này, cười lắc đầu một cái, hẳn biết thanh lưu cự đảng trong triều sẽ không bỏ qua cơ hội công kích mình, cũng sớm đoán được bài toán nhỏ nhỏ này của Vạn Lịch. Vì vậy hẳn không hề tỏ ra tức giận hay kích động, ngược lại nội tâm hết sức bình tĩnh.

Vốn là làm rất nhiều chuyện vì dân vì nước, cũng liều một trận vì mình, lại không phải là vì Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân.

Trong tay của hắn cũng có một tấm bản đồ còn tỉ mỉ hơn của Phong Thần Tú Cát, ghi chú thành trì hiểm yếu, sơn xuyên địa lý Triều Tiên, là Quốc vương Triều Tiên Lý Công dâng lên.

- Có lẽ đệ tứ, ngũ, lục quân đoàn giặc Nhật một dãy Khai Thành, Hán Thành, đã trên đường Bắc thượng Bình Nhưỡng rồi...

Cũng giống như Phong Thần Tú Cát, Tần Lâm cũng nhìn chăm chú vào bờ biển Trung Tây bộ Triều Tiên.

Bạch Sương Hoa si ngốc nhìn Tần Lâm, không nghi ngờ chút nào, lúc nam nhân chuyên chú một sự kiện nào đó sẽ giàu lực hấp dẫn nhất. Nhất là khi hắn chỉ điểm giang sơn, ba đô tám đạo ba ngàn dặm giang sơn Triều Tiên, nắm hàng chục vạn đại quân Trung Triều Nhật trong tay, khí thế phong vân tể hội như vậy không phải là người trong cuộc khó có thể lĩnh hội được.

Bạch Linh Sa hai tay chống cằm phục trên bàn, miệng nhai mứt ngọt, lúc nhìn sư phó lúc nhìn Tần Lâm. Gần đây nàng và sư phó giả trang làm cơ thiếp Tần đại thúc, chơi rất vui vẻ, hì hì, vạn nhất lộng giả thành chân... ôi chao, mình nghĩ loạn gì vậy...

Thiếu nữ vốn tính tình tình quái chợt cảm thấy mặt mình nóng bừng.

Bên ngoài Ngưu Đại Lực cất giọng ồm ồm bẩm báo:

- Khải bẩm Hầu gia, quân của hai vị tướng quân Đặng Tử Long, Lưu Đĩnh đã từ Vạn Hà vào Sơn Đông Đăng Lai, Ma Quý Ma tướng quân cũng đã dẫn quân đến Hải Châu vệ.

Cộng thêm một vạn thiết kỵ Liêu Đông Lý Như Tùng tới chậm hơn Thích Kế Quang, tinh binh dưới quyền bốn viên Đại tướng đã tới đầy đủ.

Tần Lâm đang định hạ lệnh, Ngưu Đại Lực lại bẩm:

- Lại có vị Đô Chỉ Huy Sứ Kiến Châu vệ, Long Hồ tướng quân, gọi là Nỗ Nhĩ Cáp Xích gì đó, tới đây xin đầu quân trợ chiến.

Trong thiên sảnh ngoài cùng hành dinh Khâm Sai, có không ít khách nhân đang chờ cầu kiến đốc sư. Có văn võ đại thần Triều Tiên, có quan viên bản địa Liêu Dương, có tướng quân ngoại địa phụng mệnh điều tới, đông nghịt chen chúc.

Một viên võ quan nhị phẩm trong đó mặc bào phục màu đen, ngực đeo bổ phục tướng quân hình sư tử, dung mạo khác người, mặt ngựa thật dài cộng thêm mắt ti hí cũng ít khi thấy ở Trung Nguyên. Đầu y đội mũ ô sa nhỏ trên búi tóc, nửa đầu trước trọc lóc, tóc phía sau để đuôi chuột, trông khác xa Hán quan đương thời.

Vị lão huynh này chính là Nỗ Nhĩ Cáp Xích sau đó nổi danh vang dậy, y đã từng bị Tổng binh Liêu Đông Lý Thành Lương bắt lại, sau đó lại để cho chạy, lấy mười ba bộ khôi giáp triển khai chinh chiến thống nhất các bộ Nữ Chân. Bây giờ đã bước đầu dung hợp Kiến Châu Nữ Chân dưới quyền, được triều Minh sắc phong làm Đô Chỉ Huy Sứ Kiến Châu vệ, Long Hồ tướng quân.

Nếu như lịch sử không phát sinh thay đổi, mười hai năm sau Nỗ Nhĩ Cáp Xích sẽ đi kinh sư triều cống, cười ha hả tiếp nhận triều Minh ban thưởng. Lại qua mười lăm năm sau tự xưng Phúc Dục Liệt Quốc Anh Minh Hãn, dựng quốc hiệu Đại Kim, không lâu sau tuyên bố ‘Thất đại hận’ khởi binh phản bội Minh, lấy được thắng lợi ở cuộc chiến Tát Nhĩ Hử triều Minh chinh phạt y. Sau khi y chết Mãn Thanh nhập quan, được tôn là Thái tổ Hoàng đế.

Dĩ nhiên bây giờ còn chưa có gì xảy ra, Nỗ Nhĩ Cáp Xích là quan Thổ Ty triều Đại Minh, y chạy đến Liêu Dương tới là tự thỉnh ra sức vì nước, xuất binh dưới quyền Tần đốc sư.

- Tổ tướng quân, Đông tướng quân, nghe nói đốc sư Tần Hầu gia chính là đệ nhất dũng sĩ thiên triều, chẳng hay tướng mạo thế nào?

Nỗ Nhĩ Cáp Xích tỏ vẻ cẩn thận, cười hì hì hỏi hai người quen cũ dẫn y tới.

Phó Tổng binh Liêu Dương Tổ Thừa Huấn là người Hán Liêu Đông, ông ngoại của đại Hán gian Ngô Tam Quế. Phó Tổng binh Khoan Điện Đông Dường Chính, phụ tổ bối là người Nữ Chân Hán hóa, sau đó y đầu hàng Mãn Thanh, cháu gái Đông Giai Thị gả cho cháu trai Nỗ Nhĩ Cáp Xích Thuận Trị Hoàng đế, sinh con trai chính là Khang Hi Hoàng đế Huyền Diệp.

Bất quá bây giờ hai người bọn họ đều là trung thần triều Đại Minh, Tổ Thừa Huấn không ngờ tới mình sẽ có ngoại tôn giận dữ xung quan vì hồng nhan, Đông Dường Chính cũng tuyệt không thể nào nghĩ đến mấy chục năm y sẽ gở hai tay lên đầu hàng Phúc Dục Liệt Quốc Anh Minh Hãn Nỗ Nhĩ Cáp Xích, sau đó lại bị Mao Văn Long bắt lại, buộc tội Hán gian chém đầu.

1130. Chương 1130: Nỗ Nhĩ Cáp Xích

Trước kia Nỗ Nhĩ Cáp Xích bị Lý Thành Lương bắt làm tù binh, làm thân binh cho nhà lão Lý mấy năm, Tổ Thừa Huấn và Đông Dường Chính đều biết y, cho nên lần này nhận lễ vật của y dẫn kiến cho Tần đốc sư.

Tổ Thừa Huấn là Hán quan đường đường chính chính, không mấy coi trọng tên Thát quan đã từng bị Lý Thành Lương bắt làm tù binh này, lạnh nhạt đáp:

- Uy nghi phong thái Tần đốc sư không phải người thường có thể bì kịp, lát nữa được triệu kiến là có thể chiêm ngưỡng tôn nhan lão nhân gia.

Đông Dường Chính tốt xấu gì cũng có tổ tiên là người Nữ Chân, cũng nể mặt Nỗ Nhĩ Cáp Xích vài phần, cười nói:

- Diện mạo Tần đốc sư cũng không quá xuất sắc, duy chỉ có mày kiếm mắt sáng, có khí thế hổ bộ thiên hạ. Trong mấy năm cầm quân chinh phạt chiêu Ngũ Phong hải thương, định Mông Cổ Mạc Nam, bình Miến Điện Nam Cương, đánh bại Tây Ban Nha Tây Dương, chiến tất thắng, công tất lấy, nhiều lần đánh bại quân địch hung tàn, thật sự là Tần Vô Địch!

Nỗ Nhĩ Cáp Xích ngăn người ra, cầm không vững chén trà trong tay, nước trà sánh ra ngoài làm ướt quan phục, vội vàng cười lúng túng che giấu:

- Trà này thật là nóng, hạ quan thất lễ.

Phía sau y là bốn viên thuộc quan Phí Anh Đông, Hà Hợp Lý, Ngạch Diệc Đô, An Phí Dương Cổ, là tứ đại dũng tướng Kiến Châu Nữ Chân hiện tại, công phụ hàm dưỡng còn kém xa chủ tướng của mình. Ai nấy hoảng sợ biến sắc, ngơ ngác nhìn nhau, đều thấy được vẻ sợ hãi trong mắt đồng bạn.

Kiến Châu Nữ Chân ở xa, tin tức không linh thông, cũng chỉ biết được Nhật Bản công phạt Triều Tiên, thiên triều phái vị Tần Hầu gia tới đây đốc sư. Về phần mặt vị Hầu gia này là dài hay ngắn, là tròn hay méo, vậy thì bọn họ không biết được.

Đông Dường Chính coi là nửa đồng tộc, liệu y cũng sẽ không khoa trương khoác lác, nói vị Tần đốc sư này lợi hại như thế, làm sao không khiến cho người ta kính sợ.

Ngư Đại Lực đi vào thiên sảnh, ánh mắt đảo qua:

- Phó Tổng binh Liêu Dương Tổ Thừa Huấn, Phó Tổng binh Khoan Điện Đông Dường Chính, Đô Chỉ Huy Sứ Kiến Châu vệ Nỗ Nhĩ Cáp Xích, Hầu gia nhà ta ời!

Ba vị này lộ vẻ vui mừng đứng lên, thấy bọn họ được triệu kiến, đông đảo quan viên chờ ở thiên sảnh hàm mộ không dứt, duy chỉ có ánh mắt Tả Nghị Chính Triều Tiên Liễu Thành Long phức tạp, lộ ra vẻ vô cùng nóng nảy.

Ở khách sảnh hành dinh, Tần Lâm gặp mặt Nỗ Nhĩ Cáp Xích.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích mới vừa ba mươi tuổi đã làm đến nhị phẩm Đô Chỉ Huy Sứ, nhìn qua có vẻ oai hùng anh phát, xa xa nhìn thấy Tần Lâm ngồi ngay ngắn trên Thái Sư ỷ lập tức quỳ phục xuống đất hành lễ, theo quy củ võ quan tham kiến cấp trên tự báo lý lịch:

- Tiểu mặc ân Nỗ Nhĩ Cáp Xích, thế tập Kiến Châu tả vệ Chỉ Huy Sứ, thừa mông ân điển thiên triều phong làm Đô Chỉ Huy Sứ Kiến Châu vệ, Long Hồ tướng quân, ra mắt Khâm sai đốc sư Tần Hầu gia!

Dứt lời Nỗ Nhĩ Cáp Xích móc ra từ trong ủng bản lý lịch viết tay, hai tay bưng lên cung kính trình cho Tần Lâm, lại tươi cười nói:

- Mặt tướng nghe đại danh đốc sư đã lâu, đáng tiếc chưa từng gặp mặt, hôm nay nhìn thấy uy nghi đốc sư, thật không thua gì danh thần đại soái thời xưa.

Tổ Thừa Huấn và Đông Dường Chính cũng tiến lên ra mắt.

Tần Lâm chậm chạp không cho bọn họ đứng dậy, ba vị kinh ngạc trong lòng, lại nghe đốc sư ở chỗ ngồi bật cười lên, cười nghiêng cười ngửa, nhất thời không hiểu vì sao.

- Mặt tướng xin hỏi vì sao đốc sư bật cười?

Tổ Thừa Huấn cẩn thận hỏi.

Tần Lâm có thể không cười sao, vốn trong lịch sử, hoàn cảnh ba vị này có hơi thú vị, con cháu bọn họ càng thú vị hơn. Ông ngoại của Ngô Tam Quế, thái mỗ gia Khang Hi, còn có tổ tiên triều Thanh tóc đuôi sam hiện tại thấy đều quỳ trước mặt mình, muốn không cười cũng khó.

- Khụ khụ, bản đốc sư vẫn luôn nghe nói Kiến Châu Nỗ Nhĩ Cáp Xích anh vũ bất phàm, hôm nay vừa thấy quả nhiên mây thanh mắt sáng, ha ha, mây thanh mắt sáng...

Tần Lâm cười ha hả, hai tay đỡ hờ để cho bọn họ đứng lên.

Mây thanh mắt sáng...? Tổ Thừa Huấn và Đông Dường Chính tỏ vẻ quái dị, ngơ ngác nhìn nhau, thầm nhủ đánh giá của Tần đốc sư đối với Nỗ Nhĩ Cáp Xích này thật là kỳ quái.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích ngược lại không để ý, không tin tưởng Tần Lâm thân là đốc sư lại biết tên một Thát quan nho nhỏ như mình, chỉ nói là thuận miệng nói một chút mà thôi, nên cười bồi nói:

- Không ngờ đốc sư cũng nghe thấy tiện danh, khiến cho tiểu nhân vì được yêu mà sợ hãi.

Tần Lâm cười ha hả nói:

- Ta còn biết người tên là Dã Trư Bì, thích đọc Tam Quốc Diễn Nghĩa, lấy mười ba bộ khôi giáp khởi binh ý đồ thống nhất Kiến Châu Nữ Chân, có phải thế không?

Tổ Thừa Huấn và Đông Dường Chính thật sự kinh ngạc, thoát nhìn Tần đốc sư còn hiểu rõ Nỗ Nhĩ Cáp Xích hơn bọn họ, sớm chuẩn bị trọng dụng người này, cũng phải chúc mừng y mới được.

Sau lưng Nỗ Nhĩ Cáp Xích lại tuôn mồ hôi lạnh ướt đầm mấy lớp áo, sắc mặt thay đổi mấy lần. Tên y trong tiếng Mãn quả thật có nghĩa là Dã Trư Bì (da heo rừng), lấy mười ba bộ khôi giáp khởi binh, đánh giặc thích dùng binh pháp trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, những chuyện này toàn là bí mật người ngoài không thể nào biết được, không biết vị Tần đốc sư này tìm hiểu từ đâu.

Quan trọng hơn là không biết hắn có biết chút dã tâm sâu tận đáy lòng mình không...

- Sinh ta ra là cha mẹ, người hiểu ta chỉ có đốc sư!

Nỗ Nhĩ Cáp Xích quỳ xuống lần nữa, gương mặt lạnh lẽo quan sát Tần Lâm, nghi thần nghi quỷ.

Tần Lâm buồn cười trong bụng, bất kể Nỗ Nhĩ Cáp Xích giả vờ giống tới mức nào, mình cũng đã biết rõ ràng chút dã tâm của y.

Hắn đứng dậy khỏi Thái Sư ỷ, đi vòng qua sau lưng Nỗ Nhĩ Cáp Xích đang phủ phục dưới đất, cầm đuôi tóc sau gáy y lên, ánh mắt sắc bén như dao đảo tới đảo lui trên gáy y vài lượt, hồi lâu mới cau mày nói:

- Ủa, vì sao ngươi lại cạo hết tóc, chỉ để lại chút đuôi tóc phía sau như vậy? Bản đốc sư cố ý cất nhắc, nhưng bộ dáng ngươi như vậy thật sự cũng có chút trở ngại hình tượng bên ngoài...

Tổ Thừa Huân nhếch miệng cười khẩy, người Nữ Chân đều là như vậy, có lẽ Tần đốc sư chỉ muốn nói đùa.

Đông Dương Chính Nỗ quan hệ với Nỗ Nhĩ Cáp Xích khá hơn một chút, cười bồi muốn thay y giải thích với Tần Lâm.

Nhưng Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã tranh trước đập đầu xuống:

- Môn hạ tiểu mợc ân thừa mông ân nghĩa đốc sư tài bồi, tự nhiên sẽ hết sức trung thành ra công khuyến mã, từ nay về sau sẽ bắt chước theo quan phục thiên triều, xõa tóc để tỏ chí!

Tần đốc sư đã nói như vậy nếu còn không thuận nước đẩy thuyền, y sẽ không phải là Nỗ Nhĩ Cáp Xích mà là một tên đại ngốc.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích có thể phục dịch tốt Lý Thành Lương cũng là vì y nịnh hót lợi hại, đặc biệt hiểu chuyện.

Huống chi mới vừa rồi bị Tần Lâm nắm lấy đuôi sam, y cảm giác sau gáy mình chợt lạnh thấu xương, toàn thân nổi da gà.

- Ừm, rất tốt, rất tốt!

Tần Lâm vỗ vỗ tay vịn Thái Sư ỷ, cười khanh khách nói:

- Nếu là như vậy, tướng quân hãy theo bản hầu chinh phạt Triều Tiên, dọc theo đường đi giết quân Nhật lập công, chính là đáp đền triều đình.

1131. Chương 1131: Vũ Hỉ Đa Tú Gia

Thần sắc Nỗ Nhĩ Cáp Xích trở nên cứng đờ, vội cười bồi nói:

- Lần này tiểu nhân mang tới binh mã có hạn, mong rằng đốc sư cho phép tiểu nhân trở về điểm đủ binh mã, từ Ngột Lương Cáp vượt Đâu Mãn Giang đánh vào bên sườn quân Nhật, ắt có thể thu hoạch thắng lợi.

Tần Lâm vung tay lên, cười ha hả nói:

- Cần gì phải như vậy, bản đốc sư đã điểm đủ năm đại danh tướng, mười vạn thiên binh, tướng quân theo bản đốc sư vào Triều tham chiến là được, không cần đi về.

- Vậy... vậy... đa tạ ân chủ tài bồi!

Nỗ Nhĩ Cáp Xích cảm kích rơi nước mắt, quỳ xuống đập đầu lạy ba cái.

Tần Lâm bưng trà tiễn khách.

Mới vừa đi ra cửa không bao xa, Đông Dương Chính bắt đầu nói lời chúc mừng Nỗ Nhĩ Cáp Xích, muốn y mở tiệc rượu ăn mừng, thái độ Tổ Thừa Huân cũng đã khá hơn nhiều. Tuy y là Hán quan, đối phương là Thát quan, nhưng y ở Bình Nhưỡng đánh nhau vỡ đầu chảy máu, cơ hồ toàn quân chết hết, đối phương lại được Tần đốc sư hậu đãi, sắp sửa trở thành củ khoai nóng bỏng tay.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích miễn cưỡng đối đáp qua loa mấy câu, thoái thác nói có chuyện cáo từ rồi đi, sắc mặt đen như than.

Không lâu sau, Tả Nghị Chính Triều Tiên Liễu Thành Long đứng trong khách sảnh Tần Lâm, lộ vẻ nóng nảy:

- Đốc sư không thể tin tên Nỗ Nhĩ Cáp Xích kia, Kiến Châu Nữ Chân của y ẩn chứa dã tâm, nói cái gì giúp thiên binh đánh giặc Oa, thật ra thì muốn đánh một dãy Đâu Mãn Giang, tiếp đó dòm ngó Triều Tiên... quân đội tiểu bang ở Hàm Kinh Đạo, Bình An Đạo chính là vì phòng bị bọn Thất Lỗ này!

Tần Lâm đặt mạnh chén trà lên trên khay trà:

- Hừ, Kiến Châu tướng quân trung thành cảnh cảnh, bản đốc sư biết rất rõ ràng, há cho bọn người bêu xấu! Mau chuẩn bị sẵn sàng, bản đốc sư sẽ lập tức tiến quân, nếu không chỉ ứng kíp lương thảo dân phu, chớ trách ta lấy Thượng phương bảo kiếm chém cái đầu lừa người trước!

Kinh đô Hán Thành Triều Tiên, Cảnh Phúc cung.

Chính cung Quốc vương Triều Tiên Lý Công trước đây bây giờ đã biến thành bộ tổng chỉ huy quân Nhật. Quân đoàn trưởng đệ bát quân đoàn kiêm Tổng tư lệnh chín đại quân đoàn Vũ Hỉ Đa Tú Gia dẫn dắt bản bộ trú đóng trong cung, trở thành người thống trị cao nhất Triều Tiên trên thực tế.

Năm nay Vũ Hỉ Đa Tú Gia mới mười bảy tuổi, đã có thể nhận chức vụ trọng yếu như vậy không chỉ vì y là con nuôi tử Phong Thần Tú Cát, gia đốc Vũ Hỉ Đa gia, mà bởi vì vào hai năm trước chinh phạt Cửu Châu, y mới mười lăm tuổi đảm nhiệm tiên phong, nhiều lần lập công lớn, được Phong Thần Tú Cát khen ngợi, chính thức được phong làm Đại Danh có bổng lộc năm mươi bảy vạn bốn ngàn thạch, có Bì Tiền quốc, Mỹ Tác quốc, phía Tây Bá Ma quốc và phía Đông Trung Quốc, chức quan Hạ Tham Nghị tòng tứ vị kiêm tả cận vệ quyền Trung tướng.

- Tú Gia Đại nhân, binh lực phòng giữ Hán Thành tương đối yếu kém, thần hạ lo lắng...

Gia thần Chí Ma Thủ lo lắng trùng trùng nhìn gia đốc trẻ tuổi.

Gia thần Cát Binh Vệ phản bác:

- Chí Ma Thủ quá cẩn thận rồi, đệ bát quân một vạn một ngàn binh chúng ta trú đóng bên trái Hán Thành, lại nghiêm thủ mấy chỗ cảng khẩu Thiết Sơn, Hải Thành, cho dù là quân Minh vượt biển chinh phạt cũng sẽ bị đuổi xuống biển.

Vũ Hỉ Đa Tú Gia Trẻ tuổi mà giỏi về dụng binh quỳ ngồi trong phòng kiểu Nhật, bên cạnh bàn thấp bày thanh tửu và Sashimi, y gấp một miếng lên từ từ thưởng thức, cau mày nghiền ngẫm.

Đệ tứ quân Đảo Tân Nghĩa Hoàng, đệ ngũ quân Phúc Đảo Chính Tắc, đệ lục quân Tiểu Tảo Xuyên Long Cảnh đều đã bí mật kéo quân về phía Bắc, di chuyển tới bên trái Bình Nhưỡng bị Thích Kế Quang tấn công ngày đêm, lặng lẽ triển khai thế công gọng kìm, phối hợp với quân Tiểu Tây Hành Trường, Gia Đằng Thanh Chính cùng Hắc Điền Trường Chính trong thành, lấy ưu thế binh lực tuyệt đối của sáu quân đoàn hơn mười vạn, vây diệt một vạn năm ngàn quân Minh một mối dưới quyền Thích Kế Quang dưới Bình Nhưỡng thành.

‘Nếu có thể lấy thủ cấp hổ tướng Thích Kế Quang, quân uy Nhật Bản ta ắt sẽ chấn nhiếp Đường quốc, thắng lợi định ra cơ nghiệp, thừa dịp vượt qua Sơn Hải mà thẳng vào Vu Minh, khiến cho bốn trăm châu phải thuần phục, thì hành vương chính ức vạn năm.’

Đây là mệnh lệnh của Phong Thần Tú Cát gửi tới từ Danh Hộ ốc.

Vũ Hỉ Đa Tú Gia thân là con nuôi Phong Thần Tú Cát, dĩ nhiên sẽ thi hành răm rắp mệnh lệnh này, nhưng sau khi quân của bọn Đảo Tân Nghĩa Hoàng Bắc thượng, với sức phán đoán quân sự nhạy bén của y chợt cảm thấy không ổn.

Chín đại quân đoàn vào Triều tác chiến có hết sáu tụ tập vào Bình Nhưỡng, mà đệ thất quân Mao Lợi Huy Nguyên, đệ cửu quân Võ Sài Tú Thắng nhất định phải trú đóng Toàn La Đạo, Khánh Thượng Đạo Nam phương, để bảo đảm đường lui của quân Nhật xâm Triều không mất. Và như vậy, khu vực miền Trung Triều Tiên phụ cận Hán Thành cũng chỉ còn lại có đệ bát quân của y, trở nên yếu ớt chưa từng có.

Nếu như quân Minh thừa cơ mà vào, hậu quả thật sự không dám tưởng tượng...

Nhưng điều quân bọn Đảo Tân Nghĩa Hoàng Bắc thượng Bình Nhưỡng, vây diệt quân của Thích Kế Quang, chuyện này đối với Phong Thần Tú Cát thậm chí toàn bộ quân Nhật từ trên xuống dưới là cực kỳ cảm động.

Dễ dàng đập nát ba ngàn dặm giang sơn Triều Tiên, sắp thi hành tám đạo phân cát lệnh, chia đất đai tài sản cho các công thần, không ít Đại Danh và tướng quân đều bị thắng lợi kích thích đầu óc nóng lên, la hét muốn một mình cỡi ngựa chạy tới dưới Bình Nhưỡng thành, đòi lấy thủ cấp danh soái Thích Kế Quang của Đại Minh. Thậm chí còn vung roi băng qua sông Áp Lục, đánh tan Liêu Dương phủ, bắt sống tên Tần đốc sứ gì đó.

Sau khi nhận được mệnh lệnh, bọn họ lập tức gào thét đòi đánh tới Bình Nhưỡng.

Vũ Hỉ Đa Tú Gia chần chờ không quyết.

Chí Ma Thủ nhỏ giọng nói:

- Hay là để cho bọn Đức Xuyên Gia Khang đi tới đó, sau đó điều Mao Lợi và Võ Sài đến dãy Kinh Kỳ Đạo, bổ sung binh lực quân ta.

Quân Nhật trừ chín đại quân đoàn xâm lược Triều Tiên, ở Danh Hộ ốc còn có mười vạn đại quân đảm nhiệm tổng dự bị đội, do các Đại Danh quyền thế Đức Xuyên Gia Khang, Tiền Điền Lợi Gia, Thượng Sam Cảnh Thắng thống lãnh.

Vũ Hỉ Đa Tú Gia suy nghĩ một hồi, cuối cùng cười khổ lắc đầu một cái.

Bọn Đức Xuyên Gia Khang từ trước tới nay vẫn lá mặt lá trái với Thái Các Đại nhân, lần này đánh Triều Tiên lại tiến hành cực kỳ thuận lợi, cơ hồ không mất bao nhiêu sức lực đã đánh tới bờ sông Áp Lục. Cho nên bọn họ lấy cớ nói rằng lãnh thổ Triều Tiên nghèo nàn, khó có thể trù tập lương thực, bèn ở lại Danh Hộ ốc không chịu nhúc nhích. Thế nhưng ngoài miệng vẫn nói rằng trong trận chiến xâm lược bốn trăm châu triều Minh, bọn họ nhất định sẽ không tiếc đầu rơi máu chảy ra sức vì Thái Các Đại nhân.

Ý bọn họ rất rõ ràng, trước mắt liều mạng với tinh binh danh tướng quân Minh viện Triều tại Triều Tiên, bọn họ sẽ không làm loại chuyện ngu ngốc này. Nếu Thái Các Đại nhân ngài có thể tiêu diệt kiêu binh hãn tướng quân Minh điều tới từ cả nước, đánh qua sông Áp Lục, chúng ta sẽ đi theo kiếm chác, chiếm vài tòa thành Trung Quốc.

Tuy Phong Thần Tú Cát là Thái Các nhưng cũng không thể chân chính nắm trong tay những Đại Danh quyền thế rất lớn này, chỉ có thể dùng đại nghĩa gia tăng hạn chế, lấy uy vọng bản thân chấn nhiếp, cũng cố gắng mượn chiến tranh xâm lược Triều Tiên và Đường quốc từ từ tập hợp các thế lực khắp nơi lại với nhau.

Cho nên y không thể nào cưỡng ép bọn Đức Xuyên Gia Khang lập tức chạy tới Triều Tiên tham chiến, muốn cho bọn họ động nhất định phải bỏ ra thỏa hiệp chính trị tương đối lớn, mà đây là chuyện Phong Thần Tú Cát hết sức không tình nguyện.

Vũ Hỉ Đa Tú Gia thân là con nuôi Tú Cát, không thể không vì đại nghiệp của dương phụ mà tính toán kỹ càng.

Thời gian qua rất lâu, y hạ quyết tâm, uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, chậm rãi nói:

- Nam phương đệ thất quân Mao Lợi Huy Nguyên, đệ cửu quân Võ Sài Tú Thắng án binh bất động. Lấy bản bộ đệ bát quân ta làm trụ cột, tăng cường phòng ngự chung quanh Hán Thành, hơn nữa chú ý dựa theo chỉ thị Thái Các Đại nhân, tăng cường phòng ngự các cảng khẩu Thiết Sơn, Hải Thành!

Quân Minh muốn vượt biển tới ắt phải theo bờ biển phía Tây, quyết không có đạo lý vượt eo biển Tsushima, đổ bộ từ bờ biển phía Đông Triều Tiên, những chỗ dễ dàng đổ bộ như Thiết Sơn, Hải Thành nhất định phải tăng cường phòng thủ.

Vũ Hỉ Đa Tú Gia vẫn rất có lòng tin, dù sao vào thời này đổ bộ tác chiến vô cùng khó khăn, nếu như quân Nhật có thể tăng cường phòng giữ, khả năng quân Minh đổ bộ thành công không nhiều. Huống chi quy mô đổ bộ nhỏ sẽ rất dễ dàng bị vây diệt, lúc thực thi sẽ gặp nhiều khó khăn hơn. Từ một ý nghĩa nào đó, quân Mông Nguyên hai lần tấn công Nhật Bản đều gặp phải thần phong mà thất bại, tuy là tình cờ nhưng cũng là tất nhiên.

Suy nghĩ một chút, Vũ Hỉ Đa Tú Gia lại nói bổ sung:

- Ra lệnh Cửu Quỷ Gia Long dẫn dắt thủy quân chú ý tuần thủ, không cần vội vã quyết chiến với tên Lý Thuần Thần kia làm gì, nhiệm vụ thiết yếu là bảo đảm quân Minh không cách nào đổ bộ!

Chỉ cần quân Minh không thể đánh tới, hành động của Lý Thuần Thần trong mắt Vũ Hỉ Đa Tú Gia vẫn thuộc về trò trẻ, không gây thương tổn được gân cốt quân Nhật.

Nhân Xuyên là một cảng khẩu không lớn không nhỏ nằm ở bờ biển phía Tây Trung bộ Triều Tiên, bởi vì cách Hán Thành rất gần nên dù Phong Thần Tú Cát không nói tới, Vũ Hỉ Đa Tú Gia cũng cực kỳ coi trọng, phái đường đệ Vũ Hỉ Đa Tả Kinh Lượng tới thủ.

Phủ nha Nhân Xuyên truyền ra từng tràng tiếng nhạc, thỉnh thoảng còn có tiếng thiếu nữ Triều Tiên thét chói tai. Vũ Hỉ Đa Tả Kinh Lượng và đám võ sĩ thuộc hạ y đang ăn chơi trác táng, hiển nhiên không xem mệnh lệnh của thống soái ra gì.

Nguyên nhân rất đơn giản, Nhân Xuyên cũng không phải là một địa điểm đổ bộ thích hợp, hai con đường thủy chính dẫn tới đó là Phi Ngư giáp và Đông Hàng đạo đều rất hẹp, tốc độ nước chảy rất nhanh, thuyền bè rất dễ dàng gặp phải nguy hiểm, cuối cùng chỗ neo đậu thuyền cũng hết sức chật hẹp.

So ra Thủy Nguyên phía Nam, Hải Châu phía Bắc và các nơi như Quần Sơn Phủ Sơn đều thích hợp đổ bộ hơn địa phương quỷ quái này.

Chỉ có quân Minh lên cơn điên mới có thể chạy đến nơi đây.

- Ha ha ha, ca múa đi!

Vũ Hỉ Đa Tả Kinh Lượng thân mặc Hòa phục chân đi guốc gỗ, lúc này đã uống ngà ngà say, hai tay đánh nhịp chen vào giữa đám ca cơ Triều Tiên, lúc sờ mông người này, lúc vuốt ngực người kia.

Đáng thương các thiếu nữ Triều Tiên bị y dọa sợ đến nỗi luôn miệng thét chói tai, tránh trái tránh phải, nhưng toàn bộ ba ngàn dặm giang sơn Triều Tiên đã thất thủ, còn có thể tránh đi đâu được chứ!?

Một đám võ sĩ Nhật Bản vây quanh ha ha cười to, có người nói:

- Tả Kinh Lượng Đại nhân thật cao hứng, Hoa cô nương Triều Tiên thật đẹp!

Lại có người nói:

- Tuy tám đạo Triều Tiên tốt, nhưng không bằng bốn trăm châu Đường quốc, nghe phụ thân ta nói Giang Nam mỹ nữ như mây, đến lúc đó chúng ta chiếm được Ninh Ba, Hàng Châu, ắt Hoa cô nương còn nhiều hơn nữa!

Chúng võ sĩ điên cuồng cười to, phảng phất đã đánh tới Ninh Ba, Hàng Châu.

Không, hai mươi năm trước đúng là quân xâm lược Nhật Bản đã từng đi qua, khi đó bọn họ gọi là giặc Oa, xâm nhiễu thủ phủ Đông Nam Trung Quốc, hai tay dính đầy máu tươi, bị Thích Kế Quang Du Đại Du bình định. Bây giờ hậu bối bọn họ lại lấy quy mô lớn hơn xâm chiếm Triều Tiên, cố gắng lấy đây làm bàn đạp xâm lược Trung Quốc.

Các cô nương Triều Tiên bị buộc phải cười nói vui vẻ trước mặt kẻ xâm lăng, nghe đám võ sĩ Nhật Bản nói muốn đánh đến Trung Quốc, ai nấy biến sắc: lời đồn thiên triều cực kỳ hùng mạnh, là tông chủ Triều Tiên, nghe người ta nói đại quân thiên triều sắp sửa đánh tới đây giải cứu dân chúng nơi này. Thế nhưng giặc Oa hung hăng như vậy, không biết thiên binh thiên triều có thể đánh bại bọn họ được chăng...

Vũ Hỉ Đa Tả Kinh Lượng vui chơi đã đời, nhìn cô nương xinh đẹp nhất co đầu ngón tay ngoắt ngoắt:

- Nào lại đây, Hoa cô nương, bồi bản Đại nhân sung sướng một phen, ha ha ha...

Sắc mặt cô nương Triều Tiên bị chọc trúng trở nên trắng bệch, mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm tư bị đâm nhọc, nhưng giờ khắc này chân chính tới lúc vẫn xấu hổ muốn chết.

Vũ Hỉ Đa Tả Kinh Lượng cười dâm dăng đi về phía cô nương kia, chợt từ bên cạnh khẩu truyền tới một tiếng vang thật lớn, khiến cho y giật mình ngây người.

Hỏa được ở đâu nổ... các võ sĩ Nhật Bản vẫn không gấp gáp.

Nhưng kế tiếp bọn họ lập tức trợn mắt há mồm, mới vừa rồi tiếng pháo kia ngừng trong chốc lát, sau đó thành linh một chuỗi dài tiếng nổ vang lên chấn động bầu trời.

Các cô nương Triều Tiên kinh ngạc há to cái miệng nhỏ nhắn, hai trăm năm không có chiến tranh, thậm chí các nàng không biết đây là đại pháo nổ vang, ai nấy âm thầm suy đoán: chẳng lẽ là giặc Oa hoành hành ngang ngược như vậy khiến cho trời cao tức giận, giáng xuống lửa giận lôi đình?!

Pháo hỏa còn mạnh mẽ hơn cả lôi đình.

Thân thể to lớn của Lâm Anh hiệu nằm ngang, cặp mạn phải vào Nhân Xuyên cảng, hai tầng cửa sổ pháo bên mạn được mở ra, hòng pháo đen ngòm phun ra lửa đỏ, đang trút đạn xuống hệ thống phòng ngự cảng của quân Nhật bố trí như mưa bắc.

Trên boong trước, Doanh Châu Đô Thống Sứ Kim Anh Cơ đầu đội ô sa mặc Giăng Sa bào, lưng đeo thắt lưng bạch ngọc, chân đi giày đỏ, dáng vẻ uy phong lẫm lẫm. Chỉ có mặt trái xoan kiêu mỵ vô cùng, làn thu ba xoay chuyển, lúc này mới biết thì ra Đại tướng lại là thân nữ nhi.

Bên trái Minh Trí Ngọc Tử đầu đội mũ vải, tóc xỏa sau lưng như thác, phong thái như ngọc.

Bên phải lão tướng Đặng Tử Long hạc phát đồng nhan, Lưu Đĩnh Lưu Đại Dao dững mãnh tuyệt luân.

Các tướng lãnh Doanh Châu Quyền Chính Ngân, Quy Bản Vũ Phu, Củng A Tài, Chu Thuận Thủy theo hầu bên cạnh, lại có Doãn Tân Thương phe phẩy chiết phiến.

Thừa dịp Lý Thuần Thần dùng quy thuyền phát khởi một loạt chiến dịch trên biển ở phía Nam, thu hút sự chú ý của quân Nhật, Doanh Châu Thủy sư chở theo năm ngàn lục chiến đội bản bộ, cộng thêm quân của Lưu Đĩnh, Đặng Tử Long từ Sơn Đông Đăng Lai ra biển, dùng kế sách thừa cơ tấn công vào nơi yếu hại của địch nhân, đổ bộ Nhân Xuyên.

1132. Chương 1132: Đổ Bộ Nhân Xuyên

Cự hạm Lâm Anh hiệu bốn ngàn liêu trang bị Hồng Di đại pháo ba ngàn cân và pháo Bồ Đào Nha ngàn cân, lấy tốc độ cực nhanh bắn tảo thanh quân Nhật đang tựa vào chỗ hiểm yếu cố gắng kháng cự. Chiến đao và thiết pháo của võ sĩ Nhật Bản trước mặt đại pháo trở nên nực cười giống như đồ chơi trẻ con, phạm chỗ nào bị đại pháo oanh tạc, quân Nhật ở đó nhất định chết như rạ.

- Cắt dây, giương buồm!

Quân Nhật chen chúc trên hạm thuyền đang neo đậu khàn cả giọng gào thét liên hồi.

Địch nhân trên bờ càng ngày càng ít, Lâm Anh hiệu bắt đầu nhắm vào số thuyền đang neo đậu. Số hạm thuyền còn lại của Thủy sư Doanh Châu cũng lục tục chạy tới, pháo hỏa bắn về phía quân Nhật càng thêm dày đặc, bắn cho bọn họ phải kêu cha gọi mẹ.

- Hay, hay quá!

Lão tướng Đặng Tử Long cảm thấy hào khí dâng trào, năm xưa lão cũng từng đánh với giặc Oa, nhưng chưa từng được đánh một cách thống khoái như vậy.

Lưu Đĩnh cũng thầm giật mình, pháo hỏa mãnh liệt như vậy, sợ rằng Thủy sư chính quy triều đình cũng không cách nào chống đỡ, may nhờ Tàn đốc sư chế ngự được vị Kim Đô Thống Sứ này.

Kim Đô Thống Sứ đột nhiên chu ôi anh đào:

- Thật là lãng phí đạn dược... lúc bọn chúng đi!

Đại pháo vừa vang lên hoàng kim vạn lượng, hỏa dược và pháo đạn cũng phải tiêu tiền, dù là một đồng cũng phải nhờ Kim trưởng quan dẫn dắt mọi người làm ăn mới kiếm ra được.

Kỹ thuật đóng thuyền của Nhật Bản thời xưa rất lạc hậu, mãi tới lúc này phần lớn thuyền bè vẫn được đóng theo cách ghép nối. Chính là nối hai mảnh ván thuyền với nhau bằng cách chồng mí lên nhau, cũng giống như lợp ngói, yếu ớt vô cùng.

Mà Trung Quốc đã sớm chọn lựa cách ghép khác, hai mảnh ván thuyền nối với nhau không chồng mí, cách nối giống như xây gạch, kết cấu hình rẽ quạt chắc chắn, dùng nhựa đường và dầu cây trẩu trét kín khe hở, vô cùng kiên cố.

Huống chi tải trọng của Lâm Anh hiệu hơn xa thuyền quân Nhật đang neo ở cảng.

Các pháo thủ dừng bắn, thủy thủ điều chỉnh buồm, đà thủ chỉnh bánh lái. Mặc dù Lâm Anh hiệu dùng bình hành đà có thân thuyền khổng lồ nhưng lại nhẹ nhàng như én biển, vẽ một đường vòng cung đẹp đẽ trên mặt biển, xông về phía đám thuyền quân Nhật neo trên cảng.

Đám thủy binh Nhật Bản gần như điên cuồng mở dây giương buồm, cố gắng tránh né thuyền địch sắp đâm tới, nhưng không còn kịp nữa. Bọn họ vung về nhích được thuyền đi vài trượng đã cảm thấy chật chội không thể xoay trở được nữa, chỉ đành trơ mắt nhìn thân Lâm Anh hiệu khổng lồ tựa như hồng hoang cự thú lao thẳng về phía mình.

Rầm!

Chiếc thuyền Nhật Bản thứ nhất va chạm với Lâm Anh hiệu, thân thuyền rên rỉ phát ra tiếng run rẩy kịch liệt, rất nhanh thân thuyền được ghép nối yếu ớt không chịu đựng nổi lực lượng to lớn đè ép, phát ra tiếng rầm rã khiến cho người ta ê răng. Sau đó là tiếng ầm vang dội, thân thuyền vỡ tan trong nháy mắt, rớt cục chìm xuống nước.

Đám thủy thủ Nhật Bản phản ứng chậm bị sóng cuốn đi cùng với những mảnh vỡ ván thuyền, số phản ứng nhanh hơn đã tung mình nhảy xuống biển trước khi va chạm. Nhưng thân Lâm Anh hiệu khổng lồ không chút lưu tình đè lên đầu bọn họ, nhấn bọn họ chìm xuống biển.

Cho dù có một số kẻ may mắn tránh khỏi nhưng cũng không chạy thoát đợt đả kích thứ ba, thủy binh đứng trên boong Lâm Anh hiệu dùng Tần Lôi Thương và Xế Điện Thương từ trên cao bắn xuống, nhất nhất giết chết quân Nhật, rất nhanh trên mặt biển đã xuất hiện vô số đốm máu loang lổ đỏ rực.

Rốt cục có quân Nhật bị sợ vỡ mật, quỳ gối trên thuyền mình giơ tay đầu hàng.

Kim Anh Cơ vẫn không lộ vẻ gì, từ đôi môi đỏ mọng thốt ra giọng lạnh như băng:

- Không cần tiếp nhận đầu hàng, những thuyền ghép nối rác rưởi này hoàn toàn không có giá trị bắt sống, húc chìm hết cho ta!

Lâm Anh hiệu tung hoành ngang dọc như hổ lạc đàn dê, thuyền quân Nhật thì nhau vỡ tung hóa thành vô số mảnh vụn trôi trên mặt biển. Các thủy thủ tuyệt vọng nhảy xuống biển không ít, liều mạng bơi vào bờ, đáng tiếc có rất ít kẻ may mắn tránh thoát khỏi hòa thương thủy binh Doanh Châu trên boong ngầm bắn.

Lưu Đình, Đặng Tử Long đều hít sâu một hơi khí lạnh, Kim Đô Thống Sứ thật là ác độc, thật sự là mỹ nhân rắn rết, thật không biết Tần đốc sứ đối phó nàng thế nào... Thuật tề gia chính là bí mật bất truyền của đốc sứ, người khác cả đời cũng không học được.

Cho đến lúc này Vũ Hỉ Đa Tả Kinh Lượng mới dẫn dắt vô số thân tín từ phủ nha vội vã chạy tới bến cảng. Thảm cảnh trước mắt cơ hồ làm cho y điên cuồng: tất cả bố trí phòng ngự trên bến cảng đều bị pháo hỏa oanh tạc thê thảm, tay chân và thi thể quân Nhật đứt gãy nằm đen trong ghê rợn vô cùng. Nơi xa trên mặt biển đã không thấy bóng dáng tiểu hạm đội tuần tra kia, chỉ còn lại một mảng mảnh gỗ vụn trôi nổi và một số thi thể trôi xuôi theo dòng.

Vũ Hỉ Đa Tả Kinh Lượng sắp điên mất rồi, tại sao, tại sao quân Minh lựa chọn Nhân Xuyên mà không phải Quân Sơn, Thủy Nguyên thích hợp đồ bộ hơn?!

Trên thực tế ngay cả quan chỉ huy đồ bộ cao nhất, bản thân Đô Thống Sứ Doanh Châu Kim Anh Cơ cũng không biết tại sao Tần Lâm lại chọn Nhân Xuyên. Nhưng nghĩ làm như vậy nhất định có đạo lý của hần, vì vậy thi hành răm rắp đúng theo kế hoạch, bây giờ xem ra hiệu quả cũng không tệ lắm.

Không ngờ Vũ Hỉ Đa Tả Kinh Lượng lựa chọn cách làm thông thường của võ sĩ Nhật Bản dưới tình huống này, y rút đao Nhật Bản ra hướng về phía Lâm Anh hiệu múa may điên cuồng, miệng phát ra tiếng gào thét vô nghĩa kỳ quái. Mấy tên võ sĩ thân tín bên cạnh được lòng can đảm của Tả Kinh Lượng Đại nhân lây nhiễm, cũng rối rít dùng thiết pháo, cung tên bắn về phía Lâm Anh hiệu.

- Đám Nhật Bản kia điên rồi sao?

Dáng vẻ Kim Anh Cơ giống như thấy một đám kiến khiêu khích con voi.

Minh Trí Ngọc Tử tức giận nói:

- Nếu ta đoán không sai, người nọ hẳn là gia lão Vũ Hỉ Đa gia Tả Kinh Lượng, một kẻ không quan trọng mấy.

Vì vậy Kim Anh Cơ quyết định thỏa mãn nguyện vọng muốn chết của đối phương:

- Vì tưởng thưởng lòng can đảm của y ta sẽ phá lệ một lần, Quy Bản Vũ Phu, truyền lệnh các pháo thủ bắn một lượt đi!

Quy Bản Vũ Phu tựa hồ có thù oán gì đó với Phong Thần Tú Cát, y rất vui lòng làm loại chuyện này, rất nhanh boong thuyền vang lên tiếng hô của y:

- Sẵn sàng, nhắm chuẩn, bắn một lượt!

Hoa lửa nổ rộ, đến khi khói mù tan đi, địa phương mà mới vừa rồi những võ sĩ Nhật Bản kia đứng đã không còn bóng người, chẳng qua là mặt đất lưu lại vết máu vàng tung tóe và một ít thịt vụn còn sót lại.

Tiêu diệt tất cả địch chống cự, các hạm Thủy sư Doanh Châu lục tục cập bờ, lục chiến đội và bộ hạ hai vị tướng quân Lưu Đĩnh bắt đầu đổ bộ.

Sau khi ngừng chiến, dân bản xứ Triều Tiên rối rít chạy đến, thấy nhật nguyệt kỳ trên Lâm Anh hiệu mừng đến chảy nước mắt. Lúc chiến đấu mới bắt đầu, bọn họ cũng biết đây là quân đội thiên triều Trung Quốc tới, thấy thiên quân (lúc ấy Triều Tiên xưng Trung Quốc hết thấy là thiên, thiên triều thiên sứ, thiên binh thiên tướng, vân vân...) dũng mãnh như vậy, dùng pháo hỏa như lời đình bắn cho tan tác giặc Oa hung tàn, mới cảm thấy cả trăm năm cung kính thờ thiên triều thật sự là chuyện vô cùng hạnh phúc.

Hiện tại tình cảnh quân Nhật thế thảm biết chừng nào...

Kể đó dân chúng Triều Tiên đưa mắt nhìn về phía thiên binh thiên tướng đang đổ bộ.

Binh sĩ lục chiến đội Doanh Châu không chỉ mang theo vũ khí lạnh đơn thuần, toàn là đầu khôi giáp sắt, bộ binh vai đeo Tấn Lôi Thương, lưng đeo thứ đao, kỵ binh treo chiến đao trên yên ngựa, hông đeo hai cây Xế Điện Thương. Pháo binh dùng xe ngựa kéo pháo Bồ Đào Nha và Hồng Di đại pháo, các tướng sĩ mặc chiến bào màu lửa đỏ giống như quân Minh, chỉ có đầu khôi đính thêm tơ ngũ sắc là khác nhau.

Quân đội Đặng Tử Long tương đối phù hợp quan niệm truyền thống, ít nhất khiến cho người Triều Tiên cảm thấy thân thiết hơn, cầm đủ loại binh khí đao thương cung tên, hỏa thương hỏa pháo đủ các màu sắc, lão tướng quân lãnh binh râu tóc bạc trắng.

- Thì ra đây chính là thiên binh!

Các thiếu nữ Triều Tiên mới vừa rồi ca vũ bên trong phủ nha, hiện tại đang đứng với phụ huynh của mình kiễng chân nghênh đón thiên binh trên bến cảng. Quả nhiên uy vũ bất phạm, hơn xa đám binh tướng Triều Tiên vừa gặp phải quân Nhật đã quay đầu bỏ chạy.

- Ôi chao, đó là người hay quỷ?

Các thiếu nữ Triều Tiên kinh hô lên.

Quân đội Lưu Đĩnh lại đặc biệt kỳ dị, mũi lỗ mắt xanh, da đen tóc xoắn, nửa thân trên để trần chỉ mặc quần ngắn, tay cầm cương xoa giống như tuần hải dạ xoa... có đủ các loại người.

Thì ra trong lúc Tần Lâm đốc soái đại quân Lưu Đĩnh tác chiến ở Vân Nam với Miến Điện Mãng Ứng Lý, bắt làm tù binh không ít hỏa thương thủ Tây Ban Nha và binh sĩ các nước các tộc Nam Cương. Đặng Tử

Long không muốn tiếp thu, ngược lại Lưu Đĩnh rất có hứng thú, thu hết những người này vào quân đội dưới quyền mình.

Kim Anh Cơ dẫn dắt hạm đội tiếp tục tuần hành trên biển, Doãn Tân Thương và Chu Thuận Thủy, Quyền Chính Ngân dẫn dắt lực chiến đội đi cùng đại quân Lưu Đặng, hội tập một vạn một ngàn tinh binh, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai lao thẳng tới Hán Thành.

Doãn Tân Thương phe phẩy chiết phiến điểm vào vai Quyền Chính Ngân một cái, toét miệng cười xấu xa:

- Quyền tướng quân, ở đây toàn là đồng bào, bọn họ không đánh giặc được, hẳn là cũng có thể dẫn đường phải không?

Quyền Chính Ngân tức giận trừng mắt nhìn y một cái, rốt cục không làm gì được chỉ có thể rống to một tiếng.

Lập tức có bảy tám người Triều Tiên giống như người đọc sách động thân ra, có người phục xuống đất khóc lớn, cũng có người hươ tay múa chân:

- Vương sư tới đây, vương sư tới đây, chúng ta sẽ dẫn đường cho vương sư!

Không thể không nói lúc này người Triều Tiên còn rất đáng yêu, bọn họ vô cùng tin tưởng chế độ Hoa Di, dung nhập vào văn hóa Trung Quốc, tự xưng mình là tiểu Trung Quốc. Bảo bọn họ thần phục Nhật Bản là Di, đối với bọn họ là vô cùng đau đớn khó có thể chấp nhận. Nhưng đối với Trung Quốc đại biểu là Hoa, theo bản năng bọn họ cảm thấy thân thiết hơn.

Trong lúc Nhật Bản xâm lược, mặc dù cũng có Triều gian nhưng vạn bất đắc dĩ chiếm đa số. Đợi đến khi thiên binh thiên triều đến rống to một tiếng, ba ngàn dặm giang sơn Triều Tiên, ai nấy xung phong dẫn đường, thật sự là hết sức nhiệt tình tiếp đãi.

Nhật Bản dùng võ lực chinh phục, Trung Quốc lấy văn hóa chinh phục, cao thấp đã phân.

Một vạn một ngàn tinh binh quân Minh được các nhỏ sinh, sĩ thân địa phương Triều Tiên dẫn đường, dọc đường cung ứng lương thảo, cung cấp tình báo, chuốc cho quân canh Nhật Bản say mềm sau đó tiến về Tây, khiến cho giặc Nhật chìm vào biển chiến tranh nhân dân. Người Triều Tiên đánh giặc kém cỏi nhưng làm những chuyện này cũng tốt, giúp đỡ quân Minh che trời qua biển, không hề kinh động tới quân Nhật, thần không biết quỷ không hay chạy mấy chục dặm bên ngoài Hán Thành.

Thậm chí lên đường nửa ngày từ Nhân Xuyên, cách Hán Thành còn có chừng mười dặm đường vẫn lục tục có nghĩa quân và tăng (sư sãi) binh Triều Tiên tới xin gia nhập.

Cảnh Phúc cung, Vũ Hỉ Đa Tú Gia chợt cảm thấy sợ hết hồn hết vía một trận, cảm giác có cái gì không đúng.

Sau đó y liền nghe thấy tiếng súng từ phía Tây truyền tới, vang lên trong thành.

Đám người Triều Tiên dẫn đường hết sức tận tình, dẫn thẳng quân Minh vào trong thành. Đám quân Nhật phòng giữ mấy cửa thành trong lúc bàng hoàng còn chưa kịp phản ứng, đã trở thành oan hồn dưới đao quân Minh.

So với Doãn Tân Thương đứng vững đánh chắc, hai viên dũng tướng Lưu Đĩnh và Đặng Tử Long thích xông nhanh đánh mạnh hơn. Vì vậy khi Vũ Hỉ Đa Tú Gia đứng trên bậc thềm Cảnh Phúc cung nhìn về phía Tây, trong tầm mắt thấy một viên lão tướng râu tóc bạc trắng, tay cầm đại thương sáng loáng run lên giống như giao long xuất hải. Ngoài ra còn một viên kiêu tướng hai tay cầm đại đao nặng nề múa vun vút như bay, đang giục ngựa phi về phía y.

Kế hoạch chiến lược chân chính của Khâm sai Đại Minh bình Oa viện Triều đốc sư Vũ Xương Hầu Tần Lâm, tuyệt không đơn giản chỉ là giả vờ yếu ớt khiến cho địch nhân khinh thường, sau đó lệnh cho Thích Kế Quang lấy khí thế nhanh như điện chớp bôn tập Bình Nhưỡng, dễ dàng bị Gia Đẳng Thanh Chính đoán được như vậy.

Không, vốn chính là hấn muốn cho quân Nhật đoán được! Có ý để cho quân Nhật thấy mình nóng lòng lấy được chiến quả, không tiếc dùng kế giả yếu để sau đó lệnh Thích Kế Quang mạo hiểm cô quân xâm nhập công kích Bình Nhưỡng

Khi Thích Kế Quang dẫn dắt một vạn năm ngàn lính mới Kế Trấn bôn tập Bình Nhưỡng không thành, từ tập kích đổi thành cường công, tướng soái quân Nhật bất kể là Gia Đằng Thanh Chính ở Bình Nhưỡng, Vũ Hỉ Đa Tú Gia ở Hán Thành hay là Phong Thần Tú Cát ở Danh Hộ ốc, đều rất khó chống cự cảm dỗ xua quân Bắc thượng, thừa dịp đại đội quân Minh chưa vào Triều, Thích Kế Quang dừng binh dưới thành mỗi một, nhất cử vây diệt vị hổ soái Đại Minh này.

Địa hình Triều Tiên là bán đảo hẹp dài, Nam Bắc dài, Đông Tây hẹp, khi phía Bắc Bình Nhưỡng thành xuất hiện thời cơ vây diệt quân Thích Kế Quang, tất nhiên quân Nhật chỉ có thể điều binh Bắc thượng từ một dãy Trung bộ Hán Thành, hoàn thành hợp vây chủ lực. Như vậy giữa Nam Bắc Triều Tiên, quân Nhật ở dãy Hán Thành đã xuất hiện chỗ khuyết binh lực, hơn nữa trong thời gian ngắn rất khó bổ sung đầy đủ.

Đồng thời địa hình Triều Tiên còn có một đặc điểm, bờ biển phía Tây gần Trung Quốc tương đối bằng phẳng, vào thời này, thành thị, nhân khẩu và nông nghiệp chủ yếu đều tập trung ở bên này. Mà bờ biển phía Đông gần biển Nhật Bản có sơn mạch Thái Bạch trùng điệp ngàn dặm, gập ghềnh khó đi, dân số tương đối thưa thớt, tiếp liệu cho quân đội rất khó khăn.

Nếu như không chế được một dãy Hán Thành vây tương đương với giáng một quyền vào eo của bán đảo Triều Tiên, bịt chặt đường lui của quân Nhật đang ở phía Bắc Bình Nhưỡng.

Lựa chọn đổ bộ Nhân Xuyên, nguyên nhân hoàn toàn giống như một lần đổ bộ Nhân Xuyên khác mà Tần Lâm từng biết. Đầu tiên làm địch bất ngờ, kế đó Nhân Xuyên cách Hán Thành rất gần, đổ bộ ở chỗ này có thể đánh thẳng tới bộ tổng chỉ huy quân Nhật xâm lược Triều Tiên, đồng thời khôi phục thủ đô Triều Tiên, khích lệ tinh thần các phe, gây cho quân Nhật dả kích nặng nề.

1133. Chương 1133: Cắt Đường Lui Địch

Chiến cuộc phát triển hoàn toàn phù hợp với dự đoán Tần Lâm, quả thật Lý Thuấn Thần rất nỗ lực, lấy binh lực tương đối nhỏ yếu liên tục đánh bại thủy quân Nhật Bản, kềm chế lực lượng Nhật Bản trên biển, khiến cho Thủy sư Doanh Châu vận chuyển quân đồ bộ không bị dây dưa trên biển quá nhiều. Không cho địch nhân ở Nhân Xuyên, Hán Thành có thời gian chuẩn bị đề phòng, quân Minh đã đổ bộ lên bờ biển phía Tây Triều Tiên.

Lúc này một dãy Hán Thành chỉ có một vạn một ngàn quân Nhật của đệ bát quân đoàn Vũ Hỉ Đa Tú Gia, còn phải phân tán canh giữ các cảng khẩu Thủy Nguyên, Nhân Xuyên, Nguyên Sơn, binh lực quân Nhật ở lại Hán Thành bất quá hơn năm ngàn người.

Quân Minh cũng là một vạn một ngàn, nhưng lực chiến đội Doanh Châu trang bị toàn hỏa khí, võ trang đến tận răng vô cùng tinh nhuệ. Hợp với cánh quân bách chiến dưới quyền Lưu Đình và Đặng Tử Long tạo thành một quả dăm, đâm thật mạnh về phía Hán Thành.

Ngoài ra dân bản xứ Triều Tiên phối hợp cũng giúp ích rất nhiều, dưới trật tự Hoa Di, người nào có trình độ Hán hóa sâu, kẻ đó là Hoa, ai cách xa văn minh Trung Quốc, đó chính là Di. So với Trung Quốc là Hoa, Triều Tiên là Di, so với Nhật Bản, Triều Tiên là tiểu Trung Quốc, Nhật Bản là Di, cho nên người Triều Tiên cam tâm tình nguyện thần phục Trung Quốc, lại cực kỳ không bằng lòng khuất phục với Nhật Bản. Thiên triều vương sư vừa đến lập tức người người tụ tập, các sĩ thân tổ chức dân chúng đưa lương đưa nước nối liền không dứt, nổi lên chiến tranh nhân dân trợ giúp quân Minh.

Cho đến khi quân Minh chiếm được các cửa Hán Thành, quân Nhật còn chưa kịp tổ chức thành quy mô chống cự.

Quân Minh dễ dàng lấy Hán Thành, Tổng tư lệnh quân Nhật xâm lược Triều Tiên, Quân đoàn trưởng đệ bát quân đoàn, con nuôi Phong Thần Tú Cát Vũ Hỉ Đa Tú Gia mổ bụng tự vận ở Cảnh Phúc cung. Quân Minh lại từ hướng các thành gần Hán Thành chia đường tiến quân, thủ cấp Tú Gia bị treo trên cọc, đi tới đâu quân sĩ đệ bát quân đoàn hoặc chết hoặc hàng tới đó, quân Nhật một dãy Hán Thành bị quét sạch hoàn toàn.

Đến đây, quân Nhật xâm lược Triều Tiên bị chia rẽ thành hai bên Nam Bắc, đệ thất quân Mao Lợi Huy Nguyên ba vạn binh lực, đệ cửu quân Võ Sài Tú Thắng một vạn một ngàn binh lực đều bị ngăn cách ở phía Nam Triều Tiên. Mà các Đại tướng Tiểu Tây Hành Trường, Đảo Tân Nghĩa Hoàng dẫn dắt đệ nhất đến đệ lục quân đoàn, tổng cộng là mười một vạn quân chủ lực, hết thấy kẹt lại ở phía Bắc, hoàn toàn ngăn cách với hai quân đoàn ở phía Nam Triều Tiên và bản thổ Nhật Bản, đường lui đoạn tuyệt.

Bờ sông Áp Lục, chiến kỳ như mây, chiến mã hí dài, cánh trái là thiết kỵ Liêu Đông dưới quyền Lý Như Tùng, cánh phải phiêu kỵ Tây quân do Ma Quý dẫn dắt. Người ngựa như rồng, trung quân tung bay tiết kỳ Khâm Sai màu hạnh huỳnh cao ba trượng, hổ trưởng lục đạo, cấm y quan giáo tầng tầng lớp lớp.

Tần Lâm đảo mắt nhìn các tướng, Lý Như Tùng mạnh mẽ như rồng, Ma Quý kiên nghị như sắt, Thích Kim anh dũng không sợ, Tổ Thừa Huấn, Đông Dường Chính, Nỗ Nhĩ Cáp Xích theo hầu hai bên, đại quân hai cánh tụ tập tinh thần cao như cầu vồng. Lại có Quốc vương Triều Tiên Lý Công dẫn dắt các đại thần Lý Sơn Hải, Liễu Thành Long, Doãn Đẩu Thọ lạy phục bên đường, cung tiễn đốc sư Nam chinh.

Tần Lâm cảm bào ngọc dải ý khí ngất trời, giơ roi thúc ngựa nhăm về phía Nam cất tiếng cười dài ngâm nga:

- Áp Lục, Tang Càn thuộc Hán ta, Kỳ Liên ánh lửa hiệu truyền qua, công danh đây đó không phân biệt, chỉ sợ không ai thúc ngựa ra.

Chúng tướng nhất tề ôm quyền, tiếng hô như sấm:

- Mặt tướng thề chết theo đốc sư, tất khắc phục ba đô, dọn sạch tám đạo, sau đó càn quét san bằng, bắt bọn nhãi ranh Bình Tú Cát dâng trước ngọc môn.

Tần Lâm cười ha hả, tất cả hổ tướng dưới trướng, tất cả tử sĩ sa trường, mười vạn binh tung hoành thiên hạ, diệt cường địch, hưng quốc diệt quốc, nam nhi làm nên sự nghiệp bất quá chỉ cũng như thế!

Hắn vung roi chỉ về phía Nam:

- Qua sông!

Địa phương phía Nam Bình Nhưỡng thành ba mươi dặm được đặt tên là Hắc Kiều lý, đệ tứ ngũ lục quân đoàn quân Nhật xâm lược Triều Tiên tổng cộng là năm vạn năm ngàn binh mã, đang tề tụ nơi này.

Dân chúng Triều Tiên các thôn xung quanh bị quân Nhật dùng sức mạnh cướp phá bắt bớ, làm những chuyện lao dịch nặng nề cho bọn họ. Đáng thương dân chúng Triều Tiên giống như tất cả vong quốc nô khác không thể làm gì, chỉ đành phải phục tùng giặc Nhật, lao động cực khổ như trâu ngựa.

Nhưng chuyện khiến cho bọn họ kỳ quái là quân Nhật đánh bại quân đội Triều Tiên thần tốc, thế như chẻ tre công chiếm ba đô tám đạo, xưa nay điều vô dương oai, lúc này lại lấy đại quân Bắc chinh, phải nên tỏ ra phách lối ngang ngược mới đúng. Vì sao hiện tại cuốn cờ im trống, trong lúc lui tới lộ vẻ sợ hãi như vậy?!

Nguyên nhân rất đơn giản, quân Nhật biết đường lui của mình đã bị cắt đứt.

Trong quân trướng, ba vị Quân đoàn trưởng Đảo Tân Nghĩa Hoàng, Phúc Đảo Chính Tắc, Tiểu Tảo Xuyên Long Cảnh tranh chấp không ngừng. Không có Tổng tư lệnh Vũ Hỉ Đa Tú Gia do đích thân Phong Thần Tú Cát bổ nhiệm, ba người bọn họ không ai phục ai.

Phúc Đảo Chính Tắc cho là nên tiếp tục Bắc thượng, hợp binh một chỗ với bọn Tiểu Tây Hành Trường, thi hành tiêu diệt kế hoạch Thích Kế Quang, sau đó sẽ lấy mười vạn đại quân xuôi Nam Hán Thành, đánh bại quân Minh nơi đó.

Đảo Tân Nghĩa Hoàng có danh xưng là Quỷ Thạch Mạn Tử, cảm thấy tiếp tục quyết chiến cùng quân Minh dưới tình huống đường lui phía sau đoạn tuyệt thật sự quá mạo hiểm. Y hy vọng lập tức quay đầu hướng Nam, trước hết lấy ưu thế binh lực gấp năm lần đuổi quân Minh ở Hán Thành xuống biển, sau đó sẽ từ từ Bắc thượng tiếp ứng Bình Nhưỡng. Dù sao quân coi giữ Bình Nhưỡng thành có ưu thế binh lực, có thể từ từ tiêu hao với quân Thích Kế Quang.

Tiểu Tảo Xuyên Long Cảnh chần chờ không quyết, ý kiến hai bên đều có lý, nhưng cũng không phải là tuyệt hảo.

Nguyên nhân chủ yếu nhất là dưới tình huống đường lui phía sau đoạn tuyệt, đại quân nằm ở địa phương cách Bình Nhưỡng ba mươi dặm, muốn lui về hay muốn đi tới cũng phải vượt qua quãng đường hơi dài, tinh thần và tiếp liệu có thể kiên trì đến Hán Thành hay không, hết sức làm người ta nghi ngờ.

Bắc thượng Bình Nhưỡng quyết chiến quyết thắng, lấy khả năng của Thích Kế Quang, nếu như mấy ngày không thắng, đại đội quân Minh từ sông Áp Lục sẽ chạy tới. Bên này đường lui đã mất, lúc ấy quân Nhật muốn lui không đường, nhất định toàn quân chết hết.

Nói cho cùng, quân Minh nắm chắc thời cơ tấn công Hán Thành rất tốt, khiến cho ba quân đoàn Bắc thượng này bị cắt đứt đường lui, thật sự là tiến thoái lưỡng nan.

- Thôi, nhất định phải Bắc tiến, sau đó mới có một đường sinh cơ!

Tiểu Tảo Xuyên Long Cảnh chợt vỗ bàn một cái thật mạnh:

- Tên Tần Lâm kia lão gian cự hoạt, dụng binh cực kỳ lão luyện, lúc này đại quân ắt đã vượt qua sông Áp Lục, bọn Tiểu Tây Hành Trường đối mặt không phải là một vạn năm ngàn nhân mã quân Thích Kế Quang, mà là đại đội quân Minh! Nếu như chạy ngược về Nam, cho dù là chúng ta có thể thu lấy Hán Thành, ba quân đoàn ở lại Bình Nhưỡng tất nhiên bất hạnh. Đến lúc đó quân Minh đại cử Nam chinh, chúng ta làm thế nào ngăn cản?

1134. Chương 1134: Liệu Sự Như Thần

Đảo Tân Nghĩa Hoàng và Phúc Đảo Chính Tắc hoảng sợ biến sắc, quân Nhật xâm lược Triều Tiên tổng cộng là chín quân đoàn, bây giờ để bắt quân Vũ Hỉ Đa Tú Gia đã bị diệt, nếu như ba quân đoàn ở Bình Nhưỡng cũng bước theo vết xe đổ, vậy cũng chỉ còn lại có năm quân, trên căn bản không có khả năng ngăn cản quân Minh triển khai thế công. Như vậy cho dù chiếm được Hán Thành, cuối cùng vẫn là thất bại.

- Đẳng nào cũng chết, liều mạng với giặc Minh!

Phúc Đảo Chính Tắc nghiêng răng nghiêng lợi, oán hận nói.

Thời khắc mấu chốt, võ sĩ Nhật Bản liều mạng xông lên, đã trải qua trăm năm Chiến Quốc hỗn chiến, võ sĩ Nhật Bản quả thật được xưng là ương ngạnh.

Bên trong Bình Nhưỡng thành.

Quân Nhật đã hết sức bàng hoàng, từ quan quân đến võ sĩ rồi đến binh sĩ cấp bậc bình thường chân đất, sắc mặt ai nấy áo não như sắp tới ngày tận thế.

Trong thành sĩ dân Triều Tiên linh thông tin tức, ít nhiều gì cũng biết chút tin tức, thiên triều vương sư vượt biển tới đánh chiếm Hán Thành. Thật sự là phấn chấn lòng người, ngày đó trong thành lượng tiêu thụ nhang đèn vượt trội gấp mấy lần, không biết bao nhiêu người ở nhà dâng hương đánh lễ, cầu xin thần Phật đầy trời phù hộ quân Minh đến Bình Nhưỡng thật sớm, thu thập đám quân Nhật này.

Bộ chỉ huy trên Phong Nguyệt lâu, sắc mặt Tiểu Tây Hành Trường khó coi như cha chết, đám người Oa Đảo Trục Mậu, Nội Đẳng Như An cũng buồn bã vô cùng. Hắc Diên Trường Chính ngược lại có vẻ phấn

khởi, lau đi lau lại đoản đao kiểu Nhật được gọi là lặc soa đeo bên hông. Võ sĩ Nhật Bản có thân phận đều đeo hai cây đao một dài một ngắn, dài dùng để chém người, ngắn dùng để tự sát.

Chỉ có Gia Đăng Thanh Chính còn duy trì bình tĩnh, cầm bình trà lên châm nước sôi vào, tay y rất ổn, không hề làm rơi nước ra ngoài một giọt.

- Chư quân, Tiểu Tảo Xuyên sẽ đến Bình Nhưỡng, cũng không phải là chúng ta không có hy vọng, cần gì làm ra vẻ nản chí ủ rũ như vậy?

Gia Đăng Thanh Chính cười nhàn nhạt, rồi nhìn Hắc Điền Trường Chính nói:

- Trường Chính Đại nhân, ta thấy người nên lau thái đao mới đúng, e rằng tạm thời chưa cần dùng tới thanh lặc soa này.

Hắc Điền Trường Chính ngừng lau, cầm lặc soa vào vỏ.

Gia Đăng Thanh Chính lời còn chưa dứt, sứ giả từ Nam phương đã mang đến tin tức: Tiểu Tảo Xuyên Long Cảnh, Phúc Đảo Chính Tắc, Đảo Tân Nghĩa Hoàng dẫn dắt ba quân đoàn đang chạy tới, ngày mai sẽ tới dưới Bình Nhưỡng thành!

Bọn Tiểu Tây Hành Trường tỏ ra mừng rỡ, ngược lại Gia Đăng Thanh Chính thở dài:

- Tối thiểu chúng ta có một chút hy vọng, nhưng số mạng vẫn nằm trong tay quân Minh. Nếu như bọn họ không phạm sai lầm, sợ là chúng ta sẽ phải dùng tới lặc soa...

Thành thủ phủ Danh Hộ ốc, mấy vị Đại Danh đang đỏ mặt gân cổ tranh chấp.

- Một dãy Kinh Kỳ Đạo Triều Tiên, chủ yếu nên phân cho Tiền Điền gia chúng ta!

Tiền Điền Lợi Gia hết sức khoa trương bộ hạ của mình, muốn chiếm lấy địa phương phồn hoa nhất Triều Tiên.

Thượng Sam Cảnh Thắng không cam lòng yếu thế:

- Thượng Sam gia chúng ta cung ứng thuyền bè lương thực, chẳng lẽ không cống hiến gì cho Thái Các đại nhân sao?

Bởi vì Phong Thần Tú Cát ban bố tám đạo phân cát lệnh phong tám đạo Triều Tiên cho tướng sĩ có công, ngay cả các Đại Danh ở lại giữ Danh Hộ ốc cũng bắt đầu tranh đoạt tám đạo này.

Đức Xuyên Gia Khang phe phẩy quạt, cười hì hì nói:

- Hai vị, hãy nghe ta một lời, Trung Quốc có đất đai rộng lớn bốn trăm châu, Thái Các sắp công chiếm, chẳng phải hơn Triều Tiên gấp mười gấp trăm lần sao? Đến lúc đó hai vị tranh cãi cũng không muộn.

Thượng Sam Cảnh Thắng và Tiền Điền Lợi Gia liếc mắt nhìn nhau, không biết được trong lòng Đức Xuyên Gia Khang này nghĩ gì.

Không chỉ có hai người bọn họ không ngừng tranh chấp, rất nhanh Bồ Sinh Thị Hương, Y Đạt Chính Tông cũng gia nhập hàng ngũ tranh đoạt đất đai Triều Tiên không ai chịu nhường ai. Tuy bốn trăm châu Trung Quốc tốt thật nhưng dù sao cũng còn xa, trước hết hãy chia chiếc bánh ngọt Triều Tiên này đã.

Không ngờ rằng có mấy tên người làm thần sắc hoảng hốt đi vào thành thủ phủ cấp báo:

- Các vị Đại nhân, quân Minh đột nhiên đổ bộ Nhân Xuyên, công chiếm Hán Thành, đệ bát quân đoàn toàn quân chết hết, Vũ Hỉ Đa Tú Gia Đại nhân mổ bụng tự vận!

Chư vị Đại Danh thấy đều trợn mắt há mồm.

Danh Hộ ốc Thiên Thủ các, sau khi Thái Các Phong Thần Tú Cát biết được tin tức quân Minh đổ bộ từ Nhân Xuyên, giáng cho quân Nhật xâm lược Triều Tiên một đao ngang lưng, con nuôi mình Vũ Hỉ Đa Tú Gia mổ bụng tự vận ở Hán Thành, ngay người ngơ ngác ngồi trong phòng, thật lâu không nói một lời.

Các Đại Danh và tướng quân thuộc hạ than thở không ngừng, dễ dàng chiến thắng quân đội Triều Tiên, công chiếm ba đô tám đạo, tinh thần Thái Các đại nhân hưng phấn biết chừng nào. Lúc Bình Nhưỡng truyền tới tin thắng trận, đánh bại thiết kỵ Liêu Đông Tổ Thừa Huấn dẫn dắt, Thái Các Đại nhân uống rượu ngâm thơ, bảo rằng kiếp này sẽ thành tựu hoành đồ vĩ nghiệp công chiếm bốn trăm châu Trung Quốc, trở thành Thiên Hạ Nhân chân chính.

Nhưng bây giờ thì sao, một trong chín đại quân đoàn chỉ trong thoáng chốc đã bị tiêu diệt, ngay cả con nuôi Vũ Hỉ Đa Tú Gia mà Phong Thần Tú Cát hết sức kỳ vọng cũng bỏ mạng tại Hán Thành, không thể nghĩ ngờ tạo ra đả kích rất lớn cho y.

Các Đại Danh không khỏi suy nghĩ, thời gian trước Thái Các Đại nhân ban bố tám đạo phân cát lệnh, muốn chia đất đai Triều Tiên cho thần tử có công, phải chăng là mệnh lệnh này hạ hơi sớm?!

- Bọn Tiểu Tảo Xuyên, Đảo Tân, Phúc Đảo Bắc thượng Bình Nhưỡng hay là xuôi Nam Hán Thành?

Hồi lâu Phong Thần Tú Cát mới định thần lại, câu hỏi đầu tiên là muốn biết động tĩnh của đệ tứ ngũ lục quân.

Sau khi biết được bọn Tiểu Tảo Xuyên Long Cảnh dẫn dắt quân tiếp tục chạy về phía Bình Nhưỡng, sắc mặt suy sụp của Phong Thần Tú Cát hơi có thần một chút, lập tức nằm phục lên bàn đồ trải trên bàn quan sát hồi lâu, rốt cục thở dài:

- Tiểu Tảo Xuyên làm rất đúng, nhanh chóng xua quân Bắc thượng Bình Nhưỡng, còn có một chút cơ hội thắng. Nếu đại quân giặc Minh vẫn đóng dưới thành, sau đó hạ trại đắp lũy đào hào giăng cò với quân ta, quân ta đã bị đoạn tuyệt đường lui, tất bại không thể nghi ngờ. Nếu giặc Minh nóng lòng cầu chiến, có lẽ còn có đường xoay chuyển.

Nếu Tiểu Tảo Xuyên rút quân về Hán Thành, mặc dù đuổi đi quân Minh đang trú đóng ở đó, quân Nhật ở Bình Nhưỡng tất nhiên sẽ bị diệt, chín quân đoàn xâm lược Triều Tiên chỉ còn lại năm, khó có thể ồ ạt tấn công như trước, đối với toàn cục mà nói đã thất bại, Uy vọng Phong Thần Tú Cát xuống thấp, bọn Đức Xuyên Gia Khang, Thượng Sam Cảnh Thắng tất nổi dị tâm. Cho dù là miễn cưỡng đối phó được, chiến lược lấy tám đạo Triều Tiên mưu đồ bốn trăm châu Trung Quốc chỉ có thể hoàn toàn vứt bỏ.

Nhanh chóng xua binh Bắc thượng có hai cơ hội thắng, thứ nhất là tranh thủ trước khi đại đội quân Minh tới cường công tiêu diệt quân Thích Kế Quang. Nhưng Hán Thành bị chiếm, đường lui đoạn tuyệt, tinh thần xuống thấp, ngay cả Phong Thần Tú Cát cũng cảm thấy khả năng này là rất thấp.

Thứ hai là chờ đại đội quân Minh đến, chủ soái đối phương phạm sai lầm. Quân Nhật bị đoạn tuyệt đường lui, lợi ở tốc chiến tốc thắng, quân Minh lợi ở ổn định từng bước. Nếu như quân Minh đứng vững đánh ổn, quân Nhật sẽ không chiến tự loạn, chỉ có Tần Lâm nóng lòng cầu thành, tùy tiện phát động quyết chiến, lúc này quân Nhật mới còn có một chút cơ hội.

Nhưng Tần Lâm nhiều lần đốc sư chinh phạt, lần này thật vất vả mới tạo thành cục diện thật tốt, hần sẽ phạm sai lầm cấp thấp sao?

Phong Thần Tú Cát ủ rũ buồn bã, chỉ có thể gởi hy vọng vào đối phương sẽ phạm sai lầm. Chuyện này đối với Thái Các đại nhân tự hào giỏi về dụng binh thật sự là một nỗi nhục rất lớn.

Hơn nữa y rất chưa xót phát hiện, vốn là đánh thắng liên tiếp thuận buồm xuôi gió tại Triều Tiên, kết quả kể từ khi Tần Lâm xuất nhậm đốc sư, thủ hạ của y liên tục bị đánh bại. Danh tướng Tùng Phổ Trần Tín toàn quân chết hết, Đại tướng Vũ Hỉ Đa Tú Gia cũng toàn quân chết hết, trông cậy vào địch nhân đáng sợ như vậy phạm sai lầm, tựa hồ quá xa vời...

- Thái Các, hoặc giả chiến cuộc có chuyển cơ...

Đức Xuyên Gia Khang tiến lên, gõ gõ chiết phiến trong lòng bàn tay:

- Triều đình Đường quốc hết sức đa nghi, Đại tướng bên ngoài không chịu kiềm chế, Tần Lâm chinh phạt chuyên quyền bị triều đình đố kỵ, hành vi của hần ở Liêu Đông lại bị người nắm cán. Thời gian trước quân ta chiếm ba đô tám đạo khí thế dâng cao, triều đình Đường quốc còn có thể nhường nhịn hần vài phần.

Hiện tại Hán Thành đã bị hán chiếm lại, mạnh yếu đã phân, triều đình há có thể để cho quyền thần này lập công lao khoáng thế hưng quốc diệt quốc như vậy?!

Phong Thần Tú Cát khê nhượng mảy.

Lúc này người Nhật Bản đều vô cùng quen thuộc lịch sử Trung Quốc, Thượng Sam Cảnh Thắng liền hỏi:

- Chẳng lẽ sẽ tái diễn chuyện xưa Ca Thù Hàn thủ Đồng Quan sao?

Triều Đường An Lộc Sơn làm phản, Ca Thù Hàn phụng mệnh triều đình thủ Đồng Quan chống cự quân phản loạn, quân Đường lợi ở kiên thủ, quân phản loạn lợi ở tốc chiến. Ai ngờ Đường Huyền Tông già nua mê muội, gian tướng Dương Quốc Trung loạn chính, ép buộc Ca Thù Hàn tốc chiến, kết quả đại bại thua thiệt.

Đức Xuyên Gia Khang lắc đầu một cái:

- Chỉ sợ là mười hai đạo kim bài Chu Tiên Trấn!

Tiếng vó ngựa giòn vang của truyền kỳ đến từ biên quân Liêu Đông theo An Định môn chạy thẳng vào kinh sư. Ngàn dặm xa xôi truyền tin thắng trận, từng hán tử cường tráng chạy tới nỗi toàn thân đầy bụi, cả người lẫn ngựa ướt đầm mồ hôi nhưng vẫn không ngại mệt mỏi. Bọn họ giờ cao lộ bố buộc trên ngọn trúc, dọc trên đường đi tràn đầy vui vẻ lớn tiếng hò hét:

- Tiếp báo, tiếp báo, đốc sư Tần Hầu gia vượt biển chinh phạt, đã thu phục vương kinh Hán Thành Triều Tiên, chém tướng Nhật Vũ Hỉ Đa Tú Gia! Vương sư Nam độ sông Áp Lục, không bao lâu sau là có thể thu phục ba đô tám đạo!

Dân chúng nghe được tiếp báo thấy đều cười vui vẻ, hơn hai mươi năm trước giặc Oa hoành hành duyên hải Đông Nam, bao nhiêu người bị bọn cầm thú này hại cửa nát nhà tan. Nếu như để bọn họ chiếm cứ Triều Tiên, biết đâu chừng quân Nhật sẽ tiếp tục vượt biển xâm chiếm Thiên Tân Vệ, Đăng Lai Đạo.

- Đốc sư thật sự là cây cột chống trời của triều ta!

Mấy tên sĩ tử trẻ tuổi nhìn truyền kỳ kia khí thế dâng cao, vốn trong lòng một mực tin tưởng văn quý vũ tiệp, xem thường vũ phu thô bỉ, nhưng vào thời khắc này trong lòng lại nảy sinh ra hào tình tráng chí chẳng khác nào con nhà võ.

Hẻm Sách Lan tụ tập rất nhiều cửa hàng Nam Bắc, các thương nhân vui vẻ ra mặt phát bao lì xì cho chương quỹ và người làm:

- Tối nay ăn ngon một bữa, mừng Tần đốc sư chiếm được Hán Thành!

Giặc Oa chiếm cứ ba đô tám đạo, con đường làm ăn buôn bán với Triều Tiên đứt đoạn, chờ Tần đốc sư bình xong giặc Oa, đường làm ăn lại thông, vận lương thực vải vóc tới Triều Tiên vừa mới trải qua binh lửa nhất định có thể bán được giá cao. Sau đó lại lấy giá thấp thu mua đồ sứ, sâm Cao Ly, Đông châu, ôi, tài nguyên cuộn cuộn!

Lại bộ Thượng Thư Vương Quốc Quang, Binh bộ Tả Thị Lang Tăng Tĩnh Ngô, Công bộ Thị Lang Phan Quý Tuân, Phó Đô Ngự Sử Trương Công Ngư, bọn Hoắc Trọng Lâu ở lại Đông Xưởng, hoặc ở nhà chuốc rượu ăn mừng, hoặc ước hẹn bằng hữu bày tiệc, trong nhà Định Quốc Công Từ Văn Bích mời tới cả một gánh hát.

Vũ Xương Hầu phủ ở hẻm Thảo Mạo giảng đèn kết hoa giống như ngày lễ, Từ Tân Di đã có nữ nhi vẫn hấp tấp như trước kia, sải đôi chân dài chạy tới chạy lui, sắc mặt hết sức vui mừng, nàng chỉ hận không được tất cả mọi người tới chia sẻ niềm vui với mình. Vĩnh Ninh ôm Tần Chân trong lòng đi theo sau biểu tỳ, giống như một cái đuôi nhỏ.

Đỗ Mỹ đồ Thanh Đại, sắc mặt trẻ thơ của nữ y tiên lộ vẻ nở nang phúng phính hơn trước, bụng hơi nhô lên. Sau khi Tần Lâm rời đi kinh sư không lâu, nàng phát hiện mình mang thai, vì không để cho Tần Lâm bên ngoài chinh chiến phải bận lòng, nên cố ý nhờ Trương Tử Huyền không nhắc tới chuyện này trong thư.

Thiên kim tướng phủ đang ở trong thư phòng dạy con, thấy bên ngoài bận rộn như vậy bèn khẽ mỉm cười, lẩm bẩm:

- Chiến cuộc bất lợi, Tần huynh chỉ có thể làm đốc sư tới hết kỳ hạn tháng Năm. Hiện tại thu hoạch toàn thắng, bình diệt giặc Oa chỉ trong sớm tối, cũng chưa chắc có thể toàn thủy toàn chung...

Tần Trạch mở to đôi mắt tròn xoe đen nhánh, cất giọng ngây thơ hỏi:

- Mẫu thân, đây là đạo lý gì vậy?

Trương Tử Huyền thu hồi ánh mắt, cười xoa xoa đầu con trai:

- Chuyện này để mẫu thân giải thích tỉ mỉ cho con...

Thiên kim tướng phủ trong chính tranh triều đình có thể nói là liệu sự như thần, cơ hồ trong cùng một lúc, trong phủ đệ Lại bộ Lang Trung Cố Hiến Thành, đám chính địch của Tần Lâm đang tiến hành một cuộc mật mưu.

Đám cựu đảng thanh lưu Dư Mậu Học, Vương Dụng Cấp, Giang Đông Chi, Dương Khả Lập, Lý Thực đang ngồi đầy đủ. Không biết tại sao chỉ thiếu hai môn sinh đặc ý của thủ khoa cựu đảng Cảnh Định Hương, Lưu Thế Đạo và Chu Ngô Chính.

Triệu Ứng Nguyên thở dài, tỏ vẻ lo lắng trùng trùng:

- Không ngờ gian nịnh lại may mắn như vậy, Bình Tú Cát kia cũng hết sức kém cỏi bất tài, lại để cho Tần Lâm chiếm được vương kinh Hán Thành dễ dàng như vậy. Thắng bại đã định, chẳng lẽ thật sự để cho Tần tặc tháng Năm bình Triều, lại lập công hưng quốc diệt quốc sao? Lại thêm Thích Kế Quang, Lý Như Tùng, Ma Quý, Đặng Tử Long, Lưu Đĩnh, hết thấy binh hùng tướng mạnh trong thiên hạ đều nằm trong tay hắn, cho dù là bệ hạ có ý áp chế cũng ném chuột sợ vỡ đồ!

Những cựu đảng thanh lưu này không vì quân Minh đánh bại giặc Nhật mà cao hứng, ngược lại bởi vì Tần Lâm thế lớn khó áp chế mà thở ngắn than dài.

Cố Hiến Thành cười to ba tiếng, chợt đứng lên:

- Chư quân chư quân, vì sao lại ủ rũ như vậy, muốn trừ gian nịnh, trọc tâm đảng, đối với chúng ta dễ dàng như trở bàn tay!

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, lòng nói chẳng lẽ là Cố Hiến Thành đã hóa điên, hiện tại Tần Lâm đã đủ lông đủ cánh, lại lập được công lao khoáng thế, làm sao có thể dễ dàng lật đổ hắn?!

1135. Chương 1135: Bình Nhưỡng Đại Hội Chiến

- Từ khi bệ hạ trực xuất Giang Lăng đảng, chúng ta hợp sức cùng nhau mở rộng ngôn lộ, vốn đã chấn chỉnh cương kỷ. Nhưng vì sao sau đó nhiều lần chịu nhục, cho nên Tần tặc một bước lên mây, gian thần tân đảng tràn ngập triều cương như vậy?!

Cố Hiến Thành gằn giọng chất vấn, ánh mắt lóe lên không ngừng.

Còn không phải là vì tranh quốc bản! Cựu đảng thanh lưu biết rõ ràng, tâm tư của bọn họ và Hoàng đế, thậm chí còn toàn bộ triều đình đều xoay chuyển vây quanh đại sự tranh quốc bản. Thậm chí việc bãi miễn bổ nhiệm các bộ và quân quốc trọng sự ngăn địch ngoài cửa ngõ cũng phải xếp sau tranh quốc bản.

Thình lình có người nghĩ tới điều gì, kinh ngạc nhìn Cố Hiến Thành:

- Ý Thúc Thời là...

Cố Hiến Thành gật đầu một cái thật mạnh.

Nhất thời xôn xao, mọi người kinh sợ có, ngạc nhiên có, cũng có kẻ tỏ ra giận dữ bất bình. Nếu thật sự làm như vậy cũng không phải là vì đạo nghĩa danh phận, tứ duy cương thường nữa, mà thuần túy là vì quyền vị, vì ích lợi triển khai đảng tranh.

Cố Hiến Thành thản nhiên như thường. Mấy năm qua Tần Lâm lấy tranh quốc bản làm tiêu hao toàn bộ tinh lực cự đảng thanh lưu, khiến cho Vạn Lịch Hoàng đế, Trịnh Quý Phi, Trương Kinh Trương Thành, cự đảng thanh lưu và lão thần Giang Lăng đảng dính vào trong đó. Có lẽ người ngoài khó có thể đoán được, nhưng Cố Hiến Thành dần dần nhìn ra, nếu không phá cục này, cự đảng thanh lưu sẽ rất khó góc đầu dây được.

Cuối cùng Dư Mậu Học, Vương Dụng Cấp liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nghiêng rằng một cái. Đảng tranh nổ ra không còn đạo nghĩa gì để nói, một mất một còn mà thôi!

Tử Cầm thành, ngự thư phòng.

Cho dù Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân tự xưng là am tường đế vương tâm thuật, với triều cục thay đổi như chong chóng như vậy, bất kể thế nào cũng đứng ngồi không yên. Hiện tại y đang đi qua đi lại chậm rãi, sắc mặt âm trầm bất định.

Ba vị đại thần Dư Mậu Học, Vương Dụng Cấp, Triệu Ứng Nguyên đứng nghiêm trước ngự án, bọn họ có đầy đủ kiên nhẫn chờ bệ hạ đưa ra quyết định, bởi vì đề nghị này là Vạn Lịch không cách nào cự tuyệt.

Chương án thái giám Ty Lễ Giám Trương Thành cầm phát trần trong tay đứng ở bên người Vạn Lịch, trong lòng cảm thấy nặng nề giống như đeo đá. Mặc dù biết rõ kết cục không cách nào tránh khỏi, nhưng vẫn còn nuôi chút hy vọng trong lòng.

Hồi lâu sau Vạn Lịch cố gắng bình phục tâm trạng, cố gắng để cho giọng điệu lộ ra vẻ uy nghiêm mà trấn định:

- Đúng như chư vị tiên sinh nói, Triều Tiên bình Oa đại cục đã định ư?

Wang Yongji chậm rãi nói:

- Bọn thần thật sự không dám khi quân, hôm nay vương kinh Hán Thành Triều Tiên đã vào tay ta, quân ta nhiều lần chém Đại tướng nổi danh của địch. Thần còn nghe được đệ bát quân đoàn giặc Nhật toàn quân chết hết, còn lại sáu quân đoàn bị đoạn tuyệt đường lui, bị diệt chỉ là chuyện trong sớm tối. Bệ hạ chỉ cần bổ nhiệm hiền năng, ắt có thể định chiến cuộc.

Vạn Lịch khẽ nhếch mép:

- Nói như thế, ngược lại Tần Lâm chiến công lừng lẫy, nếu giờ phút này trăm đổi soái, vậy thiên hạ có gièm pha rằng trăm hết chim bẻ ná, đặng cá quảng nơm chằng?

Dư Mậu Học làm ra vẻ vô cùng cảm phần, giọng khẳng khái:

- Vì sao bệ hạ lại nói như vậy, triều đình xuất động năm đại danh tướng, bách chiến hùng sư, lại là lấy chính phạt nghịch, thay trời hành đạo. Nhờ có hoàng thiên hậu thổ che chở, uy linh của liệt tổ liệt tông, bệ hạ anh minh sáng suốt, các vị thần công duy ác trừ mưu, tướng sĩ tiên tuyến liều mạng mới gặt hái được thành công ở Triều Tiên, có liên quan gì tới Tần Lâm?! Tần Lâm ở Liêu Dương trầm mê nữ sắc, hành vi hoang dâm vô sỉ, không ngờ rằng sau khi may mắn chiến thắng lại dùng lộ bố báo tiếp khoa trương, quả thật là phường vô sỉ tham công!

Wang Yongji và Triệu Ứng Nguyên cũng bày tỏ, sau chiến thắng trước hết nên cảm tạ quốc gia cảm tạ lãnh đạo, làm sao có thể gấp gáp dùng lộ bố khoe công giữa phố phường như vậy?! Chỉ riêng điều này đã có thể nhìn ra Tần Lâm không hiểu chính trị, trong mắt không có ai, chủ nghĩa anh hùng cá nhân.

- Mặc dù Tần Lâm hoành hành bất pháp, trong mắt không có triều đình, nhưng dù sao hắn cũng đã lão luyện quân ngũ, có chút bản lĩnh dùng binh...

Vạn Lịch trầm ngâm, cuối cùng hạ quyết tâm:

- Vậy hiện tại ai có thể thay thế hắn?

Ba vị đại thần đồng thanh kêu lên:

- Sơn Đông Tham Chính, Liêu Hải Đạo Dương Hạo, thấy đều có tài thông thiên triệt địa.

Trương Thành thấy cảnh tượng này, trong lòng tràn ngập cảm giác buồn thay cho Tần Lâm. Mặc dù y là một thái giám, thậm chí hành vi của y có thể gọi là gian nịnh, nhưng lúc này vẫn không khỏi cảm thấy khó chịu trong lòng, dường như có thứ gì chặn ngang cổ họng nghèn nghẹn: Tần Hầu gia ôi Tần Hầu gia, người sát phạt chinh chiến, đốc soái sáu quân bình Oa ngự khẩu ở Triều Tiên, có biết bệ hạ ở kinh sư nghi kỵ như thế nào chăng? Những cự đồ đảng thanh lưu này đang hao tổn tâm huyết đối phó với người, muốn kéo đại công thần là người xuống ngựa...

Phía Bắc Bình Nhưỡng thành, tiếng hô giết nổi lên vang trời.

Đệ tứ quân Đảo Tân Nghĩa Hoàng, đệ lục quân Tiểu Tảo Xuyên Long Cảnh giác Nhật triển khai từ mặt Đông, đệ ngũ quân Phúc Đảo Chính Tắc bao vây từ mặt Tây tới, tạo thành thế gọng kềm bao vây quân Thích Kế Quang. Tiểu Tây Hành Trường, Gia Đăng Thanh Chính, Hắc Điền Trường Chính thủ trong thành đã nhiều ngày cũng dẫn quân xông ra tiếp ứng.

Trong đó Tiểu Tảo Xuyên Long Cảnh dẫn dắt đệ lục quân đoàn từ mặt Đông nhanh chóng đột tiến hướng Tây Bắc, cố gắng cắm vào chếp phía sau lính mới Kế Trấn, hợp vây hổ soái Đại Minh Thích Kế Quang và binh lực dưới quyền lão dưới Bình Nhưỡng thành.

Pháo hỏa lôi phi, tên như mưa rơi, hai quân liều chết chém giết.

Hơn vạn quân Triều Tiên tới trợ chiến thấy giặc Nhật đột nhiên lấy ưu thế binh lực phát khởi thế công gọng kềm, sau mấy trận liên tiếp người như phồng, hoàn toàn đánh mất ý chí chiến đấu, bị Thích Kế Quang điều ra phía sau.

Một vạn năm ngàn lính mới Kế Trấn cơ hồ là một mình nghênh chiến mười một vạn quân Nhật, địch nhân nhiều gấp hơn bảy lần.

Trên Át Mật đài Mẫu Đơn phong, Thích Kế Quang chỉ huy đầu vào đây, không hổ là Thống soái vô địch đương thời, tuy rằng hiện tại lâm vào khốn cảnh như vậy nhưng lão vẫn ung dung không vội vã, điều độ các tướng dưới quyền dẫn dắt quân mình lực chiến.

Trên chiến trường, lính mới Kế Trấn trường mâu thủ xếp thành từng hàng đứng thẳng như thanh tùng, đằng bài thủ hung hãn dũng mãnh, hỏa thương thủ dùng Tấn Lôi Thương bắn ra đạn như mưa bắc.

Kỵ binh hoặc đi tuần tra sau trận, hoặc che chở cánh hông, thỉnh thoảng phát hiện ra điểm yếu của quân Nhật lập tức phát động phản kích. Quân Nhật cũng điều động võ sĩ Kỳ Bản tinh nhuệ muốn đối kháng, đáng tiếc kỵ binh quân Nhật tựa như con khỉ cưỡi lửa, vừa đối mặt đã bị kỵ binh quân Minh chém rơi xuống ngựa.

Pháo Bồ Đào Nha cỡ trung cùng Hồ Tồn pháo, Diệt Lỗ pháo hành động theo bộ binh, mỗi phát pháo bắn ra, rơi xuống chỗ nào lập tức có một mảng lớn máu thịt quân Nhật vẩy ra tung tóe vô cùng ghê rợn.

Pháo Bồ Đào Nha ngàn cân cùng Hồng Di đại pháo lớn hơn được Thích Kế Quang không tiếc tổn hao rất nhiều nhân lực kéo tới trên đỉnh Mẫu Đơn phong, lão lại đích thân chỉ huy tập trung sử dụng. Nơi nào quân Minh xuất hiện nguy cấp, bèn từ trên cao bắn xuống lấy hỏa lực tiếp viện.

Mỗi lần quân Nhật tiến về phía trước một bước đều phải trả giá cực lớn, nhất là bị hỏa pháo bắn, vỡ bụng đổ ruột, vỡ đầu chảy máu, tử trạng thê thảm không nỡ nhìn.

Chiến cuộc thảm thiết khiến cho hết thủy quan viên Triều Tiên trên Át Mật đài xem cuộc chiến phải trợn mắt há mồm, thậm chí toàn thân run rẩy bầy, lấy ống tay áo che mặt không dám nhìn nữa.

Quân Minh cũng hy sinh rất nhiều, đối mặt địch quân có ưu thế binh lực điên cuồng tấn công, thương vong không thể tránh khỏi bắt đầu gia tăng. Bất quá lính mới Kế Trấn được Thích Kế Quang hao tâm tổn trí biên luyện mà thành, chính là đội ngũ tiếp cận quân đội cận đại nhất vào thời này. Bọn họ có ý chí chiến đấu kiên định, sĩ khí dâng cao, có thể chịu đựng xác suất thương vong tương đối cao.

Hỏa pháo bắn nhiều bị nóng cần phải chờ thân pháo nguội lại, Xế Điện Thương của hỏa thương thủ cũng đã đổ lên. Một đội Nhật võ sĩ Bản nhân cơ hội xông lên, vùng thái đao sáng loáng hỗn chiến cận thân với đám trường mâu thủ, đằng bài thủ dưới quyền Lạc Thượng Chí.

Đằng bài thủ ở trước, nhóm thành trận hình dày đặc san sát, trường mâu thủ ở phía sau, gác trường mâu trên bả vai chiến hữu đứng trước đâm ra. Võ sĩ Nhật Bản kêu oa oa quái dị múa may thái đao hung hăng chém tới, lại bị đằng bài vừa nhẹ vừa dẻo dai bắn ngược trở lại. Kế đó nếu không phải bị đằng bài thủ dùng thích đao chém đứt cổ, vậy cũng bị trường mâu thủ hàng sau đâm thủng tim.

Tiểu Tây Hành Trường đốc trận cũng biết hiện tại quân mình đường lui đoạn tuyệt, đại quân Tần Lâm sắp từ phía Bắc đến, nếu không thể tiêu diệt hết quân Thích Kế Quang, cơ hội thắng sẽ vô cùng mong manh.

Y múa quân phiến liên hồi, ra lệnh cho quân Nhật toàn lực tấn công.

Càng ngày càng nhiều võ sĩ Nhật Bản như thủy triều đánh thẳng vào trận hình quân Minh, may là đằng bài thủ và trường mâu binh phối hợp vô cùng thuần thục, vẫn bị không ít võ sĩ địch liều chết đột nhập, quấy rối đội hình.

Bên kia Ngô Duy Trung đột nhiên gân cổ gào to:

- Vạn chúng một lòng hề, quần sơn cũng có thể lay chuyển. Duy trung cùng nghĩa hề, khí xung Đẩu Ngưu!

Hết thấy hỏa thương thủ dưới trướng y đều gắn lưỡi lê vào họng súng, không dùng đạn bắn địch nhân nữa mà vùng lưỡi lê sáng loáng xông lên, xung phong đánh giáp lá cà với địch.

Hai quân như nộ triều va chạm vào nhau, thế công điên cuồng của quân Nhật chợt trở nên bế tắc, không ngờ tới hỏa thương thủ của địch đột nhiên biến thành đoản mâu binh, trong lúc nhất thời luống cuống tay chân.

- Lão Ngô này!

Lạc Thượng Chí cười cười, chỉ huy trường mâu binh và đằng bài thủ ép về phía trước.

- Hiệu lệnh nghiêm minh hề, thưởng phạt phân minh. Mặc cho nước lửa hề, cũng dám xông lên! Trên báo ân thiên tử hề, dưới cứu muôn dân. Giết hết giặc Oa hề, tìm kiếm phong hầu!

Các chiến sĩ khí xung Đẩu Ngưu, trận nhóm như tường mà vào, đè ép quân Nhật phải lui bước trở về. Sau đó võ sĩ Nhật Bản tự xưng là vũ dũng không thể ngăn chặn trở nên tan tác, rối rít xoay người chạy trốn, chọc cho quân Minh cười ha hả.

Trên Át Mật đài, Thích Kế Quang huy động cờ xí biến hóa trận hình, thỉnh thoảng Hạc Dực trận, thỉnh thoảng Trường Xà trận, điều binh khiển tướng chỉ huy tinh diệu, lấy một địch bảy không rơi xuống hạ phong chút nào.

Thích Kế Quang lấy danh soái thống lãnh tinh binh, hai bên địch ta đều biết Hán Thành đã bị quang phục, dưới tình huống như thế cho dù có được binh lực nhiều hơn gấp bảy lần quân Minh, quân Nhật cũng không chiếm được thượng phong.

Đột nhiên phía Bắc có ba tiếng pháo hiệu liên châu vang lên, hấp dẫn lực chú ý của vô số người, trên chiến trường ồn ào huyền não phảng phất yên lặng đi nhiều.

Bất kể là tướng sĩ quân Minh hay là giặc Nhật xâm lược thấy đều ngẩng đầu nhìn về phía Bắc. Tất cả mọi người đều biết rất rõ ràng, quyết định thắng bại không phải là trên chiến trường này, mà ở hướng kia.

Trên Át Mật đài, Thích Kế Quang vô cùng mong đợi, trong Phong Nguyệt lâu, Tiểu Tây Hành Trường mặt xám như tro tàn.

Mới đầu tiếng vó ngựa kêu rầm rập giống như nước đang sôi, sau đó lớn lên giống như nước thủy triều rào rạt trên sông, cuối cùng giống như sấm sét từ trên chín tầng trời giáng xuống không ngừng, gõ mạnh vào trong lòng cả quân địch lẫn quân ta. Tất nhiên quân Minh hân hoan khích lệ, giặc Nhật kinh hoàng thất thối.

Từ phương xa bắt đầu có bụi mù bốc lên, thiên quân vạn mã chạy chồm tới, cánh trái thiết kỵ Liêu Đông thiết khôi thiết giáp, cầm Tam Nhân thương trong tay, yên ngựa treo Hiệp Phong đao, lại có xe kéo Hồ Tồn pháo. Cánh phải là phiêu kỵ Tây quân thiết khôi áo giáp, lưng đeo trường cung tay cầm đao sắc bén, năm ngàn lính mới Kế Trấn trung quân xa xa nhìn thấy chiến kỳ thống soái của Thích Kế Quang bèn hoan hô kêu to.

Nhân mã nhiều không đếm xuể như nước thủy triều tràn tới.

Cờ xí tách ra, Tần Lâm ngồi Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử dẫn đầu, vung roi chỉ về phía đệ lục quân đoàn của Tiểu Tảo Xuyên Long Cảnh đông nhất, đang đột kích theo hướng Tây Bắc có ý đồ cắt đứt đường lui của quân Thích Kế Quang:

- Toàn quân đột kích, trước hết hãy diệt quân địch trước mặt!

Lý Như Tùng thống lĩnh thiết kỵ Liêu Đông như mãnh hổ xuống núi, Ma Quý dẫn dắt phiêu kỵ Tây quân tựa như giao long xuất hải, hung thần ác sát đánh về phía đệ lục quân đoàn giặc Nhật. Đáng thương cho quân Nhật vừa nhìn thấy đại đội nhân mã quân Minh đã xuống thấp tinh thần, không thể nào chống đỡ được hai vị sát thần này.

Tần Lâm quay đầu lại, cười hì hì nhìn Nỗ Nhĩ Cáp Xích:

- Kiến Châu tướng quân muốn ra sức vì nước, lúc này không đi, còn đợi khi nào?

Nỗ Nhĩ Cáp Xích thầm nhủ một tiếng xui xẻo, thế nhưng bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là nặn ra vẻ mặt tươi cười, làm như nôn nóng tận trung vì nước dẫn dắt bốn tướng Phí Anh Đông, Hà Hợp Lý... cùng hơn trăm thân binh Nữ Chân dưới quyền xông tới.

Lúc này Kiến Châu Nữ Chân sống du cư giữa Trường Bạch sơn và Hắc Long giang, tính tình đặc biệt hung hãn. Nếu Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã dẫn dắt quân tòng chinh, y cũng muốn lộ ra bản lãnh của mình trước mặt đốc sư triều đình, không có ý bảo tồn thực lực chút nào. Cánh quân của y thế như mãnh hổ xông về phía quân Nhật, ỷ vào cường cung bắn tên dài, bắn chết rất nhiều quân địch, lại chui thẳng vào trong trận vung đao chém giết tứ phía.

Lý Như Tùng quay đầu lại cười ha hả:

- Kiến Châu Nữ Chân, quả nhiên dũng mãnh!

Nỗ Nhĩ Cáp Xích gật đầu một cái, y đã làm thân binh Lý Thành Lương, chính là người quen cũ của Lý Như Tùng.

Chân trái Phí Anh Đông bị chém máu chảy đầm đìa, vẫn hô giết thật to, dùng tiếng Nữ Chân nói một hơi:

- Bị đốc sư lôi tới đây bán mạng đánh giặc cho hấn, đúng là xui xẻo, nhưng tốt xấu gì cũng được chém giết một trận đã đời!

Dưới tiết kỳ Đốc sư, Tần Lâm chỉ cười mà không nói. Coi như là lần này Nỗ Nhĩ Cáp Xích báo thù trước cho đám con cháu đời sau vô dụng của y... Ừm, y sẽ không có cơ hội đó...

1136. Chương 1136: Tân Kinh Lược

Đệ lục quân đoàn giặc Nhật mưu đồ hoàn thành bao vây toàn diện quân Thích Kế Quang, từ mặt Đông xâm nhập theo hướng Tây Bắc vào quá xa. Tần Lâm chỉ huy thiết kỵ Liêu Đông dưới quyền Lý Như Tùng, phiêu kỵ Tây quân dưới quyền Ma Quý chia cắt quân địch, Thích Kim dẫn dắt năm ngàn lính mới Kế Trấn đột kích chính diện, đánh một trận tiêu diệt phần lớn.

Quân đoàn trưởng Tiểu Tảo Xuyên Long Cảnh dẫn dắt tàn quân chật vật chạy thực mạng, được năm quân đoàn còn lại tiếp ứng lui vào trong Bình Nhưỡng thành.

Tần Lâm và Thích Kế Quang hội sư thắng lợi dưới Mẩu Đơn phong, hai người nắm chặt tay nhau, ba quân cất tiếng hoan hô như sấm động. Cùng lúc đó, quân Nhật khốn thủ trong Bình Nhưỡng thành tai nghe bên ngoài thành vang lên tiếng hò reo vui mừng, mắt thấy quân dung quân Minh thấy đều kinh hồn khiếp vía.

Tần Lâm thi hành kế sách khiến cho địch mờ mắt, lệnh cho Thích Kế Quang điên cuồng tập kích, để cho Gia Đăng Thanh Chính thậm chí Phong Thần Tú Cát ‘đoán ra’ dụng ý hấn nóng lòng đánh chiếm Bình

Nhường. Tiếp theo tự nhiên giặc Nhật sẽ sinh ra kế hoạch tiêu diệt hổ soái Đại Minh, lệnh cho đệ tứ ngũ lục quân đoàn đang ở Trung bộ Triều Tiên Bắc thượng, cho quân Minh có được thời cơ quý giá đổ bộ Nhân Xuyên chiếm Hán Thành.

Thích Kế Quang thi hành kế hoạch này vô cùng hoàn mỹ, công chiếm Mậu Đơn phong nhanh như điện chớp, cường tập Bình Nhưỡng thành mãnh liệt vô cùng. Sau khi liên tục mãnh công đột ngột chùn bước, biểu diễn hết thảy vô cùng hoàn mỹ, khiến cho quân Nhật từng bước rơi vào bẫy rập.

Nếu như nói lần này Tần Lâm là đạo diễn giỏi nhất, Thích Hổ soái tuyệt đối là vai nam chính giỏi nhất!

Vị Thống soái này chất phác như lão nông, trên mặt nở một nụ cười thật thà pha lẫn chút giảo hoạt mà người ngoài khó lòng phát giác. Ai nói tướng quân chỉ có một mặt, tuy rằng lão thành thật luôn miệng xưng là ‘Môn hạ tiểu mộc ân’ trước mặt Trương Cư Chính, thật ra có tài giả heo ăn hổ, lừa gạt người khác vô cùng lợi hại.

Trước mắt dưới quyền Tần Lâm có hai vạn lính mới Kế Trấn, một vạn thiết kỵ Liêu Đông, một vạn phiêu kỵ Tây quân, toàn là phi giáp tinh nhuệ. Ngoài ra có hai vạn quân Triều Tiên phối hợp tác chiến, nhưng sức chiến đấu cơ hồ không đáng kể, chỉ có thể sử dụng làm phụ binh. Bên Triều Tiên tổ chức mấy vạn dân phu hiệp trợ đại quân chuyên chở lương thảo, hạ doanh cắm trại.

Sáu quân đoàn quân Nhật trong thành, đệ nhất quân Tiểu Tây Hành Trường đã tổn thất quân của Tùng Phổ Trấn Tín, đệ lục quân Tiểu Tảo Xuyên Long Cảnh cũng tổn thất nặng nề, bốn quân còn lại coi như giữ vững đầy đủ, tổng cộng là chín vạn binh lực.

Chỉ xem số liệu, quân Nhật vẫn chiếm cứ ưu thế gấp đôi binh lực, nhưng sức chiến đấu quân Nhật vốn hơi kém quân Minh, lại lâm vào tuyệt cảnh đường lui bị chặt đứt, tinh thần và sức chiến đấu đều xuống thấp đến mức đáng thương. Hơn nữa kỵ binh quân Nhật vừa thiếu chất lượng cũng thiếu số lượng, cho nên căn bản không có khả năng tác chiến dã ngoại với quân Minh.

Trên thực tế tuyệt đại đa số quân đội vào thời này, sau khi đường lui bị chặt đứt đều sẽ phát sinh sụp đổ. Quân Nhật có thể kiên trì đến bây giờ, đã là kết quả rèn luyện trải qua trăm năm Chiến Quốc.

Tần Lâm cũng không quyết chiến quyết thắng với quân Nhật, liên tiếp chùng mấy ngày, thậm chí bốn vạn đại quân không chịu bao vây Bình Nhưỡng thành, chỉ bám trụ Mậu Đơn phong ở phía Bắc, bày ra dáng vẻ ‘Ta sắp công thành rồi, người mau rút đi’.

Binh pháp có câu vây ba cửa một, Tần đốc sư đây là vây một cửa ba, để lại hết ba mặt Đông Nam Tây cho quân Nhật, ngồi chờ bọn họ bỏ chạy.

Sĩ dân Triều Tiên ở Bình Nhưỡng thành không hiểu vì sao, chỉ nói là vị đốc sư này đây đưa sợ chiến.

Đám thủ lĩnh quân Nhật Tiểu Tây Hành Trường, Gia Đăng Thanh Chính, Hắc Điền Trường Chính lại giận đến sắp phát khóc. Bằng vào hai vạn tinh kỵ dưới quyền Lý Như Tùng và Ma Quý, lính mới Kế Trấn của Thích Kế Quang cũng có kỵ binh, quân Nhật chỉ cần chạy ra khỏi Bình Nhưỡng thành, nhất định sẽ gặp phải kết cục bị quân Minh truy sát ba trăm dặm.

Thủ thành ư? Càng buồn cười hơn nữa! Đường lui đã mất, còn thủ cái rắm! Rõ ràng là quân Minh khi dễ bọn họ đường lui đoạn tuyệt thân trong tử địa.

Tần Lâm lấy ghế ra nằm dài trên đỉnh Mậu Đơn phong phơi nắng ngắm phong cảnh, thỉnh thoảng bắn vài phát pháo vào trong thành, muốn đùa giỡn cho quân Nhật chết tươi.

Bất kể ra khỏi thành quyết chiến hay là chạy trốn, quân Nhật ra khỏi thành lúc nào là chết ngay lúc ấy. Nếu ở lại trong thành, đường lui bị đoạn, càng ngày càng suy yếu hơn, ở lại trong thành tiếp tục chống đỡ cũng chỉ có con đường chết.

Bình Nhưỡng thành này có chín vạn quân Nhật, bị Tần đốc sư sử dụng chiêu này giống như Tôn Ngộ Không bị Phật tổ Như Lai đè dưới chân Ngũ Hành sơn, chẳng những không thể động đậy mà sinh tử tồn vong cũng không phải bọn họ có thể tự chủ được.

Thậm chí quân Minh ở trên đỉnh Mậu Đơn phong còn xoay mặt về phía thành đi giải. Mà quân Nhật ngày càng như đưa đám ban đầu còn nổi trận lôi đình, càng về sau trở nên ủ rũ lười để ý tới quân Minh khiêu

khích.

Quân Nhật cũng đang điên cuồng tăng viện, hai quân đoàn phía Nam Triều Tiên đang di chuyển về phía Hán Thành, cố gắng mở ra lối đi khôi phục liên lạc với sáu quân đoàn phía Bắc. Nhưng Hán Thành thành trì cao dày, lực chiến đội Doanh Châu và Lưu Đỉnh Đẳng Tử Long đều không phải là kém cỏi, còn có sĩ dân bản địa Triều Tiên dốc hết toàn lực hiệp trợ, sợ rằng mộ phần quân Nhật ở Bình Nhưỡng đã xanh cỏ, bọn họ vẫn còn trú binh dưới chân Hán Thành.

Tất cả mọi người đều cho rằng, quân Minh thắng lợi chẳng qua là vấn đề thời gian.

Cho đến khi thiên sứ truyền chỉ và tân nhậm Kinh Lược Liêu Đông Dương Hạo đến.

Dương Hạo mặt trắng râu đen, lấy Thiêm Đô Ngự Sử xuất nhậm Kinh Lược Liêu Đông, cảm giác chỉ cần giơ tay ra là lấy được thắng lợi, y lộ vẻ vô cùng ngênh ngang tự đắc. Sau khi nhận được thánh chỉ phi ngựa chạy tới dưới Bình Nhưỡng thành, người ngựa mệt mỏi nhưng vẫn lộ vẻ phần khởi bệnh hoạn, cực kỳ nôn nóng triệu tập tướng sĩ toàn quân dưới Mẩu Đơn phong tuyên thánh chỉ:

- Tần Lâm khoa trương lớn lối trước triệu kiến bình đài, tự xưng thág Năm bình Triều, trên thực tế lần lửa kéo dài ở Liêu Đông mãi không chịu xuất binh. Hành vi ngông cuồng bội nghịch, thật sự phụ ân nước ân vua, niệm tình từng có công lao với nước nên không bắt tội, lập tức bàn giao chức đốc sư về kinh báo cáo. Dương Hạo lấy hàm Thiêm Đô Ngự Sử đảm nhiệm Kinh Lược Liêu Đông, tướng sĩ Đại Minh tại Triều Tiên nhất luật dưới quyền y tiết chế, cần phải tận trung đền nợ nước, giết địch lập công, không được ham chơi lười biếng.

Trong lòng các tướng soái Thích Kế Quang, Lý Thành Lương, Ma Quý nhất thời thóa mạ vô số lần. Dù ai cũng biết quân Nhật đã sắp tới ngày tàn, chuyện bình định Triều Tiên chỉ trong sớm tối, nhưng thay thống soái vào đúng lúc này không phải là vắt chanh bỏ vỏ sao?! Dương Hạo này gấp gáp chạy tới Liêu Đông như vậy, bắt quả là muốn cướp công lao của Tần Lâm mà thôi.

Thích Kim tính tình nóng nảy, phảng phất thấy được cảnh tượng năm xưa tiến đánh Đồ Môn Hán thắng lợi sắp tới, Vạn Lịch đột nhiên phát thánh chỉ triệu hồi Thích Kế Quang, hồng anh trên đầu khôi đại soái rơi xuống, không nhịn gác tay lên chuỗi kiếm quát:

- Hết chim bẻ ná, đừng cá quăng nơm, bọn ta liệu sống liệu chết ở tiền phương, thật sự không đáng bao nhiêu tiền! Muốn bắt tội cần gì kiếm cớ, rõ ràng Tần đốc sư có công không tội!

Thích Kế Quang lại không quát ngăn diệt nê mình, trong lòng lão cũng như đang có lửa bùng bùng cháy. Ủy khuất cầu toàn, nhần nhục hành sự lại có kết cục như vậy, triều đình này còn có lương tâm sao? Nếu Tần đốc sư đi rồi, người kế tiếp sẽ đến phiên mình, chẳng lẽ công lao huấn luyện lính mới Kế Trấn, dùng binh đao bảo vệ xã tắc lại đổ sông đổ biển sao?

Lý Như Tùng, Ma Quý liếc mắt nhìn nhau, trong lòng lo âu nơm nớp.

Những tướng lãnh Liêu Đông Tổ Thừa Huấn, Đông Dường Chính cũng cảm thấy khó chịu trong lòng. Nếu không phải là triều đình chỉ huy mù quáng, Tổ Thừa Huấn đã không thất bại ở Bình Nhưỡng, lãng phí vô ích hơn hai ngàn tính mạng binh sĩ, hiện tại chuyện này lại xảy ra lần nữa.

Ngay cả Quốc vương Triều Tiên Lý Công cùng các đại thần của mình cũng lắc đầu thở dài, cảm thấy tiếc nuối cho Tần Lâm. Cố nhiên vị đốc sư này có lúc bắt chẹt làm tiền bọn họ, nhưng hẳn cũng đã thật sự đánh bại người Nhật Bản, quang phục Hán Thành, ánh rạng đông thắng lợi mới vừa lộ ra thì hình lại đổi vị Dương Kinh Lược này...

Dương Hạo thấy chúng tướng chậm chạp không quỳ xuống tiếp chỉ, sợ hết hồn, sắc mặt nhất thời trắng bệch, lui về phía sau nửa bước, ngoài mặt trong yếu cảm tức nhìn Tần Lâm:

- Tần Hạo gia, người, người muốn dẫn người kháng chỉ sao?

- Tướng ở bên ngoài có thể không nghe theo lệnh vua!

Thích Kim rống lên.

Toàn quân xông xáo một trận, vô số dũng sĩ nổi giận xung thiên.

Sắc mặt của Dương Hạo càng tái hơn.

Tần Lâm cười khổ lắc đầu một cái, quỳ sụp xuống đất nhận thánh chỉ:

- Vi thần khấu tạ thánh ân, xin Dương Kinh Lược yên tâm, bản hầu sẽ lập tức bàn giao. Xin ngài đối xử tử tế tướng sĩ dưới quyền, chớ nên nóng nảy kiêu ngạo, sớm ngày chiếm lại ba đô tám đạo Triều Tiên!

Ánh mắt quân thần Triều Tiên Lý Công, Lý Sơn Hải, Liễu Thành Long có vẻ chua xót, bọn họ đã từng oán trách Tần Lâm, nhưng khi vị Tần đốc sư này thật sự sắp rời khỏi, lại chợt phát hiện mình không nỡ rời xa hẳn.

Tần Lâm quét mắt nhìn qua mặt các vị tướng soái phủ đầy bụi đất, lại nhìn sang đám binh sĩ quân Minh dùng can qua bảo vệ xã tắc, rưng rưng ngăn lệ nói với Dương Hạo:

- Những tướng sĩ dưới quyền bản hầu này đều là những người đổ mồ hôi và máu vì nước, thô lỗ không hiểu lễ tiết, nếu có gì sơ suất, mong rằng Kinh Lược nể mặt bản hầu mà gánh vác giúp cho.

- Tự nhiên bản quan hiểu được.

Dương Hạo có chút chán ghét không kiên nhẫn.

Thích Kế Quang mắt hồ rưng rưng, Thích Kim gần như nghiêng nát răng trong miệng. Chúng tướng quan chỉ cảm thấy trong lòng như bị tảng đá lớn đè nặng, gần như ngạt thở. Hán tử cứng rắn từ trước tới nay không hề đổ lệ, lúc này lại thấy khóe mắt mình ướt ướt.

Sáu quân ẩm đậm, cờ xí rũ thấp.

Tần Lâm sải bước đi xuống đài tướng, dẫn theo cấm y thân vệ chỉnh trang chờ lệnh, lại giục ngựa tiến lên phía trước, vòng tay thi lễ trước tướng sĩ toàn quân:

- Xin các vị bảo trọng, bảo trọng! Tần mỗ phải đi rồi!

Trong mắt tướng sĩ toàn quân lưu giữ hình ảnh ủ rũ trước khi rời đi của Tần Lâm, có lẽ Nhạc Nguyên soái năm xưa nhận mười hai đạo kim bài Chu Tiên Trấn cũng là như vậy.

Không biết là người nào, lệ nóng cổ nén rốt cục lăn xuống.

Át Mật đài, Dương Hạo chim cưu chiếm ổ chim thước dương dương đắc ý, an bài quân lược:

- Giặc Nhật trong Bình Nhưỡng thành đang kinh hồn táng đởm, chính là thời cơ tốt để chúng ta toàn lực công chiếm. Ngày mai toàn quân cường công Bình Nhưỡng, cần phải chiếm thành diệt địch!

Chúng tướng kinh hãi, một mảnh thanh âm phản đối vang lên, quân Nhật bị đoạn tuyệt đường lui, hiện tại dễ dàng bao vây bọn họ cho đến chết. Quân Minh đã đứng vào thế bất bại, vì sao phải đi tấn công thành, tiêu hao sinh lực của mình, tạo cơ hội cho quân Nhật phá vòng vây như vậy?

Dương Hạo vung ống tay áo lên, giơ tay chỉ quát:

- Hừ, chẳng lẽ các ngươi còn muốn kéo dài thời gian, chờ Tần Lâm phục chức hay sao? Hẳn bỏ nhiều tiền ra kết giao với các ngươi, bản Kinh Lược thừa biết chuyện này, bây giờ ai dám không theo quân lệnh, chớ trách Thượng phương bảo kiếm của bản Kinh Lược vô tình!

Tần Lâm dễ dàng đánh chiếm lấy Hán Thành, tạo thành cục diện cực kỳ có lợi hôm nay, Dương Hạo cần gấp một trận đại thắng để chứng minh mình, không tiếc tiêu hao máu tươi và sinh mạng tướng sĩ.

Ngày thứ hai, quân Nhật trong Bình Nhưỡng thành thấy quân Minh bắt ngờ phát khởi công thành chiến, các tướng lãnh Tiểu Tây Hành Trường, Gia Đăng Thanh Chính, Tiểu Tảo Xuyên Long Cảnh thấy đều cười nghiêng ngả, ăn mừng mình chạy thoát lần này. Vốn quân Minh không cần làm gì cả vẫn có thể vây bọn họ tới chết trong thành, nhưng hiển nhiên bây giờ bọn họ có cơ hội chạy thoát.

Dương Hạo ép buộc toàn quân công thành, quân Minh cường công liên tục ba ngày, hy sinh vô số, ngay cả kỵ binh cũng bị Dương Hạo nóng lòng cầu thành bức bách đi công thành.

Trong lúc người ngựa mệt mỏi, quân Nhật dốc hết toàn lực phá vòng vây theo hướng Nam. Quân Minh truy kích một khoảng không còn đủ sức đuổi theo nữa, chỉ đánh tan được một ít quân Nhật đoạn hậu.

Dương Hạo lại dương dương đắc ý vào Bình Nhưỡng, đồng thời gửi tin thắng trận về nước: Tần Lâm lo là chức trách, dừng binh dưới thành không biết tiến thủ, Kinh Lược Liêu Đông Dương Hạo vừa đến lập tức cho sáu quân toàn lực cường công. Đánh tới nổi máu chảy thành sông thây chất thành núi, trong ba ngày đánh bại chín vạn quân Nhật, công chiếm Bắc đô Bình Nhưỡng Triều Tiên.

Đặng Tử Long, Lưu Đĩnh Trú đóng ở vương kinh Hán Thành Triều Tiên biết được tân nhậm Kinh Lược lại là Dương Hạo, cũng không nhịn được há miệng mắng to. Bọn họ từng cộng sự cùng Dương Hạo, biết rõ người này khí lượng hẹp hòi, chí lớn tài sơ, quả thật là Mã Tắc đương đại. Y đến Triều Tiên để làm Kinh Lược, sợ rằng mọi người cũng chịu xui xẻo lây.

Doãn Tân Thương phe phẩy chiết phiến, ngược lại tỏ ra khí định thần nhàn:

- Hai vị tướng quân Lưu Đặng, theo lý thuyết Hầu gia nhà ta bị triệt chức đốc sư, văn sinh cần gì phải mang theo binh mã Doanh Châu ở chỗ này phụng bồi Dương Kinh Lược, tại sao không giương buồm đi xa? Nhưng hai vị tướng quân tận trung vì nước ở chỗ này, binh mã Doanh Châu không thể rời khỏi chỗ này, nên văn sinh mới bồi hai vị thủ Hán Thành, đợi Tần Hầu gia trở về thôi.

- Đa tạ cao nghĩa Tần Hầu gia, Doãn tiên sinh!

Đặng Tử Long, Lưu Đĩnh mừng rỡ, trong lòng hơi kinh ngạc, Tần đốc sư còn có thể trở lại sao?

Doãn Tân Thương phe phẩy quạt, trên mặt lộ ra nụ cười thần bí khó lường: không chỉ có thể trở về, hơn nữa đến lúc đó...

- Con bà nó!

Trong bộ chỉ huy quân Nhật trên Phong Nguyệt lâu Bình Nhưỡng thành, bị Dương Hạo dương dương đắc ý lấy tư thái người thắng vào trú, sau khi nghe Kinh Lược Đại nhân an bài kế hoạch tác chiến kế tiếp, ba vị tướng soái Thích Kế Quang, Lý Như Tùng, Ma Quý đồng thời mắng to trong lòng.

1137. Chương 1137: Chỉ Huy Mù Quáng

Quả nhiên Dương Kinh Lược là bất thế kỳ tài, y đề xuất thừa dịp quân Nhật đại bại chạy trốn, sau khi quân Minh công chiếm Bình Nhưỡng sĩ khí dâng cao lập tức chia đường tiến binh, không cho quân Nhật cơ hội nghỉ thở, mau chóng tiêu diệt tàn quân của địch giải phóng ba đô tám đạo.

Bọn Thích Kế Quang hiểu rất rõ ràng, quả thật quân Nhật mỗi một không chịu nổi, nhưng quân Minh liên tục cường công Bình Nhưỡng thành, chẳng lẽ cũng không mỗi một sao?

Hướng chỉ tuy quân Nhật bại nhưng vẫn còn tám vạn quân chủ lực, nhiều gấp đôi quân Minh. Nếu quân Minh tập trung binh lực, bầy vào ưu thế sức chiến đấu tự nhiên có thể thắng chắc, nhưng nếu chia ra làm nhiều đường, ắt sẽ có nguy cơ bị quân Nhật bầy vào ưu thế binh lực tiêu diệt từng đường một.

Thích Kế Quang không thể làm gì, chỉ đành phải lấy thân phận quan Tổng Binh bình Oa bước ra khỏi hàng, dùng lời lẽ ôn tồn khuyên nhủ:

- Khái bẩm Kinh Lược, tuy chiến lực quân ta mạnh nhưng về nhân số lại kém hơn quân Nhật, nên tập hợp binh một chỗ, nếu như phân binh nhiều đường ắt sẽ dẫn tới thất bại, mong rằng Kinh Lược nghĩ lại.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích cũng không nhịn được nữa, trong mắt chợt lóe tinh quang, thử dò xét nói:

- Dương Kinh Lược, mặt tướng cho là quân ta ít, thích hợp tụ mà không thích hợp tán. Nếu thật sự phân binh nhiều đường, lúc ấy quân Nhật không cần biết chúng ta có mấy đường, chúng chỉ đi một đường duy nhất, tập trung binh lực đánh bại từng đường của ta.

Tư tưởng tác chiến phân binh nhiều đường và tập trung binh lực đã giao phong trước ở Bình Nhưỡng Phong Nguyệt lâu. Nếu như lịch sử tiếp tục phát triển dựa theo quỹ tích vốn có, hai mươi bảy năm sau trong cuộc chiến Tát Nhĩ Hử, Dương Hạo vinh thăng lên Binh bộ Tả Thị Lang Kinh Lược Liêu Đông, lấy hơn mười vạn đại quân chia làm bốn đường đánh thẳng vào sào huyệt Hậu Kim ở Hách Đồ A Lạp, lại bị Nỗ Nhĩ Cáp Xích tập trung sử dụng hơn sáu vạn binh lực tám kỳ, lần lượt đánh tan các lộ quân Minh.

Chiến dịch máu chốt quyết định vận nước thậm chí là văn minh thịnh suy tồn vong, rốt cục đã bị Dương Hạo làm hỏng bét như vậy đó.

Hiện tại Dương Hạo và Nỗ Nhĩ Cáp Xích giao phong, nhưng là tại Phong Nguyệt Triều Tiên Bình Nhưỡng lâu, một người là Kinh Lược Liêu Đông bình Oa ngự khẩu, người kia là Kiến Châu tướng quân tự thỉnh trợ chiến.

Dương Hạo nổi giận trong lòng, Thích Kế Quang là quan Tổng Binh, dù sao cũng phải nể mặt lão một chút, Nỗ Nhĩ Cáp Xích chỉ là Thát quan cũng dám gây sự ồn ào, y dùng dùng nổi giận, gằn giọng nói:

- Hừ, người chỉ là Thát quan làm sao hiểu được tinh yếu trong binh pháp, lại dám lớn lối mà không biết thẹn trước mặt bản Kinh Lược, há đâu có lý như vậy?! Nếu không nể tình người xin trợ chiến, còn có lòng trung thành đền đáp triều đình, đã phạt loạn côn người rồi!

Nỗ Nhĩ Cáp Xích vô cùng uất ức, thâm nhủ trong lòng ta cũng thường xem Tam Quốc Diễn Nghĩa, thuộc lòng như cháo những kế sách trong đó, người dám nói ta không hiểu binh pháp ư?

Dương Hạo giết gà dọa khỉ, thấy các tướng quân không còn dám dị nghị gì nữa, đắc ý vuốt râu cười nói:

- Thánh thiên tử trong triều đang chờ chúng ta truyền tin thắng trận về, nếu các người có lòng trung thành, vì sao không chịu sớm lập công? Kéo dài thời gian như vậy làm sao báo đáp ân vua sâu nặng? Hiện tại quân Nhật đã kinh hồn khiếp vía, hôm sau các tướng chia đường tiến quân, để sớm báo tin thắng trận về triều.

Kẻ ngu cũng biết Dương Hạo nôn nóng cầu thắng như vậy chính là vì nóng lòng muốn vượt qua oai phong của tiền nhiệm độc sư Tần Lâm. Chỉ có gạt hái được thắng lợi huy hoàng hơn nữa, mới có thể tránh khỏi người khác nói rằng y đoạt công lao của Tần Lâm.

Làm Thống soái một quân, lấy đây là tư tưởng chỉ đạo tác chiến, hiển nhiên đã phạm vào sai lầm lớn.

Nhưng chức vị tướng soái không có chút biện pháp nào, Dương Kinh Lược chụp mũ các tội danh ‘kéo dài thời gian không muốn đánh’, ‘bất trung với đất nước’, ‘ham chơi lưỡi biếng’... vào đầu bọn họ, mọi người không có cách nào, chỉ có thể phục tùng theo sự chỉ huy mù quáng của y.

Chỉ xem người nào xui xẻo, sẽ trở thành vật hy sinh đầu tiên của ý nghĩ sai lầm này.

Không thể không nói, thiết kỵ Liêu Đông thật sự xui xẻo, kẻ trúng thương chính là Lý Như Tùng.

Lý Như Tùng phụng mệnh dẫn dắt quân hướng nhanh chóng chạy về phía Hán Thành đã rơi vào tay quân Minh, dọc đường đánh tan không ít quân Nhật, y lại không biết quân Nhật đã bố trí xếp đặt bẫy rập chờ mình.

Tra Đại Thụ đảm nhiệm tiên phong lấy năm trăm thiết kỵ đánh tan một nhóm quân Nhật nhỏ ở Bích Đề quán, Lý Như Tùng dẫn dắt ba ngàn thiết kỵ bản bộ theo sát phía sau, kết quả rơi vào vòng vây trùng điệp của quân Nhật.

Tiểu Tây Hành Trường, Hắc Điền Trường Chính, Mao Lợi Nguyên Khang dẫn dắt hơn ba vạn quân Nhật, lấy binh lực gấp mười lần vây công Lý Như Tùng.

Lý Như Tùng ra sức chiến đấu, chém hơn mười viên Đại tướng nổi danh quân Nhật trận tiền, sát thương tám ngàn quân Nhật, bản thân cũng trả giá bằng thương vong nặng nề. Từ Du Kích Tướng quân trở xuống, thiết kỵ Liêu Đông tử trận hơn hai ngàn năm trăm người, nếu không phải là phó tướng Dương Nguyên Hòa pháo doanh kịp thời chạy tới, bản thân Lý Như Tùng cũng có thể đã tử trận sa trường.

Từ đó trở đi các quân chỉ đi tuần không tiến lên, lá mặt lá trái đối với mệnh lệnh của Dương Hạo, tình huống chiến trường càng ngày càng tệ hại. Tướng sĩ quân Minh nghiêng rằng oán hận vị Kinh Lược này, đồng thời hoài niệm Tần đốc sự: không sợ đối thủ giỏi như thần, chỉ sợ đồng bạn ngu như heo, huống chi heo như Dương Hạo không phải là đội viên mà là đội trưởng!

Mà Phong Thần Tú Cát ở Danh Hộ ốc, thậm chí là tướng lãnh các quân đoàn quân Nhật xâm lược Triều Tiên thấy đều vui mừng hơn hở. Thống soái quân Minh từ Tần Lâm đánh đâu thắng đó đổi thành Dương Hạo đánh đâu bại đó, tất cả quân Nhật đều phải cảm tạ Thiên Chiếu đại thần thật sự quá chiếu cố Nhật Bản. Nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ chuyện chinh phục bốn trăm châu Đường quốc cũng không phải là không có hy vọng.

Thật sự là làm cho người thân đau lòng, kẻ thù khoái chí.

Trong đại doanh, Nỗ Nhĩ Cáp Xích ngồi ở doanh trưởng mình, đắm tâm phúc Phí Anh Đông, Hà Hợp Lý... vậy quanh, ai nấy cười khẩy liên hồi.

- Thấy Tần đốc sự, Thích Hổ soái inh như vậy, ta đã cho rằng nhân vật thiên triều ai ai cũng như thần tiên, thì ra cũng có kẻ như Dương Hạo vậy, còn có thể nhận chức Kinh Lược!

Ngạch Diệc Đô cười ha hả, hoàn toàn không xem Dương Hạo ra gì.

An Phí Dương Cổ cũng nói:

- Ta cũng nghe binh tướng triều Minh nói, thật ra trong triều bọn họ người như Tần đốc sự không có mấy, ngược lại người như Dương Kinh Lược đâu đâu cũng có, ha ha ha...

Nỗ Nhĩ Cáp Xích lộ vẻ ngạo nghễ:

- Nếu đại thần triều Minh toàn là Tần đốc sự, vậy từ nay về sau chúng ta sẽ xưng thần nạp cống không dám có chút dị tâm. Nhưng nếu loại phế vật như Dương Hạo này tràn ngập triều đình, cho dù là triều Minh có trăm vạn đại quân, chúng ta muốn lấy giang sơn Trung Nguyên phồn hoa của bọn họ cũng không có gì là khó.

1138. Chương 1138: Bước Đường Cùng

Ngay đêm đó, yêu quang Tham Lang tinh đại thịnh, ánh sao bức Tử Vi viên...

Dưới ánh trăng sáng ngời, Bạch Sương Hoa vận áo trắng như tuyết đang ngồi tựa vào vai Tần Lâm, con người thâm thúy của nàng nhìn bầu trời đêm, lộ vẻ lo lắng: thiên tượng biến hóa như vậy cũng không phải là vì một người, chính là khí số quốc gia biến thiên.

Tần Lâm cũng trợn tròn mắt nhìn bầu trời, lại không nhìn ra manh mối gì.

Trên đường hẩn về kinh nhận được tin tức, Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân sách lập Hoàng thứ tử Chu Thường Tuân là Thái tử!

Cựu đảng thanh lưu không ngăn trở, chỉ là dâng mấy đạo tấu chương vô thưởng vô phạt, tỏ rõ thái độ duy trì đạo nghĩa cương thường của bọn họ.

Tại sao Dương Hạo đột nhiên thay thế Tần Lâm, cũng đã có giải thích hợp lý nhất: thanh lưu cựu đảng đã tạm thời bỏ qua tranh quốc bản dốc hết toàn lực khai hỏa đối phó Tần đảng. Mà sau khi Vạn Lịch và cựu đảng đạt thành thỏa hiệp, đại cục Triều Tiên đã định, cũng sẽ không cần thiết tiếp tục dùng Tần Lâm nữa!

Đây gọi là hết chim bẻ ná, đặt cá quăng nơm!

Chỉ bất quá, Tần Lâm sẽ cam nguyện làm tay sai ứng khuyến cho Vạn Lịch sao?!

Câu trả lời hiển nhiên là phủ định!

Đôi mắt nhìn lên trời cao, ánh mắt sắc bén dường như xuyên qua hạn chế của không gian và thời gian, thấy được rất nhiều chuyện: nông dân không sống nổi đứng lên dựng cờ khởi nghĩa, sóng người đánh thẳng vào

nha môn, nha môn ngày xưa cao cao tại thượng, trong dòng thác người giống như con thuyền nhỏ sắp sửa chìm mất.

Kẻ man rợ giữ tóc đuôi sam điên cuồng tru diệt văn minh, chiếm cứ đất đai phì nhiêu màu mỡ, biến chủ nhân của nó trở thành đầy tớ, cưỡng bách bọn họ sửa đổi đầu tóc và cách ăn mặc, dùng chữ viết ngoại lai tàn phá tư tưởng của bọn họ, vọng đồ đời đời làm chủ nhân của mảnh đất này.

Lão tiên sinh áo mao cao sang nghiêm trang đạo mạo muốn nhảy xuống nước tự vận bảo toàn danh tiết, nhưng lại sợ nước quá lạnh, bò dậy đầu hàng dị tộc làm cao quan.

Tướng quân áo giáp tinh khôi, vốn nên dùng binh đao bảo vệ xã tắc lại đầu dựa vào dị tộc, cam tâm tình nguyện làm dao đồ tể tàn sát đồng bào.

Chẳng lẽ những chuyện này sẽ xảy ra sao?

Không!

Tần Lâm siết chặt tay mình.

- Tướng bên ngoài có thể không nghe lệnh vua, vì sao người lại tiếp nhận thánh chỉ về triều?

Bạch Sương Hoa nghiêng đầu nhìn Tần Lâm, giọng trong trẻo chất vấn:

- Chẳng lẽ người quên Mạnh Tử từng nói qua, dân quý nhất, xã tắc thứ hai, vua xếp cuối hay sao?

Ở Nhai Sơn, chiến trường cổ Mông Nguyên diệt Tống, Tần Lâm dẫn dắt hạm đội đánh bại người Tây Ban Nha, nơi này tượng trưng cho văn minh trầm luân, lại lần nữa vực dậy khí số quốc gia ngày càng suy đồi.

Cũng ở Nhai Sơn, Tần Lâm lấy dân quý nhất, xã tắc thứ hai, vua xếp cuối, thuyết phục Bạch Sương Hoa một lòng hy vọng lật đổ triều Minh, xây dựng lại chính quyền Long Phượng.

Bây giờ Bạch Sương Hoa lấy mâu của hần đâm vào thuẫn hần, đặt ra câu hỏi như vậy, con người thâm thúy của nàng nhìn thẳng vào mắt Tần Lâm.

Tần Lâm đáp không chậm trễ chút nào:

- Ta chiêu Ngũ Phong hải thương, bình Mạc Bắc Nam Cương, mỗi chuyện như vậy có thể vì dân chúng, vì xã tắc, vì mình, nhưng tuyệt đối không trung thành ngu ngốc với Chu Dực Quân. Thiên hạ chỉ thuộc về người có đức, kẻ thất đức chỉ có thể làm giặc mà thôi, ai ai cũng có thể giết!

Lời này đồng dạng như vàng rơi trên đá, nhất là không tị hiềm tục danh Vạn Lịch chút nào, đã biểu lộ rất rõ ràng tư tưởng của Tần Lâm.

Trong mắt Bạch Sương Hoa tinh quang lấp lóe, đây mới là anh hùng hào kiệt, phu quân của nàng! Khuất thân hành sự, ủy khúc cầu toàn, bỏ hết đại sự nam nhi không làm chỉ vì tìm kiếm danh hão trung thân, đây mới thật sự là chuyện nực cười.

Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực và nhiều thân tín hơn từ trong bụi cỏ đi ra, nghe được lời của Tần Lâm gần như phản nghịch mới vừa rồi, sắc mặt ai nấy không hề lộ vẻ khấn trương mà là như trút được gánh nặng.

Bọn họ đã sớm chờ ở chỗ này, nhờ Bạch Sương Hoa ra mặt thăm dò tâm ý Tần Lâm, hiện tại rốt cục đã có được câu trả lời rõ ràng.

- Cần gì như vậy?

Tần Lâm cười nhạt.

Lục Viễn Chí bị mọi người đẩy ra, tên mập gãi gãi đầu cười bồi:

- Tần ca rơi lệ từ biệt tướng sĩ toàn quân ở dưới Mẩu Đơn phong Bình Nhưỡng thành, chắc chắn, quả thật là Nhạc Nguyên soái tái thế, Vu Các Bộ phục sinh, cho nên mọi người mới nẩy ra ý nghĩ...

Tần Lâm toét miệng cười, lộ ra tám cái răng trắng.

Tử Cẩm thành, Dưỡng Tâm điện.

Tâm trạng Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân rất tốt, uống một hớp canh mát mẻ giải nhiệt vào, thỉnh thoảng mắt liếc nhìn xấp tấu chương. Những từ ngữ chói tai gai mắt ngày xưa giờ đã không còn xuất hiện, tiếng ca công tụng đức bên tai không dứt, nói toàn là thu phục Bình Nhưỡng, dương uy nước ta đều nhờ uy linh liệt tổ liệt tông che chở, thánh thiên tử tại vị, cho nên đánh đâu thắng đó.

Hiển nhiên đây là bởi vì đạt thành thỏa hiệp trong chính trị với thanh lưu cự đảng, Vạn Lịch cũng biết tương lai những người này sẽ còn gây sự dài dài, nhưng ít ra bây giờ có thể tạm dừng, hướng chỉ y cũng đã giành được thắng lợi trong tranh quốc bản.

Vốn tranh quốc bản tuyệt đối sẽ không có kết quả nhanh như vậy, trong lịch sử thực tế, ước chừng tranh luận mất mười lăm năm mới sách lập Hoàng Trưởng tử Chu Thường Lạc là Thái tử. Nếu như đến lúc Phúc Vương Chu Thường Thuận rời đi kinh sư, hoàn toàn tuyên cáo tranh vị thất bại, lại qua mười ba năm nữa. Trong suốt hai mươi tám năm trong cung ngoài cung, trong triều ngoài triều đều tranh chấp không nghỉ vậy quanh chuyện này, ngược lại những chuyện thật sự quan trọng, quốc gia đại sự lại không được ai ngó ngang tới.

Bất quá bởi vì Tần Lâm, tranh quốc bản đã kết thúc sớm hơn nhiều.

Tần Lâm lợi dụng tranh quốc bản trì hoãn thời gian, dời đi tiêu điểm trong ngoài triều, làm mưa làm gió trong triều lấy được đầy đủ ích lợi chính trị, nhưng người khác cũng không phải kẻ ngốc. Nhất là Cố Hiến Thành là đầu não cự đảng thanh lưu, bén nhạy ý thức được nếu như tiếp tục giằng co cùng Vạn Lịch trong tranh quốc bản nữa, chỉ sẽ đưa đến những đại thần nguyên Giang Lăng đảng Vương Quốc Quang, Tăng Tĩnh Ngô, Thích Kế Quang, Phan Quý Tuần... kiện tướng Tần đảng tiếp tục phát triển, từ đó vùi lấp cự đảng thanh lưu vào tình cảnh càng thêm bất lợi.

Phàm là đảng tranh ở các triều đại, trong mắt mọi người duy có quyền vị mà thôi, hướng chỉ trong mắt thanh lưu từ trước đến giờ là 'không phải đồng đảng tức là địch'. Vì đối phó Tần đảng, bọn họ có thể làm bất cứ chuyện gì, không ngờ đã tiếp nhận đề nghị của Cố Hiến Thành, hoàn toàn bỏ qua ủng hộ cái gọi là lễ nghĩa cương thường, đạt thành hòa nghị với Vạn Lịch, Trịnh Quý Phi, cam chịu sách lập Hoàng thứ tử Chu Thường Thuận là Thái tử, chỉ cản trở ngoài mặt mang tính tượng trưng.

Tâm trạng Vạn Lịch có thể không tốt sao, rốt cục thanh lưu cự đảng ngang ngược bất tuân đã không còn tranh cãi nữa, Trịnh Trinh hài lòng, con thứ Chu Thường Thuận mà y thương yêu trở thành Thái tử, y đã cảm thấy vui như mở cờ trong bụng.

Bên Triều Tiên cũng truyền tin thắng trận liên hồi, Tần Lâm kéo dài hơn mười ngày dưới Bình Nhưỡng thành thủy chung không dám công thành, Kinh Lược Dương Hạo vừa đến lập tức công chiếm Bình Nhưỡng, đánh tan quân địch nhiều gấp đôi, sau đó lại chia quân nhiều đường mà tiến, sắp chiếm luôn tám đạo Triều Tiên, thật sự là vui càng thêm vui.

- Tên Dương Hạo này thật đúng là kỳ tài khoáng thế!

Vạn Lịch hết sức hài lòng, luận công cho Dương Hạo từ Thiêm Đô Ngự Sử tấn thăng làm Phó Đô Ngự Sử.

Vốn y còn tưởng rằng chỉ có Tần Lâm nhiều lần đốc sư dùng binh lão luyện, thật ra là nhờ uy linh liệt tổ liệt tông Đại Minh cùng thánh thiên tử anh minh thần võ, tên Tần Lâm này chỉ đơn thuần là tham công ích kỷ. Nhìn Dương Hạo kia, e rằng dùng binh còn lợi hại hơn Tần Lâm người gấp mười lần!

Vạn Lịch lại phát một đạo thánh chỉ, ngự tứ một tòa Hưu phủ ở Nam Kinh cho hắn, để cho Tần Lâm không cần vào kinh báo cáo mà đi thẳng tới Nam Kinh Hưu phủ.

Nghĩ đến năm xưa Tần Lâm ngăn voi cứu giá, còn có công lao Nam chinh Bắc chiến, trong lòng y còn có hơi áy náy. Bất quá nhìn tấu chương mà thanh lưu cự đảng đạ hặc Tần Lâm, Vạn Lịch lại cảm thấy mình vô cùng khoan hồng đại lượng.

Về phần chư vị lão thần Giang Lăng đảng cùng với bọn Thích Kế Quang dần dần bị lạnh nhạt phải rút lui. Dương Hạo đã nhắc tới trong tấu chương Thích Kế Quang ý mình công cao, trong mắt không có triều đình, mỗi lần nhắc tới cổ Giang Lăng tướng công luôn miệng nói lão đối xử với mình rất tốt... Loại khốn kiếp không biết tốt xấu này, nên cho lão cút đi khuất mắt càng sớm càng tốt.

Mấy nhà vui mừng mấy nhà buồn, Đường Tâm diện Vạn Lịch vui mừng vô kể, Ninh Tú cung Trịnh Trinh cười tíu tít, Khôn Ninh cung Vương Hoàng hậu ủ rũ thâm trầm.

Vốn Trịnh Trinh đã phong đến Hoàng Quý Phi, chỉ còn cách ngôi vị Hoàng hậu một bước mà thôi, mà Vương Hoàng hậu hết sức nâng đỡ Hoàng Trưởng tử Chu Thường Lạc do Vương Cung Phi sinh tranh đoạt tranh quốc bản thất bại. Hoàng thứ tử Chu Thường Tuân do Trịnh Trinh sinh được sách lập là Thái tử, cũng có nghĩa là ngôi vị chính cung của Vương Hoàng hậu đã tràn ngập nguy cơ.

Trên thực tế dù là kẻ gốc cũng có thể nhìn ra, chuyện cuối cùng kế tiếp mà Trịnh Trinh phải làm chính là đẩy Vương Hoàng hậu vào lãnh cung, mình thế ngôi Hoàng hậu.

Bên Ninh Tú cung đã truyền ra phong thanh: từ trước tới nay mẫu bằng tử quý, Chu Thường Tuân đã được sách lập Thái tử, Vương Hoàng hậu lại không có con, nếu thức thời hẳn nên tự động thoái vị, tránh bị đuổi cổ, mất hết thể diện.

Cục diện bất ổn như thế, Khôn Ninh cung như đang trải qua mưa sầu gió thảm, hết thấy cung nữ thái giám tâm phúc của Vương Hoàng hậu đều nơm nớp lo sợ cả ngày, những kẻ tâm tư linh hoạt bèn chạy khắp nơi tìm đường thoát. Không cần mơ tưởng tới những vị trí nóng bỏng tay bên cạnh Trịnh nương nương, tới thiếu chỉ cần đổi sang cung thất khác cũng sẽ tránh khỏi xui xẻo lây với chủ nhân hiện tại của mình.

Chỉ khổ cho những cung nữ thiếp thân không thể không bồi bên cạnh Vương Hoàng hậu, thật sự nơm nớp lo sợ. Vị chủ nhân này của bọn họ giả bộ hiền thực trước mặt Vạn Lịch và Lý Thái hậu, thật ra trong lòng chứa đầy tà hỏa. Chỉ cần nô tỳ hầu hạ có chút sai lầm liền bị nàng mượn cớ nghiêm trị, những năm qua cung nữ thái giám chết vì roi đòn đã có tới mấy chục người. Gần đây nương nương nóng nảy quá mức, không có chuyện gì cũng dừng tiến tới lấy lòng, làm không khéo không vô trúng mộng ngựa mà vô trúng đùi ngựa, đưa tới họa sát thân.

Cho nên khi Vương Thượng Cung bên cạnh Hoàng hậu dẫn một cung nữ mặt đỏ vàng khè đi vào cung thất, cung nữ thái giám trong ngoài cung bèn thềm thở dài một hơi: rất cuộc là nha hoàn bồi gả Vương Hoàng hậu mang tới từ nhà mẹ, lúc này cũng chỉ có nàng còn trung thành cảnh cảnh ở lại như vậy.

Vương Hoàng hậu đang ngồi trên giường gỗ đồ khắc hoa long phượng buồn bực trong lòng. Những năm qua nàng trở nên gầy hơn, xương gò má nhô lên cao, nếp nhăn bên cánh mũi tới miệng cũng hẳn sâu hơn trước, hoàn toàn trở thành một oán phụ thâm cung.

Nhìn thấy Vương Thượng Cung đi vào, Vương Hoàng hậu bèn gọi nhũ danh nàng, liếc mắt nhìn nhìn:

- Kim Xuyên, người chạy đi đâu vậy? Hừ, thấy chỗ bản cung không ổn nên muốn tìm nơi khác phải không? Các người, các người không có ai tốt lành cả...

Nói càng về sau, Vương Hoàng hậu càng nghiêng răng nghiêng lợi, ngực phập phồng kịch liệt, giơ tay chỉ từng cung nữ đang đứng cúi thấp đầu.

Đám cung nữ thấy đều run sợ trong lòng, nương nương làm như vậy rõ ràng cho thấy đang lấy Vương Thượng Cung làm bia phát tiết. Người khác có thể tìm đường khác tránh né, duy chỉ có nàng là nha hoàn từ nhà mẹ bồi gả mang tới tuyệt đối không thể nào tránh được.

- Đi, đi, tất cả đi ra ngoài hết, trong lòng nương nương không thoải mái, các người tập trung ở đây để làm gì?

Vương Thượng Cung nháy mắt với bọn họ, đuổi hết tất cả ra ngoài, sau đó mới quỳ sụp xuống:

- Nương nương bớt giận...

Cung nữ mặt vàng do Vương Thượng Cung dẫn đến vẫn còn đứng nguyên chỗ cũ không nhúc nhích.

Vương Hoàng hậu muốn phát tiết đang buồn vì không tìm được mục tiêu, lần này phát tiết hết lên người cung nữ:

- Người là ai, vì sao thấy bản cung không quỳ? Kim Xuyên, người hãy dạy quy củ cho ả thật tốt, đánh bốn mươi roi trước!

Kỳ quái thật, hôm nay cung nữ này không có quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, hoặc là khóc rống lên giống đồng bạn bị đánh tàn nhẫn, mà chỉ khẽ cười một cái, ung dung điếm tĩnh đi tới trước bàn trang điểm, dùng nước trong trong chậu đồng rửa mặt.

- Người, người dám sử dụng vật ngự dụng, người đầu, lôi ra đánh chết... Ặc...

Vương Hoàng hậu nói tới chỗ này, chợt kinh ngạc tròn hai mắt:

- Tần phu nhân???

Sau khi tẩy đi lớp thuốc nhuộm và vàng và phấn hóa trang, lộ ra dung nhan xinh đẹp như tiên. Người tới không ai xa lạ, chính là thiên kim tướng phủ ngày xưa, Tam phu nhân Tần phủ Trương Tử Huyền bây giờ!

Đời Minh mệnh phụ hàng năm vào cung triều hạ vào ngày mùng Một Tết, từ trước đến giờ là ba vị phu nhân Tần phủ cùng đi, cho nên Vương Hoàng hậu nhận ra được Trương Tử Huyền.

Thiên kim tướng phủ mỉm cười lộ ra vẻ thần bí khó hiểu.

- Người, người tới đây làm gì, các người làm hại bản cung còn chưa đủ thảm ư?

Vương Hoàng hậu ngoài mặt yếu đuối, cảm thấy chột dạ hơn bất cứ lúc nào, chỉ sợ Trương Tử Huyền tới báo tin tức mà nàng sợ nghe nhất, tiếp theo vừa hãi vừa sợ nhìn Vương Thượng Cung:

- Kim Xuyên, người, người cũng theo chân bọn họ hại bản cung ư?!

Vương Thượng Cung dập đầu thật mạnh nói:

- Nương nương, tỳ tử chữa bệnh ở Cận Đại nữ y quán, nghe được Tần phu nhân nói một ít lời, chuyện quan hệ tới bí mật trong cung, cho nên không thể không dẫn đến giải thích với nương nương.

Vương Hoàng hậu không hiểu vì sao, chỉ có thể ngơ ngác nhìn Trương Tử Huyền.

Thiên kim tướng phủ khẽ mỉm cười, lấy từ trong ngực một cuộn giấy mở ra, không nhanh không chậm đọc:

- Hoàng hậu Hỉ, xuất thân ti tiện, leo lên ngôi cao, không ngờ rằng trong lòng căm phẫn. Đã không có đức độ của hậu phi, lại thêm thói quen tật đố hung tàn của Lữ Hoắc, không thể dạy dỗ Hoàng tử, sinh ra dị tâm, há có thể thừa thiên mệnh mà phụng tổ tông, lãnh tụ lục cung làm mẫu nghi thiên hạ?!

1139. Chương 1139: Lấy Máu Nghiệm Thân

Sắc mặt Vương Hoàng hậu tái nhợt như tờ giấy, cắn chặt đôi môi mỏng không có chút máu, cả người không tự chủ được run rẩy. Khuê danh nàng là Vương Hỉ Thư, thiên văn tự này không phải là gì khác, chính là thánh chỉ tuyên bố phế hậu mà nàng sợ nhất! Trương Tử Huyền còn chưa đọc hết, sau đó nhất định là câu ‘Thu ấn Hoàng hậu, thoái vị trung cung, đầy vào lãnh cung’.

- Đứng, đứng đọc nữa!

Vương Hoàng hậu lấy hai tay bịt tai mình, sợ tới cực điểm. Tính tình Trịnh Trinh như thế nào, trong lòng mọi người đều biết rõ ràng, nếu như nàng mất đi vị trí Hoàng hậu mà bị đầy vào lãnh cung, sợ rằng còn sống mấy chục năm cũng không bằng chết.

Trương Tử Huyền ôn nhu nói:

- Nương nương, đây là bản lưu thánh chỉ bệ hạ lệnh cho Hữu Đô Ngự Sử Cảnh Định Hướng viết, bất quá còn chưa có minh chỉ ban hành, tối nay ngài còn có thể tiếp tục ngủ ở Khôn Ninh cung.

Tim Vương Hoàng hậu lập tức co thắt lại, tinh thần nàng đã hoàn toàn sụp đổ:

- Không, không, van người đừng nói nữa...

Vương Thượng Cung cũng rơi lệ đầy mặt, lại dập đầu thật mạnh:

- Nương nương, hiện nay chỉ có Tần Hầu gia, Tần phu nhân có thể cứu chúng ta.

Đúng đúng, Vương Hoàng hậu như vừa vớ được cọng rơm cứu mạng, liều mạng xông về phía Trương Tử Huyền, không còn giữ gìn phong thái của Hoàng hậu nữa, lập tức quỳ xuống kéo kéo vạt áo đối phương van xin cầu khẩn:

- Xin Tần phu nhân đại phát từ bi tha ta một mạng, tương lai nhất định kết cở ngậm vành, làm trâu làm ngựa báo đáp ân điển...

Trong con người thâm thúy của thiên kim tướng phủ thoáng qua vẻ khoái chí. Hừ, lúc nàng phạt trượng cung nữ thái giám uy phong lẫm lẫm tới mức nào, bây giờ giả bộ đáng thương, kẻ nào thương hại nàng mới là bị mù mắt!

Bất quá ngoài mặt Trương Tử Huyền tất nhiên bất động thanh sắc, cười hì hì hai tay đỡ nàng dậy:

- Chuyện đã tới nước này cũng chỉ có thể báo cho nương nương biết một bí mật trong cung, có lẽ có thể nhờ vậy mà có một đường sinh cơ. Chỉ mong tương lai nương nương chớ quên chuyện hôm nay!

Vương Hoàng hậu đã bị ép đến bên bờ vực, không còn bất kỳ đường lui nào nữa, nàng chỉ trời chỉ đất mà thề, thậm chí muốn dâng hương tể cáo trời đất, kết làm tỷ muội với Trương Tử Huyền.

Trương Tử Huyền không hề tin chút nào, bất quá là cố ý làm khó Vương Hoàng hậu mà thôi, lúc này bèn kê tai nàng nói nhỏ mấy câu.

- Thật, thật sao?

Vương Hoàng hậu tròn to hai mắt không dám tin.

Trương Tử Huyền trịnh trọng đặc biệt gật đầu một cái:

- Chuyện này trọng đại, ngàn vạn lần không có giả dối. Nếu có sai lầm cố nhiên Hoàng hậu có tội, chẳng lẽ tiểu muội cùng chuyết phu có thể thoát được sao?

Vương Hoàng hậu nghiêng rằng nghiêng lợi, ánh mắt lại có vẻ vui mừng:

- Tiệp nhân kia dám như thế ư, hừ, tự tìm chết!

Ninh Tú cung, Vạn Lịch đế Chu Dực Quân, Hoàng Quý Phi Trịnh Trinh cùng Thái tử Chu Thường Tuân đã sách lập, một nhà ba miệng đang vui vẻ vô cùng.

Chu Thường Tuân đã tám tuổi, thân thể càng ngày càng mập, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, lớn lên nó sẽ là một tên mập ba trăm cân. Nhưng số mạng đã xảy ra biến đổi, nó đã trở thành Thái tử triều Đại Minh, sẽ không trở thành Phúc Vương bị đầy đến Lạc Dương, lòng tham không đáy, vợ vét bóc lột khiến cho dân chúng căm phẫn sôi trào. Sau khi bị Lý Tự Thành cầm đầu quân khởi nghĩa nông dân bắt được, vứt vào nồi chung với mai hoa lộc, nấu thành một nồi Phúc Lộc yến.

Bất quá có một số chuyện chắc là sẽ không thay đổi, tỷ như cha mẹ dung túng trở thành tham lam, còn có vẻ tàn nhẫn trên thân người trưởng thành mới có, không ngờ rằng xuất hiện trên một đứa trẻ mới vừa tám tuổi.

- Ôi, nóng quá, người muốn ta nóng chết sao?

Chu Thường Tuân hất tay mập một cái, cả chén canh tổ yến đổ lên đầu cung nữ.

Cung nữ vội vàng quỳ xuống, nóng tới nổi da đỏ bừng, nước canh từ trên đầu chảy xuống đầm đìa vẫn không ngừng dập đầu:

- Điện hạ bớt giận, điện hạ bớt giận, tỷ tử sai rồi!

Trịnh Trinh nhàn nhạt nói:

- Con ta làm Thái tử, luôn có người không phục, muốn chỉ điểm người đến hạ độc thủ... Người đâu, đuổi tên nô tỳ này ra ngoài, đưa tới Hoán Y cục.

Hoán Y cục kia không chỉ đơn giản là giặt giũ y phục, mà là nơi hết thảy cung nữ phạm tội trong cung đều bị đầy tới, là chỗ hành hạ biến tướng.

Cung nữ kinh hồn khiếp vía, nhìn Chu Thường Tuân hết sức đáng thương.

- Hừ!

Tiểu Thái tử nghe nhể đầu, không thèm nhìn tới, trong ánh mắt nó lộ vẻ khoái chí vì báo được thù.

Mấy tên thái giám đi vào kéo tên cung nữ toàn thân mềm nhũn rời đi. Tất cả mọi người có mặt tại trường im như thóc, ai ai cũng biết chẳng qua là hai ngày trước cung nữ này trong lúc vô tình nói Chu Thường Tuân dôi câu, đắc tội với nó, nên gặp phải trả thù đáng sợ như vậy.

Chu Dực Quân cười khanh khách nhìn cảnh tượng này, sớm biết là con trai cố ý trả thù cung nữ kia, nhưng y cũng không ngăn cản. Chỉ cần ái phi cùng con trai cao hứng, chỉ là một cung nữ không đáng kể gì.

Tâm trạng y rất tốt, cật đặng thanh lưu vô cùng ngoan ngoãn, Dương Hạo tại Triều Tiên truyền tin thắng trận về liên hồi, Tần Lâm đã ngoan ngoãn chạy tới Nam Kinh. Các đại thần Giang Lăng đảng đã dần dần già đi, không bao lâu sau lấy cớ già yếu cho bọn họ trí sĩ là được. Chuyện phế Vương Hoàng hậu lập Trịnh Trinh cũng đang được tiến hành xuôi chèo mát mái.

- Bệ hạ, luôn có người dòm ngó con của chúng ta, thần thiếp sợ đêm dài lắm mộng!

Trịnh Trinh lay lay cánh tay của Vạn Lịch làm nũng.

Chu Dực Quân khẽ mỉm cười:

- Nhanh, nhanh thôi, trẫm đã cho người thảo thánh chỉ phế hậu, sẽ làm cho ái phi được như nguyện.

- Ngài còn gọi thiếp là ái phi sao?

Trịnh Trinh lại làm nũng với Vạn Lịch.

- Hiền hậu, hiền hậu!

Chu Dực Quân cười ha hả.

Trịnh Trinh cười tít mắt, ánh mắt trong lúc vô tình quét qua mâm cam bày trên bàn, khước miệng liền lộ ra một nụ cười khinh miệt.

Ít ngày trước Vũ Xương Hầu phủ nhờ Trương Tiểu Dương đưa tới hai thúng cam, là có ý gì, trong lòng Trịnh Trinh biết rõ ràng: chanh (cam tiếng Hán là chanh) cũng là thành, Tần Lâm từng mấy lần hợp tác với Trịnh Trinh, không có hấn cũng không có Trịnh Trinh hôm nay. Đây là Tần Lâm có phiền phức, mời Trịnh nương nương lấy thành ý đối đãi.

Nhưng bây giờ Chu Thường Tuân đã được sách lập Thái tử, Trịnh Trinh chỉ còn cách ngôi Hoàng hậu một bước, nàng há chịu giúp Tần Lâm?

Cả hai đã từng đứng trên đỉnh kim tự tháp quyền lực, đây gọi là trên cao không tránh khỏi cô đơn lạnh lẽo. Chút tình cảm mơ hồ lúc trước đã tiêu ma hầu như không còn trong quá trình tranh đấu trong ngoài triều, khiến cho quan hệ giữa Trịnh Trinh và Tần Lâm ngoại trừ ích lợi ra cũng không còn lại gì.

Tần tướng quân ôi Tần tướng quân, để cho bản cung phụ người một lần đi, Tần Hoài hà Nam Kinh gió trắng vô hạn, người hãy ở đó tiêu dao nửa đời còn lại!

Trịnh Trinh thủy chung không nói nửa câu vì Tần Lâm ở trước mặt Vạn Lịch, nữ nhân này vô cùng thông minh, đã mơ hồ đoán được chỉ sợ lòng trung thành của Tần Lâm đối với triều Đại Minh rất có vấn đề, thậm chí có khả năng trở thành quyền thần uy hiếp đến ngôi vị Hoàng đế.

Trước khác nay khác, vì làm Hoàng hậu, vì tranh ngôi vị Hoàng đế thay con trai, Trịnh Trinh có thể không tiếc sức lực hợp tác cùng Tần Lâm. Nhưng hiện tại mọi chuyện đã kết thúc, ngôi vị Hoàng đế đã chỉ định thuộc về con trai nàng Chu Thường Tuân, nàng sẽ không chịu giúp Tần Lâm.

Chợt Thuận công công từ bên ngoài đi vào, vẻ mặt vô cùng quái dị.

Trịnh Trinh trừng mắt nhìn y:

- Có chuyện gì cứ nói, bản cung không có chuyện gì bệ hạ không thể biết.

Vạn Lịch cười ha hả, khê vuốt lưng ái phi, trong lòng hết sức cao hứng, y không biết ý Trịnh Trinh rõ ràng là muốn nhắc nhở Thuận công công: Nếu như có chuyện gì không thể để cho bệ hạ biết, người hãy ngậm miệng lại.

Bên ngoài mơ hồ truyền tới giọng của nữ nhân, Thuận công công không dám giấu giếm, chỉ đành phải nhắm mắt bịt tẩu:

- Khải tẩu Hoàng gia, nương nương, trung cung Vương nương nương phượng giá Ninh Tú cung.

- Nàng tới làm gì?

Thanh âm Chu Dực Quân lạnh như băng, y đã không còn chút tình phụ phụ nào với Vương Hoàng hậu từ lâu.

Trịnh Trinh lại đảo con ngươi một vòng nảy sinh độc kế: thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại vào!

Với tính tình Vương Hoàng hậu, chỉ cần tùy tiện khích nàng mấy câu nhất định sẽ nổi giận. Trịnh Trinh đang buồn không có đầy đủ lý do phê hậu, sợ rằng mình ngồi lên vị chính cung có chút danh không chính ngôn không thuận, ha ha, lần này hay lắm...

- Mời Vương nương nương vào.

Trịnh Trinh nhàn nhạt nói.

Vương Hoàng hậu bước nhanh vào, đôi gò má cao vút hiện tại đỏ ửng, miệng ngậm thật chặt, nếp hằn quanh mũi thật sâu, trong đôi mắt có vẻ phần khởi bệnh hoạn.

Chu Dực Quân cũng không thèm nhìn tới nàng một lần nào.

Trịnh Trinh đứng lên nghênh đón, cười hì hì:

- Hoàng hậu nương nương phượng giá quang lâm, bản cung phải tự mình nghênh đón, nhưng vì phải hầu hạ bệ hạ nên không thể ra xa đón, mong rằng nương nương thứ tội.

Trong lời nàng ẩn chứa vẻ mỉa mai nồng đậm, không chỉ có xưng vị Hoàng hậu nương nương vô cùng châm chọc, nói đến bệ hạ ở Ninh Tú cung càng là người thắng vô tình chà đạp kẻ thất bại.

Đổi lại là trước kia, dưới lửa ghen thiêu đốt Vương Hoàng hậu đã sớm bùng bùng nổi giận, nhưng hôm nay nàng chẳng qua chỉ cười nhạt, chậm rãi lướt qua Trịnh Trinh, nhìn Chu Dực Quân dịu dàng chúc câu vạn phúc:

- Bệ hạ, thần thiếp có chuyện cực kỳ cơ mật trọng đại muốn mật tấu ngay mặt, xin hãy cho lui tả hữu.

- Có gì cứ nói đi!

Vạn Lịch không kiên nhẫn được nữa, rõ ràng vài ngày nữa sẽ phê hậu, bây giờ còn tới đây ồn ào, quả thật không biết tốt xấu.

Vương Hoàng hậu vô cùng kiên trì:

- Cho lui tả hữu.

Trịnh Trinh vội vàng nháy mắt với thái giám cung nữ:

- Nếu Vương nương nương có cơ mật khải tấu Thánh thượng, các người còn không mau đi!? Còn đứng ở chỗ này chướng mắt!

Đám cung nữ thái giám rời đi hết, chỉ còn lại Tiểu Thuận Tử tâm phúc của Trịnh Trinh.

Trịnh Trinh hung tợn trợn mắt nhìn Vương Hoàng hậu một cái: nếu chính người tìm chết, bản cung sẽ thành toàn cho người! Đuổi mọi người đi không ngoài chuẩn bị khóc kể ở trước mặt bệ hạ, ngay trước mọi người lại không bỏ được tư thái Hoàng hậu. Hừ hừ, muốn người chọc cho bệ hạ tức giận, thật sự hết sức dễ dàng.

Vạn Lịch nghiêng mặt đi, vô cùng khó chịu thúc giục:

- Có lời mau nói, bây giờ trăm cảm thấy không thoải mái.

Vương Hoàng hậu quỳ sụp xuống, lết đầu gối tiến về phía trước, tay vịn lấy đầu gối Vạn Lịch. Trong lúc Vạn Lịch cau mày, Trịnh Trinh cười lạnh, Vương Hoàng hậu chợt nói ra một câu như sấm động giữa trời quang:

- Bệ hạ, thần thiếp nghe được một bí mật động trời, dám lấy tài sản tánh mạng bảo đảm, Hoàng thứ tử Chu Thường Tuân mà Trịnh Quý Phi sinh cũng không phải là cốt nhục của bệ hạ!

Vạn Lịch giận quá hóa cười, cúi đầu nhìn Vương Hoàng hậu, chỉ cho rằng nữ nhân này đã phát điên. Ngày tháng năm nào Hoàng đế chung chăn gối với vị phi tần nào, trong cung đều có ghi chép, cái này không làm giả được. Lại thêm dung mạo Chu Thường Tuân rất giống Vạn Lịch, cho nên y không chút nghi ngờ.

Trịnh Trinh cũng cười, con trai là của ai, mẹ có thể không biết rõ ràng sao, Vương Hoàng hậu đây là tìm chết!

Sắc mặt của Thuận công công lại có hơi thay đổi, y nhớ tới ngày Chu Thường Tuân ra đời, từ đó tính ngược trở lại, dường như Trịnh Quý Phi và Tần Lâm từng lén lút gặp mặt, chẳng lẽ...

- Nàng điên rồi!

Vạn Lịch lạnh lùng nhìn Vương Hoàng hậu, chuẩn bị gọi người kéo mụ điên này ra ngoài.

Vương Hoàng hậu đột nhiên quỳ thẳng lưng lên, đồng dục nói:

- Thần thiếp kính xin bệ hạ trích máu nghiệm thân, nếu quả thật là cốt nhục bệ hạ, thần thiếp tự thỉnh xuất gia tu đạo, nhường ngôi Hoàng hậu lại cho Trịnh Trinh!

Chó cùng cắn cắn!

Vạn Lịch và Trịnh Trinh liếc mắt nhìn nhau, hai người cùng cười.

Phế hậu không phải là chuyện khó khăn lắm, quy chế triều Minh vào thời kỳ giữa và cuối, để tránh cho ngoại thích tham dự triều chính, Hoàng hậu thường thường xuất thân từ gia đình quan viên trung bình nhỏ, bên ngoại thích không có thể lực gì, muốn phế hậu trở lực cũng nhỏ.

Nhưng dù sao cũng còn có phu phụ luân thường, nếu vô duyên vô cớ phế hậu, tương lai sử sách sẽ đánh giá Vạn Lịch như thế nào? Trịnh Trinh vốn có tiếng gian phi, không khỏi ngồi trên ngôi Hoàng hậu danh không chính ngôn không thuận, vậy càng lúng túng hơn nữa.

Hiện tại thật tốt, Vương Hoàng hậu đã bắt chấp hết thấy, vậy cứ để cho nàng hoàn toàn hết hy vọng, ngoan ngoãn thối vị nhường hiền đi tu làm đạo cô đi. Vạn Lịch không cần gánh tiếng xấu phế hậu, Trịnh Trinh ngồi lên ngôi Hoàng hậu cũng sẽ danh chính ngôn thuận.

- Nghiệm thì nghiệm!

Trịnh Trinh phẫn khích mười phần, lấy ra một cái chén sạch.

Vạn Lịch lấy một thanh tiểu đao cắt đầu ngón tay nhỏ ra vài giọt máu, chảy xuống đáy chén thành một vũng nhỏ.

Trịnh Trinh lại lệnh Thuận công công đi ra ngoài, đưa tiểu chủ nhân vào.

- Chẳng lẽ ta đoán sai rồi, nương nương cũng không có cùng Tần Hân gia...

Thuận công công lẩm bẩm một mình, dẫn Chu Thường Tuân vào.

- Hài nhi, ngoan, chỉ cắt ngón tay lấy một giọt máu...

Trịnh Trinh dụ dỗ Chu Thường Tuân, đứa nhỏ này nghe nói muốn cắt ngón tay lập tức khóc lóc giãy giụa phản đối. Cuối cùng không cưỡng lại được mẫu thân, bị Trịnh Trinh dùng mũi dao đâm một cái vào đầu ngón tay, nặn máu ra nhỏ vào trong chén.

Vương Hoàng hậu làm bộ trấn định như thường, thật ra tim nàng đã đập thành thịch như trống trận. Nàng cũng chỉ là làm liều một phen, còn cho lui cung nữ thái giám hầu hạ trước, bằng không cho dù là thật sự tra ra Chu Thường Tuân không phải cốt nhục Vạn Lịch, y cũng sẽ hận nàng suốt đời.

Vạn Lịch và Trịnh Trinh lòng tin mười phần, nhưng vẫn kèm lòng không đặt muốn nhìn máu trong chén.

Thuận công công nghi thần nghi quỷ lại càng không cần nói, hai mắt trợn trừng muốn lồi ra ngoài. Y nhìn chăm chăm vào đáy chén, nếu như ánh mắt có thể là thực chất, chén kia đã sớm bị y nhìn thủng.

Máu Vạn Lịch nhỏ vào chén trước đã đọng ở đáy chén, giọt máu của Chu Thường Tuân theo vành chén chảy xuống, dần dần hai loại máu va chạm vào nhau.

Máu có thể hòa tan vào nhau chính là phụ tử ruột thịt, nếu không tan vậy là có ẩn tình khác.

Hai giọt máu dần dần giao dung, nụ cười Trịnh Trinh và Vạn Lịch càng tự tin, mà sắc mặt của Vương Hoàng hậu đã biến thành trắng bệch, chỉ cảm thấy đôi chân mềm nhũn, cơ hồ sẽ phải co quắp ngã xuống đất.

Đột nhiên sắc mặt của mọi người thay đổi: dưới ánh đèn chiếu rọi, giọt máu Chu Thường Tuân sắp dung nhập vừa chạm vào lẫn ranh vũng máu của Vạn Lịch thành hình dần dần ngưng kết, hơn nữa càng ngày càng rõ ràng!

1140. Chương 1140: Biến Cố Bất Ngờ

Xảy ra chuyện gì vậy?!

Sắc mặt Trịnh Trinh không tỏ ra sợ hãi mà là kinh ngạc, vốn nàng tràn đầy tự tin đang mong đợi kết quả, nhưng không ngờ kết quả lại là như vậy.

Vạn Lịch cũng cau mày, nghĩ đến vỡ đầu cũng không hiểu vì sao, theo bản năng quay đầu lại nhìn Chu Thường Tuân, dung mạo nó thật sự rất giống mình...

Trịnh Trinh nghe tim mình như chìm xuống, cái nhìn này của bệ hạ...

Biểu lộ của Thuận công công thật sự đáng sợ tới cực điểm, cơ hồ muốn lập tức ngã lăn ra, ánh mắt nhìn Trịnh Trinh tràn đầy kinh hoảng: nương nương ôi, rốt cục người phạm phải sai lầm gì vậy, trời ơi...

Đáy lòng Vương Hoàng hậu đã sớm vui không thể tả, nhưng nàng rất rõ ràng lúc này tuyệt đối không thể chọc giận Vạn Lịch, nên cố ý bày ra dáng vẻ vô cùng đau khổ, khẩn giọng nói:

- Bệ hạ, hết thủy đã nước cạn lời đá, thần thiếp kính xin bệ hạ bí mật tra hỏi Trịnh thị để tìm ra chân tướng, duy trì lễ nghĩa cương thường, thể diện Hoàng gia!

- Bệ hạ, bệ hạ!

Trịnh Trinh từ phía sau ôm lấy Vạn Lịch, lần này sống chết trước mắt, nàng bất chấp Vương Hoàng hậu có mặt tại đây, dùng gò má mình cọ nhẹ vào tai Vạn Lịch, nước mắt như mưa:

- Thần thiếp tuyệt đối chưa từng làm chuyện gì có lỗi với bệ hạ. Có lẽ, có lẽ mấy ngày nay long thể khiếm an... đúng rồi, ngày hôm trước Tuân nhi bị cảm mạo, cho nên máu không thể hòa tan, rất có thể là như vậy...

- Mẹ, phụ hoàng!

Chu Thường Tuân cũng bị giật mình, gương mặt mập tràn đầy sợ hãi.

Vạn Lịch nhìn dáng vẻ đáng thương của Trịnh Trinh, nhìn lại Chu Thường Tuân sợ hãi đáng thương, rốt cục thở ra một hơi thật dài:

- Ái phi, hoàng nhi, làm sao trẫm lại nghi ngờ các ngươi. Hoàng hậu, nàng hãy trở về, đừng ly gián vợ chồng, phụ tử trẫm, tối nay trẫm ở lại Ninh Tú cung.

Như vậy người cũng còn chưa tỉnh ngộ sao? Vương Hoàng hậu giận đến sắc mặt trắng bệch, lỗ mũi phập phồng kịch liệt, nghiêng rầm nghiêng lợi giậm chân, rốt cục hậm hực xoay người rời đi.

Bất quá nàng tin tưởng, ít nhất mình tạm thời bảo vệ được ngôi Hoàng hậu.

Ngay đêm đó quả nhiên Vạn Lịch ở lại trong Ninh Tú cung, nhưng thái độ y trái ngược bình thường không hoan hảo với Trịnh Trinh, trần trọc trở mình, lăn qua lộn lại trên giường, cho đến đêm đã khuya mới ngủ thật say.

Vạn Lịch hơi mập, ngủ ngáy khò khò, đợi đến khi tiếng ngáy dần dần trở nên đều đặn, thỉnh thoảng góc miệng bị vén lên, Trịnh Trinh đứng dậy xuống giường.

Nàng đi nhẹ nhàng như bóng ma tới tủ sách, dời đi mấy chồng sách, lại vươn tay nhấn mấy cái vào góc tủ, mở hộc bí mật lấy ra một chiếc hộp gỗ trầm hương tinh xảo.

Trịnh Trinh mở nắp hộp ra, bên trong có năm cái bình nhỏ, màu của mỗi bình không giống nhau. Nàng lấy ra bình màu trắng từ từ đi tới trước giường, mở nắp bình ra, đưa miệng bình tới sát mũi Vạn Lịch.

Trong giấc mộng Vạn Lịch ngáy càng to hơn dài hơn, cho dù là lúc này có người kêu thật to bên cạnh, y cũng sẽ không thức dậy.

Trịnh Trinh vỗ tay nhẹ nhẹ, Thuận công công bên ngoài vội bước tiến vào.

- Nhanh đi tới chỗ Vương Cung Phi, lấy máu tiện chủng kia tới đây nghiệm thử!

Trịnh Trinh lạnh lùng căn dặn.

Thuận công công đi gần nửa canh giờ mới trở về, hành vi lấy máu này gặp phải Vương Cung Phi kháng cự. Thậm chí nàng cho là Thuận công công phụng mệnh tới giết con trai của nàng, cho nên sau khi thái giám cắt đứt ngón tay của Chu Thường Lạc, lấy một chút máu liền rời đi, Vương Cung Phi lập tức thở ra một hơi thật dài nhẹ nhõm.

Trịnh Trinh cắn răng, dùng dao cắt đầu ngón tay Vạn Lịch một cái, nặn ra mấy giọt máu tươi nhỏ vào trong chén đựng máu Chu Thường Lạc.

Máu chậm rãi chảy theo thành chén xuống, dần dần va chạm với máu dưới đáy chén, rốt cục hòa tan...

Không hề động lại!

Thuận công công kinh hãi muốn chết nhìn Trịnh Trinh, đáng vẻ kinh khủng tới cực điểm.

Trịnh Trinh như sắp hóa điên, thân thể không tự chủ được run rẩy. Nàng nghĩ đến vết đầu cũng không hiểu được, vì sao máu con trai Vương Cung Phi có thể tương dung với máu Vạn Lịch, còn máu con trai nàng Chu Thường Luân gặp phải máu Vạn Lịch lại ngưng đọng lại?!

Từ trước tới nay nàng chưa từng ngoại tình, tối đa cũng chỉ từng cố gắng dẫn dụ Tần Lâm nhưng không thành công, chưa từng xảy ra chuyện đó.

Thật sự là oan uổng tới cực điểm.

Trịnh Trinh cảm giác rõ ràng là ông trời già muốn trêu chọc nàng tới mức hết sức hoang đường. Trong khoảnh khắc con trai nàng trở thành Thái tử, nàng sắp ngồi lên ngôi Hoàng hậu, từ nay về sau là mẫu nghi thiên hạ, không ngờ rằng xảy ra chuyện như vậy!

Nếu như máu Chu Thường Lạc cũng ngưng kết giống như vậy, vậy thì dễ ăn nói. Thế nhưng máu Chu Thường Luân gặp máu Vạn Lịch ngưng kết, máu Chu Thường Lạc lại hòa tan không chút trở ngại nào.

Cho dù là Trịnh Trinh có tài hùng biện đầu lưỡi nở hoa cũng không nói được.

Nàng dám khẳng định trăm phần trăm Chu Thường Luân là con trai Vạn Lịch, vàng thật mười phần nếu giả bao đổi, thế nhưng người khác có chịu tin hay không, Lý Thái hậu có chịu tin hay không? Vương Hoàng hậu nhất định sẽ mượn cơ hội này gây sóng gió, mấu chốt nhất chính là Vạn Lịch có chịu tin hay không???

Tính tình Vạn Lịch vốn rất đa nghi, nhưng bởi vì sủng ái Trịnh Trinh sâu đậm cho nên từ trước tới nay không hề đề phòng nàng, nhưng sau này bệ hạ còn có thể như trước hay sao?

Từ cái nhìn của Vạn Lịch về phía Chu Thường Tuân vừa rồi, từ thái độ lẩn qua lộn lại trên giường nửa ngày mới ngủ của y, Trịnh Trinh đã đoán được câu trả lời.

Thông thường khi nền tảng tin tưởng có khe nứt sẽ rất khó lấp đầy. Khe này sẽ càng ngày càng lớn, thậm chí còn phá hủy cả tòa cao ốc...

Vốn Trịnh Trinh tưởng rằng sắp bước lên đỉnh cao quyền lực, không nghĩ tới sẽ rơi vào vực sâu vạn trượng. Từ quang minh rơi vào bóng tối, dả kích cực lớn như vậy làm cho nàng cảm nhận được nỗi đau của Vương Hoàng hậu khi biết mình sắp bị phế hậu. Mặt trái xoan xinh đẹp của nàng bởi vì cơ mặt vận vẹo mà trở nên hết sức khó coi.

Rốt cục nàng cắn răng làm ra một quyết định vô cùng chặt vật:

- Tiểu Thuận Tử, đi gọi Bàn Bảo Lưu Thành tới.

Thuận công công lui ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Trịnh Trinh xoay người, nhìn hộp gỗ trầm hương ngậy người hồi lâu, thứ bên trong hộp gỗ này là nàng lấy của Tần Lâm lúc trước kết minh với hắn. Vốn là chuẩn bị để ngừa vạn nhất, vào lúc khẩn yếu quan đầu dùng đối phó Vương Hoàng hậu, Vương Cung Phi và Chu Thường Lạc, thật là nằm mơ cũng không nghĩ tới hôm nay sẽ dùng nó đối phó...

Cái bình nhỏ màu đen trong đó chính là kịch độc thấy máu phong hầu, hơn nữa Tần Lâm đã bảo đảm tuyệt đối không tra ra nguyên nhân cái chết.

Trịnh Trinh đưa tay lấy bình sứ ra, sắc mặt nàng dưới ánh nến chiếu rọi lúc sáng lúc tối, bàn tay trắng nõn trở nên tái nhợt, run rẩy như sắp chạm phải than đỏ. Trong khoảnh khắc chạm vào thân bình lạnh như băng, tay nàng chợt co rút lại lui về phía sau, nhưng lập tức lấy tốc độ nhanh hơn nắm lấy cái bình, nắm thật chặt...

Sau thời gian hai nén hương, Thuận công công dẫn Bàn Bảo, Lưu Thành vội vã chạy tới, thẳng vào cung thất.

Trịnh Trinh đã ăn mặc thật chỉnh tề, vẻ mặt nghiêm nghị ngồi trên ghế gỗ hoa lê, ánh mắt sắc bén.

Vạn Lịch Hoàng đế Chu Dực Quân ngồi trên long sàng khắc hoa, mặt mũi bình tĩnh an tường, nhìn qua giống như đang ngủ say, chỉ là không nghe thấy tiếng ngáy quen thuộc.

Bàn Bảo, Lưu Thành rất là kinh ngạc, dù sao trong ngoài khác biệt, Vạn Lịch còn ngủ ở trên giường, Trịnh Trinh lại gọi bọn họ vào đây, chuyện này...

Trong lòng bọn họ kinh ngạc, bèn nhìn về phía long sàng, lập tức kinh hồn khiếp vía, hồn phách như bay đi mất: Vạn Lịch không chỉ không ngáy như thường lệ, ngực y cũng không còn hô hấp phập phồng, đã trở thành một cỗ thi thể.

Đáng thương vị Hoàng đế này lòng nghi ngờ thật nặng, suốt ngày đùa bỡn đế vương tâm thuật, phòng Giang Lăng đảng, phòng Thích Kế Quang, phòng Trương Kinh phòng Tần Lâm, ngàn vạn lần không hề phòng bị Hoàng Quý Phi Trịnh Trinh sủng ái nhất. Đường đường cửu ngũ chí tôn lại chết trên tay nữ nhân mình yêu thương nhất trong giấc ngủ, thật sự đáng thương!

Bàn Bảo, Lưu Thành mềm nhũn ngã xuống đất, Thuận công công cũng xanh cả mặt, răng trên răng dưới đánh vào nhau lập cập.

Trịnh Trinh đưa tay vỗ vỗ tay vịn Thái Sư ỷ, khẽ phất ống tay áo, hai mắt bừng lên ánh sáng, thanh âm lộ vẻ bình tĩnh hơn bất cứ lúc nào:

- Tiên đế vốn có ý phế vị trung cung của Vương Hỉ Thụ, lệnh Cảnh Định Hương thảo ra chiếu thư, không giữ được bí mật bị Vương Hỉ Thụ biết, đến Ninh Tú cung khuấy nhiễu ồn ào khi quân ngay mặt. Tiên đế trong cơn tức giận phát tác bệnh tim, bất ngờ cỡi rồng về trời ngay đêm đó. Nước không thể một ngày không có vua, lệnh cho Mạc Thuận lập tức ra cung, gọi ba Phụ Thân Thân Thời Hành, Vương Tích Tước,

Hứa Quốc, và ba đại thần Cảnh Định Hướng, Dư Mậu Học, Vương Dụng Cấp vào cung gặp ai gia, để sớm ủng lập Thái tử lên ngôi Hoàng đế.

- Bàng Bảo cấp tốc báo thật tình tới Từ Ninh cung cho Lý Thái hậu, Vương Hỉ Thư đã không có đức độ của hậu phi, lại thêm thói quen tạt đổ hung tàn của Lữ Hoắc, nay ban bố di chiếu của tiên đế, thu ấn Hoàng hậu, thoái ngôi trung cung, đày vào lãnh cung. Truyền ý chỉ của ai gia, lệnh cho Đông Xưởng Lạc Tư Cung tăng cường cảnh bị, canh phòng trong ngoài, không được sai lầm!

Thật là lợi hại, đây mới là phong thái của Lữ Hậu!

Mạc Thuận, Bàng Bảo, Lưu Thành thấy Trịnh Quý Phi khí độ nghiêm nhiên, an bài đầu vào đây, vốn là kinh hoàng thất thổ dần dần trấn định lại: đúng vậy, sợ gì chứ, Vương Hỉ Thư không tới sớm không tới trễ, nàng đến Ninh Tú cung một chuyến, Hoàng đế bất ngờ chết, không phải bị nàng làm tức chết còn ai nữa?

Thánh chỉ phế hậu đã sớm thảo ra xong xuôi, vị Thái tử Chu Thường Tuân đã được sách lập, Hoàng đế cõi rỗng về trời, Thái tử lên ngôi là đế, Trịnh Trinh chính là Thái hậu nương nương. Lý Thái hậu thắng là Thái Hoàng thái hậu, địa vị tuy cao nhưng ảnh hưởng đối với triều chính càng thêm suy thoái. Mà vị Thái hậu mới ra lò Trịnh Trinh phò tân đế mới tám tuổi lên ngôi, đó mới gọi là quyền khuynh thiên hạ!

Sợ hãi qua đi, sắc mặt bọn họ trở thành vui mừng, Trịnh Trinh làm Thái hậu, những tên tâm phúc bọn họ tự nhiên nước lên thuyền lên. Chỉ ngại thi thể Vạn Lịch còn nằm sờ sờ trên giường, cho nên ngượng miệng không thể nói câu chúc mừng Trịnh Trinh.

Trịnh Trinh nói xong lời cuối cùng, thần sắc biến ảo mấy cái, ra sức cắn cắn đôi môi:

- Lưu Thành cấp tốc đi về phía Nam Kinh, ai gia lấy danh nghĩa di chiếu bệ hạ phát cho người một đạo mật chỉ, hợp cùng thái giám trấn thủ Nam Kinh Thôi Thọ câu lưu Vũ Xương Hầu Tần Lâm, không được rời Nam Kinh nửa bước, nếu như kháng chỉ không tuân, lập tức... Giết chết không tha!

Vì sao Vương Hoàng hậu đột nhiên nghĩ đến chuyện lấy máu nghiêm thân? Trịnh Trinh đoán được tám chín thành có liên quan với Tần Lâm. Thủ đoạn này vốn Tần Lâm hay làm, nhất định là mình không chịu cứu viện cho hắn, hắn mới sử dụng kế tuyệt hậu này.

Ngoài ra ngàn vạn lần không thể để bại lộ với Tần Lâm bí mật độc chết Vạn Lịch, cặp mắt lửa người vàng thấu triệt u minh của hắn vô cùng lợi hại.

Nói ra bốn chữ giết chết không tha, chút tình cảm trong quá khứ đã không còn lại gì. Từ trước tới nay bậc đế vương vốn vô tình, nếu đã đi lên con đường này, Trịnh Trinh không có ý định chuẩn bị quay đầu.

Lưu Thành nghĩ đến đi Nam Kinh câu lưu Tần Lâm, cảm thấy hơi khó. Nhưng thấy ánh mắt như động thành thực chất của Trịnh Trinh nhìn mình, y bèn nghiêng rằng một cái. Thôi thôi, muốn giàu sang thì phải dấn thân vào nguy hiểm, Thái tử kế vị Hoàng đế, đại nghĩa danh phận đứng về phía chúng ta, liệu văn võ Nam Kinh không dám không nghe.

Chỉ chốc lát sau Ninh Tú cung vang lên tiếng khóc, Trịnh Trinh và Thái tử Chu Thường Tuân đã mặc đồ tang trắng.

Tần Lâm ở Nam Kinh thành ngoài ngàn dặm, nhận được tin tức Vạn Lịch băng hà.

- Tử Huyền ôi Tử Huyền, lần này muội đã tự tay báo thù tuyết hận được rồi!

Tần Lâm cười khổ thở dài, Trương Kính Tu uống thuốc độc tự vận, Vạn Lịch thì bị Trịnh Trinh mà y thương yêu độc chết, coi như Vạn Lịch còn đáng thương hơn một chút.

Một nhà khóc còn hơn một nước khóc, đối với vị Hoàng đế thích đùa bỡn đế vương tâm thuật, bài xích Giang Lăng đảng làm loạn tiến triều chính mới, mấy chục năm không lên triều này, Tần Lâm không có chút đồng tình thương hại nào.

Tần Lâm, Trương Tử Huyền cũng không thể khẳng định Trịnh Trinh sẽ độc chết Vạn Lịch. Mặc dù xét theo thời cuộc và tính tình Trịnh Trinh, khả năng này là rất lớn, nhưng cũng có thể xảy ra tình huống khác.

Bất quá nếu như Vạn Lịch tin tưởng lấy máu nghiệm thân, Trịnh Trinh chấp nhận lời cầu viện của Tần Lâm, mời hấn vào kinh giải oan. Hoặc là Vạn Lịch hoàn toàn không tin, vì vậy Vương Hoàng hậu đưa chuyện ra tới trước mặt Lý Thái hậu Từ Ninh cung, trở nên hoàn toàn lớn chuyện. Lúc ấy sẽ kéo cả đám cự đảng thanh lưu mắt trợn to như chuông đồng, nhìn chăm chăm vào chuyện lập trường hay lập thứ vào, như vậy Tần Lâm còn có đường sống xoay sở tránh né, bất kể phe nào cũng phải liên hệ với Tần Hầu gia.

Lời trong thư Trương Tử Huyền như hiện ra rành rành trước mắt:

- Nếu triều đình không hề gọn sóng, vậy Tần huynh chỉ có thể ở tại Nam Kinh. Chỉ có trong ngoài Tử Cấm lại xảy ra biến loạn, Tần huynh mới có thể thoát chốn lao lung, từ nay cá vượt long môn hóa rồng, bay thẳng lên chín tầng trời.

Đắc tội ai cũng được chớ đắc tội nữ nhân, rốt cục thiên kim tướng phủ đã báo được thù cho huynh trưởng.

Trương Tử Huyền đen tối, Trịnh Trinh lại là tâm độc, tối độc phụ nhân tâm chính là nàng. Vốn là Tần Lâm còn chuẩn bị thi triển thủ đoạn kiểm nghiệm nhóm máu một phen, nhưng bây giờ hoàn toàn không cần, bởi vì Trịnh Trinh đã thắng tay độc chết Vạn Lịch, thế cục triều đình không phải là hỗn loạn mà là kịch biến.

- Tần Lâm, Tần Lâm!

Từ Tân Di mặc kinh trang ào ào xông vào:

- Bệ hạ, bệ hạ đã băng hà ư?

Vĩnh Ninh công chúa Chu Nghiêu Anh theo sát phía sau, mặt trái xoan bởi vì nóng nảy mà trở nên nhăn nhúm, con ngươi trong như nước tràn đầy sợ hãi.

Đây là trong phủ Nam Kinh Ngụy Quốc Công, Tần Lâm xuôi Nam chỉ dẫn theo Từ Tân Di ôm nữ nhi trở về nhà mẹ, còn có Chu Nghiêu Anh theo sát biểu tể không rời nửa bước. Sắc kiến Vũ Xương Hầu phủ của hấn vẫn chưa sửa xong, vẫn còn ở trong nhà nhạc phụ.

1141. Chương 1141: Mở Ra Khóa Sắt Ròng Bay Mất

Tần Lâm lập tức đổi thành dáng vẻ đau khổ có pha chút tiếc nuối, sau khi giụi mắt vài cái bèn đứng lên ôm quyền thi lễ về phía Bắc:

- Bệ hạ đã cõi rồng về trời năm ngày trước, Vĩnh Ninh, muội hãy bớt bi ai thuận theo biến cố...

Vĩnh Ninh ngẩng người ra tại chỗ, nước mắt theo gò má lặng lẽ chảy dài. Mặc dù Vạn Lịch không đối xử tốt với vị muội muội này, nhưng rốt cục y cũng là huynh trưởng một mẹ với nàng.

Từ Tân Di khiếp sợ nhiều hơn tiếc nuối, lẩm bẩm nói:

- Bệ hạ còn trẻ như vậy đã chết, thật là, thật là ngoài dự đoán của mọi người. Tần Lâm, chúng ta làm sao bây giờ?

Đây chính là tố chất căn bản thế gia quý nữ, cố nhiên Từ đại tiểu thư tâm tính hơi hột, nhưng triều cục chợt có thay đổi, chuyện thứ nhất nàng nghĩ tới chính là làm thế nào để tránh hại tìm lợi.

- Cái này thì phải hỏi lão Thái sơn một chút...

Tần Lâm trả lời vô cùng giáo hoạt, nhìn Từ Tân Di ra hiệu.

Từ Tân Di hội ý, an ủi Vĩnh Ninh mấy câu, cho Thị Kiểm đỡ nàng đi làm bạn cùng Tần Chân.

Sảnh chính Quốc Công phủ, phụ tử Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy, Từ Duy Chí, Hoài Viễn Hầu Đề Đốc Thao Giang Thường Dận Tự, Nam Kinh Bình bộ Thượng Thư Thạch Tinh, Thuận Thiên Phủ Doãn Trương Giả, thái giám trấn thủ Nam Kinh Thôi Thọ đang ngồi, ai nấy đều mặc tang phục.

- Bệ hạ, bệ hạ ngài chết đi quá sớm...

Tần Lâm khóc lớn đi vào đại sảnh, đôi mắt đã bị hấn giụi đến đỏ ngầu:

- Tiên đế anh minh thần võ, với ta hết sức quân thần tương đắc, không ngờ rằng bất hạnh mất sớm, khiến cho vi thần đau lòng thâm, chỉ muốn đi theo ngài!

Đây mới là dáng vẻ trung thần nghĩa sĩ.

Các quan có mặt tại trường cùng nhau đứng lên:

- Tần Hầu gia bớt bi ai.

Từ Duy Chí đã bốn mươi tuổi còn chưa hết tính công tử bột, nhìn thấy dáng vẻ Tần Lâm như vậy bèn phì cười.

Từ Bang Thụy tóc đã bạc, hai năm trước sinh cơn bệnh nặng, nhờ có Lý Thời Trân diệu thủ hồi xuân. Lão trợn mắt nhìn con trai một cái, sau đó cũng lộ vẻ bi thương:

- Tần cô gia ngồi đi, bệ hạ đang lúc cường tráng bất ngờ cỡi rồng về trời, khiến cho kẻ là thần tử chúng ta hết sức đau buồn. Thế nhưng triều Đại Minh giang sơn vạn dặm, tân đế còn nhỏ lên ngôi, chúng ta phải phần chấn tinh thần phò ấu chúa, làm hết bốn phận thần tử. Tần cô gia là thần tử đặc lực của tiên đế, lại càng phải nên phần chấn hơn nữa, không thể hạ thấp thân mình!

Lời nói này hết sức đường đường chính chính, chỉ còn thiếu nói toạc móng heo ra rằng Tần Lâm phải cấp tốc vào kinh chử trì đại cục

Chúng quan cùng nhau khen phải, mặc dù đau lòng tiên đế mất sớm nhưng cũng phải nén chịu nỗi đau thấu tận tâm can. Thậm chí hóa đau buồn thành lực lượng, tiếp tục ở lại cương vị quan trọng tận trung chức trách vì nước.

Duy chỉ có biểu lộ thái giám trấn thủ Nam Kinh Thôi Thọ có hơi kỳ quái.

Đột nhiên, bên ngoài một tràng thanh âm vang lên:

- Thiên sứ Lưu Thành phụng thánh chỉ đến!

Ngụy Quốc Công phủ vội vàng bày hương án, chúng quan xếp hàng ngay ngắn, trong lòng thầm nhủ tiên đế mới mất, tân đế mới vừa lập, vào thời khắc mấu chốt này lại có thánh chỉ tới, đây là ý gì?

Thiên sứ Lưu Thành bưng chỉ ngang nhiên tiến vào, chờ chúng quan tung hô vạn tuế trước hương án mới khai chỉ tuyên đọc:

- Tiên đế di chiếu, Vũ Xương Hầu Tần Lâm coi thường triều đình, mưu quốc bất trung, trong lúc đốc sư tại Triều Tiên tự cao tự đại, quân thần Triều Tiên dâng tấu chương đạ hặc. Vốn phải trừng phạt nghiêm khắc nhưng niệm tình có công với nước, lệnh cho an dưỡng ở Nam Kinh, không được rời đi nửa bước!

Quả thật Vạn Lịch đã triệt thoái chức đốc sư của Tần Lâm, cả chức chương Cấm Y Vệ, chỉ giữ lại hư chức vinh hàm Tả Trụ Quốc, Đặc Tiến Quang Lộc Đại Phu, Vũ Xương Hầu... đuổi đến Nam Kinh thành dưỡng lão, cho nên chúng quan cũng không cho đạo thánh chỉ này là giả.

Chính vì vậy, thần sắc chúng quan trở nên cực kỳ lúng túng: Tần Lâm lại là thừa long khoái tử của Từ Bang Thụy!

- Đây là loạn mệnh, tên giặc nào dám giả truyền thánh chỉ!

Hoài Viễn Hầu Thường Dận Tự là người thứ nhất kêu lên, vung tay muốn đánh Lưu Thành.

Trấn thủ thái giám Thôi Thọ liền vội vàng tiến lên, âm trầm nói:

- Hoài Viễn Hầu muốn kháng chỉ sao?

Thạch Tinh, Trương Giả rơi vào tình thế khó xử, thánh chỉ, nhất là di chiếu tiên đế, đó là nhất định phải tuân thủ, nhưng dường như đạo chỉ ý này có vẻ...

Lưu Thành cực kỳ chột dạ, cắn răng gờ thánh chỉ lên cao gần giọng kêu to:

- Vũ Xương Hầu Tần Lâm tiếp chỉ!

Phụ tử Từ Bang Thụy, Từ Duy Chí liếc mắt nhìn nhau, lại trao đổi ánh mắt với Tần Lâm, chỉ chốc lát sau Tần Lâm tiếp chỉ, khốc lóc lẫn lộn:

- Bệ hạ bệ hạ, lời đình mưa móc thấy ân trời, bệ hạ còn nhớ tới thần, bảo thần tới Nam Kinh thành này hưởng mưa gió Chung Sơn, phong nguyệt Tần Hoài, làm sao thần không nghe theo cho được?

Lưu Thành thở phào một hơi, nếu Tần Lâm đã chịu tiếp chỉ, vậy thì hết thấy dễ nói.

Từ Bang Thụy đã già, Từ Duy Chí đi lên mấy bước cầm tay Lưu Thành, nở nụ cười hết sức nhiệt tình, chậm rãi hàn huyên cùng y.

Lưu Thành chỉ nhìn chăm chú vào Tần Lâm, đưa mắt ra hiệu, bốn tên cao thủ đại nội trong kinh theo tới bên theo thật sát sau lưng Tần Lâm.

Từ Duy Chí thấy vậy bèn ra lệnh chuẩn bị tiệc khoản đãi thiên sứ. Trong lúc quốc tang không được tổ chức yến tiệc, cho nên chỉ dọn toàn đồ chay, lấy trà thay rượu.

Lưu Thành ngồi trong tiệc thỉnh thoảng quét mắt nhìn Tần Lâm. Trịnh Quý Phi, à không, Trịnh Thái hậu đã căn dặn rất rõ ràng, vào khoảng thời gian này nhất định phải theo dõi giám sát Tần Lâm chặt chẽ, đợi đến khi kết thúc chuyện này vậy thì mọi sự đại cát.

Tần Lâm không nói lời nào, vẻ mặt ảm đạm, xem ra đã đón nhận tình cảnh khôn ở Nam Kinh.

Món ăn năm món, trà quá ba tuần, Tần Lâm nói câu xin lỗi đi nhà xí.

Lưu Thành đưa mắt ra hiệu, bốn tên cao thủ đại nội lập tức đi theo.

Chờ một lúc không thấy Tần Lâm trở lại, dần dần Lưu Thành ngồi không yên, bảo tâm phúc đi xem thử.

Đợi một hồi chỉ thấy bốn cao thủ đại nội sưng mặt sưng mũi, vừa tiến vào liền quỳ xuống khóc kể:

- Tần Hầu gia, Tần Hầu gia đột nhiên làm khó dễ, Từ phu nhân mang theo thật là nhiều nữ binh ủa lên một lượt. Chúng ta hoàn toàn không đề phòng liền bị trói lại, cầu xin, cầu xin Lưu công công làm chủ.

Xoảng, chén trà trong tay Lưu Thành rơi xuống đất, y ngậy người sợ run chốc lát, nhìn về phía Từ Bang Thụy tức gần nổ phổi hỏi:

- Quốc Công gia, vì sao vậy? Lệnh tể Tần Lâm kháng chỉ bất tuân, Từ phu nhân đánh thiên sứ cũng là trong Quốc Công phủ của ngài đó!

Chúng quan thấy đều sợ hãi không dứt, có rất nhiều ánh mắt nhìn về phía Từ Bang Thụy.

- Cô gia ôi cô gia, cho dù là người đau lòng tiên đế muốn về kinh sư chịu tang, cần gì phải làm như vậy? Đây rõ ràng là đưa kẻ làm nhạc phụ ta vào chỗ bất trung bất nghĩa!

Từ Bang Thụy tỏ ra đau đớn than thở.

Từ Duy Chí gần giọng quát:

- Chu Tiến Trung, Ngô Quảng Hiếu!

Chỉ Huy Sứ Thần Sách vệ Chu Tiến Trung, Chỉ Huy Sứ Quảng Thiên vệ Ngô Quảng Hiếu vào điện, quỳ xuống ôm quyền lĩnh mệnh.

- Mau điểm binh chạy theo mời Tần Hầu gia và muội tử ta trở lại!

Từ Duy Chí lớn tiếng hạ lệnh.

- Tuân lệnh!

Chu Tiến Trung, Ngô Quảng Hiếu vội vàng rời đi.

Lưu Thành, Thôi Thọ khẽ thở phào, nhìn dáng vẻ cả nhà Ngụy Quốc Công nhiều đời chịu ân nước, quyết sẽ không kháng chỉ bất tuân.

Hai tướng Chu, Ngô đuổi kịp bọn Tần Lâm ở phố Chu Tước, từ rất xa đã lớn tiếng kêu lên:

- Xin cô gia, tiểu thư đừng bước, Quốc Công mời hai vị tạm trở về!

Chỉ thấy Từ Tân Di ôm nữ nhi Tần Chân trong lòng đứng giữa đường, tay dè chuôi kiếm bên hông, mày liễu dựng ngược, mắt hạnh tròn tròn:

- Hai người các người muốn tạo phản sao? Phụ thân ta, huynh trưởng đối đãi các người như thế nào, lại dám dẫn binh đuổi theo, khi dễ ta không chém được hai cái đầu chó các người sao?!

Chu Tiến Trung, Ngô Quảng Hiếu chỉ đành phải ghìim ngựa mà quay về, đến Quốc Công phủ hồi báo chi tiết.

Từ Duy Chí không thể làm gì khác hơn là nhìn phụ thân, Từ Bang Thụy giận dữ vô cùng, tháo Phi Long kiếm bên hông ném xuống:

- Đứa nghịch nữ này ngang ngược như vậy, trong mắt còn có quốc pháp cương kỷ sao? Trịnh Tư Nhân, Vương Thủ Nghĩa đâu, cầm Phi Long kiếm này đuổi theo, nếu hai phu thê chúng không chịu ghìim cương bên bờ vực, lập tức lấy kiếm này chém đầu về báo lại!

Chỉ Huy Sứ Ứng Dương vệ Trịnh Tư Nhân nhặt Phi Long kiếm lên, cùng Chỉ Huy Sứ Phủ Quân vệ Vương Thủ Nghĩa dẫn dắt tinh binh phi ngựa đi nhanh.

- Quốc Công cần gì như vậy, có lời gì xin cứ từ từ nói!

Thạch Tinh, Trương Giả liên tiếp khuyên nhủ.

Trong lòng Lưu Thành, Thôi Thọ lại cảm thấy kỳ quái, cảnh tượng này có vẻ quen thuộc...

- Lão đầu tử điên rồi, đó là nữ nhi con rể của lão!

Hậu đường Ngô phu nhân nghe tin báo, cả kinh sắc mặt đại biến, muốn đi tìm trượng phu liều mạng.

Lại thấy Từ Duy Chí cười khanh khách đi tới, nói nhỏ bên tai bà mấy câu, Ngô phu nhân liền đưa tay tát con trai một cái, cười nói:

- Chính là các người giở trò quỷ ư?!

Lúc Trịnh Tư Nhân, Vương Thủ Nghĩa đuổi kịp Tần Lâm, hắn đã tới Thủy Tây Môn, Tần Lâm ung dung điềm tĩnh cất tiếng cười ha hả, nhìn Từ Tân Di đưa tay ra hiệu: mời phu nhân.

Trịnh Tư Nhân cầm Phi Long kiếm kêu to ngoài đường phố:

- Cô gia và tiểu thư kháng chỉ không tuân, Quốc Công gia đại nghĩa diệt thân, lệnh cho bọn ta cầm kiếm đuổi theo, ai không vâng lệnh giết không tha!

Dân chúng ven đường nghiêng răng tiếc nuối, Tần Hầu gia nhiều lần lập công lớn vì nước, vì sao lại có kết quả như vậy. Từ trước đến giờ Ngụy Quốc Công vẫn nuông chiều nữ nhi, rốt cuộc lần này không dám kháng chỉ không tuân.

Từ Tân Di đưa nữ nhi cho Tần Lâm ôm, vỗ Chiêu Dạ Ngọc Sứ Tử một cái, rút bảo kiếm bên hông ra phi ngựa phóng về phía Trịnh Tư Nhân:

- Họ Trịnh người có bao nhiêu cân lượng, dám tới đây vọng ngôn đòi lấy đầu phu thê chúng ta, hãy xem thủ đoạn của bản tiểu thư!

Trịnh Tư Nhân rung đại thương cán trắng lên phóng ra mấy đóa thương hoa, mũi thương phá không kêu ong ong không ngắt, một vết hàn quang nhắm thẳng vào tim Từ Tân Di.

Nếu như đâm trúng chắc chắn sẽ thấu tim Từ Đại tiểu thư.

Từ Tân Di ung dung điềm tĩnh, bảo kiếm vỗ vào đại thương một cái, Trịnh Tư Nhân nhất thời như bị điện giật, a lên một tiếng thật to, thân hình lão đảo trên lưng ngựa, đại thương chấn động rồi tay bay ra, hổ khẩu bị rách chảy máu tươi rùng rùng. Lại bị Từ Tân Di thừa dịp hai bên lướt qua nhau, nhẹ nhàng tháo Phi Long bảo kiếm mà y treo trên yên ngựa xuống.

Mọi người thấy đều tặc lưỡi, Trịnh Tư Nhân là Đại tướng nổi danh trong hơn mười vạn cấm quân Nam Kinh, không ngờ vừa đối mặt liền bị Từ Tân Di đánh bại, quả nhiên là tướng môn hổ nữ.

Vĩnh Ninh trong xe ngựa vén rèm xe lên thấy cảnh tượng này, cắn đầu ngón tay hàm mộ tới mức đôi mắt sáng rực, Từ biểu tỷ thật là lợi hại.

Chỉ có Tần Lâm thủy chung vẫn treo nụ cười xấu xa trên mặt.

Từ Tân Di ném Phi Long bảo kiếm xuống mặt đường, cười lạnh nói:

- Trịnh Tư Nhân người không phải là đối thủ của bản tiểu thư. Phụ bất từ, tử bất hiếu, người trở về thượng phục Quốc Công, từ nay phụ nữ ân đoạn nghĩa tuyệt!

Hồ khẩu Trịnh Tư Nhân chảy máu, mặt mũi thẹn thùng ôm quyền hành lễ:

- Mặt tướng không phải là đối thủ của tiểu thư, chỉ đành phải xấu hổ trở về phục mệnh, liễu mạng bị Quốc Công gia trách phạt.

Vương Thủ Nghĩa cười nói:

- Trịnh huynh còn không phải là đối thủ tiểu thư, mặt tướng lại càng không cần nói, xin tiểu thư trân trọng tiền đồ!

Hai tướng bèn giục ngựa trở về, Trịnh Tư Nhân cũng không băng bó vết thương, hai tay hồ khẩu chảy máu vừa đi đường vừa lớn tiếng khen ngợi tiểu thư thần dũng vô địch, thật chẳng hổ danh hậu bối Trung Sơn Vương.

Trong chính sảnh Quốc Công phủ, chủ khách ai cũng có tính toán của riêng mình, bọn Lưu Thành Thôi Thọ trông chờ mỗi mắt.

Đợi đến khi thấy Trịnh Tư Nhân trở về hai tay chảy máu, mọi người nhất tề cả kinh, chẳng lẽ đã xảy ra đánh nhau thật sao?

Trịnh Tư Nhân quỳ xuống bẩm báo:

- Mặt tướng vô năng, bị tiểu thư đánh bại, ngay cả Phi Long bảo kiếm cũng bị nàng đoạt lấy ném xuống đất, còn có một vài lời bội nghịch bất đạo, không dám nói Quốc Công gia nghe.

- Cứ nói!

Từ Bang Thụy gằn giọng quát lên.

- Tiểu thư, tiểu thư nàng còn nói phụ bất từ, tử bất hiếu, ân đoạn nghĩa tuyệt gì đó...

Trịnh Tư Nhân ấp a ấp úng nói.

Sắc mặt Từ Bang Thụy tái xanh, cả người run rẩy, chợt kêu to một tiếng, ôm ngực lão đảo lui lại mấy bước, thần thờ ngã ngồi xuống ghế.

- Phụ thân, phụ thân Đại nhân!

Từ Duy Chí vội vàng tiến lên đỡ phụ thân, bóp Nhân Trung, xoa huyệt Thái Dương, một lúc lâu sau mới quay đầu lại, vô cùng áy náy nhìn Lưu Thành, Thôi Thọ:

- Hai vị công công, các người cũng đã thấy gia phụ công trung với nước, đại nghĩa diệt thân, làm như vậy đã là hết sức mình. Chuyện đã đến nước này, quả thật không thể nào ra sức nữa!

Lưu Thành, Thôi Thọ trợn mắt há mồm, rốt cục cũng nhớ ra tại sao mình thấy cảnh này quen thuộc như vậy, rõ ràng chính là đoạn Lưu Bị cùng Tôn phu nhân thoát đi Đông Ngô trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Từ gia đây là mượn chuyện xưa diễn lại.

Cũng không phải sao, bốn tướng Chu Tiến Trung, Ngô Quảng Hiếu, Trịnh Tư Nhân, Vương Thủ Nghĩa ngoài mặt giả vờ như nơm nớp lo sợ, thật ra đang cười thầm trong bụng.

Tần Lâm và Từ Tân Di, Vĩnh Ninh và nữ nhi Tần Chân lên thuyền xuất phát, không lâu lắm phía sau chợt có mấy chiếc binh thuyền Đề Đốc Thao Giang phủ đuổi theo như bay.

Chẳng lẽ là...? Vĩnh Ninh cắn đầu ngón tay, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ sợ hãi, nàng rất muốn hồi kinh dự tang lễ huynh trưởng mình.

Tần Lâm vẫn tỏ ra ung dung điềm tĩnh, lớn tiếng nói:

- Thường Hầu gia đuổi theo ta là muốn đòi một chén rượu sao?

Binh thuyền phía sau bắn một tràng liên châu pháo hiệu, sau khi tiếng pháo ngừng lại, thanh âm Thường Dận Tự vang lên như bò rống:

- Tiểu đệ đuổi theo là để cung tiễn Tần Đại ca vào kinh thành nắm triều chính!

1142. Chương 1142: Chính Thị Trung Thần

Mồng Chín tháng Mười Một năm Vạn Lịch mười chín, Vũ Xương Hầu Tần Lâm kháng chỉ không tuân, lấy lý do vào kinh để tang cho Hoàng đế tự tiện rời khỏi đất phong Nam Kinh. Trước có Ngụy Quốc Công Từ Bang Thụy phòng giữ Nam Kinh đại nghĩa diệt thân, hai lần phái tinh binh cường tướng truy đuổi, nhưng hần vẫn chạy thoát. Sau đó Đề Đốc Thao Giang Hoài Viễn Hầu Thường Dận Tự dẫn dắt hạm thuyền đuổi theo, tiếng pháo rung trời, đạn rơi như mưa, cuối cùng bị Tần Lâm đột phá ngăn trở dương buồm đi xa.

Ngày Mười Một thuyền đến Dương Châu, Tri Phủ dẫn dắt đình tráng nha dịch chạy tới ngăn chặn, chợt có hơn vạn dân phu Tào Bang vì bị chủ thuê thiếu tiền lương mà làm loạn ngoài chợ, hơn hai mươi hội chủ diêm thương, tơ lụa, hải mẫu... cùng tới nha môn Tri Phủ thỉnh mệnh vì dân, rốt cục đình tráng nha dịch không ra được khỏi phủ nha nửa bước.

Ngày Mười Bốn Tần Lâm đến Hoài An, Tổng Đốc Tào Vạn hiện nhiệm Tân Kiến Bá Vương Thừa Huân chính là cháu của Tâm Học đại nho Vương Dương Minh, nghe thấy Tần Lâm kháng chỉ Bắc thượng, đặc biệt dẫn dắt thuộc hạ chạy tới tập nã. Tần Lâm lấy ‘Tâm ngoại vô lý’ của Dương Minh Tâm Học biện giải, xưng Bắc thượng vào kinh là để chịu tang tiên đế, làm hết bốn phận trung thần, cho dù là chết trăm ngàn lần cũng không hối tiếc. Vương Thừa Huân không thể đối đáp bèn dẫn dắt thuộc hạ trở về thành, tự treo ấn dột tội.

Không cần nói, bất kể Từ Bang Thụy, Thường Dận Tự hay là Vương Thừa Huân, thấy đều âm thầm cầu kết với Tần Lâm diễn trò.

Nhưng thuyền qua Hoài An phủ, tình hình lại đổi khác.

Tần Lâm rời đi Hoài An, từ Thanh Giang Phổ tiến vào dòng Hoàng, Hoài (trong lịch sử Hoàng Hà nhiều lần đổi dòng, sau khi Phan Quý Tuần trị thủy, Hoàng Hà đoạt Hoài vào biển), đoạn này là ngược dòng mà lên, cần phải có phu kéo thuyền trên bờ.

Vừa tới cửa Ô Đầu trấn Hồng Trạch hồ, Từ Tân Di đỗ Tần Chân ngủ thiếp đi, đang đùa vui với Tần Lâm, Vĩnh Ninh trong khoang thuyền, chợt nghe bên ngoài có tiếng người ồn ào huyên náo.

Đi lên mặt boong, Từ Tân Di cả kinh le lưỡi một cái, Vĩnh Ninh cũng mở to hai mắt, ngay cả Tần Lâm cũng không ngờ rằng tình cảnh đồ sộ như vậy.

Trên hai bờ sông lúc này người đông tấp nập, lão nhân râu tóc bạc trắng như tuyết, trẻ con để tóc trái đào ngả vàng, đại cô nương tiểu tức phụ... Không biết bao nhiêu dân chúng chen chúc lỗ nhố đầu người, nhìn thấy Tần Hầu gia thân mặc đồ tang đi lên trên boong, nhất thời tiếng hoan hô như sấm động, mấy vạn người đồng thời kêu gọi loạn cả lên, nên không nghe rõ được bọn họ nói gì.

Bên trái thuyền, một trung niên hương thân ăn mặc như Giám Sinh đặc biệt đứng trên chỗ cao, lớn tiếng kêu:

- Dân chúng Lương Hoài chúng ta đặc biệt đến thăm ân công Tần Hầu gia!

Hương thân này mang theo rất nhiều tộc thân tùy tùng, trên trăm người cùng kêu lên hô to theo, dân chúng chung quanh bị kích động cũng gia nhập vào. Tới tiếng thứ năm, hàng ngàn hàng vạn thanh âm đã đều nhịp thành một câu duy nhất, giống như sấm động trên trời cao, sóng âm chấn động chẳng khác nào long trời lở đất.

Mọi người trên thuyền đều kinh hãi biến sắc, Từ Tân Di, Vĩnh Ninh nhìn Tần Lâm mắt sáng ngời. Tuy rằng bình thường trạng phu của họ hay đùa giỡn ít nghiêm túc, nhưng hẳn đã thật sự làm rất nhiều chuyện tốt cho dân chúng.

Trên boong sau thuyền, Lục Viễn Chí, Ngưu Đại Lực vui vẻ ra mặt, hai Sư Gia Tôn Thừa Tông và Từ Quang Khải kinh nghi bất định: Hoài Tứ Phụng Dương phủ là đất Minh Thái tổ Chu Nguyên Chương long hưng, Tần Hầu gia cũng được cả lòng phụ lão Lưỡng Hoài...

Sắc mặt Tần Lâm tỏ ra nghiêm nghị, đứng ở đầu thuyền hướng về bốn phương tám hướng chấp tay, sau đó vái chào tới đất.

Hai bờ sông càng nổi thanh âm như sét đánh, hương thân kia lại rống to:

- Nghe thấy Tần Hầu bị gian nịnh giả mạo chiếu vua hãm hại, cho nên không thể không kháng chỉ vào kinh chịu tang tiên đế. Năm đó nếu không nhờ Tần Hầu bảo vệ Phan Đại nhân trị thủy cho hai dòng Hoàng Hoài, dân chúng hai bên bờ sông hàng năm không biết có bao nhiêu táng thân trong bụng cá. Đại ân đại đức Tần Hầu không biết lấy gì đền đáp, học trò nguyện theo ngài vào kinh, chết thay cho ân công!

Vừa dứt lời, không biết bao nhiêu người động thân ra, có người mặc áo nghiêm túc, có người ở trần:

- Bọn ta cũng nguyện chết thay cho ân công!

- Ân công chịu đựng ba trăm đình trượng vô cùng khổ sở bên ngoài ngo môn, máu đỏ tung bay đều là vì bảo vệ dân chúng Lưỡng Hoài ta! Hôm nay ân công bị oan, chẳng lẽ Lưỡng Hoài không có nam nhi sao?!

Tần Lâm đề hờ hai tay xuống, tiếng ồn dần dần trở lại bình tĩnh, hắn vận trung khí lên lớn tiếng nói:

- Hảo ý của chư vị, Tần mỗ xin tâm lãnh, nhưng trung thần không sợ chết, sợ chết chẳng phải trung thần, lần này Tần mỗ đi nếu có thể quét sạch gian nịnh, rửa sạch triều chính là may mắn vô cùng của vạn dân thiên hạ. Nếu rốt cục chuyện này thất bại triều đình giáng tội, vậy một thân Tần mỗ gánh vác hết, dù muôn thác cũng không hối hận.

Trung thần, trung thần!

Dân chúng đã sắp sửa rơi nước mắt, những trung thần liệt sĩ trên sân khấu cũng không bằng vị Tần Hầu gia này...

Có người vung cánh tay hô lên:

- Dân chúng Lưỡng Hoài ta nguyện kéo thuyền, đưa Hầu gia một đoạn đường!

Nam nam nữ nữ, già trẻ lớn bé, không biết bao nhiêu dân chúng đoạt lấy dây thừng kéo thuyền tiễn Tần Lâm từng đoạn. Không chỉ không có ai hiềm mệt mỏi, còn phải chen chúc tranh nhau tiến lên mới có phần. Chỉ cần có người buông dây thừng ra, lập tức có ba bốn cánh tay tranh nhau cướp lấy dây thừng.

Nhưng những hương thân kia đã từng đọc sách, âm thầm le lưỡi một cái, tám chữ 'Quét sạch gian nịnh, rửa sạch triều chính' mà Tần Hầu gia nói vô cùng lợi hại, suýt chút nữa đã nói ra ba chữ Thanh Quân Trắc... (người bên cạnh vua quét sạch gian thần).

Từ Cẩm thành, Hoàng Cực môn, triều hội diễn ra ở sảnh chính ngo môn.

Chu Thường Tuân tám tuổi lộ vẻ không kiên nhẫn ngồi trên long ỷ cao hơn thân hình bé nhỏ của nó rất nhiều, Bình Bút thái giám Ty Lễ Giám Mạc Thuần, Bàng Bảo theo hầu bên cạnh.

Văn thần Thân Thời Hành lĩnh ban văn, võ thần Từ Văn Bích đầu ban võ, hai bên xếp hàng ngay ngắn. Không khí khác xa với triều hội ngày trước, tất cả mọi người hoặc trao đổi ánh mắt với nhau, hoặc cười mập mờ không rõ, trong lòng ai nấy đều có tính toán của riêng mình.

Nhất là cự đẳng thanh lưu, khí thế vô cùng suy sụp, thậm chí có thể nói sợ hãi bất an.

Từ Nam phương truyền tới tin tức Tần Lâm Bắc thượng, dọc đường quan phủ ngăn trở rất nhiều, thế nhưng không ngăn được đoàn người Tần Lâm vốn chỉ đi xe nhẹ. Thậm chí dân chúng dọc đường còn nghênh đón hoan hô Tần Hầu gia, mừng gian thần vô sỉ trong triều.

Cựu đảng thanh lưu tự xưng là thanh lưu, kết quả trong miệng dân chúng lại là rác rưởi, đáng tiếc bọn họ vĩnh viễn không chịu thừa nhận điểm này. Giống như người Đông Lâm đảng năm cuối triều Minh cũng không hiểu vì sao nạn dân không chịu ngoan ngoãn nằm trên đất chờ chết, lại muốn đứng lên đi theo Lý Tự Thành Trương Hiến Trung tạo phản, làm loạn thần tặc tử bất trung bất hiếu.

1143. Chương 1143: Tứ Di Thần Phục

Cho nên cựu đảng thanh lưu chỉ có thể cho là những người đi nghênh đón hoan hô Tần Lâm, hoặc là do hấn dùng ân huệ nhỏ mua chuộc, hoặc chính là loạn thần tặc tử, ai ai cũng có thể giết.

Hình bộ Thượng Thư Vương Dụng Cấp ra ban tấu:

- Nay có Vũ Xương Hầu Tần Lâm kháng chỉ không tuân tự tiện rời đất phong, dọc đường mê hoặc dân chúng, lời lẽ có rất nhiều chỗ cuồng bạo khi quân, đã lộ ra lòng không thần phục. Thế nhưng Tần tặc nhiều lần đốc sư chinh phạt, lão luyện dùng binh, cực kỳ hung hãn, quan phủ khó có thể lòng bắt, Xin bệ hạ giáng chỉ bắt thân nhân y ở kinh sư, cũng điều năng thần dân dắt quân đi tập nã Tần tặc.

Định Quốc Công Từ Văn Bích kê cau mày, trong mắt thoáng hiện tinh quang, khẽ gật đầu với con trai Từ Đình Phụ.

Lại bộ Thượng Thư Vương Quốc Quang lập tức bước ra khỏi hàng phản bác:

- Vũ Xương Hầu có công lớn với đất nước, lúc tiên đế còn tại vị đã từng quân thần tương đắc. Tần Lâm trung thành cảnh cảnh, bị thương tiên đế băng hà, muốn vào kinh dự tang lễ tổng táng tiên đế, có tội gì chứ?

- Hồ đồ!

Hữu Đô Ngự Sử Cảnh Định Hướng bước ra khỏi hàng, chỉ Vương Quốc Quang mắng:

- Lão thất phu kia, rõ ràng là bè đảng của Tần tặc cho nên mới dùng miệng lưỡi lợi hại giải vây cho hấn, quả thật là phường vô sỉ! Bệ hạ, mau tịch biên gia sản phủ đệ Tần Lâm ở kinh sư, bắt hết thân nhân của hấn, đồng thời phái tinh binh cường tướng đi tập nã, mới có thể lấy đó răn chúng!

Cựu đảng thanh lưu rối rít vuốt cằm: Cảnh Thiên Thai quả nhiên không hổ là lãnh tụ thanh lưu, Nam Thiên nhất trụ.

Chỉ có Cố Hiến Thành giật giật đôi môi, muốn nói gì cuối cùng lại không nói.

Mạc Thuận và Bàng Bảo cúi đầu nói nhỏ bên tai Chu Thường Tuấn vài câu, tiểu Hoàng đế bèn theo đó tuyên chỉ:

- Vũ Xương Hầu Tần Lâm kháng chỉ không tuân khi quân phạm thượng, tội không thể tha! Lệnh cho Hình bộ Thượng Thư Vương Dụng Cấp tịch biên gia sản phủ đệ Tần Lâm, bắt hết thân nhân ở kinh sư. Hữu Đô Ngự Sử Cảnh Định Hướng sẽ cùng Tổng Binh Bảo Định điều binh vây bắt Tần Lâm, nếu gặp phản kháng, giết chết không tha!

Thánh chỉ tịch biên gia sản phủ đệ Tần Lâm vừa xuống, cựu đảng thanh lưu rối rít ăn mừng. Bao nhiêu năm bị Tần Lâm chen ép vô cùng khổ sở, thỉnh thoảng chiếm được thượng phong cũng bị hấn lật ngược tình thế rất nhanh. Lần này hấn kháng chỉ bội nghịch tự tìm chết, rốt cục để cho cựu đảng có được thánh chỉ tịch biên gia sản bắt trị tội, có thể nói thu hoạch toàn thắng.

Các đại thần Tần đảng Vương Quốc Quang, Tăng Tĩnh Ngô còn thân mang chức vị cao, để tránh đêm dài lắm mộng, Hình bộ Thượng Thư Vương Dụng Cấp vừa nhận thánh chỉ lập tức điểm binh sĩ bản nha và cao

thủ Lục Phiến môn, lên đường từ nha môn Hình bộ ở phố Kỳ Bàn, mệnh mông cuồn cuộn kéo tới Vũ Xương Hầu phủ hẻm Thảo Mạo.

Những kiện tướng cự đẳng Giang Đông Chi, Dương Khả Lập, Lý Thực cũng cáo mượn oai hùm đi theo sau, muốn xem tình cảnh náo nhiệt Tần phủ bị tịch biên gia sản. Trước kia bị Tần Lâm mặc tình sửa trị, lần này rốt cục cũng được hả dạ một phen.

Lý Thực hung hăng trợn mắt:

- Tần tặc hoang đường bội nghịch, nhiều năm qua gây ra không biết bao nhiêu tội, tứ phương vào hiến kỳ trân không vào đại nội mà vào Tần phủ trước. Hôm nay tịch biên sung công hết thảy, tài sản Tần tặc tích lũy nhiều năm coi như trôi theo dòng nước.
- Tần tặc quyền thế khuynh thiên, lúc hấn tùy ý tàn hại chúng ta có từng nghĩ đến hôm nay?

Dương Khả Lập nghiêng rằng nghiêng lợi, có thời gian y bị Tần Lâm phái Đông Xưởng đến nhà tọa tham, khuấy nhiễu gà chó không yên.

Giang Đông Chi càng vô sỉ hơn, nở một nụ cười gian:

- Quốc triều có quy củ, phạm nghịch đồ đại gian ác, trừ bản thân bị quốc pháp trừng trị ra, thê nữ cũng bị đầy tới Giáo Phường ty làm nô, hắc hắc hắc hắc...

Phải không... Lưu Đình Lan cùng đi nghe vậy không nhịn được nhớ tới nha đầu mất to, sống mũi thanh tú, dung nhan xinh đẹp kia, cũng muốn bắt chước Bạch Cư Dị đi Giáo Phường ty sáng tác cho nàng một bản Tỳ Bà Hành.

Đám người Lý Thực, Dương Khả Lập đồng thời cười to, bọn họ cũng không mấy háo sắc, nhưng thê nữ cừ địch chịu nhục, không nghi ngờ chút nào có thể làm cho người ta khoái chí vô cùng.

Uổng cho bọn họ tự xưng môn đồ Nho gia, chính nhân quân tử, thái độ của họ vào giờ phút này có khác gì loài cầm thú?!

Ngoài ra lại có một đám quan viên đi theo sau không xa không gần, chính là đám người Tả Phó Đô Ngự Sử Trương Công Ngự, Binh bộ Lang Trung Hoàng Gia Thiện, Hữu Tham Chính Vương Tượng Càn, đều là thân bằng hảo hữu của Tần Lâm. Bọn họ cố gắng cứu viện vào lúc Tần phủ bị tịch biên gia sản, ít nhất không thể để cho thân nhân hấn chịu nhục oan uổng.

Thấy dáng vẻ của cự đẳng thanh lưu như vậy, nhất thời mọi người cùng khinh bỉ: cố nhiên Tần Hầu gia là chính địch với cự đẳng các người, nhưng dù sao hấn cũng từng đổ máu vì quốc triều, lập công lao cho Đại Minh. Các người nhẩn tâm làm như vậy, có còn một chút thiên lý lương tâm nào không?!

Tin tức triều đình giáng chỉ tịch biên gia sản phủ đệ Tần Lâm không cánh mà bay rất nhanh, hai bên đường phố tụ tập rất nhiều dân chúng, thấy thái độ vô sỉ của Vương Dụng Cấp, tiếng mắng vang lên không dứt.

Có người nói giọng địa phương Yên Vân:

- Tần Hầu gia là quan tốt, năm đó nếu không nhờ hấn và Thích soái đổ máu chiến đấu nơi Tái Ngoại, Đồ Môn Hãn và Đổng Hồ Ly đã đánh vỡ trường thành, vì sao triều đình muốn bắt hấn?

Còn có khách thương nói giọng Sơn Tây, chìa ngón tay cái lên:

- Quan gia muốn làm gì vậy, Sơn Tây ta từ hoàng hoa khuê nữ đến lão phụ nhân, từ trẻ con đến lão hán, ai mà không biết Tần Hầu gia là nhân vật số một đương triều.
- Trong triều có gian thần kia!

Dân chúng cố ý lớn tiếng kêu, để cho Vương Dụng Cấp trên lưng ngựa có thể nghe được.

Cửa hàng gấm lụa bên đường, có tên người làm vừa chen chúc trong đám đông quay trở lại nói:

- Ôi, Đông gia, chương quỹ, Tần Hầu gia thật tốt, vì sao lại phải rơi đài?

Lão chương quỹ Thiệu Hưng cất tiếng than thở, sau đó lấy tay vỗ mặt quây nghiêm túc hát một bài cổ từ Ôn Châu:

- Hôm qua vạn lý trường thành, hôm nay một luồng anh hồn. Không làm quan thì nhẹ tấm thân, có câu gần vua như gần cọp. Trở về nhà chính là may mắn ba sinh, hết chim bẻ ná, đừng cá quăng nơm. Tử Tư công cao Ngô Vương ky, Văn Chung diệt Ngô phải mất đầu. Đáng tiếc Hoài Âm mệnh, không lưu danh Vũ Mục. Công lớn ai bằng Tử tướng quân, thần cơ diệu toán Lưu Bá Ôn, vẫn không tính được: Đại Minh thiên tử ngồi long đình, văn võ công thần mạng về âm...

Hôm qua vạn lý trường thành, hôm nay một luồng anh hồn...

Đám người làm nghe đến ngậy người, chỉ cảm thấy ngực mình như nghẹn lại, hết sức nặng nề, gần như ngạt thở.

- Không buồn bán nữa!

Đông gia đột nhiên vỗ một chưởng thật mạnh lên mặt bàn:

- Năm đó nếu không nhờ Tần Hầu gia diệt Hải Sa hội, lại mở ra hải貿 thông thương, chúng ta đã không có tiền đóng lãi cho vay, làm sao có được hôm nay?! Gia gia nghe kể chuyện nói cái gì văn liễu chết can gián, võ tử chiến sa trường, thương hộ ta không thể làm gì khác hơn là bãi chợ đình công, cũng là nam tử hán nghĩa khí!

Người làm và lão chưởng quỹ nhìn điểm chủ giống như không quen biết. Bọn họ phát giác ra tính khí đầu cơ ngày xưa của tiểu thương nhân đã hoàn toàn tiêu tan theo tiếng quát vừa rồi, vào giờ phút này toát ra khí phách khó tả.

Bãi chợ, đình công!

Từ hẻm Sách Lan đến hẻm Thảo Mạo, từ Châu Thị Khẩu đến Đặng Thị Khẩu, các thương hộ đóng cửa tạ khách, ngay cả thanh lâu sở quán hẻm Câu Lan cũng đóng cửa.

Sơn Tây hội quán, Hồ Quảng hội quán, Vân Nam hội quán... Khắp nơi quần tình kích động.

Thập Sát hải, chỗ ở của các đường hải thương ở kinh sư đã trở nên cực kỳ hỗn loạn. Rất nhiều hải thương nhao nhao kêu la, nói phải cứu thân nhân Tần Hầu gia, sau đó đưa Hầu gia ra biển.

Đông Tiệp môn, đang là lúc Thu lương Đông giải chuyển về phía Nam, Tào Bang lại ngưng tào lương chuyển vận. Bất kể là phu khuân vác hay kéo thuyền đều ngồi ngay ngắn dưới ánh mặt trời, mặc cho tào thuyền chất đầy lương thực đang đổ trên Đại Vận Hà.

Các quan phụ trách kho Thái Thương và nội thừa vận ngày xưa được Tào Bang dùng vàng bạc hối lộ nịnh nọt như ông trời, vào lúc này lại đầu đổ đầy mồ hôi. Bất kể bọn họ thuyết phục thế nào, tào đầu, trưởng phòng của Tào Bang cũng không thèm nhìn họ lần nào. Bọn họ phải vãi dài sát đất, tổng trưởng phòng phe phẩy quạt mới lạnh lòng thốt ra vài câu:

- Tần Hầu gia là đại ân nhân của Tào Bang ta, chúng ta làm lưng vắt vả không hiểu biết nhiều chuyện, chỉ biết tri ân phải báo. Triều đình muốn hạ lão nhân gia, trước hết hãy lấy đi mười vạn thủ cấp của Tào Bang đã!

Điền Thất gia đã thông báo, lần này Tào Bang dứt khoát tỏ thái độ, y cũng hoàn toàn không cố kỵ gì nữa.

Tào đầu cũng cười lạnh hai tiếng:

- Chỉ bất quá tương lai Nam lương Bắc vận, xin mời Vương Thượng Thư, Cố Lang Trung kia tự mình cút tới nơi này ra sức đi thôi!

Quan coi kho kêu trời kêu đất, thời này vận nước có quá nửa liên quan với tào vận. Tào vận dừng lại, Nam lương không thể Bắc vận, kinh sư hỏi tội, biên trấn kêu la, cho dù là bọn họ có mười cái đầu cũng không đủ chém.

Được rồi, mau mau báo lên cho triều đình thôi...

Hẻm Thảo Mạo, Vương Dụng Cấp gánh vác nhiệm vụ tịch biên gia sản Tần phủ đi tới cửa Tần phủ. Hôm nay cửa Vũ Xương Hầu phủ không có cấm y quan giáo và gia đình gác, giữa hai con sư tử bằng đá là khoảng trống lạnh lùng.

Rất nhiều dân chúng tụ tập lại, tiếng mắng bên tai không dứt, rất nhiều ánh mắt bắn về phía sau lưng đám người Vương Dụng Cấp, Giang Đông Chi. Nếu như ánh mắt có thể biến thành thực chất, xương sống bọn họ đã bị đâm nát.

Wương Dụng Cấp chỉ cảm thấy như có dao nhọn kề lưng, cắn răng khoát tay một cái ra lệnh cho binh sĩ xông vào.

- Chậm đã!

Bốn vị Khoa Quán Sự Đông Xưởng Tào Thiếu Khâm, Vũ Hóa Điền, Hoắc Trọng Lâu, Lưu Tam Dao nổi danh kinh sư là hạng người hung hãn tàn độc, dẫn đám sai dịch Đông Xưởng như lang như hổ. Cẩm y Chỉ Huy Hồng Dương Thiện, Thạch Vi dẫn dắt một nhóm cẩm y quan giáo hung thần ác sát đằng đằng sát khí đi tới trước phủ.

Wương Dụng Cấp vừa kinh vừa giận:

- Các người, các người dám kháng chỉ ư?

- Không dám!

Tiếng quát từ phía sau truyền tới, Tả Đô Đốc Tiểu công gia Từ Đình Phụ chỉ điểm kinh doanh phòng thủ bên trong thành dẫn một đội gia tướng Định Quốc Công phủ phi ngựa tới, xanh mặt gặt đầu một cái, bọn gia tướng liền chạy tới đứng trước cửa phủ, mắt hổ nhìn chăm chăm người của Hình bộ.

Wương Dụng Cấp chỉ Từ Đình Phụ, gằn giọng quát:

- Huân quý không được tham dự chuyện Cửu Khanh, thánh chỉ đã hạ, Từ tiểu công gia muốn kháng chỉ ư?

- Từ tiểu công gia, nhà người là thế huân công thần thăng trầm với nước, chớ có suy nghĩ sai lầm!

Giang Đông Chi vội vàng góp lời.

Đám người Lý Thực, Dương Khả Lập, Lưu Đình Lan cũng lựa lời nói vừa mềm vừa cứng, liệu đây là kinh sư dưới chân thiên tử, Từ Đình Phụ sẽ không dám kháng chỉ.

Từ Đình Phụ lạnh lùng nói:

- Đây là loạn mệnh! Tần Hầu là thần tử đắc lực của tiên đế, có tội hay không còn chờ hấn vào kinh thành biện bạch, há có thể vội vã tịch biên gia sản phủ đệ hấn? Gia phụ Định Quốc Công đã tới Từ Ninh cung xin ý chỉ Thái Hoàng Thái hậu, kính xin Vương Thượng Thư chớ nên nóng nảy.

Nếu Vạn Lịch không chết, có lẽ Từ gia còn chưa đi tới bước này, nhưng bây giờ Thái tử tám tuổi ngồi long đình, triều chính hỗn loạn, rõ ràng Tần Lâm đã có khí thế như sao Bắc Đẩu được quần tinh vây quanh, vạn ngọn núi hướng về Thái Nhạc, phụ tử Từ gia không chút do dự lựa chọn theo chân bọn họ đứng cùng trận tuyến thân thích ở kinh sư.

Wương Dụng Cấp ngây người sợ run không thể nói, Giang Đông Chi tiến lên trước một bước, nghiêm giọng quát:

- Hậu cung không được tham dự triều chính, Thái Hoàng Thái hậu cũng không thể thu hồi thánh chỉ!

Lời còn chưa dứt, một đội nhân mã từ Thập Sát hải chọt kéo tới.

Đô Thống Sứ Doanh Châu Kim Anh Cơ bên trong mặc áo gấm thêu, ngoài choàng Giàng Sa bào, mắt sáng ngời, toát ra thần vận phong lưu.

Nàng nhìn thẳng, đi tới cửa Tần phủ hắng giọng nói:

- Doanh Châu Kim thị mời hai vị muội muội và thân quyến Lý gia Trương gia ra biển du ngoạn một chuyến, tham quan Đông Hải vạn dặm trời nước mênh mông.

- Người!!!

Wương Dụng Cấp há hốc mồm cứng lưỡi, nếu gia quyến Tần Lâm theo vị Kim Đô Thống Sứ này đi du lãm trên biển, còn bắt cái rắm.

- Nói nhăng nói càn!

Dương Khả Lập mặt đỏ tới mang tai trách cứ Kim Anh Cơ.

Không chờ y nói hết lời, sóng mắt nhu mì của Kim Anh Cơ lập tức trở nên sắc bén, nụ cười cũng lạnh xuống:

- Thế nào, Dương Ngự Sử không cho bản Đô Thống Sử dẫn người đi sao? Doanh Châu chiến hạm hơn trăm, trọng pháo ngàn khẩu, bất cứ lúc nào cũng nghiêm trận mà đợi!

Lời còn chưa dứt, lại có mấy nhóm người kêu la ồm tỏi, từ Hội Đồng quán tới đây.

Võ sĩ Ngạt Trung vẫn đi chân trần dù hiện tại là mùa Đông rét lạnh, cổ đeo vòng vàng đang đỏ mặt tía tai rống lên:

- Quốc vương nhà ta Tư Vong Ưu tưởng niệm Tần Hầu gia, muốn mời cả nhà hần đi Nam Cương đi một chuyến, các người không nên tranh chấp với ta.

- Úm ma ni bá mễ hồng, Uy Đức Pháp Vương nhà ta cũng muốn mời Hầu gia đi Ninh Hạ giảng luận kinh Phật một chuyến.

Đại Lạt Ma Ngạch Triều Ni Mã lắc lư cái đầu trọc bóng loáng, toét miệng cười nhìn Ngạt Trung:

- Lại nói quốc vương các người xinh đẹp như hoa, chẳng lẽ là muốn gả cho Tần Hầu gia sao, mỹ nhân kế này không lừa được người khác.

Ngạt Trung là người thô kệch, cứng cổ nói:

- Đại Minh không cần Tần Hầu gia, Quốc vương nhà ta lại cần, cho dù là chiêu hần làm phu quân thì đã sao?

Giang Đông Chi vội vàng tiến lên:

- Hai vị không nên tranh cãi, Tần tặc có tội bội nghịch, triều đình đã giáng tội bắt giữ, không thể đi tới chỗ các người.

- Hừ, người là cái thá gì!

Ngạt Trung và Ngạch Triều Ni Mã còn chưa kịp động thủ, phía sau thành linh có một đại hán Mông Cổ vô cùng tráng kiện nhảy ra, đâm mạnh một quyền vào mặt Giang Đông Chi, khiến cho y ngã lộn nhào, có mấy cái răng từ trong miệng bay ra ngoài.

1144. Chương 1144: Vào Kinh Chịu Tang

Đại hán Mông Cổ này chính là Đại tướng Mông Cổ Triệt Biệt, y phun nước bọt về phía Vương Dụng Cấp, cất tiếng thóa mạ:

- Trung Thuận phu nhân và Thuận Nghĩa Vương Cha Khắc Lạt Ngõa Nhĩ Đệ Triệt Thần Hãn tập trung hai mươi vạn quân, muốn cùng Tần Hầu gia săn bắn Thổ Mặc Xuyên! Nếu các người còn dây dưa nữa, chúng ta sẽ đánh tới kinh sư, đoạt lấy đế vị!

Sắc mặt Vương Dụng Cấp vàng như đất, tứ phương man di đều bị Tần Lâm thu phục, cam lòng làm tay sai cho hần, hôm nay không thể tiến vào nhà hần được.

Dương Khả Lập tính tình giáo hoạt, vung ống tay áo lên, làm ra vẻ trung can nghĩa đảm:

- Xem đi, xem đi, quả nhiên Tần tặc không hề có lòng thần phục, cấu kết man di đối kháng thánh chỉ triều đình, rất có thể là Hán gian...

Vừa dứt lời, đại môn Tần phủ chợt mở ra, Trương Tử Huyền áo trắng tang phục đầu xỏa tóc xanh, khoe mắt còn ửng đỏ ngân ngấn lệ, dáng vẻ hết sức đáng thương.

Ánh mắt lạnh như băng của nàng quét qua trên mặt bọn Vương Dụng Cấp, Dương Khả Lập, sau đó yêu kiều xá một xá về phía Từ Đình Phụ, Kim Anh Cơ cùng dân chúng kinh sư:

- Chuyết phu Tần Hầu hao tâm tổn trí vì dân vì nước, khai hải mậu chiêu Doanh Châu, định Âm Sơn thông phong cống, bình Nam Cương diệt địch quốc, mới có cục diện Tứ Di chấp tay, bát phương thần phục như hôm nay, vì sao gọi là cầu kết man di? Tiên đế ban thưởng không ít, lại ngự tứ cho một cái cữu long ngọc đá, chẳng lẽ là tiên đế cũng bảo chuyết phu đi cầu kết man di sao?

Dứt lời nàng ném cữu long ngọc đá ở ngưỡng cửa, cười lạnh nói:

- Muốn tịch biên gia sản nhà ta ư, không sao, đập lên vật này mà vào!

Biểu hiện của thiên kim tướng phủ vô cùng trung trinh tiết liệt, toàn trường đầu tiên là yên tĩnh, tiếp theo bộc phát ra một trận hoan hô ủng hộ như sấm động.

Đám Vương Dụng Cấp, Giang Đông Chi trở thành đám hề đáng khinh, chỉ có thể ôm đầu trốn chui như chuột dưới ánh mắt khinh bỉ của mọi người.

Trương Tử Huyền xoay người trở về phủ, khoe miệng mỉm cười: dân tâm hướng tới, Tứ Di thần phục, hôm nay đã lộ ra hết sức rõ ràng.

Cơ hồ cùng lúc với Vương Dụng Cấp đi Vũ Xương Hầu phủ hẻm Thảo Mạo, Hữu Đô Ngự Sử Cảnh Định Hướng cũng đã ra kinh, phụng chỉ đi Hà Bắc Bảo Định phủ điểm tập tinh binh cường tướng, vây bắt Tần Lâm kháng chỉ không tuân, đại nghịch khi quân.

Triều đình đặt rất nhiều kỳ vọng vào Thiên Thai tiên sinh Cảnh Định Hướng. Lão không chỉ là ngọn Thái Sơn được cự đảnh thanh lưu ngưỡng vọng, có phong thái lãnh tụ quần luân, hơn nữa cương chính liêm minh, tính như liệt hỏa, coi loạn thần tặc tử như thù địch. Năm xưa vừa về kinh đã lập tức mang theo khí thế sấm sét hạ gục quyền yêm Trương Kinh, khiến cho thiên hạ chấn động, phải lão ra tay bắt Tần Lâm chính là chuyện đương nhiên.

Hơn nữa triều đình cũng có chỗ cố kỵ đám đại thần Vương Quốc Quang, Tăng Tĩnh Ngô, điều binh mã nơi khác cũng không yên tâm. Tổng Binh Bảo Định là thuộc hạ Kế Liêu Tổng Đốc, mà Tổng Đốc hiện nhiệm chính là Cảnh Định Lực đệ đệ Cảnh Định Hướng, tuyệt đối sẽ không gây trở ngại cho chuyện của huynh trưởng mình.

Cảnh Định Hướng không phụ sự mong đợi của mọi người, lúc từ tạ ra kinh tỏ vẻ hiên ngang khẳng khái, từ ngọc môn bưng thánh chỉ ra lập tức động thân lên đường đi Bảo Định phủ. Tuy rằng tuổi tác đã cao nhưng vẫn không ngại cỡi ngựa một mồi, chạy suốt đêm tới Bảo Định, điểm tập tinh nhuệ Chiết binh Bắc thượng.

Chiết binh là binh tướng tinh nhuệ được chọn ra từ La Mộc doanh chín đại doanh Hàng Châu, lấy danh nghĩa ứng phó Triều Tiên đánh giặc Nhật điều động Bắc thượng. Bởi vì Kế Liêu Tổng Đốc Cảnh Định Lực thượng tấu rút tinh binh cường tướng chín trọng trấn ra điều đi Triều Tiên chinh chiến, binh lực kinh sư thiếu hụt nên ở lại Bảo Định, làm tổng dự bị đội bảo vệ kinh sư trong thời gian chiến tranh viện Triều kháng Nhật.

Ngày Cảnh Định Hướng mang theo thánh chỉ đến Bảo Định, Kế Liêu Tổng Đốc Cảnh Định Lực cũng lấy bảy trăm dặm khẩn cấp đưa trát tới Tổng Binh Bảo Định phủ, phát năm ngàn Chiết binh cho Cảnh Định Hướng đi Thiên Tân Vệ chặn Tần Lâm đang theo Đại Vận Hà Bắc thượng.

Tổng Binh Bảo Định vô cùng kỳ quái, mặc dù Chiết binh là tướng sĩ tinh nhuệ kiêu dũng năm xưa Thích Kế Quang Thích đại soái tự mình huấn luyện, nhưng dù sao cũng là khách quân, điều động không thuận tiện bằng binh mã bản bộ Bảo Định. Cảnh Tổng Đốc không phát binh Bảo Định mà phát Chiết binh, khiến cho người ta không đoán ra được nguyên nhân trong đó, chẳng lẽ lại là bên trong triều đình có uẩn khúc gì?

Tổng Binh Bảo Định tự nhận là người thô kệch, không nghĩ ra Cảnh Tổng Đốc muốn làm gì, cũng không quản được nhiều như vậy. Phàm là chuyện của hai huynh đệ Cảnh gia, lão tử tận tâm là đủ rồi, nếu thật sự cức cùn tận tụy vì quốc triều... hừ hừ, xem thử Tần Hầu gia có kết cục thể nào...

Vì biểu hiện mình thi hành răm rắp theo mệnh lệnh của Tổng Đốc Đại lão gia, không hề gây trở ngại chút nào, Tổng Binh Bảo Định rất hào phóng tự móc tiền túi, trả hết phí nhờ trại và tiền ăn còn thiếu của Chiết binh. Y còn phái hai vị Thiên tổng tâm phúc tới doanh trại Chiết binh thi triển thủ đoạn cả mềm lẫn cứng, bảo bọn họ hãy ngoan ngoãn làm tốt nhiệm vụ Tổng Đốc Đại lão gia giao phó, tương lai nhất định sẽ được bên Bảo Định báo đáp.

Chuyện làm cho bên Bảo Định kỳ quái chính là, đám Chiết binh được trả hộ món nợ phí nhờ trại và tiền ăn cũng không hề tỏ ra cao hứng, ngược lại vẻ mặt cổ quái tùm năm tùm ba tụ tập dùng phương ngôn Chiết Giang người phương Bắc nghe không hiểu bàn chuyện với nhau. Thỉnh thoảng bọn họ còn liếc nhìn hai tên Thiên tổng được Tổng Binh Bảo Định phái đi, không khí vô cùng quỷ dị.

Quản con bà nó!

Bên Bảo Định cũng lười để ý tới chuyện này, thể chế triều Minh, khách quân là đại gia, Bảo Định chỉ cần tận tâm hết sức. Cho dù là có chuyện gì, Cảnh Tổng Đốc cũng không thể trách tội bọn họ.

Làm sao đám Chiết binh lại không cảm thấy quái dị, năm xưa Chiết binh La Mộc doanh xảy ra biến loạn, một mình Tần Lâm vào trong vạn quân, hóa giải cuộc biến loạn trong vô hình. Hắn lại tâu lên triều đình xin đổi lương hướng từ Chiết Giang Đô ty phát thành tổng Thị Bạc ty Hàng Châu lấy phần thương thuế hải mậu thu được phát ra, đám Chiết binh vẫn còn nhớ đại ân này rất rõ ràng.

Bên trong đại trường trung quân đóng ngoài Bảo Định thành, đông đảo quan quân trung hạ cấp vây Du Kích tướng quân Mã Văn Anh, quan Tọa Doanh trung quân Lưu Đình Dụng vào giữa, mồm năm miệng mười kêu la ồm ồm.

Có người cực kỳ trung hậu nhân nghĩa:

- Tần Hầu gia là ân chủ Chiết binh chúng ta, cuộc sống chúng ta lúc trước thế nào, chẳng khác nào ăn mày ngoài đường ngoài chợ! Hôm nay Thị Bạc ty phát hướng ngân cho, cơm áo đầy đủ, chúng ta cũng không thể vong ân phụ nghĩa!

Có kẻ tỏ ra lo âu thực tế:

- Không thể không tuân thánh chỉ triều đình, nhưng tổng quản thái giám Thị Bạc ty Hoàng Tri Hiếu là môn hạ Tần Hầu gia, chúng ta lại phải phụng chỉ ý triều đình đi bắt Tần Hầu gia, tương lai Hoàng công công sẽ mất thể diện...

Cũng có kẻ nói thẳng:

- Con bà người, chẳng lẽ không có Hoàng công công, người thật sự sẽ đi bắt Tần Hầu gia sao? Tương lai trở về Chiết Giang, phụ lão hỏi ‘Các người đến kinh sư một lần, có từng ra mắt vị Tần Hầu gia diệt Hải Sa hội, định bình loạn Hàng Châu, chiêu Ngũ Phong hải thương, khai thông hải mậu không?’, người trả lời rằng ‘chính tay ta đã bắt hắn’. Người không xấu hổ mà chết, ta cũng sẽ chết vì xấu hổ thay người!

Mỗi người một ý không thống nhất, số người nói muốn kháng chỉ cũng chiếm hơn phân nửa. Có rất nhiều người gào thét nói cho dù là lột một lớp da, cùng lắm thì đi đầu Ngũ Phong hải thương, cũng không thể tự tay hại Tần Hầu gia.

Mã Văn Anh, Lưu Đình Dụng nhìn nhau cười một tiếng, phản ứng của các vị quan quân đã nằm trong dự liệu bọn họ.

- Chư vị, chư vị, nhất định là Tần Hầu gia oan uổng, đến lúc đó chúng ta có thể phải rửa mắt cho sáng, chó có đứng sai chỗ.

Mã Văn Anh nói đầy ẩn ý.

Chẳng lẽ là...? Các vị quan quân đầu tiên là cả kinh, tiếp theo ngơ ngác nhìn nhau.

Lưu Đình Dụng cười to:

- Cũng không phải là tạo phản làm loạn, các người sợ cái gì? Đến lúc ấy tự nhiên làm theo lời cấp trên nói, mạnh ai nấy trở về doanh dẫn dò các huynh đệ, đến lúc đó đứng vững trận cước!

Chẳng lẽ trong triều còn có biến số? Các quan quân tâm linh thần hội.

Kế tiếp chạy tới dọc đường Thiên Tân Vệ, Mã Văn Anh, Lưu Đình Dụng đến các doanh trung hóng gió, thổi lỗ tai quan quân quen biết, từ trên xuống dưới năm ngàn Chiết binh này đều được hai người bọn họ đã thông.

Hai viên Thiên tổng được Bảo Định phái tới hiệp trợ cũng không phải kém cỏi bất tài, rõ ràng nhìn ra không ổn, bí mật hồi báo tình huống cho Thiên Thai tiên sinh Cảnh Định Hưởng, nhưng Cảnh Định Hưởng lòng tin tràn đầy, ngược lại khiển trách hai người bọn họ một phen, nói:

- Cảnh mỗi một thân hào nhiên chính khí, yêu ma quỷ quái nhìn thấy phải kinh hồn khiếp vía. Đây gọi là Khổng Tử sáng tác Xuân Thu mà bọn loạn thần tặc tử sợ, từ trước tới nay tà bất thắng chính, sợ gì âm mưu quỷ kế?

Hai viên Thiên tổng lui xuống bèn tự tát tai mình, sau này người nào nói nhảm với Cảnh lão tiên sinh ngài chính là con của kỹ nữ!

Cảnh Định Hưởng cùng hai vị môn sinh đặc ý của mình Lưu Thế Đạo, Chu Ngô Chính dẫn dắt quân đội đến phía Nam Thiên Tân đóng lại, bày thiên la địa võng, chuẩn bị quăng một mẻ lưới bắt Tần Lâm đang theo Đại Vận Hà Bắc thượng.

Tần Lâm không hề có ý đổi sang đường khác, vẫn theo Kinh Hàng Đại Vận hà một mạch Bắc thượng, qua Đức Châu, Thương Châu, Tĩnh Hải chạy thẳng tới Thiên Tân.

Lúc này đang là mùa Đông, gió Bắc thổi mạnh trên Đại Vận Hà. Từ Tân Di mặc áo lông điều đội mũ gấm, Vĩnh Ninh cũng khoác áo choàng lông cừu, cùng nhau hơ lửa sưởi ấm với Tần Lâm trong khoang, chơi đùa với nữ nhi Tần Chân do Từ Tân Di sinh.

Bên ngoài chợt vang lên ba tiếng pháo, tiếp theo vó ngựa rầm rập, người hô ngựa hí, không biết bao nhiêu binh mã từ hai bên bờ Đại Vận Hà vọt tới.

Đám phu kéo thuyền do Tào Bang phái tới cố gắng trấn tĩnh ngoài mặt, nhưng đôi chân bọn họ không khỏi run rẩy. Quan thuyền lớn như vậy bị quân đội đông đúc bao vây, trở nên như chiếc lá nhỏ giữa đại dương mênh mông bát ngát.

Trong khoang thuyền Từ Tân Di chỉ bĩu môi, ngay cả Vĩnh Ninh nhát gan thẹn thùng cũng chỉ nhẹ nhàng cau đôi mi thanh tú. Nguyên nhân không vì gì khác, đoạn đường vừa qua nàng đã thấy tình cảnh như vậy quá nhiều, đã trở nên quen thuộc không còn kinh ngạc nữa.

Tần Lâm vén rèm cửa sổ lên nhìn ra bên ngoài, ung dung nhàn nhã cầm chung trà lên uống vài hớp, sau đó mới điềm tĩnh đi tới trước buồng thuyền.

Lúc hần mặc tang phục xuất hiện ở buồng trước, năm ngàn Chiết binh thấy đều nghiêm nghị, trong lúc nhất thời yên lặng như tờ.

Tần Lâm chấp tay thi lễ bốn phương tám hướng thần sắc trịnh trọng:

- Chư vị, bản hầu vào kinh chịu tang tiên đế, cũng không có lòng bội nghịch khi quân, hãy xem đầu thuyền ta viết những gì...

Mũi thuyền treo ột chuỗi đèn lồng, bốn chữ to 'Vào kinh chịu tang' màu đen viết trên nền trắng. vô cùng nổi bật.

Đám Chiết binh ngơ ngác nhìn nhau, trong tai chỉ nghe tiếng tim đập và tiếng gió Bắc gào thét. Vào giờ phút này phàm là người còn có lương tâm chưa bị chó ăn mất cũng không có cách nào nói cho ân công biết, triều đình có chỉ tập nã hần!

Lại thấy Hữu Đô Ngự Sử Cảnh Định Hưởng lấy văn thần cầm quân, râu tóc bạc trắng, vẻ mặt nghiêm nghị, dẫn theo hai vị môn sinh giục ngựa tới, nghênh ngang chạy tới mạn thuyền cặp bờ.

Trong lòng đám Chiết binh cảm thấy vô cùng khó chịu, có người đã đỏ ngầu đôi mắt.

Ngàn vạn lần không ngờ Cảnh Định Hướng cách bờ còn có hai mươi bước đã tung mình xuống ngựa, cung kính kính vái chào tới đất:

- Hữu Đô Ngự Sử Cảnh Định Hướng dẫn quân tới đón Tần Hầu gia vào kinh tế bái tiên đế!

Toàn quân trầm mặc chốc lát, rất nhanh phát ra tiếng hoan hô như sấm.

Theo Tần Lâm tự tiện rời đi đất phong Nam Kinh, lấy danh nghĩa tế điện tiên đế Vạn Lịch một mạch Bắc thượng, kinh sư nhất quán nghiêng về cự đảng thanh lưu. Công báo triều đình bắt đầu đăng tin sát phạt công kích:

- Tần tặc tự tiện rời đất phong kháng chỉ không tuân, lòng lang dạ sói hết sức rõ ràng, Ngụy Quốc Công, Hoài Viễn Hầu vì tư bỏ công, phải bị hỏi tội cả thảy.

- Tên tặc tử Tần Lâm đã lộ ra dấu hiệu phản thần, qua Dương Châu vào Đại Vận Hà Bắc thượng, Tri Phủ Dương Châu kém cỏi bắt tài không thể bắt được.

- Quyền gian miệng lưỡi lợi hại, khiến cho Tổng Binh Tào Vận Tân Kiến Bá treo ấn tự thỉnh đợi tội.

- Tần Lâm qua Thanh Giang Phổ, ngu dân Lương Hoài bị hấn mê hoặc, tụ tập dọc theo bờ sông hoan hô, Tần Lâm mặt dày nhận lấy.

- Vũ Xương Hầu vào Thiên Tân, Hữu Đô Ngự Sử Cảnh Thiên Thai dẫn quân nghênh đón.

- Thần tử đặc lực của Tiên đế Vũ Xương Hầu Tần Thiếu Phó về kinh, Định Quốc Công Từ, Lại bộ Thượng Thư Vương, Binh bộ Thị Lang Tăng, Vương Đô Đường Trương Đô Đường cùng văn võ bá quan ra khỏi thành mười dặm chào đón.

Trên thực tế khi Tần Lâm được Cảnh Định Hướng dẫn quân hộ tống, xuất hiện ở mười dặm trường đình bên ngoài kinh sư, bắt tay nói chuyện vui mừng với văn võ đại thần Từ Văn Bích, Vương Quốc Quang, Tăng Tĩnh Ngô, Vương Chi Viên, Phan Quý Tuân, Trương Công Ngự, tranh chấp trong triều cũng đã phân thắng bại rõ ràng, cho nên công báo chuyển hướng cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Ninh Tú cung, sắc mặt Hoàng thái hậu Trịnh Trịnh tái nhợt không có chút huyết sắc, ôm thật chặt tiểu Hoàng đế Chu Thường Tuân:

- Tần Lâm, ngươi muốn làm gì, khai quan nghiệm thi sao?

Độc được vốn chính là Tần Lâm cho, hấn muốn tra ra thật sự quá dễ dàng.

Tần Lâm cười cười:

- Cần gì như vậy, Thái hậu nương nương, đại nghĩa danh phận ở phía ngài và bề hạ, vì thần đâu thể làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

Trịnh Trịnh oán hận cắn môi, nàng biết mình đã thua, thua rất triệt để, bất quá vạn hạnh trong bất hạnh, ít nhất cũng tốt hơn nhiều so với kết cục khác.

- Ta chỉ muốn biết là tại sao, tại sao lấy máu nghiệm thân có kết quả như vậy?

Nếu Trịnh Trịnh không hỏi rõ ràng, sợ rằng lúc vào trong quan tài cũng sẽ không cam lòng.

1145. Chương 1145: Khắc Thừa Đại Thống

Rất đơn giản, Tần Lâm cười vui vẻ, gọi ra bốn tên thái giám, sau đó bắt Chu Thường Tuân lại, cắt ngón tay lấy máu nghiệm thân với bốn thái giám kia.

Tình huống khiến cho người ta kinh ngạc đã xuất hiện, có tên thái giám huyết dịch tương dung với Chu Thường Tuân, không hề ngưng đọng lại!

Hiển nhiên, thái giám này không có khả năng là gian phu của Trịnh Trinh.

Vạn Lịch là máu AB, trong hồng cầu có hai loại ngưng kết kháng nguyên A, B, mà Chu Thường Tuân là máu nhóm B, trong huyết thanh có lectins kháng A, ngưng kết kháng nguyên A gặp lectins kháng A, cùng loại gặp nhau sẽ sinh ra phản ứng ngưng kết.

Mà Chu Thường Lạc lại có nhóm máu AB giống như Vạn Lịch, cho nên máu gặp nhau không sinh ra phản ứng ngưng kết.

Một đôi vợ chồng sinh con, nhóm máu cũng có thể có bất đồng, huống chi Chu Thường Tuân và Chu Thường Lạc được sinh từ mẫu thân khác nhau. Biện pháp lấy máu nghiệm thân chỉ có thể phân biệt ra nhóm máu, căn bản không thể xác nhận quan hệ phụ tử.

Có Thái Y Viện Sứ Lý Kiến Phương giúp một tay, Tần Lâm muốn biết nhóm máu Vạn Lịch và hai vị hoàng tử thật sự quá dễ dàng.

Trên thực tế chỉ cần dùng cung nữ thái giám trong hoàng cung làm thí nghiệm trên quy mô lớn, là có thể chứng minh lấy máu nghiệm thân chỉ là chuyện hoang đường. Nhưng dưới tình huống đó, sinh tử chỉ nằm trong một niệm, còn ai kiên nhẫn chậm rãi làm thí nghiệm?!

Ngày kế, thánh chỉ hạ, cái gọi là di chiếu tiên đế cách chức Tần Lâm chính là quyền yêm Lưu Thành giả truyền thánh chỉ, bắt Lưu Thành và tay sai hạ chiếu ngục hỏi tội. Tần Lâm lấy hàm Tả Đô Đốc trung quân Đô Đốc phủ Đốc Chủ Đông Xưởng ban sự quan giáo, chưởng Cẩm Y Vệ sự, thụ Thượng phượng bảo kiểm tiên trăm hậu tấu, lại gia Thái Bảo, bội kim ấn Đại tướng quân, có quyền chinh phạt.

Ngày đó Đề Kỵ sai dịch đốc hết ổ xuất động, dám ưng khuyển Đông Xưởng Tào Thiệu Khâm, Vũ Hóa Điền, Hồng Dương Thiện, Mã Bân lãnh đội, tập nã nghịch thần cự đảng ở kinh sư.

- Ta bị đình trượng chảy máu, ta lập công vì quốc triều, các người, các người không thể làm như vậy...

Bốp, một tát tai thật mạnh giáng vào mặt Ngô Trung Hành, khiến cho y choáng váng, rốt cục bình tĩnh lại, sau đó bị cầm y quan giáo kéo đi như chó chết.

Phủ trạch Cố Hiến Thành, đèn đuốc chiếu rọi sáng choang, sai dịch hung thần ác sát vây quanh đông đúc. Cố Hiến Thành sa sầm sắc mặt từ trong phòng đi ra, nhìn đối thủ cũ Tần Lâm trước mặt phong thái hiên ngang:

- Tần tặc, Cố mỗ cũng là đại thần triều đình, ngươi muốn bắt ta, có thánh chỉ chăng?

Sắc mặt của Tần Lâm chợt sáng chợt tối dưới ánh đèn chiếu rọi, toét miệng cười vô cùng âm lãnh:

- Muốn thánh chỉ ư, người đâu, viết cho y một đạo!

Cố Hiến Thành kinh ngạc nhìn Tần Lâm, đôi mắt cơ hồ lờ ra ngoài, cổ họng giật giật như đang cố gắng nuốt xuống thứ gì, nhưng rốt cục cũng không nhin được.

Phụt, y phun ra máu tươi như trút.

Trong lúc triều cực kinh sư biến ảo, chiến cuộc Triều Tiên bởi vì một loạt sai lầm của Kinh lược Liêu Đông Dương Hạo, đã đến lúc vô cùng nguy cấp.

Trọng trấn Nghị Chính phủ về phía Bắc vương kinh Hán Thành Triều Tiên mười sáu dặm, Phó quan Tổng Binh viện Triều dâng khẩu Ma Quý dẫn dắt phiêu kỵ Tây quân đang đổ máu khổ chiến với quân Nhật nhiều gấp năm lần. Trên chiến trường súng pháo âm âm, máu thịt tung bay, mỗi một khắc đều có vô số chiến sĩ ngã xuống trong vũng máu.

Quân Nhật chiếm cứ thành trì Nghị Chính phủ, binh lực đang dần dần triển khai.

Trừ đệ nhất quân Tiểu Tây Hành Trường, đệ lục quân Tiểu Tảo Xuyên Long Cảnh tổn thất quá nặng trong chiến dịch Bình Nhưỡng không tham dự, đệ nhị quân Gia Đăng Thanh Chính, đệ tam quân Hắc Điền Trường Chính, đệ tứ quân Đảo Tân Nghĩa Hoảng, đệ ngũ quân Phúc Đảo Chính Tắc, bốn quân đoàn rút ra điều hơn năm vạn binh lực tinh nhuệ, mai phục ở Nghị Chính phủ nằm trên con đường quân Minh phải đi qua

để tới Hán Thành. Trong thành chỉ trú ba ngàn binh lực, Gia Đằng Thanh Chính có danh xưng là Quý Gia Đằng đích thân dẫn đại quân nấp bên trong.

Quân Nhật giả vờ công Đặng Tử Long, Lưu Đĩnh và Doãn Tân Thương trú đóng Hán Thành, Kinh Lược Liêu Đông Dương Hạo e sợ Hán Thành lại mất. Hơn nữa không thể chịu được trách nhiệm Hán Thành do Tần Lâm cướp được lại bị quân Nhật cướp đi trong tay y, nên lấy Thượng phương bảo kiếm thúc giục Ma Quý dẫn quân cứu viện.

Ma Quý không thể làm gì, chỉ đành phải dẫn dắt phiếu kỵ Tây quân phi nước đại tới Hán Thành. Trong lúc đang tấn công Nghị Chính phủ là cửa ngõ đi tới Hán Thành, Gia Đằng Thanh Chính xua quân xông ra, dùng ưu thế binh lực tuyệt đối khiến cho quân Minh lọt vào khổ chiến.

- Ha ha ha, Thiên Chiếu đại thần che chở Nhật Bản, Đường quốc rút khỏi sông Tần Lâm quả thật là tự hủy trường thành, rốt cục thành tựu công lao hiển hách cho chúng ta!

Hắc Điền Trường Chính cười ha hả, vẻ đắc ý lộ ra rất rõ ràng.

Phúc Đảo Chính Tắc hưng phấn múa quân phiến, cuồng nhiệt gào thét:

- Vũ vận lâu dài!

Đảo Tân Nghĩa Hoàng nghiêng đầu qua chỗ khác, cười hì hì nói với một viên võ tướng sau lưng:

- Lập Hoa gia đốc có thể không cần đích thân ra trận, Trúc Tiên Bạch Mai thanh nhã như vậy, làm sao có thể dính máu tanh chiến trường. Vạn nhất có sơ xuất gì, ta cũng khó lòng ăn nói với Thái Các Đại nhân.

Lập Hoa Ngân Thiên Đại thân khoác áo giáp võ sĩ chính là gia đốc đương đại Lập Hoa gia. Trượng phu mà nàng bắt về Lập Hoa gia đã chết từ mấy năm trước dưới pháo hỏa quân Minh, cho nên lần xuất chinh Triều Tiên này, hưởng ứng lời kêu gọi của Phong Thần Tú Cát, nàng đích thân lãnh binh lên chiến trường.

Đảo Tân Nghĩa Hoàng nói như vậy, là bởi vì Phong Thần Tú Cát háo sắc nổi danh đã sớm thêm thường sắc đẹp Ngân Thiên Đại.

Lập Hoa Ngân Thiên Đại có làn da trắng nõn và đôi mắt sáng ngời, được gọi là Trúc Tiên Bạch Mai, nhưng nàng còn có một mỹ danh, Tây Quốc nữ trượng phu.

Lần này dẫn dắt quân đi tới Triều Tiên, cũng là vì bị Phong Thần Tú Cát uy hiếp tước đoạt đất phong Lập Hoa gia. Vốn Phong Thần Tú Cát tưởng rằng Lập Hoa gia không thể xuất binh, Ngân Thiên Đại sẽ phải khuất phục mình. Không ngờ rằng Ngân Thiên Đại dứt khoát lãnh binh xuất chinh, y không thể làm gì chỉ có thể dặn dò chủ tướng các quân hết sức bảo vệ nàng, không nên để cho nàng xuất chiến.

Thái độ bảo vệ như vậy làm cho Lập Hoa Ngân Thiên Đại càng thêm nhận rõ bộ mặt thật vô sỉ của Thái Các đại nhân, trong lòng càng thêm coi thường. Phong Thần Tú Cát già yếu hom hem, giống như con khỉ làm sao có thể lọt vào được pháp nhãn của nàng?

Ngay cả thái độ của đám người Hắc Điền Trường Chính, Phúc Đảo Chính Tắc cũng làm nàng khoanh tay lạnh lùng đứng bàng quang, âm thầm xỉ vả: trước đây không lâu các người còn bị vây trong Bình Nhưỡng thành, nơm nớp lo sợ cả ngày như chó nhà có tang. Chỉ vì triều Minh sai lầm, rút lui vị thống soái đánh đâu thắng đó kia, các người mới có thắng lợi hôm nay. Như vậy xem ra bất kể thế nào cũng là thắng không anh hùng, cái gọi là danh dự của võ sĩ đi đâu mất?!

Phía Bắc cách năm dặm, Long Hồ tướng quân Kiến Châu vệ Đô Chỉ Huy Sứ Nỗ Nhĩ Cáp Xích dẫn dắt tứ đại tướng bọn Phí Anh Đông cùng mấy trăm tinh kỵ Nữ Chân đánh tự do bên ngoài chiến trường, mắt thấy quân Minh lâm vào khổ chiến, không hề có chút ý tiến lên tương trợ.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích hắc hắc vung roi chỉ chiến trường, cười khan:

- Hôn quân gian thần triều Minh trừ đi Tần đốc sự lợi hại, thay bằng Dương Kinh Lược ngu xuẩn, dù binh tướng lợi hại hơn nữa cũng thất bại vì sự chỉ huy mù quáng của y. Ha ha, thật là trời già giúp Kiến Châu Nữ Chân chúng ta!

Các tướng Hà Hợp Lý, Phí Anh Đông cùng cười to lên, quân Minh tại Triều Tiên và giặc Nhật tiêu hao càng nhiều, bọn họ lại càng vui vẻ.

Phó quan Tổng Binh viện Triều dâng khẩu Ma Quý dẫn thân chiến trường chỉ huy tác chiến, đã dẫn quân khổ chiến đẫm máu suốt ba canh giờ, nhìn quân Nhật bốn phương tám hướng vọt tới như thủy triều, trong lòng lão hết sức đau buồn.

Diệt nhi Ma Thừa Huân giục ngựa từ phía trước quay lại, đầy mặt và đầu cổ toàn là mồ hôi, trán có một vết thương đang chảy máu, từ rất xa đã lớn tiếng kêu:

- Thúc phụ, thúc phụ, vì sao viện binh hai vị tướng quân Thích, Lý chậm chạp không tới?

Ma Quý chỉ cảm thấy trong miệng đắng chát, bởi vì chẳng những vị Dương Kinh Lược kia chỉ huy mù quáng, còn vì cướp lấy quyền chủ đạo quân đội mà giở trò lập bè kết phái khích bác lý gián sở trường của đám văn thần, dung túng thậm chí còn kích động mâu thuẫn giữa các đường quân Minh, khơi lên thành công tranh chấp giữa Chiết binh của Thích Kế Quang và quân Liêu Đông của Lý Như Tùng.

Duy chỉ có Ma Quý không quan tâm tới, bị phái đi cứu Hán Thành, kết quả lâm vào trùng vây. Vào giờ phút này chắc chắn Dương Kinh Lược vẫn còn đang bận rộn chia rẽ các tướng lĩnh, không có khả năng dẫn quân chạy tới cứu viện.

Một diệt nhi khác tên Ma Thừa Chiêu cũng mang thương trở lại, ngã lăn xuống ngựa trước mặt Ma Quý:

- Xấu hổ, quân Nhật kết hậu trận, lại lấy hỏa thương bắn luân phiên từng đợt, thật sự không xông qua được. Bá phụ, chỉ có để cho toàn quân ép lên, xem thử có thể cứu được Nhị ca hay không.

Nhị ca trong lời Ma Thừa Chiêu chính là con trai lớn Ma Quý Ma Thừa Ân. Ma Quý đưa ánh mắt theo lương nhìn về phía một ngọn đồi nhỏ cách đó chừng ba dặm, trường tử mà lão hết sức thương yêu đang lâm vào trùng vây của quân Nhật ở đó.

Ma Quý phái Ma Thừa Ân đi chiếm đoạt ngọn đồi kia làm cao điểm khống chế khu vực, cũng hình thành thế y góc cho bản trận. Nhưng ưu thế binh lực quân Nhật quá rõ ràng, chia cắt quân Ma Thừa Ân ra khỏi bản trận, Ma Thừa Chiêu, Ma Thừa Huân mấy lần đột kích cũng không thể tiếp ứng được.

- Không!

Ma Quý cự tuyệt đề nghị của hai đứa cháu:

- Toàn quân thu hẹp viên trận!

Ma Thừa Chiêu, Ma Thừa Huân không dám tin vào tai mình, thu hẹp viên trận có nghĩa từ bỏ chuyện cứu viện Ma Thừa Ân. Nếu như là trước kia, bọn họ sẽ cho rằng vị tướng quân bị vút bỏ có cừu oán với Ma Quý, nhưng Ma Thừa Ân là con ruột y!

- Ta đã nói, toàn quân thu hẹp viên trận!

Ma Quý thoáng ngân ngẩn lệ nơi khóe mắt, nếu như tiếp tục đột kích, quân lực hao tổn quá nhanh sẽ thất bại cấp tốc, chỉ có tăng cường phòng thủ mới có thể duy trì thời gian lâu hơn.

Ma Thừa Ân trên đồi lâm vào trùng vây, cơ hồ cùng lúc với phụ thân ra lệnh cũng dùng cờ hiệu báo cho bản trận: hãy từ bỏ việc cứu viện chúng ta.

Thấy bản trận đang thu hẹp thành viên trận, Ma Thừa Ân múa đao chém quân Nhật nở một nụ cười an ủi.

Chỉ chốc lát sau, các tướng sĩ Tây quân trên đồi đã đến lúc tối hậu quan đầu, bọn họ chém bay từng thủ cấp quân Nhật, nhưng càng nhiều quân Nhật xông tới hơn. Tướng sĩ Tây quân kiệt sức, y giáp tơi tả, toàn thân máu tươi đầm đìa, tuy rằng bị thương vẫn thể không lùi bước. Kẻ mất đi vũ khí hai tay ôm địch nhân lăn xuống vách núi, dùng quyền đánh, dùng răng cắn. Chiến sĩ bị Oa đao đâm vào thân thể, vào thời khắc cuối cùng của sinh mạng vẫn nắm thật chặt Oa đao, tranh thủ cơ hội cho chiến hữu giết địch.

Quân Nhật sắp lấy được thắng lợi như chó điên không muốn sống nhào tới, thời khắc cuối cùng của đám tướng sĩ Tây quân trên ngọn đồi này sắp tới.

Không biết là người nào dẫn đầu, đám nam nhi Tây quân đến từ Cam Thiểm này hát lên khúc hát Tần xoang bi tráng:

- Lương Lang sơn, đánh người Hồ, trời rung đất chuyển! Hảo nam nhi, vì quốc gia, không ngại tử sinh!

Ma Quý thân ở bản trận, rót cục một giọt nước mắt lẫn xuống theo khóe mắt.

Ma Thừa Huân nghiêng răng ken két, mắt trợn trừng gần rách khóe, quay đầu gạt lệ thành linh kinh hãi, gió tay lên chỉ về phía Bắc giống như trứng tà, kêu lên thất thanh:

- Thúc phụ, thúc phụ mau xem, đó là...

Trên dãy đồi chập chùng phía Bắc, sáu lá đại kỳ bày ra hai bên trái phải, ở giữa là một lá đại kỳ cao ba trượng, trên thêu một chữ Tàn thật lớn.

Bóng người quen thuộc dưới cờ chính là Tàn Lâm Tàn đốc sư mà các tướng sĩ khát khao kỳ vọng!

- Hiện tại tới cũng chưa quá muộn...

Tàn Lâm nhìn thế cục chiến trường lẫm lẫm. Thân hình hần gầy gò, râu ria xồm xàm, mặt đầy vẻ phong trần nhưng ánh mắt vẫn sắc bén như đao, ngưng luyện như thực chất.

Hắn chậm rãi rút ra thất tinh bảo kiếm bên hông, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, kiếm quang trắng như tuyết đâm thẳng trời cao, sau đó chém xéo về phía trước, quát ngán một tiếng:

- Giết!

Mấy trăm tên cấm y quan giáo thân mặc Phi Ngự phục được hắn dẫn dắt xông lên đồi, thế như mãnh hổ xông về phía quân Nhật trước mặt, mấy trăm thanh Tú Xuân đao lóe lên hàn quang kinh tâm động phách.

Tàn đốc sư đã trở lại!

Tướng sĩ Tây quân bộc phát tiếng ra hoan hô xông thẳng lên trời, ở thời này, một vị Thống soái vô địch xuất hiện trên chiến trường có thể tạo ra tác dụng hết sức phi thường, huống chi Tàn đốc sư đã tự mình dẫn dắt quân phát động xung phong.

- Tàn đốc sư, tất thắng bất bại!

Ma Thừa Ân trên đồi tinh thần phấn chấn, lực lượng tràn ngập cơ thể giống như kỳ tích, dẫn dắt Tây quân phát khởi phản kích, lại đè ép quân Nhật đội ngược trở về.

Ma Quý lão lệ tung hoành, rút bảo đao ra chỉ ngay mặt giặc Nhật:

- Tất thắng bất bại!

- Tất thắng bất bại!

Tướng sĩ Tây quân sĩ khí vút cao cùng kêu to lên, nối đuôi nhau xông về phía quân Nhật.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích đang ở bên ngoài chiến trường đầu tiên là há hốc mồm cứng lưỡi, tiếp theo vung roi giục ngựa xông nhanh về phía trước.

- Bối Lặc ngài...?

Phí Anh Đông đưa tay kéo dây cương y lại.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích xoay người lại quát một roi vào tay Phí Anh Đông:

- Tàn đốc sư đã tới, chỉ thắng không bại, chúng ta còn không tranh thủ giết địch lập công, rửa sạch hiềm nghi né chiến, còn đợi bao giờ?!

Lúc đại kỳ chữ Tàn của quân Minh xuất hiện, các tướng Nhật Gia Đằng Thanh Chính, Hắc Điền Trường Chính trợn mắt há mồm, hồi lâu mới không hẹn mà cùng thốt ra ba chữ:

- Trúng kế rồi!

Tàn Lâm dụng binh như thần, thiếu chút nữa làm cho quân Nhật ở Bình Nhưỡng toàn quân chết hết. Hiện tại hắn xuất hiện trên chiến trường lần nữa, còn làm chuyển động trời địch thân dẫn quân xung phong, mang tới chấn nhiếp chưa từng có cho quân Nhật.

Khi hai lá đại kỳ Thích, Lý xuất hiện ở hai phương hướng Đông Tây, quân Nhật không thể tránh khỏi hoàn toàn sụp đổ.

Chỉ có Lập Hoa Ngân Thiên Đại nhận ra nam nhân đang xua quân xông tới nhanh như cơn lốc, nhanh như điện chớp chính là người mà nàng đã gặp một lần trên biển năm xưa. Năm đó hấn cậ mạnh vô lý phá vỡ lòng tự tôn của nàng, hiện tại trên chiến trường hấn đang xông về phía nàng như chiến thần.

Ngân Thiên Đại không rút lui, dẫn dắt đội Tảo Kích nữ của nàng nghênh đón...

Tần Lâm đánh một trận định cục diện thắng lợi, tiêu diệt chủ lực quân Nhật tại Triều Tiên.

Cùng lúc đó, Kim Anh Cơ dẫn dắt Thủy sư Doanh Châu, Lý Thuần Thần dẫn dắt Thủy sư Triều Tiên, liên quân Trung Triều đánh bại thủy quân Nhật Bản do Cửu Quý Gia Long dẫn dắt trên biển, trên mặt Lộ Lương hải (biển Noryang) thi thể trôi nổi gần vạn, nước biển bị máu tươi giặc Nhật nhuộm đỏ.

Danh Hộ ốc Thiên Thủ các, Phong Thần Tú Cát ngồi yên thật lâu, vẻ mặt thảm não như người chết. Quân đội hùng mạnh của y bị diệt ở Triều Tiên, đám Đại Danh Đức Xuyên Gia Khang, Thượng Sam Cảnh Thắng đều bỏ y mà đi, dẫn dắt quân trở lại đất phong của mình, nghe nói còn ngấm ngấm liên lạc với quân Minh.

Thái Các Đại nhân đã từng diễu võ giương oai, muốn đập phá bốn trăm châu Trung Quốc, đã bị chúng bạn xa lìa.

- Lúc Tín Trường chết đi dường như hát bài Thủ Đôn Thịnh...

Phong Thần Tú Cát lẩm bẩm.

Chỉ chốc lát sau, Thiên Thủ các dấy lên liệt hỏa hùng hực, trong ngọn lửa truyền ra tiếng hát của Phong Thần Tú Cát:

- Năm mươi năm hân gian so với thiên tướng chỉ là một vật nhỏ bé. Nhìn thế sự, mộng ảo như nước. Một đời người trôi qua, nhập diệt hiện ra ngay trước mắt...

Vào cùng lúc đó, Nỗ Nhĩ Cáp Xích dẫn dắt quân ngược Bắc, người Nữ Chân đã bỏ đuôi sam, vốn nửa đầu trước mọc lóc đã mọc ra tóc lún phún. Tần Lâm hoàn toàn bỏ qua cho chút dã tâm đáng thương của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, y quyết định đổi tóc đổi y phục, ngoan ngoãn làm phiên thuộc Trung Quốc.

Tần Lâm đại phá quân Nhật, Phong Thần Tú Cát tự thiêu, quân Minh vượt qua eo biển Tsushima đổ bộ bản thổ Nhật Bản, đàm phán với Đức Xuyên Gia Khang. Phế Thiên Hoàng, lập Đức Xuyên Gia Khang làm Quốc vương Nhật Bản, bắt chước chế độ Hán triều, đặc biệt ban ột kim ấn Ủy Nô Quốc vương.

Vốn Tần Lâm đã có thể thâm căn cố đế không gì lay chuyển nổi trong triều, thu phục ba đô tám đạo Triều Tiên, đánh thắng tới sào huyết giặc Oa, lại lập công lao khoáng thế phục quốc diệt quốc. Lúc này hấn đã đủ lông đủ cánh, quyền thế khổng lồ, trong triều không còn ai là đối thủ.

Sau khi về nước ngộ môn hiển tiếp, triều đình đặc chỉ tấn phong Sở Quốc Công, gia Thái Sư, Thái Phó, Thái Bảo, vào triều không cần hành lễ, được đeo kiếm lên điện.

Mấy tháng sau, Bạch Sương Hoa, Bạch Linh Sa dẫn dắt hơn vạn Bạch Liên giáo đồ xuất phát từ Manila Phi Luật Tân, lấy thủy binh Tây Ban Nha đầu hàng làm dẫn đạo, ngồi hải thuyền Ngũ Phong hải thương vượt Thái Bình dương đi châu Mỹ.

Trên đường đi chợt có một ngày sóng gió nổi lên, Bạch Linh Sa bất ngờ sinh hạ một đứa con trai, sau đó gió êm sóng lặng.

Bạch Liên giáo xuất hiện xử nữ mang thai mà sinh con, nhận định người này là phụng pháp chỉ Vô Sinh lão mẫu mà sinh, ứng kiếp kẻ cứu thế.

Con của Bạch Linh Sa theo họ mẹ, bởi vì đại quân Đông độ, sinh giữa sóng lớn mà đặt tên là Bạch Quân Lăng, lại sinh ra vào giờ Dần trên biển, lại có nhũ danh là Hải Hổ.

Bạch Liên giáo ra sức công thành chiếm đất ở tân đại lục hơn hai mươi năm vất vả lam lũ, lại có triều Minh dốc hết toàn lực ủng hộ, rốt cục đánh chiếm được một mảnh giang sơn thật to. Thầy trò Bạch Sương Hoa, Bạch Linh Sa công thành thân thoái chẳng biết đi đâu, Bạch Quân Lăng được sắc phong làm Tuyên Ủy Sứ.

Chợt có một ngày Bạch Quân Lăng hưng binh tạo phản, tự xưng Hoàng đế, lập quốc hiệu Long Phượng, tôn mẫu thân Bạch Linh Sa là Thái Tổ Thần Công Thịnh Đức Quang Minh Hoàng đế, lập Thái miếu tế bái, cũng không để tục danh phụ thân. Từng có người thấy Bạch Quân Lăng treo trong phòng một bức họa, cực kỳ giống Vũ Xương Vương Tần Lâm.

Lúc này Tần Lâm đã cùng kiều thê mỹ thiếp đi đâu không biết, có lẽ đã ngồi cự hạm tiêu dao trên biển, cũng có thể lên tiên sơn bồng lai, con trai lớn Tần Trạch thừa tập vị Vũ Xương Vương.

Biết được Bạch Quân Lăng xưng đế tạo phản, Tần Trạch lĩnh mệnh vượt biển chinh phạt, đại quân ra kinh tới Thiên Tân Vệ chợt phát động binh biến thành công, quay trở về kinh sư. Sau khi từ chối năm lần bảy lượt rút cục cũng nhận ngôi vua do Minh đế Chu Thường Tuân nhường cho, khắc thừa đại thống, nắm lấy thiên hạ. Lập quốc hiệu là Hoa, văn võ gồm đủ, khích lệ công thương, đại hưng thực dân hải ngoại, sau đó mấy chục năm lại khai nghị chính hội, lập ra hiến pháp, thế nước lên cao như mặt trời đứng bóng.

Bạch Quân Lăng biết Tần Trạch xưng đế, tự bỏ đi đế hiệu, lui lại tự xưng phiên thuộc, thụ phong là vương, nhưng vẫn không phế đế hiệu của mẫu thân.

Tần Dân con của Tần Lâm và Thanh Đại từ nhỏ đã không thích chuyện triều chính, chuyên tâm với y học, lúc Tần Trạch thừa tập chức Vũ Xương Vương hai lần nhường cho y đều kiên quyết từ chối. Sau đó du lịch tân đại lục, gặp lúc ôn dịch thịnh hành, thi triển hồi xuân diệu thủ cứu sống vô số dân chúng, Bạch Quân Lăng lấy vương vị nhường cho, cũng cười to từ đi. Sau khi về nước biên soạn Kỳ Hoàng Dược Điển, trên thừa kế của Hoàng Đế Nội Kinh, dưới nối theo Bản Thảo Cương Mục, là tác phẩm trứ danh của y học nước nhà.

Hậu nhân khen viết: chinh phạt dị quốc, có công với dân, quả thật là một bản thiên cổ Kỳ Hoàng.

HẾT

Bộ Cẩm Y Vệ đến đây là kết thúc, thành thật xin lỗi các bạn vì chậm trễ trong thời gian qua, cảm ơn các bạn đã kiên nhẫn theo dõi đến hết.

Thân mến!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-y-ve>